APPENDIX LI.

bellorum ad Thesaurum Græcæ linguæ pertinentium.

Digitized by Google

Digitized by Google

DE GRAECAE LINGVAE DIALECTIS, EX scriptis Ioannis Grammatici quæ τεχνικὰ fuerunt inſcripta.

Διάλεκτος eſt linguæ ἰδίωμα, id eſt proprietas. Sũt autem dialecti quinque, Attica, Dorica, Æolica, Ionica, Communis. Et Attica quidẽ vocata eſt ab Atthide Cranai filia: Æolica verò, ab Æolo Hellenis filio. Dorica, à Doro Hellenis filio: Ionica, ab Ione filio Xuthi, q̃ fuit Hellenis & Creuſe Erechthei filiæ. Communis autem, quæ ex his quatuor conſtat. Habet autem vnaquæque dialectus proprium idioma. A

DE IONICA DIALECTO.

Ionica dialectus illa eſt qua vſi ſunt Iones: hæc autẽ illis antiqua eſſe videtur. Proprium illius eſt, pro α vti η, & circunflexas ſyllabas in duas partes diuidere: & pro π, accipere κ: & pro aſpiratis colliſionibus tenues proferre: & è quibuſdam dictionibus ι eximere. B

Vtuntur igitur η pro α: vt [quum dicunt] ξύρλω pro ξύραι, & ἡμέρλω pro ἡμέραι, & ὠφελείω pro ὠφέλειαι. Circũflexas autem ſyllabas in duo diuidunt, quum pro πεῖν dicunt πίειν. Pro π, κ accipiunt: πῶς enim κῶς dicunt. Pro aſpiratis ſynalœphis tenues proferunt, quũ dicunt pro ἐφίππων ὀπίππων: & pro ἐφορᾶν ἐπορᾶν. Quibuſdã dictionibus ι auferunt, pro πειθέσθαι, πειθέσθαι dicentes. Dicta eſt autem Ionica ab Ione filio Apollinis & Creuſæ Erechthei filiæ. C

DE ATTICA DIALECTO.

Attica verò dialectus eſt, qua vſi ſunt Athenienſes. Peculiare autem ipſius eſt, affatim vti contractionibus, & dictiones indiuiſim proferre. Præterea verò τ pro ρ & ρ ſumere: & υ pro ι: & ε pro ξ.

Contractionibus igitur abundè vtuntur, quum dicũt ἡμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, & φοίμιον pro φοιτίμιον. Indiuiſim verò nonnullas dictiones proferunt, quum dicunt πατρῷον pro πατρῶον: & Νηρηΐδα pro Νηρείδα. Accipiunt præterea ρ & τ, pro ς. nam ἅλασται efferunt ἅλατται: & φοίσειν, φοιτᾶν. Rurſus pro ἅρπαλέως, ἁρπάλεως, ἄρρενα dicunt. Pro ι ſumunt υ, vt πῦνδυμα, pro τὸ ἔνδυμα: πύγκλημα pro τὸ ἔγκλημα: πύλαιον, pro τὸ ἴλαιον: πυθπίσμιον pro τὸ ὀθπισμόν: πύργον, pro τὸ ἔργον. Pro ε verò ξ vſurpant, quando dicunt ξύμπας pro σύμπας: & ξυμφορὰ pro συμφορά: & ξυνέπεκεν pro συνέπεκεν. & ξύμβολον pro σύμβολον: & ξυνθήκη pro συνθήκη. Vocata autem eſt Attica, quæ Atticorum eſt, ab Atthide Cranai filia. D E

DE DORICA DIALECTO.

Dorica autem vocata eſt dialectus qua vſi ſunt Dores. Eius proprium eſt, pro ης vti: & pro ω α: & pro fœmininis nominibus ſingularib⁹, plurales caſus proferre: & pro ου diphthongo ω vti, & pro ει diphthongo υ aſſumere. & interdũ pro φ, σ. & quibuſdam dictionibus ι detrahere.

Pro η igitur α vtuntur quum dicunt ἄλιον pro ἥλιον, pro ἡμέραι, ἀμέραι: & pro ἡ Κύπρις, ἀ Κύπρις: & ἀδύ, pro ἡδύ. Pro ω autem α vtuntur, quum dicunt pro μουσῶν, μουσᾶν: pro ζωῶν, ζυρᾶν. Pro ſingularibus autẽ fœmininis nominibus plurales caſus proferunt, dicendo pro καλὴ καλαί, πφιλὼ σφαί. Pro ου autem diphthongo ω vtuntur, dicendo pro μούσας μώσας. Pro ει autem diphthongo η vtũtur, quum dicunt pro ἰδεῖν, δραμεῖν, λαβεῖν: ἰδῆν, δραμῆν, λαβῆν. Sed & λαβεῖν pro λαβῆν, & δράμω pro δραμῶ, & ἐλθεῖν pro ἐλθῆν dicunt. Dorica autem appellata eſt à Doro Hellenis filio. E F G

DE ÆOLICA DIALECTO.

Æolica autem dicitur dialectus, qua vſi ſunt Æoles. Proprium autem ipſius eſt acutas dictiones inuertere, & quibuſdã nominib⁹ fœmininis accuſatiui caſus ι addere: & aliquando pro υ, ω vti, & pro ο, ω: & incipientia à vocalib⁹ tenuiter proferre: & pro ει diphthongo η ponere: & collocare in dictionibus ante ρ, β: pro gemino μμ, geminum ππ aſſumere.

Inuertunt igitur acutas dictiones, pro πατμός, πάτμος dicentes, & pro καλὸς, κάλας. Quibuſdam autem nominibus fœmininis accuſatiui caſus ι apponunt, vt quum dicunt pro καλαί, καλαῖς: pro σφαί σφαῖς. Pro ου verò ω vtuntur, vt quũ dicunt λιπῶαι pro λιπῦσαι, & ἰδῶαι pro ἰδοῦσαι: & λαλῶαι pro λαλοῦσαι. Pro ο, ω vtuntur quum dicunt ὤμοιον pro ὅμοιον. Inchoantia verò à vocalibus, tenuiter proferũt, quum ἡμίεα attenuant, ἥλιος & ὑμεῖς. Pro ει autem diphthongo vtũtur η, pro Κυθαίρειαι Κυθαίρηαι dicentes, & pro μαθεῖν & ἐλθεῖν, μαθῆν & ἐλθῆν. Ponunt in quibuſdã dictionibus ante ρ, β: pro ῥίδα βρόδα dicentes: pro ῥάκη βρέκη. Pro gemino autem μμ geminum ππ accipiunt, πὰ ὄμμαπα, ὄππαπα dicentes. Sunt & quædam quæ peculiariter apud eos formantur. nam κὰ pro μετὰ præpoſitione accipiunt. Aliquando & pro βουλὴ βωλὴ dicunt, & pro χθὲς, γαῦ: & pro ἀχθέσθαι, ἀγῶνα, ac pro Ῥείαμον, Πέρραμον. Appellata eſt Æolica lingua ab Æolo Hellenis filio.

DE COMMVNI DIALECTO.

Qui nolunt communẽ dialectum annumerare prædictis quatuor, hanc rationem afferunt. Neque enim aiunt habere proprium, ſed ſicut quadripharmaca vis ex quatuor pharmacis conſtans, quadripharmacum dicitur, nihil proprii habens: ſic & cõmunis dialectus ex quatuor conflata, nõ debet his annumerari. Ex iis autem qui communem dialectum introducunt, alii dicunt quòd omnibus immixta eſt dialectis eiuſdem vocis, vt φίλος, νύξ & huiuſmodi: alii inquiunt non habere formã, ſed ex variis dictionibus eſſe congregatã. Mutationes autem ipſius non inueniuntur. Ionica ſcripſit Homerus, Attica Ariſtophanes, Dorica Theocritus, Æolica Alcæus, communi Pindarus.

ALITER DE DIALECTIS.

Dialectus, eſt dictio propriam formæ notam oſtendens, vel dictio peculiarẽ vel communem oſtendens notam. Dialecti autem ſunt (ſi & communem quis annumerauerit) quinque, Ionica, Attica, Dorica, Æolica, Communis. Nam quinta propriam non habens notã, Communis nominata eſt, vel quia cõmuniter omniũ notis vtitur, & ex quatuor cõſtat: vel quia communiter ea omnes vtuntur: vel quia eæ omnes ex hac tãquã ſubiecta incipiunt. Remittere autem oportet hãc quidem quaſi ad regulam, reliquas verò ad proprietatem. Barbaras quidem certe quum ſint multæ, eæque comprehendi nequeant, non eſt facilè tradere: atque adeo dicẽdæ nõ ſunt dialecti, ſed linguæ. At verò Hellenicas inde contigit appellari, quòd quum Hellen Iouis quidem filius, cognomẽto autem Deucalion, loca per Græciam occupaſſet, omnes quidem contigit dici Hellenicas voces, ſigillatim verò denominationes ab illius filiis accepiſſe. Diſperſis enim iis in plura loca atque eandem vocem non amplius ſeruantibus, ſed cum locorum mutatione vnà vocem quoq; mutantibus, accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis & Pyrrhæ filio, qui migrarunt in loca circa Parnaſſum & Aſopum, Dores ab ipſo appellari omnes contigit, & dialectum Doricam, qua valde vtuntur Rhodii & Cretenſes, & Peloponneſii, & Siculi, & Libyci, & antiquæ Epiri incolæ.

Ab Æolo autẽ Hellenis filio & Pyrrhæ, Æolica vocata eſt. Hic enim quum decem vrbes condidiſſet, & regionem Æoliam, dialectum Æolicam nominauit.

Ionica autem ab Ione Xuthi filii Hellenis & Creuſæ Erechthei filiæ vocata eſt. Hic enim linguam quæ eadẽ atque Attica videbatur, quum commigraſſet & condidiſſet tredecim vrbes, à ſe Ionicam appellauit: vrbes autem hæ ſunt, Clazomenæ, Lebedus, Phocæa, Priene, Milerus, Mycale, Erythra, Titus, Samus, Colophon, Epheſus, Chius, Smyrna.

Attica autem vocata eſt, vel ab Atthide Cranai filia, (fuit autem is Atticæ rex) vel eo quòd ad littus eſſet, quaſi ἀκτικὸν dixeris.

Digitized by Google

Intelligitur autem dialectus trifariam: per totius nominis immutationem, per mutationem quæ est in parte quadam, per immutationem quæ est per accidens. Per totius nominis immutationem, vt quum Æoles muliebre indumentum καπαγωλίω vocant, Attici autem, ἀλλοφόπαν, quod nos πάλιον, & similia. Per immutationē quæ est in parte quadā, vel per Prosthesin, (vt Æoles pro ῥόδα βρόδα dicunt) vel per Aphæresin, (vt Dores φέρων & λέγω pro φέρων & λέγην efferunt) vel per metathesin, vt pro δίφρον dicunt φρίφον. At ex immutatione quæ est per accidens, vel in accentu, vel in spiritu, quem appellamus. In accentu, vt Attici quidem dicunt, ἱκάνω, ἵκανον: & ἐλαύνω, ἔλαυνον: Dores autem pro πάντως dicunt παντῶς, & οὐ πῶς pro οὔπως: & similia, quæ diuidimus per singularum dialectorum proprietates. In spiritu autem, vt Attici, quod apud nos tenuiter est, ipsi aspiratè proferunt.

DE SINGVLIS QVÆ ATTICÆ dialecto propria sunt.

Attica dialectus mutat σ, modò in τ, modò in ξ: nam pro ἠλάασας, ἠλάατας dicit: & pro σῦτλον, τῦτλον: & pro συμφορὰ ξυμφορά: & pro συμβολον, ξύμβολον. Vertunt autem σ in ξ, in præpositione συν, etiam seorsum.

Semper in ες plurales nominatiuos à masculinis in ὰς factos, per η proferunt: vt χοιτῆς pro χοιτὰς, & βασιλῆς pro βασιλὰς.

In αος desinentia masculina antepenult. vel vltima acuta, per εως profert, vt Μενέλαος pro Μενέλας: & λεὼς pro λαός: & νεὼς pro ναός.

Dictionibus addit ιωτα: vt τιωὶ, εὐπαὶ, τυπτὶ, φρεσὶ. nos autem τοῖ, ταῖ, τῦπτ, φρῖ.

In ις nomina, per ω in Genitiuo effert: vt Λεσβὶς, Λεσβίως: simili modo, Πηλεΐδης, Πηλείως.

Synalœphæ Atticorum sunt propriæ, vt πλ' ἐμοῦ pro πλὴν ἐμοῦ: sic ἔρχεμ' ἔχων pro ἔρχομαι ἔχων.

Ablationes literæ ιωτα Atticorum sunt propriæ, & Dorum, & Æolū: vt ἔπαυρον pro ἐπαὔρον: & ἐς Χρύσαν, pro εἰς Χρύσαν.

Sumere vocatiuos pro nominatiuis, Atticorum est proprium: vt περιαγαρέπα Ζεῦ pro περιαγαρέπης: & ἱππότα Νέστορ pro ἱππότης: & δρυότα Ζεῦ pro δρυότης. Nominatiui enim pro vocatiuis, & vocatiui pro nominatiuis. Hæc autem solùm Athenienſium figura.

Defectus partium orationis, Atticorum sunt, & Dorum, & Ionum: vt in κάθιον ἀμφοτέρων, deest χειρῶν.

Accipere accusatiuos casus pro genitiuis, Atticorum est: vt, Μὴν σὺ πολὺ ἀγαθὸς αὖ εἶσ' ἀσπαίρειν κούρῳ, pro ζώνου.

Semper passiuis verbis pro actiuis vtitur, vt χάφομαι pro χάφω: & πιοῦμαι pro πιῶ.

Item Atticorum est πιεῖσθαι & ποιεῖσθαι dicere pro πιέτωσαν & ποιέτωσαν.

In ως desinentia aduerbia qualitatis, in ου terminat. nominibus enim pro aduerbiis vtitur, vt δέον & σφέτερον, pro δεόντως & σφετέρως.

In ους desinentes nominatiuos comparatiuorum nominū in ις terminat: vt μείζοις, & χείρις, & καλλίοις, pro μείζονες, & χείρονες, & καλλίονες.

Synalœphis immodicè vtitur: nam pro τὸ ἡμίσεον, ἡμίσεον: & pro τὸ ἔλαιον, ἔλαιον dicit.

Σ pro ρ vtitur: nam pro ἅρρες, ἅρσες dicit: & pro ἀρραλέον, ἀρσαλέον: & ἄρσεν, pro ἄρρεν.

Ου pro ευ vsurpat quū dicit, πούδυμα, & πύγκλημα, & πῦπος: pro πεύδυμα, & πεύγκλημα, & πεῦπος.

Nominatiuis pro vocatiuis sæpe vtitur, vt ὦ φίλος pro ὦ φίλε.

Superlatiuis pro comparatiuis sæpe vtitur, vbi dicendum esset μελωδέστερος πάντων, dicens μελωδέσταπος.

Η pro ε vsurpat, vertit enim ε in η, velut quum dicit ἠβωάμην, & ἠβουλόμην.

Attica dialectus licet mutationes acceperit pro temporum varietate, tamen antiquam formam refert. nam dualibus videmus vti & comicos poetas, & Atticos scriptores: dicentes τὼ πόδε, & τὼ χεῖρε, & τὴ τὼ θεὼ, & Διὸς κούρω. Dicit & Plato philosophus in Gorgia, τὼ γὼ ξένω τὼ δὲ, Γοργίαι τε καὶ Πώλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω τὼ ἀνδρὲ, καὶ φίλω ἐμοί. Item δύοιν ὀβολοῖν, & δύοιν χαλκοῖν, & ταῖν θεαῖν.

Quæcūque in ος desinentia habent α in penultima, ea per ω & ε efferunt: vt ἵλεως pro ἵλαος, & per obliquos sequendo nominatiui formam: vt Μενέλεω pro Μενέλαου: & in datiuo similiter, cum ι subscripto Μενέλῳ: additione ι, τοῖν Μενέλεων. Accusatiuum, Μενέλεων. Pluralem autem rectum, æquè atquè singularem datiuum, Μενέλεω. Genitiuum Μενέλεων: Datiuum autem cum ι, τοῖς Μενέλεως. Accus. τοὺς Μενέλεως.

Item Atticæ est dialecti, pro ἀρυτῆ & ὑγιῆ, ἀρυτᾶ & ὑγιᾶ dicere: & pro Εὐβοΐα & Πειραιᾶ, dicere Εὐβοΐᾱ & Πειραιᾶ. Hoc autem consueuere facere in quibus vltima syllaba in purum η desinit, penultima autem habet ι vel α, vt in propositis. Minimè vero in quibus cum consonante desinit, vt ἀιδρῆ, ἀτυχῆ non enim dicent ἀιδρᾶ aut ἀτυχᾶ. Neque rursum in quibus consonans præfixa est literæ ε quæ habetur in penultima. vt βασιλέα, ἀρομέα.

In huiusmodi verbis, ἐβουλόμην, & ἐβουλόμεν, & ἤμελλον, ε in η mutant, dicendo ἠβωαμὴν, & ἠβουλομὴν, & ἤμελλον. Etiā in ἀπὸ præpositione mutāt α in η, ἠπορχόμην dicentes pro ἀπορχόμην.

In verbis secundam personam passiuam habētibus desinentem in η, eam per ει diphthongū efferūt: βούλει enim dicunt pro βούλῃ: Quū verò fuerit subiunctiuum, dicunt quemadmodum nos, ἐὰν βούλῃ.

Optatiua sumunt pro subiunctiuis, ἐὰν ἔλθοις pro ἐὰν ἔλθῃς, & ἐὰν ἔλθοι pro ἐὰν ἔλθῃ.

Auferunt autē sæpius & ι, pro κλαίειν dicentes κλάειν, & μῖαι pro μῖσαι: & μητρυιὰ pro μητρυιά: & πεῖν pro πιεῖν: & πόμα pro πῶμα.

Et loco ἐκ præpositionis, ὡς vsurpant: vbi dicimus ἐκ τὴν βασιλέα, & ἐκ τὴν φίλον, dicentes ὡς τὴν βασιλέα & ὡς τὴν φίλον.

Proprium autem ipsorum est & in α desinētes singulares accusatiuos mascul. per η proferre, vt Εὐρυδῆ pro Εὐρυδίκα, & Πηλῆ pro Πηλέα: & Τυδῆ pro Τυδέα.

Vtuntur & passiuis pro actiuis, vt Λοιδορούμενος, pro λοιδορῶν: Φαινόμενος pro φαίνων: Φανακιζόμενος pro φανακίζων: Διακονούμενος pro διακονῶν: Διαβαλλόμενος pro διαβάλλων: Μισούμενος pro μισῶν.

Interdum verò actiua ponunt pro passiuis: vt πλημμύειν pro πλημμυεῖσθαι: & χάφειν pro χάφεσθαι, & similia.

Indefinita tempora, & futura integra passiua ipsi in communia sæpe mutantes, dicunt pro μνησθήσεται, μνήσεται, & pro ζημιωθήσεται, ζημιώσεται: & pro τιμηθήσεται, τιμήσεται, ac similia.

Ab ἵζω autem futura, abiicientes σ, circunflectunt: ἑδοῦμαι dicentes, pro ἑδοῦσαι: & βαστῶ pro βαστάσω: & μυκτηρῶ, pro μυκτηρίσω.

Delectantur etiam plerunque syncopa. nam pro Νηρεΐδας, Νηρέας dicunt, & pro Ἀπόλλωνα, Ἄπολλον, & pro ἀμείνονα, ἀμείνω, & pro κρείσσονα, κρείττω.

Mutāt præterea tonos, & sonos, & tempora. Tonos quidem, quum pro πολέων & ταχέων dicunt πόλεων & τάχεων. Sonos autem, quum pro σφεῖδε & σφέας dicunt ἑσπόμεθα & ἕπεσθαι. Tempora verò, quum in βασιλέα producunt α, & ἵππα, & ἰμάτια, & ἀδελφεάτια.

Dicunt etiam Ἀθηναζε πορεύομαι, pro εἰς Ἀθήνας: & Ἀθηνησι σοφιστεύω, pro ἐν Ἀθήναις: & Ἀθηνῆσε pro ἐξ Ἀθηνῶν, & ἄγροθεν ἥκομαι pro ἐξ ἀγροῦ. Et pro εἰς οἶκον, οἴκαδε: pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν: pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι. Item pro ἐξ οὐ χρόνου, ἐξ ὅσου χρόνου.

Et ρ pro λ vtuntur: nam pro κάλεσον, κάρεσον dicunt.

DE SINGVLIS QVÆ IONICÆ dialecto propria sunt.

Ionica dialectus in ας desinentia nomina in ης mutat, (si non sint Dorica) vt pro Ἑρμέας, Ἑρμῆς: & pro Σωσίας, Σωσῆς. Tunc enim Iones vertunt, quum non fuerint versa ex Doribus, vt dictum est, pro Ἑρμέας, Ἑρμῆς. nam Dores non vertunt ea.

Omne in ης desinēs, cuius genitiuus in ου termina-

Digitized by Google

tur, apud eos in εω definit, pro Πίρσης, Πέρσου, Πέρσῃ: A
pro Ξέρξης, Ξέρξου, Ξέρξεω: pro Πηλεϊάδης, Πηλεϊάδου, Πηλεϊάδεω.

In ης masculina quorũ genitiuus in ους, per εος profertur: vt Δημοσθένης, Δημοσθένεος: & αἱμαθὴς, αἱμαθέος. Accusatiuum autem in εα faciunt, vt Δημοσθένεα, αἱμαθέα.

In ους desinentes genitiuos, qui à neutris in ες rectis fiunt, diuidit, vt ἀνιηρὲς, ἀνιηρέος: itidémque ἀγχίφρων, ἀγχιφρόνος, δυστεβής.

Omnis nominatiuus in ὰς, per νος profertur in genitiuo apud Ionas, vt βασιλὰς, βασιλάνος. B

Neutra genitiuum in ους habentia, per εος terminãt Iones, vt πλῆθος, πλήθεος, πλήθεος.

In ης rectos plurales à singularibus in ὰς factos, in ας diuidunt Iones, vt βασιλᾶς pro βασιλῆς.

In αι pluralia diuidunt in genitiuo per ε, vt Πέρσαι, Περσέων, Περσάων: & νύμφαι, νυμφέων, νυμφάων. At verò νυμφάων, Æolicé:

Omnis datiuus pluralis in οις desinens, assumit ι in C
fine, vt καλοῖσι pro καλοῖς: & σοφοῖσι pro σοφοῖς, ac similia.

Omnis datiuus pluralis in αις desinens, mutat α in η apud Ionas, subscripto quidem ι, sed non pronuntiato: vt pro καλαῖς, καλῆσι: pro νυμφαις, νύμφῃσι.

In α rectos, in η vertũt Iones: vt pro Ἥρα, Ἥρη: pro χώρα, χώρη.

Οω coniunctionem Iones dicunt ωυ.

Verborum compositiones per tenues consonantes proferunt Iones, vt κατρῶς, κατρᾶς, κατρᾶ. D

Præpositiuis articulis Iones pro subiunctiuis vtuntur: vt τὸν ἥλιον, pro ὁ ἥλιος: τῶν ἡλίων pro ἡλίου.

Κ pro π in interrogatiuis & relatiuis, vt pro πόσα, κόσα: & pro ὁπόσα, ὁκόσα: & pro ὅπως, ὅκως.

Ω pro α aliquando vsurpant Iones, dicẽtes ὦνθρωπον & ὤνεσι, pro ἄνθρωπον & ἄνεσιν.

Ωυ pro αυ diphthongo vtuntur, θωῦμα pro θαῦμα dicentes.

Sectiones sunt Ionum propriæ: vt Πέλοπος νῆσος, pro Πελοποννησος. ἄχιον ἔλαιον, pro ἀχρίλαιον. & ἄχιον αἶγα, pro ἄγαχον. & συὸς ἀχίου, pro συάγχου. E

Sumere infinitiuos pro imperatiuis, Ionum est. vt πάπε μὰλ' ἀφρεϊκέως ἀγορεύειν ἐμέθεν, pro ἀγόρευε. Sic Πειρᾶσθ' ὡς κεν Τρῶες, pro πείρα, & infinita alia.

Masculinis dare locum fœmininorum, Ionum est, vt Τοῖσι δ' πρωτοθρόνοισι μέλας ὀδὸν ἐστόρεσ' ἵππος, pro ἵππους.

Nominatiuis dare locum genitiuorum, Ionum est. vt Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, pro τῶν δύο σκοπέλων, ὁμὲν, ὁ δέ. F

In ω desinentia fœminina in accusatiuo, in ουν terminant. vt pro Ἰὼ, Ἰοῦν: pro Λητὼ, Λητοῦν: pro Σαπφὼ, Σαπφοῦν.

Ex quibusdam dictionibus ι aufert Ionica. nam pro πανίκα, πανίκα dicit, vnde πανέσται.

In ις desinentia fœminina, nunquam per ω declinãt Iones, sed per ι: vt πόλις πόλιος, & ὄφις ὄφιος.

Diuisiones singularium datiuorũ in ι desinẽtium, Ionum sunt propriæ: vt βέλεϊ pro βέλει: & ἴσχεϊ pro ἴσχει. G

Reduplicationes peculiares sunt Ionum, vt λελάχω ει pro λελαχω: εἰκλυθι. pro κλῦθι.

Transpositione elementorum Ionica dialectus vtitur, vt καρδίη, pro καρδία.

Ex ει diphthõgo Iones auferunt ι, vt Ἐκτόρεος, λεύσσες, pro Ἐκτόρειος, λεύσσις.

In ης desinentes plurales Iones semper diuidunt, si à nominatiuo in ὰς sint: per ν & per ς pronunciantes, vt pro βασιλὰς βασιλᾶνς, βασιλᾶς. Si autem sint à nominatiuo in ης vel ις, pronuntiantes per ες: vt ἀληθὴς ἀληθέας: ἀληθὲς: ὀξὺς ὀξέας: ὀξέες. H

Adiectiones πᾶ ad ε, sequente vocali, vel vna immutabilium. Ionum sunt: vt πάντα, πανὶ, pro πᾶς, πανὶ.

Immutatio ει diphthongi in syllabam ες, Ionum est: vt ἐείπερ pro ἐειπερ: ἐέσσι pro ἐοῖ: ἐουσάμενος pro ἐρυσάμενος.

In ν pluralia neutra, in α diuidunt Iones, vt pro πύ-

χνη, πύχα: pro ὄρη, ὄρια. Similiter & genitiuum per ἐων.

Semper υ adiiciunt dictionibus Iones, vt pro ὄρος, ὄρυος: pro νόσος, νοῦσος: pro ὄνομα, οὔνυμα.

Geminum σσ in ξ vertunt Iones. nam pro διὰ, δι᾽ξὰ dicunt.

Ex dictionibus Iones sæpe ι auferunt. Nam pro δίξω, δίξω, & pro ἀπόδιξιν, ἀπόδιξιν dicunt.

Ου in participiis passiuis Iones diuidunt: vt pro λυπούμενος dicentes λυπόμενος.

In ων desinentia participia à prima cõiugatione circunflexorum facta, quorum imperatiuus in secunda persona in ου diphthongum desinit, diuidunt Iones: vt pro φρονῶν, φρονέων. est enim φρόνει imperatiuus: sic νοῶν, νοέων. est enim imperatiuus νόει. At βοῶν non vult diuidi. Nam quæ sunt secundæ, diuisionem non patiũtur. Sed tamen quæ diuidunt, pauca sunt.

Mutationes η in α breue, Ionum sunt: vt μαμακύα, pro μαμμακύα: & λελασμένος pro λελησμένος: & ἄλασεν pro ἄλησεν.

Immutationes α longi in η, Ionum sunt: vt pro Ἥρα, Ἥρη: & pro στιγα, στίρη.

Immutationes α breuis in η, recentiorum sunt, vt pro ἀληθείαν, ἀληθήϊλιν.

Ablationes earum quæ sunt in principio consonantium, Ionum sunt: vt εἶδεν pro λεῖδεν: & εἶτος, pro ἔϝετος.

Semper ὦν syllabam superuacaneam ponunt inter præpositiones, vt ξὺν ὦν εἶλον, & ἀπ᾽ ὦν ἔδεντο, pro ξὺν εἶλον & ἀπέδεντο.

Primas literas dictionũ Iones auferunt, vt pro ἐκεῖνος, κεῖνος: & pro ἑορτὴ, ὀρτὴ. Similiter & ε præteritorum vt pro ἐστὴν, τὴν: pro ἔπυχε, πύχε: pro ἔπασι, πάσι.

Π pro φ vtuntur, pro ἀφικόμην enim ἀπικόμην dicũt.

Composita verba dissoluunt & interponunt: vt λέων ἀϝ᾽ ἑαυτῷ ἐθήδεϊς, pro καταθήδεϊς. & ἀϝ᾽ οἱ ἔπεσεν Ἡπιτια, pro κατέπεσεν.

Anastrophæ & hyperbata, Ionũ sunt. Anastrophæ, vt, δῶρ᾽ ἀπὸ αἰρεῖσθαι, pro ἀφαιρεῖσθαι. Hyperbata autem, vt, — ὑπποι οἱ ϝᾷ βοιᾶς ὑπαὶ ἴστους πέλασσε Ἥβην, pro κατέβαν.

Diuisiones in ως desinẽtium aduerbiorum à masculinis in ης definentibus, & neutris in ες, Ionum sunt: vt ἀπρεκέως, pro ἀπρεκῶς.

Ionica dialectus est eadem quæ antiqua Attica. Hac plerũq; Homerus & Hesiodus & Archilochus vsi. sunt: & Anacreon & Herodotus. Sunt autẽ eius proprietates, α pro η ponere: vt ἀγορᾶσι pro ἀγορῆσι: Ἥρα pro Ἥρη: ἱστίαν, pro ἱστίην. At pro καλῆς καλῆσι, pro σοφῆς, σοφῆσι: pro πύλαις, πύλῃσι. Et vt ι suo in loco manere sinunt, sic η (vt dictum est) pro α Iones ponunt.

Vtũtur & correpto α pro η Iones, Dores autem producto.

Fit autem in Ionica dialecto, Prosthesis, Aphæresis, Syncope, Parenthesis, Pleonasmus, Diæresis.

Prosthesis igitur fit apud eos, si in principio orationis alia assumatur litera, vt ἤπιπα ἠγιδαπὶς pro ἵππα. Sic Ἴλιον ἤστυ, pro ἔστυ. Et μοῦσις ἐών, pro μύσος. Et ξεῖνος ἠὴ οὐκ ἐξένη, pro ξένος. Et, ἄρπεν οὖλον ἑλών. pro οὖλος, & alia innumera.

Aphæresis contrarium patitur quàm Prosthesis. nam Prosthesis in principio assumit extrinsecus aliam literam, Aphæresis autem abiicit eam etiam quæ posita est: quum Iones pro ἑορτάω, ὀρτάω dicũt, & pro ἱερὸν, ἰρόν.

Syncope, quum mediæ literæ in nominibus concidũntur: vt, μωϋνυχες ἵπποις, pro μονώνυχας: & κάπησον, pro κατέπησον: & φίρη pro φέρεται: & κακκείουσι pro κατακείουσι.

Parenthesis cõtrarium patitur quàm syncope. Illa enim demit, hæc assumit literam extrinsecus: vt ἐεισιδέσθαι, pro ἐείδεσθαι, vbi redundat γ. Sic pro ὑμέων, ὑμείων: pro σφέων, σφείων.

Enallage fit, quum aliud elemẽtum assumitur loco propriij: vt πανὶ pro πᾶσι: & ξερὸν pro ξηρὸν: & ἤνεθρωμεν ἔπνα καλὰ pro πλείω ἔτη. Sed & κ pro π iuniores vtuntur, vt ὁκως pro ὅπως.

Metathesis fit, quum quædam transponuntur in eodem nomine: & vel prima litera propriæ syllaba, vel secun-

da: vt κραδίλω pro καρδίαν. & πίπραπτν ἥμαρ pro πίπρηται: A
& κράπρις Διομήδης, pro καρπρός. ac similia.

Pleonasmus est, quum in pluralibus datiuis masculinis casibus in οις definentibus, vel fœmininis in ης, assumunt ι: vt pro πασμοῖς, πάσμοισι: pro καλοῖς, καλοῖσι: & pro σοφῆς, σοφῆσι.

Diæresis fit nō solùm apud ipsos in dissyllabis nominibus, sed etiā in monosyllabis & appellatiuis, vt pro ῥοῦς, ῥόος: pro χοῦς, χόος. Sed in nominibus vnam syllabam excedentibus, & appellatiuis masculinis singularibus in ης definentibus, quorum genitiuus in ου desinit, ipsi ου in εω diuidunt: pro ὄξόπου, ὀξόπω efferentes: & pro Λητείδου, Λητείδεω: pro Δαίρπου, Λαίρπεω. Et per parathesin, Πηληιάδεω, Λατρπιάδεω, & similia. In ους autem definentes genitiuos in εος diuidunt: vt pro Σωκράπους, Σωκράπεος: pro Διομήδους, Διομήδεος. Et datiuos solos diuidunt, Σωκράπεϊ dicentes, & Διομήδεϊ, & Πηλεῖ: pro Σωκράπι, Διομήδει, Πηλῆι. Idem & in neutris, vt ἐγχεϊ, πίχεϊ, &c. Et in αι definentia pluralia nomina, quorū genitiuus apud nos definit in ῶν circunflexè, illi per άων proferunt penacuté: vt pro κρίθαι, κρίθων, κρίθαων: pro πυλῶν, πυλάων: pro μουσῶν, μουσάων. C

In verbis tollunt augmentum: vt Ἄγω, ἄγον: Φέρω, φέρον: Ἐλαύνω, ἐλαύνον: Ὀρχοῦμαι, ὠρχούμην: Τρέχω, τρέχον: λέγω, λέγον.

Vtuntur infinitiuis pro imperatiuis: vt ταύσαι pro πάυσον, & κεῖσθαι pro κεῖσο.

Habent & formas eloquutionis tales: pro πεφαμένοι εἰσὶ, πεφάφατο: pro πεπαμένοι εἰσὶ, πεπάχατο. sic pro D κέκλιται, κεκλίαται.

Et iam verba quæ in vltima circunflectuntur, diuidunt: vt pro φορῶ, φορέω: pro λαλῶ, λαλέω: pro νοῦς, νόος: pro χρυσῶ, χρυσόω: pro ἀργυρῶ, ἀργυρέω. Et participia ipsorum similiter diuidunt: vt φορέων, λαλέων, ποιέων.

Dualium autem diligens obseruatio apud eos seruatur. Vetus quidem Ionica degenerauit ob habitātium diuersitatem: permansit autem vsque ad ea tempora in quibus fecerunt Iones colonias, & tunc sparsi sunt id plura loca. E

Dicitur autem apud eos, pro κλέπτης, κεφάλης: pro δύναμις, κράπις: pro λόγος, μῶθος: & pro ὑγιαπεῖν, οὐλεῖν: (vnde πὸ ὑγιὴ πᾶν πραωμάτων, etiam nunc οὐλαὶ dicimus) & pro αὐτῶν & αὐπῶν, σφέων & σφίν, proferunt: pro σῶν autem, ἑῶν: & pro αὐπῆς, ὠπῆς. Pronomina diuidunt sic: pro σφῶν, σφέων, & interiicīdo ι, σφίων. sic ἡμέων, ἡμείων, ὑμέων, ὑμείων, & similia.

DE SINGVLIS QVÆ DORICÆ dialecto propria sunt.

Dorica dialect⁹ α pro η vtiturnam pro ἥλιον, ἄλιον dicit, & pro ἡμέραι, ἀμέραι: & pro μητέρα, ματέρα: & huiusmodi. F

A pro ω vtitur in genitiuis pluralium casibus. nam μουσᾶ dicit, & ῥυσᾶ, & ἡσᾶ: pro μουσῶν, ῥυσῶν, ἡσῶν.

In ας definentes genitiuos, à rectis ης factos, in ὰς vertit, vt Διοχθώς, Διοχθώδος, pro Διοχθώης.

Ω litera pro ω diphthongo vtitur. μῶσαι enim pro μοῦσαι dicit.

H pro ει diphthongo vtitur, veluti quum dicit, ἰδὶ λῶ G pro ἰδεῖν.

Σ pro θ vtitur. nam pro ἡσύ, σοῦ dicit: & pro ἡμῖν, σφίν.

Ex dictionibus semper ι aufert. nam λαβεῖν & ἐλθεῖν dicit pro λαβέειν & ἐλθέειν.

Item reduplicationibus earundem consonantium vtitur, vt ὄσσι, ὁππόθεν, & ὅσσον, pro ὅτι & ὁπόθεν, & ὅσον. Æolica quoque his vtitur.

Productiones ancipitum propriæ sunt Doricæ linguæ: vt, ἵππος ἐννάλιος. H

A pro ε sæpe vtuntur: pro ἵππος, ἄππος dicētes: & pro Ἄρπμις, Ἀρπμις.

Apocopæ, Dorum sunt propriæ: fiunt autem in fine: vt ἤμαπον δῶ pro δῶμα.

Parēthesis syllabæ μα in iis quæ apud nos in ται definunt infinitiuis, Dorum est: vt βιῶμαι, pro βιῶναι.

Ablationes σι & τ ex obliquis singularium casibus, Dorum sunt. vt Παρίος pro Παρίδες: similiter κήρακος pro κήρακας.

Doricæ linguæ multæ sunt subdiuisiones locales. aliter enim Cretenses loquūtur, aliter Rhodii, aliter Argiui & Laecedæmonii. Generales verò ipsorū sunt proprietates. pro η enim α ponūt, pro πόλις dicētes πόλας.

Et pro genitiuis casibus circunflexis, apud nos in ων definentibus, ᾶς proferunt ferūtes eundē accentū, vt pro πολῶν, πολᾶς: pro καλῶν, καλᾶς: pro σμιλῶν, σμιλᾶς. Et similiter in participiis, pro γελῶν, γελᾶς: pro ἑλῶν, ἑλᾶς: & pro ταιῶν, ταῖ dicētes: pro κλαίδας, κλαίδας: & pro νίκην, νίκαν.

Monosyllaba nomina acuūt: similiter autem qualitatis significatiua aduerbia, vt κάλως, σόφως, κόμψως, ἄπλως. Quæ autem apud nos grauitona sunt, illi circunflectunt: vt οὕτως, πάντως, αὐτόματως.

In αι definentia pluralia nomina, in penultima tonū habent, vt φιλοσόφαι. Idem & in participiis: vt πωλουμένοι, καλουμένοι.

Simili autem modo & in ες definentia fœminina nomina pluralia, recti casus penultimam acuunt: vt γυναῖκες, χάριτες, ναῦς, ὄρνῖθες.

Item indefinita tempora in αι definentia, in penultima acuunt: ἐπάσαι, ἐφάσαι, ἐλύσαι, ἐδίφραι, ἐκράξαι. Etiam in ον definentia, in penultima acuunt: ἐλάβον, ἐφάγον, ἐλίπον, ἐπρίαμ.

Circunflectunt verò eiusmodi, παιδῶν, Τρωῶν, ποντῶν. Itidem quæ in ω definunt verba grauitona, in futuro tempore circunflectunt: δώσω, πεζεύσω, νικήσω, λαλήσω, μνήσω. Etiam & tertiam personam grauitonorum verborum in σι definentem futuri temporis circunflectunt: vt δώσει, πίσει, πεζεύσει, λαλήσει. Dicunt & pro δώσειαν, δώσουσιν: pro λέξειαν, λέξουσιν: & pro πείσειαν, πείσουσιν.

Corripiunt autem & in ας definentes plurales accusatiuos, in nominibus appellatiuis, & similiter in participiis. vt νύμφας, κρίνας, τοῦσας, σοφάξας.

Et quæ per ειν efferuntur infinitiua, per ablationem ι efferunt, vt pro φορεῖν, φορέν: pro ἰδεῖν, ἰδέν, pro φαγεῖν, φαγέμ.

In ευ autem definentes genitiuos efferunt per ω. vt εἴνου, εἴνω: pro σοφοῦ, σοφῶ: pro καλοῦ, καλῶ. Et accusatiuos plurales masculinos in ους definentes, per ως proferunt: πὼς καλὼς, σοφὼς, ἀθρόους, ἴππους: pro ὣς καλεῖς, σοφοὺς, ἀθρόους, ἵππους.

Et imperatiua verba quæ pronuntiantur per ι, per ε pronuntiant: vt pro λαβέ, λαβέ: pro δῦθι, δῦθε: pro δράμε, δράμετε.

Siculi dicunt pro χύτραι, κύτραι: pro χοῦνα, κοῦνα: & pro χωνᾶκα, χωνεῖον.

Cretenses autem, pro ἔβαπτε, αἰεί: Pro αὖπε, αὖπι: Pro βέλπαι, βέλπαι: Pro πλῆθι, ἰῶθι: Pro ἐς χερόν, ἐν χερόι: Pro εἰς τὼ ἀγορᾶ, ἐς τὰ ἀγορᾶ: Pro ἔα, ἔᾶ: Pro ἔασαν, ἔᾶσαν: Pro ἰῶ, ἦς: Pro ἐόντα, ἐῶν: Pro ἀωχώδαι, ἀοδ. Et Θουκυδίδης, Θουκράτης, Θούφρασος: pro Θουκυδίδης, Θουκράτης, Θούφρασος: Pro κρῖν, κρῖν: Pro ἄκραν, ἄκρην: Pro κρίνων, κίρκον: Pro καλεύω, κάλεσα: Pro καπελαλῆν, καπελαλεῖν: Pro στροὶς ἀχύροις, μὴ χόνας: Pro οἰκαδέ, οἴκαδε: Pro ὄρνιθες, ὄρνιχες: Pro χῆρες, χῆρις: Pro παῖδιον, παίδιον: Pro κεῖνος, κῆνος: Pro σύ, τύ.

Et pro λέγουσι & φέρουσι, λέγοντι & φέροντι: & pro παῖ, τυύτας: & pro σοῖς, τοῖ: & pro τῶν, τῶμ: & pro τῶν, τῶμος: & pro δῶμος, δῶμος: & pro ἡῶν, σόν: denique, pro βουλιῶν, βουλεῶν pronuntiant.

Differt autem Cretensium dialectus, qua vsus est Cypselas, & Laconum, qua vsus est Alcman, Sophron: Pindari tamen & Ibyci, Simonidæ, & Bacchylidæ omnino laudatur, quòd nō sint poetæ natura Dores, sed vtantur tantùm idiomate Dorico.

DE SINGVLIS QVÆ ÆOLICÆ dialecto propria sunt.

Literam β ipsi passim ascisciť, quum ei subiungitur κ, vel τ, vel λ. vt βρυτὴρ pro ῥυτήρ: βρέκος pro φάκος: βρόδον pro ῥόδον.

Æolica dialectus genitiuos à nominatiuis in αι diuidit, & per α profert. vt νύμφαι, νυμφάων: Σύραι, Συρέων:

Digitized by Google

μελιστάων, ἐρχομάων, πυλάων, & ſimilia.

Syncopæ, Æolum ſunt propriæ. fiũt autem in medio, vt ὄρνεα pro ὄρνιθεα.

Additiones ſyllabæ in ſubiunctiuorũ ſecundis perſonis in σ deſinẽtibus, Æolum ſunt: vt ὄπηδα pro ὄπῃς: & ἔλθηδα pro ἔλθῃς.

Addere υ ad ι, ſequente vocali, Æolum eſt: vt χύωντες pro χίωντες.

In αις monoſyllaba nomina diuidit: vt πάϊς, δάϊς, pro παῖς, & δαΐς.

Ω litera pro ου diphthongo vtitur: vt μώσας pro μοῦσας: λειπῶσαι pro λειποῦσαι.

Υ pro ο vtitur. nam pro ὅμοιον, ὔμοιον dicit.

Η pro ει diphthongo vtitur. nam ἐλθῆ pro ἐλθῇ dicit.

Immutabiles geminat, & σ ſolum: vt pro ἐγείρω, ἐγέρρω: pro ἐγείραται, ἐγήγερται: pro πυθήσης, πυθήσσης: pro πόσυ, πόσσυ: pro ὁσσυῖσι, ὁασυῖσι.

Ὅσσος & ὅσσπερ commune eſt. communis enim relatiua duplicat: vt pro ὁπόσος, ὁπόσσος: & pro ὅσος, ὅσσος.

Semper ex αι diphthongo ι abiicit, ſi eam ſequatur vocalis: vt pro Ἀλκμᾶϊος, Ἄλκμαις.

Π pro μ vtitur: nam dicit ὅππατα pro ὄμματα.

Secundæ coniugationis circunflexorum ι in ſecunda & tertia perſona, quod non pronuntiatur apud alias dialectos, pronuntiat: vt βοᾶῖς, βοᾶῖ.

Vocatiuos in ων deſinentium nominatiuorum corripit: vt pro χαλιδῶν, χαλιδὸν: pro μακεδῶν, μακεδὸν: pro ἀπέλλων, ἄπελλον.

Æoles conſueuerunt ε pro α ponere: vt pro θρασέως, θρεσσέως: pro σφατὴς, σφετὸς: pro αὖω, ἕω: pro αἰείλατα, ὀνείλατα: pro αἰχώρησαν, ὀνεχώρησαν: pro σπλεὴς, σπλεῖς. Aliquando autem ε vel η: vt pro κράτος, κρέτος: pro Πρίαμος, Πρίαμος: pro γαλήνη, γαλένη: pro ἠὴρ, ἠέρ. Aliquando etiam addunt υ ad α: vt pro κακὸν, κακόν: pro αἠὴρ, αὐὴρ: pro ἄως, αὔως.

Pro δ autem ζ ponunt: vt pro ἁβροβάλλην, ζιαβάλλῃν: pro διανυκτὸς, ζιανυκτὸς. At pro ε & α, η: vt pro κρέας, κρῆς. Oportet autem noſſe quòd in quibuſdam, ſed non in omnibus, hoc faciunt. fieri enim non poſſet.

Pro ζ autem ponunt δ & σ: vt pro ζῆς, δῆς: pro ζυγὸν, δυγὸν: pro μαλίζειν, μαλίδδειν.

Pro η autem ponere ε vel α, commune eſt his cum Doribus: vt pro Ἄρης, Ἄρεις: pro Ἀρῆϊον, Ἀρεῖϊον. pro αἰδικῆσαι, αἰδικέσαι. At α pro η: vt pro Ἐκαβόλιον, Ἑκάβαε: pro πύλαι, πύλαε: pro Ἥρων, Ἥραν: pro νόημα, νόαμα: pro ἠὼς, αὼς: pro ἀπαλιώτης, ἀπαλιάτης:

Pro ῥ ponunt φ: vt pro θλᾶτται, φλᾶττα. Pro μ, π: vt pro μετ' ἐμοῦ, πετ' ἐμοῦ: pro ὄμματα, ὄππατα.

Pro ξ autem ponunt κ & σ: vt pro ξένος, κσείνος: & pro ἰέρηξ, ἰέρηκς.

Pro ο, ponunt υ: vt pro ὀμφαλὸς, υμφαλὸς: pro μόγις, μύγις: pro ὅμοιον, ὔμοιον. Interdum & ι: vt pro ὀφὲς σὶ, φρὶς σὶ. Aut α: vt pro ὅσσα, ἄσσα.

Pro π, vtuntur μ: vt pro παπῖς, μαπῦς: pro πεφυῦσα, μεφυῦσα.

Pro αι, ατ: vt pro ἐμπίπλειν, ἐμπίπλατεν.

Pro ε, τ: vt pro σὺ, τύ: pro εἰς σὶ, εἰς τί.

Pro λ, π: vt pro σπλεὼ, σπελεὼ: pro σπλεὴς, σπελεὴς: pro πίτρασθαι, πίτρασθαι.

Pro υ autem ι: vt pro ὑψηλὸν, ψηλόν: pro ὑψόθεν, ἰψόθεν: pro ὕπαρ, ἴπαρ.

Pro χ, φ: vt pro αὐχένα, αὐφένα.

Pro ψ, πς: vt pro Πέλοψ, Πέλοπς: pro Ἄκεσψ, Ἄκεσπς.

Et pro ω, ο: vt pro ὦκα, ὄκα: pro ὠπιλὴ, ὀπιλή.

Quæcunque autem per ει diphthongum apud nos efferuntur, illi per ſolum ε, geminantes conſonantem, proferunt. Efficiunt autem ex ſola duas conſonantes: vt pro χεῖρες, χέρρες: pro ἐμείρων, ἐμέρρων: pro ὠπειλὰς, ὠπιλλὰς: pro ὕμασι, ὔμμασι: pro κτεῖναι, κτίνναι: pro ἡμῖν, ἄμμιν: pro ὑμεῖς, ὔμμες: pro ὕπειρον, ἄπερον.

Quinetiam in οι ſæpe mutant οι diphthongum: vt pro ὄνειαρ, ὄναρ.

Conſueuerunt item vocalibus præponere digamma, vt pro εἶνον, Ϝοῖνον.

Complura autem geminant, vt pro εἶπες, εἶππες: pro σιλήνη, σιλλήνη: pro φοίσομαι, φοσσούμαι: pro κατίπονον, κάτπονον: pro ὀπίδω, ὀππίδω: pro χϑ δὲ: καδ δὲ. pro ὅτι, ὄττι.

Incipientibus apud nos à ρ, ipſi præponunt β, vt tenue fiat: vt pro ῥάδε, βρόδε: pro Ῥαδάμανθυς, Βραδάμανθυς: pro ῥυτῆρες, βρυτῆρες.

Peculiariter autem quæcunque apud nos aſpirantur aut acuuntur, illi tenuiter dicunt, & grauitonè. ὅπος, οὗπος, ὅρω, ὅρμος. Seruant autem tenuem literam & in contractionibus: vt pro καθάπαξ, κατπάξ: pro ἀφῦναι, ἀπῦναι: pro ἀφείλκυσαν, ἀπείλκυσαν.

Graui tono efferunt non ſolùm nomina, ſed & articulos, quando nominum ordinem habent: vt pro ὁσὸς, ὅσος: pro τὸ σὸν, τόσον: pro τὸ σοὶ, τοῖσι: pro τῆς αὖς, τῆς σῆς.

Quando autem pronomina proferunt, circunflectũt: vt ἐγῶ, pro ἐγὸ.

Circunflectunt in vniuerſum monoſyllaba vel in ωξ deſinentia: vt ῥῶξ, πλῶξ, ῥῶψ. vel in οις: vt χροῦς, ῥοῦς, θροῦς, βοῦς, νοῦς, Item pro χλόος, χλοῦς, χλόῳ, χλῷ.

Diſſyllaba autem in acutum tonum apud nos deſinẽtia, ipſi graui tono proferunt, vt πῶρος, κάλος, λᾶϊνος, ὄξυς, κόπις, θῶρις, ἄκις, ἄαπτος, βρῶμος, πρᾶγος, θῦμος, σκληρὸς, χᾶλος.

Aſſolent & appellatiua graui tono afficere: vt αἰρήν, ὦρξ, ἡμέρξ. & propria: vt Ἀφροδίτη, Ἥρξ. Ἑλένα.

Quæcunque nos in ις fœminina per δος declinamus, vt Ἀρτέμιδος, Θέτιδος, μελίσσδος, illi fine δ dicunt: vt Ἀρτέμιος, Θέτιος, μελίσσος.

In ης nomina quorum vocatiui in ες, illi fine ε dicunt: vt ὦ Σώκρατε, Ἀγεσίφρανε, Δημόσθενε.

Et à genitiuis caſibus ε auferunt: vt Σωκράτου, Δημοσθένου, Σοφοκλέου.

Pro accuſatiuo datiuum aſſumunt in paſſiuis: vt τοῖς θεοῖς, pro τοὺς θεούς: τοῖς ἀνθρώποις, pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt quia vtuntur ι pro υ.

Accuſatiuum per ως efferunt: vt τὼς ἵππως, pro τοὺς ἵππους. id quod & Dorum proprium eſt.

Datiuum pluralem adiecto ι faciunt: vt τοῖσι, θεοῖσι, σοφοῖσι, quemadmodum Dores.

Infinitiua verba à participiis in ὢν deſinentibus, deſinentia in ειν, ipſi in ους tranſferunt: vt νοῶν, νοεῖν, νόους: & φρονῶν, φρονεῖν, φρόνεις: & καλῶν, καλεῖν, κάλεις.

Quando infiuitiua apud nos deſinunt in αν, ipſi in αις tranſmutant: vt pro γελᾶν, γέλαις: pro πινᾶν, πίναις.

In αω terminata infinitiua, ipſi per ως proferunt: vt pro ὀρθοῦν, ὄρθως: pro γυμνοῦν, γύμνας: pro χρυσοῦν, χρύσεις. Hæc autem omnia graui tono pronuntiant.

Adhibent & η pro ει in infinitiuis: vt pro φιλεῖν, φίλην: pro καλεῖν, κάλην: pro φρονεῖν, φρόνην.

Verba in ω deſinentia apud nos, pro indicatiuis optatiua faciunt: vt pro νοῶ, νόημι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia acutitona in ως finiunt, per ων apud illos deſinunt: vt ὑπηκώς, ὑπηκών: γεγοηκώς, γεγοηκών. Seruant autem eorum etiam flexiones, nominatiuo iuxta analogiam reſpondentes. Dicitur præterea apud eos pro χρυσέα, χρύσεον: pro ταύρεα, ταύρεον: pro πεῖς, πεῖσα: pro πᾶς, πᾶσα: pro ἔρωτα, ἔρων: pro γέλοτα, γέλων: pro πλάρμος, πλέρμος: pro ἐπαγῶν, αἴτημα: pro χείροτα, χέρρονα: pro δαίτιδον, ἐδαίτιδεν: pro ἐγρωτᾶν, ἐτόρουαι: pro αἰὴρ, δρέκων: pro ἠὼ, δρακών: pro εἶμαι, ἕσσομαι: pro ἡ μία, ἴα: pro ψῆρος, ψαφαξ: pro ἰχθὺς & ἀθυῖς, ἄκεσχ: pro ἐγὼν, ἐγὸν: pro σὺ, τὺ: pro ὑμῖν, ἄμμιν: pro ὑμεῖς, ἄμμες: pro ὠφελὸν, τῆδε: pro ἄλλοσε, ἐτέροσε. Vſi autem ea Alæus & Sappho.

Digitized by Google

DE DIALECTIS A CORINTHO DECERPTIS.

PROOEMIVM.

EN tibi & dialectos in manus trado, iuuenum mihi omnium amantissime literarum, in quibus & Philoponus Ioannes laborauit, & Tryphon grammaticus, & alij plerique, quibus multum in libris studij & exercitationis fuit. Nondum autem quispiam in hunc vsque diem quicquid ad vnamquanque dialectum pertinet, notum fecit. Nec putes nos dicendis his existimare aliquid magni de nobis. Lingua enim (secundum Lysiam oratorem) intellectus neque multum neque parum habet: intellectus autem, cui multum, multus: cui parum, paruus. Non igitur nostra laudantes, eos viros in hac parte accusabimus: sed, amici quum sint, pluris facientes quàm ipsos, veritatem, quemadmodum & Plato philosophus summus ait. Ipsi igitur Atticæ eloquutionis regulam, comicum Aristophanem nobis proponentes, & Thucydidem historicum & oratorem: Ionicæ autem, Hippocratem Ionem, & Halicarnasseum Herodotum: Doricæ verò, Tarentinum Archytam, & Theocritum, qui Bucolica conscripsit: Æolicæ, Alcæum: forsan de dialectis abundè tractauerimus. Siquid verò & à nobis per obliuionem omissum fuerit, non simili id accusatione dignum apud benignos. ab illis enim maior pars omissa est, à nobis autem pauca fortè non dicentur.

QVID SIT DIALECTVS, ET QVOT SINT.

Dialectus est idioma linguæ. vel, Dialectus est dictio proprium characterem formæ ostendens.

Ionica appellata est ab Ione filio Apollinis, & Creusæ Erechthei filiæ: qua scripsit Homerus.

Attica autem ab Atthide Cranai filia, qua scripsit Aristophanes.

Dorica, à Doro Hellenis, qua scripsit Theocr.

Æolica, ab Æolo Hellenis, qua scripsit Alcæus.

Communis, qua omnes vtimur: sed & Pindarus hac vsus est.

DE ATTICA LINGVA.

Λῆρον ληρεῖς, Attica loquutio & figura: vt μανίαν μαίνῃ. est enim Atticæ idioma loquutionis, vbi dixeris rem, inferre verbum quod à re deducatur: vt ὕβριν ὑβρίζεις, & φυγὴν φεύγεις.

Vtuntur imperatiuis Attici pro subiunctiuis abnegatiuis: & rursus ipsis imperat. pro indicatiuis. Et illius quidem illud Aristophanis Thesmophoriaz. exemplum,

Μὴ φθόνει τῶν ἐξόντων τὰς ὀπτώσας ἐλπίδας. Pro μὴ φθονεῖς.

Huius autem, Menander,

Οἶσθ' ὅτι πείσῃ. pro πείθεις. Sed & Eurip. in Polydori tragœdia, Οἶσθ' ὅτι σὺ δράσεις, pro δράσῃς vsurpauit.

Τροπαῖον apud Thucyd. circunflexa penultima acceptum est, & apud Aristophanem in Thesmophoriazusis, ὦ γυναῖκες οὐκ ἀρίζετ', οὐ πολλοῦ βούλῃ σίσιπι καὶ θρηκῶν; Et puto per analogiam hoc magis apud ipsos sic proferri, sicuti à πεῖσαι, πειθοῦς: ab οὖρος, οὐρῶν: sic etiam à θρᾷττω, θρᾳττῶν.

Item ὁμοῖος circunflexa penultima proferunt: vt apud Homerum, Ὡς ἀεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγχι θεὸς ὠς τὸν ὁμοῖον. Et est analogum. nam appellariua per οῖος, quæ duas syllabas superant, omnia in penultima circũflectuntur: vt γελοῖος, ἀλλοῖος, ἐπιρρῶς, παντοῖος: sic & ὁμοῖος. Supra duas syllabas tamen dictum est, propter καλοῖς, φλοιός. Additum est autem Appellatiua, propter καλοῖς nomen auis. Sed ὅμοιος in antepenultima acuitur secundum communem consuetudinem.

Vertit Attica σ, modò in τ, modò in ξ. nam pro θάλασσα. θάλαττα dicit: & pro σῦκον, τῦκον: & pro συμφορὰ, ξυμφορά. Vertit autem σ in ξ, in iis dictionibus quæ à σὺν præpositione incipiũt: sed compositis tãtùm. Quinetiam ipsa σὺν per se in ξ vertitur: vt Ἀριμαδίξωϊ.

Ταῦτ' ἄρα, Attica loquutio est: pro δι' ταῦτα. Deficiunt enim præpositiones apud Atticos, sicut & apud Homerum, Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δίμας πυρὸς αἰθομένοιο. pro ἀπὸ πῦρ ἐμάχοντο. ἤχεον ὡς πῦρ ἐπιμέμπτο ἄπαντα. Et apud Aristophanem, γοάομαι ἐμαυτὸν: pro ἀπ' ἐμαυτοῦ γοάομαι. Et Thucyd. in tertio histor. καὶ τοὺς πλείστους ἁμαρτεῖν τῆς φυγῆς ἔσχον τὸ μὴ προεξιόντας τῆν ὁπλων τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν: pro διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν. Genelariter autem defectus Atticorum sunt: vt καθ' ἑκάστην, deest ἡμέραν: & ἐν βραχεῖ, suppletur χρόνῳ, vel λόγῳ. Quinetiã ἐν ἀκαρῆ tale est. Et, Εἰ δ' ἄγε μιν πείρησιν ἵνα γνώωσιν ἠδὲ καὶ ἄλλοι: deest βάλωμαι: enim, εἰ θέλεις, πειρήσῃ. Et, κακὸν ἀμφορέουσι: deest τοῖς χρυσοῖ. Et apud Aristophanem, Πόθεν βροτοῦ με προσβαλεῖν ὠφελεῖς. deest enim φωνὴ vel ἐσμοῦ.

Atticorum autem est & nominatiuum pro genitiuo accipere: vt apud Aristophanem in Lysistrate, ἐρημώσει δ' αὐτὰς ἀπιοῦσ' ἐκ τῆσδε βουλευσομένας οὐ τοῦ πολεμεῖν φαύλου, οὐδενὸς καὶ οὐχ ἥκιστα: pro ῥᾳδίους. & Thucydides in quarto, κυρωθεὶς ὁ νόμος ὁν τῆς δημοκρατίας ὀπτίκα χρὴ ὁμόσαι, τυπὰς τ' ὅσπερ ἐμοὶ ἔχόρησεν ἐπ' αὐτοῦ: pro κυρωθέντος.

Βλήχωνα per β, non per γ proferunt Attici.

Λαὸς & ναὸς, & quæ ex ipsis, Μενέλαος, Πρωτεσίλαος: & in genere omnia quæ nos per αος, illi per ως efferunt: vt Μενέλεως, Πρωτεσίλεως, νεώς, λεώς. declinant autem omnia per abiectionem σ: vt τῷ Μενέλεω, τῷ Νικόλεω.

Βλέπω dicunt pro βλέμμα: vt apud Aristophanem, ὡς ὄπ τοῦτο Ἀθηνᾶν βλέπω.

Etiam hoc Atticum est, assumere sæpe in eodẽ membro αὖ coniunctionem: vt est inuenire apud Platonem & Aristophanem: vt in Auibus, Ἢ ἦ Ἕλλας αὖ ξυμμαθητὰς αὖ ἡμᾶς ἐλαθεν.

Atticorum autem & hoc, ὁ præpositionem & εἰς construere cum genitiuo: vt εἰς vel ὁ ἄδου: & puto hìc defici præpositiones nominum: quale est & hoc, ὁ διδασκάλου.

Atticorum est non respondere antecedẽtibus: vt Thucyd. in tertio histor. statim in principio, καὶ εἰ μὲν συμβὴ ἢ πρὸς εἰ ὁ μὲν, Μυτιληναίοις εἶπεν ταῦτ' ἂν προβουλεῦσαι, ὁ πρὸς καλεῖτ' μὲν πολιορκίας ὄ, πολεμεῖν: deest enim καλῶς ἂν εἶπ. Et Homerus, Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί. deest πείσομαι, vel ἕπομαι.

Pro προσβεῖν dicunt προσβῆναι: pro καταβολὴ, καταβῆναι: & pro ἀγάπησιν, ἀγαπᾶσθαι dicunt: & magis cæteris Thucydides.

Est hoc quoque nouum generaliter & Atticum: vt apud Demosthenẽ, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος καθῆσθε ἀκηκοότες μόνοι. Et Homerus, ὡς φάσαν ἡ πλησίοι.

Item οὐδὲν diuidere, Atticorum est: vt Thucyd. in 2, ἐδόκουν ὄφελεῖν μὲν ἀμαλεῖν, οἱ δ' οὐ πάνυ ἠξιοῦν, εἰ τι οὐδὲν ἐν καπίτωλιακαῖς, εἰσπίν, ὄ, τι χρὴ ποιεῖν: pro οὐδὲν.

Nouum & hoc dicatur tibi, dicere optatiua pro indicatiuis, quod est Atticorum: vt Thucydides, τὰ ἀκαιρότατα μὲν οὐχ ἥκιστα, αἰσχύνομαι δὲ τῶν ἐς καταδύσει: pro καταδύομαι.

Et vt τὴν οὐδὲν μᾶλλον pro οὐ, Atticæ linguæ nota. statim enim Historicus in secundo, ἀλλ' ἀπὸ ἐβαλον εἰς τὴν Ἀθηναίων Πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς Ἀθηναίους ἀπιστεῖσαι: pro οὐκ ἀπιστεῖσαι.

Item δίνδρος dicitur apud ipsos, vt Thucyd. καὶ πρῶτα μὲν ἀξιωτέον αὐτοὺς τοῖς δίνδροις, ἃ ἐκόψαν τὴ μυδέια ἐπ' ἐξείας. Et Homerus, Δενδρίῳ ἐρεθίσθησι. Huius autem rectus δίνδρος: & flectitur δίνδρος, dativus δίνδρει: & per metaplasmum, δίνδρῳ.

Et pro fœmininis masculinorũ nominum vtuntur dictionibus: vt Homerus, κλυτὸς Ἴασονίδαο. Et apud Euripidem in Hecuba, Τὸ σ' αὖ λέαν παρεῖλες, ἀγέλαστόν μοι Τρωιάδος: pro ἀγελαστὰ.

Et pro ὅσα ἡμέραι, ὁσημέραι dicunt: & pro μόλις, μόγις.

Pro dativo amant accusativum: vt Thucyd. εἰσὶν οἱ τῶν ἀρίστων πέμπτ' ἄνδρα πίσσαν δὲπὶ θαλάσσαν: pro σοί. Et Sophocl. Οὐ γὰρ μ' ἀρέσκει γλῶσσα σου πεπληθυσμένη: pro σὲ μοι.

Aliaque

Aliàque præterea inuenias infinita eorum quæ dicimus exemplа, & apud Hom. & omnes Atticæ linguæ autores.

Genitiui νηός (cuius rect⁹ ναῦς) η in ε vertẽtes, & o paruũ in ω magnũ producentes, νεως ſcribunt & proferũt.

Genitiuorũ in εος qui à rectis in ες fiũt, ο producũt Attici, vt Πηλέως & Οἰνέως. Illud autem, Ω Ἀχιλεῦ Πηλέος, υἱὲ μάλα φέρτατ' Ἀχαιῶν, apud poetas productum, communis eſt linguæ.

Pro αὐτόν, Αὐτοῦ, dicunt, vt Ariſtoph. in Auib. μάτην ἄρα τὼ ὀδὸν αὐτοῦ. Et Thuc. in tertio Hiſtoriæ, καὶ οὐκ ἄλλο αὐτοῦ μᾶλλον ὅτι ἁλωτέον.

In quibuſdam dictionibus addunt ι, vt ζυτωί, ζυτοῖ, οὐτοσί, ναυί.

Verbum εἰ abundare apud eos cognouimus, vt apud Thucydidem in octauo, καὶ τὸ μὴ ἐπ' ἐκείνους εἶ, ἀλλ' ἄκρῃσι καὶ βιαιότερον ὑπόδηκτον.

Ablationes ſũt Atticorũ ſunt propriæ. ἤπειρον enim dicunt pro ἠπείρων. (Inueni autem ego quòd & Dorũ & Æolum ſunt) Pro κλαίει, κλαῖει dicũt: pro πιεῖν, πιῆν: pro πίημα, πῖμα.

Ὡς etiam ſuperabundare apud eos ſolitum eſt, vt in octauo feciſſe Thucydides inuenitur, Καὶ ὁ ὡς αὐτοῖς ἐδόκει ἔμελλε χρήσεσθαι: pro καὶ ὁ αὐτοῖς.

Εἰς præpoſitionẽ ἐς dicũt: ες Χρύσην, ἐς πατρίδα proferentes. Et loco πρὸς, ὡς vtuntur, ὡς τὸν ἥλιον dicentes, & ὡς τὸν διδάσκαλον: pro, πρὸς τὸν ἥλιον, & πρὸς τὸν διδάσκαλον.

Particula δὲ pro δὴ ſæpius vtuntur: vt Thuc. in octauo, Κεφαλαιοῦντες, μάλιστα δὲ οἷς ἔξεστι αὐτοῖς τὸν Ἀλκιβιάδην καταχαρίσασθαι, ἢ μὴ τὸν αὐτὸν ὕστερον δημοκρατουμένοις, βασιλέα τε ξυμμαχον ἐχεῖν καὶ Πελοποννησίων ἢ ἀφεστηκέναι. Hic enim μάλιστα δὲ, & Πελοποννησίων δὲ, pro δὴ vſurpata ſunt.

Hi etiam & accuſatiuo & recto vtuntur pro obliqua conſtructione: vt in octauo Thucyd. ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τῶν δήμων ὑποπίπτουσιν, ὡς μετέχοντά τινα τῆς γνώμης μόνον: pro μετέχοντες τινες τῆς γνώμης. In tertio autem, recto pro genitiuo ſic vſus eſt, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐ πολὺ ὕστερον καταπλήσσονται, ὡς ἑώρων, ἀπηγγελμένοι οἱ στρατηγοί: pro τῆς Ἀθηναίων καταπλήξεως. Homerus, Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν ἀστρωὸν ἱκάνει. Et Philoſtratus in Vitis ſophiſtarum, ὁ Πρωτεὺς ὁ Φαίριος, τὸ θαῦμα τὸ Ἑλληνικὸν· πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πλανεῖς ἦσαν αἱ μορφαί. Ἐτῆ, δαίμονες δὲ αἱ μετέωροι, ἡμᾶς ἔφη δεῖν πλανᾶν τὸ μὴ πεζεύουσα. pro τῶν δὲ μετεώρων δαιμόνων.

Et pro participiis, Attici verbis vtuntur: & pro verbis viciſſim participiis: vt Thucyd. ὁ δὲ χειμὼν ἐπῆλθε ἀφῆς, pro ὁ δὲ ἀφῆκε χειμὼν ἐπελθών.

Et ἦ abũdat apud Atticos, vt in octauo Thucydidis, ὡς τῷ ἰδίῳ πολέμῳ μείζονι ἢ ὅσῳ τῷ πελοποννησίῳ οὐκ ἐκάς, ἀλλὰ σχεδὸν παρ' ἀλλήλοις ὄντες.

Ἀλλὰ coniunctionem pro hortatiua ſæpe ponunt, vt apud Homerum, Ἀλλά γε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα.

Et accipere accuſatiuos caſus pro genitiuis, Atticorum eſt proprium: vt, Μὴ σὺ πόνει, ἀγαθὸς περ ἐών, ἀπὸ καιρὸν ἐοῦσαν: pro ἀπὸ τοῦ καιροῦ.

Et proferre vocatiuos pro nominatiuis: vt, Νικηφορέτα Ζεύς, pro νικηφορέτης.

Sumere duas negationes pro affirmatione vna, Atticorum eſt. Thucyd. lib. 3 Hiſtor. σύμμαχοι μὲν ἔτι ἐσμὲν οὐκ ὀλίγῳ καταδουλούσῃ τὴν Ἑλλάδα, pro ἐλευθερίᾳ. Quanuis enim vna ſit hic negatio, videlicet οὐ, at vox illa καταδούλωσις negatio eſt quodammodo, quum libertatis priuationem ſignificet, & libertatis dignitati opponatur. Sic & Homerus, — ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυροπάτης βάλ' Ἀχαιῶν: pro ἀνδρῶν.

In fœminino genere aliquid dicere cõſueuere, inde inferre neutrum, nõ ad vocem ſed ad ſignificatum reſpiciẽtes: vt Homerus, — νεφέλη δέμας ἀμφιβέβηκε Κυανέη, τὸ μὲν οὔ τοι λήγει. nam τὸ intulit, vt ad νέφος relatum. Et Thucydides, Ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο φῦλά τε τῶν Ἀθηναίων, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσι ἴσκαται σκῆψαι καὶ εἴ τι ἄλλο νόσος χωρεῖοις. nam λεγόμενον intulit, reſpiciẽs ad νόσημα.

A rectis in ες plurales in ας, per ης ſcribũt, vt βασιλῆς, ἱππῆς. Et ει diphthongi ε in η vertunt: interdum & ι adſcribũt, vt pro κλεῖδα, κληῖδα: & pro Ποσειδᾶον, Ποσειδᾶον.

Et ου negationem ſuperuacuam ſæpe accipiunt. vt Thucyd. in 3 hiſtor. ὡμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα, πόλιν ὅλην δραφθῆραι, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, pro τοὺς αἰτίους. Et Hom. Οὐ μὰ τὸ Ἀπόλωνα Διὶ φίλον. Et Μὴ νῦν οὐ χαίρομεν σκέπτορ. Sic & nos conſueuimus ſæpe negationibus vti, quale eſt illud, ἀπαγορεύω σοι μὴ πιεῖν: pro ἀπαγορεύω σοι πιεῖν. Et Theologus, ὃν οὐ θεσπεσιώτερον οὐδὲ καινότερον, οὐ μὰ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τὸ ἀνδρὸς ἀγῶνας, καὶ τὰ παλαίσματα.

Etiam θεὸς abundare his ſolet, vt Thucydides, καὶ θεὸς αὐτοῖς τῶν Ἀθηναίων ἐξέπεσε. pro αὐτοῖς τῶν Ἀθηναίων. Et Aphthonius, πιαῦται γὰρ ἀρεταὶ θεὸς βίαν ἔχειν κτεμάσαι, pro βίαν ἔχουσι.

Superuacua & καὶ coniunctio apud eos: & huius infinita exempla eſt inuenire. ſtatim in tertio eſt videre hoc vtentem Thucydidem: ait enim, οἱ δὲ πολλῷ μᾶλλον καὶ προθυμότερον, ἅτε καὶ τῆς πόλεως ἐν τῷ παρόντι πολλῶν ἀπορουμένης καὶ ἅμα ἐλπίζοντες νίκης.

Atticorum eſt & poſſeſſiua accipere pro primitiuis: vt παρθενικὴ pro ἡ παρθένος: & ipſa primitiua pro poſſeſſiuis: vt, — χειμῶνα τε θάλατ' ἀλλὰ μᾶλλον: pro χειμερίου ὕδατος μᾶλλον.

Accuſatiuos etiam accipere pro genitiuis: vt Heſiodus, Οὗ τε δίκῃ pro δι' οὗ. Et Theologus, ὁ θυμὸς ἔστω σοι κατ' μόνου τοῦ θρόνου, δι' οὗ ἐξέπεσες: pro δι' οὗ ἐξέπεσες.

Conſueuerunt præterea augmentis & alia augmenta ſuperinducere. vt pro ἐβουλόμην, ἠβουλόμην: pro ἐδυνάμην, ἠδυνάμην: pro παρώνηκα, παραφώνηκα.

Et comparatiua pro ſimplicibus accipiunt, vt Thucydides in 3 Hiſtoriæ, τοὺς γὰρ ἀφισταμένους οἱ τῶν πολεμίων, καὶ συμμαχίαν τινὰ ποιεῖν ἅπαντες οἱ δεξάμενοι, καὶ ὅστις μὴ ὠφελοῦσιν, οὐ κακῶς ἔχειν. νομίζουσι δὲ τῆς θεοῦ πρὸς τὸ φίλον, χάριτος ἀγωνίσασθαι. hic enim eſt χάριτος pro καιροῦ. Et Homerus, Ζεὺ πάτερ, εὔτε σεῖο γ' ἐλοώτερος ἄλλος. Et Theologus ſermone in Chriſti natalem, καὶ ὡς οὐκ ἦν χρηστότερον ἦλθε τὸν λυτρωτὴν, οὕτω καὶ οὐκ ἦν λυτρωθῶ ἐπανελθεῖν τὰ χρηστότερα. dixit enim pro ἀπὸ τοῦ Χριστὸν ἦλθε τὰ λυτρωτέα.

Vtuntur & ſuperlatiuo pro comparatiuo ſæpe. vbi enim dicendũ πελωδέστερον πάντων, dicunt πελωδέστατον.

Ου pro ο ſ vtuntur, velut quum dicunt, πωῦδυμα & πωῦκλημα, & πώμπαλιν, pro πόδυμα, & τὸ ὄγκλημα, & τὸ ὄμπαλιν.

Rectos & accuſatiuos eodem modo efferunt: vt, Ὦ Αἴας, δύστηνόν σε ἐσκαλῶ.

Atticorum eſt etiã dicere, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχω: pro ὑφ' ὧν ἔπαθεν, extrinſecus accepta ὑπὸ præpoſitione.

Atticè proferuntur per ει diphthõgum paſſiuorum ſecundæ perſonæ, vt ζηλωτὸς εἶ, pro εῖ. Atticum eſt & λαβεῖ pro λάβοι.

Atticorũ eſt, & ᾔδειν pro ἤδη ἐν: & ἐπύθεν pro ἐπύθοντο. vtũtur enim in pluſquamperf. primis perſ. pro tertiis.

Pro accuſatiuo genitiuum accipiunt. vt Ariſtoph. Ἕως σωτηρίζει τῆς κεφαλῆς, pro τὴν κεφαλήν.

Et pro ὅτι ἡ κεφαλὴ πονεῖ, dicũt Attici Κατὰ κεφαλῆ nõ diuiſim, ſed ſub vno accentu. vt Pindarus, οἱ μὲν κατὰ κεφαλῆ δίσμοῖσι δίδενται. pro ὅτι κεφαλὴν δίδενται.

Atticorum autem & pluralia ſingulariter pronuntiare, quemadmodum pro τοὺς Λακεδαιμονίους, dicere τὸν Λακεδαιμόνιον. vt orator in Philippicis, ἀλλὰ μὴν τόν γε Παίονα, pro Παίονας.

Atticorum etiam dicere βασιλεία & αἰσυμία, pro βασιλεῖον & αἰσυμεῖον.

Apud eos præterea deficiunt imperatiua. vt apud Ariſtoph. Ὦ Ζεῦ διόπλα καὶ κατόπλα πανταχῆ, Ἐτοκθυάσασθαί μ' οἷ ἀθλιώτατον. deeſt enim πίσσον.

Βόλιτον Attici dicunt ſine β, quod nos βόλβιτον dicimus, videlicet κόπρον. i. ſtercus.

Atticum eſt etiam θέλει pro δύνατα: vt Plato, τὰ χωρία οὐδὲν μ' ἐθέλει διδάσκειν.

Et pro recto accuſatiuum aſſumere. vt Ariſtoph. in Auibus, Ὡς τὸ δεινὸν γε τὴν κόρυκα τὴν τοῦ βροτοῦ αἰχμεῖνον, οἱ μὲν δίπτυχ' ὄντ' ἔνοπλος πάλαι. pro δεινὸς γε εἰ μὴ ἔνοπλος πάλαι ἐκάρυξ ὁ τοῦ βροτοῦ οἰχόμενος.

Pro κρᾴζω, Κοκκάζω dicunt. Atque hoc meritò, quia dicunt ab hac τὰς κόρας ἀμβλυώττειν, [id eſt Pupillas hebetari.]

Atticorum etiã dicere τῇ θράσει, & τῆς ἀναιδείας, pro ὦ τῇ θράσει, & ὦ τῆς ἀναιδείας. Et apud Ariſtophanem, Ὦ Ζεῦ τῆς λεπτότητος τῆς φρενῶν.

Et vti participiis pro nominib⁹, vt in Ran. Aristoph. A
Ἔπτω τ᾽ ἦβ᾽ ἰὼ δότωρ ὦ δίκαιστα ; pro ἦβη ἐξιμεν. Et Hom.
Τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα, pro πεπνυτός.

Atticorum etiam hæc loquēdi forma, εἰπὲ πόθι, pro εἰπέ μοι ποῦ. Aristoph. in Acharn. ἀλλὰ τοῦτ᾽ λέγε, ἢ σοι δοκεῖ, τὸν Λακεδαιμόνιον αὐτὸν, ὅταν ὦσιν φίλοι, ἥκειν τὸν Λακεδαιμονίων αὐθις.

Atticorum etiam πλεῖν, pro πλέον: & κᾶπα, & πώμαλα, ac ἦλι᾽ ὄς.

Et ponere ἂ ſuperuacuum, vt Ariſtoph. in Ranis, Η᾽ B
χρῆμαπα τοὺς ἦβᾶν᾽ αὐτὰ λων ταῶν᾽ παρίχθ᾽ πτὰ πίθηι, Η᾽ κα
πτὰ λᾶ τ᾽ ἑκατόν, χιλίοισι χορεῖσιν ὑπᾴδων, Η᾽ ἐις μυθοὺς
ἦβᾶν᾽ πιπτῶν ῥόπτωρ ὧν ἐντ᾽ ἀποστρώφᾳ.

Item λαβᾶς ἔχων, & παίζοις ἔχων, Atticum.

Pro πτώματα, πλήμματα dicunt: & pro νίζω, λίζω: & pro απογγίαι, απαγχιαί.

Atticum etiā eſt elidere ſimúlque vti craſi: vt οὐχὶ μοιᾶν, pro οὐ χάρ μοί ἔζιν. eliditur enim ι, & per craſin coaleſcunt ο & ε in υ diphthongum: vt quum pro ἐχύσεις ἐχύσους, pro ποδόζι, ποδ᾽ τι dicunt, elidentes ε. C

Bifariam dicunt ἰῶγκα & ἰώγκαν.

Item defectiuè iurare, vt μὰ τὸν, non addēdo θεὸν, Atticum eſt.

Et accipere extrinſecus verbū ὄζι. vt Hom. Εἰ δ᾽ ἦδη πόθεν, καὶ ἐν ἀΐδαο δόμοιτ: deeſt enim οἶσθ᾽.

Pro μυρίτας μυρσίνας dicunt: & pro συελέξει, συελίξει: & pro ὠδελέχθαι, ὠπλέχθαι: & κολοκύντη, pro κολοκύνθη.

Pro κεφαλῆαι, χαφῆαι dicunt: & pro κεφαλαλγίαι, κεφαλαργίαι. D

Atticum etiam pro obliquis nominatiuis vti, vt Ariſtoph. in Ranis, Εἴ τις πέρωσας Κλεόκριτον Κιτησίαν, Λίβυσιν αὖραι πελαγίαι ὑφ᾽ πλάκα, pro πρὸς πέρωσαντας.

In ως aduerbia qualitatis, in ον finiunt: δίον dicentes & ταχέπτ, pro δίωπτως & ταχεπτώπτως.

In ις deſinētes rectos plurales comparatiuorū nominū, in ιες finiunt: vt μείζους, χείρους, καλλίους, pro μείζονες, χείρονες, καλλίονες. Propriū ipſorum & in α purum deſinentes accuſatiuos maſculinos, ab in ᾶς rectis factos, per η proferre: vt pro Εὐρυδία, Εὐρυδᾶν: pro Τυδία, Τυδῆ. E

Atticorum & pro Ἀφυῆ, ὑγιῆ, Ἀφυᾶ & ὑγιᾶ dicere: & pro Εὐδοία, Πειραία, Εὐδοᾶ & Πειραᾶ dicere. Amant plerunque & cōciſiones, Ἁπλῶ pro Ἁπλόω dicentes, & ἀμείτω pro ἀμείνονα, & κρείττω pro κρείπτονα, & ſimilia.

Eorundem eſt dicere Ἀθηάᾳ ε πρβύομαι, pro εἰς Ἀθήνας. & Ἀθηῶπι σφετιτύω, pro ὦ Ἀθηναῖε. & Ἀθηήτην ἵρχομαι, pro εἰς Ἀθηνῶν. Et pro εἰς οἶκον, οἴκαδε, pro ἐς οἶκου, οἴκοθεν: denique pro ὦ οἶκῳ, οἶκοι. F

Cōtractionibus copioſe vtuntur: nam pro τὸ ἱμάπιον, ἱμάπιον dicunt: & ὦναξ pro ὦ ἄναξ: & ὠνθρωπος pro ὦ ἄνθρωπος.

Σ pro ρ vtūtur: vt θαρσαλέον pro θαῤῥαλέον: & pro ἄῤῥεν, ἄρσεν.

Paſſiuis pro actiuis vtuntur: vt χάφομαι pro χάφω: & πιοῦμαι pro πιῶ: & ποιήσων ac ποιήσων, pro ποιήσασα & ποήσασα.

Ab ίζω futura, abiicientes σ, circunflectunt. ἐνεδίῶ enim dicūt pro ἐνεδίσω: & βαδίῶ pro βαδίσω, ac ſimilia. G

Genitiuis pluralibus participiorum pro pluralibus tertiis perſonis imperatiuorum verborum vtuntur. vt ποιούντων & λεγόντων, pro ποιείτωσαν & λεγέτωσαν.

In ις appellatiua quæ per ιος flectūtur, per ως proferunt, vertentes ο in ω, & vocales quæ ſunt in penultima, in ε mutantes: vt ὄφις, ὄφιος communiter, & ὄφεως Atticé.

DE SINGVLIS QVÆ DORICÆ dialecto propria ſunt.

Dores autem ε in ου diphthongum contrahunt, vt H
apud Theocritum, pro Πηλέος, Πηλοῦς: pro Ἰδομενῆος, Ἰδομενοῦς: & Homer⁹, Ἰδομενῆ κύνι χεῖρ᾽ ὀπὶ καρπῷ. Hoc eſt Ionicum.

Primas plurares verborum actiuorum τύπτομεν & ποιοῦμεν, efferunt τύπτομες & ποιοῦμες.

Imperfectorum paſſiuorum indicatiuorum & præſentium primas perſonas, vt τυπτόμεθα, ποιούμεθα, & ἐτυπτόμεθα, ἐποιούμεθα, dicūt τυπτόμεθα & ποιούμεθα, & ἐτυπτόμεθα, ἐποιούμεθα. Theocrit. Οἱ θανὰ πολέμεθα, τὸ δ᾽ αὖθις εὐκ ἐσορῶμες. Eſt autem hoc & Ionicum.

Η in α longum vertunt. nam pro σελήνη, σελάνα dicunt: & pro ἥλιος, ἅλιος.

Pro ποτὶ, πκα dicunt: vt Theocrit. Πῆ πκ᾽ ἄρ᾽ ἔδε᾽ ὄκα Δάφνις ἐπέκειτο;

Geminationes ſecundorum indefinitorum, Dorum ſunt: vt Theocritus, ταὶ γὰ ἀοιδ᾽ αἱ, Οὔτ᾽ πωεὶς ἄϊδαν γ᾽ ἐν ὀκλακήσπα φυλαξεῖς, pro κλῦθι ποιοῦσπα.

Pro genitiuo ſingulari in ου deſinente ab in ος recto datiuo eorum vtuntur Dores: vt Theocritus, Η᾽ κ᾽ Πηνεῶ καλὰ Τέμπια, ἢ κ᾽ Πιερίδι.

Contrahere ο articulum cum alia vocali, videlicet α aut ε in ω, Ionum & Dorum eſt: vt Theocritus, Θύρας ὄλ᾽ ὠ ξ Αἴτνας καὶ Θύρσιδος ἀείσα φωνά.

Pro πρόσωγε & προσώγε, πόπαγε & πόπαγε dicunt: Theocritus, Πεμπτέα πόπαγε γ᾽ ὠδέ.

Pro πρῶπος, πρᾶπος: & pro πρώπιστον, πρᾴπιστον: & pro ἤλθον, ἰῶθον. Theocritus, Η᾽ θορ τὸ βούτας, τὸ πομάφις, φιπάλοι ἰώθον.

Οι articulum pluralem, qui habet ſequētem dictionem à vocali incipientem, per ω proferunt, elidentes prius ι articuli οἱ. vt ὠπόλοι, pro οἱ ἀπόλοι. elidunt enim ι, & contrahunt ο & α in ω, adſcribunt autem & ι diphthongi αι.

Et pro καὶ εἶπα, dicunt κᾆφα, ab αι diphthongo elidētes ι, & contrahentes α & ε in η, tenuem quoque in aſpiratam vertentes: vt Theocritus, Κᾆφα, Δαφνί πὸ αἰ, τὸ τάκεαμία δέ τ᾽ κόρᾳ Πᾶσιν αἰὲ κρέασι πιστ᾽ ἄλσια ποσὶ φορεῖται.

Erat autem Diplaſiaſmus non ſolùm Ionum, vt dictum eſt, ſed & Dorum. Eſt verò Diplaſiaſmus eiuſdē conſonantis additio in medio, non perficientis ſyllabam: vt pro μέπα, μέσσον: pro πόσσι, πέσσον.

Pro ἐγίνετο, ἔγινο dicunt, concidentes ſyllabam: vt Theocritus, Ὦ πόλος ὦκ᾽ ἐσορῆ ταὶ μηκάδες οἷα βαπιῶπαι, Τάκεται ὀφθαλμὼς ὅπ᾽ οὐ φράγος αὐπὸς ἐγίνπ. pro ἐγίνετο.

In ſecunda coniugatione circunflexorum, tertias perſonas plurales actiuorum, vt βοῶσι & γελῶσι, βοῶντι & γελῶντι dicunt: ſicut in datiuo ſingulari propriorum participiorum. Pindarus, Υἱῷ τὸν ἀληθῆ λόγον διδαξάμεν᾽ Φυλείδαι· ἓξ ἅπαντῶντι μῶθοι.

Pro εἶμι, ἴμμεναι dicunt, ante ναι, ponentes μι, & pro ι interponentes μ.

Præpoſitionem ἀνὰ pro σὺν accipiunt: vt Homerus, Χρυσίῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. Et Pindarus, χρυσίαις ἀν᾽ ἵπποις.

Pro σοῦ genitiuo, σέθεν dicunt. Pindarus, Τεκμήρια σέθεν τ᾽ ἀμφὶ δύπατα κρεῶν σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

Παρὰ præpoſitionem concidunt, cōſonante ſequente. Hom. Οἱ δὲ θεοὶ πάρ᾽ Ζηνὶ καθήμενοι ἠμὲν ἔρωντο.

Vocatiuum Ποσειδῶνος Æoles Πόσειδον proferunt, vt Dores Ποσείδαον.

Pro δίδου, δίδοι, & alia ſimiliter ac tertias perſonas optatiuorum pronuntiant. Pindarus, τῷ δὲ παρέξη φίλαν δίδοι.

Pro ἐθελῶν, ἐσλὸν dicūt. Pindar⁹, Ἐσλῶν γὸ ὑπὸ χρεμάπων πῆμα θνάσκει πολίσσων ἀλαμαδής.

Πάντη circunflectūt, παντᾶ dicentes: vt Pindarus, Προφανὴς σοφία καθ᾽ Ἕλλανας ἑόπα παντᾶ.

Αἱμακουρίας ſolent vocare mortuorum parentationes, id eſt, πὰ ἐπὶ νεκρῶν ἀναζίσματα.

Proferunt autem & tertias perſonas plurales pariter cum datiuis propriorum participiorum. Pindarus, Ὄρμοισι ταὶ χεῖρας αἰαπλέκονται καὶ σφαίους, pro αἰαπλέκουσι.

Pro ὄρνιθα, ὄρνιχα dicunt. Idem Pindarus, Πρὸς Διὸς ὄρνιχα θεῖον.

Pluralia ſæpe vt dualia proferunt. Pindarus, Μαθόντες δὲ λαῶροι παγγλωσίᾳ κέρσουσι ὧς, ἄκραντα ῥήσιν Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Participiis indefinitorum addunt ι. Pindarus, Ἐπὶ πρῶς π καὶ δέκα αἴθρας ὁλίσσας μενεῖραις.

Pro π, π dicunt. Pindarus, πὶ τι τᾶς αἰὼνυμον γύρας.

Αἶνας ſolent dicere pro ἤμερος. Pindarus, Διὸς αἶπὶ πὰν Α δίκω. ſiue τᾷ ἀνδιαπέμπει.

Interponere ι τῷ ο, Dorum eſt proprium: nam pro πολῶ, ποιῶ dicunt: & pro χροιά, χροιᾶ: & pro πέαν, πίαν. Pindarus, Προιᾶς ὄπι ἀν βορέα.

Erat Dorum & ablatio contraria geminationi: vt Pindarus, Οὐ γὰρ πω μὰν τὸ αὔριον γίρας ἴδεκεν, pro ἐδίδεκεν.

Extentiones etiam, Dorum ſunt: vt pro κανές, κανές.

Pro ὄπιθεν, ὀπίθεν dicunt, elidentes ε.

Genitiuos plurales in ων deſinentes & circunflexos, per αν proferunt: nam vbi dicendum eſt μουσῶν, μουσᾶν dicunt. B

Pro μάλλον, dicunt μᾶλλον, contrahentes ν & ι, in λ. vt Ariſtoph. Μᾶλλον εἶπᾶ χοῖρος;

Vbi dicendum eſt αὐτὸς, αὐτὸν dicunt Dores. Pro τοῖ, τῷδε. Pro χεῖ, χρῆθα.

Pro σηγᾶν, σηγῶν. vt Ariſtophanes, Οὐ χρῆθα σηγᾶν. Sic pro ἀψεῦδῆ, ἀψευδῶ: & pro πιστᾶν, πιστῶν.

Pro εἰκαθὶ, οἰκαθὶς dicunt, & pro οἰ, τύ. Sicuti, τύλ' C λέγειτῶ, pro, οἰ λέγειτο μέσω.

Loco ποθὲς, ποτὶ dicunt, deinde ι abſcindũt. Ποτὶ μαπίχε, dicit Ariſtoph.

Et pro καὶ ὁ τῷ αὐτῷ, καὶ τῷ αὐτῷ dicunt, elidentes ι, deinde α & ε in η cõtrahẽtes: vt pro ἕξαι ἑξῆ: pro ἐπίρραι ἐπίρρη, & ſimilia: hoc autem Atticum & Ionicum eſt.

Pro τῷ αὐτῷ, τωυτῷ dicunt: & pro κρίας, κρῆς.

Pro Οἴτιλος dicunt Οἴτελος.

Circunflectunt item futura, dicentes pro λαλήσω, λαλῶ. D

Pro ἡμεῖν ἡμαῖ dicunt. Pro παρ' ἡμᾶς, παρ' ἁμᾶς.

Pro ὑμεῖς, ὑμὲς efferunt.

Ο articulo nominatiui pluralis, τ addunt: vt Οἱ θεοὶ, & ταὶ μοῦσαι, pro οἱ & αἱ.

Πάσαχα pro πάσχα ſæpe dicunt.

Ὅκκα pro ὁπόκα & ὁπόκη & ὅπου vtuntur.

Ἀγλῆας dicunt pro κεφαλὰς τῆς σκορόδου, id eſt alliorum capita.

Pro ὡς dicunt τὼς, vt Ariſtoph. in Acharnenſibus, Τμὲς ὦ δ' ἐς Σάλπη τὼς ἀρωραῖοι μύες, Πάσαται ταὶ ἀγλῆας ξέρωσιτε. E

Diphthõgum ου in ω mutant: vt pro μούσας, μώσας: & pro τύραννος, τῶραννος, & pro κοῦρον, κῶρον.

Pro φασὶ, φᾶσὶ dicunt: & pro γίγων, γίγων: & pro γᾶ, γά. vt Ariſtoph. καὶ γᾶ τε ταὶ γα.

Λᾶς per η pro ἥλιος: vt, — αἱ δὲ λᾶς αὐγάσθεο. Et Ariſtoph. Λᾶπιν ἀμῖν ὡς πα χεῖα καὶ καλά.

Ἀνὰ præpoſitionem concidunt & in compoſitis: vt pro ἀναπαύει, ἀνάπαυε. & iis quæ per appoſitionem dicuntur, vt ἀναχορεῖ, pro ἀνὰ τὸν ἀγῶνα. F

Pro σφὲ, ψὲ dicunt. Theocritus, Ἦ πα ψὲ κρίνδαν τὰ πο θέατ-α πᾶσας ἀμὲ γας; Hoc eſt, ἦπου αὖ πας ταὶ βόας ἀφ' ἑαυτὰν πάσας ἀμὲ γᾶς;

Pro πῆνα & ὑφίνω, πῆνη & ὑφίνη dicunt. Theocritus, ἀλλ' ἐγὼν ὑφίνη τὰ μοχία, κἠμὲ φυλάσσει.

Præteriti pluſquamperfecti tertias perſonas per η ſcribunt, vt Theocrit. Καὶ πίκα πλὼς ἔλαιον ἐφ' ἁμετέροισι πάτοις.

Pro δάμαλις, dicunt δαμάλα. Theocrit. ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκὰ ἴδοισαι ὠδὲ πορεύονται. G

Pro ἄλλοσε, ἄλλοκα dicunt.

Particulam μα extrinſecus accipiunt. ὦ γαῦ, inquit Theocrit. pro οὐ μὰ τὸν χλεῦ.

Pro ἰῶν, ἷς dicunt. Theocrit. Οὐδὲ γὸ Ἐύμαρα τᾷ διαπόντιος ἰς πιόδοιδεν. Οὐκ ἰῶν (inquit) αὐδὲ τᾷ διαπόντιᾳ σου ἐγκειμᾶδαι Εὐμάρᾳ.

Pro κείσομαι, κισοῦμαι dicunt: inde vertunt υ diphthongum in ῦ. vt Theocrit. Κεισοῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τὶ λύκοι ὠδὲ μ' ἔδονται. H

Futura in ζω verborum per ξ proferunt, καθίξας pro καθίσας, & λυχίξειν pro λυχίσειν. & ſimilia.

Pro θέασαι θᾶσαι dicunt. Theocritus, — θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄδ' ει. Et rurſus, Θᾶσαι καὶ Σύμαιχὶς ἐμὸν ἄχος.

Ὁρομαλίδες dicunt pro ὄρνια μᾶλα.

Pro ἐμὲ, ἁμὲ dicunt.

Pro ἐμπέσοιεν ἔμπεσον. Theocrit. — ἐμῶν δὲ τὺ βοσκολιάσδω, ἔμπεσον. Sed quidã pro πεσὸν hanc dictionem ſumpſerunt: aut ἐν πεσὸς ἐν φιλάρεσιν, i. ἁμοιζαδὸν.

Quum fuerint duo νν, vnum poſt aliud, hæc in α vertunt: vt Theocr. Νίκη μαὶ σύλλ' ἄμμι, καὶ ἀσάσθαι σ' ἐφίμερον. pro ἀσάσσαι.

Et ἐσσᾶν, & ἐμμᾶν, & ὀκλᾶν in η vertunt.

Pro σοὶ & ἐμοὶ, τοὶ & ἐμὶν dicunt.

Et vbi dicendum πλακόεν, πλακὸν dicunt.

Pro σκοπέω, σκοπαί. Theocrit. Ἔγων σκοπαί.

Ο articulus cum vocali alia inducta, contractus in ω magnum, apud Dores ſic pronunciatur vt apud Ionas: vt & Theocritus, Οὐχ οὕτως ὦ Δᾶνις ὀπὶ πλέον ἄγαγε λύσας; Pro ἴπρος, ὦπρος dicunt.

Pro τετράκις, πετράκις. Theocrit. Τετράκις δὲ πίθω ὑπολύσω κρατὸς ἄλειφαρ.

Pro τὺ, τύ pro πολῶ, πλαὼ dicũt. Pro ἡμέρας, ἀμέρας: pro πλέω, πλαέω.

Pro ἵκεσαι, ἵκασαι: Theocr. Θεὸ φιλ', λάκων τὶ θαλάρως ἀμὸν εἴκασαι πλησίος Τυρῶ.

Pariter cum Atticis & ipſi à barytonis circunflexa producũt: vt προσρέω, προσρῶ, pro ῥέω, ῥῶ, pro πέτω, πετῶ. Theocrit. Πετῶντι ξυνὸν ὦδὲ πίδακας ἀμφὶ μόλοσσαι.

Vtuntur & ὦν pro ωῦ, vt Iones, Χρύσειος ὧν τε ἐπλέτην ἐχρήσατο καὶ πᾶσιν ἀέθλοις.

Primæ coniugationis circunflexorum paſſiua inde finita corripiunt in penultima. Theocrit. Οὕτω καὶ νύμφα γαμηθὶς' ἀκάχεται.

Pro καγόνα τῆς δρόσου, dicunt Dores κεγῶνα.

Pro βρενθύεται, dicunt φομάσσεται.

Ἐκάβυρεν, pro ἐμάστιξε accipiunt.

Κιγκλίζειν, pro κινεῖν τὸν ἰσρωῦ. vt à γεῶ, γίγω, ſic à κλαῶ κιγκλῶ & inde κιγκλίζω.

Media futura prima circunflectunt, & in ſubiunctiuis per diphthongum ſcribunt. Theocritus, Μίμνων λωβασοῖσθε ταὶ ἀμπέλος.

Pro μικρὸν, μικκὸν dicunt. Theocrit. — ἴδ' ὦξίν μικκὸν ἄκουσον Τᾶλ' ἐνθεόν.

Βωσρύσσομαι pro καλεύσμεθα accipiunt.

Pro κυρτὸν, ὀδὸν dicunt.

Pro ἰδοὺ dicunt λῖδε: Syneſius quoque λῶδὶ itidem vſurpat. Theocritus, Ἦ νιδὲ πι τὸ δέπας.

Ἐ πὶ pro εἰσὶ, accipiunt. Theocrit. — ὠπὶ δ' αἶγας.

Pro διφθέρας, βαίτλα dicunt.

Ὄλπις dicitur apud ipſos ἁλιεῖς, ὁ ὑπὸ λεπιδωτοῦ ἰχθὺς ἀχθέωσα: à λέπω λεπὶς: & tranſpoſitione literæ ι, ἔλπις: & mutatione breuis ε in ο breue, ὄλπις.

Πέλας, pro περφυσὰ ἴδη dicũt: nigram enim corporis ſuperficiem quando ſuffuſione ſanguinis nigreſcit, πελίωμα vocant.

Πύῤῥιχος dicitur apud eos ὁ πυῤῥὸς: & κακοχρόσμων, ὁ δυσχρὼς.

Οσίχον, pro ὅσον. Theocrit. Οσίχον ὑπὸ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον αὔδρα δαμάσδει.

Pro ηγόησι, dicũt ηγρόησι: & pro δωτεῦμαι, δωρέομαι.

Scire oportet quòd Doricæ linguæ ſunt ſubdiuiſiones locales: aliter enim Cretenſes loquuntur, aliter Rhodii, aliter Argiui, aliter Lacedæmonii, aliter Syracuſii & Siculi. Vniuerſales tamen ipſorum proprietates prædictæ ſunt, etſi non omnes.

Item hæ, vertere in ως deſinentes genitiuos ab in ις rectis factos, in δς proprium habent, vt Διοφῆς, Διοφῶς, pro Διοφοῦς.

Η pro ει diphthongo vtũtur: pro ἐλθεῖν, ἐλθῆν dicẽtes. Subtrahũt autẽ & ab infinitiuis ι. nam λαβὶν pro λαβῖν, & ἐλθὲ pro ἐλθῖ, & ἰδὲ δὲ pro ἰδὲ δεῖν. vtũtur geminatione trium conſonãtiũ, vt Æoles, ὄφθι, ὄππατον, ὄσσον.

Pro θεοί, σοί dicunt: vt Lacedæmonii quũ per Dioſcuros iurant, dicunt Νὴ τὼ σὼ. i. μὰ τοὺς θεούς.

Productiones ancipitum propriæ linguæ Doricæ, vt ἴσος ἰσάλιφο.

Α pro ε ſæpe vtũtur, pro ἴπρος ἄπρος dicentes: & pro Κρῖμις, Κᾶμις.

Abſciſſiones propriæ ipſorum ſunt, pro Ποσειδῶνα, Ποσειδῶ: pro δῶμα, δῶ: pro κρίμνον, κρί.

Additiones μι ſyllabæ, in iis quæ apud nos in νυμι deſinunt infinitiuis, Dorum ſunt, vt βήμεναι pro βλῶναι.

Subtractiones ἀ ex genitiuis qui per ἀ declinãtur, A pro Πάεριδες Πάερος, & κίερος pro κίερης, Ionum sunt proprietates linguæ & Dorum.

Acuta penultima ſcribũt Dores qualitatis ſignificatiua aduerb. κάλως, σόφως, κάμψως, ἄπτως dicẽtes. Quæ nobis acuta penultima ſunt, circunflectunt, vt οὐπῶς, πωπῶς. Et in οι nomina, ſimiliter & participia, quum antepenultimam acuũt, ipſi penultima acuta dicunt, vt φιλοσφοί, ὠκεανοί, πλουσίδοι, δηλονωίοι.

Et participia in ων deſinentia, circunflexorum in ω B terminant pro γελῶν & ἐλῶντα λαῶ, ἐλαῶ.

Pro ταῦν, τᾶν: & pro κλᾶδες, κλᾶδας proferunt.

Acuta penultima proferunt & tertias perſonas in αι deſinentes indefinitorum, ἐπάτα, ἐφάσα. Et in ον deſinẽtes, acuta penultima: vt ἐλαβόν, ἐπρέσβον, ἐλάχον, ἐφάγον.

Circunflectunt & huiuſmodi, παῦδα, Τρωᾶν, πατῆν.

Et futura, pro δώσομαι, δωσοῦμαι: & pro λιξοῦμαι, λιξοῦμαι circunflexẽ.

Circunflectunt & ipſi ὁμοῖος, vt Attici.

Accuſatiuos plurales maſculinos in ους deſinentes C per ος proferunt, τὸς καλὸς, τὸς σοφὸς, τὸς αἰθρώπος, τὸς ὄπνος.

Quæ per ι proferũtur imperatiua verba, per ει proferunt: pro λαβέ, λαβέτω: pro δῆλ, δῆλω.

Pro πατέρα, πατρωὰ, & pro κούρας, κωτιάδας dicunt.

Ἴδις Ioni ἰδὲ & ipſi corripiunt. Theocr. in Adoniazuſis, Ὦν ἴδες, ὦν ἴδπας, καὶ ἰδοῦσα τὸν μὲ ἰδόντα.

Ἀργὸν per epenthe ſin ἀέργον dicunt.

Pro ἀψελὲς, ἀδὲς: pro παῖδα, παῖς δὲ proferunt. D

Subiunctiuis vtuntur pro indicatiuis. Theocritus, ἴσπαι καὶ τὸν ψυχρὸν ὕδωρ, τὸ μάλιστα δοκέοντα: pro δοκεῖ.

Pro ἴσαμι, ἴσαν dicunt: & pro ἐπίσκασαι, ἐπίσκαται. Theocritus, Ὡς ἴσαμι ἐπίσκαται, καὶ ὡς ἴσαμι ἀδίπωῦσα, Ἐμψυχί, τὰν ἀνφασιὰ. σορὸν τὰ χρὴ μ' ἀθρώπως.

Materialium & ipſi ι abiiciunt, dicentes ἀργύρους & χύσους. Et ex ὸς ſubiunct. articulo ε abiiciunt: Theocritus, Ὁ περίλιπτος Ἄδωνις ὁ κὰν Ἀχέροντι φιλῆτας.

Pro κλαίω, κλαξῶ dicunt. Theocrit. Τὰ αὐλάκια λάπλαξον. E

Detectiua etiam apud eos ſunt, Παίσα δ' ὦ δ' ἰχθῦς αὐλίωνα κατήλιτας. Τρυγόνες ἀκκαιμὸν πλαπιάδουσαι ἄκουσα.

Pro Πελοποννησοί, Πελοποννασιὰς dicunt.

Datiuos plurales ab in ὰς rectis factos, non ſic proferunt vt nos: Πλαθίαις & βασιλῆσι: ſed vt primæ contractionum inflexionis nomina, pariter ac Δημοδίτοις. vt ibi enim Δημοδίτοισι datiuus pluralis, ſic & hic Theocrit. Δωρεάδεσσι δ' ἐξέστι (δοκῶ) τῆς Δωρείτος. F

Pro φῶν, φυὶ dicunt.

Pro βεβάκασι dicunt βαβάκασι. Theocr. Βαβάκασι μακάρων ὧραι φίλαι, ἁμὰ πᾶσαι Ἔρχετ' πασποι βρετίων ἀπὶ φορεῖσαι.

Πλάθανον, vocant ſpeciem vaſis cuiuſdam in quo præparant placentulas.

Corripiunt & in ας accuſatiuos, vt τύμφας, κρῆνας: & participia κᾶσας, σφᾶξας.

Et imperatiua verba pronuntiata per ε tenue, per ει pronuntiant, vt pro δῆλε, δῆλει.

Peculiariter dicunt Siculi pro χύτρας, κύφρας: & pro G χιτῶνα, κιτῶνα: & pro μισθὸς, μιθὸς: pro γυναῖκα, γαναῖκα. Cretẽſes verò pro ἔβλαψε, βέλαπτε: pro αὐτὸ, αὐτί: pro βέλπτει, βέπτει dicunt: pro ἐα, ἔω: pro ἑαυτὸν, ἁυτόν. Vertunt iidem & ὸς præpoſitionis ο in ι, vt pro ἐς χερὸς, ἐ χερός: pro ἐς νέω ἀγορὰ, ἐ νεὶ ἀγορᾶ.

Pro ἤωθεν, ἠῶθι: & pro δωρεῖδες, δῶλ.

Pro Θεμιστοκλῆς, Θέ μιστοκλῆς: pro Θεοκράτης, Θέ κρατης: pro Θεόφραστος, Θέ φραστος.

Pro κρέα, κρῆ: pro ἄκρατον, ἄκρητον. Pro κρίνει, κίρνει: pro κεκλίσται, κέκλιται. Pro καπαζαλῶν, καζζαλῶν. Pro H σπορὰ τᾶ ἀχέρων, μὴ χόνας dicunt. Pro πῖπι, πῖκα: pro πῖμες, πῖμος. Pro οἰκάδι, οἰκάδες: pro σπάδιν, σπάδον.

Pro ὑμῖν, ὑμεῖς. Et vbi dicendum ἔωτας, ἔωτας dicunt. & pro ἔνδον, ἐν δοῖ: pro κρατίον, κρατέον.

Ἀδίκαται ψυχὰ, ἢ τεκραὶ, hoc eſt, τὰ ἐξω τᾶ σώματος. Et hæc de lingua Dorica. Differt autem Cretenſium dialectus, qua Cypſelas vſus eſt: & Laconum, qua Alcman & Sophron. Pindari autem & Simonidæ & Bacchylidis omnino ignoratur, eo quòd natura non ſint Dores hi poetæ, habebant autem peculiarem ſibi locutionem.

DE SINGVLIS QVÆ IONICÆ dialecto propria ſunt.

In αι deſinentes rectos ſupra duas ſyllabas in ης proferunt Iones. Herodot. ὁδὸ Ἀρχίης ἡ Λυκίης μακρὸν συμπαίνης.

Datiuis pluralibus deſinentibus in ως, addunt ι. Herodotus. ἔδοσαν Σαμίοισι.

Pro κλειδία, κληῒδίης dicunt: & pro Πλειάδων, Πλειάδεσσι. diſſoluunt enim diphthongum in ε & ι, deinde producunt ε in η ſyllabam, ſicut pro ἱρεῖον, ἱρήϊον.

In ων deſinentes genitiuos plurales fœmininos diſſoluunt, pro ὡρέων, Θηβέων, πυλέων, ὡρίων, & Θηβίων, & πολίων dicunt. Homerus, ὃς πάντων, πολίων ἶφι κρατέει. Et Hippocrates, αἱ μητρώιαι τῶν ὡρίων πάντων νοσήματα.

Sed & maſculinorum genitiuos ab in ης rectis factos, per εων proferunt, dicentes Περσέων & πασσαλιέων. Herodotus in tertia, κατ' ἀρχὰς πασσαλιέων μάλιστα ἐπλούτεον.

Datiuis pluralibus fœmininis nominum non ſolùm ι addere conſueuerunt, vt in datiuis pluralibus maſculinorum nominum, ſed αι diphthongi vertere α in η conſueuerunt: vt Hippocrates, ὁ τῶν χρονίων λειποψυχέων ὀξυρρηξίη ὀδυνηρότατον, καὶ θανασιμώτατον, ἐν μὲν γὰρ μανίῃσι, καὶ μελαγχολίῃσι ἀγαθόν.

In ου deſinentes genitiuos ab in ας aut in ης rectis factos, per εω proferunt. Ab iis qui in ας, Herodot. πρότερον δὲ ἀπ' Ἀρχίεω γεγονότι: pro ἀπ' Ἀρχίου: ab iis autem qui in ης, vt Ἀτρείδεω διαφορος.

Subiunctiuis articulis, qui à vocali incipiunt, addunt τ Iones. vt apud Herodotum, αὐτὸς δὲ Περσέων σωφρονέστατός ἐστι τῶν τῷ ἰῷ: pro οὗ ἰοῦ. & alibi, τῶς ὀπίσω pro οἷς.

Ad ε addunt ν: vt, Χρὴ ξείνον παρόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα ἔτ' ἰέμενον. Et Εἶναι ξείνα δοῦν. Et Εἰνάλιος θὴρ, pro θαλάσσιος.

O adiiciunt ipſi ν, pro κύρη, κεύθη: pro νόσος, νοῦσος: pro ὄρος, οὖρος: pro μόνος, μοῦνος. Dixerit quiſpiam igitur, quomodo πῶς & φῶς non aſſumunt ν: non enim dicunt πωῦς & φωῦς. Dicimus igitur quod à verbis πίνω & φίνω, deducta ſunt: μοῦνος autem, etſi a verbo deductum, quoniam trium generum eſt, aſſumit ν.

A in η vertũt, pro Ἥρα, Ἥρη: pro σφαῖρα, σφαίρη: pro δημοσία, δημοσίη: pro σφῆμα, σχῆμα.

In ως deſinentes genitiuos per ους proferunt, eodem modo & alios caſus non contractos, ſed in egros faciunt, Πολυκράτης & Δημοδόκια dicentes.

Τὸ πλοῦν dicunt, non τὸ πλοῦς: & ὁ πλοῦς, non ὁ πλοῦν.

Εἰς præpoſitionem ἐς dicunt, vt Attici.

Præſentibus, ſimiliter & imperfectis præt. & partic. circunflexorum, & vt vniuerſaliter dicam, omnibus modis integrè vtuntur. vt in Anacreonteis, Δοκέει κλύειν χελώνης, Λαλέουσ' ὡς οὐ λαλούσης ἀκούω.

Pro ὁράω, ὁρίω dicunt, α in ι vertentes: & pro ἐχράετο, ἐχρέοντο.

Ω pro οω dicunt. Herodot. καὶ ὧν φασι πολέες.

Ω quod ſignificat ἐκφαίνω, ἐῶ efferunt. vt Homer. Ὅς τ' ἴδεν πάντ' ἐόντα, πρό τ' ἐόντα, μετά τ' ἐόντα.

Tenues pro aſpiratis amant, ἀπτικιστὶ & ἀττικιστὶ dicentes, non in compoſitionibus ſolùm, ſed in colliſionibus. Herodot. οὐκ οἷόν τε ἦεν.

Pro πᾶς, πίας dicunt.

In ος genitiuos ab in ὰς rectis factos, per ιος proferunt, dicentes βασιλῆος & Πηλῆος.

In ου deſinentes genitiuos ab in ος rectis factos, per εω proferunt: vt pro Μενελάου, Μενελάεω: pro Ἥφαι, Ἥφαιο.

In ης deſinentes genitiuos ab in ις rectis factos, per εος proferunt, dicẽtes, ὄφις, ὄφεος per ο: ἰσθμὸς, τοῦ ἰσθμέος: μάντις μάντιος: πόλις, πόλεος, vt in Oreſte Euripid. Ὅς αὖ δώματα πόλεος ἐν τ' ἀρχαῖσι ἧ. Et rurſus in alia fabula, Ἐκτὸς ὄφεως ὢν γαῖας ἦρος.

Solent eodem modo incipientia facere præterita

quo præſentia ex quibus ea facta ſunt: vt πίπλε ἡ ὀπτησοφόδλω. Et, ἄοεα ἥλιος. Et, Βῶ ἠὸ χέρων. Et, Θῆκε ἠ' ὀπὶ φρεσὶ ἦσι λεύκωλενος Ἥρη. Et, Σαυτὸς ἠ ὀκ ἀφαλὴς ὅλεσε πέζας. Et, Καλὸν ἠ' οὕτω ἐχων ὥστε ἴδοι τις ἂν θαλαμεῖον, Οὐκ' οὕτω γέγραφεν. Et, Τοιοῦτοι ἠ' ἔστὶν μοι ἑκάεσσαι αἰπόλοισιν, Γαίης κ' αὐτὴ ὄλεσσε. Præterea autē, Καὶ νύ μιν δῖξ ἄμβρος Πηλεΐδης ἀδυκείος. Et, Σὸν ἦεμπεν' ἑταῖρον. Et, Εὐθ' Ὀδυσῆα ἐχθὲς ἰδὼν ἐλέλιξα, καὶ ἔξεια δῶκα.

Et vt vniuerſaliter dicam, correptiones Ionū ſunt: vt πίας ἀμοπλοίστας α pro πῖας: & ὄφεος & πόλεος: ſicut Atticorū productiones: vt, Πωλεῖται πὶς δεῦρο χέρων ἅλιος πεμπτὴς. Et, Οὐδέπω' ὡς ἀγορὴν πωλεύετο κυδιάνειραν.

Puto quòd & ἀωχία Atticè producitur, & ſcribitur per ω· ἀὼχὶ enim dicitur ἔρωὶ & ἀωχία, quòd bene habet corpus & continet.

Secundas perſonas ſingulares paſſiuorum faciūt ex tertia perſona ſingulari per ſubtractionem τ. Homerus, Γινέσθαι Ἀφροδίτη Ἀγαμέμνονα, τὸν ὦρσε πάσσυτον Ζεὺς ὀτρύνων πόνοιο δῃωτῆρός. Et rurſus, — πὶο μαχεῖς ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, Σὼ ἔσται κραδίη.

Similiter & genitiuos à rectis in ας neutrorum nominum per ος declinatorum, per ſubtractionem τ dicentes, vt κέρεος, κλέεος.

Τε abundat apud eos, & ſuperfluum eſt: vt Herodotus, γίνεταί τε ἐγγύτερον ἔωυτε: pro ἐγγύς.

In ως definentes genitiuos neutrorum per ως proferunt.

Et omnem caſum huiuſmodi integrè deducunt, vt πήχεος, βέλεος. Et, ἔκπεσε ἠ' ὐκ βελέων ὑπὲρ γε Ζεύς.

Κ pro π in interrogatiuis & relatiuis vti ſolent: vt κοτα, κοσα: pro ὁπόσος, ὁκόσος: pro τόσος, τόκος. non tamē in aliis.

Vertunt autem aſpiratas in tenues, & tenues in aſpiratas: vt pro χιτὼν, κιθὼν: pro ἀκάνθιον, ἀχάνθιον: pro βάτραχος, βαθράκος, & ſimilia.

Ω pro α aliquando vti eos dicunt, vt pro ἄνθρωπος, ὤνθρωπος: & pro ἄεισον, ᾄεισον. ego autem puto ex colliſione in ſolis rectis hoc facere eos, & in vocatiuis, quēadmodum & Attici faciunt. Initio Herodotus in vocatiuo ſic inquit, ὦνδρωπε μὴ κτῖνε Κροῖσον. Et rurſus alibi, ὦναξ Ἡφαιστε: pro ὦ ἄναξ. Et Sophocl. Λιπὰ χθὸ ὦναξ, αὐτὸς αἰβλαστὼν, λάθρᾳ Νοῦς πῖς κακῶς φορήσουσι, ἀπ' ὄμματος. Et Homerus, Ἀοιδὸς ἀὶν ἀοιδὴς, ἱλαίνων μάνυχας ἵππους: pro ἀείσας. Nam ο & α in ω contrahitur, vel colliditur.

Et ο & α in ω magnum contrahunt: vt βόαξ βῶξ, piſcis genus.

Item α & ο in ω magnum commiſcetur: vt πὶ ὄπλα, πῶπλα. Et quoniā ὅπλον aſpiratur, vertitur π in φ: hoc verò Atticū eſt: ſi enim eſſet Ionicum, non verſum eſſet, quia tenuibus gaudent Iones.

Ω pro α in diphthongo vruntur, ὠὶπὶς dicentes pro αὐπὶς. & ὠνμαπες pro ὠνμάσας. Hinc puto Ionicè ſic dictū φωείαμος pro φαείσιμος, vt ſit ab origine vobabuli φ veſtes continet area.

Incidere & diuidere dictiones, Ionum proprium: vbi enim dicendum Πελοπόννησος, Πέλοπος νῆσος dicūt: & pro ἀμαχεὶ, ἄμαχα ἄμαχεὶ.

Acceptiones infinitiuorum pro imperatiuis, Ionū ſunt. Homerus, Παίπε μαὶ ἀπρεκὲς ἀγορευέμεν, pro ἀγόρευε. Et Πειρᾶτ' ἠ' ὡς κεν Τρῶες ὑπόπροθεν ἔντεα λίχωμι, pro πειρῶ. Et innumera alia eiuſmodi apud Hometum & Heſiodum inuenimus.

Acceptiones maſculinorum pro fœm. Ionum ſunt: vt illud, Τοῖσι δὲ πρεσβύτερον μάλα ὄντα ἔπεφρε πᾶλαι, pro ἐούσῃ ἔφρε.

Diuiſiones in ει definentium ſingularium datiuorum, Ionum ſunt propriæ: βέλεῖ pro βέλει: ἴγχεῖ pro ἴγχει.

In ω definentia fœminina accuſatiuo in οων finiūt: vt pro Λητὼ, Λητοῦς: pro Σαπφὼ, Σαπφοῦς.

Ι extrahunt Iones interdum ex dictionibus: dicunt enim πειθέσθαι pro πιθέσθαι.

Antea diximus Ionum eſſe ſcribere & dicere, ὄφεος & πόλεος. nunc autem dicimus communibus ipſorum genitiuis vti Iones, & præcipuè Homerum: vt Ἐξ ἀγορεύ νέσφι πόλιος. Et Hippocr. Ἐπὶ φύσιος ἐχομένῳ ἡμέρᾳ ὀπιχθονίῃ, ἢ ταύτῃ.

Geminationes in ſecundis indefinitis Ionum ſunt, vt hoc, πτόκοτε πτὸ δεῦτα.

Tranſpoſitione literarum Ionica lingua vtitur, vt κραδίλω pro καρδίαν: ἀπραπὶὸς pro ἀπαρτὶὸς.

Duplex σσ in ξ vertunt Iones: nam pro δισσὰ, δίξα: & pro τεσσὰ, τέξα dicunt.

Subtrahūt ſæpe ι ex dictionibus, vt Ἡροδότου Ἁλικαρνασσέος ἱστορίης ἀπόδιξις, pro ἀπόδειξις.

Sed & ſubtrahere ex poſſeſſiuis ι, Ionum eſt, vt ὠφγύρεος, χρύσεος. Homerus, Ἐκπάγλως πὶ χρῶτα σφὲ ἐπῆλθε δέος.

In ις definētes rectos plurales, ſi ab ιν rectis fiūt, per ιες proferunt: vt βασιλῆς, ἱππῆς, quoniam & genitiuum ſic proferunt. Si verò ab in υς, vel in υ, per ι, vt ἀληθὶς, rectus ſingularium & rectus pluraliū apud nos ἀληθῖς per ει diphthongum, Ionicè autem ἀληθὶς: & rurſus pro πολῆς, πολῖς: vt illud, Πολῖές δέ μιν ἠρήσαντο φέρειν, καὶ ὀξέες ἦλοι.

Dubitauerit autem quiſpiam, quomodo genitiuos ab in ις rectis, non proferunt per ιος, vt πόλις, ὀξὶς, ſicut βασιλῆς & ὀκὺς. Eſt igitur dicendum, quòd nunquam penultima genitiui maior vult eſſe vltima nominatiui in iis quæ inæqualiter declinantur: vt Αἴας rectus ας habet natura longum: Αἴαντος genitiuus longam habet penultimam. ſed & Λαῖλαψ natura longam penultimam. Aut igitur æqualis debet eſſe penultima genitiui vltimæ recti, aut minor, vt in Αἴαντος, & χαλκεύτης, & λαῖων λαῖντος. nunquam autem maior. Quoniam igitur Πηλεΐδης & ſimilia habebant vltimam longam, fecerunt & Iones penultimam longam genitiui, vt ſit æqualis vltimæ nominatiui, quum non fieret ex hoc regulæ tranſgreſſio. In πόλις autem non potuerunt vertere genitiuum πόλεως in ι. ſic enim inueniretur maior penultima genitiui, vltima recti, quoniam πόλις breuē habet vltimam, & ὀξὺς, & huiuſmodi. In ο enim deſinētia cum ambigua, per abiectionem ν neutrum facientia, correptam habent ambiguam: ὁ μέλας τὸ μέλαν: ὁ ἡδὺς τὸ ἡδύ.

Ex Ἰωνία extrahunt ι, & in omni caſu hoc faciunt, Herodotus, ἀλλ' Ἰωνίῃ ἔπεσι μίαν πόλιν ὁ Δαρεῖος ἐς τὰ μάλιστα ἔστεργε. Et rurſus, Εἰ χρὶ μᾶλλον τῇ Ἰωνίῃ.

Non expreſſum ι pronuntiare ſolent. Homer. Τοῦτ' ὠὶόμην ἐέσεσθαι, & πατρώιός ἐστιν ἑταῖρος. Et Heſiodus, Χρηίζων ἀπόρης.

Additiones ι τῷ ι ſequente vocali, vel vnā immutabilium, Ionum ſunt: vt pro ἕως, ἑῶς, ἑπὶ pro κτὶ. & ξεῖνος pro ξένος.

Mutare οι diphthongū in ις ſyllabam, Ionum eſt. Homerus, ἐρίηρες ἑταῖροι, pro ἐριηροὶ. Et ἐρυσσάμενος ἵππους, pro ἐρυσάμενος.

Immutationes η in α breue, Ionum ſunt. vt μεμακυῖα pro μεμηκυῖα. & λελασμένος pro λελησμένος. & ἄλαστος pro ἄληστος. Siquis autem dicat, Quomodo alias α in η vertunt: vt pro Ἥρα, Ἥρη, pro πτᾶ, πτῶ: alias η in α? ſcito quòd α in η vertunt quum eſt α longum: α autem in η non generaliter, ſed quum eſt α breue. Immutationes autem breuis α in η, poſteriorū Ionum ſunt. Hæc igitur ad veritatem tendunt.

Exemptiones earum quæ in principio ſunt conſonantium, Ionum ſunt, λείειν, ὄρνυμι: pro γαῖα, μαῖα: pro διὸς, εἰὸς.

Semper ὦν ſyllabam abūdantem ponunt inter præpoſitiones, vt ἐξ ὦν εἶλεν, & ἀπ' ὦν ἔδοτο.

Primas vocales literas ex dictionibus extrahunt Iones: vt pro ἀκαὴς, κεῖνος: pro ἀοπὶὸς, ὄρπὶ.

Compoſita verba diſſoluunt, & interponunt nomina: vt λίων κῆ ταῦρος ἐδηδώς, pro κατεδηδώς. Et Κατὰ ἠ' ἔκτανεν Ἡετίωνα, pro κατέκτανε.

Inuertere dictiones, Ionum eſt proprium: ὀρθὸς ὦς. Et, Ὧ ἔπι τεῦ ἰόντε.

Hyperbata Ionum ſunt: vt, Λύπᾳ ἐπὶ δῇ τι σκόλοπας καὶ πάρος ἔστασι, hoc eſt, ἵστασι.

Diæreſes in ως definentiū aduerbiorū quæ à genitiuo plurali fiunt, cuius rectus ſingularis in ις termi-

natur, & in ος habet genitiuum ſingularem, Ionum propriæ, vt ἀνησῖς, ἀνησῖος: genitiuus pluralis ἀνησίων: & mutatione ι in ε, ἀνησέων. Sic ἀλαπὰς, ἀλαπάδος, genitiuus pluralis ἀλαπάδων: & mutatione ι in ε, ἀλαπάδων, & id genus alia. Hæc igitur & huiuſmodi diuidunt Iones, vt nomina, ἀλαπάδος dicentes & ἀφρηίος & ἀνησέος. Tamen in ἐάων ἑάως, & δικαίων δικαίως, & ξυναμαζῶν ξυναμαζῶς, non item. horum enim genitiui non in ος definunt, vt ſint diuiſi & in nominibus & aduerbiis.

Dores (vt dictum eſt) producto vtuntur α, vertentes ι in ipſum: vt pro ἦλως, ἄλως: pro τῆτος, τᾶτος: pro σελήνη, σελάνα. Iones autem correpto vtuntur eo. B

Et vt in vniuerſum dicam, & Proſtheſi & Aphæreſi, & Epectaſi & Syncopa vtuntur. Eſt autem Proſtheſis Aphæreſi contraria, & Epectaſi Syncope.

Et Proſtheſis quidem eſt, quum in prima ſyllaba nominis aſſumitur aliqua litera, vt pro ὕπτιος, ὀπτίη: & ἵλαον pro ἴσον. Sic pro μοῦνος, μοῦνος: pro ὄλος, οὖλος. Hæc autem ego Proſtheſes nō dico, ſed Parentheſes: vt & illa, pro ἴκαμεν, ἵκαμεν: pro πτόλιες, πτόλιος. vt Homerus, Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν σχεδὸν ἄκρα πτόλιος Ἀχαιοί. Et, Ἦμὲν δὴ ἵκανες ἔσαν πόλιν ἐμβασιλῆος. C

Proſtheſis autem dicitur, quum in principio orationis alia aſſumitur litera: vt pro σφεῖς, ἀσφεῖς: pro πᾶν, ἅπαν, pro ἀλόνδε, ἀπαλόνδε. eſtque hoc Atticū etiam. Siue igitur ſit Proſtheſis ſiue ſit Parentheſis, Ionum eſt. Sed & quæ ſunt contraria his. Eſt autem contraria (vt dictum eſt) Proſtheſis Aphæreſi, & Parentheſis Ellipſi.

Eſt verò Aphæreſis, in principio ſublatio: vt pro ἐκεῖνος, κεῖνος, pro ἀκεῖνος, κεῖνος: pro ἐχθές, χθές: pro ἐμέ, μέ: pro ἐόρτη, ὁρτή. D

Ellipſis autem abiectio eſt vocalis de medio, non facientis ſyllabā, vt αἰμύξαι, pro αἰμυξαι: & ἵπερος pro ἤπειρος. Eſt autem hoc & Atticum. Hæc igitur propria Ionū ſunt, Proſtheſis inquam & Ellipſis, & Parentheſis & Aphæreſis, itémque Syncope, quæ eſt contraria Epectaſi.

Eſt autem Syncope, defectus vnius ſyllabæ in medio dictionis: vt pro ἰήμενα, οἶμα: pro καλέομαρος, καλλιμορος: pro ἐξαίφνης, ἐξάπινης: pro ἀρμένιστης, ἀρμάτων. E

Pareɛtaſis, abundantia eſt vnius ſyllabæ in medio: vt pro ἀδελφοὶς, ἀδελφιοῖς: pro κτοὶς, κτιοῖς: pro ἔτυμος, ἐτήτυμος.

Fit autem aliquando ſyncope etiam duarum ſyllabarum, vt pro Δωδωναιεῦσι, Δωδωναίοισι. Hac ſyncope vtuntur & Æoles. vtuntur & Diæreſibus: vt Hom. ἀλλ' ἐμὲ γὸ κῆ ξυμὸν ἀδελφεὸν οἷς ἐπέπιθμ. Diæreſis autē Synalœphæ contraria.

Eſt autem Synalœphe, duarum vocalium diuerſarum in vnam ſyllabam vnio, vt pro πόθος μοι, πόθος μοι: & eſt proprium hoc Atticorum. Anadiploſis verò (vt diximus) propria eſt Ionum, vt pro λέγων, λελεγμένων: & κατιδών, pro κατιδὼν: & παλαιὸν, pro παλαιόν. Sed & ſublatio, ipſorum eſt, vt pro βαθυλλίμους, βαθύλλιμος. Eſt autem Anadiploſis contraria Arſi. F

Rurſus, Syſtole quidem Ionum eſt: vt Γύχλοι δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξηρὸν ἐπέκλυσεν. pro ξηρόν. & τίας ἀμφιλίσσας pro τῖας. correptum enim Ionicè fuit ι in ε.

Eɛtaſis verò Atticorum eſt, quæ breues in longas vertit, vt πρήσσω, pro πρήσσω. G

Rurſum qui dicitur Proſchematiſmus, eſt Ionum. Eſt autem Proſchematiſmus, abundantia ſyllabæ in fine: vt pro ἐοῖς, ἑωῦς, pro σφοῖς, σφεῶν: pro μούνοις, μούνοισιν.

Huic autem contraria eſt Apocope. eſt verò hæc Dorum: vt pro ἰδρῶτα, ἰδρῶ. Homerus, Ἱδρῶ ἀπεψύχετο. Sic pro κυνέην, κυνέᾱ.

Rurſus paremptoſis, quæ erat contraria Eɛthlipſi, Ionum eſt, vt pro λιχμάομαι, λιχμόομαι.

Eɛthlipſis autem Dorum tātum eſt, vt pro σκεπάρνου, σκέπαρνον. H

Rurſus διπλασιάζειν (id eſt duplicare) ſiue διπλασιασμὸς (id eſt duplicatio) Ionum eſt: qui eſt contrarius Paralipſi. Eſt autem Diplaſiaſmus, quum in aliqua conſonātium eadem conſonans additur, vt pro ὄπι, ὀπίσω. vt ὄπισθε ὄπιθε. Sic pro ὄσσε ὄσσε. Homerus, Τέσσερ' ἐχέσκεν φοίβος Ἀπόλλων.

Parelipſis eſt quum aliqua ex geminatis conſonantibus deficit: vt pro κάλλιον, κάλιον, & eſt Dorum. Ionum autem proprium abicere ex α diphthongos: vt pro μαίζων, μαζων, pro κρίασιν, κρίεων. At verò Ellipſis (vt prædixi) eſt abiectio vocalis de medio: quale eſt pro αἰμύξαι, ἀμύξαι.

Pro ἔπαι, ἔπαα dicunt. Herodotus, ἔπαα δὲ βῆς πλὼ γλῶ ὀκ τῇ ὑδατος ὁ κροκόδιλος.

Pro ὀλοὸν, ὀλεθρον dicunt permutatim. Herodotus, ὠλεθρον ὁ Σκύλαξ ἐς δωίων.

Ζωὸν vocant & πλὼ ζώαν γυναῖκα, (id eſt Viuentem mulierem) tanquam à ζωός.

Pro λίαν, κάρτα dicunt.

Pro μεγάθος, μέγεθος. Herodotus in ſecundo hiſtor. φείσονται δὲ ἐς τὰ μάλιστα ὅστις χρυσὸν, μεγάθος οὐτε κρῖ.

Ε & ο in ου diphthongū miſcentur apud eos. Herodotus, ἐς τοῦτο ὁρέων τέως καὶ τέρπου ἔσαν χ' ὑπὸ τοῦτον τοῦτος. Et πλοῦτας pro πλέονας. Sic, Μετὰ πλὼ Ελείης ἄρπαξε γλὼ Ἑλλήνων στρατὸν πολὺ βασιλῆος Μενέλαον.

Pro σφίσι σφίν dicunt. Homerus, Ὅς σφίν ἐφράσατο ἀγορήσατο καὶ μετέειπε.

Μὶν copulatiuam coniunctionem pro μὲν expletiua accipiunt, vt apud Herodotum, Μὶν μὴν ἔχει Ελλήνων.

Pro ἵνα οὗ, ἐς ὃ dicunt. Herodotus, Ἐς ὃ ἔβαλε.

Pro Πάλιν dicunt ſemper πάις, & non πᾶις.

Ex ὀπτήσιος, eximunt, & ὀπτησίου dicunt. Herodotus, ἐκ πυρήνων τῶ ἐλαίου ὀπτησίους.

Contractio ι & ε in ι longum, Ionum eſt, pro ἱρὸς, ἱρὸς, pro ἱερὸς, ἱερὸς.

Et mutatio αιπρ, vt ἵρηξ, per eandem fit dialectum. Heſiodus, Ἆλλ' ἵρηξ φερέτω ἑλικώπιδα ποικιλόδειρον.

Et pro ὄρνις, ὄρνις, Ionicum eſt.

Pro τίμιον τίμεον dicunt. Herodotus in ſecundo, ἐκ Ἰρίας ἐς τὸν Αἰγύπτιον συλλέξαντας πάντας μίσυος ἑξακόσια.

Et Hippocrates, φαίδια τίμεον.

Ex σίζω auferunt γ, & pro eo interponentes ι, ἰίζω dicunt. Herodotus millies hoc vtitur.

Pro ὀκτακόσιοι, ὀκτώκοσιοι dicūt. Herodotus, Καὶ λῶν ὀκτώκοσιοι.

Σφῆς σφᾶς & σφῶν diuidunt, & ſic proferunt, σφέας & σφεῶν. Hom. Ἀλλὰ σφέας κρατερὸς Διομήδης ἐξεναρίξει. Νοῶ & ῥοῶ & χροῶ diuidunt, νόος & ῥόος & χρόα dicentes. Homerus, Ταμὲ χρόα καλὰ. Herodotus, Οἳ οὐκ ὀπὶ νόον φέρονται.

Participio ἐών non vtuntur, ſed ἐὼς, vt πὼς.

Εἰρώτα per diphthongum ſcribunt, idque ideo, vt opinor, quoniam idem principium habentia faciunt præterita cum ſuis præſentibus. Eſt enim apud ipſos præteritum imperfectum ἐρώτα: deinde interpoſitione ι, fit ἐρώτα. Sic & ἐπαείρω apud eos per α diphthōgum ſcriptum. Vel à themate aſſumit α diphthongū. Eſt enim ἐρωτῶ & ἔρω, & fit interponendo ι, ἐρωτῶ & ἴρω. Et paſſiuum ἴρομαι, εἰρόμαν, εἴρομαι, ἔρωμαι.

Præterea Iones tertias perſonas plurales præteritorum perfectorum ſic faciunt. In tertiis perſonis ſingularibus habentibus tenuem ante τ, vertunt tenuem in ſuam aſpiratam, & addunt α: vt pro ἵκται, ἱκέαται: pro λέλεκται, λελέχαται: pro γέγραπται, γεγράφαται. Si verò vox communis linguæ grauitona fuerit per ρ, tunc Ionica habet ante ατ, characteriſticam medii præteriti perfecti, πέφρασται, πεφράδαται, quia πέφρακται dicitur. Si verò à circunflexis natura longam penultimam habentibus, hanc corripiunt ante ατ, in debitam correptionem, vt πέπρᾶται, πεπρήσαται.

Item conſtituunt Iones in δης deſinentibus patronymicis Epectaſes, dicentes, Πηλείδεω & Λαερτιάδεω. debebat enim eſſe genitiuus Πηλείδου & Λαερτίδου.

Quoniam in δης patronymica vna ſyllaba ſuperant gen. primitiui, vt Πηλεύς & Πηλείδης, Πριάμου Πριαμίδης: ſic & Λαέρτου, Λαερτίδης dicebat eſſe Patronymicum, ſed Iones faciunt Epectaſin, & ſic proferūt, Λαερτιάδης dicentes, & Πηλείδης, deinde per productionem Atticam Πηλείδης.

Vtuntur autem & Metatheſibus. Eſt autem Meta-

theſis, quum vel prima litera ſit ſecunda ſuæ propriæ A
ſyllabæ, vt pro ἀπραπὶς, ἀπαρπὶς: (ex πρίπω enim
iam & α priuatiua particula facta eſt hæc vox ἀπρα-
πὶς, & ſignificat πλὼ ἀληΐαν ὁδὸν, id eſt Rectam viam.
inde facta eſt metatheſis [id eſt tranſpoſitio] prima li-
teræ, & dicitur ἀπαρπὶς) aut ſecunda, ſit prima, vt κραδία
pro καρδία: pro καρπὸς, κραπὸς: pro πὶπαρον, πὶπρα-
πι. Homerus, Τὶτραπι ἦμαρ ἔλω, καὶ πὰ πὶπάλιο ἅπαντα.

Sciendum eſt autem differe Metatheſin ab Hyper-
theſi: nam Metatheſis, in eadem ſyllaba fit: Hyperthe-
ſis verò in poſteriore, vt ὀθνὸς. nam à νόθος erat νοθὶος, B
ſed per Hypertheſin, ὀθνὸς: & rurſus γόνυ, γόνυος, & δόρυ,
δόρυος: ſed per Hypertheſin, γουνὸς & δουρὸς. Vtuntur &
hac mutatione Ione.

Scire autem oportet quòd antiqua Ias intercidit.
ob inhabitantium commurationem & permanſit vſ-
que ad illud tempus quo fecerunt Ione colonias, & in
loca multa diſperſi ſunt.

Dicitur autem apud eos, pro ὑγιαίνειν, οὐλᾶν: vnde & C
ſanata vulnera, οὐλὰς dicimus.

Et pro λόγος, Μῦθος: pro Μαντεύεσθαι, Δὶ ιλεῖν. Et loca in
quibus verſantur, Ἡ ῆπ. Et pro ὅπλα μαλῶς, Δὶ ακὸς: pro ξε-
νίλω ἱδρῦσαι, ξενίλω σωιῆσαι: & pro ἀπαπλῶς, vel ὅπ
μαλῶς, Ἐπισρεφίας: pro ἠνεῖνος, ἐχεῖνος: pro θεμωλὶς, &
πεφχλὶς, Σπεχεὶς: pro ἔπονες, Ἐφέσιος: pro δυσπορῶν, Η-
μαπὼν: pro ἔπροι, Μεῆξιπροι: & pro ἠσυχ ζων, Ελεινῶν.
Item Δεῖπα dicunt πὰ χ' ὅλμος καὶ ἀρ ὰμὶν πὴ λ ασῆρῶν.

Pro ἄβαπὰπα, Ενωίσαι πα: pro αἰ ἐπισιν vel ἐδίδαξεν,
Ἀνίγωσι: pro βαβαὶ, Φάρμα κα: pro αἰαλώμα πα, Τέλη: pro
λωπας, dicūt Ρυμας, id eſt πὰς ἀμφίδρυς. Σαγάρις autem D
πλίκης, vel πὸν ὠὸν χειρὸς ὄπλα. & ραφίσρας vocant Ἀρδεῖς.

Φαλαφα appellant πὰ ἀβρὶ πὰ γαλ ξις σκιπάσματα: Ῥῆ-
νας, beſtiolas quæ in groſſis naſcuntur.

Σχοπιὸς dicunt quod longum eſt & rectum, Συμ-
ψῶπας pro συσρεψᾶς. Αἰμασιὰ autem vocant πὸν χαλί
κων ὀπὸ ἐμπιπλώντων αὖθι πλοδπιχίον. Dicunt præterea Θαῤ
ρες pro κλάσμα: Τρῦφος pro ἀκρωπήριον. Et Ταρσοὺς καλά-
μων vocant πλὼ ῥοφᾶσαι οὗ ὀξηραίνον πλὼ πλοῖον. Ἐμβο-
λον appellant roſtrum nauis. Εναγίζειν verò dicunt πὸ E
χοὰς ὀπορέπειν, ἢ ἰέναι πῖς καπιχθονίοις, i. inferias inferre
aut ſacrificare mortuis. Et Προχοὴν libationem.

Ἔπτηλα dicunt πλὼ μὰ βαλῶν ἐπῶσι, ἀπ' ἐξ ὀπτηλῆς.
Λβύκην verò morbum quendam circa totum corpus.
Κυζήματα, πὰ γινόμενα ἀπὸ φλέγματος: Γεωπίνας, τοὺς γῆς πι-
νώντας καὶ ἀπορυμένους.

Pro ἱκανώσας, ἀπώσας dicūt, vt Herodot. in ſecundo.
Ἐπεπίσαν dicunt πὸ μάτελον καὶ κα λῶς ἔχει.

Pro ἀπὸ ξυλόω μοι, κάνδρης dicunt: Κορωίλον verò in- F
flexum quoddam lignum appellant: & ἀμαρίλω, ἀπόπαν.

Pro ἐπλώιδμα dicunt πεπλώμα: & Βαρὲς pro ραῶς.

Οὐῆν vocant Dionyſum. Λφιδίας pro αἰόλους aut
pro ψίμμια ſecundum quoſdam.

Συομαλίζειν dicunt πὸ καθαίρειν πίμα ὐ ζειῶν καὶ ὕδα πος.

Λῖνον, cantilenæ nomen, vel lyræ chordam.

Θύσανος dicunt pro κροσσούς. Et Λἰπορραὶ appellant
πλὼ πλουσίων ῥῆ πῦ δούλων ῆς διαπόνους.

Ηλυσι vocant πλὼ πορείαν καὶ ἔροδον.

Συρῆνα apud eos dicitur olus quoddam apio ſimile, G
vel cibus ex adipe & melle.

Επῆπόμενα ſunt ἀνωκπόμενα.

Τεμάσσει pro πεπλάσσει, πείθουσι.

Λἰπμαπῶσι pro ἐμῥῶσι.

Λἰπημονῆρες verò dicunt pro ἀπημονῆρες.

Pro φαυλὸν, Ἐπαΐζον: pro σώφρονα, Φρενήρη dicunt. Ac-
cipiunt autem hoc & in contrario.

Καπαῥῥέξασθαι dicunt pro ῥῆνα πιῆσαι [gratis ſeu
impunè facere.] Et pro καπαφαῆν, Ἐπίλαμψον. H

Λάξις verò, partitionem vel ſortem.

Pro καπαπεπηδῶσι, dicunt πεπυγμένοι.

Pro πολεμῖν dicūt Λἰπαίζειν: & pro αἰδοῖα, Μίζια. He-
ſiod. οὐρὰς ἢ ὑπὸ μιζὶ ἔθηκε.

Pro καπαπαχθὸς vel μαλακὸς dicunt Διαβλαβερός. I
Herodianus, ὦ βασιλῆ, διαβλαβερὸς ὑπὸ Λἰμάσιος οὐ
μανθάνεις;

Pro καλλωπίσας dicunt αἰσχύνας, vt, ὃς ἐμὲ σὺ κίνμῳ
αἰσχύνας ἀπέπεμψας ἐωῦῆ ἄνακ ῆ.

Pro ἐπλῦνα dicitur Ενάειρις ab illis.

Διασφᾶγες illis ſunt αἱ διεῆῶσαι πέτραι.

Γνωσμαχεῖν ſignificat illis, Cognoſcere ſuam imbe-
cillitatem & inimicorum robur.

Σίσυρα ab iis dicitur βαῤβαρικὸς χιτὼν.

Τζειζειν, pro σκιρτᾶν, ab illis ponitur.

Οἰσύπη, ipſis eſt ſordidarum ouium lana, & ouium
excrementum.

Νεοχμῶσαι pro νεωτὶ κιῆσαί π.

Φερίγγυος pro βιβλιοπώλης.

Ἔφιδρος pro ὀπάλληρος.

Λγκλαπύειν, pro διώκειν.

Τῥαπεζαλίδες, apud Ione dicūtur locuſtæ, eo quòd
quatuor habeant pennas, duas extrà maiores: minores
autem intus alias duas.

Οὐκ ἱκνεομένως, pro οὐ φρονίμως ſiue οὐ καθικόπως.

Λπιπλῆξαι, pro ἀπέφυγε. πλὴξ enim βῆμα, ex quo πλή-
γματα, πλάσματα. vnde & pro ἀφελκάδ λω, Ἀμφιπλῆξ, apud
Sophoclem in Triptolemo. & Homerus, Δὶ ἢ οὐ μὲ βλώ-
χοιμι, βλ ἢ ἐπίσσοιτο πόδεσσιν.

Et ψῶσαι, pro θέλπουσι: eſt autem apud eos Ψῶ, ru-
ſtica compellatio.

Κόλλιξ autem ſpecies eſt panis rotundi, ex quo & a-
pud nos κολλικια.

Σχοίνων συμβολὰς dicuntur ab ipſis ψαθυπόλαι.

Γνησιῶς ſunt οἱ γνήσιοι παῖδες, id eſt Legitimi liberi.

Πρύτανεις, ſunt præfecti ciuitatum, & curatores, &
qui hoſpitio ſuſcipiunt.

Σπαργᾶ pro ἀρίζηται, & ὀπτυμεῖ.

Καρδίπημα verò pro καρπωσῶν. ſed ſcribitur & Σπαρ-
δίπημα.

Τξις ab iis appellatur ἡ δύσπνοια.

Ροικὸν verò πὸ ἔξω νεῦον ἢ γραῦν, quod & ῥοικὸν dici-
tur.

Pro σπανὶς (id eſt Marcidum) dicunt σαθρόν.

Pro ὀπτάσω, Παλύνω dicunt.

Pro σεῖσραπα dicunt Πεπάρια.

Βλακὸν, pro πνυφερόν.

Μαριλιναὶ vocant ὑὶς ῥυγανόδεις αἴθρακας. Potius
autem Μαελλὴν vocatur ἡ θερμὴ ἀπορρᾷ.

Μελεδαίθων pro μελεμῶν ſiue θεραπῶν. μελεδαίνειν
enim dicitur μελεμᾶν.

Μεσύλλιν vocant πὸν μέγιον ἄρτον, i. Panem concauum.

Μυδῶσα dicunt pro ὀμρέουσα.

Pro ἀνμώσαν, Ἐπιδάμιον.

Pro ἀκθαλίζειν, Βλιμαίνειν.

Et pro ἐρίσαξεν, Ἔμυξε.

Ελαπίεια appellant medicamenta ὑ' πὰς κάπω κοιλίας
θεραπούσπα.

Pro ἀπίδνειν dicunt Ενικρίνειν.

Εδίκρων dicunt pro In duo diuiſum eſt.

Et pro ἀξύπος Ἐυθυωρία dicunt.

Pro ἐπυλώθη, dicūt Ἐμυλώθη. & Ἐχείμπλη, pro ἐμπλᾶ.

Pro ὀκπάπως & ῥᾳδδόξως dicunt ὀκπαπίως.

Pro Διφορώπρους, dicunt Επιφορώπρους. Pro μύλωνα,
ζώπιον. Pro ὠμοιωμένων, Ηδιλφισμένων dicunt. Pro
πυρεπὸν, Θερμολιὸ. Pro καπαδύσεις dicunt Θαλάμους. Et
Θείσαν pro πὸ χ' ψυχὴν ἔξαπαδυσ: id eſt μαίνεσθαι.

DE ÆOLICA DIALECTO.

Æoles πὸ ῥ πῦ ῥ addūt, quū πῦ ῥ infertur τ, vel κ, vel λ.
vt Ερυπρὸν, pro ἐρυπρὸν, & Ερᾶκες pro ῥᾶκες, & Ερόδον pro ῥόδον.

Genitiuos à rectis in ω diuidunt Æoles, & per αων
proferunt, vt νύμφα, νυμφάων, & παρθενικὴ, παρθενικάων.

Syncopæ in medio, Æolum ſunt, vt ὤρνυν pro ὤρμην-
ον, & ὦλος pro ὁ ἄλμος, item πῦλλο pro πὸ ἄλλο.

Pro πῶν Æoles Κῶν dicunt.

Τεθνηὼς & Τεθνηῦῖα, pro πεθνηκὼς πεθνηκῦῖα.

Additiones ἐπ ſyllabæ, Æolum ſunt, vt ἔπποδα.

In αις vnius ſyllabæ nomina diuidunt: vt pro παῖς,
Παΐς, pro δαῖς, Δαΐς.

Ω pro ου vtuntur, Μῶσα, pro μοῦσα, & Λείπωσα dicen
tes pro λείπουσα.

Υ pro ο vtūtur: pro ὄνομα, Υ̓́νυμα & pro ὅμοιον, Υ̓́μοιον,
dicentes. Interdū autē & ε pro ο. nam ἐσῆς σι, illi ῥοῖς
σι dicunt. Et pro ο paruo, ω magno: vt pro ὅσα ὥσα.

H pro ει diphthongo vtuntur. ἐλθῆν enim dicunt, & λαβῆν, & ἰδῆν, pro ει, pro ελθεῖν, & λαβεῖν, & ἰδεῖν. A

Quæcunque per ει diphthongum apud nos efferũtur, per ſolum ι proferunt, multiplicantes immutabiles: vt pro ἰμαίων, ἰμαίου: pro ἀπηλαί, ἀπηλαῖ: pro ὕμεται, ὑμεῖται: pro ὑμεῖς, ὕμμες.

Geminant & σ, & τ, & π: vt ποσσὶν, ὅππη, ὁππως, ὀβελ.

Pro ὀμείλω, ὀφ μείλω dicunt: pro ἱερεὺς, ἱρεύς.

Genitiuos in nominatiuos transferentes, declinant, ὁ μάρτυρος, τῶ μαρτύρου: ſic ὁ φύλακος, τῶ φυλάκου.

Π pro μ vtuntur: ὅππατα, pro ὄμματα, dicentes: & πατ' ἐμοῦ pro ματ' ἐμοῦ. B

Vocatiuos in ων deſinentium ſingularium corripiunt: vt pro χαρίεν, χαρίεν: pro ἀηδὼν, ἀηδὸν: pro Σαρπηδὼν, Σαρπηδόν.

Ex αι diphthongo abiiciunt ι, quum eas conſonans non ſequitur: pro Ἀλκαῖος, Ἀλκαίος ſcribentes, & pro ἀρχαῖος, ἀρχαίος.

Τὸ αἷμα ſcriptum per ει diphthongum, ἵμμα dicunt.

Pro ἰδὼν, ἰδ ὼν: & pro ἰδόντας dicunt ἰδὸντας. C

Μιλτιὰς per η ſcriptum, per α proferunt, μιλτιὰς dicentes.

Errantes autem per quandam pronuntiationem, dicunt ἐδυχὸν pro ζυχὸν: pro ξίφος, πίφος: pro ψάλλον, πσάλλω: & pro ψαλίδα, πσαλίδα.

Pro Θέας, Θέαις dicũt: & pro μέλας μέλαις: pro πάλας, πάλαις. At pro Λῆας, Λῆις non dicunt, propter concurſum vocalium & αι diphthongi: quoniam malè ſonaret. Sed dicet aliquis, Quare deſinentibus in ας, habentibus α longum, addunt ι, vt in Θέας, & reliquis? Poſſumus autem dicere quòd productione gaudeant, D ſimul & breuitorum ſyllabis. pro Παλλάς, Παλλάς dicentes: & pro φθίνω, φθινύω: nam poſitione longa minor eſt quàm ea quæ natura eſt longa. Quoniam igitur α natura longum, maius eſt αι diphthongo habente ι quod pronuntiatur, (nam qui duorum militum munia obit, fortior eſt duobus illis) diphthongo αι vtuntur.

Itidẽ ſæpe in α faciunt rectos: Ἀρχόντα enim dicunt. pro Ἀρχόντης: ſic Ὑπερησίαι pro Ὑπερησίαις. Item χίρων ἱππηλάτα Παλλάς, pro ἱππηλάτης. Et ἱππόται Νέστωρ, apud Ho- E merum.

Optatiui primi indefinitiui actiui per σια proferũt: vt pro πύλαμι, πύλσια: pro πίσαμι, πίσσια: pro λέξαμι, λέξσια. Et prima perſona hi ſoli vtuntur: ſecunda vero & tertia, Athenienſes, πύλσιας, πύλσι. Et πύλσιαι tertia perſona pluralis.

Horum ſunt & diæreſes: nam pro Ἀρχῆος, Ἀρχῆϊ dicunt & contractiones: nam pro βασιλῆϊ, dicunt βασιλῆ.

Vertunt ει diphthongum in ου: vt quum pro ὄνειρος, F dicunt ὄνουρος.

Dualibus numeris hi minimè vtuntur, quemadmodum & Romani qui ex his ſunt deducti.

Hi in ω deſinentibus datiuis non ſubſcribunt ι, vt τῶ Ὁμήρω & τῶ σοφῶ.

Ἄρτος per ο flectunt.

Extractiones ι non ſolùm Æolum ſunt, ſed & Atticorum & Dorum. nam pro ἐπαίρων, ἐπάρων dicunt.

Hi conſonantes omnes geminant in breuibus, vt τὸ ἴππος, & τὸ ὄννις, & his ſimilia. G

Pro Τρωσὶ καὶ χιτωνίξι, hi Τρώεσσι, ξ χιτωνίσσι ſcribũt, & his ſimilia.

In ου deſinẽtes genitiuos per ο proferunt: Ἀιακίδεω enim Ionicè, Ἀιακίδου verò Atticè, Ἀιακίδυ autem Æoles ſcribunt.

Quod non pronuntiatur ι, pronuntiare conſueue- runt in ſecũda & tertia perſona: vt pro βοᾷς, βοᾷς, pro γελᾷ, γελᾷι.

Pro ξ proferunt κς: vt pro ξίφος, κσίφος. Et πς, pro ψ, vt pro Πελεψ, Πέλεπς.

Et pro η proferunt ε vel α, quod commune eſt etiã Doribus. At vertunt η in ε quidem, vt quum pro Ἄρης dicunt Ἄρις: in α autem, vt quum pro Ἐκάλη, Ἐκάλα: pro πυλίω, πύλαω: pro τέκμηρ, τόαμα: pro νῆς, ναῦς: pro ἀπάτη, ἀπάταν: pro ἀκρόπολις, ἀκρόπαλα, ἀδικῆσαι, dicunt.

Pro φ proferunt π, vt φλᾶπα, pro βλᾶπα.

Pro duobus ατ, duo σσ, vt pro ἐμπίσσειν, ἐμπίτσειν.

Pro σ, τ: vt pro σύ, τύ: pro εἰς τί, εἴς τι.

Pro τ, π, vt pro σελίω, σπελίω: pro σελὶς, σπελὶς.

Pro ω magno ο paruum: vt pro ὄφελ, ὄφελ: pro ὠπιλὴ, ὀπιλή.

Vtuntur ſyncope & in compoſitis vocabulis, geminãtes mutas, vt καππίσσι pro καπίσσι: & καδδὶ pro κατδὶ. & καββάλλει, pro καταβάλλει.

Grauitonè pronuntiant non ſolùm nomina, ſed & articulos quum nominum locum habẽt: vt pro ὁ ὅς, ὅος: pro ὁ σὶ, ὅσι: pro τὸ σὸν, τόσσον.

Eodem autem modo & diſyllaba quæ apud nos acuunt vltimam, ipſi grauitonè pronuntiant, vt σῶς, κάλος, ὀξὺς, βαρὺς δ, βάρις, λᾶος, βῶρος, δῶμος, βάχος, πελῶρος, χῶλος, & ſimilia.

Vocatiuum nominum in ης, qui eſt in ες, abſque ε proferunt: vt pro Σώκρατες, Σώκρατ: Λεωτροφάτες, Λεωτρόφατ: pro Δημόδοκες, Δημόδοκ. Et à genitiuis caſibus ε auferunt, dicentes, Σώκρατυ, Διομήδευ, Σοφοκλέου.

Pro accuſatiuo datiuum accipiunt in pluralibus, vt ὗς ἀνθρώποις, pro ὗς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt quia vtuntur ι pro υ. Accuſatiuum verò pluralem proferũt ως pro ους accipientes: vt τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως.

Infinitiua verba in εν deſinentia, ipſi per ειν efferunt penultimam accuentes pro φιλεῖν, φίλειν: pro καλεῖν, κάλειν: pro φρουρεῖν, φρούρειν.

Quæ autem apud nos deſinunt in ᾶν, ipſi in ᾶς mutant: vt pro γελᾶν, γελᾶς: pro πιπᾶν, πιπᾶς.

In ουν deſinentia infinitiua ipſi per ους efferunt: vt pro ὀρθοῦν, ὀρθοῦς: pro ὀρθοῦν, ὀρθῆς: pro χρυσοῦν, χρυσοῦς.

In ω terminata verba apud nos, in μι faciunt: vt pro τιθῶ, τίθημι pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia in vltima acuimus, & in ως terminamus, per ν apud illos efferuntur, & acuũt penultimã, vt pro εἰρηκώς, εἰρηκὼν: pro τετευκώς, τετευκών. ſeruant autem & horum declinationes cum terminatione illa conuenientes.

Dicitur apud eos pro ἔρως, ἔρος: & pro γέλως, γέλος. & inflectunt ea quemadmodum quæ in ος deſinunt propria nomina.

Ἐγὼ circunflectunt, ἐγῶν dicentes, & pro ἐμοὶ, ἐμῖ.

Pro σὺ dicunt τὺ, ſicut Dores: & pro ἡμῶν ἄμμων: pro ἡμεῖς, ἄμμες.

Pro ὦ παῖδε, πᾶδ: pro ἄλσος, ἄλσεα dicunt.

Pro χείρατα, χέρσα: pro ἰμάσπα, ἵμματα.

Pro ἐπαιτῶ, αἰτέω.

Pro μια, ἵα.

Pro ψῆφος, ψᾶφος.

Pro ἔρρωται, ἐῤῥῶσθαι.

In medio duarum vocalium interponunt υ: αὖρ enim αὔρη dicunt: & pro ἕως, ἔϝως. Quum verò cõſonãs eſt media, non interponunt υ.

Et hæc quidem de dialectis dicta ſunt à me pro viribus: fortaſſe autem & alia quiſpiam accuratè indagãs, inueniet quæ ab his ſunt diuerſa.

EX PLVTARCHO EXCERPTA

De dialectis, & Homerico earum vſu.

VARIA dictione vſus [Homerus] ex omni Græcorum dialecto characteras ſuis poematis interſeruit. Vnde eum totam Græciam & cunctas nationes peragraſſe conſtat. Nam Dorienſium ἰωνεψὶ (quæ perquam familiaris eſt breuitati ſtudentibus) vſus eſt, pro δῶμα dicens δῶ, vt hic, — αἶψα δέ οἱ δῶ Ἀφνειὸν πίλεται, & pro ὅπι, ὄπι vt, ἰμεν αἰτὴς ἰκάνει χλῶας. & pro ὀπίσω, ἄψ, ο quidem in α, π verò & σ in cognatam ipſis literã, nimirum ϕ, mutando. Deniq; pro ἄλλοσε, ἄλλο, vt, Ἤδη γάρ μιν καὶ ἄλλο πῆ ὀΐσσονται ἰφθιμοὶ, & huiuſmodi. Ad eundem modum & medias ſyllabas concidendo, dicit ὄτριχας pro ὀμότριχας, & ὀπίας pro ὁμοπάτριος, & ὀπάτριον pro ὁμοπάτριον: item πρᾶν pro πρόμαν, & πὼ pro πωϝ. Eorundẽ Dorienſium eſt & literas tranſponere, vt quum pro κράπεδον, κάρπεδον dicunt.

Æolum verò τῇ συγκοπῇ in compoſitis vtitur, καδ δραθίην dicens pro καπδραθίην, & ὐβάλλειν pro ὑπεβάλλειν. Deinde tertias imperfecti perſonas apud alios in ν diphthongum deſinentes, Æoles per ν efferunt, vt ἰφίλη, ἰόην, pro ἰφίλει, ἰόει: quem morem ſequutus Homerus ait, δίδυμόν οἱ ἔχεσιν λύγδινον, pro ἔδει, quod eſt ἐδίδομεν, ligabat. Et,

Τοὺς μὲν ἄρ' ὕπνος ἕλεν μενεδήϊος ὑχρὸν ἀείρων.

Eorum eſt & cõmutare σ in δ, ac pro ὄσμη dicere ὀδμή, & ἰδμὸν pro ἴσμεν. Præterea & pleonaſmo in quibuſdã vocibus vtuntur, vt quum pro ἴκελος, δίκελος, & pro ἀπάρ, αὐτάρ dicunt. Item ſecundæ verborum perſonæ θα ſyllabam adiicere, pro ἔρης, ἔφρασθα, & pro εἶρες, εἴρασθε dicendo. Porro conſonantium duplicationem alii Dorienſibus alii Æolibus tribũunt quale eſt illud, ἴνα δὶ πτερόεις θατὰς. &, ἱππόκροτα πεδία ἔιχε.

Ionum autem proprietatem obſeruat, dum τῷ ἀφαιρέσει in præteritis verborum temporibus vtitur. veluti quũ βῆ dicit pro ἔβην, & δῶκεν pro ἔδωκεν: ſiquidem in more habent præterita tempora ab iiſdem literis inchoare, quib' & præſens: & auferre ε in voce ἰρηξ & ἴρηξ. Præterea quum tertiis ſubiunctiui modi perſonis σ addit, vt quum pro ἔλθῃ ἐλθῄσι, & pro λάβῃ λάβῃσι dicit. necnõ datiuis eandem adiicit, δόρκῃ & ὕλῃ dicens. Adhæc dum ὠῷεμα pro πόημα, & νεῦσον pro νέῳσι, & κυνὸν pro κυνὸς & μείλιον pro μέλιον effert. Denique & α quum productum fuerit, in η mutat, vt Ἥρη, Ἀθηνῶν, pro Ἥρα, Ἀθηνᾶ. Accidit autem nonnunquam vt econtra η in α mutantes, pro λελεημένος, λελεαμένος dicant. Inſuper & circunflexa ita per διαίρεσιν efferunt, pro φρονεῦν φρονέων, & pro νοεῖν dicentes νοέων. Eodem modo & genitiuos in οῦ deſinentes proferunt, vt Διομήδεος, Σαπφόος, pro Διομήδεως, Σαπφοῦς: & circunflexos genitiuos plurales, vt Πηλέων, Περσέων: denique & plurales nominum neutrius generis rectos in η deſinentes, vt σάκεα, μέλεα. idémque de eiuſdem numeri genitiuis iudicium. Cæterũm hoc eis proprium eſt, vt πηξάφατα, & ſimilia dicant.

Maximè verò Attica dialecto vſus eſt, quippe quæ ſit varia & ex aliis mixta. Nam quemadmodum Attici λεὼς pro λαὸς vſurpant, ita & ipſe Πλωτέως & χῖος dicit. Eſt autem eis familiare contractionibus nonnunquam vti, & pro duabus vnam ſyllabam efficere, vt pro πέπονες δοῦπες, pro πεπόημαι πεποίημαι. quibus hoc [Homeri] eſt ſimile, Τρῶες δ' ὡσεὶ πῦρ τε ἀϊδνὰς ἐπιπλῶσι: & πεδία λαπτοῦσα, pro λαπτόμενα. Atticũ quoque eſt ex huiuſmodi optatiuis η tollere, δεξαίμης, δεξαῖς, ἐμοῖς, μοῖς, ſecundum quem Atticiſmum dictum eſt, — ἄλλοι δ' ἄλλα κελεύετε πάχετε. Atticum eſt etiam hoc, Οἱ πλούσιοι, κακοὶ, παῦροι δέ τε καρποὶ ἀρεῖοι: quod nos κακίονες & ἀρείονες dicere ſolemus. Solent quoque huiuſmodi accuſatiuos non per διαίρεσιν efferre, βοεῖς, ἰχθεῖς, vt in hoc, βοεῖς ἐκπεπαμένους: & ἰχθεῖς ὁρμηθέντες. Et illud Attice dictum eſt, οὐδέ τί μιν ἀπὸ ῥίγιον ῥίγος, vt ζόφου, ὄμφου. Præterea & breues vocales Attici ex verbis abiiciunt, vt pro λύεται, λῦται, pro οἴομαι, οἶμαι. ad quem modum & pro ἐλύετο dicunt λῦτο. Eoiundem eſt dicere ἰαίρω & ἰωιτσάμην, ex abundanti addentium ε, vnde etiam eſt ἰφιτσόω. Elidunt etiam ι, quum pro πίονες ἴονες, & pro Νηρηΐδες Νηρῇδες dicunt. Sic verò & illud habet, σταδὶ μαλ' ἠλέατο. Denique in datiuis in ι purum deſinentibus, quorum penultima α obtinet, idem fit, vt in his κέκασ-γ-εσι, σίλασ-ι. Eſt & hoc Atticum, vbi dicitur ἔσων & ἐπίσθων, pro ἴσασαν & ἐπίσθησαν. Eiuſdem conſuetudinis eſt quòd optatiuos pro præteritis indicatiuorum vſurpant: qua & Homerus identidem vtitur. Præterea quum nominibus fœmininis articulos, participia, & adiectiua maſculina coniungunt, vt τὼ χεῖρε τὼ χωομένω: quod & Platoni familiare eſt, ἄγοιτ' ἂν φέροιτε, & ἡ σοφὸς χωὴ, & ἡ δίκαιος. Sic igitur & Homerus de lunone & Minerua dixit, Οὐκ αἰῶ ἐμοὶ πάρεστιν ἐχέων πολυμῆτιν κεραυνῷ: & Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκίων ἐπὶ: & κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Porro quum dialecti multam quoque in conſtructionibus proprietatẽ habeant, quando poeta dicit, Ἀλλ' ἄγ' ὀίστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο, Atticam conſuetudinem refert: & quãdo ait, δέξαο οἰσυπηρὸν, & — ἥμισυ δ' ἀλλιπαρὲς Δίκτυ δέχεσθε, in his definit. Quo pacto igitur omnium Græcorum voces congerendo, variam orationem efficiat, dum vtitur nonnunquã peregrinis, vt ſunt prædictæ, aliquãdo verò priſcis, vt quum dicit ἄορ & σάκος, interdum etiam communibus & aſſuetis, vt quum dicit ξίφος & ἀσπὶς, manifeſtum eſt. Sed eſt hoc admiratione dignũ, vulgares etiam dictiones apud eum orationis grauitatem retinere.

EX EODEM PLVTARCHO EXcerpta De tropis, & Homerico eorum vſu.

CAETERVM quoniã ornata oratio à cõmuni cõſuetudine diſcedit, vnde aut euidentior, aut grauior, aut modis omnibus iucũdior fit: & verborũ quidẽ immutatio, tropus, ſentẽtiarum autem, ſchema vocatur, & horum ſpecies in arte dicendi perſcriptæ ſunt: videamus num horũ aliquid ab Homero prætermiſſum ſit, númve aliud quiddam à poſteris inuentũ ſit, quod ille non prius dixerit.

Inter tropos igitur ὀνοματοποιΐα admodũ illi familiaris eſt. Nouerat enim priſcam nominum originẽ, ϕ bi qui primitus nomina rebus indiderant, pleraque ab euẽtu appellaſſent, & inarticulatas voces in ſcripta retuliſſent, vt quũ dicerent ϕυσᾶν, & σρίζειν, & βρυντᾶν, & quæ iſtis ſũt ſimilia. Vnde & ipſe quædã nomina prius non extantia ita finxit vt conformia eſſent rebus per ipſa ſignificans: cuiuſmodi ſunt hæc, δοῦπος, ἄσκελος, βόμβος, & ῥόχθει, αἰζηοὶ, & σῖζε, aliáq; iſtiuſmodi, quib' nemo ſignificantiora inuenerit. Et rurſus vbi alias voces ad alias res pertinẽtes aliis tribuit, vt quũ dicit φλέγμα καὶν φορέουσα, [i. malũ incendiũ ferens] efficaciã in conflagrando ſignificans: & dũ πυρετὸν dicit pro πῦρ, [i. ignẽ pro febre.] Quibus & hoc affine eſt, χαλκοτύπως ὠπιλαί, vult enim dicere, παὶ ὑπὸ τῶ χαλκεῦ πτυπωμένας. Denique (vt ſũmatim omnia cõplectar) multa verborũ nouitate multa cũ licẽtia vſus eſt, alia quidẽ præter cõſuetudinẽ immutãs, alia verò eã ob cauſam inſigniora reddẽs, vt orationi decus & magnificentiam adderet.

Præterea epithetorũ copia illi eſt, quæ propriè & ſuo loco ſubiectis accõmodata, vim propriis nominibus æquipollẽtẽ habent, vt quũ ſingulis diis ſingulas appellationes attribuit, Iouem μητιόεντα & ὑψιβρεμέτην, & Solem ὑπερίονα, & Apollinem φοῖβον vocans. Iam abſo-

luta ὀνομα τοπικὰ, alios quoque tropos videamus.

Καταχρησις quidem (quæ vſum ex eo quod propriè ſignificatur, in aliud proprium nomen non habens, trãſfert) apud poetam eſt, vbi ait σφῦρα χρυσείη, [id eſt catenam auream] σφῦρα nãque funiculum propriè denotat. Et vbi dicit αἰχμὴ κωδείη. ſiquidem galea apud eum κωδεὴ appellatur, quòd ea olim ex canina pelle conficeretur. ibi verò & eam galeam caninam vocat quæ ex caprina pelle facta erat.

Μεταφοραὶ autem, (quæ inde nomẽ ſortita eſt quòd rem à propria ſignificatione in aliam, cum conuenien B te veriſque rẽi ſimilitudine, tranſferat) & multa & varia apud illum eſt. vt illud,

Ἥκεν ὑπορῥῆξας καρυφλιὸν ὄρεος μεγάλοιο. id eſt,
Cõtulit huc fracto ſe magni vertice mõtis. &,
Νῆσος, τὴν περὶ πόντος ἀπείρων ἐσφαίωται, id eſt,
Inſula, quam pontus circunluit atque coronat.

Quam enim rationem vertex in homine, eam & cacumen in monte: & quam corona ad eum cui imponitur, eandem & mare ad inſulã habet. Porro affinibus pro propriis nominibus vtens, orationem non ſolùm C ſpecioſiorem, verumetiam euidentiorem facit. Sunt autem variæ apud eum metaphoræ: quædam ab animatis ad animata, vt Φθέγξατο δ' ἰὼν ἐπὶ οἶδμα κυανοπρῴρου, [id eſt, Cæruleæ nauis ſic eſt auriga loquutus] pro ναὸς, nauta. & Βῆ δὲ μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν, [id eſt, Iuit ad Atridem paſtorem eoc populorum] pro βασιλέα, regem. Aliæ autem ab animatis ad inanimata, vt ἐπὶ πέδῳ τέτατο ῥίζης. [id eſt, ſub extremum Idæ pedem] pro πρὸς ἐσχατιὴν, radices. Et ἄρουρα ἀμφυτος, [vbet agri] pro τὸ γόνιμον, fertilitas. Aliæ econtra D ab inanimatis ad animata, veluti σιδήρειον τέτυπτο ἦτορ, (id eſt, ferreũ certè tibi pectus] pro σκληρὸν, durum. Poſtremò ab inanimatis ad inanimata, vt αἰθόμενα πυρὸς σώζων, [id eſt ſemen ignis ſeruans] pro γόνιμον ἀρχὴν. Porrõ ſicuti nominum, ita & verborum tranſlationes apud eum ſunt. quale eſt, Ἠΐτε βοὸς ἰδρυόμενος ἀλὸς ἄκτὴ, (i. Littora nanque boani, feriente ſalo atque procellis) pro ἠχέουσι, ſonant.

Alius deinde tropus (quæ μετάληψις vocatur) fit quando per cognominationẽ res diuerſa ſignificatur. vt, Ἔνθεν E δ' αὖ πεύκην ὑπερηέρεφες δοῦπα. inſulas. n. quæ propriè appellatur ἔξεια, ſignificare vult. ſiquidẽ ἔξὺν & ἐξὺ idẽ declarant. Ὀξὺ autẽ non ſolum velocitatem motus ſignificat, ſed etiam id cuius forma tendit in tenuitatẽ. Iſtiuſmodi & hoc eſt, ἰχὼ δ' ἵκανε θοάων. Alius tropus συνεκδοχὴ vocatur, quando ex eo quod propriè ſignificatur, aliud quiddam eiuſdem generis intelligitur. eſtque ſimili modo varius. Aut enim ex toto partem intelligimus, vt πρὸς πῦρος εὖδμητον βόας αὖας. [id eſt, ad murum bene ſtructũ boues torridos] F boum nanque appellatione eorum ex quo ſcuta fieri ſolẽt, innuere vult. Aut ex parte totum, vt Τοῖσι δ' αὖ κεφαλὴ πολέων. [id eſt, Huiuſmodi autem caput deſidero] nam voce capitis, totum hominem ſignificat. Et quando pro Pulchra, λευκώλενος dicit, [id eſt, Candidis vlnis prædita] & pro Bene armati, ἀκαμάτους. [id eſt Bene ocreati] Aut ab vno multa, vt quando ita de ſolo Vlyſſe dicit, ἐπὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν. [id eſt Poſtquam Troiæ ſacrum oppidum deuaſtauit] neque enim ille ſolus, ſed vnà cum aliis Græcis Troiam euer G tit. Econtra ex multis vnum, vt σῆμά δ' ἱμαρτὸν, pro σῆμα. Præterea ex ſpecie genus, vt μαρμαρέῳ ὀχυρώτερον βαλών. marmor nanque ſaxi ſpecies eſt. Aut econtra, ex genere ſpeciem intelligimus, vt Ὄρνιθας γοῦν, καὶ οἰωνισμα μυθησάμην. ſiquidem nõ quaſuis ὄρνιθας, [id eſt aues] ſed augurales tantùm dicere vult. Adhæc ex adiunctis, effectum rei, vt Πάνδαρος, ὦ κατὰ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν [Pandarus, huic dono dedit arcum Phœbus Apollo] arcus enim nomine iaculandi peritiam notat. Et ἑζόμενοι λεύκηναν ἴδωρ. [id eſt, Sedentes dealbabant aquam] Et οἱ δ' ἁνεμίεσσι σὺν ζυγόν. [id eſt, Tota die iugum mouebant] ex accidenti nanque in priori exemplo, Remigabant, in poſteriori autem, Currebãt, intelligi debet. Inſuper ex præcedẽti conſequens, vt λῦσεν παρθενικὴν ζώνην. [id eſt, Virgineam ſoluit zonam] ex eo nanque ſequitur quòd vitiauerit. Et contrà, ex conſequenti præcedens. vt quãdo pro φυθῆναι, [i. occidere] ἀναλύσειν dicit. i. ſpoliare.

Eſt autẽ & alius tropus μετωνυμία, quæ fit quando vocabulũ quod de re alia poſitum eſt, aliud quiddam ſecũdum relationem ſignificat. quale eſt apud eundem,

Ἥμοι ὀτ' αἰζηοὶ δηριόωντες βωλοπόνοιιν, id eſt,
Aſt iuuenes terræ Ceterem concredere pergũt.

Triticeum nanque fructum deſignat, quem ſic a nomine Δημήτερος [id eſt, Cereris] inuentricis appellauit. Et vbi ait,

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπίρναντο, ἰδὲ ἔμπαλιν Ἡφαίστου. Id eſt,
Viſcera Vulcanum ſupra tranſfixa tenebant.

Nam Ἡφαίστου, [id eſt Vulcani] nomine ignẽ declarat. Porro affine iam dictis & hoc eſt, ὃς κε ἐμοὺς γε Χοίνικας ἀφίκηται. [i. qui meam chœnicem attigerit] ea nanque quæ in chœnice continentur, innuit.

Præterea & alius tropus αἰνιγματία vocatur, & fit quum epitheton aut conſignificatiuum pro proprio nomine accipitur. vt,

Πηλεΐδης δ' ἰαχὰς ἀπερητοῖς ἐπέεσσιν
Ἀτρεΐδην μετέειπε. Id eſt,
Æacides Atriden rurſus voce petulca
Increpuit.

Per hæc enim nomina Achillem & Agamemnonem intelligit. Et rurſus, Θαίρος Τεκμησσία, φίλον τέκος. Id eſt,
Sis animo fidens Tritonia, filia chara. Et ibi, Φοῖβος ἀκερσεκόμης. [i. Phœbus intonſus] Illic enim Minerua, hic verò Apollinem denotat.

Eſt & αἰνίξεως, dictio quæ contrarium quàm præ ſe fert, ſignificat. vt in hoc,

Οὐδ' ἄρα τόν γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς. Id eſt,
Hos vbi conſpexit, nõ eſt lætatus Achilles.

Contrarium enim dicere vult, nẽpe quòd his conſpectis indoluerit.

Eſt & ὕφασις, quæ animi cogitatione vehementiam dicto addit. vt,

Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον καταβαίνομεν ὃν κάμ' Ἐπειός. Id eſt,
Aſt in equum deſcendentes, quem ſtruxit Epeus.

Dum enim inquit καταβαίνομεν, equi magnitudinẽ declarat. Simile autem illud eſt, Πᾶν δ' ἐπεπλήμνη ξίφεος αἰμάτου. [i. Totus enim gladius ſanguine incaluit] Per hoc enim maiorem emphaſin oſtendit, quòd ait enſem adeo ſanguine tinctũ fuiſſe vt incaluerit. Atque huiuſmodi quidem tropi qui ſic vocantur, ab Homero ficti ſunt.

DE SCHEMATIS, ET HOMERICO earum vſu, ex eodem Plutarcho.

VIDEAMVS autẽ num & eas conſtructionis mutationes quæ χήματα [hoc eſt figuræ] appellantur, ipſe quoq; Homerus primus inuenerit. Porro ſchema eſt ſermo à communi conſuetudine recedens, ornatus ſeu vtilitatis gratia ſecundum quandam fictionẽ mutatus. Dicendi nanque varietas orationem non ſolùm venuſtiorem, ſed etiam ſtylum grauiorem efficit. Vtilis autem eſt, quòd rerum qualitatem ac vim extollit, intenditque.

Inter ſchemata autem πλεονασμὸς nonnunquam metri cauſa vtitur. vt in hoc,

Χρυσοῦ δ' ἔστησε Ὀδυσεὺς δίκα πάντα πίλαντα. id eſt,
Aurũ autem appendens Vlyſſes decẽ tota talẽta.

Vox enim πάντα, nihil ad ſenſum faciens, adiicitur.

Eſt etiam quando ornatus cauſa fit. vt,

Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. id eſt,
Certè omnino mortuus eſt Menœtii ſtrenui filius.

Vox nanque μάλα Attica conſuetudine abūdat. A
Nōnunquā verò pluribus vocib⁹ ſignificatū refert. quæ figura ἀδέφραστος appellatur, vt quū dicit ὗας Ἀχαιῶν, pro Ἀχαιούς, [filios Græcorum pro Græcos] & βίῃ Ἡρακλείῃ, pro Ἡρακλέα, [vim Herculeā, pro Herculē]
Talia verò per mutationem figuratè dicit, dum conſuetam ſtructurā inuertit: & dictionem in medio interponit: quæ figura ὑπέρβατον vocatur. vt in hoc,

Αἰματόεις, ὡς τίς τι λέων κὴ ταῦρον ἐδηδώς,

pro eo quod eſt, λέων ταῦρον κατεδηδώς. ac dictionē quidem ſic tranſponit per ὑπέρβατον. Aliquando verò totā B
orationem: vt in hoc,

— Ἀργεῖοι δ' μάλ' ἴαχον, ἀμφὶ δ' ἵπποι
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάμεναι ὑπ' Ἀχαιῶν,
Μῦθον ὑπαιθήσσοντες Ὀδυσσῆος θείοιο.

Ordo nanque orationis eſt, Ἀργεῖοι δὲ μάλ' ἴαχον, μῦθον ὑπαιθήσσοντες Ὀδυσσῆος θείοιο.
Eiuſdem ſpeciei figura eſt quæ παρεμβολή vocatur, & fit quando extrinſecus quædam nihil ad inſtitutum pertinentia interſeruntur: quæ etſi quis eximat, tamen cō ſtructioni nihil decedit. vt eſt illud,

Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσι λέλοιπεν, C
Οὐδ' αὖ θηλήσει. περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε.
id eſt,
Iuro per hoc ſceptrum, quod nec folia vlla nec vllos
Ramos producet, poſtquā trūco illud ademptū.
Nam librum illius ferrum circumvndique raſit.

& cætera quæcunque de ſceptro dicit. Tandem quod principio quadrat, infert, D

Ἦ τοτ' Ἀχαιῶν πόθῳ ἴξεται υἷας Ἀχαιούς. id eſt,
Certè olim cupiet Peliden turba Pelaſga.

Eſt autem apud eum & παλιλλογία, hoc eſt, repetitio alicuius partis orationis, aut plurium vocum quæ repetūtur: quæ figura etiā ἀναδίπλωσις appellatur. quale eſt,

Τῷ δ' ἐγὼ αἰνός εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μόρος δ' ἀϊδηλος ὁμοίως. Id eſt,
Hunc aduerſus eo, quanuis ſit flammea dextra,
Flammea dextra licet, vis ignea denique ferri.

Aliquando verò interſeruntur alia quædam, & eadem E
turſus repetuntur: vt in hoc,

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε πολλὸν ἐόντας,
Αἰθίοπας, τοὶ δίχθα δεδᾶσται, ἔσχατοι ἀνδρῶν.
Id eſt,
Ille quidē Æthiopas adiit, procul inde colentes,
Æthiopas reliquis diuiſos partibus orbis.

Hæc autem figura non ſolùm dicētis affectum declarat, ſed etiam auditorem mouet.
Eiuſdem generis eſt & ἐπαναφορά, quum ab initio plurium membrorum eadē particula repetitur. cuius exēplum apud poetam hoc eſt, F

Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαροπούτ' αἶσχιστος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.
Id eſt,
Nireus tres Syma naues adduxit & ipſe,
Nireus Aglaia Charopóque potente creatus,
Nireus quo Troiam venit non pulchrior alter.

Eſtque ſimiliter & hæc figura affectui mouendo & ſuaſioni perquam familiaris.
Eſt præterea apud eum & ἐπιῳδή, quæ fit quando duas G
res & nomina proponens aliquis, ſenſu nondum finito, ad vtrunque nominum redit, ac ſententiæ defectū complet: vt in illo,

Ἄρης τε βροτολοιγὸς, Ἔρις τ' ἀμαιμακέτη μεμαυῖα,
Ἣ μὲν, ἔχουσα κυδοιμὸν ἀϊδρείη δικότητος·
Ἄρης δ' ὃν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ὀρίνει.
Id eſt,
Mars homicida, dea & Contētio litigioſa,
Hæc etiam turbas ciet, ac hoſtilia multa:
Mars autē manibus prægrandem cōcutit haſtā. H

Officium autem ſchematis iſtius eſt, orationem variegatam & perſpicuam reddere.
Ad hæc, ſchema apud illum eſt ὁμοιόπτωτον, in quo mēbra in voces ſono ſimiles deſinunt, eaſdē in fine ſyllabas habentia. vt eſt,

Χρὴ ξεῖνον παρέοντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δ' ἀμύνειν.
Et in illo,
Οὔλυμπόν δ', ὅθι φασὶ θεοὶ ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι πτάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Quando verò in nomina quæ ſimiliter declinantur, periodi ſeu membra deſinūt, idque in eodem caſu ſit, ὁμοιόπτωτον proprie nuncupatur. quale eſt,

Ἦτοι ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένάων.

Prædicta autem & his ſimilia, multum gratiæ & voluptatis addunt orationi. Cæterùm ſpecimen induſtriæ ſuæ circa compoſitionem dedit, quod ſæpenumero duabus etiam figuris in iiſdē verbis eſt vſus, nimirum τῇ ἐπαναφορᾷ & τῷ ὁμοιοπτώτῳ. vt in illo,

Εὖ μὲν γάρ τις δόρυ ἠξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω
Εὖ δὲ τις ἵππους δίπτυχας δότω αἰκισπόλους.

Sub his illud ſchema continetur quod ἴσον appellatur, fitque ex duobus aut pluribus membris pares inter ſe voces habentibus. Huius verò Homerum primū autorem eſſe conſtat, qui dixit,

Αἴδεσθαι μὲν ἀνήνασθαι, δίεσθαι δ' ὑποδέχεσθαι,
Μιμνήσκειν μὲν ἀπόρρητα, φιλάπιτνα δ' ἐλέσθαι.

Quòd verò & hæc figura multum ornatus in dicendo habeat, nemini obſcurum eſt.
Porro eandem gratiā & παρομοίωσιν habet, quando præter nomen de quo agitur, aliud ei ſimile ſtatim modico ſpatio interiecto ſubiungitur. quale eſt hoc,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος παῖς, κρατερὸς Λυκόοργος.
Et illud,
Τὼ δ' ἅπτ' Πρόῤῥοις ἠνεμόεσσιν.

Cæterùm prædicta aut per pleonaſmum, aut per alium quempiam ſchematiſmum, figuratè dicuntur: alia verò per vocabuli defectum, quorum è numero & ea figura eſt quæ ἔλλειψις appellatur, quando etiam omiſſa aliqua voce ſenſus ex prædictis patet. quale eſt,

Δώδεκα μὲν σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνδρώπων,
Πεζὸς δ' ἴνδεκα φημί.

Deeſt enim ἀλαπάξας, [i. vaſtaſſe] ſed ex prædictis intelligitur. Illud quoqi per ἔλλειψιν [i. defectū] dicitur,

Εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμυνέσθαι περὶ πάτρης. Deeſt enim verbum ἔστι. Item hoc,

Ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορι Αἰνείᾳ. Deeſt enim verbum πάρεστι, vel συμβέβηκε, aut aliquod huiuſmodi.
Tale eſt etiam ἀσυνδετον, quum eximuntur συνδέσμοι [id eſt coniunctiones] orationem coniungentes. quod nō ſolùm celeritatis gratia fit, ſed & emphaſis affectu plenæ. quale eſt iſtud,

Ἴομεν, ὡς ἐκέλευες, αἰὰ ἄρυμαι, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
Εὕρομεν· οὐ βάσταζε πιτυλμένα δώματα Κίρκης.

In his enim & cōiunctio exēpta eſt, dum is qui loquitur, celerrimum enuntiationis modum quærit.
Eſt inter ſchemata id quoque quod Ἀσυμφωνία appellatur, ſiue ἀνωμαλία: quum conſueta ſtructura ſit ἀλλοία, [id eſt diuerſa] redditúrque varia: vt ornatum aut venuſtatem orationi afferat, dum conſuetæ quidem ſtructura non videtur eſſe ἀκατάλογος, [id eſt inconſequēs] ſed relatio ad peculiare quidpiam, habet ἀκολουθίαν. [id eſt conſequentiam] Contingit autem multifariā, quum nominum genera permutantur. quale eſt κλυτὸς Ἱπποδάμεια, pro κλυτή. Et θῆλυς ἔγχος, pro θῆλυ. Veteribus nanque familiare fuit, maſculinis pro fœmininis etiam vti, tanquam præſtantioribus & vehementioribus. Nec tamen immodicè, nec citra certam rationem hoc fecerunt: ſed quū epitheto vtendum fuit, quod eſt extra corpus cuius mentio fiebat. Illa nanque circa corpus verſantur, ὁ μέγας, & ἡ μεγάλη, [id eſt, magnus & magna] item ὁ καλὸς, & ἡ καλή, [id eſt, pulcher & pulchra] & huiuſmodi. Extra corpus autem, vt εὐδόξος, [id eſt glorioſus] & ἄτυχος, [id eſt fortunatus] Quinetiam propter compoſitionem vtrunque genus admittunt. Generaliter enim omnia compoſita vtrique generi communia ſunt. Præterea quum verbum maſculino & fœmininо nomini commune ſubiūgitur, aut participiū, maſculinū præualet: vt in hoc,

Παρδινικήν τε καὶ ἰθύνοι᾽ ἂν πολλὰ φρούδοντες.

Quædam etiam ſunt quæ præter dialectorum proprietatem, aut morem tum receptum, aliter ab eo dicuntur. quale eſt,

— ἴχετο δ᾽ ἵππους αὐτὸς Μακρεύς.

SAEPENVMERO autem & metri cauſa genera commutat, vt in hoc,

Δῶρόν τοι δώσω ἐγὼ πίνυ φίλε τοῦτ᾽ ἐνίσπω.

Quum enim nomẽ πίνυ neutrius ſit generis, ei ſubiunxit maſculinum φίλε, vocem nimirum ad perſonam referens. Simile eſt & illud quod à Dione ad Venerem dicitur, B

Τίθλαθι πίνυτα ἐμοὶ, ἠδ᾽ αἰάσχου, κακὸς ὄφρ᾽ ἂν ἐγώ σε.

Eandem quoque rationem habet & illud,

Ἦλθε δ᾽ ὅπ᾽ ψυχὴ Θεσσαλοῦ Τειρεσίαο,

Σκῆπτρον ἔχων.

Participium nanque ἔχων [id eſt tenens] non ad ψυχὴν, ſed ad genus corporis, hoc eſt ad ipſum Tireſiam, accommodauit. Plerunque enim non ad dictionem, ſed ad id quod ſignificatur, reſpicit. vt in hoc,

Πᾶσιν ὁμῶς ἦν ζωὸς ἐνὶ φρεσὶν· ἦ φάλαγγες C

Ἐλπόμεθ᾽ ἐσσόμενοι ναῦφιν ἀμύνεσθαι Πριάμοιο. Illud enim ἐλπόμεθα non cum φάλαγγες eſt conſtruẽdum, ſed cum [ſubaudito] αὐτοὶ, ex quibus illæ conſtant.

Præterea & ſecundum aliam rationem genera permutat: vt quum dicit,

— τεφέλην δέ μοι ἀμφαλόεσσαν Κυανέην· τὴ μὲν ὄπασε μοῦνα.

Quum enim τεφέλην & νέφος eiuſdẽ ſignificationis ſint, & antè vſus eſſet nomine τεφέλη, articulum τὴ neutrius generis intulit, vt quo νέφος ſubintelligeretur. Huic autem ſpeciei ſimiles quoque hi ſunt verſus, D

Τῶν δ᾽ αὖτ᾽ ὀρίζων πολλὰ ἴθυντα πολλά,

Χἠνιόχει, ἢ γεραιόν, ἢ κύνεον δουλοχαδίλεον,

Ἐν θῆκε δ᾽ ἔνθα πολῦν αἰγαλὸν ἀθρόα πίπτοντα.

Etenim quũ generale autum nomen in neutro genere præmiſiſſet, [τὰ πολλὰ] ac deinde illarum ſpecies in maſculino ſubiunxiſſet, rurſus neutraliter infert, κλαγγηδὸν φερομένα: reddens videlicet id quod generali autum nomini conuenit.

NON SOLVM autem genus, ſed & numerum poeta ſæpe commutat, veluti quum dicit, E

— ἦ πολὺς ὅδε νῆας Ἀχαιῶν λοιγὸς ἔσονται.

Præpoſito enim ſingulari, pluralem ſubiunxit, dũ videlicet ſenſum magis quàm vocem reſpicit. nanque πολὺς [id eſt multitudo] appellatione quidem ſingularis numeri eſt, multos autem in ſe complectitur.

Porro ſimile eſt à contrario, quando plurali præpoſito ſingularis ſubiungitur: vt in hoc,

— οἱ δ᾽ ἀλκιμον ἦτορ ἔχοντες, Πρόσσω πᾶς ἴσταντο. dictio enim πᾶς voce quidem ſingularis eſt, ſed dum ad multitudinem refertur, idem pollet quod πάντες. Eandem ſchematis formam & illud habet, F

Οἱ δὲ Πύλου Νηλῆος ἐυκτίμενον πολίεθρον

Ἔχον· δὴ δ᾽ ὅπι θυμὸς ἐπὶ μεγάλ᾽ ὄρνυτο ἔργα.

Pylii nanque intelliguntur.

FIT APVD EVM & caſuum mutatio, vt quum nominatiuus & vocatiuus in talibus commutantur,

Λύτωρ ἐ κοῦρι Θυέϊ᾽ Ἀχαμέμνονι λίτετ᾽ ἀρωλῶν. &,

πρηκτῆρι Ζεῦ. &, Διὸς φίλος. οὐ γάρ μοι δύκιες ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν. G

Genitiuus autem & datiuus in huiuſmodi commutantur,

Τρωσὶ μὲ φερεμάχῃσιν Ἀλέξανδρος ἐκέσθαι, pro τῶν Τρώων.

Et vicißim, Ἦ μὲν κοὶ πάντων ἔβλ᾽ ἀνδρῶν γλαφυρώτερ᾽, pro ἐμοῦ.

Atque mutationis iſtius cauſa eſt, quòd nominatiuus, accuſatiuus & vocatiuus quandam inter ſe cognationem habere videantur, præſertim quum nomina neutrius generis, & pleraque maſculina ac fœminina, tres iſtos caſus ſimiles habeant. Similiter autem & genitiuus cum datiuo quandam affinitatem habet, idque in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit vt & Homerus caſus haud immeritò præter conſuetudinem mutet. Nonnunquam verò rationes A quoque iſtius mutationis inuenire quis poſſit. vt in hoc, ὅπως ἀνδρὸς πόδας, & in hoc, δύο τρόπιν πόδοιν, quod perinde eſt atque ἑκάτερον ἀφ᾽ τῶν ποδῶν.

Bellè autem & caſuum permutatio apud illum ſe habet, in vtriuſque poematis exordio, in quibus præpoſito accuſatiuo, nominatiuum intulit: dicens,

Μῆνιν ἄειδε θεὰ, — ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε.

Item,

Ἄνδρά μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ

Πλάγχθη.

Eſt etiam quando genitiuo rectum infert, vt in hoc, B

Τῶν εἷ τεῶν ἔρριτίσια.

Multa & alio modo figuratè dicit: quale eſt hoc,

Φημὶ γὰρ οὐκ ἂν πάντας ὑφηνίοχα Κρονίωνα

Ἥμενα πρὸς πατρὸς ἐπ᾽ ἀκυπόροισιν ἐέλσαι

Ἀργείους, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντας,

Ἀστραπὴν ὀπάζει, ὃς αἴσιμα σήματα φαίνων.

Huic ſimile eſt & illud,

— οἱ δ᾽ ἀλαλήσι πεποιθώς, — μέμβλε᾽ ἐγειρῶν φέρτ.

Et hoc quidem ſecundum veterem conſuetudinem extulit, idque non ſine ratione. Siquis enim participia in verba diſſoluat, conſequentiam orationis deprehendet. Siquidem ἀστράπτων idem valet quod ἔστραπτε, & πατὴρ idem quod πάτερι. His & illa ſunt affinia, C

Οἱ δ᾽ ἄρα τὸν κρόνιλον, ὁ μὲν εὐχεται ἔμμεν ἀνακτα.

Item,

Τὼ δὲ διάκτορον Ἄργον, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν

Ἦϊ᾽, ὁ δ᾽ ἐς Τρώων ἐμάνδανε νέας.

Non enim ratione caret ſiquis de duobus aliquibus dicturus, nominatiuum caſum præponat, & eo quod ipſorum vtrique commune eſt, obſeruato, commune orationis genus efficiat. Id autem quod in oratione commune eſt, multum gratiæ illi afferre, nemini obſcurum eſt. Denique eſt & vbi caſu communi præpoſito, ſermonem de vno inferat: vt in hoc, D

Ἄμφω δ᾽ ἐξ ἐμέθεν, γεραιότερος δὲ μὺ Οὐλιάδης.

NOMINVM autẽ ſpecies immutat, dũ ſæpenumero comparatiuum pro abſoluto, tanquam per hyperbolen, vſurpat, vt σκαιότερος ὦς κε γένηαι.

Nonnunquam verò ſuperlatiuum itidem pro poſitiuo: ſicuti hoc, Δηϊφόβῳ δῶκε Κυδοίμου. Talis in nominibus quidem mutatio eſt. E

IN VERBIS autem fit mutatio: modorum quidem, veluti quum infinitiuus pro imperatiuo ſumptus fuerit. vt,

Θαρσεῖν νῦν Δολόπεσσι ὅτῳ Τρώεσσι μάχεσθαι, pro μάχου. Aut indicatiuus pro optatiuo: vt,

Πλαθέω δ᾽ οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ᾽ ὀνόμῃνω, pro μυθησαίμην & ὀνομήναιμι.

Et vicißim optatiuus pro indicatiuo: vt, F

Καί νύ κεν ἢ δύ᾽ ἄνακτε λοιμὸν Ἄρηα, pro ἀπώλεσε.

Temporum autem mutatio fit, quum præſens pro futuro poſitum fuerit: vt in hoc,

Τὼ δὲ δ᾽ ἐγὼ οὐ λύσω· πρὶν μὲν καὶ γῆρας ἔπεισιν, pro ἐπελεύσεται. Aut pro præterito: vt,

Εἰ δ᾽ ἄπι πλωτὸν ὕδωρ ἐπιπρεπές, πολὺ δ᾽ ὕδωρ

Καλὸν ἐπεσσυφορέῃ, pro ἔρρει.

Aut futurum pro præſenti: vt,

Οἱ μὲν δυσπλήθου ὑφόωντες, οἱ δ᾽ αἰόντες. G

Aut pro præterito, Διείδω μιν δὴ πάντα διὰ πτολεμοῖο τέτυγμαι, pro ἔτυκται.

Quinetiam diatheſes [verborum] ſæpius mutantur, & paſſiua aut media pro actiuis ponuntur: veluti,

Ἔλκεσι δ᾽ ὀξὺ βέλος μεμαὼς ἔχος, pro ἕλκει.

Item,

Καθορμάδος Αἴας, pro ὁρμᾷ.

Viciſſimque actiuũ pro paſſiuo vſurpatur: vt,

Δωρήσω τοι πολλὰ χρυσείοιο, pro δωρήσομαι.

Eſt etiam cernere quomodo numeros immutans, pluralem pro ſingulari ponat, velut in familiari ſermone, quum quis de ſeipſo loquitur: veluti, H

Τὸν αὐτὸν δὲ γε δαίφρονα Δῖος ὑπὸ ἡμῶν. pro ὑπ᾽ ἐμοῦ.

Fit autem apud illum & perſonarum mutatio, idque vno quidem modo ſic,

Κλυτὶ μὲν γὰρ πάντες ἔσαν θεοὶ ἠδὲ θεαὶ περ,
Σοὶ τ' ἔπι πίθοντο, καὶ διὰ μάκαδα ἔκαστε.

Multi nanque quum dii eſſent (inter quos & ea perſona erat quæ loquebatur) bellè verunque extulit, & ἔπι πίθοντο & διὰ μάκαδα.

Alio autem modo, quum miſſa facta ea perſona de qua verba faciebat, ab altera ad alteram tranſit. id quod ἀποστροφὴ propriè nominatur. atque per mimeſin auditorem mouet & ducit cuiuſmodi hoc eſt,

Ἕκτορα δὲ Τρώεσσιν ἐκέλευεν μακρὸν ἀΰσαι,
Νηυσὶν δ' ὀτρύνειν θοῖσι, λάβε δ' ἔντεα βροτόεντα.
Οἶδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀπειλήσειν νεῶν ἀπήμοσι πομπῆς.

Id eſt,

Hector voce iubet clara Teucros agitare ad
Naues, exuuiáſque ſinant vt quiſque cruentas.
Quem verò ratibus cernam procul ire relictis.

A narratione nanque tranſitum fecit ad mimeſin.

In ipſa verò etiam narratione, τῇ ἀποστροφῇ ſæpe vtitur: vt,

Ἀμφὶ σὲ Πηλεΐδη μάχας ἀέκητι Ἀχαιοί.

Verùm & per mimeſin, mutatione perſonarum vtitur: ſicuti in illo, c

— ἦ δὴ παῖδὶ ἐοικότ' ἀγορεύεσθαι
Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήια ἔργα.
Ἀτρεΐδη, σὺ δὲ φῶς ὡς σαφὲς ἔλπεαι ἔμμεν ἀρίστη βουλῇ,
Ἄρχευ Ἀργείων κρατερῶν ὡς μάλιστα.

Id eſt,

Reuera pueris par eſt hæc concio veſtra
Inſipidis, quibus haud curæ ſunt bellica facta.
Aſt Atrida, prius veluti conſultus eras, nunc
Præcipe Graiugenis quo pacto pugna ineunda.

Eſt & alia ἀποστροφῆς ſpecies huiuſmodi, d

Τυδείδη θ' ἵππων τί νύ σε χρὴ πυκνὸν ἰδέσθαι μετὰ φῶτα. Ponitur enim pro τί σε χρὴ ἰδέσθαι.

Et rurſum,

— εἰ μὴ σ' ἰδίη ἀπὸ κραδίης ὀδύσσεται
Θεσπεσίη, τόν τ' αὖ σῦτοι ἀπέχθεται φίλον ἦτορ.

PARTICIPIIS quoque loco verborum vtitur: vt in hoc,

ἀλλ' αὖτῳ Καρτῷ βεβουλήσθω, pro βεβούλευται.

Hoc item,

Εἰδὼ εἴγ' εἰσέλασσιν ἐπὶ εἰδόσι pro ἐπὶ εἰδέναι. e

ARTICVLOS quoque ſæpe cõmutat, pro poſtpoſitiuis præpoſitiuos vſurpans: veluti,

Τοὺς ἅπαν Ζεφύρῳ αἰόλῳ Κρῆγα πεδάσσῃ.

Item,

Θάμνῳ ἐλῶ οἱ ἀπόλεσε πόδας ἠδὲ καὶ ὄσσε. quod viceuerſa etiam accidit.

PRAEPOSITIONES quoque ad hũc modum cõmutare ſolet. vt,

Χάλκος ἴβη μετὰ δαῖτα, pro ἐπὶ δαῖτα. f

Item,

Νοῦσον ἀπ' ἀργαλέην ὄρσει κακὴν.

Similiter & præpoſitioni caſum nominis non proprium infert, vt in iſto, Μή πως καὶ δεῦρ' ἴκηται μνοιήσασα μάχεσθαι, pro δεῦρο ἴκηται.

Nonnunquam verò præpoſitiones auferet: vt,

Τῆς ὄγε κὰτ' ἀχέων, pro κατέχῃς.

Item,

— πεδίζωνος δ' ἔπι μὴν εἴπη, pro ἐφέπῃ.

Ad hunc modum & alias præpoſitiones partim cõmutat, partim tollit. g

ADVERBIA etiam quædam mutat, dum iis quæ ad locum ſignificant, in loco, & de loco, indifferenter vtitur: vt,

Ἔστη δ' ἐπέρασε καθίζει, pro ἐπέρασε.

Item,

Αἶψα δ' ἐγὼ ἔβην ἔλθεν, pro ἐγώ.

CONIVNCTIONVM etiam mutatio apud illum extat, quale eſt, h

— Διὸς δ' ὅπατ' ἔμπεσε χόλος δ' ἀλέσειε γυναικός, pro χόλος γ' ἀλέσειε γυναικός.

Atque hæc quidem dictionis ſchemata ſunt, quibus non ſolùm poetæ, verùm etiam orationis ſolutæ ſcriptores vſi ſunt.

CÆTERVM & ſchematũ ſententiæ ſpecies multæ apud illum ſunt. qualis eſt & προαναφώνησις, quæ fit quando aliquis inter narrandum, id prædicit quod in aliis dicendi locum habet: ſicut in hoc, a

Ἦτοι τόγε μὲν θεοῖσι γνήσιον ἔμμεν.

Item ὑπαφώνησις. quale eſt, ἐγχεῖ δὲ τινος ἔγω. b

Eſt & προσωποποιία apud eum frequens & varia. multas enim & diuerſas perſonas colloquentes introducit, quibus & omnis generis mores attribuit: perſonas verò etiam quæ non ſunt, interdum fingit. vt,

Ἦ καὶ μὰν εἰμοῖσι χέρων ἰσοπαλὲς Γαλάξῃ. 3

Eſt autem [apud eum] & ἐξεργασία, accurata tractatio rerum aut factarum, aut quæ fiunt, aut futurarum: vt id quod dicitur, euidentius reddat. veluti hic,

Κῆδεα μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.

Id eſt,

Sternunt Marte viros, vrbem depaſcitur ignis:
Aſt alii abducunt prolem cum matribus omnem.

Aut ad mouendam miſericordiam,

Δύσμορον ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ὀπὶ γήραος οὐδῷ
Αἶσαν ὀιζαλέην ἐφέσει, καὶ πάλιν ὀπτιδέσθαι,
Υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἐλκυστάζοντάς τε θύγατρας,
Καὶ θαλάμους κεραΐζομένους, καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα προτὶ γαῖαν, ὀπὶ αἰπὺ δηϊοῦνται,
Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇ ὑπὸ χερὶ Ἀχαιῶν.

Hoc eſt,

Me miſerum, extrema cui triſtia fata ſenecta
Iuppiter immittet, quem cernere tanta coegit
Tótque mala: occiſos natos, raptáſque puellas,
Pollutos thalamos, alliſos denique terræ
Infantes, ardente feri certamine Martis:
Atque nurus ipſas abductas hoſte Pelaſgo.

Eſt & εἰρωνεία apud eum, ſermo per contrarium (cum quadam morali ſimulatione) contrarium declarans. quale eſt hoc Achillis, 4

Ἀλλ' Ὀδυσεῦ, σοὶ σοί τε καὶ ἄλλοισι βασιλεῦσι
Φράζεσθαι νήεσσι κακὸν ἀλεξῆσαι δῆϊον πῦρ.

Hoc item,

— ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω
Ὅστις οἱ γ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.

Id eſt,

Sed Laertiade, tecum conſultet, & omni
Concilio regum, quo pellat nauibus ignem.

Item,

— alium legat inter Achiuos
Ipſum qui deceat, regno qui dignior illo.

Declarat enim eum haud facilè alium regno digniorẽ inuenturum. Atque hic quidem modus eſt, quãdo aliquis ſe extenuat, vt cõtrariam ſui exiſtimationem præbeat. Alius autem, quando quis ſe quempiam maximè laudare ſimulat, quũ re vera vituperet. Atque hoc eſt quod apud Homerum à Telemacho dicitur,

Ἀντίνοε, ἦ μάλα καί σε πατὴρ ὣς κήδεται ἔμπης.

Inimico nanque dicit, Tanquam pater filium, ſic me curas. Et rurſus, quando quis irridendi gratia alterũ extollit. vt proci,

Ἦ μάλα Τηλέμαχος φέρτατ' ἀνδρῶν μαρναμένων·
Ἦ πάντ' ἄξει ἀμύμονας ὁπλοτέρους ἀπὸ Πύλου ἠμαθόεντος,
Ἦ νύ καὶ ἐς Σπάρτην, ἐπεὶ ἐν φρεσὶ θῆκε μένος αὐτῷ.

Id eſt,

Telemachus cædẽ haud dubiè nobis meditatur,
Auxilium ex Sparta cogens, Pyliíſque diſertis.
Multum nanque ſibi tribuit ſumitq; adoleſcens.

Eſt & ἀφυκνοῦς, quædam τῆς εἰρωνείας ſpecies, quando quis per contrarium alicui conuitians, riſum ſimulat. quemadmodum Achilles,

Τοῖσι μὲν ἵμερόν κε πᾶσιν ἐμοῦ σ' ὀπὶ μοῦνου Ἀχαιῶν
Εἶλετ' ἔχειν σ' ἄλοχον Διὸς ἐκγεγαῶτα, τῷ κεκασμένον
Τερπικέρωνι.

Id eſt,

Salua manent iſtis ſua dona, ſed vnus Achilles
Munere priuatur, licet illi grata ſit vxor
Atridæ, cum qua cumbens ſe oblectet amanter.

His ἀλληγορία haud diſſimilis eſt, quæ aliud per aliud éxhi

bet, quale est istud,

Νωῶ μὴ δὴ μάλα πάγχυ Μελάνθιον ὑπνῶ φυλάξαι,
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ κατακείμενος, οἷα τέτυκται.

Id est,

Atræ noctis eris custos, vigilatque Melanthi,
In tenero strato cubitans, ceu maximus heros.

Vinctum namque & suspensum, in cubili delicato somnum capere dicit.

Vsus est sæpenumero & τῇ ὑπερβολῇ, quæ veritatem superans, multum vehementiæ ostendit. vt,

Λευκότεροι χιόνος, λίνου τ' ἀϊμάσιον ἁμῆς,

Id est,

Hi candore niuem superant, cursuque Aquilonẽ.

Huiusmodi tropis & figuris Homerus ita vsus est, & ad posteros vsum eundem transmisit, vt ob hæc ingentem gloriam ab omnibus meritò reportet.

ΠΕΡΙ ΓΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ,

ἐκ τῆς τῦ γραμματικοῦ Τρύφωνος.

ΤἈΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιρεῖται, ποσότητα καὶ ποιότητα. καὶ τὰ μὲν ποσοῦ ἐστὶν, Ἔνδεια, καὶ Πλεονασμός· τὰ δὲ ποιοῦ, Μετάθεσις καὶ Μεταλλαγή. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συμπλεκόντων, Τμῆσις γίνεται. εἰσὶ δὲ (ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν) πάθη πέντε, Πλεονασμὸς, Ἔνδεια, Μετάθεσις, Μεταλλαγὴ, Τμῆσις.

DE PASSIONIBVS DICTIONum, ex Tryphone grammatico.

DICTIONVM passiones in duo generalissima diuidũtur, [videlicet] in quantitatẽ & qualitatem. Quantitatis quidẽ sunt species, Endeia & Pleonasmus: sed Qualitatis, Metathesis & Metalepsis. Quũ autem ambo in vnum cõuenerunt, Sectio fit. Sunt verò (vt summatim dicã) passiones quinque, Pleonasmus, Endeia, Metathesis, Metalepsis & Tmesis.

ΠΛΕΟΝΑΣΜΌΣ.

Πλεονασμὸς. [id est Redundantia] est πλεονάσης χρόνου ἢ χρόνων, συλλαβῆς ἢ συλλαβῶν, id est, superfluitas temporum vel temporis, elementorum vel elementi, vt κάρη pro κάρη, & καλὸς pro καλός.

ἜΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια, [id est Defectus] est contrà χρόνου ἢ χρόνων, συλλαβῆς ἢ συλλαβῶν ἔλλειψις, id est temporis vel temporum, elementi vel elementorum defectus. vt ἄδολον pro ἄδολον, & πάσσιον pro σάκκος.

ΜΕΤΆΘΕΣΙΣ.

Μετάθεσις, [id est Transpositio] est συλλαβῆς μετακίνησις ἀπὸ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν, id est, elementi dimotio à propria sede in aliam, vt δκρὶ pro κρὶθ, & κραδία pro καρδία, & κάρτος pro κράτος. Vocatur autem & Ἐναλλαξις & Ὑπέρθεσις, Permutatio & Trãspositio.

ΜΕΤΆΛΗΨΙΣ.

Μετάληψις, [id est Transumptio] est συλλαβῆς μετακίνησις, id est, elementi mutatio, vt πεδαρὸς pro ἀπεδαρὸς, & ἀμοπάτης pro ἀμοιπάτης.

ΤΜΉΣΙΣ.

Τμῆσις, [id est Sectio] est σωζόντων λόγου εἰς δύο λέξεις, id est, cõpositi vocabuli resolutio in duas dictiones, vt ἄκρα πόλις pro ἀκρόπολις.

Τούτων δὲ τῶν πέντε τὰ μὲν εἰς ἕδη τέμνεται, ὅ, τε Πλεονασμὸς, καὶ ἡ Ἔνδεια· τὰ δὲ λοιπὰ εἰσὶν ἄτμητα. Τοῦ δὲ πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶν ἑπτά. Πρόθεσις, Ἀναδίπλωσις, Ἔκτασις, Ἐπέκτασις, Διαίρεσις, Παρένθεσις, Ἀποσπασμός, Παρεμπλοκὴ, καὶ Προσχηματισμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ἑπτά. Ἀφαίρεσις, Ἅρσις, Συστολὴ, Συγκοπὴ, Σύναλοιφὴ, Ἔλλειψις, Παρέλλειψις, Ἔκθλιψις, καὶ Ἀποκοπή. Ἀντίκεινται οὖν Πρόθεσις μὲν Ἀφαιρέσει, Ἀναδίπλωσις δὲ Ἄρσει, Ἔκτασις Συστολῇ, Ἐπέκτασις Συγκοπῇ, Διαίρεσις Συναλοιφῇ, Παρένθεσις Ἐλλείψει, Ἀποσπασμὸς Παρελλείψει, Παρεμπλοκὴ Ἐκθλίψει, Προσχηματισμὸς Ἀποκοπῇ.

Harum autem quinque passionum aliquæ in species secantur, vt Pleonasmus & Endeia, id est Redundantia & Defectus: aliquæ verò sunt insecabiles. Sed Pleonasmi species sunt nouem, Additio, Reduplicatio, Extensio, Superextensio, Diuisio, Interpositio, Duplicatio, Paremptosis & Proschematismus. Endeiæ autem, id est Defectus, species sunt nouem, Detractio, Ablatio, Correptio, Concisio, Synalœphe, Ellipsis, Parellipsis, Elisio, & Abscisio. Aduersatur ergo Additio quidem Detractioni, Reduplicatio autem Ablationi, Extensio Correptioni, Superextensio Concisioni, Diuisio Synalœphæ, Interpositio Ellipsi, Geminatio Parellipsi, Paremptosis Elisioni, Proschematismus Abscisioni.

ΠΡΌΣΘΕΣΙΣ.

Πρόθεσις, (i. Additio) est προσθήκη συλλαβῆς κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς, id est, adiunctio elementi in principio syllabæ, vt ἀστὴρ pro στὴρ, ἄστυχος pro στύχος, ἅμμι pro ἄμμα.

ΑΝΑΔΙΠΛΩΣΙΣ.

Ἀναδίπλωσις, (i. Reduplicatio) est ἡ τῆς πρώτου ἢ δευτέρου συλλαβῶν δὶς τῆς αὐτῆς συμφώνου ἢ αὐτοῦ ἐπάλληλος ἀνάφορά. i. primarum vel secundarum syllabarum per easdem consonantes, vel αὐτοῦ, repetita prolatio. Fit autem in verbis & participiis & nominibus: estque frequens apud Ionas & Æoles, vt κεκάμωσι pro κάμωσι, λελάχων pro λάχων, ἀπαρτηρὸς pro ἀπορος, ἴππυμοι pro ἵππυμοι.

ἜΚΤΑΣΙΣ.

Ἔκτασις, (i. Extensio, siue Productio) est ὅταν τὰ συγκείμενα δίχρονα ὀνόματα, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ αὐτῆς μεταπῇ. id est, quado literæ correptæ bitemporeæ extenduntur, siue producũtur, vel breues in longas earũ αὐτοῦχοι murantur. vt κάλλος pro καλὸς, κάρη pro κάρα.

ἘΠΈΚΤΑΣΙΣ.

Ἐπέκτασις, (i. Superextensio, siue Superproductio) est πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοίου, ὅπου μὴ ἡ τοιοῦτον ἔκτεινεν κωλύει. i. redundantia syllabæ in medio, quæ eiusdem est accentus, quum generalis obseruatio id [fieri] non prohibet. vt δίτοιχον pro δίτοιχον, & ἀδελφεὸς pro ἀδελφός, πολεμῖα pro πολέμια.

ΔΙΑΊΡΕΣΙΣ.

Διαίρεσις, (i. Diuisio) est συλλαβῆς εἰς δύο ἢ πλείονας εἰς δύο, i. syllabæ resolutio vel diuũctio in duo. Sed hæc passio, Ionum & Thessalorum propria est, vt πεῖς pro πῆς, & κοῖλον pro κοῖλον, & βοῖλος pro βόλος.

ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ.

Παρένθεσις, (i. Interpositio) est προσθήκη φωνήεντος ἐν μέσῃ τῶν πρώτων συλλαβῶν. i. additio vocalis in medio non fa-

cientis ſyllabam, vt πτίσσω pro πίσσω, κιπὶ pro κιπὶ, ῥῦος pro ῥόος, ξεῖνος pro ξένος, εἰλαλυῖα pro ἑλαλυῖα. Porro hæc paſſio Ionum eſt.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ.

Διπλασιασμὸς, (i. Duplicatio, vel Geminatio) eſt τῆ αὐτῆ συμφώνου προσθήκη καὶ μέσου, οὐκ ἀποτελούσης συλλαβὴν. i. eiuſdem conſonantis additio in medio, non efficientis ſyllabam: vt ὄππι pro ὄπι, ἄδδην pro ἄδην, μέσσον pro μέσον, ἵππι pro ἵπι, ὁππόσ pro ὁπόσ. Et hæc quoque paſſio Ionum eſt.

ΠΑΡΕΜΠΤΩΣΙΣ.

Παρέμπτωσις, (i. Intercidentia) eſt προσθήκη συμφώνου καὶ μέσου, οὐκ ἀποτελούσης συλλαβήν. i. additio conſonantium in medio, non efficientium ſyllabam, vt πόλις pro πόλις, & πόλεμος pro πόλεμος.

ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ.

Προσχηματισμὸς eſt προσθήκη συλλαβῆς καὶ τέλους. id eſt, additio ſyllabæ in fine. quæ quatuor dialectorum eſt propria. vt λέγουσι pro λέγοις, μέσσαισι pro μέσοις, φερόντα pro φέροντα, ἐγὼν pro ἐγώ. Porro dicendũ quoque de ἐνδείᾳ.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια, (i. Defectus) eſt ἀφαίρεσις κατ' ἀρχὴν στοιχείου. i. ablatio elementi ab initio, vt ὀρτὴ pro ἑορτὴ, ἆμα pro γᾶμα, κιπὸς pro ἑκιπὸς. Sed hæc paſſio eſt Ionum.

ΑΦΑΙΡΕΣΙΣ.

Ἄφαιρεσις, (i. Ablatio) eſt ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν ἢ αἰολοδιπλασιάσεως συλλαβῆς. id eſt, abiectio geminatæ ſyllabæ à principio, vt βαλλάσσω pro βαλάσσω, δίχθαι pro δίδιχθαι, βλήμενος pro βεβλημένος.

ΣΥΣΤΟΛΗ.

Συστολὴ, (i. Contractio, ſeu Correptio) eſt quando τὰ ὁπωσοῦν δίχρονα συστέλλῃ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα αἰσπνεύματα αὐτῶν μεταπίπτῃ. i. quando productæ bitemporeæ corripiuntur: vel longæ, in breues earum αἰσπνεύματα cõmutãtur, vt φωΐεσσ pro φωΐεσσι, ξηρὸν pro ξηρόν.

ΣΥΓΚΟΠΗ.

Συγκοπὴ, (i. Conciſio) eſt ἀποβολὴ συλλαβῆς καὶ τὸ μέσον. i. abiectio ſyllabæ in medio, vt Κάμμορος pro κακόμορος, δάπεον pro δαπέδιον.

ΣΥΝΑΛΟΙΦΗ.

Συναλοιφὴ, eſt δύο συλλαβῶν καὶ φωνήεντος ἑνὸς, καταβολὴ τόνων. i. duarum ſyllabarum in vocalem vnio, deiectione tonorum. Fit autem Synalœphe per modos ſeptem: ſimplices quidem, tres, per θλῖψιν, per κρᾶσιν, per συναίρεσιν: compoſitos autem, quatuor, per θλῖψιν & κρᾶσιν, per θλῖψιν & συναίρεσιν, per κρᾶσιν & συναίρεσιν, per θλῖψιν & κρᾶσιν & συναίρεσιν. Per θλῖψιν igitur, vt ἐν' ἐμὲ, pro ὅτι ἐμέ. Per κρᾶσιν, vt πἀμά pro τὰ ἐμά. Per συναίρεσιν, vt Νηρεΐδες pro Νηρηΐδες. Per θλῖψιν & κρᾶσιν, vt καἰγὼ pro καὶ ἐγώ. Per θλῖψιν & συναίρεσιν, vt ἐμοὺπεδύσω pro ἐμοὶ ὑπεδύσω. Per κρᾶσιν & συναίρεσιν, vt ὦπόλος pro ὁ αἰπόλος. Denique per θλῖψιν & κρᾶσιν & συναίρεσιν, vt ὠτᾶθηναίᾳ pro ὁ τῆ Ἀθηναίᾳ.

ΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Ἔλλειψις, (i. Defectus) eſt ἀποβολὴ φωνήεντος καὶ μέσου, οὐ ποιοῦσα συλλαβήν. i. abiectio vocalis in medio, non facientis ſyllabam, vt αἰμύξαι pro αἰμύξαι, & μεγὶν pro μεγάλην.

ΠΑΡΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Παρέλλειψις, (i. Prætermiſſio) eſt ὅταν ἐν τινὶ τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπηται. i. quando vna aliqua geminatarum conſonantium omittitur, vt καλὸν pro καλλιὸν, & ἦπαρ pro ἧπαρ.

ΕΚΘΛΙΨΙΣ.

Ἔκθλιψις, (i. Eliſio) eſt ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἀπὸ τῆς μεσοτης καὶ πλευταίας συλλαβῆς, οὐ ποιοῦσης συλλαβήν. i. abiectio vnius conſonantis inter primam & vltimam ſyllabam, non facientis ſyllabam. vt σκᾶπτον pro σκᾆπτρον.

ΑΠΟΚΟΠΗ.

Ἀποκοπὴ, (i. Abſciſſio) eſt ἀφαίρεσις συλλαβῆς καὶ τὸ τέλος. i. ablatio ſyllabæ in fine, vt δῶ pro δῶμα, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα.

natur, & in ας habet genitiuum ſingularem, Ionum propriæ, vt δουλίης, δουλίῃ: genitiuus pluralis δουλίων: & mutatione v in ς, δουλίος. Sic ἀληθίης, ἀληθίῃ, genitiuus pluralis ἀληθίων: & mutatione v in ς, ἀληθίος, & id genus alia. Hæc igitur & huiuſmodi diuidunt Iones, vt nomina, ἀληθίης dicentes & ἀφρωσύνιος & δουλίειος. Tamen in ἐσθίων ἐσθίως, & δικαίων δικαίως, & θωμαστῶν θωμαστῶς, non item. horum enim genitiui non in ως deſinunt, vt ſint diuiſi & in nominibus & aduerbiis.

Dores (vt dictum eſt) producto vtuntur α, vertentes η in ipſum: vt pro ἅλως, ἄλως: pro πᾶσις, πᾶσις: pro σιλάτα, σιλάτα. Iones autem correpto vtuntur eo. B

Et vt in vniuerſum dicam, & Proſtheſi & Aphæreſi, & Epectaſi & Syncopa vtuntur. Eſt autem Proſtheſis Aphæreſi contraria, & Epectaſi Syncope.

Et Proſtheſis quidem eſt, quum in prima ſyllaba nominis aſſumitur aliqua litera, vt pro ἑπτὰ, ἑπτὰ: & ἅλιον ἅλιον pro ἁλῶν. Sic pro μοῦνος, μοῦνος: pro ὅλος, οὖλος. Hæc autem ego Proſtheſes nō dico, ſed Parentheſes: vt & illa, pro ἵππας, ἵππας: pro πνοιὴ, πνοιὴ. vt Homerus, C

Οἱ δ' ἀρ' ἔσαν σχεδὸν ἄμφω μέσοι πνοιῆς Ἀχαιοί. Et, Ἡμῖν δ' ἵππας ἔχει ἐκτὸς τείχεος ἐνναετῆς.

Proſtheſis autem dicitur, quum in principio orationis alia aſſumitur litera: vt pro ἀφὶς, ἀσφὶς: pro πᾶ, ἄπᾳ, pro πλείσιδες, ἠλείσιδον. eſtque hoc Atticū etiam. Siue igitur ſit Proſtheſis ſiue ſit Parentheſis, Ionum eſt. Sed & quæ ſunt contraria his. Eſt autem contraria (vt dictum eſt) Proſtheſis Aphæreſi, & Parentheſis Elleipſi.

Eſt verò Aphæreſis, in principio ſublatio: vt pro ἀκῆτες, D κᾶτος, pro ἀκῶν, κῶν: pro ἰχθὺς, χθὺς: pro ἰμὰς, μὰς: pro ἱορτὴ, ὁρτή.

Elleipſis autem abiectio eſt vocalis de medio, non facientis ſyllabā, vt ἀμυξαι, pro ἀμυξάω: & ἤπερος pro ἠπείρος. Eſt autem hoc & Atticum. Hæc igitur propria Ionū ſunt, Proſtheſis inquam & Elleipſis, & Parentheſis & Aphæreſis, itémque Syncope, quæ eſt contraria Epectaſi.

Eſt autem Syncope, defectus vnius ſyllabæ in medio dictionis: vt pro ἐμμένω, ἐμέμενα: pro καλέομορος, καλέμορος: pro E ἐξαίρετος, ἐξαρετος: pro ἀμείνονες, ἄρρενες.

Paregtaſis, abundantia eſt vnius ſyllabæ in medio: vt pro ἀδελφὸς, ἀδελεφιός: pro κιὸς, κιτιός: pro ἔτυμος, ἐτήτυμος.

Fit autem aliquando ſyncope etiam duarum ſyllabarum, vt pro Δδυκαλιωνίδης, Δδκαλίδης. Hac ſyncope vtuntur & Æoles. vtuntur & Diæreſibus: vt Hom. ἐκ γὰρ ἔμεθεν ὁμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐνόησεν. Diæreſis autē Synalœphæ contraria.

Eſt autem Synalœphe, duarum vocalium diuerſarum in vnam ſyllabam vnio, vt pro πόλεμα, πτόλεμα: & eſt proprium hoc Atticorum. Anadiploſis verò (vt diximus) propria eſt Ionum, vt pro λέχεσι, λελέχεσσι: & καμοὶ, pro καμοὶ: & πεπαλαὶ, pro παλαὶ. Sed & ſublatio, ipſorum eſt, vt pro βαλαμεύς, βαλεύς. Eſt autem Anadiploſis contraria Atticis. F

Rurſus, Syſtole quidem Ionum eſt: vt Γέχθει δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξηρὸν ὑπείροιο. pro ξηρόν. & τὰς ἀμφιλίσσας pro τὰς. correptum enim Ionicè fuit η in ε.

Ectaſis verò Atticorum eſt, quæ breues in longas vertit, G vt πᾶθαι pro πάθαι.

Rurſum qui dicitur Proſchematiſmus, eſt Ionum. Eſt autem Proſchematiſmus, abundantia ſyllabæ in fine: vt pro ἦσθα, ἦσθησι: pro σοφὸς, σοφίη: pro μούνως μούνως.

Huic autem contraria eſt Apocope. eſt verò hæc Dorum: vt pro ἰδρώτα, ἰδρῶ. Homerus, Ἱδρὼ ἀπὸ χροὸς ἔρρεν. Sic pro κυκλώσας, κυκλῶ.

Rurſus paremptoſis, quæ erat contraria Ecthlipſi, Ionum eſt, vt pro λεγόμεθα, λεγόμεσθα.

Ecthlipſis autem Dorum tātum eſt, vt pro σκεπάρνου, H σκέπαρνον.

Rurſus διπλασιάζειν (id eſt duplicare) ſiue διπλασιασμὸς (id eſt duplicatio) Ionum eſt: qui eſt contrarius Paralipſi. Eſt autem Diplaſiaſmus, quum in aliqua conſonātium eadem conſonans additur, vt pro ὀπί, ὀππί. vt ὄφιν ἔπεφνε. Sic pro ἐσσὶ ἔσσι. Homerus, Τέσσερα γὰρ φωνὴν Ἀπόλλων.

Parelleipſis eſt quum aliqua ex geminatis conſonantibus deficit: vt pro κάλλιον, κάλιον, & eſt Dorum. Ionum autem proprium abiicere ex α diphthongo ι: vt pro μείζων, μάζων, pro κρέασιν, κρέων. At verò Elleipſis (vt prædixi) eſt abiectio vocalis de medio: quale eſt pro ἀμυξαι, ἀμύξαι.

Pro εἰσὶ, ἐσὶ dicunt. Herodotus, ἐσὶ δὲ βῆ ἐς πλῶ χλὼ ὀκτὼ ἡμάτας ὁ κροκόδειλος.

Pro οὐδὲν, οὐθέν dicunt permutatim. Herodotus, οὐθὲν ὁ Ἕλλην ὡς δ' ἐμοὶ δοκέει.

Ζωὴν vocant & πλὼ ζώσαν γυναῖκα, (id eſt Viuentem mulierem) tanquam à ζωός.

Pro λίην, κάρτα dicunt.

Pro μέζονες, μείζονες. Herodotus in ſecundo hiſtor. ἐσίσασι δὲ ἐς τὰ μάλιστα ὀλιγάνθρωποι, μέζονες ὄντες κτλ.

Ε & ο in οὐ diphthongū miſcentur apud eos. Herodotus, ἐς τοῦτο ὁρέων πίπτει καὶ τέρπου. ὅσαν δ' ἀνθρωπηΐνων πολεμίων. Et πολλοὺς pro πλείονας. Sic, Μετὰ τὸν Ἑλένης ὄφθαλμὸν Ἑλλήνων ἀριστῆα πάντων βασιλῆα Μενέλαον.

Pro σφίσι σφὶ dicunt. Homerus, Ὅς σφι σὺν φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε.

Μὴ copulatiuam coniunctionem pro μὴν expletiua accipiunt, vt apud Herodotum, Μὴ μὰ ἴσχει Ἑλένην.

Pro ὅως οὗ, ἐς ὃ dicunt. Herodotus, Ες ὃ ἐξέλιπε.

Pro Πάλιν dicunt ſemper αὖτις, & non αὖτις.

Ex ὀπτήσιος eximunt, & ὀπτάσιος dicunt. Herodotus, ἵνα πυρήνιον τὸ κέντρον ὀπτασιέπαπε.

Contractio ε & ι in ει longum, Ionum eſt, pro ἠρέϊ, ἠρεῖ, pro ἠρέξ, ἤρξ.

Et mutatio αι in ε, vt ἴκελος, per eandem fit dialectum. Heſiodus, Ἠὼ δ' ἴκελος φορέηται ἀνόδοις πικαλόδειρος.

Et pro ὄφρις, ὀφρύς, Ionicum eſt.

Pro τίμιον πίμιον dicunt. Herodotus in ſecundo, ἔφη ἱρείας ὑὸς ὁ Αἰγύπτιος συμίξαντας πάντας μίσος ἔχεσθαι μέγα. Et Hippocrates, φλέβα πίμιον.

Ex οἶσι auferunt γ, & pro eo interponentes ι, οἷσιν dicunt. Herodotus millies hoc vtitur.

Pro ἀκρόπολις, ἀκρόπολις dicūr. Herodotus, Κατὰ λίθον ἀκροπόλιος τῆς.

Σφῆς σφᾶς & σφῶν diuidunt, & ſic proferunt, σφίς & σφ' ς & σφίσιν. Hom. Ἀλλὰ σφίας κρατερὸς Διομήδης ἐξεναρίξει. Νοιῶ & μοιῶ & χροιῶ diuidunt, τίον & μίον & χρία dicentes. Homerus, Ταμὲ χρόα καλὰ. Herodotus, Οἳ οὐκ ἔθηι τίσι σφίσι.

Participio εἰπὼν non vtuntur, ſed ἔπας, vt πτὰς.

Εἰρωτᾶν per diphthongum ſcribunt, idque ideo, vt opinor, quoniam idem principium habentia faciunt præterita cum ſuis præſentibus. Eſt enim apud ipſos præteritum imperfectum ἐρώτων: deinde interpoſitione ι, fit ἐρωτέω. Sic & ἐπαινέω, ἐπαινῶ apud eos per ω diphthongū ſcriptum. Vel à themate aſſumit ω diphthongū. Eſt enim ἐρωτῶ & ἐρῶ, & ſic interponendo ι, ἐρωτῶ & ἐρῶ. Et paſſiuum ἠρόμεθα, ἠρώμεθα, ἤρου, ἤρω.

Præterea Iones tertias perſonas plurales præteritorum perfectorum ſic faciunt. In tertiis perſonis ſingularibus habentibus tenuem ante τ, vertunt tenuem in ſuam aſpiratam, & addunt α: vt pro νένιπται, νενίφαται: pro λέλεκται, λελέχαται: pro γέγραπται, γεγράφαται. Si verò vox communis linguæ grauitona fuerit per τ, tunc Ionica habet ante ται characteriſticam medii præteriti perfecti, πέφρασται, πεφράδται, quia πέφραδε dicitur. Si verò à circunflexis natura longam penultimam habentibus, hanc corripiunt ante ται in debitam correptionem, vt πεπίνται, πεπίαται.

Item conſtituunt Iones in δης delinentibus patronymicis Epectaſes, dicentes, Πηλείδεω & Λαερτιάδεω. debebat enim eſſe genitiuus Πηλείδου & Λαερτίδου.

Quoniam in δης patronymica vna ſyllaba ſuperant gen. primitiui, vt Πηλέος & Πηλείδης, Πριάμου Πριαμίδης ſic & Λαέρτου, Λαερτίδης dicebat eſſe Patronymicum, ſed Iones faciunt Epectaſin, & ſic proferūt, Λαερτιάδης dicentes, & πολιάδης, deinde per productionem Atticam Πηλείδης.

Vtuntur autem & Metatheſibus. Eſt autem Meta-

theſis, quum vel prima litera ſit ſecunda ſuæ propriæ ſyllabæ, vt pro ἀπραπτὸς, ἀπαρπτὸς: (ex πρέπω enim iam & α priuatiua particula facta eſt hæc vox ἀπραπτὸς, & ſignificat πρὸ ὁδοῦ ὁδὸν, id eſt Rectam viam. inde facta eſt metatheſis [id eſt tranſpoſitio] primæ literæ, & dicitur ἀπαρπτὸς) aut ſecunda, ſit prima, vt κραδία pro καρδία: pro καρπὸς, κραπὸς: pro πάρπαρ, πάρταρ. Homerus, Τάρταρ ὅμαρ ἴλιν, καὶ τὸ πάλαιον ἄπασι.

Sciendum eſt autem differre Metatheſin ab Hypertheſi: nam Metatheſis, in eadem ſyllaba fit: Hypertheſis verò in poſteriore, vt ὀθνὸς. nam à ὀθὸς erat νοθὸς, ſed per Hyperthelin, ὀθνὸς: & rurſus γόνυ, γόννος, & δόρυ, δόρρος: ſed per Hypertheſin, γουνὸς & δουρὸς. Vtuntur & hac mutatione Ioues.

Scire autem oportet quòd antiqua Ias intercidit. ob inhabitantium commutationem & permanſit vſque ad illud tempus quo fecerunt Ioues colonias, & in loca multa diſperſi ſunt,

Dicitur autem apud eos, pro ὑγιαίνειν, οὐλᾶν: vnde & ſanata vulnera, οὐλὰς dicimus.

Et pro λίθος, Μῶθος: pro Μαυθάνειν, Ἀτελᾶν. Et loca in quibus verſantur, Ἤθη. Et pro ὄπιθεν, Λιακῶς: pro ξενίλιον ἐδώρησαν, ξενίλιον συνέθηκαν: & pro ἀπαπαῖος, vel ὄπιμαῖος, Ἐπιτρεφίας: pro ἡνίους, ἠχίους: pro θεμωλίς, & παραχλὲς, Σποχέες: pro ἔποπας, Ἐφίπες: pro δυσφορῶν, Ημακτον: pro ἔπροι, Μενξιπρος: & pro ἐσυγχίζω, Ελιτόων. Item Δῆπα dicunt πὶ κῦ δήμους καὶ φρήτρας πᾶλ᾽ ἀνδρῶν.

Pro διαπεπλυντα, Ενωίσματα: pro αἰσθάνεσθαι vel ἐδίδαξεν, Λείγωσι: pro βαφαὶ, Φάρμακα: pro αἰαλώματα, Τίλη: pro λαῶνας, dicũt Ρυμας, id eſt ταὶ ἀμφόδους. Σαγάρης autem πλάκες, vel πὰ ὁπ χειρὸς ὄντα. & φαρίτρας vocant Λόρδιες.

Φάλαφα appellant πὰ θεῖ πὰ γαῖος σκεπάσματα: Ὑπῆας, beſtiolas quæ in groſſis naſcuntur.

Σχοινοῖς dicunt quod longum eſt & rectum, Συμψίους pro σωστεί ψας. Λίμναι δὲ autem vocant πὸ ὁπ χαλίκων οἰκοδεμηθὲν αὖθι πλοῦ τυχὸν. Dicunt præterea Φάσγανα pro κλάσμα: Τρύφος pro ἀκρωτήριον. Et Ταφοὺς καλάμων vocant πὰ θρασσαὶ οὖ ὀδηραῖον πὰ πλύνον. Ἔμβολον appellant roſtrum nauis. Ἐναγίζειν verò dicunt πὶ χοαὶ ὀπφέρειν, ἢ θύειν πῖς κατοιχομένοις, i. inferias inferre aut ſacrificare mortuis. Et Προχυτὴρ libationem.

Ἔπτηλα dicunt πὰ μὴ βαθῆ ἐπὶ κῦμα, ἀλλ᾽ ἐξ ὀπιπολῆς. Λέπρα verò morbum quendam circa totum corpus. Κυζήματα, πὰ γινόμενα ὑπὸ ἡδήματα: Γεωπίνας, τοὺς γῆς πιεῶντας καὶ ἀπορυκτῆρας.

Pro ἰκαιώσας, ἀπώσας dicũt, vt Herodot. in ſecundo. Ἐπεπίσατον dicunt πὶ μάτεον καὶ κενὸν ἔχον.

Pro ἀστροδιχόμενοι, καπήλους dicunt: Κορωνίδα verò inflexum quoddam lignum appellant: & ὄμαρίδα, ἀπόπατον.

Pro ἐπὶ ὠδῖνα dicunt πατὸ ἄλφα: & Βαρὺς pro ταῦς.

Οἶνον vocant Dionyſum. Ἀφίδιας pro ἀλύσεις aut pro ψῆμα ſecundum quoſdam.

Συμαλλεῖν dicunt πὶ καθαίρειν πέμα ὀπ ζειῶν καὶ ὕδατος.

Λῖνοι, cantilenæ nomen, vel lyræ chordam.

Θυσίας dicunt pro κρεάσεις. Et Ἀποφοραὶ appellant πὰ πλουσίοις φέρειν πῦ δούλων τοῖς δεσπόταις.

Ἤλυσιν vocant πὰ πορείαν καὶ ὁδόν.

Συρὶν apud eos dicitur olus quoddam apio ſimile, vel cibus ex adipe & melle.

Σπυρίδεια ſunt ἀνωμαλίαι.

Τειράσιοι pro πειρᾶσιοι, πειρῶντες.

Ἀπιμαπεῖν pro ἐμφορεῖν.

Ἀπιμοπόρους verò dicunt pro ἀπιμοπόρους.

Pro φαιρὸν, Ἐπαῖσιν: pro σάφρονα, Φρενίμην dicunt. Accipiunt autem hoc & in contrario.

Κατὰ φθόκαδιν dicunt pro φθόνα πιεῖν [gratis ſeu impunè facere.] Et pro καταφαῆν, Ἐπίλαμπον.

Λάξις verò, partitionem vel ſortem.

Pro καπαπαπημένον, dicunt πεπυγωμένον.

Pro πολεμῶν dicũt Ἀπαίζειν: & pro αἰδοῖα, Μίζια. Heſiod. οὐρὰς δ᾽ ὑπὸ μαζὸν ἔθηκε.

Pro καπαπαχθὲς vel κλαυδὶς dicunt Διαζιζλαμβάνος. Herodianus, ὦ βασιλεῦ, διαζιζλαμβάνος ὑπὸ Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις;

Pro καλωπίσας dicunt ἀσκήσας, vt, ὃς ἐμὲ σὺ κίσμῳ ἀσκήσας ἀπήμυνεν ἰωὴν δυσπέρα.

Pro ὀπλίτην dicitur Ενάρεις ab illis.

Διασφᾶγας illis ſunt αἱ δισσῶν πήγαι.

Γνωσμαχεῖν ſignificat illis, Cognoſcere ſuam imbecillitatem & inimicorum robur.

Σίνεσθαι ab iis dicitur βαρβαρικὸς χαπών.

Τρέζειν, pro σκιρτᾶν, ab illis ponitur.

Οἰσύπη, ipſis eſt ſordidarum ouium lana, & ouium excrementum.

Νεοχμῶσαι pro νεωτὶ κτίσαι πι.

Φερίγγυος pro βεβαιωτής.

Ἔφυδρος pro ὕδπλερος.

Ἀγκαπύειν, pro διώκειν.

Τέρακριοειδὲς, apud Iones dicũtur locuſtæ, eo quòd quatuor habeant pennas, duas extrà maiores: minores autem intus alias duas.

Οὐκ ἰκετεύσας. pro οὐ θεσπεσίους ſiue οὐ καθικέτας.

Ἀπαπίξαι, pro ἀπέφυγε. πλίξ enim βῆμα, ex quo πλίγματα, τυπήματα. vnde & pro πελεκᾶδίν, Ἀμφιπλίξ, apud Sophoclem in Triptolemo. & Homerus, Αἱ γὰρ δὴ μὲ ῥώσαν, δὴ γὰρ ἐπλίσατο πόδας ἀκεῖαι.

Et ψῶται, pro ἅλπυσται: eſt autem apud eos Ψῶ, ruſtica compellatio.

Κόλιξ autem ſpecies eſt panis rotundi, ex quo & apud nos κολίκια.

Σχοῖνοι συμβολεῖς dicuntur ab ipſis ψιαθοπλόκοι.

Γνησίους ſunt εὐγενεῖς παῖδες, id eſt Legitimi liberi.

Πρόξενοι, ſunt præfecti ciuitatum, & curatores, & qui hoſpitio ſuſcipiunt.

Σπαργᾶ pro ὁρίγνται, & ὀπτᾷ μοῖ.

Κορδύλημα verò pro καρκίδιον. ſed ſcribitur & Σκορδύλημα.

Ἴξις ab iis appellatur ἡ βίβυωσία.

Ῥοικὸν verò πὸ ἔξω τοῦ ὠοῦ, quod & ῥιζὸν dicitur.

Pro σκώληξ (id eſt Marcidum) dicunt σαθρόν.

Pro ὀπτάσω, Παλιῶ dicunt.

Pro φόσφατα dicunt Πεπάτια.

Βλακὸν, pro τρυφερόν.

Μαριλιοὺς vocant τοὺς φρυγανώδεις αἰθέρας. Potius autem Μαελλὰ vocatur ἡ ὑγρὰ ἀπὸ γῆ.

Μελιδρυόεν pro μελιῤῥυῶν ſiue ὑγραινῶν. μελιδρύειν enim dicitur μελιτοῦν.

Μιτύλλον vocant πὸ κοῖλον ἄρτον. i. Panem concauum.

Μυδῶσι dicunt pro ὠρίουσι.

Pro ἀνιόωσιν, Ἐπιόντων.

Pro ἀνθαλίζειν, Βλιμαζειν.

Et pro ἐσίναξεν, Ἐμυξε.

Ἐλατήρια appellant medicamenta τὰ πὰς κάτω κοιλίας ὑγραίνοντα.

Pro ἀείδειν dicunt Ἐπικρίκωσι.

Ἐδικρώθη dicunt pro In duo diuiſum eſt.

Et pro ἀθύτης ἀθυσία dicunt.

Pro ἐπυλώθη, dicũt Ἐμυκήθη. & Ἐχείμαθεν, pro ἐμπεδᾶ.

Pro ἀκάπης & ἀθρόως dicunt ἀκοπίως.

Pro ἀφορώτερον, dicunt Ἐπιτοχώτερον. Pro μάλωνα, ζόστιον. Pro ὠμοιωμένον, Ηδελφισμένον dicunt. Pro πυρετὸν, Θερμωλὸν. Pro καπαδύσης dicunt Θαλάμους. Et Θέλατον pro πὸ κῦ ψυχὸν ἐξίσασθαι: id eſt μαίνεσθαι.

DE ÆOLICA DIALECTO.

Æoles πὸ τὸ ρ addũt, quũ πὸ ρ infertur τ, vel κ, vel θ. vt Ερυπὸρ, pro ἐρυπὸν, & Ερόκος pro ῥάκος, & Ερόδον pro ῥόδον.

Genitiuos à rectis in αι diuidunt Æoles, & per αων proferunt, vt νύμφαι, νυμφάων, & παρθενικαὶ, παρθενικάων.

Syncopæ in medio, Æolum ſunt, vt ὤοσεν pro ὤρμησεν, & ὦλλος pro ὁ ἄλλος, item πῦλλο pro πὸ ἄλλο.

Pro πῶν Æoles Κᾶν dicunt.

Τεθνὸς & Τεθνεῦσα, pro τεθνηκὼς, τεθνηκυῖα.

Additiones in ſyllabæ, Æolum ſunt, vt ἔπτοδα.

In αις vnius ſyllabæ nomina diuidunt: vt pro παῖς, Παΐς, pro δαῖς, Δαΐς.

Ω pro ν vtuntur, Μῶσαι, pro μοῦσαι, & Λέπτωσα dicentes pro λέπτουσα.

Υ pro ο vtũtur: pro ὄμμα, Υ̓́μμα & pro ὅμοιον, Ὕμμιον, dicentes. Interdũ autẽ & ο pro υ. nam ἐκὸς ἐστι, illi ἐκύς ἐστι dicunt. Et pro ο paruo, ω magno: vt pro ὄσσα, ὤσσα.

H pro ει diphthongo vtuntur. ἐλεῦν enim dicunt, & λαεῖν, & ἰδεῖν, per ι, pro ἐλεῖν, & λαβεῖν, & ἰδεῖν.

Quæcunque per ει diphthongum apud nos efferũtur, per ſolum ε proferunt, multiplicantes immutabiles: vt pro ἰμείρων, ἰμείρονι: pro ὠπλαῖς, ὠπλαισι: pro ἅμαπα, ἅμματα: pro ὑμεῖς, ὕμμες.

Geminant & σ, & π, & τ: vt ποσσὶν, ὄππη, ὅππως, ὀππότε.

Pro ἐμείων, ἐλάσσων dicunt: pro ἐκεῖνος, ἐκῆνος.

Genitiuos in nominatiuos transferentes, declinant, ὁ μάρτυρος, τῷ μαρτύρου: ſic ὁ φύλακος, τῷ φυλάκου.

Π pro μ vtuntur: ὔπαπα, pro ὅμμασι, dicentes: & πατ' ἐμοῦ pro ματ' ἐμοῦ.

Vocatiuos in ων deſinentium ſingularium corripiunt: vt pro χαρίων, χαρίον: pro αἰδὼν, ἀιδόν: pro Σαρπηδών, Σαρπηδόν.

Ex αι diphthongo abiiciunt ι, quum eas conſonans non ſequitur: pro Ἀλκμᾶϊος, Ἀλκμᾶος ſcribentes, & pro ψιχᾶϊος, ψιχᾶος.

Τὶ ἅμα ſcriptum per α diphthongum, ἅμμα dicunt.

Pro ἰδύνιον, ἀδωνίων: & pro ὀδόντας dicunt ἐδόντας.

Μίλαπος per π ſcriptum, per α proferunt, μίλακας dicentes.

Errantes autem per quandam pronuntiationem, dicunt σδυγὸν pro ζυγὸν: pro ξίφος, σκίφις: pro ψάλλοι, σπάλλοι: & pro ψαλίδα, σπαλίδα.

Pro Θίας, Θέας dicũt: & pro μίλας μέλας: pro πέλας, πέλας. At pro Λῖας, Λέας non dicunt, propter concurſum vocalium & αι diphthongi: quoniam malè ſonaret. Sed dicet aliquis, Quare deſinentibus in ας, habentibus α longum, addunt ι, vt in Θίας, & reliquis? Poſſumus autem dicere quòd productione gaudeant, ſimul & breuiorum ſyllabis: pro Παλάς, Παλάς dicentes: & pro φθείρω, φθέρω: nam poſitione longa minor eſt quàm ea quæ natura eſt longa. Quoniam igitur α natura longum, maius eſt αι diphthongo habente, quod pronuntiatur, (nam qui duorum militum munia obit, fortior eſt duobus illis) diphthongo αι vtuntur.

Itidẽ ſæpe in α faciunt rectos: Ἀρχίτα enim dicunt. pro Ἀρχίτας: ſic Τλεπολέμα pro Τλεπολέμας. Item χάρων ἱππαλάτα Παλάς, pro ἱππαλάτης. Et ἱππόνικα Νέστορ, apud Homerum.

Optatiui primi indefinitiui actiui per σια proferũt: vt pro πύλαμι, πύλσια: pro πάσσαμι, πάσσια: pro λίξαμι, λίξια. Et prima perſona hi ſoli vtuntur: ſecunda vero & tertia, Athenienſes, πύλσιας, πύλσιε. Et πύλσιαν tertia perſona pluralis.

Horum ſunt & diæreſes: nam pro Ἀρχῖτι, Ἀρχῖϊτι dicunt. & contractiones: nam pro βασιλεῖ, dicunt βασιλῆ.

Vertunt ει diphthongum in ου: vt quum pro ὄνειρος, dicunt ὄνουρος.

Dualibus numeris hi minimè vtuntur, quemadmodum & Romani qui ex his ſunt deducti.

Hi in ω deſinentibus datiuis non ſubſcribunt ι, vt τῷ Ὁμήρω & τῷ στεφῶ.

Κρῖος per ε flectunt.

Extractiones ι non ſolùm Æolum ſunt, ſed & Atticorum & Dorum. nam pro ἱπτάρων, ἱπτάρων dicunt.

Hi conſonantes omnes geminant in breuibus, vt τὸ ἴννεπε, & τὸ ἔννη, & his ſimilia.

Pro Τρωσὶ καὶ χιτωνεξί, hi Τρώεσι, ξὺν χιτωνίσκοις ſcribũt, & his ſimilia.

In ευ deſinẽtes genitiuos per ῆος proferunt: Ἀιακίδεω enim Ionicè, Ἀιακίδεω verò Atticè, Ἀιακίδῆυ autem Æoles ſcribunt.

Quod non pronuntiatur ι, pronuntiare conſueuerunt in ſecũda & tertia perſona: vt pro βοᾷς, βοᾷς, pro γελᾷ, γελᾷ.

Pro ξ proferunt κς: vt pro ξίφος, κσίφος. Et πς, pro ψ, vt pro Πτελεψ, Πτελεπς.

Et pro η proferunt ε vel α, quod commune eſt etiã Doribus. At vertunt ε in ι quidem, vt quum pro Λέσβος dicunt Λῆσβις: in α autem, vt quum pro Ἐκάλεσα, Ἐκάλεσα: pro πύλεω, πύλαω: pro τέρμα, τέραμα: pro νίος, αἰός: pro ἀπέπλεω, ἀπέπλαυ: pro ἀδικήσω, ἀδικήσω, dicunt.

Pro φ proferunt θ, vt φλᾶται, pro θλᾶται.

Pro duobus ασ, duo σσ, vt pro ἐμπίασεν, ἐμπίσσεν.

Pro ε, τ: vt pro σύ, τύ: pro εἰς σί, εἰς τί.

Pro τ, π, vt pro σκολιὸς, σκολιὸς: pro σκολιὸς, σκολιός.

Pro ω magno ο paruum: vt pro ὦσα, ὄσα: pro ὠπιλή, ὀπιλή.

Vtuntur ſyncope & in compoſitis vocabulis, geminãtes mutas, vt κἀππεσεν pro κατέπεσεν: & κὰδ δὲ pro κὰτ δέ. & κἀββαλεν, pro κατέβαλεν.

Grauitonè pronuntiant non ſolùm nomina, ſed & articulos quum nominum locum habẽt: vt pro ὁ σὸς, ὁ σὸς: pro ἡ σὴ, ἡ σὴ: pro τὸ σὸν, τὸ σὸν.

Eodem autem modo & diſyllaba quæ apud nos acuunt vltimam, ipſi grauitonè pronuntiant, vt σφὸς, κάλος, ἄξις, βαρὺς, λοῦτος, βοῦρος, δῶμος, ῥάχις, σκληρὸς, χῶλος, & ſimilia.

Vocatiuum nominum in ης, qui eſt in ες, abſque ε proferunt: vt pro Σώκρατες, Σώκρατ: Λεωκράτες, Λεωκράτ: pro Δημόσθενες, Δημόσθεν. Et à genitiuis caſibus ε auferunt, dicentes, Σώκρατυ, Διομήδυ, Σοφοκλέου.

Pro accuſatiuo datiuum accipiunt in pluralibus, vt τοῖς ἀνθρώποις. pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt quia vtuntur ι pro υ. Accuſatiuum verò pluralem proferũt ως pro ους accipientes: vt τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως.

Infinitiua verba in εν deſinentia, ipſi per ν efferunt penultimam accuentes pro φιλεῖν, φίλεν: pro καλεῖν, καλεῖν: pro φορεῖν, φορεῖν.

Quæ autem apud nos deſinunt in ᾶν, ipſi in ᾶς mutant: vt pro γελᾶν, γελᾶς: pro πιεῖν, πιεῖς.

In ουν deſinentia infinitiua ipſi per ους efferunt: vt pro ὑφοῦν, ὑφοῦς: pro ὀρθοῦν, ὀρθοῦς: pro χρυσοῦν, χρυσοῦς.

In ω terminata verba apud nos, in μι faciunt: vt pro νοῶ, νόημι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia in vltima acuimus, & in ως terminamus, per ν apud illos efferuntur, & acuũt penultimã, vt pro εἰρηκώς, εἴρηκων: pro γεγενηκώς, γεγένηκων. ſeruant autem & horum declinationes cum terminatione illa conuenientes.

Dicitur apud eos pro ἔρως, ἔρος: & pro χάλως, χάλος. & inflectunt ea quemadmodum quæ in ος deſinunt propria nomina.

Ἐγὼ circunflectunt, ἐγῶν dicentes, & pro ἐμοὶ, ἐμῶν.

Pro εὖ dicunt τὺ, ſicut Dores: & pro ἡμῖν ἄμμιν: pro ἡμεῖς, ἄμμες.

Pro ἀνθρώπῳ, τῶδε: pro ἄλλοι, ἐτέροι dicunt.

Pro χείροτα, χέρρονα: pro μικπα, ἐλάσσονα.

Pro ἐπαυῶ, αὐξάνω.

Pro μία, ἴα.

Pro ὄφος, λᾶας.

Pro ἔρωτα, ἐράσπαι.

In medio duarum vocalium interponunt υ: αὔηρ enim ἀήρ dicunt: & pro ἕως, θέως. Quum verò cõſonãs eſt media, non interponunt υ.

Et hæc quidem de dialectis dicta ſunt à me pro viribus: fortaſſe autem & alia quiſpiam accuratè indagãs, inueniet quæ ab his ſunt diuerſa.

EX PLVTARCHO EXCERPTA
De dialectis, & Homerico earum vſu.

VARIA dictione vſus [Homerus] ex omni Græcorum dialecto characteras ſuis poematis interſeruit. Vnde eum totam Græciam & cunctas nationes peragraſſe conſtat. Nam Dorienſium ἱμείρω (quæ perquam familiaris eſt breuitati ſtudentibus) vſus eſt, pro δῶμα dicens δῶ, vt hic, — αἶψα δέ οἱ δῶ Ἀφνειὸν πίλνᾳ. & pro ὅπι, ὄ. vt, ὄμοι αἰεὶς ἴκτανε χλοὰς. & pro ὀπίσω, ἄψ, ε quidem in α, π verò & σ in cognatam ipſis literã, nimirum ψ, mutando. Deniqi pro ἄλλοσι, ἄλλο, vt, Ἥδη γάρ με καὶ ἄλλο πὶ δόξαντα ἱκέσθαι, & huiuſmodi. Ad eundem modum & medias ſyllabas concidendo, dicit ὀφρίχαι pro ὁμοφρίχαι, & οἰείαι pro ὁμοιπῆς, & ἰπάτριον pro ὁμοπάτριον: item πρὶν pro πρίμιν, & πίω pro πιμέ. Eorundẽ Dorienſium eſt & literas tranſponere, vt quum pro κράπνοι, καίρπνοι dicunt.

Æolum verò τῇ συγκοπῇ in compoſitis vtitur, καδδραθέτω dicens pro καταδραθέτω, & ὑββάλλειν pro ὑποβάλλειν. Deinde tertias imperfecti perſonas apud alios in ιν diphthongum deſinentes, Æoles per ι efferunt, vt ἐφίλαν, ὠνέκα, pro ἐφίλει, ὠνέκεν: quem morem ſequutus Homerus ait, δίδασκε μοχλὸν λύγισιν, pro ἐδίδει, quod eſt ἐδίδου, ligabat. Et,

Τοὺς μὲν ἄρ' ὄτ' αὖμων δέμας μόλις ὑγρὸν ἀέντων.

Eorum eſt & cõmutare σ in δ, ac pro ὀσμὴ dicere ὀδμὴ, & ἰδμὲν pro ἴσμεν. Præterea & pleonaſmo in quibuſdã vocibus vtuntur, vt quum pro ἵππλος, ἄσπλες, & pro ἀπὸρ, αὐπὸρ dicunt. Item ſecundæ verborum perſonæ θα ſyllabam adiicere, pro ἔφυς, ἴφθα, & pro εἶρας, εἴρηθα dicendo. Porro conſonantium duplicationem alii Dorienſibus alii Æolibus tribuunt quale eſt illud, ἐνναζι πρόσθεος θατακης. &, ἱππόπιρες πάδε ἔεργα.

Ionum autem proprietatem obſeruat, dum τῇ ἀφαιρέσει in præteritis verborum temporibus vtitur. veluti quũ βᾶν dicit pro ἔβην, & δῶκαν pro ἔδοσαν: ſiquidem in more habent præterita tempora ab iiſdem literis inchoare, quib' & præſens: & auferre ε in voce ἱρεὺς & ἱρηξ. Præterea quum tertiis ſubiunctiui modi perſonis σι addit, vt quum pro ἴλθῃ ἴλθῃσι, & pro λάβῃ λάβῃσι dicit. necnõ datiuis eandem adiicit, δῦρῃσι & ὕλῃσι dicens. Adhæc dum ζωὸν μα pro τὸ ὄνομα, & νεῦσον pro νέσσον, & καινὸν pro κοινὸν, & μῆλαι pro μέλαι effert. Denique & α quum productum fuerit, in η mutat, vt Ἥρη, Ἀθηνῆ, pro Ἥρα, Ἀθηνᾶ. Accidit autem nonnunquam vt econtra η in α mutantes, pro λελασμένος, λελασμένος dicant. Inſuper & circunflexa ita per διαίρεσιν efferunt, pro φρεσὶν φρονέων, & pro νοῦ dicentes νοέων. Eodem modo & genitiuos in οῦ deſinentes proferunt, vt Διομήδιος, Σαπφόος, pro Διομήδεος, Σαπφοῦς: & circunflexos genitiuos plurales, vt Πηλέων, Πετρέων: denique & plurales nominum neutrius generis rectos in η deſinentes, vt πύλα, μέλα. idémque de eiuſdem numeri genitiuis iudicium. Cæterùm hoc eis proprium eſt, vt πηγάφατα, & ſimilia dicant.

Maximè verò Attica dialecto vſus eſt, quippe quæ ſit varia & ex aliis mixta. Nam quemadmodum Attici λεὼς pro λαὸς vſurpant, ita & ipſe Πλειάτων & χρέως dicit. Eſt autem eis familiare contractionibus nonnunquam vti, & pro duabus vnam ſyllabam efficere, vt pro τὸ ἔτος τοῦτος, pro τὸ ἡμέτερον θοιμάτιον. quibus hoc [Homeri] eſt ſimile, Τρῶες δ' ἐφύλαξαν ἀέκοντες: & πτίλα λωπητῆτα, pro λωπήματα. Atticũ quoque eſt ex huiuſmodi optatiuis η tollere, δεκοῖμι, δεκοῖς, ζωμοῖμι, -μοῖς, ſecundum quem Atticiſmum dictum eſt, — ἄλλοι δ' ἀφ' ἑρκείοιο πάχνα. Atticum eſt etiam hoc, Οἱ πλέονες, κακίονες, παῦροι δέ τ' ἀγαθοὶ ἀρείονες: quod nos κακίονες & ἀρείονες dicere ſolemus. Solent quoque huiuſmodi accuſatiuos non per διαίρεσιν efferre, βοῦς, ἰχθῦς, vt in hoc, βοῦς ἀξεπιμορφίας: & ἰχθῦς ὀρυθάς τε. Et illud Attice dictum eſt, οὐδέ τί μιν δόντι ῥήγνυσι ῥίψης, vt ζεύγνυσι, ὄμνυσι. Præterea & breues vocales Attici ex verbis abiiciunt, vt pro λύεται, λῦται, pro οἴομαι, οἶμαι. ad quem modum & pro ἐλύετο dicunt λῦτο. Eorundem eſt dicere ἐώρων & ἐωνοάμην, ex abundanti addentium ν, vnde etiam eſt ἐφυτρόευν. Elidunt etiam ι, quum pro πτόνες πόνες, & pro Νηρηΐδες Νηρῆδες dicunt. Sic verò & illud habet, σεῦ δὲ μᾶλ' ἠθέλετον. Denique in datiuis in ι purum deſinentibus, quorum penultima α obtinet, idem fit, vt in his κέκασμαι, κέκασται, κάκασαι. Eſt & hoc Atticum, vbi dicitur ἵστων & ἐπίθων, pro ἵσταμεν & ἐπίθωμεν. Eiuſdem conſuetudinis eſt quòd optatiuos pro præteritis indicatiuorum vſurpant: qua & Homerus identidem vtitur. Præterea quum nominibus fœminins articulos, participia, & adiectiua maſculina coniungunt, vt τὼ χεῖρε τὼ χωλαίνω: quod & Platoni familiare eſt, ἄγοιτο καὶ φέροιτο, & ἡ σοφὸς γυνὴ, & ἡ δίκαιος. Sic igitur & Homerus de lunone & Minerua dixit, Οὐκ αὐτὸ ἐμεῖρεν ὀχέων πολυθύρων κρανῶν: & Ἦτοι Ἀθηναίη ἀνίων ἵππων: & κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Porro quum dialecti multam quoque in conſtructionibus proprietatẽ habeant, quando poeta dicit, Ἀλλ' ἄγε ἑσσάμενοι Μενελάου κυδαλίμοιο, Atticam conſuetudinem refert: & quãdo ait, δίζαντ' οἰσυπήρον, & — ἥμενοι ἦ καλλιπάρῳ Δίκτυ δίπας, in his definit. Quo pacto igitur omnium Græcorum voces congerendo, variam orationem efficiat, dum vtitur nonnunquã peregrinis, vt ſunt prædictæ, aliquãdo verò priſcis, vt quum dicit ἄορ & σάκος, interdum etiam communibus & aſſuetis, vt quum dicit ξίφος & ἀσπίς, manifeſtum eſt. Sed eſt hoc admiratione dignũ, vulgares etiam dictiones apud eum orationis grauitatem retinere.

EX EODEM PLVTARCHO EXcerpta De tropis, & Homerico eorum vſu.

CAETERVM quoniã ornata oratio à cõmuni cõſuetudine diſcedit, vnde aut euidentior, aut grauior, aut modis omnibus iucũdior fit: & verborũ quidẽ immutatio, tropus, ſententiarum autem, ſchema vocatur, & horum ſpecies in arte dicendi perſcriptæ ſunt: videamus num horũ aliquid ab Homero prætermiſſum ſit, númve aliud quiddam à poſteris inuentũ ſit, quod ille non prius dixerit.

Inter tropos igitur ὀνοματοποιία admodũ illi familiaris eſt. Nouerat enim priſcam nominum originẽ, ꝙ hi qui primitus nomina rebus indiderant, pleraque ab euẽtu appellaſſent, & inarticulatas voces in ſcripta retuliſſent, vt quũ dicerent φυσᾶν, & σφίζειν, & βροντᾶν, & quæ iſtis ſũt ſimilia. Vnde & ipſe quædã nomina prius non extantia ita finxit vt conformia eſſent rebus per ipſa ſignificatis: cuiuſmodi ſunt hæc, δοῦπος, ἄσχετος, βόμβος, & ῥόχθει, αἰόλον ῥυχὰ, & ὄζε, aliáq; iſtiuſmodi, quib' nemo ſignificantiora inuenerit. Et rurſus vbi alias voces ad alias res pertinẽtes aliis tribuit, vt quũ dicit φλέγμα κακὸν φορέουσα, [i. malũ incendiũ ferens] efficaciã in conflagrando ſignificans: & dũ πυρετὸν dicit pro πῦρ, [i. ignẽ pro febre.] Quibus & hoc affine eſt, χαλκοτύπεις ὀπλαί. vult enim dicere, παὶ ὑπὸ τῷ χαλκῷ πιτυπωμένας. Denique (vt ſũmatim omnia cõplectar) multa verborũ nouitate multa cũ licẽtia vſus eſt, alia quidẽ præter cõſuetudinẽ immutãs, alia verò eã ob cauſam inſigniora reddẽs, vt orationi decus & magnificentiam adderet. Præterea epithetorũ copia illi eſt, quæ propriè & ſuo loco ſubiectis accõmodata, vim propriis nominibus æquipollẽtẽ habent, vt quũ ſingulis diis ſingulas appellationes attribuit, Iouem μητίετα & ὑψιβρεμέτην, & Solem ὑπερίονα, & Apollinem φοῖβον vocans. Iam abſo-

luta ὀνοματοποιία, alios quoque tropos videamus.

Καταχρησις quidem (quæ vſum ex eo quod propriè ſignificatur, in aliud proprium nomen non habens, trãſfert) apud poetam eſt, vbi ait σκολιὸν χρυσίον. [id eſt catenam auream] σκολιὸν nãque funiculum propriè denotat. Et vbi dicit αἰχμὴν κανέην. ſiquidem galea apud eum κυνέη appellatur, quòd ea olim ex canina pelle conficeretur. ibi verò & eam galeam caninam vocat quæ ex caprina pelle facta erat.

Μεταφορὰ autem, (quæ inde nomẽ ſortita eſt quòd rem à propria ſignificatione in aliam, cum conuenien te vtriuſque rẽi ſimilitudine, tranſferat) & multa & varia apud illum eſt. vt illud,

Ἦκεν ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο. id eſt,
Cõtulit huc fracto ſe magni vertice mõtis. &,
Νῆσος, τὴν περὶ πόντος ἀπείρων ἐστεφάνωται, id eſt,
Inſula, quam pontus circunluit atque coronat.

Quam enim rationem vertex in homine, eam & cacumen in monte: & quam corona ad eum cui imponitur, eandem & mare ad inſulã habet. Porro affinibus pro propriis nominibus vtens, orationem non ſolùm ſpecioſiorem, verumetiam euidentiorem facit. Sunt autem variæ apud eum metaphoræ: quædam ab animatis ad animata, vt Φόρξαν δ' ἰθὺς ἧκε νεὸς κυανοπρῴρου, [id eſt, Cæruleæ nauis ſic eſt auriga loquutus] pro ναύτης, nauta. & Βῆ δὲ μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν, [id eſt, Iuit ad Atridem paſtorem tot populorum] pro βασιλέα, regem. Aliæ autem ab animatis ad inanimata, vt ὑπαὶ πέδιλα πίσσων Ἴδης. [id eſt, ſub extremum Idæ pedem] pro πρὸς ὑπωρείαις, radices. Et ὕδωρ ἀμοιρὸς, [vber agri] pro τὸ χρήσιμον, fertilitas. Aliæ econtra ab inanimatis ad animata, veluti ἀδάμαντινον νόον ἔπλου, [id eſt, ferreũ certè tibi pectus] pro σκληρὸν, durum. Poſtremò ab inanimatis ad inanimata, vt σπέρμα πυρὸς σωζων, [id eſt ſemen ignis ſeruans] pro γόνιμον ἀρχέγονον. Porrõ ſicuti nominum, ita & verborum tranſlationes apud eum ſunt. quale eſt, Ἠΐονες βοόωσι ἰαχούσῃσιν ἀλὸς ὄβριμον, [i. Littora nanque boant, ferente ſalo atque procellis] pro ἠχοῦσι, ſonant.

Alius deinde tropus (quæ μετωνυμία vocatur) fit quando per cognominationẽ res diuerſa ſignificatur. vt, Εὖθεν δ' αὖ νῆσον ἐκίανεν ἀφνειὴν Θήβην. inſulas. n. quæ propriè appellatur ἐκίανεν, ſignificare vult. ſiquidẽ Θήβη & ἐξὺ idẽ declarant. Ὀξὺ autẽ non ſolum velocitatem motus ſignificat, ſed etiam id cuius forma tendit in tenuitatẽ. Iſtiuſmodi & hoc eſt, ὀξὺ δὲ θώρηκα διέδυσεν.

Alius tropus συνεκδοχὴ vocatur, quando ex eo quod propriè ſignificatur, aliud quiddam eiuſdem generis intelligitur. eſtque ſimili modo varius. Aut enim ex toto partem intelligimus, vt ἐκ δὲ πίων ἐύδμητον βόας αὐας. [id eſt, ad murum bene ſtructũ boues torridos] boum nanque appellatione eorum ex quo ſecta fieri ſolẽt, innuere vult. Aut ex parte totum, vt Τοῖσιν δ' αὖ κεφαλὴν πολέων. [id eſt, Huiuſmodi autem caput deſidero] nam voce capitis, totum hominem ſignificat. Et quando pro Pulchra, καλὰ πάντα dicit, [id eſt, Candidis vlnis prædita] & pro Bene armati, ἐυκνήμιδες. [id eſt Bene ocreati] Aut ab vno multa, vt quando ita de ſolo Vlyſſe dicit, ἐπὶ Τρῶας ἰφθίμους πολύφρων ἵκανεν. [id eſt Poſtquam Troiæ ſacrum oppidum deuaſtauit] neque enim ille ſolus, ſed vnà cum aliis Græcis Troiam euertit. Econtra ex multis vnum, vt σάκεά δ' ἐμπίπτει, pro σάκη. Præterea ex ſpecie genus, vt μαρμαρυγὴ φοίνικος ἐλεφαντόφι βαλών. marmor nanque ſaxi ſpecies eſt. Aut econtra, ex genere ſpeciem intelligimus. vt Ὄρνιθας γοῦν καὶ ἐνύπνια μυθήσασθαι. ſiquidem nõ quæſuis ὄρνιθας, [id eſt aues] ſed augurales tantùm dicere vult. Adhæc ex adiunctis, effectum rei, vt Πάνδαρος, ᾧ τόδε δῶρον ἀπὸ Λυκίηθεν ἔδωκεν. [Pandarus, huic dono dedit arcum Phœbus Apollo] arcus enim nomine iaculandi peritiam notat. Et ἑζόμενοι λεύκηρον ἄλδαινον. [id eſt, Sedentes dealbabant aquam] Et οἱ δ' ποσσὶν ἔλασσον ὑπὸ ζυγόν. [id eſt, Tota die iugum mouebant] ex accidenti nanque in priori exemplo, Remigabant, in poſteriori autem, Currebãt, intelligi debet. Ibſuper ex præcedẽti conſequens. vt λῦσε παρθενικὴν ζώνην. [id eſt, Virgineam ſoluit zonam] ex eo nanque ſequitur quòd vitiauerit. Et contrà, ex conſequenti præcedens. vt quãdo pro φενδόνην, [i. occidere] ἀκαχεῖν dicit. i. ſpoliare.

Eſt autẽ & alius tropus μετωνυμία, quæ fit quando vocabulũ quod de re alia poſitum eſt, aliud quiddam ſecũdum relationem ſignificat. quale eſt apud eundem,

Ἦμος δ' ἠέριοι Δημήτερος βασιλῆες, id eſt,
Aſt iuuenes terræ Cererem concredere pergũt.

Triticeum nanque fructum deſignat, quem ſic a nomine Δημήτερος [id eſt, Cereris] inuentricis appellauit. Et vbi ait,

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπίπρησιν, ἐπεὶ ἴδρυτο Ἥφαιστον.
Id eſt,
Viſcera Vulcanum ſupra tranſfixa tenebant.

Nam Ἥφαιστον, [id eſt Vulcani] nomine ignẽ declarat. Porro affine iam dictis & hoc eſt, ὃς κεν ἐμὰς γε κάπησιν ἀφίκηται. [i. qui meam chœnicem attigerit] ea nanque quæ in chœnice continentur, innuit.

Præterea & alius tropus αἰτιολογία vocatur, & fit quum epitherum aut conſignificatiuum pro proprio nomine accipitur. vt,

Πηλεΐδης δ' ἰέναυεν ἀπήμονι θούριος Ἄρηι
Ἀτρεΐδην αὖθις ἐπιέσσατο. Id eſt,
Æacides Atriden rurſus voce petulca
Increpuit.

Per hæc enim nomina Achillem & Agamemnonem intelligit. Et rurſus, Θαρσῶν Τριτογένεια, φίλον τέκος.
Id eſt,
Sis animo fidens Tritonia, filia chara. Et alibi, Φοῖβος ἀπερείσιος. [i. Phœbus intonſus] Illic enim Minerua, hic verò Apollinem denotat.

Eſt & αἰτιοφανὴς, dictio quæ contrarium quàm præ ſe fert, ſignificat. vt in hoc,

Οὐδ' ἄρα τώ γ' ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς. Id eſt,
Hos vbi conſpexit, nõ eſt lætatus Achilles.

Contrarium enim dicere vult, nẽpe quòd his conſpectis indoluerit.

Eſt & ἔμφασις, quæ animi cogitatione vehementiam dicto addit. vt,

Αὐτὰρ ὅτ' ἐς ἵππον καταβαίνεμεν ὃν κάμ' Ἐπειός. Id eſt,
Aſt in equum deſcendentes, quem ſtruxit Epeus.

Dum enim inquit καταβαίνειν, equi magnitudinẽ declarat. Simile autem illud eſt, Παῦρ' δ' ἐπὶ ἀκμὰς ἦν ξίφεος ἄμαρτε. [i. Totus enim gladius ſanguine incaluit] Per hoc enim maiorem emphaſin oſtendit, quòd ait enſem adeo ſanguine tinctũ fuiſſe vt incaluerit. Atque huiuſmodi quidem tropi qui ſic vocantur, ab Homero ficti ſunt.

DE SCHEMATIS, ET HOMERICO earum vſu, ex eodem Plutarcho.

VIDEAMVS autẽ num & eas conſtructionis mutationes quæ σχήματα [hoc eſt figuræ] appellantur, ipſe quoq; Homerus primus inuenerit. Porro ſchema eſt ſermo à communi conſuetudine recedens, ornatus ſeu vtilitatis gratia ſecundum quandam fictionẽ mutatus. Dicendi nanque varietas orationem non ſolùm venuſtiorem, ſed etiam ſtylum grauiorem efficit. Vtilis autem eſt, quòd rerum qualitatem ac vim extollit, intenditque.

Inter ſchemata autem πλεονασμὸς nonnunquam metri cauſa vitiatur. vt in hoc,

Χρυσοῦ ζ' ἑκατὸν Ὀδυσεὺς ἕλκε πάντα πάλαντα. id eſt,
Auri autem appendens Vlyſſes decẽ tota talẽta.

Vox enim πάντα, nihil ad ſenſum faciens, adicitur.

Eſt etiam quando ornatus cauſa fit. vt,

Ἦ μάλα δὴ πάντων Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. id eſt,
Certè omnino mortuus eſt Menœtii ſtrenuꝰ filiꝰ.

Vox nanque μάλα Attica conſuetudine abūdat. A
Nōnunquā verò pluribus vocib⁹ ſignificatū refert. quæ figura ἀδιάφορος appellatur, vt quū dicit ἅς Ἀχαιούς, pro Ἀχαιούς, [filios Græcorum pro Græcos] & βίλων Ἡρακλείων, pro Ἡρακλέα, [vim Herculeā, pro Herculē]
Talia verò per mutationem figuratè dicit, dum conſuetam ſtructurā inuertit: & dictionem in medio interponit: quæ figura ὑπερβατὸν vocatur. vt in hoc,
Αἰματόεις, ὃς πίς τ' ἀλίων κῦ ζώουσ' ἰδυδνάς,
pro eo quod eſt, λίων ζώουσ' καπιδνάς. ac dictionē quidem ſic tranſponit per ὑπερβατόν. Aliquando verò totā B orationem: vt in hoc,
— Ἀργείοι δ' μάγ' ἴαχον, ἀμφὶ δ' ἵπποι
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν,
Μῦθον ἐπαγγείλαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ordo nanque orationis eſt, Ἀργείοι δὲ μάγ' ἴαχον, μῦθον ἐπαγγείλαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.
Eiuſdem ſpeciei figura eſt quæ παρεμβολὴ vocatur, & fit quando extrinſecus quædam nihil ad inſtitutum pertinentia interſeruntur: quæ etſi quis eximat, tamen cō ſtructioni nihil decedit. vt eſt illud,
Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν, C
Οὐδ' ἀναθηλήσει. περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε.
id eſt,
Iuro per hoc ſceptrum, quod nec folia vlla nec vllos
Ramos producet, poſtquā trūco illud ademptū.
Nam librum illius ferrum circumvndique raſit.
& cætera quæcunque de ſceptro dicit. Tandem quod principio quadrat, infert, D
Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν. id eſt,
Certè olim cupiet Peliden turba Pelaſga.
Eſt autem apud eum & παλιλλογία, hoc eſt, repetitio alicuius partis orationis, aut plurium vocum quæ repetūtur: quæ figura etiā ἀναδίπλωσις appellatur. quale eſt,
Τῷ δ' ἐγὼ αὐτός ἐμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μόγις δ' αἴθωνι σιδήρῳ. Id eſt,
Hunc aduerſus eo, quanuis ſit flammea dextra,
Flammea dextra licet, vis ignea denique ferri.
Aliquando verò interſeruntur alia quædam, & eadem E rurſus repetuntur: vt in hoc,
Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε πολλὸν ἐόντας,
Αἰθίοπας, τοὶ δίχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν. Id eſt,
Ille quidē Æthiopas adiit, procul inde colentes,
Æthiopas reliquis diuiſos partibus orbis.
Hæc autem figura non ſolùm dicētis affectum declarat, ſed etiam auditorem mouet.
Eiuſdem generis eſt & ἐπαναφορὰ, quum ab initio plurium membrorum eadē particula repetitur. cuius exēplum apud poetam hoc eſt, F
Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς ναῦας ἐΐσας,
Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαροπούσ τ' ἄνακτος,
Νιρεὺς ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν.
Id eſt,
Nireus tres Syma naues adduxit & ipſe,
Nireus Aglaia Charopóque potente creatus,
Nireus quo Troiam venit non pulchrior alter.
Eſtque ſimiliter & hæc figura affectui mouendo & ſuauiloquentiæ perquam familiaris.
Eſt præterea apud eum & ἐπιῳδὴ, quæ fit quando duas G res & nomina proponens aliquis, ſenſu nondum finito, ad vtrunque nominum redit, ac ſententiæ defectū complet: vt in illo,
Ἄρης π βροτολοιγὸς, Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα,
Ἦ μὲν, ἐχουσα κυδοιμὸν ἀϊδηλα δηϊοτῆτος·
Ἄρης δ' ὃν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ὀρώρει.
Id eſt,
Mars homicida, dea & Contētio litigioſa,
Hæc etiam turbas ciet, ac hoſtilia multa:
Mars autē manibus prægrandem cōcutit haſtā. H
Officium autem ſchematis iſtius eſt, orationem variegatam & perſpicuam reddere.
Ad hæc, ſchema apud illum eſt ὁμοιόπτωτον, in quo mēbra in voces ſono ſimiles deſinunt, eaſdē in fine ſyllabas habentia. vt eſt,
Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δ' πέμπειν.
Et in illo,
Οὔλυμπόν δ', ὅθι φασὶ θεοῦ ἕδος αἰσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι πιάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀνείφελος, λευκὴ δ' ὑποδδραμέται ἀίγλη.
Quando verò in nomina quæ ſimiliter declinantur, periodi ſeu membra deſinūt, idque in eodem caſu ſit, ὁμοιόπτωτον proprie nuncupatur. quale eſt,
Ἦ ῥα τόσσα εἶπε μαιμώων ἀδινάων,
Πέτρης ὀξὺ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένοιο.
Prædicta autem & his ſimilia, multum gratiæ & voluptatis addunt orationi. Cæterùm ſpecimen induſtriæ ſuæ circa compoſitionem dedit, quod ſæpenumero duabus etiam figuris in iſdē verſibus eſt vſus, nimirum τῇ ἐπαναφορᾷ, & τῷ ὁμοιοπτώτῳ. vt in illo,
Εὖ μὲν γέ τις δόρυ ἔπεφνεν, ἐὺ δ' ἀσπίδα θέτο θωρὴξ
Εὖ δέ τις ἵππουν δεῖπνον δόπον ἐκτανύσσας.
Sub his illud ſchema continetur quod παρὸν appellatur, fitque ex duobus aut pluribus membris pares inter ſe voces habentibus. Huius verò Homerum primū autorem eſſe conſtat, qui dixit,
Αἴδιδον μὲν ἀέκοντα, δίδουν δ' ἐκὼν ἐσθλά,
Μαιμώωντ μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλέοντα δ' ἑλέσθαι.
Quòd verò & hæc figura multum ornatus in dicendo habeat, nemini obſcurum eſt.
Porro eandem gratiā & παρομοίωσιν habet, quando præter nomen de quo agitur, aliud ei ſimile ſtatim modico ſpatio interiecto ſubiungitur. quale eſt hoc,
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύοπος παῖς, κρατερὸς Λυκόεργος.
Et illud,
Τῶν ἦτοι Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευεν.
Cæterùm prædicta aut per pleonaſmum, aut per alium quempiam ſchematiſmum, figuratè dicuntur: alia verò per vocabuli defectum, quorum è numero & ea figura eſt quæ ἔλλειψις appellatur, quando etiam omiſſa aliqua voce ſenſus ex prædictis patet. quale eſt,
Δώδεκα μὲν σιὼ πυρὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνέρι σύν,
Πέζος δ' ἴνδεκα φημί.
Deeſt enim ἀλαπάξαι, [i. vaſtaſſe] ſed ex prædictis intelligitur. Illud quoq; per ἔλλειψιν [i. defectū] dicitur,
Εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμυνέσθαι περὶ πάτρης. Deeſt enim verbum ὄφελ. Item hoc,
Ὡ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰακίδαο. Deeſt enim verbum πάρεστι, vel συμβέβηκεν, aut aliquod huiuſmodi.
Tale eſt etiam ἀσυνδετον, quum eximuntur συνδέσμοι [id eſt coniunctiones] orationem coniungentes. quod nō ſolùm celeritatis gratia fit, ſed & emphaſis affectu plenæ. quale eſt iſtud,
Ἦλθ', εἰς ἐκίλλυτες, αἰὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
Εὕρομέν σ' ἐν βήσσῃσι πεπυγμένα δοῦρα κίρκης.
In his enim & cōiunctio exēpta eſt, dum is qui loquitur, celerrimum enuntiationis modum quærit.
Eſt inter ſchemata id quoque quod ἀσυνήθως appellatur, ſiue ἀλλοίως: quum conſueta ſtructura fit ἀλλοία, [id eſt diuerſa] redditúrque varia: vt ornatum aut venuſtatem orationi afferat, dum conſueta quidem ſtructura non videtur eſſe ἀνακόλουθος, [id eſt inconſequēs] ſed relatio ad peculiare quidpiam, habet ἀκολουθίαν. [id eſt conſequentiam] Contingit autem multifariā, quum nominum genera permutantur. quale eſt κλυτὸς Ἱπποδάμεια, pro κλυτή. Et θῆλυς εἶρεν, pro θήλεια. Veteribus nanque familiare fuit, maſculinis pro fœminis etiam vti, tanquam præſtantioribus & vehementioribus. Nec tamen immodicè, nec citra certam rationem hoc fecerunt: ſed quū epitheto vtendum fuit, quod eſt extra corpus cuius mentio fiebat. Illa nanque circa corpus verſantur, ὁ μέγας, & ἡ μεγάλη, [id eſt, magnus & magna] item ὁ καλὸς, & ἡ καλὴ, [id eſt, pulcher & pulchra] & huiuſmodi. Extra corpus autem, vt ἔνδοξος, [id eſt glorioſus] & ἄτυχος, [id eſt fortunatus] Quinetiam propter compoſitionem vtrunque genus admittunt. Generaliter enim omnia compoſita vtrique generi communia ſunt. Præterea quum verbum maſculino & fœminino nomini commune ſubiūgitur, aut participiū, maſculinū præualet: vt in hoc,

Παρθενικαί τε καὶ ἠθοποιΐαι προσῆκεν.

Quædam etiam sunt quæ præter dialectorum proprietatem, aut morem tum receptum, aliter ab eo dicuntur. quale est,

— ἴσχει δ' ἥ τε κόνις αὐτὰς Μακρὰς.

A SAEPENVMERO autem & metri causa genera commutat, vt in hoc,

Δῶρόν τοι ἐγὼ πόντου φίλε τοῦτο δίδωμι.

Quum enim nomẽ πόντου neutrius sit generis, ei subiunxit masculinum φίλε, vocem nimirum ad personam referens. Simile est & illud quod à Dione ad B Venerem dicitur,

Τλῆθι μόνον κεμάσσας, ἐπεὶ σέο γε κρείσσων ἀνήρ.

Eandem quoque rationem habet & illud,

Ἦλθε δ' ὅτε ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο,

Σκῆπτρον ἔχων.

Participium nanque ἔχων [id est tenens] non ad ψυχὴν, sed ad genus corporis, hoc est ad ipsum Tiresiam, accommodauit. Plerunque enim non ad dictionem, sed ad id quod significatur, respicit. vt in hoc,

Πᾶσιν ὁμῶς ἦν θυμὸς ἀνώγειν ὃ φάλαγγες C

Ἐλπόμεναι ἀνδρῶν ταῦρον ἀμυσσόμεναι Πελάσσαι. Illud enim ἐλπόμεναι non cum φάλαγγες est construẽdum, sed cum [subaudito] αἵδηρες, ex quibus illæ constant.

Præterea & secundum aliam rationem genera permutat: vt quum dicit,

— περὶ δὲ μιν εἰλήλουθαν Κυανέη· τὸ μὲν ὕπνου ἀδελφεόν.

Quum enim περὶ ἦν & περὶ ἦσαν eiusdẽ significationis sint, & antè vsus esset nomine περὶ ἦν, articulum τὸ neutrus generis intulit, vt quo τέρες subintelligeretur. Huic D autem speciei similes quoque hi sunt versus,

Τῶν δ' οὔτ' ὀρίζων πτόλιων ἴδμεν πολιὰς,

Χάνδα, ἠ γαιάοχον, ἠ κίνυρον δεινὰ ῥοθεῖνον,

Ἐνθα δ' ἴδμεν πολὺπυρ ἀγαλλόμενα πλατύγουν.

Etenim quũ generale autum nomen in neutro genere præmisisset, [τὰ πτόλινα] ac deinde illarum species in masculino subiunxisset, rursus neutraliter inferet, κλαγγηδὸν ἀναθιζόντων: reddens videlicet id quod generali autum nomini conuenit.

NON SOLVM autem genus, sed & numerum poE ta sæpe commutat. veluti quum dicit,

— ἠ πλῆθος ὅτε τινὰς Ἀχαιοὺς ἀνορούσῃ.

Præpositio enim singulari, pluralem subiunxit, dũ videlicet sensum magis quàm vocem respicit. nanque πλῆθος [id est multitudo] appellatione quidem singularis numeri est, multos autem in se complectitur.

Porro simile est à contrario, quando plurali præpositio singularis subiungitur: vt in hoc,

— εἰ δ' ἐλεαίρει ἧπαρ ἐχεπνὸς, Πρίαμον πᾶς πίσυρας. dictio enim πᾶς voce quidem singularis est, sed dum ad multitudinem refertur, idem pollet quod πάντες. E Eandem schematis formam & illud habet,

Οἱ δὲ Πύλου Νηλῆος ἐυκτίμενον πολίεθρον

Ἴξον· δοιοὶ δ' ὄτε θοὶ ἅλαδε νῆες ἐσσεύοντο.

Pylii nanque intelliguntur.

FIT APVD EVM & casuum mutatio, vt quum nominatiuus & vocatiuus in talibus commutantur,

Αὐτὰρ ὁ πὰρ Θυέϊ Ἀγαμέμνων λῦπ' ὀρυμένῃ. &,

περιφραδέως Ζεῦ. &, Διὸς φίλος. εὖ γὰρ μοι δοκέεις ὁ G κάκιστος Ἀχαιῶν.

Genitiuus autem & datiuus in huiusmodi commutantur,

Τρωσὶ μὲν φρεσὶν ἀλίξας ἠδὲ μάχεσθαι, pro τῶν Τρώων.

Et vicissim, Ἡ δ' αὐτοῦ πεπύκαστο φόβῳ σάκεϊ γλαφυρῷ, pro φόβῳ σοῦ.

Atque mutationis istius causa est, quòd nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus quandam inter se cognationem habere videantur, præsertim quum nomina neutrius generis, & pleraque masculina ac fœminina, tres H istos casus similes habeant. Similiter autem & genitiuus cum datiuo quandam affinitatem habet, idque in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit vt & Homerus casus haud immeritò præter consuetudinem mutet. Nonnunquam verò rationes quoque istius mutationis inuenire quis possit. vt in hoc, διὸς ἀμφὶ πόδοιν, quod perinde est atque ἐπίρροθος τῷ ποδί.

Belle autem & casuum permutatio apud illum se habet, in vtriusque poematis exordio, in quibus præposito accusatiuo, nominatiuum intulit: dicens,

Μῆνιν ἄειδε θεὰ, — ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

Item,

Ἄνδρά μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ

Πλάγχθη.

Est etiam quando genitiuo rectum infert, vt in hoc,

Τῶν οἱ νῦν βρομέονται.

Multa & alio modo figuratè dicit: quale est hoc,

Φημὶ γὸ οὐ κατιδεῖν οὐδ' ἀκουέμεν ἐξαπίνης Κρονίωνα

Ἥμενον ἠμὲν ἐπ' ἀκροτάτοις ἐν Ἴδῃσιν ἐΐσκειν

Ἀργείοις, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,

Ἀσπερχὲς δὲ τέτυξε, θεῶν αἱμύλια πάντα φαείνων.

Huic simile est & illud,

— ὁ δ' ἀλλοτε μὲν παπτῆνας, — ῥίμφα δ' ἐρωῆσι φέρεσκε.

Et hoc quidem secundum veterem consuetudinem extulit, idque non sine ratione. Siquis enim participia in verba dissoluat, consequentiam orationis deprehendet. Siquidem ἀσπερχὲς idem valet quod ἄσπαρτα, & παπτῆνας idem quod πάπτων. His & illa sunt affinia,

Οἱ δ' ἄρα δοιὼ σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν ἀμφὶς ἱκάνει.

Item,

Τὼ δὲ διαμπερὲς ἦστην, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν

Ἧΐ', ὁ δ' ἐς Τρῶας· μάλα δὲν νέκυας.

Non enim ratione caret siquis de duobus aliquibus dicturus, nominatiuum casum præponat, & eo quod ipsorum vtrique commune est, obseruato, commune orationis genus efficiat. Id autem quod in oratione commune est, multum gratiæ illi afferre, neminẽ obscurum est. Denique est & vbi casu communi præposito, sermonem de vno infert: vt in hoc,

Ἄμφω δ' ἱζομένω, μεσσηγὺς ἦεν Ὀδυσσεύς.

NOMINVM autẽ species immutat, dũ sæpenumero comparatiuum pro absoluto, tanquam per hyperbolen, vsurpat, vt σκαιότερος ὡς ἀνήνατο.

Nonnunquam verò superlatiuum itidem pro positiuo: sicuti hoc, δικαιότατος Κυζίκων. Talis in nominibus quidem mutatio est.

IN VERBIS autem fit mutatio: modorum quidem, veluti quum infinitiuus pro imperatiuo sumptus fuerit. vt,

Θαρσεῦν τιὼ Δώριεῖς ὅτι Τρίοπα μάχεσθαι, pro μάχου. Aut indicatiuus pro optatiuo: vt,

Πλεῖόν κ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ἐνισπῶ, pro μυθησαίμην & ἐνισπήσαιμι.

Et vicissim optatiuus pro indicatiuo: vt, F

Καὶ νύ κε δὴ ἕλοι λοιὸς Ἄρης, pro ἁλίσκεται.

Temporum autem mutatio fit, quum præsens pro futuro positum fuerit: vt in hoc,

Τίνω δ' ἐγὼ οὐ λίνον ποτὶ μὰν καὶ χάρις ἔπεται, pro ἐπελεύσεται. Aut pro præterito: vt,

Ἐν δ' ἄπυ πλυνοὶ ἦσαν ἐπάπτιοι, πολὺ δ' ὕδωρ

Καλὸν ἐπ' ἀκτὴ ἔρρεν, pro ἔῤῥει.

Aut fururum pro præsenti: vt,

Οἱ μὲν δυσμενέων ἐπιβήσονες, οἱ δ' αἰδῶνται.

Aut pro præterito, Διΐδης μὰ δὶ πάσσα διαπρήσσεται αἶσα, G pro ἔπρηξε.

Quinetiam diatheses [verborum] sæpius mutantur, & passiua aut media pro actiuis ponuntur: veluti,

Ἔλυπε δ' ἐπ' ἀλσὸν μεγάλ' ἴχνος, pro ἤλασε.

Item,

Καθορμάθος Αἴας, pro ὁρμᾷ.

Vicissimque actiuũ pro passiuo vsurpatur: vt,

Δωρίοις τεύχεσι χρυσείαισιν, pro δωρήσεσθαι.

Est etiam cernere quomodo numeros immutans, plurale pro singulari ponat, velut in familiari sermone, quum quis de seipso loquitur: veluti,

Τῶν ἀμέθεν γε καὶ ὀβριμοεργὸς Διὸς υἱὸς ἔβη, pro ἐμοῦ.

Fit autem apud illum & personarum mutatio, idque vno quidem modo fit,

Κλῦτε μὰψ γὰρ πάντες ἔσαν θεοὶ ἠδὲ θέαιναι
Σεῖτ' ὀπιπεύοντες, καὶ δὴ μάλα δῆλος ἔκαστος.

Multi nanque quum dii essent (inter quos & ea persona erat quæ loquebatur) bellè vtrunque extulit, & ὀπιπεύοντες & δὴ μάλα δῆλος.

Alio autem modo, quum missa facta ea persona de qua verba faciebat, ab altera ad alteram transit. id quod ἀποστροφὴ propriè nominatur. atque per mimesin auditorem mouet & ducit cuiusmodi hoc est,

Ἕκτωρ δὲ Τεύκροισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Νῆας ἐὸν προτὶ δῖον, ἐᾶν δ' ἔτι ἔργα βροτόεντα.
Ὅς δ' αὖ ἐν νηυσὶν κλισίηφι τε νῶϊν ἐπῆεν τοῖσιν.

Id est,

Hector voce iubet clara Teucros agitare ad
Naues, exuuiasque sinant vt quisque cruentas.
Quem verò ratibus cernam procul ire relictis.

A narratione nanque transitum fecit ad mimesin.

In ipsa verò etiam narratione, τῇ ἀποστροφῇ sæpe vtitur: vt,

Ἀμφὶ σὲ Πηλεΐδη μάχης ἀκόρητε Ἀχαιοί.

Verùm & per mimesin, mutatione personarum vtitur: sicuti in illo,

— ἦ δὴ πάντῃ ἐοικότα ἔργα γένηται
Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
Ἀτρεΐδη, σοὶ δή γε ὁμὸν νόον εἶπα φίλῳ περ
Ἄρχε Δαναῶν καὶ πρῆσσε· σὺ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.

Id est,

Reuera pueris par est hæc concio vestra
Insipidis, quibus haud curæ sunt bellica facta.
Aſt Atrida, prius veluti consultus eras, nunc
Præcipe Graiugenis quo pacto pugna ineunda.

Est & alia ἀποστροφῆς species huiusmodi, Τυδείδη τί νύ μοι καὶ γουνοῦσαι πολέεσσι μετῆσθα. Ponitur enim pro οὐκ ἄν τις γε ἐν.

Et rursum,

— ἰδὲ μὴν ἠδίων ἀπὸ κρατῆρος ὀδώδει
Θεσπεσίη, τὴν αὖτε θεοὶ ἀπέχεσθαι φίλον ἦεν.

PARTICIPIIS quoque loco verborum vtitur: vt in hoc,

οἱ κάπῳ Καρπῷ βεβρυθυῖα, pro βεβρύκασι.

Hoc item,

Ἐν' αἴ γ' εἰσιδέσθαι ἐπὶ εἰδότε pro ἐπὶ εἰδέτην.

ARTICVLOS quoque sæpe cõmutat, pro postpositiuis præpositiuos vsurpans: veluti,

Τοὺς ἅμα Ζεφύρῳ αἰείμῳ Κρῆτα ποδάγρα.

Item,

Θώρηχ' ὧν οἱ ἀπώλεσαν πάντες ἑταῖροι. quod viceuersa etiam accidit.

PRAEPOSITIONES quoque ad hũc modum cõmutare solet, vt,

Χάλκεος ἔβη μετὰ δαῖτα, pro δαῖτ' ἐδαῖτα.

Item,

Νοῦσον ἀπ' ἀργαλέην ὄρσει κακόν.

Similiter & præpositioni casum nominis non proprium infert, vt in isto, Μή πως καὶ δεῦρ' ὑπὲκ μοῖραν μαχέσσατο, pro δεῦρο τυχών.

Nonnunquam verò præpositiones aufert: vt,

Τὼς ὄγε κεῖτ' ἀχέων, pro περὶ τῶς.

Item,

— πεδίλοιο δ' ἔπειτα μὴ τέτμῃ, pro ἐπιτέτμῃ.

Ad hunc modum & alias præpositiones partim cõmutat, partim tollit.

ADVERBIA etiam quædam mutat, dum iis quæ ad locum significant, in loco, & de loco, indifferenter vtitur: vt,

Πάντοθεν δ' ἐπέρωσε καθίζον, pro ἐπέρωθι.

Item,

Αἶψα δ' ἐγγύθεν ἦλθε, pro ἐγγύς.

CONIVNCTIONVM etiam mutatio apud illum extat, quale est,

— δύω δ' ὕπνῳ ἔμικτο χέλυς δ' ἀλίῃσι γυναιξὶ,

pro χέλυς γ' ἀλίῃσι γυναιξίν.

Atque hæc quidem dictionis schemata sunt, quibus non solùm poetæ, verùm etiam orationis solutæ scriptores vsi sunt.

CÆTERVM & schematũ sent ẽtiæ species multæ apud illum sunt. qualis est & παραμυθία, quæ fit quando aliquis inter narrandum, id prædicit quod in aliis dicendi locum habet: sicut in hoc,

Ἦτοι ὅτε δὴ γε πρῶτα γενοίατο ἴλιος υἷες.

Item ὑποφώνησις. quale est, μεγάθει δέ τε τίπτος ἔγω.

Est & προσωποποιία apud eum frequens & varia. multas enim & diuersas personas cõlloquentes introducit, quibus & omnis generis mores attribuit: personas verò etiam quæ non sunt, interdum fingit. vt,

Ἦ κε μάγ' οἰμώξειν γίρων ἐν πάλαι Γλαδύς.

Est autem [apud eum] & διηγήσεως, accurata tractatio rerum aut factarum, aut quæ fiunt, aut futurarum: vt id quod dicitur, euidentius reddat. veluti hic,

Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ αἰμαδύει,
Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.

Id est,

Sternunt Marte viros, vrbem depascitur ignis:
Aſt alii abducunt prolem cum matribus omnem.

Aut ad mouendam misericordiam,

Δύσμορον· ὄρ᾽ ἄρα πατὴρ Κρονίδης ὀπὶ γάμεις οὐδὲ μ᾽
Αἶσαν ὀφέλλεν φάος, καὶ πάλιν ὀπὶ δόντα,
Υἷας τ' ὀλλυμένους, ἐλκυσθείσας τε θυγατρας,
Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ὑπ' αἰνῇ δηϊότητι,
Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.

Hoc est,

Me miserum, extrema cui tristia fata senectæ
Iuppiter immittet, quem cernere tanta coegit
Tótque mala: occisos natos, raptásque puellas,
Pollutos thalamos, allisos denique terræ
Infantes, ardente feri certamine Martis:
Atque nurus ipsas abductas hoste Pelasgo.

Est & εἰρωνεία apud eum, sermo per contrarium (cum quadam morali simulatione) contrarium declarans. quale est hoc Achillis,

Ἀλλ' Ὀδυσεῦ, σοῖσιν σύ τι καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι
Φραζέσθω τάδε γ' ἄριστα· δέδοικε γὰρ ἄμμιν ἄυτῃ.

Hoc item,

— ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω
Ὅστις οἱ γ' ἐθέλοι, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.

Id est,

Sed Laertiade, tecum consultet, & omni
Concilio regum, quo pellat nauibus ignem.

Item,

— alium legat inter Achiuos
Ipsum qui deceat, regno qui dignior illo.

Declarat enim eum haud facilè alium regno digniorẽ inuenturum. Atque hic quidem modus est, quãdo aliquis se extenuat, vt cõtrariam sui existimationem præbeat. Alius autem, quando quis se quempiam maximè laudare simulat, quũ re vera vituperet. Atque hoc est quod apud Homerum à Telemacho dicitur,

Ἀνέρι, ᾧ μάλα κηλὲ, πατὴρ ὡς, κήδεται ἔγως.

Inimico nanque dicit, Tanquam pater filium, sic me curas. Et rursus, quando quis irridendi gratia alterũ extollit. vt proci,

Ἦ μάλα Τηλέμαχος φίλοισιν ἁμὸν μεμελέτα.
Ἢ πάις ἀξέμεν ἀμφιτρήρας ὀϊστοὺς ἀμύντωρ,
Ἢ νύ κεν ὀτρύνειε Σπάρτηθεν· ἐπὶ νύ οἱ αἰνὸς ἀοιδός.

Id est,

Telemachus cædẽ haud dubiè nobis meditatur,
Auxilium ex Sparta cogens, Pyliisque difertis.
Multum nanque sibi tribuit sumitq; adolescens.

Est & ὑπερσυμός, quædam πῶς εἰρωνείας species, quando quis per contrarium alicui conuitians, risum simulat. quemadmodum Achilles,

Τοῖσιν μὲν ἔπειτα δόσαν ἔμεν ἠδὲ μένουσι Ἀχαιῶν
Εἵλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα, τὴν ἀρέσασθαι
Τέρπεσθω.

Id est,

Salua manent istis sua dona, sed vnus Achilles
Munere priuatur, licet illi grata sit vxor
Atridæ, cum qua cumbens se oblectet amanter.

His ἀλληγορία haud dissimilis est, quæ aliud per aliud exhi-

bet, quale est istud,

Νεῦε μὲν δὴ μάλα πάχυ Μελάνθιε νύκτα φυλάξεις,
Ἐν μὲν ἰὼν μαλακῇ κατακείμενος ἠρίον εὐνῇ.

Id est,

Atræ noctis eris custos, vigilatque Melanthi,
In tenero strato cubitans, ceu maximus heros,
Vinctum nanque & suspensum, in cubili delicato somnum capere dicit.

Vsus est sæpenumero & τῇ ὑπερβολῇ, quæ veritatem superans, multum vehementiæ ostendit. vt,

Λευκότεροι χιόνος, λίνου τ' ἀίσσοντι ὁμοῖοι,

Id est,

Hi candore niuem superant, cursuque Aquilonē,

Huiusmodi tropis & figuris Homerus ita vsus est, & ad posteros vsum eundem transmisit, vt ob hæc ingentem gloriam ab omnibus meritò reportet.

ΠΕΡΙ ΓΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ, ἐκ τῆς τῦ γραμματικοῦ Τρύφωνος.

ΤΆΤΩΝ ΛΈΞΕΩΝ πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιρεῖται, ποσότητα καὶ ποιότητα. καὶ τῆς μὲν ποσοῦ ἴδιά, Ἔνδεια, Πλεονασμός· τῆς δὲ ποιοῦ, Μετάθεσις καὶ Μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ἁμοῦ συνελθόντων, Τμῆσις γίνεται. ἔστι δὲ (ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν) πάθη πέντε, Πλεονασμός, Ἔνδεια, Μετάθεσις, Μετάληψις, Τμῆσις.

DE PASSIONIBVS DICTIONum, ex Tryphone grammatico.

DICTIONVM passiones in duo generalissima dividūtur, [videlicet] in quantitatē & qualitatem. Quantitatis quidē sunt species, Endeia & Pleonasmus: sed Qualitatis, Metathesis & Metalepsis. Quū autem ambo in vnum cōuenerunt, Sectio fit. Sunt verò (vt summatim dicā) passiones quinque, Pleonasmus, Endeia, Metathesis, Metalepsis & Tmesis.

ΠΛΕΟΝΑΣΜΌΣ

Πλεονασμός. [id est Redundantia] est πλεονάσης χρόνου ἢ χρόνου, στοιχείων ἢ στοιχείου. id est, superfluitas temporum vel temporis, elementorum vel elementi, vt κάρη pro κάρη, & καλός pro κᾶλός.

ἜΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια, [id est Defectus] est contrà χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις, id est temporis vel temporum, elemēti vel elementorum defectus. vt ἄδλιον pro ἄθλιον, & παῦρον pro παύρων.

ΜΕΤΆΘΕΣΙΣ.

Μετάθεσις, [id est Transpositio] est στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν, id est, elementi dimotio à propria sede in aliam, vt δέρκω pro δράκω, & κραδία pro καρδία, & κάρτος pro κράτος. Vocatur autem & Ἑναλλαξις & Ὑπέρθεσις, Permutatio & Trāspositio.

ΜΕΤΆΛΗΨΙΣ.

Μετάληψις, [id est Transumptio] est στοιχείου μετακίνησις, id est, elementi mutatio, vt ἀηδιὼς pro ἀηδίως, & αἰμοπότης pro αἱμοπότης.

ΤΜΉΣΙΣ.

Τμῆσις, [id est Sectio] est σωζόντων λόγου κἀλύσεις εἰς δύο λέξεις, id est, cōpositi vocabuli resolutio in duas dictiones, vt ἄκρα πόλις pro ἀκρόπολις.

Τούτων δὲ τῶν πέντε τῶν μὲν εἰς εἴδη τέμνεται τὰ, ὅ, τε Πλεονασμὸς & ἡ Ἔνδεια· τὰ δὲ λοιπὰ, εἰσὶν ἄτμητα. Τοῦ μὲν πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶν ἑπτά. Πρόθεσις, Ἀναδίπλωσις, Ἔκτασις, Διαίρεσις, Παρένθεσις, Ἀποκοπὴ, Παρέμπτωσις, καὶ Προσχηματισμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ἑπτά. Ἀφαίρεσις, Ἄφεσις, Σύστολὴ, Συγκοπὴ, Συναλοιφὴ, Ἔλλειψις, Παρελλειψις, Ἔκθλιψις, καὶ Ἀποκοπή. Ἀντικεῖται οὖν Πρόθεσις μὲν Ἀφαιρέσει, Ἀναδίπλωσις δὲ Ἄφεσι, Ἔκτασις Συστολῇ, Ἐπέκτασις Συγκοπῇ, Διαίρεσις Συναλοιφῇ, Παρέμπτωσις Ἐλλείψει, Παρένθεσις Παρελλείψει, Προσχηματισμὸς δὲ Ἀποκοπῇ.

Harum autem quinque passionum aliquæ in species secantur, vt Pleonasmus & Endeia, id est Redundantia & Defectus: aliquæ verò sunt insecabiles. Sed Pleonasmi species sunt nouem, Additio, Reduplicatio, Extensio, Superextensio, Diuisio, Interpositio, Duplicatio, Paremptosis & Proschematismus. Endeiæ autem, id est Defectus, species sunt nouem, Detractio, Ablatio, Correptio, Concisio, Synalœphe, Ellipsis, Parellipsis, Elitio, & Abscisio. Aduersatur ergo Additio quidem Detractioni, Reduplicatio autem Ablationi, Extensio Correptioni, Superextensio Concisioni, Diuisio Synalœphæ, Interpositio Ellipsi, Geminatio Parellipsi, Paremptosis Elitioni, Proschematismus Abscisioni.

ΠΡΌΣΘΕΣΙΣ.

Πρόθεσις, (i. Additio) est φωνήεντος στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς, id est, adiunctio elementi in principio syllabæ, vt ἀστὴρ pro στὴρ, ἄστυχος pro στύχος, ἄιμα pro αἷμα.

ΑΝΑΔΙΠΛΩΣΙΣ

Ἀναδίπλωσις, (i. Reduplicatio) est ἡ τῆς πρώτης ἢ δευτέρας συλλαβῆς δίς τῆς αὐτῆς συμφώνου ἢ αὐτοφώνου ἐπιφορά. i. primarum vel secundarum syllabarum per easdem consonantes, vel αὐτοφώνους, repetita prolatio. Fit autem in verbis & participijs & nominibus: éstque frequens apud Ionas & Æoles, vt κικάμασι pro κάμασι, λελάχων pro λάχων, ἀπερτὴς pro ἀπὸς, ἐπέπυσμαι pro ἔπυσμαι.

ἜΚΤΑΣΙΣ.

Ἔκτασις, (i. Extensio, siue Productio) est ὅταν τὸ συλλαβὸν δίχρονα ὀνόματος, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ αὐτοφωνα αὐτῆς μεταπέσῃ. id est, quado literæ correptæ bitemporeæ extenduntur, siue producūtur, vel breues in longas earū αὐτοφώνους mutantur. vt κάλεις pro καλὸς, κάρη pro κάρη.

ἘΠΈΚΤΑΣΙΣ.

Ἐπέκτασις, (i. Superextensio, siue Superproductio) est πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅταν μὴ ἡμῖν σχετικὸν γένηται κωλύειν. i. redundantia syllabæ in medio, quæ eiusdem est accentus, quum generalis obseruatio id [fieri] non prohibet. vt ἄστιχον pro ὄστιχον, & ἀδλιφὸς pro ἀδελφὸς, πολεμεῖα pro πόλεμα.

ΔΙΑΊΡΕΣΙΣ.

Διαίρεσις, (i. Diuisio) est συλλαβῆς αὐτοφώνου ἢ δίφθογγος εἰς δύο, i. syllabæ resolutio vel diuisio in duo. Sed hæc passio, Ionum & Thessalorum propria est, vt πεῖς pro πῆς, & καλέων pro καλῶ, & βέλεος pro βέλους.

ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ.

Παρένθεσις, (i. Interpositio) est φωνήεντος κατὰ μέσον τινὸς συμφώνου. i. additio vocalis in medio non fa-

cientis ſyllabam, vt πτίστης pro πίστης, κιπὶ pro κιπί, νῆσος pro νίσος, ξῆνος pro ξένος, εἰλαλυθώς pro ἐλαλυθώς. Porro hæc paſſio ſonum eſt.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ.

Διπλασιασμός, (i. Duplicatio, vel Geminatio) eſt τῆ αὐτῆ συμφώνου προσθήκη καὶ μίσει, οὐκ ἀποβολῆς συλλαβῆς. i. eiuſdem conſonantis additio in medio, non efficientis ſyllabam: vt ὄλλι pro ὅτι, ἄλλ δλν pro ἄλλυ, μίσσιν pro μίσιν, ἔττι pro ἐστί, ὁππότι pro ὁπότε. Et hæc quoque paſſio ſonum eſt.

ΠΑΡΕΜΠΤΩΣΙΣ.

Παρέμπτωσις, (i. Intercidentia) eſt προσθήκη συμφώνου καὶ μίσου, οὐκ ἀποβολῆς συλλαβῆς. i. additio conſonantium in medio, non efficientium ſyllabam, vt πίλις pro πόλις, & πίλεμος pro πόλεμος.

ΠΡΟΣΘΗΜΑΤΙΣΜΟΣ.

Προσθηματισμός eſt προσθήκη συλλαβῆς καὶ τέλους. id eſt, additio ſyllabæ in fine. quæ quatuor dialectorum eſt propria. vt λέγεισι pro λέγεις, μέσσαισι pro μέσσαις, φερόντε pro φέροντε, ἰχθύι pro ἰχθύ. Porro dicendũ quoque de ἰδιότ.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια, (i. Defectus) eſt ἀφαίρεσις κατ' ἀρχὴν στοιχείου. i. ablatio elementi ab initio, vt ὀτι pro ὁστι, ᾶξα pro χάρα, κιῶς pro ἑκιῶς. Sed hæc paſſio eſt ſonum.

ΑΦΑΙΡΕΣΙΣ.

Ἄφαιρεσις, (i. Ablatio) eſt ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆ ἀπὸ διπλασιάζεσθαι συλλαβῆς. id eſt, abiectio geminatæ ſyllabæ à principio, vt βλῆσαι pro βεβλῆσθαι, δέχθαι pro δεδέχθαι, βλήμενος pro βεβλημένος.

ΣΥΣΤΟΛΗ.

Συστολή, (i. Contractio, ſeu Correptio) eſt quando τὰ ὁποτερονοῦν δίχρονα συστέλλῃ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα αἰσπτίχα αὐτῶν μεταπίπτῃ. i. quando productæ bitemporeæ corripiuntur vel longæ, in breues earum αἰσπτίχοις cõmutãtur, vt φωτζος pro φωτίζως, ξηρὸν pro ξυρόν.

ΣΥΓΚΟΠΗ.

Συγκοπή, (i. Conciſio) eſt ἀποβολὴ συλλαβῆς καὶ τὸ μέσου. i. abiectio ſyllabæ in medio, vt Κάμμορες pro κακόμορες, δάκτιον pro δακτύλιον.

ΣΥΝΑΛΟΙΦΗ.

Συναλοιφή, eſt δύο συλλαβῶν καὶ φωνήεντος ἕνωσις, καταβολὴ τόνων. i. duarum ſyllabarum in vocalem vnio, deiectione tonorum. Fit autem Synalœphe per modos ſeptem: ſimplices quidem, tres, per θλῖψιν, per κρᾶσιν, per συναίρεσιν: compoſitos autem, quatuor, per θλῖψιν & κρᾶσιν, per θλῖψιν & συναίρεσιν, per κρᾶσιν & συναίρεσιν, per θλῖψιν & κρᾶσιν & συναίρεσιν. Per θλῖψιν igitur, vt ἐν' ἐμοί, pro ὅτι ἐμοί. Per κρᾶσιν, vt πἠμοὶ pro τὰ ἐμοί. Per συναίρεσιν, vt Νηλεΐδης pro Νηελίδης. Per θλῖψιν & κρᾶσιν, vt κἀγὼ pro καὶ ἐγώ. Per θλῖψιν & συναίρεσιν, vt ἐμοὶ πόδωκεν pro ἐμοὶ ἔδωκεν. Per κρᾶσιν & συναίρεσιν, vt ὠτόλος pro ὁ αἰτόλος. Denique per θλῖψιν & κρᾶσιν & συναίρεσιν, vt ὠ τἀδεσπίᾳ pro ὦ τῇ Δεσποίνῃ.

ΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Ἔλλειψις, (i. Defectus) eſt ἀποβολὴ φωνήεντος καὶ μέσου, οὐ ποιοῦσης συλλαβῆς. i. abiectio vocalis in medio, non facientis ſyllabam, vt αἰμῦξαι pro αἰμύξαι, & μεγὰν pro μεγάλον.

ΠΑΡΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Παρέλλειψις, (i. Prætermiſſio) eſt ὅταν ὖ τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπηται. i. quando vna aliqua geminatarum conſonantium omittitur, vt κάλιον pro κάλλιον, & ἦπαν pro ἧττον.

ΕΚΘΛΙΨΙΣ.

Ἐκθλιψις, (i. Eliſio) eſt ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἀπὸ τῆς προφερομένης καὶ πλαγιαίας συλλαβῆς, οὐ ποιοῦσης συλλαβῆ. i. abiectio vnius conſonantis inter primam & vltimam ſyllabam, non facientis ſyllabam. vt σκᾶπτον pro σκᾶπτρον.

ΑΠΟΚΟΠΗ.

Ἀποκοπή, (i. Abſciſſio) eſt ἀφαίρεσις συλλαβῆς καὶ τὸ τέλος. i. ablatio ſyllabæ in fine, vt δῶ pro δῶμα, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΔΙΑΦΟΡΟΝ

σημασίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων,

καὶ στοιχεῖον.

id est,

COLLECTIO VOCVM QVAE PRO

diuersa significatione, accentum diuersum accipiunt.

Inuenitur & hæc inscriptio Græca, cuius eadem est sententia,

Ὅσαι λέξεις τοὺς διαφόρους σημαινόμενον, διάφορον δέχονται τόνον, καὶ στοιχεῖον.

Autor autem vulgò quidem Cyrillus esse creditur, sed ego Philoponum esse arbitror, vel potius persuasum habeo.

Ἀγελαῖος, Qui est è grege, penultima circunflexa.
Ἀγέλαιος, Imperitus, Rudis, Indoctus, antepenac.
Ἀγητός, τοῦ ὁ, Admirabilis, acuitur.
Ἄγηπος, γήπου, ὁ, Agerus, nomen proprium, antepenac.
Ἄγκυρα, ἡ, Anchora, antepenacuitur.
Ἀγκύρα, ἡ, Vrbs Galatiæ, penacuitur.
Ἄγνος, Vitex, penacuitur.
Ἁγνός, Purus, cum spiritu denso, & acuto in fine.
Ἀγόραιος, In foro educatus, antepenacuitur.
Ἀγοραῖος, ὁ, Forensis, penult. circunfl.
Ἀγός, ἀγοῦ, ὁ, Dux, acuitur.
Ἄγος, τὸ ἄγους, τὸ, Scelus, penultima acuta.
Ἄγριος, Agrestis, Ferus, antepenacuitur.
Ἀγρεῦος, Rusticus, Ruri degens, penult. circunfl.
Ἄγροικος, Imperitus, Rudis, antepenacuitur.
Ἀγροῖκος, Ruri degens, Habitans agrũ, penult. circunfl.
Ἀγρόνομος, In agro pascens, penacuitur.
Ἀγρόνομος, In agro pastus, antepenac.
Ἀγχιάλος, ἡ, Vrbs Thraciæ, acuitur.
Ἀγχίαλος, ὁ, ἡ, Maritimus, antep. penult. acuta.
Ἄγχου, aduerbium, Propè, circunfl.
Ἄγχου, imperatiui modi, Suffoca, penacuitur.
Ἀγών, τοῦ ἀγῶνος, ὁ, Agens, penult. acuta.
Ἀγών, τοῦ ἀγῶνος, ὁ, Certamen, vlt. acuta.
Ἀδελφός, Frater, vlt. acuta.
Ἄδελφος, ὁ, nomen proprium, antepenac.
Ἀδελεοχής, ἀδελεόχου, ὁ, Nugator, penacuitur.
Ἀδολεσχής, ἐος, ὁ, ἡ, Contemplatiuus, acuitur.
Ἄδρα, Cralla, aspiratur & acuitur.
Ἄδρα, Vrbs Illyrica, tenuatur & penacuitur.
Ἄδω, F. ἄσω. Pr. ἦκα, Canto, tenuatur.
Ἅδω, F. ἅσω. Pr. ἧκα, Placo, aspiratur.
Ἀζόδμος, Siccatus, tenuatur.
Ἁζόδμος, Venerans, aspiratur.
Ἀθηναῖος, Athenien sis, penult. circunfl.
Ἁθήναιος, Athenæus, nomen proprium, antepenac.
Ἄθρους, ου, ὁ, Clamore carens, seu strepitu, antepenacuitur.
Ἀθρόος, ὁ, Conferus, penacuitur.
Ἀΐδιος, ὁ, Indemnis, penult. circunfl.
Ἄϊος, ὁ, Iouis epitheton, antepenac.
Αἶδος, τὸ, Calor, penult. circunfl.
Αἰδής, ὁ, Ardens, acuitur.
Αἶνος, Gloria, penult. circunfl.
Αἰνός, Grauis, acuitur.
Αἰνοτόκος, Grauia pariens seu gignens, penacuitur.
Αἰνότοκος, Graui fato natus, antepenac.
Αἴολος, ὁ, Æolus, rex ventorum, antepenacuitur.
Αἰόλος, Varius, penacuitur.
Αἰπεῖα, Alta, circunflexa penult.
Αἴπεια, Nomen oppidi, antepenultima acuitur.
Αἴρων. τοῦ αἴροντος, ὁ, Tollens, tenuatur & penacuitur.
Αἰρῶν. τοῦ αἰρεωῦτος, ὁ, Accipiẽs, aspiratur & circũflectitur.
Ἀκεστής, Medicus, acuitur.
Ἀκέστης, Acestes & Sartor, penacuitur.
Ἀκλαυτός, Inexorabilis, antepenac.
Ἀκραντός, Immaculatus, acuitur.
Ἀκίς, ἀκίδος, ἡ, Cuspis, acuitur.
Ἄκις, ἄκιδος, ὁ, Acis fluuius, penacuitur.
Ἄκρις, ἄκριδος, ὁ, Acris oppidum, penac.
Ἀκρὶς, ἀκρίδος, ἡ, Locusta, acuitur.
Ἀλλὰ, Verè, aduerbium, antepenacuitur.
Ἀληθὴς, Verum, acuitur.
Ἄμητος, ἀμητοῦ, ὁ, Messis tempus, acuitur.
Ἄμητος, ἀμήτου, ὁ, Messis fruges, antepenac.
Ἀμυγδαλὴ, Arbor, circunflectitur.
Ἀμυγδάλη, Fructus, penacuitur.
Ἄμφις, τοῦ ἄμφιος, ὁ, Amphis, nomen proprium, penacuitur.
Ἀμφὶς, aduerbium, Circa, acuitur.
Ἀνὰ, præpositio, Per, acuitur.
Ἄνα, Rex, penacuitur.
Ἀντικρὺ, Contrà, E regione, acuitur.
Ἄντικρυς, Palàm, antepenultima acuta.
Ἅσσα, Quæ, aspiratur.
Ἅσσα, Tanquam, cum tenui spiritu.
Ἄπλοος, ἀπλόου, ὁ, Innauigabilis, antepenultima acuitur.
Ἁπλόος, όου, ὁ, Simplex, penacuitur.
Ἀπολλύω, per duplex λ, Perdo.
Ἀπόλυω, per vnicum λ, Dimitto.
Ἁπτὸς, ἁπτοῦ, per ο, Tangibilis, acuitur.
Ἀπτὸς, ἀπτῶτος, per ω, Non cadens, acuitur.
Ἆρα, aduerb. An, Verum, penult. circunflexa.
Ἄρα Completiua particula, penacuitur.
Ἀρά, τῆς ἀρᾶς, ἡ, Imprecatio, acuitur.
Ἀραῖος, Subditus maledictioni, penult. circunflexa.
Ἀραιὸς, Tenuis, Rarus, acuitur.
Ἄργος, ἄργεος, τὸ, Onus, penacuitur.
Ἄργος, Ἄργους, τὸ, Argos, ciuitas Peloponnesi, penac.
Ἄργος, ἄργου, ὁ, Argus, penacuitur.
Ἀργὸς, ἀργοῦ, ὁ, Albus, aut Velox, acuitur.
Ἀρίστων. τοῦ ἀρίστωνος, ὁ, Aristo, viri nomen, penultima acuta.
Ἀριστῶν, τοῦ ἀριστῶντος, ὁ, Optima faciens, vltima circũflexa.
Ἄρνες, Agninus, antepenacuitur.
Ἀρνεὸς, Agnus nuper natus, acuitur.
Ἁρπαγὴ, Rapina, acuitur.
Ἅρπαγε, Hamus, penacuitur.
Ἄρρητος, Non dictus, Arcanus, antepenac.
Ἀρρὴτος, Odiosus, acuitur.
Ἄρτιμος, ἄρτιμος, ὁ, Integer, acuitur.
Ἄρτεμις, Ἀρτέμιδος, ἡ, Diana, antepenacuitur.
Ἀρτίτοκος, ἡ, Nuper enixa, penac.
Ἀρτίτοκος, ὁ, Nuper natus, antepenac.
Ἀρτίτομος, Nuper incisus, antepenac.
Ἀρτίτομος, Qui nuper incidit, penac.
Ἅσσα, aspiratum, Quæ, neutrius generis.
Ἄσσα, tenuatum, Quædam.
Ἀστὴρ, Stella, acuitur.
Ἄστρ, After verbis, penacuitur.
Ἀσφοδελὸς, Locus apud inferos, acuitur.
Ἀσφόδελος, Albucum, antepenultima acuta.
Ἅτα, aspiratum, Quæ.

Ἄβα, tenuatum, Quædam.
Ἄπα, Homerus Iliad. υ, Φοῖνιξ ἄπα γεραιτέρῳ ἠὲ Ἀχιλλεῖ
ἐσσὶ πὶ Φοίνικα. i. Phœnix atta ſenior, inquit Achilles
ad Phœnicē. Vox eſt qua minores honorāt maiores.
Ἀπηνῶς, aduerbium, Omnino, circunfl.
Ἀπήνως, aduerbium, Sine arte, penacuitur.
Ἄτροπος, ἀτροπόου, ὁ, ἡ, Immutabilis, antepenac.
Ἄτροπος, ἀτρόπου, ἡ, Atropus Parca, antepenac.
Αὐγή, αὐγῆς, ἡ, Auge mulier, penacuitur.
Αὐγή, αὐγῆς, ἡ, Splendor, Aurora, acuitur.
Αὖτη, ταύτης, ἡ, Hæc, penacuitur.
Αὐτή, αὐτῆς, ἡ, Ipſa, acuitur.
Ἄφετή, ἀφετῆς, ἡ, Dimiſſio, acuitur.
Ἀφέτη, ἀφέτης, ἡ, Aphete inſula, penacuitur.
Ἄφρος, Ἄφρου, Apher, penacuitur.
Ἀφρός, ἀφροῦ, ὁ, Spuma, acuitur.
Ἄχυρον, ὑρου, τὸ, Palea, antepenacuitur.
Ἀχυρών, ἀχυρῶνος, ὁ, Stabulum palearum, acuitur.
Ἄορ, ἄορος, τὸ, Enſis, penacuitur.
Ἄωρ, ἄορος, ἡ, Mulier, penac.

B.

Βαὶν, aduerbium, Paulùm, acuitur.
Βαῖος, βαΐου, τὸ, Ramus, penult. circunfl.
Βαΐς, βαιοῦ, ὁ, Breuis, acuitur.
Βαῖος, βαΐου, ὁ, Baius Vlyſſis ſocius, penult. circunfl.
Βασίλεια, βασιλείας, ἡ, Regina, antepenac.
Βασιλία, βασιλείας, ἡ, Regnum, penacuitur.
Βάθος βάθου, ὁ, Cadus, penacuitur.
Βάτος, ἡ, Rubus, penacuitur.
Βατὶς, vnico τ, Peruius, acuitur.
Βάττος, gemino τ, Battus, penacuitur.
Βῆλος, βήλου, ὁ, Belus, penult. circunfl.
Βηλὸς, βηλοῦ, ὁ, Limen, acuitur.
Βῆτα, vnico ε, Beſa vrbs, penac.
Βῆτα, gemino ε, Conuallis, penult. circunfl.
Βίος, βίου, ὁ, Vita, Victus, penult. acuta.
Βιὸς, βιοῦ, ὁ, Arcus, acuitur.
Βίοτος, βιότου, ὁ, Vita, antepenult. acuitur.
Βιωτὸς, βιωτοῦ, ὁ, Viuendus, acuitur.
Βλῆχρον, ου, τὸ, Herbæ ſpecies, penult. circunfl.
Βλῆχρον, βλῆχρου, τὸ, Infirmum, acuitur.
Βοὴ, οῆος, ἡ, Cuſtodia, apud Alexandrinos, acuitur.
Βοὴν βοήσας, ὁ, Clamans, circunfl.
Βροτὸς, βροτοῦ, ὁ, Mortalis, acuitur.
Βρότος, βρότου, ὁ, Sanies, penac.
Βρωτὸς, per ω, Comeſtibilis, acuitur.
Βροῦχος, ου, ὁ, Bruchus vermis, penult. circunfl.
Βρουχὸς, βρουχοῦ, ὁ, Præco, acuitur.
Βρύων, βρύοντος, ὁ, Scaturiens, penac.
Βρυὼν, βρυῶνος, ὁ, Cyrenes littus, circunfl.

Γ.

Γαλάτεια, per ε, Galatea Nereis, antepenac.
Γαλατία, per ι, Gallia regio, penacuitur.
Γαλήνη, γαλήνης, ἡ, Tranquillitas maris, penac.
Γαλὴνη, γαλιῆς, ἡ, Tranquilla, acuitur.
Γαυλὸς, γαυλοῦ, ὁ, Situla, Vas paſtorale, acuitur.
Γαῦλος, ου, ὁ, Nauigium onerarium, penult. circunfl.
Γέλοιος, Ridiculus, antepenac.
Γελοῖος, Qui riſum mouet, penult. circunfl.
Γέλων, γέλωνος, ὁ, Gelon viri nomen, penac.
Γελὼν, γελῶντος, ὁ, Ridens, circunfl.
Γενετὴ, γενετῆς, ἡ, Natiuitas, acuitur.
Γενεὴ, γενεῆς, ἡ, Stirps, penac.
Γεραιὸς, γεραιοῦ, ὁ, Senex, acuitur.
Γεραῖος, γεραίου, ὁ, Geræus gentile, penult. circunfl.
Γῆρας, Senectus.
Γήρασις, Ad ſenectutem profectio, antepenac.
Γλαῦκη, γλαύκης, ἡ, Cæſia, penacuitur.
Γλαυκὴ, γλαυκῆς, ἡ, Glauce mulier, acuitur.
Γλαῦκος, γλαύκου, ὁ, Glaucus, Cæſius, penult. circunfl.
Γλαυκὸς, γλαυκοῦ, ὁ, Glaucus, viri & piſcis nomē, acuitur.
Γῦρος, γύρου, ὁ, Ambitus, Gyrus, penult. circunfl.
Γυρὸς, γυροῦ, ὁ, Rotundus, acuitur.

Δ.

Δάφνη, δάφνης, ἡ, Laurus, penacuitur.
Δαφνὴ, ῆς, ἡ, Daphne puella, acuitur.

Δείνη, ης, ἡ, δεινὴ, δεινῆς, ἡ, Mala, acuitur.
Δεινὸς, δεινοῦ, ὁ, Grauis, acuitur.
Δειρὴ, δειρῆς, ἡ, Collum anterius, acuitur.
Δείρη, δείρης, ἡ, Ciuitas Æthiopiæ, penacuitur.
Δεκαετὴς, Decennis, de tempore, acuitur.
Δεκαέτης, Decennis, de reliquis, penacuitur.
Δελφὶς, ἡ δελφὴ, Delphin piſcis, acuitur.
Δελφὺς, per υ, Vulua, Venter, acuitur.
Δεξαμενὴ, δεξαμενῆς, ἡ, Ciſterna, acuitur.
Δεξαμένη, ης, ἡ, Quæ accepit, penacuitur.
Δεσπότης, per η, Herus, Dominus, penacuitur.
Δέσποινα, per ι, Domina, antepenac.
Δῆλος, δήλου, ὁ, Manifeſtus, penult. circunfl.
Δῆλος, ου, ἡ, Delus inſula, penult. circunfl.
Δῆμος, τὸ δήμου, ὁ, Populus, Tribus, penult. circunfl.
Δημὸς, τὸ δημοῦ, ὁ, Pinguedo, acuitur.
Δημοσίᾳ, aduerbialiter, Publicè, penacuitur.
Δημόσια, τὰ δημοσίων, τὰ, Res publicæ, antepenac.
Δηοῦ, per η, Populans, circunflectitur.
Δίων, ωνος, ὁ, Dion vir, penacuitur.
Δία, accuſatiuus, Iouem, penacuitur.
Διὰ, præpoſitio, Per, Propter, acuitur.
Δῖνη, δίνης, ἡ, Vortex aquarum, penacuitur.
Δῖνος, δίνου, ὁ, Aeris turbo, penult. circunfl.
Δίνων, δίνωνος, ὁ, Dino vir, penacuitur.
Δινωτὸς, δινωτοῦς, ὁ, Voluens, circunflectitur.
Διογμὴς, ῆος, ὁ, Nobilis, acuitur.
Διογμὴς, ῆος, ὁ, Diogenes vir, penacuitur.
Δῖος, τὸ δίου, ὁ, Diuinus, penult. circūfl.
Διὸς, genitiuus, Iouis, acuitur.
Δυὸς, τὸ δυοῦ, ὁ, per οι, Duplex, Geminus, vlt. acuta.
Διχόμοις, In duo diuidens.
Διχόμοις, In duo diuiſus.
Δόκος, τὸς δόκου, ἡ, Apparentia, Opinio, penac.
Δοκὸς, τὸς δοκοῦ, ἡ, Trabs, acuitur.
Δόλιος, δολίου, ὁ, Doloſus, antepenac.
Δολίος, δολίου, ὁ, Dolius vir, penacuitur.
Δολίχη, τὸς δολίχης, ἡ, Doliche inſula, penac.
Δολιχὴ, τὸς δολιχῆς, ἡ, Longa, acuitur.
Δόλων, τὸ δόλωνος, ὁ, Dolon vir, penacuitur.
Δολοῦν, τὸ δολοῦντος, ὁ, Decipiens, circunfl.
Δρύμος, τὸ δρύμου, ὁ, Drymus vir, penacuitur.
Δρυμὸς, οῦ, ὁ, Syluа, Condenſus, acuitur.
Δύω, dualiter, Duo, penacuitur.
Δυὼ, verbaliter, Ingredior, penacuitur.

E.

Εἰδυῖα, τὸς εἰδυίας, ἡ, Idyia mater Medeæ, penult. acuta.
Εἰδῦια, τὸς εἰδῦιας, ἡ, Quæ ſcit, penult. circūflectitur.
Εἴκων, τὸ εἴκοντος, ὁ, Obediens, penacuitur.
Εἰκὼν, τὸς εἰκόνος, Imago, Similitudo, acuitur.
Εἶπε, indicatiui modi, Dixit, penult. circunflectitur.
Εἰπὲ, imperatiui modi, Dic, acuitur.
Εἰς, præpoſitio, In, accuſatiuo iunctum.
Εἷς, numerale, Vnus, circunfl.
Ἕκτος, τὸ ἕκτου, ὁ, Sextus, penac.
Ἐκτὸς, aduerbium, Extra, Sine, acuitur.
Ἐκτὸς, verbum, Enauigo, penacuitur.
Ἔκτως, aduerbium, Plenè, antepenacuitur.
Ἐλαιὼν, τὸ ἐλαιῶνος, ὁ, Oliuetum, acuitur.
Ἐλεὼν, τὸ ἐλεοῦντος, Miſerans, circunflectitur.
Ἐλάσσων, τὸ ἐλάσσονος, ὁ, Minor, penacuta.
Ἐλασσὼν, τὸ ἐλασσοῦντος, ὁ, Minuens, circunfl.
Ἑλάων, τὸ ἑλάοντος, ὁ, Inſequens, penac.
Ἐλαὼν, τὸ ἐλαῶνος, ὁ, Oliuetum, acuitur.
Ἔλεος, τὸ ἐλέου, τὸ, Miſericordia, antepenac.
Ἐλεὸς, τὸ ἐλεοῦ, ὁ, Eleus fluuius & menſa, acuitur.
Ἔλευσις, τὸς ἐλεύσεως, ἡ, Aduentus, antepenac.
Ἐλευσὶς, τὸς Ἐλευσῖνος, ἡ, Eleuſis ciuitas, acuitur.
Ἔλπις, τὸ ἔλπιδος, ὁ, Elpis vir, penac.
Ἐλπὶς, τὸς ἐλπίδος, ἡ, Spes, acuitur.
Ἔμμεν, ab ἴημι, Mittere, aſpiratur.
Ἔμμεν, ab εἰμὶ, Eſſe, tenuatur.
Ἑνὰς, ἁ ἑνάδος, ἡ, Nonarius numerus, tenuatur.
Ἑνὰς, ἁ ἑνάδος, ἡ, Vnitas, aſpiratur.

Ἐν, præpoſitio, In, dativo iuncta, tenuatur.
Ἕν, numerus, Vnum, acuitur & aſpiratur.
Ἐνί, pro ἔστι, Eſt, penacuitur.
Ἐνὶ, pro ἐν, In, acuitur.
Ἑνάρχης, τῆ ἑνάρχου, ὁ, Vnicũ habens teſticulum, aſpiratur.
Ἐνόρχης, τῆ ἐνόρχου, ὁ, Mas habens teſticulos, tenuatur.
Ἑνός, Vnius, genitiuus, acuitur.
Ἔνος, ἔτους, τὸ, Annus, Vetus, penacuitur.
Ἑνύω, Vnio, aſpiratur.
Ἐνόω, Quatio, tenuatur.
Ἐντροπῆ, Reuera, circunflectitur.
Ἐντροπή, ῆς, ἡ, Confuſio, Reuerentia, acuitur.
Ἕξ, Sex, nomen, cum aſpiratione, acuitur.
Ἐξ, præpoſitio, tenuatur.
Ἐξαίρετος, τῆ ἐξαιρέτου, ὁ, Efficiendus, antepenult. acuitur.
Ἐξαίρετος, τῆ ἐξαιρετῆ, ὁ, Præcipuus, acuitur.
Ἐξαίρω, Auget, penacuitur.
Ἐξαιρῶ, Liberat, circunflectitur.
Ἐξάδελφοι, οἱ, Conſobrinorum filii, antepenult. acuta.
Ἐξαδελφοί, οἱ, Conſobrini, acuitur.
Ἔξω, aduerbium, Extra, tenuatur.
Ἕξω, futurum, Habebo, aſpiratur.
Ἔοικα, cum dativo, Similis ſum, antepenacuitur.
Ἔοικα, ſine caſu, Videor, itidem antepenacuitur.
Ἐοικός, ἐοικότος, τὸ, Simile.
Ἐοικώς, ἐοικότος, ὁ, Similis.
Ἔπαινος, ἐπαίνου, ὁ, Laus, antepenac.
Ἐπαινός, ἐπαινοῦ, ὁ, Graus, acuitur.
Ἐπαρχία, τῆς ἐπαρχίας, ἡ, Prouincia, penacuitur.
Ἔπαρχος, ἡ, ὁ, Eparchia mulier, antepenac.
Ἐργάτης, ἐργάτου, ὁ, Operator, penacuitur.
Ἐργάτις, ἐργάτιδος, ἡ, Operatrix, penacuitur.
Ἐσθιός, τῆ ἐσθιοῦ, ὁ, Ficus genus, acuitur.
Ἐσθίτης, τῆ ἐσθίτου, ὁ, Fructũ ficus ſylueſtris, antep. acuitur.
Ἕρμιος, per ει diphthongũ, Iouis epithetõ, antepen. acuta.
Ἕρκος, per ι, Septum, antepenac.
Ἑρμῶος, ἑρμαίου, ὁ, Mercurialis, penult. circunfl.
Ἔρμαιος, ν, ὁ, λόφος, Tumulus, antepenacuitur.
Ἑρμηνεία, ἑρμηνείας, ἡ, Interpretatio, penacuitur.
Ἑρμηνία, ἑρμηνίας, ἡ, Fulcrum lecti, penacuitur.
Ἔρω, vnico ρ, Dico, penacuitur.
Ἐρέω, duplici ρ, Pereo, penacuitur.
Ἑταῖρος, ν, ὁ, Amicus, Socius, penult. circunfl.
Ἕτερος, τῆ ἑτέρου, ὁ, Alter, antepenacuitur.
Ἔτος, ἔτους, τὸ, Annus, penacuitur.
Ἑτός, ἑτοῦ, ὁ, Incaſſum, acuitur.
Εὐάνθης, εὐάνθους, ὁ, Euanthes vir, penacuitur
Εὐανθής, εὐανθέος, ὁ, ἡ, Floridus, acuitur.
Εὐήθεια, εὐηθείας, ἡ, Ignauia, antepenac.
Εὐηθία, εὐηθίας, per ι, Bonus mos, penacuitur.
Εὐθύλοος, εὐθυλόου, ὁ, Rectè iactus, antepenultima acuta.
Εὐθυλόος, εὐθυλόου, ὁ, Rectè iaciens, penacuitur.
Εὐθύς, ὁπρῶτμακρῶς, i. aduerbialiter, Statim, acuitur.
Εὐθύς, ὁτμακρῶς, id eſt nominaliter, Rectus, acuitur.
Εὐμαρὲς, per ι, Facilis, acuitur.
Εὐμαεὶς, per ι, Calceus, acuitur.
Εὐπειθὴς, έος, ὁ, ἡ, Obediens, acuitur.
Εὐπιθὴς, εὐπίθους, ὁ, ἡ, Obediens principi, penult. acuta.
Εὖρος, aſpiratum, Latitudo.
Εἶρος, tenuatum, Eurus ventus.
Εὐσεβὴς, τὸ εὐσεβοῦς, ὁ, Pietatẽ exercens, vltima circũflexa.
Εὐσεβὼν, ονος, ὁ, Euſebon vir, penacuitur.
Εὐσθένης, ους, ὁ, Euſthenes vir, penacuitur.
Εὐσθενὴς, ὁς, ὁ, ἡ, Fortis, acuitur.
Εὐτυχία, εὐτυχίας, ἡ, Fœlicitas, penacuitur.
Εὐτύχια, εὐτυχίας, ἡ, Eurychia mulier, antepenac.
Ἔχθεα, τῆς ἐχθέας, ἡ, Inimicitia, penacuitur.
Ἐχθεὰ, τῆς ἐχθεᾶς, ἡ, Inimica, acuitur.

Z.

Ζῆ, ζηνὸς, ὁ, Iupiter, acuitur.
Ζῆν, infinitiuus, Viuere, circunflectitur.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, ὁ, Iugum boum, maſculinum.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, ἡ, Iugum libræ, fœm.
Ζῶον, ζώου, τὸ, Animal, penult. circunfl.
Ζωὸν, ζωοῦ, τὸ, Viuum, acuitur.

H.

Ἡδὲ, coniunctio, Et, acuitur & tenuatur.
Ἥδε, aſpiratum, Hæc, penacuitur.
Ἥ, coniunctio, Siue, acuitur.
Ἦ, ῥηματικῶς, id eſt verbaliter, Ibat, penult. circunfl.
Ἦ, aſpiratum & circunflexum, Vbi, Cui, Quatenus.
Ἦ, tenuatum & circunflexum, Certè. Air.
Ἥλιος, ἡλίου, ὁ, Sol, antepenacuitur.
Ἠλεῖος, ἠλείου, ὁ, Eleus, gentile, penult. circunfl.
Ἦλος, ἥλου, ὁ, Clauus, penultima circunfl.
Ἡλὸς, ἡλοῦ, ὁ, Stolidus, acuitur.
Ἥμων, ἥμονος, ὁ, Iaculator, penacuitur.
Ἡμῶν, genitiuus, Noſtrũm, circunfl.
Ἥραιος, ἡραίου, ὁ, Heræus vir, antepenac.
Ἡραῖος, ἡραίου, ὁ, Iunonius, penult. circunfl.
Ἡράκλεια, είας, ἡ, Heraclea mulier & vrbs, antepenac.
Ἡρακλεία, ἡρακλείας, ἡ, Herculea, penacuitur.
Ἡράκλιος, ἡρακλείου, ὁ, Herachius, antepenac.
Ἡρακλῆος, ν, ὁ, Herculeus, penult. circunfl.
Ἡρακλῆς, Hercules. itẽ aduerbium iurãdi, penult. acuitur.
Ἡρακλῆς, Ἡρακλέους, ὁ, Hercules, circunfl.
Ἧσσων, ἧσσονος, ὁ, Minor, penacuitur.
Ἡττὼν, ἡττῶντος, ὁ, Minuens, circunfl.
Ἧττον, aduerbium, Minus, penult. circunfl.
Ἠχὴ, ἠχῆς, ἡ, Fama, penacuitur.
Ἦχι, aduerbium, Vbi, Qua, penult. circunfl.

Θ.

Θαλάμαι, αἱ, Luſtra ferarum, penacuitur.
Θαλαμαῖ, αἱ, Templũ Caſtoris & Pollucis, acuitur.
Θαῖρος, θάρσους, τὸ, Audacia, penacuitur.
Θερσὸς, θρασυς, τὸ, Temeritas, penacuitur.
Θαλία, θαλίας, ἡ, Conuiuiũ, Feſtiuitas, penultima acuta.
Θάλεια, θαλείας, ἡ, Celebritas, Thalia, antepenult. acuta.
Θαμὲς, θαμέος, ὁ, Attonitus, acuitur.
Θάμβος, θάμβους, τὸ, Pauor, Stupor, penacuitur.
Θεὰ, θεᾶς, ἡ, Dea, acuitur.
Θέα, θέας, ἡ, Spectaculum, penacuitur.
Θεοτόκος, θεοτόκου, ἡ, Deum pariens, penacuitur.
Θεόπαις, θεοπάιδος, ὁ, Ex deo natus, antepenacuitur.
Θέρμη, θέρμης, ἡ, Calor, Caliditas, penacuitur.
Θερμὴ, θερμῆς, ἡ, Calida, acuitur.
Θέρμος, θέρμου, ὁ, Lupinus, penacuitur.
Θερμὸς, θερμοῦ, ὁ, Calidus, acuitur.
Θῆλυς, θήλεος, ἡ, Fœmina, penultima circunfl.
Θηλὺς, θηλύος, ἡ, Papilla, acuitur.
Θηρὼν, θηρῶντος, ὁ, Venans, circunfl.
Θήρων, Θήρωνος, ὁ, Theron vir, penacuitur.
Θόλος, θόλου, ὁ, Teſtudo, & Locus ſcripturarum Athenis, penacuitur.
Θολὸς, θολοῦ, ὁ, Turbidus, acuitur.
Θύμος, θύμου, ὁ, Cepa agreſtis, penacuitur.
Θυμὸς, θυμοῦ, ὁ, Animus, Furor, Ira, Deſiderĩ, acuitur.
Θύρα, θύρας, ἡ, Oſtium, hoc eſt lignũ ipſum, penacuitur.
Θύραι, θυρῶν, αἱ, Fores, hoc eſt apertura, penacuitur.
Θυρσὸς, θύρσου, ὁ, Thyrſus, acuitur.
Θύρσος, Θύρσου, ὁ, Thyrſus vir, penacuitur.

I.

Ἰὰ, τῆς ἰᾶς, ἡ, Vna, acuitur.
Ἴα, τῆς ἴας, ἡ, Vox, penacuitur.
Ἱδρύεθρος, ὁ ἱδρυόεθρος, Sedens, antepenult. acuitur.
Ἱδρυμένος, ἱδρυμένου, ὁ, Firmatus, Rectus, penult. acuitur.
Ἰδὲ, coniunctio, Et, acuitur.
Ἴδε, verbum, Vide, penacuitur.
Ἰδού, Ecce, acuitur.
Ἴδου, Vide, circunfl.
Ἴερων, ονος, ὁ, proprium nomen viri, penacuitur.
Ἱερὼν, ἱερῶντος, ὁ, Sacrificans, circunfl.
Ἱκὰς, τῆς ἱκάδος, ἡ, Supplicatrix, penacuitur.
Ἱκέτης, τῆ ἱκέτου, ὁ, Supplicator, Supplex, penac.
Ἴκα, τῆς ἴκος, ἡ, Occaſus, penult. circunfl.
Ἴκα, Vt, penacuitur.
Ἰνδὸς, τῆ ἰνδοῦ, ὁ, Indus, nomen gentile, acuitur.
Ἴνδος, τῆ ἴνδου, ὁ, Fluuius Indiæ, penacuitur.
Ἴον, ἴου, τὸ, Viola, penac.
Ἰόν, ἰόντος, τὸ, Ien, acuitur.

Ἱπός, τῦ ἱπποῦ, ὁ, Furnus, acuitur.
Ἵππος, τῦ ἵππου, ὁ, Laterna, penacuitur.
Ἶρις, τῆς ἴριδος, ἡ, Iris herba, penacuitur.
Ἶρις, ιδος, ἡ, Iris dea, penult. circunfl.
Ἱρός, ἱρᾶ, ὁ, Sacer, acuitur.
Ἶρος, ἴρου, ὁ, ⟨ἐρεσίτης⟩, Mendicus, penult. circũfl.
Ἴσπων, Ἰσπωνος, ὁ, Hiſpon vir, penacuitur.
Ἰσπών, ἰσπῶνος, τὸ, quod eſt ⟨ἐξεικοσιν⟩, id eſt collectiuũ, acuitur.
Ἰχθύς, τῦ ἰχθύος, ὁ, Piſcis, acuitur.
Ἴχθις, τῦ Ἰχθυος, ὁ, Viri nomen, penacuitur.
Ἰωνία, τῆς Ἰωνίας, ἡ, Ionia regio, penacuitur.
Ἰωνιά, τῆς ἰωνιᾶς, ἡ, Violetum, acuitur.
Ἰών, ἰωνῶτος, ὁ, Plenus veneno, circunfl.
Ἴων, Ἴωνος, ὁ, Proprium & gentile, penacuitur.

K.

Καίνη, τῆς καίνης, ἡ, Cæna vrbs, penacuitur.
Καινή, τῆς καινῆς, ἡ, Noua, acuitur.
Κακή, τῆς κακῆς, ἡ, Mala, penacuitur.
Κάκη, τῆς κάκης, ἡ, Cace, penacuitur.
Καθαρών, ωῦτος, ὁ, Subuertens, circunfl.
Καθαίρων, τῦ καθαίροντος, ὁ, Purgans, penacuitur.
Καλλισθένης, εος, ὁ, Calliſthenes, penacuitur.
Καλλισθενής, ἐος, ὁ, ἡ, Potens, acuitur.
Κάλον, κάλα, τὸ, Lignum, penacuitur.
Καλόν, καλοῦ, τὸ, Bonum, acuitur.
Κάλλος, καλλεος, τὸ, Pulchritudo, penacuitur.
Καλός, vnico λ, Honeſtus, Bonus, acuitur.
Κάλως, κάλω, ὁ, Funis, penacuitur.
Καλῶς, aduerbium, Bene, circũflectitur.
Καμπή, καμπῆς, ἡ, Flexura, Curuamen, acuitur.
Κάμπη, κάμπης, ἡ, Eruca, penacuitur.
Κανθός, κανθοῦ, ὁ, Angulus oculi, acuitur.
Κανθός, Κανθου, ὁ, Canthus vir, penacuitur.
Κέδρος, τῦ κέδρου, ὁ, Fructus cedri, maſcul.
Κέδρος, τῆς κέδρου, ἡ, Cedrus arbor, fœmin.
Κεῖνος, pro ἐκεῖνος, Ille, penult. circunfl.
Κενός, κενοῦ, ὁ, pro κατὲς, Vacuus, acuitur.
Κήρ, τῆς κηρός, ἡ, Parca, Mors, Sors, acuitur.
Κῆρ, τῦ κηρός, τὸ, Cor, Anima, circunflectitur.
Κῆρος, τῦ κήρου, ὁ, Cerus, fluuius Armeniæ, penult. circunfl.
Κηρός, κηροῦ, ὁ, Cera, acuitur.
Κίρρα, ας, ἡ, Vrbs, penacuitur.
Κιρρά, κιρρᾶς, ἡ, Ignea, acuitur.
Κίων, κίονος, ὁ, Columna, penacuitur.
Κιών, κιόνος, ὁ, Iens, acuitur.
Κλεῖτος, τῦ κλείτου, ὁ, Cletus, penult. circunflectitur.
Κλειτός, τῦ κλειτοῦ, ὁ, Glorioſus, acuitur.
Κλειώ, κλειοῦς, ἡ, Clio Muſa, acuitur.
Κλείω, verbum, Laudo, Claudo, penacuitur.
Κλῆρος, κλήρου, ὁ, Sors, penult. circunfl.
Κληρός, κληροῦ, ὁ, Sorte datus, Electus, acuitur.
Κλίσις, τῆς κλίσεως, ἡ, Inclinatio ad dextram, penacuitur.
Κλίσις, ίσεως, ἡ, Inclinatio totius exercitus, penacuitur.
Κλωθώ, κλωθόος, ἡ, Clotho parca, acuitur.
Κλώθω, verbum, Circunuoluo, penacuitur.
Κομπός, τῦ κομποῦ, ὁ, Superbus, acuitur.
Κονίς, τῆς κονίδος, ἡ, Puluis, acuitur.
Κόνις, τῦ κόνιος, ἡ, Lẽdes aut furfures capitis, penacuitur.
Κόρη, κόρης, ἡ, Virgo, Puella, vnico ρ, penacuitur.
Κάρη, ρηος, ἡ, Caput cum collo, gemino ρ, penacuitur.
Κόρυς, τῆς κόρυος, ἡ, Galea, penacuitur.
Κόρις, τῦ κόριος, ὁ, Cimex, penacuitur.
Κόρωνος, τῦ κορώνου, ὁ, Coronus mons, antepenacuitur.
Κορωνός, κορωνοῦ, ὁ, Angulus, acuitur.
Κουρεώς, τῦ κουρεῶ, ὁ, Tonſorius, Vas ligneum, acuitur.
Κουρεῖον, τῦ κουρείου, τὸ, Ciuitas Cypri, antepenac.
Κουρεῖον, τῦ κουρείου, τὸ, Tonſtrina, penult. circunfl.
Κρής, τῦ κρητός, ὁ, Cres, Cretenſis, acuitur.
Κρῆς, αὶ τὰ κρέα, ⟨σωαίρεσις⟩, Caro, circunfl.
Κρίνω, in præſ. Iudico, penacuitur.
Κρινῶ, in fut. Iudicabo, circunfl.
Κρίνων, τῦ κρίνοντος, ὁ, Iudicans, penacuitur.
Κρινών, τῦ κρινῶνος, ὁ, Lilietum, acuitur.
Κριός, τῦ κριοῦ, ὁ, Aries, acuitur.

Κῆος, τῦ κρίος, ὁ, Crius vir, penult. circunflectitur.
Κρόπτων, κρόπτωνος, ὁ, ἡ, Muſca canina, vel Ciuitas, penacuitur.
Κροπτώς, τῦ κροπτωῦτος, ὁ, Plaudens, circunfl.
Κύδος, τῦ κύδου, Conuitium, penacuitur.
Κῦδος, τῦ κύδεος, Gloria, penultima circunflectitur.
Κυκάω, Miſceo, Turbo, penacuitur.
Κυκεών, pro κυκεῶνα, Potionẽ ex multis herbis, circunfl.
Κωμώτης, τῦ κωμώτου, ὁ, Inuerecundus, penult. acuitur.
Κωμῶτις, τῆς κωμώτιδος, Inuerecunda, penult. circunfl.
Κυπάρισσος, τῦ κυπαρίσσου, ὁ, Cypariſſus puer, antep. acuitur.
Κυπάρισσος, ἡ κυπαρίσσου, ἡ, Cypreſſus arbor, antepenult. acuitur.
Κῦρος, τῦ κύρου, ὁ, Cyrus vir, penult. circunflectitur.
Κῦρος, τῦ κύρεος, τὸ, Autoritas, Dominiũ, penult. circũfl.
Κύριος, τῦ κυρίου, ὁ, Dominus, antepenac.
Κυρικός, τῦ κυρικῦ, ὁ, Nomen loci, acuitur.
Κυρτός, τῦ κυρτοῦ, ὁ, Gibboſus, acuitur.
Κύρτος, τῦ κύρτου, ὁ, Vas piſcatorium, penacuitur.
Κυφός, τῦ κυφοῦ, ὁ, Gibboſus, acuitur.
Κύφος, τῦ κύφου, ὁ, Vrbs Theſſaliæ, penult. circũflectitur.
Κύων, κυνός, ὁ, ἡ, Canis, penacuitur.
Κυών, κυοῦντος, ὁ, Prægnans, circunflectitur.

Λ.

Λάβε, Atticè, Accipe, acuitur.
Λαβέ, communiter, Accipe, penacuitur.
Λαβή, λαβῆς, ἡ, Capulus, Anſa, acuitur.
Λάβη, λαβης, ἡ, Excuſatio, penacuitur.
Λαβρός, λαβροῦ, ὁ, Abundans, acuitur.
Λάβρος, λάβρου, ὁ, Mediocris, Vehemens, penult. acuitur.
Λᾶγος, λάγου, ὁ, Ptolemæi pater, penult. circunfl.
Λαγός, λαγοῦ, ὁ, Lepus, acuitur.
Λάκων, λάκωνος, ὁ, Lacon gentile, penac.
Λαχών, λαχόντος, ὁ, Sortitus, acuitur.
Λάθων, λάθωνος, ὁ, Lathon fluuius, penacuitur.
Λαθών, λαθόντος, Qui latuit, acuitur.
Λάμπρα, ας, ἡ, Lampra vrbs, penacuitur.
Λαμπρά, λαμπρᾶς, ἡ, Splendida, acuitur.
Λάος, λάου, ὁ, Lapis, penacuitur.
Λαός, λαοῦ, ὁ, Plebs, Populus, acuitur.
Λαρός, λαροῦ, ὁ, Dulcis, acuitur.
Λάρος, λάρου, ὁ, Larus auis, penacuitur.
Λάχος, per ο, ὁ, Sors, penacuitur.
Λάχως, per ω, Quaſi, penacuitur.
Λεκυθοπώλης, λεκυθοπώλου, ὁ, Venditor leguminum, penac.
Λεκυθόπωλις, λεκυθοπώλιδος, ἡ, Venditrix leguminum, antepenacuitur.
Λέπας, τῦ λέπαπος, τὸ, Promontorium, penac.
Λεπάς, τῆς λεπάδος, ἡ, Genus oſtrei, acuitur.
Λέπτη, λεπτίδος, ἡ, Lepte vrbs, penacuitur.
Λεπτή, λεπτῆς, ἡ, Tenuis, acuitur.
Λεύκη, λεύκης, ἡ, Alba, acuitur.
Λεύκη, λεύκης, ἡ, Arbor quæ populus dicitur, penacuta.
Λεύκων, Λεύκωνος, ὁ, Leucon vir, penacuitur.
Λευκών, λευκωῦντος, ὁ, Albificans, circunflectitur.
Λῆμμα, τῦ λήμματος, Quæſtus, ſeu Captio.
Λῆμα, τῦ λήματος, Spatium, ſeu Fortuna.
Λιναῖος, Λιναίου, ὁ, Lenæus vir, antepenac.
Λιναῖος, αίου, Lenæus Bacchus, penult. circunfl.
Λιπυρχῶ, per π, Populo miniſtrare.
Λιπυρχῶ, per ι, Maledicere.
Λίγυς, λίγυος, ὁ, Ligur, penacuitur.
Λιγύς, λιγύος, ὁ, Stridulus, Canorus, acuitur.
Λιθότμος, τόμου, ὁ, Inciſus è petra, antepenac.
Λιθοτόμος, λιθοτόμου, ὁ, Lapicida, penacuitur.
Λιπάρα, ας, ἡ, Lipara inſula, penacuitur.
Λιπαρή, λιπαρῆς, ἡ, Pinguis, acuitur.
Λίς, λιός, ὁ, Leo, acuitur.
Λίς, λιτός, ὁ, Pannus lineus, acuitur.
Λόγιον, ίου, τὸ, Oraculum, antepenac.
Λογεῖον, λογείου, τὸ, Pulpitum, penult. circunfl.
Λυσίας, ου, ὁ, Lyſias vir, penacuitur.
Λυσιάς, λυσιάδος, ἡ, Lyſias mulier, acuitur.
Λύσις, λυσεως, ἡ, Solutio, penacuitur.
Λυσίς, λυσεως, ὁ, Lyſis vir, acuitur.
Λωτός, λωτου, ὁ, Lotus vir, penult. circunfl.
Λωτός, τῦ, ὁ, Lotus herba & arbor, acuitur.

M.

Μάκρον, μακρου, Promontorium Siciliæ, penacuitur.
Μακρός, μακρᾶ, τό, Longum, acuitur.
Μείων, μειονος, ὁ, Minor, penultima acuta.
Μειῶν, μειοῦντος, ὁ, Minuens, circunfl.
Μελίττη, τῆς Μελίττης, ἡ, Melitina mulier, penac.
Μελιττή, μελιττῆς, Gentile nomen, acuitur.
Μίνω, præſ. temp. Maneo, penacuitur.
Μενῶ, fut. temp. Manebo, circunfl.
Μειλίκιος, τῆ ιδιοκτίου, ὁ, ἡ, Placabilis, Demulcens, acuitur.
Μειλίκιος, τῆ ἰδίκιος, ὁ, ἡ, Facilè cedens, penacuitur.
Μηδίκη, τῆς μηδίκης, ἡ, Medica herba, penacuitur.
Μηδικὴ, τῆς Μηδικῆς, ἡ, Medica regio, acuitur.
Μῆδος, τῆ Μήδου, ὁ, Medus, penult. circunfl.
Μῆδος, τῆ μήδεος, τό, Cura, Conſilium, penult. circunfl.
Μιαρὸν, ἡ, Libidinoſa, penacuitur.
Μιαρὸ, ἡ, Odibilis, acuitur.
Μόνη, μόνης, ἡ, Sola, penacuitur.
Μονὴ, μονῆς, ἡ, Manſio, acuitur.
Μοχθηρὸς, οῦ, ὁ, Laborioſus, acuitur.
Μοχθήρος, ου, ὁ, Difficilis, penultima circunflexa.
Μύλλος, Μύλλου, ὁ, Myllus vir, penacuitur.
Μυλλὸς, μυλλοῦ, ὁ, Strabo, acuitur.
Μυρία, τῆ μυρίων, τὰ, Infinita, penacuitur.
Μύρια, τῆ μυρίων, τὰ, Decem millia, antepenac.
Μύριοι, Decies mille, antepenac.
Μυρίοι, Innumeri, penacuitur.
Μύρων, τῆ Μύρωνος, ὁ, Myron vir, penacuitur.
Μυρὸν, τῆ μυρὸνος, ὁ, Redolens, circunfl.
Μύω, τὸ καμμύω, Claudo oculos, penac.
Μυῶ, τὸ διδάσκω, Doceo, propriè ſacra, circunfl.

N.

Νάρκισσος, τῆ ἴακχου, ὁ, Narciſſus puer, antepenac.
Νάρκισσος, τῆ ἴακχου, ἡ, Narciſſus herba, antepenac.
Νειὸς, τῆ νειᾶ, ὁ, Nouale, Campus, acuitur.
Νέος, τῆ νέου, ὁ, Nouus, Iuuenis, penacuitur.
Νίκων, τῆ Νίκωνος, ὁ, Nicon, penacuitur.
Νικῶν, τῆ νικῶντος, ὁ, Vincens, circunfl.
Νόμιμον, τῆ νομίμου, τὸ, Legitimum, antepenac.
Νομαῖον, τῆ νομαίου, τὸ, Paſcuale, penult. circunfl.
Νόμος, τῆ νόμου, ὁ, Lex, penacuitur.
Νομὸς, τῆ νομοῦ, ὁ, Paſcuum, Regio, Plaga.
Νύμφιος, τῆ νυμφίου, ὁ, Sponſalis, antepenac.
Νυμφίος, τῆ νυμφίου, ὁ, Sponſus, penacuitur.
Νεῶ, de præſenti, præterito & futuro.
Νεοὶ, de præſenti tantùm.

Ξ.

Ξάνθος, τῆ Ξάνθου, ὁ, Xãthus fluuius, & viri nomẽ, penac.
Ξανθὸς, τῆ ξανθοῦ, ὁ, Flauus, acuitur.
Ξάνθη, τῆς Ξάνθης, ἡ, Xanthe, mulier, penacuitur.
Ξανθὴ, τῆς ξανθῆς, ἡ, Flaua, acuitur.
Ξένων, τῆ Ξένωνος, ὁ, Xenon, vir, penacuitur.
Ξενὼν, τῆ ξενῶνος, ὁ, Hoſpitium, acuitur.

O.

Οἰκεῖοι, οἱ, Per affinitatem domeſtici.
Οἰκῆες, οἱ, Domeſtici quiuis.
Οἶμος, ὁ, Via, maſculinum.
Οἴμη, ἡ, Cantilena, fœmininum.
Ὄγκος, ὄγκου, ὁ, Pigritia, acuitur.
Ὀγκὸς, ὀγκοῦ, ὁ, Piger, penacuitur.
Ὅλος, τῆ ὅλου, Totus, penacuitur.
Ὁλὸς, τῆ ὁλοῦ, ὁ, Atramentum ſepiæ, acuitur.
Ὅμως, Tamen, penacuitur.
Ὁμῶς, Simul, Similiter, circunfl.
Ὅν, Ens, acuitur & tenuatur.
Ὅν, Quem, aſpiratur.
Ὄναρ, aduerbialiter, Inſomnis, penacuitur.
Ὄναρ, ὄναρος, τὸ, Somnium, penacuitur.
Ὀξὺς, per υ, Acutus, Velox, acuitur.
Ὀξὶς, per ι, Vas acetarium.
Ὅπου, aduerbium, Vbi, Quò, aſpiratur & penac.
Ὀπὴ, ῆς, ἡ, Foramen, ſine aſpiratione, acuitur.
Ὅπως, per ω, Quomodo, Vt, penac.
Ὀπὸς, ὀπῦ, ὁ, Succus, acuitur.
Ὄρθος, τῆ ὄρθου, ὁ, Orthus, vir, penac.
Ὀρθὸς, τῆ ὀρθοῦ, ὁ, Rectus, acuitur.
Ὅρμος, ὅρμου, ὁ, Portus artificialis, penac.
Ὁρμὸς, ὁρμῦ, ὁ, Monile, acuitur.
Ὄρος, ὄρους, τὸ, Mons, tenuatur & penacuitur.
Ὅρος, ὅρου, ὁ, Terminus, aſpiratur & penacuitur.
Ὀρὸς, τῆ ὀροῦ, ὁ, Serum, tenuatur & acuitur.
Ὄσσα, Offa, mons Theſſaliæ.
Ὄσσα, Vox, Fama.
Οὗ, aſpiratum, Cuius & Vbi, circunfl.
Οὐ, tenuatum, Non, acuitur.
Οὐδέν, Ne vnum quidem, imperfectum.
Οὐδὲν, Nihil, perfectum eſt.
Οὐκοῦν, Igitur, circunfl.
Οὔκουν, Non, Nequaquam, penacuitur.
Οὐρά, οὐρᾶς, ἡ, Cauda, acuitur.
Οὖρα, οὔρας, ἡ, Impetus, penult. circunfl.
Οὐρὸς, οὐρῦ, ὁ, Nauale, acuitur.
Οὖρος, εος, τὸ, Mons, penult. circunfl.
Οὖρος, εος, τὸ, Terminus, penult. circunfl.
Οὖρος, οὔρου, ὁ, Ventus ſecundus, penult. circunfl.
Οὖρος, τὸ, Vrina, penult. circunfl.
Οὗτος, demonſtratiuum & relatiuum.
Οὐτοσὶ, demonſtratiuum ſolum.
Οὕτως, per ω, Sic, penacuitur.
Οὗτος, per ο, Hic, penult. circunfl.

Π.

Παίδευσις, Diſciplina.
Παιδεία, Eruditio.
Παιδιὰ, τῆς παιδιᾶς, ἡ, Ludus, acuitur.
Παιδία, τῆ παιδίου, τὸ, Pueri, per αι.
Πεδία, τῆ πεδίου, τὸ, Campi, per ι.
Παιὼν, τῆ παιῶνος, ὁ, Apollo, acuitur.
Παιὼν, τῆ παιῶνος, ὁ, Pæon, metri genus, penult. acuta.
Παλλὰς, τῆς Παλλάδος, ἡ, Minerua, acuitur.
Πάλλας, τῆ πάλλαντος, ὁ, Pallas, gigas, penult. acuta.
Πᾶν, τῆ παντὸς, τὸ, Omne, circunfl.
Παὶ, τῆ Παῖνος, ὁ, Pan, deus paſtorum, acuitur.
Παντᾷ, per ᾶ, Vbique.
Παὖᾳχεῖ, per οῦ, Quocunque.
Πάρεσι, pro πάρεστι, Adeſt & Adſunt, penult. acuta.
Παρὲξ, Apud, Ab, Præter, acuitur.
Παρήκεις, τῶ παρήκεισα, ὁ, Maritus, penac.
Παρήκεις, εισης, ἡ, Vxor, antepenac.
Παρράπτης, duplici ρ, Dictus, antepenac.
Παρραπτὴς, vnico ρ, Supplicabilis, acuitur.
Παρειαὶ, τῆς παρειᾶς, ἡ, Maxilla, acuitur.
Παρεὶς, τῆ παρεῖος, ὁ, Pareas, ſerpens, penacuitur.
Πάρειμι, Adſum, antepenac.
Παρεῖμι, Accedo, penult. circunfl.
Παρθενίκη, τῆς παρθενίκης, ἡ, Pathenice, mulier, penult. acuta.
Παρθενικὴ, κῆς, ἡ, Virgo, acuitur.
Πάσσαμαι, α producto, Poſſidere.
Πάσσαμαι, α correpto, Guſtare.
Πατροκτόνος, νου, ὁ, Occiſus à patre, antepenacuitur.
Πατροκτόνος, νου, ὁ, Patricida, penacuitur.
Πατρῷος, τῆ Πατρῴου, ὁ, Paternus, penult. circunfl.
Πατρῳὸς, τῆ ωῦ, Vitricus, acuitur.
Πειθὼ, τῆς πειθοῦς, ἡ, Perſuaſio, acuitur.
Πείθω, F. πίσω. Pr. πεπα, Suadeo, penac.
Πελίας, τῆ Πελίου, ὁ, Pelias, vir, penac.
Πελειὰς, ἀδος, ἡ, Columbæ genus, acuitur.
Πέρι, Vltra, penacuitur.
Περὶ, De & Circum, acuitur.
Πείρων, τῆ πείρωντος, ὁ, Trauans, penacuitur.
Πειρῶν, πειρῶντος, ὁ, Experiens, circunfl.
Πεύκινος, ν, ὁ, Qui ex picea arbore fit, penult. acuta.
Πευκεῖος, τῆ πευκείου, ὁ, Peuceus, gentile, penult. circunfl.
Πίνων, τῆ πίνοντος, ὁ, Bibens, penacuitur.
Πεινῶν, τῆ πεινῶντος, ὁ, Eſuriens, circunfl.
Πλείων, τοῦ πλείονος, ὁ, Comparatiuum, penac.
Πλειὼν, τῆ πλεῖνος, ὁ, Annus, acuitur.
Πλούτων, Πλούτωνος, ὁ, Pluton, deus, penac.
Πλουτῶν, πλουτῶντος, ὁ, Diteſcens, vlt. circunfl.
Ποία, τῆς ποίας, ἡ, Qualis, interrogatiuè, penacuitur.
Ποιά, τῆς ποιᾶς, ἡ, Quædam, indefinitè, acuitur.

Ποῖος, τῆ ποίου, ὁ, Qualis, interrogatiuè, penult. circunfl.
Ποιός, τῆ ποιοῦ, ὁ, Quidam, infinitè, acuitur.
Πολέμων, τῆ Πολέμωνος, ὁ, Polemon vir, penacuitur.
Πολεμῶν, τῆ πολεμοῦντος, ὁ, Bellans, circunflectitur.
Πόνηρος, τῆ πονήρου, ὁ, Agricola, antepenac.
Ποιηρός, τῆ πονηροῦ, ὁ, Prauus, acuitur.
Πόη, Quando, penacuitur.
Ποτέ, Aliquando, acuitur.
Πόπος, πότου, ὁ, Potus, Conuiuium, penacuitur.
Ποτός, οῦ, ὁ, Potulentus, Potabilis, acuitur.
Πρασία, σίας, ἡ, Vrbs Peloponnesi, penacuitur.
Πρασιά, τῆς πρασιᾶς, ἡ, Areola, Sulcus, acuitur.
Πρίν, aduerbium, Prius, Antea, acuitur.
Πρίνος, ου, ὁ, Arbutum, acuitur.
Πρυτανεία, τὸ, Pretium statutum magistratus Athenien-sium.
Πρυτανεία, ἡ, Tempus magistratus Athenien sium.
Πρυτάνις, per η, Præfectus, Administrator, penultima a-cuta.
Πρύτανις, πρυτάνεως, ἡ, Prouidentia, penacuitur.
Πρωτόγονος, ὁ πρωτογόνου, ὁ, Primogenitus, antepenacuitur.
Πρωτογόνος, τῆ πρωτογόνου, ὁ, Primò enixa, penultima a-cuta.
Πρῶτος, πρώτου, ὁ, Primus, penult. circunfl.
Πρωτος, πρωτῆ, ὁ, Fatalis, acuitur.
Πρωΐα, Manè, penacuitur.
Πρωΐα, ας, ἡ, Matutina hora, itidem penacuitur.
Πρωτότοκος, πρωτοτόκου, ὁ, ἡ, Primogenitus, antepenultima acuitur.
Πρωτοτόκος, πρωτοτόκου, ὁ, ἡ, Primò enixa, penultima a-cuitur.
Πτύχη, πτυχῆς, ἡ, Plicatio, penacuitur.
Πτυχή, πτυχῆς, ἡ, Concauitas vallis, acuitur.
Πυγμή, πυγμῆς, ἡ, Ceſtus, acuitur.
Πυγμῆ, Crebrò, vltima circunflexa.
Πύθων, ὁ, Loci nomen, acuitur.
Πύθων, ὁ, Python ſerpens, penacuitur.
Πύλαιος, ου, ὁ, Pylæus, antepenacuitur.
Πυλαῖος, ου, ὁ, Mercurii epitheton, penult. circunfl.
Πύλη, πύλης, ἡ, Porta, penacuitur.
Πυλίς, πυλίδος, ἡ, Portula, acuitur.
Πυῤῥός, πυῤῥοῦ, ὁ, Fuluus, acuitur.
Πύῤῥος, πύῤῥου, ὁ, Pyrrhus, penacuitur.

P.

Ῥάκκος, duplici κ, Naris cadi.
Ῥακος, vnico κ, Veſtis attrita.
Ῥίπη, τῆς ῥίπης, ἡ, Rhipe vrbs, penacuitur.
Ῥιπή, τῆς ῥιπῆς, ἡ, Flatus venti, acuitur.
Ῥινή, ῥινῆς, ἡ, Lima, acuitur.
Ῥίνη, ῥίνης, ἡ, Rhina piſcis, penacuitur.
Ῥῆγος, ῥήγους, τὸ, Oneroſum, antepenacuitur.
Ῥηγίον, ῥηγίου, τὸ, Pannus ad cooperiendum, penult. cir-cunflectitur.
Ῥέα, ῥέας, ἡ, Rhea, pro Ῥέη.
Ῥᾳδίως, Facilè, aduerbium.
Ῥοά, cum ι, Malus Punica.
Ῥοά, τῆς ῥοᾶς, Malum Punicum.
Ῥόδιος, τῆ ῥοδίου, ὁ, Rhodienſis, antepenacuitur.
Ῥόδιος, τῆ ῥοδίῳ, ὁ, Rhodius fluuius.
Ῥοδών, ῶνος, ὁ, Roſetum, acuitur.
Ῥόδων, ῥόδωνος, ὁ, Proprium viri, penacuitur.
Ῥόμβος, ου, ὁ, Rhombus fluuius, penacuitur.
Ῥόμβος, ῥόμβου, ὁ, Impetus, Turbo, acuitur.

Σ.

Σάκκος, duplici κ, Saccus, Cilicium.
Σάκος, vnico κ, Scutum, acuitur.
Σαρών, σαρῶνος, ὁ, Deus marinus, penacuitur.
Σαρῶν, σαρωῦντος, ὁ, Verrens, circunflectitur.
Σικελή, σικελῆς, ἡ, Gentile nomen, acuitur.
Σικέλη, ης, ἡ, Proprium mulieris, penacuitur.
Σίνων, σίνωνος, ὁ, Proprium viri, penacuitur.
Σινῶν, σινῶντος, ὁ, Lædens, circunflectitur.
Σίμων, Σίμωνος, ὁ, Simo, penacuitur.
Σιμῶν, σιμῶντος, ὁ, Impendens, circunflectitur.
Σίγηλος, σιγήλου, ὁ, Sigelus, Narciſſus, antepenult. acuitur.
Σιγηλός, σιγηλοῦ, ὁ, Taciturnus, acuitur.
Σῆμος, σήμου, ὁ, Simus piſcis, penacuitur.
Σιμός, σιμοῦ, ὁ, Simus, acuitur.
Σιγή, σιγῆς, ἡ, Silentium, acuitur.
Σιγῇ, aduerbium, Tacitè, circunflectitur.
Σίδηρος, σιδήρου, ὁ, Ferrum, antepenacuitur.
Σιδηρός, σιδηροῦ, ὁ, Ferreus, acuitur.
Σῖτος, σίτου, ὁ, Frumentum, circunflectitur.
Σιτός, σιτῆ, ὁ, Eſculentus, acuitur.
Σκαφή, σκαφῆς, ἡ, Effoſſio, acuitur.
Σκάφη, σκάφης, ἡ, Peluis, Scapha, penacuitur.
Σκότος, σκότου, ὁ, Natus ex rapta, antepenult. acuitur.
Σκοτός, σκοτῆ, ὁ, Scotius, viri nomen, penult. acuitur.
Σπάρτη, σπάρτης, ἡ, Filum, Rubrica carpẽtarii, penacuitur.
Σπαρτή, σπαρτῆς, ἡ, Seminata, acuitur.
Σπάρτος, σπάρτου, ὁ, Spartus, penacuitur.
Σπαστός, σπαστοῦ, ὁ, Seminatus, acuitur.
Σπουδή, σπουδῆς, ἡ, Studium, acuitur.
Σπουδῇ, aduerbium, Cum ſtudio, Cum labore, circunfl.
Σπῖχις, correptè, Spica, ſingulariter.
Σπῖχις, productè, Spicæ, pluraliter.
Σταφυλή, Vua, acuitur.
Σταφύλη, Perpendiculum, penacuitur.
Στύραξ, ὁ, Lignum iaculi, penacuitur.
Στύραξ, ἡ, Odoris genus, penacuitur.
Στένω pro στενάζω, Suſpirans, penacuitur.
Στενόν, pro στενοχωρίαν, Coarctans, circunfl.
Στίλβων, στίλβοντος, ὁ, Splendidum, penacuitur.
Σπλάγχ, σπλάγχνου, τὸ, Laſciuè nutritum, acuitur.
Στρατιά, στρατιᾶς, Exercitus, acuitur.
Στρατία, στρατίας, ἡ, Expeditio, penacuitur.
Συνεργός, συνέργου, ὁ, In re quapiam cooperans, antepenac.
Συνεργός, συνεργοῦ, ὁ, Adiutor, acuitur.
Συῶ, præpoſitio, Cum, acuitur.
Σῦς, accuſatiuus, Suem, circunfl.
Σφόδρα, aduerbium, Valdè, penacuitur.
Σφοδρά, σφοδρᾶς, ἡ, Vehemens, acuitur.
Σχέδιος, σχεδίου, ὁ, Extemporalis, antepenacuitur.
Σχεδίς, σχεδίδος, ἡ, Proprium nomen, acuitur.
Σχιστός, σχιστοῦ, ὁ, Veſtis muliebris, acuitur.
Σχισταί, αἱ, Calceamenta, acuitur.
Σχολή, σχολῆς, ἡ, Otium, aut Schola, acuitur.
Σχολῇ, aduerbium, Vix, circunfl.

T.

Τάρσος, τάρσου, ὁ, Tarſus in Cilicia vrbs, penult. acuta.
Ταρσός, ταρσοῦ, ὁ, Ordo remigantium, acuitur.
Ταυρόκτονος, ὁ, A tauro cæſus, antepenac.
Ταυροκτόνος, Qui taurum occidit, penacuitur.
Τεός, ποῦ, ὁ, Tuus, acuitur.
Τέος, που, ὁ, Aliquis, penacuitur.
Τεῦκρος, Τεύκρου, ὁ, Teucer, proprium, penult. circunfl.
Τευκρός, Τευκροῦ, ὁ, Troianus, acuitur.
Τηλεσκόπος, ὁπου, ὁ, Longè aſpiciens, penacuitur.
Τηλέσκοπος, ὁπου, Longè viſus, antepenac.
Τίμων, Τίμωνος, ὁ, Timo, viri nomen, penac.
Τιμῶν, τιμῶντος, Honorans, circunfl.
Τίτις, Qui, interrogatiuè, penacuitur.
Τινίς, Aliqui, Quidam, infinitè, acuitur.
Τόμος, τόμου, ὁ, Charta, penacuitur.
Τομός, τομοῦ, ὁ, Inciſus, penacuitur.
Τέμπε, Triennio, antepenacuitur.
Τεταίς, Triennale, acuitur.
Τεταῖ, τεταῶντος, ὁ, Tertiò faciens, circunfl.
Τέταρτη, τῆ, Tertiorum, penacuitur.
Τρυφῶν, τρυφῶντος, ὁ, Delicatè viuens, circunfl.
Τρύφων, Τρύφωνος, ὁ, Trypho, viri nomen, acuitur.
Τρεῖς, οἱ ἁ αἱ, Hi & hæ tres, circunfl.
Τρεῖς, Ter, acuitur.
Τροχός, τροχοῦ, ὁ, Reuolutio, Rota, acuitur.
Τρόχος, δρόμου, ὁ, Curſus, penult. acuta.
Τρυγητός, οῦ, ὁ, Vindemiæ tempus, acuitur.
Τρυγητός, τρυγητοῦ, ὁ, Vindemia, antepenult. acuta.
Τῦρος, Τύρου, ὁ, Vrbs Phœniſſa, penult. circunfl.
Τυρός, τυροῦ, ὁ, Caſeus, acuitur. (nere.
Τύχων, ονος, ὁ ἐν τῷ Ἀφροδίτῃ θεός, Deus qui eſt circa Ve-
Τυχών, τυχόντος, ὁ, Qui contigit, acuitur.

Φ.

Φαρὶς φαριδ, ὁ, Clarus, Laterna, acuitur.
Φαῖος, φαίου, ὁ, Viri nomen, penacuitur.
φαῖρος, φαίρου, ἡ, Insula nomen, penacuitur.
Φᾶρος, φαίρεος, τὸ, Veſtis, penult. circunfl.
Φαῖδρος, φαίδρου, ὁ, Phædrus Platonis, penult. circunfl.
Φαιδρὸς, φαιδροῦ, ὁ, Clarus, Alacer, acuitur.
Φαιὰ, φαιᾶς, ἡ, Fuſca, acuitur.
Φαῖα, φαίας, ἡ, Vrbis nomen, penult. circunfl.
Φάμος, φάμου, ἡ, Fama, Dictio, penacuitur.
Φᾶσις, φάσιδος, ὁ, Phaſis fluuius, penult. circunfl.
Φιλητὴς, φιλητοῦ, ὁ, Amator, acuitur.
Φιλήτης, φιλήτου, ὁ, Fur, Deceptor, penacuitur,
Φίλων, φίλωνος, ὁ, Philo, penacuitur.
Φιλῶν, φιλοῦντος, ὁ, Amans, circunflectitur.
Φόρος, φόρου, ὁ, Tributum, penacuitur.
Φορὸς, φοροῦ, ὁ, Ventus proſper, acuitur.
Φυλακὴ, φυλακῆς, ἡ, Cuſtodia, acuitur.
Φυλάκη, άκης, ἡ, Vrbs Theſſaliæ, penacuitur.
Φῦλον, per vnum λ, Gens, penult. circunfl.
Φύλλον, per duo λ, Folium, penacuitur.
Φῶς, φωτὸς, τὸ, Lux, circunflectitur.
Φὼς, φωτὸς, ὁ, Vir, acuitur.

X.

Χάραξ, ακος, ὁ, Vallus in vineis, penacuitur.
Χαράξ, ακος, ὁ, Vallum in bello, penacuitur.
Χαείτων, χαείτωνος, ὁ, Nomẽ proprium, & genitiuus pluralis, circunflectitur.
Χαριτὼν, χαριτῶντος, ὁ, Gratificans, circunfl.
Χάειτι, pro χαείτωνι, Gratioſe, antepenacuitur.
Χαείτι, χαείτιτος, τὸ, Gratioſum, penacuitur.
Χάλκη, χάλκης, ἡ, Nomen inſulæ, penacuitur.
Χαλκὴ, χαλκῆς, ἡ, Ærea, circunflectitur.

Χαλκίδικη, κης, ἡ, Vrbis nomen, penacuitur.
Χαλκιδικὴ, κῆς, ἡ, Chalcidica, nomen gentile, acuitur.
Χίτων, χίτωνος, Vrbis nomen, penacuitur.
Χιτὼν, χιτῶνος, ὁ, Tunica, acuitur.
Χίλων, Χίλωνος, proprium, Chilo, penacuitur.
Χιλὼν, χιλωῦντος, ὁ, participium, circunflectitur.
Χεῖλος, χείλεος, τὸ, Labrum, penult. circunfl.
Χῖλος, per ι, Cibus, acuitur.
Χία, χίας, ἡ, Chia, gentile nomen, penacuitur.
Χιὰ, χιᾶς, ἡ, Serpentis domus, acuitur.
Χρία, abſque ι, Color, penacuitur.
Χριὰ, per ι, Color, acuitur.
Χία, τῆς χίας, Feſtum quoddam, penacuitur.
Χιὰ, τῆς χιᾶς, ἡ, Genus menſuræ, acuitur.
Χρέων, Fatale decretum, penacuitur.
Χρεὼν, Debitum, acuitur.
Χρηὸς, ὁ, Bonus, Vtilis, acuitur.
Χρῆσος, χρήσου, ὁ, Chreſtus, viri nomen, penacuitur.

Ψ.

Ψάλλω, præſens, gemino λ, Canto, penultima acuitur.
Ψαλῶ, futurum, vnico λ, Cantabo, circũflectitur.
Ψύχεος, ψύχεου, ἡ, Pſychrus fluuius, penacuitur.
Ψυχρὸς, ψυχροῦ, ὁ, Frigidus, acuitur.

Ω.

Ὦμος, ὤμου, ὁ, Humerus, penult. circunfl.
Ὠμὸς, ώμοῦ, ὁ, Crudus, Crudelis, acuitur.
Ὠχρος, ὠχρου, ὁ, Pallor, penult. circunfl.
Ὠχρὸς, ὠχροῦ, ὁ, Pallidus, acuitur.
Ὦ, ὁ, Aduerbium vocandi, circunflectitur.
Ὤ, Heu, acuitur.
Ὥρα, ὥρας, Pulchritudo, Hora, aſpiratur.
Ὠρὰ, ὠρᾶς, Cura, tenuatur.

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ Π Ε Ρ Ι

ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων.

AMMONII DE SIMILIBVS ET

differentibus vocabulis libellus.

¶ Ἄβαξ καὶ Ἀβάκιον διαφέρει. Ἄβαξ μὲν γὰρ, ἐφ' οὗ τὰ ψηφία τίθεται· Ἀβάκιον δὲ, ἐφ' οὗ γράφουσι.

¶ Δίζηλα καὶ Βίζηλα διαφέρουσιν. Ἄμφω ἐπ' ἀγαθοῦ λαμβανόμενα. Δίζηλα μὲν, καὶ τὰ ἐκ ῥιζῶν· καὶ διὰ τοῦ ἄ ψιλοῦ, καὶ μιᾷ βάσει· Βίζηλα δὲ, διὰ τοῦ ι μακροῦ, οὐκ ἐκ ῥιζῶν δὲ, ἀλλὰ βάσιμα ὄντα. ἢ ὅτι κοπὴ χρῆται τῷ βιζήλου πρὸ ὀλίγου πολλάκις τῶν ἐχόντων θεὸν τὸ Δίζηλος διαφορεῖ.

¶ Ἄγγελος καὶ Ἐξάγγελος καὶ Ἀνταγγελος διαφέρουσιν. Ἄγγελος μὲν γὰρ, πᾶς ὁ ἀγγέλλων ἢ ἔξωθεν· Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων· (ὁν Θουκυδίδης διάγγελον λέγει· ἦσαν γὰρ πάντες τοῦ Νικίου διάγγελοι) Ἀνταγγελος δὲ, ὁ τὰ ἐναντία διαγγέλλων, ἢ μὴ ὑφ' ἑτέρου.

¶ Ἄγκη καὶ Φέρνη διαφέρει. ἄγκην μὲν τὸ ἐμφυχα, φέρνην δὲ τὸ ἄψυχα.

Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' ἐὺ ἐργα γυναῖκες οἶνον.

¶ Ἀγνοῦς καὶ Συγγενεῖς καὶ Οἰκείους διαφέρουσιν. Ἀγνοῦς μὲν γὰρ, εἰς ἐπιδεᾶ τις ὢν τῆ ψυχῆ ἀποδύηται, συγχωρεῖ ὁ νόμος αἰσχυνόμενον τὴν ζωοὺν δίκαιον· Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ὰπ τοῦ αὐτοῦ γένους, οὓς καλοῦμεν δὲ ὑπὸ τῶν νόμων ὀλίγα τὰ ἀγνιστικὰ δίκαια· Οἰκείους δὲ, οἱ καὶ ὅπωσοῦν ὀλίγα μέχρι ὀλίγης τῆ οἰκίᾳ.

¶ Ἀχερῖτες καὶ Ἀχερῆσιες διαφέρει. θεσσαλικὰ ἡ ὡς μὲν, ὁ ὢν ἀρχῆ καπηλεῖ· θεσπαροξυτόνως δὲ, ὁ σκαιὸς ὡς Θουκ.

¶ Ἄχος καὶ Ἀχεῖος διαφέρει. Ἄχεος μὲν γὰρ ὄνομα ὁ αἰμός· Ἀχεῖος δὲ, ὁ λυπηρός.

¶ Ἀγνοεῖν καὶ Ἀμφαγνοεῖν διαφέρει. Ἀγνοεῖν μὲν γὰρ ὂν τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι· Ἀμφαγνοεῖν δὲ, τὸ ἔν τινι ὄντι διστάζειν.

¶ Ἀγρυπνίαν μὲν ὅτι τὸ σπουδῆς λέγουσι, Ἀθλοθετῆ δὲ ὅτι τὸ γυμνικόν.

¶ Ἀγεννὴς, ἐὰν μὲν παροξυνόμενον, ἔστιν ὁ οὐκ ἀγενῆς τυγχάνων. ἐὰν δὲ θεσπαροξυνόμενον χαίρουσιν αἰσχρολογίαν εἰς πάντα.

¶ Ἀγρεκὲς, ἐὰν μὲν παροξυτόνως σημαίνει τὸν ἀσυμπόητον τὸν οὐ ἀγρυπνοῦντα· ἐὰν δὲ θεσπεριστωμένως, σημαίνει τὸν οὐ ἀγρυπνοῦντα τηροῦντα.

¶ Ἀδίκης καὶ Ἀδικτὴς διαφέρει. Ἀδίκης μὲν γὰρ ὁ ἐξ ἕλους, ὁ ἄφρων. ἔξ δὲ ὁ ἀφόρητος, ὁ αἰμασθής.

¶ Ἄιλλα καὶ Θύελλα διαφέρει. Ἄιλλα μὲν, ἅπαξ συντραμμένον· Θύελλα δὲ, ἄελλα διυσπασμένη καὶ σμικρύνουσα.

¶ Ἄθλος καὶ Ἄθλον διαφέρει. ἀφοσιωτικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδέποτε δὲ τὸ ἔπαθλον.

Οὔπω μὲν γὰρ ἄεθλος ἐτέτατο ἀκκιπίλοισιν.

ὅτι δὲ πᾶν ἐπάθλων, — ἀεθλια πάντ' αἰτιόωντες.

¶ Ἀϊδὼς καὶ Ἀϊδικὴ διαφέρει. Ἀϊδὼς μὲν γὰρ ἡ πόλις ὄνομα· Ἀϊδικὴ δὲ, ἡ πόλις καὶ ἡ χώρα.

¶ Αἰτῶ καὶ Αἰτίσμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ὅτι τῷ ἅπαξ πλαβεῖν, καὶ μὰ ἐπιδοῦναι· τὸ δὲ Αἰτίσμαι, ὅτι τῷ χρόνῳ δεῖται εἰς ἀπόδοσιν. Μίνανδρος ἐν τῇ Ὑμνιδὶ διαστέλλει,

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶ, οὐδὲ λοπὰς δεῖ μοι τῶν τυμμάτων.

¶ Αἰδὼς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν Αἰδὼς ἐστὶ σύστασις ἣν ἕκαστοι, ὡς σεμνόμενος τις ἔχει· Αἰσχύνη δὲ ἐφ' οἷς ἕκαστος ἀμελετήτων αἰσχύνεται, ὡς μὴ δίκαιον τὸ θεσχέας· καὶ Αἰδεῖται μὲν τις τὸν πατέρα, Αἰσχύνεται δὲ ὃς μεθύσκεται. διαστέλλει δὲ Δείναρχος ὁ μισητὸς τὴν διαφορὰν ἐν τῷ θεσπεσίῳ νόμῳ παιδευτικῶν φησὶ γὰρ, Διαφορὰν τοίνυν νομίσαι Αἰδοῦς τε καὶ Αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν Αἰδὼς θεὸς ἦλθε, θεὸς δρεπτὸν, θεὸς ἐμπέσεσι, θεὸς ἔνδοξον· ὁ δὲ ὅτι παίδων αἰδεῖσθαι, θεὸς ἑκάστην τῶν εἰρημένων ὑποδοχῶν θεσσέρχεται, οὕτως διχαιοῦμεν. οὐ δεῖ τὸ ἡμέρα τινὰ, ἀλλὰ δεῖ τὸ σῴζεσθαι καὶ ἡμᾶς ταῖς εἰρημέναις ὑποδοχαῖς. ἢ σὶ Αἰσχύνη θεσπεσὸν μὲν θεὸς πάντα αὔξησεν, ἔστιν ὅτε δὲ τῶν νομιζομένων αἰσχρῶν.

¶ Αἶνος καὶ Παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ αἶνος, ἔστι λόγος μὴ αἰσχρὸς μυθικὸς ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν, θεὸς αἰνῶν τι νομίμως, ὡς φησι Λουκιος Ταρραῖος ἐν τῷ θεσπεσίῳ Παροιμιῶν φ, ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' Ἀ. χιλόχῳ.

Αἶνος τις ἀνθρώποισιν ὅλε, ὡς ἄρ' ἀλώπηξ πρὸς ἀετὸν

Ξυνωνίην ἔθετο. καὶ τὰ ἑξῆς. ἢ πάλιν ὅταν λέγῃ.

Ἐρέω πὸν ὑμῖν αἶνον ὦ Κηρυκίδη,

Ἀχευδὴς σκευπλη. ἐπ' ὀλιφέρει.

Γλῶσσος ἦεν θηείων ἀποκρίνεις

Μοῦσος ἀν' ἑξαπλοῦ.

Τῷ δὲ ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλέῃ σωλώπιν,

Πυκνὸν ἔχουσα νόον.

Καὶ Ἡσίοδος,

Ναῦ δ' αἶνον βασιλεῦ· ἐρίων νοέωμεν καὶ αὐτοί.

Ζεὺς δ' ἐρὴξ θεσσίσιν ἀπειλὰ πεπαλάσθιρον.

Ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Κλεον δὲ τὸν αἶνον, ὃν κότε Τρῶες

Δάφνῃν ἐλαίην εἶδόν οἱ παλαιοὶ Λυδοὶ

Αἰόρτην θέσθαι. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ἔστιν ὁ Αἶνος ἐκπλαυσθεὶς παροιμίαν μὲν διηγήσασθαι ἀπαρτίζουσα τὸ νομίμως, θεὸς παρεμθῆναι τι καὶ ὠφέλειαν αἰσχύνην. Παροιμία δὲ ἢ πρὸ λόγου ἀκαίρου ὅπου τὸ χαῖρον αἰσθανόμενον ἔχει εὐθύνεσθαι τῷ αἴνου. καὶ πλεῖστοι εὐθέχουσι μετάθεσιν. ᾗ, Μίνως βοῦς πὰρ' ἀ βοταίῃ. καὶ, Ἀκιὸς μετ' αὐθεσίας.

¶ Αἶθε καὶ Ὤφελον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ὄνειρ ἀπαρεμφάτων θεσπάσαν· τὸ δὲ Ὤφελον ἐμφαίνει θεσπεσίαν. ᾗ, ὤφελον ἐγὼ, ὤφελες σὺ, ὤφελεν ἀκεῖνος. διὸ τὸ Αἶθε ὄνειρ ὀλίγρημα, τὸ δὲ Ὤφελον, ῥῆμα.

¶ Αἰόλαι καὶ Ὕρκες διαφέρουσιν. Αἰόλαι μὲν γὰρ εἰσιν αἱ αὖθις θεσπλακησμοῦ πληγαί. καθὰ καὶ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ φησὶν, Ὕρκεσμαι μὲν ἐγὼ, θεσπεπλάκησαι δὲ τὸ σῶμα τυμοῖς.

¶ Λίπτολις καὶ Πεμπλὼ διαφέρει. Λίπτολις μὲν γὰρ, ὁ ὅπῃ πᾶν αἰγῶν πατρῳδίως νομιεῖ· Πεμπλὼ δὲ, ὁ ὅπῃ πᾶν θεσβάτων.

¶ Λάται καὶ Θῶτες διαφέρουσιν. Λάται μὲν γὰρ εἰσιν οἱ πατρῴδεις τόποι τῆς Σαλάσσης· Θῶτες δὲ, οἱ ἀμμώδεις.

¶ Λεῖπον δίεσις διαφέρει. Λείπον μὲν γὰρ, τὸ ἀκατηρίθμον. ἔλαττον δίεσις· Δόρυ δὲ, τὸ μεῖζον, ᾧ ὁκ χειρὸς ἐχώσπ. πᾶσα δὲ Ὁμήρῳ, καὶ τὸ δόρυ, καὶ θεσεῖναι.

¶ Ἀκμαία ἀχολίας διαφέρει. Ἀκμαία μὲν γὰρ ὄνειρ ἐνδιαίτημα καιροῦ ὀλιγοδιάτου· Ἀχολία δὲ, ἢ θέλει τι ἄλλο αἴσχροφθή.

¶ Ἀκαρὴς σὺν τῷ ε καὶ Ἀκαρῆ αὖθι τῷ ο διαφέρει. Ἀκαιῆ μὲν αὖθι τὸ ε σημαίνει τὸ βεχρ. ᾗ. Οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τὸς τυχὸς ὀδήσαμαι. Ἀκαρὲς δὲ σημαίνει τὸ πᾶσα ζεχρόν. Καπποτ ἀκαρὲς τῆ δίει.

¶ Ἀλκὴς καὶ Ἄλκης διαφέρει. Ἀλκὴς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, τὸ σωτήριον τῆ ψυχῆ. Ἄλκης δὲ θεσπαροξυτόνως, τὸ κατ' ἐπφώτησιν λεγόμενον.

¶ Ἀλοᾶν καὶ Ἀλοιᾶν διαφέρει. Ἀλοᾶν μὲν γὰρ δυσκίως, ὅπῃ τὰς ἄλως πατῶν καὶ τρίβων τὰς ἀχυας· Ἀλοιᾶν δὲ ψιλῶς, τὸ τυλεῖν. Λεωφῶν,

Ἢ μητρὸ ἠλοίησιν, ἢ πατρὸς γ' ἀέθλιον ἐπάπαξιν.

ἀφ' οὗ καὶ μητραλοίαν φασὶ καὶ πατραλοίαν.

¶ Ἀλλοίωσις Ἑτεροίωσις διαφέρει. Ἀλλοίωσις μὲν γὰρ οὐ μόνον μεταχαρακτηρισμὸς, ἀλλὰ καὶ τὰς θεσπιον ὑπαλλήλως οὖσης ἑτέρας· ἑτεροίωσις δὲ, ὅταν ἀφ' ἑτέρου χρώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ.

¶ Ἀλίπαστον καὶ Ἁλίσαρτον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλὶ πασσώμενον κρέας ἢ ἰχθὺν, ἔλεγον Ἀλίπαστον· Ἁλίσαρτον δὲ, τὸ ἁλὶ ἐσαρμόζον χρεῶν, ὡς παῦλ φιλοτιμῶν τῶν πιστῶν. ὅθεν καὶ ὁ βίος

ζεις ἡμιολίους καὶ δισχιδεσπούπους ἔχοντας τὸ σῶμα πτερωτόν, αἰλουροειδεῖς καλεῖ.

¶ Ἅλλες καὶ Ἕτερος διαφέρει. Ἕτερος μὲν, ὅταν δυοῖν· Ἄλλος δὲ, ὅταν πλειόνων.

¶ Ἁμαξόχια καὶ Ἁμαξοχία διαφέρει. Ἁμαξόχια μὲν γὰρ ὅτι ἡ ἐν ᾧ αὐτὸ συνέχομεν ἅμαξαν

Τῶν ἁμαξοχίων Μενέλαος ἁμαξόχιας ἀλεείνων.

Ἁμαξοχία δὲ, ὁ τύπος ἢ ἡ ἐκ τοῦ ἔχειν τὸ ἁμαξόχιον ἢ ὅπη φύγῃς.

οὐδέ κε πλὴν

Γίνετ' ὀδισσεῦσιν ἁμαξοχίη καὶ πάτος ἀνδρῶν. Ἐρατοσθένης κοινῶς.

¶ Ἀμυγδαλῆ καὶ Ἀμυγδαλῇ διαφέρουσιν. Ἀμυγδαλῆ μὲν γὰρ ὀξυτόνως, τὸ δένδρον δηλοῖ· Ἀμυγδαλῇ δὲ περιεσπώμενος, τὸν καρπὸν καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχοις φησὶ.

Δίδου μασᾶσθαι ἀξίας ἀμυγδάλας.

¶ Ἅμα καὶ Ὁμοῦ διαφέρει. Ἅμα μὲν γὰρ ἐστὶ χρονικὸν ὅπη σημαίνει τὸ Ὁμοῦ. Τὸ ἅμα ἐγένετο Ἀναξιφάσσῃ τῷ Σαμίῳ, ὅτε καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον πεμφθεὶς ὁμοῦ μὲν οὐκέπω οὐδὲ ἐν τῷ αὐτῷ πάνυ ἐγένετο Θησεύς, ἀλλ' ὁ μὲν Ἀθήνησιν, ὁ δὲ ἐν Σκύρῳ. καὶ Ὅμηρος διαστέλλει,

Ἔνθ' ἅμα οἰμωγή τε καὶ ὀλολυγὴ πέλεν ἀϊόντων,
Ὀλλυμένων καὶ ὀλλυμένων. αἰπὺ δὲ κῦμα τὸν αὐτὸν χρόνον.

καὶ,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμησεν ἅμ' ἠγαθέῃ Ἀθήνῃ ἕκαστα.

καὶ,

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵππων μαίετο ἔρεσσαν.

Ὁμοῦ δὲ τὸ Ὁμοῦ. Τὰ ὁμοῦ ἐπιτρέφομεν. καὶ πάλιν,

Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε ἰδὼν καὶ σήματα φωτῶν.

αἰπὺ δέ, ὃν τρόπον εἴρηται πάνυ. καὶ,

Τὼ δὲ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων
Εἰς ἑνὶ δίφρῳ ἐόντε· ἐμοὶ δ' ἔχεν ὠκέας ἵππους.

Ἰδοὺ ὅτι δὲ ὁ πάντως τὸ Ὁμοῦ καὶ ὅπη χρονικοῦ πάντως ὑπερῥήματος, ὡς φησιν Ἀσκληπιάδης·

Εἰ δὲ ὁμοῦ πόλεμος τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.
εἰ μὴ ἅρα πως ἔπεσι, καὶ ἑως ἦ Ὁμοῦ, ἐν ᾧ αὐτῷ πάνυ ἦσαν Τρῶες ὅ, τε λοιμὸς καὶ ὁ πόλεμος δαμάζει τοὺς Ἀχαιούς.

¶ Ἀμφότεροι καὶ Ἑκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφότεροι μὲν γὰρ ἐροῦμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ καὶ τὸ αὐτὸ σχεδιάζωσιν, Ἀμφότεροι πλὴν δυεῖν μίαν οὖσαν φέρουσιν· Ἑκάτεροι δὲ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ σχεδιάῃ· οὗ Ἑκάτερος αὐτῶν δυεῖν φέρων. ἢ ποτὲ ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν.

¶ Ἀμειώδαι καὶ Ἀμοιβὴν διαφέρει. Ἀμειώδαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ κολάζειν τοὺς θεσσαλικῶς παρανομοῦντας· Ἀμοιβὴ δὲ, τὸ βοηθεῖν.

¶ Ἀμιλλᾶται ὁ πλημμελῶν, Διαμιλλᾶται δὲ ὁ ἀντεγχαίων.

¶ Ἄμπης καὶ Ἄμπας διαφέρει. Ἄμπης μὲν γὰρ σχεδιαπροξυτόνως, σημαίνει καὶ τὸ ἀκρωτήριον, τοῦτ' ἔστι τὸν καιρὸν ὀξυτόνως δὲ, ὁ καιρὸς τὸ ἀκρωτήριον, ὡς παρὰ τὸ πρυμνὸς, τὸ πρυμνᾶν.

¶ Ἄμαθος καὶ Ψάμαθος διαφέρει. Ἄμαθος μὲν γὰρ, ἡ ἐν πολλῷ κόνις· Ψάμαθος δὲ, ἡ ἐν θαλάσσῃ παραλία ἄμμος.

¶ Ἀναπαύεται καὶ Καταπαύεται διαφέρει. Ἀνάκειται μὲν γὰρ ὁ αἰδοῖος ἐπὶ τοῦ ἐν οἰκίᾳ τῇδε κεῖσθαι ἀκούομένου. Καπάκειται δὲ ὁ ἀνωχούμενος.

¶ Ἀνδραγάθημα καὶ Ἀνδρία διαφέρει. Ἀνδραγάθημα μὲν γὰρ ὅτι, ἐὰν ἐν πολέμῳ ψυχικῷ ἀριστεύσῃ τις μαρτυρεῖσθαι· Ἀνδρία δὲ, ἁπλῶς ἐπαινουμένη.

¶ Ἀνοχὴ καὶ Ἐπικαιρία διαφέρει. Ἀνοχὴ μὲν γὰρ ὅτι ἡ ἐν πολέμῳ διὰ τινα χρείαν ἀναζωλὴ καὶ σωτήριον κοινὴ, τῶν ὁπλίτων ἀλλήλοις· Ἐπικαιρία δὲ, ὅταν οἱ ἵπποι πέμπωσι τοὺς αἰτουμένους ἀνοχάς, ἢ ἀποδῶσι, ἢ εἰρήνην.

¶ Ἀναμπὼξ καὶ Ὑπόμπωξ διαφέρει. Ἀναμπὼξ μὲν γὰρ ὅτιν, ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μετωπεῖον ἢ παραλόφωνον· Ὑπόμπωξ δὲ, ὅταν ὑφ' ἵππου εἰς τὸν σφυρὸν.

¶ Ἀναβάλλεσθαι καὶ Ὑποτίθεσθαι διαφέρει. Ἀναβάλλεσθαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ σφετέρας καὶ παρεῖναι τὸν ὁπλιτεύσιμον καιρὸν πρὸς σφᾶς· Ὑποτίθεσθαι δὲ, τὸ ὁπλομαχεῖν τὸν ὁπλιτεύσιμον καιρὸν πρὸς σφᾶς.

¶ Διακωχὴ καὶ Ἀνοκωχὴ διαφέρει. Διακωχὴ μὲν γὰρ ὅτιν ἡ ὅπη πρὸς αἰῶνα χώρησις· ἡ δὲ διὰ τοῦ ο Ἀνοκωχὴ, αἰοχὴ μακρὰ πολέμου. Διακωχὴ καὶ Ἀκωχὴ, διάλειψίς τις καὶ αὐτὴ.

¶ Ἀπάλαμνος καὶ Ἀνάλαμπος διαφέρει. Ἀπάλαμνος μὲν γὰρ ὅτιν ὁ αὐτεπίσφραγος τῷ καθήκοντι· Ἀνάλαμπος δὲ, ὁ μὴ αὐτοῦ.

¶ Ἀπερίμε
καὶ ὃς ἐκα
διαφέρει.

¶ Ἀπαδάτης
Ἐπιδάτης

¶ Ἀπαντᾶν
Ἐκ τοῦ θέω

¶ Ἀπαχθῆν
πε, ἀπαχθ

¶ Ἀπιφοί κ
διαφῶν

¶ Ἀπαγκά
ὅπη ἐμπ

¶ Ἀπαρχο
λέγεται.

¶ Ἀπῆρ κ
Στέλλε

¶ Ἄπεια δ
Ἄφρων

¶ Ἄξονες
εἰδὲ κ
ἐγγὺς
ρον π

¶ Ἀξιόχ
δεῖται

¶ Ἀξίωμ
δεκαμ

¶ Ἀπερ
ὁπότ
ἢ, ἐπ

¶ Ἀπε
ὅπη
ζως

¶ Ἀπ
χρ
πλ

¶ Ἀπ
ἐπ
ἀπ
ζω
ἀπ

¶ Ἀπ
ἀπ
ἀπ

¶ Ἀπόδυτος μὲν ἀψύχου λέγεται, Ἀπόκαπτος δὲ ἐμψύχου καὶ ἀγρμῶν.

¶ Ἀρχὴ καὶ Κεφαλὴ διαφέρει. Ἀρχὴ μὲν γὰρ, τὸ πρῶτον ἐπ' ὠφελείᾳ θεωρούμενον· Κεφαλὴ δὲ, τὸ βίᾳ πρὸς ἀρχὴν ὑπαγόμενος ὅτι δουλεία. καὶ ὁ καὶ τῆς θείων κρατῆν αἰεὶ οὐκ ἀρχὴν λέγεται.

¶ Ἁρπαγὴ δὲ Ἁρπάγη παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς, ὡς φησι Τρύφων ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ Ἀττικῆς συνηθείας· ἐαὶ μὲν ὀξυτόνως φερόμενον κόμιδα, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐν τῇ σωμασκία, πλὴν αἰφνίδιον καὶ μὴ βίαι ἀφαίρεσιν δηλοῦσα· ἐαὶ δὲ βαρυτόνως ἁρπάζειν. ὡς ἀνάφλυσι, ἐν ᾗ ἐκ τῆς φρεάτων ὑδρεύονται καθ' ὁδοῦ ἐξαίρεσιν. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ αἰσχρῶς ἐσκωμμένῳ,

Ποτηρίον, τρεῖς πίζας, ἁρπάζειν, δεῦτερον καθ' ὁδόν.

Καὶ ἐν Ἡνιόχῳ·

Τὸν παῖδα δὴ οὐ δίδωμι, ἀλλ' ἁρπάζειν
Λίτῃ καθασκευάζομαι.

¶ Λέσα καὶ Ἔσα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ κατ' ἐπισασμὸν λεγόμενος συνδέσμος, ἀπερματικός ἐστιν, ὅτι ἀπροσωπίτης λέγεται, Λέσα πίλος ἔξεστι φορεῖσθαι; ὁ δὲ κατ' συστελῶν, συλλογιστικός· εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστὶ· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστί· φῶς ἄρα ἐστί. εἰ δὲ συμφέρον πιεῖν, πιπτέον ἡμῖν ἀέρα ἐστί.

¶ Ἅρπα καὶ Ἁρπὰς διαφέρει. Ἅρπα μὲν τὸν ἐστὶ χρυσοῦν ὀπτήρημα, τὸ δὲ Ἁρπὰς, ὅτι τὸ ἁπερισπωμένου ἔρχου τιλείως. ὥστε ἁμαρτάνει Σαπφὼ, λέγουσα,

Ἁρπὰς μὲν ἁ χρυσοπέδιλος αὖ.

ὡς εἰπὲ χρυσοῦν ὀπτήρημα. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς Ἁρπὰς σημαίνει αὐτῆς τῆς ὥρας. τὸ δὲ Ἅρπ παρὰ πασι, καὶ ὅτι ἐπὶ θαρραλέου.

¶ Λεσχὴ καὶ Λεσχεῖον διαφέρει. Λεσχὴ μὲν γὰρ θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα, καὶ οὐδετέρως τὸ Λεσχεῖον· ἀρσενικῶς δὲ ὁ Λεσχὴς τὸ ζῷον.

¶ Ἄρτις καὶ Ἀρτεοὶ διαφέρουσιν. Ἄρτις μὲν γὰρ λέγεται οἱ γεωργοὶ

Ὡς ἂν λύκοι ἅρπασαν ἐπέχεαν.

Ἀρτεοὶ δὲ, οἱ ἐπιτήδειοι τῇ γλυκεῖᾳ.

Ἀστεμφῆ μοι ἔχουσι εἶπεν πηγεσιμάλλῳ,
Ὅστ' εἶσι μάγα πῶϋ διέχειν ἀρήγματα.

¶ Ἄρρωστος καὶ Ἀρώστων διαφέρει. Ἄρρωστος μὲν γὰρ, ὁ νοσῶν· Ἀρώστων δὲ ὅτι, ὁ ἀδυνατῶν ὀπτᾶσθαι τὰς ἀγρίξεις, ὡς Ἀντιφάνης φησίν.

¶ Ἀρρωστῶν τὸ Νοσῶν διαφέρει. Ἀρρωστῶ μὲν γὰρ ὁ καχεκτῶν τῷ σώματι. Νοσῶ δὲ ὁ κλινήρης.

¶ Ἀρροδεῖν καὶ Ὀρροδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ο, σημαίνει τὸ ἀλαζονεύεσθαι. οὕτως γὰρ ἐξηγοῦνται τὴν λέξιν· Ὄρρος λέγεται ὁ μὲν τοὺς γλουτοὺς πάντας, ὃν τινες ἴσως λέγουσι· ὅθεν καὶ τὴν ὀρτίγιον ὀρτυγοπύγιον καλοῦσι, οὐχ ὡς τινες ἀγνοοῦντες, ὀρροπύγιον· ἐτύμως δὲ εἴρηται, ὄρρος ὢν τῆς πυγῆς, καὶ οἱονεὶ ὀρεπύγιον. οἱ δὲ ἀλαζόνα μόνον μὲν τινος, αἰσχρῶς δὲ εἰώθασι τὰ αἰδοῖα, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ὑποστέλλει εἰώθασι τὴν οὐρὰν, ὅταν ἀλαζονεύηται. ἀλόγως οὖν ὁ τῶν Ἀρροδαλουδωνῶν ὀρροδεῖν εἴρηται ὅτι τὸ ἀλαζονεύεσθαι. καὶ Εὐριπίδης τὴν Περσέα λέγοντα οἰσαγεῖ,

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων
Οὐπώποθ' ὕβρεις, ὡστὸς ὀρροδῶν πατεῖν.

καὶ τὸ μὲν Ὀρροδεῖν τοιοῦτον. τὸ δὲ Ἀρροδεῖν, οἷον ἐστὶν, σίρπειν, τοῦτ' ἔστι, μὴ ἀλαζονεύεσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν, καὶ πεδαρρητέον.

¶ Ἀσφόδιλος καὶ Ἀσφοδιλὸς διαφέρει. Ἀσφόδιλος μὲν γὰρ, τὸ φυτὸν· ὀξυτόνως δὲ ὁ τόπος.

- κατ' ἀσφοδιλὸν λειμῶνα.

¶ Ἀστῖες καὶ Ἀστικὸς διαφέρει. Ἀστῖος μὲν γὰρ, ὁ πεδανὸς καὶ χαλεπὸς, ἢ καθόλου ὀπιδέξιος ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ· Ἀστικὸς δὲ, ὁ ἐν ἄστει διατρίβων.

¶ Ἄορτον καὶ Ἀστὴς διαφέρει. Ἄορτον μὲν γὰρ ἐστὶν τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέων μεμορφωμένον ζῴδιον, οἷ Ῥοδίοι, Ἄρκτος· Ἀστὴρ δὲ, ὁ εἷς.

¶ Ἀπήχως καὶ Ἀπηχῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ παροξύτονον σημαίνει τὸ χωλὸς τέχνης, καὶ ἀμαθῶς· τὸ δὲ περισπώμενον πάθημα αὐτὸ ἓν ἁπλῶς, καὶ ἀδήλως, καὶ καταπαῖξ, καὶ καθόλου, αὐτοκρυς, ἠφανισμένως.

¶ Ἀπημῶται καὶ Ἀπημάζεται διαφέρει. Ἀπημῶται μὲν γὰρ τὸ ὑπὸ πᾶν ὁμῶν ὁλοσχερῶς ἀπημία· Ἀπημάζεται δὲ ὁ ὑδελχόμενος ἔν τινι φαίνεται.

¶ Ἄβρα ψιλούμενον καὶ δασυνόμενον διαφέρει. ψιλούμενον μὲν γὰρ σημαίνει τὸ πρὸ δεκαπενθμένου δι', τὸ ἄπνα.

¶ Ἁπλῆς καὶ Ἁπλοῦς διαφέρει. Ἁπλῆς μὲν γὰρ ὅτι τὸ μόνῳ πεπλεσμένον· Ἁπλοῦς δὲ, τὸ ἀδυνάτην πλειόνων, οἱ οὖν ἀναλάσοντες ζῶντα, ἀκυρολογοῦσιν.

¶ Αὐχμὸν καὶ Δέρη διαφέρει. Αὐχμὸν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὄπιθεν τῆς πραχήλου· Δέρη δὲ τὸ ἐμπροσθεν, καθ' ὃ ὅθεν ἡ φάρυγξ.

¶ Αὖδις καὶ Αὖθι χωρὶς τοῦ σ διαφέρει. τὸ μὲν Αὖδις ἐστὶ τὸ πάλιν; ἢ μετὰ ταῦτα· τὸ δὲ Αὖθι, αὐτόθι. καὶ πῶς οὖν Καλλίμαχός φησι,

Αὖθι πάλ' ἐκδύσειμι. αἰτῆ τῆς μετὰ ταῦτα.

¶ Αὖθις διὰ μὲν τοῦ θ, σημαίνει τὸ πάλιν· διὰ δὲ τοῦ τ, τὸ ὕστερον.

¶ Ἄχρι χωρὶς τοῦ σ, χρονικὸν ὀπτήρημα· Ἄχρις δὲ μετὰ τοῦ σ, αἰτῆ τῆς ἀκριβῶς ἀπικοῦσθαι.

B

Βασιλὶς, Κοίσανος, καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλὶς μὲν γὰρ ὅτι ὁ παῤῥησίαν ἔχων ἀπὸ ἡβούλου πόλεως ἀρχικὸν θεραπευόμενον· Κοίσανος δὲ, ὁ θεὸς καιρὸν τοῦ τῶν βασιλέως ἔργου ὀπτικῶν, οἷος ὢν θεὸς τῆς μιᾶσιδος ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὡς ὄφελ κοισανέων ἀνέπι φρασίν.

Ἡγεμὼν δὲ ὅτι ὁ παῤῥησίας φρασικῆς ἡγούμενος, ὡς ὁ πεισιτάς φησιν,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμησεν ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἑταίροις.

¶ Βάρβαρον καὶ Βαρβαρικὸν διαφέρει. Βάρβαρον μὲν γὰρ ὅτιν ἔτομα τὸ οὐχ ἑλληνικόν· Βαρβαρικὸν δὲ, τὸ περὶ βαρβάρων.

¶ Βάσσαρος καὶ Βάσσαρον διαφέρει. Βάσσαρος μὲν γὰρ, ὁ Βασσάρου ἄξιος ἀνδρώπου· Βάσσαρον δὲ, ὄρυγμά τι Διδύμοιν, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον. ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταδικαζομένους ἔβαλλον εἰς τὸν Κεάδα.

¶ Βασιλεῖα καὶ Βασίλεια διαφέρει. θεσσαλικωτέρως μὲν ἡ βασίλεως ἀρχή· θεσπαροξύτονος δὲ, ἡ βασιλέως χώρα.

¶ Βάεμι μὲν ὅτιν Αἰγύπτιον πλοῖον. λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλήτου.

¶ Βάσανος, ἡ τε δεκμασία, καὶ ἡ τῆς πανῶν.

¶ Βασκαίνειν οὐ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ συκοφαντεῖν. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Ἂν τι δύσκολον συμβῇ, τότε βασκαίνουσιν.

¶ Βιβλίδιον καὶ Οὐτιδιον διαφέρει. Βιβλίδιον μὲν γὰρ ὅτιν τὸ ὀκβολῆς πετρώδιον, καὶ ὁκ τῆς ἑκατόν· Οὐτιδιον δὲ, τὸ ὁκ χειρὸς πετρώδιον.

¶ Βιοῦν καὶ Ζῆν διαφέρει. Βιοῦν μὲν γὰρ, ὅπὶ ἀνθρώπων μόνων λέγεται· Ζῆν δὲ, ὅπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων, ἤδη δέ ποτε καὶ ὅπὶ φυτῶν.

¶ Βίος Ζωῆς διαφέρει. Βίος μὲν ὅπὶ τῶν λογικῶν τάττεται ζώων, παρίστι ἀνθρώπων μόνων· Ζωὴ δὲ, ὅπὶ ἀνθρώπων καὶ ὅπὶ τῶν ἀλόγων ζώων. ὥσπερ ὅτιν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὠνόμασε τοὺς, Βίος ὅτιν λογικὴ ζωή. ὁ οὖν ὅπὶ τῶν θείων βίος τάττων ἀκυρολογεῖ.

¶ Βιῶναι μὲν ὅτιν τὸ ζῆν, Βιοτεύειν δὲ, τὸ περίζειν τὰ τοῦ τὸν βίον. Βιοῦν μὲν ἐπὶ μόνων ἀνθρώπων, Ζῆν δὲ καὶ τὸ ἄλογον ζῶων.

¶ Βλέπειν καὶ Θεᾶσθαι διαφέρουσιν. Βλέπειν μὲν γὰρ κυρίως, τὸ ὁρᾶν τὰ ὀπτικῶν· Θεᾶσθαι δὲ τὸ ὁρᾶν τὰ τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷ τὰ λίνα, τὰ γκρόπτα, γραφάς.

¶ Βλίφαρα καὶ Βλεφαρίδες διαφέρουσιν. Βλίφαρα μὲν γὰρ ὅτιν αὐτὰ τὰ ὀπτικὰ μόρια δίρματα· Βλεφαρίδες δὲ, αἱ τρίχες αἱ ὁπὶ τῶν βλεφάρων.

¶ Βόος καὶ Βόεος διαφέρει. Βόος μὲν γὰρ πῖς ὅτιν ὁπὶ ζῶντος· Βόεος δὲ, ὁ τῶν νεκρῶν.

¶ Βούλει καὶ Βούλῃ διαφέρει. τὸ Βούλει μὲν γὰρ οἰκιστικόν ἐστιν, οἷ Βούλει φαλάσαι μοι· τὸ Βούλῃ δὲ, δίσεκπικῶς, οἷ Βούλῃ πρᾶγμά τι ἐπιτελέσαι.

¶ Βοηθεῖ μὲν ὁ σωσών, Ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ὀξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων· Συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν. Τὸ πρῶτον χεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτῳ χρησομένων· Ἀρωγὸς δὲ ὁ πιστοῦμενος ὑπὲρ τῶν ἀπολωλότος.

¶ Βουκολεῖν καὶ Ἐξαπατᾶι διαφέρει. Βουκολεῖν μὲν ὅτι τὸ ὁπτικολεῖν ἀεὶ θεραπεύειν· Ἐξαπατᾶν δὲ, τὸ θεῖον φάσμα σωαρπάζειν.

¶ Βουλεύσασθαι καὶ Βουλεῦσαι διαφέρει. Βουλεύσασθαι μὲν γὰρ ὅτι ζωτὸν τῇ σκέψασθαι· Βουλεῦσαι δὲ, τὸ ἀθυμηθῆναί τι, ἢ συ-

πάξαι καλόν. ᾗ βουλεύσαι φέρει ἡ ἱεροσυλίαν.

¶ Βούλεσθαι μὲν, ὅτι μόνοι λευκοὶ τὸ λογικόν· τὸ δὲ Θέλειν, ἐξ ὅτου αἰόλου ζώου.

¶ Βλύειν δὲ Βρύειν διαφέρει. Βρύειν μὲν γὰρ, ὅτι τὰ αἰ θύει, Βλύειν δὲ ὅτι τὰ αἰσθάλλει.

¶ Βρύκειν δὲ Βρίχειν διαφέρει. Βρύκειν μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ, ὅταν ἐδῶσι· Βρύχειν δὲ διὰ τοῦ χ· ὅτι λύοντες τὸ βρυχᾶσθαι.

¶ Βωμὸς, Ἑστία, Ἐσχάρα καὶ Μίτηρ διαφέρουσι. καθὰ καὶ Ἀμμώνιος ὁ Λαμπρεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν. φησὶ γὰρ, Βωμοὶ μὲν γὰρ, οἱ ταῖς θυσίαις ἐχόντες Ἐσχάρα δὲ, ἡ ἐν τοῖς τῶν βιωτικῶν χωρίοις, ὅτι τῆς ἁπλῆς πολυτελείας. τὸ δὲ Μίτηρον, ἡ θεὸς παρὰ μυστηρίῳ Ἑστία, ἔνθα καὶ μυστικὰ τῆς Δήμητρος. ᾗ δὲ Ὁμήρῳ ἡ Ἐσχάρα, ἡ αὐτὴ καὶ Ἑστία καλεῖται. ὁ δὲ Βωμὸς καὶ τὸν βάσιν σημαίνει.

Χρύσεια δ' ἔρρα πόδες ἐνδ' μάκτων ὅτι βωμῶν.

αὐτὰ τὰ ὅτι βάσιν. καὶ ἡ Ἑστία σημαίνει τὴν οἴκοις.

Ἑστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος.

καὶ Ἀντίπος, ὁ ἄοικος παρ' Ἡσιόδῳ.

καὶ ἡ σημαινούσης θεὸς Ἑστία ὅτιν.

Ἦν δὲ Δήμητραν, καὶ Ἥριον χρυσοπέδιλον.

Ἴδιος δὲ Νεαίθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πέμπτῳ περὶ τῆς πόλιν, βωμοὺς ἰδίως φησὶν, ἐχάρας δὲ ἱεροὺς. ᾗ δὲ Εὐριπίδη ἡ Ἐχάρα αὐτὴ τὸ βωμῷ κεῖται ἐν Πλειάδαι.

Μῆλος φάγεται δαιμόνων ἐπ' ἐχάρας.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ.

Γ

Γαμάλιος καὶ Ἐπιθαλάμιος διαφέρει. Ἐπιθαλάμιος μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὅτι τῇ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης χαφὶν πέμπει· ὁ δὲ Γαμήλιος οὐ θεμιώτεται χρότω. ἐπεὶ ποτὲ δὲ καὶ τῇ τὰς θυρεὰς ἐν γάμῳ διδεμένης.

¶ Γεγηθέναι ἐρεῦμαι τὸ ὥσπερ μεγαλυμένοι· Γεγωνέται δὲ, τὸ ἄψυχον φωνῆεν.

¶ Γενέθλια καὶ Γενέσια διαφέρει. ὅτι μὲν γὰρ Γενέθλια ἑκάστην ὅτι τῇ ζώντων, καὶ ὅτ' ἡ ἑκάστης ἡμέρα ἐγένετο, αὖτη καλεῖται Γενέθλιος ἡμέρα. Γενέσια δὲ ὅτι τῇ τεθνηκότων, ὅτ' ἡ ἑκάστης ἡμέρα πεπλήρωκε ὁ ὠὺ λέγων ὅτι τῇ ζώντων Γενέσια, ἀκυρολογεῖ.

¶ Γέρων καὶ Πρεσβύτης διαφέρει. Πρόβουλος φησὶν ἐν τῇ ὀπτικῇ τῇ διδύμου συμμίκτων, λέγων οὕτως, ὁκ τῇ Ἀείστους ἀλλ' αἰθρώπου ἡβρίσεως καὶ αὐξήσεως ἄχει γήρως· Βρίφος μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἡβητικὸν ἀλ' ὁ ὅλως Παιδίον δὲ, τὸ τριφόμενον ὑπὸ τιθηνοῦ· Παιδάριον δὲ, τὸ ὕδη ἀφειπαπῶ, καὶ τῆς λέξεως αἰτηχόμενος· Παιδίσκος δὲ, ὁ ὡ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ· Παῖς δὲ ὁ δὴ τῇ ἐγκυκλίου μαθήμης διωλάμενος ἦται· τὼν δὲ ἐχομένων τούτης ἡλικίαν, οἱ μὲν Παίλικα, οἱ δὲ Βούπαιδα, οἱ δὲ Αἰπάπαιδα, οἱ δὲ Μελισσήφιλοι καλοῦσιν· ὁ δὲ μὲν Θεόπαις, Ἔφηβος. ὁ δὲ Κυρίλλιος τοὺς Ἐφήβους Τελεκάπους καλοῦσι· ὁ δὲ Κρήτης Ἀπεδρόμους, δηλ τὸ μηδέπω τῇ κοπὸν δρόμων μετέχειν· ὁ δὲ μετὰ τοῦτο, Μειρακίσκον, ἔπειτα Μείρακα, ἔπειτα Νεανίσκος, ἔπειτα Νεανίαν, ἔπειτα Ἀνὴρ μέσος, ἔπειτα Προβεβηκὼς, (ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσι) εἶτα Γέρων, ἔπειτα Πρεσβύτης, εἶτα Ἐσχατογήρως.

¶ Γελοῖος καὶ Εὐτράπελος διαφέρει. Γελοῖον μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὅτι δηλωτικὸν τῇ ἀκρατῇ χολῆς πρὸς ὕβρισιν· Εὐτράπελος δὲ, τὸ μετὰ σωφροσύνης χαρίεντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ καθ' ὁ τὸ τρέπεσθαι τὸν λόγον.

¶ Γέλοιος δὲ Γελοῖος διαφέρει. Γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαστος· Γελοῖος δὲ, ὁ γελωτοποιός.

¶ Γῆμαι τῷ Γήμασθαι διαφέρει. ὅτι Γαμεῖ μὲν ὁ αἰὲν· Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὅμηρος τῶν διαφορᾶν πεπρῆκται αὐτῇ, ὅτι τῷ Γήμασθαι εἶπεν,

Γημαμένη ᾧ πρὶν· ὁ δὲ πατὴρ ἀνεκαείξας.

Γῆμαι δὲ Ἀνακρέων διαφέρει παρὰ ὅτι θηλύτερα,

Καὶ θαλάμοις ἐν ᾧ κεῖνος οὐκ ἐγήμαμ, ἀλλ' ἐγήματο.

δὲ Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ.

Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή.

¶ Γῆρας μὲν ὅτι ἡ πλουσιωτέρα ἡλικία· Γέρασος δὲ, ἡ ἐπ' αὐτῷ πέρασι. μάπτι οὕτω ταύτη καὶ γηρᾶν τῷ γεγέσκειν διαφέρει.

¶ Γράμμα Στοιχεῖα διαφέρει. Στοιχεῖον μὲν γὰρ ὅτι αὐτὴ ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· οὗ τὸ γράμμα σημεῖον ἡ τύπος. γράμα. ὡς ἐν τῷ, περὶ χρόνου μὲν γὰρ ὅτι τὸ Δ. ὁρισγύλου δὲ τὸ Ο, τύπος. τὸ δὲ στοιχεῖον τὸ ὁλόκληρον, οἷ Α, Β, καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα καὶ χρεπτὰ γράμματα. καὶ τὰ γράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ γαμματα. Καλλίμαχος περὶ φησὶ,

Γεγράμματα δ' ἴσα εἴλαπεσι δόπι κύρβα.

τοῦτ' ἔστι τὰ γράμματα. καὶ πάλιν,

-Πλάτωνος ἔν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμ' αἰαλιξάμενος.

καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλαχοῦ εὑρίσκομεν γαμματα ποιοῦντα. ᾗ δὲ οὐκέτι πάσασι, ἀλλὰ τὰ ἧττον πολλῶν ἐμπίπτοντα γράμματα.

¶ Γυμνασιῶται καὶ Γυμνάδαι διαφέρει. Γυμνασιῶται μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὑφ' ἑτέρου Γυμνάδαι δὲ, τὸ ὑφ' ἑαυτῶν.

¶ Γυμνασία μὲν λέγεται ἡ τῶν γυμνασμάτων ἄσκησις· Ἄσκησις δὲ, ἡ τῶν λεγόντων καὶ σκιμποκῶν.

Δ

Δαμάλης καὶ Δάμαλις διαφέρει. Δαμάλης μὲν γὰρ, ὁ ἄρρην μόσχος· Δάμαλις δὲ, ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων.

¶ Δαὶ συμπλεκτικὸς ἐρωτηματικῶς ἐκπεπαιδεύκασι.

Τίς δαὶ ὔμλεσι καὶ·

Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων τρώων.

ὁ δὲ συμπλεκτικὸς δὲ, συνεκπαιδεύως.

¶ Διασώτης δὲ Κύνεος διαφέρει· Διασώτης μὲν γὰρ, ὁ τῶν ἀργυροπετῶν, καὶ κύνεος· Κύνεος δὲ, ὁ πατὴρ ὑσῦ, καὶ αὐτὸς τις ἑαυτῶ.

¶ Δίος δὲ Φόβος διαφέρει. Δίος μὲν γὰρ ὅτι πολυχρόνιος καὶ δύπονος· Φόβος δὲ, ὁ παραπλὴξ πίσπος. διόσφ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πεντάρτῃ, Ἡμέας ἔχε φόβος τε καὶ δίος.

¶ Δήμος δὲ Δημόσιος διαφέρει. Δήμιος μὲν γὰρ ὅτι ὁ αἰαρῶν τοὺς καταδίκους· Δημόσιος δὲ, ὁ βασανίζων.

¶ Δήμητρ καὶ Δάματρ διαφέρει· ᾗ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων. Δήμητρ μὲν γὰρ, φησὶν, ὅτι τῆς διεῦ· Δάματρ δὲ, ὅτι δαιμασμοῦ.

¶ Δῆμος καὶ Δημὸς διαφέρει. Δῆμος μὲν βαρυτόνως, τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· Δημὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ λίπος.

¶ Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει. Δίσκος μὲν γὰρ ὅτι λίθος πυρημένος, ὡς φησι Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ ἐλλιωσμοῦ· Σόλος δὲ, τὸ χαλκοῦν ὁλοσφύρελον. Ὅμηρος,

- σόλον αὖ πυρόεντα. καὶ ἐν ἄλλοις, - λαβὲ δίσκον.

ἔστ' ὅπφέρει, Βόμβυσιν ἢ λίθος. ᾗ Πίνδαρος,

Λιδίους πτ' αἰὰ δίσκους.

¶ Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γὰρ ὅτιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτὴς· Διαιτητὴς δὲ, ὁ κῦ συμφωνίαι αἱρεθεὶς, συμβιβάσαι χαίρειν. Μένανδρος ἐν πέμπτῳ.

Εἶπε δικαστὴς, ὦ διαιτητὴς θεοῦ.

¶ Διίφθαρται καὶ Διάφθορε διαφέρουσι. Διίφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, Διάφθορε δὲ ἑτέρου. Λεπτεφανὴς κόραις.

Διίφθορας τὸν ὄρκον ἡμῶν.

Μένανδρος Ἀδελφοῖς,

Εἰ δὲ ἐστὶ τὼν κόρων διάφθορας.

Ὅμηρος, - φρένας ἠλεὶ διίφθορας, διεφθαρμὰς παῖ σαυτῶ φρένας.

¶ Διαβόπης καὶ Ἐπιβόπης διαφέρει. Διαβόπης μὲν γὰρ ὅτιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγκωμιάζων· Ἐπιβόπης δὲ, ὁ μαχόμενόν ἐχων φάμιλω. Ἀνακρέων ἐν δευτέρῳ,

Καί μ' ὅπλοβόπτην κῦ πώποτ' ὄπλισαν καλοῦσιν.

τοῦτον δὲ ἔτοι τῇ ποικίλῃ ὅπλισαν καλοῦσιν.

¶ Διαβόπης Πελεβόπου διαφέρει. Διαβόπης μὲν γὰρ ὅτιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλλητος· Πελεβόπης δὲ, ὁ ὅτι κακία. καὶ Πελεβόπην πᾶσιν αἰδοῖοις αὐτὸν ᾗ δεδίδωσιν ὁ ἀκρατὴς· καὶ τὸ δὲ τὸ λεγόμενον,

Ἤθεον ἑαυτῶ πορνιδίῳ θεσπεσθλίῳ

Ἑαυτὸν οὕτω ᾗ δεδίδωκεν.

¶ Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρει· Διπλοῦν μὲν γὰρ ὅτι κῦ μέτρου· Διπλάσιον δὲ, κῦ ἀριθμοῦ. ὡς διπλάσιον καὶ τριπλάσιον. οἷ διπλάσια χρήματα ἔχει. ὅτι δὲ τῇ διπλουμένων τὸ διπλοῦν. ὡς ᾗ ὅτι τὰ πενταπλάσια ἡμᾶς, διπλοῦν τὸ ἡμᾶς.

ἐπὶ διπλάσιον.

¶ Διχότομος ᾗ Διχοτόμος διαφέρει. Διχότομος μὲν ὁ, ὁ εἰς δύο διαιρεμένος· Διχοτόμος δέ, ὁ εἰς δύο διαιρῶν.

¶ Διήγησις καὶ Διήγημα διαφέρει. Διήγησις μὲν γὰρ καὶ πᾶσα ὅση ἢ ὁπωσοῦν μέχρι τοῦ πλείονι ἔχουσα· Διήγημα δέ, καὶ πᾶν τὸ βραχύτερον.

¶ Διδάξω καὶ Διδάξομαι διαφέρει. Διδάξω μὲν γὰρ, δι' ἑαυτοῦ· Διδάξομαι δέ, δι' ἑτέρου. ὡς Οἰκοδομήσω μὲν δι' ἑαυτοῦ Οἰκοδομήσομαι δέ, δι' ἑτέρου.

¶ Διφθέρα ᾗ Μιλωτὴ διαφέρει. Διφθέρα μὲν γὰρ, αἰγὸς· Μιλωτὴ δέ, προβάτου.

¶ Διορθοῦν καὶ Ἐπιδιορθοῦν διαφέρει. Διορθοῦν μὲν γὰρ, καὶ ὅτι δεόντως, καὶ ὅτι ὀθελίσκων, ᾗ ὅτι λόγων· Ἐπιδιορθοῦν δέ, ὅτι μόνων λόγων.

¶ Διαπαλτεύεσθαι καὶ Ἀναπαλτεύεσθαι διαφέρει. Διαπαλτεύεσθαι μὲν γὰρ, λέγεται ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς πόλεως· Ἀναπαλτεύεσθαι δέ, τῶν ἐκ ἐπείρου αὖθις πεζῇ ἐπὶ πᾶσι φιλοπολεμούντων θεῶν ἀλλήλοις, ἀναπαλτεύεσθαι ἔφη.

¶ Διδάσκαλος καὶ Ἐπιστάτης διαφέρει. Διδάσκαλος μὲν γὰρ ὅτι λόγων· Ἐπιστάτης δὲ ἔργων.

¶ Διαλέγεται μὲν ὁ διδοὺς λόγον ᾗ λαμβάνων· Λαλεῖ δέ, ὁ μὴ ἀπὸ σοφοῦ λογισμοῦ· Λέγει δὲ ᾗ ὁ κατ' ἐπιξιόν θεάματα· Φάσκει δὲ ὁ βεβαιολογῶν.

¶ Δίκη, ἢ πρᾶξις, ᾗ ἡ πραγματεία, καὶ τὸ δίκαιον.

¶ Δοάσασθαι τῷ Δειάσασθαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Δειάσασθαι, σημαίνει τὸ ἁπλῶς· τὸ δὲ Δοιάσασθαι, αἰτιατικῇ τῇ εἰδέσαι.

¶ Δοῦλοι καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Δοῦλοι μὲν γὰρ εἰσι καὶ οἱ πρὸς ὠνοῦ, καὶ πάντες οἱ ὑποπεπτωκότες ὑπὸ βασιλέα· Οἰκέται δὲ, ἀσπαστοί.

¶ Δοξαῖος ᾗ Κλέος διαφέρει. Δοξαῖος μὲν ὅτι ὁ πρὸς τῶν πολλῶν ἔπαινος· Κλέος δέ, ὁ πρὸς τῶν ἀκουόντων.

¶ Δωίαμος ᾗ Ἰχὼς διαφέρει, ὡς φησι Πλάτων ὁ Πρωταγόρας. ἐγὼ μὲν οὖν ὅτι, δωιαμόν τι ᾗ ἰχῶ. ἢ μὴν γὰρ δωίαμος ᾗ ἀπὸ ὀδυνηρᾶς γίνεται ᾗ μανίας ᾗ θυμοῦ· ἢ δὲ Ἰχὼς, ἀπὸ φυσικῆς καὶ ὑγρᾶς τῆς σωμάτων.

¶ Δυσπιθὴς καὶ Ἀπειθὴς διαφέρει. Δυσπιθὴς μὲν γὰρ ὅτι ὃς δυσχερῶς φθέγγεται τὸν πρὸς λόγον· Ἀπειθὴς δέ, ὃς ἀπηρνήσατο, ᾗ ἐχούσης τὸ ὅτι πείθεσθαι.

¶ Δῶμα ᾗ Δωμάτιον διαφέρει. Δῶμα μὲν γὰρ, καθάπερ τὸ οἰκοδόμημα· τὸ Δωμάτιον δέ, θάλαμος.

¶ Δωρεὰ καὶ Δόσις διαφέρει. Δωρεὰ μὲν γὰρ, ὅτι συνορᾶται ἢ σφικῶν, ἢ πρὸς ὅσου τινὰ λέγεται· Δόσις δέ, ὅτι ἁπλῶς.

E.

Ἐγχρίειν καὶ Ἀναλείφειν διαφέρει. Ἐγχρίειν μὲν γὰρ, ὅτι συνορᾶται ἢ σφικῶν, ἢ πρὸς ὅσου τινὰ λέγεται· Ἀναλείφειν δέ, ὅτι ἁπλῶς.

¶ Ἐγγυᾶν καὶ Ἐγγυᾶσθαι διαφέρει. Ἐγγυᾶν μὲν γὰρ ὁ διδοὺς· Ἐγγυᾶσθαι δὲ ὁ λαμβάνων.

¶ Ἐδίδαξε ᾗ Ἐδιδάξατο διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ ὁ καθηγητής· Ἐδιδάξατο δὲ ὁ παρ' αὐτοῦ σοφισάμενος.

Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός,
Ἐδιδαξάμην ὧδε τὴν Διὸς ὠμέλει.

¶ Εἰκὼν καὶ Προτομὴ διαφέρει. Εἰκὼν μὲν γὰρ ὅλη ἐπ' ἀνθρώπου· Προτομὴ δὲ, λίθου τινὸς, ᾗ ἐπιπέδου, καὶ πρὸς τῶν ὤμων.

¶ Ἐκκλησία καὶ Καπήκλησις διαφέρει. Ἐκκλησίαν μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν συνέδρου τῆς κατὰ τὴν πόλιν· Καπήκλησιν δέ, ὁπόταν ᾗ ὑπὸ τῶν ἀρχόντων συνκαλοῦνται, θεὸς ὁπόσκεψιν μείζονα τῶν θεαμάτων.

¶ Ἐκεῖ καὶ Ἐκεῖσε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἐκεῖ δηλοῖ τὸ ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Ἐκεῖσε, εἰς τόπον. οὕτως ἐροῦμεν, Ἐκεῖ κατέλαβον αὐτὸν, ᾗ Ἐκεῖσε πορεύσομαι.

¶ Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι διαφέρουσιν. Ἐκπολεμῶσαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν· Ἐκπολεμῆσαι δὲ, τὸ πολιορκῆσαι.

¶ Ἔκγονος ᾗ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἔκγονος μὲν γὰρ ὅτι ὁ υἱός· φησὶ γὰρ Ὅμηρος,

-- εἰ ἐπὶ γα

Κείνου ἔκγονος ἐσσί, σέθεν μ' ἐλεεινοτέρωπε.

καὶ δι' ὅλης τῆς ποιήσεως πατρικῶς. Ἀπόγονος δὲ ὁ πρόῤῥωθεν, ἢ ὅπως ἄλλως. καθεχώντας δὲ ἴσως ὅτι οἱ ἀστεῖοι τῷ ἀπογόνῳ αὐτὸ χρῶνται.

¶ Ἐκμαυσία Μαγνησίας ἔστι φησὶ διαφέρειν δηλοῖ Μένανδρος ἐν τῷ Καλυμιδοῦσι, λέγων, Ἀναγκαῖόν ἐστιν ἢ τὰ μὲν ὑπὸ δημοσίων τὰς μαγνησίας, τὰ δὲ ὑποδημοσίων ἐκμαυσίας.

¶ Ἔλκος Φαγέδαινα διαφέρει. Ἕλκος μὲν γὰρ ὅτι χρόνιον πάθος, μόνον οὐ σηπεδόνος γενόμενον, ἔστι δ' ὅπου καὶ ἐξ αὐτόματου. ἔφηται δὲ φαγέδαινα τὸ διεκτικὸν τῶν ὀρκάνων. Φαγέδαινα δέ ἐστιν ἡ ὑπὸ σηπεδόνος πληγή.

¶ Ἐλίσσειν καὶ Ἑλίσσειν διαφέρει. Ἐλίσσειν μὲν γὰρ ὅτι ὁ μαγειρικός, φασὶ δὲ τοὺς ἁλιεῖς. πράσπεζα δέ ἐστι μαγειρικὴ. Ὅμηρος,

- καὶ εἰν ἁλὸς ἶσον ἔχευαν.

Ἑλίσσειν δέ, ὁ θερμαίνειν φασὶ τὰ ἑδέσματα.

¶ Ἐμβαδὲς καὶ Ἔμβαται διαφέρει. Ἐμβαδὲς μὲν γὰρ, τὰ κρόκινα ὑποδήματα· Ἔμβαται δὲ, τὰ τραχηλά.

¶ Ἐμεῖν καὶ Ἐμεῖσθαι διαφέρει. Ἐμεῖν μὲν γὰρ ὅτι ἁπλῶς ἀφιέναι, ὡς Ὅμηρος,

- ἐμεῖν δὲ σαόφρονα μῦθον.

τὸ δὲ Ἐμεῖσθαι σωφρονεῖν. τῷ ἐμεῖν παραδύς. καὶ,

Μὴ ἔπι παῖς σοὶ δοιὼ ὀδόντε κλαΐ' Ἀχιλλεῦ.

αἰτιατικῇ τοῦ παῖς σοῦ.

¶ Ἐμπειρία Πείρας διαφέρει. Πῶς μὲν γὰρ ἐφ' ἑνὸς ἢ δύο γνῶσις ἐστὶ δυναμένη λυθῆναι· Ἐμπειρία δέ, ἡ ὅτι πολλῶν καταληψις βεβαία. πάλιν δέ τινες Ἐμπειρίας διαφέρειν φασὶ τὴν μὲν ἐκ τοῦ πολλάκις γενέσθαι· ἡ δὲ καθόλου ἐκ τοῦ ἐπιστῆναι.

¶ Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει. Ἔνδον μὲν γὰρ, τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει· Ἔσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. Ἔνδον μὲν γὰρ ὅτι ὁ παῖς, Ἔσω δὲ εἰσέρχομαι. ἀμφοτέρως οὖν ὁ λέγων, Ἔνδον εἰσέρχομαι, ἢ Ἔσω ὅτι ὁ παῖς. Σοφοκλῆς μὲν οὖν διαφορᾶν συγχεῖ φησὶ γὰρ ὁ Τραχινίαις.

Γυναῖκες αἵτε ἔσω τέγης, αἵτε ἐκτὸς.

δέον εἰπεῖν, γυναῖκες αἵτε ἔνδον. καὶ Εὐριπίδης ὁ Ἡρακλείδῃ,

Καί τὸν γέροντα, πλὴν τ' ἔσω χαλᾶσα δόμων.

αἰτιατικῇ τοῦ ἔνδον. Εὔβουλος ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς ὁ Καλαθηφόρος,

Ὅπως δὲ ταυτὶ θ' ὅπως γέρων ἔσω.

δέον εἰπεῖν, ἔνδον.

¶ Ἐνδυσθῆναι καὶ Ἐνδῦναι καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνδυσθῆναι μὲν γὰρ, πλὴν ὁ τόπῳ σημαίνει δηλοῖ· Ἐνδῦναι δέ, καὶ πλὴν ὁ τόπῳ καὶ πλὴν εἰς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε. τὸ μὲν Ἐνδῦναι, & Ἐνθάδε, καὶ πλὴν ὁ τόπῳ & πλὴν εἰς τόπον, & αἰτιατικοῦ ὀπτρέμματος τῷ Τόπ. ὅπη μὲν οὖν τῷ Ἐνδυσθῆναι,

Ἐνδυσθῆναι τοῦ ἵππου κύτος ἀσφύκτου.

ὅπη δὲ τῷ Ἐνδῦναι, Σοφοκλῆς ὁ Ἠλέκτρᾳ,

Ἐνδῦναι πέμψαι ἔνθα μάκτρ' ἁλίου
Φέγγος καθορᾷ.

ἔχει γὰρ καὶ πλὴν εἰς τόπον σημαίνειν, καὶ πλὴν ὁ τόπῳ ὁμοίως καὶ ὅτι τῷ Ἐνθάδε, φησὶν ὁ Καλυψώ,

Ἐνθάδε αὖθι μείνον σὺν ἐμοὶ, πόσι δῶμα φυλάσσοις.

καὶ Ἕκτωρ φησὶ,

- σὺ δέ τ' ἐνθάδε ζῶπε ἕδοιτα.

ζῶπε γὰρ πλὴν ὁ τόπῳ σημαίνει δηλοῖ. τὰ δὲ εἰς τόπον οὕτως,

- τῆς δ' αὖτε λύτο γοῦνα καὶ φίλον ἦτορ.

Τοῦ δ' αὖτε λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.

ὅπη τῷ Ἔνθα ὁ τόπῳ.

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖτο φρῆτις, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.

εἰς τόπον,

Ἔνθα κατεπλήσθη, καί τις θεὸς ἠγερέθυνε.

αἰτιατικῇ τοῦ ὀπτρέμματος τῷ τόπ.

Ἔνθ' αὖ Τυδείδην Διομήδεα Παλλὰς Ἀθήνη.

¶ Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. Ἐνθύμημα μὲν γὰρ ὅτι πεποιημένος λόγου χῆμα· τὸ δὲ Ἐνθύμιον ἐπίθετον ὅτι τῶν θεσπεσίων παρ' Ἀττικοῖς. ὁ γοῦν Ἀπαφῶν ἐν τοῖς φοινικικοῖς φησι, Τέθνηκεν ἐμὸν ἐνθύμιον ἡμῖν ὠδύμορος ἡμέρα τις.

¶ Ἐνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. Ἔνδοξος μὲν γὰρ ὅτι ὁ ὀπίσημος· Ἐπίδοξος δέ, ὁ προσδοκώμενος, καὶ ἐλπιζόμενος.

¶ Ἕνεκα καὶ Χάριν διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ἕνεκα, φιλῶ τινὰ αἰτίαν δηλοῖ. ᾗ, Ἕνεκα Ἀλιξάνδρου. καὶ, ἕνεκα Ἑλένης ἐστράτευσε Μενέλαος. ὁ δὲ Χάριν, μὴ τῆς αἰτίας δηλοῖ καὶ τινὰ χάριν. Χάριν Μενελάου Ἀχαιοὶ ἐστράτευσε. ζητεῖ, Μενελάφ χαριζόμενος.

¶ Ἐπεσθαι καὶ Ἑπεσθαι διαφέρει. Ἑπεσθαι μὲν γὰρ ἄφνω μὰ ὀπίσσω Ἑπεσθαι δὲ, ἀπὸ μακρᾶ διαλογιζόμενος.

¶ Ἑξόσον καὶ Ἑξότου διαφέρει. Ἑξόσον μὲν γὰρ, χρόνου· Ἑξότου δὲ, τὴ ἐξ οὗ πρᾶγος.

¶ Ἑξαίψνης καὶ Ἐξαπίνης διαφέρει. καὶ βαρυτόνως σεσημείωται. Ἑξαίψνης γὰρ Τρύφων ἐν λυτῆρι σὺν Ἀθηνᾶς σεσωμένας. Ἑξαίψνης, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ μέσου, καὶ ἀστραπηδὸν τῆς ἐξόδου ἐκ τῆ Ἀνεψιοὶ, ὡς ἀμέσως. καὶ ἐξαίψνης ἐξυπνίσθην. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Ἀνεψιοὶ, τῆ ἀδελφῶν παῖδες, καθὰ καὶ ἡμεῖς ὀνομάζομεν· Ἐξαίψνης δὲ, οἱ τῆ ἀπὸ αἰψνίδιον παῖδες.

¶ Ἐσπέτω Εἰκότων διαφέρει. τὰ μὲν γὰρ, πίστως ἐχόμενα· τὰ δὲ ἐμφερῆ, Ἐοικότα.

¶ Ἐπικλίνειν καὶ Θρίνειν διαφέρουσι. Ἐπικλίνειν μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὅλον τῆ κλίνη· Θρίνειν δὲ, τὸ ἐν ᾧ ἦ. οὕτω Τρύφων. Ἀσκληπιὰς δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῆ περὶ πικρᾶς ζώσπαλιν. φησὶ γὰρ, Θρίνειν δὲ ἐστὶν φύλλῃ τῆς συμφορᾶς οἰκεῖον ὄγκωμα ἔχουσα· ὁλόρριζον ἔχειν συμφορᾶς οἰκεῖον ὄγκωμα ἔχουσα· ὁλόρριζον ἔχειν φύλλῃ τῆς

¶ Εὔμορφος Εὐειδὴς διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γάρ, ὁ τὴν μορφὴν οὗ ἴσχων, ᾗ ἀνθρώπους· (καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πᾶσι χαριζόμενον, Μορφίζειν λέγομεν) Εὐειδὴς δέ, ὁ τὸ εἶδος καλῶς ἴσχων, ᾗ παντὸς τοῦ σώματος.

¶ Εὐδύς, Εὐθύ, καὶ Εὐθύς, διαφέρουσιν. Εὐδὺς μὲν γάρ, ὁ κανών· Εὐδὺ δέ, τὸ γυμνάσιον, αὐτῇ κατ' ἀντίφρασιν τῷ γυμνασίου· ἢ Εὐδὺ τὸ καιόμενον. τὸ δὲ Εὐθύς, αἴτιόν τι τῶν χρονικῶν ὑπερβάσεων. ὁ αὐτὸς ἀναγέγραπται ἁμαρτάνειν. καθὰ Μένανδρος ἐν Δισκόλῳ,

Τί φῂς ἰδὼν ἐν δείπνῳ παῖς σ' ἐλθὼν θεραπ',
Δοῦλος ἐὰν ἄθυς, ὡς ἔοικ';

Τινὲς μέντοι τὸ ἀρχαῖον φασὶ, καὶ τὸ Εὐδὺς αἴτιόν τι χρονικὸν κεῖσθαι· φασὶ γοῦν χρῆσθαι λέξει, Τινὲς δὲ τὸ μὲν δὺ λέγειν, ὅτι πάντες ἄνδρες· ᾗ ἐπὶ μὲν ἡ ἡλικιῶν ὁμώνυμα, ἢ ἀνδρῶν ὠδὲς, ἀνδρῶν βακτηρία· ἐπὶ δὲ ἄρρην, ἀνδρὸς ὁ κανών· ἐπὶ δὲ οὐδέτερον, ἀνδρὸ τὸ ξύλον. οἱ δὲ ἀρχαῖοι αἴτιον τὸ Εὐθὺ ἐπάγεσθαι, τὸ ἰσοδυνατοῦν τῷ πάντως· ἀνθ' οὗ τὸ νῦν χρῶνται οὐ λέγοντες, ἀλλ' Εὐθέως, ᾗ,

Γυμνὸς αὐτὸ δὴ, ἀνθ' ὧν ἔστιν ἐλθὼν θέρος. καὶ,
Ὡς πᾶν' εἶδεν, ἀνθ' ὧν ἔω, κάτω.

¶ Εὐφραίνεσθαι καὶ Ἡδέσθαι διαφέρει. Πλάτων Πρωταγόρᾳ. Εὐφραίνεσθαι μὲν γὰρ ὅτι, μεταλαμβάνοντα ἡδονῆς μετὰ λογισμοῦ αὐτὸν τὸν διανοίᾳ· Ἡδέσθαι δέ, ἐναίσιμα. ἢ ἄλλο τι τοῦ τέλους αὐτοῦ τῷ σώματι.

¶ Εὐθὺς ἢ Εὐθὺ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺ, χρονικόν ὅτι, ὑπέρβασιν· τὸ δὲ Εὐθὺ, τὸ ἐξ ἀναπίας δηλοῖ.

¶ Εὐφροσύνα καὶ Χάρες διαφέρει. Εὐφροσύνα μὲν γὰρ ὅτιν, ἡ μεγάλη χάρις· Χάρες δέ, ἡ ἐλαφρὰ ὠδή. οἷον, χρῶμαι ἢ κιθάρᾳ χαρίζεται, διάγειτό δ' οὕ.

¶ Εὐθὺς ἢ Ὀρθὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺ αἰτιατικὴ τῆς ἐσχάτης· τὸ Ὀρθὸν, τῆς πλαγίας.

¶ Εὖ τε Καλῶς διαφέρει. Εὖ μὲν, τὸ ὀρθῶς σημαίνει· Καλῶς δέ, τὸ χρήσιμον σωματικῶς. τὸ οὖν Εὖ καὶ Καλῶς σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρησίμως.

¶ Ἐχθρὸς Πολεμίου ἢ Δυσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γάρ ὅτιν, ὁ φύσει φίλος· Πολέμιος δέ, ὁ μὲν ὅπλων χωρὶς πόλεως· Δυσμενὴς δὲ ὁ χρόνιον θυμὸν πρὸς φίλου τὸ μῖσος διατηρῶν, ἢ δυσδιάλακτος ὤν.

Ζ.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ὅτιν αὐτὸ τὸ πάθος, ἤγουν τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον· Ζῆλος δὲ μίμησις καλοῦ· οἷον, ζηλοῖ τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς. Ζηλεῖ δέ τι χαίτας χαίτων, Ἡσίοδος, ὅτι καλοῦ. Ζηλοτυπεῖ δὲ ἡ δίπτα πρὸς.

¶ Ζηλοῦσι τὸ Ἐρίζουσι διαφέρει. Ζηλοῦσι μὲν γάρ ὅτι τὸ σὺν ὀρθῇ μιμήσει μιμεῖσθαι· Ἐρίζειν δέ, τὸ μετὰ μάχης φιλονεικεῖν.

¶ Ζῆλος Φθόνου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ὅτιν ἡ δι' ὀρθῆς μίσει μίμησις χαρακτήρων· διὸ καὶ τοὺς καλοὺς Φθόνος δέ, βασκανία τις ἐπὶ ἄλλοις μὲν φθονοῦντων ἀγαθῶν, ἡμῖν δὲ οὔ.

¶ Ζῆλος μὲν ὅτι λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, οἷα ἢ ἑαυτῷ τι ὀφθῆναι φέρουσα.

¶ Ζηλωτέα ἄδη. ὁ μὲν γὰρ ὅτι Μακεδονικός, καθὰ καὶ φησὶ Ζηνόδοτος ὁ Ζηλωτὴς ὁ τῆς Ἰλιάδος ὅτι πάδη. διώρυξ, καθὸ ζηλωτὸς ἄνθρωπος λέγεται· εἶδος Θησεὺς Ἡσιόδειος. τέρας δέ, ὁ φόβητρον ὤμοις.

¶ Ζυγὸς. ἀφυπνικῶς μὲν, ὅτι ἐπὶ βοῶν· Σκληρὸς δέ, ὅτι ἐπὶ ταμιεῖα.

¶ Ζώνη ἢ Ζώνιον διαφέρει. Ζώνη μὲν γάρ ὅτιν, ἡ τῆς αἰδοῦς· Ζώνιον δέ, ἡ τῆς γυναικός.

Η.

Ἠρδε καὶ Λύτο διαφέρει. Ἤρδε μὲν λιπαίνων, ἀπὸ ὕπνου· Λύτο δὲ, ἀπὸ κλίνης.

¶ Ἦθος μὲν ὅτιν ἀρχὴ ὅπου πάθημα πρώτου· Τρόπος δέ, ὅπου πάσης ἀρχῆς ἐπὶ πᾶσι καὶ αἰσχροῖς.

¶ Ἤλπισαν ἢ Ἐπέλπισαν διαφέρει. Ἤλπισαν μὲν γὰρ, αὐτοῖς ἴσας ἐλπίδας ἔχοντες θεοῖς ἴσοις· Ἐπέλπισαν δὲ ὑπὲρ ὑπὲρ, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον.

¶ Ἡμίεκτον Ἡοῦς διαφέρει. Ἡμίεκτον μὲν γάρ ὅτι τὸ καθέκαστα μόνον ἀσύμπαν, ἰδὼ Ἡσίοδος Νυκτὸς ἐμφαλοεῖ.

Νυκτὸς δ' αὖτ' αἰθὴρ τε καὶ ἡμέρη ἐκγεγάασιν.

Ἡοῦς δέ τὸ συμπαμφόρτον, ὃν πάλιν Ἡσίοδος Θείας ὑπεπᾴδει,

Θείᾳ δ' ἠελίου τε μέγαν, λαμπρόν τε σελήνην,
Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ὑπερτέλλουσι φαείνῃ,
Γείνατο. ὅτι δὲ τῆς σωματοειδοῦς,
Ἀλλ' ὅπως τῶν χρυσοθρόνου πρόσωπον Ἠοῦς.

Ἧς καὶ Ἧδε, καὶ Ἥ, διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἧδε, παροχεμένου δηλοῖ χρόνου· τὸ δὲ Ἧς, τὸν μέλοντα. Ὅμηρος,

Δηΐφοβ' ἦ μάλα δὴ πολὺ φίλτατός ἐσσι.

ὅτι δὲ τῆς Ἧς, Μένανδρος ἐν Θυδοκλεῖ,

Τὰ μὲν οὖν μηδὲ χρὴ πεπηλίγε,
Ἀν' ἕλκε σὴν ἧς ἄμαξαν, ὡς τὸν ἵκτινον
Βοηδρομοῦντες ὠδὶ λιχνῶς ἕξεις ἀεί. καὶ καθόλου πάντων οὕτω λέγεται ὅτι τῶν μελλόντων, ᾗ χρὴ τὸν ἡμετέραν σωτηρίαν. εἶσιν, ἰὼ νεῖς, ἰὼ λαλεῖς, ὅπως λαλεῖς, ἰὼ ἧς ἀγαθός. ὁ χρῶν λέγων θεὸς ἕλια, Ἧς πᾶν πλοῦτος, ἀγαθὸν ἢ δίφρος ἐκεῖ, δίον φαίνει Ἥδε. τὸ δὲ Ἤ αἴτιόν τι ἴφι, ὥς φησι Ὅμηρος,

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ἰφθίμοισιν ἔθηκε Κρονίων. διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῇδε, ἐπὶ μὲν ὅτι ἀφ' ἑνὸς θεσπίσου μόνου ἴσασιν· τὸ δὲ ἴφι, ὅτι πολλῶν, ὡς ἴφθιμος.

¶ Ἡσυχία ἐπὶ μὲν σωτὴν σημαίνει, ὅτι δὲ τῶν Ἐπιτάκτων, ὅπου φαμὲν, ὡς πολλῇ διέχει ἡσυχίᾳ.

Θ.

Θάλαμαί, ὡς ἀγαθὰς, ᾗ Θάγεμαι, ὡς μεγάλας, διαφέρουσιν οἱ Τρῴων ἀφ' ἑστίας, ὡς δυτέρᾳ Περὶ Ἀθηνᾶς θεσμοθέτας. ἐὰν μὲν γὰρ ἐξυπτιάσωμεν, δηλοῖ τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν· ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τοὺς καταδύσεις μύστας.

¶ Θαυμάζω, ἡμῖν μὲν σωτὴν πάθημα σημαίνει τὸ καταγώσκω ᾗ κατηγορῶ. οἷον, Θαυμάζω τῷ ἕκτορι ἐχόντων τὸν γάμον. ἀπαιτῶ δέ, τὸ ἐπιτρέπω. οἷον, Θαυμάζω ἑαυτὸν οὕτω φρονεῖν.

¶ Θεομαχία ᾗ Θεομαχία διαφέρει. Θεομαχία μὲν γάρ ὅτιν τὸ θεοῖς διὰ μάχης· Θεομαχία, τῷ αὐτῷ τῷ διὰ θεοῖς ἀλλήλοις μάχη.

¶ Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γάρ ὅτιν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος· Θεατὴς δέ, ὁ ἀγῶνα ᾗ θέατρον.

Πέπρωται θεατής, ἢ χαίειν μαστιγίᾳ; καὶ Αἰσχύλος,
Βοᾶς ἑαυτῷ δι' ἀγγέλου θεωρὸς ὤν.

Κομψεύονται οὖν οἱ λέγοντες, Θεωρῆσαί με δεῖ τὸν ἀγῶνα· δεῖν εἰπεῖν, Θεάσασθαι. διχῶς μὲν οὖν πεπεμφέναι Λεσβιακὸν ἐπὶ τοὺς Καρχήδονι θεοὺς ἀφ' ἑστίας Ἀθηναῖος ῥητῶρα, ᾗ πολλῶν ἀφ' ἑστίας πεπεμφότα. ᾗ ἐπὶ τὸ θεάσασθαι, ὡς ἂν θεοκλυτοῦντα, ἀφ' ἑστίας τῶν δὲ θεωρεῖν (φησὶν, ἐπ' ἄλλο ἢ ἐπὶ τὸ θεοὺς ὁρᾶν· διὸ καὶ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πομπαῖς, σὺν θυσίαις ᾗ ἀναθέσεσι, πάντας ὡεσμαίους θεωροὺς ᾗ τὸ τοῖς Δελφαίοις διδόμενον θεωρικόν, ὑχὶ τοὺς θεάς, (ὡς Καρκίνος ὑπέλαβεν) ἀλλὰ δεῖ τὸ ἐπὶ τοὺς ἱερατεῖς εἰς τοὺς θεοὺς ἀναθέσεις καὶ ὅτι θεῶν καὶ ἀφράσθαι.

¶ Θεσπέσιος καὶ Οἰκεῖος διαφέρουσι. Θεσπέσιος μὲν γὰρ, οἱ ὑποπτεύομενοι φίλοι ἐφ' ὧν θεσπίσασθαι οἱ θεοὶ κελεύσεις· Οἰκεῖος δὲ, διαφανῆ.

¶ Θέσθαι καὶ Ὑπὸ θέσθαι διαφέρει. Θέσθαι μὲν γάρ ὅτι τὸ λαβεῖν ὑποθέσθαι Ὑπὸ θέσθαι δέ, τὸ δοῦναι ὑποθέσθαι.

¶ Θέλειν ἢ Βούλεσθαι ἐπὶ λέγεται τοῦ ἀκουσίου τι ᾗ ἀκουσίως ἐρέσσειν ἐκεῖ.

¶ Θιγέζειν, τὸ μὲν διαφθείρειν ἢ τὴν ὥραν ὥραν (ὡς τὸ Χειμάζειν) ᾗ τὸ τοὺς δημοσιευκοὺς καρποὺς συλλέξαι.

¶ Θηβαῖος ἢ Θηβαγενὴς διαφέρουσιν· καθὼς Δίδυμος ὁ ὑπομνήματα γράψας τοῦ ποιητοῦ τοῦ παιᾶνος Πινδάρου φησὶν, Καὶ τὸν τείχισμα λέγει τοῦτον Θηβαγενὴς πίμπλησι τὸν χρόνον εἰς Ἰσμηνοῦ θεοῦτον· εἰς δὲ τοῦ διαφέρει Θηβαγενῶν θεοὺς Θηβαίους, Ἔφορος ὁ τῆς δυτέρας φησί. τύπτει μὲν οὖν σωτηρίαν εἰς τοὺς Βοιωτίους. τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὑμόρους θεσπεσιωτάτους ἰδίᾳ Θηβαίους θεσπεσιάζοντο πολλοῖς ἔτεσιν. ὕστερον δὲ οἱ σύμμαχοι ἦσαν πολλαχοῦ, ὡς ἱστορεῖ δὲ τοὺς ὑπὸ τὸν

Καθαρδια χώσαι, καὶ πλὼ ἀπημαίπου τῆς Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγληῖς, ἐπὶ Θεσσαλῶν τοῖς ἄλλοις Βοιωτῆς δηλῶν Θηβαίων.

¶ Θὼς, Λάτεις. Ἀμφίπλες. Κτήμος δηλοῦσι. Θὼς μὲν γὰρ, ὁ ὄπτ μισθῷ δουλεύων.

--θῶτές τι δμωὸς π. Λάτεις δὲ, ὁ κῦ πλημμυκὰν θέλασαν ἀλοὺς, καὶ ὄπτ δουλείαν θεσπεχθεῖς. Ἀμφίπλες ὁ, μετὰ ὄτιμα ἀρῆτος καὶ ἀλείας δούλης. Κτήμος ὁ, οὐ μόνον ὁ δοῦλος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποπεπλωκὼς ἐν βίῳ θεος.

¶ Θεσσὸς καὶ Θαῤῥος δηλοῦσι. Θεσσὸς μὲν γὰρ ὄπτ ἡ ἄλογος ὁρμὴ· Θαῤῥος ὁ, ἄλογος ὁρμή.

¶ Θύεα & Θυσαία δηλοῦσι. Θύεα μὲν γὰρ ὄπτ, ἡ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρος ἐν Φασματοποιῷ, Θύεα ἔλεγε Θυραία δὲ τὸ μᾶλλον πρὸς ἐκπλπὴν θύρας μέγθος.

¶ Θύεσθαι τὸ Σφαπιάσθαι δηλοῦσι. Θύεσθαι μὲν γὰρ ὄπτ, ὄπτ ἰματίῳ ἢ ποδὶ καὶ τὸ μαστιοῦσθαι ὄπτ ὑμᾶς δηλοῦ σπλαίχνων Θύεσθαι φασὶ. Σφάπιάσθαι ὁ, τὸ δι' ἰωτικοῦ αἵματος φονεύσασθαι. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἄλόγου, τὸ δὲ ἐπ' ἀνθρώπου τάπτεται.

¶ Θύουσι καὶ Θύονται δηλοῦσι. Θύουσι μὲν γὰρ οἱ σφάπιοντες τὰ ἱερεῖα· Θύονται ὁ οἱ δηλ τῶν σπλαίχνων μαντευόμενοι.

¶ Θύρα καὶ Θύραι δηλοῦσιν. Θύρα μὲν γὰρ ὄπτ τὸ ὄπτ θυμα τὸ ἐν τῇ σταιδῶν· Θύραι ὁ, τὰ ὑοίγματα αὐτῆ, καὶ τὰ χαλκώματα τῆς θύρας.

¶ Θυμὸς μὲν ὄπτ φρὸς καιρὸς· Ὀργὴ ὁ, πολυχρόνιος μνησικακία.

I.

Ἱερῶσαι καὶ Καθιερῶσαι λέγουσιν ὄπτ τῶν θυμάτων ἱερεῖον. Ἱερῶσαι ὁ & Καθιερῶσαι· ὄπτ τῶν εἰς τὰ θεῖα.

¶ Ἱερῆον καὶ Χρηςήριον δηλοῦσι. Ἱερῆον μὲν γὰρ ὄπτ κοινὸς τὸ σφαζόμενον φρὸς θυσίαν ἁπᾶ· Χρηςήριον ὁ, τὸ ἱερεῖον ὃ χρῶμενοι χρηςηριάζόμενοι. Ἡρόδοτος, Καθάπερ ἔπι καὶ τῶν, ὅταν χρηςήρια θυσίην ὁ τῶν ἱερῶ.

¶ Ἱερὰ, ὅσα π περὶ εἶλεως τῶν θεῶν. & τὰ σφάγια. καὶ ὅσα τῶν ἀθανάτων, ὡς Τ' αφοκλῆς ὁ τῶν χῦ Λιχοκραπέδων· καὶ ὅσα ἐκ γῆς, ὡς Θεόπομπος ὁ εἰπὼν ἢ ἔκτῃ.

¶ Ἰκάδας καὶ Ἀφικάδας δηλοῦσι, ὡς φησι Ἡρακλείδης. Ἰκάδας μὲν γὰρ ὄπτ, τὰ ἐλθόντ· Ἀφικάδας ὁ, τὰ ἐπιὼν ἐλθόντ. Ὅμηρος πλὼ δηλοῦσι ἐν φησι,

--αὐτὴ ἀῶθι ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν. καὶ,

Ἵκετο γὰρ ἐς Μακεδόνα καὶ ἀρυανίην Λιθίοπα.

¶ Ἰδουμαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι δηλοῦσιν, ὡς φησι Πτολεμαῖος ὁ πρώτῳ περὶ Ἡρώδου τῆ βασιλέως. Ἰουδαῖοι μὲν γὰρ εἰσιν, οἱ ἐξ ἀρχῆς φύσει· Ἰδουμαῖοι δὲ, τὸ μὲν ἀρχαῖον ἦν Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι, κατοικήσαντες δὲ ὕπ' αὐτῆς, ἔπειτα καλοῦντο ἐκείνων ὁ συστάντες εἰς τὸ ἔθνος, & τὰ αὐτὰ νόμιμα ἠγάσθησαν, ἐν ἀληθῶς Ἰουδαῖοι.

¶ Ἶπος, καὶ Θεῖπος, & Κὶς, καὶ Ἶκις δηλοῦσιν. Ἶπος μὲν γὰρ λέγοιτ ἂν εἰδὼς τὰ δηλούμενα· ὄπτ τῶν ἔπων. Ὅμηρος,

- μὴ κέρα ἶπος ἔδειεν.

Θεῖπος ὁ, τὰ εἰδότα τὰ ξύλα· καὶ Θεῖπεδίπτα, τὰ ὑπὸ δεινῶν βιβρωμένα ξύλα, εἶς καὶ αὐτὰ σημαίνων ἐχόντα τι, ὅπερ ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων. Κὶς ὁ, τὰ ἐν ταῖς κρίσεσι καὶ ἐν ταῖς συμβολαῖς δεινὰ. Ἶκις δὲ, τὰ διεδόντα τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄπτ ἀμπέλων. Ἀλκμὰν, Ποπλοῦ ἵκας, τὸν ὀφθαλμὸν ἀμπέλων ὀλέπτες.

¶ Ἴσοι & Κοινοὶ διαφέρει. Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ, Χρὴ γὰρ ἴσοις ἐν ἴσοῖς λόγοις ἀλλάττειν καὶ ἐν ἀμφοῖν ἴσην διδασκαλίαν ἀκροατὰς, ἴσους ὁ μή. ἔτι γὰρ οὐ ἴσον. κοινὴ μὲν γὰρ ἀκούσει ἀμφοτέρων χρὴ, μὴ ἴσον δὲ τεῖμαι ἑκατέρῳ, ἀλλὰ τῷ μὲν σοφωτέρῳ, πλείονι, τῷ ὁ ἀμαθεστέρῳ, ἐλάσσονι.

¶ Ἰσοπλὴς καὶ Μέπιος δηλοῦσι. Ἰσοπλὴς μὲν γὰρ, ὁ πλημμελὴς· Μέπιος ὁ, ὁ ἐν τῷ ἴσῳ ζάμασι τοῖς πολίταις· καὶ τὸ μὲν Μεπίκιον μιᾶ πλοῖ, πάντα ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις, πλοῖ τῇ ἀρχῇ. Μέπιος ὁ, ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐκ τῆς ἑαυτῆ, καὶ τὸ μὲν ξύλευ πλοῖον τὸ ἔχων, τῇ ὁ πλοίου ἐλάττον. ἑπτὰ δὲ ὁ Μέπιος κατ' ἰωνικὸν Μεπικίου δραχμὰς δέκα. καὶ ἐν τῇ Ἀθηναίων πομπῇ σκαφίον ἔφερε κενὸν ἔχουσα· ὅθεν ὁ σκαφηφόρους ἔλεγον τοὺς μεπάκους. πολάκης ὁ & σκληρόπους τοῖς Ἀθηναίοις.

¶ Ἰδμὸς καὶ Πορθμὸς δηλοῦσι. Ἰδμὸς μὲν γὰρ ὅτι γῆς τῆς δύσης, ἐκατέρωθεν θαλάσσης περιεχούσης· Πορθμὸς δὲ ὅταν τινὲς θαλάσσαι πόροι, ἐκατέρωθεν ὑπὸ γῆς περιεχόμενοι.

¶ Ἴδια & Γίνωσκε δηλοῦσι. Ἴδια μὲν γὰρ, ὅτι τῷ γίνωσκε πάσαπ. αὐτὸς ἐπ' ἴδια, αὐτὸ τῷ γίνωσκε. & τὸ πλεονεκτικὸν ἴδια, αὐτὸ γινώσκπ. & Μένανδρος ἐν Ἡρωῖ,

Εὖ ἴδια, κἀγὼ τῶν συγχωρήσομαι.

Ἔφασκον δὲ ὅμως & ὅτι τῷ ἰδίῳ τὸ ἴδια. Εὔφημος,

Ἴδια μισῶν ἀδρομερῶν, αὐτὸς τῷ γίνου.

¶ Ἰσοτοιχάφος Συγγραφεὺς δηλοῦσι. Ἰσοτοιχάφος μὲν γὰρ ὅτι ὁ τὰ φρὸ αὐτῆ μετρίως συγγραφόμενος, ὡς Ἡρόδοτος. Συγγραφὰς ὁ, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτῆ, ὡς Θουκυδίδης.

¶ Ἰσοδίκπ καὶ Ἰσοπλὴ δηλοῦσιν. Ἰσοδίκπ μὲν γὰρ ὅτι ἐφ' ἧς ἐσὶ ἰσὸς καθεζόμενος. Ὅμηρος,

Ἴσπ δ' ἐπὶ ἰσοδίκπ πίλασσε.

Ἰσοπλὴ ὁ, ὁ ἐν μέσῳ τῆς τῶν κοίλων πόπης. Λυκὶς δὲ Λιπίδα καλοῦσι, ἐς ὃν ὁ ἰσὸς ὠπίζεται.

--ἀλλά μα δεσμῷ

Δῆσον ὑφ' ἁλμαίῳ, ὄφρ' ὑμπίδον αὐπὸν μίμνω,

Ὀρθὸν ἐν ἰσοπλὴν.

¶ Ἰπαλοὶ καὶ Ἰπαλιῶπαι δηλοῦσιν. Ἰπαλοὶ μὲν γὰρ, οἱ ἐφ' ἧς χώραι οἰκοῦπες· Ἰπαλιῶπαι ὁ, ἐπίσοι τῶν Ἑλλήνων ἱππάσιμα μετὰ ζεῦπα. τὸ αὐτὸ & ὅτι τῶν Σικελιωτῶν.

K.

Κλίσπος καὶ Καπίσπος δηλοῦσι, ὡς φησιν Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ πείτῳ περὶ καπνῶν. Καπίσπος μὲν γὰρ ὅτι ὑφ' ἑπέρων γεγονὼς ἐφ' ἑτέρους· Καπίσπος δὲ ὅταν αὐτὸ ἴδιος οἰκίσπ τόπον, ἢ πόλιν ἴδιαν καπασκευάσπ. & Ἀθηναῖοι κατώκησαν μὲν πλὼ ἀκρόπολιν, κατῳκισαν δὲ Ἴωνας· καὶ ἐσὶ φῶς μὲν τὸ καπῳκῆσθ, ἢ Καπίκισις· φῶς δὲ τὸ καπῳκίσθαι, ἢ Καπίκισις.

¶ Καπαβολὴ καὶ Εἰσβολὴ δηλοῦσι. Καπαβολὴ μὲν γὰρ, ἡ ἔκθεσις τοῦ εἰσφερομένου φορτίου· Εἰσβολὴ δὲ, φῶς τοῦ πορθμοῦ.

¶ Κάπαμμα καὶ Κάπαγμα δηλοῦσι. Κάπαμμα μὲν, ὀκπεφθὲν, ὡς καπαχὲς καὶ συμπεφθὲν· Κάπαγμα ὁ, βεβρεγμένον, τὸ καπαχὲς καὶ συμπεφθὲν. Κάπαγμα ὁ, βεβρεγμένον, τὸ ὕφον ἔλκωμα.

¶ Καθαγμαθα καὶ Καθαχίσματα δηλοῦσι. Καθαγμαθα μὲν γὰρ χοιρείῳ τὸ ὀξὺ καπαχώσματι ὕδατος, ὅθεν λουτρῶνος καὶ πᾶν ἄλλου ὁμοίου· Καπαχίσματα δὲ σωμάτων ὀ, αἱ ἰχαδὲς καὶ τὰ ἄνω πραγματα φῶς νέων, ἢ φῶς δούλων, ἃ καπάγουσι. Ἀπολλόφανης, Εἶτ' οὐχὶ δίκη δῆτ' ἐσὶ καπαχίσματι; καὶ Δημοσθένης ὁ τῶν κῦ Σπεφάνου ψευδομαρτυριῶν, Ἀλλ' οὐτος μὲν οὐκ ἔπεισε τὴν δίκασπὴν αὐ γῆμαι, ἢ τὰ καπαχίσματα αὐτῆ καπάσχειν τὰ ἐμὰ ἐκόντα.

¶ Κάδος καὶ Καδίσκος δηλοῦσι. Κάδος μὲν λέγοιτ ἂν ὁ ἐν τῷ φρέατι αἰμφῶν τὸ ὕδωρ· Καδίσκος δὲ, ἀγγεῖον εἰς ὃ πὰς φόρους ἐμβάλλουσι.

¶ Καθάρσια & Καθάρματα δηλοῦσι. Καθάρσια μὲν γὰρ λέγοιτ πὰ ἱερεῖα καὶ τὰ ἄλλα οἷ καθαίρονται· Καθάρματα ὁ, τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ὑπέρπλυσμα.

¶ Καυδακίζειν καὶ Τοιχοκίζειν δηλοῦσι. Καυδακίζειν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸ τρύειν· Τοιχοκίζειν ὁ, τὸ ψευδίζειν & ζογλύζειν.

¶ Καιρὸς καὶ Χρόνος δηλοῦσι. Καιρὸς μὲν γὰρ ὅτι μέρος χρόνου, ἐν μεπεωρολόγων ἡμερῶν συσπημα· Χρόνος δὲ, πολλῶν καιρῶν ἀθροισμὸς καὶ συλλογή. Ἄλκμαν. Ὁ μὲν Καιρὸς ὀλιγοπλοῦ πάντ χρόνου, ἐν ὑπὲρ πολλοὺς ἰών. Χρόνος ὁ, ποσότπ. ἐν, ἐν δέκα χρόνων, ἢ μακὰ δίκπ ἔπ.

¶ Κάλαμος καὶ Κάγξ δηλοῦσι. Κάγξ μὲν γὰρ, οἱ τῆς ἀλεκτρυόνος πώγωνες· Κάγξ ὁ, τὸ αὐτὸ φῶς βοὸς.

¶ Καθπον τὸ Καθπὸν δηλοῦσι. Καθπον μὲν γὰρ ἐρόδινὸν αὐτῆ πεῖ ἐαυτῆ κυλίνδπ· Καθπὸν δὲ, φῶς ὑπνου, Κά-

δοσιν αὐτήν.

¶ Κακὸς Πονηρὸς διαφέρει. ὡς παρ' ὁ Λάκαινα τῇ Λαγαδί. Κακὸς μὲν γὰρ, ὁ παιδαγωγὸς· Πονηρὸς δὲ, ὁ θρασὺς κακοῦ.

¶ Κακοήθεια μὲν ἐστι κακία κεκρυμμένη· Κακοηθία δὲ, παιδικὴ καὶ παιδαριώδης πανουργία.

¶ Κίλλος καὶ Ἐπακτοκίλλος διαφέρει. Κίλλος μὲν γάρ ἐστι παιδάριόν τι μικρόν· Ἐπακτοκίλλος δὲ, κακοδοξοτέρα ἢ αἱρετικὴ σπάρις, μεταξὺ ἐπακτείδος καὶ κίλλητος. Αἰσχίνης δὲ τὴν κατὰ Τιμάρχου, Ἀλλ' αἱ σωφρονοῦσι τῶν σώματος ἡδοναὶ, καὶ τὸ μηδὲν ἀκόλουθον ἔχουσι τοῖς ἔπειτα· ἔοικε τοῖς ἐπακτοκίλλοις ἐμβιβάζει. Ἐπακτῆρες δὲ κωμῳδοῦνται καλοῦνται.

¶ Κίλυφος, Κιλύφιον καὶ Ἔλυφος διαφέρει. Κίλυφος μὲν γὸ λέγεται ὅτι τὸ ὀρακοδέρμιον, οἷον τὸ κατχυλίον· Κιλύφιον δὲ, ὅτι τὸ τραγημάτων καὶ ἀσκείων· Ἔλυφος δὲ, τὸ ὑγρὸν χώρημα.

¶ Κέδρος ψιλικῶς μὲ, τὸ δένδρον· δασυντικῶς ἢ, ὁ καρπός· Ἀλλὰ δῦτε τοὺς κέδρους.

¶ Κηρύξαι, Ἀπακηρύξαι, καὶ Ἐπικηρύξαι διαφέρει. Κηρύξαι μὲν γὸ καὶ Ἐπικηρύξαι λέγεται ὅτι τῷ ὑπὸ κήρυκα ἀποδιδόναι τι. Μέναδρος,

Ἀπακηρύξειν αὐτὸν ἀγαγὼν,

ἢ, ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησε. Ἐπικηρύξαι δὲ, τὸ ὑπορρήδην χρῆματα δοῦναι τῷ συμβούλῳ ἢ αἰσχρῶς, καὶ ἀπατήσαντα πρᾶξαι δικαίως.

¶ Κλωτὶς καὶ Κίστη διαφέρει. Κισσὶς μὲν γὰρ ὅτιν ἡ ξυλίτη· διὸ καὶ Λίτταξ καλεῖται Κίστη ἢ, ἡ πλεκτή.

¶ Κοπὶς Πιεσφεκὰς διαφέρει. Κόπις μὲ γὰρ ὅτι κρεῖος ἢ ὀπτὸν πρὸς μαστβασιν· Πιεσφεκὰ δὲ, ἡ σκεῖ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐφεψόν.

¶ Κίδαρις καὶ Κιθαρέα διαφέρει, φησὶν Ἀριστάρχειος ὁ τῷ σκεῖ ὀργάνῳ. Κίδαρες γὰρ ὅτιν ἡ λύρα· καὶ οἱ χρώμενοι αὐτῇ, Κιδαριστὰς ἡμᾶς λυρῳδοὺς φασὶ· Κιθαρέα δὲ, ἢ χρῆται ὁ κιθαρῳδὸς. Αἰσχίνης δὲ τῷ κατὰ Τιμάρχου διαβάλλει, καὶ φησὶν οὕτω, Περὶ αὐτοῦ ἦν κιθαριστὰς καὶ κιθαρῳδούς. Κιθαριστὰς μὲν ὅτιν ὁ μόνον ψάλλων· Κιθαρῳδὸς δὲ, ὁ ᾄδων καὶ ψάλλων.

¶ Κλῆσις καὶ Πρόκλησις διαφέρει. Κλῆσις μὲν γὰρ ὅτιν ἡ εἰς ὁπωσοῦν τοῦ δικαστηρίου γινομένη· Πρόκλησις ἢ, ἡ εἰς Ἄρειον πάγον.

¶ Κλῆμα Κλίμαξ διαφέρει. Κλῆμα μὲν γὰρ ὅτιν εἶδος ἀμπέλου· Κλῖμαξ ἢ, μέρος τι τῆ κώμου.

¶ Κλύσαι μὲν λέγεται πτηνὸν ἢ αἰγίλιτος· Νίψαι δὲ, σώσαντι καὶ πόδας· Πλυναι δὲ ἐσθῆτα.

¶ Κόρδαξ καὶ Καρδαξ διαφέρει. Κόρδαξ μὲν γὰρ ὅτιν εἶδος ὀρχήσεως· Καρδαξ δέ τις ἐκαλεῖτο σκαπτωτὴς βαρβαρος ἢ λέξις. καλεῖται ἢ ἡ μὲν σκαπτικὴ ὄρχησις, ἐμμέλεια· Σίκιννις ἢ, ἡ σατυρικὴ· Κόρδαξ ἢ, ἡ κωμική.

¶ Κωμῳδὴ καὶ Κωμῳδὴ διαφέρει. Κωμῳδὴ γὸ ἀφελαπωμένως ὀνόμασται, καὶ σημαίνει τὸ παντελῶς· Κωμῳδὴ δὲ ἐξυπνότερος, οἷον ἐστι, Οὐ σφόδρα κωμῳδή. λέγεται δὲ ἡ ἀπόλαυσις παρὰ τοῖς Κωμῳδοῖς τὸ κωμάσαι καὶ ἀπολαβεῖν.

¶ Κόπις καὶ Ψοφὶς διαφέρει. Κόπις μὲν γὸ παρὰ τοῖς δυσὶν ὁ Ἄττικὸς, Ψοφὶς ἢ, ὁ ἑτέρων ἀξίων.

¶ Καμᾶς καὶ Κουελᾶς διαφέρει. Καμᾶς μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὀπτὸν παρὰ τοῖς σημαινόντοις τοῦ καλῶς παρεσκευάσθαι, καὶ τρέφειν παρὰ τοῖς κόμοις· Κουελᾶς ἢ, τὸ κουφῶς ὀπτηθέντα, καὶ παρὰ τοῖς κόμοις καθέψεται.

¶ Κόρυδος καὶ Κορυδαλὸς διαφέρει. Κόρυδος μὲν γὸ, τὸ ὄρνεον· λέγεται ἢ γῆς ἠρός. Κορυδαλὸς ἢ, ὅμοιος Δελφοῖσιν, ἐν ᾧ σκεπτὸς κοῦρις ἠρός.

¶ Κόπις καὶ Κοπὶς διαφέρει. τὸ γὸ λεπτότατον τῆς Κοπὶς, ἐξύεται· τὸ δὲ ὅτι τῆς κυφαλῆς γινόμενον ψοφοδὲς βαρυτὸν ἢ.

¶ Κόσμος Οἰκουμένης διαφέρει. τὸ μὲν, σκεύεσι οἰκουμένοις καὶ ἄστρα· τὸ δὲ, γῆς μόνον παρὰ φασὶ.

¶ Κτῆμα καὶ Ἐπίκτημα διαφέρει. Κτήματα μὲν γὰρ ὅτι τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ· Ἐπίκτηματα δὲ, ἔξω ἐν ἀλλοτρίᾳ.

¶ Κτῆσις μὲν ὅτι τοῦτο ἡ οὐσία· Κτῆμα δέ, ἓν τι.

¶ Κραπάλη καὶ Μέθη διαφέρει. Κραπάλη μὲ γὰρ ὅτιν ἡ χθιζινὴ μέθη· Μέθη ἢ, ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις.

¶ Κυβδεῖν καὶ Κυβδάζειν διαφέρει. Κυβδεῖν μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὀπισθοκάμπτειν τῷ σώματι· Κυβδάζειν δὲ ὅτι τὸ τραχηλίζειν. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις,

Χώρει· τί κυβδάζεις ἔχων τοσοῦτον δύεαν;

¶ Κυβδύειν καὶ Πιεπύειν διαφέρει. Κυβδύειν γὰρ ὅτι τὸ διὰ ψόφου ἢ αἰρεταλῶν παίζειν· Πιεπύειν ἢ, τὸ διὰ ψόφου.

¶ Κρίνειν τῷ Διακρίνειν διαφέρει. Κρίνειν μὲν γὰρ, τὸ κυρίως δικαιάζειν· Διακρίνειν δὲ, τὸ σφῶμα σχάσματος διιέναι καὶ χωρίζειν.

¶ Κύειν καὶ Τίκτειν διαφέρει. Κύειν μὲν, τὸ ἔγκυον εἶναι· Τίκτειν δὲ, τὸ ἀπαλλάττεσθαι τῆ κύειν. Εὐριπίδης ἐν αὐτοῖς,

Ἡ κύουσα πάντ' (εἶπεν) ἦν ἐγὼ μόνη πάλιν.

¶ Κύριος καὶ Διασπότης διαφέρει. Κύριος γὸ τῆς γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ τῆ ψῆφον ὁ πατήρ· Διασπότης δὲ ἀφ' ὑπερωκίων ἀνὴρ ἄλλων.

¶ Κωφὸς καὶ Ἔντεὸς, ὁ αὐτὸς σημαίνει τοῖς παλαιοῖς εἰλήφει ὁ μὴ ἀκούων. Ὅμηρος,

- κύματα κωφά.

καὶ ἀσυχία.

Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

Καλλίμαχος ἔπαξι. εἰπὼν ὁ Κωφὸς ὁ βιβλαμμένος πρὸς ἀκοὴν λέγεται.

¶ Κωμῳδὸς καὶ Τραγῳδὸς λέγεται ὁ χορεύτης καὶ ὑποκριτής· Κωμῳδοποιὸς ἢ Τραγῳδοποιὸς, οἱ ποιηταί. οἵτινες δὲ συγχέουσι τὰ διαφορά.

Λ.

Λαγχάνει καὶ Κληρώσασθαι διαφέρει. Λαγχάνει μὲν ἐπὶ ὧ αὐ ὁ κλῆρος ἔλθῃ. (Ὅμηρος,

Κληρωθῶσι τε πάλαχθε διαμοιρήσασθε δὲ κλήρῳ.)

Κληροῦσθαι ἢ οἱ καθίστες εἰς τὸν κλῆρον. ἢ Λαγχάνει μὲν ὅτι τὸ ἀπὸ τοῦ κληρουμένων τὸ ἀφελομένου πρᾶξιν· Κληρώσασθαι ἢ, τὸ κλήρῳ χρήσασθαι.

¶ Λαλεῖν καὶ Λέγειν καὶ Διαλέγεσθαι διαφέρει. Λέγειν μὲν, τὸ παρμένως ἀφορίσασθαι τὸν λόγον· Λαλεῖν ἢ, τὸ ἀπράκτως ὁμοφωνεῖν τὰ ὑποπίπτοντα ῥήματα· Διαλέγεσθαι ἢ, τὸ ἐμμέσως διαλαμβάνειν, καὶ λόγον αὐτὸ λόγου ἀφορίζεσθαι ἀφ' ὧν αἱ πλείονες. Πλάτων ὁ Σοφιστῆ. οἱ δὲ ἄλλοι φιλόσοφοι διαιροῦσι οὕτως, Λαλεῖν μὲν ἐπὶ ἀπράκτως ὁμοφωνοῦντας ὀνομάζω λόγον· Διαλέγεσθαι ἢ καὶ λέγειν ἐπὶ τοὺς μετ' ὀρθομαθίας λέγοντας. διαφέρει ἢ τῆ δύο τούτων λέγειν, καὶ τὸ μὲν διελθεῖν λόγον συναιροντας, λέγειν φασὶ· Διαλέγεσθαι ἢ, τὸ ἀμοιβαίως ἐπὶ τοὺς λόγους κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι.

¶ Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γὰρ ὅτι, τὸ κύριον ἢ ἀπλῶς· Δέξασθαι ἢ, τὸ διδόμενον ὑπὸ χειρός.

¶ Λιπὰς καὶ Λιπαὶ διαφέρει. Λιπὰς μὲν γὸ βαρυτόνως ὅτι, ὄρος ἀπόσπασμα· Λιπαὶ δὲ, ὀξυτόνως, ὁ τοῖς πίστρας γεγόμενον ἢ ὄρυγμα.

¶ Λίμβοι καὶ Λίμφοι διαφέρει. Λίμβος μὲν γὰρ ὅτι πλοιαρίου τινὸς εἶδος· Λίμφος ἢ ᾧ παρὰ Λίβυσι οἱ κορυζῶντες ἐλέγοντο ἢ μυξώδης. Μέναδρος Ὑποδολιμαίοις,

Γέρων ἀμέμακτ' ἄβλος λίμφος.

¶ Λίχος καὶ Εὐτὴ διαφέρει. Λίχος μὲν γὰρ ὅτι ἡ κλίνη· Εὐτὴ ἢ, ἡ ὅπη ζωστὸς χρωμένη. φησὶ γοῦν Πίνυτιανὸς,

Εὐτὴ οἱ ὁπ' ἀνίῃσι πυκασσόμενος λέχος, ἐμβάλετ' εὐνῇ,

Δίφακα καὶ χλαίνας.

¶ Λοῖσαι καὶ Λίσαι διαφέρει. Λοῖσα μὲν γὸ διὰ διφθόγγου σημαίνει τὸ ἀπόλεσον τῆ πτερᾶσθαι·

Λοῖσε δ' ἐκ πεδίου σωτηρίαν ἀθρῆσαι.

διὰ ἢ τῶν ῑ, ὑπόρρημα δηλοῖ ὅπως ἂν, ἐάν τι ὑπύπτωσι, ἐάν τι συλήσωσι.

¶ Λῆμα καὶ Λῆμμα διαφέρει. Λῆμα μὲν γὰρ ὅτι δι' ἐνὸς μ, τὸ θράσος τῆς ψυχῆς· Λῆμμα ἢ διὰ δύο μμ, τὸ λαμβανόμενον.

¶ Λυπυρεῖν διὰ τοῦ π, καὶ Λιπυρεῖν διὰ τοῦ ῑ, διαφέρει, φησὶ Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι διστέρας Ἰλιάδος. τὸ μὲν γὸ Λυπυρεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπαρπεῖν· λῦπαι γάρ φασι τὰ δημόσια.

Λῦπαι ἀμφιτίνουσι.

τὸ ἢ Λιπυρεῖν, καὶ λέγει.

¶ Λίζανος καὶ Λιζανωτὸς διαφέρει. Λίζανος μὲν γὰρ παιδὸς· καὶ τὸ δίνδρον καὶ τὸ συμπόμφιον· Λιζανωτὸς δὲ, μόνον τὸ συμπόμφιον.

¶ Λογοχάφος καὶ Λογοτὸς διαφέρει. Λογοχάφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐξ δικανικοὺς λόγους χάφων· Λογοτὸς δὲ, ὁ λόγους ποιῶν καὶ μόνον συντάξις.

¶ Λόγος Ποιήσεως διαφέρει. Λόγος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δίχα μέτρου συντάξις· Ποίησις δὲ, ἡ σὺν θείῳ ἢ μέτρῳ κεκοσμημένη.

¶ Λυχνοῦχον καὶ Λαμπάδιον φασὶ τὸν ἀετὸν, φασὶν δὲ τὸν λαμπάδα. καὶ οἱ μὲν κοινοὶ διὰ τοῦ φ, οἱ δὲ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ π, Παπάδα. καὶ οἱ μὲν κοινοὶ διὰ τοῦ φ, οἱ δὲ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ π, Παπάδα. Λυχνεῖον δὲ τὸ καλούμενον τὸν λυχνίαν.

¶ Λυχνίον Λυχνοῦ διαφέρει. Λυχνίον μὲν γάρ ἐστιν ἡ λυχνία, ὡς Ἀντιφάνης φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς· Λύχνος δὲ, ὁ φανός. Μενάνδρος ἐν Νομοθέτῃ.

Ἕτερον λυχνοῦχος, ἑτέρου λύχνος.

Μ.

Μάχαιρα καὶ Μαχαιρὶς διαφέρει. Μάχαιραν μὲν γὰρ ὁμοίως ἅπαν λέγουσι οἱ Ἀττικοὶ· Μαχαιρίδας δὲ, τοὺς ἡβῶντας παιδίσκους.

¶ Μακρολόγος καὶ Πολυλόγος διαφέρει. Μακρολόγος μὲν γάρ ἐστιν ὁ πολλὰ λέγων ἐπὶ ὀλίγοις πράγμασι λέγων· Πολυλόγος δὲ, ὁ πολλὰ ἐπὶ πολλοῖς πράγμασι λέγων.

¶ Μαστὸς Μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γάρ ἐστι, ὁ γυναικεῖος κυρίως· μαζὸς δὲ, ὁ ἐπὶ τῶν μισθῶν λεγόμενος· Μαζὸς οὖν, ὁ αἰθρίως· ὡς ἡ εἶσις δὲ τὸν μισθὸν τῇ γαλακτῃ· Μαζὸς δὲ

¶ Νεῖς μὲν ὅτι ἀπέρυφος λοιμός· Φρίνες δὲ, αἱ ἀγαθαὶ δήγνεται.

¶ Νεῶν καὶ Νεωὶ διαφέρει· φησὶ καπὶ ζώνας Ἡρακλείδης ὁ ὑφορτικὸς Περὶ καθολικῆς ὀρθογραφίας. τὸ μὲν γὰρ Νεῶν χρονικὸν ὅπερ ῥῆμα ζητοῦσι, ὅτι τῆς πρώτης χρόνων, ὀνειδίζοντες, παρωχημένου, καὶ μέλλοντος. οἷον ὅτι ἀφῆν τῶν ὅτι, νεῶν ἔσται. τὸ δὲ Νεωὶ, ὅπερ μόνου οὐσιῶδες.

¶ Νεώτερος μᾶλλον, ὁ βλακικώδης· Νεωτέρτερος δὲ, ὁ ἀνωτέρτερος.

Ξ.

Ξέσεον, Βρίτας, Κλῆμα διαφέρει. Ξέσεον μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον· Βρίτας δὲ, τὰ βροτᾶ ὄμματα, ἅπερ χαλκοῦν, ἢ ὁκτὼ τῆς ἡμιφορεῖς ὕλης πεποιημένον· Κλῆμα δὲ, τὸ πάχιστον, ἢ ἐκ ζώνης ἑτέρου λίθου κατασκευασθέν.

¶ Ξενίζειν μὲν οὐ μόνον τὸ καπὶ δέχεσθαι ξένον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξένως διαλέγεσθαι. ὡς Δημοκράτης ὁ τῆς Φωκίδος Βοιωτός.

¶ Ξύστος, τὸ, τὸ ἀκόντιον, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ὁ τῆς φρικτῆς καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ὁ Οἰκονομικός.

O.

Ὀβολὸς Ὀβολοῦ διαφέρει. Ὀβολὸς μὲν γὰρ ὅτι εἰς ὃν διαπορεῖται τὰ κρέα μίλιστα ὀπτᾶσθαι· Ὀβελὸς δὲ, μέρος δραχμῆς.

¶ Ὀδὶ καὶ Ὀδὶ διαφέρει. Ὀδὶ μὲν γὰρ, αἰαφορικῶς καὶ δεικτικῶς· Ὀδὶ δὲ, δεικτικὰς μόνον κατ' ἐπιπάσσει.

¶ Οἰκᾶς καὶ Οἰκίας διαφέρει φασίν. Οἰκίας μὲν γὰρ, οἱ κατ' ὀθνηαμίαν φοιτικοὶ πες· Οἰκᾶς δὲ, ἅπαντες καὶ οἱ ὠ τῇ οἰκίᾳ τυχαίοντες τῇ αὐτῇ, ἔνθ πικίτης, ἔνθ ἰλλυρίος· φησὶ γοῦν Ἕκτωρ,

- - ὅς ἐσ ἴδωμθ
Οἰκᾶς, ἄλοχόν τ φίλην, καὶ νήπιον υἱόν.

καὶ,

Ἐξ ὕπνου γρόωσα φίλους οἰκᾶς ἐγείρει.

καὶ ὠ Ὀδυσσέα,

Κτήσῃ οἰκῆον οὗ κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

¶ Οἰκίζεται καὶ Συνοικίζεται διαφέρει. Οἰκίζεται μὲν γὰρ πόλις ὑπὸ τῆς φρόνησις τῆς συμπεπτώκοσι ἀφθόνως καὶ καθυφ' ὑμῶν· Συνοικίζῃ δὲ, ἡ ὁκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη. ὑπὸ τῶ πλείστα δυνάμει χρῆν. Διοικίζεται δὲ, ἡ ὁκ μιᾶς πόλεως μεγάλη ἰσχύουσα εἰς πολλὰ καὶ διαφερομένη ὑπὸ τῆς ἰσχύος, ἵνα ἀσθενὴς γένηται. ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ὠ Κρικελία Μεγάλην πόλιν διῴκησαν.

¶ Οἰκέσιος καὶ Οἰκέτης διαφέρει. Οἰκέσιος μὲν γὰρ, ὁ ὠ τῇ οἰκίᾳ διατριφόμενος, ὃν ἡμεῖς Θεράποντα καλοῦμεν· Οἰκέτης δὲ, ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός. παρὰ δὲ Σόλωνι ὁ ὃς ἄξιον Οἰκέτ κίκλησκε τὸν ὁ Οἰκέσιος.

¶ Οἶμος Οἶμος διαφέρει. Οἶμος μὲν γὰρ ὅτι ἀγοραῖος, ἢ ἰδέα· Οἶμος δὲ, ἡ ᾠδή.

¶ Οἶκτος καὶ Οἰκτισμὸς διαφέρει. Οἶκτος μὲν γὰρ ὅτιν εἰκαζομένου ἴλεως· Οἰκτισμὸς δὲ, ὁ λόγος τῆ οἰκτίρσεως.

¶ Οἶνη ᾗ Οἰναίη διαφέρει. Οἶνη μὲν γὰρ, ἡ ἁμπελος· Οἰναίη δὲ, ἡ φοίνικη βοτρύων ἐξαθμός. Οἰνάεια ᾖ, τὰ φύλλα.

¶ Οἴκαδε τῶ Εἰς οἶκον διαφέρει. Οἴκαδε μὲν γὰρ, τὸ εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν βαδίζειν· Εἰς οἶκον δὲ, καὶ ἐφ' ἕτερον.

¶ Οἶκος, Οἰκία, Συνοικία, Οἰκίσκος, καὶ Δῶμα διαφέρουσιν. Οἶκος μὲν λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία· Οἰκία δὲ, ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ ὑπὸ δυοῖν καπισυμφὼν· Συνοικία δὲ, ἡ πολλοῖς, καὶ μισθουμένη· Οἴκημα δὲ, τὸ τίγος, ἢ τὸ δεσμωτήριον· Οἰκίσκος, τὸ μικρὸν δῶμάτιον· Δῶμα δὲ, ὁ λεγόμενος κοιτών.

¶ Ὄλβιος ὃ Εὐτυχὴς διαφέρει. Ὄλβιος μὲν γὰρ ὅτιν ὁ πλείαν τὴν δαιμονίαν ἔχων· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

¶ Ὀλίγον ᾗ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ὅτι μεγέθους ἔστι). Δημόκριτος ὁ ὑπομνήματα ἐκάλεσ' ὅτι τοιχίον ὀλίγῳ μικρᾷ ὑπαλλαπικῶς. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ὅτι μεγέθους ἔστι). ᾗ Ὅμηρος,

Δίφρον ἀεικέλιον φθαρὸν ἐς, ὀλίγῳ τι τραπέζαν,
τῷ μικρᾷ.

¶ Ὅλμος ᾗ Ὅρμος διαφέρει. Ὅλμος μὲν γὰρ ὅτι μυρίψαι σκεῦος, εἰς ὃ κάπτονται τὰ ὕδατα τὰ μυρίψικα· Ὅρμος δὲ ὅτιλιμιόν.

¶ Ὄρθρος ᾗ Πρωὶ διαφέρει. Ὄρθρος μὲν γὰρ, ἡ φωτὸς αἰαπλᾶς πλήθους, καὶ ὑπ' ἰῶ αἰασταίης ἐξ ὕπνου ὀρθοὶ γινόμεθα· Πρωὶ δὲ, ἡ φωτὸς τῆ καπίκοπος χρόνου. Ὅμηρος,

Πρωὶ ἡ ὑπ' ἠοῖσι σιῶ πίχρα δωρηχθίς. ᾗ Ἡσίοδος, πλειόνων ζώνα Πρωὶ μᾶλ' ἠΐθεον, τὸν ἔτι φθίνοντα.

¶ Ὁρᾶν ᾗ Τηρεῖν διαφέρει. Ὁρᾶν μὲν γὰρ ὅτι τὸ θεωρῶν· Τηρεῖν δὲ, τὸ καπφρονῶν.

¶ Ὀρνιθευτὴς καὶ Ὀρνιθοσκόπος διαφέρει. Ὀρνιθευτὴς μὲν γὰρ ὅτιν ὁ θηρεύων ὄρνιθας· Ὀρνιθοσκόπος δὲ, ὁ οἰωνοσκόπος.

¶ Ὀροφὴ καὶ Τέγος διαφέρει. Ὀροφὴ μὲν γὰρ ὅτιν ἡ τέγη· Τέγος δὲ, τὸ δῶμα.

¶ Ὅσιον καὶ Ἱερὸν διαφέρει. Ὅσα μὲν γὰρ ὅτι τὰ ἰδιωτικὰ ὧν ἐφίεται ᾗ ζῆλος φοιτᾷ ἄνθρ· Ἱερὰ δὲ, τὰ τῆ θεῶν, ὧν ἐν ὄκνῳ φοιτᾷ ἄνθρ. Δημοκράτης ὁ τῆς Τιμοκράτης λέγει. Ὥστε πάντα τὸν τόπον, δι' οὗ τῆ μὲν ἱερὰ χεμῷ ὁδοὶ θεῶν, τῆ δὲ ὁσίων δὶ πάντα πάλιν ὑπεστρῴ.

¶ Ὅπα ᾗ Διέπα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὅπα αἰτιᾶται δηλοῖ, ὅτι ᾗ βεβαίωσιν· τὸ δὲ Διὸν αἰτιᾶται δηλοῖ αὐτίκα χεῶ Ὅπα μὲν ὀκλείπει ἡ συλλαβὴ, πάντες ἴσμεν· Διέπα δὲ, οὐκέτι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι.

¶ Οὔκουν παρεξυπτίους μὲν, ἀπόφασιν, ὅταν τῆ οὐχοῦν. οἷον, Οὔκουν ἀπιστῶ. εὐθυπορούμενος δὲ, συλλογισμὸς ὅτι σαφὴς δεσμὸς, ἢ σημαίνει ἀπόφασιν.

¶ Οὐδὲν διὰ τῶ ἡ, ἢ Οὐδὲν διὰ τῶ η διαφέρει. Οὐδὲν μὲν γὰρ τὸν ὦ καθολ. ὡς φαμὲν, Οὐδὲν ὁ κόσμος κενόν· πᾶσα γὰρ ἡ τῆ κενοῦ φύσις ζασαλίζεται. Οὐδὲ δὲ αἰαλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον αὐτοχθον, σημαίνει τὸν τῆ ἐτέρᾳ ἀρχὴ, ἢ ὑπφορικὰ ἑτέρας ἀγχῆς. Οὐδ' ἐν, ὑπὸ δύο, τὸ δὲ διὰ τῆ η, αἰαπαραλείπει. διὸ ἢ ὁ πικίτης φησίν.

Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα βρίφει αἰθόμενον.
ὁ ὠῦν ἀκαλλάοντα ἐμμελτίνει. διὸ ἢ Ζωπύρου ἀδύτεσι, χάφοντα, Οὐδὲν ἀκιδνότερον.

¶ Οὕνεκα ᾗ Ἕνεκα διαφέρει. Οὕνεκα μὲν σημαίνει τὸ ὅτι· Ἕνεκα δὲ, χάριν. Ὅμηρος διαστέλλει,

Οὕνεκα ἀ Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα·
αἰτιᾶται τὸν ὅτι. Εἵνεκα μιγδονῆς Ἑλένης. ἔμφησιν ὠῦ ὁ Καλλίμαχος, ἐπών,

Εἵνεκεν οὐχ ἑτέρῳ ἄλεισμα. ἔσθ' ἅπτον· ἔδῃ γὰρ εἵνεκεν Οὕνεκα, ἵνα γλύπται, ὅτι οὐχ ἑτέρῳ ἄλεισμα.

¶ Οὖπος ἢ Οὐπὸ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὐπὸ, δεικτικὸν μόνον· τὸ δὲ Οὖπος, δεικτικὸν ἢ αἰαφορικόν. δεικτικὸν μὲν,

Οὖπος δοὶ Διομήδης. αἰαφορικὸν δὲ,
Οὖπος μὲν πα ἀείσεις, ὃς αὐτῷ πατ' πα νοήσῃ. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ὅτι Τοῦπον καὶ Τουπί.

¶ Οὐλὴ καὶ Ὀπιλὴ διαφέρει. Οὐλὴ μὲν ὅτιν ἡ ἰσμασιδὴν ἀρχὴ ὁ παλαιοῦ ἕλκους· Ὀπιλὴ δὲ, τὸ φοίσσεσθαι τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτᾶσθαι. ᾗ Ὅμηρος τῶν διαφορὰν ὑπάρχειν ὅτι μὲν τῆς Οὐλῆς εἰπών,

- τῶν πεπί μιν οὖς ἕλασι λιθικῇ ὀδύνῃ. ὅτι δὲ τῆ Ὀπιλῆς,

Αὐτίκα δὴ ἔρρεεν αἷμα κατ' οὐταμένῳ ὀπιλῇ.

¶ Οὖρος καὶ Οὐρὸς διαφέρει. Οὖρος μὲν, ὁ αὐλιμος· Οὐρὸς δὲ, ὁ πόπος, ἢ τὸ νεῶσιον.

Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον.

¶ Ὄφλειν ἢ Ὀφείλειν διαφέρει. Κτησιωνίδης ὁ Νικαεὺς ὠ ὑπομνήματι τῆ Φθορᾶς φησὶ διαφορᾶς Δημοσθένους, Ὄφλειν μὲν τὸν ὅτι, φησὶν, ὅτι καπὶ δίκῃ· Ὀφείλει δὲ ὡς, ὡς ἡμεῖς ὀφείλομεν.

¶ Ὄφλημα ἢ Χρέος διαφέρει. Ὄφλημα μὲν γὰρ καὶ Ὀφείλημα. τὸ δὲ καπὰ δίκης τῆ δημοσίῳ ὀφειλόμενον Χρέος δέ, τὸ ἰδιωτικὸν δανεῖον.

¶ Ὄχθαι ἢ Ὄχθοι διαφέρουσι. Ὄχθαι μὲν γὰρ, οἱ παρὰ μὲν χείλη· Ὄχθοι δὲ, ἐπάνω τῆς.

¶ Ὀψὲ ἢ Ἑσπέρα διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γὰρ ὅτιν ἡ μετὰ τὴν δύσιν τῆ ἡλίᾳ ἄχρι· Ὀψὲ δὲ, ἡ μετὰ πολὺ τὴν δύσιν, ᾗ καθόλου μὴ πολὺ χρόνον. ὡς Ὅμηρος,

Ὀψὲ ᾗ δὴ μετέπειτα. ἢ, ὀλιγάτης φοιτητὴν ἐπαφαίρει, Ὀψάτης γὰρ, ὁ μὴ πολὺ ἢ φοιτῶντος χρόνου ἀφιγμένος.

Γ.

Παρίχθη καὶ Παρίχεσθαι διαφέρει. Παρίχθη μὲν γὰρ λέγεται τὰ δεῖ χρῆς διδόμενα, οἷον ἰσθμασι ἢ ὀνόμασι

τὸ δὲ Παρέχεσθαι λέγεται ὅταν τὴν ψυχὴν διαθέσιων· ἢ ὅταν θυμίαν, θύσιαν. Θουκυδίδης, Καὶ πᾶν τὸ πρόθυμον παρεχόμενοι. Δημοσθένης ὁ Φιλιππικὸς, Τὴν αὐτὴν παρεχόμενα θεοῖς θυμίαν.

¶ Παρειαὶ δὲ Παρῆαι διαφέρουσι. Παρειαὶ μὲν γὰρ ἀξυπόνητοι, αἱ τῆς αἰδρώπου· Παρῆαι δὲ θεοσεβεῖς ἀπομόρφους, ὅφρις ἵππος μετώποισι παρῆαι ἴσχουσι· ὡς παρείας οὐκ ἔφης.

¶ Πάσσεσθαι, διαφέρει τοῦ ἅπτεσθαι· τὸ μὲν γὰρ ἅπτεσθαι ἁπλοῦ ἐστὶ σύνθετον δὲ τὸ κτήσασθαι.

¶ Παρασκολὴ δὲ Παρασκήνια διαφέρει. Παρασκολὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ εἰς τὴν ἡδονὴν ὅλη θεραπεία τοῦ σώματος. οἷς

Ἐς ἠῦ ὅπ πές τι δράσεται ἰδών.

Παρασκήνια δὲ, γίγνεται φαρμάκου εἰς θεραπείαν. Οἷον καὶ κάμορον ἀπόλεσον.

¶ Πάγος δὲ Πέλαγος διαφέρει. Πάγος μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ὄρος· Πέλαγος δὲ, ἁπλῶς ὕπωσοῦν ἔχουσα.

¶ Παρεκπίπτειν καὶ Παρεκπίκρουσιν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ σημαίνει τὸ ἐξαπίνης, τὸ δὲ χρεὼν σε, ὅπερ γίνεται ἐστὶ, καὶ σημαίνει τὸ ἐξαπίνης.

¶ Παῖς καὶ Λίτταρος διαφέρει. Παῖς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ· Λίτταρος δὲ, ὁ σκληρικὸς τῆ παιδὸς τοῦ ἡλικίαν, καὶ ἤδη φρόνησιν· Βοιωτικῶς δὲ, ὁ μέγας παῖς.

¶ Παιδίσκη καὶ Θεραπαινὶς διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γὰρ ἐστὶ παῖδα ἢ τοῦ παιδικὴν ἴσχουσα ἡλικίαν, ὡς καὶ Παιδίσκος Θεραπαινὶς δὲ, ἡ δούλη.

¶ Παίδευσις καὶ Παιδεία διαφέρει, ὡς φησι Πλάτων ἐν ὅροις. Παιδεία μὲν γάρ ἐστι δύναμις διεκτικὴ ψυχῆς· Παίδευσις δὲ, παιδείας καὶ ἀρετῆς ἀπόκτησις, καὶ ἐκ παιδὸς ἀρξαμένου ἀνήκουσα.

¶ Παιδίσκη καὶ Παῖς διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γὰρ, ἡ ἐλευθέρα παρ' Ἀττικοῖς· Παῖς δὲ, ἡ δούλη. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ.

Ἐπὶ τῇ δ' οὐδὲ οὐπώ ποτ' ἐπεδείμην ὕρᾳ,
Ὡς ἐκ αὐ ἐκδεῖν δυνατόν παιδίσκας ἔχων.

Καὶ ζῶντα, πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

¶ Παρθενία καὶ Σωφροσύνη διαφέρει, καὶ Παρθένος Σώφρονος. καὶ τὸ μὲν Παρθένος, σώφρων δεῖ πάντως· ἢ δὲ Σώφρων, οὐ πάντως παρθένος.

¶ Παῖδ, καὶ Συμπαίχτ διαφέρει, ὡς Πόθων Συμπαίχτης. ὁ μὲν γὰρ Παῖδων, λυπεῖ μὲν ὅτι τῇ τῆ Συμπαίχτης παῖδ· ἢ μήτι Συμπαίχων ἀλλαί καὶ παῖδ ὁ Πόθων. ἀμφοτέρει πρὸς τῆ φίλων σφέδρα, καὶ συμπαίχεσθαι τούτῳ πυρίεσται, οὐ μὴν δὴ καὶ πυρίεσθαι.

¶ Πάτεια Παστράων δὲ Παστεικῶν διαφέρει. Παστρᾶα μὲν γὰρ, ἐστὶν ὁπόταν πατέρων εἰς υἱοὺς χωρεῖ· Πάτεια δὲ, πᾶσα πόλεως ἴδια.

¶ Παιδίσκη καὶ Παιδίσκαιον διαφέρει. Παιδίσκιον μὲν γὰρ λέγεται τὸν ἐλεύθερον· Παιδίσκαιον δὲ, τὸν δούλιον. Παῖδα, ἢ μόνον τὸν υἱὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν δοῦλον, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ναυσίμαχον.

¶ Πειθὼς καὶ Πειστὸς διαφέρει. Πειθὼς μὲν γὰρ, ὁ πρόσφιλὲς· Πειστὸς δὲ πρὸς Θετταλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον δωροδόκος, ὡς πρὸς Ἀχαιοὺς οἱ τύραννοι.

¶ Πένης δὲ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ, ὁ ἀπὸ τῆ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν περιζώμενος τὸν βίον· Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης, ὁ τῆ ἐλεῖν ἀκροβολισμὸς· ἢ ἀπὸ τῆ πτώσιμον.

Πτωχὸν αἰπύρην ἀκρητῆ ἀπολυμαίνη ἔχ.

καὶ ἐπιμόλῳ φησίν,

-- ἀλλὰ πλάσιον κῆ δῆμον
Βούλεται αἰτίζειν βόσκειν ἰῶ γαστέρ' ἀάλαστον.

¶ Πιεμάζει δὲ Σκιμάζει, τὸ ἐπὶ τοῖς οἰκοφθόροις πφαρμάζεσθαι, δι' ἐπιφθόνων δὲ καὶ δαιμονῆ θεοστυγοῦσαν ἀπολύειν.

¶ Πειρατὴς δὲ Πειρατὴς διαφέρει. Πειρατὴς μὲν γὰρ, ὁ πειρᾶζων· Πειρατὴς δὲ, ἁλιεύοντος λαικὸς δὲ Νῆλος, Τοὺς διαφθείροντας συνήθως κακοποιοῦντας τοῖς πειρατάς.

Πάσσα δὲ Πέσσα διαφέρει. Πέσσα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὀπτήσιμος καὶ ἑψητὸς· Πέσσα δὲ, τὸ ἀσφαλὲς ἐχεγγύου, ἢ δίμμα τὸ ἀφεψόμενον, ὃ ὅτι τῇ ἄμυνα φέρουσι οἱ πεμφύες.

¶ Πυθόμενοι δὲ Πληθόμενοι διαφέρει. Πυθόμενοι μὲν γὰρ, ἐστὶν· Πληθόμενοι δὲ, ἀθρόοι.

¶ Πῆ δὲ Ποῖ, Ποῦ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Πῆ καὶ Ποῖ, εἰς τόπον. ἢ. Πῆ ἔδη Ἀτρομάχη; ἢ τὸ δὲ Ποῦ, ἐν τόπῳ. εἶον.

Ποῦ τῶν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα;

ὡς ἢ ἀμφιπόλοισιν οἱ λίγοπις, Ποῦ ἀπῆρχε; δῖον ὑπεῖν, Πῆ ἀπῆρχε;

¶ Πλεῖν τὸ Ἀποπλεῖν, καὶ Παραπλεῖν, καὶ Περιπλεῖν διαφέρει. Πλεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' ἀνοῦ πλεῖν· Ἀποπλεῖν δὲ, τὸ ἀπὸ τόπου τινὸς ἀπαίρειν· Παραπλεῖν δὲ, τὸ πάντα τινὰ διὰ πλοίου διέρχεσθαι· Περιπλεῖν δὲ, τὸ περὶ σκάφος αἰωρήσασθαι περὶ ἢ αὐτὸν τόπον.

¶ Πλούσιος, Εὔπορος, Ἀφνειὸς, Ὀλβίος, δὲ Εὐπραγὴς διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ, ὁ πλουσίως· ὁ πολλὰ ἔχων οὐσίαι· Εὔπορος δὲ, ὁ ἐκ τοῦ βαλλούσης τύχας αἰωνίως· Ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπὸ ὠνιαῦ τινὸ ἔσοφλῶ συλλόγου· (ἔνιοι γὰρ, ὁ ὠνιαυτὸς) Ὄλβιος δὲ, ὁ πλούσιος τινὸ ἀδαιμονίαν ἔχων, οἷον ὀλβίους· Εὐπραγὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδίως καὶ ἀλύπως.

¶ Πλῆμμα καὶ Πλιῶσαι διαφέρουσι. Πλῆμμα μὲν γὰρ, αἱ πλημμυρίδες ἢ τὸ πεπλῆσθαι· Πλιῶσαι δὲ, αἱ τῆ ὄχλου συλλογαί.

¶ Πλῆθος καὶ Ὄχλος διαφέρει. Πλῆθος μὲν γὰρ ἐστὶ σύστημά τινων· Ὄχλος δὲ, κενεὸς ἢ ὄχλησις.

¶ Πλούσιοι Εὐπόροι διαφέρουσι. οἱ μὲν γὰρ Πλούσιοι οὐ πάντως ἀπορρεῦσιν, ἀλλὰ ἐκ τύχων αἰωνίσασιν, καὶ ἀπορεῖσθαι πεπορεῦσθαι, ἢ ἀλλοτυχεῖς· οἱ δὲ Εὔποροι κατ' μὴ πλουτοῦσιν, οὐ δίεσται ἔχωσι. τύχης δὲ Εὐπορίαν μὲν τὸν μέσον πλοῦτον ἡγοῦνται· Πλοῦτον δὲ, πλὴν μεγάλην εὐπορίαν.

¶ Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐμπείρως πολεμῶν· Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἐμπείρως τοῖς κτῆ πολεμικοῖς ὅπλοις χρώμενος.

¶ Ῥώμη καὶ Παῦμα διχῶς λέγεται. τὸ μὲν ἁπλοῦν, διὰ τῆ ο μικροῦ· ὃ δὲ σὺν διφθόγγῳ, μόνον διὰ τῆ ω μεγάλου, οἷον γαλακτοπωτῶν, καὶ ὑδροποσίᾳ.

¶ Πομπὴ καὶ Πομπεία διαφέρει. Πομπὴ μὲν γὰρ, λέγεται τοῖς θεοῖς πέμπειν· Πομπεία δὲ, ἡ λοιδορία. Δημοσθένης, Τῆς δὲ πομπείας ἕνεκα ὕστερον.

¶ Παρρησία καὶ Παροισία διαφέρει. Παρρησία μὲν γὰρ, ἡ διὰ λόγου θεοῖς ἴσα οἰκείωσις· Παροισία δὲ, ἡ πάλιν.

¶ Ῥωλῖτης καὶ πατρεώτης διαφέρει Ῥωλῖτης μὲν γὰρ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐλεύθερος ἐλευθέρου· Πατρεώτης δὲ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, δοῦλος δούλου. ἢ γὰρ Πατρὶς καὶ δῆτ τῆς χώρας ἔλεγεν. ὡς τὸ,

Τοῖσι δ' ἄφαρ πάλεμος γλυκίων ἠλύτ' ἢ νέεσθαι
Ἐννησὶ γλαφυρῆσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

ἢ γὰρ πάντες ὁμοῦ ἦσαν πατρίδες, ἀλλ' ὁκ μιᾶ χώρας.

¶ Ῥόλις δὲ Ἄστυ διαφέρει. Ῥόλις μὲν γὰρ, καὶ ὁ πᾶς δὲ οἱ καπηλεῖ τες, ἤγουν τὸ συναμφότερον. Ἄστυ δὲ μόνον ὁ πᾶς.

Φεύγετε νῦν ὄππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσης.

¶ Ῥοιπὸν τὸ Ῥιεπτικὸν διαφέρει. Ῥοιπὸν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ καπνικὸν ἔλαιον· Ῥιεπτικὸν δὲ, τὸ ἐφελκτικὸν, ἢ κερμάτι.

¶ Πόντιος Σαρπηδόνιος, ὡς σόλοικον, καὶ Ποντικὸν ὀξυπνοούμενον, ὡς κακόσιτον, φασὶ διαφέρειν τοὺς ἀπὸ τῆς Ἀσίας. ὁμοίως Μόχθηρον δὲ Μοχθηρὸν. Ποντικὸς γὰρ ἐστὶν ὀξύπνους ὁ κακόσιτος· Πόντιος δὲ, ὁ δεῖπνος. Δεῖπνος φησὶ Τρύφων, καὶ τὸ φαῦλα μοχθηρὰ λέγεσθαι, κατὰ δὲ ὀξύπνοα φησὶ δὲ ἐπ' ἐμφύχων. μοχθηρὸς γάρ ἐστι τέχνης δημιούργημα φαῦλ ἔχ). οἱ δὲ ἀπὸ τῆ τύπτειν κακοήθειαν, ἄμφω φέρειν καὶ τοὺς αὐτοὺς τῶν μετέχειν ὀξυπνεῖν ἀναγκαῖ ὁ λόγος βίᾳ καὶ ἀνάγκης· πῶς γὰρ παρώνυμον εἰς ρὸς λήγον θεσχηματιζόμενος τοῖς ἡδίστοις ὀξυπνεῖσθαι. οἷον κάμαρος, καμαπρὸς· ὄλιθος, ὀλιθαπρὸς· μάλα, μαλιπρὸς· πλῆμμα, πλημπρὸς· ὄσος, ὁσαπρὸς. οἱ δὲ Πόντιος καὶ Μόχθηρος ῥητῶν ὀξυπνοῦσι. καὶ οἱ δὲ Ἀσιανοὶ, καὶ βαρυπνοῦσι, ἢ βαρυπνοεῖν δῆτ· χαίρουσι γὰρ τῇ βαρύτητι. Κλέαρχος δὲ τοῦτο λέγουσι, τοὺς θεοστυγεῖς, ὡς ἄπληστον φησὶν ὁ Τρύφων, θεοστυγῆ δὲ μῆλον Φιλήμονα τὸν Λυζονίαν, ὡς Θεοβαίλιον, ὡς Μυρτίλον, καὶ χάειν, τοὺς θεοὺς τοὺς συλλαβοῦ ὀξυπνεῖσθαι. ὅτι δὲ καὶ ἐς ὀξυτονοῦσι. ὅτι δὲ καὶ ἐς ὀξυτονοῦσι φησὶ, τὸ σημαινόμενον θῦρον τοῦ βαρύτητα, ἀπ' ὡς ἔδος ἀκαπρεῶσις, οὗτος θεοῖσι γ καπτ.

¶ Πεῖ ἢ Ποῦ διαφέρει τοῖς Δωριεῦσι τὸ μὲν εἰς τόπον σημαίνειν δηλοῖ. Πῶ μὲν, τὸ δὲ τόπῳ· Ποῦ ἢ, τὸ ἐν τόπου.

¶ Πονεῖν ἢ Ἀλγεῖν διαφέρει. Πονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀρρωστεῖν· Ἀλγεῖν ἢ, τὸ ὀδυνᾶσθαι.

¶ Πόπι βαρυτόνως καὶ Ποπῖ ὀξυτόνως διαφέρει. Πόπι μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον· ὡς Μίνως δὲ,

Ῥόπι σωιχεῖς πίδοι.

ὀξυτόνως ἢ, αὐτὸ τὸ ἔκπωμα. ὡς Δημοσθένης ἐν τῇ κῆ Ἀνδροτίωνος, Βροτῷ καὶ πῷ μεταλαβεῖν.

¶ Πολύπημος καὶ Πολυπήμητος διαφέρει. Πολύπημος μὲν γάρ ἐστιν ὁ πολλῆς ἢμᾶς ἠνεσκεμένος αἴσθωσις· Πολυπήμητος ἢ, ὁ πολλῆς ἢμᾶς ἄξιος. ὡς τοὺς Ἴωνας πολυπημήτους λέγουσιν.

¶ Προσβύεσθαι καὶ Προσβύειν διαφέρει. Προσβύεσθαι μὲν γὰρ, τὸ πίμπειν φρίσσοντες· Προσβύειν δὲ, τὸ πίμπειν φρίσσοντι· ὡς οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι.

¶ Πρόξενος καὶ Ἰδιόξενος καὶ Δορύξενος διαφέρει. Πρόξενος, πόλεως καὶ ἔθνους, ὡς ἔφη Θουκυδίδης· Ξένος δὲ ὁ εἰς ἑτέρους· ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Ἰδιόξενος. ἐν ὀρθῷ δὲ ἦν Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ Πρόξενον εἶρπε τὸν Ἰδιόξενον.

Καπὸς ὡς ὅτι σεσῳσμένος.

Δορύξενος δὲ, ὁ κτῆσιν μεμισθωμένος φίλως. αἰτεῖς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφειδῶς πρὸς τὴν πεπαμένου κύησιν λαβόντος μισθὸν ἢ πεπαμένην. νομίσας ἢ καὶ φυλάξας ἢ πίστιν, ἐγχώριος φίλος, ἢ δορύξενος ἐκαλεῖτο.

¶ Προτέρα καὶ Προπραία διαφέρει. Προτέρα μὲν γὰρ, ὀλίγῳ ἔλαττον· Προπραία ἢ, ὀλίγῳ μᾶλλον ἡμέρας.

¶ Πρῶτος καὶ Πρότερος διαφέρει. Πρῶτος μὲν γὰρ, ὀλίγῳ πολλῷ· Πρότερος ἢ, ὀλίγῳ δύο. ἐν τῷ μὲν Πρώτῳ ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὕστατος τῷ ἢ Προτέρῳ, ὕστερος. καὶ Πρότερος μὲν, ὀλίγῳ πλέονος· ὡς ἔστιν ὀλίγῳ πλείονες. ὡς ἔστιν ὀλίγῳ ἀγαθώτερος λέγομεν, σοφώτερος ἔχει τὴν τύχην, ἢ ὀλέχως. Πλάτων γοῦν διαιρούμενος τὰς ταλαιπωρίας, τὴν μὲν Πρώτως ἔχειν φησὶ, τὴν δὲ ὑστέρως. δηλονότι ἡμῶν σοφωτέρων, ἢ ἢ ἔπραττεν. εἰ δέ ὡς ἄπαξ, Πρότερον ἦλθον εἰς Λακεδαίμονα, ἀμαρτάνει· Πρῶτον γὰρ χρή.

¶ Πρυτανεῖα, τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν διακόπτων τὴν δίκην. ἵνα δὲ τὰ ὑπὲρ δίκαια τῶν δίκας. Πρυτανεῖα ἢ Σκυλικῶς, ὁ χρόνος διήρητο γὰρ παρὰ Ἀθηναίοις ὁ ἐνιαυτὸς εἰς δέκα Πρυτανείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν, καὶ ἐπρυτάνευσαν ἑκάστη φυλὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἄπαξ. ἔδει γὰρ ἑκάστους μοιρικὰς γὰρ ἐνοίκους καὶ τὰς πρυτανείας κτῆμα ἐπίλεως.

¶ Πρὸ μοίρας καὶ Πρὸ ὥρας διαφέρει. Πρὸ μοίρας μὲν γὰρ, ὁ βιαίως ἀποθανών· Πρὸ ὥρας ἢ, ὁ ἐν νεότητι.

¶ Πρισβύσται καὶ Πρισβύειοι διαφέρει. Πρισβύσται μὲν γὰρ, οἱ ἐκ τῶν φρίσσοντες χλεπτοιωῦτες καὶ πίμπειν τες· πρισβύειοι δὲ, οἱ χλεπτούμενοι ὀλίγῳ πλείονος φρισσόντων.

¶ Πρίσβεις, οἱ Πρισβύται. Πρίσβυς ἢ ὑδέποτε λέγεται· τὸ γὰρ ἐπικὸν Πρισβυτὴς αἰείγωσαι.

¶ Πρότερος καὶ Πρῶτος διαφέρει. Πρότερος μὲν, ὀλίγῳ δυοῖν ἔλαττον. ὡς Ὅμηρος ὅτι Τληπολέμου καὶ Σαρπηδόνος.

Τοῦ ἢ Τληπόλεμος ἔφη πρότερος.

τὸ ἢ Πρῶτος, ὀλίγῳ πολλῶν.

Ἕρπε πολὺ φρῶτος αὖθις ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

¶ Πρωτόπους μὲν ἔστι παρεξυπόνους, ὁ ἔστι πρῶτον πηχυῖς· Πρωτοπόπους ἢ παρεξυπόνους, ἢ φρῶτον τεκεῖσα.

¶ Προσπαίειν μὲν λέγεται ἔοις κατὰ μέρισιν ἢ ποιῶν, ἢ κυήμη· Προσκρούειν ἢ, ἔοις αὖθις καὶ κεφαλῇ.

¶ Πεῖσθαι μὲν τὸ ἑκουσίως συγκατατίθεσθαι· Πειθαρχεῖν δὲ, τὸ κελεύοντι πειθῶσαι.

¶ Ῥυθὸν Σκυλικῶς καὶ ὀξυτόνως, ὁ τύπος· βαρυτόνως ἢ καὶ ἀφιστικῶς, ὁ ἀράκνιον.

¶ Πῖ καὶ Ποῖ, καὶ Πῆ καὶ Πῶ διαφέρει φρὸς τοῖς Δωριεῦσι. τὸ μὲν γὰρ Πῖ καὶ Ποῖ, τὸ εἰς τόπον σημαίνειν δηλοῖ· τὸ ἢ Πῆ, τὸ ἐν τόπῳ· τὸ ἢ Πῶ, τὸ ἐκ τόπου. ἔοικε δὲ οἱ Δωριεῖοντες καὶ λέγοντες, Πῖ πορεύῃ, ὁμοφωνοῦσι δέον γὰρ, Πῶ πορεύῃ. τὸ γὰρ Πῆ τὸ ἐν τόπῳ φάσει δηλοῖ. Σοφρων,

Πῆ γὰρ ἄσφυγες, πῖος εἰλιτροπεῖται.

αὐτὸ τὸ ποῦ. ὅταν δὲ εἰς τόπον ἴδιον ἐπῇ, φησὶ, Πῖς ἐς μυχὸν καταδύῃ καὶ τὸ εἰς τίνα μυχόν·

Ῥάφανον καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει. Ῥάφανον μὲν γὰρ Ἀττικοὶ λέγουσι τὸν παρ' ἡμῖν κράμβην· Ῥαφανίδα δὲ, τὸν παρ' ἡμῖν ῥάπανον.

¶ Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον διαφέρει παρ' Ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς. Ῥέφανον μὲν, ἰὼ ἢ ἡμεῖς φαμὲν Ῥάφανον ἢ, τὸν κράμβην.

¶ Ῥεῦθρον Ῥεῦμα διαφέρει. Ῥεῦθρον μὲν γὰρ ἔστιν ὁ τόπος δι' οὗ φέρεται τὸ ῥεῦμα· Ῥεῦμα ἢ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ.

¶ Ῥάδιον μὲν τὸ διαδυῆναι, τὸ ῥᾷστα τῇ ὁδῷ ὑπιπλεύμενον· Εὐχερὲς δὲ, τὸ ταῖς χερσῖν ἐχίως ὑπιπλεῦσαι· Εὐπετὲς δὲ, τὸ ἐμπεσὸν εἰς ἀμέλειαν.

¶ Ῥὶς καὶ Ῥύγχος διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ὑπὸ ἀνθρώπου· Ῥύγχος ἢ, ὑπὸ ἀλόγου ζώου.

¶ Ῥὶς καὶ Μυκτὴρ διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἡ ἀπὸ τῦ μετώπου καταγωγὴ μέχρι τῦ χείλους· Μυκτῆρες ἢ, αἱ τῦ ῥινῶν κατατρήσεις δι' ὧν ἔξεισι τὸ ὑγρὸν ἐκπνεόμενον.

¶ Ῥοὰ μὲν μετὰ τῦ ι, τὸ δίνδρον· Ῥοὰ ἢ, ὁ καρπός.

¶ Ῥόδον καὶ Ῥοδωνιὰ καὶ Ῥοδῶ διαφέρει. Ῥόδον μὲν γὰρ, τὸ ἀνθος· Ῥοδωνιὰ ἢ, ὁ τόπος· Ῥοδῶ ἢ, τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχος,

Ἔχουσα πολλὸν μυρσίνης ἐπίρπετον,
Ῥοδῶ τε καλὸν ἄνθος.

¶ Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι διαφέρει. Λεπτότερον ὡς παρὰ τοῖς βαρυτονοποιῶν φασὶ νεωτέρων οὕτω φησὶ κῆ λέξιν, Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι διαφορὰν ἔχει φασὶς ἄπειρα. τὸ μὲν γὰρ Ῥύεσθαι, ὡς σεαυτὸν εἵλκειν· τὸ δὲ Ἐρύεσθαι, φυλάττειν.

Σ

Σταθμῶσαι καὶ Στῆσαι διαφέρει. Σταθμῶσαι μὲν γὰρ ἔστι τὸ ὑφ' ἑτέρου Στῆσαι δὲ, τὸ κατ' ἰδίαν ὁρμὴν καὶ προαίρεσιν. ἢ, Ἐστάθη ὁ αἰδρικὸς ὑφ' ἑτέρου, Ἐστήθη ἡ νέσος· Ἔστη δ' ὁ αὐτὸς δ' αὐτῦ.

¶ Σπάχος ὁ, ὅσπερ χίος τὸ ἐπωμὶς· ὃ καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ πλεκτανικόν.

¶ Σπαφυλῶ ὀξυτόνως, ὡς ἀλκῶ· καὶ Σπαφύλω βαρυτόνως, ὡς Μελίτων. διαφέρειν φασὶ Πτολεμαῖος ὁ ἀστρονόμος ἐν τῇ ὠδῇ τῶν Ὁδυσσείᾳ σεσωφρονῶν τὸ μὲν ὑπὸ Σαρπηδόνος (φησὶν) ὅτι μὲν ὅτι τῆς καταμάχης μολύβδου, ἔφη πῖς ἐφιππάζοντα πάντα τὸ δ' ὀξυτονούμενον, δηλονότι ἐπαίρας. ὁ αὖτις πάλιν ὁ ἀστρονόμος ἐν Γλαύκῃ σεσωφρονῶν κῆ λέξιν φησὶν οὕτως,

- σπαφύλη δηλονότι τῶν ἵππων.

Σπαφύλη βαρυτόνως ὡς Νιόβη. οὐ γὰρ ἔστιν ὅμοιον τῇ συκῇ· τῦτο γὰρ διαιρεῖται, συκίνη· ἐκεῖνο δὲ οὐ διαιρεῖται. Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος φησὶν, Ἡμιλλᾶσθαι δηλονότι φρῆς Ἕλλησιν ὀξυτονούμενον τοῦτο μα. οὐδὲν γὰρ κοινὸν εἰς τὰ λαμπόντων Σκυλικῶν ὀνομάτων μετέχον ἡμῖν τῦ οὐδετέρου, φρὸς ἁπλοῦν τῶν πῦ, ὀξυτονεῖται, ἀλλὰ πάντα τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυνόμενα, κῆ τὸ μὴ ὀξυτονούμενα, ἀλλὰ βαρυτονῶντα τὸ σημεῖον ἔχει. οἷ κεδύλη, δακρύλη, φευγάλη, ἑδύλη. δηλονότι ἐπὶ τῦ μία πῦ πολλαπλασιάζων τὸν Διόνυσον. ὡς ὁ Λυκῦργος,

Σβῦε κατ' ἠμαθόεν Νυσήϊον.

οἱ δ' ὀξυτονικῶς, φασὶ καὶ τὸ Σπαφύλη βαρυτονούμενον ὡς ἐπὶ τῶν βαρυτόνων ὀνομάτων ἐπὶ τῶν λαμπόντων τὰ εἰς ηλή γοντα Σκυλικὰ ὀξυτονεῖται. ἢ, ἐὰν τὰ ὀρθοτικὰ ἰξυπτόπαι, τὰ Σκυλικὰ βαρυτονῆσται. οἷ πέδος, πεδή· τόμος, τομή· ὦνος, ὠνή· ἦμος, ἡμή· φόνος, φονή.

- ἐν ὀρχαλίκῃ φονῆσι.

καὶ πῦμπαλιν Δαναός. Δαναή. ἐπὶ οὗ καὶ ὅτι πύπτω τὸ ὀρθοτικὸν ὅτι Σπάφυλος (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ τῦ Διονύσου υἱός) τὸ Σκυλικὸν Σπαφυλῆ ὀξυτονηθήσεται. φρὸς οὓς ῥητέον, ἰδὺ κόγχος, ὠγχή, καὶ ἐκ ὀξυτονεῖται. φίλος, φίλη· μόνος, μόνη· μόλις, μόλη. καὶ ὅτι πῦ ὀξυτόνων, καλὸς, καλὴ· σοφὸς, σοφὴ· καὶ τὰ Σκυλικὰ οὐ βαρύνεται, ἀλλ' ὁμοτονεῖ τοῖς μὲν βαρυτόνοις τὰ βαρύτονα· τοῖς δὲ ὀξυτόνοις, τὰ ὀξύτονα. ὅθεν οὐ φρὸς δόξειν καὶ ὑπὸ τῦ Σπαφύλος βαρυτόνου ὀνόματος καὶ τὸ Σκυλικὸν βαρυτονεῖν σαφύλη, ὡς ἰδύλη. Τοῖς δὲ βοηθοῦσιν τῇ ἀπορίᾳ. καὶ ὀξυτονεῖν βουλόμενοι, φασὶν ὅτι ὅσα τῦ αὐτῦ ἀπαρεμφάτου ἴσχει σημαινομένου, ὁμοτονεῖ· ὅσα δὲ διαλλάσσει πῦ σημαινομένου, ἐνίοτε· ὁ μὲν οὖν φίλος καὶ φίλη, καὶ ξένος ξένη, καὶ τὰ φρεκείμενα, ἀπαρέμφατα ὄντα· διὸ ὁμοτονεῖ. τὸ δὲ

διαφέροντα, οἰκέτη. καθ' ὧν γὰρ ὁ χόλος, χολὴ· καὶ ὄψις, ὄψ-
πτὸν καὶ νόμος, νομὸν γόνος, γονὴ· δίμοιρος, δίμοιρ· τροφὸς, τροφὸν
πόδος, πόδι. οὐδὲ ζεύγνυσι τὸν ὦ ἄλλως ὀπλοῦς εἴρηται ὅτι διαφέ-
φέρει. εἰ οὖν ὅτι παχὺς ἀφ' ἑαυτοῦ, διαφέρει δὲ τῷ σημαινο-
μένῳ, ἡ παχυλὴ, ἐπὶ ἐσθῆτος δέ, ὄντως ἐξωσμένον. τὸ μὴ τὸ θερμαίνον
νου τῷ Ἡφαιστείῳ διαφέρειν ἔμφρον, καὶ ὁ φρονῶν μὴ
ἐξυπνεῖν, οὐ μόνον διαφέρει τὸ φρονεῖν τοῦ ἐγρηγορέναι. ἀλλ'
ὅτι καὶ ὑπὸ δύο δεῖ συλλαβὰς τὸ φρονεῖμαι. διὸ συνάβα-
ὥστε οὐδὲ τῷ ὑπὲρ ἐσχυνεῖν αἰσχρὸν ἐστὶ τρίπτωτον· ἀλλὰ καὶ
ἡ Πλεισθένους ἀδελφὴ διαφέρουσα, καὶ ὁ ἰὼ διαφέρειν φη-
σὶ τοῖς πάνυ ζωΰμα καὶ τὸ σημαινόμενον.

¶ Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. Ἀπορεῖ δὲ τῇ τύχῃ τὰ
παρηλλαγμένα σημεῖα πυνθάνεσθαι, ἃ δὲ μάλιστα, τεκμήρια.

¶ Σπύρα καὶ Σίπυρμα διαφέρει. Σπύρα μὲν γὰρ, τὸ ὑπὸ τῆς πυρᾶς
χωρίον· ἐνθρύπτει αἰσχρῶς τίλασρον· Σίπυρμα δέ, τὸ ὑπὸ τῆς
προκύδων ῥαπίσμασι ἀμπέχονον.

¶ Σπεῖς δύο σημαίνει, ἥτοι τὸ τάον, καὶ σχοινάριον· διαφορά
σματα.

¶ Σικελὸς καὶ Σικελιώτης διαφέρει. Σικελὸς μὲν γὰρ ὅτι ὁ ἐξ αὐ-
τῆς τῆς Σικελίας ὤν· Σικελιώτης δέ, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὤν, πλεῖ
δὲ χώραν αὐτὴν οἰκῶν.

¶ Σιωπὴ καὶ Σιγὴ διαφέρει. Σιωπὴ μὲν γὰρ ὅτι καὶ πάσης λό-
γου· Σιγὴ δὲ στέρησις λόγου.

¶ Σκυτίδιον & Σκύτινος διαφέρει. Σκύτινος μὲν γὰρ ὅτι τὸ σκε-
φαστικὸν· Σκύτιδιον δέ, τὸ βουλευτικόν.

¶ Σκῶμμα, Γελοῖον. Εὐστράτιλου, καὶ Γεφυραισμὸς διαφέρει.
Σκῶμμα μὲν γὰρ ὅτι, τὸ ὅπῃ διαφυρμῷ τὴν πλησίον λυπῆσαι, οἱ-
ονεὶ σκέμμα· Γελοῖον δέ, τὸ ὅπῃ διαχύσει τὴν ἀκροατὴν χαρᾶς
λινος ὕβρεως· Εὐστράτιλος, τὸ μετὰ σωφροσύνης χαρίεντως λε-
γόμενον. εἴρηται δὲ σαφῶς τὸ δὴ τρίπτωτον τὸν λόγον. Γεφυρα-
σμὸς δέ, ἀπὸ τῶν ἐν Ἀθήνησιν ὅτι τὴν γεφύραν ὅτι γεφυρὰν
ἵππιον ἵππιστρα, ἢ καὶ δίχα μήτρων, διαφυρμὸς λυπεῖ.

¶ Σοφὸς & Σωφρὼν διαφέρει. καθὸ ὁ Σοφὸς, ἡ Σωφρὼν· ὁ δὲ Σωφρὼν
ὢν, οὐ πάντως Σοφός.

¶ Σοῖο καὶ Σέο διαφέρει πυνθάνεσθαι τοὺς ἀκριβεῖς ἀναγινώσκοντας
διαφέρει. Σοῖο μὲν γὰρ ὅτι σὺν ἀρδρὸς αὐτοῦ μία· οἷον, Μνήσαι
παῖδος ἐοῖο. ἡ δὲ Σέο, ἡ σὺν ἀρδρός.

Σέο δέ καὶ ζωοῦ ἐν τοῖς ποτὲ δοῦναι ἄπαξ. αἰτεῖ τῷ, Σοῦ ζώ-
τος καὶ τοῖς ὑφαῦται δοῦναι ἄπαξ, αἰτεῖ Σοῦ ζώπας. καὶ φυ-
λάττεται ζῶπα ἄκρως παρ' Ὁμήρῳ.

¶ Σπουδὴ καὶ Σωφροσύνη διαφέρει. Σπουδὴ μὲν γὰρ, ἀφ' ὧν πολί-
μου συμπίπτει) φυσὶς ἀλλήλας, αἱ αἰσχραφοῦ) ἐφ' οἷς διαφέρ-
νονται. εἶδος συμπαθείας μὴ πολεμίσης, μηδ' ἀδικούσης ἀλλή-
λους Σωφροσύνη δὲ εἰρήνιον καὶ φιλίαν φυσὶς ἀλλήλους, καὶ
τὸ πρὸς ζώπας φερόμενον, ἀφ' οὗ γίνεται πολέμου.

¶ Σπουδάζειν & Σπεύδειν διαφέρει. Σπουδάζειν μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἑπ-
αυτοῦ τῷ παίζειν· Σπεύδειν δέ, τὸ ἑαυτοῦ ἕνεκα καὶ σωφέρειν.

¶ Σπαράττειν καὶ Σφάττειν διαφέρει. Σπαράττειν μὲν, ὁ πο-
λὺς ὢν ὧν ἡ σφαγὴ· Σφάττειν δέ, τὸ σφαγὴν ποιεῖν.

¶ Σπαρτὸς ὁκπαθρίως, τὸ σφαγὴν· Σφαγὴ σωφρονεῖν λε-
γόμενος, τὸ μὴ σφαγὴν πάνυ. ὁκαλλάττει δὲ πολλάκις
ὧν τῇ χρήσει.

¶ Σβαπὸς καὶ Σβάπτημα καὶ Σφαπόπηδον διαφέρει. Σφαπὸς
μὲν γὰρ καὶ Σβάπτημα, κυρίως τὸ πλῆθος λέγεται· Σβαπόπηδον
δέ, ὁ πάπος ὧν ὧν εἶσι.

¶ Συμμαχεῖν ἢ Ἐπιμαχεῖν διαφέρει. Συμμαχεῖν μὲν γὰρ λέγου-
σι τὸ σὺν ἑαυτοῖς, φησὶ Διδύμος, εἶτ' αὐτοῖς ὅπλοις πολεμοῦ-
σι, εἶτ' ἴσῃ ὅπλοις ἀπειλούσιν. Ἐπιμαχεῖν, ὅταν δυὸ ὅπλοις ἀ-
μύνωσι τῷ μόνῳ. διὸ καὶ Θουκυδίδης ὁ τῷ φησὶν, λέγων,
Κερκυραίοις Δήλωσις συμμαχίαν μὲν οὐ πεποιῆσθαι, ἐπι-
μαχίαν δέ.

¶ Συώργος καὶ Συνεργὸς διαφέρει. Συνεργὸς μὲν γὰρ ἐξυπνῶς ὁ
φῶς τι ἔργον αἰσχυνόμενον συμπράττων· Συώργος δὲ, φανερο-
ξυπνῶς, ὁ τὰ αὐτὰ μισθῶν, εἶον συνέργος.

¶ Σύγχεσμα Συνταξιῶς διαφέρει. Σύγχεσμα μὲν γὰρ ἐστὶ
ὁ δίχα μέτρου λόγος, ὁ φανερῶς ἐνθυμούμενος πηλὸς· Σώμεσμα
ἢ, πολεμικόν τι σύνταγμα. ἀφ' οὗ & σωμεσματάρχης, ὁ τῆς συντά-
ξεως αὐτοῦ ἄρχων.

¶ Σωδῖνες Σωπαξίους διαφέρει. Σωδῖνες μὲν γὰρ ὅτι ὁ λίχνος
ὁ ἔμμετρος· Σωπαξὶς ἢ, ὁ λεχὼς ὁ πλέος.

¶ Συμβουλὴ Παραινέσεως διαφέρει. Συμβουλὴ μὲν γὰρ ὅτι ὁ ἐ-
γκος, ἁπλοῦσαι ὅπῃ διχόμηνι δεῖ τὸ ἄδηλον τῷ ἀκροατῇ ποι-
καὶ τὸ ἐαυτῆς συμβουλεύειν πόλιν, ἀμφιβολον εἰς ἀμφέρει.
διὸ καὶ ἔχει τὸ ὠνεῖσθαι. Παραίνεσις δέ, ὅτι συμβουλὴ αἰσχρὸν
νον ἐν ὅπῃ διχόμηνι δεῖ τὸ ἐξ αὐτῆς λυσιτελοῦντας πάντας ἀμ-
λογεῖσθαι ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ παραινέσει σαφρονεῖν. ἐνθα ὅτι ὁ-
μολογεῖσθαι ἀγαθόν.

¶ Σφάξαι καὶ Θῦσαι διαφέρει. Θῦσαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἱερεῖον·
Σφάξαι ἢ, τὸ ἱερουργῆσαι τὸ ζῶον. καὶ Ὅμηρος τὸν διαφορᾶ
τηρήκει, οὕτως μὲν Θῦσαι εἶπεν,

. θεοῖσι δὲ δῦσαι ἀείρει.

Πάσσκλεν ὃν ἑταῖρον· ἡ δὲ ἐν πυρὶ βάλλε δυκλαί. ὅτι δὲ
τῷ σφάξαι,

Αὐχένας μὲν σφάξαι, καὶ ἴσταξαν, καὶ ἔδειραν.

Σπέρξ δυκλεῖς μὲν, δυμέναι· ἀφιστικῶς δέ, τὸ ξύλον τοῦ
ἀκοντίου.

¶ Σχεδὸν, τὸ ἐπιδέμνιον. Εὔπολις Φίλοις,

Οὐδὲν ἄπτα, ζώπα δὲ ἀφιλίας φέρειν.

Σχεδὸν ἐστερεῖν.

Σχεδὸν δὲ ἀφιστικῶς, χθὲς χωμικῶς. Ἀπολλόδωρος ἐν Ἐ-
φησίοις,

Σχεδὸν χθὲς ἐκεῖνον πρὸς ὀδέδεκας.

¶ Σχολὴ τὸ Ἠρέμα, καθὸ φασὶν. Σχολῇ βαδίζω· καὶ τὸ ἐν
κωμῳδίᾳ, καθ' ὁ λέγεται, Οὐκ ἔχον χολήν. καὶ ἡ διὰ τεσσάρων, καὶ
οἱ μαθηταὶ διὰ φασὶν λαμπρὰν χολήν.

Τ

ΤΆλαν διὰ τῆς, τὸ ὀδυρόμενον· διὰ δὲ τῆς ς, ὁ πελάτης.

¶ Ταπὴς, καὶ Ἀμφιπαπὴς διαφέρουσι. Ταπὴς μὲν γὰρ
ἐστιν οἱ ὁκ τῇ ἑτέρᾳ μέρει μᾶλλον ἔχοντες· Ἀμφιπαπὴς δέ,
οἱ ἐξ ἀμφοτέρων.

¶ Ταυρόκτονος, ὁ ὑπὸ ταύρου αἱρεθείς· Ταυροκτόνος, ὁ ταῦρος
ἀποκτείνας.

Τείχη Ἐπιτείσματος διαφέρει. Τείχη μὲν γὰρ ὅτι ἡ αὐλὴ λίθου
μὴ ἐλαμβάνη τῇ, ᾗ χαμαιπετὴς, ἡμιπελὴς· Ἐπιτείσμα δέ, τὸ
λόγου χαρίεν, ᾗ χαλκυνικὴ, παπυρικὴ.

¶ Τιχίτης καὶ Βαιάωτος διαφέρει. Τιχίτης μὲν γὰρ ὅτι ὁ λιγο-
κῆς ὢν τῆς τύχης ἐμπείρως καθιστὰς· Βαιάωτος ἢ, ὁ διὰ λογι-
σμὸς ἐπιτηδεύματος.

¶ Τίτραχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τίτραχμον μὲν
γὰρ ὅτι τὸ νόμισμα· Τετράδραχμον ἢ, τὸ πεντάδραχμον.

¶ Τίρας Σημείου διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τίρας, διὰ φύσεως τὸ
ἢ Σημεῖον, διὰ συνήθειαν.

¶ Τιχάσματα καὶ Τιχήματα διαφέρει. Τιχάσματα μὲν γὰρ,
τὰ κακουργήματα· Τιχήματα ἢ, αἱ τύχαι.

¶ Τοῖχα καὶ Τοιχία διαφέρει. Τοῖχα μὲν γὰρ ὅτι τὰ τῆς πόλεως·
Τοιχία ἢ, τὰ τῆς οἰκίας.

¶ Τύθη καὶ Τυθὶς διαφέρει. Τύθη μὲν γὰρ ὅτι ἡ τῶν παιδὸς τρο-
φός· (ταύτας δὲ ἔνιοι Μαίας καὶ Μαμμὰς καλοῦσι) Τυθὶς ἢ,
ἔστι ἡ τῆς παιδὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὴ, ὡς ἔνιοι Θείας καλοῦσι.

¶ Τιτθὴ καὶ Τροφὸς καὶ Τιθωνὸς διαφέρει. Τιτθὴ μὲν γὰρ ὅτι
ἡ μαστὸν παρέχουσα· Τροφὸς ἢ καὶ Τιθωνὸς, ἡ τὴν ἄλλην
ὅπτιμίλειαν πεπαιδῆσθαι τῆς παιδὸς, καὶ μὴ τὸ στοχαστικὸν μόνον.

¶ Τιμωρεῖσθαι καὶ Τιμωρῆσαι διαφέρει. Τιμωρεῖσθαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ
καλαίζειν· Τιμωρῆσαι ἢ, τὸ βοηθῆσαι τοῖς ἀδικουμένοις.

¶ Τίθησι καὶ Τίθεται διαφέρει. Τίθησι μὲν γὰρ τὸν νόμον ὁ νομοθέ-
της· Τίθεται ἢ τὸν νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἱ σύμβουλοι.

¶ Τοῦτικα καὶ Οὗτικα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τουῦτικα, ὅτι ὅσπου
ἔτικα· τὸ ἢ Οὗτικα, αἰτεῖ τῷ ὅτι. ἁμαρτάνει ἐνίοτε ὁ Καλλίμαχος
ὁ Λιβαλικῷ δύο ὄψεις, λέγων,

Τοῦτικα Λιχᾶος ἔχει.

ὅτι τὸ δέον εἰπεῖν Οὗτικα, Τοῦτικεν εἶπε· ᾧ ἐστὶ αἰτεῖ τῷ Οὗτικα
Τοῦτικεν εἶπεν.

Τιμωρῆν καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρῆν μὲν γὰρ ὅτι τὸ
βοηθῆν ἕνεκα καὶ σωκοφαντεῖν· Τιμωρεῖσθαι ἢ, τὸ κολάζειν. καὶ
σωπαθεῖσι Τιμωρεῖ τῷ φίλῳ κατὰ τῶν βοηθῶν. Τιμωρεῖται τὸν

ἐλθὼν, αἰπὴ τῦ κολάζω.

¶ Τίθεται νόμον, καὶ Τίθησι, διαφέρει. Τίθησι μὲν γὰρ, ὁ εἰσφέρων· Τίθεται δὲ, ὁ κυρῶν.

¶ Τόμος καὶ Τομὸς διαφέρει. Τόμος μὲν γάρ, ὅτιν ὁ τμηθεὶς ὄγκος· Τομὸς δ', ὁ τμηθεὶς σίδηρος.

¶ Τελεπὸς βαρυτόνως, καὶ Τελετὴς ὀξυτόνως διαφέρει, φησὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης. ἐπὶ μὲν γὰρ βαρυτόνου, ἔστι ὅτε χρόνου. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησι,

Ὡς τελέτης μὲν ἔλιπε δόλος. ἐπὶ δ' ὀξυτόνου Τελετὴς, ὡς ἀφυὴς, ἔστι ὅτε πλάσις. οἷον, τελετὴς τὸ παιδίον· ὅτιν τ', Ἐξετὶ ἀδημόνησεν. χρὴ οὖν αἰσχυνόμενον ὡς ἀξιοῖ Ἀσκαλωνίτης.

¶ Τροχοὶ ὀξυτόνως, καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι. Τροχοὶ μὲν γὰρ τοῖς ἅμαξαις φησὶ Τρύφων ἐν διστόνοις· τοῖς δὲ Ἀθηναίοις θεσμοῖς. ζυγὸς μὲν γὰρ ἀφελῶς Τροχοὶ ὁμοίως ἡμῖν θεσμοθέται ὀξυτονοῦσι· Τρόχος δὲ βαρυτόνως λέγεται τοῦ δρόμου. αἰσχυνόμενον γὰρ, ὥς φησι, μὴ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου,

Ὁρῶ Μίταιρον τόνδε γυμνάσδε σοὶ
Σπίχοντα θεωρὸν ἐν δόχοις πεπαυμένον.

ἀναλογώτερον δ' ἐπὶ βαρυτόνου. ἔστι γὰρ οἷς χῶς διπλάσια θεσπιλότητος ὄντος τοῦ ὀβαρυτονεῖται· οἷον λοχος, ὄχος· βρόχος, πάγχος· κόλχος, μόχος. οὕτω καὶ ὄχος, καὶ ἐπὶ τῶν ἁπλῶς ῥήματος εἰς ὦ βαρύτονα, καὶ αὐτὰ βαρυτονεῖται ἰσοσυλλαβοῦντα· οἷον πλέκω πλόκος· ἀείρω, ἀόρος· λέγω, λόγος· φέρω, φόρος· οὕτω καὶ πρίχω, ὄχος.

¶ Τραγῳδοὶ καὶ Κωμῳδοὶ, καὶ Τραγῳδοποιοὶ καὶ Κωμῳδοποιοὶ διαφέρουσι. Τραγῳδοὶ μὲν γὰρ καὶ Κωμῳδοὶ, εἰσὶν οἱ ὑποκρινόμενοι τὰς κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας· Τραγῳδοποιοὶ δὲ καὶ Κωμῳδοποιοὶ, οἱ ποιηταὶ τῶν δραμάτων.

¶ Τυραννεῖν οἱ ἀρχαῖοι ὅτιν βασιλεύειν ἔφασαν. Ἡρόδοτος ὅτι Κροίσου Τυραννεύσαντος ἐθνῶν. καὶ Θεόγνις, Τελεύτησεν δὲ Λιναίῳ διδάξαντι τὴν βασιλικὴν ἀγωγὴν Λεπτέφανες ὁ Λημνίας. Ἐνθάδε ἐπορεύθην Ὑψιπύλης πατὴρ Θόας βεβιωκὼς ἥβῃ ὠκὺ χαίροντος δραμεῖν. ἵνα δὲ καὶ ὁ τυραννεῖν βασιλεύειν ἔλεγον, ὡς Εὐπολις ὁ Δημοις ὅτι τοῦ Περικράτους.

¶ Τυθὴν μὲν ὅτιν ἡ μάμμη· Ἐπιτυθὴν δ', ἡ θεομάμμη· Τιτθὴ δὲ, ἡ δαία· Τιτθὸς δὲ, ὁ θρέψας.

Υ.

Ὑμὸς Ἐγκωμίου διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ὑμὸς, ἔστι θεὸς· ὁ δὲ Ἔγκωμιον, αἴσθημα.

¶ Ὑπαρ Οὐσίας διαφέρει. Ὑπαρ μὲν γάρ ὅτιν ἡ ἀναργὴς ὄψις· Οὐσία δὲ, ἡ ἐν τῷ καθ' ὑδὸν φαντασία.

¶ Ὑπαντῆσαι καὶ Ἀπαντῆσαι διαφέρει. Ὑπαντῆσαι μὲν γὰρ ὅτι ἐδικὸν λέγεται· Ἀπαντῆσαι δὲ, τὸ ἀδεκτυχεῖν δίκῃ. οἷον, Ἀπάντησε χρὴ τὴν δίκην, αἰτὴ τῷ ἀδεκτυχεῖ.

¶ Ὑπόχρεως καὶ Ἐπαγγελία διαφέρει. Ὑπόχρεως μὲν γὰρ, ὁ τὰ ἀξιούμενα δίδοσθαι μέλλων· Ἐπαγγελία δὲ, ὁ δίχα θεσκλήσεως παρεχὴν βουλόμενος.

¶ Ὑπόψια Ὑφορᾶσθαι διαφέρει. Ὑπόψια μὲν γὰρ, ἔστι καλεῖν τὰ ὑπόπτως Ὑφορᾶσθαι δ', δίχα ὅτι τὸ χεῖρον.

¶ Ὑπάρξαι, πρηγμένα, καὶ πάρξαι.

¶ Ὑπαγὼ καὶ Περιδώσεσθαι διαφέρουσι. ὅπου τὸ Περιδώσεσθαι μὲν ὅτι τὸ βαδίζειν· Ὑπαγὼ δ', τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βοῦς ἢ ἵππους, ἢ παρ' ἄλλοις, ὡς Ὅμηρος,

- - ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.

εἰ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν, ὅτι Ὑπάγειν λέγεσθαι αὐτὸ τοῦ Προάγειν. ὡς ἂν ὑφηγητὴν αὐτὸ τοῦ Προηγητοῦ, καὶ Ὑποχαμὸν αὐτὸ τοῦ Προχαμόν. ὡς φησι καὶ Λεμνοφαίης,

Ἐγὼ δ' ὑπαίρω τὸν ὅρκον, αἰτὸ τῷ θεραίρω.

οὕτως οὖν καὶ ὑπάγειν λέγεσθαι αὐτὸ τοῦ θεράγειν, ἔστιν ὅτε τοῦ μεθοδεύειν παρύδασι. κέχρηται τῇ λέξει Εὔπολις ὁ Βάπτας.

Σὺ δ' ὑπάγεις εἰς πύμεθεν.

Φ

Φᾶναι Φακῶς διαφέρειν φασὶ. Φακοὶ, οἱ ἔτι ὠμοὶ, οὐχ ἑψητοὶ· Φακὴ δὲ, ἡ ἐψημένη. πτίσσεται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορεσά.

¶ Φαυλία καὶ Φυλία διαφέρει. Φαυλία μὲν γὰρ, εἶδος ἐλαίας· Φυλία δ', ἡ χῖος.

¶ Φάκελος καὶ Φάκελον διαφέρει. Φάκελος μὲν γὰρ ὅτι φορτίον ξύλων. Θεόκριτος δέ φησι, φακέλους ὕλης ἀγρίας. Φάκελον δὲ, ὁ μετὰ φλεγμονῆς ἀπόκρισις.

¶ Φάσκαλος Φασκωλίου διαφέρει. Φάσκαλος μὲν γὰρ ὅτιν ἡμαποφορεία· Φασκώλιον δ' ὅτι δερμάτινον.

¶ Φαρμακεία Γοητεία διαφέρει. Φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως, ἡ βλάβη ἢ διὰ δηκτηρίου πινὸς γινομένη φαρμάκου· Γοητεία δὲ, ἡ ὑπὸ ὀδῆς κλῆσίς τι καὶ ἐπῳδή. Φαρμακὸς δὲ, Φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ ὅτι καθαίρων τὰς πόλεως ῥυπώσεις.

¶ Φάσμα μὲν ὅτι τὸ ὅμοιον ἀληθείᾳ· Φάντασμα δὲ, τὸ ἐπίμορφον· Εἴδωλον δὲ, τὸ ὅμοιον τῇ σκιᾷ· Τέρας δ', ἀφαρὲς σῶμα ἐπίμορφον· Βρέτας δὲ, τὸ ξόανον.

¶ Φάγαινα μὲν λέγεται ἡ μετὰ παῖ νόσους πλεφαγία· Φαγαίδενα δὲ, φῦμα αἰτιῶδες.

¶ Φθόνος καὶ Ἀποφθόνησις διαφέρει. Φθόνος μὲν γὰρ δίκαιον ὁ κατηγορούμενος (καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν δικάζει) Ἀποφθόνησις δέ, ὁ νικήσας, καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας.

¶ Φθεῖροι καὶ Φθειῶται διαφέρουσι. Φθεῖροι μὲν γὰρ, οἱ ὑπὸ τῇ Πρωτεπλάῳ. φησὶ γοῦν Ὅμηρος,

- - οὐ Φθείων τε μιδόντων.

ἢ, οὐκ ὑπὸ πόλεως, οὐδὲ ἀπὸ χώρας. ἀλλ' ἀπ' αἰδρὸς Φθείω Φθεῖται ἢ, οἱ ὑπὸ ᾧ Ἀχιλλεῖ, ἀπὸ πόλεως Θεσσαλικῆς Φθίας, καὶ χώρας ὁμωνύμου.

Φθίων δ' ἐξικόμην ἐλεώλακα.

ἠγοίνευν ὧν Καλλίμαχος, ἐπεὶ,

Οὐδέ τι τῶν Φθειῶν εἶχεν αἰακτερίων.

¶ Φιλεῖν καὶ Κυεῖν διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Κυεῖν, τὸ πῖς χαίλεσι ἀποκλείεσθαι· Φιλεῖν δ', τὸ ἀγαπᾶν καὶ ξενίζειν.

¶ Φίλος καὶ Ἑταῖρος διαφέρει. Φίλοι μὲν γὰρ, κοινῶς ἅπαντες οἱ τῆς φιλίας δίκαια θεσμοῖς ἑαυτοῖς ἔχοντες· Ἑταῖροι δ' ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ θεσπλησίως ἔχοντες, οἱ καὶ ἐν τῇ σωφροσύνῃ καὶ ἐν τῇ σωτηρίᾳ πολὺ χρόνον γινόμενοι.

¶ Φόρος καὶ Φορος διαφέρει. Φορος μὲν γὰρ λέγεται ὁ φέρων, οὕτως καὶ Φόρος ἡ αἵρεσις· Φορὸς δ', ὁ τόπος τῆς αἱρέσεως, καὶ Φορὸς ὁ φερόμενος.

¶ Φεῖσον καὶ Φεῖσαν διαφέρει. Φεῖσον μὲν γὰρ ὅτι τὸ εἰπεῖν· Φεῖσαν δὲ, αἰτὸ τῷ διαφθεῖσαν.

- σὺ δ' φείσασά μ' ἔσωσας.

¶ Φεμαίζεσθαι καὶ Φρυαίζεσθαι διαφέρει. Φεμαίζεσθαι μὲν γὰρ τὸ πράγος φαιδρῶς (καὶ Φεμαγμὸς ἡ τῷ πράγους φωνὴ· ὡς ἂν Φρυαγμὸς) Φρυαίζεσθαι δὲ, τὸ ἵππων τὸν φυσῶντα καὶ χαμρωμένον.

¶ Φρονεῖν τῷ Καταφρονεῖν διαφέρει. Φρονεῖν μὲν γάρ ὅτι τὸ λογίζεσθαί τι καὶ εὐμηδεῖσθαι· Καταφρονεῖν δὲ, τὸ ἁπλίζειν καὶ ὑποφορᾶν.

¶ Φερτὸν μὲν ὅτιν ἡ σοφίᾳ· Φέρτιον δὲ, τὸ ἀλιθυπὲς ἀσυμβόλητον.

¶ Φύλλον καὶ Φῦλον διαφέρει. Φύλλον μὲν γὰρ, τὸ πέταλον δένδρου· Φῦλον δὲ, τὸ ἔθνος.

¶ Φωνεῖν καὶ Ῥυεῖσθαι διαφέρει. Φωνεῖν μὲν γὰρ ὅτι ἀνθρώπων λέγεται· Ῥυεῖσθαι δὲ, ὅτι λύκων. Θεσπρωτικὸν δὲ ὅτι πᾶν λεπτὸν τὸ εἰκεῖον ἑαυτῷ· ὅπου Βλαχᾶσθαι μὲν γὰρ λέγεται ὅτι πᾶν φευγάτων. Μηκᾶσθαι δὲ ὅτι πᾶν αἰγῶν, ἀφ' οὗ τὸ μ. Μυκᾶσθαι δὲ ὅτι πᾶν βοῶν, ἀφ' οὗ τὸ Βρυχᾶσθαι, ὅτι ὄνων. Βρυχᾶσθαι δ', ὅτι λεόντων. Χρεμπτεῖν δὲ, ὅτι ἵππων. Ἀσκελεῖν δὲ, ὅτι κυνῶν, παρ' Αἰολεῦσι, ἀπὸ τῆς ἀρ φωνῆς· παρ' ἡμῖν δὲ Γλακτεῖν λέγεται.

¶ Φωλεὸς καὶ Κοίτη διαφέρει. Φωλεὸς μὲν γὰρ ὅτι πᾶν ἑρπετῶν πάσσεται· Κοίτη δὲ, ὅτι ἀνθρώπων. ὥστε ὅτι μὲν πᾶν ἑρπετῶν ῥητέον τὸ Φωλεύειν· ὅτι δὲ ἀνθρώπων, τὸ Κοιτάζειν. ὅτι δὲ πᾶν ὀρνέων, τὸ Νοσεῖν· ὁ γοῦν λέγων Νοσεῖ πᾶν τέκνων, ἀκυρολογεῖ. Τέκνα μὲν γὰρ, ἀνθρώπων· Νοσεῖ δὲ ὀρνίθων· Νιδροὶ δὲ, ἐλάφων· Σκύμνοι δὲ, λεόντων· Σκύλακες δὲ, κυνῶν.

Χ.

Χαρὲξ Σπλυχῶς μὲν, ὅτι τῶν τεθαμπύλω ὅπλα δι' ὀμυμμένων· ἀφ' οὗ δ', ὅτι τῶν ἐν τοῖς πολέμοις ἀσπιδομυμένων. ἐφ' ὧν λέγουσι Χαρακώματα, αἱ τῶν ἀσφαλισμάτων.

¶ Χαρὲξ καὶ Εὐφροσύνη καὶ Τέρψις καὶ Εὐθυμία καὶ Ἡδονὴ ἡ Ἀπολαυσις διαφέρουσι. Χαρὲξ μὲν γὰρ ὅτι θεόσταλτος ψυχῆς ἔπαρσις καὶ δύναμις· Εὐφροσύνη δ', παρὰ τὸ χεῖσθαι μετὰ σωφροσύνης γινόμενον· Τέρψις δ', οἱονεὶ τρέψις καὶ ψυχαγωγία ὑπὸ τῶν ἀκροωμένων ὅτι τὸ κρεῖττον· Εὐθυμία δ', ἕξις ψυχῆς ἰσχαρὲς· Ἡδονὴ δὲ, οἰκ ψυχῆς ἀρετία· Ἀπολαυσις δὲ, ἕξις κοινωνίας ὅτι πάσης μεταλήψεως ἐπιτερπῆ ἀγαθῶν τι ἢ φαύλης.

¶ Χεμάζειν, οὐ μόνον τὸ Πασχεμάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὀκλάζειν· οἱ Μέτανδρος ἐν Ἡνιόχῳ.

¶ Χλαῖναι καὶ Χλαιδία διαφέρειν φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Ἐπιθετισμοῦ, καὶ ἐξῆς ἐπὶ τοῖς Ξυνεφῶσι. Χλαῖνας μὲν γὰρ φησι λέγεσθαι ὅτι τῶν ἐγκειμένων ἢ περιεχόντων διὸ καὶ Ὁμηρος φησίν,

Ἔνθα οἱ ὀκτάβοιον ὑπαὶ τόρε χλαῖνα θύλακον·

Δέρμα δὲ χλαίνας ἢ ῥῆγμα σημαίνειν.

Χλαιδίας δ', τὰς φορουμένας καὶ μαλακωτέρας. αὐτὰς δὲ τῶν ἐπιπτήσεων.

Χλαῖναν πορφυρέην αὐτ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῆσαι.

μέσον οὖν ἄμεινον λέγειν, τὰς μὲν Χλαίνας ὅτι τῶν ἐγκειμένων πάντων οὖν ἄμεινον λέγειν, τὰς μὲν Χλαίνας ὅτι τῶν ἐγκειμένων τρέων, ἢ φορουμένων· Χλαιδίας δ', ὅτι μόνων τῶν φορουμένων, οὐκέτι δ' ὅτι τῶν ἐγκειμένων.

¶ Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα διαφέρει, καθὸ διὰ πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν Ὑπομνήμασι Δυτύρῳ Ἰλιάδος. ἡ μὲν Χλαῖνα, προϊοῦσα εἰς φόρημα· Χλαμὺς δ', Μακεδονικὸν μανδύας ἔκθεσις ἐστι τῶν ἡρωϊκῶν στολισμάτων. Σατυρίων (αὐτὸν γὰρ μίμησιν τῆς Χλαμύδος) διαφέρειν φησὶ καὶ τῷ χήματι. ἡ μὲν γὰρ Χλαῖνα, περιτρέχουσα (φησὶν) ἡμᾶς ὅλον· ἡ δ' Χλαμὺς, οἷς τέλειον ἔδει τὸ καταπέτασμα ἐπὶ τῶν ὤμων κεῖται, καὶ ἐπὶ τοὺς χεῖρας ἀναπλοῦται· ἐπὶ τὰ πλάγια. Θεσσαλοὶ τε καὶ Μακεδόνες, Φίλαρχος, Πολέμωνα δὲ πεπλῷ διαφέρουσι.

¶ Χιτὼν καὶ Χιτωνίσκος διαφέρει. Χιτωνίσκος μὲν γὰρ, ὁ τῶν αἰδρῶν χιτών· Χιτὼν δ', τὸ τῶν γυναικῶν ἔνδυμα.

¶ Χόας σωτειρηλφίως, τὰς ἑορτάς. Λεπτοφανὴς Ἀχαρνεῦσιν.

Ἀκούετε λεὼς χὠ πάσεως τῆς χοᾶς.

Χοᾶς δ' ἀδεσποτφίως, ὅτι μέτρον τῶν οἴνου.

¶ Χορηγὸν καὶ Χορηγὸς διαφέρει. Χορήγιον μὲν, τὸ διδασκαλεῖον· καὶ Χορηγὸς, ὁ διδάσκαλος· Χορὸς δὲ, τὸ σύστημα τῶν παίδων καὶ τῶν ἀδόντων.

¶ Χολάδες ἢ Χόλπος διαφέρει. Χολάδες μὲν γὰρ, ἃ ἔπεσε Χιῶν τὸ χαμαὶ χολάδες.

Χόλπος δὲ, τῶν βοῶν κοιλίαι. Λεπτοφανὴς Βασιλικοῖς·

Ἢ βεϊδάκειον ὡς ἀπίκετο ζάλης, χόλπον ὑπὸ ζωστῆρ.

¶ Χρύσας καὶ Δαισιὰς λευκὸν καὶ ὠὸς χιονοειδέστερος.

¶ Χρυσέων ὁ πόνος, καὶ ὁ χρεμάμος, καὶ τὸ ἱρόν.

¶ Χύτραι καὶ Χυτρεῖα διαφέρει. Χύτραι μὲν γὰρ, καὶ αὐτὰ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χυτοπωλεῖα· Χυτρεῖα δ', τὰ τῶν χυτρῶν ἐργαστήρια.

Φ.

Ὑάλιον ἢ Φύλλιον διαφέρει. Φάλιον μὲν, τὸ τῆ ἵππου· Φύλλιον δὲ, τὸ ἄκρως βεβηλωμένον ἀσεβῶς ὑφάσμασι κόσμου. οἱ Δωριεῖς Φύλλον καλοῦσι τὸ ἄκρον· ὅθεν ἢ ἡμῖν τὸν ἐπ' ἄκρου χειλίου λεγομένην φεσκφδίαν, Φυλλὼ ἐκαλέσαμεν, ὡς φησι Τρύφων.

¶ Ψάμαθος καὶ Κάμαθος διαφέρει. Ψάμαθοι μὲν γὰρ, τῶν θαλασσίαι ἄμμοι·

- - ὅθι ψαμάθοις ἀλίπατ.

Κάμαθοι δὲ, τῶν κόνιν·

- - τύχε γὰρ ἀμαθοβατείας.

Ω.

Ὦρα, διαίτωσις, ὡς ἔπος, καὶ τῆς ἡμέρας· ψιλῶς δὲ, ἡ ἀφορητής.

¶ Ὠνήσασθαι καὶ Ἀγοράσαι διαφέρει. Ὠνήσασθαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἀφορᾷ ἀσφαλέσθαι τῆ πωλοῦντος· Ἀγοράσαι δ', ἢ τὸ οἱ ἀγορᾷ διαβεβαίωσαι.

¶ Ὠπιλὴ καὶ Οὐλὴ διαφέρει. Ὠπιλὴ μὲν γὰρ ὅτι τὸ σύσφαρτ βαῦμα, ἀφ' οὗ πάσθαι· Οὐλὴ δ', ἡ ὑγιασμένη σὺν ὀβαύματος παλαιοῦ. ὡς Ὅμηρος.

Οὐλὴν τὴν ποτέ μιν σὺς ἔλασε λευκῷ ὀδόντι.

ΤΑΞΙΣ ΠΑΛΑΙΑ, ΚΑΙ' ΟΝΟΜΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ἈΡΧΟΝΤΩΝ.

Καταλοχίσαι δεῖ τὸ εἰς λόχους καταμερίσαι τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ.

Λόχος, ἔνιοι μὲν, τὸ σύστημα τὸ ἐξ αἰδρῶν ἡ. οἱ δ', τὸ ἐξ αἰδρῶν β'. οἱ δ', τὸ ἀπὸ ἑκκαίδεκα αἰδρῶν πλῆθος. ὃ καὶ πλεονάζαν καὶ συμμίξαν.

Λοχαγὸς, Πρωτοστάτης ἢ Ἡγεμὼν, ὁ αὐτὸς ὤν. ἔστι δ' ὁ φυλάττων καὶ ἀρτίζων τὸν λόχον.

Οὐραγὸς, ὁ πλαυτάξας τὸν λόχον.

Σπάχης ἢ Δικαιοφύλαξ ἢ Λόχος, τὸ αὐτὸ ὤν. οἱ δ' ἢ Ἐνωμοτάρχας αὐτὸ καλοῦσιν. οἱ δ' τὸς λέγουσι τὸν λόχον τῶν Ἐνωμοτῶν, οἱ δ', τὸν ἡγεμόνα τῶν Ἐνωμοτῶν.

Ἐνωμοτάρχας, ὁ τῆς Ἐνωμοτίας ἄρχων.

Δημοσιεία καὶ Ἡμιλοχία τὸ αὐτὸ φασι. καὶ Δημοσιεῖται καὶ Ἡμιλοχῖται, ὁ ἄρχων τῆς δημοσιείας καὶ ἡμιλοχίας.

Ἐπισπάστης, ὁ τῶν λόχου ὀπίσω παταγμένος· ὁ δὲ μετ' αὐτὸν, Πρωτοσπάστης· ὁ δὲ μετὰ τοῦτον πάλιν, Ἐπισπάστης· ὡς ἂν τὸν ὅλον εἴχον ὁπλισμὸν. Πρωτοσπάστης καὶ Ἐπισπάστης συγκαμόντε, ἔνιοι δ' λοχαγὸν μὲν τὸν Πρωτοσπάστην λέγουσιν, ὥσπερ καὶ οὗτος· καὶ οὐραγὸν τὸν Ἐπισπάστην· οὐ μέσῳ δὲ, οὐχ ὁσαύτως· ἀλλ' Ἐπισπάστην μὲν, τὸν μετὰ τὸν Πρωτοσπάστην, ἤτοι δεύτερον· τὸν δ' τρίτον ἀπὸ τῆ Πρωτοσπάστου, Ὑποσπάστην.

Συλλογισμὸς ὅτι, ὅπου τῷ πρώτῳ λόχῳ ἵπποις λόχος ὑπετάττη, ὥστε λοχαγὸν λοχαγῷ, καὶ οὐραγὸν οὐραγῷ, καὶ πεζομαχοῦντες ὁμοζύγοις παρεπάδειν.

Παρεκτάσεις, οἱ μόλοχοι, αἰδρῶν ξα'. ᾧ ὁ ἡγούμενος, Τριβάρχης.

Τάξεις, αἱ δύο πεφαρχίαι, αἰδρῶν ρκ π. καὶ ὁ ἡγούμενος, πάλαι μὲν Ταξίαρχος· νυνὶ δ', Ἑκατοντάρχης.

Σωτειρμα, ὁ ἔνιοι Παρεμβολὴν, αἱ β τάξεις, αἰδρες σιζ'. καὶ ὁ ἡγούμενος, Σωτειρμαρχης. τῶν δ' ἔνιοι δ' Ξεναγίαν καλοῦσι, καὶ Ξεναγὸν τὸν ἡγούμενον.

Πεντακοσπαρχία, τὰ β τάγματα, αἰδρες φι β. καὶ ὁ ἡγούμενος, Πεντακοσπαρχης.

Ἑκατοντάδες. τύπος τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις οὖσα, ὡς ἢ τοῦτο δηλοῖ, διότι τάξεως ἐξαίρεμα ἦσαν· οἱ δὲ ὁ Στρατοκήρυξ, Σαλπιγκτὴς, Σημειοφόρος, Ὑπορέτης, Οὐραγός. νυνὶ δ', ἢ τῶ σωτείρματος λέγονται ἢ τῶν ἄλλων. ἔχει δ' ἑκάστου τῶν τάξεων, ἃ τὸ σωτείρμα. τὸν μὲν, ὅπως τὴν φωνὴν σημαίνη τὸ φερόμενον· τὸν δ', ὅπως τῶν σημείων, οἷς μὲν ἡ φωνὴ καταπούσιον δηλοῦσιν· τὸν δ' Σαλπιγκτὸν, ὁπόταν μὲν δεῖ σημεῖα βλέπειν δηλοῦντα· καὶ τὸν Ὑπορέτην, ὡς τὰ τῶν ἐς τοὺς χρείας φθάνοντα. τὸν δὲ Οὐραγὸν, ὡς τὰ ὑπὸ τῶν ἀκολουθοῦντα. ὃν τὸ ἀπολειπόμενον δεῖ τῶν τάξιν, ὡς τῶν πατέρων αὖθις τοὺς μέτοπον, καὶ τὸ παύεται.

Ξεναγία, αἱ β πεντακοσπαρχίαι, αἰδρῶν ,αχ'. οἱ δ' πλείους τῶν τὸ πᾶν πλῆθος Χιλιαρχίαν καλοῦσι, καὶ Χιλίαρχον, τὸν ἡγούμενον.

Μεραρχία, αἱ β χιλιαρχίαι, αἰδρῶν ,βμ π. οἱ δ' καὶ Τέλος σημαίνουσι, καὶ τὸν ἡγούμενον, Μεραρχην· οἱ δ', Τελαρχην.

Φαλαγγαρχία, αἱ β μεραρχίαι, αἰδρες ,μξ ς. τῶν ἔνιοι καὶ Ἀποπομπὴν καλοῦσι· καὶ ὁ ἡγούμενος, Στρατηγός· νυνὶ δ', Φαλαγγάρχης.

Διφαλαγγία, αἱ β φαλαγγαρχίαι, αἰδρες ,ιξβ. τῶν δὲ ἡ Μέρος ὑπ' οἰῶν καλεῖται· ἀπὸ δὲ ἡ Κέρας. ᾧ ὁ ἡγούμενος, Κερατάρχης.

Φάλαγξ, ἡ πεζαφαλαγγαρχία, αἱ β φαλαγγαρχίαι, αἰδρες ,στπ ν. τῶν γὰρ, ἡ πλαία καὶ εὔχηρος φάλαγξ.

Μῆνος δεῖ φάλαγγος τὸ ἀπὸ τῆ λόχου σωτείρματος, ὁμοίως ἀλλήλοις πάσσεσθαι, ἀπὸ κέρατος εἰς κέρας διαπίπτον. καλεῖται ἢ τῶν καὶ Πρόσωπον, ἢ Μέτωπον, ἢ Σῆμα, καὶ Παρέκτασις, ἢ Πρωτο-

λοχία, καὶ Πρωτοστάτης· ὁ δὲ κατόπιν, τοῦπυτίχος καὶ Θέσελλος κύμβος, Δεύτερος ζυγὸς καλεῖται, καὶ ὁ τρίτος, τρίτος ζυγὸς, ᾧ ὀξὺς ὁμοίως.

Βάθος δεῖ φάλαγγος τὸ κατ' τὸ μέτωπον ἄνω· ἢ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ὀπίσω ὠφελὲς τίχος. Κατὰ ταῦτα λέγεται.

Ζυγὸν δεῖ τὸ ἐπ' ἀριθμὸς τῶν κατ' μάχας ἔχω κεῖσθαι, ἢπερ ἐκτεθείμενος ἦν.

Σύγχυσιν δεῖ τὸ ἐπ' ἀριθμὸς κεῖσθαι τῶν κατ' βάθος ἔχω· πῶς γὰρ, ἢ κοινὸς Στίχος λέγεται.

Διχομηνία φάλαγγος, ἡ εἰς δύο ἴσα τομή. ἕως τε ἢ τὰ μέρη καλεῖται Κέρατα· ὧν τὸ μὲν, Εὐώνυμον κέρας λέγεται, ᾧ Οὐρανὸν τὸ δὲ λοιπὸν, Δεξιὸν καὶ κεφαλὴ· ᾧ Δεξιὸν ἄκρωτήριον, ᾧ Δεξιὰ ἀγχή.

Κέρας δὲ Οὐραλὸς δὲ Συνοχὴ, σεσῶμα ὡς ἔτυχε, καὶ τύχα, ὡς ὕπερος, ἡ Διχομηνία καλεῖται.

Ὁπλῖται, Πελτασταί, Ψιλοί, ἡ πεζικὸς εἶσι ᾧ μαχίμου δυνάμεως· ἔχουσι ᾧ ὅλῃ φορεῖν. Ὁπλῖται μὲν γὰρ λέγονται οἱ βαρυπάντη κεχειρωθεῖσι ὁπλίσει, κῆ τὸν Μακεδονικὸν Θῶρον, ἀσπίδα σφενδόνην, ξίφος καὶ δόρυ σὺμμικτήρους· Ψιλοὶ ᾧ, οἱ κουφότατα, κίχρηται γὰρ πέζῃ ᾧ ἀκοντίοις δὲ λίθοις ὁπόταν ἐρεθίζωσι, ἢ ὁπόταν χρὸς. οἱ ᾧ Πελτασταὶ μέσῃ πως κέχρῆται σκευῇ· ἡ γὰρ Πέλτη μακρᾷ ὡς δεῖν ἀσπίδιον, ᾧ κοῦφον, δὲ ὃ δόρατα πολὺ ἧσσον ὁπλικὰ λαμβάνει.

Εἰσὶ ᾧ καὶ σχηματικῶς διπλάσιοι τριῶν ὅλῃ φορεῖ. ἡ μὲν οὖν ἴππικὴ, ἡ ᾧ, δι' ἀριθμὸς, ἡ ᾧ, δι' ἐλαφρότητα. τῶν ᾧ ἱππικῶν τὰ μὲν ἁπλῶς ὕπλα καλεῖται, ἵππος καὶ ἱππικόν· τὸ ᾧ, ἀμφίστομον. καὶ ἀμφιστόμων μὲν, οἱ δεῖ δυοῖν αἰχμοῖν ἵππων σωμάτων ὁμοίως ἐχόντων· οἱ καὶ μεταπιπτόντων ἀπ' ἄλλης ἐπ' ἄλλην, ὅταν ἡ χρεία καλῇ. τῶν ᾧ κυρίως ἱππικῶν τὰ μὲν δεῖ κατὰ φερέσκιον, ἐν ᾧ τοῖς ἵπποις καὶ τοῖς ἱππεῦσι πρόσκλισιν παρίχῃ· τὸ ᾧ, λεπτοφερέσκιον. τούτων ᾧ, οἱ μὲν θυρεοὶ ἔχοντες, θυρεοφόροι καλοῦνται· οἱ ᾧ, ἁπλῶς δορυφόροι. αὖθις ᾧ οἱ μὲν μόνον ἀκοντίζουσι, τοῖς ᾧ χεῖρας ἔχουσι τοῖς πολεμίοις ἐν ἔρχῃ· καὶ καλοῦνται Ἱππαρχίσται, καὶ Ταραντῖνοι· οἱ ᾧ, πέζοι, οἵ λέγονται Ἱππεξόται. ἵππ ᾧ, οἱ μὲν Δορυφόροι, ἢ Κοντοφόροι, ἢ Ξυστοφόροι· καλοῦνται γὰρ τοῖς ὅπλοις ὁμοίως. οὕτω δέ εἰσιν οἱ ἀπὸ τῆς ἱππικῆς καὶ πλείους πολεμίους δίεσται μαχόμενοι. οἱ ᾧ, Ἀκροβολισταί, ᾗ πέρρωθεν βάλλοντες. ἵππ τῆς ἱππικῆς δυνάμεως Καταφρακτοί, Ἱππακοντισταί, Ἐλαφροί, Θυρεοφόροι, οἱ καὶ Ταραντῖνοι, Ἱππεξόται.

Πύκνωσις, καὶ πύκνωσις τῶν καὶ ἱππικῶν. ζυγὸς, ἡ πύκνωσις καὶ βάθος κατὰ λόχῳ ᾧ ὁ πυκνωμένος αὐτῷ πλέθρα β'· ὁ ᾧ ἁπλῶς πυκνότερος, πλέθρα ἡ'.

Συμπασμός. ὅταν ἕκαστος αὐτῷ τῷ φάλαγγι κατὰ χῶραν ἦνα, τοῦτο καλεῖται Συνασπισμός.

Πρόταξις ψιλῶν, ἐπὶ τῶν ἄλλων ὕπερ ἐν πολέμῳ φερόντων· Ὑπόταξις ᾧ, ὅπ ὑπὸ τάττονται· Προσόταξις ᾧ, ὅτε καὶ ὁμαλεύρωμοι τῇ φάλαγγι, παρ' αὖθις τάττονται. λέγεται δὲ καὶ Παράταξις τοῦτο.

Παρωμοσία Παρατάξεως διαφορά. ἡ μὲν γὰρ ἐστὶ τῶν ὁμοίων Παράθεσις, ᾗ ὁπλῖται παρ' ὁπλίτας, ἡ ψιλῶν πρὸς ψιλούς.

Παράταξις ᾧ, ἡ τῶν ἀνομοίων, ᾗ ὁπλῖται πρὸς ψιλούς, ἡ ψιλῶν παρ' ὁπλίτας.

Λόχος, αἰσθρῶν ἑκτά.

Σύταξις, πάσεις λόχοι, αἰσθρῶν λβ'.

Πεντηκοντορχία, β' συτάξεων, αἰσθρῶν ᾠκοντατεσσάρων.

Ἑκατοντορχία β' πεντηκοντορχίαι, αἰσθρῶν ρκά. ἑκάτη ᾧ ἑκατοντορχία ὁκτάκις ἔχῃ πέντε.

Φυλαγία, β' ἑκατοντορχίαι, αἰσθρῶν δισχιλίων πεντηκοντα ξ'.

Ξυναγία, β' ψυλαγίαι, αἰσθρῶν φιβ'.

Σύγριμμα, β' ξυναγίαι, αἰσθρῶν ,αχδ'.

Ἐπξυναγία, δύο συγρίμματα, αἰσθρῶν ,βμά.

Σπῖρος, δύο ὅπ ξυναγίαι, αἰσθρῶν ,σιζ'.

Ἔπαγμα, δύο σπῖροι, αἰσθρῶν ,ηιζβ'. Τοῦπυ ἴκπαπτι αὖθις ἡ ὁπτὸ ξυναγοὶ μὲν δύο, συγρίμματα πάρχει ᾧ, σιλοιπά.

Ἔμβολον Φάλαγξ ὅταν τὰ ἄκρα διὰ σὺ. ἔστι ᾧ τὸ ἥμισυ τοῦ Ῥόμβου τοιοῦδέ ἐστι.

Ῥομβοειδὴς, παράταξις, ὁμαλίζεται καὶ Σφηνοειδὴς.

Ἴλη ἱππέων ὅσῃ ἑξήκοντα πασῶν.

Ἐπιλαρχία, β' ἴλαι, ἱππέων ρκή.

Ταξιαρχία, β' ἐπιλαρχίαι, ἱππέων ᾐκοσίων πεντηκοντα ξ.

Ἱππαρχία, β' ταξιαρχίαι, ἱππέων πεντακοσίων δυδέκα.

Ἑφιππαρχία, β' ἱππαρχίαι, ἱππέων χιλίων ἑκατὸν πεντήκοντα.

Τέλος, δύο ἑφιππαρχίαι, ἱππέων δισχιλίων πεντακοσίων ὁκτώ.

Ἐπίταγμα, β' τέλη, ἱππέων πεντακισχιλίων ξ'.

Κλίσις, ἡ χῦ αὔξησις κίνησις.

Κλίσις ὅτι δόρυ, ἔστιν ἡ ὅτι τὰ δεξιὰ κλίσις· Ἐπωάκλισις δέ, ἡ ὅτι ὦ ἀριστερὰ κλίσις.

Ἐπ' ἀσπίδα κλίσις, ἔστιν ἡ ὅτι τὰ ἀριστερὰ ὁμοίως.

Μεταβολὴ ὅτι ἡ δι' ὃ ὅτι τὸ αὐτὸ γενόμενον κλίσις, χῦ νῶτα ταῖς ὅπλαῖς ὅ ἐστι μεταπίπτω. δι' ὃ δύο ὅλῃ φορεῖ· ἡ μὲν, ἀπὸ τῆς πολεμίου, ἰῶ καὶ Ἐπ' οὐρᾶ καλουμένη· ἡ ᾧ, ὅτι τοῖς πολεμίοις, Ἀπ' οὐρᾶς καλουμένη. ἔνιοι δὲ οὕτω καὶ αὐτὴν ὑπερχάφουσι, Μεταβολὴ, ἐπὶ μεταλλαγῆς τῆς φερουσῶν ὁπλισμὸς εἰς τὸ κατ' οὐρὰ ὁπλισμόν· ἡ ἀπὸ ταύτης ὅτι τὸ ἐναντίον, καὶ ἡ μὲν ἀπὸ τῆς πολεμίου μεταβολὴ, διὰ ὅτι δόρυ κλιναίτων γίνεται· ἡ ᾧ ὅτι τοῖς πολεμίοις, διὰ ἐπ' ἀσπίδα.

Ἐπιστροφὴ ὅτι, ἐπιδιὰ τὸ τοῦ σώματος πυκνώσασης χῦ θέσεως τὸ καὶ ὁπισθίου, καθ' ὃ ἐν ἑνὸς αἴσθρος σῶμα, ὅτι δόρυ ἡ ἐπ' ἀσπίδα ἐγκλίνωμεν καθ' ὃ ὅτι κίνησις τῆς λοχαγοῦ, πάντες τὸ πλῆθος ἀναχωροῦσι, καὶ μεταβαίνουσι τόπου, μετὰ τὸν ὑποφεύγοντα ὁπλισμὸν διὰ τὸν ὀπίσω διῃρημένων ἑκάστῳ τῶν θέσεων καὶ τῶν ὁπλισμῶν.

Ἀναστροφὴ ὅτι ἡ ἀπὸ τοῦ ἐναντίου τῆς ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἀφεστῶτα χῶρον. Διελασμὸς δὲ ὅτι ἡ ὁπὸ δυοῖν ὑπηρεσιῶν τῶν πλαισίων κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὀπίσω τόπον. Ἐκβολασμὸς δὲ ὅτι, ὁπὸ τριῶν ὑπηρεσιῶν σωμάτων κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν, ἐπὶ μὲν ὅτι δόρυ γίνεται, τὸν ἐκ δεξιῶν ὑπηρεσίαν· ἐπὶ δὲ ἐπ' ἀσπίδα, ἡ ὁπὸ τὰ δεξιά. οἷς ὀρθὸν δὲ ἦν ἀποδοῦναι, τὸ ὅτι τὸν ἐκ ἀρχῆς ὄντα ὑπαγόμενον αὖθις ἕκαστον· ὥστε οἱ ὅτι δόρυ κλίνειν ὁπὸ τῶν πολεμίων κινδύνου, ἐπ' αὐδὲν εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι, ἢ ὅτι ὅτι τοὺς πολεμίους πάλιν τρέπεσθαι. καλεῖ ᾧ τοῦτο ᾗ Ἐπ' ὀρθὸν ὑπαγόμενον.

Ἐξελιγμοὶ ᾗ εἰσὶν ἰδίαι· ἡ μὲν, Κατὰ λοχιαῖς· ἡ δὲ, Κατὰ ζυγά. εἴδη δὲ αὐτῶν ἑκάτερον αὖθις, β'. καλεῖται γὰρ ὁ μὲν Μακεδὼν, ὁ δὲ Χορεῖος, οἳ καὶ Κρητικὸν καὶ Πυρρίχιον καλοῦσι. πύργων ᾧ, Μακεδὼν ἐξελιγμὸς ὅτι, ὁ κῦ λόχας, ὁ μεταλαμβάνων τῆς φάλαγγος τὸν ἔμπροσθεν τόπον· αὐτὸ δὲ τῆς κῦ φύσεως ὁπὸ φασὶ, τὸν ὄπισθεν. Χορεῖος ᾧ, ὁ τὸν αὐτὸν ἐπέχων τόπον τῆς φάλαγγος ὅλῃ ὁπλῇ κῦ μέρος, αὖθ' ὧν φυσικῶς ἔχειν τόπον ἑτέρους μεταλαμβάνοντων· τῷ μὲν Λοχαγοῦ, τὸν τῷ Οὐραγοῦ· τῷ ᾧ Οὐραγοῦ, τὸν τῷ Λοχαγοῦ. αὐτὸ ᾧ τῆς κῦ φύσεως ἔμπροσθεν ὁπὸ φασίας, τὸν ὄπισθεν. οἱ ᾧ δὲ Κατὰ ζυγὰ ἐξελιγμοὶ γίνονται, ἐπιδιὰ ὅτι ὅλῃ ὑποπλῇ βάλλεται τὰ κέρατα καθίστασι, τοῦ ᾧ ὑποπλοῦ ὅτι ὅλῃ κεράτων, χάριν τῶ τὰ μέσα ἰσοχειρεῖν· καὶ ὁμοίως τὰ δεξιὰ ὡς τῆς ἀναγωγῆς, καὶ τὰ ἀνοπλα, ὡς τῆς ἀξιοῦς.

Διπλασιάσεις δίχως λέγονται. ἢ γὰρ τόπον ὡ ὦ ἡ φάλαγξ, μένοντος τοῦ πλήθους ὅλῃ αἰσθρῶν, ἢ ἀεὶθμὸν αὐτῆς. γίνεται ᾧ ἑκάτερον δίχως, ἢ Κατὰ λόχον, ἢ ζυγά. ἔστιν δ' ἑκάτερον Καθ' μῆκος ᾗ κῦ βάθος. Κατὰ μῆκος μὲν οὖν γίνεται διπλασιασμὸς αἰσθρῶν, ὅταν μεταξὺ ὅλῃ φερουσῶν λοχῶν φαλάγγων μὴ παρεμπίπτωσιν ἄλλαις αὐτῆς ἀεὶθμοί, τὸ μῆκος φυλάττοντα τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος, ὥστε τυγχάνειν γῆν ἐάν μένει ὁ τῆς ὅλῃ αἰσθρῶν διπλασιασμός. Κατὰ βάθος ᾗ, ὅταν μεταξὺ ὅλῃ φερουσῶν ζυγῶν παρεμβάλωμεν ἢ παρεμπίπτωσιν ἄλλα αὐτῆς ἰσάριθμα, ὥστε κῦ βάθος τυγχάνειν τῷ μείζω. Κατὰ μῆκος ᾗ, ὅταν γίνεται διπλασιασμὸς, ὅταν τὸ φερόμενον κῦ μῆκος τυγχάνων μειούσης μεταβάλωμεν, ἢ οἱ παρεμπίπτοντες ἐξελίξωσι κῦ μῆκος. Κατὰ βάθος δὲ γίνεται ὅταν διπλασιασμὸς, ὅταν τὸ φερόμενον κῦ βάθος τυγχάνων μειούσης, ἢ οἱ παρεμπίπτοντες ἐξελίξωσι κῦ βάθος. ἔνιοι δὲ πᾶς ἂν διπλασιασμὸς ἀποδοκιμάζουσι, καὶ μάλιστα ἐγγὺς ὄντων ὅλῃ πολεμίων. ἐφ' ἑκάτερα ᾗ ὅλῃ κεράτων τοὺς ψιλοὺς καὶ τοὺς ἱππέας ἐπεκτείνοντες τὸ ὕψι τῷ διπλασιασμῷ, χωρεῖς παρὰ τὰς τῆς φάλαγγος

κοπλεύσεων.

Ρυμὸς λέγεται φάλαγξ, ἧς ἐχὶ τὸ μῆκος τῷ βάθει πλατύνεται. Ὀρθία δὲ λέγεται ὅταν ὀκτὼ ἑκάστης πρὸς ἴσιον πλατύνεται, πλατύνεται δὲ ἔχουσα τῷ βάθει τὸ μῆκος. καθόλου δὲ σχήματος μὲν λέγεται τὸ ἕλκον, ὁ αὐτὸ μῆκος ἔχει πλέον τοῦ βάθους.

Δεξιὰ λέγεται φάλαγξ, ἡ τὸ μὲν ἕτερον κέρας, ὑπόπρωρον αὐτὸ θεωρεῖ, πλατύνεται δὲ πλείονι ἔχουσα, ἢ ὁ αὐτοῦ τῶν ἀγόντων πλευμόνων· τὸ δὲ ἕτερον, ὁ ὑπόπτερον δὲ ἔχουσα. Δεξιὰ μὲν, ἡ τὸ δεξιὸν θεωρεῖ πλευμόνιον, λαιὰ δὲ, ἡ τὸ λαιόν.

Παρεμβολὴ λέγεται ἐπιπεδικὴ στοιχημένων ἴσων, εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα ὁπλῖται ἐμβαίνουσι καθεστῶτες αὐτῆς ἐναντίως.

Πρόταξις δέ ὅταν ἐξ ἑκατέρων θατέρου μερῶν τῆς τάξεως, ἡ ἑκατέρα κερὰς τὸ κέρας αὐτὸ θεωρεῖσθαι ἢ πόρος τῇ πάσῃ φάλαγγι, καταπυθὺ τῷ μετώπῳ τῆς τάξεως.

Ἔνταξις δέ, ἐπιπεδικὴ εἰς θεωρητὴν ψιλὴν εἰς τὰ διαστήματα τῶν φάλαγγος ὑπαίθρων, αὔρα παρ' αὔρα. ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ Παρέμβασιν ὀνομάζουσι.

Ἐπαγωγὴ δέ λέγεται, ὅταν τάγμα τάγματι ὑποπαίσωσι. διὸ, πρὸ ἀρχῆς ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ πτέραρχίαι ὑποπαίουσι· ἢ ἔντασις ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ ξυντάσσουσι ἐπακολουθοῦσι. καὶ παράλου ὅταν συστῆσαι στοιχήματα ὁ πρῶτος ὑπάγῃ, οὕτω τοῖς τῷ θεωρουμένῳ συστήμασι τοῖς ἐφεξῆς τοὺς τῶν ἐξῆς τάγματος ἡγεμόνας συναίρειν.

Παραγωγὴ λέγεται ὅταν ἡ φάλαγξ παρβάλλῃ τοὺς ἡγεμόνας ἐπὶ θάτερα ἔχουσα, ἢ ἐπὶ θάτερα. καὶ μὲν ἐπὶ θάτερα ἔχῃ τοὺς ἡγεμόνας, Εὐθύγραμμος Φάλαγξ λέγεται· ἐὰν δὲ ἐπὶ θάτερα, Δεξιὰ Φάλαγξ. εἰσὶ δὲ καὶ ἡ πορεία ἐπαγωγὴ καθ', εἰσὶ δὲ Φάλαγξ, ἐν μοτοπλάτῳ, ἢ πλατύρῳ, ἢ στενοπλάτῳ, ἢ πτερωτὸν μοτοπλάτῳ μὲν, ὅταν μοτοπλάτῳ βαδίζῃ· μοτοπλάτῳ δὲ, ὅταν ἐπὶ θάτερα ἔχῃ τοὺς ἡγεμόνας· πλατύρῳ δὲ, ὅταν ἐπὶ θάτερα ἔχῃ τοὺς ἡγεμόνας· στενοπλάτῳ δὲ, ὅταν μοτοχόῃ· πτερωτὸν δὲ, ὅταν μοτοχόῃ· ἢ πτεραπλάτῳ, ὅταν οἱ πλάγιοι παντοχόθεν ὀπίσω ἔχωσι· ἢ πτεραπλάτῳ, ὅταν οἱ πλάγιοι παντοχόθεν ὀπίσω ἔχωσι· ὑφορῶνται.

Ἀμφίτομος φάλαγξ καλεῖται ἡ τοὺς ἡμίσεας ἐπὶ τὰ τῶν λόχων αὐλῶν ἀπεγραμμένους ὑπὸ σφῶν ἔχουσα, οἷς αὐτοὺς ἐπιτάττουσι.

Διφαλαγγία δὲ ἀμφότερος, ὅταν ἐν τῇ πορείᾳ τοὺς ἡγεμόνας ἐχῇ ἐκατέρου ἐπὶ μερῶν ἐν ἐπαγωγαῖς παραμένους· οὗ μὲν δεξιᾷ Φάλαγγι, οὗ δὲ ἐν ἀντιτύμοις· τοὺς δὲ οὐσαγοὺς, ὅταν παραμένους.

Ἀντίτυμος διφαλαγγία, ἡ τοὺς μὲν ἡγεμόνας ἐχῇ μέσους πλαγίους, τοὺς δὲ οὐσαγοὺς ἔξω ἔχουσα ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐν Φάλαγγαῖς παραμένους.

Ἐπρότυμος φάλαγξ καλεῖται, ὅταν αὐ πορεύῃ τὸ μὲν ἡγούμενον ἥμισυ ἔχουσα ἐν Δωτύμῳ Φάλαγγι· τοὺς ἡγεμόνας ἐν Δωτύμου· τὸ δὲ λοιπὸν ἥμισυς τοὺς ἡγεμόνας, ἐν δεξιᾷ παραγωγῇ.

Ὁμοιότομος δὲ ἡ περὶα διφαλαγγία ὅδε, ὅταν τοὺς ἡγεμόνας ἑκατέρας τῆς φάλαγγος ἐκ θατέρου μερῶν ἔχῃ παραμένους, οἷον ἐκ δεξιᾶς ἢ ἐξ Δωτύμου ἑκατέρας φάλαγγος.

Ἔμβολον δὲ καλεῖται, ὅταν ἡ ἀμφίτομος διφαλαγγία τὸ μὲν ἡγούμενον κέρατος ἀπολάβῃ, τὸ δὲ ἑπόμενον διάστημα.

Κοιλόμβολον δὲ καλεῖται, ἐπιπεδικὴ ἡ αὐτόμος διφαλαγγία τὸ μὲν ἑπόμενον κέρατος σωσάψῃ, τὸ δὲ ἡγούμενον διάστημα.

Πλαίσιον ὀνομάζεται ὁπόταν θοὺς πάσας τὰς πλευρὰς Φάλαγξ ἔχῃ τὰς ἑτερομήκεις χρόας.

Παλίσια δὲ ἡ Παλίσιον λέγεται, ὅταν ὁ πεταγόνων χρόαν ἔχῃ τὸ ἔσω μέρος. ὅσῳ Ξενοφῶν ὁ τῶ Γρύλλου Πλαίσιον ἰσοπλάτυνον καλεῖ.

Πεταγωνὴ φάλαγξ ἔστιν, ἧς τοὺς ὑποπίπτοντας τόπους αἰσθανομένη ἐκκινοῦσα, περιέστος λόχου ἑπομένου· καὶ ξιφοειδὴς ἡ φάλαγξ ὅλη γίνεται, καὶ πλευσιὴς τῇ τάξει.

Ἐπικαμπὴς δέ, ὅταν τὰ μέσα τῆς πολεμίου φοσσαύλου, τὸ ἡμίκυκλον ἐκ θατέρου μερῶν ὁρμαύρ ἑαυτὴν ἔχῃ παραβάλλουσα.

Ἐσπερυθρὴ δέ, ὅταν εἰς ὄγκους πλείονας διελύνται θατέρου μέρους.

Κυρτὴ δὲ καὶ Κοίλη καὶ Ἐπικάμπιος λέγεται εἰς τύπους καὶ φόσσα, ἡ τὸ σῶμα κοῖλον ἔχουσα ἡ κυρτὴν ἡ ὀπίσω καμπὴ· καὶ τῶν (εἰς οὓς πίπτει) ἢ εἰς τύπους, ἢ εἰς τὸ φόσσα. ὥστε τὰ εἴδη αὐθαιρέτως ἐξ ἑκάστης θατέρου τούτων εἰς τύπους χαμαιζομένης, ἢ εἰς τὸ φόσσα.

Ὑφαλαγγίους λέγεται ὅταν ἐξ ἑκατέρου μερῶν τῆς φάλαγγος ὑφ' ἑχομένη θατέρου πολεμίων.

Ὑφημίονας δὲ, ὅταν ὁπὸ τὸ τέτρτου μόριον μόνον ὑφ' ἑχομένη θατέρου πολεμίων.

Διπύρους δὲ, ὅταν τὸ βάθος τῆς φάλαγγος σωσαρῆται, καὶ αἱ πυκνὸν αὐθρῶν ἐλάττους ἡγῶνται.

ΟΡΒΙΚΙΟΥ ΓΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟ ΓΡΑΤΕΥΜΑ ΤΑΞΕΩΝ.

Ἰστέον δὲ ὅτι θατέρου τὸ γραπτὸν τάξεων ἡ ἡγεμονικὸν, ὁ μὲν πάππος αὐθρῶν ἀριθμὸς καλεῖται Πεμπάς, ὁ δὲ ἄρχων Γεμπάδαρχος. ὁ δὲ θατέρου δέκα, Δεκὰς, καὶ Δεκάδαρχος. ὁ δὲ θατέρου πεντήκοντα, Λόχος, καὶ Λοχαγός. ὁ θατέρου πεντακόσιοι, Πεντακοσιοὺς, καὶ Πεντακοσιάρχης. ὁ θατέρου χιλίων, Τάξις, καὶ Ταξίαρχος. ὁ θατέρου πεντακισχιλίων, Σύστημα, ἡ Συστηματάρχης. ὁ θατέρου πεντακισμυρίων, Πεντακισμυριοὺς, καὶ Πεντακισμυριάρχης. ὁ θατέρου χιλίων, Χιλιοὺς, καὶ Χιλιάρχης. ὁ θατέρου δισχιλίων, Μοιραρχία, καὶ Τέλος, ἡ Μοιράρχης, καὶ Τελάρχης. ὁ θατέρου πεντακισχιλίων, Φάλαγξ, καὶ Φαλαγγάρχης. ὁ θατέρου μυρίων, Μυριὰς, καὶ Μυριάρχης. αἱ δύο διφαλαγγάρχαι, Τέτραφαλαγγάρχαι, αὐθρῶν μυρίων ἑξακισχιλίων, ἡ ἀρχὼν Τέτραφαλαγγάρχης.

τὸ μὲν πεζικὸν ἄπαν γραπτὸν ὁμοιοτύμως τοῖς μεγίστοις τάγμασι λέγεται Φάλαγξ· καὶ ὁ ἡγούμενος, Στρατηγός. τὸ δὲ ἱππικὸν, Ἵππαρχος. τὸ δὲ συναμφότερον πεζοῦ τε καὶ ἱππικοῦ, Στρατιά. τὸς δὲ γραπτὰς τὸ Μέτωπον λεχόμενον, (ὃ δὲ φορᾶται Ζυγὸν καλοῦσι) Πρωτοστάται, καὶ ὁ ἡγούμενος Πρωτοστάτης. οἱ δὲ παρ' ἑκάτερα τὰ πτέρυγες κέρατα, δίξιόν τε καὶ Δώτυμον, οἱ αὐτοὶ καὶ Παρασταταὶ, ὁ δὲ ἀρχὸς ὁμοτύμως· οἱ δὲ ὄπισθεν αὐθρῶν ὡς ὅδε τὸ βάθος τὰ πτέρυγες. Ἐπίστατοι δὲ οἱ ὅδε πάντες φορᾶς τὸ βάθος ἔχοντες ἴσον, Οὐραγοὶ καὶ Οὐραγός. ὁ αὐτὸς δὲ Ὀπισθοφύλαξ. ἡ σωμάθεια Πυκνοκινοφύλακα αὐτὸν καλεῖ. ὁ δὲ γε τῶν πάντες γραπτῶν ἡγεμονεύων, Βασιλεύς.

ΤΕΛΟΣ.

VERBORVM QVORVNDAM THEmata, quæ magna ex parte vel ſunt anomala, vel poetica, aut certè eiuſmodi vt non obuiam cuilibet habeant originem.

De hac autem illorum collectione aliquid in eius calce dicetur.

A

Ἄαδι, (Moleſtus fuit: ἐλύπησεν, Heſych.) aor. 2, verbi ἀάω. Præſentis autem ἀαδῶ idem Heſych. meminit, exponens ἰχλεῖν, αἰδικῶ, item λυπῶδαι, λυπεῖσθαι.

Ἀάδω, (Deceptus fui, ἠπατήθην, Var.) aor. 1 paſſiuus verbi ἀάομαι.

Ἀασπίλωι, (Damnum dedi: interdum & Damnum accepi, Læſus ſum, ἐζημίωσα, Heſych. & Euſt.) aor. 1, medius, ab aor. actiuo ἄασα, ex verbo ἀάω. Vnde & aor. 2, paſſ. ἀάδην, ſignificans itidem ἐζημιώθην. Sed & ἄᾱτο tertia perſona præſentis temporis apud Homerum legitur, ex prima perſona ἀάομαι.

Ἄαται, (Satiatur: κορέννυται, Varino) ab ἄαμαι. id autem ab ἄημι actiuo.

Ἀβάκηται, (Neſcierunt: ἠγνόησαν, Heſych. & aliis) poeticè & Ionicè pro ἠβάκησαν, ab ἀβακέω.

Ἄβαλε, poeticè pro ἀπίβαλε, (vt καββαλε pro καπέβαλε, & ὔββαλε pro ὑπέβαλε) ex præſenti ἀναβάλλω.

Ἀγάγε pro ἀγαγὲν dici Heſych. tradit. eſt autē ἀγαγὼν participium aor. 2, actiuæ vocis, ab ἄγω. Idem & ἀγαγὲν pro ἄγαγε vſurpari ſcribit. quod eſt imperatiui modi aor. 2, ab ἄγω.

Ἀγαπώμεν, optatiuo modo & tempore præſenti dicūt Attici pro ἀγαπαίμεν, ἀγαπῷμεν, à themate ἀγαπάω.

Ἀγασσάμεν, aor. 1, optatiui modi: cuius indicatiuus ἠγασάμην, à themate ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι, ſignificante Admiror, vel etiam Colo. Heſych. enim ἀγάζεται exp. etiam σέβεται. Poeticè & Ionicè ἀγάασθε etiā dicitur pro ἠγάασθε, Admirati ſunt: ab ἀγασσάμην pro ἠγασάμην. Vnde & particip. ἀγασσάμενος metri cauſa duplicatum habens σ pro ἀγασάμενος, Admiratus. at ἀγασόμενος eſt futuri 1 medii participium.

Ἀγασσὶς, Admiratus: particip. aor. 1, paſſiui, ab eodem themate, nimirum ab ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι.

Ἀγγελίων, Nuntiaturus: fœm. ἀγγελίουσα, Nūtiatura. Ionicè pro ἀγγελῶν & ἀγγελοῦσα. Eſt autem ἀγγελῶν participium à futuro indicatiui ἀγγελῶ: id verò ex præſenti ἀγγέλλω. Itidem in aliis ſolent Iones ῶ in ἰω reſoluere, & οῦ in ἰν.

Ἀγγειλάτων, Attici dicunt pro ἀγγειλάτωσαν, Nuntiēt: participii actiui genitiuo plurali poſito pro tertia perſona plurali imperatiui modi. Sic βοώτων dicunt pro βοάτωσαν, & τυπτόντων pro τυπτόντωσαν.

Ἀγείδω, Doricè pro ἄγλω, Ducere: ab ἄγω.

Ἄγδω, Bœoticè pro ἄγνυσαν, Fracti ſunt: tertia perſona plur. aor. 2, paſſ ab ἄγλω: id autem ab ἄγνυμι ſeu ἄγω ſignificante Frango.

Ἄγε, prima ſyllaba producta & aſpirata, Doricum eſt pro ἦγε, ἠγεῖ, Duc: à præſenti ἡγέομαι. At ἄγε, prima correpta & tenuata, Ionicè pro ἄγου, Ducere: à præſenti ἄγομαι, Ducor.

Ἀγειόμενοι quidam pro ἀγειόμενοι poſitum aiunt: Heſych. tamen exp. θαυμάζοντες, Admirantes: ab ἀγάομαι.

Ἄγερθεν, Cōgregati ſunt: aor. 1, paſſ. Ionicum pro ἠγέρθησαν, ab ἠγέρθην. id autem ab ἀγείρω. Similiter ἀγέρθη dicunt iidem Iones pro ἠγέρθη, Congregatus eſt. Vnde particip. ἀγερθείς, & futurum indicatiuum ἀγερθήσομαι.

Ἀγείρω, Ionicè pro ἠγείρω, Cōgregari ſunt. aor. 2 medius. ἀγείρω enim facit fut. 1, ἀγερῶ, vnde aor. 2, ἤγερον: ex quo ἠγερόμην. Quidam poeticè pro ἠγείρω dictum volunt, imperfecti eſſe temporis dicētes: itidemque ἀγείρω pro ἀγείρω dici aiunt, poeticè exempto ι.

Ἄγες, Heſychio ἄγε, φέρε. poeticè forſan adiecto ς.

Ἀγησεν, pro ἦγε dicunt Iones, vt τύπτησε pro ἔτυπτε: abiecto primùm augmento, deinde annexo σεν: ab ἄγω.

Ἄγη, Ionicè pro Attico ἀγή, Fractus eſt: tertia perſ. ſing. aor. 2, paſſiui: à them. ἄγνυμι ſeu ἄγω. Vnde futur. 2 ἀγῶ: ex quo aor. 2, ἤγην: vnde paſſ. ἤγην, Ionicè ἄγλη, Atticè ἀγήν.

A

Ἀγηγέαται, tertia perſona plur. præteriti paſſiui Ionicè pro ἠγερμένοι εἰσί: itidémq; in pluſquamperfecto ἀγηγέατο pro ἠγερμένοι ἦσαν. ex ἀγείρω facto præterito actiuo ἄγηρα, & Attica reduplicatione ἀγήγερκα: paſſiuè ἤγερμαι, & Attica reduplicatione ἀγήγερμαι.

Ἀγήγερκα, (Congregaui) Atticè iteratis duabus initialibus literis præſentis pro ἤγερκα. Itémque ἀγήγερμαι pro ἤγερμαι dicitur, Congregatus ſeu collectus ſum. Quorum illud actiuæ vocis, hoc autem paſſiuæ præteritum eſt, à them. ἀγείρω.

Ἀγῆλαι, (Exornaſſe, Conſecraſſe: Heſychio κοσμῆσαι, σεμνῦναι, καθαγίσαι: necnon εἰς ἀγήλιον ἀγαγεῖν) aor. 1, infinitiui modi, ab aoriſto 1, indicatiui modi, ἤγηλα, ex them. ἀγάλλω. Vnde & coniunctiuo modo ἀγήλω, quod idem exp. κοσμήσω, Exornauero: & partic. ἀγήλας, Qui exornauit. At ἀγηλόιδμαι, quod idem lexicographus affert pro χαίνεται, ab alio profectum themate videtur.

Ἀγήοχε, Duxit: præt. perf. actiuū ex ἤγαγε factum formatione Attica. primùm enim reduplicatis primis duabus literis, fit ἀγήαγε, vt ἀγήγαρκα ex ἤγαρκα: deinde ο inſerto, ἀγήοχε.

Ἀγκαλίει, tertia perſ. ſing. præſentis indic. poeticè pro ἀγκαλᾶται: ab ἀγκαλίω. vt ἀγκαλίω etiam dicitur pro ἀγκαλῶ, teſte Heſych.

Ἄγκαλον, idem lexicogr. affert pro ἄνοιξον, Aperi. Pro quo fortaſſis ſcribendum ἄγχαλον, ab ἀγχαλάω poeticè itidem vſurpato pro ἀγκαλάω, Relaxo & Aperio.

Ἄγκειμαι, poeticè pro κάκειμαι, Recumbo, vel Repoſitus ſum.

Ἀγκλίνας, particip. aor. 1, actiui, pro ἀνακλίνας, more poetico, à them. ἀνακλίνω, Reclino, Reſupino, vel etiam Aperio: Heſychio ἀγκλίνας exponente non ſolùm ἀνακλίνας, ſed etiam ἀνοίξας.

Ἀγκυρωθῶσι, itidē pro ἀνακυρτωθῶσι apud Heſych. qui exp. ἀνακηφθῶσι.

Ἀγκρεμάδηαι, quod idem pro κρεμάδηαι affert, poeticū & ipſum eſt pro ἀνακρεμάδηαι: ab ἀγκρέμω poeticè dicto pro ἀνακρέμω.

Ἀγνάκαμες, teſte eodem, dicunt Æoles pro ἠγνοήκαμεν, Ignorauimus: à them ἀγνοέω.

Ἀγοίατο, (Ducerentur) tertia perſ. plur. optatiui paſſiui, Ionicè pro ἄγοιντο, à them. actiuo ἄγω.

Ἄγον, penult. circumflexa, præt. imperf. Doricum eſt pro ἦγον, Ducebam: ἄγον autē, penultima correpta & penacuta, aor. 2, Duxi: pro quo Attici dicunt ἤγαγον, à them. ἄγω.

Ἀγορεύεσθαι, poeticè pro ἀγορεύεσθαι ſeu ἀγορᾶσθαι, Cōcionari, διαλέγεσθαι: à them. ἀγορεύομαι. Heſych.

Ἀγόρευεν, Ionicè & poeticè pro ἠγόρευον, Nuntiabāt. à themate ἀγορεύω.

Ἀγρομένους, (quod Heſych. exp. συναθροισθέντας, συναθροισθέντες, Qui coierunt & in vnum congregati ſunt) particip. eſt per ſyncopē factum ex ἀγερομένους. eſt autem ἀγερόμενος particip. aor. 2, à them. act. ἀγείρω.

Ἄγχαλε, poeticè pro ἀνάχαλε: & ἄγχαλα pro ἀνάχαλα, itidémque ἀγχάσασθαι pro ἀναχάσασθαι, à themate ἀγχάζω poeticè pro ἀναχάζω, quod eſt ἀναχωρέω, Recedo.

Ἄγχασι, Doricè pro ἄγχαλε: ἄγχαλε autem pro ἀνάχαλε, vt dictum eſt. Ambo apud Heſych.

Ἀγχίβασα, Doricè pro ἀγχίβηκα, Propè acceſſit: ab ἀγχιβαίνω. vnde & ἀγχιβάτης & ἀγχιβατέω. id autem βαίνω futurum facit βήσω.

Ἄγχου, imperatiuus paſſiuus à them. act. ἄγχω, Suffoco, Strangulo, Ango: at ἀγχοῦ, periſpomenos, aduerbiū eſt, ſignificans Propè.

Ἀγωνίδαται, Ionicè pro ἠγωνισμένοι εἰσί: tertia perſ. pl. præt. perf. paſſ. thematis actiui ἀγωνίζω, facta ex tertia ſingu-

lari ἠγόρεσται, abiecto primùm augmento, deinde correpta penultima, hoc est exempto σ, & eius loco inserta syllaba σκ. vt προσκέκλισται dicitur pro προσεκλίθησαν. Quidā ex prima persona præteriti medii formare malunt, adiecta syllaba ται.

Ἀγωνιοῦμαι, Ionicè & Doricè pro ἀγωνίσομαι, Pugnabo. Hoc autem ἀγωνιοῦμαι, Atticum est pro ἀγωνίσομαι, à them. act. ἀγωνίζω.

Ἀδδυκώς, metri causa pro ἀδυκώς dicitur. Id autē ἀδυκώς est partic. præt. temp. Ionicū pro ἀδυκώς, à them. ἀδύω: quod ἀδύω ex ἀνδύω factum putatur, & significat Ærūnis seu laboribus & molestiis conficior seu fathiſco.

Ἄδω, prima circumflexa, & iota ascripto, est vel impersectum Doricum pro ἦδον, Canebā: vel partic. neutrius generis, à masculino ἀδών: vtrunq; autē à them. actiuo ἄδω. At ἄδω, prima breui & aspirata, est aor. 2, actiuæ vocis, ab αἰδάνω, & significat Placui: vt apud Hom. ἄδε δ' Ἐκάεργος ἄναξ, pro ἤρεσε, teste Hesych. etiam.

Ἄεσσα, (Sustuli vel Extuli) aor. 1 actiuæ vocis sine augmēto, à them. ἄειρω.

Ἀείς, partic. præs. temp. ab ἄημι significante Flo, Spiro.

Ἄεισε, (Cecinit) aor. 1, act. ab ἀείδω poetico verbo, pro quo in prosa dicitur ἄδω. caret autem illud ἄεισα augmento, more Ionico & poetico.

Ἄεισαν, Æolicè pro αἶσαν, Spirantià them. ἄημι.

Ἄεξε, Augebat: & ἀέξετο, Augebatur: poeticè & Ionicè sine augmento, ab ἀέξω, itidem poetico verbo pro αὔξω.

Ἀέξησα, poeticè pro αὔξησα, Augebo: à poetico them. ἀέξω.

Ἀείρας, particip. aor. 1, pass. significans Sublatus, Elatus, Euectus: à them. actiuo ἀείρω. Itidem ἀείρθην est aor. 1, pass. indic. modi, augmento carens pro ἠείρθην, ex tertia persona præt. pass. ἦορται: & ipsum à them. actiuo ἀείρω, cuius fut. 1, ἀερῶ: aor. 1, ἦειρα, præt. perf. ἦορκα.

Ἄειρον, (Sustuli, Extuli) aor. 2 act. à them. ἀείρω. Vnde in subiunctiuo ἀέρῃς, quod Hesych. exp. ἄρῃς, βαστάσῃς.

Ἀΐσαι, aor. 1, infinitiui modi, ab inus. them. ἀΐω, significās Spirare, Dormire: Hesychio ἀῆσαι, κοιμηθῆναι. apud quem est & ἀϊσαμβῦ pro ἐκοιμήθημεν, duplicato σ. Meminit & Eust. Rursum verò apud Hes. est ἀΐσσοντες, ab eodem themate deriuato verbo ἀΐσσομαι: quod itidem exp. αἰσσοντες, ἐκαιμῶντο.

Ἄζετο, (Cole, Reuerere: σέβετο, σέβω, ἀλλάβου, Hesyc.) Ionicè pro ἄζου, à them. ἄζομαι.

Ἄη, (Spirabat: ἔπνει, ἔφυσα, Hesych.) tertia persona præt. imperf. actiui, à them. ἄημι.

Ἀΐδηλον, sine augmēto dicitur pro ἠΐδηλον, propter cacophoniam illam ex concurrentia duorum ηι à them. ἀΐδηλος. Eust.

Ἀΐνητον, itidem pro ἠΐνητον dicitur euphoniæ causa, à them. ἀΐνητος, Insuetus sum.

Ἀΐσσω, infinitiuus præsens Ionicus pro αἴνυμαι, Spirare, Flare: ἀΐσσω, Hes. à them. ἄημι. Quanquam Eust. hoc ἀΐσσω esse dicit tanquam ex ἀείσω. tunc autem esset aor. 1.

Αἰδέσθη, Ionicè pro ἠδέσθησαν, Veriti sunt: ab ἀιδέσθην aor. 1, pass. verbi αἰδέομαι. Ex quo aoristo est & imperat. αἰδέσθω, Reuerere. Nota autem hoc αἰδέομαι duplex habere futurū, alterum per η, nimirum αἰδήσομαι: alterū per ε, αἰδέσομαι. vnde & imper. med. αἰδέσαι, Reuerere.

Αἴδεσκον, præt. imperf. augmento carens pro ἤδεσκον, Audiebam: à them. ἀΐω.

Αἶρας per syncopen pro ἀείρας, ex them. ἀείρω. nam ab ἄρω fit ἆρας, sine diphthongo.

Αἰρεθέωσι, aor. 1, pass. subiunctiui modi, Ionicè pro αἱρεθῶσι, cuius indicatiuus modus est ἡρέθην, ex th. αἱρέομαι.

Αἰσθῇ, tertia pers. sing. aor. 1, pass. indic. modi, Ionicè pro ἡρέθῃ, Captus est: vnde & fut. 1, pass. αἱρεθήσομαι, ambo ab act. them. αἱρέω.

Αἴρηκα, apud Herodot. Ionicè pro ἤρκεα, Ceperat, ab actiuo them. αἱρέω.

Αἰσθέσθαι, aor. 2, med. infin. modi, ex aoristo indicatiuo ἠσθόμην, à them. αἰσθάνομαι vel αἰσθήσομαι. Ex quo αἰσθόμαι est & fut. med. αἰσθήσομαι, Sentiam.

Αἰσχυνθείη, optatiui modi aor. 1, ab αἰσχύνω, Pudefactus sim, vel Veritus sim. Id autem ab actiuo them. αἰσχύνω.

A Αἰσώρῃ, apud Homer. & Herodot. Ionicè pro ἀσωρίᾳ, Cubi parent: à them. αἰσόομαι.

Ἀκαχέω, (pro quo & ἀκαχίζω dicitur metri gratia) Ionicè pro ἀκαχίνω, Tristaris erant, vel etiā Tristabātur, ex ἀχέομαι reduplicatione Attica facto præt. ἀκάχημαι. Ex quo particip. ἀκαχήμενος. Quòd si ἀκαχήμενος scribas, signif. κατηφέρως: estque particip. præsentis temporis, a them. ἀκάχημαι, cuius Hesych. meminit. apud quem legitur & ἀκαχέδαται, expositum itidem λυπεῖται. pro quo & ἀκηχέδαται infrà.

B Ἀκάχμενος, quidam ex ἀκαχίζω formāt, quidam ex ἀκαχέμενος factum per syncopen aiūt, quorū probabilior est opinio. Exponit autem ἀκαχμένον ἔγχος Hes. apud Hom. κατατομώδη καὶ ἐπιτομώδη δόρυ, acuta hasta. possis etiā Trifidis seu Dolorifica hasta interpretari, ex eo quòd ἄχος & dolorem afferat suo ictu. vt ψυχρὸς χαλκὸς ab eodem poeta dicitur ex eo quòd lethale frigus inferat ictus.

Ἀκαχμένος, Ionicè & poeticè pro ἀκαχέμενος.

Ἀκαχέδαται apud Hesych. λύπην κατέχονται. pro quo fortasſis scribendum ἀκηχέδαται.

C Ἀκήκοα, præt. med. Atticum pro ἤκουσα, reduplicatis literis initialibus præsentis: à quo & ἀκηκόεσαν in plusquāperf. pro ἠκούσαν seu ἀκηκόεισαν, Audierant: à them. ἀκούω.

Ἀκαχήδη, præt. plusquamperf. pass. Ionicè pro ἀκαχίνω, ex ἀχέομαι reduplicatione Attica literarum initialium facto ἀκηχέμαι, Tristitia affectus fueram, vel etiā Tristitia afficiebar.

Ἀκηχέδαται, Ionicè itidem pro ἀκαχίνωται, interposito etiam η, sicut in ἐλαλήδαται pro ἐλήλαται interpositum itidem λ est vnà cum ι, vt Eustath. testatur, qui illud ἀκηχέδαται expon. λελύπηνται. Est & particip. præt. pass. ἀκηχεμένη, ex indic. ἀκήχεμαι, vt ἀκαχήμενος est ex ἀκάχημαι.

Ἀκουάων, Ionicus infinitiuus est pro ἀκούειν, audire: à themate ἀκούω.

Ἄκουκα, præt. perf. Ionicum augmento carens pro ἤκουκα, Audiui: itidem à them. ἀκούω.

Ἀκουσέες, fut. Attic. pro ἀκούσῃς, Audire facies: ex them. ἀκουσίζω.

Ἀκοιμ', (Audiam) futur. 2, ex them. ἀκούω: vnde & aoriſt. 2, ἄκουον.

D Ἀλαλήσ, particip. aor. 1, significans Vagatus, Qui errauit ex them. ἀλάομαι, vnde & præter. imperf. ἀλᾶτο apud Homerum.

Ἀλάλημαι, (Erraui, Vagatus sum, Hesychio πεπλάνημαι) præt. perf. pass. ab ἀλάομαι, reduplicatione literarū initialiū. Quidam præsentis etiam temporis esse hoc ἀλάλημαι dicūt ex ἄλημαι, reduplicatis itidem initialibus literis. Vnde est infinitiuus ἀλαλήμεναι, præsentis tēporis & ipse significationem habens: itidémque particip. ἀλαλήμενος. Sic verò & ἀκάχμαι secūdum quosdā præsentis, secundū alios præteriti temporis est. Rursum tamen Hes. ἀλάλητο per præt. pluſquamp. exp. ἐπεπλανῆτο.

E Ἄλαλκον, aor. 2 actiu. pro ἤλαλκον, ex ἀλαλκέω, vt ἄδυσσε ex δύσσω. Vnde & subiunctiuo modo ἀλάλκω, quod Hes. exp. βοηθήσω, ἀπαλεξήσω, Iuuerit, Propulsarit.

Ἀλαλύκτημαι, (Perturbatus sum: Hesychio πεφύρημαι, ἢ τῇ διχοίᾳ ἀλᾶσθαι) præt. perf. pass. Atticam reduplicationē habens, à them. ἀλυκτέομαι. Quidā verò & præsentis esse tēporis volunt vt ἀλάλημαι & ἀκάχμαι: facto nimirū primùm ἀλύκτημι ex ἀλυκτῶ, indéq; passiuo ἀλύκτημαι, ex hoc autē, repetitis initialibus literis, ἀλάλυκτημαι. Vtriusque derivationis meminit Eust.

Ἀλείς, particip. præs. temp. à them. ἄλημι. Est autem ἄλημι Contorqueo me & conglobo. Vnde apud Hesych. ἀλίστων quod exp. συσπιλώτων, item ἀθροιζόντων, necnon συλλαβόντων. Et ἀλιλύθαμεν, eidem συσπαρῶμεν, necnon πλανᾶσθαι, Errare. Apud eūdem & ἀλεὶς legitur, exponiturque non modo συσπαρείς, sed etiam πλαγίως, κρατηθείς, ἀφῃρημένος, item φυλαχθείς, & πνιθείς.

F Ἀλίξασθαι, quidam per syncopen factum aiunt ex ἀλιξήσασθαι, aor. 1, verbi medii ἀλιξέομαι. Potest tamen & regularis esse aoristus ille ex barytono themate ἀλίξω.

Ἀλιξέμεν, Dorice & Ionicè pro ἀλιξεῖν seu ἀλιξῆν, à themate ἀλίξω vel ἀλιξέω.

Ἀλήλιπα, (Molui) præt.perf. Attica reduplicatione factum ex cõmuni ἤλιπα, à them. ἀλίω. Vnde & præt. paſſ. ἀλήλιμμαι, Molitus ſum: ex quo particip. ἀλαλιμμένος, Molitus.

Ἀλήλημαι, Atticum præteritũ paſſ. ex them. ἀλάομαι, reduplicatis literis initialibus: & ſynonymum πλάλημαι, Errauí, Vagatus ſum: ſed ab eo differens ea re ſola quòd ἀλάλημαι augmento caret, hoc autem ἀλήλημαι non item: ſicut ἀκάχημαι quo que augmentum nõ habet, habet autem ἀκαχήμαι. Sunt tamen & qui præſentis temporis hæc eſſe dicãt, vti ſuprà quoq; admonui. B

Ἀλήλιμμαι, Atticum itidẽ præter. paſſ. pro ἤλειμμαι, reduplicatis literis initialibus, & exẽpto ι ex diphthongo, à them. actiuo ἀλείφω. Vnde particip. ἀλαλιμμένος, pro ἀλειμμένος, Vnctus. Itidem ἀλήλιπται dicitur pro ἤλειπται, Vnctus eſt.

Ἀλήλιφα, Atticum præter. actiuum pro ἤλειφα, ex eodem them. ἀλείφω eodem modo quo paſſiuum formatum.

Ἀλίδραι, Doricè pro ἀλῆναι, ſignificãs ἀθροισθῆναι vel συναχθῆναι, Congregari aut concludi: ex them. ἄλημι.

Ἀλίξαι, poeticè metri cauſa pro ἀιαλίξαι, à them. ἀιαλίσσω. Euſtath. C

Ἀλίνετο, poeticè & Ionicè pro ἀείλει, Reſoluebat. Poetæ enim ἄλλυι dicunt pro ἀείλυι, metri cauſa: & Iones addunt ſuum νυ: ex them. ἀείλύω. Euſtath.

Ἄλιφος, pro ἀλείφατος, ex them. ἄλειμμαι, per ſyncopen, & Æolicè tenui facto ex aſpirato.

Ἀλίω, (Captus ſim) aor. 2, actiui opt. modi, à them. ἄλωμι, vt δοῖμι à δίδωμι. pro quo Atticè dicitur ἁλοίην, vt δοίην pro δοῖμι.

Ἁλούς, (Captus) particip. aor. 2, actiui ab eodem them. Fit enim ex ἤλων ἁλούς, vt δοὺς ex ἔδων. D

Ἅλτο & Ἅλτο, (Saluiſti, Saliit: ſeu Cum ſaltu irruiſti & irruit) ſecundum quoſdam per ſyncopen ſunt ex ἄλατο & ἁλατο, abiecto augmento pro ἤλατο & ἥλατο, & exempto α: & tunc eſſent aor. 1, medii: ſecundum alios ſunt præteriti pluſquamperfecti temporis, abiecto itidem augmento pro ἤλατο & ἤλτο, & aſpirata in tenuem conuerſa. Quæ poſterior opinio eſt probabilior & ſimplicior: ſed tunc ἄλατο & ἄλτο imperfecto potius reddenda ſunt, Inſiliebas, Inſiliebat. E

Ἁλώ, (Captus ſim vel Caperer) Atticè pro ἁλοίην: quod vide.

Ἅλωθι, (Capere ſeu Capiaris) imperatiuus aor. 2, ab ἄλωμι, vt δῶθι ex δίδωμι, & χῶθι ex inuſitato χίχωμι.

Ἅλωκα, (Captus ſum) præt. perf. act. vocis, pro ἤλωκα, ex them. ἄλωμι: pro quo Attici dicunt ἐάλωκα.

Ἅμβλον, (Errauí, Peccauit) aor. 2, actiuæ vocis, augmẽto carens pro ἤμβλον, ab inuſitato them. ἀμαρτάω.

Ἀμαρτήσω, futurum eiuſdem inuſitati thematis ἀμαρτάω.

Ἀμβαλόμαθα, poeticè & metri cauſa pro ἀιαβαλόμεθα. F

Ἀμβαση, poeticè & Doricè pro ἀιαβῆναι, Aſcẽdes: ex poetico them. ἀμβαίνω pro ἀναβαίνω: cuius fut. poeticum & Doricũ ἀμβήσομαι pro ἀναβήσομαι. Itidẽ verò ἄμβασις & ἀμβατής, poeticè dicuntur pro ἀνάβασις pro ἀναβατής.

Ἄμβλωσι, (Sartatum eſſe) infinitiuus Doricus ex them. ἄμω. inde enim primùm fit ἄμβω, regulariter: ex quo ἄμβλωσι, Dorice ſeu Ionicè, & exempto ι etiúſq; loco inſerto μ, ἄμμβλωσι, vt Varinus tradit. Apud Heſych. vnico μ ſcriptum ἄμβλωσι. itidem expoſitum πληρωθῆναι. quod ſimpliciter Doricum ſeu Ionicum eſt pro ἄμῃ.

Ἀμπίρας, poeticè pro ἀιαπίρας, ex ἀιαπείρω.

Ἀμπιτλών, particip. aor. 2, poeticum, ex them. ἀιαπάλλω. Inde enim regulariter fit ἀιαπαλών, ex quo poeticè ἀμπαλών, & inſerto augmento præteriti perfecti ἀμπεπαλών. Eſt autem ἀιαπάλλω, Vibro.

Ἀμπίσαι Laconicè pro ἀμφίσαι apud Heſych. ex inuſ. them. ἀμπω, pro quo dicitur ἀμφίπνυμι. Sic ἀμπίχειν pro ἀμφιχεῖν.

Ἀμπίσσαι, poeticè pro ἀιαπίπτειν, à them. ἀμπτάζω pro ἀιαπτάζω.

Ἀμπλακών, (Qui errauit) particip. aor. 2. actiui, ex them. ἀμπλακίω: ex quo primùm fit ἤμπλακον, inde autem ἀμπλακών.

Ἀμπνύθη, tertia perſona aor. 1 paſſ. tanquã ex them. ἀιαπνύομαι, ex quo & ἀίσπνυθη. duplici enim modo formant præteritum illa in ύω terminata, vel in μαι vel in σμαι. Eſt autem ἀμπνυθη, Reſpirauit: pro ἀίσπνυθη. Verùm & ἄμπνυτο legitur apud poetas, ab ἄμπνυμαι idem ſignificante quod ἀίσσω in proſa.

Ἀμφίστο, (Circumſteti) aor. 2, act. vocis, ab ἀμφίστημι.

Ἀμφίχυτο, (Circumfuſus erat, vel etiam Circumfundebatur) præt. pluſquamperf. paſſ. augmento ex parte carẽs pro ἀμφικέχυτο, ex them. ἀμφιχέω: vnde & aor. 1 paſſ. ἀμφιχυθῆναι, Circumfuſus ſum.

Ἀμφιτεπάμενος, partic. ex aor. 2 med. ἠμφιτεπάμην: id autem ex them. ἀμφίπνυμαι, Circuminduor ſeu Circumminduo me.

Ἀμφίσσω, futurum eiuſdem thematis ἀμφίπνυμι ſeu ἀμφιω: pro quo metri gratia dicitur interdum ἀμφιέσσω, Circuminduam ſeu Circumamiciam.

Ἅν, per apocopen pro ἀνάστα, retracto etiam accentu, ab ἀίσσομαι ſignificante Surgo.

Ἀνάβα, pro ἀνάβαθι, Aſcende: imper. aor. 2, ex indic. ἀνέβην, vt ἀνάστα ex ἀνέστην: à them. ἀναίζω pro ἀναβαίνω.

Ἀναλίξαι, poeticè metri cauſa duplicato λ, pro ἀναλίξαι, ex them. ἀναλίσσω, Relego ſeu Subligo aut Colligo.

Ἀνάχημαῖ, fut. Atticum pro ἀναχήσομαι, ex them. ἀναχήσκω, Deuoueo.

Ἀνέλωκα, præt. perf. augmento carens pro ἀνήλωκα, ex them. ἀναλόω ſeu ἀναλίσκω. Sic ἀνάλωσα ab eodẽ them. pro ἀνήλωσα: pro quo ἀνλωσα, tranſpoſitis literis dicitur interdum ἀναλωσα. Futurum eiuſdem thematis eſt ἀναλωσω, Conſumam ſeu inſumam.

Ἀνασσάων, Ionicè pro ἀνάσσων, ex them. ἀνάσσω, Regno, Impero.

Ἀνάστα, pro ἀνάστηθι, Surge, per apocopen: ex them. ἀνίστημαι. vt ἀνάβα pro ἀνάβαθι. D

Ἀνασῖ, per ſyncopẽ ex ἀνάστασι factũ aiunt, ab eodẽ them.

Ἀνασφῆλαι, aor. 1, actiuus, infinit. modi, ex indic. ἀνέσφηλα: id autem ex ἀναστρέφω, ſignificante Reſurgo ex lapſu, vel Reſurgo ex morbo.

Ἀνδραποδιοῦσθαι, Ionicũ eſt pro ἀνδραποδιοῦσθαι. hoc autem ἀνδραποδιοῦσθαι eſt futurum 2, mediæ vocis, Atticum, pro ἀνδραποδίσονται, Mancipabuntur, ſeu In ſeruitutem rapientur: ex act. them. ἀνδραποδίζω.

Ἀνεῖσις, (Remiſſus) particip. paſſ. ex aor. 2 paſſ. ἀνεθέω: id autem ex actiuo them. ἀνίημι. E

Ἀνεῖλε, (Suſtulit ſeu Interemit) tertia perſ. aor. 2 actiui, ex them ἀναιρέω: quod fut. 2 habet mutuatitium ἀνελῶ, ex ἀνέλω: vnde aor. 2, ἀνεῖλον.

Ἀνεῖναι, (Remiſiſſe, vel Omiſiſſe) infinit. aor. 2, ex them. ἀνίημι, cuius aor. 2, indic. modi, eſt ἄνῡν, ex quo infinitiuus ille. Inde & particip. ἀνείς: necnon infin. med. ἀνεῖσθαι. At ἀνεῖσθαι, eſt præter. perf. paſſ. infinitiui modi, ab eodem themate.

Ἀνέστην, tertia perſ. plur. aor. 2, à them. ἀνέομι, Aſcendo. F

Ἀνεῦσθαι, (Remiſſum ſeu Reſolutũ eſſe) infin. præt. perf. paſſ. ex indic. ἀνεῖμαι: id autem ex act. them. ἀνίημι, vt paulo antè dixi in Ἀνεῖναι.

Ἀνηλῶ, (Tollet, Interimet) tertia perſona fut. temp. tanquam à them. ἀνέλω. Iſto porro futuro ἀνελῶ verbum ἀναιρέω vtitur mutuatitio loco futuri 2, éſtq; inde aor. 2, ἀνεῖλον: ex quo infinit. ἀνελεῖν, & particip. ἀνελών. Inde & infin. med. ἀνελέσθαι, eiuſdem temporis & ſignif. cum ἀνελεῖν.

Ἄνηλον, pro ἄνελε, more Syracuſano: ab indic. ἀνῆλον, aor. 2 mutuatitio verbi ἀναιρέω. Eſt autẽ ἄνηλον, Tolle, Perime: G

Ἀνίεις, nom. plur. ex ſing. ἀνίης. Eſt autẽ hoc ἀνίης partic. aor. 2, ex indic. ἄνῡν. Id autẽ ex them. ἀνίημι, Remitto.

Ἀντιπάλιδες, pro ἀντιπαλίμδες, ex them. ἀντιπάλομαι: ex quo & ἀντίπαλδ, pro ἀντιφάλδ, vt ἄλδ pro ἤλδ dici ſuprà monui.

Ἄνῃς, (Omitte vel Remitte) imper. aor. 2, ex ἄνῡν. id autẽ ex them. ἀνίημι. Ex illo verò aor. 2, ἄνῡν, eſt & tertia perſ. plur. num. ἄνεσαν, Remiſerunt aut Dimiſerunt.

Ἀνίσαν, ex ἀνίσεσαν factum eſt Æolica ſyncope. Eſt autem ἀνίσεσαν tertia perſona plur. num. aor. 2 indic. modi, à prima perſ. ἀνίσω. Hoc verò ἀνίσω à them. ἀνίσσομαι.

Ἀνίπλη, tertia perſ. ſing. aor. 1 ἀνίπλα, Exortus ſum: à them. ἀναπίμπλω.

Ἀνίῳγα, præteritum medium Atticum pro ἄνῳγα, Aperui.

tus ſum: à them. αἰείρω. Solent enim Attici in præteritis & aoriſtis verborum ab ε vel ω incipientium, augmento præponere ι, dicentes ἰώρτα pro ὦρτα, ἰώνημαι pro ὦνημαι, ἴωσα pro ὦσα: non id tamen faciũt in omnibus. Itidem in aor. ι, dicitur αἴωξα pro αὖωξα: pro quo & ἤωξα interdum reperitur, vt ἰωάλωσα pro αὐάλωσα.

Αἴρωνται, Atticũ eſſe tradũt nõnulli pro αἴρανται, Dimiſſi ſunt: quod eſt præt. perf. paſſ. ab actiuo them. αἴρημι. Ego tamen potius eſſe iudico aor. 2, coniunctiui modi, pro αἴρωνται, vt ἀφίωνται pro ἀφῶνται dici tradit Euſt.

Αἰτῆ pro αἰτῇ, epentheſi literæ η: vel etiam ex αἰτέω, diphthongo ει conuerſa in vocalem η, à them. αἴτημι, teſte Euſtathio. Heſych. priorem opinionem ſequitur, exponens αἰῇ, item αἰαμέν η: innuénſque eſſe aoriſt. 2, coniunctiui modi.

Ἀηλώθη, tertia perſ. aor. 1, paſſ. ab inuſ. them. αἰαλόω. Vnde & præter. perf. actiuum αἰήλωκα, & aoriſt. 1, αἰήλωσα. Conſumpti ſeu inſumpti. Pro quibus mutata vocalium ſede reperitur etiam ἠάλωσα, ἠάλωκα, ἠαλώθην.

Ἀῆκαν tradunt nonnulli per ſyncopen dici pro αἰήκαμεν, Remiſimus: à them. αἴημι: quidam pro αὖκαν, producta penultima, ex eodẽ themate. At αἰῆκαν eſt præt. imperf. ab αἴημι ſignificante αἰέρχομαι.

Ἀήκασιν, (Remiſſe) ab αἰήκαλον aor. primo med. ex them. αἰαίνομαι, vt ἐμπαίκαλον ex μαίνομαι.

Ἀήκοντα, & Ἀήκοχα, & Ἀηκόχθαι, ſunt ab inuſitato themate ἀήκεσαω, à quo verbum αἰαφίρω hæc tempora mutuatur.

Ἀήρηκώς, participip. præt. perf. actiui, ex αἰήρηκα, quod ſignificat Suſtuli. Id autem, ex them. αἰαίρεω.

Ἀῆχιδρος, poeticè metri cauſa pro αἰαχιδρος: ex them. αἰαπήνημι.

Ἀήχθομαι, fut. ι, med. à them. αἰήχω: tenui in aſpiratam mutata, quoniam & ἔχω ſuum ſpiritum in futuro mutat.

Ἀῆχθεσαν, poeticè metri cauſa pro αἰήχθεσαν. eſt autem αἰήχθεσαν, tertia perſona plur. num. ex prima ſing. αἰήχθεσ: quod eſt aor. 2, verbi αἰαπήνημι.

Ἀήχθω, itidem poeticè dicitur pro αἰήχθω, metri cauſa: aor. 2, medius ex eodem them.

Ἀίδηρε quoque poeticè metri cauſa dicitur pro αἰίδηρε, ex them. αἰδηρέω poeticè pro αἰαδηρέω. eſtque itidem aor. 2.

Ἀιεῖσι, (Surſum mittunt) tertia perſ. plur. indic. modi, ex them. αἴημι.

Ἀίεσο, (Surge) Atticè pro αἴεσαι: imper. modo, ex them. αἴεσμαι.

Ἀίων, (Qui aſcendit vel exortus eſt) particip. act. aor. 2, ab ἄιον: id autem ex them. αἴεμι.

Ἀιχθί, poeticè pro αἰάσας, Qui ſurrexit. ab αἴεσω, aor. 2, verbi αἴεσμαι.

Ἀίωτίλω, poeticè itidẽ pro αἰεσώτιλω ſeu αἰασώτιλω, ab αἰέσω, aor. 2. eiuſdem them.

Ἄκαχοῖ & ipſum poeticè & metri cauſa pro αἰάκαχοῖ dicitur, optatiuo modo, ab αἰκάζομαι aoriſto 2, medio verbi actiui αἴκαχω. Facit enim αἰ κάχω fut. 2, act. αἰάκαχῶ: vnde aor. 2, αἰίκαχον: ex quo med. αἰκαχόμην.

Ἄκητον quoque dicitur eodem modo pro αἰάκητον. Extẽde: imper. modo, aor. 1, ex αἰέκητα aoriſto 1, verbi αἰακήτω. Similiter αἰκήτω pro αἰακήτω reperitur. Quam ſyncopen nonnulli non poeticam ſolùm metri cauſa eſſe dicunt, ſed etiam Doricam.

Ἀκήτων & Ἀκήτωσα, poeticè pro αἰκῆν & αἰκῆσα, epentheſi literæ ω, & retractione accentus facta: à them. αἰκάω, Obtuſo ſeu occurro.

Ἄκουσα, præt. med. verbi αἰκάζω ſeu αἰακάζω, augmento exrenſ: ex quo them. & imperf. αἰκάζεσω, & aor. 2 αἴκαζον.

Ἀικαχθί, reſoluta diphthõgo pro αἰακαχθί, A pertus ſum, à them. αἰκάζω.

Ἀικαχθί, imperatiuus μετεπιπλασμένος ἀπὸ τοῦ αἴκαχα, teſte Euſtath. cuius Heſych. quoque meminit, allato etiã αἰκάχθω pro αἰκαχάτω, lubeat, mulcetur.

Ἄκις, vt volunt nonnulli, eſt imperatiuus præſentis temporis futuri formam habẽs, à verbo ἄκω, quod poetæ fecerunt ex ἄκω futuro verbi ἄκω. Vel dictum eſt pro ἄκου, in aoriſto ι, vt viciſſim in aor. ι, reperitur λάκω pro λακέ.

Ἄκου, imper. aor. 1, à themate ἄκω vel ἄκυμι, ſignificãs vel Duc vel Frange. à quo eſt & futur. indic. ἄξω.

Ἀξῶ, Doricum eſt pro ἄξω, à them. ἄκω vel ἄκυμι.

Ἀπαμβίης, Ionicè pro ἀφημβίης, ſublata aſpiratione & augmento: à them. ἀφαπέομαι.

Ἀπάρας, partic. act. aor. 1, à them. ἀπαίρω. id enim fut. facit ἀπαρῶ, aor. 1, ἀπᾶρα ſeu ἀπῆρα, vnde iſtud particip.

Ἀπέβα, Doricè pro ἀπέβη, aor. 2, verbi ἀποβαίνω.

Ἀπέδρα, per apocopen ſecũdum quoſdam pro ἀπέδρασεν, Aufugit. vnde plur. ἀπέδραμεν & ἀπέδραν. Alii verò ab ἀποδράσκω derinare malunt.

Ἄπει, ſecunda perſona præſentis indic. à them. ἄπιμι, Abſum. ſecundum quoſdam eſt ſecunda perſona præſ. indic. ab ἄπειμι, Abeo, & imper. verbi eiuſdem pro ἄπιθι, Abi.

Ἀπειλίτλω, per ι ſcriptum in penultima, eſt per ſyncopen factum ex ἀπειλησάτλω: at per ει diphthõgum, eſt præter. imperf. dualis num. à them. ἀπειλέω. Euſt.

Ἄπειλον & Ἀπείλασα ſunt ex them. ἀπειλάω: pro quibus reperitur etiam ἀπείλησον & ἀπείλησα.

Ἀπελίσθαι, Ionicè pro ἀφαλίσθαι, Abſtuliſſe, infinitiui modi, ex aor. 2, med. indic. ἀφελόμεν, à them. ἀφαιρέω, quod fut. 2, mutuatitium facit ἀφελῶ.

Ἀπέπλω, (Auolaui) aor. 2, indic. modi. à them. ἀφίπτημι. ἵπτημι enim facit ἔπτλω, vt ἵστημι facit ἔστω: vnde comp. ἀπέπτλω.

Ἀπέφθιμαι, præt. perf. paſſ. ex them. ἀπέρθω, Abarceo: vnde particip. ἀπέφθιμένος.

Ἄπες, Ionicè pro ἄφες: imper. modo, aor. 2, à them. ἀφίημι, Dimitto.

Ἀπέσομαι, futur. verbi ἄπειμι, Abſum.

Ἀπέσπε, aor. 2, indic. modi, à them. ἀφίσταμαι.

Ἀπεχθέσομαι, fut. ι, med. verbi ἀπεχθάνομαι. pro quo dicitur potius ἀπεχθανέομαι: vnde & aor. 2, med. ἀπεχθόμην, Odio fui, Inuiſus fui. niſi imperfectum id eſſe malis.

Ἀπέχρη, præt. imperfectum imperſonalis verbi ἀπόχρη, Sufficit.

Ἀπτῶν, particip. Ionicũ pro ἀπὼν, à them. ἄπειμι, Abſum.

Ἀπῆκα, aor. ι, Ionicus indic. modi, pro ἀφῆκα, Dimiſit: à them. ἀφίημι.

Ἀπήλαυνον & Ἀπήλασσα. pro Ἀπέλαυνον & Ἀπέλασσα, ex themate ἀπελαύνω. Vtrorumque exempla ſuo loco reperies in Ἀπελαύνω.

Ἀπῆν, præt. imperf. indic. modi ab ἄπειμι, ſignificans Aberam. Quidam aiunt eſſe etiam præt. imperf. ab ἄπειμι, ſignificante Abeo. Sed tunc ſcribendum eſſet potius ἀπῆα. nam verbi ἦμι præt. imperf. eſt ἦα.

Ἀπηνώθην, (Obſtupefactus ſum & obmutui) aor. 1, paſſ. indic. modi ab ἀπηνέομαι.

Ἀπήνυθον, Doricè pro ἀπήλυθον, apud Theocritum frequens. Eſt autem ἀπήλυθον, aor. 2, indic. modi, à them. ἀπέρχομαι ſeu ἀπέλυθω.

Ἀπηύρων, quod Heſych. ex Eurip. Androm. affert pro ἀφείλατο, eſt aor. 2, indic. modi, ab ἀπαυράω. vnde & ἀπαύρα, quod idem expon. ἀφῆλτε, necnon ἀφῆυρε: in imperf.

Ἀπήχθημαι, præt. perf. paſſ. indic. modi, à them. ἀπεχθέσομαι: pro quo vſitatius eſt ἀπεχθάνομαι, ſignificans Odio ſum, Inuiſus ſum.

Ἀπίπτω, Ionicè pro ἀφίπτω, ex Ionico them. ἀπίσμαι pro ἀφίσμαι.

Ἀπιτρόφος, itidem Ionicè pro ἀφιπόμφος: participip. ex aor. 2, indic. modi ἀπέμαν pro ἀφέμαν, ex Ionico them. ἀπίσμαι pro ἀφίσμαι.

Ἀπόδρας, participip. aor. 1, ab ἀπέδρα, tanquam ex ἀποδράσκω pro quo dicitur potius ἀποδιδράσκω, Aufugio.

Ἀποδρῶν, Atticus præt. pro ἀποδράναι, Aufugerem.

Ἀποῖνον, poeticè pro ἀπῶνον, aor. 1, ab inuſitato them. ἀποῖνάω. a quo ἀπαγορεύω mutuatur futurum ſecundum.

Ἀπόσσυτ, & Ἀποίσεται, & Ἀπίσεται, aor. 1, à themate ἀποίσω, quod Æolicè format futurum ſuum ἀποίρω, vt tradit Euſtathius, ἀποίσω illud exponens ἀποφέρω, itidemque cætera duo.

Ἀπόπλαξε, imper. aor. 1, Doricè pro ἀπόπλησον ſeu ἀπο-

κωλῦσαι. nam loco communis futuri ἀπολήσω, dicunt primùm ἀπολαλήξω, deinde η in α conuerſo, & ſubſcripto ι, ἀπολαλάξω. vnde aor. 1, ἀπέλαξον, & ex eo imper. ἀπέλαξον.

Ἀπολαμφθίντες, particip. aor. 1, paſſ. Ionicum pro ἀπολαμφθέντες. Nam ab ἀπολαμβάνω Iones in futuro dicunt non ἀπολήψω, cum aliis Græcis, ſed peculiari modo ἀπολάμψω, tanquam ab ἀπολάμπω. Itidem verò ἀπολελαμμένος dicunt pro ἀπολελημμένος ſeu ἀπειλημμένος. Ambo apud Herodotum frequenti in vſu.

Ἀπολεῖ, Atticè pro ἀπολῇ, Peribis. ſecunda perſona fut. 2, medii ἀπολοῦμαι, ex them. ἀπόλλυμαι ſeu ἀπολέομαι.

Ἀπολελαμμένος, vide in præcedente Ἀπολαμφθίντες.

Ἀπολέλακα, præt. perf. actiuum, à them. ἀπολαύω.

Ἀπολοῦμαι, fut. 2, med. verbi ἀπόλλυμαι ſeu ἀπολέομαι.

Ἀπόλωλα, præt. med. eiuſdem thematis. Eiuſdem præteritum actiuum eſt ἀπολώλεκα. Ambo habentia reduplicationẽ Atticam literarum ſimplicis thematis initialium, vt ἔρωγα, ἐρήμωκα, οἰνόχαι, & ſimilia.

Ἀπόσα pro ἀπόσῃ, vt αἰάσα pro αἰάσῃ: imper. aor. 2, ex them. ἀφίημι.

Ἀποτάς, particip. aor. 2, ab eodem them.

Ἀποῦσαι, infinitiuus aor. 1, eiuſdem them. Ex quo etiam fut. 1, act. ἀπούσω.

Ἀπούρας, per ſyncopen pro ἀπουρέσας: itidémque ἀποῦραι pro ἀπουρέσαι, & ἀπουραμένος voce media pro ἀπουρεσαμένος: à them. ἀπούρω pro ἀπουρίζω, compoſito ex οὖρος Ionico pro ὅρος. Euſt. Sic verò ἀπούρας dictum putatur pro ἀπουρήσας.

Ἀπόχθη, imperſonale verbum ſignificãs Sufficit, Satis eſt. Vnde infinit. ἀποχθῆν pro ἀποχθεῖν, ſatis eſſe ſeu ſufficere. Futur. ἀποχθήσει, Satis erit, Sufficiet. Particip. ἀποχθῶν, Sufficiens: cuius fœm. ἀποχθοῦσα.

Ἄπωμυς, poeticè pro ἀπώμυς, Abiurabas: à poetico themate ἀπόμυμι pro ἀπόμνυμι.

Ἄρα, infinitiuus ab ἦρα ſeu ἄρεσα aoriſto 1, verbi ἄρω.

Ἀραρυῖδης, Atticè & Ionicè ſimul pro ἠρωΐδης, à them. ἀρίω. Illa enim reduplicatio initialium literarum, Attica eſt: augmenti autem omiſſio, Ionica eſt. Sic ἀραιρῆσθαι pro ἠρῆσθαι. Ambo apud Herodot.

Ἄρεσα, eodẽ modo dicitur pro ἦρα in præt. med. à them. ἄρω. Vnde particip. ἀρεσσάς.

Ἀρεσσίαζε, Ionicè pro ἀρεσαροίατο, Conueniſſent. Poteſt autem hoc ἀρεσαροίμην eſſe vel præſens optatiui paſſiui, vel aor. 2, optatiui medii: ambo habentia Atticam literarum initialium reduplicationem. Sed eſt potius aoriſti 2, quàm præſentis, quia reperitur actiu. aor. ἄρεσαρον eandem habens reduplicationem, pro ἦρον, vt λελαθομαι pro ἐλαθόμην, & πέπασμαι pro ἐπάσμην. quæ tamẽ poetis duntaxat vſitata ſunt.

Ἄρεσθαι, infin. med. ab ἠρόμην aor. 1, med. verbi ἄρω.

Ἀρέσομαι, fut. 1, med. verbi ἀρέσκω, tãquam à them. ἀρέω. A quo them. eſt & fut. 1, act. ἀρέσω, & aor. 1, ἤρεσα, & infinit. ἀρέσαι.

Ἄρευ, Ionica conſuetudine pro ἄρῃ: eſt autem aor. 1, med. ſubiunct. modi à them. ἄρω.

Ἄρηκε, Attica reduplicatione pro ἦκε. Eſt autem præt. med. vel ab ἄκω, & ſignificat Compactus ſum, aut Cõgnu: vel ab ἄρω, & ſignificat Suſtuli vel Abſtuli. Vbi diſcriminis cauſa ſubſcribi poſſet ι. Præt. pluſquamperf. ἀρήκειν.

Ἀρθείς, particip. paſſ. ab aor. 1, indic. ἤρθην, ex quo & infin. ἀρθῆναι, & futurum primum paſſ. ἀρθήσομαι: ex them. actiuo ἄρω.

Ἄρθην, imper. paſſ. itidẽ ab ἤρθην aor. 1, paſſ. verbi ἄρομαι.

Ἄρσον, imper. aor. 1, ab ἦρσα, Æolico aoriſto verbi ἄρω. Facit enim id Æolicè futurum ἄρσω pro ἀρῶ. vnde illi duo aoriſti.

Ἀρχιδμος, per ſyncopen pro ἀρχόμενος, ex ἄρχομαι. Var.

Ἄρω, interdum eſt thema, cuius fut. ἀρόω, & præt. med. ἄρμαι ſeu ἄρεσα. interdum eſt aor. 1, ſubiunctiui modi à them. αἴρω.

Ἄσα, infin. aor. 1, act. ſignificans interdum βλάψαι, & tunc per contractionem ex ἀάσαι factum putatur, ex them. ἀάω: interdum ποιῆσαι aut διαπεῦσαι, à verbo ἄω. Vnde & media voce ἄσασθαι pro περίσασθαι, & optat. act. ἄσαιμι ſignificans itidem περίσαιμι.

Ἀσθείω, aor. 1, paſſ. optat. modi, ex ἀσθέω aoriſto 1, paſſ. indic. modi. Id autem ex them. ἀσθήσομαι. Vnde & aor. 1, med. ſubiunct. ἀσθέωμαι, quod Heſ. exp. λυπηθέωμαι, βλαβέωμαι.

Αἰσθείς, particip. paſſ. ex ἤσθω aor. 1, paſſ. verbi ἄδω.

Ἄσθω, poeticè & Ionicè pro ἀάσθω dici tradũt, ex them. ἄπω vel ἄω ſignificante Damno afficio, Lædo. pro quo tamen potius ἀάω dicitur.

Ἄσμενος pro ἠσμένος, ex them. ἄδομαι, ſecundũ nonnullos. Videtur tamen potius ex ἀδω deriuãdum, Ionicè primùm detracto augmento & ſpiritu aſpero in tenuem mutato, poſtea retracto accentu more Æolico.

Αὐξήθω, aor. 1, paſſ. indic. modi, ex them. αὐάνω.

Αὐγάσδεο, Doricus imper. præſ. temporis pro αὐγάζου, ex them. αὐγάζομαι, ζ in σδ mutato, & diphthongo α in ε reſoluta.

Αὐξήσω. fut. 1, verbi αὐξέω: pro quo dicitur potius αὐξάνω vel αὔξω, Augeo.

Ἀφεῖμαι, præt. perf. paſſ. indic. modi, ex them. act. ἀφίημι, vt πέπαμαι ex πάομαι. Vnde particip. ἀφειμένος, Dimiſſus.

Ἀφεῖλε, pro ἀφεῖλεν, ab ἄφελον, aor. 2, verbi ἀφέλλω. Vnde & infin. ἀφεῖναι, Dimiſſe.

Ἀφείς, & fœm. Ἀφεῖσα, & neutrum Ἀφέν, particip. ab eodẽ aoriſto ἀφῆν, ex eodem them. ἀφίημι.

Ἀφειτέον, aduerb. poſitiuum à verbo ἀφίχω.

Ἀφέξω, futurum 1, eiuſdem thematis.

Ἄφες, aor. 2, imper. modi, ab ἄφλον aor. 2, indic. verbi ἀφίημι. Vnde med. vocis aor. 2, ἀφίμην, ex quo part. ἀφέμενος.

Ἀφήσαιν, nouo & poetico more pro ἄψαιν apud Homer. Secundum quoſdam ex them. ἀφίημι.

Ἀφίσαν, per ſyncopen pro ἀφίεσαν, ab ἀφίημι. Euſt.

Ἀφίσιον, aduerb. poſitiuum ab ἀφίημι, Dimitto.

Ἀφίωκα, pro ἀφῆκα, ſublatâ literâ ι, & pleonaſmo ῶ, ex them. ἀφίημι. Var.

Ἀφίωνται, Ionicè pro ἀφῶνται, aor. 2, medius ſubiunctiui modi, ab eodem them.

Ἀφορίσθω, aor. 1, paſſ. indic. modi, à them. ἀφαιρέομαι.

Ἀφθείς, particip. ab ἤφθω aor. 1, paſſ. verbi ἅπτομαι.

Ἀφίασι, tertia perſ. plur. præſ. indic. ἀφίημι, per contractionẽ ex Ionico ἀφιέασι. pro quo cõmuniter dicitur ἀφιᾶσι.

Ἀφῖγμαι, præt. perf. paſſ. indic. modi, ex them. ἀφικνέομαι, pro quo frequentius dicitur ἀφικόμην.

Ἀφίει, tertia perſ. ſing. præt. imperf. act. indic. modi, ex th. ἀφίω: pro quo dicitur eiũ ἀφίη, ex them. ἀφίημι. vt nõ ſolùm ἐφίη dicitur, ſed etiã ἐφίει, ex baryt. them. φίω. Idem ἀφίει eſt etiam imperatiuus ab eodẽ them. barytono ἀφιέω: pro quo alioquin ex ἀφίημι dicitur ἀφίει.

Ἀφίεσαι, Ionica paragoge pro ἀφίῃ: ſecunda perſona aor. 2, medii ſubiunctiui modi, ex them. ἀφικνέομαι, cuius aor. 2, indic. eſt ἀφικόμην.

Ἀφίξομαι, fut. 1, med. eiuſdem thematis ἀφικνέομαι, vel potius ἀφίκομαι. Vnde & præt. perf. paſſ. ἀφῖγμαι, ex quo infin. ἀφῖχθαι.

Ἄφες, imper. aor. 2. vocis mediæ: ſed irregularis. regulariter enim ἄφεσο dicitur, vnde poſtea fit ἄφου, exempto σ & eo contracto in υ diphthongum, ſicut θοῦ quoque pro θέσο dicitur, ac ſimilia alia ex them. actiuo ἀφίημι.

Ἀφῶσι, aor. 2, coniunct. modi, ab eodem them.

Ἄχεε, prima longa, Doricè pro ἤχει, Reſonabat: ex them. ἠχέω. Sin priore breui reperiatur vſurpatũ, eſt à them. ἀχέω, augmento carens.

Ἀχθεὶς, partic. paſſ. ex ἄχθω, aor. 1, paſſ. indic. modi, them. actiui ἄγω.

Ἀχθέσι, Atticè pro ἀχθέσι, Moleſtè feres: ſecunda perſona futuri ἀχθέσομαι, ex inuſitato themate ἀχθέομαι, pro quo vſurpatur ἄχθομαι. Vnde & aor. 1, paſſ. ἠχθέσθην. ex quo particip. ἀχθεσθείς. Reperitur tamen & ἀχθέσομαι pro ἀχθέσομαι in futuro medio.

Ἄωρε, per ſyncopen pro ἀώρεε, ex them. ἀωρέω. Sin ἄωρε ſcribas, eſt à them. ἀείρω. Euſt. Quidam ex ἤρω factum volunt, η in α conuerſo, & inſerto ω. Eſt autem illud ἤωρε præter. pluſquamperf. paſſ. ex them. ἄρω, vel etiam ab αἴρω.

B

Βᾶ, pro βᾶθι, Incede: ab εἶμι, aoriſto 2, verbi βῆμι. vt κατα-

πίζω etiam dicitur pro καπίζω.

Βαδιοῦμαι, Atticè pro βαδίσομαι, fut.med.verbi act.βαδίζω. Sic βαδιεῖ Atticè itidem dicitur pro βαδίσει, ab eodem them.

Βᾶϊν, aor.2, opt.modi, per contractionem pro βαίην, ex prima persona βαίω, vt σπείω. Hoc autè βαίω, ex aor. 2, ἔβαν, à them. βῆμι.

Βᾶϊτ, Ionicè pro ἔβαινε, incedebat: à them. βαίνω. Alioqui & imperatiuus esse potest eiusdem verbi.

Βαλέειν, Ionicè & poeticè pro βαλεῖν: insin. aor.2, vel fut.2, à them. βάλλω. De quo futuro dicetur & paulo pòst.

Βάμι, Ionicè pro ἔβαμι: vel etiam imperatiuus: à them. βάλλω.

Βάμιο, imper. Ionic. pro βάλλου, ex them. βάλλομαι.

Βαμέω-μαι, fut. inusitati them. βαμέω: apud Aristoph. Alioqui βάλλω fut.1, mutuatitium habet à βαίω, nimirum βλῶ. (sicut præt. βέβληκα ex eodem sumit) nam βαλῶ, (licet quidam vtrunq; esse velint) est fut.2. Itidem βάλλομαι poeticè pro ἐβαλόμην, ex eodem βαλέω.

Βαλών, particip. ex ἔβαλον aoristo 2, act. them. βάλλω.

Βᾶμεν, Doricè apud Theocr. pro βῶμεν, eamus: aor.2, subiunct. modi ex ἔβαν aoristo 2, indic. modi, them. βῆμι.

Βᾶν pro ἔβησαν, itidem aor.2, indic. modi, verbi βῆμι.

Βάς, & βᾶσα, participi. ex ἔβαν, aor.2, them. βῆμι.

Βασιῶνται, Doricè pro βήσονται, ex eodem βῆμι seu βαίνω. Sed & βασιοῦνται affertur pro βήσονται, dicitúrque Æolicum esse.

Βᾶτι, Doricè pro βῆτι: & Βάτλω pro ἰήτλω, ambo aor.2, ex iusdem them.

Βάτω, tertia pers. imper. ex prima pers. βᾶδι: itidè ex aor. 2, eiusdem verbi.

Βέβαα, quidam ex βέβηκα factum esse dicunt, detracto κ, & η in α mutato Ionicè. (quemadmodum & ἵστημι formatur ex ἵστακα) Vndè tertia pers. plur. βεβάασι pro βεβήκασι: & particip. βεβαώς.

Βεβαάω quoque ex βεβήκαω per syncopen esse dicunt. At βεβάμεν, infinitiuus est pro βεβηκέναι, iuisse. Ambo ex inusitato them. βῆμι.

Βεβαρηώς, Ionicè pro βεβαρηκώς, exempto κ, ex them. βαρέω.

Βέβαφα, præt. act. ex verbo βάπτω.

Βεβαώς, particip. ex præt. βέβαα, de quo paulo antè.

Βέβηκα, præt. perf. actiuæ vocis, ex inus. them. βάω, pro pro alioqui βαίνω dicitur. Vnde præter. pluſquamp. βεβήκειν: & particip. βεβηκώς.

Βεβίηκε, præt. perf. act. à them. βιάω. Vnde & particip. pass. βεβιημένος.

Βεβίωμαι, præt. pass. ex act. them. βιόω. Pass. tertiam personam præteriti habet βεβίωται, quæ impersonaliter nõnunquam ponitur. Hinc particip. pass. βεβιωμένος.

Βέβλαφα, præt. perf. act. ex them. βλάπτω. Medium præteritum, βέβλαβα: pass. βέβλαμμαι. vnde aor. 1, ἐβλάφθην. βεβλήκατο, Ionicè pro βέβληνται: itidémque βεβλήαται, pro βεβλῆσθε. quorum illud est præteritum perfectum passiuum, hoc verò præt. pluſquamperf. Ambo ex actiuo them. βάλλω, habente futurum mutuatitium βλήσω.

Βέβληκα, præt. perf. act. verbi βάλλω, habentis (vt iã dixi) mutuatitium futurum βλήσω, ex inusitato them. βλάω. Vnde præter. pluſquamperf. βεβλήκειν. Et præt. pass. βέβλημαι: ex quo particip. βεβλημένος.

Βεβοήαται, Ionica consuetudine pro βεβόηνται. ex them. βοάω.

Βεβολήαται & βεβολήαθε, Ionicè pro βεβόληνται & βεβόλησθε. Hæc autè sunt vel ex them. βολέομαι, vel ex βεβλήνται & βεβλῆσθε, inserta litera ο. Id quod & de particip. βεβολημένος dicendum est: necnon de infinit. βεβολῆσθαι.

Βέβουλα, præt. med. verbi βούλομαι.

Βεβούλημαι, præt. pass. verbi βούλομαι, ex inus. βουλέομαι formatum.

Βεβρίμηκα, præt. perf. act. verbi βρίμω, interpositio ε euphoniæ causa, secundum quosdam: vt in πεπίμηκα & similibus. Nisi potius est mutuatitium præteritũ ex inusitato βεβμαω.

Βέβροχα, præt. perf. act. verbi βρέχω: βέβρεγα autẽ, mediæ vocis præter. ab eodem themate.

Βέβρωμαι, præt. med. verbi βιβρώσκω.

A Βεβρώθω, thema habet ex verbo βρῶ (vt κλώθω ex κλῶ) reduplicatione Attica syllabæ βε. Euſt. Alii tamen βεβρώθεις volunt esse secũdam personã præt. med. in opt. modo.

Βέβρωκα, mutuatitium præteritum verbi βεβρώσκω, ex inusitato them. βρόω. Vnde pluſquamperf. βεβρώκειν, & præt. perf. pass. βέβρωμαι.

Βεβρώς, particip. præt. perf. ab eodem them. per syncopen ex βεβρωκώς, secundum Euſt. Nisi malis esse præteriti medii, vt sit ex βεβρωώς, sicut ἑστὼς ex ἑστηώς.

Βέβωκα, mutuatitium præt. perf. verbi βόσκω, ex inus. them. βόω.

B Βεβώς, ex βεβαώς, vt ἑστὼς ex ἑστηώς. Est autem βεβαώς participi. ex præt. med. βέβαα, ab inusitato them. βάω. Alii ex βεβήκως esse factum aiunt Attico more, exẽpto primùm κ, deinde η in α conuerso, & α atque ω cõtractis.

Βέη, Ionicè pro βῇ, vt ἔη pro ᾖ, aorist. 2, subiunctiui modi, ex them. βῆμι.

Βείομαι, apud Homerum pro βιώσομαι, facto βείω ex βεῖ, aut ex βιόμαι, interiecto ι. Eustath. Fuerit itaque βείομαι pro βιώσομαι, vt πίομαι pro πιοῦμαι, & φάγομαι pro φαγοῦμαι.

C Βείω, poeticè metri causa pro βεῖ. Primùm enim ex βεῖ, Ionicè fit βέω, inde ι inserto βείω. Ambo aor.2, coniunctiui modi, ex inus. them. βῆμι seu βάω.

Βῆ, aor. 2, poeticus augmento carens, pro ἔβη, ex eodem them. Sin cum ι subscripto occurrat βῇ, est tertia pers. sing. subiunctiui modi, eiusdem temporis, & ex eodem them. At βίη pro βαίη, vt σίη pro σαίη, teste Euſt.

Βῆθι, imper. aor. 2, actiui, ex eodem them.

Βήμεναι, Doricè & poeticè pro βιῶναι: aor.2, infin. modi, ex eodem them.

D Βλῶ, poeticè sine augmento, pro ἔβλω, ex eodem verbo.

Βοτάμβοις, particip. ex ἐβοτάμβην aoristo 1, medio, verbi βαίνω, mutuantis sua tempora ex inusitato βάω.

Βῶσαι, poeticè sine augmento pro ἔβωσαν. aor. 2, verbi βῆμι. Sic βῶσι pro ἔβησι.

Βώσομαι, fut. med. verbi βαίνω, mutuò sumptum ex βάω. à quo habet & actiuum fut. βήσω.

Βώτλω, poeticè pro ἰήτλω, quod est tertia pers. dualis num. ex ἔβλην, aoristo 2, verbi βῆμι.

E Βώσαθ, poeticè itidem sine augmento, ex them. βιόομαι.

Βωτὴς, particip. aor. 2, ex ἔβων, vt δοὺς ex ἔδων. Hoc autem ἔβων, ex them. βίομαι, vt ἔδων ex δίδωμι.

Βωτίω, Atticè pro βοτίλω, vt δῶτε pro δοῦλε, ex eodẽ them.

Βῶται quoque est ex ἔβων, vt γῶτα ex ἔγνων.

Βωτω, tertia pers. imper. modi, temporis aor. 2, ex prima βώθι, vt δότω & δότε. Ambo autem illa ex them. βίομαι, vt hæc ex δίδωμι.

Βλαεὶς, particip. aor. 2, pass. ex ἐβλάβην: ambo ex them. βλάπτω, faciente fut. 2, βλαβέ, tenui in mediam commutata. Vnde fœm. βλαβεῖσα. Ex eodem verò ἐβλάβην est & infin. βλαβῆναι: necnon futur. 2, βλαβήσομαι.

Βλασήσω. mutuatitium fut. verbi βλαστάνω, ex inus. βλαστέω.

Βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, optatiuo modo, aor. 2, medii, ex inus. them. βλῆμι: vt ἥμην, ἧο, ἧτο, ex ἧμαι: & εἵμην, εἶο, εἶτο, ex εἶμι.

Βλεὶς, particip. ex ἔβλην aoristo secundo verbi βλῆμι, vt δεὶς ex ἔδην. Alii verò per syncopen ex βλαδεὶς factum volunt, teste Varino.

Βλῆδις, βλῆδιλλαι, βλῆδε, & huiusmodi alia, sunt aoristi 2, pass. ex them. βάλλω, cuius mutuatitium futurum est βλήσω.

Βλῆτο, poeticè pro ἐβλήθη, abiecto augmento præteriti pluſquamperfecti, ex eodem them. Sic infinitiuo præteriti perf. & pluſquamperfecti dicitur βλῆσθαι pro βεβλῆσθαι, & particip. βλήμενος pro βεβλημένος.

Βοᾶ, poeticè pro βοᾷ dicitur, vt ὁρᾶ pro ὁρᾷ, pleonasmo literæ α.

Βοσκήσω, mutuatitium futurum verbi βόσκω, ex inusitato them. βοσκέω.

F Βούλει Atticè pro βούλῃ, secunda pers. verbi βούλομαι.

Βουλήσομαι, fut. 2, medium, verbi βούλομαι, mutuatitium ex them. βουλέομαι, quod inusitatum est.

Βοῶλλι, Atticè pro βοάσομαι seu βοήσομαι, à them. βοάω.

Βραδεὶς, particip. ex ἐβράδυνε, aor. 2, verbi βραδύνω.

Βραχεὶς, partic. ex ἐβράχην, aor. 2, verbi βρέχομαι. Ex quo

aor.1 ἐβρέχθην, est etiam infin. βρεχθῆναι.

Βρωθείς participium ex aor.1, ἐβρώθην. Nam verbum βιβράσκω futur.1 facit βρώσω, mutuatitium ex inusitato themate βρόω unde præt.perf.act. βέβρωκα, pass. βέβρωμαι, ex cuius tertia pers. sing. est aor.1, ἐβρώθην.

Βωθῆι per contractionem ex βοηθῆι. Eust.

Βώσομαι, itidem ex βοήσομαι per contractionem factum esse testatur idem grammaticus, & βώσεται pro βοήσεται. Testatur verò & Hesych. qui præterea affert βῶσαι pro βοῆσαι, κάλεσαι. Necnon Varinus βώσασθαι affert pro βοήσασθαι, πράξασθαι: afferens tamen & βώσασθαι pro βιώσασθαι procul dubio ex Apollonio. apud eum enim libro 1, Πῶς τῶιος βώσασθαι δυςάμμορος; schol. exponit πῶς βιώσασθαι καὶ ζῆσαι;

Γ.

Γαθῶν, Doricè pro γηθῶν, ex them. γαθέω pro γηθέω.

Γαμέσσῃ) poeticè pro γαμέσῃ) seu γαμέσῃ), ex them. γαμέω. quanquã Eust. inter illa duo γαμέσσαι & γαμέσῃ) discrimen facit. Annotat enim γαμέσσαι per σ, significare εἰς γάμον ἐλθεῖν, siue γυναῖκα λαβεῖν: γαμέσαι autem per α, esse τὸ γυναῖκα δοῦναι: dicente Homero Iliad. 1, Πηλεΐδηι θέμενοι ἐπὶ τοῖσι γυναῖκα γαμέσσαι αὐτῆς: vsurpatéque illud γαμέσασθαι pro ἐγγαμίσασθαι & ἀκριβεστέρως, vt recentiores loquuntur.

Γαρύει apud Pind. Doricè pro γηρύει: à Dorico them. γαρύω pro γηρύω. Primùm enim η in α vertunt, deinde ex infinitiuis in ειν definentibus ι tollunt.

Γέγαα, poeticum præteritum ex γάω. tradunt enim ex eius præterito γέγαγα, exempto γ, fieri primùm γέγαα, deinde α etiam dempto, γέγα. Vnde & tertia persona plur. γεγάασι, & particip. γεγαώς. Possit tamen hoc ipsum γέγαα pro præterito etiã medio haberi: facto videlicet ex γάω, futuro ι γαῶ, & inde præt. med. γέγαα.

Γεγάμβι, Doricè pro γεγηθυῖαι dicitur. Facto nimirum γέγημι ex inusitato γάω, indéque infinitiuo γεγάειν, vt ἑστάναι ex ἵστημι, & Doricè γεγάμβι pro γεγάειν, vt ἑστάμβι pro ἑστάναι. Etymolog.

Γεγρόμην, præt. perf. pass. verbi γίνομαι seu γείνομαι, mutuatitium ex inusitato them. γρόομαι.

Γέγηθα, per syncopen ex γεγήθηκα, quod est præt. perfect. actiuum verbi γήθω ex inusitato them. γηθέω. Vnde particip. γεγηθώς.

Γέγονα, præt. med. verbi γίνομαι, ex inus. them. γένομαι vel γόμαι. Huius enim γένω seu γόω futurũ ι, est γόωμαι, vnde γέγονα, vt πέπωκα, πέπωται: μόω, μέμοα. Vnde particip. γεγονώς.

Γεγρόμβι, Doricè pro γεγρηῦν: & γεγρόμβεν Doricè itidem pro ἐγεγρόμην, abiecto etiam augmento. Hoc autem γεγρόμην est ex præt. med. γέγρομα, teste Eust. qui idipsum γέγρομα per metathesin factum esse ait ex γέγροα, ab inus. them. γρόω.

Γεγώς, per contractionem pro γεγαώς dicitur, vt βεβώς pro βεβαώς. Hoc autem γεγαώς particip. est ex præter. perf. γέγαα, de quo paulo antè.

Γεθάλω poeticè & Ionicè pro ἐγεθάλω, abiecto augmento. quod ἐγεθάλω est aor.1, med. verbi γίνομαι, vt ἐπιθάλω verbi πίνομαι. Itidémque γίγεθα dicitur pro ἐγένετο. Vnde particip. γεθάλυῖα apud Homerum pass. significat. pro θηλυκός.

Γενέμβι, itidem poeticè pro ἐγενόμην, abiecto primùm augmento, deinde ε inserto metri causa. Itidémque γίγενθα pro ἐγένετο & γενόμεθα pro ἐγενόμεθα seu ἐγενηθημεν, nati sumus, apud Homerum. apud quem tamen γεγαυῖα in hoc hemistichio Odyss. ρ, 1. γαμέσσατο π γενεθλίωι, Eust. accipi posse ait non solùm pro γεγηθυῖα, sed etiam pro γεγηθυῖα & πεπαυμένη τι. Et tunc præsentis esset temporis. ex them. γίνομαι, ex quo & γίγενθα pro ἐγένετο actiua significatione. γενόμενος enim pro γεγενόμενος seu γεγηθώς, est aoristi secundi medii, passiuam habens significationem.

Γένεαι, Ionicè pro γένῃ, ex themate γίνομαι: actiua signif. apud Homer. Od. υ, Οὐκ ἐλεαίρεις αὐδρας, ὑπιδὲ γένεαι αὐτός. Vbi tamen Eust. videtur innuere esse coniunctiui modi. quum exponit γεγηθῇς: esse etiam aoristi ι, non præsentis.

Γελᾶς, Æolicè pro γελᾷς, secundum quosdam: ex them. γελάω.

Γελᾶν, Doricè pro γελῶν, vt ἑλαῦ pro ἐλῶν. At γελᾶν cum ι subscripto, infinitiuus est contractus ex γελάειν. Ambo ex them. γελάω.

Γελάοισα, Doricè itidem pro γελάουσα, quod est particip. fœm gen. ex eodem themate. Ambo apud Var. & γελάοισα nimirum & præcedens γελᾶν.

Γελῆς, Doricè iterum pro γελᾷς, Atticè etiam secundum quosdam.

Γελοίωντες & Γελόωντες, poeticè pro γελῶντες. Ambo apud Hom. sub finem Od. υ. Ibi enim quidam codices habẽt γελοίωντες πτύσσοντο. quidam γελόωντες, teste etiam Eust. Sed & γελοίων paulo ante locum illum legitur pro ἐγέλων: — γαθμοῖσιν γελοίων ἀλιτρεύοντα.

Γένθω, poeticè & Doricè pro ἐγήθω, abiecto augmento & υ in θ cõuerso: aor.2, med. ex them. γένομαι seu γείνομαι, Infin. γένθεσθαι, particip. γενθόμενος.

Γενίσσομαι, fut. ι med. verbi γίνομαι seu γείνομαι, ex inusitato them. γηθάομαι vel γηθίομαι. Ex quo & præt. pass. γεγήθημαι, & aor. 1, ἐγηθήθην. At γένηται est tertia persona aor. 2, med. subiunctiui modi.

Γένηται significans ἐγένετο, Var. ait factum esse vel ex ἐγένατο, abiecto primùm augmento, deinde ε in η conuerso Æolica consuetudine, vel ex ἐγηθέατο per syncopen & aphæresin.

Γενόατο, Ionicè pro γένοιντο. Ambo aor. 2, med. vocis, opt. modi, ex them. γενόμαι seu γείνομαι.

Γέντο, poeticè pro ἐγήθη, abiecto primùm augmento deinde exempto ε. Ambo aor. 2, med. vocis, ind. modi, ex eodẽ themate. Interdum verò hoc γήθω significat ἁλίσκω: éstque itidem aor. 2, med. vocis, ind. modi, sed factum ex ἕλετο seu ἕλτο, pleonasmo literæ γ, exempto itidem ε, & λ in ν conuerso, more Dorico, vt ἕνθε itidem dicunt pro ἧλθε. Etymol. & Eust.

Γήθησεν, Ionicè & poeticè pro ἐγήθησεν, abiecto augmento: à γηθέω. Nam & γηθέω reperitur & γήθω. Sic γήθεον pro ἐγήθεον ex eodem.

Γῆμε, Ionicè itidem & poeticè pro ἔγημε. Est autem ἔγημα aor. 1, act. verbi γαμέω, tanquam ex them. γάμω, vt ἔψηλα ex ψάλλω. Ex quo aoristo est & infin. γῆμαι & particip. γήμας.

Γηγαίησιν, Ionicè pro γηγενέσι. Est autem hoc, datiuus pluralis participii γηγενής, quod est ex inusitato themate γήρημι, vt ἱστὰς ex ἵστημι: vel etiam per syncopen factum ex γηγενέσας, participio mutuatitio verbi γηγενέω ex γηγενής.

Γηγενέα, fut. mutuatitium verbi γηγενέω ex γηγενής, vti iam dictum est. vnde est aor. 1, ἐγηγένεα, præt. perf. γεγηγένεα: ex quibus participia γηγενέας & γεγηγενεώς.

Γηθέω, aor. 2, opt. modi. ex inus. them. γηθῶμι, vt ἀλόλω ex ἄλωμι, δόῦω ex δίδωμι. cuius secunda pers. sing. γηθοῖς, & tertia plur. γηθοῖν apud Homer. Attice autem γηθοῖμι pro eodem dici potest, vt δοῖμι pro δοῦναι, & ἀλοῖμι pro ἁλῶναι.

Γηθύς, participium ex aor. 2, ἔγηθον, vt δυὺς ex ἔδυν, ab eodem themate.

Γηθῶ, Ionicè & poeticè pro ἔγηθον, ab eodem them.

Γηθῶθι, imper. aor. 2, ex inus. themate γηθῶμι, vt δόθι ex δίδωμι. Itémque γηθῶναι ab eodẽ them. vt ἀλῶναι ex ἅλωμι.

Γηθεῶ, Attice pro γηθέσω, ex them. γηθέω.

Γηθέω, fut. 1, act. verbi γηθέσκω, mutuatitium à themate inus. γηθάω, vnde fut. med. γηθόσομαι, cuius secunda persona Ionica est γηθόσεαι pro γηθήσῃ. Inde & aor. 1 pass. participium γηθεσθείς.

Γηθέων, poeticè pro γηθῶν, aor. 2 subiunctiui modi. Etym. tamen ex them. γηθέω deriuare mauult.

Γηθέμεναι, Doricus infinitiuus ex themate φαίνω vel γήμω. Eustath.

Γηγερώς, particip. augmento carens ex ἐγήγερκα præteriti medio verbi γηγερέω.

Δ.

Δαήμεν, Doricè pro δαῆναι. ambo infinitiui modi ex ἐδάην aoristo 2 pass. verbi δαίω: ex quo & fut. 2, δαήσομαι, cuius secunda persona Ionicè est δαήσεαι pro

δαίης apud Homerum.

Δαίνυ, pro δαίνυθι, per apocopen, ex them. δαίνυμι.

Δάϊον, poeticè abiecto augmento pro ἴδιον, à them. δάϊος, quod ipsum ex se nimirum. hoc enim δάϊος facit fut. 1. δαΐσω, vel ex se nimirum abiecto ρ, vel ex inus. them. δίω: vnde postea aor. ille ἔδασσα, & ex eo infin. δάσσαι.

Δάϊμαν, itidem poeticè pro ἐδάϊμεν, abiecto augmento & duplicato σ metri causa. Itidémque δάϊμασαν pro ἐδάϊμεν, & voce media δαϊμάσατο pro ἐδαίσατο. Ex them. δαιμάζω, poetis vsurpato.

Δάϊρ, itidem poeticè & Bœoticè pro ἐδάϊμεν: aor. 2, pass. ex them. δαίω. facit enim id fut. 2, δαμῶ, vnde aor. 2, ἐδάμην, & voce pass. ἐδαμέν. Vnde opt. quoque δαμεῖην, & infin. δαμεῖναι, partic. δαμείς, & similia alia.

Δαμάδιαι, Doricè pro δαμάσαι: infin. aor. 1, pass. ex them. δάμνω, vt iam dictum est.

Δαμεναῖτι, Doricè itidem pro δαμασάμενοι: opt. pass. præsent. temporis ex actiuo themate δαμάω: cuius tertia pers. δάμνιτο apud Homerum, & pass. δάμασθαι apud eundem.

Δαρήσομαι, fut. 2, pass. verbi δείρω. facit enim id fut. 1. δερῶ, vnde aor. 2, ἐδάρην, pass. ἐδάρθην, ex quo δαρήσομαι.

Δαρθῶν, infin. aor. 1, ἐδάρθην, ex δαρθάω seu δαρθέω: vnde & fut. med. δαρθήσομαι.

Δάσσατο, poeticè & Ionicè pro ἐδάσατο, abiecto augmento: ex themate δάζω, vel δάω, abiecto ι. Vnde infinit. δάσσασθαι.

Δατέατο, itidem poeticè & Ionicè pro ἐδάϊσατο, detracto augmento & interposito ατ. Nisi ex them. δατέομαι derituare malis, vt ὀπάζομαι ex ὀπιάζομαι.

Δατέῦμαι, Doricè pro δατοῦμαι. circunflectunt enim Dores futura sua, dicentes οἰσῶ pro οἴσω, & οἰσοῦμαι pro οἴσομαι.

Δατεῦν, pro ἐδατεύθην, Ionicè abiecto augmento, & υ in ῦ conuerso: à them. δατέομαι.

Δάωμεν, aor. 1, subiunctiui modi ex them. δάϊος seu δάϊω: at δαῶμεν est pass. vocis, eiusdem tamen & temporis & modi, vt πρῶμεν ex ἵημι, sic illud ex ἐδάην, teste Eust. Possit tamen δαῶμεν esse etiam præsens actiuum subiunctiui itidem modi ex them. δάϊω.

Δάπτω, Ionicè pro δάπτουσι, abiecto etiam augmento: ex them. δάω. Etymol.

Δίγλυπος, poeticè pro δίγλωσσος, facta primùm syncope, deinde χ in γ verso: vel etiam pro δίδυμος, abiecto augmento & retracto accentu, more Æolico. Eust.

Διδάασθαι, infin. aor. 1, à præs. διδάασκω: hoc autem ex δάω, exempto ι & reduplicatis primis literis, vt annotat idem grammaticus.

Δεδάηκα, præt. perf. act. ex them. δάϊω. Pass. δεδάημαι eiusdem temporis & ex eodem. Vnde paticip. δεδαηκώς, sicut ex δεδάηκα, infin. δεδαηκέναι & indem participium δεδαηκώς.

Δεδάϊαται, Ionicè pro δέδαηται: itidémque δεδάϊατο pro ἐδέδαητο: ex them. δάϊω. Etymol.

Δέδαον, reduplicatione poetica pro ἔδαον, vt λέλαθον pro ἔλαθον: ex them. δάϊω seu δάω.

Δεδάρθαι, præt. perf. pass. ex them. δέρω. facit enim id fut. δαρῶ, præt. perf. act. δέδαρκα.

Δέδασται, præt. perf. pass. verbi δάζω.

Δεδαώς, participip. ex δέδηκα præt. medio verbi δάϊω.

Δεδίεται, præt. perf. pass. verbi δίομαι. habet enim id fut. mutuatitium δίσομαι, ex inus. them. δίομαι.

Δεδιττόμαθα, ex inus. them. δίττομαι, reduplicatione Ionica primarum literarum, vt Eust. tradit. Possit tamen dici esse etiam præt. medii verbi δυτέω, vt δέδυσται est à δυτέω.

Δεδίσσω, Ionica reduplicatione apud poetas pro δίσσω: in aor. 1, infin. modi à them. δίδω.

Δέδιχα, (pro quo Ionicè δέδιχα) præt. perf. act. verbi δίχημι, mutuatitium ex inus. them. δίκω.

Δέδμαι & Δεδμέμλω, præt. perf. & pluſquamperf. pass. verbi δέω, line σ, contra communē regulam: irregulariter etiā pro δέδεμαι & δεδέμλω. nam fut. facit δήσω.

Δεδόμηκα, præt. perf. act. verbi δέμω, vt πεπόμηκα verbi πέμω: mutuatitium ex inus. them. δέμω.

Δεδόχεται, Ionica reduplicatione pro δέχεται, teste Eust. Potest tamen esse & fut. paulo pòst, vt πεπόσομαι.

Δεδράκω, Ionicè pro δεδράκωμεν. Itidémque δεδράκω pro δεδρακότων: quod aliquando accipitur etiā pro imperfecto ἐδεδρακόμην seu ἐδρακόμην.

Δεδύω & Δεδύομαι, præt. perf. & pluſquamperf. med. à them. δύω, vt κάκω ex κακόω: Atticè vel Ionicè pro δέδυκα, α in ω verso & subscripto ι.

Δεδύοιτο, pro δεδυμένοι εἶεν: secūda persona plur. præt. perf. & pluſquamperf. optatiui pass. à them. δύω. facit enim id fut. δύσω, præt. pass. δέδυμαι, vnde hoc δεδύμην, vt πεπύμην ex πέπυσμαι à them. πεύθω.

Δεδύσομαι, fut. paulo pòst, ex eodem them. facit enim fut. duplex verbum illud, & δύσω nimirum & δύσω.

Δείδηχα, præt. perf. actiuum verbi δήκω, mutuatitium ex inus. them δίκω: vnde particip. δεδηχώς. Pass. δέδηγμαι, vnde particip. δεδηγμένος: aor. 1, ἐδήχθην, vnde particip. δηχθείς.

Δεδ ήκατο, præt. perf. pass. ex them. δ ήκω.

Δείδια, præt. med. verbi δίδω, ex inus. them. δίω, secundum Eust. Nisi ex δίδεια factum esse malis dicere, exempto primùm ε, deinde ι ex diphthongo sublato: vel potius ex δίδοδα, regulari præt. medio, exempto itidē δ & ο.

Δειδίηκα, præt. perf. act. ex verbo δειδίω, duplex habens augmentum. ex quo pass. δειδίημαι.

Δείδιθι, imperf. verbi δίδω, factus ex δίδι, conuerso ι in θ, vt tradunt grammatici. Videtur tamen potius esse ex inus. them. δείδω.

Δείδω & Δείδω, per syncopen, pro δεδίαμεν & δεδίασι, præt. med. verbi δίδω, vt paulo antè etiam dictum est.

Δειδυίηκα, præt. perf. act. verbi δύω, duplex habens augmentum.

Δειδύκατον, præt. perf. pass. ex verbo δυκέω, duplici augmēto pro δεδύκατον: pro quo & δεδυκέατον dicitur. Eust.

Δεδμίαται, Ionice pro δέδμηται seu δεδμήαται εἰσί, ex inus. them. δμάω significante δάμνω. Etymol. addit, ὁπότε τις literæ ε (dicendum enim fuisse δεδμίαται vt πεπιέαται) hoc δεδμίαται factum esse, vt πεφύκασι.

Δεδμήκατε, per syncopen pro δεδμήκατε: præt. perf. act. verbi δέμω, vt suprà etiam annotatum. Itidem δεδμημαι pro δεδμημαι, ex eodem: necnon δεδμητο pro δεδέμητο in pluſquamperfecto.

Δεδύκαται, præt. perf. pass. verbi δύκω, mutuatitium ex inusitato them. δόκω.

Δεδύκατο, per syncopen pro δεδύκαθθε, tenui in mediam conuersa. præt. med. verbi δίδω.

Δείδεκα, præt. med. verbi δίδω, euphoniæ gratia pro δίδοδα, teste Eust. & aliis: δ ε verso in ε, sicut in πεπόθα, λέλοιπα, λέλοιθα, οἶδα, & similibus. Subiunctiuo modo δείδεκω. quo Theocritus vtitur loco præsentis, more Dorico.

Δεδύκαται, præt. perf. pass. verbi δύκω.

Δείδρεκα, præt. perf. med. verbi δέρκω, vt ἐλήλυθα ex ἐλεύθω, πέπρωδα ex πέρδω.

Δείδυπα, præt. perf. med. verbi δύπτω, vnde participium δεδυπώς.

Δέδρακα, perf. act. verbi δράω: vnde pass. δέδραμαι. ex quo particip. δεδραμένος.

Δεδράμηκα, præt. perf. act. inus. verbi δρέμω. facit enim fut. δραμῶ, vnde præt. δεδράμηκα, vt πεπόμηκα ex πέμπω fut. verbi πέμω.

Δέδραται apud Homerum pro δέδαρται, facta literarum transpositione: itidémque πεδιδέδρατο pro πεδεδίδαρτο, ex them. δέρω & πεδιδέω. facit enim δέρω futurū δαρῶ, præt. δέδαρκα, pass. δέδαρμαι, & per metathesin δέδραμαι.

Δέδρακα quoque pro δέδορκα dici transpositis literis aiūt.

Δέδρομα, præt. med. verbi δρέχω, mutuatitium ex inus. them. δρέμω.

Δεδυκυῖαι, pro δεδυκυῖαι poeticè vel etiam Doricè, vt quū Theocr. apud Eust. πῶς ἥδε γαῖαν dicit τὴν ἥλιον πω δεδυκυῖαν, totum occidisse solem: à verbo δύνω seu δύω.

Δεδύνωμαι, præt. perf. pass. verbi δύναμαι mutuatitium à δύνημαι: facit enim δύναμαι fut. δυνήσομαι.

Δεδύτηχα, præt. perfect. verbi δύτεχέω, foris assumpto pro augmento. Quæ ratio est in cæteris quoque verbis compositis ex δύ-

Δείσει, futurum impersonalis verbi δεῖ, mutuatitium ex inusitato δείσω. Vnde particip. aoristi 1, δείσας: & futuri primi, δείσει. quorum illud significat Quod oportuit, hoc verò Quod oportebit.

Δείσομαι, fut. 1, med. verbi δίεμαι, mutuatitium ex δείσομαι. vnde & præt. perf. pass. δέδισμαι.

Δεδίειν, præt. pluſquamperf. pass. verbi δίεμαι, poeticè ectaſin primæ ſyllabæ habens pro δεδίειν ſeu ἐδεδίειν: vt apud Homerũ δεδίειτ' Ἀχαιῆς. Sic in infinitiuo δεδίεσθαι dicitur pro δεδίεσθαι.

Δεδίεται, Ionicè pro δεδιεμένοι εἰσίν, & δεδίεται itidem pro δεδιεμένοι ἦσαν, ex eodem them. habẽtia & ipſa ectaſin primæ ſyllabæ metri cauſa, apud Hom.

Δείδια quoque primæ ſyllabæ ectaſin poeticam habet, propter metrum, pro δίδια. quod eſſe præteritũ medium verbi δείδω, ſuprà docui.

Δείδιθι, eodem modo pro δίδιθι, de quo ſuprà. Itidémque δειδίσσω pro δίδισσω: de quo itidem ſuprà dictum eſt. Et δειδίξασθαι pro δεδίξασθαι, à δεδίσσομαι.

Δείδυια etiam pro δίδυια eadem ratione dicitur, ex them. δύω.

Δεῖεν, ſecundum quoſdam pro ἐδίεμεν, Ionicè ablato augmento, ſecundum quoſdã pro δείεσαν per apocopẽ: in hoc loco Heſiodi, Οὐ γάρ τι πάλαι δεῖεν τοιοῦτοι ἀμαθῆναι. Alioqui & imperatiui modi eſt, vt apud Gregor. in Maccab. encom. δεῖεν τὶ ἂν μαῖ γαρεὶς ἀνθεῖς πολυαίδαιον. velut & ἔστω dicitur imperatiuè. Etymol.

Δεῖμι, Ionicè & poeticè pro ἔδειμι, Ædificauit, aor. 1, verbi δείμω. Vnde particip. δείμας, & aor. 1, med. infin. modi δείμασθαι, necnon particip. aor. 1, δειμάμενος.

Δείμοιμι, poeticè pro δείμοιμι, indicatiuo poſito loco ſubiunctiui: vt ἴομεν itidem dicunt pro ἴωμεν & βάσκομεν pro βάσκωμεν, ac huiuſmodi alia.

Δεῖξε, Ionicè & poeticè pro ἔδειξε, abiecto augmẽto: aor. 1, actiuus mutuatitius ex them. inuſ. δείκω. Facit enim δείκνυμι ſeu δεικνύω fut. 1, δείξω: vnde aor. 1, ἔδειξα, præt. perf. δέδειχα.

Δείσας, particip. aor. 1, ex them. δίω, vt δείσας ex δίμας, νείμας ex νίμω.

Δεῖσε, Ionicè & poeticè pro ἔδεισε: aor. 1, act. verbi δείδω.

Δείσεται, Ionicè pro δίσεται: itidémque δεισόμενα pro δισσόμενα: frequentia apud Herodot. imprimis.

Δείτο, itidem Ionicè & poeticè pro δέδειτο ſeu ἐδεδείτο, ablato augmento: præt. pluſquamperfectum paſſiuum verbi δίεμαι.

Δεῖτο, poeticè pro ἐδείσατο, ablato augmento à them. δείσομαι.

Δεῖχθείς, particip. paſſ. aor. 1, ex them δίσκω.

Δέδοικμαι, poeticè pro δέδοιμαι, vt δείσομαι quoque pro δοῦμαι, Opus habeo. Alioqui δέδοικμαι eſt etiam verbum paſſ. ab actiuo δοίω, ſignificante Madefacio, Humecto.

Δέδοκται, pro δεδέδοκται, abiecto augmento. Ambo præt. perf. paſſ. Ionicè pro δεδιεμένοι εἰσίν, à them. δίεμαι.

Δέδοχθαι, Ionicè & poeticè pro δεδέδοχθαι, præt. perf. paſſ. infinitiui modi ab eodem them. Apud Heſych.

Δέδυκμένος apud eundem pro δεδυσμένος, per ſyncopen. pro quo ſuprà δέδυσται.

Δέη ex them. δέω, deriuato ex δαέω, α in η conuerſo & ſubſcripto ι.

Δεῖξω, fut. 1, verbi δείκνυω, mutuatitium à verbo δείκω: vnde & fut. 2, δέκω mutuatur, & tẽpora ex his formata.

Δεῦσαι, aor. 1, infin. modi, à them. δύω, cuius fut. δύσω.

Δεῦο, Doricè pro δεῦρο, præt. imperf. vel aor. 2, indic. act. vocis, à them. δέρω.

Δεύδεος, imper. act. aor. 2, à δεύδομαι, vt δός ab ἔδομαι: ex them. δέδω, δίδωμι.

Διαδράσω, aor. 1, opt. modi, act. vocis, ex them. διδράσκω. δίδρω enim facit δράκω, vnde ἔδρακον, & in opt. δράσιμι.

Διαδῦναι, infin. aor. 1, ex inuſ. the. διδύημι, pro quo διδύσκω dici ſolet. Vnde & part. διαδύς, vt σὰς ex ἵστημι.

Διαείσομαι, fut. 1, med. verbi διδείδω ſeu δείδω ſignificãtis Perſpicio, Cognoſco. Item verbi δέδοικα ſignificantis idẽ quod δείδω, vt annotat Euſt. in hoc loco Hom. Il. Δ. διδέσθω ἢ ὄνατο ἢ πύς.

Διαπύσι, poeticè pro δίπτοσι, à them. διδύημι pro δίπτω, Trãſmitto, mutuante ſua tẽpora ex δίω. Heſych. verò διδύσει, exp. etiam διδύσῃ, Perflat. Pro quo ſcribendum potius διδύσει, à them. διδύημι: aut certè pro διδυσῇ reponendum διδυσθείσει. vt illud διδύσει ſit fut. verbi huius διδύημι.

Διαιωνῇ, Atticè pro διαιωνίζει, ex them. διαιωνίζω.

Διακοσμηλίμην, pro διακοσμηλίπην, per ſyncopen, ex διακοσμέω.

Διακριθῆμεν, Doricè pro διακριθῶμεν, ex them. διακρίνω.

Διακριθείη, poeticè metri cauſa pro διακριθείπη, per ſyncopen eam, opt. aor. 1, paſſ. ex them. διακρίνω. Niſi potius exiſtimandũ eſt dici non ſolùm ἐκρίθην vt ἐκλίθην, ſed etiam ἐκρίθην vt ἐκλίθην.

Διαλαχών, & particip. Διαλαχών, aor. 1, act. ex them. διαλαγχάνω. verbum enim λαγχάνω fut. 1, facit λάξω ſeu λάξομαι, mutuatitiũ ex inuſ. λάχω, ex quo habet & futurum 2, λαχῶ, vnde aor. 2, ἔλαχον.

Διαμπερᾶλιον, quod Heſych. exp. διαπρῆσαι, eſt infin. aor. 1, ex them. διαπέρθω, inſerto μ, vt ſit Ionantius. Niſi forte eſt poeticè pro διαπερᾶν, metri cauſa. Porro πέρθω fut. 2, facit περῶ, vt δέρκω facit δρακῶ, & διαπέρθω ſeu διαπρῆσω, διαπρῶ. vnde aoriſt. 2, ἐπέρθον, ex quo infin. περᾶν, & Ionicè ac poeticè περᾶλιον.

Διαῖαι, aor. 1, act. infin. modi, ex them. διαίνω.

Διαῆμαι, aor. 1, act. infin. modi, ex them. διημι: ex quo eſt & paſſ. aor. 1, διημεθῆ. Ambo apud Heſych.

Διαμπαίαι, aor. 1, act. infin. modi, ex them διαμπαίνω.

Διαπησῆσαι, infin. fut. med. ex verbo διαπάω: ex quo & aor. 1, act. διαπησῆν.

Διαπερθείειν, ex διαπέρθω, vt docui paulo antè in Διαμπερᾶλιον.

Διαρραγείς, opt. paſſ. aor. 2, ex διαρρήγνυμι, mutuante ſua tempora ex inuſ. διαρρήγω, vel potius ex διαρρήσσω.

Διασῶσαι, aor. 1, act. infin. modi ex them. δίομαι.

Διαχεῖν, partic. aor. 1, act. verbi διχέω, mutuatitiũ à διαχύω.

Διαυαι διῶσαι, aor. 1, paſſ. infin. modi ex them. διαυαίνω.

Διαχαι, infin. aor. 1, act. ex them. διαχύω.

Διδάξω, fut. 1, verbi διδάσκω, mutuatit. ex inuſ. th. διδάχω.

Διδιασκῆσαι, infin. aor. 1, act. ab eodem them. ex inuſ. verbo διδασκέω. Heſych.

Διδίαεν, poeticè, pro διδίασι ſeu διδῖσι, vt πλίαεν pro πλίασι ſeu πλῖσι. ex them. δίδημι: apud Heſych.

Δίδη, Ionicè & poeticè pro ἐδίδου, ex them. δίδημι.

Διδοαμὲν, pro δίδομεν, pleonaſmo literæ α, ex them. δίδωμι. Euſtath.

Διδοῖδα, pro δίδεις, pleonaſmo ſeu paragoge Æolica ſyllabæ δα, vt in ἔφηδα & ſimilibus. Apud Var.

Διδοῦναι, pro δίδοναι, poetica epentheſi literæ υ, vt πλῖναι pro πλῖναι itidem dicunt. Euſt. apud Hom.

Δίδωθι pro δίδοθι, Æolicum eſſe tradunt nonnulli. aiunt enim Æoles in imperatiuis verborum in μι, retinere longas vocales, dicentes φίλησι, ἴλησι, πίμπρησι. Quin apud Homerũ quoque legi δίδαθι, illud{que} breui propter metrum in longam conuerſa, ſcimus ex Euſt.

Δίι pro Δῖμι, afferunt nonnulli, deducentes ex inuſ. them. δίω pro δίδω: cuius aor. 2, ſit ἔδῑν, ἔδῑς, ἔδῑ, ex quo δῖ, detracto augmento. Alioqui poſſet eſſe & ex δίω ſignificante δίωκω & vel tertia perſona imperf. aut aor. 2, augmento carens, vel imperatiuus.

Δίιν, impers. præſens verbi δῖμι ex inuſ. them. δίω, per contractionem pro δίει, pro quo & δῖες dicitur. Alioqui δίιν eſt etiam aliquando tertiæ perſ. præſ. temp. à them. δίω.

Δικῆται, aor. 2, act. verbi διαρίω, mutuat. ab inuſ. δίκλω. cuius infin. δικλῆν.

Δικείμεθα, Doricè pro δικείνται, à them. δίκξημι: à quo & δικξοίμεθα ſignificans δικτοχείμεθα.

Δίπτοσι, aor. 2, act. ind. modi, verbi διαπάω, mutuat. ab inuſ. them διαπτοίω.

Διπτόρθαδε, poetica anadiploſi pro δίπορθαδε: ex διαπορθμίζω ſicut ἐπίπορθεν quoque dicitur pro ἐπόρθεν.

Διπτόρθοθε, aor. 2, act. ind. modi, ex them διαπέρθω. Facit enim πέρθω fut. 2, πορθῶ, vnde ἔπορθον.

Δίστη, aor. 2, verbi δίσταμι: cuius particip. διστάς.

Δίστας, partic. præt. perf. ex eodẽ them, pro δίστηκώς. tradunt enim primùm dici Ionicè δίστακώς, exepto κ, & correpta penult. deinde ſublato etiã α, fieri δίστως. Niſi malis dicere ex στάω eſſe præt. med. ἵστημαι, ex quo partic.

ἰσωὺς, vnde ἰσωὺς, absorpto ω.

Δίζημαι, poeticè pro δίζεται, facta ectasi literæ ε metri causa. hoc autem δίζεται Ionicum est pro δίζῃ, secunda persona sing. verbi δίζημαι.

Δίεον, præt. imperf. verbi δίεμαι.

Διήρατο, aor. 1, ind. verbi διαίρεσθαι, secundum quosdam.

Διήχθαι, quod Hesych. exp. διεκολύθη, est aor. 1, pass. indic. modi, ex them. διήχω.

Δῖξαι, aor. 1, act. ind. modi, ex them. δίζημαι, cuius fut. δίσω ex inus. them. δίω.

Δῖ ῥάμεν, præt. perf. pass. infin. modi, ex them. διϊστάμαι, mutuante fut. suum ab inus. verbo δίεμαι.

Διταζιάδη, Doricè pro διαζῇ.

Διϊδύεσκον, Ionicè pro ἐδύετο, à them δύω.

Διοίσω, fut. 1, verbi διαφέρω, mutuatitium à δοίην.

Δίσδομαι, Doricè pro δίζεμαι, ζ in σδ conuerso.

Δμῶτον, imper. aor. 1, pass. ex inus. them. δμάω, pro quo dicitur δάμνημι & δαμάω, necnon δαμάζω.

Δοάσατο, dictum putatur pro δοάσσατο, detracto σ & gemi nato σ: vel pro ἐδοξάσατο, sublato primùm augmento, deinde exépto ξ, & Æolicè duplicato σ. Vide Etym. l.

Δοῦν, pro δόσαν tertia plur. aor. 2, act. opt. modi, à prima δοίην hæc autem ab ἔδων, aor. 2, ind. modi, ex th. δίδωμι.

Διπαπῶ, per iocum, apud Hermipp. comicum pro δοκῶ, vt refert Var.

Δόμεν Doricè pro δοῦναι, vt ἔμεν pro εἶναι, δόμεν pro δοῦναι, & similia: aor. 2, infin. modi, à δίδωμι. Idem Dores & Δόμεναι dicunt pro δοῦναι, vt ἰόμεν pro ἰέναι, δόμεναι pro δοῦναι, ab eodem them.

Δόξω, fut. 1, verbi δοκέω, mutuatitium ab inus. them. δόκω, ex quo aor. 1, ἔδοξα, & particip. δόξας.

Δός, imper. ab ἔδων aor. 2, act. verbi δίδωμι: pro quo & δόθι dicitur, vt δῶ & ἧς.

Δόσκε, Ionicè & poeticè pro ἔδοσαν, tertia pers. plur. aor. 2, ἔδων, ex eodem them.

Δόσκον, poeticè itidem pro ἐδίδουν: & δόσκε pro ἐδίδου, δόσκε pro ἐδίδοσαν, derivata ex δίδω verbo δόσκω, vt βίσκω ex βίω.

Δοῦ, pro δόσο, sublato σ & duobus o in υ coalescentib⁹: secúda pers. imper. aor. 2, vocis mediæ, ex them. δίδωμι.

Δουῆναι, infin. eiusdem aor. 2, ἔδυν, ex eodem them. Itidémque δούς particip. eiusdem aor. ab eodem verbo.

Δραθεῖν, aor. 2, act. inf. modi, à them. δραθέω, mutuáte sua tépora à δαθῆναι facit hoc δραθῆναι fut. 2, δραθοῦμαι, trásp. litteris, vt παθεῖν facit πεπαθεῖν: vnde aor. 2, ἐδράθην, ex quo infin. δραθῆναι. Alii tamen à δράθω derivatum malunt.

Δραίην, Fugerem: opt. aor 2, ab ind. ἔδραν. hoc autè ab inus. them. δράμω, vt καίω ab ἔκαμα, pro quo vsurpari solet δίδρασκω.

Δραμεῖν, aor. 2, infin. modi, verbi inus. δράμω: pro quo solet vsurpari δίδρασκω. eiusdem fut. 2, med. est δραμοῦμαι.

Δραμεῖν, aor. 2, infin. modi, ab ἔδραν aor. 2, indic. verbi δίδρασκω, cuius aoristi particip. est δραύς, vt σώς.

Δρασσον apud Aristoph. Atticè pro δράσεις, ex them. δράω, faciente fut. δράσω. Sic enim ille, οὐδὲν σοῦ δράσσον.

Δρώτων, Atticè pro δρώντων, ex them. δράω. Solent enim Attici genitiuos plur participiorum quorundà vsurpare pro tertiis pers. plur. imperatiuo ũ præs. temporis.

Δρώωμι, quod Helych. exp. ἐπιτηδείως, est pro δρῶμι seu δρώωμι, opt. præsens ex them. δράω.

Δύ, poeticè & Ionicè pro ἴδυ, detracto augmento: aor. 2, verbi δύω seu δίδυμι.

Δύθι, imperatiuus eiusdem aor.

Δυνάμεν, Doricè pro δῦναι, infin. eiusdem aor.

Δυνάσθη, Ionicè pro ἐδυνάσθη, detracto augmento: aor. 1, pass. ind. modi, à them. δύναμαι, mutuatitiũ habéte fut. δυνήσομαι, tanquam à δυνάζω.

Δῦτε, Ionicè pro ἴδυτε, ex them. δύνω.

Δύτην, vt δύτιν, pro δύναμαι & δύτισαι: ex quibus & χθ' πάσης facta putantur. Ionicè enim δύναμαι & δύτισαι, vnde δύην & δύτιεν, cõtracto ι & α in η, & subscripto ι. Var.

Δωτίνας, Ionicè pro δωτίνης, resoluto in ας. Ambo secúda persona fut. δωτίσομαι, quod verbũ δύναμαι mutuatitium habet ex inus. δωτίσμαι.

Δυσσω, poeticè pro δύσω, ex them. δυάω, derivato ex δύω.

Δυσαι, Ionicè pro δύσῃ, secunda pers. fut. 1, medii δύσομαι, ex them. δύνω seu δύω. Nisi malis esse secundam pers. præsentis temp. ex poetico verbo δύσμαι, formato & translato ex fut. in præsens, à cuius imperfecto est secunda pers. δύσο, & tertia δύσετο siue δύσατο, augmento carentes. Necnon imper. δύσο, Ionicè pro δύσου, vt apud Hom. δύσο δὴ κάκῳ, indue te robore. δύθι.

Δυσκετόωσι, imperf. verbi δυσκετάω.

Δώσω, Ionicè pro ἴδωσι, à poetico verbo δόσκω pro δόσω seu δώω.

Δοῖσι, Δοῖς, Δοῖ, Atticè pro δοῦσι, δοῖς, δοῖ, aoristi 2, opt. modi, à them. δίδωμι.

Δῶσι, cum ι subscripto, est sing. numeri & tertiæ pers. poeticam seu Ionicam habens paragogen, vt λαβέτω, λυθήτω, & similia, pro δῷ: in abs que ι, est tertia persona pluralis. Ambo subiunct. modi, aor. 2, act. à them. δίδωμι. Hesych. & alii.

Δώσωσιν, Dorice pro δώσουσι, vt λεξώσιν pro λέξουσι. Solét enim Dores circunflectere futura, & in tertia plural. pro ω dicere ν.

Δώων, poetico pleon literæ ω, pro δῶν, de quo paulo antè. Sed & δώω affertur pro δῶ, dicitúrq; esse Ionicum.

E.

EA, interdum est præteritum imperfectum Ionicum, pro ἐῶν, vel ἐῦν, secundum quosdam σωσεκλιθίσι ex ἐᾶν, dicentes etiam regulariter debuisse dici ἐοῖσι secundum alios ex ἐῶ, per τπάσαι siue ἔβησαν, vt ἤδεα ex ἤδειν. Interdum est tertiæ personæ sing. præt. temporis, per apocopen facta ex ἐάσε. nam ἐάω facit ἐᾶε in tertia pers. per contractionem ex ἐάεσι. pro quo poetæ dicunt ἐάσε, vt ἐσσεκ. ἐᾶσε-ἐᾶ-σε, pleonasmo seu epenthesi literæ α. vt apud Hom. Il. 1, Ἀτρεΐδη σὺ μὲν οὗτος ἐὰς κακὸν ἠδὲ καὶ ἄλλοις Ἀχαιοῖς, non sinit me trepidare & metuere. Nonnunquã est imper. præs. temp. per contractionẽ ex ἐάετε. Alioquí est & interiectio ὀνοπαίστικος, vt tradunt nonnulli.

Ἐάα, poeticè pro ἐᾶς, vt iam dixi in precedente Ἐᾶν.

Ἔαγα, Attica seu Ionica d alysi diphthongi pro ἦγα, præt. med. verbi ἄγνυμι seu ἄγω significantis Frango. Vnde particip. ἐαγώς.

Ἐαγλῶν, Atticè itidem pro ἤγλων: aor. 2, pass. ab eodẽ them. Vnde particip. ἐαγλὼς, & inf. ἐαγλῶναι, retẽto augmẽto.

Ἔαδε, itidem Attica seu Ionica diphthongi resolutione, pro ἤδε: quod ἄδω est præt. med. verbi αἴδάω seu ἄδω, significantis ἀρέσκω, Placeo. Vnde particip. ἐαδώς.

Ἔαεν pro ἔαγεν, præt. perf. verbi ἄγνυμι.

Ἔαλαν, similiter Attica seu Ionica diphthõgi resolutione pro ἦλαν: aor. 2, them. ἅλνμι significantis σκάλλω, πατάσσω, συντρίφω, ex quo particip. ἁλείς. Etymol.

Ἐάλων, eodem modo pro ἥλων: aor 2, verbi ἅλωμι. Et ἐάλωκα itidẽ pro ἥλωκα, ab eodem ἅλωμι, mutuante sua tempora ab ἁλίσκω.

Ἐάνδανεν, eadem ratione pro ἤνδανεν dicitur, à th. αἰδάνω.

Ἔαται, Ionica resolutione diphthongi & ipsum dicitur pro ἧνται, & ἔανται pro ἦνται, ab ἧμαι. Ambo apud Hes.

Ἐάφα quoque pro ἧφα dicitur, vt ἐαγὼς pro ἦγα, itidem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante Frango.

Ἔασαι etiã Var. affert pro χαριτίσασαι, annotãs & ipse Ionica diphthongi dissolutione dictum esse pro ἧσαι, ab ἧδω. Alioqui & ab ἄδω seu αἰδάω esse posset, si neutralem significationem haberet.

Ἔασι, Ionice pro εἰσί, sicut πάσαν itidem Iones dicunt pro πᾶσιν, & δίδοασι pro δίδοᾶσι, resoluentes diphthongum penultimæ syllabæ in tertias pers. plur. præs. temp. vocis actiuæ verborum in μι.

Ἔασκε, Ionicè itidẽ pro ἔα, ex them. ἐάω: nisi malis ἐάσκω.

Ἔαται & Ἔατι, Ionicè pro ἧνται & ἧν, sicut πεπίαται & πεπίασι pro πεπίανται & πεπίαν. Ambo à verbo πέπαμαι, quod formã præteriti, præs. autem habet significe. Paulo antè ἔανται & ἔαν habuimus ex Hesych. Ionicè itidem, sed tantùm cum vocalis η resolutione in εα.

Ἐάφθη etiam Ionicam habet diphthongi resolutionẽ pro ἥφθη, ex them. ἅπτω, sicut ἔασι pro εἰσί itidem Iones dicunt. & πάσαν pro πᾶσιν: necnon ἐάγη secundũ Eust. pro ἤλη, ex ἔλαμι, derivato ab εἴλω: secundum alios tamen pro ἦλη ab ἅλωμι. Vtitur autem isto ἐάφθη Homer. Il. 8, dicens, Ἐκλίθη δ' ὑπαὶ καρὶ, ὀδὸν δ' ἐπάσσε ἐάφθη, insle-

quuta eſt, ἐπιπολούθησι. Minus probabilis eorum opinio eſt qui ἐάφη iſtud pro ἐάθη dictum, volunt pleonaſmo literæ φ. Verùm affertur ἐάφη & pro ἔφη, ab ἄημαι, η in α reſoluto, vt paulo antè in multis aliis.

Ἔβα, pro ἔβη, aor.2, indic. verbi βαίνω, ſignificantis Gradior, Vado. quod ἔβα Ariſtoph. vſurpauit etiam pro ἐπέβη ſeu ἐπέλθη, aggreſſus eſt & inuaſit, ſimplici vſurpato pro cõpoſito: dicens, πρὸς τοῖχον ἔβαμεν. Rurſum ἔβα Laconicè vſurpari aiunt pro ἔα, pleonaſmo literæ β, vt ἔβασον pro ἔασον dici, paulo pòſt annotabo.

Ἔβαν, poeticè pro ἔβησαν. aor.2, indic. verbi βαίνω.

Ἐβαρυπόησεν, aor.1, ind. à verbo βαρυωπέω.

Ἔβασον, pro ἔασον, hoc eſt συγχώρησον, pleonaſmo literæ β, Syracuſano & Laconico, vt teſtatur Etymol. qui itidẽ ἔβατω pro ἔατω dici annotat.

Ἔβαφον, aor.1, act. ind. modi, à verbo βάπτω, tanquã ex βάφω, vel etiam tenui in aſpiratam conuerſa, euphoniæ cauſa. Vnde paſſ. ἐβάφην.

Ἔβιν, aor.2, ind. modi, à verbo βαίνω, vt ἔστιν ab ἔστημι, ἔδυν à δύνω. cuius tertia plur. eſt ἔβησαν.

Ἔβην, aor.2, ind. modi, itidem à βάω ſeu βαίνω, mutuantibus ſua tempora à βαω, vt ἔστημι à ταω.

Ἔβηεν, imperf. verbi βαίνομαι. quod poetico more ex fut. in præſens tralatum eſt. Sic δύσετο ex δύσομαι, de quo paulo ſuprà. Sunt verò & alia quorum ὁ μέλλων εἰς σω ἀναστρέφει.

Ἔβιων, aor.2, verbi βίωμι, vt ἔγνων & ἐάλων & ἔδυν à γνῶμι, ἁλῶμι, δύω. Verùm pro βίωμι dicitur potius βιόω.

Ἐβλαβον, aor.2, verbi βλάπτω, tenui in mediam verſa. vnde paſſ. ἐβλάφθην.

Βλάπτομαι Atticè ſecũdum quoſdam pro βιβλάπτομαι, ex them. βλακτύω.

Ἔβλαμμαι, itidem Atticè pro βέβλαμμαι, à themate βλάπτω. Euſtath.

Βλασπώς, itidem pro βιβλασπώς, Attica abiectione cõſonantis ex augmento, quemadmodum itidem Attici ἐβεβροώθης dicunt pro βεβεβροώθης, ἐβροώδης pro βεβροώθης: Æolica lingua econtrà conſonantem augmẽti in commune etiam lingua omitti ſoliti, aſcilcẽtc, dicẽtéque παπάραγμαι pro πεπάραγμαι, & πεπιέσθημαι pro πεπίεσθημαι. præſente enim incipiente à duplici conſonante, tantùm ε augmenti loco aſciſcitur. Etymol. & lex. meum vetus.

Ἔβλασε, aor.2, indic. à them. βλασαίω ſeu βλασίω, vt ἥμαρτον ab ἁμαρτάω ſeu ἁμαρτίω.

Ἔβλητο, per ſyncopen pro ἐβεβλῆτο, quod eſt præt. pluſquamperf. paſſ. verbi βάλλω, mutuantis fut. primum à βαλῶ. Niſi quis eſſe velit imperf. à them. βλῆμαι.

Ἐβουλύετο, Atticè pro βεβούλυτο, propter euphoniam, vt refert Euſt. At ἐβόλοντο Heſych. affert pro ἐβούλοντο & ἐβουλύσαντο, quod haud ſcio an ſit aor.2, verbi βούλομαι.

Ἐβουπήθην, aoriſt. 1, paſſ. verbi βούλομαι, mutuatitius ab inuſ. βουλέομαι.

Ἐβρέχθην, aor.1 paſſ. verbi βρέχω ſeu βρέχομαι.

Ἔβρεχον, aor.2, act. verbi βρέχω. vnde paſſ. ἐβρεχόμην, & particip. βρεχείς.

Ἔβρων, aor.2, act. verbi βράμαι, vt ἔδω ex δίδωμι, ἔγνω ex γνῶμι. Legitur apud Heſych. & exponitur non ſolùm ἐφαγόν, ſed etiam ἔδαξαν, δάπαναν.

Ἔβωσαν, apud eundem pro ἐβόησαν, ſeu ἔκραξαν, ἀνέλεσαν. vt Var. quoque ἐβωσαν affert pro ἐβόησαν. Sic βώσομαι ſuprà habuimus pro βοήσομαι.

Ἐγγίκα, præt. med. verbi ἐγγίνομαι ſeu ἐγγείνομαι, tanquam ex ἐγγάω. Pro cuius ſecunda & tertia perſ. duali ἐγγίκατον per ſyncopen metri cauſa dicitur ἐγγίκατον, vt infrà ἐκγεγαάσθην pro ἐκγεγάασθην. Hom. Il. ζ. Ἰλίῳ ἐγγίκασιν. Et apud Etym. Κύκλωψ δ' ἐγγίκατον ἐκτεμὼν ὀφθαλμόν. Vbi legendum videtur ἀγχίκατον & ἐκτεμὼν.

Ἐγγέγονα, præt. perf. verbi ἐγγίνομαι, habens augmentum intrinſecus, aliàs & extrinſecus augmentũ aſſumẽdo, facit ἐγγεγονα.

Ἐγγιῶ, fut. Atticum verbi ἐγγίζω, pro ἐγγίσω.

Ἔγγυσα, aor. 1. act. verbi ἐγγυάω, augmento carens, vt & in comp. παρεγγύησι apud Syneſ. & in ἐνεγγύησι apud Plut. itidẽmque in ἐνεγγυήσασθαι apud Demoſth. Quorũ hæc duo ſunt ab ἐνεγγυάω, illud à παρεγγυάω.

Ἐγκαφήκατο, præteritum pluſquamperf. actiuũ verbi γράφω, mutuatitium ex γραφίω. facit enim γράφω non ſolùm γράψω, ſed etiam γραφήσω, vt τυπῶ non ſolùm τύψω, verùm etiam τυπήσω.

Ἐγημόμην, aor.2, med. verbi γίνομαι.

Ἔγθην, per ſyncopen poeticam ex ἐγθέσθην à verbo γίνεσθαι ſeu γίνομαι. Exponitur etiam ἔλαβον, de qua ſignif. dixi ſuprà in Γένη.

Ἐγκάθην, Doricè ſeu Bœoticè pro ἠγέρθησαν: aor.2, paſſ. verbi ἐγείρω. facit enim id fut. ἐγκαθῶ vel ἐγκάρσω, vnde ἔγκαρκα, & paſſ. ἐγκάρμαι, ex quo ἐγκάθω.

Ἐγκεγέρατο, Ionicè pro ἐγκεγερμένοι ἦσαν: pluſquamperf. paſſ. indic. modi, ab eodem them.

Ἐγκέγρομαι, præteritum perf. paſſ. eiuſdem verbi ἐγείρω, Atticè pro ἤγερμαι, vt act. quoque voce ἐγκέγορκα dicitur pro ἤγορκα. Vnde pluſquamperf. paſſ. ἐγκεγρόμην, & particip. ἐγκεγρόμενος.

Ἔγκλασα, aor.1, act. verbi γλάω, tanquam ex γλάω, vt ἔψηλα ex ψάλλω, ἔφνα ex φαίνω. Alii tamen per ſyncopen ex ἐγλάσασα factũ aiunt, α in η Ionice conuerſo. Vnde particip. γλάσας.

Ἐγόε ex pro ἐγνων, vt ἔβα pro ἔβη, ex inuſ. them. γάρμι, vt Euſt. tradit. Poteſt tamen & à γηέω deduci.

Ἐγκέχοδα, præt. med. verbi ἐγχέζω, vt φέφευγα facit πέφευγα. ε autem in eiuſmodi biſyllabis verbis in præt. medio verti in ο, notum eſt, vt λέλοιπα, λέλοιπα.

Ἐγκεχυκεσμένος, part. paſſ. ex præt. perf. verbi ἐγχυκέω, vt ἐγκεκλεισμένος ex verbo ἐγκλείω. facit ἐγκεχύκεσμαι præt. perf. ἐγκεχύκεσμαι, vt ἐγκλείομαι dat ἐγκέκλεισμαι. Verùm non ſolùm intrinſecus augeri dicũt hoc verbum, ſed etiam extrinſecus, & dici ἐκκεχυκεσμένος. Quod tamẽ non eſt ab hoc ἐγκεχύκεσμαι, ſed ab ἐκκεχύζω. Itaque dicendum foret ἐγκεκεχυσμένος, vt non modò ἐκκέχυκα, ſed etiam ἐκκέκυκα reperimus.

Ἐγκύρσας, participium ex ἐκέκυρσα aoriſto 1, actiui ἐγκύρω, facientis futur. non modò ἐγκυρῶ, ſed etiam ἐγκύρσω, Æolicè.

Ἔγκιτ, per ſyncopen ex ἐγχίδν, Dorico inſin. verbi ἔγχω, apud Heſych.

Ἔγνωκα, præt. perf. act. verbi γιγνώσκω, mutuatitium ex γνόω. facit enim γνώσκω futurum γνώσω, vnde & aor. 1, ἔγνωσα.

Ἔγνων, aor.2, verbi γνῶμι, vt ἔλων ex ἁλῶμι eſt.

Ἐγνωσμαι, præt. perf. paſſ. eiuſdem verbi γνῶμι ſeu γιγνώσκω, mutuatitium itidem ex γνόω. Vnde aor. 1, paſſ. ἐγνώσθην.

Ἔγρτο, Attica ſyncope, vt volunt nonnulli, pro ἐγείρετο: imperat. verbi ἔγρομαι, eadem ſyncope facti ex ἐγείρομαι. Vnde & imperf. ἔγρετο pro ἠγείρετο.

Ἐγκήρεσε, præt. med. verbi ἐγείρω. id enim fut. 1, facit ἐγκερῶ, præt. med. ἤγρεσε, Atticè ε in ο cõuerſo, vt in ἔπεσε, ἔφθορε. & ſimilibus. inde, repertis duabus initialibus literis præſentis Attico more, inſerto etiam ρ, ἐγκηγρεσε. Vnde poeticum verbum ἐγκηγρεῖν, pro quo aliquil dici ſolet γηγερεῖν, abiecto ε.

Ἐγκήγερθαι, infin. paſſ. ex medio formatus. ἐγείρω enim facit præt. med. ἐγκήγρεσε, vt iam dictum eſt. vnde fit ἐγκήγορκα, terminatione actiua, inſerto κ, & paſſ. ἐγκήγερμαι, ex quo infinitiuus ἐγκήγερθαι. quanquam nonnulli ex paſſiuo ἐγκηγερῦσθαι factum malint per ſyncopen. Solẽt autem Æoles eiuſmodi infinitiuos paſſiuos in ερθαι deſinentes ες παρεξοίσειν, contra communem regulã, vt πέρθαι, μαιμέρθαι, ἐφθορέναι. Euſt. p. 790. Idem tamen alibi imperatiuum ἐγκήγερθι per ſyncopen & ἔστιν factũ eſſe ſcribit ex ἐγκηγέρεσαι. ſicut infinitiuum ἐγκήγερθαι nonnulli ex ἐγκηγερέσθαι quoque deducunt, dicentes primò pleonaſmum eſſe literæ θ, de induſtria à poeta admiſſum, vt alluderet ad nomen ὄφθας: deinde ſyncopẽ literarum ε & ρ, inſuperque Æolicam accentus retractionem.

Ἐγκλωσαι, Heſych. affert pro κλῶσαι: forſan ex inuſ. them. γκλώω. ex quo ζωγκλώω, ſignificans ζωὸν αἱρέω, vnum capio, ἔγκομαι. Attica ſyncope pro ἐγκείρομαι: itidemque è participio ἐγκρίμενος per ſyncopen fit ἐγκρίμενος.

Ἐγώμασμαι, Atticè pro γεγώμασμαι, apud Heſych.

Ἔγχεον, poeticè & Ionicè pro ἐπέχεον, ſine augmento, à themate ἐγχέω.

Ε ἐγχείσας, particip.aor.1,act.verbi ἐγχέω, mutuat.ab ἐγχέω.

Ἔδακον, ἔδακες, ἔδακε, aor.2,act.verbi δάκω seu δάκω. Vnde aor. 2 pass. ἐδάκην.

Ἔδακον, aor.2,act.verbi δάκνω, vel proprius vel mutuatitius ab inus.them. δάκω.

Ἐδάκμην, aor.2 pass.verbi δάκνω seu δάκνυμι. Facit enim fut.2, δακοῦμαι, vnde aor.2,act. ἔδακον, ex quo pass. ἐδάκην. Ἐδάκνα, præt. imperf.verbi δακνάω, secũdum quosdam. Potest tamen esse & à δάκνυμι, habereque προσὼ τῦ κ, sicut ἔδα & ἐγήγερκα.

Ἔδαρθον, aor 2,act.verbi δαρθάνω seu δαρθω. Apud Hesychium legitur & pass.aor.2, ἐδαρθην, expos. ἐκοιμήθη.

Ἔδαρον, per metathesin pro ἔδραμον, metri gratia. est autẽ aor.2, act. verbi δέρκω.

Ἐδαρθί, fut.1, Atticum verbi ἐδαρθίζω, pro ἐδαρθίσω.

Ἔδδεισα, poeticè geminata consonante metri gratia, pro ἔδεισα: aor.1, act. verbi δείδω.

Ἔδεκα, Ionicè pro ἔδρακε: secunda pers. verbi ἔδρομαι.

Βδιχμένον, per syncopen, vel pro ἐδεδιχμένον, exempta syllaba δ, & tũc est præt. plusquamperf. vel pro ἐδιχόμενον: exẽ pro ο, & aspirata in medià cõuersa à them. δέχομαι.

Ἐδίδην, præt. plusquãperf. med. verbi δάω. facit id præter. perf. δέδημαι. At ἐδίδειν est præt. plusquamperf. med. verbi δίδω. facere enim id præteritum δίδια, suprà docui.

Ἐδίδμην, præt. plusquamperf. pass. verbi δίμνω, per syncopẽ pro ἐδεδίμην. Facit enim δίμνω fut. δμηθω. vnde præt. perf. δεδίμημαι, vt πεπίεσμαι ex πίεσμι: & per syncopẽ δέδμημαι, exempto ε, pass. δέδ μημαι, ex quo ἐδεδμήμην.

Ἔδικον, aor. 1,act. verbi δίκω, vel etiã impersonalis verbi δῖκι, mutuat. ex δείκω seu δίκνω.

Ἐδίκθεν, aor.1 pass. verbi δίκω, cuius præt. pass. δέδιγμαι.

Ἐδιδίσσων, per syncopẽ pro ἐδιδιέσσων, vt testatur Etymol. Est autem hoc ἐδιδίεσσι tertia pers. plur. præt. plusquãperf. verbi δίδω, ex perfecto med. δέδια, de quo suprà.

Ἔδικμα, aor.1,act. verbi δίκω, vt ἔνεμα. Et voce med. ἐδικμάμην, cuius tertia pers. plur. num. est ἐδίκμαντο.

Ἔδιξα, aor.1, act. verbi δίσσω seu δικνέω, mutuãtis fut. suum ab inus. them. δίκω. Vnde med. aor. ἐδιξάμην, pass. autem ἐδίχθην.

Ἔδιφρα, aor.1, act. verbi δίφρω, vt ἔδικμα paulo anté.

Ἔδικτο, Doricè pro ἐδίδικτο per syncopen: plusquamperf. pass. verbi δίχομαι.

Ἐδίνεον, poeticè pro ἐδίνουν seu ἔδινον. dicunt enim δίνομαι pro δίνεμαι, & δίνεις pro δίνη, metri gratia.

Ἔδῃ, secunda persona fut.1, ἐδήσομαι, ex verbo ἴδομαι.

Ἔδηδα, præt. med. verbi ἔδω, pro ἤδα, habens Atticam reduplicationem duarum præsentis initialium literarũ.

Ἔδηδα) & Ἐδήδεκτο, Ionicè pro ἐδηδεγμένος ἦσι, & ἐδηδεγμένος ἦν: præt. perf. & plusquamperf. pass. verbi ἔδω. facit ἔδω fut. 1, act. ἐδήσω, præt. perf. ἤδηκα, & Atticè ἐδήδοκα: vnde præt. perf. pass. ἐδήδεσμαι, cuius tertia persona ἐδήδεται, abiecto α ἐδήδεται, & Ionicè ἐδήδαται, vt refert Etymol. ex Herodiano gramm. Vtitur autem eo verbo Homer. dicens, Ὅσσα οἱ ἐκπέπαται ἠ ἐδήδεται, quæcunque tibi ebibita & comesa sunt.

Ἐδήδοκα, præt. perf. act. verbi ἔδω Atticum. fut. enim facit ἐδήσω, ex inus. them. ἐδέω. Vnde præt. perf. ἤδηκα, & Atticè primùm reduplicatis duabus præsentis initialibus literis, deinde ε in ο conuerso, (vt in πέπροκα, κέκλοκα, πέπομκα, & similibus aliis) ἐδήδοκα. Sic in præt. plusquamperf. ἐδηδέκειν, & particip. ἐδηδοκώς. ex quibus cõpos. καταδήδοκα, & καταδηδοκώς. Var. verò & ἐδήδοται ex vet. schol. seu comment. affert: quod pass. est ex them. ἐδέω, faciente fut. ἐδήσω, præt. ἤδηκα, & Atticè ἐδήδοκα, ex quo pass. ἐδήδομαι, vt ἐδήδομαι.

Ἐδηδώς, particip. præt. medii ἤδηδα, ex eodem them. Facit enim ἔδω fut. 2, ἐδόδω, præt. med. ἤδα, & Atticè reduplicatis primis duabus literis præsentis ἔδηδα.

Ἔδηκα quoque esse dicitur præt. Atticum præfixis præs. primis literis, pro ἤκα. cuius tamen nullam apud Græcos mentionẽ reperio. ideòque suspectũ ipsum habeo.

Ἐδήχθη, aor.1 pass. verbi δάκνω. habet enim id fut. δήξω, mutuat. ab inus. them. δήκω. Vnde præt. pass. δέδηγμαι, & ex eo aor. 1, ἐδήχθην.

Ἔδίδυ pro ἐδίδω, vt ἐπέπτη pro ἐπτόμην. Illud, ex δίδεω pro δίδωμι vsurpato, hoc ex πέτω pro πέτομαι.

Ἔδιννα, aor.1, act. verbi διάνω, vt ἐμίαινα, ἔχεια.

Ἔδμεναι, Doricè & poeticè pro ἔδειν, ex them. ἔδω. Habet autem syncopen hoc ἔδμεναι. nam pro ἔδειν prius dicitur ἐδέμεν & ἐδέμεναι, vnde postea illud ἔδμεναι per syncopen factum est.

Ἔδομαι, Atticè interdum pro ἐδοῦμαι, vt φάγομαι pro φαγοῦμαι, πίομαι pro πιοῦμαι. fut. 2 med. verbi ἔδω.

Ἔδον, pro ἔδοσ, ab ἔδω, aor.2, verbi δίδωμι more Bœotico.

Ἔδοντο, Dorice seu Æolicè pro ἔδοσαν, à them. ἔδω.

Ἐδοῦμαι, fut.1 med. verbi ἴζω: tenui autem spiritu scriptũ ἐδοῦμαι, est fut.1 med. verbi ἔδω.

Ἔδυνον, aor.2, act. verbi δυνάω. Facit enim fut. 2, δυνῶ & aor.2, ἔδυσα, vt συρίω facit ἔσυρον, & κτυπέω, ἔκτυπον.

Ἔδρα pro ἔδρη, ἔδρᾳ τῇ τρίτῃ α, vt suprà in ἕδα, ἕδρακε, ἐδάρμεν. aor.2, verbi δράμω seu δέρκω. Alioqui potest esse & imperf. verbi δράω, contractum ex ἐδράεσ.

Ἔδραθον, aor.2, act. verbi δαρθάνω seu δαρθω, poeticam literarum metathesin habens pro ἐδαρθον, vt ἔδρακον, ἔσσαθον. Sunt tamen qui à δράθω derivare malint. Eodẽ modo comp. καθεύδω seu καθεύδω facit κατέδραθον. Hesych. verò & ἐδράθη affert pro κατεκοιμήθη. quod est pass. aor.2, eiusdem them.

Ἔδρακον, aor.2, act. verbi δέρκω, vt iam dictum est.

Ἔδραμον, aor.2, act. verbi inus. δρέμω, pro quo vsurpari solet τρέχω.

Ἔδρην, pro ἔδρησαν, vt ἔδωκε pro ἔδοσαν, ἔδυν pro ἔδυσαν: aor. 2, act. verbi δύνω seu δίδρημι. Nisi malis esse aor.1, act. verbi δίδράσκω seu δράω, per syncopen itidẽ pro ἐδράην. nam verbum illud δίδράσκω facit fut. δράσω, à δράω.

Ἐδριόωντο, poeticè pro ἐδρώοντο, vt ἰόωντες pro ἰρώντες. ex them. ἐδριάομαι.

Ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ, aor.2, act. verbi δύω. Verùm ἔδυν interdum est prima pers. sing. numeri, interdum tertia plur. pro ἔδυσαν, more Bœotico, vt ἔδυν pro ἔδυσαν.

Ἐδυνήθεν, aor.1, pass. verbi δύναμαι, mutuat. ex inus. them. δυνήσομαι, ex quo habet fut. δυνήσομαι, præt. δεδύνημαι. Atticè verò & ἠδυνήθεν dicitur pro ἐδυνήθεν.

Ἐδύσαντο, poeticè metri gratia, genuinato ν pro ἐδύσατο: aor.1 med. verbi δύω seu δύνω.

Ἔδυσα, pro ἔδυσε, vt ἔθηκα pro ἔθηκε: aor.1, act. verbi δίδωμι, mutuat. ex inus. them. δόω.

Ἔεικαν, poetico pleonasmo pro εἴκασι: vt εἰείδειν pro εἰδεῖν, & εἴεικοσι pro εἴκοσι dicunt itidem. Est autem hoc ἔοικα præt. perf. pass. verbi ἔοικω seu εἴκω.

Ἐείλιον, eodem modo pro ἕλιον, ex them. εἰλέω.

Ἔειπα, itidẽ poetico pleonasmo dicitur pro εἶπα: & ἔειπον pro εἶπον. quorũ illud est aor.1, verbi inus. ἔπω, hoc aũt aor.2.

Ἐεισάμενος, similiter pro εἰσάμενος: partic. ex ἐεισάμην pro εἰσάμην, aor.1 med. verbi εἴδω. Cuius aor. secũda pers. est ἔεισο pro ἔσσο vel potius εἶσο, significans ἐμπάσσου. nam passiuã habet significãs. Hesych. verò ἐεισάμενος affert etiã pro κόσμησας, ἐπλήσθη. quod viderur esse ab ἕω, Eo. Ἐεισάμενος autem est pro εἰσάμενος, ab ἔννυμι seu ἕω significante Induo.

Ἐέλδεται etiam pleonasmo literæ ε dicitur pro ἐλδόμαι. Et deriuatum inde ἐέλδωρ pro ἔλδωρ.

Ἐέλσαι itidẽ pro ἕλσαι: hoc autẽ per syncopẽ interdũ pro ἐλάσαι, interdũ pro εἰλάσαι. Vnde partic. ἐελμένος itidem pro ἐλμένος, significãs ἐλαμένος vel εἰλαμένος, interdũ & ἀπολελεισμένος & ἀπορμένος. Ambo apud Homer.

Ἐέλπετο similiter pro ἔλπετο seu ἤλπετο: & ἐέλπεσθαι pro ἔλπεσθαι seu ἐλπίσασθαι. Ambo poetica.

Ἐέρδετε, eodẽ modo pro ἔρδετε seu ἠέρδετε, à th. ἐρδέω.

Ἐέργαθε, itidẽ poetico pleonasmo pro ἔργαθε seu ἤργαθε, à themate ἐργάθω.

Ἔεργε quoque pro ἔργε seu εἶργε, à them. ἐέργω pro ἔργω. Vnde & præt. imperf. ἐέργεον pro ἔργον seu εἶργον: & præterpluſquamperfect. ἐέργμην pro ἔργμην seu εἴργμην: & particip. ἐεργμένος pro εἰργμένος.

Ἐεργάθει eadem ratione pro ἔργαθεν. quod ἐέργαθεν deriuatum est ex ἐέργω.

Ἔετον autem, quod Hesych. affert pro ἐκρίμνα, dubium sitne pro εἶρον an ἦρον an alio quopiam.

Εἴεχεν, rursum pro ἔχεν seu εἶχεν. Est autem hoc Ionicum

nicum pro εἰργαίνω ἦσαν. Præt.pluſquāperf.paſſ.ab ἴεμαι.

Εἴδω item pro ἴδω: tertia perſ.aor.2 paſſ.imper. modi, ex actiuo them.ἴστημι ſeu ἴω. Ex quo & εἶσι pro εἴτω, præt. pluſquamperf. paſſ. Et aoriſt.2 med. εἴσατο pro εἴστατο, geminato etiam σ metri cauſa.

Ἕζω, ἕζῃς, ἕζῃ, Doricè ſecundū quoſdam dicitur pro ἵζω, ἵζας, ἵζα, à them.ἵζάω. Poteſt tamen eſſe etiam ab inuſ. them.ἕζημι. Eiuſdem ἑζάω aoriſt.1, eſt ἔζησα.

Ἑζόμην, aor.2 paſſ.verbi ζόβεμαι ſeu ζόβεμι. facit enim fut.2 ζοβήσομαι, aor.2, ἐζόβην, vnde poſtea paſſiuum illud.

Ἕζων, poeticè pro ἵζων, ex them.ἑζάω.

Ἑζώσατο, præt.paſſ.verbi ζώννυμι, mutuatitium ex ζόω, vt ζώννυμι ſua tempora ex ζόω mutuatur. Vnde aor.1, ἐζώσθην, & particip.ἐζωσμένος.

Ἕη, poeticè pro ᾖ. tertia perſona præſentis ſubiunctiui ὦ, ex verbo εἰμί. Vide & ἔοι infrà.

Ἕην, itidem poeticè pro ἦν, Eram: ἕης, pro ἦς, Eras: imperf. indic.modi, ab eodem them.

Ἕηκα, ſimiliter pro ἧκα, pleonaſmo literæ ε poetico: & ἕωκα pro ἧκα. aor.1, act. verbi ἵημι, faciēs fut.1, ἥσω, ex ἵεμαι.

Ἑλίδωσιν, eodem modo pro λιδάσκουσιν, à them. εἰδάω. apud Varin.

Ἕλδω quoque pro ἕλδομαι vſurpatum, habet poeticum iſtum literæ ε pleonaſmum. Rurſum verò ἕλδω illud poeticam habet paragogen pro ἕλς, vt ἕρπω pro ἕρπις. eſt autem imperfectum verbi εἰμί.

Ἕμεν item pro ἦν. hoc autem ἕμεν poetica adhæc paragoge pro ἦ. ſolent enim poetæ tertiis perſonis ſingularibus coniunctiuorum aſciſcere illud ν. dicereque λάβῃμεν pro λάβῃ, eodémque modo ἦεν pro ἦν. Atticam tamē eſſe hanc τὴν εἰ τοῖς ἐπὶ πλεῖστον προσθήκην, & peculiariter nominatam fuiſſe ἰβύκειον, quòd Ibycus imprimis ea vteretur, annotat ex priſcis grammaticis Varinus.

Ἕπεσν, idē quod ἔαπον, teſte Heſych. Vnde intelligimus ἐάω duplex facere futurum, & ἐέσω nimirum & ἐήσω.

Ἕρη rurſum pro ἦρη, Miſeritis. aor.2, coniunctiui modi, à them.ἄημι.

Ἔβλαον, aor.2, act.verbi βλάπτω.

Ἔβλητο, aor.2, act.verbi βλήσκω, mutuatitiē ex inuſ.th.βλάω.

Ἑλείς, partic.ab ἑλέω ſeu εἵλω, aor.2 paſſ.verbi act.ἵημι.

Ἑλήσομαι, poetica paragoge pro ἑλοῦμαι, vt ἕρπω pro ἕρπις, & ἕδω pro ἕς. Coniunct.præſens ex them.ἑλάω.

Ἐθηλάσω, fut.1, verbi ἐθέλω, mutuatitiū ex inuſ.them.ἐθηλάω.

Ἔθεσαν, aor.2, indic.modi, à them. τίθημι. Media voce ἔθεντο dicitur in eodem tēpore & ab eodem them. cuius prima perſ. ſing.eſt ἐθέμην, tertia ἔθετο.

Ἐθέμισθα & Ἐθέσθην, Ionicè pro ἐθέμην & ἐθέμεν: à θέομαι Ionicè itidem vſurpato pro θάομαι. vnde & aor.1 med.ἐθησάμην pro ἐθασάμην. necnon ἐθήσατο voce actiua Varinus affert pro ἐθάσατο & ἐθάμησαν.

Ἔθηκα, aor.1, verbi τίθημι cōtra regulam pro ἔθεσα, vt ἔδωκα irregulariter itidem pro ἔδοσα vſurpari notum eſt. Mutuatur autem hoc τίθημι futurū ſuum ab inuſ.them.θήω.

Ἔθλα, aor.1, act.verbi θάλλω, vt ἔβλαστε eſt à βλάστω.

Ἐθλίω, aor.1 paſſ.indic.modi, à verbo actiuo ἵημι: pro quo & ἑάθλιον dicitur. Dicitur enim & ἀφείθη & ἀφέθη. quia duplex eſt præteritum paſſ. ἕμαι & εἷμαι.

Ἔθου, pro ἔθεσο, vt οὗ pro ἔσο: ſecunda perſ.aor.2 med.indic. modi, ex them. τίθημι. facit enim τίθημι aor.2 act. ἔθεσο, vnde paſſ. ἐθήμην, & ſecunda perſ. ἔθεσο. ex qua ἔθου, ejecto σ, & ο contracto in ου.

Ἐθρέξα, aor.1, act.verbi τρέχω: tenui in aſpiratam reuerſa. propter χ enim ſequens θ in τρέχω mutatum fuit in τ.

Ἐθρέψα, itidem tenui in aſpiratam reuerſa, eſt aor.1, à verbo τρέφω, cuius fut. θρέψω. At aor.2 paſſ. ἐτράφην an rectè itidem per aſpiratam ſcribatur, dubito.

Ἐθῦν, tertia perſ.aor.2 paſſ. cōiunct.modi è them. ἴημι: ex prima ἐθῶ. Ea autem ex aoriſto 2 paſſ.indicat. ἔθην.

Εἰ, ſecūda perſ.verbi εἰμί vel εἶμι: interdum & imper. præſens verbi εἶμι. vnde δίεα & ἄπιθι pro δίεθι & ἄπιθι: ſicut πίθι quoque pro πίθεθι repetitur.

Εἶα, εἷας, εἷᾱ, præt.med.verbi ἧμαι. pro quo & ἧα dicitur poēticé. Alioqui εἶα eſt & interiectio quædam hortantis, pro quo εἴα quoque ſcribitur.

Εἶαται, poeticè metri cauſa pro ἧαται. hoc autem ἔαται Ioniſam reſolutionem habet τὴ η pro ιω̃τη, ſicut ἐάλω pro ἥλω dicitur, & ſimilia alia. præt.imperf.ab ἧμαι. Heſych. tamen exp. ἦσαν.

Εἴασκε, Ionica paragoge pro εἶα ι imperf.verbi ἐάω. At ἔαται eſt aor.1, eiuſdem.

Εἴασκον & Εἴασθ, poeticè & metri gratia pro ἔατον & ἐάσθ. Ἔατον autem & Ἐάσθ Ionicè dicta ſunt pro ἰώτην & ἴστ: quorum illud eſt præter. perf. temporis vel præſentis, hoc pluſquamperfecti vel imperfecti.

Εἴδεεν, Ionica θεματικὴ τὸ καταχρηστὸς λ, pro λείδειν, ſicut εἰδέσθαι quoque & εἰδόλμος pro λείδεσθαι & λειδόλμος.

Εἰδέναι, opt.præſ.verbi εἴδημι: ex quo & infin.præſens εἰδέμεναι, vt πιθέμεν & πιθέμεναι ex πίθημι. Hæc enim formatio ſim plicior eſt quàm eorum qui illud ex εἴδομαι dicūt μετατιθέασι, hoc autē ex εἰδάω εὐθυνόμενον. Notum autē eſt eſſe multa verba quorū quædam tempora ſequuntur normam verborum in μι deſinentiū, quædā τὴς ω.

Εἰδήσω, fut.1, act.verbi εἴδω, mutuatitium à them.εἰδάω. nā ex ſeſe εἴσω facit.

Εἶδον, aor.2 act.verbi εἴδω: pro quo & ἴδον dicitur.

Εἴδοσαν, Bœoticè pro εἶδον, Viderūt. Tradūt enim Bœotos tertias perſonas plurales imperfecti & vtriuſq; aoriſti, ισσυμαίους facere primis pluralibus, dicentes ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον, ἐτύψασαν pro ἔτυψαν, εἴδοσαν pro εἶδον, ἐμαθοσαν pro ἔμαθον, ἤλθοσαν pro ἦλθον.

Εἰδῶ, præſens ſubiunctiui à verbo εἴδημι, vt πῶ à πίθημι, ἰῶ ab ἵημι. Nam εἴδω ſeu εἰδέω facit quædā tempora in modum verborum in μι, nimirum εἰδέω, in optatiuo præſentis temporis: εἰδῶ, in ſubiunctiuo: εἰδέναι, in infinitiuo. Mutuantur autem verba in μι præſens illud ſubiunctiui à ſuis verbis circūflexis, τίθημι à τίθω, ἵημι ab ἰάω, δίδημι à δίδω, & ſic alia ab aliis.

Εἰδώς, partic.mediū eiuſdē them. εἴδω ſeu εἰδέω. facit enim in indicatiuo præteritum med. οἶδα à fut.2 εἰδῶ, vnde & aor.2 ἔϝιδον. Quamuis alii hoc εἰδὼς per ſyncopen ex εἰδεϝὼς factum exiſtiment, inter quos eſt Euſt. Sed Etymologi ſententia ſimplicior eſt.

Εἶεν, tertia perſ.præſ. opt. per ſyncopen Atticā pro εἴησαν, ex them. εἶμι. Quin & cæteras perſonas pluralis numeri ſyncopen hanc pati annotant, diciq; εἶμεν pro εἴημεν, & εἶτε pro εἴητε. ſicuti ἀμφιφορῆται pro ἀμφιφορῆται apud Homerum legi, ſuprà docui. Prima autem ſingul. eſt εἶεν.

Εἷλον autem eſt aor.2, opt. actiui, ex themate ἵημι, vt πίθω ex πίθημι.

Εἵλον, ſeu ἑλέω, aor.2 paſſ. indic. modi, ex eodem them. Facit enim ἵημι ſeu ἰάω præt. paſſ. duplex, ἷμαι & εἷμαι. vnde duplex iſte aoriſtus, εἵλω & ἑλέω.

Εἷλτο, aor.2 act. verbi εἴλω. ex quo & particip. præteriti actiui εἱλών, & præt.paſſ. εἷλμαι.

Εἷκα, præt.perf.med.verbi ἔοικα: pro quo Atticè ἔοιγα dicitur, repetita initiali præſentis litera, & ι in ε verſo ſicut in πέποιθα, οἶδα. Quidam tamē volunt eſſe aor.1 Bœoticum pro ἔξα, vt ἔθηκα pro ἔθηκα.

Εἷκα, præt.perf.med. verbi actiui ἵκω. ex cuius pluſquamperfecto ἵκειν Atticè fit ἥκειν.

Εἷκα, præt. perf. actiuum verbi ἵημι, Bœoticum ſecundum quoſdā pro ἧκα, vt πίθημι pro πέθηκα. Poteſt tamē ex ἰω formatum tale habere augmentum dici quale ἔσκε, εἶλον, εἶχον, & quæ his ſunt ſimilia, quæ nimirū ι augmenti loco ſibi aſciſcunt in præteritis & aoriſtis.

Εἴκθην & Εἴκτλω, poetica diphthongi dialyſi dicuntur pro ἐίκθην & ἐίκτλω. hæc autem, ſyncopen paſſa, vſurpantur pro εἰκάθην & εἰκάτλω, perſonis dualibus præteriti perfecti & pluſquamperfecti εἴκα & εἴκω, ex them. ἔικω.

Εἴκθη autem, eſt tertia perſona ſing. præt. pluſquamp. paſſiui, ex prima εἴγμαι, paſſa itidē poeticam diphthongi dialyſin. facit enim ἔικω præt. paſſ. εἶσμαι, ex actiuo εἴκα. Εἰκώς, particip. præteriti perfecti εἴκα, ex eodē them. ἔικω.

Εἴλεγμαι, præt.perf.paſſ. verbi λέγω, Atticum pro λέλεγμαι. ſolent enim Attici augmentum ει quorūdam à λ incipientium in præteritis vertere in ε, vt ἔλαφα etiam dicunt pro λέλαφα, euphoniæ gratia, vt putatur. Inde participium εἰλεγμένος pro λελεγμένος.

Εἴλαφα, itidem præt. Atticum verbi λείβω, pro λέλαφα.

Εἰλίθ, tertia perſ.ſing.aor.2 med. εἱλόμην, ex verbo αἱρέω, mutuante ſuum fut.2 ab inuſitato them. ἕλω.

Εἰλιῶθ, Doricè pro εἱλίου ſeu εἱλιοῦθ, à th.actiuo εἱλίω.

Εἰλάλουθα, poeticè pro ἐλήλυθα, metri gratia inſertis ι & ο. hoc autem ἐλήλυθα eſt præt. med. verbi ἔρχομαι mutuantis fut.1 act. ab ἐλεύσω. facit enim fut.1, ελυθῶ, exempto ι ex diphthongo ad corripiendam (iuxta regulam) penultimam. vnde aor.2, ἤλυθον, & per ſyncopen ἦλθον: præt.med. ἦλυθα, & Atticè, reduplicatis primis præſentis ἐλεύσω literis, ἐλήλυθα.

Ε ἐλήλουθμὸν, poetica ſyncope pro εἰληλουθμὸν. Notandum verò præterea eſt, quod ad εἰλήλουθα attinet, eſſe qui dicant in prima quidem ſyllaba poeticam eſſe ἔκτασιν τοῦ ι, in penultima verò ſyncopē Æolibus propriam. Euſt. ταῦτα φασὶ τὸν ι ὡς τῇ ἀχαϊκῇ Ionicam eſſe ſcribit, alteram autem Bœoticam. B

Εἴλημμαι, Atticè pro λέλημμαι, vt οἴλημαι paulo antè pro λέλημαι: præt.paſſ.verbi act. λαμβάνω, mutuatitium ab inuſ.them. λήβω. Vnde partic. εἰλημμένος pro λελημμένος.

Εἴληφα, præt. actiuum eiuſdem thematis, Atticum itidem pro λέληφα. Vnde particip. εἰληφώς.

Εἴληχα, itidem præt. Atticum verbi λαγχάνω pro λέληχα: ex inuſ.them. λήχω. C

Εἰλίχατο, Ionicè pro εἰλιγμένοι ἦσαν: tertia perſ. plur. præt. pluſquamperf.paſſiui, ab actiuo them. ἑλίσσω. vt ὀμώμοχατο iidem dicunt pro ὀμωμοργμένοι ἦσαν, ante χ in tertia ſingulari inſerto α, & tenui quæ præcedit, conuerſa in aſpiratam.

Εἰλύμαν, aor.2, med. verbi εἴρω, mutuatitius ab ἴλαω. cuius tertia plur. εἴλυντο: ſecunda ſingularis εἴλυο.

Εἶλυ, aor.2, act. eiuſdem them.

Εἴλυχα, Atticè ſecundum quoſdam pro λέλιχα: præt.perf. actiuum verbi λείχω. habet autem υ in penultima vt κέκλοφα, πέπομφα, & ſimilia.

Εἰλύσατο, Ionicè pro εἰλυμένοι εἰσὶ, ex them. εἰλύω. Dictum enim eſt paulo antè etiam, Iones tertias perſonas præteritorum paſſiuorum indicatiui modi formare ex tertiis ſingularibus, inſerto α ante σι vel χ.

Εἶμαι, præt.perf.paſſ. interdum verbi ἵημι, interdum verbi ἕννυμι: ideóque ſignificans modò Miſſus ſum, modò Indutus ſum. Vnde partic. εἰμένος.

Εἰμάρμαι, Atticè pro μέμμαρμαι, præt. perf. paſſiuum verbi act. μείρω. facit enim μείρω præt.paſſ. μεμάρμαι, vt στείρω ἔστραμμαι, κείρω κέκαρμαι: vnde εἰμάρμαι ortum, augmento μι Atticè in α converſo, ſicut in ἔληφα, ἐλήχα, εἴλεγμαι augmentum λε in ει verſum eſſe videmus.

Εἰμὲν, poeticè pro ἐσμὲν, prima perſ.plur.verbi εἰμί.

Εἴμεναι, Doricè pro εἶναι: præſens infinitiui eiuſdem them. Habet verò illud εἴμεναι ι aſcititium. Dicitur enim primùm ἴμεναι Doricè pro εἶναι, deinde ἔμεναι, aduocato ι ad ι, vt volunt nonnulli.

Εἶμες, Doricè itidem pro ἐσμὲν, vt λέγομες pro λέγομεν dicunt iidem. εἰμὲν autem poeticè, pro ἐσμὲν, vt paulo antè docui, eſt à them. εἰμί. quamquam ſecundū Herachidem εἰμὲν regularius eſt quam ἐσμὲν, vt prolixius docet Varin. & alii.

Εἶν, præt. imperf. verbi εἶμι, Ibam: ſecundum quoſdam poeticè etiam vſurpari ſolitum pro ἰῶν, Eram, à them. εἰμί. quibus nondum aſſentiri poſſum.

Εἶναι, infin.aor.2 act. à them. ἵημι, vt θεῖναι eſt infin.aor.2, ex verbo τίθημι. At verò εἶναι eſt infin.præſens verbi ſubſtantiui εἰμί. nam εἶμι ſignificans περίειμι, & properiſpumenon, facit ἴτναι.

Εἶπαν, tertia perſ.plur.præt. perf.paſſ. εἶμαι, de quo ſuprà. cuius pluſquamperf. εἶντο. D

Εἶξα, aor.1, verbi εἴκω. At tertia perſona plur. εἶξαν, Bœoticè pro εἶξαν vſurpata cōperitur, pleonaſmo literæ σ, eſtque præt. med. non item aor.1 act. Ariſtoph. ἔξαν ἀ'σων ἐξεῖναι πνεῦμ' ἐμβύσαν. Etym.

Εἶπε, aor.2 anomalus verbi inuſ. ἔπω, vt tradūt nonnulli. Quòd ſi præteritū medium eſſe dicamus, regulare erit, vt εἶπα. Aoriſtum tamen potius eſſe, oſtēdit partic. εἶπας.

Εἶπὲ, imper.aor.2, ab εἶπον, vt λαβὲ ab ἔλαβον, Atticè mutato accentu, vt volunt nonnulli. Ab eodem them. ἔπω.

Εἰπεῖν, infinitiuus eiuſdem aoriſti, ab eodem verbo.

Εἶπετε, Ionicè pro εἶπατε: tertia perſ.ſing.aor.2 εἶπον.

Εἴπεσθα, Æolica paragoge pro εἶπες, vt κάθου pro κάθες. aor.2, ſubiunct. ab eodem them.

Εἴπεμεν, imperf. verbi ἔπομαι, augmenti loco aſcitum habens ι, vt εἶλεν, εἶχεν, & ſimilia. E

Εἶπεν, aor.2, act. verbi ἔπω, itidem augmenti loco habens aſcititiū ι, quod in reliquorum quoque modorum tēporibus inde formatis retinetur peculiari quodam priuilegio. nam εἰπὲ dicitur in imperatiuo, εἴπαμι in optatiuo, εἴπω in ſubiunctiuo, εἰπεῖν in infinitiuo, itidémque participiū facit εἰπών. At εἰπὲν eſt imperatiuus ex aor.2 εἶπεν, mutatum habens accentū itidem vt εἰπὲ, pro εἶπον forſan etiam ad differentiam aor.2, indic. modi.

Εἴρασμαι, εἴρασο, εἴρασθαι, ſunt præt.perf. & aor.1, paſſ. ab actiuo them. ἔραζω, quod itidem augmenti loco aſciſcit ε. Vnde & aor.1 med. εἰρασάμην.

Εἶρμαι, præt.paſſ. verbi εἴργω vel εἶργω: at εἴρμαι eſt ab εἴρω, mutuante itidem ab εἴργω ſua tempora.

Εἶρυ, Ionicè pro εἶρε, ſecunda perſ. ſing. verbi εἴρομαι.

Εἶρυ, Ionicè itidem pro εἶρυο: ſecunda perſ.imper.præſ.ab eodem them.

Εἴρυκα, præt.perf.actiuum inuſ.verbi εἴρω, habens aſcititiū ι loco augmēti, vt εἶπα, ἔοργα, & ſimilia. Cuius paſſ. εἴρυμαι: vnde particip. εἰρυμένος.

Εἴρυκα, præt.perf.act. verbi ἐρύω, habēs & ipſum ι loco augmenti aſcitum. cuius aor.1, εἴρυσα: præt.imperf. εἴρυον.

Εἰρύαται, Ionicè pro εἰρυμένοι εἰσὶ: tertia perſona plur. facta ex 3 ſingul. ante τ inſerto α, ſicut in εἰλύαται. Ab eodem them. ἐρύω.

Εἶρυτο, tertia perſ.ſingul.num. præt. pluſquamperf.paſſiui, ab eodem them.

Εἰρχαται & Εἴρχατο, Ionicè pro εἰργμένοι εἰσὶ & εἰργμένοι ἦσαν præt.perf & pluſquamperf.verbi εἴργνυμι ſeu εἴργω, ſitur εἰλίχατο ſuprà.

Εἶρυσα, aor.1, verbi ἴρνυμι, habens & ipſe ι loco augmenti aſcitum, vt εἴρυκα, ἔρυκα, & ſimilia. Itidem in imperf. facit εἴρυον. D

Εἰρώατο & Εἰρόατο, pro ἐρύατο & ἐρύατο, tanquam ex ἐρυόατο, habente Ionicam ἔκτασιν τοῦ υ, ſicut & ἔρυο pro ἔρυ Ionicè vſurpari creditur.

Εἶς, ſecunda perſona præſentis vel imperfecti à them. ἔμι. Ab εἰμὶ autem non dici εἶς, ſed ἆς tradunt, ὀξυτόνως, idque encliticum eſſe interdum.

Εἷς, particip.aor.2 actiui à them. ἕννυμι, vt δὺς à δύνω. Cuius fœm. εἷσα, neutrum ἕν.

Εἶσε, aor.1 act. interdum verbi ἔδω: interdum verbi ἵζω, pro quo ἵσω etiam dicitur, reſoluta diphthongo, conuerſóque ι in ν & ſubſcripto ι. At ἵσσε aſpiratum, eſt aor. 1, verbi ἵσσομαι ſeu ἵω. E

Εἰσάμην, aor.1 med. verbi εἴδω vel εἶμι. exponitur enim nō ſolùm εἰμὶ θεὸν, necnon δύναμαι, ſed etiam ἐπιβάλλω. vnde eſt εἴσατ' ἰῆφι, pro eo quod Homerus dicit βάλε ἰῆφι. Quanquam in hac ſignif. ſunt qui non ab εἴω, ſed ab ἴημι deriuatum velint.

Εἴσεαι, Ionicè pro εἶσαι, ſecunda perſ.fut.1 medii, ex them. εἴδω, vel εἴω.

Εἶσθα, Æolica paragoge pro εἶς, vt ἔασθα pro ἔας, ἴφησθα pro ἴφης: à them. ἔμι. apud Homer.

Εἶσθαι, infin.præt.perf.paſſ. interdum à verbo ἵημι, interdum à them. ἕννυμι ſeu ἵω. vt εἶμαι quoque.

Εἶσι, tertia perſ.ſing.verbi εἶμι: at verò oxytonon εἰσὶ, eſt tertia pluralis, verbi ſubſtantiui εἰμί.

Εἴσομαι, fut.1 med.verbi εἴδω: item verbi εἶμι, ab inuſ. ἴω. vnde & aor.1 med. eadem duo verba communem habent. Heſych. vero εἴσομαι exp. non ſolùm ὄψομαι, γνώσομαι, necnon ἀκούσομαι, ab εἴδω. adhæc εἴσεαι, δύσεται, διδάσκεται, ab εἶμι: verùm etiam ἰδήσομαι. In qua poſtrema ſignificatione videtur ι habere κατ' ἔκτασιν Ionicōn, ab εἴω pro ἴω. Significat enim ἴω etiam Statuo. vnde aor.1, εἶσα, quod Etymol. exp. εἰκάσαι: & comp. κατεῖσαι pro εἰκάσαι δέ.

Εἶσαι, tertia perſ. præt. perf. paſſ. εἶμαι: quod eſt non ſolùm ab ἵημι, ſed etiam ab ἵννυμι ſeu ἵω ſignificante Induo, interdum & ab ἴω ſignificante καθίζω. vnde in pluſquamperf. εἷντο. F

Εἵσκον, præt. pluſquamperf.act. verbi ἵσκω, pleonaſmo literæ ι in prima ſyllaba.

Εἴσω, fut.1, act. verbi εἴδω.

Εἶτ, per ſyncopen pro εἶπον, vt δέκαν δῖτ apud Homerum pro δέκαν δῖπον. præſens optatiui à them. εἰμί.

Εἶπω, per contractionem ex ἐίπω: quod eſt tertia perſ. imper. præſentis pro ἰσω, à them. εἰμί. Euſtath. At εἶπω quod Heſych. exp. ἐλθέτω, eſt ab ἔπω.

Εἰχέτω, quod idem Heſych. affert pro ἐσπάτω, eſt infin. præt. perf. actiui ab ἔικω. facit enim ἔικω fut. 1, εἴξω, præt. perf. εἴκα.

Εἶχον, præt. imperf. verbi ἴχω, augmenti loco aſcitum habens ι.

Εἴωθα, præt. med. verbi ἴθω, ι augmẽti loco itidem aſcitum habens, ω autem χ' πλεονασμὸν, vt tradunt grammatici.

Εἴων, præt. imperf. verbi ἐάω, contractum ex ἔαον, habens verò & ipſum ι loco augmenti. At in εἰῶσι, præſente coniunctiui, pleonaſmus eſt τῦ ι, pro ἰῶσι.

Εἰῶσι, pro ἰῶσι, itidem habet pleonaſmum τῦ ι, apud Heſychium.

Ἐκάδιον, Doricè pro ἐκάθιον, à καθίω Dorico them. pro καθίνω: apud eundem. exponit autem ἐκάθιζον.

Ἐκάη, aor. 2 paſſ. verbi καίω. facit enim fut. 1, καυῶ, aor. 2, ἔκαον. vnde paſſ. ἐκαύην.

Ἐκαθήμην, præt. imperf. verbi κάθημαι: habens augmentum extrinſecus aſſumptum, ſicut aor. 1, ἐωίκησα & ſimilia.

Ἐκαθίσθην, itidem augmentum habet extrinſecus, hoc eſt præpoſitioni præfixum: à verbo καθίζω.

Ἐκάθισεν, aor. 1, act. verbi καθίζω, duplex habens augmẽtum, & intrinſecus & extrinſecus, vt & alia quædam.

Ἐκαθέζον, præt. imperf. verbi καθέζω, habens & ipſum augmentum extrinſecus, vt ἐκαθίσθην. Itidémque ἐκαθέσθην dicitur. necnon ἐκαθόμην à καθέζομαι.

Ἐκαλόμεν, Æolicè pro ἐκαλοῦμεν, vt ἀκούομεν pro ἀκούομεν. Apud Varin.

Ἔκαμον, aor. 2, act. verbi κάμνω: med. autem, ἐκάμοντο apud Heſych. qui exp. κατηργάσαντο.

Ἐκάμμυον, poeticè pro κατέμυον, à καμμύω pro καταμύω.

Ἔκανε, aor. 1, act. verbi κήνω. facit enim fut. 2, κανῶ.

Ἔκαον, aor. 2, act. verbi καίω. vnde med. voce ἐκαόμην.

Ἐκάην, aor. 2 paſſ. verbi καίω.

Ἐκαύσα, aor. 1, act. verbi καίω. at paſſ. aor. 1, ἐκαύθην.

Ἔκβαλον, poeticè pro ἐξέβαλον: aor. 2, act. verbi ἐκβάλλω.

Ἐκγελάω, poeticè pro ἐκγελάσαι: ex verbo ἐκγελάομαι. facit enim fut. 2, ἐκγελῶ. mutuatitium ab ἐκγελάω: vnde præt. med. ἐκγέλαμαι. ex quo infin. ἐκγελάσθαι, & Doricè ἐκγελάμεν, ex quo ἐκγελάω per ſyncopen. apud Homerum.

Ἐκδιδαχθείς, particip. præt. perf. paſſ. à them. ἐκδιδάσκω.

Ἐκεκάμειν & Ἐκεκάεσαν, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi κάζω.

Ἐκέλετο, pro ἐκέλετο, pleonaſmo τῦ κ, ex them. κελομαι pro κέλομαι. Varinus tamen longius petitam formationem affert.

Ἔκερσα, Æolicè pro ἔκειρα, aor. 1, act. verbi κείρω.

Ἐκεχάνα, Ionicè pro ἐκεχάνην & ἐκεχήνη: pro quo Atticè ἐκεχήνη dicitur, contractis ε & α in η. Varin.

Ἔκηα, aor. 1, act. verbi καίω. vt χέω facit ἔχεα. verùm hic retenta breui, illic autem in longam verſa ſicut in ἔψαλα. Sic ἔκηα.

Ἐκήκιον, per reduplicationem poeticam pro ἔκιον, tanquam ex them. κηκίω.

Ἐκθείω, Doricè pro ἐκθέω, ſignificante ἐκπηδῶ, apud Heſych. Poſſit verò alicubi eſſe etiam pro ἐκθέωμαι, à verbo ἐκτίθημι.

Ἔκιχε, aor. 2, verbi κιχάνω, mutuat. à κιχάω.

Ἐκλαγον, aor. 2, act. verbi κλάζω, mutuat. à κλάγγω. At aor. 1, eiuſdem eſt ἔκλαγξα.

Ἐκλάδιον, aor. 1 paſſ. verbi κλάω: vt ἐκλείδιον, aor. 1 paſſ. verbi κλείω.

Ἐκλίαθεν, poeticè pro ἐξέλαθον, aor. 2, act. verbi ἐκλάθω. At ἐκλιάσθη eſt præt. med. eiuſdem verbi, habens ι in α conuerſum.

Ἐκλίσθη, Ionicè pro ἐκλείσθη, reſoluta diphthongo, & ε in ι conuerſo. Niſi malis eſſe à κλιδόω. Vtroque certè modo deriuat Euſtath.

Ἐκμαὼς, aor. 2, paſſ. cõiunctiui modi, ex them. ἀκμαίνομαι. Vnde infin. ἀκμαλιῶαι.

Ἔκμολε, poetice pro ἐξέμολε: à them. ἀκμολέω.

Ἔκπη, aor. 2, paſſ. verbi κάπω.

Ἐκρίθη, aor. 1 paſſ. verbi κρίνυμι, facientis fut. 1, κρίσω, ex inuſ. them. κρίω.

Ἐκόσμηθεν, Bœoticè pro ἐκοσμήθησαν, conuerſo ησαν in ε. aor. 1 paſſ. verbi κοσμέω.

Ἐκπεπάσομαι, fut. Atticum pro ἀκπεπάσομαι, à them. ἀκπεπάζομαι.

Ἔκραγε, præt. med. verbi κράζω. facit enim fut. 2, κραγῶ, vnde & aor. 2, ἔκραγον. At ἐκραγλιῶαι, & ἐκράγεις, ſunt ab ἐκρᾱγάλλω, aor. 2 paſſ. verbi ἐκράγην ſeu ἐκρήγνυμι.

Ἐκρίμασεν, tertia perſ. præt. imperf. à κρίμαμαι. At ἐκρίμεν, pro ἐκρίμασεν, eſt eiuſdem imperf. ſecunda perſona. Ionicè enim ἐκρίμασο dicitur pro ἐκρίμασσο, exempto σ, vnde poſtea ἐκρίμεν per contractionem & Atticé.

Ἐκρῖνα, pro ἔκρινα, aoriſto 1, actiui verbi κραίαίνω pro κραίνω.

Ἐκρούσω, ſecunda perſona aor. 1, med. ἐκρουσάμην, à them. κρούομαι. Pro quo Ioues dicunt ἐκρουσσάμην. At ἐκρούσθην eſt aor. 1, paſſ. eiuſdem verbi.

Ἐκρύβην, aor. 2 paſſ. verbi κρύπτω, facientis fut. 2, κρυβῶ, tenui in mediam verſa, vt in βλαβῶ, &

Ἔκρυφα, Atticè pro ἐκέκρυφα. præt. perf. act. verbi κρύπτω.

Ἔκτα, per apocopen pro ἔκτανε, teſte Euſtath. Aor. 2, act. ex κτείνω. Vel potius eſt ἔκτα pro ἔκτη, vt ἔβα pro ἔβη, ex inuſ. them. κτῆμι, vnde & particip. κτάς.

Ἐκτάκην, poeticè pro ἔκτακα: à κτείνω, vt τέτακα à τείνω.

Ἔκτησθεν, Bœoticè pro ἐκτήσαντο, conuerſo ησαν in ε & retracto accentu: itidem à verbo κτίνω. At ἐκτήλωαι eſt infin. aor. 1, paſſ. à verbo ἐκτίνω. Ambo apud Varin.

Ἔκτιμεν, Ionica paragoge pro ἔκτιμε: aor. 2, act. ſubiunctiui modi ex them. ἐκτίμην.

Ἔκτων pro ἔκτησαν, vt ἔβων pro ἔβασαν ſeu ἔβησαν. aor. 1, act. inuſ. verbi κτῆμι. medius autem ἐκτήμην. Varin. & Etymol.

Ἔκτισεν, aor. 1, act. verbi κτίνω. facit enim fut. 1, κτισῶ, vt αἴρω, ἀρῶ. vnde aor. 2. ἔκταρον.

Ἐκτίσθη, infin. præt. paſſ. à κτίνω, vt ἐκτάρην à αἴρω. Et ἐκτίσθην, aor. 1, paſſ. indic. modi ab eodem them. Facit enim κτίνω, perf. act. ἔκτικα, tanquam à κτίω.

Ἔκτις, per ſyncopen pro ἔκτινας, ſecundum quoſdam. Sed eſt potius aor. 2, verbi κτῆμι, vt in ἔκτα paulo antè admonui.

Ἔκτιτο, aor. 1 med. verbi κτῆμι. facit enim ἔκτισο voce media ἐκτήμην. Varin.

Ἔκτιον, aduerbium poſitiuum à verbo ἔχω.

Ἐκτίων, Ionicè pro ἔκτισσαν ſeu ἐκτίκτωσαν. Solent enim tertias plurales præteritorum ex verbis in ω purum deſinẽtibus formare ex tertiis ſingularibus, inſerto α ante σι & ν. Nota verò & ἔκτημαι pro κέκτημαι, Ionicè itidem vſurpatum, vel Atticè ſecundum quoſdam: & ſimiliter ἀκπόδω pro κεκπόδω, quæ apud Herodotum ſunt frequentia.

Ἔκτισα, præt. med. verbi κτίνω, vt ἔσωσα.

Ἐκυδάσσατο, Ionicè & poeticè pro ἐκυδάσατο. Aor. 1, med. verbi κυδάζομαι.

Ἔκυρσα, aor. 1, Æolicus verbi κύρω, vt ἔκυρσα.

Ἐκφανεν, poeticè & Bœoticè pro ἐξεφάνησαν, ſublato primùm augmento, deinde ησαν in εν conuerſo. Ex them. ἀφαίνω.

Ἐλᾶ, Atticè pro ἐλάσεις.

Ἐλάει, poeticè pro ἐλᾶν ſeu ἐλαύειν, vt ὁράει pro ὁρᾶν. Itidémque ἐλάα in Epigramm. pro ἐλάει ſeu ἐλαύει. Alioqui ἐλάα eſt & nomen Atticum pro ἐλαία.

Ἐλάσσιον, Ionicè pro ἔλαον ſeu ἔλασσον, ab ἐλάω. Niſi malis ab ἐλάσσω.

Ἔλαβον, aor. 2, act. verbi λαμβάνω, mutuatitius ex inuſitato them. λήβω.

Ἐλάδεις, particip. ex ἐλάθω, aor. 1, paſſ. verbi ἐλαύνω ſeu ἐλάω.

Ἔλαθον, aor. 2, act. verbi λανθάνω, mutuatitius ab inuſ. them. λήθω. Vnde & aor. 1, med. ἐλαθόμην.

Ἔλακον, aor. 2 act. verbi λάκνω, teſte Euſtath.

Ἐλάσσασε, poeticè & Ionicè pro ἔλασε, abiecto primùm augmento, deinde σσ in σασκε conuerſo. aor. 1, act. verbi ἐλαύνω, ex ἐλάω.

Ἔλασκε, itidem poeticè & Ionicè pro ἔλα ſeu ἔλασκε: præt. imperf. verbi ἐλάω.

Ἐλασσιάμενος, poeticè geminato σ metri cauſa, pro ἐλασι-
μένος, particip.aor.1,med.à verbo ἐλαυνω, faciente fut.
σω,act.ἐλάσω,ex them.ἐλάω.Itidem voce act.ἐλάσσασα pro
ἐλάσασα.

Ἐλάχησε, aor.1,act. verbi λαγχάνω.

Ἔλαχον, aor.2,act.verbi λαγχανω, ex inuſ.them.λάχω.

Ἔλε, imper.aor.2,act.verbi αἱρέω, ex them.ἕλω.

Ἐλέειν, Ionicè & poeticè pro ἑλεῖν: aor.2,vel fut.2,eiuſdem
verbi ab eodem them.

Ἐλεηθέω, aor.1, paſſ.coniunctiui modi ex them.ἐλεέω.

Ἐλείψατον, Ionice pro ἔλιπεν, ατ (terminatione plurali B
tertiæ perſ.aor.2,act.indic.modi) verſo in ασκον, vt ὤρουσα-
σκον & ὤσπασκον itidem Iones dicunt pro ὦρουσα & ὤσπασα.
Etymol.

Ἔλεκτο, Ionicè & poeticè pro ἐλέλεκτο:præt.pluſquamperf.
paſſ. verbi λέγομαι. Niſi quis malit eſſe præt. imperf.
exempto per ſyncopen ε, & media in aſpiratam con-
uerſa. Sic ἑίλκετο dicitur vel pro ἐλέλκετο, vel pro εἵλκετο:
& ſimilia alia.

Ἐλελίκτο, Ionica diphthongi ει reſolutione pro ἐλελίχθη: C
præt pluſquamperf.med.verbi: λελίχθω, ex inuſ. them.
λίχθω. A quo eſt & ἐλελιχθόσαν pro ἐλελίχεσαν, Atticè ex-
empto σ ex diphthongo.

Ἐλέλικτο, præt.pluſquamperf.paſſ.verbi ἑλίσσω facit enim
fut.ξω, ἑλίξω, præt.perf.act. ἧλιχα, paſſ. ἧλιγμαι, & Atticè
repetitis duabus initialibus thematis literis ac ſyſtole
facta τῆ ι, ἐλέλιγμαι. Ita Etymol. Poſſit tamen dici etiam
eſſe ab ἐλελίζω, & carere augmento, ſicut aor.1, act.ἐλέ-
λιξεν itidem augmento carẽs,ab eodem verbo defluxit.
ex quo & particip. ἐλελιξάμενος. Vtitur autem his Ho-
merus, apud quem & particip præſ.ἐλελιζόμενος.

Ἐλελίχθει, Bœoticè pro ἐλελίχθεσαν,cõuerſo νσαν in ει,aor.
1,paſſ.verbi ἐλελίζω, augmento carens: vel etiam verbi
ἑλίσσω, habens reduplicationem Atticam & ſyncopen τῆ ι
οἷς ι, ſicut præcedens ἐλέλικτο.

Ἐλελοίπεσαν, Atticè pro ἐλελοίπεσαν:tertia perſ.plur.præt.
perf.med.à them.λείπω,vt ἐπεπίθεσαν à πείθω.

Ἐλέσθαι, infin. aor.2, med. ex them. αἱρέω, mutuatitius ex
inuſ.verbo ἕλω. At ἑλέσθω & ἑλέσθε,ſunt imperatiui,eiuſ- D
dem temporis & ab eodem them.

Ἐλέσθαι, Ionicè & poeticè pro ἑλέσθαι,dempto augmento.
tertia perſ.dualis num.ex prima ἕλον pro ἕλοτον: aor.2, act.
ab eodem verbo.

Ἔλθι, Doricè pro ἔλαθι: imper.aor.2,med.ab eodem.

Ἐλεύσεται, fut.1,med.verbi ἔρχομαι, mutuatitium ab ἐλεύ-
σω. Vnde & particip.ἐλεύσομενος.

Ἐλιχθείη, aor.1,paſſ.indic.modi, à them.act. λίγω.

Ἔλκα, aor.1,act.verbi λάω,pro ἔλασα, exempto σ,vt ἴσχα &
ἴσχθα pro ἴσχυσα, & ἴσκα pro ἴσασα ſeu ἴσαυσα. Niſi
quis per aphæreſin duarum initialium literarum &
ſyncopen τῆ σ ex ἥλκασα factum eſſe malit.

Ἐλλάβετο,ſecundum quoſdam aor.2,med.verbi λαμβάνω pro
ἐλάβετο. Poteſt tamen eſſe & imperf.paſſ.verbi λάβομαι.

Ἐλλακε, præt.perf.actiuum verbi ἐλαύνω, ex ἐλάω,habẽs
Atticam duarum initialium præſentis literarum redu-
plicationem, pro ἤλακε. Vnde præt. pluſquamperf.
ἐλήλακειν, cuius tertia perſ. plur. ἐληλάκεισαν pro ἐληλά-
κεισαν, Attico itidem more correpta penultima.Inde &
particip. ἐληλακώς.

Ἐλήλαμαι, præt.perf.paſſ.eiuſdem them.habens & ipſum
reduplicationẽ Atticam pro ἤλαμαι. Vnde præt.pluſ-
quamperf.ἐληλάμην, cuius tertia perſ. ἐλήλαντο. Ex am-
bobus autem participium ἐληλαμένος pro ἐληλασμένος,
amiſſo σ & accentu in antepenultimam retracto, ſicut
in αὐτάμενος pro αὐτασμένος. ſolent enim eiuſmodi parti-
cipia præteritorum paſſiuorum ἀφ' ἧς λέξεως ἀποβολὴ τοῦ σ,
ὥσπερ παρεξήκασιν οἱ ἀρχαῖοι, καὶ συμπτῶσιν τοῦ χαρακτῆρος πρὸς τὰς ἀμέσους
κατὰ τὰ ληγοντα φέρουσιν, vt Etymol.annotat.

Ἐλήλεγμαι, præt.perf.paſſ.verbi actiui ἐλέγχω, itidem ini-
tialium duarum thematis literarum reduplicationem
habẽs pro ἤλεγμαι,ſicut & prima perſona ἐλήλεγμαι pro
ἤλεγμαι: in qua nota etiam vnum γ omiſſum eſſe,quod
in ſecunda & tertia reſumitur.

Ἐληλέδαται, Ionice pro ἐλήλασται ſeu ἐληλασμένοι εἰσί.tertia
perſ.plur.num. præt. perf. paſſ. verbi ἐλαύνω ſeu ἐλάω,
facta ex tertia ſingulari pleonaſmo τῆ δι, ſicut ἀκηχε-
δαται pro ἀκήχαται ex ἀκήχατται, & πεφεύδαται pro πε-
φεύαται pro πεφεύαται εἰσὶ ex πέφευται. In quibus tamẽ δα per pleo-
naſmum inſertum eſt tertiæ ſingulari, correpta ſimul
penultima.

Ἐληλουθώς, particip.præt.perf.medii, à verbo ἔρχομαι ſeu
ἐλεύθω. facit enim ἐλεύθω fut.2,ἐλυθῶ, præt.med.ἤλυθα,
& Atticè reduplicatis primis duabus literis thematis
ἐλήλυθα: ex quo poſtea ἐληλουθα, Æolica epentheſi τῆ ου.
Niſi potius υ hoc dicendum eſt ex ipſo themate fuiſſe
retentum, & ε in ο conuerſum, ſicut in πέποιθα, λέλοιπα
& ſimilibus.

Ἐληλύθειν, præt. pluſquamperf.med.eiuſdem verbi. cuius
tertia plur.ἐληλύθεσαν Attico more correpta penultima,
pro ἐληλυθεισαν.

Ἐληλυθυῖα, particip.fœm.præt.perf.& pluſquamperf.me-
dii, ab eodem them.

Ἐλθέ, Atticè pro ἔλθε, vt λαβέ pro λάβε, εἰπέ pro εἶπε.ſolet
enim Attici in aoriſtis ε, imperatiuis quorundam ver-
borum accẽtum ex penultima transferre in vltimam.
eſt autem hoc ἔλθε aor.2,imper. verbi ἐλεύθω.

Ἐλθείω ſiue Ἐλθείμαι,Doricè pro ἐλθεῖν, infin.aor.1,act.ab
eodem them.

Ἐλθεῖω, itidem Doricè pro ἐλθεῖν.

Ἔλθοσαν,Bœoticè pro ἦλθον,inſerto σα ante ν in tertia per-
ſona plurali aoriſti 2,actiui indicatiui modi, vt εἴδοσαν
ſuprà pro εἶδον. vnde etiam ἔλθοσαν apud Græcos,Bi-
bliorum interpretes pro ἔλθοιεν, in optatiuo.

Ἐλθών, particip.ab ἦλθον, aor.2, act.indic.verbi ἐλεύθω.

Ἐλήσομαι, fut.2,paſſ.verbi actiui ἑλίσσω.facit enim id fut.
2,act.ἑλίγω, aor.2,ἤλιγον,paſſiua voce ἑλίγμαι,vnde poſtea
futurum illud.

Ἔλιπεν, aor.2,act.verbi λείπω : cuius paſſ.ἐλίπην.

Ἐλισσέμεν & Ἐλισσέμεναι, Doricè pro ἑλίσσειν, à them. ἑλίσσω.
Apud Homerum.

Ἐλίφθη, Bœotica ſeu Æolica ſyncope pro ἐλείφθησαν, ex-
empto ſimul ε ex diphthongo, vt volunt nonnulli. Eſt
autem aor.1, paſſ.eiuſdem them.

Ἔλκυε, pro ἕλκου, Ionica diphthongi reſolutione. eſt autem
imper.præſ.paſſ.vocis,ab act.ἕλκω.

Ἔλλαβι, poeticè metri gratia duplicato λ pro ἔλαβε, aor.2, E
act.indic.à verbo λαμβάνω ſeu λήθω. Itidem voce me-
dia ἐλλάβετο dicitur pro ἐλάβετο.

Ἐλλάσαι annotant quidam dictum eſſe pro ἐλάσαι, itidem
poetico more propter metrum geminato λ: Heſych.
tamen exp.φυλάξαι, κωλύσαι.

Ἔλλαχε, itidem geminatum habet λ metri cauſa,pro ἔλα-
χε. aor.2,act.verbi inuſitati λάχω, ex quo λαγχάνω mu-
tuatur ſua tempora.

Ἔλλιξα,eodem modo pro ἔλιξα:aor.1,act. verbi λίσσω.

Ἐλόβου, Doricè pro ἐλοῦσαν ſeu ἑλόντες. à poetico them.
λοέω.

Ἔλομαι, Ἔλον, Ἑλοῦ, ab eodem them. ſunt & eiuſdem tem- F
poris : nimirum ab αἱρέω. facit enim id fut.1, ἑλῶ, aoriſto 2,ἕλον. Vnde optatiuus actiuæ vocis ἕλοιμι,& impe-
ratiuus vocis mediæ ἑλοῦ.at ἕλον poeticum eſt pro εἷλον,
augmento carens.

Ἑλοῦμεν, per ſyncopen Atticam pro ἑλούομεν,præt.imperf.
actiuum verbi λούω. At ἑλοῦμεν,aſpiratum,eſt fut.2,act.
verbi αἱρέω, mutuatitium ab inuſ.them.ἕλω.

Ἑλόωσι, poeticè pro ἑλῶσι ſeu ἑλάσωσι, vt ὁρόωσι poeticè iti-
dem pro ὁρῶσι ſeu ὁρασιν. Homer.in fut. vtitur pro ἑλά-
σουσι,vt ἐλῶ quoque pro ἑλάσω, & ἑλᾶν pro ἑλάσαι. Atticè
vſurpata comperiuntur.

Ἔλπετο, Ionica diphthongi reſolutione pro ἔλπου, imper.
præſentis temp. à poetico verbo ἔλπομαι.

Ἐλπιῶ, fut.1, act. verbi ἐλπίζω, Atticè pro ἐλπίσω. ſolent
enim Attici futura verborum in ίζω terminatorum cir-
cunflectere in vltima ſyllaba, exempto σ.

Ἑλοῦ,apud Homerum per ſyncopen aliàs pro ἑλοῦσαι,aliàs
pro ἑλάσαι,vt tradunt grammatici.Itidémque particip.
ἕλοις pro ἑλάσας.

Ἑλύμην,aor.2,med.indic.modi,ſignificans ἐλυσρώσθην, vt G
tradit Etymol.Erit igitur à them.λύμι. Vtitur autem eo
Homerus,dicens, Νεῶν δ' ἐλύμην πεζὸς πόντα περῶν.

Ἐλυμήνατο, aor.1,med.verbi λυμαίνομαι.

Ἐλυτρώσω, ſecunda perſ.aor.1,med.ab act.them.λυτρόω

Ἕλω, aor.1,act.coniunctiui modi, ſimilis ipſi them.ἕλω, à quo αἱρέω ſuum fut.2, mutuatur. At ἑλῶ, periſpomenos, eſt fut.1 act.eiuſdem αἱρέω: vnde aor.2.εἷλον.

Ἑλώμαι, aor.2,med.ſubiunctiui modi,ab eodem them.

Ἑλών, particip.aor.2,actiui, eiuſdem thematis.

Ἔμαθον,aor.2,act.indic.modi, ex inuſ. them. μήθω, vnde μανθάνω ſuum fut.2, mutuatur.

Ἐμάθοσαν,Bœoticè pro ἔμαθον,tertia perſ.pluralis eiuſdem temporis. vt εἴδοσαν ſupra pro εἶδον, & ἤλθοσαν pro ἦλθον.

Ἐμαίμαξαν,poeticè metri cauſa geminato σ pro ἐμαίμαξαν, aor.1,act.verbi μαιμάω.

Ἐμαλάχθην, aor.1,paſſ.verbi μαλάσσω.

Ἐμαίμην, aor.2,paſſ.verbi μαίομαι.

Ἐμαξάμην, aor.1,med.verbi μάσσω ſeu μάττω.

Ἐμβροντήθην, aor.1,paſſ.verbi μβροντάω. facit enim fut.1, μβροντήσω, præt.act.μεμβρόντηκα, paſſiuum μεμβρόντημαι, ex cuius tertia perſ. ſing.μεμβρόντηται fit ἐμβροντήθην.

Ἐμαργήναντο, aor.1,med.verbi actiui μαργαίνω.

Ἐμαχεσάμην, aor.1, med. verbi μάχομαι, facientis fut.1 μαχέσομαι, ex inuſ.them. μαχέω.

Ἔμβα, per apocopē pro ἐμβῆθι, vt καπέβα pro καπέβηθι,& ἀνάεσθι pro ἀνάεσθε:imperatiuus aor.2.act.à them.ἔμβημι.

Ἐμβαινον, præt. imperf. verbi ἐμβαίνω, augmento carens pro ἐνέβαινον: apud Homer. & alios poetas.

Ἔμβαλε, aor.2, act.indic. modi, augmento & ipſe carens pro ἐνέβαλε, à them.ἐμβάλλω. Alioqui eſt etiam imperatiuus eiuſdem temporis ab eodem verbo.

Ἐμβάλλε, Ionica diphthongi diſſolutione pro ἐμβάλλου imper.præſens paſſ.ab eodem them.

Ἐμβεβάασαν, per ſyncopen pro ἐνεβεβήκεσαν. tradunt enim ex βῆμι ſeu βαίνω, faciente fut.1, βήσω fieri primùm præt.perf.βέβηκα, itidémque præt. pluſquamperf. ἐβεβήκειν, & tertia plurali ἐβεβήκεσαν, deinde η in α verſo ἐβεβάκεσαν, & per ſyncopen exempto κ ἐβεβάασαν: vnde comp.ἐνεβεβάασαν, & dempto ε ἐμβεβάασαν.

Ἐμβεβᾶσι quoque ex ἐμβεβήκᾶσι fieri eodem modo dicitur, η mutatum in α verſo & exempto κ. habet enim præterriti & formam & ſignificationem:ab eodē them.

Ἔμβην, Ionicè pro ἔμβη, vt ἔη pro ἦ, aor.2 ſubiunct. modi, act. vocis, ex eodem verbo.

Ἔμβη, Ionicè item & poeticè ſine augmento pro ἐνέβη: aor.2 act.indic.modi ab eodem them.

Ἐμβήν, pro ἐμβαίην, vt σήν pro σαίην, φήν pro φαίην: aor.2,act. opt.modi ab eodem them.habens α conuerſum in η,& ι ſubſcriptum.

Ἔμβηθι, aor.2.act.imper.modi, ab ἐνέβην, aoriſto 2, indicatiui, vt βῆθι ab ἔβην. cuius ſecunda perſ. dualis eſt ἔμβητον, tertia ἐμβήτην,& ſic deinceps.

Ἐμβεβαμαι, Laconicè pro ἐνήμαρται itidémque ἐμβεβασται pro ἐνήμαρται, & ἐμβεβαμένη pro ἐνημαρμένη, ſublato primùm ι & mutato ſpiritu, deinde tranſpoſito ρ, & præmiſſo ei β euphoniæ cauſa. Apud Heſych.& Etymol.

Ἐμάγησα, aor.1,act.verbi μαγάω.

Ἐμβῆναι, aor.2,med.ab actiuo verbo ἐμβῆμι. facit enim in prima perſ.ἔμβην, vt τίθημι τέθην.

Ἔμεινα, aor.1,act.verbi μένω.

Ἔμελε, aor.2, vel præt.imperf.impersonalis verbi μέλω.

Ἐμέλησεν,aor.1,eiuſdē verbi, ex fut.μελήσω.tanquā à μελέω.

Ἐμεμηκώς, particip. præt. perf.actiui à them.μάω. facit enim id fut.1, μήσω,(interdum verò & μάσσω) vnde μέμηκα, & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis ἐμίμηκα.

Ἔμεν & Ἔμεναι, Doricè pro εἶναι: infin. verbi ſubſtantiui εἰμί. At ἐμέν, Doricum itidem eſt, ſed pro ἐγώ,Sumus, ab eodem them.

Ἔμεν & Ἔμεναι,Dorica & ipſa pro εἶναι.aor.2,act.infin.modi, à them ἔβην. Alioqui ἔμεν eſt etiam prima perſ.plur. aor.1, indic. modi, ab eodem them. vt ἐθέμεν à τίθημι: cuius prima perſona eſt θῶ, vt ἔθεμεν.

Ἐμένος, particip. ex ἔμεν, aor. 2, med. eiuſdem them. vt θέμενος.

Ἐμέσας, partic.aor.1,act.à verbo ἐμέω, facietē fut.1 ἐμέσω.

Ἔμεν, aor.2,med.verbi ἵημι, vt ἐθέμεν ex τίθημι.

Ἐμεμάθην, Bœotica ſiue Æolica ſyncope pro ἐμεμάνθησαν, conuerſo ησαν in ην.aor.1,paſſ.actiui verbi μανόω.

Ἐμεσάμην, aor.1,med.verbi μάσσομαι,vt ἐφησάμην.

Ἐμίσησα, aor.1,med.verbi μισέω.

Ἔμιγην, aor.2,act.verbi actiui μίγνυμι,ex inuſ. them.μίγω. vnde & paſſ.aor.2, ἐμίχθην.

Ἐμίνυνα, aor.1,act. verbi μινύω.

Ἔμικτο, Ionicè pro ἐμέμικτο, vt ἔκτητο, pro ἐκέκτητο, ἔλητο pro ἐλέλητο.præt. pluſquamperf. paſſ. verbi actiui μίγνυμι ex inuſ.them.μίγω.

Ἔμιχθεν, Bœotica ſeu Æolica ſyncope pro ἐμίχθησαν, ab eodem them. vt ἐμίνυθεν paulo antè habuimus itidem pro ἐμινύθησαν.

Ἔμμαθε, poeticè pro ἔμαθε, metri cauſa geminato μ, vt λ in ἔλαβε, ἔλλαχε, & ſimilibus.aor.2,act.verbi actiui μανθάνω, ex inuſ.them.μήθω.

Ἐμμείμονα, præt.med. verbi ἐμμείνομαι.

Ἔμμεν & Ἔμμεναι, pro ἔμεν & ἔμεναι. vtraque dialecti Doricæ propria pro εἶναι: ex ſubſtantiuo verbo εἰμί, vt πλέμεν & πλέμεναι ex πλέναι.

Ἐμμί, Doricè itidem pro εἰμί, ſublato ι & duplicato μ.

Ἐμμορε pro μέμορε, tranſpoſitis primæ ſyllabæ literis: præt.med.verbi μείρω.

Ἐμνήμυκα,Euſtath.teſte dictum eſt pro ἤμυκα ab ἠμύω,reduplicatione Attica & pleonaſmo τῆ ν, exponit autem ἐνύσσομαι, πεπείσομαι, καπέβλημαι.

Ἔμοσα, aor.1, verbi μισθόω, mutuatitius à verbo μισέω.

Ἐμνήσθην, aor.1,paſſ. verbi μιμνήσκω. facit enim fut. μνήσομαι, præt.paſſ. μέμνημαι.

Ἐμωσατο, poeticè pro ἐμώσατο, pleonaſmo τῆ ε, ex eodem them.

Ἔμολε, aor.2,act.verbi μολέω.

Ἐμπέζετο, Ionicè pro ἐμπέζη,ſecūda perſ.verbi ἐμπέζομαι.

Ἐμπίλα, imper. præſens verbi ἐμπιλάω.

Ἐμπεπαρμένος,particip.præt.perf.paſſ.ab act.them.ἐμπείρω. facit enim præt.act. ἐμπέπαρκα, vt ἔστηκα.

Ἔμπιον, poeticè & Ionicè pro ἐνέπιον, abiecto augmento. aor.2,verbi ἐμπίνω, mutuatitius ab inuſ.them.ἐμπιόω. Vnde infin.ἐμπιεῖν & ἐμπιέμεν.

Ἐμπεφυῖα, particip. præt. perf. medii ἐμπέφυα, à them. ἐμφύω: fœminini autem generis, ex maſculino ἐμπεφυώς.Sunt tamen qui πέφυα per ſyncopen factum dicāt ex act.præt.πέφυκα.

Ἐμπίτνα, Atticè pro ἐμπίτνανθι ſeu ἐμπίτνασθι:(vtrunque enim reperitur) præſens imper. modi à them. ἐμπίτνημι.

Ἐμπλείμην, aor.2.med. verbi ἐμπίμπλημι, vt πλήμην ex πίμπλημι,& πλείμην ex πλήμι. Apud Varin.

Ἐμπλησάμενος, per ſyncopen pro ἐμπλησάμενος, ab eodem ἐμπίμπλημι: apud Ariſtoph. teſte Euſtathio. Sed apud Suid.ſcribitur ἐμπλησθείς, qui præteritum eſſe innuit augmento carens, exponitque πεπληρωθείς.in hoc loco eiuſdē Ariſtoph. Ἔξεστι νῦν δ' ἔλεον πεῖσαι ἐμπλησθέντας.

Ἐμπλήσατο, poeticè pro ἐνεπλήσατο, abiecto augmento,ab eodem them.

Ἐμπνυθη apud Heſych.aor.1, paſſ.tanquam à verbo ἐμπνύομαι aut ἔμπνυμαι. vnde & ἔμπνυτο apud eundem ab eodem them. Vtrunque autem caret augmento.

Ἐμπολόωντο, poeticè pro ἐμπολῶντο, pleonaſmo τῆ ο. hoc autem ἐμπολῶντο eſt præt.imperf. verbi ἐμπολάομαι augmento carens more Ionico & poetico.

Ἐμφρηδείς, particip.ab ἐνεφρήθην, aor.1,paſſ. verbi ἐμφέρημι ſeu ἐμφρέω. At ἐμφρηδείς eſt particip. itidem aor.1,paſſ.ex them. ἐμφρέω.

Ἔμυκον,aor.2,act. verbi μυκάομαι.

Ἐναγκωνίζω, fut.1, act.verbi ἐναγκωνίζω, Atticum pro ἐναγκωνίσω.

Ἐναλίτης, particip.act.aor.2,interdum ab ἐνάλλομαι, & nominatiuum ſing.habet ἐναλής, interdum ab ἐνάλλω,(vt Heſych.innuit) & habet ἐναλές.

Ἔναξε, aor.1,act. verbi νάσσω.

Ἐναρίξε, poeticè & Doricè pro ἐνάριον, abiecto augmento & σ in ξ verſo. à them. ἐναρίζω.

Ἔναρον, aor.2,act.poetici verbi ἀνείρω, pro ἔνηρον vel ἤναρον.

Ἐνάσθην,aor.1,paſſ.inuſ.them.νάω,pro quo νάω dici ſolet.

Ἐνάσσατο,poeticè geminato σ metri cauſa pro ἐνάσατο:aor. 1,med. eiuſdem them.

Ἐνδικε, præt.pluſquamperf.paſſ.verbi ἐνδείκνυμι mutuātis ſua tempora ab ἐνδείκω, augmento carens pro ἐνδε-

δίκτω, seu ἐπιδίκτω, vt δίκτω pro δίδικτω seu ἐπιδίκτω re- A
peritur. Quidā ἐπιδίκτω scribendum aiunt, sed non assen
tientibus Hesychii exemplaribus.

Ἐπίδικτον, poeticè sine augmento pro ἐπιδίκτων, à them. ἐπι-
δίκτω, vt ἐπῆλθον à πέλω. Eustath. verò annotat, hoc ἐπι-
δίκτων quosdam non solùm accipere pro ἐπιδίκτασθον, à
them. ἐπιδίκνυμι, sed etiam pro ἐπίκτων significante ἐπιβά-
λων, dicētes esse pleonasmum pro ἐπίκτων, à them. ἐπίκνυμι: B
alios rursum dicere esse compositum ex δίκνυμι significa
cante δείκνυμι.

Ἐπεγγύησε, aor. 1, act. verbi ἐπεγγυάω, augmento carens, pro
ἐπηγγύησε: quemadmodum apud Demosth. quoque
ἐπεγγυησάμενον legitur pro ἐπηγγυησάμενον.

Ἐπέσχετο, aor. 2, act. verbi φέρω, mutuatitius ab inusit. them.
ἐπίσχω: carēnsque augmento, more Ionico & poetico,
pro ἔσχετο. Potest esse & imper. aor. 1, ab eodem.

Ἐπίσχεν, aor. 1 act. infin. modi, ab eodem them. Vnde &
particip. ἐπίσχας.

Ἐπίσκατο, aor. 1, med. augmento carens, pro ἐπίσκαστο: ab C
eodem verbo. Ex quo aoristo est infin. ἐπίσκασθαι, & par-
ticip. ἐπίσκάμενος.

Ἐπίσκω, imper. aor. 1 actiui, ab eodem them.

Ἐπισχεῖν, infin. aor. 2, act. eiusdem verbi. vnde & particip.
ἐπίσχών, eiusdem cum ἐπίσχεθον temporis.

Ἐπίσσατο, poeticè pro ἐπίστατο: necnon ἐπείκω pro ἐπίσχω.
Ambo aor. 1, actiui, itidémque à φέρω mutuante sua
tempora ab ἐπίσκω. ambo etiam apud Hesych.

Ἐπίσσυρ, poeticè & Ionicè pro ἐπῆλυρ. aor. 1, act. vel etiam
præt. perf. act. verbi ἐπίλημι.

Ἐπιστῆναι, aor. 1, pass. infin. modi, à them. act. ἐπίστημι, vt πε-
στῆναι à πίστημι.

Ἐπείη, optatiuus interdum præsentis temporis, à verbo D
ἔπειμι, Insum: interdum aor. 2, act. à them. ἐπίημι. facit
enim ἔπειμι in opt. aor. 2, act. εἴην, vt πάσσω facit πάσειν.

Ἐπέκα. aor. 1, act. verbi φέκω, mutuatitius ab ἐπέσκω, carens
autem augmento pro ἐπέσκα. Itidem verò ἐπέσκα pro
ἐπέσκα, eiusdem temporis, & ab eodem them. Quan-
quam hoc ἔπεκα sit potius ab ἐπείκω vsurpato Ionicè
pro ἐπέσκω, vt Eustath. quoque indicat. Vnde infin. ἐπέ-
κειν & particip. ἐπέκας. Item media voce ἐπεκάμην, pro
ἐπεσκάμην: cuius subiunctus est ἐπέκομαι, infin. ἐπέκασθαι,
particip. ἐπεκάμενος.

Ἐπεύμεθα, ab ἐπεύμαι, est aor. 1, act. verbi πέμπω, vt ἐδύμεθα. In-
terdū tamen ἐπεύμεθα, pro ἐπόμεθα, est prima persona plu-
ralis verbi ἔπομαι.

Ἐπείς, participium aor. 2 actiui, à verbo ἐπίημι. facit enim ἵημι
aor. 2, act. εἷν, vnde participium εἵς, vt πίθημι facit θείς, vnde
participium θείς. Fœm. autem genus eius participii est ἐπεῖ-
σα, neutrum ἐπέν.

Ἐπεῖσθαι, præt. perf. pass. infin. modi, interdum ab actiuo
them. ἐπίημι, interdum ab ἐπέω seu ἐπέννυμι. nam & ἔννυμι
& ἵημι faciunt præt. pass. indic. modi εἷμαι.

Ἐπεχθέω, sine augmento pro ἐπεχθέω, Ionicè etiam
interdum, habens pro ε ει, χθέω, ab ἐπέκω Ionico verbo
pro ἐπέσκω. Vnde particip. ἐπεχθέος.

Ἐπέκτιον, aduerbium positiuum ex verbo ἐπέκω.

Ἐπελάσσατο, aor. 1, act. verbi ἐλαύνω.

Ἐπεμπέθην, aor. 1, pass. verbi πέμπω, facientis præt. perf. act.
πεπόμφα, tanquam ex πεμφέω.

Ἐπέπτατο Hesych exp. ἐπετάτο, ideóque pro ipso per synco-
pen vsurpatum indicat. Est autem hoc ἐπετάτο præt.
plusquamperf. pass. verbi actiui πέτω. Vide & Ἐπετάσατο
paulo post.

Ἐπέπτη, Attica reduplicatione pro ἔπτη, à them. ἐπέτω.

Ἐπεπτάσατο & Ἐπέπτατο Ionicè apud Herodot. per contractio-
nem pro ἐπετάσατο, & ἐπέτατο: ab act. them. πέτω.

Ἐπεπάγησαν, aor. 2, pass. indic. modi, à verbo actiuo ἐμπή-
γνυμι seu ἐμπήσσω. vt ἐνεπάγησαν est ab ἐμπήξαι seu
ἐμπαγῆναι.

Ἐπεπαύμην, aor. 1, pass. tanquam à them. ἐμπαύω, pro quo
in prosa dicitur ἐμπαύω. Sic αἰσπαύμην suprà dixi esse
quasi ex them. αἰσπάω. Nisi quis esse malit pleona-
smum πα, tanquam ex αἰσπύμην & ἐμπύμην. Apud
Hesych. enim & ἐμπύμην legitur sine π, augmento ca-
rens, & ἐπεπαύμην, cum π.

Ἐπέσαν, tertia pers. plur. aor. 2, actiui indic. modi, à them.

ἔπημι, vt ἔπεσαν à πέπημι. Etymolog. dicit esse etiam ab
ἔπειμι significante ἐφίστημι. nam imperf. ἔν facere nu-
mero plurali ἔων, ἔσα, ἔον. systole igitur fuerit pro
ἔπεσαν.

Ἐπέσσω, per syncopen pro ἐπέστησα: fut. med. verbi ἔπειμι.

Ἐπεστησάμην, aor. 1 med. verbi actiui ἐπέστησα.

Ἐπεστώς, per syncopē pro ἐπεστηκώς, sublato κ & correpta pe-
nultima, vt tradunt grammatici. Est igitur particip.
præt. perf. à them. ἐπέστημι.

Ἐπετέλεσσα, aor. 1, med verbi ἐπέλλω.

Ἐπεχθῆναι, aor. 1, pass. infin. modi à verbo φέρω, mutuante B
sua tempora ab ἐπέσχω. Reperitur & in indic. modo ἐπε-
χθή, sine augmento pro ἐπέχθη, ab eodem them.

Ἐπέχρα, aor. 1, act. verbi πίμπρημι vel ἐπίχρημι.

Ἐπῆεν, poeticè pro ἐπῆν, tanquam ab ἐπέω. Imnò sunt qui
ἔπεν per contractionem ex ἔπεεν factum dicunt, ex them ἔπω.
Qua de re prolixius apud Varin.

Ἐπῆκα, præt. perf. actiuum verbi ἐπίημι, mutuatitium ab
ἐπέω, ex quo habet fut. ἐπέσω. Vel etiam aor. 1 act. irre-
gularis pro ἐπῆσα, vt ἐδάκα quoque pro ἐδακα vsurpari
notum est, & ἔβηκα pro ἔβησα.

Ἐπήθω, poeticum præteritum verbi αἴθω, habens pri-
mùm reduplicationem Atticam, vt ἐπεπίθω & similia,
deinde interpositum η. nam regulariter dici debuisset
ἔηθα. Vnde compos. ἐπιπήθω.

Ἐπέπεχα, præt. med. verbi φέρω, ex ἐπέχω seu ἐπίσχω. facit
enim fut. ἐπέξω. præt. perf. act. πέπεχα, med πέπεχα, & At-
tica reduplicatione duarum initialium præsentis lite-
rarum, ἐπέπεχα. Etymolog.

Ἐπέσσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. à them. ἔπειμι.

Ἐπέσω, fut. 1, act. indic. verbi ἐπίημι, mutuatitium ab ἐπέω, D
Vnde infin. ἐπέσειν, & particip. ἐπέσων.

Ἐπέθη, interdum est indicatiui modi, temp. aor. 1, med. pro
ἐπέθου seu ἐπέθησο, augmento carens: interdum imperā-
tiui modi est, eiusdem temporis. Ab act. them ἐπέθημι.

Ἐπῆς, imper. aor. 2, actiui, ab eodem them. facit enim πέθη-
μι, aor. 2, ἔπην, vnde in imperatiuo θῆς, vt δὸς à δίδωμι,
ἧς ab ἵημι.

Ἐπόμην, Ionicè & poeticè pro ἐπόμην, metri causa abiecto
augmento. aor. 2 act. verbi ἕπω, ἕπομαι.

Ἐπί, per syncopen pro ἔπεσι, à them. ἔπειμι. E
Ἐπίη, imper. præsens verbi ἐπίημι, mutuatitius ab ἐπέω. vt
πίθημι quoque facit interdum πίθη, ex πέθω. Suidas verò
ἐπίει affert etiam pro ἐμβάλλει: quod tu spectum est. si
enim præsentis esset temporis, potius scribendum fo-
ret ἐπιεῖ, ab ἐπιέω: alioqui esset à them. ἐπίω.

Ἐπίην, aor. 2, act. verbi ἔπειμι, compositi ex ἐπ & εἶμι signifi-
cantis πορεύομαι. Ita nonnulli, non tamen allato exem-
plo vel nominato autore. At pro ἔπιεν, quod Varin. af-
fert pro ἔφαγεν, fortasse scribendum ἔπιεν, vt ita sit à πάω
sicut ἔπιεν à κάω seu κέω.

Ἐπίναι, infin. præs. act. à them. ἐπίημι. Vnde & particip. F
ἐπίεις, cuius fœm. ἐπίεισα. Ex eodem verò ἐπίημι est & im-
perf. ἐπίεσαν, & imper. præs. ἐπίεν. Alioqui ἐπίναι posset
esse & infin. præsens verbi ἐπίημι compositi ex ἐπί signi
ficante ἐμποδισμόν, si vsus eius aliquis competeret.

Ἐπικάθητο, poetice & Ionicè pro ἐπικάθου seu ἐπικάθησο,
aor. 2 med. imper. modi, a them. ἐπικαθέζομαι.

Ἔπιτνεν, aor. 2. act. indic. modi, ex them. ἐπίτνω.

Ἐπιτνέν, aor. 2. act. indic. modi, à them. ἐπίτνω.

Ἐπιτνόν, Doricè itidem pro ἐπίτνεν, ab ἐπίτνω, habente ν G
geminatum metri gratia. Helych. verò illud ἐπιτνόν
exp. ἐπικάθιζεν.

Ἐπιτόνως, Ionice apud Herodotum pro ἐπιτόνως, teste Suida.
sicut suprà βῶσι pro βῶσι, & βοᾶδις pro βοᾶσις accipi
dictum est. Itidem ἐπιτοναμένων pro ἐπιτονωμένων. Am-
bo à them. ἐπιτόνω.

Ἐπτακίς, particip. aor. 2. pass. à them. act. ἐπτάκω.

Ἐπταλίς, particip. aor. 1. pass. à them. ἐπτάλλω.

Ἐπέπτατο, præt. perf pass. verbi actiui ἐπτάω.

Ἐπετύχηκα, præt. perf. act. verbi ἐπετυχάω. ex ἐπετυχέω. H

Ἐπή, Doricè pro εἰμί: à verbo substantiuo εἰμί.

Ἔπτο, aor. 2, med. à verbo ἵημι. facit enim ἵμαι, vt πίθημι
facit θεῖτο. vnde tertia illa persona plur. ἕπτο vt θέντο.

Ἔπτυν, sine augmento pro λάπτυν, à verbo πτύω.

Ἐπῶρα, aor. 1 act. verbi ὄρνυμι, Æolicus, vt κέρασα. Ex quo &

præt. pluſquamperf. paſſ. ὠῶρτο : ὄρω faciente ὤρκα, paſſ. ὦρμαι.

Ἐωῦσι, ſubiunct. præſens verbi ἔειμι.

Ἐξαρῥύλιε, pro ἐξερρύηλιε, omiſſo augmento & ω verſo in υ.

Ἔξβαν, per ſyncopen pro ἐξέβησαν: aor. 2, verbi ἔκβημι.

Ἔξει, imperatiuum præſens verbi ἔξημι, ex inuſ. them. ἐξέω. vt εἶμι quoque facit εἶ, ex them. ἰω. At ἔξει erit imperatiuus ab ἔξημι, ex inuſ. them. ἐξέω.

Ἐξευρώμην, ἐξεύρου, ἐξεύρατο, aor. 2, med. verbi ἐξαρίσκω, ab inuſ. them ἐξέρω.

Ἐξήνυσα, aor. 1, act. Ionici verbi ξενίζω pro ξενίζω.

Ἐξείς, particip. aor. 2, act. à them. ἐξημι. Ex quo eſt & infinit. ἐξεῖναι, ſicut ἐκθεῖναι ab ἐκτίθημι.

Ἔξειπε, tertia perſ. ſing. verbi ἔξειμι.

Ἐξέλασε, aor. 1, act. verbi ἐλαύνω, augmento carens pro ἐξήλασε, itidémque ἐξέλα pro ἐξέλασ. Vnde etiam infin. ἐξελᾶν, & particip. ἐξελών.

Ἐξελῶ, interdum eſt fut. 1, verbi ἐξαιρέω, ab ἐξέλω: & tunc aſpero ſpiritu notandum eſſet in media ſyllaba, hoc modo ἑξελῶ interdum futurum Atticum pro ἐξελάσω, ab ἐξελαύνω ſeu ἐξελάω: & tunc differentiæ cauſa tenui ſpiritu ſcribi poſſet ἐξελῶ. nam medias quoque ſyllabas in compoſitis admittere ſpiritum diſcriminis cauſa, Euſtath. docet, vt inter alia videre eſt in iis quæ in Ἀορις ſuperiore tomo dicta ſunt.

Ἐξέμεν, infin. aor. 1. act. Doricus pro ἐξεῖναι, à them. ἐξημι. Itidem verò ἐξέμεναι Doricè dicitur pro ἐξεῖναι. Verùm ἐξέμεν & ἐξέμεναι dici poſſent etiam pro ἐξῆναι, ab ἔξεσι, ſicut ἔμεν & ἔμεναι pro εἶναι vſurpari ſuprà annotatum fuit.

Ἐξενίκησι, pro ἐξενίσκησε, Ionicè, ab Ionico itidem them. ἐξενίω pro ἐξενίσκω. refertur autem ad ὀπάζω.

Ἔξεπε, tertia perſona pluralis aor. 2, med. ἔκμην, ab act. them. ἔκω.

Ἐξεπάγη, aor. 2, paſſ. à them. ἐκπλάγω facitẽ f. 2 ἐκπλαγῶ.

Ἐξεπεφάλμην, aor. 2, act. verbi ἐκπέσθω, habens literarum tranſpoſitionem vt aor. 2, ἐφρακόμην ex ἔφρακα.

Ἐξέπην, aor. 2, act. verbi ἐκπάγην. nam ἵπημι aoriſto 2, facit ἔπην, vt ἵστημι ἔστην.

Ἐξέρεε, præt. imperf. verbi ἐκρέω.

Ἐξερεήνεα, præt. perf. verbi ἐκρεήνω ſeu ἐκρεηλάω, vel etiã verbi ἐκρεήκω, mutuantis fut. ab ἐκρεηλάω.

Ἐξέστη, aor. 2, act. verbi ἐξίστημι, aor. autẽ 1, eſt ἐξέστησα: præt. ἑξέστηκα ſiue ἐξέστακα, vnde apud Varin. ἐξεστακέναι, quod exp. καταπλῆξαι.

Ἐξέτμεν, aor. 2, act. verbi ἐκτέμνω.

Ἐξετμήθη, aor. 1, paſſ. eiuſdem verbi, tanquam ab ἐκτμάω.

Ἐξετραπετο, aor. 2, paſſ verbi ἐκτρέπω, facientis fut. 2, ἐκτραπῶ, vnde aor. 2 ἐξετραπον.

Ἐξετρώσατο, aor. 1, act. verbi ἐκπετρώσκω, ab ἐκπέτω.

Ἐξεφαάνθη, pleonaſmo τῶ α pro ἐξεφάνθη. aor. 1, paſſ. verbi act. u. ἐκφαίνω.

Ἐξεφορέοντο, Ionicè pro ἐξεφέροντο, tãquam à them. ἐκφορέω: apud Ariſtoph. Videtur autem ex φέρω factũ primùm φορέω, per metatheſin, deinde Ionica epẽtheſi τῶ ε, φορέω, vnde poſtea compoſ. illud.

Ἐξέωσαν, Atticè pro ἐξῶσαν, à them. ἐξωθέω ſeu ἐξώθω.

Ἐξηγέομαι, per ſyncopen pro ἐξηγεέομαι vel ἐξηγερέομαι, à them. ἐξέχομαι, habente itidẽ ſyncopen pro ἐξηγέρομαι.

Ἐξηλατο, aor. 1, med. verbi ἐξελάομαι, vt à ψάλλω eſt ψῆλαι.

Ἐξήλυθε, per ſyncopen pro ἐξήλυθε: aor. 2, act. verbi ἐξέρχομαι, facientis fut. 2 ἐξελεύσω, ab ἐξέλθω.

Ἐξήπλωντο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ἐξαπλόω. Ineptiunt enim qui ab ἁπλόω detorquent.

Ἐξῆρε, aor. 1, act. verbi ἐξαίρω. vt ἐπῆρε ab ἐπαίρω.

Ἐξηρεψάμην ſiue Ἐξήρεσάμην, præt. perf. paſſ. verbi actiui ξηραίνω. Vnde & aor. 1, paſſ. ἐξηράνθην.

Ἐξίδωμαι, Doricè pro ἐξείδω, teſte Euſtath. etiam. necnon Heſychio exponente ἐξειδῆ. Idem exp. & ἐξοφθῆναι, pro quo ſcribẽdum potius eſſet ἐξίδωμαι, de quo paulo ante.

Ἐξιγχεῖν, Ionice pro ἐξοιχεῖν, a poetico them. ἐξιγχέω.

Ἐξιωῆες, vide infrà in Ἐσιωῆες.

Ἐξύσσεται, præt. perf. paſſ. verbi act. ξυέω ſiue ξύω.

Ἔξω, futur. 1, act. verbi ἴσχω: cuius med. fut. ἔξομαι.

Ἐξώθησα, præt. perf. act. verbi ἐξωθέω.

Ἐξώιστεα, aor. 1, act. verbi ἐξοπίζω.

Ἐξωλέκει, præt. pluſquamp. act. verbi ἐξόλλυμι ab ἐξολέω.

Ἐξώλισθον, aor. 2, act. verbi ἐξολισθάνω ab ἐξολισθέω.

Ἐξώχετο, præt. imperf. verbi ἐξοίχομαι.

Ἑοι, aor. 1, optatiui modi. à verbo εἶμι, mutuatitius ab ἔω. facit enim aor. 2, ἑοίην, vnde optatiuus ille ἔοι, & coniunctiuus ἔῃ poetis vſurpatus pro ἴῃ: necnon particip. ἑών. ita Euſtath.

Ἑοιγμὲν, per ſyncopen pro ἑοίκαμεν, exempto α, & κ in γ conuerſo. Ambo præt. med. verbi ἔοικα cum reduplicatione Attica, vt ἐώσαμεν ἐφοτοχέει.

Ἑοίκεσαν, Atticè pro ἐοίκεσαν, exempto ε ex diphthongo. Præt. pluſquamperf. med. eiuſdem them. Facit enim ἔοικα præt. med. εἶκα, vt πέπυσμαι πέπεσμαι, & Attica initialis literæ præſentis repetitione ἐώκα, vt ἐώσημαι. Vnde particip. ἐοικώς.

Ἑοῖμι, aor. 2, act. verbi ἵημι ex ἔω, ſicut εἶμι facit ἔοιμι ex ἔω. Meminit autem huius ἔοιμι Heſychius, exponens ἐμεζόμην.

Ἔοικα, Doricè pro ἐώσα: particip. aor. 2, ab εἶμι.

Ἑόλπα, præt. med. verbi poetici ἔλπω ſeu ἔλπομαι. vt enim ἔοικα facit primùm οἶκα, ſic ἔλπω ὅλπα, & Atticè reduplicata initiali præſentis litera ἐοικα & ἐολπα.

Ἑόν, aor. 1, verbi εἶμι, ab ἔω, augmento carens pro ἦον. Vnde opt. ἔοιμι. vt apud Homerum, Πῶς κεν ἔοι τάδε ἔργα. Atque adeo hæc regularia ſunt vt & ἦον. Necnon ἴλαο ab εἶμι regularius eſt quàm ἵω, vt Euſt. annotat.

Ἑόργα, particip. med. verbi ἔρδω, eandem habens formationem quam ἔολπα.

Ἑοῦσα, particip. fœm. gen. ex maſculino ἑών. Ambo aor. 2, verbi εἶμι, vt in Ἑοι paulo ante annotaui.

Ἐπάγλην aor. 2, paſſ. verbi πήγνυμι ſeu πάσσω facientis fut. 2 act. παγῶ ex quo aor. 2 act. ἔπαγον, & inde paſſ. ἐπάγλην, vt ἐπλαγλην à πλήσσω.

Ἔπαθον, aor. 2 act. verbi πάσχω, ex inuſ. them. παθέω: ſecundum alios ex πήθω.

Ἐπαιχθη, aor. 1, paſſ. verbi actiui παίζω.

Ἐπαλαώμενος, per ſyncopen pro ἐφαλαώμενος, Æolicè mutato etiam ſpiritu aſpero in tenuem. à them. ἐφάλλομαι.

Ἔπαλτο, eodem modo pro ἐφάλετο, abiecto ſimul augmẽto.

Ἐπαμπάλλετο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ἐπαμβάλλομαι, augmento carens.

Ἐπανθήσεται, fut. 1, paſſ. verbi actiui ἐπαίνημι, vt πεθήσεται eſt à πέθημι. Ex quo ἐπαίνημι eſt & particip. aor. 2, act. ἐπανείς, vt θείς à τίθημι.

Ἐπανίσιον, aduerbium theticum ex verbo ἐπανίεμι, ex quo & particip. ἐπανιών.

Ἔπαυον, aor. 2, act. verbi παύω: vnde paſſ. ἐπαύθη.

Ἐπάφη, aor. 2, paſſ. à verbo πάφω, vt ἐπάφην à ἀπέπεσον. At ἐπάφον, eſt aor. 1, act. ſubiunctiui modi, à them. ἐπάφω. ex quo & particip. ἐπάφας.

Ἐπαφήκει, præt. pluſquamperf. medium verbi ἐπάφω. facit enim ἄφω præt. med. ἧφα, & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis, ἄφηφα.

Ἔπαφον, aor. 2, act. verbi πάφω, pro quo & ἔπεφον dicitur tranſpoſitis literis. Sic δέρκω aor. 2 facit ἔδρακον ſimul & ἴδαρκον.

Ἐπάσαντο, per ſyncopen quidam vſurpatum tradunt pro ἐπατήσαντο, à them. πατέω, ſignificante ἐεδέω. Alii præſenti carere aiũt. præſens enim mutuatitium eſſe δαίνυμαι, ex quo imperf. ἐδαινύμην: fut. πάσομαι. aor. 1, med. ἐπασάμην, præt. paſſ. πέπασμαι. omnia autem hæc eſſe poetica. Ἐπᾶσθαι autem, eſt aor. 1, infin. modi, ex verbo ἐπάδω.

Ἐπατέσθην aor. 1, paſſ. verbi πατέω.

Ἐπαυρεται, Ionicè pro ἐπαύρη, ſecunda perſona præſentis ſubiunct. à them. ἐπαύρομαι. Ex quo & infin. aor. 1, med. ἐπαύρασθαι. At Ἐπαυρέμεν, ſiue Ἐπαυρέμεναι, Dorica ſunt pro ἐπαυρεῖν.

Ἐπαύρω, ſecunda perſ. aor. 1, med. indic. modi, à παύομαι.

Ἐπαφαυσκόμην, aor. 1, paſſ. indic. modi, à them. ἐπαφαύσκω.

Ἐπαφίσιον, aor. 1 act. indic. verbi actiui ἐπαφίημι, ex ἐπαφέω: vnde & med. vocis particip. ἐπαφεσάμενον. Eiuſdẽ ἐπαφίημι tertia plur. eſt ἐπαφίᾶσι: præt. perf. ἐπαφεῖκα: & aor. 2, coniunct. ἐπαφῶ.

Ἐπεβήσαλο, aor. 1, med. verbi ἐπιβήσω ſeu ἐπιβαίνω: actiuus

autem aor.1 eſt ἐπίβην, aor.2, ἐπίβλω.

Ἐπίχεμ, per ſyncopen poeticam pro ἐπιχείρω, ex poetico itidem & ſyncopen paſſo them. ἐπίχομαι pro ἐπιχείρομαι.

Ἐπίδλω, aor.2, vel præt.imperf.act.verbi ὀπίδλημι.

Ἐπιζαφοῦσι pro ἐπιβαρῆσαι dicit χῦ ξίνλω ἔκα γλῶσσαι, annotat Euſtath.

Ἐπίζησε, aor.1 act.verbi ὀπιζάω.

Ἐπίθη & Ἐπίθετο, aor.2, med.à verbo ὀπιτίθημι. à quo eſt & aoriſt.act. ἐπίθηκα, irregularis pro ἐπίθησα, vt ἔδωκε pro ἔδωσε. Itidem vſurpari ſolet contra regulam.

Ἐπιεσσα, ſecũda perf.aor.1, med.indic.à them. πιεσάμαι.

Ἐπίον, Ionicè pro ἐπίεσε: præt.imperf.act.verbi πιέσω.

Ἐπίχθη, Ἐπιχθέν, aor.1, paſſ. verbi ἐπίχθομαι: at ἐπίχθη augmento carens pro ἐπιέχθη à poetis vſurpatum eſt.

Ἐπιμαίμλιν, aor.1, med. verbi ὀπιμαίνομαι.

Ἐπιπιόθη, præt.med. ſecundum quoſdam ex ἐπιθέω. dicunt enim ἐπιθέω facere præt. med. ἐπίθη, vnde fieri ἐπιπιόθη, epẽtheſi τῦ π, & ἐπιπιόθη, reduplicatione Attica. Secundum alios eſt præt.med.verbi ἐπιπέω, dicentes primùm pro πέω dici πέθω, per metatheſin, vnde πιόθω facere præt.med.πέπιόθη, ex quo fieri ἐπιπιόθη, Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis: & ἐπιπιόθη per compoſitionem.

Ἐπιξέν, imper.act.verbi ἐπίξημι, vt ἄπιδι ab ἄπημι.

Ἐπιπλόμ, per ſyncopen Æolicam pro ὀπιπλεύμ, Ionicè reduplicatis etiam primis duabus literis: aor.2, act. verbi πλέω. Ita quidam. Sed aliorum probabilior videtur ſententia qui dicunt eſſe præt. pluſquamperf.med. pro ἐπιπέπλυμ ſeu ἐπιπεπλύμ. nam πέπλυμαι præt.perf.med.facere poteſt & πέπλα, vt ἔφυκα, & πέφυα, vt ἐλήλυθα, abiecto ι ex diphthongo. Paſſiuè certè accipitur pro ἐφαρμόκειμ.

Ἐπίπλαγον, Syracuſana lingua pro ἔπλαγον, vt ἐπίφθυγα pro ἔφθυγα, & ἐπίφοχθον pro ἔφοχθον: formato præſenti πτάλλγω ex præt.πέπταλγα, vt κικλήγω ex κέκληγα.

Ἐπίτλος, præt. imperf.act. verbi ὀπίτλημι, vt ἐδίδος. ſecundum alios verò per apocopen dictum eſt pro ἐπίτλουν, aor.1, verbi ὀπίτλλω.

Ἐπιπίθη, præt.pluſquamperf.med.verbi πείθομαι ſeu πέπιθω facit enim id præt.perf.πέπεισμαι, vt λείπω λέλοιπα. Facit verò & πέπιθα ſine diphthongo, vt ἄλυθα. quemadmodum in Ἐπιπλόμ admonui paulo antè.

Ἐπιπίθη, Atticè vel Ionicè pro ἐπείσθη, vt ἰωσέκεν pro ἰώσεται, ἤδη pro ἤδειν. præt.pluſquamperf. med. verbi πείθω tanquam ex πέπιθω. Apud Suid.

Ἐπίπαρε, aor.2, act. verbi ὀπιπαίρω.

Ἐπεπίωκον, præt. pluſquamperf.act.verbi πίπλω, ex πίω.

Ἔπιπτο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi πιπτάνομαι, ex πίπτομαι ſeu πίπτομαι.

Ἐπιρρώσομαι, præt.perf.paſſ.verbi ἐπιρρώομαι, habẽs duarum initialium præſentis literarum reduplicationem Atticam. Itidem pro ἐπιρρώσθαι, quod Varin.affert pro ὀπιπεπεχθῆσθαι, videtur ſcribendum potius ἐπιρρῶσθαι, vt ſit infin.eiuſdem præteriti.

Ἐπιρράγη, aor.2, paſſ.verbi ὀπιρήγνυμι ſeu ὀπιρρήσσω.

Ἐπιρρώγη, aor.2, paſſ. verbi ὀπιρρώγω, facientis fut.2, act. ὀπιρρώξω, tanquam ab ὀπιρράσσω.

Ἐπιρρώοντο & Ἐπιρρώοντο, præt.imperf.paſſ & aor.1,med. verbi ὀπιρράω, ſignificantis ὀπισθο καὶ ὀπιπίω, vt Etymol.annotat.

Ἔπιον, aor.2,act.verbi πίνω, ex inuſ.them.πιέω.

Ἐπίαον, aor.2,act.indic.verbi inuſitati ὀπιάσω. vnde &infin. ὀπιαῦν, & particip. ὀπιαών: necnon med. vocis particip.ὀπιαόμενος. Varin.

Ἐπίασσα, poetica geminatione τῦ σ metri cauſa pro ἐπίασα, fut.1,med.verbi ἴαομαι deriuati ab ἰάω.

Ἐπίασυμαι, præt.perf.paſſ. verbi ὀπιάομαι ſeu ὀπιάομαι, habens ἀναβεβασμαι τῦ ι pro ὀπιάσυμαι, ſecũdum quoſdam. Veruntamen vt dicitur ἰασθήσομαι & ἐπιάσθην, metri cauſa duplicato σ pro ἰάσομαι, & ἐπίασον, ita ἔασυμαι dici poteſt eſſe pro ἔωσμαι hoc autem Ionicè pro σίωσμαι, vt ἔκτημαι pro κέκτημαι, ἐβούλθυκα pro βεβούλθυκα.

Ἐπίπλημαι, præt.perf.paſſ.verbi actiui ὀπιπίλλω.

Ἐπιπόλμι, aor.1, paſſ.verbi actiui πιπάνυμι ſeu πιπλώσκω. diculi enim ſunt qui ex πίπτομαι deriuant.

Ἐπίπλα, aor.1, act. verbi ὀπιπλώω.

Ἐπιτράπην, aor.2 paſſ.verbi ὀπιτρέπω, facientis fut.1 act. ὀπιτρεψῶ.

Ἐπίτυχον, aor.1, act.verbi ὀπιτυγχάνω, ex ὀπιτυχέω.

Ἐπθύχω, Ionica diphthõgi reſolutione pro ἐπθύχω: imper.præſens verbi ἐπθύχομαι.

Ἔπιφνον, per ſyncopẽ pro ἐπίφανον. hoc autem, Syracuſanæ linguæ propria reduplicatione pro ἔφανον, aoriſto 2, verbi φάω deriuati ex φαί ſignificante φαίνω. Ita Etymol. qui etiam addit, imperitè quoſdam dicere eſſe præter.imperf.verbi πίφνω. id enim πίφνω nõ eſſe præſentis indic. ſed aor.2 coniunctiui.

Ἐπίφεκτον, Syracuſana reduplicatione pro ἔφεκτον, facto them. πιφεκτὸν ex præt. med. πέφεκτα, quod eſt ex φείκω faciente fut. 2 act. φεκτὸν. Sic ἐπίφεκτο pro ἔφεκτο aor.1 act.eiuſdem thematis. Ambo apud Heſ.

Ἐπίφνον, itidem Syracuſano more pro ἔφυν, facto them. πιφύκω ex præt.act.πέφυκα, vt κικλήγω ex κέκληγα. Legitur autem apud Heſiod.

Ἐπίχθη, aor.1 paſſ.verbi actiui πίκω.

Ἐπίχεον, aor.2 act.verbi act.ὀπιχέω ſeu ὀπιχάω.

Ἐπίκ & Ἐπίκομεν, præt. imperf. verbi ἵκημι ſignificantis ἐπίχομαι.

Ἔπικον, aor.1, act.verbi ἐπικάω: vt ἐπίκῃς eſt ab ἐπίκαω.

Ἐπιφρικῖα, particip.præt.perf.act.à them.ἐπιφρίω.

Ἔπκλον, aor.1, act.verbi πκάλλω, vt ἔψκλον à ψκάλλω.

Ἔπκαον, aor.1, act.verbi πκάω.

Ἔπτηνα, pro ἐπέτασα, præt.imperf.act.verbi ἐπτάνω. Vnde & aor.1 ἐπτήνα: & paſſ. ἐπτήνθην. Item præt. act. πέπτηκα, vnde infin. ἐπτηκέναι: ſed rarioris vſus. Apud Homer.verò & ἐπτάσαν legitur pro ἐπτήναν.

Ἐπτύσθη, aor.1 paſſ. verbi actiui ἔπτυσα ſeu ἐπτύνω: ex quo & actiuæ vocis aor.1, ἐπτύσα.

Ἐπτίσσω, poeticè metri cauſa geminato σ pro ἐπτίσω, aor.1 med.verbi ἐπτίσσω, ex inuſ.them.ἐπτίω.

Ἔπτεσα, aor.1, act.verbi ἐπτάω. vnde media voce ἐπτέσμην: ac paſſ.ἐπτάσθην, ex præt.paſſ.ἔπτασμαι.

Ἐπτοῦ, præt. imperf. verbi ἔπτομαι, ſignificantis apud poetas ἐφοβοῦτο. At ἐπτάμ, cum ι ſubſcripto, eſt imperf.paſſ.verbi ἐπτόμαι ſignificantis Attollor.

Ἐπτάμ, aor. 1 paſſ. eiuſdem verbi ἐπτάω, ex præt. perf. ἔπτημαι.

Ἔπτασα, aor.1 Æolicus verbi ἐπτάω, vt ἔκρασα.

Ἔπτασα, per ſyncopen pro ἐπτέσατο, teſte Var. Ambo præt. imperf.verbi ἵκημι ſignificantis ἐπίχομαι.

Ἐπιδύτ, Ionicè pro ἐφοδεῖτο & ὀδιχνεῖτο, ab Ionico themate ἐπίδομαι pro ἐφοδέομαι. Itidemque ἐπιδίτης pro ἐφοδίτης. Apud Suid.& Var.

Ἐπιδάσ, aor.1 med.verbi ἐπαμδάνομαι ex ἐπαμδάομαι.

Ἐπιδήσετο, imper.præſens ex them.ὀπιδήσομαι, Ionica diphthõgi reſolutione pro ὀπιβήσομαι, Ionica diphthõgi reſolutione pro ὀπιβήσομαι. Thema autem illud ὀπιβήσομαι contra regulam è futuro in præſens eſt tranſlatũ, ſicut πεπτάγω ex præt. med. πέπταμαι, κικλήγω ex κέκληγα, & ſimilia.

Ἐπιδώμθα & Ἐπιδώμθα, aor.2, ſubiunct. verbi ἐπιδίδωμι ſeu ὀπιδίδωμι.

Ἐπιπορίς, particip.præt.perf.paſſ.ex them. ὀπίπτημι ſeu ὀπίπτω: pro quo in proſa diceretur potius ἐφεμβὸς & ἐφέπτομαι.

Ἐπίσσυται, fut.1 med.verbi ἵκημι, ex ἐπέω. Interdum verò eſt fut.1 med.verbi ἐπίδω.

Ἐπίσσασθαι, poetice metri cauſa geminato σ, pro ὀπίσασθαι ſeu ἐφίσασθαι: aor.1 med. verbi ὀπίσσημι facientis fut.1 act.ὀπίσω, ex ὀπίσσω. Vnde particip. ὀπισσάμενος. At ὀπίσσω & ὀπίσσομαι, ſunt itidẽ aor.1, ab eodem themate, ſed actiuæ vocis.

Ἔπιλλον, aor.1, act.verbi ὀπιάλλω, vt πάλλω facit ἔπαλον.

Ἐπιδότης, Ionicè vel poeticè pro ἐφοδίτης, à them.ὀπιδόομαι vſurpato pro ἐφόδομαι.

Ἐπιδῆν, per ſyncopen pro ὀπιδήσαν, vt βλαπτδῆν pro βλαπτήσαν. aor.1 act. optatiui modi, à them.ὀπιδήμι. At ὀπιδῆναι, infinitiuus eſt eiuſdem temporis: & ὀπιδήτης, particip. ὀπιδὰς autem imper.

Ἔπιθι, imper. præſens verbi ἵκημι ſignificantis ἐπίχομαι, vt ἄπιθι quoque facit ἄπιδι.

Ἔπιφον, aor.1 act.verbi πιφέω.

Ἐπίθωνται, aor.2, med. ſubiunct. modi, ex actiuo them. A ὀπάζω. facit enim aor.2, indic. ἐπέπιθμεν.

Ἐπικρανέῖς, fut.1, vel 2, verbi act. ὀπικραίνω. Vnde & infin. aor.1, act. ὀπικρᾶναι.

Ἐπικραίῃ, aor.1, paſſ. verbi actiui ὀπικραίνω.

Ἐπικρήνωμεν, aor.1, act. ſubiunct. ab ὀπικραίνω, faciẽtis aor. 2, act. indic. modi ἐπίκρηνα, vt ἔφηνα, ἐμίνηα. Imper. autem eiuſdem temporis eſt ὀπικρῆνον, pro quo dicitur & ὀπίκρηνον.

Ἐπικρῶσιν, Ionicè pro ὀπικρέᾳσι, tanquam ex ὀπικρέω aut ὀπικρεάω. B

Ἐπιλήσομαι, fut.1, med. verbi ὀπιλανθάνομαι ex ὀπιλήθομαι.

Ἐπιμαιμάξαι, poeticè metri cauſa geminato σ pro ὀπιμαίξαι, ex them. act. ὀπιμῶ, vt Euſtath. tradit.

Ἐπιμέρεται, Ionicè pro ὀπιμείρεται, à them. ὀπιμέμαρμαι.

Ἐπίμνεω, ſecunda perſona præt. imperf. à them. πίμπλαμαι: per contractionem ex ὀπίμπλαεο: id autem Ionico more ex ὀπίμπλασο factum eſt exempto σ. vt ἐκρίμνεο ex ἐκρίμνασο, id vero ex ἐκρίμασο.

Ἐπιπνεύμενος, participip. præt. perf. paſſ. ex them. ὀπιπνέω, vnde & aor.1, paſſ. ὀπιπνεύσαμαι. C

Ἐπορ, aor.2, act. verbi πίνω, ex them. πῖω.

Ἐπτανόωσι, Ionica epentheſi τα pro ὀπτανίωσι, ex them. ὀπτανίω.

Ἐπτάμεν, aor.2, med. infin. modi, ex ὀπτάλλω aut ὀπτάλλομαι, vt χάμεν, ex χάσκω vel χαίνω, ἔχαν ex ἔχημι ſeu ἰω. eſtque aor. 2, med. indic. modi ἐπτάμην, vnde apud Soph. ἐκ χθονὸς δ' ἀϊστάμην, vt ἐχάμην itidem à χάω. Niſi malis eſſe per ſyncopen pro ὀπτάπην. Etymol.

Ἐπτεμῆ, Ionicè pro ὀπτεμᾶ, à them. ὀπτεμάω.

Ἐπτεν, Atticè pro ὀπτασαν, ſecunda perſ. præſ. indic. ab D ὀπτασαν. primùm enim ex iſto ὀπτασαν fieri tradunt ὀπτσαν, Ionicè exempto σ, vnde poſtea ὀπτεν eſſe per contractionem.

Ἐπτεσθεν itidem ſecunda perſona fut.1, med. ab eodem ὀπτάσμαι, tanquam ex ὀπτασεσαι.

Ἐπτοιήσκων, Ionicè pro ἐπτοίεον ſeu ἐπτοίουν, ex them. ὀπτοίω. Varin. ex Apollonio.

Ἔπτω, interdum eſt perſona ſecunda præt. imperf. paſſ. ab ὀπτάσμαι: interdum imperatiuus præſens eiuſdem verbi. Dicitur autem per contractionem pro ὀπτασο, quod Ionico more factum eſt ex ὀπτάσασο, exempto σ, vt ὀπτάπλω & ἐκρίμνω ex ὀπτίμπλασο & ἐκρίμασο, pro ὀπτιμπλασο, ἐκρίμασο. E

Ἔπτυξο, Ionica diphthongi reſolutione pro ὀπτύσσω. imper. aor.1 med. à them. actiuo ἔπτυξα, mutuante futurum ξ, ab ὀπτύσσω. Inde eſt & particip. aor.2, med. ὀπτυξάμενος, necnon particip. aor.1, act. ὀπτύξας.

Ἐπτύλαι, aor.1, act. infin. modi, à them. ὀπτύλλω, vt ὀπτύλαι eſt ab ὀπτύλλω. Vnde & particip. ὀπτύλας. Inde imper. quoque ὀπτύλαο, & ſubiunct. ὀπτύλω.

Ἐπτύλλεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro ὀπτύλλου: imper. præſens paſſ. ex eodem ὀπτύλλω. F

Ἐπτώατο, præt. perf. paſſ. indic. verbi actiui ὀπτάω. facit enim id præt. perf. act. ὀπτάωκα, tãquam ex ὀπτάω.

Ἐπτηράφατο, Ionicè pro ὀπτηραμμένοι εἰσί, vt ὀρωρύχατο pro ὀρωρυγμένοι εἰσί. tertia perſ. plur. præt. perf. paſſ. ὀπτήραμμαι, ex actiuo them. ὀπτηρόω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante ται finale, & tenui in aſpiratam conuerſa. G

Ἐπλάγχθη, aor.2, paſſ. verbi πλήσσω facientis fut.1, act. πλαγξῶ: ab ἔπλαγον, aor.2, act. eiuſdem them. Dicitur & ἐπλήγην.

Ἐπλαίχθης, aor.1, paſſ. ab inuſ. them. πλάγω, vnde & fut. 1, med. πλάγξομαι. Secundum alios verò per epentheſin τα γ pro ἐπλαίχθη ex πλαίζω.

Ἔπλασα, aor.1, act. indic. modi ex act. them. πλάσσω ſeu πλάσω: vnde & aor.1, paſſ. ἐπλάσθη, faciente præterito perf. paſſiuo tertiam perſ. πέπλασται. H

Ἔπλε, Ἔπλω, & Ἔπλετο, per ſyncopen dicta ſunt pro ἐπέλετο, ἐπέλω, ἐπέλετο, ex poetico verbo πέλομαι. priora verò duo Ionicam etiam terminationem habent pro ἔπλην ſeu ἐπέλην, vt σέο & σεῦ pro σοῦ dici nouimus. Sic & ἔπλε affertur per ſyncopen vſurpatum pro ἔπλει, ex act. πέλω. At ἔπλει eſt tertia perſ. ſingul. præteriti imperfecti verbi πλέω, per contractionem ex ἔπλεε.

Ἔπλαγον, aor.2, act. verbi πλήσσω facientis fut.1 act. πλαγξῶ. Vnde paſſ. aor.2, ἐπλάγην. Dicitur verò & ἔπλαγεν & ἐπλάγλην, ex fut.1 πλαγξῶ. Inter quæ diſcrimen ſtatuunt, dicẽtes ξ δ' ἐν ad corpus referri, ξ δὲ δι' ἃ ad animũ.

Ἐπλήθη, aor.1 paſſ. verbi actiui πίμπλημι mutuantis futurũ ſuum ab inuſitato them. πλάω.

Ἔπλωσ, Ionicè pro ἐπίπλωσ, ſicut ἔδιξε & ἔλιτε pro ἐδίδιξε & ἐλέλιτε. præt. pluſquamperf. paſſ. verbi actiui πίμπλημι, ex inuſ. them. πλάω. Nõnulli tamen præt. imperf. paſſ. eſſe malunt ex them. πλήμι. facit enim id imperf. paſſ. ἐπλήμην, ἔπλησο, ἔπλητο.

Ἐπλήσθη, aor.1 paſſ. verbi actiui πλήθω facientis præt. paſſ. πέπλησμαι, vt οἴδω οἴσμαι, πίθω πέπεσμαι.

Ἔπνυσι, aor.1, act. verbi πνύω, ſicut ἔπαυσα à παύω eſt, aſſumpto υ ad ε in futuro.

Ἐπνώθη, aor.1 paſſ. tanquam à them. πνώω, vt ἐπλώθη à πλώω. vnde comp. ἀμπνώθη & ἰμπνώθη, augmẽto carentia pro ἀνέπνωθη & ἐνέπνωθη. Verùm & ſine ν reperitur ἰμπνυθη & ἰμπνυ, itidémque ἔπνυ, tanquam à them. πνύω vel πνῦμι, vnde & πέπνυμαι. Omnium mẽtio apud Heſych. Vide & Ἐςίχω paulo infrà.

Ἔπτην, aor.1, infin. modi, à verbo ὀπτάω, mutuatitius à them. inuſ. ἔπτω: vnde & fut.1 act. ἐπτήσω, & paſſ. ἐπτήσθην.

Ἔπτυσσα, aor.1 act. infin. modi à them. ἐπτύσσω, faciente fut.1 act. ἐπτύξω, ex ἔπτυξα.

Ἔπτρεσε, aor.1, act. imper. modi, à them. ἔπτρω, faciente fut. 1 act. ἔπτρσω, more Æolico.

Ἐπτοάθειν, Ionicè pro ἐπτοήθειν, præt. pluſquamperf. med. verbi πτοέω facientis fut. 1 act. πτοήσω, aor. 2, ἔπτοαθον, præt. med. πέπτοαθα, & pluſquamp. ἐπτοάθειν, ex quo ἐπτοάθειν, imminuto augmento ſicut in ἔπτηθ. Itidẽ verò πίπτω facit fut. 1, πτοήσω, & δέρκω δράκω, vnde itidem ἔδρακον & ἔπτοαθον. Apud Suid.

Ἔπτοαθη, aor. 1. paſſ. verbi πτοάπτω, ex inuſ. them. πτοάω per ſyncopen facto ex πτοάω, vt ſuo loco docui.

Ἔπτοαθον, aor. 2, act. verbi πτήσσω facientis fut. 1 πτοήσω, vt πτήσσω πτοήσω, δέρκω δράκω.

Ἔπτοασα, aor. 2, act. verbi πτοάσκω, itidem ex inuſ. them. πτοάω per ſyncopen facto ex πτοάω.

Ἔπτρησε, aor. 1, act. verbi πτήσσω, vel etiam verbi πίμπρημι ex inuſ. them. πτράω. At paſſ. aor. 1, ἐπτρήθη, eſt duntaxat à πτήσσω faciente præt. paſſ. πέπτρημαι.

Ἐπτρήχυνε, Ionicè pro ἐπτοάχυνε, ab Ionico itidem them. πτρήσσω pro πτοήσσω. Sic ἐπτωσσύμην pro ἐπτοησσύμην dicitur: & voce actiua ἔπτηξε pro ἔπτοαξε, itidémque in aliis temporibus & modis.

Ἔπτρίαι, ſecunda perſ. præt. imperf. à them. πτρίαμαι: facta per contractionem ex ἐπτρίαο, Ionicè habente exemptũ σ. Sic ἐκρίμνω. ὀπτίπτω, & ſimilia, facta ſunt ex ἐκρίμνασο, ὀπτίπτασο: hæc autem ex ἐκρίμασο, ὀπτίπτασο.

Ἐπτωσσον, quod Heſych. exp. ἐμοίησαν, per ſyncopen eſt ex ἐπτοήσσουν, ſi verum eſt quod Euſtath. dicit πτωσσόμενος per ſyncopen eſſe pro πτοησσόμενος: tanquam ex πτοέω per ſyncopen itidem dicto pro πτοάω.

Ἐπτάμενος, aor. 1, med. verbi πτάμαι, teſte Euſtathio: forſan per ſyncopen pro ἐπτωσάμενος. Sunt tamẽ qui dicant eſſe aoriſt. 2. πτῶμαι enim facere aor. 1 act. ἔπτᾶα, vt ἵσταμι ἔστᾶν, vnde media voce fieri ἐπτάμαν vt ἐστάμαν. Inde infin. πτάσθαι, particip. πτάμενος: & in compoſ. ἀμπτάσθαι apud Eurip. initio Medeæ, ἀνὰ πτάμενος apud Homerum.

Ἔπτηρον, aor. 2, act. indic. verbi πτήρω.

Ἐπτηρύγη, aor. 2, paſſ. verbi πτερύσσομαι.

Ἔπτω, aor. 2, act. verbi πίπτω ſeu πίπτω, vt ἵκω facit ἔκον. vnde infin. πτῆναι, particip. πτάς. ſed rationis vſus.

Ἐπτόμην, aor. 2 med. eiuſdem them. vt teſtantur omnes ferè grammatici. quorum tamen nonnulli dicunt eum habere ἔστην τα εἰς ο. regulariter enim debuiſſe dici ἐπτάμην, vt ἐστάμην, ab ἔπτω. alii verò dicunt per ſyncopen eſſe ex ἐπτόμην, à them. πτόμαι. Vnde infin. πτῆσθαι, particip. πτάμενος: & in comp. ὀπτάμενος, ὀπτόμενος.

Ἐπτωκώς, Ionicè pro πεπτωκώς. vt ὀκτημένος pro κεκτημένος: particip. præt. perf. actiui ἔπτωκα, à them. πίπτω, faciente fut. 1, πτώσω ex inuſ. verbo πτόω.

Ἐπυθόμην, aoriſt. 2, med. verbi πυνθάνομαι, ex πύθομαι ſeu πύσομαι.

Ἐπωμόχατο, Ionicè pro ἐπωμοτήσαντο ἦσαν. prær. pluſquamperf. paſſ. tertia perſona pluralis facta ex tertia ſingulari ἐπωμόχατο, inſerto α ante π, & tenui præcedēte verſa in aſpiratam: ſicut ἐρωμύχατο, poſitum itidem pro ἐρωμυγμένοι ἦσαν, factum eſt ex ἐρώμυκται. ac vt hoc eſt à them. ἐρύω, ita illud ab ἐρίζω: ambo habentia reduplicationem Atticam primarum duarum præſentis literarum: in eo tamen illud ab hoc differens quòd augmentum tranſſumpſit in prius ε ſicut ἐφεκτ. regulariter enim ſcribi debebat ἐπωρύχατο. Legitur autem apud Heſych.

Ἐπώχατο, itidem Ionicè pro ἐπωγμένοι ἦσαν. tertia perſ. plur. prær. perf. paſſiui, facta ex tertia ſingulari ἐπώκτο, inſerto α ante ω, & tenui verſa in aſpiratam: à them. ſimplici ὄγω, faciente fut. 1, act. ὄξω, prær. perf. act. ὦχα, paſſ. ὦγμαι: & in compoſ. ἐπῆξα, ἐπῶχα, ἐπῶγμαι. At ἐπώκτο, eſt tertia perſ. ſingul. prær. imperf. paſſ. à them. ἐπιχώομαι. Ambo apud Homerum.

Ἐραάδη, aor. 2 paſſ. verbi actiui ῥαίω.

Ἐρεάδω, Ionicè vel poeticè pro ἐρείδω, ſine augmento: aor. 1, paſſ. verbi ἔρεισμαι ſeu ἐρείσομαι.

Ἐργᾶ, Bœoticè pro ἐργάσῃ: ſecunda perſ. ſingul. fut. 2, medii ex ἐργάζομαι. hoc autem modo formatur. eximitur primùm σ, vt itidem in ſecundis perſonis aoriſtorum 1 med. & prær. imperf. paſſiuorum in αμαι terminatorum, necnon imperatiuorum paſſ. in ασο finitorum: deinde α & η in α contrahuntur, ſecundum regulam.

Ἔργαθε, poeticè pro ἐργάσθω, ſine augmento, ex them. ἐργάθω.

Ἐρδίστι, Ionicè, primùm augmento carens, deinde Ionicam illam paragogen στι habens, vt τυπτίστι: à poetico them. ἔρδω.

Ἔρεω, Ionicè itidem pro ἔρρω, ex them. ἔρομαι: primùm videlicet diphthongo ω in εω reſoluta, deinde ε aſcito ad ε metri cauſa.

Ἐρείω itidem pro ἐρέω dicitur metri cauſa aſſumpto ι: vnde ἐρειάω itidem pro ἐρεάω.

Ἐρεικτό, ſine augmento pro ἐρερεικτό: prær. pluſquamperf. paſſ. verbi ἐρείκω, habens reduplicationem Atticam duarum initialium præſentis literarum, & dialyſin diphthōgi quæ erat in penultima, ſicut ἀλήφω facit ἀλήλιφα & ἀλήλιμμαι. Minus aptè quidā ex ῥίπτω deducūt.

Ἐρθύμβοι, Ionicè pro ἐρυθμβοι, apud Heſiodum à them. ἔρω ſeu ἐρέω.

Ἔρια, Ionica circumflexæ vocalis dialyſi pro ἐρᾶ: fut. 1, verbi ἔρω.

Ἐρηείδαται, Ionicè pro ἐρηρεισμένοι εἰσί: tertia perſ. plur. prær. perf. paſſ. ex them. ἐρηίδω: facta ex tertia ſingulari ἐρήρεισται, inſerto primùm δα, deinde correpta ſyllaba præcedente. Sicut πεφρέδαται, poſitum itidem pro πεφρασμένοι εἰσί, fit ex πέφρασται, correpta penultima, & δα ante ται inſerto: aliis tamen ex prær. medio hæc formare malentibus.

Ἐρήρεκα, prær. act. verbi ἐρείδω, Atticam habens reduplicationem duarum initialium præſentis literarum pro ἔρεικα: vnde paſſ. ἐρήρεισμαι, ex quo infin. ἐρηρεῖσθαι.

Ἐρίεικα, prær. perf. act. verbi ἐρείκω, habens & ipſum Atticam duarum initialium præſentis literatū reduplicationem. Vnde paſſ. ἐρίεγμαι.

Ἐρίεργα, prær. perf. actiui verbi ἐρίπτω, prær Atticam iſtam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem, habens etiam συναλοιφὴν τῆς διφθογγου, exempto ι ex diphthongo, ſicut ἀλήλιφα ex ἀλείφω. Vnde prær. perf. paſſ. ἐρίεγμαι, ἐρίεψαι, ἐρίεπται: & prær. pluſquamperf. ἐριέγμην, ἐρίεψο, ἐρίεπτο: vt ἀλήλιμμαι, ἀλήλιψο.

Ἐρηρύτηκα, prær. perf. act. verbi ἐρυτάω, Attico more habēs & ipſum repetitas duas initiales literas præſentis. Vnde particip. ἐρηρυτηκώς, apud Suidam.

Ἐρίσσομαι, fut. 1, med. verbi ἔρομαι ſeu ἐρίομαι. vnde & aor. 2, med. optatiui modi ἐρίσσιτο apud Heſych. quod expon. ἐρωτήσειας.

Ἐρυτθᾶν, Bœotica ſyncope pro ἐρυτάσασθαι: tertia perſona plur. aor. 1, paſſ. indic. modi, à them. ἐρυτάω, habens συναλοιφὴν τῶν εα εἰς υ, deinde etiam augmento carens, more poetico & Ionico.

A Ἔαδμα, aor. 1, act. verbi ἐεδάμνω, carens augmento pro ἐδάμασα.

Ἐεδνώσατο, poetico more pro ἐέδνωσεν ſeu ἐεδνώσαντο, facto themate ἐεδνόω ex fut. 1 ἐεδνώσω.

Ἐεδνώσαιτο, poetico pleonaſmo τῦ μ, metri cauſa, pro ἐεδνώσατο, à them. ἐεδνόω.

Ἐελίξαν & Ἐελίξαντο, Doricè pro ἐείλιξαν, ex them. ἐείλιξα.

Ἐεργμῦ, infin. aor. 1, vel fut. 2 act. ex them. ἐρύκω, faciente fut. 1, ἐέρξω, aor. 2 ἔεργον.

Ἔξαν, Ionicè pro εἶξαν, omiſſo augmento, aor. 1 act. verbi εἴκω ſignificantis vel Arceo, Prohibeo: vel Facio, ἐοικάζομαι. Aliis tamen in hac poſtrema ſignif. malentibus eſſe à ῥίζω καὶ μεταθέσει τῆς προθέσεως συλλαβῆς χαμαιπετῶν. Idem dicendum de fut. 1 act. ἴξω, ἴξεις: & de participio ἴξας, cæteriſq; vel à futuro vel ab aoriſto 1 deriuatis.

Ἐοίω, Atticè pro ἐρῶ, mi, vt ποιῶ pro ποιῶμι.

Ἐρεῦσι, tertia perſ. plur. fut. 1 act. ἐρῶ, ex them. ἔρυμι.

Ἐρράγην, aor. 2 act. verbi ῥήγνυμι ſeu ῥάσσω facientis fut. 2 act. ῥαγῶ, vt πλήσσω πλαγῶ. Vnde aor. 2 paſſ. ἐρράγλην, vt ἐπλάγλην.

Ἐρρᾴδατο & Ἐρρᾴδατο, Ionico more pro ἐρραδμένοι ἦσαν & ἐρραδμένοι ἦσαν: tertia perſ. plur. prær. perf. & pluſquamp. paſſ. ex tertia ſingulari ἔρραται, correpta primùm penultima, deinde ante τμ & δ inſerto δα, vt fiūt item πεφράδατο & πεφράδατο ex πέφρασται & πέφρασο. Niſi malis formare hæc ex præterito med. ἐρράδατο, adiecto τα & δ. Actiuum autem horū themata eſt ῥάζω, ſignificans idē quod ῥαίνω, teſte Euſt. & Etymologico.

Ἐρράφη, aor. 2 paſſ. verbi act. ῥάπτω, facientis fut. 2, ῥαφῶ, aſpirata ſumpta loco tenuis, vt in aliis quoque fieri docent exempla.

Ἔρρι, imper. verbi ἔρριν, ſignificantis μετὰ φθορᾶς ἄπιμι. exiſtimatur enim ex φθίρω factum eſſe aphæreſi duarum initialium literarum, Æolibus φθίρω dicentibus.

Ἐρρίδω, contra regulam pro ἐρρίφθην, vt διρίδω pro διρέφθην. aor. 1 paſſ. verbi ῥέω. Ambo apud Var.

Ἔρρηξαν, aor. 1, act. verbi ῥήγνυμι ſeu ῥάσσω.

Ἐρρήσω, fut. 1 act. verbi ἔρρω, tanquam ex ἐρρέω: apud Ariſtoph. οὐκ εἰς κάρφας ἐρρήσεις;

B Ἔρρηται, prær. med. verbi ῥήγνυ. cuius tertia perſ. ἐρρήχθω apud Homer. Quidam tamen malunt dicere συνεπιφθῆναι ἐκ τῦ ἐρρήχατο.

Ἐρρήγαται, Ionica ſeu poetica paragoge pro ἐρρῶγε: tertia perſona ſingul. prær. perf. medii, coniunctiui modi, ab eodem them.

Ἐρρίζηκώς, partic. præſent. act. à them. ἐρρίζηκα, nouo & poetico more è præterito perfecto trāſſumpto in præſens: quale eſt & κεκλήγω, πεφύκω.

Ἐρρίζωμαι, prær. perf. paſſ. verbi actiui ῥιζόω: vnde & aor. 1, ἐρριζώθην.

Ἔρρυμμαι, prær. perf. paſſ. verbi actiui ῥύπτω. ex quo them. & imperf. ἐρρύμην, aor. 1, ἔρρυψα, aor. 2, ἔρρυφον, tenui in aſpiratam verſa vt in ἔρραφα. ex paſſiui autem præteriti perfecti ſecunda perſona ἔρρυψαι, eſt imper. ἔρρυψο, cuius tertia dualis ἐρρύφθων apud Var.

Ἐρρύηκα, prær. perf. act. verbi ῥυέω.

Ἐρρύην, aor. 2 paſſ. eiuſdem them.

Ἐρρύπωκα, aor. 1, act. verbi ῥυπάω. Idque Atticum eſſe tradunt, non item ἐρρύπακα.

C Ἐρρύσατο, aor. 1, med. verbi ῥύομαι. Ab ἐρύομαι enim eſt potius ἐρύσατο, vel ἐρύσατο ſine augmento apud poetas. Euſtath.

Ἔρρωγα, prær. perf. med. verbi ῥήγνυμι ſeu ῥάσσω, habens η vel α verſum in ω. regulariter enim dicendum foret ἔρρηγα vel ἔρραγα, futuro ſecundo faciente ῥαγῶ & ῥαγήσω. Vnde tertia perſ. ἐρρώγασι: & partic. ἐρρωγώς.

Ἔρρωμαι, prær. perf. paſſ. verbi ῥώννυμι, tanquam ex ῥώω. Vnde & aor. 1 paſſ. ἐρρώσθην, vt ἐχωσθην: imper. prær. perf. ἔρρωσο, infin. ἐρρῶσθαι, particip. ἐρρωμένος.

D Ἐρρώσατο, aor. 1 med. verbi ῥώω, ex quo & prær. imperf. ἐπερρώσατο.

Ἔρρω, fut. 1 Æolicum verbi ἔρρω.

Ἐρυγᾶν, aor. 1, vel fut. 1 act. infin. modi à them. ἐρύγω, faciente fut. 1, ἐρυγῶ, & aor. 1, ἤρυγον, exēpto ε ex diphthōgo vt & in ἐλεύθω fit.

Ἐκθήνας, particip.aor.1 act.ex verbo ἐκτίθημι.

Ἐρυκάδω & Ἐρυκάδομαι, Doricè pro ἐρύκω, ex ἐρύκω.

Ἔρχατο & Ἔρχατο, Ionicè pro εἴργαθόν εἰσι, & εἰργαθόν ἦσαν. tertia perſ.plur.præt.perf. & pluſquãperf. paſſ.à verbo εἴργνυμι ſeu εἴργω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante ατ, & præcedente tenui in aſpiratam verſa: deinde ι ex diphthongo ſublato & mutato ſpiritu.

Ἐρχατόωντο, Ionicè pro ἐρχατῶντο, ex them. ἐρχατόω, nouo more facto ex Ionico illo præterito ἔρχατο, vt ἐρρίζωμαι, πεφύκω, κεκλήγω, ex ἔρριζα, πέφυκα, κέκληγα.

Ἐρέω, fut.1, vel 2, verbi εἴρω.

Ἐροντίω, per contractionem pro ἐροντάομαι, vt ἐροντῶντο pro ἐροντάοντο, & ἐροντόωμαι pro ἐροντάομαι. præſ.opt.paſſ.ab actiuo them.ἐροντάω.

Ἕς, aor.2, imper.modi, ex them. ἵημι, vt δὸς ex δίδωμι. vnde comp.ἀνίης, ἄφτις, ἀφεῖς, & ſimilia alia.

Ἑσάλτο, ſecundum quoſdam pro ἐσήλατο, præt. pluſquamperf.paſſ. verbi ἄλλομαι, carens augmento: ſecundum alios autem itidem augmẽto carens, ſed per ſyncopen pro imperf.εἰσήλλετο, aut aor.1, med.ἐσήλατο.

Ἔσαν, tertia perſ.plur. præt.imperf.à them.εἰμί, pro ἦσαν, facta ſyſtole: niſi potius eſt aor.2, vt ἔσαν, regulariter formatus.corripitur enim ν illud aoriſti 2, verborum in μι, in duali & plurali numero. nam ab ἔδω dicitur ἔδυν, ab ἰῶ ἴδω, ab ἔδων ἴδομεν.

Ἔσαν, aor.1, act.indic.modi, à them.ἵνημι. interdum ab ἵννυμι ſeu ἰῶ eſt idipſum ἵσαν, ſed tunc eſt aor.1, act. ex fut. ἴσω, carens augmento pro εἶσαν.

Ἔσαντο, ſine augmento pro ἔσσαντο: aor.1, med. eiuſdẽ them. ἰῶ ſeu ἵνημι.

Ἐσάπην, aor.2 paſſ. verbi actiui σήπω.

Ἐσάωθεν, pro ἐσαώθησαν, ſyncope Bœotica. ſolent enim Bœoti tertias perſonas aoriſt.1, paſſ.indic.modi, finitas in θεν, terminare in ν. A them.poetico σάω. vnde eſt & ἐσάωσα in voce actiua, à fut.σάσω.

Ἔσβεσα, aor.1, act. verbi σβέννυμι ex σβέω.

Ἔσβην, aor.2, act. verbi σβάω, vt βῆμι facit ἔβην.

Ἐσδόμεθα, Doricè pro ἐζόμεθα, ex Dorico them. ἵσδομαι pro ἵζομαι.

Ἔσῃ, Ionicè pro ἔσῃ: ſecunda perſona fut.1, med.à them. εἰμί.

Ἔσῃ autem Atticum eſt pro eodem ἔσῃ.

Ἐσίσατο, aor.1, med.verbi actiui σείω.

Ἐσῦμαι, Doricè pro ἔσομαι: fut.1, med. verbi εἰμί.circumflectunt enim Dores futura act. & med. vt ἐσῦμαι, ἐσῖ, ἐσῖται.

Ἐσσάκατο, præt. pluſquamperf. paſſ. indic. modi, tertia perſ. pl. verbi σάκω, facta Ionico more ex tertia ſingulari ἐσσάκατο, inſerto α ante κ, & tenui quæ præcedit cõuerſa in aſpiratam. vt ἔχαται quoque paulo anté.

Ἐσσεύμην, præt.pluſquamperf.med.them.σεύω potius quàm σείω.

Ἔσσυα, aor.1, act.verbi σεύω, pro ἔσευσα, ablata characteriſtica conſonante futuri, ſicut in ἔχευα: Æolico more ſecundum quoſdam grammaticos.

Ἐσῦμαι, Doricè pro ἔσομαι: fut.1, med. verbi εἰμὶ ex inuſ. them.ἰῶ.

Ἐσφάλθαι, aor.1 paſſ.indic.modi, ex them.σφάλλομαι.

Ἐσχίχωτο, Ionicè pro ἐσεσίχωτο, vt ἔπλητο pro ἐπέπλητο, ἔκτιλτο pro ἐπέκτιλτο. præt. pluſquamperf.paſſ.verbi χόω tanquam ex χωίω: vt à πτίω eſt ἔπτωτο & ἐπτώθη, tanquam ex πτωίω.

Ἐσυκάδαι, Bœotica ſyncope pro ἐσυκάζοντο: tertia perſ. plur.aoriſti 1 paſſ.ex them.συκάζω.

Ἐσφάλατο, aor.1, med.indic.modi, ex them.ἐσφάλλομαι.

Ἐσωσίατο, aor.1, med.indic.modi, ex actiuo ἐσώσιμι: ambo à them. σωίζω.

Ἔσω, aor.2, med.infin. interdum ex them.ἵημι, interdum ex ἵννυμι ſeu ἰῶ.

Ἑσσῦτο, poeticè pro ἐσσύθη: aor.2, act. à them. ἐσσυτίω ſeu ἐσσυτόω.

Ἔσω, poeticum them. factum ex ἔδω, pleonaſmo τῦ σ, καὶ ſyncopẽ τῦ δ εἰς θ, vnde ἐσθίω in proſa. quanquam nonnulli ex hoc ἐσθίω, illud ἔσω per ſyncopen factum dicere malint, Vnde particip.ἐσσών. Alioqui ἔσσω, ſiue ἔσθω, eſt etiam aor.1, act. ſubiunctiui modi, ex them.ἐσπέμω.

A Ἔσσο, aor.2, med.imper. tertia perſona ſing. ex ſecunda σῦ, vt δοῦ facit δόσθω, ex actiuo them. ἔπω. Ἔσσο autem eſt aor.1, paſſ ſubiunct.modi, à verbo ἵνημι ſeu ἰῶ.

Ἔστηφα, verbi actiui στάφω præt.perf.act.vel medium. nã στάφω facit fut.1, στάφσω, vt ῥάπτω ἔραφσα, ῥάπτω ῥάφσομαι, & ſimilia alia, tenui in aſpiratam mutata. vnde aor.1, ἔστηψα, vt ἔῤῥαψα & ἐῤῥίψαν. Ex actiuo autem ἔστηφα eſt paſſ ἔστηγμαι, vnde aor.1 paſſ.ἐστηχθην.

Ἔστι, Ionicè pro ἰῶ, vel potius pro εἶ, vt ἔθηκε pro ἔθη. nã εἰμὶ facit nõ ſolùm ἰῶ in imperfecto, ſed etiam ἴσθι, (niſi aor.2 eſſe malis) ſine augmento: cuius tertia perſona ἔῃ, & εἴη per contractionem, ex inuſ. them. ἴω. Sic ἴσαν infrà pro ἦσαν.

B Ἔστιμμαι, præt.perf.paſſ.verbi στίθημαι.

Ἐστιβάδαται, Ionicè pro ἐστιβασμένοι εἰσί: itidémq; ἐστιβάδαται pro ἐστιβασμένοι ἦσαν. præt. perf. & pluſquamperf. paſſ.indic.modi, perſona tertia plur. facta ex tertia ſingulari ἐστιβάσται & ἐστιβάστο, primùm correpta penultima, hoc eſt abiecto σ, deinde inſerto δα ante ται & το, vt in ἐμπέδαται & πεφράδαται dictum eſt. Ex them.actiuo στιβάζω, cuius fut.1 act. στιβάσω, præt. ἐστιβάκα, paſſ.ἐστιβάσμαι.

C Ἐστίδατο, præt.imperf paſſ.verbi στίθημαι.

Ἔστλην, aor.2 act.vel præt.imperf.verbi inuſ.στλῆμι, vt ἵζω ex βῆμι eſt.

Ἔστηκα, præt.perf.act.eiuſdem στλῆμι, facti per ſyncopẽ ex στιλίω vnde particip. ἑστηκώς.

Ἔστον, Ionicè pro ἰῶν. Eram: vel potius pro ἔσ.imperf.verbi ſubſtantiui ἰῶ: vel etiam aoriſtus 2, vt quidam volunt.

Ἔσμεν, prima perſ.plur.indic.ab eodem them.εἰμί.

D Ἔσμημαι, præt.perf.paſſ.verbi actiui σμήχω.

Ἔσο, ἴσω, ſecũda & tertia perſ.imper.præſentis, à them.εἰμί.

Ἔσσημαι, fut.1 med.eiuſdem verbi εἰμί, ex inuſ.them.ἴω.

Ἐσσῆ, Doricè pro ἐσσᾶι apud Theocr. Itidémq; ἐσσῆς pro ἐσσᾶς. A them.ἐσσάω.

Ἐσσῦμαι, Doricè itidem pro ἔσσομαι, fut.1 med.verbi εἰμὶ ex ἴω. Solent enim Dores circumflectere futura act. & med. dicentes ἐσσῦμαι, ἐσσῖ, ἐσσῖται, & ſic deinceps.

Ἔστακα, præt. perf. act. verbi στάω.

Ἑστάκειν, præt. perf. act. verbi στάω. vnde paſſ. præt. perf. E ἑστάκμαι: & infin. ἑστάκθαι. Itidem verò κάω facit κέκαγμαι.

Ἔστηκα, præt. perf. act. verbi στήθω ex inuſ.them. στάθω. Vnde præter. paſſ. ἔστασμαι, ex quo infin. ἑστᾶχθαι, & particip. ἑστασμένος. Aor.1 act. ἔστασα: med. ἐστασάμην.

Ἔστο, vide in ſequente Ἔστον.

Ἔστο, vide in Ἔστμαι.

Ἔστμαι, poetica epentheſi pro ἔσμαι dicitur: vnde particip. ἐστάμενος. Itidémque ἔστο pro ἦτο. Vnde imper. ἔστω pro ἔστω, Dicite, frequẽs apud Homerum. qui & præcedente ἔσσομαι non minus crebro vtitur, ac inter alia optatiuo ἐστάμην, & particip. ἐστάμενος. Idẽ verò & imperfecto ἔστο vtitur, ſine augmento: Od.α, Ζεῦ πάτερ ἠμὲν ἐγὼ γε, νέ σ' ἔστο πᾶσι Ἀθήνη.

F Ἔστον, aor.2 act poetici verbi στάω. Vnde infin. στῆν, & particip. στάς: & in cõpoſ. ὀπιστεῖν, ὀπιστάς. Item media voce ἐστάμην, στάσθαι στάμενος: & in compoſ. ἐπιστάμην, ὀπιστάσθαι, ὀπιστάμενος. quod particip. præ aliis frequens eſt apud Homerum. Meminit verò & Heſych. huius aoriſti 2 med. indic. modi: afferens ἔστο pro ἠπιστάσθης, & ἔστο pro ἠπιστήσω. Meminit & participii στάμενος: afferens præterea στάμην, & στῶ habentia inſertum ι, & reſolutionem Ionicam vocalis circumflexæ. illud enim pro στᾶμαι dicitur, primùm διχαλυθέντος τῦ ᾶ εἰς ε ο, καὶ μίαν ἐπιθέντος τῦ ι: hoc verò pro στᾶ, diſſoluta itidẽ vocali circumflexa αῖ in ε ο, & inſerto ι metri cauſa. Errant igitur qui ἔστον eſſe aiunt aor. 2 verbi στάω. quanquam iis Heſych. quoque aſtipulari videtur, dum ὀπίστα exp. ὀπίσω στῆναι, καὶ παλάθη.

G Ἔστα, poeticè pro ἔστη, geminato σ metri cauſa, & abiecto augmento. aor.1 act. interdum ab ἔω ſeu ἵνημι ſignificante Induo, interdum ab ἔω ſeu ἵζω ſignificante Sedere facio, καθίζω.

Ἔστη poeticè itidem pro ἔστη, σ geminato metri gratia: aor.1 act.infin.modi ab iiſdem them. Vnde med. voce ἑστάσθαι. Interdum tamen ἔστη eſt ſecunda perſ. præt.

perf.paſſ.eorundem them.pro ἔσω, à prima perf. ἔμαι. A ſicut ἴσω quoque pro ἴσῃ dicitur in plusquamperf.

Ἔσσω, poeticè rurſum pro ἴσω, duplicato σ vt metro ſuccurreretur: tertia perſ. plur. præt. imperf. act. à them. εἰμί.

Ἆσαι, particip.aoriſti 1 ἴσας. Qui aor.1 act.ἔσα, media voce facit ἰσάμην, vnde infin. ἴσασθαι, & particip. ἰσάμενος.

Ἔσαν, tertia perſ.aoriſti illius ἴσα, de quo ſuprà.

Ἔσσαι, poeticè pro ἴσῃ, geminato primùm σ metri cauſa, deinde η reſoluto in αι more Ionico. ſecunda perſona futuri ἔσομαι, ex them.εἰμί. B

Ἐσσεῖται, habet & ipſum metri gratia duplicatum σ, pro ἐσεῖται. quod ἐσεῖται, Doricum eſſe pro ἔσται, ſuprà dixi.

Ἔσσεται, eodem modo geminato σ dicitur pro ἔσται: tertia perſ.ſing.futuri ἔσομαι.

Ἔσθεσαν, Ἐσθέμεναι, ſimiliter apud poetas duplicata litera σ proferuntur cogente metro, pro ἔσεσαν & ἐσέμεναι, à them. σέω. Ambo autem aor.1 ſunt, indicatiui modi, ſed prius actiuus, poſterius mediæ vocis: ambo etiam carentia σ characteriſtica litera futuri, vt ἕξουσι. Simi C liter ἔσθεμαι (quod eſt prima perſ.ſing.præt.perf paſſ. ex eodem them.) dici poteſt pro ἔσσυμαι poſitum eſſe: hoc autem Ionicè pro σεσυμαι, vt ἐβούλθυκα pro βεβούλευκα, ἔκτημαι pro κέκτημαι. licet alii malint in hoc ἔσθεμαι, vt & in ἔσσυμαι & reliquis eiuſmodi, eſſe metathe-ſin ἀπὸ τῆς ἀρχούσης χαμαιπετῶν.

Ἔσσατε quoque pro ἔστε dictum videtur, eſſéque aor.1 med.coniunctiui modi, à them.εἰμί. Heſych. tamen in indic.modo exp.futuro ἔσῃ.

Ἐσί, poeticè & contra regulas grammaticas pro εἶ ſeu εἷς, D Es: ſecunda perſ.præſ.indic à them.εἰμί. licet Varin.annotet poeticè vſurpari pro εἶ quoque. Nunquam autem aſciſcit σ, ſequente vocali aliqua, vt annotat Euſt.

Ἔσσ, poeticè rurſum geminatum metri cauſa σ habet pro ἴσθι: eſtque imper. præſens verbi εἰμί. At ἔσσ, itidem geminatum habens σ pro ἴσθι, abiecto augmento pro ἔσθι, eſt ſecunda perſ.ſingul.præt. pluſquamperf. paſſ.à them.ἵστημι ſeu ἴω, faciente fut.1 act.ἴσω, præt.ἕστα, paſſ. ἕσμαι, & pluſquamperf.εἵμην.

Ἑσσύμενος, ſimiliter pro ἑσύμενος: particip.fut.1, à them.εἰμί. E

Ἔσσυ, itidem pro ἔσυ geminato metri cauſa σ, imper.aor. 1 act.ab eodem them.cuius aor.1 act. indic. eſt ἔσσα, vt paulo ſuprà docui.

Ἔσσυτο, Bœoticè pro ἐσύθησαν. aor.1 paſſ. indic. modi, à them.σύω, habens & ipſe metri cauſa duplicatum σ.

Ἔσσυτο & Ἔσσυτ, dici poſſunt & ipſa habere σ metri gratia geminatum, vt in ἐσσθυσαν paulo ſuprà admonui: affe-rens tamen & aliorum ſuper iis ſententiam. ſunt autem ab eodem them.σύω.

Ἔσσασθαι, Ionicè pro ἔσασθαι, ab ἐσάμην Ionico them. pro F ἐσσάμην: caret autem augmento pro ἔσσασθαι.

Ἔστα, per ſyncopen pro ἔστησα, verſo ſimul η in α, vt volùt nonnulli. præt.perf.verbi ἵστημι mutuantis fut.1 à στήσω.

Ἔσταν, pro ἐστήσαν. Bœotica ſyncope, vt ἔσταν pro ἐσύ-σησαν. aor.1 paſſ.eiuſdem verbi facientis præt.paſſ. ἕστα-μαι, ex cuius tertia perſ.fit aor.ille ἐστάθην.

Ἔστε, per ſyncopen pro ἔστητε: tertia perſ.ſing.fut. ἔσομαι, ex εἰμί.

Ἑστήκω, opt.præſ.act.verbi ἵστημι, vnde & imper.ἕστηκθι, infin. G ἑστάναι, & particip. ἑστώς: & in comp. ἀφίστηθι, ἀφεστάναι. Varin.

Ἔστηκα, per ſyſtolen & ξυνὶ τῶν η εἰς α pro ἵστημι: itidémque ἑστήκειμεν pro ἑστήκεμεν.præt.perf.verbi ἵστημι.

Ἐστήκειν, præt.pluſquamperf.paſſ.verbi στήκω, regulare.

Ἑστηκόδεσσι, Ionico pleonaſmo ſyllabæ δε pro ἑστήκεσι, ſignificante ἑστηκόμενοι ἴσαν ſeu ἑστηκότες. Apud Heſych.

Ἑστᾶσι & Ἑστᾶσιν, Ionicè pro ἑστηκόμενοι εἰσὶ & ἑστηκότες εἰσί. tertiæ perſ.plur.præt.perf.& pluſquamperf. paſſi-ui, verbi actiui στήκω, factæ ex tertiis ſingul. ἕστηκε & ἕστηκεν, inſerto α ante κε & ν.

Ἔστηκα, præt.perf. act. eiuſdem them. στήκω: vnde præt. perf.paſſ.ἕσταμαι, & inde præt. pluſquamperf. ἐστάμην, & aor.1 paſſ.ἐστάθην.

Ἔστηλον, aor.2 act.eiuſdem verbi: ex quo paſſ. ἐστάλην.

Ἔστεμμαι, ſecundum Euſtath. per ſyncopen vſurpatum eſt

pro ἐστέφθαι, præt.perf.act.verbi ἵστημι ex ἐστέω. Alii tamen dicunt eſſe præſentis temporis ex them.ἵστημι. de quo vide quæ in Ἐστάλην paulo antè tradidi ex Var.

Ἔστε, Bœotica ſyncope pro ἵστατε, vt ἴστε pro ἴδατε, ἴδετε pro ἰδόσατε. tertia perſ.plur.aor.1 act.indic.à them ἵστημι. Scribitur & ἵστε aſpirata prima litera, quod potius ex ἵσταται videtur συγκοπᾶσθαι.

Ἑστάναι, ſecundum quoſdam συγκόπτεται ὁπ τῶ ἑστήκειν ſeu ἑστάκειν: tùncque eſt præteriti perfecti actiui, à themate ἵστημι: ſecundum alios autem præſens eſt infinitiui modi, ex themate ἵστημι, vt ἑστάναι ex ἵστημι. Vide Ἐστάλην.

Ἔστασαν, per ſyncopen pro ἑστήκεισαν, verſo etiam η in α, vt tradit Euſtathius: vt alii, pro ἑστήκεισαν, itidem per ſyncopen. Quidam tenui ſpiritu ἔστασαν ſcribunt, & habere dicunt πρωπαρ τῶ εις α, eſſéque aor.2, pro ἔστησαν.

Ἑστᾶσι, per contractionem pro ἑστάασι: hoc autem per ſyncopen & ξυνὶ τῶν η pro ἑστήκασι, vt tradunt nonnulli, inuentes eſſe præt.verbi ἵστημι. Poteſt tamen eſſe etiam præſ.temporis, ex them. ἵστημι, vt ἑστᾶσι ex ἵστημι. de quo them.vide in Ἐστάλην ſuprà.

Ἑστᾶτε quoque nonnulli tradunt per ſyncopen eſſe pro ἑστάατε. poteſt tamen & ipſum eſſe præſens imperatiuum ex ſecunda perſona ἕστᾱθι, ab ἵστημι. Vide itidem Ἐστάλην.

Ἑστώς, particip. præt. ἕστα, ex them. ἵστημι.

Ἔστηλα, aoriſtus 1 actiuus verbi στήλω: vnde voce media ἐστήλαμην.

Ἐστίγμαι, præt.perf.paſſ.verbi στιγόω ex στίγω. vnde aor. 1 paſſ.ἐστιγάθην.

Ἐστραίξα, aoriſt. 1 actiuus verbi στραιζώ, Doricè pro ἐστραίσα.

Ἑστώς, pro ἑστῶς apud Hom.ex præt.perf.ἕστα pro ἑστα, ab ἵστημι. Dicit enim ἑστὼς εἰν ἀγῶνι.

Ἔστη, aor.2 act.verbi ἵστημι, vt πῆξαι facit ἐπάγην. habet tertiã perſ.pluralem ἔστησαν communem cum aor 1 ἔστησα, ſed in eo differentem quòd neutram habeat ſignif. at aor. 1, tranſitiuam.

Ἔστηκα, præt.perf.act.verbi ἵστημι. vnde pluſquamperf.ἐστήκειν, & particip.ἑστηκώς. Alii tamen med.vocis eſſe hæc volunt ex them.ἑστήκω.

Ἑστήκειν, apud Hom.pro ἑστήκει, facta contractione Ionici ἑστήκει, in quo ι propter ſequentem vocalem aſcitum eſt. Ambo tertiæ perſonæ ſing.præt. pluſquamperf.à themate ἵστημι.

Ἑστήκατε, Doricè pro ἑστήκατε. præteritũ perfect. verbi ἵστημι.

Ἑστήξω & Ἑστήξομαι, futur.1 act.& med. verbi ἑστήκω, facti ex præt.ἕστηκα.

Ἔστησα, aor.1 act.verbi ἵστημι facientis fut.1 act.στήσω, ex στάω. Tertia autem perſ.plur. ἔστησαν, eiuſdem aor.eadem eſt terminatione cum tertia aor. 2, ſed non item ſignificatione, vt annotaui in Ἔστη paulo antè.

Ἐστησάμην, aoriſt. 1 medius ex actiuo ἵστημι, ab eodem themate.

Ἑστηώς quoque per ſyncopen dici pro ἑστηώς, vt ἑστηὼς pro ἑστεώς, κακοστὼς pro κακοστεώς, κεχαρὼς pro κεχαρηώς, annotant nonnulli recentiores grammatici.

Ἐστίφθη, Ionicè pro ἐστείφθη, omiſſo augmento, à them.στέφομαι. apud Heſych.

Ἔστιβεν, aoriſt.2 act. verbi στίβω, facientis fut.1 στιβήσω.

Ἐστιχόωντο, poeticè pro ἐστιχῶντο, præt.imperf. paſſiui verbi στιχάομαι.

Ἔστω, poeticè ſeu Ionicè pro ἔστω tertia perſona ſingularis præteriti pluſquamperfecti paſſ.à themate ἵστημι ſeu ἴω, facientis futurum 1 act.ἔσω, præt.perfectũ ἕσταμαι, vnde paſſ.ἐστάμην.

Ἔστον, ſecunda & tertia dualis numeri, præſ.temporis, ex them.εἰμί.

Ἔστοργα, præt.perf.med.verbi στέργω, vt ἔοργα. B

Ἐστόρεσα, aor.1 act.verbi στορέννυμι ex στορέω, faciente fut.1 act. στορέσω. Vnde & aor.1 paſſ.ἐστορέσθην.

Ἐστόρεται, in tertia ſinguli perfecti paſſ.ab eodem themate, Doricè pro ἐστόρηται dicitur, vt ex recentioribus quidam tradunt.

Ἔστραμμαι, præt.perf.paſſ.verbi act.στρέφω, vt πέπραμμαι eſt ex πέρω, verſo ι in α.

ἐρατίωντο, Ionicè vel poeticè pro ἐρατῶντο, pleonaſmo τῖ ο, ex them. ἐρατάομαι.

Ἐρεάφατο, Ionicè pro ἐρεαμμώατο: tertia perſ. plur. præt. pluſquamperf. paſſ. à them. eodem, facta ex tertia ſingulari ἐρεάπτο, inſerto α ante ο, & tenui præcedente commutata in aſpiratam.

Ἐρρίφθην, aor. 1 paſſ. verbi act. ῥίπτω, ex tertia præt. ἔρραφα, α præteriti reuerſo in ε præſentis.

Ἔρρωγα, præt. perf. med. eiuſdem verbi, vt πέφρα ex πρίαω eſt, ι verſo in ο, vt in aliis fieri ſolet biſyllabis ε in priore ſyllaba habentibus, vt ſunt λείχω, πείκω, πίκω, πίθω, ἀείρω, & ſimilia.

Ἔρραγμαι, præteritum perfectum paſſ. verbi actiui ῥήγνυμι, ex ῥήω facientε fut. 1 act. ῥωγῶ, vt χώννυμι ex χόω facit χώσω.

Ἔρρωσα, aor. 1 act. eiuſdem thematis.

Ἔσυγον, aor. 2 act. verbi σύζω, facientis fut. 2 συγῶ.

Ἔσω, tertia perſ. imperatiui præſ. à them. εἰμί.

Ἐσαμωλάμην, aor. 1 med. verbi σαμώλλω.

Ἔσαν, Attica ſyncope pro ἔσασαν ponitur, vt ἐφίσαν quoque pro ἐφίσασαν: duali numero vſurpato pro plurali. eſt enim ἔσαν dualis numeri, perſonæ tertiæ, imperatiui modi, à them. εἰμί: ἔσασαν autem pluralis numeri, & tertiæ perſonæ, eiuſdem alioqui modi, & ab eodem them.

Ἐσάς, particip. præt. perf. ſyncopen itidem paſſum, factúmque ex ἐσηώς ſeu ἐσαώς, vel potius ex ἐσαώς aut ἑστώς, abſorpta vocali præcedente. Itidem in comp. ἀνησάς, ἀφισάς, ἀπισάς, ὑπισάς, ὑφισάς, καθισάς, & cæteris.

Ἐσθίω, aor. 1 paſſ. verbi σύω, vt ἐχύθην eſt ex χύω.

Ἐσσυῆναι, apud Alcæum, & ἐξυῆναι apud Anacreontem, Atticè pro σευῆναι ſiue ξευῆναι, Attico more aſciro duplici augmento, vt in πεπαφήκεα, λελύγκεα, παλλευόγκεα, à παρατείω, ὀδόγκεω, παρεστόγκεα. Etymol. Eſt autem aor. 1 irreg. verbi σεύνυμι ſiue ξεύνυμι, facientis fut. 1 act. ξευνέω, tanquam à ξευνέω ſeu σευνέω.

Ἐσφάγην, aor. 2 paſſ. verbi σφάζω facientis fut. 2 σφαγῶ, & aor. 2 ἔσφαγον.

Ἐσφάλην, aor. 2 paſſ. verbi act. σφάλλω, facientis fut. 2 act. σφαλῶ, & aor. 2, ἔσφαλον.

Ἔσφαλμαι, præter. perf. paſſ. eiuſdem thematis, ex actiuo ἔσφαλκα.

Ἔσφαξα, aor. 1 act. verbi σφάζω ſeu σφάττω.

Ἔσφηλα, aor. 1 act. verbi σφάλλω, vt ἔπηλα à πάλλω, ἔψηλα à ψάλλω.

Ἐχάδην, aor. 1 paſſ. verbi actiui ἔχω ſeu σχέω, facientis fut. 1 act. χεῶ, præt. perf. ἔχηκα, paſſ. ἔσχημαι. ex cuius tertia perſona ἔσχηται fit hic aoriſtus ἐχάδην, commutata vocali longa in breuem, vt in δύσεται ἐρίζηται & ſimilibus. Ἔσχον autem eſt tertia perſ. ſingul. præt. imperf. act. è them. σχέω. nonnunquam tamen & Bœotica ſyncope vſurpatum eſſe poteſt pro ἐσχέθεσαν, vt ἐμίωνθεν pro ἐμιώθησαν, & ſimilia: tunc que rurſum eſt aor. 1 paſſ. à them σχέω, pluralis num. & tertiæ perſonæ.

Ἔσχηκα, præt. perf. act. eiuſdem them. σχέω.

Ἔσχον, aor. 2 act. verbi ἔχω, mutuatitius ab eodem verbo σχέω. Vnde aor. 2 med. ἐσχόμην.

Ἕσω, fut. 1 act. verbi ἕω ſignificantis vel Induo, (pro quo ἕννυμι potius dicitur) vel Sedere facio: pro quo vſitatius eſt ἵζω, necnon ἵζω.

Ἐσώθην, aor. 1 paſſ. verbi act. σώζω, ex tertia perſ. ſingul. præt. perf. πέσωκα, detracto σ.

Ἐπάγην, aor. 2 paſſ. verbi act. πήγνυμι facientis fut. 2 act. παγῶ, aor. 2 ἔπαγον.

Ἐπάθην, aor. 1 paſſ. verbi act. πήμω, facientis præt. perf. act. πέπηκα, paſſ. πέπαμαι, tanquam ex them. πάω.

Ἐπάκην, aor. 2 paſſ. verbi act. πήκω, facientis fut. 2 act. πακῶ, aor. 2 ἔπακον.

Ἔπαμον, aor. 2 act. verbi πήμω vel πάμνω.

Ἐπαείσατο, aor. 1 med. augmento carens & σ duplicatum habens metri cauſa: ex poetico them. ἐπαείζω, pro quo in proſa dicitur ἐπαείζω.

Ἔπασον, aoriſt. 1 act. imperatiui modi, ex themate actiuo ἐπάζω.

Ἐπάρην, aor. 2 paſſ. verbi actiui πάρω, facientis fut. 2 act. παρῶ, aor. 2 ἔπαρον, tenui in aſpiratam verſa, vt ἐρρίφην, ἐπαάφην, ἐράφην, ex ῥίπτω, παάπτω, ῥάπτω.

Ἐπθόλην, præterit. pluſquamperfect. med. verbi θάλλω, ectaſin habens penultimæ ſyllabæ pro ἐπθάλην, metri gratia ab Homero admiſſam. regulariter enim ex futuro 1 θαλῶ, fit præteritum medium πέθαλα, vnde participium πεθαλυῖα apud eundem frequentiſſimum. irregulariter vero propter metrum πέθηλα, non minus crebrum apud eundem.

Ἐπθόμην, aoriſt. 1 paſſ. verbi act. πέθημι, facientis fut. 1 act. θήσω, ex θέω, (verbo inuſ.) præt. perfect. πέθεικα, & voce paſſ. πέθειμαι ſeu πέθεμαι: ex cuius tertia perſ. ſing. πέθειται ſeu πέθεται, aoriſtus hic ἐπθόμην, correpta penultima, & aſpirata verſa in tenuem propter aliam immediatè ſequentem aſpiratam, vt in ἐτύθην, à θύω.

Ἐπθεῖτο, Ionicè pro ἐπθέατο: tertia perſona præteriti pluſquamperfecti med. verbi θάομαι, facientis præt. medium πέθημαι.

Ἐπθίκοιμι, præt. pluſquamperf. verbi θίσκω, facientis fut. θήξω, præt. πέθηκα.

Ἔπικα, aor. 1 act. verbi act. πίνω.

Ἔπικον, aor. 2 act. verbi πίκω, ex inuſ. them. πίκω.

Ἐπλώτην, Ionicè & poeticè pro ἐπλώτουν, nulla facta cõtractione ex imperfecto paſſ. ἐπλώτεον, & aſcito ι ad ε metri cauſa. vt & πλεύω dicunt iidem Iones pro πλέω.

Ἔπλευσα, aor. 1 act. eiuſdem verbi πλέω, facientis futurum 1 πλεύσω, retento ε. Ex quo eſt & paſſ. aoriſt. 1 ἐπλεύσθην, factus ex tertia perſona ſingulari præteriti paſſiui πέπλευσμαι.

Ἔπμα, aor. 1 act. verbi πίμνω: ἔπαμον potius à πάμνω eſt. Vnde paſſ. aor. 2 ἐπάμην.

Ἔπρασ, aoriſt. 1 actiuus verbi πίρνω, Æolicè, vt ἔμπρασ ex ἐμπίρνω eſt. Alioqui eſt & à πίρνω ſignificante Exſicco, vnde πραίνω etiam.

Ἐππάλμην, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi act. πάλλω, faciẽtis præt. perf. act. πέπαλκα, vt ἔφαλκα, paſſ. πέπαλμαι, vt ἔφαλμαι.

Ἐπτάχατο, verbi actiui πήσσω in præterito pluſquamperf. paſſ. tertia perſona pluralis, Ionicè pro ἐπταγμένοι ἦσαν, ex tertia ſingulari ἐπτάκατο, inſerto α ante τ, & tenui præcedente verſa in aſpiratam. Sic ἐπεσάχατο ſuprà.

Ἐπτύχατο, Ionicè, vt præcedens ἐπτάχατο, tertia perſona pluralis præteriti pluſquamperf. paſſ. à themate actiuo πύχω, facta ex tertia ſingulari ἐπτυκτο, inſerto α ante τ, & tenui præcedente verſa in aſpiratam. Communi lingua dicitur ἐπτυγμένοι ἦσαν.

Ἔπτυθον, imperf. inuſitati verbi πτύω, facti ex τυῶ pleonaſmo ſyllabæ π: pro quo in proſa dicitur πύω. Niſi pleonaſmum eſſe malis τῖ π pro ἔπυθον.

Ἐπτρόχει, præteritum pluſquamperfect. med. tanquam ex τρέχω vel τροχάω: cuius vſus apud poetas duntaxat eſt pro ἐπεπραχώτη.

Ἔπτυκτο, præteritum pluſquamperfect. paſſ. verbi τεύχω tanquam ex τύχω. Vſurpatur verò & ipſum tantummodo à poetis. ſecunda perſona eſt ἐπτύξο, ex prima ἐπτύγμεθα.

Ἐπτύφια, Ionicè pro ἐπτύφων, & ἐπτύφεα pro ἐπτύφει: vt ἐπεπαίκεα pro ἐπεπαίκειν, & ἐπεπαίκεις pro ἐπεπαίκεις, reſoluta diphthongo & abiecto ν. Eſt autem præt. pluſquamperf. act. verbi τύπτω.

Ἐπτιμάκα, præt. perf. act. verbi ἐπιμάζω, Atticum pro ἠπίμακα, reduplicatis duabus initialibus literis præſentis. Dicitur verò pro eodem & ἐπτίμακα, exempto ι ex diphthongo.

Ἐπῆν, tertia perſona præt. imperfecti, ex verbo πέω, Attico more tranſſumpta ab inuſ. themate πήω, vt ἤρεα ex ἀείρω.

Ἐπῆον, ſecunda perſ. præt. imperf. paſſ. ἐπεόμην, pro ἐπέου. Solent enim Iones exempto σ dicere ἐπέο, vt ἐκρέμεο pro ἐκρέμεσο: vnde poſtea Atticè & in communi lingua factum ἐπῆον, per contractionem. Sunt verò ex eodem them. πέω.

Ἔτλην, præterit. imperfect. vel aoriſtus 2 verbi τλῆμι facti ex τλάω.

Ἐτμαγεν, Bœotica ſyncope pro ἐτμάγησ, ab ἐτμάγην, aor.

2 paſſ. verbi actiui τιμήσω ſeu τιμάσω facientis fut. 2 act. τμαγῶ, aor. 2 ἔτμαγον. Alioqui & tertia perſ. ſingul. eſſe poteſt aoriſti 1 act. habens aſcitum σ, pro ἐτμαγε. Ἔτμαγον, aoriſt. 1 act. eiuſdem them. τμήγω ſeu τμάσσω, facientis fut. 1 act. non ſolùm τμαγῶ, ſed etiam τμηγῶ, vt πλάσσω & πλαγῶ facit & πληγῶ.

Ἐτμήθην, aor. 1 paſſ. verbi τμήσω, tanquam ex τμάω. facit enim fut. 1 act. τμήσω, præt. perf. πέτμηκα, paſſ. πέτμημαι, ex cuius tertia perſ. πέτμηται fit aor. ille.

Ἔτμηξα, aor. 1 act. verbi τμήγω ſeu τμήσσω.

Ἔπι, ἴτην, ἔμεν, ἴτω, ἴσαν, dual. & plur. aor. 1 act. à them. ἶμι, facientis in prima ſing. ῑ, vt ἴθι.

Ἔπραγον, aor. 1 act. verbi βράγω, tanquam ex βράγω vel βαγίω.

Ἔπραπον, aor. 2 act. verbi πρήσω facientis fut. 2 πραπῶ. quo Homerus in paſſiua ſignificatione vſus eſt pro ἐπράπην, (eſt enim ἐπράπην aoriſt. 2 paſſ. ex actiuo illo ἔπραπον) dicens, Ἐς δίφρον ἑλ' αἰσυέτας φύσαι ἔπραπε, vt annotat Euſtath. Alioqui enim ſubaudiendus foret accuſatiuus aliquis, nimirum ἑώς ἔπαπες vel ἑαυτόν. Media voce dicitur ἐπραπόμην, ἐπράπου, ἐπράπετο. Rurſum ἔπραπον poteſt alicubi Bœotica ſyncope poſitum eſſe pro ἐβάπτοσαν, in aor. 2 paſſ.

Ἐπράφθην, aor. 2 paſſ. verbi βέφω, facientis fut. 2 act. βαφῶ, & aor. 2 ἔπραφον.

Ἔπρησα, aor. 1 act. verbi βέω facientis fut. 1 βήσω, retento ε.

Ἔπρησα, aor. 1 act. verbi πίπρημι ſeu πίμπλημι, ex them. βάω.

Ἔπεσον, aor. 2 act. verbi πέζω facientis fut. 2 πεσοῦμαι, verſo ζ in γ, vt alia quoque ſecundæ coniugationis verba in ζω deſinentia, κράζω, κλάζω.

Ἔπυθον, aoriſt. 2 paſſ. verbi actiui θύνω, facientis fut. 2 act. πυθῶ, vt βάπτω βαφῶ, βύπτω βυφῶ, & ſimilia quæ tenuem mutant in aſpiratam. propter quam etiam aſpiratam coactum eſt verbum hoc præcedentis ſyllabæ aſpiratam vertere in tenuem, ne duæ aſpiratæ concurrentes βαχύνοιτο quampiam & cacophoniam efficerẽt. ſicut ἐτύθην quoque & ἐτύθην mutarunt thematis ſui aſpiratam θ in tenuem, à θύω & τύπτω.

Ἔπρωσα, aoriſt. 1 actiuus verbi πτρώσκω, ex inuſ. themate πρόω, vnde fut. 1 πρόσω. Paſſ. aoriſt. 1 eſt ἐπρώθην, ex præteriti paſſ. πέπρωμαι tertia perſona ſingul. quæ eſt πρῶται.

Ἐτύθην, aoriſt. 1 paſſ. verbi θύω, in quo aſpirata præſentis litera θ verſa eſt in tenuem propter ſequentem immediatè aliam aſpiratam: qualem mutationem factam eſſe in ἐτύθην quoque & ἐτυφλόω, paulo ſuprà admonui.

Ἐτύχθην, aor. 1 paſſ. verbi act. πύχω, abiectum habens τ ex diphthõgo, niſi potius eſt ex inuſ. them. τύχω vel τύκω.

Ἔτυχον, aor. 2 act. verbi τυγχάνω, ex πύχω faciente fut. 2 τυχῶ, ſublato τ ex diphthongo.

Ἐϋάδι, pleonaſmo Æolico πδ υ, pro ἐάδι, mutato ſimul ſpiritu. hoc autem ἐϋάδι factum eſt (reſoluta Ionicè ſeu Atticè vocali circunflexa ᾶ in ηα) ex ἤδω, aoriſto 2 verbi poetici αἴδω ſeu ἄδω, vt ſuprà docui.

Εὐγοίης apud Hom. pro εὖ γοίης.

Εὐηγίλιον, aor. 1 paſſ. verbi ἀναγιλίω, intrinſecus habens augmentum.

Εὐηέθων, præt. imperf. verbi ἀνατίθω, intrinſecus habens augmentum.

Εὐηρίτησα, aoriſt. 1 act. verbi ἀναριτίω, ſimilis præcedentibus.

Εὐθέκμιλον, per ſyncopen pro εὐθεσάμιλον, vt tradunt quidam grammatici veteres: aoriſt. 1 med. verbi act. εὐθέσκω mutuantis futurum εὐθήσω ex εὐθίω. Niſi quis ex εὖρω malit facere fut. 1 εὐρῶ, aoriſt. 1 act. εὖρα, indéque medium εὐθέκμιλον. Ex quo infinitiuus εὐθέκμιλον. Ambo autem rarioris vſus ſunt: atque adeo quidam eorum vſu interdicunt.

Εὗρε, aoriſt. 2 act. imper. modi, Atticè mutatum habens accentum pro εὕρε, vt εἶπε pro εἶπε, λαβὲ pro λάβε. Fit autem ex indic. εὗρον.

Εὑρέθην, aoriſt. 1 paſſ. verbi eiuſdem εὑρίσκω ex εὑρίω, faciente fut. 1 act. εὑρήσω, præt. perf. act. εὕρηκα, paſſ. εὕρημαι. ex cuius tertia perſ. εὕρηται factus eſt aor. ille εὑρέθην, mutata vocali longa in breuem. Vnde particip. εὑρεθείς, & infin. εὑρεθῆναι.

Ἐφύτευσα, fut. 1 act. verbi φυτεύσω, ex inuſ. them. φύτιω: ex quo aor. 1 εὔφυτα, & præt. perf. πέφυτα.

Εὗρον, aor. 2 act. eiuſdem them. ex eodem verbo εὑρίω. facit enim futurũ 2 εὑρῶ, vnde hic aor. εὗρον, & inde aor. 2 med. εὑρόμην.

Εὔρωσαν, aor. 1 act. verbi ἀρωύω, carens augmento.

Εὖσα, aor. 1 act. verbi εἴω, facientis fut. 1 act. εὔσω.

Εὔχε, Ionicè pro ἤυχεν, primùm omiſſo augmento, deinde diphthongo υ reſoluta in ε. ſecunda perſ. præt. imperf. paſſ. à them. εὔχομαι.

Εὐχετόωντο, pleonaſmo poetico τό ο pro ἀχετόωντο. eſt autem hoc ἀχετόωντο opt. præſ. per contractionẽ ex ἀχετοίωντο, à them. ἀχετόομαι. ſicut βοόωντο fit ex βοιόωντο: & pleonaſmo τό ο βοοῶντο.

Εὔχθω, tertia perſ. imper. modi, præt. perf. paſſ. ex ſecunda εὖξο. Ambo ex them εὔχομαι.

Ἐφαείσθω, vide paulo pòſt in Ἐφαίθω.

Ἔφαγον, aor. 2 verbi φάγω, facientis fut. 2 φαγῶ.

Ἐφαλών, quod Heſychius exponit ἐφελκύσαι, Doricum eſt pro ἐφελῶν, ex them. ἐφήλω.

Ἐφάμην, aor. 2 med. verbi φημί, ex aor. 2 act. ἔφλω, vt ἴδμεν ex εἴδω. Etymol.

Ἔφαν, Bœotica ſyncope pro ἔφασαν, vt ἐᾶν pro ἐάσαν, exempta ſyllaba σα. eſt autem præt. imperf. act. eiuſdem thematis. Idem Etym.

Ἐφαίνω, aor. 1 paſſ. verbi act. φαίνω, facientis fut. 2 act. φανῶ, aor. 2 ἔφανον.

Ἐφαείσθω, aor. 1 paſſ. eiuſdem thematis, faciẽtis præt. paſſ. πέφασμαι, ex cuius tertia perſona πέφαστο aoriſtus ille formatus eſt. Poetæ autem ἐφαείσθω dicunt pleonaſmo τῆ α, necnon φαείσθω ſine augmento, pro eodem.

Ἐφαρξάμην, aor. 2 med. verbi φαρύσσομαι, facientis futur. 1 act. φαρξῶ. Factum eſt autem φαρύσσομαι hoc ex φερύσσομαι, tranſpoſitis literis, meminitque eius Heſych. afferens ἐφαρύσσατο, quod exp. ἐφερξάμεθα. quãuis id potius ſit aor. 1 act. ex them. φαρύσσω.

Ἐφέπτατο, Ionicè ſeu poeticè pro ἐφέπτατο: aoriſt. 1 act. verbi ἐφίπτω, facientis fut. 1 ἐφίπτω ex inuſ. them. ἐφίω: habens π circunflexum Ionico more diſſolutum in επ. vt & ἐφείπετο, ξυείπετο, & ſimilia, dicuntur pro ἐφέπετο, ξυέπετο.

Ἐφθίς, particip. aor. 1 paſſ. ex eodẽ them. Facit enim præt. perf. paſſ. ἔφθιμαι: ex cuius tertia perſ. fit ἐφθίαται hoc, exempto ι ex diphthongo, correptáque penult. vt ex πέπτατο fit ἐπέπταται.

Ἐφθῖσαι, aor. 2 act. eiuſdem verbi, vt πῖσαι ex πίπτω eſt.

Ἐφθίτην, præt. pluſquamperf. paſſ. vel ex eodem them. vel ex ἐφθίτυμι ſeu ἐφθίω. habent enim hæc commune perf. paſſ. ἔφθιμαι, quod eandem cum πέπτημαι formationem eſt ſortitum.

Ἐφθίσθω, imper. præt. perf. paſſ. ab eodem.

Ἐφθίω, poeticè pro ἐφθῶ, reſoluto primùm ω circunflexo in εω, deinde metri cauſa aſcito ι ad ε. aor. 2 act. ſubiũct. modi, ab eodem verbo.

Ἐφθῦμεν, Doricè pro ἐφθῖμεν, aor. 2 act. infin. modi, ex eodem themate.

Ἐφίπτασκον, Ionicè pro ἐφίπτων, abiecto augmento, & inſerto σκ. præt. imperf. vel aor. 2 act. à verbo ἐφίπτω.

Ἔφθορεν, quod Heſych. affert pro ἐφύτευσεν, videtur eſſe aor. 1 actiuus verbi φθίω, facientis Æolico more futurum ι φθίσω, & ſignificantis eo in loco quem exponit, In vtero fero.

Ἔφθις, aor. 2 act. imper. modi, à th. ἐφθίμην, vt πῖς ex πίπτω.

Ἔφθισαι, poeticè metri cauſa geminato σ pro ἔφθισο: aor. 1 med. imper. modi, ex them. ἐφθίτυμι aut ἐφθίω, faciente fut. 1 act. ἐφθίσω. Vnde med. aor. 1 infin. modi ἐφθίσασθαι, pro ἐφθίσασθαι.

Ἐφθιώοντο, poetico pleonaſmo τῆ ο pro ἐφθίωντο: præt. imperf. verbi ἐφθίομαι.

Ἔφθικα, præt. perf. act. verbi ἐφθίμην ex fut. ἐφθίσω, quod mutuatur à them. inuſ. ἐφθίω. Vel etiam aor. 1 act. irregularis, vt ἔδωκα, ἔθηκα, pro ἐφθῶσα, ἔθησα. Mediæ certè vocis aor. 1 ἐφθίκατο apud Heſych. legitur. At ἐφθίκε præſens eſt tertiæ perſ. ex them. ἐφθίκω.

Ἐφθλάσθη, aor. 1 med. verbi ἐφθλάομαι.

Ἔφλω, præt.imperf.vel aor.2 act.verbi φημί, vt ἔβλω.
Ἔφνω, aor.1 act.verbi φαίνω. Vnde med.voce ἐφηνάμην.
Ἔφτω, aor.1 act. verbi φημί, mutuatitius ab inuſ. φάω faciente fut.1 φήσω.
Ἐφωδε, paragoge Æolica pro ἔφης, vt ἔπωδε pro ἔπης. ſecunda perſona aor.2 ἔφην, ab eodem them.
Ἐφωδίμην, optat.aor.1 paſſ.ex them.ἐφώδομαι, faciente præter. paſſ.ἐφῆσμαι, aoriſt. 1 paſſ.ἐφώδην. vnde & particip. ἐφωδείς.
Ἐφῶμαι, fut.1 med. verbi actiui ἐφίημι, vel etiam verbi paſſ.ἐφώδομαι. Habet verò ἐφίημι hoc fut. medium, vt & actiuum ἐφήσω, ex inuſ. them. ἐφέω: ἐφώδομαι autem ſuum ex ſeipſo.
Ἐφῶνα, præt.perf.act. verbi φαίνω, eiecto ν.
Ἐφωρίην, aor.1 paſſ. verbi φωρίω facientis fut.1 act. φωρήσω, aor.2 ἐφώραν.
Ἐφωρηκα, præt.perf. act.verbi eiuſdem, mutuatitiũ à Dorico φωρέω, vt Euſtath. tradit. Vnde præt. perf.paſſ.ἐφώρημαι, cum ſuo infin.ἐφωρῆσθαι, & particip. ἐφωρημένος: necnon aor.1 indic.ἐφωρήσθην.
Ἐφῶσα, aor.1 act.verbi φάω ex them.φάω.
Ἐφῶν, aor.2, eiuſdem verbi, ex them.φῶμι, vt ἔβλων.
Ἐφῶν, Ionicè pro ἔφασαν: tertia perſona plur.præt. pluſquamperf.ex them.φάω ſeu φῶ, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante σαν.
Ἐφῶσθη, aor.1 paſſ.verbi φάω facientis præt.paſſ.ἐφάσμαι. Legitur apud Heſych.
Ἐχθές, præt.pluſquamperf.paſſ.eiuſdem them.vti iam dixi, φθίω nimirum.
Ἐχθορε, præt. perfect. med. verbi φθείρω, vt ex στείχω eſt ἔστιχα.
Ἐῶσιν, tertia perſ.plur.verbi ἐάω, in præſ.indic.modi, vt ἰάω quoque facit ἴᾶσι.
Ἐῳγώς, particip præter.perf.paſſ. ab ἐώμαι faciente fut.1 med.ἐώξομαι, & præteritum paſſ.ἐῶγμαι, ex inuſitato themate ἐώγομαι, vnde fut. 2 etiam habet, & aoriſt.2.
Ἐῴη, tertia perſ.ſing.præt.imperf.act.ex inuſ.them.ἐῴω, pro quo ἐφίημι in vſu eſt. Interdum eſt & ſecunda perſona imperatiui præſ.ab eodem them.
Ἐῳκάθ & Ἐῳκάθαι, Doricè pro ἐοίκαμεν. præſ. infin. ab eodem ἐφίημι.
Ἐῳκέναι, infin.præſens verbi ἐοίκω, vt dixi: veluti πλέναι eſt ex πλέω.
Ἐῴκει, tertia perſ.ſing.præſ.indic. ab eodem. At ἐῴκοι, eſt præſens quidem itidem, ſed ſubiunctiui modi, habens Ionicam paragogen ν, vt λάθοιμι, δοίην & ſimilia, pro ἐῴκοιμι, λάθοιμι, δοίμι.
Ἐῳκόω, aor.1 med. verbi ἐρωτάομαι faciens fut.2 med. ἐρωτήσομαι, aor.ἐρωτήμην, cuius hoc ἐῳκόω eſt tertia perſona plur.
Ἐῴλαδ, aor.1 med. verbi φίλημι, vnde & imper. φίλαι, vt Euſtath.tradit. Ambobus vtitur Homerus, illo pro ἠράσσατο, Iliad.1: hoc autem pro ἀγάσσατο, Iliad.κ: 1 in ambobus producens.
Ἐῴληδε, Bœotica ſyncope pro ἐφιλήθησαν.aor.1 paſſ. verbi actiui φιλέω, facientis fut. 1 act. φιλήσω, præt. perf. paſſ. πεφίλημαι.
Ἐῴν, tertia perſ.ſing.præt.imperf.à them.ἐφίημι. Quidã & imperatiuum eſſe aiunt pro ἐφέτω.
Ἐῴλαδεν, aor.2 act.verbi φιλάζω apud Etymolog.
Ἐῴλιχθη, aor.1 paſſ. verbi actiui φλίγω facientis fut. 1 act. φλίξω, præt.paſſ.πεφλιγμαι.
Ἐῴσθησεν, vt ἐφιλήθη paulo ante. Bœotica ſyncope pro ἐφοβήθησαν: aor.1 paſſ.verbi actiui φοβέω.
Ἔφραδον, aor.2 act. verbi φράζω, facientis fut.2 φράδω, cõuerſo ζ in δ, vt in aliis quoque verbis tertiæ declinationis fit quæ in ζω finiuntur.
Ἔφυξα, aor 1 act verbi φεύγω ſeu φυίσσω.
Ἔφυν tertia perſ.aoriſti 2 ἔφυν de quo mox.
Ἔφυγον, aoriſt. 2 act. verbi φεύγω facientis fut. 2 φύγω ex: cmpto ε ex diphthongo, vt in εὕδω, πτύχω, & ſimilibus.
Ἐφύγοσαν, Dorica epentheſi ſyllabæ σα pro ἔφυγον, tertia plur.aor.2 act.vt ἐπέφνοσαν pro ἐπέφνον.
Ἐφυη, aor.1 paſſ. verbi actiui φύω, ex aoriſto 2 act. ἔφυν.

A Ἔφω, aoriſtus 2 act.verbi inuſitati φάμι. vnde participium φύς.
Ἐχάδον, aor.2 act.verbi χαίζω, vt ἐχέσθην.
Ἐχαλέπηνα, aor.1 act.verbi act.χαλεπαίνω, verſo α in η, & ſubſcripto ι.
Ἔχαρεν, aor.2 verbi act.χαίω facientis fut.2 χαρῶ. At aor. 1 foret ἔχηνα.
Ἐχαίρην, aoriſt.2 paſſ.verbi act.χαίρω, facientis fut.2 act. χαρῶ, aor.2 ἔχαρον.
Ἔχαα, aor.1 act.verbi χάω, ex ἔχανα. vnde infin. χάαι.
B Ἐχάδε, Doricè pro ἔχει: infin.præſ.verbi ἔχω.
Ἔχεσκε, Ionicè pro εἶχε, abiecto primùm augmẽto, deinde adiecta paragoge σκε, vt & in aliis præt.imperf.ind. modi, ab eodem them.
Ἔχανα, aor.1 act.verbi χάω, vti iam dixi 1 contra regulam pro ἔχησα, exempto ε characteriſtica futuri litera in tertia coniugatione. vnde, dempto præterea ν, fit ἔχα. Niſi quis potius hoc ἔχανα ex illo ἔχα factum exiſtimet pleonaſmo τῦ Æolico, qualis eſt in Εὕαδεν, & Δάϊφαμαι, ac ſimilibus. Inde in med. voce ἐχάνατο.
C Ἔχαρε, aor.1 act.verbi χαίρω, vt à δείκω eſt ἔδειξα. Var. Ionicum eſſe ait pro ἐχάρην.
Ἐχθήρεν, aor.1 act.optat.modi, Atticus & Æolicus pro ἐχθήραι, à them ἐχθαίρω faciente aor.1 ind.modi ἤχθηκα, vt præcedens ἐχάρεν à χαίρω eſt. Subiunct. aor.1 act. eſt ἐχθήρω.
Ἐχθήσομαι, fut.1 med.verbi ἔχθομαι ex ἐχθέσομαι.
Ἐχόντων, Atticè pro ἐχόντοιν: participio præſentis temporis pluralis numeri genitiui caſus vſurpato pro tertia perſona pluralis imperatiui modi. Ambo à themate ἔχω.
D Ἔχραον, aoriſtus 2 actiuus verbi χραύω facientis futurum ſecundum χραῦ, exempto υ ex diphthongo, ad corripiendum penultimam. Interdum eſt & imperfect. verbi χράω.
Ἐχρώοντο, poetico pleonaſmo τῦ ο pro ἐχρῶντο, vt ἐφεύροντο pro ἐφεῦρον, & ſimilia. præter. imperf. verbi paſſ. χρῶμαι.
Ἔχυν, aoriſtus 1 paſſiuus verbi χύω ſeu χέω, vt ἐρύην. Apud Heſych.
E Ἔχυθη, aor.1 paſſ.eiuſdem verbi, vt ἐλύθη.
Ἐχώσθη, aoriſt.1 paſſ. verbi χώννυμι ſeu χόω, facientis futurum 1 act. χώσω, præt. paſſ. κεχωσμαι, vt χώννυμι facit κεχῶσμαι, & ſimilia, aſſumpto ε contra morem aliorũ in έω delinentium.
Ἐψαλάασε, aor.1 med.verbi act.ψαλάω. vt ἔλασε ab ἐλάω formatum eſt.
Ἐψάλασαν, Ionicè pro ἐψαλάμησαν. tertia perſ.plur. præt. perf.paſſ.verbi actiui ψάλλω, ex tertia ſing.facta inſerto α ante σαν. Niſi malis formare ex præt.medio ἔψαλμαι, adiecta ſyllaba σαν.
F Ἔψαν, Ionicè itidem pro ἔψη, reſoluta diphthongo. ſecunda perſona ſingul.fut.1 med.ἕψομαι, ex themate ἑσσομαι. Apud Heſychium verò & Ἔψω legitur, quod itidem Ionicam diphthongi diſſolutionem admiſit pro ἕψυ: ipſe in imper.modo & temp.præſ.exp.εἰκαθέτω, ἔσσυ, ſequere: tanquam fut.1 medio ἕψομαι, tranſeunte in præſens, ſicut à βήσομαι & δύσομαι eſt ἐβήσετο & ἐδύσετο.
Ἐψαλάασθαι, poetico pleonaſmo τῦ α pro ἐψάσθαι, vt μαχέσασθαι pro μαχέσεσθαι, & ſimilia.
G Ἐψευδεσδόνδων, Doricè pro ἐψευδεσμόν: à Dorico itidem them.ψευδέω pro ψεύδω.
Ἐψεύσατο, poetico pleonaſmo τῦ ο pro ἐψεύσατο, vt ἐχεύσατο, pro ἐχεύατο: à them.ἐψεύσμαι ſeu ἐψεύδμαι.
Ἑω, ᾶς, ᾶ, Ionicè pro ῶ, ᾷς, ᾷ, reſoluta vocali circumflexa, aor.1 act.ſubiunct.modi, à themate ἵημι ſeu ἰω. nam interdum ἰω thema quoque eſt, & aliquando eſt origo τῦ ἵημι, faciens fut.1 act.ἥσω, aliquando τῦ ἵστημι vel ἵζω, faciens ἵσω.
H Ἑῶσι, ῖν, itidem Ionicè pro ὦσι, ῶν, reſoluta vocali circumflexa. præſens eſt ſubiunctiui a them.εἶμι, niſi aor. 2 eſſe malis. nam tradunt grammatici hoc εἶμι in aor. 2 facere ἴω, optatiuo ἴοιμι, ſubiunctiuo ἴω, participio, ἰών. Hoc verò ἴω eſt & ipſum à themate ἴω. nã & ἰω, vt ἰω, thema interdũ eſt, & primitiuũ atque

origo eſt modò τῆ ἰάμι, faciens fut. 1 med. ἰάσομαι, modò τῆ ἴημι, ſignificantis πορεύομαι, faciens fut. 1 med. ἴσσομαι, aſſumpto ι. A

Ἐάγα, præt. med. verbi act. ἄγω. Atticè aſſumpto ε, pro ᾖγα.

Ἐάγμαι, præt. paſſ. eiuſdem them. itidem habens Atticè aſſumptum ε pro ᾶγμαι. Vnde particip. ἐαγμένος.

Ἐαγυῖα, partic. fœm. gen. ex maſculino ἐαγώς. Ambo participip. ex præt. med. ἔαγα.

Ἐᾶκται, præt. med. verbi ἴημι, vt ἔρχω facit ἐλήλυθα, pro ἴεμαι & ἔαμαι, verſo primùm ε prioris ſyllabæ in α, deinde repetita initiali litera præſentis, vt ἵστημι etiam facit ἕστακα. Vtitur porro hoc præterito ἐᾶκται Araros, vt & Thucyd. pluſquamperfecto Attico ἐᾰκτέατο pro ἐᾰκτο-σαν: & Archippus participio ἐᾰκώς. Var. Aliquin & ἐᾶται dicitur pro ἔαται, aſſumpto ι. B

Ἐάθουν, itidem Atticè aſſumpto ε dicitur pro ᾤθουν: hoc autem per contractionem pro ᾤθεον, præt. imperf. act. verbi ᾴθω.

Ἐάκειν, pro ἐάκην, ο verſo in ω & ſubſcripto ι. pluſquāperf. med. verbi actiui ἄκω, habens & ipſum ε, ex Attica reduplicatione initialis literæ præſentis, vt ἴακται. C

Ἐάλατην, pro ἠλάτην, κατὰ χρόνου μετάθεσιν, vt ſcribit Euſtathius, innuens regulariter debuiſſe dici ἠλάτην in hoc pluſquamperfecto verbi ἔλαμι, aſſumpto aliquo augmento præter augmētum præteriti ἐλάμην: ſed poetica quadam licentia ab Homero tranſpoſito augmēto, hoc eſt è prima ſyllaba tranſlato in ſecundā, dictum fuiſſe ἐάλατην. Habet verò & hoc ἔλαμαι, necnon ἐάλατην, Attico more reduplicatam initialem præſentis literā. Sic ἐάργει dicitur.

Ἐᾶλφι, pleonaſmo τῆ ι pro ᾶλφι: aor. 2, ſubiunct. act. ab inuſ. them. ἅλημι ex ἴημι, ſignificāte πλανᾶσθαι, vt tradit Euſt. qui etiam addit, pro eo ἰᾶλφι ſcribi & ἴαλφι. D

Ἐᾶμι, per contractionem ex ἐάσιμι: optat. præſens verbi act. ἐάω.

Ἐᾶν, poetico pleonaſmo τῆ ι pro ᾶν, vt tradunt nonnulli, qui partic. præſentis eſſe temporis indicant. Alii aoriſti ſecundi eſſe aiunt, regulare, ab aor. 2 indic. modi ἔην, vt paulo antè etiam in Ἔω admonui.

Ἔαν, ſine augmento pro ἔᾰον, poetico vel Ionico more. præt. imperf. act. verbi ἐάω. E

Ἐάσημαι, Atticè aſſumpto ε dicitur pro ἄσημαι, vt ἐάσθαι & ἔασται pro ἄσθαι & ᾶται. Eſt autem præt. perf. paſſ. verbi ἀνίσμαι: ex quo & aor. 1 paſſ. ἐάσθην. Itidem in præt. imperf. ἐασύμην dicitur pro ᾱσύμην.

Ἐαυτοχόουν, præt. imperf. act. verbi αὐτοχόω, habēs & ipſum Attico more aſſumptum ε, pro ᾱὐτοχόουν, vt ἔᾱγα dicit pro ᾶγα ſuprà docui.

Ἔᾰξα eodem modo pro ᾤξα: aor. 1 act. verbi ἄγω.

Ἐάω, itidem Atticè aſſumpto ε pro ᾶω, tertia perſona præt. imperf. actiui ex prima ἐάειν, pro ᾶειν. ambo ex actiuo them. ἐάω. F

Ἐάωκα, ſimiliter pro ᾶκα dicitur: præt. perf. act. eiuſdem thematis ἐάω.

Ἐάργει, præt. pluſquamperfectum medium verbi ἔργω, ex perfecto ἔοργα, aſſumpto augmento intrinſecus quod extrinſecus aſſumi oportebat, vt in ἐάλατην ſuprà. Similē ectaſin habere tradunt & ἐάργως pro ἐάργώς. Legitur verò & in præterito perf. indic. modi apud Heſych. ἔωργε, quod exp. ἔᾱργα ἔσχε, ſimilem habens ectaſin.

Ἐάπτιζον, præt. imperf. act. verbi ἐάπτίζω, habens augmentum intrinſecus.

Ἐάων, Atticè pro ᾶων, aſſumpto ε, vt in ἐάωχόουν. præt. imperf. verbi act. ἐάω.

Ἔᾱσα, itidem Atticè aſſumpto ε, pro ᾶσα: aor. 1 act. verbi ἄω ex inuſ. them. ἄημι. Itidemq; media voce in eodē tempore dicitur ἐᾱσάμην & ἐάσατο pro ᾱσάμην & ᾶσατο.

Ἐάσθαι, ſimili modo aſſumpto Atticè ε pro ᾶσθαι dicitur. eſt autem aor. 1 paſſ. eiuſdem them. ἄημι, itidem ab inuſ. ἄω, ex præt. perf. paſſ. ἔᾱσμαι.

Ἔᾱσι, Ionicè pro ᾶσι, reſoluta vocali circumflexa, vt volūt nonnulli, qui aiunt eſſe præſentis temporis ſubiūctiui modi. Poteſt tamen eſſe & regularis aor. 2 ſubiunctiui, ex aor. 2 indicatiui ἔην. qua de re vide & quæ paulo antè dixi in Ἔω.

Ἐάσμαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ἀάω, ex inuſ. them. ἄω faciente futurum ε ἄσω. habet autē Atticè aſſumptum ε, vt & aor. ἔᾱσα & ἐᾱσάμην, itidémque præt. ἐάσμαι pro ᾶσμαι. itidemq; in tertia perſ. ἔᾱσαι pro ᾶσαι.

Z.

Ζᾶις, particip. præſ. ex them. poetico ζάημι, vt ἀεὶς ex ἄημι. Idémque ferè ſignificant ζάημι & ἄημι, niſi quòd ζάημι videtur ſignificare σφόδρα ἄημι, tanquam compoſitum ex ζα particula intenſiua, & verbo ἄημι.

Ζᾶεν, ſyncope Attica pro ζάιεν: tertia perſona pluralis, ex prima ζάω: præſens optatiui modi, ex inuſitato themate ζῆμι, vt βαίω ex βῆμι. ἱσαίω ex ἵστημι. Itidem verò ζᾶιμεν & ζᾶτε ſyncope illa Attica dici aiunt pro ζαίημεν, & ζαίητε.

Ζαλᾶς, Doricè pro ζηλοῦ, verſo η in α, & υ in ᾶς. imperat. præſ. paſſ. verbi act. ζηλόω. Legitur apud Heſych. ab eoque exponitur μιμοῦ.

Ζανδόν, eodem modo pro ζηνδόν dicunt iidem Dores. Eſt autem participium præſ. act. ex them. Dorico ζάνω pro ζήνω.

Ζάονται, Ionicè & poeticè inſerto ι, pro ζῶνται, à themate ζάω pro ζῶ.

Ζάουσι, Ionicè itidem & poeticè pro ζῶσι, abiecto augmento: aor. 1 act. verbi ζάω, facientis fut. 1 act. ζάσω, retēto ι. Paſſiua autem voce facit aor. 1 ἐζάθην, vnde eſt partic. ζαθείς, Feruefactus.

Ζᾰήνεται, Var. tradit elegantius eſſe quàm ζᾰίνδω. Videtur tamen id Ionicum eſſe, vt πλάεται pro πλῶσι. Eſt autem tertia perſona plural. præſent. temporis vocis actiuæ, à them. ζᾰίνυμι, habens epentheſin τῆ α pro ζᾰινδω, vt δίπεδον.

Ζᾰῖξαι, infin. act. aor. 1, eiuſdem verbi fut. 1 act. ζᾰΐξω, ab inuſ. them. ζᾰΐγω. B

Ζᾰίσσεται, Dorice pro γαίσεται, verſo γ in ζ. à Dorico itidem them. ζᾰόμαι pro γαίομαι, ſeu ζάω pro γαίω. Etymol. & Var.

Ζᾶι, interdum eſt imper. modi, κατ' ἀποκοπὴν pro ζᾶθι: interdum indic. modi eſt, & tertia perſona ſingularis vel præter. imperf. vel aor. 2 actiui, carens augmento pro ἔζη, vt βᾶ ſcimus à poetis vſurpari pro ἔβη. Ambo ab inuſitato them. ζᾶμι. Quidam verò per contractionem eſſe dicunt pro ζάει.

Ζᾶθι, imper. præſens vel aor. 2 act. ab eodem them. vt βᾶθι ab ἴημι. Alii tamen ex ζάω formare malunt. volunt enim ex eo primùm eſſe ζάει, ex quo per cōtractionem fieri ζᾷ, indeq; ζᾶθι, adiecta ſyllaba θι, quā cæteris quoque monoſyllabis imperatiuis aſciſci aiunt. Sed altera formatio ſimplicior eſt.

Ζᾶν, pro ζᾶεν, Dorica mutatione τῆ α in ᾶ, vt πανῶν pro παεῶν idem dicunt. infin. act. verbi ζάω, Atticæ etiā linguæ & communi vſitatus.

Ζᾶς, itidem pro ζᾶες ſeu ζάεις iidem Dores dicunt, vt γαλᾶς pro γαλάεις, contracto α & ε in ᾶ, & ſubſcripto ι. Quòd ſi verò dicamus eſſe ſecundam perſ. verbi inuſ. ζῆμι, non amplius ι ſubſcribendum fuerit.

Ζᾶσαι, aor. 1 act. infin. modi, ab eodem them. ζάω faciente fut. 1 act. ζάσω, ex quo med. ζάσομαι.

Ζάσθω, tertia perſ. ſing. imper. paſſ. ab inuſ. them. ζάω, pro quo ζάνυμι ſoler vſurpari.

Ζᾰχείς, participium plur. ex ſingulari ζᾰχείς: quod eſt aor. 2 paſſ. à themate actiuo ζᾰΐνυμι faciente futurum ε actiuum ζᾰχῶ ex inuſitato themate ζᾰΐχω, vt ἰρύω facit ἐρύξω. C

Ζᾰχρεῖν, imper. præſ. act. verbi ζᾰχρέω per compoſitionem dicti pro ζαὸν ἀχρεῖον.

Ζᾰΐω, Atticè pro ζάω, vt βοᾰΐω pro βοάω: optat. præſens act. verbi ζάω. facit enim id cōmuniter ζάοιμι, ex quo per contractionem ζῷμι, & Atticè ζᾰΐω, verſo μι in ω, contractiſque α & ο in ω, & ſubſcripto ι.

Ζωθείς, particip. fœm. gen. aor. 1 paſſ. ex them. ζώννυμι, faciète fut. 1 act. ζώσω, ex inuſ. them. ζόω: præt. perf. paſſ. ἔζωσμαι, vt ἔχωσμαι, ἐζώσω μαι: aor. 1 paſſ. infinitiui modi eſt ζωσθῆναι. D

Ζάοσαν, Ionicè pro ἔζων, abiecto primùm augmento, deinde inſerta ſyllaba σα: vt ὤθεσαν & τύπτεσαν itidem

dicunt pro ἄγουσι & ἴστασι. Eſt autem illud ζώουσιν præt. imperf. ablonico them. ζώω.

Ζωννύουσι, Ionicè pro ἐζώννυον, abiecto augmento, & inſerta ſyllaba σκ. imperfectum paſſiuum verbi actiui ζώννυμι.

Ζώοντες, Ionicè vel poeticè pro ζῶντες, pleonaſmo τῆ ο, vt κομόωντες pro κομῶντες apud Hom. legimus. Partic. præſ. act. verbi ζάω.

Ζῶαι, aor. 1 act. infin. verbi ζώννυμι facientis fut. 1 act. ζώσω, ex inuſ. them. ζίω, vti iam dictum eſt. Vnde media voce ζώσασθαι, & ind. modo ζώσατο apud poetas pro ἐζώσατο, abiecto augmento. Rurſum verò ζῶαι interdum eſt particip. præſens fœmin. gen. per contractionem pro ζάουσαι, vt ζώσας itidem legimus pro ζαώσας. Tunc autem eſt à them. ζάω. Ζωόντες autem eſt particip. aor. 1 act. ex them. ζωόω.

H.

HAtticè apud Ariſtoph. abiecto ν pro λῶ vel ἥμαι. Quidam ſic formatum aiunt. dicunt εἶμι præt. imperfectũ facere ἤειν, vt πῆμι facit ἔπην. ex eo fieri ἦ, primùm abiecto ν, & diphthongo more Ionico reſoluta in εα, (vt itidem Ioues dicunt ἤδεα pro ᾔδειν, ἐπεπείκεα pro ἐπεπείκειν, ὀπωπόκεα pro ὀπωπόκειν) deinde contractis ε & α in η. Interdum ἦ eſt pro ἔφη, Inquit: præter. imperf. vel aor. 2 act. verbi ἠμί, per apocopen pro φημί, vt itidem grammatici tradunt. Alioquin eſt & coniunctio ſeu particula ſignificans interdum ἄρα, interdum ἀληθῶς, interdum etiam δή. Etymol.

Ἦ, cum ι aſcripto ſiue ſubſcripto, eſt tertia perſ. cõiunct. modi, ex prima ὦ: ambo ex inuſ. verbo ἔω, ex quo εἰμὶ quædam ſua mutuatur tempora.

Ἧ, itidem aſcripto ſiue ſubſcripto ι, ſed aſperum gerens ſpiritum, interdum eſt tertia perſ. ſingul. coniunctiui modi, itidem ex prima ὦ, ſed aor. 2 actiui, ex them. inuſ. ἴω, ex quo ἵημι ſua mutuatur tempora. Interdum eſt datiuus articuli fœm. poſtpoſitiui: nonnunquam aduerbium etiam ex eodem articulo factum.

Ἦα, Atticè pro εἶα. Ambo autem ſunt præteritũ med. verbi εἶμι ſignificantis πορεύομαι: ſed prius formatum ex poſteriore. tradunt etenim eſſe thema ἔω, epentheſi Ionica vel poetica pro ἴω. huius præteritum medium eſſe εἶα. ex quo ἦα hoc fieri, ε in η verſo, & ſubſcripto ι: id quod ſatis eſt manifeſtum ex Ionico illo εἶα. Interdum verò ἦα nomen quoque eſt plurale ex ſingulari ἦρ, itidem per contractionem pro ἤερα & ἤερι. Ἧα autem eſſe aoriſtum primum verbi εἶμι ex ἴω, annotat Euſt. Innuit enim εἶμι ex ἴω facere aoriſtum ι ἷα, vt χέω facit ἔχεα, vnde κατ' ἴκταν eſſe ἧα. Ita verò ἦα ſiue εἶα facere hoc verbum in aor. primo, vt facit ἦν ſiue ἔην in aor. 2.

Ἤαν, Ionicè pro λῶν ab ἧμαι.

Ἡαπίης, quod Suidas exp. θρυλίσσουσης, videtur eſſe partic. præt. perf. act. à them. αἰάζω, ideóque deberet habere ſubſcriptum ι.

Ἥβωιός, particip. præt. perf. act. à them. ἥδω faciẽte fut. ι ἥσω, vnde & particip. aor. 1 ἥσας.

Ἡβουλήθην, Attico more pro ἐβουλήθην dicitur, vt ἠδυνήθην pro ἐδυνήθην, aſſumpto præter ſyllabicũ augmentũ etiam temporali. Eſt autem aor. 1 paſſ. verbi βούλομαι ex inuſitato themate βουλήομαι, ex quo habet fut. βουλήσομαι. Sed & ἠβουλόμην dicitur pro ἐβουλόμην, Atticè itidem.

Ἡβώοιμι, poeticè pro ἡβῴην ſeu ἡβῷμι optat. præſ. act. ab eodem verbo. Vtitur autem eo Homerus.

Ἡβώοντα, poetico pleonaſmo τῆ ω pro ἡβῶντα: partic. præſ. ab eodem them. Varin.

Ἤγαγον, aor. 2 act. verbi ἄγω, Atticam reduplicationem habens mediæ ſyllabæ γα pro ἦγον. Itidem media voce in eodem tempore ἠγαγόμην dicitur pro ἠγόμην.

Ἡγάμην, præt. imperf. verbi ἄγαμαι.

Ἤγασθαι, aoriſt. 1 paſſiuus indicatiui, verbi ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι: ex quo habet & præteritum perfectum ἤγασμαι, vnde tertia perſona præt. pluſquãperf. ἤγασται apud Heſych.

Ἤγειραν, poeticè metri cauſa geminato ε pro ἤγειραν: tertia perſona ſingul. aor. 1 med. indic. ab eodem themate ἄγαμαι faciente fut. 1 med. ἀγάσομαι ex verbo ἀγάζομαι.

Ἠγειράμην, aor. 1 med. ind. ex them. act. ἀγείρω.

Ἠγείλαν, aor. 1 paſſ. verbi ἀγείρω, facientis fut. 1 ἀγερῶ, aor. 1 ἤγερα.

Ἠγέλασθαι, aor. 1 paſſ. indic. ab eodem them. faciente fut. 1 ἀγελάσω, præt. ἤγελκα, paſſ. ἤγελμαι.

Ἠγερθεν, præt. imperf. paſſ. verbi act. ἀγείρω.

Ἤγλεσα, aor. 1 act. verbi ἀγείρω.

Ἠγορόωντο, præt. imperf. paſſ. poetici verbi ἀγορόω deriuati ex ἀγείρω, vt tradunt grammatici.

Ἠγρεθεν, Bœotica ſyncope pro ἠγείροντο, tertia perſ. plural. aor. 1 paſſ. ex act. them. ἀγείρω. Prima verò perſona eſt ἠγρέθην.

Ἤγρεκα, præt. perf. act. verbi ἀγείρω facientis fut. 1 act. ἀγερῶ. paſſ. Ex quo paſſ. præt. perf. ἤγερμαι.

Ἠγοράσαμεν, aor. 1 med. verbi ἀγόρασθαι faciẽtis fut. 1 ἀγοράσομαι.

Ἧκαι, præter. perf. paſſ. verbi actiui ἄγω, ex quo particip. ἀγμένος.

Ἠγρόνεα, pleonaſmo τῆ ι, dicitur pro ἠγρόνεα: ab ἀγρώνεω habente itidem pleonaſmum τῆ ι, pro ἀγρώεω.

Ἦγον, præt. imperf. vel aor. 2 act. verbi ἄγω. Paſſ. eſt ἠγόμην. vnde apud Hom. ἦγεν κυρίλλω.

Ἠγορήθησαν, aor. 1 paſſ. verbi act. ἀγορεύω.

Ἠγορόωντο, poetico & Ionico pleonaſmo τῆ ο pro ἠγορῶντο. præt. imperf. verbi ἀγορεύομαι.

Ἤγρετο, poetica ſyncope pro ἠγείρετο, ex ἔγρομαι itidem per ſyncopen vſurpato à poetis pro ἐγείρομαι.

Ἠγρόωσι, apud Soph. ſecunda perſ. ſing. præt. perf. paſſ. à them. ἀγρόω. facit enim id fut. 1 act. ἀγρώσω, præt. perf. ἠγρώκα. & paſſ. voce ἠγρώμαι. Vnde & infin. præt. perf. paſſ. ἠγρῶσθαι.

Ἠγχουσάμην, aor. 1 med. verbi act. ἀγχουσάω, apud Heſych.

Ἤδαρσαι, præt. perf. paſſ. verbi act. ἀδαρόω.

Ἤδεα, præt. pluſquamperf. med. verbi οἶδα, habens Ionicam diphthongi diſſolutionem pro ᾔδειν. ſolent enim Ioues primas perſonas ſingul. præt. pluſquamperf. act. communiter in εν deſinentes, terminare in εα, reſoluta diphthongo, nimirum πεπείκεα dicẽtes pro ἐπεπείκειν, πτῶκα pro ἔπτωκον, πέα pro ἔπον: vnde apud Homer. ἤια πάντα γρωσσάων. qui & altero ἤδεα vtitur, dicens, Εἰ γὰρ ἐγὼ πάντ' ἤδεα. Itidem Ioues itidem ἤδεα dicunt pro ᾔδειν, reſoluta diphthongo. Euſt.

Ἤδειν, præt. pluſquaperf. med. verbi οἶδα, habens diphth. ει conuerſam in η cum ι ſubſcripto. Alioqui & οἴδειν pro eodem dici ſolet verſo ε in ο, ſicut in ἐπεπείκειν. At εἰδήειν eſt præt. pluſquamperf. act. eiuſdem verbi εἴδω ex εἰδέω.

Ἤδιδα, Æolica paragoge ſyllabæ ῆα pro ᾔδεις: ſecunda perſ. ſing præcedentis præt. pluſquamperf. medii ᾔδειν. Similiter οἴδαδα dicitur pro οἶδας. Etym. Attice & ᾔδησθα dici ſcribit pro illo ᾔδειδα. Poteſt tamen ᾔδιδα illud eſſe & coniunct. modi, ſed tunc ſubſcribendũ ei potius ι, vt in εἴπιδα.

Ἤδικα, præt. act. verbi ἴδω ex εἰδέω. pro quo Atticè dicitur εἰδήδεκα, repetitis duabus initialibus literis præſentis, & ε conuerſo in ο.

Ἤδισαν, Atticè pro ᾔδεισαν, correpta penult. Tertia perſ. plur. præt. pluſquamperf. ᾔδειν, de quo ſuprà.

Ἠδίεσθαι, aor. 1 paſſ. verbi αἰδέομαι, facientis fut. αἰδέσομαι, & præt. paſſ. ᾔδεσμαι.

Ἤδη, Atticè per contractionem ex Ionico ᾔδεα. ſolent enim Attici pluſquamperfecta Ionica deſinentia in εα, factàque ex communibus terminatis in εν, reſolutione diphthongi, contrahere, & pro πεπείκεα dicere πεπείκη, itidémque ᾔδη pro ᾔδεα. Eſt autem hoc ᾔδη prima perſona ſingul. præt. pluſquamperf. med. ex themate εἴδω.

Ἤδη, aor. 1 act. verbi αἰδέω ex αἰδίω.

Ἤδρασα, aor. 1 act. verbi ἱδράζω, facientis fut. 1 ἱδράσω. Vnde & paſſiuum præteritum perfect. ἵδρασμαι, & aor. 1 paſſ. ἱδράσθην.

Ἥδρωθη, aor. 1 paſſ. verbi act. ἱδρώω. Eſt verò & thema ἀΐδρω, ex quo particip. ἄϊδρως apud Dioſc. & aoriſt. 1 paſſ. ἀϊδρωθῆναι.

Ἡδυνάμην, Atticè pro ἐδυνάμην, augmento ſyllabico

verſo in temporale.præt.imperf.verbi δύναμαι. Simi- A liter ἐδυνήθην dicitur pro ἐδυνάσθην,in aor.1 paſſ.eiuſdē themaris, facientis futurum ι δυνήσομαι, ex δυνάομαι. Habet verò idem δύναμαι & alium aoriſtum ι paſſiuum, nimirum ἐδυνασθέην, ex inuſitato themate δυνάζομαι.

Ἤδυντο, tertia perſ.ſing.præt.perf.paſſ. ἤδυνμαι, ex act. them.ἀδύνω.

Ἧε,tertia perſ.ſing.aor.2 ἦεν,ex them.inuſ.ἴω, pro quo vſurpari ſolet εἶμι : vel etiam præt.medii ἧα ab eodem verbo. Nonnunquam ἧε eſt etiam ex ἴω ſignificante B πρόειμαι,& declarat ἐπροΐει: cuius Heſych.meminit, ἦεν afferens pro ἦει. ſed tunc eſt ſubſcribendum ι,vt ex ἦει ſit per contractionem ſeu ſynæreſin.

Ἤει, quod idem Heſychius affert pro ἐπροΐει, ἤρχετο, eſt præt.pluſquamperfecti tertia perſ.ſingul. itidem per contractionem ex ἤειε, ſubſcripto ι, εἶμι(ſignificante πρόειμαι)faciente præteritum med.ἤειο, & per contractionem ἦα.

Ἤ.αι,Ionica diphthongi reſolutione pro ἦεσαι, vt ἤϊα pro ἤειν ſuprà.eſt autem hoc ἤειν præt.pluſquamperfectū C med.ex præt.perf.ἦα. Ambo ex them.εἶμι.

Ἤειδε,pleonaſmo τῆ π,pro εἶδε: vel etiam pro ἤδει, Attica epentheſi τῆ ει, vt tradit Euſtath.apud Homerum,qui etiam addit,eſſe præteritum pluſquamperf.med.verbi εἴδω.

Ἤειν, præt.pluſquamperf.medium verbi εἶμι ſignificantis πρόειμαι : vnde in compoſ. ἄπειμι. Fit autem hoc pluſquamperf.ἦειν ex perfecto ἦα:hoc autem ex εἶα,verſo ι in η & ſubſcripto ι. Sed notandum eſt,in plurali numero,facta ſyncope,dici ἦμεν pro ἤειμεν,& ἦσαν pro D ἤειεσαν.Quorum ambobus Ariſtophanes vſus eſſe comperitur. Dicit enim in Pluto, Ἔστιν ὅστις τὸ πάλαι ἦμεν τῆ θεῷ. Et in Geryrade,ἦσαν ἀνὴρ τῆ Διονύσου. Apud Etymol.

Ἧκεσε,aor.1 actiuꝰ verbi ἀείρω. Quidam & pro εἶεσε,aoriſto 1 actiuo verbi εἶμι, vſurpatum volunt pleonaſmo τῆ κ.

Ἧν pro ἦ, aſcito ν propter ſequentem vocalem: tertia perſ. ſing.aor.2 ἦν,ex inuſ. them.ἴω pro εἶμι, Sum. At ἦν cum ι ſubſcripto,eſt à themate εἶμι ſignificante πρόειμαι,itidem ex ἦν,quod factum aiunt ex ἔην (aoriſto 2,vel imperf.verbi ἔω inuſitati pro εἶμι) verſo ε in η & ſubſcripto ι. quanquam eſſe poteſt & tertia perſona præt.med.ἦα. Vtitur autem illo ἦι Apollonius,dicens, ἦι ἔνεχεν. Apud Var.& Euſt.

Ἡρήσονται & Ἡρήσοντο apud poetas duntaxat leguntur. ſuntque ex poetico verbo ἠρήσομαι, facto ex αἴρω, vt ſuprà ἠγαγόμην ex themate poetico ἠγάγομαι deriuato ab ἄγω.Ea enim formatio ſimplicior eſt,quippe quū ἠρήσαμαι exponatur εἰς αἴρω αἰρήσομαι.

Ἤρσω,aoriſt.1 paſſiuus. indicat.verbi actiui αἴρω,facientis futurum αἰρῶ. Vnde tertia perſona pluralis eſt ἤρθησαν.

Ἤστην,præt.pluſquamperf.paſſ.verbi act.αἴρω.

Ἧς,ſecunda perſona ſing.aor.2 ἦσθα.

Ἧσαν, tertia perſ.plur.præt.pluſquamperf.ἦεν, Atticè exemptum ex diphthongo habens ι, ex prima ἦεν,de qua ſuprà.

Ἧσω, apud Heſych.legitur, ab eóque exponitur ἰῶ,ἥμαρτον. Legitur verò & apud Euſt.qui dicit habere poeticum C pleonaſmum τῆ π,eſſéque tertiæ perſ.à them.εἶμι ſignificante ἐπορεύθη.

Ἡ̓σάτην,aoriſt.1 paſſ.ind.verbi actiui αἰσάω, vt ἠσάτην ex σαόω eſt.

Ἧται.præt.med.verbi ἵημι,vt tradunt nonnulli. ſed ego eius rariſſimum eſſe vſum exiſtimo. nam pro eo ἵεται ſolet vſurpari.

Ἡ̓λασα,aor.1 act.verbi ἐλάω ex ἐλαύω. ex eo enim mutuarur fut.1 ἐλάσω.

Ἧται,præt.perf.act.verbi ἵημι facientis fut.1 ἥσω, aor. 1 ἧσα. Vnde etiam participium præt.perfect.paſſiui ἑσταλμένος.

Ἧα,Euſtathius alicubi eſſe dicit præt.med.verbi ἔω, diſſoluta diphthongo,& ε in η verſo : alibi aoriſtum 1 actiuum eſſe ſcribit ex eodem themate, eodem modo formatum:alicubi etiam ait eſſe præteritū pluſquamperfectū act.reſolutione Ionica vſurpatum pro ἦειν.Solent enim Iones primas perſonas pluſquamperfectorum in ειν,reſoluere in εα,pro ἤειν dicentes ἤειᾱ, & πεπύκειν pro ἐπεπύκειμεν,vt ſuprà ex eodem grammatico docui.Pro hoc verò ἤειᾱ per ſyncopen dicitur etiā ἦα, vel potius per contractionem. Tertia eius perſona eſt ἤει,ſeu ἦεν,ſequente vocali.

Ἡίγα,præt.med.verbi act.αἴνυμι.

Ἤϊεν, præt.pluſquamperf.ex præterito perf.ἤϊα : ambo ex them.ἴω,pro quo εἶμι dici ſolet. Solet autem pro iſto ἤϊεν per contractionem dici etiam ἦεν,ſubſcripto ι. Meminit Euſt.

Ἤϊεν,ſeu ἦϊεν,tertia perſona ſingularis præteriti ἤϊα, vt ſuprà annotaui : pro quo per ſynæreſin dicitur ἦι, vt ἦα pro ἤϊα. Poteſt eſſe & tertia perſona aoriſti 2 ἦεν, de quo infrà.

Ἤϊειν, præter.pluſquamperfect. paſſ. verbi actiui αἴνυμι facientis futurum ι actiuū αἴξω. Interdum eſt pluſquamperf.paſſ.verbi act.ἴημι,habens reſolutionem diphthongi αι,& ἔνειν τῆ ε εἰς η. Vtriuſque meminit Heſych.illud exponens ἐφέρετο, hoc verò εἰμένων.

Ἤϊδη,quod Heſych.exp.ἐπροϊμήθη,per diphthongi reſolutionem dictum eſt pro ἤδη. hoc autem ἤϊδη per ſyncopen pro ἤειδη vſurpatum eſſe ab Ariſtoph.docui paulo antè in H.εν.

Ἤϊξα,aor.1 act.verbi αἴνυμι.

Ἤϊξαι, poetica diphthongi reſolutione pro ἦξαι,verſo ſimul ε in η. Eſt autem hoc ἦξαι ſecunda perſ.ſing.præt. perf.paſſ.ind.modi,à them.εἴκω,faciente fut.1 act.ἥξω, & præt.perf.paſſ.εἶγμαι.

Ἤϊον,præt.imperf.vel aor.2 act.verbi inuſitati ἴω, habēt poeticam diphthōgi diſſolutionem,& ἔνειν τῆ ε εἰς η. Prima perſona pluralis eſt ἤϊομεν, pro qua dicitur etiā ἤϊομεν,facta ſynæreſi & ſubſcripto ι,vt refert Var. Tertiam autem ſing.ἤϊε ſiue ἤϊεν, communem habet cum præt.med.ἤϊα.In compoſ.porro ἤϊεν facit αἰϊεν,vt Euſt. annotauit.

Ἡϊονῆσιν,apud Heſych.legitur,exponiturque ἐγγὺς γαίης. Videtur autem habere poeticam vel Ionicam diphthōgi αι diſſolutionem,ſimulque ἔνειν τῆ α εἰς η, pro αἰονῆσιν, à them.αἰόω.

Ἤϊσαν,prima perſona præt.imperfecti verbi ἴσημι pro ἴσαω, verſo primùm η in α,deinde per pleonaſmum aſſumpto ab initio η. Meminit Etym. Alioqui ἤϊσαν ſignificans ἐπροΐσαν, eſt tertia perſ.plur.ſecundū quoſdā præt.imperf. ſecūdum quoſdam aor.1,ſecundū quoſdā præterim pluſquamperf. Qui imperfecti eſſe volunt,ſic declinant,ἤϊσα,ἤϊσας,ἤϊσε, ἤϊσαν, ἤϊσατον, ἤϊσάτην, ἤϊσαμεν, & pleonaſmo literæ η, ἤϊσαν. Qui aoriſti primi,dicunt ἤϊσα (ex quo hoc verbum εἶμι) facere ἤϊσαν : ex cuius tertia plurali ἤϊσαν fieri hoc ἤϊσαν, diſſoluta diphthongo αι, & ε verſo in η. Qui verò tradunt eſſe præteriti pluſquamperfecti, ita formant : ἤϊειν, ἤϊεις, ἤϊει, & per ſyncopen ſubſcripto ſimul ι,ἦεν,ἦεις,ἦει:plur.numero,ἤειμεν,ἦεν,ἤειεν,ἤειτε,ἤειεν, & dēpto ι ex diphthongo,ἤϊσαν. Sed tunc ει ſubſcribēdum foret in prima ſyllaba. Hæc ferè Euſt.

Ἤϊσαν, præt.imperf.poetici verbi ἴημι. à quo & prima plur.εἴσομεν.

Ἡ̓κασας,aor.1 actiui verbi ἀείδω.

Ἡ̓χθη,aor.1 paſſ.verbi act.αἴνυμι.

Ἧκα, tenui ſcriptum ſpiritu , eſt præteritum perfectum act.modò verbi ἵημι,modò verbi ἵδω, facientium fut. ἥσω.aſpero viciſſim notatum ſpiritu, eſt itidem præteritum actiuum.modò verbi ἵδω,modò verbi ἵημι ſeu ἴω , facientium futurum ι ἥσω , vnde in comp. ἀφῆκα, ἀφῆσω. item præt.med. verbi ἵημι Rurſum tenui ſpiritu ſcriptū & ſubſcripto ι,eſt præt.perf.act.modò verbi ἀδῶ,modò verbi αἴδω,modò verbi αἰδέω.Euſt. Vide & ἧκα paulo póſt.

Ἡ.κάζον, Atticè pro ἤικαζον,verſo α,diphthongo propria, in impropriam η, vt idem Euſtathius annotat. Sic ἧκα pro εἶκα.

Ἤκαχον, aoriſtus 2 actiuus inuſitati thematis ἄκχω,inſertum habens κα,vt ἤγαγον inſertum habet γα,more Attico,pro ἤχον & ἦγον.

Ἤϊω, Atticè pro ἤειμι, vt paulo antè ἤκαζον pro εἴκαζον, propria diphthongo ει versa in impropriam η. Est autem tertia perſ. ſing. præt. pluſquamperf. ἤειν ſeu ἤειμι, à them. ἴκω, facientè præt. med. ἧκα & εἶκα. Vtitur autem hoc ἤειμι Ariſtoph. apud Suid. dicens, Ὄρτυξ καλεῖται· καὶ γὰρ ἤειμι ὄρτυγι, quod exp. ἰέναι, ἐμιμεῖτο, ſimilis erat. A

Ἡιστάμην, aor. 1, med. verbi ἀνίσταμαι facientis fut. 1 med. ἀναστήσομαι.

Ἠκεσάμην, pro ἀκηκόειν, aſſumpto nouo augmento in pluſquamperfecto. Legitur apud Ariſtoph. in Pace, atque ita per η ſcribi annotat ſchol. ex Phrynicho. Vnde & tertia plur. ἠκεσάτην Attico more correpta penultima pro ἠκεσόμεθα: dicentibus iiſdem ἐμεχάρισαν, ἐπεποίκεσαν, ἐπεπόκεσαν, vt idem Phrynich. tradit. B

Ἡμίασε, aor. 1 med. verbi actiui ἁμιάζω: ex quo & particip. præt. paſſ. ἠμιασμένος.

Ἤσπασμαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ἀσπάζω.

Ἤξε, tertia perſ. ſing. præt. pluſquamperf. paſſ. ab actiuo themate ἄγω, facientè fut. 1 act. ἄξω, præt. perf. act. ἦχα, paſſ. ἦγμαι.

Ἠλάθην, aor. 1 paſſ. verbi ἐλαύνω facientis fut. 1 act. ἐλάσω, ex them. ἐλαω. C

Ἤλακα, præt. perf. act. eiuſdem them. cuius aoriſt. 1 act. eſt ἤλασα.

Ἠλάμην, aor. 1, med. verbi ἄλλομαι: cuius prima plur. ἠλάμεθα, tertia ἤλατο. Sic verò ϕάλλω in eodem tempore facit ἐϕαλάμην.

Ἤλασα, aor. 1 act. verbi ἐλαύνω ex them. ἐλάω: cuius tertia perſ. ſing. ἤλασε ſiue ἤλασεν, frequens eſt apud Homerũ.

Ἠλάσκω, præt. imperf. act. verbi ἀλάσκω, non contractum pro ἠλάων. Similiter ἠλάσκετο à verbo ἐλασκέω deriuato ex ἐλάω. D

Ἤλαχα, præt. perf. act. verbi ἀλαχέω: vnde partic. ἠλαχώς.

Ἤλειφα, præt. perf. act. verbi ἀλείφω: vnde paſſ. ἤλειμμαι. Inde & aor. 1 act. ἤλειψα, & voce med. ἠλειψάμην.

Ἤλθα, aor. 1 act. verbi ἐλθέω, poeticè vel Æolicè pro ἦλθον, ſublata litera characteriſtica futuri & aoriſti. Itidémque media voce ἠλθάμην, ἠλθάτο. Similiter ἴχθα dicitur pro ἔχθησα, & quædam alia.

Ἠλήλαζε, aſſumpto nouo in præterito pluſquamperf. augmento pro ἐλήλαζε, vt ἠκηκόειν pro ἀκηκόειν. Eſt enim hoc ἠλήλαζε ſiue ἐλήλαζε, pluſquãperf. paſſ. verbi actiui ἐλαυνω facientis fut. 1 act. ἐλάσω, (ex ἐλαω) præt. perf. act. ἐλήλακα, repetitis Atticè duabus initialibus literis præſentis, & in paſſ. ἐλήλαμαι. E

Ἤλθον, aor. 2 act. verbi ἐλεύθω, per ſyncopen pro ἦλυθον. facit enim fut. 2 ἐλυσῶ. Secunda perſona ἦλθες, tertia ἦλθε ſiue ἦλθεν, & ſic deinceps.

Ἤλθοσυ, Chalcidica ſeu Bœotica dialecto pro ἦλθον: παρὰ τὸ παθεῖν ἐσθεῖν ἔσθοσαν. traditq; Etymologus, Bœotos ὅτι ἦλθμὶ ἐχόντων τὸ μεταχειρίζειν, ποιῶν ἰσοσυλλάβων. F

Ἠλιλίμμην, pro ἠλιλίμμην, vt ἠκηκόειν pro ἀκηκόειν, & ἠλήλαζε pro ἐλήλαζε, aſſumpto nouo augmento in pluſquamperfecto. eſt enim hoc ἠλιλίμμην ſiue ἀλιλίμμην, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi actiui ἀλείφω, habès Atticam duarum initialium thematis literarum reduplicat. & σσταλὴν diphthongi quæ eſt in penultima.

Ἠλινδήθην, præt. perf. paſſ. in fin. modi à them. ἀλινδέω: ex quo & particip. præt. perf. paſſ. ἠλινδημένος, & aor. 1 act. ἠλίνδησα. G

Ἤλιτον, aor. 2 act. verbi poetici ἀλείτω, vt tradunt quidam grammatici. poteſt tamen eſſe & aor. 2, verbi ἄλιτω, vnde eſt aor. 2, ἤλιτον, & particip. ἀλιτόντος.

Ἠλάλησαν, aor. 2 paſſ. verbi actiui ἀλαλάσω ſeu ἀλαλάζω facientis fut. 1 act. ἀλαλήσω, aor. 2 ἤλαλον. Eiuſdem thematis præteritum perf. paſſ. eſt ἤλαλμαι, vnde infinit. ἠλαλῆσθαι, & particip. ἠλαλημένος.

Ἠλοίωμαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ἀλοιάω.

Ἠλοησάντων, itidem perf. paſſ. verbi act. ἀλοησέω.

Ἤλιτον, pleonaſmo literæ ι pro ἤλτον, vt ἠγοινον pro ἤγονον. aor. 1 act. verbi ἀλοιάω poeticè inſertum ι habentis pro ἀλοάω. H

Ἠλοήθην, aor. 1 paſſ. eiuſdem them. ἀλοάω facientis fut. 1 act. ἀλοήσω.

Ἤλυθα, aor. 2 act. verbi ἴκνεομαι, mutuatitius ab ἐλεύθω facientis fut. 2 act. ἐλυθῶ, exempto ε ex diphthongo iuxta regulam. Veruntamen regularis hic aor. ἤλυθον non niſi apud poetas vſum habet. in proſa enim dicunt ἦλθον per ſyncopen, vt ſuprà quoque admonui.

Ἤλυξεν, aor. 1 act. verbi ἀλυσκω.

Ἤλωκα, præt. perf. act. verbi ἅλωμι ex ἁλόω, vt δίδωμι ex δίδοω ſua tempora mutuatur. Vnde particip. ἁλωκώς. Atticè pro iis dicitur ἐάλωκα & ἐαλωκώς, diſſoluta vocali η in εα, vt ſua ſede ſuprà docui. Verùm notandum eſt, ἤλωκα eſſe interdum mutuatitium præteritum perf. verbi ἁλίσκω, præſertim in compoſitione. Ideóque Suid. ἡλωκώς exponens κρατηθεὶς, in neutrali ſeu paſſiua ſignificatione, ſimul affert ἤλωκεν pro ἐκράτησεν, in ſignificatione act.

Ἠλώμην, præt. imperf. verbi ἀλάομαι ſignificantis Vagor, Erro.

Ἧλον, aor. 2 act. verbi ἅλωμι, vt ἴγνων ex γνῶμι eſt. pro quo Atticè ἐάλων quoque dici ſuprà docui. At ἧλον quod exponitur ἠλαυνον, eſt præt. imperf. act. verbi ἐλαω. Euſt. affert & aliud ἧλον ſignificans ἤλθον, ex them. ἀλέω pro quo debuiſſet dici potius ἤλεων. Affert autẽ ex Athen. ἧλον ὀρθριαι τε στέαι.

Ἤλωσαν, tertia perſ. plur. eiuſdem aor. 2 ἅλων.

Ἡμάθυνεν, aor. 1 act. verbi ἀμαθαίνω. Ἡμάθυνε autem eſt aor. 1 vel 2, vel imperf. act. verbi ἀμαθύνω.

Ἧμαι per contractionem ex ἧεμαι: hoc autem ex ἧμι, deriuato ex ἧω, vt ἧμι ex ἐω, velut tradunt grammatici, eóſque ſequendo eſt præſentis temporis.

Ἡμάρτηκα, præt. perf. act. verbi ἁμαρτάνω ex inuſ. them. ἁμάρτω.

Ἥμαρτον, aor. 2 act. eiuſdem verbi ex eodem them.

Ἡμάτωμαι, præt. perf. paſſ. verbi αἱματόω.

Ἥμβλακεν, aor. 2 act. verbi poetici ἀμβλακέω.

Ἡμβρότευν, apud poetas pro ἥμαρτον frequens eſt, α verſo in β, & pleonaſticè inſerto ε, vt grammatici docent. Similiter ἤμβροτον pro ἤμαρτον, & ἠμβρότησε pro ἥμαρτε. Eodem propemodum modo Lacones ἐμβεβαμαι dicunt pro ἐμαρμαι.

Ἡμείδησε & Ἡμειδήσατο, præteriti perf. actiui à them. ἀμειδέω ſignificante οἰμωκῶ.

Ἡμελημένος, partic. præt. perf. paſſ. ex actiuo them. ἀμελέω.

Ἥμεσον, Atticè pro ἔμεσον: præt. imperf. act. verbi μέμω.

Ἤμεθα per contractionem pro ἧσθα, vt ex Etymologico ſuprà docui in Ἧστ. At ἤμεθα ſine ι ſubſcripto, eſt præteritum imperf. verbi εἰμὶ ſignificantis Sum. Alioqui ἦμεθα Euſt. apud Homer. ponit aut etiam pro ἤμεν.

Ἤμεθα & Ἡμέθαμεν, Doricè etiam pro ἧται vſurpata comperiuntur. Itidémque Ἤμεθα & Ἡμέθαμεν pro ἧσθαι, aſpiratè, illud, ab εἰμὶ, hoc ab ἧμαι. Prioris meminit Heſych. exponens ἐπαφεῖται, & ſcribens etiam εἴμεθα. quæ ſcriptura longè magis conſentanea videtur.

Ἡμένος, particip. verbi ἧμαι, de quo ſuprà. At ἡμένος particip. præt. paſſ. à them. act. ἀνέω.

Ἡμιδώνος, particip. præt. perf. paſſ. ab act. them. ἀμιάω.

Ἤμιον, præter. imperfect. paſſ. verbi εἰμὶ ſeu ἴω. tradunt enim ἴω voce paſſ. facere ἴομαι, præt. imperf. ἤμην, & per ſyncopen ἧμην. Vel paſſ. præſens ἴμαι facere imperf. ἤμην. Sed notandum eſt poeticum eſſe hoc verbum, & apud Eurip. tantùm legi in Helena, ἐγὼ δ' ὁ ταλαίπωρος οὐκ ἤμην πάρος. Etymol.

Ἧμην autem aſpiratum, eſt præt. imperf. verbi ἧμαι, de quo ſuprà.

Ἡμί, ablata initiali litera φ, pro φημὶ dicitur ſignificante λέγω. vnde imperf. ἦν pro ἔφην.

Ἥμμαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ἅπτω: ex quo particip. ἡμμένος.

Ἡμιουρικῶς, particip. præt. perf. act. à verbo ἀμιουρέω.

Ἠμπεχόμην pro ἀμπεχόμην dicitur geminato augmento, à them. act. ἀμπέχω.

Ἡμπεχόμην, itidẽ pro ἀμπεχόμην dicitur, duplici augmento, & intrinſecus & extrinſecus: aor. 2 medius verbi act. ἀμπέχω.

Ἡμπεχόμην quoque ab ἀμπέχομαι extrinſecus augmentum accepit.

Ἡμπλακον eodem modo auctum eſt. eſt autem aor. 2 act. verbi ἁμπλάω.

Ἤμασι, imperf. vel aor. verbi actiui ἀμάω.

Ἦμαυσι, aor. 1 act. verbi ἠμάω, carens augmento.

Ἡμφαγόησαν, præt. imperf. verbi ἀμφαγοάω apud Hesych. quod exp. ἐδίσταζον ἔλεγῶται, dubitabant & ambigebãt.

Ἡμφιδρύφεις, partic. præt. perf. pass. ab act. them. ἀμφιτρύω facientis fut. 1 act. ἀμφίσω ab ἀμφίω, præt. pass. ἠμφίσμαι, vtrinque assumpto augmento, & extrinsecus & intrinsecus.

Ἡμφίσαλλον, pro ἀμφίσαλλον, forinsecus assumpto augmẽto à them. ἀμφίσαλλω.

Ἡμφιγόησα, similiter augmentum extrinsecus accepit. Est autem aorist. 1 act. verbi ἀμφιγοάω, vnde & imperfect. ἠμφιγόαον.

Ἡμφιτύμλω, eodem modo augmentum extrinsecus assumpsit. Est autem imperf. pass. verbi act. ἀμφιτύμω.

Ἤμφισα, aor. 1 act. eiusdem verbi ἀμφίτμω, ex inus. them. ἀμφίω. habet verò & ipsum extrinsecus augmẽtum. nã regulariter dici debuisset ἀμφίεσα.

Ἡμφίεσμαι, præt. perf. pass. eiusdem verbi: vnde particip. ἠμφιεσμένος. pro quo suprà habuimus etiam ἠμφιεμένος. nam simplex ἕννυμι seu ἵω facit præt. pass. εἷμαι.

Ἦν, eram: præteritum imperfectum verbi εἰμί ex ἔων. facit enim id ἔων imperfectum (aor. etiam ε) ἦον, ex quo hoc ἦν fit per syncopen. ideóque regulariter habet ν, non in tem tertia persona singularis. ea enim regulariter esset ἦε, per contractionem ex ἦε vel ἔε, ab eodem them. ἔω. Nisi fortè ν tertiæ personæ asciuisse putandum sit, sicuti Doricum ἐσσίω contractum ex ἐσσιον. Eustath. Sunt nonnulli qui dicant ἦν Dorica etiam dialecto vsurpari pro ἦσαν, Erant. sed eius rei exemplum desidero.

Ἤ, ἦς, ἦ, ab ἠμί pro φημί, idem valent quod ἔφαν, ἔφης, ἔφη, Dicebam, Dicebas, Dicebat. dicitur enim & ἠμί pro φημί, vt paulo suprà annotaui.

Ἧ autem aspiratum, est aor. 2 act. verbi ἵημι, vt ἵδλω à πίμπλημι est.

Ἡναδιώσης, particip. præt. perf. act. à them. αἰναδίω.

Ἠνάλωσα, aor. 1 act. verbi αἰναλόω, facientis fut. 1 act. αἰαλώσω, ex inus. them. αἰαλόω: augmentum habens extrinsecus pro αἰνάλωσα. Similiter verò præt. perf. act. facit ἠναίλωκα, pass. ἠναίλωμαι, & aor. 1 pass. ἠναλώθλω, pro αἰνάλωκα, αἰνάλωμαι, αἰναλώθην.

Ἠναστόμαι, præt. perf. pass. verbi ἀναστόομαι, vnde & aor. 1 pass. ἠναστώθην, & particip. præt. perf. ἠναστωμένος.

Ἤναξα, aor. 1 act. verbi αἰνάσσω.

Ἤναρα, aor. 1 act. verbi ἀναίρω.

Ἠνασσον. præt. imperf. act. verbi αἰνάσσω.

Ἠνάρθην, aor. 1 pass. verbi αἰνάρομαι: ex quo them. est & particip. præt. pass. ἠνάρωμένος, aoristi autem 1, αἰνάρωθείς.

Ἤνεικα, aor. 1 act. verbi φέρω, mutuatitius ab inus. them. ἐνείκω. Aoristus 1 act. est ἤνεικον. Mediæ autem vocis aorist. 1, est ἠνεικάμην, aor. 2, ἠνεικόμην.

Ἠνειγμαι, præt. perf. pass. eiusdem them. act. φέρω, mutuatitiũ ab ἐνείκω, vti dictũ est. nam ἐνείκω facit fut. ἐνείγξω, pass. præt. ἔνειγμαι, vt ἐλείγω facit ἤλειγμαι. Vnde particip. ἠνειγμένος.

Ἠνείθην, aor. 1 pass. verbi actiui αἰνέω facientis fut. 1 act. αἰνέσω, vnde compos. ἐπαινέθλω.

Ἤνεικα, aor. 1 Ionicus pro ἤνεγκα, à them. ἐνείκω, contra regulam etiã pro ἤνεξα, vt ἤνεγκα pro ἤνεξα, & ἔβηκα pro ἔβησα, & similia. Media voce ἠνεικάμην dicitur ex hoc ἤνεικα: ambo autem referuntur ad verbum φέρω.

Ἠνῆκα, aor. 1 vel 2, verbi inusitati αἰνέω, pro quo αἰνεσάμην dici solet: duplici augmento pro αἰνῆκα. pro quo poetæ dicunt αἰνήκαμεν per anadiplasiasmum.

Ἠνίοχον, præt. imperf. pass. verbi αἰνίοχομαι, duplex augmẽtum habens pro αἰνιόχουν. Sic ἠμπεχόμην suprà pro ἀμπεχόμην.

Ἤνοιγον, præt. imperf. vel aor. 2 act. verbi poetici ἀνοίγω, extrinsecus habens augmentum pro ἀνέῳγον.

Ἤνοιξα, aor. 1 act. verbi αἰνοίγω facientis fut. αἰνοίξω. Ex quo them. est & imperf. ἤνοιον poeticè vel Ionicè pro ἤνοιγον, nulla facta contractione.

Ἠνώχθην, aor. 1 pass. verbi actiui αἰνέχω, mutuantis fut. act. ab ἀναγκάω, facientisq; præt. pass. ἀνήγκασμαι: ex cuius tertia pers. singul. fit aoristus ille ἠνάγκασθην, facta systole vocalis longæ quæ erat in penultima, cuiusmodi systole facta est & in ἐδιδάσθην ac similibus. Habet verò idem aor. ἠνάγκην duplex augmentum vt ἠμπεχόμην, ἠνεγκόμην, & similia.

Ἠνεγκάμην, aor. 2 med. eiusdem verbi αἰνέχω habentis fut. 2 act. αἰνέγκω, mutuatitium ab αἰνείκω. vnde aor. 2 act. ἤνεγκον, ex quo ille medius: ambo habẽtes duplex augmentum, vt & præcedens ἠνεγκ' ἄλοο. pro αἰνεῖκον & αἰνεγκάμην.

Ἠνείχθην, aor. 1 pass. verbi actiui φέρω, ex inus. them. ἐνείκω. facit enim id præt. pass. ἤνειγμαι, vt ἐλείχω ἤλειγμαι.

Ἤνιοχα, duplici augmento dicitur pro αἰνίοχα: præt. perf. med. verbi actiui αἰνίοχω, Atticè etiã pro αἰνίοχα, assumpto 1 præter augmentum. Similiter particip. præt. pass. ἠνιοχυῖος est pro αἰνιοχυῖος seu αἰνιοχυῖος.

Ἠνίωμαι, duplici itidem augmento pro αἴνιωμαι: itidémque ἠνιωμένος pro αἰνιωμένος, & ἠνιώθλω pro αἰνιώθλω, & voce actiua ἠνίωκα pro αἰνίωκα, & ἠνίωσα pro αἴνιωσα: à them. αἰνιόω facientes fut. 1 αἰνιώσω ab inus. verbo αἰνιόω. Verùm & alterutra tantùm ex parte augentur illa. nam modò ἠνίωκα & ἠνίωσα dicitur, modò αἰνίωκα & αἰνίωσα, itidémque in cæteris temporibus.

Ἠνόησε, aor. 1 med. verbi αἰνοέομαι, facientis fut. 1 αἰνοήσομαι. Prima perf. est ἐνενόημαι.

Ἦξα siue Ἧξα, Dorica ἔαξα pro ἔαις, dicitur pro ἦλθ, Venit: sicut βάτω pro βάτω, & φάτω pro φάτω. Est autem ἦλθ aor. 2 act. verbi ἐλεύθω syncopen habẽs pro ἤλυθα, vt suprà docui.

Ἡξηλεγέες, particip. præt. perf. pass. ex act. them. αἰγείζω.

Ἡεῖ vide paulo pòst in Hiêi.

Ἠείσμαι, præt. perf. pass. verbi αἰείθομαι. vnde particip. ἠεισμένος. At aor. 1 med. est ἠειξάμην.

Ἡείδη Doricum est pro ἔειδε seu εἶδε, Respice, legiturque lib. 3 Epigramm. Verùm & ἠεί dicunt iidem Dores eodem significatu, reperiturq; id apud Aristophanem quoque.

Ἠείκατο, pleonasmo poetico pro ἤικτο, quod est præt. med. verbi poetici εἴκω. Ita Eustath. Sunt qui aoristum 2 act. esse velint.

Ἠείρομεν, præt. imperf. verbi αἴρομαι. fine ε autem subscripto, foret præt. imperf. pass. poetici verbi ἀείρω.

Ἠείσθα, præt. med. verbi αἴδω, interpositum poeticè habẽs ε, pro ἦσθα, vt volunt nõnulli recentiores.

Ἠείχμην, aor. 2 pass. verbi actiui αἴνυμι, præposterè habens augmentum pro ἀείχμην.

Ἤεσται, quod Hesych. affert pro ἐφελκύσθη, est præt. perf. pass. verbi actiui αἴαφίω vel ἀμφίω, mutuantium futurum 1 act. ab inus. them. εἴω. Habẽtque præteritum hoc augmentum suum extrinsecus.

Ἤεχα, præt. med. verbi ἀείδω seu ἀείχω: pro quo Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis dicitur ἀείηχα.

Ἦεν, præt. imperf. act. poetici verbi εἶμι. Sunt tamen qui malint dicere per syncopen positum esse pro ἤεσαν ab αἴω deriuato ex illo εἶμι.

Ἧται, tertia pers. plur. verbi ἧμαι, de quo suprà.

Ἡπτῶ, imperf. verbi poetici ἅπτομαι. pro quo in prosa dicitur ἀνήπτετο vel ἀνήπτοντο à verbo ἀνάπτω.

Ἤτησα, aor. 1 act. verbi αἰτάω facientis fut. 1 αἰτήσω. Pro ἤτησα autem quod Varinus accepit ex vulgatis Suidæ exemplaribus, reponẽdum ἤτησα ex manuscripti etiam codicis autoritate.

Ἠτιόλεον, præteritum imperf. verbi αἰτιόλεω.

Ἠτίμαζον, præt. imperf. verbi act. αἰτιμάζω, extrinsecus habens augmentum. At ἠτιμάζουν, si cubi reperiretur, esset præt. imperf. verbi αἰτιμάζω, vtrinque habẽs augmentum pro ἠτιμάζουν.

Ἦῶ, tertia pers. plur. præt. imperf. ἤμην.

Ἤυον, præter. imperf. act. verbi αἴνω. nisi malis esse aor. 2

Ἠωρα, præt. perf. med. poetici verbi αἰωρέω significantis lubeo.

Ἠώρμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἀείρω: vnde & infin. ἠωρθαι apud Hesych.

Ἠώξα, aor. 1 act. verbi poetici αἰώρω.

Ἠώρθουν, præt. imperf. act. verbi αἰωρόω, habens geminum augmentum pro αἰώρθουν. Itidémque in aorist. 1, ἠωρθωσα dicitur pro αἰώρθωσα, atque eodem modo in

voce paſſiua.

Ηιώχλεον. ſimiliter eſt præt.imperf.verbi ἰωχλέω duplex habens augmentum prò ἐωώχλεον. Itidémque in aor. ἰωώχλησα pro ἐωώχλησα, & in præt. perf. ἰωώχληκα pro ἐωωχληκα, & ſimiliter in voce paſſiua.

Ἧξα, aſpiratum, eſt aor.1.act. verbi ἥκω facientis fut.1 ἥξω, vnde & ἧξεν apud Heſych. quod exp. ἐλθόντας.

Ἧξα autem tenui notatum ſpiritu, eſt aor.1, verbi ἄγνυω facti ex ἀίσσω per ſyncopen vel ſynæreſin. vnde ἧξεν apud Varin. quod exp. ἔῤῥηξεν: & apud Soph. Κείρεσι· τὴν δυςλόγιστον ὧλ' ἧξεν χέρα: tranſitiuè pro Impulit. Alioqui ἧξα eſt etiam aor.1 act. verbi ἄγω, ſignificans communiter ἤγαγε, interdum verò & κατέαξεν, ab eo ἀγῶ ſeu ἀγνυμι quod ſignificat Frango. vt apud Homerum, πᾶσι κατ' αὐχένας ἧξε, omnibus confregit ceruices. pro quo ἧξε ſeu κατέξε, Attici ſolent dicere ἔαξε & κατέαξε, vocali η in εα reſoluta, vt ſuprà annotaui.

Ἧξε autem, quod Heſych. exp. σωτηρίαν, ἐσώσατο, factũ eſt ex ἔαξε, vt idẽ innuit, verſo ε in η, & ſubſcripto ſeu aſcripto ι. vt ſuprà ἤιεν habuimus & ἤιαζον pro ἔιεν & ἔιαζον.

Ἤιδω, per ſyncopen pro ἤϊδω, vnde & ι ſubſcriptum ſeu aſcriptum habet. Iſtud verò ἤϊδω, eſt prima perſ. plur. præt. imperf. vel aoriſti 2 ἤϊδον ex them. ἴδω ſeu εἴδω, pro quo vſurpari ſolet εἶμι. Vtitur autem eo Homerus, dicens Od.κ. Ἤϊδω ὡς ἑτάλασσε κιὰ ἄφορμα. φαείη Ὀδυσῆϊ. Et aliquanto poſt, Ἀλλ' ὅτε δὴ ὁ ἔβην ναῦ θοὴν καὶ ἤϊδη θαλάσσης Ἤϊδω ἀχνύμενον. Sunt qui pro ἴωμεν quoque dictum velint, ſignificante Eamus, in ſubiunctiuo. ſed pro eo dici ἴομεν ato.

Ἤϊον, per ſynæreſin dicitur pro ἤϊειν, vt ſuprà quoque admonui. eſt autem præter. imperf. vel aor.2 act. verbi ἤϊω, (pro quo εἶμι vſurpari ſolet) habens dialytin diphthõgi η, & ſyncopen ſ ε ης η. Prima perſona pluralis huius ſiue imperf. ſiue aor.2, eſt præcedens ἤϊδω. At ex ἤϊον per ſyncopen fieri ἰὼ cum ſuis, annotat Euſtath.

Ἠϊόνησα, aor.1 act. verbi αἰγιάω. vnde & particip præt.paſſ. ἠϊονημένος.

Ἤκαρον, ἤκαρες, ἤκαρε, aor.2 act. verbi ἀκαρίσκω ſeu ἀκαίρω.

Ἠκμασμαι, præt.perf.paſſ. verbi actiui ἀκμάζω, vnde particip. ἠκμακυῖα.

Ἠκχθόμην affertur pro ἀπηχθόμην, præpoſterè aſſumpto augmento extrinſecus, à them. ἀπηχθόμαι.

Ἠκούσθη, aor.1 paſſ. verbi actiui ἠκούω.

Ἠκούσθαν, aor.1 paſſ. verbi ἀπιστέομαι ſignificantis Non creditur mihi, ex actiuo ἀπιστέω, Non credo, Fidem nõ adhibeo. Quidam aiunt eſſe etiam aor.1 paſſ. verbi ὀδύσσαμαι, interpretantes Sciui, dicentéſque præt. perf. eiuſdem ὀδύσσαμαι eſſe ὀδύσσασμαι. Sed hi parum ὀδυσσάμενος mihi illa aſſerere videntur.

Ἠκούλει, Varin. pro ἠκολούθουν affert, dicitque eſſe imperf. verbi ἤκομαι: itidémque apud Heſych. legimus ἤκετο expoſitũ ἠκολούθει. Vnde diſcimus ἤκομαι duplex facere imperfectum, vel ἠκόμην vel εἰκόμην. poſterioris tamen per diphthongum ει. maior vſus eſt tam in carmine quàm in proſa: quod augmenti loco aſciuit ε, vt εἶχον, εἶλον, εἶνον, & ſimilia.

Ἤλαι, tertia perſ. ſing. præt. perf. paſſ. ἧμαι, ex act. them. ἄημι.

Ἧλε, aoriſt.1, act. verbi ἄλω, vnde in compoſ. ἀπῆλε, ἐπῆλε. At ἦλε, ſine ι ſubſcripto ſeu aſcripto, eſt præt. med. verbi ἅλω. pro quo vſitatius eſt ἑάλην, Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis.

Ἧεν, tertia perſ. ſing. præt. imperf. ἦεσαν, ex them ἐέω.

Ἠείδελον, aor.1 med. verbi act. ἄδω, ex aoriſto actiuo ἤεισα, de quo paulo antè. cuius tertia plur. ἠείδελον apud Heſych. legitur. Et apud Homerum, ἦεισε μέγα κλέος ταῖς παλάι: & rurſum, ἠείσατο μέγα κῦδος.

Ἤεισεν, metri cauſa tranſpoſito augmento dicitur pro ἄεισεν, vt ὤεισεν pro ὄεισεν. Eſt autem præt. med. verbi ἄω apud Homerum, vbi Euſtath. & alii exponũt ἤκουσεν.

Ἠειρόμεθα, aor.1 med. verbi ἐείρομαι, frequens apud Homerum cum tertia perſ. ἠείραντο. pro qua metri cauſa geminato ρ dicit interdum ἠείρραντο. Vide & Ἤερραντο paulo infrà.

Ἠείρθη, aor.1 paſſ. verbi ἐείρομαι.

Ἦεν, præt. imperf. paſſ. verbi ἧμαι. Ἦεσαν autem, eſt aor.1 med. verbi ἄω.

Ἠεράθη, aor.1 paſſ. verbi actiui ἠείρω, vt ἐθεμείθη eſt à τιθέω.

Ἠερμαι, præt. perf. paſſ. verbi ἀρέσκω: vnde & particip. ἠρμένος. Illud autem particip. ἠεργάθων, quod Heſych. exp. ἠργάθων, κωλυόμενον, eſt à them. act. ἔργω ſignificante Arceo, Prohibeo.

Ἠέρσθεν, aor.1 paſſ. verbi act. αἴρω, habens ſyſtolen τῆ η, vt ὤρσθεν, & ſimilia. nam αἴρω facit fut.1 act. ἀείρω, præt. perf. act. ἦορκα, paſſ. ἦορμαι.

Ἤεσαν, præt. imperf. act. eiuſdem them. αἴρω.

Ἤερτο, præt. pluſquamperf act. verbi ἐείδω: vnde particip. ἠερτός. Ἤερτον autem eſt imperf. verbi ἐείκω.

Ἠερῶμαι, præt. perf. paſſ. verbi αἰρόομαι. actiua autem voce αἴρω in eadem perſona præt. imperf. facit ἤορει, & in prima ſing. ἤορον, & per contract. ἤρουν.

Ἠείρατο, aor.1 med. verbi actiui ἐείρω. facit enim act. voce aor.1 ἤειρα.

Ἦεσαν, tertia perſ. ſing. aoriſti 1 ἧκα, de quo ſuprà.

Ἠερτήμαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ἐείρω.

Ἧεσα, aor.1, act. verbi ἵημι ex ἄω. Eſt etiam aor.1, act. verbi ἐείσω ſignificãtis Remigo. vt apud Apollon. Rhod. Argon. lib.1, Οἱ μὲν ἄρα λυσάμενοι ἱερὴν ἐκ πίσματα πέτρης, Ἧσαν ἐς λιμένα Θρηϊκίων.

Ἠιστερίζω, aor.1 med. verbi act. αἰστερίζω.

Ἤιον, præt. imperf. verbi ἴομαι, Atticum. nam Ioues per diphthongum ει dicunt εἴων, vt annotat Varin. Atticum igitur fuerit & imperf. ἠίνυλλον pro ἠίνυλλον, ab ἴνυμαι. Vide & Ἠόνυλλον. At Ἤιρεν cum ι adſcripto, eſt imperf. verbi actiui αἴρω.

Ἠόδυνσα, aor.1, act. verbi ἐρύω.

Ἤονται, præt. perf. paſſ. verbi actiui αἰρέω facientis præt. perf. act. ἦρκα, cuius apud Etymol. mentio. tertia perſ. plur. ἠρήκασι: pluſquamperf. ἠρήκειν, in fin. ἠρήκεσαν, & participip. ἠρηκώς. Ex ἤρημαι autem eſt particip. ἠρημένος.

Ἤρκεν, Varin. per ſyncopen dici tradit pro ἠρήκεσαν.

Ἠρνεον, præt. pluſquamperf. med. verbi ἄρω, nouum habẽs augmentum vt ἠκόντιον, ἠλάλκατο, & ſimilia. ex præt. perf. medio ἄρηκα. vt ἠκόντιον ex ἀκόντικα, & ἠλάλκατο ex ἀλάλκαται. Illud autem ἄρηκα Atticum eſt præt. med. verbi ἄρω, pro ἦκα, habens Atticè reduplicatas duas initiales literas præſentis.

Ἠρήρειτο quoque eſt præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ἐρείδω, nouum habens augmentum pro ἐρήρειτο, ex præt. perf. ἐρήρεισμαι. quod & ipſum habet Atticè reduplicatas duas initiales literas præſentis pro ἤρεισμαι. Apud Suidam ex hiſtorico quopiam, τὸ ὄχημα οὐ μάλα εὐσήρειστο τῷ σωματοστρώματι, καὶ ἀκριβὲς ὑπῆρχε τὸ ῥόπτρον καὶ ἀσφαλές. vbi tamen ipſe exp. ἤρμοστο.

Ἤρεσατο, apud Homerum, aor.1 med. verbi ἀράομαι. Proſæ autem ſcriptores dicunt ἠράσαντο, vt oſtendit comp. ἐξαράσασθαι. item ἐπαρήσιος, ἐπάρατος, κατάρατος. fueritque illud ἀράσασθαι Ionicum potius, quum apud Ariſtoph. quoq; legamus κατηράσαντο. At ἤρατο, ſpiritu aſpero & ſubſcripto ι, eſt aor.1 med. verbi αἴρομαι.

Ἤρεθον, aor.1 paſſ. verbi actiui αἴρω facientis perf. paſſ. ἦρμαι.

Ἠρήσασθαι, aor.1, act. verbi ἀρόω.

Ἤεικεν, aor.2, act. verbi ἐοικέω, apud Homerum.

Ἠείκει, præt. pluſquamperf. act. verbi ἐείκω. vnde & particip ἠεικώς.

Ἤεικτο, tertia perſ. ſing. aoriſti 2 ἤεικον, ex them. ἐρείκω.

Ἠεικίθη autem, quod Suid. affert pro ἤεικτο, eſt aor.1 paſſ. verbi ἐεικόω.

Ἤειρα, aor.1, act. verbi ἐείρω. ἤρεισα autem cum diphthongo ει in penultima, eſt aor.1 act. verbi ἐρείδω.

Ἤρκα, præt. perf. act. verbi ἄρω: vnde paſſ. ἦρμαι. & in comp. ἐπῆρκα, ἐπηρκώς.

Ἤρκει, præt. imperf. verbi ἀρκέω.

Ἤρκεσα, aor.1 act. eiuſdem them.

Ἤρκτο, tertia perſ. ſingul. præt. perf. paſſ. ἧγμαι, ex them. ἄγομαι.

Ἠρκώς, particip. præt. act. ἦρκα, ex ἄρω.

Ἤρμαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ἄρω, ex actiuo præt. ἦρκα. vnde particip. ἠρμένος, & in compoſ. ἐπηρμένος.

Ἠρτύμην, præt.imperf.verbi ἀρτύομαι.

Ἠρτυνον, præt.imperf.verbi ἀρτύνομαι vſitati apud poetas.

Ἠρομαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ἀρόω facientis fut.ι ἀρόσω, per ο.

Ἠρόμην, ſine ι ſubſcripto, eſt præt. imperf. verbi poetici ἔρομαι ſignificatis ἐρωτῶ, interrogo: vnde eſt ἤροντο quod Heſych.exp.ἐρώτων, interrogabant. Pro quo alioqui ſolet dici ἠρόμην, aſcito ι loco augmenti, vt ἐπύθμην pro πυθόμην. Ἠρόμην autem, habens aſcriptum ſeu ſubſcriptum ι, eſt imperf. paſſ. verbi actiui ἀείρω. Vtriuſque meminit Etymol.

Ἤρουσα, aor.ι act.verbi ἀρόω facientis fut.ι ἀρόσω, per ο.

Ἤρυ, ſecunda perſ.ſing.imperfecti ἠρόμην, ſignificās ἠρώτας: itidemque ἤρου ſecunda perſona imperf.ἠρόμην ab actiuo them.ἀείρω. At ἤρου, eſt ſecunda perſona præt. imperf.ἠράμην ab αἴρομαι.

Ἠρούμην, tertia perſ.plur.eiuſdem imperf.ἠρόμην, ab act. them.ἀείρω.

Ἠρῦτο, præt.imperf.paſſ.verbi act.ἀρύω, apud Heſych.qui exp.ἠρτήσατο, ἐπεσύρετο.

Ἤρται, aor.ι act.verbi ἀρόω. vnde ἤρατο quod Heſych.exp. ἤρωσαν. At ἤρται, quod idem affert pro ἐπήχθαι, eſt ab ἀρδύω ſignificante Humecto, Irrigo.

Ἤρτυε, tertia perſ.ſing.præt.paſſ.ἤρμαι, ex act.them.ἀείρω.

Ἤρτυμαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ἀρτύω facientis fut.ι, ἀρτύσω. vnde imper. præt.perf.ἠρτύσθω. vt in proverb.ἠρτύσθω βρόχος.

Ἤρτο, tertia perſ.ſing.præt.pluſquamperf. paſſ. ἤρμην, ex actiuo them.ἀείρω. vt, τὸ χῶμα ὅπῃ ἐσοῦτο ἦρτο.

Ἤρυξα, aor.ι act.verbi ἐρύζω facientis fut.ι ἐρυξῶ, vt ἀλδύω ἀλυδῶ, diſſoluta diphthongo & exempto ι.

Ἤρυον, præt.imperf.vel aor.ι, verbi ἐρύω.

Ἤρυον, præt. imperf. act. verbi ἀρόω. vnde & aor.ι med. ἠρύσατο.

Ἤρυτο, præt.pluſquamperf.paſſ.verbi act.ἐρύω: Heſych.tamen ἤρυτο actiuè exp.ἐρύσατο.

Ἤρχατο, idē Heſych. exp.καθίκετο. Videtur tamen potius exponendum καθηγμένοι ἦσαν. nam formā habet præteriti pluſquamperf.Ionici, facientis tertiam pluralem ex tertia ſingulari, inſerto α ante ζ, & præcedēte tenui in aſpiratam conuerſa, vt in ἔρχατο videre eſt & ſimilibus aliis. Eſt autem vel à them. ἔρχω, vel à them. ἄρχω. habēt enim ea duo & particip. præt.paſſ. ἠργμένος commune, vt ſuprà ex Heſych.docui.

Ἤρχθη, aor.ι, paſſ. verbi ἄρχομαι, idem ſignificans cum aoriſto medio ἤρξατο, vt ἠρχθη χλιών· ἤρξατο apud Heſych.

Ἤρω, ſecunda perſ. aoriſti ι medii ἠρόμην, ex act. them. ἀείρω. Alioqui ἤρω & nomen eſt, vel dativi caſus per apocopen pro ἥρῳ, vel acculativi pro ἥρωα, per contractionem.

Ἤρων, præt.imperf.verbi actiui ἐράω.

Ἦς, ſecunda perſona præteriti perfecti ἦα, idq; vel ab εἰμί, ſum, vel ab ἠμὶ vſurpato pro φημί. ſicut ἦα quoque eſt interdum ab εἰμί, interdum ab illo ἠμί. Ἦς autē, cum iota aſcripto ſiue ſubſcripto, eſt ſecunda perſona ſubiunctiui ὦ, ab eodem themate εἰμί.

Ἧς, Doricè ponitur etiam pro ἦα, Erat, nominatimque eo Alcman vſus eſt, vt refert Euſtath.ex Heraclide. ſolent enim Dores η in ε vertere, dicentes πεπάσκαμες & λέγομες pro πεπάσκαμεν & λέγομεν: quorum ſimilia exempla paſſim occurrunt apud Theocr.

Ἧσα, aor.ι act.verbi ἅδω: vel etiam verbi ἥδω, verſo ε in α, & ſubſcripto ι, vt in pluſquamperf.ἤειν.

Ἧσαι, ſecunda perſ.verbi ἧμαι, præſent.temporis & indic. modi.

Ἧσαι, tertia perſ.plur.præt.imperf. ἦα, à them.εἰμί, Sum. At ἧσαι, habens ſubſcriptum iota, eſt tertia perſona pluralis modò aoriſti ι ἧσα ab ἅδω, modò aoriſti α ἧκα ab ἵδω: ideóque à Varino exponitur nō ſolùm ἦσαν ἦρχον, ſed etiam ὑμνησαν, ἐδόξασαν, necnon εἶδησαν, ἐχώρησαν, afferente, οὐκ ἀφηγοῦνται τὸ πάμπαν ἧσαι. quæ apud Suidam quoque leguntur. Eſt etiam per ſynæreſin poſitum pro ἦσαν, vt tradit Euſtath. Hoc autem ἧσαι eſt tertia perſona plur.præt.pluſquamperf.ἦειν, à them. ἴω ſeu εἶμι ſignificante πορεύομαι. Vide & ἦιρ paulo infrà.

Ἧσαι, ſecunda perſona aor.ι ἧκα, à them.ἵδω.

Ἧσατο Heſych.exp.ἱδρύσατο: & tunc eſt aor.ι, verbi ἵω, ex quo ἵζω & ἵζω: exponit etiam ἧσθη, ἁρμόσθη, διέχυθη. & tunc eſt aor.ι med.verbi ἵδομαι. At ἧσατο, eſſet aor. ι med.verbi vel ἅδω vel ἥδω, ex actiuo ἧσα.

Ἧσι, tertia perſ.ſing.aoriſti ι ἧκα.

Ἧσι, tertia perſ.ſingul.fut.ι act.vel ab ἧμι (ex inuſ.them. ἴω) vel ex ἥδω. Ideóque Heſych.ἧσει exp. non ſolùm ἀφήσει, πέμψει, ſed etiam πίεται.

Ἧσιν, idem lexicographus interpr. ἐκαθέσθην, quod eſt à them. ἵω ſignificante ἵζω ſeu ἵζω. Exponit etiam εἶσαν. ſed tunc tenui ſpiritu ſcribendum eſt, exiſtimandúmque eſt per contractionem factum eſſe ex ἵεσαν, à them.ἰάω. At ἧσιν, eſt tertia perſona aoriſti ι ἧσα, ab ἅδω vel ἥδω, vt ſuprà annotaui.

Ἡσκάγετο, aor.ι act.verbi ἀσκαγέτω.

Ἧδα, Æolica paragoge ſyllabæ δα pro ἧς, Eras: ſecunda perſ.præt.imperf.ἰῶ, à them.εἰμί. Ἧδα autem cum ι ſubſcripto ſiue aſcripto, pro ᾖς ponitur, ſecunda perſona ſingul.coniunctiui ὦ, ab eodem them. Sunt qui hoc ipſum ἧδα dicāt per ſyncopen poni etiam pro ἤδεισθα. quod eſt ſecunda perſona ſing.præt.pluſquamperf.act. ᾔδειν, à them.εἰδέω. Pro quo frequentius εἶδα vſurpatum comperitur, ſcriptum per ει.

Ἧδαι, infinitiuus verbi ἧμαι. Sedere.

Ἧδας quoque dicitur pro ἧσθα, & εἶδας pro εἶσθα, aſcito ε, vt Ælius Dionyſius refert apud Euſtath.

Ἡδέλιον, aor.ι paſſ.opt.modi à verbo ἵδομαι.

Ἡδέσκετο, præt. imperf. act. verbi ἀνδάνω: vnde & aor.ι ἡδέσπετο.

Ἡδόμην, aor.ι med.verbi αἰδέομαι, ex αἰδέσμαι.

Ἥδη, aor.ι paſſ.verbi ἵδομαι. Ἥδη autem, tenui ſpiritu & ſubſcripto ι, eſt aor. ι paſſ. verbi actiui ἅδω vel ἥδω, vt & aor.ι act. ἧσα. eadem duo verba habere communem, ſuprà docui.

Ἡδήμαι, præt.perf.paſſ. verbi αἰδέομαι, ex αἰδέσμαι facientis fut.ι αἰδήσομαι, vnde apud Ariſtoph. ἀδέσεται, quod exponitur ἐγνώσεται, & tertia perſ. ſing. præt. pluſquāperf. ἠδήσθη. necnon infin. præt. perf. & pluſquamperf. ἠδῆσθαι.

Ἡδησάμην, aor.ι med.eiuſdem them. αἰδήσομαι facientis fut.ι αἰδήσωμαι ex αἰδέσμαι.

Ἡδήσομαι, fut.ι paſſ.verbi ἵδομαι, ex aor.ι ἥδην.

Ἥδητο, præt.pluſquamperf. paſſ. inuſitati them. ἑδέομαι, ſignificantis ἐνύομαι, Induor, Veſtior. vt apud Suidam, καὶ ἥδητο κροκωτὸν, χιτῶνα. quod exp. ἐφεστάλμην. Et apud Herodotum ſine augmento, ἑδητὸς ἑδήτο Μασσαγέτης necnon ἑδητὸν ῥάκεσι. At ἥδητο, cum ι ſubſcripto, eſt pluſquamperf. paſſ. verbi αἰδέσμαι ex αἰδέομαι, vnde mutuatur fut.ι αἰδήσομαι.

Ἥδιον, præt.imperf. verbio ἡδέω.

Ἡδμήνα, aor.ι act.verbi ἀδμήνω.

Ἡδύμην, aor. ι med. verbi αἰδέσμαι, ex inuſitato them. αἰδύομαι.

Ἧεν, poetica ſeu Ibycea paragoge ſyllabæ εν pro ῆ, vt λάβεν pro λάβη, ἔτλαν pro ἔτλα. tertia perſ.ſing. ſubiūctiui ᾖ, à them.εἰμί. Euſtath. ἦεν dialecto Rheginorum ait vſurpari etiam pro ἔδει ſeu ἐχρῆν, vt apud Homer. Καὶ μάλ' ἐμοὶ γ' ὀΐω ἦεν ὀϊστῷ τοῦτον ἑλεῖν. Sed tunc ι non eſt ſuſcribendum.

Ἧη, per apocopen pro φηί, ab ἠμὶ vſurpato itidem per apocopen pro φημί. Apud Heſych. & Euſtath. qui Ionicum eſſe ait.

Ἡίσκων, præt.imperf. act.verbi ἀείσκω.

Ἥκατον apud Homerum pro ἥκετο, exercebat, dicentem, ἥκατον ἔμπα καλά. ſolet verò & in aliis imperfectis verborum in ἐω in tertia perſona ſingulari ι aſſumentium ν propter ſequētem vocalem, in contractione idipſum ν retinere. eſt enim hoc ἥκατον præt.imperf. verbi ἀκέω, per contractionem factum ex ἤκεον.

Ἡκάδην, aor. ι paſſ. eiuſdem verbi ἀκάνω, facientis fut.ι act.ἀκανέω, aor.ι act. ἤκανε, præt. perf.act.ἄκακα, paſſ. ἄκαμαι, ex cuius tertia ſingulari aoriſtus ille ἐκαδόν.

Ἡκεσκον, præt.imperf.eiuſdem them ἀκέω.

Ἧκμαι, præt.perf. paſſ.verbi actiui ἄκω.

Ἥκμαι, præt.perf.paſſ.verbi κάω. Sunt qui inter-

pretentur etiam Sedi, dicántque esse præt. perf. pass. verbi ἵω significantis ἵζω seu ἵζω. à quo suprà habuimus etiam aor.1 med. ἵσατο. Id tamen rarissimi admodum vsus esse existimo.

Ἥ. εἶδω pro ᾔδειδω sic positum ait Etymologicus. verbum εἴδω facere præt.med. ἔδειν: in duali ἤδειτον, ἠδείτην: in plur. ἤδειμεν, ἤδειτε, ἤδεισαν. Pro quibus dici ἦσα, ἦτον, ἦσαν, ἦστε, ἦσαν, syncope diphthongi ει, & ξσχημα τῆ δ εἰς σ. Nonnullorumque horum affert exempla. vt, τῦ ἦσαν pro ᾔδειτην, hoc sine autoris nomine, τὼ δ' ἐφ' οὐδὲν ἦσαν ἄλλα πάντα δάκνειν. Et primæ personæ plur. ἦσμεν pro ᾔδειμεν, ex Eurip. Hec. εἰ δ' μὴ Φρυγῶν Πυργους πεσοντας ἦσμεν. Necnon tertiæ pluralis ἦσαν pro ᾔδεισαν, hoc ex eiusdem Rheso, οὐδ' ἀφιγμένον πω πάμπαν ἦσαν. Item hoc secundæ ἦστ pro ᾔδειν, ex Sophoclis Colchis, Ὑμᾶς μὲν οὐκ ἐφ' ἧστ' τὸν Προμηθέα. Hæc ferè & in lexico meo veteri, in quo ι subscribitur, quod perperam in Etymologi exemplaribus est neglectum, quum tamen rationem ipsum exigere manifestum sit vel ex ipso ᾔδειν facto ex εἴδειν verso ει in η, & subscripto ι.

Ἦν, Eras vel fueras: secunda persona imperfecti ἤμην, de quo suprà: ἦσο autem, aspiratum, est secunda persona imperfecti ἧμαι, Sedebam: illud, à them. εἰμὶ, hoc à verbo ἧμαι. Rursum verò ἦσο est imperatiui modi, habétque formam imperatiui præteriti perfecti passiui, vt πτῶ: velut apud Hom. Ἦσο παρ' αὐτὴν ἰοῦσα, κ' οἴζυε.

Ἡαπίσης, particip. ex ἤπασκα præt.perf.act.verbi ἀσπάζω.

Ἡαπάσθην, aor.1 pass.verbi ἁπάσμαι: ex quo & præt. pluſquamperf.pass. ἤπασμαι, & infin. ἡάφθαι. Ex act.autem ἡαπίσω est particip.præt.perf. ἡαπικώς.

Ἡάπασκον, præt.imperf.verbi ἁσπάζω.

Ἦσθα, Sciebatis: per syncopen pro ᾔδειτε, verso simul δ in σ: secunda persona pluralis præteriti pluſquamperfecti ᾔδειν, ex them. εἴδω, vt prolixius annotaui in Ἦσμεν paulo suprà.

Ἦεν, tertia persona dualis præt. imperf. ἤμην: apud Aristoph. Auibus, τὼ δ' ἐφ' ἦεν. id est, ἐκαθίζοντο, Sedebant.

Ἦεν, tertia pers.dualis præt. imperf. ἤμην, de quo suprà. quidam tamen malunt habere pleonasmum τῆ σ pro ῆτην, efféque ab imperfecto ἐῶ, à them. εἰμί.

Ἦεν autem, per syncopen factum est ex ᾔδειτην, verso δ in σ, ex them. εἴδω. vt suprà docui in Ἦσμεν, vbi etiam exemplum habes.

Ἧο, tertia pers. sing. præteriti imperf. ἤμην, à verbo ἧμαι.

Ἦσθ, secunda persona dualis præteriti imperfecti ἤμην significantis Eram: aliis tamen malentibus habere pleonasmum τῆ σ pro ῆτην, ex imperf. ἐῶ. Est à them. εἰμί. At ἦσθ, cum ι subscripto, est secunda dualis syncopen passa pro ᾔδειτον, verso simul δ in σ, ex prima sing. οἶδα, quod est præt.pluſquamperf.med.verbi εἴδω, vt videbis in Ἦσμεν. Ἦσθ verò aspero notatum spiritu, erit secunda dualis præt.imperf. ἧμην ab ἧμαι.

Ἡσυχάσατε, aor.1 act.verbi ἡσυχάζω.

Ἡσυχάσθησαν, aor.1 pass.verbi act. ἡσυχάζω.

Ἦτω, fut.1 act. verbi ἧμι, ex inus.them. ἑῶ, vel etiam fut.1 act.verbi ἕδω.

Ἦτε, secunda pers.plur.præt.imperf. ἐῶν ab εἰμί. Ἦτε autem, cum ι subscripto, est secunda pers.plur. præsentis subiunctiui ἐῶ, ab eodem them.

Ἤτασαν, aor.1 act.verbi ἐτάζω.

Ἧτο, præt. imperf. act. verbi ἧμαι: ex quo & præt. pluſquamperf. ἡήκειν, aor.1 ἧσαν, & particip. præt. pass. ἡημένος.

Ἧτον & Ἦσαν, tertia & secunda dualis præt. imperf. ἐῶν à them. εἰμί. Dicitur etiam ἦεν & ἦσαν, sed ab ἤμην præt. imperf. passiuo eiusdem them.

Ἧω, Sit: per crasin ex εἴη, vt volunt grammatici. nam ἐῶ, primitiuum verbi εἰμὶ, in imper. facit εἴ, εἴη, vnde per contractionem fit εἶη. ex quo ἧῃ Dorica hoc ἦῃ fieri dicunt. Alioqui & ἴω dicitur pro hoc ἦῃ, ab eodem them.

Ἤυλλ, præt.imperf. verbi αὐλέω.

Ἤυδα, præt.imperf.act.verbi αὐδάω.

Ἠυδάξατο, Doricè pro ηὐδάσατο: aor.1 med. verbi αὐδάζομαι.

Ἡυδηκώς, particip.præt.perf. ἤυδηκα, ex αὐδάω faciēte fut. αὐδήσω.

Ἤυδον, præt.imperf. vel aor.1 act. verbi εὔδω.

Ἠυδύνθη, aor.1 pass.verbi act. εὐδύνω.

Ἠυλίσθησαν, aor.1 pass. verbi αὐλίζομαι: ex quo est & aor.1 med. ηὐλίσαντο.

Ἠυξήθη, aor.1 pass.verbi act. αὐξάω facientis fut.1 αὐξήσω: vnde & præt.pass. ἤυξημαι. præt.autem act. est ἤυξηκα, & aor.1 ἤυξησα.

Ἠυρέμην, ἤυρεο, ἤυρετο, per syncopen pro ηὐρησάμην, vt volunt nonnulli: aor.1 med. verbi εὑρίσκω ex εὑρίω. Potest tamen fingi verbum εὑρέω, quod faciat aor.1 act. εὗρα seu ἦυρα, & med. voce εὑρέμην siue ηὑρεάμην, sicut facit aor.2 act. εὗρον, & med. voce εὑράμην.

Ἠυρῆσθαι, infin. præt.perf.pass. à them.act. εὑρήσω faciente fut.1 εὑρήσω ab εὑρίω. Dicitur etiam sine augmento εὑρῆσθαι, vt εὕρημαι quoque & εὑρῆσθαι.

Ἤυσεν, secunda pers.aor.1 ηὐσέμην, de quo iam dixi.

Ἤυσεν, aor. 1 act. verbi αὔω significantis Vociferor apud poetas. dicitur autem illud per ἐξάιτιον esse factum ex αὔω.

Ἡφειδήκεσαν, præt. pluſquamperf. act. verbi ἀφειδέω, ex quo & particip. præt. perf. ἠφειδηκώς, & præt. imperf. ἠφείδεον.

Ἧφεῖτο, duplici augmento pro ἀφεῖτο: aor.1 pass.verbi act. ἀφίημι facientis præt.perf.pass. ἀφεῖμαι.

Ἡφιλακώς, itidem duplici augmento dicitur pro ἀφιλακώς: particip.præt. perf. act.à them. ἀφιλακέω.

Ἧφθαι, infin.præt.perf. pass. ἧμμαι, ab act.them. ἅπτω.

Ἧφιε, duplici augmento pro ἀφίει: tertia persona singul. præt.imp. act.ex inus.them. ἀφιέω, pro ἀφίη quod est ex them. ἀφίημι: sicut ἵηθι quoque reperimus pro ἴαθι, ex πθιω. Varin. videtur innuere ἧφιε vsurpari etiam pro οὐκ ἀφίει: sed hoc parum est probabile, opúsque habet exemplis.

Ἤφιεν pro ἤφιον apud Marc. euang. legimus, cap.11, καὶ οὐκ ἤφιεν ἵνα τις διενέγκῃ σκεῦος διὰ τοῦ ἱεροῦ. Et cap.1, καὶ οὐκ ἤφιεν λαλεῖν τὰ δαιμόνια ὅτι ᾔδεισαν αὐτόν. Sunt qui dicant esse aor.2 ex them. ἀφέω pro ἀφίω aut ἀφίημι. Sed est potius aor.2 them. ἀφιέω facientis fut.2 ἀφιῶ, aor.2 ἤφιον.

Ἡφυσάμην, aor.1 med. verbi ἀφύσσω seu ἀφύω.

Ἡφωείδησε, duplici augmento pro ἀφωείδησε: infin. præt. perf.pass.à them. ἀφοείδω. Itidémque in aoristo 1 act. eiusdem them. ἠφώεισεν dicitur pro ἀφώεισεν. Ambo apud Suidam.

Ἦχε, tertia pers.sing.præt.perf.act. ἦχα, à them. ἄχω: vt apud Suidam, ἦχεν ὅτι ἦν οἶκος. Vnde & infin. præt.perf. pass. ἦχθαι.

Ἠχθέσθην, aor.1 pass.verbi ἄχθομαι ex ἀχθέομαι faciēte fut. 1 ἀχθέσομαι. Alioqui est etiam tertia pers. dualis præt. imperf. ἠχθέσθην ab eodem them. ἄχθομαι.

Ἤχθημαι, præt.perf.pass.verbi ἐχθήρομαι faciētis fut. ἐχθήσομαι ab inusitato them. ἐχθέομαι.

Ἤχθεν, aor.1 pass. verbi actiui ἄγω facientis præt. pass. ἦγμαι.

Ἤχθομεν, Odio fui: aor.2 med. verbi ἐχθήρομαι ex ἐχθέομαι. Alioqui est & præt.imperf.verbi ἄχθομαι.

Ἤχλυσε, aor.1 act.verbi ἀχλύω.

Ἤψαντο, aor.1 act. verbi ἅπτω: vnde & med. vocis aorist.1 ἡψάσατο.

Ἧψο, secūda pers.sing.aor.1 med. ἡψάμην, à them. ἅπτομαι. Actiuum autem ἅπτω facit ἧψα, ex fut. ἅψω.

Ἡωνείσθαι, præt.pluſquamperf.act.verbi αἰωνίζω.

Ἡώρουν, præt.imperf.act.verbi αἰωρέω: vnde & pluſquamperf.pass. ἠώρητο, & infin. ἠωρῆσθαι, & particip. ἠωρημένος.

Θ

Θᾶξῦ, quod Hesych. exp. ἧξεις, videtur esse secunda pers.fut.1 med. θᾶσσομαι ex verbo θάομαι quod eidem significat Propero: nam θάσσυσα exp. σπεύδουσα.

Θάῖο, Doricè pro θάῦ seu θάϊον: ex them. θάομαι pro θάομαι. est autem imperat.præs.

Θαλίη poeticè pro θάλεια: à them. θαλίω pro θάλλω. vnde apud Homerum σὺς θαλίοντας ἀλωφῆ.

Θαλφθῆ, aor.1 pass. subiunctiui modi à verbo θάλπω.

Θάλωμεν, aor.1 act.ſubiunct.modi, à θάλλω vel etiã θαλέω.

Θάμβησε, Ionicè & poeticè pro ἐθάμβησε: aor.1 act. verbi θαμβέω.

Θανέειν, itidem Ionicè & poeticè pro θανεῖν, infin. aor.2 act.ſecundum quoſdam à them. θανέω, ſecundum alios à θνήω. Vnde particip. θανεών, & infin.fut.2 med. θανεῖσθαι.

Θαίομι, aor.2 opt.modi ab eodem θανέω ſeu θνήω, vel etiã à θνήσκω ſecundum alios: quanquam id θνήσκω ex θανέω originem ſumpſit.

Θανοῦμαι, fut.2 med.eiuſdem them.vnde infin. θανεῖσθαι.

Θάσσω, Ionicè vel Doricè pro θάσσομαι, à θάω pro θάομαι, vt ſuprà θάεο habuimus pro θάεο ſeu θάου.

Θάρσει, imper.verbi θαρσέω.

Θᾶσσαι, pro θάεσαι, Ionicè vel Doricè: aor.1 med.imper.modi, à them. θάομαι pro θάσομαι vſurpato.ex quo & θάεο & θάσσο, de quibus paulo antè. Theocr. θᾶσσο φίλος οἷς καλὸν ὕδωρ, Aſpice.

Θαυμασσήτης, Ionica & poetica diphthongi diſſolutione pro θαυμαστωτής: particip.fut.1 act.à verbo θαυμάζω.

Θέα, imperat.præſens verbi θέαω, per contract.ex θέατ.

Θέειν, Ionicè & poeticè pro θεῖν, aſſumpto ε metri cauſa: itidémque θέεσθαι pro act. θεῖν ſeu θέειν.

Θείλω, θείης, θείη, aor.2 opt.verbi πίθημι.

Θειοῦμεν, poeticè pro θῶμεν, aor.2 act. ſubiunct. ab eodem them. Faciunt enim poetæ ex illo θῶμεν primùm θεώμεν, reſolutione Ionica vocalis circumflexæ, deinde inſerto ι θειώμεν, & ſyſtole τῶ ω, θειώμεν: quomodo & βειόμεν dicunt pro βῶμεν, & πραπιόμεν pro πραπῶμεν.

Θεῖναι, infin.aor.2 act.à verbo πίθημι.

Θεῖτε per ſyncopen pro θέητε, vt ἀποδεῖτε pro ἀποδέητε. ſecunda perſona plur.optatiui θείλω, de quo ſuprà.

Θείωσι, Ionica & poetica augmẽti detractione pro ἐθείωσα: aor.1 act.verbi θείω.

Θέλγει, eodem modo pro ἔθελγε: à them. θέλγω.

Θελήσω, fut.1 act.verbi θέλω ex inuſ. θελέω.

Θέμεν & Θεμέναι, Doricè vel Ionicè pro θεῖναι, vt ἴμεν & ἰέναι pro εἶναι. aor.2 act.infin.modi à them. πίθημι. At θέμεις eſt particip.aor.2 med.ab eodem them.

Θερέω, Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro θερῶ: hoc autem θερῶ eſt aor.1 ſubiunct. modi à verbo act. θέρω. vt apud Homerum, θέρω πυρὸς pro θερμανθῶ ἀπὸ πυρός, calefiam igni.

Θερσσόν, Dorice pro θερσίων, à θερσίων.

Θέρμεν, Ionicè & poeticè ſine augmento pro ἐθέρμεν: prær. imperf.paſſ.verbi poetici θέρμω.

Θές, pro θέν, Pone: aor.2 act.imper.modi, à πίθημι.

Θέσθαι, aor.2 med.infin.modi, ab eodem them.

Θέσθω, aor.2 med.imper.modi, ab eodem.

Θέτω, tertia perſ.imperatiui θές, de quo paulo antè.

Θθλιάζει, Cretenſium dialecto pro θλίβει. Heſych.

Θθλιμμένη, Ionica reſolutione diphthongi ιμ pro θλίμη. hoc autem θλίμη ſecunda eſt perſona fut.1 med. θλίσομαι, à them. θλίω, vt πλύσομαι à πλύω. vnde & infin. θλίσεσθαι. Ambo apud Heſych.

Θλυσύμβροτος, pro θυσίμβροτος, fut. verbi θύω Doricum potius quàm linguæ communis proprium, vtitur tamen proſæ quidam ſcriptor apud Suidam, cuius nomen tacetur. εἰ ὃ ἀφίκετο, (inquit) ὁ μὲν, ἀγχιθλυσύμβροτος συγκαλῶν, ὁ δὲ θυσύμβροτος ἐκάλει. id eſt, ἀρκυσύμβροτος.

Θόωμεν, Ionica vocalis circũflexæ reſolutione pro θῶμεν: aor.2 act.ſubiunctiui modi à verbo πίθημι.

Θοῦτο, Ionicè & poeticè pro ἐθοῦτο, detracto augmento. prær.imperf.paſſ.verbi Ionici θοίομαι vſurpati pro θάομαι: vnde & infin. θοῦσθαι pro θάεσθαι.

Θπιῶτο, pro ἐθποιῶτο, Ionicè, primùm abiecto augmento, deinde οῦ verſo in ῶ. prær. imperf.paſſ. eiuſdem them.

Θπήκατο, itidem pro ἐθπείκατο. aor.1 med.eiuſdem them.

Θποῖο, præſens optat. paſſ.ſecundæ perſ.ab eodem.

Θποίμεν, Ionicè pro θποιοῖμεν, contracto primùm οι in υ, deinde υ in α verſo & tralato accẽtu. aor.1 med.opt.modi à θποίομαι.

Θρῆσι, quod exp. θρήλαι, θηλάσαι, per ſyncopen ex θηλάσαι factum creditur. Eſt tamen potius aor.2 act.verbi θηέω, vt videbis paulo poſt in Θρῆσαι.

Θρήσω, fut.1 act.infin.modi à πίθημι faciente fut.1 θήσω. vnde & med. vocis fut.1 θησομαι.

Θῆσαι, quod ſignificare aiunt non modò θηλάζειν, ſed etiam ἀμέλγειν, ex θήσασθαι contractum volunt, à θάω: vnde θηλὴ derivata creditur.

Θήσω, fut.1 act.verbi πίθημι, ex θέω: vnde med.voce θήσομαι.

Θήτω, Doricè pro θήτε: ſolent enim Dores imper.quoſdam in τ, mutata propria terminatione, finire in ν. eſt autem hoc θήτω imper. verbi θέω.

Θικτέω, thema derivatum ex θκτέω per ſyncopen: pro quo Doricè θκάπτω dicitur. Vnde fut.1 act. θκτέξω, & med. θκτέξομαι, pro quo & πθκτέξομαι dicitur, ſed potius in fut. paulo poſt.

Θοίμεν, θοῖο, θοῖτο, reperiri aiunt nonnulli pro θείμεν, θεῖο, θεῖτο, quæ ſunt aor.2 med.à verbo πίθημι. Sed iis parum fidei adhibeo, quum apud Græcos grammaticos & lexicographos eorum nullam reperierim mentionem.

Θόρε, poeticè & Ionicè ſine augmento pro ἔθορε, aor.2 act. à them. θόρυμι ſeu θόρω. vnde & infin. θορεῖν, & particip. θορών.

Θοῦ, per contractionem pro θέου, exempto primùm Ionico more ε, deinde εο contracto in ου. aor.2 med.imper. modi à verbo πίθημι.

Θρέξασκον, Ionicè pro ἔθρεξ ον, vt ὤσασκον pro ὦσαν, abiecto primùm augmento, deinde inſerto σκ: aoriſt.1 actiui verbi τρέχω.

Θρίξω, fut.1 act.verbi τρίχω, habens θ pro τ tenuis literæ in aſpiratam, vt in ſequenti θρίψω.

Θρίψω, fut.1 act.verbi τρίφω, tenui in aſpiratam reuerſa vt in præcedenti θρίξω. nec enim poterat ſcribi θρίχω & θρίφω, propter concurſum duarum aſpiratarum. vnde imper. θρῖψον, & particip. aor.1 med. θρίψαμένης. Inde & infin.aor.1 paſſ. θρῖφθῆναι.

Θρονθλιῆσαι, aor.1 paſſ. infin. modi, à them. θρύω. vnde & particip. θρονθλις.

Θυμήνας, particip.aor.1 act. ἐθύμηνα, à them. θυμαίνω.

Θῶ, θῇς, θῇ, aor.2 act.ſubiunct.modi, à verbo πίθημι.

I

Ἰαίθη, aor.1 paſſ. verbi actiui ἰαίνω.

Ἴαεν, tertia perſ.plur.præſ.indic.verbi εἶμι ſignificantis πορεύομαι, Ionicè ſecundùm quoſdam pro ἴα. vnde in comp. ἔξιαεν, εἰσιαεν, παρίαεν.

Ἰᾶεν, per contractionem ex ἴαεν: hoc autem ἴαεν Ionicum eſt pro ἴεν, vt πλέαν pro πλέων. tertia perſ. plur. præſ.indic.à them ἴημι: vnde per comp. ἀφιᾶεν.

Ἴαχεν, Æolicè pro ἴαχε. Hoc autem ἴαχε eſt tertia perſ. ſingul.vel aor.1 ἴαχεν, vel prær. med. ἴαχα: quæ ambo ſunt ex them. ἰαχέω.

Ἰαφθέσα, aor.1 paſſ.infin.modi à them.act. ἰάπτω faciente fut.1 ἰαφῶ. vnde & particip. ἰαφθείς.

Ἰαχεῖα, particip.fœm.gen.ex maſculino ἰαχεύς. Ambo ex prær.med. ἴαχα facto ex them. ἰαχέω.

Ἰγμένος, particip. prær. paſſ. ex ἴαμαι vel ἰκνέομαι. vnde comp. ἀφιγμένος.

Ἴδ, tertia perſ.ſingul.aor.2 ἴδον, à them. ἰδέω faciente fut.2 ἰδῶ. Alioqui hoc ἴδ (pro quo Attici & ἰδέ dicunt, vt εἰπέ) eſt imper.eiuſdem aor.2 act.ab eodem them. ſignificans Vide, Reſpice, Aſpice: vel etiam Ecce. Pro quo ἰδοὺ quoque dicitur aduerbialiter ex ἰδοῦ aoriſto 2 med.imper.modi. Dores verò & ἰοὺ & ἰούδ dicunt pro eodem. Theocr. ἰὼ καὶ πάλιν ἰούδ πθίρωνι. ecce iterum hæc adrepit. Rurſum ἴδι pro ἰδέ ponitur interdum apud poetas, & ſignif. χαίρε.

Ἴδιεν, Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione pro ἰδῶν: aor. vel fut.2 act.infin.ab eodem them.

Ἰδέσθαι, aor.2 med.infin.modi, ab eodem εἶδον.

Ἴδιτε, Ionica paragoge τε auct pro ἴδε: aor.2 act.indic.modi, ab eodem.

Ἴδιον, Ionica diphthongi circumflexæ diſſolutione pro ἰδῶ: fut.2 act.ſubiunct.modi, ab eodem εἶδον.

Ἴδμαι, Ionicè pro ἴδῃ, ſecunda perſ. ſingul. aor.2 med. ab eodem them.

Ἴδοιτο, aor.2 act.verbi ἰδέω.

Ἰδμὲν, Dorica ſiue Æolica pro ἰεμὲν, vt veteres grammatici tradunt. Sunt qui ex ἰδωμὲν etiam per ſyncopen factum dicant, vel ex prær. med. εἰδάμεν, vt refert

refert Etymol. apud quem & exemplum hoc legitur, *ἰδὲ μὴν δ' οὐδὲν τρέσσε.*

Ἴδ' ἄφ per ſyncopen dicitur etiam pro *ἰδέ μοι*: quod *ἰδέ μοι* Ionicum ſeu Doricum eſt pro *ἰδεῖν*, aor.2 act. infin. modi ex verbo *εἶδω* vt apud Homerum, *Ἀλλ' ἴθλω ἴδ' ἄφ καὶ πυνθάνωμαι αὐτῶν*, volo videre & tueri oculis.

Ἴδοιτο, Ionicè pro *ἴδοιντο*. tertia perſ. plur. aor.2 med. opt. modi à them. act. *εἶδω*.

Ἴδομαι, aor.2 med. indic. ex eodem *εἶδω*. Actiua autem voce idem thema aor.2 facit *ἴδον*.

Ἴδοντο, Bœotico more pro *ἴδον*, vt *ἔλθοντο* pro *ἦλθον*. ſolent enim Bœoti tertiis pluralibus imperfectorum & aoriſt. inſerere *ντ*. Eſt autem hoc *ἰδοντο* tertia perſ. plur. à prima *ἴδον*, aor.2 act. indic. modi ex them. *εἶδω*. Apud Suid. *ἰδόντο τι ὕδατι*.

Ἰδού, aduerbium demonſtrandi factum accentus mutatione ex *ἰδοῦ* aor.2 med. imper. modi, ab eodem them.

Ἰδυῖα, particip. fœm. gen. ex *ἰδὲ* præterito med. verbi *εἶδω*: vnde apud Homer. *ἰδὲ ἴμεν πρασιάων*.

Ἴδωμι pro *ἴδωμαι* dici *ἐκτάσει τῆς ᾱ διφθογγούσης*, tradit Euſtathius.

Ἰέ, ſignificans I, Vade, eſt aor.1 imper. modi ex *ἴημι* aoriſto 2 infinitiui modi, quem verbum *εἶμι* mutuatitium habet ex them. *ἔω*.

Ἰεῖσι, *ἰεῖτε*, præſens imper. act. à them *ἴημι*.

Ἰέν, pro *ἴεν* vſurpatum alicubi reperitur, vt *ἐπέν* pro *ἐπέσθην*. eſtque tertia perſona ſingul. præteriti imperfecti *ἴειν* ex inuſ. them. *ἰέω*. Eſt interdum & ſecunda perſona imperatiui præſentis actiui, ab eodem themate, pro *ἴεσο*.

Ἰείην, *ἰείης*, *ἰείη*, præſens optat. act. ex eodem them. *ἴημι*, vt *πλείην* ex *πίμπλημι*.

Ἰείς, particip. præſ. act. eiuſdem thematis, vt *πλείς* ex *πίμπλημι* eſt. fœm. *ἰεῖσα*, neutrum *ἰέν*. At *ἰεις*, eſt ſecunda perſ. ſing. præt. imperf. indicat. modi, pro *ἵεις*, mutuatitia ab *ἵω*, referri tamen ſolita ad idem *ἴημι*.

Ἰεῖσι, tertia perſ. plur. præſ. indic. act. eiuſdem them. vt *πλεῖσι* eſt ex *πίμπλημι*.

Ἴεμαι, præſens indic. paſſ. ex act. *ἴημι*: vnde imperf. *ἰέμην* & particip. *ἰέμενος*.

Ἰέμεν & Ἰέμεναι, Ionicè & Doricè pro *ἰέναι* infinit. præſens act. ab eodem them. vt *πλείμεν* & *πλείμεναι* pro *πλέναι* dicunt idem. Alioqui *ἰέμεναι* eſt etiam particip. fœm. ex maſc. *ἰέμενος*: ambo ex *ἴημι*.

Ἴεμεν & Ἰέμεναι, itidem Ionicè & Doricè pro *ἴεναι* dicuntur, ſuntque præſ. infin. act. à them. *εἶμι*.

Ἰέμενος, particip. ex *ἴεμαι* paſſiuo verbi *ἴημι*.

Ἴη, aſpiratum, Bœoticum eſt pro *ἵεσαν*, mittebant, ab *ἴημι*. *ἴη* autem, tenui ſpiritu, eſt tertia perſ. ſing. aoriſti 1 *ἵην*, aſcitum habens *η* propter ſequentem vocalem, ex them. *εἶμι*.

Ἴεναι, infin. præſens verbi *ἴημι*: *ἰέναι* autem eſt infin. præſens them. *εἶμι*.

Ἴενται, tertia perſ. plur. præſentis *ἴεμαι*: *ἵεντο* autem tertia plur. imperfecti *ἰέμην*. At *ἰέντες* eſt particip. nominat. plur. ex ſing. *ἰείς*, de quo ſuprà.

Ἴεσαν, tertia perſ. plur. præteriti imperf. *ἴην*, ex *ἴημι*.

Ἰέσθην, tertia dualis præt. imperf. *ἰέμην* ex *ἴεμαι*. cuius ſecunda pluralis eſt *ἰέσθε*, tertia ſing. *ἰέτο*, & tertia plur. *ἰέντο*.

Ἴζεο & Ἰζέο, Ionicè pro *ἵζου*: imperat. præſ. paſſ. à themate *ἵζομαι*.

Ἰζήσας, particip. aor.1 act. ab *ἰζάω*, ex *ἵζω*.

Ἰθλα, aor.1 act. verbi *ἰάλλω*, vnde & ſubiunct. *ἰθλω*.

Ἴκω, tertia perſ. ſing. verbi *ἵημι*.

Ἴκω, Ionica & poetica paragoge pro *ἵκ*. Hoc autem *ἵκ*, eſt tertia perſ. ſingul. aor.2 *ἵων* ex them. *εἶμι*, faciente aor.2 indic. *ἶκ* ex inuſ. them. *εἴκω*. Sic *ἵκω* pro *ἵκ* dicitur, quod eſt ſubiunct. præſ. ex them. *ἵημι*.

Ἴκε, imper. præſ. eiuſdem them. *εἶμι*, ſecundum quoſdam grammaticos *μετὰ προσῳδίας ὀξείας τοῦ ῐ*.

Ἴκυια, Ionica diphthongi diſſolutione pro *ἵκου*: imper. aor. 2 med. à them. *ἱκέομαι*, faciente fut. 2 *ἰκοῦμαι*.

Ἴκτην, Ionicè itidem pro *ἵκην*, vt apud Heſiod. *ἔστιν δ' ἐς ἄκρον ἵκτην*. ſecunda perſ. ſing. aor. 2 med. ſubiunct. modi, ab eodem them. *ἱκνέομαι*, faciente aor. 2 indic. *ἱκόμην*, ex *ἵκομαι*.

Ἰκόμενος, per ſyncopē pro *ἱκνούμενος*, particip. ex them. *ἱκνέομαι*.

Ἰκνέομαι, aor. 2 med. verbi *ἱκνέομαι* ex *ἵκομαι*. vnde infin. *ἱκέσθαι*, & particip. *ἱκόμενος*. Doricè verò pro *ἱκνέομαι* dicitur *ἱκάνομαι*.

Ἵκτο, præt. pluſquamperf. paſſ. ab eodem them. Niſi quis aor. 2 med. eſſe velit per ſyncopen factum ex *ἵκανο*.

Ἴλαθι, imper. præſ. ex inuſ. verbo *ἴλημι*, vt *ἵστημι* ex *ἵσταμι* ex quo them. eſt & particip. *ἱλαός*, vt *ἱστὰς* ex *ἵστημι*.

Ἱλάσθητι, imper. aor. 1 paſſ. à them. *ἱλάσκομαι* faciente fut. 1 *ἱλάσομαι*.

Ἱλάσομαι, fut. 1 med. verbi *ἱλάσκομαι* ſeu *ἱλάομαι*.

Ἵλαθι pro *ἵλαθι*, ab inuſ. them. *ἴλημι*.

Ἱλήκοι, Ionica poeticáque paragoge pro *ἱλήκοιμι*. Eſt autem hoc *ἱλήκοι* tertia perſona ſingul. præt. perf. act. ſubiunctiui modi, ab inuſitato illo them. *ἴλημι* facientē fut. *ἱλήσω* ex *ἱλάω* vel *ἱλέω*: nec vlla alia ab iis tempora in vſu ſunt quàm imper. *ἵλαθι* ſiue *ἱλάθι*, præt. perf. optat. *ἱλήκοις* & *ἱλήκοι*, & ſubiunct. *ἱλήκω*, vt apud Hom. Odyſſ. γ, Ἀλλὰ σύ γ' ἵλαθι, δὸς δὲ μοι κλέος ἐσθλόν. Et Od. ρ, ἵνα τοι Ἀπόλλων Ἡμῖν ἱλήκῃσι, nobis ſit propitius.

Ἴμεν, prima perſ. plur. præſentis *εἶμι*, imus. Alioqui *ἴμεν* & *ἴμεναι*, Ionicè & Doricè dicuntur pro *ἰέναι*, ire: à them. eodem.

Ἴναι, pro *ἰέναι* dici ex *εἶμι*, tradunt quidem recentiores: ſed nulla autoritate vel exemplo id confirmantes.

Ἴξομαι, fut. 1 med. verbi *ἱκνέομαι* mutuatitium ab *ἵκομαι*.

Ἴξον, Bœotica dialecto pro *ἵκαν*. ſolent enim ii κ in ξ cōmutare, dicentes itidem *οἴξαν* pro *οἶκα*. quotū hoc *οἴξαν*, eſt præt. med. verbi *οἴκω* pro *οἶκα*, vti iam dictū eſt, apud Ariſtoph. *οἴξαν γοῦν ἐείσαν πλείω μύριοι*: illud verò, aor. 2 act. indic. modi à them. *ἵκω*: apud Hom. Il. ε, Αἶψα δὲ δὴ Θρηκῶν αἰνῶν τέλος ἶξον ἁπᾶντες. Et Iliad. γ, Οἱ δὲ Πύλου Νηλῆος ἐυκτιμένῃ πολίεθρον ἶξον. Itidémque alibi, Οἱ δ' ἶξον καίλιν Λακεδαίμονα.

Ἴοιμι, *ἴοις*, *ἴοι*, optat. aor. 2 act. à them. *εἶμι*. Facit enim *εἶμι* aor. 2 indicat. modi, *ἶον*, ex inuſit. them. *ἴω*, vnde & participium *ἰών*.

Ἴοσαν, præt. imperf. act. verbi *ἴημι*, mutuatitium ab *ἴω*, vt *πίμπλημι* facit interdum *ἐπίπλων* ex *πλέω*.

Ἰήσομαι, fut. 1 med. verbi *ἴαμαι*, vt volunt nonnulli, ſed parum *πιθανῶς λέγοντες*. nam *ἴαμαι* facit fut. *ἰάσομαι*, vt *ἴσομαι* facit *σώσομαι*. *ἰήσομαι* autem, ſi cubi reperitur, eſt à verbo *ἰήω*, quod tamen reiicit Phrynichus.

Ἰεχῆται, Ionicè pro *ἱεχέται* apud Herodotum, à themate *ἱεχάομαι*.

Ἴσταμι, Doricè pro *ἵσταμι*.

Ἵστασαν, tertia perſona plur. præteriti imperf. *ἵστην*, ex them. *εἶμι*. Interdum per ſyncopen poſitum reperitur pro *ἵστασαν*, tertia perſona plurali præteriti imperfecti *ἵστην*, ſciebam, ex them. *ἵστημι*, vt apud Homerum, *οὐ γὰρ ἐγὼν ἵστην ὡς ἐπύθετο*.

Ἱστάς, particip. præſ. verbi *ἵστημι*, contra regulam pro *ἱστάς*, vt *ἱστὰς* ex *ἵστημι*.

Ἵστασι ſimiliter pro *ἱστᾶσι* contra morem aliorum verborum in *μι*, Doricè, vt volunt nonnulli. tertia perſ. plur. præſentis *ἵστημι*. deberet enim *ἀφαιρεθεῖσα τὴν ν*, vt *ἱστᾶσι* ex *ἵστημι*, *πιμπρᾶσι* ex *πιμπρημι*, & ſimilia.

Ἵστη, pro *ἵστασαι*, ſecunda perſona ſingul. verbi *ἵσταμαι*. Varin. *ἵστη* exp. *μαθόν*, deriuans ex *ἵστορα* ſignificante *γνόντα*. ea tamen cum diphthongo potius ſcribenda forent *ἵστῃ*, *ἱστῆται*. Quanquam & apud Heſychium legimus *ἵστα* expoſitum *ὁμοιωθῇ*, itidem pro *ἵστατο*, aor. 1 med. verbi actiui *ἵστω* facientis fut. 1 *ἱστῶ*. At *ἵστατο*, quod Suid. affert pro *καθίδρυται*, eſt à them. *ἵζω*, itidem aor. 1 med.

Ἴσθι, imper. præſens duo ſignificans, nimirum *γίνωσκε* & *ὕπαρχε*. Prius eſt ab *ἴσημι*, per ſyncopen pro *ἴστασθι*. vt & in tertia perſona *ἴστω* pro *ἱστάτω*, itidémque in duali *ἴστων* pro *ἱστάτων*, & in plur. *ἴστε* pro *ἴστατε*, *ἴστωσαν* pro *ἱστάτωσαν*. Poſterius autem *ἴσθι* ſignificans *ὕπαρχε*, eſt ab *εἰμί*, à poſteris Homeri vſurpatum pro *ἔσο*, nec ſimiliter facit *ἴστω* in tertia perſona, vt præcedens, ſed *ἔστω*, & ſic deinceps, vt cum aliis tradunt grammatici, tum Varin.

Ἴστε apud Homerum imperfectum eſt verbi *ἴστημι* factum ex *εἶδω*, eandémque plerunque cum eo habentis ſignificationem. vnde & particip. *ἴστων*.

Ἰεμεν, per ſyncopen pro ἴομεν, prima perſona pluralis A thematis εἶμι: pro quo ἰεμεν dici etiam ἰδμεν, ſuprà docui.

Ἴσπαν apud Heſychium legitur cum his duabus expoſitionibus, ἱδρύσονται. πρᾰΰνονται. Ac quod ad ἱδρύσονται attinet, ſcribendum eſſet potius aſpero ſpiritu ἵσπανται, à them. ἵζομαι: quod verò ad πρᾰΰνονται attinet, ſi ἵσπασθαι in ea ſignificatione ſcribamus, videtur amiſiſſe primam ex diphthongo vocalem, pro οἴσπανται à them. οἶσω. ſiquidem apud eundem legimus οἴσπασθαι expoſitum εἰσκαθίσασθαι: necnon οἰσπὼ ἥμην, ὁδὸν προσῆκα.

Ἵστη, præteriti imperfecti verbi ἵστημι tertia perſona ſingul. ex them. ἰστάω, vt πίπτω ſcimus facere ἐπίπτω, & ἵημι ἵει, ex πίπτω & ἰέω. Eſt interdum & præſens imperatiui, itidem contractum ex ἵστα.

Ἵστω, Ionicè exempto σ pro ἵστωσαν: ſecunda perſ. ſing. præteriti imperf. ἱστάμην, ex paſſ. them. ἵστημαι.

Ἵστε, per ſyncopen ex ἵστατε, quod eſt verbi ἵστημι ſecunda perſona pluralis modo in præſenti indicatiui pro Scitis, modò in præſenti imperatiui pro Scite.

Ἰσχὶν, aduerbium ἡσυχῇ ex them. ἰσθάω, amiſſo ι ex diphthongo. nam olim εἰσχὶν ſcriptum fuiſſe, teſtatur Euſtath.

Ἴτε, interdum eſt tertia perſona ſingul. præteriti imperfecti ἴστην ex ἵστημι, interdum ſecunda imperatiui præſentis. nam ex tertiis ſingularibus imperfectorum actiuorum fiunt ſecundæ imperatiuorum, abiecto augmento, idque tam in verbis in ω terminatis quàm finitis in μι. nec enim ſolùm ex ἔστην, ἔφλην, ἔβην, ἔλιπε, fit στῆθι, φλῆθι, βῆθι, λίπε: ſed etiam ex ἔστηθι & ἔστήμεθα fit στῆτε, στήμεθα. Quanquam ſunt qui hos imperatiuos verborum in μι, tactos per apocopen velint ex iis qui in θι finiuntur, breui quæ præcedebat in longam conuerſa, vt ex στηναδι & ἵσταδι fieri στήναθι & ἵστα. Etymol. & Varin.

Ἵστω, per ſyncopen pro ἱστάτω. tertia perſ. ſing. imper. modi ex them. ἵστημι: itidémque ἵστων pro ἱστάντων dicitur, & ſic deinceps in reliquis perſ.

Ἵστων autem per contractionem eſt ex ἵστασο, quod Ionico more factum eſt ex ἵστασο, exempto σ. ſunt verò hæc ſecunda perſona ſingul. vel præt. imperfecti paſſ. ἱστάμην, B vel imperatiui præſentis paſſiui, à them. ἵσταμαι.

Ἵστων pro ἵστην, per cõtractionem ex ἵστασον præterito imperf. verbi ἱστάω. At ἵστων per ſyncopen pro ἱστάτων, eſt tertia perſ. dualis imperatiui præt. ex them. ἵστημι, vt in ſuprà ſuprà admonui.

Ἰχανάα, poetico pleonaſmo pro ἰχανᾶ, ex them. ἰχανάω. itidémque ἰχανάειν pro ἰχανᾶν.

Ἰχανόων, itidem poetico pleonaſmo pro ἰχανῶν: & ἰχανόωσα pro ἰχανῶσα. particip. præſ. act. ab eodem them.

Ἰχθάδιος & Ἰχθύδιος, Ionicè & Doricè pro ἰχθύιος: infin. præſens à them. ἰχθύω.

Ἴχθυ, Ionica diphthongi reſolutione pro ἴχνυ: imperat. præſ. paſſ. ab eodem them. cuius imperatiui ſecunda plur. eſt ἴχθεσθε.

Ἴχθυν, Ionicè itidem vel Doricè pro eodem ἴχνυν.

Ἴτη, ſecunda perſona dualis interdum præſentis εἶμι, & tunc tertiam dualis facit itidem ἴτην: interdum imperfecti ἤϊα ab eodem themate, & tunc tertiam dualis facit ἴτην. Vtrobique autem ſecundam pluralis facit ἴτε, C quæ ſeruit & imperatiuo.

Ἴτθω apud Ariſtophanem pro ἴσθι, vt ſchol. ipſius & Suid. tradunt.

Ἴτω, tertia perſona ſingul. imperatiui præſentis ἴθι. ἴτων autem & ἴτωσαν, ſunt tertiæ dualis & pluralis num. ab eodem.

Ἰφθω, Ionicè pro ἰδέσθω, exempto σ: ſecunda perſ. ſingul. aor. 1 med. ἰδάμην à them. ἴδω: pro quo Atticè per contractionem dicitur ἰοῦ. Homerus, μίγα δ' ἴδεο λαὸν Ἀχαιῶν. At præteriti ἴδον, quod ab eodem ἴδω aſſertur, rarum admodum exiſtimo vſum eſſe.

Ἰῶ præſens act. ſubiunctiui modi, verbi εἶμι ex ἴω.

Ἰῶμι. aoriſt. 1 act. ſubiunct. verbi εἶμι ex ἴω, ex quo facit aor. 1 ἶον.

Ἰών, particip. ex eodem aoriſto ἶον. cuius fœm. ἰοῦσα.

Κ

Κᾰββαλεῖν Dorica ſyncopē & Ionicē dicitur pro καταβαλεῖν: itidémque καββαλεῖν pro καταβαλεῖν. quæ ambo ſunt aor. 1 actiui, ſed prius infinitiui modi, alterum indicatiui: ambo etiam à them. καταβάλλω.

Καδδὲ ἰβαλεν, eodem modo pro καταβαλε δέ, à καταβάλλω.

Καδδὲ ἴδων, itidem pro καταΐδων δέ, à καταΐδω.

Καδδὲ ἐχέυδω, ſimiliter pro καταχεῦν δέ.

Καδδὲ λοιπὸς χάδη, pro καταχάδη δὲ λοιπὸς.

Καδδράθῐλλε, Doricè vel Æolicè itidem pro καταδράθῐλλε: aor. 1 act. verbi καταδραθίλλω ſeu καταδραθίζω, facientis fut. 1 καταδραθῶ.

Καδδῦσαι, itidem pro καταδῦσαι: aor. 1 act. infinit. modi à them. καταδύω.

Καδρίσαν autem, quod Heſych. affert pro καθῆσαν, ſi per υ in penultima ſcriptum eſſet, per ſyncopen poſitum videretur pro καθίδρυσαν.

Καεὶς, particip. aor. 1 paſſ. ἐκαέλην, ex act. them. καίω.

Καήσομαι, fut. 1 paſſ. ex eodem aor. 1 ἐκαέλην.

Καθαγιάσαι, aor. 1 paſſ. infin. modi, à them. actiuo καθαγίω. Affertur & præt. perf. paſſ. infin. καθᾱγῆσθαι per ſyncopen pro κεκαθᾱγῆσθαι.

Καθεδοῦμαι, καθεδῶ, καθεδοῦμαι, fut. 1 med. verbi καθέζομαι. Vnde & fut. 1 paſſ. καθεσθήσομαι.

Καθεικάτην, præt. perf. act. infin. modi à them. καθίημι faciente præt. perf. indic. modi καθεῖκα: vnde & particip. καθεικώς. Paſſiua autem voce præter. perf. facit καθεῖμαι, vnde particip. καθεῖμένος, demiſſus.

Καθεῖλον, aor. 1 act. verbi καθαιρέω ex inuſitato themate καθέλω.

Καθεῖναι, aor. 1 act. infin. modi, à them. καθίημι.

Καθεῖπτο, tertia perſona plur. præter. pluſquamperf. paſſ. ab eodem them. καθίημι faciente præter. perfect. paſſ. καθεῖμαι.

Καθεῖρκτο & καθεῖρκτο, præter. perf. & pluſquamperf. paſſ. verbi actiui καθειργνυμι ex καθείργω.

Καθεῖς, particip. aor. 1 act. à them. καθίημι.

Καθεῖσεν, aor. 1 act. verbi καθέζω vel καθίζω, habens aſcitum ε loco augmenti. Apud Varin.

Καθεῖτο, tertia perſ. ſing. præt. pluſquamperf. paſſ. à them. καθίημι faciente præt. perf. paſſ. καθεῖμαι.

Καθελεῖς, fut. 1 act. verbi καθαιρέω ex inuſ. them. καθέλω. vnde infin. aor. 2 καθελεῖν, & particip. καθελών.

Καθεξῶ, fut. 1 act. verbi καθίζω: vnde med. καθεξοῦμαι.

Καθέω, Ionica diphthongi diſſolutione pro καθῶ, de quo mox.

Καθῆς, aor. 1 act. imper. modi, à them. καθίημι.

Καθῆσαν, aoriſt. 1 act. verbi καθίημι, vt καπνὸν ἵησιν facit καπνὸν ἧσεν.

Καθῑζάμενος, particip. præteriti perf. paſſ. καθίζομαι, ex act. them. καθίσσω.

Καθῖζε, particip. præteriti perf. act. καθίκα, ex eodem them.

Καθῖζος, ου, particip. eiuſdem præt. perf. act. per ſyncopen ex καθίκοις, vt volunt nonnulli: niſi potius exiſtimandum eſt καθίκοις habere præt. med. καθίκα à καθίκω, ex quo per contractionem fiat hoc particip. καθῖζος.

Καθῦ, ſecunda perſ. ſingul. verbi καθῆμαι. pro καθῆσαι, vt volunt nonnulli: tradunt enim ex καθῆσαι Ionicè fieri καθῆαι & καθῆαι, indéque Attica contractione καθῦ.

Καθῆκα, aor. 1 act. verbi καθίημι facientis fut. 1 act. καθήσω ex καθέω. irregularis autem eſt pro καθέσω, vt ἵημι & ἵδρυκα quoque pro ἵσημι & ἱδρύω dicuntur.

Καθηγήσω, aor. 1 paſſ. verbi καθαγιάω facientis futurum 1 act. καθᾱγήσω, præter. paſſ. καθηγημαι. habet autem ſyſtolen pro καθηγήσω, vt δίκαι ἡγοῦ. Ex eodem καθαγιάω eſt & imperf. act. καθήγιον apud Homerum pro καθήγιαζον.

Καθῆκτο, præter. pluſquamperfect. paſſ. verbi actiui καθαγιάω.

Καθῆσθαι, infin. verbi καθῆμαι. καθέω autem eſt tertia perſona imperatiui καθῆσθω, ex eodem them.

Καθῆτο, tertia perſona ſing. præteriti imperf. καθήμην, ab eodem καθῆμαι.

Καθίη, præt.impers.verbi καθίημι ex καθίω, vt κρίη, ἑάλη, pro καθίη, ἁφίη, ἑάθη. Ex quo καθίημι est & particip.καθιείς, & infin.καθιεῖναι.

Καθίεσαν, præt.impers. act. eiusdem them.

Καθίευ, Ionica resolutione diphthongi pro καθίου. aor.2 med. à them. καθιεύμαι faciente fut.2 καθιοῦμαι ex καθίεμαι. Ex eodem aoristo 2 καθιόμην est aorist.2 subiunct.καθίεμαι.

Καθίζω, Doricè pro καθίσω: itidémque καθίζη & καθίζας pro καθίσῃ & καθίσας. à them.καθίζω.

Καθοῦμαι, Atticè pro καθίσομαι, fut.1 med. verbi actiui καθίζω.

Καθίσι, imper.præs.verbi καθίστημι ex καθιστάω.

Κάθου, aor.2 med.imperatiui modi, à themate actiuo καθίημι, vt καταπίημι facit κατάθου. hoc autem κάθου per contractionem est ex Ionico κάθιο, facto ex καθίεσο exempto σ. Sunt etiam qui κάθου ex καθίεσο factum velint, primùm ἀποβολῇ τῆς σ, deinde συναλοιφῇ τῆς ε, & contractione τῆς ι συστελλομένου καὶ τῆς ο.

Καθυρεὶς, particip. aor.1 act. à them.καθυρίημι: ex quo & aor.1 med.infin.καθυρέσθαι. Ex eodem καθυρίημι est aor. 1 act.καθυρῆκα, irregulariter pro καθυρῆσα: ex quo med. voce καθυρηκάμην. Item καθυρῇς, secunda pers.sing.aor. 1 act.subiunct.modi.

Κάι, aor.2 act.subiunctiui modi à themate κάω, faciente fut.1 καύσω. At καῦσαι est infin. aor.2 pass.ἐκάην ex actiuo ἔκαον.

Καικίνω, Æolica syncope pro καπικίνω, quod est κοιμᾶσθαι ὕπνῳ & dormiturire.

Καικῶμι autem, est Æolica itidem syncope pro καπικῶμι, quod est καπικῶσαι. nam κάω siue κάω, aor.1 act.facit non solùm ἔκαυσα, sed etiam ἔκηα.

Κάκτην, itidem per syncopen pro κατέκτην: præter. imperfect.act.verbi κατακτίνω. Itidémque κάκτατε pro κατέκτατε, in aor.2.

Καχεῦσι similiter pro κατεχεῦσι: aor.1 act.infinit. modi à κατεχέω.

Καχωσὶ quoque pro κατεχωσὶ positum videtur. ab Hesychio tamen exponitur δραπετεύσει, κακουργεῖ.

Κάλιν, Ionicè pro ἐκάλεσαν, præt.imperf act.verbi καλέω. Itidem Ionicè in præsente optatiui passiui καλεοίμην dicitur pro καλοίμην.

Καλεῦντι, Ionicè & Doricè pro καλοῦσι, ab eodem. Et καλεῦντο pro ἐκαλοῦντο.

Καλήσθω, Doricè & poeticè pro καλεῖν, tanquam ex καλάω vel κάλημι, vt annotat Eustath.apud Hom.

Καλήσθω, pro καλούσθω, vt τοίσθω pro τούσθω, Æolica μεταθέσει τῆς ου διφθόγγου εἰς η, vt tradit Varin. Nisi potius sit particip.ex them. κάλημαι.

Κάλιπτε, Æolica syncope pro καπέλιπτε: aorist.1 act. verbi actiui καπελαπτω. Sic κάλαψιν itidem dicunt pro καπέλαψαν.

Κάμβαλον itidem pro καπίμβαλον positum aiunt nonnulli. Sed viderint ne scribendum sit κάββαλον.

Καμμαρίαι, eadem syncope pro καπαμμαρίαι, quod est καπαλαβεῖν. apud Hesych.

Καμιδίσι, similiter pro καπαμίδισι: Laconicum tamen id esse dicitur.

Καμμορίων pro καπομορίων seu καπομοιρίων, ex nomine κάμμορος vsurpato itidem apud poetas pro κακόμορος.

Καμμένη, eodem modo pro καπαμένη.

Κάμεν, Ionicè pro ἔκαμεν, abiecto augmento: aorist.1 act. verbi κάμνω: vnde & particip. καμών. facit enim fut.1 καμῶ, vt πάμνω πεμῶ.

Καπεῖν, aor.2 act.infinit.modi, à them. κάπτω significante perimo. vnde particip.καπών. Ambo apud Hesych.

Κάπτεσι, Æolica syncope pro καπίπτεσι, quod est aorist.2 verbi καπεπτάω, mutuatitius à καπετέω.

Καρῶσαι, aorist.2 pass.infinit.modi, à them.act.κείρω.facit enim id fut.1 καρῶ, aor.2 ἔκαρον. vnde aor.2 pass. indic. modi ἐκάρην.

Καρύζει, Æolica syncope pro καπορύζει, apud Eustath. qui exp.καπασπᾷ.

Καρτῶσαι, poetica μεταθέσει pro κρατῶσαι, quod est aorist.1 act.infin.modi à them.κρατέω.

Κάχεν, Æolica syncope pro κατέχεεν, præt. imperf. act. verbi καπαχέω, apud Homerum. Itidem κάχεν dicitur pro καπέχεαν, quod est aor.2 med. indic. modi, à them. καπίχω mutuante fut.1 καπαχῶ & aorist.1 act. καπίχαν ex them.καπαχέω.

Καπίβα, per apocopen pro καπίβασι apud Atticos: aor.2 act.imper.modi à them. inus. καπίβημι, pro quo vsurpatur καπεβαίνω.

Καπαδύμαι, Doricè pro καπαδύσομαι, à them.καπαδύω.

Καπαδύσω, Ionicè pro καπαδύσω: præsens imper. pass.à them.καπαδύσομαι, quod ex futuro in præsens abiit.

Καπαιμάμενος, poeticè pro καθιαμένος, particip. præter. perf. pass.ex them.καθίημι seu καθίω faciente præt.pass.καθεῖμαι. (quod tamen præteritum commune est & verbo καθίημι.) Similiter καπαίνυτο est à καπαινύω pro καθινύω seu καθίνυμι posito.

Καπείσατο, aor.1 med.verbi κάπτω ex inus.them.καπίω.

Καταμέμβλος, Ionicè apud Herodotum pro καθαμβλύνος, ab Ionico them.καταμίω pro καθαμίω.

Καπέκαυ, aor.2 act.imper.modi à them.καπακείω.

Καπακαπίεσθαι, aor.2 med.infinitiui modi, à themate act. καπακτίνω.

Καπανυγῇς, aor.2 pass.subiunctiui modi, à them.act.καπανύσω faciente fut.1 act. καπανυγῶ. vnde & particip. aor.2 pass.καπανυγείς.

Καπέξιφι, Ionicè pro καπέξεσι: fut.1 act. infinit. modi à them. καπίζω, apud Homer.

Καπαπτηῖμα, secundum quosdam pro καπαπτώκτια, exēpro per syncopen κ, & ω in η verso: particip.præt.perf. act. verbi καπαπτήσω ex καπαπτάω. Vide & Πεπτηώς.

Καπαπτήμενοι, aorist.1 act.optatiui modi, à themate καπαπταίνω.

Καπαπύξῃ, aor.1 pass. subiunctiui modi, à themate actiuo καπαπτίνω faciente futurum 1 act.καπαπτίσω ex inus. verbo καπαπτάω.

Καπαφρηδῇ, aorist.1 pass.subiunctiui modi, ab act.them. καπαφρήσω.

Καπαφρίσσεσθαι, fut.1 med.infin.modi, à them.καπαφρίζω. vnde est & aor.1 med.infin.modi καπαφρίσσασθαι.

Καπέσχη, aor.2 act.subiunct.à them.καπίσχω mutuante fut. 2 act.καπασχῶ à καπασχέω. Vnde & infin.καπασχεῖν: & particip.aor.2 med.καπασχόμενος.

Καπαχεύη, aor.1 act. subiunct.modi, à them.καπαχαίνω, faciente aor.1 act.indic. καπέχηνα.

Καπαχθίσαι, præt.perf.med.infin.modi, à them.καπίζω seu καπάζομαι, diffoluta vocali more Ionico & Attico pro καπαχθῆναι. vnde particip.καπαχθείς. At καπάζη, est aor. 2 pass.indic.modi ab eodem them. Inde est & aor.1 act. καπαξα pro καπέξα.

Καπάδη, aor.1 pass.indic.modi, à them.act καπαδάω, vt καπακαὶ à καπακαίω.

Καπάδησαν, præt.perf.act.verbi καπάδω, Atticè pro καπέδησαν, à καπέδω: vnde & pass.καπεδέσμαι.

Καπεῖς, præt.perf.med. verbi κάπτω ex καπίω, vt tradit Varinus.

Καπέλοχε, Atticum præt.perf.act.verbi καπαλίζω pro καπαλέλοχε.

Καπέκαι, aor.2 act.verbi καπακείω.

Καπέκλε, quod Hesych. affert pro σωπῶν ἤθελεν, videtur esse aor.2 act.verbi καπακλέω, ex quo est aor.1 act. καπεκλήσει apud eundem.

Καπεπότησαν, aoristus.1 pass. indicatiui à themate act. καπακέπτω.

Καπέπτη, secundum quosdam per apocopē pro καπέπτατο, ex καπακτάω, secundum alios pro καπέπτη, ex καπέπτημι.

Καπεπτάθην, Bœotica syncope pro καπεπτάσθησαν: aor.1 pass.verbi καπακτάω, faciētis præt.perf.act. καπέπτακα, pass.καπέπταμμαι, tanquam ex καπακτάω.

Καπήλικτο, Ionicè pro καπελήλακτο, præter.pluſquamperf. pass. verbi act.καπαλίζω.

Καπήνεξε, aor.1 act. irregularis pro καπήνυξε, ab Ionico themate καπανέκω, quod subſeruit verbo καπαφέρω.

Καπηύησαν, aor.1 pass. verbi act. καπαινέσω, facientis futur.1 act.καπαινῶ.

Καπήνεκται, præt.perf. pass. eiusdem verbi καπαφέρω, ex inusitato themate καπανέκω seu καπανέχω, vnde & præterit. med. καπηνεγκα, ambo habentia Atticam

duarum initialium præſentis literarum reduplicatio- A
nem, pro καπιώιχαμ & καπιώιχα.

Καπιώδη, præt.med.verbi καπιθέω, ſecundum quoſdam veteres grammaticos, quod ſic formant. Dicunt ex ὤθω fieri primùm ὠιθω, metathesi literarũ: inde præt. med. ἰωῤθη, & Attica duarũ initialium literarum præſentis reduplicatione ὀπιώθη, vnde præmiſſa præpoſitione κατά, καπιώθη.

Καπιήεμεν, aor.1 med.verbi act.καπιαίρω, apud Heſych.

Καπιήιξη, aor.1 paſſ.verbi act.καπιαίνω.

Καπιπτῆ, aor.1 paſſ.verbi act.καπιπτέω, facientis fut.1 καπιῶσω ex inuſ.them.καπιπτάω. B

Καπιόβη, aor.1 paſſ. verbi act. καταφθίνυμι, facit enim id fut.2 καπιοβῶ, ex καπιοβέω, vnde aor.2 καπιόβην, ex quo paſſ.aor.2 καπιοβείω. quidam tamen malunt dicere eſſe aor.2 act. ex them.καπιόβημι.

Καπίσω, aor.1 act.verbi καπίημι, cuius tertia perſona plur. καπίσαν.

Καπιώσα, aor.1 act.verbi καπιδίω, apud Heſych. qui exp. αἰχμαλωτίσαι ἐπόησα.

Καπιθαλωθῆι, particip.præt.perf.paſſ. ex themate actiuo καταθαλόω. C

Καπιαι, Ionicè pro καθίαιι, ex Ionico themate καπίημι pro καθίημι.

Καπιμίζον, præt.imperf.act.verbi καπιμί?ω vnde & præt. paſſ.καπιμίσμαι, & aor.1 med.καπιμισάμιλιν.

Καπιλόιιξαι, præt.perf.paſſ.verbi act.καπιλοί?ω.

Καπιλωκῖξα, Ionicè pro καθηλωκῖξα. particip. fœm. præt. perf.act.ex them. καθήλωμι faciente fut.1 καθηλώσω.

Καπιμίχθη, aor.1 paſſ.verbi act.καπιμίσσω.

Καπιαρι, aor.1 act.verbi καπιαίρω.

Καπιώσκα, præt.med.verbi act.καπιείκω ſeu καπιέικω ſubſeruientis verbo καπιφέρω.

Καπιώιον, præt.imperf.verbi act.καπιραίω.

Καπῆσι, aor.1 act. verbi καπαίρω.

Καπῆσι, Ionicè pro καθήρατε, à them.καπαρίω pro καθαίρω.

Καπρίθεν, præt.imperf.paſſ.verbi act.καπρίθω.

Καίθανεν, Æolica ſyncope pro καπέθανε. aoriſt.2 act. verbi καπαθνήσκω ex καπαθάνω.

Καπῆιδε, itidem pro καπῆιδε: hoc autem Ionicè vel Doricè pro καπῆῖται, quod eſt aor.2 act.infin.modi, à them.act.καπάθημι. Similiter καπῆι pro καπῆο. Hoc autem pro καπάθου ſeu καπάθοο, quod eſt aoriſt.2 med. imper.modi ab eodem them. E

Καπιασι, tertia perſona plur. præſentis καπίημι, at καθιᾶσι præſentis καθίημι.

Καναξαις pro καπάξαις, ſublato primùm τ, deinde eius loco inſerto υ more Æolico, vt in αἰὴρ pro ἀὴρ: aor.1 act. optatiui modi, itidémque in infinitiuo pro καπάξαι dicitur καναξαι. hoc autem καπάξαι eſt à καπάγω ſeu καπάγνυμι ſignificante Frango. F

Καυχάσαι & Καυχᾶσαι ex καυχάομαι pro καυχᾶ in ſecunda perſona dicti, annotant grammatici quidam recentiores.

Κιάσας, poeticè metri cauſa geminato σ pro κιάσας: participio.aor.1 act.à them.κιάζω.

Κίαται & Κίατο, Ionicè pro κῖνται & κῖντο, abiecto etiam augmento ι in poſteriore, ſicut δίδιαται itidem dicunt pro δίδνται, & ἐπιπίλιατο pro ἐπιπίλωντο.

Κίαται & Κιάδηοι pro καῖσι τοῖς & καιομένοις dicitur, tanquam ex κίω. ambo aoriſti ι, alterum actiui, alterum medii. G

Κείαται & Κείατο, rurſum Ionicè pro κῖνται & ἔκιντο, inſerto etiam ι metri cauſa.

Κεισῦμαι & Κεισύμαι, Doricè pro κίσσμαι, à themate κίμαι.

Κικαδήσιν pro σιρήσιν & χαίσασθαι ποιήσιν, ex χαίζω deriuant. nam ex futuro 2 χαδῶ. faciunt κικαδῶ, per anadiplaſiaſmum & ζητῆι τὸ χ εἰς κ, vnde & fut.1 med. κικαδήσομαι. Similiter ex ἐχάδον faciunt κίκαδον, & med. voce κικάδοντο.

Κικαδόμος verſo σ in δ dicitur pro κικασόμος, vt ἴδμεν pro ἴσμεν. eſt autem id præteritum perf.paſſ.verbi actiui καίζω.

Κικάδηκα, duplici augmento pro καδηκα dicitur, in præt. perf.act.verbi καθίζω.

Κικάμω, poetico anadiplaſiaſmo pro κάμω, quod eſt aor 1 act.ſubiunct.modi à them.κάμω.

Κικάδαι, præt. perf.paſſ.infin.modi, à them.act.κάμω. facit enim id fut.1 καρῶ, præt. κίκαρκα, & in præt. pluſquamperf.ἐκικάεκιν, in paſſ.κίκαρμαι.

Κικάδαι, præter.perf.paſſ.infinit.modi, à themate actiuo καίζω faciente præt. paſſ. κίκασμαι: cuius ſecunda perſona κίκαστιι apud Homerum legitur, geminato metri cauſa σ, pro κίκασαι.

Κικαῦδαι, præt.perf.paſſ.infin.modi, à verbo act. καίω faciente fut.1 act.καύσω.

Κικαφηώς, Ionicè pro κικαφηκώς: particip.præt. perf. act. à them. καφέω, quod ex κίκαφα præterito perf.act. verbi κάπτω eſſe factum dicitur.

Κικατίαται, præt.perf. paſſ.verbi κατέω, Ionicum pro κικατημένοι εἰσί, vt πεπιίαται pro πεπωμένοι εἰσί.

Κίκλαμμαι, præt.perf.paſſ. verbi κλέπτω, habens verſum ι in α, vt ἔγραμμαι.

Κικλάγξω, poetico anadiplaſiaſmo pro κλάγξω: itidémque med. voce κικλάγξομαι pro κλάγξομαι. ambo futura ſunt verbi κλάγω vel κλάζω.

Κικλαδόων Varin. affert pro κικλαγόων vſurpatum. quorum vtrunque eſt particip.præt.paſſ. à verbo κλάω. facit enim id præter.perf. paſſ. κίκλασμαι, vnde etiam in pluſquamperf κίκλασο, Ionicè vel Atticè pro ἐκίκλασο, omiſſo augmento.

Κεκλιδῶς, itidem pro κεκλιμένος affertur, à them. κλίνω faciẽte præt.paſſ.& κίκλιμαι & κέκλισμαι. quorum hoc tamen vſitatius eſt.

Κίκλιο, Ionicè pro κίκλου, reſoluta diphthongo: quod eſt imperatiui præſentis à poetico verbo κίκλομαι habente pleonaſmum τῆ κ pro κίκλομαι. Itidem κίκλετο ab eodem eſt, augmento carens pro ἐκίκλετο. Apud Heſychium vero & κικλεῖ legitur, expoſitum itidem κλάζει, καλεῖ, à them.κικλέω. D

Κεκλίαται & Κεκλίατο, Ionicè pro κέκλωνται & κέκλωντο, vt κεκλίαται paulo antè pro κεκλίωνται. tertia perſona pluralis præteriti perfecti & pluſquamperfecti paſſiui à verbo καλέω, faciente fut.1 act. κλήσω & præt. κέκληκα, ex inuſ.them.κλέω.

Κέκληγα, præt.perf.med. verbi κλάζω, habens ζητῆι τῆς εἰς η pro κέκλαγα: vnde particip. κεκληγὼς apud Homerum. Ab eodem κέκληγα fit themα κεκληγῶ, ex quo particip.κεκληγὼν apud eundem. E

Κεκλησόμαι, fut.paulo poſt verbi actiui καλέω, ex ſecunda perſona præt.perf.paſſ.κέκλησαι. facit enim præter.paſſ. κέκλημαι, ex inuſitato themate κλέω, ex quo habet futurum κλήσω.

Κεκλίαται & Κεκλίατο, Ionicè pro κέκλινται & κέκλιντο ſeu ἐκέκλιντο: tertia perſona pluralis præteriti perfecti & pluſquamperfecti paſſiui à themate κλίνω, vt κεκλίαται paulo antè. F

Κεκλόμοι, particip. poetici verbi κέκλομαι vſurpati pro κέκλυμαι. Vnde & imper.κέκλου pro κέκλυθι.

Κέκλοφα, præt.perf.act.verbi κλέπτω, Atticè habens ε verſum in ο, vt πέπομφα & ſimilia. vnde infinitiuus κεκλοφέναι.

Κέκλυθι, poetico anadiplaſiaſmo pro κλῦθι: imper. præſ. verbi κλύω.

Κέκλωσμαι, præt.perf.paſſ.verbi act.κλώθω.

Κεκμακὼς, Doricè pro κεκμηκώς. Apud Heſych. itidem pro κεκμᾶται, quod exp.κεκοπίακεν, videtur legendum κέκμακται, vt Doricum ſit pro κέκμηται. Eſt autem κέκμηκα præt. perf. act. verbi κάμνω, tanquam ex κμάω, vt πίνω facit πέπωκα tanquam ex πμάω. Vnde particip.κεκμηκώς. G

Κεκμηκὼς, apud Homerum Ionica τῆς ἐκτάσεως pro κεκμακὼς, vt κεκαφηκὼς paulo antè pro κεκαφηκὼς, & ſimilia alia. Præterea verò κεκμηῶτες idem dicit pro κεκμηκότες, metri cauſa.

Κέκασμαι, præt.perf.paſſ.verbi act.κάζω. H

Κέκαυμαι, præt.perf.paſſ.verbi act.κάπτω.

Κέκυτα, apud Sophoclem pro ἔκπτωκα, ejecto τ, ideóque reduplicata initiali litera præſentis. præter. med. verbi κπάω. Etymol.

Κεκρηκὼς, Ionicè ponitur pro κεκρηκὼς apud Homerum,

exĕpto κ, vt de bobus, ἄμφω κεκορυθότε τώδε. Vbi etiã nota κεκορυθότε neutraliter vel paſſiuè vſurpatũ pro κεκορυσμένω ſeu κεκοσμένοι, ſatiati, ſaturi.

Κεκορυθμένος, ab eodem per ſyncopen vſurpatum creditur pro κεκορυσμένος, quod eſt participium præteriti perfecti paſſiui, à themate actiuo κορύθω. Sed verisimilior Euſtathii opinio eſt qui κεκορυθμένος dictum ἐκτῆ τῦ σ εἰς θ ait pro κεκορυσμένος, à themate κορύσσω, præſertim quum particip. κεκορυσμένος legatur apud Heſychium.

Κεκοπώς, pro κεκοπκώς, Ionicè, vt κεκορώς pro κεκορκώς, paulo ſuprà, exempto κ, veluti κεκοπότα θυμῷ apud Homerum. Eſt autem particip. præter. act. à themate κοπίω.

Κεκρῆσθαι, præt.perf.paſſ. infinitiui modi, à themate actiuo κίρνημι.

Κεκράανται, poetico pleonaſmo τῦ α, & Ionica detractione augmenti dicitur pro ἐκέκρανται. præter.pluſquamperf. paſſ.verbi act.κραίνω. Similiter φαάνθη pro ἐφάνθη repetitur apud poetas, à φαίνω.

Κεκραγα, præt.perf.med. verbi κράζω facientis fut.ı κραγῶ. Ex quo & thema κεκράγω fit, vt κεκλήγω ex κέκληγα. At κεκραγώς, quod Heſych. affert pro κραυγάσας, eſt ex them.κεκραγέω.

Κέκρακα, præt. perf.act. verbi κεχρῶ facientis fut.ı κρᾰκέσω, per ſyncopen pro κεκέχρακα. Itidémque in paſſ. voce κέκραμαι dicitur pro κεκέχραμαι, ex quo participium κεκραμένος.

Κεκράξομαι, fut.paulo pòſt verbi act.κράζω, ex κέκραξαι ſecunda perſona ſingulari præteriti perfecti paſſiui κέκραγμαι.

Κεκράχαται, Ionicè pro κεκραγμένοι εἰσί: tertia perſ.plur. præt.perf.paſſ.à them.κράζω, facta autem eſt ex tertia ſingulari, inſerto α ante τα, & tenui præcedente verſa in aſpiratam, ſublatóque τ.

Κέκραχθι, imperatiuus eſt verbi κράζω pro κέκραγε, vt annotatur in lex.meo veteri, & apud Varinum. Apud Suidam verò perperam κεκραχθι ſcribitur, qui exponit κράζει.

Κέκρηκα, præter.perf.med. verbi κράζω, habens ἔκτεινε τῦ α εἰς κ, ſicut κέκληκα ex κλαίζω fit. Vnde infin. κεκρηγέναι apud Suidam, & particip. κεκρηγότα apud Heſych.

Κέκρικα, Ionicè pro ἐκέκρατα, ſublato primùm augmento, deinde α verſo in ε. præter. pluſquamperf. paſſ. verbi κεράω facientis futurum ı κράσω per ſyncopen pro κεκέρασα.

Κεκρηγώς apud Ariſtoph.eſt particip. præter.perf. med.à verbo κράζω, quod Heſych.exp.κράζω.

Κέκριβα, præt. med. verbi act. κρίνω, tenui verſa in mediam, veluti in βέβλαβα, & ſimilibus.

Κεκρίφαται, Ionicè pro κεκρυμμένοι εἰσί. tertia perſona plural.præter. perf. paſſ. ab eodem themate κρύπτω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante ται, & præcedente tenui verſa in aſpiratam.

Κέκτημαι, præt.perf. paſſ. verbi κτάομαι: pro quo & ἔκτημαι dicunt Iones.

Κεκύφαν, Ionico & poetico anadiplaſiaſmo pro κύψαν, vt λελάβων pro λάβων, κεκάμων pro κάμων: aoriſt.2 act. ſubiunct.modi, à them.κυφω.

Κέλεαι, Ionicè pro κέλῃ, reſoluta diphthongo: ſecunda perſ.ſing.poetici verbi κέλομαι.

Κελήσεται, fut.ı med.verbi κέλομαι, ex κελέσομαι, vt ἥλω & μολῶ ex ἥλιω & μολέω ſua tut.mutuantur. Apud Homerum κελήσεται ἀνὴρ ἑταῖρον.

Κέλσαι, aor.ı act.infin.modi, à them.κέλλω.

Κέρσαι, aor.ı med.ſyncopen paſſus pro κείρασθαι, ex them. act.κερῶ. Eſt & aoriſt.ı act.infin.modi pro κερῶσαι, ab eodem them.

Κέρται apud Theocr. pro κεῖται. necnon κέρτο Ionicè abiecto augmento reperitur pro ἔκειτο, ex them.κέομαι. Apud Heſych. & κέσο legitur expoſitum κεῖσο: quod ipſum Suid. exp. ὑπάρχει.

Κέχασαι, Ionicè pro ἐκέχασαι, omiſſo augmento, & geminato ſimul σ metri cauſa. aoriſt.ı act. verbi κεχάω facientis fut.ı act.κεχάσω.

Κεχασῶμεν, Atticè pro κεχάσομεν: futurum ı act. verbi κεχάω.

Κεχρώτο, poetico ſeu Ionico pleonaſmo τῦ ο pro κεχρῶτο præt.imperf.paſſ.verbi act.κιχράω.

Κέχρας, Æolico more pro κίχρας. nam Æoles fut.ı verbi κίχρω faciunt κέρσω, vt φθέρσω à φθίρω eſt.

Κιρῶ, eiuſdem κίρνω fut.ı regulare & commune. ex quo infin. poeticus κιρέειν pro κιρεῖν, vel potius Ionicus. ſolent enim Iones ει circumflexum diſſoluere in εε. Alioqui κιρῶ eſt etiam thema contractum ex κιρέω.

Κίκιεν, Ionicè pro ἴκεν, ex κίω facto them.κίκω, vt ex ἴω fit ἴσκω, teſte Euſtath. Apud Heſych.κίκιεν legitur, itidem expoſitum ἵκεν.

Κίχαδε, præt.perf.med.verbi χαίζω.

Κιχάδοντο, Ionico diplaſiaſmo pro ἐχάδοντο, vt λελάβοντο pro ἐλάβοντο. aor.ı med.eiuſdem them. χαίζω facientis fut.ı χαδῶ, aor.ı ἐχαδόμην.

Κιχαδόμενος, pleonaſmo poetico metri cauſa pro κιχαδόμενος: particip.præt.perf.med.ab eodem verbo χαίζω.

Κίχρα, præt.med.verbi χαίρω vel χρίω: rariſſimi vſus, vt exiſtimo.

Κιχήκατε, præt.perf.act. verbi χαίρω, ex inuſ. them. χήω, vt μεμάκατε & πεπήκατε ex μήκω & πήκω. niſi potius futura horum verborum, χήσω, κήσω, πήσω, ex ſeſe præterita illa formare putanda ſunt, ἀναδραμόντα εἰς ἑαυτῶνας. vnde paſſ.κιχήσομαι.

Κιχησόμην, Ionicè apud Homerum pro χήσομαι, quod eſt fut.ı act.infin. modi ex them. χήω faciente fut.ı χήσω. Vnde & media voce κιχήσομαι. quanquam hoc κιχήσομαι poteſt eſſe etiam futurum paulo pòſt ex κιχήσαι ſecunda perſona ſingulari præteriti perfecti κιχήσμαι.

Κιχῆσιος, Ionica ἐξαιρέσει τῦ κ pro κιχηκώς, vt κεκοπώς pro κεκοπκώς. velut apud Homer. κιχήσιος νίκης.

Κιχήσιτο, Ionicè pro κιχήσατο. Hoc autem κιχήσιτο poeticum anadiplaſiaſmum habet pro χήσατο, vt λελάβοντο pro λάβοντο: itidémque κιχήσιτο dicitur pro ἐχήσατο, eodem anadiplaſiaſmo, vt λελάβοντο pro ἐλάβοντο. Eſt porro vtrunque illorum, κιχήσιτο nimirum & κιχήσατο, aor.ı med.ab eodem them.χαίρω: illud, optatiui modi: hoc, indicatiui.

Κίχημα, præter.med.verbi actiui χαίρω: vnde participium κιχήμενος.

Κίχλαδα, præt.perf.med. verbi χλαίζω, apud Pind, teſte Varino.

Κιχλίαſκα, præt.perf.act. verbi χλιαίνω.

Κιχλίδως, præt.perf.med.verbi χλιδάω.

Κιχολώσεται, fut.paulo pòſt verbi actiui χολόω, ex κιχόλωσαι ſecunda perſona ſing.præt.perf.paſſ.κιχόλωμαι.

Κίχημαι, præter. perf. paſſ. verbi actiui χάω vel paſſiui χάομαι.

Κίχυσαι, præt.perf.paſſ.verbi act.χέω.

Κεχωρίκεσαν, Atticè pro κεχωρίκεισαν, correpta penultima, & ſublato ſimul augmento pluſquamperfecti. nam ſecundum regulam dici debebat ἐκεχωρίκεισαν. præt.pluſquamperf.act.verbi act.χωρίω.

Κεχωείδαται, Ionicè pro κεχωεισμένοι εἰσί. tertia perſona plur.præt.perf.paſſ.à verbo χωείζω, facta ex tertia ſingulari, correpta primùm penultima, hoc eſt ſublato σ, deinde inſerto δα: vel etiam ex præterito medio, adiecta ſyllaba ται.

Κῆαι, aor.ı act.infin.verbi κάω. facit enim id in indicatiuo modo aoriſt.ı ἔκηα. vnde particip.act. κήας, & med. voce κηάμενος.

Κίκυι, poeticè pro ἔκυε, aor.2 act. verbi κίω. facit enim id aor.2 ἔκυον, & poetico anadiplaſiaſmo κίκυον, vt λίλαβον pro ἔλαβον. inde ὀκτάκυι vocalis breuis κίκυι, vt tradit Varin. poſt Etymologum & Euſtathium. Homer. μέλαν δ' αἰνίκυι αἷμα.

Κῆρα, Doricè pro καὶ ἔφη. Theocr. Κῆρα Δάφνι τίλλει τί τὸ κέλευθος;

Κίς, Ionicè & poeticè pro ἔκυσε aor.2 act. verbi κίω ſeu κίω. Itidémque κίν ſequente vocali pro ἔκυσε.

Κίρνα, Ionicè pro ἐκίρνα: præt.imperf.verbi κιρνάω.

Κίρνη autem pro ἐκίρνη, eſt præter. imperf. verbi κίρνημι. quanquam nonnulli Doricum eſſe malint pro ἐκίρνα, vt ἴζη pro ἵζα.

Κιχείη, præſens opt.act. ex κίχημι, vt πλείη ex πίμπλημι. vnde & a
participip. κιχείς, vt πλείς. At κιχῶ, eſt aor.2 act.infin.mo-
di, à them. κιχάω ſeu κιχέω.

Κιχεῖτε, Attica ſyncope pro κιχείητε, itidem præſens opt.
ex eodem κίχημι. Sic κιχεῖμεν & κιχεῖτε dicitur pro κιχεί-
μεν & κιχείητε.

Κιχήμεναι, Doricè pro κιχεῖν vel κιχεῖν. Euſt.

Κιχῆναι, infin.ex eodem κίχημι vel κιχάνω, vt Euſtath.tra-
dit. Sed ſi ex κιχάνω eſſet, ſcribendum foret κιχῆναι,
cum ι ſubſcripto.

Κιχήσατο, Ionicè pro ἐκιχήσατο: aor.1 med.verbi κιχάω ſeu b
κιχέω facientis fut.κιχήσομαι, vnde & infin.κιχησέμεν.

Κιχήτην, per ſyncopen pro κιχητίτην ſeu ἐκιχητίτην: ter-
tia perſona dualis aor.2 medii ἐκιχησάμην, à κιχάνω, ſin
κιχήτην ſcribas, eſt tertia dualis præteriti imperf. ἐκι-
χον, vt ἐπειθέτην, à them.πιθέω. Euſtath.apud Hom.

Κλαίειν, quod Heſych.exp.κλαύσειν, fut.eſt à them.κλαίω.

Κλαίεσκε, Ionicè pro ἔκλαιε, abiecto augmento & annexo
σκε. præt.imperf.act.verbi κλαίω.

Κλαίουδα, Æolica paragoge pro κλαίους, vt ἔστηκα pro ἵ- c
στης. præſens opt.act.à them.eodem.

Κλαξῶ, Doricè pro κλάσω, ex κλαγξω. Faciunt enim pri-
mũ fut.κλαγξῶ, deinde γ verſo in α & ſubſcripto ι κλαξῶ.
The ocr. παὶ αὐλαί τε ἀσπκλαξον. Similiter κλᾶξαι pro κλά-
σαι in aor.1 infin.modi.

Κλαίουσα, Doricè pro κλαίουσα. particip verbi. κλαίω

Κλαυσῶ quoque dicunt pro κλαύσω, eodem modo. nam fu-
tura verborum in ζω & per ξ faciunt more ſuo, & per σ
communi more.

Κλαυσῆται, Doricè itidem pro κλαύσηται. ſolent enim cir- d
cumflectere futura actiua & media, itidémque κλαυσῶ
dicunt pro κλαύσω, & ſic deinceps in cæteris perſonis.
Eſt autem hoc κλαύσῃται, fut.1 act. verbi κλαίω, vt ex κρίω
κρινῶ eſt.

Κλείουσαι, Ionicè & poeticè pro κλίνουσαι, ex them.κλίνω
vſurpato pro κλίω: vnde eſt & opt.κλείοιμι ſignificans
ἕδοιμι, ὑμνοῖμι: necnon paſſ. κλείομαι ſignificans ὀπτα-
κλινοῦμαι. Eſt alioqui aliud thema κλείω ſignificans
Claudo.

Κληΐσαι, Ionicè pro κλῆσαι ſeu κλῆσαι, à themate, κληΐζω & e
κλείω.

Κλῆσον apud Ariſtoph.pro κλῆισον per ſyncreſin, à them.
κληΐζω. At κλῆσον, ſine ι ſubſcripto, eſt aor.1, imperatiui
modi, à them. καλέω faciente fut.1 κλέσω, per ſyn-
copen.

Κληθήτω, aor.1 paſſ. indic. modi, augmento carens pro
ἐκληθήτω. à them.act.κλήθω.

Κλήϊσκον, Ionicè pro ἔκλῃζε: præt.imperf.act verbi κλήϊζω.

Κλῦθι, imperat. præſens, ſecundum alios ex inuſ. them.
κλῦμι, ſecundum alios ex κλύω per metaplaſmum pro
κλύθι, vt κίφαχθι itidem metaplaſmum habere dicunt f
pro κίφαχε.

Κνᾶσαι, Doricè pro κνῆσαι: aor.1 act.infin. modi, à them.
κνάω vel κνήθω.

Κνησθείω, aor.1 paſſ.opt.modi, à them.act. κνήθω faciente
præt.perf.paſſ.κέκνησμαι.

Κοῆ, Ionicè pro ἔκνη, quod eſt præt. imperf. act. vel ex
them.κοῆμι, vel ex κοάω. nam ἔκνη per contractionem
quidam fieri aiunt ex ἔκνεα, vt ζῆ ex ζάει.

Κοιλαν, poeticè metri gratia pro κοῖλαι, quod eſt aor.1 act.
infin.modi, à them.κοίλω.

Κουζιώνται, apud Theocr. Dorico more pro κουζιοῦνται, à
them.κουζίομαι.

Κοιλᾶσαι, aor.1 act. infin. modi, à them. κοιλαίνω faciente
aor.1 ἐκοίλανα.

Κομεῖτω, Ionicè detracto augmento pro ἐκομείτω: tertia
perſ. dualis præt.imperf.act.ex them.κομέω.

Κομεῖ, Attico more pro κομίσω, fut.1 act. verbi κομίζω: iti-
démque media voce κομοῦμαι pro κομίσομαι.

Κοπῶ, aor.2 vel fut.2 act. infin. modi, à verbo κόπτω fa-
ciente fut.2 indic. modi κοπῶ; aor.2 ἔκοπον, vnde paſſ.
ἐκόπην, ex quo infin. κοπῆναι, & particip.κοπείς.

Κορέξαι, aor.1 act.infin.modi à them.κορέσσω vel κορέννυω.

Κορεῖ apud Homerum pro κορέσῃ, itidémque κορεῖς pro
κορέσεις: forſan fut.2 verbi κορέω habẽs dialyſin Ionicam
diphthongi ει circumflexæ, vt in ὁρεῖς pro ὁρᾷς.

Κορέσσαι, Ionicè pro ἐκορέσσαμεν, necnon κορέσσατε, gemina-
to metri cauſa σ, pro eodem. aor.1 med. verbi κορέννυμι
ſeu κορέω facietis fut.2 act.κορέσω. vnde & paſſ.voce aor.
1 infin.modi κορεσθῆναι.

Κορύσσατο, per metathefin ab Homero vſurpatum credi-
tur pro κορύθατο, à κορύσσομαι ſignificante Galeæ in mo-
dum faſtigior.

Κόσμησε, Bœotica ſyncope pro ἐκοσμήθησαν, abiecto ſi-
mul augmento. aor.1 paſſ. verbi act. κοσμέω facientis
fut.1 κοσμήσω.

Κοχύδιστον, Ionicè pro ἐκοχύδιωσαν, vt ὠθίστον pro ὤθουν. à
them.κοχυδίω.

Κόψεν, Ionicè pro ἔκοψε, omiſſo augmento: aor.1 act. ver-
bi κόπτω.

Κρείσσον, pleonaſmo poetico pro κρεῖττον, vt κικρέασσι pro
κίκρασι: aor.1 act.imper.modi à them.κράω.

Κεκραγείς, particip. aor.2 paſſ. ex them. act. κράζω faciente
fut.2 κραγῶ, & aor.2 ἐκράγην, ac voce paſſ. ἐκραζόμην. vnde
& infin. κραγῆναι.

Κεκλείς, particip. aor.1 paſſ. ex them. act. κεκλέω faciente
fut.1 act.κρέσω, per ſyncopen, pro κεκλέσω.

Κρανέουσι, dialyſi Ionica & poetica pro κρανοῦσι, fut.1 vel
2 med.verbi act.κράνω. facit enim act. voce in indicat.
modo κρανῶ, & media κρανοῦμαι.

Κρήηνον, aor.1 act.imper.modi à them. κράνω faciente aor.
1 act.indic.ἔκρηνα, pleonaſmum poeticum habens pro
κρῆνον. Itidémque in infin. modo κρηῆναι dicitur pro
κρῆναι.

Κρήμνη, Ionicè pro ἐκρήμνη: præt.imperf.act.verbi κρήμνη-
μι. Item imper. præſens eiuſdem thematis, nam impe-
ratiui actiui præſentis ſecunda perſona ſimilis eſt ter-
tiæ præteriti imperfecti actiui, dempto augmento.

Κρῆναι, aor.1 act.infin.modi, à them.κραίνω, vt φῆναι ex φαίνω. Itidémque imperatiuus κρῆνον ex eodem eſt.

Κρεῖε, poeticè pro ἔκρινε, omiſſo augmento: aor.1 act.à them.κρίζω, faciente fut.2 κριῶ, vnde & præt.med. κέκρια. κρίκα autem videtur potius eſſe à them. κρίκω. Ambo legi apud Homerum teſtatur Euſtath.in hoc loco Iliad.π, de equis, Τὼ ὄβριμον ἑλκέτην, κρίκα ὑζυγίην. Ambo ſunt ὠνομασπουδάκτα, vt πείζω quoque. Ex iiſdem eſt aor.1 act. infin.modi κρίξαι apud Heſych. pro κῆναι.

Κρίνε, Ionicè ſine augmento pro ἔκρινε: præt. imperf.verbi κρίνω. Itidémque in aor.1 paſſ.ab eodem dicitur κρίνθη pro ἐκρίθη.

Κρυβείς, particip. aor.2 paſſ. à them. κρύπτω faciente fut.2 act.κρυβῶ, vel etiam à them. κρύβω. nam & ipſius eſſe vſum aliquem credunt nonnulli. Vnde & infin. κρυβῆναι. Ab eodem eſt fut.2 paſſ.κρυβήσομαι.

Κτᾶ, Ionicè abiecto augmento pro ἔκτα. hoc autem ἔκτα ab aliis per apocopen factum dicitur ex ἔκταν, ab aliis ex aor.2 ἔκτλην, ἔκτᾱν, vt ἔβα pro ἔβην.

Κτάμενος, particip.aor.2 med.ex them.κτῆμι. facit enim id aor.2 ἔκτλην, & voce media ἐκτάμην. Quanquam Euſtath.præſentis temporis eſſe innuit, & paſſ.vocis. ſcribit enim ex κτῶ fieri κτῆμαι, vnde particip. κτεάμενος, vt ἰσάμενος, & paſſ.κτάμενος vt ἰσάμενος. Vtitur certè Homerus paſſiua ſignif.Iliad.ι, Τὸν μὲν, ἐπεὶ πάθομεν, τὸν δ', κτάμενοι περ ὀλέσσαι, occiſum.

Κταὶ, Ionicè & poeticè ſine augmento pro ἔκταν. hoc autem, Bœotica ſyncope pro ἐκτάνεσαν, vt ἔβαν pro ἔβασαν. tertia perſ.plur.aor.2 ἔκτλην ex them. κτῆμι ſignificante Occido, vt κτείνω.

Κταιέσθαι, Ionica & poetica dialyſi diphthongi circumflexæ pro κτασθαι: aor.vel fut.2 med. verbi κτάω facientis fut.2 act.κτάσω.

Κταμένης, itidem poetica & Ionica diphthongi circumflexæ dialyſi pro κταμενῶσης. particip.act. fut.2 κτάσω, ex eodem them.κτάνω.

Κταῖεν, Bœotica ſyncope, ſimúlque Ionica augmenti detractione, pro ἐκτάϊσαν: aor.1 paſſ.indic.modi ab eodem κτάω faciente præt.perf.act.ἔκτᾱμαι.

Κτεῖσαι, infinitiuus aor. 2 medii à them. κτῆμι, vnde ſuprà
participip. κτεάμενος. Euſtath.exp. κτησοῦσθαι. At κτεῖσαι
eſt infinitiuus verbi κτείομαι, per contractionem ex
κτείσασθαι.

Κτεῖτε, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἔκτατε

tertia perſona ſingul. eiuſdem aor. medii ἐκτάμην, ab eodem them. κτῆμι. Heſych. paſſ. exp. κτήσατο. At κτᾶτο pro ἐκτᾶτο, eſt imperf. paſſ. verbi κτάομαι.

Κτάσαι, itidem Ionicè & poeticè pro ἐκτήσαο, geminato etiam σ metri cauſa. aor. 1 act. verbi κτησίζω.

Κτίωσι pro κτίσωμι dici κατ' ἔκτασιν, tradit Euſt.

Κτενῶ, fut. 1 act. verbi κτείνω, ſignificans Occidam.

Κτερεῶν, Atticè pro κτερίσεται. fut. 1 act. verbi κτερίζω. Suidas exp. θάψουσι.

Κτήσιδε, Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro κτῶμαι. aor. 2 act. ſubiunct. modi à them. κτῆμι, quod deriuant ex κτῶ idem ſignificante quod κτίσω. Euſtath. apud Homerum exp. φησὶ σώσωμαι.

Κτήσομαι, fut. 2 med. verbi κτάομαι.

Κτίφως, poeticè pro ἀκτερέφως, vt ἑλκεσίφαος pro ἑλκεσιφόρος. particip. præt. perf. paſſ. ab act. them. κτίζω.

Κυδανῶ, fut. 1 act. verbi κυδαίνω.

Κυεῖς, particip. aor. 2 paſſ. ἐκύην, ex act. them. κυέω, vt tradunt nonnulli: ſed rarum eius eſſe vſum puto.

Κυήσομαι, Doricè pro κυοῦμαι, ex κυέω.

Κύθον, κύθης, κύθη, Ionicè pro ἔκυθον, ἔκυθες, ἔκυθε: aor. 2 act. infin. modi, à poetico them. κυθέω faciente fut. 1 κυθῶ, exempto ε ex diphthongo, vt ἑλεύθω facit ἑλεύσω.

Κυκλώσατο, Ionicè dempto augmento pro ἐκυκλώσατο: aor. 1 paſſ. indic. modi, à them. act. κυκάω faciente fut. 1 act. κυκήσω.

Κωτίλλω, apud Heſych. legitur expoſitum ἱμείρω: quod habet poeticũ pleonaſmum τῶ τ, & Ionicam augmenti detractionem, pro ἐκωτίλλω, à them. κωτίω.

Κῦρε, Ionicè & poeticè pro ἔκυρε: præt. imperf. verbi κύρω. Homerus, — αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκαί. id eſt, ἐπέτυχε καὶ κατέσχε.

Κύρσαι, aor. 1 act. infin. modi, Æolico more pro κῦραι. faciunt enim Æoles fut. 1 verbi κύρω, non κυρῶ, ſed κύρσω. Vnde & particip. κύρσας. Ambo apud Homerum.

Κῦσε ſiue Κῦσεν, poetica & Ionica augmenti detractione pro ἔκυσε: aor. 1 act. verbi κύω. Homer. Κῦσε δὲ μιν κεφαλήν. Inde & imper. κῦσον, quo Ariſtoph. vtitur in Nub. Κῦσόν με, καὶ τὸν χεῖρα δὸς τὸν δεξιάν.

Λ

Λάβε, itidem apud poetas legitur pro ἔλαβε: aor. 2 act. indic. modi, à verbo λαμβάνω faciẽte futurum 2 act. λαβῶ, ex inuſ. them. λάβω, vnde & fut. 1 mutuatur. Λαβὲ autem, imperatiuus eſt eiuſdem thematis in eodem tempore, Atticam habens mutationem accentus, vt εἰπὲ, & ſimilia. Ex hoc porro aor. 2 ἔλαβον, eſt præterea opt. λάβοιμι, ſubiunct. λάβω, infin. λαβεῖν, particip. λαβών.

Λάβοσι, Ionica & poetica paragoge τῶ σι, pro λάβῃ, vt ἵκηται pro ἵκητι. tertia perſ. ſing. aor. 2 act. coniunctiui modi, ab eodem them.

Λαζοίατ, Ionicè pro λάζοιντο: præſ. opt. paſſ. à them. poetico λάζομαι. ex quo eſt & imperf. λαζέτο, augmento carens more poetico & Ionico, pro ἐλαζέτο.

Λαθήσομαι, Doricè pro λάσομαι. Heſych. exp. φλιγήσομαι, qui λάθ (poeticè & Ionicè carens augmento pro ἔλαθ) exp. itidem ἐφλίγησε, ἐφόρησε, afferens hoc hemiſtichium, ὁ μὲν λάθ ῥιβὸν ἐπέχων. A them. λάω: quod tamen & alias habet ſignif.

Λάθε, Ionicè & poeticè abiecto augmento pro ἔλαθε: aor. 2 act. indic. modi à them. λανθάνω faciente fut. 1 λαθῶ, ex inuſ. verbo λήθω. Eſt alioqui λάθε etiam imperatiuus eiuſdem them. in eodem tempore. Ex hoc porro aor. 2 ἔλαθον, eſt optat. λάθοιμι, ſubiunct. λάθω, infin. λαθεῖν, particip. λαθών. & in media voce ex ἐλαθόμην eſt imper. λάθου, opt. λαθοίμην, ſubiunct. λάθωμαι, infin. λαθέσθαι, particip. λαθόμενος.

Λαιή, aor. 1 act. verbi λαείω. vnde & infin. λαιῆν.

Λαμπτόων, poetico pleonaſmo τῶ ο pro λαμπτῶν, à them. λαμπτάω.

Λαμφθείη, aor. 1 paſſ. opt. modi, Ionicè pro ληφθείη, à them. λάμβω. Sic in infin. iidem dicunt λαμφθῆαι pro ληφθῆναι, & λαμφθεὶς pro ληφθείς. Itidemque in fut. 1 med. λάμψομαι pro λήψομαι. Quæ frequentia ſunt apud Herodotum.

Λαξάσθαι, quod Heſych. affert pro πληρώσασθαι, Doricum eſt pro λήξασθαι. hoc autem λήξασθαι eſt aor. 1 med. inf. modi, ex inuſ. them. λήχω, ex quo λαχάω ſua tẽpora mutuatur. Ex Herodoto quoque affertur verbale λᾶξις pro λῆξις, exponiturque μεμετρημένος, κλῆρος.

Λαπτῶσαι, aoriſt. 2 paſſiuus infinitiui modi, à themate actiuo λάπτω.

Λαχεῖν, aor. 2 act. infin. modi, à themate λαγχάνω, faciente futur. 2 act. λαχῶ, ex inuſ. verbo λήχω. Vnde & particip. λαχών.

Λαχόντας, particip. aor. 2 act. à them. λαχάνω.

Λαχοῦσα, λαχοῖς, λαχοῖ, Attica formatione vſurpari aiũt pro λαχεῖμι, λαχοις, λαχεῖ, vt ποιῶ, ποιοῖς, ποιοῖ pro ποιῶμι, ποιοις, ποιοῖ. fut. 2 act. opt. modi, à themate λαγχάνω, faciente fut. 2 λαχῶ, & aor. 2 ἔλαχον, à verbo inuſitato λήχω.

Λαφύσσομαι, ſiue λαφύσσομαι, λαφῶ, λαφεῖται, Doricè pro λήψομαι, λήψη, λήψεται. futurum 1 med. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λείαι, aor. 1 act. infin. modi, à them. λειάω.

Λειχήμεθα, Æolicè pro λειχόμεθα. vt φερόμεθα. Iidem vicißim pro ὄπωσι & ἄπρηκτον dicunt ὄπασι & ἄπραστον, vt annot. Etymol.

Λεύσομαι, Doricè & Ionicè pro λεύσομαι, ex actiuo themate λεύω.

Λήισαν, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ἐλήισαν: aor. 1 actiuus verbi λεηλατέω. Vnde & participium λείσας.

Λῆσι, itidem ſine augmento pro ἔλησι: & λείπετο pro ἐλείπετο: præteritum imperfect. act. & paſſ. verbi λείπω & λείπομαι.

Λείπουσα, Doricè pro λείπουσα: participium fœmin. verbi λείπω.

Λῖψαν, poeticè & Ionicè ſine augmẽto pro ἔλιψαν: aor. 1 act. verbi λείπω.

Λίκτο, itidẽ pro λίλιτο ſeu ἐλίλιτο dicitur: pluſquãperf. paſſ. verbi act. λίσσω.

Λιλάβοσι, Ionico anadiplaſiaſmo & paragoge τῶ σι, pro λάβῃ: aoriſtus 2 actiuus ſubiunctiui modi, à themate λαμβάνω, faciente futurum 2 λαβῶ, & aoriſt. 2 ἔλαβον. Sic λιλαβόμην dicitur pro ἐλαβόμην, & λιλαβέσθω pro λαβέσθω.

Λιλάβηκα, pro ἔληφα, præteritum perfectum act. ex themate λαβέω. nimirum τοῦ δ' ὀπίσω μέλλοντος λαβεῖν, ἀναδραμόντες εἰς ὀπίσω. quod in aliis quoque fieri notum eſt.

Λίλαθα, præt. med. verbi λανθάνω ſeu λήθω, Doricum pro λέληθα. vnde apud Pind ὑπολέλαθε. Ex hoc verò præt. λέλαθα fit thema λιλαθῶ, more Siculo. Solent enim ii ex præteritis formare themata præſ. vt πεποίηκα ex πεποίηκω, δεδύκα ex δύω. Var. ex Euſt.

Λίλαθον, anadiplaſiaſmo Ionico pro ἔλαθον: aor. 2 act. indic. à themate λανθάνω, faciente fut. 2 λαθῶ, & aor. 2 ἔλαθον, ex inuſ. verbo λήθω. Sic λιλαθόμην pro ἐλαθόμην, & λιλάθοντο pro ἐλάθοντο, & λιλαθέσθαι pro λαθέσθαι, & λιλάθη pro λάθῃ.

Λίλακα, præt. med. verbi λακέω: vnde participium fœm. gen. λελακυῖα. Quidam tamen hoc participium ex λελακὼς factum volunt per ſyſtolen: id autem, ex λελακὼς per ſyncopen.

Λιλάσθαι, Doricè pro λιλῆσθαι: præterit. perfect. paſſ. infinitiui modi, ex themate actiuo λήθω, faciente præteritum perfectum paſſ. indic. λέλησμαι. Sic λέλασται dicitur pro λέλησται, & λελασμένος pro λελησμένος, apud Hom. λελασμένος ἔσο ἑταίρου. Niſi ex themate λάθω deriuare malis.

Λίλαχα, (vt λέλαθα) præteritum medium verbi actiui λαγχάνω, facientis futurum 2 λαχῶ, ex inuſitato themate λήχω.

Λιλαχόσωμαι, quod Heſych. exponit λαχεῖν ποιήσωμαι, eſt aor. 1 act. ſubiunctiui modi, à themate λιλαχέω, facto ex præterito medio λίλαχα, vt λιλαίομαι fit ex λέλαθα, more Siculo, qui ex præteritis faciunt themata præſ. temporis.

Λιλάχωσι, Ionico anadiplaſiaſmo pro λάχωσι. vt ſuprà λιλάθωμαι.

λείψω pro λείψω: aor.1 act. subiunct. modi, à themate λ λαιχάω faciente fut.1 λαιχῶ, ex inuſ. λάιχω.

Λίλητε, præt.med.verbi λαμβάνω ſeu λήθω.

Λίλημαι, præt.med.verbi λανθάνω. vnde participium λελησώς, & apud Heſiodum in ſecunda perſona λέλησαι, in Erg. Δαιμονίη τί λέλησαι ἐχθρὸν νόον ἠπεροπῆα. Vbi tamen & λέλασαι ſcribitur. Sunt qui hoc λέλησαι ex λελάσηαι per ſyncopen factum dicant. Sed quid opus eſt è longinquo originem petere quum habeamus in propinquo verbum λανθάνω, cuius Heſych. meminit, λωσὶ afferens pro βοῦς & κρητῖ: & λωτῶν in eadem ſignif. B

Λέλημμαι, præt.perf.paſſ.verbi λαμβάνω ex λήθω.

Λελῆσθαι, præt.perf.paſſ.infin.modi, à them. act. λήθω ſeu λανθάνω. facit enim id præt.paſſ. indic. λέλασμαι: vnde & particip. λελασμένος.

Λελῆσθαι autem, per ſynæreſin dictum eſt pro λελάσθαι, itidémque λελασμένος pro λελησμένος. quæ ſunt præt. perf. paſſ. ex them. λήζω pro λᾴζω.

Λέληφα, præt.perf.act. verbi λαμβάνω ex λήθω. Sic λέλαχε ex λήχω.

Λελησμένος, particip. præt.perf.paſſ. ex actiuo them. λαθ, facto ex λᾰ. Hom. Iliad. μ, Βαὶ ῥ' ἰὼν Δαναῶν λελησμένος. C

Λέλεγμαι, præt.med. verbi act. λέγω, verſo ε in ο, vt in λέλοιπα ex λείπω.

Λέλεσχα, præt.act. verbi λαλέω ſeu λήχω, contra regulam formatum tanquam ex λέσχω. Homerus Odyſſ. λ, Ἤμελλον ἦ λελέσχειν ἔτι πάντα. Vnde participium λελεσχώς, & fœm.gen. λελεσχυῖα. At λελαλεσχώς, eſt particip. præt.perf.paſſ. à them.act. λαλέσχω.

Λέλεγμαι, præt.med. verbi act. λείπω, mutatum habens ε in ο, vt πέποιθα ex πείθω. Vnde particip. λελοιπώς.

Λελυμένος, particip.præt.perf.paſſ. ex them.act. λούω.

Λέλοχε, præt.perf.act.verbi λέχω, habens Atticam ξυνὴν τῶν εἰς ε, vt λέλοιπα ex λείπω. Vnde particip. λελοχώς, & fœm.gen. λελοχυῖα.

Λελῆσμαι, præt.perf.paſſ.verbi act. λυμαίνω.

Λέλυμαι, præt.perf.paſſ. verbi act. λύω. Et in pluſquamperf. λέλυντο, numero plur. Vnde & infin. λελύσθαι, & particip. λελυμένος. Homerus verò λέλυντο vſurpauit etiã pro λυθεῖεν ſeu λύοιντο, indicatiuo vſurpato pro optatiuo, vt annot. Euſtath. in hoc loco Odyſſ. ε, Νῆιν τε κρατερὰς, λέλυντο ἦ γυῖα ἑκάστου. D

Λέξω, imper. præſens ex them λέξομαι, quod ex futuro in præſens abiit. vt βήσω, δύσω, itidem ex futuris ſunt quæ εἰς ὦτῶ τας ἀπόφασιν.

Λεξοῦντι, Doricè pro λέξουσι. fut.1 act. verbi λέγω.

Λελαθεῖς, part.aor.1 paſſ. ex them. act. λᾰθάνω.

Λελεχόμενα, poetico pleonaſmo τῆ ε, & Ionica detractione augmenti, dicitur pro ἐλελεγμένα, à them. λελέχομαι. apud Heſych.

Λεψῶ apud eundem legitur, exponiturque ἥλεψα. quod per contractionem eſt ex λελείψω, optatiuo verbi λείπω.

Λῆ, Doricè pro ἥλει. Itidémque λῆς pro ἥλεις. vt in illo hemiſtichio chorico, αἱ ὦ λῆς, ὠχόμεθα. Ex them. λάω.

Λήϊσκε, poeticè pro ἐλήϊσκε, abiecto augmento & geminato σ metri cauſa. aor.1 med. verbi act. λήζω.

Λῆξα, itidem poeticè & Ionicè pro ἔληξα: aor.1 act. verbi λήγω facientis fut.1 λήξω. vnde & in opt. λῆξαιμι χεῖρας φόνου apud Homerum. Alioqui λήξασθαι eſt etiam aoriſt.1 med. verbi λαγχάνω ex λήχω. vnde & verbale λῆξις.

Λῆς, Doricè pro ἥλεις, vt paulo ſuprà dixi. ex them. λάω faciente in ſecunda perſona λάης, & Dorica contractione λῆς, vt γελᾶς eſt ex γελάης.

Λήσομαι, fut.1 med. verbi λανθάνω ex λήθω. At λησμοσύνη, Ionico more abiecto augmento, eſt pro ἐλησμοσύνη: particip. præt. paſſ. λέλησμαι, ex eodem them.

Λιαῶ, Doricè pro λήσω. fut.1 act. verbi λήθω.

Λῆθ Heſych. affert pro ἐπελάθετο. quod forſan per ſyncopen vſurpatum eſt pro λήθετο, vel pro λέληθε, dempto augmento & exempto σ.

Ληφθείς, particip.aor.1 paſſ. ex them. act. λαμβάνω, faciente fut.1 act. λήψω, ex inuſ. them. λήφθω. Eiuſdem aor.1 infinitiuus eſt ληφθῆναι.

Λήψομαι, fut.1 med. verbi λαμβάνω ex λήθω.

Λίγξε, poeticè vel Ionicè pro ἔλιγξε: aoriſt.1 act. verbi inuſ. λίγγω.

Λίη, itidem pro ἥλιτε dicunt iidem poetæ. quod eſt aor. 2 act. verbi λείπω, facientis fut.2 λιπῶ. vnde optat. λίποιμι, coniunct. λίπω, infin. λιπεῖν, particip. λιπών: & media voce ἐλιπόμην, imper. λιποῦ, opt. λιποίμην, ſubiunct. λιπώμαι, infin. λιπέσθαι, particip. λιπόμενος. Sed & λιπόμην ſine augmẽto apud poetas reperitur pro ἐλιπόμην. E

Λίπτομεν, poetico pleonaſmo πῆ ε pro λιπῶ: particip. præſ. verbi act. λίπτω.

Λιπόντα, Ionicè apud Homerum pro ἐλίποντα, abiecto primùm augmento, deinde inſerto σκ ante δ. præt. imperf. paſſ. verbi λίσσομαι.

Λιπέσθαι, aor.1 med. infin. modi, à them. λίπομαι.

Λοῦτι, aor.1 act. indic. verbi poetici λοάω ex quo per cõtractionem λοῶ.

Λόεσσε, aor.1 act. eiuſdem verbi, augmento carens geminatúmq; metri cauſa σ habens pro ἔλοεσσε. Vnde infin. λοέσσαι, & particip. aor.1 med. λοεσσάμενος. Item fut.1 med. indic. λοέσσεται pro λοέσεται.

Λοῦμαι, Attica ſyncope pro λοάομαι. itidémque λοῦται pro λοᾶται, ἐλούμεθα pro ἐλοάμεθα, ἐλοῦτο pro ἐλοᾶτο: & in infinit. λοῦσθαι pro λοᾶσθαι, ac in particip. λούμενος pro λοώμενος.

Λύτο, Bœotica ſyncope & Ionica augmenti detractione dicitur pro ἐλύετο. aor.1 paſſ. indic. à them. act. λύω.

Λύμεν apud Homerum pro λυθεῖμεν ſeu λελυμένοι εἶμεν. Iliad. φ, Νεῦ ἦ λύμεν πρὶν πᾶσι πρόσω. præt. perf. ſeu pluſquamperf. optat. paſſ. pro λελύμεν. ſecundum alios aoriſt. 2 med. opt. modi, vt λίμεν, ex them. λῦμι. in qua ſententia Euſtath. eſt. F

Λυμαίνεσθε, particip. aor.1 med. ex them. λυμαίνω faciente aor.1 indic. ἐλύμηνα.

Λυῶν, Ionicè pro λύων ſeu ἐλύων, abiecto augmento. præt. pluſquamperf. paſſ. à them. act. λύω.

Λύσι, itidem Ionicè & poeticè ſine augmento pro ἔλυσε, & λύσαι pro ἔλυσαι. aor.1 act. eiuſdem verbi λύω. vnde & in aor.1 opt. λύσαιτι, & particip. λύσας.

Λυσσῆν, Doricè pro λυσσᾶν. infin. act. verbi λυσσάω.

Λυσσῶν, poetico pleonaſmo, ſeu Ionica diſſolutione vocalis circumflexæ, pro, λυσσᾶν. particip. præſens à them. λυσσάω.

Λύπ, Ionicè & poeticè ſine augmento pro λίλυπε ſeu ἐλύπει. præt. pluſquamperf. paſſ. verbi actiui λύω. Quidam pro ἐλύπει vſurpatum aiunt per ſyncopẽ vel ſynæreſin. G

Λοῖτ, Doricè pro λοᾶσι. quod contractum eſt ex λοάουσι tertia perſ. plur. verbi λοάω, ſignificantis idem quod λούω. vnde & particip. fœm. λοῦσα, quod eſt ἡλούσα.

M

Μαθήσομαι, fut.1 med. verbi act. μανθάνω ex inuſitato them. μαθέω. H

Μαθὼν, particip. aor.2 act. eiuſdem them. itidem ex μανθάνω vel etiam μάθω. facit enim fut.1 μαθῶ, aor.2 ἔμαθον, vnde opt. μαθοίμι, ſubiunct. μαθῶ, & infin. μαθεῖν.

Μαιμάων, poetico pleonaſmo, vel Ionica vocalis circumflexæ reſolutione, pro μαιμῶν, itidémque μαιμάωσα pro μαιμῶσα, à them. μαιμάω. At μαιμάων & μαιμάωσα ſunt à them. μαιμάω.

Μαείῃσι, participium ex ἐμαείνω aor.1 paſſ. verbi μαίνομαι. I

Μανεῦμαι, fut.1 vel 2 med. ex them. μαίνομαι. vnde aor.2 paſſ. ἐμανέην. At μανήσομαι eſt futurum 2 paſſ. ex aoriſt.2 paſſ. ἐμανέην.

Μαχεοῦμαι, Atticè pro μαχέσομαι, fut.1 act. verbi μαχέομαι.

Μαχὼν, particip. aor.2 act. à them. μακάω. Exponitur etiã εἰς μάκος ὁπλίσας, quaſi ex μακέω vel μακάω.

Μαῦσον, Doricè pro μείωσον: aor.1 act. imper. modi, à Dorico them. μαύω pro μειόω.

Μαραγλῶσι, aor.1 paſſ. infin. modi, à them. act. μαραίνω.

Μαρπῖον, Ionica diphthõgi circumflexæ reſolutione pro μαρπὴν: aor. vel fut.1 act. infin. verbi μαρπάω.

Μαρύσας, Doricè apud Theocr. pro μαρύσαι, à Dorico them. μαρύομαι pro μαρύομαι. I

Μασεύειν, Doricè itidem pro μασᾶσθαι, à them. μασάομαι pro μασάω.

Μαχόμενος, poetica epentheſi πῆ ε metri cauſa pro μαχό-

μάρος, ex them. μαχέομαι pro μαχέσμαι.

Μαχίοιτο, Ionica diphthōgi circumflexæ reſolutione pro μαχοῖτο: præſ. opt. paſſ. à them. μαχέομαι.

Μαχεσαίμεθα, aor. 1 med. optat. modi, à them. μαίχομαι ſeu μαχέομαι faciente fut. 1 med. μαχέσομαι. Alioqui facit & μαχήσομαι, vnde præt. perf. μεμαχήσμαι.

Μαχεῦμαι, fut. 1 med. verbi μαίχομαι ſeu μαχέομαι. cuius vſus apud optimos quoſque ſcriptores eſt, vt tradunt grammatici.

Μιχαλίζω, Ionica diphthongi diſſolutione pro μιγαλίζου, præſens imper. paſſ. à them. act. μιγαλίζω.

Μιδέαιτο, Ionicè pro μίδοιτο. præſens opt. paſſ. à themate μίδομαι.

Μίδησε, aor. 1 act. verbi μαθήσω facientis fut. 1 μαθήσω ex μανθάνω. habet verò Ionicam vocalis circumflexæ diſſolutionem pro μαθῆσαι. eſtque irregularis pro μαθεῖν, vt ἴδησε & ἰδέειν pro ἴδηται & ἰδεῖν reperiuntur.

Μιθήτω, aor. 2 act. verbi act. μεθαρμόσω, ex inuſitato themate μαθέω.

Μιθήμενος, particip. præt. perf. paſſ. à them. act. μαθήσω, facit enim id μαθήσομαι in præt. perf. paſſ. vnde præt. pluſquamperf. μεμαθήμην.

Μιθῆναι, aor. 2 act. infinit. ex eodem, vt δῦναι ex δύσω eſt. Vnde & particip. μαθής.

Μιθεῖν, per ſyncopen pro μαθήσῃ, vt θεῖν pro θήσῃ, more Attico. aor. 1 act. opt. modi, ab eodem.

Μαθέω, poeticè vel Ionicè pro μαθῶ primùm enim vocalem circumflexam ω reſoluunt in εω, deinde ε metri gratia inſerunt. aor. 2 act. ſubiunct. modi ex eodem.

Μαθέειν, aor. 2 act. infin. modi, à them. μαθαρμόω mutuante fut. 1 ex inuſ. μαθέω.

Μαθέω, Ionicè pro μαθῆναι, vt θέω pro θῆναι. aoriſt. 2 act. infin. modi ex μίθημι.

Μαθέξομαι, fut. 1 med. verbi act. μανθάνω.

Μάθες, aor. 2 act. imper. modi ex them. μαθήσω. cuius ſecunda perſona pluralis μάθετε. Ex medio autem aor. 2 μαθέω eſt ſecunda perſona pluralis μαθεῖτε, & infinit. μαθεῖν.

Μαθεῖται, præt. perf. infin. modi ex them. μαθέω, per cōtractionem pro μεμαθῆσθαι.

Μαθοῦσα, præt. perf. act. eiuſdem them. vnde particip. μαθοῦσα, & per ſyncopen μαθοῦς.

Μάθεν, aor. 2 act. verbi μαθήσω facientis fut. 1 μαθήσω ex μανθάνω: irregularis pro μαθῆσαι, vt ἴδηκα pro ἴδησα. At μαθήμεναι eſt infin. verbi μαθήσω.

Μαθῇς, ſecunda perſona ſingularis aoriſt. 2 act. ſubiunctiui modi, ab eodem.

Μαθήσει, fut. 1 act. eiuſdem them. ex μαθέω. vnde & infinit. μαθήσειν.

Μαθησέμεν, Ionicè pro μαθήσειν, de quo iam dixi.

Μάθεν, præter. imperf. verbi μαθήσω ex μαθέω, vt ἐπίθεν ex πίθω.

Μαθέμεναι, Doricè pro μαθεῖναι, quod eſt præſens infinit. modi ex eodem them. vt πίναι.

Μάθεν Bœotica ſyncope pro μαθῆσαν. tertia perſ. plur. aor. 1 act. indic. ab eodem.

Μαθῶ, aor. 2 act. ſubiunct. modi, ab eodem.

Μαλίοιτο, Ionica diphthongi reſolutione pro μαλίοισθε. præſ. imper. paſſ. à them. μαλίσσομαι. Item Ionica augmenti detractione μαλίξατο pro ἐμαλίξατο, in aoriſto 1 med. indic. modi, ab eodem them.

Μάντις, particip. ex ἔμαντα, aor. 1 act. indicat. modi, à themate μάω.

Μάρτται aiunt accipi interdum pro ἐμάρτησαν. primæ ſyllabæ aphæreſi. alioqui eſt & à them. μείρομαι.

Μαλίσει, fut. 1 act. imperſonalis verbi μέλει, tanquam ex μαλέει. Similiter μέλομαι facit μαλήσομαι, ex μαλέομαι.

Μαλίσδεις Doricè pro μαλίζεις, ex Dorico them. μαλίσδω pro μαλίζω.

Μαλλήσω, fut. 1 act. verbi μάλλω, ex inuſ. them. μαλλέω.

Μαλέσθων, Atticè pro μαλέσθωσαν, curæ ſint: genitiuo plur. particip. maſcul. vſurpato pro tertia plur. imperatiui. à verbo imperſ. μάλει.

Μαμάασι, per ſyncopen pro μεμάκασι, à them. μάω, vnde fit μαμάω. Similiter μάμαλθι per ſyncopen dicitur pro μεμάκαλθι. At μαμάλθι, infin. Ionicus vel Doricus eſt pro μεμαέναι. Rurſum in particip. quoque μεμαώς & μεμαυῖα ſyncope eſt pro μεμακώς & μεμακυῖα: quorum ambo leguntur apud Hom.

Μεμάθηκα, præter. perf. actiuum verbi μανθάνω ex inuſ. them. μαθέω.

Μεμακυῖαι, particip. ex μέμακα præt. medio verbi μηκάομαι habente ſyſtolen τῆς η, pro μέμηκα.

Μέμαρτον, Ionico pleonaſmo pro ἔμαρτον, vt λέλαβον pro ἔλαβον. aor. 2 act. verbi μείρομαι. at μεμαρτώς eſt particip. ex μέμαρτα præt. med. eiuſdem them.

Μέμασαν, per ſyncopen dictum videtur pro μεμάκεσαν ſeu μεμαχεσαν, vt μέμαμεν pro μεμάκαμεν, à them. μάω. apud Homer. Iliad. η, initio, οἱ δ' ἄρα θυμῷ Ἀμφίπολοι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, prompti erant & cupiebant.

Μεμαώς, particip. ex præt. μέμακα. de quo paulo ſuprà in μεμάασι.

Μέμβλεται, ſyncope & pleonaſmo τῆς β dici pro μεμέλεται, tradit Euſtath. Itidémque μέμβλετο pro μεμέλετο. Quin & μέμβλω thema ex μέλω facit diplaſiaſmo τῆς μ, & παρεμβάσει τῆς β, euphoniæ gratia.

Μέμβλωκε quoque dicitur pro μεμέληκε ſeu παρῆλθε: vt apud Homer. Odyſſ. ρ, ἀλλ' ὁ μὲν μέμβλωκε μάλιστα ἠμὲν ἔπειτα. Eſt autem ſyncope in hoc μεμβλωκε pro μεμολήκε, pleonaſmuſque τῆς β, & ἔξοπι τῆς ν εἰς ω. à them. μολέω.

Μεμήνηκα, præt. perf. verbi μήω, vt νίκω facit νενίκηκα, τῆς μονοσυλλάβου εἰς ηνηκα. futurum enim μήσω facit, quaſi præſens, aliud fut. νήσω, ex quo præt. hoc νενήνηκα.

Μεμητρίαται, Ionicè pro μεμιτρίωνται, vt πωλέαται pro πωλοῦνται. tertia perſona plur. præt. perf. paſſ. à them. act. μητρίω.

Μέμηκε, præt. perf. med. verbi μηκάω: vnde particip. μεμηκώς. pro quibus μεμαώς etiam dicitur & μεμακώς, facta ſyſtole vocalis longæ.

Μέμηλε, præt. med. verbi imperſ. μέλει, habens ectaſin vocalis breuis pro μεμέλει. Quidam tamen ex μεμέληκε per ſyncopen factum volunt. Vnde in ſubiunct. modo μεμήλῃ. Eſt verò & particip. μεμηλώς ex μέλω, ſignificans φροντίζων, ὅτι μελαγχόλιος.

Μέμηνα, præt. med. verbi μαίνομαι.

Μεμίασμαι ſiue Μεμίαγμαι, præter. perf. paſſ. verbi actiui μιαίνω.

Μέμιγμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. μίγνυμι ex inuſ. them. μιγέω. vnde & infin. μεμίχθαι.

Μεμιῆσθαι, factum aiunt grammatici veteres vel ex μεμιήσεσθαι, κατ' ἔκπτωσιν τῆς σ, vel à μεμνῆσθαι, ἐπενθέσει τῆς ε, vt θέω dixere Ionες dicunt pro θεῶμαι, reſoluta vocali circumflexa. à quo poſteriore eſt apud Soph. Ἀρχὴς δὲ τῆς σῆς μεθαρμῶς μεμιῆσθαι. Quidam anadiplaſiaſmo Ionico vſurpatum aiunt pro μνῆσθαι, quod eſt tertia perſona ſing. præſentis opt. contracta ex μνάοιτο, haberéque itidem dialy ſin Ionicam diphthongi circumflexæ.

Μίμνω, pro μεμνημαι vſurpatum reperitur, per contractionem huiuſmodi. Ιones primùm μέμνημαι dicunt pro μέμνησαι: ex quo per ſyſtolen fit μέμνηαι, vocali longa conuerſa in breuem: inde poſtea per contractionem μίμνει, Attico more ε & α in η coaleſcentibus, & ι quod remanſit, ſubſcripto.

Μεμνῆκα, pro μεμόνηκα dici per ſyncopen tradunt nonnulli ex recentioribus, tuncque eſt præt. perf. act. verbi μόω.

Μίμνημαι, præt. perf. paſſ. verbi μνάομαι, vſurpatum tamen pro præſenti, vt ὦμαι.

Μεμνώμην, μεμνῷο, μεμνῷτο, præt. perf. paſſ. opt. modi, ab eodem them. vel etiam à μεμνάσκομαι. Ariſtoph. Pluto, ἵνα τοὐμὸν ἐμέσπου σοφὸν μεμνῷτό μου, mei meminerit. ἐσεβάσθησαν autem hoc μεμνῷτο Suidas annotat ex Homerica Herodiani proſodia.

Μεμοίρεται, præt. perf. paſſ. verbi μοιρέομαι: vnde & particip. μεμοιρεμένος.

Μέμονα, μέμονας, μέμονε: præt. med. verbi μόω.

Μεμορε, præt. med. verbi μείρω, vt πείθω facit πέπορθε.

Μεμορται, per ſyncopen pro μεμόρηται, hoc autem pro μεμοίρεται. Sic μεμορθμένον pro μεμορηθμένον. Apud Suid. & Varin.

Μέμυκε, præt.med.verbi μυκάω, vt μέμηκε à μηκάω est. Est etiam præt.perf.act. verbi μύω, vnde participium μεμυκώς.

Μέμφομαι, Ionica diphthongi dissolutione pro μέμφῃ, à them.μέμφομαι.

Μεμιώς pro μεμαώς, absorpto α, vt ἰὼς ex ἰόεις.

Μεμῆνα, aor.1 act.verbi μαίνω, Ionicam habens augmenti detractionem pro ἐμάνην. Sic μάρναμαι pro ἐμαρνάμην.

Μενέω, Ionica vocalis circumflexæ dialysi pro μενῶ: fut.1 vel 2 act.verbi μένω.

Μενοινάασθαι, poeticè pro μενοινᾶν. quod est fut.1 med. infin.modi, vel à μενοινάω ex μενοίνω, vel à μενοινάω. vnde ab Hesych.exponitur non solùm μενοινᾶν, sed etiam μεταγνῶναι .quanquam sine diphthongo μενοινάσθαι apud eum scriptum sit.

Μεσηγύθεος, per syncopen pro μεσηγεθόωσος, mutata simul aspirata in tenuem, vt in ἐπάλξεις.

Μέσδω, Ionica diphthongi resolutione pro μέδω. præs. imper.à them.μέδομαι.

Μέσσατο, Ionica augmenti sublatione pro ἐμέσσατο. aorist.1 med.ex them. μέδομαι vel μήδω.

Μῆκε, Ionica itidem augmẽti detractione pro μάμηκε seu ἐμέμηκε: plusquamperf.pass.ab eodem them.

Μιγεῖ, fut.1 vel 2 act.verbi μιαίνω.

Μιγείς, particip.aor.2 pass.ex act.them.μίγνυμι faciẽte fut. 2 act.μιγῶ, ex inus.them.μίγω, vnde aor.2 ἔμιγον,& voce pass.ἐμίγην.

Μιήσασα, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro μιᾶναι. aor.1 pass.subiunct.ab eodem them.

Μιηλύσθαι, Doricè pro μιχλῶσαι: infin.æiusdem aor.1 pass. ab eodem them.

Μιήσομαι, fut.2 pass.ex eodem aoristo.

Μίξω, fut.1 act.eiusdem them. μίγνυμι,ex inus.them.μίγω.

Μίσγεαι, Ionica diphthongi resolutione pro μίσγῃ,secunda pers.sing.verbi μίσγομαι.

Μισθείς, particip.aor.1 pass.à them.act.μισθόω.

Μιχθείς, particip.aor.1 pass.à them.act.μίγνυμι faciẽte fut. 1 μίξω,ab inus.μίγω,vnde præt.perf.pass.μέμιγμαι.

Μιῆα,poetico pleonasmo ῆ α pro μιᾶ. hoc autem μιᾶ, est vel secundæ personæ thematis μιάομαι, per contractionem ex μιάῃ, vel tertiæ singul. ex them.act. μιαίω, per contractionem ex μιάει.

Μναμοσύνηφι, Doricè pro ἐμνημοσύνῃφι, sublato simul augmento. aorist.1 pass.à them.act. μναμοσύνω pro μνημοσύνω.

Μνησαίατο, Ionicè pro μνήσαιντο. aor.1 med. optat. modi, à them.μνησίσκομαι seu μνάομαι.

Μνησάμενο, Ionicè pro ἐμνήσατο,abiecto primùm augmẽto, deinde inserta syllaba σκ. aor.1 med.indic.modi,ab eodem them.

Μνησθείς, particip.aor.1 pass. ab eodem them. Facit enim ἐμνήσθην. vnde & fut.1 pass.μνησθήσομαι . Ab eodem est imper. μνησθητι,optat.μνησθείην, subiunct.μνησθῶ, infinit. μνησθῆναι.

Μνήσομαι, fut.1 med.eiusdem them. μνησίσκομαι seu μνάομαι.ex quo & aor.1 infin.modi μνήσασθαι.

Μνώεο,Ionica diphthongi dissolutione pro μνώου.præsens imper.modi à poetico them.μνώομαι.

Μνώοντο, poetico pleonasmo ῶ ο pro μνῶντο. præt.imperf. verbi μνάομαι, augmento carens.Nisi ex them.μνώομαι esse malis.

Μολών, particip.aor.2 act.à them.μολέω.

Μόρξαι,aor.1 act.infin.verbi μόργνυμι ex inus.them.μόργω.

Μορξίσατο, Doricè pro μορξίσαντο,à them.μορξίζω.

Μυδιόωσαι, poetico pleonasmo pro μυδιῶσαι: particip. fœm.gen.à them μυδιάω.

Μύδαι, apud Suidam legitur expositum λίχῆς. Ionicam autẽ habet diphthõgi resolutionem pro μύθῃ,ex them. μυήομαι.pro quo solet vsurpari frequentius μνήσομαι.

Μυθήσατο,Ionicè omisso augmento dicitur pro ἐμυθήσατο, éstque aor.1 med.verbi poetici μυθέομαι.

Μύκε, Ionica augmenti detractione pro ἔμυκε: aor.2 act. verbi μυκάω. Sic in aor.1 med. ab eodem dicitur μυκήσατο pro ἐμυκήσατο. Et rursum in tertia pers. plur. aor.illius secundi actiui, μύκεν pro ἔμυκον. vt apud Homer.Iliad.θ, Αὐτὰρ ἐπὴν ἐς πύλας μύκεν αἰρεσιάς.

Μύκεν, Itidem pro ἔμυκον: aor.1 act.verbi μύω.pro quo alicubi & μύκεσκε reperitur σ geminato metri causa.

Μωμαρθείς, particip. aor. 1 pass. ἐμωμαρθήθην, ex act. them. μωμαίρω.

Ναετάασκε,Ionicè pro ναιετάασκε seu ἐναίεσκε,abiecto primùm augmento, deinde annexo illo σκε. præt.imperf.poetici verbi ναιετάω.

Ναιετάωσα,poetico pleonasmo ῶ α, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione,pro ναιετῶσα. ab eodem them.

Ναίσατο, poeticè & Ionicè itidem augmento detracto pro ἐναίσατο. aor.1 med.verbi ναίω. vnde & infin.ναίσασθαι.

Νάϊθεν, itidem pro ἐνάϊθεν. aor.1 pass. indicat.ab eodem them.

Νάϊσα, itidem pro ἔναισα. aor.1 act.eiusdem thematis,habens præterea geminatum metri causa σ,pro ἔναισα.

Νάτας, Ionicè detracto augmento dicitur pro νήϊαται, quod vide infrà. Alioqui νάται est etiam nomen fœm.gen.à masc.νάτης.

Νέαι, Ionica paragoge pro νέαις,secunda pers.præt.subiunct. pass.à them.νέομαι.

Νεικεσσάτην,Ionicè pro ἐνείκεσαν,abiecto primùm augmento, deinde annexo σσα. præter. imperf. act. verbi poetici νεικέω.

Νειόφιν, Ionica paragoge pro νειόφι . præsens subiunct. act.ab eodem νειόω poeticè metri causa vsurpato pro νειόω, inserto ι.

Νείσατο & Νείκεσσε, Ionicam augmenti detractionem habent pro ἐνείκεσσε & ἐνείκεσσαν. ambo aor.1 act. à them. νεικέω faciente fut.1 act.& νεικήσω & νεικέσω. Sed & νείκεσσε metri causa geminato σ dicitur pro ἐνείκεσε.

Νεῖφε,itidem pro ἔνειφε.aor.1 act. verbi νείφω,vnde & participium.νείφας. Itidem media voce νείφατο pro ἐνίφατο,ab eodem them.& in eodem temp.

Νείσεται, Ionica diphthongi dissolutione pro νίσεται.secunda perſ.singul.præsentis temp.à them. νείομαι. Sic in imper. νείσεο dicitur pro νίσεο.

Νεῖται, per contractionem ex νίεται,à them.νίομαι.

Νεμεθείς, particip.aor.1 pass.ἐνεμέθην, ab act. them. νέμω faciente præt.perf.act.νενέμηκα,pass.νενέμημαι.

Νεμεσσηθῆναι,aor.1 med.infin.modi,ex νεμεσάω,futuro act.verbi νέμω transeunte in præsens.

Νέονται, præt.perf pass. verbi act. νάω, significantis inter alia σωρεύω, vt tradunt grammatici quidam.

Νενίαται, Ionicè pro νένιλνται: tertia pers.plur.præt. perf. pass.νένιμαι, ex act.them.νίω faciente fut.1 act.νίσω. Ionica præterea ἀφαιρέσει εἰωθυῖα ἀπαρεμφάτου, qui augmenti locum tenet, νίαται dicitur.

Νενίμμενα,præt. perf.act. verbi νίμω, ex fut. circumflexo νιμῶ, faciente ex se aliud fut. νεμέσω , vnde aor.1 med. infin. νεμέσσασθαι.

Νένιμαι,præt.perf.pass.verbi act.νίω: νένισμαι autem,verbi act.νίζω.

Νένορα, præt.perf.med.verbi act.νέφω, apud Eust.

Νεοσμήχθη,quod Hesych.& Suid.afferunt pro διαστείλθη, habet contractionem seu synæresin Ionicam pro νεοσμῆχθη. Itidémque νένωται, quod idem Hesych.exp. ὁ νῦν ἔχει, factum est Ionicè ex νενόηται.Ambo præt. perf. pass. à them.act.νοέω faciente fut.1 act.νοήσω.

Νέσσομαι, Doricè vel Ionicè pro νίσομαι.

Νεῦσεν, Ionicè & poeticè pro ἔνευσεν, sublato augmento. aor.1 act.verbi νεύω significantis Nuo. At νεύσεται significans Hesychio νεῦμα ἔσται, est futurum 1 med. vocis,à them. νέω significante Nato. vnde & particip. νευσούμενοι apud Suid.ex Xenoph.

Νέωσαν,poeticè & Ionicè detracto augmento pro ἐνήσαν. aor.1 act. verbi νάω. vnde & infin.νῆσαι,& particip.νήσας:necnon aor.1 med.imper.modi νήσασθω. Factum est autem hoc νάω ex νέω, pleonasmo ῆ α.

Νῆσαν, aor.1 act.infin.modi,à them.νέω. At νήσαντο, significans ἔκλωσαν seu ἐνήσαντο, est aor.1 med. indicat. modi, à them.act.νάω, habens Ionicam seu poeticam augmenti detractionem pro ἐνήσαντο.

Νικῶν, Attica contractione ex νικάοντ. tertia pers.plur. præs.opt.act.à them.νικάω.

Νοὶς, partic. præſens ex Æolico them. νόημι facto ex νοέω.
Νοιῶντας, Doricè ſeu Æolicè pro νοοῦντας. particip. præſ. verbi νοέω. At νοΐσας quod Heſych. affert pro νοήσας, eſt particip. aor. 1 act. à them. νοΐω. Niſi potius pro νοήσας, ſcribendum eſt νοΐσας, vt νοΐσας itidem Doricum ſeu Æolicum ſit pro νοήσας.
Νοιν, poeticè ſeu Ionicè dempto augmento, pro ἐνόησα. aor. 1 act. verbi νοέω.
Νομεῦσι, Doricè pro νομεύουσι: fut. 1 act. verbi νομεύω.
Νομεῦ, Atticum fut. 1 act. verbi νομίζω pro νομιῶ. itidémque νομοῦμαι voce media pro νομίσομαι.
Νυγείς, particip. aor. 2 paſſ. à them. act. νύσσω faciente fut. 1 act. νυγῶ, aor. 2 ἔνυγον, & paſſ. voce ἐνύγην.
Νύξιν, aor. 1 act. indic. ab eodem νύσσω faciente fut. 1 act. νύξω. caret autem augmento, more Ionico ſeu poetico, pro ἔνυξε. vnde & infin. νύξαι, & particip. νύξας.
Νώησα, Ionica ſynæreſi pro νοήησα: aor. 1 paſſ. imper. modi à them. νοέω. Heſych. exp. ὠφελήθην, γνῶθι.
Νῶσαι, itidem pro νοῆσαι dicunt Iones. quod eſt aor. 1 act. infin. modi, ab eodem them. Similiter media voce νώσασθαι pro ἐνοήσασθαι, abiecto ſimul augmento ε & νώσασθαι pro νοήσασθαι, necnon νωσάμενος pro νοησάμενος. Sed & νώσω pro νοήσω dicitur, in fut. 1 act.

Ξ

Ξᾶσαι, fut. 1 vel 2 act. verbi ξαίνω.
Ξεσθείς, particip. aor. 1 paſſ. à them. ξέω faciente fut. 1 ξέσω, retento σ.
Ξυνδιῆεν, Ionicè pro ξυνδιῆτην: tertia perſ. plur. præt. pluſquamperf. paſſ. à them. act. ξυνδιάω.
Ξωϊγμα, Ionica vocalis circumflexæ diſſolutione pro ξωΐσμα. aor. 1 act. verbi ξωΐνυμι facientis fut. 1 ξωΐσω, ex ξωΐω. irregularis autem eſt pro ξωΐσμα, vt ἴγμα pro ἴσμα.
Ξωϊς, aor. 2 act. imper. modi, ab eodem them. Communiter σωΐς dicitur per σ.
Ξωΐστη, aor. 2 med. indic. modi, ab eodem them.
Ξωΐσκον, tertia perſ. plur. præſ. indicat. à them. ξώννυμι ſeu σώννυμι, vnde & infin. ξωΐσκειν. Ab eodem in imperfecto eſt ξωΐσκον.
Ξωϊσσε pro ξωΐσκε: præt. imperf. act. verbi ξωΐνυμι ex ξωΐσω.
Ξωστροφέω, particip. fœm. præt. perf. med. à them. ξωστρόω. facit enim id ξεστρόφα, Attica mutatione ε in α.
Ξωϊστὶς, fut. 1 act. verbi ξυμφοίνισσω, ex inuſ. them. ξυροΐσω.
Ξυδείς, particip. aor. 1 paſſ. ξύδω, ex them. act. ξύω.

Ο

Ὀάσατο, Ionica diphthongi diſſolutione pro ὀδύρατο. imper. præſ. verbi ὀδύρομαι.
Ὀδωδα, præt. med. verbi ὄζω, Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem habens pro ὤδα, ex fut. 1 ὀδῶ. Vnde infin. ὀδωδέναι, & particip. ὀδωδώς.
Ὀδώδη, in pluſquamperfecto medio eiuſdem them. pro ὀδώδει, dicitur verſo ε in η & ſubſcripto ι. Ὀδώδη autem, ſine ι ſubſcripto, foret primæ perſonæ, contractum ex ὀδώδεα, quod Ionica reſolutione diphthongi factum eſt ex ὀδώδειν, vt πεπείκαμεν ex πεπείκαμεν.
Ὀδώδυσμαι, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præſentis literarum pro ὀδύσσομαι dictum eſt. præt. perf. paſſ. verbi ὀδύσσω.
Οἰήσομαι, fut. 1 paſſ. indicat. modi, ex act. them. οἴω. facit enim id aor. 1 paſſ. ὠήθην.
Οἶδα, præt. med. verbi οἶδω, habens Atticam ῶ ει εἰς ᾱ, vt in πέπωκα. Alioqui & οἶδα dicitur, nulla facta mutatione. quin & ἴδα, ſublato ι ex diphthongo.
Οἶαι, Ionica diphthongi reſolutione pro οἷ. ſecũda perſ. ſing. præſentis them. οἴομαι.
Οἶν, Atticè pro eodem οἷν dicitur verſo ι in ν: quod in aliis quoque paſſiuis fieri vſu docemur.
Οἰνθήσαι, aor. 1 paſſ. infin. modi, ab eodem them. οἴομαι faciente fut. 1 med. οἰήσομαι, ex inuſ. verbo οἰνήομαι.
Οἶχα, præt. med. verbi οἴχω, vt οἶδα eſt ex εἰδα, verſo ε in ο. ſed frequentius pro eo vſurpatur οἴχωκα, habens Atticè repetitam initialem literam præſentis.
Οἶτον, Æolicè pro οἶκτον dici, vt πίτνα pro πίπτω, tradunt nonnulli ex recentioribus grammaticis. eſt autem id tertia perſ. plur. præſentis οἴκνημι facti ex οἰκίω.
Οἰκίσσω, Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione pro οἰκίσω: præſens opt. paſſ. ex act. them. οἰκίω.
Οἰκῆσαι, infin. aoriſt. 1 act. ex them. οἰκέω: οἰκίσαι autem, ex them. οἰκίζω. quorum illud, neutralem habet ſignificationem: hoc verò, actiuam.
Οἰκτεῖ, Atticum fut. 1 act. verbi οἰκτίζω pro οἰκτίσω.
Οἶμαι, thema per ſynæreſin ex οἴομαι factum.
Οἶσατο, quidam dicunt eſſe aoriſt. 1 med. verbi οἴομαι. ſed perperam. ſcribendum enim diuiſim οἴσατο, à them. ἴθημι.
Οἶσι, imper. ex οἴσω, futuro verbi φέρω mutuatitio ex οἴω, ſicut δώσω & βήσω ſunt ex futuris δόσομαι & βησομαι, tranſſumptis more poetico in præſentia. vnde οἶσον ſecunda perſ. plur.
Οἰσῆ, Doricè pro οἴσῃ. fut. 1 med. verbi φέρω, mutuatitium ab οἴω. Itidem verò in tertia perſ. οἰσεῖται dicitur pro οἴσεται. & οἰσοῦμαι in prima pro οἴσομαι.
Οἶσθα, per ſyncopen pro οἴδασθα. quod οἶσθα Æolica paragoge dicitur pro οἶδας. præt. perf. med. verbi οἶδα.
Οἰσθείς, particip. aor. 1 paſſ. οἰδάνω, ex poet. them. οἰδμαι.
Οἴσομαι, fut. 1 med. verbi φέρω ex them. οἴω. pro quo Dores οἰσοῦμαι dicunt, vt iam admonui.
Οἴσατο, aor. 1 med. verbi οἴομαι, augmento carens & metri gratia geminatum σ habẽs. vnde particip. οἴσσαμένος.
Οἷσται, aduerbium poſitiuum verbi φέρω ex οἴω.
Οἴσω, fut. 1 act. eiuſdem verbi ex eodem οἴω. pro quo Doricè οἰσῶ dicitur, circumflexa vltima.
Οἰχήσομαι, fut. 1 med. verbi οἴχομαι, ex οἰχέομαι.
Οἰχθείς, particip. aor. 1 paſſ. οἴχθω, ex act. them. οἴχω.
Οἰχώκειν, Ionicè pro οἴχειν, abiecto augmento & inſerto κε. præt. imperf. act. verbi οἰχέω.
Οἰχοίατο, Ionicè pro οἴχοιντο. præſens optat. paſſ. à them. οἴχομαι.
Οἴχωκα, Ionicè ſeu Atticè (vt volunt nonnulli) pro ᾤχηκα, dempto augmento & verſo η in ω. præter. perf. act. verbi οἴχω ex οἰχέω.
Ὀκείλαντες, particip. ex ὤκειλα, aor. 1 act. verbi εἰλέω.
Ὀλέσσον, Ionicè pro ὄλεσον, abiecto primùm augmento, deinde inſerta ſyllaba σσ. præt. imperf. act. verbi ὀλέω.
Ὀλέσθαι, aor. 2 med. infin. modi, ab eodem them.
Ὀλέσσω, aor. 1 act. ſubiunctiui modi, ab eodem, habens σ metri cauſa geminatum pro ὀλέσω. vnde & infin. ὀλέσσαι, & particip. ὀλέσσας.
Ὄλητο, aor. 2 med. ſubiunct. modi, Ionicè pro ὄλῃ, ex eodem them.
Ὀλιῶν, aor. 2 act. indicat. modi, à them. ὀλιόω, carens augmento. vnde infin. ὀλιῶν.
Ὄλλυσι, Ionicè pro ὄλλῃ. ſecunda perſona ſingularis præſentis ſubiunctiui ὄλωμαι, ex them. ὄλνυμι. Sic in aoriſt. 2 med. ἄλητο dicitur pro ὄλῃ.
Ὀλοίατο, Ionicè itidem pro ὄλοιντο: aor. 2 med. opt. paſſ. ab eodem them. ὀλόω vel ὀλέω.
Ὄλοντο, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὤλοντο. aor. 2 med. indic. modi, ab eodem ὀλέω ſeu ὀλόω faciente fut. 2 ὀλῶ, aor. 2 ὤλην.
Ὀλοῦμαι, fut. 2 med. eiuſdem thematis, ex actiuo ὀλῶ.
Ὀλώλα, præt. perf. med. eiuſdem, habens Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem pro ὤλα, ex fut. 2 ὀλῶ. Vnde prima perſ. pluralis ὀλώλαμεν, & ſubiunct. ὀλώλω. Similiter ὀλωλεκα in præt. perf. actiuo dicitur pro ὤλεκα, ex them. ὀλέω, faciente fut. 1 ὀλέσω.
Ὄμνυ, pro ὄμνυθι, præſ. imper. act. à them. ὄμνυμι.
Ὀμόργω, Tergam fut. 1 act. verbi ὀμόργνυμι ex ὀμόργω.
Ὀμόσσω, fut. 1 act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, retento σ.
Ὀμώμοκα, fut. 2 med. eiuſdem verbi ex eodem ὀμόω.
Ὀμωδήσαι quidam dici ſcribunt pro ὀμωθήσαι. Heſych. tamen exp. εἰς ὁμόνοιαν ἐλθεῖν. Euſtath ἐνωθῆναι, innuentes ex ὁμοῦ fieri verbum ὀμόω. eorumque opinio veriſimilior eſt. quorſum enim illa ſyncope diphthongi οι?
Ὀμώμοκα, præt. perf. act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, habens Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplı-

cationem pro ὤμοκα, vt ὁλώλεκα.

Ὀναίμαλιν, per ſyncopen pro ὀνοσαίμαλιν: aor.1 med. optat. modi, à them. ὄναμαι, ex quo & præſ. infinit. ὄνασθαι, & particip. ὀνάμερος. Quanquam ſunt qui & hæc duo per ſyncopen dicta velint pro ὀνόσασθαι & ὀνοσάμερος: ſed ii non habentes aſſentientem Euſtathium, qui ὄναμαι & cætera pro ὄνημαι dici annotat, ex themate ὄνημι, facto ex ὀνίω.

Ὀνανῖ, Doricè ſeu Æolicè pro ὀνίνοι, tranſlato accentu in vltimam, & verſo ſimul ν in α.

Ὀνασθαι, præſens infin. à them. ὄναμαι: vnde apud Homer. B compoſ. verbo ἄθλης οὐκ ἀπόνασθαι.

Ὀνειδίσσ, Atticum fut.1 act. verbi ὀνειδίζω, pro ὀνειδίσω.

Ὀνηθῆναι, aor.1 paſſ. infin. à verbo ὄνημι ſeu ὀνίω. ex quo & aor.1 med. ὀνήσασθαι.

Ὀνήμερος, particip. paſſ. verbi ὄνημαι ex ὄνημι. pro quo alioqui ὀνάμερος quoque dicitur ex ὀναμαι.

Ὀνῆσαι, Ionica diphthongi diſſolutione pro ὀνίσαι. fut.1 med. verbi ὄνημαι ſeu ὀναμαι ex ὀνίσμαι. vnde & infinit. ὀνήσασθαι.

Ὄνησο, præſens imperat. paſſ. ex them. ὄνημαι, vt πίθησο ex πίθημαι.

Ὀνοῖτο autem eſt præſ. opt. paſſ. à them. ὄνομαι: vel etiam aor.2 med. ex ὀνόμαι, ex quo & imp. ὄνοσο, in aor.1 med. & opt. ὀνοίμην in eodem temp.

Ὄπασα, poetice & Ionicè dempto augmento pro ἄπασα. aor.1 act. indic. modi, à them. ὀπάζω. vnde & aor.1 med. ὀπάσσατο, habens præter augmenti detractionem etiam geminatum metri cauſa σ.

Ὀπωπα, præt. perf. med. verbi ὄπωμαι, habens Attico more reduplicatas duas initiales literas præſentis pro ἔπω. vnde particip. ὀπωπώς.

Ὀπωπεῖ, Atticè pro ὀπωπίσῃ: fut.1 act. verbi ὀπωπεύω. Itidémque media voce ὀπωπεύμην pro ὀπωπίσαμαι. Sed & ὀπωπεύσιτις Dorico ſeu Æolico more dicitur pro ὀπωπευούσης. quod Atticum eſt pro ὀπωπευσούσης.

Ὀρεῖται, tertia perſona ſingul. fut.1 med. ὀρεῦμαι, ex act. them. ὄρω.

Ὀρίξαι, infin. ab ὄρικα aor.1 act. verbi ὀρίσσω.

Ὀρόντο, poetica detractione augmenti & pleonaſmo τῦ ο dicitur pro ὤροντο, in præt. imperf. vel aor.2 med. verbi actiui ὄρω.

Ὀρίω, Ionicum thema pro ὀρῶ. vnde ὀρίη pro ὀρᾷ. & particip. ὀρίων pro ὀρῶν.

Ὄρνυ apud Homerum legitur pro ὄρᾳς, vides: Odyſſ. ξ, νῦ χαὶ αὖτις ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρνυ. Vbi Euſtath. annotat, quoſdam proparoxytonon legere ὄρνυ, à them. ὄρνυμι quo Theocr. vſus eſt: quoſdam properiſpwmenon, vt ſit ex ὀρᾶτυ, exempto primùm τ, deinde α verſo in υ. Poſſimus etiam dicere Ionicum eſſe pro ὄρνυ, exempto σ, ex paſſ. ὄρνυμαι, cuius Helych. meminit, exponens ipſum per act. ὁρῶ. At verò ὄρνυ, Ionicum itidem eſt pro ὄρᾳ ſecunda perſona ſingul. aor.2 med. ſubiunct. ὄρωμαι, ex them. act. ὄρω.

Ὀρῆς, Dorica contractione τῦ αι εἰς η pro ὀρᾷς, vt πιπῆς pro πιπᾷς. ab eodem them. ὀρίω. Itidem verò ὀρῆτι pro ὀρᾷ dicunt itidem.

Ὀρθαι apud Suidam legitur expoſitum διεγρηγορέναι. quod, ſi mendo caret, habet ſyſtolen Ionicam τῦ ω pro ὠρθαι. quod eſt præt. perf. paſſ. infin. ex indicat. ὄρθμαι: ambo à them. act. ὄρω.

Ὀρθεῖ, Doricè ſeu Æolicè pro ὀρθοῖ, à them. ὀρθόω. Apud Heſychium.

Ὀρθοῖ, Atticè pro ὀρθώσει. fut.1 act. verbi ὀρθόω.

Ὀρεῖ, itidem Atticè pro ὀρεῖσω. fut.1 act. verbi ὀρύσσω.

Ὄρμασται grammatici quidam recentiores dictum aiunt pro ἤρμοσται, facta literarum metatheſi. eſt autem ἁρμόσαι præt. perf. paſſ. verbi act. ἁρμόζω, augmento carens pro ἤρμοσται.

Ὀρογῦα, Ionica ſyſtole pro ὀρωγῦα. hoc autem ὀρωγῦα participium eſt fœm. gen. ex ὀρωγὼς præt. perf. medio verbi ὀρίγω, habente Atticam ᾠκται τῦ ε εἰς ο, veluti λέλογα, & ſimilia.

Ὀρόων, Ionico pleonaſmo τῦ ο, vel etiam Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione, pro ὀρῶν. quod eſt contractum ex ὀρόεσι ν, ſecunda perſ. plupræſ. optat. act. à them. ὀρόω.

Ὀρόωντες, itidem pro ὀρῶντες, ab eodem them.

Ὄρσαι, Æolicè pro ὄρᾳ: aor.1 act. infin. modi, à them. ὄρω. faciunt enim Æoles fut.1 act. non ὀρῶ, ſed ὄρσω, more quodam peculiari.

Ὄρτο, Ionica diphthongi diſſolutione pro ὄρσο. quod eſt præſ. imper. paſſ. à them. ὄρνυμι. hoc autem ὄρνυμι eſt μᾶλλον εἰς ὀπτῶ μαπυμένος. ſolent enim quidam μᾶλλον εἰς ὀπτῶ τας αἰαπρέχει, vt δύνυμαι, βύνυμαι, & huiuſmodi.

Ὀρώω, Atticè pro ὁρῶμι: præſens opt. act. à them. ὀρόω.

Ὀρωρεκα, præt. med. Attic. verbi ὄρω, habens nimirum Attico more reduplicatas duas initiales præſentis literas pro ὤρεκα. Vnde præter. pluſquamperf. ὀρώρει, & in ſubiunct. ὀρώρῃ.

Ὀρωρίχατο, Ionicè pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν. tertia perſ. plur. præt. pluſquamperf. paſſiui à them. ὀρύσσω: facta extertia ſinguli ὀρώρικτο, inſerto α ante ϰ, & præcedente tenui verſa in aſpiratam. habent verò & hæc Atticam illam reduplicationem duarum præſentis initialium literarum præter augmentum.

Ὀρώρυκα, itidem Attica reduplicatione duarũ initialium præſentis literarum pro ὤρυκα. præt. perf. act. verbi ὀρύσσω, facientis futur.1 act. ὀρύξω. Vnde præt. paſſ. ὀρώρυγται, quod apud Homerum legimus, Iliad. ν, ὀφρύσι τόξος ὀρώρυγται πολέμοιο. Hoc autem ὀρύω thema eſt ex futuro verbi ὄρω. ſcimus enim nonnullos μίμησις εἰς ὀπτῶ μαπύμενοι à poetis. Nili potius hoc ὀρώρυται eſt præſens ſubiunctiui paſſiui ex them. ὀρύσσω, quod factum ſit ex præt. medio ὄρωγα. vnde in paſſ. ὀρώρυται apud eundem Hom. Odyſſ. τ, εἰνί μοι ὀκτώκαιδεκα ὔνδρες Κύδωνες. Similiter verò ex aliis quoque præteritis perf. faciunt itidem poetæ præſentia.

Ὄρφνη quoque dici aiunt pro ὄρθρος, anadiplaſiaſmo Ionico, vt λίλαιος pro ἔλαιος. eſt autem ὄρθρος præt. imperf. vel aor.1 act. verbi ὄρω.

Ὀρώρυχα, præt. perf. act. verbi ὀρύσσω ſeu ὀρύττω, habens & ipſum præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præſentis literarum.

Ὄσσετο, Ionica ſeu poetica augmẽti detractione pro ὤσσετο. præt. imperf. paſſ. verbi ὄσσομαι. quod poetas Æolicè pro ὄπτομαι vſurpare tradunt quidam grammatici.

Ὀσφραίνομαι per ſyncopen aiunt dictum pro ὀσφραίνεσθαι. Videtur tamen hoc potius ex illo deriuatum, atque illud antiquius, elegantius certè eſſe illud quàm hoc tradũt nonnulli, afferentes eius vſus exemplum ex Libanio. Leguntur verò & apud alios infin. ὀσφρέσθαι & particip. ὀσφρόμενος.

Οὖ, pro ἔου, exempto Ionicè σ, & facta deinde contractione: eſt interdum ſecunda perſona aor.2 medii ἵκω, in indicatiuo modo: interdum ſecunda perſona eiusdẽ aor. in imperatiuo. vnde compoſ. κάτθυ, πάρθυ, & ſimilia. Ex act. them. ἰκνέω. Alioqui eſt & genitiuus ſingul. articuli poſtpoſitiui ὅς. necnon pronomen eſt, itidem genitiui caſus.

Οὖτα apud Homerum pro οὔτασε vel οὐτάζει, per apocopen. vnde & α in eo corripitur. à them. οὐτάω vel οὐτάζω.

Οὐτιδάμαν, Doricè vel Æolicè pro οὐτιδαμοῦ, vt ἰσιδάμαν pro ἰσιδαμοῦ. hoc autem οὐτιδάμαν eſt ex them. οὔτιμι, vt ἴσιμι ex ἴσημι. Ex paſſiuo autem οὔτιμαι eſt particip. οὐτιδάμερος, vt ἰσιδάμερος. Nili potius id οὐτιδάμερος cenſendum eſt per ſyncopé factum ex ἀτιμεδάμερος, vt ἐλπαεδάμερος ex ἐλπαεσιδάμερος, exempto σ & accentu ex penultima tranſlato in antepenultimam. Expoſuit certè per præt. perf. πεφωνάρκας & βεβλημένος.

Ὄφελον, ὄφελες, ὄφελε, poeticè pro ὤφελον, ὤφελες, ὤφελε, abiecto augmento & correpta penultima. præt. imperf. verbi ὀφείλω, habens plerunque vſum aduerbii.

Ὀφλήσω, fut.1 act. verbi ὀφλάω ſeu ὀφλίσκω aut ὀφλισκάνω, ex ὀφλέω. Vnde aor.2 act. ὤφλον, infin. ὀφλεῖν, & part. ὀφλών.

Ὄχεσκον, Ionicè pro ὤχουν, abiecto primùm augmento, deinde inſerto σκ. præt. imperf. act. verbi act. ὀχέω. ex quo & fut.1 med. ὀχήσομαι.

Ὀχλίσσιτε, Doricè vel Æolicè pro ὀχλίσουσι: præſ. paſſiui them. act. ὀχλίω. Necnon ὀχλίσσιν pro ὀχλίουσι itidem.

Ὄψῃ, Atticè pro ὄψῃ. ſecunda perſona ſing. futuri 1 med. ἕψομαι, à them. ἑπῶμαι.

Π

Παγείς, particip. aor. 1 paſſ. ἐπάγλω, ex act. them. πάγνυμι ſeu πήσσω faciente fut. 2 παγῶ, aor. 2 ἔπαγον. Ex codē aor. 2 paſſ. ἐπαγλω, eſt opt. παγείλω, ſubiunct. παγῶ, & infin. παγλῶναι: necnon fut. 1 paſſ. παγήσομαι.

Παθέων, Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione pro παθεῖν: aor. 1 act. infinit. modi, à them. πάχω mutuante fut. 2 à παθέω, vnde aor. 1 indicat. modi ἔπαθον, ex quo optat. πάθοιμι, ſubiunct. πάθω, & particip. παθών.

Παίσατε, aor. 1 act. imper. à them. παίζω, faciente non ſolùm παίξω, ſed & παίσω. vnde & ſubiunct. παίσωμεν, & infin. παῖσαι: & in paſſ. voce apud Herodotum πιπαῖσθαι, necnon compoſ. ἀναπαῖσαι. Alioqui παῖσαι eſt & aor. 1 act. infinitiui modi, à them. παίω ſignificante Cædo.

Παίσδι, Doricè pro παίζει. à Dorico them. παίσδω pro παίζω.

Παιχθείς, particip. aor. 1 paſſ. à them. παίζω faciente fut. 1 act. παίξω, & præt. perf. paſſ. πέπαιγμαι.

Παλαξέμεν, Ionicè ſeu Æolicè pro παλάξειν. fut. 1 act. infinit. modi, à them. παλάσσω. Ab eodem eſt præterit. imperfect. paſſ. παλάσσετο, Ionicè carens augmento pro ἐπαλάσσετο.

Πάλτο, Ionicè pro πέπαλτο ſeu ἐπέπαλτο, abiecto augmento. præt. pluſquamperf. paſſ. verbi actiui πάλλω. Alii pro ἐπάλμην poſitum aiunt, abiecto itidem augmento, & facta præterea ſyncope.

Παμφαίνων, Ionica paragoge τῶ ω pro παμφαίνῃ. præſens ſubiunct. act. à them. poetico παμφαίνω.

Παμφαίνωι, poetico pleonaſmo τῶ ο, vel Ionica vocalis circumflexæ reſolutione, pro παμφαοῖ, itidémque παμφαίνωσι pro παμφαώσι. particip. præſ. act. à them. παμφαάω.

Παρακεκρίαται legitur apud Heſychium, expoſitum πεφρικώς πλατύνται. quod videtur eſſe præt. perf. paſſ. Ionicum pro παρακεκρουμένοι εἰσί. faciunt enim ι tertias perſonas plur. à tertiis ſingularibus, correpta primùm penultima, vt & hic eiecto υ & ε, deinde inſerto α ante τα: vel etiam ex prima perſona præt. med. addito τα. faceret autem παρακρούω in præter. med. παρακέκρια, exempto υ ex diphthongo, vt ἐλαύνω facit ἐλήλατα. Sed pro ἐλαθῶντα, puto ſcribendum ἐλαθῶνται. quòd ſi ἐλάθων eſſet, ſcribendum foret παρακρίαται, & tunc eſſet præt. pluſquamperf.

Παρακοίμωτο apud eundem eſt præſens ſubiunctiui à them. παράκοιμαι.

Παραχορδιεῖς, Atticè pro παρεχορδίσῃς: futur. 1 act. verbi παρεχορδίζω.

Παρίβασκε, Ionicè pro παρίβαι, inſerto σκ: præt. imperf. act. verbi παρίβαω niſi à them. παβάσκω eſſe malis.

Παρίζω, Ionica diphthōgi diſſolutione pro παρίζου: præſ. imper. paſſ. à them. παρίζομαι.

Παρίῃ, aor. 1 paſſ. indicat. modi, à them. act. παρίημι, faciente fut. 1 παρήσω, præt. perf. παρεῖκα, paſſ. παρεῖμαι, ex cuius tertia παρεῖται fit aor. ille παρίῃ, exēpto ι. vt ἐπίῃ ex ἐπῆιτην. Inde particip. παριείς. Reperitur tamē & παρείῃ, retēto ι, cuius meminit Heſych. Alioqui παρείῃ eſt etiam aor. 2 act. indic. modi, à them. παραείπω.

Παρίδρυσαν, per ſyncopen pro παρεδρίεσαν: aor. 1 act. indic. modi, à them. παραδρίζω ſignificante παρεδρεύω. Apud Apollon. Rhod.

Παρέη, ſecunda perſona ſingul. præt. imperf. à them. πάρειμι ſignificante παραγίνομαι. Apud Soph. in Aiace, & apud Eurip. in Phœniſſ.

Παρείαν, Ionicè pro παρῆν. præt. pluſquamperf. paſſ. ex præt. παρεῖμαι, cuius paulo pòſt mentio fiet. Alioqui apud Homerum παρείαν δακρυχέουσα ſignificat παρῆν vel παρίζειν. quod ſic format Etymol. Dicit ab ἰὼ eſſe εἶμι. medium eius aor. 2 eſſe ἴμην, ἶσο, ἶτο, & εἶτο. epentheſi τῆς ι. vnde pleonaſmo τῆς α fieri εἶαν & παρείαν, aſcita præpoſitione.

Παρείδεν, aor. 1 paſſ. verbi παρείδω, vt dixi in παρίδω.

Παρεῖκε, præt. perf. act. verbi παρίημι, vti iam dixi. vnde apud Heſychium παρείκαιδν, expoſitum παρετίμησαν. Alioqui eſt etiam præt. med. verbi παρείκω.

Παρεῖμαι, præteritum perfectum paſſiuum eiuſdem παρίημι, vt à παρέθηκα eſt παρατέθειμαι, ex præterito actiuo παρεῖκα. Vnde particip. παρειμένος, & pluſquamperf. παρείμην, cuius ſecūda perſ. παρεῖσο. Alioquin hoc παρείμην eſt etiam pluſquamperf. ſeu perf. paſſ. opt. modi, necnon aor. 1 medius eiuſdem modi, ſed tunc in ſecunda perſ. facit παρεῦ.

Παρεὶς, particip. aor. 2 act. πάρλον, ab eodem them. παρίημι, vt παρθεὶς à παρέθηκα.

Παρείω, præt. perf. paſſ. imper. modi, tertiæ perſonæ, ex ſecunda πάρεισο.

Παρελθύσαι, Ionica diphthōgi reſolutione pro παρελθέσθαι. fut. 1 med. verbi παρέρχομαι ex παρελθέω.

Παρεπλε, aor. 2 act. verbi παρέπλημι, vt παρέστω.

Παρεχέμεν, Ionicè pro παρέχειν, à them. παρέχω.

Παρῇ, ſubiunct. præſens tertiæ perſonæ ex prima παρεῖμι, à them. πάρειμι ſignificante Adſum.

Παρῆν apud Heſychium legitur, expoſitum ἐάθη. quod ſi mendo caret, eſt aor. 1 paſſ. indicatiui modi, ab eodem them. παρίημι faciente præt. perf. παρεῖκα, & paſſ. παρεῖμαι. Alioqui παρεῖη dicitur pro eodem & παρείη, vt iam docui.

Παρῆκα, aor. 1 act. verbi παρίημι ex παρέω, irregulariter pro παρεῖκα, vt ἔθηκα pro ἔθηκε poni ſcimus, & ſimilia alia. Varin. παρέκασι affert etiam pro παρῆλθε. quod eſt præt. med. verbi παρέκω.

Παρήλθοσαν, Bœoticè pro παρῆλθον. ſolent enim tertiis pluralibus imperfectorū & aoriſtorum ante ν inſerere σα, dicentes itidem ἐπύθασαν pro ἔπυθον, vt ἰσοσυλλαβοι ſint perſonæ pluralis numeri. Apud Varinum κύπρ. οἱ μὲν παρήλθοσαν φεῦς. Eſt autem hoc παρήλθοσαν ſiue παρῆλθον, aoriſt. 2 act. verbi παρέρχομαι ex παρελθέω.

Παρθένωσι, poetica ſeu Æolica ſyncope pro παρθενίωσι, metri cauſa. particip. aor. 2 med. παρθένιλο, à them. act. παρέθηκα. Similiter πάρθεσαν pro παρέθεσαν reperitur in aor. 2 act. ab eodem them.

Παρκαπλίκτο, eandem ſyncopen habet pro παρεκαπλίκτο, truncato ſimul augmento. præt. pluſquamperf. paſſ. verbi παρεκαπλίζομαι.

Παρκλίνων itidem pro παρεκλίνων, à παρκλίνω pro παρεκλίνω. Similiter παρκύπτω pro παρεκύπτω.

Παρμέμβλωκε, habet & ipſum Æolicam iſtam ſyncopen pro παρεμέμβλωκε. quod autem ad μέμβλωκε attinet, factum illud ex μεμόλωκε tradunt grammatici, nimirum ſyncope τῆς ο, eiuſq; loco propter euphoniam inſerto β, & ν verſo in ω, ſicut παρώχηκα pro παρέωχηκα dicitur. Tradunt hoc ipſum παρμέμβλωκε pro παρεμμόλωκε etiam dici, ideóque expon. non ſolùm συνῆλθε, ſed etiam παρῆλθε: factumque hoc παρμέμβλωκε ex παρεμμόλωκε tradunt, videlicet ſyncope ipſius præpoſitionis, deinde β poſito loco ε, & ν verſo itidem in ω, vt in præcedente.

Παροιδόντι, particip. aor. 1 paſſ. ex them. παροίδω, mutuāte fut. 1 act. παροίσω ex inuſ. them. παρόω.

Παρπεπιθών, apud Homerum pro παρεπιθών, facta primùm ſyncope in præpoſitione, deinde anadiplaſiaſmo Ionico qualis eſt in λελαβών pro λαβών. aor. 2 act. infinit. modi, à them. παραπίθω. Itidem in participio παρπεπιθών dicitur pro παραπιθών.

Παρπλῆτε, itidem Æolicam illam ſyncopen habet pro παρεπλῆτε: eſt autem præſ. imperat. act. à them. παραπλήθω. Similiter παρπίμπτω, quod Heſych. affert pro παραπίπτω, eandem ſyncopen habet pro παραπίμπται, à them. παραπίλλομαι.

Παρφάιδω, itidem pro παραφάιδω. quod Ionicum eſt pro παραφαίω, aor. 2 act. infin. modi, à them. παράφημι. Itidémq; in particip. aor. 1 med. παρφάιδνος pro παραφάμενος: & in infin. παρφάιδαι pro παραφάιδω. Sed & verbale παρφατος eandem ſyncopen habet pro παράφατος.

Παρώχημαι, præt. perf. paſſ. verbi act. παροιχίζω.

Παρῶλο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi παρόλλυμαι.

Παρώχηκα, poetica ἔκτασις τῆς η εἰς ω, pro παρόχηκα. vt ſuprà

extra compoſitionem ἄχθω pro ἄγω, detracto etiam augmento.

Πάσασθαι, aor.1 med. infinit. modi ab inuſit. them. πάω. vnde & particip. πασάμενος, ſignificans γευσάμενος. Euſtath. Eſt alioqui πάσασθαι etiam à πάσσω ſeu πάτω, itidem aor.1 med. ſignificans Inſpergere vel Conſpergere. vnde verbale πάσμα. Quanquam præcedens quoque πάσασθαι à them. πάσασθαι deduci poteſt. ſiquidem apud Heſychium legimus πάσσω expoſitum ἐδίει. Alijs tamen volentibus ipſum ſyncopen habere pro πατίσασθαι, ex them. πατέω ſignificante ἐδίω. quorum opinio mihi equidem parum eſt probabilis. Metri cauſa reperitur etiam πάσι pro ἔπασι, dempto augmento & geminato σ: itidémque πασάμενος pro πασσάμενος, ab iiſdem them.

Πιδέα, Ionico pleonaſmo vel etiam diphthongi circumflexæ reſolutione pro πιδᾶ, à them. πιδάω. Sic in infin. πιδάειν pro πιδᾶν.

Πιδέσασκε, Ionicè itidem pro ἐπίδεσκε ſeu ἐπίδασκε, abiecto primùm augmento deinde inſerto εσκ. præt.imperf. act.verbi πιδάω.

Πίδωσι, aor.1 act.eiuſdem verbi, Ionicam & ipſe augmenti detractionem habens pro ἐπίδωσι.

Πείθει, Ionica diphthongi reſolutione pro πείθου. præſ. imper.paſſ.à them. πείθομαι.

Πειθήφαι, Doricè & Æolicè pro πεπῆν. ſeu(vt alij volunt) pro πεπῆναι, vt πεπιθήφαι pro πεπῆναι, νοσήφαι & φιλεῖφαι pro νοσῆναι & φιλεῖναι. Deriuant autem ii πεπῆναι ex them. πέπημι vel πεπαίνω: itidémque cætera. πεπῆν verò ex πεπάω eſt, Doricum itidem pro πεπᾶν, vt γελᾶν.

Πείρατο, aor.1 med.imperat.modi, à them. πειράομαι.

At πείρας eſt particip.aor.1 act.à them. πείρω.

Πειρῷατο, Ionicè pro πειρῶντο, quod eſt tertia perſona plur. optat. paſſ. per contractionem ex πειρῴιντο, à them. πειρόομαι.

Πείσομαι, fut.1 med.verbi πείθομαι, ſignificans Parébo. Eſt etiam fut.1 med. verbi πάσχω mutuatitium. vnde πείσεται, quod Heſych. exp. ὑποδήσεται: & infin. πείσεσθαι eidem ſignificans παθεῖν. Apud eundem legimus πείσασις expoſitum ὑγιάσασις: vnde procul dubio ſunt πείσια apud Homerum λοιμώδεις καὶ δύσχρα πάσει. Sed quænam hæc duorum poſteriorum themata ſint, an itidem πείθω an aliud quodpiam, dubium adhuc eſt. certè videtur pro πίσασις ſignif. πάσασις ſcribendum potius πίσασις, à πίω.

Πίλεται, Ionicè pro ἔπλατ, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. à poetico them. πίλω.

Πιπλήφαμι, Doricè pro πιπλήσκω, quod πιπλήσκω aiunt eſſe infin.verbi vel πίπλημι, vel πιπλάω. Niſi potius eſt κατ' ἔκτασιν pro πιπλήφαμι, Doricè pro πιπλῆν poſito, vt εἰπεῖν pro εἰπεῖν.

Πεπλῆῦα, particip.fœm.præteriti perf.πέπλησμαι, per ſyncopen pro πεπλησμένα, vt ἐσσὺς pro ἐσσυμένως itidem per ſyncopen dici aiunt. Ita Euſtath. & alij grammatici. Poteſt tamen eſſe etiam præteriti medii hoc participium, πλάω (ex quo πλάσσω hoc præteritum mutuatur) faciente fut.1 πλᾶσω, & præt.med. πέπλασμαι, vt λαῶ facit λέλασμαι, μακάω μέμακα.

Πεπαιμένος, particip.præt.perf.paſſ.ab act. them. πεπαίω, vt quidem Varin.vult. ſed parum probabilis videtur eius opinio. regulariter enim facere hoc πεπαίω debet πεπαμένος, vt μαίω facit μεμαμένος. vnde verbale πεπασις, & particip. aor.1 paſſ. πεπαθείς. Itaque πεπαιμένος eſt potius particip. præt. perf. paſſ. ex them.vel παίζω vel παίω. ea enim fut.1 act. faciunt παίσω, præt.perf.paſſ.πεπαισμαι.

Πεπαλών, particip.aor.2 act. à them. πάλλω, habens Ionicum anadiplaſiaſmum pro παλών, vt λελαβών pro λαβών, πεπιθών pro πιθών.

Πεπάσθαι, aor.1 act.infin.modi, à them.πεπάω. ex quo eſt & particip.aor.1 paſſ.πεπαθείς.

Πεπάρθαι, præt.perf.paſſ infin.modi, à them.act.πείρω, faciente præt.perf.paſſ. indicat. modi πέπαρμαι. vnde & particip. πεπαρμένος.

Πεπαρώνηκα, duplici augmento dicitur pro παρώνηκα, Atticè. eſt autem præt.perf.act.verbi παρανέω.

Πεπείθατο, Ionicè pro πεπειθμένοι εἰσί. præter. perf. paſſ. verbi act.πείθω. Etymol.

Πεπιεχυίαι, præt.perf.ſeu pluſquamperf. act.infin. modi, à them.πεφύω.

Πεπιθμένος, particip.præt.perf.paſſ.ex them. πίθω. quod eſt ἀντὶ τοῦ ὀκνηρὸς μᾶλλον μετεχόμενος. Ab eodem eſt fut.1 act. πεπιθήσω, habens Ionicum anadiplaſiaſmum pro πιθήσω, idémque apud Homerum ſignificans quod πείσω.

Πέπιθμι, per ſyncopen pro πεπίθομαι vel pro πεπίθαμαι. Si pro πεπίθομαι, eſt aor.2 act. à them. πείθω, Ionico anadiplaſiaſmo pro ἐπιθόμην. Si pro πεπίθαμαι, eſt præt.med. ab eodem them.faciente fut.1 πίθω, exempto ι ex vocali, vt ἐλεύθω facit ἐλυθῶ. & ea deriuatio eſt vero magis conſentanea, quum in paſſiua ſignificatione exponatur ἐπεπίθμην, ſecundum quam expoſitionem eſt pro ἐπεπίθμεν, in pluſquamp.med. Vide & Ἐπιπέθμην.

Πεπίθοιεν, Ionico anadiplaſiaſmo pro πίθοιεν. aor.2 act. optat. modi, ab eodem them. πείθω. Itidem πεπίθοιμεν in eodem modo & temp. pro πίθοιμεν: & in particip. πεπιθοῖν & πεπιθοῦσα pro πθοῖν & πθοῦσα. Homer. Σπεσὼν πεπιθοῦσα.

Πεπλαγχθία & Πεπλαγχθίαι, Ionica & Dorica ſunt pro πεπλάγχθαι, à them. πεπλάγχω. quod ex præterito med. πεπλάγχα in præſens abiit. vnde & præter. imperf. πεπλάγχην, augmento carens pro ἐπεπλάγχην. niſi hoc πεπλάγχην eſſe malis aor.2 act. verbi πλήθω, faciens futurum ε πλᾶγχθ, anadiplaſiaſmo Ionico pro ἔπλαγχθ, vt λελαβεῖν pro λαβεῖν. Ex huius porro verbi πλήθω præterito medio πεπλαγχα, eſt particip. πεπλαγχθός. At πεπλαγχθίας eſt participium præteriti perfecti paſſiui, ab eodem them.

Πεπυνθός, particip.perf. paſſ. πέπυσμαι, à them. vel πύω per ſyncopen deriuato ex πυνθ. vel ex πυνέω. Euſt.

Πεπύϊσται, Ionicè pro πεπυισμένοι εἰσί. præter. perf. paſſ. verbi actiui πυέω. Sic pro κεκίνηται ſeu κεκινῆσθαι εἰσί iidem dicunt κεκύϊσται, à them.κυέω.

Πεπύκασι, Dorice pro πεπύκασι. præter. perf. act. eiuſdem them.

Πέπυσμαι, præter. med. verbi πύθω, habens Attico more ε verſum in ο, vt λέλοιπα à λείπω. Vnde particip. πεπυσμένος.

Πεπύσθομαι, præſens indic. à them. πεπύθω, quod Syracuſano ſeu Siculo more factum eſt ex præt. med. πέπυσμαι, vt πεπλήγω ex πέπληγα, κεκλήγω ex κέκληγα, & huiuſmodi alia infinita.

Πέπωκα. præter. perfect. act. à them. πίνω, habens & ipſum Atticam ἔστιν ἡ εἰς ο, vt κέκλοφα, πέπτωφα, & ſimilia.

Πέπυσο, præter. med. verbi πάω, ex πυέω, vt volunt nonnulli, per pleonaſmum τῆ σ. Etymolog. & Euſtath. Idem tamen Euſtath. alibi πάσω hoc præter. med. mutuari ait à πάω, murato ω in ο, & pleonaſticè inſerto σ & σ.

Πεπύσδα, præt.med. verbi πύδω, habens Atticam ἔστιν ἡ εἰς ο, vt λέλοιγα ex λέγω.

Πεπωλεῖν, Ionico anadiplaſiaſmo pro πωλεῖν, vt ſuprà πεπιθεῖν pro πιθεῖν. aor.2 act. infinitiui modi, à them. πίομαι. Heſych.

Πέπωρα, apud Homerum quidam aiunt per ſyncopen factum ex πεπώνηκα, præterito perfecto paſſ. verbi act. πονέω. quidam ex πέπηθα. præterito med. verbi inuſitati πήθω, verſo η in ο, & σ pleonaſticè inſerto. nonnulli etiam ex πεπώσθαι, facta ſyncope, & itidem pleonaſticè inſerto σ. Refertur autem ad thema πάσω, quod mutuatitia habet cætera, præſente & præt. imperf. excepto, tempora.

Πέπως pro πέπαγε dicitur κατὰ ἔστιν τῆ α. præt. perf act. verbi πάγω ſa ientis fut. πάξω, & præt.perf. πέπαγα. Epicharmius Ἀφαγὰς, ἃ ὦ Σικελία πέπως. Etymol.

Πεποίαται pro πεπόηται dicunt Ione, η reſoluto in αι, vt ἰάλω itidem vſurpant pro ἥλω, & ἰάγη pro ἤγη. eſt autem tertia perſona ſingularis præteriti perf. paſſ. ab act. them. ποιάω faciente futurum ε ποιέω. Ita

Varin. Alioqui eſt etiam tertiæ perſonæ pluralis pro πεπόλωνται, Ionicè itidem, vt πεπίαται pro πεπίλωνται.

Πεπίαται, pro πεπίανται dici κατ' ἔκτασιν, tradit Etymolog. qui ipſum accipit pro tertia perſ.plur.præter.perf. paſſ.ab eodem them.

Πεφρῖδαι, præter. perf. paſſ. infinit. modi, à them. act. πεφρίκω, faciente fut.1 act. πεφρίσω, ex inuſit. them. πεφρίω per ſyncopen facto ex πεφρίω, vt κράω ex κεράω. Ex eodem eſt fut.paulo pòſt πεπεφρίσομαι, quod magis Atticum eſſe tradunt quàm πεφρίξομαι, quod eſt fut.1 paſſ.eiuſdem verbi, ex aor.1 ἐπεφρίκην.

Πέσσεται, per ſyncopen apud poetas pro πεπέψεται, itidémque participio πεσσομένος pro πεπεψομένος. præt.perf.paſſ.à them.act. πέσσω facto itidem per ſyncopen ex πεπέσω.

Πέπλαμαι tradunt nonnulli eſſe præt. perf.paſſ.verbi act. πλάω facientis fut.1 πλάσω, vt ἔσταμαι eſt ex ἵστημι. Ego tamen, quum videam ipſum nullam habere volandi ſignificationem apud Homerum, qui paſſim eo vtitur, ſed τῇ πλάνῃσθαι & πλανᾶσθαι, quod eſt apertum & expaſſum eſſe, ideo per ſyncopen dictum exiſtimo pro πεπλάσμαι, vt ἐλήλαμαι pro ἐλήλασμαι, à them. act. πλάζω. Vnde infinit. πεπλάσθαι, & particip. πεπλάμενος.

Πεπίθοιτε, Homerus pleonaſmo τῦ ι dicit pro πεπίθοιτε: πεπίθοιτε autem per ſyncopen pro πεπιθοίατε, vt ἐσῶτε per ſyncopen pro ἐσιτόητε ſeu ἐσιτόατε. particip.præter. perf. act. à them. πίπλω, faciente futurum ι πλώσω ex πλόω.

Πεπλήατε, quidam per ſyncopen itidem vſurpatum aiunt pro πεπλήχατε, participio præt.perf.act.à them. πλήσσω. Sed magis vero conſentaneum videtur κατ' ἔκτασιν dictum eſſe pro πεπλῆτε, vt πεπίαται tradunt κατ' ἔκτασιν pro πεπίανται vſurpari.

Πέπλωκα, præteritum perfectum actiuũ verbi πίπλω, ex πλόω faciente futur.1.act. πλώσω, vt paulo antè quoque admonui.

Πεπλῶτε, per ſyncopen pro πεπλωκότε, vt ἐσῶτε pro ἐσιτόητε ſeu ἐσιτόατε. At πεπλωκώς, cuius accuſatiuus eſt hoc πεπλωκότα, eſt particip.præt. perfecti πίπλωκα, cuius iam memini.

Πεπύθατον, Ionico anadiplaſiaſmo pro πύθωνται, vt λελάβωνται pro λάβωνται.aor.2 med.ſubiunct.modi, à them. πυνθάνομαι, mutuãte fut.2 πύθωμαι ex verbo πύθομαι, ſublato ι ex diphthongo.

Πεπύθει, Ionicè dempto augmento pro ἐπεπύθει. quod eſt tertia perſona dualis præt. pluſquamperf. paſſiui à them. πυνθάνομαι, faciente præt. perf. paſſ. πέπυσμαι, ex them. πύθομαι, exempto ε. Homer. Iliad. ρ, δύο οἱ ὕπνῳ πεπύθει Πατροκλοιο θανόντος, nondum audierant de Patroclo mortuo.

Πέπωκα, præter. perfect.act. verbi πίνω, mutuatitium ex them. πώω.

Πεσέαι, Ionico pleonaſmo τῦ α, vel Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione, pro πεσῆι. infinit. præſ.act.à them. πεσέω.

Πεσῆαι, aor.1 act.infin. modi, ab eodem πεσέω faciente fut.2 act. πεσέω. Alioqui idem & πεσέειν facit. quorum hoc proſæ ſcriptoribus Atticis, illud poetis & Ionicè ſcribentibus familiarius eſt.

Πέρσαι, Ionica augmenti detractione pro πεπέρσαι, vt λέλεχθαι pro διείλεχθαι. præt.perf.paſſ.infinit.modi, à them. act. πέρθω. Etymol.& Varin.

Πεσὸ δίνασα, ectaſi poetica pro πεσοῦσα, metri cauſa. particip.aor.2 act.à them. πεσέω. vnde & præt.med. πεπόσθαι.

Πεσσαι apud Heſychium legitur expoſitum κάψαι, ἀφανίσαι. eſt autem aoriſt.2 med. imp. modi, à them. πεσσεύω, futurum etiam ι πεσσῶ mutuante ex inuſ. them. πέσσω, vnde aor.1 ἔπεσσα.

Πεσόντος, aor.2 paſſ.verbi act. πέσσω, carens augmento. Euſtath.

Πεσσέσθω, Ionica diſſolutione diphthongi pro πεσσέσθω. præſ.imper.paſſ.à them. πεσσέομαι.

Πεσπαλῶσι, aor.2 paſſ. infinitiui modi, à themate act. πεσπείρω.

Πεσπασίλω, Atticè pro πεσπασῶμι, vt πασίλω pro πασῶμι. præſ.opt.act.à them. πεσπασίω.

Πεσπλομένων ἑαυτῶν apud Homerum per ſyncopen vſurpatum aiunt pro πεσπολουμένων ſeu πεσπολευομένων, à them. πεσπλόμαι, ſyncopen itidem paſſo pro πεσπίλομαι ſeu πεσπολοῦμαι.

Πεσσχέο, Ionica diphthongi diſſolutione pro πεσέχου. aor.2 med.imper.modi, à them.act. πεσέχω mutuante fut.2 πεσχήσω à πεσέχω. vnde & infin. πεσχῆσθαι.

Πεσοῦσι, particip.aor.2 act.ab inuſ. verbo πεσέφημι. pro quo πεσεφάτω vſurpatur.

Πεπρας, particip. præſ.act.à them. πίπτημι.

Πεπρίθικαν, apud Heſychium pro πεπιθήκασι, procul dubio metri cauſa ſublato ι & geminato ρ. Sic περρέχειν, quod idem exponit ὑπερέχειν, poſitum eſt pro πεπερέχειν.

Πέρσαι, aor.1 act.infin.modi, à them. πίφνω.

Πεπιεῦσι, Ionica diphthongi circumflexæ diſſolutione pro πεπιοῦσι. fut.med.verbi πίπλω ex πεσέω.

Πεπιόφι, Ionicè pro πεπῖν. fut.1 act. eiuſdem πίπλω ex eodem πεσέω.

Πεσόντωσαν, aor.2 act.imper.modi, ab eadem origine.

Πεσοῦμαι, Doricè ſeu Æolicè pro πεσοῦμαι, fut.med. ab eodem them.

Πέσσω, Ionica paragoge pro πέσῃ. aor.2 act. ſubiunctiui modi, ab eodem.

Πέσσε, Ionica augmenti detractione pro ἔπεσε, aor. eſt 2 act. indicat. modi, itidem à πίπτω faciente fut.1 πεσῶ ex πεσέω. Alioqui πέσσε eſt etiam aor.1 act. imper. modi, ab eodem.

Πεσοῦμαι, fut.1 vel 2 med.verbi eiuſdem.

Πεσών, particip.aor.2 act.ab eodem them. Facit enim aor. 2 indic.ἔπεσον ex fut.1 πεσῶ.

Πέπασσε, Ionica augmenti detractione pro ἐπέπασσε. aor.1 act.indic.modi, à them.πατάσσω. vnde & aor.1 opt. πατάσσειε, & particip.πατήσας.

Πεπίδλω, itidem pro ἐπεπίδλω. tertia dual. præt. imperf. paſſ.à them.πίπτομαι.

Πέπθι, Ionicè aut Doricè pro πέπου, ab eodem them.

Πεθοίατο, Ionicè pro πεθοῖντο. præſ. optat. paſſ.à them. πεθέομαι.

Πέθεαι, Ionica itidem diphthongi reſolutione pro πέθῃ. ſecunda perſona ſingul. fut.1 med. indicatiui modi, ab eodem πέθομαι, vel etiam à πυνθάνομαι. nam id futur. πεθήσομαι hinc mutuatur. Attici autem πεθῇ dicunt pro illo πέθεαι.

Πέφαμαι, præter. perf. paſſ. verbi act. φάω ſignificantis φοιβάω. cuius tertia perſ. πέφαται, & infin. πεφάσθαι.

At πέφασμαι hinc πέφασμαι, eſt præter. perf.paſſ. verbi act. φαίνω.

Πεφαργμένος, particip.præt.perf.paſſ. à them.act. φαργνυμι faciente fut.1 act. φαρξω. Habent autem metathelin hæc literarum pro πεφαγμένος, φέφαγμαι & φέφαξω: quorum thema eſt φεφάγω ſeu φεφάχω.

Πεφασμένος, particip.præt.perf.paſſ. commune verbi φάω ſignificantis φοιβάω, & thematis φαίνω. Alioqui φαίνω facit etiam πεφασμένος.

Πεφυσμένος, particip.præt.perf.paſſ.à them.φύσομαι.

Πεφυζοῖεν, Attico metaplaſmo pro πεφυγοῖμι, vt tradit Euſtath. Hoc autem πεφυζοῖμι eſt præt.med.act.optat. modi, à them.φύζω.

Πέφωνα, præt. perf. med. verbi φαίνω, ἔστιν habens τῦ α pro πέφαια. Sic χαίνω facit κέχωνα. Niſi potius hæc ſcribenda ſunt diphthongo πέφηνα, κέχηνα, vt πέπτηκα quoque & κέκτημαι ac ſimilia retinuere diphthongum, mutata tantùm priore eius litera. Idem de μέμηνα dicendum eſt & ſimilibus aliis.

Πεφήσεται, Ionica diphthongi reſolutione pro πεφήσῃ, ſignificante φοιβήσῃ. fut. paulo pòſt verbi φάω facientis futur.1 φήσω. Commune tamen idem eſt verbo φάω ſignificanti φαίνω. vnde πεφήσεται Euſtath.expon. φανήσεται. At πεφήσεται eſt futur. paulo pòſt verbi act.φοιβάω.

Πεφιδέσθαι, aor.1 med. infinit.modi, à them.φείδω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro φεῖσθαι, vt λελαβεῖσθαι pro λαβεῖσθαι. A

Πεφιδήσομαι, fut.paulo pòst verbi φείδω quod ex fut.1 φείσω in præsens abiit. Nisi malis esse fut.1 med. verbi πεφείδω facti ex præt. med. πέφειδα, more Siculo seu Syracusano. Eustath.

Πεφιδοίμεν, πεφίδοιτο, aor.2 med. optatiui modi, à them. φείδω faciente futur.2 φεδῶ: anadiplasiasmum Ionicum habens pro φείδοιμι, vt λελαθοίτη pro λαθοίτη.

Πέφνε, poetica augmenti detractione pro ἔπεφνε. quod Etymolog. deducit ex φένω. Alii à them. πέφνω, derivato ex eodem φένω, facto anadiplasiasmo & syncope, vel ex φάω. Vide Ἔπεφνε.

Πεφύασιν, Ionicè pro πεφύκασιν seu ἐπεφύκασιν. præter. pluſquamperf.paſſ.indicatiui modi, à them.act. φύω. Verùm notandum, hoc πεφύασιν ectasin vocalis habere pro πεφύκασιν, vt πεπίασιν ſuprà pro πεπίτνασιν.

Πέφραδε, præt. perf. med. eiuſdem φράζω facientis fut.2 φράσω. Vnde imperat. πέφραδε ſignificans εἰπέ. quanquam eum nonnulli putant eſſe aor.2, & habere anadiplaſiaſmum Ionicum pro φράδε. At πέφραται, eſt præt.perf.paſſ.eiuſdem chem.

Πεφράδατο, itidem Ionico more vſurpatum pro πεφράδατο ἐπὶ ἴππον. præterit. pluſquamperfect.paſſ. verbi actiui φράζω.

Πέφραδε, in aoriſto 2 act. eiuſdē them. reperitur poſitum pro ἐφράδε, vt λέλαβε pro ἔλαβε. Sic in infinitiuo πεφράδεῖν pro φράδεῖν, itidem anadiplaſiaſmo Ionico. Pro quo πεφράδεῖν, Ionicè vel Doricè πεφραδέμεν dicitur.

Πεφραδέτην, itidem anadiplaſiaſmo Ionico pro ἐφραδέτην. tertia perſ.dualis aor.2 πέφραδον, qui & ipſe anadiplaſiaſmum illum habet pro ἔφραδον.

Πέφραδμαι, pro πέφρασμαι dicitur, verſo σ in δ, vt κέκασμαι pro κέκαδμαι. præt.perf.paſſ. eiuſdem them. φράζω. vnde particip. πεφραδμένος.

Πέφρικαν pro πεφρίκασιν dici dialecto Chalcidica annotat Varin. vt ἐφρίκαν pro ἐφρίκασιν. Eſt autem πέφρικα præter. med. verbi φρίσσω, vnde particip. fœm. gener. πεφρικυῖα.

Πεφυγάδες, apud Homerum pro πεφυγάδες reperitur, δῆλα τὰ λείπουσι τὰς φωνὰς, vt πεπυκάδες quoque dicitur pro πεπυκασμένος. particip.præter. perf. paſſ. à them. φεύγω, habens nihilominus ſignificationem actiuam, & modò genitiuum in conſtructione recipiens modò accuſatiuum. legimus enim apud Homerum non ſolùm πεφυγάδες ἑλέσθαι, ſed etiam πεφυγάδες ἀέθλων, vt Euſtath. quoque annotauit.

Πεφύζω, præſens è præterito medio πέφυγα factum more Syracuſano. Alioquin eſt & præt. med. ſubiunctiui modi, à φεύγω.

Πέφυζα, Ionicè pro πέφυγα. itidémque particip. πεφυζώς pro πεφυγώς, vt refert Euſtath. Quidam tamen ex them. φυζίω derivare malunt.

Πέφυκα, præter.perf.act. verbi φύω facientis fut.1 φύσω. Ex hoc porro πέφυκα fit thema πεφύκω, more Siculo & Syracuſano, vt πεφύκω ex πέφυκα. Vnde præter. imperf. ἐπεφύκων apud Heſiod. in Theogon.

Πεφύσθαι, præt.perf.paſſ.infin.modi, ex act.them.φύω faciente fut.1 φύσω. At πεφυσμένος eſt particip.præter. perf.paſſ. ſed à them.φυσάω.

Πεφώσθαι, præt. perf. paſſ. à verbo act. φωσάω faciente fut.1 φωσήσω. Idem tamen & φωτίσω facit, ſed magis Ionicè, vnde particip.præt. perf. paſſ. πεφωτισμένος apud Heſychium.

Πῆλε, Ionicè & poeticè detracto augmento pro ἔπηλε: aor.1 act.verbi πήλω, vt ψήλω facit ἔψηλα. vnde & particip. πήλας, & infin. πῆλαι.

Πημάνειε, aor. 1 act. optat. modi, Æolicus pro πημάναι, à them.act. πημαίνω faciente in aor.1 indicat. modi ἐπήμηνα. Ab eodem eſt fut.med. πημανοῦμαι. Item aor.1 paſſ. πημάνθη, augmento carens pro ἐπημάνθη, ex quo infin. πημανθῆναι.

Πῆξε, aor.1 act.indic.modi, à them. πήγνυμι ſeu πήσσω faciente fut.1 act. πήξω. caret autem augmento pro ἔπηξε, more Ionico & poetico.

Πῆχθε, Bœotica ſyncope & ſimul Ionica augmenti detractione pro ἐπήχθησαν. aoriſt.1 paſſ.indicat. modi, ab eodem them.

Πιαίνετε, aor.1 act.imper.modi, tertiæ perſonæ, ex prima πίανον, à them. πιαίνω. faciēte fut.1 πιανῶ, & aor.1 ἐπίανα. Vnde & in ſubiunct. πιάνῃ.

Πίε, aor.2 act.imper.modi, à them. πίνω, faciente fut.1 πιῶ, aor.2 ἔπιον.

Πίεν, Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro πιεῖν. aor.2 vel fut.2 act.infin.modi, à them. πίνω, faciente fut. 2 act. πιῶ. Media voce fut. 2. facit πίεσθαι

Πιέζεων, Ionicè ſeu Doricè pro ἐπιέζεων, abiecto ſimul augmento. præt.imperf.act.verbi πιέζω.

Πίη, aor.1 act.ſubiunct modi, ab eodem them.

Πίηδα, Æolica paragoge pro πίῃς. aor.2 act.ſubiunct.modi, ab eodem.

Πίηται, Ionica diphthongi reſolutione pro πίῃται, vel potius paragoge Ionica. aor.2 med. ſubiunctiui πίωμαι, ex act. them πίνω.

Πίθι, metaplaſmo vſurpatum pro πίε, vt κλύθι pro κλύε, πίκραχε pro ἐπίκρανε. vt in illo prouerbiali dicto, πίθι ἄκρατος. Eſt autem πίε, aor.2 act. imperat.modi, à them. πίνω faciente fut.2 πιῶ.

Πιθέσθαι, Ionicè pro πίσθαι. aor.2 med.opt.modi, à them. act. πείθω faciente fut.2 πιθῶ.

Πιμπρεῖσα, particip.præſ.act.ex them. πίμπρημι.

Πινέμεναι, Doricè pro πίνειν: præſens infinit. act. à them. πίνω.

Πίομαι, pro πιοῦμαι vſurpatum reperitur frequentiſſimè, ita vt & τὸ πιοῦμαι vſu interdicant. vnde particip. πίομενος pro πιούμενος, id eſt πιῶν μέλλων. fut. 2 vel 2 med. verbi πίνω, facientis itidem πιῶ in actiua voce: habens ſyſtolen diphthongi, & accentus retractionem. Simliter verò φάγομαι pro φαγοῦμαι vſurpari ſcimus. Notandumque eſt ι in hoc futuro produci ac ſi præſentis eſſet temporis. vt apud Homer. Odyſſ.κ, πιπρωσκόντων δὲ τομοσύλης, Γιόμβρος, bibiturus. B

Πίου, quod Heſych.exp. πῖθι, potum præbere, eſt aor.1 act.infin.modi, à them. πίνω faciente fut.1 πίσω, ex inuſ.them. πίω. Frequens apud Hippocr. Itidem πίοι ex Eupol. affert Euſt. pro πιεῖν.

Πίσυνθεν, dualis aor.1 paſſ.imper.modi, ex prima perſona πίσυνθη. ea autem eſt à them. act. πείθω: vnde & aor.1 med πίσωμαι augmento carens pro ἐπισώμεθα. Ambo apud Homer.

Πίσω & πίσομαι, in fut.1 act. & medio à them. πίνω, in vſu eſſe vt πίομαι & πιοῦμαι, tradit Euſtath. Attamen πίσω tranſitiuum potius eſt, vt ex eodem docui in Πίομαι paulo antè, necnon ex Heſych. C

Πίτνα, Ionicè & poeticè pro ἔπιτνα, omiſſo augmento. præt.imperf.act. vel ex πιτνάω per contractionem pro πίτνας, vel ex them. πίτνημι, ſuprà τὸ ν εἰς α, vt dicitur ἔβα pro ἔβην. Ex quo πίτνημι eſt præſens participium πιτνάς.

Πίων, particip.aor.2 act.à them. πίνω, faciente fut.2 πιῶ, ex inuſ. πίω.

Πλαγχθέν, vt quidem nonnullis recentioribus grammaticis placet, eſt particip. aor.2, poeticè geminatum habens γ pro πλαγέν, à them. πλάζω, faciente fut.2 πλαγῶ, aor. 2 ἔπλαγον. Sed iis aſſentiri nondum poſſum, quum apud Græcos grammaticos & lexicographos non reperiam mentionem participii πλαγχθείς, ſed nominis, de quo ſuo loco dicetur. D

Πλαγχθῆν, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐπλαγχθην. aoriſt. 1 paſſ. verbi πλάζω, habens epentheſin τῆ χθ. euphoniæ cauſa. Nisi ex πλάγχω aliquis deriuare malit. E

Πλακείς, participip.aor.2 paſſ. à them. πλάκω, faciente futurum 2 πλακῶ, aoriſt.2 ἔπλακον, verſo ε in α, vt πρᾶτο pro πρᾶτε facit.

Πλάκιον, Ionica ſeu poetica epentheſi τὸ ι, pro πλάκον.

Πλεῖϑι, Ionico metaplaſiaſmo pro πλεῖ ſeu πλεῖς, vt ζεῖϑι pro ζεῖς ſeu ζῆ, & πεῖϑε paulo ante pro πεῖ. præſens imper. act. à them. πλέω. A

Πλείω pro ἔπλεον vſurpatum afferunt nonnulli. ἔπλεον autem eſt præt. imperf. verbi πίλομαι, ſyncopen paſſum pro ἐπίλεον.

Πλεύσεμαι, Ionica diphthongi diſſolutione pro πλεύσομαι. fut. 1 med. verbi act. πλέω.

Πλευσοῦμαι, πλευσῇ, πλευσῆται, Doricè pro πλεύσομαι, πλεύσει, πλεύσεται. itidem fut. 1 med. ab eodem them. πλεω faciente fut. 1 act. πλεύσω, aſſumpto υ. B

Πληγείω, aor. 2 paſſ. infin. modi, à them. act. πλήσσω, faciente fut. 2 πλαγῶ, & aor. 2 ἔπλαγον.

Πλιῶσι, Ionicè ſeu poeticè detracto augmento dicitur pro πίπλωσι aut ἐπίπλωσι. itidemque πλῶσι pro πίπλησι ſeu ἐπίπλησι. præt. pluſquàperf. paſſ. verbi actiui πίμπλημι facientis futur. 1 act. mutuatitium πλήσω. vel etiam verbi πλάω ſyncopen habentis pro πιλάω. nam apud Homerum ſcimus πλῶσι χθονὶ vſurpari pro ἐπιπλῶσι, & appropinquabat. C

Πλῆξε, Ionicè ſeu poeticè detracto augmento pro ἔπληξε: aoriſt. 1 act. verbi πλήσσω facientis futur. 1 act. πλήξω.

Πλυϑείς, particip. aor. 1 paſſ. ἐπλύϑην, ex actiuo them. πλύνω, faciente præter. perf. paſſ. πέπλυμμαι, tanquam ex πλύω. regulariter enim πέπλυμμαι vel πέπλυσμαι facit, vt μολύνω μεμόλυμμαι & μεμόλυσμαι.

Πλωίσεαι, Ionicè pro ἔπλωσαι, abiecto primùm augmento, deinde annexo εαι præt. imperfect. actiuum verbi eiuſdem.

Πλώσεαι, itidem Ionicè pro ἔπλωσαι, à them. πλώω. ſimilitérque πλωΐζεαι pro ἐπλωΐζαι, à them. πλωΐζω. D

Πλῶσαι, aor. 1 act. infinitiui modi, à them. act. πλέω faciente futur. 1 act. πλύσω, aſſumpto υ, vt πλεω facit πλύσω.

Πλωείς, particip. aor. 2 paſſ. verbi actiui πίμπλημι facientis fut. 2 πλησῶ, aor. 2 ἔπλησον, & paſſ. voce ἐπλήμην. vnde & fut. 1 paſſ. πλησθήσομαι.

Πλύνω, Ionicè & poeticè detracto augmento pro πέπλυνα ſeu ἐπέπλυνα. præt. pluſquamperf. paſſ. verbi πλύω ex πλύνω, vt χέω facit χύνω ex χύω. E

Πλῶσι, fut. 1 act. Atticum pro πλύσω, à them. πλύζω.

Πλῶϑι, Atticè pro πλῆϑι. præſ. imper. act. à them. πίμπλημι Attico pro πίμπλημι.

Πλώσεαι, Ionicè pro ἐπλώσω ſeu ἐπλώσι, abiecto primùm augmento, deinde annexo εαι. præt. imperf. act. verbi πλώω.

Πλῶσαι, aor. 1 act. indic. à them. πλώω faciente fut. 1 act. non ſolùm πλώσω, ſed etiam πλύσω, & quidem Atticè, vt volunt nonnulli, aliis tamen πλησιάσαι id eſſe affirmantibus. habet autem aor. ille Ionicam ſeu poeticam augmenti detractionem pro ἐπλῶσα. Sic in infin. modo πλῶσαι pro πλῶσαι dicitur: quo poſt Homerum Plato vſus eſt, dicens apud Euſtath. οὕτω πλῶσαν ἄλλο εἶδος αἰτίας. Indéque eſt & κύων λάπλησις rurſum apud Homerum, pro λάπλησις, cuius deſiderio nemo teneatur. F

Πλῶϑμαι, Doricè pro πλῆϑι: à them. πλῆμι vel πλήσω, vt ſcribit Euſtath. Sed alii poeticam ἔπλησαν habere aiunt pro πλήμεθα.

Πλωΐδμι, Doricè itidem vel Ionicè pro πλωΐζω.

Πλώνω, Ionica paragoge pro πλῶ. præſ. ſubiunct. act. à them. πλώω.

Πλῶσῦ, Doricè pro πλώσω. itidémque πλώσῖς & πλώσῖ, pro πλώσεις, πλώσει, & ſic deinceps. fut. 1 act. verbi πλώω.

Πλωμαῦ, fut. 1 vel 2 act. verbi πλωμάω.

Πλοιῖμι, πλοιῖς, πλοιῖν, Attica inflexione pro πλοῖμι, πλοῖς, πλοῖ. præſ. opt. act. à them. πλοίω.

Πλοιοῖτων, Atticè itidem pro πλοίτωσαν: genitiuo plurali particip. præſ. act. poſito pro tertia perſona plur. imper. præſ. act. Itidem à them. πλοίω.

Πλοιῶω, pro πλοιέω, Doricum eſſe vadunt vel Æolicum, verſo ε in ω & ſubſcripto ι. præſ. optat. act. ab eodem πλοίω.

Πλοιξαμ, Doricè pro ἐπλοίσαμ, ſublato ſimul augmento. aor. 1 med. verbi act. πλοιζω.

Πολέσαμ, Ionicè pro ἐπολέσαμ ſeu ἐπολέσ, ſublato primùm augmento, deinde inſerto σκ. præt. imperf. paſſ. verbi actiui πολέω. Niſi ex πολέσκω deriuare malis, facto ex πολέω.

Πορδιόμην, Doricè pro πορούμην. particip. præſ. paſſ. à Dorico itidem them. πορόομαι pro πορῦμαι. Ex quo & imperf. πορόην poeticum pro ἐπορῦμην, ſine augmento & contractione. Itidémque in aoriſto 1 med. πορόσαμ pro ἐπορύσαμ.

Πόρε, præter. imperf. vel aor. 2 act. augmento carens pro ἔπορε. à them. πόρω.

Πόπαγε, Doricè pro πόσαγε: præſ. imperat. act. à Dorico them. ποπάγω pro πεσπάγω.

Ποπίχυδε, apud Heſych. legitur, expoſitum πεσφυρίζοδε, Doricum & ipſum, à them. ποπίχυμι pro πεσπίχυμι: ſi mendo caret.

Ποπυλιπόμιλω apud eundem legitur, expoſitum πεσπορεύομαι. Doricè itidem fortaſſis pro πεσπυλιπόμιλω: ſignificante ibi πεσπυλιπίδαι, furtim ad aliquem duci vel peruenire.

Πόπιχε, itidem pro πόσιχε, à them. ποπίχω pro πεσπίχω.

Ποπῖδαι, ſimiliter Doricè pro πεσπεῖται, à them. πόσιμι. vt in epiſt. Meliſſæ Pythagoricæ ad Clearetam, παῖ χᾶ τόμον αἰδρὶ ποπῖδαι.

Ποπδίγιμος, pro πεσδιδίγιμος, Doricum itidem eſt, habens ſimul Ionicam detractionem augmenti. particip. præt. perf. paſſ. à πεσδίχομαι.

Ποπδίρατα quoque Doricum eſt pro πεσδίρατα.

Ποπίδω, eodem modo pro πεσπίδω. aoriſt. 2 act. ſubiunct. modi, à ποπίδω pro πεσπείδω.

Ποπμαξαν, itidem pro πεσπμάξαν, ablato ſimul augmento. aoriſt. 1 medius verbi Dorici πομμάδω pro πεσμαδῶ.

Ποπόαπαι, ſimiliter pro πεσσόαπαι.

Ποπόδω itidem pro πεσσόω dicitur ab iiſdem Doribus. Itidémq; ποπόαπαι pro πεσσόαπαι & πεσπορδίαπαι dicunt iidem. Quibus ſimilia alia verba compoſita, necnon & nomina, crebro occurrunt tum apud alios poetas, tum apud Theocritum, apud eos etiam qui proſa oratione Dorica ſcripſerunt.

Πεφδίων, Ionica diphthongi reſolutione pro πεφδῶν. aor. 2 act. infin. modi, à them. act. πίρδω, faciente fut. 2 πεφδῶ, aor. 2 ἔπεφδον, tranſpoſitis literis ad corripiendam penultimam quæ breuis eſſe debet in penultima fut. 2 & aor. 2.

Πεφδείς, particip. aor. 1 paſſ. à them. act. πεφδέσκω, faciente fut. 1 act. πεφδέσω, ex πεφδέω facto per ſyncopen ex πεφδάω, vt ſuo loco docui.

Πραιζθείς, particip. aor. 1 paſſ. à Dorico them. πραιΐζω pro πρωΐζω.

Πρεπίδω, Ionicè & Doricè pro πρέπειν. præſ. infinit. act. à them. πρέπω.

Πρῆξαι, aor. 1 act. infin. modi, ab Ionico them. πρήσσω pro πρᾶξαι.

Πρῆσι, aor. 1 act. indic. à them. πρήθω, augmento carens Ionico more pro ἔπρησι. vel etiam à them. πίμπρημι ex inuſ. πρᾱμι. Vnde infin. πρῆσαι.

Πείαιτο, præſ. optat. paſſ. à them. πρίαμαι. vnde & imperf. πρίατο, augmento carens pro ἐπρίατο.

Πειαθείς, particip. aor. 1 paſſ. πρειάθω, ex act. them. πρείω ſeu πρίζω, faciente præt. perf. paſſ. πέπρισμαι. Ex eodem them. eſt aor. 1 act. infin. πρῖσαι. G

Πρείω, Atticè pro πρίαμαι. primùm enim Iones pro πρίαμαι dicunt πρίαμαι, exempto ι, deinde Attici πρίω, contractis αι in ω. vt Ariſtoph. μὴ πρίω πᾷ δᾶδα. præſ. imper. paſſ. à them. πρείαμαι. Alioqui πρείω thema quoque eſt, vti dixi.

Προδίδαε, præt. med. verbi προδαίω ſeu προδάω.

Προῆκα, Ionica vocalis circumflexæ diſſolutione pro προῆκα. aor. 1 act. indicat. à them. προΐημι faciente fut. 1 act. προήσω, ex inuſit. verbo προέω. Irregularis autem aoriſtus iſte eſt. characteriſticam enim futuri commutauit characteriſtica præteriti, vt ἔδωκα quoque, ἔθηκα, & ſimiles alii. H

Προΐδω, Ionicè ſeu Doricè pro προεῖναι. quod eſt aor. 2 act. infin. modi, ab eodem them.

Πρέες, aor.2 act. imper. modi, ab eodem. At ποέσαν A est tertia plur.aor.2 indicatiui, ex prima singul. ποέω, ab eodem.

Πρόεον, prætpluſquamp. act.ex perfecto ποέα, à them. εἰμί, ex εἶω.

Προΐδε, Ionicè & Doricè pro ποσίναι. infinit. præſ.act.à them.ποέω.

Πρόηλε, aor. 1 act.indic.à them.ποείλλω.

Πρόου, aor.2 med.imper.modi, à them. ποέω, per contractionem factus ex ποέο, quod Iones exempto σ ferunt ex ποέο. Similiter ποσσο eſt aor.2 med. B imper.à them. ποσσέω, itidem ex Ionico ποέο contractus.

Προσίδου, aor.2 med.indic.à them. ποσσείδω. Factum autem eſt hoc ποσείδου itidem ex ποσείδεο, exempto Ionicè ε.

Προσείλω, aor.2 med. indic. à them. ποσσαίρω, mutuante fut.2 ποσσελῶ ab inuſ.them.ποσείλω. vnde aoriſt.2 act. ποσέιλον, med. ποσειλόμην, cuius illud ποσείλου eſt C ſecunda perſ.ſing.

Προσελοῦμαι, fut.2 act.indic.eiuſdem them.ex quo & infin. ποσελεῖν.

Προσέπαιζε Plato Atticè pro ποσέπαιξε dixit: quod eſt aor.1 act.indic.à them. ποσπαίζω.

Προσπλάκη, aor 2 paſſ.indic. à them. ποσπλέκω, faciente fut.2 act.ποσπλακῶ.

Πρόσσθε, aor.2 med.indic.vel imperat. modi, à them. act. ποσσήνημι.

Προσπέπυσμαι, quod Heſych. affert pro ποσσέσσυμαι, eſt præter. perf.paſſ.verbi ποσσείσσομαι, niſi malis Ionicam habere diphthongi dialytin pro ποσσέπυσμαι, verſo υ in η,& D ſubſcripto ι,à them.act. ποσσείω.

Προσέπτη, aor.1 med.indic.à them.ποσσίπτω faciente fut.1 act.ποσσίψω, ex quo fit aor.1 act.indic.ποσσῆψα, mutata characteriſtica futuri in characteriſticam præteriti. quam Ionici habent ἔψηκα quoque, ἔδηκα, ἐπῆκα, vt huiuſmodi alii aor. Vnde particip.ποσπτάμενος.

Προσήσθαι, fut.1 med.eiuſdem them.ex ποσσίω.

Προσῆχε, præter.perf. act. verbi ποσαχέω, pro quo Attici ποσαχήκασι dicunt.

Προσίσσεται, aor. 1 act. ſubiunct. modi, à them. ποσσείρω E mutuante fut.1 ποσσέσω ab inuſ.verbo ποσσέω.

Πρόσπτο, aor.2 med.optat.modi, ab act.them.ποσσίπτω, vt ποσσβῆτο à ποσσβαίνω. Vide Πέφιλαι.

Προσσυ, vide in Πρόσω.

Πρόσχες, aor.2 act.ſubiunct.modi,à them.ποσέχω mutuante fut.2 ποσχῶ ex inuſit. them. ποσχέω. vnde particip. ποσχών, & media voce ποσχόμενος.

Προτιμοίμεν, aor.2 med.opt. modi, à them. ποσσίμω faciente fut.2 ποσσιμῶ.

Προτιβάλλεται, pro ποσεβάλλει, ab initio Doricum eſt, in fine Ionicam diphthongi habet diſſolutionem. Itidem verò ποσπαλῶ Doricum eſt pro ποσεάλω.

Προτιδίγμενος ſimiliter Doricum eſt, habens ſimul augmenti detractionem vel ſyncopen,pro ποσ.δεδιγμένος vel ποσδιχόμενος. à Dorico them. ποσδίχομαι pro ποσδέχομαι.

Προπείδιν quoqi pro ποσείδειν, à ποσπείδω pro ποσείδω.

Προπλεῖν, eodem modo pro ποσπλεῖν. quod eſt aor.2 act. infin.modi, à them. ποσπλέω faciente fut.2 ποσπλεῦσ, ex inuſ.them.ποσπλέω. Similiter ποσπίσαι ſignificans ποσεβλάπτω, eſt pro ποσέπισσαι: quod Æolicum eſſe ferunt pro ποσεπίομαι. Necnon ποσπεπνεύμαθα pro ποσεπεπνεύμαθα.

Προύβαλεν, Attica ſynæreſi pro ποσέβαλε: aor.2 act.indic. à them.ποσβάλλω.

Προυβη, itidem pro ποσέβη: aor 2 act.indic. à them. ποσβήσομαι. Sic Προύχαρε pro ποσεχάρη. Προυδιδεξατο pro ποσεδιδέξατο: aor.1 media ποσδιδέκτο. Προυδωκας pro ποσεδωκας aor.1 act.infin.à them.ποσδίδωμι. Προύπτα pro ποσέπτην. aor.1 act. indic.à th. ποσπίπτω. Προυπαιδεύθη pro ποσεπαιδεύθη. Προύπεμψε pro ποσέπεμψε: aor.1 act.indicat.à them.ποσπέμπω. Προυπιθησαν pro ποσεπίθησαν: aor.1 à ποσπείθω. Προυπτάμενος pro ποσεπτάμενος. præt.imperf.verbi ποσπίπτω ex ποσπέτω. Προυτρεπτο pro ποσετρέπετο. præt.imperf. paſſ. à them. act.ποστρέπω. Προύφερε pro ποσέφερε. aor.1 act.à ποσφέρω. Προύφευγες pro ποσέφευγες.imperf.à them. ποσφεύγω, augmento etiam carens pro ποσεφεύγες. Προύχεν pro ποσέχεν. & ποσύχετο pro ποσείχετο, eadem ſine augmento pro ποσείχετο. In aliis quoque infinitis ſit hæc Attica ſynæreſis ε & ο, vel ω, vt vſus abundè docet.

Πρώμαι,aor.1 med.ſubiunctiui modi,à them.act.ποσήμι: cuius prima plur. ποσώμεθα, & tertia ποσώνται.

Πτᾶο, aor.2 act. optat. modi, à them. ἵπτημι, vt σπάω ab ἵσημι.

Πτάμενος,particip.aor.2 medii,ab eodem them.vt σπάμενος ab ἵσημι.

Πτᾶτο, aor.2 med.indic. eiuſdem verbi, augmento carens pro ἔπτατο. Vnde infin πτᾶσθαι, & in comp. ἀμπτάσθαι apud Eurip.initio Medeæ.

Πτῆσθαι,aor.2 med.infin.modi, ſyncopen habens pro πετήσθαι, à them πέτομαι. vnde comp. ἀμπτῆσθαι apud Homerum. Alii tamen à πτάω deriuare malunt.

Πτῆσθαι, aor.2 act.verbi πτάνημι in infin.modo,vt ab ἵσημι eſt σῆναι.

Πτίσω, fut.1 act.indicat.à verbo πτίημι, vt πίσω ab ἵσημι, ex inuſ.them.πτάω.

Πτίμενος, (vnde in compoſ.apud Plat.in Phæd. ἀπάτιτον) aor.2 med.opt.modi, ſyncopen habens pro πετίμενος, à them πέτομαι. Quidam tamen à πτάω deriuare malunt, qui etiam addunt pro πτίμενος dici vt ῥῆν pro ῥέῃν, ita (vnde ῥέοντα) pro ῥέα.

Πτυχθείς, particip.aor.2 paſſ. ἐπτύχθην, ex act.them. πτύσσω faciente fut.1 πτύξω.

Πτωκάζεμεν, Ionicè ſiue Doricè pro πτωκάζειν.præſens infin.act.à them πτωκάζω.

Πτωσσε, fut.1 act.indic.verbi πτώσσω ex πτάσσω.

Πυθέσθαι,aor.2 med.indic.à them.πυθάνομαι ſeu πεύθομαι, faciente fut.2 πεύσομαι.vnde & particip.πευσόμενος.

Πύθευ, Ionicè ſeu Doricè pro πεύσου. aor.2 med.imper.modi, ab eodem them.

Πύθηαι,Ionicè itidem pro πύθῃ. aor.2 med.ſubiunct.modi, ab eodem.

Πυθέσθαι, Ionicè rurſum pro πύθεσθαι.aor.2 med.opt.modi, ab eodem. At πύθοντο eſt aor.2 med.indic. modi, ab eodem verbo, augmento carens pro ἐπύθοντο.

Πύσει, fut.1 act. verbi πυθῶ ſignificantis Putrefacio.vnde & particip.aor.1 paſſ. πυθείς.

Πῶ, pro πῆ per ecthaſin dici, in præſ.imperat.act.à them. πάω, volunt quidam recentiores grammatici.cuius apud veteres grammaticos & lexicographos Græcos nulla occurrit mentio, nec apud Varinum quidem. Alioqui πῶ Doricum eſt pro ποῦ.

Πώλεαι, Ionica dialyſi diphthongi circumflexæ pro πωλῇ. ſecunda perſ.præſ indic.à them.πωλέομαι.

Πωλίσκετο, Ionicè itidem pro ἐπωλέτο, abiecto primùm augmento, deindeannexo σκ. præt.imperf. act. eiuſdem them.πωλέω.

Πωλίσκετο quoque Ionicum eſt pro ἐπωλέτο, detracto itidem augmento & inſerto σκ, vt ſuprà in Πιπίσκετο. Quidam tamen ex πωλίσκομαι derivatum malunt hoc imperfectum, dempto itidem augmento.

Πωλέεσκον, Ionicè ſeu Doricè pro ἐπωλοῦμεν, ſublato ſimul augmento. præt.imperf.eiuſdem πωλέομαι.

Πωλέοιμι, Ionicè pro πωλοίην, diſſoluta diphthongo.fut.1 m.d.eiuſdem πωλέομαι.

Πώσω, fut.1 act.verbi πάω, ex them.πῶμι ſeu πάω.

P

Ῥᾳδείς, particip.aor.1 paſſ.ἐῤῥάδην,ex actiuo them. ῥάζω ſeu ῥάσσω faciente fut.1 act. ῥαδῶ. Vnde & fut.1 paſſ.ῥαδήσομαι.

Ῥαφείς, particip.aor.1 paſſ.ἐῤῥάφθην,ab act.them.ῥάπτω,faciente præt.perf.act.ἐῤῥάφα,paſſ.ἔῤῥαμμαι. Ab eo- B dem eſt aor.2 ſubiunct.ῥαφεῖν.facit enim fut.2 act.ῥαφῶ. Ῥάψαν, aor.1 act.imper.modi, à them. ῥάπτω pro ῥάψω, apud Homerum. vnde & præt. perf. paſſ. Ionicum ἐῤῥάδαται pro ἐῤῥαφάται εἰσί. Scribitur & ῥάψαν duplici σ,metri cauſa.

Ῥαχθείς, particip.aor.1 paſſ.ἐῤῥάχθην, ex them.act.ῥάσσω. A

Ῥᾶ ſeu ῥᾶτ, Ionicè & poeticè dempto augmẽto pro ἔῤῥητ. prætimperf.act.verbi ῥέω.

Ῥέζεσκε, Ionicè itidem pro ἔῤῥεζε, abiecto primùm augmẽto, deinde annexo σκε.prætimperf.act.verbi ῥέζω.

Ῥέῃ, Ionica rurſum & poetica epentheſi τῆ ω, metri cauſa, pro ῥᾷ.præſ.ſubiunct.act.à them.ῥάω pro ῥέω.

Ῥέξαι, aor.1 act. opt. modi, à them. ῥέζω. Alii tamen ſeſe torquere malunt in eo ab ἔῤῥεξα deducendo.

Ῥέξω, fut.1 act.verbi ῥέω, aſſumpto ξ. vt πίω facit πίομαι.

Ῥηγῆναι, aor.2 paſſ. infinit. modi, à them. act. ῥήγνυμι ſeu ῥάσσω faciente fut.2 act.non ſolùm ῥαγῶ, ſed etiam ῥηγῶ, ideóque duplicem aoriſtum ε & ἔῤῥαγον & ἔῤῥηγον. ſicut à πλήσσω ſcimus eſſe non tantùm πλαγῶμεν, ex fut.1 πλαγῶ, ſed etiam πληγῶμεν, ex fut.2 πληγῶ. B

Ῥηθείς, particip. aor.1 paſſ. ἐῤῥήθην, ab inuſ. them. ῥέω faciente fut.1 act. ῥήσω, & ſignificante Dico. refertur ad ἀγορεύω. Ab aoriſto autem illo ἐῤῥήθην, eſt & fut.1 paſſ. ῥηθήσομαι.

Ῥῆξαι, aor.1 act.infin.à them.ῥήγνυμι ſeu ῥάσσω, faciente fut.1 act.ῥήξω. At ῥῆξατο eſt aoriſt.1 act. imperat. modi, ab eodem. C

Ῥήσατο, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐῤῥήσατο.aor.1 med.indic. modi, ab inuſ.them.ῥέω ſignificante Dico, & faciente fut.1 act.ῥήσω. Vnde & particip. ῥησάμενος. Referuntur autem hæc ad ἀγορεύω.

Ῥαίσεται, Ionica diphthongi diſſolutione pro ῥαυσεῖται. fut. 1 med.verbi act.ῥαύω.

Ῥιπίσασκε, Ionica ſyncope pro ῥιπιδίζεσκον. hoc autem ῥιπιδίζεσκον Ionicum itidem eſt pro ἐῤῥιπίδιζον, abiecto primùm augmento, deinde inſerto σκε. præt. imperf. act. verbi ῥιπίδιζω. D

Ῥιπίζομαι, Atticum eſt pro ῥιπίδομαι, ab act.them. ῥίπτω.

Ῥιφείς, particip. aor. 1 ἐῤῥίφθην, ex them. act. ῥίπτω faciente fut.1 ῥίψω, mutata tenui in aſpiratam, vt ῥάπτω ῥαφῶ. vnde aor.1 ἔῤῥιψα, & voce paſſ. ἐῤῥίφθην. At aor.1 eſt ἐῤῥίφθην, vnde ῥιφθῆναι in infin.& particip. ῥιφθείς, item fut. 1 paſſ.ῥιφθήσομαι. E

Ῥυείς, particip.aor.2 paſſ.ἐῤῥύην, ex act.them.ῥέω idem ſignificante quod ῥέω.

Ῥύη, Ionica diphthongi diſſolutione pro ῥέου. præſ. imper.paſſ.à them.ῥύομαι.

Ῥύῃ, itidem aor.2 paſſ.imper.modi, ab eodem ἐῤῥύην, vt τύπῃ ab ἐτύπην.

Ῥυήσομαι, fut.2 paſſ.ex aor.1 ἐῤῥύην, facto ex them.ῥύω.

Ῥυσθῆναι, aor.1 paſſ.infin.modi, à them.act.ῥύω, vel à paſſ. ῥύομαι.

Ῥῦμαι, Ionicè dempto augmento pro ἔῤῥυμαι: præt.perf. paſſ.eiuſdem them. ῥύω ſeu ῥύομαι. Niſi potius per ſyncæreſin factum eſt ex ῥύεμαι, vt λεῦμαι ex λελύσμαι. Certè ῥύεσθαι pro ῥύσθαι dici, infrà annotabo. F

Ῥύτο, itidem pro ἐῤῥύετο: præter.imperf.eiuſdem verbi ῥύομαι.

Ῥυτόω, Ionico pleonaſmo τῆ ο, vel Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro ῥυτῶ dicitur, vt ἐρόω pro ἐρῶ, βοόω pro βοῶ.

Ῥύσαι, ſignificans φυλάξαι, eſt aor.1 med.imperat.modi, à them.ῥύομαι.

Ῥύσθαι, per ſyncæreſin pro ῥύεσθαι dici, tradunt grammatici veteres. quemadmodum λοῦσθαι quoque contractione Attica pro λούεσθαι vſurpari nouimus.

Ῥύη, quod Heſych. exp. ἐῤῥύετο, ἔτυπτε, eſt præt. pluſquamperf. paſſ. ab eodem them. ῥύομαι, Ionico more ſeu poetico abiectum habens augmentum, pro ἔῤῥυτο, vt λύτο pro λέλυτο. Niſi quis per ſyncopen ex ἐῤῥύετο vel ἐῤῥύοντο factum exiſtimet, detracto itidem augmento, vt λύτο ex ἐλύετο factum prædicant nonnulli. G

Ῥωσθείς, particip. aor.1 ἐῤῥώσθην, ex act. them. ῥώννυμι ſeu ῥόω, faciente præt.perf.paſſ.ἔῤῥωσμαι.

Ῥώσω, fut.1 act.eiuſdem them. ῥώννυμι ſeu ῥόω, vt χώννυμι ſeu χόω facit χώσω. Vnde in media voce ῥώσομαι.

Σ

Σᾶμαίνεται, ab Epicharmo vſurpatum pro σημαίνεται, teſte Heſychio, Doricum eſt pro σημαίνεται, à Dorico itidem them σημαίνω pro σημαίνω. H

Σαπεῖν, particip.aor.2 act. à them. σήπω faciente fut.2 act. σαπῶ, vt λήχω λαχῶ, πλήσσω πλαγῶ. vnde aor.1 ἔσαψα, & in paſſ.ἐσάπην, ex quo infinit. paſſ. σαπῆναι, & particip. σαπείς.

Σαρῶ, fut.1 act.verbi σαίρω, vt χαίρω facit χαρῶ. Vtitur autem verbo σαίρω Eurip.in Hecuba, dicens, Σαίρει τ' ἀδῶμα, κηκίσιν τ' ὀσφύεται. At σαρῶ, eſt à verbo σαρόω, quod huic σαίρω eſt ſynonymum.

Σαφηνιῶ, fut.1 act.verbi σαφηνίζω, Atticum pro σαφηνίσω.

Σαχθείς, particip.aor.1 paſſ.ἐσάχθην, ex act.them.σάσσω.

Σαω apud Homerum modò eſt tertia perſona præt. imperf.actiui, modò ſecunda præſentis imperatiui, per apocopen pro σάωζε, vt σῶσε pro σῶσαι ſeu σῶσον, à them. σαόω. in imperfecto autem Ionicam habet augmenti detractionem pro ἔσαον ſeu ἔσαόζε. Quanquam ſunt qui imper.σαω Doricum eſſe dicant pro σάου, verſo ου in ω more Dorico, ex them. paſſ. σάομαι, faciente imperat. σάεο, σάου. Quin & ſecunda perſona præt. imperf.paſſ. ἐσάμην eodem modo eſſe poteſt hoc σαω, detracto augmento, pro ἔσαο. I

Σβέσαι, Ionica ſeu poetica augmẽti detractione pro ἔσβεσαι, vt σβέσαι pro ἔσβεσαι. aor.1 act. verbi σβέννυμι ex inuſ. them.σβέω, faciente fut.1 act.σβέσω, præt.perf.paſſ.ἔσβεσμαι, & aor.1 paſſ.ἐσβέσθην, vnde infin. σβεσθῆναι, particip.σβεσθείς, & fut.1 paſſ.σβεσθήσομαι.

Σβέσσασθαι quoque eſſe dicitur fut.1 med. verbi σβέννυμι ex σβέω. Ego tamen puto id potius eſſe fut.2 paſſ. ex aor.1 ἔσβεσα. nam fut.2 σβεῶ facit aor.2 ἔσβην, vnde in paſſ.voce ἐσβέσθην, ex quo σβεσθήσομαι. Certè futuri 1 act.σβέσω, vel aor.1 ἔσβεσα, nulla mihi occurrit mẽtio apud Græcos grammaticos aut lexicographos. K

Σβεσθῆσαι, Ionica augmenti detractione pro ἐσβεσθῆσαι. aor.1 paſſ.à them.σβεζόμαι.

Σειρείς, particip. aor.1 paſſ. ἐσείρθην, ex act. them. σείω faciente fut.1 σείσω.

Σεσαγμαι, præter. perf.paſſ. verbi act.σάττω. Vnde infinit. σεσάχθαι.

Σεσηρώς, particip.fœm.gen.ex præt. medio σέσηκα, deriuato ex σαίρω ſignificante ἀκαιρίως μαίνεσθαι, ſeu ἀκούσιον μαίνεσθαι παίζειν. Dicitur etiam σεσηρυῖα. Varin. L

Σεσῖσθαι, præt.perf.paſſ. infin. modi, à them. actiuo σίω faciente fut.1 σίσω.

Σεσπεῖν, præt perf.med.verbi act.σέπω, facientis fut.1 non ſolùm σεπῶ, ſed & σπεῶ. vnde particip.σεσπεῖν.

Σέσηκα, vel potius σεσηκα, præt.med. verbi σαίνω, vt φαίνω facit πέφαγκα ſeu πέφηνα. vnde particip. σεσηκώς, & fœm. gen. σεσηκυῖα. pro quo paulo antè habuimus σεσηρυῖα. Quidam à σήκω deriuare malunt. M

Σθῦα, Ionica augmenti detractione pro ἔσθυα: aor. 1 act. verbi σθύω, cætera futuri litera characteriſtica, vt ἔχθυα. Itidem voce media σθύατο pro ἐσθύατο: vnde particip. σθυάμενος.

Σθῦσθαι, per ſyncopen pro σθύεσθαι vſurpari aiunt grammatici quidam recentiores. hoc autem σθύεσθαι eſt tertia perſona aoriſti 1 med.imp.σθῦσαι, ex eodem them.σθύω.

Σιφλωθῆναι, aor.1 med. infin. à them.act. σίφλω: paſſiuus autem aor.1 infin.ab eodem them.eſt σιφλωθῆναι.

Σίγησον, Bœotica ſyncope pro ἐσιγήσατε, abiecto ſimul augmento more Ionico.aor.1 paſſ.indic.modi, à them. act.σιγάζω. Apud Suid. N

Σημαίω, Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro σημαῶ. fut.1 vel 2 act. verbi σημαίνω. Ab eodem & aor.1 act. ἐσήμηνα, cuius infin. σημῆναι.

Σηχθείς, particip.aor.1 paſſ.ἐσήχθην, à them.act.σήχω faciente fut.1 σήσω.

Σηῶν, Doricè pro σηγῶν. præſ.infin.act.ab eodem them.

Σκαφθῆναι, aor.1 paſſ.infin.modi, à them.act.σκάπτω.

Σκεδᾶ pro σκεδάσῃ per contractionem, exempto prius σ more Ionico. ſecunda perſ. ſing. futuri 1 med. à them. σκεδάννυμι ſeu σκεδάζω. O

Σκίλλη, quod Homer. vſurpauit pro ξηραλὴ & σκιλλητὶ πτήσσει, Euſtath.ait eſſe potius à them.σκάλλω: aor.1 act.ſubiunct.modi, vt ψάλλη à ψάλλω. nam ſi à σκίλλω eſſet, facere σκίλλη, vt ἀποκτείνω ἀποκτίλλη, ἀγγέλλω ἀγγίλλη. Veruntamen σκαλλω longè diuerſam habet ſignificationem.

Ab eadem origine eſt optat. σαλείαν apud Heſychium, expoſitum σωληνώσαι, ξηρᾶναι: & infin. σαλεῖαι, eandem habens expoſ.

Σαίωτο, Ionicè pro ἐσαώθη, abiecto primùm augmento, deinde pleonaſticè inſerto ι, ſeu reſoluta vocali circumflexa. præt.imperf.paſſ.verbi act. σαόω.

Σαλῶαι, aor.2 infin.modi, à them. σαλῶμι, facto ex σαλόω.

vnde & præt.perf.act. ἴσαλκα, ex quo partic. ἰσαλκώς.

Σαοπαζέμεν, Ionicè ſeu Doricè pro σαοπαίζειν, infin. præſ. act. à σαοπαίζω.

Σαυλῶσαι, aor.1 paſſ.infin.modi, à them. σαύλωμαι.

Σαυλωτῆς, fut.1 act. à them. σαυλωμαίνω. vel etiam fut.1.

Σαωσικῶς, particip.aor.1 paſſ. ἰσαωσίκλων, ex act.them. σαωσίκω faciente fut.1 act. σαωσικῶ, verſa aſpirata in mediam.

Σάης, ſecunda perſona ſingul.poetici verbi σάω pro σάῳ. à quo & in ſubiunct.modo eſt σᾶι pro σᾷς. Et σάωσι pro σάῳσι. Homer. Hſ. οὐδέ μιν σάωσι θεοὶ, καίπερ ὀϊζυρὸν ἐόντα.

Σαῦ, imper.præſ.paſſ.verbi σαόμαι, per contractionem ex σάου. vnde tertia perſona σαύσθω, per contractionem ex σαέσθω: & ſecunda plur. σαῦσθε per cõtractionem ex σαέσθε. Alioqui σοῦ eſt etiam pronomen genitiui caſus, ex nominatiuo σύ vel σός.

Σβαλεῖς, Æolicè pro σβαλεῖς. quod eſt particip. aor.2 paſſ.à them. act. σβάλω faciente fut.2 σβαλῶ. Sic σβαλεῖν dicunt itidem pro σβαλεῖν.

Σβαρεῖς, particip.aor.2 paſſ. ἐσβάρην, ex act.them. σβάρω faciente fut.2 σβαρῶ.

Σβῆς, Ionicè pro σβῶ dicitur, reſoluta primùm diphthõgo ου in ω, deinde inſerto metri gratia ε. Eſt autem hoc σβῶ, præſens vel aor.2 med. verbi poetici σβόμαι ſeu σβώμαι ſignificantis idem quod ἔσβημαι. vnde & aor.2 indic. ἐσβόμην.

Σβήσῳμι, itidem Ionicè dicitur pro σβέσω, in aoriſto 2 act. ſubiunctiui modi, reſoluta itidem vocali circumflexa ῶ in ω, deinde facta ſyſtole τῶ ω, & inſerto itidem metri cauſa ῆ, vt δείσῳμι pro δείσω. ſignificat autem σβεσῶ Heſychio παρασβέσω, ἀκαλουθήσω, eſtque ab actiuo them. σβῶ.

Σβῆσαι, aor.1 act.infin.modi, ab act.them. σβήσω faciente fut.1 σβέσω. ex inuſ.them. σβεσῶ. Vnde med.vocis aor.1 infin. σβέσασθαι, & particip. σβεσάμενος.

Σβήσθεται, Ionicè pro ἐσβήσθη, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκ. præt.imperf.act.eiuſdem verbi σβήσθω.

Σβῆς, aor.2 act.imperat.modi, à them. σβῶ, faciente fut.1 σβήσω, aor.2 ἔσβην, ex quo factum eſt hoc σβῆς, pleonaſmo τῆ ς, pro σβη, vt χρῆ pro χρε, ad formam verborum in μι. nam τίθημι in aor.2 imper. act. θὲς facit, ἰσταμι ἵς. Inde compoſ. ἐπίσταμι: ambo ſignificantia λέγε, ἐπι. Porro videtur hoc thema σβῶ vſurpatum eſſe pro ἔσβην: vt præcedens σβῶ ſignificans ἀκαλουθῶ, pro ἔσβην: vel potius hæc duo ex illis duobus facta ſunt.

Σβῆναι, aor.2 med. infinit. modi, à them. σβόμαι facto ex ἔσβημαι, dempto η & eius loco poſito σ.

Σβην, ſecunda perſ.plur.aoriſti 2 ἔσβης, de quo paulo antè.

Σβήμενοι, particip. aor.2 med. ἐσβήμην, ex poetico verbo σβήμαι facto ex ἔσβημαι, vt paulo antè etiam annotaui in σβήσθω. vnde comp. ἐξόσβην ἀπόσβημος. Ambo apud Homer.

Σβῆτις, particip. aor.1 paſſ. ἐσβέσθην, ex act. them. σβέσω. ex quo aoriſto eſt & infin. σβῆναι, & fut.2 σβήσομαι.

Σβῆθι pro σβῆθι, vt πίμπλαθι pro πίμπλαθι. præſ. imper.act. à them. ἔσβημι.

Σβῆμι, σβῆν, σβῆτε, Attica ſyncope pro σβείημι, σβείην, σβείητε. vt θείμι, θεῖν, θεῖτε, pro τιθείμι, τιθεῖν, τιθεῖτε. aor.2 act.opt.modi, à them ἔσβημι.

Σβαλῶσαι, aor.2 paſſ.infin.modi, ab act.them. σβάλω faciente fut.2 act. σβαλῶ. aor.2 ἔσβαλον. Vnde particip. σβαλείς.

Σβέμμι, Ionicè ſeu Dorice pro σβέσω, vt σῆμμι pro σῶσαι.

Σβαῖ, Bœotica ſyncope, ſimul cum Ionica augmenti detractione, pro ἔσβασαι, vt βαῖ pro ἐβάσαν. aor.2 act.indic. modi, à them. ἔσβημι.

Σβάς, particip. eiuſdem aor.2 ἔσβη, ab eodem them.

Σβίλατο, aor.1 med. verbi σβίλω, augmento carens pro ἐσβίλατο, more Ionico.

Σβεσμῶ, Ionicè pro σβῶ, reſoluta primùm vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta ſyſtole τῶ ω, & inſerto metri gratia ε, vt σβείσμῶ paulo ſuprà pro σβῶ. aor.2 act.ſubiunct.modi, ab eodem them.

Σβέσμῶ, itidem pro σβῶ, Ionica vocalis circumflexæ ῶ reſolutione in εω, & ſyſtole τῶ ω.

Σβρίσαι, poeticè metri cauſa pro σβῆσαι. aor.1 act.infinit. modi, à them. σβρίω ſubſeruiente verbo σβρίσω.

Σβῶλῶ, apud Heſych. legitur, expoſitum σβωλίζω. Videtur igitur habere ſyncopen ſimulque ſyſtolen pro σβωλόω, quod Ionicum ſeu Doricũ eſt pro σβωλίζω, vt ζῶλῶ pro βωλίζω.

Σβῆξαι, aor.1 act.infin.modi, à them. σβίγω. ex quo & participip.aor.1 paſſ. σβαχθείς. facit enim præt.perf.paſſ.indic. ἔσβαγμαι, & aor.1 ἐσβάχθην.

Σβῦσαι, Euſtath. per ſyncopen factum ait ex σβύσασθαι: quod eſt præſ.paſſ.verbi actiui σβύω facti ex σβέω pleonaſmo τῦ υ. Itidémque in imperf. σβῦον pro ἐσβύουν, ſublato ſimul augmento. Exponitur verò hoc σβῦσαι aliàs διεβιβάσθαι, aliàs ἐμπαχθῆναι, aliàs ἔβαπτον. quæ primaria eius eſt ſignificatio, vtpote originem trahentis ex σβῦ.

Σβίψας, particip.act.aor.1, à them. σβίψω faciente fut.1 σβίψω.

Σβωμῶ, Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro σβωμῶ. aor.2 act.ſubiunct.modi, à them. ἔσβημι.

Σγην pro σχῆν, α verſo in η & ι ſubſcripto, vt φθὰς pro φθαίς, teſte Euſtath. Alii tamen pleonaſmo τῆν pro σὲ dictum volunt, illum ſequendo, eſt optatiui modi: hos autem, erit coniunctiui. vtrobique autem aoriſti 2 act. à them. eodem.

Σγῶμαι, infin. eiuſdem aor.2 ἔσγω, ex eodem them.

Σδῆναι, aor.1 act.infin.modi, ab eodem themate, faciente fut.1 act. σδήσω, ex inuſ. verbo σδέω.

Σδήτην, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐσδήτην. tertia perſ.dual.aor.2 act.indic.ab eodem them.

Σδήω, σδῆς, σδῆ, factum aiunt ex σδέω, σδέης, σδέη, quod Ionicam habere diphthongi diſſolutionem ſuprà dixi: factum (inquam) ex eo aiunt ectaſi τῆ: vel etiam ex σδέω, σδέης, σδέη, verſo ε in η & ι ſubſcripto. quam formationem ſequendo, vbique iſti η ſubſcribendum ι fuerit, σδήω, σδῆς, σδῆ.

Σδῆχε, aor.2 act.imper.modi, à them. σδήχω faciente fut.2 σδήξω.

Σδηχθείς, particip.aor.1 paſſ. ἐσδήχθην, ex act.them σδήω.

Σδρῖσαι, aor.1 act.infin.modi à them. σδρίνυμι faciente fut. 2 σδρίσω, ex them. σδρίω. In eodem aor.1 act. indicatiui modi poetæ σδρῖσαι dicunt, Ionicè detracto augmento, pro ἔσδρῖσαι: itidémque voce media σδρίσασθαι pro ἐσδρίσαντο.

Σδραπῶσι, Ionicè pro ἐσδραπῶντο, dempto primùm augmẽto, deinde vocali circumflexa reſoluta, ſeu ε pleonaſticè inſerto. præt.imperf.verbi σδραπόομαι.

Σδραφῶσαι, aor.1 paſſ.infinit. modi, à them.act. σδράφω, faciente fut.2 act. σδραφῶ, aor.2 ἔσδραφον.

Σδριφθείς, particip.aor.1 paſſ. ἐσδριφθείς, ex eodem them.

Σδύξαιμι, aor.1 act. optat. modi, à them. σγύω, mutuante ipſum à σύγχω. quanquam nonnulli ſunt qui fut. σδύξω per contractionem factum velint ex σγύσω, exempto η & γ ac ε abeuntibus in ξ.

Σδῦν, Bœotica ſyncope & Ionica ſimul augmenti detractione pro ἐσδύσετο. aor.1 paſſ. indic. modi, à them. σδύω vel σδῦ. vnde particip. σδύς.

Σδύς, quod Heſych. affert pro ἐλθών, metaplaſmum habere videtur pro σδύς, vt κλύδι pro κλυδί, πνοῖ pro πνοΐ, & ſimilia alia. vt ſit præſ.imper.ab eodem σδύω.

Συμβαίδω, Dorice pro συμβῶδω. aor.2 act. infinit.modi, à them. σύμβημι.

Συμπλῆτι, particip.aor.1 paſſ. συμπλήσθη, à them. συμπίμπλω, faciente fut.1 συμπλήσω, ex inuſ.verbo συμπλέω.

Συναγερόμενοι, participiã poetico verbo συναγείρομαι, quod metri cauſa factum eſt ex συναγαίρομαι.

Συναράσατο, aor.1 med.infin.modi, à them. act. συναίνω.

Συναρήρεκτο, præt.perf.paſſ.indicat.modi, ab act.them. συναράσσω. habet autem præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præſentis literarum, vt ἀρήροται ab ἀράω.

Συνίηκα, Ionica vocalis circumflexæ diſſolutione pro συνῆκα. aor.1 act. verbi συνίημι ex συνέω, habens characteriſticam futuri mutatam contra regulam in cha-

dicitur pro ἐσώθη, ἔσωσα, ἰωσίσα, & similes alii aoristi.

Σωιζόμεθα & σωιζῆτε, sunt aoristi 2 med. indic. modi, ab act. them. σωιζήσω.

Συμελιγμένα, particip. præt. perf. pass. Atticum pro συμελιγμένα, à them. act. συμέλιγω. Itidémque particip. præt. perf. act. ab eodem them. est συμελιχώς pro συμελιχώς, Atticè augmento ει verso in ε.

Συμέλιχας itidem pro συμέλιχας. præter. perf. act. verbi συμλείχαω ex συμλίχω. Similiter συμελόχασι Atticè pro συμελοχασι dicitur, quod est præt. perf. act. verbi a συμλίχω, habens Atticè rursum ε mutatum in ε.

Συνεξέφησι, Attica syncope pro συνεξεφόρησι. aor. 1 act. verbi συνεξοφορέω.

Σώες, aor. 2 act. imper. modi, à them. σωίζω. vnde secunda plur. σώετε.

Σωιζῶ, Atticum fut. 1 verbi σωιτίζω pro σωιτίσω.

Σωίτε, aor. 2 med. indic. modi, ab eodem them.

Σωῖκα, aorist. 1 act. verbi σωίζω, vt paulo antè dixi in Σωίκα.

Σωῖσι, Ionicè exempto σ pro σωῖσιν, ex quo postea contractione Attica fit σωῖν. est aor. 2 med. imper. modi, à them. σωτίζομαι. C

Σωιτέμεν, Dorice vel Ionicè pro σωιτέναι: quod est præs. infin. act. vel à them. σωίζω vel à σωίομι significante σωτηρίαν φέρω.

Σωίων, pro σωίεσκον, est præt. imperf. act. verbi σωίζω, mutuatitium à them. σωτίω.

Σωιώσιτο, Ionicè pro σωιώσαιτο, detracto primùm augmẽto, deinde annexo σκ. præt. imperf. act. verbi σωιώω.

Σωιώσατο, Ionicè pro σωιώσαντο. præt. perf. pass. ex act. verbo σωιώω. D

Σωιωχώς, part. præteriti perf. act. σωίχωκα, Ionico more carentis augmento, & præter augmentum habentis amissum etiam κ, prætereáque passi ἔφατιν τὸ η εἰς ω, pro σωιώχηκα, à them. σωιωχίω. Apud Homer. Iliad. β, de humeris Therſitæ, Κυφὼ, ὅτι οἱ ὦμος σωιωχωκὼς. Heſych. habet σωιωκωχότι, exponens συναπηλωκότες: quoniam (inquit) σωιωκωχὴ dicitur ἡ συναπώσις. Etymol. & Euſtath. ex σωιχὼ faciunt verbum σωιχόω, ex quo particip. illud deriuant. A quibus diſſentire videtur Heſychius, ex σωιόχω deriuatum innuens. nam ex οἴχω innuit fieri præt. med. ὦχα, & Atticè reduplicatis in talibus literis præſentis ἴχωκα, & addita præpoſ. σωιόχωκα. E

Συείδω, Dorice pro συείζω. idem συείδει & συείδης pro συείζει & συείζης dicunt, exempto ι ex vocali.

Συεῖν, aor. 2 act. ſubiunct. modi, à them. σωίτημι. Ex quo & particip. aor. 2 pass. συεθείς. facit enim præt. pass. σωίσται, ex quo aor. 1 σωισθῆναι.

Συιζῆν, aor. 1 pass. ſubiunct. modi, à them. σωίζω faciente fut. 1 συιζήσω, præt. perf. pass. σωιζῆναι, aor. 1 σωισθῆναι, facta ſyſtole vocalis longæ, vt in δυρίσθαι. vnde & particip. συιζθείς. F

Σύο, præt. pluſquamperf. pass. verbi σύω ſeu σύω, augmento carens pro ἔσυτο, vt χύτο pro κεχύτο.

Σφαγείς, particip. aor. 2 pass. ἐσφάγην, ab act. them. σφάζω faciente fut. 2 σφαγῶ.

Σφαλῆναι, aor. 2 pass. infin. modi, à them. σφάλω faciente fut. 1 σφαλῶ. Ex eodem est aor. 2 pass. opt. modi σφαλεῖεν, Atticam habens ſyncopen pro σφαλείησαν.

Σφαραγεῦσι, Ionicè ſeu Dorice apud Homer. pro ἐσφαραγεῦσι, ſublato etiam augmento. præter. imperf. verbi σφαραγίομαι. G

Σφῆλαι, aor. 1 act. infin. modi, à them. σφάλλω. vnde & particip. σφήλας.

Σχαθείη, aor. 1 pass. opt. modi, à them. act. χαίζω, faciente fut. 1 χαθῶ.

Σχέθε ſeu χέθεν, præt. imperf. act. verbi χέθω, augmento carens pro ἔχεθε.

Σχεθείς, particip. aor. 1 pass. ab act. them. ἴχω, faciente fut. 1 χήσω, (ex them. χέω) & præt. pass. ἐχέομαι, aor. 1 pass. ἐχέθην, facta ſyſtole vocalis longæ, vt in δυρίσθην. vnde aor. infin. χεθῆναι. H

Σχέθω, Ionicè ſeu Doricè pro χεῖν. aor. 2 act. infinit. modi, ab eodem them.

Σχέο, Ionica diphthongi diſſolutione pro χεῦ. aor. 2 med. imper. modi, ab eodem them.

Σχές, pleonaſmo τὸ ς pro χέ. aor. 2 act. imper. modi ab eodem. Similiter σπὲς dicitur pro σπὲ, & ἰάσασι pro ἰάσαι, ſequendo formam aor. 1 imper. verborum in μι, nimirum θές, δός.

Σχήσεσθαι, fut. 1 med. infin. modi, ab eodem verbo ἴχω, faciente fut. 2 act. χῶ, ex inuſ. them. χέω.

Σχεδίωσαι, aor. 1 pass. infin. modi, à them. act. χέζω faciente præt. perf. pass. ἔχεσμαι.

Σχείατο, Ionicè pro χεῖντο. aor. 2 med. optat. modi, à verbo ἴχω faciente fut. 2 χῶ, ex inuſ. them. χέω. Idem in aor. 2 act. facit χείω, Atticè pro χεῖμι, vt πιείω pro πιοῦμι: ex quo poſtea med. ille χείμην.

Σχόμενος, particip. aor. 2 med. ἐχόμην, ex eodem them.

Σχοῦ, aor. 2 med. imp. modi, ab eodem.

Σχών, particip. aor. 2 act. ab eodem.

Σώιτατε, Ionice pro ἔσωτε, abiecto primùm augmẽto, deinde annexa Ionica illa ſyllaba τατε. præt. imperf. act. verbi σώω. quanquam nonnulli à σωίτατε deriuare malunt. Ex eodem σώω eſt præt. imperf. pass. σῶτο, itidem augmento carens pro ἐσώθη: alii tamen id pro σωίζω vſurpatum dicentibus per ſyncopen. Sed notandum eſt eſſe thema σώω alterius etiam ſignificationis, à quo eſt præt. imperf. pass. σωστο, quod Heſych. expon. ὠφελῶτο, ἤρκουτο.

Σωθείς, particip. aor. 1 pass. ἐσώθην, facti ex tertia perſ. præter. perf. pass. σέσωσται, dempto σ, à them. act. σώζω.

Τ

Ταγείς, particip. aor. 2 pass. ἐτάγην, ex act. them. τάγω ſeu τήγω, faciente fut. 2 act. ταγῶ.

Ταθείς, partic. aor. 1 pass. ἐτάθην, ex act. them. τείνω faciente præt. perf. act. τέτακα, tanquam ex τάκω. Inde & infin. ταθῆναι.

Ταικείς, particip. aor. 2 pass. ἐτάκην, ex act. them. τήκω faciẽte fut. 2 act. τακῶ. vnde aor. 2 τακεῖν, & pass. voce ἐτάκην: ex quo fut. 2 ταπησομαι.

Τάμε, aor. 2 act. indic. modi, augmento carens more Ionico & poetico pro ἔταμε. facit enim τήμω fut. 1 τεμῶ, vnde aor. ille 2 ἔταμον. ex quo participium τεμών. Aor. 2 pass. eſt ἐτάμην, vnde in ſubiunct. eſt ταμῶ.

Ταμείν, Ionica diphthongi circumflexæ diſſolutione pro ταμεῖν itidémque τέμωσιν pro τεμοῦσιν, in fut. 2 act. eiuſdem verbi τήμω. I

Ταρπήμεν, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἐταρπήμεν: itidémque τέρπωσιν pro ἐτάρπησαν. aor. 2 pass. indic. modi, à them. act. τέρπω faciente fut. 2 act. ταρπῶ, mutato ε in α, vt in præcedenti ταμῶ. Legitur cum genitiuo apud Homerum, ταρπήμεν ἑδητύος ἠδὲ ποτῆτος, pro Ad ſatietatem vſque nos oblectauimus & exhilarauimus cibo potúque: vel etiam ſimpliciter Nos ſatiauimus. nam & infin. pass. huius aoriſti exponit περιθῆναι ſimpliciter. Ineptè autem ſunt qui in his à πρέπω deformandis ſeſe torqueant.

Ταφθήμεναι, Doricè pro ταφθῆναι aor. 1 pass. infin. modi, ab eodem them. habens præterea mutatum ε in α.

Ταφείς, particip. aor. 2 pass. ἐτάφην, ex act. them. θάπτω, faciente fut. 2 ταφῶ, propter ſequentem aſpiratam priore conuerſa in tenuem, vt in aliis quoque fieri notum eſt. Itidem particip. aor. 2 act. eſt τεφών. Súntque qui Ionicam eſſe putent harum cognatarum literarum enallagen. ii ſiquidem dicunt ὀπάων, κύκων, κύφα, βάφακες, pro ὀπάων, κύπων, κύπτα, βάπτακες. Notandum porro eſt, hoc ταφὼν duplicem habere ſignificationem. nonnunquam enim declarat idem quod θαφὰς, Qui ſepeliuit: nonnunquam idem quod θαμβήσας & ἐκπαγλον πάθων. In qua ſignificatione ſunt qui hoc participium itidem à θάπτω deriuent, ſignificante θαμβέω, nonnulli à θάπτω. Vide & Τέθηπεν infrà. K

Τεθαλυῖα, particip. fœm. gen. ex τέθαλα præterito medio verbi θάλλω.

Τέθῑτε, Attica ſyncope pro πεθήσατε. aor. 1 pass. opt. modi, ex aor. 2 indic. ἐπέθην. vnde & particip. πεθείς.

Τέθνηκα, præt. perf. act. indicat. verbi θνήσκω, Bœoticè pro πέθνηκα. nam id regulare eſt ex fut. 1 act. θνήσω. Itidem

que in præter.perf. paſſ. πέθειμαι dicitur pro πεθεῖμαι. vt à ἔθηκα & εἶμαι pro ἔκκα & ἧμαι, à them. ἰέημι faciente fut. ι act. ἥσω.

Τεθναμέναι dici Alexandrinorum dialecto tradunt pro πεθνηκέναι, in infinitiuo præteriti perf. act. à them. θνήσκω. Sed improbatur eius vſus.

Τέθηλα, metri gratia verſo α in η dicitur pro πέθαλα, in præterito medio verbi θάλλω. Frequens apud Homerum, vnà cum particip. πεθηλώς.

Τεθλάμμεθα apud Heſych. legimus expoſitum αἰειφύλλῳ. quod eſt præt.perf.med. habés terminationem paſſiui. vt ἐχέχυμβα quoque apud poetas reperimus pro ἐχύμβησα.

Τεθνάναι, infinitiuus præteriti perf.med. πέθνημα, ex quo & particip. πεθνηώς. ſecundum quoſdam à verbo θνάω, ſecundum alios ex θνήσκω, inter quos eſt Euſtath.

Τεθνέατο, Ionico pleonaſmo pro ἐτέθνατο. aor.ι med. verbi θνήσομαι, ex quo ſuprà Doricus infinit. θνᾶσθαι. ſignificat autem ἐτηλάσατο.

Τέθνα, quidam κατ' ἀποκοπὴν καὶ ξένην factum aiunt ex πέθνηκα. ſimplicius tamen poſſumus dicere eſſe præter. perf.med. verbi inuſitati θνάω, vt ἔσπα eſt ex σπάω.

Τέθναθι, præſens imper.act. à them. πέθνημι, vt ἔσταθι ab ἵστημι. Apud Euſtath. πέθναη ſcribitur, tenui poſita loco aſpiratæ ob immediatè præcedentem aſpiratam.

Τεθναίην, aor 2 act.opt.modi, anadiplaſiaſmum Ionicum habés pro θναίην ex verbo πέθνημι facto ex θνάω. ex quo πέθνημι eſt prima plur. πεθναίμεν, infin. πεθναίναι, & particip. πεθνάς.

Τεθνάῑμεν, πεθναῖτε, πεθναῖεν, Attica ſyncope pro πεθναίημεν, πεθναίητε, πεθναίησαν: numerus pluralis præcedētis πεθναίην.

Τεθνάκαμες, Doricè apud Theocritum pro πεθνήκαμεν. de quo mox.

Τεθνάμεν, Doricè pro πεθναίναι. infinit.præſ.act. ab eodem πέθνημι.

Τεθνᾶν, per ſynæreſin ex πεθνάαν, vt βιᾶν ex βιάαν. De πέθναα autem (cuius tertia perſ.plur. eſt hoc πεθνάασι) dixi paulo anté.

Τέθναθι, præſ.imper.paſſ ex πέθναμαι, vt ἵσταθι ex ἵσταμαι.

Τεθνεώς, particip.præt.act. πέθνηκα, quod ſyncopen paſſum eſſe factumque ex πέθνεκα aiunt. hoc autem πέθνεκα Bœoticum eſſe volunt pro πέθνηκα, vt πέθικα paulo ſuprà pro πέθηκα: à them. θνήσκω faciente fut.ι θνήσω ex θνάω. Quod porro ad obliquos attinet huius participii, ſciendum eſt eos apud Homerum efferri modò per ο, quum metri lex poſtulat, modò per ω, vt quum dicit, Ἐλαφίῳ ἐκ πεθνεῶτα. Idem in τεθνεώς accidit.

Τεθνεὼς quoque legitur apud Suidam. particip. ex præt. πέθνηα habente ξένην, vt ἑστὼς ex ἕστα. Niſi pleonaſmum τῶς habere dicamus pro πεθνώς.

Τέθνηα, præt.perf.act. verbi θνήσκω ex θνάω.

Τεθνήξω, apud Ariſtoph. legitur in Acharnenſ. Eſt autem fut.ι act. verbi πεθνήκω, facti more Siculo ſeu Syracuſano ex præt. πέθνηκα, vt πεφύκω ex πέφυκα.

Τεθνήσω, fut.ι act. verbi θνήσκω ex θνάω, habens Ionicam reduplicationem pro θνήσω. Niſi ex πέθνάω deriuare malis. Legitur apud Suid.

Τεθνηώς, particip.præt.perf. πέθνηκα, ſyncopen habens pro πεθνηκώς. Ac quod de obliquis participii πεθνηώς dictum eſt, hoc huius quoque obliquis accidere ſciendum eſt, eos nimirum pro metri neceſſitate modò per ω proferri ab Homero, modò per ο, vt Odyſſ.ο, Οὐκ ἐπὶ μοίρῃ πεθνηότες, οὐδὲ μεταλλᾷ.

Τεθνὼς quoque per ſyncopē dicitur pro πεθνηώς ex πέθνηα, vt in ἑστὼς quoque ex ἕστηα abſorbetur α. De πέθνηα autem ſuprà dictum eſt.

Τεθρεῖν, anadiplaſiaſmo Ionico pro θρεῖν, vt λιλαβίδαι pro λαβίδαι. Aor 2 act.infin.modi, à θρ.ω.

Τεθρᾶσθαι, Doricè pro πεθρῆσθαι: præt.perf.paſſ.infin.modi, ab act.them. πέτρημι faciente fut.ι πρήσω ex inuſ. πράω. Apud Varin. obſcœnam habet ſignificationem pro αἰχῶσθαι, vt Terebrari quoque apud Latinos.

Τετάτηται, aor.ι med.verbi πατάσσομαι, augmento carens pro ἐπετάτηται.

Τετὼν, particip. aor.2 act.à them. πίτνω, mutuante fut.ι πεσῶ ab inuſ.them. πίκω. vnde aor.2 ἔπεσον.

Τετυϊῶ, Ionicè pro ἐπετύϊσα: præt. imperf.paſſ. αἰτέομαι, à them.poetico πετύω pro πατέω.

Τέτεσα, itidem ſine augmento pro ἐπέτεσα: aor.ι act. indic. à them. πετέω faciente fut.ι πετέσω, retento ε.

Τετεῶν, Doricè pro πετῶν. à πετέω.

Τετμῶ, fut.ι act.verbi τέμνω: vnde infin. τεμεῖν. Quanquam & futuri 2 hæc eſſe poſſunt. nam reperitur etiam aor.2 τμεῖν. Mediæ vocis fut.ι vel 2 eſt τεμοῦμαι.

Τέξω, fut.ι act.verbi τίκτω, mutuatitium ab inuſ. τέκω, vnde & fut. τεκῶ. In voce med. fut. facit τέξομαι: at in paſſ. τεχθήσομαι.

Τέρπω, Ionica diſſolutione diphthongi pro τέρπω. præſ. imper. paſſ. ab act.them. τέρπω. Dores pro eodem τέρπο dicunt τέρπυ.

Τέρσεν, Ionicè ſine augmento pro ἐτέρσεν. præt. imperf. paſſ. verbi actiui τέρσω. Alioqui τέρσω eſt & Æolicum fut.ι act. verbi τείρω, vt εἴρω à χέω eſt.

Τέρσεν, itidem ſine augmēto pro ἐτέρσεν. aor.ι act. indic. à τερσαίνω.

Τετράφατο, Ionico anadiplaſiaſmo pro πατράφατο, vt λιλαδέων pro λαδέων. particip. aor. 2 act. à them. πάζω, deriuato ex τῷ ſignificante λαμβάνω. vt annotat Euſt.

Τέτυκα, præt.perf.act. indicatiuum verbi τεύχω, tanquam ex τύκω. Vnde præt.paſſ. τέτυγμαι, ex quo aor.ι ἐτύχθην.

Τετεύχαται, præt.perf.paſſ.indic. verbi act. τεύχω.

Τετραπτώθοις, Ionico & poetico anadiplaſiaſmo pro πραπτώθοις. particip. aor. 2 med. à them. act. πέρθω faciente fut. ι act. πρᾱθῶ. Homer. Iliad. ι, πραπτώθοισι φίλοι ὑπὸ Οὔτε καὶ ἔστιν, quū ad ſatietatem vſq; annicum pectus obiectaſſent exhilarantēque vino & cibo.

Τετύχατο, Ionicè pro πατυγμένοι εἰσί. præt. perf. paſſ. verbi act. τεύχω.

Τετύχατο, itidem pro πατυγμένοι εἰσί. tertia perſ.plur. præteriti perf. paſſ. τέτυγμαι, facta ex tertia ſing. τέτυκται, inſerto α ante τα, & præcedente tenui verſa in aſpiratam. Sic in pluſquamp. πετύχατο pro πετυγμένοι ἦσαν. Ab act.them. πυχῶ.

Τετυχήδειν, poeticè pro ὡπλίσθαι, & armis inſtructum eſſe, quaſi verbo πυχέω facto ex τὸ πύχω.

Τέτυκα, præt.perf.med. verbi τίκω, vt ſuprà εἴσπα à σπάω, retenta vocali longa in futuro 2 & aor.2.

Τετμημαι, apud poetas pro τέτμαι ſeu πεπμημαι. præt. perf. paſſ. tanquam à πέω, facto ex πάω ſignificante Pœnio, Vlciſcor. Ab eodem verbo eſt particip. πεπμηώς poeticam habens ſyncopen pro πεπμηκώς, vt κεκμηώς pro κεκμηκώς, & ſimilia. vnde in plur. πεπμηῶτες apud Hom.

Τετμήδιος, quidam per ſyncopē pro πεπμηδιος vſurpatum aiunt, quod eſt particip. præt. perf. paſſ. à them. τμάω. Sed quid vetat dicere eſſe particip. præt.perf. paſſ. πέτμημαι, ex act. them. πέω? nec enim è longinquo petenda ſunt quæ habemus in propinquo.

Τέτλαθι, per apocopen pro πετλαθί. præſ.imper.act. à verbo πέτλημι, vt πέπταθι à πέπτημι. Sunt tamen qui hæc aoriſti a eſſe dicāt, habereque anadiplaſiaſmum Ionicum pro τλαθί & τλάθι.

Τετλαίην, præſens opt.act. ab eodem πέτλημι, vt πεθαίην à πέθνημι.

Τέτλαιδι, per ſyncopen pro πετλάιδι, vt πεθναίδι pro πεθάιδι. Prima perſ. plur. præt. perf. πέτλαα. quod per ſyncopen itidem & πρώτην τῶ η factum ex πέτλαμεν dicunt, ego autem habeo pro præterito medio. At πετλάιδι, eſt infin. Doricus pro πετλαίαι, vt in eo ipſo videbis.

Τετλαίαι, præſens inf.act. ab eodē, vt πεθναίαι à πέθνημι eſt. Atque vt Doricè & Æolicè πεθνάδδι & πεθνάδδαι dicitur pro πεθναίαι, ita pro hoc πετλαίαι itidem πετλάδδι & πετλάδδαι reperiri ſciendum eſt.

Τετλαώς, Ionica ſyncope pro πετλαηώς, vt ſuprà πεθνώς pro πεθνηκώς. partic. præt. perf. act. πέτλαμεν, ex τλάω ſeu τλάω, faciente fut.ι act. τλάσω.

Τέτμηκα, præt.perf.act. verbi τέμνω ex inuſ. them. τμέω, vt καμῶ facit κέκμηκα ex κμέω. Quidam tamen ſyncopen habere volunt pro πεπμηκα. quod πέτμηκα factum eſſet ex futuro τμῶ, abeunte in præſens, vt πέτμηκα ex τμῶ, κεχάρηκα ex χαρῶ, & huiuſmodi alia. Inde paſſ. præt. πέτμημαι, ex quo particip. πετμημένος.

Τέτνα, prætperf.med.verbi πέτω, ex πέτω habente ξπὶ τῦ ε εἰς α, vt λέλοιπα & similia.

Τέτυμα, prætperf.med.verbi τύμω, habēs eandem ξπὶν.

Τέτρξ, itidem prætmed.verbi vel πίρω vel πρίω. Itē πίτρξ apud Heſiod. poeticum nomen numerale eſt pro πίσσαρξ.

Τέτραμμαι, prætperf. paſſ. indicat. modi, à them. actiuo πρίτω, habens ξπὶν τῦ ε εἰς α, vt ἔτραμμαι & ſimilia alia. Vnde infin. πετρᾶσθαι, & particip. πετραμμένος.

Τετράφαται, Ionicè pro πετραμμένοι εἰσὶ. vt ſuprà πέπτηται & πέπλεκται. prætperf. paſſ. indicat. ab eodem verbo πρίτω.

Τετρέφομαι, fut. paulo pòſt eiuſdem them. ex πέτραφα ſecunda perſ. præteriti paſſ.

Τετρήχα, pro πεπρόχα ſeu ἐπεπρόχα vſurpant poetæ, facta ſyncope alterius ρ, & alterius ξπὶ εἰς η. prætpluſquāperf.med.verbi πρέχω. Homer. Τετρήχασι δ' ἀγορή. id eſt ἐπεπρόχεσαν. Etymol.

Τέτρατο, aor.1 act.indic. augmento carens pro ἐπέτρατο: à them. πετράω. vnde & particip. πετρήτας apud Lycophr.

Τετρόχη, prætpluſquamperf.med.verbi poetici πρόχω ſignificantis πραχώμαι. vnde particip. πετροχώς, & fœm. πετροχυῖα. Varin.

Τετρύχη, prætpluſquamperf.med. verbi πρύχω. Vnde particip. πετρυχώς, cum ſuo fœm. πετρυχυῖα.

Τέτροφα, Atticum prætperf.act. verbi πρέφω, vt κέκλοφα à κλέπτω eſt, & πέπομφα à πέμπω, mutato π in φ.

Τέτρυμαι, prætperf.paſſ.verbi act. πρύω.

Τέτρωμαι, prætperf.paſſ.verbi act. πτρώσκω, mutuo ſumptum ab inuſit. τρόω. Vnde particip. πετρωμένος.

Τέτυμμαι pro πέτυγμαι dicitur ὑπὸ βολὴ τῦ κ, vt πέπυσμαι pro πεπύθσμαι. prætperf.paſſ.verbi act. τυχω. Nili quis à τύκω deriuare malit. Vnde infinit. πετύχθαι & particip. πετυγμένος.

Τετύκοντο, aor.1 med.indic.modi, Ionicum habens anadiplaſiaſmum pro ἐτύκοντο, vt ἀλαλήθοντο pro ἠλάθοντο. Sunt qui ex τυχω deriuent. verùm quum id facere deberet aor.1 med. πετύχοντο, ex fut.1 τυχοῦμαι, ideo magis conſentaneum eſt vt formem' à verbo τύκω, quod Heſych. affert pro ἑτοιμάζω. Similiter in act. voce πετυκεῖν pro τυκεῖν, eſt aor.1 infin. ab eodem them.

Τετύχαμαι, prætperf. act. indicat. verbi τυχαίω ex τυχέω. Vnde particip. πετυχαμένος.

Τετύχοιμι, Ionicè pro τύχοι, primùm anadiplaſiaſmo, dein paragoge ι. aor.2 act. ſubiunct. modi, ab eodē τυχαίω, ex inuſ. them. τυχέω.

Τετύχθαι, infin. prætperf. paſſ. à them. act. πύχω, dempto ε ex diphthongo: vel potius ex verbo τύκω, cuius meminiſſe Heſych. iam dixi. At πύχθω eſt imperat. eiuſdem præteriti ab eodem them.

Τεύξεσθαι, aor.1 paſſ. infin. modi, à them. act. πέκτω faciente fut.1 act. πεξῶ, ex inuſit. verbo τύκω. Inde & fut.2 paſſ. πεχθήσομαι.

Τῆ, imper. præſens verbi vel τάω, α & ε contractis in η, vt ζῆ pro ζάε reperimus: vel τῆμι, per apocopen, vt πλεῖ pro πλεῖδι. ſignificat autem λαβὲ apud Homerum, quum ait, Κύκλωψ, τῆ πίε οἶνον.

Τηλεθόωσα ὕλη apud Homerum pleonaſmo poetico τῆ pro πηλεθόωσα: quod eſt particip. præſ. fœm. gen. ex verbo poetico πηλεθάω derivato ex θάλλω.

Τῆται, Ionicè exempto σ pro πῆσαι, ſecunda perſ. verbi πάομαι.

Τθάκιδν, epentheſi τῦ α pro πθάμδν, vt διδάκιδν pro δίδαμδν. Euſtath.

Τθάκατο, Ionicè itidem pro πθάνατο. tertia plur. eiuſdem them.

Τθάνοι, Ionicè itidem pro πθῆ. reſoluta primùm circumflexa diphthongo ῆ in άι, deinde annexa illa paragoge ν. præſens ſubiunct. act. à πθημι.

Τθί, præſ. imperat. act. ab eodem themate, mutuo ſumptum ex πθίω, pro πθῆτι.

Τθῖδν, πθῖτε, πθῖτον, Attica ſyncope pro πθίηδν, πθίητε, πθίητον. præſ. opt. act. ab eodem.

Τθίμεναι, aſſumpto metri gratia ι pro πθῆναι. Buſt.

Τθῖμεν, Æolicè dici tradunt pro πθῆμεν. Itidémque πθῖτε pro πθῆτε.

Τθῆμαι, ectaſi poetica dicitur pro πθέωμαι. quod eſt Doricus infin. verbi πθῆμι pro πθῆναι. Verùm & πθέμενος in participio reperitur pro πθείς, itidē ectaſi illa poetica verſo ε in η, metro ita poſtulante.

Τίπτε, Ionicè pro ἔτι τε, detracto primùm augmēto, deinde annexa particula σκι. prætimp. act. verbi πίω.

Τιτύσκετο, Ionicè pro πόσατο. aor.1 med. verbi πόομαι ſignificantis Vlciſcor, Punio. facit enim id fut.1 med. πόσομαι. Inde infin. πόσασθαι.

Τλαθι, imper. præſ. act. à them. τλῆμι.

Τλαίην, opt. præſ. act. ab eodem. vt ἰσταίην.

Τλαὶς, particip. præſ. act. ab eodem.

Τλῆναι, aor.1 act. infin. modi, ab eodem, vt ἧναι ab ἵημι.

Τλήσω, eiuſdem verbi eſt fut.1 actiuum, mutuo ſumptum ex inuſ. them. τλάω.

Τμαγῆν, Ionica augmenti detractione & Bœotica ſyncope dicitur pro ἐτμάγησαν, in aor.1 paſſ. indic. modi, à them. act. τμάγω ſeu τμήγω, faciente fut.1 act. τμαγῶ. Alioqui τμαγῆν Ionica itidem augmenti detractione poſſet eſſe pro ἐτμαγεν, in aoriſto 2 actiuo, tertia nimirum perſ. ſing. ex prima ἔτμαγον.

Τμηγείς, particip. ex aor.2 ἐτμήγην, ab eodem them. τμάγω ſeu τμήγω, retinente η in futuro ſecundo, quemadmodum πλήξω notum eſt facere non ſolùm πλαγείς, ſed etiam πληγείς.

Τμηθῆσα, itidem particip. fœm. aoriſti 1 paſſ. ἐτμήθην, ex act. them. τέμνω, faciente prætact. πετμηκα, & paſſ. πέτμημαι. de quibus ſuprà.

Τμήσω, fut.1 act. eiuſdem verbi τέμνω, mutuatitium ab inuſit. τμάω, vt καμῶ ex κμάω ſua tempora mutuatur. Τμήξω autem eſt fut. verbi τμήγω ſeu τμήσσω.

Τεαγεῖν, aor.2 act. infin. modi, à them. τρώγω faciente fut.2 τραγῶ, verſo ω in α, ad corripiendam penultimam quæ in fut.2 & aor.2 plerunque breuis eſt.

Τεαπίμην, Ionicè pro τραπῶμην dicunt poetæ, reſoluta primùm vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta ſyſtole τῦ ω, & metri cauſa inſerto ι. aor.2 paſſ. ſubiunct. modi, à them. πρέπω faciente fut.2 act. τραπῶ, mutato ε in α, vt σίλλω σιλῶ. Eiuſdem aor.2 paſſ. infin. eſt βαπῆναι, & particip. τραπείς: & in med. voce τραπέσθαι ac βαπόμενος.

Τεαπον, Ionica augmenti detractione pro ἔτραπον. aor.2 act. à them. πρέπω faciente fut.2 τραπῶ, verſo ε in α. Poteſt τράπον Ionica itidem augmenti detractione & præterea Bœotica ſyncope, eſſe etiam aor.2 paſſ. indic. modi pro ἐτράπης, vt τμάγην paulo ſuprà pro ἐτμάγης.

Τεάφον, Ionica augmenti detractione & Bœotica ſyncope dicitur pro ἐτράφησαν, vt τμάγην ſuprà pro ἐτμάγησαν. aor.2 paſſ. indic. modi, à them. act. βέφω, facitē fut.2 act. τραφῶ, mutato ε in α, vt βέπω τραπῶ. Eſt etiam hoc idem βαφεῖν aor.2 act. ex fut.2 βαφῶ, augmento itidē carens pro ἔτραφον, ex prima perſ. ἔτραφον.

Τρίασιν, Ionice & poeticè pro ἔτρεσαν, abiecto primùm augmento, deinde geminato σ metri cauſa. aor.1 act. indic. à them. τρίω, faciente fut.1 act. τρέσω, retento ε, vt πλείω πλέσω.

Τρίφαν, præſ. optat. act. per ſyncopē pro τρεφοίην, quod Atticum eſt pro τρέφοιμι. Ita Etymologus, afferens ex Eurip. hunc huius τρέφαν vſum, Ἄφαν αἰ οἶκω εἰ τρέφαν τε τὼ πίλας.

Τελεσθῆναι, aor.1 paſſ. infin. modi, à them. act. τελέω.

Τρομεόμην, Ionicè pro ἐτρόμουν. præſ. opt. paſſ. ab act. τρομέω.

Τροχόωσα, Ionico itidem ſeu poetico pleonaſmo τῆ ο pro τροχῶσα. particip. præſ. à them. τροχάω.

Τρωθῆ, aor.1 paſſ. ſubiunct. modi, à them. act. τρώσκω faciente fut.1 τρώσω, ex inuſ. them. τρόω.

Τρώσω, fut.1 act. verbi τρώσκω, ex inuſ. them. τρόω.

Τυθάσης, Atticè pro τυφῆς, ex τύφω formato them. τυθάω.

Τυθάοντων, itidem Atticè pro τυφόντων: participii præſ. genitiuo plur. poſito loco tertiæ perſ. plur. imper. præſ. act. vt ἀγγελλόντων itidem dicunt pro ἀγγελλόντωσαν.

Τυφλῶδν, τυφλῶτε, τυφλῶτον, Attica ſyncope pro τυφλόηδν, τυφλόητε, τυφλόητον. aor.1 paſſ. opt. modi, à them. act. τύφλω.

Τυχθείς, particip. paſſ. aor.1 ἐτύχθην, ex them. πύχομαι, depoſito ε ex diphthōgo, vel potius ex τύκομαι, cuius He-

sych. meminit.

Τυχώ, particip. aor. 2 act. ἔτυχον, à them. τυχέω faciente fut. 2 τυχῶ ex inus. verbo τυχω. Ex quo them. est & in indic. modo τυχε pro ἔτυχε, poeticè & Ionicè dempto augmento. Ex τυχῶ autem est fut. 1 act. τυχήσω.

Τυψαιτων, Atticè pro τυψαίτωσαν, vt paulo suprà τυπέοντων pro τυπτέτωσαν.

Τυψωῦν, Dorice pro τύψων. fut. 1 act. verbi τύπτω.

Υ

Υ Ββάλλων, Æolica syncope pro ὑποβάλλων dicitur, vt καβάλλων pro καταβάλλων, exempto α, & π in β mutato propter sequens β. Eustath. annotat hanc λέξιν à quibusdam φλαῦδαι.

Υπιρχεν, Ionicè seu poeticè metri causa inserto ι pro ὑπῆρχεν, dempto etiam augmento. præter. imperf. act. verbi ὑπάρχω.

Υπιλύσω, Ionica contractionis dissolutione pro ὑπολύσω. secunda persona singul. aor. 1 med. indic. modi, ab act. them. ὑπολύω.

Υπιμίμνω, Eustath. diplasiasmo & pleonasmo vsurpatum scribit pro ὑπνημαι, à them. ὑπνημω, significatéque ait πεπτόημαι, καταβέβλημαι. Idem tradit Etymol.

Υφασαῶ, Atticè pro ὑφάσασθαι. futurum 1 act. verbi ὑφασαίζω.

Υπεις, Bœotica syncope pro ὑπέστησαν. aor. 2 act. indicat. à them. ὑφίστημι.

Υπιχέλω, aor. 2 med. indic. à them. ὑπισχέομαι, mutuante fut. 2 ὑποχοῦμαι ex inus. them. ὑποχω. ex quo habet & fut. 2 ὑποχήσω, ex quo præt. perf. pass. ὑπέσχημαι. Vnde particip. ὑπεσχημένος.

Υπῆρξα, aor. 1 act. indic. modi, à them. ὑπάρχω: cuius præt. perf. act. est ὑπῆρ-χα.

Υπίχευ, Ionica diphthongi dissolutione pro ὑπέχου. aor. 2 med. imper. modi, à verbo ὑπισχέομαι vel ὑπίσχω faciente fut. 2 med. ὑποχοῦμαι ex ὑποχέω. ex quo tacit & fut. 2 ὑποχήσομαι.

Υδῶν, aor. 1 pass. infin. modi, à them. act. ὕω faciente fut. 1 act. ὑσω.

Υφῆμαι, præter. perf. pass. verbi act. ὑφίημι. vnde particip. ὑφειμένος.

Υφελοίατο, Ionicè pro ὑφέλοιντο. aor. 2 med. optat. modi, à them. ὑφαιρέω faciente fut. 2 act. ὑφελῶ, ex inusit. them. ὑφίλω.

Υφεῖτε, secunda pers. plur. aor. 2 med. vel in indicat. vel in imper. modo, à them. act. ὑφίημι.

Υφῆκα, aor. 1 act. indic. modi, ab eodem them.

Υφεῖναι, aor. 1 act. infin. modi, à them. ὑφαίνω. vnde & med. aor. 2 ὑφεπάμενος.

Υφίην, Dorice pro ὑφίεν, vt ἵστην pro ἵστεν, à them ὑφίημι, vt annotat Varin. A quo them. est & infin. act. ὑφιέναι, & particip. ὑφιείς.

Υφοων, Ionico pleonasmo τῶ ο pro ὑφόων, à them. act. ὑφάω.

Υφυφασμι, præt. perf. pass. indic. modi, à them. act. ὑφυφαίνω faciente præter. perf. pass. ὑφύφασμαι, vt φαίνω πέφασμαι. Zenodot. apud Etymol.

Φ

Φ Ᾱσθαν, pro ἐφάθησαν dicitur primùm Ionica augmenti detractione, deinde poetico pleonasmo τῶ α, & tertiò Bœotica syncope. aor. 1 pass. indic. modi, à them. act. φαίνω. Similiter φασῆτε pro ἐφάνητε, Ionicam habet thematis amissionem & poeticum pleonasmum τῶ α.

Φαχῶ, aor. 2 act. infin. modi, à them. vel φάγω vel φήγω, faciente futur. 1 act. φαγῶ. Referunt ad verbum πρόσ-γω vel ἔδω.

Φάγομι pro φαγῶ more quodam peculiari vsurpatum reperitur. secunda pers. sing. futuri φάγεαι, de quo nunc dicetur. Itidémque φαγεται pro φαγεῖται.

Φάγομαι, pro φαγοῦμαι dicitur correpta penultima & trãslato accentu, vt πίομαι suprà habuimus pro πιοῦμαι. & ἴδομαι pro ἰδοῦμαι. fut. 2 med. verbi act. φάγω seu φήγω.

Φάγοντι apud Theocr. Doricè pro φάγωσι. aor. 2 act. subiunct. modi, ab eodem.

Φάθι, præs. imper. act. à them. φημί, vt ἵστα.

Φαῖμι, φαῖη, φαῖεν, Attica syncope pro φαιήμι, φαίη, φαίεν. aor. 1 act. opt. modi, ab eodem φημί.

Φαϊνάζω, Ionicè pro ἐφαίνετο dicitur, dempto primùm augmento, deinde inserta syllaba να. præt. imperf. pass. verbi φαίνομαι. Nisi à φαϊνάομαι deriuare malis.

Φαμί, Doricè pro φημί.

Φαι, Ionica augmenti detractione & syncope Bœotica, pro ἔφασαν seu ἔφησαν. aor. 2 act. indic. modi, à them. φημί.

Φασαι, infin. præt. vel aor. 2 act. ab eodem, vt ἱκέσθαι & ἐλθεῖν. At φᾶσαι est aor. 1 act. infin. modi, à φάω, vt μᾶσαι à μάω. pro quo & φῆσαι dicitur. facit enim aor. 1 indic. & ἔφησα & ἔφησε.

Φασεις, particip. ex ἐφάθην, aor. 2 pass. verbi φάω facientis fut. 2 φασθ.

Φαίησι, Ionicè pro ἔφασαν, dempto augmento & inserto ησι. aor. 1 act. ab eodem.

Φασιν, pleonasmo τῶ ν pro φασῖ. aor. 2 pass. subiunct. modi, à them. act. φαίνω. In eodem aoristo 2 indic. modi φάσν poeticè & Ionicè dicitur pro ἐφάνη: & in duali numero φασήτην pro ἐφανήτην. Ab eodem est imper. φάσθι, & infin. φασθῆναι.

Φαθείς, particip. aor. 2 pass. ἐφάθην, ab eodem them.

Φαεῖ, Doricè pro φασί. tertia pers. plur. verbi φημί.

Φάε, Ionicè pro ἔφασαν, dempto primùm augmento, deinde exempto σ. secunda pers. aor. 2 med. ἐφάμην, ex them. φημί. Item aor. 2 med. imper. modi, itidé pro φάσο. Hom. φάο μηδ' ὀθνείοις, dic nec celes.

Φάς, particip. aor. 2 act. ἔφην, ab eodem them.

Φάσθαι, infin. ex ἐφάμην, aor. 2 med. eiusdem them.

Φασῶ, φασῆς, φασῆ, Doricè pro φήσω, φήσεις, φήσει. fut. 2 act. ab eodem φημί, faciente fut. 1 φήσω, ex inus. them. φάω.

Φάτο, tertia pers. sing. aor. 2 med. ἐφάμην, ab eodem them. At φατο Doricum esse tradunt pro φησί, ab eodem.

Φέρεσκον, Ionicè pro ἔφερον, dempto augmento, & inserta syllaba σκ. præt. imperf. act. verbi φέρω.

Φερόμεθα, Æolicè pro φερόμεθα dici, ab eodem themate, tradit Etymol.

Φῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφη. præt. imperf. vel aor. 2 act. verbi φημί.

Φῇ, autem, cum ι subscripto, est præsens subiunctiui, vel aor. 2 ab eodem.

Φῆν, pro eodem φῆ dicitur pleonasmo τῶ ν, vt σῖν pro σῆ. Φῶν, Ionica augmenti detractione pro ἔφων, itidémque φῆς pro ἔφης, & sic deinceps. præt. imperf. vel aor. 2 act. ab eodem φημί.

Φῆναι, aor. 2 act. infin. modi ab eodem them. φημί, vt σῖναι ab ἵσημι. At φῆναι, cum ι subscripto, est aor. 1 act. infin. modi, à them. φαίνω faciente aorist. 1 act. ἔφηνα. Suprà φᾶναι pro vtroque horum.

Φῆς, secunda pers. sing. præsentis φημί, præter morem aliorum verborum in μι habens subscriptum ι. Φῆς autem ἀπαυξήσεως pro ἔφης, est secunda pers. sing. præt. imperf. vel aor. 2 act. ἔφην, ab eodem them.

Φήσεις, aor. 1 act. opt. modi, ab eodem themate, faciẽte fut. 1 act. φήσω, ex φάω.

Φῆσε, Ionica augmenti detractione & Æolica paragoge dicitur pro ἔφης. ab eodem.

Φῆσι, Ionica paragoge pro φῆ. præs. vel aor. 2 subiũct. modi, ab eodem. At φησι, est tertia sing. à præs. φημί.

Φήσω, fut. 1 act. indic. eiusdem φημί, ex inus. them. φάω.

Φθαίη, aor. 2 act. opt. modi ab inus. them. φθάμι, vt σταίη ab ἵστημι. Referrur ad verbum φθάω.

Φθαίμενος, particip. aor. 2 med. ἐφθάμην, ex eodem φθάμι, vt πλαίμενος ab ἵπτημαι.

Φθαίης, aor. 2 act. infin. modi, ab eodem φθάμι, vt σταίης ab ἵστημι, & φαναι à φημί.

Φθασεις, particip. ex aor. 2 ἐφθάρην, ab act. them. φθείρω, faciente fut. 1 act. φθερῶ.

Φθαρέη, quidam ex recẽtioribus posirum aiunt pro φθαρῆναι per syncopen. est autem hoc φθαρέην, imper. aor. 2 pass. ab eodem φθείρω faciente præt. perf. pass. ἔφθαρμαι.

Φθεὶς, particip. ex aor. 2 ἔφθην, vt σταὶς ab ἵστημι. ab inus. them. φθάμι.

Φθήσω, fut. 1 act. verbi φθάνω, tãquam ex φθάω. Vnde aor. 1 ἐφθασα,

ἴφθασα, cuius optat. eſt φθαίηια, infin. φθαίναι, particip. φθαίσας.

Φθείμεν, φθεῖς, φθεῖτε, aor.2 med. opt. modi, à φθέμαι facto ex φθέω, idémque ſignificante quod φθάνω, vt quidem tradunt nonnulli ex recentioribus.

Φθείνω, Ionicè pro φθείνω, reſoluta primùm vocali circumflexa ω in εω, deinde facta ſyſtole τῶ ω, & inſerto ι metri cauſa. aor.2 act. ſubiunct. à them. φθέμι. vt θείνω pro θῶνω, à τίθημι.

Φθίρω, Æolicum thema eſt pro φθείρω, vnde fut.1 φθίρσω.

Φθίνυθι, Ionica vocalis circumflexæ ῦ reſolutione in ίω, pro φθῶνθι. aor.2 act. ſubiunct. modi, à them. φθέμι.

Φθῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφθη. aor.1 act. indic. modi, à them. φθάνω. At φθῆ eſt aor.2 act. ſubiunctiui modi, ab eodem.

Φθήν dici pro φθαίην, vt σχήν pro σχαίην, α verſo in η & ſubſcripto ι, ſcribit Euſt. Atque ita erit aor.2 act. opt. modi, ab eodem them. φθέμι. Alii tamen ſubiunctiui modi eſſe volunt & eiuſdem temporis, dicētes eſſe pleonaſmum τῆν, pro φθῆς, ſcribentéſque φθῆν.

Φθῆν, Ionica augmenti detractione dicitur pro ἔφθην: aor.1 act. indic. modi, ab eodē φθάνω faciente fut.1 φθάσω, ex φθάω, vnde & fut.1 med. φθήσονται.

Φθῆσι, Ionica paragoge τῆ σι pro φθῇ. tertia perſ. ſing. aor.2 ſubiunct. φθῶ, ex eodem φθέμι.

Φθίμενος per ſyncopē pro φθιάμενος: partic. à them. φθίομαι.

Φθίσθαι, per ſyncopen aiunt itidem vſurpatum eſſe pro φθιέσθαι. poteſt tamen eſſe etiam infin. præt. perf. paſſ. ab eodem φθίομαι, augmento carens, pro ἐφθίσθαι.

Φθίσθω, itidem per ſyncopen factum aiunt ex φθιέσθω præſ. imper. à verbo φθίομαι.

Φθίσω, fut.1 act. verbi φθίω. vnde infin. fut.1 med. φθίσεσθαι.

Φίλαται, Ionicè dempto augmento pro ἐφίλαται. præt. imperf. paſſ. verbi φίλαμαι ex actiuo φίλημι: quorum tamen vtriuſque nullus eſt vſus. Alii per ſyncopen malunt ex φιλήσατο factū eſſe, & tūc eſſet aor.2 med. verbi act. φιλέω.

Φιλέσσαι, Ionicè pro ἐφίλεσε, dempto primùm augmento, deinde annexa ſyllaba σσι.

Φιλεῦσι, Doricè pro φιλοῦσι, à them. eodem.

Φιλήσθαι, Ionicè itidem ſeu Doricè pro φιλῆσαι, ex them. φίλημι, vt tradit Euſt. Alii ectaſin habere dicūt pro φιλέσθαι, quod Doricū itidem eſt pro φιλεῖσθαι, à them. φιλέω.

Φιμωθείς, particip. aor.1 paſſ. ἐφιμώθην, à them. act. φιμόω.

Φλαγθείαν, Ionicè pro φλαγῆναι. præſ. optat. paſſ. à them. φλέγω.

Φλαγείς, particip aor.2 paſſ. ἐφλάγην, à them. act. φλέγω.

Φλαγμῆναι, aor.1 act. infin. modi, à them. φλαγμαίνω faciente aor.1 indic. ἐφλάγμηνα, vt φαίνω ἔφηνα.

Φλαγείαν, præſ. optat. paſſ. Ionicum pro φλέγοιτο, ex act. them. φλέγω.

Φλαχθείς, aor.1 paſſiui participium, ex eodem them. φλέγω. Similiter in infin. eiuſdem aor.1 φλαχθῆναι dicitur. facit enim φλέγω fut.1 act. φλέξω, præt. perf. paſſ. πέφλεγμαι, ex cuius tertia perſ. πεφλεκται fit aor.1 paſſ. ἐφλέχθην.

Φοβεόμενος, Ionicè ſeu Doricè pro φοβούμενος: particip. à them. φοβέομαι.

Φορῆναι, aor.1 act. infin. modi, à them. φορέω.

Φραδέ, aor.2 act. imper. modi, à them. φράζω faciente fut. 2 act. φραδῶ. Eſt & aor.2 act. indic. modi, augmento carens pro ἔφραδε. ab eodem them.

Φρεζίσσαι, Ionicè pro ἐφρεζέσθη, dempto primùm augmento, deinde annexa paragoge σσαι. præt. imperf. act. eiuſdem φρεζίζω.

Φρεζέω & φρεζέθω, Ionicè pro φρεζέσθω. præſ. imper. paſſ. ab eodem.

Φρεσσίσιν, Ionicè itidem pro φρεσίν. aor.1 med. optat. modi, ab eodem.

Φρεχθείς, particip. aor.1 paſſ. ἐφρέχθην, ab act. them. φρέσσω ſeu φρεκτέω.

Φρῖν, per ſyncopen pro φέρειν ſeu φορεῖν. Ex eodem φορέω eſt fut.1 act. φρήσω, habens & ipſum ſyncopen. At φρὶς eſt aor.2 act. imper. à them. φρῆμι, vt χὰς ex χῆμι, θὶς ex τίθημι. Niſi id φρὶς pleonaſmum τῆς habere velis pro φρεί, ex eodem them. φρέω, ſicut εἶνι ex ἔσσι.

Φρύ, per contractionem ex φρέω: hoc autem per ſyncopen ex φορέω factum eſt. Thema eſt præſentis temporis.

Φῦ, Ionica augmenti detractione pro ἔφυ. aor.2 act. indic. modi, à them. φύω.

Φυῶτο, itidem pro ἐφύοντο, dempto augmēto. præt. imperf. paſſ. ex them. φύμαι facto ex act. φύω. Poſſit etiam eſſe præt. pluſquamp. paſſ. pro πέφυντο ſeu ἐπέφυντο, à them. act. φύω, vt χυῶτο pro κέχυντο ſeu ἐκέχυντο ex χέω.

Φὼς, φωτός, participp. aor.2 act. ἔφυν, ex them. φύμι.

Φωτεῶσι, Doricè ſeu Ionicè pro φωτοῦσι. particip. præſ. act. ex them. φωτέω.

Φωχθείς, participp. aor.1 paſſ. ἐφώχθην, ex act. them. φώγνυμι ſeu φώγω.

X

Χᾶδε ſeu χάδε, Ionica augmēti detractione pro ἔχαδε. aor.2 act. indic. modi, à them. χάζω faciente fut.2 act. χαδῶ, & aor.2 ἔχαδε. Alioqui χάδε poteſt eſſe etiam imper. aor.2 act. ab eodem.

Χαδέειν, Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione pro χαδεῖν. aor.2 act. infin. modi, ab eodem them.

Χάζεο & Χάζεν, Ionicè & Doricè pro χάζου. præſ. imper. paſſ. ab eodem χάζω.

Χαῦσι, aor.2 act. vel fut.1 aut 2 act. infin. modi, à them. χαίρω, faciente χαρῶ in vtroque fut. act. Ex quorum poſtremo, aor.2 ἔχαρον, vnde opt. χαίροιμι, & ſubiunct. χαίρω, & particip. χαρών. fut. med. eſt χαροῦμαι, vnde particip. χαρούμενος.

Χαρείς, particip. aor.1 paſſ. ἐχάρην, ex act. them. χαίρω faciente vtrunque fut. χαρῶ, & ex horum poſtremo aoriſtus 2 ἔχαρον. Porro ex ἐχάρην eſt χάρη tertia perſ. ſing. augmento carens more poetico pro ἐχάρη. Inde & imper. χάρηθι, opt. χαρείην, ſubiunct. χαρῶ, infinit. χαρῆναι: necnon fut.2 paſſ. χαρήσομαι.

Χέαι, aor.1 act. indic. modi, à them. act. χέω. contra regulam pro χεῦαι. nam aor.1 act. indic. modi, facit primùm χεῦαι, abiecta characteriſtica futuri, ex quo poſtea hoc χέαι, exempto præterea υ. Sic κτᾶαι pro κταῦαι vſurpatum eſt. Ex eodem aor. eſt particip. χέας: & voce med. χεάσθαι, χεάμενος.

Χεῦται, fut.1 med. indic. modi, à verbo inuſ. χέω ſignificante χορεῦσαι, vt cum alii tradunt tum Euſt.

Χθυσάτων, Atticè pro χθυσάντων: poſito genitiuo plur. participii aor.1 act. pro tertia perſ. plur. aor.1 act. imperat. modi. Ambo ſunt ex them. χθύω faciente fut.1 χθύσω, aor. 1 ἔχθυσα, & dempto σ ἔχθυσε.

Χθύσω, fut.1 act. indic. modi, à them. χθύω. aſſumpſit autem υ cum σ futurum illud, vt ῥέω facit ῥεύσω, πτέω πτεύσω, & alia huiuſmodi verba biſyllaba in εω terminata.

Χλιάνας, participp. aor.1 act. à them. χλιαίνω. Ex quo them. eſt χλιανθείς, particip. ex aor.1 paſſ. ἐχλιάνθην, facto ex præt perf. paſſ. ἐχλίασμαι.

Χολωσάμβ & Χολωσάνθαι, Dorica ſunt pro χολῶσαι. aor.1 act. infin. modi, à them. χολόω, faciente fut.1 χολώσω.

Χραισθείς, participp. aoriſti 1 paſſ. ἐχραίσθην, ex act. them. χραίνω, faciente præt. perf. paſſ. κέχραισται, ex quo aor. ille.

Χραίσμος, Ionica vocalis circumflexæ ῦ reſolutione in ως, pro χρώμενος. particip. præſ. paſſ. χράεμαι ſeu χρῶμαι. alii pleonaſmum eſſe dicunt ſicut in μεμνέωτο.

Χρέω, Ionica augmenti detractione pro ἔχρεω, apud Sophoclem. Alioqui eſt & infin. præſens, ſignificās Oportere, Conuenire, apud Eurip. in Hecuba. & tunc habet apocopen pro χρεῶναι, ſoliſque poetis eſt vſitatum, vt Varin. tradit ex vet. gramm.

Χρείων, infin. impersunalis verbi χρή, vt iam dixi.

Χρῆς, Heſych. exp. θέλεις, χρήζεις. Dorica igitur contractione factum fuerit ex χρᾶες, vt ζῆς ex ζάες, & ι ei ſuſcribendum eſt.

Χρῆσα, pro χρῆ Doricum eſſe tradit Varin.

Χρήσθων, idē pro χρήσθωσαν Atticum eſſe annotat, vt ἐχέσθων & μεμνέσθων pro ἐχέσθωσαν, μεμνέσθωσαν: poſitis dualibus paſſiuis loco pluralium in imperandi modo. ſicut iidem in act. voce vtuntur genitiuis pluralibus participiorum pro tertiis perſ. plur. itidem in imperatiuo.

Χρῆσθαι autem pro χρᾶσθαι Doricum quidem eſt, ſed in communi vſu apud Atticos quoque.

Χρῶσι, aor.1 act. infin. modi, à them. χράνυμι faciente fut. 1 act. χρώσω, ex inuſ. them. χρέω. Ab eodem eſt aor.1 paſſ.

infin. χωσθῆναι.

Χρῶτο, per contractionem pro χρέωντο. præs. optat. pass. à χρέομαι.

Χύτο, Ionicè detracto augmento pro κέχυτο seu ἐκέχυτο. præt. pluſquamperf. paſſ. indic. modi, à them. act. χέω. Itidémque in plur. num. χῶντο pro κέχυντο seu ἐκέχυντο. vt λύτο & λῶντο pro λέλυντο & λέλυντο.

Χώετο, Ionica reſolutione diphthongi pro χέοντο. præſ. imper. paſſ. à them. χέομαι, ſignificante Iracor. à quo eſt & imperf. χεῖτο, augmento carens pro ἐχέετο.

Χῶσαι, aor. 1 act. infinit. modi, à χώννυμι, mutuante fut. ex inuſ. them. χόω: vel etiam à poetico verbo χώω ſignificante idem quod ὀργίζω & λυπῶ. Ab itidem them. ſunt aor. 1 med. vocis χώσατο, ſine augmento pro ἐχώσατο: infin. χώσασθαι, & particip. χωσάμενος.

Χωσθείς, particip. aoriſti 1 paſſ. ἐχώσθην, ex them. χώννυμι ſeu χόω.

Χώσω, fut. 1 act. indic. modi, vel ex χώννυμι mutuante id ex inuſ. them. χόω, vel ex poetico them. χώω.

Ψ

Ψᾶσ, fut. 1 act. indic. modi, à them. ψάω.

Ψαυσθείς, particip. aoriſti 1 paſſ. ἐψαύσθην, à them. act. ψαύω.

Ψαυσθείς, particip. aor. 1 paſſ. ἐψαύσθην, à them. ψαύομαι.

Ψιχθείς, particip. aor. 1 paſſ. ἐψιχθην, à them ψιχω.

Ψῆλας, particip. aor. 1 act. ἔψηλα, à them. ψαλάω.

Ψύξας, particip. aor. 1 act. ἔψυξα, à them. ψύχω. Ab eodem them. eſt infin. aor. 1 paſſ. ψυχθῆναι, & particip. ψυχθείς.

Ω

Ὦ præſ. ſubiunct. act. verbi εἰμὶ, ex inuſ. them. ἔω. Ω, autem, aſpiratum, eſt itidem præſ. ſubiunct. act. ſed verbi ἵημι ex ἰω.

Ὦκα, præt. med. verbi οἴγω, pro quo Attici dicunt ἔωγα. Sic ὦμι facit idem thema in præt. imperf. act.

Ὠγνυν, præt. imperf. paſſ. à them. act. ὄγνυμι.

Ὦδα, præt. perf. med. verbi εἴδω. Itidémq; in pluſquamperf. ᾤδη: Ionica reſolutione diphthongi pro ᾤδει. ſine autem ſubſcripto ὧδα, eſt præt. med. verbi ὄζω facientis fut. 1 act. ὀδῶ. itidémque ὦδει eſt præt. pluſquamperf. eiuſdem.

Ὠδήκασι, Doricè pro ὠδήκασιν. præt. perf. act. à them. ἀδέω. Vnde particip. ὠδηκώς.

Ὠδηκώς, particip. præter. perf. paſſ. ᾠδημαι, ex eodem them. ἀδέω.

Ὤδουν, præt. imperf. act. eiuſdem verbi, per cõtractionem ex ὠδέων.

Ὠδύσαντο, metri cauſa pro ὠδύσαντο, à them. ὀδύσσω, vnde & præt. perf. paſſ. ὠδυσμαι.

ὨΙδώδει, præt. pluſquamperf. med. ex perfecto ὄδωδα, aſſumpto augmento. ambo ex them. ὀζω, habentia reduplicationem Atticam, pro ὤδα & ᾤδει.

Ὤιετο, præt. imperf. paſſ. verbi οἴομαι. facit enim id in prima perſ. imperf. ᾠόμην, in ſecunda ᾠου, in tertia ᾤετο, & ſic deinceps.

Ὤισατο, aor. 1 act. verbi ὀΐζω facientis fut. 1 ὀΐσω. vt quidam recentiores tradunt.

Ὠίχθη, aor. 1 paſſ. indic. modi, ex them. οἴομαι, faciente fut. 1 οἰχθήσομαι, ex muſ. them. οἰσομαι.

Ὤκτιρα, poetica ſeu Ionica diphthongi reſolutione pro ᾤκτιρα. à them. οἰκτύρω pro οἰκτείρω.

Ὤιεν, præt. imperf. paſſ. verbi οἴομαι.

Ὠΐσθη, aor. 1 paſſ. verbi poetici οἴομαι facientis fut. 1 med. οἰόσομαι. apud Varin. Deberet tamẽ potius facere ὠϊάθην.

Ὦξις, Ionica ſeu poetica diphthõgi diſſolutione pro ᾤξις. aor. 1 act. à them. οἴγω pro οἴγω.

Ὦρσατο, aor. 1 med. verbi poetici ὄρνυμι. Ex quo eſt & aor. 1 paſſ. ὠρσθη, & præt. pluſquamperf. paſſ. ὦρτο.

Ὠκτισατο, aor. 1 med. verbi act. οἰκτίζω. Sic οἰκτίρασθαι eſt aor. 1 act. verbi οἰκτίρω tanquam ex οἰκτιρίω.

Ὦλα, præt. med. verbi ὀλόω ſeu ὄλλυμι. pro quo Attici dicunt, repetitis duabus initialibus præſentis. Eiuſdem them. aor. 1 med. eſt ὠλόμην, ὤλου, ὤλετο.

Ὤμοσ, præſ. ſubiunct. act. ex them. εἰμὶ, faciente primam perſ. ſubiunctiui ὦ ex ἰω per contractionem. Ὦμὸς autem, ſpiritu aſpero, eſt itidem præſens ſubiunct. act. à them. ἴημι, quod itidem primam ſubiunct. act. facit ὦ, ex ἴω. Ὦμαι verò eſt aor. 1 med. ſubiunct. modi, ab eodem ἵημι, vt δῶμαι à πήμι.

Ὦμεν, per ſyncopen pro ὠίμεν. præt. imperf. verbi οἶμαι, habentis itidem ſyncopen pro εἶμαι.

Ὦμοσα, aor. 1 act. verbi ὄμνυμι facietis fut. 1 ὀμόσω, ex ὀμόω, retẽto σ. Sic præt. perf. act. idẽ facit ὤμοκα. pro quo Attici dicunt ὀμώμοκα, repetitis duabus initialibus præſentis.

Ὤμυξα, aor. 1 act. verbi ὀμύζω.

Ὠνάμην, quidam per ſyncopen poſitum aiunt pro ὠνησάμην. nihil tamen vetat quominus ſit præt. imperf. verbi ὄναμαι facti ex act. ὄνημι.

Ὠνίσω, ſecunda perſ. aoriſti 1 med. ὠνησάμην, ex them. ὄνημι, ſeu ὀνίομαι. ex quo ὀνήμην eſt etiã præt. imperf. ὄνημι. Idem tamen ὄνημι poteſt eſſe etiam præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ὀνίομαι vel ὠνέομαι.

Ὠνομάδατο, Ionicè pro ὠνόμασθε ἀφ' οὗ. præter. perf. paſſ. indic. modi, à them. act. ὀνομάζω.

Ὦξα, aor. 1 act. verbi οἴγω.

Ὠόμην, præt. imperf. paſſ. verbi οἴομαι. cuius tertia plur. eſt ᾠοντο.

Ὦπαι, præt. perf. paſſ. indic. modi, à them. ὄπωμαι.

Ὦριον, Ionicè pro ὥρεον ſeu ὧρων. ab Ionico itidem them. ὁράω pro ὁράω.

Ὠρμηκα, Ionicè pro ὤρμωκα. præt. pluſquamperf. paſſ. à them. act. ὀρμάω vel ὁρμάω.

Ὠρμηνε, aor. 1 act. verbi ὀρμαίνω.

Ὤρεξα, præt. perf. med. verbi ὄρω, habens vocalium αἰόλος θεὸν pro ὄρωρεξα, metri cauſa apud Homer. ὄρωρεξα autem Atticam reduplicationem duarum initialium præſentis literarum habet pro ὤρεξα.

Ὦρσα, aor. 1 act. verbi ὄρω, Æolicus pro ὦρξα. faciunt enim Æoles fut. ὀρσω, non ὁράω, vt κέρσω etiam dicunt idem, non κερῶ.

Ὦρτο, præt. pluſquamp. paſſ. eiuſdem them. facientis præt. perf. paſſ. ὦρμαι.

Ὠρύχατο, Ionicè pro ὀρυγμένοι εἰσί. præt. perf. paſſ. verbi act. ὀρύσσω. Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis dicitur pro eodem ὀρωρύχατο.

Ὠρχεῶντο, Ionicè ſeu Doricè pro ὠρχοῦντο. præt. imperf. verbi ὀρχέομαι.

Ὤρχιλος dicit ὅτι ἔστι καὶ συλλαβήν pro ἀρχίλοφος tradit Etymol. Videndum tamen ne ſit ſcribendum Ὠρχιλος pro ὠρχίλοφος.

Ὠρώρει, præt. pluſquamperf. med. verbi ὄρω, ex præt. perf. ὄρωρα, aſſumpto ſuo augmento.

Ὠρωρύχατο, itidem eſt pluſquamperf. verbi ὀρύσσω, habens ſuum augmẽtum, ſed in paſſ. voce, & more Ionico pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν.

Ὠρωρύχει, ſimiliter augmentum habet in præt. pluſquampert. actiuo, à them. act. ὀρύσσω. Sic ὠρωρυχεν ex ὀρύσσω.

Ὠσαπες, Ionicè pro ὥσπερ, inſerta ſyllaba απ, vt in τυ-ψαπες. aor. 1 act. verbi ὤθω, ex inuſ. them. ὄθω. Vnde in med. voce ὦσατο, & particip. ὠσάμενος.

Ὦσι, tertia perſ. plur. præſ. ſubiunct. act. à them. εἰμὶ, faciente primam ſing. ὦ ex inuſ. them. ἔω. At ὦσι, aſpiratum, eſt itidem tertia perſ. plur. præſ. ſubiunctiui actiui, ſed à them. ἴημι, quod & ipſum facit ω ex inuſ. them. ἰω.

Ὦσμαι, præt. perf. paſſ. verbi actiui ὠθέω, faciẽtis fut. 1 act. ὦσω, ex inuſ. them. ὤθω. Vnde particip. ὠσθείς. Inde & aor. 1 paſſ. ὠσθην, ex quo particip. ὠσθείς.

Ὦσπ, Atticè pro ὦσι. ſecunda perſ. ſing. fut. 1 med. ὠσοῦμαι pro ὠσέσθαι, à them. act. ὠσίζω.

Ὤφθησαν, aor. 1 paſſ. indic. modi, ex them. ὄπωμαι, faciente fut. 1 med. ὀψόμαι, præt. perf. paſſ. ὄμμαι, ex cuius tertia perſ. aoriſtus ille.

Ὦχα, præt. perf. act. verbi οἴγω.

Ὤχατο, Ionicè pro ὠχμένοι ἦσαν. præt. pluſquamperf. paſſ. eiuſdem them.

Ὤχεκα, poetica per τῦ pro ὤχηκα. præt. perf. act. verbi οἴχω ex οἰχέω.

Admonendum te putaui, lector vbi teſtimonium Varini affertur, ipſum autoritate niti nos minimè volueriſſe, ſed eum potius ex quo ea quæ affert deſcripſit. Hoc quoque non prætereundum duxi, quum verbum paſſiua vocis vocatur ad thema quod eſt actiuæ, reſpici ad primum thema, non ad id ex quo illud immediatè (ſi ita loqui licet) derivatum eſt.

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ ΠΕΡΙ τῶν ἀριθμῶν.

Ἐπὶ τῶν σημείων αὖ τις φαίη καὶ ταῦτα ὅσα ἀριθμοῦ σημεῖά ἐστι. καὶ γὰρ ἔστι τὰ ἐν ταῖς χαφαῖς τῶν βιβλίων ὀπτῆς πέρασιν ὁρίζειν χαράσσοντα· ἀλλὰ καὶ τοῖς Σόλωνος τοῦ τοῖς νόμοις Ἀθηναίων χαράξαντα τὰ ἐπ' ἀργυρίῳ ἐπιτιμήματα ζημίας ὁρᾷ τοῖς χρήμασι σημαινούσας. καὶ στῆλας δ' ἂν τις παλαιὰς καὶ ψηφίσματα καὶ νόμους πολλοὺς οὕτως ὀπτῆς βύρσαις τὰ τῶν ἀριθμῶν σημεῖα ἔχοντας φέρειν οἷός τε καὶ ταῦτα χαράξαι, ἵνα μηδὲν ἡμῖν παραλίπῃται δοξῇ. Τὸν μὲν οὖν ἕνα ἵνα ἀριθμοῖ, οἷ ἰῶτα σημαίνει· τὸν δὲ δύο, δύο ΙΙ. καὶ οὕτω μέχρι τῶν πασῶν· τὸν γὰρ πέντε, τὸ Π γράμμα σημαίνει, ἐμφύσει τὸ ἐξ τὸ αὐτὸ Π καὶ μετὰ τοῦτο ἕν Ι, ὡς ἂν εἰς πέντε ἓνος προσπεσόντος. καὶ μέχρι τοῦ ἑπτὰ, ὁ γὰρ δέκα, τοῦ δ' σημαίνοντος· τὰ δὲ ἑπτὰ, τὰ δύο δ δ'. καὶ μέχρι τοῦ πασῶν ὁμοίως· τὸ γὰρ πέντε, τὸ Π γράμμα σημαίνει, δ' ἔχον ἐν αὐτῷ μέσον, [Δ]. τὰ δὲ ἑξῆς τούτου τοῦ τρόπου σημείου ἀκολούθως αὐτοῖς προσθήσομεν. καὶ εὖ μέχρι τοῦ ἑκατὸν· τὸν γὰρ ἑκατὸν, τοῦ Η σημαίνοντος. τὰ δ' ἑξακόσια, τὰ δύο ΗΗ. καὶ οὕτω μέχρι τῶν πεντακοσίων. τὸν γὰρ πεντακόσια, τὸ Π γράμμα σημαίνει, ἔχον ἐν ἑαυτῷ μέσον τὸ Η, [Η]. τὰ δὲ ἑξακόσια, ὁμοίως τῷ αὐτῷ τύπῳ σημείου προσθήσομεν τοῦ Η. καὶ μέχρι τῶν ἑπτακοσίων ὁμοίως. τὸ γὰρ χίλια, τὸ Χ γράμμα σημαίνει· καὶ τὰ δισχίλια, τὰ δύο ΧΧ. καὶ μέχρι τῶν πεντακισχιλίων. ὁμοίως πάλιν τὰ πεντακισχίλια τὸ Π ἔχοι μέσον τὸ Χ, σημαίνει, [Χ]. τὰ δ' ἑξακισχίλια προσπλησίως τοῖς πρότερον ἀριθμοῖς τὸ αὐτὸ τοῦτο σημαίνει, προσθήσομεν αὐτοῖς τὸ Χ. καὶ μέχρι τῶν ἑπτακισχιλίων ὁμοίως. τὰ δ' μύρια, τὸ μ γράμμα σημαίνει. αἱ δ' ἀριθμοῦ ἕως τούτου, οἷονεὶ μὴ αὔξειν τοὺς ἀριθμοὺς δέκα, ὅπου τὸ δεξιὸν μέρος γίνοιτ' οἷονεὶ δ' μειοῦν, ὅπου ὃ ἔπρον. τὸ γὰρ προσθεῖναι ἐκείνου σημαίνει ὅπερ χρὴ ποιεῖν τὸν ἐλάττω ἀριθμὸν ὑπ' ἐκείνου τοῦ πλείονος ἀφαιρεῖν. ὑπάρχοντα δ' αὐτοῦ τὰ χράμματα τῶν ἀριθμῶν κεῖ τὸ ὀξὺς, ἀπὸ τῆς μονάδος ἀρξάμενος, προσθεῖς αὐτῷ ἑκάστῳ τὸ κοινοῦ ἀριθμοῦ σημεῖα· ἵν' οὕτω μᾶλλον γένηται τὰ προκείμενα τούτων χρήσιμα, οἷς προείρηται, πειθόμενος τὸ γὰρ προκείμενα χράμματα τὸ ἑνὸς τοῦ ἀριθμοῦ πλῆθος σημαίνει. ἐχρῶντο δὲ μονάδας, δεκάδας ἑκατοντάδας, χιλιάδας. τοῦ γὰρ ἑκάστου ὧν τοῦτο παρ' αὐτοῖς προσθήσοις ἄλλον ὃν καὶ τῶν προσδεδομένων ὅτι. προσθήσεις δ' αἰεὶ τὸν μείζω τοῦ ἐλάττονος, καὶ τὰ τὸ ἀκολούθου προσθήσεις τοιοῦτο τῶν ἀριθμῶν.

HERODIANI DE NOTIS numerorum tractatus.

PRaeterea ex notarum genere dicat quispiam esse eas quoque quae numeri notae sunt. Nam has & in scriptionibus librorum videmus in fine scribi: & apud Solonem quoque, qui Athenienſium leges conſcripſit, pecuniarias mulctas iiſdem video literis notatas. Quinetiam columnas veteres & pſephiſmata, & leges multas inuenire eſt quae has numerorum notas habeat. Age igitur & de ipſis tractemus, ne quid neglexiſſe videamur. Vnitatis itaque numerum ſignificat vnum iota: binarium, duo ΙΙ: & ita vſque ad quatuor. Quinarium enim (τὸν πέντε) ſignificat litera Π: ſimiliterque ſenariū notat hoc ipſum Π adiecto vno Ι, veluti ad quinque priora addito vno: & ita deinceps vſque ad nouē. Nam denarius numerus (τὸ δέκα) ſignificatur litera Δ: vicenarius verò, duobus ΔΔ, eodemque modo vſque ad quadragenarium. Nam quinquagenarius (τὸ πεντήκοντα) notatur litera Π habente Δ in medio ſuo ventre, hoc modo, [Δ]. Sexagenarius autem, hac ipſa nota itidem vt in praecedentibus appoſitum habente ſuum Δ. & ita progreſſio fit vſque ad nonagenarium. Centenarius enim (τὸ ἑκατὸν) ſignificatur litera Η: ducenarius, duplici ΗΗ, & ita vſque ad quingenarium. eius quippe (τοῦ πεντακοσίου) nota eſt litera Π, in ſui medio habens literam Η: ſic nimirum, [Η]. Sexcenarius verò conſimiliter notatur eadem hac nota appoſita literae Η. & vſq; ad nongenarium eodem pacto proceditur. Etenim millenarii, (τῶν χιλίων) nota eſt litera Χ: at duo millia ſignificantur duobus ΧΧ. & ſic vſque ad quatuor millia progredimur. nam Μ rurſum vti ſuprà, in ſeſe medium continens Χ, quinque millia (τὰ πεντακισχίλια) denotat: hoc modo, [Χ]. Idem verò & ſex millia ſignificat, conſimiliter vti in ſuperioribus appoſita ei litera Χ: eadem que ratione vſque ad nouē millia. Decem autem millia (τὰ μύρια) notat litera μ. Porro notae illae quae apponuntur ſupradictis, quum augēdus eſt numerus, ad dextrum apponuntur latus: quum minuendus, ad ſiniſtrum. nam appoſitio numeri ea parte facta, ſignificat oportere hunc minorem numerum ab illo maiore demere. Verùm ſubieci ipſas illas numerorum figuras ſerie & ordine ſuo, ab vnitate exorſus, ſinguliſ ipſarum appoſita cōmunis numeri nota: vt eo modo cognoſci melius & intelligi poſſint quae antè dicta ſunt. Faciendum itaque vt praedictum eſt, appoſitarum nāque literarum vnaquaeque numeri multitudinē ſignificat. Cæterùm ſcripſi numeros vnitatis, denarios, centenarios, millenarios, quia ex praedictis ſatis manifeſtum eſt quonam pacto ſinguli horum illiſ appoſitis augendi ſint. praemittendus autem ſemper maior minori, appoſitis ſerie ſua tot aliis numeris quot augere illum volumus.

Ι, α', ἕν.	I, 1, Vnum.
ΙΙ, β', δύο.	II, 2, duo.
ΙΙΙ, γ', τρία.	III, 3, tria.
ΙΙΙΙ, δ', τέσσαρα.	IIII, 4, quatuor.
Π, ε', πέντε.	V, 5, quinque.
ΠΙ, ϛ', ἕξ.	VI, 6, ſex.
ΠΙΙ ζ', ἑπτά.	VII, 7, ſeptem.
ΠΙΙΙ, η', ὀκτώ.	VIII, 8, octo.
ΠΙΙΙΙ, θ', ἐννέα.	VIIII, 9, nouem.
Δ, ι', δέκα.	X, 10, decem.
ΔΙ, ια', ἕνδεκα.	XI, 11, vndecim.
ΔΙΙ, ιβ', δώδεκα.	XII, 12, duodecim.
ΔΙΙΙ, ιγ', τρισκαίδεκα.	XIII, 13, tredecim.
ΔΙΙΙΙ, ιδ', τεσσαρεσκαίδεκα.	XIIII, 14, quatuordecim.
ΔΠ, ιε', πεντεκαίδεκα.	XV, 15, quindecim.
ΔΠΙ, ιϛ', ἑκκαίδεκα.	XVI, 16, ſedecim.
ΔΠΙΙ, ιζ', ἑπτακαίδεκα.	XVII, 17, ſeptendecim.
ΔΠΙΙΙ, ιη', ὀκτωκαίδεκα.	XVIII, 18, octodecim.
ΔΠΙΙΙΙ, ιθ', ἐννεακαίδεκα.	XVIIII, 19, nouendecim.
ΔΔ, κ', εἴκοσι.	XX, 20, viginti.
ΔΔΙ, κα', εἰκοσιένα.	XXI, 21, vigintivnum.
ΔΔΙΙ, κβ', εἰκοσιδύο.	XXII, 22, vigintiduo.
ΔΔΙΙΙ, κγ', εἰκοσιτρία.	XXIII, 23, vigintitria.
ΔΔΙΙΙΙ, κδ', εἰκοσιτέσσαρα.	XXIIII, 24, vigintiquatuor.
ΔΔΠ, κε', εἰκοσιπέντε.	XXV, 25, vigintiquinque.
ΔΔΠΙ, κϛ', εἰκοσιἕξ.	XXVI, 26, vigintiſex.
ΔΔΠΙΙ, κζ', εἰκοσιεπτά.	XXVII, 27, vigintiſeptem.
ΔΔΠΙΙΙ, κη', εἰκοσιοκτώ.	XXVIII, 28, vigintioctо.
ΔΔΠΙΙΙΙ, κθ', εἰκοσιεννέα.	XXVIIII, 29, vigintinouē.
ΔΔΔ, λ', τριάκοντα.	XXX, 30, triginta.
ΔΔΔΙ, λα'.	XXXI, 31.
ΔΔΔΙΙ, λβ'.	XXXII, 32.
ΔΔΔΙΙΙ, λγ'.	XXXIII, 33.
ΔΔΔΙΙΙΙ, λδ'.	XXXIIII, 34.
ΔΔΔΠ, λε'.	XXXV, 35.
ΔΔΔΠΙ, λϛ'.	XXXVI, 36.
ΔΔΔΠΙΙ, λζ'.	XXXVII, 37.
ΔΔΔΠΙΙΙ, λη'.	XXXVIII, 38.
ΔΔΔΠΙΙΙΙ, λθ'.	XXXVIIII, 33.
ΔΔΔΔ, μ'.	XXXX, 40.
ΔΔΔΔΙ, μα'.	XXXXI, 41.
ΔΔΔΔΙΙ, μβ'.	XXXXII, 42.
ΔΔΔΔΙΙΙ, μγ'.	XXXXIII, 43.
ΔΔΔΔΙΙΙΙ, μδ'.	XXXXIIII, 44.
ΔΔΔΔΠ, με'.	XXXXV, 45.
ΔΔΔΔΠΙ, μϛ'.	XXXXVI, 46.
ΔΔΔΔΠΙΙ, μζ'.	XXXXVII, 47.
ΔΔΔΔΠΙΙΙ, μη'.	XXXXVIII, 48.
ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, μθ'.	XXXXVIIII, 49.

[Δ], ν', πεντήκοντα. — L, 50, quinquaginta.
[Δ] Ι, να'. — L Ι, 51.
[Δ] ΙΙ, νβ'. — L ΙΙ, 52.
[Δ] ΙΙΙ, νγ'. — L ΙΙΙ, 53.
[Δ] ΙΙΙΙ, νδ'. — L ΙΙΙΙ, 54.
[Δ] Π, νε'. — L V, 55.
[Δ] Π Ι, νς'. — L VI, 56.
[Δ] Π ΙΙ, νζ'. — L VII, 57.
[Δ] Π ΙΙΙ, νη'. — L VIII, 58.
[Δ] Π ΙΙΙΙ, νθ'. — L VIIII, 59.
[Δ], ξ', ἑξήκοντα. — L X, 60, sexaginta.
[Δ] Δ Ι, ξα'. — LXI, 61.
[Δ] Δ ΙΙ, ξβ'. — LXII, 62.
[Δ] Δ ΙΙΙ, ξγ'. — LXIII, 63.
[Δ] Δ ΙΙΙΙ, ξδ'. — LXIIII, 64.
[Δ] Δ Π, ξε'. — LXV, 65.
[Δ] Δ Γ Ι, ξς'. — LXVI, 66.
[Δ] Δ Π ΙΙ, ξζ'. — LXVII, 67.
[Δ] Δ Π ΙΙΙ, ξη'. — LXVIII, 68.
[Δ] Δ Π ΙΙΙΙ, ξθ'. — LXVIIII, 69.
[Δ] Δ Δ, ο', ἑβδομήκοντα. — LXX, 70, septuaginta.
[Δ] Δ Δ Ι, οα'. — LXXI, 71.
[Δ] Δ Δ ΙΙ, οβ'. — LXXII, 72.
[Δ] Δ Δ ΙΙΙ, ογ'. — LXXIII, 73.
[Δ] Δ Δ ΙΙΙΙ, οδ'. — LXXIIII, 74.
[Δ] Δ Δ Π, οε'. — LXXV, 75.
[Δ] Δ Δ Π Ι, ος'. — LXXVI, 76.
[Δ] Δ Δ Π ΙΙ, οζ'. — LXXVII, 77.
[Δ] Δ Δ Γ ΙΙΙ, οη'. — LXXVIII, 78.
[Δ] Δ Δ Π ΙΙΙΙ, οθ'. — LXXVIIII, 79.
[Δ] Δ Δ Δ, π', ἐνενήκοντα. — LXXX, 80, octuaginta.
[Δ] Δ Δ Δ Ι, πα'. — LXXXI, 81.
[Δ] Δ Δ Δ ΙΙ, πβ'. — LXXXII, 82.
[Δ] Δ Δ Δ ΙΙΙ, πγ'. — LXXXIII, 83.
[Δ] Δ Δ Δ ΙΙΙΙ, πδ'. — LXXXIIII, 84.
[Δ] Δ Δ Δ Π, πε'. — LXXXV, 85.
[Δ] Δ Δ Δ Π Ι, πς'. — LXXXVI, 86.
[Δ] Δ Δ Δ Π ΙΙ, πζ'. — LXXXVII, 87.
[Δ] Δ Δ Δ Π ΙΙΙ, πη'. — LXXXVIII, 88.
[Δ] Δ Δ Δ Π ΙΙΙΙ, πθ'. — LXXXVIIII, 89.
[Δ] Δ Δ Δ Δ, ϟ', ἐνενήκοντα. — LXXXX, nonaginta.
[Δ] Δ Δ Δ Δ Ι, ϟα'. — LXXXXI, 91.
[Δ] Δ Δ Δ Δ ΙΙ, ϟβ'. — LXXXXII, 92.
[Δ] Δ Δ Δ Δ ΙΙΙ, ϟγ'. — LXXXXIII, 93.
[Δ] Δ Δ Δ Δ ΙΙΙΙ, ϟδ'. — LXXXXIIII, 94.
[Δ] Δ Δ Δ Δ Ε, ϟε'. — LXXXXV, 95.
[Δ] Δ Δ Δ Δ Π Ι, ϟς'. — LXXXXVI, 96.
[Δ] Δ Δ Δ Δ Π ΙΙ, ϟζ'. — LXXXXVII, 97.
[Δ] Δ Δ Δ Δ Π ΙΙΙ, ϟη'. — LXXXXVIII, 98.
[Δ] Δ Δ Δ Δ Π ΙΙΙΙ, ϟθ'. — LXXXXVIIII, 99.
H, ρ', ἑκατόν. — C, 100, centum.
H H, σ', διακόσια. — C C, (vel ↀ) 200, ducenta
H H H, τ', τριακόσια. — C C C, 300, trecenta.
H H H H, υ', τετρακόσια. — C C C C, 400, quadringenta.
[H], φ', πεντακόσια. — D, (vel I ↀ) 500, quingenta.
[H] H, χ', ἑξακόσια. — D C, 600, sexcenta.
[H] H H, ψ', ἑπτακόσια. — D C C, 700, septingenta.
[H] H H H, ω', ὀκτακόσια. — D C C C, 800, octingenta.
[H] H H H H, ϡ', ἐνακόσια. — D C C C C, 900, nongenta.
X, α, χίλια. mille. — M, (vel CIↃ, ↀↀ, I) 1000,
XX, β, δισχίλια. millia. — $\overline{II}$, (vel I I ↀↀ) 2000, duo
XXX, γ, τρισχίλια. — $\overline{III}$, (vel I II ↀↀ) 3000,
XXXX, δ, τετρακισχίλια. — $\overline{IIII}$, (vel I III ↀↀ) tria millia.
4000, quatuor millia.
[X], ε, πεντακισχίλια. — $\overline{V}$, (vel V ↀↀ, I ↀↀ) 5000,
quinque millia.
[X] X, ς, ἑξακισχίλια. — $\overline{VI}$, (vel V I ↀↀ) 6000, sex
millia.
[X] X X, ζ, ἑπτακισχίλια. — $\overline{VII}$, (vel $\overline{VII}$ ↀↀ) 7000,
septem millia.
[X] X X X, η, ὀκτακισχίλια. — $\overline{VIII}$, (vel V III ↀↀ)
8000, octo millia.
[X] X X X X, θ, ἐνακισχίλια. — $\overline{VIIII}$, (vel V IIII ↀↀ)
9000, nouem millia.
M, ι, μυρία. — M, $\overline{X}$, (vel CCIↃↃ, ↀMC, IMI)
10000, decem millia.

Hactenus Herodianus. Græci itaque pro numerorum notis vſi ſunt literis alphabeticis: iiſque vel maiuſculis vel minuſculis. Maiuſcularum quædam ſimplices fuiſſe comperiuntur, quædam duplices, ſeu alias in ſeſe incluſas habẽtes. Simplices, ſex ſunt numero, I, Π, Δ, H, X, M. quarum prima, vnitatis nota eſt: ſecunda, quinarium numerum ſignificat: tertia, denarium: quarta, centenarium: quinta, millenarium: ſexta, millenariũ decies auctum. Earundem vnaquæque eius numeri quem denotat, initialis ſeu capitalis litera eſt: Π, nimirũ, τῆς πεντάδος: Δ, τῆ δεκάδος: X, τῆ χιλιάδος: M, τῆ μυριάδος: exceptis I & H. quarũ illa, μονάδος loco eſt: hæc, ἑκατοντάδος, fortaſſis quoniam olim aſpirationis nota (qua ἑκατοντὰς inſignitur) erat H, vt hodiéque apud Latinos. Eædem præterea omnes, præter vnam Π, vſq; ad quinarium numerum, ſiue per ſe, ſiue alijs adiunctæ, multiplicantur: vt, I, I I, I I I, I I I I: 1, 2, 3, 4. Δ, Δ Δ, Δ Δ Δ, Δ Δ Δ Δ: 10, 20, 30, 40. H, H H, H H H, H H H H: 100, 200, 300, 400. X, X X, X X X, X X X X: 1000, 2000, 3000, 4000. M, M M, M M M, M M M M: 10000, 20000, 30000, 40000. Duplex, quæque alias habeat incluſas, vna ab Herodiano commemoratur, nimirum Γ, quinarij numeri index. Ea enim interdum decadem habet incluſam, quinquagenarium numerum denotans, πλὴν πεντεκαιδεκάδος, hoc modo, [Δ]. interdũ ἑκατοντάδος, quingenarium ſignificans, πλὴν πεντακοσιάδος, hoc modo, [H]. interdum χιλιάδος, quinquies auctum millenarium indicans, hoc ſigno, [X]. Valétque [Δ] idem quod πεντὰς δέκα: [H], idem quod πεντὰς ἑκατόν: [X], idem quod πεντὰς χίλια: incluſo ipſius ventri numero qui per ipſum multiplicandus venit. Similiter verò Latini maiuſculorum (interdum & minuſcularum) quibuſdam vtuntur in ſignificandis numeris: ſeptem nimirum, I, V, X, L, C, D, M: prima ſignificantes & ipſi numerum vnitatis: ſecunda, quinarium numerum: tertia, denarũ: quarta, quinquagenarium: quinta, centenarium: ſexta, quingenarium: ſeptima, millenarium. Multiplicant verò & ipſæ hæ Latinorum literæ, altera alteri appoſita: ita tamẽ vt maioris numeri nota ſemper præcedat. Si enim nota minoris reperiatur præmiſſa notæ maioris, non iam eum auget, ſed imminuit tot numeris quot ea ipſa vel ijs ipſis notis ſignificantur. vt quum ſcribis IV, ſignificat IIII: quũ X L, XXXXI quũ X C, LXXXX. itidémque fit in alijs. Minuſculæ verò literæ Græcorũ omnes ad ſignificãdos numeros vſurpantur: aſſumptis præterea tribus hiſce notis, ϛ, ϟ, ϡ. In tres autem hæ diſtribuuntur claſſes, quarum prima continet vnitates illas vſque ad πλὴν δεκάδος: ſecunda, πλὴν δεκάδες, vſque ad πλὴν ἑκατοντάδος: tertia, πλὴν ἑκατοντάδες, vſque ad πλὴν χιλιάδος. Prima hæc eſt, α, β, γ, δ, ε, ϛ, ζ, η, θ: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Secunda, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ϟ: 10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90. Tertia hæc eſt, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω, ϡ: 100, 200, 300, 400, 500, 600, 700, 800, 900. His tribus claſſibus continentur vnitates, decuriæ, centuriæ, vſque ad chiliadas. quæ chiliades & ipſæ iiſdem ſcribuntur numeris: niſi quòd acuto illo tono non iam amplius notantur in dextri lateris ſuperiore parte, ſed in inferiore ſiniſtri, hoc modo, α, β, γ, δ, ε, ϛ, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ϟ, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω, ϡ: 1000, 2000, 3000, 4000, 5000, 6000, 7000, 8000, 9000, 10000, 20000, 30000, 40000, 50000, 60000, 70000, 80000, 90000, 100000, 200000, 300000, 400000, 500000, 600000, 700000, 800000, 900000.

Augentur verò multiplicantúrque & hi numeri: nimirum δεκάδες suis vnitatibus, ἑκατοντάδες & χιλιάδες, necnon μυριάδες, itidē vel vnitatibus, vel aliis decadibus, hecatontadibus, chiliadibus, myriadibus, prout aut magno aut paruo eas excrescere numero volumus: sed posito eo ad latus duntaxat dextrum. vt ιβ', ρκε', ρλζ', ,αρ, ,γωιθ. 12, 125, 137, 1100, 3859. Cæterùm præter has duas est & alia numerorum apud Græcos ratio, quum videlicet singula literarum elementa secundum alphabeti seriem loci sui numerum significant, ac quotum litera quæque in alphabeti ordine locum sortita est, ejusdem numerum repræsentat, vt α primum, β secundum, γ tertium, & ita deinceps vsque ad ω, quod vigesimiquarti symbolum habet.

Porro si quis Herodiani myriadem excedere, & aliquanto vlterius progredi velit, institutam ab eo rationem sequetur, hoc modo,

M M, κ, δεμύρια. $\overline{\text{κ}}$, (vel κ ∞) 10000, viginti millia.

M M M, λ, τριμύρια. $\overline{\text{κ κ κ}}$, (vel κ κ κ ∞) 30000, triginta millia.

M M M M, μ, τετρακισμύρια. $\overline{\text{κ κ κ κ}}$, (vel κ κ κ κ ∞) 40000, quadraginta millia.

M, ν, πεντακισμύρια. $\overline{\text{λ}}$, (vel λ ∞ , ιϡϡ) 50000, quinquaginta millia.

M M, ξ, ἑξακισμύρια. $\overline{\text{λ κ}}$, (vel λ κ ∞) 60000, sexaginta millia.

M M M, ο, ἑπτακισμύρια. $\overline{\text{λ κ κ}}$, (vel λ κ κ ∞) 70000, septuaginta millia.

M M M M, π, ὀκτακισμύρια. $\overline{\text{λ κ κ κ}}$, (vel λ κ κ κ ∞) 80000, octuaginta millia.

M M M M, ϟ, ἐνακισμύρια. $\overline{\text{λ κ κ κ κ}}$, (vel λ κ κ κ κ ∞) 90000, nonaginta millia.

Quòd si vlterius adhuc progredi velimus, non vsque adeo certi erimus. etsi enim τὰ δεκακισμύρια notare possimus Δ maiusculo habente inclusum M, & τὰ πεντακισμύρια significare Π maiusculo itidem inclusum habente Δ cum M eidem inclusō: tamen quid de cæteris decadibus statuendum sit, ambiguum erit: veluti de ea quæ εἰκοσακισμύρια cōtinet, & quæ τετρακοντακισμύρια, quæ ἑξηκοντακισμύρια, & sic deinceps vsque ad ἑκατοντακισμύρια. Nam si scribas illud Δ cum M ei incluso, & adiungas ei aliud Δ, ad significanda εἰκοσακισμύρια, periculum erit ne potius intelligantur δεκακισμύρια καὶ δέκα. Similitérque si signes Π maiusculum quod præcedentem figuram, nimirum Δ cum M incluso, inclusam habeat, addásque itidem Δ à latere dextro, ad significanda ἑξηκοντακισμύρια, periculum erit ne potius intelligantur πεντηκοντακισμύρια καὶ δέκα. Id quod de isdem figuris plures decadas adiunctas habentibus, dici potest. Sequamur ergo potius notas minusculārum literarum quæ ad hanc myriadem nobis complendam supersunt, quarum hæc est series.

ρ, δεκακισμύρια. $\overline{\text{ι}}$, (vel ι ∞ , ccc ιϡϡ) 100000, centum millia.

ϲ, εἰκοσακισμύρια. $\overline{\text{ϲ ϲ}}$, (vel ϲ ϲ ∞) 200000, ducenta millia.

τ, τετρακοντακισμύρια. $\overline{\text{ϲ ϲ ϲ}}$, (vel ϲ ϲ ϲ ∞) 300000, trecenta millia.

υ, πεντηκοντακισμύρια. $\overline{\text{ϲ ϲ ϲ ϲ}}$, (vel ϲ ϲ ϲ ϲ ∞) 400000, quadringenta millia.

φ, πεντακοντακισμύρια. $\overline{\text{υ}}$, (vel ι υ, υ ∞) 500000, quingenta millia.

χ, ἑξηκοντακισμύρια. $\overline{\text{υ ϲ}}$, (vel υ ϲ ∞) 600000, sexcenta millia.

ψ, ἑβδομηκοντακισμύρια. $\overline{\text{υ ϲ ϲ}}$, (vel υ ϲ ϲ ∞) 700000, septingenta millia.

ω, ὀγδοηκοντακισμύρια. $\overline{\text{υ ϲ ϲ ϲ}}$, (vel υ ϲ ϲ ϲ ∞) 800000, octingenta millia.

ϡ, β, ἐνενηκοντακισμύρια. $\overline{\text{υ ϲ ϲ ϲ ϲ}}$, (vel υ ϲ ϲ ϲ ϲ ∞) 900000, nongenta millia.

Hæc sequuntur ἑκατοντακισμύρια, χιλιακισμύρια, μυριακισμύρια. Quæ integra potius scribuntur quam notis repræsentantur: quanuis apud Latinos decies centena millia hoc signo ϲ ϲ ϲ ϲ ιϡϡ ϡ notata comperiantur.

Porro notandum est in compositione nominum numeralium solere maiorem numerū minori præferri sine coniunctione: contrà verò minorem maiori non nisi intercedente coniunctione copulatiua καὶ præmitti. vt,

δεκατρία, — τριακαίδεκα.
δεκαπέσσαρα, — πεσσαρεσκαίδεκα.
δεκαπέντε, — πεντεκαίδεκα.
δεκαἕξ, — ἑξκαίδεκα.
δεκαεπτά, — ἑπτακαίδεκα.
δεκαοκτώ, — ὀκτωκαίδεκα.
δεκαεννέα, — ἐνεακαίδεκα. itidémque in aliis. Dixi autē Solere, vt indicarem id non esse perpetuum. Est enim vbi minor numerus sine cōpula præmittatur, vt quum dicimus ἴνδεκα, δώδεκα, pro ἑνκαίδεκα & δυοκαίδεκα. Est contrà vbi maior præmittatur minori intercedente copulatiua particula καί, sed citra compositionē. Legimus enim apud Athenæum lib. 5, ἑπτακισχίλιοι ἢ ὀκτακόσιοι. Item, δισχίλιοι καὶ πεντακόσιοι ἄνδρες: χίλιοι ἢ ὀκτακόσιοι παῖδες: τετρακόσιοι καὶ ὀκτώ: ὀβδομήκοντα καὶ πεντακόσια: τετράκοντα καὶ ἕξ: εἴκοσι ἢ πέσσαρες. Rursum minor numerus intercedente eadem copula, præmittitur maiori, non in compositione solùm, sed extra compositionem etiam. Legimus enim apud eundem Athenæum eodem in libro non solùm λιπάραι χρυσῶ δυοκαίδεκα, verùm etiam ὀγδοήκοντα καὶ ἑκατὸν ἄνδρες: & μυριάδες ἕξ ἢ πεσσαράκοντα, l. 6. Sed & apud Homerum Od. ϒ, — κεύρω δὲ δύο καὶ πεντήκοντα. Odyss. π, — πέντε τε καὶ εἴκοσι κοῦροι. Intermissa autèm copulatiua illa particula ἢ, maior numerus præmittitur & in compositione & extra compositionem. In compositione, vt quum idem Athenæus eodem lib. dicit, κώλων δικαδύο: βωδαίων δεκαπέντε: παίδων δεκαἕξ: πηχῶν εἰκοσπεσσάρων. Extra cōpositionem quoque apud eundem frequentissimè occurrit maior numerus præmissus minori sine copula, atque adeo in eodem libro. vt, ἵππους δισμύριους πεντακισχιλίους ὀβδομήκοντα: χίλια πεντακόσια πεντεκαιδέκατα: πεντακισχίλιοι ὀβδομήκοντα στάδιοι: τάλαντα δισχίλια ὀβδομήκοντα πεντακισμύρια: ζώνη διακόσια πεσσαράκοντα: ἑκατὸν πεντήκοντα ἄνδρες: ἑκατὸν πεντεκαίδεκα καὶ ἑπτακόσιοι: ἑξήκοντα πέσσαρες παροπλίδες. Interdum quum numeri multitudo & quantitas certò non scitur, præmittuntur particulæ εἰς, σχεδόν, ὡς, vt apud Latinos Ad, Circiter, Ferè, Fermè, Plusminus. Thucyd. εἰς ἀνδρῶν ὀβδομήκοντα ἢ ἑκατὸν μᾶλλον. Paus. εἰς πεντακοσίους ἐγγύτατα σωμάτων. Rursum Thucyd. σχεδὸν ἐβδομήκοντα ἔτεσι. Idem, σχεδὸν εἴκοσι καὶ ἑκατόν. Iosef. Euag. ἀνθρώπους σχεδὸν πεντήκοντα ἀφῆκαν ἐσεῖσαι. In qua significatione σχεδόν τι quoque dici, suprà docui tomo 3, pag. 249, l. 2. At tomo 4, col. 802, lit. D. exempla habes τοῦ hunc vsum habentis, sed sine certo casu, vt superiora εἰς & σχεδὸν, quæ accusatiuo duntaxat iúguntur in hoc loquendi genere. Quum verò plures nominato sortile numero dicere volunt, vtitur voce πλείους: quum pauciores, δίοντας vel ἀπὸ δίοντας, adiecto numero illo minore quem maiori demūt. Athen. l. 5, de naue Philopatoris, ἐδίξατο ἑρέτας πλείους τοῦ πεντακισχιλίους. Et mox, εἰς δὲ τὰ κατάστρωμα ὑπῆρχε τρισχίλιοι, ἀπὸ δίοντας ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. Similiter Demosth. ἐπὶ δυοῖν δέουσι ἔτεσιν, annis duobus dēptis viginti: pro quo Latini dicunt Anno duodeuiginti. Idem, πεντήκοντα μιᾶς δέουσας ἑλαβε τριήρεις. At Plut. Rom. διώσας ὀλίγον ἀριθμῷ ἑκατὸν ὅπλων ἀρπαῖος.

De nominibus ordinalibus.

Ordinalia nomina quæ vocant, originem ducunt ex numeralibus quæ hactenus sunt pertractata. Age igitur & ipsa recenseamus cum sua interpretatione.

Πρῶτος,	Primus.
Δεύτερος,	Secundus.
Τρίτος, (poetis τρίτατος)	Tertius.
Τέταρτος. (poetis τέτρατος)	Quartus.
Πέμπτος,	Quintus.
Ἕκτος,	Sextus.

Ἕβδομος, Septimus.
Ὄγδοος, Octauus.
Ἔνατος, Nonus.
Δέκατος, Decimus.
Ἑνδέκατος, Vndecimus.
Δωδέκατος, Duodecimus.
Τεσσαρεσκαιδέκατος, Decimustertius, seu Tertiusdecimus.
Τεταρτοσκαιδέκατος, Decimusquartus, seu Quartusdecimus. vtroque enim modo Latini loquuntur. id quod de sequentibus etiam dictum putator.

Πεμπτοσκαιδέκατος, Decimusquintus.
Ἑκτοσκαιδέκατος, Decimussextus.
Ἑπτοσκαιδέκατος, Decimusseptimus.
Ὀκτωκαιδέκατος, Decimusoctauus.
Ἐνατοσκαιδέκατος, Decimusnonus.
Εἰκοστός, Vigesimus, seu Vicesimus.
Εἰκοστὸς πρῶτος, Vigesimusprimus.
Εἰκοστὸς δεύτερος, Vigesimussecundus.
Εἰκοστὸς τρίτος, Vigesimustertius, & sic deinceps.
Τριακοστός, Trigesimus, seu Tricesimus.
Τριακοστὸς πρῶτος, Trigesimusprimus, & ita deinceps.
Τεσσαρακοστός, Quadragesimus.
Τεσσαρακοστὸς πρῶτος, Quadragesim' prim', & sic deinceps.
Πεντηκοστός, Quinquagesimus.
Ἑξηκοστός, Sexagesimus.
Ἑβδομηκοστός, Septuagesimus.
Ὀγδοηκοστός, Octogesimus.
Ἐνενηκοστός, Nonagesimus.
Ἑκατοστός, Centesimus.
Διακοσιοστός, Ducentesimus, vel Ducesimus.
Τριακοσιοστός, Trecentesimus, vel Trecesimus.
Τετρακοσιοστός, Quadringẽtesim', vel Quadringesim'
Πεντακοσιοστός, Quingentesimus, vel Quingesimus.
Ἑξακοσιοστός, Sexcentesimus, vel Sexcesimus.
Ἑπτακοσιοστός, Septingẽtesimus, vel Septingesimus.
Ὀκτακοσιοστός, Octingentesimus, vel Octingesimus.
Ἐνακοσιοστός, Nongentesimus, vel Noningesimus.
Χιλιοστός, Millesimus.
Δισχιλιοστός, Bis millesimus.
Τρισχιλιοστός, Ter millesimus.
Τετρακισχιλιοστός, Quater millesimus.
Πεντακισχιλιοστός, Quinquies millesimus.
Ἑξακισχιλιοστός, Sexies millesimus.
Ἑπτακισχιλιοστός, Septies millesimus.
Ὀκτακισχιλιοστός, Octies millesimus.
Ἐνακισχιλιοστός, Nouies millesimus.
Μυριοστός, Decies millesimus.
Δεκαμυριοστός, Vicies millesimus.
Τεσσαρακοντακισμυριοστός, Tricies millesimus. & ita deinceps vsque ad μυριακισμυριοστός, & in infinitum vsque multiplicando per aduerbia numeralia. Reperiuntur enim hæc à χίλιοι & μύριοι multiplicata per aduerbia ista, apud Platonem quoque, dicentem πεντακοσιακισχιλιοστός, necnon τετρακοσιακισχιλιοστός. Vbi Latinè dixeris potius Vnus è quadraginta millibus, quàm Quadragies millesimus: itidémque Vnus è quinquaginta millibus potius quàm Quinquagies millesimus. Porro, sciendum est, hæc ordinalia efferri nõ modò sine copula, verumetiam intercedente ea, & interdum quidem maiore numero minorem præcedente, interdum sequente. Quorum exempla Athen. nobis, vt suprà quoque suppeditat. Sine copula. vt lib. 14. Αἰσχρίας ὁ Παιονίτης ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ τρίτῳ τῶν Σικελικῶν, libro trigesimotertio. Intercedente copula, & præeunte numero maiore: lib. 6, Θεόπομπος ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ καὶ τρίτῳ τῶν ἱστοριῶν. Sæpius minore numero præcedente, sequente maiore. vt ibidem. σταδίους ὀκτὼ καὶ πεντακοσίους Θεόπομπος ἐξῃ τῆς δευτέρας καὶ τεσσαρακοστῆς τῶν ἱστοριῶν. Et lib. 12. ὡς Θεόπομπος ἱστορεῖ ἐν τῷ τρίτῳ καὶ ἑκατοστῷ. Aliquanto pòst, Φύλαρχος ἐν τῷ τρίτῳ καὶ ἑκατοστῷ τῶν ἱστοριῶν. Et lib. 6. Θεόπομπος ἐν ἑκτῃ καὶ εἰκοστῇ ἱστοριῶν. Rursum l. 12, Ἀγαθαρχίδης ἱστορεῖ ἐξ ἑβδόμης καὶ ἑκατοστῆς. Et paulo ante, Ἡρακλείδης ἐν τῷ ἑβδόμῃ καὶ πεντηκοστῷ τῶν ἱστοριῶν. Et l. 6 ἐν τῷ ὀγδόῳ καὶ τεσσαρακοστῷ τῶν Εὐρωπιακῶν. Ibidem paulo antè, Κτησικλῆς ἐν τῷ τετρακοσιοστῷ καὶ δεκάτῳ τῶν ἐκατ. Pro quibus breuius dicere potuisset ἐν ἑκατοστῷ τεσσαρακοστῷ. Vt rursum l. 12 ait, ἐν τῷ πρώτῳ καὶ

κατὰ τὸν Φιλιστοῦν. vbi vt τεσσαρακοστῷ dicit, ita & ἑκκαιδεκάτῃ, aliquanto pòst, Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἑκκαιδεκάτῃ τῶν Εὐρωπιακῶν. Ibidem sine copula maior numerus sequitur minorẽ: καὶ τῷ μὲν ἐνδεκάτῳ ἔτεσι φησὶν Ἀγαθαρχίδης ἔφορος. sicut apud Plin. quoque sæpe legitur Quartusdecimus, Quintusdecimus, & apud Priscianum Quintausgesima littera. Porro vt dictum est superioribus nominibus numeralibus præmitti interdum particulas ὡσεί που & ὡς pro Circiter, Fermè, quum nimirum scriptor certo affirmare quãtitatem numeri non vult, ita sciendum est his quoque ordinalibus eadem reperiri adiecta. Herodianus lib. 7, ἔτης ἤδη ὡσεί που ὀγδοηκοστὸν ἐλαύνοντος. Thucyd. lib. 5, πρώτης τῆς Ἐπιδαυρίας ὡς τὸ τέταρτον μέρος. Præterea vti dixi maiori alicui numero præmitti vel subiungi minorem cum participio δέοντος aut ὑπερβάλλοντος, ita hoc idẽ in his quoq; nominibus ordinalibus fieri comperimus. vt quum Thucyd. dicit, δέοντες ἐνὸς τεσσαράκοντα ἔτεσι. Sic Latini Vndeuigesimus dicunt & Vndetrigesimus, pro Vigesimus dempto vno, & Trigesimus dempto vno.

Numeratiua in πλοῦς & πλάσιος finita.

Sunt verò & alia numeratiua nomina adiectiua vnà cum præcedentibus ordinalibus deriuata ex numeralibus, vel etiam ex numeralium aduerbiis. Duorũ ea generũ sunt. Quædam enim in πλοῦς desinunt, quædam in πλάσιος. Illis, respondẽt Latina in plex finientia, his autem ea quæ syllaba plus terminantur.

Διπλοῦς, Duplex. (quod præcedit Ἁπλοῦς, simplex.
Τριπλοῦς, Triplex.
Τετραπλοῦς, Quadruplex.
Πενταπλοῦς, Quintuplex.
Ἑξαπλοῦς, Sexcuplex.
Ἑπταπλοῦς, Septuplex.
Ὀκταπλοῦς, Octuplex.
Ἐνναπλοῦς, Noncuplex.
Δεκαπλοῦς, Decuplex. Et ita deinceps, ἑκατονταπλοῦς, χιλιαπλοῦς, μυριαπλοῦς. Quibus adde infinitum πολλαπλοῦς, multiplex. Sequuntur ea quæ in πλάσιος desinunt.

Διπλάσιος, Duplus.
Τριπλάσιος, Triplus.
Τετραπλάσιος, Quadruplus.
Πενταπλάσιος, Quincuplus.
Ἑξαπλάσιος, Sexcuplus.
Ἑπταπλάσιος, Septuplus.
Ὀκταπλάσιος, Octuplus.
Ἐνναπλάσιος, Noncuplus.
Δεκαπλάσιος, Decuplus
Εἰκοσαπλάσιος, Vigecuplus. Et sic deinceps vsque ad ἑκατονταπλάσιος seu ἑκατονταπλασίων, centuplus: χιλιαπλάσιος, millecuplus: μυριαπλάσιος, deno milleno numero auctus. Quibus itidem adde infinitum πολλαπλάσιος, multiplus seu multiplex.

Substantiua quædam ex numeralibus deriuata.

Μονάς, Vnitas: numerus singularis.
Δυάς, Dualis numerus, secundum alios Binarius.
Τριάς, Ternarius numerus, vel Trinitas.
Τετράς, Quaternarius numerus.
Πεντάς, siue Πέμπας, Quinarius numerus.
Ἑκτάς, Senarius numerus.
Ὀγδοάς, Octonarius numerus.
Ἐνάς, Nouenarius numerus.
Δεκάς, Denarius numerus.
Ἑνδεκάς, Vndenarius numerus.
Δωδεκάς, Duodenarius numerus.
Εἰκάς, Vicenarius numerus.
Τεμάχη, Tricenarius numerus. Et ita deinceps vsque ad ἑκατοντάς, centenarius numerus: χιλιάς, millenarius numerus: μυριάς, numerus denarius millenarius. vt Priscianus tradit Ternarius denarius dicendum esse ex Tredecim.

Aduerbia numeralia.

Sunt verò & aduerbia quædã ex numerib' nominib' orta, quæ addere superiorib' visum est ne quid omissũ

videremur quod requiri præterea posset. Eorum hæc series est, cum interpretatione Latina itidem.

Ἅπαξ,	Semel.
Δίς,	Bis.
Τρίς,	Ter.
Τετράκις,	Quater.
Πεντάκις,	Quinquies.
Ἑξάκις,	Sexies.
Ἑπτάκις,	Septies.
Ὀκτάκις,	Octies.
Ἐνάκις,	Nouies.
Δεκάκις,	Decies.
Ἑνδεκάκις,	Vndecies.
Δωδεκάκις,	Duodecies.
Τρισκαιδεκάκις,	Tredecies.
Τεσσαρεσκαιδεκάκις,	Quaterdecies.
Πεντεκαιδεκάκις,	Quindecies.
Ἑκκαιδεκάκις,	Sedecies.
Ἑπτακαιδεκάκις,	Deciesſepties.
Ὀκτωκαιδεκάκις,	Deciesocties.
Ἐνεκαιδεκάκις,	Deciesnouies.
Εἰκοσάκις,	Vigecies, ſeu Vicies.
Τριακοντάκις,	Trigecies, ſeu Tricies.
Τετρακοντάκις,	Quadragies.
Πεντηκοντάκις,	Quinquagies.
Ἑξηκοντάκις,	Sexagies.
Ἑβδομηκοντάκις,	Septuagies.
Ὀγδοηκοντάκις,	Octogies.
Ἐνενηκοντάκις,	Nonagies.
Ἑκατοντάκις,	Centies.
Διακοσιάκις,	Ducenties.
Τριακοσιάκις,	Trecenties.
Τετρακοσιάκις,	Quadringenties: & ſic deinceps.
Χιλιάκις,	Millies.
Δισχιλιάκις,	Bis millies: & ſic deinceps.
Μυριάκις,	Decies millies.
Δισμυριάκις,	Vicies millies. & ſic deinceps

vſque ad μυριάκις μυριάκις. Infinitum autem eſt πολλάκις, Multoties ſeu Multotiẽs, Sæpius. Quibus adde ποσάκις, πόσακις, Quoties ſeu quotiẽs, & Toties ſeu totiẽs.

ΓΑΛΗΝΟΥ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΣΤΑΘΜΩΝ.

DE MENSVRIS ET PONDERIBVS, libellus Galeni: ex collatione cum iis quæ apud Paul. AEgin. & ſchol. Nicandri leguntur, emendatus.

Videtur autem falsò Galeno adscribi.

Ὁ σταθμὸς βαρέι μετρούμενος κρίνεται· τὸ δὲ μέτρον, ἀγγεῖόν ποιόν τι. τὸ δὲ ἀγγεῖον, ξηρᾶς μὲν οὐσίας μέτρον ὄγκος ἐστὶ καὶ ὑγροῦ. ὡς δὲ τρῖς τὸ μετρούμενον τοσοῦδε διαφορεῖς· μίαν μὲν, τὸ σταθμὸν ἑτέραν δὲ, τὸ τῆς ξηρᾶς οὐσίας οἷον χώματος καὶ σείτου, τὸ τῆς ὑγρᾶς. πολλὰ δ' ἐστὶ καὶ σχεδὸν ἄπειρα τὰ παρ' ἑκάστοις τῶν σταθμῶν καὶ τῶν μέτρων ὑφ' ἑκάστων τε τῶν χωρίων καὶ τῶν ἐθνῶν τῶν μάλιστα σωιζόντων ἅπασιν ὁ λόγος ἡμῖν ἔσται.

Περὶ τῶν διαφόρων τοῖς σταθμοῖς καὶ τοῖς μέτροις χαρακτήρων, κεφ. Β'.

Ἀλλ' ἐπειδή τινες οὐχ ὁλοσχερῶς, ἀλλὰ διὰ χαρακτήρων ἕκαστα σημαίνουσι, βέλτιον αὐτῶν τοῖς παλαιοῖς καὶ παλαιολογοῦσι παραφράσαι τοὺς χαρακτῆρας αὐτοὺς διασαφήσαντα. Πρῶτον μὲν οὖν τὸ Χ στιγμὴν ἔχον δίκαιόν ἐστιν αὐτὸ τὸ ἄλφα, χαλκοῦν σημαίνειν, καθάπερ ὁρᾶς, χ. εἰ δὲ ὁ ἴσχει τὸ χ, χρᾶ, χ· εἰ δὲ υ, χρίνικα, χ· εἰ δὲ π, χημίλιον, χ. Τὸ δὲ κ, εἰ μὲν ἴσχει ὀπωσοῦν αὐτό, καὶ λοξὸν ἀπὸ δεξιᾶς χαμαὶ τὴν οὐρὰν τοῦ κάτω κεραίαν αὐτοῦ, κεράτιον δηλοῖ, κ. εἰ δὲ τὸ υ ἴσχει τὸ κ, κυαθον σημαίνει, κ. εἰ δὲ ἀνθεστηκὸς ἀπὸ μὲν χαμαὶ πλαγία πρὸς δεξιὰ κῖ πρὸς \ ὀβελὸν δηλοῖ· εἰ δὲ δύο ἀνθεστηκυῖαι, \\ δύο ὀβελοὺς· εἰ πεσὸν τὸ χάμαι δηλοῦμεν ὑπὸ τὸ γ πλησίον ἔχοντες τὸ ρ τιμούμενον ὑπὸ τινος ἀπὸ δεξιᾶς χαμαῖς, ρ. εἰ δὲ δύο χαμαὶ συμπίπτουσι κῖ ἅλα πρὸν πρὰς, ὡς τὸ χρῆσθαι τινὶ, ἐμπείρως τοῖς τῶ κ δύο κεραίαις τοῖς θεοῖς τὴν ὀρθὴν χαμαῖ, δραχμὴν σημαίνουσι, <, πρὸς συνωνύμως καὶ ὁλκὴν καλουμένην. ἰδίως δὲ αὐτὸ παλαιοῖς πρὸ ὁλκὴν τὸ λ δηλοῖ, ἔχον μέσον τὸ ο, λ· εἰ δὲ τὸ ι ἔχει τὸ λ, λίτραν σημαίνει, λ. τινὲς δὲ πρὸ ἑπτὰ τὸ λ χαμαὶ λοξὸς τιμοῦντες, δηλοῦσι πρὸ λίτραν, λ. τὸ ᾗ ζ, ἔχον ἐν ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶν ἑξάγωνον τὸ ο, ὐγγίαν δηλοῖ, ζο. τὸ μ ᾗ κῖ τὸ μέσον αὐτοῦ ἔχον τὸ ι, μικρὸν σημαίνει, μ. εἰ δὲ τὸ υ ἴσχει τὸ μ, μείζονα σημαίνει, μ. εἰ δὲ τὸ ε, μέσιμνον, μ. εἰ δὲ τὸ ο, μόδιον σημαίνει, μ. τὸ ᾗ τ, ἔχον ὑποκάτω αὐτοῦ τὸ ρ, καὶ ὑπὸ δεξιὰ μέρους, τρυβλίον δηλοῖ, τρ. τὸ ᾗ ξ, εἰ μὲν ἴσχει δεξιὰ μέρους τὸ ε, ξέστιον σημαίνει, ξ. εἰ δὲ ο ἴσχει, ὀξύβαφον, ξ.

De notis quibus ſignificantur pondera & menſuræ, Cap. II.

Cæterùm quoniam aliqui non integris literis, ſed notis quibuſdam hæc ſignificant, melius vtique fuerit & nos hac in re veteres ſequi, & prius ipſos hos characteres declarare. Primùm quidem igitur litera χ, habẽs impoſitum ſibi α, ſignificat χαλκοῦν, (hoc eſt æreolum) vt vides, χ. quòd ſi ο impoſitum habeat litera χ, denotat χόα, (i. congium) χ: ſin ι, χοίνικα, (chœnicem) χ: ſin η, χήμιλιν, (chemam) χ. Litera autem K, ſi impoſitum ſibi habeat ι, & linea recta inferiorem ipſius apicem per obliquum ſecet, κεράτιον notat, (id eſt ſiliquam) κ. ſin υ incumbat eidem κ, ſignificat κύαθον, (cyathum) κ. Linea autem recta in obliquum ducta penitus, nulliſque circũdata punctis, \, obolum denotat: duæ verò eiuſmodi incircumpunctæ, \\, duos obolos: qui χάμμα (i. ſcrupulum ſeu ſcriptulum) conficiunt, cuius nota eſt γ prope ſe habens ρ recta linea in ima ſui parte ſectũ, ρ. Duæ autem lineæ quæ circa alteram extremitatẽ committuntur, ita vt angulum faciant, ad ſimilitudinem duarum literæ χ apicum, qui ex recta ipſius linea veluti rami bifurci exiſtunt, <, drachmam ſignificãt, quæ æquipollente vocabulo ὁλκὴ quoque nõminatur, id eſt holca. quanquam apud antiquos peculiaris τῆς ὁλκῆς nota ſit λ in medio habens ο, λ. Sin ι habeat ipſum λ, ſignificat λίτραν, (libram) λ. Quidam verò alteram literæ λ lineam per obliquum ſecantes, eandem λίτραν denotant, λ. ζ autem in angulis ſuis habens ο, vncià (οὐγγίαν) declarat, ζο. At vero μ in eſſe medio habens ι, μικρὸν denotat, (i. minam) μ. ſin υ habeat μ, ſignificat μύστρον, (myſtrum) μ: ſin ε, μέδιμνον, (medimnum) μ: ſin ο, μόδιον, (modium) μ. τ autem ante ſe habens ρ, & incumbens ſibi υ, τρυβλίον denotat, (tryblium) τρ. At ξ. ſi ſibi impoſitum habeat ε, ξέστιον ſignificat, (id eſt ſextarium) ξ: ſin ο, ὀξύβαφον, (acetabulum) ξ.

Ἐστὶς δὲ τὸ ξέστης ὀβολὸν τὸ ξ, τιμώσης αὐτὸ τὰ θεῖα γράμματα. Δ
δηλοῦσι ξ. ὁ δὲ ἔχων ὑποκείμενον τὸ μ, ἡμίναν δηλοῖ, ἢ.
ἡ δὲ κ καὶ ρ ὑποκείμενον ἔχουσι μ, κεράμιον δηλοῦσα, κῥ.

Περὶ σταθμῶν, κεφ. γ.

Ἡ μνᾶ ἡ Ἀττικὴ καὶ ἡ Αἰγυπτία ἔχει ὁ στ. ἡ μνᾶ ἡ Ῥωμαϊκὴ ἔ-
χει ὁ κ. ἡ λίτρα ἔχει ὁ βʹ. ἡ δὲ ὁ, δραχμὰς ρʹ· αἵτινες καὶ
ὁλκαὶ λέγονται. ἡ δὲ ὁλκὴ, ἥτις ἡ δραχμή. κεφάλαια ἔχει ιη.
ἄλλοι δὲ λέγουσι χάλαμα γ. τὸ δὲ χάλαμα, ὀβολοὺς βʹ. ὁ δὲ
ὀβολὸς, κεφάλαια γ. ὁ δὲ κεράμιον, ἔχει ἀπὸ εἰκασμοῦ· ἄλλοι δὲ χαλ Β
κοῦς δύο δίμοιρον. ὁ γὰρ ὀβολὸς ἔχει χαλκοῦς ἡ.

Περὶ μέτρων ὑγρῶν, κεφ. δ.

Τὸ Ἰταλικὸν κεράμιον ἔχει χόας ἡ. ὁ χοῦς, ξέστας ς΄, κοτύλας δύο·
αἵτινες καὶ τρυβλία λέγονται. ἄλλοι δὲ λέγουσιν· ἔχει ὁ ξε σ-
θοῦς λʹ α, S. ὁ δὲ τρύβλιον, ὁ θʹ. τὸν αὐτὸν δὲ σταθμὸν ἔχει
τὸ καχλιάριον καὶ ἡ κοτύλη· ἔστιν δὲ εἶδος τὸ τρυβλίου. ὁ
τρύβλιον δὲ τὸ μικρὸν ἔχει μύστρα μεγάλα τρία. ὀξύβαφα δὲ
δύʹ. ὁ δὲ μέγα μύστρον ἔχει ὀξύβαφα τρία. ὁ δὲ ὀξύβαφον ἔ- C
χει κυάθους αʹ, S. ὁ δὲ κύαθος ἔχει χήμας μικράς, ἥτις μύστρα μι-
κρὰ, βʹ. Εἰ δὲ βουλοίο καὶ τὸν σταθμὸν τῶν ὑγρῶν εἰδέναι
μέτρων, σύμπτωσις ἐστὶ τῶν ὑγρῶν οὐσιῶν εἶναι τὰ καὶ τὴν ῥο-
πὴν διαφορὰς, ὡς ὅτι ἁπλῶς δεήσαιμεν ἐλαίου τι καὶ οἴνου καὶ
μέλιτος λέξοιμι. Τὸ μὲν οὖν μέλι τοῦ οἴνου βαρύτερόν ἐστι πο-
σότητι μέρει, καὶ σφοδρὸν ἔκκειται· ὅ ἐστι δεῖ ὁ ὅλου συνάγ-
τρίτου μέρει, καὶ σφοδρὸν ἔκκειται· ὅ ἐστι δεῖ ὁ ὅλου συνάγ-
τρίτου. ἔχει γὰρ ὅλου τοῦ οἴνου σταθμὸν, καὶ σφοδρὸν ὁ τρίτου
αὐτοῦ. τὸ δὲ ἐλαίου τὸ μέλιτος ἡμίσει μέρει βαρύτερόν ἐστιν.
ἔχει γὰρ ὅλου τοῦ ἐλαίου σταθμὸν, καὶ σφοδρὸν τὸ ἥμισυ αὐτοῦ.
ὁ δὲ οἶνος τοῦ ἐλαίου ὀκτάτῳ μέρει ὑστερεῖ. ὅλου γὰρ αὐτὸ ἔχει, D
καὶ ὁ ἕκτου αὐτοῦ. σφόδρα σαφῶσαι δὲ πλείονα καὶ ὡς
ἐν διαγράμματι τῆς καὶ μέρος μέτρων τὸν σταθμὸν ἐπιδεῖ-
ξαιμι, δῆλον καὶ θεατὸν ὡς καὶ κατὰ ποῖον τῶν τῆς ὑποκει-
μένων αὐτοῖς κῦρ τὸν σύμπαντα, τὸ ἔλαιον καὶ ὁ οἶνος καὶ ὁ μέλι
κατηριθμήσατο κεῖται.

Τὸ Ἰταλικὸν	ἐλαίου,	οἴνου,	μέλιτος,
κεράμιον ἔχει	λί οβʹ.	λί πʹ.	λίτρας ρὶ.
ὁ χοῦς	λί θʹ.	λί ιʹ.	λίτρας ιϛ, S.
ὁ ξέστης	ϛο ιὴ.	ϛο κ.	ϛο κϛʹ.
ἡ κοτύλη	ϛο θʹ.	ϛο ιʹ.	ϛο ιϛ, S.
τὸ μέγα μύστρον	ϛο γʹ.	ϛο γʹ, ℞ ἡ.	ϛο λʹ, S.
τὸ ὀξύβαφον	ὁλκὰς ιὴ.	ϛο β, ℞ βʹ.	ϛο γʹ, ℞ θʹ.
ὁ κύαθος	ὁλκ. ιβʹ.	ϛο αʹ, S, ℞ λʹ.	ϛο β, ὁλκ. βʹ.
τὸ μικρὸν μύστρον	ὁλκ. ςʹ.	℞ κʹ.	ὁλκὰς θʹ.

Ὁ δὲ Ὀρειβάσιος φησὶ κῦρ Ἀδαμαίου, τὸν ξ τὸν Ἰταλικὸν τῷ οἴ-
νου μέτρῳ μόνῳ, ἔχειν ϛο κηʹ· σταθμῷ δὲ, λʹ α, ϛο ιʹ. τὸν δὲ ξ
τοῦ μέτρου τῷ μελίτος ἄχρι σταθμῷ λίτρας β, S.

Περὶ μέτρων ξηρῶν, κεφ. ε.

Ἡ Αἰγυπτία ἀρτάβη ἔχει μ ς. ὁ δὲ μόδιος ὁ Αἰγύπτιος καὶ ὁ Ἰτα- E
λικὸς, ἔχει χοίνικας ρ. ὁ δὲ χοῖνιξ, ξς β, ὁ δὲ ξ, ἡμίξεσι
δύο· ἃ δὴ καὶ ἡμίνας σὺν ἀγορδίοισιν. ἡ δὲ ἡμίνα, ἔχει κυά-
θους ἡ. ὁ Ἀττικὸς μέδιμνος ἔχει ἡμίεκτα μβʹ· ὃ δὲ ἡμίεκτον,
ἔχει χοίνικας ηʹ· ὥστε τὸν μέδιμνον ἔχειν χοίνικας μἡ. ξς ϛʹ.
Τούτων δὲ τῶν σταθμῶν ἐστὶν οὐκ εὔκολον, ὅτι τὰ ξηρὰ σύ-
σεσι ἄπειρός ἐστιν ἡ κατὰ τὴν ῥοπὴν διαφορὰ κῦρ τῶν τῆς
ἰατρικῆς τέχνης διδασκάλων, καθὼς οἱ σοφοὶ ἡμῶν σοφοὶ ἰα- F
τροὶ τε καὶ διδάσκαλοι ζῶντα ἡμῶν διεσάφησαν.

Περὶ σημείων καὶ χαρακτήρων τῆς ὀνομαζομένης συναθμίας· καὶ τοῦ σταθμοῦ καὶ μέτρων, κεφ. ς΄.

Τὴν τῶν σημείων καὶ χαρακτήρων διδασκαλίαν, αἰαγ-
καιοτάτην οὖσαν, οὐ παρέργως αἰσχάλασθαι, ὅπως ἐν ταῖς
τῶν φαρμάκων συνθέσεσι συμβολικῶς διορίστως καίμενα πα- H
αὐτὰ γινεσθωσαν τῶν ἐξ αὐτῶν συναγομένων συναθμίας.
Τὸν μὲν οὖν μναῖον σημαίνει τὸ μ̄ τοιχεῖον ὑποκείμενον ἔχον τὸ τ̄, μ.
τὸν δὲ λίτραν, τὸ λ̄ ἔχον ὑποκείμενον τὸ ῑ, λ. τὸν δὲ ὄγ-
δοον, τὸ Γ ἔχον ὑποκείμενον τὸ ὁ, ὃ. παρ' οἷσις δὲ ὄβριν τὸ ξ̄.

Quidam tamen τὸν ξέστην denotant litera ξ, recta linea in obliquum secta, ξ. μ autem cum incumbit μ, ἡμίναν (heminam) significat, μ̄. si verò κ & ρ impositum habeant μ, κεράμιον denotant, (ceramium) κῥ̄.

De ponderibus, Cap. III.

Mina Attica & Ægyptia habent vncias 16. Mina Romana habet vncias 20. Libra habet vncias 12: vncia autem, drachmas 8: quæ & holcæ nominantur. Holca autem, siue drachma, habet siliquas 18: alii tria scripta dicunt. scripta verò, obolos 2: obolus, siliquas 3: siliqua, fabaria 4: iuxta quam alios autem, æreos duos & besse. obolus enim continet æreos 8.

De mensuris liquidis, Cap. IIII.

Italicum ceramium habet congios 8: congius, sextarios 6, cotylas 2: quæ & tryblia nominantur. Vt alii verò dicunt, habet sextarius pondus libræ 1, S. Tryblium autem, vncias 9. Idem verò pondus continet cochlearium & cotyla: quibus æquualet tryblium. Tryblium autem paruum, habet mystra magna tria, oxybapha quatuor. magnum enim mystrum continet oxybapha seu acetabula tria: oxybaphum, cyathum 1, S: cyathus, chemas paruas, siue parua mystra, 2. Quòd si velis & liquidarum mensurarum nosse pondus, multiplices sane liquidarum subsistantiarum pro lancis momento sunt differentiæ: vt in olei, vini & mellis exemplo dicemus. Mel itaque vino ponderosius est quarta parte, & insuper decima: quod in vniuersum proximum est tertiæ. habet enim totum vini pondus, & tertiam præterea eius partem. Oleo autem mel dimidia parte grauius est. habet enim totum olei pondus, & insuper dimidiam eius partem. At vinum superat oleum nona parte. habet enim ipsum totum, & nonam eius partem. Verùm ad maiorẽ perspicuitatem veluti in tabella depictum subiunximus singularum mensurarum pondus, quum clarum inde fiat, oleum, vinum & mel de omnibus iis quæ ipsis per ferìem subiecta sunt, prædicari, sicut genera suis speciebus communitate quadam tribuuntur.

Italicum	olei,	vini,	mellis,
Ceramium habet	libr. 72.	libr. 80.	libr. 108.
Congius	libr. 9.	libr. 10.	libr. 13, S.
Sextarius	vnc. 18.	vnc. 20.	vnc. 27.
Cotyla, *seu hemina*	vnc. 9.	vnc. 10	vnc. 13, S.
Magnum mystrũ	vnc. 3.	vnc. 3, script. 8.	vnc. 4, S.
Acetabulum	holc. 18.	vnc. 1, script. 11.	vnc. 3, scr. 9.
Cyathus	holc. 11.	vnc 1, S scr. 4.	vnc. 2, holc. 2
Paruum mystrũ	holc. 6.	scriptula 20.	holcas 9.

Oribasius autem secundum Adamantium dicit sextarium Italicum vini, mensura quidem habere vncias 14, pondere verò libram vnam, vncias 8. in mellis autem mensura sextarium ponderare libras 1, S.

De aridorum mensuris, Cap. V.

Ægyptia artaba habet modios quinque. Modius Ægyptius & Italicus habet chœnices 8: chœnix, sextarios duos: sextarius, duos semisextarios: quos & heminas appellant: hemina verò, continet cyathos 8. Atticus medimnus habet hemiecta 11: hemiectum, chœnices quatuor. Ita vt medimnus contineat chœnices 48, sextarios 96. Harũ porro mensurarum pondus exprimere facile non est, quòd rerum aridarum iuxta lancis inclinationem in arte medica infinita est differentia, vt periti ante nos medici & magistri hæc nobis declararunt.

De signis & characteribus ponderum: déque ipsis ponderibus & mensuris.

CAP. I.

NOtarum characterúmque doctrinam, quum maximè sit necessaria, operæpretium est literis mãdare, vt dum in pharmacorum cõpositionibus notas quasdam symbolicè positas reperimus, statim cognoscere possimus pondus quod significant. Minam itaque denotat litera μ, quæ impositum habeat ι, μ. libram verò, λ impositum habens ι, λ. Vnciam, ♋ habens suppositum ο, ♋. quanquam apud nonnullos in-

ὀβολοὺς ἔχει τὸ δ', ϛ'. Ἡ δὲ ἔχει τὸ ὀβολιαῖον, μέρος δυ-
οῖν, ε'. πλάγιον δὲ Α εἰς ὠὴ τὰ δεξιὰ τοῖς κεραίαις ὀβολὸν,
δραχμὴν δηλοῖ· εἰς δὲ τὰ ἀριστερὰ, ἡμίσεαν, >. τὸ δὲ
Ῥωμαϊκὸν σίγμα, παρ' ἐνίοις μὲν πεντώβολον παρ' ἡμῖν δὲ παν-
τὸς σταθμοῦ τὸ ἥμισυ, S. πλάγιον δὲ, τὸ μὲν ὀβολὸν, δύο
δὲ, διώβολον, Ϛ. ὅπερ δὲ ἐστραμμένον τὸ Ἑλληνικὸν σίγμα, ἡμι-
ώβολον, Ͻ. ξ δὲ ὀβελίσκον ἔχον ὑ. ξέστην δηλοῖ ξ. τὸ
δὲ χ ὀβελίσκον ἔχον τὸ υ, κύαθον, ϰ. ὑφ' ελίσκον δὲ τῷ ο τὸ
λ, ὁλκὴν σημαίνει, λ. τὸν καὶ δραχμὴν σεσωσύμως καλου-
μένου. B

Περὶ μέτρων, κῆς β'.

Μνᾶ φοῦς τὸ Ἰταλικὸν ἔχει δραχμὰς ρμδ'· φοῦς δὲ τὸ Ἀτ-
τικὸν, δραχμὰς ρκϛ'. ὥστε τὴν Ἰταλικὴν μνᾶν ζῆ) λίτραν μίαν
ἡμίσειαν τὴν δὲ Ἀττικὴν, λ α', ϛ γ', δραχμὰς η'. ἡ ὐγ-
γία ἔχει φοῦς μὲν τοῖς Ἀττικοῖς δραχμὰς ζ, φοῦς δὲ τοῖς Ἰ-
ταλικοῖς δραχμὰς ϟ'. ἡ δὲ δραχμὴ χαλκοὺς ἔχει γ'. ἡ
δὲ ϛο, κή. ἡ λίτρα ἔχει οὐγγίας δώδεκα, ὁλκὰς δύο. τὴν C
δὲ ὁλκὴν σεσωσύμως καὶ δραχμὴν λέγουσι. τὸ δὲ χάλκωμα
ἔχει ὀβολοὺς ε, χαλκοῦς πεντε. ὁ δὲ ὀβολὸς, χαλκοῦς ϛ'.
ὁ δὲ χαλκοῦς καὶ τὸ κεφάτιον, πάντες χαλκοῦς ὄζι σμικρό-
τατον φοῦς ὀνομάζουσι τὸ δίμοιρον τοῦ σταθμοῦ. ὁ μέδιμνος
ἔχει ἡμίεκτα ιβ'. τὸ δὲ ἡμίεκτον, χόας μὲ β', χοίνικας δὲ
δ. ὁ δὲ χοῦς, χοίνικας β'. ξ ι'. ὡς ἔχει τὸν μέδιμνον χοί-
νικας μη, ξέστας εξβ'. ὁ δὲ χοίνιξ, κοτύλας γ', ξέστην α, S'
ὁ δὲ ξέστης, κοτύλας β', κυάθους ιβ'. καὶ ἀφ' τούτων οἱ πλέ-
στοι τῶν Ἑλλήνων μεμέτρηνται φοῦς δὲ τοῖς Ἰταλοῖς θυείσκεται D
ὁ χοῦς μέτρον μὲν ἔχων ξέστας ϛ, κοτύλας ιβ' σταθμῷ δ' ὕδα-
τος ὀμβρεῖον (ὅπερ ὄζι ἀψυδέστατον) δραχμὰς ψκ'. ὁ δ'
χοῦς ἔχει ξ γ', κοτύλας ϖ. καὶ οὗτος δὲ φοῦς τοῖς Ἀτ-
τικοῖς τριβλίον ὀνομάζεται. ὁ δὲ ὀξύβαφον, πέμπτον ὄζι τῆς
κοτύλης. ἔχει δὲ ὁ ξέστης σταθμῷ δραχμὰς ρκ'. ἰδίως δ' Ἑλ-
ληνικὴ κοτύλη ἢ ἐλαίου, ἔλκει λ α'. ὁ δ' ξέστης, λ β'. ὁ δ' Ἰτα-
λικὸς, λ α, ϛο κ'· τὸ δὲ οἴνου, ϛο θ'. εἰσὶν δὲ δεῖ ὡς τὰ μέ-
τρα κδ' τῶν σταθμῶν οὐ ματαίως ἀλλάσσονται κδ' τὴν τῆς ὕλης
διαφοράν. E

Ἐκ τῆς Κλεοπάτρας χρησιμωτάτης περὶ σταθμῶν καὶ μέτρων.

Ἡ μνᾶ, ὅπερ σταθμοῦ, ἔχει οὐγγίας κ', < ῥαί, χάλκωμα
τπδ', ὀβολοὺς ψξή, σήρμους ανβ', κεφάτια βτή, χαλ-
κοὺς ϛρμδ'. ἡ Ἀθηναϊκὴ μνᾶ ἔχει ϛο ιβ', S, < ρ', χάλκωμα
τ', ὀβολοὺς χ', σήρμους ϡ, κεφάτια ϡω', χαλκοῦς ,χχ. ἡ Πτο- F
λεμαϊκὴ μνᾶ ἔχει ϛο ιή, δραχμὰς ρμδ', χάλκωμα υλβ', ὀβο-
λοὺς ωξδ', σήρμους ασϛ', κεφάτια βρι, χαλκοῦς ϛϡλβ'.
Ἡ λίτρα ἔχει ϛο ιβ', δραχμὰς ϛ', χάλκωμα σπη, ὀβολοὺς
φιϛ. σήρμους ωξή, κεφάτια ,ψκή, χαλκοῦς ,χχή. Ἡ οὐγ-
γία ἔχει δραχμὰς ή, χάλκωμα κή, ὀβολοὺς μη, σήρμους οβ'.
κεφάτια ρμή, χαλκοῦς τπή. καλεῖται δὲ ἡ ϛο πρᾶσσαρον
Ἰταλικόν. Ἡ δραχμὴ ἔχει χάλκωμα γ', ὀβολοὺς ϛ', σήρμους
δ'. κεφάτια ιή, χαλκοῦς μή. ὁ Ἰταλικὸν διώβολον ἔχει
δραχμὴν ά. δραχμὴ δὲ καὶ ἄλλη ὁμωνύμως καλεῖται G
Αἰγυπτιακὴ, ἥτις ἔχει μέρος ὄζι τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς,
ἄγουσα ὀβολοὺς ά. ὁ χάλκωμα ἔχει ὀβολοὺς β, σήρμους
γ', κεφάτια ϛ, χαλκοῦς ιϛ'. ὀβολὸς ἔχει σήρμον ά, S, κε-
φάτια γ, χαλκοῦς ή. ὁ ἡμιώβολον, ἔχει κεφάτια ά, S, χαλ-
κοῦς ϡ. σήρμος ἔχει κεφάτια β', χαλκοῦς γ'. Ἀθηνᾶν
δὲ ἡμιώβολον ἡμιωβόλου πεντεκεφάτια. ὁ κεφάτιον
ἔχει Ἀττικοὺς χαλκοῦς β', καὶ χαλκοῦ δύο πέμπτα. χαλκοῦς
ἔχει ἡμιωβόλου ὁ ϡ'. ὥστε ὁὶς πεντεκαὶ χαλκοῦς ἄγλη ἡ-
μιώβολον. ὁ τριπόρ ἄγλη < ϡ'. καλοῦσι δὲ αὐτὸν τετράδραχμον. H
καὶ ὁ διπλοῦς δὲ ὁμοίως ἄγλη < ϡ'. καὶ ὁ
βασιλικὸν κάρυον ὁμοίως ἄγλη < ϡ'. χάλκωμα μεγάλη ἔχει
< γ'· καὶ μικρὰ, < β'. ἀσσάριον ἔχει < β'. κο-
χλιάριον ἔχει < ά. ὁ κύαθος ἔχει < ί, ϛο ά, καὶ ὁ πάρ-
τον, ΓΡ λ, ὀβολοὺς ξ', σήρμους ϛ, κεφάτια ρπ', χαλκοῦς υπ'.

uenerim, habens impoſitum o. f. μ autẽ habens impoſitum τ, ſign ſi ar μέσος, id eſt partem. A obliquum, ſi quidem in dexteram parte apicibus ſuis vergat, drachmã ſignat, <: ſin in ſiniſtrã, dimidiam. >. Romanum ſigma, apud nonnullos triobolum denotat: apud nos autem cuiuſuis ponderis dimidiam partem, S. Quòd ſi verò obliquè ponatur vnum eius literæ ſignum, obolum notat, ϽϽ: duo autem, duos obolos Ϛ. Græcanicum verò ſigma intrò conuerſum, dimidiũ obolum ſignificat, Ɔ. ξ, habens ſuper ſe literam υ, ſextarium denotat, ξ. ϰ cum ſuperpoſito ſibi υ, cyathi nota eſt, ϰ. Superpoſitũ verò λ literæ ο, holcã ſignificat, λ: quæ ſynonymo vocabulo drachma etiam nominatur.

De menſuris, CAP. II.

Mina, Italicarum menſurarum ratione, habet drachmas 144: Atticarum verò drachmas 122. ita vt Italica mina ſit libra vna cum dimidia: Attica autem, libra vna, vncię tres, drachmæ quatuor. Vncia apud Atticos pendet drachmas 7, apud Italos drachmas 8. drachma, ſcripula tria: vncia autem, 24. Libra habet vnc. 12, holcas 2. holcam verò ſynonymo vocabulo appellãt etiam drachmã. Scripulũ habet obolũ vnum, æreolos 4: obolus, æreolos 6. æreolus autẽ & ſiliqua, omniũ ſunt minutiſſima, & ad explenda cætera pondera adduntur. Medimnus habet hemiecta 12: hemiectum, congios 2, chœnices 4: congius, chœnices 2, ſextarios 8. Ita vt medimnus habeat chœnices 48, ſextarios 192. Chœnix habet cotylas 3, ſextarium 1, S: ſextarius, cotylas 2, cyathos 12. Atque his menſuris maior Græcorum pars vtitur: apud Italos verò competitur congius menſurã quidem habere ſextarios 6, corylas 12: põdere autem, aquæ pluuialis (ea enim omnium minimè fallaciſſima eſt) drachmas 210. Chœnix habet ſextarios 3, corylas 6, idémque ab Atticis vocatur τριβλίον. Oxybaphum, ſeu acetabulũ, quarta cotylæ pars eſt. Porro ſextarius pondere habet drachmas 120: Græcanica verò cotyla olei, peculiariter pendet libram 1: & ſextarius, libras 2. Italicus autẽ ſextarius, librã 1, vncias 8: vini verò, vncias 9. Sciendũ verò eſt mẽſuras ponderibus non mediocriter variare ſecundũ differẽtias materiæ quæ appẽditur.

Ex Cleopatræ libro De mundiciis, de ponderibus & menſuris.

Mina, nomen ponderis, habet vncias 16, drachm. 128, ſcripț. 384, obolos 768: thermos, ſeu lupinos, 1032, ſiliquas 2034, æreolos 6144. Attica mina habet vncias 12, S, drachmas 100, ſcripțula 300, obolos 600, lupinos 900, ſiliquas 1800, æreos 3600. Ptolemaica mina habet vncias 18, drachmas 144, ſcripțula 432, obolos 864, lupinos 1296, ſiliquas 2512, æreolos 6912. Libra habet vncias 12, drachmas 96, ſcripțula 288, obolos 576, lupinos 864, ſiliquas 1728, æreolos 3608. Vncia habet drachmas 8, ſcripțula 24, obolos 48, lupinos 72, ſiliquas 144, æreolos 384. Vocatur vero vncia etiam quatruſſis Italicus. Drachma habet ſcripțula 3, obolos ſex, lupinos nouem, ſiliquas 18, æreolos 48. Italicus denarius habet drachmam 1. Eſt verò & alia cognominis drachma apud Ægyptios, quæ eſt ſexta pars Atticæ drachmæ, pendens obolum 1. Scripțulum, habet obolos 2, lupinos 3, ſiliquas 6 æreolos 16. Obolus habet lupinum 1, S, ſiliquas 3, æreolos 8. Semiobolus habet ſiliquas 1, S, æreolos 4. Lupinus continet ſiliquas 2, æreolos 3. Atticus verò ſemiobolus, ſemiobolo ſupradicti quatuor quintas partes. Siliqua habet Atticos æreolos 2, & æreoli duas quintas partes. Æreolus habet ſemioboli quartam partem: ita vt quatuor æreoli pendeant ſemiobolum. Stater pendet drachmas quatuor. vnde ipſum tetradrachmon appellant. Item dupondium quod vocant, ſimiliter pendet drachmas 4. Sed & regia nux itidem pẽdet drachmas quatuor. Cheme magna habet drachmas 3: & parua, drachmas 2. As, ſiue aſſarion, habet drachmas 2. Cochleariũ habet drachmã 1. Cyathus habet drachm. 10, vnciam vnam, & quartam eius partem, ſcripțula 30, obolos 60, lupinos 90, ſiliquas 180, æreolos 480.

ἔστι δὲ κύαθος κοτύλης τὸ ϛ'. ἡ κοτύλη μίτρῳ μὲν ϒ χει κυά- A
θους ϛ', ςαθμοὺς ϛ', < ξ', ϛ, S, ℔ σ', ὀβολοὺς τξ', ϛ'μους
φακὶ μεσᾶτα α', χαλκοῦς βασ'. ϐ' ῥυβλίον ϐ' αὐτὴ μίτρον
χωρεῖ τὴν κοτύλην. ἔχει γὰρ μίτρῳ μὲν κυάθους ϛ', ςαθμοὺς ϛ',
< ξ'. Ὁ ξέστης μίτρῳ μὲν ἔχει κοτύλας β', ςαθμοὺς ϛ', < ρκ',
καλεῖται δὲ ὑπ' ἔνιων Λίτρα παρ' ἰουδ. ϐ' ὀξύβαφον ἔχει
κοτύλης τὸ παρπε, κύαθον α', S, ςαθμοὺς ϛ' δραχμὰς ιβ'. ἡ κύ-
χε ἡ μεγάλη ϐ' αὐτὴ μίτρον σωζει τῷ ὀξυβάφῳ. ἔχει γὰρ μὲ-
τρῳ μὲν, κύαθον α', S, ςαθμοὺς ϛ', δραχμὰς ιβ'. ἡ δ' ἐλάττων B
κύχε, ἔχει μίτρῳ μὲν, ἡμικύαθον, ςαθμοὺς ϛ', < ι'. μίτρον ϐ'
μέγα ἔχει κοτύλης τὸ ἐκκαιδέκατον, ὁ γίνεται δραχμαὶ γ', S,
τέταρτον. ϐ' δὲ μικρότερον, κοτύλης ϐ' κβ', ὁ γίνεται δραχμαὶ
δύο. ℔ β', κεφάλαι α' καὶ κεφάλου τὸ ἑπτακαιδέκατον.
ἔχει μίτρῳ μὲν κοτύλας Ἀττικὰς δώδεκα ξέστας ϛ' ἡμισυ, χοῦ-
νικας ϛ' δ', ςαθμοὺς ϛ' ἔχει ὁ χοῦς δραχμὰς ψκ'. ὁ χοῦς ἔχει
μίτρῳ μὲν κοτύλας τρεῖς, ςαθμοὺς ϛ', δραχμὰς ρκ'. ὁ δὲ ὁλος
χοῦς μίτρον ἔχει τὸ ἥμισυ τοῦ τε τοῦ ἡ τέταρτου ξέστου, τὸν δὲ
χοῦν μίτρον τῷ κοτύλῃ τε τοῦ ἡ τέταρτου ξέστου. C
χωρεῖ ξεστῶν ιβ', κοτυλῶν ϛ' ϐ', καὶ τὸν ἀμφορέα ξεστῶν λς', κο-
τυλῶν μη'. τὸν δὲ μεδιμνοῦν, ξεστῶν οϐ', κοτυλῶν ϛς'. τὸν δὲ μεδι-
μνον ξεστῶν ρϐ, κοτυλῶν ορς'. ὁ δὲ παρ' Σύροις μέτρητης, ξ ς'.
Ἰταλικῶν, εκ'. ϐ' ῥυβλίον καὶ ϐ' ὀξύβαφον ὁμοίως ἔχουσι κο-
τύλας ϐ' ℔. ὁ δὲ κύαθος, κοτύλης ϐ' ς'.

Ἄλλως περὶ τῶν αὐτῶν.

Ἡ μνᾶ ἡ Ἀττικὴ ἔχει ϛϐ'. ἡ δὲ πτολεμαϊκὴ, ἔχει D
ϛο ιη'. ἡ λίτρα ἔχει ϛο ιβ'. ἡ ϛο' ἔχει δραχμὰς η'. ἡ δραχμὴ
ἔχ ℔ γ'. ϐ' κάμμα ἔχει ὀβολοὺς β'. ὁ ὀβολὸς ἔχει Σύρ-
μον α', S. ὁ Σύρμος ἔχει κεφάλαια β', χαλκοῦς δ γ' ℔ ι'. Ἀτ-
κὸν δ ἡμιώβολον ἡμιωβόλου πέντε ἕκτα πέμπτα. ϐ' κεφάλαιον ἔχ
Ἀττικὸς χαλκοῦς β' δ χαλκοῦ β' πέμπτα. ὁ χαλκοῦς ἔχ ἡμιω-
βόλου τὰ πέντε πέμπτα. ὥστε ὁ μὲ πεντε χαλκοὶ ἄχλ ἡμιωβολιον.
ὁ σατὴρ ἄχλ δραχμὰς η'. καλοῦσι δ αὐτὴν πρὸς ἄλφα χμον. δ
ϐ' διπλοῦσιν δὲ < η'. καὶ ϐ' βασιλικὸν δ κάρυον ὁμοίως ἄχλ
< η'. ἡ κάμμα ἡ μεγάλη ἔχει < η'· ἡ μικρὰ, < β'. ϐ'
ἀσσάριον ἔχει < β' ϐ' κοχλιάριον, < α'. E

Περὶ μέτρων καὶ ςαθμῶν ἱατρικῶν.

Ὀγδόη ἔχει < η'. ἡ δραχμὴ ἔχει κάμματα γ', ὀβολοὺς ϛ'.
ἡ κοτύλη ἔχει ϛο ιβ', ὀξυβάφου β'. τὸ δὲ ὀξύβαφον, κυά-
θους γ'. κύαθος ἔχει μύστρα δ'. κοχλιάριον δὲ ὅσον μύστρου
τὸ ἥμισυ. τὸ δ ὀξυβάφου πιεῖ ϛο ϛ'. ὁ κύαθος πιεῖ ϛο, β'. τὸ μύ-
στρον πιεῖ ϡ ἡμίσεως τὸ ἥμισυ. ϐ' κοχλιάριον πιεῖ ℔ ϛ'. ἡ δρα- F
χμὴ πιεῖ ℔ γ'. ὁ ὀβολὸς πιεῖ κάμμα. τὸ σκλιον ἔχει ϛο
τὸ S. ὁ κύαθος μύστρα δ'. ὡς ℔ τὸ μύστρον ϛο τὸ ἥμισυ. τὸ δὲ
μύστρον κοχλιάρια β'. ὡς ℔ τὸ κοχλιάριον ϛς δ'. ἡ μνᾶ ἔ-
χει ϛο ιβ', ὁλκὰς ριϐ', S. ἡ λίτρα ἔχει ὁλκὰς ϛ'. τὸ δηναριον ἔ-
χει κάμματα δ'.

Περὶ μέτρων ὑγρῶν.

Τὸ Ἰταλικὸν κεράμιον ἔχ χοᾶς η'. ὁ χοῦς, ἔχ ξέστας ϛ'. ὁ ξέστης G
κοτύλας β'· αἱ καὶ τρυβλία λεγόμεναι. ἡ κοτύλη χ τὸ αὐτὸ
ἔχ καὶ τὸ τρυβλίον. μύστρα μεγάλα γ'. ὀξύβαφα δ δ'. τὸ χ
μέγα μύστρον ἔχ ὀξύβαφα γ'. τὸ ὀξύβαφον ἔχει κυάθους α',
S. ὁ δὲ κύαθος ἔχει χύμας μικρὰς, ἤτοι μύστρα μικρὰ β'.

Ἰταλικὸν	ἔλαιον,	οἶνον,	μέλιτος,
τὸ κεράμιον ἔχει	λί ιϐ'.	λί π'.	λί ρκ'.
ὁ χοῦς	λί θ'.	λί ι'.	λί ιγ', S.
ὁ ξέστης	ϛο ιη'.	ϛο χ'.	ϛο κζ'.
ἡ κοτύλη	ϛο θ'.	ϛο ε'.	ϛο ιγ', S.
τὸ μέγα μύστρον	ϛο Γ.	ϛο γ' ℔ η'.	ϛο δ', S.
τὸ ὀξύβαφον	< πε'.	ϛο β' ℔ ϛβ'.	ϛο γ', S.
τὸ μικρὸν μύστρον	< κ'.	℔ κ'.	< ιϐ'.
ὁ κύαθος	ϛο α', S.	< ϐ'.	< ιγ'.

Est autem cyathus cotylæ sexta pars. Cotyla mensura quidem continet cyathos 6, pondere verò drach. 60, vncias 7 cũ dimidia, scriptula 180, obolos 360, lupinos 740, siliquas 1080, æreolos 1880. Tryblium candẽ mensuram capit quam cotyla. mensura enim continet cyathos sex, pondere verò drach. 60. Sextarius mensura quidem continet cotylas binas, põdere verò drach. 120. Vocatur autem sextarius apud Ægyptios Inium. Oxybaphum continet cotylæ quartam partem, sesquicyathum: pondere verò, drach. 15. Concha maior eandem mensurã seruat quam oxybaphũ. continet enim mensura sesquicyathum, põdere autẽ drach. 15. minor verò concha, habet mẽsura quidem semicyathũ: pondere autẽ, drach. 5. Mystrum maius continet cotylæ decimamsextã partem: quod facit drach. 2, S, & quartã partẽ. Minus autẽ, cotylæ vigesimãsecundam partẽ, quod facit drach. 1, script. 2, siliquã vnã, & vndecimã ferè eius partẽ. Cõgius cõtinet mẽsura quidẽ cotylas Atticas 12, sextarios autem sex, chœnices 4, pondere verò pendet drach. 720. Chœnix habet mensura quidẽ cotylas 3, pondere verò drach. 180. In Georgicis autẽ inueni cotylã tertiã aut quartã partẽ esse sextarii, congiũ sextariorũ 9, cotylarũ 12, & amphorã sextariorũ 36, cotylarũ 48: metretã, sextariorũ 72, cotylarũ 96: medimnũ, sextariorũ 102, cotylarũ, 136. Apud Syros autẽ metreta habet sextarios 6: at Italorũ, 120. Tryblũ & oxybaphũ similiter habent cotylæ quartam partem. Cyathus verò, cotylæ sexta pars est.

Aliter de isdem.

Mina Attica habet vnc. 12: altera, vnc. 16: Ptolemaica, vncias 18. Libra habet vnc. 12. Vncia drach. 8. Drachma script. 3. Scriptulũ obolos duos. Obolus lupinũ 1, S. Lupinus siliquas 2, æreolos 3 vel 5. Atticus semiobolus, semioboli supradicti quatuor quintas partes. Siliqua habet Atticos æreolos 2, & æreoli duas quintas. Æreolus habet semioboli quartã partẽ ita vt quatuor æreoli pendeant semiobolum. Stater pẽdet drach. 4. vndẽ & tetradrachmos appellatur. Quin & dupõdium quod vocãt, 4 drach. pẽdet, & nux regia seu basilica itidem drachmas 4. Cheme magna habet drachm. 4: minor, drachmas 2. Assarion siue as, pendet drachmas 2: cochlearium, drachmam vnam.

De mensuris & ponderibus veterinariorum.

Vncia habet drachmas 8. Drachma habet scriptula 3, obolos 6. Cotyla habet vncias 12, acetabula 2. Acetabulum, cyathos 3. Cyathus habet mystra 4. Cochlearium verò est mystri dimidia pars. Acetabulum facit vncias 6. Cyathus facit vncias 2. Mystrum vnciæ dimidium. Cochlearium scriptula 6. Drachma scriptula 3. Obolus facit scriptulum. Siciliquus habet vnciæ dimidium. Cyathus mystra quatuor: ita vt mystrum sit dimidia vnciæ pars. Mystrum præterea cochlearia 2: ita vt cochleariũ sit quarta vnciæ pars. Mina habet vncias 15, holcas seu drachmas 112, S. Libra habet holcas 90. Denarium, scriptula quatuor.

De mensuris liquidis.

Italicum ceramium habet congios 8. Congius, sextarios 6. Sextarius, cotylas 2, quæ & trybliа nominantur. cotyla enim & tryblium idem habent pondus, nimirum mystra magna tria, oxybapha 4. nam magnum mystrum habet oxybapha seu acetabula 3. Oxybaphum verò continet cyathum 1, S. Cyathus habet chemas paruas, siue mystra parua, 2.

Italicum	olei,	vini,	mellis,
Ceramium habet	libr. 72.	libr. 80.	libr. 120.
Chus	libr 9.	libr. 10.	libr. 13, S.
Sextarius	vnc. 18.	vnc. 20.	vnc. 27.
Cotyla	vnc. 9.	vnc. 10.	vnc. 13, S.
Magnum mystrũ	vnc. 3.	vnc. 3, scr. 8.	vnc. 4, S.
Acetabulum	vnc. 18.	vnc. 2, scr 12.	vnc. 3, S.
Paruum mystrũ	vnc. 16.	scriptula 20.	drachm. 19.
Cyathus	vnc. 1, S.	drach. 12.	drachm. 15.

Διοσκορίδου περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν.

ΕΓΩ, φίλτατε, περὶ σταθμῶν καὶ μέτρων οὕτως ἠκριβωσάμην ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων ἀρξάμενος ὅτι πολλαπλασιάζων αὐτὰ ηὗρον. τὸ κεράτιον τὸν αὐτὸν σταθμὸν ἔχει τῷ χαλκῷ. ὁ δὲ ὀβολὸς χαλκοῦς ἔχει τρεῖς. ὁ δὲ ἡμιωβόλιον ἔχει σταθμῷ κεράτια ἓν ἥμισυ. γράμμα ἀπὸ ὀβολοὺς δύο, τουτέστι χαλκοὺς ἓξ. ἡ δὲ δραχμὴ, ἡ καὶ ὁλκὴ ἀπὸ γράμματα γ', τουτέστιν ὀβολοὺς θ'. ἡ οὐ ἔχει < ιη, ℔ κδ'. ἡ λίτρα δὲ ἔχει ϛοιβ, δραχμὰς δὲ ,ς. ἡμνᾶ κϛ' μὲν πολλαχοῦ ἰατρικὴ χρῶνται ἀπὸ ϛο ις', τουτέστι ὁλκὰς σκη' κϛ' ὁ πολίτης, ϛο ιη, τουτέστι λίτρᾳ μιᾷ ἡμίσεια, δραχμαὶ δὲ ρμδ'. ἡ δὲ Ἀλεξανδρίνη μνᾶ, ἄγει ϛο κ, τουτέστιν ὁλκὰς ρξ.

Περὶ μέτρων ὑγρῶν· οἴνου.

Τὸ κεράμιον ἀπὸ λ τ'. ἡ δὲ οὖρνα, λ μ'. ὁ χοῦς, τουτέστι τὸ κογγίον, ἔχει λ ί. τὸ ἡμικογγίον ἔχει λ ς'. ὁ ξέστης ἔχει λβ τε μι', ϛο ιβ'. ἡμίκα τουτέστιν ἡ κοτύλη, ϛο ί. τὸ ὀξύβαφον, ὅπερ ὅλη πέπαρτον κοτύλης, ἀπὸ ϛο β, S. ὁ δὲ κύαθος, ὅπερ ὅλη ἕκτον κοτύλης, ἀπὸ ϛο α, πιώσεως, ℔ δ'. ἡ δὲ χύμη, ὅλη κυάθου τέταρτον, ἀπὸ ὁ δραχμαὶ γ', χράμμα ἕν. Οἱ αὐτὸς ὁ σταθμὸς ὅλη τοῦ ὕδατος καὶ ξυμφανὴς τοῦ ἐμβεβρεγμένου ὕδατος πληροῦν ἀφυσθὲν ἀφυσθὲν τὸν σταθμὸν, ἀπὸ ὁ ολκὰς ψκ τὸν χοῦν.

Περὶ ἐλαίου.

Τὸ κεράμιον ἔχει λ οβ'. ἡ οὖρνα λ λς'. τὸ κόγγιον ἔχει λίτρας θ. τὸ ἡμικογγίον λ δ', S. ὁ ξέστης ἔχει λ α, S. ἡμίκα, τουτέστιν ἡ κοτύλη, ϛ ιθ'. τὸ πέπαρτον ἔχει ϛ δ', S. τὸ ὀξύβαφον, ὅπερ ὅλη κοτύλης πέπαρτον, ἀπὸ ϛ β', S. ὁ δὲ κύαθος, ὅπερ ὅλη κοτύλης ἕκτον, ἀπὸ ϛο α, S. ἡ χύμη, κυάθου τέταρτον, ἀπὸ δραχμαὶ γ'.

Περὶ μέλιτος.

Τοῦ μέλιτος τὸ κεράμιον ἔχει λ υκ'. ἡ οὖρνα ἔχει λίτρας ξ'. τὸ κόγγιον ἔχει λ ις'. τὸ ἡμικογγίον ἔχει λ ζ, ς'. ὁ ξέστης ἔχει λ β', S. ἡμίκα ἔχει λ α, ϛο γ'. τὸ πέπαρτον ἔχει ϛο ζ, S. τὸ ὀξύβαφον ἔχει ϛο γ', S, < β'. ὁ δὲ κύαθος ἔχει ϛο β', S. ἡ δὲ χύμη, ὅπερ ὅλη κυάθου τέταρτον, ἀπὸ < ί.

Ἄλλως περὶ μέτρων.

ΜΕδιμνος ἔχει ἡμίεκτα ιβ. ὁ δὲ ἡμίεκτον χοᾶς δύο. ὁ δὲ χοῦς, χήνικας τέσσαρας. ὁ δὲ χοῖνιξ κοτύλας Ἀττικὰς ἀπὸ β ς, σταθμῷ δὲ ἔχει ὁλκὰς ρπ'. ὁ δὲ χοῦς ὅλη μέτρῳ κοτυλῶν Ἀττικῶν ιβ, σταθμῷ δὲ ἀπὸ δραχμὰς ψκ. ὁ δὲ ξέστης μέτρῳ μὲν κοτυλῶν δύο. σταθμῷ δὲ < ρκ'. ἡ δὲ κοτύλη ἔχει κυάθους ἓξ, σταθμῷ δὲ < ξ'. πολλοὶ δὲ τῶν κοτύλην λέγουσι Ἀττικὴν, καὶ τρυβλίον ὁμολογοῦσι. ὁ δὲ ξεστὸν μέτρῳ μὲν κοτύλης πέπαρτον, ἔστι δὲ κύαθος ἓξ ἥμισυ· σταθμῷ δὲ ἔχει δραχμὰς ιδ. ὁ κύαθος ὅλη δραχμὴν δέκα. ἡ δὲ χύμη ὅλη κυάθου τέταρτον, < β', S. Τὸ μεγαμύστρον κοτύλης ὅλη· ὀκτὼ καὶ δέκα τε, ἀπὸ δραχμὰς ρπδ̄ς. ℔ ά. Τὸ δὲ μυστρὸν, κοτύλης εἰκοστὸν πέπαρτον, ἀπὸ δραχμὰς δύο, S. Τὸ δὲ δικαιότατον μύστρον χράμματα ἔχει ὀκτὼ. Τὸ δὲ κοχλιάριον χράμματα ἔχει τρία. τὸ βασιλικοῦ καρύου τὸ μέγεθος < ἀπὸ ἑπτὰ, τῆς Ποντικοῦ, < ά. Τὸ δὲ τῆς βαλανίου, δραχμῆς ἥμισυ. Τὸ δὲ τῆς Αἰγυπτιακοῦ κυάμου, ἔχει ὀβολὸν καὶ ἥμισυ τὸ ἐρέβου, χαλκοῦς β.

Dioſcoridis tractatus de menſuris & ponderibus.

EGo,chariſſime, de menſuris & ponderibus ita cenſui exactè ſcribi poſſe,ſi à minimis incipiendo ad minã vſque multiplicando aſcenderem. Siliqua igitur idem pondus habet quod æreolus. Obolus verò æreolos tres continet. vnde ſemiobolus pondere habet ſiliquam vnam,ſemis. Scriptulum pendet obolos duos,hoc eſt æreolos ſex. Drachma,qua & holca nominatur, pendet ſcriptula 3,hoc eſt obolos 9. Vncia, drachmas 8,ſcriptula 28. Libra,vncias duodecim,drachmas 96. Mina,ſecundum medicorum vſum pendet vncias 16, hoc eſt holcas 118: ſecundum autem Italicum vſum, vncias 18,hoc eſt libram 1,S, drachmas verò 144. Alexandrina mina pendet vncias 10, id eſt holcas ſeu drachmas 160.

De menſuris liquidorum: ac primùm de vini menſura.

Ceramion pendet libras 80. Vrna lib.40. Chus,id eſt congius, lib.10. Semicongius, lib. 5. Sextarius,libræ 1,vnc.8. Hemina,id eſt cotyla,vnc.10. Acetabulum, quod eſt cotylæ pars quarta,vnc.2,S. Cyathus, quod eſt ſexta pars cotylæ,vnc.1,S,ſcriptula 4. Cheme,quæ eſt cyathi pars quarta,pendet drach. 3, ſcript.1. Idem porro pondus eſt aquæ & aceti.dicunt autem pituitalis aquæ in implendo eſſe pondus omniũ minimè taliæ & incertum. pendere quippe congium drachmas ſeu holcas 720.

De oleo.

Ceramion habet libr.72. Vrna,libr. 36. Congius,libr. 9. ſemicongius,libr 4,S. Sextarius,libr.1,S. Hemina, id eſt cotyla,vnc.9. Quartarius,vncias 4,S. Acetabulum, quæ eſt cotylæ quarta pars, vnc.2, S. Cyathus, quæ eſt cotylæ pars ſexta,vnciam 1,S. Cheme, cyathi pars 4,drachm.3 pendet.

De melle.

Mellis ceramion habet libras 120. Vrna libras 60. Congius libras 15. Semicongius libras 7,S. Sextarius libras 1,S. Hemina libram 1, vncias 3. Quartarius vncias 7,S. Acetabulum vncias 3, S, drachmas 2. Cyathus,vncias 1,S. Cheme autem,quæ cyathi quadrans eſt,pendet drachmas 5.

Aliter de menſuris.

MEdimnus continet hemiecta,ſeu ſemiſexta,12. Hemiectum congios 1. Congius,chœnices 4. Chœnix cotylas Atticas 3, pondere autem holcas ſeu drachmas 180. Rurſum congius eſt menſurà quidem cotylarum Atticarum 12,pondere autẽ pendet drachmas 720. Sextarius, menſurâ eſt cotylarum 2,pondere verò drachmarum 120. Coryla habet cyathos 6, pondere verò drachmas 60. vocãt autem corylam Attici trybhion etiam. Acetabulum menſurâ quidem, cotylæ quadrans eſt,id eſt cyathus vnus,S:pondere verò continet drachmas 15. Cyathus eſt drachmarũ 10. Cheme, cyathi quadrans, eſt drachmarum 2,S. Magnum myſtrum cotylæ eſt pars decimaoctaua, pendet verò drachmas 3, ſcriptulum 1. Paruum myſtrum, cotylæ pars vigeſimaquarta,pendet drachmas 1,S. Iuſtiſſimũ autem myſtrum ſcriptula habet 8. Cochlearium ſcriptula pendet 3. Regiæ nucis magnitudo drachmas pendet 7: Ponticæ,drachmam 1: balani autem, id eſt glandis, dimidium eſt drachmæ. Ægyptiæ verò fabæ magnitudo pendet obolum & dimidium: erui autem, æreolos 2.

DE MENSIBVS, ET partibus eorundem.

DVodecim apud omnes gentes nationesque compe-
riuntur fuisse menses: sed eorum vt nomina, ita &
ratio fuit diuersa. Id quod in Atticorum præsertim &
Romanorum mensibus verum est. Nam etsi Græci &
Latini suos menses à nouilunio, seu coniunctione so-
lis & lunæ auspicabantur, tamen iis inter se minimè
conuenit: ita vt præcisè inter se componi nequeant,
ne si constaret quidem de ordine omnium vtrinque.
Cuius rei causam fuisse existimant imprimis astrono-
micarum rationum ignorationem atque incertitudi-
nem: quam intercalandi etiã importunitate haud rarò
auctam apparet. Plutarchus certè in Romulo affirmat
nihil conuenire inter Græcorum & Romanorum no-
milunia: vbi Romæ natalem, qui in ipsum trigesimum
mensis diem inciderit, celebrari à Romanis a.d. XI Kal.
Maii ostendit. Atque idem in Aristide de Plataicæ pu-
gnæ die loquens, fatetur, quanquam suo tempore accu-
ratius cælestium corporum motus supputarentur, ta-
men alios aliter suos inchoare menses. Porro vt ad
Atticos menses veniam, Suidas Γαμηλιῶνα interpreta-
tur Ianuarium. Ἐλαφηβολιῶν, Februarius ex Gazæ au-
toritate creditur, demonstrantis hybernum esse eum
mensem, & quidem Gamelione posteriorem, priorem
Munychione. Μουνυχιῶνα Martium esse, aut ei proxi-
mè respondere, æquinoctii etiam ratione demonstra-
uit Gaza. Legimusque apud Harpocr. & Suidam, μουνυ-
χιῶνα fuisse decimum apud Athenienses mensem. Est
autem Martius decimus à Iunio, à quo incepisse ordi-
nem (quippe à solstitio æstiuo) mensium, ipsumque a-
deo annum, perspicuè docuit Gaza. Θαργηλιῶνι Apri-
li respondere existimatur, ex hac coniectura. dictus θαρ-
γηλιὼν ἀπὸ τῶ θαργήλια, quod erat festum quoddam ex
eo nominatum quia in eo primitiæ earum frugum
quas calor solis ὥρων καὶ θάλπων τῶ γλυκέος produxerat,
diis offerrentur. Eam Plinius confirmat. Is enim hæc
Theophr. Hist. plant. lib. 4. cap. 18. περὶ γὰρ τῶν βλάστων
ἐλάτης καὶ πεύκης, ὅτι καὶ λεπτὸν τὸ θαργηλιῶνος ἢ σκιροφο-
ριῶνος, αἴ τις θρέψειεν, θαυμαστὸν ὅσον αὔξεται, sic vertit, lib.
17, cap. 24. Abieti enim & pino siquis derraxerit sole
taurum vel geminos transeunte, quã germinat, statim
moriuntur. Ita vt eius autoritate θαργηλιῶνα aprili op-
ponere queamus, & σκιροφοριῶνα maio nam aprili men-
se sol taurum trãsit, maio geminos. Sed & Dionysii Ha
licarnassei autoritate comprobari potest, sic scribentis
Rom. antiq. lib. 1, pag. 39. Τλιον μὲν γὰρ ὑπὸ πολυτῶν τῶν
τῶ Ἕλλησι, ἐπὶ καταλήψει σκότους ἡμέρας τῆς περὶς σκιρο-
φοριῶνα θαργηλιῶνος, ὃν Ἀθηναῖοι τὸν ἕκτον
μῆνα τῶ ἔτους ἄγουσι. πόλεσθαι δ' ἔοικε μὴ τῆς αὐτῆς ἡμέρας
τῶ ἔτους ἔτος ἕκαστον ἡμέραν. nam vigesimatertia die mensis
θαργηλιῶνος captam fuisse Troiam ait, septendecim die-
bus ante solstitium, quod tunc incidebat in sequentis
mensis, nimirum σκιροφοριῶνος, diem decimum. post
quod tempus reliqui erant dies 10, ad complendum &
mensem & annum. Vbi etiam innuit solstitium eo an-
no non (vt solebat) in Kalendas seu plenilunium Heca
tombœonis, verùm in decimum diem præcedentis
mensis Scirophorionis incurrisse. Σκιροφοριὼν sequi-
tur θαργηλιῶνα, & Maio respondet, vt ex antedictis ap-
paret. Huic porro proximum esse ἑκατομβαιῶνα, diser
tè in Agesilao Plut. docet, vbi refert dies viginti inter-
uenisse inter fœdus Spartæ, exclusis Bœotis, ictum die
XIIII Scirophorionis, & inter eladem quã apud Leu-
ctra quinto Hecatombœonis die acceperunt Spartani.
Primus hic fuit mensium Atticorum & anni initium,
vt ex Dionysii paulo antè citatis verbis patet, ideoque
à sacrificiis maioribus, hecatombis nimirum, quæ tunc
fiebant, nomen accepit. Adhæc solstitium æstiuum in
eum incidebat plerunque. nam & in præcedentem Sci
rophorionа nonnunquam incurrisse, ex Dionysii loco
paulo suprà allato, constat. Antiquitus dictus fuit Κρό-
νιος, id est Saturnalis, à Bœotis Hippodromus, à Mace-
donibus Lous, vt refert Plutarchus in Thes. & Camillo &
Alexandro. Respondet verò Latinorum Iunio. Se-
quitur hunc μεταγειτνιὼν, quemadmodum Suidas quo-
que post Harpocrationẽ hunc mensem fuisse secun-
dum annotauit. Quinctili siue Iulio eum conciliemus,
quanquam hac in re Plutarchus nobis refragatur, qui
in Publicola scribit, εἰδὼς ὅτι Σεπτεμβρίζειν (ὃ συνεπίπτεν
περὶ τὴν τροπὴν τὴν μετοπωρινὴν μᾶλλον ἢ τὸ μεταγειτνιῶνος)
ἤρξατο λόγων ἀπὸ τῶν ἀπόντων εἰς τὸ καπιτώλιον: comparans mensem hunc non
cum Iulio, cum quo conferẽdum antedicta declarant,
sed cum Septembri. id quod valde mirum est, nec facile
quispiam vel locum illum esse deprauatum, vel auto
rem errasse deceptumque fuisse dicere audeat. A Syra-
cusanis Carmum fuisse dictum, Panemum à Bœotis,
idem in Camillo & Nicia refert. Proximus est βοη-
δρομιὼν, vt ex eodem Plutarcho in Aristide colligitur,
vbi de pugnæ Plataicæ tempore loquitur: ἐμάχοντο τῇ πρὸ τῆς ἀδὶ τῶ Βοηδρομιῶνος ἱσταμένῳ
μηνὸς (inquit) κατ' Ἀθηναίους δὲ δεκάτῃ, πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ. Nam
Bœoti enim præcedentem mensem Panemum voca-
bant, quem serie contigua sequitur hic βοηδρομιὼν. Re-
spondet porro hic mensis Latinorum Sextili siue Au-
gusto. Contiguus est μαιμακτηριὼν, Bœotis Alalco-
menius dictus, vt idem Plutarch. docet paulo post ver
ba iam allata: τῇ μαιμακτηριῶνος μηνὸς, (ait) ὃς ὑπὸ τῶν
Βοιωτῶν Ἀλαλκομένιος, τῇ ἕκτῃ ὕστερον ἀπὸ δέκα πέμπτου πλησί-
quo etiam ex loco non leui coniectura colligitur Boe-
dromionem eum successisse. Opponitur nostro Septem-
bri. Quintum hunc fuisse mensem Athenien sium tra-
dit Harpocr. & ex eo Suidas, qui etiam addit esse Lati-
norum Ianuarium. Quorum neutrum cum Gazæ opi-
nione conuenit: nimò si quintus sit, nullo modo Ianua-
rius esse potest. Arrian. certè lib. 2, De expeditione Ale-
xandri, hoc mense scribit victum ab Alexandro Darĩ,
Issica pugna: quam finita æstate & iam incipiente au-
tumno commissam fuisse, veritati non videtur dissen-
taneum. Proximus huic qui ad Octobrem nostrũ
quadret, est πυανεψιὼν. quem fuisse mensem autumnalẽ
ipsum declarat nomen. dictus enim à festo πυανεψίων,
quod agitabatur frugibus terræ iam collectis atque có
ditis, vt ex Plut. Theseo colligere est. Idem Plut. in lib.
De Iside & Osir. hunc Athenien sium Pyanepsionẽ de-
clarat esse Bœotorum Damatrium, Ægyptiorũ Athyr:
nimirum circa occasum pleiadis cosmicum, id est au-
tumnalem. Nouembri Latinorum Gaza opponit ἀν-
θεστηριὼνα Atticorum, hybernum esse mensem ex ety-
mo colligens, quòd nimirum ἀνθῶσι συρὶ τὸν γλυκὺν. Con
trà tamen Philostr. vernum esse mensem scribit, deno-
minatum ita ἀπὸ τῶν ἀνθῶν. quemadmodum ister quo
que apud Harpocr. eum sic vocatum tradit ἀπὸ τῶ πίνειν
τοὺς ἀνθρώπους τότε. Et Plutarch. in Sylla, ἀλλὰ δὴ (inquit)
τοὺς Ἕλληνας αὐτὸς φησὶν ὁ Σύλλας μιμήσασθαι, Μαρτίους καλοῦντας
τοὺς ἡμέρᾳ συμπίνειν μάλιστα τῷ γενομένῳ τὰ ἀνθεστηρίων
μησί. Cui astipulatur Appianus: qui La Bell. ciuil. me-
morat πολυτίμου τὸν Καίσαρα ἐν ἡμέραις τοῖς καλουμένοις ἀνθε-
Μαρτίοις, ἀνθεστηριῶνος μέλιστα μηνός. Quin & Macrob. Sa-
turn. lib. 1, c. 12, quum dixisset Aprilem dici quasi aper-
lem, subiungit, Sicut apud Athenienses ἀνθεστηριὼν idem
mensis vocatur, ab eo quòd hoc tempore plura floreant.
Rursum tamen Plut. in fine sui Arati, ait, ἡμέρα πμπτη
Δαισίου μηνὸς, ὃν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ἀνθεστηριῶνα, quem Ma
cedonum Δαίσιον siue Δῖσιον, Suidas Iunium esse dicit.
Vtut sit, omnes illi autores Gazæ refragantur, existimã
ti ἀνθεστηριῶνα esse Nouembrem, & mensem hybernum.
quãquam & Harpocratiõ, quũ dicat esse eum octauum
mensium Atticorum, inter hybernos eum referat: in-
nuens eum esse eundem cum Ianuario, cui γαμηλιῶνα
suprà opposuimus. Alius itaque quærendus est quem
cum illo Latinorũ Nouembre componamus, quum o
mnium suffragiis constet ἀνθεστηριῶνα ei nullo modo re
spondere. Postremus in Gaza ferie est Ποσειδεὼν, quã
si Neptunium diceres. Suidas Decembrem hunc inter
pr. vt & Gaza. Ianuario tamen eum comparat Plura
chus in Cæs. his verbis, χειμῶνος ἐν ὥραις ὄντος, ἐπειδὴ
Ἰανουάριος μὴν ἐστὶ παρ' αὐτοῖς Ποσειδεὼν Ἀθηναίοις
φθίνοντες τὸ πλοῖον. Qua in re nihil meisse alie
derur, quum olim solstitium id in finem Decembris
inciderit.

Hæc quambreuiſſimè fieri potuit, collegi ex Græ- A corum commentariis, & viri cuiuſdam noſtra memoria celebris libello De menſibus Atticis. At in lexico quodam meo veteri alius ordo mẽſium Atticorum eſt, & alia interpretatio Latina, vt deinceps videbis. Sic enim in eo legitur, (omiſſo Græco & Latino nomine Nouembris) Ὀνόματα μηνῶν κατὰ Ἀθηναίους. Ἑκατομβαιών, (ὁ καὶ Κρόνιος) ὁ Σεπτέμβριος. Μεταγειτνιών, ὁ Ὀκτώβριος. Πυανεψιών, ὁ Δεκέμβριος. Μαιμακτηριών, ὁ Ἰανουάριος. Ἀνθεστηριών, (ὁ καὶ Ποσειδεών) ὁ Φεβρουάριος. Γαμηλιών, ὁ Μάρτιος. Ἀνθεστηριών, ὁ Ἀπρίλλιος. Ἐλαφηβολιών, B ὁ Μαΐος. Μουνυχιών, ὁ Ἰούνιος. Θαργηλιών, ὁ Ἰούλιος. Σκιροφοριών, ὁ Αὔγουστος. In eodem lexico hæc τῶν καθ' Ἕλληνας ὀνόματα μηνῶν leguntur, Γοργιαῖος, ὁ Σεπτέμβριος. Ὑακινθιαῖος, ὁ Ὀκτώβριος. Δῖος, ὁ Νοέμβριος. Ἀπελλαῖος, ὁ Δεκέμβριος. Αὐδναῖος, ὁ Ἰανουάριος. Πύριος, ὁ Φεβρουάριος. Δυσπρος, ὁ Μάρτιος. Ξανθικὸς, ὁ Ἀπρίλλιος. Ἀρτεμίσιος, ὁ Μαΐος. Δῖσιος, ὁ Ἰούνιος. Πάνημος, ὁ Ἰούλιος. Λῶος, ὁ Αὔγουστος. Quoniam verò & Ægyptiacorum menſium crebra apud Græcos occurrit mẽtio, placet & ipſos inde cum interpretatione ſua apponere. Ὀνόματα μηνῶν C κατ' Αἰγυπτίους. Φθὼθ, ἢ Θωθ, ὁ Σεπτέμβριος. Παμφὴλ, ἢ Φαωφὶ, ὁ Ὀκτώβριος. Ἁθὺρ, ὁ Νοέμβριος. Χοιὰκ, ὁ Δεκέμβριος. Τυβὶ, ὁ Ἰανουάριος. Μεχὶρ, ἢ Βεχὶρ, ὁ Φεβρουάριος. Φαμενὼθ, ὁ Μάρτιος. Φαρμοῦθι, ὁ Ἀπρίλλιος. Παχὼν, ὁ Μάϊος. Παῦνι, ὁ Ἰούνιος. Ἐπεὶφ, ὁ Ἰούλιος. Μεσορὴ, ὁ Αὔγουστος. Eadem nomina in alio quoque libro manuſcripto legi, ſed quædam paulo aliter ſcripta, nimirum Θωθ pro Θωθ: μεχὶρ pro μεχείρ: παῦνὶ pro παυνί: ἔπειφ pro ἐπηφί: μεσορὴ pro μεσορεί. In quibus tamen parum eſt diſcriminis. Præterea ibidem habentur ὀνόματα μηνῶν κατὰ Ἰουδαίους. D quæ & ipſa recenſere hic viſum eſt, quum apud eccleſiaſticos ſcriptores & hiſtoricos nonnunquam eorum fiat mentio. Sic igitur ibi legitur, Τισρεὶ, ὁ Σεπτέμβριος. Μαρχασουὰν, ὁ Ὀκτώβριος. Κισθλὶβ, ὁ Νοέμβριος. Τεβὴθ, ὁ Δεκέμβριος. Σεβὰτ, ὁ Ἰανουάριος. Ἀδὰρ, ὁ Φεβρουάριος. Νισὰν, ὁ Μάρτιος. Ἰὰρ, ὁ Ἀπρίλλιος. Σιβὰν, ὁ Μαΐος. Ταμοὺζ, ὁ Ἰούνιος. Ἀβ, ὁ Ἰούλιος. Ἐλοὺλ, ὁ Αὔγουστος. Cæterùm barbara hæc addidi Atticis & Græcis nominibus, quoniam in v.l. quoque ea habebantur, quibus theſaurum hunc pauperiorem eſſe nolui. Sed in iis horũ Hebraicorum menſium nomina aliqua aliter ſcripta ſunt, nimirũ Θισρὶ pro Τισρεὶ: Μαρσουὰν pro Μαρχασουὰν: Χασελὺ pro Κισθλὶβ: Σαβὰτ pro Σεβὰτ: Νισὰὶ pro Νισὰν: Σιβὰν pro Σεβὰν: Θαμὺζ pro Ταμοὺζ. In manuſcripto etiã libro veteri paulo aliter ſcripta nonnulla reperi: nimirum μαρσακὰ pro μαρχασουὰν: θαμὶ pro ταμοὺζ: ἰβλὰὴ pro ἀβὶ: ἐλούὴ pro ἐλοὺλ. Sed mendoſæ ex ſcripturæ ſunt, at genuinæ & Hebræis nominibus cõſentaneæ quas ex lexico meo veteri attuli, ideóque illis, non his, utendũ erit. In v.l. præterea Macedonica menſiũ nomina, Bithynica, Cappadocica, Cypria, quæ & ipſa, ne quid omiſiſſe videamur, aſcribemus. Macedonica, Αἰξικὸς, Ὑδροχόος, Ἰχθεὺς, Κελεὸς, Ταῦρος, Δίδυμοι, Καρκῖνος, Λεὼν, Παρθένος, Ζυγὸς, Σκορπίος, Τοξίτης. Bithynica, Ἥλιος, Ἕρμος, Μητρὼος, Διονύσιος, Ἡφαίστιος, Δῖος, Βενδιδαῖος, Στρατιὸς, Ἄρειος, Πυριτὶος, Ἀφροδίσιος, Δημήτριος. Cypria, Ἀφροδίσιος, Ἀπηλιὼτης, Αἰπιὸς, Ἰουνίος, Καισάρειος, Σεβαστὸς, Αὐτοκρατορικὸς, Δημαρχεξάπις, Πανθυπατικὸς, Ἀρχιερεύς. Cappadocica, Τίειξ, Μάπα, Ξυναθηεὶ, Μιθρὶ, Ἀπισφαμὰ, Ἀρτὰ Τετιστα, Ὡρμυτία, Σενδαρεὰ. Ἀρτανία, Ἀρταστὶν, Ἀραβὼτα Sed iſta planè barbara ſunt, & neſcio quibuſnam ſcriptoribus Græcis Latinisve viſitata.

Hæc de nominibus menſium, quorum ſuprà dictum eſt non eſſe eandem apud omnes gentes rationem, & imprimis Atticos menſes non conuenire cum noſtris, quòd illi, ſicut & Hebræorum menſes, tantùm ad lunæ curſum computarentur, Luna auſpicãte & finiẽte menſem: noſtri verò ita deſcripti ſint, vt in conficiẽdo anno magis ad ſolis curſum quadrarent. Apud Atticos primus menſis à ſolſtitio æſtiuo inchoabat annum. quod quum ferè incidat in medium menſem Iunium apud nos, menſem qui illi exactè reſpondeat, opponere non poſſumus, quum videamus eum partem ſibi ex Iunio capere, partem ex Iulio. quæ ratio eadẽ deinceps eſt in cæteris. Itaque non abs re futurũ exiſtimo ſi ad oſtendendam iſtam diuerſitatem, ex veteri quodam calendario manuſcripto aſcribam quoto Romanorũ mentium die Græcus quiſque menſis ſuum ſumpſerit initium. In eo itaque Ianuarii menſis die XV, incipit ἡ Τυρίοις Αὐδναίοις, ἡμερῶν λ'. XIIII Februarii, ἡ Τυρίοις Πυρίοις, ἡμερῶν λ'. XVIII Martii, ἡ Τυρίοις Δύσροις ἡμερῶν λ'. XVI Aprilis. ἡ Τυρίοις Ξανθικὸς, ἡμερῶν λα'. XVIII Maii, ἡ Τυρίοις Ἀρτεμισίοις, ἡμερῶν λα'. XXII Iunii, ἡ Τυρίοις Δίσιος, ἡμερῶν λα': vbi etiam ſtatuuntur θερειαὶ τροπαί. XXI Iulii, ἡ Τυρίοις Πανήμοις, ἡμερῶν λα'. XVIII Auguſti, ἡ Τυρίοις Λῴοις, ἡμερῶν λ'. XIX Septẽbris, ἡ Τυρίοις Γορπιαίοις, ἡμερῶν λ'. XIX Octobris, ἡ Τυρίοις Ὑακινθιαίοις, ἡμερῶν λ'. XVIII Nouembris, ἡ Τυρίοις Δίοις, ἡμερῶν λ'. XVIII Decembris, ἡ Τυρίοις Ἀπελλαίοις, ἡμερῶν λ'. ὁ μεσονύκτιος ἡμέραν ἐ ἐπακτάς. Hactenus in Græco iſto calendario, vbi ortus etiam occaſuſque ſiderum & ventorum erant annotati, ſolſtitia etiã & horarum rationes. Quòd verò in eo eſt ἡ Τυρίοις, in lexico meo veteri & apud alios eſt κατ' Ἕλληνας.

De partibus menſis.

Diuidunt Græci menſem ſuum in tres decadas ſeu τρία δεκάμερα, vt Pollux nominari poſſe ait. Primam vocant μηνὸς ἱσταμένου ſiue ἀρχομένου: ſecundam, μεσοῦντος μηνὸς, vel ὄντι δεκάδι: tertiam, φθίνοντος μηνὸς, ſiue παυομένου, aut λήγοντος: vel etiam ὄντι ἑνικάδι. Vtuntur igitur in diebus numerandis, nominibus ordinalibus πρώτη, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, ſeu πέμπτη, ἕκτη, ἑβδόμη, ὀγδόη, ἐνάτη, δεκάτη, ἑνδεκάτη, δωδεκάτη, τρισκαιδεκάτη, τεσσαρεσκαιδεκάτη, πεντεκαιδεκάτη, ἑκκαιδεκάτη, ἑπτακαιδεκάτη, ὀκτωκαιδεκάτη, ἐννεακαιδεκάτη, εἰκάς, ἑνὶ καὶ εἰκοστῇ, δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ, τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ, τετράδι καὶ εἰκοστῇ, πέμπτῃ καὶ εἰκοστῇ, ἕκτῃ καὶ εἰκοστῇ, ἑβδόμῃ καὶ εἰκοστῇ, ὀγδόῃ καὶ εἰκοστῇ, ἐνάτῃ καὶ εἰκοστῇ, τριακάς, ἑνὶ καὶ τριακοστῇ, δευτέρᾳ καὶ τριακοστῇ, τρίτῃ καὶ τριακοστῇ, τετράδι καὶ τριακοστῇ, πέμπτῃ καὶ τριακοστῇ, ἕκτῃ καὶ τριακοστῇ, ἑβδόμῃ καὶ τριακοστῇ, ὀγδόῃ καὶ τριακοστῇ, ἐνάτῃ καὶ τριακοστῇ. Vtuntur autem decade vtũtur ordine retrogrado, quali Latini in ſuis nonis, idibus & calendis, vt ex ſequenti diagrammate patebit.

1	Νουμηνία			Calendæ.	
2	δευτέρα			IIII	Nonar.
3	τρίτη			III	
4	τετάρτη			Pridie	
5	πέμπτη	ἱσταμένου μηνὸς, ſiue ἀρχομένου μηνός.		Nonæ.	
6	ἕκτη			VIII	
7	ἑβδόμη			VII	
8	ὀγδόη			VI	
9	ἐνάτη			V	Idus
10	δεκάτη			IIII	
11	ἑνδεκάτη			III	
12	δωδεκάτη			Pridie	
13	τρισκαιδεκάτη			Idus	
14	τετρακαιδεκάτη			XVIII	
15	πεντεκαιδεκάτη	μεσοῦντος μηνὸς, vel ὄντι δεκάδι, ſeu δεκάτῃ.		XVII	
16	ἑκκαιδεκάτη			XVI	
17	ἑβδομη			XV	
18	ὀγδόη			XIIII	
19	ἐνάτη			XIII	
20	εἰκάς, ſeu εἰκοστή.			XII	
21	δεκάτη	φθίνοντος μηνὸς,	τρίτη	XI	Kal.
21	ἑνδεκάτη		δευτέρα	X	
23	δωδεκάτη		πρώτη	IX	
24	τρισκαιδεκάτη		τετάρτη	ὄντι δεκάδι, VIII	
25	τεσσαρεσκαιδεκάτη		πέμπτη	VII	
26	πεντεκαιδεκάτη		ἕκτη	VI	
27	ἑκκαιδεκάτη		ἑβδόμη	V	
28	ἑπτακαιδεκάτη		ὀγδόη	IIII	
29	ὀκτωκαιδεκάτη		ἐνάτη	III	
30	ἐννεακαιδεκάτη		ἐνὶ καὶ τριακοστῇ, ſeu τριακάδι.	Pridie	

Ita verò numerandum eſſe, tum ex Polluce conſtat, tum ex ſcholiis in Ariſtophanem ſcriptis. Ibi enim in expoſitione horum Strepſiadis verborum, Πέμπτη, πρᾶτ', τέτρη, μετὰ ταύτην ἑβδόμη· Εἰδὼς ὧν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν δίσεπτα καὶ πίσεπτα ἐγὼ βδελύττομαι, ἐυθὺς μετὰ ταῦτην ἔδ' ἕνη καὶ εἴκοσι: in horum inquam verborum expoſitione ſcholiaſtes hæc annotat, οὕτω δὲ ἠρίθμουν Ἀθη-

Id quod in manuscript. quoque ephemeridibus visitur. Sic enim apud Latinos quoq; legimus. Plinius, Qui dies XV ante Aug. Kal. est. Ité, Is dies sextus est ante Februarias Idus. Et Cic. in epist. ad Atticũ, Vt Athenas a.d. VII Kal. Quinct. veneram. Et rursum, Actium venimus a.d. XVII Kal. Quinct. Ita enim scribendum esse, a. d. id est ante diem, non ad, doctissimi quique cẽsent, & Græca consuetudo confirmat.

Porro vt nihil desit complendo huic de mensibus & eorum partibus tractatui, adscribenda duxi hæc Macrobii de intercalatione: Saturn. l. 1, c. 13, Quum ergo Romani ex hac distributione Pöpilii ad lunæ cursum sicut Græci annum proprium computarent, necessariò & intercalarem mensem instituerunt more Græcorum. Nam & Græci quum animadverterent temere se CCCLIIII diebus ordinasse annum, quoniam appareret de solis cursu, qui trecentis sexaginta quinque diebus & quadrante Zodiacum conficit, deesse anno suo vndecim dies & quadrantem, intercalares statuta ratione commenti sunt, ita vt octauo quoque anno nonaginta dies, ex quibus tres menses tricenúm dierum cõponerentur, intercalarent. Id Græci fecerunt quoniam erat operosum atque difficile omnibus annis vndecim dies & quadrantem intercalare. Itaque maluerunt hũc numerum octies multiplicare, & nonaginta dies qui nascuntur, si quadrans cum diebus vndecim octies cõponatur, inserere, in tres menses (vt diximus) distribuẽdos. Hos dies, ἐμβολίμους appellabant. Hunc ergo ordinem Romanis quoque imitari placuit: sed frustrà. quippe fugit eos, diem vnum (sicut suprà admonuimus) additum à se ad Græcũ numerum in honorem imparis numeri. Ea re per octennium conuenire numerus atque ordo non poterat. Sed nondum hoc errore comperto, per octo annos nonaginta quasi superfundendos Græcorum exemplo cõputabant dies, alternisque annis binos & vicenos, alternis ternos vicenósque intercalares expensabant intercalationibus quatuor. Sed octauo quoque anno intercalatores octo affluebant dies ex singulis, quibus vertentis anni numerum apud Romanos super Græcum abundasse iam diximus. Hoc quoque errore iã cognito, hæc species emendationis inducta est. Tertio quoque octennio ita intercalandos dispensabant dies, vt non nonaginta sed sexaginta sex intercalarent, compensatis vigintiquatuor diebus pro illis qui per totidem annos supra Græcorum numerum creuerant. Omni autem intercalationi mensis Februarius deputatus est, quoniam is vltimus anni erat. Quod etiam ipsum de Græcorum imitatione faciebant. Nam & illi vltimo anni sui menti superfluos interserebant dies, vt refert Glaucippus, qui de sacris Athenensium scripsit. Verùm vna re à Græcis differebãt. Nam illi cõfecto vltimo mense, Romani, non cõfecto Februario, sed post XXIII diẽ intercalabãt, terminalib⁹ scilicet iam peractis: deinde reliquos Februarii mensis dies, qui erant quinque, post intercalationem subiungebant, credo vetere religionis suæ more, vt Februarium omnino Martius sequeretur.

Digitized by Google

QVVM in hoc linguæ Græcæ Theſauro alphabeticum ordinem minimè ſeruaſſem, ſed alium quendam, qui quantum laboris moleſtiæque mihi attulit, (vtpote viam per auia patefacienti) tantum voluptatis vtilitatiſque tibi allaturus eſt: indicem, qui illum quoque alterũ ordinem alphabeticum oſtenderet, huic operi addere neceſſe habui. Siquidem vt ordo ille à me ſeruatus, noua omnino & inuſitata res eſt, ita & hoc nouè faciendum fuit, vt indicem libro qui alioqui indice opus habere non ſolet, adiungerem. Neque tamen ad hanc rem duntaxat vſui tibi fore indicem illũ putandum eſt, ſed alius præterea fructus ex eo tibi ſperãdus. Quæcũque enim vocabula in ipſo opere vel cõſultò prætermiſſa fuerunt, vel me ſubterfugerunt, ea ſuis locis (id eſt quos ſeries alphabetica illis aſſignat) tibi exhibiturus eſt. Cuiuſmodi autẽ ſint iſta vocabula, partim cõſultò prætermiſſa, partim quæ me ſubterfugiſſe dico, (quod mirũ non fuit in tãta tam variorũ deriuatorum multitudine) intelligere potes (niſi iam intellexiſti) ex iis quæ appendici Tomi primi præfationis loco præfixi.

Cæterùm quum ea vocabula quæ iſti indici inſerta ſunt (de iis loquor quæ certo conſilio reſeruata ei fuerunt) magna ex parte in iis qui extant ſcriptoribus aut parum vſitata aut prorſus inuſitata ſint, & ex aliis potius, ac præſertim poetis, deprompta, aut etiam γλωσσηματικὰ, nonnulla verò & omnino extra Græcæ linguæ limites ſita: (habet enim Heſychius non ſolùm Laconica quædam, Argiua, Arcadica, Bœotica, Cretenſia, Salaminia, Macedonica, Theſſalica, Pamphyliaca, Sicula, Syracuſana, Tarentina, aliáque plurima: ſed etiam AEgyptiaca, Perſica, Lydia, Scythica, Celtica, aliáque aliarum gentium vocabula, quæ nihil omnino cum Græca lingua commune habebant, ſed ei barbaræ erant) mirum tibi videri non debebit, lector, ſi horum interpretatio nullo exemplo cõfirmata, quorundam verò nõ ſolùm breuis ſed ieiuna etiam fortaſſis erit. Vt enim vnum ex innumeris exẽplum afferam, & quidem vocis quæ inter primas tuis oculis ſe offeret, quid aliud de Ααναίμα (pro quo eſt Ααίτμα apud Varinũ, ſed eius qui deſcripſit incuria, vt opinor) dici à me pro tempore potuiſſet quàm quod apud Heſychium legitur? Eſt certè Ααναίμα illi πλαχὴ χάεις: at hæc expoſitio Latinè reddita fieri nõ poteſt quin diuinatione opus habeat: ſed has diuinãdi partes doctioribus OEdipis relinquere malui. Illud quidẽ certè mihi perſuaſum eſſe dico, vocẽ illam Ααναίμα aut minimè ab Heſychio ita ſcriptã eſſe, aut illũ non tanquã Græcam ſed omnino peregrinã (fortaſſe verò ſimul quoq; aliter ſcriptã) attuliſſe. Plurimas enim peregrinas eſſe, prẽter eas de quarũ peregrinitate ille nos admonet, nemo mihi negare poſſit. Ecce enim circa principiũ verbum Αβεις, quod exponit ἔχις, nihil addẽs. quis tamen iſtud Αβεις peregrinum eſſe nõ fateatur, & in eo veſtigia Latini verbi Habes non agnoſcat? Idem dicendũ & de Αβιν, quo ἐλάτλω ſiue πύκλω ſignificari ait. quis enim vocẽ Abies illic nõ agnoſcit? Atq; adeò Varinus (qui alioqui rarò vllius vocis ſcripturã immutat, & in peius potius quàm in melius mutare aliquas ſolet, errore, vt opinor, ex eius amanuenſi orto) nõ ſcripſit Αβιν, ſed Αβιες. Quid quòd Hebraicas etiam voces apud eũdem lexicographum, Heſychium inquam, legimus? Siquidem (ne lõgè abeam) paucis interiectis habes, Αβελ, πῶλος. Verumenimuerò vt de his dicendi finem faciam, cogitare debes lector, ſicut multarum vocum huic indici inſertarum cognitio parum tibi prodeſſe poteſt, ita earum ignorationem non multum damni poſſe afferre. Quo magis æquum eſt vt impenſam his quoque operam, qualiſcũque eſt, (in multis enim vocabulis quicquam illis quæ habebant vulgaria lexica, πρὸς ξύρισιν pigebat) boni conſulas. Vale.

TVVS

INDEX IN THESAVRVM LINGVÆ Græcæ, ab Henrico Stephano conſtructum.

A Numeralem notam interdum eſſe: præfixúmque A vocabulis, nonnunquam στοιχεῖον, aut ὑφεστηκὸς, aliquãdo ὄνομα κύριον, interdũ ἀφορισμὸν eſſe: quinetiam alias pleraſque ſignificationes ibi habere: ἀ autẽ eſſe articulũ præpoſitiuum. ἅ articulum poſtpoſitiuũ, vel pronomẽ pro ἃ: item ᾶ & ᾰ, eſſe aduerbia, varios vſus habẽtia: & cum geminatione interdum, ᾶ ᾶ vel ᾰ ᾰ, aut ᾶ ᾰ ſcribi: hæc omnia, aliáque huc pertinentia, eodẽ quo hìc poſita ſunt ordine, fuſè tractantur in fronte Theſauri, in iis nimirũ quæ primo eius vocabulo Ἀάζω præfixæ ſunt paginis. Ad ea verò quæ de nomine eius dicta ſunt, te remittet hic index in Ἄαρα.

Ἀα, Heſychio σύστημα ὕδατος, Aquæ cõgeries. Quod ἄα videri poſſit ex iis vocabulis eſſe quæ γλωσσηματικὰ vocãtur ſiue γλωσσηματικά. Sed apud Heſych. vno quidem in loco ita ſcriptũ eſt vt dixi: videlicet, ἄα, σύστημα ὕδατος: at in altero, ἅ ἅ, κατλιαστὴν ὑπερώτημα, ἢ σύστημα ὕδατος. Sed magis rationi conſentaneum eſſet vt ἄα ſcriberetur in aduerbii etiam ſignificatione, quàm vt ἅ ἅ, vbi ſignificatur σύστημα ὕδατος. Certè quod attinet ad ἅ ἅ aduerbium ἐκπλήξεως & θαυμασμοῦ, ſuſpicari poſſit aliquis coniunctim ſcriptum fuiſſe à nõnullis: quòd Suid. admoneat, χωρὶς διαίρεσιν ſcribi debere, nõ καθ' ὕφεσιν. Quod & ipſe ſuſpicer potius, quàm, quum Heſ. ſcripſiſſet ἅ ἅ eſſe κατλιαστὴν ὑπερώτημα, aliquem temere addidiſſe, ἢ σύστημα ὕδατος, non animaduertentem hanc ſignifica-

tionem ſcripturam aliam poſcere. A

Ἀάατος, vide tomi 1, columna (vt typographicè loquimur) ſiue ſemipagina 598, litera f.

Ἀάβακτοι, ſunt ἀβλαβεῖς, Heſychio nomē ἀβλαβὲς activa quidē ſignif. ſonat Innocui, Innoxii: paſſiua autē, Noxæ expertes, Illæſi. Quoniam autem apud eūdem lexicogr. extat, Βυκτὴ, χαλεπὴ, μέλαινα, quidā ſcripſerunt, Ἀάβακτος ſiue Ἀάβυκτος, eſſe Non miſer, aut infortunatus. Exponitur & Niger: quòd legatur apud Varin. Ἀάβακτοι καὶ Ἀάβυκτοι, ἀβλαβεῖς, ἢ μέλανες. Quæ conflauit Var. partim ex Heſychii partim ex cuiuſdam vet. lexici verbis, in quo legitur, Ἀάβυκτοι, μέλανες, ἀβλαβεῖς. B

Ἀαγὴς, vide t. 1, c. 93, f

Ἀαδὲς, Egeſtas, Inopia, Laconicè pro ἔνδεια. Sic Heſych. qui addit, οὕτω καὶ Λεωτυχίδης ἐν γλώσσαις. Quæ verba malè exponuntur in v.l. quaſi dicat Ariſtoph. poetam ita vſum eſſe in comœdia quæ vocata fit γλῶσσαι: quum Heſych. indicare velit Ariſtoph. grammaticum in libro quem inſcripſit γλῶσσαι, vocabulum illud ἀαδὲς, ita exponere. Affertur autem & ab Athenæo Ariſtophanis grammatici liber inſcriptus Γλῶσσαι Λακωνικαί.

Ἀᾳδῆν, videtur eſſe ex ἀδῆν præfixo α priuatiuo. vt ſonet C ἀαδῆν q.d. Non placere, Ingratum eſſe & inucundum. Aut certè ἀαδῆν dici pro ἀηδῆν, vt ἀαδὴς pro ἀηδὴς. Sed Heſych. & Suidas verbi huius ſignificationes latius extendunt. exponit enim ille, ἐχλεῖν, λυπεῖσθαι, ἀδικεῖν, ἀποθυμεῖσθαι, ἀσπεῖν: hic autem (apud quem ſcriptum eſt ἀάδην, non ἀαδῆν) exp. ἐχλεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀποθεῖν, ἀσπεῖν. Rurſum Heſych. ἀαδῆν exp. ἀνύσαι. Itidémque ἀαδῆν aptè exponeretur actiuè λυπῶν, meo iudicio, ſi eſſet ex ἀδῆν, præfixo ᾱ priuatiuo: ſed ſi ſit pro ἀηδῆν, poterit itidem vt hoc, ſignificationem neutralem admittere. Verumenimuero ſignificationes illæ quas vterque addit, videlicet ἀποθεῖσθαι, ſeu ἀποθεῖν, & ἀσπεῖν, faciunt vt aliud etiam ſuſpicari audeam: nimirum eſſe ab illo Laconico nomine ἄαδε, quo ἔνδειαν declarari dictū eſt. D

Ἀαδὴν, Stercus ſuillū. Heſ. Putet forſitan aliquis dici ἀαδὴν ἀπὸ τοῦ ἀηδῶν. Ἀαδὴς, t. 1, c. 1434, c Ἀᾴζω, t. 1, c. 1, a

Ἀάθικτον, Incorruptibile, Noxæ nō obnoxium, vel Noxæ expers ſeu damni, ἄφθαρτον, ἀβλαβὲς, Heſ. Neſcio an audeam dicere eſſe pro ἀθικτον, quod eſt à verbo θίγω. E

Ἄακτον, Infractum, Incolume. ἀθραυστον, ὑγιὲς, Heſych. Videtur eſſe ab ἄγνυμι pro Frangi, tempora ſumente ab ἀάγνυμι: à quo ſunt itidem κατακτὸς & δυσκάκτος. Dicēdum autem erit præfixum illi ἄακτον eſſe ᾱ priuatiuū.

Ἀάλιον, Inordinatum. ἄτακτον, Heſychio & Suidæ. Sed hic addit, ἀκρατὲς: item, ἄλιον δὲ, τὸ μάταιον. In quodam vet. lex. legitur, Ἀάλιον, ἄτακτον, ἀκρατὲς. Λέγει δὲ τὸ ἀάλιον τὸ κοπρῶν, καὶ σημαίνει τὸ ᾱ, ἀάλιον. Ἀάμαι, vide Ἄαπτα.

Ἀάμις, ιος, ἡ, Aucupii inſtrumentum. ἐξώπτιον, in Epigr. Vel Ames. v.l.

Ἀαναίμα, Heſych. exp. πολλαχῶς χάρις, id eſt Multiplex gratia. F

Ἀαὶς, t. 1, c. 473, b. Ἀαὶς, ibidem.

Ἄαλβα, Inauris quoddā genus Alemani, aut Ariſtophani. Heſ. Ἀαλὸς, t. 1, c. 502, c

Ἄας, Cras. vel Perendie, apud Bœotos. Heſych.

Ἄασα, Ἀάσω, Ἀάσθαι, vide in ſequenti Ἀάπτω.

Ἀασιφορὸς, t. 1, c. 598, c Ἀασίφορον, t. 1, c. 598, c

Ἀάσκω, Noceo, Lædo, Damno afficio, Exitium fero. Heſych. enim ἀάσκει affert pro βλάπτει, φθείρει. Ab hoc th. procul dubio eſt aor. 1 ἄασα, Ionico & poetico more carens augmento: cuius frequens apud Hom. vſus eſt. vt Iliad. θ, πρά πῃ ἐκβλήσειν βασιλῆα Τρῶϊ ἄτῃ ἄασας, id eſt ἔβλαψας. Sic ἄασαν in plurali ab eodem them. ſignificat ἔβλαψαν, & in infinitiuo apud Heſych. ἀάσαι eſt πολλαχῶς καὶ ὄλεθρον βλάψαι. Vbi quum addit πολλαχῶς καὶ ὄλεθρον, videtur innuere eſſe compoſitum hoc verbum ex ᾱ epitatico & ἄσαι. Inde aor. 1 paſſ. ἀάσθην, carens & ipſe augmento. apud Heſiod. νήκεστον ἀάσθη, pro αἰσίμως ἐβλάβη. Aor. quoque med. ἀασάμην paſſiuam habet ſignificationem: vnde & Heſych. ipſum exp. ἐβλάβην, ἐφθάρην. Homer. Iliad. ι, Ἀασάμην, ὡς μ' αὖτη ἀϊστώσειεν. R Apollon. Argon. lib. 2, Ἠμύσατο, ἀασάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην. Et rurſum, Ἀασάμην καὶ φῶτα Διὸς νόον ἀφραδίῃσιν Χρείων ξείνης τε καὶ ἱερὸς πέλας. vbi ſchol. exp. ἐλυπήθην. malim ἐβλάβην. Heſych. actiua etiam ſignificatione aoriſtum hunc medium accipi docet, dum ἄασαν exp. ἔβλαψαν. | Varinus ἀάσαι quatuor ſignificare ait, τὸ κρίσαι, τὸ καταπόσαι, τὸ λυπῆσαι, καὶ τὸ πολλαχῶς καὶ ὅλως βλάψαι. Qua in re aſſentior ei quod ad poſteriores duas ſignificationes attinet, quæ tamē pro vna habendæ ſunt: priorum duarum exempla deſidero. nam potius ἆσαι ſcribēdum eſt. Vide & t. 1, col. 598, a, & g.

Ἀασμὸς, tom. 1, col. 1, a

Ἄασος, Gemebundus, Illætabilis. Heſych. enim ἄασσα affert pro αἰθύσσουσα. Habet igitur geminam ſignem hoc vocabulum, & compoſ. eſt ex ἄσσος.

Ἀασὸς, Illæſus, Cui nemo nocuit nec dānum dedit. ὃ τὶ ἂν πε. comp. ex ᾱ ſignificante & ἄσσω. Heſ. ἀασὸν exp. non ſolùm ἀβλαβὲς, verumetiā ἀναμάρτητον, In quo peccatū non eſt.

Ἀάσχετος, t. 1, c. 1332, a

Ἄατοι, apud Heſiod. exponitur κορέσσασθαι. Satiatur, Expletur, in hoc loco Aſpidos, de Marte, Ἣ μὲν καὶ κεκαρηότος ἔφθη ἰὸν ἄασσαι πολέμου. Eſt autem hoc ἄασσαι ex præſenti ἄαμαι, hoc verò ab actiuo ἄημι, quod tamen ſignificat πνέω, Spiro. Ἄᾶται autem eſt à them. ἀάσμαι.

Ἄᾶται, t. 1, c. 598, a

Ἀάτιτος, Inexplebilis, Inexſaturabilis. Heſych. enim ἀάτιτα affert pro ἀπόρρητα. comp. ex ᾱ priuatiuo & ἄτην ſignificante κόρεσιν. Ἄατος, t. 1, c 598, d, & e

Ἀάτυλος, Illæſus, Nihil damni paſſus. ἀβλαβὴς, Heſych. Eiuſdem originis cum ἄατος & ἀασὸς.

Ἀάτω, t. 1, c. 597, h

Ἀβ, Heſychio ὁ χορτασμὸς μιλῶ. Vocabulū eſt Hebraicum, vt docui in Appendice De mēſibus. vbi tamen nō September eſſe dicitur, cui Χορτασμὸς μιλῶ opponitur, ſed Iulius.

Ἄβα, eidem lexicographo eſt ὄχλος ἢ βοή, rota aut clamor.

Ἀβάγδην, eidem eſt λεπτὸν, Tenue, Subtile. Pro quo in lexico quodam vet. habetur Ἀβαπτὸν.

Ἄβαγνα, Roſæ, Macedonibus, teſte eodem.

Ἀβαίζει, Qui non loquitur, ſed tacitus ſedet aut mutus. Suidæ ἄηχος, ἤγουν ἡσυχάζων τῷ βαίζειν, ὅθεν καὶ ψελλ. compoſitum eſt ergo ex βαίζω.

Ἀβαὴρ apud eundem legitur, exponiturq; λεπτὸς. Sed puto ſcribēdum ἀβαπὸς. de quo vide paulo antè in Ἀβάγδην.

Ἀβάθ, Cypriis διδάσκαλος, Doctor, Magiſter. Heſ.

Ἀβαθὴς, ίος, ὁ καὶὴ, Profunditate carens. ὁ μὴ βάθος. Galen. lib. 2 ad Glauc. τραύματα ἕλκεα τὰ καὶ ἀβαθῆ, vulnera parua nec profunda.

Ἀβάλματα, eidē ſunt σφίγματα. Eſt autē σφίγμα, Quod tortū eſt, Mēbrum luxatū: item Panis tortilis ſeu ſcriblita.

Ἄβαι, αἱ, vrbs Phocica, clara oraculo Apollinis: dicta à quodam heroe Aba. Ἐθνικὸν eſt Ἀβαῖς vel Ἀβάς. Steph. Idem tradit Ἄβαι etiam Cariæ vrbem eſſe.

Ἄβαιον, v. l. pleonaſmo literæ ᾱ pro Ὀλίγον dici aiunt, id eſt Paululum, Paruum: ſed ſine autore & exemplo.

Ἀβακηΐσαι, vrbs Siciliæ. de qua Steph. & Suid.

Ἀβακίσκος, t. 1, c. 630, c Ἀβακίσκος, t. 1, c. 631, a

Ἀβακκίων, t. 1, c 631, a Ἀβακὴς, vel Ἀβάκης, t. 1, c. 630, f

Ἀβακίζω, t. 1, c. 631, a Ἀβάκιον, t. 1, c. 1, c

Ἀβακίσκος, t. 1, c. 1, g

Ἀβακοσφαῖαι dicta fuit Siculorū μαῖεσά τις, vt refert Varin.

Ἀβακὸν apud Heſ. legitur expoſitū ἀγχιλαίστις. quod v. l. ex Opp. ſch. interpr. Inutiliū piſciculorū inſtitores inſani.

Ἀβάκτων, Varin. affert pro αἰτιῶμαι. Non inuidioſum.

Ἄβακτος & Ἄβυκτος, Heſychio τὸ μὴ μακαριστὸν, quod beatum nemo prædicare debet.

Ἀβάκχευτος, t. 1, c. 631, b. & 165, f, obiter.

Ἄβαλ, in lex. meo vet. dicitur eſſe aduerbium, factum ex ᾱ epitatico & βάλλω, abiecta vltima ſyllaba. Non tamen vlla ei ibi ſignificatio tribuitur, ſicut nec apud Etymol. forſan igitur idem eſt cum ſequente Ἀβάλε.

Ἀβαλαία, Heſychio συγχαρὴ, ὁμολογία.

Ἀβάλε, eidem Heſychio eſt ὄφελον, εἴθε, Vtinam. Alioqui eſt etiam aduerbiū καταλήψεως, idemq; ſignificare putatur quod ναί. vt in Epigr. Ἀβάλε γαμετοῦ μὲ κατάσχοι κύμασι πόντου. Et in lex. meo vet. ἀβάλε σοι Σπάρτα, πάλαι ἀπολώλεσθαι. Quidā & Ἀβάλαι ſcribūt: quomodo ſcriptū legitur & in poſteriore Etymologici editione & apud Varin. quodam in loco. ſed eam ſcripturam non probo. | Ab Heſychio exponitur etiam ἀχρεῖον, inutile, actū nomen adiectiuum eſſet.

Ἀβάλαν idem Laconica lingua dici ſcribit ἀχρεῖον, Inutile: à quibuſdam exponi etiam ἀσθενὲς, Languidū, Ignauum.

Ἄβακις, eidem est μιχθηρὰ ἰλαία, mala oliua.

Ἀβαμβάκευτος, Nullo lenocinio fucatus. sunt enim Hesychio βαυβακεύσεις, αἱ φαρμακεύσεις καὶ μαγγανεύσεις. Et cibi ἀβαμβάκευτοι, qui sine vllo condimento & veluti gustus lenocinio parati sunt. Athen.lib.4, ex Pyrgione de συμποσίοις Cretensium, τοῖς δ' ὀρφανοῖς ἰσομοιρεῖν τῶν ἄλλων· ἄδεια γὰρ πάντα· καὶ αὐτοῖς ἀβαμβάκευτα τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων εἶναι. Sed scribendum potius Ἀβαμβάκευτος.

Ἄβαπα, vrbs prope Parnassum, vbi fanum Apollinis, teste Hesychio.

Ἀβάπτων idem dici scribit pro ἀνάβασιν. est autem ἀνάβασις ascensus. Erit igitur hic poetica literarum metathesis, & apenthesis τῆ τ.

Ἄβαντες, οἱ, dicuntur Euboënses ἐπωνύμως apud Homer. ab Abante Argiuo filio Neptuni & Arethusæ.

Ἀβάντιος, possessiuum nomen vel à præcedente nomine Ἄβαντες, vel ab Ἄβας.

Ἀβαντιάδης, patronymicum ab Ἄβας, Filius Abantis.

Ἀβάτης quoq; apud Steph. legitur: vnde dicit esse fœm. Ἀβάτιδες, vt Ἑλικωνιάδες ab Ἑλικώνιος.

Ἄβαντις, dicitur Euboea, ab ipsis Abantibus, vt refert Eustathius. Apud Stephanum paroxytonos Ἀβάντις legitur, afferentē ex Heliodi Ægide, — πάντα δὲ Ἀβάντιδι νίκλησεν θεοὶ αἰὲν ἐόντες, Τῶν σφιν Ἀβαντιὰς νίκλησεν θεοὶ αἰὲν ἐόντες, Τῶν πυρ' ἑστίῃσιν Εὐβοίδες βοὸς ὠμοὺς Ζῆς.

Ἄβαξ, t.1, c.2, b

Ἀβαπίσων, t.1, c.720, b. Ἀβάπτιστος, t.1, c.720, a

Ἄβαπτος, t.1, c.18, c

Ἄβαρ, αρος, τὸ, placentæ genus esse dicitur apud Æschyl.

Ἀβάραις, mazæ quædam apud Athen. lib. 4 in loco quodam Epilyci. nec enim Lycophroni assentitur qui ὄλυρα exponebat, nec Eratosthenes, qui φρυγόμενα μαζῶν. Fuisse autem Spartanum vocabulum videtur. Sed notandum, in Epilyci isto loco non ἀβάραις legi, sed βάραις: cuius tamē vocabuli nullā reperio mētionem.

Ἀβαρβαλάϊς, Hesychio nymphæ quædam.

Ἀβαρβαρίη, itidem nymphæ nomen, teste eodem. nam multæ esse nympharum genera ait. Eustath. inter Nereidas eam refert.

Ἄβαρις, t.1, c.721, e

Ἄβαρις. Cui non est baris, ideóque in continente degēs: Hesychio ὁ ἀπειρόπους, καὶ μὴ ἔχων βάριν. est enim βαρις, πλοῖον licet & aliæ ei significationes tribuātur. Ἄβαρις dictus fuit etiam Scuthi cuiusdam filius, de quo Suidas, Strabo, & Gell. lib. 9, cap. 12. Item Heraclides librum quēdam suum De immortalitate animæ, Ἄβαριν inscripsit. cuius mentio apud Plut. initio lib. De aud. poem.

Ἀβαρικὰ Cyprii vocant ἡ χωματοῦδαίων, τὰ καθαρμοὶ δῶν καθαιρόντων, teste Hesych. Quæ purgatur suis mēstruis.

Ἀβάρκη, pro ἀρχάρκη, legitur apud Theophr. Hist. pl. lib. 3.

Ἄβαρκυς, Hesychio λιμός, fames.

Ἀβαρκύω, Comatus sum. Comam alo. nā ἀβαρκυᾶ est κομᾶ in lex. quodā vet. pro quo apud Hesych. legitur, Ἄβαρκυα, κόμα. qui Macedonicum esse hoc verbum ait.

Ἀβαρλεῖσθαι, Turbari. nam ἀβαρλεῖται idem Hesych. affert pro ταράσσεται, necnon pro κρούει.

Ἀβαρύεται, Gemo, Lamentor, Eiulo. Hesych. enim ἀβαρύει exp. στένει, γόους ἐλαύνει, βοᾷ.

Ἄβαρις, siue Ἀβαρὶς, dicitur quædā vrbs & χώρα & ἄνεμος Παριανῶν, vt refert Steph. afferēs inter alia ex Apollonio, — Ἀβαρίδος ἡμαθόεσσαν Ἠιόνα. Gentile est Ἀβαρεῖος & Ἀβαρίτης, teste eodem, ab Ἄβαρος nimirū. Meminit & Xen. Ἀβαρίδος, dicens Hellen. 2, p. 268, ὅτι ἡ Ἀβαρὶς τῶν Λαμψακίων ἄκρα. Etymon huius vrbis Sophocles apud Steph. declarat, dicens ἡ Ἀφροδίτη ἄμορφον ἐν Λαμψάκῳ ποιοῦσιν· ἐν Πέλοπι δὲ ἀπαρτίσασα, καὶ τῷ χώρᾳ ἀπαρτίδα κελεύσαι. Hesych. Ἄβαριν vrbem Phocensiū esse ait, & Ἀβαρίδες eidem est φωκικὸν φυλή.

Ἀβαρναί, Cypriis αἱ πλοῖαι, teste eodem. id est Volucres.

Ἄβαρπος, Inexplebilis, Inexsatiabilis. ἄπληστος, eidē. qui tamen ait à quibusdam exponi etiam ἄμοιρος. VNDE Ἀβαρπία, ας, ἡ, Inexsatiabilitas, seu Insatiabilitas, ἀπληστία, eidem.

Ἀβαρὺ, Origanum dici Macedonica dialecto idem innuit.

Ἄβας, αντος, nomen proprium filii Melampodis apud Paus. & Apollon. Item nomē sophistæ cuiusdam apud Suid. Est & nomē cuiusdā à quo denominati sunt οἱ Ἄβαντες.

Ἀβᾶς, Hesychio λύπης: necnon ἱερὰ νόσος apud Tarentinos. λύπης porro stultum significat: ἱερὰ νόσος, sacer morbus seu epilepsia. Infrà Ἄβις.

Ἀβάσαι, eidem Hesychio est ἀρίσῃσαι & ἀρίδῆσαι. quod ἀρίσῃσαι quidam accipiunt pro ἀρίσῃσαι, vt significet, Præclarè rem gessisse & extolli. Alioquin ἀρίσῃσαι est prandēre. Legitur in alio quoque lexico ἀβάσαι expositum ἀρίσῃσαι, sine illo ἀρίδῆσαι.

Ἀβασανίστως, t.1, c.723, g. Ἀβασάνιστος, t.1, c.724, a

Ἀβασάλευτος, t.1, c.725, f. Ἀβασιλεύτως, ibidem, g

Ἀβάσκανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuidia vacuus, Non inuidens, Non inuidus. Suidæ non solùm αὐτοπρόσωπος, (quod potius est Non inuidiosus) sed etiam ἄψυδρος, in hoc loco cuius autorem non nominat, ὁ δ' μύστης ἀβάσκανος γίνεται ἐκ Καίσαρος τῆς Αὐτοκράτορος καταφωνήσεως, non inuidus testis. hoc est, sine vlla inuidia prædicans & testificans.

Ἀβάσκαντος, Cui nemo inuidet, Tutus ab inuidia, Inuidiæ non obnoxius. Item pharmacum ἀβάσκαντον dicitur quod inuidias hominum auertit, seu quod fascinationes ab inuidia profectas auertit. Affertur enim ex Dioscor. lib. 3, ἀβάσκαντον αἰγιάλιτις τῆς) λέγεται, pro, Hominibus fascini amuletum esse fertur. Hesych. ἀβάσκαντα exp. χωρὶς βλάβης.

Ἀβασκαίτης, Citra inuidiam. Epigr. lib. 2, in Deformes, Καὶ ὁ ἀβασκαίτης ῥῆτα πείσεται ἐχθές.

Ἀβάσκαπτος, t.1, c.716, d. Ἀβασκάντος, ibidem.

Ἄβασος, idē quod ἄβατος, Inuius seu Impervius, Per quem iri nequit. Hesych. enim ἄβατον affert pro ἄβατον, ἀδιέξοδον, ἀπέρατον: exponēs tamen & ἀβίαστον, Quod vi cogi nequit, Cui vis afferri non potest. Apud Varin. legitur præterea Ἄβασον, ἀκίνητον, ἀνωφελές τον, quod est, Immotum, Inaccessum. perperam, vt puto, pro ἄβατον.

Ἄβατον, subst. t.1, c.637, b

Ἄβατος, t.1, c.636, e

Ἄβαφος, t.1, c.718, e

Ἄββαλεν, Æolica syncope pro ἀνέβαλε, vt κάββαλε pro κατέβαλε. à th. ἀναβάλλω. Similiter Ἀββάλλου pro ἀναβάλλου.

Ἄββιλον, ab Hesych. exponitur ταπεινόν, humile: pro quo paulo pòst habet Ἄβιμον.

Ἀββιλυκτής, t.1, c.728, g

Ἄββηλα, Hesych. exp. ἄβατα, Inuia, Inaccessa.

Ἄββηκα, τὰ, vrbs Thraciæ, clara Democrito. Est & alia Iberiæ eiusdem nominis, vt refert Steph. qui & sing. num. Ἄββηρον ab Ephoro dici scribit. τὸ ἐθνικὸν est Ἀββηρίτης, Abderis oriūdus. Aiunt Ἀββηρίτην dici etiam ἀπὸ Σοφίσκου: inter quos est Hesychius: forsan quia inde spirat. Ab Ἄββηκα est etiā aduerb. Ἀββηκόθεν, Abdera versus. vt in lex. meo vet. Ἀββηκόθεν· Ἀβδηρίτην εἰς Ἀβδηρα. Ἄββηκα & Ἄββία in eodem meo lex. exp. etiā ἡ θάλασσα, mare.

Ἄββις, apud Hipponactem pro μάστιξ, scutica seu flagellum, teste Hesych.

Ἀββία, vide in Ἄββηκα.

Ἀββίωμος, t.1, c.730, b. Ἀββιβαίως, ibidem, c.

Ἀββιβλος, t.1, c.730, c

Ἀββηρὼν, nomen proprium apud Suid.

Ἄββες, Pamphyliorū lingua pro ἵππος dici Varin. annotat, eiusdémque meminit Hesych. Latini quoque Habes.

Ἀββελίω Pamphilii dicunt ἡλιακὸν, teste Hesych.

Ἀββίλιος, Cretensibus ὁ ἥλιος, sol, teste eodem.

Ἄββιμον, idem dici scribit ταπεινὸν, humile. pro quo suprà ἄββιλον.

Ἀββίνω, Corono. Idem enim ἀββίνει affert pro στέφει.

Ἀββιπρεπὴς, t.1, c.710, e

Ἀββιπρεπία, ibidem.

Ἀββιπρωϊκὸν ξ, t.1, c.710, g

Ἀββίπρος & Ἀββιπρὼς, ibidem, c, & e.

Ἀββιπρεία, ibidem, e

Ἀββίρβηλος, Vanus, Inconstās. Hesych. enim ἀββίρβηλον exp. μάταιον, & Suidæ ἀββίρβηλος est ὁ ἀκατάστατος. Rursum Hesychio ἀββίρβηλον est, πολὺ, ὑπερχεῖς, μέγα, βαρὺ, multum, onerosum, magnum, graue: nec nō ἀχρεῖον: Suidæ αἰσχρωπὸν, ἀπρεπὲς, impudens, inuisum seu odiosum. Infrà Ἀββίρβηλος pro eodem.

Ἀββισαλὼν, apud Suid. nomen proprium filii Dauidis. pro quo in Latinis Bibliis est Absalon.

Addo

Ἀβίωτον, Hesych. affert prò ὀθνειὰν, ἀγρυβῆ, Desiderat, Tumultuatur.

Ἀβρδίτ, ὁ, ἡ, idem cum αὐλὼν, luscinia, vt ex eodem lexicographo patet, afferente ἀβρδόνα pro ἀηδόνα.

Ἀβύ, Laconibus idem esse tradit ὦπμα παρ' ἴχνη, πρόμπτουαρίῳ, domicilium porticus habes, penum seu promptuariũ.

Ἀβυρτᾶνες, nomen proprium apud Suid.

Ἀβύρω, Cano. Hesych. enim ἀβύρει affert pro ἄδει. Apud eum legitur & ἀβυκῶσιν, ᾄδουσιν, tanquam ab ἀζυρίω: nisi scribendum ἀζύρουσιν.

Ἀβύς, idem lexicogr. exp. ἀναίσχυντος, αὐθέντης, & cum eo Suidas. Sic verò suprà idem Hesych. ἀζαὶ attulerat pro ἀναίδης. Idem tamen ἀβὴς exp. etiam αἰσχρῶντος, αἰσχρὸς, Impudens, Profanus & impius.

Ἀβύσσω, Cogito, Excogito: item Animum aduerto. id enim significat ὀθνειῶ quo Hesych. hoc ἀβύσσω exp. Ἀβύσσω autem suprà idem attulerat pro ὀθνειῶ.

Ἀγάασις, t. 1, c. 734, a. Ἀγάασις, ibidem, b.

Ἀγάχεμαι, Ornor, Delicior. v. l. perperam. scribendum enim Ἀγλάχεμαι.

Ἀγάχης, nomen fluui apud Suidam.

Ἀγάδα, Hesych. affert pro αἰδρῆσον.

Ἀγάες, vide in Ἄβιν.

Ἀγάπητον, Quod præsenti in periculo versatur. ἐφ' οὗ οὐκ ἐπιτηδὲς βοηθῆσαι μὴ δυνάμενον, cuius exequiæ nõ fuere lugubres. v. l. ex schol. Soph. Legitur apud Hesych. quoque, sed non suo ordine, nimirum post Ἀγάης.

Ἄγαλα seu Ἄγαλλ, vrbis nomen: ex qua oriundus, dicitur Ἀγαλλεύς, vt Steph. & Suid. tradunt.

Ἀγάλλιον, Hesych. esse dicit οἶνον, vinum. Quidam certi genus vini esse putãt ab Abila vrbe denominatum, ideóque Ἀβίλιον scribunt simplici λ.

Ἀγάπτικα Persis dici ἀπὸ μνημοσύνης, memorem, tradit idẽ Hes.

Ἀγαύκη, eodem teste est σῦλλ ἐν Λιβύῃ, columna in Libya. Apud Suidam verò Ἀγάυξ legitur, qui id esse dicit mõtem ex Libya oppositum Calpæ, quæ in Europa sita est ad fretum Gaditanum.

Ἄγε, Hesych. autore vocatur ἐλάτη siue πίτυς. pro quo Varin. habet Ἄβιες: quomodo apud Hesych. quoque scribendum esse alphabetica series innuit. Est autem Abies vocabulum Latinum τῇ ἐλάτῃ Græcorum æquivalens.

Ἀγέλλη, eidem σύριγξ ἱερατικὴ, semen quoddam.

Ἀγέος, t. 1, c. 731, e. & 736, g

Ἀγέσσων, t. 1, c. 749, c

Ἀβεσσωπὸς, ibidem, g

Ἀγέσσως, ibidem, c. Ἀγεώτης, ibidem, f

Ἀγλαΐσια, ας, ἡ, Innocentia. Ita enim Cic. lib. 3 Tuscul. Innocentia apud Græcos vsitatum nomen non habet: sed habere potest ἀβλαβείαν. | Item Incolumitas, Indemnitas, τὸ ἀβλαβὲς.

Ἀγλαβὴς, t. 1, c. 743, h

Ἀγλαβωσύνη, teste Hesychio σχοινὸς πλεκτὸς ἐκ βύβλων ὃν ἐπὶ πυρὸν οὖσα, funiculꝰ qui apud Ægyptios plectebatur ex papyro ad purgandum, vt hodie orbiculi ex herbis quibus vtuntur ad extergendas patinas.

Ἀγλαδῶς, t. 1, c. 744, a

Ἀγλαδίως, Hesych. affert pro ἡδέως, suauiter.

Ἀγλαόκωμος, pro ἀπλοκωμος, forsan Macedonico more, qui Βίλιππος pro Φίλιππος dicunt. Plato comicus apud Athen. l. 14. Μόνος δ' ἄγυιος, ἀπλατάκτως ἀναζίζομαι, Ἀβλὰ κῶμος, ἀλλ' ἀόσμος, nullis oblatis placentis, nullo thure.

Ἄγλαξ, Cypriorum lingua λαμπρὸς, clarus, teste Hesych.

Ἀγλαόξιος, t. 1, c. 743, f

Ἀγλαρὸι, Hesychio sunt ξύλα, ligna.

Ἀγλας, eidem est ἀσύνετος, ἀγνώμων, insipiens, ignorans. Qua in signif. suprà ex eodem habuimus Ἀβὴς & Ἀζαὲς.

Ἀγλαστιῶ, ῶ, Non germino. vel Malè germino.

Ἀγλάστος, t. 1, c. 745, g

Ἀγλαύστης, t. 1, c. 745, c

Ἄγλαστος, ibidem, g

Ἀγλαυστὶ, Hesychio ἀνυπόδητος, Excalceatus siue Discalceatus, Qui nudis incedit pedibus. Vox comp. ex ἀ priuatiuo & βλαύτης.

Ἄβλημα, ατος, τὸ, Erratum, Peccatum. Hesych. enim ἀβλήματα affert pro ἁμαρτήματα. Idem igitur est quod ἀβλήμα, & forsan duplici μ scribendum ἄβλεμμα.

Ἀβλεμίως, t. 1, c. 749, b

Ἀβλεμὶς, ibidem, a

Ἀβλεννὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Muco carens. Athenæo teste, lib. 7, Ἀβλεννὲς dicitur ἰχθῦς siue βλέννα, quod piscis nomẽ est.

Ἀβλεπὸς, t. 1, c. 749, c

Ἀβλεφία, ibidem, c

Ἀβλήδιμα, ibidem, d

Ἀβλεθὴς, ibidem, d

Ἀβλεψία, ibidem, c

Ἀβλήδην, Hesych. affert pro ὠδὴ ὕσμινι. de quo suo loco.

Ἀβληχὲ, idem affert pro ἰωὴ, Habena: Iorum quod freno inseritur.

Ἀβλὴς, t. 1, c. 666, b

Ἀβλήτωρες, Hesych. μάρτυρες, testes. pro quo infrà ἀβολήτης.

Ἄβλητος, t. 1, c. 666, d

Ἀβλαχὴς, Balatus expers. ὁ οὐ βλαχώμενος. Antipater in Epigr. Μισῶ σε ἀβλαχὲς ἐπαίνου.

Ἀβλήχμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Hesychio ἀμβλὺς, hebes.

Ἀβλαχὴς, t. 1, c. 755, d

Ἀβληχρότατος, t. 1, c. 755, d

Ἀβλαχὴς, siue Ἄβληχρος, t. 1, c. 754, h

Ἀβλίμματον, Hesych. affert pro ἄψαυστον, intactum. Sed scribendum potius ἀβλίμαστον, vt lite ὦ βλιμάζω: compositione facta ex ἀ priuatiuo & βλιμάζω.

Ἀβλοίω, ῶ, Libo. Hesych. enim ἀβλοῖν affert pro σπεῖσαι, seu σπεῖσον: sed addens, Macedonicum esse verbum.

Ἀβλόπις, Crerentiũ dialecto idẽ quod ἀβλαβὴς, teste eodẽ.

Ἄβλος, τος, τὸ, Multrum. vasis genus apud Alemannos. v. l.

Ἀβλωφιδίζω, t. 1, c. 717, d

Ἀβλώπτω, apud Gazam legitur Gramm. lib. 3, videturque idem esse quod ἀμβλωπτῶ, sicut ἀβλεφίδιον idem est quod ἀμβλεφίδιον.

Ἀβοαὶ, Hesychio ἀραὶ, preces seu precationes.

Ἀβοηθεῖ, t. 1, c. 761, a

Ἀβοήθητος, t. 1, c. 760, h

Ἀβοήθος, t. 1, c. 759, h

Ἀβοητὶ, t. 1, c. 756, g

Ἄβοητος, ibidem.

Ἄβολα, Hesych. esse dicit κυβευτικοῦ βάλου ὄνομα, nomen iactus in ludo tesserario: forsan infelicis, & quo vel nulla vel saltem pauca iaciebantur puncta.

Ἀβολὶς, à Siculis dicũtur οἱ ἐμβολαὶ, teste Hes. vt sunt valla, siue munimenta & sepes quibus aliquid circundatur.

Ἀβολίω, ῶ, idem quod αἰτιβολέω significans Occurro, Obuius fio. ἀπαντῶ seu συναντῶ. vt ἀβόλησαν Ἀπιδᾶ κ. Apollonii Rhodii schol. ἀβολήσαν, ἀντὶ τοῦ exp. συμπεσόμενα, in hoc loco lib. 3, εἶδεν ἀστοβόλησεν, μὴ πως φάος ἠελίοιο: Δύη ὑπὸ φθιμένων, καί τις τὸ ἔπαντα τούτων Οἰσέων. ἀνὰ δὲ τὸ ἀβολήσαν ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν. VNDE Ἀβολῆτες dicũtur οἱ συμπεσόντες ἀλλήλοις. Hesychio αἰτιβολῆτες, necnon μάρτυρες. Alioqui ἄβολητες, vt & ἄβολοι, dicuntur pulli equini aut asinini οἱ ὠὸ βεβολημότες τοὺς ὀδόντας ἐξ ὧν γεγόασι καὶ ἡλικία, qui nondum amiserunt dentes ætatis indices, qui γόωνες appellantur. ex quo intelligitur Iuuenes. His opponuntur οἱ λελογχωμένοι, siue λελογχότες.

Ἀβολῆται, vide Ἀβολῆτες paulo infrà.

Ἀβόλητοι, Hesychio sunt ἀπάντησις. Varin. habet Ἀβολὴς, ἔντυξις, ἀπάντησις, id est Accessio, Occursus. Ambo ex præcedenti Ἀβολίω.

Ἀβολήτωρ, t. 1, c. 667, f. Vide etiam Ἀβολίω.

Ἄβολος, ibidem.

Ἄβολα, nomen vrbis Siculæ apud Steph. Vnde qui oriundus est, Ἀβολαῖος dicitur, teste eodem. Apud Latinos Abolla vestis est, cuius Martial. & Iuuen. meminerunt.

Ἄβολος, t. 1, c. 667, d

Ἀβολῆται, Hesychio αὐστηρότατοι ἰχθύες, qui prorsus sæui & crudeles sunt, adeo vt eis occurrere nemo audeat. vt sit ex ἀ priuatiuo & ἀόλεω, facta συναλοιφὴ duorum ἀ, vel alterius ἀβαλῆτ. Rectius Varin. scribit ἀβολῆται.

Ἄβος, Maturus & puber, à Dorico ἄβα pro ἥβη. Theocr. Id. 5, Μή μευ λωβασσῆς τὰ ἁμίτλος. εἰσὶ γὰρ ἄβαι. Vbi schol. quadruplicè indicat scripturam. quarum prima est ἄβαι pro ἥβωσι καὶ ἀκμαίουσι: altera, ἀΐαι, significans ξηρασίαν: tertia, ἄζαι: quarta, αὖται, pro μόναι.

Ἄβοσκος, Pascuis carens. In quo pecudes pasci nequeunt: vel

etiam Qui depastus non est. Hesych. ἄβοτα affert pro αἱ μὴ κατατετριμμέναι βοτάναις: vel αἱ μὴ φέρουσαι καρπὸν, non depastæ, vel quæ fructum non ferunt & steriles sunt.

Ἄβοτος autem, vrbis nomen est apud Steph. cuius ἐθνικὸν est Ἀβοτίτης siue Ἀβοτεύς.

Ἀβουλεί, t.1, c.768, c

Ἀβουλεῖν, t.1, c.766, e

Ἄβουλος, Nolens, Inuitus. Hesychio ἀβουλὸς est non solùm ἀέκοντα, (ita enim lego pro ἄκουσα) sed etiam ἀκτήμονα, Nihil possidens, Pauper, Inops. In v.l. exponitur etiã Inconsultus: à βουλὴ significante Consilium, vt ἄβουλος. B

Ἀβουλίτης, t.1, c.766, f. Ἀβουλῖται, t.1, c.767, a

Ἀβουλία, t.1, c.768, c

Ἄβουλος, ibidem, a

Ἀβουλόπατα & Ἀβουλόπατρος, ibidem.

Ἀβούλως, ibidem, b

Ἀβουπολίω. ſ. Tumultuor. Hesych. enim ἀβουπολῶ affert pro θορυβῶ. qua signif. suprà ex eodem habuimus ἀβίστη.

Ἀβοῦτις, t.1, c.778, d

Ἄβρα siue Ἄβρη, (illo enim modo apud Hesych. & in lex. meo vet. scribitur, & apud Eustath. hoc apud Suidam) C Ancilla, Famula, Serua. Hesychio δούλη, παλλακή: qui paulo pòst ἄβραι affert pro παλλακαί, δοῦλαι. In lex. meo vet. annotatur, ἄβρα dici neque πᾶν ἁπλῶς θεράπαινα, neque πᾶν δῶμορφον, sed πᾶν οἰκοτρεφὲς & πᾶν ἀεὶ χεῖρα θεράπαινα. Suidas verò ἄβρα vocari itidem ait neque πᾶν ἁπλῶς θεράπαινα, neque πᾶν δῶμορφον θεράπαινα, sed οἰκοτρεφὲς γνήσιος κύριόν τε καὶ ἔντιμον, siue illa oiκογβρὸς & verna sit, siue non. Fuerint itaque ἄβραι, ancillæ seu famulæ quas ditiores matronæ ad honestiora seruitia seu ministeria domi suæ alunt, quibúsque vtuntur pedissequis. Similiter Paulanias apud Eustath. pag. 1854, dicit ἄβρα nominari πᾶν σωφρον καὶ ἀσφαλὲς (in lex. meo vet. ἀεὶ) χεῖρα θεράπαινα: quam & οἰκοτρεφὲς & ἔντιμον appellari. Ipse quoque Eust. ἄβρας vocari paulo antè scripserat παῖδας ἢ θεράπαινας ὡς δεσποτικὰς δούλας, sed annotans esse vocabulũ ἰδιωτικὸν, à Græcis (vt & alia multa) vsurpatum. Legitur enim apud Menandrum in Pseuderacle, Μήτηρ πέπεικε τὴν ἀδελφειὴν δοῦναι Ταύτην. τρέφει δὲ παλλακήν τιν' ἀστῆς λύπαις, ἄβραν τιν' αὐτῶν ἡμερῶν, Σπουσία. κ' ἄβρα γ' αὐτοκύμβρος ἐρωτικὴν, ζάνθη μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν, Τάχιον δ' χωρεῖς ὡς ἑλεύθερα τρίτη. Ita apud Suidam, qui ex eiusdẽ Apisto, & ex Iamblicho alia duo affert exempla. Similiter Genes. 24, & Exodi 2, αἱ ἄβραι αὐτῆς, ancillæ seu famulæ ipsius. Notandum autem est ἄβρας dici ancillas honoratiores & honestiora ministeria obeũtes nõ solùm matrumfamilias ditiorũ, sed etiam virginum puellarumque, vt in loco illo Iamblichi apud Suid. & in illo Genes. 24, de Rebecca spõsa ex ædibus paternis profi ciscente ad Isaacum sponsum suum.

Ἀβραβάτεν, t.1, c.2, b

Ἀβρεκίπτειν, v.l. afferunt pro Sonuerũt, annotántque poeticum esse. Sed videndum ne potius scribendum sit ἐφάβησαν.

Ἀβρεμμῶν, Hesychio εἷς ἐκ τῶν Ἀβραάμ: item γηγενὴς: Suidæ ὁ ἀπόγονος Ἀβραάμ. necnon γηγενὴς itidem, & ἱερατικὸς. Apud Greg. Ἀβρααμιαία θυσία, Abrahamicum sacrificium, Sacrificium quod fecit Abraham. Est autem Ἀβραὰμ nomen viri celebris in sacris literis.

Ἀβραμίς, nomen βόλου κυβευτικοῦ, iactus tesserarii, teste eodem Hesych.

Ἄβραμις, piscis Nilous, apud Athen. lib. 7.

Ἀβρανες, Celtæ vocant τοὺς καρκοπίθηκους, simias caudatas, vt idem refert.

Ἄβρεις, ίδος, ἡ. Crocota siue Crocotula, hoc est Tunica seu vestis crocei coloris. Hesych. enim Lacones scribit ἀβρεσίδας nominare κροκωτὰς, ſ. χιτῶνας.

Ἀβρασάξ, omnipotentem Deum portentoso nomine appellat Basilides, vt tradit D. Hieronym. comment. in 3 cap. prophetæ Amos.

Ἄβρεχεν, Hesych. affert pro ἤχησεν, Sonuit, seu Sonitum dedit. pro quo alioquin ἤβρεχεν reperitur à th. βρεχέω.

Ἄβρηκτος, t.1, c.789, g

Ἄβρημος, Cypriorum lingua ὁ ἀζήμιος, teste Hesych. Alioqui ἄβρημος compositum ex ἀ priuatiuo & βρίμω esset idem cum ἄβρομος, id est ἄφορος, strepitus seu fremitus nullos edens.

Ἀβρεσίλη, regio Mysiæ, dicta à Brettia nympha, cuius ἐθνικὸν est Ἀβρεσίλιος, vt Steph. ex Arriano refert. Apud Suidam, Ἀβρεσίλεως legitur. perperam apud Steph. Ἀβρεσίλη, vt alphabetica etiam series arguit.

Ἀβρηλία, Suidæ est regio quædam. forsan illa quæ erat ad viam Aureliam. Apud eundem Ἀβρηλιανὸς & Ἀβρήλιος, sunt nomina propria: pro quibus Latini scribunt Aurelianus, Aurelius.

Ἀβρεμάχεμαι, Orno me, & delicatè viuo. Hesych. enim ἀβρεμάχεται affert pro κοσμεῖται, ἡδύπαται. pro quo perperam in v.l. ἀβριάχεμαι.

Ἀβρείζομαι, siue Ἀβρειζομαι, itidem est Delicato cultu vtor, Delicatè me orno. nam ἀβρείζεσθαι eidem est ἁβρυνέσθαι, καλωπίζεσθαι. Ambo igitur hæc verba ab Ἄβρος siue Ἁβρὸς, deriuata sunt.

Ἀβρειδὴς, t.1, c.793, a

Ἀβρειότερον, Varin. affert pro ἀληθέστερον, verius: procul dubio ex Hesych. apud quem tamen ἀβρειβέστερον legitur. Vtrunque verò pro ἀκριβέστερον, vt videtur, facta μεταβολὴ aut μεταθέσει τῶν στοιχείων.

Ἀβρεκτος, Hesychio & Suidæ δύσκωφος, ὁ μὴ ἀκούων, surdaster. Varino præterea ἄγρυπνος, αὐτόκλητος, Vigil, Insomnis. In qua posteriore significatione est ex ἀ priuatiuo & βρίζω compositum. id enim significat καθεύδω, dormio.

Ἀβρεκὰ, Hesychio καθαρεύουσα, purgata & mundata.

Ἀβρεκὲς, eidem est ἐγρηγορὸς, vigilans. idem cum præcedẽte ἀβρεκτος, eiusdémque originis.

Ἀβρεκὲι, Suidæ τὸ ἀπὸ βορᾶς ἱκανῶς ἀναπαύεσθαι, à cibo aliquantillum dormire. Idem igitur fuerit cum βρέξαι seu βρέξει, & ἀ fuerit ἀφωνόν.

Ἀβρεκτὶς, οῦ, ὁ, Verbero, Mastigia. Hesych. enim ἀβρεκτὴν affert pro μαστίγια. Videtur tamen esse verbale ab ἀβρείζομαι significante ἁβρύνομαι, καλωπίζομαι, ideóque significare debere καλωπιστὴς, Qui delicatius & molliꝰ sese ornat, Qui cultu corporis vtitur delicatiore & molliore.

Ἀβροβάτης, t.1, c.2, d

Ἀβρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mollem & delicatam vitam agens, Molliter & delicatè viuens. idem cum ἁβροβίοτος. Dionys. De situ orbis.

Ἀβροβίστου, v.l. afferunt pro Mollis, Effœminatus: non nominato tamen autore, nec allato exemplo. Si itaque mendo caret vox illa, propriè significat Habẽs ventrem effœminatum & delicatum, vel etiam Cuius venter mollibus & delicatis assueuit cibis. At Ἀβροβίστης proprium nomen viri est quem Arbogastum vocãt Latini: de quo multa apud Suid. & Eustath. apud quem perperam scriptum est Ἀβροβάστης.

Ἀβροβός, Molles gemitus & mollia lamẽta edens. Æschyl.

Ἀβροδαὶς, Mollibus dapibus, seu cibis delicatis, instructus, Apud Athen. lib. 1, Πρὸς ὃ μᾶ πάππα δίπτυον ἀβρόδαιτα πρατίζη.

Ἀβροδίαιτα, t.1, c. 983, a

Ἀβροδιαιτάομαι, ibidem, b

Ἀβροδίαιτος, ibidem, a

Ἀβροείμων, t.1, c.1381, b

Ἀβρόκαρπον & Ἀβρόκαρπος, t.1, c.77, e

Ἀβροκόμας, t.2, c.328, d

Ἀβροκομάω, & Ἀβροκόμης, ibidem.

Ἀβρομία, t.1, c.788, g

Ἀβρόμιος, affertur pro Abstemius, ἄοινος. quia nimirum Bacchus nominatur βρόμιος.

Ἀβρομίτρης, ου, ὁ, Molli delicatáque redimitus mitra. Hes. ἁβρομίτρας exp. καμαρυζώνους, splendido cinctu decoros.

Ἄβρομον, eidem est ὀξυγάσιον, herbæ nomen. Alioqui adiectiuum est, & significat σιγηρὸν, ἄψοφον, silens siue tacitum, strepitu & fremitu carens, teste eodem. Vide & t.1, c.788, g

Ἄβρομος, t.1, col.788, f

Ἀβρόπεπλος πάλλας dixit Lycophron molli & subtilissimo stamine contextos peplos.

Ἀβρόπαυτος χαίτη apud Eurip. Coma molli & opulento ornatu decorata.

Ἄβρος, t.1, c.1, g

Ἀβροσύνης, t.1, c.2, e

Ἄβροσος, t.1,c.783,e
Ἀβροσύνη, t.1,c.1,g
Ἀβροτεύω, t.3,c.701,e
Ἀβρότης, ibidem,f
Ἄβροτον, Vide in Ἀβρότονον.
Ἀβροτόνη, t.1,c.701,d
Ἄβροτον, ibidem,b
Ἀβροτόνιον, ibidem,d
Ἀβρότης, t.3,c.2,f
Ἀβρότινη, t.3,c.701,d
Ἀβροτίνιος & Ἀβροτινίτης, vide in sequ. Ἀβρότονον.
Ἀβρότονον, siue Ἀβρότονος, Abrotonum. herba seu plãta perpetuò virens: quam sic nominatam aiunt διὰ τὸ ἀεὶ ἁβρὸν φαίνεσθαι ἀβρεχὴ καὶ ἀπαλὴν, quòd aspectu sit mollis & tenera. synonymos vocatur ἀβρόκαρπον. Nicander in Ther. Ναὶ μὴν ἀβροτόνοιο, τό, τ' ἄγχουσαν θρύπτει Ἀρχιγένη ὑπὸ βῆσσαν. Vbi schol. annotat duo esse abrotoni genera: alterum, καπνίσκον, satiuum: alterũ, montanum, quod reperitur ὑπ' ἀρχιγένη ὑπὸ βῆσσαν. hoc autem montanum satiuo præferri vt efficacius. Vide & Theophr Hist.plant.lib. 6,cap.7.& Dioscor.lib.3,cap.29 Plin.lib.& cap.21. Apud Theophr. Hist.plant.lib.6, annotat legi etiam ἀβρότινον pro hoc ἀβρότονον. Deriuantur porrò hinc Ἀβροτόνιος & Ἀβροτινίτης, ambo significantia Confectus ex abrotono. vt ἀβροτόνιον ἔλαιον, siue Ἀβροτινίτου μύρου, apud Dioscor.lib.1,cap.61, Vnguentum ex abrotono, Oleum abrotoninum. Et ἀβροτινίτης οἶνος, apud eũdem, lib.5, Vinum ex abrotono, seu Vinum abrotono conditum, Vinum abrotoni sapore & odore imbutum. de quo & Columella lib.12, cap.35. | Ἀβρότονον, est & meretricis seu ἑταίρας nomen apud Athen. lib.14, quam Themistocli fuisse matrem ait. Meminit eiusdem & Plut. in vita Themist. Diminutiuè & ὑποκοριστικῶς apud Luc. legitur etiam Ἀβροτόνιον, vt Γλυκέριον, Λαΐδιον, & similia.

Ἄβρυς, t.3,c.700,g
Ἀβρύτιον, apud Varin. legitur, dicitúrque esse genus cochlearum, secundum alios locustarum, secundum alios apum. Quibus addit, quosdam legere ἀφρύτιον, eóque nomine intelligere λῃστὴν, prædonum seu latronum. Ex quo intelligitur, hoc ἀβρύτιον siue ἀφρύτιον, esse pluralis numeri & genitiui casus, nõ autem nominatiuum singularem, vt existimarunt vulg.lex.
Ἀβρῦτις, Macedonum lingua dicuntur αἱ ὀφρῦς, supercilia, vt tradit Hesych.
Ἀβροχαΐτης, t.4,c.363,c
Ἀβροχία, t.1,c.789,h
Ἀβροχίτων, t.4,c.527,g
Ἄβροχος, t.1,c.789,g
Ἄβρωμα, Hesychio συκάμινα, mora. vt Parthenius quoque apud Athen.lib.2, Ἄβρωμα, (inquit) συκάμινα ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα. Vbi nota scribi spiritu aspero, contrà quam apud Hesych. Forsan autem fructus iste sic nominatur ὅτι πολὺ ἀβρότονον, καὶ ἀπαλόστομα.
Ἀβρωΐω & Ἀβρωΐομαι, t.1,c.2,g
Ἄβρωνες, t.1,c.783,d
Ἄβρωνοί, Hesychio echinorum marinorum species.
Ἄβρωμα, eidem σκληῆς γυναικείας εἶδος, species muliebris stolæ, vel etiam amictus muliebris.
Ἀβρωμεύς, t.1,c.784,c
Ἀβρωμεώπορος, inquit Hesychius, οἱ συμβρέμειν πολλοὶ, οἷον μετὰ κραυγῆς μιᾶς. vt sit pro ὁμόβρομος, qui vnanimi voce clamorem tollunt, vel ὁμοφώνως κακαζόντες: ã hic idem significante quod ὁμοῦ, vt in ἀκοιτις pro ὁμοκοιτις. Vel etiam πολύβρομος, hoc est πολυπάταχος. βρόμος enim est ποιὰ κραυγὴ, κῆ μίμησιν. Quibus subiungit, ἢ Ἀναχοί, μετὰ ἰσχύος μεγάλης, οἷς Ἀναχὴς λίγεται τὸ μεγαλωστὶ κεχλικὸς, τῷ τὰ πολλὰ ἁζόντες. Sed videtur hoc ἀβρωμεώπορος corruptum esse ex Ἄβρομοι, αὐίαχοι, quod apud Homerum legitur, Iliad.ν, v.41. de Troianis, Ἕκτορι Πριαμίδῃ τ' ἄμοτον μεμαῶτες ἅπαντες, Ἄβρομοι, αὐίαχοι. Vbi schol. itidem exp. πολύβρομοι, πολύχαι, subiungés, à poeta solere introduci Troianos θρασυβοάτας, sicut & initio Iliad. γ, Τρῶες μὲν κλαγγῇ ἴσαν ὄρνιθες ὥς.
Ἄβρων, nomẽ proprium grammatici cuiusdam apud Suidam. Item nomen cuiusdam diuitis mollitérque & delicatè viuentis Argiui: à quo manauit prouerbium Ἄβρωνος βίος, dicti solitũ εἰς τοὺς ἁβροδίαιτους seu τρυφερεύοντας & ἁβροδιαίτους, qui molliter & delicatè viuunt. Meminit verò huius prouerbii idem Suid. & Erasm. in Chiliad. Deriuatum inde Ἀβρώνειος, Abronẽ. id est ὁ τῶν Ἀβρώνων.
Ἄβρως, t.1,c.1,f
Ἄβριος, t.1,c.783,d
Ἀβρωσία, ibidem, 781,g
Ἄβρωτος, ibidem,783,b
Ἄβυδις Hesychio σπλὴν Ἡρακλείους, columna Herculis.
Ἀβυδηνὸς, Ἀβυδῆθι & Ἀβυδόθι, vide in sequ. Ἄβυδος.
Ἀβυδοκόμας, vide itidem in Ἄβυδος.
Ἄβυδον, apud Hesych. βαθὺ, profundum. pro quo potius dicitur ἄβυσσον, vel ἄβυσσον.
Ἄβυδος, ου, ἡ, Abydus. vrbs Hellespontiaca. Vnde aduerbia Ἀβυδόθι, Abydo, seu Ex Abydo. & Ἀβυδῆθι, Abydi, siue In Abydo, apud Homer. Iliad.ρ. Inde & Ἀβυδηνὸς, Qui ex Abydo oriundus est. vt quum Athen. lib.13 dicit, esse παρὰ τοῖς Ἀφροδίτης ἱεροῖς ἕνα Ἀβυδηνόν. Est & prouerbium Ἀβυδηνὸν ὄνειδος, Abydena bellaria, seu Abydenorum secundæ mensæ: quod vsurpari solet vbi quis intempestiuè se ingerit, molestúsque interuenit: sumptum ab Abydenorum consuetudine qui in secundis mensis pueros dissuauiandos admittentes, ipsorum clamore nutricumque tumultu hospitibus erãt molesti. Nam præter Athen. lib.14, & Zenodotum, Suidas scribit Ἀβυδηνὸν ὄνειδος dici ὅταν ἀκαίρως ὀνειδίζῃ τις ἀνδρὶ τὰ ἤθη, ὅθεν τὸ εἰς Ἀβυδηνούς, ὅταν πρὸς πολίτην ἢ ξένον ἔτι ὢν, μετὰ τὸ μύρον καὶ τοὺς στεφάνους, τὰ παιδία ἀφελόμενοι φιλήσωσιν ἅμα τὴν τροφὸν καὶ τὴν ἑλληνὶν θορυβοῦσαν, ἢ τὰ παιδίων κακαγόρον, ὡς ἐχλεύασαν τοὺς παρόντας. Apud Hesych. legitur Ἀβυδηνὸν ὄνειδος, itidem prouerbialiter dictum: nimirum ἀπὸ τῶν ἐπ' αὐτοῖς συνεστώτων τοῖς ξένοις. Atque adeo idem affert Ἀβυδοκόμας, pro ὀνείδει τῷ συκοφαντῆ κεῖσθαι: innuens sycophãtiæ vitio laborasse Abydenos. Quin & Ἄβυδος pro sycophãta & calumniatore dici annotant v.l. & Ἀβυδεῖς φλυαρίαι pro futilitate atque ineptia, eadem affirmant.
Ἄβυσσος, t.1,c.797,d
Ἄβυσσος, vide in Ἄβασσος.
Ἀβύρβηλος, Vanus, Inanis. Hesych. enim ἀβύρβηλον affert pro ματαῖον: exponens tamen & ἀκατ. συνετοῦς, πλὴν item αἰσχυντηλὸν, ἀναιδές. id est, densum seu hirtum, confusaneum, multum impudẽs, molestum. Suidæ itidem ἀβύρβηλον est αἰσχυντον, impudens, ἀναιδὲς, inuisum. & ἀβυσσηλος, ὁ πολὺς, multus, ὁ μέγας, magnus. necnon ὁ καταπαρὸς, Redundans, Cuius ad satietatem copia est. Eodem significatu suprà habuimus Ἀβύζηλος, vt idem etiam Suid. annotat.
Ἀβύσσινος, t.1,c.798,h
Ἀβυσσινή, ης, ἡ, barbaricum ὑπὸ τελμα & edulii, ex porris, cardamo, granis mali punici, & eiusmodi aliis quibus inest τὸ δριμύ. Theopomp. in Theseo, Ἤξη δὲ Μίδου γαῦλος, ἵ. ἵνα καρδαμον Πλείστων τοῦτον καὶ σφόδρα ἀβυρτικὴν. Vtitur eo vocabulo & Menander in Cecryphalo, teste Suida: & Alexis apud Athen lib. 3, Καὶ τὸν μὲν οἶνον ἐκπιόντα, Ἐπὶ τοῖς ἀβυρτικοῖσι δ' ὀβελίσκον ἔχοντα. Lucianus in Lexiph. καρυΐνας annumerat hanc ἀβυρτικὸν: itémque Plutarch. Symp.4 dicit, τὸ πικάνον οὐκ ὀξὺ ἀβυρτικῆς καὶ καρύκης ὄντος. Vnde Ἀβυρτακοπώλης, οῦ, ὁ vel ἡ, Qui abyrtacas confecit. Demetrius comicus apud Athen. lib 9, Ἀβυρτακοπώλης ἦν ἐξ Σελινοῦντος. Hesych. ἀβυρτακοπώλης τὸν ἀφεῖναι pro τῷ τὰ τελμα καὶ ἐμβαμματα καταπυκάζοντα.
Ἄβυσσος, t.1,c.798,d
Ἄβυσσος, t.1,c.797,g
Ἀγᾶν, Laconas dicere pro ἀεὶ, annotat Hesych. forsan pleonasmo τῷ β pro ἀεὶ, sub auroram.
Ἀβωκαὶ, teste eodem dicitur Adonis à Persis.
Ἄβων, rursum Laconica dialecto dicitur βοὴ, vox, vt idem tradit.
Ἀβῶς, Hesychio ἄφθογγος. In lex. meo vet. ἄβως scribitur, exponiturque præterea ἄφωνος. Vox comp. ex ἀ priuatiuo & verbo βόαω, Ionica contractione vsurpato pro βοῶμαι. & ἄβως siue ἀβῶς dicitur qui nullam vocem edit, nec vllum clamorem.

Ἄζωνε, eidem Hesychio est ἀηδὴς, Iniucundus, Insuauis. Itidémque habetur in lex. meo veteri. Forsan autem ἄβυτος propriè dicitur Qui depasci non potest, à βόσκομαι, vnde & βώτωρ dicitur pastor, & βωταίτερος, hominis pascentis terræ epitheton.

Ἄγα, Varin. affert pro φθόνος καὶ βασκανία, inuidia, vt ἄγαμαι & ἀγάομαι interdum significat φθονῶ. Alioquin ἄγα compositioni etiam seruit, & ambiguum est sitne ex ἄγαν an ex ἀγάω, vt annotat Eustath. Dicitur & ἀγᾶ.

Ἀγάασθαι, poetico pleonasmo pro ἄγαμαι dicitur, Admiror, Obstupesco. vt Homeri schol. ἀγάασθαι exp. ἐκπλήττεσθαι, in hoc loco Odyss. π, Οὔτέ τι θαυμάζειν σέβομαί σφωϊν, οὔτ' ἀγάασθαι. Idem tamen ἀγάασθαι exponit etiam Inuidetis, φθονεῖτε, in hoc Odyss. ε, vbi Calypso Mercurium alloquitur, Σχέτλιοί ἐστε θεοὶ ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων, Οὔτε θεὰς ἀγάασθε παρ' αἰδοίοισι δαίζεσθαι Ἀμφαδίην, ὅτε τίς τε φίλῳ παρακοίτῃ ἐείσῃ.

Ἀγαβαῖς, vide in Ἀγαλλαῖς.

Ἀγάγε pro ἀγαγεῖν vsurpatum affert Hesych. itidémque ἄγαγον pro ἄγαγε, in imperatiuo aor. 2 act. à them. ἄγω. Phrynichus tamen de his dubitat an vsurpentur. ait enim, τὸ Ἄγαγον, εἰ μὴ ἐν μετοχῇ εἴη ὁ Ἀγάγας, ὃν λέγω δ' ὅτι διὰ μακρᾶς σοῦ Ἄγαγ' καὶ γὰρ ἐν μετοχῇ Ἀγαγών, ὡς Ἄνελε, Ἀνελών. Habent autem hæc Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum, vt & infin. ἀγαγεῖν, & in med. voce ἀγαγέσθαι, pro ἀγεῖν, ἀγέσθαι, ἀγέσθ.

Ἀγάγης, ωι, ὁ, Sua sponte subiectus. Ita vulg. lex. sed crasso errore, nato ex eo quòd dicat Suidas ἀγάγης esse αὐτοπάθειαν· aliud ille quidem intelligens ea voce quàm ἀγάγης esse subiunctiui modi, ideóque subiungens, καὶ ἀγάγοιμι.

Ἄγαγον, pro ἄγαγε, habes in Ἀγάγας.

Ἀγαγώτης pro ἀγώτης dici testatur Hesych. Erit igitur & hic anadiplasiasmus ille Atticus qui est in præcedentibus ἀγαγεῖν & ἀγαγέσθαι pro ἀγεῖν & ἀγέσθαι.

Ἀγαζηλῶς, t. 1, c. 1401, c.

Ἀγαζόμαι, admiror, t. 1, c. 8, g. Ἀγαζόμαι, veneror. t. 1, c. 9, c. Ἀγαζόμαι, indignor, ibidem, f. Ἀγαζόμαι, lædor, ibidem, g. Ἀγαζόμαι, inuideo, ibidem.

Ἀγαθαὶ, Virtutes, Dotes, &c. t. 1, c. 11, g

Ἀγαθαὶ Κιλίκων, Bona Cilicum, s. τύχαι: prouerbialiter de eo qui malis artibus peperit sibi bona: orto adagio à Cilicone quodam qui prodita Mileto ditatus est. Vide de eodem Cilicone siue Cillicone plura apud Suidam.

Ἀγαθὰ φρονῶν πάθοι, t. 1, c. 10, e

Ἀγαθαρχία, t. 1, c. 12, b. Ἀγαθαρχικὸς, ibidem. Ἀγάθαρχος autem & Ἀγαθαρχίδης, nomina propria sunt.

Ἀγαθᾶν, Cypriorum dialecto Soleo, Taceo. tradit enim Hesych. eos ἀγαθᾶν vsurpare pro σωπᾶν. verùm id non sua serie, sed post Ἀγασταίνω.

Ἀγαθᾶσθαι, Inspectare & considerare velut ii qui rem diu non visam inspiciunt, vt tradunt v. l. nullo tamen nominato autore. Propriè autem magis ἀγαθώσασθαι esset, Valde & intentis oculis inspectare & considerare: vel Cum admiratione contemplari, Admirabundum stupentémque intueri.

Ἀγαθίδαις, t. 1, c. 10, e.

Ἀγαθὸν καὶ μάζα μετ' ἄρτον, Bona est maza post panem etiã. hoc est, postquam panis deficit, maza etiam appetitur. erat enim maza quiddam pane deterius quo rustici & serui vice panis vtebantur. prouerbium, monens in penuria & inopia res quoque viliores in pretio haberi. Vnde apud Athen. lib. 6. quidam dicit, πιθῶν γὰρ αἰδὴ μάζα πημονίης χρυσοῦ τε κάλιφαιτος. Zenodotus quoque dici tradit de iis qui penuria meliorum amplectuntur deteriora, vt tradit Erasm.

Ἀγαθὴ τύχη, dicta fuit ἡ Νέμεσις & ἡ Θέμις, vt tradit Hesych. Præfari certè boni ominis causa σὺν Ἀδράστῳ (est autem Ἄδραστια eadem quæ Νέμεσις) solebant, & ὦ Ἄδράστια, vt dicebant ἀγαθῇ τύχῃ: quanquam illud ἀγαθῇ τύχῃ paulo aliter etiam vsurpantes, quemadmodum videre est in Τύχη.

Ἀγαθίζομαι, t. 1, c. 13, a

Ἀγαθικὸς, t. 1, c. 12, b

Ἀγαθὶς, ίδος, ἡ, Hesychio δέσμη ῥάμματος καὶ τόμους, Fasciculus fili seu staminis colligati, Glomus. vnde prouerbium ἀγαθῶν ἀγαθίδες, bonorum glomi, apud Poll. quod Erasmus dici scribit de opibus extructis & affatim cumulatis: sumpta metaphora à glomere textorio, quod ex plurimis filorum conuolutorum gyris cõstat. Apud Suid. legitur etiã αἵτ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες: quod prouerbium esse dicit ὅταν τὰ δέοντα παρόντων αὐτῶν ἀκριβῶσι σφόδρα. ac si ἀγαθίδες essent acerui seu cumuli bonorum. Eustathio ex veteribus ἀγαθὶς est δέσμη ῥάμματος, τόμους. Quæ scriptura suspecta est: præsertim quum & in lex. meo veteri reperiam, Ἀγαθὶς, δέσμη τις καὶ ὕδη τινὰ ῥάμματος καὶ τόμους. Vbi etiam nota ῥάμμα accipi pro filo quo aliquid ῥάπτεται & suitur: vt τόμος filum est cui textores vtrinque intento tramam intexũt, Latinis Stamen dictum. ‖ Significat ἀγαθὶς etiam πᾶν σύστημα, vt tradere nonnullos annotat Eust. Testatur idem Hes.

Ἀγαθοδαιμονιασταί, t. 1, c. 896, f.

Ἀγαθοεδὴς & Ἀγαθοειδὴς, t. 1, c. 12, b.

Ἀγαθοειδὴς, t. 1, c. 12, c

Ἀγαθοεργὶς, t. 1, c. 11, f

Ἀγαθοεργία, t. 1, c. 12, g

Ἀγαθοεργοὶ, t. 1, c. 12, f

Ἀγαθοεργὸς, t. 1, c. 12, f

Ἀγαθοθλασία, t. 1, c. 12, e

Ἀγαθολογέω, t. 1, c. 12, e

Ἀγαθὸν, t. 1, c. 6, h, obiter. Ἀγαθὸν bonum, subst. t. 1, c. 11, a, Ἀγαθὸν, cõmodum, emolumentũ, &c. t. 1, c. 11, b. Ἀγαθὸν cum infinitiuo, t. 1, c. 11, d. Ἀγαθὸν vel Ἀγαθὰ πάσχειν, t. 1, c. 12, f

Ἀγαθοποιέω, t. 1, c. 12, e

Ἀγαθοποιία, t. 1, c. 12, d

Ἀγαθοποιὸς, t. 1, c. 12, d

Ἀγαθοπρεπὴς, t. 1, c. 12, d

Ἀγαθοπρεπῶς, t. 1, c. 12, e

Ἀγαθὸς bonus, t. 1, c. 10, b. Ἀγαθὸς prudens, t. 1, c. 10, d. Ἀγαθὸς fortis, &c. t. 1, c. 10, d. Ἀγαθὸς diues, t. 1, c. 10, e. Ἀγαθὸς excellens, &c. cum accusat. t. 1, c. 10, f. Ἀγαθὸς cum substant. t. 1, c. 10, g. Ἀγαθὸς cum infinitiuo, peritus, &c. t. 1, c. 10, g. Ἀγαθὸς Vtilis, &c. t. 1, c. 10, h. Ἀγαθὸς cum præpos. εἰς, t. 1, c. 11, a. Ἀγαθὸς caret comparat. & superlat. t. 1, c. 11, h

Ἀγάθυσμον, exponitur in lex. meo vet. πήλινον, id est Luteũ, E luto factũ. Alioqui significaret potius Bono odore prædirum.

Ἀγαθοπλεία, t. 1, c. 12, e

Ἀγαθοπλὴς, t. 1, c. 12, e

Ἀγαθύτης, t. 1, c. 12, a

Ἀγαθοὶ δαίμονες vide in Δαίμων.

Ἀγαθουργέω, t. 1, c. 12, e

Ἀγαθουργία, t. 1, c. 12, g

Ἀγαθουργικὸς, t. 1, c. 12, f

Ἀγαθουργὸς, t. 1, c. 12, f

Ἀγάθουσα, dicta olim Delus fuit, teste Hesychio.

Ἀγαθοφυὴς, t. 1, c. 12, g

Ἀγαθοφυΐα, t. 1, c. 12, g

Ἀγαθωθῶμαι, t. 1, c. 12, h

Ἀγαθωθῶ, t. 1, c. 12, g

Ἀγαθὼν, nomen tragici cuiusdam qui ob mollitiem taxatur ab Aristoph. præsertim. Vnde & Ἀγαθώνειος αὐλὸς dicitur ὁ μαλακὸς, vt tradit Hesychius. Suid. addit, ita vocatam fuisse πρὸς θύραζε καὶ κλίσιν. At Ἀγαθύνιος, nomen regis cuiusdam Tartessiorum, vt idẽ Suid. tradit, pro quo apud Herodotum est Ἀργανθώνιος.

Ἀγαθὼς, t. 1, c. 12, a

Ἀγαθωσύνη, t. 1, c. 12, a

Ἀγαθώτατος, t. 1, c. 12, h

Ἄγαι & Ἀγαὶ, vide infrà in Ἄγε & Ἀγέ.

Ἀγάομαι, t. 1, c. 7, g. Et ibidem, c, obiter.

Ἀγαῖος, t. 1, c. 7, c

Ἀγαίω, t. 1, c. 7, g

Ἀγαίων, ονος, ὁ, Sol. Ἥλιος. v. l.

Ἀγακλεὴς, t. 2, c. 269, f

Ἀγακλεὴς, t. 2, c. 270, f

Ἀγακλυτὸς, t. 2, c. 269, a

Ἀγάλακτος, t. 1, c. 811, h

Ἀγαλακτία, t. 1, c. 811, a

Ἀγάλακτος, t.1,c.811,g
Ἀγαλακτοῦσιν, t.1,c.812,a
Ἀγάλαλα Hesychio φρενιτεῖδιον. quod est manica, seu operimentum quod manui circundatur.
Ἀγάλαξ, Hesychio ὁμότροφος. pro quo scribendum potius ὁμόσπορος, ab eadem nutrice educatus: σπόρος enim nutrix est. vel ὁμόσπορος, qui eandem mamillam suxit: à σπόρος, mamma. nam ὁμόσπορος est qui eandem habet animam.
Ἀγάλατος, eidem est ἀκόλαστος, intemperans. quam signif. habet & sequens ἀγαλεές.
Ἀγαλεές, eidem est ἀκρατής, incontinens. Ita enim reponit Varinus pro Ἀγαβλαί, sequēs seriem alphabeticam. nam post Ἀγαλάτης positum est, ante Ἀγάμιτας. sed mirum est quod subiungit Hesychius expositioni illi, nimirum, οἱ βλαῖς. nam tunc scribendum foret ἀγαλβές, & esset secunda pers. singularis verbi ἀγαλβάω.
Ἀγάλιος, t.1,c.94.a
Ἀγάλλιτον, Hesychio est ἐφ' ᾧ πάντες ἀγαθοῖν, propter quod aliquis in admiratione habeatur.
Ἀγαλλίπεα idem à Tyrrhenis dici scribit παῖδα, puerum. à nom. sing. ἀγαλλίπερ.
Ἀγαλλιάζω, t.1,c.14,f
Ἀγαλλίαμα, t.1,c.14,f
Ἀγαλλιάσμαι, t.1,c.14,e
Ἀγαλλίασις, t.1,c.14,f
Ἀγαλλιάω, t.1,c.14,e
Ἀγάλλος, t.1,c.14,f
Ἀγαλλὶς, ίδος, ἡ, Hesychio est hyacinthus: vel θυμελὶς, vel ἀσαγαλὶς. quæ herbarum nomina sunt.
Ἀγάλλομαι, ornor, t.1,c.13,b. Ἀγάλλομαι, glorior, &c. t.1, c.13,c. Ἀγάλλομαι, gaudeo, &c. t.1,c.13,d. Ἀγάλλομαι, τὸ σὺν ἀγλαΐᾳ ἢ ἄγαν ἅλλομαι. t.1,c.13,f
Ἀγάλλοχον, lignum quoddam est quod ex India atque Arabia deportatur, thuiæ ligno simile, odorarum, & gustu adstringens, vt inter alia tradit Dioscor. lib 1, c.21. Annotant quidam ab Aetio, Simone Sethi & Nicolao myrepso vocari ξυναλόην: à quibusdam credi tarum esse, de quo Plin. lib.12, cap.10.
Ἀγάλλω, t.1,c.13,a
Ἄγαλμα, ornamentum, &c. t.1, c.13,g. Ἄγαλμα, statua &c. t.1,c.13,h.
Ἄγαλμα, t.1,c.1130,d. obiter.
Ἀγαλματίας pro pulchro videor apud recentiores mihi legisse: vt Gallicè dicimus Beau comme une image.
Ἀγαλματικὸς, t.1,c.14,b.
Ἀγαλματίου, t.1,c.14,b.
Ἀγαλματίτης, λίθου εἶδος. Ita apud Hesych. sed non sine mendo. quomodo enim ἀγαλματίτης significare posset lapicidarum glutinum quo in conglutinandis lapidibus vtuntur? At ἀγαλματίτης λίθος, foret fortassis Lapis quo ad statuas præ aliis vtuntur.
Ἀγαλματοποιέω, t.1,c.14,b
Ἀγαλματοποικὴ, t.1,c.14,b
Ἀγαλματοποιία, t.1,c.14,b
Ἀγαλματοποιὸς, t.1,c.14,b
Ἀγαλματουργία, t.1,c.14,c
Ἀγαλματουργικὴ, t.1,c.14,b,c
Ἀγαλματουργὸς, t.1,c.14,b
Ἀγαλματοφορέομαι, t.1,c.14,c,d
Ἀγαλματοφορέω, t.1,c.14,c
Ἀγαλματοφόρος, t.1,c.14,d
Ἀγαλματώδης, t.1,c.14,e
Ἀγάλματος, Imbecillus, Infirmus, Inualidus. Hesych. enim ἀγάλματον affert pro ἀσθενές.
Ἀγάλμιος, t.1,c.14,f
Ἀγαλόπμος, t.1,c.13,g Per metathesin pro ἀγλαόπμος.
Ἄγαμαι admiror, &c. t.1,c.8,b. Ἄγαμαι, laudo, &c. t.1,c.8,d
Ἀγάμεια siue Ἀγάμη, promontorium & portus prope Troiam, ex eo nominatus quòd ibi Hesione ceto obiiceretur ἄγαμος, & nuptias nondum experta, vt tradit Steph. qui etiam addit, videri Ἀγάμεια factum ex Ἀγάμη, vt Φρίσβια ex Φρίσβη, Πιτυλόεσσα ex Πίτυλος. Prioris ὄνομα est Ἀγαμεστὴς siue Ἀγαμειάτης: posterioris. Ἀγαμεύς. Apud Hesych. verò legimus, Ἀγαμίας, ὄρος αἱ παρθένοι ἐλαφηβολοῦσαι τὰς κεφαλάς. ὅ ἐστιν ἀγαμεύς.
Ἀγαμέμνων, t.1,c.879,g. Vnde deriuatur Ἀγαμεμόνιος.
vt Ἀγαμεμόνια φρέατα, putei ab Agamemnone fossi, apud Hesych. qui innuit Ἀγαμεμόνιον dici etiam pro θέδακι, lactuca. nisi fortè scribendum Ἀγαμεμονίη, & intelligenda lactuca quædam Agamemnonea: inuenta nimirum ab eo rege, aut qua præ cæteris delectaretur. Legitur autem Ἀγαμεμόνιος apud Homerum.
Ἀγαμήδης, t.1,c.8,e
Ἀγαμήτωρ, valde consultus: Apollinis epitheton, vt tradunt vulg. lex.
Ἀγαμῆς, t.1,c.813,f
Ἀγαμία, t.1,c.814,e. Vide & præcedens Ἀγάμεια.
Ἄγαμον, t.1,c.814,e
Ἄγαμος, t.1,c.814,e. At Ἀγαμὸς vrbs est circa Heracleam Ponticam, vt tradit Steph. qui etiam innuit ita nominatam à regina quadam quæ cælebs permansit. Ciuis huius vrbis, Ἀγάμιος dicitur, teste eodem.
Ἄγαν, t.1,c.3,a
Ἄγανα, Cypriis σαγήδα vocant, teste Hesychio: id est Sagenam, Rete magnum.
Ἀγανακτέομαι, t.1,c.3,f
Ἀγανακτῶ, t.1,c.3,d
Ἀγανάκτησις, t.1,c.3,g
Ἀγανακτητὸν, t.1,c.3,h
Ἀγανακτὸς, t.1,c.3,h
Ἀγανακτὼς, t.1,c.3,h
Ἀγανὴ, nymphæ cuiusdam nomen à nimio splendore, vt tradunt v.l. dicentia esse compositum vocabulum ex ἄ epitatico & γανάω.
Ἀγάομαι, Hesychio ἀχέομαι, ἀγανακτῶ, Indignor, Ægrè fero, Succenseo.
Ἀγανὸς, t.1,c.816,e
Ἀγανίδα, Hesychio ἀτρέμας, Quietè, Sine vllo motu.
Ἀγάνιππα & Ἀγανίππη, nomina propria: alterum fœminæ, alterum fontis in Bœotia celeberrimi & Musis dicati: vnde & Ἀγανιππίδες μοῦσαι nominantur.
Ἄγανα, Hesychio ἅμαξα, καὶ πᾶν ὑφαιρῷ ἅρμα, currus, & vrsa cælestis, seu septentrio.
Ἀγανόπους, t.2,c.1062,e
Ἀγανοβλίφαρος, t.1,c.816,g
Ἀγάομαι, Negotior. Hes. enim ἀγάεται affert pro ἐκπλήττεται, χάσκει. Addunt v.l. poni interdum & pro Indignor, ἀχέομαι, ἀγανακτῶ: quod de ἀγάομαι verius est.
Ἀγανὸς, t.1,c.816,e
Ἄγανος, t.1,c.94,b
Ἀγανοφρονῶν, t.1,c.816,g
Ἀγανόφρων, t.1,c.816,e
Ἀγανώτης, t.2,c.1394,d
Ἀγανῶτις, t.1,c.816,g. & t.2,c.1394,d
Ἀγαίω, t.1,c.437,f
Ἀγάομαι, t.1,c.6,f
Ἀγαπάζω, t.1,c.6,d
Ἀγάπη, t.1,c.6,b
Ἀγαπόμαι, t.1,c.5,c
Ἀγαπάω, t.1,c.4,a
Ἀγαπᾶν, t.1,c.4,d. & 6,b
Ἀγάπημα, t.1,c.5,d
Ἀγαπήνωρ, t.1,c.438,a
Ἀγάπησις, t.1,c.5,d
Ἀγαπητὸς, t.1,c.5,e
Ἀγαπητὸς, Amandus. Plato De rep. lib.1, ὃ δὴ ἑαυτὸν ἀγαπητὸν τῷ μέλλοντι μαχεῖσθαι ἔπεδει. Item ἀγαπητὸν, sub. ἐστὶ, interdum dicitur pro Acquiescendum est, Contentum esse oportet.
Ἀγάπη, ης, ἡ, Charitas, Dilectio, Amor, Beneuolentia. Ita v.l. sed sine autore & exemplo.
Ἀγαπητὸς, t.1,c.6,b
Ἀγαπητὸν, τὸ, t.1,c.5,e,f. Ἀγαπητὸν ἐστὶ, t.1,c.5,h
Ἀγαπητὸς, t.1,c.5,e. Ἀγαπητῶς, t.1,c.6,a
Ἀγαπτὸς, t.1,c.5,e
Ἀγαπωνὶς, ίδος, ἡ, Dilectio. v.l.
Ἀγαπτῆρίως, Valdè volucriter, si ita loqui liceret. id est Perniciissimè, Citissimè, Celerrimè. Item Promptè, Prompto & alacri animo, Lubenter. Ab Hesychio enim exponitur non solùm ταχέως, sed etiã σφοδρῶς, ἀσμένως. Ἀγαπωλὴν, vt ἐραωλὴν, substantiuè pro Amica seu Amata ponitur, quū propriè significet generali modo Ea quæ

amatur. Luc. χωρὶς τοῦ τὰς ἀγαπωμένους.

Ἀγαρικὸν, Agaricum: radicis cuiuſdam nomen apud medicos. de qua multa Dioſcor. initio libri 3, & Plin. lib. 25, c. 9. Eſt & ἀγαρικὸν μέλαν, lethalem vim habens: de quo rurſum Dioſcor. in præfatione libri 6.

Ἄγαρες, Heſychio σκευοφόρες, φορτηγός. id eſt Lixa, Caloſcuius miniſterio vtimur in vaſis & oneribus baiulandis. Pro quo ſcribendum forſan ἄλγαρος.

Ἀγαρπάζει, idem affert pro ἁρπάζει, corrupit & perdidit.

Ἀγαρρία & Ἀγαρρεύω perperam apud Varin. & in v.l. pro ἀγχαρεία & ἀγχαρεύω.

Ἀγαρύστας, Heſychio ἀχάριστος, Ingratus.

Ἀγαρὶς, eidem ἄθροισις, collectio ſeu congregatio: vel (inquit) πᾶσης ἀχθῆς. quod accipere videtur pro multitudine collecta. Infrà Ἀγερόις.

Ἀγαρόοι, Heſychio ſunt οἱ ἐκ διαδοχῆς (ſic enim reponendum eſt pro διαχθῆς) ἢ παραδόσεως, qui ex ſucceſſione aliquid faciunt. Pro quo reponendum potius ἄγγαροι, vt ſuprà quoque pro ἀγαρία & ἀγαρεύω reponendum dixi ἀγγαρεία & ἀγγαρεύω.

Ἀγαρὶς, t. 3, c. 681, a

Ἀγαῖ, Heſychio ἡ πῶσις τῶ ἀστραγάλου, tali luſorii caſus.

Ἀγαδὰ & Ἀγαδὴς, in v.l. perperam pro ἀγασὰ & ἀγασὴς.

Ἀγαδὶς, t. 1, c. 8, c

Ἀγαδὶς, t. 3, c. 778, a

Ἀγασὶς, t. 1, c. 10, b

Ἄγασμα, t. 1, c. 10, a

Ἀγασμὸν, t. 1, c. 9, g

Ἀγασσάμην, Heſychio ſunt οἱ ζῶς πλοίας μιμούμενοι τὰ πλη. Varin. reponit ἡ τὰ πλη.

Ἀγασὶς, t. 1, c. 10, b

Ἀγασσὸς, t. 3, c. 969, d

Ἀγασὸς, t. 1, c. 10, b

Ἀγασὸν, t. 1, c. 6, h. & c. 7, a

Ἀγάσσος, t. 3, c. 1012, a

Ἀγασὸς, t. 1, c. 10, a. At ἄγασος, ſignificat θάνατος, mors. nam Suid. ἀγασὸν affert pro θανάτου, vt & lex. meū vetus.

Ἀγασὸν, t. 1, c. 819, c

Ἀγασυλὶς, nominatur frutex vnà cum radice vnde Ammoniacum liquorem eliciunt, vt tradit Dioſcor. lib. 3, cap. 98.

Ἀγασμὸν, in meo lex. vet. ἀκάθαρτον, Immūdum, Sordidū.

Ἀγασμαι, Lædor, Damno afficior. Heſych. enim ἀγασθῆναι affert pro βλαφθῆναι. Apud eundem eſt præt. perf. paſſ. ἀγάσμαι, expoſitum βέβλαμμαι, caréniſque augmento conſuetudine Ionica & poetica.

Ἀγαὼ, vna ex filiabus Cadmi. Item Nereis quædam, dicta διὰ τὸ ἄγαν αὐτὴν δι' ὃν παλαιοῖς ἔχειν, vt vult Euſt.

Ἀγαομαι, t. 1, c. 7, g

Ἀγανὸς, t. 1, c. 7, f

Ἀγανείαμα, t. 1, c. 811, d

Ἀγανειὰν, t. 1, c. 811, c

Ἀγανίσμα, t. 1, c. 811, d

Ἀγανὸς, t. 1, c. 811, b

Ἀγάρλιγξ, t. 4, c. 136, f

Ἀγὼν, t. 1, c. 6, f

Ἄγγαρα, Ἀγγαρεία, Ἀγγαρεῖον, Ἀγγαρδὸς, Ἀγγαρδία, Ἀγγαρῖον, Ἀγγαροφόρος, vide in ſeu poſt Ἄγγαρος.

Ἄγγαρος, Perſico vocabulo, à Græcis tamen poſtea receptо, dicebantur οἱ βασιλέων ἄγγελοι, regum nuntii ſeu tabellarii, teſte Suida, afferente hunc hinc nominis autoris locum, πέμπει τοὺς παρόντων ἄγγαρον τοῦτ' ἔστι βασιλικὸν. Idem mox ſubiungit, Ἄγγαροι, οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι, tabellarii qui ex ſucceſſione literas perferunt: Perſica conſuetudine. ſolebant enim reges Perſarum certis ſtationibus diſpoſitos habere tabellarios & nuntios, quorum alter alteri traderet mandata, vt ita celerius perferrentur. Similiter Ælio Dionyſio apud Euſt. pag. 1854, ἄγγαροι ſunt οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι, qui & Ἀσσάδαι Perſicè nominantur, vt Suid. quoque annotat. Æſchylus ἄγγαροι πῦρ, adiectiue dixit pro ignibus ſeu facibus nūtiis, hoc eſt pro ignibus quibus aliquid nuntiatur veluti per ἀγγάρους nuntii mitti ſolebant: in Agamemn. pag. 185, Φρυκτὸς ὃ φρυκτὸν δι' ὑπ' ἄγγαρον πυρὸς ἔπεμπε. ita enim legunt Suid. & Euſtath. quum alioqui editiones vulgatæ habeant ἀγγέλου, quod eſt huic ſynonymum & æquipollens. Ponitur ἄγγαρος latius etiam pro quouis qui aliquid baiulat: exponiturque ἀχθοφόρος, ὑπηρέτης, ὑπουργός, tā ab Heſychio quàm Suida, afferente hunc locum in quo adiectiuè ponitur, λῆαι ἀγγάρων ἡμιόνων. dicuntur enim ἄγγαροι ἡμίονοι quibus vtuntur ad baiulandas ſarcinas & onera. (niſi fortè potius ſint muli quibus nuntii iſti celeres vehantur) Addiitque idem Suid. aliquanto pòſt, ἄθλιον τὸ ὄνομα καὶ ὅτι φορτηγῶν, καὶ ὅλως αἰσθητῶν καὶ ἀνάνδρων. Quæ apud Euſtath. quoque leguntur. Similitérque in lex. meo vet. annotatur, ἀγγάρους nominari ζῶα ἀσχέτους καὶ νωθῆς, καὶ ζῶα ὅτι τὰ καθολικῶν συμπεριλαμβανόμενα, ignauos, inertéſque, & eos quos nobiſcum abripimus vt duces ſint itineris. Ἄγγαρος vocatur etiam πᾶς αἰαδήνδρα δὲ ξύλον, vt annotatur in lex. meo vet. Neutro autē genere ἄγγαρα dicuntur οἱ σταθμοί, hoc eſt, manſiones ac diuerſoria in quæ οἱ ἄγγαροι peracto diei penſo diuertebant. nam in lex. meo veteri legitur, ἴλιγγι δὲ πᾶς σταθμὸς ἄγγαρα.

Porro deriuatur ex hoc Ἄγγαρος primùm Ἀγγαροφορία, ῶ, Baiulo veluti ἄγγαρος. τὸ φορτία φέρω, Suidæ. Euſt. ἀγγαροφορῆσαι eſſe ait τὸ φορτία φέρειν, ἄλλως τε καὶ ἐκ διαδοχῆς. ſicuti angaros ſuprà dictum eſt per ſucceſſionem ſibi mandata perferenda tradidiſſe. Deinde Ἀγγάριος, idem cum Ἄγγαρος ſignificans. nam in meo lex. vet. reperio, καὶ ἀγγάριος, δοῦλος, ἀγγίλος. Inde & verbum ἀγγαρεύω. quod ſignificat Cogo ſeu adigo ad miniſterium ἀγγάρων præſtandum. vt Suidas quoq; tradit ἀγγαρεύεσθαι olim, ſicut & ſua ætate, ſignificaſſe τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ διαύλου πρὸς ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι: ſubiungens ex Menandri Sicyonio, ὁπλίων κατωκισθη κρίνῃ δ' ὦν πολίμους· ἐὰν ἴχνη μαλακὸν, ἀγγαρεύεται. Vtitur hoc verbo Matthæus quoque euangeliſta, vt cap. 5. καὶ ὅστις σε ἀγγαρεύσει μίλιον ἕν, ὕπαγε μετ' αὐτοῦ δύο. Vbi interpres annotat, ἀγγαρεύειν eſſe cogere ad currendum vel ferendum aliquid: quoniam curſoribus illis Perſarum quos ἀγγάρους vocari dixi, fas erat cuiuſuis equos vel naues, aut ipſos etiam homines, rapere ad curſum, vt hodie apud Turcas. Simpliciter pro Cogo, Adigo, Cōpello, accepit idem Matth. cap. 27, de Simone Cyrenæo loquens, τοῦτον ἠγγάρευσαν ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ. Vtuntur Latini quoque hoc verbo pro Cogo ad miniſterium ἀγγάρου, Ad currendum adigo. vt Vlpianus, De primileg. veteranorum, Sed & naues eorum angariari poſſe, Ælio Ruffino & Antonino Claro veteranis reſcriptum eſt. Vnde Ἀγγαρδὸς, οῦ, ὁ, Qui aliquid angariat & cogit ad curſum aut aliquod aliud ſeruitium obeundum. Quo verbali vtitur Heſych. dum ἀγγαρδεύεται expon. ὑπ' ἀγγαρδοῦς κατέχεται. Inde & Ἀγγαρεία, ας, ἡ, dicitur officiū illius præſtatio, hoc eſt Quum quis ad currendum vel baiulandum aliquid adigitur. vt Suid. quoque annotat ἀγγαρείαν eſſe αἰαλίαν καὶ δουλείαν ἀνώνυμον, καὶ ἐκ βίας γινομένην ὑπηρεσίαν, coactā & inuitam ſeruitutē, & ſeruitium quod aliquis vi adactus obit. Legitur hoc vocabulū in Pandectis Græcis, & à παραγγαρεία hanc definitione diſtinguitur: δῆλον δὲ ἀγγαρεία ἡ παρόδος ἡδέως τῆς δημοσίας ὁδοῦ τῆς καὶ δρόμου ἐχούσης, ὡς τυχὸν ἐπιδεῖν ὅτι Τύραννος παραγγαρεία δὲ, ἡ βίᾳ τῆς πλατείας ὁδοῦ. Vbi etiam additur, antiquitus πλατεῖαι δρόμου fuiſſe eum qui dicebatur δι' ἱππασίαν. Item Ἀγγαρῆον dicitur ipſe curſus angarorum. pro quo Ionicè dicitur Ἀγγαρήϊον, diſſoluta diphthongo, & mutato σ in η. Herodot. lib. 8, pag. 311, loquens de Perſicis illis curſoribus, τῶν τὸ δρόμημα τοῦτο ἵππων, καλέεται Πέρσας ἀγγαρήϊον. Legitur verò & in Pand. Latinis vocabulum hoc angarii. vt lib. 50, De vacat. & excuſ. muner. Paulus ait, Angariorum præſtatio, & recipiēdi hoſpitis neceſſitas, & militi & liberaliū artium profeſſoribus inter cætera remiſſa ſunt. Et Hermogenianus, Viæ ſternendæ, angariorúmve exhibitio, hoſpitis ſuſcipiendi munus. Vbi tamen quidam legunt Angariarum.

Ἀγλαὸς, Heſychio πᾶς αἰαδήνδρα δὲ ξύλον. Pro quo in lex. meo vet. habetur itidem Ἄγλαρος, vt in ea voce videbis paulo antè. Verùm cum Heſych. facit Euſt. qui eandem affert expoſitionem, addens & κάμαξ.

Ἀγλαΐδιον, t. 1, c. 14, c

Ἀγγειδίκη, t.1,c.24,b.
Ἀγγειολογία, t.1,c.24,d
Ἀγγειολογία, ibidem.
Ἀγγεῖον, t.1,c.24,c
Ἀγγειοπήγημος, vel Ἀγγειοπηγμός, t.1,c.24,d
Ἀγγελιάδης, t.1,c.24,e
Ἀγγελία, t.1,c.16,c
Ἀγγελιάς, t.1,c.16,a
Ἀγγελιαφόρος, t.1,c.16,c,d,e
Ἀγγελίνα, t.1,c.16,b
Ἀγγελίνη, t.1,c.16,a
Ἀγγελικὴ, t.1,c.15,f
Ἀγγελικὸν, t.1,c.15,f
Ἀγγελικὸς, t.1,c.15,e
Ἀγγελιώτης, t.1,c.16,b
Ἀγγελιῶτις, t.1,c.16,b
Ἀγγείωμα, t.1,c.15,a
Ἀγγεῖωμα, t.1,c.14,g
Ἀγγείωσις, t.1,c.14,h
Ἄγγελμα, t.1,c.15,b
Ἄγγελος, Nuntius, &c. t.1,c.15,c. Ἄγγελος, Angelus Dei, e t.1,c.15,e. Ἄγγελος, Nuntium, t.1,c.15,f. Ἄγγελος, Diana, t.1,c.15,f. Ἄγγελος, t.1,c.14,h. obiter, vnde deriuetur.
Ἀγγεχάομαι dici ἢ παρὰ λώ, testatur Hesych. id est vuam.
Ἀγγέως, teste eodem idem est quod ἄγγελος, nuntius.
Ἀγγία, Ion. pro ἀγγεῖα, t.1,c.14,c
Ἀγγαρεύω, in v.l. perperam pro ἀγγαρεύω, Cogo.
Ἄγγελος, Hesychio sunt ἐξ ὧν ἁφαλὲ λωΐστιμι Πλουτοφόβιε. Pro quo infrà Ἄγγελος.
Ἀγγοθήκη, t.1,c.24,b
Ἀγγοῦται & Ἀγγοῦτιαι, Hesychio & Suidæ τὰ τῆς μελίσσης κηρία, apum faui seu cellæ. quia sunt ἀγγεῖα in modum πίνης καὶ γάμματος ὑφασμένα, vt Suid. indicat. Infrà Ἀγκοῦτια.
Ἄγγης, Ferrum quo elephantes verberant, Hesych.
Ἀγγεσεκέξ, eidem est σφυρὶ, vua. Pro quo fortassis est scribendum ἀγγεσέξ, & intelligendum de vua quæ vase aliquo conditur.
Ἄγγος, t.1,c.24,a
Ἀγγούειον, Cucumis. Ita enim Simeon Sethi, ἀγγούειον, τὸ μεγάλα σπυρὶ, καὶ κοινὸν ὃ πατρὶ ἐγνωμεν.
Ἄγγουρος, Hesychio εἴδη πλακοῦντος, species placentæ.
Ἀΐσχιος, idem affert pro λυπρὸς, quod inter alia significat Steriles. Apud Etymolog. verò paroxytonos est αἴσχιος, quod ab aliis exponi ait ὑπὸ τινῶν μισουμένος, inuisus, ab aliis αἰσχρὸς, dolores, teste Orione, qui ipsum ab Ἀΐσχίζεσθαι deriuat.
Ἀΐσχίζεσθαι, Hesych. exp. ἀφαιρεῖσθαι, surripere: item ἐπιτίθεσθαι, irritare. Quæ expositio vicina est præcedentis αἴσχιος significationi, qua Etymol. illud exponi ait αἰσχρὸς. nam τὰ αἰσχρὰ ἐρεθίζει, & τὰ ἐπαίσχυντα αἰσχύνει Notandumque obiter est, quum Etymolog. exponi dicat αἰσχρὸς, apud Hesych. videri scribendum λυπρὸς pro λυπηρὸς.
Ἄΐσχος, Varino ὀδύνη, dolor. idem igitur est cum præcedente αἴσχια.
Ἀΐσχύλη, Lorum in modum catenæ intortum, vt tradunt v.l. Sed fortassis scribendum αἰσώλη.
Ἀΐσχυς, Suida autore, ὅπλον χάλκεον ὀξὺ καθ' ὃ Φράγγοις, hastæ quibus Franci peculiariter solebãt vti. Itidé Eustathio teste ἄϊσχυς est εἶδος δόρατος Φραγγικοῦ, οὐκ λίαν μακρὸν οὐδὲ μεγάλου, species hastæ Francicæ non nimium paruæ nec nimium magnæ. vt spicula sunt. Sed perperam apud eum scriptum est ἄϊσχυς à quo refertur etiam inter vocabula peregrina & barbara.
Ἄγδιστις, eadem quæ Deûm mater Cybele, teste Hesych.
Ἄγδος, eidem ἄϊσχυς Κυπρίων, Vas Creticum. Nisi potius dicere vult Cretenses ita nominare ἄϊσχος.
Ἄγα, t.1,c.62,g
Ἄγαι καὶ φίρειν, t.1,c.60,d. Ἄγαι καὶ κρίνειν, t.1,c.60,g.
Ἄγαι cum ἀπὸ præpos. t.1,c.61,b,& d. Ἄγαι cum præpos. t.1,c.61,f
Ἀγάρος, Claudus, Mutilus: χωλὸς, si Suidæ credimus. Alioquin est particip. aor. 1 act. à them. ἀγάρω, significans ἀφαιρούμενος, συναίρων, teste Hesych.
Ἀγάρομαι, t.1,c.24,f
Ἀγάρω, Congrego, t.1,c.24,c. Ἀγάρω, Mĕdicando colligo, t.1,c.24,g. Ἀγάρω, Vagor, t.1,c.25,b

Ἀγάστεως, Suggrunda non instructus, vel Nulla tectus lorica. vt Etymol. ἀγάστεως exponit ἀθωράκιστος, ἀσκέπαστος. Composita vox ex ἀ privativo & verbo στέγω.
Ἀγάστης, Hesychio ὑβριστὴς, Qui petulanter iniuria & contumelia aliquem afficit, Iniurius, Petulans. Itidem Etymologo. Infrà eadem signif. Ἀγαστὴς.
Ἄγαυρον, pro Non rigatum. Durum, ἄβροχον, σκληρὸν, afferunt v.l. ex Epigrammatis, dicentia esse pro ἀνήρδευτον. Similitérque apud Hesych. legitur ἄγαυρον, σκληρὸν, ἄβροχον.
Ἀγελαδὸν, pro ἀγελαδὸν, Gregatim: Doricé.
Ἀγελαίζομαι, t.1,c.37,a
Ἀγελαίζω, t.1,c.36,h
Ἀγελαῖος, t.1,c.36,c
Ἀγέλαιος, t.1,c.36,f
Ἀγελαῖον, t.1,c.36,f
Ἀγελαρχέω, t.1,c.36,g
Ἀγελάρχης, t.1,c.36,g
Ἀγελάσιον, Hesych. affert pro ἄτιμον, inhonoratum. quo significatu infrà habebimus ἀγέραστον.
Ἀγελασσὶ, vide in Ἀγελασὶ.
Ἀγελαστὶ, t.1,c.822,a
Ἀγελαστὶς, Hesychio ἔγχελυς, anguilla. forsan quia ἀγελαίζουσι ἢ pisces & gregatim natant atque pastum exeunt. Idem ἀγελαστὸν affert pro ἀκακίαν, Simplicitatis probitatisque malitia carentis, Innocentiæ.
Ἀγελασὶ, t.1,c.822,a. Dicitur & ἀγελασσὶ: pro quo perperã apud Hesych. ἀγελασσὶ, quod exp. αὖθις τῇ γελάσῃ.
Ἀγελαστία, t.1,c.822,a
Ἀγέλαστος, t.1,c.822,g
Ἀγελαστῶ, ῶ, Expello, Scelus expio. Ita v.lexica, derivantia ab ἄγος, sed non nominato autore nec allato exemplo.
Ἀγελεία, t.2,c.652,d
Ἀγέλη, t.1,c.35,g
Ἀγεληδὸν, t.1,c.36,b
Ἀγεληδὼς, t.1,c.36,c
Ἀγέλην, t.1,c.36,b
Ἀγελὴς, t.1,c.36,f
Ἀγελήτης, t.1,c.36,c
Ἀγέληφι, poetica paragoge pro ἀγέλῃ. Homerus, ἀγλαὸν μαπλοῦν.
Ἀγέλιδι, Ionicè seu Doricè pro ἀγέλῃ.
Ἄγλω, pro ἀάγησαν, t.1,c.93,c. Vide & Anomala.
Ἀγλαοκάρηνος, t.1,c.836,c
Ἀγλαόθλος, t.1,c.836,f
Ἀγλαΐα, t.1,c.833,g
Ἀγλαϊος, t.1,c.844,g
Ἀγλαΐως, t.1,c.844,g
Ἀγλαὸς, t.1,c.833,f
Ἀγλαόφως, t.1,c.819,c
Ἄγλαος, t.1,c.833,g
Ἀγλαΐα, t.1,c.837,e
Ἀγλαὸς, t.1,c.837,d
Ἀγλαΐς, t.1,c.837,b
Ἀγλαϊσία, t.1,c.838,f
Ἀγλαόφως, t.1,c.838,g
Ἀγλαΐα, Timiditas, in v.l. perperã pro ἀγλαΐα seu ἀγλαΐα.
Ἀγλαΐος, τὸ μὴ γλαφυρὸν, Steriles, Quæ nondum genuerunt. Ita Varin. legit pro ἀγλαΐος apud Hesych. affentiẽte ei serie alphabetica.
Ἀγλαὸς, t.1,c.837,d
Ἄγε, idem Helych. affert pro ἀγαθὲ, ἄρχου, præi, incipe. Iomicũ autem & Doricum est, pro ἀγὲ, à Dorico them. ἀγέομαι pro ἀγοῦμαι.
Ἀγέομαι, t.1,c.7,f.& 91,b
Ἀγέσεως, t.1,c.845,g
Ἀγεσίδομαι, t.1,c.25,c
Ἀγεσίδω, t.1,c.15,c
Ἄγεσθε, vide ἀγείρω. Vide & inter verba anomala.
Ἀγεμαὸς, t.1,c.25,c
Ἀγείρω, vide inter anomala.
Ἀγερώχους. Hesychio ὁ σπανίως ἀγοράζων, qui rarò precatur: vel ὑπερήφανος, superbus. Apud Suid. habetur Ἀγερώχους ὁ σπανίως ἐρχόμενος, qui rarò venit.
Ἀγέρωχον, idem Hesych. affert pro σπάνιον, rarum.
Ἀγεραιακὸς, eidem est σφυρὶ, vua.

Ἀγεραικωλλίς, ad verbum ſonat Qui mactatoriã ſecurim in ſeſe congregat ſeu cõcitat. Annotatur enim in lex. meo vet. & apud Etymol. ἀγεραικωλλὶς eſſe ſecundum nonnullos τὸν ἐγείροντα ἑ᾽ ἑαυτὸν τὸν πέλεκυν, ἢ διὰ τὸν quoniam nimirum κέλλις nominatur ὁ πέλεκυς ὁ μακρὸς: & ἄγερος, ἢ ἄθροισις. ſed qui ἐγείροντα dicunt, videtur legiſſe ἐγερικωλλὶς. Meminit Heſych. quoque huius vocabuli. Annotat enim, Cratinum in Δεκαπίταις, de Lampone pro eodem vſurpaſſe ἀγερτὴν & κωλλίστην, quaſi διὰτὸν & μαίστην eum vocando. (κέλλιν enim dictum fuiſſe τὸν πέλεκυν) vnde & Lyſippum comicum in Bacchis eundem Lamponem κωμῳδεῖ ἀγέρτην.

Ἄγερος, t.1,c.15,c

Ἀγερώνθη, apud Heſych. eſt ἐφορᾷ, ἀποτείνει ἐπιπλῆξαι, Inſpicit, Amabile eſſe iudicat. Pro quo fortaſſis ſcribendum ἀγερώθει. Paulo infrà ἀγερωπῆ.

Ἀγέω, pro ἀγείρω poeticè vſurpari tradunt, metri cauſa exempto ι, vt ab Homero Iliad.C, ἀγέροντο, pro ἠγείροντο & συνηθροίζοντο.

Ἀγερωπῆ, Etymol. affert pro ἐφορᾷ, inſpicit. pro quo paulo antè ex Heſych. habuimus ἀγερώθει.

Ἀγρώσσατο, Heſych. exp. ἠμέλησε, Non curauit, Neglexit. Item ἤπατησε, irritum fecit: & διέψευσται, fefellit. Pro quo infrà habet Ἀχρώσατο.

Ἀγρώσσω quoque idem affert pro ἀπατῶ, Irritum facit, Abolet: exponẽs tamen & ἀγρυπνῶ, Inſomnis eſt, Vigilat.

Ἀγρυχία, t.1,c.847,b

Ἀγρώχες, t.1,c.846,e

Ἀγρωχῶς, t.1,c.847,a

Ἄγες, pro ἄγε dici, Heſych. annotat. Alioquin ἄγες poteſt eſſe etiam imperf. act. augmento carens pro ἦγες. Ambo à them ἄγω.

Ἀγκίμιον, Heſychio λεπτὴ ὁδός, tenuis via.

Ἀγκύλας, t.1,c.91,a. Heſychio Ἀγκύλας eſt ὁ Πλούτων, fortaſſe quoniam mortales ἑαυτῷ ὠγκύλη.

Ἀγκύλας, t.1,c.91,a

Ἀγκύφρων, Heſychio eſt ταῖς ὀφρῦσι ἐπαίρων, qui ſupercilia tollit.

Ἄγεσκε, Ionicum eſt pro ἦγε, vt inter Anomala docui.

Ἄγεσα, Suidæ eſt μηχάνημα ἐκ λίθων καὶ ξύλων καὶ χοὸς ἠλῃρύθμου, machinamẽtum excitatum ex lapidibus, lignis, & terra aggeſta. Vox è Latino ſumpta, nimirum Aggeſta: idémque valet quod χῶμα & agger. nam fiunt eiuſmodi munimina ex terra aggeſta præcipuè & palis in terram depactis, ac lapidibus.

Ἀγεσπάτη, Heſychio κάλλωσις ἢ ἧγον κοσμητήριον, Id quo aliquid pulchrius redditur & exornatur. Quanquam κάλλωσις & ſcopas peculiariter ſignificat.

Ἀγεσπάτης, t.1,c.91,b

Ἀγήτα, t.1,c.1425,f

Ἄγη, Agite: aduerbium eſt hortandi, pluralis numeri, vt ἄγε ſingularis: paſſim obuium. Alioqui ſignificat φύσιν, ἡλικίαν: ſi Suidæ credimus, etiam οἶκον, vt Ducitis apud Latinos. à them. ἄγω.

Ἀγήτης, t.1,c.7,f

Ἀγήτεια, Tarentinorum dialecto, μαῖα, obſtetrix, teſte Heſych.

Ἀγδύσια, Ieiunium, Inedia: hoc eſt Ieiunum eſſe, Nihil guſtaſſe ſeu comediſſe, vel etiam Nihil guſtare & comedere.

Ἄγδυσος, t.1,c.849,g

Ἀγαμμάτρητος, t.1,c.804,d

Ἀγαγρηπία, t.1,c.805,h

Ἀγαγρήτης, t.1,c.806,a

Ἄγη, t.1,c.7,b & 93,c. Significat ἄγη præterea Litus: itẽ Vulnus. nam Heſych. ἄγαι affert pro ῥῆγες, πρώματα, τραύματα. In quibus ſignificationibus eſt ab ἄγνυμι ſeu ἄγω ſignificante frango. nam ἄγη, littus dicitur, quoniam ibi fluctus infringuntur: & ἄγη, vulnus, quaſi fractura cutis. Verùm Suid. & Etymol. in hac ſignif. παροξύνουσι hoc vocabulum. Eſt & verbum, de quo inter Anomala.

Ἀγῆ, t.1,c.7,d. & 93,e. Ἀγᾶς pro ζηλώσεως affert Heſych. ex Æſchyli Threſſis. In qua ferè ſignif. accipit Ἄγα Varin. ſupra. Ab ἄγαμαι.

Ἀγήκεται, Ion. vide ἀγείρω. Vide & inter Anomala.

Ἀγήρατα & Ἀγήραμαι, vide in ἀγείρω. Vide & inter Anomala.

Ἀγηλάζειν, Heſychio eſt σώζειν, ſeruare: itidémque Etymologo.

Ἀγῆλαι, t.1,c.13,a. Habes & inter Anomala.

Ἀγηλασία, t.1,c.124,a. Vide & ſequens Ἀγήλατος.

Ἀγηλατίζειν, Etymologo διώκειν, φυγαδεύειν, ὀπηδάσαι. hoc eſt, Perſequi, Fugare ſeu In exilium pellere, Iniungere ſeu Iubere.

Ἀγήλατος, Valida manu impulſus. ὁ ἄγαν ἐλαυνόμενος. Lycophron, Ἀγηλάτῳ μάστιγι σωθλαύσας πάρα appellas ἀγήλατον μάστιγα, fulmẽ, τὸν πυρωτὸν, vt annotat Etymolog. Apud Suidam oxytonos & ſubſtantiuè, Ἀγηλατοί, οἱ πυρωτοί, fulmina. Idè & ἀγηλατεῖ exponit πυρωτεῖ, fulminat: addens tamen & ἀχλύ, δίωγμα.

Ἀγήλεος, t.2,c.651,c

Ἀγηλόμενοι, Heſych. exp. χαίροντες, gaudentes: quod poeticum fortaſſis eſt pro ἀγαλλόμενοι. At ἀγήλω, ἀγήλατο & ἀγῆλαι, ſunt aoriſti 1, à them. ἀγάλλω.

Ἄγημα, t.1,c.7,d. & 91,c

Ἀγλωσρίων, t.1,c.438,d

Ἀγνωσία, t.1,c.438,c

Ἀγνωσελὼς, t.1,c.438,c

Ἀγλίωρ, t.1,c.438,a

Ἀγλωχα, habes inter Anomala.

Ἀγνέχας, t.1,c.847,c

Ἀγνέχης, t.1,c.847,c

Ἀγνάρων, t.1,c.847,g

Ἀγνηρως, t.1,c.847,d

Ἀγνὲς, t.1,c.124,d

Ἀγνόπιδρος, t.1,c.91,a

Ἀγνοίλας, t.1,c.91,a

Ἀγνοίχορος, t.1,c.91,b

Ἀγνῶρ, apud Heſych. ἄρχων, dux. pro quo fortaſſe legendum ἀγήτωρ, quod Doricum eſt pro ἡγήτωρ.

Ἀγνῆτηρ, t.1,c.91,e

Ἀγνὴς, Heſychio ὁ ἱερόμβρος: qui paulo pòſt Ἀγνὶς paroxytonon exponit itidem ὁ ἱερόμβρος: & in Carneïs ſic vocari ait τὸν ἱερόμβρον ἀφ᾽ ἡμέρας: & feſtum ipſum, ἀγνηρίαν. Eidem tamen ἀγνὶς eſt etiam ἄτιμος. In qua ſignif. derivatum videtur ab ἄγος: in præcedente autem, ab ἄγω, præco, duco. Vide & Ἀγήτωρ.

Ἀγνήριον, Heſychio ἑορτὴ, feſtum: fortaſſis illud quod ἀγνηρίαν nominari dixit in præcedente Ἀγνὴς.

Ἀγνὶς, t.1,c.7,e

Ἀγνῶρ, in Cypro dicebatur ὁ τῆς Ἀφροδίτης θυηλὰς ἱερεύμενος, qui præit ſacris Veneris, teſte Heſych. Qualis & ὁ ἀγνὴς paulo antè. Sed videntur hæc potius aſpero ſpiritu ſcribenda, vt Dorica ſint pro ἡγνὴς & ἡγήτωρ, quæ ſynonyma ſunt, ſignificãtia ducem & eum qui aliqua in re alios præit ac monſtrat viam.

Ἀγνχοῦ, Heſych. affert pro ἠχοῦ ἀγλαὸν: addens etiam, eſſe πρὸς σύστημα.

Ἀγιάδαι, patronymicum ab Ἄγις. Item locus quidam in Lacedæmonia, teſte eodem Heſychio.

Ἁγιάζομαι, t.1,c.127,d

Ἁγιάζω, t.1,c.127,d

Ἅγίασμα, Res ἡγιασμένη & ſanctificata. Suidas pro ναὸς, id eſt templum, accipit, in hoc loco Pſalm. Dauid. ἡγιάσθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. Exponitur etiam καθαρὸς: vt ſignificet etiam ipſum τὸ ἁγιαζόμενον, ſanctificatum eſſe & purum.

Ἁγιασμὸς, t.1,c.127,e

Ἁγιαστέον, t.1,c.127,f

Ἁγιαστία, t.1,c.127,f

Ἀγίγαρυς βάτραχος, botrus acinis carens. ὁ αἷμα γεγάρων.

Ἀγιάζω, t.1,c.114,d

Ἁγιάμβω, Doricè pro ἁγιάσω, ab ἁγιάω.

Ἁγίτερον, Ionicè pro ἡγίτερον, detracto augmento & inſerto ε, vt τύπτεσκον pro ἔτυπτον. Niſi malis eſſe ab Ἀγερέσκω.

Ἁγνίω, t.1,c.91,e

Ἁγνόχαρος, t.1,c.117,b

Ἅγνον ſubſtant. t.1,c.117,a

Ἅγνος, t.1,c.116,g

Ἁγνωσύνη, t.1,c.117,c

Ἀγώτης, t.1,c.127,e
Ἀγώων, t.1,c.127,d
Ἀγωμός, Etymologo eſt ἀτραπός, ſemita.
Ἀγωνία, t.1,c.124,f
Ἀγωνιῶ, t.1,c.124,f
Ἀγωνῶ, t.1,c.124,f
Ἀγωτις, Heſychio ὑβεστὶς. qua ſignif. ſuprà ex eo habuimus ἀγώτης.
Ἀγωτὶς, t.1,c.115,a
Ἀγώων, t.1,c.127,c
Ἀγωνοιῶν, t.1,c.127,e
Ἀδαΐζομαι, t.1,c.44,b
Ἀδαΐζω, t.1,c.44,b
Ἀδηρῖ, t.1,c.45,g
Ἀδηρῖς, nomen proprium palæſtritæ cuiuſdam nobilis: de cuius etymo obiter, t.1,c.44,b
Ἀδκαλέαν, Æolica ſyncope pro ἀϊσκαλέαν. itidémque ἀδκαλέω pro ἀϊσκαλέω, apud Heſych.
Ἀδκαλίοις, idem affert pro αἰώραις, ancoras.
Ἀδκάλη, t.1,c.44,c
Ἀδκαλιάζει, t.1,c.44,f
Ἀδκαλιδεχρίου, t.1,c.45,b
Ἀδκαλιδεχρίς, t.1,c.45,b
Ἀδκαλιδηρόρος, t.1,c.45,c
Ἀδκαλιδοπόλις, t.1,c.45,c
Ἀδκαλιδορόρος, t.1,c.45,c
Ἀδκαλίζομαι, t.1,c.44,f
Ἀδκαλικῶς, t.1,c.44,f
Ἀδκαλίαι, t.1,c.45,c
Ἀδκαλὶς, t.1,c.44,h
Ἀγκάλισμα, t.1,c.44,f
Ἄγκαλον, vide inter Anomala.
Ἄγκαλος, vel Ἀδκαλὸς, t.1,c.45,e
Ἀγκαλὶς, Heſychio χρημνὸς, Præcipitium, Locus præruptus. A quibuſdã exponitur & βόθρος, fouea, teſte eodẽ.
Ἀγκαὶ, aduerb. t.1,c.44,a,b
Ἄγκαιμαι, t.1,c.161,f
Ἀγκαιβεκῶς, Heſych. affert pro αἰανῶς, Qui aluit & educauit.
Ἀγκαιτίστα, idem affert pro αἰανίλιστα, exorientem. quod Æolicam ſyncopen habere videtur pro αἰακαστίστα, à verbo αἰακαστίω.
Ἀδκεφάλαι, poeticè pro αἰὲ κεφάλαι, ſeu ὅπῃ τῆς κεφαλῆς, ſupra capur, vt idem exponit. Ad verbum Supra cornua, ſeu In cornibus, aut Inter cornua.
Ἀγκήτης, eidem eſt ἀδλαβὴς, Illæſus, Qui nihil detrimenti accepit.
Ἀγκὶς, apud eundem αἰπυχὴς, reſonans.
Ἀγκίον, t.1,c.38,f
Ἀγκιστρεία, t.1,c.37,f
Ἀγκιστρεύτης, t.1,c.37,f
Ἀγκιστρευτικὸ, t.1,c.37,f
Ἀγκιστρεύω, t.1,c.37,f
Ἀγκιστροειδὴς, t.1,c.37,d
Ἄγκιστρον, t.1,c.37,c
Ἀγκιστρόομαι, t.1,c.37,d,e
Ἄγκιστρος, t.1,c.37,c
Ἀγκιστροφόρος, t.1,c.37,d
Ἀγκιστρώδης, t.1,c.37,d,e
Ἄγκιστρωτὸς, t.1,c.37,e
Ἄγκλαται, Heſychio μεγάλαυχες, laſtatores, Qui magnificis verbis de ſe gloriantur.
Ἀγκλάϊον, Varin. affert pro σκίζον, ſeruare: quo ſignificatu ſuprà habuimus Ἀγκαλίζω.
Ἀγκλίναις, Æolica ſyncope pro αἰακλίναις, ab αἰακλίνω.
Ἀγκλίνου, t.2,c.251,e
Ἀγκλὶν, Heſychio σκολὸν, obliquum: forſan pro αἰγλὶν.
Ἀγκλῖνη, t.1,c.43,g
Ἀγκονίζω, t.1,c.43,g
Ἀγκόναι, Heſychio, αἰγῶνες, αἰγκῶναι, αἰγκόναι, Cubiti, Vlnæ: χεῖρες, manus: item χοινίκια ἱστοῦ, mali nauticí funes.
Ἀγκονίου, t.2,c.344,a
Ἀγκονὶς, t.2,c.344,b
Ἀγκόνιος, t.2,c.344,b
Ἀγκόνεια, Suidæ τὸ ἐπὶ μελιττῶν κηρίον, apum faui & cellæ. pro quo ſuprà rectius ἀγκόνιον.

A Ἀγκυλὴν, Heſychio σύριγξ, malleus: forſan Æolica ſyncope pro αἰακυλὴν, ab αἰακύλλω.
Ἄγκορὲς, idem affert pro ἀκόρεστον, Inſatiabile, Inexplebile: fortaſſis pleonaſmo τοῦ γ pro ἀκορὲς.
Ἀγκορυφῶσα, apud eundem, αἰακεφαλίσα τὸ τῆς κεφαλῆς ἡφαπτόμενον, τὴν ἰσχίαν καθοπλίσασα τῷ ὅπλῳ.
Ἄγκος, t.1,c.37,g
Ἀγκοῦλαι, eodem autore eſt παιδιά τις ὧν ἡ παῖς χεῖρας ὀπίσω πλέξασα δίκτυόν τι χάσκει. pro quo alii habent ὧν κεῖται.
Ἀγκοίχαι pro ἰωὶ ἴακχαι apud nullum alium reperiri, ſed tantùm in epiſtola quadã Philippi Macedonis, annotat Varin. & v.l. ex eo. Verùm mendoſa eſt ea vox, & pro ea ſcribendum ἀγκοίχαι. quod eſt præt. med. Attici verbi ἄγχω, vt alibi dictum eſt, & inter verba Anomala.
Ἀγκράτης ἐλαίνετο, Suid. ex Xenoph. affert pro πάνυ ἐλαύνετο. quod ἀγκράτης ſyncopen habet pro αἰακράτης ſeu αἰὰ κράτος, Pro viribus, Quantum poterat.
Ἀγκρεμάννυμι, t.2,c.419,f
Ἀγκρεμάω, t.2,c.419,f
B Ἀγκρίνω, Æolica & poetica ſyncope pro αἰακρίνω. Sic ἀγκρούω pro αἰακρούω.
Ἀγκυαλίζω, t.1,c.59,c
Ἀγκύη, t.1,c.59,b
Ἀγκυλαίζω, t.1,c.59,c
Ἀγκυλεσμὸς, t.1,c.59,c
Ἀγκύλαι, t.1,c.38,g. & 40,c.
Ἀγκυλίσμα, t.1,c.40,c
Ἀγκύλη, laculi genus, t.1,c.39,b. Ἀγκύλη, amentum, t.1, c.39,c. Ἀγκύλη, inflexio cubiti, t.1,c.39,f. Ἀγκύλη, C ſuffrago, t.1,c.40,a. Ἀγκύλη, poculi genus, t.1,c.40,a. Ἀγκύλη, vitium linguæ, t.1,c.40,d
Ἀγκύλια, t.1,c.40,c
Ἀγκυλιδωτὴρ, t.1,c.41,b
Ἀγκυλίζομαι, t.1,c.40,g
Ἀγκύλιον, t.1,c.40,d,e
Ἀγκυλιστὴς, t.1,c.40,g
Ἀγκυλοβλέφαρον, t.1,c.753,e
Ἀγκυλόγλωσσι, t.1,c.551,e, obiter.
Ἀγκυλόγλωσσον, t.1,c.40,g
Ἀγκυλογλωσσὸς, t.1,c.41,a
Ἀγκυλοὶς, t.1,c.38,h
Ἀγκύλομαι, t.1,c.39,b
Ἀγκυλόομαι, t.1,c.39,a
Ἀγκυλομήτεω, Ionicè in genitiuo pro ἀγκυλομήτου.
Ἀγκυλομήτης, Cuius conſilia ſeu conſultationes ſunt obliquæ, ὁ αἰσυλα καὶ σκολιὰ βουλευόμενος, Obliqua conſilia animo agitans, ideóque Vafer, Verſutus, & Cuius animus perſpici non poteſt. vel, ὁ οὐκ ἐν σκολιῷ καὶ δυσφράστῳ διανοίᾳ βουλευόμενος, qui de rebus perplexis & inuentu difficilibus facilè poteſt inire cõſilium: ideóque σωφρὼν, Prudens & perſpicax, Conſultus. vt Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης. quod prouerbialiter etiam de homine conſulto vel callido dicitur. Crebrò apud poetas occurrit Κρόνος ἀγκυλομήτης, ac nominatim apud Heſiodum, apud quem Tzetzes eum ſic appellari annotat quoniam αἰσυλα μήδεα καὶ πολλὰ καὶ ποικίλα βουλεύματα εἰδέναι τοὺς παλαιοτέρους ποιῆ: alii, quia tempus, quod Κρόνου nomine allegoricè denotatur, quædam tegit, quædam retegit, furtimque ac latenter effluit. Fœminino genere Ἀγκυλόμητις dicitur. vt apud Nonn. γυνὴ ἀγκυλόμητις, prudens & conſulta mulier: de Samaritana illa. Alioqui ἀγκυλόμητις maſculino quoque genere vſurpatur, vt δολομήτης, ποικιλόμητις, πολύμητις: hæc à μῆτις deriuata, illud & ſimilia, à μῆτος, vt Euſt. tradit. legimus certè apud eundem Nonnum χοῖρος ἀγκυλόμητις, necnon λύκος αἰσυλόμητις, lupus callidus.
Ἀγκυλόμητις, vide in præcedente Ἀγκυλομήτης.
Ἀγκυλομοιῶν, Heſychio νοσοῦν, morboſum.
Ἀγκυλόπης δίφρος, t.3,c.509,b
Ἄγκυλος, t.1,c.38,g
D Ἀγκυλοτόμος, t.1,c.41,a. & t.3,c.1391,c
Ἀγκυλοτόμος, t.1,c.41,a
Ἀγκυλότροξις, t.1,c.41,b. & t.3,c.1588,g
Ἀγκυλοχείλης & Ἀγκυλόχειλος, t.1,c.38,g. & t.4,c.407,c.
Ἀγκυλοχήλης, t.1,c.38,g

Ἀγκωλέω, t.1,c.36,h
Ἀγκώλως, t.1,c.38,h
Ἀγκώλωσις, t.1,c.39,b
Ἄγκωρα, t.1,c.41,b
Ἀγκωρεῖς, ibidem,f
Ἀγκωροβόλιον, ibidem.
Ἀγκωρεικὸς, t.1,c.42,c
Ἀγκωρικὸς, ibidem.
Ἀγκωρίζω, ibidem,a.
Ἀγκώριον, ibidem,b
Ἀγκώριος, ibidem,c
Ἄγκωσις, Hesychio teste, herba quædam ambiguum an ea quæ Dioscoridi Anagyris.
Ἀγκώσσαμα, t.1,c.42,b
Ἀγκωσίθη, Cretensiũ dialecto μετεμέλεται, Pœnitet eum, Pœnitentia ducitur.
Ἀγκωροβάλλω, t.1,c.41,g
Ἀγκωροβόλιον, ibidem,f
Ἀγκωρόβολον, ibidem,g
Ἀγκωροειδὴς, ibidem.
Ἀγκωρομάλη, ibidem.
Ἀγκωροχίτ, ibidem,h
Ἀγκωρών, t.1,c.42,a
Ἀγκωρωτὸς λόγος, ibidem.
Ἀγκωβόλος, Hesychio ἁλιεύς, piscator.
Ἀγκωλιάζων, idē affert pro ἁλιεύοντος τοῦ ἐπὶ πολὺ, Qui alteri insistens pedi saltat. Quo significatu dicitur & ἀσκωλιάζων.
Ἀγκών, Cubitus, t.1, c.42,c. Ἀγκὼν, Curuatura manus, ibidem,c. Ἀγκὼν, vrbs, t.1,c.43,a
Ἀγκῶνες, t.1,c.42,f
Ἀγκωνίζομαι, t.1,c.43,d
Ἀγκωνὸς, ibidem,b
Ἀγκωνίτας, ibidem.
Ἀγκωνίτης, ibidem.
Ἀγλαΐδηρος, t.1,c.141,d.& 1100,b
Ἀγλαΐα, t.1,c.141,f
Ἀγλαΐζομαι, t.1,c.142,a
Ἀγλαΐζω, ibidem.
Ἀγλαὴ, t.1,c.141,f,h
Ἀγλαΐηι, poetica paragoge pro ἀγλαΐῃ: vt apud Homerum ἀγλαΐηφι πιθοῖς.
Ἀγλαΐσμα, t.1,c.13,h.& 142,c
Ἀγλαΐτης, t.1,c.142,c
Ἀγλάισμα legitur apud Hesychium, expositum κλάσματα, fragmentis. Sed forsan scribendum ἄγμασι.
Ἀγλαϊγνὸς, t.1,c.142,d.& 880,g
Ἀγλαοθηλὶς, t.1,c.142,d
Ἀγλαόκαρπος, t.1,c.142,d & t.2,c.77,d
Ἀγλαόκαυλος, t.1,c.142,c.& t.2,c.292,g
Ἀγλαόκαυρος, t.1,c.142,f
Ἀγλαόκομος, ibidem.
Ἀγλαομήτης, ibidem.
Ἀγλαομήτια, ibidem,g
Ἀγλαόμματος, ibidem,f
Ἀγλαόμορφος, t.1,c.142,h.& t.2,c.970,e
Ἀγλαόπας, t.1,c.143,a. & t.3,c.13,a
Ἀγλαόπης Laconibus dicitur Asclepius, vt tradit Hesych.
Ἀγλαόπτερος, t.1,c.143,a
Ἀγλαὸς, t.1,c.141,c
Ἀγλαόσημος, t.1,c.143,a
Ἀγλαόφωνος, ibidem,b
Ἀγλαοφωτὶς, ίδος, ἡ, herba quæ (inquit Plin.) admiratione hominum propter eximium colorem accepit nomen. Perperam apud Hesych. Ἀγλαοφώς.
Ἀγλαρὸν, Hesych. affert pro μωρὸν, Stultum, Fatuum.
Ἀγλαστὸν, idem affert pro καλὸν, Pulchrum, Elegantem. ita vt idem sit quod ἀγλαόν.
Ἄγλαυκον, affert idem pro ἁλυκὸν, salsum. Pro quo scribendum potius ἄγλυκον.
Ἄγλαυρος, Cecropis filia, sacerdos Mineruæ, per quam iurabant Athenienses, vt Hesychius tradit. Est & cognomen Mineruæ, teste Suida. ‖ Item adiectiuè ἄγλαυρος pro Pulchras auras habens, ἀγλαὰς αὔρας ἔχων. pro quo facta μετάθεσις τοῦ στοιχείου dici ἄγλαυρος tradit Schol. Nicandri. Vide & tom.1,col.141,e. At ἀγλαυρὶς ab Atheniensibus vocati παῖ μοῖραι, fata seu parcas, tradit Varin. ex Hesychio.
Ἀγλαφία, in vulg.lex. exponitur Robur comparatum ex bona cibatione. Forsan pro ἀγλαΐα. nam & nitida cutis dicitur quæ bene curata est.
Ἀγλαφὰρ, Cretenses dicunt pro ἄπη, ieiuni, impaste: teste Hesych.
Ἀγλάφυρος, t.1,c.851,b
Ἀγλαφύρως, ibidem.
Ἀγλαῶπις, t.1,c.143,b
Ἀγλαώψ, ibidem.
Ἀγλῆτις, eidem est οἰκέτις, Famula, Ancilla.
Ἀγλθυκὶν, eodem teste, Laconicè dicitur αὐλὸς, tibia.
Ἀγλθυκὴς, t.1,c.851,g
Ἀγλθυκὸς, ibidem,h
Ἀγλίφαρον Hesych. affert pro ἐλάχιστον, minimum.
Ἄγλωπες, Pupillas non habens: synecdochicè pro Cæcus vox composita ex ἄ copulatiua & γλωπὸς.
Ἀγλίδλα, Hesychio sunt σκόροδα, allia. Quidam esse Doricam hãc vocem aiunt.
Ἀγλὶς, apud Hippocr. in Prorrhetico maiore ἡ ὠὸν ὀφθαλμοῦ ὑπόλευκος οὐλὴ, subalba cicatrix in oculis: in Coac. prænot. οἱ λευκαγλίζοντες ὀδυνῶνται, vt in lexico suo Hippocrateo tradit Galen. Eodē sensu apud Etymol. ἀγλιές.
Ἄγλιθες, Alliorum capita, seu nuclei: quæ alio nomine ῥᾶγες dicuntur, à Theoph. γάλγλ, ab aliis ὄνυχες & σκιλλίδες: à Plinio nuclei, à Columella Spicæ. Dioscor. lib.2, cap.181, de allio, καλοῦσι δὲ τινες ὠὸν αὐτοῦ ῥᾶγας, ἄγλιθας. Aristoph. Acharn. περὶ (Σκιροφόρων) τοὺς ἀγρωστέους μῦς Πάρεσται τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσοντι, quorum alliorum capita veluti agrestes mures paxillo effoditis. Apud eundem in Vespis, quum Philocleon dixisset, Οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν ἔφαγεν ἀλλᾶντος δίδων, subiungit, Bdelycleon, Μὰ Δί' ἀλλὰ παρ' Εὐχρίδου καὶ τρεῖς ἄγλιθας μετήμφω. Vbi nota quas σκορόδων κεφαλὰς nominarat, mox ἄγλιθας appellari: simul ι in hoc vocabulo produci.
Ἄγλιχρος, Non lentus, Non viscosus. Galen. comment.3 in Prorrhet.3, τὰ μὲν γλισχρὰ, ἅπερ εἴπομέν τις ἂν μᾶλλον συνήθως φωνῇ εἶναι ἀγλίχρα. Paulo antè etiam dixerat, ὑγιὲς δὲ τὸ εἶναι ἀλυπὸν, ὑγιὲς δὲ πλεῖον ἀγλίχρα. sed vsus est ante eum hoc composito Hippocr. Prorrhet.1.
Ἄγλυκυς, Expers dulcedinis, Amarus. Theophr. De caus. plant. lib.6, σκληραὶ δὲ δοῦπαι αἱ ἰσμαὶ καὶ ἀγλυκεῖς. Compar. gr. ἀγλυκίστερον, minus dulce. Suprà ἀγλθυκὸς & ἄγλθυκος eodem significatu.
Ἀγλύομαι, Lædor, Detrimentum capio. Hesych. enim ἀγλύεσθαι affert pro βλάπτεσθαι.
Ἀγλὺς, ύος, ὁ, Lapis rotundus & perforatus, vt notare Cõstantinum Lascarim annotant v.l. sed ea vox mendo non caret. Scribendum enim ἀγνύς.
Ἀγλὼν, Hesychio est ἀγλαὸς, Elegans, Decorus, Nitidus.
Ἀγλωσσία, t.1,c.855,c
Ἀγλωσσος, ibidem,a
Ἀγλοῦσα, Hesychio est ἔντεγμα γυναικῶν, Fucamentum muliebre quod cuti infricant ad colorẽ ei conciliandũ.
Ἀγλωστίναι, eidem sunt γογγυλίδες, rapa.
Ἀγλωτία, t.1,c.855,c
Ἀγλωτὸς, Atticè pro ἄγλωσσος dicitur.
Ἄγμα, t.1,c.93,g
Ἀγμοὶ ὄνες, Hesychio sunt βουβῶνες, Bubones, Tumores in inguinibus.
Ἀγμὴ, eidem ἑστία, focus.
Ἀγμηρὸν, idem affert pro ἡσυχὸν, quietum.
Ἀγμὶς, t.1,c.94,a Ἀγμίζω, ibidem.
Ἀγμικὸν, Hesychio est ἄκρατον, Immixtum & intemperatum, Merum seu purum.
Ἀγμὸς, t.1,c.93,h. Ἀγναῖον, t.1,c.118,d
Ἀγναιώτης, Hesychio est ὅτι πολὺ κεκαυμένος.
Ἀγναμπὸς, Non flexilis, Qui flecti nequit, Rigidus. vt in paræmia, ἀγναμπότερος βάτου ὤμου, rubus aridus rigidissimus est & minimè omniũ flexibilis: in homines pervicaces, quique sunt obstinatis & præfractis animis. Qua de re plura Erasm. in Chil. & Suidas, apud quem perperam legitur ἀγκαμπότερος. sic Orpheus initio sui libelli περὶ λίθων dicit χάλκεια γῆα καὶ ἀγναμπὲς ὄρος.
Ἀγναπόπαλμοι, Hesychio sunt ἀήττητοι, Inuicti, Insuperabiles.

biles. Pro quo scribendum ἀγαμπτοπάλαμοι, In bello in- A flexibiles & rigidi, Quos in bello nec verba minacia, nec verbera & vulnera flectunt terrentque. Nisi fortè γράπτω & γράφω promiscuè alterum pro altero vsurpari dicamus.

Ἄγναπτος, Fullonem nondum expertus, A fullone nōdum purgatus & expolitus: ὁ οὐκ ἐγναμμένος. Plutarch. ἀθεμιτίλλοιτος ἱματίου ἀγνάπτου. Idem ἄγναπτα dicit pro ἄγναφα ἱμάτια, in hoc ὄφει διπλοΐδιος loco, de Iudæis loquens, σπιθαμιαῖον ὕστιον ὡς ἀγνάπτου καθιζόμενοι. Sic enim reponēdum pro ἀγράπτου sc. quemadmodum apud He- B sych. quoque perperam legitur Ἀγναμπτον ἱμάτιον, οἷον ἐγναμμένον. pro ἄγναπτον. & vicissim apud Suid. ἀγναπτοπάλαμοι pro ἀγναμπτοπάλαμοι.

Ἄγναφος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄγναπτος, hoc est Nondum expertus γναφεύς, Nondum curatus politúsque à fullone. vt panni noui adhuc & recèns texti, qui nondum politi sunt: vel etiam veteres qui nondū sunt à sordibus repurgati nec interpolati. Pro ἀγνάφου ῥάκους, Matth 9, legitur Marci 2 ῥάκους ἀκάφου, in codice etiam manu- C scripto. nam & γνάπτω & κνάπτω dicitur, vt κναφεῖον quoque & γναφεῖον. cuius rei Luc. etiam meminit ὁ δίκην φαινόμενον.

Ἀγνεῖα, t.1, c.118, h. At pro Ἀγνεία, quod apud Varin. & in vulg.lex. habetur, & exponitur μωρία, procul dubio reponendum ἀγνοια.

Ἀγνεῖον, Hesych. affert pro πηγαῖον, fontanum. apud quem paulo antè præcedit Ἀγναῖον, καθαρόν, purum.

Ἀγνόημα, t.1, c.119, a

Ἀγνοημοσύνη, ibidem, b

Ἀγνοήμων, ibidem, a

Ἀγνοῖω, t.1, c.118, e

Ἀγνόω, t.1, c.91, e, & g. Ἀγνεῖ, Hesych. non solùm pro ἄγνοια pomi Cretensium lingua ait, sed ἀγνεῖ exp. etiam λαμβάνει, accipit.

Ἀγνοῶν, t.1, c.118, e

Ἀγνώκαμος, vide inter Anomala.

Ἀγνώς, t.1, c.128, d

Ἀγνίζομαι, t.1, c.119, b

Ἀγνίζω, ibidem.

Ἀγνίης, Hesychio λείας. Vide Ἄγνυτις.

Ἄγνισμα, t.1, c. 119, c

Ἀγνισμός, ibidem.

Ἀγνιστέον, ibidem, d

Ἀγνιστής, ibidem, e

Ἀγνῶτες, ibidem, d

Ἀγνώτιστος, Hesychio ἀγνοοῦντα δίκαιον, ignorans ius & fas.

Ἀγνοδοχῆς, eidem Hesychio οἱ νέοι, iuuenes.

Ἀγνοίαμαι, t.2, c.1080, g

Ἀγνοίω, ibidem.

Ἀγνόημα, t.2, c.1081, f

Ἀγνοητέον, Ignorandum, Nesciendum.

Ἀγνοια, t.2, c.1081, g

Ἀγνοίω, poetica epēthesi τῆς metri causa pro ἀγνοέω, Ignoro, Nescio. vel etiam Ionicè, vt παρὰ idem dicunt pro παῖ. Item Non agnosco seu cognosco, Non nouo. Odyss. υ, de cane, Λίθῳ ἀγνοίησε' ὕλακα, μακρὸν τε μεμηκώς. Et Odyss. ω, πῶς πατρὸς ἐμοῖο φίλου ἀγνοίησε' ἀκοίτην, ἐλθόντ' ἐς πατρίδα γαῖαν; ὁ δ' ἐμεῖο πολὺ πλείονα εἰδότο μῆτιν. Vbi nota ἀγνοίησε Ionicam τῆς paragogen habens pro ἀγνοῆς.

Ἄγνου, ου, ἡ, Vlua: genus herbæ paluſtris, vt quidem tradunt vulg lex.

Ἀγνοπαλεῖσθαι, Hesychio est ὑπὸ ἡλίου θερμαίνεσθαι, sub sole aprici & calescere.

Ἀγνοπάλος, t.1, c.118, d

Ἄγνος, t.1, c.129, e

Ἀγνόπλοος πηδαλίου, Gubernaculo purior: paræmia apud Suid. de iis qui sanctissimè & puriſſimè viuunt. perpetuò enim gubernaculum in mari manet, quod lustrādi & purificandi vim habere credidit superstitiosa antiquitas.

Ἀγνότης, t.1, c.118, d

Ἄγνυτις, lapides quos stamini inter texendum appendunt textores: qui & λεῖα nominantur. Ita enim Poll. lib. 7, cap. 10, Ἄγνυτις ὃ καὶ λεῖα, οἱ λίθοι οἱ ἐξηρτημένοι τῷ στήμονι τῷ ἀρχαίῳ ὑφαντικῷ. Apud Hesych. verò legimus,

Ἀγνύτις, λείας, οἱ ὃ τὰς ὕλας τῶν ἱστῶν. Vbi illud λείας non omnino suspectum haberi debet, quum paulo antè quoque apud eum reperiatur, Ἀγνίης, λείας. Pro ἀγνύτις autem fortasse scribendum Ἀγνυῆς: præsertim quum paulo antè quoque legi apud eum dixerim Ἀγνίης, paroxytonως. Ita certè reperio in quodā lexico meo vet. Ἀγνυῆς, οἱ λίθοι τῶν ἱστῶν.

Ἀγνυμαι, t.1, c.93, e

Ἄγνυμι, ibidem, c

Ἄγνις siue Ἀγνίς & Ἀγνύτις, vide paulo antè in Ἄγνυτις: quod ἄγνυτες plurale est istius singularis ἄγνυ.

Ἀγνύω, t.1, c.93, e

Ἀγνωδής, t.1, c.119, f

Ἀγνωμοσύνη, t.1, c.1843, b

Ἀγνωμοσύνως, t.1, c.1842, g

Ἀγνώμων, ibidem, e

Ἀγνωμοσυνη, ibidem, g

Ἀγνώμων, t.1, c.1841, g

Ἀγνωσία, t.1, c.1867, f

Ἀγνώστης, ibidem, d

Ἁγνός, t.1, c.1833, b

Ἁγνός, Pure, Caste. Hesiod. Erg. Καὶ δυώδεκα μ' ἔρδειν, ἱερὰ ἁγνὰ τοῖσιν θεοῖσιν Ἀγνῶς καὶ καθαρῶς.

Ἁγνοσία, t.1, c.1831, f

Ἁγνοσύνιον, t.1, c.1834, b

Ἁγνίσιμος, t.1, c.1833, h. Ἁγνώς, t.1, c.1831, d.

Ἁγνώς, t.1, c.1834, c

Ἄγγαρος, Hesychio σκευοφόρος, φορτηγός, Lixa, Calo, Cuius ministerio in baiulandis sarcinis & oneribus vtimur. qualis suprà ὁ ἄγαρος vel potius ἄγγαρος.

Ἀγείπονος, t.1, c.859, e

Ἀγείτης, Hesychio est ὑβριστής, Qui petulanter iniuriam facit, Iniurius, Petulans. pro quo suprà ἀγείτης habuimus ex eodem. Idem Ἀγερύσιος affert, & exponit ὑβριστικός. quod ambiguum est an ex illo ἀγείτης sit derivatum.

Ἄγομαι, Ducor, t.1, c.63, a. Ἄγομαι καὶ φέρομαι, ibidem, b. Ἄγομαι, cum gen. ibidem, c. Ἄγομαι, Regor, ibidem. Ἄγομαι, Instituor, ibidem. Ἄγομαι, Obiector, ibidē, d. Ἄγομαι, pro ἄγω, ibidem, e. Ἄγομαι, cum præpos. ὑπό, ibidem. Ἄγομαι, Veho, Traiicio, ibidem, f. Ἄγομαι Abduco, ibidem. Ἄγομαι, Admitto, ibidem. Ἄγομαι Foueo, ibidem, f, g. Ἄγομαι Duco in vxorem. ibidem, g. Ἄγομαι, Do nuptum, Colloco in matrimonium, t.1, c.64, b, c

Ἀγόμφιος, ibidem, d

Ἀγομφωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nullis compactus clauis: vel etiam generalius Qui coagmentatus & compactus non est. (sumpta metaphora ab iis quæ clauis sunt compacta.) Nam Græci lexicographi ἀγόμφωτα exp. non solùm ἀπήλωτα, verumetiam ἀνάρμοστα.

Ἄγον, Doricè pro ἦγον. imperf. act. ab ἄγω.

Ἀγονατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Genu carens: item Geniculo seu geniculis carens, Non geniculatus.

Ἀγονία, t.1, c.840, f Ἀγονία, ibidem.

Ἀγονομάχης, ibidem. Ἄγονος, ibidem, d.

Ἀγὼ, Cypriorum dialecto ἀϊτός, aquila, teste Hesych.

Ἀγορά, Forum iudiciale, t.1, c.85, g. Ἀγορά, Concio, &c. t.1, c.26, b. Ἀγορά, Facultas concionandi, ibidem, c. Ἀγορά, Forum rerum venalium, ibidem. Ἀγορά, Annona, &c. ibidem, d. Ἀγορά, Emptio, &c. ibidem, e.

Ἀγοραζω, t.1, c.27, e Ἀγοραῖος, ibidem, a

Ἀγοραῖος, ibidem, d. Ἀγοραῖος, ibidem.

Ἀγοραιότης, ibidem, e. Ἀγοραιότης, t.1, c.26, h.

Ἀγορανομέω, ibidem, a. Ἀγορανόμιος, t.1, c.26, f.

Ἀγορανομικὸς, t.1, c.27, a. Ἀγορεῖον, ibidem, b.

Ἀγορεύομαι, t.1, c.28, c. Ἀγορεύς, ibidem.

Ἀγορεία, t.1, c.27, h Ἀγορεύομαι, ibidem, h.

Ἀγορεύομαι, ibidem, g. Ἀγορευτικὸς, t.1, c.18, a

Ἀγορευτικὸς, ibidem.

Ἀγορτυπᾶς, Hesych. affert pro ἄγαν θορυβῆς, Nimium tumultuarius. vel potius Nimias in foro turbas das. Et fortasse ἀγορευτυπᾶν dicitur vt ἀγοραστᾶν.

Ἀγορόω, t.1, c.28, d

Ἀγορτιω, t.1, c.31, e

Ἀγορή, Ionicè pro ἀγορά.

Ἀγορᾶιον, t.1, c.16, f
Ἀγοραιόθι, t.1, c.26, e
Ἀγορητής, t.1, c.28, c
Ἀγορητής, t.1, c.28, d
Ἀγορητύς, t.1, c.28, d
Ἄγος, Veneratio, aut res veneranda, t.1, c.113, a. Ἄγος, Piaculum, Scelus, t.1, c.113, h
Ἀγοστόν, Imm undus & fordidus inquinatus ſum. Homer. Iliad.ζ. γαῖαν ἐπ' ἐσχατιὴν ἀγοστὸν ἔχουσι. Ita enim legere quoſdam, & intelligere ῥυπαρόν, annotat Euſt.
Ἀγοστός, οῦ, ὁ, ſecundum quoſdam eſt τὸ ἐντὸς τῆς χειρῶν, interior manuum pars: aliis τὸ πλατὺ τῆς χειρός, palma: aliis τὸ ἄκρον τῆς χειρός, manus pars extrema: aliis αἴσιον, πῆχυς, ὠλέκρανον, Cubitus, Vlna. Quorum expoſitionem confirmare videtur locus hic Theocr. Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλεται ἀγκοσὶ propriè enim vlnis & brachiis circumplectimur aliquem. Próque eiuſmodi vlnarum ſeu brachiorum complexu accipitur in hoc apud Euſt. hexametro, Γαῖά τε ὁμοῦ καὶ πόντος ἐπὶ ξυνὸν ἀγοστόν: quem ipſe ſic exponit, μιᾷ δράκι λαβόντος τοῦ κόσμου ἑκατέρωθεν. & in hoc hemiſtichio, quod legitur apud Hom. Iliad.λ, Iliad.ρ, Il.ξ, Il.ρ, — ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλαχε χθόνα ἀγκοσέων. Vbi tamen Euſtath. ἀγκοσέων nomine accipit τὸ πλατὺ τῆς χειρός, palmam, ſiue τὴν δράκα: ſubiungens κρεῖττον τὸ φασὶ τὴν δράκα οὕτω νοεῖν ἐπεὶ ἅπαξ ἐπεκάρησαν τὰ ἐπὶ τοῦ δακτύλου, ἤγουν τὰ ἐπὶ τοῦ σκυτάλιδος καμπτόμενα. αἴσιον γὰρ οὐδεὶς δράκα εἶπε: alluſione facta ad etymon. Accuſatiui pluralis ἀγκοσὶς meminit Heſych.
Ἄγουροι, Thracũ lingua οἱ ἔφηβοι dicuntur, teſte Euſtathio, Puberes, Qui pubertatis annos attigere.
Ἄγρα, t.1, c.52, d
Ἀγράλλω, Heſychio συνάγω, συμμίσγειν, Cogere, Commiſcere.
Ἄγραι, t.1, c.52, e
Ἀγραία dicitur ἡ Ἄρτεμις, Diana, ab oppido quodam Atticæ cui nomen Ἄγρα ſeu Ἀγραί, vbi colitur, vt tradit Euſtath. Alii, quoniam capturæ præſes ſit, ab ἄγρα ſignificante θήραν, denominatam putarunt.
Ἀγράκαβος, Heſychio eſt ἀφρυλλι, vua.
Ἀγραύλα, dicta meretrix quædam à Pamphyliis, teſte eodem.
Ἀγραμματία, t.1, c.861, e
Ἀγράμματος, t.1, c.862, d
Ἄγραμμος, t.1, c.877, f
Ἀγραπίδες, t.1, c.863, h
Ἀγραφίδιες, Heſychius affert pro περιέρχεται, circumis.
Ἀγραυλα, Heſychio ſunt τὰ ἐν ἀγρῷ τόποι, καὶ πλήρη ἀγρευμάτων, Quæ ſunt in loco venationi apto ſeu abundante feris, & plena prædæ.
Ἀγραυλέω, t.1, c.48, e
Ἀγραυλής, t.1, c.48, d
Ἀγραυλία, t.1, c.48, d
Ἄγραυλος, t.1, c.48, b. & 141, e. Ἄγραυλος, Cecropis filia, dicta eſt etiam Ἀγλαυρος.
Ἀγραΐδες, pro Capiẽs afferunt vulg.lex. ex Nicandro De piſcibus, & Plut. Numa, tanquam à verbo ἀγραόω: ſed procul dubio pro eo reponendum ἀγχθύες, ab ἄγχθω.
Ἄγραφα, t.1, c.864, e
Ἀγράφων, t.1, c.864, e
Ἄγραφος, t.1, c.864, c
Ἄγρη, t.1, c.53, d
Ἀγρεῖος, t.1, c.46, g
Ἀγρεύτρα, ſiue Ἀγρέτρη Ionicè, Raſtrum: Suidæ γεωργικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ συναίρεται τὸν χόρτον, ruſticum inſtrumẽtum quo fœnum cogunt ſeu corradunt. Alcimus ὀδοντικῶς eam vocat κατὰ τοὺς ὀδόντας: quia inter dentes eius vacuum eſt ſpatium. Infrà Ἀγρίον.
Ἀγρεώ, nomen vatis apud Theocr.
Ἀγρεύμος, Suidæ ὁ ἀπὸ τῆς ἄγρας, qui ex venatione & captura eſt: afferenti ex Epigr. Ἀγρεύμων πολιὰς ἐξ ἀλὸς ὑγρὰς ἔμολε. Nili forte pro ἀπὸ legendum ὅτι, & intelligẽdum de ipſo venatore & captore, vt ita dicam. & tunc idem eſſet cum ἀγρότης ſeu ἀγρότις, & cum ſequente Ἀγρεύμων.
Ἄγρευμα, ab Æſchylo in Myrmidonibus dici τὸν κάμακα, Ridicam, annotat Heſych. vel λαμπάδα ἢ δόρυ, lampadem haſtam aut: ἀπὸ τῆς ἀγρεύειν καὶ λαμβάνειν.
Ἀγρεύμων, Venator, Qui feras agreſtes captat. Heſychio enim ἀγρεύμονες ſunt θηρευταί. qui huic expoſitioni ſubiungit, παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς, ἤ θηρευτικοί. Innuit eſſe etiam locum in Ætolia. Idem ἀγρεύματα paulo antè expoſuerat τὰ ὀστρακίνων, menſtruum. Apud Etymol. oxytonos Ἀγρεμών, expoſitum itidem θηρευτικός.
Ἀγρετάς, t.1, c.53, e
Ἀγρίτι, Suidæ λεπτά, tenuia. Apud Heſych. verò legitur Ἀγρετᾶ, σιναβροισὶν: non ſine mendo.
Ἀγρέτηματα, apud eundem Heſych. legitur, expoſitum τὰ ἀγροβούλευμα τῶν παρθένων: ſed non ſine mendo.
Ἀγρεύμα, t.1, c.53, b
Ἀγρεύματα, t.1, c.52, h
Ἀγρεύς, t.1, c.53, c
Ἄγρευσις, t.1, c.53, b
Ἀγρεύτι, Heſych. affert pro ὑβρίζει, Iniurius eſt ſeu Iniuria & contumelia afficit.
Ἀγρευτήρ & Ἀγρευτής, t.1, c.53, c
Ἀγρευτικὸς, t.1, c.53, c
Ἀγρεύω, t.1, c.52, h
Ἀγρέω, t.1, c.53, c. Vide & Ἀγρεῦσαι.
Ἀγρῆκτι, t.1, c.52, f
Ἀγρήνατο, Heſych. affert pro ἠβούλησε, voluit.
Ἀγρίδιον, Rete ſeu Reticulum. δίκτυον & ἱμάτιον δικτυωτὸν. Heſ. ἀγρίδιον dici ſcribit δικτυωτὸν ὃ περιβάλλεται οἱ βακχεύοντες Διονύσῳ: quod ab Eratoſthene vocari χιτῶνα ſiue χιτῶνιον. A Polluce numeratur ἄγριον (ſcribitur enim apud eum proparoxytonos) inter veſtes hiſtrionum tragicorum, dicitúrque fuiſſe πίλημα ἐξ ἐρίων δικτυωτὸν περὶ τὸ σῶμα, ὃ Τειρεσίας ἐπιβάλλεται, reticulum è lana plexum & totum corpus amiciens, quo Tireſias vtebatur. In lexico meo vet. dicitur fuiſſe πίλημα, ἐρεοῦν, δικτυωτὸν ἱμάτιον.
Ἀγρῶσθαι, Heſych. affert pro σωίπασθαι, πείθεσθαι, Sequi, Perſuaderi, Aſſentiri. Affert idem & ἀγρεδῶσι pro σωπλανδῶσι, Conuoluti ſint, Ambo à them. ἀγρίω eſſe videntur: ac primum quidem, præt. perf. paſſ. infin. modi, carens augmento: alterum, aor. 1 paſſ. ſubiunct. modi, in quo tamen aliquis miretur τῶσι, quum dicẽdum potius ſit ἀγρῶσθῶσι. Vide & Ἀγρίζομαι.
Ἀγρίπεται, eidem eſt πικραίνεται, Amarus fit, Amareſcit. pro quo in lex. meo vet. Ἀγριάπεται legitur, per ιῶτα.
Ἄγρια, t.1, c.50, g
Ἀγρία, arboris nomen apud Theophr. eſſe dicitur, eámque Gaza vertiſſe aquifoliam, Hiſtor. plant. lib. 1. Idem tamen & φιλύκην aquifoliam appellat. Vide & Ἄγρωστις.
‖ Alioqui ἀγρία adiectiuum eſt, ſignificans Agreſtis aut Syluestris, Fera: vt quum ἀγρία ἐλαία dicitur, ἀγρία πίτυς, Oliua agreſtis ſeu ſyluestris, Pinus ſyluestris. Item ἀγρία ψώρα apud medicos, Scabies fera, vt Celſus vocat: quæ nimirum aſperior eſt & curatu difficilior. vt animantia fera ſunt cicuribus aſperiora & immitiora. Eadem metaph. ἀγρία ἕλκη dicuntur, fera vlcera ſeu efferata, quæ manum chirurgicam reſpuunt.
Ἀγριάδες, Heſychio nymphæ quædam: forſan ruſticæ & agreſtes, In agris degentes.
Ἀγριάζει, idem affert pro ἄγριος ἐστι, Sis ferus & agreſtis: à them. ἀγριάζω. Vide & t.1, c.52, d
Ἀγριαίνομαι, t.1, c.52, c
Ἀγριαίνω, t.1, c.52, a
Ἀγριακανθος, t.1, c.51, c. & 401, e
Ἀγριάκανθα, Bryonia herba, teſte Heſychio.
Ἀγριάνες, eidem ſunt τῶν τῆς κοίλης συνταξεως, ex Agrianica Pæonum regione. Suid. quoque τάξιν τραπωτικὴν eſſe ait.
Ἀγριάσια, eodem autore ſunt apud Argiuos πυκτικὰ, iuſtæ funebria: & certamina Thebis.
Ἀγριανάριον, eidem eſt ἀκόντιον, iaculum. quali forſan vtebãtur leuis armaturæ milites qui Ἀγριάνες nominabantur.
Ἀγριάς, t.1, c.51, a
Ἀγρίας, Heſychio στρουθοκάμηλος, Struthocamelus, ſeu Struthio: auis ingentis magnitudinis.
Ἀγρίαδον, idem Heſych. ex Æſchyli Agamemnone affert pro αἰτίαδον.
Ἀγριάνη, eodem teſte erat δῆμος Ἀττικῆς.

Ἀγριβρόξ, eidem est ὀρίγανον: herbæ nomen.

Ἀγρίδιον, t.1, c.45, g

Ἀγρίας, Hesychio λύπας. pro quo suprà habuimus Ἄγλεις.

Ἀγριελαία, t.1, c.1166, g

Ἀγριέλαιος, t.1, c.1166, f

Ἀγριδές, Hesychio ἀγροῖκος, rusticus.

Ἀγρίζομαι, Irritor. Ἀγριῶσαι apud Hippocratem Erotianus exp. ἀγρίας χολῆς ποιῆσαι, hoc est (inquit) συναπῆραι τὸ φλεγμαῖνον καὶ παρατεῖναι: & ita intelligendum esse ait ὀδαξηθῶσιν etiam. πεπαῖδευ autem verbum hoc ἀπὸ τῆς ἀχθυδαπῶν ξύλων. Locus Hippocr. est in Τυραννικῶν libro 2, ἐὰν ἀχθυδῶσιν αἱ μῆτραι, ἢ γαστὴρ ἄρηται, καὶ φυσᾶται καὶ ὑμβραγῇ. Vbi tamen vulg. edit. habent ἀχηθῶσιν, quod ex Hesychio suprà attuli, forsan huc respiciente. Alii codices apud Erotianum habent ἀχηθῶσιν, per η, sine σ.

Ἀγριοκάμινος, Pruna agrestia seu sylvestria, Pruna quæ in agris nascuntur: quibus opponuntur satiua seu hortensia, quæ simpliciter κοκκύμηλα nominatur. Dioscor. lib.1, c.175, πρὸ αὐτοῦ ἡ παρίκη ἢ ὁ τῆς ἀγριοκοκκυμήλου καρπός. Arbor horum prunorum dici potest Ἀγριοκοκκυμηλία, vt satiuorum seu hortensium arbor vocatur κοκκυμηλία.

Ἀγριμᾶς, t.1, c.51, b

Ἀγριμήνιος, Apis agrestis seu sylvestris. Ita cognominatus fuit Hegesias, teste Hesych.

Ἄγροι, eidē Hes. sunt ἀγρόται. quo nomine intelliguntur ii qui in agris pascuntur & degunt, Rustici. Item sic dicuntur οἱ παῖδες τοῦ, vt idem subiungit. pro quo fortasse scribendum παῖδες ἀγροῦ, id est Puerarii, Pædicones, Diuisores.

Ἀγρώνες, t.1, c.51, a

Ἀγρώδυμος, t.1, c.51, c. & 1600, c

Ἄγριοι πάθει, dicuntur οἱ ἀπαῖδες, teste Hesychio: ab immani & agresti feritate.

Ἀγριοκάναβος, Hesychio herba est: forsan canabis agrestis seu sylvestris, Canabis quæ sua sponte ruri prouenit: ad differentiam satiuæ & hortensis.

Ἀγριοκάρδαμον & λεπίδιον dicitur à quibusdam ἡ ἐβραϊκὴ βοτάνη, herba Iberis, vt tradit Paul. Ægin. lib 3, c.77: quasi Nasturtium agreste. Aetio καρδάμωμον dicitur, lib.12, c.12.

Ἀγριοκάρυον, Nux sylvestris: arbor apud Hesych.

Ἀγριοκάτιον, ν, τό, pro hortulo inculto affertur ex Strab. lib.10.

Ἀγρίμηλα, Mala sylvestria: quæ & ἄγρια μῆλα, extra compositionem. vtrunque apud Dioscor. lib.1, c.164 Theocritus ὀρειμήλιδας vocat, i. Mala montana, quoniam in montibus nascuntur.

Ἀγριμυρφής, t.1, c.970, e

Ἀγριμυρίκη, Agrestis seu sylvestris myrica. Ierem.17.

Ἀγριόομαι, t.1, c.51, g

Ἀγριοπήγανον, Ruta agrestis seu sylvestris: apud Hesych.

Ἀγριοπόρι, t.1, c.51, c

Ἀγριοπρίδος, t.1, c.451, d

Ἀγριοσέλινος, Origanum sylvestre: herbæ nomen quam alii Panaces Heracleum, alii cunilam nominant, vt inter alia docet Dioscor. lib.1, cap.34.

Ἀγριόρριζος, t.1, c.51, e. & t.2, c.1456.

Ἀγριόῤῥοδον, t.3, c.719, h

Ἄγριος, Agrestis, &c. t.1, c.49, d. Ἄγριος, Rustic⁹, t.1, c.47, g. Ἄγριος, Ferus, de rebus, t.1, c.49, h. & c.50, d. Ἄγριος, Ferus, de personis, t.1, c.50, a

Ἀγριοσίλινον, nominatur à quibusdam τὸ ἱππομάραθον, id est Apium sylvestre, vt tradit Dioscor. lib.3 cap.78.

Ἀγριοσταφίδες, Hesychio sunt ἀγριοσταφίδες, vuæ sylvestres seu agrestes. Vitis eas producens, est ἀγριάμπελος, Latinis Labrusca.

Ἀγριοστωμη, t.1, c.51, b

Ἀγριότης, t.1, c.51, a

Ἀγριόφωνος, t.1, c.51, e

Ἀγριοχάραξ, t.1, c.51, f

Ἀγριοψιλα, t.1, c.50, g

Ἄγριον, t.1 c.51, g

Ἄγριον πεδίον, teste Suida ἡ ἀγρία ἐλαία, Oliua sylvestris, Oleaster: quæ & ἀγριελαία & κότινος nominatur. Ab eius sterilitate prouerbio dicitur Ἄγριον πεδίον ἀκαρπότερος, in hominem prorsus steriles. Hesych. habet Ἄγριος.

Ἀγρίπα, Hesychio Ἀθηνᾶ, Minerua.

A Ἀγρίφη, Suidæ δίκλωμα: Ligo bidēs: σκεῦος γεωργικὸν πολύχρηστον. qua posteriore ꝟxpositione raſtrū aut occam intelligere videtur. Et ſi raſtrum, eadem hæc ὀρίφη erit quæ suprà ὀρύφηκα. Hesychio ἀγρίφη est ὑπόδοχεῖον, ἄμυ, σκάφη.

Ἄγριος, eodem teste erat ἦθος τι ἀγρίας ἐλαίας Ὀλυμπίασι, genus oleæ agrestis seu sylvestris in Olympicis certaminibus. nam & oleastro coronari solebant in illis ludis, & celebris est ὁ ἐκ κοτίνου στέφανος.

Ἀγριώδης, t.1, c.51, b

Ἀγριώνιος, ου, ὁ, Bacchus cognominabatur, à feritate fortassis. Plutarchus in Antonio, de ipso Antonio loquens, B καὶ πολὺς ἦν πλέα Διόνυσον αὐτὸν ἐξακολουθοῦντα, χρηστὸν καὶ μειλίχιον. ὡς δ' ὀλίγοι ἐτύγχανον θεώμενοι, ὠμὸς ἦν καὶ ἀγριώνιος. Ἀγριώνια autem festum est in honorem huius ἀγριωνίου Bacchi: cuius meminit Plutarchus in Hellen. his verbis, γίνεται παρ' ἐνίοις τῶν ἀγριωνίων φυγὴ καὶ δίωξις αὐτῶν, ὑπὸ τῶν ἱερέως τοῦ Διονύσου ξίφος ἔχοντος ἕξιον ὃ πάνυ καταληφθῆναι αὐλεῖν.

Ἀγριωπός, t.1, c.51, f

Ἀγριώς, t.1, c.51, a

C Ἀγριώπας, piscis nomen apud Athen. lib.3, & 7. sed libro 3 scriptum ἀγριωπάς.

Ἀγριωπός, t.1, c.51, h

Ἀγριβόπης, t.1, c.781, d

Ἀγρογείτων, t.1, c.48, e

Ἀγροδίαιτος, t.1, c.48, f

Ἀγροιδότης, t.1, c.48, f

Ἀγροιδώς, herba quædam, vt est apud Hesych.

Ἀγρόκυν, t.1, c.45, f

Ἀγρόδη, t.1, c.45, f

D Ἀγροικᾶν & ἀγροικίδδειν, Iniurium esse. vt est in vulg. lex. Hesych. habet ἀγροικᾶν.

Ἀγροικιόομαι, Sum ἀγροικος, Sum rusticis & agrestibus moribus, Sum inurbanus & illepidus. Vide in Ἀγροικᾶν

Ἀγροικία, t.1, c.47, f

Ἀγροικίας, t.1, c.47, f

Ἀγροικίζομαι, t.1, c.48, a

Ἀγροικικός, t.1, c 47, g

Ἀγροικος, t.1, c.46, g

Ἀγροίκος, t.1, c.47, b

E Ἀγροίκως, t.1, c.47, f

Ἀγροικωτέρως, t 1, c.47, f

Ἀγροικᾶν, Hesych. exp. ἀγροικιᾶν, ὑβρίζειν, Rusticè agit, Iniurius est.

Ἀγροίκως, t 3, c.46, f. Vide & Ἀγροίκος.

Ἀγροκτιεῖν, Hesychio τὸν ἀγρὸν κατασκάπτειν, quæ agrum perdidit.

Ἀγρόμαι, t.1, c.25, e

Ἀγρονόμης, t.1, c.48, g

Ἀγρονόμος, t.1, c.25, d

F Ἀγρονόμ, t.1, c.45, f, g

Ἀγρόνομος, vulg. lex. afferunt pro ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος, In agro se continēs, nec vrbem adiens, In agro degens. Sed viderint ne scribendum sit Ἀγρονόμης. nam illius nulla mentio apud Græcos lexicographos.

Ἀγρονομία, t.1, c.49, c

Ἀγρόνομος, t.1, c.48, g

Ἀγρονόμος, t.1, c.49, b

Ἄγροπλον Hesych. exp. ἄπορον, Inopem. Ad verbum sonat, Qui in agris versatur: idem cum ἀγρώμενος. tales autem homines esse solent inopes.

G Ἀγρός, t.1, c.45, c

Ἀγρόσις, perperam in v.l. pro ἀγρώσις.

Ἀγροτικός, t.1, c.46, c

Ἀγροτικός, t.1, c.45, h

Ἀγρότης, t.1, c.46, c, f

Ἀγρώτης, t.1, c.46, e

Ἀγρούλιον, t.1, c.46, g

Ἄγρουρον Galen. in lexico Hippocr. exp. ὀρεινὸν, montanum.

Ἀγρυφαξ, t.1, c.49, d

H Ἀγρώω, t.1, c.53, c

Ἀγρυξία, ας, ἡ, Silentium, & tale silentium quo ne mussitare quidem audemus, hoc est ne minimam quidem vocem edere, ὡσὶ γρῦζειν. nam inde deriuatum est. Pindarus apud Plut. in lib. Quomodo aliquis ex inimicis vtilitatem percipiat, τοὺς ἀνδρεῖς ἀγρυξίᾳ δίδωσι, ne

mutire quidem audent: ii nimirum ὅσοι τὴν ἀκρωμίαν αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀδηγοῦσιν, χρήσιμοι, μεγαλοφροσύνης, φιλανθρωπίας, ἀνεγκλησίας. ὧν τὰ λυπηρότερα πρὸ γλώττης, ὡς Δημοσθένης φησὶν ἐμφερόμενα τὸ σῶμα, ἄγχει, σωπᾶν ποιῶ. Quo etiam in loco nota ἔλλειψιν τῆς ἀκμῆς. nam ἀκμῆς δίδοται is cui ἐμπέφυκε τὸ σῶμα, qui ἄγχεται, qui σωπᾶν ποιεῖται.

Ἀγχυτίων, t.3, c.1751, e
Ἀγχυτιωνικός, t.3, c.1751, g
Ἀγχυτίνα, t.3, c.1751, d
Ἀγχυτίς, t.3, c.1751, e
Ἀγχυτος, t.3, c.1751, d
Ἀγχωδής, t.1, c.46, g
Ἀγχωμα, t.1, c.53, e
Ἀγχωνη, Hesychio βοτάνη, herba: & ἄρτος τις, panis quidam. Infrà Ἀγχωπις.
Ἀγχωνις, t.1, c.53, f
Ἀγχωνίτης, t.1, c.53, f
Ἀγχωπις, Hesychio εἶδος βοτάνης, species herbæ. de qua sic Hieronymus in cap.19, proph. Oleæ, Ἄγχωπις, quam Latinè Gramen vertimus. est enim genus herbæ calamo simile, quæ per singula genicula truticem sursum & radicem mittit deorsum, rursusque ipsi frutices & virgulta alterius herbæ seminarta sunt: atque ita in breui tempore si non imis radicibus effodiatur, totos agros veprium similes facit. denique etiam si sicca eius aliqua pars, dummodo geniculũ habeat, super cultam terram ceciderit, omnia replet gramine. Ita tere & Dioscor. lib. 4, cap. 30, ἄγχωπις κλημα παχὺ γονατώδη, ἕρπουσα ὅλη τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων φυλλάρια γλυκέα γονατώδη, φύλλα ὀξέα, σκληρά, πλατέα, ὡς καλαμοῦ μεσοῦ, πρίσπορα βοὸς καὶ ἵππου. Vnde Homer. Od. ζ. de mulabus, Καὶ τὰς μὲν πρῶτα πῶλον ἔβας διπλόην Τρώγλην ἀγχώπι μαλινδέα. Ac Theocr. Idyll. 13, Καὶ θαλλοῦσα σκιερὰ καὶ ἁλίπλοκος ἄγχωπις. Vbi nota ἁλίπλοκον dici quoniã in extẽdendo sese conuoluit & torquet. Et ait schol. apud rusticos vocari ἀγχίαν. Certè ἔβας τὸ ἀγχὸν denominata est, quòd ibi proueniat.

Ἀγχώπτω, t.1, c.53, f
Ἀγμα, t.1, c.92, a
Ἀγμάτης, t.1, c.93, a
Ἀγμάτης, t.1, c.93, a
Ἀγμός, t.1, c.92, d
Ἀγύται, Hesychio sunt κωμῆται, Vicini, Pagani.
Ἄγυος. Membris carens, Membris truncus & mutilus manibus præcipuè & pedibus. nam ea solent χῆρα nominari. Hesychio est σίαρφες. Galen autem ἄγυα apud Hippocr. exp. ἀσθενῆ, imbecilla, infirma, inualida.

Ἀγύα, t.1, c.93, b
Ἀγυιαπάτα, t.1, c.888, e
Ἀγυιατρός, t.1, c.888, g
Ἀγυιεύτως, t.1, c.888, h
Ἀγυιαῖος, t.1, c.890, d
Ἀγυιαῖος, t.1, c.890, e
Ἀγυιάνις, t.1, c.890, e
Ἄγυιος, t.1, c.890, e
Ἀγυιόω & Ἀγυιέζω, vide in sequ. Ἄγυιες.
Ἄγυιες, ιος, ἡ, idem cum ἀγορὰς suprà, & idem cum ἀγορὰ, atque ab eadem etiam origine, Æolicè mutato ο in υ, vt tradunt grammatici. significat enim Concio, Cœtus & multitudo collecta atque congregata: ἔστι δὲ τὸ ἀγείρειν, τὸ συναγεῖν καὶ συλλογίζειν. Odyll. γ, Ἕξον δ' ἐς Πυλίων αἰδῆν ἀγυιὰν καὶ ἄγειρε καὶ ἕδρας. Vbi nota addi αἰδῆν. nam de quauis alia collecta seu cõgregata multitudine dicitur. vt apud eũdem poetam Iliad. ω, Ἐν νηῶν ἀγυιὰς. Et Iliad. π, Κεῖνται ἐν νηυσὶν ἀγυιὰς. Ab Hesychio certè exponitur & συνοδὰς & συναγωγὰς. Hinc VERB. Ἀγυιόω, Congrego, in vnum cogo & colligo. cuius meminit idem Hes. afferens Ἀγυοῦν pro ἀθροίσασθαι liue συγκρουῆ. Ité VERB. Ἀγυιέζω hinc deriuatur, idem cum præcedente significans, teste eodẽ lexicographo, ἀγυιέζειν exponẽte συνάγειν, ἀγυρτίζειν. Ex quo VERBALE Ἀγυιασμὸς, οὗ, ὁ, Cõgregatio, Collectio, συναθροισις, συναγωγὴ, συγκρουσις.
Ἀγυιασμὸς, habes in præcedente Ἄγυιες posit ἀγυιέζω.
Ἀγυιμὸς, οῦ, ὁ, idem cum ἄγυιες, ciuildémque originis. Hesychio enim ἀγυιμὸς est ἐκκλησία, συγκρότησις, & πᾶν τὸ ἀθρόισμα, Concio seu Cœtus, & omne id quod congregatur & coit. Quum verò dicit συγκρότησις, actiuam ei significationem tribuit pro συναγωγὴ & συνάθροισις: (nisi συγκρότησιν pro ipso συγκρότημα accipiat, vt ab aliis accipi cõstat) sicut Eustathius quoque ἀγυρμὸν exp. ἄθροισιν, afferẽs ex Platone compos. συναγυρμὸν φοιτητῶν. ‖ Ἀγυρμὸς, Circuitio qua fit ad colligendam stipem, à verbo ἀγείρειν significante inter alia σφενδονᾶσθαι καὶ σφενδονᾶν ὅπερ τίκτω ἢ ἐπὶ τῷ διοΐστῳ, vt apud Eustathium tradit Ælius Dionysius Halicarnasseus. Athen. lib. 8, περὶ δὲ ἀγυρμοῦ ἔοικε παιδιᾶς φράζειν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ὡς Λίνδῳ χρείας ἡμούσης συλλογῆς χρημάτων: loquens de χελιδονισμῷ, quo collecta quædam multitudo circumiens, & hirundinem gestans, cantilenámque quandam canẽs, petebat stipem, poscens ficus, caseos, oleum, vinum, frumentum, & similia alia: qualis ἀγυρμὸς erat & ὁ καρποσυλλογὸς seu τὸ καρποῦσθαι, id est τὸ τῆς κώμης ἀγείρειν. Idem & ἀγυρμὸν ποιεῖν dicitur, Circumire & stipem petere seu mendicare, gestato simulacro aliquo aut decorata cantilena. Hesychio ἀγυρμὸς est ἡ μυστικὴ ἡμέρα πρώτη, prima dies mysteriorum. forsan quia & tunc eiusmodi fiebat circuitio. Sed notandum, perperam alicubi scribi ἀγερμὸς pro hoc ἀγυρμὸς, vt apud Athen. quoque in loco citato.
Ἀγυρταζω, idem quod ἀγυιάω & ἀγυιέζω & horum primitiuũ ἀγείρω, hoc est Cogrego, Cogo & colligo in vnum. Hesychius enim ἀγυρτάζει exp. συλλέγει, addens & ἀγείρει, παλίζει. Homer. Odyll. τ, ἀλλ' ἔρα οἱ πολλὰ μεμηλότι ἔσσεται θυμῷ Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὸν δῆθ' ἁλὸς ἐν ἰότητι, pecunias cogere seu colligere: quod & ἀγείρειν dicitur. In vulg. lex. Ἀγυρτάζω quoque affertur pro Congrego: necnon pro Præstigias exerceo: non allato tamẽ exemplo nec nominato autore.
Ἀγυρτία, vide in sequ. Ἀγύρτης.
Ἀγύρτης, ου, ὁ, Is qui congregat & cogit in vnum: ὁ ἀγείρων. Et peculiariter qui populum congregat & cogit, Qui concionem conuocat. Hesychio ὁ ἀγείρων ὄχλον ἀγοραγωγός: itidémque Suidæ. ‖ Ἀγύρται nominantur etiam circulatores & præstigiatores circumforanei, qui congregata coactáque multitudine pharmaca aliqua ostẽtant, eáque prædicantes diuendunt, miserè simplici populo imponentes. Eustath. quoque huius significationis meminit, ἀγύρτης ex veteribus exponẽs non solùm ὁ ἀγείρων ὄχλον, sed etiam ἀπατεών, ἀλαζών. ‖ Eiusmodi porro ἀγύρται nominantur non tam quòd ἀγείρειν καὶ συνάγειν τὸν ὄχλον, quàm quòd ἀγείρειν καὶ σφενδονᾶν. nam ἀγείρειν significat etiam σφενδονᾶν καὶ σφενδονᾶσθαι ὅπερ τίκτω ἢ ἐπὶ τῷ διοΐστῳ σημαίνει. Vnde ἀγύρται nominantur etiam qui oppida circumeunt & diuinadi peritiam iactant. Quo modo accipi potest in hoc apud Suidam loco, ὡς γὰρ αὐτὸς ἀγύρτης τις ὢν καὶ φιλομαντευτὴς. Item, ἐμάνθανε αὐτοῦ τὰ περὶ τὰ μαντεῖα ἐπιπολάζοντα, καὶ βουλόμενον ἀεὶ τοῖς ἀγύρταις ὀπτήριόν τι σίνασθαι θεάματα. Ipse certè Suid. hoc ἀγύρτης paulo ante exposuerat μάντις. Hic autem locus quem idem affert, δόλιον ἀγύρτην, οὓς οἱ τοῖς κόσμοις μόνον δίδυμοι, ad præcedentem potius significationem pertinere videtur. ‖ Ἀγύρτης Hesychio est etiam θεοπίτης, ἐπαοιδὸς, itidémque Suidæ, qui addit πλανήτης. hoc est Mendicus, Qui circumit & stipem petit. Apion in Epigr. Κεκρύφαλος γοητικὸν πεπὸς φλέβα μαζὸς ἀγύρτης. nam μαζὸς ἀγύρται siue μητραγύρται dicuntur sacerdotes matris deûm galli, qui circumgestãtes simulacrum deæ & tympana pulsantes, stipem ei petebant. vt hodie παρθενοαγύρται cõfratriæ diuæ virginis poscunt. ‖ Ἀγύρτης est etiam nomen βόλου κεδυτικοῦ, iactus tesserarii, teste Suida, Hesych. & Eustath. ‖ Adiectiuè quoque ἀγύρτης exponitur συρφετώδης ab eodẽ Suida & Hesych. id est Confusaneus: ab illo præterea χαλκηρόδης, ab hoc ἰδιώτης. VNDE Ἀγυρτικὸς & Ἀγυρτώδης, Pertinẽs ad ἀγύρτην, vel Qualis est ἀγύρτης. velut ἀγυρτικὴ πλῆθος dicitur turba & multitudo τῶν ἀγυρτῶν. Plut. De orac. Pyth. τὸ ἀγυρτικὸν καὶ ἀγοραῖον καὶ ὅπου τι μαστροπὸν καὶ σκηπτικὸν βωμολοχεῖον καὶ πλανώμενον ἥκει. Et ἀγυρτικὴ μαντὶς, idem qui ἀγύρτης antè: apud eũdem in Lycurgo, ὡς ἐπιβαίνει τῆς Λακωνικῆς οὐ σοφιστὴς λέγων, οὐ μάντις ἀγυρτικός. Et ἀγυρτικοὶ λογοποιΐαι, quales sunt circulatorum. Hesych. ἀγυρτικαὶ, exp. χυδαῖα ψεύσματα, vt & lex. meum vetus

Posterius ἀγυρτώδης à Suida exponitur συρφετώδης. Ab ἀγύρτης est præterea Ἀγυρτία, Circulatio, Præstigiæ, Impostura. A Suida exponitur ἀμαλία, in hoc loco, ἀπάτης ἕνεκεν ἐπιτήδευσις ἔσκε ἀγυρτίαις ἢ ἀπὸ θρασυκαρδίας.

Ἀγυρτάω, vide in Ἀγύρτης.

Ἀγυρτικός, vide in Ἀγύρτης.

Ἀγύρτης, οῦ, ὁ, Congregatus, Collectus. vnde comp. voce συναγύρτης ὕδωρ apud Plat. De leg. Hesych. ἀγύρτης, substantiuè ex Appione exp. συναθροιστὴς μαίνης, cõgregatos vates. qui & ἀγύρται nominantur, vti iã docui.

Ἀγυρτώδης, vide in Ἀγύρτης.

Ἀγχαλάω, t.4,c.368,c

Ἀγχαλέη, nomen loci apud Hipponactem. Hesych.

Ἀγχάμων, ἀσώματον πλὴν αἰχμητοῦ, Hesych.

Ἄγχασι, Doricè pro ἀγχαζε: hoc autem Æolica syncope pro αἰάχαζε, vt ἀίχασαι & ἀγχάσασθαι pro αἰαχάσαι & αἰαχάσασθαι, sicut inter Anomala etiam annotaui.

Ἄγχαυρος, t.1,c.619,b

Ἀγχεῖος, Suidæ ὁ πλησίον, Vicinus, Proximus.

Ἀγχέμαλαι, t.2,c.811,b

Ἀγχέμαχος, t.2,c.810,g

Ἀγχέες, Etymol. affert pro ἐγγύς, propè.

Ἀγχεῦσι, Suidæ πυκνοῖς, Densi, Conferti. Pro quo rectius apud Etymol. ἀγχιτῆσι. apud quem tamen itidem reperitur Ἀγχίνας, πλησίον ἀλλήλων καὶ πυκνάς, respicientem procul dubio ad locum Homeri in Ἀγχίσιος allatum.

Ἄγχι, t.1,c.54,h

Ἀγχιάλη, vrbs Ciliciæ, inde dicta quòd mari sit finitima & ἀγχὶ τῆς ἁλὸς, hoc est θαλάσσης. Item Attica regio dicta fuit Ἀγχιάλη ab Anchialo rege, vt Hesych. refert.

Ἀγχίαλος, t.1,c.369,b

Ἀγχιαλὶς, ibidem.c

Ἀγχιβαδὴς, Qui modò adest seu aduenit. Hesych. Pro quo legitur apud Etymol. Ἀγχβαλὶς. Vide Ἀγχίσιος.

Ἀγχιβαθὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Vicinus profundo, Qui prope fundum est. id est Profundus, Altus. Homer. Odyss.ι, Ἀγχιβαθὴς ὃ θαλάσσης, καὶ εὔπορος ὅθι πόδεσσι Σπέρχειος ἀμφοτέρωθεν. id est, ἐγγὺς τῆς γῆς καὶ βαθὺς, vt Hesych. exp. sic ἀγχιβαθὴς φάρυγξις in Epigr. Profundæ fauces: & ἀγχιβαθὴς αἰγιαλοὶ apud Athen. lib. 8. Ac τὸ ἀγχιβαθὲς substantiuè pro Altitudo & profunditas. vt τὸ ἀγχιβαθὲς τῶν ἑλῶν, altitudo paludum.

Ἀγχιβασίη, apud Heraclitum Dubitatio, ἀμφισβήτησις, vt Suid. innuit.

Ἀγχιβατῶ, teste eodem apud Ionas est ἀμφισβητῶ, dubitare. Sicque ἄγχι in hac & præcedẽte voce idem significabit quod ἀμφὶς. Infrà ἀγχιβατῶ.

Ἀγχιβάτης, Hesychio ὁ πλησίον βαίνων, Qui propius accedit: vel Qui prope aliquem incedit.

Ἀγχιβήσατο, Doricè pro ἀγχιβήσετο, ab ἀγχιβαίνω, Propius accessit, Appropinquauit. In Epigr. Δόξα παλαιὴ θείων ἀγχιβήσατο ἡρώων, gloria iam olim diuinas propius accessit sedes.

Ἀγχίβιον, vide in seq. Ἀγχίβιος.

Ἀγχίβιος, Hesychio μάγα, ἐγγὺς βιᾶς: quibus subiungit, ἢ ὅτι τῇ σωξαι. Apud Etymol. ἀγχίβιον, Vi propinquum, Propè ad vim accedens: μάγα.

Ἀγχίγειτον pro Conterminus affertur ex Dionysio. Ad verbum sonat, Terram nostræ terræ vicinam incolens, Qui prope terram nostram est, Terræ nostræ vicinus.

Ἀγχίγυως, t.1,c.880,b

Ἀγχιδίαι, apud Hesychium ὁ θαλάσσης δίαι: non sine suspicione mendi.

Ἀγχίζω, vide Ἀγχέω.

Ἀγχιθάλασσος, t.1,c.1489,g

Ἀγχιθάλαττος, t.1,c.1489,g

Ἀγχίθεατος, t.1,c.1565,d

Ἀγχίθεος, t.1,c.1530,f

Ἀγχίθερμον, Hesychio γῆτον καὶ ἀγχίθερμον. pro quo scribendum ἀγχίπερμον. nam ἀγχίθερμον foret Vicinum calido, Propè ad calidum accedens.

Ἀγχίθοος, t.1,c.1578,d

Ἀγχίθους, t.1,c.1614,c

Ἀγχιλίβυος, t.1,c.211,a

Ἀγχίμα, Hesych. affert pro ἁλμυρὰ, θαλάσσια, ἅβροτα, Salsa, Marina, Esui inepta.

Ἀγχίμαχος, t.2,c.810,g

Ἀγχιμάχης, t.2,c.815,c

Ἀγχίμαχος, t.2,c.810,g

Ἀγχιμόλος, t.2,c.964,d

Ἀγχιπόρις, t.2,c.1048,g

Ἀγχίοια, t.2,c.1064,g

Ἄγχιος, t.2,c.1064,c

Ἀγχίνοος, ibidem.

Ἀγχιόων, à quibusdam nominatur φοίνιξ herba, à nonnullis ἀκὼ, vt tradit Dioscor. lib.4,cap.43.

Ἀγχοῦ, Cretensium lingua idem quod ἐγγύθεν, appropinquare, teste Hes. Vel potius Doricum est pro ἄγχιστα, ab ἄγχιζω significante idem quod ἐγγίζω, appropinquo.

Ἀγχίπλους πόρος, Nauigatio qua propinqua tantũ loca permeantur. id est, Breuis & non longinqua. Eurip.

Ἀγχίπορος, t.3,c.165,g

Ἀγχοῦ, Prope nos pedem habens, Adstans, Propinquus, seu Proximus. ὁ παρεστὼς, ὁ συνεγγύς. Eurip. in Iphigen. Taur. teste Hesychio, qui tamen addit & διδόμενος, transportatu facilis.

Ἀγχίπολις, t.3,c.479,b

Ἀγχιμολὼν, ex Sophoclis Athamante Hesych. affert pro ἐγγύς, Propinquus.

Ἀγχόριος, t.3,c.682,b

Ἀγχόπαιος, apud Hesychium legitur, expositum ἀρτιπαιὼν, Qui nunc primũ adest vel aderat. Sed scriptura ea mendosa est. Suprà in eadem significatione ex eo habuimus Ἀγχιβαδὴς. Varin. legit ἀγχόπους. non malè, vt videtur, vt fiat ex ἀγχὶ significante ἀρτι, & οὐδὰς, quod est ὁμοῦ, sicut ἀγχιβαδὴς ex eodem ἄγχι & βαίνω seu βάω. Et ita ambo significare videntur Is qui modò aduenit.

Ἀγχιβατῶ, idem Varin. affert pro διαφέρεσθαι, Dissentire inter se, vel etiam Disceptare & contendere inter se. Suprà ἀγχιβατῶ Suid. exposuit ἀμφισβητῶ. Apud eundẽ Suidam eodem modo scribitur Ἀγχιβατίω, cum σ, veruntamen post Ἀγχιβατῶ. Ita vt hæc ex numero ϝ διπλογραμμάτων esse putanda sint.

Ἀγχίπορος, t.3,c.933,d

Ἄγχιστα, t.1,c.55,a

Ἀγχιστία, t.1,c.55,g

Ἀγχιστῖνι, t.1,c.56,a

Ἀγχιστόθι, t.1,c.55,b

Ἀγχιστῖνος, t.1,c.56,c. Pro eodẽ inuersis literis reperitur etiam Ἀγχιστῖνος, vt suprà admonui.

Ἀγχιστεύς, t.1,c.56,b

Ἀγχιστεύειν, t.1,c.56,b

Ἀγχιστῆες, t.1,c.56,c

Ἀγχιστος, t.1,c.55,b

Ἀγχίστροφος, t.3,c.1081,h

Ἀγχιστρόφως, t.3,c.1082,d

Ἀγχιτὸν κεφαλὴν, in v.l. ex Homero pro Admouens caput: perperam pro ἄγχι χεῖτον.

Ἄγχιτος χεῖτος apud Nonn. Tempus appropinquans & cuius completio propè est.

Ἀγχίτροπος, t.3,c.1414,g

Ἀγχίτροπος, t.3,c.1533,f

Ἀγχιφανὴς, Ex propinquo apparens, Qui propè videtur, Propinquus. Nonn.

Ἄγχιον, t.1,c.55,b

Ἀγχάσαι, Etymol. affert pro αἰαχαλάσας. Sed mendosùm id est, & pro eo reponẽdum ἀγχαλάσας. Sequentes autem duæ expositiones quas illi subiungit, nimirum αἰακουφίσας, αἰαβασίας, conueniunt potius participio αἰάχμασας.

Ἀγχαλάω, Hesychio est ἀμβλυνάλω. quo significatur Cunctanter, Procrastinando & de die in diẽ reiiciendo.

Ἀγχαὶ, eidem sunt πηγαὶ ὕδατι Μυσίαι, fontes & scaturigines in Mysia: quia nimirum ibi αἰαχέτα ὕδωρ: per syncopen pro αἰάχεται. Addit etiam, esse locum in Bœotia.

Ἀγχόθι, E propinquo: cui opponitur πόρρωθι.

Ἀγχόθι, t.1,c.56,g

Ἀγχίλοφ, vide infrà in Αἰγίλοφ.

Ἄγχμαστον, Hesychio ἀμφίεσμα, (sic enim pro ἀμφιεσμάτιον legendum est) Indumentum, Vestimentum. forsan idem quod χείμαστον seu χίμαστον, quod est Indumentum hybernum, Vestis crassior qua hyeme vtimur.

Ἀγχιμολὼν, ex Sophoclis Athamante Hesych. affert pro ἐγγύς, Propinquus.

Ἄγχομαι, t. 1, c. 57, b
Ἀγχόμαλον, vide infrà poſt Ἀγχόμαλα.
Ἀγχιάω, t.1, c.58, h
Ἀγχίη, t.1, c.58, a, b, c
Ἀγχιή, t.1, c.58, a
Ἀγχιμαχίης, t.1, c.58.h
Ἄγχιρος, idem cum ἀγχίπυρον & ὅμορος, Qui prope terminos eſt, Conterminus, Vicinus. vt Heſych. quoque ἀγχίρους exp. πλησιόχωρους. Vox comp. ex ἄγχι & ὅρος.
Ἄγχος, t.1, c.57, c
Ἀγχοτάτω, t.1, c.56, g
Ἀγχότερος, Vicinior, Propinquior. ἐγγύτερος. Suid. ex Herodoto, σφι τὴν ἐπὶ θάλασσαν καὶ ἀγχοτάτω ἐσβολήν.
Ἀγχοτέω, t.1, c.56, f
Ἀγχοῦ, t.1, c.54, h. & 56, f
Ἀγχούρης, Heſychio πένης, pauper.
Ἀγχοῦρος, teſte eodem, Cyprijs dicitur ὁρὸς ſiue ὄρος, aut φυτήρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ.
Ἄγχουρος autem idem eſt quod ἄγχιρος, Ionicè habens inſertum υ, vt ὅμουρος iidem pro ὅμορος dicunt, & ſimilia alia. id eſt Conterminus, Vicinus. Sic Suid. ἀγχούρους exp. πλησιοχώρους, ſubiungens, ὅθεν τὸ ἀγχιβασίης ὅρους ἴδῃ. Eſt & nomen proprium filij Midæ apud Plutarchum in Parall.
Ἀγχυή, Heſychio ἡ κάλυξ: quod eſt κύημα γυναικῶν, vt ſuo loco dicetur. Sed fortaſſis ſcribendum Ἄγχουσα, & κάλυκες nomine intelligenda herba eſt. ſic enim legimus apud Dioſcor. lib. 4, cap. 23, Ἄγχουσα, ἰῶδες κάλυκα, οἱ δὲ ὀνόκλειαν καλοῦσι. De triplici autem huius ſpecie, vide eundem ibidem.
Ἄγχουσα, herbæ nomen, vt iam dixi: quam quidam periſpomenos ἀγχοῦσαν vocant, ad differentiam participij ἄγχουσα. Dicta autem ὅθεν τὸ ἄγχειν videtur, quòd habeat vim ſuffocatoriam & ſtrangulatoriam. Plinio certè teſte pulices necare radix eius in aqua decocta traditur.
Ἀγχουσίζω, Anchuſa inficio, Anchuſa fuco & coloro. tradit enim Plin. eius radicem inficiendo ligno ceriſque aptam eſſe, cerámque anchuſa admiſta rubere: vt Dioſcor. quoque in loco paulo antè citato dicit eius radicẽ ὡς πῦρ βάπτειν τὰς χεῖρας, & rurſum Plinius fundere rubentem ſuccum, manuſque inficere ſanguineo colore, & præparare lanas pretioſis coloribus. Mulieres quo que huius herbæ ſucco vti ſolent ad coloris lenocinium. vnde Heſych. αἰχουσίζεται exp. ὡραΐζεται ταῖς παρειαῖς οἱονεὶ φυκάρῳ.
Ἄγχυ, Locrorum dialecto μώνα dici, Heſych. autor eſt.
Ἀγχιάλαδε, idem affert pro ἀλαλάδε, addens etiam, ἢ λοιπαδόν. Sed prior expoſitio magis conſentanea eſt. nã ἀγχιαλάδε, Æolicam ſyncopen habẽs pro αἰαχιαλάδε, eſt ab αἰαχιαίνω, hoc autem ab αἰαχίης ſignificante Perungo, Oblino.
Ἄγχω, t.1, c.56, h
Ἀγχόμαλα, aduerbialiter poſitum, habes in Ἀγχόμαλος, & paulo pòſt in Ἀγχόμαλον.
Ἀγχόμαλον, Heſ. ἐξῆς ἔχον ἢ ὁμαλότητα, ἰσότητον. Suid. ſcribit ἀγχόμαλον, exponẽs & ipſe ἐχόμενα τῇ ὁμαλότητι. Idem ἀγχομάλου exponit etiam ἴσης. quæ expoſitio cõuenire poteſt huic loco quẽ affert, ἰσοπαλὲς χίτεται κραπεκὴ, ἢ πλὴν τῆς ἀγχιζυμένων ἀγχόμαλος, καὶ ἀρίτας ἐμφερὴς. vt idem ſit quod ἰσοπαλὴς. vel anceps. Sic ibidem αἰχόμαλα ἀγχιστέμβοι. Alibi quoq; paſſim ſcriptum inuenitur per ω. quã etiam ſcripturam habet Heſych. exponens, Αἰχόμαλοι, ὡσεὶ μικροὶ ἴσοι. vbi reponendum eſt ὅθεν pro ὡσεί.
Ἀγχόμαλος, t.1, c.1188, c Suprà Ἀγχόμαλον, quod vide.
Ἀγχομάλως, ibidem, f.
Ἄγω, Duco, Abduco, &c. t.1, c.59, c, d, e. & c.60, b, c. Ἄγω, metaph. cum præpoſit. εἰς vel ὅτι, t.1, c.60, b. Ἄγω, Induco, Cieo, &c. t.1, c.60, c. Ἄγω, Induco, t.1, c.60, c. Ἄγω, cum accuſat. variæ ſignific. t.1, c.60, g, & 61, b, c. Ἄγω, Exiſtimo, reputo &c. t.1, c.61, g. Ἄγω, Rego, moderor, &c. t.1, c.62, b. Ἄγω, Inſtituo, t.1, c.61, b, c. Ἄγω, Oblecto, t.1, c.61, d. Ἄγω, Allicio, t.1, c.61, e. Ἄγω, Pendo, t.1, c.61, c. Ἄγω, pro Eo abſolutè poſitum, c.1, c.61, f. Ἄγω, Canto, t.1, c.61, f. Ἄγω, Bibo, t.1, c.61, f, g.
Ἄγω, Frango, t.1, c.93, c
Ἀγωγεῖον, t.1, c.67, e
Ἀγωγεύς, t.1, c.67, c, d
Ἀγωγή, Adductio, &c. t.1, c.64, e. Ἀγωγή, Mutatio, t.1, c.64, f. Ἀγωγή, Eductio, t.1, c.64, f. Ἀγωγή, Educatio, t.1, c.64, g. Ἀγωγή, Dicta, t.1, c.64, g. Ἀγωγή, Cultura, t.1, c.65, a. Ἀγωγή, Contextus orationis, &c. t.1, c.65, a. Ἀγωγή, Via, Profectio, t.1, c.65, a.
Ἀγωγία, Heſychio ἀηδία, Inſuauitas, Iniunditas, Moleſtia. | Ἀγωγίαν, v.l. afferunt pro Lenocinia, Illecebræ.
Ἀγώγιμαι, t.1, c.66, f
Ἀγώγιμον, t.1, c.66, d, e, g
Ἀγώγιμος, t.1, c.66, c
Ἀγωγόν, t.1, c.67, e
Ἀγωγός, idem cum ſequente ἀγωγὸς ſignificante Ductor, Dux viæ. Heſych. enim ἀγωγίους affert pro ὁδηγούς. ſiramen ita ſcripſiſſe putandus eſt, & non potius ἀγωγούς.
Ἀγωγὸν, t.1, c.67, c
Ἀγωγὸς, Dux viæ, t.1, c.66, h. Ἀγωγὸς, Aquæ ductus, t.1, c.67, a. Ἀγωγὸς, adiect. t.1, c.67, a
Ἀγών, Certamen, Ludi ſolennes: vel ſimpliciter Ludi, t.1, c.97, f. Ἀγών, Multitudo ſpectatorum, c.98, f. Ἀγών, Multitudo nauium, ibidem, g. Ἀγών, Locus ludorum, ibidem, h. Ἀγών, Templum, c.99.a. Ἀγὼν, κύκλος, ibid. b. Ἀγών, Bellum, Contentio, ibid. d. Ἀγών, Actio fabulæ, ibid. g. Ἀγών, Actio forenſis, ibid. h. Ἀγών, Iudicium, &c. t.1, c.100.a. Ἀγών, Periculum, ibidem. Ἀγὼν, Moleſtia, t.1, c.100, d
Ἀγωναρίχης, t.1, c.100, f
Ἀγώνη, Heſychio ὠσκύαμος, iuſquiamus herba. Sic enim apud Latinos recentiores quidam vocant, corrupta voce Græca.
Ἀγωνία, t.1, c.106, a
Ἀγωνιάζομαι, & Ἀγωνιάζω, t.1, c.107, e
Ἀγωνιάομαι, t.1. c.107, e
Ἀγωνιάτης, t.1, c.107, d
Ἀγωνιάω, t.1, c.106, f
Ἀγωνίδατα, vide inter Anomala.
Ἀγωνίζομαι, Certo, t.1, c.101, h. Ἀγωνίζομαι, Prælior, t.1, c.101, c. Ἀγωνίζομαι, Ago fabulam, t.1, c.102, c. Ἀγωνίζομαι, διαγωνίζομαι, t.1, c.102, d. Ἀγωνίζομαι, Certo iudicio, t.1, c.102 d. Ἀγωνίζομαι, Cauſam dico, t.1, c.102, e. Ἀγωνίζομαι, Periclitor, t.1, c.102, f.
Ἀγώνιος, t.1, c.101, b. & 106, e. & 891, f
Ἀγώνισις, Certatio, Concertatio. Thucydides libro 5, pag. 181. ἐξ οὗ οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως, id eſt, quoniam ei οὐκ ἐξῆν ἀγωνίζεσθαι, Non licebat ei decertare, ſeu in certamen cum aliis deſcendere.
Ἀγώνισμα, Certamen, t.1, c.102, g. Ἀγώνισμα, Diligentia, t.1, c.102, h. Ἀγώνισμα, Oſtentatio, Specimen, &c. t.1, c.103.a. Ἀγώνισμα, Actio fabulæ, t.1, c.103, e
Ἀγωνιστάς, t.1, c.103, c
Ἀγωνιστέον, t.1, c.101, g
Ἀγωνιστέος, t.1, c.101, g
Ἀγωνιστήριον, t.1, c.103, e
Ἀγωνιστὴς, t.1, c.103, d
Ἀγωνιστικὴ, t.1, c.103, h
Ἀγωνιστικὸς, t.1, c.103, f
Ἀγωνιστικῶς, t.1, c.103, g
Ἀγωνοδίκης, t.1, c.100, f
Ἀγωνοθεσία, t.1, c.101, b
Ἀγωνοθετέω, t.1, c.101, a
Ἀγωνοθέτης, t.1, c.100, g
Ἀγωνοθέτις, t.1, c.101, b
Ἄγωρος, Æoles dicunt pro ἀγών, teſte Heſych. qui Ἄγωρα ait & fluuium eſſe prope Æthiopiam.
Ἀγώνυμος, eidem idem eſt cum εὐώνυμος, Nomen cum re gerens, Recto nomine appellatus.
Ἀγωρεῖν, eidem eſt συναθροίζειν, Congregare, Cogere in vnum.
Ἀγωρεῖοι, idem affert pro ἠθροισμένοι, Congregati, Coacti in vnum.
Ἀγωροί, Varinus affert pro οἱ ἀπὸ γῆς ὁδηγοί. Sed videndum ne ſcribendum ſit ἀγωγοί. At pro ἀγερθῶ, quod ex Homero affert pro ἀγαγὼν ſeu ἀγαγὼν, reponendum ἀγερθῶ. de quo ſuprà.

¶ Ἀδά, Hesychio teste, est ἡδονή, voluptas: item πηγή, fons. Eodem nomine Babyloniis dicitur ἡ Ἥλιος, luno: Tyrtius, ἡ ἰτέα, salix, vt idem refert.

Ἀδαμώς, eidem est κνησμός, pruritus seu prurigo. quo significatu & ὀδαξισμὸς dicitur seu ὀδαξησμός. Sic infrà Ἀδακτῶ.

Ἀδαγυεὺς, Deus quidam apud Phrygas, Hermaphroditus, vt idem tradit.

Ἀδαδος, t.1, c.903, h

Ἀδαδυχης, t.1, c.903, h

Ἀδαμαντα, t.1, c.893, f. Ionicè Ἀδαμαντίη pro eodem.

Ἀδαμων, t.1, c.893, f

Ἀδαὴς, t.1, c.894, c

Ἀδαίνης, ibidem.

Ἀδαιδαλτος, t.1, c.899, e

Ἀδαΐζω, Hesychio est αἰαζω, αἰαγίω, Exclamo, Clamorem tollo, Eiulo, Gemitus & lamenta edo. Pro quo infrà Ἀδαίζω.

Ἀδαΐκτων, idem affert pro καθαρὸν, Purum, Mundum, Impollutum. Alioqui significat Nō dilaceratum seu dilaniatum: compos ex ἀ priuatiuo & δαΐζω.

Ἀδαΐον, eidē est ἀκατάσπαστον, ἀκατάλυτον, Quod deuastatum & bello infestatum non est. vel etiam Quod deuastari & bello infestari nequit, nec βλάπτεσθαι τῷ δαΐ ἀνυχῆ. Quibus expositionibus addit has duas, ἀπειρὸς, ἀκήρατος, Iniucundum, Ignauum. Ad quarum vltimam quod attinet, possit esse pro δαΐ & pugnæ seu bello ineptum: quod ad priorem, possit esse pro ἀδαῆ. quia τὸ μὴ ἔσεσθαι κόρον ἄχρι καὶ κατακορὴς (hoc enim ἀδαΐον significat) est & ἀπειρὸς καὶ ἀνδὴς. Infrà Ἀδηΐον & Ἀδήϊον.

Ἀδαΐς, siue Ἀδαὴς, t.1, c.1442, e

Ἀδαϊστὶ, t.1, c.894, c

Ἀδαΐτως, t.1, c.894 c

Ἀδαιτὶ, Hesych. affert pro ἄδην, Abundè, Largè, Affatim.

Ἀδαιτρόβυτος, t.1, c.901, b

Ἀδαϊφόνη, t.1, c.901, a

Ἀδακερὶς, t.1, c.907, a

Ἀδακερνὶ, t.1, c.908, a

Ἀδακρυτος, t.1, c.907, g

Ἀδακτῶ, Hesychius affert pro κνήθομαι, Prurio, Prurigine vexor. quo significatu & ὀδαξᾶσθαι dicitur. Habuimus iridem Ἀδαμὸς paulo antè pro Pruritus.

Ἀδάλαιον, idem affert pro ξηρὸν, aridum.

Ἀδάλας, idem exp. πονηρὸν, malum. Infrà Ἄδας pro eode m.

Ἀδαλὴς, eidem est ὑγιὲς, Sanum, Salubre. Infrà ἀδηλὶς & ἀδήλιπτον.

Ἀδαλὸς, eidem est ἄσβολος, fuligo.

Ἀδαλτα, idē affert pro οὐκ ἄδηλα, nō obscura & incognita.

Ἀδαλτίμων, species herbæ, teste eodem.

Ἀδάμα, eidem est παρθενικὴ γῆ, virginea terra. Videtur esse vox Hebraica. Iis enim אדמה terram significat: à qua voce dictus etiam est Ἀδὰμ primus homo, quoniam eum Deus è terra finxit.

Ἀδαμαίτης, t.1, c.909, e

Ἀδαμαστόδικος, t.1, c 909, e

Ἀδάμαστος, Hesychio ἀμαθὴς, Imperitus, Qui nil didicit. vt idem sit cum ἀδάμων.

Ἀδάμας, t.1, c.909, e

Ἀδαμᾶν, idem cum ἀδαμάσαι, Ita vt domari & subigi nequeat, Inuictè. Apud Suid.

Ἀδαμαντος, t.1, c.908, h

Ἀδαμάσιος, habes in synonymo ἀδάμαν, atque illo hoc exponit Varinus.

Ἀδάμαστος, idem cum ἀδάμαντος, seu αὐτόπακτος, teste Hesychio, id est Indomitus, Qui subigi & subiici nequit. Compos. ex ἀ priuatiuo & δαμάω.

Ἀδαμᾶς, Cretensium dialecto τὸ ἀδικεῖσθαι φονεύειν, Indicta causa occidere, seu Indemnatū interficere, vt idē refert.

Ἀδάμενα, Phryges τὸν φίλον appellant, amicum: vnde & Ἀδαμεῖν dicitur τὸ ἐιλεῖν, amare, teste eodem. Apud eundem legitur Ἀδαμᾶϊς, ἀκόλαστοι αἰς: non sine nēdo.

Ἀδαμνὶς, t.1, c.909, b

Ἀδαμὸς, Indomitus. Hesych. enim ἀδαμὸν exp. ἀδάμαστον, addens etiam, ἀσφαδαμὸν, item ἀγυμνασία.

Ἄδαν, Doricè pro ἄδην, seu φρὸς ἅδην. Ad orcum.

Ἀδανὶς, Hesychio est αἰφνιδίως, improuisum. Infrà Ἀδνὶς.

Ἀδανὸν, olim dicta fuit Molossia, teste eodem.

Ἀδαξάω, idem cum ὀδαξάω, Pruritum moueo, Prurigine excito, vt Hesych. & Suid. testātur, ἀδαξῶσι expo nentes κνήσωσι, quod æquiualet τῷ ὀδαξῆσαι. Hesych. tamen & neutraliter Ἀδαξῶ affert pro κνήθομαι, ὀκνήθομαι, Prurio, Appeto seu Cupio: paroxytonos illud scriptū habens. Itidémque in Galeni lexico Hippocrateo legimus, Ἀδαξᾶσθαι, δάκνεσθαι κνησμώδης, morderi more eorum qui pruriunt. quod ἀδάξασθαι erit aor. 1 med. à them. ἀδάξομαι idem significante quod ὀδάξομαι: quorum vtrunque apud Hippocr. legitur. vt Γυναικείων lib. 2, ἐνίστε δὲ δάκνονται αἱ μυῆτραι γυνὴ καὶ ἀγρη, καὶ ἀδάξηται. & in lib. περὶ ἀδένων dicit ὀδάξονται. Verùm & ἀδάξᾶται reperitur apud eundem, ab ἀδάξάομαι, nimirum γυναικείων lib. 1, ὡς ἔλαττα γίγνηται καὶ ἀδάξᾶται. Infrà etiam Ἀδήξᾶται.

Ἀδαπανητος, Inconsumptus, Inexhaustus: seu Qui consumi & exhauriri nequit.

Ἀδάπανον, Hesych. dicit scribitur τὸ ὕδωρ, aquam.

Ἀδάπατος, t.1, c.911, d. Ἀδαπανὸς, t.1, c.911, c

Ἀδαπατώτατος, t.1, c.911, d

Ἀδαρὸν, Hesych. affert pro γυμνὸν, ἄδιρμον, Nudum, Pelle carentem. Potest significare etiam Qui dilaniatus vel dilapidatus non est, Qui dilaniari & dilapidari nequit: facta compositione ex ἀ priuatiuo & δαρῶ significante Dilanio, Dilacero, Dilapido.

Ἀδὰρ, Hebraicum seu Syriacum mensis nomen est, qui in lexico meo ver. Februario respondere dicitur. Erat autem duodecimus apud eam gentem: & mentio eius fit Maccab. 1.

Ἀδαρξα, Hesychio εἰρὴνη, pax.

Ἀδάρνη, eidem est herba quædam.

Ἀδάρκης, ου, ὁ, Adarces: quædam quasi concreta salsilago, humidis & palustribus locis siccitate emergens, arundinibusque & herbis agglutinata, colore flori lapidi Asii similis, & omni forma molli alcyonio, vt tradit Dioscor. lib. 5, c. 137. A quibusdam καλαμοχαὶτη nominatur, quoniam in arundinibus cōcrescit veluti lanugo, & veluti spuma eis adhæret & aduata est. Plinius tamen inter ipsas arundines adarcam numerare videtur, lib. 16, c. 37. Sed rectius lib. 32, c. 10. Inter aquatilia (inquit) dici debet & calamochnus, Latinè adarca appellata. nascitur circa arundines tenues è spuma aquæ dulcis ac marinæ, vbi se miscent. Et lib. 20, c. 22, Adarca, cortice calamorum sub ipsa coma nascens.

Ἄδαρτος, Hesychio ἀμαστίγωτος, Qui flagris cæsus seu examinatus non est. Alioqui significat Non excoriatus: compositum ex ἀ priuatiuo, & δέρω, excorio.

Ἄδας, eidem est πονηρὸς, malus. pro quo supra Ἀδάλας.

Ἄδασαν, idem affert pro ἐλάβοσαν, Tulerunt.

Ἀδασμος, eidem est οὐδένα δασμὸν ἀπαιτοῦσα, nullum soluens tributum. Cui expositioni subiungit, εἰ πολίτου ἐοίκασιν, forsan pro οὐ πολίτου ἐοίκασιν, nō personas præstitium inquilini, si ita loqui liceret: id est, Pro cohabitatione nihil persoluens. Affert autem hanc vocem ex Æschyli Hedonis.

Ἄδατος, t.1, c.902, b

Ἀδ αὔρα, Hesychio αὔρη ἡ πνοὴ, Ipse flatus, seu Ipsa aura.

Ἀδ αυχᾶ, idem affert pro καῦ, κνᾶται καταλύει, ξηλαφᾶ, id est Scalpit seu scabit caput, Leuiter tangit. At Suid. sine υ scribit ἀδαχῆ, vt nunc dicetur.

Ἀδαυῶς, idem affert pro ἐγρηγόρως. sed pro ἐγρηγόρως ambiguum est dubitemne sit ἐγρηγορώς, an ἐγρηγόρως: quorum illud significat Vigilans, hoc Vigilanter.

Ἀδαχῆ, Suidæ est κνήθει, Pruriginem excitare, Titillare: vel etiam Scabere, Scalpere: afferenti hunc locum Aristoph. Ἀδαχῆ δ' αὐτὸ τι σκῶρ, οὐλέχη τ' ἀει. Eandem significationem habet ἀδάξῆ siue ὀδάξῆ.

Ἀδδαι, Macedonica dialecto dicuntur ζυγοὶ, temones, teste Hesych.

Ἀδδάσσω, idem dici scribit κινάδεσθαι.

Ἀδδαυεῖν, Lacones vocant ξηρὸν, siccum seu aridum, teste eodem.

Ἀδδὲ, idem affert pro ἐπείγου, Festina, Propera: à Ibem. ad δέω.

Ἀδδής, poeticè geminato metri causa δ, dicitur pro ἀ-δής, Intrepidus, Non timens. Item Inuerecundus, Impudens. nam in hoc Homerico, κύν᾽ ἀδδέα accipiunt pro αἰσχυντηλὸν καὶ θρασύν: annotantes dictum quasi ἄδαστον, Qui ligari nequit & compesci. Vide & t.1,c.921,e. A

Ἀδδιάνης, eodem modo pro ἀδηκτάνης, hoc est ἀνιαρῶς διακειμένου & quasi ἀνδιαθέτης, κατηφοποιῶν, Molestia affecti, Fatigati. Homer. Iliad. κ, καμάτῳ ἀδδιάνης. Particip. præt. perf. actiui, à them. ἀάω.

Ἄδδιος, Hesychio κόλπος, sinus.

Ἀδδηρ. t.1,c.1440,e. Ἀδδηραίως, t.1,c.1441,f. B

Ἀδδηραία, t.1,c.1441,g. Ἀδδήραος, t.1,c.1441,d

Ἀδδίξις, Hesychio μέτρον πυραχοίνικον, mensura quatuor chœnices capiens. Ex Aristoph. affertur, ἀλφίτων μεγάλων ἀδδίκα, à nomin. ἄδδιξ, cuius Etymol. meminit & Eustath.

Ἀδδὶς δεῖσι, Varin. affert pro εἰς κόρον ἐδίοισι, ad satietatem vsque comedunt. Sed suspectum est.

Ἄδδι, Ionicè pro ἤρεσε, detracto augmento, Placuit: aor. 1 verbi ἀδέω. Homer. Iliad. α, ἀδδε δ᾽ Ἀχαιοὺς μῦθος. Antipater Epigr. Σχῖλα μοι ἀμφίδρυπτα καὶ ὀλκυόφωνα ἀδδὲ λύρης. C Inde infin. ἀδδῆν.

Ἀδδάζων. Hesych. affert pro οἰμωγῶν, exclamans, & αἰάζων, Ingemiscens, Eiulans. pro quo suprà Ἀδαζῶν.

Ἀδδείσσας, t.1,c.921,e

Ἀδδέω, Sum ἀδδής, Non metuo, Nō extimesco. Vnde apud Hesych. Ἀδδεῖ, οὐ φοβεῖται. Idem tamen exp. etiam οὐ δοκεῖ, non videtur.

Ἀδδής, t.1,c.921,d. Ἄδδιπος, t.1,c.916,e.

Ἀδδῖ, Hesychius affert pro λυπῇ, molestia & dolore afficit: à them. ἀδέω. Idem tamen & pass. exp. αἰκίᾳ, dolore D afficitur: & rectius.

Ἄδδια, t.1,c.921,f

Ἀδδῖα autem, Doricè pro ἡδέα dicitur, Suauis, Iucunda: ab ἄδυς pro ἡδύς.

Ἀδδιαί, Hesychio εἴδος ἰχθύων. Ἀδδιὰς, t.1,c.921,e.

Ἀδδίλκτην, Hesychio est ὑγιῆς, sanum. pro quo suprà ἀδλαλής. Forsan scribendum ἀδηλητὴν: quo itidem significatur ἀβλαβὴς, Illæsum, Incolume.

Ἄδδιλον, idem affert pro ἀβλαπτον.

Ἀδδίμαντος, t.1,c 920,a. Ἄδδιμος, t.1,c.920,a. E

Ἀδδῖν, Hesychio ἀκολουθῶν, sequ:s: ab ἀδέω.

Ἀδδιπίη, Hesych. affert pro ἀπειρία, imperitia. Sed forsan scribendum ἀδιπίη, vt sit vox comp. ex ἀ & διπός.

Ἄδδις, Cypria dialecto ἀκάθαρτος, Immundus, Impurus, teste eodem.

Ἄδδιτος, t.1,c.935,c

Ἄδδιχι, pro ἤδιστα dici Hesych. tradit.

Ἄδδιτα, idem affert pro ὠμὰ, ἀφανῆ, Crudele, Obscurum.

Ἀδδίκαστος, t.1,c.960,a. Ἀδδικάστως, t.1,c.960,b. F

Ἀδδικάπυπος, Non decimatus, De quo decima dempta nō est, seu persoluta. vt ἀδδεκάπυπος οὐσία. Sic Aristoph. Equit. Καί σε φασὶ τῶν πρυτανέων ἀδδεκάπυπος ἡμῶν ἰσαεί ἐχειν κιλλίας. id est, μὴ διδόναι σε τῶν αὐτῶν πω δεκάτην μοῖραν τοῖς θεοῖς. quoniam videlicet moris erat vt coqui prytanibus decimas darent eorum quæ macta bantur, inquit schol. Sic Hesych. ἀδδεκαπυπὰς exp. ὧν δεκάτην οὐδεὶς ἔδωκε.

Ἄδδικος, t.1,c.955,b

Ἀδδικὼ, nomen dæmonis cuiusdam teste Suida.

Ἀδδιλῆ, Hesychius affert pro ἤρεσεν, placuit. sed suspe- G ctum est.

Ἀδδελφὸ, Laconica dialecto ἀδελφὸς, frater, teste eodem.

Ἀδδελφεὰ, Soror. Sophocl. Ex mascul. Ἀδελφεὸς.

Ἀδδελφεὸς, t.1,c.939,h

Ἀδδελφοκτόνος, fratricida, vt Cic. loquitur: Valla tamen parricidam fratris interpretari maluit.

Ἀδδελφεὲς, t.1,c.939,g. Ἀδδελφὴ, t.1,c.939,b.

Ἀδδελφιδέος, t.1,c.939,h. Ἀδδελφιδῆ, t.1,c.940,b.

Ἀδδελφίδεον, t.1,c.939,h. Ἀδδελφιδοῦς, t.1,c.939,h.

Ἀδδελφία, vide in Ἀδελφιξις.

Ἀδδελφίζομαι, t.1,c 939,f. Ἀδδελφίζω, ibidem.

Ἀδδελφικὸς, t.1,c.939,f. Ἀδδελφικῶς, t.1,c.939,f.

Ἀδδιλφιξις, ιος, ἡ, Fraterna cōmunio, Coniunctio & societas qualis fratrum est: seu Fraternitas, Germanitas. Hesych. ἀδελφίζειας simpliciter exp. κοινωνίας. Et Galenus comment. 3 in lib. Hippocr. περὶ ἀρθρων, annotat eum solere παὶ κοινωνίας καὶ ὁμῆ συμπλοκῆς τῶν μερῶν nominare ἀδελφιξιας, quasi ἀδελφότητα diceret. Verba autem Hippocr. in quæ hæc annotat, sunt hæc, πολλὰ δ᾽ καὶ ἄλλα κῆ τὸ σῶμα ξυναίνας ἀδελφιξίας ἔχει καὶ κῆ ἰδίων ξυντάξιας ἢ κατὰ μυῶν κίνησιν. Perperam v.l. posuerunt nominativum ἀδελφιζία, quòd apud Hesych. reperissent Ἀδελφιζίας, κοινωνίας. Ἀδελφιξις autem est verbale ab ἀδελφίζομαι, habente itidem significationem metaphoricam vt hoc verbale.

Ἀδελφοθυτος, t.1,c.939,b

Ἀδελφόθρος, Patris frater: qui & παράδελφος & πάτρως dicitur, vt annotat Poll. lib. 3, c.1.

Ἀδελφοκτόνος, Fratricida. Poll. ex Herodoto. pro quo potius ἀδελφεκτόνος dicitur.

Ἀδελφοκτονία, t.1,c.939,c. Ἀδελφοκτονία, t.1,c.939,b

Ἀδελφοκτόνος, t.1,c.939,b. Ἀδελφόπαις, t.1,c.939,c

Ἀδελφὸς, t.1,c.938,t.

Ἄδελφος autem, nomen proprium est.

Ἀδελφοτης, t.1,c.939,f

Ἀδεμὰν, Cretensi dialecto est ὅταν, quando, teste Hesych.

Ἄδεμας, t.1,c 942,b. Ἀδεσπος, t.1,c.943,a

Ἀδέσσι, vide Ἄδην.

Ἀδέτη, Varin. affert pro ἡ φλύαρος, nugax & garrula: addens tamen & ἡ δεινὰ.

Ἀδετεσθὴς & Ἀδετώδης, vide in Ἀδέτη.

Ἀδετξιος, t.1,c.961,b

Ἀδετξιώτως, Sine dexterarum apprehēsione, seu Sine prehensatione. aduerbium à Budæo in epistola quadam vsurpatum.

Ἀδέομαι, vide in Ἀδδέομαι. D

Ἀδέον, Hesych. affert pro ἀπολέμητον, Bello non vexatum: vel etiam Qui debelari nequit. Qua significatione suprà ἀδάϊον habuimus ex eodem. Exponit etiam αἰόλον, itidemque ἀδέος pro αἰόλος accipi annotat.

Ἀδέρκης, t.1,c.944,c. Ἀδερκὴς, t.1,c.945,b

Ἀδέρκτως, t.1,c.945,b.

Ἄδες, pedes, teste Hesych. Idem pro ἀνδὲς quoque accipi à nonnullis annotat, id est Insuaue, Iniucundum.

Ἀδέσμος, Vinculis carens, Non vinctus seu ligatus. Idem E cum ἀδέτμος. Ex Nonno.

Ἀδέσποις, t.1,c.963,a Ἀδέσποτος, t.1,c.952,c.

Ἀδέσποτος, t.1,c.952,e

Ἀδετος, η, ον, Non ligatus, Nullis constrictus vinculis, Liber & solutus. idem cum ἀδέσμος & ἀδέσμιος. Item ἄδετον ποιῆν, dissoluere. Hippocr. De locis in hom. κακῶς τε πάσχουσα μαπρομελέτως τε νύσσει οἷον τὸ ἄρθρον σωιδέδεται, καὶ ἀδ ετα ποιεῖ καὶ δέσμελυώδεα. ἢ δεδέσθαι χωλεί γίνονται.

Ἀδ δυκὴς, Nulla re indigens. αὐτάρκης, vt quidam exponere tradit Hesychius: vt sit ex ἀ priuatiuo & δ δυαμαι significante Indigeo. Idem ἀδ δυκῆ affert pro ἀνεπιπλήκτως, addens Heliodorum exponere αὐτάρκως. Eidem ἀδ δυκὲς est ἀνδρὸς, πικρὸς, Insuauis, Molestus, Amarus, Acerbus. quemadmodum Etymol. quoque ἀδ δυκὲς ἄπας exp. πικρὰς, subiungens, δ τοῦτος γὰρ πικρὸν, vnde & ἡ Πελυδ δύκη, denominatum ait, quoniam vnus fuerit δεκαπικώπων, & post mortem in deorum immortalium numerum receptus vnà cū fratre nautas seruet & fo- spitet. Eust. quoque ἀδ δυκῆ ὄλεθρον dici ait quasi ἀγλδυκῆ, amarum exitium. Certè Apollonio ἀδ δυκὲς θάλασσα dicitur πάγλδυκές καὶ πικρά, amara & salsa. Rursum tamen ἀδ δυκὲς ὕπνος Eustathio est non solum ὁ πικρὸς, verùm etiam ὁ ἀδόκητος, deriuanti hoc ἀδ δυκὲς ex ἀ priuatiuo & Ionico verbo δίκω pro δίκομαι. vt ἀδ δυκὲς φῦλον quoque eidem est non solùm τὸ πικρὸν. sed etiam ἀδόκητον: itidemque ἀδ δύκης πότμος, ἀπροσδόκητος, inexpectatus: addita tamen & alia expositione, nimirum αἰνότατος, αἰσχίστης, De quo nihil audiumus, De quo nihil ad nos relatum est: vt Hesych. quoque ἀδ δυκὲς exp. ἀγνῶτος. Eidem Hesychio ἀδ δυκὲς est ἄφωνον: vt idem etiam sit cum ἀδηὲς. H

Ἀδ δύμαται, idē Hes. affert pro ἀνδιζόμαται. quod Doricum est pro ἀδδύομαι, ex them. ἀδύομαι, idem significante quod ἀδέω, id est ἀνδὼς ἔχω, Molestia & fastidio affectus sum, Tædium sentio.

Ἀδ δυπὴν, idem affert pro χαλεπὴν, seu ἢ νὲ αὖ τις ὀπτὶ ἐνδυὴν,

Difficile & graue, Quo aliquis non indigeat. vt sit ex Ā priuatiuo & verbo δέομαι apud poetas significante Indigeo.

Ἀδήκατος, Qui muneribus non corrumpitur. Ita v.l. ex Cæl.Rhodig. Sed perperam pro ἀδώρητος.

Ἄδηλητος, Inelaboratus & rudis, Nondum curatus à βυρσοδέψῃ & coriario seu pellione: vt ἀδέψητος βοὴν dicitur ἡ ἀμελακτος καὶ ἀκατέργαστος βύρσα, teste Eustathio. Homer. Od υ, Καυσάμῃ ἀδέψητον βοὸς ἐν κνίσῃ οἰῶν. Ἐδράσθην. Hesych. pòst, Ἀλλ' ἐπὶ μὲν ἀδέψητον βοὸς ἕζεσθε ἕκαστοι. Et aliquanto ἀδέψητα exp. non solùm ἀμελακτα, sed etiam ἀργὰ. Compositum autem hoc vocabulum est ex Ā priuatiuo & verbo δέψω facto ex futuro thematis δέω.

Ἀδίω, t.1, c.1417, g. Ἄδιον, t.1, c.1441, h. Vide & sequens Ἀδηκώς: necnon Ἀδῆσαι paulo infrà.

Ἀδιᾶς, t.1, c. 911. f

Ἀδῆ, Macedonum dialecto οὐρανὸς, cælum, teste Hesych.

Ἄδηιον, idem affert pro ἀπροσδόκητον & ἀπολέμητον. pro quo suprà ex eodē habuimus ἀδόκητον. Varin. affert præterea ἀδήϊτον pro ἄγνωτα, ἀζήτητα, ἀπεύχαλτα, Incogniti, Non quæsiti, Nulla molestia affecti.

Ἀδήιορες, perperam apud Hesych. pro ἀδηκῶς.

Ἀδηκώς, eidem Hes. sunt ἄδην ἔχοντες καὶ πεπληρωμένοι, qui satis habent & repleti seu exatiati sunt: Eustathio non solùm κορεσθέντες, sed etiam ἀηδῶς ἔχοντες, ἀηδιάσαντες, molestia & tædio affecti. Particip. ex ἀδέω. Idem ἀδηκώς affert pro ἀδηδὼς: itidémque ἀδηκὶ βουλῇ ex Hippocrate. pro ἔρρωται βούλημα, ex ἀδέω significante ἥδομαι vel ἀρέσκω. quod tamen potius aspirate scribēdum est.

Ἀδηκὼς, t.1, c.906, b. Ἀδήκτως, t.1, c.906, c

Ἀδηλιάω, t.1, c.967, c. Ἀδηλία, t.1, c.968, d

Ἄδηλος, t.1, c. 968, b. Ἀδήλοτος, t.1, c. 968, d

Ἀδηλόφλοιος, Habens venas ἄδηλους & obscuras: vt cuius venæ non apparent.

Ἀδηλόω, ῶ, Fácio, Reddo ἄδηλον & obscurum. Item, Incognitum reddo, vt Suid. ἀδηλώσας expon. ἀγνοεῖσθαι ποιήσας, in hoc loco cuius autorem facit, ἀδηλώσας ἑαυτὸν παραπλήσιον, καὶ λαθὼν ἁρπάσαντος αὐτῆς ἁρπάτης.

Ἄδηλος, t.1, c.968, d

Ἄδηλον, Hesych. exp ἀδήλωσιν: item δίκην, ποινήν: necnon πίστιν, ὅρκον. Aliqui ἀδήλωτος est qui οὐ δηλώσατο, vel qui δηλοῦσθαι nequit.

Ἄδημας. ἄδος, Hesychio δόγμα, δόκημα, Decretum, Scitum, Placitum. Infrà pro eodem Ἄδεμα.

Ἀδημαῖν, eidem est θαυμάζειν, mirari: item ἀπορεῖν, ἀδημονεῖν.

Ἀδημονίστερος, Suidas expon. ἀγωνιστικώτερος, Pugnacior, Cōtentiosior, in hoc loco cuius autorem reticet, ὧν δὲ τὸ φερώνυμον ἀδημονίστερος, καὶ πῖχε δῆτα.

Ἀδημονία, t.1, c.1441, c. Ἀδημονία, t.1, c.1442, b

Ἀδημονάω, idem quod ἀδημονῶ seu ἀδημονίᾳ κατέχομαι, vt ἀχρειάω est ἀχρείᾳ κατέχομαι. vnde particip. ἀδημονῶν, quod Hesych. exp. ἀχρειῶν, λυπούμενος.

Ἄδημος, t.1, c.971, f. Ἄδημος, t.1, c.1442, b

Ἄδην, t.1, c.1440, e

Ἄδιω, aspiratum, Hesych. ait significare ἡδέως, Suauiter, Iucundè: tenui autem spiritu notatum, ἀϊδῶς, Intrepidè, Tutò, Citra metum & periculum. Idem tamen paulo antè exposuerat ἀδεῶς δεξιῶς, necnon ἐξαίφνης.

Ἄδιον, ίνος, ὁ, Gladula: pars corporis simplex, spongix modo mollis, rara & friabilis, vt Gorr. definit, quē de duplici eius genere cōsulere poteris. Autori Definit. medic. qui Galenus esse putatur, ἄδιόν ἐστι συσφαῖρία τις ξηρὰ καὶ σπογγώδης: quemadmodum Hesych. quoque & Etymolog. dicunt ἄδινας esse συσφαίρας σπογγώδεις τὴν τραχηλον καὶ βουβῶνας. Ita vt ἀδῖνες sint conuoluta carnis durities & glandulæ circa collum, inguina, & sub alis etiam. Latini in sue glandulas dicunt, vti Plinius: tonsillas autem peculiariter in collo nominant. Pulchrè Alexander Aphrodis. explicat quid sint ἀδῖνες, problem. 11, lib. 2, οἱ δὲ ἀδῖνες, (inquit) σώματά εἰσι σμικρὰ, σπογγώδη χαῦνα, μεταξὺ τῶν μεγάλων φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν, δίκην σπόγγων. ἵνα μὴ τὰ σωλῆνα σπῶνται τὰ ἀγγεῖα, ἰσχνὰ ὄντα, τῇ δὲ τοιούτῳ τὸ αἷμα ὃ πίνουσι φλεγμαίνοντες μὴ, βουβῶνας ποιῶσι, σπογγώδεσι δὲ χρῶνται. Idem Poll. lib. 2, ἀδῖνας esse dicit ἰγνύας μέσον σαρκὸς καὶ πιμελῆς σωστικὸν, μάλιστα (inquit) δὲ βουβῶνάς τε καὶ μασχάλας καὶ παρωτίδας καὶ μασθοὺς πεφυκέναι οἷς καὶ χοιράδες συνίστανται.

VNDE Ἀδινοειδὴς & Ἀδινώδης, Speciem gerens eiusmodi glādularum, Glandulosus. vt ἀδινώδης σὰρξ apud Galenū. Item ἀδινοειδὴς προστάτης apud medicos, glandulosum corpus ad vesicæ cervicē situm, in quod vasa semen deferentia inseruntur, priusquam semen in meatum penis emittant, vt inter alia docet Gorr.

Ἄδινος, Etymologo ἀπροσπόητος, improuisum. quo sensu suprà ex Hesych. habuimus ἀδινές. Idem tamen ἀδινὸς exp. etiam ἄκακον.

Ἀδινῶς, præcedentis significationes sequitur. exponitur enim ab Hesychio primùm χωρὶς βουλῆς, citra consilium, vt illud significat Improuisum: deinde, ἀδόλως, ἁπλῶς, Sine dolo & fraude, Simpliciter. Galenus quoq; exp. ἀφροντίστως, quod æquiualet τῷ χωρὶς βουλῆς.

Ἀδίων, Hesychio ἄκακος, Simplex & inalitiæ expers.

Ἀδιξήτως, eidem est κτήσεως. pro quo suprà ἀδιαξήτως.

Ἄδμητος, t.1, c.947, a. Ἄδμης, t.1, c.947, 2. Ἀδμής, t.1, c.1110, c

Ἄδμη, t.1, c.1442, d

Ἄδμην, placere: ἀδμῆναι, Molestia affici, In angustiis constitutum esse. vt Hesych. quoque ἀδίνειν exp. ἀσχολεῖσθαι, procul dubio respiciens ad hunc locum Herodoti, in Terpsichore, καὶ πείσω ὑμέας Σπαρτιήτας ἀδίνειν, Spartanis placebis, hoc est gratificaberis. Idem verò & ἀδίνειν affert pro ἀηδῶς διάγειν, ἀδημονεῖν.

Ἀδμονίδης, sacerdotes quædam Argis. Hesych.

Ἀδηφαγέω, t.1, c.1441. f. Ἀδηφαγία, t.1, c.1441. f

Ἀδηφάγος, t.1, c.1441, d. Ἀδηφάγος, t.1, c.905, c

Ἄδια, Hesychio ἑφέστια, βωμὸς, Focus, Ara. Quo sensu infrà ex eodem habeamus Ἄδης. In v. l. exponitur etiam ἀδημονία, λύπη, Tristitia, Molestia, Dolor, & tunc esset ab ἀδέω, seu pro ἀηδία.

Ἀδιαβατος, t.1, c.643, e

Ἀδιαβῶν, regio ante Mesopotamiam sita veluti in orientem vergens, vltra Tigrin: sic nominata διὰ τὸ πᾶσιν ἀπορον εἶναι αὐτὴν, καὶ διαχρήσιμον πεῖραν τῶν διαβαινόντων. Suid. Et Ἀδιαβηνὸς, Qui inde oriūduseſt, teste Steph. & Suida.

Ἀδιαβλητος, t.1, c.675. g

Ἀδιάβλητος, Is apud quem calumnia locum non habet. Ita v.l. sed sine exemplo, sine etiam nomine autoris.

Ἀδιάδοχος, Successoribus seu successionibus carens, ideóque lugis, Perpetuus. Hesychio οὗ ἔχων τὸν τόπον. Gregor. in nouam dominicam, ὡς ἐν ἀφανεῖ τοῦ καὶ ἀδιάδοχον ὑπάρχοι ὑπὸ πάσου δύσεως, lumen erat inaccessum & iugi ipse Deus, quod nec cœpit nec desinet.

Ἀδιάδρατος, Qui effugi nequit, Ineuitabilis. Et τὸ ἀδιάδρατον, ipsa ineuitabilitas, τὸ ἀφυκτον, vt Suid. expon. in hoc loco, cuius autorem non nominat, κατὰ πλαγίαν ἀπάτης τὸ ἀδίαρτον τῆς δίκης ὑπὸ τῆς συνειδύιας τούτῳ πωμαγίας. Vbi τὸ ἀδίαρτον τῆς δίκης est Neminem posse effugere vltionem diuinam & pœnas sceleribus debitas.

Ἀδιάθητος, t.3, c.1491, g. Ἀδιαίρετος, t.1, c.194, a

Ἀδιαίτητος, t.1, c.985, g. Ἀδιάκλαστος, t.1, c.113, b

Ἀδιάκοπον, Hesych. affert pro αἰσθητὸν, ἀπρονόητον, Sensu carens, Inuulnerarum.

Ἀδιάκοπος, t.1, c.352, d. Ἀδιάκοπος, ibidem.

Ἀδιακοσμητος, Inexornatus: vel etiam Qui compositè distinctus & distributus non est.

Ἀδιάκριτος, t.2, c.435, a. Ἀδιάκριτος, ibid. b

Ἀδιαλείπτως, Non intermissus, seu Intermissione carens. id est lugis, Perpetuus.

Ἀδιαλείπτως, Sine intermissione, Nullo interuallo. id est lugiter, Perpetuò, seu Indefinenter, Incessabiliter.

Ἀδιαλλακτος, t.1, c.352, b. Ἀδιαμάχητος, t.1, c.352, c

Ἀδιάλυτος, t.2, c.754, g

Ἀδιάλυτος, Qui mutilatus vel contumelia affectus non est: Hesychio ἀβλαβὴς, Illæsus.

Ἀδιαπόητος, t.2, c.1077, a

Ἀδιαπότος, t.1, c.1026, a. Hesych. adiectiuè etiā exponit ξηρὸν, ἄβροχον, aridum, non madefactum. Vide & t. 4, c.641, d

Ἀδιάπλαστος, Qui formatus nondum est, Informis adhuc & rudis.

Ἀδιάπλητος, Hesych. affert pro ἀπλησίαστος, Ita vt non ap-

propinques nec accedas. Nisi scribendum sit ἀπλήστως, Insatiabiliter.

Ἀδιαπώτως, t.3, c.313, h

Ἀδιαπώτως, Ita vt non intercidas: seu Sine lapsu & errore. Plut. Aduersus Colot. τὸ πιστεύειν ὡς ἀληθῆ πάντα καὶ ἀδιαπώτως, οὐ δίδωσιν αὐτοῖς, ἕτως ἀιδίους.

Ἀδιάφθορος, t.1, c.568, b. Ἀδιαφθόρως, t.1, c.569, g

Ἀδιαφοίη, Quum nihil perfluit: Erotiano apud Hippocr. ἡνίκ' ἀδιαρρύτων παντελὴς ἐποχή, quum prorsus retinentur & sistuntur quæ perfluere & excerni solebant.

Ἀδιάκοσμος, Qui exornatus & politus non est: Suidæ ἀκόσμητος, αἰσχρὸς ἰδεῖν, in hoc loco cuius autorem non nominat, λαβὼν ἕτερον ἀδιάκοσμον καὶ καταγέλαστον αἰσχίστοις, βάδην ἐφεστήκοντι εἰς πᾶν πολιτικόν. Vbi ἀδιάκοσμος ἕτερος intelligi potest qui suis ornatibus & suo apparatu instructus non est.

Ἀδιάκτως, Indiuulsus, Indistractus, Indiuisus. in Pand. Græcis.

Ἀδιακρίτως, Sine distractione, Nulla interueniente diuultione: Hesychio ἀδιαχωρίστως, Inseparabiliter.

Ἀδιάκτος, t.1, c.1756, g. Ἀδιακτίνος, ibidem, h

Ἀδιάκτορος, t.3, c.1104, b

Ἀδιάκτος, Qui diffidus non est, Indiuisus.

Ἀδιακτος, t.3, c.1164, a. Ἀδιάκτιμος, Inæstimabilis, v.l.

Ἀδιάκτμητος, Qui dilectus & discissus non est, vel Qui dissecari & discindi nequit, Indiuisus.

Ἀδιάκτμος, idem. Est & nomen proprium apud Athen.

Ἀδιακτρίβος, t.3, c.1613, g. Ἀδιακτρίπτως, ibidem.

Ἀδιακτύπωτος, Qui εὐδιακτύπωτος, Qui informatus & effictus non est, Informis. Apud Ocellum De vniuerso, ὁ ἀὴρ ἀδιακτύπωτος θεοῖς ψυχαῖς καὶ θεοῖς ἀίξει καὶ θεοῖς μίλος, interpr. Aer inexpressus est si cum strepitu conferatur.

Ἀδιαφθαρσία, ας, ἡ, Ab omni corruptione intactum esse, Integritas. idem cum ἀδιαφθορία.

Ἀδιάφθαρτος, Incorruptus, Integer: cui opponitur διεφθαρμένος, apud Plat. in Apolog. Socr.

Ἀδιαφθορία, t.4, c.141, f. Ἀδιάφθορος, ibidem.

Ἀδιαφορία, t.4, c.98, c. Ἀδιαφορεία, ibidem, b

Ἀδιάφορος, ibidem, a. Ἀδιαφορεκτικός, t.4, c.191, c

Ἀδιαφορίκτως, Sine intersepimento, si ita liceret loqui. id est Nullo interiecto septo, Nullo discludente septo. Legitur apud Theophr. Hist. pl. lib. 6, c. 5. vbi quidam interpr. Non vndiq; cingente septo. sed perperam. nam Theoph. ἀδιαφορίκτους esse & ἀδιαφορίκτως ἔχειν dicit quæ veluti συμφυῶς πρὸς ἀλλήλων, vt alibi loquitur, veluti legumina quædam in siliquis interseptum nullum habentia, quale est pisum.

Ἀδιάχυτος, t.4, c.498, c. Ἀδιαχώρητος, t.4, c.684, e

Ἀδιάψευστος, Qui falli & decipi nequit, Infallibilis. vel etiã Qui non fallit nec decipit. vt quum apud Athen. lib. 8, ἡ καταληπτικὴ φαντασία dicitur ἀδιάψευστος εἶναι. id est ἀδιαψεύδιτον, non fallere nec mentiri.

Ἀδίδακτον, t.1, c.987, b. Ἀδίδακτος, ibidem.

Ἀδιδάκτως, t.1, c.1008, g. Ἀδιδάκτως, t.1, c.1063, b

Ἀδιέξιτος, t.1, c.1186, g

Ἀδιέξιτος, Qui percursus nõ est, seu Qui percurri nequit, oratione nimirũ aut cogitatione: cui opponitur διεξιτός, synonymũ est ἀδιεξέλευστος, teste Suida. Philopon. in Procl. φύσει γὰρ τὸ ἄπειρον ἀδιέξιτόν ἐστι. Sic Themist. in Physic. lib. 1, τὸ μὲν γὰρ ἄπειρον, ποσὸν ἀδιέξιτον. τὸ δὲ πεπερασμένον, ποσὸν ὡρισμένον.

Ἀδιεξόδευτος, t.1, c.1170, e

Ἀδίετον, Hesychio ἄπαρχον. quo sensu rectius infrà ἀδίεστον ex codẽ habebim⁹. Subiũgit præterea, αἱρεθίνητον πλαστόν.

Ἀδιάκριτος, t.1, c.1135, e. Ἀδιακρότητος, t.1, c.1151, d

Ἀδιακρότητος, ibidem.

Ἀδιάκριτος, Indistinctus. Ex Hermog.

Ἀδιήγητος, Narrando inexplicabilis, Inenarrabilis. Xen. Pæd. 8, τὰ δὲ ἄλλα πάντα ἔστιν ἰδεῖν καλὰ καὶ μεγάλα ἀδιήγητα.

Ἀδίκαιον, Hesychio ἐμφερὲς, Decens, Decorum. Forsan idem cum ἀείδικον, de quo infrà.

Ἀδικαίαρχος, t.1, c.1016, b. Ἀδικαιος, t.1, c.1011, f

Ἀδικάομαι, t.1, c.1007, a. Ἀδικάω, t.1, c.1006, c

Ἀδίκαμα, t.1, c.1007, b. Ἀδικαπάς, ibid. c

Ἀδικία, t.1, c.1006, a. Ἀδικαδοξία, t.1, c.1005, g

Ἀδίκιον, ibidem, f. Ἀδικοφαγέω, ibid. g

Ἄδικος, ibid. e. Ἄδικος, ibid. h

Ἀδίκρις, confertus, &c, t.1, c.1443, c. Ἀδικρὲς, pro ἀδύς, &c, ibidem, g

Ἀδικῶς, t.1, c.1444, a. Ἀδικώτερον ibid.

Ἄδιξις, Tarentinorum dialecto est ὁμολογία, teste Hesych.

Ἀδιόδευτος, t.2, c.1181, h

Ἀδιοίκητος, Non administratus, Administratore carens, vel etiam Non dispensatus nec distributus.

Ἄδιος, itidem Administratore & rectore carẽs, vel etiã custode. Hesych. enim ex Æschyli Phrygibus ἄδιοτον affert non solùm pro ἄπαρχον, sed etiam pro ἀφύλακτον. quia (inquit) δίοπες vocãtur οἱ τῆς νεὼς φύλακες, nauis custodes: ὅθεν τὸ δίοπες.

Ἀδιόρθωτος, t.1, c.1440, g. Ἀδιόρατος, t.2, c.1473, c

Ἄδιος, Decliuis, Obliquus, Inæqualis. Hesych. enim ἄδιον affert pro κάταντες, πλάγιον, ἀνώμαλον.

Ἄδις, idem ex Appione exp. ἰχθύα, focus. quo significatu idem suprà ἀδία attulerat.

Ἄδιστον, idem Macedonica dialecto scribit vocari κυκεῶνα, miscellam seu mixturam.

Ἄδισμα & Ἄδμα, idem affert pro ψήφισμα, δόγμα, Decretum, Scitum, Placitum. Suprà in eadem signif. habuimus Ἀδμάς.

Ἀδίστακτος, Indubitatus, Certus, apud Ptolem. Sic ἀδίστακτος ἐλπὶς apud Œcumen. sæpe, Spes certa, ἢ μὴ σφαλερὰ μόνον. vbi tamen actiuè potius significatur ἡ μὴ διστάζουσα, quæ non dubitat.

Ἀδίστως, Hes. affert pro οἰκτρῶς ζῆν, miserabiliter gementem seu eiulantem. Itidémque Etymolog.

Ἄδιψος, t.1, c.1016, c. Ἄδιψος, ibid.

Ἄδμα, vide in Ἄδισμα.

Ἀδμαίνει, Hesychio ὑγιαίνει, ζῇ, Sanum & sospitem esse, Viuere. forsan pro οὐ δεδμῶδες τῷ ἥλικι. Suid. & Etymol. habent ἀδμᾶν pro hoc Hesychiano ἀδμαίνειν.

Ἀδμωδίς, Etymologo δοῦλαι, Seruæ, Ancillæ.

Ἀδμιλεῖ, idem affert pro ἀφαιρεῖται, Obscurat, E conspectu seu oculis tollit.

Ἄδμης, t.1, c.909, d

Ἀδμήτης, Suidas affert pro ἀδάμαστος, Indomitus, seu Nõdum domitus & subactus.

Ἄδμης, ητος, ἡ, Indomita: seu, Nondum domita & subacta. quam Homer. ἀδμήτην vocat. Apud eundẽ Suid.

Ἄδμητος, t.1, c.909, d Ἄδμηλία, t.1, c.1112, c

Ἀδμηλεῖ, ibid. d Ἀδμηλῶν, ibid. c

Ἀδμηλῆ, ibid. Ἀδμηλία, ibid.

Ἄδνον, Cretenses dicunt pro ἀγρὸν, teste Hesych.

Ἀδνύμιον, lingua Romana dici τὸ ὀπτεχαφὴν ἢ ὑπομάτιον, tradit Suidas. Varin. scribit Ἀδνούμιον.

Ἄδοιμι, Placeam, ἀρέσκοιμι: aor. 2. act. opt. modi, à them. ἀνδάνω seu ἀδέω. Ex Herodoto ἄδοιμι σοι affertur etiam pro Assentiar tibi.

Ἀδόκητος, t.1, c.1030, c. Ἀδόκητος, ibid. b

Ἀδοκήτως, ibid.

Ἀδοκία, Hesychio ἀπροσδοκία. qua voce videtur velle significare ἀπροσδόκητον σύμβαμα, euentum inexpectatum & inopinatum. nisi fortè ipsam non expectandi actionem intelligere voluit.

Ἀδοκίμαστος, c.1, c.1032, c. Ἀδοκιμάστως, ibid.

Ἀδόκιμος, ibid. g

Ἄδολις, Hesychio, ὑγιὴς, sanum. Quo sensu suprà ex eodem habuimus ἄδελις & ἀδέλητον.

Ἀδολιχόω, t.2, c.686, e. Ἀδολίχης, ibid. c

Ἀδολιχία, ibid. d. Ἀδόλιχος, t.2, c.685, g

Ἄδολος, t.1, c.1040, a. Ἄδολως, ibid.

Ἄδομαι, t.1, c.1442, g. Hesych. ἄδεται exp. non solùm πιμπλᾶται, repletur & exsatiatur, sed etiam κοπιᾶται: vt idem sit cum ἀδέω significante Molestia & tædio afficior, Fatigor.

Ἄδον, pro ἤδον, aor. 2 act. verbi ἀνδάνω seu ἀδέω, carens augmento. Hesiod. τῶν ἄδον θαλίαι, quibus placuere (seu placent) conuiuia festa. Ἄδον autem, pro ἤδον, est imperf. verbi ἄδω.

Ἄδονά, Doricè pro ἡδονή, t.1. c.1438, f

Ἀδονάϊος, Hesych. affert pro ὑπὸ τὴν ᾅδου, Infernalis. pro quo infrà Ἀδωνάϊος.

Ἀδύτες, ex Theocr. affertur pro ἀνδύτης, Insciniæ.
Ἀδύτης, t.1, c.1041, b. Ἄδυπνος, ibid. a
Ἀδύφατος, t.1, c.1037, f. Ἀδξίομαι, t.1, c.1036, g
Ἀδοξία, ib. c. Ἄδοξος, ib. c. Ἀδόξως, ibid. e
Ἀδυτῶ, v.l. afferunt pro Sacrifico, Lito: quo significatu superà habuimus ἀβλοίω. Infrà ἀδυπτῶ.

Ἀδιαφία, ας, ἡ, Quum non gestantur hastæ. vt quum in pace sequestra cessatur ab armis. Inde fit vt pro Otiosa & ignaua vita accipiatur. Suidæ certè est non solùm ἀφραπία, sed etiam ἀργία. A

Ἄδορι, t.1, c.947, g. Ἄδορος, ibid.
Ἀδορυλλίδης, t.1, c.949, f. Ἀδορυφόρητος, t.1, c.950, e
Ἄδος, t.1, c.1438, c. Ἄδος, ibid. & 1442, d

Ἄδοτον, Hesych. affert pro ἄκαυτον, ἀδιαίρετον, Non vstũ, Indiuisum. Quibus in sign. videtur esse ex δαίω significãte & κατά & μαλίω seu διαιρέω. Exponit etiã ὁμολογούμενον, confessum. Deriuatũ hinc sequẽs Ἀδοτοπαθέμενοι. B

Ἀδοτωτί, t.1, c.1438, f. Ἀδοτωτί, ibid.
Ἀδοῦσα, Hesychio ἄκαυτα, Inuita.
Ἀδούλωτος, t.1, c.1045, d. Ἀδουλία, t.1, c.1043, h
Ἄδουλος, ibid. g. Ἀδούλωτος, t.1, c.1045, a C

Ἀδύπητος, Strepitus expers, vt ἀψόφητος: seu Strepitũ non edens. Perperã apud Hes. ἀδυπήτοις pro ἀδύπητος: & in expositione perperã itidẽ ἀκροκτύποις pro ἀκροκτύποις, nõ offendentes nec impingẽtes. solent autem strepitũ seu sonitum aliquem excitare qui impingunt ad aliquid.

Ἀδυπαπάθοι, idẽ affert pro διαλύθοι, ὁμολογήθοι, Partiti, Confecti seu Confitentes: ab ἄδυπον.

Ἄδυπτα, ἀτίλωτα, ἢ ἀκαλήφατα ἔπαφος ἡμέρα. Ita apud eũdem, sed non sine mendo. D

Ἄδυτον, idẽ affert pro ἐρατόν, σύμφωνον, Amabile, Cõsonãs.
Ἄδρα, nomẽ ciuitatis Illyricæ: ἀδρά autem, fœminini generis adiectiuum est ex masc. ἀδρός.
Ἀδραΐ, Macedonica dialecto αὐδρία, serenitas, teste Hes.
Ἄδραιον, idem affert pro ἄσφακτον, Infectũ, Non factũ: vel etiã Quod nihil fecit aut effecit, Inefficax. eas enim inter cæteras significationes habet ἄσφακτον. Sed expositioni illi Hes. addit præterea, ὡς ἰδίᾳ δρᾶκτον, nõ currebã: innuens esse nõ solùm ex δράω significante πράττω, sed etiam ex δράω quo declaratur Fugio, vnde fit ἀδράκτω. E

Ἀδρακὶς, t.1, c.945, c. Ἀδρακτὸν, ibid. d. Ἀδρακὶς, ib.
Ἀδρακτὸν, Hesychio ἴδιον, Proprium, Peculiare.
Ἀδραμίδιον, siue Ἀδραμύτιον, siue Ἀτραμύτιον, (tribus enim hisce modis scribi Steph. tradit) vrbs Mysiæ quæ ad Caycũ est, dicta ab Adramyto conditore. πόλις ἐστὶν ἡ Ἀδραμυτιανῶν, Act. apost. c. 27.
Ἀδραμυτιανὸς, vt πλοῖον Ἀδραμυτιανὸν, Act. apost. c. 27.
Ἄδραμυς, apud Lydos dicitur ὁ Ἕρμων, vt Hesych. tradit.
At Stephan' Ἄδραμυς Phrygũ dialecto eũdẽ vocari ait.
Ἀδραίνα, t.1, c.1049, d. Ἀδραίνιον, ib. Ἀδρακὶς, ibid.
Ἀδρανία, ib. Ἀδραῶς, ib. Ἀδράστια, t.1, c.1051, g F
Ἀδράστιν, filia Adrasti, pro quo Ionicè infrà Ἀδρηστίνη.
Ἄδρασος, t.1, c.1051, g.
Ἀδραφαξὶς, Etymologo λάχανόν τι ἄγριον, olus quoddã syluaticũ. id est atriplex. quæ & per τ nominatur ἀτραφαξὶς. Perperam pro hoc ἀδραφαξὶς apud Hesych. Ἀδραφοξὶς, quod & ipse ἄγριον λάχανον esse ait.
Ἀδράχνη, Adrachne: arbor quædam, de qua sic Plin. lib. 13, c. 21, Adrachnen omnes ferè Græci portulacæ nomine interpretãtur, quũ illa sit herba, & andrachne vocetur, vnius literæ diuersitate. Cæterùm adrachne est syluestris arbor, neq; in planis nascẽs, similis vnedoni, folio tantùm minore & nunquam decidente: cortice nõ scabro quidẽ, sed qui circũgelatus videri possit. tã tristis aspectu est. Perperã igitur apud Theophr. ἀιδράχνη pro ἀιδράχνη scriptũ est, tum alibi tum Hist. plãt. lib. 1, c. 7, & lib. 3, c. 16, & lib. 4, c. 4: similitérq; errauit Gaza qui iis in locis portulacã interpretatus est. Porro in primo loco Theophr. cuius mentionẽ feci, non solùm pro ἀιδράχνη reponendum ἀιδράχνη, verùm etiam μαλίη pro πιτύη, ex Plin. lib. 10, c. 31. In secundo pro ἀειφρηγύιδος reponendum ex Plinio ἀειπηγύιδος. G

Ἀδρέπτος, t.1, c.1051, d Ἄδρεπτος, ibid. obiter. Significat autẽ, Non carptus, vel Quem decerpere non licet.
Ἀδρὰς, Etymologo δαίμων τις παρὰ τὴν Δήμητραν, denominatus ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν ἀδρότητος.
Ἀδρεῖα, t.1, c.108, f. Ἄδρηστος, ibid.

Ἄδρηστος, Varin. affert pro ἀνεργὸς, Nihil facere, Vita otiosa & nihil agens, Delidia. vt sit quasi ἀδρηπία seu ἀδρασία, & τὸ εὐδὲν δρᾶν.
Ἀδρήστια, Ionicè pro Ἀδράστια. nomen deæ simul & vrbis.
Ἀδρήστινη, itidem pro Ἀδράστινη, filia Adrasti: quorum prius apud Hesych. posterius apud Suidam legitur.
Ἄδρηστος, ὁ, ἡ καὶ ἡ, Non fugax, Non aufugiens. οὐκ ἀποδρὰς ἢ ἀποδιδράσκων. qua significatione Ionesapud Herodot. in Melpom. vocantur αἰδρηπάδα φιλεόπτερα καὶ ἄδρηστα μαλίστα. perperam enim Valla expositi Infectatione digna. ¶ Est etiam nomen proprium apud Homerum Il. β, & apud alios. Ambo autem Ionicam ε. πὰρ τὸ ᾱ habent pro Ἄδρηστος.
Ἀδρὶ, lingua Pamphyliorum pro αὐδρὶ dici, annotat Hes.
Ἀδρία, ας, ἡ, vrbs, quæ circumdantẽ sese sinum Ἀδρίαν masculino genere, subaudito subst antiuo κόλπον, à se denominauit. vt apud Herodot. in Terpsich. κατοικέαται δὲ τοῦτον τὸν κόλπον τὰς ἄκρας ἀγχοτάτω τῆς Ἐπιπτῶν ἐς τὴν Ἀδρίην. nam Venetorum vrbs in ipso Adria sita est, magno miraculo. (Vbi etiam nota Ἀδρίη Ionicè positum pro Ἀδρία) Et Lucian Icaromen. ὁ ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διατυμπάνει. Est verò Adrias & fluuii nomẽ, vt ex Hecatæo tradit Stephanus Porro τὸ ἐθνικὸν est Ἀδριανὸς & Ἀδριάτης, vt idem testatur, sicuti Ἀπανὸς etiam & Ἀπάτης dicitur. Hesych. quoque Ἀδριανοὺς dici scribit τοὺς περὶ τὸν Ἀδρίαν οἰκοῦντας, annumerans eos Κελτοῖς, siue Gallis. Verùm quod ad Ἀδριανὸς attinet, adiectiuè plerunque vsurpatum reperitur. Legitur enim Ἀδριανὸς οἶνος apud Dioscor. lib. 5, Vinum Adrianum, id est Prouenies ad Adriam. Et Ἀδριανὸν σίναπι apud Athen. lib. 2. Necnon Ἀδριανὴ θάλασσα dicitur, vt apud Horat. legimus Mari Adriano. Ab his verò deriuatis Ἀδριανὸς & Ἀδριάτης sunt alia deriuata, nimirum Ἀδριανικὸς & Ἀδριατικὸς, vt Ἀδριανικαὶ ἀλεκτορίδες, Adrianicæ gallinæ, apud Aristot. initio lib. 6 Hist. anim. quæ apud Athen. lib. 7 vocantur Ἀδριατικαί: & rectius fortassis. nam prioris Ἀδριανικὸς Steph. non meminit perinde vt huius Ἀδριατικὸς, quod frequentius est. Sic Ἀδριατικὴ πλάγος, Mare Adriaticum Plinio: qui & Adriana vina dicit & Adrianus ager. ¶ Rursum Ἀδριανὸς nomen proprium est imperatoris Romani, à quo denominata Ἀδριανούπολις, siue Ἀδριανοῦ πόλις, in Ionia: cuius ciues seu incolæ etiam ipsi Ἀδριανοὶ nominantur, vt tradunt v. l. ex autore σοφιστοδίδων in Panathenaicum Aristidæ, afferentia ex eo hæc verba, ὑμῖν δ' ὁ Λεπτίδης ἀπὸ Ἀδριανοῦ πόλεως τῆς Ἰωνίας. Ἀδριανοὶ γὰρ οἱ πολῖται αὐτὸν λέγονται. Sed ea suspecta sunt, quod quidem attinet ad vocabulum Ἀδριανοί. Id enim non ipsorum ciuium sed vrbis nomẽ esse, & quidem in Mysia sitæ, alius prolegomenon in eundem autor testatur, & Suidas: necnon Philostratus in Aristidæ vita. in cuius initio quum dixisset, Λεπτίνην Ἀδριανοὶ ἔπεμψαν, subiungit mox, οἱ δὲ Ἀδριανοὶ πόλις οὐ μακρὰν τῆς Μυσίας. Huius porro vrbis ciuis, seu qui ex ea oriundus est, nominatur Ἀδριανεύς. quo Suidas vtitur in Aristidæ vita. At Ἀδριανὸς, Adriacus, ab Adria, nescio vnde afferant v. l.
Ἀδριακὸς, Ἀδριανεύς, Ἀδριανικὸς, Ἀδριανοὶ, Ἀδριανὸς, Ἀδριάς, ας, Ἀδριάτης, Ἀδριατικὸς, vide in præcedente Ἀδρία.
Ἄδρις, t.1, c.1053, g
Ἀδροβατικὸν, dicitur à Platone animal terrestre, quòd terram (solidum elementum) calcet. Alibi ξηροβατικὸν appellat, opponens ei ὑγροβατικὸν. Vide Ξηροβατικὸς.
Ἀδρόβιος, t.1, c.108, a. & 799, f
Ἄδροι, Hesychio σύλλογοι ἀρότρου δι' ὧν ὁ ἱκελεὺς ἐλαύνεται.
Ἀδρομαρὲς, t.1, c.108, b. Ἀδρόμαλλα, ibid. e
Ἄδρος, t.1, c.107, f. Ἀδρόπολις, t.1, c.108, c
Ἀδρὸς, vel Ἁδρὸς, ibid. Ἀδρόχωροι, ibid. b.
Ἀδρόχωρος, t.4, c.664, c. Ἀδροχώρους, ibid.
Ἀδρόω, t.1, c.108, c. Ἄδρυα, t.1, c.1054, g
Ἀδρύμαχος, Hesychio καθαρὸν, Purum & intactũ: à δρύμα seu habente & lacerandi & futuendi significationem
Ἀδρυόμαι, t.1, c.108, d. Ἀδρυωπὸς, ibid. e. H
Ἀδρυόω, ibid. d. Ἄδρυς, t.1, c.1054, g
Ἀδρύφακτος, Qui munitus & circumuallatus nõ est, Nudis cinctus δρυφάκτοις & cãcellis. Hes. ἀδρύφακτοι exp. οὐ μόνον ἀτείχιστοι, ἀφύλακτοι, sed etiam αὐδὲ δικτυωτοὶ, di

dicio carens, ſeu Carens iudicio quod intra eiuſmodi A cancellos à ſenatoribus haberi ſolebat olim Athenis. erat enim locus iudicii quernis tabulis ſeptus, vnde & δρύφακτος ſeu δρύφακτος nominatus fuit quaſi δρυὸς πεφραγμένος.

Ἄδῦ, Doricè pro ἡδύ, Suaue: interdum & Suauiter.

Ἀδυγλωσσος, t.1, c.855, c

Ἀδυεπὴς, Suauia verba ſonãs: vel Suauia carmina reſonãs. vt ἀδυεπὴς λύρα apud Pind. in Olymp. pro ἡδυεπὴς.

Ἀδύῆμων, Heſychio ὄξος, acetum: forſan quia eo cõditi cibi ſunt ſuauiores, vnde & ἥδος nominatur, & Doricè ἄδος. Forſan etiam ſcribendum ἀδύθυμον, quaſi animo ſeu cordi aliquid afferat iucunditatis & ſuauitatis. B

Ἀδυάσμαι, idem quod ἀδυαπῶ, Nõ poſſum. Hippocr. De victu in morb. acut. ἀδυάσματα λύσαι, ſolui nequeunt.

Ἀδυαμία, t.1, c.1057, e.
Ἀδυασία, ibidem, g.
Ἀδυαστέω, t.1, c.1059, a.
Ἀδυαστος, ibidem, b.
Ἀδυάσμος, ibidem, d
Ἀδυαστί, t.1, c.1056, g
Ἀδυάστως, t.1, c.1058, g
Ἀδυαστος, t.1, c.1059, a

Ἀδυτως, ex Hippocr. affertur pro Negligẽter & incurioſè, ἀφροντίστως. Sed ſcribendum Ἀδυάτως, vt ſupra vidiſti. C

Ἀδύομαι, eadem vulg. lex. afferunt pro Recuſo: pro quo ſcribendum Ἀναδύομαι.

Ἀδὺπνους, Doricè pro ἡδύπνους, Suaue ſpirans.

Ἀδυπάτης, t.1, c.1406, g
Ἀδυπατητος, t.1, c.1407, a. Ἄδυπος, t.1, c.1063, d

Ἀδύρωστος, Doricè pro ἡδύρωστος, Cuius vox ſuauis & iucunda eſt, Suauem & iucundam vocem edens. vt Pratinas τὴν ὄρτυγα vocat ἀδύρωστον, apud Athen. lib. 9, qui & φωνάεις, ſiue φωνῆις, nominatur ad differentiam τῶν ἀφώνων & mutarum auium. D

Ἄδω, t.1, c.1438, e. & 1441, g. Ἄδω, Satio, &c. t.1, c.1441, g
Ἀ̃δω, Canto, &c. t.1, c.115, c. | Ἄδω vulg. lex. trauunt accipi etiam pro αἰδέω, Reuereor, Veneror. Sed pro eo ſcribendum αἴδω, vel potius αἰδέομαι dicendum vt αἰδέομαι.

Ἀδωναπος, t.1, c.941, f

Ἄδωνα pro Ἄδωνιν dici Heſychius annotat, tãquam à nom. ſingul. Ἄδων.

Ἀδωναῖος, Suidæ ὁ ὑπὸ τὰ ἄδυτα, Infernalis, Tartareus, Qui ſub imis tartaris eſt. Itidémque Heſychio, qui Ἀδωναῖος E etiam ſcribit. Tradit idem epithetõ eſſe Neptuni, nec non ita nominari βόλον quendam.

Ἄδωνις, Ἀδωνὶς, Ἄδωνία, Ἀδωνία, Ἀδωνιάζειν, Ἀδωνιασμὸς, Ἀδωνιασιδὴς, Ἀδώνιον, vide in ſequente Ἄδωνις.

Ἄδωνις, ιδος, ὁ, Adonis: nomen proprium cuiuſdam ardentiſſimè à Venere adamati, eámque ob rem apud poetas celebris. Item nomen fluuii cuiuſdam è Libano profluentis, apud Lucianum: nomen etiam piſcis marini apud Clearchum & Plinium: necnon βίλου, iactus teſſerarii, vt annotat Heſychius: qui etiam addit, Ἄδωνιν à F Phœnicibus nominari τὸν δεσπότην, dominum: vocabulo forſan ad Hebraicũ Adonai accedente. Vt verò redeam ad Veneris illum amaſium Ἄδωνιν, tradit Athen. lib 4, ex Democlide, eum ab iisdem Phœnicibus appellari γιγύρων: & τοὺς αὐλοὺς, id eſt tibias, eiſdem dici γιγύρους, ὅτι τῷ παρὰ Ἄδωνιν ἐφεύρον. quia ἐξ ὧν καὶ γοεροὶ τρόποι τοῦ αὐλεῖν eiuſmodi tibiæ, eam ob rem deplorationi Adonis adhiberi ſolitæ. Ab eodem prouerbialiter Ἀδώνιδος κῆποι dicuntur οἱ ἐπ' ὀλίγαις ὥραις ζωὴ πεφυτευμένοι καὶ θεραπευόμενοι, ideóque parum fructuoſi: (vnde & de rebus leuiculis G parúmque frugiferis & ad breuem voluptatem idoneis prouerbiũ id vſurpabatur) quia in Adonis ſacris præter ſimulacra quædam, in pompa ferebantur etiã horti quidam in teſtis, conſiti fœniculo præſertim & lactuca, quòd in lactuca Adonin mortuum Venus reclinaſſe crederetur, vt Heſych. tradit. Porro ab Ἄδωνις deriuatur primùm Ἀδώνιος. vt Ἀδώνιοι καρποὶ, Fructus Adonii: prouerbialiter, vt & Ἀδώνιοι κῆποι, de reb' paruam vtilitatem & breuem voluptatem afferentibus. Deinde Ἀδωνὶς, Adonis, ſeu Adonia quo nomine di- H cta fuit ἡ θριδακίνη, lactuca, quoniam in ea herba Adonidem mortuum Venus poſuit, vt Athen. refert lib. 2, & Heſychius, qui & τὴν χελιδόνα, hirundinem, ita vocari addit. Tertio Ἀδωνία, Deploratio Adonis ὁ ὅτι Ἄδωνιν θρῆνος. affert enim Suid. ex Pherecr. Ἀδωνίαν ἀγόμεν, καὶ τὸν Ἄδωνιν κλαύσομεν. Niſi potius Ἀδωνία eſt ipſum feſtum & ipſa ſacra in honorem Adonidis inſtituta: quibus nimirum ſimulacra quædam & hortos in teſtis efferebãt, ſimul mortem eius deplorantes. Eadẽ verò ſacra nominantur etiam Ἀδώνια, plurali numero & genere neutro, ſubaudito ſubſtantiuo ἱερά. Plut. Alcib. Ἀδωνίων γὰρ εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθεστώτων. Sic apud Athen. lib. 7, Ἀδώνια ἄγουσ' ἑταῖραι, ex comico quodam: apud quem alius comicus dicit Ἀδωνίοισι pro ἐν Ἀδωνίοις. Singulari autem numero Ἀδώνιον dicitur τὸ εἴδωλον τῆς Ἀδωνίδος, Adonis ſeu Adonidis ſimulacrum, teſte Suida. Heſych. verò Ἀδώνιον nominarum fuiſſe ſcribit τὸ παρὰ τοῖς Λάκωσιν αὐλητὴν ὀπισθοπρόσωπον. Ab Ἀδωνία verò vel, Ἀδώνια, eſt Ἀδωνιασμὸς, ſignificans τὸν ὅτι τῷ Ἄδωνιδι θρῆνον, luctum illum & lamenta quibus Adonin in Adoniis ſacris proſequebantur, vt tradit idem Heſych. Habet autem hoc Ἀδωνιασμὸς formam verbalis, vtpote à verbo Ἀδωνιάζω deriuatum, ſignificãte idem quod Ἀδώνια ſeu Ἀδώνιαν ἄγω, Adonia agito. velut apud Theocr. Id. 15, Συνεκύρησαν ἃ Ἀδωνιάζουσαι, ἴβαν τῷ βασιλῆος ἐς αἰγλήεσσ' Πτολεμαίου Θαλύσιαν ἃ Ἄδωνιν, ſpectatur æ Adonin, quẽ regina in tapete pictum propoſitura erat, ſuper aureo iacẽtem lecto & circumfuſum aliis rebus pretioſis quæ fuſe ibi commemorantur. Apud Poll. legitur etiam Ἀδωνιασιδὴς: quod dicit fuiſſe ruſticorum Maryandenorum cantilenam: vulgata autem lexica interpretantur Canticum in Adonidem à Maryandenis agricolis cani ſolitum. ſed ea vox ſuſpecta eſt.

Ἀδωνιὴς, Heſychio ἔριφος, hœdus.

Ἀδωνῶ, idem affert pro ἱερεύω. ſed ambiguum eſt noménne an verbum eſſe velit. Si nomen eſt, ſubſcribendum eſt vtrobique ι, & accipiendum pro Sacro: ſin verbum, intelligendum Conſecro, Dico. Vulg. lex. interpretantur Lito, Sacrifico.

Ἀδώπητος, t.1, c.1003, d. Ἀδωρεία, t.1, c.1001, a
Ἀδωροδόκητος, t.1, c.1001, b. Ἀδωροδόκητος, ibidem, c
Ἄδωρος, ibidem, g. Ἀδώρως, t.1, c.1002, a
Ἀδωτος, t.1, c.989, f. Ἀδώτως, ibidem, e

¶ Αἐ, idem quod ἀεὶ, Semper, Perpetuo: ſed obſoletum, vt admonui t.1, c.111, c. Apud Heſych. paroxytonos ſcribitur, qui dicit vſurpari ὅτι τῷ ἀεὶ, ὡσ.

Ἀέθλιον, idem exp. non ſolùm ἄφθιτον, ſed etiam πολύφθιτον, quia nimirum α in compoſitione & σφθιτὸν eſt & ὀλιγοπαγές. Eſt porro ἄφθιτος, Dotis expers. Dotem non habens: πολύφθιτος, Multa dote beatus. φθίσις enim & ἔδνον, dotem ſignificant: ſed hoc peculiariter dotem qua ſponſa à ſponſo dotatur, qualia apud Ouidium ſunt iugalia munera. Rurſum Heſychio ἀέδνος eſt ἀνύμφευτος.

Ἀέδνωτος, Indotatus: propriè de ſponſa aut vxore quæ à ſponſo ſeu marito nihil accepit. Exponitur etiam Innuptus, ex conſequenti. quia nimirum ſponſi & mariti ſolebant ἐδνώσασθαι ſuas γαμέτας.

Ἀέδοτα, Heſych. affert pro ἀρέσκοντα, placẽtem: tanquam à verbo ἀείδω idem ſignificante quod αἰδέω, & forſitan ex αἰδέω facto tranſpoſitis literis.

Ἀεθλαθλία, t.1, c.109, f. Ἀεθλαθλία, ibidem, e
Ἀεθλεία, ibidem, f. Ἀεθλητὴρ, ibidem, g
Ἀέθλιον, ibidem, e. Ἀέθλιος, ibidem, d
Ἀεθλοθέτης, ibidem, c. Ἄεθλον, t.1, c.108, g & 109, b
Ἄεθλος, t.1, c.108, f. Ἀεθλοσύνη, t.1, c.109, d
Ἀεθλοφόρος, ibidem, c.

Ἀεὶ, Semper, t.1, c.111, e. Ἀεὶ, cum articulo, ibidem, f. Ἀεὶ, cum præpoſit. εἰς vel εἰς, ibidem, g. Ἀεὶ, Sine intermiſſione, ibidem, h. Ἀεὶ, de breui tempore, ibidem. Ἀεὶ, reſol. per particulam: t.1, c.113, b. Vide & ſequẽs Ἄει.

Ἄει, t.1, c.617, c. | Ἄει Heſych. exp. etiam ζῶντι, quæte. Idẽ ἄν à Phrynicho & Eurip. in Medea vſurpatũ tradit pro ἴσως, quẽadmodũ ἄτι quoq; paulo antè & pro ἀεὶ & pro ἴσως vſurpari annotauit. Sed in ea ſignificatione ſcribendum potius ἀεί, oxytonos, atque adeo ita ſcriptũ eſt in loco Euripidis quem affert, — ἅπας γὰρ δοῦρ' ἀεὶ πίνει βίον; Vbi etiam pro ἴσως accipitur nõ per ſe, ſed quia adiunctum habet δοῦρο. nam δοῦρο ἀεὶ ibi pro ἴσως ἀεὶ poſitum eſt, Hucuſq;. Rurſum ἀεὶ oxytonõ idem lexicograph. exp. non ſolùm διὰ παντὸς, Vſquequaque, ſugiter, verumetiam ἀκούειν, audit. In qua tamẽ poſteriore ſigni-

fication scribendum est vel ἀεὶ, vel αἰὲν, vel saltem ἀΐδ. A

Ἀειβλαστέω, t.1,c.745,g.
Ἀειβλάστης, ibidem,h.
Ἀειβρύτης, t.1,c.819,c.
Ἀειγμίτης, t.1,c.837,f.
Ἀείδελος, t.1,c.1104,h.
Ἀείδιμα legitur apud Hesych. expositum λαμπρά, Clara, Splendida, Illustria. Sed procul dubio pro eo reponendum ἀείδελα. nam ἀείδελος dicitur etiam Valde conspicuus & clarus: ἃ hic significāte epitafin. vt apud Nicādrum in Ther. de Orione, Τὸν ὃ πύρας φέρουσιν ἐν ἄρμασιν ἀείδελα ἔργα.
Ἀειδής, t.1,c.1104,g.
Ἀειδία, Suidæ ἀμορφία, Informitas seu Deformitas: ab ἀειδὴς significante ἄμορφος, αἰσχρὸς, vt Hesych. docet. Fortasse autem scribendum potius ἀείδια.
Ἀειδίτης, t.1,c.1020,b.
Ἀείδιος, t.1,c.213,e
Ἀείδρις, apud Hippocr. ἀεὶ ἐπιλαμβανόμενον legitur, eodem sensu quo ἄϊδρις, Imperiti, Ignari, Inscii.
Ἀειδυλία, t.1,c.1043,h.
Ἀείδω, t.1,c.114,a
Ἀειὴς, Sempiterna substātia, aut æternitas. Nam Hesych. ἀειὸν per accusatiuum ita exp. πλὴν αἰώνιον οὐσίαν, ἢ ἀϊδιότητα. Sed puto scribendum ἀειτάς.
Ἀειὸν, Sempiternitas, Æternitas, apud Antiph. vt ait Suidas: & Permansio in eodē statu. τὸ ὅτι τ' αὐτῶν ἀεὶ ἑστᾶσι, ait idem, id est, in iisdē semper stare. Ex ἀεὶ & ἑστὼς. (participio verbi ἵστημι) vnde fit & ἄστως, significans ἀκατάστατον. Affert autem vocabulū hoc Harpocration ex Diogeniano.
Ἀειζωία, t.1,c.1388,b.
Ἀείζωον, ibidem,a.
Ἀείζωος, ibidem.
Ἀειζωων, ωνος, ὁ, Semper viuens, Æternus, vt ἀειβρύων suprà
Semper scaturiens. Potest & ἀεὶ ζώων scribi, dissolutā compositione.
Ἀειθαλέων, Semper virens, apud Nonn. Idem cum sequente ἀειθαλής.
Ἀειθαλής, t.1,c.1491,c.
Ἀειθαλὴς, ibidem,d
Ἀείκαρπος, t.2,c.77,d.
Ἀείκια, t.1,c.1118,d
Ἀεικὶν, Ion. cē pro ἀείκια dicitur.
Ἀεικίλος, t.1,c.1118,h.
Ἀεικίλιος, t.1,c.1119,b
Ἀεικὶ, Pugna, Impetus. Hesych. enim ἀεικαὶ affert pro μάχας, ὁρμαί: addens etiā, ἢ βολαὶ πέζων, aut sagittarū iactus. Infrà fine diphthongo Αἴκισ.
Ἀεικὴς, t.1,c.1117,g.
Ἀεικία, t.1,c.1118,d
Ἀεικίζω, ibidem,g.
Ἀεικισία, t.1,c.216,b
Ἀεικιστὴς, ibidem,f.
Ἀεικιστὴς, ibidem,g.
Ἀεικμὸς, idem cum αἰκισμὸς, seu ἀεικία.
Ἀεικῶ, Atticè pro ἀεικίσω: fut. 1 act. verbi ἀεικίζω.
Ἀεικαρσιστάδαι, Hesychio est κεῖραι κεφαλὴν, Tōdere caput. Sonat tamen potius Semper tondere, ἀεὶ κείρασθαι.
Ἀεικάρωτοι, sonat & ipsum Semper tonsi, seu Qui semper (aut crebrò) tonderi solent. Idem tamen exp. ἄκαρποι, Infructuosi, Steriles. forsan quia plantæ quæ semper attondentur, nihil fructus afferre possunt.
Ἀεικὴς, t.1,c.1118,g.
Ἀείκελος, t.2,c.551,b
Ἀεικλαμπὴς, t.2,c.588,h
Ἀείλη, Hesych. Flatus, seu Ventus. forsan idē cum ἄελλα.
Ἀειλοβὰς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Semper destillans & defluens. ὁ ἀεὶ λειβόμενος. Apud Nonn. ἀειλοῖς ὄμφη, vox perennis: metaphoricè.
Ἀείλλειν, Etymologo ψιθυρίσειν, αἰκάλλειν, Blādiri, & Abblandiendo decipere. Itidémq; in lex. meo vet. legitur. Infrà Ἀελλεῖν, & Αἴλλειν.
Ἀειλογεῖς, Verbosi, Semper garrientes. ἀεὶ λαλοῦντες. Apud Demosth. & Isæum pro Reddendis rationibus obnoxii. Ita vulg. lex. sed perperā ex verbo facientia nomen. verbū enim esse apertè ostendit Hesychius, apud quem legimus, Ἀειλογεῖς, ἀεὶ λαλεῖς, ἀεὶ φερόμενοι, Semper loqueris, Semper profers.
Ἀειλογία, t.1,c.619,a.
Ἀειλογία, t.2,c.618,g
Ἄειλος, Solis splendore seu calore carens. vt ἄηλα πόλα dicuntur τὰ αἰώνια καὶ πολύσκια χωρία. loca sole carentia & opaca. καὶ σκιερὰ τὰς αὐλὰς, quæ est ἡ τῆ ἠλίου αὐγή. Etymol. & Hesych.
Ἀείλφαι, pro ἀείδφαι dicitur κατ' ἔκτασιν poeticam. ἀείλφαι autem Doricum est pro ἄημι, id est πνέω, Flare, Spirare. Scribitur etiam ἀήλφαι. Vtrunque apud Hesych. qui & τὸ ἄειν meminit.
Ἀεμνήμων, t.2,c.955,a.
Ἀέμνηστος, t.2,c.959,a
Ἄεν, vide in Ἀεὶ & paulo antè.
Ἄεναος, Semper fluens, Perpetuò fluens. Herodot. lib.1, λίμνη ὕδωρ ἔχουσα τὸ σύμπασι μεγάλη, τῷ λέγουσι Λυδοὶ ἄεναον εἶναι, contiguus est sepulcro lacus, quem perpetuo fluere Lydi aiunt, seu Perennem esse. Latini enim Perennes fluuios vocant semper fluentes, & quasi per totum annum. Infrà eodem significatu habebimus Ἀέναος.
Ἄεναος, ναος, ὁ, Semper fluēs. idem cum ἄεναος, eiusdémque originis, nimirum à ναὼ vel νάω significante Fluo. Nicander apud Athen. lib.2, ὑδάτων ἀεναόων ῥοιζεῖς.
Ἀεναῶται, t.2,c.1008,b
Ἀεπτίους, Hesychius affert pro οἱ φθονεροὶ, βλαβεροὶ, Noxii, mites, nec benignos, Noxios.
Ἀεπτερὶς, Etymologo πύρωσις, cæcitas. quum alicui oculi semper nubecula aliqua obducti sunt. Apud Hesych. verò legitur Ἀεπτερὶς, πυρώσεις. quam scripturam confirmat lexicum meum vetus, in quo legitur Ἀεπτερὶς, πύρωσις. Rara tamen sunt substantiua primæ declinationis contractorum oxytona, & ἀεπτερὶς significare potius videtur Semper obductus nubibus.
Ἀέπτως pro ἀέναος, id est Qui perpetuò fluit, afferunt v.l. sed sine autore, sine etiam exēplo. Atticum igitur est, si mendo caret, sicut Νηλέως.
Ἀέπτη, Hesychio δίδυμον μαγαφόρον: quod & δίπτης nominari dicit. Sed mendosa hæc videntur.
Ἀεπτὸν, Suid. affert pro ἀέναον, Semper fluens, Perenne.
Ἀεπτὴς, Semper patiēs, Sempiternæ & perpetuæ passioni obnoxius. Habes in Ἀεπτίους. VNDE Ἀεπτὴς, Passio perpetua. Aliis, Nunquam deficiens affectio.
Ἀεπτάλης. Qui semper vibratur, Qui perpetuo motu agitatur & vibratur. idem ferè cum ἀεπτίους. Cordis epitheton est.
Ἀεπαρθένος, Semper virgo. Dion Vestales virgines ἀεπαρθένους vocat. Et Xiphilinus in epitome eiusdem dicit μετὰ τῶν ἀεπαρθένων, pro Cum virginibus Vestalibus. Soph. Erinnyas quoque seu furias ἀεπαρθένους appellauit, in Aiace, pag. 50.
Ἀεπλανεῖς & Ἀεπλανὲς, t.3,c.341,c
Ἄεπρα, Ἄεῖραι, Ἀεῖρας, Ἀεῖραι, aoristi sunt ab ἀείρω.
Ἀεῖρακες. apud Cretenses ἡ ἕλιξ, cerua, vt annotat Suid.
Ἀειρεσίδες. Hesychius dici tradit κύκλους τῶν ὄφεων, Orbes torquis, seu Circulos monilis.
Ἀείρεσθαι, idem affert pro ἀεὶ ῥεῖσθαι, semper fluens. pro quo scribendum potius ἀείρρουν aut ἀείρρυτον.
Ἀείρεται, t.1,c.218,d
Ἀείρης, Suidæ ὁ ἄπειρος, Imperitus. Pro quo Hesych. habet ἀεὶς, proparoxytonos. affert enim ἀείρους pro ἀπείρους. Forsan ex ἀ priuatiuo & εἴρω seu εἴρομαι significante Interrogo. interrogando enim doctiores fimus. Rursum oxytonos ἀεὶς eidem Hesychio est δύστυχὴς, Difficili vtens fortuna, Infortunatus, Infelix. Idem ἀείρει affert pro ἄξενον. ἀπαράπλουν, ὅτι κακῶς ἀναμάξιον. pro quo in lex. meo vet. & apud Etymol. habetur proparoxytonos ἄειρον, expositum non solùm ἄπορον, ἀπαράπλουν, sed etiam ἀξενοπλοον. Paulo infrà Ἀείρων, ab εἴρειν.
Ἀείρρους, & Ἀείρρυτος, Sēper fluens. ὁ ἀεὶ ῥέων, Suidæ in expositione posteriori, quod apud Soph. legitur. Perperam apud Hesych. Ἀείρακτος pro eodem. Synonyma his sunt ἀείναος sine ἀέναος.
Ἀείρω, t.1,c.218,h. & 1148,a. obiter.
Ἀείρων. Suidæ ἀξενοπλοῦν. pro quo in lex. meo vet. & apud Etymol. est ἄειρος. Alioqui ἀείρων est participiū præcedente ἀείρω.
Ἀείς, t.1,c.617,d.
Ἀεισυτὴς, t.3,c.778,a
Ἄεισι, Æolicè pro ἀεῖσι, ab ἄημι, vt πνεῖσι à πνέω: apud Hesiod. in Theogon. Significat autem ἄημι, Flo, Spiro.
Ἀείσιτος, Hesychio ὁ ἐφ' ἑκάστην ἡμέραν ἐκ τοῦ πρυτανείου δεῖπνον, qui quotidie in Prytaneo cibum capit. quibusdam enim ibi victus præbebatur quoad viuebant, bene meritis præcipuè.
Ἀεισώπης, t.3,c.887,e
Ἄεισμα, idem quod ᾆσμα, vt ἀείδω idem quod ᾄδω. id est Cantilena seu Canticum. vt οἱκεῖον ἄεισμα apud Greg.

In v.l. exponitur etiam Gloria, Laus.

Αἰσιος, t.3, c.1125, f

Αἴσιων, pro αἴσιον, hoc est ἐγγύς, prope, dici Hesych. tradit.

Αἰσκη, idem affert pro γνάθον, Malam, Maxillam.

Αἰσύφρις, eidem sunt ἄπειροι, imperiti: οἱ οὐδὲν εἰδότες. deriuata enim vox illa est ex ἀ priuatiuo & οἶδα. Infrà sine diphthongo Αἴσυφος habebimus. Synonymum paulo antè habuimus ἄσυφος siue ἄσυφος.

Αἰσυφῆς, t.3, c.1080, f

Αἴσυρος, Semper trahens: vel Qui sese semper trahit, in incessu videlicet. Æschyl. in Prometh. ὧδε πάσσυροι μύρμηκες αἴτραν ὡς μυχοῖς αἰπόλοις. Vbi schol. exp. συρόμενοι καὶ ἕρπουσι. Infrà Ἄσυρος.

Αἰσσάλος, in lex. meo vet. & apud Etymol. exponitur αἰσχρός. quo vocabulo quid sibi velint, nescio, nisi fortè Semper coloratus.

Αἴστης, Suidæ ὁ ἑταῖρος, Sodalis, Socius. pro quo infrà Αἶτης.

Αἶστη, Etymol. & Hesych. ἔαχύ, Celer. Infrà Ἄστη.

Αἰσυπος, t.3, c.1751, a. Αἰσυμνής, t.4, c.16, c

Αἰσυμνήτης, t.4, c.163, g

Αἰσύρος, Semper ferens: & peculiariter, Semper ferens fructus. Hesych. ex Sophocl. Telepho affert pro αἰσθαλής, Semper virens & germinans.

Αἰσφορύρητος, Semper præsidiis & custodiis instructus, seu Semper custoditus. vt αἰσφορύρητος εἶμος apud Nonn. de carcere.

Αἰσφουρος, idem. Apud Soph. in Antig. pag. 250, κατασκαφὴς οἴκησις αἰσφουρος, de carcere subterraneo: nimirum ὅτι τὸ μὴ σφῆ: καιρὸν τὸ πάνυ φρουρεῖν, ἀλλὰ διὰ παντός, inquit schol. Nam ibi moritura erat Antigone. Ab Hesychio & Etymologo exponitur ἀεὶ διαμένων, semper permanens: addiitque Etymologus τάχα καὶ ὅτι τὸ διαμενὲς poni pro perpetuo etiam. Sed apud Hesych. prope rispwmenωs scriptũ Αἰσφορῦρος.

Αἰσυμία, t.4, c.130, b Αἰσυμνία, t.4, c.148, f.

Αἰσυμνᾶς, ibid. e

Αἰσχλωρος, Semper virens: vel etiam Perpetuo pallore fluens. Nicand. αἰσχλωρος μολόβδωρος, semper virens.

Αἰσχρος, Hesychio οἶνος, Vinũ. Alioqui αἰσχρος sonat potius Cuius perpetuus vsus est: vel etiã Semper bonus.

Αἰσχάζομαι & Αἰσχάζω, t.1, c.1115, c

Αἴσωσεν apud Hesych. legitur, expositum στρῶσαι, priuatur. Pro quo apud Varin. scriptum αἰσασεῖ.

Αἰσύλια, Hesychio αἰσύπα, χαλεπὰ, ἃ οὐκ αὐτὸς ἑκὼν πάθοι, Inuita & inuoluntaria, Grauia & difficilia, Quæ quis non nisi inuitus patiatur. Sed addit, rectius exponi posse ἃ πτοεχμένα καὶ οὐκ ἠρεμαῖα, κατὰ στέρησιν τῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης. innuens, in priore significatione deriuatum esse ab αἴσιον, vel saltem eiusdem cum eo esse originis: in posteriore, compositum ex ἀ priuatiuo & ἴσυλος significante Quietus. Eust. quoque meminit vtriusque huius significationis, exponens itidem non solùm ἃ μὴ ἐκούσα, καὶ ἃ ἄκων πάσχει τις, sed etiam ἃ μὴ ἡσυχαστικά. Itidémque Suidas & Etymologus, qui post οὐχ ἥσυχα οὐδ' εἰρηναῖα, ἀλλὰ ἐσεχώθη, addunt etiam, ἢ ὡς οὐχ οἷόν τε ἡσυχάζειν, ἀλλὰ ἀναιτίως ἐσείεσθαι, propter quæ non possumus quiescere sed turbamur. Verùm magis mihi placet cum Suida αἰσύλια accipere pro αἰσχύλια, hoc est αἰσχροπάθη, Indecentia, Indigna & Minimè conuenientia: ideóque ἄτιτα, vt schol. Homeri quoque præter alias duas expositiones accipit Il. ε, vbi poeta ait, παλίγκιν τ' αἰσύλια ἔρια.

Αἴσυμι, t.1, c.1115, c

Αἰσυπαζόμαι, Hesych. exp. μὴ θέλοντα αἰαχωρεῖσθαι, Nolentem retrocedere, Inuitum regredi.

Αἰσυούσης, t.1, c.1125, d Αἰσων, ibid. b.

Αἴσπα, πλοκὴ καὶ χαρὰ, καὶ στέρησιν τῆς ὕλης. Ita Varinus, sed perperam. primum enim pro αἴσπα reponendum ἄϊλα vel ἄϋλα, deinde ὕλης siue εἴλης pro ὕλης. & illud ἃ referendum ad sequentia. Porro & εἴλη & ἴλη dicitur Solis splẽdor aut calor: & ἄσιλος siue ἄλλος, Carens splẽdore & calore illo solis, Opacus, Frigidus.

Αἴσυρος, Hesychio νοσώδης, Morbosus.

Αἴσυρα, Non pacifica, Irrequieta, Turbulenta. Ita v.l. ex Varino, afferente αἴσυρα pro οὐκ εἰρηναῖα οὐδ' ἥσυχα, ἀλλὰ ἐσεχώθη. Sed perperam & hic & illa pro αἰσύλια.

Αἴσυοι, Qui sorores duxerunt, Mariti sororum: Hesychio οἱ ἀδελφαὶ γαμαῖκας ἔχοντες, id est (inquit) σύγγαμβροι. Itidẽ Eust. exp. qui eosdẽ αἰσύλιος vocari addit, assumpto ι.

Αἴσυος, Doricè pro εἴλης.

Αἴσυς, Hesychio ἄλαπα, ἀθλία, Ærumnosa, Misera.

Αἰσυσπνης, apud eundem οὐκ ἐλπίζοντες, Non sperantes. pro quo infrà αἰσπίοντες ex eodem.

Αἶσμα, t.1, c.1129, a. Αἰσμάδες, ibid. f

Αἰσμεῖν, ibid. g. | Αἰσμῆ, Hesych. exponit etiam φλοῖ, κλαχώνη. quo significatu suprà habuimus Αἴσμη: & forsan hìc quoque paroxytonωs scribendum αἴσμη. Sublatum autem ι est ex vocali, vt in εἶλη pro ἔλη.

Αἰσμήες, t.1, c.1129, f.

Αἰσμὴς, ibid. f. | Hesychio αἰσμὴς est etiam συγγραφὴ αἰσίμου, substantiuè pro αἶσμα.

Αἰσμόβριξ, t.1, c.1129, c. & 1586, a

Αἴσμομαι, Flo, Spiro. Etymol. enim αἴσμενται exp. πνεῖ.

Αἰσμάμαχος, t.1, c.1129, c. Αἴσμοπος, t.3, c.514, f. & t.1, c.1129, e

Αἰσμόπης & Αἰσμόπις, t.1, c.1129, d

Αἰσμὸς, Furens. μαινόμενος, Hesychio: qui & ὀρτικὸν esse dicit, auem quandam. Αἴσμα, vide Αἰσμάω.

Αἰσμὼ, nomen vnius ex harpyis, inde ei indítũ quòd pernicitate sua æquet αἴσμας & ventos rapidissimos, αἰσμένοις οὖσα. Hesiod. Theog. Αἰσμὼ τ' Ὠκυπέτη τε.

Αἰσμωδὸς, t.1, c.1129, e

Αἴλοι, Cretensium dialecto ἴωλοι dici Hesych. tradit.

Αἰλπαία, idem affert pro δεινὰ, Grauia & atrocia & qualia forsan præter spem accidunt.

Αἰλπίοντες, idem affert pro μὴ ἐλπίζοντες, Non sperantes. pro quo apud Suid. αἰλπαίοντες apud eundẽ tamen Suidam itidem Αἰλπαίων, οὐκ ἐλπίζων, non sperans.

Αἰλπὴς, t.1, c.1199, f. Αἴλπης, ibid. f

Αἰλπέσθαι, Diffidendum. v.l. Potius tamẽ significaret Non sperandum, Desperandum.

Αἰλπάω, idem cum αἰλπίω & αἴλπω, Non spero, Despero, teste Suida, αἰλπίοντες exponente αἰλπισύντες, afferentéque ex Herodoto, αἰλπάοντες τοὺς Ἕλληνας ὑφαλίσθαι. Itidem apud Etymol.

Κεαλπὴς, t.1, c.1199, g Αἰλπὼς, ibid. Αἴλπω, ibid. f

Αἶμμα, Neruus arcus, Chorda qua intenditur arcus. νεῦρα, vt exponit scholiastes Callimachi initio hymni in Dianam, Οὐδ' αἴτιόν μιν τόξον ἐπιστρέφει κυνόλυμπος οἷσιν Λύκια πεπόνηται, μείλιξ δ' ὑπάμπυξ ἄϊμμα. Itidémque accipit hymno in Apollinẽ, Ἠ πλέκει, τὸ τ' ἄϊμμα τὸ Λύκιον, ἢ τὸ φαρέτρη. Sed rectius cum Hesychio exponemus τόξον, Arcus: à quo exponitur etiam ἱμάτιον, Vestimentũ. Dicit autem αἶμμα quasi ἄμμα, διὰ τὸ πεκασμένον διδόσθαι, innuit schol. Callim.

Αἴμπεδον, Hesychio βέβαιον, Stabile, Firmum. ã igitur hoc loco fuerit ὕπαπτον, vt sit propriè Admodũ firmum & stabile.

Αἶν, Spirabat, Flabat: imperf. ab ἄω carens augmento.

Αἰὶν, Semper. pro quo poetæ dicunt αἰὲν. t.1, c.112, e.

Αἴναος, apud poetas pro αἰναὸς. id est αἰὲν ῥέων, Semper fluens, Perennibus fluens aquis. Hesiod. Κρήνης αἰναοῦ. Idem, — αἰναὸν πεπαμῶν καλλίῤῥοον ὕδωρ. Sic Theocr. — ἀπ' αἰναὸν Ἀχέροντος.

Αἰναὸν, ὄντος, ὸν, itidem est αἰὲν ῥέων, Semper fluens, Perennis. Hom. Od. ρ, Εἰ δή τ' ὕδατ' αἰναότατα, aquæ perennes. Legitur apud Herod. quoque. Suprà eodem significatu habuimus Αἴναος & Ἀείναος. Sed annotat Eust. in loco illo Homeri quosdam scribere αἰνάεντα, ad producendam primam quæ sua natura breuis est.

Αἰναάσθαι, Hes. affert pro καταπλάσθαι, Perfundi & rigari. pro quo potius dicitur αἰωρᾶσθαι.

Αἰέναος, Semper fluens, Perennibus vndis fluens, Perpetuis aquis subscaturiens. seu simpliciter Perennis, vt suprà docuit in synonymo Αἴναος. Herodot. in Thalia, de Crathi, ποταμὸς αἰέναος ὄδε. Sic Greg. De theolog. ποταμοὶ καὶ πηγαὶ ἀκαμεῖς τε καὶ αἰένδους. Et Luc. in Nigr. ῥεύσας αἰέναον τε καὶ ἀκάματον ῥόον. Trãsfertur ad alia etiam, & generabus ponitur pro Perennis, Perpetuus. vt apud Aristoph. αἰέναοι νεφέλαι, perennes nubes. Sic Xen. Pæd. 4, ἔστ' αἰέναος ἡμῖν δύναται αὖ τὸν πλοῦτον καὶ πᾶσι τοῖς ἀναγκαίοις παρέχειν.

Αἰνάων, idem cum αἰνάων. vnde Hes. αἰνάοντα, αἰὲν ῥέοντα.

Αἰναῶς, aduerbium ab αἴναος, More eorum quæ perennibus aquis fluunt hoc est Perpetuò lugiter.

Αἴντις, Flantes, Spirantes: particip. plur. ex sing. ἀέω. id autem ex ἄημι, vt πῆδις est à πάσσω. A

Αἴντος, Ægyptius τὸ ἐμυρίσιν dicitur, teste Hesych.

Αἰξίτιας, t. 1, c. 1375, b. Αἰξίφυτος, ibid. c

Αἴξομαι & Αἴξω, ibid. b & a

Αἴοιση, apud Hes. legitur, expositum κομήτης, crinitis.

Αἰπάτιον, idem affert pro ἀσμένως χαίροντα. quod fortassis est pro ἀσπάσιον.

Αἴπαι, apud eundem αἰκάζεται. sed non sine mendo. scribendumque forsan est ἄϊται, vt infrà ἄϊτη affert pro ἀκούει. B

Αἴπαλος, Ineffabilis, Quem dicendo exequi non possumus. Aristoph. grammaticus apud Hom. pro ἄπαλον χεῖρες legebat ἄπαλον. Hesych. αἴπαλον exp. ἰσχυρόν, αἴπυτον. ita enim apud eum reponendum censeo.

Αἰργέω, t. 1, c. 1128, f. Αἰργηλός, ibid.

Αἰργής, ibid. e. Αἰργία, ibid. Αἰργὸς, ibid. d

Αἴργυρον, Hesychius affert pro κεφάλαιον: subiungens, εἰ δὲ ζήλωσε, innuens nimirum à quibusdam exponi etiam ζήλωσε.

Αἰρέθλω, t. 1, c. 219, b. Αἱρέθομαι & Αἱρέθω, ibid. c.

Αἴρεις, in plur. num. pro aere seu cælo, apud Plut. in Solone, & in lib. De tuenda valetud.

Αἰρεῖος, t. 1, c. 131, c

Αἴρης, Hes. affert pro ἄρης, βασιλεύς. quod est aor. 2 subiunct. modi, à them. αἴρω, faciente fut. 2 αἰρῶ. Nisi potius est ab αἴρω poeticè vsurpato pro αἴρω, vt ἀγλάω pro ἀγλαΐζω.

Αἰρήτης, in v. l. perperam pro Ἀτρείτης.

Αἰρθεῖς, t. 1, c. 219, a. Αἴρθλιον, ibid. Αἰρθῶ, ibid.

Αἰρεία, t. 1, c. 132, c. Αἰρεῖδες, vide Ἀτρεῖδες paulo infrà. D

Αἰρείζω, t. 1, c. 132, f. Αἰρεος, ibid. a

Αἴρεπτον, apud Hesych. οὐ σφετερισάμενον. perperam pro ἄρπαγον, vt alphabetica etiam series indicat.

Αἰρείπης, t. 1, c. 132, a. Αἰρεὶς, ibid. e. Αἰρείπης, ibid. c

Αἰρείχων perperam pro ἀτρείων legitur apud Greg. De theolog. βλέπε λεπίδι οὕτω τὴ ἀτρείχων ἀλλὰ τῇ ῥιπαῖς πλυνεδῶς βέβριθε μόνον, πολυτόνως ὡς ἴσως ἐξηφάνισται, tenuibus adeo & propè aeriis filis. de araneis.

Αἰρεικὼ ης, t. 1, c. 131, d

Αἴρκτος, Non septus, Nullo septo cinctus. ἄφρακτος. Lyc. ἄρκτον ὃ καὶ πάντα χεδὸν τὰ ὑπαίθρια ὅθι, no septum & vndique obtutui patens, nusquam impediente obstaculo. Perperam apud Hes. ἀέρκτον pro hoc ἄρκτον scriptum est. E

Αἰροβατέω, t. 1, c. 130, h. Αἰροβλίω, t. 1, c. 131, a

Αἰρεσιὰς, Aeris speciem gerens, Aeri similis, Qui aeris instar est. seu Aerius. idem cum ἀερώδης.

Αἰροδρομέω, t. 1, c. 131, a. Αἰρδες, t. 1, c. 132, c

Αἰροκαλάδει, Hesychio πτυοκαμπίει. forsan quia aerias pinus incurvantes & iterum assurgere sinentes, sonitum in aere ciebant.

Αἰρολογέω, t. 1, c. 131, b. Αἰρομαχέω, ibid. c.

Αἰρομαχία, ibid. Αἰρόμηλι, ibid.

Αἰρομυέω, ibid. d. Αἰρομυὴς, ibid.

Αἴρω, Leuaui, Sustuli. aor. 2 verbi αείρω.

Αἰρονηχὴς, t. 1, c. 131, c. Αἴρονες, ibid. g

Αἰρονὴς, ibid. c. Αἰρονίτης, ibid. f

Αἰρόπη, ibid. h. Αἰροπορέω, ibid. f

Αἰροπορος, ibid. Αἰροπὸς, ibid. g

Αἰρὸς, Hesychio ἀναιδὴς, impudens. Αἴρος autem idem innuit pisi aut etui genus esse. Alioqui hoc ἄερος est etiã genitiuus casus vocabuli ἀήρ. G

Αἰροσκοπία, ας, ἡ, species dicitur τῆς μαντικῆς. id est Diuinatio ex inspectione & consideratione aeris seu aeriæ constitutionis.

Αἰροτόμος, Aerem secans & findens. Volucrum epitheton, quia pennis aerem secant.

Αἰροφοίτης, t. 1, c. 131, h. Αἰρόχους, ibid. Αἰρῳ, ibid. g

Αἴρωμα, Cretenses vocant πλὴν ὄροιον, rorem, teste Hesych. Pro quo infrà εἴρωμα. Αἴρωμος quoque in v. l. affertur pro Ros: sed nescio vnde.

Αἰρώλεθρος, t. 1, c. 219, f. Αἰρώνους, ibid. g

Αἰρωπόπης, ibid. Αἰρωποπίτης, t. 1, c. 220, a

Αἰρώπης, t. 1, c. 219, g. & t. 3, c. 509, c

Αἰρωΐζω, t. 1, c. 219, e. Αἰρώϊσμαι & Αἰρωΐω, ibid. f

Αἴς, t. 1, c. 111, c. Αἴσα, t. 1, c. 617, c

Αἰσάμματα, ibid.

Αἶσος, Hesychio πόνος, βλάβη, Labor seu molestia, Noxa, Damnum.

Αἰσιφροσύνη, t. 1, c. 617, f.

Αἰσίφρων, t. 1, c. 598, c, obiter. & 617, e

Αἴσκουσι, Hesych. exp. αἰσχαίνουσι, ἀκνοῦσιν, Requiescebant, Dormiebant: tanquam ab αἴσκομαι. nisi malis lonicum esse pro ἄουσι aut ἄουσι. Infrà Αἰέκουσι.

Αἴσομαι, poeticè genuinato metri causa σ pro αι: ab αἴω

Αἰσπάω, Bœotica dialecto ἄϝεσον, cras. Hes.

Αἴσπας, idem dici ait περόνας, πέρπας, fibulas: à nomin. αἶσπα.

Αἴσται, est & verbis nomen, teste eodem.

Αἴσπεια, Suidæ λύπη, Dolor, Molestia.

Αἶστη, Hes. affert pro ἀκούσατε, audite. pro quo potius αἴστε dicitur.

Αἶσυα, eidem sunt τὰ ἀπὸ ἄκρου ἔτους ἡμιόλια, quæ eodem anno prouenient. seu Horna. Ex ἄ, significante ὁμοῦ, & ἔτος.

Αἴσυος, Aquilinus. vt αἴσυον πτερὸν, & αἴσυον κρέας apud Suid.

Αἶσυ, Fibula: vide paulo antè Αἴσας. c

Αἴσυα, dicta olim Ægyptus ab Indo quodam Aeto: vnde gentile Αἰσυεὺς & Αἰσύτης, vt ex Steph. tradunt v. l. Sed forsan scribendum Ἀτεία.

Αἰσυδιὰς, Pullus aquilæ. dicuntur enim αἰσυδιὰς, οἱ αἰσύου παῖδες, quemadmodum πλαφυδιὰς nominantur pulli ciconiarum.

Αἰσύης λίθος, Lapis aetites: de cuius vi & vsu Dioscor. lib. 5, c. 161. Pl. l. 10, c. 3, Tribus primis & quinto aquilarũ generi inædificatur nido lapis aetites, quem aliqui dixere gagaten. Itidemque lib. 30, c. 14. Lapis aetites in aquilæ repertus nido, custodit parturientes. Idem tamen lib. 37, c. 11, dicit, Aetites à colore aquilæ candicante cauda. D

Αἰσίων, nomen proprium pictoris apud Luc.

Αἶσμα, Hesychio φλὸξ, Flamma.

Αἶσμος, eidem est τὸ πνεῦμα, Flatus, Spiritus. ab ἄω.

Αἰσυχὶς, herba quædam, teste eodem.

Αἰσὶς, ὁῦς, ὁ, Aquila: de cuius auis generibus Plin. lib. 10, c. 3. & Arist. Hist. anim. lib. 9, c. 32. Prouerbio dicitur αἰσὶς ὁ περίλαος, Aquila in nubibus: ὅτι πρὸς δυσκολώτερα, vt Suid. vult. quoniam nimirum aquila quæ ad nubes subuolauit, capi nequit. Arist. ph. tamen schol. adagium hoc dici innuit de re quæ longè cæteris antecellat. exponens enim hæc verba Aristoph. ὡς ὁ περίλαος αἰσὶς γενόμαι, dicit, ἢ βασιλεὺς μέγας ὑπερέξω αἰσὶς, ὡς ὁ αἰσὶς πρὸ ὁρίου. Atque adeo ita accipiendam hanc parœmiam docet Aristid. in Panathen. his verbis, de Athenis loquens, αἰσὶς δ' ὁ περίλαος αὐτὰς ὁ θεὸς καλῶν ἐφ' ὕψος πολίσματα. Alio prouerbio dicitur, αἰσὶς ὑπαετοῦ διδάσκεις, de iis qui sese peritiores docere conantur. Item αἰσὶς καὶ ἦπαρ μαθόσμαι, de iis qui sese potentiores, à quibus prius iniuriam acceperunt, vlciscuntur. Item αἰσὶ γῆρας, de iis quæ etiam inueterata, sunt æquiparanda nouis: quoniam nimirum καὶ γεγηκυῖα αἰσὶς ἀμείνων ἢ πᾶσα ὄρνις, vt Suid. docet. ‖ Αἰσὶς autem πρὸ οἰκοδομημάτων dicitur τὸ κῦ τῶν ὄροφον, dictum etiam αἴσωμα, vt idem Suid. tradit. Hesych. ita vocari scribit τὸ κυμάτιον τὸ ὑπὸ γείσιος, cymation in suggrundis. forsan quia id aquilæ formam repræsentabat volantis: quamobrem & πτέρυγες eadem fastigia seu pinnacula nominata fuere. Alluſit huc Aristoph. quum dixit πρὸς οἰκίας ὑπέρλαμπρος αἰσὶς αἰετός. Vide & Αἴσωμα paulo pòst. ‖ Hesychio est præterea τὸ ξύλον τὸ κῦ τὸν κύκλον ἔχοντα πόδιον, vniuscuiusque, radii in rota ferramentum. vt Poll. quoque lib. 1 ait, τὸ δὲ ὑφ' ἑκάστῳ κύκλῳ πόδιον ἀπὸ τροχοῦ αἰσὶς τὸν. Obiter autem nota apud Hesych. κῦμος pro κύκλος. ‖ Item nomen herbæ in Libya nascentis, teste eodem Hesychio. ‖ Vide & sequens Αἰσυφόρος.

Αἰσυφόρος, Aquilifer, vt Bud. interpr. apud Plut. Intellige autem de aquilarum signis quibus in bello vtebantur. nam & ipsa vocabant αἰσυὶς. vt Xen. Pæd. 7, ὧν δ' αὖ σημεῖον αἰσὶς χρυσοῦς ὅτι διέφερε μακρῷ αἰσυφόρος. E

Αἰσυμνιάσιν, Hesych. exp. χαλεπῶς, δυσκόλως, Difficilibus, Grauibus, quod habet formam participii tanquam à verbo αἰσυμνιάω.

Ἀετώδης, ους, ὁ, Aquilinus. Item τὸ ἀετῶδες, Aquilarum genus, interdum etiam Mos Aquilinus.

Ἀέτωμα, ατος, τό, idem quod ἀετὸς peculiariter dictum de faſtigio ædificiorum aquilæ volantis ſpeciem repræſentante. Scribit enim Euſt. ab aquila μέρος τι τῶν ναῶν vocari ἀέτωμα & ἀετὸς, διὰ τὸ ἐοικέναι πέρυξιν ἀετοῦ. Galeno in lexico Hippocratico ἀέτωμα eſt τὸ εἰς ὕψος αἰσπερ ἐμβρὸν τῆς ὀροφῆς ὑπὲρ τοῖχον, illud quod triangulari forma ſupra tectum eleuatũ eſt. Suidas tamẽ dicit ἀετὸς & ἀέτωμα τὰ dici τὰ τῶν ἱερῶν σχήματα ἢ πέρυγας, vtens vocabulo generaliore ante πέρυγας. Legitur porro hæc vox apud Hippocr. in libro De articulis, dicentem, αἰτίλλειν πολὺ κλιμακα ἢ ὡσεὶς τύρσιν πρὸ ὑψηλοῦ, ἢ ὡσεὶς ἀέτωμα οἴκου. Vbi rurſum Galen. τύρσιων nomine accipiẽdum ait τύργον, turrem: οἴκου autem ἀέτωμα eſſe τὸ ὑψηλότατον μέρος. nam ita vocari τὰς εἰς ὕψος αἰσπερ τὰς ὀροφὰς τειχοποιοῦσιν.

Ἀέτωσον, Heſych. exp. λύπης μεμιγμένον, dolori & moleſtiæ mixtum.

Ἀεφαιώτ, idem affert pro λαμπρῶν. forſan poeticè dempto ι, vt in ἀείσω, pro ἀειράων.

Ἀεχ'ῶδες, eidem ſunt πένητες, Pauperes, Inopes. vel ἀφ' οὗ τὸ οὐδὲν ἔχειν, quòd nihil habeant ſeu poſſideant: vel ἀφ' οὗ τὸ ἀεὶ χαίνειν, quòd ſemper hiante ore appetant opes. Infrà pro eodem ἀεικῶδες.

Ἀίχθη, idem affert pro ἄχθων, Impetum faciebant, ſeu Impetu currebant.

Ἀΐω, Quæro. Heſych. enim ἄϊει affert pro ζητεῖ. Item Decanto, Laudo, Prædico. idem enim ἀΐεται exp. ὑμνοῦνται. quo ſenſu dicitur & ἀείδεται.

¶ Ἄζα, ης, ἡ, Fuligo: ſordes ex ignis flammis adhærentes camino aut vaſi. Heſychio non ſolùm ἄσβολος, ſed etiam κόπις, παλαιότης, κόσμος ὁ ἀγγείου ὑπομένοντα, id eſt Pulvis, Situs ex vetuſtate, Sordes quæ in vaſe remanſerũt. quemadmodum Theocr. quoq; ſchol. ἄζας dici ſcribit τὰ καθαιρόμενα ὑπὸ τῶν ἀγγείων. Infrà Ἄζη pro eodẽ.

Ἄζαϊξ apud eundem legitur, expoſitum φθιτεχέ. Sed ſeries alphabetica innuit ſcribendum ἀζηΐα. Sonat autem φθιτεχέ, Inuida.

Ἀζαίνω, Aretacio, Sicco, Exicco. Suid. enim ἀζαίνεσθαι exp. ξηραίνεσθαι. Itidemque ἀζαίνη Heſych. affert pro ἐξηράνθη quod eſt aor. 1 paſſ. augmento carens. Sed & ἀζήνασκε huc pertinet, quod idem affert pro ἐξήρανεν: (eſt enim aor. 1 act. Ionicus pro ἄζηνε ſeu ἄζηνε, vt πῆσαι pro ἐπῆσαι) necnon Ἀζήνιον, de quibus infrà.

Ἀζάλαι, idem Heſych. exp. νέαι, ἀπαλαί, Iuuenes, (vel Recentes) Teneræ. vt idem ſit cum ἀπάλαι.

Ἀζαλέος, ου, ὁ, Aridus, Siccus. ξηρὸς, vt idem exponit. Hom. Il. λ, Πολλαὶ δ' ἀσπὶς ἀζαλέης, πολλαὶ δὲ τετύκται. Et Od. ω, ἔρεε δ' ὀδμὴ ἀχθος ὑπὲς ἀζαλέης, ἵνα οἱ πετιδόρπιον εἴη. Et Apollon. Argon. lib. 2, dixit ἱμάντας Ὠμοὺς ἀζαλέους, lora ex crudo & ſicco corio. quemadmodum Hom. βοὸς ἀζαλέῳ vocat ſcutum ſicco bouis tergore intectum: Il. η, Οἵη δὴ δέρμα, οἷόν τ' ἐν ἀρίστεσσι νομεῦσιν βοὸς ἀζαλέοιο. | Heſychio ἀζαλέον eſt etiam ἄγαν ζέον, θερμὸν, Admodum feruens, Calidum ſeu torridum. Secundum quã expoſitionẽ eſſet ex ᾱ epitatico & verbo ζέω. Eſt tamen potius deriuatũ ab ἀζαίνω ſeu ἄζω.

Ἀζάλη, eidem eſt πάντως γαλήνη, tranquillitas ventis furentibus carens. Vox compoſ. ex ἀ priuatiuo & ζάλη. Sed forſan pro γαλήνη ſcribendum γαλιήν, præſertim quum poſt πνεύμασι apud eum ſit hypodiaſtole. Et tunc adiectiuum eſſet pro ἄζαλος, hoc eſt, Procellis & tempeſtatibus nullis agitatus, Tranquillus. Quidam interpr. etiam Multis procellis & ventis tempeſtuoſis agitatus, Qui valde à tempeſtatibus vexatur: tribuentes τῷ ἀ ὀπτικῶν.

Ἀζανία, ας, ἡ, Locus in Peloponẽſo οὐ πάνυ πολύυδρος, ideóque ſic denominatus ab ἄζω ſeu ἀζαίνω ſignificante ξηραίνω, vt tradit Euſt. Idem alibi Arcadiæ partẽ eſſe Ἀζανίαν ait, eiuſque incolas nominari Ἀζᾶνες. Stephanus quoque Arcadiæ partem eſſe ſcribit, denominatam ab Azane Arcade: eiuſque incolas vocari Ἀζᾶνες, & Ἀζῆνας & Ἀζανίους. Ἀζανεῖ autem ſiue Ἀζάνιον, teſte eodem Stephano, Phrygiæ vrbs eſt: cuius ciues Ἀζανῖται, & fœmin. gen. Ἀζανίδες.

Ἀζαύω, idem quod ἀζαίνω, ſed magis poeticum. id eſt Arefacio, Sicco. Paſſ. Ἀζαύομαι, Arefio ſeu Areſco, Siccor ſeu Sicceſco. Hom. hymno in Venerẽ, Ἀζαύεται μὲν ἔπειτα ὅτε χθονὶ δένδρεα καλὰ, Φλοιὸς δ' ἀμφιβέβηκεν, πεπάνθη δ' ἀπ' ὄζοις, Τῶν δὲ χ' ἑκὼν ψυχὴ λείπει φάος ἠελίοιο.

Ἀζάνα, Heſychio πλύσανα, ptilana.

Ἀζαρταπῶς, teſte eodem dicuntur apud Perſas οἱ εἰσαγγελεῖς, qui deferunt ad regẽ nouos rumores aut crimina.

Ἀζάτη, eidem eſt ἐλευθερία, libertas.

Ἀζαυπὸς, ab eodem exponitur παλαιστὴς, palæſtrita: item κόπις, pulvis.

Ἀζαχὴς t. 1, c. 1482. a

Ἀζείδ ης, patronymicum ab Ἄζελς, vt Ἀτρείδης.

Ἀζειάω, Ferueo. Suid. enim ἀζειᾷ affert pro ζέει. Vide & ſequens Ἀζειτεῖ.

Ἀζειρέω, idem cum ἀζαίνω ſeu ἀζείω, Sicco, Arefacio. Heſ. enim ἀζειρεῖ affert pro ξηραίνει, addens etiam ξαίνει, Carpit. Suid. paroxytonos in hac ſignif. ſcribit ἀζήρει, ſimúlque per η, diuerſam ſignificationem tribuens τῷ ἀζείω, quod & ipſum paroxytonon apud eum eſt: Ἀζήρει, (inquit) τὸ ξηραίνει, ἀζείρει δὲ τὸ ζέει. Aliquanto tamen antè apud eum legitur, Ἀζείρει, τὸ ζέει· ἀζήρει δὲ, τὸ ξηραίνει. Conſtanter ergo ſcribit Ἀζήρω pro Sicco, Arefacio: inconſtanter autem Ἀζειῶ & Ἀζείω pro Ferueo.

Ἄζειρος. Non variatus ſeu variegatus. Idem enim Suid. ἄζειρον exp. ὑπόπυλον, eò quòd ζειρὸν dicatur τὸ ποικίλον. vel (inquit) τὸ ὀχρωτὸν, Non coloratum, Nullis diſtinctum coloribus. Apud Heſych. oxytonos ſcriptum ἀζειρὸν, expoſitumque itidem ὑπόπυλον. Idem tamẽ mox ſubiungit, Ἀζειρὸς, ἀζώστου ἢ πολυζώστου. Diſcinctus, Multum cinctus: deriuans nimirum in hac ſignif. à ζωννύω ſignificante ζώνην. Vtriuſque ſignificationis meminit Etymol. apud quem legimus non ſolùm, Ἄζειρον, ὑπόπυλον· ζέειρον γὰρ τὸ ποικίλον· οἱ δὲ τὸ ἄχρωτον: ſed etiam, Ἀζείρου, ἀζώστου ἢ πολυζώστου, ἀπὸ τοῦ ζωννύω quarum expoſitionum poſterior habetur & in lex. meo vet. Nota autem obiter, apud Suid. oxytonos ſcribi ζειρὸν, apud Etymol. properiſpomenos ζεῖρον.

Ἄζειτον, Heſych. Phrygum dialecto vocari ſcribit πώγωνα, barbam: mox tamen ἄζειτον exponens ῥιμεῶνα, Cui prima lanugine obducuntur genæ. Prioris vocabuli nominatiuum Etymol. facit non ἄζειτον, ſed ἀζεῖτα, vt docebo in Ἀζεύω.

Ἄζεο, Ionicè pro αὖζεο: imperat. ab ἄζομαι.

Ἄζερος, Heſychio ἀγαθὸς, bonus.

Ἀζεσταμεῖ. eidem ſunt κινεῖ τοῖς πέρυξιν ὑπαπτερυγίζοντες αἰεὶ, cyeni alas explicantes & aërem excipientes. Pro quo infrà ex eodem habebimus Ἀζιωεῖ.

Ἄζετον, Siculi vocant ἄπιστον, Infidum, teſte eodem.

Ἀζήλυκτος, η, ὁ ἢ ἡ, Nõ lugatus nec cõiũctus. idẽ quod ἄζυξ.

Ἀζήχης, Heſychio teſte, eſt σκληρὸς, Aridus: vel χαλεπὸς, Difficilis & grauis. Idem ἀζηχὲς affert pro ἀδιάλειπτον, Non intermiſſum, Perpetuum. Eodem ſignificatu ſuprà habuimus Ἀζαχὴς, & infrà Ἀζηχὴς, ex eodem.

Ἄζη, idem quod ἀζὰ ſuprà, & Ionicè pro eo vſurpatum, vt videtur. Ab Heſychio exponitur ξηρασία, καυσοῖς, ἀρωὰς, Ariditas, Pulvis, Situs vel putredo ex humiditate. quemadmodum Homeri quoque ſchol. ἄζη exp. ξηρασία vel ἀρωὰ, in hoc loco Od. χ, στίκες ἀνὰ χῶρον πεπαλαιωμένον ἄζῃ. Vbi quidam ἄζῃ πεπαλαιωμένον accipiunt etiã pro κεχωσμένον ὑπὸ μελαινίας, vt annotat ſchol. Nicandri, qui itidem ab Antigono ἄζω exponi ait πρὸ ὀλίγου τὸ σκληρὸν καὶ μελαίνειν, à Demetrio πρὸ ξηρασίας, in hoc loco Theriacõn de phalangio myrmecio, à formicæ ſimilitudine denominato, Δείρη μὲν πυρόεν, ἄζῃ γε μὴν ὕπατον μόρσιμον. Ipſe verò ἄζῃ: bi exponit τῇ ὑπὸ σκότους μελαινίᾳ τῆς μύρμηκος ἢ ξηρασίᾳ, nigrori ex putredine orto aut ſqualori. Nigredinis certè aliquam ſignificationem habet, & eius quidem quæ eſt eorum quæ inareſcendo fiunt nigriora. vnde etiã ſubiungit mox, Ἀζηλέη δ' ὅτι τοιοῦτον ἀείρεται αἰχμὴ κάρη.

Ἄζηλις, in curru dicitur τὸ ὑπὸ τῆς ἀσπίδος καὶ τὸν ἵππον κεκαμμένον, vt tradit Poll. lib. 1. Pro quo Heſ. habet Ἄζηρις.

Ἀζηλόεν, Suid. dicit ſcribi τὸ μέλαν, nigrum. vt ἄζη quoque pro μελαινίᾳ accipi dictum eſt, & tali quidem nigredine qualis eorum eſt quæ inareſcunt & ſqualeſcunt.

Ἀζηλος,t.1,c.1401,c.

Ἀζηλότυπος,ibid.

Ἀζήμιον,Suidæ & lex.meo vet. idem quod ἀζήμιον.

Ἀζήμιος,t.1,c.1405,c.

Ἀζηνιοι,Hesychio πνεῦμα,Flatus, Venti.

Ἀζην,ῖνος,ὁ,Barba.πώγων,κατ' ἀφαίρεσιν,inquit Etymolog.qui etiam annotat,facere genit. ἀζινος, vt ἀδῖνος,ἀδῖνι ἀδίνος:& à quibusdam dici hinc esse ἀζηνός, quo significatur iuuenis qui pubertatis annos attigit. Hesych.habet ἄζινος in nominatiuo casu,non ἀζὴν,vti suprà annotatum est. Item Ἀζὴν,Ionicè pro Ἀζαὶ,gentile seu ἐθνικὸν nomen est. Dicuntur enim Ἀζῆνες siue Ἀζαῆνες,ii qui Azaniam incolunt,vt Steph.& schol.Euripi.annotant,necnon Eust. Ἀζηνία autem in Attica est δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς: cuius δημότης vocatur Ἀζηνιεύς,vt idem Steph. tradit,cùmque eo Hesych.& Suid.necnon Harpocr.

Ἀζήνασκε,Ionicè pro ἄζησε seu ἄζει, vt ὤσκασκε pro ὦσε,τύψασκε pro ἔτυψε:aor.primus act.verbi ἀζαίνω, vt suprà docui. Similiter ἀζήνεσκε poeticam & Ionicam paragogen πι habet pro ἀζήνης,vt λαβέσκε pro λαβέ: apud Nicand.in Ther.ὅτου ὕδωρ Σείριος ἀζήνεσκε, quū aquam sirius arefacit seu exiccat. id est,facit vt loca aquosa exsiccentur & inarescant ardore illo vehementi. Sunt tamen qui ἀζήνασκε malint dicere esse præt. imperfectū thematis Ἀζηνάσκω.

Ἀζὴνες,perperam in v.l.scriptum pro ἀζηχές.

Ἀζήνησαν,vid. in Ἀζήνασκε paulo anté.

Ἀζὴνια & Ἀζὴνιδες,vide post Ἀζὴνι.

Ἀζὴνοι, Hesychio sunt κύκνοι παῖς πέρυσιν ἀπολαμβάνοντες αἰέρα. quo significatu suprà ex eodem habuimus Ἀζήνιοι.

Ἀζῆνοι,vide Ἀζόκρητος paulo infrà.

Ἀζῆνες, Hesychio est τὸ ἁρμάτιον ξύλον, lignum quoddam currus.pro quo suprà ex Poll. ἀζηνὶς.

Ἄζηρος,Non siccus. Ita v.l.fortassis pro ἄξηρος.

Ἀζήρω,Arefacio,Sicco. Vide in Ἀζηρέω suprà.

Ἀζήσια,dicta Ceres, ἀπὸ τῆ ἀζαίνειν τοὺς καρπούς.quòd fructus & fruges arefaciendo ad maturitatem perducat, vt annotat Hes. At Suid. Ἀζησίαν vocari scribit Proserpinā, & Ἀμαθῆ τὴν eius matrem Cererem: indéque prouerbio dici ἡ Ἀμαθῆς πρὸς Ἀζησίαν μαστῆλαι, de iis qui diu aliquid quærunt, ὅτι μὴ πολυχρονίως ζητοῦσι χωλύουσι.

Ἀζῆται,Hesychio οἱ ἐγγυτάτω τῆ βασιλέως, qui proximè regem sunt.

Ἀζήτητος,t.1,c.1407,a

Ἄζιτος,Suidæ ὁ σεβασμός, Venerandus, Venerabilis. ab ἄζομαι significante inter alia σέβομαι & αἰδέομαι. Sunt qui hæc aspiratè proferenda dicant.

Ἀζοχὲς,t.1,c.1481,f

Ἀζόωσα,Hesychio ξηρὰ,πυκνὰ,Velocia,Densa & conferta, seu crebra.

Ἄζοι,Serui,Famuli.nam καλοῦσιν οἱ δοῦλοι(vt ex Clitarchi γλώσσαις refert Athen.lib.6.) Ἄζους καὶ θεραπόντας,καὶ ἀκόλουθους ἢ ὑβρίστας,καὶ ὑπηρέτας ἐπὶ ὧ πάλλουσι καὶ λάτρεις. Ibidem Seleucus ἄζους nominari scribit τοὺς θεραπόντας καὶ τοὺς θεράποντας,Famulas & Famulos,Ancillas & Seruos. Itidem est apud Eust.

Ἀζόκρητος, teste eodem Eust. dicitur ἡ ξηρασία, Ariditas, παρὰ τὸ ἄζω. Pro eodem verò & ἀζήκρητος dicit testatur idem, vt αἰεὶ pro ἀεί,αἰέλιος pro ἀέλιος, ἀζηὴς pro ἀζηνής. Vbi etiam nota Ἀζηὴς: pro quo tamen frequentius ἀζηνὴς dicitur, id est luuenis:παρὰ τὸ ἄζω ἢ ἀεὶ ἀύξομαι ζάω, facta compositione ex ἀ epitatico & verbo ζάω.

Ἄζομαι,t.1,c.112,c,f,g. Vide & Ἄζω infrà.

Ἄζον,Hesychio μέλαν,nigrum seu atrum. quo significatu suprà ἀζηναίην habuimus ex Suida. Exponit etiam ὑψηλὸν, Altum,Celsum.Priore in significatione aliquid affinitatis habet cum ἄζω significante ξηραίνω: in posteriore,cum ἄζομαι siue ἄζομαι significante σέβομαι.

Ἄζος,eidem est ὕλη,Materia vel Sylua.

Ἄζυγὶς,t.1,c.1393,c.

Ἀζυγία,ibidem,d

Ἄζυγιν,Ionicè pro Ἀζυγία dicitur.

Ἄζυγος,t.1,c.1393,d

Ἀζυμίτης ἄρτος, afferunt v.l. ex Leuit.c.7, pro Panis infermentatus.Sed sciendū est, pro ἐπ' ἄζυμίτης, quò respexerunt, Complutensem editionem habere ζυμίτης,assentiente etiam versione textus Hebraici.Certè ἀζυμίτης dici non potest,sed potius ἄζυμος.

Ἄζυμος,t.1,c.1407,f.

Ἄζυξ,t.1,c.1393,c

Ἄζω,aspiratum significat Veneror, Colo, σέβομαι: tenuatum autē, Ἀζω,Sicco, Arefacio, vt tradunt Etymolog. & Eustathius,deriuances illud à χάζω,(quoniam videlicet ἐν σεβόμεθα, τοῦτο ὑπὸ χωροῦμεν) hoc autem ex ἀ priuatiuo & ζω,quoniā ἃ ξηρὰ ἱστάμενα τῆ ζόῃ. Hesych. quoque meminit huius differentiæ.nam ἄζετο pro ἔζετο ait ψιλῶς scribi & proferri: quum verò significat ἀγάλλεται καὶ σέβεται,efferri διασύρομενος.simulq; exempla affert vtriusq; significationis.prioris quidem,hoc, ex Il.1,de populo arbore succisa, Ἡ μὲν τ' ἀζομένη κέχυται παρὰ ὄχθας. posteriorisautem,hoc,ex Il.1,Ἀμ' ὀ γὸ οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο. Attamen hoc discrimen apud eum non semper obseruatū compertur. nam aliquoties hoc posterius tenui spiritu apud eum scriptum legitur,veluti quum dicit, Ἄζω, ὑπερέπω, σέβω, δυσέβω, αἰσχύνω. Et mox, Ἀζόμενος,σεβόμενος. Item, Ἀζομένη, ξηραινομένη,ἀφιστορέουσα. Porro notandum est,verbi ἄζω rarum admodum esse vsum: ideóque Homerum passiua semper voce vti. Sophocles tamen actiua vsus est , ex quo Eust.affert,οὐδὲν ἄζουσα,exponens itidem σεβόμενον. Hesychius certè ἄζω exponit tantùm ξηραίνω:(nulla facta mentione alterius significationis)cuius exemplum apud Hesiodum est, dicentem,χιονὸς σίεις ἄζει,arefacit,ξηραίνει. ‖ Ἀζοίμην,idem Hes. affert ex Eurip. Δίκτυ pro ἀγαπήσαιμι. quemadmodum ἀγάζομαι quoque non solum pro σέβομαι & θαυμάζω ponitur , verùm etiam pro ἀγαπάω:ὡς βαρίως φέρω. ‖ Ἄζω non solùm ψιλῶται ὅτι τὸ ἄζειν significante ξηραίνειν, verùm etiam ὅταν ἀθῶμαί ἢ δηλοῖ, κατ' αὐτὸ εἰπόντα ὅτι Ἄζεν, τὸ ἀθόμενος ἐφεστῶτος τοῦ σώματος ἥρωος, inquit Eust. pag.983. Meminit huius signific.Etym.quoque:à qua est verbale Ἄδμα. Vide & t.1,c.112,c.

Ἀζωλέω,Indignor, Ægrè fero, Succenseo. Hesych. enim ἀζωλεῖ affert pro ἀγανακτεῖ. Similiter ἄζομαι pro ἀγανακτῶ accipi,annotaui ex eodem in præcedente ἄζω.

Ἄζωνος,t.1,c.1411,b.

Ἄζωνος,t.1,c.1390,c

Ἄζωστος,Hesychio αἱ ξηραὶ ὧν τῶν ἡμερῶν, siccæ ex contemplatione.compos.ex ἄζη siue ἄζη & ὠφ.

Ἄζωρος,eidem est ὁ εὔκρατος οἶνος , vinum bene temperatum ζωρὸν enim meracum & ἄκρατον significat.Eodem nomine dictus fuit gubernator Argo nauis , teste eodem.Meminit & Suid.

Ἄζωστος,t.1,c.1410,c. Ab Hesychio exponitur etiam ἄπλοος,ἀδιάπλεος.

Ἄζωστος,Hesychio οἱ μὴ εἰς τὸ συνιστῶν παρόντες, qui non adsunt statu tempore. Id enim significare velle videtur iis verbis:& ita aliquid affinitatis habet cum ἄζωστος & ἀζώστως significante Imparatus,Non expeditus.

Ἄζωστος , idem cum præcedente ἄζωνος, Discinctus, Non cinctus. Etymol. & lex.meum vetus ἄζωστος dici scribūt αἱ ἀκατασκεύαστος γυναῖκας,ἃ αἰσχυνόμενος, mulieres quæ vestimenta & velamina pudendorum sustulerunt, ideóque impudentes & inuerecundas: vel etiam τὰς ἀπρεπεῖς,Non paratas,Non accinctas & expeditas.quoniam videlicet quum rei alicui exequendæ parabantur,accingi olim solebant. Ab iisdem ἀζώστως ταῖς exponitur ἡ ἀσυντάκτως. quo vocabulo videntur intelligere τὴν ἀπρέπειαν, hoc est,cui nō ἔστιν ἔμμετρα μαχαίρα ζωνῦσθαι, secundum Homerum. ‖ Ἀζωστι Hesych.exponit ἀβιωτιᾷ ζωῆ seu ζάω, viuo. ‖ Ἄζωστι,est etiam vrbis nomen:cuius ἐθνικὸν est Ἀζώστιος, vt Steph. tradit, & idem Hesych.

¶ Ἀη, Hesych. exp. ἔπνει, ἐφύσα, Spirabat, Flabat. Est imperf.verbi ἄημι. Hom. Μήτε δι πώτ' ἄλκιμος ἀὴτης.

Ἀήγη,idem affert pro ἠγαγε. quod habet Ionicam resolutionem vocalis circumflexæ, qualis propemodum est in ἐάγη pro ἔαγη.

Ἀήδα,idem affert pro λάβετε,λάφυρα,Prædam,Spolia.

Ἀηδὲς, Suidæ ὁ δεσπότης,dominus. quo significatu suprà habuimus Ἀδωνις. Verùm quum non suo loco posita sit ea vox , sed post ἄνακτας , ante Ἀίδας, suspecta est, &

ambiguum ſcribendumne Ἄπας, an potius Ἄϊδας. Heſ. certè habet Ἄϊδαις.

Ἀνδίων, t.1, c.1434, e. Ἀνδὼς, ibid.c
Ἀνδία, ibid.d Ἀνδίζομαι, ibid.e
Ἄνδολα apud Heſych. legitur expoſitū ἀδίκως, ἀφροσύνως: ſed non ſine mendi ſuſpicione.
Ἀνδόνειος, t.1, c.122, e. Ἀνδρία, t.1, c.1436, h
Ἀνδρικὸς, t.1, c.122, d. Ἀνδρὶς, ibid.c
Ἀνδρὸς, ibid.e. Ἀνδὺ, ibid.c
Ἀνδὼν, ibid.a. Ἀνδὼς, t.1, c.1434, c
Ἀνθία, t.1, c.1098, g. Ἄνθης, ibid.f
Ἀνθίσω, ibid.g. Ἀνθὼν, ibid. Ἄνθης, ibid.f
Ἄνθιν, Ionicè pro ἄνθια, apud Hippocr. in lib. περὶ ἱερᾶς νούσ.
Ἄνθως, t.1, c.1098, g
Ἄνις, Aciem non habens, Cui cote non eſt facta acies, ſeu Qui cote non eſt factus exactior. id eſt Non acutus, Obtuſus, Hebes. vt Suid. ἄνις dici ait τὸ μὴ ἠκονημένον ξίφος. addendum enim μὴ. niſi fortè ā hic velit eſſe epitaticon.
Ἄνκτον, apud Tarentinos συναπτὸν ἐγχειρίδιον, teſte Heſychio. Forſan Sica ſeu Sicula, Pugio. ea enim gladiolorum genera ſunt.
Ἄνμα, t.1, c.617, b. Ἄνμαι, ibid.d
Ἀνμία, ibid.a & d
Ἀνμερία, ας, ἡ, Immitis & immāſueta animi affectio. Item Moleſtia animi, ἀνδὶς φορὰ ſeu ἀνδία, vt exponit ſchol. Soph. in Aiace, pag. 14, τὴ δ' ὠνίλλαχται τῆς ἀνμερίας νύξ ἥδε βαρος; cuius loci hunc eſſe ſenſum ait, πόσον βάρος ἐπιλαβοῦσ' αὐτὴ νὺξ ἔχει τὴς ἐμπύρας ἀνδίας; Verùm pro hoc ἀνμερίας ſcribitur etiam ἀμερίας, & quidem in ipſo contextu.
Ἄνμι, t.1, c.617, c
Ἄνμα, Heſychio δένδρα μικρὰ ἄκαρπα, Arbores paruæ quæ nihil fructus ferunt, Arbuſculæ infrugiferæ, Arbuſta ſterilia.
Ἄνναι, t.1, c.618, a
Ἄννις, Suidæ τὸ ἀΐδιον, τὸ λαμπρὸν, Perenne, Clarum. Apud Heſych. verò legitur Ἀΐννις, ἀΐδιον, λαμπρὸν, ἄθλιον.
Ἄννον, eidem Suidæ τὸ μὴ ὥραῖον, Immite, τὸ μὴ ἥμερον.
Ἀνὸ, aer, t.1, c.119, g. Ἀνὸ, caligo, t.1, c.130, c. Ἀνὸ, balitus, ibid.g. Ἀνὸ, pars balnei, ibid.
Ἀνόης, Heſychio καῦμα, ὁμίχλη, Ardor ſeu æſtus, Nebula ſeu Caligo.
Ἄνος, t.1, c.617, b
Ἀνστὸς, Doricè pro Ἀνωτὸς, Inuictus. Apud Suid. Ἐμοὶ δ' ἀνστος πάμπαν ἀφ' οὗ ἠβώμαν.
Ἀνσυλος, Orion apud Etymolog. pleonaſmum habere τὸ σ̄ ſcribit pro ἄσυλος, ab ἄσυ ſignificante βλάβην. exponit autem ὁ ἡμάρτηκώς καὶ ἄπους, In quo peccatum eſt, Inconueniens. Heſych. quoque ἄνσυλα expon. ἄδηγήματα, ἀμάρτυλα, οὐ καθήκοντα, vt Etymologus rurſum ἄδικα καὶ ἁμαρτωλὰ, ἄπρακτα, μωρά: qui aliud etiam etymon affert, nimirum ἄνσυλα dici τὰ μὴ πεπραγότα, facta compoſitione ex ā priuatiuo & verbo ἄνδω. vt idem iit quod ἀνδὴ, moleſta & ingrata. Vtriuſque etymi Euſt. quoque meminit, exponens βλαπτικὸς, & ἀνδὴς: in hoc loco Homeri Il.ι, ἄφρονα κούρην Οὐλομένην, ἣ τ' αἴσ' ἄνσυλα ἔργα μέμηλεν. Vbi ſchol. quoque expon. ἀδίκα, ἁμαρτωλὰ, τὰ μὴ ὡραίως πραττόμενα: ſeu τὰ μὴ ὠφελοῦντα, ab ὄνδω. Talia ſuprà ſunt ἀσύμβολα ἔργα, & ἀσύμβολα ἔργα. | Etymol. rurſum ἄνσυλον exp. ἀλαμπὲς, κακὸν, ἀόμενον.
Ἄνσυρον, Heſych. exp. κοῦφον, ἰλαρὸν, Leuem, Agilem: Suidas præterea ἀνῶδες, μετέωρον, Tenue, Sublime, ὑψηλὸν τὸ αἰεὶ ῥέοντα, inquit: afferens hoc hemiſtichium, de auium genere, ἄνσυρον γένος πάμφυ. Euſtath. quoque ἄνσυρον exp. κοῦφον, deriuans ab ἄω ſignificante Flo, afferénſque ex Æſchylo ἄνσυροι μύρμηκες: pro quo ſuprà habuimus Ἄϊσυροι. Similiter Etymol. & lex. meum vetus tradunt à quibuſdam hoc ἄνσυρον exponi κοῦφον, ὑπ' αὔρας φερόμενον, quum prius expoſuiſſent ipſi ἀδηρὸς, κενὸν, μάταιον, ἄκαιρον, ἀκόλαστον.
Ἄνται, t.1, c.617, b. Ἀΰπη, ibid.c
Ἄνπης, ibid.b. Ἄυπνον, ibid.c
Ἀνπόρους, Ventis fluens, ſeu Ex quo fluēte venti exoriuntur. Plato in Cratylo, diſputās de etymo vocabuli ἀήρ, inter alia αἴσω nominari ait quaſi ἀνπόρουν, hoc eſt πνευματόρρουν, (poetæ enim τὰ πνεύματα vocant ἀΰπνους) quia πνεύματα ἐξ ἀυπνοίντων ῥέοντα. Vox eſt fictitia.
Ἄνπνος, Flatibus & ventis expoſitus ſeu peruius. Suidas enim ἄνπνον dici tradit τὸ καταπνεόμενον: niſi fortè ſcribendum ἀΰπνον. | Eidem ἄνπνος eſt ὁ ἀκόρεστος, Inſatiabilis, Inexſaturabilis. vt Heſychio quoque ἄνπνοι ſunt ἀκόρεστοι, ἄπληστοι, inexplebiles: ἀφ' οὗ πίνω ἔφριμι. Itidem Etymol. ἄνπνον expon. ἄπληστον, ἀκόρεστον, ſubiungens, καὶ αἰεὶ ῥέοντα. quibus verbis ad etymon alluſiſſe videtur. Idem Etymol. exponit præterea δινὸν, λιγὺ, μέγα: Heſych. πολύ. quibus accipi poteſt modis in hoc loco Homeri Iliad. φ, Τίπτ' αὖ ὦ κυνόμυια ἀναιδὲς ἔμβαλε ἕλκεσι ξανθοῖσιν Θάρσος ἄνπνον ἔχουσα; Similiter idem Heſych. ἀΰπνος Æſchylum in Athamāte pro μεγάλως vſurpaſſe annotat. Idem quum ἄνπνον expoſuiſſet inſuper ἀβλαβὲς, Illæſum, ſubiungit, οἱ δὲ ὁρμῶν: acſi ſubſtantiuum quoque eſſet. Niſi fortè ſcribendum eſt ὥρμων, vt ſit tertia perſona dualis in præterito imperfecto verbi ἄνμι, quemadmodum ἄνπτο exponitur ὁκοῦτο, ὥρμα, in hoc loco Homeri Iliad. φ, Δίχα δὲ σφιν ἐπὶ φρεσὶ θυμὸς ἄνπτο. Huc referunt v.l. & hunc locum Philippi Epigr. lib.1, pag.41, Ὅτ' ἐξ ἀΰπνου λίθους, ὠὴ ζαοὺς νότου Σωτῆρος ἤθη πίτνος. Eſt tamen genitiuus ille potius ex Ἄνπης. Infrà Ἀνπὴς.
Ἀνπάπης, t.1, c.1478, f
Ἄνπλος, idem cum præcedente ἀνπάπης, Inuictus. Aſſertur enim ex Philone ἄνπλος φύσις pro Inexpugnabilis natura.
¶ Ἀθαμαρεῖς, Heſychio ſunt αὐθάδεις, ὑβρόφιλοι, item ἀκριβεῖς, Contumaces, Contemptores, Qui omnia ad vnguem exigunt & exquiſitè omnia ponderant. Pro quo in lex. meo vet. Ἀθηρεῖς.
Ἀθαμὶς, vide in Ἀθερὶς.
Ἀθαλαώσας, t.1, c.1489, g. Ἀθαλάωτος, t.1, c.1490, f
Ἀθαλατὸς, t.1, c.1489, g. Ἀθαλάθωτος, t.1, c.1490, f
Ἄθαλδον, Heſ. affert pro ἐπύχανον: ſubiungens, πῆς δ' ἀθαλδάνων: forſan aliam ſcripturam indicans.
Ἀθαμὴς, Non virens, ideóque Aridus. μαραγμώδης, καπνώδης. B. ex Plut.
Ἀθαλπὴς, Sine calore ſeu æſtu. Hippocr. De victu in morb. acut. ἐγκοιμᾶσθαι τὸ μὲν χειμῶνος, ἀεχλώδεος, τὸ δὲ θέρεος, ἀθαλπέως. Ionicum porro eſt hoc ἀθαλπέως pro ἀθαλπῶς, à nomine adiectiuo ἀθαλπὴς. Expers caloris.
Ἀθαμανιάδης, Ἀθαμανικὸς, Ἀθαμανὶς, vide in ſequ. Ἀθάμας.
Ἀθάμας, αντος, ὁ, Athamas. nomen proprium. Introducitur is in tragœdiis coronatus, veluti victima mactandus ob filium Phryxū: ab Hercule autem interueniente & Phryxum viuere nuntiante liberatur. Vnde apud Ariſtoph. in Nubibus Socrati coronam offerenti Strepſiades ait ὅθι τὰ στέφανα; ὡς μὲ τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσουσι: metuens videlicet ne idē ſibi quod Athamanti mactando accideret. Vnde patronym. Ἀθαμανιάδης, filius Athamantis, apud Suid. Et Ἀθαμανὶς, itidem patronymicum, ſed fœmininum. vt Ἀθαμανὶς κούρη apud Apollon. Rhod. Filia Athamantis, Helle nimirum. Alioqui Ἀθαμανὶς eſt etiam nomen vrbis Ionicæ, ab Athamante conditore. Item in herbarum catalogo apud Dioſcor. lib.1, cap.3, legitur, μιῶν τὸ καλούμενον Ἀθαμανικόν. Itidémque apud Plin. lib.20, c.23, de meo, Nobilius Athamanticum vocant illi, tanquam ab Athamante inuētum: hi, quoniam laudatiſſimum in Athamante reperiatur. Eſt enim Athamas mons Phthiotidis. Vnde apud Hom. πίδιον Φθίης Ἀθαμαΐτον. Marcellus tamen Virgil. opinatur legendum Ἀθαμανικὸν, quòd in Athamania naſcatur, regione Theſſalica ſecundū quoſdam, ſecundum alios Illyrica: cuius incolæ Ἀθαμᾶνες nominantur, teſte Steph.
Ἀθαμεὶ, t.1, c.1552, f. Ἀθαμὶς, ibid.e
Ἀθαμβία ſeu Ἀθαμβίη, ib.f. Ἄθαμβος, ibid.e
Ἀθαναΐα, Doricè pro Ἀθηναία: hoc autē pro Ἀθηνᾶ, Minerua. Similiter δῖαν Ἀθαναῖ quidam apud Athen. lib. 14 dicit pro Ἀθηνᾶ.
Ἀθανασία, t.1, c.1569, c. Ἀθανατίζω, t.1, c.1566, h
Ἀθάνατος, ibid.e. Ἄθανος, t.1, c.1500, d
Ἀθάρα, t.1, c.135, d. Eadem Ἀθάρη vocatur Atticè, Æolicè autem Ἀθήρα, vt tradit ſcholiaſt. Ariſtophanis. Heſychio eſt πνεῦμα πλατύτερον, ſeu ὁλόκυρος πλατεῖα πυρά, καὶ

πλατῶδις π: Suidæ ἄλφιτον πτισθέν, farina cocta.

Ἄπυρις autem, est species seminis, vt Varin. refert. pro quo apud Suid. legitur ἄθηρις.

Ἀπύριος, Hesych. affert pro Ἀκριβῶς, Exactè, Ad vnguem. Pro quo in lex. meo ver. legitur ἀθηρίως.

Ἄπυρις, teste eodem Hesychio, ὅτι χωλαινὸς, est ἄφθογγος, incorrupta: (quo sensu infrà Ἀθήειος habebimus ex eodem) ὅτι σκληρὸν autem, στερεὸς, Firmus, Rigidus.

Ἀπυρίζει, idem Hesych. expon. ἀδικεῖ, βιάζεται, Iniuria & contumelia afficit.

Ἀπύρωτοι, eidem sunt αἱ μὴ δεδιαπεπλησθυΐαι, Quibus virginitas nondum rapta est. Intactæ, Inuiolatæ, Incorruptæ, Adhuc virgines: vt Ἀπύρωτος paulo antè. Sed addit, a quibusdam exponi etiam μὴ δεδιαφθαρμένοι ἀφ' ἡβης. quæ verba suspecta sunt.

Ἄπυρος, t. 1, c. 1503, b.
Ἄπυρα, aduerbiũ ἀκριβῶς σημαῖνον, pro ἄθηρ, Vtinã, teste Suida. Sed forsan scribendum ἀθήρ.
Ἀπυρμὸν, t. 1, c. 1507, f.
Ἀπυτ, t. 1, c. 1531, c.
Ἀπύτειος, t. 1, c. 1535, e
Ἄπυρος, Exactè, Exquisitè, Ad vnguem. ἀκριβῶς, vt exponitur in lexico meo ver. & apud Etymologũ: nam ἄθηρις (inquiunt) dicitur τὸ ἀκριβὲς, Exactum, Exquisitum. Apud Hesych. pro eodem habetur Ἀθηρίως.

Ἀθηρὴς, siue Ἄπυρὸς, dicitur vel ὁ ἄγαν θελητὸς, vel ὁ ἀτιμαστὸς, inquit Hesych. Id est, vel Qui nimis metere amat. vel Contemptus aut Contemptibilis, vel Mirabilis, Admiratione dignus. Verùm pro illo ἀπυρὴς procul dubio reponendum ἄθηρις: præsertim quum apud Etymol. & in lexico meo ver. reperiam, Ἄθηρις, ὁ ἄγαν θελητὸς, ἢ ὁ μὴ φροντίζων ἢ ὑβριστὴς, ἢ ὁ δεδιαλαμπρυσμένος ἀφροδίτῃ. Sciendum porro in illo meo lexico ver. πλ̃ in illo Ἀθηρὶς superpositum esse π, ad indicandam duplicem scripturam. Et certè paulo antè ibi legitur Ἀθηρὶς, expositum θαυμαστὸς, ἀκριβὸς, ὑπερόπτης, ἀπαθὴς τε: pro quo apud Etymol. perperã scriptum est Ἀθαμὲς, apud Hesych. Ἀθαμαρὲς. Rursum in illo meo lex ver. ἀθηρὲς exponitur etiam Exactum, vt docui in præcedente aduerbio.

Ἀθηλάζειν, Hesychio διηθεῖν, Colare seu Percolare, Percolum transfundere. Pro eodem ἀθηλεῖν dicitur.

Ἀθηλεῖν, idem cum præcedente ἀθηλάζειν, Colare. Idem enim Hesych. Ἀθηλεῖται expon. διηθεῖται. Idem præterea perispomenos ἀθηλοῦν ex Nicandro affert pro ἕλκειν, trahere. Sed pro eo scribẽdum ἀθηλάζει, si vera sunt quæ in eo verbo annotabo ex Erotiano.

Ἀθήλγει. Sugo, vel Mulgeo, Suctu vel mulctu detraho. Hesych. enim ἀθήλγει, exp. ἀμέλγει: & mox ἀθήλγειν affert pro θηλάζειν, addẽs etiam, ἢ θηλύνειν. Erotianus quoque pro Suctu detraho, vel Traho veluti sugendo, poni indicat. Annotat enim, Bacchium ἀθήλγηται apud Hippocratem exponere θηλάζηται ἢ ὀθνειοῦται: Epiclem verò, ὀνειρώσσηται καὶ ὀνειροπολῆται: atque ita Nicandrũ quoque ἐξηγεῖσθαι. Vnde suspicor apud Hesych. scribendum esse, Ἀθήλγηται. θηλάζηται ἢ ἐκθηλάζηται. Galenus autem apud eundem Hippocr. Ἀθήλγηται exp. παρῆται, διακλύεται, Exoluitur. Legitur porro verbum hoc apud Hippocr. initio libri De humoribus.

Ἀθήλιμοι, Hesychio κακοὶ, Mali, Improbi: itidémq; Suidæ. Ἀθήλιμον, idem affert pro ἄσεμνὸν, κακὸν, Indecorum, Malum, seu Incompositum, Improbum.

Ἀθηλὶς, pro attractione poni videtur in hoc loco Hippocr. De articulis. ἰὼν δὲ ἡ ἐπίστη γαστὸς ἐξιστῆκε, ὡς ἐπίπαν χρὴ πάντα δοκέειν ἀθηλὶ. καὶ ὧν οὕτως τις καταγνώσεται, καὶ ὀπίσω τρέψαντα ὡς χρὴ, τὰ χεῖρα μᾶλλον ἢ ἄθηλὶς, οἱ δὲ ἰδόντες ἀσινέες γίνονται· ὧν δὲ μὴ, χεῖρον τὰ πολλὰ μᾶλλον ἢ ἄθηλὶς, ὀξυτροφίη δὲ ἐχόμενα, οἱ ἰδόντες δὲ καὶ ὀπισθοτονικὰ καὶ ἀγχώδεα γίνονται.

Ἀθηλὼ, Nullo, v. l.

Ἀθηλύνειν, ὦ. Lasciuio, Intemperans sum. Hesych. enim ἀθηλῶσα affert pro ἀκολασταίνουσα.

Ἀθημέλητος, t. 3, c. 1530, h.
Ἀθημίστευτος, t. 3, c. 1529, d.
Ἀθημιτος, ibid. b.
Ἀθημιτος, t. 3, c. 1530, c.
Ἄθηπτος, t. 1, c. 1531, b.
Ἀθηπτος, ibid. g.
Ἄθηρ, vide in Ἄθης.
Ἄθηρις, Exactus, Exquisitus. Item, Stultus, Inconsideratus, Impius. Hesych. enim ἀθηρὶς exp. non solùm ἀκριβὴς, sed etiam αἰσθητὴν, αἰσίαν. Idem τὸ ἄθηρον ἀθηρῶν dicendi innuit ὅταν θελῇς, quum metit: (vt suprà ἀθηρὴς expositum est ὁ ἄγαν θελητὸς) exponens etiam θελητὸν, ὀξύν: addensque mox, ἢ ὅτι κατὰ χρόνον: item, ἢ ὅτι λαμπρὸν τὸ ἀθρούμενον. Vide & Ἀθηρὶς suprà.

Ἀθηρίζω, t. 1, c. 1351, a. ‖ Ἀθηρίσαι Hesychio est non solùm ἀφρονῆσαι, sed etiam καθυπνῶσαι, quemadmodum Etymol. quoque exp. non solùm ὀλιγωρῆσαι, sed etiam καθυπνῶσαι, Sopire seu Consopire. Idem Etymol. ἀθηρίζειν expon. non modò ἄγαν καταφρονεῖν, ἀφροντιστεῖν. (vt ἀθηρὴς quoque inter alia significat ὁ μὴ φροντίζων, ὑπερόπτης) verùm etiam μαιρώσσειν, Conqueri vel Incusare. ‖ Ἀθηρίσειν Suid. expon. & ἀποδοκιμάσειν. quod erit ab ἀθηρὴς significante ἀκριβὴς, & declarabit Ad vnguem exige, Exactè examina.

Ἀθηρία, siue Ἀθηρὶη, & Ἀθηρείη, t. 1, c. 1351, c

Ἀθηρὶξ, ibid. g

Ἀθηρίξαι & Ἀθηρίσαι, ambo sunt ab ἀθηρίζω: sed prius Doricum est, vt ἀγχίξαι idem dicunt pro ἀγχίσαι ab ἀγχίζω, & πτυίξαι pro πτυίσαι à πτύζω.

Ἀθηρισμὸς, t. 1, c. 1549, d.
Ἀθηρολόγος, Qui spicas seu aristas colligit, Spicilegus. dicitur enim Spicilegium τὸ περὶ ἀθήρας συλλέγειν seu ἀθηρολογεῖν.
Ἀθηρωδὴς, t. 1, c. 134 c.
Ἀθηρώσαι, Suid exp. ἀγρυπνῆσαι, Vigilat, Insomnis est. pro quo suprà ex Hesych. habuimus ἀγρυπνώσαι.
Ἀθησία, t. 3 c. 1475, c.
Ἀθήσιμος, ibid.
Ἀθήσιμος, ibid. b.
Ἄθησις ἐσωτερικὴ, t. 3, c. 1476, f.
Ἀθητεῖν, t. 3, c. 1475, h.
Ἀθητος, ibid.
Ἀθητὸς, t. 3, c. 1476, f.
Ἀθητὸς, ibid. b.
Ἄθηλος, Sine Deo: seu Impié. Idem quod ἀθεὸς suprà.
Ἀθήτης, Ionicè pro ἀθλητὴς, Non spectatus seu visus, vel Qui videri & spectari nequit, ideóq; Latens, Occultus.
Ἄθηλος, Vberum inuetus, Qui non suxit lac, Qui mammis lacta non admouit. vt Hesych. quoque ἀθήλαστον exponit πηλακὸς. Exponitur etiam Vberum appetens & cupidè fugere, in hoc loco Simonidis, Ἄθηλος ἐὼν πῶλος ἃς ἅμα τρέχει. quam expositionem sequendo, ã hic fuerit epitheticon. potest tamen & videtur debere accipi potius pro Ablactatus, Ab vberibus depulsus, Qui non amplius fugit vbera. nam ii pulli potius cum matribus currunt. Apud Hesych. legitur & Ἀθήλους, ἀμαζους, γαλακτοφάγους. sed non sine mendo. Nec minus suspecta sunt hæc in v. l. verba, Ἄθηλα etiam dicuntur ἄρσενα, neque viri neque mulieres, veluti ambiguam personam gerentes. actũ ex θῆλυ seu θήλεα commixta hæc vox esset.
Ἀθήλαστος, Non effœminatus. Suid. πρὸς θήλυνσιν expon. ἀδάμαστον, σκληρὸν, Indomitum, Rigidum.
Ἄθηλυς, Non fœmineus, seu Non effœminatus, ideóque virilis.
Ἀθηνᾶ, ᾶς. ἡ, Minerua, Pallas. Prouerbialiter Ἀθηνᾶ τὸ ἄριστον, t. συλλήβους, dicitur ὅτι μὴ κακῶς συλλήβοιτο τὰ κρείττονα τῆς ἧττον δεῖ μικρᾷ ὁμοιότητι, veluti si quis ob glaucos oculos felem Minervæ comparet, inquit Suidas. Eadem dea vocatur etiam Ἀθηναία: quod vocabulum præcedente antiquius esse creditur. annotat enim Eustath. ex veteribus, ὡς ἐπειδὴ ἤκουσαν Ἀθηναίας λεγούσας τινὰ αὐτῶν καὶ Ἀθηνᾶν, (qua de re infrà in Ἀθηναῖς) τὴν θεὸν τὴν Παλλάδα λεγούσας τετυλλάβως Ἀθηνᾶ. Atque adeo docet non à poetis solùm ita nominari, verùm etiam à prosæ scriptoribus, afferẽs ex Demosth. orat. in Aristocr. οἱ συμμαχοῦντες Ἀθηναίοις τὴν Ἀθηναίαν αἱροῦνται. Et ex Plat. Euthyd. Ἐκεῖνος Ζεὺς καὶ φράτριος Ἀθηναίων φράτρια. Videtur tamen hoc Ἀθηναῖς præferendum esse Ionicum potius quàm Atticum, & pro Ἀθηνᾶ seu Ἀθήνη ita dici vt πολλαὶ pro πολλὴ: præsertim quum apud Herodot. legatur lib. 1. Apud Homerum

Ἀθηναγόρης, t. 1, c. 134, f
Ἀθηναγόρης, t. 1, c. 134, f
Ἀθηρὴς, Exactus, Exquisitus. Item, Stultus, Inconsideratus, Impius. Hesych. enim ἀθηρὶς exp. non solùm ἀκριβὴς, sed etiam αἰσθητὴν, αἰσίαν. Idem τὸ ἄθηρον ἀθηρῶν dicendi innuit ὅταν θελῇς, quum metit: (vt suprà ἀθηρὴς expositum est ὁ ἄγαν θελητὸς) exponens etiam θελητὸν, ὀξύν: addensque mox, ἢ ὅτι κατὰ χρόνον: item, ἢ ὅτι λαμπρὸν τὸ ἀθρούμενον. Vide & Ἀθηρὶς suprà.

Ἀθηρίζω, t. 1, c. 1351, a. ‖ Ἀθηρίσαι Hesychio est non solùm ἀφρονῆσαι, sed etiam καθυπνῶσαι, quemadmodum Etymol. quoque exp. non solùm ὀλιγωρῆσαι, sed etiam καθυπνῶσαι, Sopire seu Consopire. Idem Etymol. ἀθηρίζειν expon. non modò ἄγαν καταφρονεῖν, ἀφροντιστεῖν. (vt ἀθηρὴς quoque inter alia significat ὁ μὴ φροντίζων, ὑπερόπτης) verùm etiam μαιρώσσειν, Conqueri vel Incusare. ‖ Ἀθηρίσειν Suid. expon. & ἀποδοκιμάσειν. quod erit ab ἀθηρὴς significante ἀκριβὴς, & declarabit Ad vnguem exige, Exactè examina.

Ἀθηρία, siue Ἀθηρὶη, & Ἀθηρείη, t. 1, c. 1351, c

Ἀθηρὶξ, ibid. g

Ἀθηρίξαι & Ἀθηρίσαι, ambo sunt ab ἀθηρίζω: sed prius Doricum est, vt ἀγχίξαι idem dicunt pro ἀγχίσαι ab ἀγχίζω, & πτυίξαι pro πτυίσαι à πτύζω.

Ἀθηρισμὸς, t. 1, c. 1549, d.
Ἀθηρολόγος, Qui spicas seu aristas colligit, Spicilegus. dicitur enim Spicilegium τὸ περὶ ἀθήρας συλλέγειν seu ἀθηρολογεῖν.
Ἀθηρωδὴς, t. 1, c. 134 c.
Ἀθηρώσαι, Suid exp. ἀγρυπνῆσαι, Vigilat, Insomnis est. pro quo suprà ex Hesych. habuimus ἀγρυπνώσαι.
Ἀθησία, t. 3 c. 1475, c.
Ἀθήσιμος, ibid.
Ἀθήσιμος, ibid. b.
Ἄθησις ἐσωτερικὴ, t. 3, c. 1476, f.
Ἀθητεῖν, t. 3, c. 1475, h.
Ἀθητος, ibid.
Ἀθητὸς, t. 3, c. 1476, f.
Ἀθητὸς, ibid. b.
Ἀθηλος, Sine Deo: seu Impié. Idem quod ἀθεὸς suprà.
Ἀθήτης, Ionicè pro ἀθλητὴς, Non spectatus seu visus, vel Qui videri & spectari nequit, ideóq; Latens, Occultus.
Ἄθηλος, Vberum inuetus, Qui non suxit lac, Qui mammis lacta non admouit. vt Hesych. quoque ἀθήλαστον exponit πηλακὸς. Exponitur etiam Vberum appetens & cupidè fugere, in hoc loco Simonidis, Ἄθηλος ἐὼν πῶλος ἃς ἅμα τρέχει. quam expositionem sequendo, ã hic fuerit epitheticon. potest tamen & videtur debere accipi potius pro Ablactatus, Ab vberibus depulsus, Qui non amplius fugit vbera. nam ii pulli potius cum matribus currunt. Apud Hesych. legitur & Ἀθήλους, ἀμαζους, γαλακτοφάγους. sed non sine mendo. Nec minus suspecta sunt hæc in v. l. verba, Ἄθηλα etiam dicuntur ἄρσενα, neque viri neque mulieres, veluti ambiguam personam gerentes. actũ ex θῆλυ seu θήλεα commixta hæc vox esset.
Ἀθήλαστος, Non effœminatus. Suid. πρὸς θήλυνσιν expon. ἀδάμαστον, σκληρὸν, Indomitum, Rigidum.
Ἄθηλυς, Non fœmineus, seu Non effœminatus, ideóque virilis.
Ἀθηνᾶ, ᾶς. ἡ, Minerua, Pallas. Prouerbialiter Ἀθηνᾶ τὸ ἄριστον, t. συλλήβους, dicitur ὅτι μὴ κακῶς συλλήβοιτο τὰ κρείττονα τῆς ἧττον δεῖ μικρᾷ ὁμοιότητι, veluti si quis ob glaucos oculos felem Minervæ comparet, inquit Suidas. Eadem dea vocatur etiam Ἀθηναία: quod vocabulum præcedente antiquius esse creditur. annotat enim Eustath. ex veteribus, ὡς ἐπειδὴ ἤκουσαν Ἀθηναίας λεγούσας τινὰ αὐτῶν καὶ Ἀθηνᾶν, (qua de re infrà in Ἀθηναῖς) τὴν θεὸν τὴν Παλλάδα λεγούσας τετυλλάβως Ἀθηνᾶ. Atque adeo docet non à poetis solùm ita nominari, verùm etiam à prosæ scriptoribus, afferẽs ex Demosth. orat. in Aristocr. οἱ συμμαχοῦντες Ἀθηναίοις τὴν Ἀθηναίαν αἱροῦνται. Et ex Plat. Euthyd. Ἐκεῖνος Ζεὺς καὶ φράτριος Ἀθηναίων φράτρια. Videtur tamen hoc Ἀθηναῖς præferendum esse Ionicum potius quàm Atticum, & pro Ἀθηνᾶ seu Ἀθήνη ita dici vt πολλαὶ pro πολλὴ: præsertim quum apud Herodot. legatur lib. 1. Apud Homerum

Ἀθηναῖς, t. 1, c. 1542, f
Ἀθηναιστὶ, ibid.
Ἀθηναιστὶ, t. 1, c. 1514, f
Ἀθηναιστυργὶς, ibid. d
Ἄθηος, t. 1, c. 1530, g

certè frequens est, qui Iliad. α dicit etiam, ἴγνω Παλλάδ' Ἀθηναίην. Dores Ἀθαναίαν dicũt. Theocr. Ῥύτι Ἀθαναία, πῶαι σφ' ὑπάνασσι ἕεικοσι veneranda Minerua. Appellatur & Ἀθήνη: pro quo Ἀθήνα dicunt Dores. Hom. Iliad. η, γλαυκῶπις Ἀθηνη. Iliad. ι, παλλὰς Ἀθήνη. Et rursum Iliad. η, Ἀλλαλοφόνις Ἀθήνη. Itidémque alibi sæpe. Dicta autem hoc nomine putatur quasi Ἀθλη, quòd vbera non suxerit, vtpote è capite Iouis prognata.

‖ Vt verò ad Ἀθηνᾶ redeà, tradit Hesych. ex Megaclide, ita vocari etiam εἶδος αὐλοῦ, genus quoddam tibiæ: vt & Poll. lib. 4. c. 1. vbi etiam nominis rationem affert, quoniam nimirum eo imprimis Nicopheles Thebanus vsus fuerit εἰς τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ὕμνον. Porro ab Ἀθηνᾶ seu Ἀθήνη, quatenus dea nomen est, deriuatum est Ἀθήναιον, significans τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, Templum seu fanum Mineruæ, vt Ἥραιον, Ἀπολλώνιον, Ποσειδώνιον, Διόνυσον, Δημήτειον, dicitur Templum seu fanum Iunonis, Apollinis, Neptuni, Bacchi, Cereris. (Ποσειδώνιον autem Doricum est) Herodot. in Terpsich. τὰ ὅπλα ἀνέκρεμασαν ἐς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ, suspenderunt in fano Mineruæ quod in Sigeo est. Cæterùm quoniã poetæ Græci in Athenæo sua carmina antiquitus recitabant, vt Latini in templo Apollinis & Musarum, inde factum vt Athenæon pro auditorio seu diatriba vsurpari consuêrit. cuius vsus exemplum ex Hieronymo habemus: Omne Athenæum (inquit) scholasticorum vocibus consonabat. Rursum Ἀθήναιον dictum fuit promontorium quoddam, quòd ibi Mineruæ fanum esset, vt ex Strabone discimus, ex quo refert Eustath. ὅτι τινὲς τῶν περὶ Καισάρειαν φασὶ τὸ τῆς Ποσειδωνιάτης πλησίον τὸ Ἀθήναιον ἀκρωτήριον, ἐν ᾧ Ἀθηνᾶς ἱερόν. Item Ἀθωνὶ; hinc deriuatum videtur, significans oleam, quoniam eius plantæ inuentio ad τὸν Ἀθηνᾶ referetur. Ἀθωνὶ, inquit Etymol.) ἡ ἐλαία· καὶ Ἀθωναία, ἡ ἀγελαία. pro quo Ἀθωνὶ; Hesych. habet Ἀθῶναι. Sed & Ἀθωνίων hinc nominari dicitur qui in senectute literis operam nauare incipit: quia Minerua studiis præesse credebatur. Item & propria nomina sunt hinc deriuata: nimirum Ἀθηνόδωρος & Ἀθήναιος, & Ἀθηνίων, de quibus vide Suid.

Ἀθηνᾶζε, vide in Ἀθῆναι proximè sequente.

Ἀθῆναι, nomen vrbis Atticæ clarissimæ, denominatæ ἀφὰ τὴν Ἀθηνᾶν, vt Seruius apud Virgil. annotauit. notum enim est, eam præ cæteris diis deabúsque cultã in ea vrbe fuisse, & cognominatam πολιάδα ac πολιοῦχον, quasi tutatricem vrbis seu arcis, in qua & fanum ei extructum erat. ‖ Hesychio teste Ἀθηνᾶ dicitur non solùm τὸ ἄστυ, verùm etiam ἐλαία. quod tamen parũ credibile videtur. ideòque rectius apud Etymol. scribi existimo Ἀθηνᾶς, ἡ ἐλαία, oliua. Ciuis Ἀθηνῶν vrbis nominatur Ἀθηναῖος, & fœm. genere Ἀθηναία. Masculinum, passim obuium est, non itidem fœmininum, cuius aliqua subiungam exempla. Pherecr. Ἀθηναίας αὐτῆς τε καὶ τῆς συμμαχίας. Cantharus, πρεῖ γυναῖκα Ἀθηναίαν καλὴν τε καὶ ἀγαθήν. Itidem Diphilus Themistoclis filiam appellat Ἀθηναΐδα ξύλων. Philemon quoque ita vsurpasse cõperitur & Pindarus, teste Suida. Phrynichus tamen ἀσύστατον esse vult hanc vocem, miratúrque cur Pherecrates, quum sit Atticissimus, ea vsus sit. Itidem Megaclides apud eundem Suid. tradit, Ἀθηναίους quidem dici viros Athenienses, mulieres autem non itidem Ἀθηναίας, sed Ἀθήνας, siue Ἀτθίδας, idque αἰδοῦς τῆς πολιούχου Ἀθηναίας, nimirum ἵνα μὴ τὸ ἄχαριν αἱ γαμούμεναι τὸ θηλυκὸν εἶδος καταχώσιν. Alii verò qui Ἀθηναίας dicere vetãt, τὸν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται διὰ ὅτι δύναται καὶ τὸν ἄνδρα, vtpote quæ Ἀθηναῖος nominatur. Stephanus quoque annotat, non solitas fuisse nominari Ἀθηναίας, sed ἀναῖς: non quoniam Ἀθηναίαι vocari nequirent, sed quòd viros etiam ipsos ἄνακτας appellabãt: quia primi Athenienses inuentisse πάσας & πᾶσι πόλεις memorantur, vnde & τὸν ἀπὸ πόλεως suam proprio nomine πόλιν nuncuparunt. Ab eodem Ἀθῆναι sunt præterea tria adverbia, & verbum vnum. Aduerbiorum quod ordinem alphabeticum sequendo primum occurrit, est Ἀθήναζε, Athenas: significans motum ad locum. Xen. in Polit. Athen. πολὺν ὅτι λέγεις Ἀθήναζε. Sic Plato, ἥξειν ἐσθήμους Ἀθήναζε. Secundum, quo motus de loco significatur, est Ἀθήνηθεν, Athenis. ἐξ Ἀθηνῶν. Tertium, habet significationem in loco, Ἀθήνησι, Athenis. ἐν Ἀθήναις. Athen. lib. 14. ἐδιδάχθη δὲ Ἀθήνησι καὶ κωμῳδίας παῖς ἑαυτῆς. Et alibi, ἔθος ἐστὶν Ἀθήνησι μόνοις ἐστὶ Athenis. Verbum autem inde deriuatum, est Ἀθηναίω, ῶ, Athenas appeto. Ἀθηνῶν ὀρέγομαι. Meminit eius Luc. in Pseudologista, sed reiiciendum docet vt parum vsitatum.

Ἀθλωαία pro Ἀθήνη seu Ἀθλωᾶ, vt σπλωαία pro σπλείη, vide in Ἀθλωᾶ. Ἀθηναία, pro fœmina Athenienſi, vide in Ἀθῆναι. Ἀθλωαία pro olea agresti seu syluestri, vide inter deriuata ab Ἀθλωᾶ siue Ἀθλώη.

Ἀθλωαίη, Ionicè pro Ἀθλωαία dicitur, vt in illa voce annotaui.

Ἀθλωᾶς & Ἀθλώαιος, vide inter deriuata post Ἀθλωᾶ.

Ἀθηναῖος, vide post Ἀθῆναι.

Ἀθήνη, vide in Ἀθηνᾶ.

Ἀθήνηθεν, Ἀθήνησι, Ἀθηναίω, vide post Ἀθῆναι.

Ἀθηνίων, Ἀθηνογένων, Ἀθηνόδωρος, vide post Ἀθηνᾶ.

Ἀθήρ, t. 1, c. 134, c. ‖ Ἀθῆρες, Suida teste, sunt etiam εἶδος σπέρματος, species seminis. pro quo ex Varino suprà habuimus Ἀθάρις.

Ἄθηρ, t. 1, c. 135, d. Apud Hesych. quidem oxytonos scribitur, apud schol. verò Aristoph. paroxytonos, quæ scriptura magis placet. Æolicum enim esse tradũt pro Ἀθάρη, transpositis literis, & manente accẽtu. Itidémqs apud Dioscor. scriptum legitur, lib. 1. c. 114, vbi ait ἀθήρας ὀνομάζουσι τὰς ἀλληλοφάγους εἰς λεπτὸν ζωὰς σκωλακίζοντας: esse autem ῥῆμα ὡς ἀφ' ὁλοπέζειον ὑγρὸν, παιδίοις ἁρμόδιον.

Ἀθήρινος, t. 1, c. 1555, g. Ἀθήριον, t. 1, c. 135, d

Ἀθηρελογὸς, t. 1, c. 134, f. Ἀθήρεις, vide in Ἀθηρίς.

Ἀθηρία, vide in Ἄθηρος. Ἀθηροβρώτων, t. 1, c. 134, h

Ἀθηρόγλωσσος, Eloquens. Ita v. l. sed perperam pro ἀθηρόγλωσσος significante loquacem.

Ἀθηρολοιὸς, t. 1, c. 134, f

Ἀθηροτόμος, perperam in v. l. pro Ἀθηρομόρος.

Ἄθηρος, t. 1, c. 1554, f. Item neutro genere & substantiuè τὸ ἄθηρον dicitur pro ἀθηρία. Feris & beluis carere, Beluis seu feris non infestari. Plut. De solertia anim. quũ dixisset pisces marinos instante partu lacus & flumina vicina petere, subiungit, τὸ ἄθηρον ἅμα ταῖς λίμναις ἔτι καὶ πολλαπλασίως, ὥστε σώζεσθαι τὰ πατήματα, similúlque lacus & flumina feris non infestantur, ita vt partus ibi facilè possint seruari. ‖ Ἄθηρος, Expers venationis. Synes. epist. 105. τὸ γὰρ καὶ πάθος, τὰς φιλοπόνους κύνας ἀθήρους ὁρᾶν, καὶ τὰ τόξα πεινᾶν δίκαια. Hesych. ἄθηρον exp. ἀθήρατον, Suid. ἀθήρατον. Vnde ‖ ‖ Ἀθηρία, ας, ἡ, idem significans quod paulo antè τὸ ἄθηρον. Theophil. epist. 65, αἰγιαλοὶα γὰρ ἡμᾶς, ἀθηρία δὲ πᾶς θῆρας κολάζεται. vbi ἀθηρία est Penuria ferarum, seu Non inuenire feras quas comedas. Sic epist. 73, πᾶς πολύποδας φασὶν ἀθηρίας τυγχάνοντας, τοὺς ἑαυτῶν καταδίκους πλοκάμους, quum nullæ occurrunt eis feræ quibus vescantur, proprios arrodere cirros. id quod Hesiodus quoque testatur & Orus Apollo ac alii, vt in Τίτδω annotaui. Sed sciẽdum, perperam in hoc posteriore loco scriptũ esse ἀθυρίας pro ἀθηρίας.

Ἀθήρωμα, t. 1, c. 135, f.

Ἀθησαύριστος, t. 3, c. 1479, g

Ἀθήτευτος, Hesychio ὁ μηδέπω ὅπλα μαθὼν δουλεύων, qui nullã mercede seruit. ἀφὰ τὸ μὴ ἠθητεύειν.

Ἀθίγγανος, t. 1, c. 1560, d. Ἀθίγγος, t. 1, c. 1559, g

Ἀθίκτωρ, t. 1, c. 1559, h

Ἄθλαι, Hesychio κόγχου θαλασσίου εἶδος, genus conchæ marinæ.

Ἄθλα, Hesychio ξύλα καταπαύσιμα, Ligna comburi apta, Ligna apta ad vrendum. pro quo infrà Ἄθηα.

Ἀθλεύω, t. 1, c. 111, c. Ἀθλέω, ibid.

Ἄθλημα, ibid. d. Ἄθλησις, ibid. e

Ἀθλητὴς, ibid. g. Ἀθλητὴς, ibid. e

Ἀθλητικὸς, ibid. g. Ἀθλητικῶς, t. 1, c. 112, a

Ἄθλιος, ibid. b. Ἀθλιότης, ibid. d

Ἀθλίως, ibid. Ἀθλοθησία, t. 1, c. 110, f

Ἀθλοθετέω, ibid. e. Ἀθλοθετὴρ, ibid. g

Ἀθλοθέτης, ibid. e

Ἀθλοθησία, ας, ἡ, v. l. ex Aristoph. afferunt pro Certaminis cura. sed perperam pro cul dubio pro ἀθλοθησία.

Ἀθλαίζει, apud Hesych. legitur expositum σωλήνῳ pro quo scribendum ἀθρόιζει. nisi fortè de industria παίζει, vt κάλαξ pro κάραξ.

Ἄθλαν, t.1,c.109,g.

Ἀθλαφόρος, t.1,c.110,g

Ἀθμωτίζειν, Hesychio est τοὺς δήμων ἀφιστᾶντας τῆς Ἀττικῆς. cui itidem Ἀδμωτὶς est φυλὴ τῆς Ἀττικῆς Ἀδμωτίδος. Apud Harpocr. verb & Suid. Ἀθμωνὶς δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Κεκροπίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἀδμωτίδης.

Ἄθολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expers θόλου, Non turbidus: ideóque Purus, Limpidus.

Ἀθόλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non turbatus. οὐ πεθολωμένος. Hesiod. Κρήνης ἀκήρατον καὶ ἀθόλωτον, ἥ τ' ἄθολωτος, qui turbatus non fit, sed limpidus. Itidem ἀθόλωτον Hesych. exp. καθαρὸν, Suid. ἀπαθὲς χολῆς.

Ἄθος, & per synæresin Ἄθως, montis nomen, qui & Ἄθως nominatur, vt Steph. tradit.

Ἀθορύβητος, t.1,c.1582,e. Ἀθόρυβος, t.1,c.1581,e

Ἀθορύβως, Sine tumultu, Citra tumultū & strepitum: hoc est Quietè, Tranquillè.

Ἄθουρον, Etymologo ἄπληστον, Inexplebile, Insatiabile. quo significatu ἄκρητον suprà habuimus.

Ἀθραφώνη, πεχῆ, nomen arboris apud Theoph. Hist.pl.lib.5, c.vltimo, ex qua optima fieri igniaria dicit, similē autē esse viti & οἰναίθῃ τῇ ἀχρίᾳ, labruscæ: ac, vt illas, scandere arbores. Plin. vitem syluestrē nominare videtur. nā & ipse de igniariis loquens, & huc respiciens, lib.16, c. 40, ait, Probatur & vitis syluestris, alia quàm labrusca, & ipsa hederæ modo arborem scandens.

Ἄθραι, Hesychio ἀπιλαί καὶ αἰκισμοί, minæ & insurrectiones contra aliquem.

Ἀθράκτοι, eidē sunt ἀπαράκτοι, Imperturbati, ideóq; Quieti, Tranquilli. pro quo paulo pòst habet Ἀθρικτοι. Si ex ἀ priuatiuo & θράσσω cōpositum esset, significaret Nō punctū, Non acti stimulis. nam θράσσειν Galenus apud Hippocr. exp. τύπτειν, κινεῖν.

Ἀθραύστου, idem ex Eurip. Œneo affert pro ἄσπαστον. pro quo ἄσπαστον puto scribendū ἄσπρωτον, Non stratū. Varin. legit ἀσπάστους, Qui non militauit, A militia immunē.

Ἄθρας, Rhodiorum dialecto ἅρμα, currus, teste Hesych.

Ἄθραυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infractus. hoc est, Qui fractus non est vel frangi nequit. Ideóque vel Integer, vel Firmus. vt Suid. quoq; ἄθραυστον interpr. ἄκλαστον, ἰσχυρόν. Exponitur etiam Inuulneratus, Non friabilis. Hesych. ἄθραυστον exp. non solùm ἰσχυρὸν, ὑγιῆ, ἀβλαβῆ, sed etiam ἄθραυστα ex Eurip. Iphig. Aulid. affert pro ἀσφάκτους. Solent certè lædi τὰ θραυσθέντα.

Ἀθραύω, idem Hesych. exp. ἁπλῶς, Simpliciter.

Ἀθρεῖν, Videre cupio. Suid. enim partic. ἀθρεῖσις expon. ἰδεῖν ὀπτασιωτικῶς.

Ἀθρέμβολα, eidē sunt ὄργανα πυρευτικά, ἄθρας ἐμβαλόμενα, ἢ ἁλιευτικὰ καὶ πλεκτὰ πανία. perperam pro ἀφρέμβολα.

Ἀθρίαν, t.1,c.136,d

Ἀθρίσματα, teste Hesychio, sunt δῶρα πρωτότοκα τοῖς θεοῖς συγγενῶν παῖς γαμουμένας παρθένους τοῖς Λεσβίοις, munera quæ à cognatis mittuntur virginibus nubētibus apud Lesbios. Apud Suid. scriptum Ἀθρίμματα, expositúmq; itidem δῶρα πρωτότοκα συγγενικὰ, dona quæ nuptis mittuntur. Sed mendosam eam scripturā esse puto. existimo enim ἀθρίσματα nominari dona quæ offerebātur sponsæ quum sese primùm retegebat & dempto velo sponso & cognatis præbebat cōspiciendam, τοῖς τὸ ἀθρεῖν. Taliáq; erāt αἰσαλωτήρια, θώρηκα, candē ob rem ita nominata: talia etiam τὰ θεσπεσιακὰ πέπλα.

Ἀθρίων, Suidæ εἶδος μελίσσης, genus apis. pro quo infrà Αἰθρίων.

Ἀθρόως, t.1,c.1582,g. Potest & per diphthongū scribi Αὐθρόως, sicut & αὐγελασί & αἰγιλασί.

Ἀθρώνιον, Suidæ & lex. meo veteri ὁ μουσῶν τόπος, locus seu sedes musarum.

Ἀθρωτέον, Videndum, Considerandum. Xen. Symp. ἀθρωτέον δὲ καὶ πῶς ποτε Σόλων φιλοσοφήσας, νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκεν.

Ἄθρυξ, t.1,c.1586,a

Ἀθρυπόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, A vermiculis nō arrosus seu exesus: vel etiam Qui à vermibus non arroditur seu exeditur, ὁ οὐ θρυπιδίτης, ὁ οὐ θρυπόξυστος, ὁ ὑπὸ θρυπῶν οὐκ ἐδηδεσμένος. Theophr. Hist. plant. lib. 5, non procul ab initio, vtitur superlatiuo ἀθρυπόδετος, habente syncopen pro ἀθρυπόδετος: (alioquin enim esset à positiuo ἀθρυπόδης) ἀμείνω δὲ τιμᾶν (inquit) τὰ ἀθρύπτου, ἀσαπῆ τε καὶ ἀθρυπόδετον, τοῦ γένους καὶ σκληρὰ καὶ πυκνὰ τὰς σάρκας. pro quo ἀθρυπόδετον paulo antè ἄθρυπτον dicit. Similiter apud Synesium legimus θρυπόδετα, vt videbis suprà in Ἀθηία. Apud Themist. verò in Post. perperam scriptum esse ἀσπαστόδετον, annotatur in v.l.

Ἀθρίψ, ῖπος, Vermiculus, vt cossus, vt tinea, vt teredo. Ita v.l. sed perperam pro Θρίψ.

Ἀθροίζομαι, t.1,c.138,f Ἀθροίζω, ibid.

Ἀθροισμός, t.1,c.139,a Ἄθροισις, t.1,c.138,g.

Ἄθροισμα, ibid. & t.3, c.153, e. ob. & 1464,a

Ἀθροισμός, t.1,c.138,g. Ἀθροιστικὸν, ibid.f

Ἀθροιστὴς, ibid.

Ἄθροον, t.1,c.137,d

Ἄθρόος, t.1,c.136,h. ‖ Ἀθρόοι Hesychio sunt etiam ἀκίρατοι: qui itidem ἄθροον paulo pòst à Laconibus dici scribit τὸ ἀκίρατον. Idem ἄθρους exp. ἀφώνους, ἄψοφος, Nullam edens vocem, nullum strepitum. pro quo scribendū potius ἄθρους, proparoxytonως: quemadmodū Eust. quoq; annotat, ἄθρους proparoxytonως dici quū significat ἀψόφους: ἀθρόος autem paroxytonως, quum pro συνηθροισμένος ponitur. Veruntamen τὸ συνεστραμμένον ποιεῖσθαι etiam vocabulum hoc in posteriore hac significatione pro Confertus, Densus, patet ex contracto ἄθρους pro ἀθρόους, ἄθρον pro ἄθροον. nisi potius in non contracto manet quidem accentus in sua sede, in contracto autem retrahitur. regulariter enim ex ἀθρόος dicendum erat ἄθροῦς, ex ἄθροον, ἄθρουν. Contraria propemodum mutatio fit in χρυσοῦς, ἀχρύσου, κεκραμένος, ex χρύσους, ἀχρύστου, κεκράμενος. regulariter enim facta contractione dicendum paroxytonως fuisset χρύσους, ἀχρύστου, κεκράμενος. Porro exempla illorum duorum contractorum ἄθρου & ἄθρους, Suidas nobis suppeditat, afferens ἄθρου καταρρίπτου pro ὁμοῦ καταρρίπτου. & πανταχοῦ μὲν ἐπίκλιτον ἄθρους δίδωσιν ὅρος. vbi ἄθρους exp. συνηθροισμένους ὁμοῦ. Meminit Eust. quoque huius contracti ἄθρους, dicens ipsum à nōnullis quidem ἀθροιστικῶς, sed οὐ τῇ συνηθείᾳ παροξυνόμενον, & δικαιούμενον apud Atticos.

Ἀθροότης, t.1,c.138,c

Ἄθρους, ibid. Vide & Ἀθρόος paulo antè.

Ἀθρούστερος, ibid.d. Ἀθρόως, ibid.b

Ἄθρυπτος, t.1,c.1593,c. Ἀθρύπτως, ibid.f

Ἀθρυψία, ibid.d

Ἀθύατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Profanus. v.l. Perperam pro ἀθέατος.

Ἀθυμέομαι, t.1,c.1601,g. Ἀθυμέω, ibid,c

Ἀθυμία, ibid.b

Ἀθυμίτης & Ἀθυμιτὴς, ib.g. Ἄθυμος, t.1,c.1600,f.

Ἀθύμως, t.1,c.1601,a

Ἀθὺρ, Hesychio Mensis & Bos apud Ægyptios. Mensis autem ille ἀθὺρ in lex. meo vet. dicitur respondere Latinorum Nouembri.

Ἀθυρολογέομαι, t.2,c.1618,c. Ἀθυρία, ibid.f

Ἀθυρία, vide in Ἀθηία.

Ἄθυρμα, t.1,c.1618,e Ἀθυρμάτιον, ib.h.

Ἀθυρόγλωσσος, vel Ἀθυρογλωττος, t.1,c.855,c.& 1614,e

Ἀθυρογλωττία, t.1,c.855,d. Ἀθυρόκωμος, t.1, c.1619,a

Ἄθυρος, t.1,c.1614,d. Ἀθυροστομία, t.3,c.1043,a

Ἀθυροστομία, t.3,c.1042 h

Ἀθυροστομος, t.1,c.1614 e.& t.3,c.1042,g

Ἄθυρσος, t.1,c.1618,b. Ἀθύρσιος, t.1,c.1617,a

Ἄθυσαν, Hes. exp. μιγνύει, ἀναπλάττει, Miscet, Alapis cædit.

Ἄθυτος, t.1,c.1610,g Ἀθύτης, t.1,c.1631, c

Ἀθὼς & Ἀθώτης, vide in Ἄθως.

Ἀθῶος, siue Ἀθῷος, t.1, c.1630, f

Ἄθως autem, vide paulo infrà in Ἄθως.

Ἀθωΰμαι, t.1,c.1631,b. Ἀθῶος, ibid.

Ἀθώπευτος, t.1,c.1631,a. Ἀθώπευτος, ibid.

Ἀθωρηξίας, t.1,c.1634,a

Ἀθωρηκτος, Galeno in Lex. Hippocr. μὴ μεθύων, Non ebrius seu temulentus. ἀθῶ τὸ μὴ θωρηκτεῖσθαι. Vtitur autem hoc vocabulo Hippocr. in lib. περὶ ὀπτικῶν, dicens, ἡμεῖς μὲν ἄσπρα ἴσμεν, ὁ δὲ αἷμα ἀθώρηκτος, καὶ ἀπλῆς τὴν ξύμφορσιν.

Ἄθως, nomen montis à Xerxe perfossi & velificati, vt prolixè tradit Herodot.lib.7,pag.249. Genitiuum facit Ἄθω,more Attico:accusatiuum autem duplicem, Ἄθων & Ἄθω. Quorum prior apud Herodot.aliquoties legitur in loco citato,vbi inter alia dicit, οἱ περὶ τὸν Ἄθων κατοικημένοι. vtitur idē & genitiuo,dicens ἐσω τῆ Ἄθω οἰκεομένοι. Posteriore vtitur Æschines in Ctesiph.dicens, ὁ τῆς Περσῶν βασιλεὺς ὁ τὸν Ἄθω διορύξας. Sic Theocr. Idyll. 8, Ἢ Ἄθω ἢ Ῥοδόπαν ἢ Καύκασον ἐφικέσθαι. Itidémq; Virg. Georg. 1, Aut Atho aut Rhodopen aut alta Ceraunia telo Deiicit. Alioquin à Latinis vocatur etiam Athon. Cic.De fin. Athone perfosso. Sic Seru. in expositione loci paulo antè ex Virg.citati, Athon mōs est Græciæ, Rhodope Thraciæ. Idem in hunc versum Æneid. 11, Quantus Athos,aut quantus Eryx,itidem annotat,veram lectionem esse Quantus Athon. nam si Athos legeris,os breuem esse, & versum non stare. Athon autem dici,accusatiuum indicare. nam hunc Athona facere, sicut Apollon Apollona. Verùm hallucinatur ibi Seruius quum ait Athon ideo veram esse lectionem, quia si Athos legeris,os breuis esset, & versus non staret. nec enim animaduertit os in Græco per ω scribi,ideóque longum esse,vt & in hoc versu eiusdem poetæ, Androgeos offert nobis sese agmina iungēs. Rursum idem mons nominatur Ἄθος, vt Κῶς etiam Κός: ex quo Ἄθωϊς contractum Ἄθος, teste Steph. Porro τὸ πτωτὸν est Ἄθωος, sine ι. nam Ἀθῶιος vocant τοὺς τὸν Ἄθων οἰκοῦντας. at verò vocabulum quo significatur τὸ αἰζήμενον, properispomenos scribitur, & cum ι subscripto, deriuatum ἀπὸ τῆς θωῆς, vt idem Steph. annotat, subiungens etiam, ἄθρει τὸ ἀμφότερον, τὸ θηλυκὸν, Ἀθωῖς. quanquam πτωτὸν potius id Ἄθωϊς esse videtur, pro Oriunda ex Atho, seu Habitatrix montis Atho. ¶ Ἄθως est etiam vrbs ὅθεν πρὸς Ἄθῳ, in Atho monte sita:cuius ciuis nominatur Ἀθωΐτης, vt tradit idem Stephanus. V.l. Ἀθῶτας etiam vocari huius vrbis incolas volunt. Est (inquiunt, de Atho monte loquentia) in eius cacumine vrbs eiusdem nominis Ἄθως, in qua homines duplo tēporis quàm alibi viuunt. hi Ἀθῶτες dicuntur ab Herodoto, quos triginta supra centum annos viuere refert.

Ἀθῶτης, vide in præcedente Ἄθως.

Ἀθωνίς, t.1,c.1631,b. Ἄθωος, ibid.a

Ἀθώιος, ibid.c

¶ Αἰ, vel αἲ, pro εἰ vel εἴθε, t.1,c.139,c Vide & Αἴ.

Αἴ vel αἶ, heu, ibid.f.

Αἱ, plurale articuli præpositiui in fœm.genere, à sing.ἡ. vt αἱ γυναῖκες, mulieres.

Αἳ, plurale articuli postpositiui in fœm. genere, à sing.ἥ, Quæ. Apud poetas interdum significat etiam Hæ, vel Illæ. αὗται, ἐκεῖναι. vt Hesych. quoque annotat, αἳ τενuem spiritum habens & circumflexum, esse pro αἵδε, id est ὧφελον, vtinam: aspiratū verò, esse articulum fœm. & relatiuum, quo Homerus vtitur pro αἵπερ vel αὗπερ.

Αἶα, poeticè pro γαῖα, metri causa dēpta litera initiali ob præcedentem consonantē. id est Terra, Tellus. vt φυσίζοος αἶα apud Hom. Il.γ. At in hoc loco Il.β, οὐ κάλλιπον ὕδωρ ὅππαί δ' ναται αἶψα, accipiunt αἶαν non solùm pro γαῖαν, exponentes, ὑπτιάζει καὶ ὅπτι ῥεῖ πλὴν γλυκέος, sed etiam αἶας nomine intelligunt fontem quendam influentem in Axium fluuium Pæoniæ. Hesych. fontem in Paphlagonia esse ait. Alioqui Αἶα, siue Αἶα Κολχίς, nomen est ciuitatis cuiusdam Colchorum, cuius mentio crebra apud Apollon. Rhod. in Argon. vt libro 2, Ἐξ Αἴης. Et paulo antè, Αἶα δὲ Κολχίς. Sic apud Herodot. initio ferè lib. 1, καταπλώσαντας τὸ μακρὸν πλοῦν εἰς Αἶαν τὴν Κολχίδα καὶ ὅπτι Φᾶσιν ποταμόν. Est & plantæ nomē & fructus ei ὁμώνυμον, teste Etymol. qui à Cyrenæis αἶαν vocari ait & παῖδα καὶ μαῖαν, καὶ ἀδελφὴν μητρός: per aphæresin τῆ μ. Vrbis autem Αἶα ἐθνικὸν est Αἰαῖος, teste Steph. qui & Αἰήτης inde esse ait, Ionicè vsurpatum pro Αἰάτης: quod Αἰήτης ita deriuari ab Αἶα, vt Ἀσκάτης ab Ἀσία. Ac vt Αἰήτης dictum est Ionicè poni pro Αἰάτης, ita & Αἴη pro Αἶα. veluti paulo antè ex Apollonio habuimus ἐξ Αἴης, pro ἐξ Αἴας.

Αἴαγμα, t.1,c.140,d Αἰάζω, ibid.c

Αἰᾶης, Oriundus ex Æa, vt dictum est in Αἶα. Vnde Medea vocatur Αἰήτη δολόεσσα: itē Κίρκη, quoniā ambæ inde erant oriundæ. Sed & Αἰήτη νῆσος dicitur ἡ τῆς Κίρκης, nomine proprio. Vide & Αἰήτιος infrà.

Αἰακία, Hesychio ὕβρεις, Iniuria, Contumelia. seu Iniuria contumeliosa. οἰκτεῖ (inquit) αἰακία. Suprà αἰκεία eodem significatu habuimus.

Αἰακεῖον, Αἰακίδης & Αἰακὶς, vide in seq. Αἴακος.

Αἰακίζω, Verbero, v.l. Pro quo suprà αἰκίζω, & infrà αἰκίζω. Similiter paulo antè habuimus αἰακεία pro αἰκεία seu αἰκία.

Αἴακος, nomen proprium viri cuiusdam in Græcia præstantis iustitia & religione. vnde & iudex esse fingitur ac ianitor apud inferos, cum Minoe & Rhadamantho. Ab hoc Αἰακίδης, Æacides, filius Æaci: item generalius, Ab Æaco ortum trahens: veluti quum ab Homero & Plutarcho Achilles & Alexander nominantur Æaci dæ. Ab eodem parœnymœs Αἰακὶς dicta κύλιξ quædā, teste Eust. & Hesych. Item Αἰακεῖον, Sedes & domicilium Æaci, οὗ φασιν Αἰακὸν οἰκῆσαι, Hesych.

Αἰακτὴς, t.1,c.140,d

Αἰακτὶ ἄσας, apud Hesych. legitur, expositum οἴμοι, οἴμοι. Itáque αἰακτὶ idem fuerit quod αἰαῖ, seu αἰ αἰ.

Αἰακὶς, t.1,c.140,f. Αἰακὸς, ibid.

Αἰάκτιος, Αἰάκτια, Αἰακτίδαι, Αἰακτὶς, vide in sequ. Αἴας.

Αἰακτὸν, Hesychio ἁμαρτία, Peccatum.

Αἴας, αντος, ὁ, nomen proprium viri celeberrimi apud poetas præsertim. A quo possessiuè Αἰάκτιος dicitur. vt Αἰάκτιος οἶκος, Aiacis domus, apud Suid. apud quem & Αἰάκτιος γέλως prouerbialiter ὅπτι τῆ ἀσυφρόνως γελῶντων. Item Αἰάκτιον, substantiuè, subaudiendo μνῆμα aut tale quid, Monumentum seu tumulus Aiacis, apud Philostr. in Heroic. Dicitur Αἰάκος quoque, sine diphtongo. A quo Αἰάκτια, ας, ἡ, ſ. ἑορτὴ, Festum in honorem Aiacis agitari solitum à Salaminiis. ἑορτὴ ὑπὸ Σαλαμινίων, inquit Hesych. Item Αἰάκτις, fœminino genere, pro Αἰάκτιος aut Αἰακτία. veluti Αἰάκτις φυλὴ Athenis dicebatur ἡ Αἰακτὶς, teste Suida & Hesychio. Cui Aiaci Pausanias in Atticis tradit ad suam vsque ætatem Athenis ἕδρας ἐμψύχους τιμᾶς. Alioqui Αἰακτὶς patronymicè dici posset etiam filia Aiacis, aut Quæ ortum trahit ab Aiace: sicut Αἰακτίδαι apud Demosth. in Epitaphio dicuntur Oriundi ab Aiace, Nepotes seu posteri Aiacis. Apud Suid. legitur etiam Αἴαξ, vicinum Latino Aiax. De etymo τῆ Αἴας, vide in Αἰάζω.

Αἰαυλαῖαι, Opercula. v.l. ex Hesychio. sed perperam. scribendum enim duxisim αἱ αὐλαῖαι, quod ei est τὰ καπακάλυμμα.

Αἰαφοὶ, idem Hesych. affert pro αὐτοὶ ἀκούοντες, ipsi audientes. Sed suspecta est ea vox.

Αἴαψ, idem exp. ματαίως, Frustra, vel etiam Stolidé. Pro quo alioqui μάψ dicitur.

Αἰάψος, Suidæ ποικίλος, Varius.

Αἰβάϊν. Hesychio θύρα, Ianua, Porta. Pro quo apud Suid. Αἰβάλη.

Αἰβοῖ, aduerbium φλαστικὸν, vt οἴμοι, teste Suida & Hesychio. id est aduerbium seu interiectio indignantis. Aristoph. Αἰβοῖ, τί λαρᾶς; Idem, αἰβοῖ τάλας, hei miser. Verùm in priore loco possit esse etiā ἐφεκτικόν. Alioqui τί θαυμαστὸν, etiam ὅπτι θαυμασμοῦ, & admirantis est, teste eodem Hesych. Adhæc τίθεται ὅπτι ἡδονῆς, vt annotat Suidas, afferens ex Aristoph. Auibus, Αἰβοῖ, οὐκ ἔστι οὐδὲν τῆ πίθηκος γλυκύτερον.

Αἴβον, Hesychio κάταντες, πλάγιον, Deciue, Obliquum. forsan pro λαιβόν. Infrà Αἰών.

Αἰγαγχίης & Αἰγαγχος, t.1,c.175,c. Apud Hesych. post Ἀγχιν λιβύης, legitur etiam Αἰγαγχίνα, ἀγχιν αἶγα, Caprā syluestrem, seu Rupicapram, vt Plin. vocat. Sed forsan pro eo reponendum αἰγάγχιον: alioqui αἰγαγχίνα esset à nom. sing. αἰγαγχίν.

Αἰγάδας, Dores vocant τὰς αἶγας, capras, teste eodem.

Αἰγαί, insula Euboeæ adiacens, in qua fanum Neptuni, vt Strabo & Hesych. tradunt. At Αἰγαὶ πύλαι, vrbis nomen est apud Steph. quam & μιλησιστὶ nominatam fuisse ait. τὸ ἐθνικὸν, est Αἰγαῖος, siue Αἰγαιάτης, teste eodem. At Αἰγαῖον πέλαγος & Αἰγαῖος πόντος, necnon Αἰγαῖον πεδίον, dictum πρὸς Αἴγαι πόλει φερομένῳ κατὰ τῆ

τὸ Πίθιον ἔρως, idem tradit. Αἴγας autem vide in Αἶγαι.

Αἰγαίων, nomen dæmonis cuiusdam, qui & Briareus nominatur, vt testatur Homer. Il. a. Hesychio ὁ Ποσειδῶν, Neptunus: qui paulo antè scripserat, Αἰγαίων, ὁπτιμεμῆνις, ἀναίμων θεός, καὶ τὸ ἀφ' οὗ τοὺς Κυκλάδας πέλαγος: innuens Αἰγαίωνα nominari nō solùm marinum deum, Neptunum, sed etiam mare illud circa Cycladas: quod tamen αἰγαῖον potius appellatur.

Αἶγαν, apud Hesych. εἶδός τι ὑποδήματος, genus calceorum, pro quo Varin. reponit Αἶγας.

Αἰγανέα, ας, ἡ, (pro quo Ionicè Αἰγανίη) & Αἰγάνεον, ου, τὸ, Iaculum vel Spiculum, Tragula. Vtrunque apud Hesych. legitur. affert enim non solùm αἰγανέων ἴύγγες, pro τὰς δόρατα βάλλοντες τοῖς πόνυ ὑφομένοις, sed etiam αἰγανέα, pro ἀκόντια, addens simul etymon, ἀπὸ τῶ αἰγίλους ἱμᾶσθαι γιγνώσκειν, quòd hastarum seu iaculorum aut spiculorum amenta siue ansæ fierent è loris caprinis: aliis tamen ita hæc iacula nominata dicentibus quòd ἀδηκτῶσι εἰς αἰχμὴν ἄγειν, quòd apposita & apta sint capiendis capris. Hom. Odyss. ο. Δίσκοισι πέρπερα καὶ αἰγανέῃσιν ἴθυνε. Apollon. Rhod. Argon. 2, ἐρύσσατο Παλλὰς Αἰγανίην. Suidæ αἰγανία est ἀκόντιον μικρὸν ὁλοσίδηρον, iaculum paruum ex solido ferro: Eustathio εἶδος δόρατος ἐλαφρὸν καὶ μακρὸν, genus hastæ leue & lōgum, ᾧ ἐπὶ τὴν αἰγὸν ἴασιν, quòd in capras mitteretur.

Αἴθοιτ, apud Hesych. εἴθε γὰρ, vtinam. perperam pro αἴ θοί. αἰ autem siue αἴ pro αἴθε seu αἴθε poni, suprà docui.

Αἰθύσσω, c. 1, c. 235, c

Αἴκα, siue αἴ κα, interdum pro αἰ ponitur, interdum pro αἴ. nonnunquam pro αὖτα, hæ, seu ἐκεῖναι, illæ.

Αἰκὴν, c. 1, c. 175, f

Αἰκίδης, Ægides: patronymicum ab Αἰγεύς. hoc est Filius Ægei.

Αἰκίναια & Αἰκίνητα, apud Hesych. pro Αἰγίναια & Αἰγίνητα, sine diphthongo.

Αἴκλος, c. 1, c. 175, e

Αἰκίτυρος, plantæ nomen, apud Theophr. Hist. plant. lib. 2, cap. 9. pro quo alibi sine diphthōgo Αἰγίτυρος, & quidem rectius.

Αἴγελος, ου, ἡ, Populus: sed propriè Populus nigra. nam alba peculiari nomine λεύκη dicitur, vt videre est apud Theophr. Hist. plant. lib. 3, cap. 1, & De caus. pl. lib. 5, c. 8, vbi multa de earum differentia. Itémque apud Dioscor. lib. 1, c. 114. vbi inter alia dicit memorari ὅτι τὰ ἐξ αἰγείρου διάκριτα ὑπὸ τῶν Ἡλιάδων πεπαμένων κατὰ χόλμον, πτίσσεται, καὶ γίνεται τὸ καλούμενον κλὼς βότ. vt Seruius quoque apud Virgilium, Phaëthontis (inquit) interitū sorores flentes Phaëthusa & Lampetusa, deorum miseratione in arbores commutatæ sunt: vt hìc dicit, in populos: vt in Bucolicis, in alnos. Prior Virgilii locus, hic est, Æn. 10, Populeas inter frondes vmbrāmq; sororum Dum canit. posterior, ægl. 6, Tum Phaëthontiadas musco circundat amaræ Corticis, atque solo proceros erigit alnos. Vnde quidam αἴγελον interpretantur & populum & alnum. Solet porro ἡ λεύκη, id est populus alba, ἐξαγλεύκαινα, in nigram mutari, vt testatur Theophr. De caus. plant. lib. 1, cap. 11. qui rursum τῆς αἰγείρου meminit Hist. plant. lib. 1, cap. 3. & Aristot. De gener. anim. lib. 1, cap. 18. Quod verò ad etymon attinet, schol. Homeri hoc δένδρον nominatum dicit ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως καὶ αὐτῆ αἰσθήσεως, forsan quia Homerus ipsum μακρὸν & μακρὸν appellat. vt Odyss. κ, Μακρὰ τ' ἄκρηθεν καὶ ἐπὶ φύλλα μακρὰ τίθησι αἰγείρου. At Odyss. ρ, dicit αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἐπὶ ἄλσος.

Αἰγελόμιος, ου, ὁ, Populi seu populorum successor. Αἰγελόμιος, teste Hesychio, ὁ ἐγγὺς τῆς λίμνης: forsan hoc nomen sortiti ab alno aliqua seu populo successa.

Αἰγελάτης, c. 1, c. 175, c.

Αἶγες, Dorica dialecto τὰ κύματα dicuntur, id est fluctus, teste Hesych.

Αἰγῆ, c. 1, c. 175, f

Αἰγηΐς, dicta quædam φυλὴ Athenis, nimirum ab Ægeo. Hesych.

Αἰγιάλεια, c. 1, c. 375, f.

Αἰγιαλεῖς, ibid.

Αἰγιαλίης, ibid. f.

Αἰγιαλὸς, c. 1, c. 375, d.

Αἰγιαλὸς, ibid. g

Αἰγιάς, άδος, Membrana vel subalbida cicatrix in oculis. nam apud Etymol. & in lex. meo vet. αἰγιάδες esse dicūntur ὑμένες ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς: additurque, αἰγιάδας dici etiā τὰς ὑπαλβίκους ἐν ὀφθαλμοῖς φλὰς. Suprà ἀλβίκη eodem signif.

Αἰγιδόπης, c. 1, c. 173, h. & 781, d

Αἰγίζουσι, c. 1, c. 174, a. & 781, b. Αἰγίδιον, c. 1, c. 175, g

Αἰγίζω, Capras pasco, vt v. l. interpr. sed sine exemplo & sine autore etiam. Hesychio & Suidæ αἰγίζειν est διασπᾶν, dilacerare: ὁκ μεταφορῶς (inquit) παρ' ὃ ἐν τοῖς αἰγὶς ἀπὸ τοῦ καταγίδην. Additq; Varinus, Æschylū in Hedonis dixisse αἰγίζειν πλεξίδας pro διασπᾶν ἢ καταγίζειν.

Αἰγιθαλὸς, Parus: auis inimica apibus, apud Aristotelem Hist. anim. lib. 8, c. 3, & lib. 9, c. 15, & 40. Eadem maximo odio prosequitur carduelem, teste Plut. in lib. De odio & inuidia. Apud Athen. duplici λ scriptum αἰγιθαλὶς: apud Aristot. rursum Αἰγίθαλος, proparoxytonως, vt & apud Suidam, cui est non solùm ζῶον sed etiam ὄρχησις, saltatio. In v. l. præterea herbæ nomen est.

Αἴγιλος, itidem auis nomen, de cuius simultate odióque cum asino & antho, vide Aristot. Hist. anim. lib. 9, c. 1, & Plin. lib. 10, c. 74. Latinè non solùm Ægithus, sed etiam Salus nominatur, vt tradunt v. l. Infrà Αἰγίθος.

Αἰγίλοχος, idem quod αἰγίλωψ, Fœnum græcum: τῆλις, Hesych.

Αἰγίλιπος, c. 1, c. 174, b

Αἰγιλιῶται, Caprarii, Qui capras fatiant seu pascunt: & generalius etiam aliorum pecorum pastores. Olim Athenis, quum tribus adhuc nomina gererent sumpta ἀπὸ ἡρώων εἰς ἃ διηρῆσθαι οἱ βίοι, τὸ μὲν χωρὶς vocabatur ἐπιτάττων, τὸ ἔργα πᾶν autem, ἐργάδες: γεωργοὶ, vt qui terram colebant, & αἰγιλιῶται, οἱ ὅθεν τιμαῖς καὶ θεσμοθεσίαις διεκρίνοντο, vt tradit Plut. in Solone, p. 166.

Αἰγιλία, Stephano & Harpocrationi ac Suidæ, δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς: cuius δημότης dicitur Αἰγιλιεύς. Aduerbia autem localia inde sunt Αἰγιλιέθεν, Αἰγιλιάδι, Αἰγιλιεῖ, vt annotat Steph. Ab eodem δῆμῳ denominantur Αἰγιλίδες ἱππάδες apud Athen. lib. 14, quas Philemon dicit esse καλλίππους. Vide & Αἴγιλος.

Αἰγίλιψ, c. 1, c. 174, c

Αἴγιλος, herba quædā dicta est capris grata. Theocr. Idyll. 5, Καὶ μάν τοι μαὶ κύπειρον ἢ ἐξ ἄγκεος αἴγιλος ἔδεται. Item nomen cuiusdam heros, à quo denominata est ἡ Αἰγιλία, teste Athen. l. 14. Sed & ipsa Αἰγιλία nominatur Αἴγιλος, progenitoris nomine. vt apud Theocr. Idyll. 1, καὶ ἀπ' Αἰγιλίω ἱκάδα πρώϊος Ἀδῖται. Vbi nota ἀδῖται dici, quoniam αἱ Αἰγιλίδες ἱκάδες erant καλλίσταις.

Αἰγίλουρος, pleonasmo syllabæ γι pro ἄλουρος dici, annotatur apud Etymol. & in lex. meo veteri. Hesychio autem αἰγίλουρος est καίκιος.

Αἰγιλώπη, c. 1, c. 174, f. obiter. Αἰγιλώπιον, ibid.

Αἰγίλωψ, ibid. d

Αἴγινα, ης, ἡ, Ægina: nomen insulæ vnius ex cycladibus. quam Poll. χυτρόπολιν nominatam fuisse tradit, forsan quia multæ ibi χύτραι venderentur. Vnde Αἰγινίδης, Αἰγινήτης & Αἰγινάτης dicitur qui ex ea oriundus est vel in ea habitat. Quorum primum Stephanus ex Strabone affert: secundum, cum apud alios legitur, tum apud Suidam, veluti quum dicit, Παῦλος, Αἰγινήτης ἐκ Θηβῶν. Estque eius fœmininum Αἰγινῆτις, vt Steph. annotat: qui rursum ab Αἰγινήτης ait esse possessiuū Αἰγινητικὸς. quo Luc. in Tim. vtitur, dicens Αἰγινητικοὶ μεδίμνοι, Medimni Æginetici, hoc est Medimni apud Æginetas vsitati. Itidémq; Pausan. in Atticis dicit Αἰγινητῶν ὕστερος ἐμός. Tertium verò multo frequentius vsurpatur. vt quum Dinarchus dicit, χωνὶ Αἰγινάια: quæ aliis est Αἰγινῆτις. Item Αἰγινᾶται κέρμα & Αἰγινᾶται ὀβολοὶ dicitur, & Αἰγινᾶται σταθμοὶ, teste Stephano. Recte. legimus enim apud Thuc. lib. 5, ὁ δὲ τὸν ξύλον ἦν ἐκ τῶν Αἰγινητῶν ὀβολοῦ Αἰγινάιος τῆς ἡμέρας ἑκάστης. Itidémq; apud Athen. l. 4, εἰς ὀβολοὺς Αἰγινάιους καὶ Αἰγινητικοὺς ὀβολούς. Et paulo pòst, τὸν δὲ δύο ὀβολὸν ἑκάστης Αἰγινητικὸν φέρει τὸν ἐκ τῆς καθαλλοῦ. Rursum apud Thucid. lib. 5, Αἰγινάια δραχμὴ: & alibi Αἰγινᾶται ἕκατον, Talentum Æginetica. multa enim & varii generis numismata cudebant Æginetæ, & à multis seculis. adeo vt

Ephorus

Ephorus apud Strabonem libro 8, pagina 164, dicāt in Ægina argentum primum cusum fuisse à Phidone. emporium enim extitisse διὰ τὸν λυσιτελοῦντα τῆς χώρας τῷ ἀνθρώπων παλαιοτέρων ἐμπορικῶς : indéque τὸν ἰῶτα vocari Αἰγιναίαν ἐμπολήν. Quod autem hic Αἰγιναία ἐμπολὴ nominatur, pro eo Hesych. habet Αἰγίναια. sic enim apud eum legimus, Αἰγίναια, τὰ ῥωπικὰ φορτία· καὶ οἱ πωλοῦντες αὐτά, Αἰγινοπῶλαι ἐλέγοντο. Itaque Αἰγίναια, vel potius Αἰγινᾶια, & Αἰγιναία ἐμπολή, dicuntur Variæ merces, Merces omnis generis: quia in Ægina eiusmodi merces diuendebantur. Ad verbum sonat, Merces Æginetica. Et qui eiusmodi miscellaneas merces seu Æginetica venditat, Αἰγινοπώλης dicitur, id est Ægineticarum mercium venditor. Infrà Αἰγυπτία ἐμπολὴ de similibus mercibus.

Porro sciendum est, secundam syllabam deriuatorum ab Αἴγινα, apud Hesych. scribi etiam diphthongo. Sic enim apud eum legimus, Αἰγίνειον, νόμισμα ἀργυροῦν μέγα. Et mox, Αἰγινῆται ἵππαι, παῖς συμβιβασάτας αἰθριαστάς. Habetur tamen apud eum & altera scriptura, sine diphthongo.

Αἰγίναια seu Αἰγιναῖα, Αἰγιναῖος, Αἰγινᾶς, Αἰγινήτης, Αἰγινητικός, Αἰγινοπώλης, vide in præcedente Αἴγινα.

Αἰγινίδες, t.1, c.175, g.

Αἰγινίμας, ibidem, a

Αἰγίνθος, siue Αἴγιθος, apud Aristotelem Histor. animal. lib.9, c.15, auis nomen est, quæ Salus à Gaza Latinè vocatur. Suprà Αἴγιθος habuimus pro eodem: & quidem rectius, vt videtur.

Αἰγιόχας, t.1, c.175, b. Αἰγίπαν, ibidem.

Αἰγιπόδης, ibidem, c. Αἰγίπας, ibidem.

Αἰγίπιλ, Macedonib' est ὁ ἀετὸς, aquila, teste Etymologo, & lex. meo vet.

Αἰγίπυρος, herbæ nomen apud Theocritum Idyll.4, Αἰγίπυρος καὶ ὑπίζα καὶ ἀνώδης μαλίνα. Meminit eiusdem Theophr. quoque, Histor. plant. lib. 2, cap.9: vbi tamen cum diphthongo scribitur. Forsan autem αἰγίπυρος quasi caprarium triticum nominatur, quòd capræ eius esu gaudeant, vt etiam τὸ αἴγιλον. Eupolis autem apud Aristophanis schol. τὸν τῆ Διονύσου ἱκετείᾳ dicit νομίζωσιν αἰγίπυρον εἶναι, pro πυρὸν, rufum: quoniam ægipyrus planta florem habet ἱκανῶς ἐρυθρὸν, teste Demetrio.

Αἰγὶς, t.1, c.175, h. & 233, e. Αἰγίπος, t.1, c.175, g

Αἰγλαὶρ, Hesychio ὁ λίσκληπιός.

Αἴγλα, seu αἴγλη, t.1, c.141, a. | Αἴγλη, Hesychio est non solùm λαμπηδὼν, λαμπρότης, αὐγὴ, φῶς, sed etiam χρυσὸν, apud Sophoclem in Tereo: χρυσὸν & πίδη, apud Epicharmum in Bacchis. | Idem αἴγλας dicit esse ἀμφορέας, καὶ ψιλῶς τὰ ὠδὲ πως ὤτειλ τῷ ὀρόβῳ. quæ & αἰγλία infrà appellat. | Αἴγλα seu αἴγλα μυστική, idem quod μυστὶλη, panis excauatus. quo pulmentum, legumina aut tale quid haurimus. Poll. l.6, cap.12.

Αἰγλάκες, t.1, c.141, b. In obliquis huius vocabuli crasis fit. reperimus enim αἰγλῶτα vsurpatum pro αἰγλήεντα, vt πμλῶτα apud Homerum pro πμλήεντα.

Αἰγλαπιὼ, epitheto dici Apollinem, annotat Hesychius. Reuera enim phœbei radii sunt fulgidissimi & nitidissimi.

Αἰγλία, eidem sunt δακτυλίδια, annuli. diminutiuum ab αἴγλη, significante itidem annulum, necnon annulum seu orbiculum quo vomer cingitur.

Αἰγοβοσκὶς, t.1, c.173, c. Αἰγοδίωξ, ibid.

Αἰγοθήλης, ibidem, d.

Αἰγοθὶς, Etymologo ὁ αἰγοθήλας, caprimulgus. Itidémque lex. meo vet. in quo deriuatur à τῷ significante θηλάζω.

Αἰγίλωπας, vt αἰγίλωπος suprà, Fœnum græcum: quod Columella & Plinius siliciam etiam & siliculam vocant, Græci præterea τῆλιν & βούπρασ. Plin. sub finem libri 24, Nec fœnographo minor autoritas, quod telin vocāt, alii carphos: aliqui buceras, alii ægoceras, quoniam cornículis semen est simile: nos siliciam.

Αἰγιπυρὸς, t.1, c.173, e. Αἰγίπυρος, ibid. d

Αἰγιπύραλος, ibidem, e

Αἰγόλεθρος, herba capris noxia & exitiosa. v.l. Videndum tamen annon & adiectiuè significet Capris noxius & exitiosus, Capris pernicies afferens.

Αἰγομολὶς, t.1, c.173, f. Αἰγομόλιον, ibid.

Αἰγονόμος, ibid. Αἰγόνυξ, ibid. g

Αἰγοπόδης, ib. g. & 175, c. Αἰγοφθοσπος, t.1, c.173, g

Αἰγὸς ἔλος, ibidem, b. Αἰγὸς ποταμὸς, ib. obiter.

Αἰγόσυρα, ibid. obiter. Vnde ἐθνικὸν est Αἰγοσυρὶς, apud Athen. & Steph.

Αἰγοφάγος, t.1, c.173, g.

Αἰγόφθαλμος, ib. h

Αἰγωλὶς, Hesychio, Etymologo & lex. meo vet. λύγος, Vitex, Salix Amerina.

Αἴγωλος, ου, ὁ, abscessus inter nares & maiorem angulum oculorum, per quem pituita assiduè distillat, & si negligatur, ad ossa vsque dehiscit in fistulam. Ita v.l. sed perperam, vt opinor, pro αἰγίλωψ.

Αἰγυλώπη, perperam itidem pro αἰγιλώπη, in iisdem v.l.

Αἰγυπιὸς, à veteribus dicebatur qui à recentioribus γὺψ, vt tradit Suidas. id est Vultur: auis prædatrix & rapax, ex aquilarum genere. Homer. Iliad. π, αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι. Soph. Atace, παπαῖ τῶν ἄπ πλιῶν ἀγέλαι μέγαι αἰγυπιὸν ὑπολείπουσι. Herodor. αἰγυπιῶν δύο ζεύγεα. Agathias quoque Scholasticus αἰγυπιὸν & γῦπα de eadem volucre dicit hoc epigr. innuit, Καὶ τὸν μὲν Τιτυὸν χῆ γῦπα δύο ζυγὸν ἔδουσιν· Ἡμεῖς δ' ζώοντας πάντας αἰγυπιούς.

Αἰγύπλης, Hesychio πίνακες, ἀσκαλαβώτες, Noxius, Stellio. Ita enim reponit Varinus pro Αἰγύπλης, consentiente etiam serie alphabetica.

Αἰγυπλιάζω, Αἰγυπλιακὸς, Αἰγύπλιος, Αἰγυπλιῶν, Αἰγυπλιστὶ, Αἰγυπτόνδε, vide in sequ. Αἴγυπτος.

Αἴγυπτος, Ægyptus: nomen & fluuii & regionis, denominatæ ab Ægypto filio Beli, vt ex Charace refert Steph. Fluuius, idem est qui Nilus, cuius meminit Homerus Odyss. ξ, canens, Πεμπτάῳ δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ εὐῤῥείτῃσι ἰκόμεσθα. Et alibi, Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ εὐῤῥεῖτι νέας. Verùm quod ad præcedentem locum attinet, Αἰγύπτου nomine ibi potest accipi etiam regio, & per εὐῤῥείτην intelligi Riguam, seu Pulchris aquis riguam. Nam ita à Nilo exundante rigatur vt pluuiis non indigeat. vnde meritò πεπαμένη olim nominata fuit, alio nomine dicta etiam Aeria, vt Stephanus tradit & Gellius lib.14, cap.6. Inde Αἰγύπλιος, Ægyptius, Oriundus ex Ægypto. Homer. Iliad. ρ, Αἰγυπλίων αἰόρων ἐξεκαίδεκα ἀγοιές. Vbi nota αἰόρων, quod in prosa frequentius omittitur. vt quum dicunt Αἰγυπλίων βασιλεῦς. Rursum Αἰγύπλιος cum aliis etiā substantiuis iunctum reperitur. vt quum prouerbio dicitur Αἰγύπλιος πλινθοφόρος, Ægyptius latererum baiulator, quoniam διαβάλλονται οἱ Αἰγύπλιοι ὡς ἀχθοφόροι: Suid. Et Αἰγύπλιος δικασὶς, de iudice integro atque incorrupto, vt annotat Cæl. Rhod. lib.11, cap.46. Et apud Hesychium, Αἰγυπλία ἐμπολὴ, ὁ ῥώπης, καὶ τὰ ἐκεῖθεν φορτία, varii generis merces, & farcinæ ex eiusmodi mercibus. vt Αἰγυπλία ἐμπολὴ hîc idem sit quod suprà Αἰγιναία ἐμπολή. Affert autem id ex Eurip. Item Αἰγύπλιον ἔλαιον, Oleum Ægyptium: quod ipsi κίκι & κίκινον ἔλαιον appellant. Et Αἰγύπλιον ἔλαιον λευκὸν, quod ex liliis paratur, indéque κρίνινον & σούσινον ἔλαιον nominatur. Itidem Αἰγύπλιον μύρον, vnguentum Ægyptium, confectum ex flore spinæ Ægyptiæ, alióque nomine dictum ματτώπιον. Et Αἰγύπλιον μύρον λευκὸν, quod paratur liliis & aromatibus, ideóque κρινόμυρον nuncupatur, dictum alioquin & σούσινον μύρον & Μενδήσιον, vt annotat Galen. apud Hippocratem. Idem apud eundem Αἰγυπλίου σκώληκες seu δίμαπες nomine accipiendum ait τὸ ὠτῶδές τε καὶ μαλακὸν. Eidem apud eundem Αἰγυπλία γυπτεία est τὸ χρισὶ καὶ πεζῇ. Sed & Αἰγυπλία (Ionicè Αἰγυπτίη) dicitur pro Αἰγυπλία χώρα, Ægyptia regio: id est ipsa Ægyptus. sed apud poetas præsertim. Ab hoc porro Αἰγυπλία, vel ab Αἰγύπλιος etiam, est possessiuū Αἰγυπλιακός. Athen. l.4, πείθει δ' ὅδε ἰδία δόγμα Αἰγυπλιακὰ, Ægyptiaca, Apud Ægyptios vsitata. Idem Athen. l.14, citat Αἰγυπλιακὰ cuiusdā Lyceæ Naucratitæ, id est, libros cō scriptos de Ægypto & rebus Ægyptiacis. Præterea ab Αἴγυπλος sunt duo aduerbia. Primū, quod qualitatem

significat, est Αἰγυπτιστί, Ægyptiacè, Ægyptiorum more. Theocr. οὐδὲ κακοεργὸς Δολόπτας τὰν ἰόντα παρίσσατο Αἰγυπτιστί. id est Ægyptiaco astu. traduntur enim Ægyptii fuisse callidi & versuti: vnde & αἰγυπτιάζειν pro πανουργεῖν dicitur, vt paulo pòst docebo. Alterū aduerbium est locale, nimirum Αἰγυπτόθι, In Ægyptum. Homer. Αἰγυπτόθι ἰέναι δολιχὸν ὁδόν. Insuper ab Αἰγύπτιος sunt duo verba. Primum est Αἰγυπτιάζω, neutralem habens significationem. declarat enim Ægyptios imitor. vt quum dicitur aliquis Αἰγυπτιάζειν τῇ φωνῇ, In loquēdo aut dicendo Ægyptios imitari, Ægyptiacam linguam æmulari. Item Αἰγυπτιάζειν dicūtur qui Ægyptios dolis & astu æmulantur, seu Qui Ægyptiaca astutia & versutia vtuntur, Qui dolosè & callidè agunt vt Ægyptii. nam Æschylo teste, Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. vnde & Theocritus dixit παρίσσατο Αἰγυπτιστί in loco suprà citato. Meminit huius significationis Suidas Αἰγυπτιάζειν exponēs πανουργεῖν & κακοτεχνεῖν. quo sensu & Κιλικίζειν dicitur, vt docui initio tomi 1, col. 5, b. Alterum verbum ab Αἰγύπτιος deriuatum, est Αἰγυπτιόω, actiuè significans Ægyptium reddo, seu Ægyptii modo nigrum atrumve reddo. sunt enim Ægyptii ex ardore solis nigriores. Meminit huius significationis Hesychius, Αἰγυπτιῶσαι exponens μελανᾶναι, Denigrare, Atrum reddere. Sic certè accipitur in senario hoc, Χρόαν ὑφ' ἧν πὰν ἅλιος λάμπων φλογὶ Αἰγυπτιώσει, cutem tuam sol splendens suis flammis Ægyptiam reddet. id est atrā seu nigram more Ægyptiorum perustorum solibus.

Αἰγύπτιος, vulg. lex. ex schol. Aristoph. afferunt perperam pro αἰγίτυρος.

Αἰγιαλίς, nomen auis nocturnæ seu noctiuagæ. Vlulam Latini appellant. Aristot. Histor. animal. lib. 9, cap. 17, αἰγιαλὶς δ' ἐστὶ νυκτερίσιος, καὶ ἡμέρας ὀλιγάκις φαίνεται· καὶ εἰκαὶ οὗτος πέτρας καὶ σπήλυγας. Meminit eiusdem auis & lib. 8, cap. 3. Sed notandum est in hoc loco posteriore proparoxytonos apud eum scriptum esse, oxytonos in priore.

Αἰγιαλός, t. 1, c. 176, g. Αἰγιάλυξ, ibidem, e
Αἰγιάλυξ, t. 1, c. 175, d. Αἰγιαλίτης, ibidem, e

Αἰδάς, Hesychio διακόπης, dominus. pro quo suprà ex Suida habuimus Αἰδᾶς.

Αἰδάτας, Tarentinis significat δημοσίων, vt idem Hes. annotat.

Αἴδας, Doricè pro Ἅιδης. vnde genit. αἴδα, & accus. αἴδαν, apud Hesych. | Capitur interdum Αἴδας pro τύμβος, τάφος. Bustum, Sepulcrum, teste eodem.

Αἰδαστᾶν, idem affert pro αἰδεῖσθαι sed non sine mendo. Si enim αἰδάστᾶν vera est scriptura, legendum αἰδεῖσθαι: sin αἰδέσθη, reponendum αἰδάσατο.

Αἰδεῖο, Ionicè & poeticè pro αἰδοῦ, reuerere: resoluta primùm diphthōgo εἰ in ε, deinde metri causa inserto ι. Hom. Il. ω, & Od. ι, Ἀλλ' αἰδεῖο θεούς.

Αἴδεῖς, Hesychius affert pro ἄχρις αἰῶνος γενεᾶς. sed id suspectum est, præsertim quum non sit suo loco positum, sed post Αἴδων.

Αἰδέομαι, Veneror, t. 1, c. 146, a. Αἰδέομαι, Me pudet, ibidem, d. Αἰδέομαι, Timeo, ibidem, f. Αἰδέομαι, Placor, ibid. h.

Αἶδες, Suid. affert pro ἀκατάληπτον, incomprehensibile. à masculino αἶδης significante Obscurus, Qui videri & cerni oculis nequit. pro quo suprà ἀειδής.

Αἰδέω, pro αἰδέσσομαι, ab αἰδέσθω pro ἀιδέσθω, t. 2, c. 146, g. Habes & inter Anomala.

Αἰδήμων, t. 1, c. 147, d. Αἰδημόνης, ibid. f
Αἰδήμων, ibid. h
Αἰδήσατο & Αἰδάσσατο, poeticè geminatum metri causa habent, pro αἰδέσθη & αἰδέσσατο. ambo aor. 1 medii, à them. αἰδέομαι, sed prius imperatiui, posterius subiunctiui modi.

Αἰδήτης, t. 1, c. 147, g.
Αἰδίη, t. 1, c. 148, d
Αἴδηλος, pro Obscurus & Tenebricosus, habuisti suprà, tom. 1, col. 1109, f. quemadmodum Hesychius quoque ἄϊδηλον exponit ἄδηλον, ἀφανές, Quod non videtur: pro quo suprà ἀείδηλον habuimus: ὃ μὴ εἰδέναι καὶ ὁρᾶσθαι. Significat etiam Improuisus, seu Inexpectatus, Inopinatus. ἀφανὲς δίκτυπος. vt scholiastes Nicandri accipit in hoc loco Theriacōn, Βριξαντες οἱ ἄδηλοι ἐπιδρομὴν αἰέν ἐείκει. Habet actiuam etiam significationem pro αἰδηλοποιός, ἀφανιστικός, hoc est, Reddens ἄδηλον & è conspectu tollens, ideóque Noxius, Exitiosus, Pestifer: ὄλεθρος, ἐξώλης: vel etiam ἄξιος ἀφανισμοῦ καὶ ἀπωλείας, Dignus qui pereat & ex conspectu hominum tollatur. Quo modo accipiunt apud Homerum Iliad. ι, quum dicit, ἐχθίστη πασὶ βροτοῖσιν ἄδηλος, filiam nocentem. Itidem Iliad. β, quum dicit κῆρ ἄδηλον, intelligunt ἀφανιστικὴ & edax. possis etiam Lucidum interpretari, & quod præ cæteris conspicuum est: vt sit compositum ex ᾱ epitatico & ἰδέσθαι quod est videre. Rursum ἄδηλα dicuntur Quæ non videre licet, Quæ non omnibus conspicienda dantur, Arcana. In qua significatione accipitur in hoc loco Hesiodi sub finem libri 2 Ergon, μηδ' ἱρῆιον ἐν αἰγιαλῷσιν κυρήσας Μοιρέων ἄδηλα. Ibi enim Tzetzes exponit τὰ μυστικῶς οὐ δέρουσι καὶ φαύλως: item, οὐ μεμυσταγωγημένα μυστικῶς. Itidemque Proclus & Moschopulus accipiunt. Sed idem aduerbialiter etiam hoc ἄδηλα ibi posse capi annotant pro Clam seu Clanculum & latenter, ἀδήλως καὶ λάθρα.

Ἄδηλος, Obscurè. Significat etiam ἀφανιστικῶς, ὀλεθρίως, vt ἄδηλος quoque pro ἀφανιστικὸς & ὀλέθριος accipi dictum est. Homer. Iliad. φ, σὺ δ' ἔκτανες ἄδηλον, tu autem occidis obuios quosque & ἀφανίζεις, ita vt euanescant & è conspectu tollantur.

Αἰδημοσύνως, t. 1, c. 148, b. Αἰδημόσυνος, ibidem, b.
Αἰδημονίως, ibidem, c.
Αἰδήμων, t. 1, c. 147, g
Αἴδης, t. 1, c. 1105, a. Vide & Ἀΐδης paulo antè.
Ἄϊδης, Orcus, t. 1, c. 1109, b. Ἄϊδης, Deus inferorum, ibidem, c. Ἄϊδης, Mors, ibidem, f. Vide & c. 1111. c.

Αἰδήφρων, Hesychio αἰσχυντηλός, Pudens, Verecundus. Ad verbum, Qui animo seu mente est verecunda. Pro quo infrà αἰδόφρων.

Αἴδιον, τὸ, t. 1, c. 113, d
Αἴδιος, ibidem, c. Ἀΐδιος, ibidem, f
Ἀΐδιος, ibidem, e

Αἰδὸς, t. 1, c. 1105, a. At pro πηλὸς αἰδὼς, quod apud Plutarchum legitur ab ipso statim initio Thesei, quum ait, τὰ δ' ἐπέκεινα Σίνις αὐδρῶν καὶ θηρίων, ἢ πηλὸς αἰδὼς, ἢ πέλαγος πτηκτὸς: pro hoc inquam πηλὸς αἰδὼς, vtpote mendoso, reponendum πηλὸς αἰδοῦς, ex Hesychio: qui quum αἴδιον exposuisset μέλαν ἢ ἀφανιστὸν, subiungit, λέγεται δὲ καὶ τὸν ὑπερμέτρως πηλὸν αἰδῆ. Idémque postea sua serie, Πηλὸς αἰδοῦς, (inquit) σβεστικὸς λυθεὶς ὑπὸ πάντος καὶ τὸν ἐφέλκεται σκοτεινόν. Legitur tamen apud Suidam quoque αἰδὼς, expositum ὁ μὴ βλεπόμενος, qui non cernitur.

Αἰδοιέστερος & Αἰδοίστατος, irregulariter dicuntur pro αἰδοιότερος & αἰδοιότατος, vt αἰδοιέστερος & αἰδοίστατος pro αἰδοιότερος & αἰδοιότατος, & similia alia quorum meminerunt Eustath. & Etymol. Regulari autem comparatiuo αἰδοιότερος vsus est Homer. Odyss. λ, Καὶ κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος αἰδρείῃσιν εἶην, Venerabilior essem & maiore me reuerentia dignarentur.

Αἰδοῖος, t. 1, c. 145, g
Αἰδοίως, poeticè pro αἰδοῖος, vt ὁμοίως pro ὁμοῖος, Venerabilis, Reuerendus.
Αἰδοῖος, t. 1, c. 145, c. Αἰδοῖος, ibidem, c
Αἰδοίσιμος, ibid. h. Αἰδοιοδύς, ibid. g
Αἰδοίως, ibid. e. Αἰδόμαι, t. 1, c. 147, b
Αἶδος, t. 1, c. 144, b
Αἴδος δὲ & Ἄϊδος δόμοι, aduerbialiter ponuntur pro εἰς Ἄϊδος δόμους, seu εἰς Ἄϊδου, Ad ædes Plutonis. id est, Ad orcum, Ad inferos. Homerus Iliad. π, Ψυχὴ δ' οἴκαδε βῆ πταμένη Ἄϊδος δὲ βεβήκει. Odyss. κ, Ψυχὴ δ' Ἄϊδος δὸν βεβήκει pro quo alibi dicit εἰς Ἄϊδος, & Ἄϊδος εἴσω, necnon δόμοι Ἄϊδος εἴσω.
Ἀϊδοφοίτης, t. 1, c. 1109, h
Ἀϊδοφόλος, ibid.

Αἰδόφεων, t.1, c.144, e. Αἴδρεια, t.1, c.111, e
Αἴδρεις, ibid. f. Αἰδρείη, ibid. e
Αἴδρεια, ibid. Αἴδρις, ibid.
Αἴδρι, ibid. Αἰδρίν, ibid.

Αἰδροσύνη, Imperitia, Inſcitia. ἀμαθία in lex. meo vet. Ab ἄϊδρις, quod ibidē exponitur ἀμαθής, ἄπειρος, ἀναίσθητος, ἀσυνέτος. vel potius à præcedente αἴδρός.

Αἰδροφῶν, Ignarorum peremptor. vt Heſych. αἰδροφῶντα affert pro αἰδρείων ἀναιρετικῶς.

Αἴδρυτι, Non ſtatutum ſeu collocatum. Heſych. ex Cratino affert ῥᾴζοντες αἴδρυτι κακὸν ἄλλοις, ſubiungens, οἷον ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἐδρύσαντο, τῷ φυλλοῤῥοεῖν ἢ τι ἄγαλμα ἱδρύσαντο. Itidem in lex. meo vet. αἴδρυτον κακὸν eſſe dicitur ὃν οὐκ ἂν τις ἑαυτῷ ἱδρύσαιτο, τὸ καταφανῆ.

Αἴδρως, t.1, c.1112, f

Αἴδυλος, Heſychio eſt θρασύς, audax. Itidémque Suidæ & Etymologo.

Αἴδω, idem quod ἀείδω: atque adeo hoc ἄεδω ex illo factum eſt, ſubſcripto ι & facta crati. id eſt, Cano, Canto. Annotārunt Heſychius αἴδειν Atticos peculiariter de gallinaceis dicere, non autem κοκκύζειν, niſi forte extraneum quempiam irridentes. Idem prouerbialiter αἴδειν φησὶ μωρίᾳ dici ſcribit, quoniam moris fuerit in conuiuiis τὸν μὴ δυνάμενον ᾆσαι, ἀλλ' ὅτις κλῶπα ἢ μωρίᾳ λαβόντα, φησὶν αὐτῷ αἴδειν. Affert idem præterea, Αἴδειν Αἴαντα Τελαμῶνος, dicens id fuiſſe initium ſcolii cuiuſdam in Aiacem conſcripti. Inſuper αἴδειν ἔχειν affert pro μάτην λέγειν καὶ ληρεῖν. annotátque αἴδειν ſignificare etiam λέγειν, ὑπολαμβάνειν: quemadmodum aliquanto etiam póſt αἴδειν affert pro λέγειν.

Αἰδῶ, oxytonon, nominatiuus eſt ſingularis, vt Ἀπτῶ, Σαπφῶ: circumflexum autem αἰδῶ, accuſatiuus eſt ſingularis Atticus, contractus ex communi αἰδόα, vt Etymol. tradit, afferens ex Homero poſteriorem αἰδῶ exemplum hoc, —τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει: priore autem Phileras fuiſſe vſus traditur. Porro obſerua, poetam ibi αἰδοῦς nomine vocaſſe non ipſam actionem τὸ αἰδεῖσθαι καὶ αἰσχύνεσθαι, ſed τὰ αἰδοῖα ſeu αἰδοῖα μόρια, pudenda. Plutarchus pro Reuerētia & Veneratio vſus eſt in Solone, dicens, αἰδῶ μὲν εἶχε καὶ τιμὴν ἅπαντες παρ' αὐτῷ, reuerebantur (ſeu venerabantur) & honorabant eum omnes.

Αἴδω & Αἰδώς, Euſtathio ſunt ἀπὸ τοῦ αἰείδειν, quod eſt μὴ βλέπειν, per craſin. Itáque αἰδὼ eſſet Intueri non audeo: & αἰδὼς, ipſa actio. Sed rarum huius verbi vſum eſſe puto: vt pro quo crebrius vſurpentur αἰδέομαι & αἰδίομαι.

Αἴδων, t.1, c.1110, b. Αἰδωνεύς, ibidem, a
Αἰδώνιος, ibidem, c

Αἰδὼς, Verecundia, Reuerentia, Pudor, t.1, c.143, b.

Αἰδὼς, Inguen, t.1, c.144, b

Αἰδῶς, Inuiſibiliter. Exponitur etiam ἀκαταλήπτως, incōprehenſibili modo, vt αἰδὶς quoque ἀκαταλήπτου.

Αἰδῶσα, Heſychio τὰς αὐλὰς τὰ τεῖχα, muri quibus cohors ſeu eors cincta eſt. Quo ſenſu infrà Αἴθουσα.

Αἰεί, t.1, c.113, f. Αἰενθύτης, t.1, c.819, c

Αἰεπαῶται, idem qui ſuprà Ἀειπαῶται.

Αἰεπῶπες, iidem itidem qui ἀεισκῶπες, Sempaſiones: aues ex eo dictæ quòd omnibus anni temporibus conſpiciantur & appareant.

Αἰέλαοι, itidem qui ſuprà ἀέλαοι, id eſt οἱ ἀδελφαὶ γυναῖκας ἔχοντες, qui ſorores in matrimonio habēt. quos συγγενεῖς quoque dici annotat Etymol. Perperam pro hoc αἰέλαοι apud Suidam ſcriptum Αἰαοί: quod exponit itidem συγγαμβροί.

Αἰέλουρος, pro αἴλουρος dici, non κατ' ἀποκοπήν, ſed αἰτιάσεως, vtpote ἀπὸ τοῦ αἰόλου καὶ τῆς οὐρᾶς, tradit Etymolog. ex Herodiano περὶ παθῶν. eſt certè felium cauda vtplurimum varia. Sunt qui Bœoticum eſſe dicant apud Ariſtophanem.

Αἰέν, t.1, c.113, g

Αἰένναοι, Etymologo αἰδίους οἴκους καὶ ἀδιαλείπτους, domus perpetua & quæ ſine intermiſſione habitatur.

Αἰένναος, t.3, c.175, h. Αἰές, t.1, c.111, c

Αἰέσκετο, Heſychius affert pro ἠθέλετο. Suprà αἴσκετο pro eodem.

Αἴσχλος, Heſychio κλάδος δάφνης, ramus lauri. pro quo apud Suidam, αἴσχος habetur, ſine λ. Infrà, eadem ſignif. Αἴσακος.

Αἰετὸς, pro αἰπὸς, (Atticè vel Ionicè) Aquila: rex auium. Homer. Odyſſ. ο, δεξιὸς ὄρνις Αἰετός. Vtitur & Herodot.

| Αἰετὸς, Aquila: piſcis nomen è genere cartilagineo, apud Ariſtotelem Hiſtor. animalium, libro 5, capite 5.

VNDE Αἰετίης, ητος, ὁ, q.d. Aquilaceus, Qui ex aquilarum genere eſt, ſeu Aquilis ſimilis. Oppianus De venat. libro 3, Αἰετίητα φυλὰ πολυζωὸν κορῶναι, aquilarum genera.

Αἰζάν, Heſychio ἀνηφὰς βλάστημα, germen lætum & cui alimentum non deſit.

Αἰζαὸν, idem affert pro τὸ μέσον ὄρους. At αἰζάων, idem pro ὀρέων ὑψηλῶν, montium celſorum.

Αἰζαία, vitis quædam ſic dicta, teſte eodem.

Αἰζῆες, vide in Αἰζὸς paulo póſt.

Αἰζηλὸς, eidem eſt ἄδηλος, Obſcurus, Non apparens. pro quo ſuprà ἀείδηλος & αἰδηλος. Apud Etymol. & in lex. meo vet. Αἰζηλον, ἄφαντον.

Αἰζωϊτὶς, idem Heſychius affert pro ἀϊδιὰς, αἰώνιον, Perpetuum, Sempiternum. pro quo ſuprà habuimus αἰζηχὲς.

Αἰζηὸς, idem quod αἰζὸς ſuprà, id eſt Iuuenis, Qui iuuenili robore viget. νεανίας ἀκμαίζων. Heſychio αἰζηοὶ ſunt νεανίσκοι οἱ ἐν αἵματι ζέοντες, ſiue οἱ ἄγαν θερμοὶ καὶ θυμώδεις. Innuit igitur iuuenes dici αἰζηοὺς ſeu αἰζηοὺς, ab ᾱ epitatico & verbo ζέω, quoniam ſanguine ferueant, ſeu quoniam calidiores ſint & animoſiores. Homer. Iliad. ω, τὸς ἀριστῆας αἰζηῶν. Iliad. ξ, βοὴν θαλερῶν αἰζηῶν. Heſiod. Erg. παραπαυόμενος αἰζηὸς ἔπειτα, Iuuenis quadragenarius. erant enim tunc μακροβιώτεροι. Rurſum Homerus αἰζηὸς poſuit pro νέος ſeu ἀκμαίζων, adiectiuè: Iliad. π, Ἀτρεΐδεω ἐπιόντος αἰζηοῦ τε κρατεροῦ τε, Iuuenis & robuſto, ſeu Florenti annis & valenti viribus. Dicitur Αἰζηὸς quoque pro hoc αἰζηὸς, vt ὁμηλὸς pro ὁμαλὸς. Heſiod. αἰζηὸς ἀὴρ. Similiter Heſych. αἰζηὸς exp. ἀκμαίζων: & αἰζηὸν affert itidem pro νεανίαν.

Αἰζηὸν, idem expon. πνευστικὸν καὶ πυρώδες, flatulentum & igneum. pro quo infrà αἰηὸν habebimus.

Αἰζόκροος, idem quod αἰζόκρους ſuprà, Ariditas, Siccitas, teſte Euſtath. vt Etymol. quoque, Heſych. & lex. meum vetus αἰζόκροον exp. ξηρασίαν. perperam enim apud Heſych. ſcriptum ξηρασίαν.

Αἰζυτὴ, Heſychio ἡ γῆ, terra: pro quo apud Etymolog. & in lexico meo vet. habetur αἰζύτη, expoſitum itidem ἡ γῆ.

Αἰζωνάδες, & plur. numero Αἰζωνεῖς, dicuntur οἱ τῆς Αἰζωνίδος φυλῆς δημόται. eſt enim Αἰζωνὶς, δῆμος φυλῆς τῆς Κεκροπίδος. Porro quoniam hi Αἰζωνεῖς ἐκωμῳδοῦντο εἰς βλασφήμους, id eſt à comicis taxabantur vt maledici & infamatores, inde factum eſt vt αἰζωνιωδεῖν dictum fuerit τὸ κακῶς λέγειν, maledicere. Ita Harpocration. qui etiam ex Platone περὶ αἱρέσεως hæc verba affert, οὐδὲν ἐμοὶ πρὸς ταῦτα γ', ἔχων εἰπεῖν, μή μα εἶπῃς Αἰζωνέα εἶναι, ne dicas Æzoneum me eſſe & maledicum. Infrà Αἰζωνάδες.

Αἶη, Ionicè pro αἶα: hoc autem, poetica aphæreſi pro γαῖα, terra. Oxytonon verò αἰὴ, idem eſt cum αἰεὶ, ſemper, ſed obſoletum, vt annotaui ſuprà t.1, c.112, e.

Αἰλωὰ, dicuntur τὰ μικρὰ τῶν δένδρων, Paruæ arbores, Arbuſculæ, teſte Heſychio, ſubiungente, ἄλλοι δὲ αἰλῶνας. id eſt, Alii verò Αἰλῶνες dicunt pro hoc Αἰλωά. Suprà habuimus Αἰλωὰ ex eodem in eadem ſignificatione. Vide & ſequens Αἰλωΐς.

Αἰλωΐς, Etymologo τὸ δεινὸν καὶ πολύστονον, dirum & lamentabile: afferenti ex Archilocho, Προὔθηκα παισὶ, δῖπτον αἰλωΐς φέρων: additque, deriuatam eſſe hanc vocem ab αἰάζω. Verùm & pro αἰώνιον accipi poſſe ait, quoniam (inquit) κατ' ἔθος οὐκ ἔστι φαγεῖν τὸν ἀποθνήσκοντα. Itidémque in lex. meo vet. αἰλωὶς exp. αἰεὶ, διόλου, Sēper, Iugiter: addente tamē, alios αἰλωὶς accipere pro αἰώνιον, item pro τὸ καταπαχῦ ἢ βλαστηρόν. Quibus ſubiūgit, καὶ Αἰλωὰ, τὰ μικρὰ τῶν δένδρων καὶ ἄκαρπα· οἱ δὲ ξηρά. Vnde fit vt ſuſpicer apud Heſychium poſt ἄλλοι δὲ, in loco citato in præcedente

Αἰλωά, inſerendum eſſe ξυσῇ: & ſubiungendum poſtea veluti nouum vocabulum, Αἰλωίς, αἰώτερον, βλαβερόν. Suprà Αἴλωίς.

Αἴμυλος, idem quod ἄημος ſuprà. Heſychius αἴμυλον ἄτιμον exponit κακοποιὸν, maleficum & noxium ſeu pernicioſum.

Αἴμπις, idem itidem quod ἄμπις ſuprà. id eſt, Flatus, ſeu Ventus. αἴμπες. vt Heſychio quoque αἴπτας ſunt αἴμπες. | Rurſum Αἴμπις eſt etiam nomen proprium regis cuiuſdam Scytharum, patris Medeæ: à quo ipſa Medea dicitur Αἰμπάνη, apud Dionyſ. Periheg. Ἴχια μαστεύοντες ἀλήμονος Αἰμπάνης.

Αἰμπὸν, Heſychio πνευματικὸν ἢ πυρῶδες· ὅθεν τῷ Ἡφαίστῳ, inquit. pro quo ſuprà ſcriptum eſt αἰζηὸν apud eundem. Itidem in lex. meo vet. Αἰμπὸν, ὅθεν τῷ Ἡφαίστῳ, πνευσὸν ἢ πυρῶδες. εἰ δ', μάγας· ἄλλοι, τὸ μὴ ὀμμᾶς. οἱ δ', ὡς αἰμπὶς. Suprà ἄπτας iisdem expoſitum modis habuimus.

Αἰβαί, vide in Αἰβός, infrà.

Αἰβαλέος, t.1, c.150, c. Αἰβαλὴν, ibidem, a

Αἰβαλίδαι, Harpocrationi δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Apud Suidam bi φυλέται nominantur Αἰβαλεῖδαι. Ipſa tribus e Αἰβαλιὰ dicitur. legimus enim apud Heſych. Αἰβαλιὰ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.

Αἰβαλίδες autem, eidem Heſychio ſunt τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα, quæ in frumento naſcuntur. vel ſic appellari ait ζωΐδιά τινα τοῦ ὕδατος σπασμοὺς τῷ ἐλαίου, guttas olei innatantes aquæ. Porro τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα ζῶια, animalcula illa quæ in frumento nata ipſum corrodunt, indéque σιτοφάγες nominantur, forſan αἰβαλίδες dicuntur à colore τῇ αἰβάλῃ ſimili.

Αἰβαλίας, reponunt quidam pro αἰβάλιας apud Galenum in lex. Hippocr. pro quo apud Erotianum legitur αἰφάλιας.

Αἰβαλίον, t.1, c.150, f. Αἰβαλόεις, ibidem, c

Αἰβαλοκαμπία, Fumi inſtar vana iactantia. vt ψολοκαμπία. Suid. αἰβαλοκαμπίας exp. κατωφῶς καὶ ψυδολογίας.

Αἰβαλος, t.1, c.150, b. Heſychio αἴβαλος eſt ὁ ἐπὶ πυρὸς ἀτμὸς: & ἡ ἐν τῷ ὀρόφῳ αἰβάλη, ſeu τὸ ὑπὸ καμίνου μέλαν, fuligo & nigrum illud quod camino adhæret, alio nomine ἄσβολος & ἀσβόλη dictum. Quo modo Hippocr. γυναικείων lib.1 dicit, αἰβαλωθὲν ὑπὸ τῆς ἴσπου περίφασιν.

Αἰβαλόω, t.1, c.150, f. Αἰβαλωτὸς, ibidem, g

Αἰβαλώδης, t.1, c.150, e.

Αἰβὴς, t.1, c.1103, c

Αἰβίεσσα, poeticè interdum pro ἰσχνὴ. vt apud Homer. Iliad. σ. Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ κασσὶς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰβὴ ἵκηται. Iliad. o, φωνὴ δέ οἱ αἰβὴ ἵκανεν. Sic Eurip Cyclope, Αἰβίοισι φάρυγξι αἰβὴ ἐξιεὶς βαγμά. Virg. dicit It clamor cælo.

Αἰβηρεμβατέω, t.1, c.152, c

Αἰβίεις, poetæ aduerbialiter interdum vſurpant pro ὁσαιβίεις, vt αἰβίεσσα pro οἷς αἰβίεσσα.

Αἰβῖνα, in piſcium catalogo legitur apud Ariſtot. Hiſt. animal. lib. 6, cap. 17, vbi Gaza reponit Αἰθεῖνα, de quo ſuprà. Quidam codices ibi habent Αἰβεῖνα.

Αἰβεῖος, t.1, c.152, d. Αἰβειώδης, ibidem.

Αἰβεῖος, Purè & mundè inſtar τοῦ αἰθερίου, quæ terrenis ſunt puriora. In lexico meo veteri itidem exponitur καθαρῶς.

Αἰβηροβατέω, t.1, c.152, c. Αἰβηροφόρμιος, ibidem.

Αἰβηροειδὴς, ibidem.

Αἰβηρώδης, Æthereus, Ad ætherem re aliqua accedens. αἰβηρώδης πνεῦμα τοῦ σώματος, Spiritus qui ſubſtantia ſua ſit æthereus, hoc eſt tenuis & purus vt τὸ αἰθέριον. Galen. a

Αἰβὼ, vide in Αἰβός. Αἰβὼ autem, nomen equæ apud Homer. à colore ei inditum.

Αἰβώεις, idem cum αἰβὸς, Ex vſtione niger, vel etiam ruber. vt apud Nicandrum in Alexiphar. αἰβώεντες ἐχίνου ſchol. exp. ἐρυθροῦ καὶ πυρροῦ τοῦ σώματος.

Αἰβῶρ, t.1, c.151, g. Heſychio αἰβὼρ eſt non ſolùm ὁ ὑπὸ τοῦ φῶτός τινος, ἀέρι (afferenti etiam αἰβόεις τύμβος pro σωρὸς) ſed idem αἰβίεσσα dici ſcribit etiam ἐμπυρισμὸν, inflammationem, ἀπὸ τῆς αἴθουσης: atque ita vſurpaſſe Eurip. in Troad. b

Αἴβυες, κακοὶς ὁ δημώδης. Ita apud Heſychium. ſed perperam, vt patet ex lex. meo vet. & Etymologo, apud quos ſic legitur, Αἴβυα ξύλα, ὄξινα· καὶ κακοὶς αἴβυος, ὁ δημώδης. Itaque in priore loco αἴβυες paſſiuam habet ſignific. in poſteriore actiuam pro Vrens & mordens, ſeu Vrendo mordens, ideóque Acer, Mordax.

Αἰβυος, t.1, c.149, a. Suprà apud Heſych. ἀβύα ſcriptum pro αἴβυα.

Αἰβυσπὰς, vocat Bacchum Anacreon: alii τὸν οἶνον, vinũ, alii Dianam, teſte eodem.

Αἰβυσπὶς, Αἰβυσπία, Αἰβυσπικὸς, Αἰβυσπὶς, deriuata ſunt ex ſequenti Αἰθίοψ. Quorũ primũ Αἰβυσπὶς, idem cum Αἰθίοψ ſignificat, id eſt Æthiops. Homer. Iliad. α, μετ' ἀμύμονας Αἰβυσπῆας. Vbi nota hoc Αἰβυσπῆας Ionicè dictum pro Αἰβυσπὶς, vt βασιλῆας pro βασιλεῖς. Secundum, Αἰβυσπία, Æthiopia, Regio illa quam inhabitant populi qui αἰβυσπὶς nominantur, ex eo quòd ſol vicinior faciem eorum vrat. Subauditur autem cum hoc Αἰβυσπία ſubſtãtiuum χώρα. eſt enim fœm. ab Αἰβυσπὶς. à quo Αἰβυσπία γυνὴ apud Eurip. Tertium, Αἰβυσπικὸς, Æthiopicus: poſſeſſiuum. vt ὄλισθος Αἰβυσπικὸς, Aues Æthiopicæ, Aues quas fert Æthiopum regio, apud Athen. lib. 9. Idem libro 13 citat Bionis cuiuſdam Αἰβυσπικὰ, id eſt libros de rebus Æthiopicis & Æthiopia ſcriptos. Heſychio autem Αἰβυσπικὸν eſt ἀκακία. Quartum, Αἰβυσπὶς, idem cum fœm. Αἰβυσπία ſignificans. id eſt, Æthiopica. veluti Αἰβυσπὶς χώρα vel γυνὴ. Αἰβυσπὶς nominatur etiam quædã βλεμμυὰς πόα, teſte Heſychio. vt Dioſcor. quoque lib. 4. cap. 105, Αἰβυσπὶς (inquit) καὶ αὐτὴ σκληπόα φλόμῳ ἴσχ τὰ φύλλα, δασέα ἢ λεῖα καὶ τενερά. Et Plin. lib. 27, cap. 4, Æthiopis folia habet phlomo ſimilia, magna & multa, & hirſuta ab radice. Porro Æthiopiæ duæ ſunt, vna circa ſolis ortum, altera circa occaſum in Mauritania, vt apud Virgilium annotat Seruius. At Αἰβυσπικὸς, vide t.1, c.150, a b

Αἰθοψ, t.1, c.149, g & t.2, c.1398, f

Αἴβυμα, Heſychio δέλεαρ, eſca qua decipiuntur animalia.

Αἴβυος & Αἰβύσσιος, t.1, c.149, b

Αἴβυμαι, t.1, c.148, g

Αἴβων, Heſychio λαμπρὸν, πυρρὸν, μέλας, Splendidum, Ruſum, Nigrum: ex maſculino αἴβων. | Ex Eurip. αἴβων ἐμβαλεῖν, ignem iniecìſſe: ſubſtantiuè pro αἴβος.

Αἴβω, t.1, c.148, h. | Αἴβος dicitur etiam πῦρ καὶ ἡ φλὸξ, inquit ſcholiaſtes Apollonii in hoc loco Argon 3, τὸν δ' ἀμοὶ π δνὶν αἴβος βάλεν ἄπ ειροπί. recte. paulo antè enim de tauris dixerat, ἠϋῖ φλόγα φυσίοντα. Ex eumdem ὁμαδῶ.

Αἰβὼς, t.1, c.149, a. | Αἰβαὶ, Heſychio ſunt non ſolùm μέλαινα, nigræ, ex vſtione nimirum: ſed etiam αἱ πομφόλυγες, bullæ. acſi αἰβὼ ſubſtantiuè bullam quoque ſignificet.

Αἴβουσα, interdum eſt particip. à verbo αἴβω, ſignificans Splendens. vt Heſych. quoque αἰβούσας exp. λαμπούσας: & Αἰβούσῃ, λαμπρᾷ. Interdum ſubſtantiuè ponitur, ſignificans ταὶ, παστάδα, porticum, eámque (vt Heſychius innuere videtur) ἐφ' ἧλιον αἰθόμενα πυραμβῶν, ἢ ἐφ' ἑστίᾳ πλὴν δύσεν, ἀπὸ τῆ καταφλέγειν τὸν ἥλιον. Apollon. Rhod. Argon 3, Ἕρμαιά θ' ἑστιάδουσα τὸν αἰθούσῃ φαλάμοιο ἔσαν. Et rurſum, φάλαμοί τ' ἔσαν ἐν αἰθούσῃ, Δαιδαλέῃ δ' αἰθούσα παρὲξ ἐκάτερθε πέτυκτο. id eſt, πύλαι ταὶ, inquit ſchol. qui αἰθούσῃ in ſuperiore loco exp. παστάδι. Sic Hom. Il. ε, ἔρχ ἴων' αὐλήν, Αἰθούσης τ' ἀΐδαο. Il. ζ. Ἐς δ' αἰθούσας πύργων ἔβαν, ἔ. δόμων. Et Iliad. υ, Ἐς δ' αἰθούσην ἐφίκανον. Vbi ſcholiaſtes αἰθούσην exp. ταὶς καταλαμπούσας ὑπὸ ἡλίου: dictáſque αἰθούσαι has aut vel ἀφ' ἑστίᾳ τῷ ἡλίου βολῇ, quòd ſoli expoſitæ eſſent vt ab eius ardore calefierent: vel ἀφ' τὸ αἴθεσθαι ὑπ' αὐτῆς φῶς τῷ χαλκῶν. Itidem Euſtathio αἴθουσαι ξύλα ſunt ὑπαυθοι ταὶ ὀκ λίθων ξεσμάτων. Idem ſcribit ab Homero αἰθούσας vocari πὰς σύλας πὰς ὕδρας αἰθούσας (id eſt καταλαμπούσας) φησὶ. Et rurſum αἴθουσαι eſſe ait ταὶ ὑπὸ ταῖς ἡλίου αἰθομένας: cuius interiora dici φοίδομοι, intima autem penetralia θάλαμοι. Alibi tamen αἴθουσαι eſſe dicit αὐλῆς πρόπυλα, & partem domus ὑπὸ πυρὸς αὐλῆς. Vide & t.1, c.148, f c

Αἴθοψ, t.1, c.149, e. | Heſych. αἴθοπα exp. non ſolùm μέ

λαιος, ſed etiam δεδηπύρου, igniti & candentis. Idem αἴθοπα εἶναι esse dicit τὴν μέλαιναν, ſeu λίαν θερμήν.

Αἴθρα, t.1, c. 152, e. | Eſt & nomẽ proprium filiæ Pitthei, matris Theſei.

Αἰθρεύς, Suidæ τὸ χωλκεῖον ὑποπόδιον, ſcabellum quod mulieres pedibus ſupponunt, quod foramen habere ait, & ei ſubiici carbones quibus ſeſe calefaciãt. Dicitur θρᾶνος etiam pro ſcabello.

Αἰθρία, t.1, c.152, g

Αἴθρη, ibidem, e. | Heſychio eſt non ſolùm αἰθρία, αὐγὴ, ἀέρια, ἀὴρ καθαρός, ſed etiam nomen proprium filiæ Pitthei.

Αἰθρηχθόνιος, t.1, c.151, g. Αἰθρηχθονίς, ibidem.

Αἰθρία, ibidem, c

Αἰθριάζω, t.1, c 153, f. Vide & ſequens αἰθριάω.

Αἰθριάω, Nocturno ſereno expono, ſeu Sub dio per noctem expono. Hippocr. ſub finem libri 3 De morbis, in deſcriptione medicamenti cuiuſdam, καὶ ἀδιάπνου δραχμὴν ὕσσωπον ἐμβαλών, αἰθριάσας δίδου. paulo pòſt dicit, ταῦτα ὑπὸ τὸν τοιοῦτον αἰθριάσας δίδου. quod particip. eſt potius ab αἰθερίαω.

Αἰθερικός, t.1, c.152, f. Αἰθεροσκοπία, t.1, c.153, e

Αἴθριον, v.l. interpr. Atrium, afferentia ex Ioſepho, αἴθριον δέ μοι τετρασκίδιος. ſed viderint.

Αἰθρίης, t.1, c.152, g. & 153, a. | Αἴθρια εἶρον, Suidæ ſunt τὰ ἐκ γαμβρείων κομιζόμενα, tanquam ἀπὸ τῶν γαμβρῶν πλήθρα, quòd ſemper ſub dio ponãtur. Itidem Heſychius, quum ex Cratini Iliadibus attuliſſet hunc ſenarium, Τὰ βορείους αἴθρια πιῶν τις εἶρεν, ſubiungit, τὰ γὰρ ἀφθόρια ἱερεῖα, κατὰ τινα παλαιὰν ἀγωγίαν, οὐχ ὑπὸ στέγῃ, ἀλλ' ὑπ' αἴθριον διεφυλάττετο.

Αἰθρεπής, Suidæ ὁ ταχύς, Celer, Velox, Pernix.

Αἴθρος, t.1, c.151, f. Αἴθριος, ibidem.

Αἴθυια, Heſych. affert pro σκίασμα, κίνημα, Vmbra, Motus, ſed ſuſpectum eſt.

Αἴθυμα, t.1, c.151, d

Αἴθυξ, ᾰος, ὁ, (& Ionicè Αἴθυιν) Mergus: auis aquas ſubiens, vnde & ἁλιαλίη κορώνη ab Homero nominatur, teſte Heſychio. Homer. Odyſſ. ε, Αἴθυι δ' ἀΐξ εἰς ὕδατος εἰδυῖα κυμαίνοντα Αἴθυιη εἰκυῖα, mergo aſſimilata. De hac aut vide Ariſtot. Hiſtor. animal. lib. 5, cap. 60: quam Virgil. apud Aratum dicitur interpretatus eſſe fulicam, alio nomine dictam φαλῶνα. Prouerbialiter etiã αἰθυίης ὑπὸ πτερυγίων ὕλυπα πιόμενοι, dicitur de iis qui bonis auibus aliquid inceptarunt. nam quum mergi aquas ſubeunt, rẽpeſtatis eſt ſignum exorturæ. | Αἰθυιὰς αἴθος, Heſychio herbæ quædam ſpecies. At αἰθυιὰς πόρπαξ, nomen proprium loci apud Pauſ. in Atticis. | Suidæ αἰθυία eſt etiam ἡ ὕδρη, mortarium. pro quo θύα potius dicitur, ſeu θυεία.

Αἰθύλιος, t.1, c.149, b. Rectius apud Erotianum, Etymologum, & in lexico meo veteri αἰθολίνος, in quo αἰθύλιος eſſe dicuntur αἱ ἐκ τοῦ πλοίου ὀπτηρίαι φλογίδες.

Αἰθυλικώδης, t.1, c.149, b

Αἰθύπτεσθαι, Heſychio eſt καυβατίζειν, αἰρετίζειν, ἀγαλλίζεσθαι, χαίρειν. quo ſenſu infrà αἴνυσθαι.

Αἰθύσσω, t.1, c.151, a. Αἴθω, t.1, c.148, e

Αἴθω autem, nomen verbis apud Suid.

Αἴθω, Expiro, Efflo. ἐκπνέω. v.l. ex Homero, θυμὸν αἴθων, animam efflans. ſed perperam pro αἴθω.

Αἴθων, t.1, c.148. f. & 149, b. | Eſt & nomen proprium, à quo patronymicum Αἰθωνίδης.

Αἰΐ & Αἴη, t.1, c.112, e

Αἶκα, Doricè pro εἰ ſeu ἤκιστα, ſi. Apud Plutarchum in Lyc. εἶκα τύχωμεν, ſi adepti fuerimus. Freques apud Theocr. & alios qui Doricè ſcripſerunt.

Αἰκάζω, Voco. Heſych. enim αἰκάζει affert pro καλεῖ.

Αἰκαλία, Fraus: ἀπάτη, lexico meo veteri. ſed de tali fraude dici videtur qua alicui abblandientes eum decipimus, vt θωπία.

Αἰκάλλω, t.2, c.41, f

Αἰκάλος, t.2, c.42, a. | Αἴκαλον autem eſt nomen φρουρίου cuiuſdam in Italia, vt Steph. refert ex Dionyſii Halicarn. lib. 16 Antiqu. Rom

Αἶκις, ſiue Αἴκιν, idem quod αἶκα ſuprà, id eſt Si, Si forte: Doricè pro εἰκὼ. Homer. Iliad. υ, Αἶκι τι χειρότερος σοῦ εἰμὶ ὑπὸ θυμὸν ἕλωμαι. Iliad. ε, Νῶϊ αὖτ' ἐχέειν περίσσυμαι ἄνδρε πύχεσθαι, ſi fortè nacturus ſim. Item αἴκιν τι dicitur, vt εἴ τι, ſiquid. Iliad. ϑ, Βάλλ' οὕτως, αἴκιν τι φόως Δαναοῖσιν ἀμύναι. Item αἴκιν πως & αἴκι ποθι, eodem modo vt εἴπως, εἴποτε, Si fortè, vel Siquo modo, Si tandem aliquando: interdum etiam An quo modo, An tandem aliquando. Iliad. β, Ἀλλ' ἄγετ' αἴκιν πως ϑωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν. Iliad. α, Αἴκιν πως ἐθέλῃσιν ὀπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι. Eodem libro, ἀλλ' αἴκι ποθι Ζεὺς δῶσι πόλιν. Odyſſ. ξ, Εἰπὲ μοι αἴκε ποθι γαίων. Rurſum ex Iliad. α affertur pro Vtinam.

Αἰκιλίου, apud Heſychium legitur expoſitum ἁπλοῦς, ἄκακα φρονοῦντα. ſed cum diphthongo potius ſcribendum αἰκιλίου.

Αἶκις, t.1, c.233, f

Αἶκι, ibidem, e. Suprà ex Heſychio pro eodem habuimus Αἶκι.

Αἰκία, t.1, c.1118, d. & 1119, b. Apud Suidam diuiſa diphthongo ſcribitur αἰκια, exponiturque πληγή, ὕβρις, βάσανος, μάστιξ.

Αἰκιδίως ita ab αἰκίζω fieri tradit Etymol. vt ἁλαπαδὸς ab ἁλαπάζω, non tamen exponit.

Αἰκίζομαι, actiuè ſumptum, t.1, c.1119, g. paſſiuè verò, c.1120, a

Αἰκίζω, t.1, c.1119, g

Αἰκιστὸς, Contumelioſus, ὑβριστής. vulg. lex. forſan ex eo quod apud Heſych. legerũt Αἰκικα, ὑβρικα. quod tamen verbum eſt præteriti perfecti, ab αἰκίζω. Vel potius corruptum eſt ex Αἰκιστής.

Αἰκίτης, t.1, c.1119, g Αἴκτισμα, t.1, c.1120, c

Αἰκιτικὸς. ibid. b. Αἰκιτὴς, ibid. c

Αἰκιστὰς, ibidem. Αἰκιτήρια, ibidem.

Αἰκίτορα quoque apud Suidam legitur. forſan pro ἰδεῖζον, vt αἰκιτήρια ei eſt ἡ αἰκίζουσα.

Αἶκλος, Heſychio ὁ ἑσπέριος, Veſpertinus. Eidem αἶκλοι ſubſtantiuè ſunt αἱ γωνίαι τῶν βίκων. anguli ſeu cuſpides iaculi. Neutro autem genere & ſubſtantiuè τὸ αἶκλον eſt Cœna veſpertina: quod vocabulum Lacedæmonius peculiare fuit, vt teſtatur Athen. lib. 4, dicens, τὸ δεῖπνον καλοῦσιν, (nimirum à Lacedæmoniis) ὑπὸ τῶν ἄλλων Δωριέων καλεῖται δεῖπνον. Et mox, μετὰ δεῖπνον τὸ καλούμενον αἶκλον. Et rurſum, τῆς νυκτὸς τὰς μοίρας ἀπολαβὼν ὁ ἄρχων, κηρύσσει τὸ αἶκλον. Paulo antè verò dixerat, δεῖπνον δὲ ὅτι ἰδίως ἔχει ἡ κοινὴ, καθάπερ καὶ τὸ καλούμενον αἶκλον. Et rurſum ex epicharmo, ἑκάλεσε δεῖπνος εἰς αἶκλον ἑκών. Sed notandum eſt, ibi nõ properiſpœmenos αἶκλον ſcribi, verùm paroxytonως αἴκλον. Ex quo cõiicere quis poſſit diu ſa diphthongo ibi legendum eſſe αἶκλον ſicuti ἐπαίκλον reperitur apud eundem, vt ſuo loco docebo.

Apud Heſych. verò legitur Αἶκλον, δεῖπνον: itidémque apud Etymologum, & in lexico meo veteri, Αἶκλον, δεῖπνον δίκλινον, cœna veſpertina. Rectè vtrobique. vtriuſque enim meminit Euſtathius, nimirum & τὸ αἶκλον & τὸ αἴκλον· meminit πρὸ δυοκαιδέκα etiam, αἶκλον & ἄϊκλον: atque ἄϊκλον ex ἄϊκλον factum eſſe per ſyncreſin, vt αἴκιον ex ἄϊκιον: item ex ἄϊκλον & ἄϊκλον dici prius αἴκλον & ἄϊκλον: hæc autẽ dicta eſſe παρὰ τὸ εἰς αὐτὰ κλίνεσθαι, quia admodum lubenter eò venitur: innuens compoſita eſſe ex ἀ epiratico & verbo ἰκνέομαι.

Αἴκλα, Heſych. exp. αἰσχρά, turpia.

Αἴκουδα, Laconica dialecto αἰχμὴ, teſte eodem.

Αἶκτι, eidem ἡ κρηνίς. cui ſubiungit, εἰ ὑπ' ἀκτή.

Ἄϊκτος, eidem eſt ἀπρόσικτος, Inacceſſus, Ad quem peruenri nequit. vox compoſ. ex ἀ priuatiuo & verbo ἰκνέομαι, ſeu ἱκάνω.

Αἴκων, t.1, c.1118, g

Αἰκὰ, apud Cyprios pro καλὰ dici, tradit Etymol. & lex. meum vet.

Αἰλεῖν, Heſychio ϑωπεύειν, Blandiri, Blanditiis demulcere. pro quo ſuprà habuimus Λείμειν.

Αἰλία, Ælia, dicta vrbs Solymorum, ab Ælio Adriano eius inſtauratore. Incolæ eius, Αἰλιῶται dicuntur, vt teſtatur Etymol. & Steph. necnon Epiphanius. | Αἰλίαι, inter piſces numerantur apud Athen. lib. 7, ſed perperam pro Αἰολίαι, vt infrà docebo.

Αἴλινα, t.2, c.713, h.

Αἶλις ς, ibidem, g

calionis. Alioquin Αἰολὰς dicitur etiam ἡ χαμαίας αἴγιμος ὁ Κιλίκιων, teste Hesychio. forsan quoniam spirat ab ea parte quam Æoles incolunt. Porro ab hac Aiolion seu Aiolionum gente sunt itidem duo possessiua, Αἰολικὸς & Αἰόλιος. vt quum Steph.dicit Αἰολικὰ ἀποικίας denominari ἀπὸ τῆς τῶν Αἰόλων οἰκισάντων Αἰολίων, οἵ καὶ Αἰολεῖς ἐκαλοῦντο ἀπὸ τῆς Αἰόλου παίδων, οἷς Δωριεῖς ἀπὸ τῆς Δώρου. Itidem apud Theocr.Idyllio 1,quidam legũt Αἰολικὸν τι θάημα(de poculo quodam) id est Res spectanda & admiranda, delata huc ex Æolum regione, seu Calydone. nam ἡ Καλυδὼν vocabatur olim Αἰολὶς, inquit Hesych. quoniam nimirum pastor ille mox dicit sese illud emisse à quodam Calydonio portitore. (Schol. tamen non solùm Αἰτωλικὸν exponi posse ait, quoniam Αἰολεῖς dicuntur οἱ Αἰτωλοί: sed etiam πανοῦργον, ἀπατηλὸν, quia οἱ Αἰολεῖς ὅτι ἀπάτην ἐξεβάλοντας adeo vt Αἰολίζειν ab ipsis dicatur τὸ ἀπατᾶν) Item Αἰολικὸν ἐξάμετρος dicitur, & vox aliqua esse Αἰολικὴ, quæ peculiaris est Æolum: itémque aliquid dictum esse Αἰολικῶς,id est More Æolum, ita vt solent Æoles(Hesychius tamen Αἰολικῶς exp.etiam ποικίλως,varié) Alterum possessiuum inde dernatum,est Αἰόλιος, idem cum Αἰολικὸς significans. vt quum Αἰόλιος νόμος dictus à Terpandro fuit ille κιθαρῳδικὸς νόμος quo Æoles vti solebant:à quibus & Αἰολὶς ἁρμονία denominata est.Memint autẽ huius nómi Plutarch.in libro De mulica, & Hesychius: apud quem tamen perperam scripsum Αἰῶλις,vt alphabetica etiam series declarat. Est verò & tertium possessiuum inde derivatum, sed fœminini tantùm generis, nimirum Αἰολὶς, idem valens quod Αἰολικὴ seu Αἰολία. veluti quum Herodot. lib.1, pag.39, dicit Αἰολίδες πόλεις, Æolicæ ciuitates, vt Ἰάδες πόλεις, ciuitates Ioniæ . Sic Αἰολὶς χώρα, & interdum(omisso substantiuo χώρα) Αἰολὶς, Æolica regio, Regio quam Æoles incolũt. Thucyd. lib 3, αἱ ἐχώσαν αὐτὸν ὅσαι Πελοποννησίων, ἀλλ' ἐς τὴν Αἰολίδα, τὴν νῦν καλουμένην Καλυδῶνα καὶ Πλευρῶνα, καὶ ἐς Ἴδιον τὴν χερσαίαν. Itidem Αἰολὶς γῆ apud Herod. rursum l.7. Et Αἰολὶς ἁρμονία, seu Αἰολὶς γλῶσσα, apud grammaticos. Sed & Αἰολὶς ἁρμονία dicta fuit vt Ἰαστὶ, Δωριστὶ. Athen lib.14.ἐκαλεῖτο δ' καὶ Αἰολὶς ἁρμονία, ἣν Αἰολεῖς ἦδον· Ἰασὶ δὲ τὴν τρίτην ἴσασιν, ἣν νέαν ἀδόντων ἦδον Ἴωνες. Vltimum derivatum,est verbum Αἰολίζω,significans Æoles imitor, Ælum more loquor vel ago aliquid. nec enim τὴν φωνὴν solùm, verumetiam τὸν τρόπον seu τοὺς τρόπους Αἰολίζειν quispiam dicitur. Et quoniam οἱ Αἰολεῖς ὅτι ἀπάτην ἐξεβάλοντο, solet hoc Αἰολίζειν vsurpari pro Fraudulẽter & dolosè ago more Ælum: quo significatu & Αἰγυπτιάζειν dicitur & Κιλικίζειν, quoniam Ægyptii & Cilices callidi & dolosi erant . Quanquam sunt qui non à gente Æolica, sed ipso progenitore eorum Æolo hoc verbum derivatum velint, quem astutum & vafrum fuisse perhibent, quemadmodum filium quoque ipsius Sisyphus & nepos Vlyxles doli fabricatores acutissimi fuisse mem rantur. Trálitiua signif. ex Herocle afferetur, μηδ' αἰολίζῃς αὐτοῖς, nec decipias ipsam. At Αἰολίζειν quod Hesych. exp. ποικίλλειν, est ab adiectiuo Αἰόλος, significante ποικίλος.

Αἰολόστομος, Habens os varium , seu Vario ore loquens. Æschylus oracula vocat αἰολόστομα, quoniam vepluriumsunt ambigua & intricata , eorumque dicta sensum habent varium & multiplicem,nec vno modo intelligenda sunt.

Αἰολοτὰς, Hesychio ποικίλος, Varius.pro quo series alphabetica innuit scribendum esse αἰολοπὰς,vel Αἰολωπὰς.

Αἰολόφρων, t.3,c 1638,a. Αἰολοχαίτης,t.1,c.179,c

Αἴον, Hesychio ἤκουον . ἐκλυόμην, Audiebam, Sentiebam. prætimperf.verbi ἀΐω, carens augmento.

Αἰόν, eidem est πλάγιον, vel καίτοπος, aut ἐπικλινὲς, Obliquum, Declive , In alteram partem vergens . pro quo suprà αὐτὸν habuimus ex eodem. Exponit etiam μάταιον, vanum.

Αἰονάω,t.1,c.179,g. Αἰονία,t.1,c.180,a

Αἴονες, Dorice pro ἴωνες, littora. αἰγιαλοὶ, Hesych.

Αἰοπισμὸς, ὁ, Perfusio.κατάντλησις,vt Erot.apud Hippocr. exponit, addens, Bacchium exponere ἐκχυσιν.

Αἰόρ, vir,lingua Scythica: vnde αἰορπατὰι, viricidæ, Amazones dictæ, vt tradit Herodot.lib.4.

Αἰορεῖ θερμῷ ὕδατι, apud Hippocr. De locis in homine, perperam pro αἰωρεῖ.

Αἶπυ, vide in Αἶπος.

Αἴπια, vrbis nomen: cuius ciuis Αἰπιάτης. Αἰπία autẽ, adiectiuum fœm.generis,à masc. Αἰπιὰς.

Αἰπινός,t.1,c.180,d

Αἰπὸν, Dorice pro ἴσως, Si. apud Theocr. Ab Hesych.tamen & Suida exponitur ὡσπερ,tanquam.

Αἴπιον, vide in Αἰπύ.

Αἰπιός,t.1,c.180,d

Αἰπόλια, ἃ, Sum αἰπόλος, Versor circa capras, hoc est Capraspalco. Theocr.Idyll 9, Αἴδι πλὴς μὰ καὶ αὐτὸν ἐμὲ αἰπόλια διδάξαι, Τήνα τοὶ μυρίαι δόσαν τὰ διδάγματ' ἔοι αἶγας,siquid vis me & ipsu capras vnà pascentẽ docere.

Αἰπολὰν,apud Suid.legitur,sed sine expositione:ita tamen vt videatur innuere idem esse cum αἰπόλιον. In v.l.legitur etiam αἰπόλια,expositum Capulet:sed sine exemplo.

Αἰπολικὸς,t.1,c.177,b

Αἰπόλιον,ibid. Hesychio αἰπόλιον est nõ solùm αἰγοτρόφιον, (itidémquẽ Αἰπολία,αἱ περὶ αἰγῶν ἀγέλαι) sed αἰπόλιον idem exp.etiam αἰγείδιον.

Αἰπόλος, t.1, c.176, h. Αἰπόλος apud Cyprios est etiam κάπηλος,teste Hes.

Αἶπος,t.1,c.180,c. Αἰπὺς,ibid.d

Αἰπύ,Altum : neutrum genus masculini αἰπὺς. Αἶπυ autem,nomen proprium vrbis.

Αἰπὺ μᾶλος,t.1,c.180,c.& 940,d

Αἰπύμητος,t.1,c.180,e

Αἰπυμήτης,Cuius consilia sunt alta & sublimia: vel etiam δόλια ἢ χαλεπά.Ex Æschylo affertur pro Gradiloquus.

Αἰπύπους,t.1,c.180,e

Αἰπὺς,Altus,Celsus,Excelsus:si vulg.lexicis credimus.

Αἰπὺς,t.1,c 180,b

Αἰπύπους, idem cum αἰπὺ, Altus, Excelsus. vel etiam possessiuum nominis proprii Αἴπυπος,qui filius erat Ariadis.Hesych.enim αἰπύπιον exp.non solum τὸ ὑψηλὸν, sed etiam τὸν Αἴπυπον,in hoc hemistichio Homerico Αἰπὺ πρὸς οὐδὸν πυθέσθαι.

Αἶρα,ας,ἡ, Malleus. σφῦρα, vt Etymol. & lex. meum vet. exp.afferentes ex Callimacho, — λαβὲν δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις ἔρεφεν,αἶρα σφῦρα ἔπρεπε διδασκάλῳ. Hesychio quoque est σφῦρα,necnon ἀξίνη,securis : apud quem tamen paroxytonως scriptum αἶρα. Deriuatum porro dicunt hoc vocabulum Etymologus & lex. meũ vetus vel ab αἴρω, quoniam tollitur inter cudendum, vel per metathesin à ῥάω, pro ῥάω. à quo ῥάϊσμα itidem ῥῶσμα dicitur Malleus, πρᾶγμα τὸ ῥάϊσμα καὶ ἔξεσμα ἐν τῷ τυπτήματι. Est αἶρα etiam σκίρρωσις σπλῆνος ὃν τὸ σῶμα γεύεται, denominatum etiam ipsum à ῥάω significante φθείρω, vt Etymol.& lex.meum vet.tradunt. id est semen frumenti,aceum ex frumenti corruptione proueniens. quod Latini vocant Lolium. Suidæ est ἀπὸ σίτου διαφθορὰ, frumenti corruptio:Hesych.verò αἶραι ἕρπαιαι, herbas agrestes seu syluestres. Vnde dicimus αἴρειν vocari non semen solùm sed herbam etiam e frumento corrupto pullulantem. vnde & σπειραῖοι αἶρες, apud Theophr. Hist.plant.lib.8, cap.5, & αἱ ὧν ἀλδῆσεις apud Hippocratẽ. Est & aliud frumenti vitium, μελάντιον scilicet , quod Siculo frumento peculiare esse tradit Theophr. in loco citato: veruntamen ἀβλαβὲς καὶ οὐχ ὥσπερ αἶρα βαρὺ καὶ παλαιωθὲν. At φασὶν τῆς αἶρας εἶναι μυόλοπα, scribit idem lib. 1 eiusdem operis, cap.8.

Αἶρα,Suidæ est etiam vrbis nomen.

Αἱρεσιμαῖος, capio,t.1, c.182,d. Αἱρέσιμος, pluris facio, ib.f.

Αἱρέσιμαι,eligo, t.1,c.183,e. Αἵρεσμαι, Opinor, Colco, ibid.f. Αἱρέσιμαι,capior, ibid.g. Αἱρέσμαι, cõuincor: item eligor,ibid.

Αἱρεταρχία,t.1,c.185,a. Αἱρεταρχὴς,ibid.

Αἱρεταρχὸς,ibid.

Αἱρέσιμος,Capi aptus. Qui capi potest. ἁλώσιμος.Xen.Pæd. ς,ἐπιλήψιμος ἰδίᾳ ἕκαστα τῶν ἐν αἱρέσιμοι τὰ πάχος.

Αἱρεσιμαχέω,t.1,c.185,a

Αἵρεσις,expugnatio, t.1,c. 183, h. Αἵρεσις, electio, t. 1, c 184,a. Αἵρεσις,conditio,ibid.d. Αἵρεσις, γάμου, ibid.

Αἵρεσις, secta,ibid.f

Αἱρεσιώτης,t.1,c.185,a. Αἱρεσιῶτης,ibid.

Αἰρετέον, ibid.b

Αἱρετὸς, Capeſſendus, Eligendus, Expetendus.

Αἱρετέω, t.1, c.186, b. Αἱρεταίω, ibidem, e

Αἱρεπίζω, ibidem, d. Αἱρετικὸς, ibidem, b

Αἱρετόω, ibidem, c. Αἵρεσις, ibidem, b

Αἱρεσιώτης, ibidem, e Αἱρετὸς, t.1, c.185, b

Αἱρεύμβυος, Ionicè pro αἱρούμβυος.

Αἱρέω, Capio, t.1, c.180, f. Αἱρέω, Deturbo, Euerto, t.1, c.181, a. Αἱρέω, Vinco, ibidem, d. Αἱρέω, Conuinco, ibidem. Αἱρέω, Interficio, t.1, c.182, b

Αἱρπαπίχας, αος, ὁ, Murorum captor. fabulæ nomen à Diphilo conſcriptæ, apud Athen. lib.11. 1

Αἱεσιος, ου, ὁ, Loliaceus.

Αἴεσος, ου, ὁ, Loliaceus, E lolio cõfectus. vt αἴεσιον ἄλθυρον, apud Dioſcor. lib.2, quod Hippocr. vocat αἰρῶν ἄλθυρον.

Αἱεσπόλοι δ' μοαὶ, apud Simonidem per ſyncopen pro αἰεσιπόλοι, vt Etymolog. & lex. meum vetus referunt ex Herodiano. ſed procul dubio ſcribẽdum αἰεσπόλοι, Quæ circa lanas carpendas, nendas, aut texendas verſantur. ἔξεστι τὸ ἐφεῖ πὶ ἱεσια πλεῖσθαι.

Αἱεσωλαί, Varino αἱ τῶν μεγάλων αἰόνων καταιγίδες καὶ συροφαί: itidémque vulgatis lexicis Procellæ, Turbines. Sed perperam vtrobique pro ἑεσωλαί. c

Αἵρομαι, t.1, c.207, f

Αἱρέπινον, ου, τὸ, dicitur τὸ λεπτὸν κόσκινον, cribrum rarum, ἔξεστι τὸ τὰς ἄιρας τῶν ἀκύρων καὶ χωρίζειν, vt tradit Etymol. & lex. meum vetus, quod etiam addit, αἶρε δὲ ὅτι σύμμα σπουδὲς οὐκ ἐφεξῆς τὸ σίτου χωρίσθαι. Ita vt ſit cribrum quo frumentum ſolet purgari à lolio. vt Heſych. quoque & Suidas αἱρέτινον eſſe dicunt κόσκινον ὃ τῷ πυροὶ σήθονται ὑφ' τῶν τὰς ἄιρας διαλλῶν. Sed perperam apud Heſych. αἰρότινον, ſine ε. vt etymon illud declarat quo αἱρέτινον dictum volunt ἔξεστι τὸ αἴρειν τὸν πίνον, hoc eſt τὸν ἰὸν τοῦ: cuius meminit Etymol. & lex. meum vetus. d

‖ Αἱρέτινον Suid. & Heſych. exp. etiam σκοτεινόν, Tenebricoſum, Obſcurum.

Αἶρος, ου, ὁ, Perperam nominatus Irus, Cui perperam Iri nomen impoſitum eſt: vel etiam Cui malo omine & inauſpicatò inditum eſt nomen Iri. ὅτι κακῷ Ἶρος ἐνομάσθης, vt Heſych. & ſchol. Homeri exp. in hoc loco Odyſſ. ε, Ἦ πάλαι Ἶρος ἄιρος ὀπιπεύσιν κακὸν ἔξει. Vbi annotat Euſtath. ἄιρος vel idem eſſe quod κακόιος, vt Homerus dicit, κακόιλιον οὐκ ἐνόμασεν, & Soph. ὕπνον ἄιπνον: vel accipi pro ὁ μηκέτι ἐσόμενος Ἶρος ἀλλὰ πάντῃ ἄιδρος. e

Αἴρρω, Heſych. affert pro ἄιρρηκτον, ἀδιάπτωτον, ἀκολάκευτον. pro quo ſuprà habuimus ἀειρὲς, cum diphthongo.

Αἴρω, t.1, c.206, g

Αἰρωδὴς, ους, ὁ ἢ ἡ, Lolio plenus, In quo multũ eſt lolii: ſeu Permixtus lolio. Theophr. Hiſtor. plant. lib.8, cap.5, καθαρὸς ἢ ὀθνειώδης καὶ ὁ Σικελὸς σῖτος, καὶ μάλιστα ὁ Ἀχαϊκὸς τῶν οὐκ αἰρώδης. paulo antè dicit καθαρεὶ αἰρῶν pro οὐκ αἰρωδὴς. ‖ Exponitur etiam Loliaceus. f

Αἶς, t.1, c.1109, g. Suidæ ἄϊς eſt ὁ μὴ βλεπόμενος, qui non videtur.

Αἶσα, t.1, c.215, g

Αἴσαχος, Heſychio ὁ τῆς δάφνης κλάδος ἐν κατέχοντες ὕμνουν τοὺς θεούς, lauri ramus quem manu tenentes hymnos in deorum laudes decantabant. pro quo ſuprà ex eodem habuimus αἴ ϙος. Idem & ὄϙος eſt. Similiter in lex. meo vet. & apud Etymol. legitur, Αἴσαχος, ὁ τῆς δάφνης κλάδος, ἀπὸ τῆς μυσίης: ſed additur, καλεῖται ἢ καὶ τὸ ζῶον ὁ ἐλάφιον κέρας, αἴσαχος.

Αἴσαλων, Æſalo: accipitris ſpecies apud Ariſtot. Hiſtor. anim. lib.9, cap.36. Meminit & Plin. lib.10, cap.8. Æſalona (inquiens) Græci vocant qui ſolus omni tempore apparet: cæteri hyeme abeunt. Idem tamen cap.74, eiuſdem libri, Æſalon (inquit) vocatur parua auis, oua corui frangens. Meminit rurſum Ariſtot. lib.9, cap.1. Apud Heſychium legitur Λιάφων: apud Suidam oxytonos αἰσαλὼν.

Αἴσιμος, apud eundem Heſych. legitur expoſitum αἰσόμενοι. pro quo ſcribendum potius αἰσιμος, ab αἴω. Rurſum tamen ſubiungit eodem modo, Αἴσιμ. βούλει. αἰσθάνεσθαι, καταιεῖς. ſed & hoc ipſum mendi ſuſpectum eſt. h

Αἰσθέων, eidem εἶδος ἱέρακος: pro quo apud Ariſtot. & Plin. Αἰσάλων, vt paulo antè monui.

Αἰσίας, apud eundem legitur, expoſitum ἱππικὸς ἵχθυς. ſed ſuſpectum eſt. a

Αἰσθάνομαι, t.1, c.229, a. Αἰσθέομαι, ibid.

Αἰσθέω, pro eodẽ. vnde particip. αἰσθῶν, apud Heſych. quod exp. ὁ αἰσθητὸς ἔχων.

Αἰσθάνω, t.1, c.230, a. Αἴσθημα, ibid.

Αἴσθησις, ibid. Αἰσθητὰ πα', t.2, c.1073, b

Αἰσθητήριον, t.1, c.231, b. Αἰσθητικὸς, ibid.a

Αἰσθητὸς, t.1, c.230, f. Αἰσθητῶς, ibid.h

Αἴσθω, Heſych. affert pro σωίς, ἄκουσον, χεῶς, Intellige, Audi, Noſce. tanquam à them. αἰσθημαι. Apud Suid. verò & particip. act. αἴσθων legitur, expoſitum αἰσθάνεσθαι καὶ βασκαλόῤῥωμος: necnon ἐκπνέων, Efflans, Exſpirans. In qua poſteriore ſignif. ſuprà habuimus Αἴθω. Vtriuſque ſignificationis meminit Euſtath. Tradit enim, αἴσθω ſignificans αἰσθάνομαι, dici pro αἴδω, ex αἰάω ſignificante itidem ἀκούω, αἰσθάνομαι. At αἴδω, ſignificans πνέω, ex ἄω, quod eſt πνέω, deducit: quod etiam nota habere diæreſin diphthongi & eſſe triſyllabon. vt apud Homer. Iliad. π, ὁ δ' ἐβεκχε θυμὸν αἴσθων, exhalans animam. Et Iliad. υ, Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθ' καὶ ἤρυγε, ὡς ὅτε ταῦρος Ἥρωϊ ἀλκιμίδῃ Ἑλικαόνιον ἀμφὶ βοείην. Vbi quod αἴσθων θυμὸν dicit, alibi vocat θυμὸν ἱρύσθαι. b

Αἴδω & Αἴθω, vide in præcedente Αἴσθω.

Αἰσιμα, t.1, c.217, c. Αἴσιμον, ibid.b

Αἴσιμος, ibid.a. Αἰσιμόω, t.1, c.228, a

Αἰσίμωμα, ibid. obiter. Αἰσίομαι, t.1, c.226, d

Αἶσος, ibid.b. Αἰσόω, ib.d. Αἰσίως, ib.

Αἶσμα, t.1, c.218, c. obiter. ‖ Αἶσμα Heſychio eſt etiam ᾆσμα, cantilena ſeu canticum. pro quo ſuprà habuimus ἄεισμα. Sed potius ſcribendum αἴσμα, ab αἴδειν.

Αἴσνοι, i Tyrrhenis dicuntur οἱ Ἄνοι, dii, teſte eodem.

Αἴσσομαι, Sepio. Heſych. enim αἴσσόμενοι affert pro φραξάμενοι. Idem tamen αἴσσονται exponit etiam ὁρμῶνται, κινοῦνται: (pro quo potius ſcribendum ἄλλονται) item, κρίμνανται. Sed ſuſpecta hæc ſunt.

Αἴσσοντες, eidem ſunt φραγμοὶ, ſepes ſeu ſepta.

Αἶσσος, idem quod αἴσιος, Inæqualis, Impar. vt idem quoq; Heſ. αἴσιον exp. αἶσσον: addens tamen etiam ἄγνωστον: quo ſenſu potius αἴσιον dicitur.

Αἰσυκτὴρ, in v.l. perperam pro Αἰσυμνήτης. g

Αἴσυμαι, t.1, c.233, d. Αἴσυτο, ibid.b

Αἴσυτο, pro Αἴσατο, t.1, c.234, b

Αἶστι, Heſych. affert pro ἀφανῶς, ἀόρατον, Qui non videtur, De quo nihil auditur. pro quo forſan ſcribendum αἴστῃ, à nom. αἶστις vſurpato pro ἄϊστος.

Αἰστὸς, t.1, c.151, a

Αἴστος, in v.l. perperam pro αἰτὸς.

Αἰσυμνήτης, Heſychio χοιροβοσκὸς, Subulcus. quo ſenſu infrà αἰσυμνήτης.

Αἴστι, Suidæ ἀφανῶς, Ita vt non videatur.

Αἴστος, t.1, c.1113, d

Αἰσυμνία, ης, ἡ, Eſſe vel fieri ἄϊστον. In lex. meo vet. exponitur ἀπώλεια, Interitus, Exitium.

Αἴστως, t.1, c.1113, d

Αἴστωρ, Suidæ ἄπειρος, ἀμαθὴς, Imperitus, Inſcius, Qui nihil didicit ſeu vidit. vt Heſychio quoque ἀίστορες ſunt ἄπειροι, qui ſuprà ἀΐδρεις.

Αἰσυμνᾶν, Vel Αἰσυμνᾶς, t.1, c.228, g. Suid. αἰσυμνῆαι expon. χοιροβοσκεῖ.

Αἰσυλαγὸς, οῦ, ὁ, Qui nefaria & flagitioſa perpetrat. ὁ ἀσυλα ῥίζων ſeu ἐργαζόμενος. vt ἀγαθουργὸς dicitur Qui bona facit. Euſtath. ex αἰσυλα ῥίζειν vult excogitatũ eſſe hoc compoſitum. c

Αἴσυλος, ου, ὁ, Iniquus, Nefarius, Flagitioſus. vt Heſ. quoque αἰσυλα exp κακα, ἄδικα, ἁμαρτήματα: reſpiciens forſan ad hunc locum Homeri, qui habetur Odyſſ. α & ι, Μήτε ἐπ' ἀφείεων, ἀγαθὸς καὶ πᾶσιν ἴσω Σκηπτοῦχος βασιλεύς, μηδὲ φρεσὶν αἴσυλα εἰδὼς· Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' ἔσσ καὶ αἴσυλα ῥέζοις. Vbi nota tribus illis adiectiuis, ἀφείεων, ἀγαθὸς, ἴσος, oppoſiti χαλεπὸς, & τὰ φρεσὶν ἄσυμφανέοντα, τὰ αἴσυλα ῥέζοντα. Item Iliad. υ, bis, Ἠὼ μητρώιος νηὶ ἀσύλα μηχήσασθαι. Euſtath. deriuat inter alia etyma ex ἄσυ ſignificante βλάψαι, vnde & ſynonymum αἴσυλος deductum putatur: ita vt illud pleonaſmum habeat τὸ ῑ, hoc verò τὸ ᾱ. d

Αἰσυμάω, t.1, c.228, g.
Αἰσυμνᾶτερ, ibidem, d.
Αἰσυμνῆτης, ibidem, f
Αἰσυμνία, ibidem, f
Αἰσυμνίτης, ibidem.

Αἰσύφηλος, Hesychio δειλὸς, ψευδὴς, ἀπατεών, Timidus, Mendax, Impostor. At aliquanto antè apud eum legitur, Αἰσυκλὸς, δειλὸς, ψευδὴς: non fine mendo. Pro hoc quoque αἰσύφηλος scribendum potius ἀσύφηλος.

Αἴχαις, idem affert pro αἰχμάς: tanquam à nom. singul. αἰχάι aut αἰχάν.

Αἶχος, ους, τὸ, Dedecus, Probrum: ὄνειδος, ὕβρις. vulg. lex. Sed perperam, vt puto: errore nato ex eo quòd apud Hesych. legerunt, Αἴχεα, ὀνείδη, ὕβρεις. quod tamen αἴχεα est plurale à singulari αἶχος.

Αἰχάω, t.1, c.236, a.
Αἰχεῖος, ibidem, d.
Αἶχος, t.1, c.235, h
Αἰχεῖται, aduerb. ibid. e
Αἰχέων, ibidem.

Αἰχμουχάομαι, οῦμαι, Turpiter ago. Ita vulg. lex. sed perperam, vt opinor, pro αἰχρουργέομαι.

Αἰχμή vel αἴχμη, t.1, c.236, f.
Αἰχμήμων, ibidem.
Αἰχμοπόω, ibidem.
Αἰχμοφορία, ibidem, h
Αἰχρεκαρδέω, t.1, c.237, a
Αἰχρεκαρδής, t.1, c.236, g. & t.2, c.144, d
Αἰχρεκαρδίη, t.1, c.236, h.
Αἰχρεκάρδιος, ibidem.
Αἰχρολογέω, t.1, c.237, b. & t.2, c.619, b
Αἰχρολογία, t.1, c.237, b. & t.2, c.619, a
Αἰχρολόγος, t.1, c.237, b. & t.2, c.619, a
Αἰχροποιέω, t.1, c.237, b.
Αἰχροποιία, ibidem, c
Αἰχρόποτις, ibidem, b
Αἰχροῤῥημοσύνη, t.1, c.237, e. & 1152, d
Αἰχροῤῥήμων, t.1, c.237, c. & 1151, d.
Αἰχρὸς, t.1, c.236, b
Αἰχρὸς, apud Hesych. legitur, expositum αἰσχρὸς, κακὸς, κακία, λιποδρεία, μώρος, αἰσχύνη. sed perperam pro αἶχος, vt alphabeticus etiam ordo docet.
Αἰχρώπης, t.1, c.236, d.
Αἰχρώπης, ibidem, f
Αἰχρώπος, ibidem.

Αἰχρουργέω & Αἰχρουργίω, t.1, c.237, c
Αἰχρουργία, ibidem.
Αἰχρουργὸς, ibidem.
Αἰχρὼς, t.1, c.236, e
Αἰχρωτήειν, Hesychio καταισχύνειν, Turpitudine afficere, Fœdare.

Αἰχύτη, t.1, c.237, d.
Αἰχύτομαι, ibidem, h
Αἰχωτὴν, Verecundādū est.
Αἰχωτηλὸς, t.1, c.239, a
Αἰχωτηλὼς, t.1, c.238, g.
Αἰχωτηλὼς, t.1, c.239, a, b
Αἰχωτηρὸς, ibidem, a.
Αἰχωτήρως, ibidem, b.
Αἰχωτὴς, ibidem.
Αἰχωτήρως, t.1, c.239, b
Αἰχώτη, t.1, c.237, g
Αἰσώπειος & Αἰσώπιος, t.2, c.1395, g.

Aἰσώπου μῦθοι, fabulas Æsopi: quibus interdum in publicis iudiciis vtebantur, teste Hesych. Αἰσώπειον αἷμα, prouerbio dicitur ὅπὶ τῶν ἀδίκως αἱρεθέντων: item ὅτι τοὺς δυσαπορρίπτους ἐκείνους καὶ κακοὺς σοφοὺς ἐκάλουν: quoniam videlicet Delphi iniquè peremerunt Æsopū. Est præterea ab Αἴσωπος deriuatū Αἰσωπικὸς, idem cum præcedente Αἰσώπιος significās. vt enim Αἰσωπικοὶ μῦθοι dicūtur & Αἰσώπεια μυθολογία, ita & Αἰσωπικοὶ μῦθοι. Quinetiam Αἰσωπικὰ interpretantur Ridicula.

Αἶτα, Hesych. affert pro πολὺ, Flatum. pro quo forsan scribendum αἴτας, à nom. sing. αἶτα, Doricè pro αἶτα.

Αἶτα, eidem sūnt συναίτορες Διὸς οἱ τοῖς δεομένοις βοηθοῦντες, Iouis filiæ quæ precantibus seu petentibus aliquid à Deo opitulantur. nimirum παρὰ τὸ τοῖς αἰτοῦσί τι παρὰ Διὸς βοηθῆν, seu παρὰ τὸ συμπληρώσαι τὰ αἰτήματα τῶν δεομένων.

Αἶτας, eidem est ἑταῖρος, Sodalis: qui itidem αἶται affert pro ἑταῖροι. Dorica autem hæc sunt pro αἶτης & αἶτλος.

Αἶτι, Doricè itidem pro εἶτα, siue. Phanias in Epigr. Αἶτι σύ γ' ἐν κύρτῳ μελανευείδας, αἶτι πὺ ἀχθὴς Μόρμυρον.

Αἰτήμαι & Αἰτίω, t.1, c.140, f, c.
Αἴτημα, t.1, c.241, a
Αἴτημι pro αἰτίω apud Pindarum legitur, teste Eustath. Sic εἴλημι pro φιλέω. Sed Æolica hæc esse volunt nonnulli.

Αἴτης, t.1, c.241, d
Αἴτης, ου, ὁ, Is qui amatur: amore nimirum venerio. vt olim ἑταῖραι habebāt suos ἐρωμένους. Apud Theocritum Idyllium 11 inscribitur αἴτης, in quo introducitur amatius alloquēs amatum, exponénsque ei desiderium quo per triduum eo absente flagrauerat. nam τοὺς ἐρωμένους Thessali vocant αἴτας, (quemadmodum Alcman etiam παῖδας ἐπιφοίτους κόρας appellat αἴτας) ἀπὸ τῆς ἐπιμόνου εἰσόδου καὶ εἰσπνοῆς τὸν ἔρωτα τῆς ἀγαπωμένης, vt annotat Icholiastes Theocriti in argumento illius idyllii. vbi etiam subūgit, quosdā αἴτας vocare τοὺς ἑταίρους, sodales, quosdam τοὺς ἀγαθοὺς, bonos, vtpote μὴ ἴτας, hoc est ἰσχνοὺς. vel αἴτλω dici τὸν συναίτλω ἢ συμπαίτλω. Sed hæ duæ postremæ expositiones admodum friuolæ sunt, prima verior. quam ipse etiam Theocr. confirmare videtur quū in eo idyllio ait, Εἰθ' ὁμαλοὶ πόθοισιν ἐν ἀμφοτέροισιν ἔρωτες Νῶιν, vtinam pares vtrique nostrūm ignes inspirēt Amores. Ipsum etiam eius correlatiuum εἰσπνήλος idem habet etymon, dictum παρὰ τὸ εἰσπνεῖν τὸν ἐρωμένον τὸν ἔρωτα. Ideóque rectè Etymolog. & lex meum vetus, Αἴτης, (inquiunt) ὁ ἐρώμενος· παρὰ τὸ αἴειν, ὁ δεῖ πάντα ἐπισπᾶσθαι τὸν ἔρωτα τῆς ἐρωμένης. φασὶ γὰρ γίνεσθαι τὸν ἔρωτα ἐκ τῶν ἀπόντων· ὅθεν καὶ τοὺς μαντεῖς τὸν ἐρώμενον· ὅταν δὲ εἰσπνέλας καλεῖσθαι τὸν ἐρώμενον καὶ παρὰ τοῖς Λάκωσιν. Eust. quoque huius etymi meminit. tradit enim ab αἴω deriuari etiam αἴτης per ι scriptum: quo significari τὸν φίλον, seu (secundum veteres) τὸν ἐρώμενον, διὰ τὸ οἷον πνεῖσθαι διὰ φιλίαν: quamobrem & εἰσπνήλαν vocari eundem apud Laconas. Clarius adhuc idem etymon exprimit iis verbis quæ in Εἰσπνήλης ex eo attuli, t.3, p.414, a: quæ apud eum leguntur & p.1500, & p.1547. (vbi etiam addit, hoc αἴτης per diphthongū quoq; scribi, non esse dubitandum: sicut & p.1500 annotarat, ipsum in quodam rhetorico lexico διὰ διφθόγγου φέρεσθαι: quum tamen pag.1300, dixisset τοὺς ἀπορρήτους διὰ διφθόγγου γράφειν hunc αἶτλον, dicentes φίλον ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν λέγειν ἀκλινῶς) Rursum Etymol. & lexicum meum vetus meminerunt posteriorum etiam duarum etymologiarum quas è Theocriti schol. attuli, nimirum αἴτλω exponi posse etiā μίσει, τὸν μὴ θέλοντα μὴ ἴτλω, hoc est, ἰσχνόν, ἀλλὰ συμμένοντα ὡς ὁ ἐρώμενος. vel τὸν ἄμα πάντα ἰόντα, quasi ὁμίτλω, ἂ hîc significante ὁμοῦ. Porro Thessalicam fuisse hāc vocem Αἶτας, Amyclaicum verò τὸ Εἰσπνήλης, Theocritus ipse docet, hîc canens in idyllio suprà citato, Δεινὰ δὲ πὰρ τῷδε μετ' ἀμφοτέροισι γεγαῶτα Φῶθ' ὁ μὲν, ὡς Εἰσπνήλες, φαὶν χαὶ μυκαλήσθαν· Τὸν δ' ἕτερον πάλαν ὥκκαι ὁ Θεσσαλὸς εἶπε αἶτας. Idem mox subiungit, Ἀλλήλους δ' ἐφίλησεν ἰσοζυγέως. Et paulo pòst, Ἦ τὸν φίλαντης καὶ τὸ χαλέσπης αἶτας Πᾶν ἐξ εἰμαπης, μετὰ δ' ἐπνέων μαλίστα. Quod verò attinet ad locū ex Alcmane suprà citatum, notādum in eo pro κόρας scribi etiam χορδὰς, veluti in fine argumenti scripti in idyllion illud Theocriti, Αἴτης τὸν ἑταῖρον φασίν. Ἀλκμὰν δ' ἐπὶ τοῖς χορδὰς φησὶν, αἴτι τὸ ταῖς ἑταίραις. Pro quo in lex. meo vet. habetur αἶτας. Ibi enim αἶτας significare dicitur χορδὰς ῥωπικὰς, & ab Herodiano scribi properoxytonos. facete enim eum nominatiuum singularem αἴτης, ex masculino αἶτας, vt διακόνης à διακόνας: genitiuū verò αἴτου pro αἴτεω, abiecto σ. sed huic contradicere Orum, dicentem, fœminina illa in ις quæ fiūt à masculinis in ης, in obliquis σ non abiicere: quamobrem rectius παιξωνοῦ, vt sit à nominatiuo sing. αἴτα. quemadmodum apud Suid. quoque legitur, Αἴτα, ἡ χορδή. ‖ Αἴτης eidem Suidæ est ὁ ἁρμητικὸς, Impetuosus, Qui impetu ferri solet.

Αἴτης. Inexplebilis, Inexsatiabilis. Hesych. enim αἴτη affert pro ἀπλήρωτον. quo sensu suprà ἄπτον habuimus.

Αἴτητος, t.1, c.241, c.
Αἴτητος, ibid.
Αἴτητος, ibid.
Αἴτητὸς, ibid. b
Αἰτητὸς, ibid. c
Αἰτία, t.1, c.247, h

Αἰτία autem, vide paulo antè in Αἴτης.

Αἰτιάασθαι, poetico pleonasmo τὸ α̃ dicitur pro αἰτᾶσθαι, apud Hom. ll. x.

Αἰτιάζομαι, t.1, c.254, d.
Αἰτίαμα, t.1, c.253, b.
Αἰτιάζω, ibid.
Αἰτιάομαι, t.1, c.252, d
Αἰτιάασις, t.1, c.253, c.

Αἰτιατέον, Causam seu autorem esse dicendum est, Accusandum est. Theophr. De caus. plant. lib. 6, cap. 6, αἰτιατέον περὶ τοῦτο σύμπαν, causa primæ coagmentationi assignanda est. Sic αἰτιατέον τὴν ἡλικίαν dicitur pro Renuenda causa in ætatem, seu Æras incusanda est. Et Plato De rep. lib. 2, περὶ ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλον αἰτιατέον, bonorum nullus alius autor dicendus. Et Luc. ἐκεῖνός μοι αἰτιατέος ille mihi accusandus est.

Digitized by Google

Αἰπαπολογίω, t.1,c.153,f. Αἰπαπολογούμενα, ibid.
Αἰπαπός, ibidem. Αἰπαπῖν, ibid.
Αἰπαπῶς, ibidem,e
Αἰπάζω, idem quod αἰπάω, vt αἰπάζομαι idem quod αἰπάω, sed apud poetas duntaxat. id est Peto, vel etiam Mendico. Homerus enim aliquando absolutè vsurpat & neutraliter, aliquando accusatiuum ei iungit veluti actiuo. Priore modo, Odyss.ρ, ἀλλὰ πάσσων κ' δῶκεν βούλεται αἰπάζων βόπτον ἰὼ γαστὴρ ἀέκητι. Et Odyss.τ, ἀλλ καμμάκια πολλὰ καὶ ἐδνὰ Αἰπάζων αἰεὶ δῶμαι. Posteriore modo, Od. ρ, ὅππη δὴ καὶ αἰπάζων κ' δῶμον γαστέρα βοσκήσῃς. Et aliquanto antè, Ὃς πολλὰ φιλήσῃ ἀδμῆτας θλίψῃ τε ἄμοις, Αἰπάζων αἰόλος. Verùm & cum accus. personæ iunxit, eodem libro, dicens, Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλήτης κ' δῶμα, Ἀνέρας αἰπάζων ἀχρημοσύνῃ γὸ ἀεικὴ.
Αἰπᾶ, Ionice pro αἰπᾶ.
Αἰπᾶται, Ionicè itidem pro αἰπᾶται. Hippocr. De diæta, lib. 3, ὅ, τι δ' αὖ τύχῃ πίνων κ' τῶν τὸ καιρὸν, τοῦτο αἰπᾶται οὐκ αἴτιον ὄν, Hoc incusat, Hoc causam esse dicit, Huic causam adscribit.
Αἶπις, t.2,c.1503,d. Αἰπολογέομαι, t.1,c.250,a
Αἰπολογία, t.1,c.249,h. Αἰπολογία, ibidem,e
Αἰπολογικῶς, ibidem,f. Αἰπολόγος, ibidem,e
Αἶπυ, t.1,c.247,f. Αἶπος, ibidem,b
Αἰπεῦμαι, idem quod αἰπύομαι, Peto, Obsecro, Obtestor. Item, Postulor vt debitum soluam. Propriè est Cõmodato petere: αἰπεῖν verò simpliciter Petere. Ita vulg.lex. sed nescio qua autoritate nitentia.
Κλις, vide in Αἶπις. Αἰπολίδης, t.1,c.249,e
Αἰπιόωντι, Ionico seu poetico pleonasmo τῷ o pro αἰπῶντι. Itidémque αἰπιόωντες, αἰπιόων & αἰπιόωσι pro αἰπῶντες, αἰπῶν, αἰπῶσι. Homer. Odyss.α, Ὧ πόποι, οἷ δὴ νῦν βροτοὶ αἰπιόωνται. Iliad.λ, πάγχα κακὰ καὶ αἴσιμον αἰπιόωσι. Odyss.υ, Οὐκ ἄρ μοι τῶν τόσσον ἀάσπετον αἰπιόῳο, Ne incuses eum immeritum. seu Ne causam & autorem eum dicas qui est innocens & insons huius criminis.
Αἰπιόπους, t.1,c.247,f. Αἰπιόπορος, ibidem.
Αἶπυ, mons Siciliæ πυελικὴς: item vrbs eiusdem regionis. Vnde Αἰπαῖος dicitur qui montem illum vel vrbem colit. vt Αἰπυαία πόλις apud Soph. in Œd. Colon. quod Hesych. exp. non solùm Σικελικὴ, sed etiam μεγάλη, ἢν μέσος, inquit. Itidémque Αἰπαῖον καθαρὸν affert pro μέγαν καθαρόν.
Αἰπιαῦπις, Talis, Eiusmodi. Ita v.l. sed crasso errore, inde nato (vt videtur) quòd quum inciderent in αἰπιαῦπαι, illud non diuidendum animaduerterunt, & διηρημένως scribendum αἰ ὁιαῦπαι, ex masculino ὁ ὁιαῦπις, sed ita relinquendum ἀδιαίρετον, & fingendum ei nominatiuum talem.
Αἶπυς, Pindarum in Olympionicis posuisse pro ὑπερβάσιμα, tradit Eustath. pag.381, afferens ex eo, διὸς αἶπυ πανδόκῳ. sed addit, esse vocabulum nouum, quemadmodum & alias λέξεις μονήρεις apud eum obseruatas esse, fortassis de industria ab eo vsurpatas πρὸς πολυμαθίας ἔνδειξιν, aut ob metri necessitatem fictas. Itidem pag.907, αἶπος exponit ὑπέρβασιμα, ibidem rursum afferens illa Pindari verba, & Διὸς αἶπυ πανδόκῳ specialius interpretans ἄλσει κοινῷ, luco communi.
Αἴπτω, Atticè pro ἅπτω dicitur, Impetu feror. vt Hesychius quoque αἴπτων exponit ὁρμῶν. Idem tamen αἰπτᾶσθαι ait esse δικάζειν vel δικάζεσθαι, iudicare vel iudicari: quum idem etiam significet quod actiuum αἴπτειν, vt Suid. testatur, αἰχθῆτω afferens pro ὁρμήσῃτω.
Αἰπολὴ, Αἰπολία, Αἰπολίζω, Αἰπολικὸς, Αἰπόλιος, Αἰπολὶς, Αἰπολικὸς, vide in sequente Αἰπολὸς.
Αἰπολὸς, Ætolus: filius Endymionis: qui Pisa eiectus à Salmoneo, συνώκησε τῷ ἀπ' αὐτοῦ κληθέντι Αἰπωλίᾳ, quæ Τάφος antè vocabatur. Αἰπωλὸς dicitur et iam qui ex illa regione Ætolia ab Ætolo denominata, oriũdus est. Homer. Iliad ϕ, αἰνὴν Αἰπωλὸς ᾠμιλῶ, natione Ætolus. Athen. lib.10, γυναικὰ δὲ τοῖς Αἰπωλοῖς. Fœmin. Αἰπωλὶς, Ætola, Fœmina oriunda ex Ætolia. Plutarch. Problem. Rom. μὴ δοῦλον εἰσίναι, μὴ δούλας μηδὲ Αἰπωλὸν μηδὲ Αἰπωλάς. Doricum autem ibi est Αἰπωλὰς pro Αἰπωλῶ. Hinc Αἰπώλιος, possessiuè, Ætolius, Qui Ætolorum est. vel etiam idem cum ipso Αἰπωλὸς, quatenus gentile est. annotat enim Eust. p.773, τὸ δὲ Αἰπωλίας non solùm Αἰπωλὸν sed etiã Αἰπώλιον dici. Atq; ita Αἰπώλιος ἵππος, Ætolius miluus, apud Aristot. Hist. anim. lib.6.c.6, nominatus videtur quòd in Ætolia præcipuè visatur. Diosc. verò lib.4, c.173, fructũ thymelææ, quod granũ Cnidiũ peculiari nomine dicitur, Αἰπώλιον ab Eubœensibus appellatũ tradit. Ab eodẽ Αἰπώλιος est fœm. Αἰπωλία, Regio quã Ætoli incolunt: quo cum subaudiendũ est substantiuũ χώρα. Steph. verò & Pelopõnesi quandã vrbẽ nominari Αἰπώλιον scribit. ¶ Ab Αἰπωλὸς porro est & fœmin. Αἰπωλὶς, idem significans cum Αἰπωλία. Atq; vt Αἰπωλία χώρα dicitur, ita & Αἰπωλὶς χώρα, vel interdum omisso substãtiuo, subaudito tamẽ, Αἰπωλὶς absolutè, vt Αἰπωλία pro Αἰπωλία χώρα. Necnon Αἰπωλὶς γυνὴ, vt Αἰπωλία, teste Stephano, qui in Αἰπωλία ait, τὸ ἐθνικὸν ἡ Αἰπωλὶς καὶ Αἰπώλιος. Ab eodem Αἰπωλὸς vel Αἰπωλία est & aliud possessiuũ, Αἰπωλικὸς, Ætolicus, hoc est Pertinens ad Ætolos, vel Ætolorum proprius. vt quũ aliquid esse Αἰπωλικὸν dicitur, pro Ætolis peculiare vel vsitatũ. Et Αἰπωλικὰ, Res Ætolicæ, hoc est Libri de Ætolia & Ætolis, seu de rebus Ætolicis conscripti: quorum autor citatur Nicander apud Athen. lib.7. Ἀπὸ Αἰπωλικῶν, s. ἔθνος, aut ἐκ tale quid, dicuntur ipsi Ætoli, vt τὸ γραπωπικὸν vocatur αἱπὶ οἱ γραπῶπες. velut apud Paus. in Atticis, τὸ δὲ Αἰπωλικὸν φρουρῆσαι οὐκμὴ ἱκόντος τοῦ χείμωνος. Dicũtur verò & Αἰπωλιταὶ, οἱ Αἰπωλίζοντες ἢ τὰ Αἰπωλῶν φρονοῦντες, inquit Steph. hoc est, Qui Ætolos imitãtur & qui cũ Ætolis faciunt. Vbi nota etiam verbũ Αἰπωλίζω, quod significat non solùm Ætolos imitor, vel sermone nunc rũ vel moribus, sed etiã Cum Ætolis facio, Ætolorum partes sequor, vt Μηδίζω dicitur pro Medis seu Persis faueo. ¶ Cæterùm vt ad Αἰπωλὸς redeam, aliquando id esse adiectiuum scitẽdum est, & deriuatũ ab αἰπύω, teste Stephano: quũ nimirũ tecto scõmate pro ἄπυς ponitur, hoc est pro mẽdico qui ostiatim stipẽ petit. quemadmodũ Eust. quoq; annotat, Homerũ ἐξ ὁμώνυμος τοπικοῦ παράγεσθαι ἀστῖον νόημα ὅπου αὐθαδέα πίνακα ἐξ Αἰπωλίας (ἦ) πλαθέα, αἰνύμενον ὄψος ἐπαγγέλλων ὀνείαρ (ἦ). hoc enim ibi significare Αἰπωλὸς, tanquã ab αἰπύω. Locus Homeri ad quem hîc respicit Eustathius, est Odyss.ξ, vbi subulcus Vlyssi mẽdico ait, Ἀλλ' ἐμοὶ ὑφόλοος δέδοται μετὰ πᾶσιν καὶ ἑταίροις Ἐξ οὗ δή μ' Αἰπωλὸς ἀπήλασε μώνυχα, Ὅστ' αὖθαρ κτήνας, πολλὴν δόσιν ἀνθρώποις, Ἤλυθ' ἐμὰ πρὸς δώματ'. Hinc & apud Aristophanẽ prouerbialiter & ænigmatico scõmate dictũ, Τὼ χεῖρ' ὦν Αἰπωλὸς, ὁ νοῦς δ' ὦν Κρωπιδῶν. quo innuitur ὁ πᾶς χρόνος μὲν αἰπύω, πρὸς δὲ τὰς κλίνας. Notandúsq; hic paragrammismos ille & βαυλότης in voce Κρωπιδῶν. pro κλωπιδῶν: qualis est & in hoc eiusdẽ Aristophanis versu, Ὁλᾶς; Θέωλος πλὴν κεφαλῆς κόλακος ἓξ, posito βαυλιστικῶς λ pro ρ. In priore itaq; vocabulo ἐπαγξ πρὸς τὸ αἰπῶν, in posteriore πρὸς τὸ κλέπτειν, vt schol. quoq; annotat in illo ipso loco ex Equitibus desumpto, vbi Demosthenes quũ dixisset Paphlagonẽ inspicere omnia: habere enim vnũ crus in Pylo, alterũ in concione: subiũgit, Τοσοῦτόν σ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος Ὁ πρωκτὸς ὅτου αὐτύχημ' ὦν Χαονῶν, Τὼ χεῖρ' ὦν Αἰπωλοῦς, ὁ νοῦς δ' ὦν Κρωπιδῶν. Quin apud Athen. lib.6, quidã vocatur Αἰπωλικὴ σφιγξ, dicitúrq; totam Græciã circumiens, atq; petrã insidẽs in modũ illius veteris, omnia corpora rapere: vbi etiã subiũgitur hic tãbus, Αἰπωλικοὶ χ', ἁρπάσαι τὰ πρῶτ' πίλας, Ætolicum enim est rapere ea quæ vicinorum sunt.
Αἰπῶμαι quoque pro αἰτῶμαι vsurpari annotat Hesych. & ex eo Budæus in suis comment.
Αἶφνις, t.4,c.173,b Αἰφνίδιος, ibid.c
Αἰφνιδίως, ibid.d Αἴφνω, ibid.b
Αἰχθήτω, aor.1 pass. indic. modi à verbo αἴσσομαι seu ἀΐσσομαι, ex quo est & infinitiuus eiusdẽ temporis αἰχθῆναι. Ambo apud Hesych. Affert enim non solùm αἰχθῆναι pro ὁρμηθῆναι, sed etiã αἰχθήτω pro ὁρμησάτω: quod apud Hom. extat Il.ω, Ἀχιλεὺ δ' εἰσαβάσαι ἐς οὐρανὸν αἰχθήτω.
Αἰχμαὶ, idem Hes. affert pro ἐχμαὶ, καλύμματα, Retinacula, Opercula.
Αἰχμάζω, t.1,c.256,a. Αἰχμαλωσία, t.1,c.255,d
Αἰχμαλωτεύω, ibid. Αἰχμαλωτίζω, ibid.
Αἰχμαλωτὶς, ibid.b. Αἰχμάλωτος, subst. ibid.
Αἰχμάλωτος, t.1,c.254,h. Αἰχμάσαι, t.1,c.256,c

Αἰχμή, t.1,c.254,e.
Αἰχμητής, t.1,c.256,a
Αἰχμήτης, Bellatrix haſtæ perita. Etymolog.in Μύσις. vbi proparoxytonon eſſe ait & fœmininum maſculini αἰχμητίς, vt βούλυτος, βουλύτις.
Αἰχμίον, Heſychio δόρυ, haſta.
Αἰχμοδίτης, t.1,c.254,g.
Αἰχμοφόρος, ibidem,h
Αἶλα, t.1,c.256,d. & t.4,c.692,c.obiter.
Αἴλα, Heſych.exp.π μέλη, membra: ſed annotans, quoſdam ſcribere ἄψαλα & quidem rectius.
Αἰλιμοκλαδής, t.1,c.256,e. & t.4,c.692,c
Αἰλιμός, t.1,c.256,d. & t.4,c.690,h.& 691,g
Αἰλινός, t.1,c.256,d.
Αἴλω, t.1,c.256,f. | Αἴλις, Heſych. exp.non ſolùm ἐπίθου, ſed etiam ἐκοιμᾶθης, dormiebas. Et Suidas αἴλι affert pro ἐξίπνει, exſpirabat ſeu efflabat. quam π αἴλιν ſignif.deriuatum ἀΐδω ſequitur.
Αἰλίνος, Citharœdicus quidam modulus ita dictus, vt tradunt vulg.lex. ex Heſychio. ſed apud eum ſcribendum eſſe Αἴολις, ſuprà docui.
Αἰὼν, t.1,c.257,h
Αἴων autem, Doricè pro ἠιών, littus. vnde plurale αἴονες apud Heſych.αἰγιαλοί.
Αἰωνίζω, t.1,c.258,d.
Αἰωνόκαρπος, dictus à Longino fuit Ianuarius menſis, quaſi αἰῶνος πατήρ, teſte Suida.
Αἰώρα, t.1,c.217,a.
Αἰωρίω, ibidem,e.
Αἰώρημα, ibidem,g
Αἰωρήσεις, t.1,c.217,a
Αἴωρος quoque pro Sublimis affertur: ſed ſine exemplo. pro eo enim potius dicitur μετέωρος.
¶ Ἀκα, Heſychio τὸ ὀξὺ καὶ ἄκρον ἢ φάλαγξ, (Latinis Acies) vel μάχη. Sed fortaſſis ſcribendum potius ἀκά, vt ſit Doricum pro ἀκή.
Ἀκαδέω, ῶ, Dolore & moleſtia afficior. Idem enim Heſ. ἀκαδῶν affert pro λυπηθῶμεν, quo ſenſu infrà Ἀκηδίαν.
Ἀκαδήμεια, ſiue Ἀκαδημία, Athenis dictus fuit locus quidã publicus ab Academo quodam qui eum cõſecrauit, vel ab Echedemo, vt quidam volunt: vnde & Ἐχεδήμεια vocata fuit, & Ἐκαδήμεια ſiue Ἐκαδήμια, vt Plut. in Theſeo refert, & poſt eũ Stephanus. Conſitus hic locus erat arboribus multis pulcherrimis, (vtpote lucis & templis deorum inſignis) monumentis etiam fortium virorum ornatus erat, ibidemq; erat gymnaſiũ in quo ſeſe philoſophi in primis exercebãt, vt & in Lyceo. Vnde Plut. in Sylla dicit ὑπολαμβάνουσι δ' οἱ φύλλα, ἐπὶ χεῖρον τῶν ἱερῶν ἄλσεων, ἢ πάντ' ἦν Ἀκαδήμεια ἔκειρε διὰ δροσοφορωτάτην σκεπασίων ἔσεσαν, (vbi etiam nota fuiſſe locum ſuburbanum) ἢ τὸ Λύκειον. Et Ariſtoph.in Nub.non ſolùm arboribus conſitũ hũc locum fuiſſe indicat, ſed etiam exercitiis dicatum, ſeu gymnaſion. ait enim, Ἀλλ' ἐκεῖ λιπὼν ἐγὼ ἢ δ' Ἀκαδὴς ὁ γυμνασίοις ἕδρᾳ τεῖ ψυχῇ, Οὐ σκιμμῶν χρῆ ἢ κἀγοὶ τελβελεκράπαλ' εἰά τῷ ἰῷ ὠῷ, Ἀλλ' οἷς Ἀκαδήμειαι κατὰν ὑπὸ πῶς μεσιαις λεπόρξης, decurres ſub ſacris Mineruæ oliuis. Sic apud Athen.lib.2, quidam dicit, Παναθηναίοις γὰρ ὧν ἀγῶνα μεγαλῳ μεγαλείων ἐν γυμνασίοις Ἀκαδημίας, ἵνα τοῦ λόγου ἀφάτου ἀπάτου. Vide & Paul.in Attic.p.21. At Ἀκαδημία dicta fuit noua ſecta philoſophorum qui in Academiæ gymnaſiis docebãt. vt apud Plut. initio Bruti, ἔδοξε φιλοσόφοις ἀνδράσι σπουδάσαι περὶ τὸν ἀπὸ Πλάτωνος καὶ τῶν ἀπ' ἐκείνου χορὸν Ἀκαδημικῶν οὐ πάνυ σεσιγημένον, ἐξοπτῆσαι ἢ παλαιᾶς. Hinc Ἀκαδημαϊκοὶ nominabãtur qui ſeſe ibi exercebãt docendo & diſputãdo, philoſophi nimirum. Athen.lib.11, Λίσπης τῶν Ἀκαδημαϊκῶν. Et aliquanto pòſt, Τοιοῦτοι δ' εἰσὶ καὶ νῦν ἢ Ἀκαδημαϊκῶν τινες αἰσχίους καὶ ἀδόξως βιοῶντες. Itidem Luc.in Piſcatore, διέξοδον δὲ εἰ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον ἢ ἄλλον τὸ μὲν ἐρωτικόν. Facta autem eſt μετάληψις ἢ τοῦ χίου in hoc Ἀκαδημαϊκὸς pro Ἀκαδημαϊκός. Latini omiſſo α dicunt Academicus.
Ἀκάζω & Ἀκάζομαι, t.1,c.269,a. Hinc particip. ἀκασμένος, de quo infrà.
Ἀκαής, Non vſtus, Vſtionem non expertus.
Ἀκαθαίρετος, t.1,c.198,f
Ἀκαθασία, t.1,c.3,f.
Ἀκάθαρτος, t.1,c.4,d
Ἀκαθεκτικός, ός, ὸ καὶ ἡ, Intolerabilis. Ita v.l. ſed perperam pro ἀκαθέκτης.
Ἀκαθέκτης, t.1,c.1346,a
Ἀκαθίερος, ος, ὸν, Iuniperus.v.l.Eadem eſt ἀρκεύθος.
Ἀκαθυτεῖσα δόξθηκε, Inofficioſum teſtamentũ, in Pand.Gr.
Ἀκάθυμαι, Moleſtia ſeu dolore afficior: item Pruior. Heſych.enim ἀκαθήδω affert pro αἰσχύνω, στρέφω, ſed addens, quoſdam ſcribere ἀκαίζω, de quo ſuprà.
Ἀκαθὸν, idem pro ἀγαθὸν dici teſtatur. id eſt Benum.
Ἀκαθοσύνη, eidem eſt ἄκοσμον, Incompoſitum: Suidæ præterea ἀνόμων, iniquũ, & ἀκόθλιπτον, Reiculũ, Vile. Sonaret tamen potius Non conſecratum, ἀπὸ τοῦ κατακοθίζω.
Ἀκαθὼν, Suidæ ῥάβδος θαλασσία.
Ἀκαθὼν, & Ionicè Ἀκαθίων, ωνος, ὁ, idem quod ἄκανθα, Spina, teſte Heſych. | Item virga paſtoritia ſtimulo præfixa, à Theſſalis primùm inuenta, vt annot. ſchol. Apoll.qui lib.3, dicit, ᾧ (nimirũ πλάτει) ὁ Ἴασι μίσται, Ἐγκέντρισε τῆς π Παλαισγοῖ νέοις ἀκαίνῃ, Οὐπέζων λαγέας. | καινα dicitur etiã μα τῶν δικαστῶν. (Decẽpeda, hoc eſt virga decempedalis, qua menſores in dimetiẽdis agrorum ſpatiis vtuntur, decempedatores ab ea nominati) vt idem Apollonii ſcholiaſtes tradit, addens, eſſe inuentum Theſſalotũ, afferẽnſque hunc Callimachi verſum quo ambas illas ſignificationes complexus eſt, Ἀμφότερα κατὰ τῶν π βοῦν ἢ μέτρον ἀρούρης. Itidem Heſychio ἄκαινα eſt nõ ſolùm καὶ τὸν ἐν ᾧ ἀρότευσις κέντρον, (alio nomine dictum βουκέντρην & βουκάνδρην) ſed etiam μέτρον. Et Euſt. exponens hunc verſum Homeri Iliad.μ, Μίτρῃ δ' ἐκ χεῖρα ἑκάστου ὁπλίζων ἐν ἀρούρῃ, de duobus qui de agrorũ limitibus inter ſe contendebant, μίτρα δέ φασι (inquit) αὐτοῦ οἱ παλαιοὶ τὰς ἢ γῆν μεθούσας ἀκαίνας, αἷς τὰ πλημμελῶς ἀκαινα additq; has ἀκαίνας eſſe καμάκας nominatas πρὸς τὸ στείρωσιν τῆς ἰσότητος τῶν γῆς, οἷς δ' αὐτῆς ἢ ὅση διαίρεται. Sed hoc etymon, quod & Etymologus affert, nimis longè petitum eſt. Reuera enim ἄκαινα & ἄκανθα πρὸς τὸν ἀκλὺν dicuntur, quia ſtimuli & ſpinæ ſunt acutæ ſeu acuminatæ. Et quum ἄκαινα dicatur virga paſtoralis aculeo præfixa, qua boues incitantur, ab eius ſimilitudine ἄκαινα nominata eſt etiam virga illa decempedalis qua metatores in agris dimetiendis vtuntur, nullã amplius habita ibi ratione τῆς ἀκῆς, ſed formæ tantùm qua eſt ἢ περιμετρικὴ ῥάβδος. Infrà Ἀκαινὰ pro eodem.
Ἀκαιρία, t.2,c.11,h. Ἀκαιρία, ibid.g
Ἀκαιροβόας, ibidem,f. & t.1,c.757,c
Ἀκαιρολογία, t.2,c.11,f. Ἄκαιρος, ibid.e
Ἀκαιροῦμαι, ibid.h. Ἀκαίρως, ibid.f
Ἀκακαλίς, Acacalis: ſemen fruticis cuiuſdam naſcentis in Ægypto, ſimilis aliquatenus myricæ ſemini, vt Dioſc. tradit lib.1, cap.119. Apud Heſych. duplici λ ſcriptum ἀκκαλλίς: quo nomine à Crerẽſibus vocari ait narciſſi florem. Apud ſchol. Apoll.Rhod. Ἀκακαμὶς eſt nomen proprium fœminæ.
Ἀκάκαστον, eidem Heſychio eſt ἀκαμπὲς, Inflexile, Quod flecti præ rigiditate nequit.
Ἀκακίμφατος, eidẽ eſt κακῆς φήμης ἀπηλλαγμένος, Mala fama liberatus, Qui non amplius malè audit.
Ἀκακήσιον, ου, τὸ. Vrbs Arcadiæ, ab Acaco Lycaonis filio dicta: cuius gentile Ἀκακήσιος ſeu Ἀκακησεύς. Steph.
Ἀκακήτης, t.4,c.315,d. Apud Suidam legitur etiam Ἀκάκητος, ὁ Ἑρμῆς.
Ἀκακία, t.4,c.325,c
Ἀκακίαχος, apud Heſychium legitur, expoſitum ἀκαὶ δὲ τὰ ὀφρύα: ſed Ἀκακίης expoſitum σωσίης. Sed hæc mendo non carent.
Ἄκακος, t.4,c.325,a
Ἀκακοχείρητος, A maleficæ manu intactus. In quod nihil maleficii admiſſum eſt. Greg. pro Nullo maleficio depraua tus, quum ait, ἵνα μηδὲ ὅσον ἀκακοχείρητον μέρη.
Ἀκακώτης, t.4,c.329,a
Ἀκαλὰ, vide in Ἀκαλὶς.
Ἀκαλανθὶς, ίδος, ἡ, Suidæ & Heſychio εἶδός ἐστιν μικροῦ: quod nimirum ἀκανθυλλὶς quoque nominatur, Latinè Cardualis. Rurſum Heſychio ἀκαλανθὶς eſt ἔχιδνα κύων, celer canis: ἐν μακρῷ, inquit, vt Suid. etiã ἀκαλανθὶς vocari dicit πτερύγα, forſan πρὸς τὸ αἰκάλλειν τοὺς γυμνασιαρχοῦντας δὲ τοὺς ξίφεσι, quòd cauda abbladiatur nonnullis. regrinos autem allatter. At in lex. meo veteri legitur Ἀκαλαίθης κύων: dicitur quæ eſſe fortaſſis inſignis canis nomi-

nomen, ἀπὸ τὸ ἀκαλὸν ἦθος. Apud Etymol. Ἀκαλαίθεις & Ἀκαλαίθεια pro eodē. Vide & Ἀκαμάθης. At pro ἀκαλακανίαν, quod (Hesychio teste) est ἀκαταστασίας ἀπὸ λάκκων, series alphabetica innuit scribendū Ἀκαλαλακανίαν. A

Ἀκαλαυλίτης, apud eundem legitur, expositum ἡ καλλιεργοῦσα, pulchram virgam (intellige pastoritiam) habēs. Attamen ἀκαλαυρίτης diceretur potius ea quæ destituta est virga pastoria seu pedo. Sin diuisim scribas, ἀ καλαυρίτης, idem significare videtur quod ἡ καλαύροψ.

Ἀκαλαύρεττος, t. 3, c. 680, a Vide & Ἀκαλός.

Ἀκαλήφη, ης, ἡ, nomen herbæ vrentis tactu, vnde & nomen ei inditum volunt quòd εὐ καλῶ ἀφῆι habeat. κνίδη certè synonymos dicitur ἀπὸ τὸ κνίζειν, quod significat Mordere, Vrere: à quo vrendi verbo Latinè etiam Vrtica appellatur. | Est & animal marinum ἀκαλήφη, quod & ipsum κνίδη nominatur, & Latinè Vrtica, vt in Κνίδη docui. Confirmatur hoc & Gellii testimonio, qui libro 4, cap. 11, Ἀκαλήφη autem (inquit) est animal marinū quod Vrtica appellatur. Meminerūt huius tum alii tum Aristoteles Hist. anim. libro 4, & Athen. lib. 3. Vbi inter alia dicit, duo esse τῆ κνίδῃ genera, eáſq; ἀκαλήφας etiam vocari ab Eupolide, Aristophane, Pherecrate. Ibidem Diphilus Siphnius medicus ait, ἡ δὲ ἀκαλήφη κνισμὸν ποιεῖ τοῖς σωμάτιοις, ἐπιδὰν μὴ ψεσαλείψωνται ὀπτῶς ὑπὸ αἰτίας δεῖ πολλάκις αὐτὴν, ὑφ' ὧν κ' ψεσφθορᾶι τῶν ἀκαλήφη ὀνομάζεται· τάχα δὲ ἴσως δέῃ τοῦτον καὶ ἡ βοτάνη, κατ' ὀφθαλμοὺς γὰρ τῆς αἰσθήσεως αὐτὸ ἔσται. οὐ γὰρ φαῦλα δὴ καὶ ἄπαντα τὰ ἀφ' ἁπαξαπλῶς δὲ καὶ ἀνδρὸς. Est verò & παλαίαπτον ὄρισον quod ἀκαλήφη nominatur, si scholiastæ Nicandri credimus. Porro notandum est multis in locis scriptum reperiri ἀκαλυφη, per υ in penultima. sed eam scripturam non probo, præsertim quum Etymologus dicat, & lexicum meum vetus, κνίφη & ἀκαλήφη, in penultima per η scribi, κνίφη & ἀχείρη (significans σκάφη) per ι. Sed & etymon confirmat eam scripturam, quo videlicet ἡ ἀκαλήφη nominata dicitur vel παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλὴν ἀχλύν, vel per antiphrasin ἀπὸ τὸ ἐχειν ἀκαλλῆ τὴν ἀχλύν, quippe ὃς οὐκ ἔστι ἀκαλλὴς (id est ἡσύχως) ἀπτῆσθαι. Quinetiam in lexico quodam veteri quod apud me est, legitur, Ἀκαλήφη. τὸ ἰδιωτικὸν. ἀπὸ τοῦ ἡ τὸ δὲ ἄστηρ ὑπαυθρον, ἀπὸ τοῦ ψαλός. Itidémque apud Hesychium Ἀκαλυφῆ καὶ Ἀκάλυφον, ἄστηρον, ὑπαυθρον. Et rursum apud Etym. legitur, Ἀκαλυφή, ἄστηρος, ὑπαυθρος. Verūtamen pro ἄστηρος & ὑπαυθρον scribendum foret potius ἀκαλυβον. nā per β scribitur ἡ καλύβη, quo tugurium significatur.

Ἀκαλλὴς, t. 2, c. 39, g. Ἀκαλλιέρπης, t. 1, c. 1652, g

Ἀκαλωπίτας, t. 2, c. 41, a

Ἀκαλὸς, Quietus, Placidus. Scriptum reperitur etiam Ἄκαλος, proparoxytonως. vt apud Hesychium, Ἀκαλα, ἄψοφα, ἡσυχα: apud quem tamen & oxytonως, Ἀκαλόν, ἡσυχον, ψοφοῦν, μαλακόν, atque adeo Etymologus ἐξωϊσθαι ait, licet per syſtolen dicatur pro ἤκαλος proparoxytono, quod derivatum est ex ἤκα significante ἠρέμα. Hinc ἀκαλὰ ψεσίων aduerbialiter pro ἡσύχως, placidè & leniter fluens: quod & compositō vocabulo ἀκαλαρρέπης seu ἀκαλαῤῥέπης dicitur.

Ἀκάλυβις, vide in Ἀκαλήφη. Ἀκάλυπτος, t. 1, c. 43, b

Ἀκαλύπτω, Detego, Reuelo. Ita vulg. lex. sed per peram pro ὑποκαλύπτω.

Ἀκαλυφὴ & Ἀκαλυφὴς cum Ἀκάλυφος, vide in Ἀκαλήφη.

Ἀκαλὼς, t. 3, c. 680, b

Ἀκάμαλα, Hesychius dici scribit πᾶν κάμηλον, camelum. In lexico autem meo veteri pro hoc ἀκάμαλα habetur ἀκάμαντος. Sic enim ibi legitur, Ἀκάμαντος, ἡ κάμηλος, ἀπὸ τοῦ μὴ κάμνειν, (quòd labores non sentiat nec defatigetur) ἡ κατ' ὀλίγον ἀκάμας. πολύμοχθον γὰρ τὸ ζῶον. Eadem iisdem verbis leguntur apud Etymologum, nisi quòd pro ἀκάμαντος habet Ἀκάματος: Ἀκάματος, (inquiens) ἡ κάμηλος, & quæ sequuntur.

Ἀκαμαντίδαι, patronymicως, filii seu posteri Acamantis, apud Demosth. in Epitaph. B

Ἀκαμαντὶς, ίδος, ἡ, f. φυλή, dicta vna ex decē tribub⁹ Athenīē sibus, ab Acamante filio Thesei teste Suida & Harpocr.

Ἀκάμαντον, apud Hesych. legitur, expositum ἀκοπίαστον, Indefessum. Laboribus non defatigatum nec fractum. sed forsan scribendum ἀκάμαιζα: præsertim quum subiungat esse etiam proprium nomen vnius ex filiis Antenoris, & nomen montis in Cypro, denominati ab Acamante filio Thesei. Vide & Ἀκάμαλα. Ἀκαμαντὶς autem, vrbs Phrygiæ ab Acamante conditore nominata, cuius ἐθνικὸν est Ἀκαμάντιος, & fœm. Ἀκαμαντὶς. quanquam & ipsam vrbem nominari Ἀκαμανδα dicat Parthenius apud Steph. C

Ἀκαμαντόπις, t. 3, c. 509, c

Ἀκάμας, t. 2, c. 50, b

Ἀκάματα, aduerbialiter pro Ἀκαμάτως, εὐκινήτως, ἀδιαλείπτως, Indefessē, Indesinenter, affert Suid. ex Soph. ἀκάματα ψεσφδοῦσα. Locus est in Electra, p. 88.

Ἀκαματῆ, t. 2, c. 49, g. ob. Ἀκαματόπις, t. 2, c. 51, a

Ἀκάματος, t. 1, c. 50, b & g. Vide & Ἀκάμαλα.

Ἀκαμαπχάρμας, t. 2, c. 51, a. Ἀκαμαπχάρμης, ibid. & t. 4, c. 344, a Ἀκαμάτης, t. 2, c. 51, a

Ἀκάμμυσος, Non conniuens, seu Inconniuens, ἀ καμμύω habente Æolicam syncopen pro καταμύω.

Ἀκαμπὴς, t. 2, c. 53, c. Ἀκαμπὲς, ibid.

Ἀκαμπόδρομοι, Hesychio εἰ ἴδιος καὶ ἁπλοῦ, recti & simplices. nisi potius diuisim scribendum ἀκάμποι δρόμοι. nam ἀκαμπόδρομοι dicuntur potius qui recti currunt nec pedem reflectunt. Reperio certè in lex. meo veteri & apud Etymol. ex Methodio, Ἀκάμπος, ὁ ἐπ' ἴδιας ψεπατῶν, ἀπὸ τὸ καμπὴ μὴ ἔχειν· καὶ ἀκάμποι δρόμοι, οἱ ἴδιοι καὶ ἁπλοῖ. Ἀκάμπος, t. 2, c. 53, c

Ἄκαμπος, Hesychio ἀκαμπὴς, ἀκατάκαμπτος, Qui flecti frangique præ rigiditate nequit. sed forsan scribendum Ἄκαμπες.

Ἀκαμπὴς autem, quod v. l afferunt itidem pro Inflexibilis, mendosè scriptum pro ἀκαμπὲς.

Ἄκαμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui flecti nequit nec frangi, Rigidus. Plut. Lycurgo, τὸ ψρὸς τοὺς πόνους ἄκαμπτον, In subeundis perferendisque laboribus infracta cōstantia. Hippocr. τῷ ἀκάμπτῳ opponit τὸ οὐκαμπτον, Galenus cum eo copulat πτωτόν.

Ἀκαμψίης. Etymologo & lex. meo veteri, ex Methodio, ἐκ τῶν· ἀπὸ τὸ ἀκάμπτειν ἐπὶ ἰδίας διανοίας. Quo sensu suprà ἀκαλακανίης.

Ἀκαμψία, ας, ἡ, idem quod τὸ ἀκαμπτον, seu τὸ κάμπτεσθαι, Non flecti nec frangi, Rigiditas, Constantia.

Ἄκανδες, Varin. & v. l. perperam scribunt pro ἄκανδος.

Ἀκανθα, t. 1, c. 258, g. Vide & Ἄκανθος.

Ἀκανθαία, Hesychio ἀκανθοί, ῥάχεις: forsan pro ἄκανθαι.

Ἀκανθεών, t. 1, c. 262, c. Ἀκανθέως, ibid. b

Ἀκανθὴς, ibid. Ἀκανθίας, t. 1, c. 263, a. Vide & Ἀκάνθιος.

Ἀκάνθιαι autem vide in Ἄκανθος.

Ἀκανθίζω, t. 1, c. 262, c. Ἀκανθικὴ, ibid. b

Ἀκανθιὰς, ibid. a. Ἀκανθίλις, ibid. b

Ἀκάνθιος, ibid. b. Ἀκάνθιον, t. 1, c. 260, d.

Ἀκανθίον, ibid. Vide & Ἀκάνιον.

Ἀκανθίος, t. 1, c. 263, a. Ἀκανθὶς, t. 1, c. 260, c. & 262, f

Ἀκανθίων, t. 1, c. 262, f. Ἀκανθοβάπης, t. 1, c. 261, e

Ἀκανθοβάπης, ibid. Ἀκανθοβόλες, ibid.

Ἀκανθοπία, ας, ἡ, in v. l. exponitur Spina topiaria. Significaret tamen potius Spinosa loquutio, Verba seu oratio spinosa. Ἀκανθολόγος, t. 1, c. 261, f

Ἄκανθον, Hesychio ἄγκαμπτον, Inflexile, Rigidum. pro quo potius Ἀκαμπτὸν dicitur.

Ἀκανθοπωπὴς, Hesychio echinus est. dorsum enim eius spinis horret, vnde & Ἀκανθοχαίρος & ὑβριὶς nominatur. Vide & t. 1, c. 261, f. Ἀκανθοπώματα, t. 1, c. 262, c

Ἀκανθοπλήξ, A spina ictus, vel Itimulo. In lex. Herodoteo.

Ἀκανθοπολίτης, vide in Ἄκανθος sequente.

Ἄκανθος, t. 1, c. 260. d. & 261. e. Hesychio est non solùm φυτὸν, & ζῶον, sed etiā πλοῖον, necnō ψεῖγμα ὑφασμάτων. | Ἄκανθος dicitur etiā vrbs quædā Thraciæ, ἀκάνθαις ψεφραγμένη ὑπὲρ τὸν Ἄθω, teste Steph. id est, spinis septa super Athone mōte. vnde & nomē inuenit. Diodorus verò in Ægypto cuiusdā Ἀκανθῶν πόλεως meminit, l. 1, p. 61. Vide Ἀκανθοπολίτης & Ἀκάνθιος dicitur, qui nimirū inde oriundus est: & fœm. Ἀκανθιὰς, Oriunda ex Acantho. vt idem Steph. tradit, qui etiā addit, hinc Ἀκάνθιον πάπυρον prouerbio dici ὅπου πᾶν ἀφόνων. tales enim esse regionis illius cicadas. Suidas tamen aliam affert rationem, vt docui in Ἀκανθίας. Ἀκανθοφόρος, t. 1, c. 261, f

Ἀκανθοφάγος, t.1,c.261,g.
Ἀκανθοφερίς, ibid.
Ἀκανθόφυλλος, ibid.h
Ἀκανθόχειρος, t.2,c.262,f.
Ἀκανθόω, ibid.c.
Ἀκανθώδης, t.2,c.261,h.
Ἀκανίζω, & Ἀκανώδης, vide in sequ. Ἄκανος.
Ἀκάνιον, Hesychio ἀκανθίον, Spinula.
Ἀκανόπους, t.2,c.63,c
Ἄκανος, ος, ὁ vel ἡ, idem quod ἄκανθα & ἄκανθα, eiusdémque originis, nimirum παρὰ τὴν ἀκήν. Spina enim, quæ hisce vocabulis declaratur, acuta est Hesychius duobus in locis oxytonos scribit, & Euripidem in Troadibus ita nominare ait τὴν ῥάχιν τῆς στρουθίλων τῶν ἰχθύος, Dorsum piscis horridum spinis, seu Spinas quibus dorsum piscis horret: addens tamen esse etiam καὶ θάμνου εἶδος, Ἄκανος, est etiam herba quædam seu frutex spinosus & aculeatus. vnde & inter ἀκανθώδη & φυλλάκανθα numeratur à Theophr. Hist. plant lib. 6, cap. 1, necnon libro 1, cap. 16. in hoc enim posteriore loco ἄκανος reponunt pro ἄκανθος. Plinius lib. 22, cap. 9, Sunt qui & acanon eryngio adscribant, spinosam breuémque ac latam herbam, spinisque lationibus. Bibliorum interpretes verterunt Carduum, sed malè. perperam item Gesnerus ἄκανον & ἄκαινον confudisse dicitur. nam ἄκανος siue ἄκανος alia est Planta Dioscoridi, & Latinè à nonnullis vocatur ocimastrum. Ἄκανος, dicitur etiam illud quod veluti malum extuberat in carduorum genere: ἡ ἀκανθώδης κεφαλή, quam ἐχῖνον vocat Dioscorides. Theophr. Hist. plantarum lib. 6, capite 4. ἀπὸ δὲ τῆς ῥίζης μίσης ὁ σπερματίτης ἄκανος ὀνηπίφυλλος, ὡ. ἐφ μᾶλλον. quem ἄκαινον mox ἄκανθαν vocari ait. Deriuatur hinc Ἀκανικός, Acanicus, hoc est Qui acani est, vel Qualis est acani. Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 7, ὁμοία δὲ τῇ ἀκανικῶν φύλλοις τὴν ἀκανικῶν, foliis spinarum acanicarum. Item Ἀκανώδης, q.d. Acanaceus, Speciem acani gerens, seu Qui ex acani genere est. vt quũ plãta aliqua esse ἀκανώδης dicitur. Necnon diminut. Ἀκάνιον, quod Hesychio est ἀκανθίον, Spinula. Denique & verbum Ἀκανίζω, significans Acanum imitor, Acani speciem gero. Theophr. Hist. plantarum libro 7, capite 4, de chamæleonte herba, ὁμοίως δὲ ἀφυλλάκανθος ὢν, ἀκανίζει, acanum imitatur, quum tamen sit ἀφυλλάκανθος, ἄκανος autem φυλλάκανθος. Perperã tamen ibi scriptum κακανίζει.
Ἀκανώδης, vide in præcedente Ἄκανος.
Ἀκαπέλαστος, t.2,c.67,b
Ἀκάπηλος, Caupone seu cauponibus carẽs. Pro Simplex, Nõ astutus, affertur ex Strabone, βίος ἄφεις τὸ συμβόλαιον ἁπλοῦς καὶ ἀκάπηλος. Nisi potius ibi significet Cauponum fraudibus carens.
Ἄκαπνος, t.2,c.68,a
Ἄκαρ, pro μικρὸν vel οὐδὲν apud Antiphontem legi Suidas ait. pro quo apud Harpocr. habetur ἀκαρεῖ, forsan pro ἀκαρῆς.
Ἀκαρδί, Cretenses τὸ σπλὴν vocant, id est crura. Hesych. In lexico meo veteri & apud Etymolog. proparoxytonos scriptum ἄκαρδα. vbi Ἀκαρδα dicitur esse etiam vrbs Asiæ quæ nunc vocetur Nissa.
Ἀκαρδί, idem exp. βραχεῖ, ταχέως, Breui temporis spatio, Subitò. pro quo apud Suidam scriptum ἀκαρῆ.
Ἀκαρδίαν, idem rursum Hesych. affert pro ἀκαρῆ.
Ἀκάρδιος, t.2,c.97,c
Ἀκαρεί, aduerbialiter pro ὀλίγον ἀκαρεῖ χρόνου. Vide & Ἄκαρ.
Ἀκαρὶς, Suidas dicit esse aduerbiale nomen, inuens forsan vsurpari pro ἀκαρεί. Alioqui neutrum genus est masculini ἀκαρής. Apud Hesychium verò legitur etiam Ἀκαρὶς, τὸ θῆλυ τοῦ μικροῦ δακτυλίου.
Ἀκαρίως, Vno momẽto, In puncto temporis. idem quod ἀκαρῆ seu ἀκαρῆ. hoc est ἐν ἀτόμῳ, ἐν σμικρῷ. Hesychius ἀκαρίως exponit etiam ὁλοσχερῶς, Integrè. Pro eodem contracte dicitur ἀκαρῶς.
Ἀκαρῆ, t.2,c.102,c. Ἀκαρὶς, ibid.a
Ἀκάρθατος, Impurus, Immundus, Sordidus. v.l. perperam pro ἀκάθαρτος.
Ἄκαρι, Animalculũ omnium minutissimum, colore albo, solens innasci ceræ & caseo inueteratis. Meminit eius Aristot. Hist. anim. l. 5, c. 32. Ἄκαρι appellãt etiam nonnulli animalculum illud quod cuti humanæ innascens, ei maximos ingenerat pruritus.
Ἀκαρίασις, t.2,c.102,g. Ἀκαρίδιον, t.2,c.103,a
Ἄκαρπος, ος, ἡ, Acarna: genus suffruticis apud Theophrast. Hist. plant. lib. 6, cap. 4. pro quo nonnulli reponendum censent ἄκαρπα. Hesychio ἄκαρπα est δάφνη, laurus. Acarne autem à Plinio numeratur inter pisces marinos lib. 32, c. 11. forsan idem cum eo pisce qui ab Athen. l. 7 vocatur Ἀκαρναί. Alioqui Ἀκαρναί est ἰδιωτικὸν vocabulum: vnde Ἀκαρνανία dicitur Regio quam habitant Acarnanes: & fœm. gen. Ἀκαρνανίς, ἡ γυνὴ, fœmina oriunda ex ea regione, vt annotat Steph. Reperitur & Ἀκαρνὶς pro Ἀκαρνανὶς χώρα seu Ἀκαρνανία. vt apud Athen. lib. 2, περὶ Λαμψάκου ὁ τὰ Ἀκαρνίδι. sic enim scribendũ, non Ἀκαρνίδι.
Ἀκάρνας, Hesychio λάβραξ, lupus piscis.
Ἄκαρνον, idem affert pro τυφλὸν, cæcum.
Ἀκαρὸς autem, oxytonos, significat τὸν ἐγκέφαλον vel τὸν φαλιὸν, cerebrum vel caput, ἀπὸ τοῦ κάρη, vt tradit lexicõ meum vetus & Etymol.
Ἀκαρπία, t.2,c.77,c. Ἀκαρπία, ibid.
Ἄκαρπος, ibidem. Ἀκάρπωτος, t.2,c.81,c
Ἀκαρτίας, Hesychio ὁ ἀήττητος, Insuperabilis, Inuictus.
Ἀκαρτέρητος, eidem est αἰνητμόρητος, Intolerabilis, Qui sustineri & tolerari nequit.
Ἄκαρπος, t.2,c.100,f.
Ἀκαρφὴς. Qui arefactus non est, nec succo planè priuatus. Nicander apud Athen. lib. 4, Τμῆγε δὲ χορυλίδος μέσης ἀκαρφέα φλοιόν.
Ἀκαρῶς, t.2,c.102,g
Ἀκασάσθαι τὴν ἁμαρτάδα, legitur apud Herodot. lib. 1, forsan pro ἀκάσασθαι, Mederi delicto, hoc est Expiare scelus.
Ἀκάσκα, Hes. exponit ἡσύχως, μαλακῶς, βραδέως, Quietè & placidè, Molliter, Lentè. Apud Eustath. περιεσπωμένως ἀκασκᾶ, dicentem idem esse quod ἀκαὶ, hoc est ῥῆμα. affertque apud eum Ælius Dionysius vsum huius aduerbii ex Cratino istum, σκαῖ, σκαῖ ἀκασκᾶ σφόδρα, scipione nixum pedetentim & lente progredientem.
Ἀκασμία, Hesych. rursum affert pro ἀκαταστασία, ἡμιονοσία, Sedata, Coagmentata seu composita.
Ἄκασις, eidem est ἡ σφένδαμνος, Acer, arbor. Est alioqui & nomen proprium.
Ἀκασφόρων, t.4,c.198,c
Ἀκαταβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui deiici non potest. Metaphor. Aristoph. Nub. ἀκαταβλητον λόγον vocat τὸν ἀπὸ παιδιᾶς καταβαλόμενον, translatione ab athletis vel ædificiis.
Ἀκατάγελαστος, t.1,c.21,e. Ἀκατάγνωστος, t.1,c.1855,g.
Ἀκαταγώνιστος, t.2,c.557,e. obiter.
Ἀκατηφόνιστος, t.1,c.105,f
Ἀκατήθυμος, ου, ὁ, Qui non est κατὰ ψυχὴν καὶ θυμὸν, Animo ingratus. Posteri Homeri vti sunt hoc vocabulo pro ἀποθύμος, quod apud eum legitur, vt testatur Eust.
Ἀκατακάλυπτος, t.1,c.254,b. Ἀκαταίνωτος, t.1,c.44,f
Ἀκατάκοσμος, Inexornatus: ità Indispositus, Decente ordine non distinctus. Apud Plut. De def. orac. πῶς τοῦτο ἀξιοῦσιν οὐκ ἀκαταχόσμητον, Turnebus vertit, Nullæ vacabunt tanquam reliquiæ vel ordinis vel descriptionis expertes.
Ἀκατάκριτος, t.2,c.436,d
Ἀκατακρίτως, Sine condemnatione, seu Indicta causa.
Ἀκατάλακτος, t.2,c.692,c. Ἀκατάλακτος, ibidem.
Ἀκατάληπτος, t.2,c.574,c. Ἀκαταλήπτω, ibidem.
Ἀκαταληψία, t.2,c.573,h
Ἀκατάλις, ιδος ἡ, Bacca iuniperi: ἀρκεύθις. v.l.
Ἀκατάμακτος, t.1,c.354,f. Ἀκαταμάκτως, ibid.
Ἀκατάμαλος, t.1,c.363,d. Ἀκαταμάλως, ibid.e
Ἀκατάλυπτος, v.l. afferunt pro Non absconditus, Detectus sed perperam vel pro ἀκάλυπτος vel pro ἀκαταλύπτως
Ἀκατάλυτος, t.2,c.758,b. Ἀκαταμαχήτως, t.2,c.816,f
Ἀκαταπόητος, t.2,c.1078,f. Ἀκαταπαύστως, t.3,c.17,d
Ἀκατάπαυστος, t.3,c.110,c. Ἀκαταπαύστως, ibid. d
Ἀκατάπληκτος, t.3,c.395,f. Ἀκαταπροσώπητος, t.3,c.519,g

Ἀκαπόνιτος, t.3,c.758,a. Ἀκαπονήμαστος, t.3,c.774,b
Ἀκαπνεύσιος, t.3,c.844,c. Ἀκαπνεύστως, ibid.
Ἀκαπνεύστος, t.3,c.845,c. Ἀκαπνία, t.1,c.1771,f
Ἀκαπίτας, ibid.g. Ἀκαπατίας, ibid.
Ἀκαπάχης, t.1,c.1348,a
Ἀκαπάχης, More eorum quæ contineri nequeunt. Plut. in Cam. δαιμόνιος δόξης ἐρασθεὶς εἰς τὸν κίνδυνον ἀκαπάχης, gloriæ cupiditate vehementissima incensus contineri non poterat quin periculo se offerret.
Ἀκαπέφαστος, t.4,c.191,c
Ἀκαπρόϊπτος, Non contemptibilis vel contemnendus. Plutarchus, τὸ ἀκαπρόϊπτον videtur accipere pro Contemni nolle, quum in libro De frat. amore dicit quosdam in fratribus τὸ φιλόνεικον nominare ἀκαπρόϊπτον.
Ἀκαπύδωτος, t.4,c.715,h
Ἀκατέργαστος, Inelaboratus, Impolitus, ideóque Rudis. Dionys. Longin. ἀκατέργαστος καὶ οἱονεὶ πεποιημένος πρὸς οἰκείας καὶ ἁμαλακτικῆς. metaph. à fullonibus.
Ἀκατάβατος, t.1,c.1306,e
Ἀκατηγόρητος, Qui incusari & reprehendi nequit, Nulli accusationi nec reprehensioni obnoxius, Irreprehensibilis. Phalar. epist.
Ἀκατήχητος, Qui prima religionis Christianæ rudimenta nondum percepit, Qui nondum κατηχήσει. ἀμύητος.
Ἀκάτιον, t.1,c.163,c. Ἀκάτιος, t.1,c.164,d
Ἀκατόμματος, t.2,c.1327,b. Ἄκατος, t.1,c.263,b
Ἄκαυλος, t.2,c.92,c. Ἄκαυστος, t.2,c.178,a
Ἀκαχέειν, Ἀκαχήδατο & Ἀκαχέσσι, vide inter Anomala.
Ἀκαχέω, t.1,c.615,b. Ἀκάχημαι, ibid.
Ἀκάχημι, ibid. Ἀκαχίζω, ibid.c
Ἀκαχμένος, t.1,c.269,a. & 615,a. Vide & inter Anomala.
Ἀκαχών, t.1,c.614,h
Ἀκάχμη, pisces vocantur ab Ampraciotis, teste Hesych.
Ἀκαῖος, Suidæ εἶδος ὀσπρίου, leguminis genus. Apud Eustathium proparoxytonos scriptum est ἀκάϊος, quod deriuat à verbo καΐζω. vt & Ælius Dionysius apud eundem, Ἀκάϊοι, (inquit) ἃ ὑπὸ φαυλῆς τροχιλίας, καὶ δυσκατακάστου ὄντα: innuens ἀκάϊους proprie esse legumina duriora & quæ frãgi nequeunt, qualia ferè sunt τὰ ἀπέψητα seu ἀπέψητα, quæ nimirum nonnisi ægrè possunt καΐζεσθαι. Iridem Etymologus ait, Ἀκάϊος, εἶδος ὀσπρίου ὅμοιον φακῇ· παρὰ τὸ σκληρὸν καὶ ἄβλαστον, καὶ στύφειν τὴν κοιλίαν, ὃ ὀπτᾶσθαι. Hesych. quoque eius etymi meminit, aiqui quo tamen fœm. gen. & oxytonos scriptum ἀκαΐα. id enim ἀκαΐαι quibusdam esse ait, τὰ ὑπὸ τῶν φαυλῶν τροχιλῶν, quibusdam σπέρμα οὐκ ἐψόμενον οὐδὲ διαμουλόμενον, semen quod coctura non dissoluitur nec frangitur.
Ἀκάϊστος, Qui findi & dissolui nequit. Hesychio ἄκλαστος, Qui frangi nequit.
Ἀκαλὰ, eidem est κέντρον βοῶν ἀρότου, stimulus quo boues aratrum trahentes incitãtur. pro quo suprà habuimus ἄκαινα.
Ἀκείνητος, eidem est ἀκοινώνητος, Non communicatus: vel etiam actiuè Nihil cum alio cõmunicans, Insociabilis.
Ἀκείομαι, Ionica & poetica epenthesi τοῦ ι, dicitur pro ἀκέομαι. vnde particip. ἀκειόμενον, quod Hesych. exponit & ῥᾳδίονται & ἰώμενον, procul dubio respiciens ad hunc locum Homeri Odyss. ξ, Νῆας ἀκειόμενον ταί οἱ ξυνίαξαν ἄνωγα, Refarciẽtem naues. vel etiam metaphoricè Medentem nauibus. In propria autem medendi significatione idẽ poeta dixit Il. π, Τοὺς μὲν τ' ἰητροὶ πολυφαρμακοι ἀμφιτίτηται Ἐλκος ἀκειόμενοι. Rursum metaph. Apoll. Rhod. lib. 4 dicit, κακὸν κακῷ ἀκειομένην, pro περιβάλουσα καὶ ἰωμένη, vt schol. exponit: qui tamen & passiue exposuerat ῥωννυμένη, vt Suid. quoque ἀκειόμενος affert pro περιβαλόμενος.
Ἀκείων, Hesychio τὸ φάρμακον & τὸ ἔπιτιμον, Medicamentum, item Paratum, Promptum. In qua posteriore signif. infrà habebimus ἄκμων.
Ἀκειρεκόμης, t.2,c.100,e
Ἀκείω, Ionica & poetica epenthesi τοῦ ι dicitur pro ἀκέω.
Ἀκελδής, t.2,c.111,a. Ἀκελδές, t.2,c.114,c
Ἄκελυφος, Qui est sine putamine, Nullo putamine seu cortice tectus.
Ἀκενόσπουδος, Qui rebus vanis & inanibus non studet. vel etiam Vanæ gloriæ non studens. Ἀπὸ Διογένους ἔμαθον τὸ ἀκενόσπουδον καὶ τὸ ἀκενοσπούδαστον, inquit M. Antoninus philosophus apud Suid. Vbi τὸ ἀκενόσπουδον est Contemptus rerum vanarum, Rebus inanibus non studere.
Ἀκέντητος, t.2,c.110,d. Ἄκεντρος, t.2,c.111,h
Ἀκέομαι, t.1,c.264,f. Ionicè pro eodem dicitur ἀκείομαι.
Ἄκεστος, Tacitè, Quietè: Hesychio ἀψοφητὶ καὶ ἡσύχως. Sed notandum est, eum scribere ἀκέστως, & annotare, poetæ esse familiare vt metri causa vtatur breuibus pro longis, & longis pro breuibus.
Ἀκέουσα, Tacita, Quieta. Fœm. ex masc. Ἀκέων.
Ἄκεστρα, eidem Hes. est indumentum quoddam pretiosum.
Ἀκήρατος, t.3,c.1308,g. Ἀκήραος, t.2,c.138,a
Ἀκηρατότης, ibid.d. Ἀκήραιος, ibid.
Ἀκήρεστος, t.2,c.127,c
Ἀκεραύνωτος, Non tactus seu ictus fulmine.
Ἀκερδία, t.2,c.144,c. Ἀκερδὴς, ibid.d
Ἀκερδῶς, ibid.e. Ἄκερος, t.2,c.146,h
Ἄκεσμα, ατος, τό, Poll. ex Aristoph. affert pro μὴ ἔχει κέρμα, Non habere teruntios & monetam minutiorẽ. nisi potius sit Ne terũtiũ quidé habere, & ὁλοχερὶς ἀχρηματία.
Ἄκερος, t.2,c.127,c. Ἀκερσεκόμης, t.2,c.100,f
Ἀκερσέκομος, ibid.
Ἀκερσόλα, Sicula dialecto ἡ μυρσίνη dicitur, teste Hesychio, id est myrtus.
Ἀκερχὲς, eidem est ἀπυρὲς, Luctus expers.
Ἄκερως, t.2,c.127,e. Ἀκεσία, t.1,c.265,e
Ἀκεσιμβρότης, ibid.f. Ἀκέσιος, ibid.c.& e
Ἀκέσιος, ibid.e. Ἀκεσίνης, ibid.f
Ἄκεσις, ibid.e. Ἄκεσμα, ibid.b
Ἀκέσμιος, ibid.c. Ἀκεσμὸς, ibid.b
Ἄκεστον, Hesych. affert pro ἄπονον. Ἀκεστὸς autem & Ἀκεστὴ, nomina propria sunt, illud viri, hoc mulieris.
Ἄκεστον, Suidæ ῥωμαϊκὸν τι μηχάνημα εἰς διὰ δρυτομίας εἰς ὑμενώσεις καταπελταζόμενον. pro quo suprà habuimus Ἄγκιστρον ex eodem, quod vide.
Ἀκεστὴς, ου, ὁ, nomen ignaui nautæ, qui quum lunam causas nauigationem differret, locum fecit adagio illi Ἀκεστοῦ σελήνη, quo in comperendinatores vtuntur. Vide & Erasm. Ἀκεστόπλους, t.1,c.265,f
Ἀκεστὴ & Ἀκέστη, t.1,c.266,c. | Hesychio Ἀκεστὴ, sunt non solum οἱ ὄχροι, Σκληρικὰ ἐξανθήματα, sed etiam ἄκεστοι, facilè sanabiles. Sed hoc posterius Ἀκεστὴ est fœm. plurale masculini ἀκεστός.
Ἀκέστης, Suidæ idem quod ἀκέστωρ, ἰατρὸς, medicus. Sed forsan scribendum oxytonos ἀκεστὴς, vt sit Doricum pro ἀκεστὴς.
Ἀκέστη, t.1,c.266,c. Ἀκεστήριον, t.1,c.267,f
Ἀκεστὸς, t.1,c.266,a. Ἀκέστος, ibid.
Ἀκεστὸς, t.1,c.267,c. Ἀκεστὶς, t.1,c.266,d
Ἀκεστορία, (& Ionicè Ἀκεστορίη) t.1,c.267,g
Ἀκεστορικὸς, ibid.h. Ἀκεστρικὸς, ibid.
Ἀκεστρὶς, Medicatrix. Hippocr. περὶ φυσῶν, initio, πᾶσι δὲ τοῖσιν ἄπειρος ἰητρικὴ διείρηται ἀκεστρίς. Infrà ἀκεστρὶς per syncopen pro eodem.
Ἀκεστὸς, t.1,c.265,g. Ἀκέστρα, t.2,c.167,e
Ἀκέστρια, ibid.d. Ἀκέστριον, ibid.f
Ἀκεστρὶς, per syncopen pro ἀκεστρὶς, Medicatrix. Hippocr. in lib. quem περὶ ἀφορῶν inscripsit, φησὶ τὰς ἀκεστρίδας αἱ πάρεια τῶν ζκτυσῶν ἐλθοῦν, τυλῶδες, medicatrices quæ parientibus adsunt, id est obstetrices.
Ἀκεστρὸν, Hesych. ex Soph. Palamede affert, pro φάρμακον, Medicamentum. sed forsan scribendum potius ἄκεστρον, proparoxytonos.
Ἀκέστωρ, t.1,c.267,g. | Ἀκέστωρ est etiam nomen proprium: vnde Ἀκεστορίδαι patronymicos dicuntur tribules quidam intigues Argis, vt testatur schol. Callimachi.
Ἀκεστῳδύνα, t.4,c.43,c.ob. Ἀκεστῳδύνης, t.1, c.265,f
Ἀκεται, apud Hesych. legitur, expositiũ ὀδύνται. ἀκεπάλακται. sed perperam. scribẽdum enim Ἀκεῖται, ἀδύνται, ἀκεπάλακται, vt ex præcedentibus liquet, vbi exp. hoc Homericum, ἀκεῖται φρένες ἠδὲ λῶες.
Ἄκευμα, t.1,c.268,h
Ἀκεύομαι, & Ἀκεύω, ibid. | Ἀκεῦν pro παρεῖν Cypria dialecto vsurpari tradit Hesych.
Ἀκέφαλος, t.2,c.151,c

Αἴλοι, Hesychio σύγκλεισοι. pro quo suprà Αἰέλοι & Αἴλοι.
Αἰλοκρὶς, radix quædam sic vocata, teste eodem. pro quo αἰλούριον habetur in lex. meo vet.
Αἰλόξυτος, t. 3, c. 1638, a
Αἰλοῖος, radix quædam ita vocata, vt tradit lex. meum vetus. Hesych. habet Αἰλοκρὶς, perperam, vt alphabetica etiam series declarat, forsan autem sic nominatur quid cati ea vtantur.
Αἴλουρος, ου, ὁ, Catus, Felis. Aristot. Hist. anim. lib. 5, cap. 2, οἱ δὲ αἴλουροι, οὐκ ὀπισθοσυνόρμης, (ſ. ὀχούσιν) ἀλλ' ὁ μὲν ὄρθος, ὁ δὲ ἐπὶ τὰ πλάγια τὸν πλεῖστα ταυτηνί. Vide Plin. lib. 10, cap. 63, Feles coeunt mare ſtante, fœmina ſubiacẽte. Æſopicarum fabularum interpres αἴλουρον perperam interpretatus eſt ictida. nam manifeſtum eſt diſcrimẽ inter hæc duo animantia apud Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 9, cap. 6. Cur autem ab Ægyptiis coli ſoliti ſint αἴλουροι, vide apud Herod. in Eut. Denominatũ porro αἴλουρον tradũt τὸ αἰόλλειν καὶ κινεῖν τὴν οὐράν. | Αἴλουρος numeratur etiam inter piſces apud Dioſcor. lib. 2, cap. 29. Vbi quum interpretes vertant Silurus, ſcriptura ea mutanda videtur in αἴλουρος. Hinc Αἰλουρομορφος, Habens formam cati ſeu felis.
Αἷμα, Sanguis, t. 1, c. 153, h. Αἶμα, Cædes, t. 1, c. 154, a. Αἶμα, Conſanguinitas, ibidem, b. Αἷμα, Genus, Semen, ibidem, c
Αἱμαβόας, Vorator ſanguinis, Sanguinarius. Apud Heſych. αἱμαβοᾶν legitur, & exponitur αἷμα ἐσθίοντες. verùm quum non ſit ſuo ordine poſitum, ſed ante αἱμοιβόρον, ideo puto reponendum αἱμοιβόρον.
Αἱμαιωρία, t. 1, c. 155, f. Αἱμαιωρεῖται, ibidem, e
Αἱμακὴς, t. 1, c. 162, f. Αἱμαλὲς, ibidem, a
Αἱμαλὲς, Sanguineus, Cruentus. vnde in Epigr. lib. 2, αἱμαλέων κρέα δ' ὀρτων legimus, Cruentarũ cœnarũ carnes.
Αἱμαλία, t. 1, c. 162, a. obiter. Heſych. αἱμαλία exp. αἱματία. Vide & Αἱματάπης.
Αἱμαλωτὶς, t. 1, c. 158, e Αἱμαλώψ vel Αἱμάλωψ, ib. b
Αἱματίωσις, εως, ἡ, Sanguinis exſcreatio.
Αἱματὰ, t. 1, c. 163, a. Αἱματώδης, ibidem, b
Αἱμάτωμα, t. 1, c. 2, 162, f. Αἱμάτωσις, ibidem, e
Αἱματηχυσία, t. 1, c. 155, d. Αἱματία, t. 1, c. 162, b
Αἱματηρὸς, t. 1, c. 161, f. Αἱματία, ibidem, h
Αἱματάπης, deriuatum à præcedente αἱματία. vt apud Athen. lib. 3, leno quidam ὑπὸ κιναιδολοιχίας coquum iubet Χορδὴν δὲ αἱματάπην αὐτῷ σκεύασον. Vbi χορδὴ αἱματάπης idem eſt cum αἱματία ſeu αἱμαλία, id eſt Inteſtinum fartum ſanguine.
Αἱματίζω, t. 1, c. 161, b. Αἱματώδης, t. 1, c. 161, f
Αἱματίης, ibidem. Αἱματίνη, ibidem, e
Αἱματὶς, affertur à Bud. ex Ariſtot. De color. ſed ſine interpretatione: φασὶν ὁ οὖν ὅτι καὶ ὅτι πᾶν βατράχων εἶδος. τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς, ὅταν βατράχου τις καθῶν τὰς αἱματίδας, ὁτὲ μὲν γίνεται καὶ μάλιστα καὶ αἱρετώτατος τῷ δ' αἴδους σωφρονέστερος ἱκανῶς, ἀλουργὴς δ' ὅλως γίνεται καὶ λαμπρός.
Αἱματίτης, t. 1, c. 162, a. Fœmin. Αἱματῖτις. vnde αἱματίτιδες φλέβες apud Hippocr. φλὲψ ἰητρὸς νίσου, & φλὲψ αἱμορρόϊδων, Venæ ſanguinariæ.
Αἱματίτης, t. 1, c. 161, g
Αἱματοποιητικὸς, ου, ὁ, Sanguificandi vim habens, vt medici loquuntur. hoc eſt Sanguinem gignens ſeu generans in venis. Et ἡ αἱματοποιητικὴ δύναμις dicitur ipſa facultas ſanguifica. Galen. comment. 1 in lib. 1 Prorrhet. αἰρέσεται δὲ τῆς καθηκούσης δυνάμεως τὴν πᾶσαν, οὐ τὴ πονηρὰ δὲ σωτὴρ καὶ τῆς αἱματοποιητικῆς τὸ συμπτωμα τοῦτο γίνεται: de eo morbo loquens quem Hippocr. vocat κοιλίης φλέγμασιν ἐξαίφνης.
Αἱματοπτέω, t. 1, c. 154, h. Αἱματοπότης, ibidem, g
Αἱματορρύτης, ibidem, h. Αἱματοφαγὴς, t. 1, c. 155, a.
Αἱματοφαγὴς, ibidem. Αἱματῦμα, t. 1, c. 162, c
Αἱματοφλοισταίνες, t. 1, c. 155, b. Αἱματοφλοισταίνες, ibidem.
Αἱματόχυτος, ibidem, c. Αἱματοχρὼς, ibidem.
Αἱματῶν, t. 1, c. 162, b. Αἱματῶω, ibidem, e
Αἱματώδης, t. 1, c. 161, g. Αἱματῶπις, t. 1, c. 155, d
Αἱματωπὸς, ibidem, c
Αἱμάτωσις & Ἐξαιμάτωσις, ex Galeno affertur pro Sanguificatio, Sanguinis generandi munus.
Αἱμαντὶς, t. 1, c. 164, c

Αἱμὶ, Doricè pro εἰμὶ, niſi. Theocr. Idyll. 5, ἀλλὰ ἧνοίμαι, Αἱμὶ τω φλάσαιμι, Μελαίδας αἰπὺ Κόμαν, niſi te contudero.
Αἱμμίκτειν, apud Hippocr. in Epidem. lib. 5, perperam ſcriptum pro ἐμμίκτειν. quod eſt pluſquamperf. verbi ἐμίω, Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem habens pro ἴκτειν.
Αἱμπωτὴς, idem cum αἱματοπότης ſeu αἱματοπότης, Sanguinis potor, ſeu Qui ſanguinis potu delectatur.
Αἱμυρὸς, t. 1, c. 163, c. Αἶμων, t. 1, c. 164, c
Αἱμυτὸν, ibidem. Αἱμοβαφὴς, t. 3, c. 1555, f
Αἱμοβόρος, ibidem, g
Αἱμοδόχον ἄγγος, Vas ſanguinem recipiens, Sanguinis receptaculum. Suid in expoſitione vocis Αἵματον.
Αἱμόδωνι, Hæmodorum: genus herbæ quæ è cummi & ſilicis radice ſubnaſcens, ea ſuo complexu necat, vt aparine lentem, orobanche eruum, teſte Theophr. Hiſt. plant. lib. 8, cap. 8.
Αἱμὸν pro αἷμα, etiam in admiratione vſurpari tradunt. Suprà αἰβοῖ eadem ſignif.
Αἱμοὶ, apud Æſchyl. δρυμοὶ, Saltus, Locus arboroſus. Heſych. Vide & Αἱμὸς.
Αἱμοσαμος, apud eundem Heſych. legitur expoſitum κολαστικὸς. Sed reponendum eſſe αἱμωλὸς, alphabetica etiam ſeries arguit.
Αἱμοσβόος, idem quod Αἱμοβόρος, metri gratia inſerto σ, vt in ὀδοιπόρος & ſimilibus. Vide Αἱμαβόρος.
Αἱμοσταγὲς, t. 1, c. 155, g. Αἱμομιγὴς, ibidem, h
Αἱμοπαθὴς, t. 1, c. 156, a. Αἱμοπαθὴς, ibidem.
Αἱμοπλοῦτος, t. 1, c. 155, h. Αἱμοπότης, t. 1, c. 156, b
Αἱμορραγία, ibidem. Αἱμορραγία, ibidem, c
Αἱμορρέω, ibidem, g. Αἱμορρόα, t. 1, c. 157, a
Αἱμορρὸαι, ibidem. Αἱμορρὸς, ibidem, f
Αἱμορρὼς, ibidem.
Αἱμορυχία, ibidem, g. Apud Heſych. pro αἱμορυχίαν reponunt quidam αἱμορυχιᾶν ſiue αἱμορραγίαν, præſertim quum ipſe quoque per verbum exponat καθημάχθαι ῥίγει, habere roſtrum cruentatum.
Αἷμος, t. 1, c. 164, a. | Eſt etiam nomen proprium & montis & viri apud Suid.
Αἱμοφόρος, t. 1, c. 164 c. Αἱμοφύβος, t. 1, c. 157, g
Αἱμοφορυκτὴς, ibidem, h. & t. 4, c. 253, e
Αἱμοφυρτὴς, t. 1, c. 158, a. Αἱμόχλοης, ibidem.
Αἱμόω, t. 1, c. 163, f. Αἱμωδέως, aduerb. t. 1, c. 164, f
Αἱμωδία, ibidem, g. Αἱμώδιος, t. 1, c. 165, a
Αἱμώλιον ibidem, o. Αἱμώλις, t. 1, c. 164, d
Αἱμῶ, ὦις ὁδόντας ἀλγῶ, Doleo ex dentibus. Ita vulg. lex. ſed perperam pro αἱμώδω. nam αἱμῶ, contractum ex αἱμόω, eſt Sanguine imbuo, Sanguinolentum reddo, Cruento: vnde αἱμωθὴ, quod Heſych. exp. πλατωθὴ.
Αἱμωδὴς, t. 1, c. 158, f. Αἱμώδης, ibidem, g
Αἱμωδία, ibidem, h. Αἱμωδιαμὸς, t. 1, c. 159, c
Αἱμωδιαὶω, ibidem, a
Αἱμων, aph. ereu πὸ δ' putarunt factum ex δαίμων, idem ſignificante quod δαήμων, Gnarus, Peritus. vt Heſych. quoque ἄμονα exp. ὀξυτικὰ, ἔμπειρον, reſpiciens ad αἵμονα θῆνας apud Homer. Iliad 5, v. 49. Alioqui Αἵμων ſiue Αἷμος eſt & nomen proprium viri & fluuii.
Αἱμωνία σὺκα, t. 1, c. 164, d. Αἱμωνὶς, t. 1, c. 158, a
Αἰνὰ, aduerb. t. 1, c. 165, d. Αἰνάριστος, t. 1, c. 166, c
Αἰνείας, ibidem, g. Inde patronymicum Αἰνείδης, ου, ὁ, Æneades. hoc eſt Ænex, filius vel nepos. dicũtur enim Αἰνεάδαι etiam poſteri Ænex, qui ad progenitorem Æneam ortum ſuum referunt.
Αἰνέω, t. 1, c. 167, g. Αἰνεσίη, t. 1, c. 166, f
Αἰνέομαι, t. 1, c. 167, h. Αἰνετὸς, t. 1, c. 168, a
Αἰνέσεις, ibidem. Αἰνέτης, ibidem.
Αἰνέτης, ου, ὁ, Laudator, Deprædicator. Hippocr. in ſuo περὶ τέχνης libro, οὐκ ἀγαθῶν οὐκ ἀγαθῶν δὲ τέχνη.
Αἰνέτης, t. 1, c. 168, a. Αἰνέω, t. 1, c. 167, c. & 180, a
Αἰνέω pro αἰνῶ, t. 3, c. 591, c, obiter. Αἴνημι, ibidem, h
Αἴνη, t. 1, c. 167, c.
Αἰνήτης & Αἰνητὴς, vide in Αἶνος infrà.
Αἴνιγμα, t. 1, c. 171, h. Αἰνιγματεύειν, t. 1, c. 172, d
Αἰνιγματώδης, ibidem. Αἰνιγματώδως, ibidem, c
Αἰνιγματώδης, ibidem. Αἰνιγμὸς, t. 1, c. 171, g

Αἰνίζομαι, ibidem, a.
Αἰνικτήειος, t.1, c.172, e
Αἰνικτήιος, ibidem.
Αἰνικτής, ibidem.
Αἰνίσσομαι, seu Αἰνίττομαι, t.1, c.171, b
Αἰνοβάκχωτος, t.1, c.165, f
Αἰνόβιος, (& Ionicè Αἰνόβιος) t.1, c.165, f. & 732, b
Αἰνόγαμος, t.1, c.165, g. & 814, f
Αἰνοδοτείρα, Dirorum malorum datrix. vt Εὐμενίδες αἰνοδότειραι apud Orph. in Argon.
Αἰνόζωρ, t.1, c.165, c.
Αἰνοθρηνίας, ibid. g & 1593, g
Αἰνοκήρος, t.1, c 166, a.
Αἰνολεσσε, t.1, c.1279, g
Αἰνολίων, t.1, c.166, a
Αἰνόλυκος, ibidem.
Αἰνομανής, ibidem.
Αἰνόμορος, ibidem & t.2, c.842, b
Αἰνοπαθής, t.1, c.166, c.
Αἰνόπαμες, ibidem, f
Αἰνοπλέξ, ibidem, c
Αἶνος, ibidem, g. | Est & nomen vrbis Thraciæ: cuius ἐθνικὸν est Αἰνίτης, ex quo Αἰνιακὸς pollentium. Ambo apud Galen. in Lex. Hipp.
Αἰνός, t.1, c.165, b
Αἰνότης, ητος, ἡ, Grauitas: interdum Diritas. δεινότης.
Αἰνοτοκος, t.1, c.166, c. & t.3, c.1533, g. Αἰνοτόκιος, ibidem.
Αἰνοτύμβιος, t.1, c.166, c
Αἴνυμαι, Capio: idem quod λαμβάνω & αἱρέω. Homer. Od. φ, λὰπ παρειᾶλου αἴνυτο πῆχυν, è paxillo detractum capiebat arcum. Et Od. ξ, ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, capit me desiderium Vlyssis. Sic Hesiod. Asp. Τοῖσι γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο παιδὸς ἑοῖο λαῶν. Vbi etiã nota κραδίην pro ὠ κραδίῃ seu κατὰ κραδίην. Affertur & αἴνυμαι καρπὸν χθονός, pro Terræ fum alumnus: quum potius sonet, Fructus terræ capio, seu Percipio fructus quos terra dat.
Αἰνῶς, t.1, c.165, d.
Αἶξ, t.1, c.172, h
Αἴξ, t.1, c.233, f.
Αἴξω, t.1, c.234, b
Αἰξωνεία, Αἰξωνιάδαι, Αἰξωνὶς, vide in sequ. Αἰξωνεύς.
Αἰξωνεύς, ἰῶος, ὁ, Caprarum emptor. ὁ παὶς αἶγας ὠνούμενος, Suidæ. Alioquin Αἰξωνεὺς dicitur φυλέτης seu δῆμος τῆς Αἰξωνίδος φυλῆς. nam Αἰξωνὶς dicebatur δῆμος ἀπὸ Κεκροπίδος φυλῆς. Porro quoniam hi Αἰξωνεῖς ἐκωμῳδοῦντο ὡς βλάσφημοι, taxabãtur veluti maledici & obtrectatores, inde factum est vt αἰξωνιάδαι vocarint τὸ κακῶς λέγειν & τὸ κατηγορεῖν βλασφημοῦντας: facta nimirum translatione ἀπὸ δήμου ἐπὶ αἰξωνίων, quia vti βλάσφημοι in comœdiis petitringebantur. Itidémque Αἰξωνεὺς dicitur ὁ βλάσφημος: & Αἰξωνεία, ἡ βλασφημία, vt docet Suid. Suprà per ζ ex Harpocratione habuimus Αἰζωνεὺς & Αἰζωνιάδαι. Sed præferenda hæc apud Suidam scriptura videtur, quum series alphabetica eam confirmet, habeatúrque apud Aristoph. etiam. Rursum apud Suidam prædicat quidam Αἰξωνίδα πεῖγλον, quoniam hæ videbantur esse κάλλισται καὶ πρὸ ἄλλων διφρεῖαι. Nomina autem videntur Αἰξωνίδες à tribu illa Αἰξωνηΐδι, vt suprà αἰγιλίδες ἡμᾶς ab Ægilia tribu.
Αἰόλα νυξ, t.3, c.443, b. obiter.
Αἰολάω, seu Αἰολάομαι, Vagor, Erro. Erotianus enim apud Hippocr. αἰολᾶ exp. πλανᾶται: & Galenus αἰολᾶσθαι itidem πλαζᾶσθαι & πλανᾶσθαι. Vtitur porro Hippocr. hoc verbo χωρικῶν lib. 2, dicens, ἐνυπνιάζει τε καὶ αἰολᾶται τῇ γνώμῃ. Deriuatum ex αἴολος significante ποικίλος. Vide & Αἰολέω & Αἰόλλω.
Αἰολεῖαι, cur apud Bœotos mutato nomine vocatæ fuerint οἰωνολόαι, vide apud Plutarchum in Hell. pag. 534, mex edit.
Αἰόλειος, Αἰολεῖς, Αἰολὶς, vide in Αἴολος paulo infrà.
Αἰολέω, t.1, c.178, f. Vide & Αἰόλος infrà.
Αἰολία, vide in Αἴολος.
Αἰολίας, ου, ὁ, piscis nomen, forsan à vario colore. Philox. apud Athen. lib. 1, Ὀρφῶν, αἰολίαν, σιωδόντα τε καρχαρίαν τε. Idem Athen. lib. 7, dicit, ὡς παρ' Ἐπιχάρμου λεγόμενος αἰολίας esse coracinos. Sed perperam apud eum alibi scriptum Αἰλίας.
Αἰολιγγή, Hesych. affert pro σκιὰ, ὀλίγος χρόνος, Vmbra, Breue tempus, Momentum. Sed suspectum est quum non sit sua series, verùm ante Αἰών.
Αἰολίδης, ου, ὁ, patronymicum ab Αἴολος, vt infrà docebo. Hesych. tamen Αἰολίδας expon. ποικίλους, πανούργους, Varios, Pernices.

Αἰολίζω, t.1, c.178, f. Vide & in Αἴολος infrà post Αἰολὶς.
Αἰολὶν, Ionicè pro Αἰολία.
Αἰολιος, vide in Αἴολος. Suidæ Αἰόλιος est nomen proprium At Αἰόλιον, vrbis nomen apud Steph. cuius incolas vocari Αἰολιέους ait & Ionicè Αἰολιήους.
Αἰολὶς & Αἰολίων vide in Αἴολος.
Αἰολλω, t.1, c.178 d. | Suidas Αἰόλλει exponit non solùm ποικίλλει & σφίγει, sed & πλανᾷ. quemadmodum αἰολᾶσθαι quoque pro πλανᾶσθαι acceptum suprà habuimus.
Αἰολοβουλος, Varius & versutus in consiliis suis, Qui consilia sua variare & vertere nouit prout res exigit. idem cum αἰολόμητις & ποικιλόμητις. Oppianus ichneumonẽ & vulpem appellat αἰολοβούλους, quoniam callida & astura præ cæteris sunt hæc animantia.
Αἰολοδίρος, t.1, c.178, g. & t.3, c.441, f. obiter.
Αἰολόδιρος, t.1, c.178, g. & 947, d. & t.3, c.441, f. obiter.
Αἰολόδωρον, t.1, c.178, g.
Αἰολοδώρος, t.3, c.441, g. obiter.
Αἰολοθώρηξ, t.1, c.178, h. & 1633, d
Αἰολομήτης, t.3, c.442, g. obiter.
Αἰολόμητις, ibidem, obiter. & t.1, c.178, h
Αἰολομήτης, t.1, c.179, a. & t.2, c.952, g
Αἰολομορφος, t.1, c.179, b. & t.2, c 950, e
Αἰολόπωπος, t.1, c.179, b. item t.3, c.443, a. obiter.
Αἰολοπίας, vide in Αἰολοπίας.
Αἰολοπυλαι, in v.l. perperam pro Æoli pilæ. de quibus vide Vitruu. libro 1, & Cæl. Rhod. lib. 11, cap. 18.
Αἰολοπυλος, t.1, c.179, b. & t.3, c.645, b
Αἴολος, t.1, c.177, e. | Αἴολος Hesychio est non solùm ποικίλος, sed etiam ἀκαιρὸς, ab αἰολεῖν significante καιρὸν: itidémque Suidæ, addenti etiam ταχὺς, & deriuanti ipsum ἀφ' ἑαυτοῦ ἕλλω, quæ ἀπὸ τοῦ ἄνω καὶ εἴλω dicta putatur. Idem Suid. αἰόλλει χορείαι ex Aristoph. affert pro πλανᾶται. Αἰόλῳ præterea exp. σκοπιᾷ: vt Hesych. quoque αἰόλῳ τύχῃ à Soph. in Trach. vocari ait vel πρὸ μαλακῶν, vel πρὸ ποικίλων, nimirum ἀφ' ἁπαλοῦ. | Αἰόλος, dicitur etiã scari piscis altera species, altera ὀφίωνος, vt Eustath. refert, ex Athenæo opinor.
Αἴολος, proparoxytonon, nomen proprium est. Tres autem fuisse perhibentur Æoli. Primus, filius Hellenis, nepos Deucalionis, pater Crethei, Athamantis & Sisyphi. Alter, filius Hippotæ, quem Ἱππωτάδην appellat Homerus, & ventorum πατέρα ac regem facit. Tertius, filius Neptuni & Arnes. Porro ex hoc nomine proprio est primùm patronymicum Αἰολίδης, Æolides, Filius Æoli, vt apud Hom. Odyss. λ, Φῦλα δὲ Κρηθῆος ἐμὰ ἴδεν Αἰολίδαο. nam Cretheum fuisse filium Æoli, paulo ante dictum est. Alioqui Αἰολίδης dicitur etiam Nepos Æoli, seu Genus ab Æolo ducens. vt quum Vlysses ab Virgilio vocatur Æolides, itidemq; ab Horatio, Hortator scelerum Æolides. Cretus enim erat sanguine Sisyphio, qui Sisyphus Æolo natus fertur. Deinde hinc deriuata duo propriè dicta Αἰόλειος & Αἰόλιος. Nam Αἰόλειοι νῆσοι, dicuntur αἱ τῆ Αἰόλου, sitæ in mari Tyrrheno, septem numero. Æolia, Strongyle, Didyme, Hiera, Lipara, Ἐρρικώδης, Φοινικώδης. Vbi etiam nota fœmininum illud Αἰόλιαι, ex masculino Αἰόλιος, & cum eo subaudiri substantiuum νῆσος. Nominata autem præ cæteris Æolia fuit, quòd Æoli regia in ea erat, seu (vt Plin. refert) quòd Æolus illacis temporibus ibi regnabat. Vnde & Virgil. Æneid. 1, Nimborum in patriam, loca fœta furentibus austris, Æoliam venit. hic vasto rex Æolus antro Luctantes ventos tempestatésque sonoras Imperio premit, ac vinclis & carcere frenat. Ab hac insula Αἰολικὸς dicitur qui ex ea oriundus est, vt Σικελικὸς. Alioqui Αἰολὶς (vti dictum est) adiectiuum etiam est & latius patet. veluti qui mox idem Virg. dicit, Æolià iuxta Liparem. Et Plinius, Hiera insula Æolia. Sunt enim Hiera & Lipare ex Αἰολείων siue Αἰολίων νήσων numero, vti suprà docui. Præterea ab Αἴολος sunt Αἰολίων & Αἰολὶς, idem significantia cum Αἰολίδης, quatenus nimirum generalius denotat eum qui ab Æolo ortum ducit. vt Hesych. quoque & Eustath. tradunt Αἰολίωναι & Αἰολεῖς esse πατρωνύμους Αἰόλου τοῦ Ἑλληΐδου, quemadmodum Δωριεῖς denominati sunt a Doro filio Xuthi, vniuersi Ἑλλῆνες ab Heliene eorũ progenitore, filio Deu-

calionis. Alioquin Αἰολὰς dicitur etiam ἡ χαμαίζηλος αὔτμος ἀπὸ Κιλίκων, teste Hesychio. forsan quoniam spirat ab ea parte quam Æoles incolunt. Porro ab hac Αἰολικῶν seu Αἰολωτῶν gente sunt itidem duo possessiua, Αἰολικὸς & Αἰόλιος. vt quum Steph. dicit Αἰολικαὶ ἀποικίαι denominari ἀπὸ τῆς τῶν Αἰόλων οἰκησάντων Αἰολίων, οἳ καὶ Αἰολεῖς λέγονται ἀπὸ τοῦ Αἰόλου παίδων, ὡς Δωριεῖς ἀπὸ τοῦ Δώρου. Itidem apud Theocr. Idyllio 1, quidam legũt Αἰολικὸν πάθημα (de poculo quodam) id est Res ipeCtanda & admiranda, delata huc ex Æolum regione, seu Calydone. nam ἡ Καλυδὼν vocabatur olim Αἰολὶς, inquit Hesych. quoniam nimirum pastor ille mox dicit sese illud emisse à quodam Calydonio portitore. (Schol. tamen non solùm Αἰολικὸν exponi posse ait, quoniam Αἰολεῖς dicuntur οἱ Αἰτωλοί: sed etiam πικρὸν, ἀπατηλὸν, quia οἱ Αἰολεῖς ὅτι μάλιστα ἐξαπατῶσι adeo vt Αἰολίζειν ab ipsis dicatur τὸ ἀπατᾶν) Item Αἰολικὴ διάλεκτος dicitur, & vox aliqua esse Αἰολικὴ, quæ peculiaris est Æolum: itémque aliquid dictum esse Αἰολικῶς, id est More Æolum, Ita vt solent Æoles (Hesychius tamen Αἰολικῶς exp. etiam πικρῶς, variè) Alterum possessiuum inde derivatum, est Αἰόλιος, idem cum Αἰολικὸς significans. vt quum Αἰόλιος νόμος dictus à Terpandro fuit ille καταφωδικὸς νόμος quo Æoles vti solebant: à quibus & Αἰολὶς ἁρμονία denominata est. Meminit autẽ huius νόμου Plutarch. in libro De musica, & Hesychius: apud quem tamen perperam scriptum Αἰῶλις, vt alphabetica etiam series declarat. Est verò & tertium possessiuum inde derivatum, sed fœminini tantùm generis, nimirum Αἰολὶς, idem valens quod Αἰολικὴ seu Αἰολία. veluti quum Herodot. lib. 1. pag. 39, dicit Αἰολίδες πόλιες, Æolicæ ciuitates, vt Ἰάδες πόλιες, ciuitates IoniCæ. Sic Αἰολὶς χώρα, & interdum (omisso substantiuo χώρα) Αἰολὶς, Æolica regio, Regio quam Æoles incolũt. Thucyd. lib 3, αἱ ἐχώσθησαν οὐκ ὀλίγαι Πελοποννήσου, ἀλλ' ἐς τὴν Αἰολίδα, πλὴν τῶν καλουμένων Καλυδῶνος καὶ Πλευρῶνος, καὶ ἐς τὰ Θούρια χωρία. Itidem Αἰολὶς γῆ apud Herod. rursum l. 7. Et Αἰολὶς ἁρμονία, seu Αἰολὶς γλῶσσα, apud grãmaticos. Sed & Αἰολὶς ἁρμονία dicta fuit vt Ἰαστὶ, Δωριστὶ. Athen lib. 14, ἐκάλεσαν ἔνιοι καὶ Αἰολίδα ἁρμονίαν. ἰδίως Αἰολεῖς μέλος. Ἴασι δὲ τὸ τοιοῦτο ἕκαστον, ἰδίως μέντοι ἀδόντων περὶ Ἰώνων. Vltimum deriuatum, est verbum Αἰολίζω, Significans Æoles imitor, Ælum more loquor vel ago aliquid. nec enim τὴν φωνὴν solùm, verumetiam τοὺς τρόπους seu τοὺς ὅρους Αἰολίζειν quispiam dicitur. Et quoniam οἱ Αἰολεῖς ὅτι μάλιστα ἀπατᾶν διέβαλλοντο, solet hoc Αἰολίζειν vsurpari pro Fraudulẽter & dolosè ago more Æolum: quo significatu & Αἰγυπτιάζειν dicitur & Κιλικίζειν, quoniam Ægyptii & Cilices callidi & dolosi erant. Quanquam sunt qui non à gente Æolica, sed ipso progenitore eorum Æolo hoc verbum deriuatum velint, quem astutum & vafrum fuisse perhibent, quemadmodum filius quoque ipsius Sisyphus & nepos Vlysses doli fabricatores acutissimi fuisse mem rantur. Trálitiua signif. ex Herocle affertur, μὴ Αἰολίζε αὖτον, nec decipias ipsam. At Αἰολίζειν quid Hesych. exp. πικραίνειν, est ab adiectiuo Αἰόλος, significante πικρὸς.

Αἰολόστομος, Habens os varium, seu Vario ore loquens. Æschylus oracula vocat αἰολόστομα, quoniam vtplurimum sunt ambigua & intricata, eorumque dicta sensum habent varium & multiplicem, nec vno modo intelligenda sunt.

Αἰολοπίτας, Hesychio ποικίλος, Varius. pro quo series alphabetica innuit scribendum esse αἰολοπίτας, vel Αἰολωπίας.

Αἰολοσκόπης, t. 3, c. 1638, a. Αἰολοχαίτης, t. 1, c. 179. c

Αἴον, Hesychio ἤκουον, ἐδαυλίμην, Audiebam, Sentiebam. præt. imperf. verbi αἴω, carens augmento.

Αἴον, eidem est πλάγιον, vel κατάντης, aut ὑπορεινὸς, Obliquum, Declive, In alteram partem vergens. pro quo suprà αἰζὸν habuimus ex eodem. Exponit etiam μάταιον, vanum.

Αἰονάω, t. 1, c. 179, g. Αἰονίω, t. 1, c. 180, a

Αἰονὶς, Dorice pro νίσσης, littora. αἰγιαλοὶ, Hesych.

Αἴονησις, εως, ἡ, Perfusio, καταπλύσις, vt Erot. apud Hippocr. exponit, addens, Bacchium exponere φέρσιν.

Αἴος, vir, lingua Scythica: vnde αἰοφάται, viricidæ, Amazones dictæ, vt tradit Herodot. lib. 4.

Αἰοὸν θερμὸν ὕδωρ, apud Hippocr. De locis in homine, perperam pro αἰπὺ.

Αἰπά, vide in Αἶπος.

Αἶπια, vrbis nomen: cuius ciuis Αἰπάτης. Αἰπεῖα autẽ, adiectiuum fœm. generis, à masc. Αἰπεύς.

Αἰπεινός, t. 1, c. 180, d

Αἰπὸν, Doricè pro ἐγγὺς, Si. apud Theocr. Ab Hesych. tamen & Suida exponitur ὥσπερ, tanquam.

Αἰπεῖος, t. 1, c. 180, d Αἰπεῖα, vide in Αἰπεύς.

Αἰπολέω, οῶ, Sum αἰπόλος, Versor circa capras, hoc est Capraspasco. Theocr. Idyll. 9, Αἰ δέ τι πὰρ μαχαιρίδι καὶ αἰπολέοντι διδάξαι, Τίτας τοὺς μικροὺς ἄμμε τὸ διδάσκαλον ἔθηκα, ἄγα, siquid vis me & ipsũ capras vnà pascente docere.

Αἰπολὴ, apud Suid. legitur, sed sine expositione: ita tamen vt videatur innuere idem esse cum αἰπόλιον. In v. l. legitur etiam αἰπόλια, expositum Caprile: sed sine exemplo.

Αἰπολικὸς, t. 1, c. 177, b

Αἰπόλιον, ibid. Hesychio αἰπόλιον est nõ solùm αἰγοτρόφιον, (itidémque Αἰπόλια, αἱ τῶν αἰγῶν ἀγέλαι) sed αἰπόλιον idem exp. etiam αἰγοτρόφιον.

Αἰπόλος, t. 1, c. 176, h. ‖ Αἰπόλος apud Cyprios est etiam καπρόλος, teste Hes.

Αἶπος, t. 1, c. 180, c. Αἰπὺς, ibid. d

Αἰπύ, Altum: neutrum genus masculini αἰπύς. Αἶπα autem, nomen proprium vrbis.

Αἰπύ μητος, t. 1, c. 180, e. & 940, d

Αἰπύτατος, t. 1, c. 180, e

Αἰπυμήτης, Cuius consilia sunt alta & sublimia: vel etiam διπλᾶ ἢ χαλεπά. Ex Æschylo affertur pro Grãdiloquus.

Αἰπύοπος, t. 1, c. 180, e

Αἰπύς, Altus, Celsus, Excelsus: si vulg. lexicis credimus.

Αἰπύς, t. 1, c. 180, b

Αἰπύτης, idem cum αἰπύς, Altus, Excelsus. vel etiam possessiuum nominis proprii Αἴπυτος, qui filius erat Arcadis Hesych. enim αἰπύτατον exp. non solùm ὑψηλὸν, sed etiam τὸν Αἰπύτου, in hoc hemistichio Homerico Αἰπύτου ἐκ δόμου τυνδόν.

Αἴσσα, ας, ἡ, Malleus, σφύρα, vt Etymol. & lex. meum vet. exp. afferentes ex Callimacho, — λαβὼν δὲ παρ' Ἡφαίστου χαμάδις Ἔφηφον, αἴσσαν ἔτρεφε διδασκόμενος. Hesychio quoque est σφύρα, necnon ἀξίνη, securis: apud quem tamen paroxytonum scriptum αἴσσα. Deriuatum porro dicunt hoc vocabulum Etymologus & lex. meum vet. vel ab ἄω, quoniam collitur inter cudendum, vel per metathesin à ῥάω, pro ἄσσα, à quo ἴσσω itidem ῥύσσω dicitur Malleus, ὅτι σὺν τῷ ἰσχνῷ καὶ ὑδρηλῷ τὸ τυπτόμενον. ‖ Est αἴσσα etiam αὐτόματα σπυρίδες ἐκ τῶν στάχυων γινόμεναι, denominatum etiam ipsum à ἴσσω significante φθείρω, vt Etymol. & lex. meum vet. tradunt. id est Semen frumentaceum ex frumenti corruptione prouenientes. quod Lacrutini vocant Lolium. Suidæ est ἡ τῶν σίτων διαφθορὰ, frumenti corruptio: Hesych. verò αἴσσα exp. ἀγρίας βοτάνας, herbas agrestes seu syluestres. Vnde discimus αἴσσα vocari non semen solùm sed herbam etiam è frumento corrupto pullulantem. vnde & ὀπωπαζόμενοι αἴσσῃ. apud Theophr. Hist. plant. lib. 8, cap. 5, & αἱ ὧν ἀλδήσεις αἴσσα apud Hippocratẽ. Est & aliud frumenti vitium, μᾶλλον τοῦτο scilicet, quod Siculo frumento peculiare esse tradit Theophr. in loco citato: veruntamen αἰβασθῆς καὶ οὐχ ὡσαύτως αἴσσα βαρὺ καὶ καφαλαγές. At φλοιὸν τῆς αἴσσης esse μεῖζονα, scribit idem lib. 1 eiusdem operis, cap. 8.

‖ Αἴσσα, Suidæ est etiam vrbis nomen.

Αἰσσάομαι, capio, t. 1, c. 182. d. Αἰσσόμαι, pluris facio, ib. f.

Αἰσσάομαι, eligo, t. 1, c. 183, e. Αἴσσομαι, Opinor, Credo, ibid. f. Αἰσσάομαι, captor, ibid. g. Αἴσσομαι, cõmincor: item eligor, ibid.

Αἰσσαπάχης, t. 1, c. 185, a. Αἰσσαπάχος, ibid.

Αἰσσαπάχος, ibid.

Αἰσσήεις, Capi aptus. Qui capi potest. ἁλώσιμος. Xen. Pæd. ς, βουλόμενος εἶδέναι ἐὰν σὺν αἰσσήεντι τῷ νῷ χρῇς.

Αἰσσηεσσαχέω, t. 1, c. 185, a

Αἴσησις, expugnatio, t. 1, c. 183, h. Αἴσησις, electio, t. 1, c. 184, a. Αἴσησις, conditio, ibid. d. Αἰσσήσιμος, ibid.

Αἴσησις, secta, ibid. f

Αἰσσητὴς, t. 1, c. 185, a. Αἰσσητὴς, ibid.

Αἰρετέον, ibid.b
Αἱρετέος, Capeſſendus, Eligendus, Expetendus.
Αἱρετέω, t.1,c.186,b. Αἱρετάω, ibidem,c
Αἱρετίζω, ibidem,d. Αἱρετικὸς, ibidem,b
Αἱρετόω, ibidem,c. Αἱρέτης, ibidem,b
Αἱρετικὸς, ibidem,c Αἱρετὸς, t.1,c.185,b
Αἱρεύλφος, Ionicè pro αἰρούλφος.
Αἱρέω, Capio, t.1, c.180, f. Αἰρέω, Deturbo, Euerto, t.1, c.181,a. Αἰρέω, Vinco, ibidem,d. Αἱρέω, Conuinco, ibidem. Αἱρέω, Interficio, t.1,c.182,b
Αἱρπαπίχας, ου, ὁ, Murorum captor. fabulæ nomen à Diphilo conſcriptæ, apud Athen.lib.11. B
Αἰεμὸς, οῦ, ὁ, Loliaceus.
Αἴεμος, ου, ὁ, Loliaceus, E lolio cõfectus.vt αἴεμον ἄλευρον, apud Dioſcor.lib.2, quod Hippocr. vocat αἰρῶν ἄλευρον.
Αἱεμπόλοι δ' μοναί, apud Simonidem per ſyncopen pro αἰεμπόλιοι, vt Etymolog. & lex. meum vetus referunt ex Herodiano.ſed procul dubio ſcribẽdum αἰεμπόλιοι, Quæ circa lanas carpendas, nendas, aut texendas verſantur. Ἔοικε τὸ αἰεὶ τὰ ἱέρια πλέκειν.
Αἰεμωλαί, Varino αἱ ἀπὸ μεγάλων αἰόλων καταιγίδες καὶ συροφαί: itidémque vulgatis lexicis Procellæ, Turbines. Sed perperam vtrobique pro ἰεμωλαί. C
Αἴρομαι, t.1,c.207,f
Αἰρόπτιον, ου, τὸ, dicitur τὸ λεπτὸν κόσκινον, cribrum rarum, ἔοικε τὸ τὰς ἄρας τῶν ἀσπίδων καὶ χωρίζειν, vt tradit Etymol. & lex.meum vetus, quod etiam addit, αἶρε δὲ δοκεῖ σπέρμα σπυρίδος ὁ ἀφαιρούσας τὸ σίτου γεώδιον. Ita vt lic cribrum quo frumentum ſolet purgari à lolio. vt Heſych.quoque & Suidas αἰρόπτιον eſſe dicunt κόσκινον ὃ τοὺς πυροὺς σήθονται ὑφ' ἧ τὰς αἶρας διαλύει. Sed perperam apud Heſych. αἰρόπτιον, ſine ν, vt etymon illud declarat quo αἰρόπτιον dictum volunt ἔξω τὸ αἴρειν τὸν πίνον, hoc eſt τὸν ζῖζανιν: cuius meminit Etymol. & lex. meum vetus. D
‖ Αἰρόπτιον Suid.& Heſych exp.etiam σκοτεινὸν, Tenebricoſum, Obſcurum.
Αἶρος, ου, ὁ, Perperam nominatus Irus, Cui perperam Iri nomen impoſitum eſt: vel etiam Cui malo omine & inauſpicatò inditum eſt nomen Iri. ὅτι κακῷ Ἶρος ἐνομάσθης, vt Heſych. & ſchol. Homeri exp. in hoc loco Odyſſ.σ, Ἦ πάχα Ἶρος ἄειρε ὀπιπεύοντι κακὸν ἔξειν. Vbi annotat Euſtath.αἶρος vel idem eſſe quod κακοῖος, vt Homerus dicit, κακοῖλιν οὐκ ὀνομαστὸν, & Soph. ὕπνον ἄϋπνον: vel accipi pro ὁ μηκέτι ἰσάμενος Ἶρος, ἀλλὰ πεπαυμένος. E
Αἴρρον, Heſych. affert pro ἄρρητον, ἀθώπευτον, ἀκαλάκευτον. pro quo ſuprà habuimus ἀειρὲς, cum diphthongo.
Αἴρω, t.1,c.206,g
Αἰρώδης, ους, ὁ ἡ, ν, Lolio plenus, In quo multũ eſt lolii: ſeu Permixtus lolio.Theophr.Hiſtor.plant.lib.8, cap.5, καθαρὸς ὁ ὀπτικὸς καὶ ὁ Σικελὸς σῖτος, καὶ μάλιστα ὁ Ἀχαϊκὸς οὐκ αἰρώδης. paulo antè dicit καθαροὶ αἰρῶν pro οὐκ αἰρώδεις. ‖ Exponitur etiam Loliaceus. F
Αἶς, t.1,c.1109,g. Suidæ ἄϊς eſt ὁ μὴ βλεπόμενος, qui non videtur.
Αἶσα, t.1,c.215,g
Αἴσακος, Heſychio ὁ τῆς δάφνης κλάδος ἂν κατέχοντες ὕμνουν τοὺς θεούς, lauri ramus quem manu tenentes hymnos in deorum laudes decantabant. pro quo ſuprà ex eodem habuimus αἴσχος. Idem & ὄχος eſt. Similiter in lex.meo vet.& apud Etymol. legitur, Αἴσακος, ὁ τῆς δάφνης κλάδος, ἢ ὁ τῆς μυρσίνης: ſed additur, καλεῖται δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἰατροῖς ὁ ἐλεψιακὸς, αἴσακος. G
Αἴσαλον, Æſalo: accipitris ſpecies apud Ariſtot.Hiſtor. anim.lib.9,cap.36. Meminit & Plin. lib.10, cap.8. Æſalona (inquiens) Græci vocant qui ſolus omni tempore apparet: cæteri hyeme abeunt.Idem tamen cap.74, eiuſdem libri, Æſalon (inquit) vocatur parua auis, oua corui frangens. Meminit rurſum Ariſtot. lib.9,cap.1. Apud Heſychium legitur Αἰσάρωνα apud Suidam oxytonos αἰσαλῶν.
Αἴσασις, apud eundem Heſych. legitur expoſitum αἰδόμενοι. pro quo ſcribendum potius αἰσασις, ab αἰω. Rurſum tamen ſubiungit eodem modo, Αἴσω, βούλει, αἰδάσασθαι, καταισθῆς. ſed & hoc ipſum mendi ſuſpectum eſt. H
Αἰσθάν, eidem ἄδος εἶδος: pro quo apud Ariſtot.& Plin. Αἴσαλον, vt paulo antè monui.

Αἰσίας, apud eundem legitur, expoſitum ἰσχνὸς ἴχθυς. ſed ſuſpectum eſt. A
Αἰσθάνομαι, t.1,c.219,a. Αἰσθόμαι, ibid.
Αἰσθέω, pro eodẽ.vnde particip. αἰσθῶν apud Heſych. quod exp.οἰ αἰσθησιν ἔχων.
Αἰσθέσθαι, t.1,c.230,a. Αἴσθημα, ibid.
Αἴσθησις, ibid. Αἰσθητικὸν, t.1,c.1073,b
Αἰσθητήριον, t.1,c.231,b. Αἰσθητικὸς, ibid.a
Αἰσθητὸς, t.1,c.230,f. Αἰσθητῶς, ibid.b
Αἴσθω, Heſych.affert pro σαώσεις, ἄκουσον, γνῶθι, Intellige, Audi, Noſce.tanquam à them.αἰσθημαι. Apud Suid. verò & particip.act.αἴσθων legitur, expoſitum αἰσθόμενος καὶ βασανιζόμενος: necnon ἐκπνέων, Efflans, Exſpirans. In qua poſteriore ſignif. ſuprà habuimus Αἴθω. Vtriuſque ſignificationis meminit Euſtath. Tradit enim, αἴσθω ſignificans αἰσθάνομαι, dici pro αἴθω, ex αἶω ſignificante itidem ἀκούω, αἰσθάνομαι. At αἴθω, ſignificans καπνίζω, ex ἄω, quod eſt πνέω, deducit: quod etiam nota habere diæreſin diphthongi & eſſe triſyllabon. vt apud Homer. Iliad. π, ὁ δ' ἴβεσχε θυμὸν αἴσθων, exhalans animam. Et Iliad.υ, Αἰνείᾳ δ' θυμὸν ἀΐσθη καὶ ὑπὲρ ἧβῃ, ὡς ὅτε ζέφυρος Ἠρεμόῃ ἰλαπάδνος Ἐλευσίνιον ἀμφὶ ἄϋτμη. Vbi quod αἰσθὴν θυμὸν dicit, alibi vocat θυμὸν ἰρίζθον.
Αἴσθω & Αἴσθω, vide in præcedente Αἴσθω.
Αἰσιμα, t.1,c.217,c. Αἴσιμον, ibid.b
Αἴσιμος, ibid.a. Αἰσιμόω, t.1,c.228,a
Αἰσίμωμα, ibid.obiter. Αἰσίομαι, t.1,c.226,d
Αἴσιος, ibid.b. Αἰσίος, ib.d. Αἰσίως, ib.
Αἶσμα, t.1,c.218,c.obiter. ‖ Αἶσμα Heſychio eſt etiam ᾆσμα, cantilena ſeu canticum. pro quo ſuprà habuimus ἄεισμα. Sed potius ſcribendum ἀοίσμα, ab ἀείδω.
Αἴσιοι, à Tyrrhenis dicuntur οἱ θεοὶ, dii, teſte eodem.
Αἴσσομαι, Sepio. Heſych. enim αἴσσόμενοι affert pro φραξάμενοι. Idem tamen αἴσσονται exponit etiam βιαζόμενοι, κινούμενοι: (pro quo potius ſcribendum αἴλλονται) item, κρέμανται. Sed ſuſpecta hæc ſunt.
Αἴσσοις, eidem ſunt φράγμοι, ſepes ſeu ſepta.
Αἶσσος, idem quod αἴσιος, Inæqualis, Impar. vt idem quoq; Heſ. αἴσιος exp.αἴσσιος: addens tamen etiam ἀγώνιον: quo ſenſu potius ἄϊσσον dicitur.
Αἰσυητὴρ, in v.l. perperam pro Αἰσυητὴρ.
Αἴσυμαι, t.1,c.233,d. Αἴσυα, ibid.b
Αἴσυα, pro Αἴσυα, t.1,c.234,b
Αἴσυ, Heſych. affert pro ἀφανῆ, ἀόρατον, Qui non videtur, De quo nihil auditur. pro quo forſan ſcribendum ἄϊστῆ, à nom.ἄϊστις vſurpato pro ἄϊσος.
Αἰσυὴς, t.1,c.151,a
Αἴσυς, in v.l. perperam pro αἴτυς.
Αἰσυτὴρ, Heſychio χειροβοσκὸς, Subulcus. quo ſenſu infrà αἰσυητὴρ.
Αἴστ, Suidæ ἀφανῶς, Ita vt non videatur.
Αἴστις, t.1,c.1113,d
Αἰστοσύνη, ης, ἡ, Eſſe vel fieri αἴστον. In lex.meo vet.exponitur ἀπώλεια, Interitus, Exitium.
Αἴστόω, t.1,c.1113,d
Ἄϊστωρ, Suidæ ἄπειρος, ἀμαθὴς, Imperitus, Inſcius. Qui nihil didicit ſeu vidit. vt Heſychio quoque αἴϊστορες ſunt ἄπειροι, qui ſuprà αἴϊδρεις.
Αἰσυητὴρ, Vel Αἰσυητὴς, t.1,c.218,g. Suid. αἰσυητῆες exponit χειροβοσκοί.
Αἰσυλοεργὸς, οῦ, ὁ, Qui nefaria & flagitioſa perpetrat, ὁ αἴσυλα ῥίζων ſeu ἐργαζόμενος. vt ἀγαθοεργὸς dicitur Qui bona facit. Euſtath. ex αἴσυλα ῥίζειν vult excogitatũ eſſe hoc compoſitum.
Αἴσυλος, ου, ὁ, Iniquus, Nefarius, Flagitioſus. vt Heſ. quoque αἴσυλα exp κακὰ, ἄδικα, ἁμαρτήματα: reſpiciens forſan ad hunc locum Homeri, qui habetur Odyſſ.α & ι, Μήτις ἐπ' ἀφείρων, ἀγαθὸς καὶ ἤπιος ἔσκε Σκηπθοῦχος βασιλεύς, μετὰ φρεσὶν ἄφρονα εἰδὼς· Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' ἔην καὶ αἴσυλα ῥίζων. Vbi nota tribus illis adiectiuis, ἀφείρων, ἀγαθὸς, ἤπιος, opponi χαλεπὸς, & τὸ φρεσὶν ἄφρονα εἰδέναι, τὸ αἴσυλα ῥίζωντα. Item Iliad.υ, bis, Ἠδὲ κερτομίας νηλὲς αἴσυλα μυθήσασθαι. Euſtath. deriuat inter alia etyma ex ἄω, ſignificante βλάπτω, vnde & ſynonymum αἴσυλος deductum putatur: ita vt illud pleonaſmum habeat τὸ ῑ, hoc verò τὸ ῐ.

Αἰσυμάω, t.1,c.238,g.
Αἰσυμνᾶτερ, ibidem,d.
Αἰσυμνᾶτης, ibidem,f
Αἰσύφηλος, Hesychio δειλὸς, ψευδὴς, ἀπατεών, Timidus, Mendax, Impostor. At aliquanto antè apud eum legitur, Αἰσυνλὸς, δειλὸς, ψευδὴς: non sine mendo. Pro hoc quoque αἰσύφηλος scribendum potius αἰσύφηλος.
Αἰχάζ, idem affert pro αἰχμὴς: tanquam à nom.singul. αἰχάξ aut αἰχήν.
Αἰχμὴς, t.1,c.236,a.
Αἰχμὴς, ibidem,d.
Αἰχμὴς, t.1,c.235,h
Αἰχμὴν, aduerb.ibid.e
Αἰχμὴν, ibidem.
Αἰχμὴς, ibidem,d.
Αἰχμὴς, t.1,c.235,h
Αἰχμουργήσαι, οὔμαι, Turpiter ago. Ita vulg. lex. sed perperam, vt opinor, pro αἰχμουργήσαι.
Αἰχμὴ vel αἴχμη, t.1,c.236,f.
Αἰχμήμων, ibidem.
Αἰχμηρὸς, ibidem.
Αἰχμηροδία, ibidem,h
Αἰχμηρόθυμος, t.1,c.237,a
Αἰχμηρδίος, t.1,c.236,g.& t.2,c.144,d
Αἰχμηρδὸς, t.1,c.236,h.
Αἰχμηρδῶς, ibidem.
Αἰχμηρδία, t.1,c.236,h.
Αἰχμολογέω, t.1,c.237,b.& t.2,c.629,b
Αἰχμολογία, t.1,c.237,b.& t.2,c.629,a
Αἰχμολόγος, t.1,c.237,b.& t.2,c.629,a
Αἰχμοποιέω, t.1,c.237,b.
Αἰχμοπία, ibidem,c
Αἰχμόπιος, ibidem,b
Αἰχμοῤῥημοσύνη, t.1,c.237,e.& 1151,d
Αἰχμοῤῥήμων, t.1,c.237,c.& 1151,d.
Αἰχμὸς, apud Hesych.legitur, expositum αἰχμὸς, κακὸς, κακία, λοιδορία, μώμος, αἰσχύνη. sed perperam pro αἴχμος, vt alphabeticus etiam ordo docet.
Αἰχμὸς, t.1,c.236,d.
Αἰχμόπορος, ibidem.
Αἰχμὸς, ibidem,f
Αἰχμουργέω & Αἰχμουργάω, t.1,c.237,c
Αἰχμουργία, ibidem.
Αἰχμουργὸς, ibidem.
Αἰχμὸς, t.1,c.236,e
Αἰχμωπάω, Hesychio καταχύνω, Turpitudine afficere, Fœdare.
Αἰχόνη, t.1,c.237,d.
Αἰχόομαι, ibidem,h
Αἰχμωτία, Verecundiadū est.
Αἰχμωτία, t.1,c.239,a
Αἰχμωτὰς, t.1,c.238,g.
Αἰχμωτὰς, t.1,c.239,a,b
Αἰχμωτρὸς, ibidem,a.
Αἰχμωτρὸς, ibidem.
Αἰχμωτρὸς, ibidem,b.
Αἰχμωτία, t.1,c.238,g
Αἰχμώτις, ibidem.
Αἰχώω, t.1,c.237,g
Αἴσωπος & Αἰσώπιος, t.2,c.1395,g. Αἰσώπου γλαῦξ, vocabant τοὺς Αἰσώπου μύθους, fabulas Æsopi: quibus interdum in publicis iudiciis vtebantur, teste Hesych. Αἰσώπειον αἷμα, prouerbio dicitur ὅτι τὰ ἀδίκως αἱμαχθέντων: item ὅτι τῶν δυςαπορήτων ἐπείδεν καὶ κακῶς σωιχθέντων: quoniam videlicet Delphi iniquè peremerunt Æsopū. Est præterea ab Αἴσωπος deriuatū Αἰσωπικὸς, idem cum præcedente Αἰσώπιος significās. vt enim Αἰσώπειοι μῦθοι dicūtur & Αἰσώπεια μυθεύεσθαι, ita & Αἰσωπικοὶ μῦθοι. Quinetiam Αἰσωπικὰ interpretantur Ridicula.
Αἶτα, Hesych. affert pro πνεῦμα, Flatum. pro quo forsan scribendum αἶπτα, à nom.sing.αἶπα, Doricè pro αἶπος.
Αἶτα, eidem sūnt συγκρίσεις Διὸς ἐν τοῖς διοσήμοις βοιωτῶν, Iouis filiæ quæ precantibus seu petentibus aliquid à Deo opitulantur. nimirum παρὰ τὸ τοῖς αἰτοῦσί τι παρὰ Διὸς βοηθεῖν, seu παρὰ τὸ συμπληρώσαι τὸ αἴτημα τῶν δεομένων.
Αἶτας, eidem est ἑταῖρος, Sodalis: qui itidem αἶτας affert pro ἑταῖρον. Dorica autem hæc sunt pro αἶπος & αἶπτα.
Αἶτη, Doricè itidem pro αἶπη, siue. Phanias in Epigr. Αἶτη σὺ γ' ὦ κύρτω μαλακευόεσσ' ἀπὸ πὺξ ἀχέων Μόρμυρον.
Αἰτήμαι & Αἰτέω, t.1,c.240,f,c. Αἴτημα, t.1,c.241,a
Αἴτημι pro αἰτέω apud Pindarum legitur, teste Eustath. Sic φίλημι pro φιλέω. Sed Æolica hæc esse volunt nonnulli.
Αἶτης, t.1,c.241,d
Αἶτης, ου, ὁ, Is qui amatur: amore nimirum venerio. vt olim ἐρασταὶ habebāt suos ἐρωμένους. Apud Theocritum Idyllium 11 inscribitur αἶτης, in quo introducitur amasius alloquēs amatum, exponēnsque ei desiderium quo per triduum eo absente flagrauerat. nam τοὺς ἐρωμένους Thessali vocant αἴτας, (quemadmodum Alcman etiam τοὺς ἐπεράστας κόρας appellat αἴτας) παρὰ τὸ τὸν ἐρώμενον αἰτᾶσθαι καὶ αἰσπᾶν τὸν ἔρωτα τῷ ἐραστῇ, vt annotat Scholiastes Theocriti in argumento illius idyllii. vbi etiam subiūgit, quosdā αἶτας vocare τοὺς ἑταίρους, sodales, quosdam τοὺς ἀγαθοὺς, bonos, vtpote μὰ ἴτας, hoc est ἐπαμεῖς. vel αἴτιον dici τὸν συναίτιον ἢ συμπλήτιον. Sed hæ duæ postremæ expositiones admodum friuolæ sunt, prima verior. quam ipse etiam Theocr. confirmare videtur quū in eo idyllio ait, Εἰθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἐρωτες Νῶιν, vtinam pares vtrique nostrūm ignes inspirēt Amores. Ipsum etiam eius correlatiuum αἰσπίλος idem habet etymon, dictum παρὰ τὸ αἰσπᾶν τὸν ἔρωτα τὸν ἐρώμενον. Ideoque rectè Etymolog. & lex meum vetus, Αἰσπίλος, (inquiunt) ὁ ἐρώμενος· παρὰ τὸ αἴτιος, ὁ δὲ πάσχων ἐραστὴς αἰσπᾶν τὸν ἔρωτα τοῦ ἐρασθέντος. φασὶ γὰρ γίνεσθαι τὸν ἔρωτα ὅταν τὸ μὲν ἐρασθῇ τοῦ ἐρωμένου· ὅταν δὲ εἰσπνεύσῃ καλεῖται ὁ ἐραστὴς παρὰ τοῖς Λάκωσι. Eust. quoque huius etymi meminit. tradit enim ab αἴω deriuari etiam αἶπος per ι scriptum: quo significari τὸν φίλον, seu (secundum veteres) τὸν ἐρώμενον, διὰ τὸ οἷον πνεῖσθαι διὰ φιλίαν: quamobrem & εἰσπνήλον vocari eundem apud Laconas. Clarius adhuc idem etymon exprimit his verbis quæ in Εἰσπνήλος ex eo attuli, t.3,p.414,a: quæ apud eum legūntur & p.1500, & p.1547. (vbi etiam addit, hoc αἶπος per diphthongū quoq; scribi, non esse dubitandum: sicut & p.1500 annotarat, ipsum in quodam rhetorico lexico διὰ διφθόγγου φέρεσθαι: quum tamen pag.1300, dixisset τοὺς ἀπειρηκότας διὰ διφθόγγου γράφειν hunc αἶπος, dicentes φίλος ἀπὸς τοῦ ἑαυτοῦ λέξιν δηλοῖ) Rursum Etymol. & lexicum meum vetus meminerunt posteriorum etiam duarum etymologiarum quas è Theocriti schol. attuli, nimirum αἶτιον exponi posse etiā μίσει, τὸν μὴ θέλοντα μὴ ἴτιον, hoc est, ἐπαμύνοντα, ἀλλὰ συμμένοντα ὡς ὁ ἐραστὴς. vel τὸν ἄμα πνέοντα, quasi ὁμήτιον, ἃ hīc significante ὁμοῦ. Porro Thessalicam fuisse hāc vocem Αἶπος, Amyclæum verò τὸ Εἰσπνήλος, Theocritus ipse docet, tīc canens in idyllio suprà citato, Δοιὼ δή τοι τοῖδε μετ' ἀμφοτέρων ἠρώων Φαῖθ' ὁ μὲν ἁβρὸς Εἰσπνήλος, φαίη κεν μυκαλήσιος· τὰ δ' ἔπειτα πάλιν ὥσκει ὁ Θετταλὸς εἶπε αἶπος. Idem mox subiungit, Αἰνέας δ' ἐφίλησε ἰὼ ζυλέ. Et paulo pòst, Ἦ τοι τὸν φιλέοντες καὶ τῷ χαείσιπος αἶπα Πᾶσ' ἔβα σύμπας, μετὰ δ' ἔπλετο μαίλιστα. Quod verò attinet ad locū ex Alcmane lucrà citatum, notādum in eo pro κόρας scribi etiam χορδὰς, veluti in fine argumenti scripti in idyllion illud Theocriti, Αἶπος τὸν ἑταῖρον φασὶν. Ἀλκμὰν δ' ταῖς αἶπας χορδὰς φησὶν, αἰτῶν τὰς ἑταίρας. Pro quo in lex.meo vet.habetur αἶπας. Ibi enim αἶπας significare dicitur χορδὰς ῥωπικὰς, & ab Herodiano scribi properoxytonos. facete enim eum nominatiuum singularem αἶπος, ex masculino αἶπος, vt διακόπος à διακόπης: genitiuū verò αἴπος pro αἴποδος, abiecto δ. sed huic contradicere Orum, dicentem, fœminina illa in ις quæ fiūt à masculinis in ος, in obliquis δ non abiicere: quamobrem rectius παρῳχῶσθαι, vt fit à nominatiuo sing. αἶπα. quemadmodum apud Suid. quoque legitur, Αἶπα, ἡ χορδή. ‖ Αἶπος eidem Suidæ est ὁ ὁρμητικὸς, Impetuosus, Qui impetu ferri soler.
Αἴπης, Inexplebilis, Inexsatiabilis. Hesych. enim αἴπη affert pro ἀπλήρωτον. quo sensu suprà ἄπτα habuimus.
Αἰπήεις, t.1,c.241,c.
Αἴπηεις, ibid.b
Αἰπηκὸς, ibidem.
Αἰπηκὸς, ibid.c
Αἰπὺς, ibidem.
Αἰπὺς, t.1,c.247,h
Αἰπὺς autem, vide paulo antè in Αἶπος.
Αἰπάδιος, poetico pleonasmo τῷ ᾰ dicitur pro αἰπὸς, apud Hom.ll.x.
Αἰπαίζομαι, t.1,c.254,d.
Αἰπάζω, ibid.
Αἰπάμη, t.1,c.253,b.
Αἰπάομαι, t.1,c.251,d
Αἰπασὸς, t.1,c.253,c.
Αἰπατὸς, Causam seu autorem esse dicendum est, Accusandum est. Theophr. De caus.plant.lib.6. cap.6, αἰπατὸν τῶν συμπτωμάτων, causa primæ coagmentationi adhærens. Sic αἰπατὸν τῷ πλοίῳ dicitur pro Reiicienda causa in æstatem, seu Æras incusanda est. Et Plato De rep. lib.2, τῶν ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλον αἰπατὸν, bonorum nullus alius autor dicendus. Et Luc. ὀλέσθαι μοι αἰπατὸς ille mihi accusandus est.

Αἰπαπολογίω, t.1, c.153, f.
Αἰπαπολογούμενα, ibid.
Αἰπαπὸς, ibidem.
Αἰπατὸν, ibid.
Αἰπατὸς, ibidem, c
Αἰπίζω, idem quod αἰτέω, vt αἰπίζομαι idem quod αἰτέω, sed apud poetas duntaxat. id est Peto, vel etiam Mendico. Homerus enim aliquando absolutè vsurpat & neutraliter, aliquando accusatiuum ei iungit veluti actiuo. Priore modo, Odyss.ρ, ἀλλά πέλασον καὶ δόμον βωλῆσι αἰπίζων βόσκειν ὧδ' ἀγαθὴ αἴκαλον. Et Odyss.τ, ἀλλ' κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Αἰπίζων αἰεὶ δῶμαν. Posteriore modo, Od. ρ, οὔπω δὴ καὶ αἰπίζων χθ' δῶμα γαστέρα βοσκάσῃς. Et aliquanto antè, Ὃς πολλὰ φιλήσας ἀνδρας θηλήσας ἄλλους, Αἰπίζων αἰνόλους. Verùm & cum accus. personæ iunxit, eodem libro, dicens, Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλαπαδνὸς χθ' δῶμα, Λίτρας αἰπίζων' ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει.
Αἰπὴν, Ionice pro αἰπὰ.
Αἰπῆται, Ionicè itidem pro αἰτᾶται. Hippocr. De diæta, lib. 3, ὁ δὲ αὖ τύχῃ πονέων χθ' πόνοι τὸν καμόν, τοῦτο αἰπῆται οὐκ αἴτιον ὄν, Hoc incusat, Hoc causam esse dicit, Huic causam adscribit.
Αἴπεις, t.1, c.1503, d.
Αἰπολογέω, t.1, c.249, h.
Αἰπολογικὸς, ibidem, f.
Αἴπεσι, t.1, c.247, f.
Αἰπολογέομαι, t.1, c.250, a
Αἰπολογία, ibidem, e
Αἰπολόγος, ibidem, e
Αἶπος, ibidem, b
Αἰπύομαι, idem quod αἰτέομαι, Peto, Obsecro, Obtestor. Item, Postulor vt debitum soluam. Propriè est Cõmodato petere: αἰτεῖν verò simpliciter Petere. Ita vulg. lex. sed nescio qua autoritate nitentia.
Αἶπυς, vide in Αἶπος.
Αἰπόλος, t.1, c.149, e
Αἰπόωντο, Ionico seu poetico pleonasmo τὸ ο pro αἰπῶντο. Itidemque αἰπόωντας, αἰπόων & αἰπόοντα pro αἰπῶντας, αἰπὸν, αἰπύν. Homer. Odyss.α, Ὦ πόποι, οἷ δὴ νῦν θνητοὶ βροτοὶ αἰπόωνται, Iliad.λ, πέλεκκε καὶ ἀμφὶς αἰπὺν αἰπόωντα. Odyss.υ, Οὐκ ἄρ μοι τῶν πάντων αἰπὺν αἰπόοντα, Ne incuses eum immeritum. seu Ne causam & autorem eum dicas qui est innocens & insons huius criminis.
Αἰπόωτος, t.1, c.247, f.
Αἶπυς, mons Siciliæ πυκνότατος: item vrbs eiusdem regionis. Vnde Αἰτναῖος dicitur qui montem illum vel vrbem colit, vt Αἰτναία πόλις apud Soph. in Œd. Colon. quod Hesych. exp. non solùm Σικελικὴ, sed etiam μεγάλη, ἢ πολυάνθρωπος, inquit. Itidemque Αἰτναῖον κατάπαρον affert pro μέγα καὶ πλατύ.
Αἰπυσσὸς, Talis, Eiusmodi. Ita v.l. sed crasso errore, inde nato (vt videtur) quòd quum incidissent in αἰπυσσὸν, illud non diuidendum animaduerterunt, & διπλασίως scribendum αἰ βιαῖον, ex masculino ὁ βιαῖος, sed ita relinquendum ἀδιαίρετον, & fingendum ei nominatiuum talem.
Αἶπυς, Pindarum in Olympionicis posuisse pro ἀδιαίρετον, tradit Eustath. pag. 381, afferens ex eo, διὸς αἶπυ πανδόκου. sed addit, esse vocabulum nouum, quemadmodum & alias λέξεις μονήρεις apud eum obseruatas esse, fortassis de industria ab eo vsurpatas ποὸς παυμαθίας ἔνδειξιν, aut ob metri necessitatem fictas. Itidem pag. 907, αἶπυς exponit ἀδιαίρετον, ibidem rursum afferens illa Pindari verba, & Διὸς αἶπυ πανδόκου specialius interpretans ἄλσος καινὸν, luco communi.
Αἴπτω, Atticè pro αἴνυμι dicitur, Impetu feror. vt Hesychius quoque αἴπτων exponit ὁρμῶν. Idem tamen αἰπτῶσθαι ait esse δικάζειν vel δικάζεσθαι, iudicare vel iudicari: quum idem etiam significet quod actiuum αἴπτω, vt Suid. testatur, αἰχθῆτω afferens pro ὡρμήθητω.
Αἰτωλὴ, Αἰτωλία, Αἰτωλίζω, Αἰτωλικὸς, Αἰτώλιος, Αἰτωλὶς, Αἰτωλιστὶς, vide in sequente Αἰτωλὸς.
Αἰτωλὸς, Ætolus: filius Endymionis: qui Pisa eiectus à Salmoneo, συνῴκισε τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Αἰτωλίαν, quæ πρότερον Ἦλις antè vocabatur. Αἰτωλὸς dicitur et iam qui ex illa regione Ætolia ab Ætolo denominata, oriũdus est. Homer. Iliad. ϕ, αἰνὸν Αἰτωλὸν φθιτὸν, natione Ætolus. Athen. lib. 10, γυναικὰ γὰρ Αἰτωλίδα. Fœmin. Αἰτωλὴ, Ætola, Fœmina oriunda ex Ætolia. Plutarch. Problem. Rom. μὴ δοῦλον εἰσίεναι, μὴ δούλας μισθῷ Αἰτωλὸν μισθῷ Αἰτωλάς. Doricum autem ibi est Αἰτωλὰς pro Αἰτωλίδ. Hinc Αἰτώλιος, possessiuè, Ætolius, Qui Ætolorum est. vel etiam idem cum ipso Αἰτωλὸς, quatenus gentile est.

annotat enim Eust. p. 773, τὸν ἐξ Αἰτωλίας non solùm Αἰτωλὸν sed etiã Αἰτώλιον dici. Atq; ita Αἰτώλιος ἰχθὺς, Ætolius mullus, apud Aristot. Hist. anim. lib. 6. c. 6, nominatus videtur quòd in Ætolia præcipuè visatur. Diosc. verò lib. 4, c. 173, fructũ thymelææ, quod granũ Cnidiũ peculiari nomine dicitur, Αἰτώλιον ab Euboœnsibus appellatũ tradit. Ab eodẽ Αἰτωλίας est fœm. Αἰτωλία, Regio quã Ætoli incolunt: quo cum subaudiendũ est substantiuũ χώρα. Steph. verò & Pelopõnesi quandã vrbẽ nominari Αἰτωλίαν scribit. ¶ Ab Αἰτωλὸς porro est & fœmin. Αἰτωλὶς, idem significans cum Αἰτωλία. Atq; vt Αἰτωλία χώρα dicitur, ita & Αἰτωλὶς χώρα, vel interdum omisso substãtiuo, subaudito tamẽ, Αἰτωλὶς absolutè, vt Αἰτωλία pro Αἰτωλία χώρα. Necnon Αἰτωλὶς γυνὴ, vt Αἰτωλία, teste Stephano, qui in Αἰτωλία ait, τὸ ἐθνικὸν ἡ Αἰτωλὶς καὶ Αἰτώλιος. Ab eodem Αἰτωλὸς vel Αἰτωλία est & aliud possessiuũ, Αἰτωλικὸς, Ætolicus, hoc est Pertinens ad Ætolos, vel Ætolorum proprius. vt quũ aliquid esse Αἰτωλικὸν dicitur, pro Ætolis peculiare vel vsitatũ. Et Αἰτωλικὰ, Res Ætolicæ, hoc est Libri de Ætolia & Ætolis, seu de rebus Ætolicis conscripti: quorum autor citatur Nicander apud Athen. lib. 7. At τὰ Αἰτωλικὰ, s. ἔθνος, aut tale quid, dicuntur ipsi Ætoli, vt τὰ φρατρικὰ vocãtur αὐτοὶ οἱ φράτορες. velut apud Paus. in Atticis, τὸ δὲ Αἰτωλικὸν φασὶν ἀκμὴν τοιάνδε τοῦ χρόνου τοῦτον. Dicũtur verò & Αἰτωλιται, οἱ Αἰτωλίζοντες ἢ τὰ Αἰτωλῶν φρονοῦντες, inquit Steph. hoc est, Qui Ætolos imitãtur & qui cũ Ætolis faciunt. Vbi nota etiam verbũ Αἰτωλίζω, quod significat non solùm Ætolos imitor, vel sermone nimirũ vel moribus, sed etiã Cum Ætolis facio, Ætolorum partes sequor, vt Μηδίζω dicitur pro Medis seu Persis fauco. ¶ Cæterùm vt ad Αἰτωλὸς redeam, aliquando id esse adiectiuum scrẽdum est, & deriuatũ ab αἴπτω, teste Stephano: quũ nimirũ tecto sõmate pro αἶπυς ponitur, hoc est pro mẽdico qui ostiatim stipẽ petit. quemadmodũ Eust. quoq; annotat, Homerũ ἐκ τούτου πιθανὸν παίζεσθαι αἰτῶν τοῦνομα ὅπου αἴδρα πίνητα ἐξ Αἰτωλίας τις πλατεῖα, αἰνητὸ ὕδωρ ἐπαφύσιον ὀκείου τις. hoc enim ibi significare Αἰτωλὸς, tanquã ab αἴπτω. Locus Homeri ad quem hîc respicit Eustathius, est Odyss. ξ, vbi subulcus Vlyssi mẽdico ait, Ἀλλ' ἐμοὶ ὑφόλον δοῦ μεταλλῆσαι καὶ ἐρεσθαι Ἐξ οὗ δή μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μυθῳ, Ὅστ' ἄλλοθι κτήνας, πολλὴν δ' ὁδὸν ἀνθρώπους ἐλθεῖν. Hinc & apud Aristophanẽ prouerbialiter & ænigmatico sõmate dictũ, Τὼ χεῖρ' ὦ Αἰτωλὸς ὁ νεὸς σὴ ὦ Κρωπιδῶν. quo innuitur ὁ ταὶς χεροὶ μὴ αἴπτῃ, τὴν ὀροφὴν κλέπτων. Notandúsq; hic paragrammismos ille & βαυλάτης in voce Κρωπιδῶν pro κλωπιδῶν: qualis est & in hoc eiusdẽ Aristophanis versu, Ὀλᾶς; Θέωλος πλὼ πραλὴν κάλακος ἔχει, posito βαυλιστικῶς λ pro ρ. In priore itaq; vocabulo ἔπαιξε ποιήσας τὸ αἴπτῃ, in posteriore ποιήσας τὸ κλέπτων, vt schol. quoq; annotat in illo ipso loco ex Equitibus desumpto, vbi Demosthenes quũ dixisset Paphlagonẽ inspicere omnia: habere enim vnũ crus in Pylo, alterũ in concione: subiũgit, Τοσοῦτόν σ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος Ὁ πρωκτὸς ὅστις αἰπτοχειμὼ ὦ Χαρες, Τὼ χεῖρ' ὦ Αἰτωλὸς, ὁ νοῦς σὴ ὦ Κρωπιδῶν. Quin apud Athen. lib. 6, quidã vocatur Αἰτωλικὴ σφιγξ, dicitúrq; rotam Græciã circumiens, atq; petrã infidẽs in modũ illius veteris, omnia corpora rapere: vbi etiã subiũgitur hic iãbus, Αἰτωλικὸν γὰρ ἁρπάσαι τὰ τῶν πέλας, Ætolicum enim est rapere ea quæ vicinorum sunt.
Αἰτῶμαι quoque pro αἰτοῦμαι vsurpari annotat Hesych. & ex eo Budæus in suis comment.
Αἴφνης, t.4, c.17, b
Αἰφνίδιος, ibid. d
Αἰφνιδίως, ibid. d
Αἴφω, ibid. b
Αἰχθῆτω, aor.1 pass. indic. modi à verbo αἴνυμαι seu αἴπτομαι, ex quo est & infinitiuus eiusdẽ temporis αἰχθῆναι. Ambo apud Hesych. Affert enim non solùm αἰχθῆναι pro ὁρμηθῆναι, sed etiã αἰχθῆτω pro ὁρμησάτω: quod apud Hom. extat Il. ω, Ἀκτὴν δ' εἰς ἀβάτην ἐς οὐδατὸν αἰχθῆτω.
Αἰχμᾶται, idem Hes. affert pro ἐχμᾶται, καλύμματα, Retinacula, Opercula.
Αἰχμάζω, t.1, c.156, a.
Αἰχμαλωτεύω, ibid.
Αἰχμαλωτὴς, ibid. b.
Αἰχμάλωτος, t.1, c.254, h.
Αἰχμαλωσία, t.1, c.255, d
Αἰχμαλωτίζω, ibid.
Αἰχμάλωτα, subst. ibid.
Αἰχμάσιμος, t.1, c.156, c

Αἰχμή, t.1,c.254,e.
Αἰχμητής, t.1,c.256,a
Αἰχμήτης, Bellatrix haſtæ perita. Etymolog.in Μύσης. vbi proparoxytonon eſſe ait & fœmininum maſculini αἰχμητίς, vt βούλευτης, ὑβριστής.
Αἰχμίον, Heſychio δόρυ, haſta.
Αἰχμοφόρος, ibidem,h
Αἰχμώδης, t.1,c.254,g.
Αἶδα, t.1,c.256,d. & t.4,c.691,c.obiter.
Αἶδμα, Heſych.exp.τὰ μέλη, membra: ſed annotans, quoſdam ſcribere ἄψαδα & quidem rectius.
Αἰδομαλάβδης, t.1,c.256,e. & t.4,c.691,c
Αἰδομός, t.1,c.256,d. & t.4,c.690,h.& 691,g
Αἰδοῦς, t.1,c.256,d. Αἴψα, t.4,c.692,e.ob.
Αἴω, t.1,c.256,f. ‖ Αἴει, Heſych. exp.non ſolùm ἐπίτηδες, ſed etiam κεκμηκότες, dormitabas. Et Suidas ἄϊε affert pro ἔξιστε, exſpirabat ſeu efflabat. quam τὴ αἴειν ſignif.deriuatum ἀΐδω ſequitur.
Αἰῶλος, Cytharœdicus quidam modulus ita dictus, vt tradunt vulg.lex. ex Heſychio. ſed apud eum ſcribendum eſſe Αἴολος, ſuprà docui.
Αἰών, t.1,c.257,h
Αἴων autem, Doricè pro ἠϊών, littus. vnde plurale αἴονες apud Heſych.αἰγιαλοί.
Αἰωνίζω, t.1,c.258,d. Αἰώνιος, ibidem.
Αἰωναρίως, dictus à Longino fuit lanuarius menſis, quaſi αἰῶνος πατήρ, teſte Suida.
Αἰώρα, t.1,c.217,a. Αἰωρέομαι, t.1,c.216,f
Αἰώριον, ibidem,e. Αἰώρημα, ibidem,g
Αἰώρης, t.1,c.217,a
Αἴωρος quoque pro Sublimis affertur: ſed ſine exemplo. pro eo enim potius dicitur μετέωρος.
¶ Ἀκά, Heſychio τὴ ἐξὺ καὶ ἄκρον ἢ φάλαγξ, (Latinis Acies) vel μάχη. Sed forteſſis ſcribendum potius ἀκά, vt ſit Doricum pro ἀκή.
Ἀκαδέω, ῶ, Dolore & moleſtia afficior. Idem enim Heſ. ἀκαδῆσαι affert pro λυπῆσαι, quo ſenſu infrà Ἀκηδέω.
Ἀκαδήμεια, ſiue Ἀκαδημία, Athenis dictus fuit locus quidã publicus ab Academo quodam qui eum cõſecrauit, vel ab Echedemo, vt quidam volunt: vnde & Ἐχαδήμεια vocata fuit, & Ἑκαδήμεια ſiue Ἐκαδήμια, vt Plut. in Theſeo refert, & poſt eũ Stephanus. Conſitus hic locus erat arboribus multis pulcherrimis, (vtpote lucis & templis deorum inſignis) monumentis etiam fortium virorum ornatus erat, ibidemq; erat gymnaſiũ in quo ſeſe philoſophi in primis exercebãt, vt & in Lyceo. Vnde Plut. in Sylla dicit διπλασίους ἢ Σύλλας, ἀπ' ἀρίστου ἕως ἑσπέρας ἀναστρεφόμενον ἐν τῷ τῆς Ἀκαδήμειας ἄκρᾳ διατρέφοντα τοὺς στρατιώτας, (vbi etiam nota fuiſſe locum ſuburbanum) ἢ τὸ Λύκειον. Et Ariſtoph.in Nub.non ſolùm arboribus conſitũ hũc locum fuiſſe indicat, ſed etiam exercitiis dicatum, ſeu gymnaſion. ait enim, Ἀλλ' ἰὼν λιπαρὸς γε καὶ δαψὺς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις, Οὐ σκιμπόδων κρὶ ἢ ἀγορᾶς πεπλησμένος παρὰ τοῖς ἀνοήτοις, Ἀλλ' ἐν τῇς Ἀκαδημείας καπὶ τῶν ἥρων τῶν τοῖς μεσσαῖς κόσμοις ἐξεσμένος, decurres ſub ſacris Minervæ oliuis. Sic apud Athen.lib.2,quidam dicit, Πλατωνικοῖς γὰρ δόγμασι ἀνέλιξα μικρὸν ἐν γυμνασίῳ τῷ Ἀκαδημίας, πλευσθεὶς λόγων ἀνέμῳ ἐπὶ τὸν ἀκεανόν. Vide & Paul.in Attic.p.21. At Ἀκαδήμια dicta fuit noua ſecta philoſophorum qui in Academiæ gymnaſiis docebãt, vt apud Plut.initio Bruti, διεφέροντος οὐ μετρίως ἐν τοῖς ἀπὸ Πλάτωνος καὶ τῶν ἀπ' ἐκείνου διαδόχων ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ τοῖς ἀπὸ τοῦ μέσου λεγομένοις Ἀκαδημαϊκοῖς οὐ πάνυ φαύλοις, ἐξίστατο τῆς παλαιᾶς. Hinc Ἀκαδημαϊκοὶ nominabãtur qui ſeſe ibi exercebãt docendo & diſputãdo, philoſophi nimirum. Athen.lib.11, Αἰσχίνης τῶν Ἀκαδημαϊκῶν. Et aliquanto pòſt, Τούτου δὲ οὕτω καὶ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν πρὸς αὐτοὺς καὶ ἀδόξως βιούντων. Itidem Luc.in Piſcatore, διέξοδον δὲ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τ' ἄνων ἐσμὶ ἐστοχάσατο. Facta autem eſt μετάθεσις τοῦ χ in hoc Ἀκαδημαϊκὸς pro Ἀκαδημαϊκός. Latini omiſſo α dicunt Academicus.
Ἀκάζω & Ἀκάζομαι, t.1,c.169,a. Hinc particip. ἀκασμένος, de quo infrà.
Ἀκαής, Non vſtus, Vſtionem non expertus.
Ἀκαθαίρετος, t.1,c.198,f
Ἀκαθασία, t.2,c.3,f. Ἀκάθαρτος, t.1,c.4,d
Ἀκαθεκτικός, ὸς, ὸ καὶ ἡ, Intolerabilis. Ita v.l. ſed perperam pro ἀκαθεκτος.
Ἀκαθεκτος, t.1,c.1346,a
Ἀκαθέξια, ας, ἡ, Iuniperus.v.l.Eadem eſt ἄρκευθος.
Ἀκαθεξία δίκης, Inofficioſum teſtamentũ, in Pand.Gr.
Ἀκάθημα, Moleſtia ſeu dolore afficior: item Priuor. Heſych: enim ἀκαθῆσαι affert pro αἰσθέσθαι, συνιέναι, ſed addens, quoſdam ſcribere ἀκαζέσθαι, de quo ſuprà.
Ἀκαθέν, idem pro ἐγκρατῶς dici teſtatur.id eſt Bonum.
Ἀκαθοσίωτον, eidem eſt ἄκοσμον, Incompoſitum: Suidæ præterea ἄτοπον, iniquũ, & ἀσύμφορον, Reiecul̃ũ, Vile. Sonaret tamen potius Non conſecratum, ἀθέμιτον καὶ ἀνοσιούργητον.
Ἀκαθῶν, Suidæ ῥάβδος παλαιστικὴ.
Ἄκαινα, & Ionicè Ἀκήνη, ης, ὑ, idem quod ἄκανθα, Spina, teſte Heſych. ‖ Item virga paſtoritia ſtimulo præfixa, à Theſſalis primùm inuenta, vt annot. ſchol. Apoll.qui lib.3,dicit, ἣν (nimirũ πλάνα) ῥ' ἐπὶ μέσαις, Ἐγχείαις εἰς ἣν Πιτασσηὶς νέμετο ἀκαίνῃ, Οὐτάζων λαγόνας. ‖ Ἀκαινα dicitur etiã μέτρον δικάνικον. (Decẽpeda, hoc eſt virga decempedalis, qua menſores in dimetiẽdis agrorum ſpatiis vtuntur, decempedatores ab ea nominari) vt idem Apollonii ſcholiaſtes tradit, addens, eſſe inuentum Theſſalorũ, afferẽnſque hunc Callimachi verſum quo ambas illas ſignificationes complexus eſt, Ἀμφοτερόγειον ἔργον τι βοῶν ἠ μέτρον ἀρούρης. Itidem Heſychio ἄκαινα eſt nõ ſolùm κέντρον ὃ τὰ βουκόλια νύττουσιν, (alio nomine dictum βουκέντρον & βουπλῆξ) ſed etiam μέτρον. Et Euſt. exponens hunc verſum Homeri Iliad.μ, Μίσγε δ' ἐν ἀλλήλοισι βοῶν ἐλάσιμον ἐπ' ἄρουραν, de duobus qui de agrorũ limitibus inter ſe contendebant, μίσγε δέ φασιν (inquit) αὐτοὺς οἱ παλαιοὶ τοὺς μὴ ἴσους ἀκαίνας, αἷς τὰ πλημμελῆ καὶ ἐλάσσω ἀκαινοῦσι additq;has ἀκαίνας eſſe καλάμους decẽpedas nominatas ἀπὸ τοῦ τεμνόντας τὰ χαλεπὰ τῆς γεωργίας ἀπὸ γῆς, οἷς δ' αὐτὴ ἡ ὕλη διέρχεται. Sed hoc etymon, quod & Etymologus affert, nimis longè petitum eſt. Reuera enim ἄκαινα & ἄκανθα ἀπὸ τοῦ ἀκλὼ dicuntur, quia ſtimuli & ſpinæ ſunt acutæ ſeu acuminatæ. Et quum ἄκαινα dicatur virga paſtoralis aculeo præfixa, qua boues incitantur, ab eius ſimilitudine ἄκαινα nominata eſt etiam virga illa decempedalis qua metatores in agris dimetiendis vtuntur, nulla amplius habita ibi ratione τῆς ἀκλύς, ſed formæ tantùm qua eſt ἡ τετράπηχυς ῥάβδος. Infrà Ἀκαινά pro eodem.
Ἀκαιρία, t.2,c.11,h. Ἀκμεία, ibid.g
Ἀκαιροδόκας, ibidem,f. & t.1,c.757,c
Ἀκαιρολογία, t.2,c.11,f. Ἄκαιρος, ibid.e
Ἀκαιρῶμαι, ibid.h. Ἀκαίρως, ibid.f
Ἀκακαλὶς, Acacalis: ſemen fruticis cuiuſdam naſcentis in Ægypto, ſimilis aliquatenus myricæ ſemini, vt Dioſc. tradit lib.1,cap.119. Apud Heſych. duplici λ ſcriptum ἀκκαλλὶς: quo nomine à Cretẽſibus vocari ait narciſſi florem. Apud ſchol. Apoll.Rhod. Ἀκακαλὶς eſt nomen proprium fœminæ.
Ἀκάκαν, eidem Heſychio eſt ἀκαμπὲς, Inflexile, Quod flecti præ rigiditate nequit.
Ἀκακόμφατος, eidẽ eſt κακῆς φήμης ἀπαλλαγὴς, Mala fama liberatus, Qui non amplius malè audit.
Ἀκακόπολις, εως, ἡ, Vrbs Arcadiæ, ab Acaco Lycaonis filio dicta: cuius gentile Ἀκακόπολις ſeu Ἀκακοπολίς. Steph.
Ἀκακὸς, t.4,c.315,d. Apud Suidam legitur etiam Ἀκάκιος, ὁ Ἑρμῆς.
Ἀκακία, t.4,c.315,c
Ἀκακίαχος, apud Heſychium legitur, expoſitum ἀκακοδιάθετον. Ἀκακίους expoſitum σωίους. Sed hæc mendo non carent.
Ἄκακος, t.4,c.315,a
Ἀκακούργητος, A maleſica manu intactus. In quod nihil maleficii admiſſum eſt. Greg. pro Nullo maleficio depravatus, quum ait, ἵνα μηδὲ ὅσον ἀκακούργητον μέρος.
Ἀκάκως, t.4,c.315,b. Ἀκακωτὴς, t.4,c.369,a
Ἀκαλὰ, vide in Ἀκαλὸς.
Ἀκαλανθὶς, ίδος, ἡ, Suidæ & Heſychio εἶδός ἐστιν μικροῦ: quod nimirum ἀκανθυλλὶς quoque nominatur, Latine Carduelis. Rurſum Heſychio ἀκαλανθὶς eſt ζῷόν τι κυνῶδες, ceu ler canis: ὁ σκυμνικὸς, inquit. vt Suid. etiã καλανθὶς vocari dicit τὸ κύνα, forſan ἀπὸ τῆς αἰκάλλου τοῖς γνησίοις ὑλακτεῖν δι' οὐρᾶς ἢ ὅτι ξέεται, quòd cauda abbladiatur notis: regrinos autem allatrer. At in lex. meo veteri legitur Ἀκαλανθὶς κύων: dicunturque eſſe fortaſſis inſignis canis nome

nomen, ἀπὸ τὸ ἀκαλὴ θεῖν. Apud Etymol. Ἀκαλαίθις & Ἀκαλαίθεια pro rodè. Vide & Ἀκαμάθις. At pro ἀκαλακανῶ, quod (Hesychio teste) est ἀκανθώλης ἀπὸ λάκωνος, series alphabetica innuit scribendũ Ἀκαλακαιώρ.

Ἀκαλαυλίτης, apud eundem legitur, expositum ἡ καλλιγαβδος, pulchram virgam (intellige pastoritiam) habẽs. Attamen ἀκαλαυρώτης diceretur potius ea quæ destituta est virga pastoria seu pedo. Sin diuisim scribas, ἀ καλαυρώτης, idem significare videtur quod ἡ καλαύροψ.

Ἀκαλαρρείτης, t. 3, c. 680, a Vide & Ἀκαλές.

Ἀκαλήφη, ης, ἡ, nomen herbæ vrentis tactu, vnde & nomen et inditum volunt quòd οὐ καλὼ ἀφὴν habeat. κνίδη certè synonymos dicitur ἀπὸ τὸ κνίζειν, quod significat Mordere, Vrere: à quo vrendi verbo Latinè etiam Vrtica appellatur. ‖ Est & animal marinum ἀκαλήφη, quod & ipsum κνίδη nominatur, & Latinè Vrtica, vt in Κνίδῃ docui. Confirmatur hoc & Gellii testimonio, qui libro 4, cap. 11, Ἀκαλήφη autem (inquit) est animal marinũ quod Vrtica appellatur. Meminerũt huius tum alii tum Aristoteles Hist. anim. libro 4, & Athen. lib. 3. Vbi inter alia dicit, duo esse γένη κνιδῶν genera, eáſq; ἀκαλήφας etiam vocari ab Eupolide, Aristophane, Pherecrate. Ibidem Diphilus Siphnius medicus ait, ἡ δὲ ἀκαλήφη κνισμὸν ποιεῖ τοῖς σωμάσιν, ὑπιδιὰ μὲν θερμαίνονται ὄντως ὑπὸ αὐτῆς οἱ ψηφῶνται αὐτῇ, ὑφ' ὧν κῆ θερμαίνεσθαι τῶν ἀκαλήφη ὁμοίως παῖζα δ' ἴσως δῆλα ταῦτα καὶ ἡ βοτάνη. κατ' ὀλίγον μὲν γὰρ τῆς αἰσθήσεως ὠθοῦσα. οὐ γὰρ φανερὰ ὅτι καὶ ἁπαλὴ τῇ ἁφῇ πρᾶγμα δέ καὶ ἀνδρὸς. Est verò & παλαίσμα ὄρτιον quod ἀκαλήφη nominatur, si scholiastæ Nicandri credimus. Porro notandum est multis in locis scriptum reperiri ἀκαλύφη, per υ in penultima. sed eam scripturam non probo, præsertim quum Etymologus dicat, & lexicum meum vetus, κνίφη & ἀκαλήφη, in penultima per η scribi, κνίφη & ἀχείρη (significans σκάφη) per ι. Sed & etymon confirmat eam scripturam, quo videlicet ἡ ἀκαλήφη nominata dicitur vel παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλὼ ἁφὴν, vel per antiphrasin ἀπὸ τοῦ ἔχειν ἀκαλὴν τὴν ἁφὴν, quippe ἧς οὐκ ἔστιν ἀκαλὴς (id est ἡσύχως) ἅπτεσθαι. Quinetiam in lexico quodam veteri quod apud me est, legitur, Ἀκαλήφη, τὸ ὑφ' ἑαυτὸν. δῆλα τῷ ἡ τὸ δὲ ἄστεγον ὕπαιθρον, δῆλα τοῦ ψιλοῦ. Itidemque apud Hesychium Ἀκαλυφῆ καὶ Ἀκάλυφον, ἄστεγον. ὕπαιθρον. Et rursum apud Etym. legitur, Ἀκαλυφή, ἄστεγος, ὕπαιθρος. Verũtamen pro ἄστεγος & ὕπαιθρον scribendum foret potius ἀκάλυστον. nã per β scribitur ἡ καλύβη, quo tugurium significatur.

Ἀκαλλὴς, t. 2, c. 39, g. Ἀκαλλίπρηπις, t. 1, c. 1651, g

Ἀκαλλωπισὸς, t. 2, c. 41, a

Ἀκαλος, Quietus, Placidus. Scriptum reperitur etiam Ἄκαλος, proparoxytonως. vt apud Hesychium, Ἄκαλα, ἄψοφα, ἡσυχα: apud quem tamen & oxytonos, Ἀκαλὸν, ἡσυχον, πρᾶον, μαλακὸν, atque adeo Etymologus ὀξύνεσθαι ait, licet per systolen dicatur pro ἤκαλος proparoxytono, quod derivatum est ex ἤκα significante ἠρέμα. Hinc ἀκαλὰ σφενδόνα adverbialiter pro ἡσύχως, placidè & leniter fluens: quod & composito vocabulo ἀκαλαρρείτης seu ἀκαλαῤῥείτης dicitur.

Ἀκάλυβος, vide in Ἀκαλήφη. Ἀκάλυπτος, t. 2, c. 43, b

Ἀκαλύπτω, Detego, Reuelo. Ita vulg. lex. sed perperam pro ἀποκαλύπτω.

Ἀκαλυφὴ & Ἀκαλυφὴς cum Ἀκάλυφος, vide in Ἀκαλήφη.

Ἀκαλὴς, t. 3, c. 680, b

Ἀκάμαλα, Hesychius dici scribit τὸν κάμηλον, camelum. In lexico autem meo veteri pro hoc ἀκάμαλα habetur ἀκάμαντος. Sic enim ibi legitur, Ἀκάμαντος, ἡ κάμηλος, ἀπὸ τὸ μὴ κάμνειν, (quòd labores non sentiat nec defatigetur) ἢ κατ' ὀλίγον ἀκάμας. πολύμοχθον γὰρ τὸ ζῶον. Eadem iisdem verbis legunter apud Etymologum, nisi quòd pro ἀκάμαντος habet Ἀκάμαντος: Ἀκάμαντος, (inquiens) ἡ κάμηλος, & quæ sequuntur.

Ἀκαμαντίδαι, patronymicũs, filii seu posteri Acamantis, apud Demosth. in Epitaph.

Ἀκαμαντὶς, ίδος, ἡ, s. φυλὴ, dicta vna ex decẽ tribub⁹ Athenẽsibus, ab Acamante filio Thesei teste Suida & Harpocr.

Ἀκάμαντον, apud Hesych. legitur, expositum ἀκοπίαστον, Indefessum. Laboribus non defatigatum nec fractum. sed forsan scribendum ἀκάμαλα: præsertim quum subiungat esse etiam proprium nomen vnius ex filiis Antenoris, & nomen montis in Cypro, denominati ab Acamante filio Thesei. Vide & Ἀκάμαλα. Ἀκαμάντιον autem, vrbs Phrygiæ ab Acamante conditore nominata, cuius ἐθνικὸν est Ἀκαμαντεύς, & fœm. Ἀκαμαντὶς. quanquam & ipsam vrbem nominati Ἀκαμαντίδα dicat Parthenius apud Steph.

Ἀκαμαντόπις, t. 3, c. 509, c

Ἀκάμας, t. 2, c. 50, b

Ἀκάματα, aduerbialiter pro Ἀκαμάτως, οὐ κεκμηκότως, ἀδιαλείπτως, Indefessè, Indesinenter, affert Suid. ex Soph. ἀκάματα φερόμενος. Locus est in Electra, p. 88.

Ἀκαματῆ, t. 2, c. 49, g. ob. Ἀκαματόπις, t. 2, c. 51, a

Ἀκάματος, t. 2, c. 50, b & g. Vide & Ἀκάμαλα.

Ἀκαματοχάλκας, t. 2, c. 51, a. Ἀκαματοχάλκους, ibid. & t. 4, c. 344, a Ἀκαματος, t. 2, c. 51, a

Ἀκάμπτους, Non conniuens, seu Inconniuens, à κάμπτω habente Æolicam syncopen pro κατάμπτω.

Ἀκαμπὴς, t. 2, c. 53, c. Ἀκαμπίας, ibid.

Ἀκαμπόδρομοι, Hesychio εἰ ἀδὴς καὶ ἁπλῶ, recti & simplices. nisi potius diuisim scribendum ἀκάμποι δρόμοι. nam ἀκαμπόδρομοι dicuntur potius qui rectà currunt nec pedem reflectunt. Reperio certè in lex. meo veteri & apud Etymol. ex Methodio, Ἀκάμπες, οἱ ἐπ' ἀδείας βεβαπτῶν, ἀπὸ τὸ καμπὴν μὴ ἔχειν καὶ ἀκάμποι δρόμοι, οἱ ἀδὴς καὶ ἁπλῆ. Ἀκάμπος, t. 2, c. 53, c

Ἄκαμπος, Hesychio ἀκαμπὴς, ἀκατάκλαστος, Qui flecti frangique præ rigiditate nequit. sed forsan scribendum Ἄκαμπὲς.

Ἀκαμπὴς autem, quod v. l. afferunt itidem pro Inflexibilis, mendosè scriptum pro ἀκαμπὲς.

Ἄκαμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui flecti nequit nec frangi, Rigidus. Plut. Lycurgo, τὸ φέρειν τοῖς πόνοις ἄκαμπτον, In subeundis perferendisque laboribus infracta cõstantia. Hippocr. τῷ ἀκάμπτῳ opponit τὸ εὔκαμπτον, Galenus cum eo copulat πιπτὸν.

Ἀκαμυθίως. Etymologo & lex. meo veteri, ex Methodio, ἀκλινῶς. ἀπὸ τὸ αἰκάλλειν τοὺς ἵππους διαστ. Quo sensu suprà ἀκολακεύθις.

Ἀκαμψία, ας, ἡ, idem quod τὸ ἀκάμπτον, seu οὐ κάμπτεσθαι, Non flecti nec frangi, Rigiditas, Constantia.

Ἄκανδες, Varin. & v. l. perperam scribunt pro ἄκοιδες.

Ἀκανθα, t. 1, c. 258, g. Vide & Ἄκανθος.

Ἀκανθαία, Hesychio ἀκανθοβράχις: forsan pro ἄκανθαι.

Ἀκανθεὼν, t. 1, c. 262, c. Ἀκανθέες, ibid. b

Ἀκανθὴς, ibid. Ἀκανθίας, t. 1, c. 263, a. Vide & Ἀκάνθιος.

Ἀκανθιαὶ autem vide in Ἄκανθος.

Ἀκανθίζω, t. 1, c. 262, c. Ἀκανθικὴ, ibid. b

Ἀκανθικὸς, ibid. a. Ἀκανθικὸς, ibid. b

Ἀκάνθιος, ibid. b. Ἀκάνθιον, t. 1, c. 260, d.

Ἀκανθίον, ibid. Vide & Ἀκάνθιον.

Ἀκάνθιος, t. 1, c. 263, a. Ἀκανθὶς, t. 1, c. 260, c. & 262, f

Ἀκανθίων, t. 1, c. 262, f. Ἀκανθοβάπτης, t. 1, c. 261, e

Ἀκανθοβάπτης, ibid. Ἀκανθοβόλος, ibid.

Ἀκανθοπία, ας, ἡ, in v. l. exponitur Spina topiaria. Significaret tamen potius Spinosa loquutio, Verba seu oratio spinosa. Ἀκανθολόγος, t. 1, c. 261, f

Ἄκανθον, Hesychio ἄκαμπτον, Inflexile, Rigidum. pro quo potius Ἄκαμπτον dicitur.

Ἀκανθοπωπὴς, Hesychio echinus est. dorsum enim eius spinis horret, vnde & Ἀκανθοχαίρος & ὑβρὶς nominatur. Vide & t. 1, c. 261, f. Ἀκανθόσμα, t. 1, c. 261, e

Ἀκανθοσπὴξ, A spina ictus, vel stimulo. In lex. Herodoteo.

Ἀκανθοστεφὴς, vide in Ἄκανθος sequente.

Ἄκανθος, t. 1, c. 260 d. & 262, e. Hesychio est non solùm φυτὸν, & ζῶον, sed etiã πῶμα. necnõ βδέλυγμα ὑφασμάτων. ‖ Ἄκανθος dicitur etiã vrbs quædã Thraciæ, ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν περιφραγμένη ὑπὸ τοῦ Ἄθω, teste Steph. id est, spinis septa super Athone mõte. vnde & nomẽ inuenit. Diodorus verò in Ægypto cuiusdã Ἀκανθῶν πόλεως meminit, l. 1, p. 61. Vnde Ἀκανθοπολίτης & Ἀκάνθιος dicitur, qui nimirũ inde oriundus est: & fœm. Ἀκανθιὰς, Oriunda ex Acantho. vt idem Steph. tradit, qui etiã addit, hinc Ἀκάνθιον πύλην prouerbio dici ὅθεν τοὺς ἀφώνους, tales enim esse regionis illius cicadas. Suidas tamen aliam affert rationem, vt docui in Ἀκανθίας. Ἀκανθοστεφὴς, t. 1, c. 261, f

Ἀκαθοφάγος,t.1,c.261,g. Ἀκαθοφόρια,ibidem.g
Ἀκαθοφόρος,ibid. Ἀκαθοφύεια,ibid.
Ἀκαθοφυλλος,ibid.h
Ἀκαθοχείρος,t.1,c.261,f. Dicitur idem & ὕστριξ.
Ἀκαθώδης,ibid.c. Ἀκαθωδία,ibid.g
Ἀκαθωδὴς,t.1,c.261,h. Ἀκαθῶν,t.1,c.262,c
Ἀκαΐζω,& Ἀκαϊκὸς,vide in sequ. Ἄκαιος.
Ἀκάϊον,Hesychio ἀκάνθιον,Spinula.
Ἀκαϊόεις, t.2,c.63,c
Ἄκαις,υ,ὁ vel ἡ,idem quod ἄκαινα & ἄκανθα,eiusdémque originis,nimirum παρὰ τὸ ἀκάν.Spina enim, quæ hisce vocabulis declaratur,acuta est.Hesychius duobus in locis oxytonos scribit, & Euripidem in Troadibus ita nominare ait τὸν ἰάχι τὸν σφυδίλωτον τῶν ἰχθύων,Dorsum piscis horridum spinis, seu Spinas quibus dorsum piscis horret:addens tamen esse etiam καὶ θαίρου εἴδες. ‖ Ἄκαις,est etiam herba quædam seu frutex spinosus & aculeatus. vnde & inter ἀκανθώδη & φυλλάκανθα numeratur à Theophr.Hist.plant lib.6,cap. 1, necnon libro 1,cap.16.in hoc enim posteriore loco ἄκαινα reponunt pro ἄκανθος.Plinius lib.22, cap.9, Sunt qui & acanon eryngio adscribant, spinosam breuémque ac latam herbam, spinisque latioribus. Bibliorum interpretes verterunt Carduum, sed malè. perperam item Gesnerus ἄκανον & ἄκινον confudisse dicitur.nam ἄκινος siue ἄκινος alia est Planta Dioscoridi,& Latinè à nonnullis vocatur ocimastrum. ‖ Ἄκαις, dicitur etiam illud quod veluti malum extuberat in carduorum genere: ἡ ἀκανθώδης ψαλὶς, quam ἐχῖνον vocat Dioscorides.Theophr. Hist.plantarum lib.6,capite 4,ἀπὸ δὲ τῆς ῥίζης μίσυος ὁ σπερματικὸς ἄκαινος ὀπὴ πίσσυκι, ὥσπερ μᾶλλον. quem ἄκανον mox ἄκανθαν vocari ait. Deriuatur hinc Ἀκαϊκὸς, Acanicus, hoc est Qui acani est,vel Qualis est acani. Theophr.Hist.plant.lib.4, cap. 7, ὁμοία δὲς τὰ ἀκανθῶν φύλλοις τὰ ἀκαϊκῶν,foliis spinarum acanicarum. Item Ἀκανώδης,q.d. Acanaceus, Speciem acani gerens, seu Qui ex acani genere est.vt quũ plãta aliqua esse ἀκανώδης dicitur. Necnon dimin.Ἀκάϊον, quod Hesychio est ἀκανθίον, Spinula. Denique & verbum Ἀκαΐζω,significans Acanum imitor, Acani speciem gero. Theophr.Hist.plantarum libro 7, capite 4,de chamæleonte herba,ὁμοιοῦται γὰρ ἀφυλλάκανθος ὢν, ἀκαΐζει, acanum imitatur,quum tamen sit ἀφυλλάκανθος,ἄκανος autem φυλλάκανθος. Perperã tamen ibi scriptum κακαΐζει.
Ἀκαϊώδης,vide in præcedente Ἄκαινος.
Ἀκαπήλευτος,t.1,c.67,b
Ἀκάπηλος, Caupone seu cauponibus carẽs. Pro Simplex, Nõ astutus,affertur ex Strabone,βίος ἀφελὴς καὶ ἀκάπηλος. Nisi potius ibi significet Cauponum fraudibus carens.
Ἄκαπνος,t.1,c.68,a
Ἄκαρ, pro μικρὸν vel εὐθὺς apud Antiphontem legi Suidas ait.pro quo apud Harpocr.habetur ἀκαρεῖ, forsan pro ἀκαρές.
Ἀκαρά,Cretenses τὰ σκέλη vocant,id est crura.Hesych. In lexico meo veteri & apud Etymolog. proparoxytonos scriptum ἄκαρα.vbi Ἀκαρα dicitur esse etiam vrbs Asiæ quæ nunc vocetur Nissa.
Ἀκαρᾷ,idem exp.βραχεῖ, ὀλίγῳ, Breui temporis spatio, Subitó.pro quo apud Suidam scriptum ἀκαρῇ.
Ἀκαρεῖ,idem rursum Hesych.affert pro ἀκαρῇ.
Ἀκαρδίος,t.2,c.97,c
Ἀκαρεῖ,aduerbialiter pro ὡς ἀκαρεῖ χρόνῳ. Vide & Ἄκαρ.
Ἀκαρὶς,Suidas dicit esse aduerbiale nomen, innuens forsan vsurpari pro ἀκαρεῖ. Alioqui neutrum genus est masculini ἀκαρὶς. Apud Hesychium verò legitur etiam Ἀκαρὶς, τὸ παρὰ τὸν μικρὸν δακτυλίσκον.
Ἀκαρίως, Vno momẽto,In puncto temporis. idem quod ἀκαρεῖ seu ἀκαρῇ. hoc est ὡς ἐπίπαν,ὡς τυχὸν. Hesychius ἀκαρίως exponit etiam ὁλοσχερῶς, Integrè. Pro eodem contractè dicitur ἀκαρῶς.
Ἀκαρῇ,t.1,c.102,c. Ἀκαρὶς,ibid.a
Ἀκαρθματος,Impurus,Immundus, Sordidus. v.l. perperam pro ἀκαθάρτους.
Ἄκαρι, Animalculũ omnium minutissimum,colore albo, solent innasci ceræ & caseo inueterato. Meminit eius Aristot.Hist.anim.l.5,c.31. Ἄκαρι appellãt etiam nonnulli animalculum illud quod cuti humanæ innascens, ei maximos ingenerat pruritus.
Ἀκαρικὸς,t.1,c.102,g. Ἀκαρίδιος,t.1,c.103,a
Ἄκαρνα,ης,ἡ,Acarna: genus suffruticis apud Theophrast. Hist.plant.lib.6,cap., & 4. pro quo nonnulli reponendum censent ἄκαρπα. Hesychio ἄκαρνα est δάφνη,laurus. Acarne autem à Plinio numeratur inter pisces marinos lib.32, c. 11. forsan idem cum eo pisce qui ab Athen.l.7 vocatur Ἀκαρναί. Alioqui Ἀκαρναί est ἐθνικὸν vocabulum:vnde Ἀκαρνανία dicitur Regio quam habitant Acarnanes:& fœm.gen. Ἀκαρνανὶς,ς χώρα,fœmina oriunda ex ea regione,vt annotat Steph. Repertur & Ἀκαρὶς pro Ἀκαρνανὶς χώρα seu Ἀκαρνανία. vt apud Athen. lib.2,περὶ Λάμψακον ἐν τῇ Ἀκαρίδι. sic enim scribendũ, non Ἀκαρίδι.
Ἀκάριαξ,Hesychio λαῖλαξ, lupus piscis,
Ἄκαρον,idem affert pro πορδόν,cæcum.
Ἀκαρὸς autem,oxytonos,significat τὸν ἐγκέφαλον vel τὸν ἐν φαλιῷ,cerebrum vel caput, ἀπὸ τῆς ἀκάρης,vt tradit lexicõ meum vetus & Etymol.
Ἀκαρπίω,t.1,c.77,e. Ἀκαρπία,ibid.
Ἄκαρπος,ibidem. Ἀκάρπωτος,t.2,c.81,e
Ἀκαρσίας,Hesychio ὁ ἀήττητος,Insuperabilis,Inuictus.
Ἀκαρτί,πος,eidem est αὐτυπόμονος,Intolerabilis,Qui sustineri & tolerari nequit.
Ἄκαρφος,t.2,c.100,f.
Ἀκαρφὴς, Qui arefactus non est, nec succo planè priuatus. Nicander apud Athen.lib.4, Τμῶγι δὲ γογγυλίδες μάλιστα ἀκαρφέα φαίνῃ.
Ἀκαρὲς,t.1,c.102,g
Ἀκασασθαι τὸν ἁμαρτάδα, legitur apud Herodot. lib.1,forsan pro κασασθαι, Mederi delicto, hoc est Expiare scelus.
Ἀκάσκα, Hes. exponit ἡσύχως, μαλακῶς, βεβαίως, Quietè & placidè,Molliter, Lentè. Apud Eustath. περίσπωμενως ἀκασκᾶ,dicentem idem esse quod ἀκὰν, hoc est ῥᾳδίως.afferque apud eum Ælius Dionysius vsum huius aduerbii ex Cratino istum, σκηπίωνι ἀκασκᾶ προβιβῶτα, scipione nixum pedetentim & lentè progredientem.
Ἀκασμάφα, Hesych.rursum affert pro κίκπασμένα, ἡνωμένα, Sedata,Coagmentata seu compositа.
Ἄκασος,eidem est ἡ σφενδάμνος, Acer,arbor. Est alioqui & nomen proprium.
Ἀκασφόων,t.4,c.198,c
Ἀκατάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui deiici non potest. Metaphor. Aristoph.Nub. ἀκατάβλητον λόγον vocat τὸν αὐθάδη καὶ μηδεπὶ καταβαλλόμενον, translatione ab athletis vel ædificiis.
Ἀκατάγελτος,t.1,c.21,e. Ἀκατάγωστος,t.1,c.1855,g.
Ἀκαταγώστως,t.2,c.557,e.obiter.
Ἀκαταγώνιστος,t.2,c.105,f
Ἀκατάδυμος,ου,ὁ, Qui non est κατὰ ψυχὴν καὶ θυμὸν, Animo ingratus. Posteri Homeri vsi sunt hoc vocabulo pro κατὰ θυμὸν, quod apud eum legitur, vt testatur Eust.
Ἀκαταπίαστος,t.1,c.154,b. Ἀκαταπόνητος,t.1,c.44,f
Ἀκατάστατος,Inexornatus:ité Indispositus,Decente ordine non distinctus. Apud Plut.De def.orac. πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰσὶ ἀκαταστάτως, Turnebus vertit, Nullæ vacabunt tanquam reliquiæ vel ordinis vel descriptionis expertes.
Ἀκατάκριτος,t.2,c.436,d
Ἀκατακρίτως,Sine condemnatione,seu Indicta causa.
Ἀκατάληκτος,t.1,c.692,e. Ἀκατάληκτος,ibidem.
Ἀκατάληπτος,t.2,c.574,c. Ἀκατάληπτῶς,ibidem.
Ἀκαταληψία,t.2,c.573,h
Ἀκατάλις,ιδος,ἡ, Bacca iuniperi:ἀκυρίως.v.l.
Ἀκατάμαχος,t.1,c.354,f. Ἀκαταμάχητος,ibid.
Ἀκατάμιλος,t.1,c.363,d. Ἀκατάμιλλος,ibid.e
Ἀκατάλυτος,v.l.afferunt pro Non absconditus,Detectus sed perperam vel pro ἀκάλυπτος vel pro ἀκαταλυπτος.
Ἀκατάλυπος,t.2,c.758,b. Ἀκαταμαχητος,t.2,c.816,f
Ἀκαταιόητος,t.2,c.1078,f. Ἀκαταπαυστος,t.3,c.27,d
Ἀκατάπαυστος,t.3,c.110,c. Ἀκαταπαυστος,ibid. d
Ἀκατάπληκτος,t.3,c.395,f. Ἀκαταφρόνητος,t.3,c.519,g

Ἀκαπόνητος,t.3,c.758,a. Ἀκαπονήμαντος,t.3,c.774,b
Ἀκαπυκλίαστος,t.3,c.844,c. Ἀκαπυκλιάστως,ibid.
Ἀκαπύκλος,t.3,c.845,c. Ἀκαπυσία,t.1,c.1771,f
Ἀκαπύστως,ibid.g. Ἀκαπύστως,ibid.
Ἀκαπχέτης,t.1,c.1348,a
Ἀκαπχήτως,More eorum quæ contineri nequeunt. Plut. in Cam. ὑπὸ δυσμίας δόξης φερόμενος ἐπὶ τὸν κίνδυνον ἀκαπχήτως,gloriæ cupiditate vehementissima incensus contineri non poterat quin periculo se offerret.
Ἀκαπφάκτης,t.4,c.192,e
Ἀκαπρόσιπτος, Non contemptibilis vel contemnendus. Plutarchus,τὸ ἀκαπρόσιπτον videtur accipere pro Contemni nolle,quum in libro De frat. amore dicit quosdam in fratribus τὸ φιλόνικον nominare ἀκαπρόσιπτον.
Ἀκαπτόδυτος,t.4,c.715,h
Ἀκαπτήκτης,Inelaboratus,Impolitus,ideóque Rudis. Dionys. Longin. ἀκαπτήκτως καὶ οἱονεὶ πικρῶδες καὶ ὠμὸν καὶ ἀκαπτήκτως.metaph. à fullonibus.
Ἀκατάδικτος,t.1,c.1306,e
Ἀκατηγόρητος, Qui incusari & reprehendi nequit,Nulli accusationi nec reprehensioni obnoxius,Irreprehensibilis. Phalar.epist.
Ἀκατήχητος,Qui prima religionis Christianæ rudimenta nondum percepit,Qui nondum κατήχησιν ἀμύητος.
Ἀκάτιον,t.1,c.1633,e. Ἀκάτιος,t.1,c.164,d
Ἀκατοίμαστος,t.2,c.1327,b. Ἄκατος,t.1,c.163,b
Ἄκαυλος,t.2,c.92,c. Ἄκαυτος,t.2,c.178,a
Ἀκαχέαι,Ἀκαχέδαται & Ἀκαχέαται, vide inter Anomala.
Ἀκαχέω,t.1,c.615,b. Ἀκάχημαι,ibid.
Ἀκάχημι,ibid. Ἀκαχίζω,ibid.c
Ἀκαχμένος,t.1,c.169,a.& 615,a. Vide & inter Anomala.
Ἀκάχω,t.1,c.614,h
Ἄκαινις,pisces vocantur ab Ampraciotis,teste Hesych.
Ἀκαινός,Suidæ εἶδος ὀσπρίου,leguminis genus. Apud Eustathium proparoxytonωs scriptum est ἀκάινος, quod deriuat à verbo καίω. vt & Ælius Dionysius apud eundem,Ἀκάινοι,(inquit)δι' ὧν φασὶς τροχύλα, καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια: innuens ἀκαίνους proprie esse legumina duriora & quæ frãgi nequeunt,qualia ferè sunt τὰ ἀπέκμωτα seu ἀπέκμωτα,quæ nimirum nonnisi ægrè possunt καίζωσι. Iridem Etymologus ait,Ἀκάινος, εἶδος ὀσπρίου ὅμοιον φακῇ· ἔδεται δὲ σκληρὸν καὶ ἄβλαστον, καὶ σήπεται τὴ κατώτερα, ὅ ἐστι βραῶσι. Hesych.quoque eius etymi meminit,aiquidque tamen fœm.gen.& oxytonωs scriptum ἀκαιαί. id enim ἀκαιαὶ quibusdam esse ait, τὰ ὑπὸ τῶν φακῶν τροχύλα, quibusdam σπέρμα οὐκ ἐξιφύσιον οὐδὲ διαρρύμδιον, semen quod coctura non dissoluitur nec frangitur.
Ἀκάιστος, Qui findi & dissolui nequit. Hesychio ἄθλαστος, Qui frangi nequit.
Ἀκαιτά,eidem est κέντρον βοῶν ἀρότου, stimulus quo boues aratrum trahentes incitãtur. pro quo suprà habuimus ἄκαστρα.
Ἀκείνως,eidem est ἀκοινώνητος,Non communicatus: vel etiam actiuè Nihil cum alio cõmunicans,Insociabilis.
Ἀκίαμαι,Ionica & poetica epenthesi τοῦ ι, dicitur pro ἀκέομαι. vnde particip.ἀκιάμενος, quod Hesych.exponit & ῥάπτοντα & ἰώμενον, procul dubio respiciens ad hunc locum Homeri Odyss.ξ, Νῆας ἀκεσόμενον πάϊ οἱ ξυνάξαι ἄπασι, Resarciẽtem naues.vel etiam metaphoricè Medentem nauibus.In propria autem medendi significatione idé poeta dixit Il. π, Τοὶ μὲν τ' ἰητροὶ πολυφαρμακοι ἐμπεπίτνασι Ἕλκι ἀκιάμενοι. Rursùm metaph. Apoll. Rhod.lib.4 dicit,καὶν κακῷ ἀκιάμενον, pro θεραπεύοντα καὶ ἰώμενον, vt schol.exponit:qui tamen & passiuè exposuerat ῥαπτόμενον, vt Suid.quoque ἀκιάμενος affert pro θεραπευόμενος.
Ἀκίδιον,Hesychio τὸ φάρμακον & τὸ ἕτοιμον,Medicamentum, item Paratum, Promptum. In qua posteriore signif. infrà habebimus Ἄκιμον.
Ἀκιρτόμυος,t.2,c.100,e
Ἀκίω,Ionica & poetica epenthesi τοῦ ι dicitur pro ἀκέω.
Ἀκίλευθος,t.2,c.111,a. Ἀκιλευτος,t.2,c.114,e
Ἄκιλυος, Qui est sine putamine, Nullo putamine seu cortice tectus.
Ἀκινήτουδος,Qui rebus vanis & inanibus non studet. vel etiam Vanæ gloriæ non studens. ὧδε Διογένης ἔμαθεν τὸ ἀκινήτουδον καὶ τὸ ἀκινήτουδον, inquit M. Antoninus philosophus apud Suid. Vbi τὸ ἀκινήτουδον est Contemptus rerum vanarum, Rebus inanibus non studere.
Ἀκίνητος,t.2,c.110,d. Ἄκιντρος,t.2,c.121,h
Ἀκίονται,t.2,c.119,c
Ἀκίομαι,t.1,c.164.f. Ionicè pro eodem dicitur ἀκιόμαι.
Ἀκίτητος, Tacitè,Quietè:Hesychio ἀψοφητὶ καὶ ἡσύχως. Sed notandum est,eum scribere ἀκίητος,& annotare,poetæ esse familiare vt metri causa vtatur breuibus pro longis,& longis pro breuibus.
Ἀκίουσα, Tacita,Quieta. Fœm.ex masc. Ἀκίων.
Ἄκκεα,eidem Hes. est indumentum quoddam pretiosum.
Ἀκμάζαι,t.3,c.1308,g. Ἀκμάρης,t.2,c.138,a
Ἀκμαιότης,ibid.d. Ἀκμαῖος,ibid.
Ἀκόεντος,t.2,c.117,c
Ἀκμαιώτατος,Non tactus seu ictus fulmine.
Ἀκμάδια,t.2,c.144,e. Ἀκμάδις,ibid.d
Ἀκμάδως,ibid.e. Ἄκμας,t.2,c.146,h
Ἄκμασα, ας, ἡ, Poll.ex Aristoph. affert pro μὴ ἔχει κίρμα, Non habere teruntios & monetam minutiorẽ.nisi potius sit Ne terũtiũ quidé habere, & ἀλογερὰς ἀχρηματία.
Ἄκμος,t.2,c.127,e. Ἀκμοτόκμας,t.2,c.100,f
Ἀκμοτόκμας,ibid.
Ἀκμυλα,Sicula dialecto ἡ μυρσίνη dicitur,teste Hesychio, id est myrtus.
Ἀκμυχὴς,eidem est ἀπυρὶς,Luctus expers.
Ἄκνας,t.2,c.117,e. Ἀκνέα,t.1,c.165,e
Ἀκνεμόβροτος,ibid.f. Ἀκνέμων, ibid.c.& e
Ἀκνέος,ibid.e. Ἀκνέστους,ibid.f
Ἄκνης,ibid.e. Ἄκνεστα,ibid.b
Ἀκνέφους,ibid.c. Ἀκνεφὼς,ibid.b
Ἄκνοι,Hesych.affert pro ἄπνοι. Ἀκνοῦς autem & Ἀκνώ, nomina propria sunt,illud viri,hoc mulieris.
Ἄκνωτα,Suidæ χωματίδιόν τι μαγείρημα ἐκ διυδρατμίας ὡς ἐμμυότητα κατασκευαζόμενον.pro quo suprà habuimus Ἄκεστα ex eodem,quod vide.
Ἀκναπίος,ι,ὁ,nomen ignaui nautæ,qui quum lunam causatus naugationem differret, locum fecit adagio illi Ἀκναπίου σελήνη,quo in comperendinatores vtuntur. Vide & Erasm. Ἀκναπίστους,t.1,c.165,f
Ἀκνεῖ & Ἀκνέει,t.1,c.266,c. Hesychio Ἀκνεῖ,sunt non solum οἱ ὄχλοι,Σικελικὰ ὀνόματα, sed etiam ἄκαπτοι, facilè sanabiles. Sed hoc posterius Ἀκνεῖ est fœm.plurale masculini ἀκνεός.
Ἀκνέας, Suidæ idem quod ἀκνέων ἰατρός,medicus. Sed forsan scribendum oxytonωs ἀκνεαί, vt sit Doricum pro ἀκνεός.
Ἀκνεῖ,t.1,c.166,c. Ἀκνεῖον,t.1,c.167,f
Ἀκνεῖς,t.1,c.166,a. Ἀκνέος,ibid.
Ἀκνεός,t.1,c.167,c. Ἀκνεῖς,t.1,c.166,d
Ἀκνεία,(& Ionicè Ἀκνείη)t.1,c.267,g
Ἀκνειακός,ibid.h. Ἀκνειακῶς,ibid.
Ἀκνειεῖς,Medicatrix.Hippocr.περὶ φυσῶν,initio,πᾶσι γὰρ τοῖσιν ἄσπερ ἰητρικὴ διείσηται ἀκνειεῖς. Infrà ἀκνηεὶς per syncopen pro eodem.
Ἀκνέος,t.1,c.265,g. Ἀκνέρα,t.1,c.267,e
Ἀκνειρία,ibid.d. Ἀκνείριον,ibid.f
Ἀκνηεὶς,per syncopen pro ἀκνειεῖς, Medicatrix. Hippocr. in lib.quem περὶ ἐκτρώσιος inscripsit, ὡς δὲ καὶ ἀκνηρίδες αἱ πάρεσαι τῶν ἐκτιτρωσκομένων ἐλθοῦσαι, τυθήσου, medicatrices quæ parientibus adsunt,id est obstetrices.
Ἀκνηρὸν,Hesych.ex Soph.Palamede affert, pro φάρμακον, Medicamentum.sed forsan scribendum potius ἄκνηρον, proparoxytonωs.
Ἀκνίων,t.1,c.267,g. Ἀκνίων est etiam nomen proprium:vnde Ἀκνειάδαι patronymicῶs dicuntur tribules quidam insignes Argis,vt testatur schol.Callimachi.
Ἀκνοώδυνα,t.4,c.43,e.ob. Ἀκνοώδυνος,t.1, c.265,f
Ἄκνυτα,apud Hesych.legitur, expositiũ ὅπλα ἀκαπλακτα.sed perperam.scribẽdum enim Ἄκνεται,ἄκαπλακτα,vt ex præcedentibus liquet, vbi exp.hoc Homericum,ἀκνεῖται φρένες ἐνὶ λαῷ.
Ἄκνυμα,t.1,c.268,h
Ἀκόδυμαι,& Ἀκόδω,ibid. Ἀκδύω pro τυρῶ Cypria dialecto vsurpari tradit Hesych.
Ἀκόμαλος,t.1,c.152,c

Ἀκεφάλως, Sine capite, Sine exordio. apud Hermog.
Ἀκέω, t.1, c.265, b. Ἀκίων, t.4, c.333, a
Ἄκη, t.1, c.269, a. Vide & Ἀκλιά.
Ἀκηδεῖς, Hesychio ἀφρόντιδες, ἄλυποι, ἄπαθοι, Incurii, Nihil doloris & molestiæ sentientes, Inhumati. forsan pro ἀνηδεῖς.
Ἀκήδεια, t.2, c.185, f. Ἀκηδέστερ, aduerb. t.2, c.182, g
Ἀκηδίης, ibidem, f
Ἀκηδίστως, t.2, c.181, e. obiter. & 182, g
Ἀκήδιτος, t.2, c.187, h. Ἀκηδίω, t.1, c.285, d
Ἀκηδὴς, Nullam curam habens, &c. ibid. b. Ἀκηδὴς, Tristitia vacans, &c. ibidem, c.
Ἀκηδίων, t.2, c.181, e. obiter. Ἀκηδία, t.2, c.185, d
Ἀκηδῶν, Negligenter ago, &c. ibid. e. Ἀκηδὼς, Animo concido, &c. ibid.
Ἀκήδιτον, apud Hesychium legitur expositum ἄθλακτον, σκληρὸν, Quod demulceri & deliniri nequit, Durum & rigidum. Sed scribendum potius ἀκήλητον, eo in significatu.
Ἀκηδύνως, Tutò, Sine periculo, vulg. lex. perperam pro ἀκινδύνως.
Ἀκηδὼς, t.2, c.185, d
Ἀκήδωτος, Hesychio κηδέμων μὴ ἔχων, Non curatus, Non sepultus, Inhumatus.
Ἀκήκοα, t.1, c.283, a
Ἀκηκὶς, perperam apud Hippocr. scriptum pro ἄκικυς.
Ἀκήλητος, t.2, c.189, c. | Ἀκήλητος autem oxytonos, pro Intemeratus, nescio vnde afferant v.l. nam eo signif. dicitur potius ἀκηλίδωτος, vt nunc docebo.
Ἀκηλίδωτος, ὁ καὶ ἡ, Immaculatus, Cui macula seu labes aspersa non est. vt ἀκηλίδωτος βίος, vita immaculata, Sapient. c.4. Itidem Hesychius & Suidas ἀκηλίδωτον exp. ἄσπιλον, ἀκήρατον, καθαρὸν. Sed hic, nimirum Suidas, facit mentionem comparatiui etiam ἀκηλιδώτερος, quasi ab ἀκηλὶς, significante Expers maculæ & labis. At pro ἀκηλίδωτον πέδυμα, quod vulg. lex. afferunt ex Prouerb. cap. 15, pro Sagitta acuta, scribendum ἀκιδωτὸν, de quo infrà.
Ἀκήλιον, in lexico meo veteri ἡσύχιον, quietum. quo sensu infrà ἴκηλος.
Ἄκημα, t.1, c.265, c
Ἀκήμιον, Hesychio ἀκατασκεύαστον, Effusus.
Ἀκηὼ, t.4, c.332, g. | Hesychius ἀκηὼ exponit etiam ἡσυχίαν, Quietem & silentium: acsi nomen etiam esset.
Ἀκήσιον, idem affert pro ἡσύχιον, Quietum. At Ἀκήσιτος pro Irrequietus, nescio vnde afferant v.l.
Ἀκήξατο, v. l. ex Hippocr. afferunt pro Cum tussi expuit. Quo sensu diceretur potius ἀκτήξατο.
Ἀκῆραι, Hesychio ἀκρότατοι, Summæ, Extremæ. sed suspectum est.
Ἀκηράσιος, t.2, c.191, h
Ἀκήρια, apud Hesychiũ legitur, expositum ἀβλαβῆ. Pro quo scribendum ἀκήδεια.
Ἀκήρατος, Immortalis, &c. t.2, c.191, d. Ἀκήρατος, Purus, &c. ibid. e. Ἀκήρατος, Integer, &c. ibid. g
Ἀκηρασία, ας, ἡ, Hesychio ἀφθαρσία, Corruptionis expers natura.
Ἀκηρῆ, idem affert pro ἀδιαφθόρως, οὐκ ὀλίγον μέρος. Sed forsan ἀκηρεῖ legendum, quum politum sit post ἀκίνητος. Ἀκηρεῖ quoque, quod ibidem pro καλὸν affert, non minus suspectum est.
Ἀκήρεως, t.2, c.96, d. & 191, c. Ἀκηρυκτεὶ, t.2, c.200, f
Ἀκήρυκτος, Per caduc. non edictus, &c. t.2, c. 200, c. Ἀκήρυκτος, Præconis voce non celebratus, &c. ibid. e.
Ἀκηρύκτως, ibidem.
Ἀκήρυτος, Hesychio μέγας τις, ἀδιάλλακτος, Magnus, Irreconciliabilis. Sed forsan scribendum ἀκήρυκτος.
Ἀκῆτος, eidem πλάτανος, Calathus, Quasillus, Ciftella.
Ἀκῆτον, eidem κράτιστον, optimum.
Ἀκηχίαται, t.1, c.615, c. Vide & inter Anomala.
Ἀκηχίδατο, ibid. Vide & inter Anomala.
Ἀκηχεδὼν, ibid. Ἀκήχεμαι, ibid.
Ἀκί, Hesychio φυτόν τι, planta quædam.
Ἀκιαιότερον, eidem est τὸ ἀδιανοητότερον, Imbecillius, Infirmius, pro quo infrà ἀκιδνότερον.

A Ἀκιδήλυτος, t.2, c.204, d.
Ἀκιδήλως, t.2, c.203, h. Ἀκιδήλως, c.204, a
Ἀκιδηλίη, vide in Ἄκις.
Ἀκιδνὸς, Infirmus, Imbecillis, Debilis. Item Vilis. Hesych. enim ἀκιδνὸν exponit non solùm ἀδύνατος, sed etiam ἀπλῆς. Idem compar. ἀκιδνότερον exp. ἀδυνατώτερον, ῥᾳθυμότερον, ἀθλιώτερον, Infirmius, Ærumnosius, Miserius: pro cui dubio respiciens ad gnomicũ hunc versum Homeri Od. σ, Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαίης ἔφυσε πάντων. Sic & Hippocr. vsus est pro debili & infirmo, γυναικεῖον lib. 1, dicens ἀπιόντες ἀκιδνοτέρας τὰς μητέρας τοῦσιν οὖσιν ἐν παισὶ γίνονται. At pro vili, Archestr. apud Athen. lib. 3, de asperda, φαῦλον ἰχθὺν καὶ ἀκιδνότερον ἰχθύος. Rursum Homero ἀκιδνότερος est Inferior, ἥσσων. Odyss. θ, Ἄλλος μὲν τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλεν ἀνήρ. Et Od. ι, οὐδ' ἐφέροντ' Πλειάδων ἀκιδνότερον φάος ἠοῦς. Et Od. ι, οὐδὲ μὲν οὐδ' ἀκιδνὸς ἔην μέγας τ' εἰς εἶπε ἰδέσθαι. Etymologus dictũ vult hoc ἀκιδνὸς pro αἰκιδνὸς, deriuato ex αἰκίζω (vt παιδνὸς à παίζω) & signif. ἄτιμος ἢ ὠθισμοῦ ὤν.
Ἀκιδρωπάζω, Hesychio ἀμβλυωπῶ, Obtusus sum oculis, Hebeti sum visu.
c Ἀκιδώδης, t.1, c.270, b. Ἀκιδωτὸς, ibid.
Ἀκίζομαι, t.1, c.279, c
Ἄκικυς, Cui non est ἰς ἔμπεδος οὐδὲ πικρὶς. hoc est Cui nullæ vires sunt, nullum robur, ideóque Infirmus, Imbecillus, Debilis: Hesychio ἀσθενὴς, ἀδύνατος, καὶ σίφων τῆς κοιλίας, quam esse dicit ἰσχὺν οὐκ ἔχει πλὴν κίνησιν: itidemque Suidæ, ὁ μὴ ἐξιὼ, καὶ ἰσχνόφωνος δυνάμενος. Homer. Od. ι, ἰὼν ἐλίγης τι καὶ ἀνπόδητος καὶ ἄκικυς. Odyss. φ, ἢ καὶ ἐπὶ νῆας ἐλεύσομαι καὶ ἄκικυς. Sic Hippocr. De morbis lib. 4, dicit, ἄκικυς ἰών. vbi tamen scriptum ἀκακος, perperam.
Ἀκίμβιον, apud Hesychium legitur, exponiturque ἰσόμοιρον, & dicitur metaphoricum esse ἀπὸ τῶν ἀγκυρῶν. Sed pro eo scribendum ἀκαταίβατον.
Ἄκιμον, idem affert pro ἑτοῖμον, Paratorum, Promptorũ, & expeditorum: à nom. sing. ἄκιμος. pro quo suprà Ἀκῖον. Suidæ ἄκιμον est ἀθεράπευτον, Incuratum seu Incurabile. Significaret tamen potius Curabile, vt ἀκίσιμον. Suprà certè ἄκιον etiam attuli pro ἀθεράπευτον.
Ἀκίναλμα, ατος, τὸ, pleonasmo τῷ α & θετῇ τῷ κ dicitur pro πίναλμα, Concussio & complosio: qua nimirum res aliquæ concutiuntur & comploduntur. Apud Etymol. Χειρῶν ἴδιά τινων ἀκινάγματα, id est, inquit, τῶν ζευγμάτων ἢ τινῶν μετὰ ῥυθμοῦ καὶ τῆς χειρὸς κινήματα. Perperam apud Hesychium scriptum ἀκίναλμος, pro hoc ἀκίναλμα, vel saltem pro ἀκίναλμὸς oxytono: exponit autem itidem ζεῦγμα, κίνημα.
Ἀκίναδες, Suidæ ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, ὁ ὄρχις, Qui cinædus non est sed castus & pudicus.
Ἀκινάκαι, Etymologo εἶδος ἀκοντίου Περσικοῦ, Iaculi Persici genus: ἔστι γὰρ πλὴν ἀκόντιον, id est ὀξύτατον. Hesychio est non solùm δόρυ Περσικὸν, hasta Persica, (vt Suidæ quoque μικρὸν δόρυ Περσικὸν) sed etiam ξίφος, ensis. Et in ea significatione potius accipi liquet ex Herodoto, qui in Polymn. ait, καὶ Περσικὸν ξίφος, τὸ ἀκινάκην καλέουσι. Scythis quoque peculiaris fuit hic ἀκινάκης, atque adeo pro deo eum habuerũt & per eum iurarunt. Luc. in Anacharsi. ὀμνύουσι γὰρ οὐ μάτην ὀνομάζοντες τὸν ἀκινάκην. Et in Scytha, ἐμοὶς ἀκινάκαν καὶ Ζαμόλξιδος, τοῦ παρ' ἡμῖν θεοῦ. Apud Herodotũ per ω scribi ἀκινάκης, annotat Etymolog. quasi nimirum ἀκεῖαι (id est ὀξεῖαι) ἴσχνα πλὴν ἀκαί.
Ἀκινδύνι, t.2, c.208, f. Ἀκίνδυνος, ibid. d
Ἀκινδύνως, ibid. f. Ἀκίνησία, t.2, c.216, b
Ἀκίνητεὶ, t.2, c.217, c. Ἀκινητίζω, ibid.
Ἀκινησία, ibid. Ἀκίνητος, t.2, c.216, g
Ἀκίνητος, t.2, c.217, c
Ἄκινος, Acinus: herbæ genus quod & ἄκτεος nominatur, Latinè ocimastrum, à similitudine ocimi. Dioscondes lib. 3, cap. 5, Ἄκινος, ἢ ἄκτεος· παλεῖται λεπτόκαρφος, στρογγυλοκαυλὴς, εὐθηνοῦσα ὠκιμῳ, διαφυτεύεσθε δὲ καὶ ἐλαίδης. Vnde Plinius lib. 21, cap. 27, Acinon & coronarum causa & ciborum Ægyptii serunt: eadémque erat quæ ocimon, nisi hirsutior ramis ac foliis esset & admodum odorata. Idem cap. 16, eiusdem libri, Acinos, quam epipetrõ vo-

cant,quæ nunquam floret:ex Theophr.Hiſt.plant.li- A
bro 7,cap.8,ἔνια δὲ καὶ ὅλως αἰειθῆ, καθάπερ καὶ τὸ ἀκήπιτον. Sic enim ex Plinio reponēdum pro ἀκήπιμον, quod habent vulg.edit.

Ἀκιπτίδα, Luſus quo inter ſe certabant qui immotus & & quietus diutius perſiſteret.Ita v.l.ex Poll.Sed perperam pro ἀκιπτίδα.

Ἀκίονες,Heſychio ἀσφάλται,Non ſuffulti.Ad verbum Nullis ſuffulti columnis:à nom. ſing. ἀκίων. eſt enim κίων columna.

Ἄκμες,idem cum ἀθεμπίδεις, Vermibus non obnoxius, B Qui à vermibus non corroditur. κὶς enim & θερὶ vermes ſunt ξυλόβρωτες. Vnde ſuperl.ἀκωόπατα,quod Heſych.minus propriè exponit ἄσηπτοι, ſubiungens, κὶς γὰρ θηρία ἐστὶν ὑγρὰ. Heſiod.Erg.Δάφνης καὶ πίτυος ἀκώοπα ξυλοῖο.

Ἀκμείς,Heſychio λύχνος,lychnus.

Ἄκμος,Gracilis & debilis.nam v.l. ἄκμες Æolicè dici aiūt pro ἰσχνὸς καὶ ἀδυνὴς. Quæ expoſitio cōiecturam meam confirmat qua ſuprà dixi pro ἀκμῆ, quod apūd Heſychium poſt ἀκίονες legitur,exponiturque ἀδυνῆ,οὐκ ὀπτιπαθῶν,reponendum videri ἀκμῆ. Eidem, tamen Heſychio ἀκμὸς eſt etiam ὁ βορέας, boreas ventus.

Ἀκμῶς, idem exp.ἀλαθῶς,ἀφειμένως, Timidè, Quietè,ſeu Senſim.

Ἀκὶς,t.1,c.269,h. ‖ Ἄκις autem fluuii in Sicilia nomen eſt.Ex ἄκις,nomine proprio Chœroboſcus apudEtym. ait deriuari Ἀκίδαλος,hinc autem Ἀκιδαλίη, quod fontis nomen eſt.

Ἄκιπς. Suid. ex Epigr. affert καὶ ψῦκτραν ἄκιπν ἀπήλυσιν, ſed ſine expoſitione.forſan ſcribendum ἀκίπτην,& intel- D ligendum Acutam:vt ab ἀκὺ ſit ἀκίπτης, & inde fœmin. ἀκίπτις.

Ἀκιχεῖν, Quem aſſequi & comprehendere nequimus. vnde ἀκιχεῖν,aduerbialiter pro ἀκιχήτως apud Homer. Il.φ, σὺ μὲν ὦδε θεὸς ἀκιχεῖν διώκων,curris & perſequeris, ſed non aſſequeris. vt ſchol. quoque ἀκιχεῖν exp. ἀκαταλήπτως, ἀφθάστως. ‖ Item ἀκιχεῖν dicitur quem mēte & cogitatione deprehendere ſeu comprehendere non poſſumus,Indeprehenſus ſeu incomprehenſibilis animo.vt apud Nonn.initio paraphraſeos in Euangelium Ioannis,Ἄχρονος ὢν, ἀκιχεῖν, ὃν ἀρήτῳ λόγῳ ἔφυσε.

Ἀκίων,Nullis fultus columnis.vnde ſuprà plur.ἀκίονες.

Ἀκμώπατος,ſuperl.ab Ἄκμος,quod vide.

Ἀκμαθὶν, Heſychius affert pro αἰέκαθεν. pro quo putarim ſcribendum ἀΐσκαθεν,vt habeat Æolicam ſyncopen pro αἰέκαθεν,vt αἴκρυον pro αἰάκρυον.

Ἀκκᾶσθαι,eidem eſt ὑπερφρόνησιν,Contemptibile.

Ἀκκίζομαι,t.1,c.278,c.& 279,c. Ἀκκισμὸς,t.1,c.279,a

Ἀκκοδίζειν,pro Perdere cinises,affertur ex Epigr.

Ἀκκὸρ, Laconibus ἀσκὸς , Vter,teſte Heſych. V

Ἀκκὸς,eidem ἠλίθιμωρος, Aliquantum fatuus.

Ἀκκὼ,t.1,c.278,c. Ἀκλαμὶς,t.2,c.220,d

Ἀκλαὶ,t.1,c.223,b. Ἄκλαστος,ibidem.

Ἀκλαυτος,t.2,c.220,d

Ἀκλαυτὶ,Sine fletu. χωρὶς κλαυθμοῦ,Suid.

Ἄκλαυτος,t.2,c.220,d. Ἀκλεὴς,t.2,c.269,f

Ἀκλεΐα,ibid.h. Ἀκλεῶς,ibid.

Ἀκλεΐδας,Heſychius affert pro ἄζυγας.

Ἀκλεὴς,t.2,c.270,c

Ἀκλεὸς quoque pro Inglorius, Ignotus, afferunt v.l. Sed O ſuſpectum eſt.

Ἄκλειστος,t.2,c.231,b. Ἀκλειῶς,t.2,c.270,c

Ἀκλεπὴς, Non furans.Item,Qui non κλέπει νόῳ, Qui non aliud in corde occultum habet , aliud in lingua promptum.Heſych.eo ſignif. ex Soph. Phædra affert ἄκλεπτοι pro οὐ δολοπλοκίζοντες,ἁπλοῦς.

Ἀκλεὼς,t.2,c.269,h. Ἀκλῆϊνος,t.2,c.235,a

Ἀκληρέω,t.2,c.244,a. Ἀκλήρημα,ibid.b

Ἀκληρία,t.2,c.243,h. Ἄκληρος,ibid.f

Ἀκληρώμα,t.2,c.244,b. Ἀκληρωτὶ,t.2,c.248,g N

Ἀκλήρωτος,ibid. f

Ἀκλητὶ,Sine vocatione ſeu inuitatione. q.d. Inuocatò. vt in prouerbiali iſto ſenario,Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι.cui ſimilis hic Homeri verſus,Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ὅθι δαῖτες ἔασιν.

Ἄκλητος,t.2,c.17,d. Ἀκλήτως,ibid.

Ἀκλητὶς,ῆ,ſubſtantiuum,t.2,c.241,c

Ἀκλητὶς,t.2,c.251,c. Ἄκλητος,t.2,c.252,c

Ἀκλόητος,t.2,c.264,c

Ἄκλονος,ου,ὁ καὶ ἡ, Agitationis & concuſſionis expers. Galen.comm.1,in lib.3 Epidem.μιᾷ τ' ἀκριβῶς ἀκλονὲς καὶ ἀρρεπὲς φυλάττουσα τὸ κῶλον. Paulo poſt dicit,ὁ ὦμος ἀκλόνητος κλίνει γὰρ μόνος τὸν μηρόν.

Ἄκλοπος,ου,ὁ καὶ ἡ, exponitur Furum iniuriæ non expoſitus:itē Non ſeductus aut deceptus:item Non furtiuus, Sed videndum annon & pro ἀκλεπὴς accipiatur.

Ἀκλυδώνιτος,t.2,c.267,f. Ἄκλυστος,t.1,c.265,f

Ἀκλωστος,t.1,c.214,h. Ἄκλωστος,t.1,c.273,a

Ἄκμα,Heſychio τρυφὴ, ὕβρις, Inedia, ſeu ieiunium, Inopia, Egeſtas.

Ἀκμαίζω,t.1,c.275,d. Ἀκμαὶ, vide in Ἀκμή.

Ἀκμαῖος,t.1,c.275,a. Ἀκμαστὶς,t.1,c.276,a

Ἀκμαστὸς πυρὸς,t.3,c. 1282,a

Ἀκμάω,t.1,c.277,f

Ἀκμάω,ῶ, Voco,in v.l.quia videlicet legerunt apud Heſ. Ἀκμῆ,καλῶ.Sed perperā vtrobique. Reponendum enim,Ἀκμὴ καλεῖ,καιρὸς καλεῖ. Vbi nota etiam ſignificationem huius ἀκμὴ pro Tempus & occaſio rei gerēdæ. C

Ἀκμὴ,t.1,c.273,f. ‖ Ἀκμαὶ,dicuntur etiam Vari,quoniam tempore τῆς ἀκμῆς,i.florentis ætatis,in facie exoriuntur. vt docet Caſſius probl.33,dicēs ἐπὶ γίγνονται περὶ τὸ πρόσωπον κατὰ καιρὸν τῆς ἀκμῆς.ἔστι καὶ ἀκμαὶ αἱμορροΐδων ? ἰδιωτῶν ἐφεδρικῶν. Itidemq; apud Aet. lib.8,capue 13 inſcribitur περὶ ἰώδων τοῦ προσώπου:ſubiungiturq;,πῶς δὲ ἀκμαὶ καλοῦν. Sic enim ibi reponendum pro ἀκναί.

Ἀκμιλὼ,t.1,c.277,h

Ἄκμιλως,t.1,c.277,g. Ἀκμιλῶς,ibidem.

Ἀκμὶς,t.1,c.277,g. & t.2,c.49,c

Ἀκμητὶ,t.2,c.49,f. Ἀκμητῖ,ibid.

Ἀκμήτης,ου,ὁ,Qui eſt in vigore:Indomitus,Infatigatus. Ita v.l.ſed ſine exemplo,ſine etiam autoris nomine.

Ἀκμητὶ,t.2,c.49,f

Ἄκμητος,ibid. Ἀκμήτως,t.2,c.51,a

Ἀκμονίδης,ibid.

Ἀκμὶς,ὶνος,ὁ,Indefeſſus,Non laborans.vulg.lex.perperam pro ἀκμὴς. E

Ἄκμων,t.2,c.51,g. ‖ Ἄκμων Heſychio eſt non ſolùm σίδηρος ἐφ' ᾧ ὁ χαλκεὺς χαλκεύει,& οὐρανὸς,ſed etiam Κρόνος necnon γῆρας αἰπύ: item αἰπεῖα. & forſan cælum nominatur ἄκμων ob curſum indefeſſum & ἀκμῆτα.

Ἀκναὶ,perperam in v.l.& apud Aetium pro ἀκμαὶ, vt ſuprà docui.

Ἀκναπὸς,ου,ὁ καὶ ἡ,idem quod ἄγναπος ſuprà , Fullonem non expertus, A fullone nondum politus.vt ἄκναπτον ἱμάτιον:quod mediæ comœdiæ ſcriptores vocant ὑφαντὸν ἱμάτιον, tanquam ὃν ὄρνις αἱρήσεται ἢ τὶς ἐγκαμψίων , teſte Polluce lib.7,cap.14.vbi tamen perperam ſcriptum ἄκναμπτον,vt ἄγναμπτον quoque pro ἄγναπτον reperiri , ſuprà monui. Heſychius ἄκναπτον exponit non ſolùm ἄγναφον,ſed etiam ἀκατάκλαστον. Sed in hac poſteriore ſignificatione ſcribēdum potius ἄκναμπτος,vt fiat diſcrimen inter ἄκναπτος & ἀκναμπτος,ſicut ſuprà inter ἀγναμπτος & ἄγναπτος. Ac vt Ἄγναμπτος dicitur Qui flecti & frangi præ rigiditate nequit, ita & ἄκναμπτος : à κνάμπτω ſignificante Flecto, pro γνάμπτω, vt ἄκναπτος à κνάπτω ſynonymo τῷ γνάπτω dicitur.

Ἄκνημος,t.2,c.285,a. Ἄκνησις,t.2,c.275,e

Ἄκνησος,à quibuſdam nominatur ἡ χαμελαία, teſte Dioſc. lib.4,c.172,quam πυρὸς ἄχριν quoque & κόκκον κνίδιον à nonnullis vocari ait. In vulg. lexicis per ι ſcriptum Ἄκνιστος.

Ἄκνιστος,t.2,c.282,b

Ἄκνιστος,vide in præcedente Ἄκνησος.

Ἀκοάζη,Heſychio ἀκούεις,audis:à verbo ἀκοάζομαι.

Ἀκοαστῆρες , magiſtratus quidam apud Metapontios, teſte eodem:forſan qui cauſas audiebant.

Ἀκοὴ, t.1, c.287, f. ‖ Ἀκοὴ, arbor aliàs Thyia dicta apud Theophr.Hiſt.plant.libro 8,vt annotant v.l.Sed infrà ſcriptum ἀκόην.

Ἀκόϊ̃ω, aor.2 pass. verbi ἀκούω, augmento carens.
Ἀκούσμαι, t.1, c.283, a.
Ἀκοίμητος, t.2, c.191, c
Ἀκοίνητα, Hesych. affert pro τοῖς αἰσχίοσιν. sed scribendum potius αἰσχύνοντα.
Ἀκοινωνησία, t.2, c.299, f.
Ἀκοινώνητος, t.2, c.300.
Ἀκοίτης, t.2, c.293, a.
Ἄκοιτις, t.2, c.192, h.
Ἀκόλακες, Alienus ab adulatione, Non adulatorius. Diog. Laert. lib.2, pag.100, ψήφισμα ἀκόλουθον καὶ ἀκόλακον, simplex nec ad adulationem compositum. Hesychio ἀκόλακες sunt οἱ οὐκ αὐ κολακεύεσθαι, quibus nemo facilè aduletur.
Ἀκολασία, t.2, c.302, c.& 303, c.
Ἀκολασίαινω, t.2, c. 304, d.
Ἀκολάσιμα, ibid.g.
Ἀκολασταίνω, t.2, c.304, c.
Ἀκολαφάω, Lasciuio, Ad lasciuiam feror, Scortor. Ita v.l. sed perperam pro Ἀκολασαίνω.
Ἀκόλαστος, t.2, c.307, c.
Ἄκολος, t.2, c.310, b.
Ἀκολουθεῖ, impersonale, t.2, c.280, d
Ἀκολουθέω, ibid. b.
Ἀκολούθιος, sequendum est.
Ἀκολουθιστός, ibid.
Ἀκολουθία, ibid.a
Ἀκολουθικός, ibid.g.
Ἀκολουθόπρεπος, ibid.g
Ἀκολούθως, ibid.h
Ἀκόλυμβος, ὁ, ἡ, Imperitus nandi vel subeundi aquas. Strabo lib 6, de lacu Agrigentino, οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει ξύλων ὄντων ὀπτικαίοισι, its qui natare nesciunt.
Ἀκόμης. Hesychio οὐκ ἀνδράκατος οὐδὲ παιδοῦργος. Videndum verò annon significet etiam Non comatus, Caluus, vel ἄκομος.
Ἀκομία, t.2, c.318, e
Ἀκομιστεῖ, t.2, c.321, g
Ἀκομιστία, ας, ἡ, pro Incommodum, nescio vnde afferant vulg. lex.
Ἀκομιστία, t.2, c.321, f.
Ἀκόμιστος, ibid.
Ἀκόμισον, Hesychio σμοῦ, Simum, seu Resimum.
Ἄκομος, t.2, c.318, e
Ἀκόμπης, Alienus ab ostentatione & iactantia. ὁ οὐ κομπηρός, seu ὁ οὐκομπώδης.
Ἀκόμψος, t.2, c.330, g.
Ἀκόμψος, ibidem.
Ἄκον, pro ἀκόνιον affert Hesych. ex Soph. Œd. tyr. Est autem neutrum à masc. ἄκων. In Lex. meo vet. & apud Etym. ἄκον exponitur etiam λεπτότης.
Ἀκοναῖος, vide in Ἀκόνιτον.
Ἀκοναίομαι, t.1, c.271, c.
Ἀκονάω, ibid.b
Ἄκονδος, Hesychio ἄχαρις, Ingratus. nam κονδὰς (inquit) est χάρις.
Ἀκόνδυλος, Non habens nodos digitorum. Ἀκόνδυλον aduerbialiter etiam interpretantur Sine colaphis & pugnis, Impunè.
Ἀκόνη, t.1, c.270, h. Hippocr. in appendice libri De diæta ἀκόνῳ nominauit τῷ θύῃ, thyiam arborem: itidémq; Theophr. Hist. pl. lib.8, vt in lexico suo annotat Galen. Pro quo suprà ex v.l. habuimus Ἀκίη. ‖ Ἀκόναι nomẽ proprium loci, vide in Ἀκόνιτον paulo infrà.
Ἀκονίλυβος, in v.l. perperam pro Ἀκονιλίβος, & quidem δ' οὗ ἐξωνίσεται ὁ σίδηρος.
Ἀκόνημα, t.1, c.271, d.
Ἀκονίατος, t.2, c.340, a
Ἀκόνιον, ου, τὸ, Coticula, seu Cos. Dioscor. lib.1, c.130, loquens de ebeni vsu in vitiis oculorum, αἱ δὲ τῆς πυξίνης ἐκ αὐτῆς ἀκόνιον, χρῶνται εἰς τὰ κολλύρια, βέλτιον ὑπογρύσου. Vnde Plinius lib.24, cap. 11, itidem de ebeno loquens, Scobem eius oculis vnicè mederi dicunt, lignóque ad cotem trito cum passo, caliginem discutit. Rursum Dioscorides lib.5, cap.144, de hæmatite lapide, γίνεται δὲ ἡ κολλύρια ἐξ αὐτῆ ἡ ἀκόνια φέρει πρὸς ὀφθαλμοὺς πολὺ ὀπτικώτερα. Sed videtur ἀκόνια esse adiectiuũ potius quàm diminutiuum, & cum eo intelligendum subst antiuum φάρμακα. vt ἀκόνια φάρμακα sint medicamenta quæ ligno lapidéve aliquo medica vi prædito ad cotem trito cum passo, confiunt, quasi coticularia diceres. id enim ex Plinii verbis datur intelligi.
Ἀκονίτης, vide in Ἀκόνιτον. Ἀκονιτί, t.2, c.336, e
Ἀκονίται, vocantur Serpentes quidam, qui & ἀκονιτίλαι, vt lex. meum vet. & Etymol. tradit. apud quem tamen ἀκονιτίλαι scriptum est. Forsan autem ἀκονιτίλαι nominãtur quia ocyssime perimunt vt aconitum. nisi potius scribendum ἀκονῖται, vt apud Hesychium, Ἀκονῖται, ὀφεις τινὲς λεπτοὶ καὶ ἀκοντίζει. ‖ Ἀκονῖται dicuntur etiam οἱ ἀθληταὶ, athletæ: ὧν οἱ γυμνασταὶ ἀκόνιτοι ὄντες, οὐ κονιορτιῶσι, inquit lex. meum vetus, innuens pugiles ἀκονῖται dici qui κόνιν vincunt.
Ἀκονιτικός, Ex aconito confectus, vel Aconiti aliquid mistum habens. Xenoph. De venat. ἀκόνιται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσι φαρμακῶ δεῖ δυσχωρίαι ἀκονιτικῷ, propter asperitatem regionis capiuntur aconito.
Ἀκονίτης, vide in Ἀκόνιτον.
Ἀκόνιτον, υ, τὸ, Aconitum: herba venenata, de qua multa Dioscor. lib. 4 & 6. Ἀκόνιτον verò nominatam volunt quoniam in cautibus seu ἐν τοῖς ἀκόναις prouenit. Quod etymon sequutus Ouid. Metam. lib.7, cecinit, Quæ quia nascuntur dura viuacia caute, Agrestes aconita vocant. Et Plin. lib. 27, c.3, Nascitur (inquit) in nudis cautibus, quas aconas nominant: (& ideo aconitum aliqui dixere) nullo iuxtà ne puluere quidem nutriente. hanc aliqui rationem nominis attuliere. Alii, quoniam vis eadem in morte esset quæ cotibus ad ferri aciem deterendã, statimq; admota velocitas sentiretur. Theophr. Hist. pl. l.9, c.16, ἀκόνιτον appellatũ scribit ab Aconis, pagoquodã Mariãdynorum, quoniam ibi præcipuè prouenit: crescere tamen & alibi passim, & præsertim in locis petrosis. Itidémque canis Nicand. in Alexiph. ὦ σὺ Ἀκοναίοις Θηλυκὸν ἀκόνιτον ἀκλαυσὶ ὀρέσσιις, in Aconzorum montiũ verticibus. (quãquam schol. ἀκοναίοις ὀρεσκοις exp. τόποις ἐν οἷς γίνεται) αἱ ἀκόναι: has autẽ ἀκόνας secũdũ quosdã fieri Heraclex, secundũ alios Hermione, secundũ alios Tanagræ) Steph. τὰ Ἀκόνας esse dicit oppidum prope Heracleã ita nominatum διὰ τὸ πολλοὺς τοὺς ἐν αὐτῷ φέρειν ἀκόνας πυκνοτέρων λίθων, quoniam ibi multi fiunt lapides apti exacuendo ferro. Additque hinc nominari τὸ ἀκόνιτον venenũ, alio nomine dictum κύνειον διὰ τὸ (inquit) φονεύεσθαι ὑπὸ τῶν κυνῶν Ἀκόνας καλουμένης, ὑπὸ τῇ Ἡρακλείᾳ. Alijs nominibus dicitur παρδαλιαγχές, λυκοκτόνον, κυνοκτόνον, μυιακτόνον, πηρόφορον, quoniam eo ad necãdas pantheras, lupos, canes, mures, & alias bestias vtuntur. Item κάμμορον & θηλυφόνον dicitur, quoniã mala morte perimit, & quoniã tactis quoque genitalibus fœminini sexus animalium, eodem die infert mortem. est enim omnium venenorũ ocyssimum. Testãtur hæc Nicander Dioscor. & Plin. in locis citatis. Porro ab Aconzorum oppido, ἐθνικὸν est Ἀκονίτης, & fœm. gen. Ἀκονῖτις, vt Steph. annotat. Quibus addere potes Ἀκονῖτις in loco illo Nicandri: à cuius schol. memoratur etiam λίθος ἀκόνιτις, prope Heracleam Ponticam.
Ἀκόνιτος, t.2, c.336, d. Vide & præcedens Ἀκόνιτον.
Ἀκονίτως, ibid.g
Ἄκονος herba quædã quæ & ἄκνος nominatur, vt suprà docui. ‖ Exp. etiam impercussus, ἀξύστατος: pro quo scribendũ potius ἄκλαστος, ἄζωστος, apud Varin.
Ἄκοντις, nomin. plur. vel ab ἄκος, & significat lacula: (Hesychio tamen exponente etiam ἀκοντιζόντας) vel ab ἀκοῦ & sonat Inuiti, Nolentes.
Ἀκοντή, t.1, c.1115, c.
Ἀκοντίας, ibid.b.
Ἀκοντίζομαι, ibid.f.
Ἀκοντίζω, ibid.d.
Ἀκοντίλαι, ibid.
Ἀκοντία, t.1, c.272, e
Ἀκοντιαί, ibid.
Ἀκοντιζός, ibid.e
Ἀκοντικός, ibid.c
In lexico meo veteri pro eo scriptum Ἀκοντίλαι, vt annotaui paulo antè in Ἀκοντίαι.
Ἀκόντιον, t.1, c.271, h.
Ἀκόντιομα, ibid.f.
Ἀκοντιστής, ibid.g.
Ἀκοντιστής, t.2, c.272, h.
Ἀκοντοδόκος, ibid.
Ἀκοντοπέμπης, ibid.
Ἀκοντοπεμπός, ibid.
Ἀκοντοπόλος, t.1, c.272, g
Ἀκοντοφόρος, ibid.
Ἀκοός, Etymologo ὑπήκοον καὶ ἀκουστικόν. Infrà ἀκουσί.
Ἀκοῦσμα, t.1, c.283, a
Ἄκουα, τὰ, apud medic. t.2, c.363, c
Ἀκουάσας, t.2, c.365, c.
Ἀκουπάσας, ibid.f

Ἄκοπις, t.2,c.363,g.

Ἄκοπος, non lassatus, &c. t.2, c.363,b. Ἄκοπος, corruptioni nō obnoxius, &c. c.364,a. Ἄκοπος, fructicis nomen, &c. c.347,g. Ἄκοπος, t.2,c.347,c. obiter.

Ἀκόπριας, t.2,c.345,f. Ἀκόπρους, t.2,c.344,g

Ἀκόπτως, t.2,c.364,a

Ἀκροαζέσθαι, Hesych. ἀκροᾶσθαι, audire. pro quo suprà ἀκοαζέσθαι.

Ἀκοπῶδης, eidem βλαβερός, ἀνωφελής, Noxius, Inutilis.

Ἀκόρεως, t.2,c.108,d. Ἀκορίτως, ibid.e

Ἀκόρθωτος, apud Hesych. legitur expositum non solùm ἀκόρεστος, ἄπληστος, Insatiabilis, Inexplebilis: sed etiam ἀσκόρπιστος, Scopis non mundatus: tanquam à κορθόω significante idem cum κοσέω.

Ἀκόρητος, t.2,c.108,f.& 371,b. Ἀκορία, t.2,c.108,a

Ἀκορίτης, vide in Ἄκορον.

Ἄκορτα, ης, ἡ, nomen plantæ quæ putatur à nonnullis esse carduus benedictus sylvestris herbariorū. A Theophr. certè Hist.plant.lib.1, cap.16, reponitur inter φυλλακανθώδη. Itidémque lib.6,cap.3, ἀκανθώδη ab eo esse dicuntur ἄκορτα, λεύκακανθα, χάλκειος, κνῖδος, πολυάκανθος, ὀνόπρακτυλίς, ὀνόπυξος, ἰξίνη. Vnde Plin.lib.21,c.16, Carduus, (inquit) & folio & caule spinosas lanugines habet: item acorna, leucacanthos, chalceos, cnicos, polyacanthos, onopyxos, ixine. Rursum Theophr.lib.eodem, cap.4, πλὴν ἄκορτον esse dicit φαινόμενον ἐν πλείοσιν ὥσπερ τὸ κνῆκον τὴν κεφαλήν, habere autem χρῶμα ὀπτᾶζον καὶ λιπαρόν. Vnde iterum Plin.lib.6,cap.21, Acorna colore tantùm russo distinguitur & pinguiore succo. Sed notandum est, apud Theophr. in posterioribus duobus locis haberi ἄκαρνα: apud Plin. verò in priore loco cnidos & helxine, perperam pro cnicos & ixine. Apud Hesychium, Ἄκορνα, ἀκανθώδη φυτά.

Ἀκορνί, eidem Hesychio sunt ἀβλίτεοι, bruchi.

Ἄκορον, eidem est herba quædam, de qua Dioscor. libro 1, cap.1,& Theophr.Hist.plant.lib.2,& Plin.lib.25,cap.13, vbi fœm.gen. Acoros dicitur. Et sequitur, Necnon inveniuntur qui oxymyrsinæ radicem acoron vocant: ideóque quidam hanc ἄκορον ἄγειον vocare malunt.

Hinc Ἀκορίτης οἶνος, apud Dioscor.lib.5, Vinum ex acoro confectum, seu acoro conditum.

Ἀκόσαι, Hesychio Spinæ, ἄκανθαι. pro quo infrà ἀκώϊαι.

Ἀκόρυμβοι, Suidæ sunt οἱ ὅτι τὴν κεφαλὴν ὁσπρυδὸν μεταπορεύονται, ὡς ὅτι τὴν κιονῶν ἔχει. Sed scribendum potius κορυμβοί: eo significatu. nam ἀκόρυμβοι sonat Non habentes corymbos.

Ἀκόσμα, Hesychio αἰσελήμπτα, πολλά, Innumera, Multa. sonat tamen potius Verticem seu fastigium non habentia.

Ἀκόσμαλα, eidem ἀκτένιστον, ἄκαρπον, ἀξύλιστον, Impexum, Infrugiferum, Ex quo lignari non est. Pro quo forsan scribēdum Ἀκόσμητα.

Ἄκος, t.1,c.268,a. Ἀκοσμέω, t.2,c.390,a

Ἀκοσμήεις, idem quod sequens ἀκόσμος, Incompositus, Modum excedens decentem. Nicand. Alexiph. ἀκοσμήεσσα, φιλοργὴς, id est ἄπακτις, ἥμη κοσμίως κινυμένη: de mari.

Ἀκόσμητος, t.2,c.390,b.& 391,g. Ἀκοσμήτως, ibid.c

Ἀκοσμία, status perturbatus, &c. t.2,c.389,g. Ἀκοσμία, dedecus, &c. c.390,a

Ἄκοσμος, t.2,c.389,c. Ἀκόσμως, ibid.g

Ἀκοστίω, ῶ, multis modis exponitur apud Homerum Il. ζ, vbi ait, Ὡς δ' ὅτε τις σταὶς ἵππος ἀκοστήσας ὀπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνῃ, Εἰωθὼς λούεσθαι εὐρρεῖος ποταμοῖο. Ibi enim Eustath.annotat, ἀκοστῆσαι secūdum veteres esse τὸ πολυκριθῆσαι sive τὸ κριθιάσαι, abundare esu hordei: ἀκοστὰς enim vocari ταὶ κρίθαις: quod quidē Homeri autoritate nō probari, sed Nicandri tamē & aliorū. Quin veteres tradere, apud Thessalos quasvis θρᾳὰς nominari ἀκοστάς. Alios vero ἀκοστῆσαι interpretari ἄχθεσι ἄγχος ἐπιτιθέναι: quosdam λαβεῖν ἄχθος vel potius ἄκος τῷ σώματι ἢ τῇ τῆς θρᾳᾶς ἀπολαύσει. Alios autē velle hoc ἀκοστῆσαι per lyncopen dictū pro ἀκολαστῆσαι seu ἀκολάστως διαπεπλῶσθαι. nōnullos interpretari κοπιάσαι, nimirum ἀπὸ τοῦ ἀκάνη (ἤγουν κόπος) εἶναι. Esse alios qui scribant ἀχεστήσαι, & exponant ῥυπωθῆναι, sordibus coinquinatus: derivantes nimirum hoc verbum ex ἀ priuativo & χοῖτος significante ῥύπος, sordes. ideóque poetam subiunxisse, εἰωθὼς λούεσθαι, hoc est φιλοπαράμενος τὸ σώμα λουτρῷ. Eadem propemodum expositiones habentur apud Etymol. & in lex. meo veteri, nimirum κριθιάσας καὶ ὑπὸ τῆς ἕξεως ἀκρατὴς ὤν, vel quasi ἀχεστήσας, hoc est ὅτι σὰ ἀχεστήρας: (ideóque poetam subiunxisse, Δεσμὸν ἀπορρήξας) vel ῥυπωθείς. quosdam verò legere ἀκοστήσας, & exponere μίξεως ὀπτηθυμήσας. (quum tamen ἀκοστῆν sonet potius Non habere κοίτην) Meminit & Hesychius harū interpretationum, sed præfert eam quæ ἀκεστήσας accipit pro ὁ ἀχθηδόμενος, quasi ἀχεστήσας: quam Aristonici esse ait. alios verò glossographos exponere κριθιάσας, ἀπὸ διαχύσεως, ἀπὸ τοῦ πλησθῆναι, videlicet ὑπὸ τοῦ ἄκος τίνος, hoc est λαμβάνειν. ponit autem ἄκος ὅτι τῆς ὑποπτώσεως τοῦ πλησθῆναι καὶ τῆς δίψης, patere ex Homerico hoc hemistichio, πίον τ' ἀκέοντα δίψαν.

Ἀκοστή, ῆς, ἡ, Hordeum: item generalius quivis cibus, seu quoduis alimentum, vt ex Eustath. docui in præcedente ἀκοστέω. Hesych. Cypria dialecto πλὼ κριθὼ vocari ἀκοστὴν annotat. Vtitur tamen eo vocabulo Nicander in Alexiph. v.106, Πολλάκι δ' ἀβρύμβρας ὑπὸ πλαλίσιον ἀκοστῆς. id est ὑπὸ πορυγμίας κριθῆς, inquit schol. qui κριθὼ πλησιασμὸν his verbis indicari ait, & ἀκοστὰς dici ταὶ κριθάς, ὥσπερ τὸ ἄκος ποιεῖν τῆς νοσούσῃ ὑποθέμενος, vt & lex. meum vetus. ὥσπερ τὸ ἄκος ἐμποιεῖν τῆς οὐσίας. Alia verò expositio quærenda huic voci est in hoc apud Suidam loco, Τῶν πρώτων δύναται καὶ ἀκοστὴ σῖτος κυρίως ἐπὶ παντὸς ἰσχύοντος.

Ἄκοστος, t.2,c.392,g

Ἀκουαζόμαι & Ἀκουάζω, t.1,c.294,c

Ἀκουείω, Doricum est pro ἀκούειν, audire.

Ἀκουή, t.1,c.288, a

Ἀκούκα, Doricè pro ἤκουσα, apud Plut.in Lyc.

Ἀκούομαι, t.1,c.286,b

Ἀκουές, habetur apud Etymol. & in lex. meo vet. sine expositione, cum hoc loco Callimachi, ἀλλ' ἐπακουές· Οὐκ ἔχαν: quod exp. ἐπακούσατε. Innuunt igitur, quemadmodum ab ἐπακούω nominantur ἐπακουοί, οἱ ἐπακούοντες, ita ab ἀκούω ἀκουοί, auditores, οἱ ἀκούοντες. At ἄκουες pro Aures, nescio vnde afferant v.l.

Ἄκουος, t.2,c.101,g. Ἄκους, t.1,c.271,f

Ἄκουσα, interdum verbū est aoristi 1 act. carens augmento pro ἤκουσα. Interdum nomen participiale fœminini gen ex masculino ἄκων, Inuita, Nolens. | Ex Hippocr. autem Galenus in suo lexico ἄκουστα affert pro πεπληρωμένη, impleta.

Ἀκουσάζω. Cogo & adigo aliquem ad faciendum aliquid οὐκ ἐθέλοντα seu ἄκοντα. vnde ἀκουσαστής, qui coactus est facere aliquid inuitus & contra voluntatē: apud Græcos Bibliorum interpretes, Numer.15, ἐξολεθρευθήσεται ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἐκ τοῦ λαοῦ αὐτῆς ἀκουσασμὸς καὶ ἀμφοτέρους ἀκουσίους ἔταξε Κύριος.

Ἀκουσίλεως, t.1,c.294,a. Ἀκούσιος, t.1,c.112,d

Ἀκουσίως, ibid.e Ἄκουσμα, t.1,c.286,c

Ἀκουσμάτιον, ibid.h. Ἀκουστέον, ibid.b

Ἀκουστής, ibid.h. Ἀκουστέω, t.1,c.287,e

Ἀκουστικός, ibid.d. Ἀκουστός, ibid.b

Ἀκουτίζομαι, t.1,c.294,c. Ἀκουτίζω, ibid.b

Ἀκουτικός, ibid.c

Ἀκουτῶ, Atticè pro ἀκουτίσω: fut.1 act. verbi ἀκουτίζω, significantis ἀκαίρως πίνω, in lex.meo vet.

Ἀκούω, Audio, t.1, c.283,a. Ἀκοίω, Fando accipio, t.1, c. 284,h. Ἀκούω, Sum auditor, t.1,c.285,c. Ἀκούω, Auscultо, Pareo, ibid. Ἀκούω, Intelligo & interpretor, ibid.e. Ἀκούω, Audio, id est dicor, ibid.f

Ἀκοῦσαι, fut.2 act. verbi ἀκούω: vnde aor.2 ἤκουσα. Media autem voce ἀκοῦσθαι facit, vnde aor.2 ἀκούσασθαι.

Ἀκόχλητος, Hesychio ἀπλήρωτος, Inexpletū seu Inexplebile. Pro quo scribendum potius ἀκόρεστον.

Ἄκοψος, idem exp. ἀσθενῆ, Imbecillum, Inefficacem.

Ἄκρα, subst. t.1,c.297,h. | Hesychio ἄκραι sunt κρόκαλα, | Ἄκραι pro ἀκμὴ afferunt Etymol. & lex.meū vetus.

Ἀκραίπολος, t.2,c.414,d

Ἀκράγας, αντος, ὁ, nomē fluuii & vrbis in Sicilia: cuius ἐθνικὸν est Ἀκραγαντῖνος. Latini vrbem Agrigentum vocant: & ciues, Agrigentinos.

Ἀκραγής, Hesychio, Etymologo, & lex. meo vet. est ἀδύνατος, Imbecillum: item χαλεπός, δυσχερής, σκληρός, αὐστηρός, Difficile, Intractabile, Durum, Austerum. Adduntque Etymol. & lex. meum vetus, ἀκραγεῖς dici etiam τὰ ἀεὶ κλαίοντα παιδία, semper vagientem infantem, vt sit deriuatum ex ἄ epitatico & κράζω. Item ἀκραγῆ dici τὸ ὀξύχολον, cuius postremæ signif. meminit & Hes.

Ἄκραγον, Hesychio ἀδιαφύρτωτον, ἀτυχές, Non perflatum, Inamabile.

Ἀκράδαντα, Suidæ & Hesychio ἄσειστα, ἀσάλευτα, ἀκίνητα, Inconcussum, Non agitatum, Immotum: Quod nimirum οὐ κεκράδαται, vel etiam Quod nequit κραδαίνεσθαι, cōcuti & quassari. Philo De vita M. lib. 2, περὶ τῆς πάντα μάταια βιβλίοις, ἀσάλευτα, ἀκράδαντα.

Ἀκραής, t. 1, c. 617, h. Ἀκραία, t. 1, c. 298, c

Ἀκραίνει, Hesychio ἀκρατῆ, Incontinens est. Forsan scribendum ἀκρατίσει.

Ἀκραιπνίαι, eidem sunt αἱ περῖται τῆς θηλείας. Sed suspecta est ea vox.

Ἀκραῖος, t. 1, c. 298, b

Ἀκραίπαλος, Crapulam non sentiens, vel etiam Alienus aut liber à crapula. Item, Crapulam non inferens, & Crapulam arcens. Crapula laborare non finens. vt Dioscor. lib. 1, cap. 25, de croco ait, ἀκραίπαλός ὅτι μετὰ γλυκέος πιόμενος. Vnde Plin. lib. 21, c. 10, Qui crocum prius biberint, crapulam non sentiūt: ebrietati eo resistunt. coronæ quoque ex eo mulcent ebrietatem.

Ἀκραιφνὴς, t. 2, c. 138, d

Ἀκράιον, Hesychio ἀκήρατον, σεσηραπτον, Integrum & illæsum, Recens.

Ἀκράλια, Galen. in Lexico Hippocr. exp. ἄκρια, Excarnia, Nihil carnis habentia. Sed forsan scribendū ἀκραάλεα.

Ἀκραμύλα, Hesychio κοχλίας, cochlea.

Ἀκρανὲς, eidem est ἀκρατὲς, Incontinens.

Ἄκρανον, eidem est τὸ μὴ κατὰ νόμους, Quod legibus consentaneum non est, Iniustum & iniquum. & forsan quod non debet κραίνεσθαι.

Ἄκραντος, t. 1, c. 414, c. Ἀκραξίνιον, t. 1, c. 97, c

Ἀκράπαλον, Varin. affert pro ἀκάιρατον, Incompletum: ab ἀκραίρω deriuans.

Ἀκρασία, t. 1, c. 134, c. & 405, h.

Ἀκράσιος, t. 2, c. 134, f. Ἀκρατισμός, t. 2, c. 405, f.

Ἀκρατίσματα, ibid. a Ἀκράτισμα, t. 2, c. 406, b

Ἀκράτιν, lexico meo veteri est ἡ κακομοιρία, itidémque Etymologo. quo verbo nescio quid sibi velint.

Ἀκρατὴς, impotens, &c. t. 2, c. 404, g. Ἀκρατὴς, incontinens, &c. c. 405, b. Ἀκρατὴς, pass. ibid. c

Ἀκρατοία, t. 1, c. 413, a. Ἀκράτιπος, t. 2, c. 411, g

Ἀκρατίζομαι, t. 2, c. 135, c. Ἀκρατίζω, ibid. f

Ἀκράτισμα, ibid. g. Ἀκρατισμός, t. 1, c. 136, a

Ἀκράτιτος, ibid. b. Ἀκρατοκόπτω, t. 2, c. 135, c

Ἀκρατοποσία, ibid. d. Ἀκρατοποτίω, ibid. c

Ἀκρατοπότης, ibidem.

Ἄκρατος, Merum, &c. t. 1, c. 134, g. Ἄκρατος, Impermixtus, per metaph. &c. c. 136, d. Ἄκρατος, Validus, &c. ibidē, f. Ἄκρατος, Petulās, &c. c. 137, b. Ἄκρατος, Non absolutus, &c. ibid.

Ἀκρατοσύνη, t. 2, c. 137, c. Ἀκρατόπυρος, t. 2, c. 405, f

Ἀκρατόφορος, t. 2, c. 135, d. Ἀκράτωρ, t. 2, c. 410, e

Ἀκράτως, t. 2, c. 137, d. Ἀκρατῶς, t. 2, c. 405, g

Ἀκρατωσύνη, t. 2, c. 137, e

Ἀκραχιδὴς, ος, ὁ ἢ ἡ, Indiuisus in cacumine. Ita v. l. sed perperam pro ἀκραχιδὴς vel potius ἀκρηχιδὴς, quod sonat In summitate seu cacumine fitus.

Ἀκραχολία, Hesychio ἡ θερμότερος ὀργή, Ira repentina & leui de causa, seu Pronitas in iram. sonat tamen potius ἡ ἄκρα ὀργὴ aut ὀρμὴ ὀξεῖα.

Ἀκράχολος, t. 4, c. 552, e

Ἀκρέα, Macedonica lingua παῖς θήλεια, puella: vt tradit Hesych. pro quo lex. meum vet. & Etymol. habent ἀκραία. Rursum Hesychio ἀκρία est ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀφροδίτη, Minerua & Venus. pro quo infrà Ἀκρια.

Ἀκρεμονίδες, t. 1, c. 300, g

Ἀκρέμων, t. 1, c. 300, d. & t. 3, c. 992, c. obiter.

Ἀκρεμὼν, t. 1, c. 300, d

A Ἄκρεος, Excarnis, Carnis seu carneæ substantiæ expers. vt τὰ ἄκρεα τῶν σωμάτων μέρη apud Hippocr. & Gal. qualia sunt caput, manus, pedes, aures.

Ἀκρεόπρων, t. 1, c. 1275, c. Ἀκρέοπρος, t. 1, c. 196, g. obiter.

Ἄκρη, Ionicè pro ἄκρα dicitur, eóque tam adiectiuo quàm substantiuo.

Ἀκρήδης, t. 1, c. 1445, b. Ἄκρηδος, ibid.

Ἀκρηδὲς, apud Hesych. legitur expositum ἄψικτος, Intemptatus.

Ἀκρηλέχη, apud eundem, κύκλος ἢ μικρὸς. sed suspectum est.

B Ἀκρήμονες, eidem κλάδοι καὶ βλάστοι, rami & germina. pro quo & ἀκρέμονες dici annotat.

Ἀκρίμορον, eidem est ἀστοργὸν, Inamabile: vel etiam actiuè Nullo amoris affectu accensum.

Ἀκρὶς, eidem est ὁ δι' ὑπερβολὴν ἔκπληξιν ἔχων ὑποφθεγμός, qui terrore aliquo perculsus vocem amisit.

Ἀκρισία, ας, ἡ, Ionicè pro ἀκρασία, apud Suid.

Ἀκρῆτις, Hesychio rursum δοῦλος, Seruus.

Ἀκρῆτις, eidem ῥάχις, (quo sensu suprà ἄκνησις) & ἄκρα, Spina dorsi & Summitas.

C Ἀκρητόλοιχος, eidem est δοῦλος: pro quo antè ἀκρητίς.

Ἀκρητίστερος & Ἀκρητιαῖος, apud Hippocr. pro ἀκρατέστερος & ἀκρατισματικὸς, more Ionico: dicenteū nimirum ἀκρητιστὸν ῥοφήματι, & ἀκρητισάτω χολή.

Ἄκρητος, t. 2, c. 135, b. & Ἄκρητον, c. 136, f. & Ἀκρητοι, c. 137, c

Ἀκρητόχολος, Qui meram bilem congerit. vt Galen. apud Hipp. ἀκρητόχολος exp. τοὺς ἄκρατον ἀθροίζοντας χολήν. Adduntque quædam exemplaria, ἀκρητόχολον Hippocratis eundem esse quem ἀκρόχολον.

Ἀκρὶς, t. 1, c. 298, c. Suprà Ἀκρία pro eodem.

Ἀκριβάζομαι, t. 1, c. 303, c. Ἀκριβάζω, ibid. d

D Ἀκριβασμὸς, ibid. e. Ἀκριβαστὴς, ibid. f

Ἀκρίβεια, t. 1, c. 304, g. Ἀκριβὴς, t. 1, c. 301, b

Ἀκριβοδίκαιον, t. 1, c. 303, g. & 1016, c

Ἀκριβοδικαιόφρων, t. 3, c. 303, h. & 1016, b

Ἀκριβολογέομαι, t. 1, c. 304, a. b. Ἀκριβολογέω, ibid.

Ἀκριβολογία, t. 1, c. 304, a. & 1671, c. obiter.

Ἀκριβολόγος, t. 1, c. 304, a. Ἀκριβόομαι, t. 1, c. 301, c

Ἀκριβόω, ibid. Ἀκριβῶς, t. 1, c. 304, d

Ἀκρίδιον, t. 1, c. 301, b. Ἀκριδοθήρα, ibid.

Ἀκριδοφάγος, ibid.

E Ἄκρης, plurale nomen ex singulari Ἄκρις.

Ἀκρίζω, t. 1, c. 298, g

Ἀκρίτας, Hes. affert pro χρυσίας: exponens tamen etiam καθαρὸς, ἁγνὸς, Purus, Castus.

Ἀκριτόμος, teste eodem apud Laconas est ὕλης διαμαλητὴς, Sylux curator, Saltuarius.

Ἄκριος, t. 1, c. 298, e. Ἄκρις, ibid. d

Ἀκρὶς, t. 1, c. 300, h. Ἀκρίσια, t. 2, c. 429, d

Ἀκρισίας, Phrygum dialecto Saturnus dicitur. Hes.

Ἀκρίστης, eidem est ἡ τιμὴ τῶν ἴσων καθ' ὁμοιότητα: quam esse dicit τὸν ἄπιμον.

F Ἄκριστι, idem à Phrygibus dici scribit κλύπλεκας, ἀλτεῖδι, Furem mulierem, Molitricem.

Ἄκρισι, eidem ἄκρα ὀρῶν, λόφοι, χορτίαι, Summitates seu cacumina mōtium, Vertices aut colles, Anguli. quo sensu ἀκρὶς paulo antè.

Ἀκριτάγωνον, eidem πολύγωνον, Multos habens angulos.

Ἀκριτὰ, t. 1, c. 430, f

Ἀκριτεύεται, eidem sunt ἀρχὴ τις περὶ Σφισίους τοὺς Ἀρτίμους ἐστῶτας.

G Ἀκριτόμυθος, t. 2, c. 430, d

Ἄκριτος, Iniudicatus, &c. t. 2, c. 419, g. Ἄκριτος, Indiscretus, &c. c. 430, b

Ἀκριτόφυλλος, t. 2, c. 430, e. Ἀκρίτοφωνος, ibid.

Ἄκριτος, ibid. f. Ἀκρίωμα, t. 1, c. 194, g

Ἀκροαματικὸς, t. 1, c. 295, c. Ἀκροάομαι, t. 1, c. 194, d

Ἀκροατὴς, vide in Ἀκροατὴς. Ἀκροάσις, t. 1, c. 295, e

Ἀκροατήριον, t. 1, c. 196, d. Ἀκροατὴς, ibid. b

Ἀκροατὴς, ibid. d

H Ἀκροάω, apud Etymologum legitur, sed sine exēplo. tametsi tùm enim dicit ἀκρώω fieri ex ἀκούω, futuro verbi ἀκούω pleonasmo literæ ρ.

Ἀκροβαίζω, t. 1, c. 297, f. Ἀκροβάμων, ibid. e

Ἀκροβάδαι, apud Hesych. legitur expositum ὑπερπήχεις. pro quo scribendum potius ἀκροβάδαι.

Ἀκροβατέω, t.1, c.297, e.
Ἀκροβατικός, ibid.f
Ἀκροβάτης, ibid.
Ἀκροβατικῶς, ibid.
Ἀκροβελία, t.1, c.713, a
Ἀκροβελίζομαι, t.1, c.297, f.
Ἀκροβελίς, ibid.
Ἀκροβηματίζομαι, ibid.g.
Ἀκρόβλαστος, ibid.
Ἀκροβόλαι, Hesychio αἱ τῶν ἡλίου βολαί, ictus radiorũ solariũ.
Ἀκροβολής, t.1, c.709.c.
Ἀκροβολίζομαι, ibid.d
Ἀκροβολίζω, t.1, c.297, f. & 709, d
Ἀκροβολίς, t.1, c.297, f.
Ἀκροβολισμός, t.1, c.709, f.
Ἀκροβολιστής, ibid.g.
Ἀκροβολιστικά, ibid.
Ἀκρόβολος, ibid.c.
Ἀκροβυσία, t.1, c.799, b
Ἀκρόβυστος, ibid.
Ἀκροβυσταία, t.1, c.891, f
Ἀκρόγυρος, ibid.
Ἀκρόδετος, In summo ligatus seu nexus. Epigr.
Ἀκροδίκαιον, Hesychio τὸ ἔχειν τι τῆς δίκης. quod interpretãtur Summum ius, vt idem sit quod ἀκριβοδίκαιον.
Ἀκρόδρυα, t.1, c.1054, g.
Ἀκροζήτης, t.1, c.1398 d
Ἀκροζύγια, dicuntur τῶ βοικῶ ζυγοῦ τὰ μέσα, ἤγουν ζεύγλη. Hesych.
Ἀκροθάλπια, eidem sunt ἀκρόκαυστα, In summo calefacta & adusta. Ita enim reponendum puto pro ἀκροθάλυπια, quod apud eum legitur.
Ἀκροθίνιος, pro Perfectus nescio vnde afferant v.l.
Ἀκροδιγγάω, t.1, c.1560, d
Ἀκροδιγγῆς, Summis digitis. vt ἀκροδιγγῆς ἅπτεσθαι dicitur Summis digitis seu suspensa manu tangere, Leuiter attingere & tantùm per summa. Et ἀκροδιγγῆς λαβεῖν παρὰ Hesych. est λαβεῖν τι τῇ ἄκρῳ τῶ δακτύλου, summis digitis capere: seu βραχύ, inquit. Sic Dioscor. lib.2, c.105, καθὼς σφρίγος εἰς τὸν καρὸν ἀκροδιγγῶς ἐμβάπτων, σφὸς τὸ ἐλάχιστόν τι αὐτοῦ ἀρίλαβε, leuiter tantùm & suspensa manu intingens. Metaphor. ἀκροδιγγῆς βλέπειν, Bud. interpr. Summam rei cognoscere. vt Hesych. rursum ἀκροδιγγῆς exp. λεπτομερῶς.
Ἀκροδιγγίζομαι, t.1, c.1561, d. Ἀκροδιγγίζω, ibid.c
Ἀκρόδινον, ibid.a
Ἀκρόδινος autem, pro Præcipuus nescio vnde afferant v.l.
Ἀκροδρυξ, t.1, c.1636, c. Ἀκροδρύξ, ibid.
Ἀκρόεκαρπος, t.1, c.77, e
Ἀκρολαμπίων, Ionicè pro ἀκρολαμπής, pleonasmo τῆ ι participip. à verbo Ἀκρολαμπάω, significante Ater seu niger sum in summitate aut extremitate. Hom. Iliad. φ, οὐδέ τ' ἔλαφος μάλα θῆς, ὥρτο δ' ἐπ' αἴσης Ἀκρολαμπίων. Vbi Eust. exp. πρὸ ἄκρου δηφαίνας μελανόμβρος, scilicet à vento: item ἄκρος πρηκώς: Hes. itidem τὰ ἄκρα μέλαινα ἔχων, φαιόχρωμα τῆς πλήθους ὑδάτων, solẽt enim fluctus & vndæ in superficie nigricare. Semel verò tantùm legi hãc vocem apud Hom. annotat.
Ἀκρονύφαια, τά, dicuntur Extremitates seu (vt Virg. vocat) cornua antennarum: τὰ πλευστήρια τῆς κεραίας. Poll. lib.1.
Ἀκροκίονιον, ου, τό, Summa seu extrema columnæ pars, Fastigium columnæ. Philo De vita M. lib.3, περὶ τὸ ἀκροκίονιον ἐφαπτόμενός τι χρυσοῦ κεφαλίς.
Ἀκρονύφαιος, Vespertinus. ἀκρέσπερος. Hesiod. ὄπιπλείται ἀκρονύφαιος, id est περὶ τὸ ἄκρον τῆς νυκτὸς, καὶ περὶ πλῆ ἑσπέρας, inquit Moschop. Prima nocte, Initio noctis, Circa crepusculũ. Hesych. verò ἀκρόκνεφα exp. σφὲς ὄλθρον, Nocturnis tenebris in diluculum vergentibus, seu Circa extremas noctis tenebras quum aurora illuxura est, Circa crepusculum matutinum.
Ἀκρονυφίς, idem cum ἀκρονύφαιος. Luc. in Lexiph. ἐμὲ ὑπὸ τὸ ἀκρονυφὶς μυστίλατο ὁ Δαμασίας. Vbi ὑπὸ τὸ ἀκρονυφὶς ponitur pro Sub crepusculum matutinum. Paulo antequam repercusso nituere crepuscula Phœbo. sequitur enim, καὶ τὰ μὲν πτέρνῃ, τὰ δὲ δῶν διεπίλατο. ἀξιοῖεν γὰρ ἔμμελὲ τι μέρος εἰς ἀνδρὸς τὴν ὑγιαίνειν. In v.l. Ἀκρονυφὰς quoque habetur pro Diluculum, Crepusculum, Extremum noctis: sed sine exemplo.
Ἀκρόπλους, t.2, c.328, e. Ἀκρόπλους, ibid.
Ἀκροκαρδών, perperam in v.l. pro ἀκροχερδών: itidémque apud Dioscor. aliquoties.
Ἀκροκίνητος, t.2, c.1569, f. ob. Ἀκροκόμβωμα, t.2, c.386, a
Ἀκροκυματόω, ῶ, Summis innato fluctibus. Luc. in Lexiph. ὀλκάδα ἐμπεπλυματωμένην τῶ ἀκατίου ὑφορεῦσαί τι καὶ ἀκροκυματῶσαν.
Ἀκροκαδία, in v.l. perperam pro ἀκροκωλία.

A Ἀκροκώθωνες, v.l. ex Athen. & Etym. pro Temulenti, Qui affatim bibunt. Falsò. scriptum enim vtrobique ἀκρατοκώθωνες, de quo suprà.
Ἀκρωκωλία, ας, ἡ, Extremitas membrorũ, hoc est brachiorum: vbi nimirum humeris inseruntur. Apud Poll. lib. 2, ἀκρωμία, ὤμων κεφαλή, ἴτεμίς & ἀκροκωλία, idem sunt, nimirum τὸ ὑπερέχον τῶ βραχίονος.
Ἀκροκώλια, τά, t.1, c.516, a. Ἀκρόλεκτος, t.2, c.652, e
Ἀκρόλιθος, In summitate seu extremitate lapidis posit⁹: vel etiam substantiuè Summus lapis, Sũmitas lapidis. Vitruu. lib.2, cap.8, Martis fanum habens statuam colossi, quam ἀκρόλιθον dicunt, nobili manu Telocharis factã.
Ἀκρολίπαρος, Per summa pinguis, In summa parte seu superficie pinguis. Alexis apud Athen. lib.9, Ἀκρολίπαρος, τὸ δ' ἄλλο σῶμ' ὑπάρξει: de hominibus loquens.
Ἀκρολόχος, ου, ὁ, Qui summa tãrùm colligit & manu carpit. Epinicus apud Athen. lib.10, μᾶλλον τῆς ἀκρολόχου. sic enim repono pro ἀκρολόχου, constat enim apem summis insidentẽ floribus, melleos inde elicere & colligere succos. Sic verbum Ἀκρολογέω significat In summitate carpo seu lego, vel Summitatem aut summa lego. ἀκρολογῶν στάχυας in Anthol. epigr. Lascaris exposuit Post messores legere spicas: quum potius sonet Summas spicas carpere seu colligere.
Ἀκρολογία, t.2, c.716, g. Ἀκρολογίτης, ibid.h
Ἀκρόλοφος, ibid.g
Ἀκρόμαλλος, Summè villosus. Strabo ἡ δ' ἰρία πραχεῖα ἐστί, ἀκρόμαλλος δὲ, ἐφ' ἧς πὶς δασὺς στάχυς ὑφαίνεται. id est, Oblongis villis. B.
Ἀκρομαλής, t.2, c.769, f
Ἀκρομόλιβδον λίνον, In Epigr. Rete habens in extrema sui parte seu ima plumbum, vt piscatoria retia.
Ἀκρομύλη, Hesychio ἡ χρωὶς μύλων, vel ipse μύλος, inquit. At in lex. meo vet. legitur Ἀκρομύλη, expositum ὀπτησυπασμῶν. Sed videtur rectius apud Hesych. scriptum esse ἀκρομύλη, per υ in penultima, & pro illo μύλων in lexico meo reponendum μύλων. Eodémque modo apud Etymol. pro ὀπτησωπασμῶν reposuerim ὀπτησυπασμῶν. nam illud ὀπτησωπασμῶν, quod apud eum habetur, mendosum esse cõstat, vtpote in diuerso casu positum ab Ἀκρομύλη. At vulg. lexicis Ἀκρομύλη est pars illa quæ genua vt scutulum & operculum cõmunit, patella dicta à medicis. Sed viderint qua autoritate hanc expositionem tuebuntur.
Ἀκρομφάλιον, τό, subst. t.2, c.1312, h
Ἀκρόμφαλον, τό, subst. ibid. Ἄκρον, subst. t.1, c.297, c
Ἀκρόπολις, t.2, c.1007, c. Ἀκροπύκιος, t.2, c.1105, d
Ἀκρόπυκτος, ibid.c
Ἀκρόπυξ, t.2, c.1103, a. & 1105, c. & 1344, f.
Ἀκροπυξία, t.2, c.1105, c. Ἀκροπύξια, t.2, c.1344, g
Ἀκρόπυχον, t.2, c.1105, c. Ἀκρόπυχος, ibid.b
Ἀκροξόνια, apud Poll. lib.1 esse dicuntur τὰ ἄξονος τὰ ἐκατέρωθεν τέλη, extremitates axis quæ vtrinq; sunt. pro quo scribendum ἀκραξόνια.
Ἀκροπαγής, t.3, c.265, a
Ἀκρόπαθος, ου, ὁ καὶ ἡ, In summa parte affectus. Hippocr. in lib. quem περὶ ὀπτικῶν scripsit, ὅταν ὁ σῶμάχος ξηρὸς ᾖ ἀκρόπαθος ᾖ, ᾖ ξυμμιμώκῃ, καὶ μὴ ὀρθὸς ᾖ. Apud eundem sunt καυκίνοι ἀκρόπαθοι, qui esse videtur in summa cute seu superficie corporis, & oppositos habere ὑπὸ κρυπτοὺς siue ὑποβυσσίους καυκίνους. vt Prorrhet. lib.2, οἱ δὲ καρκίνοι οἱ κρυπτοὶ καὶ οἱ ἀκρόπαθοι γίνονται, (scil. πῖς γήρεσι) καὶ ξυμπαθήσκουσι.
Ἀκρόπασις, Per summa consperſus. Sopater apud Athen. lib.3, Μετὰ δὲ ταῦτ' ὠφὸς ἀκρόπασις ἰῷ, Κεἰθάϊον ὀπὸς κέφαλος ἀκπὸν πυρεῖ. solent enim pisces qui torrentur, in summa parte conspergi sale vel aliis condimentis.
Ἀκρόπλους, t.3, c.178, h
Ἄκρος, vocatur ab Hippocr. Epidem. lib.7, ἡ γλῶσσα, lingua, ἣν ἄκρα ἰσπὶς μὴ ἐξατυπῶσα, hoc est ἡ ἀδιάθρωπος ὑπὸ δυσκρασίας, vt annotat Galen. in suo lexico. Sed notandum, apud eum quosdam codices habere ἀκρωπὶς, quosdam ἀκρωπὶς. denique quidam habet Ἄκρωπις, ἀδιάθρωπος ὑπὸ δυσκρασίας γλῶσσα. Hippocratis autem exemplaria habẽt ἄκρος, in quibus sic legitur, γλῶσσα

ξηρά, ἄκροπις βηχώδης ἐπιθήσει.

Ἀκροπόδιά, ibid.f Ἀκροποδιτί, ibid.f

Ἀκρόπλους, In ſuperficie natans, In ſumma parte innatans. vt Galen. quoque apud Hippocr. ἀκρόπλοα expon. ὅπως (ſeu ὅτι πολλῆς, vt quidam codices habent) ἐξ ἀκρου ἐμπλέοντα. Locus eſt libro 1 De morbis, vbi ait, τὴν αὐτὴν δὲ ταύτην τοῦτον καὶ τὰ ὑπὸ πλευρὴν φλέβια παχέα οὕτω ἀκρόπλοα εἶσι.

Ἀκρόπολις, t.3,c.471, a. Ἀκρόπλους, t.3,c.465,a

Ἀκρόπορος, t.3,c.160,h. Ἀκροπύρφυρος, t.3,c.489,d

Ἀκροποδία, ας, ἡ, & Ἀκροπόδιον, ου, τὸ, Summa ſeu promi- B nentior præputii pars: τὸ πόδιον ἐκτοῦχον, vt Poll.exp.lib. 1, πόδιον nominari dicens τὸ ἐπ' εὐρύθρα δέρμα, pellē qua integitur vrinæ meatus. Hippocr.in Coac.progn.τοῦτον δέρκονται, ὃ γάλλου τὸ λεπτόν, ἢ ἀκροποδίη, ὡς συμφύεται. Gaza ἀκροποδίαν ſimpliciter Præputiū vertit apud Ariſtot. cum alibi, tum De partib.anim. lib.2,c.13, vbi philoſophus ait, διὸ καὶ συμφύεται οὐκ βλιφαρεῖς οὐκ ἀκροποδία, ὅτι αὐτὸ σφικὲς δέρματι εἶσι.

Ἀκροσέλινον, t.3,c.699,b. Ἀκρόῤῥιζος, t.3,c.709,b

Ἀκρορρίνιον, t.3,c.699,b. Ἀκροῤῥυμον, t.1,c.1263,g

Ἄκρος, t.1,c.296,c

Ἀκροσαρκὶς, Quod in ſumma tantùm parte ſeu ſuperficie putredinem contraxit, Quod leuiter putreſcere & mutari cœpit. τὸ ὀπισθοσαρκὲς (ſeu ὅτι βεβαχὲ, vt quædā habent exemplaria) μαπιζελπιδες, Galeno in Lexico Hippocr. Locus Hippocr.eſt in lib. περὶ ἕδρης, non procul ab initio: σαπὴν (inquit) τίθεται ἀκροσαρκὶς, χίρωτα δὲ ἐς πλεῖς μαπιζελπιδῶν, ἀκμαζόντων ἀμαπιζελπίδων.

Ἀκροσαρκία, τὸ, t.3,c.907,a

Ἀκρόσαυλος, à quibuſdam dicitur ὁ βρῶμος, auena, vt eſt in D appendice Dioſcor. lib.4,c.140. ſed quædam exempl. habent σπέρμολος.

Ἀκροσκίον, t.3,c.1031,f. Ἀκροστιχὶς, t.3,c.983,b

Ἀκρόστιχον, ibid.a Ἀκροσφάλιον, t.3,c.996, c

Ἀκροστόμια, t.4,c.258,d. Ἀκροσφαλὴς, t.3,c.1171,c

Ἀκρόσφυρον, t.3,c.1192,b. Ἀκρωκελὶς, t.3,c.1196,f

Ἀκρότατα, t.1,c.297,d. Ἀκρότατος, ibid.a

Ἀκροτελεύτιον, t.3,c.1388,b. Ἀκροτελεύτιον, ibid.a

Ἀκρότερα, ſubſt.t.1,c.297,d. Ἀκρότερος, ibid.a

Ἀκροτερεάζειν, Extremitates truncare, v.l.perperam pro ἀκροτηριάζειν.

Ἀκροτήριον, in iiſdem perperam itidem pro ἀκροτήριον, & ἀκροκαθέλιον.

Ἀκρότης, t.1,c.298,d. Ἀκρότομος, t.2,c.456,g

Ἀκρότονος, pro Leuiter coctus, Subcrudus, neſcio vnde aſferant.v.l.

Ἀκροτομέω, t.3,c.1391,g.& 1394,c. Ἀκρότομος, t.3,c.1391,d

Ἀκρότονος, In ſummo tentus. Apud Athen.verò lib.11, Demetr. Scepſius dicit Hipponactem poetam fuiſſe οὕτως ἀκρότονον ὡς φεύγειν τὰς ἄλλας καὶ κατὰ λίθους βάλλειν μιγνὺς τὴ ἰδέαν. innuens eum extremas partes,hoc eſt manus ſeu brachia, tantis viribus contendiſſe vt vacuum etiam lecythum ad locum maximo interuallo diſtantem coniecerit. Ἄκρος, t.2,c.454,e

Ἀκρουὸ, Heſychio ὅρια καυρὴ, vel ὅροι.

Ἄκρυοι, teſte eodem Macedonica dialecto vocantur ὅροι, termini.

Ἄκρουρα, idem affert pro αὐραὶ, caudæ. At ἄκρουρον pro ἄκρατον neſcio vnde deſumpſerit.

Ἀκρυεχτία, ας, ἡ, Summitas cæli, Cacumē ſeu vertex cæli. C Luc.in Lex. ὡς ὁ τῶ Ὁμήρω Ζεὺς ἀπὸ τῆς ἀκρυεχτίας ὄψεται ἅπαντας.

Ἀκρυχεῖ, Heſ. exp. ἄκρον ἔχει, ſubiungens, Ἄκρον eſſe montem Argiuæ regionis in quo Dianæ fanū ſtatuit Metlampus poſtquam Prœti filias ſanauit.

Ἀκροφανὴς, t.4,c.16,d

Ἀκροφυὴς, In ſummitate naſcens, In cacumine proueniens. At Syneſ.ep.40, ἵππον ἀκροφυῆ τοῖς ἄπαντα δρίτλον, pro Summa indole præditum ad percipiendas omnes virtutes quæ in equo requiruntur.

Ἀκροφύλαξ, Arcis præfectus. Ex Polyb.

Ἀκρόφυλλος, t.4,c.148,f. Ἀκροφύσιον, t.4,c.158,c

Ἀκροχάλξ, t.4,c.370,a. Ἀκροχαὴς, t.4,c.332,c

Ἀκρόχειρ, t.4,c.444,c. Ἀκροχειρίζομαι, ibid.d

Ἀκροχειρὶς, apud Hippocr.legitur in lib.2 De diæta, eadem

A ſignificatione qua ἀκροχειρισμὸς, vt videtur. ἀκροχειρὶς (inquit) ἰσχαίνει, καὶ τὰ σάρκας ἄκαιρα αὖον· ἢ κωρυσμαχίη καὶ χρησμὸν τὰ ἀδρηπόνια ἔξω τοιοῦτον. libro tamen tertio inter hæc diſcrimen facit, dicens, περίψυσι δὲ καὶ πάλη ἀκροχειρίη, ἀκροχειρισμὸς, ἀκροχειρίξις, πάλαι κωρυσμαχίη, ξυμφορητὸν χρῆσθαι.

Ἀκροχειρίες, t.4,c.444,b. Ἀκροχειρισμὸς, ibid.f

Ἀκροχειρίσεως, t.2,c.409,h.& t.4,c.444,f

Ἀκρόχειρον, t.4,c.444,b. Ἀκρόχειρος, ibid.d

Ἀκροχέλευ, ibid. Ἀκροχειροτὴς, ibid.g

Ἀκροχλωίσκοι, t.4,c.338,f. Ἀκροχλίαρος, t.4,c.532,c

Ἀκροχολίοι, t.4,c.553,c. Ἀκροχολία, ibid.

Ἀκρόχολος, ibid.c. Ἀκροχορδὼν, t.4,c.564,c

Ἀκρόχολος, Aliquantū claudus. ὁ ὀκνὸς ὀλίγον χωλεύων, Suid.

Ἀκρόψιλος, t.4,c.707,c. Ἀκρῴωλος, t.4,c.735,f

Ἄκρυ, v.l. aſſertūr pro Verè, ἀληθῶς. ſed viderint quim veré.

Ἀκρώκλιμος, t.2,c.462,d. Ἀκρῶα, t.1,c.299,b

Ἀκρωλιθία, t.1,c.713,a. Ἀκρωλίνιον, t.4,c.774,f

Ἀκρωμία, t.4,c.776,c. Ἀκρώμιον, ibid.

Ἄκρων, t.1, c.299,b

Ἀκρώνια, Helychio ἀθροισμὸς, Congregatio ſeu Collectio. c At in lexico meo veteri & apud Etymol. ſic habetur, Ἀκρῶα, τὰ ἀθροίσματα, καὶ ἡ ἀκρότης, ἢ τὸ ἄκμαῖον, τὸ ὁλόκληρον ἄθροισμα. Ἀκρωνία autem pro Partium extremarū amputatio, affertur ex Æſchyli Eumenidibus: quæ & ἀκρωτηριασμὸς dicitur.

Ἀκρώνιον, t.1,c.299,b.obiter. Ἀκρώνυξ, t.1,c.1344,c

Ἀκρωνυχία, ibid.f. Ἀκρώνυχος, ibid.c

Ἀκρωτὴς, vide ſuprà in Ἄκροπις.

Ἀκρώρεια, t.2,c.1462,a. Ἄκρως, t.1,c.297,b

Ἀκρώσαι, Heſ.exp.ἀκροᾶται, Audit, Auſcultat, ox tamen ſubiungens, ἐκὼν οὐχ ὑπακούει, ὥστε ἐστὶ ἀκρώσαι, Data opera non reſpondet vocanti, Simulat.

Ἀκρωτηρῶσαι, idem affert pro κόψαι, vel ἀφελεῖσαι. ſed forſan ſcribendum ἀκρατελεῖσαι, quod eſt τὰ ἄκρα ἀποτμῆσαι, extremas partes truncare.

Ἀκρωτηριάζομαι, t.1,c.300,b. Ἀκρωτηριάζω, t.1,c.199,f

Ἀκρωτηριασμὸς, t.1,c.300,d. Ἀκρωτήριον, t.1,c.299,b

Ἀκρωτήριος, apud Hel. τὰ ἄκρα τῶν ὀπτήρων, extremitates inteſtinorum.pro quo ſuprà ἀκρῶα.

Ἀκτὴ, t.1,c.96,b. Vide & Ἀκτή. B

Ἀκτίζω, ἀκτίζων, φορυμύδης. Ita Heſychius, innuens ἀκτίζω ſiue ἀκτίζω eſſe Prompto & alacri ſum animo: mox tamen actiuè etiā exponens ὁρμῆς πληρὴς, Animo & impetu implens: item μετεωρίζων, In altum extollēs, In ſublime euehēs. itidémq; ἀκτιεμένον affert pro φορυμένον. Forſan autem ἀκτίζειν propriè eſt Altiorē reddere in modum τῶν ἀκτιζόντων, quæ τῆς θαλάσσης ὑφίχνια, quo ſenſu & ἀκτιόντων dicitur, quod vide.

Ἀκτικὸν, eidem lexicographo eſt μετεωρίζον, vti dixi. Idē tamen ἀκτιόντα exp.etiam βίαιον, & ἀσφαλὲς κρατοῦν, Tremens, Firmiter tenēs. Suidæ autem ἀκτικὸν eſt ἀκαλαφώτον, χαυεῶν καὶ ἀπίκτως πηδᾶν, vel φορὰν σαινόμενον, Laſciuire, Ferocire, Incompoſitè ſaltare, In venerem ruere & impetu ferri. Etymolog. quoque vtriuſq; verbi meminit, & huius nimirum & præcedētis. annotat enim, ἀκτιόντων de equis dici & ſignificare τὸ μετεωρίζεσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι καὶ χαυεῶν: deriuari autē ab ἄκρος, ex quo primùm fieri ἀκτὴς, deinde verbum ἀκτῶ, (ſignificans κυφίζω apud Æſchylum) ex hoc autem, ἀκτιόντων. Quibus ſubiūgit, Καὶ Ἀκτιόντων μέρος, τὸ ἀπάγον ἢ διακωπὴν ἀπὸ τοῦ ἀφροῦ. Alterum tamen verbum huic ſynonymū, nimirum ἀκτίζων, non ab eadē deducit origine, ſed ab ἄκτω, ex quo ἀκτάζω fieri ait, indéque ἀκτίζω, verſo τ in κ, vt Ἀζηλικὴ pro Ἀκτικὴ. Porrò ἀκτίζων exp. Ἐξανιστάμενος, Exurgens, Seſe eleuans. Plut. verò Symp.4, probl.4, τί δ' οἱ πολλοὶ βούλονται φορὰν ἵππων, ὅταν τὸ ἅλιον ἡμιόδια φορῶσιν καλοῦντες ἀλλήλους λίχμιον, Σήμερον ἀκτίσωμεν; οὐχὶ τὸ πηδᾶν ἀκτῶ δίδοντος ἵππου ἀκροφυσιῶντος, ὡς φησὶν Ὅμηρος; quia nimirum piſcium copiam præbet. Innuit igitur ἀκτίζειν eſſe in littore indulgere genio.

Ἀκτῖος, t.1,c.95,h. Vide & Ἀκτὴ, infrà. D

Ἀκτίων, ονος, ὁ, nomen venatoris, à ſuis canibus diſcerpti Vnde Ἀκτιονὶς, poſſeſſiuum, in Epigr. Ἀκταιονίδων ἐκ μία σκυλάκων, vna ex canibus Actæonis.

Ἀκταιμορίω, t.1,c.96,b. Ἀκτάμορος, ibid.

Ἀκτία, Heſych. affert pro δέκτα, haſtæ: item κάμαξ, pertica. forſan Confecta ex ea arbore quæ ἀκτὴ nominatur.

Ἄκτιμος, Pauper, Inops: Nulla habēs κτήματα. Etymol. & lex. meum vet. Sic Heſychio quoque ἄκτιμοι ſunt ἀκτήμονες.

Ἀκτίνιξις, ου, ὁ καὶ ἡ, Impexus, Qui οὐκ ἐκτίνιξαι. Apud Poll. ex Sophocle.

Ἄκτιον, t.1, c.64, d. Ἀκτίος, t.1, c.95, f

Ἀκτριῦτις, t.2, c.473, e. Ἀκτρίτης, ibid.

Ἀκτροὶ, Heſychio ἄκρατοι.

Ἀκτὴ, Littus, t.1, c.94, h. Ἀκτὴ, Fructus, t.1, c.95, b. Ἀκτὴ, Sambucus, ibid. e.

Ἀκτὴ, olim dicebatur etiam Attica regio, quoniam maior eius pars ad mare ſita eſt. Vnde Ἀκταῖος dicitur eius incola, & Ἀκταία, fœm. gen. necnon Ἀκτὶς. Ità Ἀκτὴς dicitur ὁ Ἀκταῖος: vnde apud tragicum Ἀκτὴν πέτρα, pro Ἀθηναῖος, teſte Stephano. Heſychio autem Ἀκτὴς λίθος dictus eſt ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς. Item Ἄκτιος Αἰγιεὺς hinc nominatus eſt: necnon Ἀκταὶς fœm. genere, Attica. Ἄκτιον quoque hinc dictum, à quo Ἀκτιωτικὸς: niſi id potius ſit ex fœm. Ἀκτία.

Ἀκτιμοσύνη & Ἀκτίμων, t.2, c.468, c

Ἀκτῖτις, Etymologo & lexico meo veteri πίτυς, ἡ γαύτης. quo ſenſu ſuprà habuimus ἀτχῶνις.

Ἀκτῖτες, v.l. afferunt pro Splendores. perperam, vt puto, pro ἀκτῖνες.

Ἀκτίωμα, Achæus in Iride nominauit τὸν βακτηρίτην, Baculum, Scipionem, teſte Polluce lib. 10. qui etiam addit, eundem ſic vocare etiam τὸν ζυγὸν τῆς ἅμαξης, τὸ τῆς ἁμάξης αἰτίαν ξύλον, ὅπου ἄζυκτος ἡ, temonem currus.

Ἀκτὶς, t.1, c.95, b. Ἀκτιώτης, t.2, c.468, f

Ἄκτιτος, ibid. h

Ἀκτία, genus certaminis antiquum, vt Harpocr. & Suid. tradunt ex Callimachi libro περὶ ἀγώνων ſcripto. Sed ſi Stephano credimus, Ἀκτία dicta fuit vrbs quædam Acarnaniæ in qua Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν καὶ ἱππικὸς καὶ πλοίων ἄμιλλα ὀβ' πεντετηρίδος ἰών. Vnde Apollinem nominari Ἀκτιῆον & Ἀκτιακὸν ait. Alioquin Ἀκτιακὸς dicitur cuius etiam eius vrbis, & fœm. gen. Ἀκτιακὼς, teſte eodē. Quidam vrbem vocant Ἄκτιον, & feſtum Ἄκτια, plur. num. gen. neutro.

Ἀκτιὰς, vide in Ἀκτὴ.

Ἀκτινοβολέω, ῶ, Radio, Irradio, v.l. perperam pro ἀκτινοβολέω.

Ἀκτινῶτις, ή, eadem afferunt pro Actica, Littoralis. ſed æque ſuſpectum hoc eſt ac præcedens.

Ἀκτὶς, t.1, c.96, e. Ἀκτινδὸν, ibid. g

Ἀκτινοβολέομαι & Ἀκτινοβολέω, t.1, c.97, a

Ἀκτινοβολία, t.1, c.96, h. Ἀκτινοβόλος, ibid.

Ἀκτινοειδὴς, ibid.

Ἄκτινος, ου, ὁ, Sambucinus, Qui ex ſambuco eſt. vt Ἄκτινον ξύλον apud Theophr. Hiſt. plant. lib. 5, cap. 4. Ἀκτῖνος autem pro ἀκτὶν dici, neſcio qua autoritate vulg. lexica probatura ſint.

Ἀκτιώτης, t.1, c.96, g Ἄκτις, t.1, c.95, g. Vide & Ἀκτὶ.

Ἀκτὶς, ibid. f & g. & 96, f & g. Ἀκτὶς, Heſychio teſte eſt etiam ſerui nomen, apud Syracuſanos autem ὁδηγὸς, dux viæ: (pro quo ſuprà ἀκτῖνος) vel ναῦς, nauis.

Ἄκτιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Increatus, hoc eſt Non creatus ſeu conditus.

Ἀκτῖτις, t.1, c.95, g. Vide & Ἀκτὶ paulo antè: & Ἀκτιώτης, ibidem.

Ἀκτορίδης & Ἀκτορίων, patronymica ſunt ab Ἄκτωρ. id eſt, Filius ſeu nepos Actoris, Qui ab Actore ortum ducit.

Ἀκτοσύνη, Heſychio ἀκριβεία, ἀκμαιότης.

Ἄκτωρ, ορος, ὁ, Ductor. Heſychio ὁ ἀγωγεὺς, ἡμᾶς. ἡνίοχος, Lorum aut funis quo ducimus aliquid. Eſt & nomen proprium, vt iam dixi.

Ἀκτωρίων, t.1, c.96, b

Ἀκτώεσα, Heſych. eſſe dicit ἀκτὰς vel φυλακὰς, littora vel cuſtodias. niſi potius voluit dicere littorales cuſtodias.

Ἀκτωροὶ, idem eſſe ait γεωργοὺς vel φύλακας, agricolas vel cuſtodes. propriè enim ἀκτωροὶ ſunt Qui in littore excubias agunt, Qui littora cuſtodiūt, dicti etiam ἀκταιωροί.

Ἀκυβέρνητον, τὸ, ſubſt. t.2, c.480, a. Ἀκυβέρνητος, ibid.

Ἀκυδρομίη, apud Hippocr. perperam ſcriptum pro ἀκυδρομίη.

Ἀκυπήτειον φάρμακον, Heſych. teſte dicitur quod adhibetur ὥστε τὸ μὴ κυῆσαι γυναῖκα, vt mulier non concipiat. Infrà Ἀκυπέτειον.

Ἀκυρος, t.2, c.488, d

Ἀκυστὼν, Heſ. affert pro ἀγρυπνῶν, Vigilans.

Ἀκύκλιος, t.2, c.502, e

Ἀκυλασία, ας, ἡ, in v.l. Intemperantia. perperam pro ἀκολασία.

Ἀκυλεὺς, Heſychio ἀετὸς: forſan ex Latino vocabulo Aquila.

Ἀκύλιστος, Qui non voluitur, Immotus, Rigidus. Creſibio Chalcidenſi dicenti ſibi ἀπεληλυθέναι ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας τὸ ἀσυμβόλως ἐπιτῆναι, Timon, alludēs ad Homericum verſum, Δειπνομανὴς (inquit) ἐκεῖνος ὄμματ' ἔχων, καρδίην τ' ἀκύλιστον, vt refert Athen. lib 4.

Ἄκυλον, Lydis dicitur τὸ αἰδοῖον, teſte Heſ. pro quo in meo vet. lex. & apud Etymol. vno λ ſcriptum ἄκυλον.

Ἄκυλος, Glans iligna, Fructus ilicis. vt Theophr. ſatis clarè docet his verbis, Hiſt. plant. lib. 3, cap. 6, καλοῦσι δὲ τὸν μὲν τῆς φηγοῦ καὶ τοῦ ἔλατος (nimirum τῆς ἀείας) καρπὸν, ἄκυλον· τὸν δὲ τῆς δρυὸς, βάλανον. Et Amphis apud Athen. lib. 2, Ὁ συκάμινος συκαμίνους, ὡς ὁρᾶς, φέρει· Ὁ φηγὸς, ἀκύλους, ὁ κέδρος μυρσίνας. Itidemque Theocr. Idyll. 5, Οὐδὲ γὰ ἐμὶ ἀκύλοις ὁμοιάλιδες (f. comparandæ ſunt) αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ὑπὸ φρίκιον τὸ πυρένιον, αἱ δὲ μελίχραι. (Vbi nota fœminino genere vſurpari) Homerus quoque inter ἄκυλον & βάλανον diſcrimen facit, ſic canens Od. ξ, Ἴσον δὲ Κίρκη Πάρ' ἄκυλον, βάλανόν τ' ἔδμεν, καστάν τε πυρεύειν· Ἐδ' ἀθῆναι ſubiungénſque, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσι. quemadmodum Ariſtot. quoque Hiſt. anim. lib. 8, cap. 6, dicit παίεσθαι τὸ ζῶον ὑπὸ κράβατος, καλάμου, σύκου, ἀκύλου, ἀχράδος, πυρῆνος. Ita enim potius legendum videtur quàm ἀκύλας. ‖ Ἄκυλον à Lydis vocari τὸ αἰδοῖον, Etymol. & & lex. meum vetus teſtantur. pro quo Heſych. ἄκυλον habet, gemino λ. ‖ Ἄκυλον, eidem Heſychio eſt ἄδοξον, inglorium. Hæc porro neutralia pono ſub fœmino ἄκυλος, quoniam & ipſum neutro genere effertur. legimus enim apud eundem lexicographum, Ἄκυλον, ὁ τῆς φρίου καρπός: apud Suidam autem fœminino.

Ἀκύμαντος, t.2, c.492, f. Ἀκύμων, t.1, c.486, h. & 491, f

Ἄκυνον, Heſychio ἄπικον: pro quo ſcribēdum potius ἄκυον.

Ἀκυπὸν, eidem eſt ἀπρόσιτον, Inacceſſum.

Ἄκυρον, t.2, c.488, c

Ἄκυφον, Heſych. Etym. & lex. meum vetus afferunt pro ἀμηχὲς, παράτυχον, Cypridem non expertum, hoc eſt venerem.

Ἀκυρὴς, Heſychio, Etymologo & lex. meo vet. ἀτυχὴς: afferentibus itidem Ἀκυρήματα pro ἀτυχήματα. Dicuntur autem hæc ἀφὰ τὸ κυρεῖν. propriéque ἀκυρὴς eſt qui nil acquirit, ideoque infortunatus: & ἀκύρημα, infortunium illud.

Ἀκυρεία, ας, ἡ, pro Improprietas ex Hermog. affertur.

Ἄκυρμα, ατος, τὸ, idem quod ἀκύρημα paulo antè. hoc eſt ἀτύχημα, ἀποτύχημα, Infortunium, illud nimirum propriè quo nihil acquiritur. vt Heſych. quoque ἀκύρματα exp. ἀποτεύγματα. ‖ Ex Athen. affertur pro Reliquiæ, Exuuiæ armorum.

Ἀκυροστομία, Heſych. affert pro ἀναρμοστία, ἄκυρα, Inconcinna, Impropria.

Ἀκυρολογία, t.2, c.512, d. Ἀκυρολογία, ibid.

Ἄκυρος, ibid. a. ‖ Heſych. ἄκυρον exp. non ſolùm παλαιὸν, ſed etiam ἄπιρον, μακρύν. nam κῦρος (inquit) eſt τέλος.

Ἀκυρόω, t.2, c.512, e

Ἀκύρωσις, εως, ἡ, Abrogatio qua aliquid ἀκυροῦται.

Ἀκωτίειον, t.2, c.487, b. Paulo antè Ἀκωπήτειον.

Ἄκωπος, ibid.

Ἀκραλίδαι, Laconica dialecto κραλίδαι. Heſych.

Ἀκραμονικὰ, eidem κακοπαθήματα. ab ἀκράομαι.

Ἀκρὰς, eidem eſt ὠμὸς, Crudus aut Crudelis.

Ἀκρωδύνιος, t.2, c.524, f. Ἀκρωκὴ, t.1, c.170, c

Ἄκρωλες, t.2, c.526, b

Ἀκρώλυπος, t.2, c.529, h. Ἀκρωλύτως, ibid. b

Ἄκρων, t.1, c.271, f. & 1125, b.

Ἀκρῶναι, Supremæ & nudæ cautes. v.l. perperam pro ἀκταὶ.

Ἄκωνος πῖλος, apud Ioſeph. Pileus conum & faſtigium nō

habens, Non fastigiatus in metam.

Ἀκάπνος, t.2, c.538, f. Ἀκωπος, t.2, c.537, c.

Ἀκαρεια, Hesychio ἄκανθα, spina. pro quo suprà ἀκαρίαι.

Ἀκεχή, t.1, c.1335, f

¶ Ἄλα, Cyprius est ὁ οἶνος, Vinū, teste Hesychio: qui exposuerat etiam θάλασσαν, mare. sed tunc est accusà nom. ἅλς. ‖ Ἅλα dici etiam πὶ ἀφορία annotat Suidas, nimirum in Odyssea Homerica, vbi quidam dicit. Οὐ σύ γ' ἀν' ἅλα οἶσθα βοτάνην οὐδ' ἄλα δοῖνες. Veruntamen & ibi ἅλα, ab ἅλς, accipere pro grano seu mica salis, nihil verat.

Ἄλαζα, Hesychio μέλαν ὃ γράφομεν, atramentum scriptorium.

Ἀλαβανδα, ης, ἡ, Alabanda: ciuitas Cariæ ab Alabādo quodam denominata: cuius ciuitatis ciuis seu incola Ἀλαβανδεύς nominatur. Inde & posteriuum Ἀλαβανδικός, Alabandiacus, Alabandensium proprius. vt Ἀλαβανδικὸν σύγγραμμα: vnde Ἀλαβανδικὸς συλλογισμός, quo nimirum negatiua particula μὴ pro οὐ ponitur, vt Philoxenus tradit apud Stephanum, eius exemplum afferens Homericum hunc versum, Iliad. ο. Μὴ δ' ἐμὲ ἰοῦσα Πα σταδίων ἐκατόγχειρ Πημαίνῃ Τρῶας. Latini Alabandicus potius dicunt quàm Alabandiacus.

Ἀλαβαρχίη, ης, ἡ, In Epigr. l.2, Lascaris putat accipi pro taberna quadam aut officina, alii pro figlina, vbi incertus quidam auctor ait, Ἐξέπι δ' καὶ ᾧπνον ἔνεν χαλκὸς χόνος ἔσχεν Ἐξ ἀλαβαρχίης, χαμμαπιοῦ γέγονεν. Alabarchas autē (nam & id vocabulum reperitur, apud Iuuenalem nimirū, dicentem, — inter quos ausus habere Nescio quis titulos Ægyptius aut Alabarches) quidam interpr. Præfectos conuehendi salis, apud Ioseph. Antiq. Iud. l. vlt. Sed tunc aspiranda saltem hæc vox esset. Alii verò dicunt eos esse qui ex Arabia merces comportabant. Videndum tamē ne loci potius alicuius vnde merces aduehebantur, nomen proprium sit. sonat enim aliquid peregrini, & verò etiam per κ alicubi scriptum legitur.

Ἀλαβαστος, t.2, c.587, g & h.

Ἀλαβαστοθήκη, ibid.f.	Ἀλάβαστος, ibid.c
Ἀλαβάστριον, ibid.f.	Ἀλαβαστρίτης, ibid.g
Ἀλαβαστρίτης, ibid.h.	Ἀλαβαστροειδής, ibid.e
Ἀλαβαστροειδῶς, ibid.	Ἀλαβαστροθήκη, ibid.e
Ἀλάβαστρον, ibid.a.	Ἀλαβαστροφόρος, ibid.f

Ἀλαδή, Hesychio λιγνὺς, καπνὸς μαυλὴν, Fuligo, Cinis, Cinis mixtus carbonibus. sed his interserit, καχλῆς Κυπρίων, nescio quid sibi volens iis verbis. Et mox subiungit paroxytonως, Ἀλάδη, ἄνθρακες, carbones. Hinc Ἀλαδώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Plenus carbonibus vel fumo, seu Fuliginosus, Fumosus. idem enim ἀλαδῶδες affert pro αὐθρακῶδες, κἀκαπνιῶδες.

Ἀλαδής, t.2, c.583, h

Ἀλάδησι, Hesychio θόρυβοι, Tumultus, Strepitus: subiungenti mox diuersa scriptura, Ἀλαδυπῶ, θορυβῶ, tumultuor. vbi malim scribere Ἀλαδησῶ. nam υ in η vertendū est procul dubio. Infrà ἀλάδησις pro hoc ἀλάδησις seu ἀλαδησής.

Ἀλαδώδης, vide in præcedente Ἀλάδη seu Ἀλαδή.

Ἀλαδώς, Hesychio πλημμύς, Fluuius,

Ἀλαδή, t.1, c.365 h

Ἀλαζα, Hesychio αἰσχρά, turpia.

Ἀλαζονεία, t.1, c.307, c.	Ἀλαζονίσπης, t.1, c.306, h
Ἀλαζονίστρος, ibid.	Ἀλαζόνθυμα, t.1, c.307, e
Ἀλαζονεύομαι, ibid.b.	Ἀλαζονικὸς, ibidem.
Ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, ibid.a.	Ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, ibid.

Ἀλαζών, t.1, c.306, d.

Ἀλαθὶς, Doricè pro ἀλυθὶς: particip.aor.1 pass.à verbo ἀλάομαι, Vagor, Erro. Theocr. de Vlysse, ἐκαπὸ π καὶ ἔκατ μιῦας ἀλαθὶς, vagatus centum & viginti menses.

Ἀλαθὶς, Doricè itidem pro ἀλυθὶς, verus. Hesych. verò quum ἀλαθὶας vocari τὰς ὥρας ait, quoniam κυκλεμέν πάντα ποιοῦσι, innuit ἀλαθὶας illud esse ab ἀλάομαι.

Ἀλάθησι, t.2, c.699, a

Ἀλαὶ, Hesychio δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς. Vnde apud Suidam Ἀλαιεύς, qui huius δήμου δημότης est.

Ἀλαθὴς, Hesychio & Etymologo & lex. meo veteri πὶ χλιαρὸν, tepidum, siue πὶ λιθηρὸς, solis ardore calefactum. Quo significatu & ἠλιθηρὸς dicitur: hoc ab ἥλιος, illud ab ἀλία. sed perperam apud Hesych. scriptum ἀλαθηρὸς.

Ἀλαπὸς, Suidæ μαινόμενος, Furens. forsan ab ἀλάομαι est, & significat eum qui furore percitus huc illuc vagatur.

Ἄλαπος, t.1, c.306, b. Ἀλαπάω, ibid.a

Ἀλαὸς, idem quod ἀλαὸς infrà, Cæcus, Captus oculis. Galeno enim teste Hippocrates in lib. De locis in homine, ἀλαὰς nominauit φθίσιν quæ esset ὧν πυρὶ καὶ ἀέρος, veluti cæca & inuisibilis.

Ἀλαὸς, pro παλαιὸς, ἄρχων, Vetus, Demens, Hesych. ex Æschylo.

Ἀλαοσάομαι, apud Etymol. legitur, expositum ἀχθομαι πῶ καὶ δυσπαθῶ, Molestè fero. Habetur idem & in lex. meo veteri: sed ita vt alia scriptura annotetur, nimirum ἀλαοσάομαι & ἀλαοσάομαι, necnon ἀλασάομαι & ἀλασάομαι. Subiungitur quoque, ab ἀλαοῶ, verbo huic synonymo, deriuari illud ἀλαοάω, vt ἀλαάω ex ἀλαΐω, φαάω ex φαΐω.

Ἀλακάπα, Doricè pro ἠλακάτη, Colus. Theocr.

Ἀλάκατος, Strepitū non edēs. οὐ λακῶν. Hesychio ἀλίφατος.

Ἀλάκατα, eidem sunt χῆρα ὕπερα, intestina terræ, id est vermes. sed addit quosdam interpretari σφῆκας, vespas.

Ἀλακάζω, idem affert pro ἀθροίζω, συναγείρω, Congregare, Cogere in vnum.

Ἀλαλά, t.2, c.552, c.	Ἀλαλαγή, t.2, c.553, e
Ἀλάλαγμα, ibid.d.	Ἀλαλαγμὸς, ibid.
Ἀλαλάζω, Clamo alala, &c. t.2, c.553, a.	Ἀλαλάζω, Tinnio, &c. ibid.c
Ἀλαλαί, t.2, c.552, f.	Ἀλαλὴ, ibid.e
Ἀλάλη, ibidem.	Ἀλάλημαι, t.1, c.306, e
Ἀλαλήμενος, ibid.d.	Ἀλάλημαι, ibid.c
Ἀλάλητα, t.2, c.553, a.	Ἀλάλητος, t.2, c 550, a
Ἀλαλητὸς, t.2, c.552, g.	Ἀλαλία, t.2, c 551, c

Ἀλαλκάω, ῶ, t.1, c.331, c & g

Ἀλαλκομένιος, vrbs Ithacæ, denominata à Bœotorum Alalcomeneo, vt Plut. in Hellen. refert p.55-, mex edit. affertēs simul causam nominis. πόθιτιὸν est Ἀλαλκομένιος apud Steph.

Ἀλαλκομένιον, vrbs Bœotiæ, ab Alalcomeneo quodam dicta, qui & Ἀλαλκομενεὺς Mineruam ἐθρυσε, & à se denominauit, teste Aristarcho, qui ab ἀλάλκω dictam negat: alioqui enim potius ἀλαλκωΐδα nominandam fuisse. quin & γλαυκῶπις appellata creditur à Glaucopo Alalcomenei filio, vt refert Steph. qui vrbis Ἀλαλκομένιον, (sine diphthongo enim apud eum scribitur) θνησιν esse dicit Ἀλαλκομένιος & Ἀλαλκομενίς: vnde Minerua Ἀλαλκομενία. quòd ibi coleretur.

Ἀλαλκομενὶς, t.1, c.332, a. Vide & præcedēs Ἀλαλκομένιον.

Ἀλαλκτήριον, t.1, c.331, h.	Ἀλάλκω, ibid.e

Ἄλαλος, t 2, c.551, b.

Ἀλαλύκτημαι, t.1, c.311, e. & t.1, c.-61, f

Ἀλαλύσθαι, Hesychio φοβεῖσθαι, ἀλύειν, Metuere, Animo esse perturbato & quasi vago.

Ἀλάμβος, particip.aor.1 med. ἠλάμην, à them. ἄλμαι, significante Salio, Salto. Synes. epist.5-, ἀπὸ θανατηφόρου ὕδατος πὶ ἠμιωνικὸν ἀπήλαν ἀλάμβος.

Ἀλαμπὸς, t.2, c.589, a

Ἀλαοσύνη, Suidæ ἡ ἀλαζονεία, Arrogantia.

Ἀλαπὶς, Hesychio est ἀληθὶς, Verum.

Ἀλαπίως, idem Tarentinorum dialecto dici scribit pro ὑγιῶς, Integrè. quo significatu suprà habuimus ἀκαρίως.

Ἀλαποὶ, populi ad Bosporum non procul à Mæotide palude habitantes: à quibus regio quam tenent, Ἀλαπία dicitur. Ab iisdem est nomen postcriuum Ἀλαπὸς, Alanus, Ad Alanos pertinēs, seu Alanorum proprius. Item τὸ Ἀλαπὸν ἄπαν, ὄνος, Tota gens Alanica, Omnes Alani. vt suprà πὶ Αἰπολιὸν pro οἱ Αἰπολοί.

Ἀλάομαι, t.1, c.305, c.

Ἀλαὸς, οῦ, ὁ, Cæcus, Luscus: secundum quosdam à verb ἀλάομαι, δῆλα πὶ ἀλᾶσθαι κῦ πὶ πορεύεσθαι, secundum alios ἐ ἀ priuatiuo, & λάειν, quod est videre, ὁρᾶν. Hom. Od. Καί κ' ἀλαὸς πι ξεῖνε δέδορκέν πὸ ὄμμα Λυκάονος, vel cus. Itidémque Od. χ, μάντις ἀλαοῦ. Hippocr. quoq pro τυφλὸς vtitur, teste Galeno in lex. Hippocr. Ap poll. Argon. 1, ἀλαοὶ νέφεα dixit, Nubem obscuram, caliginosam & atram: quasi quæ cæcitatem & obsc tatem afferat, τύφλωσιν ἐμποιοῦσα.

Ἀλαστεπὰ, t.3, c.814, f. Ἀλαστέπας, t.3, c.1533, g

Ἀλαστ

Ἀλάω, ῶ, Cæcum reddo, Excæco. πηρόω. vnde & comp. ἐξαλαόω. Homer. ei genitiuũ ὀφθαλμοῦ etiam addidit, dicens Odyſſ. ι, ὅτ' ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν: vbi ſimpliciter ſignificat ἐτύφλωσεν, Priuauit, Orbauit. Hinc & verbale ἄλασις, de quo infrà. | Heſych. ἀλαῶν expon. non ſolùm ἀκτυφλῶν, & στείρων, ſed etiam πηρῶν, λαπίζων, βραχίζων.

Ἀλαπαδνός, t.2,c.601,e. Ἀλαπάζω, ibid.c

Ἀλαπαδνα, ab Atticis vocari purgationes, dicunt vulg. lex. procul dubio ex ſcholiaſte Theocr. apud quem tamen legitur, Ἀλάπαδνα, παρ' Ἀττικοῖς τὰ καθάρματα: ſubiungentem, λάπαθον quoque eſſe herbam quandam καθαρτικήν. Annotat autem hæc in hoc hemiſtichiũ Idyll. 2, ἀλλά μι τὰς καπυρὰς ὑποσσείουσα λιβάνους.

Ἀλαπαδνός, Heſychio ἀδύνατος, Imbecillus, Debilis.

Ἀλάπης, dicitur ὁ ἐξ Ἀλάπων, vt Galen. apud Hippocr. annotat, addens, Ἀλάπη eſſe locum quendam Thraciæ.

Ἀλαστα, eidem Heſych. τὰ τῇ δίκτυϊ εἰς τὸν αὐλὸν τῆς ὀπισθοσπάδος ἐμπῆλον, id eſt haſtile quod inſeritur in fiſtulam cuſpidis. vel, inquit, κάρυα Ποντικὰ, ἀφ' ὧν γίνεται τὰ δόρατα, nuces Ponticæ, ex quibus fiunt haſtæ. Itidẽ Etymologo & lexico meo veteri ἄλαστα ſunt τὰ Ποντικὰ κάρυα, & ὁ αὐλὸς τῶ δόρατος καταξυόμενος. Vbi etiam ſubiungitur, quoſdam ἀλαστίαν quoque vocare arborem ἐξ ἧς εἰς τὰ δόρατα αἱ ῥάβδοι, vnde cæduntur haſtilia.

Ἀλαυῶσαι, idẽ affert pro ῥυπῶσαι, Contaminare, Coinquinare: à them. ἀλαυόω. Infrà ἄλαυρον idẽ affert pro κίβδηλον.

Ἄλες, t.1,c.373,f. Ἀλασαίνω, t.2,c. 693,h. Ἀλασία, ibid.f

Ἀλασία, pro Vltrix conſcientia, Diræ, Intemperiæ, aſſeruntur ex Ioſephi Antiqu.Iud.

Ἀλαστορες ὑμμάτων κύκλοι, apud Sophocl. in Antig. pag. 253, ſcholiaſt. expon. ἄλαστα πανδεῖν, vel δυστυχίαι, Ærumnoſis & infelicibus.

Ἄλαστος, t 2,c.693,e. Ἀλάστωρ, ibid.h,

Ἀλάται, t.1,c.305.g. Ἀλαπία, ibid.

Ἀλαωπολία, t.1,c.373,f

Ἀλαπελις, Heſych. affert pro ἁμαρτωλίας, Peccata, Delicta.

Ἀλαωσίδας, apud eundem legimus expoſitum χίλιας. Sic enim reponendum videtur pro χίους: niſi in ipſo ἀλαωσίδας mendum ſit.

Ἀλαὼν, t.1,c.305,e

Ἀλαωπὸς, οῦ. ὁ, Qui eſt ἀλαὸς περὶ ὄπας, Captus oculis, Cæcus. Apud Nonn. ἀλαωπὸς ὁμιχλη, cæca caligo, vt ſuprà ex Apollonio habuimus ἀλαοὶ νέφος, cæca & obſcura nubes. FORMIN. Ἀλαῶπις, Cæca, vel Caliginoſa, Obſcura. vt Heſ. ἀλαῶπιν exp. non ſolùm τὸ βλάπτουσαν, ſed etiam σκοτεινὴν.

Ἀλαωτὺς, ύος, ἡ, Cæcitas, Oculi ſeu oculorum priuatio ſeu orbatio. Homer. Odyſſ. ι, — ἄμμε τις ἐκ καταθνητῶν ἀνθρώπων Ὀφθαλμοῦ ἀέκητι λιπὼν ἀλαωτὺν ἀέσαιτο, ſi quis te mortalium interroget de turpi cæcitate & luminis orbitate: Φάσθαι Ὀδυσῆα πολυπτήμονα ἐξαλαῶσθαι, dic Vlyſſem te excæcaſſe. Heſych. quoque & ſchol. ἀλαωτὺν ibi interpr. στέρησιν ὀφθαλμοῦ, τύφλωσιν.

Ἄλβα, ης, ἡ, Alba: ciuitas Italiæ. Vnde Ἀλβανὸς, Albanus, Alba oriundus: interdum etiam Proueniens in agro Albano. vt Ἀλβανὸς οἶνος, apud Dioſcoridem libro 5, c.11, de vinis Italiæ, & apud Athen. libro 1. Item fœm. gen. Ἀλβανὶς λίμνη, Albana palus. ſeu Lacus Albanus, apud Plut.

Ἀλγάω, ῶ, Occulo, Abſcõdo. Heſ. enim ἀλγᾷ affert pro κρύπτει. Infrà eadem ſignif. ἀλγέω.

Ἀλγεία, teſte eodem, Laconibus eſt ἀῤῥωστία, Mala valetudo, Morbus. cum enim dolor ſequitur.

Ἀλγήρεος, Dolorificus, Dolorem afferens. idem cum ἀλγήρος & λυπηρὸς, teſte Suida. ſic enim apud eum ſcribendum eſſe pro ἀγλωσσος, teſtantur ſeries alphabetica & manuſcriptus codex. Infrà & Ἀλγιόεις, ſine diphthogo.

Ἀλγήρος, ſubſtant. t.1,c.314,h. Ἀλγήρης, ibid.g

Ἀλγηδὼν, t.1,c.314,g. Ἄλγημα, ibid.f

Ἀλγιόεις, vide paulo antè in Ἀλγήρεος.

Ἄλγινος, t.1,c.314,g. Ἄλγενες, ibid.

Ἀλγινοὺς, ibid.c. Ἄλγακες, ibid.

Ἄλγιον, ibid. Ἄλγος, ibid.a

Ἀλγιωμαι, ibid.d

Ἀλγιῶν, ibid. | Heſ. ἀγιώει exp. non ſolùm λυπεῖ, βαρεῖ, ſed etiam ἀφαιζεῖ, Delet. in qua poſteriori ſignif. ἀλαλάζει etiam accipit infrà.

Ἀλδάω & ἀλδαίνομαι, t.1,c 311, b. | Ἀλδαίνεται ab Heſ. exponitur non ſolùm αὐξάνεται, nec non βλαστάνει, ſed etiam πιμπλᾶται, impletur.

Ἄλδητα, eidem Heſ. ſunt ἄτμητα, Inſecabilia, Individua. pro quo infrà ἄλετα.

Ἀλδίω, t.1,c.311,g

Ἀλδήμιος ſiue Ἄλδος Iupiter Gazæ, vrbe Syriæ, colitur: ſic nominatus παρὰ τὸ ἀλδαίνειν καὶ αὐξάνειν τὰς καρπούς, vt Etymol. & lex. meum vetus tradunt ex Methodio.

Ἀλδήσκω, t.1,c.311,b. obiter. Ἀλδίσκω, t.1,c.311,h

Ἀλδίσκω, t.1,c.312,a. Ἀλέα, ibid.g

Ἀλεαίζω, t.1,c.313,c. | Heſ. ἀλεαίζει actiuè exp. θερμαίνει (vt Galen. quoque apud Hippocr.) item κνήθει, (quo ſenſu ſuprà ἀλγεῖ) ἀφαιζεῖ, (pro quo ſuprà ἀλγιῶν) necnon σφύζει & ἥβᾳ. Affert etiam ἀλεαίζων pro θερμαζόμενος: item ἀλεαίζω pro ἀῤῥοίζω: quo ſenſu ſuprà ἀλεαῶσι: & tunc eſſet ab ἀλής.

Ἀλεαπουμαι, t.1,c.313,d. Ἀλεαίνω, ibid.

Ἄλεαρ, Heſ. eſſe dicit ἀλεωρεῖαν vel πλανωρεῖαν.

Ἀλεάσαι, t.1,c.322, b. | Heſ. ἀλεάσαι exp. non ſolùm φυλάξαι & ἀναχωρῆσαι, ſed etiam πτῆσαι, (pro quo ſcribendum potius ἀλεῦσαι) item θερμαίνεσθαι. propertiſpomenos autem apud eum ſcriptum eſt.

Ἀλεγχὴς, t.1,c.313,f. & 315,a. Ἀλεγχὼ, t.1,c.313,e

Ἀλεγκὼ, ibid. | Heſ. ἀλεγκώσεται exp. non ſolùm φροντίζεται, ſed etiam ἀλαζονεύσεται, ἀλαφρύνεται, καυχήσεται.

Ἀλεγὼ, t.1,c 313,d

Ἀλεινὸς, ibid.c. & 322,d. Vide & Ἀλεωὸς.

Ἀλεινὼ, t.1, c.322,c. | Heſychio ἀλεείνων eſt non ſolùm ἀκλίνων, ſed etiam ἀλαζονεύμενος.

Ἀλεὶς, t.1,c.325,f

Ἀλεῖω, Iniuriam facio. Heſych. enim ἀλεῖν affert pro ἀδικεῖν.

Ἀλείη, Heſychio θερμασία, calor: Ionice pro ἀλέα. exponit etiam ἄλυξις. id eſt ἔκκλισις, Vitatio & Declinatio: quod oxytonos potius ἀλεὶη dicitur. In priore ſignif. Hippocr. libro 3 De diæta, περὶ ὑφεπτάπις πυρίαν ἐν ἀλείῃ. Et alibi, ὅταν ἐν ἀλείῃ ἡμέωνται. Sic Homer. Odyſſ. ρ, — ὑπὲκ πυρὸς ἥστο, ἀλείη δ' ἡμέωντο. Et apud Sophocl. in Philoct. pag. 414, ἀλείης ὕπνος ἐδαλὸς, ſchol. exp. ὕπνος ἐ ὑπὸ τὴν ἀλέαν καὶ τὸν θέρμον τῆς ἡλίου, ἀγαθὸς: addens tamen, quoſdã ſcribere oxytonos ἀλεὶης, & adiectiuè accipere pro θερμὸς, Calidus ſeu Tepidus.

Ἀλεὶη, t.1,c.321,d

Ἀλεϊνὸς, Tepidus: item Calidus, Æſtuoſus. Heſ. enim ἀλεϊνὸς exp. καυματηρὸς. ſuprà ἀλεεινὸς pro eodem.

Ἀλεὶς, vide in Ἀλείη paulo antè.

Ἀλεία, t.1,c.372,f

Ἀλειάδες, αἱ, Piſcatoriæ ſcaphæ, v.l. perperam pro ἀλιάδες.

Ἀλείαρ, t.2,c.661,f. Ἄλειαρ, t.1,c.310,g

Ἄλειμμα, t.1,c 317,a

Ἀλειμματώδης, Vnguenti formam habens, Vnguento ſimilis. Hippocr. in deſcriptione pharmaci cuiuſdam, εἶτα ἀλειμματώδης ποίει, in vnguenti formam redige.

Ἀλεῖται apud Heſ. τὰ ἐπαλεῖψαι τοῖχῳ, aliquid illinere muro. Infrà Ἀλῆαι, ſine diphthongo.

Ἄλειον, t.1,c.1437,d

Ἀλείος, ſiue Ἀλεῖος, Congregatus & coactus in vnum, Confertus. Galenus enim in ſuo lexico Hippocr. ἀλείαι expon. ἠθροισμένοι, ἀθρόοι: & Heſ. ἀλεῖαι ὕδωρ affert itidem pro ἀθροῖαι καὶ συλλεκτὸν. quo ſenſu & ἀλεὶη paulo infrà. Alioqui Ἀλέος Doricè pro Ἡλέος dicitur. vnde Ἀλέης Ζεὺς apud Steph. in Ἥλις.

Ἀλεινὸν, Heſ. affert pro ἀδυνατὸν, ἀσθενὲς, Infirmum, Tenue.

Ἀλεὶς, eidem eſt πένης, Pauper.

Ἀλειτήριον, Cyprius χαφεῖον, teſte eodem. Sed forſan ſcribendum ἀλειπτήριον: quod propriè eſt Vas ex quo vnguntur: catachrẽſtice autem atramenta tum etiam ſi-

gnificare poteſt, quoniam inde prompto atramento chartæ veluti illinuntur & inducũtur: ſi tamen χαρείου nomine atramentarium intellexit.

Ἀλειτὴς, fons quidam Epheſi dictus ἀπὸ τῆ μυείσης ὀπτα-λείτιδι ὕδατος, vt ex Methodio tradit Etymol.

Ἀλειτήσειον, t.1,c.317,d.

Ἀλειτὴς, Suidæ eſt ἐπιθυμῶν ἐμμανῶς. eſt tamen potius id quo inungimur, vt χρίστης.

Ἀλειτήριον, ibid.

Ἀλειτήρια, t.1,c.317,d.

Ἀλείτως, Varin. affert pro ἀνιδιῶς, Sine penuria, Ita vt inopia & penuria non ſit. forſan pro ἀδιαλείπτως, quod eſt inceſſabiliter, Indefinenter & ſine intermiſſione.

Ἀλεὶς, t.1,c.306,b

Ἀλῆς, per ſyncopen pro ἀλιὴς dici Suidas annotat, aſſerens ἀλῆς σαφεῖς.

Ἄλειστον, ου, τὸ, Poculum. ποτήριον, Suidæ: Heſychio ποτήριον πυριβώμιον, poculum torno factum, (vt Euſtath. quoque ex nonnullis tradit fuiſſe ἀπεφορὶς, rotundum & circulare) vel potius cælatum. quæ interpretatio conſentanea eſt etymo illi quo ἄλειστον nominatum dicitur quaſi οὐλεῖον ſeu λεῖον, non lævæ, ſed πρακτὸ πῆς ἐμπαίσματι, ſeu ζωοποῖς διαδέλμασιν ἐμπεπαισμένον. pocula enim emblematis & cælaturis ornata ſunt aſperiora. Homer. ἄλειστον & δίπλακα pro eodem poſuit. apud eum enim Odyſſ. γ, Piſiſtratus Neſtorides Mineruam alloquens, quum dixiſſet, Τοιοῦτόν τι φορέτερον δῶτον χρύσειον ἄλειστον, ſubiungit poeta, Ὡς εἰπὼν ὁ χερεὶ πάρα δέπας ἀμφικύπελλον οἴνου. Sed & κρητῆρα & ἄλειστον pro eodem accipere videtur. libro enim ſequente Menelaus Telemachum alloquens, ait, Δῶσω καλὸν ἄλειστον, ἵνα σοῖσιν δήεται ἥρωσιν Ἀθανάτοις, ἐμέθεν μεμνημένος ἡμὲ πάσης: & aliquanto pòſt, Δῶσω τοι κρατῆρα περιφερὲς ἀργύρεον· ἠγλαὸν δέ ἔστ' ἄκρης, χρυσοῦ δ' ὄβρι χείλεα πᾶσι κεκάσται. Dicitur verò & maſculino genere ἄλειστος, vt Euſtath. annotat ex quibuſdam grammaticis, quos vſum quoque eius afferre ait: & ſicut nouum id videatur, cogitandum ei eſſe dici itidem non σύμβολον tantùm neutro genere, ſed maſculino etiam σύμβολος. | Apud Athenæum libro 11, Marſyas ait τὸ ἐν τῷ ἰσχίῳ ὀστοῦν vocari κοτύλην & κύλικα, os coxendicis: vt paulo antè dixerat τὴν τῶ ἰσχίου κοιλότητα vocari κοτύλην.

Ἀλῆται, Saliet ſeu Saltabit. fur. med. verbi ἄλλομαι. Suid.

Ἀλεπία, eidẽ eſt τὸ ἁμαρτία, Peccatum, Delictum. qui itidem ἀλείτης diphthongo ſcriptum ait ſignificare ἁμαρτωλόν: ἀλήτης autem, vtrobique per η, τὸ πλανήτην.

Ἀλείτης, t.2, c.721,c

Ἀλειτουργησία, ας, ἡ, Immunitas ab obeũdis muneribus publicis. τὸ οὐ λειτουργεῖν. apud Strab. lib. 13.

Ἀλειτούργητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Itidem Immunis à muneribus publicis, Qui non cogitur obire munera publica. Apud Demoſthenẽ Pro corona, in pſephiſmate quodam Byzantiorum, καὶ πᾶς κατηκοῦν ἐθέλοντι τὰ τῶν ἀλειτουργήτων ἤδη πᾶσιν ὠνὴς τὰ λειτουργίαν. Affertur & ἀλειτούργητος οὐσία ex Iſæo.

Ἀλείτω, t.2,c.719,b.

Ἀλεκαρ, t.1,c.316,h.

Ἀλεκαπὴς, ibid.

Ἀλείριον, ibid.

Ἀλείφομαι, t.1,c.316,f.

Ἀλεκλαδρος, ibid.f.

Ἄλεκτα, t.1,c.317,a

Ἄλεκτας, t.1,c.317,a

Ἀλεκτὴ, ibid.e

Ἀλεκτόβιον, ibid.

Ἀλεκτέω, ibid.d

Ἄλεκτις, t.1,c.317,b

Ἄλεκτα, Heſychio ſunt ἄτμητα, Inſecabilia, Indiuidua. pro quo ſupra ex eodem habuimus ἄλδητα.

Ἀλεκταίνει, idem affert pro ἰσχύει, χαυνοῦται, Viribus pollet, Ferocit & ſuperbit: item μετεωρίζει, Tollit in altum. Quo ſignificatu habuimus ſuprà ἀκταίνειν & ἀκτάζειν ſeu ἀκταΐζειν.

Ἀλεκτὴρ, ῆρος, ὁ, idẽ quod ἀλεκτὼν, deriuatúmque vt hoc ab ἀλεξέω, ita illud ab ἀλέξω: idem etiam quod ἀλεκτὴρ, ab ἄλκω. hoc eſt, Propulſator: item Defenſor. Eſt autem poeticum duntaxat, vſurpatum à Pindaro.

Ἀλεκτῶ, Heſych. affert pro ἀκούω. pro quo potius ἀλεκτῶ dicendum, à λέγομαι ſignificante κοιμῶμαι. eſt autem hoc ἄλεκτο Ionicum pro ἐλέλεκτο.

Ἀλεκτόριος, t.2,c.608,e

Ἀλεκτρεὰς quoque inuenitur pro ἀλεκτόριος, vt ὀρτύγιος pro ὀρτύγιος, hoc eſt Gallinaceus. Vnde Plin. lib. 37, cap. 10, de gemmis, Alectorias vocant in ventriculis gallinaceorum inuentas, cryſtallina ſpecie, magnitudine fabæ.

Ἀλεκτρεὶς, t.2,c.608,d

Ἀλεκτρύλοφος, Gallinacei criſtam habens. Nomen herbæ, de qua ſic Plinius libro 27, cap. 5, Alectorolophos, quæ apud nos criſta dicitur, folia habet ſimilia gallinacei criſtæ, plura: caulem tenuem, ſemen nigrum in ſiliquis.

Ἀλεκτρυομαχία, t.2,c.608,f.

Ἀλεκτρυών, t.2,c.607,f.

Ἀλεκτρυοπώλης, ου, ὁ, Gallinarum venditor, Qui gallinas & gallinaceos venditat. Poll. libro 7, annotat vſurpari poſſe hoc vocabulum, quum Phrynichus in Κωμῳ vſus ſit voce Ἀλεκτρυοπωλητήριον: afferrque ſimul Ἀλεκτρυοφόρι ex Æſchinis Axiocho, quos annumerari poſſe ait πῆς ὑπηρετῆς ſeu ὑπηρεσίας. Notanda porro diuerſa ſcriptura in his tribus compoſitis, & primum ſyllaba υ excedere cætera, procul dubio vitio librarii qui parum fuit attentus, ſuáque iſta ἀφελεσίᾳ dubium nobis affert. Cæterùm vt Ἀλεκτρυοπώλης, ſiue Ἀλεκτρυοπώλης, eſt is qui venditat gallinas & gallinaceos: ita Ἀλεκτρυοπωλητήριον, ſiue Ἀλεκτρυοπωλήτειον, eſt ipſe locus ſeu forum vbi venditantur: & Ἀλεκτρυοφόρος, ſiue Ἀλεκτρυοφόρος, Is qui baiulat gallinas ſeu gallinaceos emptos aut vendendos.

Ἀλεκτρυών, t.2,c.608,g

Ἀλέκτωρ, Gallus, &c. t.2, c.608,c. Ἀλέκτωρ, Coniux, &c. ibid.f

Ἀλεκτωρίας, Gemma quæ in gallinaceorum ventriculis inuenitur, vt volunt v.l. Sed errant. ſcribendum enim ἀλεκτορία, vt ſuprà docui.

Ἀλέμαλος, t.1, c.941, c. obiter. Vnde aduerb. Ἀλεμαλῶς, quod vide infrà in Ἀλεμάτως.

Ἄλεμος, ου, ὁ, Heſychio eſt κόμπος, Iactantia, Oſtentatio.

Ἀλὶ, ſiue Ἀλί, t.1, c.325,g

Ἀλίβη, Heſychio eſt νὺξ, nox.

Ἀλιδὼν, idem affert pro πλανώμενος, Vagans, Errans. quo ſignificatu ſuprà habuimus ἀλάστων & ἀλώμενος.

Ἀλίξαι, apud eundem legitur expoſitum ὀθλῆξαι, ſed ſuſpectum eſt.

Ἀλιξαίθριον, idem ex Sophoclis Amphiarao affert pro ἡμῶν σκέπασμα, tectum calidum, nimirum ad arcendum frigus nocturnum.

Ἀλιξάνδρα, ας, ἡ, Alexandra: nomen tragœdiæ conſcriptæ à Lycophrone de vaticiniis Caſſandræ ſeu Alexandræ filiæ Priami. Vide & ſequ. Ἀλιξάνδρος.

Ἀλιξάνδρεια, Ἀλιξάνδρειος, ſiue Ἀλιξανδρῖνος, & ſimilia alia deriuata, vide in ſequente Ἀλιξάνδρος.

Ἀλιξάνδρος, Alexander: nomen proprium cum aliorum tum Phrygis illius Paridis, tum Macedonis illius qui Aſiæ totiuſque orientis ſubactione ſibi cognomentum Magni acquiſiuit. (Βελοῦ etiam κυβιστικοῦ nomen teſte Heſych.) Hinc Ἀλιξανδροκόλακες dicũtur Adulatores Alexandri, ſeu aſſentatores. Athen. lib. 12, poſt nuptias Alexandri illius Macedonis, Ἀλιξανδροκόλακας nominatos fuiſſe ſcribit qui Διονυσοκόλακας antè vocabantur, nimirũ δειπνοποιούς, ἁβροδιαίτους, ψαλακρασταί, μύτας ῥοδοῦς, αὐλωδοὺς, ἀναπλεῖς, σκληρυγκτάς, quia in nuptiis Alexandri certabant non aliter ac in feſtis bacchanalibus, à quibus Διονυσοκόλακες nominabantur, alio vocabulo πιχῆται etiam dicti. Item Ἀλιξανδρίδης, Alexandro ſeu factis Alexandri ſimilis: apud Plutarchum in Alexand. pag. 1136, meæ edit. Præterea Ἀλιξάνδρειος ſiue Ἀλιξάνδριος, Pertinens ad Alexandrum, Alexandro proprius & peculiaris. Et Ἀλιξάνδρειος βότανος, ſeu Ἀλιξάνδρια δάφνη, Alexandrina laurus, ab eo nominata fuit quòd in certaminibus corollis inde factis gauderet redimiri, vt Steph. docet: ἔστι καὶ Ἀλιξάνδρεια βοτάνη καὶ αὐτὴ παρ' ἄλλοις δὲ Ἀλιξάνδρια δάφνη ἀπὸ τοῦ Ἀλιξάνδρου τοῦ βασιλέως. Meminit verò huius plantæ Dioſc. lib. 4, cap. 147, & Plin. ſub finem libri 15, vbi præter deſcriptionẽ habes & nomina alia quibus vocabatur, itidémq; apud Stephanũ: Plinius verò & daphnoides appellatũ fuiſſe ſcribit. Ἀλιξάνδρου autor eſt. Porro & ciuitates quædã ab Alexãdro denominatæ ſũt Ἀλιξάνδρεια:

Digitized by Google

de quibus Stephanus, ex quo satis habui adscribere τὰ ἐθνικά. Quorum primum est Ἀλεξανδρεύς, Alexandrinus, Alexandria oriundus: & fœm. Ἀλεξανδρίς, Alexandrina. vt Σινωπεὺς & Σινωπίς. Secundum, Ἀλεξανδρεανός, itidem Alexandria oriundus: necnon Ἀλεξανδρῖνος & Ἀλεξανδρῖνες: quæ omnia probari ait Stephanus à Nicano re in libro De Alexandria, non itidem verò Ἀλεξανδρεώτης siue Ἀλεξανδριώτης, licet eo vtatur Fauorinus in libro De vrbe Cyrenaica conscripto. Ita tamen ab Ἀλεξάνδρεια deriuatur vt Ἡρακλεώτης siue Ἡρακλειώτης ab Ἡράκλεια. Indéque est pollicitum Ἀλεξανδρεωνικός, quo vsus est Athen. lib. 1, dicens, ὁ Μαριώτης οἶνος Ἀλεξανδρεωνικὸς πλὴν εὐθυηδείας ἴσχει ἀπὸ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κρηνίδος Μαρίας. Vitis autem Alexandrinæ mētionem Plinius facit, itémque ficuum & pirorum Alexandrinorum, panis Alexandrini, & vestium Alexandrinarum. Denique ab Ἀλέξανδρος est verbum Ἀλεξανδρίζω, Faueo Alexandro, Alexandri partes sequor, Cum Alexandro facio. item Alexandro similis sum, Alexandrum similitudine aliqua refero. vt apud Athen. lib. 6, Apollophanes Antigoni assentator dicit πλὴν Ἀντιγόνου τύχῃ Ἀλεξανδρίζειν.

Ἀλεξάνιμος, t. 1, c. 334, c. & 426, h. & t. 4, c. 487, g. ob.

Ἀλεξαπᾶς, t. 1, c. 333, c. Infrà Ἀλίξαπας.

Ἀλεξίδρᾳ & Ἀλεξιδραμαι, Dorica sunt pro ἀλεξεῖν, à them. ἀλέξω, à quo & mediæ vocis aor. 1 infin. ἀλέξασθαι.

Ἀλεξίη, t. 1, c. 332, b. Ἀλέξημα, ibid. f

Ἀλεξήκακος, t. 4, c. 487, g. Ἀλεξήκοος, t. 1, c. 334, c

Ἀλέξησις, t. 1, c. 332, f. Ἀλεξητήριος, ibid. g

Ἀλεξητήρ, ibid. Ἀλεξητήριον, subst. ibid. h

Ἀλεξητήριος, ibid. g

Ἀλεξητικός, ὸν, ὴ, idem quod præcedens ἀλεξητήριος, Depulsorius, Depellendi arcendique vim habens.

Ἀλεξίαρη, t. 1, c. 333, c. Ἀλεξιάρης, ibid.

Ἀλεξίβελεμνος, ibid. e. Ἀλεξιακία, ibid. g

Ἀλεξίκακος, ibid. e. & t. 2, c. 750, c. ob.

Ἀλεξίμορος, t. 1, c. 333, g

Ἀλέξιον, ν, τὸ, idem quod ἀλεξητήριον, Depulsorium, & quidem Mali depellendi vim habens. Nicander in Ther. Οἶδά γε μὲν φεύγεσθαι ἀλέξια θῆρα βολάων. Et Alexipharmacorum suorum initio, Ῥεῖά κε τοι παύσειεν ἀλέξια φαρμακοέσσης Λύδνασμα, id est ἀλεξητήρια τῆς φαρμάκου, inquit schol. qui in superiore loco ἀλέξια expon. ἰάματα. Atque adeo hinc ἀλεξιφάρμακον dicitur τὸ φαρμάκου ἀλέξιον seu ἀλεξητήριον, vim habens depellendi medicamenti venenati & noxii.

Ἀλεξιφάρμακον, t. 1, c. 333, g. Ἀλέξομαι, t. 1, c. 332, b

Ἀλέξω, ibid. Ἀλέομαι, t. 1, c. 321. d

Ἀλεμάτως, pro Stultè, affertur ex Callimacho: sed perperam. scribendum enim ἀλεμάτως, vt versum ingrediatur. significátque non Stultè, sed Frustrà: veluti hymno in Ceretem, τὸ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσης Ἀλεμάτως ἀχάεσσι κατήρυτο ἔδλα πάσσι, Frustrà, inquit, vt scholiast. exponit. nec enim satiabatur, sed quo plura ingerebantur, eo plura apperebat. Doricum autem est hoc ἀλεμάτως pro ἠλεμάτως.

Ἀλεός, Tepidus, Calidus, Ignitus. Hesychio χλιαρός, θερμός, διάπυρος. Interdum & pro ἠλεός reperitur Doricè vsùr patum, sed tunc habet ᾱ longum. à quo est ἀλεόφρων, & ἀλεόωσα. Est etiā nomen proprium apud Etymol.

Ἀλεόω, Ineptio, Stulteſco: ab ἀλεός significante Stultus. Hesychio μαπιάζω. Infrà Ἀλεώσω.

Ἀλεύς, Collectio & congeries. Galen. enim ἀλεύσεται in suo lexico Hippocr. exp. ἀθροισεῖν.

Ἀλεύφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem qui φρένας ἠλεὸς apud Homerū, indéque compositum. hoc est ἄφρων, vt Hes. expon. Demens, Mente captus.

Ἀλίπαδνος, Non habens λίπαδνα, id est Lora lata quibus equi iugo alligantur. Hesychio ἄζυγος, non iugatus.

Ἀλιπίδωτος, t. 2, c. 679, b. Ἀλίπτισις, t. 2, c. 678, c.

Ἄλιρον, Hes. affert pro κόπρον, Stercus. Vnde Ἀλιρώσσω pro Immunditia affertur ex Esdræ lib. 2, cap. vltimo. vbi tamen non ἀλιρώσσω reperio, sed ἀλιποτώσσω: circa finem, ἐκ θαλάσσης αὐτὴς ἀπὸ πάσης ἀλιποτώσσως.

Ἅλις, nomin. piur. ab ἅλς, Sales: ἅλις autē neutrum genus à masculino ἅλης.

Ἀλισθής, t. 1, c. 320, c

Ἀλισεύειος, Species piscis marini, qui κατ' ἀφομοίωσιν nominatur καλλιώνυμος. est autem τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον, quod πτόλιμον etiam vocatur, quasi ἀλὸς τὸ ἐξ, ἀλισεύειον τὸ ὄνομα αἰρεῖ vocare solent τὸ αἰδοῖον. Ita lex. meum vetus, & cum eo Etymol. qui etiam addit, quosdam eo nomine accipere κόχλον καὶ χοιρίδιον. Apud Hes. neutro gen. ἀλισεύειον, quod itidem esse dicit θαλάσσιον αἰδοῖον: ittera genus quoddam conchylii.

Ἀλίσιον, t. 1, c. 320, d.

Ἀλισή, ῆς, ἡ, Acus, Gluma: vt accipiunt in hoc loco Iosephi Antiquit. Iud. φρύξαντες πρῶτα καχρύον τὸ δράγμα, ἔπειτα πίσσαντες, καὶ καθαρὰς ἐκ ἀλισῶν καὶ κριθῶν ποιήσαντες. Sic enim ea verba interpretantur, Spicarum fasciculum manualem torrent & pinsunt, hordeumque ab aceribus & glumis repurgant. Nam dum in pila tunditur & pinsitur hordeum, suo inuolucro & ἀλύσῳ nudatur, & decorticatur seu excastratur, vt Plin. & Scribon. Largus loquuntur. Nisi ἀλισῶν nomine accipiendi sint potius furfures hordei moliti seu mola fracti.

Ἀλίσπα, Hesych. affert pro συρφετῶ, φυγεῖ.

Ἅλιτος, vel Ἀλιτὸς, t. 1, c. 320, c. Ἀλιτρεύω, ibidem, f

Ἀλιτεῖαι, virgines quædam quæ τὰς εἰς τὰς θυσίας πίτυρα ἀλῶσιν, quæ in sacrificiorum vsum liba molunt. Hes.

Ἀλιτεῖζεσθαι, t. 1, c. 320, f. & t. 3, c. 1330, b

Ἀλιτεῖς, t. 1, c. 320, f. Ἀλιτὴν, ibid. e

Ἀλιτῆναι, Hesychio οἱ τοῖς μύροις ὀπτιζόμενοι. sed hæc suspecta sunt.

Ἀλιτήρια, eidem sunt, ἀσεβῆ, ἀθέμιτα, ἁμαρτήματα. pro quo infrà Ἀλίτεια.

Ἀλθίεμα, t. 1, c. 321, g. Ἀλθιεύτης, ibid. a

Ἄλθιον, t. 1, c. 320, g

Ἀλθιοδιώτης, apud Anticlidē genus πίμπλαντος, teste Hes.

Ἀλθιόμαντις, eidem dictus fuit Apollo, διὰ τὸ καὶ τὸ ἀλθίμους μαντεύεσθαι, quòd ex farina etiam vaticinia daret.

Ἀλθιοπτίω, t. 1, c. 321, b.

Ἀλθιόπτης, ibid.

Ἀλθίω, ibidem, g. Hesych. Ἀλεῖται exp. etiam ἀλθίξῃσι. Apud quē repono ἀλθίειν pro ἀλθίρειν, quod exp. ἀφιστάναι, accipiens forsan pro Abscedere & declinare.

Ἄλθυος, Inuisibilis seu Inuisus. Hes. enim ἄλθυσε exp. ἀόρατος, ἀπώλετο. At Ἀλθίσπορος, pro Cassus lumine, Orbatus oculis, v. Lafferunt ex Soph.

Ἀλιφαίνειν, Hesych. ἀλεῦσαι, Vnge, Line.

Ἀλίω, Vito, t. 1, c. 321, d. Ἀλίω, Molo, t. 1, c. 320, c. Vtriusque signif. meminit Hes. Affert enim ἀλεῖ pro φύλασσε: & ἀλεῖ pro ἀλήθῃ, & ἀλεῖτω pro ἀλήθτω. Affert tamen & ἀλῶν pro εἰκῇ. Ἀλίσαι Galen. apud Hippocr. exp. ἀθροίσαι, congregant.

Ἀλιωσὰ siue Ἀλιωσᾶ, t. 1, c. 321, f

Ἀλιωρεῖ, ibid.

Ἀλίως, Galen. apud Hippocr. exp. ἀθρόως, Confertim.

Ἀλιώσαι, Hesychio μαραίνειν: pro quo paulo suprà ἀλεόωσιν.

Ἅλκη, t. 1, c. 305, g

Ἀλκδὸν, Hesychio ἀθρόως, confertim, vt Ἀλέως paulo antè: item ἐξαίφνης, Subitò, Repentè: forsan ab ἅλλομαι, quasi Saltu.

Ἀλκθεία, t. 1, c. 313, g

Ἀλκθὶς, aduerbium, ibid. d.

Ἀλκθίσκομαι, ibid. c. Ἀλκθίσκος, ibid.

Ἀλκθισμός, ibid. Ἀλκθισμός, ibid. g

Ἀλκθώδημα, t. 1, c. 314, c

Ἀλκθωπὸς, ibid. d

Ἀλκθόω, ibid. b

Ἀλκθόω, ὦ, pro Molo afferunt v. l. sed sine exemplo. dicitur enim potius ἀλήθω.

Ἀλκθὼς, Verè, Reuera: pro quo contractim ἀλκθῶς dicitur. Legitur apud poetas præsertim, necnon apud Herodot.

Ἀλκθὴς, t. 1, c. 323, g

Ἀλκθὴς, ibidem, a. Hesychio ἀλκθὲς est non solùm ἀληθῶς, sed etiā μνήμων: ἢ σίφων (inquit) τῆς λήθης, Non obliuiosus.

Ἀλκθίζομαι & Ἀλκθίζω, t. 1, c. 323, a

Ἀλκθιολογία, t. 1, c. 314, g

Ἀλήθιον, Hesych. affert pro κατασπίσιον, pistillum: nimirū ab ἀλήθω.

Ἀληθεύω, t.1, c.314, c.
Ἀληθινός, t.1, c.313, e.
Ἀληθοποιΐα, t.1, c.313, e.
Ἀληθὲς, t.1, c.313, 2.
Ἀληθὴς, ibid.g
Ἀληθοτικὸς, ibid.
Ἀληθῶς, t.1, c.311.c
Ἀληθῶς, t.1, c.313, f

Ἀλήϊον πέδιον apud Hom. interpretantur quidam τὸ οὐκ ἔχον λύπας. i. ἀπηρόρατα χωρία, quidā τὸ χωρὶς βοσκημάτων: alii sic nominatum volūt ἀπὸ τῆς βλαπτοφορίας τῶν θηρίων, inquit Hesych. qui itidem ἀλήϊος exp. ἁλιτικὸς βοσκημάτων, carens pecoribus, quæ nimirū à prædatoribus abigi possint. (addēs tamen & ἀκατάτακτος, ἄλητος) Sed probabilior Stephani est sententia. eo enim teste Ἀλαὶ est vrbs Ciliciæ, sic nominata forsan à salinis: vnde Ἀλήϊον πέδιον, & τὸ ἐν Ἀλαῖς Ἀλαῖς. Perperam ergo Ἀλήϊον πέδιον Κιλικίας Valla vertit Maritima Ciliciæ planities.

Ἀλὴς, vide in sequente Ἀλήτης.

Ἀλήτης, Tutus à prædonum & furum iniuria: Hesychio ἄκλοπος, ἀπόρθητος. perperā enim apud eum scriptum Ἀλήτης. Nisi potius scipsisse putādus est Ἀλὴς: quod Ἀλὴς est alioqui nomē propriū vrbis quæ & Tiryns nominata fuit, teste Eust. Rursum apud Hes. legitur Ἀλὴς, μαινόμενος. forsan ab ἀλᾶσθαι significante Furore percitum errare seu vagari.

Ἀληκτοπέδητος, Indefinētib⁹ pedicis, Inceſſabilibus vinculis: à nom. ſing. ἀληκτοπέδη. Infrà Ἀληκτοπέδη.

Ἄλης, Ἄλητος & Ἀλήτης, t.2, c.692, b
Ἀλήθομαι, t.1, c.306, c.
Ἀλήλεμαι, t.1, c.310, d.
Ἀλήλεσμαι, t.1, c.310, d.
Ἀλήλεσμένος, t.1, c.321, c
Ἀλήλημαι, t.1, c.316, d.
Ἄλημα, t.1, c.305, d.
Ἀλημοσύνη, t.1, c.305, e.
Ἀλημώτων, Hesyc. affert pro ἀφυλάκτων, Incuſtoditorum. sed ſuſpectum eſt.
Ἀλιωάλως, Vtcunque. v.l. ſed perperam pro Ἀλιωάλως.
Ἀλίπεδα. Hesychio τὰ ἐγγὺς τῆς θαλάσσης πεδία, Campi maritimi, Planities ad mare ſita. pro quo ſcribendum potius ἀλίπεδα.
Ἀλίπορον, apud eundem, λῃστὴν τὸ αὐτὸ: ſed non ſine mendi ſuſpicione.
Ἄλιπος, t.2, c.557, d
Ἀλιπὼν, Hesychio ἱερεύς, ſacerdos. qui tamen & ἀλίπορος affert per ἱερέα, à nom. ἀλίπορος. niſi potius ſcribēdum ἀλίπορος. Paulo infrà ἀλίπορ.
Ἀλίπους, t.2, c.557, c
Ἀλίσια, Varin. affert pro ὀστᾶ, oſſa.
Ἄλις, ſiue Ἄλις, Condenſus, Confertus, Coaceruatus. Frequentiſſima eſt hæc vox apud Hippocratem. vt in lib. De diæta in morbis acutis, συνδιαπεπαίνεσθαι δὲ ἄλις τὸ θερμὸν ἅπασιν αὖω, quum calor in vnum veluti aceruū collectus ſuperna petierit. vel Vno aceruo. Sic χυμὸν ἰσχνὸν, ἐπὶ τὸ αἷμα ἐπὶ ἄλις ἑκάστης καταδύσης. Et De morb. lib. 1, ἀπὸ μὲν τὸ πλήρωμα ἀφ' ἑωυτοῦ ἄλις τὸ αἷμα. Et aliquanto pòſt, ὅταν δὲ ἀλιωθῇ ὁ αὐτὸς, ἀναδιδοῖ πάλιν ἄλις καὶ παχύ. Aliquando ei adiungit ἀθρόον vel συχνὸν, nulla interueniente copula. vt De morbis, ὅταν φλέγμα ῥυῇ ὁκοσαπῆς ἄλις ἀθρόον ἐς τὸ αὖον κοιλίην. Et in Coac. progn. ὁκοῖσι χρίσις ἐν ὠσὶ ἔσται φλέγμα ἄλις συχνὸν ἐπὶ πόρον διέρχεται. Nō minus frequēs eſt plur. ἄλιες apud Herod. vt ſuprà docui.

Ἀλισθάνειν, vide in Ἀλιαθάνειν.

Ἀλίσκω, τὸ ἀπεῖμι κτλ. ἐναντίον ἔρος. Ita apud Hes. ſed non ſine mendo.

Ἀλιτραί, dicta Venus cognomento ἅτε τὸ αὖον πᾶν ζῶον ἀλᾶται τὸν βίον, πολλὰ ἐφευρίσκουσα καὶ πλανωμένη, vt annotāt Etymol. & lex. meum vetus. Niſi potius dicta ab Aleſio campo, denominato ab Aleſio quodam Hippodamiæ proco. Alioquin erat & Ἄλιτρον πόλις Πελοποννήσου, nomē ſortitum ἀπὸ πυγμαίου ἀνδρὸς πολλοῦ ἄλιος, vt tradit Euſt. qui & Ἀλείτην alibi ſcribit. Vide & Strab.

Ἀλιτὰς autem, Heſ. dici ſcribit σπονδὰς, αἰτιχὰς, Fœdera, Inducias: ἀπὸ τῶν μὴ λυόντων. Et forſan ei ſubſcribēdū eſt.

Ἀλίτον, eidem eſt πᾶν τὸ ἀλήτου μόριον, omne molitum: vel potius quod moli poteſt.

Ἄλιτος, t.2, c.793, a
Ἀλιτρία, t.1, c.305, g. Suprà ἀλητρία pro eodem habuimus.
Ἀλιτρὶς, Ionicè pro ἀλητρία. In v.l. tamen adiectiuè expōnitur Erronea.
Ἀλιτρύω, t.1, c.305, g.
Ἀλιτὴρ, nomen ἀρχόντων σπονδαίας apud Sicyonios, teſte Athen. lib. 14.
Ἀλίτης, t.1, c.305, e.
Ἀλιτσίρος, ibid.f
Ἀλίτης, ιδος, ἡ, Erratrix, Vagabūda πλανῆτις, Suid. Eſt & ἑταίρας nomē Athenis, quam ſuo tempore vocatam fuiſſe ὠραν Heſ. tradit: qui etiam addit, eſſe nomen dicti apud Plat. comicum.
Ἄλιτον vel Ἀλιτὸν, t.1, c.321, c
Ἀλίτυρ, Hesychio ἱερεύς, ſacerdos. pro quo paulo ſuprà habuimus ἀλίπωρ, ex eodem.
Ἄλθη, Hesychio teſte eſt θερμασία ἴασις, Calor vel Medela ſeu curatio.

Ἀλθαίνω, ibid.g
Ἀλθέομαι, ibid.c
Ἀλθέω, ibid.c
Ἀλθίσκω, ibid.f
Ἄλθομαι, ibid.c
Ἄλθω, ibid.

Ἀλία, t.1, c.315, c.& 371, g.& 373, d. Ἀλία autem Suidæ ἡ πορεία, profectio. quo ſignif. ex Heſ. ſuprà habuimus ἅλμα. Ἀλίαι, Heſ. affert pro σφενδόναι, πλύσματα. At Ἄλια, τὰ, feſtum ſolenne apud Rhodios, teſte Athenæo, lib. 13.
Ἀλιαδῶν, t.1, c.371, h.
Ἀλιάδες, t.1, c.373, b.
Ἀλιαίετος, ſiue Ἀλιαίητος, Aquila marina. Ariſtot. Hiſt. anim. lib 8, cap. 3, ſub finem μέγ ἀλιαίετος δὲ καὶ φαλαρὶς διαφέρουσι, καὶ τὰ χρώματα κέπφοι. Vbi commemorat alias etiam aues quæ καὶ ποταμοὺς καὶ λίμνας βιοτεύουσι. καὶ ἀφ' ὧν τὰ λάσιον. Mentio huius auis fit & Leuit. cap. 11, vbi eius eſu interdicitur Iudæis. Sed perperā apud Ariſtot. quidam codices habent ἀλίτης, omiſſo α ſeu αι.
Ἀλιαὶς, t.1, c.366, b
Ἀλιαίας, Hesych. à Tarentinis dici ſcribit τὸν ὀκταπόδα.
Ἀλιακὴ, Suidæ ἁλιθυτικὴ, piſcatoria. Ἀλιακὴν quoq; Etymologo & lex. meo vet. ἀκάνθην ἁλιθυτικὴν.
Ἀλιακτὴρ, Hesychio τύπος ἐν ᾧ ἀφροζόντων οἱ Σικελοί.
Ἀλιάπαδα, idem dici ſcribit τὴν κάτω, ſiue θαλάσσιον ὄρος. quia marina loca permeat.
Ἀλιαρὸς, t.1, c.371, g
Ἀλιὰς, t.1, c.373, 2.
Ἀλιάδων Hesych. exponit etiam ὠκαλίων, In mari degentium, Marinarum.
Ἀλιάσθη, idem affert pro ἀπῴχετο, Abibat ſeu Abiit. forſan autem ſcribendum ἠλιάσθη.
Ἁλιάστης, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui thure accenſo honos non eſt habitus. Vide Ἀλιάκωτος.
Ἀλίβας, αντος, ὁ, dicitur ὁ νεκρὸς, Mortuus, Defunctus, vtpote ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιρος ὤν, expers vitalis humoris: vnde Homerus διοτρεφὴς βροτὸς contraria ſignif. de viuentibus dixit. Heſych. quoque ἀλίβαντες dici ſcribit τοὺς νεκροὺς διὰ τὸ ξηροὺς εἶναι, ἐξ ὧν ὑγρασίαν οὐκ ἔχει. ἢ ἁλίβαντες. Aliter item Etymol. ἀλίβαντας dici ait τοὺς διὰ πυῖαν ἀπόρους, τοὺς ὑπὸ θαλάσσης πλυτίσσους τας: apud quem etiam nota Proroxytonos ſcribi ἀλιβάντας, quaſi οἷς ἄλα βαίνει.

Ἀλιβάς, Ἀλιβάντος, ibid.g
Ἀλιβαντόω, t.1, c.313, e.
Ἀλιβαντώδης, ibid.
Ἀλιβάω, t.1, c.311.c
Ἀλιβδέλλιον, t.1, c.305, g.
Ἀλιβδέλλιος, ibid.f
Ἀλιβδέλλιος, ibid.
Ἀλιβδέλλιος, ibid.
Ἀλιβδέλλιος, ibid.

| Ἁλίζας οἶνος apud Callimachum eſt ὄξος, acetum: ἀπὸ τῆ μὴ λειδεσθαι, ὅτι πυκνοφωμένος οἶνός ἐστιν, inquit Suid. vt Euſtath. quoque ἀπὸ τῆ μὴ λειδεσθαι ὑπ' ἀποπλύσεως, quòd libari non ſoleret. Verba eius apud Etymol. hæc ſunt, ἔδοξεν οἶνον ἁλίζαντα πίνοντες. | Ἁλίζας dicitur etiam ὁ ὑπ' ἄδου ποταμός, forſan eandem ob cauſam. | Heſychio eſt præterea βροῦχος. A fluuio autem illo infernali dicta Ἁλιζωνὶς φυλὴ apud Luc. Tribus Stygiana, Moro interpr.

Ἁλιζανῆ, Heſych. expon. ἀφυπίζει. quo ſignif. & ἁλιζάνει. Foret autem propriè ἁλιζανῶ, Mare ſubire cogo, In mare demergo.

Ἁλίβαμος, Marigradus. Anaxilas apud Athenæum libro 9, πὰς ὑρυτόμους ὑμῶν πολὺ διαφέρας ἁλιβάμους, porcos marinos.

Ἁλιβδύων, t.1, c.366, d. Ἁλίβοικος, ibid. b

Ἁλίβρομος, ibid. Ἁλίβροχος, ibid.

Ἁλίβρωτος, Suidæ ὁ ἅλας ἐσθίων, ſal comedens. Scribo autem ἁλίβρωτος pro ἁλίβρωτος, quod habent vulgatæ editiones, ex autoritate ver. codicis. Item A mari exeſus: quo ſignificatu & Ἁλίβρωτος affertur ex Lycophr.

Ἁλίβυες, οἱ ζυγίπυλοι, apud Suidam, populi eſſe videntur qui vtuntur ἁμίπποις, id eſt equis iugatis, ſeu συνζυγνυμένοις τῷ ἅρματι: non autem ipſi ἅμιπποι, vt v. l. interpretantur.

Ἁλιγλίπων, t.1, c.366, c. & 810, d

Ἁλι-βμὶς, t.1, c.366, c. & 816, h. ob.

Ἁλίδιος, Similis. ὅμοιος. Homer. Iliad. ζ, Ἐκπεπάλω ἀγαπητὸν, ἁλίδιον ἀστέϊ καλῷ. Alibi comp. voce ἀναλίγκιος dicit. | Heſych. ἁλίγκιον expon. non ſolùm ὅμοιον, ſed etiam καλὸν, ἀγαθὸν.

Ἁλίδης, t.1, c.373, b. Ἁλιδινὴς, t.1, c.366, e

Ἁλιδίως, Heſychio ἰσοδυνάμως, μετρίως, ἀρκούντως, Satis.

Ἁλιδνοφεῖ, idem affert pro ἀλφηστεῖ: quibus affine ἁλιπόρφυρον.

Ἁλίδρομος, t.1, c.366, d

Ἁλιεῖν, apud Heſych. ἀμελγτικὸν. pro quo ſcribendum potius ἁλιεῖν.

Ἁλιδίως, t.1, c.366, d. Ἁλικία, t.2, c 372, f

Ἁλικλῆ, ibid. e. Ἁλικύτικος, ibid. g

Ἁλικύως, ibid. f

Ἅλιξα, Macedonica dialecto ἡ λέπρα τῶν δένδρων, Heſych. Vitiligo & ſcabrities arborũ. nili forte ſcripſit ἡ λέπρα, τὸ δένδρον.

Ἁλίξεμα, t.1, c.373, d.

Ἁλίζω, t.1, c.315, c. & 373, d. Ex Athen. lib. 2 affertur etiam pro Verſor in mari. | At ἁλίζειν quod Heſ. exp. ἁλείφειν, ſuſpectum eſt.

Ἁλίζωνος, t.1, c.366, d. Ἁλιζῶνες autem dicuntur Bithyni, quoniam territorium ipſorum παλαίαν διίζωσι & veluti cherroneſus eſt, teſte Suida. Vide & Steph. & Euſtath.

Ἁλίζωνις, genus herbæ marinæ, teſte eodem Suida.

Ἁλία, Ionicè pro ἁλία, eóque tam ſubſtantiuo quàm adiectiuo.

Ἁλίημαρ, Heſ. dici ſcribit ἀπὸ τοῦ ἅλα καὶ τοῦ ἅμαρ.

Ἁλίηρης, t.1, c.366, e

Ἁλιῆρες, Suidæ οἱ ἁλιεῖς, piſcatores. Legitur in Epigr.

Ἁλιηχὴς, ἴεσσα, ἐν, ἡ, Marisonus.

Ἅλιης, Spicarum diuiſiones in allio. v. l. perperam pro ἀγλίης.

Ἁλιθὶς, t.2, c.708, d

Ἁλίϊος, Doricè pro ἁλίης. Theocr. ἁλίϊλλο ὁδὸν ἦλθον.

Ἁλίης, t.2, c.708, d

Ἁλικάκαβον, dicitur ſolani quoddam genus, vt Dioſcor. docet libro 4, cap. 74, quod ſic orditur, ἔστι καὶ ἕτερον σρύχνου, ὃ ἰδίως ἁλικάκαβον καλοῦσι, οἱ δὲ συνήθως. Et cap. ſequ. σρύχνου ὑποτυπώσεις· οἱ δὲ ἁλικάκαβον. Meminit & Plin. libro 21, cap. 31, Quin & alterum genus, quod halicacabon vocant, ſoporiferum eſt, atque etiam opio velocius ad mortem: ab aliis morion, ab aliis moly appellatum. Apud Heſ. ſcriptum Ἁλικάκκαβα, quod itidem eſſe dicit ἴδιός τινας & τὸν τῆ λωτῆ καρπόν.

Ἁλικαῶν, Neptunus apud Sophronem, teſte eodem.

At Ἁλικίωες, quod expon. θαλασσιμαχῆς, ſuſpectam habet ſcripturam.

Ἁλικὶς, ίδος, ἡ, Salſilago. pro quo infrà & ἁλυκὶς.

Ἁλίκλυστος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui mari alluitur. Sophocl. πόντου ἐκβλημα ἁλίκλυστον. Interdum pro eo qui circumluitur vel obruitur mari.

Ἁλικὸς, Maritimus. Heſychio enim teſte ἁλικοὶ nominantur οἱ τὰ ἐπὶ θαλάσσης οἰκοῦντες μέρη τῆς Πελοποννήσου. Vide & t.1, c.373, c. At Ἁλίκος, Doricum eſt pro ἁλικός.

Ἁλικότης, t.1, c.373, c. Ἁλίκρας, t.1, c.366, e

Ἁλικρόων, ibid. Ἁλικρηπὶς χαλὰ, ibid.

Ἁλίκτυπος, Mari ſeu vndis marinis reſonans. Mariſonus, vt ἁλιηχὴς ſuprà. Quo ſenſu ἁλίκτυπον λίπας in Epigr. & apud Eurip. ἁλίκτυπον κῦμα. Pro piſcatore etiam accipi tradunt v. l.

Ἁλικύκη, Heſychio ſunt φύλλα μίκωνος μετὰ ὄξους λευκὰ θλασθέντα· item ὑπόθεμμα ἐκ πλειόνων κριθῶν, & forſan ἁλίμυθον.

Ἁλικυδὴς, t.1, c.373, d. Ἁλιμέδων, t.1, c.366, e

Ἁλιμβία, t.2, c.703, b. Ἁλίμβιος, ibid.

Ἁλιμβώτης, ibid. c. Ἁλιμβωτὴς, ibid.

Ἁλιμενὶς, t.1, c.366, f

Ἁλίμικτος, Sale miſtus. hoc eſt Salſus. Suidæ ἁλίμικτον eſt τὸ πεπασμένον, Conſperſum ſeu Aſperſum, ſale nimirum.

Ἅλιμος, Marinus ſeu Maritimus. Heſychio enim ἅλιμα ſunt θαλάσσια, & Ἅλιμον eidem ἐγγυτάτω θαλάσσης γεγένημον, proximè accedens ad mare. | Ἅλιμος ſiue Ἅλιμον dicitur etiam quidam θάμνος φερόμενος, ex eo quòd ὁ ἐγγὺς θαλάσσης καὶ φερόμενος φυτὸς, vt teſtatur Dioſcor. libro 1, cap 121, vbi malcul. gen. vtitur. Neutrum apud Suidam legitur, quo autore ἅλιμον eſt itidem βοτάνη διὰ ῥιζοειδὴς ἐγγὺς θαλάσσης. Theophr. quoque neutro gen. ἅλιμον vocat, Hiſt. plant. libro 4, cap. 10, & De cauſ. plant. libro 5, cap. 11. Plinius Aureonem ſeu Auronem Latinè vocari ſcribit, libro 17, cap. 24. Nec viſcum (inquit) prodeſt, & cytiſus, nec auro, quod halimon vocant Græci. Duobus modis ſcribitur, (inquit Gorr.) modò nudè, mirabili (vt ait Solin.) effectu, quòd admorſo eo fames interdiu nulla ſentiatur, ab ἄ, priuatiua particula, & λιμὸς: quaſi famem arceat: eius enim folia decocta in cibos admittuntur: modò cum aſpirationis nota, quoniam maritimum olus ſit, & eam ob cauſam ἅλιμος à ſalſugine dicatur Aetio. At Ἅλιμος apud Suidam & Harpocr. eſt δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, vnde Ἁλιμούσιος.

Ἅλιμος, t.2, c.711, a. Ἁλιμουσίος, t.1, c.366, f

Ἁλιμυρὶς, ibid. Ἁλιπλόμαι, t.1, c.1127, e

Ἁλιπλήρα, ibid. f. & t.2, c.335, d

Ἁλίπλοκος, ων, ὁν, Voluratio, apud Hippocr. De diæta. quam dicit ἐγκατάκλισιν τῆ παλιβόλῳ θαλάσσης ὕδατι.

Ἁλιπὸς, t.1, c.1127, f. Ἁλιπὼ, vide in Ἁλίνω.

Ἁλιπτηκτικὸς, t.1, c.366, g. Ἁλιπτηκὶς, ibid. f

Ἁλιπέτρη, affert Gorræus, pro eo quod vulgò ſalpetrum vocant.

Ἁλιπὸν, Heſychio ἐπιφορὰν πᾶσι. Ἁλιπὸν autem, teſte eodem, τὸ ἁμυθρὸν vocant Cretenſes.

Ἅλιπος, t.1, c.712, e

Ἅλιπος, ου, ὁ, q. d. Saleus. id eſt Qui è ſale eſt, Confectus è ſale. apud Herod. ἁλίπων χόνδρων, ſalis micarum.

Ἅλιπτος, Heſychio eſt ἄμιλλα, certamen.

Ἁλίνω, ſiue Ἁλιπὼ, Illino, Inungo. Heſ. enim ἁλῖναι affert pro ἐπαλεῖψαι: & Ἁλιπεῖν pro ἀλεῖψαι.

Ἅλιξ, Paulo Æginetæ & recentioribus medicis dicitur quæ Latinis Alica, Græcis alio nomine χόνδρος.

Ἁλίξαντος, Suidæ ὁ ὑπὸ τῆς ἁλὸς ξηραινόμενος, afferenti ex Epigramm. Ἀκταίης πηδὸς ἁλιξάντοιο χελεσσι. Suprà ἁλιξαντος.

Ἁλίπαυστος, t.1, c.1454, e. Ἅλιον, aduerb. t 1, c.371, a

Ἅλιος, t.1, c.371, f. & 1454, c. Ἅλιον ὕδωρ Galeno in lex. Hippocr. πλήθουσι μὲν ἐξ ὅμβρου ἀθρόου, collectum ex imbre denſo. quo ſenſu ſuprà ἁλὸς.

Ἁλιοπτερὴς, t.1, c.366, g. Ἁλίοις, t.1, c.372, a

Ἁλίπαγα, t.2, c.716, e. Ἁλίπαστα, ibid.

Ἁλιπαὴς, t.2, c.717, e. Ἁλιπάσεια, ibid. a

Ἁλίπαστος, t.1, c.366, g. Ἁλίπεδον, ibid. h

Ἁλίπεκα, αἰχμὴ ἐκ, v. l. perperam pro ἁλίπαρῆ.

Ἁλίπης, t.2, c.715, b. Ἁλίπτια, ibid. c

Ἀλίτλαγκτος, t.1,c.367,a.
Ἀλιτλασία, ibid.
Ἀλίτονος, ibid.c.
Ἀλιφόβια, ibid.d.
Ἀλίῤῥοθος, ibid.
Ἀλιτλαπίς, ibid.b
Ἀλίτονος, ibid.
Ἀλιτόρφυρος, ibid.
Ἀλιῤῥίζιον, ibid.
Ἀλίῤῥοος, ibid.c
Ἅλις, t.1,c.324,g. Ἁλὶς autē, ίδος, ἡ, Eustathio est ἁλμυρίς. Vide & Ἀλίδες suprà.
Ἀλκαρά, Hesychio ἰσχυρά, Valida, Robusta.
Ἀλίσβη, eidem est ἀπάτη, fraus.
Ἀλισγέω, εῖς, Contamino, Polluo. Verbum vsitatum Græcis Bibliorum interpretibus. vt cap.10 Ecclesiastis, ἀλισγήσει τὴν ψυχὴν αὐτῆς ὁ ἐνύπνιον ἁλισγοῦν. Sic Daniel.cap.1, ἁλισγεῖν, Polluatur, Contaminetur. Et Malach.1, ἠλίσγηται, contaminauit: vbi etiam ἠλισγημένος, pollutus. Suid. verbò ἀλισγηθῆς exp. non solùm ἀπαλθεὶς, sed etiam ἐσταλθεὶς, μισηθεὶς, λυπηθεὶς: vt Hesych. quoque ἀλισγῆσαι affert pro σωισταθῆναι: apud quem legitur & Ἀλίσγητος, μολυσμὸς, μιαίνω, ἀπ' them. ἀλίσω.
Ἀλίσγημα, Contaminatio seu contagio ex cibo vetito. vt Hesych. quoque ἀλισγήματα expon. τὰς μεταλήψεις τῶν μιαρῶν βρωτῶν, & Suid. τὰ μιάσματα· οἱ μυσαροὶ τῶν εἰδώλων βρώσεις. vt quum aliquis sese idolothytorum esu polluit.
Ἀλισθένειν, Hesychio ἀδυνᾶν, Viribus destituum & imbecillum esse. Varin. autem ἀλιθδύνειν affert pro ἀδυνατῆς, ῥᾳθύμως. Apud Hippocr. ἀλιθδύνειν eo sensu legitur, γυναικείων l.2. Infrà Λυθδύνειν.
Ἀλισίμυχος, idem quod ἁλίμυχος suprà, Sale mixtus, Salsus. Hesychio ἁλισώρες.
Ἀλισίχνιον, eidem est πτίσεως ἀφεψητής. quale suprà ἄλικτον.
Ἀλίσιμος, t.1,c.319,c. Ἅλισις, t.1,c.328,g
Ἅλισμα, ατος, τὸ, Alisma: plantæ nomen apud Dioscor.l.3, cap.169,& Plin.lib.25,cap.10.
Ἁλισμός, t.1,c.373,c
Ἁλίσπορον. Hesychio τὸ ἁλὶ ἐσπαρμένον χωρίον καὶ ἄλυρον, In quo sal seminatum & sparsum est.
Ἁλίσοφος, eidem est σοφώτατος, Sapientissimus.
Ἁλισός, t.1,c.373,c
Ἁλίσρα, idem quod ἁλισθήρα & κυλίσρα, Volutabrum, Locus vbi sese volutant equi aut alia animalia.
Ἁλισρεύω, t.1,c.367, e.& t.3,c.1080,c
Ἁλισρεφὴς, t.1,c.367,e.& t.3,c.1080,g
Ἁλισρία, ας, ἡ, Hesychio ἡ ἐχουσαμένη ἀμμώδη χωρίον. pro quo forsan scribendum ἁλίσρα, & intelligendum de loco arenoso ad flumen in quo equi sese volutant quum adaquantur.
Ἁλιτάνομαι, t.1,c.721,b.
Ἁλιτεθὴς, t.1, c.719,b.
Ἁλιτήμων, ibid.g.
Ἁλιτάω, Pecco, &c. t.1,c.719,b.
Ἁλιτάω, Vagor, ibid.g
Ἁλίτημα, t.1,c.720,b.
Ἁλιτήμαρτος, t.1,c.721,f.
Ἁλιτήμορος, t.1, c.721,f
Ἁλιτήτειος, Peccator, &c. t.1,c.720,d. c.721,h
Ἁλιτηχόδης, t.1,c.720,g.
Ἁλίτης, Peccator, &c. t.1,c.721,c. ibid.g
Ἁλίτησις, t.1,c.721,g.
Ἁλίτομαι, Pecco, ἁμαρτάνω, Eust. Apud Homerum frequēs est cum accus. rei vel personæ pro Peccoseu delinquo o in. ll.ω, Διὸς ὅ τ' ἀλίτηται ἐφέστιος, peccem in Iouis mandata. ll.τ. ὅτις σφ' ἀλίτηται ἑκάστης, in ipsos (deos nimirū) deliquerit. Sic Od.ν, μήπω ἀλιτόντες ἀλιτοίατο. Et Od.ε, Ἀθηναίῃ ἀλίτηνε. Sed possunt hi aoristi referri nō tam ad hoc ἀλίτημαι, cuius meminit Eustathius, quàm ad ἀλιτάνω aut ἀλιτάω.
Ἁλιτήμιος, t.1,c.721,d.& 917,b
Ἁλιτῆμονομαι, t.1,c.721,b.
Ἁλιτηρίως, t.1,c.367,g.
Ἁλιτήρια, ibid.
Ἁλίτηρος, ibid.a.
Ἁλίτης, t.1,c.720,h.
Ἁλίτηφος, t.1,c.367,h.
Ἁλίτυρος, ibid.
Ἁλιτάω, ibid.
Ἁλίτης, ibid.
Ἁλιτήρυρος, ibid.
Ἁλιῤῥίζιον, ibid.
Ἁλίῤῥοος, ibid.c
Ἁλιφαίον, Hes. affert pro ἁλίου, ἁλίων. propriè sonat in mari apparentium: a nom. ἁλιφαής.
Ἁλίφθος, Hesychio ἡλίου φθορὰ: pro quo infrà ἡλίφθος.
Ἁλίφατα, eidem sunt ἡλίφατα seu ἁλύκη. pro quo suprà relatus ἡλίφατα.
Ἁλιφθορεῖν, idem affert pro ἀφανίσαι, ἀπολέσαι, quasi Mari perdere. quo sensu suprà ἡλίφατα & ἡλίβδαινε.
Ἁλίφθορία ναυτῶν, Nautarum perditio in mari, id est Naufragium, in Epigr.
Ἁλίφθορος, t.1,c.368,a
Ἁλιφιλὴς, Hesychio sunt πλουτοῦντες, mendici.
Ἁλίφλαστος, t.1,c.368,a
Ἁλιφροσύνη, ης, ἡ, Hesychio ἐκανὴ φρόνησις, Tantum intellectus & prudentiæ quantum satis est.
Ἁλίχλαινος, t.1,c.368,b
Ἁλὶψ, Hesychio πυρὰ, ea forsan ex qua nihil aquæ λίθος ἐστι, dura & ficca cautes.
Ἁλίως, Frustrà. Soph. Philoct. ἐγὼ δ' ἁλίως ἐφεδρεύουσα φύλαξ τύγχανε ἡμῖν ἔχουσα πέλας, δίχα τοῦδε πλόου τις. id est μάτην, inquit scholiast.
Ἁλκαίζειν, Fortiter agere, Pugnare. Etymologo enim ἡλικαζειν est τὸ αἱρετικὸς ἐφίεσθαι π, afferenti etiam ἡλκάζεσθαι pro μαχεσθῆναι.
Ἀλκαία, ας, ἡ, Cauda leonis. quoniam eam quatiendo sibi animos & robur excitat, vt Homerus quoque docet, quum ait, Οὐρῇ δὲ πλευρὰς τε καὶ ἰσχία σμηρίζεται. Apud Suidam, ἀλκὴ ὁ μὲν φράσας μεγάλην, ἢ μεγάλης ὠφελείας τὸ σύμβολον τὸ λέοντα κατασείειν· ὁ δὲ λέων, πλαγίαν, καὶ τῇ οὐρᾷ τὰς ἁμάξας διασείειν. Muscæ etiam ἀλκαίαι tribuisse Callimachus dicitur: vbi ἀλκὴν potius significat quàm οὐρὰν siue κέρκον. Ἀλκαίος Eustath. paragogen dici ait τῶν ἀλκῶν, ὅτι λέοντος, vt αἰλουρος pro αἰλών, & similia. At Ἀλκαῖος, nomē proprium cum aliorum tum filii Herculis insigni robore prædicti. Æoles exēpto ex diphthongo ι dicunt Ἀλκαῖος.
Ἀλκαρά, t.1,c.331,b Ἀλκάρες, vide in Ἀλκμάρες.
Ἀλκέα, ας, ἡ, Alcea: herba ex sylvestrium malvarū genere, apud Dioscor. lib.3,c.164,& Plin.lib.27,cap.4. Ἀλκίη autem, Hesychio ὅπλον ἢ ἀλεξιφάρμακον φυτόν: si tamē ἀλκίη scripsit, & non ἀλκαίη.
Ἀλκέω, t.1,c.331,c. Ἀλκέης, t.1,c.330,g
Ἀλκί, metaplasmo poetico pro ἀλκῇ: vel etia à nom. ἄλξ.
Ἀλκιβιάδης, siue Ἀλκίβιος, f. βιότου, dicta anchusæ quædam species, & τὸ ἰχθυῶν, ab Alcibio seu Alcibiade quodam qui quum à serpente ictus esset, eo commanducato & plagæ impositō sanatus est, vt tradit schol. Nicandri, sic canentis in Ther. Ἐβάλλω δ' Ἀλκίβιον ἔχες θεριοκτόνον ἰόν. Meminit & Dioscor. lib.4,c.14 & 17: & Plin.lib.17,c.5.
Ἀλκίμα, t.1,c.331,a. Ἀλκιμάχης, ibid.b
Ἄλκιμος, t.1,c.330,h
Ἀλκίφρων, Eustathio ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος, qui fortitudinem cum prudentia conjunctam habet. Alioquin est nomen proprium.
Ἀλκμαῖος, Hesychio πελαίτικος. sed scribendum potius ἀκμαῖος.
Ἀλκμανὶς, dictum metrum quoddā, quia πεπλάσται παρ' Ἀλκμᾶνι, teste Suida. Aristoph. schol. vocat Ἀλκμάνιον, etēque dicit ἀκατάληκτον ἐφθημιμερές.
Ἀλκμαρὶς, Hesychio est ἄκμων. Apud Etymol. verò & in lex. meo vet. paroxytonos scriptū ἀλκμάρις, quod esse dicūt ἀλεξητήριον, & pleonasmum habere τῦ μ. nā ἀλκάρις esse τὸ ἀλέξημα τῶν ἀρῶν, ἢ ἀπώρυγα τῶν βλάβων, Diras imprecationes & incōmoda arcēs, teste Methodio.
Ἀλκτὴρ, t.1,c.331,d. Ἀλκτήρια, ibid.e
Ἀλκτήριον, ibid.
Ἀλκυὼν, siue Ἀλκυόνη, Halcyone seu Halcedo: auis οὕτω καλουμένη ἀπὸ τοῦ ἁλὶ κύειν dicta, quod in mari pariat, vt vult Etymologus: nec absurdē. nam & Plut. testatur ταῖς ἀλκυόσι λοχείας ἐπιδεξαμένῳ τῷ θαλάττῃ ὑπὸ χειμῶνι σώζεσθαι τὰ πτηνοτόκια. Qua de re vide & quæ Plin. scribit lib.10, cap.32,& Aristot. Hist. anim. lib.9, cap.14. Inde Ἀλκυόνιαι siue Ἀλκυονίδες ἡμέραι, dicuntur quatuordecim dies brumali tempore sereni cum maris etiam trāquillitate, quibus nidificat & fœtificat hæc auis. Aristot. Hist.anim.lib.5,cap.8, ἡ δὲ ἀλκυὼν τίκτει περὶ τροπὰς χειμερινάς· διὸ καὶ καλοῦσιν, ὅταν ἀλκυονίδες ἡμέραι γένωνται, αἱ ἑπτὰ

ἀλκυόνιον ἡμέρας. Et mox, οἱ δὲ ὅτι πᾶσι ὀλίγοις πόποις τὰ νεοττία ἐκβαίνει γίνεσθαι ἀλκυονίδας ἡμέρας οἷον ἔπαινον ἢ τὴν Σικελικὴν πλείστας εἶναι. Vnde Plinius lib. 10, capite 31, Fœtificant bruma, qui dies halcyonides vocantur, placido mari per eos & nauigabili, Siculo maximè. Ἀλκωδόνιον, siue Ἀλκυόνιον, dicitur etiam Spuma maris concreta, admistis sordibus tenuissimis, quòd ex eo mari innatante nidos fingunt & construunt halcedones, vt Gorr. tradit, quem consule de quinque eius generibus. Vide Dioscor. quoq; lib. 5, cap. 136, & Plinium lib. 32, cap. 8, vbi inter alia hæc scribit, Fit in mari & halcyoneum appellatum, ex nidis (vt aliqui existimant) halcyonũ & ceycum: vt alii, è sordibus spumarum crassescentibus: alii è limo vel quadam maris lanugine. Hesychio autẽ Ἀλκυόνιον est herba quædã. Rursum Ἀλκυονὶς, diminutiua voce dicitur ἡ ἀλκυών, vt Etymolog. tradit. Alioquin Ἀλκυὼν est etiam nomen proprium fœminæ apud Athenæum, vt Ἀλκυὼν apud Homerum, sic canentem ll., Ἀλκυόνῃ καλλίσφυρον ἐπωνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς Μήτηρ ἀλκυόνις πολυπενθὴς οἶκον ἐχουσα Καὶ ὅτι μὴ ἰκαριὸς αἴσιμα φῶτος ἄπασεν. Sed notandum est, quod ad spiritum attinet, non vbique aspirata hæc reperiri, secundum etymon suprà allatum, sed alicubi tenui spiritu notata, & quidem crebrius ferè.

Ἄλκω, t. 1, c. 331, c

Ἀλλά, coniunctio, Sed, t. 1, c. 334, e. Ἀλλ', At, Atqui, ibid. g. Ἀλλά, Atenim, t. 1, c. 335, a. Ἀλλά, Imò verò, ibid. Ἀλλᾶ, An, Vtrum, ibid. Ἀλλά, Quamobrem, ibid. b. Ἀλλᾶ, Nempe, ibid. c. Ἀλλά, Tamen, Quanquam, ibid. d. Ἀλλά, aduerb. adhort. ibid. Ἀλλά, pro δή, ibid. g, Ἀλλᾶ, pro δή, seq. γε, ibidem. Ἀλλά, vacat, ibid. h

Ἀλλὰ γὲ, t. 1, c. 336, c — Ἀλλά γε, t. 1, c. 337, a

Ἀλλ' ἤ pro ἀλλὰ γὲ, t. 1, c. 336, e

Ἀλλὰ δὴ καὶ, ibid. c. — Ἀλλὰ καὶ, ibid. a

Ἀλλὰ μήν τι, ibid. h. — Ἀλλὰ μὰ, t. 1, c. 337, h

Ἀλλὰ μὰ οὐδὲ, t. 1, c. 336, e. — Ἀλλὰ μὰ οὐδί, ibid. h

Ἀλλὰ τὰ Δία, t. 1, c. 337, c. — Ἀλλά τι, t. 1, c. 336, e

Ἀλλ' ἄρα, t. 1, c. 338, a. — Ἀλλ' εἰπὲ, t. 1, c. 337, g

Ἀλλ' ἤ, ibid. d. — Ἀλλ' ἦ, ibid. g

Ἀλλ' ὅμως, idib. c. — Ἀλλ' ἔτι, ibid. h

Ἀλλ' οὐ, & Ἀλλ' οὐκ, & Ἀλλ' οὐχὶ, t. 1, c. 338, b. & t. 2, c. 1535, c

Ἀλλ' οὐ χὲ, t. 1, c. 336, d.

Ἀλλ' οὐ γε, t. 1, c. 337, a. — Ἀλλαγὴ, t. 1, c. 346, d

Ἄλλαγμα, ibid. f. — Ἀλλακτικὸς, ibid.

Ἀλλακτὴν, ibid. g

Ἄλλακτις, Tutus. Idem Laconibus quod ἀσφαλὴς. Hes.

Ἄλλαντ, Vrbs Macedoniæ, necnon Arcadiæ. Theopompus Philipp. 1, Ἀλλάντιον appellauit. Nomen Ἀλλὰς est Ἀλλάντος, ea forma qua dicitur Κυμὶνος, Steph.

Ἀλλαντοπώλης, t. 1, c. 338, c. — Ἀλλαντώλης, ibid.

Ἀλλαντοπωλία, ibid. — Ἀλλαντώλας, ibid.

Ἀλλᾶξ, t. 1, c. 346, g. — Ἄλλαξις, ibid. f

Ἀλλαὶ, t. 1, c. 338, c. — Ἀλλαῖομαι, t. 1, c. 345, e

Ἀλλάῤῥω, ibid. d. — Ἀλλαχῆ, t. 1, c. 344, a

Ἀλλαχόθι, t. 1, c. 343, h. — Ἀλλαχόθι, ibid.

Ἀλλαχόσε, ibid. — Ἀλλαχοῦ, t. 1, c. 344, a

Ἀλλεπαλληία, t. 1, c. 363, a — Ἀλλεπαλλήλως, ibid.

Ἄλλη, t. 1, c. 343, a. — Ἀλληγορέομαι, t. 1, c. 341, g

Ἀλληγορία, ibid. f. — Ἀλληγόρημα, ibid. g

Ἀλληγορικὸς, ibid. h. — Ἀλληγορία, ibid.

Ἀλληλεγγύη, t. 1, c. 5, a. — Ἄλληλα, t. 1, c. 369, c

Ἀλλήλας, t. 1, c. 360, f. — Ἀλληλέγγυοι, t. 1, c. 361, d

Ἀλληλέγγυον, ibid. d. — Ἀλληλέγγυος, t. 1, c. 883, c

Ἀλληλεγγύως, t. 1, c. 361, d. — Ἀλληλίζειν, t. 1, c. 365, c

Ἀλληλοχαρία, t. 1, c. 361, c. — Ἀλληλοκτόνον, ibid.

Ἀλλήλους, t. 1, c. 360, e. — Ἀλληλομαχεῖν, t. 1, c. 361, f

Ἀλληλομαχία, ibid. g. — Ἀλληλομισεῖν, ibid.

Ἀλληλοπαράδμος, ibid. — Ἀλληλοπτεῖν, ibid. h

Ἀλληλοπτία, t. 1, c. 361, a. — Ἀλλήλως, t. 1, c. 360, e

Ἀλληλουχέω, t. 1, c. 362, a. — Ἀλληλουχία, ibid. c

Ἀλληλοῦχος, ibid. b. — Ἀλληλοχούμβος, ibid.

Ἀλληλοφαγία, ibid. d. — Ἀλληλοφαγίαι, ibid.

Ἀλληλοφαγεῖν, ibid.

Ἀλληλοφθορεῖν, t. 1, c. 361, e. & t. 4, c. 140, e

Ἀλληλοφθορία, ibid. — Ἀλληλοφονία, t. 1, c. 361, e.

Ἀλληλοφονεῖν, ibid. — Ἀλληλοφωὶς, ibid.

Ἀλλήλων, t. 1, c. 360, e — Ἄλλιλλα, aduerb. t. 1, c. 343, e

Ἀλλιλλάλως, à Suida exponitur ὡς ἔτυχε. quod loquendi genus exponitur tomi 3, col. 1440, e

Ἀλλογεῖν, Non agnoscere. μὴ ἐπιγινώσκειν. Ita Hesych. sed fortasse ἀλλογεῖν scriptum ab eo fuit.

Ἀλλοδαπὸς, t. 1, c. 833, g. — Ἀλλόγλωσσος, t. 1, c. 855, e

Ἀλλογοεῖν, apud Hippocr. Desipiens, Delirans. οἷον ἄλλα γινώσκων ἢ ἃ πάσχει. Ita Galen. in lex. Hipp. qui addit etiam, ἀλλοφρονέειν ita dictum ab eo fuisse.

Ἀλλογνώμως, t. 1, c. 1835, a. — Ἀλλόγνωτος, t. 1, c. 1834, e

Ἀλλοδαπὸς, t. 1, c. 1871.

Ἀλλόδημα, Calceamentum. ὑπόδημα, Hes.

Ἀλλοδόξιον, t. 1, c. 1034, c.

Ἀλλοδοξία, ibid. d. — Ἀλλοεθὴς, t. 1, c. 1100, f

Ἀλλοειδὴς, t. 1, c. 1105, g. — Ἀλλοθι, t. 1, c. 343, g

Ἄλλοθι, ibid. f. — Ἀλλοθρους, t. 1, c. 1579, a

Ἀλλοῖα, t. 2, c. 1243, f

Ἀλλοῖδτα, Varie posita, Diuersè posita, Variam posituram habentia. In v. l. Aliter posita.

Ἀλλοίωμα, t. 1, c. 358, d. — Ἀλλοῖς, ibid. b

Ἀλλοίπορος, ibid. c. — Ἀλλοίπτης, ibid. d

Ἀλλοιοπαθέω, t. 3, c. 1638, a. — Ἀλλοιοπαθὴς, ibid.

Ἀλλοιόω, t. 1, c. 358, d. — Ἀλλοίωσις, ibid. e

Ἀλλοιωτικὸς, ibid. f. — Ἀλλοιωτὸς, ibid.

Ἄλλοκα, t. 1, c. 344, e. — Ἀλλόκοτος, t. 3, c. 1536, c

Ἄλλομαι, t. 1, c. 338, f. & t. 4, c. 575, e. obiter.

Ἄλλομος, Cæcus. τυφλὸς ab Hesychio exponitur, apud quẽ scriptum est ἀλόμους. idque non eo in loco quem series alphaberica poscit: vnde suspectum redditur.

Ἀλλοπρόσαλλος, t. 1, c. 342, b. — Ἄλλος, t. 1, c. 340, g

Ἄλλος τις, vel ἄλλός τις, t. 1, c. 341, g

Ἄλλοτι, t. 1, c. 343, g. — Ἄλλοτε, t. 1, c. 344, b — Ἄλλοτι, t. 1, c. 341, g.

Ἀλλοτριεπίσκοπος, t. 1, c. 359, f. & t. 3, c. 827, b

Ἀλλοτριοπαθέω, t. 1, c. 359, f. — Ἀλλοτριόομαι, t. 1, c. 360, a

Ἀλλοτριοπραγέω, t. 1, c. 359, g. — Ἀλλοτριοπραγία, ibid.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ibid. — Ἀλλότριος, t. 1, c. 358, h

Ἀλλοτριότης, t. 1, c. 359, d. — Ἀλλοτριοφαγέω, ibid. h

Ἀλλοτριοφάγος, ibid. — Ἀλλοτριοφθονέω, t. 1, c. 360, a

Ἀλλοτρίως, ibid. a. — Ἀλλοτρίωσις, ibid. b

Ἀλλοτριώτατος, t. 1, c. 359, b. — Ἀλλοῦπιος, t. 3, c. 1617, d

Ἀλοφάζω, t. 4, c. 53, c. — Ἀλοφαὶς, t. 1, c. 16, d

Ἀλόφασις, t. 4, c. 53, f

Ἀλοφάσσω, ibidem, e, & c. 61, h. obiter.

Ἄλοφις, Ab alio interfectus. Eadem forma dicitur qua ἀλήτρις, quod vide in Ἄρης. Hesychio autem ἀλοφάσις est ὑπ' ἄλλου πραπεμφθεὶς ἢ αἰτηθείς.

Ἀλοφίμους, Alibi nutriti seu educati, ἀλλαχοῦ τραφέντες, Hesych.

Ἀλόφυξον, vide Ἀλόφυξον. — Ἀλοφυσία, t. 4, c. 214, f

Ἀλοφυσιασμὸς, t. 4, c. 146, b.

Ἀλόφυλος, t. 4, c. 243, a. & 245, f

Ἀλόφωτος, t. 4, c. 301, c. — Ἀλοχεία, t. 4, c. 630, g

Ἀλοχεύω, t. 4, c. 631, b. — Ἄλουδις, t. 1, c. 343, e

Ἀλύπτω & Ἀλυπτόρχαι, vide infrà in Ἀλύπτω.

Ἄλυπος, t. 1, c. 750, d. — Ἀλύω, t. 1, c. 751, c

Ἅλως, t. 1, c. 342, c. — Ἅλως π καὶ, ibid. f

Ἄλμα, t. 1, c. 338, h. — Ἁλμαία, t. 1, c. 374, f

Ἁλμαὶ, ibidem, d

Ἁλμαῖραι, Maritima loca. τὰ θαλαττεύσιμα χωρία. Hes.

Ἁλμὸς, pro Ἀλόμους, per syncopen. Extat apud Hesych.

Ἁλμύδμαι, t. 1, c. 374, f. — Ἁλμυδὸς, ibid. g

Ἁλμυδὸς, ibid. — Ἁλμυδόω, ibid. f

Ἁλμὴ, t. 1, c. 373, f. — Ἁλμυρίζω, t. 1, c. 375, d

Ἁλμυρὶς, ibid. — Ἁλμυρὸς, t. 1, c. 374, h

Ἁλμυρώδης, t. 1, c. 375, c. — Ἁλμώδης, t. 1, c. 374, e

Ἅλς, in genitiuo ἁλὸς, t. 1, c. 330, d

Ἅλσις, t. 1, c. 331, d. — Ἁλσέω, t. 1, c. 316, h

Ἄλοβος, ου, ὁ & ἡ, Non habens λοβὸν. vt ἄλοβον ἧπαρ τὸ ἱερεῖον, Hepar victimæ non habens λοβὸν. Vide Λοβός.

Ἄλογα, τὰ, t. 2, c. 619, e. — Ἀλογίομαι, t. 2, c. 630, d

Ἀλογβίομαι, ibid. f. — Ἀλογέω, ibid. c

Ἀλογία, Irrationabilitas, & c. t. 1, c. 619, g. — Ἀλογία, Contemptus, & c. t. 2, c. 630, b

Ἀλογίζομαι, t. 2, c. 646, g. — Ἀλογίζω, ibid.

Ἀλόγιον, τὸ, t. 2, c. 630, c. — Ἀλογιστὶ, t. 2, c. 646, g

Ἀλογία, ibid. — Ἄλογος, ibid. e

Ἀλογίστως, ibidem, f

Ἄλογος, Rationis expers, &c. t. 2, c. 619, b.

Ἄλογος, Facultatis dicendi expers, &c. ibidem, e.

Ἀλόγως, Sine ratione, &c. ibidem, f.

Ἀλόγως, Cum silentio, &c. ibidem, g

Ἀλοδὴς, ους, ὁ, Triturator. in v. l.

Ἀλόη, ης, ἡ, Aloe. Herba foliis scillæ similibus, pinguibus, crassis, modicè latis, rotundis & retrorsus repandis. Illa vtrinque sunt ex obliquo spinosa, & longioribus interuallis striata, breuia, curta, atque in spinulas retusas truncásque desinunt. Caulem habet non dissimilem antherico, in quo flos albus & semen asphodelo simile. Succum fundit qui eodem cum planta sua nomine ἀλόη appellatur: vnum arenosum, qui purissimi fæx est, & ab officinis caballinum dicitur, forte quia veterinarius medicamentis conuenit: alterum verò icinoris modo coactum, quem succotrinum illæ appellant. Gorr.

Ἀλόη Γαλλικὴ à quibusdam dicitur ἀσφοδελὸς, vt habetur apud Dioscoridem, fortasse propter radicis amaritudinem, propter quam etiam Ἀλόης ab aliis vocata est. Gorr.

Ἀλοηδίζειν, Medicina ad ventrem soluendum, aloem habens: nec eam quidem solam, sed pluribus aliis medicamentis admistam. Est autem hoc nomen à recentioribus medicis vsurpatum. Gorr.

Ἀλοητὴς, t. 1, c. 327, d.

Ἀλοιάω, t. 1, c. 327, g.

Ἀλοιδόρητος, ου, ὁ & ἡ, Qui talis est vt conuitio seu conuitiis affici non possit, Conuitiis non obnoxius.

Ἀλοιτήρ, t. 1, c. 327, g.

Ἀλοιτὴς, ibid.

Ἀλοιτὴ, Ἀλοίματα, t. 1, c. 317, b

Ἀλοιτὴ, Scorta publica, in v. l. Apud Hesych. tamen καταὶ ἁμαρτωλαὶ, πόρναι, non autem καταὶ πόρναι. Apud Etym. autem legitur Ἀλοῖται, καταὶ ἁμαρτίαι καὶ ἀδικίαι. Et subiungitur καὶ Ἀλοιτεύειν. cui videtur itidem voluisse significationem τῇ ἁμαρτάνειν tribuere. Vt autem Ἀλοῖται exp. πόρναι, sic Ἀλοητὴς, πόρος, Puer meritorius.

Ἀλοὶς, vide paulo antè in Ἀλόη Γαλλική.

Ἀλοὶς, t. 2, c. 720, a.

Ἀλοιφὴ, ibid.

Ἀλοιφᾶν, t. 1, c. 317, c.

Ἄλοξ, Sulci, ὦλακες. Vide Ἄλοξ.

Ἄλοξ, ibidem.

Ἀλοπεκίζω, t. 2, c. 623, g.

Ἀλόπηδες, t. 3, c. 1144, c

Ἄλοπες, t. 2, c. 1581, f

Ἀλοπεύω Inuestigo. αἰτιχεύω. Hesych.

Ἄλοπη, Ciuitas apud Argos, & fons apud Eleusinem, qui φιλόπης vocabatur. Hes.

Ἀλοπήγια, apud Strab. Salinæ, Loca in quibus sal concrescit. Et Plut. in Rom. ἀλοπηγίων τῶν ἔξω πυλῶν ὀκτώ. Affertur & singul. Ἀλοπήγιον, sed absque exemplo.

Ἀλοπηγὸς, οῦ, ὁ, Qui in salinis salem efficit concrescere, & cogit in glebam, quas micas à vulgo appellari tradit Plinius. vna voce Salarius. Sic enim vocatur nõ solùm salgamarius, vel sallamentarius: sed etiam qui salem conficit. Ita v. l. Legitur apud Nicandrum in Alexiph. Πεπάσθω δ' ἢ ἅλα πικτὸν ἰμαλδὸν, ἢ ἁλὸς ἄχνῳ ἐμπάσσῃς, τῷ τ' αὐτὸν αὖθι ἀλοπηγὸς ἀχέρσει.

Ἀλόπτερα δένδρα, t. 2, c. 680, c.

Ἀλορόα, Arunum, Agricolatio maritima. v. l. ex Hesychio.

Ἀλοσάχνη, t. 1, c. 365, h.

Ἀλοσύνη, Dementia. ἀφροσύνη. Nam apud Nicād. in Ther. ἀλοσύνα schol. exponit ἀφροσύνη. At Hesychio Ἀλοσύνα est ἡδονή, id est voluptas.

Ἀλόσφυξ, t. 3, c. 1330, d. vnde accus. ἀλόσφυξα.

Ἄλουα, Horti. κῆποι, Hesych. Habet autem apud eum ἄλωα editio Aldina, altera, ἄλοα.

Ἀλούβιμος, t. 1, c. 320, c.

Ἀλουργὴς, ibid. f.

Ἀλουργοπωλικὴ, ibid.

Ἀλουργὸς, ibid. b.

Ἄλους, t. 1, c. 329, a.

Ἀλουτὶ, ibid. f.

Ἀλουτάω, apud Poll. idem esse putatur quod Ἀλουτέω, Illotus sum. sed vide & quæ in Ἀλουσία annotaui.

Ἄλουτος, t. 2, c. 713, f.

Ἀλοφίζω, Suidæ σκυτῶ, πτωτικῶς. sed scribẽdum gemino λ.

Ἄλοφος, t. 2, c. 727, a

Ἀλόφυλον, Consilii inopes erant, Anxio animo erant, In angustias adducti erant. οἱ ἀμηχανίᾳ ἴσοι, vt exponit Hesychius. apud quem legitur quidem ἀλιόφυλον cum duplici λ, sed eo in loco qui vnicum poscit, sequendo seriem alphabeticam. Ponitur enim inter ἀλοσύνα & ἀλόχθων.

Ἀλόχευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Partu non editus, Ingenitus. ἀγέννητος, Suidæ & Hesych. vt ἐξ ἀσπόρου, ἐξ ἀλοχεύτου φυτευθείς, apud Suidam.

Ἄλοχος, sterilis, &c. t. 2, c. 732, g

Ἀλοᾶν, Hesychio πλανᾶν, Seducere & in errorem impellere: itẽ τύπτειν. At ἀλόᾳ, thema inusitatum est, vnde ἄλωμι sua tempora mutuatur, nimirum præt. ἅλωκα seu ἐάλωκα & quæ inde deriuantur.

Ἅλς, t. 1, c. 365, c

Ἀλσία, Hesych. πορεία, profectio. pro quo suprà ἀλία.

Ἀλσίδες, t. 2, c. 376, b.

Ἀλσὶη, t. 1, c. 376, b.

Ἀλσοσμικοὶ, t. 1, c. 376, a.

Ἅλσος, t. 1, c. 375, g.

Ἀλτεῖ, Hesychio ἐπιθυμεῖ, Indiget.

Ἁλτηρία, eidem ἁφὴ τῆς χειρὸς, tactus manus.

Ἅλτηρες, οἱ, Halteres: instrumenta quædam exercitil gymnastici, massæ nimirum lapideæ vel metallicæ ansa vel manubrio addito quo commodè leuari possint ab athletis, vnde & ἁλτῆρες dicũtur. Ita nonnulli, qui similes has massas fuisse dicunt iis quibus hodie in examinandis põderibus vtuntur: nec assentiũtur Budæo qui in Pand. dixerat ἅλτηρας esse pilas siue massulas plumbeas, quibus vtraque manu se librabant qui certabant halmate, id est saltu, vt certius assilirẽt. Necenim halteribus vsos fuisse saltatores aiunt, vtpote ad saltum ineptissimus, sed alteribus aditos saltisse. Patet hoc ex Galeno, qui lib. 1 De sanit. tuenda ait, ὅτου μὲν καθάπερ ἁλτῆρας ἐν τῇ κεφάλῃ, διεγεῖραι ἀλλήλων ὀργὴν ἐπιτήδειος ἐν μέσῃ ἐμπίπτῃ αὐτοῖς, αἱματοῦται φυσικῶτερος, τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ, πρὸς τὸν τῶν δεξιῶν, τῇ δὲ ἀριστερᾷ, πρὸς τὸν τῶν ἀριστερῶν, τῇ δὲ κεφαλῇ κατὰ τὸν τῶν ὀπίσθων ἀγῶνα. πρὸς δὲ τοὺς ἁλτῆρας οἰκείως κατασπάσηται χεῖρας, καὶ ὅσον τοιοῦτον ἐφ' ἕξεις πολλὰς, ἀπερεμνίζοντος τῇ βασῆ. Idem Gal. l. 5, inter gymnastica instrumẽta recensẽt halteres istos, quibus femoris partes exercẽtur: itidemq; Paul. Ægin. l. 4, c. 1, ἢ γυμναζόμενον (inquiẽs) πυκίλως, τὰ μὲ ἀφαλόμενος, τὰ δὲ πλέον ἁλτῆρσι τὴ χωρὶς χρόμενος. (Sic enim reponendũ) Artemidorus ἁλτῆρας cõperitur nominasse. legimus enim apud eum lib. 1, ἁλτῆρες, ἢ τὰ ἴδια ἕκαστον γυμνάσια· ἐπεὶ δὲ τοιοῦτον γυμνάσιον οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀφεσιν χειρῶν. Meminerunt & Latini horum halterum. Martial. Quid pereunt ſtulto fortes haltere lacerti? Exercet meliùs vinea fossa viros. Et rursum, Halteres agili rorat lacerto, Iuuenalis massam vocat, Et lassata manu (inquit) ceciderunt brachia massa. Etymologus ἁλτῆρας fuisse dicit καταπαλτὰ σφαῖρα ἢ μηχάνημα οἱ γυμναστικοὶ ἐν ταῖς γυμνασίαις, denominatum ἀπὸ τοῦ ἅλλεσθαι, quoniam βαστάζοντες αὐτὰς καὶ ἀφιέμενοι ἅλλονται ἐν τῷ γυμνασίῳ. Philonem tamen in libro De lingua Latina dici ἁλτῆρας velle pro ἀρτῆρας κῆ ζυγόν.

Ἁλτὴς, t. 1, c. 339, b

Ἅλτο, t. 1, c. 338, g. Vide & inter Anomala.

Ἅλτο, Hesychio παλὺ, ἐλαφρὸν, Multum, Agile & leue.

Ἁλτὶς, & Ἁλτρὶς, eidem est μισθὸς, Merces.

Ἀλυβάζω, Alo. πρίω. v. l.

Ἀλυγὴ, idem quod ἀλυσμὸς, vt testatur Galenus in Lex. Hippocr. Infrà Ἀλυχὴ pro eodem.

Ἄλυζος, Hesychio αἰθὴ μαίσης· ἀπὸ λύσης significante μαίσῃ.

Ἀλύθαγος, Suidæ ὁ κακὸς ἄνεμος, malus ventus.

Ἀλύδιμος, eidem est ὁ οἰκουρὸς, Domus custos. Hesychius autem ἀλύδιμον apud Sophronem esse dicit πικρὸν.

Ἀλυδμαίνει, eidẽ Hesychio est ἀλύει, ἀπορεῖ, Animo esse perplexo & dubio quid agendum sit. Ἀπὸ τῆ πλὴ λύειν μὴ διέπειν, inquit. Addit tamen, significare interdum etiam χαίρειν καὶ εὐφραίνεσθαι, Gaudere & lætitia perfundi.

Ἀλυσκάω, Ionicè pro ἀλύω: vnde imperf. ἀλύσκον.

Ἄλυσσον, Hesych. affert pro ἄλυπον.

Ἀλυσσὸς, t. 2, c. 368, e

Ἀλυσσοπωλὶς, ibid. g

Ἀλυσσοπώλιον, ibid.

Ἀλυσυγεὶς, ibid. g

Ἀλυσία, t. 2, c. 713, e

Ἀλύζω,idem cum ἀλυδμαίνω & ἀλύω,vt Galen.in Lex.Hippocr.ἀλύζει exp.πτοεῖ, ῥιπτάζεται,|Animo est perplexo, Modò huc modò illuc se iactat.additque, futur. quoque ἀλύξει eandem habere significationem. Attamen codices quidam ἀλυκτεῖ habent pro isto ἀλύζει.

Ἀλύη,ης,ἡ,Lignum cui infigitur stiua.Poll.lib.1,ᾧ δὲ ἐμπήγνυται ἡ ἰχνύη,ἀλύη.

Ἀλύω,t.1,c.311,b

Ἄλυη,oxytonως & aspiratè, Hesychio est ἡ θάλασσα:ψιλὸν autem & paroxytonon, ἡ λύκος μὲν ἔχουσα. quod de ἀλυκὶς quoque & ἄλυπος dici poterit. | At Ἀλύη pro Anxietas, Pandiculatio,nescio vnde afferant v.l. Potius enim ἄλυς ea signif.diceretur aut ἀλυχή.

Ἀλυκὶς,t.1,c.373,c

Ἀλυκὸς,Salsus,t.1,c.373,b. Ἄλυκος autem, Lupis carens, vt ex Hesych.docui paulo antè in Ἀλύη.

Ἀλυκότης,t.1,c.373,c

Ἀλυκρὸς, Tepidus . Suid. enim affert ἡμίθερμα· ἀλυκρά, pro χλιαρά. Hesychius verò ἀλυκρὸν exponit non modò χλιαρὸν,θερμὸν,sed etiam ψυχρὸν,necnon ἁλμυρόν. Sed in hac posteriore significatione aspirandum potius esset.

Ἀλυκταίζω,t.2,c.761,d. Ἀλυκταίνω,ibid.e

Ἀλυκτάω, ibid. Ἀλύκτημαι,ibid.f

Ἀλύκτημα,ibid.

Ἀλυκτοπίδιον, ibid.b. Suprà ἀλυκτοπίδιον scriptum habuimus per ι.

Ἄλυκτος,t.2,c.761,a

Ἀλυκτοσύνη,Hesychio ἀκοσμία: forsan ea propriè qua ῥιπτάζονται οἱ ἀλυκτοῦντες. Vide & t.1,c.761,c

Ἀλυκτῶν,Hesychio λιθάνθρακες,Serenum.

Ἀλυκώδης,ους,ὁ καὶ ἡ,idem cum ἀλυκὸς,vel Plenus humore ἀλυκῷ.apud Hippocr.

Ἀλύμαντος,t.2,c.738,g. Ἄλυξις,t.1,c.322,g

Ἄλυπνος,t.2,c.741,b. Ἀλυπίτως, ibidem.

Ἀλυπία,t.2,c.739,h. Ἀλυπιαὶ,ibid.g

Ἄλυπον, τὸ,substant.ibid.f. Ἄλυπος,ibid.e

Ἀλυπόπαπα,ibid.h. Ἀλύπως,ibidem.

Ἀλύρειος,t.2,c.741,c Ἄλυρος,ibid.

Ἄλυς,t.1,c.311,c. Ἀλυσβάτου,ibid.f

Ἀλυσθένει,Hesychio est ἀσθενῶν,αἰκάζει, Viribus esse destitutum, Dolore affici. quo sensu suprà ἀλιδύνει habuimus,& modò ex Eust . ἀλυσθάνει, & paulo pòst ἀλυσπάνει.Nicand.Ther.v. 427,Ἐν δὲ νέοι πόδεσσι ἀλυσθήνοντος αἰῶνος,id est ἀδημονοῦντος καὶ ὠδῦνι τυχαίνοντος, inquit schol.

Ἀλυσθμαίνω,idem.Callim.hymno in Delum,Ἔπτη δ' ἀλυσθμαίνουσα, Τί μητέρα κοῦρα δύπτεις; Dolens. schol.verò exponit ἀσθμαίνουσα,πνευστιῶσα, Anhelàs seu Suspirans.

Ἀλυσίδης,Hesychio ἀλύσει δεδεμένος,Catena ligatus.

Ἀλυσίδιον,ου,τὸ,Catenula.apud Suid.& Philonem.

Ἀλυσιδωτὸς, Catenatus, seu Hamatus. vt ἀλυσιδωτὸν ἔργον, Exodi 28:& ἀλυσιδωτὸς θώραξ,Thorax hamatus , Lorica conserta hamis,1 Reg.17. Sic Athen. ὁ θώραξ ἦν ἀλυσιδωτὸς καθοπλισμὸν ἔχοντος. Vide & t.1,c.1737,d.

Ἀλύσιον,ου,τὸ,idem quod ἀλυσίδιον paulo antè , id est Catenula seu Catella:& propriè ea quæ ex auro circundatur collo. quamobrem ab Hesychio exponitur τὸ περὶ τὸν τράχηλον πλόκιον.Itidémque Suidas esse ait πλοκίον χρυσοῦ περὶ τὸν τράχηλον,afferens ex Menandro,Περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιόν τι σοι δόσω.

Ἅλυσις,εως,ἡ,Catena: primitiuum præcedẽtium quatuor vocum,deriuatum à verbo λύω,quoniam ἅλυσις sit , vt tradit Etymologus. Luc. De conscrib. hist.ἀλύσεως δὲ πέρι σωτηριώδεος μᾶλλον ὡς μὴ δέησεσθαι. Thuc.lib.2, αἱρέσεως δὲ δεινὰ χαλεπὰς τὰς ἀλύσεις. Plutarchus de legatis Darii, ὡς τὰς χεῖρας ἀλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμὰ περὶ τοῖς αἰχμαλώτοις. Sic Chrysost.de Paulo captiuo,φορῶν ἅλυσιν. | Interdũ est verbale ab ἀλύω. velati quum Gal. in lex. Hippocr. dicit ἀλυσμὸν esse ἅλυσίν τινα καὶ πλοκήν. Notandũ verò quosdam in hac posteriore signif. χαυνοῦν τὸ Ἅλυσις, in præcedente δεσμὸν,vt Eust.quoque δεσμώδιον aiit licet σῶμα τὸ ἄλυσιν nominatum. Sed exemplaria non vbique consentiunt.alicubi enim tenui , alicubi aspero spiritu notatum reperitur.

Ἁλυσπᾶς,t.3,c.1385,f. Ἁλυσπᾶσι,ibidem.

Ἀλυσταίζω,t.2,c.311,h.

Ἀλύσκω,t.1,c.311,f.obiter.& 321,e

Ἀλυσμὸς,t.1,c.311,c

Ἀλυσμώδης,dicitur is qui est in ἀλυσμῷ,ἀλύων, Hippocr.

Ἀλυσπαλία,Hesych. affert pro κακοπαθία , Ærumna, Molestia.

Ἄλυσσον,t.2,c.743,c. Ἀλύσσω,t.2,c.311,e

Ἀλυσταίνουσα,Hes.affert pro ἀλύουσα.

Ἀλυσταίνω,t.1,c.311,f

Ἀλυστᾶται,Hes.affert pro ἐφεδρεῦσι,obseruat.

Ἀλύστιον,eidem est ὑπὸν,ἄλυπον:item χαμαιρὸν.in qua posteriore signif.suprà habuimus ἀλυκρὸν.

Ἄλυσιν,eidem est πρυλλίον.

Ἀλύπαι,Lictores: quorũ præfectus ἀλυπάρχης nominatur. Etymol.ἀλυπάρχης dictum fuisse scribit παρὰ τὴν ὦ πλόκιμα πάλαι ἀγόντων ἀνακρίσεις ἀρχοντα. Eleos enim ἀλύπας nominare quos alii Græci ῥαβδοφόρους siue μαστιγοφόρους appellant,& ἀλυπάρχην eum qui τούτων ἄρχει.Sed Hedylum ait duplici λ scribere Ἀλύπας.

Ἄλυπος,t.1,c.750,d

Ἀλυχὴ, Fastidium & molestia animi cum crebra oscitatione.Hes.enim ἀμηχανίαν esse dicit ἔπνον & χάσμησιν.Eidem Ἀλυχὰ, (Doricè pro ἀλυχὴ) est itidem ἀδημονία,ἀπορία. Suprà pro eodem habuimus Ἀλυχὰ ex Galeno.

Ἀλύω,t.1,c.310,b. Ἀλύων,t.1,c.1601,d.ob.

Ἅλφα,t.1,c.376,b.ob. Ἁλφάζω,t.1,c.376,e

Ἀλφάδιον,Hesychio ἐχθρὸν,Inimicum.

Ἀλφάζω,t.1,c.376,e. Ἀλφάτω,ibid.d

Ἄλφασις,ibid. Ἀλφάω,ibid.

Ἀλφαίω,ibid.c. Ἀλφεσίβοιος,t.1,c.377,b

Ἀλφεσίβοιαι,ibid.a. Ἀλφεσίβοιος,ibid.b

Ἀλφίω,t.1,c.376,e. Ἄλφι,ibid.g

Ἀλφικὸς,ibid.f. Ἄλφι,t.1,c.377,g

Ἀλφιμαιεῖς,ibid. Ἀλφιτῆον,ibid.

Ἀλφιτὰς,ibid. Ἀλφιτόμαστος,ibid.h

Ἄλφιτον,ibid.b.& 1815,a.ob. Ἀλφιτοπώλης,t.1,c.378,a

Ἀλφιτοπώλις,ibid. Ἀλφιτοπώλιον,ibid.

Ἀλφιτοπώλης,ibid. Ἀλφιτοπώλης,t.1,c.377,h. Ἀλφιτοπώλης,t.1,c.378,a

Ἀλφιτόχρως,ibid.c

Ἀλφὸς,οῦ,ὁ,Albus. Hes.enim & Suidas ἀλφοὺς afferunt pro λεπροὺς. | Alioquin ἀλφὸς vocatur albæ vitiliginis quædam species,affinis τῇ λεύκῃ.Cels.lib.5,c.28, Ἀλφὸς vocatur vbi color albus est,ferè subasper & non continuus, vt quædam quasi guttæ dispersæ esse videantur. Et mox,Λεύκη habet quiddam simile ἀλφῷ , sed magis albida est,altius descendit,in eáque albi pili sunt & lanugini similes.Itidem Actuarius scribit ταῖς λεύκαις τὸ πλέον βάθος χωρεῖν, καὶ ταῖς ὀπόσαι πείσας ὑποστρέφειν,τοῖς ἀλφοὺς verò esse ἐξ ὑπαλῆς : nonnunquam tamen hos quoque altius descendere, ὡς καὶ τὰς κατ' αὐτὰς πείσας ὑποπελίζειν φαίνεσθαι. Apud Dioscor. verò lib.3, cap.51, legimus etiam λεπρὰν ἀλφὸν ἰᾶσθαι:acsi esset μέλας quoq; ἀλφός.

Ἅλφω,t.1,c.376,c

Ἀλχεινὸς ὕπνος,Hesychio ἀνδρὸς,οὐκ ἔχων χαρὰν,molestus,& qui nil gaudii admistum habeat.

Ἀλωὰ vel ἀλωά,t.1,c.318,c. Ἀλῶα,t.1,c.326,d

Ἀλωαὶ,ibid.e. Ἀλοίβης,t.2,c.764,a

Ἀλωητὰς,t.1,c.316,d. Ἀλωὰς,t.1,c.328,g

Ἀλωὴ,ibid.c. Ἀλοῶ,t.1,c.319,d

Ἄλωδι,imper.ab ἄλωμι:vt γοῶδι.refertur ad Ἀλίσκομαι.

Ἀλῶες,t.1,c.316,d. Ἀλωὶς,ibid.

Ἀλῶμαι, Vagor, Erro : contractum ex ἀλάομαι. Ἄλωμι autem inusitatum thema est, ex quo aor.2 ἄλων, & infin.ἀλῶναι,& particip.ἀλούς:quæ omnia ad Ἀλίσκομαι referuntur.

Ἄλων,t.1,c.326,e.

Ἀλῶναι,t.1,c.319,a.

Ἀλωνάκη,Chalcidica dialecto αἰ ἄλωναι est,teste Hes.

Ἀλώνιτης,t.4,c.783,b

Ἀλωνία,t.1,c.326,h. Ἀλωνίζω,ibid.g

Ἀλωνοσκαφῆ,ibid. Ἄλωπι,t.1,c.308,e

Ἀλωπεκάδης,t.1,c.309,a. Ἀλωπεκάω,ibid.d

Ἀλωπεκιὰς,ibid.c.obiter. Ἀλώπηξ,t.1,c.308,c

Ἀλωπεκῆ,t.1,c.309,b. Ἀλωπεκῆδι,ibid.c.ob.

Ἀλωπία, ibid.d.
Ἀλωπικὸς, ibid.c.ob.
Ἀλωπίκιος, ibidem, & 310, a
Ἀλωπίκιος, t.1, c.309, f.
Ἀλωπίζω, ibid.c
Ἀλωπίκιον, t.1, c.308, f.
Ἀλωπικός, ibid.
Ἀλωπικόπτερος, t.1, c.309, g.
Ἀλωπίκουρος, ibid.h
Ἀλωπικώδης, ibid.a.
Ἀλωπηξ, t.1, c.308, b. & 310, a
Ἀλωπὸς, t.1, c.308, c.
Ἀλωπήκεις, t.1, c.309, h
Ἀλωπῆται, Suidæ οἱ παὶ ἅλως φυλάκιτες, Arearum cuſtodes. ita enim vet.cod.habet pro ζοὶ ἅλας, quod eſt in vulgatis. eáque ſcriptura Etymologi autoritate comprobari poteſt, dicentis itidem ἁλωφύλακας à Lycijs vocari ζοὶ παὶ ἅλως φυλάκιτας. At lex. meum vetus vtranque habet ſcripturam. in eo enim duabus illis vocibus, παὶ ἅλως, ſuperſcriptum eſt ζοὶ ἅλας. ſecũdum quam ſcripturam ἁλωφῆται ſunt Salis vel ſalinarum cuſtodes. ſed altera magis placet.

Ἅλως, t.1, c.326, a. At ἁλὼς, quod apud Heſych. legitur, & exponitur κραπὶς, ſi mendoſam ſcripturam non habet, (nec enim ſua ſerie poſitum eſt) Doricum eſt pro ἁλιεύς.

Ἁλώσιμος, t.1, c.319, f. Ἅλωσις, ibid.e
Ἁλωτὸς, ibid.g
Ἀλώφητος, Indeſinens, Non intermittens, Aſſiduus. ὁ οὐ λωφῶν. Plut. ἀλωφήτοις ἀγῶσι κατατείνεσθε, aſſiduis bellis attritus erat.

Ἁλώφυτος, t.4, c.283, g

¶ Ἅμα, aduerb. Vnà cum, t.1, c.378, d. Ἅμα cum datiuo, ibid.g. Ἅμα cum verbo, col.379, c. Ἅμα cum participio, ibid.d. Ἅμα vel ἄμα π ſeq. ϗ, ibid.f. Ἅμα geminatum, col.380, a. Ἅμα otioſum, ibid.

Ἅμα, ατος, τὸ, Copula.v.l.perperam pro ἄμμα.

Ἀμαάδα, ſunt σῦκα quædam apud Athen.lib.3, id eſt ficus quædam.

Ἀμαδίως, nomen aduerbiale, ſignificans ἅμα τῷ σεσειλῆι, vt annotat lexicum meum vetus, deriuans ipſum ab ἅμα. Eadem apud Etymol. leguntur, ſed perperam tranſpoſita.

Ἀμάδρυα, Sicyonii vocant τὰ κοκκύμηλα, pruna, teſte Heſ.
Ἀμαδρυάδες, t.1, c.1055, e
Ἀμαζαιδὴς, Heſychio αἱ μηλέαι, Mali, arbores.
Ἀμαζώνιον, τὸ, propr. t.2, c.767, b
Ἀμαζὶς, αἱ, propr. t.2, c.766, e
Ἀμαζὶς, ίδος, ἡ, idem quod Ἅμαξα, niſi quòd diminutiui formam habet. Legitur autem apud Athen. & Quint. Calabrum.

Ἀμαξὰν, t.2, c.766, e. Ἀμαθαίνω, t.2, c.786 g
Ἀμαθὴ, Suid. exp. ἀδιδάκτως. ſed ambiguum ſignificétne Indoctè, Imperitè, an Nemine docente.

Ἀμαθὴς, t.1, c.786, e
Ἀμαθὼ, ῶ, idem quod ἀμαθαίνω, Indoctus & imperitus ſum, Nihil didici. Heſych. tamen quum ἀμαθαίνει expoſuiſſet per ἀμαθεῖ, ſubiungit, ἴσι δὲ ἀμαθῶν, διείζων, metere.

Ἀμαθὴς, t.2, c.786, b. Ἀμαθία, ibid.e
Ἀμαθὶνδες κέχυνται, apud Athen.l.3, ex Epicharmo, Conchæ gaudentes arena littorea.

Ἀμαθὸς, t.1, c.398, e. Ἅμαθος, ibid.b
Ἀμαθύνω, ibid.c. Ἀμαθώδης, ibid.
Ἀμαθὼς, t.2, c.786, e
Ἀμαία, Suidæ ἡ Δημήτηρ, Ceres. Vide & Αἶζηία ſuprà.
Ἀμαίβιτος, ου, ὁ χωὶ ἡ, Obſtetricis manum non expertus. Nonn.

Ἀμαιμακὴς, ſecundum quoſdam eſt ὁ ἄγαν μαιμάων, Qui animo eſt in prælia admodum pronus: ſecundum alios ἀμάχητος καὶ ἀκατατρώτος, Contra quem pugnare non eſt, Inexpugnabilis & indomitus: ſecũdum alios ὁ ὑπερμήκης, ὁ ἄγαν μακρός. tres enim illas etymologias affeſtunt. Quarum poſtrema accommodari poteſt loco illi Homerico Od.ξ, vbi dicit Ἰσὸν ἀμαιμάκετον νηός. ſecundũ priores autem idem dixit Il. ϖ, χίμαιραν ἀμαιμάκετον, & πῦρ ἀμαιμάκετον.

Ἅμαις, Cretenſium dialecto eſt ἅπαξ, Semel. Heſ. Pro quo infrà idẽ habet Ἀμαὶς. At Ἀμάκιν idẽ dici τὸ ἅπαξ tradit à Laconibus, niſi potius ſcribendum ἀζάκιν.

Ἀμαλακῶν, t.2, c.506, f
Ἀμαλαυρὸν, apud Heſych. legitur, expoſitũ σκιερὸν, μαραῖνον, ῥυτὸν, quo ſenſu & ἀμαυρὸν dicitur. Sed ſuſpectum eſt, vtpote non poſitum ſua ſerie.

Ἀμαλδύνεμαι, t.1, c.506, g. Ἀμαλδύνω, ibid.
Ἀμαλὴ, t.1, c.384, d. obiter. Ἀμαλθακὸς, t.2, c.783, e
Ἀμάλθεια, ας, ἡ, dicta fuit ἡ οὐσία αἶξ, à qua lactatum fuiſſe louem perhibent. Vnde Callim. hymno in louem, οὐδὲ θέσπα μαζὸν Ἀμάλθης. Eius cornu omnium rerum copia abundaſſe fertur: vnde prouerbium, Ἐπὶ τῶν μεγίστων ὄντων. Ἀμαλθείας κέρας αἶγός. Itidémque Arſinoes ſtatuæ ſiniſtra manu tenebant κέρατ' ἢ ſeu κέρας πάντων ὡραίων πλῆρες: indicantibus ea re ſtatuariis ὡς καὶ τὸ τῆς Ἀμαλθείας ὄνομα ἐκλελοιπὸς τὸ κέρας δηλοῖ, vt tradit Athen. libro 11. Quid autem reuera fuerit κέρας Ἀμαλθείας, docet Palæph. in libello περὶ μυθων seu ἀπίστων ἱστοριῶν. Allegoricè & tranſlatè Cic. ad Attic. lib.1, epiſt.12, dicit, Cæſis apud Amaltheã tuam victimis. Ab eodẽ Cic. Ἀμαλθεια & Ἀμαλθεῖον dicitur bibliotheca omnis generis libris referta. vt epiſt.15, eiuſdem libri, Velim ad me scribas cuiuſmodi ſit ἀμαλθεῖον tuum, quo ornatu, qua πανδεσία: & quæ poemata, quáſque hiſtorias de ἀμαλθεία habes, ad me mittas. Itidémque epiſt.1, lib.2, Amalthea mea te expectat, & indiget tui. Eſt præterea verbum Ἀμαλθεύω, ſignificans Ditare, propagare aut nutrire in modum τῆς τῆς Ἀμαλθείας κέρατος. Heſychius enim ἀμαλθεύει affert pro πλουτίζει, πλουτίζει, τρέφει: itidémque Etym. pro αὔξει.

Ἅμαλλα, t.1, c.384, d
Ἀμαλλαίνω, in v.l. Deſtruo, Depopulor: perperam pro ἀμαλαίνω.
Ἀμαλλεῖν, vide in Ἀμάλλειν paulo póſt.
Ἀμαλλεύω, t.1, c.384, f
Ἀμάλλειν, ibidem, g. In lexico meo veteri ſcriptum Ἀμαλλεῖν, quod eſſe dicitur id quod εὐλεῖδιν & ὠρεῖδιν σμὸν recentiores appellant, hoc eſt ὁ ἐκ τῆς καλάμης στρεπτὸς δεσμός, Vinculum & ligamen quod ex ſtipulis torquent.

Ἀμαλλοτόμος, t.2, c.384, f.
Ἀμάλλος, Heſychio teſte, perdix dicitur Polyrrheniorum dialecto. Eidem ἄμαλλοι ſunt etiam φυτὰ σκιὰν ἐπὶ μείων, plantæ cucumerum aut eiuſmodi aliorum. Ἄμαλλον autem idem affert pro ἰσχυὸν, Validum, Robuſtũ, Viribus pollens.

Ἀμαλλοφόρος, t.1, c.384, f
Ἀμάλλως, t.1, c.506, f.
Ἀμάλλως, ab eodem exponitur μετείως, ἀθλίως, ἀδίκως, πλῶς. Sed forſan ſcribẽdum potius Ἀμαλῶς ab Ἀμαλὸς.

Ἀμαλὸς, t.1, c.506, d. Ἀμαλὸς, ibid.f
Ἀμαμαλὶς ſiue Ἀμαμαλλὶς vide in ſequente Ἀμαμυλὶς.
Ἀμαμαξὶ, verò in Ἀμάμυξ paulo infrà.

Ἀμαμυλὶς, ίδος, ſiue Ἀμάμιλις, ίδος vel ως, ἡ, dicitur genus quoddam piri, meſpili aut ficus, ex eo quòd cum malo floreat. Pauſaniæ enim apud Euſtathium pag.878, ἀμάμιλις eſt σῦκον τῇ ἅμα μήλῳ ἀνθοῦν: vt vicißim μῆλον ἀμάμιλιν, τὸ ἅμα σύκῳ ἀνθοῦν. Quibus addit Euſtath. alios dicere ἀμάμιλλα apud Atticos ζοὶ ἀπίους vocari, vt apud Heſychium quoque legimus, Ἀμάμιλος, (haud ſcio an mendoſè pro ἀμάμιλις) ἀπίου ἢ μήλου εἶδος. Ad quorum poſtremum quod attinet, aſſentiatur ei Galenus in lexico Hippocratico, dicens ἀμαμυλίδες eſſe ſpeciem quandam meſpili quæ plurima in Italia prouenirat, teſte Dioſcoride: addens etiam, quoſdam ἀμαμυλίδων ſeu ὀπωρυλίδων nomine accipere μῆλα ἐμπρὰ ἄγρια: quemadmodum infrà etiam ſua ſerie, quum ex Dioſcoride docuiſſet ὀπωρυλίδα eſſe ſpeciem quandam meſpili, alio nomine ἀπίου appellatam, ſubiungit, ὀπωρυλίδων vocabulo quoſdam intelligere τὰ μῆλα τὰ σμικρὰ, ἀφ' ὧν ἡ ἀμαμυλὶς ὀνομάζονται. Sed vix credibile eſt Hippocratẽ voluiſſe intelligere mala ſylueſtria ſeu agreſtia, quæ acerba plerunque ſunt, quum ipſe dicat, nimirum χυμαίων lib.1 ἡδυσμένα καὶ μᾶλλον ἢ ἀμαμυλὶς: innuens dulcem eſſe huius fructus ſaporem & proximè ad mellis dulcedinem accedentem, adeo vt vel mel vel hæ ἀμαμυλίδες medicamento admiſcerí queãt. Ideóque Æſchylides Georgicorum libro 3 ait, de Ceo inſula loquens ἔστιν ἡ νῆσος φέρει καρπὸν, ᾧ τε ἐν Ἰσσῷ καλοῦμεν ἀμαμυλίδας, οἷσι χὸ ἀπύρηνοι τε ὄντες ἡδεῖαι ἢ γλυκεῖαι

κῆας: indicans Ionicas illas ἀμαμυλίδας esse ἡδίας & γλυ A
κείας, suaues & dulces, necnon ἀτυρωδεῖς, carentes ossea
seu lapidosa duritie quæ est in mespilis, cerasis & simi-
libus, dicta τυρώ. Quibus Æschylidis verbis adductus
Athen. libro 14. dicit, αἱ δ' ἀμαμυλίδες οὐκ εἰσὶν ἄπιοι, ὡς
ἔνιοι οἴονται, ἀλλ' ὑπέρ τι καὶ ἥδιον καὶ ἀτυρώτερον. Id tamen
an inde certò concludi possit, nimirum ἀμαμυλίδας
non esse ἀπίους, dubitari queat: immò esse ἀπίων genus
quoddam, idque νεῦρ καὶ γλυκύ, iis innui videtur, & idi-
psum ἀτυρώτερον. reperiuntur enim pira quædam in qui-
bus est lapidosa illa durities. Aethlius verò has ἀμαμυ-
λίδας appellat ὁμομυλίδας, teste eodem Athenæo: re-
ctè. nam ἅμα & ὁμοῦ, idem valent. Perperam autem a-
pud Athenæum scriptum est Ἀμαμαλίδες, duplici λ.
nam scribēdum est vel ἀμαμυλίδες, vt ὁμομυλίδες & ὁ-
μαλίδες, per υ: vel saltem vnico λ ἀμαμαλίδες, posito
δυσεκφώνητα pro υ. pro quo infrà ex eodē habebimus
ἀμμάξαι & ἀμμαξαι.

Ἀμαμύξαι, Hesychio est ἀπάγξαι, Suffocare, Strangulare.

Ἀμάμυξ, eidem est vitis seu vuæ genus quoddam: à cuius
similitudine hoc vocabulum dici ait etiam ὅτι χωλοὶ C
ἦσαν δυο βακτηρίαις ὑπὸ τοῖς μασχάλαις ἐρηδόμενοι καὶ ἕκατε
μέλθων ἕτερος τὸν πόδα ὡς βότρυν, id est de claudo quo-
piam qui duobus innixus & suffultus baculis pedem
veluti botrum suspensum habet: vel (vt alii interpr.)
qui furculis pedem velut arbustat, & vt racemum
suspendit. Apud Suidam scriptum Ἀμάμυξις, quod
& ipse dicit esse σταφυλῆς ῥῆξις: secundum alios δ' αἰαδιτράδα,
Vitem arbustiuam, quæ arbores scandit, seu ex
arboribus suspenditur: legi autem hoc vocabulum ait
apud Epicharmum & Sapphonem. Apud Etymolo-
gum est Ἀμαμαξίς, itidémque in lex. meo vet. in quo e-
tiam duplici accentu notatum est, Ἀμάμαξις videlicet:
vbi itidem dicitur esse ἀμπέλου πῆξις: à nonnullis verò sic vocatam dici παρὰ τὸ ἐστηκέναι σταφυλῶν, ab Alexandro
παρὰ τὸ ἀζύμασιν. Quibus addit Etymologus ex Metho-
dio, ἀμαμαξοῦ dici δ' αἰαδιτράδα, nimirū ἀφ' οὗ πάμμυξαι, ex quo fieri primùm Ἀμμαξίς, inde autē pleonasmo
ac ὕστερ ἀμαμαξίς. quoniā videlicet αἰαδιτρωθῶσι αἱ αἶα
διτράδες & συναπτομένων τοῖς δένδροις. (vnde & maritari D
vite arbores dicūtur apud Lat. (affértq; ex Epicharmo,
ὡ γᾶ καὶ θάλασσα, οὐδ' ἀμαξίας (sic enim apud eum scri-
ptum est) φίσιν: addens, Sapphonem per η dicere ἀμα-
μαξήδες. vnde agnoscimus in genitiuo facere & ἀμαμα-
ξους & ἀμαμαξῆδας. Meminit Eustathius quoque, affe-
rens ex quodam lexicographo, Ἀμάμαξις, σταφυλῆς γέ-
νεσις· οἱ δ' αἰαδιτράδα φασί. Vbi nota scribi proparoxy-
tonως, vt & apud schol. Aristoph.

Ἄμαξα, Hesychius affert pro ἅμαξαι, currum.

Ἀμαξάλιος, t. 1, c. 507, a. Ἀμαξάλιος, ibid. b F

Ἀμανῖται, οἱ, dicuntur μύκητες quidam, id est fungi: quo-
rum mentio apud Dioscoridem, Oribasium, Paulum
Æginetam, Nicol. Myrepsum, non solùm ὡς βρωσίμων
& edulium, sed etiam ὡς φλεγμονῶν & exitialium. A-
lioquin Ἀμανῖται dicuntur etiam οἱ τὸ Ἀμανὸν οἰκοῦντες,
Amani incolæ: qui est mons Ciliciæ, ex eo no-
minatus quòd ibi Orestes ὑπὸ Ταύρου σὺν Ἰφιγενείᾳ ἐφ' ἅρ-
παστι κομισθεὶς, τῆς μανίας λύσιν εὗρεν, teste Stephano & Sui-
da, apud quem duplici μ scriptum illud Ἀμμανῖται. Et
forsan fungi quoque illi dicti Ἀμανῖται, quòd in Ama-
no maximè proueniant. Affertur verò & Ἀμανησίς G
pro Ad montis Amani similitudinem.

Ἀμάντης, Eleorum dialecto οἱ ἀνδιῶντες dicūtur, furunculi,
teste Hesychio.

Ἀμαντῖνος, ου, ὁ καὶ ἡ, exponitur non solùm Non vatici-
nans, sed etiam De quo nemo vaticinatus est aut va-
ticinatur. Et actiuè enim & passiuè accipi tradunt ex
Moschop. vt ἀθάνατος, ἀπρόσβλητος, & similia.

Ἄμαξα, t. 1, c. 380, c. Ἀμαξαία, t. 1, c. 381, c

Ἀμαξακάειον, diminutiua voce ἡ ἁμαξα dicitur, teste He-
sychio. Ita enim apud eū scribēdum pro ἀμαζακάειον, H
vt series etiam alphabetica ostendit.

Ἀμαξεία, t. 1, c. 381, f. Ἀμαξεύομαι, ibid. g

Ἀμαξές, ibid. f. Ἀμαξεύσιμος, ibid.

Ἀμαξηδόνια, ibid. a. Ἀμαξήλατος, ibid. b

Ἀμαξηπολίς, t. 1, c. 380, h. Ἀμαξήρης, t. 1, c. 381, b

Ἀμαξής, per η, ibid. c. Ἀμαξία, vel Ἀμαξιά, ibid. b

Ἀμαξιαῖος, ibidem. Ἀμαξικός, ibid. d

Ἀμαξίλατος, perperam in v. l. scriptum pro ἀμαξήλατος.

Ἀμαξίων, t. 1, c. 381, c. Ἀμαξίτειος, t. 1, c. 381, a

Ἀμαξίς, t. 1, c. 381, c. Ἀμαξίτης, t. 1, c. 381, d

Ἀμαξιτὰς, ibid. Ἀμαξοβιος, t. 1, c. 380, g

Ἀμαξοδίτης, ibid. Ἀμαξοκος, ibid.

Ἀμαξοκυλιστά, ibid.

Ἀμαξοπηγέω, οῦμαι. Sum ἁμαξοπηγός. seu ἁμάξας συμπήγνυμι, Plaustra fabricor. idem quod ἁρμαπηγέω. Poll. lib. 7.

Ἀμαξοπηγία, t. 1, c. 380, g. Ἀμαξοπηγός, ibid.

Ἀμαξόπολις, ibid. h. Ἀμαξοπώλης, t. 1, c 381, a

Ἀμαξοτροχία, Vestigium & sulcus quem terræ ὁ τῆς ἁ-
μαξης τροχὸς imprimit: orbitam vocant Latini. Scri-
bit enim Pollux libro 5, τὸ ἴχνη τοῦ τροχοῦ Homerum
nominasse ἁρματροχίας, Callham in Cyclopibus ἁμαξο-
τροχίας. Innuit igitur in hoc loco Homeri Iliad. ϒ, Τῷ
ῥ' ἅτε Μενέλαος ἁμαξιτὸς ἀλεείνων, quosdam scripsisse ἁρμα-
τροχίας, & de orbitis illis intellexisse. quemadmodū
Hesychius quoque duplicem illam scripturam innuit,
dū ἁμαξιτρόχιας exp. & τοὺς χαραξεις τῶν τροχῶν, & ὁμοτροχίας,
id est τῶν ἁμαξῶν συναφείσης, aut συνεχούσης. Sed notādum
scribi posse oxytonως quoque ἁμαξότροχά, vt ἁμαξοτροχά.

Ἀμαξουργία, t. 1, c. 381, a. Ἀμαξουργός, ibidem.

Ἀμάομαι, t. 1, c. 382, f

Ἅμαρ, Doricè pro ἦμαρ, id est ἡμέρα dies. Hesych. At Ἅ-
μαρ, τὸ, nescio vnde afferant v. l. pro vase in quo coria a-
prantur.

Ἀμάρα, ας, ἡ, & Ionicè Ἀμάρη, Aquæ ductus, Sulcus in pra-
to vel horto per quem aqua ducitur irrigandæ terræ
gratia. Homerus Iliad. φ, Ὡς τ' αἶψα ὀχετὸς ἐκ κρήνης νέον ἐκπροθέῃσι
μελανύδρου Ἀμφιτὰ καὶ κῆπους ὕδατος ῥόον ἠγαθέοιο, Χερσὶ
μακέλαι ἔχον ἀμάρης δ' ἐξ ἔχμασε βάλων. id est ὀχετόν, vt
paulo ante dicit. atque ita Pollux quoque libro 10, ca-
pite 5, δι' οὗ δὴ (inquit) τὸ ὕδωρ φέρεται, ἀμάρα, ὑδρορρόα,
ὀχετὸς, αὐλών. Hesychio quoque ἀμάρα seu ἀμάρη est
αὖλαξ & ἡ ἐν τῇ κήπῃ ὑδρορρόη, itidémque Etymologo:
qui etiam addunt ἀμάρας dici quasi ἀμαρόω, ἀφ' οὗ τὸ
ἄμαρ καὶ ἀμαλὸς ῥεῖν δι' αὐτῆς τὸ ὕδωρ. vel ἀφ' οὗ τὸ ἄμαρ αἴρε-
σθαι. ligone. n. seu rutro fiunt eiusmodi sulci. Ἀμάρα
à quibusdam exponitur etiā Cloaca, Meatus subterra-
neus: ab Hesychio & Etymologo generalius etiam πόρος,
meatus: & πῶρος, fossa. | Ἀμάραι Etymologo sunt
etiam αἱ ἐν τοῖς ὠσὶ κοιλότητες, cauitates illæ & meatus in
auricula: metaphoricè ὅτι τὰ ὀχετοῦ δι' οὗ τὸ ὑγρὸν ἐν τοῖς κήποις
φέρεται ὕδωρ. per eas enim, veluti canales & tubulos, for-
des & rettrimenta capitis deferuntur.

Hinc deriuantur Ἀμαρεία & Ἀμαρεὶς, idem cum suo
primitiuo significantia. Lexicum enim meum vetus
post sermonem de ἀμάρᾳ habitum, subiungit, καὶ Ἀ-
μαρεία ἀφ' ἧς ἀμάρας ὅτι τὸ αὐτὸ σημαίνουσιν. Et Hesychio
Ἀμαρεὶς, est itidem ὑδρορρόη, ὀχετὸς: qui præcedentis quo
que Ἀμαρεία meminit. Ab hoc verò Ἀμαρεία, vel ab
Ἀμάρᾳ etiam, est Ἀμαρεῖος. vt ἀμαρεῖον ὕδωρ, Aqua
quæ per ἀμάρας ducitur. Aqua per aquæductus influēs:
cuiusmodi sulci aquarii à nonnullis vocantur Colli-
quiæ, Incilia & Inciles, seu Inlices & Inlicia, quoniam
per eos aqua illicitur. Theophr. Hist. plant. libro 2, ca-
pite 8, δένδρα ὅσα ἐπιζητεῖ μᾶλλον ἀμαρεῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ Διός.
Ita enim potius reponendum pro ἀμαπαῖον, vnius lite-
ræ mutatione, quàm cum aliis ἀμαρεπαῖον, additione
vnius syllabæ: præsertim quum forma hæc deriuati sit
admodum insolens, illa contrà consentanea & ἀνάλο-
γος. Præterea ab Ἀμάρᾳ deriuatum est verbum Ἀμαρεύω,
significās Permeo more aquarum quæ per aquarios
sulcos deriuantur & deducuntur. Hesychius enim
ἀμαρεύων affert pro διοδεύων. Vnde verbale Ἀμάρευμα,
significans aquas aut sordes quæ per aquarium sulcū
defluunt, vt indicat idē lexicographus, ἀμαρεύματα
exponens ἀφοσιώματα βορβόρου, colluuiem cœni, seu sor-
dium profluuia. Quidam tamē pro cloaca accipiunt,
volentes idem esse quod ἀμαρία. Sed & Ἀμαρῶν huc
referendum videtur, quod idem Hesychius exponit ἀ-
κολουθῶν, πιθανῶς, Sequi: (more nimirū aquæ quæ per a-
quarium sulcū τῷ ὀχετοῦ ductū sequitur) addens tamē
etiā ἀμαρτῶν: quod forsan in eo sign. accipit quo paulo

post dicit ἁμαρτῆ accipi etiam pro ἀκολουθῶς: qua de re mox dicetur.

Ἀμαξάκης, & Ἀμαξακίς, vide in sequente Ἀμάραχος.

Ἀμάραχος, ου, ὁ, siue Ἀμάραχον, ου, τό, Amaracus seu Amaracum: herbæ nomẽ est, quæ alio vocabulo σάμψυχος seu σάμψυχον dicitur, vt Dioscorides testatur libro 4, capite 47, vbi de sampsucho loquens, καλεῖται δέ (inquit) ὑπό Κυζικηνῶν καὶ παρ' ἐνίοις Σικελία ἀμάραχον. Itidémque Plinius lib. 21, c. 11, Amaracum Diocles medicus & Sicula gẽs appellauere quod Ægyptus & Syria sampsuchũ. Nota autẽ Dioscor. illo in loco dicere neutro genere τὸ ἀμάραχον: vt Plinius quoque rursum capite 22, eiusdem libri, Sampsuchũ, siue amaracum, in Cypro laudatissimum & odoratissimum, scorpionibus aduersatur. Masculino autem genere ὁ Ἀμάραχος dicitur à Theophrasto, vt à Virgilio quoque mollis amaracus. Vnde Ἀμαράκινος, ου, ὁ, Amaracinus. hoc est, Qui est ex amaraco, Ex amaraco confectus, aut Amaraco conditus. vt ἀμάρακινον ἄνθος, Flos amaracinus, seu Flos amaraci: apud Dioscoridem lib. 1, c. 94. Et ἀμάρακινον μύρον apud Athenæum lib. 5 & 12, Amaracinũ vnguentum, Seruio. Et ἀμάρακινον ἔλαιον apud Dioscoridem lib. 1, cap. 19. quod Plinio est Amaracinum oleum, lib. 21, cap. 22: qui & vnguenti amaracini meminit. Et Ἀμαρακίνης, Amaraco similis. Nicand. Ther. Τὸν μὲν ἀμαρακίνοισι χυτὸν ἐνὶ δενδρέσι θρέψω. Vbi scholiastes quoque exponit ὁμοιοπαθῆ ἀμαράκῳ.

Ἀμαράντινος, t. 2, c. 792, c

Ἀμάραντος, Immarcescibilis, &c. ibidem, a. Ἀμάραντος, floris nomen, ibidem.

Ἀμαρδοί, dicuntur αἱ σῦς, sues: secundum quosdam etiam Canes, teste Hesych.

Ἀμαρδαῖος, vide post Ἀμάρδ inter ab eo deriuata.

Ἀμάργαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Margaritis carens.

Ἀμάρδυμα, Ἀμαρδύς, Ἀμαρίον, Ἀμαρεῖα, Ἀμαρείτης, Ἀμαρεύς, vide in primitiuo ipsorum Ἀμάρδ, paulo antè.

Ἀμαρτάνομαι, t. 1, c. 386, a. Ἀμαρταίνω, t. 1, c. 384, g

Ἀμαρτεῖ, t. 1, c. 386, h

Ἀμαρτύω, ῶ, idem cum ἀμαρταίνω significat: (quamobrem & hoc ex illo futurũ 1 & aor. 1 mutuatur, necnon fut. 1, & quæ inde formantur) hoc est Erro, Aberro: vt Hesychius quoque ἄμαρτεν exponit ἁπλῶς ἁμάρτοι, affertẽs etiam ἀμαρτῶν pro ἀγνοῶν. Idem & ἀμαρτυσθαι affert pro δι' ἀμαρτίαν συνεχεῖσθαι, paulo antè tamen ἀμαρτῆσαι simpliciter exponens συνεχεῖσθαι. ‖ Alioqui ponitur etiam pro ὁμαρτῶ, Sequi, Comitari. (nam ὅμα & ὁμοῦ idẽ signif. vnde ambo hæc originẽ ducũt) Cuius signif. Hesych. quoq; meminit, afferens ἀμαρτῶν pro ἀκολουθῶν: & ἀμαρτήσαντες pro συντυχόντες, ἐμοὶ χρήσθαι, vel (inquit) ὁμοῦ φερεσθαι, id est ὁπτεμψαντες. Vnde aduerb. Ἀμαρτῆ, significans apud Homer. ἅμα ᾗ ἀκολουθῶς, Simul, teste eodem. Et Ἀμαρτήδιον, quod itidem declarat ὁμοῦ. De quorum vtroque vide & quæ annotaui t. 1, c. 386, a. vide & Etymol. At quod idem Hesychius ex Euripp. Scirone affert, Ἀμαρτεῖν, subiungens, ὁμοῦ φερεσθαι δύο πα, huc quoque pertinet, sed mendo non caret, si expositio vera est. nam ἀμαρτητὴς diceretur ὁ ἀκόλουθος, Comes, Qui aliquem sequitur. nisi aduerbialiter accipit, vt ἀμαρτῆ & ἀμαρτήδην.

Ἀμαρτῆ & Ἀμαρτήδην, vide in præcedente Ἀμαρτῶν, necnõ t. 1, c. 386, a.

Ἀμαρτικός, ῆ, όν, Qui offendiculis incurrere & delinquere solet, Offensator. ὁ μὴ καταβαίνων, ὁ ἀπότυπτικός, ὁ φεσσῆται εἰωθώς. Ita v. l. sed perperam. nam scribendum est Ἀμαρτητικός, adiecta syllaba quæ omissa est.

Ἀμάρτημα, t. 1, c. 386, e. Ἀμαρτηρός, ibid. f

Ἀμαρτικός, ibid. g. Ἀμαρτής, ibid. f

Ἀμαρτία, t. 1, c. 387, b. Ἀμαρτῆς, t. 1, c. 386, g

Ἀμαρτίους, t. 1, c. 387, d. Ἀμαρτητής, ibid. d

Ἀμαρτολόγος, ibidem.

Ἀμαρτυρπος, pro ἀμαρτύρως, affert Suid. ex Antiphane

Ἀμάρτυρος, t. 2, c. 794, f. Ἀμαρτωλία, t. 1, c. 387, b

Ἀμαρτωλός, t. 1, c. 386, h

Ἀμαρυγή, & Ἀμάρυγμα, vide in sequ. Ἀμαρύσσω. Ἀμαρυγεύς autem, nomen proprium est: vnde patronym. Ἀμαρυγιάδης.

Ἀμαρυκτώνια, apud Hesychium legitur, expositum βοστρυχία: quod interpretantur quidam, Cura in calamistrandis capillis, Cura quæ adhibetur capillis in cirros & cincinnos torquendis: mihi autem suspectum est: vt & Ἀμαρύκαρ, quod apud eundẽ legitur, expositũ ἀπ' ἀρχῆς.

Ἀμαρύ, eidem est ἄπειρος, πολύ, id est Immensus, Multus.

Ἀμάρυσια verò cognominata ἡ Ἄρτεμις apud Pausan. in Atticis: Hesychio autem teste ἀμαρύσια fuit festum quoddam Athenis.

Ἀμαρύσσω, Splendeo, Fulgeo: vt Hesychius etiam ἀμαρύσσει exponit λάμπει, σπλένδει, ἀστράπτει. Hesiod. Theog. ὃς δὲ ἰδὼν θαύμασσε κατηλέγεα ἔμπεδα χαλκοῦ ὀφρύσι πὺρ ἀμάρυσσεν, ex oculis fulgebat seu micabat. Nonn. accusatiuo iunxit, Κισσὸν ἀμάρυσσε λίθων ἐπιβόσκεται ἀγλαΐαν, Fulgorem emittebat, seu Fulgore nitebat columneo. Pallua quoque voce vsurpatum reperitur. vt Epigramm. libro 4, ἀμαρύσσεται κάλλεσι λειμών, floribus splendet. vt λάμπεται.

Hinc duo verbalia, Ἀμαρυγή, ῆς, ἡ, & Ἀμάρυγμα, ατος, τό, idem significantia, nimirum Splendor, Fulgor, seu Micans fulgor, Micantes radii. vt Hesychio quoque Ἀμαρυγαί & Ἀμαρύγματα sunt λαμπηδόνες, ἀκτῖνες. Apollonius Rhod. Argon. 2, οὔπω (Ἐλλήσποντος) καλλίρροος ἔπλετο νύκτα φαεσιμβρότου ἀμαρυγαῖς, id est Radii micantes, seu (vt scholiastes exponit) ἀκτῖνες, λαμπηδόνες. Idem lib. 3, Τῶν ὑπὸ ξανθοῖο κάρητος Λιτυσσάδα Σπερχὼ ἔρως πέδιλα δέδηε φλογὸς τῆς δ' ἀμαρυγαὶ Ὀφθαλμῶν ἔρπουσιν. vbi ἀμαρυγαὶ ὀφθαλμῶν sunt crebræ vibrationes & micationes oculorum, seu σωμάτων κινήσεις. vt Suidæ quoque ἀμαρυγαὶ sunt ἀκτῖνες ὄψεως. (necnon ὄψις, vt Hesychio etiam) Et sicut in præcedente loco est ἀμαρυγὴ ἀστέρος, ita ἥλιου ἀμάρυγμα apud eundem in hoc loco Argon. 4, — οἰωνὸν ἀμάρυγμα πέδι βαλόων Ἠελίοιο id est λαμπηδόνες σωμάτων ἥλιου, ἀμάρυγμα quoque dicta. Adhæc vt idem Apoll. dicit ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί, ita Hesiod. Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα, Charitum micantes & vibrantes oculos. ‖ Minus propriè πόδων etiam ἀμαρύγματα dicuntur, & ἀμαρυγαί, pro ταχεῖαι καὶ ἐπάλληλοι κινήσεις, quum aliquis tam celeriter in curia mutat pedes vt iis micare videatur, sumpta metaphora à stellarum aut oculorum vibratione quæ celerrimo motu fieri solet. Aristoph. ἀκάκης μουσῶν φάσις ἐκαφὸν ἵππων ἀμαρυγά. id est, inquit Suidas, ἡ τῶν μουσῶν φάσις ταχεῖα ἔστι ὡς ἵππων ὠκεῖα: vnde & ἵππα περίεπτα nominantur. Similiter Homerus Odyss. θ, dixit, Μαρμαρυγὰς ἠδὲ πόδων, pro τῶν καταπάλλων καὶ ταχεῖαν κίνησιν. nam μαρμαρυγὴ & ἀμαρυγὴ, idem sunt, vt μαρμαίρω & ἀμάρυσσω. ‖ Ἀμαρυγαί, dicuntur etiam frontis caperatæ rugæ. legimus enim apud Pollucem lib. 2, αἱ δὲ ὠὰ ἐπὶ τὸ (ἐ. μέτωπον seu φρενιτικὸν) χαλασαί, ῥυτίδες καὶ ἀμαρυγαί: alio nomine ῥυτίδες dictæ. ‖ Ἀμάρυγμα autem Suidæ est non solùm λαμπηδών, item κίνησις & φόρημα, sed etiam εἴδωλον: vt ἀμαρυγαὶ quoque eidem, necnon & Hesychio, sunt ὄψις, visa. Eadem apud Etym. habentur.

Ἀμαρυῖα, Hesych. dici ait τὰς ὀφθαλμούς, oculos.

Ἀμαῖς, t. 1, c. 1076, f

Ἀμάς, άδος, ἡ, Nauis. tradunt enim Etymol. & lex. meum vetus, Æschylum ἀμάδα dixisse τὴν ναῦν.

Ἀμαδαίων, apud Hesychium perperam pro ἀμαδαφόν, vt alphabetica etiam series ostendit.

Ἀμάσητος, seu Ἀμάσητος, ου, ὁ ἡ, Non mãsus seu commanducatus: item Qui nihil commã ducauit. Vide Ἄμαστος.

Ἄμαστος, apud Suidam legitur in manuscripto etiam exemplari, vnà cum hoc loco, πίθων οἶδα γλυκὺν ἡ καὶ ἀμάστων εἰς ἅλα ῥίπτα κἀπολίζα τὸν Κίμμεριον. Sed perperam. scribendum enim ἀμάσων, vt Herodiani habent exemplaria, ex quo petita sunt ea verba, pag. 414, meæ edit.

Ἀμαστίγητος, t. 2, c. 808, f

Ἄμαστος, eidem Suidæ est ἀμάσητος, ἄγευστος: quod ἄπαστος etiam dici tradit. id est Qui nihil gustauit seu commanducauit: forsan à μάσασθαι significante ἅπτεσθαι, à quo & μασᾶσθαι deriuant.

Ἀμαυκαίδες, t. 3, c. 1119, g. Ἀμαύσιον μέλος, ibid. f

Ἀμαυδός, vide post Ἀμαύρ inter ipsius deriuata.

Ἀμαυδή, Hesychius affert pro αὐαρυρά.

Ἄμαυξ, teste eodem dicunt Tarentini pro ἅπαξ, Semel pro quo suprà Ἄμασις.

Ἀμαῦ

Ἀμαθαλώ, t.3,c.1056,e

Ἀμαθῆν, apud Hesychium legitur expositum τὴν ἀμάτων σωφρονίστις. Sonat tamen potius Concurrere rotis: vel etiam Simul currere.

Ἀμαθία, t.3,c.1669,a. Ἀμαθυλὰ, t.1,c.585,c

Ἀμαιπερ, t.2,c.815,f

Ἀμαυρὰ, aduerbialiter vsurpatum pro ἀμαυρῶς, vide in Ἀμαύρωσις.

Ἀμαυρόβιος, ex Epigr. affertur pro Languidè viuens. At Ἀμαυρογλωσσία, ἡ, quod in v.l. legitur & exponitur Obscuritas, mendo non caret.

Ἀμαυρὸν, aduerbialiter positum, vide in Ἀμαύρωσις.

Ἀμαυρὸς, ὰ, όν, Obscurus, Qui non bene videtur & apparet: interdum etiam Euanidus & similis et qui extinguitur. vt ἀμαυρὸν λυχνίδιον, apud Luc. Lychnus obscurus & parum lucis præbens & similis τοῦ σβεννυμένου μύκητος. Idē in Tim. ὥσπερ οὖν ὁ λυχνὸς αὐ ἐξίσου φαίδρος, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. Sic Philo de vita Mos. lib.2, ἡ ὑπ' αἰσθήσεων φλὲξ ἀμαυρὰ καθάπερ ἐξαμυχομένου πυρὸς, obscura caligine flamma. Et Plut. de sole, φαίνεται δὲ ἡμῖν ὁ ἥλιος δύσφωτος καὶ ἀμαυρὸς, caliginosus & obscurus. Idem rursum dicit λείψανα ἀμαυρὰ λείψανον, pro Obscuræ & exiles reliquiæ. Apud Hom. autem Od. δ. εἴδωλον ἀμαυρὸν, Spectrum obscurum, hoc est, quod oculis humanis vel obscurè vel nullo modo videtur. Metaphoricè quoque vsurpatur, itidem pro Obscurus, vel Euanidus aut Inanis. Dicit enim idem Plutar. in Public. ἀμαυρότερος θεὸς δίξας, pro Obscurior & ignobilior: sicuti contrà λαμπρὸς dicitur qui clarus & illustris est fama & virtutibus seu rebus gestis. Itidemq; Hesiod. in Erg. Τοῦ δέ τ' ἀμαυρότερον γένος, obscurior & ignobilior progenies: nisi malis infirmior & inualidior, vt quidam interpretātur. Necnō γλῶσσα & φωνὴ dicitur ἀμαυρὰ, obscura, quæ vix percipitur auribus. vnde ἀμαυρὰ γλῶσσα Hesychius affert pro ἡσύχως, quietè. Dicitur & ἐλπὶς ἀμαυρὰ, pro Spes obscura & non penitus certa. Arrianus, ἐξ ὧν καὶ τὰ ὑπόλοιπα δι' ἐλπίδος ἔχω νῦν ἀμαυρᾶς ὅτι καλῶς ποιῶ, quorū argumēto cætera etiā mihi rectè succedura esse, nō obscura spe confido. Quem locum Suidas afferens, dixerat & ipse ἀμαυρὸν εἶναι τὸ σκοτεινὸν καὶ μὴ δῆλον, σαφὲς ὅλως. plus enim aliquanto significat quam ἀφανὲς, vtpote medium inter λαμπρὸν seu δῆλον, & inter ὅλως ἄδηλον. Vnde Plutarchus De def. orac. dixit, καὶ τὰ μὲν ὅλως ἄδηλα καὶ κατημυφὰ, τὰ δ' ἀμαυρὰ καὶ ἀμυδρά.

Ἀμαυρόω, ῶ, Obscuro, Obfusco seu Infusco, Oblitero, & tantumnon extinguo: idque vel in propria vel in metaph. significatione. In propria, veluti quum dicitur ἀμαυροῦσθαι τὰς ὄψεις, de eo cui tenebræ offusæ sunt oculis & hebetata atq; retusa acies visus. Itidémq; ἀμαυροῦσθαι ea quæ disparere & delitescere incipiunt, paulatimque euanescunt obruta tenebris. In metaphorica, vt quum Plutarchus De Herodoto dicit, τὸ Ἀταρίδου δ' μαγίστην ἡμαύρωκε σκῶψιν, obscuraunt & obfuscauit. Itidémque ἀμαυροῦσθαι quæ euanescunt & dispereunt, paulatimque in nihilum redigūntur & ἀφανίζονται. vt quum Aristoteles dicit Ethic. 10, cap. 4, ὅτι καὶ ἡ ἡδονὴ ἀμαυροῦται. Et Hesiodus Erg. Ἄξονα καναξαὶ, καὶ ὀφρὺν ἀμαυρώσῃ, axem frangas & onera pereant. Philo autem De vita Mosis libro 1, cum accusatiuo dixit, τὰς ἀκριβεῖς τῶν ἀνθρώπων ἀμαυρώσαι, pro Coniecturis sagacibus orbatam: quemadmodū homo ἀμαυροῦται τὰς ὄψεις, cui obscuratur seu hebetatur & retunditur visus. Sic Plutarchus Pericle, τοὺς πλήθει ἡμῶν ῥαθύμους καὶ ἀξιώματα, A multitudine orbatos sua dignitate.

Ἀμαυρῶς, Obscurè & ita vt oculis vix percipi queat: metaphoricè & generalius, ita vt vix sentiatur. Plutarchus De deo Socr. ἔστιν ἃ καὶ παντάπασιν ἀμαυρῶς ῥεῖ τοῦ νοῦ καθάπερ ἀκτὶς ἀσθενὴς αὐγοειδής.

Ἀμαύρωσις, ως, ἡ, Obscuratio: metaphor. etiam Hebetatio & obtusio. Dioscorides lib. 6, cap. 17, de ictis à ceraste serpēte, ἡ δὲ ἄλγησις ἔσται, ἕως μὴ ἡ ἀμαύρωσις ὑπερβάλῃ, Mens emouetur & oculi hebetantur. seu Mens labat, & oculorum caligo oboritur. pro quo ἡ αὐγῶσις ὀφθαλμῶν Hippocr. & Galen. dicunt ἀμαυρωτικὸν ὄμμα, Galen. etiam ἀμαυρούμενοι ὄμμασι. Sed idem & ἀμαυρώσεως vocabulo vtitur. vt comment. 2, in Prorrhet. libro α, ὥσπερ καὶ ἡ ἀμαύρωσις, ἀμυδρὰ τὰ ὁρώμενα ἄδηλος οὖσα χωρὶς τῆς κατὰ τὸ ἀχλυώδη φαντασίας. Vbi etiam nota addi χωρὶς τῆς κατὰ τὸ ἀχλυώδη φαντασίας, quoniam ἡ ἀμαύρωσις est generalius quippiam quàm ἡ ἀχλυώδης ὄψις. quū enim vtrique videant ἀμυδρῶς, οἱ ταῖς ἀχλυώδεσιν ὄψεσι χρώμενοι τοῖς καμοῦσιν αἰσθήσεσιν οἷον ἀχλύς τις. nam οἱ ἀχλυώδεις, ὥσπερ τῷ βλέπειν ἀμαυρὸν, ἵπ καὶ ὄζειν οὐκ ἀχλύος οὔσης βλέπουσιν. at verò ἡ ἀμαυρωδία, si extrinsecus inspiciantur ipsius oculi, οὐδεμίαν ἴχνη φαίνεται σύσεως ὑγρᾶς ἐν τοῖς φύσει, ἀπολωλὸς δ' ἑαυτῷ τὸ λαμπρὸν καὶ γλαυκὸν, ὡς τοῖς ὀξέως ὁρῶσιν ὀφθαλμοῖς ἐστὶν ὁρᾶν. funtq; οἱ ἀμαυρούμενοι similes mortuorum oculis, atque in multis morientibus, dum adhuc viuunt, tales conspiciuntur, vt in decrepitis etiam. non autem omnibus ἀχλυώδεις sunt, sed iis solis quibus πεπλῶσθαι φαίνεται τὸ κατὰ τὸν κόρην ὑγρὸν, quod quum sanum est, existit λαμπρὸν καὶ λευκόν. Hæc ferè ibi Galenus. Vbi etiam nota βλέπειν ἀμυδρῶς, pro βλέπειν ἀμαυρῶς seu ἀμυδρῶς ὁρᾶν, vt ibidēm quitur: quod ibidē generali⁹ vocat μικτὴ ἀπορροὴ ὁρᾶν. Hippocrates itidem ἀμαυρὰ βλέποντας dicit pro ἀμαυρῶς seu ἀμυδρῶς.

Ἀμαυρωτικὸς, ὴ, όν, Obscurandi vim habens: seu Obscurans, Hebetans.

Ἀμαχεί, t.2,c.811,g

Ἀμαχπεία, Hesychio εἶδος ἀκανθης, Spinæ genus.

Ἀμαχανὰ, t.2,c.815,f & 817,b

Ἀμαχὶ quoque pro ἀμαχεὶ scriptum reperitur. vt apud Plutarchum De def. orac. ἀμαχὶ δὲ ἐγὼ τὸν φήμης σωφρονίστην λέγω. quod est Sine controuersia.

Ἀμάχως, t.2,c.811,c. Ἀμάχως, ibid.g

Ἀμαω. t.1,c.381,f

Ἀμβλαδίως, Hesychius affert pro ἀφροντίστως, ἀσκεπτοτέρως, Incuriosè, Inconsideratè seu Improuidè. quo sensu suprà ἀδηλίως.

Ἀμβαία, idem Hesych. exp. ἀκάδινθα: forsan intelligens ea quæ arbores scandunt & ἀναβαίνειν. At vulg. lex. interpr. Arbusta.

Ἀμβαίνω, t.1,c.640,a

Ἀμβαιῶν, vulg. lex. ex Hesychio afferunt pro ἀμαρτῶν. sed pro eo scribendum esse ἀμβλακῶν, alphabeticus etiam ordo docet.

Ἀμβάλλω, Æolica syncope & poetica pro ἀναβάλλω. Homerus Iliados μ, μηδὲ τὰ δηθὺν Ἀμβαλλόμενοι ἔργον, nec diu reticiamus in aliud tempus & differamus. At ἀμβαλὼ μῦλος apud Theocritum Idyll. 5. Pro lude: ἀλικρουστὸν seu ἀνάκρουστον. Vbi etiam nota ἀμβάλλω Dorice pro ἀμβάλω, hoc autem pro ἀναβάλλω.

Ἀμβάσεα, t.1,c.640,a. Ἀμβασις, ibid.b

Ἀμβάτης, Æolica syncope pro ἀναβάτης, Qui ascendit seu conscendit. Apud Suidam, οἱ δὲ ἵππου ἐπίσκοπος καὶ ἐλάτην τῶν ἀμβατήρων κόσμον αὐτοῦ. Et rursum, τοὺς ἀμβάτας δὲ ἱκανὴν κάτοχον ἀσφαλῶς, sessores. Vtitur hoc vocabulo Xenoph. quoque in lib. De re equestri.

Ἀμβατὸς, t.1,c.640,b. Ἄμβατα autem pro Gradus, nescio vnde afferant vulg. lex. Potius enim significat adiectiuè Scantilia, vt in Epigr.

Ἀμβεῖς, Hes. δύσκολοι vel ἀβλαβεῖς, Difficile, vel Illæsum.

Ἀμβὴν, νος, ἡ, Suidæ ἡ ἐπὶ τῶν ὀφρύων ἔπαρσις, Supercilium petræ, Superciliosa eminentia petræ: vt à Galeno quoque in lexico Hippocr. exponitur ὀφρυώδης ἐπιφάνεια. itidémque Hesychio in cauis clypeis ἄμβη est ἡ τῆς ἴτυος ὀφρὺς, eminentia illa veluti superciliosa quæ est in ora & extremo ambitu. rectè. nam apud ipsum Hippocratem in libro περὶ ἄρθρων legimus, ἄμβωνα δὲ ἔχοντα μικρὸν ὑπερέχουσαν ὅλης τῆς ὑπάτου τῆς ἀγκυρίσκης. Et Galenus rursum cōment. 2 εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον, scribit à fabris lignariis σκέπαρνον nominari ὃ χαίνει τῇ χειρὶ τὸ πέρας αὐτοῦ, καθ' ὃ τέμνει τὰ ξύλα, βραχεῖαν ὑπερορώσῃ ἔχοντος ὀφρύωσιν καθάπερ ἡ ἄμβης subiungens paulo post, τὸν ἄμβωνα & τὸ σκέπαρνον Hippocratem esse εἴδος τῆς ἀξινόλης τῆς ὀρθίου. Idem Galenus comment in lib. Hippocr. De artic. meminit etiam μαχαιρίδος τινὸς ἄμβωνος, alibi itidem dicens, Hippocratem non solùm ἄμβας & ζάβρα, aliáque quæ habent μαχαιροποιοὶ καπασκόπως, sed etiam ea quæ ὑποτομεῖς

vocantur ἀμβώματα, complecti appellatione τῷ ὀγκᾶσθαι. A Cur autem ἄμβων nominetur, idem docet his verbis, comm.1,in l. De articulis, τὸν καταπελτὴν τῷ ξύλῳ χάρακα σταφυλῇ, ᾧ κρέμαται τὸ πῖρας ὕστατον ἀμβῶνι παραπλήσιας, ἐλαύνουσι ἀμβῶνι οἱ ἰατροί. Quibus subiungit, διαιτᾶν δὲ δεῖν τὸν ὀφθαλμιῶντα κοιλότητα: additque comicum quendam ὀδυσσεωτίσματα ἐπεπόνει, ἵνα πολὺν ἔλκῃ τὸ λοπάδιον ἐκ ἀμβώνας ἀθελήξας: dicere autem masculino gen.ἄμβωνας, Atticos, fœminino verò Ionas eiusmodi χώματα vocare ἄμβας. Videtur porro Latinorum Vmbo ex hoc Ἄμβων factus, licet eum esse velint mediam partem & τὸ ὀμφαλὸν τῆς ἀσπίδος, non autem eminentiam illam supercilioſam quæ est in extrema ora & circunferentia.

Ἀμβιξᾶσι, Æolica syncope pro αἰσιδέξασι, Extuſſirit, Excreauit, μετὰ βηχὸς αἰσθῆναι, vt Galenus exponit in lex. Hippocr.Est autem à them. Ἀμβιασμαι seu Ἀμβιᾶσμαι. Quidam codices habent ἀμβρῆξαι.

Ἀμβιτᾶν, Hesychio est ὁ δύο τινὰ δίκην παρεκβάλλειν τινα τῆς αὐτοῦ κρίσιας, Qui aliquē ſua poteſtate deiicere conatur, Qui alterius poteſtatem ambit: forſan ex Latino verbo Ambire.

Ἄμβιξ, κος, ὁ, eidem est χύτρα, καδὸς, Olla, Cadus. Plinius interpretatur calicem. Hæc enim Dioſcoridis l.5, capite 110, de hydrargyri confectione ex minio, ἔστι δὲ λεπιδὸς κεφαλὴ μίλτου κοτύλαι δ' ἔχουσα κυπελλάριον, ἐξεκαίοντι ἄμβικα ἐξελεπίζοντες πολλάκις, εἶτα ὑπερκαίοντι αὖθις ἐπὶ ἡμέρας ἐξαίρουσα τὴν ἄμβικα αὐτὴν, ὑπολειπόμενον καὶ ὑπὸ ψηφῖδα, ὑδράργυρος γίνεται: hæc inquam Dioſcor. verba ſic interpretatur lib.33, c.8, Aut patinis fictilibus impoſitum (ſ. minium) ferrea concha, calice coopertum, argilla ſuperillita: dein ſub patinis accenſum follibus continuo igni, atque ita calicis ſudore deterſo: qui fit argenti colore & aquæ liquore. Itidem ab Athenæo numeratur in poculorum cenſu, libro 11, αὖτη δὲ (ſ. κύλιξ) φαξίχιλος, ἣν εἰς αἰνιγμὸν, οἷαί εἰσιν οἱ ἀμβῖκες καλούμεναι. Vbi nota hos ἄμβικας ſutile φαξοῦς τι χεῖλος, labris in acutum deſinentibus.

Ἁμβλακῆν, Hesychio ἁμαρτεῖν, Peccare, Delinquere. quod & ἀμπλακεῖν dicitur.

Ἄμβλακμα, itidem eidem est ἁμάρτημα, pro ἀμπλάκημα, Delictum, Peccatum. Hieron. quoque in cap.6 Daniel. annotat, Theodotionem & Aquilam pro Suſpicione ἀμβλάκημα interpretatos esse, quū Eutipid. in Medea ἀμπλακίας per π, & non per β, ἁμαρτίας, id est peccata, appellet. Septuaginta interpretes ibi per π habent ἀμπλάκημα. Sic enim apud eos legimus, καὶ πᾶσι σφραγὶς καὶ ἀμπλάκημα οὐχ ὑπάρξῃ κατ' αὐτοῦ.

Ἀμβλακὶς, οῦ, ὁ, Obtuſus. v.l. ſed craſſo errore.

Ἀμβλάδην, Æolica syncope pro αἰαβλάδην ſeu αἰαβολάδην, ex ea ſignificatione τῷ αἰαβάλλειν qua ἀμβαλλόμενος dicitur is qui αἰαπρωΐσι & orditur: vnde Euſtathius quoq; ipſum exponit αἰαβληπτῶς καὶ σφαιμακῶς, itidémque Hesychius αἰαβολάδην, ἀπὸ σφάλματος: vtrique reſpiciens ad locum hunc Homeri Iliados χ. Ἀμβλάδην γοόωσα, μετὰ Τρῳὰς ἰέναι, Lamentorum facto exordio, Vlulatu exordes. γόος ἀμβαλλόμενος, vt Theocritus dicit μέλος ἀμβάλλειν pro ἆσαι, ἄρασθαι ſeu αἴσασθαι. vel (inquit Hesych.) μετὰ ὀλολυγμοῦ αἰαβάλλουσα. Euſt. tamen exponi poſſe ait etiam ὀρμητικῶς καὶ ἀθρόως.

Ἀμβλίδ, v.l. Olla, perperam pro Ἄμβιξ.

Ἀμβλίσιον, Suidæ τὸ μάννα, manna. Meminit idem & verbi Ἀμβλίζω, ſed non exponit.

Ἀμβλίσκω, t.1,c.717,d. Ἀμβλισκάω quoque pro Abortior & ἀμβλίσκω, afferunt v.l.

Ἀμβλόομαι, t.1,c.717,a.	Ἀμβλύω, t.1, c.716,g
Ἀμβλυζήτησις, t.1,c.891,f.	Ἀμβλυώσσομαι, t.1,c.716,a
Ἀμβλυωπὲς, ibid.	Ἀμβλυωπῶ, t.1,c.715,g

Ἀμβλυωπῶ, Obtuſè video. vulg.lex. perperam pro Ἀμβλυωπῶ.

Ἀμβλὺς, t.1,c.715,c.	Ἀμβλυωπάω, t.1, c.717,c
Ἀμβλύσκω, ibid.	Ἀμβλυωπία, t.1,c.715,g
Ἀμβλύπορος, ibidem, f	Ἄμβλυωπὸς, ibid.g

Ἄμβλωπος quoq; affertur pro Obtuſus, Remiſſus, Debilis, Fractus, Qui est demiſſo animo & abiecto: item pro Cæcutiens, & Hæſitans, Balbus. ſed non poteſt mihi non esse ſuſpectum, vnà cum his interpretationibus.

Ἀμβλύω, Sum ἀμβλὺς, id est obtuſus & hebes. Hippocrates initio libri 3 De morbis, τὰ ἢν οὕτω ἔχῃς πάντα γίνεται, καὶ ἀμβλύνει ἡ ἀκοὴ. nisi potius ſcribendum ἀμβλαίνει.

Ἀμβλυωπία, ἡ, verbale ab ἀμβλυώσσω ſeu ἀμβλυωπέω. id est Hebetudo & obtuſio viſus, Oculorum retuſa acies, & veluti cæcutiencia. Hippocr. Prorrh.1, ὁ πυρετῷ καυσώδει ἔχων ὀφθαλμίην μετὰ ἀμβλυωπίης. Itidemq; in Progn. αἱ μὲν τῶν ὀφρύων ἕλξιες καὶ τὸ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς φαρμακώδεες, ἀμβλυωπίης χάριν, καὶ μαρμαρυγαὶ σφοδραίτεραι. Alibi ἀμβλυωπίης apud eum ſcriptum eſt.

Ἀμβλυώσσω, οῦ, Sum ἀμβλυωπὸς, ſeu ἀμβλυωπῶ, id est Hebetibus & obtuſis sum oculis, Cæcutio. quod & ἀμβλυωπέω dicitur. Hipp.in Progn. ἐπιστρωτὰ χρὴ εἶναι τῶν κεφαλέων ἀλγησάντων ἢ ἀμβλυωπησάντων.

Ἀμβλυωπὴς, t.1,c.716,d. Ἀμβλυωπία, ibid.f

Ἀμβλυωπὸς, ibid.d. Ἀμβλυωπόπορος, ibid.e

Ἀμβλυωπὸς quoque apud Hippocratem reperitur pro ἀμβλυωπὴς. vt Prorrh.2, ἰητρὸν δὲ καὶ τοῖσι ἀμαυρὸν καὶ ἀμβλυωπὸν καὶ ἔχειν. quo ſenſu in Progn. dicit, ἐπιφωνέων χρὴ εἶναι ἀμβλυωπὸν. Sed & Gal. teſtatur eū in maiore Prorrh. ἀμβλυωπὸν poſuiſſe pro ἀμβλυωπία: exponens tamen etiam ἔκτρωσιν, Abortus ſeu Abortio, & deriuans ab ἀμβλώσκω. ſed tunc ſcribendum potius ἀμβλωπὸν foret ſine υ.

Ἀμβλυώσσω, idem quod ἀμβλυωπία ſeu ἀμβλυώπω, Sum viſu obtuſo & hebeti, Obtuſum cerno, Cæcutio. Hippocrates De locis in hom. ὅσιν ὀφθαλμοῖσι γίνεται ἀμβλυώσσειν. Alibi ἀμβλυώσσων dicit, quod est ἀμβλυώπων.

Ἀμβλυώπορος, t.1,c.716,c

Ἀμβλυωπὸς, ὸν, ὁ, vulg.lex. afferunt pro Hebetans: pro quo dicitur potius ἀμβλυωπικὸς. Eadem & Ἀμβλωπὸς affeſunt: & ἀμβλυωπὴ κρίσει, pro Obtuſi iudices. pro quo itidem ſcribendum potius Ἀμβλωπεῖ.

Ἀμβλυώπω, t.1,c.716,b. Ἀμβλυώπιον, t.1,c.717,c

Ἄμβλωμα, ibidem, b

Ἀμβλωπὸς, Hesychius ex Dionyſio affert pro χαλβάνη, Galbanum.

Ἀμβλωπὴς, t.1,c.716,f. Ἀμβλωπὸς, ibid.f

Ἀμβλώπη, ibid.g. Ἀμβλωπὴ, ibid.

Ἀμβλωπὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀμβλωπὴς ſeu ἀμβλωπὸς aut ἀμβλυωπὸς, Qui hebeti viſu eſt, Obtuſum cernens. Reperitur etiam proparoxytonos ἄμβλωπος. vt apud Athenæum libro 10, — ὡς δ' ὅμως ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ὀφίζει.

Ἀμβλώσιος, t.1, c.717,b. Ἀμβλώσιμος, ibid.d

Ἀμβλωσμὸς, vide in Ἀμβλυωσμὸς paulo ſuprà.

Ἀμβλώσκω, t.1,c.716,c

Ἀμβώσω, ῶ, Æolica syncope pro αἰαβόω dicitur. Vide Ἀμβώσωσιν paulo infrà.

Ἄμβωλα, Media antennæ pars, vicina malo. Ita enim Pollux libro 1, τῆς δὲ κεραίας τὸ μέσον, τὸ κατὰ τὸν ἱστὸν, ἄμβωλα ἢ συμβολα. Ἀμβολὰ autem, Doricum est pro ἀμβωλὰ, quod vide.

Ἀμβολαδίως, Æolica & poetica syncope pro αἰαβολάδην dicitur, vt ἀμβλαδὸν paulo antè, id est, De die in diem retinendo, Procraſtinando & differendo: ideoque interdum pro Cunctanter & Segniter ponitur. μετ' αἰαβολὴς καὶ χρόνου μοῦ. Herodotus dicit etiam ἀμβολαδὸν αἰαβάλλων, pro Cunctans differénſque. niſi malis Cunctanter & ſegniter procraſtinans. ‖ Hesychius ἀμβολαδὸν exponit αἰαβολῇ χειμάρρους, αἰαζίων, procul dubio reſpiciens ad locum hunc Homeri Iliados φ, Ὡς δὲ λέβης ζέῃ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ Κίσσης μαλθήμονος ἀμπολεμφίος πάλαι πλεῖστον ἀμβολάδην, innuens lebetē ζέον ἀμβολάδην quum ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ quaſdam veluti vndas eructat & αἰαβάλλει. Sic certe Herodotus dicit fontem quendam ἐκεῖ μέσος ῥύηται ζέων ἀμβολάδην.

Ἀμβολαδὶς quoque eodem modo accipi poteſt pro Attollendo, in hoc loco Callimachi, hymno in Dianam, — ῥαθάμιγες ἀπερύκεσθον ὑπὲρ ὤμων, Ἡ χαλκὸν ζείοντα καμοῦσι νίκᾳ ἐπὶ σώματι Ἀμβολαδὶς πτυσσήσῃ. ſed ſchol. ibi exponit ἐκ διαδοχῆς, Alternis, Vicißim.

Ἀμβολαί, ἀδος, ἡ. Egeſtitia, ſeu foſſitia: ab ea ſignif. τὸ αἰαβάλλειν. qua foſſores terram dicuntur αἰαβάλλειν ex locis cauis, aut foſſatis, pro egerere & educere inſtrumentis foſſoriis. quemadmodum Euſt. quoque pag. 1240 ait, ἐνιοῦθεν (nimirum ἀπὸ τῆς ἀμβολαδὸν ζητεῖν καὶ αἰαβεγκεῖν) καὶ ὅτι τὸ ὀρυκτεῖν τὸ αὖθις ῥηθὲν τὸ χῶμα, αἰαβάλλεσθαι καὶ αἰαβάλλειν φασὶν οἱ παλαιοί· καὶ τὸν διαιτῶντα χλιῶ, ἀμβολαίαν. Indeméque pag 1404, quum dixiſſet αἰαβαλλειν eſſe αἰαίρειν, educere: ſubiungit, οἱ γοῦν ὀρύσσοντες, αἰαβάλλειν χρεών λέγονται. καὶ ὁ διαιτητὴς, ἀμβολὰς λέγεται. ſimiliterque Suidas ἀμβολαί γὰρ ἐστὶ τὰ ὀρύγματα ὑφ' ἡμῶν, foſſura ſeu foſſione in altum educta: afferens hunc locum Xenophontis ex Pæd. lib. 7. p. 113, εἶπον δὲ καὶ ἄλλοις πολλοῖς πρόσθεν ὅτι τὰς ἀμβολαίδας γῆς, ὅπως ὑπόπεδα φυλακτήρια ἔσῃ.

Ἀμβολή, ῆς, ἡ, itidem Æolica & poetica ſyncope pro αἰαβολή dicitur, id eſt, Reiectio in aliud tempus, Dilatio, Procraſtinatio, Cunctatio. Luc. in Scytha, οὐχ ἵδρας ἕνεκα οὐδὲ ἀμβολὰς ἄγων, ὡς ὁ Κῆνος φησίν· ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν καλῶς κεῖσθαι, πάντα δὲ ταχέως καὶ λίαν ὡς φίλοι ἡμῖν ξυνῆσι ῥώμῃ. Itidem Athen. lib. 14, ex hoc Ceo Bacchylide affert, οὐχ ἵδρας ἕνεκεν οὐδὲ ἀμβολᾶς. Doricῶ autem eſt hoc ἀμβολᾶς, pro ἀμβολῆς. vt & in hac aduerſum Lacedæmonios κατάρᾳ & imprecatione apud Suidam, Οἰκοδομεῖ τις λάθοι ἐξ ἀμβολᾶ, ὅπῃ ἵππος, Ἅπ γωνὶ πι μοιχὸν ἔχει. Vbi quidam ἀμβολὰ accipiũt pro aggeſta ſeu aggere: quum tamen potius accipiendum ſit pro ipſa terræ in aggerẽ egeſtione ſeu eductione, ſi pro dilatione & cunctatione accipere nolimus. Suidas hæc ipſa verbis ſolutis & proſa ſic refert, τὸ οἰκοδομεῖν καὶ ἐπὶ τοῖς πρίφεσι καὶ ἀμβολὰς ποιεῖν, ἰδίωμα τῆς Λάκωσι διαλέκτου ἐστί.

Ἀμβολητής, οῦ, ὁ, Dilator operis, Qui opus de die in diem reiicit & procraſtinat, & ſemper dicit ſe cras facturum. ὁ χαλασμὸν ἔργου ἢ ἔργα. Heſiod. Erg. Λίτη δ' ἀμβολητὴς αἰεὶ ἀτίτης παλαίει. Vnde Plut. in Conſol. ad Apollon. τῶν ἐπιτρεπὼν ἀμβολητὴν ἄτιτος ἀεὶ καὶ παλαίστην.

Ἀμβολίη, ης, ἡ, idem quod ἀμβολή. id eſt ὑστέρησις, vt Suidas exponit in hoc ex Epigr. pentametro, Ἡ πάλαι ἀμβολίης αἶψ' αἰξάμενος. Sic Apollon. Rhod. Argon. l. 3, μηδέ τις ἔστω Ἀμβολίη. id eſt βραδυτὴς, inquit ſcholiaſtes, Cunctatio & mora.

Ἄμβος, Heſychio ὁ ὀπίγλος πάσσιμῶ ſine mẽdi ſuſpicione.

Ἀμβρᾶξαι, quidam codices habent pro ἀμβῆξαι apud Galenum in lex. Hippocr. vt ſuprà annotatur. non malè teſtatur enim & ipſe, indifferẽter ſcribi & cum ρ & ſine ρ βλύσσειν vel βύσσει, βεῦμα vel βῦγμα.

Ἀμβρεῖζει, Heſychio eſt πρασπίνει ὡ ὄις ἱτρεῖς.

Ἀμβρόσια, τὰ, t. 3, c. 703, b. Ἀμβροσία, t. 3, c. 702, b. c. h

Ἀμβροσίη, ibid. c. Ἀμβρόσιος, ibid. a

Ἀμβρότις, t. 3, c. 701. h

Ἀμβρύη & Ἀβρύη, neſcio vnde afferant v. l. pro Conticinium. Infrà Ἀμφίς in ea ſignif. habetur.

Ἀμβρύσηγον, Heſychio ἄκυρον. ſed ſeries alphabetica videtur requirere vt ſcribatur Ἀβρύσηγον, & fortaſſis ab ἀμβοσπίζω idem ſignificãte quod ἀβοσπίζω ſuprà & hìc ἀμβροτίω.

Ἀμβροπᾶξαι autem, Laconibus eſt ἀπαρξάμενος, teſte eodem.

Ἄμβυσις, t. 3, c. 700, f

Ἀμβύσσω, t. 3, c. 701, g

Ἀμβυστίδω, Heſychio ſunt ſpecies echinorum marinorum: quos ab Ariſtotele βρωμίους vocari ait.

Ἀμβωμοῖς, Æolica ſyncope poetæ, & inter eos Homerus, dicunt pro αἰὰ βωμοῖς, hoc eſt περὶ τοῖς βωμοῖς, Circum (ſeu ad) altaria.

Ἄμβων, ωνος, ὁ, idem quod ἄμβη ſuprà. hoc eſt Supercilioſa eminentia. vt Heſych. quoque teſtatur Æſchylum ἄμβωνας vocaſſe τὰς προσαβάσεις τῶν ὀρῶν, acclivitates & faſtigia montium. Similiter Etym. & lex. meum vetus tradunt ἄμβωνας vocari τοὺς ὀρεινοὺς καὶ ὑψηλοὺς τόπους, afferentes hoc hemiſtichium, ἐπ' ἄκρους ἀμβώνασι. Necnon Euſtath. p. 1636, ex lexicographo quodam affert, Ἄμβωνες, τὰ ὀρῶν λόφοι, προσαιάσεις, ὑπεροχαί, καὶ αἱ τοῖς κειλώμασι περικείμεναι ὀφρεῖς. Et ex Ælio Dionyſio, Ἄμβωνες, λόφοι ὀρῶν, καὶ τινες πᾶσα καὶ ἁπλῶς ὀφρεῖς καὶ ὑπεροχή. Et rurſum ex alio, Ἄκρεις, λόφοι ὀρῶν, οἱ καὶ ἄμβωνες. Sed & τὰ χείλη τῆς λοπάδων dicuntur ἄμβωνες, inquit ibidem rurſum Dionyſius, afferens ex comico quopiam, πολλῶν ἤδη λοπάδων τοῖς ἄμβωσιν ἐφεστῶσας. Qui verſus à Galeno quoque affertur ſuprà in Ἄμβη, necnon ab Etymol. & lexico meo veteri, dicentibus itidem ἄμβωνα dici τὸ χεῖλος τῆς λοπάδος, ἀφ' οὗ καὶ αἰαβάσεις τινές), quaſi αἰάβωνα. Rurſum Euſtathius ibidem, ex lexico quodam, φέρεται δὲ καὶ ὅτι ἄμβωνες, λοπάδες, καὶ οἱ τῆς λοπάδος ἐκδοχῆς ὄφεις. Pollux verò lib. 6, c. 6, τὰ δὲ κύφωτος (inquit) ἑκατέρωθεν, παλυραί, ὡς τινὲς καὶ τὰς χύτρας, ἄμβωνες καλοῦσιν: quum ἄμβωνες in olla & cothone ſint potius αἱ ὑπὸ τῇ ἐφεστρίδι ὑπὸ τῷ χείλει ὀρυφαὶ εἰς ἑπτὰ σχίσεις: quales in clypeis quoque cauis ſunt αἱ ἄμβαι. vt quum Plutarchus in Lycurgo pag. 81, dicit Critia teſte κύφωνα Laconicum fuiſſe aptiſſimum ad expeditiones, quia τὸ αἰαλγὲς πιόμενα τῷ ὕδατι καὶ διεσταλμένον τῷ ὄγκῳ, ἀντικρούειν τῇ χρόᾳ, καὶ τὸ θολερὸν ἐφεστάλωσε ὑπὸ καὶ ἐφεστρωμένου τοῖς ἄμβωσι, καθαρὸν παρέχειν τὸ σῶμα τὸ πινόμενον. Itidémque apud Athenæum lib. 11, idem Critias dicit Laconicũ κύφωνα esse ἕκτημα χρησιμώτατον εἰς στρατείαν, οὐδὲν γὰρ ἧττον πυκάζειν αἰσθητὸν ὕδωρ ὑπόπινον οὐ καθορῶν. ἔστιν ἰδεῖν (inquit) τῷ μὲν λίαν καταῤῥέον τὸ πῶμα· ἔστι δ' ἄμβωνας ὁ κύφων ἔχων ὑποκλίνει τὸ οὐ καθορῶν. Similiter ἄμβωνες ἐπὶ κοτυλῶν apud Galenum libro 2 De cauſ. morb. Vide & Erotianum, pag. 18. ‖ Pro pulpito affertur ex Concil. Laodic. can. 15. forſan quia pulpitum aliquid ſimilitudinis habet cum cacumine & vertice montis. nam & ipſum προσαναβαίνει & ἐπαίρεται atque ὑπερέχει, veluti οἱ τὰ ὄρη λέγει. ‖ Dicitur etiam ὅπου μειόνων γωνιακὸν, ſeu αἰδοίου γωνιακοῦ, vt duobus in locis annotat Euſtathius: per iocum forſitan apud comicos.

Ἀμβωάσατε, Æolica & Ionica ſyncope atque craſi pro αἰαβοήσατε, tanquam à themate ἀμβώω, ſignificante Exclamo, Clamorem tollo. Herodot. Thal. ἀμβωάσατε μίγα.

Ἄμμι, Doricè pro Æolico ἄμμε vſurpatum aiunt ab Ariſtophane, ex quo afferunt παρ' ἄμμι, poſitum pro παρ' ἡμῶν. niſi potius ſcribendum παρ' ἡμᾶς. nam ἄμμι, vel potius ἄμμιν, eſt nomin. & accuſ. caſus in num. duali.

Ἀμμίχαρπος, t. 4, c. 148, g. Ἀμμιχίης, t. 1, c. 256, g

Ἀμμώδης, t. 2, c. 1174, e

Ἀμέθυσος, ſiue Ἀμέθυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ebrius: item Ebrietatem arcens, vt ἄλιμος dicitur non ſolùm qui famem non ſentit, ſed etiam Qui famem arcet: & ἄκοπος non ſolùm Qui laſſitudinem non ſentit, ſed etiam Qui laſſitudinem ſentire non patitur, vel Qui laſſitudinem mitigat & tollit. Apud medicos ἀμέθυστα ſub. φάρμακα, & ἀμέθυστοι, ſub. φαρμακεῖαι, aut πόσεις, Medicamenta quæ ebrietati obſiſtunt, Quæ inebriari non ſinunt potorem. Plutarchus initio ſui libri De aud. poematis, μηδὲν τῶν φαυλότερα τῆς ἀμέθυσον καὶ λουδρίαν, ἃ πρὸς τοῖς πότοις ἀθλιάζονται καὶ προσλαμβάνουσι. Athenæus ſub finem lib. 1, καὶ πολλοὶ εἰς τὰ καταθυμιδούμενα ἀμέθυστα προσλαμβάνουσι τῶν κράμβης σπέρμα. Sic Dioſc. ἡ ἀμέθυστος προσλαμβανόμενα ὅσον ἡ ἓξ: de amygdalis. Heſychio ἀμέθυσος eſt βοτάνη καὶ λίθος, herba & gẽma: nominata & ipſa ideo quòd ebrietati obſiſtant. Atque gemmæ illius ἀμεθύστου mentio Ezechielis cap 18: quæ aliàqui & ἀμέθυστος dicitur, & quidem frequentius, vt Exodi cap. 28, & Apocal. cap. 21: necnon apud Plin. lib. 37, cap. 9, vbi cauſam nominis afferri dicit quòd vſque ad vini colorem accedẽs, priuſquam eum deguſtet, in violam deſinat, fulgórque quidam in illa ſit purpuræ non ex toto igneus, ſed in vini colorem deficiens. Hinc verbum Ἀμεθυστίζω, Refero colore aut alia ſimilitudine amethyſtum. Idem Plinius lib. eodem, cap. 7, de carbunculis, Optimos verò amethyſtizontas, hoc eſt quorum extremus igniculus in amethyſti violam exeat.

Ἀμείβομαι, t. 1, c. 389, h. Ἀμείβεται, ibid. g

Ἀμείβω, ibid. b

Ἀμειδής, ίος, & Ἀμείδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ridens, ideóque Tetricus, Vultuoſus, Triſtis: vt Heſychius quoque ἀμειδὲς & ἀμείδητον exponit συγκὸν, ἀγέλαστον, itidémque Suidas, addens etiam σκυθρωπὸν. afferénſque hæc exempla: Ὀρχεῖ σὺν σκύτινον ἀμειδέα, iram vultuoſam & tetricam ſeda. Et ex Epigramm. Εἰ καὶ ἀμειδήτων τοκέων ὑπὸ γαῖαν ἀέκοντος Περσεφόνη,

actiuam habent significationem hæc duo, declarántq; Faciēs ἀμειδησ seu ἀμειδής, vt Tristis quoque apud Latinos vsurpatur interdum pro Tristificus. quo sensu ἀμείδητι νύκτι Epigr. l 3. pro Tristificæ & terrificæ, nec tinentes μειδήσιον. Et apud Oppian. lib. 3. De venat. ἀκροπόλοις δαίνυδ' ἀμειδέα παιδὸς ἑδητύν, Penitus risu carentes dapes..i. Luctificas, Tristificas. Porro ab Ἀμείδητος est aduerb. Ἀμειδήτως, Sine risu, Vultu tetrico & tristi, Vultu ridere nescio. σκυθρωπῶς. Hes.

Ἀμειλίσσει, Hes. affert pro αἰδέσει. quo signif. & μειλίσσει dicitur.

Ἀμείλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Implacabilis, Qui nescit μειλίσσεσθαι, hoc est placari, demulceri, delinirí: ideóque Durus, Immitis, Rigidus, Acerbus: ἀτενὴς, ἀσφαλὴς, σκληρὸς, πικρὸς, ἀπαθὴς, ἀκαμπὴς, Hesychio & Suidæ. Philo De vita M. l. 1, ὀργὴν ἀμείλικτον βαστάσας ἀπαθῆ πρὸς ἡδονὰς ἀκμήν, implacabilem regis iram. Sic Synes. De insomn. τὸ δὲ νοῦ φύσις ἀμείλικτος· τὸ δὲ παθητικὸν, ὅθι τὸ ἡνιοχοῦν, non demulcetur. Idem ep. 105 dicit, ὁ γὰρ θεὸς μὴ παιδιὰ ἄπεστιν ἴσως καὶ θεὸς ἀμείλικτον τῷ ὄντι χρὴ, atque ac deum immitem & inexorabilem esse oportet. Hesiod. verò dicit ἀμείλικτον λύτο δεσμῶν, metaphor.

Ἀμείλιχος, ου, ὁ ἡ, itidē Implacidus, Immitis, Durus, Difficilis: ἀνημερὸς ἢ οὐ μείλιχος. Hesychio non solùm ἀσυμπαθὴς ἢ ἀσκληρὸς, sed etiam ἀπειθὴς. nimirum Nescius παίθεσθαι: vnde & à Suida exp. ἀκολάκευτος, Qui sese ablãdimẽtis & adulationibus delinirí permulceriq; nõ sinit. Hom. Il. 1, Δυσθύμῳ αἰδὼς τοι ἀμειλίχῳ ἠδ' ἀδάμαντι. Ἀμεῖναι, Hesychio πάνυ διδόναι: sed suspectum est. potius enim scribendum ἄδωναι.

Ἀμείνων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Melior: interdum & Commodior, Potior. Hom. Il. γ, ὁμιχλήσω Πάριδι σὺν εἴδεϊ, κλίνῃ δέ τε τυχὸς ἀμείνω, meliorẽ & cõmodiorem furi ipsa nocte, ad furandum nimirum. Plut. Φθόγγος αὐτῷ ὅπερ τις ἀμείνονας ἐλπίδας, deducẽte ad meliorem spem. Homo quoq; homine dicitur ἀμείνων qui eo potior & præstãtior est, & nominatim fortitudine & robore, quemadmodum ἀγαθὸς quoque pro strenuo accipitur interdũ. Hom. Il. ε. Τοῦτῳ Τυδείδης, νῦ καὶ μάλα καρτερός ἐστι, Φοιβῷ μή τις οἱ ἀμείνων σὺν μάχηται, te valentior & fortior. Et in Odyssea, Μή τίς τι πάλιν ἴσον ἀμείνων ἄλλος ἀέξῃ. Et Il. χ, Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφυσθα, σὺν δὲ μιν μᾶλλ' ἀμείνω Καρπαλίμως. Porro vt ἀγαθὸς infinitiuo iunctũ significat Aptus, Idoneus, Accommodus, ita & ἀμείνων pro Commodior, Aptior, Magis idone⁹. vt apud Hesiod. in Erg. Φείδεσθαι δ' ὕπ πώεσιν ἄλλος ἀμείνων Σπέρμασι δασπεῖσθαι ἠδ' ὀπιπεύειν ἀλιτέσθαι.

Neutro genere aliquid dicitur esse aut videri ἄμεινον, Melius, Satius, Vtilius, Cõmodius, Potius. Hom. Od. α, Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδ' ἄμεινον λωτοῖο πέλεσθαι. Il. α. Ἀλλ' ἐκ καὶ ὣς τόδ' ἄμεινον ἐπὶ δηρὸν πόλεμον, εἰ πὴ ἄμεινον, si hoc melius & vtilius videtur. Sic Thuc. l. 1, ὡς ἐμοὶ γνώμη ἄμεινον δοκεῖ εἶναι, melius esse & consultius. Et Plut. De virt. mor. οὐ βουλομένῳ τὰ πάντ' ἐκ παντὸς ἄμεινον. οὔτε γὰρ δυνατὸν οὔτε ἄμεινον, nec enim id fieri potest, nec etiam si posset, melius foret & vtilius. Idem De def. orac. οὐκ ἀκαπνοτέραν ἡμῖν οὐκ ἄμεινον ἐκεῖ βαδίζειν, Illuc ire non erat melius, seu Illuc ire non retulerat, vt Turn. vertit. Cui loco similis hic Æschinis in Ctes. ὡς ἔστι μὲν ἀνδρὶ, οὐκ ἄμεινον οὐδὲν ἐκ τοῦ τῶν Ἑλλήνων βουλεύσασθαι. Sed notandũ ἄμεινον ibi propemodum amittere vim comparatiui & pro positiuo accipi, velut etiam cum Hesiod. dicit in Erg. Μηδ' ἐπ' ἀκμήτῳ καθίζειν· οὐ γὰρ ἄμεινον, nec enim bonum hoc est & consultum. Rursum ἄμεινον itidē significans Melius, Commodius, Vtilius, datiuum habet personæ. vt apud Hom. Il. ω, — οὐ μέλλω οἱ πάγχυ κακὸν, ἀλλὰ τὸ τῷ γ' ἄμεινον. Et apud Plat. in Apol. Socr. Βουλοίμην μὲν ἂν οὕτω ξυμβῆναι, εἰ τι ἄμεινον ὑμῖν καὶ ἐμοὶ, si fiat & vestro & meo commodo. Quibus addi potest hoc Thucyd. lib. 1, ἐπεσκόπουν τὸν νοῦν εἰ πολεμοῦντι ἄμεινον εἴη, meliúsne sibi belligerãtibus futurum esset. hoc est, Meliúsne habituri essent si bellũ gererent. Ponitur ἄμεινον aduerbialiter etiam, vt Latinum Melius. Isocr. in orat. ad Philippum, ἐκέλευε σὲ ὡς αἴσχιστα πρᾶξαι τὰ πρὸς Ἕλληνας ἄμεινον πρᾶξαι τῶν Ἑλλήνων, Melius habere. vt οὖ καὶ καλῶς ἔχει dicitur Bene habere.

Ἀμείνων, t. 2, c. 839. g. Vide & Ἀμείων paulo infrà.

Ἀμῆς, Hes. affert pro ὠμῆς, Inuenies.

Ἀμηψίς, t. 1, c. 391, b

Ἀμηψιχεῖν, Hes. affert pro μεταβάλλειν. Sed forsan scribendum ἀμηψιχεῖν, μεταβαλεῖν καὶ ἀμείβειν τὸ χρῶμα, qui colorem mutat.

Ἀμίαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non imminutus, ideóque Integer. Vel De quo nil potest diminui, Qui minor fieri nequit.

Ἀμίλαται, Hesychio πάνυ ἴσον. sed suspectum est.

Ἀμίλησε, t. 1, c. 395. g

Ἀμιλδεῖν. Hesychio est ἀκμὴν, σκεδάσαι, Parere, Priuare. in qua posteriore sign. dicitur & ἀμιλεῖν & ἀμείρειν. At pro ἀμιλδῆσαι, quod apud eundem legitur, & exponitur ἀφορισθῆναι, scribendum ἀμιλληθῆναι.

Ἄμιλλα, aduerb. t. 2, c. 861, f. Ἀμίλλη, 2 pers. Imper. ibid. h

Ἀμιλλα, t. 2, c. 860, h

Ἀμιλλᾶσθαι, Suidæ χωρὶς βραδυτῆτος, idem quod ἀμελῶς διαμιλλᾶσθαι autem, (inquit) μεληδὸν, καὶ μαλακῶς. Sed videtur potius enim significaret Incuriosè, Negligenter, More eorum qui sunt ἀμελεῖς: seu ἀμελῶς.

Ἀμελετήρις, ου, ὁ, Inexercitatus. v. l. Pro quo dicitur potius ἀμελέτητος.

Ἀμελετησία, t. 2, c. 865. g. Ἀμελέτητος, ibid.

Ἀμελέτητος, ibid. h. Ἀμελέω, t. 2, c. 861, a

Ἀμελής, t. 2, c. 860, f. Ἀμελησία, t. 2, c. 861, e

Ἀμελητός, ibid. d. Ἀμελητί, ibid. e

Ἀμελία, ας, ἡ, idem quod ἀμέλεια, teste Suida, qui & cum diphthongo & per ι scribi ipsum à Græcis ait. Exponitur autem non solùm Incuria, Negligentia, sed etiam Discrepantia, Dissonantia, à μέλος significãte Carmen: à quo & oppositum huic ἐμμελής.

Ἀμελίου δίκη, Hes. affert pro ζημίου. quod interpretantur Actio de damno dato. Videtur tamen verbum illud sonare potius Actio in negligentiam aut neglectum.

Ἀμελητί, t. 2, c. 8–2, e. Ἀμέλητος, ibid.

Ἀμελοῦμαι, t. 2, c. 861, b. Ἀμελῶς, t. 2, c. 860, g

Ἀμεμφὴς, t. 2, c. 876, b. Ἀμεμψία, ibid. c

Ἀμεμψὶς, t. 2, c. 875, c. Ἀμεμψία, ibid.

Ἄμην, per syncopen pro ἀάσθαι: hoc autem Doricum est pro ἄσαι, à them. ἄω, teste Eust. qui ipsum exponit κορεσθῆναι.

Ἀμηλωσὲ, t. 2, c. 884. f. Ἀμηλωσία, ibid. h

Ἀμηστὶ, t. 2, c. 885, a. Ἀμηστὶς, ibid. f.

Ἄμηστος, t. 2. c 884. f

Ἀμία, Dorice pro ἡμέρα, eóque tam substantiuo quàm adiectiuo, apud Theocr. & Pind.

Ἀμιδὶς, Suidæ τὴ μεσονύκτιον, Media nox, Nox concubia, Nox intempesta. Deriuat autem ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ, & pro ἀμεσονὶς positũ ait exempto σ & mutato ο in ι & φ in β. Intrà Ἀμφὶς pro eodem habebimus ex Erym.

Ἀμιτρὸν, Cretensibus ἡ ἡμέρα μόνη, fatum, teste Hes.

Ἀμιτρὸν, t. 2, c. 393. g. Ἀμίρδω, t. 2, c. 857, h

Ἀμιτρὸς, t. 2, c. 850, a. Ἀμιτρεμία, t. 2. c. 856, c.

Ἀμιτρεμία, ibid. b. Ἀμίτρεμον, τὸ, subst. ibid. a

Ἀμίτρεμος, t. 2. c. 855. g. h. Ἀμιτρεμος. t. 2, c. 856, b

Ἀμιτρεὸς, Hes. affert pro χειροτέχνης τις ὁ τοῦ· sed suspectũ est.

Ἀμίτρεος, pro ἡμέρεος, homines, Doricè, in Epigr. Sic apud Hes. Ἀμίτρεον, ἔργον τὸ ἡμερήσιον, opus diurnum.

Ἀμίτρεος, t. 2, c. 855. c

Ἀμίτρεος, t. 2, c. 857, c. Ἀμιτρεμὴ, ibid.

Ἄμιτρος, Hes. ἄπειρος, Imperitus, Inexpertus.

Ἀμητοπάτωρ, Nuptiis priuans. Nonn.

Ἀμητόπατρις, Mẽte priuans. vt ἀμητόπατρις λύσσα: quod interpretatur etiam Vecors & cæca rabies.

Ἀμητοπάτωρ, idem. Hesychio est βλαβερὸς, noxius.

Ἄμητος, Hesychio αἰσχρὸς, ἁπλοῦς. sed suspectum.

Ἀμητὶς, idem affert pro αἰσχρὸν, turpe. quo sensu & ἄμητρον.

Ἄμητρον. ex Galeni lex. Hippocrateo affertur pro ἀφανὲς: λαμβάνων, Detrahẽs & sumens: vbi ramẽ habẽt vulgo dit. Ἄμητρον, & vet. cod. Ἀμήτρον. Sed videtur ferri potius hoc ἀμήτρον, vt sit pro ἀμήτορον. nã & ἀμήτωρ eas signif. bet. vt apud Nic. in Ther. ἀπρὶ τ' ἀμήτρης Πανίου μέλας πυκνοῦ ἀφ' ἑλίκης ἄμητρον, hoc est ἄλοχον, inquit Schol. Ἄμης, t. 1, c. 1076. d. Eust. ἁλὼς scribit ἄμις, vt ἀμμις quæ: quorum illud Doricum, hoc Æolicum esse dicunt. Sunt qui properispomenon etiam scribant Ἄμις.

Ἀμεσος, t.2, c.890, c.
Ἀμεταβατος, t.1, c.650, b.
Ἀμεταβλητος, ibid.
Ἀμεταδοτος, t.1, c.998, c.
Ἀμεταθετος, t.3, c.1505, d
Ἀμετακινητος, t.2, c.218, c.
Ἀμετακλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Irreuocabilis, Qui reuocari nequit. Apud Suid. ἀμετάκλητον ὁρμὴν ἔχει τὸ πλῆθος.
Ἀμεταλλακτος, t.2, c.578, b.
Ἀμεταμέλητος, t.2, c.860, f
Ἀμεταποίητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem non pœniter, Qui pœnitẽtia non ducitur, Pœnitere nescius. vt in epist. ad Rom. c.2, ἀμεταποίητον καρδίαν. Sic B. affert in lex. suo, ἀπαλλὰς ἐκ τοῦ βίου ἀμεταμέλητος, pro Sine pœnitẽtia excessit è vita.
Ἀμεταπείστως, t.3, c.137, a.
Ἀμεταπόητος, t.3, c.137, a.
Ἀμεταπλασος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non transformatus. seu Qui transfigurari nequit, Qui aliter fingi non potest.
Ἀμεταπτοήτως, t.3, c.437, h
Ἀμεταπτωτος, idem quod sequens ἀμεταπώτως, Qui recidere nequit, Immutabilis, Constans, Certus. Gal. comm. 1. in Epidem. lib 6. χρὴ δὲ τοὺς προρρήσεις ἢ ἀμεταπτώτους τῇ ἀληθείᾳ παντὸς, ἢ ἀπαραλλάκτους σφάλλεσθαι τὸ δὲ ὀλιγάκις μὴ ὀφθυγχαίειν, πλειστάκις δ' ἀποτυγχάνειν οὐ τεχνικὸν.
Ἀμεταπτωτως, t.3, c.319, c.
Ἀμεταστατος, t.1, c.1777, c
Ἀμεταστρεπτί, t.3, c.1098, c.
Ἀμετατρεπτος, ibid.f
Ἀμεταφορος, t.3, c.1650, c.
Ἀμεταχείριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intractabilis, Qui nequit μαλαχιείζεσθαι. Aristoph. Ab Hesych. exp. δύσληπτος, Captu difficilis & forè incomprehensibilis.
Ἀμέτερος & Ἀμετέρα, Doricè pro ἡμέτερος & ἡμετέρα, Noster, Nostra.
Ἀμέτοχος, t.1, c.1349, a
Ἀμετρα, aduerb. t.2, c.899, a.
Ἀμετρος, t.2, c.899, b.
Ἀμετρόβαθος, ίος, ὁ καὶ ἡ, Immensa profunditate præditus, Immensum seu in immensum profundus.
Ἀμετρόβιος, t.1, c.1222, c
Ἀμετρόκακος, Immodicè malus, Supra modum improbus. ἀμέτρως κακός.
Ἄμετρον, τὸ, subst. t.2, c.899, a.
Ἀμετρόστατα, aduerb. t.2, c.899, b.
Ἀμεύομαι, t.1, c.393, c.
Ἀμεύσιμος, ibid.
Ἀμῆ, t.1, c.401, a
Ἀμᾶ, Doricè pro ἡμᾶ: hoc autẽ, Æolicum pro ἡμετέρα, Nostra. Hom. Il. π, Πάτροκλ', ἦτοι ἔρχεσθε πόλιν καταείδομεν ἀμήν.
Ἄμη, t.1, c.383, f. Ἄμη, Falx messoria, ab ἀμάω, significãte meto: ἄμη autẽ, instrumẽtum fossorium, Sarculũ seu Rutrũ, ab ἀμάω, signif. Fodio: à quo & διαμάσθαι, quod Thuc. schol. exp. διασκάπτουσι: p. 130. vbi ἄμιλλα esse dicit σκαφίον πλατύ, Ligonem latum, quod Lat. est Rutrum. Alioqui ἄμη, vt σκάφη, est etiam hausторium instrumẽtum. vt apud Plut. in l. De solertia anim. ὥσπερ ἀμαις ἢ σκάφαις ἡμῖν ἐκ τῆς βασιλικῶν ἀφύσασθαι θηρίων ἢ καλὸν Ῥώμην παρέχει. Tales & Latinorum hamæ sunt. Cato De re rust. c.135, Hamæ, vrnæ olearię, vrcei aquarii, vrnæ vinariæ, alia vasa ahenea, Capuæ emenda.
Ἀμῆγα, t.1, c.401, b. Ἀμηχία, ibid.
Ἀμηχάνου, ibid.c. Ἀμηχάνως, ibid.b
Ἀμήκωμα, Tarentinis δίνα, teste Hes.
Ἄμηλον, idem Cretensibus esse dicit ἀκολάκυνθον. forsan igitur idem est quod ἀμείλιχον seu ἀμείλικτον.
Ἀμήνας, Galen. in lex. Hippocr. exp. ἀκπάξας, ἀμύξας.
Ἀμίλτιον, υ, τὸ, Minium. vt apud Dioscor. l.5, c.110, de hydrargyro, σκευάζεται ἀπὸ τοῦ ἀμιλτίου λεγομένου· καλεῖται δὲ καὶ ὕδωρ κατασκάρεως λεγομένου, fit ex minio quod abusiuè cinnabaris dicitur. Id quod & Plinius testatur suprà in Ἀμόλιβδος. Sed quidam codices ibi habent ἀμμίου.
Ἀμείλικτος, Nulla ira percitus, Non iratus, Ira vacuus. Plut. De def. orac. τὸν δὲ θεὸν ἀμέμπτως φύλαττε καὶ ἀμείλικτον, benevolum & placarum retine. Sic idem De deo Socr. ἀμείλικτον ἔσκεν τῷ τὸ δαιμόνιον.
Ἀμείλικτος, Sine ira, Animo ab ira vacuo & libero, Animo nulla ira percito. Plut. in l. quẽ σὺν πολυπειρίας scripsit, ἢ παὶ ζ αὐτὸς ἀπολογίας ἀμείλικτος διέκειτο παρ' αὐτῷ, Ἐξελαθόμενος.
Ἀμεν, Etym. & lex. meum vet. afferunt pro πίον. Dicunt

A & montis nomen esse: addentes etiam, Ἄμπροι, εἰ ὄμπροι.
Ἀμίαντος, ν, ὁ καὶ ἡ, Colo non deductus. Metaph. Apoll. Rhod. Arg. l. 2, γῆρας ἀμίαντον ἐς πόλος ἵκηαι. vbi scholiastes annotat, scribi etiam ἀμίαντον, etiéque metaph. ἀπὸ τοῦ μηνυομένου ἐρίου: significare autem ἀπίλητον καὶ δίνωτον ὅπερ ἐστὶν, ἀπείρατον, καὶ πόλος μὴ ἴσχον. vtpote cuius fatalia fila parcæ non absoluerint.
Ἀμίαρον, vide in Ἀμίαρος.
Ἄμις, ιος, vel υ, ὁ, placentæ genus lacteæ. vt Aristophan. schol. cum Athen. tradit. Clearchus Solensis apud Athen. l.14, in πραγματειῶν censu, Ἄμις, πλακοῦς, ὕπλατος, ἴσπεσα, ὁέα. Alexis ibidem, Τοῖς γυμνασίοις μετοῦσι τὴν γύμφιον λίγας Παρέχειν ἄμπαι καὶ λαγῶα καὶ κίχλας. Iones autem, vt Silenus ἐν τοῖς Γλώσσαις tradit, ἀμίδα eum vocant, inquit Athen. ibidem.
Ἀμίαρος, t.1, c.383, f. Ἀμιαρὸν, ibidem.
Ἀμικκος, υ, ὁ, Paru⁹ ἄμις. tradit. n. Silenus apud Ath. l.14, τοὺς μικροὺς ἄμπας vocari ἀμικκους ab Ionibus, afferens ex Teleclide comico, κἀγὼ μὰ τὸ κίχλαι μετ' ἀμικκων εἰς τὸν φάρυγγ' εἰσεπτόμην. Idem Pherecr. apud eundem, lib. 6. ἀπὸ δὲ πηγῶν ὀχεῖ βοτρύων μετ' ἀμικκων καὶ ἀστακῶν πολυτύρων ὀχετὸν ὑποῤῥεῖ γερμὶ σῶν ἑτῶν.
Ἄμιλλος, & Ἀμιλλὸς, t.1, c.383, b.c. & t.3, c.1678, f. & g. obiter.
Ἀμίλτωρ, t.2, c.825, f. & t.3, c.91, g. ob.
Ἀμηχανίως, t.2, c.916, h. Ἀμηχανὸς, ibid.e
Ἀμηχανία, ibid.b. Ἀμήχανον ὄσον, t.3, c.494, f. ob.
Ἀμήχανον, τὸ, Impossibile, & c. t.1, c.916, b
Ἀμηχανοποιεῖσθαι, Malè fabricari machinas. Hippocr. De fract. χρὴ δὲ ἐν ταῖς ἁλμαις μηχαναῖς ἢ καλῶς μηχανᾶσθαι ἢ μὴ μηχανᾶσθαι. αἱ γὰρ ἐν ἁλμαις μηχαναὶ ἀμηχανοποιοῦσι ἀμηχανοποιὸς. vel etia Ineptas & inutiles machinas fabricari.
Ἀμήχανος, act. t.2, c.915, a. Ἀμήχανος, pass. ibid.d. Ἀμήχανος, de re dictum, &c. ibid.g Ἀμηχάνως, t.1, c.916, f.
Ἀμία, ας, ἡ, Amia: piscis genus apud Athen. lib. 7, & Plin. lib. 9, c.15, necnon Aristot. Hist. anim. l.6, cap.17. Dictas autem ἀμίας Athen. vult ὅτι οὐκ ἔχουσι μίαν φίλουσαν, ἀλλ' ἀγελαῖον. Sed & Aristoteles scribit nominatas dicere πρὸς τὸ ἄμα ἰέναι τοῖς πλησίοις. esse enim συναγελαστικὰς. Lascaris in Epigr. dicitur interpretatus esse Amentum. Hes. ἀμία affert etiam pro φυλακία. sed suspectum est.
Ἀμίαντος, t.2, c.930, h. Ἀμιαντὸς, t.2, c.934, b
Ἀμιέλαιος, ἡ, Syluestris olea. v.l. perperam pro ἀγριέλαιος.
Ἄμιθα, apud Anacreontem ἴδιωμα πιθου καὶ ἄρτυμα, teste Hes. Infrà Ἀμμαμηθὰς de simili edulio.
Ἀμίθιος, eidem est μύλων, Pistrinum, Mola.
Ἀμιθρῆν, idem Hesych. affert pro ἀριθμῆν, numerare. vt Suidas etiam testatur ἀμιθρῆσαι à Callimacho accipi pro μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι, facta literarum μετάθεσι.
Ἀμιθρὸν, idem rursum Hes. affert pro ἀριθμὸν, numerum.
Ἀμικίτιος, Tarẽtinis est ἄρτος, panis, teste Hes. Infrà Ἀμμοσκόμους.
Ἀμικτίσαι, idem affert pro χαμαιτύπους, necnon αἰτήσας.
Ἄμικτος, t.2, c.933, f. Ἀμίκτως, ibidem.g
Ἀμίλικτος, Dur⁹, σκληρός. Hes. sed scribẽdũ puto⁹ ἀμιλίκτης.
Ἄμιλλα, t.1, c.396, d. Ἀμιλλάομαι, ibid.f
Ἀμίλλημα, t.1, c.397, d. Ἀμιλλητὴς, ibidem, e
Ἀμιλλητήριον, ibid.g. Ἀμιλλητήριος, ibid.f
Ἀμίλλομαι, ibid.g. Ἀμιλλόπορος, t.1, c.396, e
Ἀμίλλω, t.1, c.397, g. Ἀμμιππίζιος, t.2, c.940, b
Ἀμίμητον, τὸ, subst. ibid. Ἀμίμητος, ibid.a
Ἀμὶν, vel Ἀμῖν, t.1, c.1076, e
Ἀμινάια σαφυλὴ, Vua Aminæa, apud Dioscor. lib.5, c.6: forsan à loco quopiam denominata, vt Θασία ibidem ab insula Thaso. Meminit eiusdem Plinius lib.14, cap.2, 3, 4. sed apud eum scriptum Amminea. Rursum apud Dioscoridem lib.1, cap.78, mentio fit σμύρνης Ἀμιναίας. sic enim ibi scriptum, sine diphthongo & duplici ν. pro quo Plinius habet Minæa, lib.12, cap.16. Rectius verò vno ν & cum diphthongo scribi, Hesychius docet, qui Ἀμιναῖον οἶνον dici ait à Peucetia dicta Aminæa.
Ἀμινῶ, Adiuuo. v.l. perperam pro ἀμυνῶ.
Ἀμῖξαι, Hes. affert pro οὐρῆσαι, mingere: addens, scribi etiã ὀμῖξαι. Legitur apud Etym. quoq; & in lex. meo vet.
Ἀμῖξία, t.2, c.933, e.
Ἄμιον, υ, τὸ, Etymologo & lex. meo vet. σκύφος ἀργυρωῖ· dimin. voce ab ἄμη. Ἄμιστος, t.1, c.1706, f.

Ἀμὶς, ίδος, ἡ, Matula seu Matella, Vas vrinarium. ὑρητὴς, ὁ ῥητὸν ἀγγεῖον, Suidæ, afferenti ex Aristophane, Ἀμὶς μὴν, ἰὼ εὐρηπαίους, αὖτις Παρὰ σὺ κρημνὸν ἐγὼ ὃς ὃν τῷ πεσεῖν. quã ἀμιδα ibidẽ comicus vocat παρὰ τὴν χύρετρον ἀφίεσαν τραγῳδίας. Et apud Athen. l. 1, Æsch. ἀφιεῖσαν τὴν ἀμίδα μιδύοντας ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰς ἀμίδα ἀφαλλήλους φέρειν καταγωγίας. Appellat autem Athen. ἀμίδας, quas Æschylus οὐρήτρας: cuius verba habes in ea ipsa voce. Hesych. ἀμὶς exponit per σκεῦος. Eustathius ab antiquis Atticis aspiratum fuisse ait.

Ἀμίσσαλος, Etymologo est ὁ δυσαρίστως, Difficilis & morosus: vtpote qui ἀλλῳ οὐ μίσγεται. dici enim ait κατ' ἰδίαν τὸ γ pro ἀμίσγαλος, afferens, — ἀμίσσαλοί τε χάρυβδις.

Ἀμίστρος, Hesychio est ἀκόρεστος, Insatiabilis, Inexsaturabilis.

Ἀμισός, t. 2, c. 948, c. Ἀμωδί, t. 2, c. 944, h

Ἀμισσός, ibid. f

Ἀμίσχαλος ζωΰφιον, Etym. dicit τὸ μὴ κεκομμένον, τὸ ἀδιάκοπον, qui nondum sectus est in frusta. nimirum τὸν οὐ μεμυκυλμένον.

Ἄμμαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, Carens pediculo. Vide in Μίσχος.

Ἄμπρα, Cretensibus sunt μικρὰ, parua, teste Hes.

Ἀμπρεύω, ῶ, Numero. v. l. perperam pro ἀμφρεύω.

Ἄμυδος, καὶ ἡ καὶ ἡ, Mitram seu cingulum non habens. Callim. hymno in Dianam, Πάσας εἰσήπας, πάσας ἐπὶ παῖδας ἀμίτρους. vbi schol. exp. ἀζώστους & μὴ διαπαρθενευομένας. quia innuptæ (inquit) ibant discinctæ, & zonas soluunt αἱ μέλλουσαι διαπαρθενεύεσθαι.

Ἀμυγδαλῆσαι, t. 2, c. 952, f

Ἀμυχαλόεσσα, Hesychio est ἀσφαλὴς ὁρμος ὃν θαλάσσης καὶ δύσορμος, itidemque scholiastæ Sophoclis, afferenti Homericum hoc hemistichium, Λήμνου ἀμυχαλόεσσαν. Dicitur verò sic quoniam est ἄμυκτος καὶ δυσεξέλκυστος τοῖς πλοίοις ἀλλ' οὐδὲν, seu quia οἱ πλοῖ' ἄλαι πρῶτος, ei nequeunt μογλοῦσαι.

Ἀμμᾶ, Etymologo & lexico meo veteri est θεὸς καὶ μήτηρ καθ' ὑπακοήν μου, inquiũt: addunt que. Rheam quoque sic nominari: verùm pro eodem dici Ἀμμαὶ quoque & ἀμμία.

Ἄμμα, t. 1, c. 494, h

Ἀμμάθω, Helychius affert pro μετεμέλομαι, Pœniteat me. quod forsan Æolicam habet syncopen pro αἱαμάθω, ab αἱαμαθάνω.

Ἀμμακρύ, idem affert pro τὸ ἀπ' ὀρχῆς. quo signif. suprà ex eodem habuimus ἀμμωκαρ.

Ἀμμαμηδής, eidem est ἴδιόμαι τι σκιδνάσει δίχα κρωῶν εἰς μικρὰ κεκομμένων, δι' ὀρθομάτων, minutal. pro quo suprà ἄμμα.

Ἀμμανίτης, Deuter. 23, & alibi sæpe apud Græcos Bibliorũ interpretes, Ammanites, seu Ammonites: trahens videlicet ortum ab Ammano seu Ammone filio Lothi ex filia iuniore, vt docet Steph. in Ἀμμων.

Ἀμμάζαι, Hesych exp. αἰωρεῖσθαι, κρεμᾶσθαι, Pendere, Suspẽsum esse: vel κοπτῆξαι, inquit. In qua posteriore signif. suprà ex eodem habuimus Ἀμαμξαι, & paulo infrà Ἀμμάξαι.

Ἀμμαί, Nutrix & mater Dianæ: item Rhea, & Ceres, teste Hesych. Suprà Ἀμμία quoque de Cerere dictum habuimus. Vide & Ἀμμά.

Ἄμμας, t. 1, c. 1076, f

Ἀμμαπόζαι, Nexibus & vinculis inuoluo. Hesych. enim ἀμμαπόζει exp. πλεκτάνει, δεσμεῖ,

Ἄμμει, t. 1, c. 1076, c

Ἀμμέζα, pro αἰὲ μίγα, affertur ex Apoll. Rhod.

Ἀμμέες, t. 1, c. 1076, d. Ἀμμέσσι, t. 2, c. 890, g

Ἀμμέων, t. 1, c. 1076, d

Ἄμμι & Ἄμμιν, ibid. Ἄμμι est etiam nomẽ seminis cuiusdam cumino minoris, de quo Dioscor. l. 3, c. 7, & Plin. l. 20, c. 15. Genitiuo facit ἄμμεως: apud Plin. verò etiam Ammi, tanquam à nom. sing. Ammium.

Ἀμμία, Hesychio μήτηρ, θεὸς, mater, nutrix. quæ & μαῖα. Vide & Ἀμμά.

Ἀμμάξαι, eidẽ est κοπτῆξαι, Suffocare, Strangulare. pro quo supra ex eodem habuimus ἀμαμξαι & ἀμμαξαι.

Ἄμμιγα, idem quod ὁμοῦ seu ὁμοῦ & veluti αἰαμαμξάμενος: id est Vnà cum. Apoll. Rhod. Arg. l. 1, de piscibus, ἄμμιγα πάντες Ἀχαιοὶ ὑγρὰ κέλευθα διαπρήσσοντες ἵκοντο. vbi hoc aduerbiũ resoluere queas in particip. αἰαμαμξάμενος, mixti. Itidemque Epigr. lib. 1, ἀμμιγα νεκρὸς κεῖμαι, pro αἰαμαμξάμενος νεκροῖς, Mixtus mortuis. hoc est, Vna cum mortuis, vel potiꝰ Inter mortuos. Eorũdem Epigram. l. 3, cum genitiuo legitur, Ἥκετον μενεῶν ἔμμιγα καὶ χαρίτων, itidem pro Inter Musas & Charitas: seu αἰαμαμγάδος μούσας καὶ χαρίτων.

Ἀμμίδιον quoque pro αἰαμαμξάδιος seu μικτὸς ponitur, id est Mixtum. vt apud Nicad. in Ther. Ἢ οὐ πὶ ἀμμιγάδι, ὅπι δὲ ἄδιχα πίνει, quæ tu interdum mixtum bibas, interdum seorsim singula.

Ἄμμιν, t. 1, c. 1076, e.

Ἄμμιον, ου, τὸ, Minium. vide in Ἀμίλιον paulo suprà.

Ἄμμιος, Helychio παπηνωμένος, Impletus.

Ἀμμοκάμων, idem dici ait τὸ συγκαμὸν ὕφος.

Ἄμμος λίθος, Ammites lapis: ouis piscium similis, teste Plinio lib. 37, c. 10.

Ἀμμοδάπη, Suidas esse dicit serpentis speciem: forsan eandem cum ἀμμοδύτῃ.

Ἀμμοδαπὴς, t. 1, c. 398, a. Ἄμμος δύτης, ibid.

Ἀμμοδύαπις, ibid. Ἀμμωνεία, t. 2, c. 847, d

Ἀμμοδύτης, ibid.

Ἄμμος ὄρος, ibid.

Ἄμμος ὄρυξ, Arena nitro mista. Plin. l. 36, c. 17, In Vulturno mari Italiæ arena alba nascens, quæ mollissima est, pila molâque teritur. dein miscetur tribus partibus nitri pondere vel mensura, ac liquata in alias fornaces trãsfunditur. Ibi fit massa quæ vocatur ammonitrum: atq; hæc recoquitur, & fit vitrum purum, ac massa vitri candidi.

Ἀμμοεία, t. 2, c. 842, c

Ἀμμόεσσι, Etymologo & lexico meo vet. est ἄτιμοι vel ἀθάνατοι, Inhonoratũ vel Immortale: in illa signif. quasi ἄμοιρος, in hac à μόρος significante Fatum.

Ἀμμοιρος, t. 2, c. 842, b. Ἄμμος, t. 1, c. 397, h

Ἀμμόχρυσος, gemma in qua aurum videtur arenis mistũ esse. Plin. l. 37, c. 11, Arenarum similitudo est in ammochryso, velut auro arenis misto.

Ἀμμωχοΐα, t. 2, c. 398, a

Ἀμμώσεις, αι, Lutariæ, vt Gaza vertit apud Aristot. lib. 7 De partibus anim. Forsan ἀμμώδεις scribendum: quod idem valebit quod suprà ἀμαθηπόρος.

Ἄμμωσις, perperam apud Poll. scriptum pro ὅμωσις.

Ἀμμώδης, t. 1, c. 398, b

Ἄμμων, ωνος ὁ, Iouis in Libya cognomentum, ab arenis ei inditũ, quia Libero patri, quum per Libyam exercitũ duceret, fatigato siti & eius auxilium imploranti, ostẽso prius ariete, fontem in arenis aperuit: vicissimque Bacchus ei templum ibi faciéque arietina simulacrum statuit. Posset & alia nominis ratio afferri. Scribit enim Pompon. Mela lib. 1, in Cyrenaica prouincia esse Ammonis oraculum & rupem quandam austro sacrã. quæ quum hominũ manu attingitur, illũ immodicũ exurgere, arenasque quasi maria agentem, sic æstuare vt æquor fluctibus. Cuius rei in Συρτις quoque facta mentio est. Frequenter porro reperitur, οἱ Ἄμμωνος, οἱ Ἄμμωνες, ἐξ Ἄμμωνος, subaudito accus. καὸν, datiuo ναῷ, genitiuo naod. Athen. lib. 14, ὁ τῶν εἰς Ἄμμωνος αἰκίας. Plutarch. in Apoph. ὁ Ἄμμωνος ὑπὸ τῷ σφυγμῷ πᾶσι Διὸς ἐσπλαγχνισθείς. Idem in Alex. ἐξ Ἄμμωνος ἄλλην μαντικὴν. Hinc Ἄμμωνιοι dicũtur populi eam Libyæ partẽ in qua Ammonis templum est, incolentes: quorum mẽtio apud Herod. lib. 2. (Alioqui Ἀμμώνιος est & nomen proprium) Ab Ἀμμωνίης verò, siue regione ipsorũ Ἀμμωνία, est & possessiuum nomẽ Ἀμμωνιακὸς, Ammoniacus: hoc est Pertinens ad Ammonios, vel Apud Ammonios proueniens. Nascens in Ammonia. Testatur enim & Dioscor. l. 3, c. 98, τὸ Ἀμμωνιακὸν, ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ὀνομάζεται Κυρηναϊκὸν Δάκυν ἠθυσεμάφον, ideo sic nominatum quoniam ἠθροίζεται ἐν Ἀμμωνίᾳ. Et Plin. libro 12, cap. 13, Æthiopiæ (inquit) subiecta Africa Ammoniaci lacrymã stillat in arenis suis: inde & nomine etiam ab Ammonis oraculo, iuxta quod gignitur arbor quam metopion vocãt, resinæ modo aut gummi. Est & Ἀμμωνιακὸν ἅλας apud Dioscor. l. 5, c. 126, nominatum & ipsum inde quòd ibi inueniatur, vt & Plin. docet, sic scribens l. 31, c. 7, Quo exẽplo postea inter Ægyptum & Arabiam, etiam squalen-

Digitized by Google

tibus locis, cœptus est inueniri, detractis arenis: qualiter & per Africæ sitientia vsque ad Ammonis oraculum. Nam Cyrenaici tractus nobilitantur Ammoniaco, & ipso quia sub arenis inueniatur appellato. Galen. in lib. ad Glauc. meminit & Ἀμμωνιακοῦ θυμιάματος. Rursum ab Ἄμμων est Ἀμμωνεῖον, ου, τό, Templum seu oraculum Ammonis, Fanum Ammoni sacrum in quo responsa dat. Steph.

Ἀμμωνίτης, Ἀμμωνία, Ἀμμωνιακός, Ἀμμώνιος, vide in præced. Ἄμμων.

Ἄμναμος, ου, ὁ, Nepos: ἀπόγονος Suidæ & Etym. qui δεῖ τῶν προγόνων propriè dici aiunt, vtpote deriuatū ab ἀμνός. Apud Poll. l. 3, c. 2, scriptū ἀμνάμονες, expositū & ipsum ab eo ἔκγονοι. ἔκγονοι, οἱ καταβαίνοντες: sed merè poeticū esse ait. Forsan autem ἄμναμοι & ἀμναμονες, Doricè pro ἄμνημοι & ἀμνήμονες, dicuntur, quia seri nepotes & posteritas progenitorum non meminit.

Ἀμνάς, τ. 1, c. 399, g. Ἄμνατος, τ. 2, c. 959, b
Ἀμνειος, τ. 1, c. 400, a. Ἀμνίον, ibid. c
Ἀμνίς, τ. 1, c. 399, g
Ἀμνημόβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immemoratus: hoc est Non memoratus, Cuius mentio facta non est, Silentio præteritus. Bud. comment. pag. 68. Senatores ἀμνημοβοτους dici ait præteritos à censoribus, quorum meminit Festus, vt ἀπὸ ἀδοκιμασθέντες sunt qui electi dicuntur Latinè & senatu vel ordine moti. Filium etiam præteritum & inofficioso testamento exhæredatum, ἀμνημόβοτον vocari aiunt, vt & ἀπροσμελήτητον.

Ἀμνημοσίνη, τ. 2, c. 955, c
Ἀμνημοσύνης, ίος, ὁ καὶ ἡ, Immemor. v. l. Sed procul dubio mendosum est. Ἀμνημόνως, τ. 2, c. 955, c
Ἀμνησιοσύνη, ης, ἡ, Oblivio, seu Immemor oblivio, Non meminisse.
Ἀμνησιώτης, Hesychio ἀθυμοκῶπις, Qui animis concidēre.
Ἀμνίμων, τ. 2, c. 955, b
Ἀμνιπα, ας, ἡ, Hesychio est ἡ εἰλείθυια, Lucina, quæ Ciceroni est Natio.

Ἀμνησικακία, τ. 2, c. 958, f. Ἀμνηστία, τ. 1, c. 963, g
Ἀμνηστικὸς, ibid. e. Ἀμνηστεύτως, ibid.
Ἀμνησίως, τ. 1, c. 959, g. Ἄμνηστα, ibid. c
Ἄμνιος, ibid. b. Ἀμνιοῦμαι, ibid. g

Ἀμνίον, τ. 1 c. 400, a. [Eustath. pag. 1476, ἀμνίον dici scribit τὸ τῆς ἄμνης, ὅ ἐστι τὸ ὑποτρόχιον, δι' οὗ κοίλου ἀγγεῖον, vas quo iugulati animantis sanguis excipitur, quasi ἀμνίον πόρ, hoc est μόνις siue ἄμνης στρῶμα: Cretenses verò ἀμνίον dicere ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων ἐδέχετο, ἀμνεῖον τι ὄν, ὡσανεὶ τὸ αἷμα. Apud Suidam certè Ἀμνίον legi, suprà docui, & Porfilus apud Eustath. ibidem testatur Hierapytnius suis in vsu esse hanc vocem, aspiratēque & per αι proferri: necnon Apollodorus verisimile esse ait poetam ἄμνιον scripsisse, alios autem detracto ι & mutato spiritu reposuisse ἄμνιον. Nicander verò & Theodorides δάμνιον scribunt, ὡσανεὶ τὸ δάμνασθαι τὸ σφαζόμενον ζῶον, inquit Eustath. Locus Homeri in quē hæc annotat, est Odyss. γ. sic canentis, πίλνων δὲ μυκηθμῷ Θεσπεσιῳδὸς Ὀξυὸν ἔχων ἐν χειρὶ παείσατο βοὸς ὀπιθῶν Τρητὸς δ' ἄμνιον εἶχε.

Ἄμνις, τ. 1, c. 399, g. Ἀμνία, τ. 1, c. 400, a
Ἀμνοκοπος, τ. 1, c. 399, e. Ἀμνοκῶν, ibid. f
Ἀμνὸς, ibid. d. Ἀμνοφόρος, ibid. e
Ἀμογητὶ, Sine labore, Sine negotio, Citra laborem & molestiam, ἀπόνως, ἀδιακοπιδείας, χωρὶς μόχθου, Suidæ & Hesych. Dicitur ἀπονητὶ quoque & ἀμοχθὶ eodē signif.
Ἀμὴν, τ. 1, c. 401, a
Ἀμὴν autem Doricè pro Pariter accipi aiunt apud Thuc. Videndum tamē annon scribēdum ἀμῶν, & intelligendum Alicubi, vt οὐδαμοῦ est Nullibi.

Ἀμῆς, τ. 1, c. 401, a. Ἀμιβαδὶς, τ. 1, c. 392, b
Ἀμιβαδὸν, ibid. a. Ἀμιβάδης, τ. 1, c. 391, f
Ἀμιβαίως, ibid. h. Ἀμιβαὶς, ibid.
Ἀμιβολὶς, τ. 1, c. 392, c. Ἀμιβὴν, τ. 1, c. 391, c
Ἀμιβηδὸν, τ. 1, c. 392, b
Ἀμιβηδὸν, Suidæ ὁ αἰτῶν παραμάσσων: qui & ἀμιβολὶς.
Ἀμιβηδὶς, τ. 1, c 392, b. Ἀμιβηδὸν, ibid.
Ἀμιδὸς, τ. 1, c. 391, f. Ἀμιγὴ, τ. 1, c. 401, c

Ἄμιος, Siculis κακὸς, Malus, teste Hesych. At de Ἀμίῃ vide Galen. in Lex. Hippocr.

Ἀμιάντιον, τ. 2, c. 847, b. Ἀμίαντος, ibid. c
Ἄμιαρος, τ. 2, c. 846, b. Ἀμολγαίζω, τ. 1, c. 396, d
Ἀμολγαῖος, ibid. b. Ἀμολγὶς, ibid. a
Ἀμολγὸς, ibid. Ἀμολγὶς, ibid. obiter. Ἀμόλγης, ibid. c
Ἀμόλυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impollutus, Incontaminatus, Nullis inquinatus sordibus, Immunis & purus à sordibus. vt à Gregor. τὸ ἄχραντον πνεῦμα dicitur ἀμόλυντον, purum ab omni inquinamento. Alexander verò Aphrod. cum genit dixit Probl. lib. 1, ψυχὴ ἀμόλυντος οὖσα τοῦ σώματος, Non contaminata sordibus corporis, Immunis & libera à sordibus corporis. Affertur & ἀμόλυντον φάρμακον ex Gal. ad Glauc. pro Medicamentum quod manus non inquinat, vtpote duriusculum.

Ἀμόμυλις, Hesychio ἄπορος, ἀχρεῖος. procul dubio pro ἀμάμυλις.

Ἀμόρξα, eidem est σιμίδαλις ἐφθὴ σὺν μέλιτι, similago cocta cum melle. vt Athen. quoq; lib. 14, ἀμόρας dici scribit μελιτώματα seu μελιτώματα πτισσάρια, Opus pistorium ex melle, Placentas aut panes mellitos, Panes dulciarios. Hinc Ἀμορίτης ἄρτος, Panis ex similagine cocta cum melle, Panis mellitus & dulciarius. Paralipom. l. 1, c. 14, ἄρτον ἔνα ἀρτοκοπικὸν καὶ ἀμορίτην: vbi Latina versio habet, Tortam panis & frixam oleo similā. Cōplut. autē editio ibi habet κυμορίτην pro ἀμορίτην. Apud Athen. quoque lib. 14, quum scribit, Ἀμορβίτης, πλακοῦντος εἶδος ἔκ τε Σπάλιος, credidērim legendum ἀμορίτης, vel saltem ἀμορίτης: quum apud Hesych. legamus, Ἀμορίτας, πλακοῦντας.

Ἀμορβαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tenebricosus, Obscurus. σκοτινὸς, vt schol. Nicandri accipit in hoc loco Ther. Δρυμοὺς καὶ λασιώνας, ἀμορβαίους τε χαράδρας: deriuans nimirum ab ἀμορβὸς, significante itidem σκοτινὸς: quod ἀμορβὸς esse ait παρὰ τὸ πωρόω, exempto ρ, & verso φ in β, vel ex ἄμορφος, mutato accentu & φ itidem in β conuerso. addit tamen & aliam τῶν ἀμορβαίων interpretationem: nimirū βουκολικὰς seu πιθυρικὰς, ὅπου βυκόλοι πατοῦσι. quemadmodum apud Oppian. lib. 3, De venat. φῶτες ἀμορβοῖς sunt ἄνδρες πιμαίτορες, pastores. Possis accipere etiā pro Sequaces vel Rapidas.

Ἀμορβὰς, άδος, ἡ, Pedissequa, Sectatrix, Comes. ἡ ἀκόλουθος, vt schol. Apoll. Rhod. accipit in hoc loco Argon. 3, Τῇ δ' ἅμα νύμφαι ἕποντο ἀμορβάδες.

Ἀμορβὰς, Pastor: vide paulo antè in Ἀμορβαῖος.

Ἀμορβεύω, F. εύσω, Sequor, Assector. ἀκολουθῶ. Nicand. Βυκαίοις ζυγέτωρ ἀμορβεύσιμον ὄρνιν. Idem & pass. voce in eadem signif. vsus est, dicens in Ther. Νωλεμὲς καὶ κάμοντος ἀμορβεύοντο λεπάργῳ Δῶρα. annotat enim ibi scholiast. ἀμορβεύειν esse ἀκολουθεῖν & ὑπηρετεῖν, sic exponēs ea verba, δῶρα ἐπιφέροντες ὅπῃ ὄιοι. Hes. quoque ἀμορβεύων exp. ἀκολουθῶν: addent tamen etiam ἀπαλλαττόμενος, Abiens, Discedens: afferénsq; itidē ἀμορβεύσασθαι pro ὁδοιπορῆσαι & ὁρμῆσαι. Verùm & ἀμορμεύειν dicitur pro hoc ἀμορβεύειν, vnde in Epigr. ἀμορμεύσκε pro σωωδοιπόρει. Sed aspiranda potius hæc sunt, vtpoteex ἅμα deriuata. id quod Suid. quoque innuit in Ἀμορβὶς. Etymol. certè & lex. meum vetus in loco Nicandri paulo antè citato scribunt ἀμορμεύοντα, vt paulo pòst docebo.

Ἀμορβὶς & Ἀμορβὶς, significat τὸ μεσονύκτιον, mediam noctem, teste Etym. qui ex ὀρθρὶς deriuatum ait, haberéq; ὑπαφὴν τοῦ ῐ & ὄρθρου τοῦ ο pro ἀμορφὶς. quod schol. quoque Nicandri tradit paulo ante in Ἀμορβαῖος. Apud Suid. scriptum ἀμερβὶς pro hoc ἀμορβὶς.

Ἀμορβίτης, τ. 1, c. 394, a. Vide & Ἀμόρξα paulo antè.

Ἀμορβὸς, Suidæ ὁ ἅμα περὶ ὁρμῶν, mutatione vnius literæ ex ἀμορμὸς. Callimach. hymno in Dianam, χαῖρε δὲ Τηθὺς, Οὕνεκα Λητοῖ θυγατρὸς πέμπει ἀμορβούς. id est ἀκολούθους, inquit scholiast. ἔκ τὸ ἅμα πορεύεσθαι. Vide & Ἀμορβαῖος.

Ἀμόργη, eidem est species coloris, ab Amorgunte insula dicta.

Ἀμοργὶς, τ. 3, c. 787, b. Ἀμοργὶς, τ. 1, c. 394, a
Ἀμόργη, vel Ἀμοργὴ, τ. 1, c. 393, g. & 400, c
Ἀμοργικὸς χιτών, Polluci idem qui ἀμόργινος.
Ἀμόργινος, τ. 1, c. 400, e. Ἀμοργὶς, ibid. d
Ἀμοργίτης, τ. 1, c. 394, a

Ἄμορμα, Hesychio σύμπτωμα, ἔρεισμα.

Ἀμοργός, t.1, c.394, a

Ἀμορεία, ας, ἡ, Confinium, Iunctos habere terminos. τὸ ὁμορεῖν seu ἀμορεῖν. nam ἄμορος, & ἄμορος, dicuntur Cõterminí, Confines.

Ἀμορεύτης, vide in Ἀμόρεα.

Ἀμορμύω, siue Ἀμορμύομαι, idem quod suprà ἀμορβεύω siue Ἀμορβεύομαι. id est Sequor. aut Comitor, Vnà proficiscor. vt Etymol. ἀμορμύσιον exp. συνοδοιπόρον, assentiens hunc versum, Σαὶ δ' ἐμῶν ὁ πλαγὸς ἀμορμύσιον ἔβα ἀλάτας: addensque, detiuarum esse hoc ἀμορμύσιον τὸ ἅμα ὁρμᾶν καὶ πορεύεσθαι: secundum quod etymon aspirãdum potius foret, vt in lexico meo vet. in hoc loco Nicãdri, Νωθὴς δὲ καίμοιγε ἀμορμύσιον λεπαρίῳ: quod ἀμορμύσιον exp. διακάμψιον, vt Etym. quoque, addens, λέπαρον vocari τὸ ὄνειον, quoniam ἔχῃ πλὼ κοιλίαν λόβακός θε. Suprà ἀμορβεύσιον etiam scribi in hoc loco docui.

Ἄμορος, t.2, c.842, b

Ἀμοῖρωτος, ibid. Scribendum potius ἀμόρωτος, vt fit Intactus à μόρος, id est Fato.

Ἀμορφίστρος, t.2, c.970, g. Ἀμορφος, ibid. f

Ἀμορφία, ibid. h. Ἀμορφος, ibid. f

Ἀμορφοῦν, Hesychio οὐ διύπτως σκεάζειν.

Ἀμόρφωτος, Non formatus. ἀδιατύπωτος. Hesych. ex Soph. Thyeste.

Ἀμόωτος, vide paulo antè in Ἀμόρφωτος.

Ἄμος, t.2, c.1077, d

Ἄμος, t.2, c.400, h. & 401, d. & 1077, d. & t.2, c.1538, b

Ἄμος, t.2, c.401, d. Ἄμος, t.2, c.978, d

Ἀμουργοί, Suidæ λαμπῆρες, Lychni seu Lumina.

Ἀμουσία, t.2, c.831, a

Ἄμουσον, ου, τὸ, v.l. ex Czl. Rhod. lib.21, cap. 19, & Vitruu. lib.1, c.6, afferunt pro organo ventis exagitato. sed viderint an Græcum sit vocabulum.

Ἀμουσολογία, t.2, c.456, g. obiter. & 830, h

Ἄμουσος, t.1, c.1707, c. obiter. & t.2, c.830, e

Ἀμύητος, t.2, c.831, a. Ἀμοχθί, t.2, c.979, e

Ἀμοχθί, ibid. Ἄμοχθος, ibid.

Ἀμωλον, Hesychio ἀγλῶον εἰλικρινές. sed suspectum est, vt & Ἀμώμφος, quod exp. ἄμωτος.

Ἀμπαδίλιον, idem affert pro φασηρῶς. sed scribendum potius ἀμφαλίλιον.

Ἀμπαζόμην, idem exp. αἰσχύνομαι: afferens itidem ἀμπάξαι. quod à Laconibus vsurpari ait pro κῶσαι, Sedare.

Ἀμπαρίσαι, eidem est αἰτρῶσαι, Consecrare: per syncopē pro αἰαπαρίσαι.

Ἄμπαῖδες, iisdem Laconibus sunt οἱ τῶν παίδων ὀπτημελούμενοι, teste eodem. id est Liberorum curatores & educatores, Pædagogi. quia videlicet αἰὰ παίδας πολεῶσι.

Ἀμπαῖσον, pro αἰαπαῖσον dicitur, teste eodem.

Ἀμπαλίπορον, idem esse dicit τὸ αἰακάμψαι πάλιν πῶ αὖτῶ ὁδόν. sed forsan scribendum ἀμπαλίπορον, (ὁκ τῶ αἰάπαλιν ὁρεύειν) vel ἀμπαλίπορον, vt dicitur & παλίπορος & παλίορνος. Legitur tamen hoc ἀμπαλίπωρος apud Suid. quoque, afferentem ex Epistolis amatoriis, Οὐ θεὸς γυναικὸς ὁ κάρος· εἶκα δ' ὦ κάρη ἔπηδα ἀμπαλίπωρος. Quæ verba ex comico quopiam desumpta videntur.

Ἄμπαλος, ου, ὁ, Eustathio ὁ ὁκ διυτίρου πάλος, siue κλῆρος, per syncopen pro αἰάπαλος, id est αἰάδασμος.

Ἄμπαυμα, t.3, c.107, c. & f. Ἀμπαύομαι, ibidem, f

Ἄμπαυσις, ibid. g. Ἀμπαυτήριος, ibid.

Ἀμπαύω, ibid. f

Ἀμπεδίον, per syncopen pro αἰὰ πεδίον, id est κῶ πεδίον, seu δίῳ τῶ πεδίῳ, per campum.

Ἀμπείρω, Hes. affert pro διχάσαι: à them. ἀμπίρω, Æolicã habente syncopen pro αἰαπείρω, Perforo, Perterebro.

Ἄμπιρος, t.3, c.154, a. Ἀμπίρω, t.3, c.161, b

Ἀμπλαγές, per syncopen apud Hesiod. pro αἰὰ πλαγές.

Ἀμπλείης, t.1, c.402, c. Ἀμπλεών, ibid. e

Ἀμπελία, ας, ἡ, & Ἀμπελίς, ίδος, ἡ, planta quædam nascẽs ad caudicem seu stipitem vitis, teste Hes.

Ἄμπελος, t.1, c.402, a. Ἀμπελών, ibid. e

Ἀμπελις, ibid. Vide & Ἀμπελιὼν infrà, & Ἀμπελία, paulo antè.

Ἀμπέλιξ, t.1, c.401, d. & t.4, c.46, e. ob.

Ἀμπελος, ου, ὁ, idem cum ἀμπελις, quatenus nimirum vitis sectatricem auem significat. vt Poll. docet libro 6, cap. 9, sic scribens, αἰπαγὴ, ἀμπελίδες, αἳ πῶ ἀμπελῶνας καλοῦσι.

Ἀμπελόεις, t.1, c.402, c. Ἀμπελόκαρπος, t.1, c.401, f

Ἀμπελόφασσα, ibid. Ἄμπελος, ibid. e

Ἀμπελουργέω, t.1, c.402, a. Ἀμπελουργία, t.1, c.401, g

Ἀμπελουργία, ibid. & t.2, c.212, h. obiter.

Ἀμπελουργικός, t.1, c.401, f. Ἀμπελουργὸς, ibid.

Ἀμπελόφυτος, t.1, c.402, a. Ἀμπελοφύτωρ, ibid.

Ἀμπελῶν, ibid. e

Ἀμπέμψῃ, Æolica syncope pro αἰαπέμψῃ. Hesych. expon. ὑποπέμψῃ.

Ἀμπαλῶν, t.3, c.31, b

Ἀμπερές, Hes. exp. δίαμπερές. aduerbium ab ἀμπείρω, significans More eorum quæ αἰαπείρουσι, Perforando, Per medium penetrando.

Ἀμπέσαι, teste eodem Lacones dicunt pro ἀμφιέσαι, Induere: Ionico more φ in π verso. à them. ἀμπίσυμα pro ἀμφίτυμα.

Ἄμπεσον, quod idem exp. αἰακάλυψον, itidem syncopen Æolicam habet pro αἰαπέσαι, à them. ἀμπίζω

Ἀμπιάζω, t.1, c.1333, a. Ἀμπίχεμαι, t.1, c.1332, c

Ἀμπιάνη, ibid. f. Ἀμπιάνιον, t.1, c.1331, a

Ἀμπιάνον, t.1, c.1332, g. Ἀμπιάω, ibid. c

Ἄμπικες, Æolica syncope pro αἰαπίπτες: Hesychio πτωχοὶ ῥαιδίως. At Ἀμπιλίδιον, quod idem affert pro πίλιον, suspectum est.

Ἀμπίουρος, teste eodem Tarentini vocant τὸ πυλῶνα.

Ἀμπισατήρ, eidem est ἐξεταστὴς, Examinator: afferenti itidã Ἀμπισᾶσθαι pro ἐξετάζειν, Examinare.

Ἀμπιχρούμαι, t.1, c.1361, d. Apud Hesych. verò legitur ἀμπιχρώμενον, quod exp. ἐξελαλόμενον.

Ἀμπιχρόμαι, & Ἀμπίχω, t.1, c.1362, d

Ἀμπλακεῖν, t.3, c.339, b. Ἀμπλάκημα, ibid. c

Ἀμπλακίης, ου, ὁ ξ ἡ, Non aberrãs, apud Soph. in Trachin. p.335, ἀλλά τις θεῶν αἰὲν ἀμπλακίαν αἰδῶ σῷ δόμῳ ἐφύτευ. quod Schol. exp. αἰαμαίρτων καὶ δίκαιον ὄντα κωλύει ἅπτεσθαι ἀδου, seu κωλύει αὐτὸν μὴ ὀπτυχεῖν τῶ ἀδου, vtpote ἀμπλάκειν καὶ ὀπτυχεῖν ὄντα ταῦτα τὸ μὴ αἰαπλακεῖν, inquit.

Ἀμπλακία, t.3, c.339, a. Ἀμπλάκιος, t.3, c.338, h

Ἀμπλίνω, t.3, c.361, h

Ἀμπὸν, ου, τὸ, Vas ad excipiendum sanguinem. v.l. perperam pro ἀμνεῖον, seu ἀμνίον aut ἄμνιον. triplicis enim huius scripturæ meminit Eust.

Ἀμπνεῖον, t.3, c.412, d. Ἄμπνευσις, ibid.

Ἀμπνίον, ibid. & 417, h. Ἀμπνοή, t.3, c.412, d

Ἀμπνοὴν, vide in Ἀμπνέω. Ἀμπνοὰς, t.3, c.418, a

Ἀμπνύω, idem quod ἀμπνέω seu αἰαπνέω, Respiro. Hom. Il. χ, Ἀλλά σε μὲν νῦν ὧδε καὶ ἄμπνυ. Vnde ἄμπνυτο, Ionicè pro αἰαπνυτο, dempto augmento præteriti plusquãperf. Od. ω Ἀντίρροπόν ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἐγήθει. nisi hoc ἄμπνυτο esse malis imperfectum themat. ἀμπνυμαι. Repetitur & Ἀμπνοίη, tanquam ab ἀμπνοος, in eodem significatu. vt Il. ξ, — ὁ δ' ἀμπνοίῃ καὶ αἰδρακτι ὀφθαλμοῖσι.

Ἀμπολεῖ, Æolica syncope pro αἰὰ πολεῖ, per verbē, Apollon.

Ἀμπόλιον, eodem modo Hom. dicit pro αἰὰ πόλιον, canens, ὁ μὲν αὖτις ἴθυνε θοὰς ἀμπόλιον αἰδρῶν. Vbi etiam nota πόλιον αἰδρῶν dici τὸν πολεμον, κατ' ἐξοχήν.

Ἀμφεκάν, Hes. affert pro μακρόθεν, Eminus, E longinquo.

Ἀμφεδίον, vide in sequ. Ἀμφεσον.

Ἀμφεσίη, οῦ, τὸ, proprie dicitur τὸ ἔλκειν ποὺς βόας χοινίκι, veluti ἄμπειρον τὸ ὃν καὶ δίαμπερὲς ζεύγεσι διελάσαι, inquit Etymol. & lex. meum vetus: qui tamen addunt, ita etiam dici posse ξύλον τὸ πῆς αὐχένι τῶν ὑποζυγίων ὀπτιλίαν, lignum quod iumentorum ceruicibus imponitur. Apud Eustath. & Hes. paroxytonos ἄμφεσον scriptum est. quorum ille ἄμφεσον nominatum fuisse ait χοινίκι ὃ ἐπιζεύγνυται αἰὰ μυκτῆρος πεπλεγμένῳ τῶν ἐλκόντων ζεύγεσι. Hinc demque hic ἄμφεσον exp. τὸ πεπλεγμένον χοινίκι ὃ ἐπιζεύγνυται αἰὰ μυκτῆρος, Funis inter trahentes boues medius quo vice temonis vrebantur, et nimirum iugatos boues alligãtes. Suidæ ἄμφεσον itidem est χοινίκι ὃ ἐπιζεύγνυται τῶν ὑποζυγίων, καὶ φορτία τὰ ἁμαξῶν κομίζουσιν, ὡς ἂν ἐμπίπτοντες ὑπὸ τῶν ζευγῶν ἕλκωσιν: seu χοινίκι τι μεσαῖον ἐπιζεῦγνυμενον ἕλκειν ὑπὸ τῶν ἐχόντων μεγάλα φορτία: funis nimirum per iuga tẽtus, ad quẽ iugatis bobus magna onera curribus imposita

trahuntur. Helcium Apuleius vocat eiuſmodi funem ſeu rudẽtem, ἀφ' οὗ τὸ ἕλκειν: à quo apud Martialem Helciarii, qui funibus veluti boues iugati onera trahunt.

Vnde Ἀμφόω, Traho, more boum ſeu iumentorum τὸ ἄμαξαν ἕλκειν διὰ ἱμάντων. Heſych. enim ἀμφοῦμαι exp. ἕλκω ὦμον, itidem ἀμφοῦσι affereus pro ἕλκουσι, necnon ἕλκειν, ἁρμαπλαπῆν. Cum quarum expoſitionum poſtrema eadem eſſe videtur ea qua Suid. ἀμφοῦσι eſſe dicit τὸ μετὰ ἀμάξης παρέπεσθαι, & τὸ παρ' ἕλκειν ζεύγη βοῶν: addẽs, abuſiuè dici etiam ὅτι ὑποφέρουσι ζώων, nimirum pro Baiulare & Succollare: quũ propriè ſignificet ἕλκειν, trahere, vt Callimachus vſurpauit, teſte Etymol. Itidémque Lycophron dixit, Ἄχλαινα ἀμφοῦσα πῶλοι βίον, nudam trahent ſtulti vitam: licet Etymol. ὅτι τὸ κακοπαθῆν vſurpatam hîc velit πρὸ λέξεως.

Ἀμφάλφα, per ſyncopẽ pro αἰσαμάλφα apud Eurip. Subuolantia.

Ἀμπυκάζω, Ἀμπυκίζω, Ἀμπυκίται, Ἀμπυκτῆρες & Ἀμπυκτήρια, vide in ſequente Ἄμπυξ.

Ἄμπυξ, υκος, ὁ vel ἡ, teſte Euſtathio dicitur σειρὰ κατάχρυσος ἡ ἐπὶ τὸ μέτωπον τείχεσι τῶν ἵππων συνδοῦσα, catena ſeu funiculus auratus quo comæ in equorum frontibus ſparſæ colligantur: vnde & χρυσάμπυκες ipſi equi nominantur. Nec verò equis ſolùm tribuitur hæc ἄμπυξ, verùm etiam mulieribus, vt idem teſtatur Euſtathius, dicens ἄμπυκα mulierum fuiſſe δέσμιόν τι φορεῖον αἰάδων τειχῶν, ἃς ἐπεισίμως οἱ παλαιοὶ ὑπὸ πῆχυν ἦγον. Quibus verbis innuit ἄμπυκα nominatũ fuiſſe & vinculũm illud quo conſtringebantur fluxi crines, & verò etiam vittam quæ comis iam colligatis ſuperinducebatur: præſertim quum Homerus diſcrimen faciat inter αἰάδεσμον & ἄμπυκα, ſic canens Iliad. υ, Τῆλε γ' ὑπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, Ἄμπυκα, κιρκίφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὸν αἰάδεσμον. vbi breuium ſchol. autor ἄμπυκα & ipſe dicit eſſe κόσμον περὶ τὴν κεφαλὴν αἰείροντα τὰς τείχας τῆς κεφῆς: generalius explicans, & ita vt eo intelligi poſſit & vinculum crinium & vitta: ſicut & Pauſanias apud Euſtathiũ, quum ἄμπυκα dictum videri ait διὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς τείχας, eo quòd cohibeat crines. quod etymon meo iudicio eſt non abſurdum. ideoque latius extendunt hoc vocabulum ii à quibus exponitur non ſolùm σύνδεσμα, ſed etiam ὀπίσω, καλύπτρα, δέσμα, στρόφιον. propriè enim ſonat τὸν τὰς τείχας ἀμπέχοντα κόσμον τῆς κεφῆς. Idem Euſtath. rurſum addit, ἄμπυκας dici δέσμασι παρὰ μεταφορὰν: & in equis ζυγὸς χαλινοῖς, fræna. quemadmodum Heſychio quoque ἄμπυξ ſunt non ſolùm τειχόδεσμοι & δέσματα, verùm etiam χαλινοί: itidémque Suidæ. Sed & Eurip. ſcholiaſtes, exponens hunc locum in Hecuba, Ἀρτέμιδός τε θεᾶς χρυσέας ἄμπυκα, ſcribit ἄμπυκα propriè dici κόσμον περὶ χρυσᾷ καὶ λίθοις πεποικιλμένον ὃν φέρει ταῖς κεφαλαῖς αἱ γυναῖκες φορεῖον: ab hoc autem metaphoricè ἄμπυκες nominari τοὺς δεδεγμένους χαλινούς. Itidem certè verbum ἀμπυκάζειν exponi etiam χαλινοῦν, infrà docebo quum de denotatis agam. Atque ita χρυσάμπυκες ἵπποι fuerint Equi aurei frænis inſignes: quum alioqui χρυσάμπυκας Euſtath. nominari dicat δέδεσθαι στροφίοις περὶ κορυφὰς τῶν τειχῶν. ‖ Metaphoricè etiam ἄμπυξ dicitur à Sophocle in Philoctete ὁ θοὸς, id eſt rota: δέδεται τὴν κυκλοπορὶς, inquit Heſych. & Euſt. Locus eſt pag. 408, vbi chorus dicit, λέγω μὰν ἐξήκουσ', ἔπραξα δ' οὐ μάλα, τὸν πλατὺν λίκτρων ποτὶ τὸν Διὸς Ἰξίονα κατ' ἄμπυκα δρομάδα δίσμιον. Vbi nota fœm. gen. dici ἄμπυκα δρομάδα, vt apud Eurip. χρυσέαν ἄμπυκα. Euſtath. enim ex veteribus tradit maſculino etiã genere vſurpari. ‖ Ariſtoph. ſchol. ἄμπυκα generalius etiam dici ait τὸ περίεχον, & apud ipſum comicum ita dici τὸ πῶμα τῆς ἀγγείου, operculum vaſis, ἀφ' οὗ τὸ σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον, ſed καταχρηστικῶς. Locus in quem hæc annotat, eſt in Acharn. vbi poeta dicit, οἱ δὲ Θασίαν αἰακυκλοῦσι λιπαράμπυκα, id eſt, (inquit ſchol.) φιάλην Θασίου οἴνου πεπληρωμένην. Hi porro Ἄμπυκες dicuntur etiam Ἀμπυκτῆρες & Ἀμπυκτήρια: itidem ἀφ' τὸ ἀμπέχειν τὰς τείχας, & quidem peculiariter in equis. Quorũ priore Æſchyl. vſus eſt in trag. quæ inſcribitur Θάλαμοι ἢ Θάλαμος, p. 93, Ἵππους δ' ὧν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένους Διτῆ. Vbi ſch. annotat, ἀμπυκτῆρας propriè eſſe τοὺς περιφερεῖς, ſeu τὰ περιτιτρίδια, verticalia & frõtalia ornamenta ad cohibendos crines: hîc autem χαλινοὺς, frænos ſeu frena. Poſterius verò apud Sophoclẽ extat. Scribit enim Heſych. eũ in Œdipo coloneo ἀμπυκτήρια vocaſſe τὰ φάλαρα, phaleras: nimirum p. 306, vbi chorus ait, πῶλ' ὃ αἰπεινὰ πέτρα χαλινὸς πάσσ' ἢ ἵππιος ἀμβολὰ κατ' ἀμπυκτήρια φάλαρα πώλων ἀμβάσας. Vbi tamen ἀμπυκτήρια non ſubſtantiuum eſt, ſed adiectiuum. nam ἀμπυκτήρια φάλαρα vocat ipſos ἄμπυκας ſeu ἀμπυκτῆρας.

Cæterùm vt veniã ad derivata vocabuli ἄμπυξ, tria reperiuntur. Primum eſt Ἀμπυκίται, quod Euſt. ex lexicographo quodã affert pro δέσμασι: quum tamẽ adiectiuè potius vſurpari videatur. Altera duo, verba ſunt, nimirum Ἀμπυκάζειν & Ἀμπυκίζειν. quorum vtriuſque meminit idem Euſt. pag. 1180: annotans, ἀμπυκίζειν dici τὸ ἀμπέχειν τὰς τείχας: idque ipſum ἀμπυκάζειν ſua etiam ætate vſurpatum fuiſſe pro τὰς ὑπερθίους τείχας αἰαδῶν, hoc eſt Antias & capronas (ita enim dicuntur anteriores crines qui in faciem defluunt) religare & aſtrictos tenere. Itidémque ἀμπυκάσαι ex lexico rhetorico interpr. αἰαδῆσαι: necnon χαλινῶσαι & στρεπτῶσαι: quæ admodum ἄμπυκας quoque eſſe dicunt δέσματα, χαλινοὺς, στρόφια. Verùm & compoſiti παραμπυκίζειν ibi meminit. Apud antiquos enim inueniri ait, verbum παραμπυκίζειν ſignificare τὸ παραπλέκειν τὰς τείχας. crines implicat: quin & vulgarem linguam παράμπυκα ſolere dicere ὅπερ τείχη. Forſan intelligens τὸ γυναικῶν κεφαλόδεσμα οἷς παραμπυκίζονται αἱ τείχες, quæ ἄμπυκες etiam ſimplici voce nominantur.

Ἄμπωξ, ι. 3, c. 305, f. Ἀμπωτίζω, ibid.

Ἄμπωτις, ibidem, b. & 383, e. obiter.

Ἀμυγδαλία, ας, ἡ, & Ἀμυγδαλέη, ης, ἡ, (Ionicè) Amygdalus: arboris nomen, quæ & Nux Græca dicitur. Dioſcorides libro 1, cap. 177, ἀμυγδαλίας πικρᾶς ἡ ῥίζα, Amygdali amaræ radix. vel etiam Amygdalæ amaræ radix. nam Amygdalæ vocantur ipſæ etiam arbores à Columella & Plinio, non tantùm fructus. vt quum dicunt, Floret prima omnium amygdala menſe Ianuario.

Ἀμυγδαλῆ, ῆς, ἡ, itidem Amygdalus ſeu Amygdala arbor dicitur, per contractionem ex præcedente ἀμυγδαλία ſeu ἀμυγδαλέη, vt συκῆ ex συκέα: Ἀμυγδάλη autem, paroxytonos dicitur fructus illius arboris, alio genere ἀμυγδάλου etiam nominatus, à Latinis itidem Amygdala & Amygdalum. Teſtatur hoc Tryphon ὦ Ἀθηνᾷ ὀρθογραφία, ſic ſcribens, ἀμυγδάλην μὲν, τὸν καρπὸν βαρύτονα· ὃν ἡμεῖς εὐθύτονον ἀμύγδαλον λέγομεν· ἀμυγδαλῆ δὲ, τὸ δένδρον κατηκολουθηκότες τῷ καρπῷ ὄντες τῷ χαρακτῆρος, ᾧ δέδοται περισπωμένῳ. Itidémque Pamphilus (inquit Athenæus libro 2) ἀξιοῖ ὀρθῶς τὸν καρπὸν βαρυτόνως, ὁμοίως τῷ Ἀμυγδάλῳ· τὸ μέντοι δένδρον ἤλεγε περισπᾶν, Ἀμυγδαλῆ καὶ Γεδῆ. Ariſtarchus verò καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ δένδρον ὁμοίως περισπᾷ κατ' ὀξεῖαν ζόην: Philoxenus autem vtrunq; circumflectit. Malim tamen ego ἀμυγδαλῆν de arbore dictum eſſe circumflectere: de fructu autem, ὀξυνεῖν vel παροξύνειν, vt aliquid inter ea ſit diſcriminis. Quas ſcripturas obſeruatas video apud Athenæum & Dioſcoridem. Ac τῆς ὀξυτόνου quidem χαρᾶς de fructu exemplum eſt apud Dioſcoridem, libro 1, cap. 177, vbi ait, ἡ δὲ γλυκεῖα καὶ ἐδώδιμος ἀμυγδαλή. Apud Athenæum item libro 2, ex Ariſtoph. Ἄγε νυῦν τὰ ἀμυγδαλᾶς λαβὼν τὰς δύ, κατάξον τῷ κεφαλῷ σαυτοῦ λίθου. vbi etiam addit, ſcribi ἀμυγδαλᾶς à quibuſdam oxytonos, vt καλάς. Apud eundem τῆς παροξυτόνου χαρᾶς crebriora ſunt exempla: vt eodem in libro, ex Phrynicho, Ἀμυγδάλη τῆς βηχὸς ἀγαθὸν φάρμακον. Ex Eupolide, Δίδυ μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας. Rurſum ex Phrynicho, ὡς δὲ χαμαίους ἅπαντας ἐξικνεῖσθαι, ὥστ' οὐ δυνάμενον Ναξίαν ἀμυγδάλην καταξαι. Veruntamen & τῆς περισπωμένης χαρᾶς exemplum apud eum reperi libro 10, ex Amphide, introducente pororem qui ſuum comporotem alloquens dicit, Ἀμυγδαλῆ μὲν παίζετε παρ' ἀμυγδαλῆ. (Sunt enim ἐπακτικώτατα τὰς πόνου τὰ ἀμύγδαλα, φησὶν ἰδίως, inquit idem Athenæus l. 2.) Arboris, vnicum duntaxat exemplum apud eum obſeruaui, idque circumflexum tonum habens, lib. 8, κατὰ τὴν Σπευσίππου ἀμυγδαλῆν ὅπου ἔβαπτε, ſuprà citato. Vocatas porro τὰς ἀμυγδάλας Herodianus grã-

maticus ait παρὰ τὸ ἐν μέσῃ τῇ χλωρᾷ ὥσπερ ἀμυγδαλὰς ἔχειν πλακοῦς, teste eodem Athen. lib. 2. Sic Etymol.

Ἀμυγδάλινος, ου, ὁ, Amygdalinus: hoc est Confectus ex amygdalis. vt ἀμυγδάλινον ἔλαιον apud Dioſc. lib. 1, c. 39. quod Plin. itidem Amygdalinum oleum vocat, qui & amygdalinorum prunorum meminit.

Ἀμυγδαλίς, ίδος, ἡ, idem quod ἀμυγδάλη seu ἀμυγδαλῆ, hoc eſt Amygdalum: fructus amygdalinæ arboris. Plutar. Symp. 2, probl. 6, ὅτι μὲν οὖν οὐδὲ ὠόν ἐστι πᾶς ἀμυγδαλὶς δῆλον ἐστὶ καὶ φύσιν ἔχειν τῆς σαρκὸς, ὡς καὶ τὸ φοινίκινον καὶ ἰσχάδος καὶ σταφυλῆς, τῇ πικρότητι τοῦ ἰσχνοῦ τῆς ἀμυγδαλίδος ἀφαιρεῖται. ὅταν οὖν φλοιὸν ἔχῃ καὶ ξύλον ἐμπεφυκὸς, ὑφ' οὗ πυκνοῦται καὶ σκληρύνεται τὸ καρδιῶδες ἀπομύζωμα. Vbi nota & ipſum alludere ad etymō quo παρὰ τὸ ἀμύσσειν deducitur hæc vox. Sed videndum an ipſa quoque αἱ ἀμυγδαλαῖαι, amygdalæ arbores, nominari queant ἀμυγδαλίδες.

Ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ, Amygdalites, Aliquam ſimilitudinem habens cum amygdala. Plin. lib. 26, cap. 8, de tithymalli generibus, Sextum, platyphyllon vocant: alii corymbiten, alii amygdaliten, à ſimilitudine. At Dioſcoridi ἀμυγδαλοειδὴς πόμαλος eſt ὁ χαμαιπίτυς, vt nunc dicam.

Ἀμυγδαλοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Amygdalæ ſpeciem gerens, Amygdalæ ſeu amygdalo ſimilis. Dioſcor. lib. 4, cap. 165, de tithymalli generibus, ὧν ὁ μὲν ἄρρην, χαμαιπίτυος καλοῦνται· ὁ δὲ πικρὸν κομιστὴ ἀμυγδαλοειδὴς. Vbi quas charactæ tithymallo tribuit appellationes, Plinius aſcribit platyphyllo, vti in præcedente ἀμυγδαλίτης dixi, quod huic ἀμυγδαλοειδὴς æquivalet. Obiter verò etiam nota Plinium habere κερμιδίτην pro eo quod apud Dioſcor. eſt κομιστόν.

Ἀμυγδαλοκαπάκτης, Amygdalarum ſeu amygdalorū fractor: & de homine nimirum & de inſtrumento ligneo aut lapideo quo confringuntur. Legitur hoc vocabulū apud Athen. lib. 2, vbi ſcribit Pamphilo autore Laconica dialecto μακαρίζειν dici τὸν καρυοκατάκτην ſiue ἀμυγδαλοκαπάκτην: quoniam Lacones μυκήρας appellant τὰ ἀμύγδαλα. Vbi etiam nota, ſynonymos poni καρυοκατάκτην & ἀμυγδαλοκαπάκτην: vt & Heracleon Epheſius ibidem paulo antè dicit, κάρυα ἐκάλουν καὶ τοὺς ἀμυγδάλους καὶ τὰ τοιαῦτα κατάγεια.

Ἀμύγδαλον, ου, τὸ, Amygdalum: fructus amygdalinæ arboris, qui & ἀμυγδάλη nominatur ſeu ἀμυγδαλῆ, vt paulo antè docui. Diphilus apud Athen. lib. 2, Τραγάλια, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμύγδαλα. Hermipp. apud eundem lib. 1, Ταῖς δὲ Διὸς βαγαίοις καὶ ἀμυγδάλοις σγαλιόεσσι Γαλαξίης περίχευε. τὰ χ' ὑπ' αὐτοῦ δαιτὸς. Vritur Athen. quoque neutro gen. & Plut. itidemque ante hos Theophr. & Dioſc. qui etiam dicit ἀμυγδάλα χλωρά. Latini quoq; Amygdala dicunt & Amygdalas, imitatione Græcorum.

Ἀμύγδαλος, ου, ἡ, Amygdalus: idem quod ἀμυγδαλία ſeu ἀμυγδαλῆ, amygdala, arbor nimirum. apud Luc.

Ἀμυγδαλοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Amygdalæ ſpeciem gerēs. idem enim ſignificat quod ἀμυγδαλοειδὴς.

Κμυγμα, ατος, τὸ, Laniatus & laceratio cutis, proprié. Soph. verò dixit etiam πλειαὶ ἀμυγματα χαίτης, pro Vellicatus ſeu euulſiones canæ comæ. Idem & ἀμυχὴ dicitur infrà.

Ἀμύμων, vide in Ἀμύμων.

Ἀμωγὸν, apud Soph. τὸ μὴ μυσαρὸν, ἀλλ' ἁγνὸν καὶ καθαρὸν, teſte Suida, Purum ab omni ſcelere & piaculo. Pro quo infrà Ἀμωμόν.

Ἄμυγος, vide in Ἀμύμων.

Ἀμυδὶς, t. 1, c. 380, a

Ἀμυδάξαι, Heſych. affert pro κρύψαι.

Ἀμυδρὸς, ᾶ, ὸν, ό, Obſcurus ſeu Subobſcurus, Vix apparens, Exilis, Tenuis. idem quod ἀμαυρὸς ſuprà. Nicand. Ther. τυπώσει ἀμυδροτέρην ἰάπτει, obſcurioribus & exilioribus ictibus. Idem, de aſpide, ἀμυδρότερον δάκος ἄλλων, exilius & tenuius cæteris venenatis ſerpētibus. Non minus in proſa vſitatum eſt itidem pro Obſcurus & Exilis, Vix ſeu leuiter apparēs. vt quum dicitur ἀμυδρὸν φῶς, quod & ἀμαυρὸν, pro luce obſcura & cæca, quæ non multum ab ipſis differt tenebris. Sic Thucydides lib. 6, ἔτι γὰρ νῦν δῆλόν ἐστιν ἀμυδρὸς χάραμμα λέγων τόδε, obſcuris litteris. quæ nimirum vetuſtate attritæ & exeſæ vix apparent. Et Philo De mundo, τὸ ἀκμαζὸν φυλάξαι παρ' ἑαυτῷ μέχρις οὗ παντελὴς τῇ μονίμῳ τῶν τοπων λειότητι λήθῃ, ἀμυδρὸν ἐργάσηται ἢ παντελῶς ἀφανὲς. Vbi nota ἀμυδρὸν eſſe amplius aliquid quàm παντελὲς ἀφανὲς, vt ſuprà etiam τὸ ἀμυδρόν. Rectè itaque Plutarchus copulatè dicit ἀλαμπὲς καὶ ἀμυδρόν: ità ἀμυδρὸν καὶ δυσφαὲς ſonitidem que Græc. ἀμυδρὰ καὶ ἀδιάγνωστα. Præterea vt ἀμαυρὰ ἔλπις dicitur, ſita ἀμυδρὰ, obſcura & cuius aliquæ adhuc extant reliquiæ. Plutarchus Alcib. ἐκ δὲ τοῦ λόγου τοῦ περὶ τῶν αἰτίων τις ἐλπὶς ἀμυδρὰ, μὴ παντάπασιν ἐρημον τὸ σφέτερον, obſcura ſpes & exilis: metaphora ſumpta ab iis quorum lenia adhuc cernūtur veſtigia. Hęſychius ἀμυδρὰ exponit non ſolùm ἀμαυρὰ & σκοτειὰ, ſed etiam ἀδιάγνωστα. | At ἀμυδρὰ πάνυ εἰσὶν (inquit) ὁ δεῖνα ῥᾴθυμα. Pro quo in lex. meo vet. habetur ἄμυρα, itidemque apud Etymol. & apud eundem rurſum Heſ.

Ἀμυδρὸν & Ἀμυδρῶς, Obſcure, Exiliter. vt quum ἀμυδρὸν ſeu ἀμυδρῶς βλέπειν dicitur, quod & ἀμαυρὸν ſeu ἀμαυρῶς ὁρᾶν. Suidas quoque ἀμυδρῶς exponit σκοτεινῶς, ἀσαφῶς, λεπτῶς.

Ἀμυδρόω, ῶ, Obſcuro, Hebeto. vnde ἀμυδρούμενος apud Dionyſ. Areop. Hebeſcens, Deficiens.

Ἀμύδρωσις, εως, ἡ, Obſcuratio, Hebetatio. ἀμαύρωσις. Gal.

Ἀμύεν, Atticis ſignificare σπεύδειν, Feſtinare, Properare, & aſpirari, Suidas tradit.

Ἀμύελος, ν, ὁ καὶ ἡ, Carens medulla, Expers medullæ.

Ἀμύζω, F. ύσω, Sugo, Lac premo, Sicco. v. l. Eo tamē ſignificatu μυζῶ potius dicitur.

Ἄμυητος, ω, ὁ καὶ ἡ, Non initiatus, Profanus: Βέβηλος Heſychio. Luc. De ſalt. ὧν ὄργια σωστὰν ἄξιον τὸν ἀμύητον ἰσχειν. Plutarchus De def. orac. τοῖς τοῦ βεβήλου καὶ ἀμυήτου καὶ θεοῦ δόξας ἀσυγκράτους ἡμῖν ἐχόντων πᾶσιν, nemo è profanis nec initiatis. Sic Plato, εἶναι δὲ ἀφοσιωτὸν μή τινα τῶν ἀμυήτων ἐπακοῦσαι. Apud Dionyſium Areop. ἀμύητοι ſunt longè inferiores quàm hi ἀμύητοι, hoc eſt ἀδοκιμαστότεροι, inquit Bud.

Ἀμύητος, t. 2, c. 984, c. Ἄμυθος, t. 2, c. 983, a

Ἀμυκλαῖ. Heſychio αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν, Cuſpides iaculorum: παρὰ τὸ ἀμύσσειν, inquit. In lex. meo vet. ſcriptum paroxytonos ἀμυκλάς: vbi itidem exponitur τὰς ὀξυτάτας τῶν βελῶν αἰχμὰς.

Ἄμυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expers mugitus ſeu mugituum. Epigrammat. Quòd ſi ἀ μύκτης eſſet, ſignificaret Carens lungis.

Ἀμυκλαι, verbis Laconica ab Amycla conditore nomē ſortita. Vnde qui oriūdus eſt, Ἀμυκλαῖος dicitur & Ἀμυκλαιεύς, vt Κρητᾶες, Κρηταιεύς. Fœm. autem g. Ἀμυκλαία, & Ἀμυκλαίς, de fœmina inde oriunda. Maſculino rurſum Ἀμυκλαίτης, teſte Steph. qui Ἀμύκλαιον Cretæ vrbē & portū eſſe addit. Ab eadem vrbe Ἀμυκλαῖδες dicūtur crepidæ quædam ſeu calceamenta, quòd ibi conficerentur, vt Poll. quoque teſtatur libro 7, capite 22, dicēs ἀμυκλαίδας eſſε εἰλυθεκτοτέρον ὑπόδημα, δηλαδὴ δι' ὅλου τοῦ ποδός. Apud Heſychium verò ſcriptum Ἀμυκλαίδες. perperam pro Ἀμυκλαΐδες: licet ibidem, quum Ἀμυκλαΐδας eſſe dixiſſet εἴδος ὑποδήματος πολυτελοῦς Λακωνικοῦ, ſubiungat itidem, καὶ τοὺς Ἀμυκλαίους. Præterea ab Ἀμύκλαι, ſeu Ἀμυκλαῖος, eſt verbum Ἀμυκλαΐζω ſignificans Amyclaicè loquor: in qua ſignif. ex Theocr. habes Ἀμυκλαΐδων, in Αἶτης.

Ἀμυκλὶς, Heſychius affert pro γλυκεῖς, ἡδεῖς, Dulcis, Suauis. afferens & ἀμύκτας pro γλυκεῖς: ſed addens, οἱ δὲ ἀμύκτας.

Ἀμύκταες, eidem eſt παῖδες, ἀθροίσματα: (quo ſenſu ſuprà ἀμύγες) item πόνοι, πολλά. ſed ſuſpecta hæc ſunt.

Ἀμυκτικὸς, ή, όν, Vim habēs dilacerādi & dilaniādi. ἀμυκτικὰ à Cæl. Aureliano vocari tradūt arteriaca medicamēta quæ arterias affectas exerceant, quia nimirum conſtant ex acribus, vellicantibus & lacerantibus. Verba eius hæc ſunt, Chronion l. 2, c. 6, Adhibenda etiam arteriaca medicamenta, & quæ partes in paſſione conſiſtentes exerceant, à Græcis ἀμυκτικὰ appellata.

Ἀμυκτικῶς, t. 1, c. 406, d

Ἀμύλα, Heſychio μήτρα. pro quo ſunt qui reponant ἀμύτρα, Medulla cærētra. Sed túc & ἀμύλα legendū forcē

Ἀμύλιον, ου, τὸ, Amylum. Ariſtot. pro placenta accepit

putatur, quum in Problem. dicit, ἀμύλιον ἐκ τῆς σίαπος γίνεται, Amylium fit ex farina ſubacta. Hipp. pro ἄμυλον vſurpauit. vt γυναικείων libro 2, ἄλθος καθαρώτατα ἢ ἀμύλιον ἐν ὑδρίῳ ἀναξηράναι ἐπὶ τὸ στόμαχον.

Ἄμυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Molam non expertus, Non molitus. Neutro genere & ſubſtantiuè, ſubaudito vocabulo ἄλθυρον, dicitur Farina triticea aut alia quæ ſine mola facta eſt, vt Plin. quoque teſtatur, lib. 18, cap. 7. Ibi enim quum dixiſſet amylum fieri ex omni tritico ac ſiligine, ſed optimum è trimeſtri, ſubiungit, appellarum eſſe ab eo quòd ſine mola fiat. Itidémque Dioſcor. libro 2, cap. 113. ἄμυλον (inquit) οὕτω ποιοῦσιν· ὅταν τὸ χονδρὸν μύλου καθαρθῇ, purgatum enim trimeſtre triticum (vt idem ibidem docet) madeſcit quinquies die, &, ſi fieri poteſt, nocte. eo emollito, aqua ſenſim ſine agitatione effunditur, ne quid limul cremoris effluat. vbi molliſſimum eſſe videtur, mutata aqua pedibus calcatur: rurſus infuſa, teritur: innatantéſque ibi furfures incernículo eximuntur, reliquumque percolatum regulis nouis confeſtim torretur ſole ardentiſſimo: námq; ſi paululum ſuper vdum maneat, acorem concipit. Fit ex zea quoque, quæ maceratur ac eluitur vno aut altero die, & manibus, vt in cófectione panis fit, ſubacta pretláq; feruentiſſimo in ſole exſiccatur. Cato verò aliâ amuli conficiendi rationem docet in lib. De re ruſt. cap. 87, vbi eduliis ipſum annumerat & cum lacte coqui ait. Ἄμυλος rurſum adiectiuè dicitur Confectus ex amylo, Paratus ex farina quæ ſine mola confecta eſt. vt ἄμυλος λᾶγος apud Paul. Ægin. Panis amylus, Panis ex amyla farina. Itidémque ἄμυλοι μάζαι & ἄμυλοι πλακοῦντες, Mazæ & placentæ ex amylo: quæ & ſimpliciter ἄμυλοι dicuntur omiſſo ſubſtantiuo. vt apud Ariſtoph. in Pace, Ἔπειτ' ἐπίσειστ' ταὶς ἀμύλοις ἢ ταὶς μίχλαις. Sic Plato comicus apud Athen. lib. 10, Πλακοῦς γ' ὁποιοσοῦν, ἄμυλος, ἐγκύμων, μίχλαι (vbi nota tria genera placentarũ) Et Eubul. apud eundé, l. 10, Ἀμύλων παρόντων ἑκάστου ἑκατὸν λίπτα ἢ σίλφα ἢ φλυαρίας. Et Teleclides apud eundē l. 14, Χαίρω λαγῶς ἐπ' ἀμύλῳ καθημένους. Paulo antè ipſe quoque Athen. placentis annumerarat, ſed neutro genere vſurpans: ſi tamen ita ſcripſiſſe putandus eſt. nam maſculino potius genere ἄμυλους dici, ſubaudito ſubſtantiuo πλακοῦντας, patet ex locis iam citatis. Ariſtoph. porro ſchol. in loco ſuprà allato, quum ἀμύλους expoſuiſſet πλακουντῶδεις, ſubiũgit, quoſdam exponere ζωμοὺς πλακουντώδεις, offas placentaceas: quas ſuo tẽpore dictas fuiſſe ait ἀμύλακας. Helychio certe ἄμυλος eſt non ſolùm πλακοῦς, ſed generalius etiam βρῶμα ἐκ πυροῦ, edulium è tritico: vt & τὰ ἄμυλα cibis annumerari annotaui paulo antè.

‖ Ἄμυλον Etymol. & lex. meum verus interpretantur στέρον, ἄκλαστον, Rigidum, Infractum: mola forſan. vt ſit Durum & quod mola frangi nequit.

Ἀμύμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, dictum putatur quaſi ἀμύμητον, vt ſit ὁ μὴ ἔχων τι μυκτῆρας, hoc eſt τὸ δεῖσθαι μυκτήρων ἔχειν, quo irridere aliquem ſolemus & ſubſannare: ideoq; Nullis obnoxius ſannis, Qui irrideri & ſubſannari nequit, Irreprehenſus, Inculpatus: alis etiam dictum volentibus quaſi ἀμώμητον. Vtut ſit, ſignificat eum in quo nil culpari reprehendique poteſt, nihil derideri & ſubſannari. vnde ab Heſ. quoque & Suida exponitur ἀμώμητος, ἄψογος, ἄμεμπτος. Hom. Odyſſ. ξ, Ὦ γέρον, αἶνος μὲν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας, Οὐδέ τι πῃ ἔσθ' μοῖρα τὸν ἰκνεῖς ἔπεσσι, Inculpata ſunt tua verba, Nil poteſt reprehẽdi in verbis tuis. Et Odyſſ. τ, Ὅς τις καὶ ἀμύμονα οἶσιν ἔπῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ, Τῷ μὲν πλεῖστ' ἄνδρες ἐπὶ ξείνοις φορέουσι. Apud eundē ſæpe propriis nominibus iunctum legitur, & tunc interpretari poſſumus nõ ſolùm Inculpatus, ſed etiã Laudabilis, aut Laudatiſſimus, Celeber, Præclarus. vt Il. ζ, ἀμύμων Βελλεροφόντης. Odyſſ. υ, Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος. Iliad. υ, Πηλεὺς ἀμύμων. Et alibi, ἀμύμονα Πηλείωνα. Quomodo accipi poteſt & Odyſſ. θ, vbi dicit, Οὐ γὰρ πυγμαχίῃσι περὶ ἀμύμονες οὐδὲ παλαῖσαι, nec enim celebres ſumus pugiles, niſi malis Egregii, Eximii, aut Strenui. quo interpretari modo poſſumus & Iliad. ε, vbi dicit, ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Opus quoq; aliquod ἄμυμον dicitur, pro Elegans, Scitum. tam & in eiuſmodi rebus nil reprehendi poteſt, nil ſubſannari & derideri. vt Iliad. ι, Δοίσκοι δ' ἐπὶ λωτὸν ἐΐσκανον ἠδ' ὑακίνθους, Ὄφρα κε μὴ γυμνὰς ἀμύμονα ἔργ' εἰδύιας. Odyſſ. χ, Μειρηϊδης τε γέλοιον καὶ ἀμύμονα ἔρικεν αὐλῆς. Quibus addi poteſt hoc Il. ι, Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονες ὀρχμοῖο. Ex Dionyſio quoque De ſitu orbis affertur pro pulchro & præclaro. Rurſum quum Homer. dicit ἦλθ' ἀμύμονι πομπῇ, interpretantur Euſtis deorũ auſpiciis, Bono ductu. Porro quod ad etymon illud attinet quo dicitur ἀμύμων eſſe ὁ μὴ ἔχων τι μυκτῆρας, eiuſdem cum eo originis & ſignificationis eſt μύκτης, Expers μυκτῆρας ſeu μυκτῆρος. hoc eſt ἀμώμητος, ἄμεμπτος, ἄψογος, vt Heſ. exp.

Ἀμώμητον quoque affertur pro Inculpata: alioqui eſt nomen proprium vnius ex quinquaginta filiabus Danai.

Ἀμαία, τ. 1, c. 404, d. Ἀμαιάζω, ibid. c
Ἀμαιν, Ionice pro ἄμαιμα dicitur.
Ἀμαιόμαι, t. 1, c. 404, e. Ἀμαιώματι, t. 1, c. 403, b
Ἀμαιτὸν, t. 1, c. 404, h. Ἀμαιτηλον, t. 1, c. 405, a
Ἀμαιτηλις, ibid. Ἀμαιτας, t. 1, c. 404, e
Ἀμαιτηδὸν, ibid.
Ἀμαιώνχος, diminutiuè & per abblanditionẽ apud Theocrit. dicitur ὁ Ἀμαιτας.
Ἀμάιτω, t. 1, c. 404, g. Ἀμάιτο, t. 1, c. 401, f
Ἀμαξ, t. 1, c. 406, c. Ἀμάξ, ibid. d
Ἀμάξις, ibid. c

Ἄμυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Muſculis carens, In quo muſculi nõ ſunt. vel In quo ſunt quidem, ſed prorſus non apparent. vt Galen. apud Hippocr. ἄσαρκον καὶ ἄμυον exponens, dicit ἄμυον eſſe ὃ ὧν παντάπασιν ἀφῃρῆσθαι τὰ μυῶν.

Ἀμυσσειν, Etymologo eſt τὸ ἀπύλωτον καὶ πύλος μὴ ἔχον. pro quo ſcribendum potius ἀμύρνειν, cuius & ipſe meminit ſcripturæ.

Ἄμυσος, Etymologo & lex. meo vet. necnõ Heſychio, ſunt πόποι καθυγροὶ καὶ δεξαμενίσκοι, dicti ἀπὸ τῆς μυσῶν καὶ ῥύσεως, inquiũt. pro quo apud Heſ. eſt ἐμυσδρία: nõ male forſitan, vt ſit εἰ ἄγαν μυδρεοὶ ſeu μυδαλέοι. Ἄμυσος autem Theſſaliæ vrbs eſt: ex qua oriũdus, dicitur Ἀμυσεύς: vnde poſſet ſiuum nomen Ἀμυσηϊος, & fœm. gen. Ἀμυσηΐς, vt in eodẽ meo lexico habetur. Apud Apollon. Rhod. fluuii eſt nomen, dicti ab Amyro Neptuni filio,

Ἀμὺς, Heſychio ὁμοῦ σὺν ἀπτῷ. pro quo ſuprà ἄμυδις.

Ἀμυσσω, t. 1, c. 405, h

Ἀμυστι, Heſ. affert pro σὺν χείλεσι πίνειν. pro quo infrà Ἀμυστίν.

Ἀμυστί, Abſque labiorum compreſſu: hoc eſt Patente ore. ἀθρόῳ τῷ μύσαι τοὺς χείλεσι. quod & χανδὸν dicitur, Aperto rictu, Ore magno hiatu diducto. Lucian. in Lexiph. ἔπινον δὲ ἀμυστί, καὶ ἦν ἀκρατοποσίας ἥλῳ.

Ἀμυστια, Heſychio μέτρον τι, menſura quædam.

Ἀμυστίζω, idem quod ἀμυστὶ πίνω, Hiante ore bibo, & largo hauſtu. Plutarch. Symp. 3, probl. 3, τοὺς γὰρ ἄθρουν καὶ ἀπλῶς πίνοντας (ὅθεν ἀμυστίζειν οἰόμεθα) οἱ παλαιοὶ φασὶ τὴν τοῦ ἐκπίνειν μοῖραν. Plautus dicit Ingurgitare in ſe merum: cui opponitur apud Terentium Sorbillare.

Ἄμυστις, ιος, vel ιδος, ἡ, Largus hauſtus: quum nimirum non cõpreſſis labris ſorbillatur, ſed hiãte ore & patẽte rictu merum ingurgitatur. vt Heſych. quoque ex Timarcho ἄμυστις exp. ἄθροον πίσμα. Vnde ἄμυστιν πίνειν & ἐκπίνειν vel οἰνοπωτῶν dicitur, quod & ἀμυστίζειν, & ἀμυστὶ πίνειν ſeu χανδὸν πίνειν. Athen. lib. 15, οἱ ἀπὸ βαλανείου καθάπτας ἕτερα μάχου, πίνοντες ἀμυστὶ ἀποδυόμενοι. Apud eundem lib. 10. Anacreon ait, Ἐγὼ δὲ φέρ' ὑμῖν ὦ παῖ. Κελεβίῳ, ὅκως ἄμυστι Πιοπίω. Eodem in libro Callim. dicit, Καὶ γὰρ ὁ Θρηϊκίῃσιν ἀμιπύγῃ χανδὸν ἄμυστι Οἰνοποτῶν ὀλίγῳ σ' ὕδατι κισσυβίῳ. Qui duo verſus apud eundem leguntur libro 11: ſed ibi pro ἀμιπύγῃ habetur ἀπήνατο, & ἰωροποτῶν pro οἰνοποτῶν. Nota autem ἄμυστι ibi epitheticõs dici Θρηϊκίῃσιν, vt & apud Horat. Bathum Threicia vincar amyſtide: & apud Poll. lib 6, cap. 3, ἀμυστὶ πίνειν, ἀμυστίζειν. χανδὸν πίνειν Θρᾷκία φασὶ πόσις, Σκυθικὴ πόσις. Thraces enim & Scythæ acerrimi tuere potores, adeo vt ἀπεσκυθίζειν ab iis prouerbialiter dictum ſit pro Ingurgitare ſe mero.

‖ Ἄμυστις, teſte eodem Poll. lib 6, c. 15, (ita enim ibi reponendum pro ἄμμυστις) dicitur non ſolùm ἡ ἄθρόα πόσις, ſed etiam ὁ πόμασι ὄγκος. vt & paulo antè dixerat, Homericũ illud ἄλειον fuiſſe μέγα ἔκπωμα, κλῆσιν ὁ τῆς ἀλὶς πίνειν, ὡς καὶ ἡ ἄμυστις, inquit. Itidémq; Suidas, quum dixiſſet ἄμυστιν eſſe πλὴν ἀπνευστὶ πίσαι, afferens ex Ariſtoph. ἄμυστι κἠλαλᾶ, ſubiũgit, ἔστι δὲ ἡ πᾶσι ποτεῖν φιαλοειδὲς

Grandiusculum autem fuisse verisimile est, & ita vt in- A de ἀμυδὶ καὶ ἀθρόως bibi posset. quamobrem & in illo Callimachi loco ὀλίγον ἀπεύβιον opponitur magno ἀλλ᾽ ὅσσον ex quo Θρῆϊκες ἄμυστις duci poterat.

Ἄμυστις, εως, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀμύητος, Non initiatus, Sacrorum imperitus, Profanus. ὁ ἀμύητος τῶν μυστικῶν. Ita Bud. ex Dionys. Areopag. Idem tamen suprà dixerat hos ἀμύητας inferiores longè esse quàm sunt οἱ ἀμύητοι.

Ἀμωγός, (pro quo suprà ex Suida habuimus Ἀμωγὲς) Etymol. & lex. meo vet. est ὁ ἀμίαντος καὶ καθαρός, ὁ μὴ μιαρὸς καὶ χαλεπός, Impollutus, Nullo contaminatus scelere & B piaculo, ὁ μὴ μυσαρός. inde enim factũ volunt. Apud Hesych. sine ε scriptum ἀμυχρόν: quod itidem exponit καθαρὸν, ἁγνὸν, necnon ὀλόχρων, In quo vnus idémque per totum color est. Et paulo ante apud eum præcedit, Ἀμυχλῶσαι καθῆραι, σήψαι. Series tamen alphabetica posscere videtur vt cum ε scribantur, vtpote posita inter ἄμυστις & ἀμυχή. At Ἀμύσχαρα, eidẽ est σίναψιν ἢ αἰσθησιν ἀφαιρεῖ. quæ suprà est Ἀμαμαῦ & Ἀμαμαῦς.

Ἀμυδῶ, t.1,c.405,h. Ἀμυχή, t.1,c.406,e Ἀμυχὲς, ibid. e

Ἀμυχλῶδες, ibid.g. Ἀμυχρὸν, ibid.

Ἀμυχρὸς, οῦ, ὁ, vide in Ἀμυχρός.

Ἀμυχρωτὸς, Hesych. affert pro συρφετώδης ἔστι πλέον, plusculum adstringentis.

Ἀμυχώδης, εος, ὁ ἡ, Similis τοῖς ἀμυχοῖς, In quo cutis velut carpta ac vellicata vnguibus videtur. Hippocr. Coac. progn. τὰ ἀμυχώδεα ἐξανθήματα.

Ἀμύω, in v.l. exponitur Inclino, Cado: affertúrque locus Apollonii in quo est ἤμυσαν. sed hoc ἤμυσαν deducendum esse à them. ἀμύω, infrà docebo. Vide & Ἀμύων.

Ἀμφαγαπάζομαι, t.1,c.6,c

Ἀμφαγαπάζω, ibid.e,& 4,d. Ἀμφαγαπάω, t.1,c.6,c

Ἀμφαγυιὰ, Hesychio ἀσκηθρεύσιμα, a them. ἀμφαγείρομαι.

Ἀμφαγωγὰ, t.1,c.1082,e. Ἀμφαδὰ, t.4,c.19,c

Ἀμφαδίαν, ibid. Ἀμφάδιος, ibid. Ἀμφαδὸν, ibid.

Ἀμφαικοῖς, Hesychius affert pro κυκλοῖ στεφάνῳ. sed forsan scribendum ἀμφαϊκοῖς, vt sit Quæ vndique exagitatur ἀήταις.

Ἀμφαζοπῶν, vide in Ἀμφαξοπῶν.

Ἀμφαὶς, ἴος, ὁ καὶ ἡ, Etymologo & lexico meo veteri est οἶκος πάντοθεν πνεόμενος, Domus vndique conspicua: ideóque alta. forsan tamen significat potius, Vndique perspirabilis, Vndiquaque ventis peruia, Quæ vndique afflatur à ventis. Nam in illa significatione, nimirum pro πάντοθεν πνεόμενος, dicendum foret potius ἀμφαὴς, vt apud Hesych. scriptum est.

Ἀμφαιχιτῶν, eidem Hesych. est δίπλοος χιτὼν, Tunica duplicata, Diplois. pro quo infrà rectius Ἀμφαικτῖνα.

Ἀμφαιρίσται, idem affert pro ἐπιχώσεται, ab ἀμφαιρίω positio pro ἀμφιαιρίω.

Ἀμφαλόεντα, Eust. exp. κυκλοτερῆ ἐμβόλα.

Ἀμφαλὸς, Hesychio rutrum est ἀξίνη, Securis: anceps nimirum & bipennis, & vtrinque aciem habens, quæ & ἀμφήκης.

Ἀμφαλάξαι, eidem est ἀμφιβάλλεται: sed à quibusdam exponi ait οἱονεὶ βαδίζοντες ἐφ᾽ ἑκάτερα ὁδοῦ χορεύειν. vt quum ii qui vnam eandémque ierunt viam, dispertiti, aliam viam sequuntur & à se inuicem discedunt. quale ferè est ἀδρομίζειν ἀλλήλων apud Hom. | Est etiam Mutare. Oppian. lib. 3 De venat. Πρῶτος ἀμφήλαξε Διὸς ἐυπῶλους ἑταίρους, Καὶ Σῆρας πέμπων ἀμαλὰ βόας κούρητας. Vbi synonyma sunt ἀμφαλάξαι & ἀμειψάσθαι.

Ἀμφαμῶται, Cretenses vocabant ἐκ τῶν κατ᾽ οἶκον δούλους, ἐγχωρίους μὲν ὄντας, δουλωθέντας δὲ ἐν πολέμῳ, teste Athen. lib. 6. id est seruos quorum opera ruri vtebantur, indigenas quidem, sed bello captos. Memini & Eustath.

Ἀμφαὶς, Hesychio μάζαι.

Ἀμφανὴς, vide in Ἀμφαὴς.

Ἀμφαξοπῶν. (inquit Eust.) prouerbialiter λέγεται ἐπὶ τῆς ἄξονος ἢ τοῦ ἅρματος αὐτὸ τοῦτο ἅρμα πάντοθεν ἐπὶ ἀμαξοῦ, dicitur τὸ μὴ πρόσω κατ᾽ ὀρθὸν, non rectà incedere seu progredi: quod Augustin. vocat Exorbitare. Secúdũ Paul. verò vsurpatur ἐπὶ τῶν μὴ ὑγιῶς ἀπαντώντων καὶ πλημμελούντων, de iis quibus genua infirma & fracta sunt: vt Hesych. quoque ἀμφαξοπῶν (perperam enim apud eum scriptum ἀμφαζοπῶν) exp. τὰ γόνατα σφαλερὰ ἔχοντα καὶ μὴ ἑστῶτα. Sunt qui interpr. Genibus labare & poplitibus succidere: quod Ciceroni est Diuaricare.

Ἀμφαξοπῶν, & Ἀμφαξοπῶ, t.1,c.517,a

Ἀμφαρὴς, Hesychio est ἀθεώρητος, κατηχρειωμένος, Despecta, Neglecta: item γυμνὸς & ὕπαιθρος, Nudus, Conspicuus.

Ἀμφαριστερὸς, ὸς, ὁ, Læuus vtraque manu, Qui dextra vt sinistra vtitur. Ambisinister dici potest vt Ambidexter. αἰθρωπος ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀριστερὸς, vt Galen. exponit, affertẽs ex Aristoph. Τοξοτίσταις. Hesych. exponit non solùm ἀμφοτέρωθεν ἀριστερὸς, sed etiam οὐκ αἴσιος, οὐ δεξιὸς, Non dexter, sed sinister & infelix, addens, opponi τῷ εὐωνύμῳ δεξίῳ.

Ἀμφαρμὶς, teste eodem Hes. est δίκελλα, apud Lacones. id est Ligo bidens.

Ἀμφασὶν, t.4,c.51,b

Ἄμφασμα, Hesychius Syracusanis esse ait ψευδολόγον ἢ ἀλαζονικὸν βάδισμα καὶ ὀγκηρὸν. Pro quo infrà ἀμφίμασμα.

Ἀμφαυγὲς, idem exp. αἰγλῆεν μέσον: nisi potius scribendum ἀμφιλάμπει. significat enim Collucet, Vndique resplendet.

Ἄμφαυξις, εως, ἡ, dicitur truncus abietis infrà quàm rami fuere præcisæ, vt tradit Theophr. Hist. plant. lib. 3, c. 8: vbi etiam dicit eas abietis succisæ reliquias nigrescere colore & præduras fieri, adeo vt Arcades inde crateras conficiant: alio autem nomine dici ἀμφιφύσις: procul dubio quia non in altum amplius crescit, sed in latum & circumcirca velut augetur. Meminit eiusdem c. 10.

Ἀμφαύω, Circumsono: ab αὔω, significante sono. vnde ἀμφαῦσαι Hesychio itidem ἀπηχῆσαι.

D Ἀμφαφάσθαι, t.1,c.505,b. Ἀμφαφάω, ibid.

Ἀμφαφῶμι, Ionicè pro ἀμφαφῷμι: optat. à præced. ἀμφαφάω.

Ἀμφιαλὲς, Hesychio μάζα ἐλαίῳ πεπονημένη, Maza oleo exfatu, rata. quæ nimirum velut circundata est oleo.

Ἀμφιαλίζω, t.1,c.1185,d

Ἀμφιαλὼς, Hesychio ὁ Κρητικὸς χιτὼν. Infrà Ἀμφιτώς.

Ἀμφίασι, t.1,c.1210,b

Ἀμφίασιν, Circumstetimus: aor. 2 act. verbi ἀμφίστημι.

Ἀμφίβαν, Circumfusus erat: Ionicè pro ἀμφεκέχυτο, ab ἀμφιχέω, seu ἀμφιχύω. nisi malis esse imperfectum thematis ἀμφίχυμαι. apud Hom. certè pro Circumfundebatur accipitur: Il. β, Τὴν δὲ μετ᾽ ἀμφίχυτ᾽ ὀμφή.

Ἀμφιβρομαι, Æolica syncope pro ἀταφίρομαι, Sursum feror, Attollor & subuehor in altum. Apollon. Rhod. Argon. lib. 2, ἐναλίσιον εἰρὶ πῶμα Ἀμφίτριτος.

Ἀμφὶ, Hesychio est αὐλὲι. affert enim Ἀμφιὼ pro αὐλίῳ. nisi fortè scribendum αἰχμῇ. de quo infrà in Ἀμφίμαλλος.

Ἀμφίαλος, t.1,c.169,c. Ἀμφίλαξ, t.1,c.1451,f

Ἀμφιαμενὸς, t.1,c.1465,c.

B Ἀμφίαμος, t.1,c.1460,g.& c.1465,c

Ἀμφίαν, Ceruix, Collum. αἰχμὴ, πρὰχηλος, Hesychio. Forsan igitur & paulo antè pro αὐλίῳ, per quod hoc ipsum ἀμφιὼ exposuerat, scribendum itidem αἰχμῇ.

Ἀμφίβιος, t.1,c.1250,g. Ἀμφιφορὶς, t.1,c.1252,g

Ἀμφίβρυς, εος, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque instructus remis, A cuius vtraque parte remigari potest. vt, Hesychio quoque ἀμφίρης νῆες sunt αἱ ἑκατέρωθεν ἐρετμώσαι. Verùm & alius accõmodatur hoc vocabulum. Varin. enim ἀμφίβρυες σιαγόνας affert pro ἀμφοτέρας γναθμοὺς ἐχούσας, Vtrinq; comedẽs: vel potius Vtrinque instructum dentibus. Affert etiam ἀμφίβρυες αὐλοὺς pro ἐκατέρας χερὶ κατεχόμενος, qui vtraque manu teneri potest: vel συμφώνους, inquit.

Ἀμφιγενὴς, t.1,c.1250,e. Apud Hes. verò Ἀμφίγενα legimus, expositũ αἰκάλου λιχμητὰ, ὃ ὑπὸ σικελιστῶν δίο κέκλεται. quod si mendosum non est, est accus. singul. à nom. Ἀμφίγυς.

Ἀμφιδέλιον, ου, τὸ, Nauigii genus quod vtrinque impellitur. v.l. perperam pro ἀμφηρικὸν.

Ἀμφιδρεπὴς, t.1,c.1257,a

Ἀμφὶς, Flos vimi: εἶδος ἰτέας, Hesychio: addẽti tamen, quosdam exponere εἶδος μέλανος.

Ἀμφὶ, Circa, De, t.1,c.406,h. Ἀμφὶ cum genitiuo, t.1,c.407,e. Ἀμφὶ cũ dat. ibid.b. Ἀμφὶ cum accus. ibid.f

Εἰ Ἀμφὶ πνα, αὐτὸ τοῦτο, ibid. g. Ἀμφὶ σοὶ, ὅσα τοι ἔπεσσιν ἀγάλλω, t.1, col. 408, d. Ἀμφὶ in compositionibus, ib.

Ἀμφὶ aduerb. ſine caſu, ibid.

Ἀμφιζωμα, t.1, c.1380, a.

Ἀμφιάναξις, t.1, c.423, h.

Ἀμφιδρόμιος, Attice pro Ἀμφιδρόμεος: nomen proprium.

Ἀμφίας, ου, ὁ, Heſychio teſte vini genus eſt: Suidæ μέτρου εἶδος, mediocre vinum, ex Nicoſtrato & Soſicrate.

Ἀμφίασις, t.1, c.1380, a.

Ἀμφιαχέω, ſeu Ἀμφιάχω, Circũſono, Clamoribus circundo. vnde præt. medii participium fœm. gen. ἀμφιαχυῖα: quod Homerus pro ſimplici ἰαχυῖα poſuit, vel ſaltem pro μεγάλως ἰαχυῖα καὶ κράζουσα, Il. β, Τλῶ δ' ἑλικοβλέφαρος ἀμφιαχυῖα. niſi malis cum Heſychio, ἀεὶ τὴν τύχην ὑδυρομένη: qui tamẽ & ſimpliciter exp. θρηνοῦσα, κραυγάζουσα.

Ἀμφιβαίνω, t.1, c.641, a

Ἀμφίβαιος, dicitur Neptunus apud Cyrenæos, vt refert Varin.

Ἀμφιβάλλομαι, t.1, c.670, b.

Ἀμφιβαλὼ, ibid.

Ἀμφιβαὶ, Circumiens, Obambulans: particip. ab ἀμφίβημι. refertur ad Ἀμφιβαίνω.

Ἀμφιβασία, t.1, c.641, e.

Ἀμφίβασις, ibid. e

Ἀμφιβατέω, t.1, c.658, e. ob.

Ἀμφιβέβακα, poeticum thema ex præterito ἀμφιβέβαα, vt κικλήσκω ex κέκληγα. vnde apud Opp. lib. 3 De venat. ἰὼν παῖ ἀμφιβέβακα, per contractionem pro ἀμφιβεβάοντα. id eſt Circumiens, Tuens & defendens.

Ἀμφιβέβηκα, Circumij: præt. verbi ἀμφιβαίνω ex inuſitato themate ἀμφιβάω. Homerus eo pro præſenti vtitur, dicens, ὃς Χρυσὴν ἀμφιβέβηκας, pro ἀμφιβαίνεις, Circumis & luſtras. hoc eſt Tueris.

Ἀμφίβιος, t.1, c.737, c.

Ἀμφίβληστρον, t.1, c.670, e

Ἀμφιβληστροειδὴς, ibid. h.

Ἀμφιβληστροειδὴς, ibid.

Ἀμφίβληστρον, ibid. f.

Ἀμφίβολος, t.1, c.756, h

Ἀμφιβολὰς, t.1, c.671, a.

Ἀμφιβολία, ibid. d

Ἀμφιβολιτῶς, Ambigué. ἀμφιβόλως.

Ἀμφίβολος, t.1, c.671, a.

Ἀμφίβολος, ibid. d

Ἀμφιβρόχιον, Loca circum tonſillas. Galen. enim in lexico Hippocr. ἀμφιβρόχια exp. τὰ περὶ τὸ παχύτατον πτυε: quia βρόγχια dicuntur fauces. Locus eſt in libro περὶ τῶν παθῶν, circa finem, ποίοις δὲ ἢ ὑπὸ κυνάγχης, ἢ ὑπὸ συνάγχης, ἢ ὑπὸ τῶν ἀμφιβρογχίων ἐμπύων ἡμιμέλιον.

Ἀμφίβροχος, t.1, c.787, g.

Ἀμφίβροτος, t.3, c.700, d

Ἀμφίβροτος, ibid.

Ἀμφίβροχος, t.1, c.790, a

Ἀμφιβώτης, t.1, c.756, h.

Ἀμφιβώτης, t.1, c.806, g

Ἀμφιγλύς, Heſychio ἀξίνη, Securis: anceps nimirum & bipennis. qualis ſuprà ἡ ἀμφακὴς ſeu ἀμφίκης. metaphoricè enim in hoc compoſito γλὺς ſignificat τὴν ἀκίδα, aciem: propriè autem genam.

Ἀμφιγνήω, t.1, c.850, e.

Ἀμφιγνοέω, t.2, c.1081, b

Ἀμφίγνοος, t.1, c.840, f.

Ἀμφίγνοος, t.1, c.881, g

Ἀμφιγνόω, ibid. c.

Ἀμφίγνοος, ibid. e

Ἀμφιδακὼς, Suidæ ἡ ἀμφοτέρωθεν κόπτουσα μάχαιρα, Gladius vtrinque ſecans. id eſt Anceps gladius: qui ἀμφηρὺς quoque & ἀμφήκης nominari poteſt. Compoſita vox ἔοικε τῷ ἀμφὶ ἤτοι ἀμφοτέρωθεν δαίειν ἤτοι κόπτειν καὶ διαρρῆξαι τὰ πυρόμορα.

Ἀμφιδαίω, t.1, c.903, b

Ἀμφίδασυς, υος, ὁ, Vtrinq; aſper, ſeu Vtrinque hirſutus, Vtrinque hirtus & villoſus. Vnde fœmininum ἀμφιδάσεια apud Homerum Iliad. ω, de Apolline, — ἐχε δ' αἰγίδα δῆμον Δεσπίω, ἀμφιδάσειαν, ἐρήρειπε δ'. Vbi ſcholiaſtes hoc ἀμφιδάσειαν exponit itidem παντοχόθεν δασεῖαν, & κύκλῳ δασεῖαν, ἤγουν πυκνὴν, inquiens: vt Heſychius quoque κυκλόθεν δασεῖαν, & ἐξ ἑκατέρου μέρους κροσσὸς ἔχουσαν. nam θύσανοι & κρόσσοι idem ſunt, hoc eſt fimbriæ, ſeu villi dependentes. Rurſum ſcholiaſtes Homeri à quibuſdam exponi ait ἀμφίμαλλον, Vtrinque villoſam, Vtraque parte villis hirtam, quemadmodum Pollux lib. 10, τὴν ἀμφίζωστρωτὴν dici poſſe ſcribit ἀμφιδασεῖαν, quũ Hom. τὴν αἰγίδα appellarit ἀμφιδασεῖαν. Vbi etiam nota accentus mutationẽ: properiſpumenos enim ibi, vt & apud Heſych. ſcripſit eſt: proparoxytonos verò in meo manuſcripto Homeri exemplari: quomodo Euſt. quoque ſcribendum ait, vt ἱππόδασυς, χαλκόδασυς, & ſimilia.

Ἀμφιδάω, vide in Ἀμφιδήτις.

Ἀμφιδήει, Circum accenſum eſt, Circum ardet: vel etiam

Circum diuiſum eſt: præt. med. verbi ἀμφιδαίω.

Ἀμφιδέτις, Heſychio ψέλια, κρίκοι, δακτύλιοι, Armillæ, Annuli: hoc eſt Orbiculi quibus vel manus vel pedes, brachia aut tibiæ circumligantur & circundantur, idque vel ornatus cauſa vel captiui alicuius retinendi gratia, vt ἅλυσις quoque & περισκελίδες. Eædem ἀμφιδέτιες dicuntur etiam ἀμφιδίαι. Teſte enim Harpocr. Ἀμφιδίαι Ariſtophani in Theſmophoriazuſais ſunt περισκελίδες, orbiculi qui cruribus circumligantur ſeu circundãtur. Itidémque Suidas ἀμφιδίας eſſe ait περισκελίδας, ψέλια, & apud Herodotum ἁλύσεις, catenas: nimirum vbi ait, ἀμφιδίας περὶ ποσὶ πέδας δέδυκε. Solent enim captiuorũ pedes catenis circumligari, aut etiam numellis includi. Sed & Pollux lib. 5, cap. 15, quum dixiſſet περὶ ποσὶ καὶ περὶ χερσὶ circumponi περισκάρπια, ὀχίνους, ἀμφιδίας, ὅρους, ψάλια, χειρίδωνας, βουβάλια: ſubiungit, quædam ex his ἐπὶ μαζιζόμενα καὶ περὶ τὰς περὶ ποσὶ βεσχάσεις καὶ περὶ τοὺς πόδας, maximè autem ἀμφιδίας & χειρίδωνας. propriè autem & peculiariter pedibus tribui περισφύρια, περικνήμιδας, περισκελίδας, περονίδια, πέδας: item αὐχένιον & πόδιον & περισκελίδας. numerat verò omnia hæc in mundo & inſtrumento muliebri. At peculiari quodam modo Lyſiam dixiſſe, οὐ δυνάμενος ἐν ὀκβαλεῖν δίχα τὰ ἀμφιδίας διδέντα τοὺς δύρας, teſtatur Harpocration. vbi aptiſſimè ἀμφιδίας interpretari poſſumus catenas: quibus obfirmari portas notum eſt, non item verò annulis aut orbiculis ferreis, qui κρίκοι etiã nominantur. Verùm & Ἀμφίδια neutro genere appellantur hæ ἀμφιδέτιες vel potius ἀμφιδίαι. nã Gal. in lex. Hippocr. ἀμφίδια appellari ſcribit ζωμαπῆια ψέλια, nimirum ἀπὸ τῆ περιλαμβάνειν ὡ κύκλῳ ἐῆ ὅῆ ἀμφιδεῖτε & ab his metaphoricè ἀμφίδια Hippocrati dicti τὰ περὶ τὴν μήτρας τὰ ὡ κύκλῳ ἄκρα, oſculi matricis circumferentiam & labrũ, quod cucurbitæ labris aſſimile eſſe animidem in eodem lexico ſcribens, λέγει Hippocrati eſſe τὰ ἄκρα τῆ στόμα τῆ ὑςέρας, alio vocabulo ab eo nominata ἀμφίδια. Sed & ὀχίνη quũ apud eundẽ expoſuiſſet τὰ περὶ τὸ στόμα τῆ μήτρας ἑλικοειδῆ ἐπικαμπύλα, ſubiungit, hoc ipſum ab eo vocari ἀμφίδεον & λέγειν. Apud Erotianum verò ſcriptũ eſt Ἀμφίδιον pro hoc Ἀμφίδεον, quod & ipſe eſſe ait τὸ περὶξ τῆς μήτρας περαχάλου, circumferentiam colli matricis.

Ἀμφιδὴς verò, ab Heſ. & Suida exponitur περιδεής. quod eſt Meticuloſum, Admodum pauidum. à δέος.

Ἀμφιδίμας, t.1, c.940, g

Ἀμφιδέξιος, ου, ὁ ἡ, Ambidexter, hoc eſt Qui ſiniſtra perinde vtitur ac dextra. Cui ſiniſtra non minus agilis eſt quàm dextra: idẽ cũ περιδέξιος: quib⁹ oppoſitũ ἀμφαυρίστρες. Ariſtot. Eth. 5, c. 7. φύσει γὰρ ἡ δεξιὰ κρείττων καὶ τοῖς ἐνδέχεται πάντας ἀμφιδέξιους γίνεσθαι, quãuis fortaſſis ſit vt omnes naſcãtur ambidextri. paucos enim natura fert ambidextros. vnde & Hippocr. Aphor. 7, dixit, γυνὴ ἀμφιδέξιος εὐ γίνεῖ. & Galen. eum locũ enarrãs, αὐδρες μὲ οὖν (inquit) ἀμφοτέρας τῆς χερσὶν ὡς δεξιᾶς χρώμενοι πολλάκις ἀῆπασι, γυνὴ δ' οὐδεμία μέχρι δεῦρο. Vbi etiã ex Hipponacte affert, ἀμφιδέξιος γὰρ εἰμὶ, καὶ οὐχ ἁμαρτάνω τύπτων: & Homerũ τὸ Ἀστυοπαῖον ait περιδέξιον nominaſſe itidẽ αἰτῆ τῆ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρὶν ὁμοίως χρώμενον: Euripidem verò ἀμφιδέξιον αἰδέρα, τὸν ἑκατέρωθεν πυρόεντα, metaphoricé. Eadem prorſus apud Erot. leguntur p. 13, vbi Bacchius quoque ἀμφιδέξιος exp. ἀμφοτεροδέξιος: vt & Poll. lib. 2, ἀμφιδέξιον vocari ait τὸν ταῖς δυσὶ χερσὶν ἀνεργουῶτα δεξιῶς. Porro vt Eurip. ἀμφιδέξιον αἰθέρα nominauit τὸν ἀμφίπυρον, ἤτοι τὸν ἀμφοτέρωθεν πύρεντα, ita ex Luc. ἀμφιδέξιος ἔπος affertur pro Anceps verbum. Sicut autem ἀμφαυρίστρες dicitur interdum qui admodum infauſti eſt augurii, ita contrà ἀμφιδέξιος & περιδέξιος, qui admodum fauſti auſpicii eſt. Ouid. quoque dixit, Dexter ades ducibus: & contrà Virg. Siniſtra cornix. putabatur enim lætum fauſtumque eſſe auſpicium ſi à dextris volaret auis: & viceuerſa infauſtum, ſi à ſiniſtris. Vide & t.1, c.961, b.

Ἀμφιδέξιος, Admodum dextrè & apté. Athen. lib. 15, δίχα τὸ παίζειν ἀμφιδέξιος.

Ἀμφίδεον, vide in Ἀμφιδέτις paulo ſuprà.

Ἀμφίδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque ligatus, vel Circumligatus. vt quum lex meum vetus ἀμφίδετος vocari ait ἀμφιδέτιος ἅλυσις.

Ἀμφιδώπης, Postremus ὑπάτης καὶ ἀκρότατος. Apud Pind. in Olymp. ἀμφιδύπατα κρέα, interpr. Minutissimæ carnium particulæ, quoniã (inquũt) in diuisione & dissectione victimarũ quod minutissimũ est, postremũ est.

Ἀμφιδέω. Circumligo. Apoll. Rhod. Arg. 2, ὥπασε δ' ἱμάντας Ἀμφιδέειν.

Ἀμφιδέκτης, t. 1, c. 947, a

Ἀμφιδέπαι, sunt veluti κρίκοι ἐξέλκυσαι apud Democr, teste Hes. Idem forsan qui suprà Ἀμφιδέτης.

Ἀμφιδιάω, Circum irrigo & perfundo. in Epigr.

Ἀμφίδιον, vide in Ἀμφιδέτης paulo suprà, circa finem.

Ἀμφιδρυφής, t. 1, c. 1041, b.

Ἀμφιδοξάω, t. 1, c. 1042, b.

Ἀμφιδόξιος, ibid. f.

Ἀμφιδόξιος, ibid. d

Ἀμφίδορος, Vtrinque excoriatus, seu Cui circumquaque detracta pellis est. vt in Epigr. Καὶ σεῦ πὰρ ἀμφιδόρου τίκτεται ἔριφος. Perperam apud Suidam ἀμφίδωρον scriptum, & expositum τὸ πανταχόθεν θέλγον, vndique circundãs. nec enim ferri posse hanc scripturam, ex metro liquet. Ineptius verò quidam ἀμφίδωρον ἅλαφον dici aiunt cervum vtrinque cornibus ramosis: acsi δώδεκα essent cornuum rami: qui error in Ἐκφυδιπλάδωρος quoque admissus est, vt docui t. 1, c. 1003, g.

Ἀμφίδυλος, t. 1, c. 1044, a

Ἀμφιδρομία, τά, & Ἀμφιδρομίη, ας, ἡ, Circũcursatio. Ita vocabatur dies quædam qua infantem recèn natum circumcursu circum focum ferebant, vt Hes. & Suid. docent, vnde & Plato in Theæt. μετὰ δὲ τὰς τέκνων τὰς ἀμφιδρόμια ὡς ἀληθῶς ἐπὶ κύκλῳ περιφορὰς τὰς λίξῃ. Vide & t. 1, c. 1050, a.

Ἀμφιδρόμιον, t. 1, c. 1049, h.

Ἀμφιδρομίς, ibid. g.

Ἀμφιδρυφής, t. 1, c. 1055, f.

Ἀμφίδρυφες, Hesychio πάθος ἔχουσαι. Potius sonat Quæ se in luctu vndique carpserunt & lanierunt vnguibus. ἀμφιδρύπτεσθαι ταῖς παρειαῖς κατέξεμάξαι, Vtrasq; scissæ genas.

Ἀμφίδυμος, Qui vtrinque subiri potest, seu Geminos aditus & ingressus habens. vt ἀμφίδυμος λιμὴν apud Callimachum. Itidem ἀμφίδυμοι ἀκταί apud Apoll. Rhod. Arg. l. 1, scholiaste teste dicuntur quoniam ὁ τῆς Κυζίκου λιμὴν δισσὰς εἰσόδους ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχει. Alibi idem Apoll. dicit ἀμφιδαφὴς πόρος, l. 4, itidem pro ἀμφοτέρωθεν δίοδον ποιοῦσα. Alibi ἀμφίδυμοι sunt non solùm οἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους εἰς πλοῦν ἐπὶ δύσιν ἔχοντες, verùm etiam οἱ πανταχόθεν κατάδυσιν ἔχοντες καὶ σκέπην, Vndique habentes tecta quæ subiri queant.

Ἀμφιδύς, particip. ab inus. them. ἀμφίδυμι, habes in Ἀμφιδύω.

Ἀμφιδύω, t. 1, c. 1060, d

Ἀμφίδυος, vide paulo suprà in Ἀμφίδορος.

Ἀμφιεμμένος, particip. præt. perf. pass. ex act. them. ἀμφίω, seu ἀμφίεννυμι.

Ἀμφίεπε, Hesychio χαῖρε διπλοῦς: forsan ἔξω τὸ ἀμφίχεον seu ἀμπίχεον. Minus rectè suprà Ἀμφίεπε.

Ἀμφιέλικτος, t. 1, c. 1185, d.

Ἀμφιέλισσα, ibid.

Ἀμφίελον, Hes. affert pro ἄφθονον, Copiosum.

Ἀμφίεμαι, t. 1, c. 1380, a.

Ἀμφιεννύω, ibid.

Ἀμφίεπτο, t. 1, c. 1379, f

Ἀμφίεπτο, t. 1, c. 1210, b.

Ἀμφίεργος γῆ, Amphiergum solum: quod nimirum dimidia ex parte irrigatur aquis cælestibus, & dimidia ex parte solaribus incalescit radiis, velut vtrunque naturæ opus expertum. Ita enim Theophr. De causis plant. l. 3, cap. 18, μία δ' ἐμβεβρεχῶ καὶ ἡμίεργον· διὸ καλοῦσί τινες ἀμφίεργον.

Ἀμφίεσμα t. 1, c. 1379, g. & t. 2, c. 45, c. ob.

Ἀμφιεσρίς, t. 1, c. 1379, g.

Ἀμφιεπί, ibid. f.

Ἀμφιεπία, ibid.

Ἀμφιεπτάζομαι, t. 1, c. 1192, f

Ἀμφιεπτάζομαι, t. 1, c. 1192, g

Ἀμφίεπτις, ibid.

Ἀμφιεπτικός, t. 1, c. 1195, d

Ἀμφιζάω, Circumsedeo, seu Sedeo circum. vt & Hesych. ἀμφίζασε πέριξ exponit ἐκάθισε πανταχόθεν πέριξ.

Ἀμφίζυξ, eidem est ἀμφοτέρωθεν παρηρμένον, Vtrinque acutum, Vtraque parte aciem habens. pro quo suprà ἀμφάκις & ἀμφήκης.

Ἀμφίημι, fut. ἀμφήσω, Induo. v. l. perperam pro ἀμφιέννυμι.

Ἀμφιθαλάμιος, t. 1, c. 1498, c

Ἀμφιθαλαμόω, t. 1, c. 1489, g.

Ἀμφιθαλής, t. 1, c. 1492, b.

Ἀμφιθαλόω, ibid. a

Ἀμφιθεσία, t. 1, c. 1509, b

Ἀμφίθετος, ου, ὁ, ἡ, Vtrinque positus, Circumpositus. v. l. Significaret tamen potius eum qui circumponit.

Ἀμφίθετος, t. 3, c. 1480, b

Ἀμφιθέω, Circumcurro, In orbem curro, Cursu meo circulum efficio. Exemplum habes in Ἀμφίθετος apud Athenæum lib. 11.

Ἀμφιθρητός, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumquaque concretus & coagulatus: ab ea τῇ πρώτῃ significatione qua ponitur pro πηγνύμενον, id est Cogere & coagulare, Dentare seu spitare, inquit schol. Sophocl. pag. 351, ἀμφιθρητὸν exponens πηκτὸς, vbi Nessus dicit ἀμφιθρητὸν αἷμα τῷ ἐμῷ σφαγῷ. hoc est Sanguinem qui e meo vulnere effluens circũquaque concreuit & congelauit.

Ἀμφίθυρος, t. 1, c. 1614, f.

Ἀμφιαλίσκω, t. 2, c. 43, b

Ἀμφιαρίωος, t. 2, c. 70, b

Ἀμφιαρις, ibid.

Ἀμφίκαρπος, t. 2, c. 77, d

Ἀμφίκαυστις, Hordeum montanum: ἡ ἀρετὴ κριθῆς, Etymologo: quam sua ætate ὄρυζαν nominata fuisse dicit. Quosdam verò ait exponere τὸν πρώτιον ἔκφυτον τῆς πυρῆς, (prima tritici germina) quam πλάνιον appellant. Ita Etymolog. & lex. meum vetus: sed addit ille, ἐοὶ (inquit) ἐπὶ πάσῃ πρωτογονίᾳ τοιοῦτον ὠνόμαζον, ὅθεν τὸ παῖς πρωτόκαυστος ἐπὶ τῶν ἀκμὴν ὑπομενόντων τὴν εἰς ᾅδου. Atque hunc vocabuli hujus vsum esse ait apud tragicos: comicos verò ἀμφίκαυστον vocare τὸ αἰδοῖον, κατὰ τὸ παλαιὸν ὄνομα. Eustath. quoq; ὅτι γραικικὸν ὑφαίνειν à comicis vsurpari tradit: addens, Cratinum πλὴν ὀψοφάγῳ ita vocare. Annotarat verò & πλὴν ὠμῶν κριθῶν nominari ἀμφίκαυστα, teste Ælio Dionys. Dicitur & Ἀμφίκαυστος.

Ἀμφικαίζω, Circumcirca findo seu scindo. Hom. Odyss. ξ, τὸ μάλαν δρυὸς ἀμφικάιστας: quod exponunt περιξέσας.

Ἀμφικείρομαι, t. 2, c. 103, a.

Ἀμφικείρω, ibid.

Ἀμφικλαίουσι, Hesychio κατ' ὤμων ἀπορρίπτουσι ἱστία.

Ἀμφικλαυτος, t. 2, c. 111, a

Ἀμφικλαυτμος, eidem ἀμφιβασίς: addenti, quosdam exponere βαστάζοντας ὑπὸ δύο αἴθρων ἢ δίφρου: ab aliis ἀμφίξυλον. qualis mox apud eundem est ἡ ἀμφίκλινος κλίνη.

Ἀμφικλινής, t. 2, c. 111, a

Ἀμφίκλινος κλίνη, Hesychio ἐστὶν ἐκατέρωθεν ἔχουσα ἀνακλιντήριον, lectica aut sella habens vtrinque quo reclinemur.

Ἀμφίκοιτον, idem dici scribit ἀπόστεγνον, vel πανταχόθεν.

Ἀμφικοίτω, Circumtego, Contego: seu Circumcirca occulto. ἀπεκρύπτω, Hes.

Ἀμφικόπτομαι, t. 2, c. 152, g

Ἀμφικυκλόομαι, Circumlamentor: vel Passim conqueror. Apollon.

Ἀμφικίονες, Eustathio οἱ κίονα κύκλῳ ἀφεστηκότες, circumcirca columnis suffulti. vt ἀμφικίονες ναοὶ apud Sophoclem.

Ἀμφίκλασις, t. 2, c. 113, c

Ἀμφίκλυστις, Hesychio ἡ περὶ τὴν νῆσον ἅπασαν χώραν ἔκρυσις: quam & κλῦσιν nominari ait & ἀμφίκλυσιν, forsan quoniam amburente sole exoritur.

Ἀμφίκλυστος, t. 2, c. 165, g.

Ἀμφικνεφάλεος, t. 2, c. 151, g

Ἀμφικνεφής, ους, ὁ καὶ ἡ, Circumcirca nebulosus & caliginosus, Vndique tenebris nocturnis septus seu amictus.

Ἀμφίκολλος, t. 2, c. 188, b

Ἀμφίκομος, t. 2, c. 193, a

Ἀμφίκολλος, Vtrinque glutinatus, seu Vndique coagmentatus glutine. vt apud Pollucem lib. 10, cap. 7, κλίνη ἐκ πυξὸς & ἀμφίκολλος. Sic enim repono pro ἀμφίκλινος, quod vulg. editiones habent, quum ipse subiungat, ita Platonem comicum ἐν ταῖς Ἑορταῖς nominasse τὸν κατασκευασμένον, glutino compactam: afferẽs simul tambum in quo verbum hoc vsurpauit, Ἔστιν κλίνου ἀμφίκολλον ἐν ξύλοις, lectulum buxeum glutino compactum.

Ἀμφίκομος, Circumcirca seu vndique comans, Lætè comans. Hom. Il. ρ, de lepore, Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ καθεδόντα λάβρος. Vbi Eustath. exp. πυκνόφυλλον κεκομῶντα καὶ θυλεῖν, (quo significat & ἀμφίκαυστον dici ait) Hes. φυλλώδη.

Ἀμφίκοπος, Vtrinque scindens. Eust. enim tradit quod Homerus vocat ἀμφοτέρωθεν αἰχμὴν, (i. e. ἀμφοτέρωθεν ὀξὺν ἔχον τὴν τομὴν) dici etiam ἀμφίστομον & ἀμφίκοπον: vtpote ἀμφοτέρωθεν κοπίον.

Ἀμφίκορος, t. 2, c. 373, a

Ἀμφίκυρος, t.1,c.101,h

Ἀμφικραδαίνω, & Ἀμφικραδάω, Circũcirca & vndiquaq; vibro seu quatio, Vndique quasso.

Ἀμφίκρανος, t.2,c.70,c.& 71,e

Ἀμφικρημνής, t.2,c.419,d. Ἀμφίκρημνος, t.2,c.421,d

Ἀμφικτίονες, iidem qui Homero ἀγχιάτοι, id est οἱ ἀγχινεμούμενοι, Qui circumcirca habitant. schol. Thuc.p.117.

Ἀμφικτίονες quoque, Hesychio sunt ἀγχίσκοποι Δελφῶν, sed addenti, συναγάμους ὄντι Πυλαίαις, Πυλαγόραι καὶ Ἱερομνήμονες. peculiariter enim Ἀμφικτίονες nominabantur Græcorum illi qui circum Delphos habitantes Thermopylas cõuenire solebant, & inter alia ὀκτάτιον τὸ ἐγγύς: eam ob rem Πυλαγόραι nominati & Ἱερομνήμονες. Itidẽ verò Harpocration, quũ Ἀμφικτίονας esse dixisset συνέδριόν τι Ἑλλήνων συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις, (vt & Plin.l.35,c.9, Amphictyones, quod est publicũ Græciæ cõcilium) subjungit nominis hanc causam ex Anaximenis Hellen.t, ὅτι τὸ ἀγχίονας εἶπε πρὸ Διωφῶν: asserens tamen & aliã appellationis rationẽ ex Theopõpo, nimirũ Ἀμφικτίονας denominatos esse ab Amphictyone Deucalionis filio, quoniã αὐτὸς συνήγαγε τοὺς ἐν Θερμοπύλαις: quæ ὄντα aut duodecim fuisse numero, Ionas, Dores, Perrhæbos, Bœotos, Magnesios, Achæos, Phthiotas, Meliẽses, Dolopes, Ænianes, Delphos, Phocenses. Qua de re vide & quæ ex Strab. annotauit in Πυλαγόραι, t.3, c.613.a. Sed & Suid. Ἀμφικτίονες, (inquit) οἱ ἐκ πάντων τῶν ἐθνῶν αἱρετοὶ δικασταὶ τῆς ἀμφικτυονίας καὶ ἄγιοι. Vbi etiam nota, illud ἀμφικτυόνης paroxytonως scriptum ad differentiã præcedentis, appellatiuè ab eo accipi pro ἄγιοι. Hinc Ἀμφικτυονία, ας, ἡ, dicitur Societas illa Amphictyonũ, vel etiã ius societatis illius Amphictyonũ. vt Harpocr. dicit πάντων τῶν μετεχόντων τῆς Ἀμφικτυονίας, Vbium quæ ex Amphictyonica societate sunt: quæ nimirũ hoc iuris habẽt vt aliquem ex suis ciuibus legatũ mittere possint ad cõcilium & senatũ Amphictyonum. Inde & duo possessiua, Ἀμφικτυονικὸς & Ἀμφικτυονιάς. Quorum illud apud Suid. legitur, afferentẽ Ἀμφικτυονικὸν χόρον, necnon Ἀμφικτυονικὴν μάχην: hoc, apud Demosth. & alios. sicut enim Suid. affert Ἀμφικτυονικὴν μάχην, ita apud Demosth. legimus Ἀμφικτυονιὰς πόλεμος, Amphictyonicũ bellũ, hoc est Quod Amphictyonũ collegium gerendũ decreuit. Itidémq; apud eundẽ legimus, Ἀμφικτυονιὰς δίκην ἐπάγειν τινί, Amphictyonicam litẽ alicui impingere. hoc est, Vocare aliquẽ ad Amphictyonicũ iudicium. nam & causas, grauiores nimirum, ad hoc collegiũ deferebãt. vnde & Plut. in Parall. scribit Amphictyonas dictos fuisse qui ex vrbibus & populis iudices deligebantur. Itémq; apud eũdẽ Plut. in Themist. legimus Ἀμφικτυονικὰ συνέδρια, Amphictyonici cõsessus: hoc est Concilii Amphictyonicum. in quo ex fœderatis vrbibus delecti iudices decernebãt. vt apud Herodot. quoq; Ἀμφικτυόνων ἕδραι, Amphictyonum sedes, seu sedilia. Est porro & aliud inde deriuatũ fœm. gen. nimirũ Ἀμφικτυνίς, idem valẽs quod Ἀμφικτυονική. vt apud Herodot. Ἀμφικτυονίδος Δήμητρος ἱρόν, Cereris Amphictyonidis templum: forsan quòd prope Ἀμφικτυόνων ἵδρας structum erat, aut ipsorum decreto ædificatum.

Ἀμφικύπελλον, Hesychio est ἀμφορεὺς ποτήριον, poculũ rotundũs (quale & τὸ ἄλλιον suprà) vt Homeri quoq; scholiastæ ἀμφοτέρωθεν κοῖλον καὶ περιφερές: Eustathio autẽ, τὸ συγκεχυμένως εἰς τὸ ἴσον κυρτόν. quẽadmodum Athen. quoq; l.11, ἀμφικύπελλα nominata ait quasi ἀμφίκυρτα, διὰ τὸ πάντοθεν εἶναι τὸ κατασκεύασμα: & Parthenius apud Eust. διὰ τὸ περικυρτοῦσθαι τὸ ὑπὸ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἐρωμένου τὸ πῶμα συναγομένας μᾶλλον εἰς τὸ κυρτότερον. Quæ expositio magis consentanea videtur quàm aliæ aliorũ, vtpote ex ipso etymo petitæ. Aristot. pro διὰ πάντων accipere videtur, quũ Hist. an. l.9, c.40, scribit, αἱ δὲ θυρίδες ἐν τῷ μέσῳ ἐν τῷ χαλάζῃ, ἀμφίκυρτοι. ἔστι μὲν γὰρ δύο θυρίδες αἱ εἴσω, ὥσπερ τὰ ἀμφικύπελλα τὰ μικρὰ, ἀπὸ δὲ ταύτης. Gaza certè ibi Geminũ poculum interpretatus est. Vtitur porro hac voce Hom. dicẽs Od.ν, Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἐτετύκτο. Ἀμφικύπελλον, auriũ etiam rotunditatẽ & circũ vocasse Aristarchum, referunt v.l. ex Eust. comm. in Il.α.

Ἀμφίκυρτα, t.2,c.511,d.& t.3,c.288,b

Ἀμφίκυρτος, t.2,c.511,d.& t.3,c.1395,d.& 1399,g.ob.

Ἀμφίκυρτος μίτρη, t.2,c.919,f. obiter.

Ἀμφίκωμος, vide suprà in Ἀμφίκοιτος.

Ἀμφιλαβίς, t.2,c.586,a. Ἀμφιλαβία, ibid.g

Ἀμφιλαβχάω, vide in Ἀμφιλίξαντες, paulo infrà.

Ἀμφιλαῖος, affertur pro Vtraque manu læuus: quo sensu suprà ἀμφαριστερός.

Ἀμφιλαλής, t.2,c.551,c. Ἀμφιλάφεια, t.2,c.586,f

Ἀμφιλαφὴς, ibid.a. Vide & Ἀμφίδυμος paulo suprà.

Ἀμφιλαφία, ibid.g. Ἀμφιλαχαίνω, t.2,c.605,f

Ἀμφιλίγξ, t.2,c.614,b. Ἀμφίλεκτος, ibid.c

Ἀμφιλιώσαι, v.l. afferunt pro Administro, ἀμφίστορα. sed vtiderint.

Ἀμφιλίξαντες, Hes. exp. ἀμφισβητήσαντες, Inter se cõtendẽtes & disceptantes: ab ἀμφιλαχαίνω mutuante sua tempora ab ἀμφιλάχω.

Ἀμφίλινα, Hes. exponit κρούπεζα. verùm quum post hæc ex Sophoclis Captiuis verba, πατὴρ δὲ χρὼν' οὐχὶς ἀμφίλινα, subiungat iterũ κρούπεζα, dubiã eam expositionẽ reddit, faciteq; vt quidã suspicentur κρούπεζα non esse expositionẽ illius ἀμφίλινα, sed verbũ ex cõtextu Soph. ldq; substantiuũ cui ἀμφίλινα illud tribuatur. itaq; ἀμφίλινα κρούπεζα interpretãtur Soccos vtrinq; cuinctos lineis vinculis. præsertim quũ ipse Hes. κρούπεζα & κρουπέζια esse dicat ξύλινα σανδάλια, ξύλινα ὑποδήματα, ligneos calceos, quas vocant sculponeas.

Ἀμφιλίττω, idem Hes. dici scribit τὸν λιπαίνειν: afferẽs & Ἀμφιλιχῶ pro ἀφεψήσω. sed id suspectum mihi est.

Ἀμφιλοχάω, t.2,c.614,f. Ἀμφιλογία, ibid. Ἀμφίλογος, ib.d

Ἀμφίλοξος, Vtrinque obliquus, apud Luc.

Ἀμφίλογοι ζητοῦσι ἄρτι, apud Soph. in Anng. p.128, schol. expon. ἀμφίβολοι εἰσὶ ζητοῦσι δὲ τὸν λόγον ὑπάρχειν, vt sit ἀμφιλογίαν. vel (inquit) τὸν ἀμφοτέρωθεν συνέχοντα τοὺς λόγους τὸν ὑποζύγιον.

Ἀμφίλυκος, t.2,c.736,b. Ἀμφίμακρος, t.2,c.914,g

Ἀμφίμαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque villosus, Vtrinque villis hirtus. ἀμφοτέρωθεν μαλακὸς: idem quod ἀμφίδασυς & ἀμφίμιτος, teste Poll. lib.7. vt ἀμφίμαλλοι χιτῶνες, tunicæ vtrinq; villosæ: qualia apud Martial. sunt Gausapa villosa, & Gausapinæ penulæ. Sic ἀμφίμαλλοι πάπποι dicuntur οἱ ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους δασεῖς, qui & ἀμφιπάππους nominantur. sunt enim & ἰσομάλλοι, ab altera tãtùm parte villosi, teste Eust. p.746, vbi Pausaniam citat autorẽ. Hes. ἀμφίμαλλον à quibusdã exponi ait τὸ ἐν πᾶσι ἴσον χεῖμον. quod est μίτρα quemadmodum Poll. synonymos ponit ἀμφίμαλλος & ἀμφίμιτος. Ἀμφίμαλλα, & Ἀμφιμάλλιον, est etiam Cretæ oppidum: quorũ illius ciuis Ἀμφιμαλλεὺς dicitur, huius autẽ, Ἀμφιμάλλιος & Ἀμφιμαλλίς.

Ἀμφιμάτηρ, Hes. exp. δύσμορος, κακοδαίμων, Infelici fato mortuum: addẽs etiam ἄμφω τὼ γονῆε ἢ ἕτερον ἀποβαλόμενος, qui vtrũque parentẽ vel habet vel amisit. Idem à Laconibus ἀμφιμάτηρ dici ait ἄλφιτα μέλιτι δεδυμένα, farinas melle imbutas. quæ alioqui sunt ἀμφίμασα.

Ἀμφιμάττεσθαι, eidem est ἀποψήχεσθαι, ἀπομάττεσθαι, ἀπομάξαι, circumcirca abstergere seu detergere.

Ἀμφίμασα, eidem sunt ψαιστὰ, placentæ ex farina oleo subacta. Eadem & Ἀμφίπασα.

Ἀμφιμάσχαλος χιτών, Tunica vtrinque manuleata: manicis nimirum ab vtraque axilla dependentibus: synonymo vocabulo dicta ἑκατερομάσχαλος, oppositam verò sibi habens τὸν ἑτερομάσχαλον χιτῶνα, altera tãtùm parte manuleatam tunicam: quarum hæc seruorum fuit gestamẽ, illa ingenuorum, vt Poll. & Etymol. tradunt. Aristoph. certè in Equit. dixit, οὐ πάντ' ἀμφιμασχάλου τὸν δῆμον ἡξίωσας. vbi subauditur subst. χιτῶνες.

Ἀμφιματοῦσαι, Suidæ ἀποδῦσαι, Exuere. perperam pro ἀφιματοῦσαι. Ἀμφιμάτων, t.2,c.815,g

Ἀμφιμάχης, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀμφιμάχος, De quo pugnatur seu pugnandum est, Excellens. Soph. in Trach. p.349, periphrasticè ἀμφιμάχητον ἄμμα νύμφας dicit pro ἀμφιμάχης seu ἀμφιμάχος νυμφη. id est ἡ ἀποκαλὴς νύμφη. Vbi quidam codices habẽt ἀμφιπύστου, quod illi æquipollet.

Ἀμφιμέλαινα, Vtrinque nigræ. Apud Hom. Il.α, ἀμφιμέλαιναι φρῆνες quibusdam sunt αἱ ἐν βάθει πίμπλαμεναι καὶ σωστικὴ διάνοια: quibusdam αἱ πᾶσαι ἐγκύμονες ἤτοι πλήρεις ἰχμῆς. vt Hesychio quoque ἀμφιμέλαινα est & βαθεῖα & σωστική.

Ἀμφιμήκειον, ν, subst. t.2, c.819, a
Ἀμφιμήκειος, ibid. Ἀμφιλίπωρ, t.2, c.825, f
Ἀμφιμηκίς, t.2, c.934, c. Ἀμφίνεκα, t.2, c.1011, b
Ἀμφινεικητος, De quo contenditur. hoc est, Tam præstans & excellens vt de eo contentiones & altercationes instituantur. Vide Ἀμφιμαχητος.
Ἀμφίνεκος, t.1, c.1011, b. Ἀμφινέμομαι, t.2, c.1010, c
Ἀμφινέω, Ambigo. v.l. perperam pro ἀμφιόω aut ἀμφιγνοέω. Vtitur autem verbio ἀμφινέω in eo significatu Sophocl. in Antig. pag. 229, dicens, ἐς δαιμόνιον πρᾶξ' ἀμφινοεῖ πόδι, πῶς ἄδως ἀπλαγήσῃ, πλωῒ οὐκ ἔξω μαῖ' ἀνήρ. licet schol. ibi ἀμφὶ velit esse ἀφαιρ.
Ἀμφιπολεύειν πέρυξ, ala variat: ex Aristot. Hist. anim. l. 9.
Ἀμφιποίητος, apud Hesych. legitur, expositum ἀφεσπαλασμένος, ἀφεστραμμένος. pro quo videtur scribendum potius ἀμφιπαίστος, per ω: vt sit, Tergori admouentem seu applicantem. Idem & Ἀμφιώπιος χιτῶνας memorat, dicens ita Cretensibus vocari τοὺς φαινόλας: nisi potius scribendum φαιόλας seu φαιάνας. pænulas nimirum dorsum cingentes & ambientes.
Ἄμφις, Vterus, Matrix. Hes. enim ἄμφικας exp. ὑσίρας.
Ἀμφίξοος, & per cōtractionem Ἀμφίξους, Vtraque parte radens. vt in Epigr. ἀμφίξοον π σκεπαρνον. quod Suid. exp. καλῶς ξέον.
Ἀμφίον, pro ἔνδυμα, Indumentum, Amictus, affert Hes. ex Soph. Momo.
Ἀμφίπιν, eidē est κῦμα: forsan ab Amphione citharœdo.
Ἀμφιπορία, t.1, c.1143, h. Ἀμφιπαγής, t.3, c.267, e
Ἀμφίπυρον, Hesychio Farina imbuta oleo: quod & ἀμφίμαστον. Posset etiam significare Vtrinque conspersum.
Ἀμφίπυτος, Qui ex alio patre est, sed ex eadem matre. Vide in Ἀμφιμήτωρ.
Ἀμφιπλέη, t.3 c.194, b. Ἀμφιπλέκειν, ibid. a
Ἀμφιπλέκεσθαι, t.3, c.195, f
Ἀμφιπλεκτέω, Adsum vel Aduenio. Hes. enim ἀμφιπλέκεται affert pro παραγίνεται. Ἀμφιπλεκτέω, t.3, c.218, c.
Ἀμφιπλεκτολάω, t.1, c.214, d Ἀμφιπλεκτρέφω, t.3, c.1099, b
Ἀμφιπλεκτροφάω, ῶ, idem quod præcedens ἀμφιπλεκτρέφω, seu πλεκτρίζω, Circumuerto, Conuerto. sed Ionicum & poeticum. Vnde apud Homerum ἀμφιπλεκτρώσα.
Ἀμφιπλεκτρύζω, t.3, c.1675, g
Ἀμφιπνοῦται, particip. aor. 2 act. ab ἀμφιπνέω, mutuatitiū ex ἀμφιπολέω. significat autem Amplexibus veluti obruens, Circumfusa humeris, amplexibus nimirum. Ἀμφιπτερος, t.3, c.181, g
Ἀμφιπτύσσω, t.3, c.267, c. Ἀμφιπτύω, t.3, c.313, b
Ἀμφίπυλαι, Hesychio ἀμφιπλεκόμεναι, Amplex⁹ seu Implex⁹. Ἀμφίπυλος, t.3, c.390, d
Ἀμφιπλέκω, t.3, c.361, g Ἀμφιπλήκτης, t.3, c.148, f
Ἀμφιπλήξ, ib. c. Ἀμφιπλοείτην, ib. c. Ἀμφίπλους, t.3, c.465, f.
Ἀμφιπλόω, t.3, c.465, f. Ἀμφίπολος, ibid. d
Ἀμφίπολος, propr. t.3, c.471, f. Ἀμφιπολίτης ibid. g
Ἀμφίπολος, t.3, c.465, d. Ἀμφιπονέομαι, t.3, c.222, c
Ἀμφιπορεύω, ibid. Ἀμφιπορπόομαι, t.1, c.1714, g
Ἀμφιπρήθω, t.1, c.1707, a. Ἀμφιπροπέτομαι, t.1, c.1704, c
Ἀμφισβατεῖν, t.1, c.1809, c. Ἀμφισβητητής, t.2, c.1402, g
Ἀμφίπρυμνα πλοῖα, Nauigium vtrinque puppim habens: ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον, Hesychio ex Soph. Andromeda. Idē sic vocari ait τὰ ὅτι σωτήρια πρυμνήσια πλοῖα, sospitatrices seu opitulatrices naues. Suid. quoq; ἀμφιπρύμνας esse dicit nauiū quandam speciē, afferens hunc ex quodam quem non nominat, locum, ἐμπλεῖν δὲ πλοίοις ἀμφιπρύμνοις τὸν ἴσθμον ὑπὸ τῶν ἀμφιπρυμναίων πλοίων, nauibus vtrinque habentibus puppim.
Ἀμφιπτάμενος, Circūuolitans: particip. præs. vel. aor. 2 med. à them. ἀμφίπταμαι, idē significāte quod ἀμφιπτόμαι.
Ἀμφίπυλος, t.3, c.612, b Ἀμφίπυρος, t.3, c.614, d
Ἀμφιρεφές, Hesych. ἐκτετυλωμένον ἐπιπόλαιον.
Ἄμφιρον, idem dicit scribit ἀμφορέα, amphoram.
Ἀμφιρρεπής, ές, ὁ καὶ ἡ, In vtranque partem inclinans seu vergens. Interdū & Ambiguus, Anceps. ponit enim aliūde ἀμφίρροπος διχόμοιρος.
Ἀμφιρρεπῶς, t.3, c.694, b. Ἀμφίρρους, t.3, c.684, f
Ἀμφιρρυής, t.1, c.514, d. Ἀμφίρυτος, t.3, c.684, f
Ἀμφιρῶτα Hesychio σφενδόνης: ἢ τὰ πλάγια ἔχον ἑκατέρωθεν. sed suspectam habet scripturam.
Ἄμφις, t.1, c.428, f. Ἄμφις autē, nomen propriū, faciens genit. Ἄμφιδος. Ἀμφισβαία, t.1, c.660, f
Ἀμφισβατέω, t.1, c.658, c. obiter. Ioues αἴχεσιν dicunt, vt supra annotam.
Ἀμφίσβατος, Controuersus, Ambiguus. Hes. enim & Suid. ἀμφίσβατα exp. ἀμφισβητήσιμα. sed perperam apud Suid. scriptum Ἀμφίσμαται: qui Hellanicum citat autorem.
Ἀμφισβαῖος, Ionicè pro ἀμφισβήτησις, Controuersia, seu Contentio, Disceptatio. Herodot. l.8, initio p.309, ἦλθε ὧν ἐς αὐτὸς ἐοῦσα λόγου ἀμφισβαίην, iterū inter se cōtendebāt verbis.
Ἀμφισβαίνω, t.1, c.660, c. Ἀμφισβατέω, t.1, c.658, e
Ἀμφισβήτημα, t.1, c.660, c. Ἀμφισβητήσιμος, ibid. e
Ἀμφισβήτησις, ibid. d. Ἀμφισβητητής, ibid. f
Ἀμφισβατικὸς λόγος, ex Herodoto affertur pro Altercatio: sed perperā, vt puto, pro illo ἀμφισβαίη de quo paulo antè.
Ἀμφισβασις, t.1, c.840, g. Ἀμφισβήτησις, t.1, c.660, g
Ἀμφίσκος, t.3, c.867, f. Ἀμφίσμα, t.1, c.1380, b
Ἀμφίσκωμοι, Hesychio οἱ περικαθήμενοι τοὺς κώμους, Circumsicini, Qui circumiacentes pagos inhabitant.
Ἀμφίσμαγα, t.1, c.660, g
Ἀμφίσματα, vide in Ἀμφίβατος.
Ἀμφίσπιλον, t.1, c.1744, d. Ἀμφιστέλλω, t.3, c.998, c
Ἀμφίστιον, Hes. exp. δέμνιον. significaret tamen potius Pectori circundatam, Quæ circum pectus est: vel etiam Vtrinque pectus habentem.
Ἀμφιστερής, t.3, c.1022, f. Ἀμφίστομος, t.3, c.1043, a
Ἀμφιστροφή, Hesych. ἡ κάμψις. ἔστι δὲ στροφή, Deflexio, Reflexio. Posset & pro conuersione accipi.
Ἀμφισφῦρες, eidem est genus calceamenti muliebris.
Ἀμφίτασις, t.1, c.1395, h. Ἀμφιτιλλάτης, t.3, c.1134, d
Ἀμφίτατος, t.3, c.1143, f. Ἀμφίτηκτος, t.3, c.1144, b
Ἀμφίτατος, t.3, c.1243, f. Ἀμφιτίθω, t.3, c.1185, b
Ἀμφιτίμορος, t.3, c.1397, f
Ἀμφίτμημα, Hes. exp. ἀποτμῆμα περὶ φόρτον: afferens itidē ἀμφιτμήσεις, pro ἀποτμήσεις περὶ φόρτους, ex Soph. Amphitruone.
Ἀμφίτμησις, t.3, c.1480, b. Ἀμφιτράνω, t.3, c.1541, f
Ἀμφιτρέφω, t.3, c.1648, g. Ἀμφίτρητος, t.3, c.1317, g
Ἀμφίτρητος, ibid.
Ἀμφιτρίβω, Hes. affert pro περιτρίβω περιμίσγω, Admodum attritum. Ad verbum, Circumcirca attritū seu detritū.
Ἀμφιτρίτη, teste eodē ἡ θάλασσα. dicta est ἀπὸ τοῦ ἀμφιτρίβειν τοὺς ἀστρονόμους αὐτὴν: aliis, ἀπὸ τοῦ ἀμφιτρέχειν αὐτὴν γῆν, quòd terram vndiq; terat suis fluctibus: aliis, ἀπὸ τοῦ παμφιτρέχειν αὐτὴν, quòd eam ambeat. est enim terra σφαιροειδὴς ὡς αὐτῷ, teste Dionys. De situ orbis, ὑπὸ οὐκίνητα πάντα χέων ἀπείρονα ἀπείρους ἱστορίωσε.
Ἀμφίτμημα, t.3, c.1673, b
Ἀμφίτρυχος, Vndique attritus, vt ἀμφιτρίβης. Hes. ἀμφίτρυχα exp. κατάρρωγα, fractum: itidemque Suid.
Ἀμφιτρυωνιάδης, Filius Amphitruonis. est enim patronymicum ab Ἀμφιτρύων. id est Hercules. Itē Nepos Amphitruonis, Genus & ortum ducens ab Amphitruone. quomodo Philippus Macedo in Epigr. dicitur Ἀμφιτρυωνιάδης, erat enim ex Heraclidarum familia, hoc est originem ab Hercule trahebat.
Ἀμφίτυπα, Hesychio σκαλεύματα.
Ἀμφιφαάσθαι, apud Hom. perperam alicubi scriptum repetitur pro ἀμφαφάασθαι. Ἀμφιφαής, t.4, c.7, b
Ἀμφίφαλος, Hesychio κυκλοφαλοῦς, id est πλοῦς, ἐ χνοῦς, vndique confixa clauis seu cuneolis. Galeæ epitheton, quia circumcirca ornari eiusmodi φαλοῖς solebat.
Ἀμφιφανής, t.4, c.16, c. Ἀμφιφθίγγω, t.4, c.131, d
Ἀμφίφαλος, t.4, c.168, b
Ἀμφιφορεύς, ῆως, (& Ionicè ῆος) ὁ, Amphora: idem quod ἀμφορεύς: nomine imposito ἀπὸ τοῦ ἀμφιφέρεσθαι ἐν τῷ πλοίῳ διὰ θαλάσσης φέρεσθαι, vt Athen. tradit l. 11. vnde & Hes. ἀμφιφορῆας esse dicit ἀγγεῖα τὰ ἑκατέρωθεν ὦτα ἔχοντα, vasa vtrinq; auriculas habētia, quibus nimirū gestari queāt. Hom. Iliad. ψ, Ἐν δὲ τιθεῖ μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας. Od. ι, πλῆσε γὰρ ἀμφιφορῆα ἑκάστου Ἡφαίστοιο. Est etiā certæ mensuræ genus, vt ἀμφορεύς: Hesychio autem non solùm ὑσρία & μέτρον τι ἐλαίου, sed etiā σωός: nisi potius σορός scribendum, & intelligendum de pheretro quo efferuntur defuncti. Vide Ἀμφωσίον.
Ἀμφιφυλακίς, ῖδος, vide in synonymo Ἀμφωκίς.
Ἀμφιφῶν, siue Ἀμφορεύς, dicebatur quoddam genus mazæ seu placentæ sacræ, quoniam in ædē Munychiæ Dianæ ferebatur affixis circūcirca facibus ardentibus, vt Poll. docet lib. 6, c. 14. vbi legitur plurale ἀμφιφῶνες. Pro quo

reponendum puto ἀμφιῶπις, vt ſcriptum eſt apud Athen.lib.14, afferentem ex Philemonis Mendico, Ἄρτημα φίλη διάπυρα, τῶπὶ σοὶ φέρω, ὦ πότνι', ἀμφιῶπα καὶ καπνόδυσμα. Et certè hoc ἀμφιῶι ſeu ἀμφιῶσι, eſt participiũ verbi ἀμφιάω, ſignificantis Circumcirca luceo, Colluceo igni aut facibus accenſis. Legitur verò Ἀμφιῶσι, (quod Ionicum eſt vt ὁρῶσι) apud Heſych. cui eſt πλακοῦς πιὼς Ἀρτέμιδι παρὰ δ' ἀθήναις θεσφορίοις: contractum autẽ Ἀμφιῶ iam ex Philem.habuiſti, quod Athenæo eſt itidem πλακοῦς Ἀρτέμιδι αἰγανίδας, ex eo dictus quoniam ἔχει ὁ κύκλῳ καμάρια δ' ἀδρά. Philochorus quoque apud eundẽ in Dianæ fana & trivia ferri ait hũc ἀμφιῶπα, & ex eo nominatum quia ὁ ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὅπλα παραλαμβάνων ἢ σελήνη ὅτι πᾶς δυσμαῖς ἐστὶ τῆς τῆ ἡλίου ἀναπλῆς, ᾗ ὁ οὐρανὸς ἀμφιῶς γίνεται, quoniã illo die cælum gemino colluſtratur lumine, lunæ nimirum occidentis & ſolis exorientis.niſi malis, Dubio lumine colluſtratur.

Ἀμφιῶς, vide in præcedente Ἀμφιῶ.

Ἀμφιχαίτης, t.4,c.333,c.
Ἀμφιχολόομαι, t.4,c.559,f.
Ἀμφιχύσεις, t.4,c.629,a.
Ἀμφιχύω, t.4,c.496,g.
Ἀμφοδίτη, t.2,c.1164,b.
Ἄμφοδος, ibid.
Ἀμφοῖν, t.1,c.409,b
Ἀμφοτεριζῶντες, Similes reddentes. vulg.l. forſan pro ἀφοτεριζῶντες.
Ἀμφοῦν, Heſychio ἀκρατὴς, μὴ δυναμένην νηστεύειν, ἀμαρτωλὸς, Intemperans ſeu Incontinens, Jejunare nequiens, Peccatrix. Infrà Ἀμφούνῃ.
Ἀμφόνι, idem affert pro πρὸ τοῦ φόνου: quod Æolica ſyncope vſurpatum eſt à poeta pro αἰὰ φόνου.
Ἀμφορεαφόρος, Amphoræ gerulus, Qui amphoras baiulat, mercede conductus. Heſych. enim ἀμφορεαφόρους dici ſcribit τοὺς μισθῷ τὰ κεκμὸς φέροντας: itidemque Suidas. qui tamen non ſolùm coniunctè ἀμφορεαφόρους dici ait τοὺς κεκμὸς μισθῷ φέροντας, ſed etiam diuiſim ἀμφορεῖς, & ἄλλους τὰ κεκμὸς φέροντας: afferens ex Menandro, Εἶτ' ἀμφορεαφόρος τὰς ἀπορρὰς φέρων. Ariſtophanes & verbo Ἀμφορεαφορεῖν vſus eſt, & quidẽ tranſitiuè pro Baiulare veluti amphoram: in Heroibus, Τρέχ' εἰς τὸν οἶκον, ἀμφορία καινὰ λαβών Τὸν ἔνδοθεν, καὶ χοῦμα καὶ μισθάριον, Κἀπιπαμῶδ' σαυτὸν ἀμφορεαφορῶν. Alioqui Ἀμφορεαφορεῖν, eſt ſimpliciter Amphoram baiulare ſeu portare.
Ἀμφορεύς, per ſyncopen pro ἀμφιφορεύς. id eſt τὸ ἐκατέρωθεν διωτὸν σκεῦος, Vas teſtaceum vtrinque habens auriculas quibus portetur. Exemplum ex Ariſtoph. habes in præcedente Ἀμφορεαφορῶν, hinc deriuato: apud quem in Pluto legitur etiam Ἀμφορῆς, Atticè vel Ionicè pro ἀμφορεῖς. Eſt etiã certæ menſuræ nomẽ, quæ alio nomine κεκμὸς dicitur. Dioſc.lib.5, cap.71, de vino ex ſaluia, οἷς γλεύκεσι ὁμφορία, ὃ δή τινες κεκμοὶ, καλοῦσι. Item propriũ nomen eſt, teſte Suida.
Ἀμφορεῖον, Heſ. affert pro φορεῖον, pheretro ſeu lecticæ. quo ſignificatu & ἀμφιφορία dici innuit.
Ἀμφορείδιον, ου, τὸ, diminutiua voce dicitur ὁ ἀμφορεύς, quaſi Amphorula. vt Θάσια ἀμφορίδια apud Suid. ex Ariſtoph.
Ἀμφορεῦς, aduerbium ex verbo ἀμφορεύω, deriuato ab ἀμφορεύς, vt tradit Euſt. neutrum tamen horum exponens.
Ἀμφορία, idem quod ἀμφωμοσία, teſte Heſ. Pro quo ſuprà ἀμφιορκία.

Ἀμφοτερόπους, t.1,c.409,h.
Ἀμφοτερόπτερος, ibid.
Ἀμφοτερόφθαλμος, t.1,c.409,c
Ἀμφοτερόφθαλμος, t.1,c.855,e
Ἀμφοτερόφθαλμος, Vide & Ἀμφιδέξιος.
Ἀμφοτέρωθεν, aduerb.t.1,c.410,d
Ἀμφοτέρωθεν, t.1,c.409,c
Ἀμφοτέρωθι, ibid.
Ἀμφοτέρως, ibid.

Ἀμφουδίς, aduerbium idem ſignificans quod ἀμφ' οὖδας, In terram, Humi. vt quum Hom.dicit Od.ρ, Ἡ θεὸς χλιδῶ ἐλάσσῃ καρπὸν ἀμφουδὶς ἀρούρας. Vbi Euſt. quoque annotat ἀμφουδὶς ἰδίωμα idem eſſe quod θεὸς τῇ γῇ ῥίψαι, ſeu θεὸς χλιδῶ ἐλάσαι, Humi ſternere, in terram deijcere, addens, ἐκ δὲ Ἑλλανίκου hic poni ſynonyma illa duo θεὸς χλιδῶ & ἀμφουδὶς. Apud Heſych. & in lex.meo vet. ſcriptum properiſpomenos ἀμφοῦδις, quod itidẽ eſſe dicũt τῷ ἰδάφει: additq, Heſ. ἀμφοῦδις ῥίπτων Heſiodo eſſe ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας εἰς οὖδας ῥίπτων, ἀbabus manib⁹ in terram deijcies. Affertur & verbũ Ἀμφουδίζειν, pro In terrã deijcere: quo ſenſu ἐδαφίζειν etiam dicitur & καταδαφίζειν.
Ἀμφοχάσκω, Euſt.exp. ἀναιῶνω. Heſ.verò ἀμφοχάσκειν affert pro ἐγκύειν. Æolicam & poeticam ſyncopen habet vtrunque pro ἀναφοχάσκω & ἀποφοχάσκειν.
Ἀμφυΐα, ας, ἡ, Perpetuum exilitũ. v.l. perpetã pro ἀφυΐα. Perperam itidem in iiſdẽ Ἀμφυπυΐα pro Ἀμφικτυονία ſcriptum eſt, quod interpr. Cœcilium Amphictyonum.
Ἀμφυλάω, Circumlatro, ſeu Circumallatro, Oblatro vndique. Jungitur accuſ.
Ἀμφύω, Æolica & poetica ſyncope pro ἀναφύω.
Ἄμφω, t.1,c.409,a
Ἀμφωδία, apud Sophocl. αἱ ἐξ ἀπαίσχων μαντῖαι, teſte Euſt. Diuinationes ex extis, forſan quum verubus ſuffixa torrentur.
Ἀμφωδύ, t.1,c.1079,c. Ἀμφώδυν, t.1,c.1080,c
Ἀμφώς, t.2,c.1551,g
Ἀμφωμοσία, ας, ἡ, Iuramenti vtrinque præſtatio. hoc eſt, Quum vterque litigantium pars iurat. idem quod ἀμφιορκία ſeu ἀμφορία, teſte Heſ. qui & ipſe ἀμφωμοσίαν eſſe dicit ὅταν τῆ δικαζομένῳ ὁμόσῃ θεσμόν, ὁ δὶ ὑπομόσιν.
Ἀμφώμυις, idem affert pro ἀναβλήματα, ἀναβλήματα: haud ſcio an intelligens Sarcinis quæ humeris ſuſcipiuntur. Eodẽ teſte ἀμφῶμυς, ὁ τὰς ὀνομασίας (nomenclaturis, ſeu libro nomenclaturas rerum continente) eſt ὁ λιβελλιογράφος, thus.
Ἀμφούνῃ, eidem eſt γαστρίμαργος, ἀκρατὴς, Ventri deditus, Intemperans. quo ſenſu paulo antè Ἀμφόνι ex eodem. Alioqui videtur ſignificare Qui circum vngues eſt, Vngues ambiens: vel Vtraque parte vngues ſeu vncinos habens.
Ἄμφυξις, eidem eſt ὑδρεῖον ξύλινον ἀγγεῖδιον, Sitella lignea, ſeu Lignea hydria, qua in agris vtuntur: quibus addit, οἷς ὁ καὶ ἀμέλγουσι. ſolent enim ruſtici ſitulis interdum vti loco mulctrarum. Euſt.verò ἀμφωτὶς habet, & quidem rectius. ſcribit enim p.1614, ἀμφωτὶ, paronymon τῇ ἀμφώνῃ, eſſe ξύλινον πιτύλιον ᾧ χρῶνται οἱ ἀμέλγοντες εἰς αὐτὰ καὶ οὕτω πίνοντες. Ἀμφωτίρωσι, t.1,c.410,e
Ἄμφωτις, Ἀμφῶτις, Ἀμφωτὶς, t.2,c.1551,h. Vide & Ἀμφωτὶς paulo antè. Ἄμφωτος, ibid.g
Ἀμῶ, per contractionem pro ἀμάω: à them. Ἀμάω.
Ἀμώμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Irrepreheuſus, Inculpatus, Momi morſibus non obnoxius: idem cum ἀμύμων. Hom Il.μ, Παυλυδάμαντος ἀμωμήτοιο. Heſiod. Aſp. Ἀμώμητος τέλαος. Magis propriè Parrhaſ. apud Athen.l.12, in quodam de ſe epigrammate, ἀμώμητα δ' οὐδὲν ἔχμι βροτῶν.
Ἀμωμίς, ίδος, ἡ, herba quædam ex eo dicta quòd amomo ſimilis ſit, adeo vt ea verum amomum adulteretur. ait enim Dioſc.lib.1,c.14, de amomo loquens, δολοῦται δέ τινες τὸ ἄμωμον τῇ μεγαλῇ ἀμωμίδι, ὑμφερῆ οὖσαν ἀμώμῳ, κύτεσιν μόνοις καὶ ἀκάρπῳ.
Ἀμωμίτης, ου, ὁ, Amomum ſimilitudine aliqua referens. vt λίθος quidam ἀμωμίτης eſt apud Dioſc.lib.1,c.82.
Ἄμωμον, ου, τὸ, Amomum: nomen fructis cuiuſdam & aromatis, apud Dioſc.l.1,c.14, Theophr.Hiſt.plant.l.9,c.7, & Plin.l.12,c.13.
Ἄμωμος, ου, ὁ, ἡ, Reprehẽſioni nõ obnoxius, Omni reprehẽſione maior. idem cum ſuperiore ἀμώμητος. Heſiod. φυλάσσ' ἔσαπτι καὶ εἶδος ἄμωμος, & irreprehenſa quoad oris ſpeciem. id eſt, forma præſtans.
Ἀμῶν, t.1,c.1076,d
Ἀμώνας, Æolicè dici τὰς ἀπομώνας, teſtatur Heſ.
Ἀμώνην, Ionicè pro ἀμῶσι: datiuus plur. participii ἀμῶν, ex verbo ἀμάω, ſignificante Meto.
Ἄμωρος, Heſychio ſpecies placentæ: forſan quæ ſuprà ἀμόργη dicta eſt. Ἀμῶς, t.1,c.401,a
Ἄμως, Tarentinorum dialecto κρημάσας, teſte Heſ.
Ἀμωσγάπη, t.1,c.401,d. Ἀμωσγάπῃ, ibid.c
Ἄμωτα, Agelochus vocat τὰ καστάνεα, caſtaneas, teſte Ath. l.2, afferẽte hæc ex eo verba, ὅπου χιόνες τὰ κάρυα τὰ Σαγαπτικὰ, ταῦτα δίνδρα ἐκάλουν ἄμωτα. Eadem καστάνεα ait vocari κάσανα, λέπυμα κάρυα, & Βυζάντια κάρυα. Apud

Dioſc.hæc eadem leguntur, niſi quòd μόνη eius habẽt exemplaria pro ἄμωμι: lib. 4, cap. 146, αἱ Σαρδιανὰ βάλανοι, αἷς πρὸς λόπιμα, ἢ κάστανα καλοῦσιν, ἤμωμι, ἢ Διὸς βάλανοι.

¶ Ἄν, coniunctio interdum potẽtialis, interdum expletiua, t.1, c.411, d. Ἄν cum imperf. indicat. ibid. e. Ἄν cum præt. perf. ibid. f. Ἄν cum pluſquamperf. ibid. Ἄν cum aoriſt.1, ibid. g. Ἄν cum aoriſt.2, ibid. Ἄν cum optat. præſ. ibid. h. Ἄν cum aor. optat. col. 412, a. Ἄν cum opt. poſt relatiuum, ibid. c. Ἄν cum opt. quũ res præterita narratur, ibid. c. Ἄν cum ſubiunct. ib. d. Ἄν cum aduerb. temporis, ibid. g. obiter. Ἄν cum infinitiuo, ibid. Ἄν cum participiis, col. 413, e. ὁ ἄν vim habet διωπετὴς cum præterito, c. 414, c. Ἄν cum particula χ interrogat. ibid. d. Ἄν vim habens verbi ſubaudiendi, ibid. e. Ἄν cum εἰ coniunctum, col. 415, a. ob. Ἄν geminatum, ibid. e. Ἄν vacat, ibid. f. Ἄν cum ὡς, ibid. g. obiter.

Ἄν, & ἰών, t.1, c.1103, e

Ἀνά, præpoſitio cum accuſ. Per, t.1, c.415, h. Ἀνὰ cum dat. ſim. col. 416, c. Ἀνὰ diſtributionis particula, ibid. f. c Ἀνὰ vacat, col. 417, a. Ἀνὰ in compoſitione, ibidem b. Ἀνά, Surſum, ibid. c.

Ἀνὰ χεῖρα, t.4, c.418, b

Ἄνα, vocatiuus caſus nominatiui ἄναξ, Rex. βασιλεῦ. vt apud Hom. Il γ, Ζεῦ ἄνα, ὦδος πασᾶς ὁ μα σθήτηρος καὶ ἴφθιμος. Et Od. ρ, Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ὃν αἰθέρι ναίων ὄλεσον ἔξ). Ex Euripide affertur ἄνα etiam pro ἄναασσα, regina. ¶Aloqui per apocopen ponitur etiam pro ἀνάστα, Surge. Hom. Od. ε, Ἀλλ' ἄνα, μὴ πάχα τῶν ἴεις καὶ χεροὶ ῥύσηαι. Sic Il. ε, Ἀλλ' ἄνα, μηδὲ πάμπαν ἀνὴρ, surge, nec iacens amplius. pro quo ἄνα paulo antè dixerat ὄρσο. Et Soph. in Aiace, ἀλλ' ἄνα ἐξέβρισον, itidem pro ἀνάστα ὦ πᾶν βρέφος.

Ἀναβαίνω, t.1, c.639, d. & t.2, c.1064, d. obiter.

Ἀναβακχεύω, Bacchicis furoribus exagito. Eurip. Oreſte, μητέρος αἷμα σὸν ὃν' ἀναβακχεύειν, Bacchari facit, ſeu μαινάδας ποιεῖ, vt ſchol. exp. ¶Affertur in v.l. & pro Debacchor.

Ἀναβαλλίδες, Etymologo & lex. meo vet. ſunt ταινίαι, taeniæ: ſed addunt, quoſdam interpretari σφαῖρας, pilas ſeu globos.

Ἀναβάπτισις, t.1, c.710, a.

Ἀναβάσμιος, ibid. e.

Ἀναβάτης, t.1, c.640, c.

Ἀναβιωσκὸς, t.1, c.740, c.

Ἀναβλαστάνω, t.1, c.746, f.

Ἀναβλαστῶ, ω, idem quod ἀναβλαστάνω, Repullulo, Regermino, Germina iterum emitto.

Ἀναβλάστημα, t.1, c.746, f.

Ἀναβλεμμα, t.1, c.749, h.

Ἀναβλέψις, εως, ἡ, Redditus viſus, ſeu Receptus viſus: quũ aliquis iterum cernit oculis.

Ἀναβλυστάω, t.1, c.756, a.

Ἀναβλυστέω, t.1, c.756, a.

Ἀναβοάω, t.1, c.757, c.

Ἀναβοθέω, Effodio, ſeu Fodiendo egero & extraho. Heſ. ἀνασκάπτω exp. Suid. verò ἀναβοθρύσαι affert pro ἀναμοχλεῦσαι.

Ἀναβολαδὸν, t.1, c.673, f.

Ἀναβολαίω, Induo. v.l. ſed neſcio quo exemplo.

Ἀναβολάς, t.1, c.673, d.

Ἀναβολή, t.1, c.672, h

Ἀναβόλιμος, Reiectitius ſeu Dilacitius. Heſychio ἀναβόλιμοι δίκαι ſunt αἱ ὑπὸ ἀβελτερίαν εἰς ὕστερον ἐπιτιθέμεναι, quæ ob circunſtantiam aliquam reiiciuntur & differuntur in aliud tempus.

Ἀναβορβορίζω, t.1, c.763, f.

Ἀναβορβορύζω, ibid. g

Ἄναβος, t.1, c.1445, b

Ἀναβράζω, & Ἀναβρέζω, t.1, c.786, d

Ἀναβρασμὸς, τοῦ, ἡ, Æſtuatio, Ebullitio, Aquæ æſtuantis ſeu feruentis ſubſultatio: hoc eſt, Quum aqua feruens ebullit & ſubſultat: quod ἀμβολαδὸν ζεῖν vocat Herodot. idẽ in mari dicitur ἀνάχυσις.

Ἀναβρασσω, t.1, c.786, c.

Ἀναβρασμὸς, ibid.

Ἀναβράσσω, ibid.

Ἀναβρέχω, t.1, c.790, b. ¶Heſ. ἀνέβραχε expon. ἤχησεν, ἠνέχθη ἀπὸ πίλου, Inſonuit, Crepitum dedit: quo ſenſu & ἀνέβραχε dicitur in aor. 2. nam βρέχω facit fut. 2 βρέχω, verſo ε in α, vt & in aliis. Hom. Il. τ, initio, de armis quæ in terram deponebantur, ἓν δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.

Ἀναβρόχω, t.1, c.791, a

Ἀναβρυχάομαι, Infremo, Fremitus ſeu rugitus edo. idem quod βρυχάομαι. Apud Suidam accipitur pro Cum fremitu & rugitu defleo ſeu deploro, in hoc loco, ἀλλ' ἅπαντες ἀναβρυχώμενοι τὸ πάθος, πᾶς δῆμος ἐβόα κωκυτοῖσι καὶ ὀδυρμοῖς τὸ καὶ ἀναβρυχώμενοι τὸ πάθος, πᾶς δῆμος ἐβόα κωκυτοῖσι καὶ ὀδυρμοῖς ἅπασι.

Ἀναβρύχω, idem quod ἀναβλύω, ſed πραχυτέραν habens onomatopœiam. id eſt Scaturio, Subſilio. Hom. Iliad. ρ, ἔρος τέ μιν ἔλασε Κλεῖν ἀναβρύχοντα, ὃν ἄλλος ἀναβίβρυχε ὕδωρ, quum aqua ſufficienter ſcaturit qua irrigetur. vt Euſt. quoque annotat, ἀναβιβρυχάναι hic accipi ὅτι τὸ ἀναπηδᾶν καὶ ἀναβλυσθρεῖν: ſed addens, ſcribi etiam ἀναβίβρυχε. Similiter Heſ. ἀναβίβρυχε exp. ἀναβάλλει, ἀναπηδᾷ, ἀναβλύζει, ἀναβρύει. Alioqui & ἀναβίβρυκεν ſcribitur per κ, ab ἀναβρύω, ſignificante itidem Scaturio, Subſilio: ἀναπηδάω καὶ ἀναβάλλομαι μετὰ ῥόφου. Vtriuſque ſcripturæ meminit Etymol.

Ἀναβρύω, vide in præcedente Ἀναβρύχω.

Ἀναβρώσασθαι, & Ἀναβρώσκω, t.1, c.783, d. e

Ἀναβρωσμὸς, t.1, c.783, e

Ἀναβῶδες, Heſychio ἀναβαθμῶδες ὄδος.

Ἀναβόσαι, t.1, c.759, b

Ἀναγαγγαιβίσαι, Heſych. exponit ἀναζῆσαι, exclamant. ſtidemque Etymol. ἀναγαγγαιβίσαι affert pro ἀναπράζασθαι. ita enim apud eum repone ex lex. meo vet.

Ἀνάγαιον, t.1, c.806, e

Ἀναγαλλὶς, ἴδος, ἡ, Anagallis: herbæ nomen, de qua Dioſc. lib. 2, cap. 209, & Plin. lib. 25, c. 13. Meminit Suid. etiam, apud quem & nomen proprium eſt.

Ἀναδρομαίζομαι, & Ἀναδρομίζω, t.1, c.817, g

Ἀναδρομάσμα, t.1, c.818, a

Ἀνάγαιος, εως, ἡ, Excelſitas, Sublimitas, Altitudo. Ita v.lex. afferentia ex Polybio, ἐπεπτώκει δέ πως εἰς ὕβρεις ἀναγαιότης, vertigine corripiebantur propter ſublimitatem ſcalarum. Sed mendoſa eſt ea ſcriptura. legendum enim ἀναβασις, Aſcenſum.

Ἀναγγέλλω, ibid.

Ἀναγελάω, t.1, c.823, d

Ἀναγλυφάω, t.1, c.839, a.

Ἀναγωγὶς, Tarentinis μαῖζα eſt, ieſte Heſych. Sed forſan pro ἀναγωγὶς ſcribendum ἀναγώτεια, & μαῖα pro μαῖζα. nam Ἀναγώτεια, (vt aliquanto pòſt idem ſubiungit) Tarentinis dicitur ἡ πᾶσι πασῶσα ὑπηρετοῦσα γυνὴ, quam Attici μαῖαν vocant, id eſt Obſtetrix.

Ἀνάγωσις, εως, ἡ, Ipſa τῆ ἀναγνῶναι actio. In v. l. tamen exp. Reſpectus, Repulſa.

Ἀναγὼν, t.1, c.850, b

Ἀναζὲς, t.1, c.1125, g

Ἀναγνώσκω, Agnoſco. t.1, c.1848, f. Ἀναγνώσκω pro ἐπιγινώσκω, Dignoſco, Internoſco, ibid. g. Ἀναγνώσκω pro ſimplici γινώσκω, ibid. Ἀναγνώσκω, Suadeo, Perſuadeo, ibid. h

Ἀναγωμὸς, οῦ, ὁ, Parentatio. v.l. perperam pro ἐναγισμὸς.

Ἀναλαίζομαι, t.1, c.421, a. Ἀναγκάζω, t.1, c.410, h
Ἀναγκαῖη, t.1, c.419, d
Ἀναλγήτημα, Hesychio *αἰσχύντημα*. sed suspectum est.
Ἀναλγίδιον, t.1, c.420, c. Ἀναλγῆδες, t.1, c.419, f
Ἀναγκαίτης, t.1, c.420, g. Ἀναγκαῖος, ibid. f.
Ἀναλκασίερος, t.1, c.421, c. Ἀναγκαστικός, ibid. b
Ἀναγκαστὸν, ibid.
Ἀνάγκα, t.1, c.417, d. Ἀναγκαῖ aduerbialiter, c.418, d
Ἀναγκας, Auis Indica, sturno similis. Hes. Sed alphabetica series Ἀνάκας apud eum reponendum esse innuit.
Ἀναγκοφορέω, t.3, c.1644, c.
Ἀναγκοφαγίω, t.3, c.1644, c. & t.4, c.3, c
Ἀναλοφαγία, t.4, c.3, b. Ἀναλοφάγος, ibid.
Ἀναγλυκαίνω, & Ἀναγλυκάτημαι, t.1, c.852, e
Ἀνάγλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sculptus, Cælatus. seu Sculpturis cælaturisque asper. Plin. l. 33, cap. 11, Vasa ex argento nũc Furniana, nunc Clodiana, nunc Gratiana, nunc anaglypta, in aspertatémque excisa, circa linearum picturas quærimus.
Ἀνάγλυφος, t.1, c.851, f. Ἀναγλύφω, ibidem.
Ἀναγκάμπω, & Ἀναγκάμπτομαι, t.2, c.55, c
Ἀναγνία, ας, ἡ, in v.l. exponitur Scelus: quod verbale est tanquam ab Ἀναγνίω, significante Sum *ἄναγνος*.
Ἄναγνος, t.1, c.128, d
Ἀναγνωρίζω, Noscito, Cognosco, Agnosco. Bud. ex Plat. Politico, *δεῖ δὴ ἐκ συγγενεῖς ἡμᾶς καὶ προθύμως δεῖ λίγειν ἀναγνωρίζειν.*
Ἀναγνωρισις, ιως, ἡ, & Ἀναγνωρισμὸς, οῦ, ὁ, Ipsa τὸ ἀναγνωρίζειν actio, Noscitatio, Agnitio. Synes.
Ἀναγνώρισμα autẽ, Budæo est Specimen & documentum.
Ἀνάγνωσις, t.1, c.1849, h
Ἀναγνωσμα, ibid. g. Ἀναγνώστον, ibid.
Ἀναγνωστικὸν, t.1, c.1850, b. Ἀναγνώστης, ibid. a
Ἀναγνωστὴς, ibid. b. Ἀνάγνωστος, vide infrà in Ἀνάδοτος.
Ἀνάγομαι, Tollor, Subuehor, &c. t.1, c.68, f. Ἀνάγομαι, Reducor, ibid. g. Ἀνάγομαι, Elicior, ibid. h. Ἀνάγομαι, Instituor, Educor, ibid. Ἀνάγομαι, Soluo, t.1, c.69, a. Ἀνάγομαι pro ἄγομαι, ibid. c
Ἀναγόβιος, t.1, c.19, c
Ἀναγοβύω, t.1, c.28, g. & t.2, c.197, b. ob.
Ἀναγραμματίζω, vide in sequ. Ἀναγραμματισμός.
Ἀναγραμματισμὸς, οῦ, ὁ, Literarum traiectio & transpositio: nomen figuræ apud grammaticos qua vocabuli alicuius literis traiectis & transpositis fit alia & diuersum significans vox. veluti quum Eustathius pag. 45 ait, ὅτι δὲ Ἥρα ὁ αὴρ, δηλοῦται ἐκεῖ καὶ ὁπόταν τὸ ἀναγραμματισμοῦ. ἔξωθεν γὰρ Ἥρα γράμματων, ὁπόταν τύπων λαλῆται καὶ ὁ Ἀὴρ. Eiusdem anagrammatismi hæc subiungit exempla, χόλος, ὄχλος: ἀρίστη, ἑρίστη: φάναρος, φλαῦρος: λιαρὸς, ἰλαρὸς: λόγος, ὄχλαστολίγος, λοιγὸς: ἔλεος, λάος: χλόη, χολή: ἄτλας, πάλαι: πόθεν χύτης, σαφερὰ τύχη. Similiter (inquit) quidam τὴν ὀπτικὴν κολάκων τὸ Ἀρατοῦ Ἥρας ἴσον ἀναγραμματίζων ἀπαλῶν ἀνθυπατικὸν τὸν βασίλειον Ἀρατοῦ ὡς ἀρίστου τοῦ Ἥρας ἑρεσθόν. Quibus verbis Lycophronem innuit. Eum enim ipsius ἐξηγητὴς scribit *διδασκάλου μᾶλλον ἢ τὸ λίγειν ἀναγραμματισμοῦ.* οἷον (inquit) ὅτι Πτολεμαῖος Ἀπαμεὺς λίγα ἀναγραμματιζόμενος, Ἀρατὸν ἢ ἴον Ἥρας, καὶ τὰ ὅμοια. Nota porro verbum Ἀναγραμματίζειν hus in locis, pro Transpositis literis efferre aut dicere. vnde ipsa vox dicitur *ἀναγραμματίζισθαι*, quæ traiectis literis effertur. veluti quum Eustathius rursum ait, *ἀναγραμματισθὶς γὰρ καὶ τὼ ὁ χολος, τὸν λόχον πιεῖν.* Sic ἴσημας facit ἰμέτας: πλας, λίπα: μῶθ, σμός: ἅμματα, ἰάματα: item τέμνω, Λίπω, Γάσων: Αἶμων, Μαιων. Itidem & κορώνης epitheton λακερύζα, παρὰ τὸ κλαρύζειν dicitur *ἀναγεγραμματίσθαι*. Affines huic figuræ sunt παρηχησις & παρωνομασία. nam & eæ aliquo modo ζωπυρεῖσθαι τὰς λέξεις.
Ἀναγραφὸς, t.1, c.868, a. Ἀναγραφὶς, ibid. d
Ἀναγραφὴ, ibid. b. Ἀναγράφομαι, t.1, c.867, g
Ἀναγραφὼ, t.1, c.868, d. Ἀναγράφω, t.1, c.867, c
Ἀνάγρετον, Hesychius exponit *αἰνιγμῶδες*, Cui redditus aut demptus est.
Ἀναγρεὺς, t.1, c.51, f. Ἀναγρύζω, t.1, c.879, e
Ἀναγρωνέω, t.1, c.888, b
Ἀναγυρὶς, ιος, ἡ, & Ἀνάγυρος, ου, ὁ vel ἡ, Anagyris siue Anagyrus: nomen fruticis *βαρύοσμον* apud Dioscor. libro 3, capite 117: vbi & ἄωνιν vocari scribit. Vnde Plinius lib. 27, capite 4, Anagyros, quam aliqui acopon vocant, fruticosa est, grauis odore. Suidas etiam tradit esse φυτὸν δυσῶδες, cuius semen sit *ἰμαντοειδὲς*: vnde sunt qui dicant esse eam plantam quam Plautus & Festus nauteam vocant, quia nauseam odore suo vitroso moueat. Dixerat tamen idem Suidas paulo antè esse ἄνθος ὃ περιβόλιον ἄζει, florem qui tritus malè oleat. Ἀναγυρὶς autem, est *δῆμος τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς*: cuius *δημότης* dicitur Ἀναγυράσιος, teste Harpocr. & Stephano. qui & aduerbia tria hinc deriuata affert, nimirum Ἀναγυρουντόθι, ex Anagyrunte: Ἀναγυρουντάδε, Anagyruntem: Ἀναγυροῦντι, Anagyrunte, seu In Anagyrũte. Porro denominatus est *δῆμος* iste *αἰ ἀναγυρὶς ἄφθονοι ἐν τῷ αἰάγυρον*, quoniam ibi magnus est prouentus *δυσώδους* illius plantæ, vt Hesychius indicat, & Aristoph. in Lysistrata. vbi quidam, quũ sibi quærenti πόθεν εἶσι; respõsum esset, Ἀναγυρουντόθι, excipiẽs eam vocem, νὴ τὴν Δία (inquit) Ὀ χρὼς αἰάγυρος μου καὶ κακὴν ὄδωδεν ἐοικώς: quasi diceret, mirabar quid ita anagyrum redoleret. Et κινεῖν τὸν αἰάγυρον prouerbialiter inde dicitur is qui seipsum re aliqua prodit vt Anagyrasius siue Anagyruntius sese prodit odore tetro anagyri: seu *ὅτι τὸ ὀπταώμενον ἰωπῆς κακὰ*, vt Suidas vult: qui etiam addit plantam illam alio nomine dici *ὀνόγυρον*.
Ἀναλγηπίων, t.1, c.419, a
Ἀνάγω, Tollo, Sustollo, &c. t.1, c.67, c. Ἀνάγω, Subduco, ibidem, g. Ἀνάγω, Reduco, ibid. h. Ἀνάγω, Redhibeo, t.1, c.68, b. Ἀνάγω, Offero, ibid. Ἀνάγω, Abduco, ibid. Ἀνάγω, Reticio, Emitto, ibid. Ἀνάγω, Extraho, Enicio, ibid. c. Ἀνάγω, Euado, ibid. Ἀνάγω, Anticipo, ibid. d. Ἀνάγω, Retrocedo, ibid. Ἀνάγω, Instituo, Doceo, ibid. Ἀνάγω, Indico, Persuadeo, &c. ibid. e. Ἀνάγω pro ἄγω, ibid. f
Ἀναγωγὶς, t.1, c.70, b
Ἀναγωγὴ, Subductio, Subuectio, &c. t.1, c.69, c. Ἀναγωγὴ, ἵππους, ibid. d. Ἀναγωγὴ, Reductio, ibid. e. Ἀναγωγὴ, Emittio, ibid. Ἀναγωγὴ, Redhibitio, ibid. Ἀναγωγὴ, Institutio, ibid. f
Ἀναγωγεὺς, t.1, c.66, a. Ἀναγωγικὸς, t.1, c.70, a
Ἀναγωγικῶς, ibid. b. Ἀναγωγὸς, t.1, c.69, g
Ἀναγωγὸς, t.1, c.65, a. b. Ἀναγωγότερον, ibid. g
Ἀναγώγως, ibid. f. Ἀναγώνιος, t.1, c.103, h
Ἀναδαλόομαι, t.1, c.902, b
Ἀναδαλίδα φλοξ, Excitata flamma. v.l. perperam pro *αἰαδαλίδα*.
Ἀναδαμονίζειν, Hesychius affert pro *τὸ δυσὶν κληροῦσθαι*, Iterum sortiri. quod admodum insolens videtur.
Ἀναδαίομαι, t.1, c.899, h
Ἀναδαίρειν, Explicare, Denudare & aperte. Ita v.l. ex Aristoph. sed non sine manifesto mendo.
Ἀναδάκνω, t.1, c.906, c. Ἀναδασμὸς, t.1, c.902, c
Ἀνάδατος, ibid. d
Ἀναδήματα, Hesychio *τὰ ἐν ταῖς τραγῳδίαις σώματα εἴδωλα δυσώνυμα*, Sigilla seu imagunculæ quæ in tragicis scenis ostenduntur, forsan circumacta *τῇ ἐξώστρᾳ, ἢ περὶ τὸ ἐκκύκλημα*. Dicit etiam esse *ἱππίας σχοῖ τραχήλους*, lora seu habenas circa equorum colla: in qua significatione putarim scribendum potius *αἰαδήματα*: quoniam iis attractis retinentur & *αἰαχαπίζονται*.
Ἀναδήνευμαι, t.1, c.926, f. Ἀναδήνευμι, ibid. e
Ἀναδηνύω, ibidem.
Ἀναδίμαται, aor. 1 med. verbi actiui *αἰαδίμω*, Rexdificauit.
Ἀνάδιξις, t.1, c.916, h
Ἀναδίπνια, τὰ, Posteœnia: seu Mensæ secundæ, & veluti iterata cœna: quum sublatis carnibus aut piscibus apponuntur mensæ secundæ seu bellaria. quæ *ὀπτοδορπίδες* etiam nominantur, & *ὀπταπεζώματα*, necnon *ἐπαίμνια* seu *ἐπαίνια*, vt testatur Eustathius pag. 1141. vbi facta mentione illorum vocabulorum, subiungit, *παῖς δὲ ὁ ἐπίνιος λέξιν ἐκλέγειν βούλεται καὶ ἐπὶ ἰσοδυναμοῦντος καὶ τὰ ἀναδίπνια, ἐπειγενῆ εἴδεσματα πραγματευόμενα κρέα καὶ ἰχθῦς.*
Ἀναδίσσομαι, Ionicè pro *αἰαδίζομαι* dicitur.
Ἀναδίλαφος, t.1, c.939, c. Ἀναδίμω, t.1, c.940, g
Ἀναδιδρὰς, t.1, c.943, a. Ἀναδιδρίτης, ibid. c

Ἀναδιδραμαλάχη,t.2.c.942,g.
Ἀναδίομαι,t.1,c.963,f. Ἀναδίρω,t.1,c.946,h
Ἀνάδεσις,ως,ἡ,Religatio.Luc.ἀνάδεσις τῆς κόμης.
Ἀναδεσμίδιον,Religo:idem quod ἀναδέω infrà.
Ἀναδέσμη, κς,ἡ, Religaculum. seu Redimiculum: hoc est ornamentum capitis quo mulieres vtuntur in religandis capillis ne sparsi fluant. Eustathius esse dicit στρατὶ ὑπὸκεφάλου περὶ τὰς κροτάφους ἀναδοῦσι, funiculū quem circum tempora religant circumcirca: Suidas autem aliquid simile diademati, vel mitram capitis. Vide Ἄμιτυξ.
Ἀνάδετος,Religatus,Reuinctus:Euripides verò μίτρας ἀναδέτους dicit vel quæ supra caput ligantur, vel quibus religantur crines,vt τὰ ἀναδούμενα in Hecuba, ἐγὼ δὲ πλόκα μου ἀναδέτους μίτραισιν ἐρέμβομαι ζόμαν. Quæ schol.sic exp. μίτρας πλέξει καὶ πλοκὴν καὶ ὀκόσιον ὁ μίτρας καὶ πλοκίας ἐπαναπλέξου τῆς κεφαλῆς διὰ κορμίδων. Aristoph.schol. substantivè etiam accipere videtur,quum de ἀναδέτῃ significāte ταραττῶ, loquens,ait,ἐξ οὗ καὶ ἀναδέτας γυναικὰς κόσμους, ὡς καὶ ἀναδέσμη λέγεται. nisi potius hæc tria, ἀναδέτους γυναικείους κόσμους, coniunctim accipiēda sunt pro κόσμος ὧν ἀναδοῦνται αἱ γυναῖκες.
Ἀναδεύω,t.1,c.953,f. Ἀναδίχεμαι,t.1,c.955,e
Ἀνάδοχος, apud Dionys. Areop. in baptismo dicitur qui vulgo patrinus,quasi susceptor. Ita v.l.Sed perperam. scribendum.n.ἀνάδοχος. diciturque ἀνάδοχος non tam quia infantē è baptismate suscipit, sed etiam quia pro eo spondet fore vt in crescente ætate Christo fidem seruet quam dedit in baptismo.
Ἀναδεύω,t.1,c 963,f. Ἀνάδημα,ibid.g
Ἀνάδειξις,t.1,c.906,c. Ἀναδιδάσκω,t.1,c.987,d
Ἀναδίδομαι,t.1,c.990,f. Ἀναδίδωμι,t.1,c.989,h
Ἀναδικάζω,t.1,c.1012,f. Ἀναδίκια,t.1,c.1007,f
Ἀνάδικος,ibidem,e
Ἀναδίκτης,vt Varin.refert,est εἶδος παγίδος, species laquei seu pedicæ:nominata ἀπὸ τοῦ δίκειν quod est βάλλειν.
Ἀναδίνω,t.1,c.1020,c. Ἀναδίνω quoque apud Hesych. legitur,expositum περιπατῶ, Obambulo,seu Deambulo: perperam forsan pro ἀναδίνω.
Ἀναδιπλασιάζω,t.1,c.489,c. Ἀναδιπλασιασμός,ibid.
Ἀναδίπλωσις,t.1,c.488,b. Ἀναδοιδυζίζω,t.1,c.1018,h
Ἀναδοιδυκάζω,ibid. Ἀναδοιδυκάζω,ibid.
Ἀναδομή,ῆς,ἡ,à Suida exponitur ἀνάδεσμος: significat tamen potius ἀνάληψις,Rezdificatio,Instauratio.
Ἀνάδοσις,t.1,c.990,c. Ἀναδοχεύς,t.1,c.991,b
Ἀνάδοσις,ibid.a. Ἀνάδοχος,t.1,c.956,d
Ἀνάδοχος ibid. Ἀνάδοχος,ibid. Vide & Ἀνάδικος paulo anté.
Ἀναδράσσω,Hesychius affert pro ἀναπεσεῖται:à δράω significante πεσοῦμαι.
Ἀνάδρομα, inusitatum verbum est,à quo ἀναδρέμω mutuatur fut.1 ἀναδραμῶ,aor.1 ἀνέδραμον, prær. med.ἀναδέδρομα. Significat autem Sursum curro,vel Recurro.
Ἀναδρομή,t.3,c.1657,c
Ἀναδρύσματα,Hesychio θύματα, Ostiæ. Fortassis scribendum ἀναδράσματα aut ἀναδρύμματα.
Ἀναδρύπτει, idem affert pro ἀναξυραίνει. pro quo reponendum putarim ἀναξαίνει. nam δρύπτειν significat ξαίνειν, carpere vnguibus.
Ἀναδύβηαι, Doricè pro ἀναδύεσθαι: quod Hesychius exponit ἀναβαίνεσθαι.
Ἀναδύω,t.1, c.1060,c. Ἀναδύομαι,ibid.
Ἀναδυομένη,Venus,ibidem,f: quam Plin.lib. 35, c.10, appellat Venerem exeuntem e mari.
Ἀνάδυσις,t.1,c.1061,a. Ἀναδύω,t.1,c.1060,e
Ἀνατός,Hesychio ἄπροικος, χωρὶς ἐδνῶν,Indotata, Dote carens. ἐδνᾶται enim(inquit)dicuntur τὰ ἀπὸ τῶν γαμούντων τοῖς γαμεῖσθαι μελλούσαις ἀπὸ τῶν μητρώων διδόμενα δῶρα. Itaque ἀνάδοτος dicitur ἡ πάμπαν ἄδοτος,prorsus indotata: vt Eustathius ἀνάγωγον dici ait τὸν λίαν ἀναγωγόν,priore ἀ significante ὅλως παντί,altero autem σφόδρα: licet alibi dicat in his duobus compositis δύο κλίσεις συνιστᾶς ἀνὰ μικρᾶς, μεσοκλινῶς τὴν ἀπὸ μέσου διφθόγγου. Vtitur porro illo ἀνατός Hom.Il.ι,vbi Agamemnon dicit, Τέων ὧν κ' ἐθέλοντι φίλην, ἀνατόν περ ἄγοντα Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐπὶ δὴ ὅπαλα δῶτα Πολλὰ μάλ' ἐστὶν ὅπως τις ἐῇ ἐπιδώσεται ἀκοιτιν. vbi notat sponsam ἀνάδοτον dici tātùm respectu sponsi à quo sponsalium munerum nihil accepit, seu nihil dotis accepit, Alioqui & parentum,à quibus nihil dotis accepit, ratione ἀνατός dicitur,vt ἀπάτωρ & ἀπρόικτος. vt Iliad. τ, Ἠΐτε δὲ Πελάμων ζυγίων ἔδος ἀμφιβέβηκεν Καστορίῳ ἀνάτῳ, Petebat indotatam, Petebat sine dote tibi dari. tāto enim eius flagrabat amore. Posteriorisvetò ἀνάγνωστος pro Incognitus seu Prorsus incognitus, hoc affert exemplum Eust.ex quodam quem non nominat, μηδὲν ἀνάγνωστον καλὸν ἔχοι ὄνειμι. Eadem compositionis ratio est in sequente ἀναίολος, necnon in ἀναμβώνυξ,secundum quosdam in ἀνάπτυστος etiam.
Ἀναείρω, Tollo in altū, Attollo, Eleuo.vt Il.ψ, luctator luctatori dicit,Ἦ μ' ἀναεῖρ' ἢ ἴσχε πεσεῖν, aut tu me eleua, aut ego te.nitebātur enim sese mutuò eleuare & postea hugo te.nitebātur enim sese mutuò eleuare & postea humi prosternere.Et Il.κ,Πολλὰ μὲν αὖθ' ἑτάροισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείρας, sæpe multùmque ad deos immortales supplices manus eleuarit seu tetenderit.vt Virg.dicit, duplices tendens ad sidera palmas. Accipitur etiam pro Tollo & Aufero.vt Iliad.ψ, Μηριόνης δ' ἀναεῖρε δύο χρυσοῦ πλάστε Τέρπρας.
Ἀναίολος,ου,ὁ καὶ ἡ,Insperatus:vel etiam Prorsus insperatus, vt in Ἀνατός similem habente compositionem, dixi. Hesiodus Theogon. Ἀψορρόου δ' ἐξαῦτις ἀμοιλίκτου καὶ δόλιον Ἡλυθομὴν,Κρόνου τε ἀναίολα παιδοποιὰ.
Ἀναιρπάζω, Sustollo,Subleuo:seu Attollo,Eleuo,Extollo. idem cum præcedente ἀναείρω, vt ἀιρπάζω idem cum ἀείρω.
Ἀναΐσσω,t.1,c.1388,d. Ἀναΐσσω,t.1,c.1398,e
Ἀναΐσσομαι,ibid. Ἀναϊσσωδὴς,ibid.
Ἀναϊσυγεύμα,seu Ἀναϊσύγευσις,t.1,c.1394,h
Ἀναϊσύξις,t.1,c.1395,c. Ἀναΐσσω,t.1,c.1398,d
Ἀναΐσσω,t.1,c.1407,a. Ἀναΐσυγος,t.1,c.1395,d
Ἀναΐσυγόω,ῶ,lugo exoluo:oppositum τῷ ὑπαΐσυγόω. Apud cōmicos verò ἀναΐσυγόω idem significat quod αἰσχύνω,αἰσχλύνω,ἀκαπτανύειν: vt vicissim ὑπαΐσυγόω idem vsurpant ὅτι τὴ κλείσιν,inquit Pollux libro 10,cap. 4.vt scholiastes quoque Aristoph. tradit ἀναΐσυγόω esse τὸ ἀνοίγω τὴν θύραν, sed addens, ἐξαίτου, Foramfecus aperire portā. Similiter apud Hesychium ἀναΐσυγόω est ἀνοίγω κλεῖσιν, Arcam aperire, Ciſtam referare & pandere: metaph.à portis sumpta,quarum obex & pessulus ζύγοφορ nominatur: & ἀναΐσυγοῦσθαι ipsæ dicuntur quum remoto illo vecte pāduntur. Idem rursum Hesychius ζύγοφορ ἀναΐσυγοῦσιν exponit etiam ἀνάγουσι τὸν ἀέρα φῶς: malim tamen ego & hic interpretari Aperientes seu referantes arcam.
Ἀναΐσυμος,t.1,c.1408,d
Ἀναΐσχαφίω,ῶ,Delineo:vel etiam Depingo.
Ἀναΐσχίω, ῶ, In vitam reuoco, Exsucito, Instauro. Epigr. lib. 3.
Ἀναΐσωτύμι,t.1,c.1411,h. Ἀναΐσωτόω,ibid.
Ἀναΐσωτυρία,t.3,c.616,b. Ἀναΐσωτυροῦμαι,ibid.c
Ἀναΐσωτικὸς,t.1,c.1386,c. Ἀναΐσωσις,ibid
Ἀναΐτιλίω,t.1,c.1493,c. Ἀναΐτιλμα,t.1,c.1492,d
Ἀναΐτιλτος,t.1,c.1496,h. Ἀναΐτριξις,t.1,c.1505,d
Ἀναΐτιλωτος,t.1,c.1506,a. Ἀναΐτροπος,t.1,c.1504,d
Ἀναΐτροπόω,t.1,c.1506,a
Ἀναΐτης, Hesychius affert pro βασιλίσκος: quo sensu & ἀνάδοτος dicitur.
Ἀναϊτιμα τος,t.3,c.1483,f. Ἀναϊτιμαπίζω,t.3,c.1484,e
Ἀναϊτιμασμὸς,t.3,c.1483,h. & 1484,b
Ἀναϊτιμαίω,& Ἀναϊτιμαίτιμαι,t.1,c.1547,f
Ἀναΐτης,t.3,c.1484,d. Ἀναΐτιος,t.1,c.1550,c
Ἀναΐτιωτος,t.1,c.1511,f. Ἀναΐτιώτης,ibid.g
Ἀναΐτιωσεμὸς,t.1,c.1511,c
Ἀναΐτιξις, κς,ἡ,idem quod ἀνάδεσις,teste Hes.
Ἀναΐτλεω,t.1,c.1495,b. Ἀνάϊτμα,t.3,c.1483,a
Ἀναΐτμακτὴς,ibid.e. Ἀναϊτλόω,t.1,c.1562,d
Ἀναΐτλος,ὁ καὶ ἡ,Imbellis,Cerramunibus inhabilis.
Ἀναΐτλόω,t.1,c.1572,d. Ἀναϊτλόωσις,ibid.
Ἀναΐτρεω,t.1,c.1575,a. Ἀναΐτρωσις,t.1,c.1581,f
Ἀναΐτρεπὸς,t.3,c.1649,b
Ἀνάϊτρωσις,ως,ἡ,Instauratio,Reparatio,Refectio. Ad verbum Renutritio. Hippocr. Aphor. ἅπαν πάλιν ἀρχὴν ἀναϊτρώσιος λαβὸν τὸ σῶμα.

Ἀναβρίω, t.1, c.136, f. Ἀναβρύμης, ibid.
Ἀναβρώσκω, t.1, c.1576, g Ἀναβύω, t.1, c.1619, b
Ἀναβυμάζω, t.1, c.1616, e. Ἀναβύμασμα, ibid. g
Ἀναβυμίασις, ibid.
Ἀναβυμάω, & Ἀναβυμῶμαι, t.1, c.1616, e
Ἀναβυόωσα, pro Euanesco, nescio vnde afferant v.l.
Ἀναβύομα, t.1, c.1619, b. Ἀναβύω, t.1, c.1618, b
Ἀναβώσασα, Exclamo, Vociferor. Hesychius enim ἀναβώξας exponit ἀναβοήσας.
Ἀναιδία, t.1, c.145, b. Ἀναιδὴς, ibid. a
Ἀναίδιον, Hesychius exponit ἄτιμον, ἄτιμον, Expertem, Inhonoratum. Ad verbum sonat Eum quem nemo reuerentia seu veneratione dignatur, ideóque Neglectum.
Ἀναιδόομαι, t.1, c.145, b
Ἀναιδωμόνως, Absque vlla reuerentia, & quasi dicas Irreuerenter: seu Absque vllo pudore, Impudenter. Galen. βράσας ἀναιδωμόνως γινώσκει: quod esse dicit ἀδιαφορητικῶς ἐν μέθῃ, indicium mentis emotæ & delirantis.
Ἀναίδυα, t.1, c.145, b. Ἀναιδὴς, t.1, c.144, f
Ἀναίδυτος, t.1, c.148, c. Ἀναιδὼς, t.1, c.145, b
Ἀναίη, Hesychio ὄρνις, & θεὸς, Nutrix. quæ & μαῖα dicitur & ἀμμά.
Ἀναίθω, t.1, c.151, f. Ἀναίω, t.1, c.148, h
Ἀναιλεια, Hesychio ἄδικα, Incœnia seu Incœnata. Malim sine diphthongo ἀναίολα, ab ἄϊλλω.
Ἀναίλιπος, eidem est ἀνυπόδυτος, Qui subiti nequit: nisi potius scripsit ἀνυπόδητος, Discalceatus. Infrà Ἀναλιπὲς.
Ἀναιμακτὶ, t.1, c.162, g. Ἀναίμακτος, ibid.
Ἀναίμασις, ιος, ἡ, Sanguinis inopia, Exanguis natura. v.l. pro quo scribendum potius ἀναίμωσις.
Ἀναιματὶ, t.1, c.164, a. Ἀναίμασις, t.1, c.159, d
Ἀναιμὶ, ibid f. & 164, a. Ἀναιμία, t.1, c.159, f
Ἀναιμόδιπτα, Hesychio ἀνδράχνη, portulaca.
Ἄναιμος, t.1, c.159, e. Ἀναίμων, t.1, c.161, c
Ἀναιμωτὶ, siue Ἀναιματὶ, t.1, c.163, f
Ἀναίνομαι, t.1, c.170, e.
Ἀναιρέομαι, Tollo, Aufero, t.1, c.187, f. Ἀναιρέομαι, Vinco, ibid. g. Ἀναιρέομαι, Suscipio, Educo, t.1, c.188, a. Ἀναιρέομαι, Tollo ad sepeliendum, ibid. c. Ἀναιρέομαι, Sumo in manus, ibid. g. Ἀναιρέομαι, Suscipio, t.1, c. 189, a. Ἀναιρέομαι, Excipio, ibid. c. Ἀναιρέομαι, Eligo, ibid. Ἀναιρέομαι, Concilio, ibid. d. Ἀναιρέομαι, Concipio, ibid. e. Ἀναιρεῖσθαι, pass. t.1, c.189, e
Ἀναιρετὸς, t.1, c.189, g.
Ἀναιρετὸς, ὴ, ὸν, Tollendus: interdum & Suscipiendus. Sequitur enim significationes verbi sui.
Ἀναιρετὸς, t.1, c.190, b
Ἀναιρετίζω, Tumultuor. v.l. nescio vnde.
Ἀναιρετὸς, t.1, c.190, b
Ἀναιρέω, Tollo, Euerto, t.1, c.186, g. Ἀναιρέω, Capio in manus, t.1, c.187, c. Ἀναιρέω, Respondeo oraculo, ibid. e.
Ἀναΐω, ex ἀνά (habēte significationem τῶ ἄνω) & ἄω, Sustollo, Sursum tollo. Eurip.
Ἀναισθάνομαι, Non sentio. v.l. Sed nullo exemplo.
Ἀναισθησία, t.1, c.231, d
Ἀναίσθησις, ἡ, Stupor. ἀναισθησία. v.l. sed perperam.
Ἀναισθητέομαι, t.1, c.231, a. Ἀναίσθητος, t.1, c.231, b
Ἀναίσθητι, subst. ibid. g. Ἀναισθήτως, ibid. e
Ἀναίσθητος, ibid. g. Ἀναισιμόω, t.1, c.228, a
Ἀναίσιμος, ibid. c. Ἀναίσιος, t.1, c.216, e
Ἀναίσσω, t.1, c.234, d. Ἀναίτιος, ibid. e
Ἀναισχυντέω, t.1, c.239, d. Ἀναισχυντία, ibid. f
Ἀναισχυντία, ibid. c. Ἀναίσχυντος, ibid. b
Ἀναίσχυντος, ibid. c. Ἀναιτιολογητὶ, t.1, c.250, a
Ἀναίτιος, ibid. b. Ἀναίτιος, ibid. f.
Ἀναίτις, Suidæ est ἀδιαβὴς vel ἀναίπαπτος, in hoc loco Sophoclis quem affert, πόλις δ' ἔστι Καλῶν ἄϊαπτος ἀλλ' ἀπαλλαχθεῖ χθονός. Eam tamen scripturam non habent vulgatæ Sophoclis editiones, sed ἀΐατος sine diphthōgo, & quidem rectius. sensui enim magis cōsentaneum est Illæsa, Incolumis, quàm Insons, Non autor nec causa: præsertim quum & aduerbium ἀϊατεῖ apud eum reperiatur pro Innocuè, hoc est Sine damno & impunè. Veruntamen & scholiastes alterum illam τὸν δὲ διφθόγγου γεγραμμένον agnouisse videtur, quum & ipse ἄϊατος ibi exponat non solùm ἀδιαβὴς, verumetiam ἀναίτιος. Locus est in Œd. Colon. p. 197, meæ edit.
Ἀναισχαίζω, t.2, c.1, h
Ἀναισθαίνομαι, Depono. v.l. nescio vnde.
Ἀναισθαίνομαι, t.1, c.4, c. Ἀναισθαίνω, ibid. d
Ἀναίσθητος, ibid. g. Ἀναισθητικὸς, ibid.
Ἀναισθησία, t.1, c.1383, f. Ἀναισθάνομαι, t.1, c.1090, e
Ἀναισθήτω, ibidem. Ἀναισχυντέω, t.2, c.10, b
Ἀναισχύντως, ibidem.
Ἀναιτιάομαι, Renouo, Instauro.
Ἀναιτιασμὸς, ιως, ὁ, Renouatio.
Ἀναιτιάομαι, t.1, c.179, a
Ἀναίτιος, Carcer in quem coniiciebant improbos seruos, & eos qui à patronis deficiebant. Vide Harpocr. & Suidam. Sed ille dicit vocari ΣΤΙΑΜ Ἀναίτιον à Callisthene, & quidem rectius.
Ἀναιτίω, t.1, c.179, a
Ἀναιωλεῖσθαι, Reparare, &c. t.1, c.19, b. Ἀναιωλεῖσθαι, Inclamari, &c. ibid. d
Ἀναιωλέω, siue Ἀναιωλίομαι, Inclamo, &c. t.1, c.18, c
Ἀναιωλέω, vel Ἀναιωλίομαι, Reuoco, &c. ibidem. g
Ἀναιωλοῦμαι, t.1, c.496, d
Ἀναιωλυσπήεια, t.1, c.43, c. Vide & Ἀλήματα.
Ἀναιωλυσπήεσσι, t.1, c.43, c. Ἀναιωλύσσομαι, ibid. d
Ἀναιώλυσσε, ibid. f. Ἀναιωλύω, ibid. d
Ἀναιωλυὼς, ιος, Reuelatio, Detectio, ipsa τῦ ἀναιωλύειν actio.
Ἀναιμάσσω, t.1, c.53, g
Ἀναιμάσσως, ibid. h. Ἀναιμώσιος, t.1, c.54, a
Ἀναιμώσιος, ibid. Ἀναίμωσις, ibid.
Ἀναίνομος, t.1, c.261, c. Ἀναιρέω, t.2, c.64, e
Ἀναιρ, t.1, c.70, h
Ἀναιρεδιον, siue Ἀναιρεδὶς, arbor est Indica, fructu auiculæ corculo non dissimili, (vnde nomen putatur inditum) rubente intus cruore. quo veluti sanguine scatet. Gorr. Sunt tamē qui fructus tantùm huius arboris nominatos ἀναιρέδια dicant à recentioribus apud Græcos medicis, quòd cordis figuram colorémque æmulentur. Atque ita potius accepit Paulus Ægin. in confectione δι' ἀναιρεδίων. Memorantur & à Nicol. Myrepso aliquot ἀναιρέδια σύνθετα.
Ἀναιταίκτιλος βίος, Humilis vita. Gell. ex Menandro. Ita v.l. sed non sine mendo.
Ἀναίχυντος, t.1, c.179, a. Ἀνάκαμψις, t.1, c.64, e
Ἀνακαίω, (pro simplici κάω, aoristo 1 verbi καίω) Findere.
Ἀνάκαμα, t.1, c.425, d
Ἀνάκεμαι, Recumbo, &c. t.1, c.160, h. Ἀνάκειμαι, Deditus sum, &c. t.1, c.161, c
Ἀνάκειτο, t.1, c.425, e. Ἀνακείρω, t.1, c.103, a
Ἀνακεκαλυμμένως, t.1, c.43, e. Ἀνακεκυφὼς, t.1, c.507, d
Ἀνακεφάλαιον, t.1, c.138, e. Ἀνακεφαλὴ, ibid.
Ἀνακεφὼ, ibidem.
Ἀνακίμα, Vasculum quo oleum affunditur: alio nomine dictum ἐλαιηρὸν ὀστράκινον, μικρὸν ἀγγεῖον, χαλκοῦν. Polldibro 10, ex Aristoph. Δαιταλεῦσι. Videndum tamen ne mendosum sit.
Ἀνακὶς, t.1, c.414, h.
Ἀνάκιτος, Immedicabilis, Insanabilis, Incurabilis. ἀνίατος Erotiano apud Hippocr.
Ἀνακεφαλαιοῦμαι, t.2, c.158, c. Ἀνακεφαλαίω, ibid. b
Ἀνακεφαλαιωτὸς, ibid. c. Ἀνακεφαλαιωτικὸς, ibid. e
Ἀνακῆσαι, Hesychio est ἡσυχάσαι, Quiescere.
Ἀνακλιδὸν, idem exp. ἀναφρῆται, Sursum fertur: vt Suidas quoque ἀνακλᾶται & ἀνακλιδὸν exponit ἀναπτὸ ἄ, Subtilit. Homerus Iliad. π. μέλαν δ' ἀνακλιδὸν αἷμα. Sic Iliados τ, αἱμοὶ δ' ἄρα σφι Πειρεΐδαι κεφάλαι πολὺς ἀνακλιδὸν ἰδρώς, multus etumpit sudor. Apud Hippocr. quoque Galen. ἀνακλιδὸν exp. ἀνακεφαλαιῶσαι. Legitur & apud Plat.
Ἀνακόμπως, t.2, c.101, b. Ἀνακορυξὶς, ibid.
Ἀνακορύσσω, t.2, c.100, g. Ἀνακορύσσομαι, ibid. h
Ἀνακολουθήσας, pro ἀνακαλούμενος, affert Budæus ex Dionysio.
Ἀνακυδαίνω, t.2, c.212, c. Ἀνακυίω, t.2, c.217, g
Ἀνακύπτω, ibid. h. Ἀνακύπτομαι, t.2, c.141, g
Ἀνακλάω, t.2, c.216, f

Ἀνακλαδάσαι, καὶ ἀνελέσθαι, καὶ πάλιν ἐκβαλεῖν· idem Pol luci eſt quod ἐρυγγανεῖν, in ludo illo qui ἐρυγγανισμὸς dicitur. Si igitur mendoſum non eſt verbum illud, ſignificat Ramo excitare. κλάδῳ ἀνείρειν ſeu ἀνερείδειν.

Ἀνακλάζω, t.1, c.216, f.
Ἀνακλαίομαι, t.2, c.213, d.
Ἀνακλαυθμός, t.1, c.222, c.
Ἀνακλαύσιμος, t.1, c.238, h.
Ἀνάκλαυσις, t.1, c.19, c.
Ἀνάκλαυτος, t.1, c.19, h.
Ἀνακλιντέον, t.2, c.253, a.
Ἀνακλίνω, Reclino, &c. t.2, c.251, c.
Ἀνάκλισις, t.2, c.253, a.
Ἀνακλιτικός, ibid. h.
Ἀνακλιτός, ή, ὁ, Inclinatus, vel Diſcubitorius. v.l. ſed ſine exemplo.
Ἀνακλύζω, t.2, c.166, a
Ἀνακλώω, t.1, c.273, b
Ἀνακορυλίζω, ſive Ἀνακορυλίζω, idem quod ἀναγαργαλίζω, teſte Heſychio, lexico meo vet. & Suida: apud quorum illos, poſterius legitur, apud hunc prius. vt c & apud Platonē in Sympol. εἰ δὲ μὴ (ſ. πάσσοιτο ἀλυκτὸν) ὕδατι ἀκρατεῖ ἀνακορυλίσαι, Aqua fauces colluere gargarizata. Subauditur enim aceſſatius φάρυγγα. Vtrunque apud Pollucem quoque legitur. vt libro 4, capite 15, βηξὶ, λύξει βήξαι, λύσαι. ἀφ' ὧν τὸ ἀνακορυλίσαι. Et libro 6, capite 3, ὁ μέντοι ἀναγαργαλίσας διὰ τῶν λίχνων, ἀνακορυλίσαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσαι διὰ τῶν φαρύγγων.
Ἀνακορυλισμός, οῦ, ὁ, Gargarizatio ſeu Gargarizatus. vtroque enim modo Plin. illam oris colluționem vocat. Athenæus libro 5, τὸν ὑπὸ τῆς λυγὸς ἐχόμενον καὶ ἀναγαργαλίζοντα ἀνακορυλισμὸς ὕδατος, gargarizatu aquæ.
Ἀνακορυλιστός, ή, όν, Quo fauces colluuntur, Qui gargarizari ſolet vel poteſt. Plato comicus apud Poll. l. 6, c. 3, Ἀνακορυλιστὴν ἐχθὲς ἐπώλουν κεκδυκότα.

Ἀνακοὶ, t.1, c.424, h.
Ἀνακοιμάομαι, t.2, c.191, d.
Ἀνακοιτεῖον, ibid.
Ἀνακοίτης, t.2, c. 198, b.
Ἀνακολάω, t.2, c.307, f.
Ἀνακόλλησις, ibid.
Ἀνακόλυστον, ibid.
Ἀνακολυμβάω, t.2, c.318, c.
Ἀνακομίζομαι, ibid. a.
Ἀνακομῶ, Suidæ eſt τὸ ἀναφύω: forſan pro Iterum como, ſeu Repullulo: vel pro Comas ſeu germina emitto.
Ἀνακοπὼν, apud Heſ. legitur, expoſitum ἀνασπάσαι. ſed ſuſpectum eſt, vtpote non poſitum ſua ſerie.
Ἀνακοντίζω, t.1, c. 273, a.
Ἀνακόπλομαι, ibid.
Ἀνακος, Non indigens medela. v.l. ſed videtur.
Ἀνακουσία, t.1, c.287, d.
Ἀνακουφίζω, t.1, c.398, g
Ἀνακούφισις, εως, ἡ, Alleuatio, ſeu Subleuatio.
Ἀνακούω, idem quod ἐπακούω, Inaudio, vel Auſculto. ita enim Sophocles in Electra, p.83, ἴκνεῖ μέτοιχος ἀυτὴ, κέκτα κωκυμάτων χόαι.
Ἀνακραγγάσειν, idem quod ἀνακράζειν ſeu κράζειν, indéque derivatum. hoc eſt Exclamare, Clamorem tollere, Vociferari. pro quo ſuprà ἀνακαγχάσειν. Heſych.
Ἀνακραδάω, & Ἀνακραδάζω, Vibro, Concutio, Quaſſo.
Ἀνακραδόω, idem. nam Heſychius ἀνακραδάσαι affert pro ἀνῆκαι, σεῖσαι.
Ἀνακράζω, t.2, c.219, c
Ἀνακράξιτος, per ſyncopen pro ἀνακεκραξόντως, teſte Heſychio. Particip. ao 1. act. paſſ. ab actiuo them. ἀνακεκράγμαι ſeu ἀνακεκράξω.
Ἀνάκρασις, t.2, c.138, f
Ἀνακρατὴς, Heſychio ἰσχυρὸς ὁ κραταιὸς ἢ ἐξ κραταιοῦ ἢ ἐπιπλοῦς, Firmum habens caput, vel Admodum firmus & validus. Quibus expoſitionibus innuit hoc vocabulum eſſe vel κατὰ τὴ κρασις, à capite: vel κατὰ τὴ κράσις, quo ſignificantur Vires & robur.
Ἀνακράσις, t.1, c.402, d
Ἀνακρέων, Ionicè pro Ἀνακρέοντος nomen vnius ex poetis lyricis. vt apud Athenæum l.13. Ἥδιστα Ἀνακρέοντα Τῖον

ἢ Σαπφὼ ἄσῃ.
Ἀνακρίκομαι, Sono, Loquor. Ex Epig.
Ἀνακρίκομαι, t.1, c.419, f.
Ἀνακρίμνημι, ibid.
Ἀνακρεμάω, ibid.
Ἀνάκρημνος, ον, ἡ, Ionicè pro ἀνάκρατος.
Ἀνακρίνομαι, t.2, c.431, c.
Ἀνακρίς, ίδος, ἡ, loci nomen proprium, qui & Δαυλὶς, apud ſchol. Soph. in Œd. tyr. p. 181.
Ἀνακρίτως, t.2, c.431, c.
Ἀνακροάω, ibid.
Ἀνακρούω, ὦ, Plaudo, ſeu Plauſum do, ſeu Plauſum collo, Applaudo. Ariſtophanes Veſp. Οἱ δ' αἰνέσεως πολὺ μᾶλλον Θωφελοῦμενοι.
Ἀνακρούομαι, t.2, c 446, f.
Ἀνάκρουσις, ibid. b.
Ἀνακτάομαι, Recupero, &c. t.2, c.469, b.
Ἀνακτᾶσθαι, Reſocillare, &c. ibid.
Ἀνακτέον, Deducendum eſt, vel Referendum eſt: ab ἀνάγω.
Ἄνακτες, Reges: item Regum fratres vel filii, aut Domini. Ariſtoteles de Cypriorum politia loquens, καλοῦσι δὲ οἱ μὲν ἰδιῶται καὶ ἀδελφοὶ τῶν βασιλέων, ἀδελφεοὶ δὲ οἱ ἀδελφοὶ καὶ μικρῷ, ἄνακτες.
Ἀνάκτιος, t.2, c.469, c.
Ἀνακτίω, Reædifico, Inſtauro: vel Denuo ereo, Reformo, Greg.
Ἀνακτορεῖν, Heſychio ἀναπηδᾶν, Subſilire.
Ἀνάκτορα, t.2, c.424, g.
Ἀνακτορεῖα, ibid.
Ἀνακτόριος, ibid. d.
Ἀνακτοπαλεῖν, Heſychio οἱ περὶ τὰς ὀπτηλοποιοὺς σκόροδα, Qui ſacra peragunt.
Ἀνακτορεύω, t.2, c.424, d.
Ἀνακυκάω, t.2, c.490, d.
Ἀνακυλίω, ibid. g.
Ἀνακυλόω, t.2, c.505, b.
Ἀνακυλίω, t.2, c.493, f
Ἀνακυμβαλίζω, Cum ſonitu euertor. Euſtathius enim ſcribit currus ab Homero ἀνακυμβαλίζειν dici quum ἀτυπῶν καὶ κροπῶν ἀναφρονίμως: reſpiciens numerum ad hunc locum Iliados π, ὑπὸ σ' ἄξονα φῶτες ἑτοῖμοι Πμνείες ἐξ ἐχέων, διφροι δ' ἀνακυμβαλίζον. vbi iterum ἀνακυμβαλίζειν exponit ἀνατρέπειν αἰνῶς, καὶ πλημμελῶς ἀμαθῶς τὴ πτῶσιν κυμβάλων: afferens tamen & alias expoſitiones, videlicet ἀνατινάσσειν καὶ ἀνερείπειν, metaphora ſumpta ἀπὸ τῶν ἀνακυμβαλούντων ἄνω ἀλαπάδνως τὸ σκεῦος ἐπὶ ἄλλοις: vel etiam, τὸ μὴ σφοδρῶς κυμβαλίζειν ἐπὶ ἄλλοις, τὸ δὲ ἀλόγως, μετὰ ἄχου, καθ' ὁμοιότητα κυμβάλων. Sed prior expoſitio magis conſentanea videtur, & antiquior. nam eodem teſte, veteres grammatici tradunt, verbum hoc, quum ſit βαμβῶδες, habere ἦχον & μετὰ ἄχου τὴ ἀρμάτων ἀναστροφῆς. Lucianus videtur accipere pro Colliſu ſonitum dabant, in Zeuxide ſic ſcribens, τὰ δ' ἅρματα ἀναστρέφεται, καὶ τῶν ἵππων ἐπιπολὺ κυμβαλιζόντων, ὡς ἀκμαιοτάτου διώκοντος ἐκ αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ Ὁμήρου, — διφροι δ' ἀνακυμβαλίζον. Quibus ſubiūgit, ἔστιν δ', ἐπειδὰν ἄπαξ τῆς ἰς τὸ δρόμου ὁδοῦ ἀπορέσωσιν, ὡς ἀκριβῶς ἐπὶ ἴσης φέρεσθαι, ἀλλὰ ἐπιστρεφόμενοι, ἐκ τοῦ ὑπτίου πάντα κυμβαλίζουσι, καὶ ὄχημα κρημνίζουσιν.
Ἀνακωκύω, Heſychio eſt ῥέγχειν, Stertere, Ronchos edere.
Ἀνακωλύω, ὦ, Subuerto. Heſych. enim ἀνακωλῦσαι affert pro ἀνατρέψαι, Subuertere, In dorſum reclinare & reſupinare. Quo ſignificatu apud Nicandrā ſine τ legitur ἀνακυλίσας, in Ther. v. 705, de teſtudine marinā, Τὴν δ' ἀνακυλίσας, χαράδρης ἔνι ξυλώσῃ κρύπτε Μακηλὴ χελώνη. Ita enim & ſcholiaſt. hæc verba exponit, ἔστιν ὑπτίασας καὶ ἀνατρέψας ὅτι νήσει, τὴν περαίαν αὐτῆς ὑπτίασας χαλκῇ μαχαίρᾳ. Habet verò hanc ſine τ ſcripturam vetus etiam & manuſcriptus Nicandri codex.
Ἀνακώπω, t.2, c.507, c
Ἀνακωχείωσις, apud Hippocratem interpretantur Gravitas atque autoritas: qua ſignificatione σεμνύνομαι etiam vſurpaſſe eundem tradunt. Medico certè in libello περὶ ἐδημοσιῶν iubet, ὁ τηνικάδε ὢν μεμαθηκὼς καὶ καλὸς καὶ κἀγαθὸς γενέσθαι, αἰδήμων, δίκαιος, βραχυλόγος, ἀπαθὴς ἐπιθυμιῶν, σοφροσύνης, ὑπομένων, αἰτίαις ὡσὶ τὰ ἀνακωχείωσιν. nisi potius actiuè accipiendo ea vox pro Autoritatis conciliatio.

Ἀναωρτάσαι, Heſychius affert pro ἀναπηδῆσαι, ἀναπηδῦσαι, Subſultare.

Ἀνακιδνίσσον, idem exp. κίδνισον, nimirum veluti κιδνᾶσα.

Ἀνακωκύω, Lamenta & fletus edo. Exponitur & Defleo, Deploro.

Ἀνάκωλος χιτωνίσκος, apud Plutarchum De virt. mul. interpr. Tunica breuiſſima. Cameratius verò, Nomen (inquit) χιτωνίσκου ἀνακώλου, legitur in Xenocrita Plutarchi, de puerili tunica.

Ἀνακωλύω, t.2, c.530, c

Ἀνακωμῳδέω, ῶ, Comicè decanto vel dico: vel etiam Comicè taxo.

Ἀνακῶς, t.1, c.425, d

Ἀνακωφάω, ῶ, Surdũ reddo. (quod compoſ. verbo Valer. Max. vocat Exſurdare) Suidas enim ex Ariſtophane affert ἀνακεκώφηκας pro ἀνεπλήρωσας βοῆς, ταῖς ἀκοαῖς ἡμῶν χοιρείαις, Exſurdaſti aures noſtras. hoc eſt, Clamoribus & vociferationibus tuis completæ aures noſtræ obſurduerunt. vt Cic. loquitur.

Ἀνακωχέω, t.1, c.270, g. Ἀνακωχόω, ibid.

Ἀνακωχή, ibidem, e. & 1335, c. & f

Ἀναλαβίζειν pro ἀναλαβεῖν, &c. t.2, c.561, b

Ἀναλαμβάνομαι, ibid.a

Ἀναλαμβάνω, Reſumo, &c. t.2, c.557. g. Ἀναλαμβάνω, Repeto, &c. t.2, c.558, b. Ἀναλαμβάνω, pro Reficio, cũ accuſ. ibid. e. Ἀναλαμβάνω, abſolutè, &c. c.559, a. Ἀναλαμβάνω, Aſſumo mecum, &c. ibid. c. Ἀναλαμβάνω, Suſcipio, &c. ibid. h. Ἀναλαμβάνω, Retineo, &c. c.560. b. Ἀναλαμβάνειν, Reprehẽdere, &c. ibid. e. Ἀναλαμβάνω, Colligo, &c. ibid. f

Ἀναλαμπτω, t.1, c.589, a. Ἀναλγής, t.1, c.315, b

Ἀναλγησία, ibidem, f

Ἀνάλγητον, apud Suidam legitur. ſed ſine expoſitione. In vulg. lex. verò affertur & Ἀνάλγησις, pro Indolentia & ἀναίσθησια: propriéque pro eo vitio accipi dicitur quo aliquis dolore & ſenſu ſui mali vacuus ſtupénſque in omnia alia vitia labitur. ſed viderint.

Ἀναλγησις, t.1, c.315, b. Ἀναλγήτως, ibid. e

Ἀναλδαίνω, t.1, c.312, b. Ἀναλδής, t.1, c.311, g

Ἀναλδήσκω, Succreſco, Augeor. Apollon. Rhod. Argon. libro 3, περὶ τῶν ἀπορρήτων αὐδῶν loquens, Λάμπεν ἀναλδήσκοντος ὕδατος χθονός: pro quo paulo antè dixerat, ἀνὰ πᾶσαν ἀέκαστα χυόμενον ἄφυσσεν. ſchol. quoque exponit ἀναδιδόμενον, αὐξανόμενον.

Ἄναλδον, Heſychio ἀνάυξες, ἀνέτροφον, Non augeſcens ob nutrimenti penuriam: item ἀνώγαιον, non conualeſcens.

Ἀναλιαίνω, t.2, c.662, a

Ἀναλίσκω, & Ἀναλίσκομαι, t.2, c.609, a

Ἀνάλεκτον, ους, ὁ καὶ ἡ, Immitis. vulg. lex. perperam pro ἀνήλεκτον.

Ἀναλοφία, ης, ἡ, Non vngi, τὸ οὐκ ἀλείφεσθαι, vt quum Hippocrates De dieta ait, πὼ ἀλοισίῳ καὶ πὼ ἀλοφίῳ ξηραίνειν πὼ λίπον δι' ἱδρωμάτων, καὶ ὑγιαίνειν, καὶ μαλάσσειν.

Ἀναλοχω, t.2, c.672, c.

Ἀναλκτον, τὸ, Subſtant. t.2, c.609. e

Ἀναλκτος, ibid. f. Ἀναλκτίδης, ibid. g

Ἀνάλκτος, ibidem, e

Ἀναλλαφθῆναι, pro ἀναλλαπῆναι ſeu ἀναλλᾶσθαι, Ionicum eſt apud Heſych. vt & apud Hippocr. ἀναλλαμβίους pro ἀναλαμβάνοις.

Ἀνάλλαμμα, t.2, c.561, g

Ἀναλλαντῆρ, ῆρος, ὁ, Amula ſeu Hamula: vaſculi genus ad aquam geſtandam in ſacrificiis, apud Ioſephum in libris Antiqu. Iud. inter ſupellectilem & inſtrumenta templi Solomonis: forſan ex eo nominatum quòd ἀναλαμβάνεται τὸ ὕδωρ, quòd eo hauriretur & educeretur aqua. vnde & ἀναλλαπτὴρ potius ſcribendum eſt.

Ἀνάλλαψις, εως, ἡ, Ionicè pro ἀνάληψις, Aſſumptio: hoc eſt actio qua aliquid adducimus vel attrahimus ad nos, aſtringendo ne elabatur. Hippocr. in libro quem κατ' ἰητρεῖον inſcripſit, δεῖ δὲ τὸ ἰητρὸν ἀναλλαυδέα, ἐπαγωγέα τὸ δὲ ἐπαλλαυδέα, ἀπαγωγέα, ὑποδιδόν, θερμαντικόν, ἀναλλαπτικόν. Niſi potius hic ſignificat Surſum verſus & in altum ducendo.

Ἀναλλαπτίας, Aſſumendus.

Ἀναλλαπτικός, t.2, c.561, f. Ἀναλλαπτικῶς, ibidem, g.

Ἀναλλῆσαι, Heſychius affert pro ἀναστρέψαι, Euertere ſeu Subuertere.

Ἀνάλλυσις, t.2, c.561, c. Vide & Ἀνάλαμψις.

Ἀναλλὶς, ίος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ſuprà ἀναλδὶς ſiue ἀνάλδης. nam vt ἄναλδον Heſychius exponit αἰώγαιον, ita ἀναλλὶς idem affert: itidem pro ἀκίατον, αἰώγαιον, Immedicabile, Inſanabile, ſeu Irreſanabile, vt ita dicam. hoc eſt Quod reſanari & priſtinæ ſanitati reſtitui nequit. In qua ſignificatione legitur apud Hippocratem in libro De articulis, ἀναλλὶς ὀστέον. Idẽ verò & in alia ſignificatione vſurpauit, nimirum pro ἀπαύξης, Non augeſcens, Non creſcens: in libro De aere, aquis & locis, οἵτινες καρπὸν γινόμενον αἰώγαιον, ταῖσιν ἀναλλὶς οἶσι, καταπίπλουσι μὲν καὶ ἀπαλὲς ὑπὸ πολυυδίης τὸ ὕδατος. Rurſum Heſychius ἀναλλὶς exponit ἀναίσθητον. quo ſenſu ἀνάλγητον poteſt dicitur.

Ἀναλίγκιον, idem affert pro ὁμοῖον, diſſimile. ἀνάλιγκος enim ſignificat ὅμοιος, ſimilis.

Ἀνάλιος, t.1, c.1455, e

Ἀνάλιπος, Diſcalceatus: ἀνυπόδητος: Doricè pro ἄνηλιπος, ab ἄλιφ ſignificante ὑπόδημα, vt docet ſchol. Theocr. in hoc loco Id. 4, Εἰς ὄρος οὐχ ἵππος, μὴ ἀνάλιπος ἔσχο Βάττε. Suprà ἀνάλιπος.

Ἀναλίσκομαι, t.1, c.421, b. Ἀναλίσκω, ibid. e

Ἀνάλκια, t.2, c.330. e. Ἀνάλκις, ibidem, d

Ἀναμέξας, t.2, c.609, c. Ἀναλωτής, t.1, c.358, g

Ἀναλόομαι, t.1, c.339, c

Ἀναλύζουσα, poeticè metri cauſa geminato λ pro ἀναλύουσα.

Ἄναλμα, ατος, τὸ, Inſulſitas, Salſilaginis penuria. Ita quidam in vulg. lex. afferens hunc locum Theophr. De cauſis plant. lib. 5, capite 11, ὁ ἱερίζαθος ἁπάλυται φακελίσας, ὅταν αὐθὶς ὕδωρ ὀπτηγοῦμεν ἀπεκλύσῃ πὼ ἄλμην. πὼ γὰρ ἄναλμα, οἷον φακελίζω δέ. Ita enim reponendum ait pro ἔφαλμα, quod in vulg. edit. legitur. Quam re facilè ei aſſentior, nimirum pro ἔφαλμα reponendum eſſe ἄναλμα, vel potius ἄφαλμα: at hoc ἀνάλμα ſiue ἄφαλμα ſubſtantiuum eſſe, pernego, dicóque vel poſt illam vocem addendum eſſe verbum γίνεσθαι, vel legendum eſſe ἄφαλμον aut ἀνάλμον. Perperam autem ſcriptum eſſe ἔφαλμα, præcedentia verba ſatis declarant, & verò etiam hæc ſub finem lib. 3, κατὰ πυθμένα δὲ τῆς ἅλμης, ὥσπερ σαμφύτου πίος γινόμενος. φακελίζεται. necnon & hæc in Hiſt. plant. libro 8, cap. 6, ὅπου δ' (εἰδεῖμεν videlicet) κάπελυθείσης τῆς ἅλμης ἀπόλωται φακελίζοντος. Vnde Plinius libro 18, cap. 17, Vitium ciceris eſt quum ſalſilaginem eius abluendo imber dulcius id facit.

Ἄναλμος, t.1, c.374, b

Ἀνάλμυρον, Galen. apud Hippocratem ex Dioſcoride exponit ἄναλον, οἷον ἀλμυρόν, Nõ ſalſi, Salſilaginis expertes: annotans tamen, quoſdam diuiſim legere.

Ἀναλογίδην, Secundum proportionem v.l.

Ἀναλογία, t.1, c.631, g. Ἀναλογικός, t.2, c.632, a

Ἀναλογία, t.2, c.631, c. Ἀναλογίζομαι, t.1, c.647, b

Ἀναλογίζω, ibidem, c

Ἀναλογικός, ή, ὁ, Proportionalis. Ex Luc. affertur pro Conſtiturus in rationum pro rata parte comparatione.

Ἀναλογισμός, t.2, c.647, c. Ἀναλόγως, aduerb. t.1, c.630, h

Ἀνάλογος, ibid. f. Ἀναλογως, t.2, c.631, c

Ἄναλος, t.1, c.371, d. Vide & Ἀνάλμυρον.

Ἀναλόω, t.1, c.422, c

Ἄναλτος, Non augeſcens, vt ἀναλδὶς & ἀναλλὶς ſuprà. Erotianus enim ἄναλτον ἄλφιτον apud Hippocr. exp. τὸ μικρὸν καὶ ἀναύξες: quomodo Heſych. quoque hanc vocem accipi teſtatur, deriuans ἀπὸ τῆς ἅλμης. Galenus autem τὸ χωρὶς ἁλὸς καὶ οὐκ ἀλμυρὸν, Salis expers, Salſilagine nulla prædictum. quæ expoſitio verior eſt & conuenientior his ipſius Hippocrat. locis: De morbis libro 2, δίδοναι ῥιμφάσιον ἔτνος ἄναλτον. De morb. intern. φρύγειν τύρον ἄναλτον. Rurſum libro 2 De morbis, σπάνιον δίψῃ χρῆσθαι ἀναλτίοισι καὶ ἀκρήτοισιν. Et mox, σπάνιον δὲ χρῆσθαι ἀναλτίοισι καὶ μὴ λιπαροῖσι μηδὲ πίοσι. Similiter & Dinarchum vſurpaſſe hoc vocabulum αἴτε τῷ χωρὶς ἁλὸς, teſtatur Suidas. Alioqui ἄναλτος dicitur etiam Is qui non augeſcit nec exſaturatur alimento quod ei ſuppeditatur. ἀπλήρωτος. In qua ſignificatione accepiſſe vocem hanc Cratinum poſt Homerum, idem Suidas annotauit: Homerum in-

quam, ſic canentem Odyſſ.ε, Ὅς ῥ' οὔπω τὸν ἄνολπον ἀλὶ- A πτόλιν ἀπίκανεν. Et aliquanto pòſt, ὅφρ' ἂν ἴχῃς βίοτον ἀνὴρ ἀνόλπιν, Inexplebilem ſeu Inſatiabilem ventrem. vt Euſtathius quoque exponit ἀκόρεστον & μὴ ἀλυποῦμενον ὅτι αἰεὶ ἐσθίει, nimirum παρὰ τὸ ἀλδῶ: addés etiam, μηδέποτε ἄλις ἔχουσαν, innuénſque ab ἄλις deriuari poſſe. Itidem Nicocles comicus apud Athenæum l.8 dicit, ἀνάλπεις καὶ πανυπέρτυχος ἁνήρ.

Ἀναλύζω. Singultio ſeu Singulto. Suidas ἀναλύζουσα exponit non ſolùm λυπεῖσθαι, ſed etiam κλαίουσα: addítque hoc πάθος accidere iis qui μετὰ πολλῆς συμπαθείας B κλαίουσι, ſingultum videlicet. Vnde Cicero dicit, Multas lacrymas & fletum cum ſingultu. | Heſychius verò ἀναλύζων exponit ἀναύδων. niſi potius ſcripſit ἀναλυδῶν: quod itidem eſt Singultiens, Singultibus ilia pulſans.

Ἀνάλωτος, t.1, c.751, b. & t.3, c.1514, e
Ἀναλωτός, t.2, c.751, c. Ἀναλόω, t.2, c.750, h
Ἀναλφάβητος, t.1, c. VIII, a
Ἀνάλωσα, vel Ἀνήλωσα, t.1, c.421, c
Ἀνάλωμα, t.1, c.422, c. Ἀναλῶν, ibid.
Ἀνάλωσα, vel Ἀνήλωσα, t.1, c.421, c
Ἀνάλωτος, t.1, c.422, d
Ἀναλωτὸς, Conſumendus, Inſumendus. Ariſtot. in Rhet. dixit ἀναλωτέον πὶ σπουδαῖ, pro Inſumendum & impendendum eſt ſtudium.
Ἀναλωτὸς, t.1, c.422, d. Ἀναλωτικὸς, ibid. c
Ἀνάλωτος, t.1, c.329, g
Ἀναμαθῶ, quod Heſych. exponit ἐξ ἀρχῆς μαθῶ, Denuo diſcam, eſt aor.1 ſubiunctiuus verbi ἀναμανθάνω, ex inuſitato ἀναμάθω vel ἀναμαθέω.
Ἀναμαιμάω, t.2, c.819, g
Ἀναμαλάθομαι, t.2, c.778, h. Ἀναμαλάθω, ibid.
Ἀναμαξόβιος, t.1, c.382, g
Ἀναμανθάνω, t.2, c.788, a.
Ἀναμαρτησία, ας, ἡ, Non peccare aut peccaſſe. vel Peccare non poſſe. Hieron. Impeccantiam interpretatur, in proœmio quarti comment. in Hierem. Hæreſis Pythagoræ & Zenonis ἀπαθείας καὶ ἀναμαρτησίας, id eſt, impaſſibilitatis & impeccantiæ, cœpit reuiniſcere.
Ἀναμάρτητος, ὁ καὶ ἡ, Qui non peccauit: item Qui non peccat, vel peccare nequit. (quo ſenſu Gellius dicit, Is C erit pleraque impeccabilis) nam & actum & habitum ſignificat. Hieron. aduerſus Pelagiũ, Poſſe hominẽ ſine peccato eſſe ſi velit: quod Græci dicũt ἀναμάρτητον. Et mox, Simulant ſe ſine peccato quidẽ dicere, ſed ἀναμάρτητον dicere non audere: quaſi aliud ſit ſine peccato, aliud ἀναμάρτητον. Galen. ad Glauc. lib.1, μόνος αὐτὸς ἐν ἀνθρώποις δύναται ἀναμάρτητος εἶναι ὅταν ἀεὶ τὰ ἰάσεις, ſolus hic in medicando non peccauerit, quantum quidem id ab homine fieri poteſt. nam teſte eodem, perfecta medicæ artis ſcientia ἀναμάρτητος διὰ βίου πάντης, ἡ D ἀπειρίας σφάλιτα. De eo qui peccare non poteſt dixit Plato De rep. l.1, πότερον δὲ ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἀρχόντες, ἢ εἰσί τι καὶ ἁμαρτάνειν. opponitur enim ibi ὁ ἁναμάρτητος τῷ νῷ τι ἁμαρτάνειν. Sic aliquanto pòſt, ὅτι τοὺς ἀρχέντας ὁμολογῆς οὐκ ἀναμαρτητικοὺς εἶ), ἀλλά τι καὶ ἁμαρτητικούς. Et Xenophon Hellen.6, ὁρῶ γὰρ τὴν αἰσθησιν οὐδένα ἀναμάρτητον διαπλεῦσαν. Et Iſocrates ad Philipp. οἱ τὴν μὲ ἄλλων μηδὲ τοὺς ἑαυτῶν ἀναμαρτητικὴν εἶ) τεμιζόντων, αὐτὸς ἑλόμενος λίαν ὡς οὐδὲν τῶν τοιούτων πεπλημμελήκαμεν. Neutro genere & ſubſtantiuè dicitur etiam τὸ ἀναμάρτητον pro ἀναμαρτησία εἶ), ſeu ἀναμαρτησία, Non peccaſſe, Non peccare, Peccare non poſſe. Impeccabilitatem vocare poſſis, vt Gellius dixit Impeccabilis. Dionyſ. Longin. τῶ ἀναμαρτήτου πολὺ ἀφιστᾶσθε οἱ πολλοὶ τοῦτο, ὅμως πάντες εἶναι ἐπαινοῦσι Συνεσ. Res etiam aliqua & actio dicitur ἀναμάρτητος, In qua nil peccatum eſt vel peccatur. Xenoph. Præd. 8, ὅλων πλοῦτον ἔξω σωμάτων ἀκριβῶς καὶ ἀκέκτημαι ἀναμάρτητον.
Ἀναμάρτητος, Sine peccato, Ita vt non peccaris, vel non pecces, vel peccare nequeas. hoc eſt Recte & iuſtè. Iſocrates Panathen. πρὸς ὑμᾶς ἀναμαρτήτως ζῆν καὶ τοῖς ἄλλοις ἀλύπως. Sic Xen. dicit ἀναμαρτήτως τι πιεῖν.
Ἀναμαρυκάομαι, ῶμαι, Rumino, Remando. Alexãder Myndius apud Athenæum libro 9, de otide ſeu lagodia aue, φασὶ δ' αὐτὴν καὶ τὸν ὄφιν ἀναμαρυκᾶσθαι, ὅτι ἐσθίει τι ἵππων. Sic enim reponendum eſt pro ἀναγκαρυκᾶσθαι, quod habent vulg. edit.
Ἀναμασάομαι, ſiue Ἀναμασσάομαι, t.1, c.799, h
Ἀναμάσσω, t.2, c.801, h. Ἀναμαῶδω, t.2, c.768, d
Ἀναμαχαλιτήρ, ῆρος, Mundus & ornamenta axillaria. Pollux libro 5, cap.16, inter nomina mundi muliebris, quũ dixiſſet, οἱ δὲ τοῖς στρυφνοῖς αἰγίδας, μαχαλιτῆρας: ſubiungit, Philippidem comicum in Ἀδωνιαζούσαις dixiſſe etiam ἀναμαχαλιτῆρα, quaſi ornamentum ſuperaxillare diceres, quod nimirum ſuper axillas ſibi circumponunt mulieres. Heſychius quoque eſſe ait εἶδος χωρικοῦ κόσμου.
Ἀνάματος, Fluentis carens: vt ἀνάματος τάφος apud Plutarchum De Herod. in epigr. quodam: cui ibidẽ opponitur ὑδρηρὸν ἄντρον. At Ἀνάματοι, apud Heſychium ἀμαθεῖς καὶ ἀκρίτως: perperam pro ἀναμάτοι.
Ἀναμαθόμαι, t.2, c.801, b. Ἀναμαθῶ, t.2, c.801, h
Ἀναμαίχμαι, t.2, c.815, g. Ἀναμάδυτος, t.1, c.640, b
Ἀναμαλγὴς, Non emulctus: vel Qui nequit mulgeri. v.l.
Ἀναμαλαίω, Heſychio αἰσθάνομαι, ἀφίσταμαι, Rennere, Negare. pro quo ordo alphabeticus innuit ſcribendum eſſe αἰσθαναλαίω.
Ἀναμέλπτης, idem exponit ἀνυμνωδὸς, Decantantes: vel etiam Hymnos ordientes.
Ἀναμιμβάδιος, t.2, c.934, d. Ἀναμιμβάδιος, ibidem.
Ἀναμιμίχεται, Ionice pro ἀναμιμνήσκεται: ab ἀναμίμνημα.
Ἀναμιμνῆται, præterit. perf. paſſ. verbi ἀναμιμνήσκομαι ſeu ἀναμνάομαι.
Ἀναμίνω, t.2, c.878, e
Ἀνάμιος, ſeu Ἀνὰ μίαν, Viciſſim. ἀνὰ μίαν. Heſych.
Ἀνάμιστος, ibid.
Ἀνάμιστον, aduerb. t.2, c.890, d.
Ἀνάμεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plenus, Refertus, Repletus: idem cum ſimplici μεστὸς: niſi quòd præpoſitio ſignificationem aliquantum auget. Ariſtoph. πλέον ἀναμεστα. Et Luc. ἀναμεστοι ἁπάσης τέχνης, quaſi Omni refertum arte.
Ἀναμένω, οῦ, Repleo. Ariſtoph. Ranis, ἐκ δύπου τὸ πλοῖον ἀναμεστωθὲν χαμαιπόνων ἀνθρώπων. id eſt ἀνατεθρύφθη, inquit ſchol & Suid. Repleta eſt ſcribis.
Ἀναμετρίομαι, t.2, c.903, g. Ἀναμετρίω, ibid.
Ἀναμέτρης, ιος, ὁ καὶ ἡ, Immenſus. vulg. lex. ſed falſò, aut ego fallor.
Ἀναμέτρητος, t.2, c.904, b
Ἀναμηλῶσαι Heſychio μᾶλλον ἀναγλύψαι: ita n. reponendum.
Ἀναμηρύκεται, Rumino. v.l. ſed nullo teſtimonio.
Ἀναμηρύομαι, Fila dilapſa ſeu fluentia fuſo circumacto retraho & reuoco. Plutarchus De ſolert. animalium, loquens de piſce qui ἀλιεὺς dicitur, ὅτιπερ σοφὸν τῶν μικρῶν ἰχθύδιων ἴδιον πεποίηται, ἐνδίδωσι δάκτυλον, (nimirum τῶν πεπτεμένων τὸν ἄγκιστρον ὁρμιαῖ ὑπὸ τῆς μακρᾶς αἴρησι καὶ χελιδόνας, μικκιλίους, πέρκας τῶν) καὶ ἀναμηρύεται μέχρις ἂν ὁ ἰχθὺς ἀπὸ τοῦ στόματος ἅλις ἔχωσι. καὶ ἐσθίοντα μάχης ἀπὸ τοῦ κεντροῦ τὸ στόμα ἅλωσι τῶν ἀγκίστρων. vt Plinius de piſcatrice rana, libro 9 cap. 62, Eminentia ſub oculis cornicula turbato limo exerit, aſſultantes piſciculos attrahens, donec tam propè accedant vt aſſiliat.
Ἀναμηχανάομαι, Rurſum machinor ſeu molior.
Ἀναμήδω, t.2, c.934, d. Ἀναμήγυμαι, ibid. c
Ἀναμήγνομαι, ibid. Ἀναμήγνυμαι, ibid. c
Ἀναμήγνυω, ibidem.
Ἀναμιλλητὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo certamen & contentio non eſt, Non controuerſus. Exponitur & actiuè, Non contentioſus: à Suida ἀφιλόνεικος: rectius ab Heſ. ἀφιλονείκητος & ἀναμφιλεκτος.
Ἀναμμισήσαμαι, t.2, c.959, g. Ἀναμμισήσω, t.2, c.960, b
Ἀνάμματον, t.2, c.883, b
Ἀναμυελίζω, Parua ſeu querula voce cantillo: vel ſimpliciter Cantillo. vt apud Athenæum libro 4, ex Protagoride, τὴν ἀδὴν μονῳδῶν τοῖς ἀδίστοις ὠρμισμένος ἀναμυελίζει.
Ἀναμυξὶς, t.2, c.934, d. Ἀναμύξις, ibid. c
Ἀναμύσσω, ibidem, d.
Ἀναμωλύνω, οῦμαι, Mercedem capio.
Ἄναμμα, ατος, τὸ, Idipſum quod αἴθαλος & accenſum eſt, Ignis ſeu fax accenſa & ardens. Apud Suidam, τὸ ἀπὸ ξύλου, οἷον μεγάλης δᾳδὸς ἢ ἑτέρου τινὸς ἅπτεται ἄναμμα. At ἀνάμματα,

ματα, ἃ, significare Recordationes, vt v. Lex tradunt, falsissimum est. vel enim declarantur ea voce Accensi ignes, Accensæ faces: vel, Enodia, & τὰ μὴ ἔχοντα ἄμμα: in illa significatione à nom. sing. αἴαμμα, in hac ab αἰάμαπτ.

Αἰάμιτος, t. 1, c. 495, b. Αἰαμπάομαι, t. 2, c. 959, g

Αἰαμπάω, t. 2, c. 960, a

Αἰαμύης, v. l. ex Herodoto pro Amictus, Indutus: sed nō sine mendo.

Αἰαμύω quoque falsò eadem constituunt thema fut. αἰαμύνω, & temporum quæ inde formātur. referēda. n. ea sunt ad Ἀναμύω.

Αἰάμπης, t. 1, c. 960, d. Αἰαμπικός, ib. e

Αἰαυγή, t. 2, c. 878, g. Αἰαμόργυμαι, vel Ἀναμόργυμι, t. 1, c. 394, d

Αἰαμορμύω, Cum murmure bullio, Bullas cum murmure ereto. Hom. Od. μ, de mari, Πᾶσ' αἰαμορμύρισκε κυκωμένη ὑψόσ' ἄχη Ἄκριον σκοπιὴν ἐπ' ἀμφιρύτην ἐπιβᾶσι. Ibidē de charybdi dixerat, Δεινὸν ἀναβρύζησι παλαιὸς εἰς ἅλμυρὸν ὕδωρ, comparans eam lebeti qui vndantes bullas ἐξεμεῖ ἐν πυρὶ πολλῷ: quod alibi ἀμβολάδην ζέειν ipse & Herodor. vocant. Schol. quoque αἰαμορμύρισκε ibi exp. αἰόλλεται, αἴρεται.

Αἰαμοχλύω, t. 2, c. 1579, b

Αἰαμπίχους, υ, ὁ ἡ ή, Non habens ἀμπέχονα, Nō togatus seu Ignatus. Athen. lib. 13, αἰαμπίχους γὰρ ἦν μονοχίτων ἰών, nulla alia indutus veste nisi interula.

Ἀναμπλάκητος, Nō errans. vt Soph. schol. in Œd. tyr. p. 172, κἄτις αἰαμπλάκητος exp. ἀπλανὴς, αἰ εἰς μηδὲν ἁμαρτησουσαι, ἀλλὰ πάντων κρατοῦσαι: addens etiā, ἄφυκτοι, αἱ οὐκ ἔστιν ἐκφυγεῖν, quarū manus effugi nequeunt. Sūt qui interpr. etiam, Quē fallere non possis. Quibus assentirer si αἰαμπλακίας pass. pro Falli vsurpatū reperiretur. Notādum vero est, quosdam codices ibi habere αἰαπλάκητον quod si mendo caret, significabit, Vagabundæ, Errabūdæ, πλανῆτις, à verbo αἰαπλανῶ.

Ἀναμπρεπὲς ὄψος, Hesychio χρυσοπαστὸν ὄψος.

Ἀναμύω. Aperio oculos: oppositū τῷ συμμύω. vnde αἰαμύσῃ apud Hes. αἰαλύπτει.

Ἀναμφίεστος, t. 1, c. 1257, b

Ἀναμφίβολος, Qui non est ἀμφίβολος, Minimè dubius, Non ambiguus seu Anceps, Indubitatus seu Indubitabilis. Vnde αἰαμφίβολος ἔχειν dicitur quod ἀμφίβολον non est, Indubitatū seu indubitabile esse, Dubium & ambiguū non esse.

Ἀναμφιδέξιος, t. 1, c. 1034, e. Ἀναμφιδόξως, ib. f

Ἀναμφίλεκτος, t. 2, c. 614, c. Ἀναμφιλέκτως, ib.

Ἀναμφίλογος, ib. e. Ἀναμφιλόγως, ib. f

Ἀναμφισβήτητον, t. 1, c. 660, d

Ἀναμφισβητήτως, Sine cōtrouersia. Citra cōtrouersiā, Procul dubio, Indubitanter. Dem. Pro cor. ὧν καταδουλώσων, οὐ μεγίστης ἀναμφισβητήτως ἐστὶν ἀρχή (ἦν).

Ἀναναίνομαι, t. 1, c. 421, b

Ἀναίνης, Hesychio οὐκ ἀρέσκων ἢ ἀληθής. quod videlicet οὐκ αἰδῶτο δυνάμενος, Non placens, Non probabile.

Ἀναίνορία, t. 1, c. 436, c. Ἀναίνορέομαι, ib. d

Ἀναίνορος, ib. b. Ἀναίνορως, ib. c

Ἀναίνορος, Viro viduatus, Marito orbat⁹. Soph. Tr. p. 334, ἀνὴρ τ' ἀναίνορος ψυχὰ ἔχ. vbi sch. exp. ἐρήμους τῶν ἀνδρῶν.

Ἀναπαίζω, t. 2, c. 1035, c. Ἀναπέμπω, t. 2, c. 1010, d

Ἀναπέομαι, t. 2, c. 1031, b. Ἀναπέω, ib.

Ἀναπτος, υ, ὁ ἡ ή, Remissionis expers, Qui non remittitur. Porphyr.

Ἀναπύστος, ως, ή, Renutus, vt Plin. loquitur. Exponitur etiā Repulsa: ab Hes. αἰάπαυστος, nec nō αἰάπηψις, αἰάβιωσις. in qua posteriore sign. diceretur potius αἰάπνευσις.

Ἀναπύω, t. 2, c. 1041, d

Ἀναπύω, thema est aor. ἀνάπῦσαι & ἀναύσαι apud Hes. Quorū illud exp. σφάξαι, hoc Cretensibus esse ait καπῆσαι.

Ἀναπύωσις, t. 2, c. 1031, d

Ἀναπτύδην dixit Gaza pro eo quod Cic. Repuerascere in Cat. Maiore. Affertur, & Ἀναπτύσσομαι, itidem pro Repuerasco.

Ἀναπήρω, t. 2, c. 1056, f. Ἀναπύχομαι t. 2, c. 1052, g

Ἀναύδως, t. 2, c. 446, g. Ἀναυδής, t. 1, c. 444, d

Ἀναίσιος, t. 1, c. 456, g. Ἀναίσιος, quod exponi ἀδεκάφορος, Doricū erit pro αἰλώτες, Habenas respuēs, Ferox & effrænis. vt δυσιώτος. Est & nomen proprium apud Athen.

Ἀναίσως, Sine dolore & molestia, Indolenter. ἀλύπως.

Ἀναισμὸς, ῆ, ή, Iterata distributio, Noua partitio. Ait. n. Hes. Euripidē in Temeno, αἰαισμὸν vocasse αἰαδασμόν: subiungens tamen, αἰαίσμενον γὰρ τὸ μερίζειν, innuēnsque simpliciter accipi etiā pro partitione & distributione.

Ἀναισσόω, t. 2, c. 1085, f. Ἀναστα, t. 1, c. 458, f

Ἀναισχήστος, t. 1, c. 105, b. Ἀναστατόω, t. 1, c. 993, h

Ἀναίτης, t. 1, c. 458, b. Ἀναστβλάπτης, t. 1, c. 750, b

Ἀναστλάκτης, t. 2, c. 615, c. Ἀναστλάκτως, ib.

Ἀναστρήπτης, t. 1, c. 1154, f. Ἀναστρέπτως, ib.

Ἀναστροφωνητος, υ, ὁ ἡ ή, Responso carens, Cui respōsum non est. Cic. ad Attic. ep. 1, l. 6, Ecce autem alia pusilla epistola, quam nō relinquā ἀναστροφώνητον. Eidē ἀναστροφωνησία est τὸ μὴ ἀποφωνῆσαι, Non respondere. vt l. 15, ep. 13, ad eundem, Inducias quas scribis, nō intelligo fieri posse: melior est ἀναστροφωνησία, qua me vsurū arbitror. Alioqui ἀναστροφωνησία est etiā Non contradicere, seu Cōtradictionis retentio: & Ἀναστρώνητος, Cui nihil contradictum est: item, Cui nihil contradicitur vel contradici potest. vt ἀναστλάκτης & ἀναστρήπτης.

Ἀναυνῶ, v. l. Extollo, Exero: sed nescio qua autoritate.

Ἀναύντης, ου, ὁ ἡ ή, idem cum ἀνάντης, & Doricè pro eo positum. Aduerbialiter Theocr. ἀναύντα κρεμάμενοι, sine fine garrientes: vel etiam, Inania & vana.

Ἀναξ, t. 1, c. 423, d. Vide & ἄνακτες. Ἀναξαίνω, t. 2, c. 1113, g

Ἀναξηραίνω, t. 2, c. 1145, a. Ἀναξήρανσις, ib.

Ἀναξία, ας, ή, Indigna: fœmin. genus masculini Ἀνάξιος. | Exponitur etiam Indignitas, sed nullo exemplo probatur. | Æschyl. verò in Liranis ἀναξίαν vocauit τὴν βασιλίαν, regnum, teste Hesychio: nimirum ab ἄναξ.

Ἀναξιδώρεα, t. 1, c. 91, b. Ἀναξιοπαθῶ, t. 3, c. 71, d

Ἀνάξιος, ου, ὁ, Indignus. Demosth. Philipp. 4 ἀνάξιον ὑμῶν καὶ τῆς παραγιγνομένου τοῖς πράγμασι. Sic idem Pro cor. δίκαιον ἡγεῖται εἶναι καὶ ἀνάξιον τῆς τῶν προγόνων δόξης, indignum gloria maiorum: imò eam obscurans & fœdans. Sic ἵνα μὴ ἄλλα ἀνάξια ὑμῶν ὦσι, neque alioqui indigno vestra affinitate. Herodian. verò libro 8 dixit, πλείστῳ χρῶνται τούτῳ ἐς ἀρχὰς, ἀνάξιοι τῆς καὶ ἀτιμίας, σημεῖα καὶ λόγου ἄξια προσφύτα, hunc finem vitæ habuerūt indignum & nefarium.

Ἀναξιφόρμιγξ, t. 4, c. 187, f

Ἀναξίως, Indigne, Secus ac dignitas & merita postulant, Immeritò, Immerenter. Isocr. in Busir. τοῖς ἀναξίως δυστυχοῦσι. Thucyd. lib. 3, ὦ πόλι πολλὰ ἀνάξια καὶ ἀναξίως ξυμπεσοῦσα, Immeritò, Immerenter. Item cum genitiuo, ἀναξίως ὑμῶν, Indignè vobis, hoc est Vestro immerito, vt Plaut. loquitur, seu Non pro vestra dignitate, Contra quàm meriti estis.

Ἀναξύομαι, t. 2, c. 1134, f

Ἀναξυρὶς, ίδος, ή, Braca seu Bracca, Femorale seu Feminale, vt Hesych. Etymol. & Eust. interpr. (qui etiā addūt, habere ἔνιοι τὸ ρ pro αἰασυρὶς, quoniam induendo ἀνασύρεται) vt Poll. quoque ἀναξυρίδας & σκιλίας idem esse ait. Xen. Pæd. 8, pag. 127, de Cyro, ἔχων περὶ τοῖς σκέλεσιν ἀναξυρίδας ὑακινθίνας: vt apud Ouidium, Pro patrio cultu, Perfica braca regit. Et apud Suid. ἐκλελυμένοι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸν ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τόπον ἀναξυρίδας φέροντα. | Hesychio ἀναξυρὶς est etiam εἶδυμα ποδῶν, indumentum pedū: addit que ἀναξυρίδας dici καὶ ὑποδήματα βαθέα Περσικά. quales forsan sunt alti socci & ocreæ, quæ nimirum non pedem solùm tegunt, sed etiam crura & femora. | Miror verò cur Poll. & capiti circumponat ἀναξυρίδα, sic scribens lib. 7, cap. 13, de Persicis vestibus, καὶ ἀναξυρὶς, ὧν καὶ κυρβασίαν καὶ κίδαριν καὶ πίλον καλοῦσι. nam Xen. in loco antè citato manifestum inter κίδαριν & ἀναξυρίδα facit discrimen, illam capiti tribuens, hanc feminibus & cruribus.

Ἀναξύω, t. 2, c. 1134, f. Ἀναξω, t. 1, c. 91, h

Ἀναπαίστος, t. 3, c. 22, a. Ἀναπαιστρίδης, αι, ib.

Ἀναπαίω, t. 3, c. 21, h. Ἀναπαλαίω, t. 3, c. 27, c

Ἀναπαλη, ης, ή, genus fuit tripudii & saltationis. Athen. lib. 14, ἔοικε δὲ ἡ γυμνοπαιδικὴ τῇ καλουμένῃ αἰαπάλῃ

τῶν παλαιῶν. siquidem nudi pueri concinnè saltabant ad numeros, & manibus pedibúsque iocularia carmina molliter gesticulabantur, palæstræ & quinquertii formam repræsentantes spectatoribus. v.l.

Ἀναπάλαιστον, t.1,c.310,a. Ἀναπαλιν, t.3,c.28,c

Ἀναπαλιδρομίω, ῶ, Recurro. Hippocr. De fract. ὡς τὸ ὀδόντιον ἀναπαλιδρομίω αὖθι..

Ἀναπάλλομαι, t.3,c.31,d. Ἀναπάλλω, ib.b

Ἀναπαλος, ib.d. Ἀναπαρείς, t.3,c.161,a

Ἀναπαρίζειν. esse dicunt Pactis non stare: prouerbio à Parrhasio sumpto, qui quum bello ab Atheniensibus oppressus promisissent se ciuitatem illis tradituros si ab armis discederent, mox nacti auxilia ab iisdem defecerunt.

Ἀνάπας, πασα, ὁ, Omnis, Vniuersus, vt σύμπας.

Ἀναπαύω, t.3,c.83,g. Ἀναπαύω, t.3,c.80,f

Ἀναπαυδητος, apud Suid. legitur, sed sine expositione: procul dubio tamen pro More eorum quæ nondum ἀπηνδήσατο.

Ἀναπαυλα, t.3,c.107,c. Ἀναπαυμα, t.3,c.106,g

Ἀναπαυμα, ib.c. Ἀναπαυσα ῶ, t.3,c.617,d

Ἀναπαυσις, t.3,c.107,c. Ἀναπαυτηριον, ib.

Ἀναπαυτηριον, t.3,c.107,d. Ἀναπείθομαι, t.3,c 136,b

Ἀναπεινω, t.3,c.106,g. Ἀναπεμπω, t.3,c.150,c

Ἀναπείρω, ib.a. Ἀναπερόμαι, t.3,c. 156,h

Ἀναπερσα, t.3,c.154,c. Ἀναπερόμαι, t.3,c. 161,a

Ἀναπέρω, ib. Ἀναπεσμα, t.3,c.136,c

Ἀναπέρω, ib. Ἀναπεσσω, ib.

Ἀναπεσσω, ib. d. Ἀναπλάσαι, Hesychio ἀναρίθμησις, Pristinæ valetudini restitutus: quo sensu & ἀνασῴζειν dicitur.

Ἀναπεπαίγμαι, t.3,c.217,c. Ἀναπεπαίζω, ibid.

Ἀναπεπταμαι, t.3,c.201,g. Ἀναπέπτω, ib.

Ἀναπεπλαδῶς, t.3,c.252,g. Ἀναπέπω, t.3, c.229,b

Ἀναπεπωκως. particip. præt. perf. ex ἀναπέπω.

Ἀναπεπαίζω, t.3,c 252,f. Ἀναπεπάνυμαι, ib.g

Ἀναπεπάυμαι, ib.f. Ἀναπεπαύω, ib.

Ἀναπεπω, ib. Ἀναπέπμαι, t.1,c.1724,b

Ἀναπέπω, t.3,c.219,b

Ἀναπέφνα, præt. med. verbi ἀναφαίνω.

Ἀναπεφλασμένως, particip. præt. perf. pass. ex act. t. ἀναφλάω.

Ἀναπεφυζω, t.3,c.277,f. Ἀναπεφύσημαι, t.3, c.267,f

Ἀναπηδάω, t.3,c.274,a

Ἀναπήλας, particip. aor.1 act. verbi ἀναπάλλω.

Ἀναπηλίζω, idem quod ἀναμηρύομαι suprà, hoc est, fuso circumacto recolligo vel attraho. vt Suidas quoque exp. ἀνελίγμαι, ἀνακυλίω. Aristot. Hist. an. l.5,c.19, οἱ δ' ὀρυπηλίζουσι καὶ τὰ βόμβυκα ἀνελίσσοντες πρὸς ἀνανεύοντας τοὺς ἀναπηλίζοντας, κάπειτα ὑφαίνουσι. Plin. quoque lib.11,c.23, bombyces scribit in fila tenuari iunceo fuso: vbi etiam latè descriptam habes huius vermis historiam.

Ἀναπηρεία, t.3,c.281,c. Ἀνάπηρος, t.3,c.281,g

Ἀναπήρωσις, t.3,c.283,c. Ἀναπηδύω, t.3,c.276,c

Ἀναπίμπαμαι, t.3,c.381,g. Ἀναπίμπνημι, ib.

Ἀναπίνω, t.3,c.305,a. Ἀναπεφασται, t.3,c.241,b

Ἀναπίπλω, t.3,c.312,f. & t.1,c.1043.b. obiter.

Ἀναπιτνάω, t.3, c.143,c

Ἀναπίτναμαι, Aperior. ἀναμύω, ἀναπετάννυμαι. Nicand. Alexiph. Γῦα καταὐχήσι, δι' ἃ τὸν ἀναπίτνᾶσι δόσιν. vbi & scholiast. exp. ἀνοίγουσι. Hesych. verò ἀναπιτνᾶσθαι exp. nõ solùm ἀνοῖξαι, Aperire, sed etiam ἀναμῶξαι, Inciulatus erumpere.

Ἀναπλαίω, t.3,c.338,c. Ἀναπλάομαι, t.3,c.343,c

Ἀνάπλασις, t.3,c.348,f. Ἀνάπλασμα, ib.

Ἀναπλασμός, ib. Ἀναπλασσω, ib.b

Ἀναπλαστομαι, ib.d. Ἀναπλάτω, ib.b

Ἀναπλέω, t.3,c.361,g. Ἀναπλέω, t.3,c.370,c

Ἀναπλόος, t.3,c.365,c. Ἀναπλύω, t.3,c.378,a

Ἀναπλήθομαι, ib.b. Ἀναπλημμυρέω, t.3,c.384,a,c

Ἀναπλήρωμα, t.3,c.385,β,b. Ἀναπλήρωμα, ib.c

Ἀναπληρωματικος, t.3,c.385,β,c. Ἀναπλήσσω, ib.

Ἀναπλησις, t.3,c 378,b. Ἀναπλόομαι, t.1,c.487,b

Ἀνάπλους, t.3,c.370,f. Ἀνάπλους, ib.

Ἀναπλοω, t.1,c.487,b

Ἀνάπλυσις, ιος, ἡ, Ablutio, vel Elotio: à verbo Ἀναπλύω, significante Eluo, vel etiam iterum lauo.

A Ἀναπλώω, t.3,c.374,g

Ἀναπνεω, Ionicè & poeticè dicitur pro ἀναπνέω, Respiro. Epigr. l.1, ἐπὶ μυκτῆρος ἀναπνέων, Intra nares æthera resorbens & spiritum attrahens.

Ἀναπόδιστος, t.3,c.411,h. Ἀναποδιστὶς, t.3,c.412,a

Ἀναπόδυτος, t.3,c.409,f. & 412,a. Ἀναπόνω, t.3,c.411,c

Ἀναπνεύ, t. 3,c.412,b. Ἀναπτοια, ib.c

Ἀναπόβλητος. Qui amissus non est, vel amitti nequit.

Ἀναπόγραφος, ου, ὁ ἡ, Inscriptus, (eo sensu quo Varro dicit, Greges longè abigunturex Apulia in Samnium æstiuatum, atque ad publicanum profitentur, ne si inscriptum pecus pauerit, lege censoria committat multã. Et Lucill. Facit idem quod illi qui inscriptum è portu exportant clanculum, ne portorium dent) hoc est, Qui ad publicanũ non professus est, A publicano nõ census nec scriptus: qui Ciceroni est Incensus. Poll. l.9, de publicanis & vectigalium redemptoribus, καὶ τὸ πλωϊφέρτατον αὐτῶν, πλοῖα ἄπογραφα δὲ μὴ ἀπόγραφα, ἀνεπίγραφα. Quod à publicano scriptum censumque non est.

B Ἀναπόδεικτος, ου, ὁ ἡ, Qui demonstratus no est, Nullis probatus demonstrationibus. Item, Qui demonstrari nequit, Qui nullis probari demonstrationibus potest. Gal. τὸ ἀναπόδεικτον, ἅπαντι τῷ δοκεῖ παραιθρεῖται. Plut. Coriol. ἐπεὶδὴ τὴν τυραννίδ' ἀφεῖσε καὶ ἀπόδικτον ἔσεσθαι, ὀκείων παλιν ἐμαυτῷ τὸ λόγον οὐ ὁ Μάρκιος ἐποιήσατο ἐν τῇ βουλῇ. Et Greg. dixit πίστεως ἀναπόδικτου φυλάσσειν. Sine demonstratione & probatione.

Ἀναπόδικτος. Sine demonstratione & probatione.

Ἀναπόδιδωμι. Reddo, Rependo. v.l. Nisi potius scribendũ ἀνταποδίδωμι.

Ἀναποδίζομαι, t.3,c.517,g

C Ἀναποδίζος, ου, ὁ, Notarius, Scriba. v.l. nescio vnde.

Ἀναποδίζω, t.3 c.517,g. Ἀναποδισμὸς, ibid.

Ἀναπόδοτος, ου, ὁ ἡ, Non redditus. v.l. nisi potius scribendum ἀνταπόδοτος.

Ἀναπόδρασις, t.1,c 1052,d. Vide & Ἀνάχυδμος infrà.

Ἀναποῖ, Lacones dicunt pro μνημοῖον, teste Hesn. nisi potius scribendum ἀναπολεῖ. nam ἀναποῖ esset potius iterum desiderat.

Ἀναπολιῶ, t.3,c 435,a. Ἀνάπτομαι, t.3,c.447,e

Ἀναπρόομαι, Contra respondeo. v.l Pro qui scribẽdum potius ἀντιπρόομαι. Ἀναπύκασις, t.1 c.433,c.

D Ἀναπόλαυστος, Cui frui datum non est, Cui frui non licuit. Hesychio ἀγεύστος, Qui non gustauit. Exponitur passiuè etiã Quo frui non licet. Intructuosus.

Ἀναπολέω, t.3,c 466,a

Ἀναπολαυὸ εἰδωλον ὡς δακτύλιος, Suidæ κροτῶ, ἀναπροχαῶ, digitis, nimirum pollice & medio, crepitũ edo. Sed scribendum potius diuisim ἀ. πόλαυσιν, vt habetur apud eundem in voce Σαρδανάπαλος. ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἀφώνως παλαιόντων ἔχειν τοὺς χεῖρας πρὸς τὰ μύκτηρα ἄλλα ὑπὸ τῶν ἀγχόνης ἔχειν τοὺς χεῖρας πρὸς τὰ μύκτηρα, ὡς αἱ ἀπόλαυσιν ὡς δακτύλους. vel potius ὥσπερ. In v.l. aurè petius adhuc ἀναπολαχαῶ: apud Athen. ἀ. ὀπροκροτῶ, vt videbis in Ἐπικροτῶ. t.2 c 457.f. pro quo malim ἀπικροτῶ. idem.n. valent ἀπύκασις. & ἀπόλαυσις.

E Ἀναπόλαυσις, t.3,c.466,c. Ἀναπολαυτος, t.2,c.753.a

Ἀναπολογητος, t.2,c.617,f. Ἀναπόλυτος, ου, ὁ ἡ, Impermixtus, Impromiscuus. v.l. sed etius exemplũ desidero: quin potius falsum esse iudico.

Ἀναπομπαζόμενον, Hes. exp. ὁ ἀναπαλίσσων χειρὶ πρὸς τὸ στόμα. pro quo supra ἀναπομπαζόμενον rectius.

F Ἀναπομπὸς, t.3,c.201,h. Ἀναπόμπιμος, t.3,c.202,a

Ἀναπονηθὸς, t.2,c.1061,c

Ἀναπόνθη, ῆς. ἡ, Impedimentum. v.l. nescio vnde.

Ἀναποτίασις, ου, ὁ, Suspirium cum imploratione diuini auxilii: vel simpliciter Diuini numinis imploratio. Gregor. De homine, τὸ δὲ ἐπὶ τῷ ἀθλίῳ ἀνθρώπῳ ἀναποτίασιν οὐκ ἐποιήσατο, σύναγμα αὐτὸ ἡγησάμενος οὐκ ἀναγκαῖον. Ἀναπότιστος, Qui deteri & detergi nequit, Indelebilis. vt Hes. quoque ἀναπόστατος exp. ἀνεξάλειπτος.

G Ἀναπρᾶσις, t.3,c.241,c. Ἀναπρᾶσις, ib.

Ἀναπρόομαι, & Ἀναπρᾶσω, t.1,c.534,b

Ἀναπρᾶω. per syncopen pro ἀναπερῶ. Penetro, Perforo, Pertereb. vnde apud Hippocr. ἀναπρῆσαι, quod Gal. exp. ἀναπερῆσαι, διατρῆσαι.

Ἀναποδίω,t.3,c.548,d

Ἀναπρόσωπος,ου ὁ καὶ ὑ, Ad exitum verſus, Veſtibulum limenque domus aſpicitens. Ita v. l. ex Heſ. Sed falſò, & craſſo errore. nec enim apud eum ſcriptum ἀναπρόσωπος,ſed ἀνὰ πρόθυρον πρὰ μέσου: quod exp. εἰς τὸ πρόθυρον βλέπων, Reſpiciens limen & aditum domus, Veſtibulum verſus conuerſam faciem habens.

Ἀναπτάστος,t.3,c.582,e. Ἀναπτάω,t.1,c.1713,e

Ἀναπτερόομαι,t.1,c.1719,b. Ἀναπτερόω,t.1,c.1718,h

Ἀναπτέρυγες, Alæ,v.l.ex Apocal.c.4: ſed falſò.legitur enim ibi, ὧν καθ' ἓν ἕκαστον ἔχει ἀνὰ πτέρυγας ἕξ κυκλόθεν.

Ἀνάπτημι,t.1,c.1713,e

Ἀναπτηνοῦσα, Heſychio ὀϊκτίρουσα, miſuus.ſed ſuſpectũ eſt.

Ἀναπτικός,ή,όν, Incendiarius.v.l.Significaret potius Incendi vim habens,ſeu Incendens.

Ἀναπτίομαι,t.3,c.589,e. Ἀνάπτομαι,t.1,c.507,d & 496,b

Ἀναπτύλιμος,t.1,c.1713,e

Ἄναπτος,ου ὁ καὶ ὑ, Intactus. Heſychio ἄληπτος, ἀπίαστος, Qui prehendi nequit,vel Non prehenſus. Ἀνάπτους autem,quod v.l.aſſerunt pro Explicabilis, falſum eſt & mendoſum. Ἀνάπτυξις,t.3,c.594,f

Ἀναπτύσσομαι,ibid.c. Ἀνάπτυσσω,ibid.

Ἀνάπτυσσα,t.3,c.617,d. Ἀνάπτυχα,t.3,c.594,g

Ἀνάπτυχος,ibid. Ἀνάπτω,t.3,c.601,c

Ἀνάπτω,t.1,c.507,c.& 496,b. Ἀνάπτωσις,t.3,c.313,b

Ἀναπωδάτημαι,t.3,c.617,b. Ἀναπορέω,t.3,c.628,b

Ἀνάπυος,t.3,c.617,b. Ἀναπωλέω,t.3,c.643,b

Ἄναπυς,υος,ή, (veluti ἀνέπους) dicitur Diſcetius & reciprocatio maris,quum videlicet aquas ſuas veluti reſorbet.nam quum æſtuans accedit,πλημμυρὶς vocatur.Polyb.προσδοκῶν τὴν ἀναπύσιν καιρόν, expectans maris receſſum. Frequentius ἄμπυς dicitur.

Ἀναρβύλα, Heſychio τὰ μὴ ἐξ ἀμύλης, quæ raſa & polita nõ ſunt. ἄρβυλα enim (inquit) ſunt τὰ δίφθερα. Quæ ratio ſi vera eſt, ſcribendum foret potius ἀναρβύλα, innuente idipſum alphabetica etiam ſerie.

Ἀναραβδάζω.eidem eſt ἀναψοφῶσι, ἀναπηδῶσι, Strepitum ſeu ſonitum edere, Subtilire.

Ἀναρεΐζω,t.3,c.665,a

Ἀναρπαιπικὰς, vide paulo infrà in Ἀναρπαιρικὰς.

Ἀναρπαξ, Heſychio δημόσιος, Publicus.

Ἀναρρέομαι,t.1,c.510,f

Ἀναρρύλα, vide in Ἀναρρύλα paulo anté.

Ἀναρρυμα,t.1,c.531,h

Ἀναρῶ, Heſychio αἱμάξω, καθήσω: qui itidem αἱμαρῶσα affert pro κάθησα. Ἀνάρσιμα autem, eidem eſt ἀνάρυμα pro quo rectius infra ἀνάρσιμα.

Ἀναρσία,t.1,c.568,b. Ἄναρσος,t.1,c.567,h

Ἀναρῶ, Excito, Rurſus accendo.v.l pelcio vnde.

Ἀναρτάομαι,t.1,c.566,h. Ἀναρτάω,ibid.

Ἀναρτήματος,ibid.g. Ἀναρτῶσι,ibid.b. Ἀνάρτημος,ibid.a

Ἀναρτίζει, Heſychio παρίστασι, ὁπλίζει: pro quo infrà duplici ρ ſcriptum ἀναρρτίζειν.

Ἀναρτάω, vide infrà in Ἀνηρτημένος.

Ἄναρτος, & Ἀναρίτος,ου,ὁ καὶ ή, Impranſus: hoc eſt Non pranſus, Qui prandium non ſumpſit. Ariſtoph. ἄρτι τὴν ἀγορὰν πρόχω ἀναρίτους ὤν. Alexis, Παίτπες ἀναρίτους οὐ δυνήσομαι διαταρπῆσαι πλακοῦντα μίαν. Vtitur Antiphanes quoque apud Suidam: qui vtitatius præcedens ἀναρίστους eſſe ait quàm ſequens ἀνάριτος, cuius hoc vnicum ex Menandro affert exemplum, βουλόμενος ἀναρίστους ἢ πρὸς τὸ μέλλον ἀποκεκλεῖσθαι λαβεῖν τὴν ὑπεραίριον, impranſos, ἢ ἵνα πλησθέντας, inquit. Poteſt tamen hoc ἀναρίστους, & forſan rectius, exponi etiam Prandio carentes, Rebus ad prandium neceſſariis non inſtructos, Non habentes quod pranderent. Alioqui & Xenoph. dixit Hellen.7. ἐν ζοφώδει ἤδη ὄντες ἀνάριστοι καὶ ἄπορι καὶ ἄπορα, Et Plutarch De def.orac. μικρὸν εἰς τὸ σῶμα λαμβάνοντα δίκην ἡμερῶν ἀνάριστον καὶ ἄδειπνον, impranſum & incœnatum diem totum durare.

Ἀναρύτης,ου,ὁ, Heſychio ζῶον καχλιῶδες, animal è cochlearum genere.vt Athen. quoque lib.3. ἀναρύτην eſſe dicit καχλιῶδες ὄρνεον, προσεχόμενον ταῖς πέτραις ὡς καὶ αἱ λεπάδες, afferens ex Heronda. Παρεφεῖς ὄνυξ τῆς χειρὸς ἐν ἀναρύτης. Meminit huius ἀναρύτου Ibycus quoq; & Epicharmus. Æſchylus verò in Perſis πόντου ἀναρύτης dixit, teſte

A eodem Athenæo, hoc eſt Altrices ſeu nutrices anatitarum. Sunt qui ἀφ' ἑρπύω exiſtiment ἀναρύτην dici quaſi οὐ ἑρπύτην, quoniam ſcopulis tantùm adhæreſcat, nec vt nerita innatet: vt & ἑρπύς Etymol.à Νηρεΐδες deriuarum ait. Vocatur etiam Ἀναρύς, vt Athen. ibidem annotat: quod Doricum eſt pro Ἀναρύς.

Ἀναεπτῆρος, vide in præcedente Ἀναείρας.

Ἀναεχάζω, Heſychio ἀναβαίνει ὁ πέτρας, Scandere rupes: pro quo infrà duplici ρ ſcriptum ἀναρρεχάζω.

Ἀναρκτῆ, idem affert pro αἰτιᾶσθαι.ſed ſuſpectum eſt.

B Ἀναρκτος,t.1,c.557,g. Ἀναρμόδιος,t.1,c.583,e

Ἀναρμόζω,t.1,c.581,c. Ἀναρμοστέω,t.1,c.581,h

Ἀναρμοσία, ibid.g. Ἀναρμοστος, ibid.f

Ἀναρμόστως, ibid.g. Ἀναρμύθω,t.1,c.581,c

Ἀναροδαπιδῶαι, Heſychio ἀναβλαστῆσαι.

Ἀναροιζοῖ, apud eundem legitur, expoſitum φοβῶν. verùm quum ante ἀναελίσσω poſitum ſit, exiſtimo ſcribẽdum ἀναελίζει, vt idem ùt quod ἀναρίζει. Infrà ἀναρύσῃ eodẽ ſignificatu. Ἀναροιδίω,t.3,c.722,e

Ἀναρὸς, Tarentinis eſt ἄγγελος, nuntius, teſte Heſ.

C Ἀναρπάζομαι,t.1,c.546,d & g

Ἀναρπάζω, ibid.d. Ἀναρπαστος, ibid.h

Ἀναρραμπικὸς στεφανηφόρος ἀγῶν, ex Herodoto affertur pro Qui laurea fuit donatus in certaminibus, ſeu Qui palmam reportauit in certaminibus. ſed ſcribendum potius ἀναραμπικὸς vnico ρ, quod eſt particip. præt.perf. act.à them. ἀναραμπέω, Atticam habens reduplicationem: vt ἀραίρηκε idem Herod.dicit pro ἤρκει.

Ἀναρρᾶπτω,t.3,c.669,b. Ἀναρρόω,t.3,c.685,g

Ἀναρρηγνυμαι,t.1,c.515,c. Ἀναρρήγνυμι, ibid.b

Ἀναρηγνύω, ibid. Ἀναιρρῆξις,t.1,c.1154,e

D Ἀνάρρησις,εως,ἡ, τὸ δὲ τὸ ἀναρρηθῆναι dicitur καὶ ρῆμα, teſte Suida. hoc eſt, Edictum voce præconis enuntiatum. quod & ἀναρρήσεως.vel Præconium. Apud Heſ. Ἀνάρρημα pro eodem,vt ſuprà docui.

Ἀναρρήξις,t.1,c.515,e.

Ἀναρρηκτος,t.1,c.1154,e.& t.1,c.195,b.ob. A Suida exp.ἀναγορεύσεως,afferẽte hũc locũ, ὃς ὑφ' ἀναρρήσεων καὶ στεφάνων ἀξιοῖ, πρὸς δὲ ἰδιωτικὰ θεάματα πομπεία, præconiis & renuntiationibus.Heſychio verò ἀνάρρησις eſt non ſolùm ἀνακήρυξις, ſed etiam προκαταγγέλυξις, προεπόρθησις, προαγόρευσις. Vide & Ἀναρρύω.

E Ἀναρρίπτω,t.3,c.698,h. Ἀναρριπίζομαι,t.3,c.717,g

Ἀναρριπίζω, ibid.f. Paulo antè Ἀναεριπίζω, vnico ρ.

Ἀναρίπισις,t.3,c.717,d. Ἀναρίστησις,t.3,c.712,f

Ἀναρίστητος, ibid. Vide & Ἀναρύω paulo infrà.

Ἀναρριχᾶσθαι, Suidæ eſt τὸ πρὸς αὔξησιν ἀναβαίνειν, ἅμα τῇ χειρὶ ἀπιλαμβανόμενον καὶ σπηλεύοντα, vt quũ aliquis parietẽ, murum, aut rupem aſcendens, manibus etiam firmat gradum, arrepta nimirũ re aliqua cui inhærere queat: vt arborem etiam perreptat aliquis prehenſis ramuſculis aut cauo aliquo: quod Quintil. dicit Repetare per manus & genua. Ariſtoph. pro ſimplici Scandere vſurpauit, in Pace, Ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος, Πρὸς ταῦτ' ἀναρριχᾶτ' αὖθις τὸν οὐρανόν. Vbi ſchol. quoque annotat, ἀναρριχᾶσθαι dici τὸ πρὸς ὕψος ἀναβαίνειν χερσὶ καὶ ποσὶ addens, derivatum eſſe ex ἀράχνη καθ' ὑφαίρεσιν μόνου quaſi ἀράχνιάν. Suprà vnico ρ ſcriptum habuimus ex Heſ. Suidas ἀναρριχώμενος exponit etiam ἁρπάζων, Arripiens, Prehendens.

Ἀνάρρυμα,t.3,c.713,d. Ἀνάρρυσις,t.3,c.685,g

F Ἀναρρόδδω,t.3,c.722,e. Ἀναρρυβδάω,ibid.h

Ἀναρρύομαι,ας,ώμην, Surſum vergere, Acclivitas: cui opponitur καταρρυσία. Ambo apud Hippocr.

Ἀνάρρυσις,t.3,c.677,c. Ἀνάρρυσις,t.3,c.685,g

Ἀναρρύσσω,t.3,c.713,c. Ἀναρρυσία, ibid.

Ἀναρρύομαι,t.1,c.1166,f

Ἀναρρύσσω, Heſychio διδάσκω & ἀναδιδάσκω: pro quo & per ι apud eundem ſcriptum ἀναρρίσσω.

Ἀνάρρυσις,t.1,c.1260,c.& 1266,g. Vide & ſequẽs Ἀναρρύω.

G Ἀναρρύω,t.1,c.1260,c.& 1266,f. Ἀναρύει, Heſ.exp.σπάζει ſubiungens, Ἀναρύσαι, πλὴν πλυνεῖν. pro quo itidem putarim ſcribendum ἀναρῦσαι, & πλυνεῖν pro πλυνεῖν: præſertim quum apud Etymolog.reperiam, Ἀναρύσας, θύσας. Ἀναρύσαι, θύσαι. qui ſimul & nominis hanc ſubiungit rationem, ἐπειδὴ θύοντες αἰτοῦσι τοὺς πραχθέντας

ὅτι τὸ ἀῶν περίπατος: additque, ἀπάρριον vocatam fuisse festum quoddam apud Athenienses. Suid. etiam ex Eupolide ἀπάρριον affert pro σφάγιον, bovem, necnon Ἰωνίαν Ἀπολλῶ: addens, τὴν Ἰωνίαν quoque dictam fuisse ἀπάρριον & ἀπατούριον. sed ἀπάρριον dictam fuisse etiam τὴν ὠνείαν ἀπατουρίων. fuisse enim tres Apaturiarum feriarum dies, δόρπια, κουρεῶτις, & hanc ἀπάρριον.

Ἀπαρρύτης, t.1,c.525,f

Ἀπαρρυφος, v.l. afferunt pro Patens, Apertus, Hians, Hiulcus, seu Rimis fissus: sed scribendum potius ἀπερρωγός. alioqui enim augmento careret.

Ἀπαρτύνω, t.3,c.733,g. Ἀπαρτύνω, ibid.

Ἀπαρχα, t.1,c.565,c. Ἀπαρτος, ibid.b

Ἄπαρχος, ibid.c. Ἀπαρτίσμαι, t.1,c.570,d

Ἀπάρτας, vide in Ἀπαείρας. Ἀπαρτίω, t.1,c.570,d

Ἀπάρτης, ου, ὁ, vide in Ἀπαείρας. Ἀπαρτίως, t.1,c.571,d

Ἀπάρτης, ου, ὁ, Impar, οὐκ ἄρτιος.

Ἀπαρτία, t.1,c.575,c. Ἀπαρυτὸς, t.1,c.1261,f

Ἀπαρύτω, ibidem. Apud Suid. duplici τ scriptum ἀπαρύττω, afferētem ex Cratino, ἔτι σὺ τὰς καλὰς θριαμβεύεις ἀδικα ῥυθμίζουσα ἀπηχθέως: quod exp. ἀπαιταλαῖον.

Ἀπαρχὰς, t.1,c.559,f. Ἀπάρχος, t.1,c.552,a. & 559,f

Ἀπασαζώσαμ, Hesychio εἰς ὁμοφροσύνην ἐλθεῖν, non sine mendi suspicione.

Ἀπασαλεύω, Concutio, Quasso, Exagito.

Ἀπασπάρνα, t.3,c.743,f. Ἀπασσαλεύω, t.3,c.754,f

Ἀπασσαλεύομαι τὰς χιτωνίσκους, v.l. ex Plut. De virt.mul. pro Ab inferiore parte tollentes tunicas, id est Nudantes pudenda. Sed mendosa est ea scriptura, & reponendum ἀπασυρόμενοι: ab ἀπασύρω, vnde & particip. ἀπασυρόμενος.

Ἀπασπάλαθοι, αἱ, t.3,c.756,c

Ἀπασσμὸς, οὗ, ὁ, Succussio seu Succussus, Exagitatio, Quassatio. Ἀπασσίω, t.3,c.756,c

Ἀπασχαίρομαι, Petulanti iniuria afficior, Petulanter & lasciue in me agitur. Aristoph. Vesp. Οὔτ' Ἡσυχῆς τι δίκαιον ἔπαπτωλμος, Οὐδ' αὖθις ἀπασχαριάζομαι Εὐελπίδης. vbi schol. exp. ὑβριζόμενος, κατακωμῳδούμενος: subiungēs, κατ' αὐτὸ τὸ καθῆκα τὰς Θεσμοφοριαζούσας.

Ἀπασκιόω, t.3,c.763,h

Ἀπάσμιος, Hesychio στέφανος, Corona, Sertū: vnde Ἀπασμιλλᾶσθαι dicitur τὸ στεφανοῦσθαι τὰς κεφαλάς, habere coronā crinibus impositam. Scriptum tamen apud eum Ἀπασυνιλλᾶσθ. Apud Suid. vnico σ scriptum Ἀπάσμιος, quod exp. ἀπαφαλαντίας, ἄκαιρος τὴν κεφαλήν, id est Recalualter, Recaluū, ideoque turpe, habens caput. At pro ἀπάσμιος τὴν κεφαλήν, quod apud Etym. habetur, efficque dicitur τὸ δὲ μετὰ τοῦ ὅτι τὴν κορυφὴν ἀπεψιλωμένην, in lex. meo vet. & apud Hes. scriptum est Ἀπάσμιον.

Ἀπάσμος, t.3,c.785,a. Ἀπασμόω, ibid.c

Ἀπασκαλεύω, t.3,c.805,d. Ἀπασπάτω, t.3,c.808,c

Ἀπασκίτημα, Hesychio ἀπαίτημα.

Ἀπασκεπτέον, Considerandum.

Ἀπασκέπτομαι, t.3,c.825,d. Ἀπασκιάζομαι, t.3,c.839,c

Ἀπασκιάζω, ibid. Ἀπασκιασμὸς, ibid.g

Ἀπασκιὴ, t.3,c.840,a. Ἀπασκιάω, t.3,c.859,g

Ἀπασκησία, ας, ἡ, idem quod ἀγυμνασία, Non exerceri vel exercitatum esse. ideoque exponitur & Inertia & Imperitia, In præcedente signif. accipit Poll.

Ἀπάσκητος, Inexercitus seu Inexercitatus. Xen. Pæd. 8, οὕτω σφίσιν ἀμείνους τοὺς ἀπασκήτους τῶν ἠσκημένων ἔσεσθαι. Sic Philo De vita M. l. 1, συμπλακεὶς δὲ, οὐ θεὸς ἀμελετήτως καὶ ἀπασκήτως ἔγωγε τῷ μαχίμῳ οὔσῃ, non fibi cum rudi tyrone & inexercitato certamen esse intellexit. Et Plut. De orac. Pyth. τὸν ἀπόλογον ἀπαίρητον καὶ ἀπάσκητον.

Ἀπασκήτως, Inexercitatorum more, Sine exercitio. vt ἀπασκήτως ἔχειν ἐμοῦ, qui idem sunt atque οἱ ἀπάσκητοι.

Ἀπασκίδναμαι, t.3,c.813,d. Ἀπασκινδυλεύεσθαι, t.3,c.1199,c

Ἀπασκιρτάω, t.3,c.874,f. & t.1,c.1619,b. obiter.

Ἀπασκολοπίζομαι, t.3,c.876,a. Ἀπασκολωνίζω, t.3,c.875,h

Ἀπασκολύλας, Helychio est γυμνώσας. Nudās seu Renudās. propriè de eo qui pudendi glandem nudat retracta pelle. quod & σκολυνθοῦν dicitur, & ἀπεσκολύνθη.

Ἀπασκοπῶ, t.3,c.829,c. Ἀπασπίζομαι, t.3,c.893,f.

Ἀπασπίζω, ibid c Ἀπασπίσας, ibid.g.

Ἀπασσάλω, t.3,c.914,c Ἀπασσάομαι, t.3,c.918,a.

Ἀπάσσασις, ibid. Ἀπασσάω, t.3,c.917,c.

Ἀπασσα, t.1,c.424,b. Vide & Ἀπαττε, suprà.

Ἀπάσσασις, t.1,c.1478,g

Ἀπασσάω, & Ἀπασσόομαι, Dorica sunt pro ἀπάσσω.

Ἀπάσσυνις, Erot. apud Hippocr. exp. ἀπόρημα.

Ἀπάστα, t.1,c.424,c

Ἀπάστα, imper. à verbo ἀπίστημι, Surge.

Ἀπαστάλης, t.3,c.998,f

Ἀπαστάν, t.1,c.1748,a. Ἀπαστραπὴς, t.3,c.998,f

Ἀπαστάμενος, t.1,c.1747,d

Ἀπαστὰς, Surrectio, &c. t.1,c.1746,h. Ἀπάστασις, Euersio, &c. c.1747,b. Ἀπάστασις, Erectio, &c. ibid.c

Ἀπαστὴρ, ibid.f. Ἀπαστήριος, ibid.e

Ἀπαστὴς, ibid.

Ἀπαστικὸς, Seditiosé. Polyb. ὑμολογῶσι σῶν αὐτοῖς ἀπαστικῶς τινι καὶ μάλα ὑφυπείκοις.

Ἀπάστη, t.1,c.1747,h. Ἀπάστης, ibid.f

Ἀπαστάτω, ibid.h. Ἀπαστάτης, t.1,c.1748,a

Ἀπαστάριος, t.1,c.1805,b. Ἀπαστγίω, t.3,c.976,d

Ἀπάστερος, v.l. interpr. Erectus, afferentia ex Polyb. ἀπαστέρος τῶν δικαίων οὔσης. Videndum tamen ne ἀπάστερος τῶν dicatur potius Quæ inuersa est, & cuius ἡ σύνοψις, id est carina, est ἄνω.

Ἀπασίμω, t.3,c.998,e. Ἀπασίλω, ibid.d

Ἀπασταίζω, t.3,c.1013,c.

Ἀπασταχίζω, Ingemisco. vnde apud Hes. ἀπαστιαχίζω, quod exp. ἀπίστημι. Ἀπαστίω, t.3,c.1011,g

Ἀπαστίζω, t.3,c.1023,f. Ἀπαστλέω, t.1,c.1806,e

Ἀπάστημα, t.1,c.1748,a. Ἀπαστίζω, t.3,c.1035,b

Ἀπαστιχίω, t.3,c.989,g. Ἀπαστιχίομαι, ibid.h

Ἀπαστιχίωσις, t.3,c.989,h

Ἀπασμαπὸς, perperam in v.l. pro ἀπατμωπὸς. Nec mirum mendosum est Ἀπασμάω, quod eadem affert pro Verba aliena interrumpo, Interfor.

Ἀπάσμος, t.3,c.1043,c. Ἀπασμόω, t.3,c.1049,h

Ἀπασμωσὶς, t.3,c.1050,c

Ἀπασμωτέος, ου, ὁ, idem quod sequens ἀπασμωπὸς. Hippoc. De nat. mul. στέγας ἀπασμωτέον τὸ αὐτὸ ᾧ καθαρτέον.

Ἀπασμωπὸς, t.3,c.1050,d & f

Ἀπάσραγαλος, Talo seu talis carens, Talum seu talos non habens. Ἀπασραπαιδία, t.3,c.1065,d

Ἀπασραπαιδία, ibid.c. Ἀπασρίομαι, t.3,c.1087,a

Ἀπασρίω, t.3,c.1086,h. Ἄπασρος, t.1,c.594,d

Ἀπασροφάλλω, t.3,c.1088,c. Ἀπασροφάω, t.3,c.1086,e

Ἀπάσρεη, t.3,c.1088,b. Ἀπασρωφάω, t.3,c.1086,e

Ἀπασυφίζομαι, Hesychio ἀπορθοῦμαι, Erigēs se aut sulcēs. Ἀπάστιφος, t.3,c.1116,g. Suid. Ἀπασύφαι exp. ἀπατᾶσθαι: at Poll. ἀπασπίσαι τὸ αἰδοῖον, addēs, eo in significatu veteres comicos hoc vocabulum vsurpasse. Affinem significationem habet ἀπαφλᾶν.

Ἀπασωπίξας, Harpocration ex Hyperide affert pro ἀπασωπίξας: itidémque Suidas, apud quē & verbale Ἀπασωπίξις legitur, dicitúrque ab eo ἀπασωπίξις vocari ὅταν τὰ ἀναγκαιότατα τιμήματα τῆς συμμορίας, δέῃ τι δίκαιον χρήσιμον προσθεῖναι ἢ ἀφαιρεῖσθαι, καὶ ἐλαττοῦν τὰς τῶν ἀφῃρεθέντων, quum decuriarum munera obeuntium censui aliquid vel addendum vel demendum esse decernit populus, eligirque qui hoc ipsum curent. Est igitur ἀπασωπίξις, Census recognitio, Census iterum habitus, Recensio: & Ἀπασωπάσαι, Recognoscere census, Denuo censere, Iterum constituere census.

Ἀπάσσωμα, t.3,c.1141,d. Ἀπασόω, ibid a

Ἀπασσαλεύω, t.3,c.1166,f. Ἀπασφάλω, t.3,c.1175,e

Ἀπασσεσαγίζω, t.3,c.1187,c. Ἀπασχαλδία, t.3,c.805,d

Ἀπασχίζω, t.1,c.1365,d. Ἀπάσχης, t.1,c.1335,g

Ἀπασχηνῶ, t.1,c.1336,a. Ἀπασχηνὸς, ibid.

Ἀπασχὴς, t.1,c.1335,g. & 1336,a. Ἀπασχίω, t.1,c.1336,g

Ἀπασχίζω, t.3,c.1197,h. Ἀπασχυλοδάκτυλος, t.3,c.1199,c

Ἀπασχὼν, particip. aor. 2 act. à verbo ἀπίχω, mutuantium ex ἀπασχέω. Ἀπασπίζω, t.3,c.1221,f

Ἀπασσεσάφω, t.3,c.1246,h. Ἀπάπασις, t.3,c.1286,d

Ἀπάπεσσα, t.3,c.1261,d. Ἀπαπτικὸς, t.3,c.1286,e

Ἀπαπτικῶς, ibid. Ἀπαπτίω, t.3,c.1261,d

Ἀπατ. per syncopen pro Ἀπάσατι, vt ἀπα per apocopen pro ἀπάσα dicitur. hoc est Surgite. est enim imperat. verbi ἀπίσαμαι. Etymol.

Ἀπατὶ, t.1,c.599,a. Ἀπατίσμαι, t.3,1185,h

Ἀπατίω, ibid.c. Ἀπατιχίω, t.3,c.1359,b

Ἀναπιχασμός, t.3,c.1359,c. Ἀναπίλαω, t.3,c.1366,e
Ἀναπιμπλω, t.3,c.1397,f. Ἀναπίνω, t.3,c.1457,e
Ἀναπί, t.1,c.599,a.
Ἀναπλεμαι, t.3,c.1480,c.& 1481,a
Ἀναπλήμι, t.3,c.1480,c. Ἀναπμαίω, t.3,c.1565,c
Ἀναπνασμός, t.3,c.1542,g. Ἀνάπνασμός, ib.
Ἀναπνέω, ib. Ἀναπταίνω, t.3,c.1307,c
Ἀναπτάω, ib. Ἀναπτεράω, t.3,c.1318,e
Ἀναπτεράω, ib. Ἀνατλάω, t.3,c.1130,d
Ἀνάτλημα, ατος, τὸ, Suidæ ὑπομονή, Toleratio seu Tolerãtia.
Ἀνάτλημι, t.3,c.1130,d
Ἄνατλος, Hesychio ἀκρατὴς: forsan pro Inualidus & qui labores tolerare nequit, ἀπὸ τοῦ τλῆναι.
Ἀναπιχάσαι, t.3,c.1582,g. Ἀναπιχάω, ib.f
Ἀναπιάω, t.3,c.1536,g. Ἀναπνεμός, ib.
Ἀναπλή, t.3,c.1366,c. Ἀναπλικός, ib.g
Ἀναπλμάω, t.3,c.1585,g. Ἀναπνη, t.3,c.1397,h
Ἀναπμικός, t.3,c.1398,a. Ἀνάπνος, t.3,c.1186,f
Ἄνατος, t.1,c.599 a. Vide & Ἄνατος suprà.
Ἀνατρίπμαι, t.3,c.1610,h. Ἀνατριπικός, t.3,c.1621,a.
Ἀνατρίπω, t.3,c 1610,f. Ἀνατρίφω, t.3,c.1648,h
Ἀνατρίχω, t.3,c.1656,g. Ἀνάτριπτος, t.3,c.1318,f
Ἀνατείβω, t.3,c.1332,g. Ἀνάτεμπτος, ib.
Ἀνάτεσις, ibid. Ἀναβρωδής, t.3,c.1621,b
Ἀναβρη, ib.a. Ἀναβροβός, t.3,c.1649,b
Ἀναβρη, ib. Ἀναβρηχάω, t.3,c.1656,b
Ἀνατυλίσω, t.3,c.1684,b. Ἀνατυπόω, t.3,c.1693,c
Ἀνατύπωσις, ib.d.
Ἀνατυβάζω, Perturbo, Conturbo. Aristoph. Equit. ὦ βυρσοτροπὶς ἐξεῖ, πάνυ πάλαι ἀπαντᾷς ἡμῖν αἰσπυρδακάς. Vbi hoc ἀναπυρδακὰς Suidas cum schol. exponit ἀνατραχήλιξας, quoniam (inquit) συρδαὶ proprie dicitur τὸ πυλαὶ ἐκφέρειν, recte. vnde & per iocum poeta nomẽ βυρσοτροπὶς ἐξεῖς finxit.
Ἀναυγῆς, Non augescens. v. l. tanquam ab ἀναυγάω, facto ex ἀναυγὴς, idem significante quod ἀναυξὴς. sed horum exempla desidero.
Ἀναυδακτον, Hesychio ἀνεξήγητον, ἄλεκτον, Quod dicendo exprimi non potest, Ineffabile.
Ἀναυδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, itidem Ineffabilis. aut Non fandus, Nefandus: item & actiuè Non loquens, Mutus. Hes. n. ἀναυδία affert pro ἄῤῥητα & ἄφωνα.
Ἀναύδητος, t.1,c.611,f
Ἀναυδία, ας, ἡ, Loqui non posse. Galen. Comm. 3 in Epidem. libru 3, τὸ ὅλως μεχθηρότερον εἶ τῆς (ὡς ἂν εἴποι τις) ἀναυδίας, hoc est τὸ μηδ' ἐπιῶξαι μηδὲ βοῆσαι δύνασθαι, siue παφωνίας, τῆ ἀναυδίᾳ, ἢ τῷ μὲν δυναμένῳ διαλέγεσθαι.
Ἄναυδος, t.1,c.611,f
Ἀναύδως, Mutè, Tacitè. ἀλόγως, ἀφώνως, vt Galen. exponit, qui hæc verba Hippocr. Prorrhet. libro 2, αἱ ὃ πυρετὸς ὡς: ὑποχόνδρια ὀδυνᾶται ἀναύδως ἰδρὼς λούει, sic exponit, αἱ ὃ πυρετὸς ὡς: ὑποχόνδρια ὀδυνᾶται ἅμα ἀφωνίᾳ, ἰδρὼς λούει.
Ἀναυλα, t.1,c.610,e. Ἀναυλεί, t.2,c.1010,c
Ἄναυλος, t.1,c.610,e. Ἀναυμάχητος, t.2,c.1008,d
Ἀναυξὴς, Non succrescens: si non mentiuntur v.l.
Ἀναύξης quoque, quod eadem afferunt pro Erumpẽs, Festinans, mendosum est. co.n. significatu dicitur potius ἀναΐξας.
Ἀναυξὴς, t.1,c.1376,e. Ἀναύξητος, ib.d
Ἀναυξὶ, ib.f. Ἀναυξῶ, ib.h
Ἄναυος, t.1,c.611,b. Ἀναυρος, t.1,c.619,c. Est etiã nomen proprium fluuii Thessaliæ apud Callim.
Ἀναυσία, t.2,c.1009,h. Ἀναυτω, t.2,c.1008,c
Ἀναυχέω, t.1,c.607,d. Ἀναύω, t.1,c.609,h
Ἀναύω, t.1,c.611,c. Ἀναφαιρεμαι, t.4,c.18,g
Ἀναφαίνω, t.4,c.18,f.& t.1,c.465,g. ob.
Ἀναφαίρετος, t.1,c.191,d
Ἀναφαλαντας, ου, ὁ, Suidæ ὁ αἰσάλλος, vti suprà etiam ἀναφάλλος per hoc ἀναφαλαντας exponit. hoc est Caluus, seu Recaluus aut Recaluaster. Luc. Vide & t.3,c.1324,a.
Ἀναφαλαντίασις, ιος, ἡ, Calumies: & quidem proprie quæ in supercilijs est, Superciliorum glabrities. Ita. n. Arist. Hist. anim. l.3.c.11, ἢ μὲν ὠὼ κατ' ἀρυθρὸν λευκὸς, φαλακρὸς καλεῖται· ἢ ὃ κατὰ τὰς ὀφρύας, ἀναφαλαντίασις. vbi Gaza Salictũ interpretatur, tanquam per (inquit) dũ melius mueneric.

Ἀναφάλαντος, ωτὸ ὁ ἡ, idem cum ἀναφαλαντίας: quanquam hoc, non illud, vsurpari velit Suidas. Leuit. cap. 13, ἐὰν δὲ κατ' ὀφρύσιν αὐτοῦ μαδίσῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, ἀναφάλαντός ἐστι, si à fronte ceciderint pili, recaluaster est, vt Hebraici etiam textus versio habet. Ibidem dixerat, ἐὰν δὲ πυι μαδίσῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, φαλακρός ἐστι, si cui è capite pili defluant, caluus est. Vbi itidem nota fieri discrimen inter φαλακρὸν & ἀναφάλαντον, & ἀναφάλαντον aliquem dici ratione frontis vel superciliorum, φαλακρὸν autẽ ratione verticis cui pili defluunt.
Ἀναφαλάντωμα, ατος, τὸ, idem quod ἀναφαλαντίασις, Caluities frontis vel superciliorum, Glabrities in fronte vel supercilijs. Leuit. 13, ἐὰν δὲ ἐξυρῶνται ἐκ τοῦ φαλακρώματος αὐτοῦ ἢ ἐκ τοῦ ἀναφαλαντώματος αὐτοῦ κρὶ λευκὴν ἢ πυρρίζουσαν, λέπρα ἐξανθίζουσά ἐστι. Nisi de ipso loco qui recaluescit intelligi malis, vt calumium nonnulli de loco qui caluescit.
Ἀναφανδὰ, t.4,c.19,d. Ἀναφανδὸν, ib. In vulg. l. pro his perperam scriptum Ἀναφωτὰ, & Ἀναφωτὶ.
Ἀναφαντάζω, t.4,c.34,c
Ἀναφαντίασις, ιως, ἡ, Salitium, vulg. lex. perperam pro ἀναφαλαντίασις.
Ἀναφέρομαι, t.4,c.91,f. pro Referri, ibidem h. pro Ad se redire, c.92,a.
Ἀναφέρω, v. Lex Theocr. pro Recedo.
Ἀναφέρω, Suffollo, t.4,c.90,d. Ἀναφέρω, Produco, ib.e. Ἀναφέρω, Refero, ib.f. Ἀναφέρω, Offero, ib. Ἀναφέρω, Perfero, ib.h. Ἀναφέρω, Attribuo, c.91,a. Ἀναφέρω, Refero ad aliquem, ibid.b. Ἀναφέρω, Trãffero, ibid.c. Ἀναφέρω, Recreor, ib.d
Ἀναφθέγω, t.4,c.131,c. Ἀναφίημι, t.1,c.1379,b
Ἀναφλεγμος, v.l. ἀμαχος: perperam pro ἀναμφιεστος, vt apud Hesych. scriptum est, licet non suo loco. Alioqui ἀναμφίεστος dicitur per ε.
Ἀναφὴς, t.1,c.504,h. Ἀναφήχομαι, t.4,c.137,c
Ἀναφήρομαι, t.4,c.141,a
Ἀναφὴς, Accensus: particip. aor. 1 pass. ab ἀνάπτομαι.
Ἀναφθος, t.4,c.149,c. Ἀναφλασμός, t.4,c.161,g
Ἀναφλάω, ib. Ἀναφλεγμαίνω, t.4,c.167,a
Ἀναφλέγω, t.4,c.169,c. Ἀναφλίζω, t.4,c.174,a
Ἀναφλυσιος, ου, ὁ, Malturbator, si nõ mentiũtur v.l. Alioqui n. Ἀναφλύσιος dicitur δημότης τῆς Λιτοχίδος φυλῆς: cuius φυλῆς δῆμος vocatur Ἀνάφλυστος, ab Anaphlysto heroe: ab eóque sunt aduerbia localia, Ἀναφλυσθεν, Ἀναφλυσίνδε, Ἀναφλυσοῖ, apud Steph. Meminit & Suid.
Ἀναφλύω, t.4,c.172,d. Ἀναφοιβάζω, t.4,c.178,d
Ἀναφοιτάω, t.4,c.185,e
Ἀναφορά, pro Sublatione, t.4,c.91,a. pro Relatione, ib.c. pro Criminis relatione, ib.d. pro Oblatione, ib.f. pro Prouẽtu, ib.f. pro Erectione seu Animi recollectione, ib.g. pro Cæli parte quæ triginta partibus ab horoscopo distat, t.4,c.109,d
Ἀναφορεξαστις, apud Hes. legitur, expositum ἀναπτύξασις, ἀναπτύσσω. pro quo repono ἀναφορέξασις, assentiente etiam serie alphabetica: ab ἀναφορέω, habẽte significationem contrariam simplici φορέω, & synonymo verbi ἀναπτύσσω. hoc est Aperio & explico quod septo clausum erat.
Ἀναφορὰς, t.4,c.93,a
Ἀναφορδύτης ἀσπίδος, Lorum, Habena. v. lex. perperam pro ἀναφορὰς τῆς ἀσπίδος.
Ἀναφορία, t.4,c.93,b. Ἀναφορικὸς, t.4,c.92,h
Ἀνάφορτος, t.2,c.888,h. & t.4,c.93,a
Ἀναφορτίζομαι, t.4,c.116,f
Ἀναφορύσσω, Subigo in modum farinæ: item Commisceo. eorum enim alterũ ex altero sequitur. Hippocr. Γυναικείων l.2, πόῤῥω ἀπὸ τοῦ ἤθεος ἔλαιον εἶναι μαλθακῷ ἀναφορύσσειν. Et l.1, βαλὼν ἐς ταῦτα ἐς ἀναφορύξει ὀξυκρὶ ἐλαίῳ, πιεῖν ὀλίγῳ κυκεῶνα παχύ. Vbi nota vicinæ significationis verba, ἀναφορύσσειν & κυκεῶνα πιεῖν.
Ἀναφορεξαστις, t.4,c.114,c
Ἀνάφορξις, apud Theophr. Hist. pl. l.7,c.1, scriptum pro ἀδ ἐφαξις seu ἀπάφαξις. quod est Atriplex: herbæ nomen hortensis. Ibidem aliquanto pòst ἀδ ἐφαξις pro eodẽ, vt & apud Hppocr. Γυναικείων l.2, bis legi, ἀδράφαξις ἀγρίης καρπῶ.

Ἀναφείσατο, seu Ἀναφεῖτο, vide paulo antè in Ἀναφέσεως.

Ἀναφείσατο,t.4,c.214,e

Ἀναφροδισία,t.1,c.614,b. Ἀναφρόδιτος,t.1,c.613,f

Ἀναφρύω,t.4,c.214,g

Ἄναφρος, Spumæ expers, Non spumeus seu spumosus. vt ἄναφρα δίκαρήματα apud Hippocratem in libro περὶ χυμῶν.

Ἀναφυξις,t.4,c.131,d. Ἀναφυσάω,t.4,c.255,c

Ἀναφύρω,t.4,c.254,c. Ἀναφύσαω,t.4,c.260,a

Ἀναφυσιμα,ib. Ἀναφύσησις,ib.c

Ἀναφυσίω,t.4, c.264,a. Ionicum verò est hoc ἀναπτύω pro ἀναφυσάω seu ἀναφυσῶ, vt ὁράω pro ἑράω seu ὁρῶ.

Ἀναφύω,t.4,c.285,d. Ἀναφωνέω,t.4,c.305,g

Ἀναφώνημα,t.4,c.306,a. Ἀναφώνησις,ib.

Ἀναχαίζομαι,t.4,c.319,c. Ἀναχάζω,ib.

Ἀναχαιτίζω,t.4,c.333,c. Ἀναχαρίζω,t.4,c.363,f

Ἀναχλασμός,t.4,c.368,b. Ἀναχλασταίω,ib.

Ἀναχλάω,ib.

Ἀναχάω,vulg.lex.falsò afferunt ex Aristoph.pro ἀναχαίτω, decepta aoristo ἀναχάσαι.

Ἀνάχαρις,nomen piscis & viri apud Hesych.

Ἀναχάσκω,t.4,c.334,h. Ἀναχλωΐτης, t.4,c.465,a

Ἀναχλύσμαι, t.4,c.464,h

Ἀναχές, Magno hiatu diductum. Vide in Ἀβρομοιώτης.

Ἀναχόω,t.4,c.474,a. Ἀναχλαυσίω,t.4,c.533,c

Ἀναχτιαίτω,t.4,c.531,f. Ἀναχωρέω,t.4,c.544,b

Ἀναχύω,t.4,c.474,b. Ἀναχρόω,t.4,c.576,d

Ἀναχόω,t.4,c.485,a

Ἀναχρίμπτω, Exscreo, seu Screatu egero. vnde compositū συναναχρίμπτομαι, Vnà exscreo, Vnà cum screatu egero. Lucianus, συναναχρεμψάμενος πῶν ψυχικὸν μιασμα τῶν ῥεύματος.

Ἀνάχρεμψις,εως,ἡ,Exscreatio seu Screatio,aut cum screatu egestio. Hesychio est ἀναβηξις, extussitio, apud quem tamen perperam scriptum ἀνάγχεψις, idque sua serie, hoc est ante ἀναγρύ. Galenus Comment.1 in Prorrhet. l.1,συμβαίνει ἀνάχρεμψιν γίνεσθαι πυκνήν. Sed & Hippocr. ibidem dixerat ἀνάχεμψις πυκνή.

Ἀναχρίαιτω, vide in Ἀλχριαίαδαι suprà.

Ἀναχώτυπα,t.4,c.634,g

Ἀναχωτύω, idem quod ἀναχώπυμι,vt ῥωτύω idē quod ῥώτυμι.

Ἀναχώσις,t.4,c.634,g

Ἀναχύρωτος πηλός,apud Pollucem libro 7 ex Aristoph. est ὁ μη ἀχυρωτὸς πηλός,Lutum aceribus seu paleis non subactum,Lutum non aceratum,Festo:Lutum non paleatum,Columellæ & Plinio.

Ἀνάχυσις,t.4,c.497,b, Ἀναχύω,ib.

Ἀναχωματισμός,οῦ,ὁ,Suidas affert sine expositione. videtur autem esse χώματος eductio,Terræ fossitiæ egestio, Aggeris aut valli extructio.

Ἀναχωνεύω,t.4,c.480,c. Ἀναχώπυμι,t.4,c.485,a

Ἀναχωτύω,ib. Ἀναχωρέω,t 4,c.671,c

Ἀναχώρημα,ib.f. Ἀναχώρησις,ib.

Ἀναχωρητής,t.4,c.673,b.

Ἀναχωρίζω, transitiuam habet signif.pro ἀναχωρῶ ποιῶ, Recedere facio,seu Suæ χώρᾳ restituo.Xen.Pæd.2,p.18, ἐπὶ ὃ ἕκαστος αὐτὸς αὑτὸν ἀναχωρίζει, redire in suū quemque locum iubebat,nolens videlicet αὐτὸς μεθίστασθαι.Ibidem verbo καταχωρίζω vtitur pro colloco in suum locum & χώραν,dicens, ἐγὼ μέντοι ἐπεῖδον τοὺς ἀνθρώπους, ἐξ ἀγχοῦ αὖ καταχωρίσας,εἶπον μηδέποτε πρὸς ὀπισθεν κινεῖσθαι πρὶν αὖ ὁ θεσπέσιος ἠχὼ πατάξῃ.

Ἀναχωρίτης,ου,ὁ,in v.l.perperam pro ἀναχωρητής.

Ἀναψαλάσσων, Hesychio ψηλαφῶν βασανίζων, Contrectans aut Tangens,Portans.

Ἀναψάω,t.4,c.685,f. Ἀναψηλίζω,t.4,c.728,a

Ἀναψήσιος,ib. Ἀναψύχω,t.4,c.689,c

Ἄναψις,εως,ἡ, Accensio:interdum & ἀναζωπύρησις, Ignis extincti suscitatio.

Ἀναψυκτικός,ἡ,ὁ, Refrigerandi vi præditus, Refrigerare potens:interdum & Refrigerans velut apud Gal.ἀναψυκτικὴ δύναμις, Vis seu facultas refrigeratrix:vel Refrigeratoria,cum Plinio.

Ἀνάψυξις,t.4,c.741,b. Ἀναψυχή,ib.c

Ἀναψύχημα,ib.b.

Ἀναψύχω, Refrigero, t.4, c.740, c. Ἀναψίχω, Refocillo,ib.

Ἄνδα,Cypriorum dialecto αὖτη,Hæc.Hesych.

Ἄνδαγος,ου,ὁ,Placitum. Ita vulg.l proculdubio φ apud Hesl.legissent Ἀνδάγιος,θρέσεται, Λαρίσσιος.sed non animadverterunt id esse particip.& genit.facere ἀνδάγαντος,nō ἀνδάγου:præterea & accentum deprauarunt.

Ἀνδάνω,t.1,c.1437,e

Ἀνδιεγείδες,Hesychio ἄκρα, ἐχεπὶ ἔφριδίης. quæ & ἄνδηκα. Ἄνδηρμα autem,eidē est ὁ ὄθεν τῆς πραγιᾶς σπόγγος ἀπεχόμενος ἄβρέγματος.

Ἄνδιμα,Æolica syncope pro ἀνάδιμα,Vinculum:vt ἄνδιμα μίτρας in Epigr.quod tamen interpr.Vitta.

Ἄνδηρον,ου,τὸ, Hesychio ἄκρον,τὸ χεῖλος τῆς πηγῆς.id est Summitas seu Cacumen:& Fluuiorum labra. Iidem verò scholiastes Theocriti,exponens hoc hemistichium Idyll.5,de rosis & anemone, τῇ ἄνδηκα παρ' αἱμασιὰν πεφύκει,scribit ἄνδηκα ibi dici τὰ ἄκρα,vel τὰ ἄκρα,flores vel cacumina:propriè verò ἄνδηκα esse τὰ ἐπάνω τῆς ὀχθης τῆς ὑγροῦ,ᾧ ἐστὶ τὰ ὕδατα διεχόμενα,hoc est τὰ χείλη siue τὰ ἀναχώματα (ita enim apud eum reponendum pro ἀναχωρήματα) τῆς πηγῆς, labra seu aggeres fluuiorum: quemadmodum Etymologus quoque, ἄνδηκα(inquit) τὰ χείλη τῆς πηγῆς, ὅπερ ἐστὶ τὰ ἄκρα τῆς ὄχθης,ὁπόταν τῆς ὑγροῦ. Eust.quoque ex veteribus tradit ἄνδηκα dici τὰς τῶν ποταμῶν ὄχθας, fluuii ripas: quas ab Homero vocari ὄχθας & κρημνούς, addit, iisdem antiquis grammaticis & lexicographis ἄνδηκα esse dici etiā τὰς τῶν βόθρων ἀναζεύσας, ὅταν τὰ ἀναβαλλόμενα χώματα,δι' οὗ ὀχθίζουσι αἱ τῶν βόθρων γῆται, terram illam quæ fodiendo egesta est è fossa, & in eius margine seu labro relinquitur, facitque vt ipsa sit velut ὀχθίδες. Itidémque Harpocration,quum ex Hyperidis in Cononem oratione attulisset hoc ipsum ἀνδηκα, subiungit ita nominari τὰ χείλη τῶν ποταμῶν,ἢ τὰ ἄκρα τοῦ ὕδατος καὶ ὑγροῦ: secundum alios, τὰ χώματα,ἢ τὰ αἴσια καὶ καθυδρα τῶν ὑγρῶν. Quæ apud Suidā quoque legūtur:qui præterea addit, ἄνδηκα esse μέσον τὸ κατορυχὲν τῶν θεμελίων ἢ ὀχετοῦ,afferens ex Didymo, ὅτως τὸ αἰώμενον τὸ χωρὶν τὰ τῆς ἀνδήκου ἢ ὀχθῆς ἀφαιρῶν καθυδρᾶ.vt Theocr.ruri suū schol.ἄνδηκα vocari scribit ὑγρὸν τόπον,locum humectum & riguum. Eodémque modo accipi potest apud Nicand.in Ther.vbi ait, μαλακοὶ αἰ καὶ ἀμάρακος ἐν Χαιρωνίῃ, θερσαίῃς τ' ἐπὶ αἰθέρι χλεαζων:licet schol.in præcedente signif.accipiat,hemistichium illud sic exponens,ὡς ἐν τοῖς κατὰ τὰς αἰχμὰς τῆς πηγῆς αἰθῶν. Theophrastus parietibus etiā ἄνδηκα tribuit, intelligens forsan prominētias aliquas, sub finem lib.7 Hist.plant.de semperuiuo loquens,φύεται δὲ ὁ τὴν ὑπὸ τοῖς ὀστρείοις ὑπὸ τοῖς τοίχοις αἰθήρας,ἢ οὐχ ἥκιστα ὅταν τῆς ἀμάμου, ὅταν δὲ ἐπιλίπωσι γᾶς τῆς ἀμμώδους συμμίσῃ:sī tamē illud.πῶς ὅτι τῷ τοίχῳ,cōiungendū est cū αἰθήρας.nā deprauatus locus est. Dioscorides lib.4, c.90, semperuiuum minus nasci ait ἐν τοῖχοις καὶ πέτραις καὶ βαθυλίθοις καὶ πέφροις ὑπωκείοις,vt Plin.quoque l.25,c.13,in muris parietinisque & tegulis.Maius verò semperuiuū ideū Dioscor.cap.præcedēte dixerat φύεται ἐν τόποις ὑγροτέροις καὶ ὑσκιωτέροις, οὗτος δὲ φυτόν αὐτὸ ὅτι τῆς ἀκμονίας. | Poll.l. 2,αἴδηρον à quibusdā vocari ait τὸ τῆς χύτρας ὕδωρ, hoc est τὸ μετὰ τὸ καίειν ἐπὶ τῷ μετὰ καρπὸν: quod interpretantur rerulum manus, videtúrque esse translatum ab αἰδήκους fluuiorum & fossarum.

Ἀνδίκτης,ου,ὁ,Suidæ, Etymologo & lexico meo vet.ὁδὸς παχείας,ἀφ' ἧς ἐκβαίνει τὰ βάλανοι: Hesychio τὰ ἀπορριπτούμενα τῆς μυελοῦ ξύλου. Habet igitur Æolicam syncopen pro ἀνάδικτης, vt & sequens ἄνδικα pro ἀνάδικα, metri nimirum causa,velut in hoc apud Etymolog.& in lexico meoveteri hemistichio, — ἀνδίκτοιο πολὺ κάπνοιο μαλοῖο ἀνάδω.

Ἄνδικα,Æolica syncope pro ἀνάδικα,Sursum iacio.vt Hes & lex.meum vetus ἄνδικα exp.ἀναῤῥίπτω, subiungentes ὅτι ἀπὸ τοῦ βάλλειν: vnde etiam deriuari aiunt δίκτυον & δίκτυα.

Ἄνδιτον,ου,τὸ,pro Articulus,nescio vnde afferant v.l.

Ἀνδίχα,t.1,c.1011,d

Ἀνδρακάδην, Hesychio ὀκ ἐξαδοχῆ, Per successionem, Alternis, Mutatis vicibus: Æolica syncope pro ἀναδοχάδην, vt ἀμβολαδόν.

Ἀνδρακός, eidem ἀναδόχως: itidem pro ἀναδοχικῶς seu ἀναδοχικῆ.

Ἀνδραγαθέω, t.1, c.435, b. Ἀνδραγάθημα, ibid.c

Ἀνδραγαθητής, ibid.d. Ἀνδραγαθία, t.1, c.434, h

Ἀνδραγαθίη, Ionicè pro ἀνδραγαθία, apud Herodotum & alios.

Ἀνδραγαθίζομαι, t.1, c.435, b. Ἀνδράχεια, t.1, c.54, f. & 435, d

Ἀνδραλγής, t.1, c.435, c. Ἀνδραλγοῦς, ibid.

Ἀνδραναί, t.1, c.439, a. Vide & Ἀνδρωνᾶς infrà.

Ἀνδρώδης, ίος, ὁ καὶ ἡ, Viribus effœtus: vulg.l. perperam pro ἀνδρεῖος.

Ἀνδραποδίαν, t.1, c.441, d

Ἀνδραποδίζομαι, vel Ἀνδραποδίζω, ibid.g

Ἀνδραπόδιον, t.1, c.441.f

Ἀνδραποδικός, ωτέρως, ή, idem quod ἀνδραποδωμός.

Ἀνδραποδισμός, t.1, c.442, b. Ἀνδραποδιστής, ibid.c

Ἀνδραποδοκάπηλος, t.1, c.441, e.

Ἀνδράποδον, ibid.b. Ἀνδραποδώδης, ibid.e

Ἀνδραποδωδία, ibid.g. Ἀνδροδωδῶς, ibid.f

Ἀνδράρειν, ibid.b

Ἀνδραφαφάν, Hesychio est, κατ' ἄνδρα ἐφάπλωσιν.

Ἀνδρεγχεξις, t.1, c.435, e. Legitur apud Theophrastũ Hist.pl.l.1, c.23, sed perperam pro ἀπεράσαξις seu ἀνάφαξις: alibi verò ἀνάφεγξις apud eũ habetur pro eodẽ, vt suprà docui. Apud Erot.pag.19 legitur etiam ἀνδράπαξ: in cuius veteri exẽplari ascriptum erat margini, ἴσως ἀνδρεγχαξ.

Ἀνδρέγχης, t.1, c.435, f

Ἀνδράχλη, Scabellum muliebre, foramen habens & subiectos carbones: ἀνδράκιον etiam seu ἄνδρακος dictum. Eustathius pagina 1570, πλεῖον δὲ ἀνδραχλώδιον ὀκ τῆ ἄνθρακι, ἀνθρακίδιον μὲν γὰρ ἀμφὶ καὶ ἡ ἀνδρακὶς Σουΐδα Ἀνθρακες, ἡ καὶ Ἀνδράχλη, ὡς ὀκεῖος λέγει δηλοῖ δὲ τὸ ἰδιωτικῶς χωνευτήριον πολλαχοῦ. Apud Suidam tamen non ἀνθρακος scriptum est, sed ἄνθρακες, idque duobus in locis: ἀνδράχλη (inquit) διὰ τῆ κ ἐστὶν ὡς αὐτὸ τῆ ἀνθρακος: subiungens hæc verba, χωνευτὴν ὀνομάζουσι ἀνδράχλην. Denominata autem forsan est hæc ἀνδρεγχλη ἀπὸ τῆς ἀνθρακας, Ionicè commutatis aspirata & media tenui in βαθρακος pro βάτραχος.

Ἀνδρεγχλος, t.1, c.435, g. Etymol.

Ἀνδρεγχη, ibid. Ἀνδρεῖα, t.1, c.439 b. Vide & Ἀνδρεια.

Ἀνδρεία, ibidem.e

Ἀνδρεᾶται, Hesychio καταγόροι καὶ ὀπὶ φόνῳ δίωκται, Cædis accusatores: si tamen mendo caret.

Ἀνδρείκελον, t.1, c.435, g. Ἀνδρείκελος, ibidem.

Ἀνδρεῖον, subst.t.1, c.439, c. Ἀνδρεῖος, ibid.a

Ἀνδρειφάντης, t.1, c.434, g

Ἀνδρεών, ῶνος, ὁ, idem quod ἀνδρεῖον seu ἀνδρών. hoc est Locus seu conclaue domus in quo viri degunt, vt tradunt vulg.lex. Si igitur vox illa mendosa non est, habet Ionicam epenthesin τῆ ι, pro ἀνδρων, vt πείων pro πίων.

Ἀνδρήϊος, t.1, c.439, e

Ἀνδρηγερσία, ας, ἡ, Virorum amatrix, vt Plaut. & Martial. loquuntur. Affert Poll.l.3 ex Aristoph.

Ἀνδρήϊλφος, Ionicè pro ἀνδρώϊλφος, In virilem adolescens ætatem.

Ἀνδρηϊὼν, t.1, c.441, a

Ἀνδρηΐη, Ionica resolutione pro ἀνδρεία, Virilitas. Apud Herodot.

Ἀνδρηΐος, itidem pro ἀνδρεῖος, Virilis.

Ἀνδρηλατέω, t.1, c.436, a

Ἀνδρεῖα, dicta apud Cretẽses ad imitationem Lacedæmoniorum fuere conuiuia quædam publica, qualia postmodum apud eosdem Lacedæmonios φιδίτια, apud Athenienses συσσίτια: appellatione ex eo indita quoniam soli viri eò conuenirent. Aristot. Polit.2, cap.8, de Lacedæmoniis & Cretensibus loquens, καὶ συσσίτια παρ' ἀμφοτέροις ὄθι. καὶ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἐπάλουν οἱ Λάκωνες οὐ φιδίτια, ἀλλ' ἀνδρεῖα, καθάπερ οἱ Κρῆτες· ἦ καὶ δῆλον ὅτι ἐπὶ τοῦτο ἦλθον ἐπὶ νόμου. Apud Plutarchum ἀνδρεῖα scriptum cum diphthongo & properispomenon: Sympos.7, probl. 9, τὰ δὲ Κρητῶν ἀνδρεῖα καλούμενα, δὲ δὲ Σπαρτιάταις φιδίτια. Apud Aristotelem rursum ἀνδρεια cum diphthongo quidem, sed proparoxytonos. Vide & t.1, c.439, b.

Ἀνδρεῖα, t.1, c.439, f. Ἀνδρικοπάσεις, t.1, c.442, h

Ἀνδρικοπάσεις, ib. Ἀνδρικοπαστικὴ, ibid.

Ἀνδρελαπποιέω, ibid.g. Ἀνδρελαπποιικὴ, ibid.

Ἀνδριαποιία, ibid. Ἀνδρελαπόνιος, ibid.

Ἀνδρεῖαι, ibid.f. Ἀνδρεῖομαι, t.1, c.440, a

Ἀνδρίζω, ib.c.

Ἀνδρίκελος, Purpurissum. v.l. ex Hermol.Barb.cast.in Plin. sed perperam pro Ἀνδρείκελον.

Ἀνδρικὸς, t.1, c.439, g. Ἀνδρικῶς, ib.h

Ἀνδριλαπίω, in vulg. lexicis perperà scriptum pro Ἀνδρηλατέω.

Ἀνδρίον, t.1, c.441, b. Ἀνδρίσκος, ib.

Ἀνδρισμὸς, οῦ, ὁ, Polluci idem quod ἀνδρία, Virilitas, Animositas. vel etiam αὐτὸ τὸ ἀνδρίζεσθαι, & Viriliter agere.

Ἀνδρισὶ, t.1, c.440, a. Ἀνδρίφιλος, t.1, c.434, f

Ἀνδριφόντης, ib.g. Ἀνδροδασμὸς, t.1, c.432, a

Ἀνδροβόρος, ib. Ἀνδρογλύφια, ib.b

Ἀνδρογόνης, ib. Ἀνδρογύνης, ib.d

Ἀνδρόγυνος, ib.

Ἀνδροδαΐκτης, Scholiastes Aristoph. exponit ὁ ἀνδρῶν φόνου ποιῶν, Viros perimens. Nisi potius sit In qua viri perimuntur.

Ἀνδροδάμας, t.1, c.432, g. Ἀνδροδάμης, ib.

Ἀνδροδόμος, ib.

Ἀνδροδρόμος, Suidæ ὁ τείχαλος: pro quo apud Hesychium ἀνδρόδομος, & quidem rectius.

Ἀνδρόθη, t.1, c.438, g

Ἀνδροκαπηλὰς, Varino μεζεοπολὰς ἀνδραπόδων. pro quo suprà rectius ἀνδραποδοκάπηλος.

Ἀνδροκαὶς, Hesychio μοῖρις, Pars. pro quo suprà ἀνδρακὰς. nam quum ἀνδρακὰς adverbialiter primùm exposuisset κατ' ἄνδρα, subiungit, οἱ δὲ μερίδας, μοῖρας. vt & schol. Nicandri ἀνδρακάδα scribit à recentioribus vocari τὰ μερίδα, veluti à Nicãdro quoque in Ther. v.64: Τῶν μὲν ἀπ' ἀνδρακάδα πεσσαμένων ἰσίνια χειρὶ μιῆ. id est ἰσόμοιρον μερίδα. | Ἀνδρακαὶς, Hesychio rursum πόα τις.

Ἀνδροκμὶς, t.1, c.432, h. & t.2, c.49.e

Ἀνδροκμήτης, t.1, c.432, h. & t.2, c.49.g

Ἀνδροκόδαλος, t.1, c.433, a. Ἀνδροκασία, t.1, c.432, a

Ἀνδροκτονία, ib.b. Ἀνδρακτίνος, ib.

Ἀνδρολήμη, ib.c. Ἀνδρολαψία, ib.

Ἀνδρολαψίαι, t.1, c.433, c. Ἀνδρολογέω, ib.e

Ἀνδρολογία, ib. Ἀνδρολογίζω, ib.

Ἀνδρομαΐου, apud Hesych. legitur, expositum αἰθωνίτου: sed perperam procul dubio pro ἀνδρομέου, vt alphabetica etiam series innuit.

Ἀνδρομανὶς, t.1, c.433 f. Ἀνδρομανία, ib.

Ἀνδρομάχη, ib.g. Ἀνδρομάχος, ib.

Ἀνδρόλφων, Hesychio τὸ ἀνδρῶν: nisi potius scribendum Ἀνδρόμεον.

Ἀνδρόμεος, t.1, c.439, a. Ἀνδρομέκης, t.1, c.433, h

Ἀνδρονίτης, perperam in vulg.lexicis scriptum pro ἀνδρωνίτης.

Ἀνδρόομαι, t.1, c.440, d.

Ἀνδροπᾶς, t.1, c.434, a. & t.3, c.13, a

Ἀνδροπληξία, t.1, c.434, b

Ἀνδροποδισμὸς, in vulgatis lex. perperam scriptum pro ἀνδραποδισμὸς.

Ἀνδροπὶς, t.1, c.434, b. Ἀνδροπρεπὴς, ib.

Ἀνδρόσπορον, t.3, c.580, c

Ἀνδροπρόβλης, ος, ὁ καὶ ἡ, Obnoxius, Qui seruili animo est & vile mancipium. Ita vulg.lex. sed perperam pro Ἀνδραποδώδης.

Ἀνδροσάφης, t.1, c.434, c. Ἀνδροσίφων, ib.

Ἀνδρόσμιον, vel Ἀνδρόσμιος, ibid.

Ἀνδροσπαὶς, ib. Ἀνδρόσπις, ib.d

Ἀνδροτὴς, t.1, c.438, h. Ἀνδροφαγία, t.1, c.434, d

Ἀνδροφάγος, ib. Ἀνδροφόνιον, ib.f

Ἀνδροφονία, ib.e. Ἀνδροφόνος, ib.d

Ἀνδροφόνος, ib.f. Ἀνδρόων, t.1, c.440, d

Ἀνδρυάλα, apud Theophrastum Hist.pl.l.7, c.7, in censu olerum edulium legitur: sed perperam forsan pro ἀνδρακίνη. Sunt qui putent esse anthriscum Plinii libro 21, cap.15.

Ἀϝδρωίεμαι,t.1,c.440,e. Ἀϝδρῶδες,ib.f
Ἀϝδρώδης,ib. Ἀϝδρωδῶς,ib.
Ἀϝδρών,ib.g. Ἀϝδρων autem nomen proprium: ex quo poſſeſſiuum Ἀϝδρώνιος. vt Ἀϝδρώνιος κυκλίσκος apud Gal. Paſtillus Andronius, nimirum ὁ τῶ Ἀϝδρωνος.
Ἀϝδρωνῖτις,t.1,c.441,a. Ἀνδρωνυμικὸς,t.1,c.436,a
Ἀϝδρῶνος,t.1,c.440,c
Ἀϝδρωνος, Virtus, Robur. vulg.lex. Sed perperam pro ἀνδρώτης, ſeu ἀνδρότης.
Ἀϝδύεται, Heſychius exponit ἀναβαίνει, item ὑπακλίνει, dicens eſſe metaphorã à iumentis quæ ἀφιππάζονται. Habet autem Æolicam ſyncopen pro ἀναδύεται. velut apud Hom.Iliad.υ, —ἰοὺν τις ὄκνῳ ἔτλην ἀναδύεται ἐπποσυνάων καναχήν.
Ἀναδούδυπες, perperam in vulg.lexicis ſcriptum pro ἀναπαδυνίδυπες.
Ἀναδῶ, aoriſtus 2 verbi ἀναβάομαι: refertur autem ad ἀναδιάσκεμαι.
Ἀναγγυάω,t.1,c.884,b. Ἀνάγγυος, t.1,c.883,c
Ἀναγείρω,t.1,c.1074,c. Ἀνάγερτος,ib.
Ἀναγκαλύπτους, Heſych.affert pro μὴ κεκαλυμμένους, non tectis ſeu tectis.
Ἀνάγκαπες,t.2,c.21,f. Ἀναγκάπτης, ib.g
Ἀναγκος,t.2,c.488,c. Ἀναγκωμίαστες,t.2,c.537,2
Ἄνεμα, Tarentini dicunt pro ἄνισμα, abiecto νηυ & altero verſo in ε, teſte Heſ.
Ἀνέχειν, Suidæ ἀνατρέφειν. pro quo ſuprà ex Heſ.habuimus ἀνάχειν.
Ἀνέχομαι,t.1,c.1074,f. Ἀναγχώρητος,t.4,c.675,c
Ἀνεδάσιος,t.1,c.1089,b
Ἀνέδεκτον, Impoſſibile. v.l. perperam pro ἀνύδεκτον.
Ἀνέδην, Heſychius exponit ἀκωλυτέως, Effuſè, afferens ex Æſchylo φθόγγῳ ἀνέδην, addénſque, dici ἢ ἐπὶ τῶν ἐθέλοντος καὶ τοῦ ἐξεῖναι. quod eſt ἐξ ἐνεργείας, ἀναστάτως ἡδυπαθείας ἕνεκα ἢ ἐπὶ τῶν ἐθέλοντος καὶ τοῦ ἐξεῖναι. Itidémque Etymologus: qui præterea exponi ait ἀκωλυμένως, & deriuari ab ἀείνημι: vt Euſtathius etiã exponit ἀνέπιπτος καὶ ἐλεύθερος. Ab ἀείνημι certè deriuatur, quum ponitur pro Licenter, Impunè & nullo prohibẽte, ac quaſi dicas Laxatis plenis habenis. velut in hoc apud Suidam Arriani loco, ὃς ἐξεῖναι φύλακας ἐπίσπου εἰς μὲν ἀνέδην ὅπως πεδίλων ὑβρίσθω. Item in hoc ibidẽ, τὸ ἱερὸν ἐξεῖναι χόσπης, οὐκ ἔστιν ἐξ βουλομένους ἐς δεῖσθαι τῶ Πυθίου, ἀνέδην ἐν πεζείαι. Et in hoc, εἰς ἀνέδην ἐβάκχευεν ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐρεῖπε. Et rurſum, ἀνέδην ἐξεπίρξεων μετὰ ἀχρείστης. Alioqui exponitur etiam Promiſcuè, Nullo diſcrimine: item Largiter, Ad ſatietatem uſque, vt à Suida etiam non ſolùm ἀκωλύτως, & ἐς ἔτυχαι, ſed etiam ἀφθόνως, καπνόρως. Item & pro Palàm ſeu apertè, φανερῶς accipiuut in hoc loco Demoſth. πομπίας τῆς ἀνέδην εὐπρεπῶς μεγαλοφύσης.
Ἀνείγω,t.1,c.1141,d. Ἀνείζω,f.ίσω, vide infrà in Ἀνέω.
Ἀνέκλητος, Inuoluntarius, Inuitus. Exponitur paſſiuè etiã, Improuiſus, Inexpectatus: vtpote quem nolumus, vel noluimus. apud Herodot.pro eo quod nobis triſte & aduerſum accidit. vt ἀνέκλητος συμφορή.
Ἄνη, Tanquam, v.l. Sed perperam pro ὡσπερεί.
Ἀνείδεος,t.1,c.1105,g. Ἀνειδωλοποιῶ,t.1,c.1106,h
Ἀνείκαστος, t.1,c.1122,b. Ἀνεικάσθαι autem Heſychius affert pro ἀνασκαλῆσαι: ſi tamen ita ſcripſit.
Ἀνειλείθυα,t.1,c.1656,f
Ἀνειλείθυα, ſiue Ἀνειλήθυα, ας, ἡ, Lucinæ labores nondum experta: hoc eſt, Quæ nondum peperit. (parturientib⁹ enim adeſſe credebatur ἡ εἰλείθυα, ſeu Lucina) Euſtath. namque Euripidem ἀνειλείθυιαν dixiſſe ſcribit ἐπὶ μὴ γλυκύπαιδα. itidémque Suidas πρὸ ἀπαιδίας: apud quem ἀνειλείθυια ſcriptum eſt. Sed vereor ne Heſychio potius attendiendum ſit, diuiſim ἀν' εἰλείθυιαν ex eiuſdem Euripidis Ione afferenti pro εἰς τόκον. illa certè compoſitionis forma inſolens videtur: dicendúmque foret potius ἀνειλειθυίας.
Ἀνειλέω, & Ἀνειλέομαι,t.1,c.1116,b. Ἀείλημα,ibid.
Ἀνείλημμαι, præterit.perfect.paſſ.verbi act.ἀναλαμβάνω.
Ἀνείλητος dici à Græcis, non ἀείλητος, nec vllum aliud eiuſmodi, annotat Suidas: ſed quorſum, ipſe viderit.
Ἀνειλίσσω, ſiue Ἀνειλίττω,t.1,c.1188,f
Ἀνείνω,t.1,c.1117,c

Ἀνείρεσαν, Suidas affert pro ἀνέβαινον, aſcendebant: à them. ἀείρω, ἀνείρεσαι. **Itidémque Heſychius** ἀνειρεσάμενος pro ἀναβιβασάμενος: item ἀνείρεσθαι, pro ἀνέβαινε. propria autem hæc ſerpentum ſunt qui ſeſe ſinuoſis trahunt voluminibus in aſcenſu.
Ἀνείμασε, apud Heſychium legitur, expoſitum ἄφθονος, ἄπλετος: ſed ſuſpectum.
Ἀνείμων ἐξ δέρεται, idem affert pro ἀνήλκει. Ex quo intelligimus, non ſolùm ἀνίμαω ſcribi, ſed etiam cum diphthongo ἀνειμάω, vt non modò ἄνιμι, ſed etiam ἄνω. Ita certè apud Heſychium quoque ſcribendum eſſe, alphabeticus ordo docet. Atque adeo ſcio apud Xenophontem in lib.De re equ. quædam exemplaria habere, τὰ ὀφθαλμὰ ἀνείμενα τὸ σῶμα.
Ἀνειμένως, Relaxatus, &c.t.1,c.1657,d,e. Ἀνειμένος, Laxatus, &c.ibid.f. Ἀνειμένως, Diſſolutè viuens, &c.t.1,c.1658,a.
Ἀνειμένως, ibidem,b
Ἄνειμι, Redeo, Aſcendo,t.1,c.1137,g. Ἄνειμι, Scateo, &c. c.1138,b
Ἀνείμων, Nullis indutus veſtimentis: quo ſignificatu Palladius dixit, Inueſtis puer. id eſt nudus. ὁ οὐκ ἔχων ἔνδυμα, ſeu ἱμάτια. Homerus Iliados χ, ἡ δ' ἐξ ἀνίης ἀνείμονος ἰὼ πεπύκτο. Aliquando accipitur pro κακείμων ſeu κακείμων, Malè veſtitus, Mala habens veſtimenta, & propemodum nudus.
Ἀνειμῶς, Heſych.affert pro ἀνελπίστως, Miſerabiliter.
Ἀνεπτῆν, t.1,c.1213,a. Ἀνεπτῆς,t.1,c.1141,c
Ἀνεύεται, Heſychius affert pro ἀπαραίτητον, Inexorabilem. Idem ἀνευεῖται οὐσίαν affert pro πωλεῖ, & quæ forſan dicendo exprimi nequeat. quo ſenſu ἀνωνήτως etiam dicunt.
Ἀνεφξέ,t.1,c.1241,d. Ἀνεύρομαι, vide in ſequ. Ἀνέω.
Ἄνεως, Imperitus: idem cum ἄειρος. Heſ. verò ἀνεῶν exp. non ſolùm ἀπείρων, ſed etiam ἁμαρτωλῶν.
Ἀνέωρε, quod Heſychius exponit ἐκάθευδε, eſt præt. perf. verbi ἀείρω.
Ἀνέω, Annecto. Exponitur etiam ſimpliciter Necto: afferturque ex Ariſtoph. ἀνέων στεφάνους pro Necto coronas. Vide & Ἀνείρω infrà. ‖ Ἀνέω, Ionica & poetica τῆ ἰ ἀνιῶσης, dicitur etiam pro αἴνω, Interrogo. vnde imper. ἀνεῖρε apud Heſych.quod rudè exp. ἴσθι, πύθου. Sed frequentior eſt paſſiuæ vocis vſus in hac ſignificatione, vt Iliados γ, Τεῦν δὲ τοι ἐγὼ ὅμ' ἀνειρομένοιϊν μυθήσομαι, quod me rogas & percontaris. Et Odyſſ.ο, χρὴ καὶ ἐγὼ πάντα, de regione interrogas.
Ἀνεωίτων, Ionicè pro ἀνειρώτων. Euſt.
Ἀνεῶς,t.1,c.1656,f
Ἀνεώσεις, Immunis à tributis & εἰσφοραῖς.
Ἀνέωχθεν, idem quod ἄνωθεν, Deſuper, E loco alto & ſuperiore. Ex Plutarcho Numa affertur etiam ἀνέωχθεν ἐκ pro Morus ſuperne factus. ‖ Ἀνέωχθεν dicitur etiã pro ἐξ ἄνωθεν ἀναλαμβάνειν, & pro ἀπ' ἀρχῆς. veluti, τὰ ἀνέωχθεν Μελαμπόδος γένους, Originẽ ſeu genus ducẽs à Melampode. hoc eſt à Melãpode ortus. ſi priſcũ & ſummum generis autorẽ requiras. Sic Plut. rurſum in Solone, Κόδριδης ἀνέωχθεν. Et Athen.l.1, τῆ Μιτυλήνης Αἴσηπος, τὰ ἀνέωχθεν Λέσβιος, qui Athenienſis genere eſt ſi progenitores ipſius ſpectes à quibus ortum trahit. Hel ab ἑκὰς deriuat, exponitque μακρόθεν, ὁπόθεν, item ἀπ' ἀρχῆς Suid.autem ἄνωθεν.
Ἀνέωχε, idem Suidas exp. ἄνω, Surſum, In altum: afferens ex Eupol. Antolyco, ἀνέωχε γ' ἐπαίρων τὸ κεφάλαιον. & ex Cratini Heroibus, ὁκόταν γῆς ἀνέωχε εἰς αὐτὸν ἅλιπτον. Sic Ariſtophanes initio Veſp. Ἀναπτάσομαι τοῖς ὀρνίθων ἀνέωχε Φοίνικος ὑπερφυᾶ κέλευθον ἀνέωχε εἰς τὸ ἀέριον, ſublimem ferre in cælum vſque. vt ſcholiaſtes quoque exponit, ἀνέωχε ὑψηλὸν, πρὸς τὸν οὐρανόν: particula illa ωχε indicans deriuatum eſſe aduerbium hoc ex ἑκὰς & ἀ epitatico.
Ἀνέχασε,t.1,c.645,b. Ἀνεχάσατος,t.1,c.734,f
Ἀνεχάστατος,ibid.g. Ἀνεχθίμητος,t.1,c.973,c
Ἀνεχδιήγητος, καὶ κατὰ, Inenarrabilis, Qui enarrari non poteſt. Heſychio ἀνεκλάλητος & ἄῤῥητος. Vnde aduerb. Ἀνεχδιηγήτως, Inenarrabiliter, vt Liuius loquitur.
Ἀνεχθίμητος,t.2,c.1008,g. Ἀνέχθρωτος,t.1,c.995,c
Ἀνεχόρμητος, Excurſum & effugium non habens. Ex Epig

ἀνίκητρος δεσμὸς affertur pro Impetuius laqueus.
Ἀνεκπίρωτος, t.1,c.1547,h.
Ἀνέκτιτον μίασμα, Inexpiabile ſcelus.B.
Ἀνεκλάλητος, t.2,c.550,c
Ἀνέκλειπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indeficiens, Indeſinens: ideóque Perpetuus.
Ἀνεκλιπὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, idem.
Ἀνεκλόγιστος, A quo rationes non petuntur. vt in Pandect. Græc. ἀνεκλόγιστος tutor dicitur à quo tutelæ rationes non repoſcuntur.
Ἀνέκπυστα, τά, t.3,c.617,c. Ἀνεκπλήκτως, t.3,c.394,d.
Ἀνεκπλήκτως, ibidem. Ἀνεκπλυτος, t.3,c.404,d
Ἀνεκπώματος, Qui non poteſt ἐκ πατρίδος, id eſt Educi, Extrahi, vel Expelli. Hipp. Aphor. ἀδυνάτων ἀνεκπώματον πολέμιον.
Ἀνεκπὼς, t.1,c.1334,h Ἀνεκπῶς, t.1,c.1335,b.
Ἀνέκφευκτος, Qui effugi nō poteſt: itē qui nō effugere. vt apud Plut. περὶ δεισιδαιμονίας, de mancipiis, πόσῳ δὲ δεινότερον οἴεσθε παῖδας ἀνεκφεύκτους, ἀΐδια πράγματα, ἀνεκπόμπους. Ἀνεκφοίτητος, t.4,c.185,h
Ἀνέκφορος, vide in ſynonymo Ἀνέξοδος.
Ἀνεκφραστος, t.4,c.69,h. Ἀνεκχωρητος, t.4,c.307,b
Ἀνελαιος, t.1,c.1167,f. Ἀνέλεγκτος, t.1,c.1175,c
Ἀνελεήστως, ibidem,d. Ἀνελεημοσύνη, t.1,c.1177,f.
Ἀνελεημων, ibid. Ἀνελευθερία, t.1,c.1178,a
Ἀνελευθεριότης, τος, ἡ, idem quod ἀνελευθερία, Illiberalitas, Illiberalis & ſordida parſimonia: apud Ariſt. Magn. mor. l.1.
Ἀνελεύθερος, t.1,c.1178,a. Ἀνελευθέρως, ibidem.
Ἀνελεύθω, idem quod ἀνέρχομαι, quod & tempora ſua inde mutuatur: nimirum fut. ἀνελεύσομαι, & præt.med. ἀνελήλυθα. Ab eodem eſt verbale ἀνήλυσις.
Ἀνελιπὲς καὶ ἀνέλιπτον, τὸ ὑγιῶς καὶ ὁσίως ἔχον. Ita apud Heſychium: ſed perperam, opinor, pro ἀνεπίληπτον & ἀνέγκλητον.
Ἀνελιχθῶμι, Doricè pro ἀνελθεῖν, aſcendiſſe: ab ἀνέλθω.
Ἀνελίσσω, ſiue Ἀνελίττω, Tēpus fero, Otior. Apoll. Rhod. Argon. libro 1, Αἰμυλίη δ' ἐς ἤματα πάντα ἀνέλιξε νῆα Ναυτῆσι, δῆσεν δ' ἀτειλέσσιον αὐθι λιμένος. Vbi ſcholiaſtes exponit ἠρέμει, Suidas ἀνεπαύσατο, διέτριβεν, ἀνεσείσθη. Cōpoſ. ex ἑλίσσω ſiue ἑλίττω.
Ἀνέλιξις, t.1,c.1185,f
Ἀνελίττης, vide in Ἀνελίσσης paulo póſt.
Ἀνελίττομαι, t.1, c.1185,e. Ἀνελίττω, ibidem.
Ἀνέλκομαι, t.1,c.1193,f. Ἀνελκύομαι, t.1,c.1196,d
Ἀνελκω, ibidem.& 1193,f. Ἀνέλκω, t.1,c.1193,f
Ἀνέλκωτος, t.1. c.1197,a
Ἀνελλήνιστος, Helleniſmum non reſipiens, Alienus à Græca conſuetudine. vt ἀνελλήνιστος σύνταξις apud Aretham, de barbara & incongruente conſtructione.
Ἀνελπὴς, t.2,c.670,c. At Ἀνελπιστὸς, pro Situm redolēs, neſcio vnde irrepſerit in v.l.
Ἀνελπίσιος, Heſychio ὁ ὄχι ποσὶ μὴ ἀλλόδημος, ἤτοι χωλός. Qui pedibus non ſaltat, hoc eſt claudus. Rectius apud ſchol. Theocr. ſcriptum ἀνέλπιστος, rectius etiam expoſitum ὁ μὴ ἑλίσσων τὸν πόδα, non torquens ſeu trahens pedem. id eſt Non incedens. quoniam οἱ τὴν πορείαν ἑλίσσοντες οἱ πόδες. Dicitur autem ἀνέλπιστος vt ἀνέλπιστος: ἀνελπίστης, vt ἀνελπιστος.
Ἀνελπίζω, Deſpero: ſi non mentiuntur v.l.
Ἀνελπιστία, t.1.c.1198,g. Ἀνέλπιστον, ſubſt. ibid.f
Ἀνέλπιστος, ibid.d. Ἀνελπίστως, actiuè, &c. ibid.e
Ἀνελπίστως, ibid.g
Ἀνέλυτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuoluero nullo tectus, Non habens ἔλυτρα. vt ἀνέλυτρα inſecta apud Ariſtot. quod interpretantur Pennas nulla cruſta tectas habentia.
Ἀνεμβάτης, Cui inambulari inſiſtive nequit: aliis Inacceſſus, Auius.
Ἀνεμεσητος, Carens inuidia, Nulla laborans inuidia. Heſychio ἀνεμέσητος. Æſchin. in Ctetiph. ἀνεμέσητον ἦν αὐτῷ φορτίδιον τὸ συμφέρον, Citra inuidiam poterat. vel etiā Citra reprehenſionem poterat. ἀνεπαίσχυντον ἦν αὐτῷ. vt apud Lucian. quoque, ἔστιν γὰρ οὗ καὶ ἀνεμέσητον τοῦτο, Vitio dandum non eſſe, Non eſſe ob id ſuccenſendū. νεμεσητὸς enim dicitur ob quem indignari & ſuccenſere debemus. Sic Plato De leg. πάνυ μὲν οὖν ἀνεμέσητον τὸ μὴ νεμεσητὸν αὖπις τὰ μέγιστα, Citra reprehenſionem poſſumus, Indignari nemo meritò nobis poteſt ſi, Nemo nos reprehendat, ſi, &c.
Ἀνεμεσήτως, Citra reprehenſionem, Ita vt nemo tibi ſuccenſeat & indignetur. Exponitur etiā Citra inuidiam.
Ἀνεμέω, t.1,c.1100,b
Ἀνέμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non diſtributus ſeu diſpertitus. vel etiam Qui diſtribui & diſpertiri nequit. Heſychius enim ἀνέμητα exponit ἀμέριστα. Sic Budæus ex Æſchine affert ἀνέμητος οὐσία pro Patrimonium indiuiſum.
Ἀνεμιαῖος, t.1,c.427,d
Ἀνεμίδιον, diminutiua voce ὁ ἀνεμος dicitur, quaſi Ventulus. affertúrque hoc eius ex Platonis Theæteto exemplū, γόητων ἀνεμίδιον τυχαίων. Sunt enim quidam venti γόητες, vt borex illi qui equas impleſſe feruntur à poetis.
Ἀνεμίζεται, t.1,c.427,d. Ἀνεμίζομαι, & Ἀνεμίζω, ibid.e
Ἀνέμιος, ibid.d. Ἀνεμοδαρτα, t.1,c.416,e
Ἀνεμόδρομος, ibid. Ἀνεμοέις, t.1,c.427,a
Ἀνεμοκοίτης, t.1,c.416,a. Ἀνεμόομαι, t.1,c.427,a
Ἄνεμος, t.1,c.425,f. Ἀνεμοσκίητος, t.1,c.416,c
Ἀνεμοτραφὴς, ibidem. Ἀνεμοτρεφὴς, ibid.
Ἀνεμοφθορία, ibid.f. Ἀνεμόφθορος, ibid.e
Ἀνεμοφόρητος, ibidem,f. Ἀνεμόω, t.1,c.427,a
Ἀνεμπλήκτως, t.3,c.394,h
Ἀνέμπλοος ναῦς, ex Nonno pro Nauis non nauigans, hoc eſt ſtans ſeu quieſcēs cui non innauigatur, nimirum actu, vt philoſophi loquuntur.
Ἀνεμπόδιστος, t.3,c.518,c. Ἀνεμποδίστως, ibidem.
Ἀνέμπτωτος, oppoſitum τῷ ἐμπτώτου. hoc eſt Qui incidere non poteſt. vt apud Diog. Laert. in Zenone, φασὶ δὲ ἀπαθῆ εἶναι τὸν σοφὸν, διὰ τὸ ἀνέμπτωτον εἶναι, quoniam in ipſa πάθη incidere nequeat, Quoniam in eum non cadant τὰ πάθη. In v.l. exponitur Qui non labitur, Irreprehenſus & inculpatus, Talis vt nemo de eo conqueri poſſit.
Ἀνεμφασπὴς, t.4,c.16,c.g. Ἀνεμφάσπης, ididem, e.f
Ἀνεμφάτως, ibid.e.g. Ἀνεμῳδὸς, t.1,c.427,a
Ἀνεμώκης, t.1,c.426,f. Ἀνεμώλεια, t.1,c.429,a
Ἀνεμωλία, ας, ἡ, herbæ nomen apud Theophr. Hiſt. plant. libro 7,c.10, quæ eadem eſſe creditur cum τῇ ἀνεμώνῃ.
Ἀνεμώλιος, t.1,c.426,f. Ἀνεμώνη, t.1,c.428,g
Ἀνεμώρεια, t.1,c.429,a. Ἀνεμωνεδὲς, ibid.
Ἀνεμώπης, t.1,c.428,g. Ἀνενδὴς, t.1,c.918,c
Ἀνένδεκτος, Qui non ἐνδέχεται, Non contingens ſeu accidens. vel Nunquam contingens: ideóque Impoſſibilis, ἀδύνατος. vt αἰεὶ χώρης. Gregor. Heſychius ἀνένδεκτα exponit ἀπροσδόκητα.
Ἀνενδεῶς, Citra indigentiam. hoc eſt Affatim, Largiter.
Ἀνενδιάστως, t.1,c.1066,f. Ἀνενδιαστως, ibidem.
Ἀνένδοτος, t.1,c.997,a. Ἀνενδότως, ibidem.
Ἀνενέγκω, inuſitatum thema eſt, ex quo ἀναφέρω ſua mutuatur tempora: ſignificans Refero, Reuecho, Reduco. Paſſiua & media voce vſurpatur interdum pro Redeo ad me, & veluti Mihi reducor ſeu reddor: vt qui ex animi deliquio in vitam redeunt. vnde & apud Heſychium ἀνενεχθείς, ἀναζώσας. Et apud Herodotum lib.1, de Cræſo iam cremando, ἀνενεικαμένου δὲ καὶ ἀναπνεύσαντα ἐκ πολλῆς λειποψυχίης: quod Budæus interpretatur Reſipiſcentem & reſpirantem ex animi deliquio. Verùm & actiua vox eam habet ſignificationem. Plutar. Symp. ſept. ſap. ὡς δὲ τὸν Θαλῆν εἶδε, μικρὸν ἀνενεγκὼν καὶ καταναύσας, ad ſe paulum reuerſus. Sic apud Suid. ὁ ἔλεγε ψυχήσας· ἀνενεγκάμενος ἔλεγε τοῖς ἀμφὶ αὐτὸν ἀράβδωτοι οἱ φύλακες, ἀφῆκε τὸν βασιλέα φεύγειν ἐκ τῆς νεὼ ἀφειμένην. Et vt Herod. dicit ἐκ λειποψυχίης ἀνενεικαθέντα, ita etiam ἐκ καταζοώσιος ἀνενεγκεῖν dicitur, Ex delirio ad ſe reuerti, & reſipiſcere: necnō ἐκ νόσου ἀνενεγκεῖν, ex morbo ad ſe reuerti & conualeſcere. Alioqui pro Refero accipitur in alia etiam ſignificatione, qua nimirum pro Renuntio ſeu Defero accipitur. Herodianus libro 1, ἐκέλευε τὸν συλλαβόντα τὸν αὐτὸν ἀνενεγκεῖν, iiſdem ad ſenatum relatis. Et rurſum, τὸν γοῦν αὐτὸν ἀνήνεγκε πρὸς Μαρτίαν, ad Martium retulit. Significat etiam Surſum fero, duco, vel veho. vnde ἀνενεικαθαι, quod exponitur Aſcendere, veluti quum dicitur, εἰς τὸ Καπιτώλιον ἀνενέγκασθαι. Itidē verò ἀνενεικαθαι dicitur qui ex imo pectore ſuſpiria vel ſpiritum trahit: vt ex Heſychio diſcimus, ἀνενείκασθαι exponente ἐκπνεῦσαι ἐκ βάθους. & ex

Pauſania, dicente, ἔνθεν μόλις πάλιν ἀνανήχθη, pro Reſpiravit.

Ἀνενίκω, itidem inuſitatum thema, vt præcedens ἀνενήνοχα, eiuſdémque cum eo ſignificationis. Frequens eſt apud Herod. vt l. 2, de Crœſo, ἀνενειχθέντος δὲ λιποψυχίης, Ad ſe reuerſum ex animi deliquio. Et rurſum ἀνενείχθης ἐς τὰς πόλιας, in vrbes reuerti ſeu regreſſi. Ac vt dicitur ἀνενεγκεῖν πρὸς τὰ, ſic etiam ἐς τὰ βασιλέα ἀνενείχθη, Ad regem relatum eſt. Vbi etiam nota carere augmento. Præterea ſicut ἀνενεγκεῖν eſt Surſum ferre ſeu vehere, Subuchere, ita ἀνενείκασθαι αὖω, affertur pro Tollentes. Quomodo & Apollon. Rhod. ἀνενείκατο φωνῇ, vocem iuſtulit.

Ἀνενεκτέον, Referendum: apud Greg. Naz.

Ἀνενεργής, ές, ὁ καὶ ἡ, Effectu carens, Ineſficax, Iners. v. l.

Ἀνενεργησία, τ. 2, c. 1232, a

Ἀνενίκατο φωνῇ, v. l. ex Apollonio pro Vocem ſuſtulit. Sed perperam. ſcribendum enim ἀνενείκατο.

Ἀνενόητος, Heſ. exp. ἀνόητος & ἀνόητον. De cuius themate vide quæ inter Anom. l. 1 dixi in Ἔνθεος & infrà in Ἀνόητος.

Ἀνεξήμερος, Non afflatus diuino numine, Non fanaticus, Non inſanus ſeu veſanus. vt ἀνεξημερίας ἔρως, apud Plutarchum in Erot.

Ἀνεπόπτης, τ. 2, c. 1077, d.

Ἀνεσχληκέναι, τ. 2, c. 1576, h. At Ἀνεσχληκέναι, à Bud. exponitur ἀπεφαμισωκέναι: quum potius ſit τὸ ἐσχληκέναι.

Ἀνεπτοηκώς, Cui non eſt ἀνεπτοηκέναι, Hominum congreſſus fugiens, Inaffabilis.

Ἀνεξαλεήτως, τ. 1, c. 318, a

Ἀνεξαπάτητος, Qui nõ decipitur ſeu decipi poteſt. Ariſtot. Polit. lib 8.

Ἀνεξελεγκτος, τ. 1, c. 1175, h.

Ἀνεξελόητος, vide in ſynonymo Ἀνεξέλιπτος paulo póſt.

Ἀνεξεπίμορτος, τ. 2, c. 880, a. Ἀνεξερεύνητος, τ. 1, c. 1252, d

Ἀνεξέταστος, Non examinatus, Non exploratus, Diligenti examine non cognitus ſeu perquiſitus. vt in illo gnomico præcepto, ἀνεξέταστον μὴ κάλαζε μαθέντα. Sic Æſchines, ἀνέλεγκτον δὲ καὶ ἀξέταστον καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν δεῖ πιθέσθαι ἐν τῇ πόλει. Et Demoſthenes Philipp. 1, πάντ' ἀνεξέταστα καὶ ἀβούλευτα, καὶ τὰ λαθεῖν πειρώμενα δεῖ πάντ', οὐδὲν ἀνέξεταστον οὐδ' ἀκριβὲς ἐν ὑμῖν ἡμάρτηται. At Plato in Apolog. ὁ δὲ ἀνέξεταστος βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ, Vita in quam non inquiritur. dicit enim paulo ante Socrates, ἐμοῦ πειρωμένου διαλεγόμενον, καὶ ἱκανῶς καὶ ἄλλως ἐξεταζόντος.

Ἀνεξετάστως, Sine examine, Inexploratò, vt Liu. loquitur: Bud. ex Sine delectu, Sine diſcrimine.

Ἀνεξεύρετος, τ. 1, c. 1309, b

Ἀνεξήγητος, Non expoſitus, ſeu Non enarratus aut explicatus. Galen. ἀνεξήγητα ἔασεν τῶν ῥητῶν: de iis loquens qui commentarios in Hippocr. ante ſe ſcripſerant.

Ἀνεξία, τ. 1, c. 1334, c. Ἀνεξικακέω, ibid. g

Ἀνεξικακία, ibid. Ἀνεξίκακος, ibid. f

Ἀνεξικάκως, ibid. g

Ἀνεξίκμαστος, τ. 1, c. 1681, e

Ἀνεξιόωμεν. Heſ. ex Cratino pro ὃς οὐκ ἀνέρρητο ὅλην κώμῳ.

Ἀνεξίλαστος, Implacabilis, Qui placari nequit. vt ſchol. Apollonii τὸν ξίλαστον χολὸν τῆ Διός, dicit pro eo quod ipſe ἀμειλίκτου Διὸς θυμαλγέα μῆνιν.

Ἀνεξίπτης, υ, ὁ καὶ ἡ, E quo exiri nequit, Exitum non habens. vt Heſych. quoque ἀνεξίπτην exp. ἀνεξέλευστον, μὴ ἔχοντ' ἔξοδον, ἀδιέξοδον.

Ἀνεξοικείωτος, τ. 1, c. 1819 e. Ἀνεξοδος, τ. 2, c. 1169, f

Ἀνεξόνητος, Non efferendus, Quē efferre non licet, hoc eſt eliminare & euulgare. Euſt. p. 1788, ὀκνοῦσι δέ τινες καὶ μυσταγωγοὶ, ὅσοι ἐχρῶ εἶναι ἀνεξόνητοι. ταῦτα δ' εἰσὶ ἀνεξόνητα.

Ἀνέορτα ἐς τὰ μάχιμα, rei militari vacāt. v. l. ex Herodoto.

Ἀνέορτος, τ. 2, c. 1206, f

Ἄνεος, υ, ὁ, Mutus, Tacitus: vt Heſ. ἄϋτω exp. ἄνεχε, ἄφωνε. Atticè ἄνους dicitur.

Ἀνεπαπή, ῆς, ἡ, Heſychio πάμωσις, Stupor attonitus, quum nimirum aliquis ſtat κλῆς & velut attonitus.

Ἀνεπαΐσθητος, τ. 1, c. 21, a. Ἀνεπαΐσθητος, τ. 1, c. 233, f

Ἀνεπαισθησία, ibid.

Ἀνεπαίσιος, Non inauditus: vel Qui inaudiri nequit. Vide in Παρασιώπησις, τ. 2, c. 1158. Euſt. exp. ἄγνωστος, ex cõſequēte.

Ἀνεπαΐχμιος, τ. 1, c. 240, a. Ἀνεπαΐχμητος, ibid.

Ἀνεπάλαιστος, τ. 1, c. 554, a. Ἀνεπάλθεος, τ. 1, c. 339, h

Ἀνεπάλτω, ibid. g. Ἀνεπαρώνητος, τ. 1, c. 1439, b

Ἀνέπαφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intactus. οὐ θιγόντες τοῖς δακτύλοις, ἀθῶοι: ideóque interdum Purus, interdum Sincerus, vel Integer. metaphoricam enim plerunque ſignificationem habet. veluti quum Chryſoſtomus dicit, ἀνέπαφον τὸν ἀκόλουθον καὶ τοῦ δικαίου πρόσωπον οἱ δικασταί. Item Demoſthenes ἀνέπαφον ἔασεν, vocat intactum pignus, & cui nemo adhuc manū iniecerit. hoc eſt nemini oppignoratum: in orat. πρὸς Λακρίτου ἀπολογίαν, pag. 61, παρέχων ἀνέπαφον τὸν ἔμπορον αὐτοῦ. Et pagina 106, τὸ ἐμπολίδιον ἀνέπαφον καὶ αὐτοῦ ἀπολαβεῖν. Suidas quoque ἀνέπαφος exponit ἀνύβριστος, non obnoxius, non ſolum ἀψηλάφητος, ἀθιγής, καθαρός.

Ἀνεπαφρόδιτος, Qui ſine venere & gratia eſt, Inuenuſtus, Illepidus. Suidæ ὁ μὴ ἐπιχαρὴς καὶ ἀνόητος. itidemque Etymologo, afferenti hunc locum comici cuiuſpiam, κἀμοῦτα γλιχᾷ ἔοικεν ἡ ἀνεπαφρόδιτα σουσάνης ῥιγίματα.

Ἀνεπαχθής, τ. 1, c. 616, a. Ἀνεπαχθῶς, ibid. b

Ἀνεπηρέαστος, Nullis affectus iniuriis ſeu contumeliis: vel etiam Nullis iniuriis & contumeliis obnoxius.

Ἀνεπής, ές, ὁ καὶ ἡ, Nihil dicens, Mutus. ἄφωνος, Heſychio & Etymol.

Ἀνεπίβατος, Inacceſſus, Ad quem accedere non licet. Plutarchus Lyc. πᾶσιν ἦν ἀνεπίβατα τὰ σώματα καθαπερεὶ δημιουργοῖς ἀνεπίβατον ἐπίπλων τὸν Σπαρτιάτην.

Ἀνεπιβούλευτος, τ. 1, c. 771, c. Ἀνεπιβούλευτος, ibid.

Ἀνεπίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non habens ἐπιγραφὴν ſeu inſcriptionem. vt liber ἀνεπίγραφος dicitur Cui autoris nomē inſcriptum non eſt, vel Carēs titulo. Et epiſtola ἀνεπίγραφος, cui non eſt inſcriptum nomen eius ad quem mitteretur. Ἀνεπιδεής, τ. 1, c. 918, e

Ἀνεπίδεικτος, Qui ſine oſtentatione eſt, Non oſtentator. Bud. ex Greg.

Ἀνεπιδεκτος, Qui capere ſeu percipere non poteſt, vel admittere, Non capax. Bud. ex Greg. πάντων καὶ αἰσθήσεων ἀνεπιδεκτον παντὸς λόγου. Et ex Baſilio ἀνεπιδεκτον τῆς παλαιᾶς. ‖ Idem etiam ſignificat quod ἀνεπίδεκτος & ἀνεγκώμιος, Qui non accidi ſeu accidere poteſt. vt apud eundem rurſum Greg. ζῶντι δὲ πάντων ὄντως τὸ πανταχοῦ ἄδηλον καὶ ἀνεπίδεκτον, ὡς πανηγυρίσαι τὸν ἥλιον. niſi malis accipere pro eo quod admitti nequit nec recipi.

Ἀνεπίδετος, υ, ὁ καὶ ἡ, Non obligatus. Galen. ἅλας ἀνεπίδετον ἐῶσιν.

Ἀνεπίδεκτος, τ. 1, c. 936, d. Ἀνεπίδετος, τ. 1, c. 1009, c

Ἀνεπιδίω, Reſudo, Sudorem refundo: interdum & Emano in modum ſudoris. Plut. Ἅλα δὲ λιβυκὸν αἱδοίαισιν ὑπὸ ἱδρὼς ἀνεπιδίει μηρούς πολύς.

Ἀνεπίδοτος, τ. 1, c. 997, h Ἀνεπιεικὴς, τ. 1, c. 1121, d.

Ἀνεπιείκεια, ibid. e Ἀνεπιεικῶς, ibid.

Ἀνεπίκλητος, ſiue Ἀνεπίκλητος, ος, ὁ καὶ ἡ, Non vocatus, Adoptionis expers.

Ἀνεπιλάβητος, τ. 2, c. 25, e. Ἀνεπιλάβητος, ibidem.

Ἀνεπιμάρητος, Heſychio ἄπληστος, Inſatiabilis. Ira enim reponо pro ἄπιστος. Exponit etiam ἀνέξετος: ſed in ea ſignif. ſcribendum foret potius ἀνεπιμέλητος.

Ἀνεπιμορος autem, Varin. affert pro μὴ ὑπομένων.

Ἀνεπικουρητος, Auxilio deſtitutus, Cui opem nemo tulit.

Ἀνεπικρίσομαι, Reſpondeo: ſi non mentiuntur v. l.

Ἀνεπίκρητος, τ. 2, c. 436, b

Ἀνεπιλήπτως, v. l. afferunt pro Intrepidé. ſonat tamen potius indefinenter.

Ἀνεπιλήπτος, τ. 2, c. 569, h. Ἀνεπιλήπτως, τ. 2, c. 570, a

Ἀνεπίλητος, τ. 2, c. 695, b. Ἀνεπιμέλητος, τ. 2, c. 864, c

Ἀνεπιλόγιστος, Heſychio τὸ μὴ δεῖν λογισμοῦ συναγείρειν. Vide aduerb. Ἀνεπιλογίστως in Axiocho, Incõſideratè: ὅσοι ἄνθρωποι ἀνεπιλογίστως τῷ ἀκαθέκτῳ ἐαυτοὺς ἐδίδοσαν.

Ἀνεπίμικτος, τ. 2, c. 934, g. Ἀνεπιμίκτως, τ. 2, c. 935, a

Ἀνεπίμονος, Non permanens, Non durabilis. ἐοικὸς ὀνείροις. Plut. De lib. educ. ἐφεκτὸν ἀεὶ τὸν ἄσκοπον καὶ πάντα ἀνεπίμονον ἡγοῦμαι καὶ νομίζω, non permanens nec conſtans.

Ἀνεπιστόκτιος, τ. 2, c. 1078, b. Ἀνεπίτευκτος, τ. 1, c. 1130, g

Ἀνεπιτήδειος, τ. 3, c. 350, f. Ἀνεπίτιμητος, τ. 3, c. 395, b

Ἀνεπιτραπος, ibidem. Ἀνεπιτροπία, ibid. a

Ἀνεπιφθονία, τ. 3, c. 673, c

Ἀνεπίφημος, υ, ὁ καὶ ἡ, Non notatus ſeu inſignitus, non

videlicet aliqua qua notior fiat. Polyb. οὐκ ἄξιον ἀπειπεῖν τὴν ἀνδρουΐδου, οὐδὲ ἀγνοεῖν χρὴ φύσιν. Idem dicit, κατὰ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν ἄλλην σκευὴν ἀπειπεῖν, vestitus habituſque nulla nota inſignis: vel etiam, Nullo veſtium cæterique amictus notabilis indicio & inſigniore nota.

Ἀπειρέκτιλος, t.3, c.827, d. Ἀπειροκάλως, ibid.
Ἀπειρόλογος, t.3, c.842, f. Ἀπειρολόγως, t.1, c.1741, a
Ἀπειρόλογος, t.1, c.1765, f Ἀπειρόλογος, t.1, c.1767, a
Ἀπείρονος, t.1, c.1765, a. Ἀπείρονος, ibidem.
Ἀπειρονόμως, Inſcienter, Imperitè. Plato De leg.
Ἀπειρονομοσύνη, ἡ, Inſcientia, ſeu Inſcitia, Imperitia: oppoſitum τῷ ἐπίσταμαι, apud Xenophontem & Themiſtium ac Platonem. Rurſum Xenoph. in Œcon. dicit, οὐ μόνον γε μανίας τὴν ἀπειρονομοσύνην ἀπομάξειν ἔοικεν εἶναι. Addito & genitiuo, Philo De mundo, εἰ ὄψεσιν ἀνθρώπων καὶ ἀκοαῖς ἀκροωμένων εἰς ἀπειρονομοσύνην ἰούσης τῆς ὁράσεως καὶ ἀκροάσεως καὶ πάσης τῆς ὅλης, ad inſcitiam & ignorationem.
Ἀπειρόνως, Inſciens, Ignarus: hoc eſt Non ſciens. vt apud Thucydidem libro 3, ἀπείρων καὶ ἀπειρονόμων ὅπως πράσσοιτο, ignaris & neſcis quò ſe verterent. Item Inſcius, Indoctus, Imperitus. 1. Nulla imburus ſcientia, vel parum certè. quo ſenſu dicit Plato ἀπειρόνως οὐδὲν ἴσασιν. In eiuſdem Axiocho, κατ' ἀπειρόνως, pro κατ' ἀπειρονομοσύνην, ſeu ἀπειρονόμως, Per inſcitiam, Inſciter. At ἀπειρόνως τῆς affertur ex Thuc. pro Naues ab imperitis inſeſſæ.
Ἀπειροστρεφία, Non conuertor. οὐκ ὀπισθοστρέφομαι, Bud.
Ἀπειροστρεφὴς, & Ἀπειροστρόφως, Ita vt non conuertaris, Ita vt nec faciem conuertas nec pedem reflectas. χωρὶς τῆς ὀπισθοστροφίας. vt Heſychius quoque exponit μὴ ὑποστρόφως. Cum diphthongo etiam ſcribitur ἀπειροστρεφεῖ, vt apud Plutarchum De def. orac. ἀπειροστρεφεῖ φεύγουσι δίχα τοῦ θυρῶν τὸ ἱερόν, celerrima fuga ſe per fani fores proripiunt, ita nimirum vt ne reſpiciant quidem retrò. quo ſenſu & ἀμεταστρεφεῖ φεύγει dicitur.
Ἀπειροστρεφὴς, Qui non conuertitur. Item Ita negligens & non curans vt ne reſpicere quidem conuerſa facie dignetur. Syneſ. De inſomn. οὔτε γὰρ ἀπειροστρεφὴς ἔοικε τῷ ζώῳ, καὶ οὐκ ἀθεώρητος ἀπαντᾷ πάντα, neque negligens eſt animalis.
Ἀπειροστρόφως, vide in præc. Ἀποστροφή.
Ἀπειρόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, itidem Non curans, Securus. vt enim dicitur ἀπειροστρεφὴς τῶν καθ' ὑμᾶς, ita etiam ἀπειρόφρων τῶν ἀνθρωπίνων, non curans res humanas. Affertur & pro Inexorabilis & Ad veniam flecti neſcius, ex Iuſtino martyre.
Ἀπείρων, ου, ὁ καὶ ἡ, itidem dicitur ὁ ἀμελὴς, ὁ οὐκ ἔχων ἐπιστρέφειν καὶ ὀπτεύεσθαι, teſte Bud. Vnde aduerbium Ἀπειρόνως, ſignificans idem quod ἀμελητικῶς, More eorum qui non ὀπτεύονται nec curant. vt Bud. quoque ἀπειρόνως ἔχων affert pro ἀμελῶν. Quare mirari ſatis non poſſum Herodianum hoc aduerbio in bonâ partem & laudem vſum eſſe, lib. 7, de Maximo, τῆς τῶν Ῥωμαίων πόλεως ἔπαρχος καταστάς, ἀπείρονος τῶν ἀρχαίων, καὶ ὑπερορῶν τοῖς ὄχλοις φοιτῶν τε καὶ ἀσχολούμενος, καὶ βίου σώφρονος. Si tamen ita ſcriptiſſe exiſtimandus eſt.

Ἀπείρονος, t.1, c.1344, c. Ἀπειρόπαχος, t.3, c.1265, b
Ἀπείρονος, t.3, c.1293, f. Ἀπειρόχειρος, t.3, c.1437, f
Ἀπειρόδινος, t.1, c.1218, g. Ἀπειρόδινος, ibid.
Ἀπειρόδινος, ibid. Ἀπειρόδυτος, t.1, c.1219, g
Ἀπειρόδυτος, ibidem.
Ἀπειρόμορος, t.3, c.1568, c. Vide & Heſych.

Ἀπείρων, Tutela ſeu tutoribus carens. vt accipi videtur in hoc apud Suidam loco quem non exp. οὖν ὁ Ἀγαμεμνονίδας παῖς ἀπείρονος.
Ἀπείρατον, Heſ. affert pro ἀπροσδόκητον καὶ ἀμηχές, Inexpectatum & ab omni miſtione purum. Itidemque aduerbium Ἀπειράτως Suidas exponit ἀπροσδοκήτως, ἀμιγῶς, καθαρῶς, Præter expectationem & ſubitò, Nullo admiſto, Seorſum: afferens hunc locum ſine autoris nomine, ὁποιαδήποτε ἀπειράτως ἐντυχεῖν τῷ βασιλεῖ, καὶ ἀπαδῶσαι τὸν ὀπτιμᾶτον. Exponit verò etiam ἀφθόνως, Affatim, Largiter.
Ἀπειρέθονος, t.4, c.150, b. Ἀπειροθόνως, ibid. c
Ἀπειχάδι, Heſychio οὐκέτι χαρισαμένῳ: ſonat tamen potius χωρὶς τοῦ ὀπισθοστρέφειν, & nihil cedendo.
Ἀπεπιχείρητος, t.4, c.458, c
Ἀπεπίθυος, Hyperidi in orat. pro Phryne, eſt ὁ μὴ ἐπιθύσας, qui non inſpexit, arcana nimirum Cereris ſacra. peculiariter enim ἐπίθυον dicebantur qui anno poſt quàm initiati fuerant, ad inſpiciendos ſecretiores ſacrorum ritus & cæremonias admittebantur. Vnde Philochorus, Δημητρίῳ τῷ σωτῆρι πρῶτα ἐπιθῦσαι τοὺς ἄλλους, πρώτου ἄνακτος μυηθῆναι καὶ ἐποπτεῦσαι, ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῖς ὕστερον μυεῖσθαι τοὺς ἐπόπτας. Suid verò ἀνεπίθυτον exp. τὸ μὴ ἐπιθύσαντα, Non inſpiciens, ſeu Cui inſpicere non licet, arcana nimirum Cereris ſacra.
Ἀπεπόπτως, eidem Suidæ eſt ἀθεώρητος, Inaſpectabilis, Incontemplabilis, Conſpectui noſtro non patens.
Ἀπεπλάμην, Ionicè vel Atticè pro ἀπεπλαύμην. hoc autè per ſyncopen pro ἀπεπεπλεύμην, quod eſt ἀπεωσάμην. Heſ.

Ἀπεπλόμαι, t.3, c.589, f. Ἀπεπλύνω, t.1, c.1713, d
Ἀπέρασος, t.1, c.1215, f
Ἀπεργάζομαι, Molior, Efficio: v.l. ſed ſine exemplo.
Ἀπέρασος, t.1, c.1235, c
Ἀπεσήνη, Suidæ ἀπαρτίσθη ἢ ἔτι κολάσθη, ſed ſuſpectum.
Ἀπεργὴς, Non operans, Inefficax. vulg. lex. perperam pro ἀπερίεργος.
Ἀπερείδομαι, t.1, c.1157, g. Ἀπερείδω, ib.
Ἀπέρεκτος, ſive Ἀπέρικτος, dicitur ὁ μὴ ἰσχυὸς ſive ἰσχνός, Qui fretus fractuſque non eſt, mola nimirum aut piſtillo. Apud Hippocr. ἄρτος καθαρὸς eſt etiam ἀπέρεκτος ἄρτος, qui nimirū eſt ex tritico ſeu frumento ἀπερίκτου. ideóque ei opponitur ibidē ἄρτος ὁ καθαρὸς τοῦ ἀλεύρου, qui è pura farina eſt. Dicitur autē pura farina, quæ incerniculo ſeu cribro perpurgata eſt & à furfuribus ſecreta. Itaque in lexico Galeni Hippocrateo legendum, Ἀπερίκτων, (vel Ἀπερίκτου) ἀδιακρίτων, Non cribratorum, Non perpurgatorum incerniculo. ex conſequente enim ἀπέρικτος accipitur etiam pro Non cribratus perpurgatúſque incerniculo, quia cribrari nequit quod freſum fractumque mola aut piſtillo non eſt.
Ἀπερείδομαι, t.1, c.1247, a. Ἀπερείδω, ib.
Ἀπερθόμην, Heſychio χωρεῖν, item ἀναλίσκεσθαι. quo ſenſu infrà ἀπερέπτου habebimus ex eodem.
Ἀπερύκω, t.1, c.1248, a. Ἀπερυκάω, t.1, c.1252, c
Ἀπερυκάομαι, ib.
Ἀπέρω, ῶ, idem quod ἀπείρομαι ſeu Ἀπερωτάω. Heſych. enim ἀπήρησθε, (quod illius ἀπείρω eſt præt. perf. paſſ.) affert pro ἠρωτήκατε, Interrogati ſumus. Alioqui idem eſt etiā quod ἀναγορεύω: vnde apud Suid. ἀπείρητα ἀ χρεών.
Ἀπείρατος συκῆ, Suidæ eſt ἣ μὲν οὖν ἐξ βίβλοις εἴρηται εἰ ἐρινοί, cui caprifici adhibitæ non fuerunt. nam τοῖς ἐρινοῖς, hoc eſt τῆς ἀχρίας συκῆς ἡ καρπὸν ἀπαρτῶσα τῇ ἡμέρᾳ συναύξεται αἱ οἱ ἐξ αὐτῆς ὄλυνθοι εἰς τοὺς ὀλυνθίους μετασταθέντες πλάσσουσι θηλαῖς τύπους ἐξαισθανόμενοι: id quod ἐρινάζειν dicitur. vt Plin. quoque libro 15, cap. 19, repertum eſſe ſcribit vt illatæ aliunde & inter ſe colligatæ caprifici iniiciantur fico, videlicet vt culices quos parit, traudati alimēto in matre, cognatæ arboris fructu ſe intinuent, morſuque ficorū crebro, hoc eſt auidiore paſtu, aperientes ora earum, atque ita penetrantes, intus ſolem primò ſecum inducant, cerealéſque auras immittant foribus apertis, & lacteū humorem fici abſumant, vt eo citius matureſcat. Dicuntur & σῦκα ἀπείρατα, incaprificatæ ficus: quæ videlicet à caprifici culicibus intactæ ſunt. vt apud Theophr. De cauſis plant. libro 2, cap. 13, ἔνιοι γὰρ οὐκ ἐρινάζουσιν, ἀλλὰ καὶ πολλοῦς κηφῆνας ὡς σίτοφαγας: quoniā videlicet τὰ σῦκα χίσκα ποιεῖ ὁ ἐρινασμός. Præuerbialiter autem ἀπείρατος dicitur ὅτι τὸ ἄκρον ἀπὸ λαβοῦσα μὴ βλαπτα χίτων, teſte Suida: (qui à quibuſdam exponi ait etiam μαλακὸς καὶ ἀγενὴς) metaphora à ficubus quæ non caprificatæ non retinent nec maturant fructus. Infrà Ἀνείρατος pro eodem.
Ἀπείρεισος, t.1, c.1257, b. Ἀπερεισάτως, t.1, c.1144, g
Ἀπερμήνευτος, Heſychio idem cum ἀνέκφραστος, ea hoc per illud expoſuit. hoc eſt, Dicendo inexplicabilis, Ineffabilis, Qui ἑρμηνευθῆναι ἢ ὑπ' ἐκφορᾶς ἐλθεῖν nequit. vt quū Deus eſſe dicitur ἀόρατος ἀπερμήνευτος, τετραγράμματος.
Ἀπέρομαι, Interrogo. Plato Minoe, ὥσπερ εἴ τινα ἀπερόμην τί ἐστι χρυσός. Aliquando duplicem habet accuſatiuum, &

personæ & rei, vt & αἴτημα apud poetas, & Rogo seu Interrogo apud Latinos.

Αἰτηματίας, t.1, c.1259, f. Αἴτημα, ib.b

Αἰτηρόθυλος, t.1, c. 1154, e

Αἴτησιν, Non controuersum. ἀμφιλογούμενον. v.l. perperā pro αἰτίαν.

Αἰτήσασθαι, t.1, c.525, e

Αἴτησαι, Hes. exp. αἰτιάσῃ, χρεμάσῃ, suspēdet. quod est fur. 1 verbi αἴτημι, significantis Annectit: Æolicam habens formam, vt φθίσαι & κερσὰ φθίμεν & κίμεν: pro quibus Æoles primùm φθίρω & κίρω in præsenti dicere aiũt, B deinde in fut. φθίρσω & κίρσω.

Αἰτήσιος, floris species, teste Hes.

Αἰτήσιος, t.1, c.1260, b. Αἰτήχημα, t.1, c.1167, g

Αἰτιάομαι, ῶμαι, idem quod αἰτέομαι, Interrogo: sed vsitatius in prosa. Atque vt illud cum duplici accusatiuo cõstrui dictum est, ita & hoc construi sciendum est. Aristoph. Pluto, μηδὲν τούτων γ' αἰτιάσθαι, Nihil hanc interroges, Nihil ex hac quæras seu perconteris. Iones epenthe si τῶ dicũt Αἰτιώωμαι, vt & ἀπορώωμαι pro αἰτέομαι: quod C crebrò legitur apud Herodot.

Αἰτιατίζω, idem. Suid. n. Telechidem comicum αἰτιατίζειν pro αἰτιᾶσθαι vsurpasse testatur.

Αἰτιδίων, Hes. affert pro μικρὸν ἐδωδιμόν.

Αἰτιδίων, Exedo, Frodo. Hippocr. initio libri 4 Epidem. ἃ τὰ κατεδώδυκε καὶ βεβρώθηκε, qualia sunt erodentia & mucosa.

Αἰτεία, ας, ἡ, Libertas, Licentia: vt αἴτης. testatur enim Suidas Cratinum in Bubulcis αἰτείαν dixisse πᾶν αἴτιον καὶ ἐδώδιμον.

Αἴτεσις, Liquefactio, &c. t.1, c.1658, c. Αἴτησις, Remissio, D &c. ibid. Αἴτησις, Licentia, &c. ibid. f. Αἴτησις, Vocis remissio, t.3, c.1293, e

Αἰτέσιος, t.1, c.1275, d

Αἰτεσιῶν, Hes. affert pro αἰτέρχετο. Sonaret tamē potius Sursum versus sequeretur, Ascendentem sequeretur.

Αἰτεσιάω, t.1, c.1771, a.ob. Αἴτεσμα, t.1, c.1746, h

Αἴτεσις, ib.c. Αἰτέσις, t.1, c.1276, f

Αἰτεσιφαμμίτους, t.3, c.1088, b. Αἰτεσίζω, t.1, c.1284, e

Αἰτέσπορος, t.1, c.1280, a

Αἰτετίων, Hes. affert pro πάππας ἢ φίλαις.

Αἰτετὸς, Remittendus, Laxandus: ab αἰτέω.

Αἰτεπρόσπας, t.1, c.1288, f. Αἰτεπὸς, t.1, c 1659, a

Αἰτέπιος, Qui expeditus paratusque non est, Imparatus.

Αἴτης, Laxus, &c. t.1, c.1658, g. Αἴτης, Dicatus, &c. c.1659, a

Αἰτὸς, t.1, c.1659, a. Αἰδὼ, t.1, c.419, a

Αἰδυάζω, t.1, c.1298, f. Αἴδυλλη, & αἰδύλλη, t.1, c.419, c

Αἰδύλλης, Non appositus. hoc est, Non aptus seu accommodus, Ineptus. Hesychius αἰδύλλην exponit ἀχρεῖον, Inutilis.

Αἰδυλλία, t.1, c.1302, e. Αἰδύλλιος, ib.c

Αἰδυλλιώω, ib.c

Αἴδυλος, Non optabilis, seu Non optandus. Affertur & in actiua significatione ex Epigr. pro Non optans.

Αἰδυλοβὴς, ὁέος καὶ ή, Non timens seu verens, ideóque Irreuerens, Irreligiosus: vel etiam Incautus, Incircunspectus. Gregor. ὁ τῆς αἰδυλοβοῦς ἀλαζονείας τὸ δὺ τῶν εἰπεῖν. ὁ ἢ τῶ πατρὸς σφετερισμάτων. B.

Αἰδυλοεργὸς, t.1, c.1309, a. Αἰδύρτης, t.1, c.1308, e

Αἰδυλόω, ib.g

Αἴδυσμα, & Αἰδυσμὸς, perperam apud medicos sæpissimè reperiuntur scripta pro αἰδύρωμα & αἰδυρωμὸς: de quibus t.1, c.1309. g

Αἴδυρος, t.1, c 1046, b. Αἰδυρόω, t.1, c.1309, g

Αἰδύρωμα, ib. Αἰδυρωμὸς, ibid.

Αἰδυφωνία, t.4, c.59, g. Αἰέφαστος, t.1, c.503, b

Αἰέφτας, Non nubilus, seu Innubilus, vt Lucr. loquitur: Innubis, vt Seneca: Serenus. Aristoteles De mundo, αἰέφελος αἰθρ. Poetæ metri causa dicunt αἰήφτας.

Αἰεχμὴς, t.1, c.1684, h

Αἰεχμὴ, ῆς, ἡ, Præstructio. vulg lex. Sed & mendosè & H fallò.

Αἰηχήνως, t.1, c 883, g

Αἴηχμα, Atrollo, &c. t.1, c.1333, g. Αἴηχμαι, Sustineo, ib.

Αἴηχω, Sustollo, &c. t.1, c.1333, a. Αἴηχω, Retineo, &c. ib. d. Αἴηχω, Promineo, &c. ib.e

Αἰθαμυμίως, Hesychius exp. ἐπιμελῶς, Diligenter: idem tamen ἀμύνως, vnde hoc aduerbium derivatū est, exp. ἀπιζεν.

Αἰθαπὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, Incoctilis, hoc est Qui coqui nequit præ duritie. Hippocr. in libro De vulner. in cap. αἰθαπὰ γὰρ καὶ αἰθάψια. paulo autè dixerat, ὁκόσα δὲ ἔσω αὖον καὶ ἀπέφθημα καὶ σκληρὸν. his verò αἰθαπὲς καὶ σκληρὸν ὑδατῶδες ibidem opponuntur τὰ ἐὸν ὑγρὰ, colla optima.

Αἰθάπης, t.1, c.1378, f. Αἰθάω, t.1, c.419, f

Αἰθαδῶς, ibid. h. Αἰθαδὼς, ibid. obiter.

Αἰθαδὼς, ibid. g. Αἰθὼς, ibid. d. & t.3, c.91, b. ob.

Αἰθάπης, t.1, c.419, g

Αἰθάω, ῶ, Perpurgo. Hesychius enim αἰθῶ exponit αἰανατῶ χρῆσθαι βεβρεγμένῃ, addens tamen, quosdam accipere pro αἰανατῶ χρῆσθαι βεβρεγμένῃ, hordeum aqua conspersum agitare & versare manibus. lego enim αἰανατῶ pro αἰανατῶ, quod in vulg. edit. habetur. nisi malis αἰανατῶ, vt Eustath. habet. ferri tamen potest αἰανατῶ, quum Ælius Dionysius pro eo dicat αἰανατῶ. Qua de re vide quæ ex Eustathio annotauimus t.3, c.591, c. ‖ Αἰνῶ Hesychius rursum exponit αἰανατῶν. ‖ Est verò & aliud αἰῶ, ex quo αἴημι sua mutuatur tempora, faciens futurum ι non solùm αἰῶσω, sed etiam αἴσω. Significat autem Remitto, Laxo. vt Eustathius quoque Il. φ. v. 536. οἱ δὲ αἰῶσαι τὴν τύλας καὶ ἀκῶσαι ἰχθᾶς, exp. αἴσαι καὶ ἰχθύσαι. recte. Sequitur enim, αἰῶ ἢ πᾶσιν τοῦξον φάσ. Itidemque Hesychius αἰῶσαις exponit αἰῶξαι καὶ ἀλαλαβάσαι. ‖ Significat etiam Reuoco, Reduco, nō solum Remitto. vnde αἴσω, quod Hesychius exponit ἀναμνήσω, & Domum reducet: procul dubio respiciens ad hunc locum Homeri Od. ε. v. 264, Τῶν κε σὺ μὴ ἐθέλῃ ἐὸν αἰῶσαι ἐς δόμον αὖτις, ἢ καὶ ἀλλοῖ. Αὐτῆ δὲ Τροίη. nam & scholiast. exp. ἀπάμυνε: item ἴασι, vt Eustathius quoque ἄφησι, ἀπολύσι. ‖ Rursum Hesych. αἰῶσαι exp. ἀναπαῦσαι καὶ παρομῖσαι, respiciēs ad Homericum hoc Il. ξ, Εἰ αἴσω γ' ἐπιτέσσαμι, περὶ παντὶ θυμὸς φίλει κῆρ, Εἰς ὅππη αἴσωμι ἰμασθὰς φιλότητι. Vbi Eustathius itidem αἴσαι εἰς ὅππη idem significare dicit quod ἀναπῆσαι, vel etiam ἀναβῆσαι, ἀναβῆναι: similem vsum huius verbi esse dicēs & in hoc eiusdem poetæ loco Il. ι, Ἐκ δέρας δ' αἴσατο ἔριον ἐσθὴς Γλαυκῶπις: quem sic exponit, εἰς ὕψος ἀναβιβάσατο καὶ ἀναβῆναι ἐποίησεν εἰς Τροίαν. Sed hoc postremum αἴσαι est potius ab ἀείρω significante αἰωρῶ, hoc est Sublatum sedere facio, Sublatum colloco & pono. ‖ Alia autē interpretatio quærenda huic Xenoph. loco apud Suidam, οἱ γὰρ ἵππους ἀναγαγόντες ἐπὶ πολὺ ἐάσαντες ἢ αἴσαι: si tamen ita scriptit Xenoph.

Αἴτεω, aduerbialiter pro ἀφώνως, ἀλάλως, Mutè. Odyss. ϕ. de Penelope, Ἡ μὲν ἄτερ δίκης ἦεν, πρὸς δὲ οἱ κῆρ ἰάπτετο. pro ἄτης, Muta, Tacita, & veluti attonita.

Αἰτεωρὰ, t.1, c.1193, b. Αἴτης, t.1, c.611, b

Αἴτη, & Ἀτὴ, t.1, c.473, b. Doricè pro eodem dicitur Ἄτα: vnde est accus. ἄταν, quod Hesychius exponit ἄτην, itidem vt ἄτλω.

Αἰτηδάω, t.1, c.1447, c. Αἰτηδιπόεμος, ibid. f

Αἰτηδὴς, t.1, c.1445, b

Αἰτηγεμόνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ. Duce & rectore carens, Qui nullius ductu regitur. Greg. αἰτηγεμονεύτου τε καὶ αὐθαδιάτου: contra eos qui prouidentiam negant, nihilque prouidentia regi volunt.

Αἰτήκατα, quidam Atticè dici volunt pro πάνσεμνα, καὶ ἐπιφθέγματα: at Herodianus pernegat, dicens Græcis vsitatum non esse, nisi tantùm τὸ ἦ. Ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν ἐν μισθῶν συμπλοίᾳ, vt refert Etymol. qui tamen & compositum esse potest ait, ex αἰσχαίνω significante τὰ αἰσχρὰ καὶ λαμβάνω.

Αἰτήκτης, t.1, c.1074, e

Αἰτήλιος, ὁ καὶ ἡ, Injucundus: si vulg. lexicis credi mus. Nisi minus vel mendosum vel falsum est Αἰτήλιος, quod idem afferunt pro Inconditus, Insuauis: nisi forte ideò sic quod μὴ ἐδώδιμος, Non edulis, Qui esui non est.

Αἰτήλιος, t.1, c.1437, a. Αἰτήλιτος, t.1, c.1431, b

Αἰτήλιτος, t.1, c.1433, a

Αἰτήλιν, Hesychio ὁμιλίαν: videtur tamen idem potius quod αἰτήλιν, Ionicè minutum pro eo positum.

Ἀνήνωρ,t.1,c.430,b. Ἀνηοσύλης,ibid.
Ἄνηρ,ibid. Ἀνηροτόμος,t.1,c.1098,f
Ἀνηΐς, Hesychius affert ex Sophocl. Captiuis pro ἀπηνῆ. Videtur tamẽ potius sonare Acrem non habens,Non acutum.
Ἀνηΐσαι,idem affert pro ἀναπαῦσαι,tanquã à them. ἀνηΐω.
Ἀνήκεστος,t.1,c.266,e. Ἀνηκεστως,t.1,c.267,b
Ἀνηκόδην,apud Hesych. ex Æschyli ψυχοστασίαις pro αὐδὰ ἀκοίτης.sed mendosam habet scripturam:dubiumque re ponendumne sit αἰνηκοδὴν, an αἰνηκοῖ, an aliud simile.
Ἀνηκοΐα, t.1,c.288,d. Ἀνήκοος,ibid.b
Ἀνηκουστέω,t.1,c.287,c. Ἀνηκουστία, ibid.
Ἀνήκουστος,ibid.b. Ἀνηκόως,t.1,c.288,d
Ἀνήκω,t.1,c.1689,f
Ἀνηλάκατος, Destitura colo, quæ ἠλακάτη dicitur. vel etiam Colum non tractans. Matron apud Athen. lib.4, Σπινθῆρ, πηρὰ χορδὸς αἰνηλακάτου γυναικός.
Ἀνήλατος,t.1,c.1169,e. Ἀνηλατέω,t.1,c.313,h
Ἀνηλιγέως,ibid. Ἀνηλιγής,ibid.
Ἀνηλίτημων,B.affert pro Immisericors,Inclemens:sed prio ri n superscripto s.quo indicat dici potius αἰνηλεήμων.
Ἀνηλίτης,t.1,c.2177,c.
Ἀνηλίτηρος, Non miserandus seu commiserandus, Misericordia indignus. Æschin-οὐδὲ ἀνηλιτήρους.
Ἀνήλοιφος,t.1,c.320,a
Ἀνηλοιψία,ας,ἡ, Non vngi,vel Non vnctũ esse, Vnctionis intermissio. aut Squalor ex diutius intermissa vnctione.Polyb.l.3,ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς καὶ τῆς ἀνηλοιψίας, ὑπὸ τῆς διὰ τὴν ἰλὺν πηξίας καὶ θαλαττώσεως.
Ἀνηλὼς,t.1,c.2177,c. Ἀνηλυζάω,t.1,c.1457,c
Ἀνήλυος,t.1,c.1455,d
Ἀνήλτης,Suidæ ὁ ἀνυπόδητος,Discalceatus: non habens calceos. ἄλη enim calceus dicitur, vt testatur scholiastes Theocr.qui Doricè ἀνάλτης dicit.
Ἀνηλυσής,t.1,c.320,a
Ἀνήλυσις,εως,ἡ, Ascensus : ab ἀνελύω significante Ascendo.Idem Hesych. ἀνήλυσιν exp.ἀνάδυσιν.
Ἀνήλωκα, vel Ἀνάλωκα,t.1,c.421,e
Ἀνήλωσα, vel Ἀνάλωσα,ibidem.
Ἀνημέλακτος,Non mulctus,vel Qui non mulgetur.Bud.ex Hom.Od.ι,Οἰνοπαγὴς ἐμέμηκεν ἀνημέλακτον ὄϊν ὅπιθεν.
Ἀνήμερος,t.1,c.1467,d. Ἀνημερόω,ibid.
Ἀνημιωβολία,idem quod ἡμιωβολία,Semiobolus,Dimidia oboli pars: VNDE Ἀνημιωβολιαῖος,Semiobolaris, ἡμίσους ὀβολοῦ ἄξιος,vt Suid.& schol.Aristoph. accipiũt,in hoc Ran loco de Herculis voracitate , Καὶ κύνα γ' ὡς ἔστιν (ἐκ παιδίκα μιμοῦ τὰ ἄρτια καπίζων) ἀνημιωβολιαῖα, virginti carnis partes quarũ vnaquæque valeat obolo.vt & schol.exp.ἀνημιωβόλου πωλουμένης, ἡμιωβολίου ἄξια : afferens tamen & aliam expositionem minus consentaneam , nimirum ὡμὰ ὄντα καὶ τὰ ἥμισυ. videlicet innuens ἀνημιωβολιαῖα dici τὰ καὶ τὰ ἥμισυ ὀβολοῦ ὄντα. Sed ea expositio coacta est.Itidémque ἀνημιωβόλιον,quod apud eundem legitur, necnon apud Suidam, & ex quo hoc ἀνημιωβολιαῖος deducũt,suspectũ videri queat propter præpositionem ἀνὰ, quæ tamen in derivato minus mira est,& idem valet meo iudicio quod Circiter. Potiꝰ igitur hoc ἀνημιωβόλιον debet ὀβολημισυῆ τὸν καὶ quàm illud cum scholiaste: apud quem & ἀνημιωβολημαῖος scriptum cum μ,itidémque ἡμιωβολιμαῖος:apud Etym.verò ἀνημιοβελαῖον.
Ἀνήμικτος,Hesychio ἀκατέργαστος. nimirum ὁ οὐκ ἡμιτρόφος, qui vagitibus carptus scitusque non est.
Ἀνημίλα,t.1,c.417,c. Ἀνήμερος,ibid.
Ἀνήνατο,t.1,c.456,g.
Ἀνήνθη, secundum quosdam est præt. med. verbi ἀνθέω. ego tamen puto esse potius præt. med. verbi ἀνεθέω. facit enim id primum ἀνηνθη, deinde ἀνῆνθη per syncopen:hinc Doricè ἀνῆθη,ex quo ἀνήνθη,epẽthesi seu pleonasmo τῆ7. atque adeo ἀνήνθει exponitur ἀνηθέει, ἀνήνθει,ἀνεπήδα, in hoc loco Hom.Od.ρ, Οἷσι δέ οἱ ἄμυδις ἀνήνθει ἀνθερεῶνος ἐρεπτὴ ἀνδρομέη. Sic Eust. ἀνήνθει exp. ἀνέδραμε, ἀνεβλάστησε in eodem libro,vbi poeta canit,πολλοὶ δ' ἀμφὶ δαῖτα πέλονται Κύνες, ἐπεὶ κνίσης μὴ ἀνήνθει , quoniam nidor carnium quæ coquũtur,accendit seu sursum fertur.
Ἀνήνυτος,t.1,c.471,g. Ἀνήνυτος,ibid.h

Ἀνήορ,idem quod ἀνδρός,sed poeticũm.hoc est, Nõ virilis,Qui est animo non virili,sed fœmineo & ignauo. Interdum etiam Inualidus & imbellis in modum fœminæ.vt Hes.quoque ἀνήορος exp.non solùm ἀνάνδρου, sed etiam ἀδυνάτου:respiciens forsan ad hunc locũ Homeri Od.κ,Μὴ ἀπομμωθήτω καὶ νέος καὶ ἀνὴρ ἔπεϊ: vel ad Hesiodeũ istud hemistichium, — ἀνὴρ ἀνήορος πάϊς: vbi itidem significat ἄνανδρον & imbellem. | Rursum Hesychio ἀνήορ est ὦ πάτερ εὐγάτερ, ἄπαις.forsan quoniam ἀνδρείας non leue est indicium ἡ παιδοποιία. Itidem Etym.& lex.meũ vet. ἀνήορος exp.ἀδυνάτου,δειλοῦ, item ἄπαιδος,ἡ ἡμιῶντος. Si de regione aliqua aut vrbe diceretur,significaret Viris destituta,ideóque imbellis : quia in virorum fortitudine & robore defensio consistit. Oppositum est ἀνήνωρ.
Ἀνήρεξις,Hesych.affert pro κολυμβήσεις.sed forsan gemino ρ scribendũ ἀνῆρξεις,vt sit Æolica syncope pro ἀναίξεις.
Ἀνηρμαίη,eidem est ἀσθένεια : quæ & sine α dicitur ἠρμαίη.
Ἀνηροδιάδης,t.1,c.4[illegible]7,b
Ἀνήρετος, idem quod ἀνάρετος,hoc est ἀνήκουστος, vel potius Prorsus ἀπρεπὴς & inauditus. qua de re in Ἀνάρετος.vt & Varin. ἀνήρετον, (inquit)τὸ ἀπρεπὲς καὶ ἀνύποιστον ἢ, τὸ ἀφύλακτον ἢ ἀνυπομόνητον, ἀφ' ἧς εἴ διέγνων. Vbi nota hoc ἀνύποιστος pro Non sufferendus,Intolerabilis.
Ἀνήρι,t.1,c.430,c
Ἀνήρει,Hesychio est κουφίζει: habens Ionicã vel Atticã ῆ pro αι,ἀναίρει, Sustollit, Subleuat seu eleuat in altum . Alioqui ἀνῆρε est etiam præt. imperfect.verbi ἀναιρέω.
Ἀνηρεικτος,idem cum ἀνήρεκτος,Non fresus seu fractus mola aut pistillo.vt Gal.quoque in lex.Hippocr. ἀνηρείκτῳ exp.μὴ διαπεπλῳσμένῳ εἰς ἀλεύρα, ἀλλ' ὅλῳ κριθῶν σὺν ἀχύροις κειμένων.Sed apud eum sine diphthongo scriptum ἀνηρέκτῳ.
Ἀνηστοί,Hesychio χάσκοι δι' ὧν εἰ καλοῦσι δακτύλιοι,anuli per quos rudentes transiuntur. At Ἀνήριος, Etymologo & lex.meo vet.οὐ καταφερὴς οὐδὲ ὁμοσυμφώνος.
Ἀνήσασον,idem Hes.affert pro ἀρέσαι, sonat tamen potius τὸ οὐκ ἀρεστὸν, non placens.
Ἀνησιδής,t.1,c.1251,g
Ἀνήσιος, Hesychius ex Æschyli Salamine affert pro ἀνδρώδης, Virilis. Itidémque Etymol. qui ab aliis exponi ait etiam ἀνάρσιος. Idem tamen,vt & lex. meum vetus & Suidas,ἀνήσιος dici ait etiam ἀνάνδρους, ἢ χήρας ἢ παρθένους, viris carentes vel orbatas: sed deriuans ab ἄνω significante πορρω.
Ἀνήσσητος,t.1,c.566 a
Ἀνησυλος,idem quod ἀνησύλητος suprà.ac sicut illud, ita & hoc prouerbio dicitur ὅτι τὸ μὲν κρατοῦντος ἁλῶναι ἀλλὰ λύκου λοιπὸς, metaphoricè ἀπὸ τῶν συκῶν τῶν μὲν κρατουσῶν τὸν καιρὸν δῆλα τὰ μὲν ὑπὸ λιμοῦ αὐτῶν τοὺς ὀλιγωρίας ὑπὸ τῶν ἐρινεῶν, ἃ δὴ ἀγλεουσῶν, vt refert lex.meum vet.& Etymol.apud quem vide & alia.Meminit Hesychius quoque huius vocabuli,quia à quibusdam exponi ait μαλακὸς ἀγρὸς, quum prius dixisset ἠσπάζετο esse quum ἠσπάσατο συνῆθες ποιήσασθαι ἑλκυστικὸν, ἀγάπας οὔσης, ὑφ' ἧς πλεονάσματα καὶ τὰ ἥμισυ. qua de re vide quæ suprà ex Plinio retuli.
Ἀνησύσσασθαι,Hesychio est χωνεύσασθαι. pro quo suprà habuimus Ἀνησύλασθαι.
Ἀνησχεσιών,Qui prandium non est:particip.præt. perfect.ab ἀναισταω, Non prandeo, Prandio abstineo. Hippocr. De diæta morb.acut. καὶ εἰ ὧν πλέοντι δεῖ ἀνησχεσιῶντα τὰ δυώδεκα καταδιεῖν τὸ δεύτερον. Vbi & Galen. hoc ἀνησχεσιῶντος exp.ἀναίστου μένοντος . Eodem sensu ἀναίστιος suprà.
Ἀνήσσος,t.1,c.1257,b
Ἀνησσος,vt Etym.refert,κυρίως est,κατὰ ἀφαίρεσιν ὁλῶ dictũ . ἀπὸ τοῦ ἥττων τὸ παλαιὸν δασυνομένου.pro quo suprà Ἀναίσσιος.
Ἀνήσσομαι,idem quod ἀνίσσομαι,Interrogo: si non mentitur Suidas qui ἀνήσσεται poetice dici ait pro ἀνέσεται. Sed potius ἀνήσεται scribitur,vt suprà. ἀνησόμην autem,ab ἀνίσσομαι est.
Ἀνησσος,Nicand. per syncopẽ pro ἀνιαρὸς dixit,hoc est ὀδυνηρὸς, Doloribus & ærumnis obnoxius, Ærumnosus: in Ther.ὅτε φῶτας ἀνησσος Ἔρις πάσιν ὀπηδῇ. Ira enim schol.exp. Etym.autẽ ἄνησσον affert pro ἄλαστον, Illa fum, Innocuũ
Ἀνήστης,t.1,c.543,a

Ἀνέστημαι, t.1, c.571, 2

Ἀνήνυθα (aor. 1 verbi αἰνύω, facientis fut. 2 ἀνύσω) Eruo. Metaph. Nonn. ἀνήνυθε πάσσυδον, Emisit seu Effudit.

Ἄνηο, Hesych. affert pro αἴρω. Itidemque v. l. ex Aristoph. ἄεηο καὶ αἴρω, quasi ab ἄημι. per diphthongum tamen potius scribitur ἄειρω, ab ἄειμι.

Ἀνηρίθμος, t.1, c. 910, a. & 1002, d

Ἀνηρίθμητος, t.1, c.1478, g

Ἄνηρον, t.1, c.1478, g

Ἄνηρος, apud Theophr. Hist. plant. l. 9, c. 7, legitur inter herbas quibus τὰ δράκοντα χθόνια: eadem procul dubio cum superiore ἄνηθον. Plinio enim teste, anisum & anethū culinis & medicinis nascuntur, & in theriacam assumuntur. arque adeo anethum ob fragrantiam suam coronis adhibetur. vt Virg. etiam docet, sic canens in Bucolicis, Narcissum & florem iungit beneolentis anethi. Vnde & Ἄνηθος στέφανος apud Theocr. Idyll. 7, Κἠγὼ τῶν κατ' ἦμαρ ἀείσομαι ἢ ῥοδέοντα Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον πλέξω παρὰ φυλάσσων. Vbi schol quoque annotat, magnum fuisse ἀνήθινον στεφάνων usum, Alcæum & Sapphonē testes laudans: quorum verba, super hac re mox afferam. Sed parum probabile est quod subiungit, ἀνήθινον quibusdam esse τὸν ἄγριον, ὃν καὶ πάνυ πόαν ἡγοῦνται πολλοί: quanuis & ἄνηθον, quod idem est cum hoc ἄνηρον, Etymol. dictū velit ὃν καὶ τινὲς ἄγριον, ὃ δέ ἐστι παρὰ τοῖς ἀξίνην. Alioqui & Ἄνηθον reperitur, gemino τ. vt apud Athen. l. 5, ex Alcæo, ἀνήθου μὴ πλέξει τῷ δίφρῳ πλόκαμος πλεκτάς. Et ex Sapph. ibidē, παρθένοι ἐμεταῖς φόβαισ' ὀρπακας ἀνήθου. Itidemque ἄνησον pro ἄνισον.

Ἀνήκεστος, t.1, c.1478, g

Ἀνηχέω, ῶ, Resono. vt ἀνήχει μελιτῶν in Epigr. Nisi malis Cum sonitu edebat seu emittebat.

Ἀνθαιρέομαι, t.1, c.190, f

Ἀνθαιμος, Qui alicui in contentione seu certamine adversarius est, Æmulus. ἀνθαγωνιστὴς. Et Ἀνθαμιλλᾶσθαι dicitur qui in certamine seu contentione alicui se opponit & ἀνταγωνίζεται, vt apud Xen. Hellen. 6, pag. 343, ἀνταγωνίσασθαι καταπλεῖσαι τοὺς τελέους ὑπὸ σικελίαν, ἀφίει αὖθις μιλήσιοι εἰς τὸν χῶν, vt inter se certarent quinam primi ad littus peruenirent.

Ἀνθαπτόμαι, t.1, c. 502, c

Ἄνθεια, dicitur Venus apud Cnosios, teste Hesych. Dicitur & Iunonis esse epitheton, ex eo quòd ἄνθος ἐστὶ καρπός, vt refert Etym. Alioqui & meretricis nomen est, itemque vrbis Peloponnesiacæ ac Ponticæ, necnon vici in Libya. Suidas per τ scribi ait Ἄνθεια etiam, sed tum quū meretricis est nomen. qua de re vide & Athen. lib. 13. | Ἄνθεια Etymologo est etiam εἶδος ἱχθύος, sed pro eo rectius in lex. meo vet. scriptum αἴθυια. Ἀνθεῖαι autem, Hesychio sunt ὧραι.

Ἀνθεῖναι, t.1, c. 445, c

Ἀνθεκτέον, idem Hesychius affert pro ἐξαιρετέον ἕκαστον, Vicissim vnumquenque.

Ἀνθεκτὸν, aduerbium positiuum ex verbo αἴνυμι. Vnde ἀνθεκτὸν τῆς θαλάσσης, Attice pro ἀνθεκτέον, Mari inhærendum est.

Ἀνθελμός, t.1, c.1184, g. Ἀνθέλκω, t.1, c.1186, d

Ἀνθέλκομαι, t.1, c.1194, a. Ἀνθέλμινθος, ibid b

Ἀνθέλκω, t.1, c.1193, h. Ἄνθεμα, t.3, c.1485 e

Ἀνθέμιος, Æolica syncope pro ἀναθέμιος metri causa dicūt poetæ: quod est partic. aor. 1 med. ab ἀνατίθημι.

Ἀνθέμιον, t.1, c.449, a. Ἀνθεμίζομαι, ibid. f

Ἄνθεμον, ibid. d. Ἀνθεμίς, ibid.

Ἀνθεμίσεις, ibid. c. Ἄνθεμον, t.1, c.448, g

Ἀνθεμοβόρυπες, t.1, c. 449, a

Ἀνθεμοῦς, per cōtractionē pro ἀνθεμώδης dicitur. Est verò & nomen vrbis Syriacæ & Macedonicæ: vnde Ἀνθεμούσιος dicitur qui inde oriundus est, vel ibi habitat: & fœm. gen. Ἀνθεμουσία. Inde & Ἀνθεμουσὶς λίμνη, quam Apollonius metri causa Ἀνθεμουσιάδα, vocat Argon. lib. 1. Rursum ab Anthemunte vrbe Macedoniæ, est Ἀνθεμουσία ἔξις, vt docet Hesych. quo teste Ἀνθεμοῦς nomē est etiam regionis & fluui. Ἀνθέμουσα autem, olim Samus dicta fuisse traditur.

Ἀνθεμώδης, t.1, c.449, f. Ἀνθέξις, t.1, c.1338, a

Ἀνθεστῶτος, Lentū ὑπὸ τῆς ἡδονῆς πάνυ, nomē sortitus ἀνθεστὼς καὶ ἐφεστηκὼς ὀξέως τῇ πείρᾳ, vt cum alii grammatici & lexicographi tradunt, tū Poll. l. 2. scribit enim τὰ ὑπὸ ἡδονῆς ἐπιτεινόμενα, ἀνθεστῶτα nominari, λέγει δὲ ἐπὶ τῶν ἡδονῶν, quod pili ibi efflorescant. Ideóque Eupolis reprehenditur qui dixerit, Τέκνον μοῦ γε μητρὸς ὑπ' αἰδοίου ἀνθεστῶτας αἰμάσσεις. quia in fœminis ea pars depilis est & glabra, nec efflorescit ibi lanugo vt in mari bus. Nisi ibi forte pro gutture acceperit hoc vocabulum. nam Suida teste αἰδοῖον dicitur etiā λάρυγξ: quocum facit Cæl. quoque Aurelianus, sic scribens Chron. l. 1, c 3, Ex vtra que parte gutturis, quam Græci ἀδηνοῖα vocant, nostrum am. Et Acut. morb. l. 3, c. 3, Gutturi, vel tonsillarum vicinitati, quam Græci ἀδηνοῖα vocant. Homerus tamen aperte discrimen facit inter λαιμὸν seu λαιμὸν, qui Latinis est Gula seu Guttur, Il. ο, ὁ δ' ἄμυδις φθάμενος βάλε δουρὶ λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα. guttur seu gulam sub mēto. Quo modo accepit & Il. γ, canens, Ὃς εἰν ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχῆς πάσσῃ τραφαλαίης. Sub mento enim lorum galeæ stringi solet. | Nonnus & pro ore posuit καπνοχανῶν dicens, ὑπὸ πυκνὸν ἀνηρόν ἀνθερεῶνα.

Ἀνθερεών, t.1, c.136, 2. Ἀνθερεωνώδης, ibid. c

Ἀνθεσίη, ης, ἡ, Arista: summa pars spicæ, vt αἰθερίξ: si v. l. credimus, in quibus exp. præterea Culmus, item Virgulta.

Ἄνθερίξ, t.1, c.1355, g. | Hesychio est non solum τὸ ἄκρον ἀκρον, seu τὸ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ σπόριον, vt Etym. quoq; sed etiā ἀσφοδέλου καρπὸς, nec nō herbæ quæda species. Heliodi verò schol. ἀνθέρικα proprie esse dicit asphodeli caules.

Ἄνθεσι, Æolica & poetica syncope pro αἴνθεσι: aor. 2 act. verbi αἰανθέμαι. Ἀνθεσκα, t.1, c.1744, d

Ἀνθεσιφαλίς, ibid. g

Ἀνθεσφορεῖα, t.1, c.446, e. Ἀνθεσφόρος, t.1, c.1177, e

Ἀνθεσφορία, t.1, c.444, b

Ἄνθη, Æolica & poetica syncope pro αἴνθη, apud Apoll. Ἄνθη, t.1, c.446, d

Ἄνθηδὼν, t.1, c.445, h. Ἀνθηδόνιος, ibid.

Ἀνθηδὼν, t.1, c.444, d. Ἄνθημα, Hesychio τὸ ἐξάνθημα. Ἀνθηλαν, t.1, c.446, c

Ἄνθηλα, τὰ, subst. t.2, c.1397, g. Ἀνθηλιον, t.1, c.446, d

Ἀνθηλὼν, t.1, c.1455, c. Ἄνθημα, t.1, c.446, b & 448, h

Ἀνθημερὸν, Hodie, v. l. perperam pro αὐθημερόν.

Ἀνθήλιαι, Hes. ὁ ἐφεψόμενος συμπληρώσας τυρὸς, caseus recens. sed alphabetica apud eū series ἀνθῖναι scribēdū innuit.

Ἀνθηπορηδὼν, t.1, c.445, g. Ἀνθηποχαφίσμαι, ibid. e

Ἀνθηρὸς, subst. ibid. d. Ἀνθηρὸς, ibid. b

Ἀνθηρὸς, ibid. d. Ἄνθινος, t.1, c.446, b

Ἀνθηπαῶμαι, t.1, c.1479, a. Ἀνθηπικὸς, t.1, c.446, c

Ἄνθηρος, Floriger, in Epigr. Ἀνθὶς, t.1, c.449, f.

Ἀνθίζω, t.1, c.448, a. Ἀνθίζομαι autem, pro Cōfideo, nescio vnde afferant v. l. Ἀνθικὸς, t.1, c.445, f

Ἄνθινος, ibid. g. Ἀνθὶς, ibid. c. Ἀνθιπαλίζομαι, t.1, c.1711, e

Ἀνθίσπαια, ibid. f. Ἀνθιπόλιον, t.1, c.1710, c

Ἀνθίσπημα, t.1, c.1744, c. Ἀνθίσπημι, ibid. d

Ἀνθίσπιεια, t.1, c.446, g. Ἀνθίσπιεών, ibid.

Ἀνθλίζομαι, & Ἀνθλοῦμαι, v. l. afferunt pro Conspergi foueri que re aliqua humida calidāque. sed quàm verè, ipsi viderint. eo enim significatu dicitur potiꝰ καταντλεῖσθαι.

Ἀνθοβόλιος, t.1, c.443, d. Ἀνθοβολίω, ibid.

Ἀνθοβόλος, ibid. Ἀνθοβόσκω, ibid. e

Ἄνθοδμον, t.1, c.444, c. Ἀνθοφόρικος, t.1, c.443, e

Ἀνθολκὴ, t.1, c.1194, b. Ἀνθολκὴ, ibid. c

Ἀνθολογέω, & Ἀνθολογέομαι, t.1, c.443, g

Ἀνθολογία, ibid. f. Ἀνθολογικὴ, ibidem.

Ἀνθολόγος, ibid. Ἀνθολόγος, ibid.

Ἀνθομολογέω, t.1, c.636, c. Ἀνθομολογέομαι, ibid. h

Ἀνθομολόγησις, ibid. Ἀνθομολογία, ibid.

Ἀνθοπλίζω, t.2, c.1371, c. Ἀνθοπώλιος, t.1, c.443, g

Ἀνθοπώλιον, ibid. h

Ἄνθορε, Æolica & poetica syncope pro αἴνθορε: aor. 2 verbi αἰαθορέω. Ἀνθορίζω, t.2, c.1470, g

Ἀνθορμίσιος, ibid. Ἀνθορμίω, t.1, c.1146, d

Ἄνθος, t.1, c.443, a. Ἀνθορμίας, t.1, c.444, c

Ἀνθοσύνη, t.1, c.445, g. Ἀνθορρίνη, t.1, c.444, a

Ἀνθ' ὅτου, Pro quo. id est Quamobrē, Qua de causa. Græci & οὗ εἵνεκ' αὐτοῦ. Interdum Propterea quòd, Quoniam. οὐκ οἶδ' αὐτὸ ὅτου. Interdum ὅτου εἵνεκα ἐπὶ τοῦτο ἦλθ' ἐπὶ τοῦτο ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀπορεῖται μὲν, propterea quia.

Ἀνθοφόρεια, t.1, c.444, a. Ἀνθοφόρος, t.1, c.443, h

Ἀνθοφυὴς, t.1, c.444, a

Ἀνθρακόω, ῶ, In carbones muto. v.l. perperā pro αὐθρακόω.
Ἀνθρακώδης, t.1, c.451, a.
Ἀνθρακιά, t.1, c.450, f.
Ἀνθρακίζω, t.1, c.451, c.
Ἀνθράκινος, t.1, c.450, h.
Ἀνθρακιάς, ib.h.
Ἀνθρακοπώλης, t.1, c.450, f.
Ἀνθρακώδης, t.1, c.450, h.
Ἀνθρακόομαι, t.1, c.451, b
Ἀνθρακόω, t.1, c.451, b
Ἄνθραξ, ib.c
Ἀνθρᾶ, Hes. affert pro κρύβδην, Occultat, Abscondit.
Ἀνθρηδών, eidem est ἡ πυθηδών.
Ἀνθρίνια, idem ex Aristarcho affert pro τὰ μελίσσια.
Ἀνθρίνη, t.1, c.451, f.
Ἀνθρινοειδής, ibid.g.
Ἀνθρίσκιον, ibid. g
Ἄνθρον, ου, τό, Antrum. v.l. perperam pro αὐτρον.
Ἄνθρυσκα, lexico meo veteri τὰ αὖη, ἀφ' ὧν θρύπτει. Quibus verbis subiūgit, ita vocari etiam τὰ αὔανα apud Cretenses. Eadem verò apud Etymol. leguntur, vt docui t.1, c.449, g.
Ἀνθρωπάρεσκια, t.1, c.453, d.
Ἀνθρωπεῖον, t.1, c.456, b.
Ἀνθρώπειος, t.1, c.455, b.
Ἀνθρωπίσμα, t.1, c.456, f.
Ἀνθρωπῆ, ib.a.
Ἀνθρωπίζω, t.1, c.456, d.
Ἀνθρωπικός, t.1, c.455, h.
Ἀνθρώπιος, t.1, c.455, e.
Ἀνθρωπίνως, ib.
Ἀνθρωπισμός, ib.
Ἀνθρωποβορία, t.1, c.452, c.
Ἀνθρωπολαμψίς, ib.& c.855, f.
Ἀνθρωποκαίμων, ib.d
Ἀνθρωποκτόνης, ib. Suspecta est ea vox: quippe pro qua dicendū potius vel αὐθρωποδότης, vel αὐθρωποδόκης, vt αὐθροδόκης: nisi potius ex hoc αὐθροδόκης detorta & deprauata est.
Ἀνθρωποδύκτης, t.1, c.452, d.
Ἀνθρωποειδῶς, ib.f.
Ἀνθρωποθυσία, ibid.
Ἀνθρωποκτονία, ib.g.
Ἀνθρωπόλεθρος, t.1, c.453, d.
Ἀνθρωπομορφος, ib.
Ἀνθρωποπάθεια, t.1, c.453, a.
Ἀνθρωποπαθῶς, t.1, c.452, h.
Ἀνθρωποπλία, ib.b.
Ἀνθρωποφορητός, ίος, ὁ καὶ ἡ, Hominem decens, Homini cō gruens. Vnde aduerb. Ἀνθρωποφορητῶς, Conuenienter naturæ humanæ. Bud. ex Damasc. πολὺ ἧττον αὐθρωποφορητῶς ἐχόντων πρὸς ἰσάζουσαν θεότητα.
Ἄνθρωπος, t.1, c.452, a.
Ἀνθρωποσυρτία, t.1, c.453, c.
Ἀνθρωποφαγία, ib.c.
Ἀνθρωποφυής, ibid.c.
Ἄνθρωπυ, apud Lacones ἡ χώνη, teste Hes.
Ἀνθρωπώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Humanus. vel Ad hominē aut humanam naturam proximè accedens.
Ἀνθρώσκω, Ionica & poetica syncope pro ἀναθρώσκω, in Epigr. Itidémque ἄνθρωσκε apud Soph. pro ἄνω θρῴσκε, ἅλλε, Subsili, Salta.
Ἀνθυβρίζω, t.3, c.1719, c.
Ἀνθυλλίς, ib.g.
Ἀνθυπαγαί ὑνομα περὶ γίνονται, ex Appollon. gramm. affertur pro Respondetur per nomina.
Ἀνθυπαλαγή, t.1, c.358, b.
Ἀνθυπαπίω, ib g.
Ἀνθύπατος, ib.f.
Ἀνθύπειξις, ιος, ἡ, Ipsa τῆ αὐθυπεῖκειν actio: quō videlicet alicui vicissim cedimus seu concedimus. Exponitur etiā Submissio, Obsequium: item Modestia.
Ἀνθυπερτίθω, t.1, c.1249, g
Ἀνθυπερβάλλω, Vicissim seu è contrario subiicio. In sermone etiā dictis alicuius αὐθυπερβάλλειν aliquid dicimur pro Contrà seu viceuersa subiicere aut obiicere. vt apud Æsch. in Cresiph. p.79, ὅταν ὑμᾶς ἐπερωτᾶ, τῇ κατηφείᾳ αὐτὸς Ἀθηναίους ἀνθυπερβάλλειν αὐτῷ, ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων τῇ καταφύγῃ Δημόσθενες;
Ἀνθυποκαθίστημι, t.1, c.1775, c. Ἀνθυποκατάστασις, ib.
Ἀνθυποκρίνομαι, Vicissim simulo, Contrà præ me fero.
Ἀνθυπομνύω, Hesychio est τὸ ἀναβάλλεσθαι ὅρκον ἢ χρεοπίστιν μεθ' ὅρκου, Iterū aut creationem differre, præstito iuramento. Itidē Bud. quō ex Dem. in Olymp. p.159, attulisset, ἐπειδὴ δὲ ἐκάλεσε ἀρχαιρεσίαν τὸ δικαστήριον τοὺς ἀμφισβητοῦντας, ὑπωμοσάμεθα ἡμεῖς ὑμοῦ δημοσίᾳ ἅπαντες στρατιῶται, subiungit, Vt scilicet dilationem eo nomine impetraremus. additq; hæc eiusdē verba, ὑπωμοσίαν ὃ ὄμνυσι, (hoc affirmato) αὐθυπωμόσαντο οἱ αἰτήσαντες, ἢ δίκαιόν ἐστι τὸν Ὀλυμπιάδα θύσαι ὑμοῦ, ἐπίστευσε τοῖς δικασταῖς ψηφισαμένοις τὴν δίκην ὕστερα ἅπασι. Vbi tamen simpliciter capitur hoc αὐθυπομόσαντο pro Vicissim iurarunt.
Ἀνθυποπλέω, t.1, c.1391, a.
Ἀνθυπουργέω, t.1, c.1233, c.
Ἀνθυπούργημα, ib.f
Ἀνθυπούργησις, ib.
Ἀνθυποφέρω, t.4, c.1124, a
Ἀνθυποφορεύς, ib.c
Ἀνθυποχώρησις, ους, ἡ, Recessus, Regressus.
Ἀνθυφαίρεσις, Subtracto mutuo: qua nimirum vicissim alicui aliquid subducimus seu surripimus. Greg. ὡς ἡ ὕπνου φείσασθαι ἢ καὶ αὐθυφαίρεσις; de die & nocte loquens. Vbi B. quoque αὐθυφαίρεσιν esse dicit quō quid vicissim subducitur & aufertur.
Ἀνθώδης, t.1, c.445, g
Ἀνθωνέομαι, Redimo, Licitor. v.l. perperā pro αἰτιωνέομαι.
Ἀνθωπαλίζομαι, t.4, c.794, b.
Ἀνιάζω, t.1, c.457, c.
Ἀνιαρός, ib.b.
Ἀνιαρός, ib.c
Ἀνιάτης, t.1, c.1638, a.
Ἀνιαθολίσχης, t.1, c.1639, d.
Ἀνιάχω, Clamosus, Strepens. Apud Homer. Il. r, v.40, de Troianis, Ἔκπεδα Πειραμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτε ἴσαν Ἀβρομοιαίοιο, Ἀνιάχοντο, quidam hoc ἀνιάχοντο compositum volunt ex ἀ epitatico & verbo ἰαχέω, exponentes μὴ ἰάχοντο, ἐκόπτοντο δυσφορίᾳ: alii verò αὐ ἰάχοντο legunt, accipientes pro ξηρόφωνοι, ἀφ' ὧν αὖον ἰαχεῖν: è quorum numero est Chrysippus Stoicus & Dionysius Thrax. Vide & Ἀβρομοιαίοιο suprà.
Ἀνιάχω, seu Ἀνιαχέω, ῶ, Exclamo, Clamorem tollo. vt Hes. quoque αἰάχει exp. αἰαβάσσει. Apoll. Argon. l.2, Ἥρως μαστηρὸς ἀνιάχει. Exponitur etiam Respondeo, afferturque ex Nonno, Χειρὶς αἰάχει. Interdum & pro Resono accipitur.
Ἀνιαύω, t.1, c.457, d
Ἀνιγοδίπης, Hesychio βυρσοδέψης, Coriarius.
Ἀνιγρός, t.1, c.457, c. Ab Hes. ἀνιχρὸν exponitur non solùm φαῦλον, κακὸν, sed etiam ἀσεβές: item ἀκάθαρτον, δυσχερές.
Ἀνίδιος, (vt ἄοικος & ἄβιος) Qui nihil proprium habet. ἀκτήμων. Basil. De vita solitaria, p.17. Bud.
Ἀνίδρει, t.3, c.1793, f.
Ἀνιδρόω, t.3, c.1792, h.
Ἀνιδρωτί, t.3, c.1792, g
Ἀνίεμαι, Submitto, &c. t.1, c.1656, g. Ἀνίεμαι, Soluor, &c. c.1657, a. Ἀνίεσθαι, Permitti, &c. ibid.b. Ἀνίεσθαι, Dicari, &c. ib.c. Ἀνίεμαι, Dissolutè viuo, &c. ib.
Ἀνίερος, t.1, c.1651, g.
Ἀνιερόω, ib.h.
Ἀνιέω, Submitto, &c. t.1, c.1651, f. Ἀνίημι, Dimitto, &c. ib.g. Ἀνίημι, Remitto, &c. c.1655, b. Ἀνίημι, Laxo, &c. c.1656, b. Ἀνίημι, Stimulo, &c. ibid.c. Ἀνίημι, Dico, &c. ibid.f.
Ἀνιηρίστερος, t.1, c.457, c.
Ἀνίκα, Dorice pro ἡνίκα, Quando. & annexa particula πῳ, pro eodem. ἀνίκαπερ, quumque.
Ἀνικάδαι, Haurire, Soluere. v.l. perperam pro ἀνικᾶσθαι.
Ἀνικίπτης, t.1, c.1687, a
Ἀνίκητον, herbæ nomen, vide infrà in Ἄνισον.
Ἀνίκητος, t.2, c.1059, d
Ἀνικλώθειν, Hes. affert pro αὐαχαθαιρόμενον.
Ἀνικμαίζω, t.1, c.1681, d. Ἄνικμος, ib.f
Ἀνίλιως, t.1, c.1694, g
Ἀνιμοιδία, Suid. exp. καθυποκριτικία: subiungens, αἰμιδας proprie esse τὸ ἀναξηραίνω, dedignari.

v.ii.

Ἀνίωμα, Polluci l.2, est τὸ ἀνάβλημα.
Ἀνίμαστος, t.1, c.1697, c. Ἀνιμάω, ib.d
Ἄνιμος, ib.e
Ἀνίουλος, ου, ὁ, Impubes, Cui nondum effloruit prima lanugo, quæ ἴουλος nominatur.
Ἀνιππασία, t.1, c.1711, f. Ἄνιππος, t.1, c.1707, c
Ἄνιππος, ib.d. Ἀνίσαμος, t.1, c.1713, c
Ἀνίσημος, ib.d. Ἀνισήνιος, t.2, c.1061, a
Ἄνισος, t.2, c.1060, h
Ἄνις, poeticè pro ἀνά, Sine, Absque. Nic. in Alex. de pueris loquēs, Οὐ γὰρ ἐμοὶς βαίοντες ἄνις μογερὸν πόλιος. id est ἄνευ τῆς ὕβρεως, inquit schol.
Ἀνισάζω, t.1, c.1730, c. Ἀνισάζομαι, ib.
Ἄνισον, ου, τό, Anisum: semunis cuiusdā nomen, quod à dulcedine γλυκάνισον etiam nominatur, vt schol. Theocr. tradit, qui & per ι scribi ait, ἄνηθον autem, quod idem esse dicit cum μελάθῳ, per η. Multa de hoc Dioscorides, lib. 3 cap. 65, & Plin. libro 20, cap. 17, vbi etiam scribit, à quibusdam anicetum vocari, quoniam appetentiā ciborum præstat ex quo labor desiit cibos poscere. Duplici etiam ι scribi ἄνισον, infrà docebo.
Ἄνισος, t.1, c.1719, b. Ἀνισότης, ib.b
Ἀνισοτιμος, t.3, c.1556, g. Ἀνισόω, t.1, c.1729, f. Ἀνίσωσις, t.1, c.1746, a
Ἀνίστημι, Surgere facio, &c. t.1, c.1745, a. Ἀνίστημι, Mòueo, &c. ib.c. Ἀνίστημι, Euerto, &c. ib.e
Ἀνίστ, aduerbium excitandi, Ehodū. Ita v.l. sed nescio quo exemplo vel autoritate.
Ἀνιστορέω, t.2, c.1114, h
Ἀνιστορησία, ας, ἡ, Historiarum ignoratio, Malè versatum esse in historiis. Cicero ad Attic. lib. 6, epist. 1, Quum in turma inauratarum equestrium, quas hic Metellus in Capitolio posuit, animaduertissem in Serapionis subscriptione, Africani imaginem, erratum fabrile putauit: nunc video Metelli. ὦ ἀνιστορησίας turpem. nam illud de Flauio & fastis, si secus est, commune erratum est.
Ἀνιστορητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui historias non nouit, Historiarum imperitus, Malè versatus in historiis. Vnde aduerb. ἀνιστορήτως ἔχω, quod idem est ac ἀνίστορητος εἰμί, Nescire historias. Plutarch. Demetrio, pag. 283, εἰ μηδὲ τῶν φαύλων καὶ ψογερῶν ἀνιστορήτως ἔχοιμεν, si ne turpium quidem & improbatorum ignoremus vitam & actiones, vt Bud. interpr. Vbi etiam nota cum genitiuo iungi. Ἀνιστόρητος, passiuè etiam exponitur, Cuius nulla in historiis memoria, Historicorum scriptis non memoratus.
Ἀνίσχαδον, Suidæ τὸ ἄπρακτον καὶ ἀφύλακτον, Quod non peperit nec fugi potest. Pro quo apud Etym. & in lex. meo veteri scriptum ἀνίσχαρον, quasi idem exp. ἄπρακτον & ἀνήμερον, ἀθήλαστον, ex Diogene.
Ἀνίσχιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Coxas seu coxendicem non habens. seu Coxarum carne in clunes exturberante carens: ideoque Depygis, ἀπύγαυχος, seu ἀπύγιος. λίσπος. Aristoteles De part. animalium, libro 4, διὸ καὶ ἀνίσχια καὶ σκολιὰ τὰ σκέλη ἔχειν: de auibus.
Ἀνίσχιον, t.1, c.1361, g. Ἀνίσχυρος, t.1, c.1813, f
Ἀνίσχυς, Robore & viribus corporis destituens, Inualidus, Infirmus. Vnde plurale ἀνίσχυες, quod affertur ex Esaiæ cap. 42.
Ἀνίσχω, Sustollo, &c. t.1, c.1361, c. Ἀνίσχω, Emergo, &c. ib.f
Ἀνίσωσις, t.1, c.1729, b
Ἀνίσωσις, ιως, ἡ, Adæquatio, Exæquatio.
Ἀνιχεύτης, t.1, c.1819, c. Ἀνιχεύω, ib.b
Ἀνιχνίασος, ου, ὁ ᾗ ἡ, apud Æschylum idem quod ἀνιχνίαστος, Imperuestigabilis, Qui nullis deprehendi vestigiis potest.
Ἀνίψαμον, Hesychio & lexico meo vet. τὸ βεβλαμμένον, ἀδιάφθορον, Illæsum, Ab omni corruptione intactum. Sed addunt, quibusdam esse πλακίας ἕξιν. Eadem apud Etymol. leguntur, sed apud eum scriptum est ἀνίψαμον, quod ἄπρα τοῦ πίνω derivat, exponens ἀβλαβές, & τὸ ἀδιάφθορον.
Ἀνόητος, t.1, c.457, c. Ἀνόητος, t.1, c.1678, a
Ἀνοιδῆ, Hesychio fert pro ἀναγινώσκων.
Ἀνοίγομαι, Exorior. idem enim ἀνοίγεται pro ἀνατέλλεται & ἀναφαίνεται accipi testatur. Scribo autem ἀνοίγεται, quoniā γ geminandum apud eum esse, alphabetica series arguit, atque adeo ipsa eius origo. nam Æolica & poetica syncope positum est pro ἀναοίγεται seu ἀναοίγνυται, quod est ἀναχάσκει, ἀνακεκύκλωται, comp. ex ἀνὰ & κίκλομαι. Legitur autem apud Hom. Od. x, sic canentem, Οὐδ' ὅτε πλεῖστος ἀναοίγεται ἔπλετο χῶρος, Οὐδ' ὅτε μείων.
Ἀνοίγειος, eidem est ἄνυδρος πρόλης, hoc est, inquit, αὐχμώδης, Inumbris, seu Innubila, Nubibus non obducta: ideoque serena. Hom. Il. σ, αἰνὰ μάλ' ἀμφὶ πύργον Πάτροκλος ἀνοίγειος, κλονέει δ' ὀπιδίοισιν ἀγῶνα. Metri verò gratia duplicatum hic ι est à poeta. alioqui n. vnico ι ἀνοίρελος dicitur in prosa.
Ἀνοιπονδίς, Hesychio est κώνειον, cicuta. sed scribendum potius ἀνοιπωνδίς per ι. siquidem legimus apud Dioscor. l. 4, c. 79, τὸ κώνειον ἐν ἄκρον τῶ φύλλου habere σκιάδιον ἔκπυκνον ὁμοίως σίσῳ, κδωνείου δίκην: vt & apud Plin. l. 25, c. 13, cicutam habere semen anisi crassius. A seminis igitur præcipuè similitudine ἀνοιπωνδὶς nominatū τὸ κώνειον. Veruntamen & apud Nic. schol. scriptum ἀνοιπωνδὶς dicētem itidem τὸ κώνειον à quibusdam vocari ἀνοιπωνδὶς, & κωνάκειον. Idemq; Atticè geminato ν ἄννειον dici scribit pro ἄνειον, in hoc loco Ther. v. 650, Σαὶ δὲ ᾧ ἀννείου τὸ διπλοῦν ἀχλὺς αἱήρας. Fuerit itaq; ἀνοίγειον idē quod ἀνοίγειος.
Ἄνοιπον, vide paulo suprà in Ἄνισος.
Ἀννιβίζω, Annibali faueo, Annibalis partes sequor. vt Φιλιππίζω & Ἀλεξανδρίζω, & similia. Fuit autē Ἀννίβας, Annibal, dux Carthaginiensium aduersus Romanos: a quo & Ἀννιβαϊκὸς πόλεμος apud Plut. Bellum Annibalicum: quod nimirum Annibal intulit Italiæ. Et Appiani Ἀννιβαϊκά, Annibalica. hoc est Res gestæ ab Annibale, seu Libri de rebus ab Annibale gestis & bello aduersus Romanos.
Ἀνὶς, Hesychio μικρὸς ἢ πρὸς μίτρᾳ, Auia.
Ἄννιτον, ν, τό, idem quod ἄνιτον, vt ἄννηθον idem quod ἄνηθον, geminatio enim τῶν discrimen hic nullum parit. Nec verò ν solùm in his geminari scribendum est, sed etiam σ & τ. vt Suid. quoque testatur, sic scribens, Ἄνητον, τὸ ἄννητον, ἀφ' οὗ δύο νν, ἢ δύο τ. Sed puto illud ι in ν vertendum esse, innuēte id etiam serie alphabetica, quæ ipsum inter ἀνησὶς & ἀνίφη interiectum habet.
Ἄνος, Lignum agreste. v.l.
Ἀνοώδως, Hesychius affert pro πρυτρικῶς, ἁβρῶς, Delicatè, Molliter.
Ἄνουμα, teste eodē, Tarentini vocant τὰ ψυχρόλουτα, quæ friantur præ mollitie.
Ἀνοχήσαιμι, Æolica & poetica syncope pro ἀναξηράνω, Inarefacio, Exsicco. Hom. Il. φ, Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεφέλας ἀναμαρὰ κλονέῃσιν Ἀΐψ' ἀνοχήσιν. ita enim Eust. legit, exponēs ἔχῃ ἀναξηράνῃ. Sed videtur rectius diuisim legi ἀν' ὀχήσῃ, vt manuscriptum etiam vetusque habet exemplar.
Ἀνοχία, t.2, c.1164, c. Ἀνόχιμος, t.2, c.1196, f
Ἀνοχύτης, t.1, c.1079, f
Ἄνοχος, substant. t.2, c.1164, b. Ἄνοχος, adiect. ib.d
Ἀνόχυσις, t.1, c.1079, c
Ἀνοχὴ, ῆς, ἡ, Carcer. Polyb. ἀπαγαγὼν ὀπίσθιον τὸν Ἀτίλιον ἐπὶ τὴν ἀνοχήν. Superius dixerat, ὁπόταν ἀπαγάγῃ τοὺς ἁλόντας ἐπὶ φυλακήν. Et alibi, ἔως ἂν ἡ πίστις ἀπαγάγῃ τὸν ἀστράτιον. Ita v.l. quæ etiam addunt, hæc ita ibi pro eodem ferè accipi, postremum verò propriè esse coniectionem in vincula. Qua in re eis assentiri nequeo, nam pro ipsa potius adductione & allectione ponitur: quā postea sequitur coniectio in vincula & custodia. Quod verò ad ἀνοχὴν attinet, prorsus illud mendosū esse dico, & pro eo reponendum ἀναδοχὴν, alioque interpretandum, vt docui t.1, c.956, d.
Ἀνόψιος, t.2, c.1186, c. Ἀνοψόμαι, t.2, c.1189, c
Ἀνοῶλτα, Hesychio τὰ μὴ ἐψημένα, quæ ferè facta nō sunt. pro quo scribendum potius ἄζυμα vel ἀναζύμα: accipiendo ἀναζυμα pro ἄνευ ἀζύμων, vt ἀνακόλυτος pro ἄνευ κόλου ponitur.
Ἀνοῶλος, t.1, c.1189, c. Ἀνοίμων, t.2, c.1072, c
Ἀνοπαία, ib.h. Ἀνοπτος, t.2, c.1261, a
Ἀνοπταγία, t.2, c.1074, a. Ἀνοπτάω, ib.b
Ἀνοπτία, ib.a. Ἀνόπτης, t.2, c.1073, d
Ἀνόπτως, ib.
Ἀνόθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non adulteratus, Non spurius, sed genuinus. interdum & Purus, Sincerus. Hesu. & Suid. καθαρὸς, ἀκίβδηλος, καθαρός.

Αἰόπρον, eidem Heſ. idem quod πηδόν, Pigrum, Ignauum.
Αἰοῦδες, idem Heſychius affert pro γενικῶς, Syncerè, Verè, & more eorum quæ non ſunt ſputa & adulterina, hoc eſt αὐθεντικῶς. præcedit enim aduerbium iſtud nomen αὐθέντης.
Αἴουσα, t.2, c.1066, a. Αἴσημα, t.2, c.1198, d
Αἰσγενίων, t.2, c.1197, h. Αἰσθάνομαι, ibidem.
Αἰσθάνομαι, t.2, c.1201, a
Αἰσιδίαν, Iomicè & poeticè pro αἰσιδίαν, Intumeſco. Nicand. Ther. de caprifici fructibus, οἱ δὲ σὺν ἄλμῃ Γοῖγυλοι ὀκταμένοιο αἰσιδίοντος ὀπώρης.
Αἰσιδίαω, t.2, c.1200, c. Αἰσίδιος, ibid. d
Αἰσιδίων, t.2, c.1201, c. Αἰσιμίος, t.2, c. 1232, e. Apud Suidam ſine diphthongo, ſed perperam, ſcriptum eſt, expoſitumque itidem ἀσφαλής.
Αἰσιμότης, ητος, ἡ, Nulla familiaritas, ſeu Mores à familiaritate alieni. Syneſ. epiſt. 84, μῆκος ὀλισθηρᾶς αἰσιμότητα καταγρᾷ τῇ ἐξαμαυρίζοντι, prolixitas epiſtolæ arguit ipſam epiſtolam quæ perfertur, non eſſe familiarem ſed alienam.
Αἰσιμίως, Non familiariter. Syneſ. ibidem, εἰ δὲ μὴ ἐκ τοῦ ψεύδους αἰσιμίως εἶχε, Si non familiariter vteretur mendacio, Si à mendacio eſſet alienus, ſeu abhorreret. Et epiſt. 57, ἐκ τοῦ χαλεπὸν αἰσιμίως ἔχειν, καὶ οὐκ ἔστιν ὅπως τῷ χαλάζῃ χρήσῃ.
Αἰσκᾶ, Etymol. & lex. meum vet. afferunt pro τὸν ἐξ ἀρχῆς τὸ εἰκὸς ὑπολαμβάνοντα, non veriſimilem & conſentaneum: ab εἰκὼ. Dicitur αἰσίκως etiam hoc ſignificatu.
Αἰσίκτης, t.2, c.1222, h. Αἰσιμόω, t.2, c.1227, f
Αἰσικίζομαι, ibidem, g
Αἰσίκως, perperam apud Suidam ſcriptum pro αἰσίκιος, vti iam dixi.
Αἰσκαμμός, t.2, c.1228, a. Αἰσκαδρομία, t.2, c.1204, f
Αἰσκαμπάμπης, t.2, c.1208, g. Αἴσκης, t.2, c.1212, a
Αἰσκάτη, t.2, c.1235, a. Αἰσκάτης, ibid.
Αἰσκάτη, ibidem. Αἴσκατος, t.2, c.1234, h
Αἰσκάτης, t.2, c.1193, e. Αἴσκαξ, t.2, c.1236, g
Αἰσκάτης, t.2, c.1234, h
Αἰσυμιάζω, In eiulatus & fletus erumpo, Eiulo. vt Heſych. quoque αἰσυμιάξαι exp. αἰαγμὸν ἄξαι, ὀλολυγμὸν, Ingemiſcere, Vlulare. Suidas autem αἰσυμιάξαι neſcio quàm rectè exp. κλαυσάξαι. nam ὁ κλαυσμὸς bellicus clamor eſt, αἰσυμιασμὸς autem vociferatio eius qui verberatur.
Αἰσυμικτεί, ſiue Αἰσυμικτί, Sine eiulatu & fletu. ἀδὺ αἰμαγῆς. Suidæ ἀσυκάκτως, Sine gemitus emiſſione. aliis etiam ἀτιμωρητί, impunè. quoniam videlicet pœnas ſequitur ἡ εἰμωγή. vt apud Soph. in Aiace, p. 68, Σὲ δὴ τὰ δυσὰ βέλεμνα αἰχμάζειν ὡς Τελαῒς καθ' ἡμῶν ὧδ' αἰσυμικτὶ χαίτᾳ.
Αἰσυξις, t.2, c.1198, d. Αἴσυσις, t.2, c.1262, c
Αἴσυστον, Reterendum: aduerbium ἀπαὶ ex inuſ. them. αἰσύω. Theophr. De caul. plant. l.4, c.12, ὅτι δ' χωρὰν αἴσυστον. Αἴσυσιν autem, quod v.l. ex Plut. lib. De ſanit. tuēda afferunt, falſum eſt: próque eo legendum αἴσυσιν.
Αἰσυρεία, t.2, c.1255, e. Αἰσυρεῦμαι, ibid.
Αἰσύω, inuſitatū in præſenti thema eſt, ex quo ſynonymū ei ἀσαφίζω, mutuatur fut. 1 αἰσύσω: indéque eſt αἴσυσις & αἰσύστιον, quæ paulo antè habuimus. Apud Suidam αἰσύσω σε βόας, pro αἰσυστεύσω, vt Heſych. quoque exponit αἰσάσαξω: idem tamen & per præſens ἀσαφίζω exponunt.
Αἴσυσιν, eidem Heſ. eſt ὑφῶν: ſed addēti, ſcribi etiam αἰσύσιν. & quidem rectius.
Αἰτακτίᾳ λόγῳ, idem affert pro ἐξ ἀρχῆς τὸ εἰκὸς ἀπολαμβάνοντι: quo ſignificatu αἰσκᾷ habuimus paulo antè.
Αἰσκαχᾷ, eidē αἰαχαίρεις, αἰσχέ pro quo ſuprà αἰακωχέ.
Αἰσολεία, t.2, c.1269, d. Αἰσόλιος, ibid.
Αἰσολεύς, t.2, c.1268, g. Αἰσόλιθος, t.2, c.1274, c
Αἴσολος, ῎ω, ἡ, Tractio quæ fit ſurſum verſus: alias Attractio, Sublatio: & apud Thuc. ἐκ λίθων αἴσολος, ad tollenda ſaxa. At Αἴσολον Heſychio eſt ὑφ' ὧν τι αἴσλεται, Id quo aliquid ſurſum trahitur vel attrahitur: vt ſunt tractoriæ machinæ.
Αἰσολολύζω, Eiulo, Lamentor. ſeu Lamentis & vlulatibus æthera pulſo. aut In vlulatus erūpo. Luc. in Somn. σωτῆρες αἰσολολύζων, καὶ δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὲρ πλείους.
Αἰσολοφύρομαι, idem. Exponitur etiam Deploro. Xen. Pæd. 7, ἡ δὲ ἔρως αἰσολοφύρεται καὶ θεὸν καλύπτει ἄμφω.
Αἴσομα, t.2, c.473, a
Αἰσόμαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inæqualis, Enormis. v.l. Sed perperam pro αἰσώμαλος. Legitur tamen & apud Heſ. αἰσίμαλον, expoſitū πρᾶγμα, & apud Ariſtot. in Polit. ἡ τῶν οὐσιῶν αἰσομαλώσης, pro Inæqualis diſtributio, Inæqualis partitio.
Αἰσμερίω, t.2, c.1191, f
Αἰσμερίης, ιτος, ὁ, Pluuius, Pluuioſus: vel Imbric⁹. vt Plauto auſter dicitur Imbricus pro Imbrifer. eſt enim hic ἐπιτατικόν: vnde & Nicādri ſchol. exp. πολύομβρος in hoc Alexiph. loco, — ὦ βροτῆσιν αἰσμερίης ὀλίμπου.
Αἰσμέω, t.2, c.1190, g. Αἰσμέχω, t.2, c.1191, f
Αἴσμερος, t.2, c.1190, i. Αἰσμίω, t.2, c.1015, g
Αἰσμωμα, ibid. h. Αἰσμία, ibid. f
Αἰσμίζω, ibid. h. Αἰσμίλιππος, t.2, c.1310, a
Αἴσμιμος, t.2, c.1030, e
Αἰσμοχλής, ἡς, ὁ ἡ, Nulla tectō caligine aut nebula, Non nebulosus, ſed ſerenus. vt αἰσμόχλος αἰθὴρ apud Ariſtot. De mūdo: qui ibidem αἰσίφιλος, Nebulæ expers, Innubilus, Innubis.
Αἰσμώσης, t.2, c.1379, d
Αἰσμοθέτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Nullis legibus conſtitutus. ex Plat. De leg. Exponitur etiam Legibus malè ordinatus, apud Ariſtot. Polit. l.2, vbi ait, ὥστ' ἐν ὅσαις πολιτείαις φαύλως ἔχει τὸ περὶ τοὺς χρωμένους τὸ πόλιτεύειν τοῖς διὰ τοιῶνδε αἰσμοθέταις. Niſi malis Exlex, Legibus poſitis non obediens & obtemperans. Eo enim modo & apud Athen. vſurpatum comperi, l.12, de Demetrio, ὁ ἐκ ἄλλης πλήθους δεσμοῖς καὶ τοῖς βίοις πιθόμενος, αἰσμοθέτητον ἑαυτὸν τοῖς βίοις καταστήσας. Vbi & Bud. interpr. Illex, Sine lege viuens.
Αἰσμοσυνάδης, t.2, c.1106, a. Αἰσμοσυμφορίς, t.2, c.852, b
Αἴσμος, t.2, c.1303, g. Αἰσμωτής, ibid.
Αἰσμόω, & Αἰσμοῦμαι, t.2, c.303, g
Αἰσμοίως, ibid. Αἰσμοίωσις, ibid. h
Αἰσμολογία, & Αἰσμολογέομαι, t.2, c.637, a
Αἰσμολογία, ibid. e. Αἰσμολόγος, ibid.
Αἰσμολογοῦμαι, ibid. d. Αἴσμος, t.2, c.1015, e
Αἴσμος, ibid.
Αἰσιδόκως, Heſ. affert pro αἴσιμον.
Αἰσόπος, t.2, c.1318, e. Αἶσος, t.2, c.1064, g
Αἰσπαία, ſiue Αἰσπαῖα, apud Homerum legitur Odyſſ. λ, de Minerua, Ὄρνις δ' ὡς αἰσπαία διέπτατο. Vbi quida hoc αἰσπαία dicunt nomen & genus eſſe auis αἰετοῦς καὶ φήνης ἐοικυίας: quidam accipiunt pro αἰσχρῶς, ἀφανῶς, καὶ πτήσει τῆς ὄψεως. Herodianus properīpſamenos ſcribit αἰσπαῖα, dicens eſſe neutrum plurale aduerbialiter poſitum pro αἰσπαίως, hoc eſt αἰσχρῶς: nimirum τῷ φέρεται τῇ ὀπαιδᾷ. Alii aduerbialiter itidē accipiunt, ſed pro αἰσθῶς ὤπασε, quod eſt ὡς ὀφθαλμούς. quorū opinio parū eſt probabilis, vt & Herodianica. nā deriuata ab αἶψ per ω potius ſcribūtur. Alii accipiunt pro αἰσὰ δ' ὀπὴν τῶν ὀμμάτων τῆς ὁράσεως. quæ καίπερ & καταδόκιμα vocantur. vt Pherecrates quoq; αἰσπαῖαν eſſe dicit ἐκ περιφύσεως κεκμηκέναι τὸν ὀπὸν τῆς ὁράσεως. Itidemque Euſtath. exponi annotat ὀξὺ τῆς ὀπαίας κεκμηκὸς ἢ τὸν καπνὸν ἔχειν. Hique diuiſim videtur ſcripſiſſe αἰ' ὀπαῖα, vt ii etiam qui exponunt αἰσὰ θεῖς ὤπασε. Alii rurſum qui ὑφ' ἓν legunt & nomen eſſe volunt, pro ἀσφαρὲς vſurpatum aiunt, occaſione ſumpta ex eo quòd apud Empedoclem de igne legerunt, Καφταλίμως δ' αἰσπαίου. Quidam πασπαῖα ſcribunt. & eo nomine χελιδόνα intelligunt, id eſt hirundinem. Hæc ex Euſtathio, breuium ſcholiorum autore, & Etymologo. Heſychius & alia affert, nimirum αἰσὰ δ' ὀπὴν τῆς ὄψεως, ſiue αἰσὰ τὸν ὀφθαλμὸν. item ἄφωνος, ab ἔψ ſignificante vox. Euſtathius montis etiam nomen eſſe ait apud Herodot. Eſſe verò & Αἰσπαίαν quandam ἀφανῆ πόλιν τῆς Λοκρίδος χθὼν καὶ τῶν περὶ Μυκήνων.
Αἰσπᾶν, t.2, c.1361, b
Αἰσπλόος, ου, ὁ, Renauigatio. v.l. perperam pro αἰάπλους seu αἰάπλους.
Αἴσπλος, t.2, c.1369, a
Αἰσπὸς, Non viſibilis, Non conſpicuus, ἀδήλως. Apud Suid. οἱ δὲ Ἐπίκλειος ὅτι ἀπὸ τῆς νέσου ὠφάνισεν αἰσπὸν τοῖς πολεμίοις.
Αἰσχαζάνης, t.2, c.1139, a. Αἰσχαλάω, t.2, c.1430, e
Αἰσχαλία, t.2, c.1432, a. Αἰσχαλάσης, t.2, c.1431, h

Ἀνορχος,t.2,c.1432,a

Ἀνορία, Dorice pro ἀνωρία, seu ἀνορίη,(quod poetis magis receptum est) Virilitas, Fortitudo, Magnanimitas.

Ἀνορεκτέω,t.1,c.1435,b. Ἀνόρεκτος,ibid.a

Ἀνορεκτος,ibid.b Ἀνορξία,t.2,c.1434,f

Ἀνορτος, Virilis, Fortis. ἀνόρτατος πόλεμος Sophocli, ἀνόρτους, ὁ ὡσεὶ ἄνδρας, teste Hesychio.

Ἀνορτάζω,t.2,c.1435,b. Ἀνορθάζω,t.2,c.1444,c

Ἀνορτάω,t.2,c.1439,b. Ἀνορτάω,t.2,c.1451,f

Ἄνορτος,t.1,c.1145,g Ἀνόρτυμαι,t.2,c.1493,f

Ἀνόρτυμι,ibidem.

Ἄνοσον, Acutũ. τὸ ξύλ, Suid. sed suspecta est ibi librarii fides.

Ἀνοσία,t.2,c.1494,c. Ἀνοσσότοκος,t.2,c.1478,b

Ἀνοτάλιζω, propriè est auium alas iactantium, quum primùm iam volare gestiunt: vt quum pueros in sublime tollimus, vt procul & altius diffita conspiciant. Inde pro Altum subtilitérque sapere, & credere, antequam compertum habeamus, accipitur. Hæc ex v.l. quæ cõferam cum iis quæ à scholiaste Aristoph. & à Suida pariter scribuntur in istum locum Equitum, Τινες γὰρ ἀνοτάλιζεσθαι τὰς φρενήρεις, Ἀνωτάλιζες κακοφρονίας. Extat apud eosdem & simplex Ὀτάλιζω, itidem de auibus volatum tentantibus. Sed apud scholiastem Aristoph. tribuitur præterea alia significatio huic verbo, nimirum τὸ αἰωρεῖσθαι τὰ πτηνὰ τῷ πτερύγιον. Quod verò ex Ὄρνις deduci, vt inde sit nomen verbale Ὄρτις, ex quo verbum Ὀρτῶ, vnde Ὀρτάζω & Ὀρτάλιζω, per pleonasmum syllabæ aliud mihi parum placet. potius enim sequendo illam priorem expositionem quæ auibus propriè conuenire tradit, ab ὀρτάλις deducendum putauerim. Quinetiam deriuari fortasse potest ab Ὀρτάλιχος, vt ὀρτάλιζειν esset dictum quasi ὀρτάλιχίζειν.

Ἀνορύεσθαι, & Ἀνορύεσθαι, lingua communi, t.2,c.1480,f.

Ἀνορύσσω, & Ἀνορύττομαι, ibidem.

Ἀνορχέομαι,t.2,c.1485,d. Ἀνόρω,t.1,c.1491,h

Ἀνόρτης,t.2,c.1085,f. Ἀνόρτος,t.2,c.1517,c

Ἀνορτάτης,ibid.f. Ἀνορτοφύλαξ,ibid.e

Ἀνορτοφυλία,ibid. Ἀνορτυγίς,ibid.

Ἀνορτος,ibid. Ἄνορτος,t.2,c.1194,d

Ἄνορτος,t.2,c.1085,f. Ἀνόστος,t.2,c.1518,f

Ἀνόστης,t.2,c.1087,b. Ἀνοστος,t.2,c.1089,a

Ἄνοστος,t.2,c.1088,a

Ἀνόητος, Indefletus, Non deploratus. ἀνολόητος, Hesych. sed scribẽdum potius ἀνάπλητος, quod est ἄκλαυτος.

Ἀνότερος,t.2,c.1091,h

Ἄνου, pro αὖω, Ionicè, teste Hesychio.

Ἀνουλίγοι, Interitus expertes. ἀνούλεθροι, Hesych.

Ἄνουροι, Hesych. exp. ἄρρενες, item ὑβρισταί.

Ἄνους,t.2,c.1064,g. Ἀνούσιος,t.2,c.1112,c

Ἀνοῦσος,t.2,c.1086,h. Ἀνούτατος,t.2,c.1555,c

Ἀνουτητί, ibid. Ἄνουτος, ibid.

Ἀνόχευτος,ω,ὁ & ἡ, Non initus, Coitum non passus. Huic opponitur Ὄχευτος, quod habes Tomi 2, c.15. At in v.l. ἀνόχλευτος, exponitur nõ solùm Expers coitus, sed etiam Qui non coit.

Ἀνοχή, Toleratio, &c. t.1,c.1335,c. Ἀνοχή, Intermissio, &c. ibid.d. Ἀνοχή, Ortus, &c. ib g

Ἀνοχαλίζω,t.2,c.1577,c. Ἄνοχλος,t.2,c.1575,f

Ἀνοχλίζω,t.1,c.1367,c

Ἀνοχος,ω,ὁ, Diarrhœa & alui profluuium, quum nimis citata contineri non potest. Ita vulg.lex. in quibus additur, Plinium vocasse præcipitem alui inanitionem: quum lib.3 scribit de euonymo, Lethale animalibus, necnon & in folio eadem vis. Succurrit aliquãdo præceps alui inanitio. Voluisse enim Plinium hunc Theophrasti locum explicare, De Hist.plant. lib.3, cap. vltimo, vbi de euonymo itidem loquens, hæc tradit, Τὸν ἐλατῆρα ἔνιοι καὶ θυμελαίαν καλοῦσιν, καὶ τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπὸς καὶ μάλιστα τὰς αἶγας, ἐὰν μὴ καθαρσίους τύχωσι, καθαίρει δι' ἀνόχων. Sed mendi suspectum esse potest hic vocabulum istud ἀνόχων, vt apud hunc autorem mendosa esse quamplurima, satis constat. Atque adeo in hoc ipso loco vel pluralis τὰς αἶγας in singularem mutandus est, vel τύχωσι pro τύχῃ, & καθαρσίους pro καθαρσίου reponi debet. Nã transitus à plurali ad singularẽ, aut vicissim à singulari ad plurale, hoc modo non fit.

Ἀνοψία,t.2,c.1590,h

Ἀνοψῶν, Cæcutire. Hæc enim vera scriptura esse videtur, no ἀνόψιος, vt apud Hesych. legitur in Ald. editione. In German. autem magis etiam depraua tè, ἀνόψιος.

Ἄνοψος,t.2,c.1590,g

Ἄνου, Si quidẽ, vel simpliciter Si. vt dicitur ἤν τοι. Demosthen. p.193, ἀλλ' ἴσως ἀνάγκη ἐστὶν ἀκοῦσαι, ὅτι λειτουργοῦσιν μὲ ἄνου ἡ πόλις ἢ, πολλοὶ Greg ἄνου γ' μὲ φασὶ δυνάμει, Si quidem non sit. Interdũ verò ἄνου μὲ est potius reddendum Nisi.

Ἀνυκά, Ἄνυσον, Ἀνύσω, per syncopẽ apud poetas: pro Ἀνυσσά, Ἄνασσον, Ἀνάσσω, ab ἀνάσσω.

Ἀνυσσάω,t.3,c.1088,f. Ἀνυσσάομαι, ibid

Ἄνχω, t.1,c.1334,d.

Ἀνχοι, pro Ἀνάσχοι, Toleraret. Apoll.

Ἄντα, t.1,c.457,c

Ἀντβάτης, Qui hostem aduersum inuadit. Id enim Erasmus significari hoc vocabulo existimat, nõ quod v.l. habent, Qui clausis oculis aduersarium adoritur. Sequẽdo autẽ illam interpretationem, erit ex ἄντα & βαίνω. Sed suspectam mihi reddunt hanc vocẽ plurimi qui ab eo afferuntur loci, in quibus omnibus Andabata scriptum est, non Antabara. Ex isdem discimus Andabatas (quicunque essent) clausis oculis pugnare fuisse solitos. Vide Andabatæ apud eum in Chiliadum opere.

Ἀντιγοράω, Vicissim emo. In v.l. Permuto.

Ἀντιγορέω, Contradico seu Obloquor. Aristoph. ἀντιγορεῖν τοῖς ὀρχηστοδιδασκάλοις.

Ἀντιγοριζόμαι,t.1,c.1043,b. Ἀντιγοριστής,t.1,c.1052,a

Ἀντιδίκαιος,t.1,c.959,c. Ἀντιδικία,t.1,c.1007,d

Ἀντιάδω, & Ἀντιάδομαι,t.1,c.116,d

Ἀντιάειρω, & Ἀντιαίρομαι, t.1,c.219,b. Ἀντιάης,t.1,c.458,g

Ἀντιάειρομαι,t.1,c.210,b. Ἀντιάειρω, ibid.

Ἀντιάχαι, siue Ἀντιάχεις potius, Cete ingentia spinis carentia, quæ præbet Borysthenes fluuius. Est autem Scytharum hoc vocabulum, teste Herodoto, seu eorum peculiariter qui fluuiũ illum accolũt. Locus est in Melpom. pag.151, meæ editionis. Hesychius habet, Ἀντιάχαι, ἰχθῦς κατάδικες. Sed apud Eustathium Dionys. legimus Ἀντιάκαιρι, afferentem itidem ex Herodoto.

Ἀντιαλούσιον,t.1,c.181,a. Ἀντιαύειν,t.1,c.289,f

Ἀντιαλαλάζω, Vicissim vel contrà clamorem attollo: clamando videlicet Alala. Vide Ἀλαλάζω,t.2, col.553.

Ἀντιάλωσις,t.1,c.347,a. Ἀντίαλμα,ibid.b

Ἀντιαλματικός,ibid.c. Ἀντίαλτος,ibid.b

Ἀντιάσαι, siue Ἀντιάζω, & Ἀντιάσασθαι, siue Ἀντιαλάσσασθαι,t.1,c.346,h

Ἀντιαμείβομαι, Gratiã rependo, Compenso, sicut & simplex Ἀμείβομαι, quod habes t.1, col.390.

Ἀντίαμψις,ιος,ἡ, Compensatio.

Ἀντιαμᾶσθαι, Contendere aduersus quempiam. Vide Ἀμιλλᾶσθαι: quod quum aspiretur, (sicut & ἅμιλλα, vnde originem habet) potius Ἀντιαμᾶσθαι scribendum fuerit.

Ἀντιαμοβή, idem quod proximè præcedens ἀντίαμψις.

Ἀντιαμοιβαῖος,t.1,c.405,d. Ἀντιαμοιβὸς δίκη,t.1,c.1181,g

Ἀντιανεγνωσμένον, q.d. Vicissim legere. Hesychius exponit ἀντιβόλλειν βιβλίῳ: intelligẽs, vt opinor, Exemplar vnum cum altero conferre legendo. Sic Ἀντιαναγνώστης esset Qui confert exemplar vnum cum altero. At in v.l. Qui relegit, Recognitor, ex Bud. prior. epist.

Ἀντιάσαι, & Ἀντιάσομαι, t.1,c.70,d

Ἀντιαχεῖν, Vicissim sumere seu accipere, aut recipere. In v.l. exponitur ἀντιλαμβάνειν. tanquam ex Hesychio: apud quem tamen expositionem istam minimè reperio: sed Ἀντιαχεῖν, ἀφαιρεῖν. Apud Suid. verò, Ἀντιαχεῖν, ἀντιβάλλειν, ἀντίτυπον, item Ἀντιαχεῖν, ἀντιφωνῆσαι.

Ἀντιαίρω, Contrà attollo, seu sustollo, aut erigo. Vulg. lex. exponunt Contrà destruo, Perimo, Demolior. Afferuntque ex Psalmo 46, ἀντιαίρων πολέμους, Auferens bella. Sed Compl. editio habet ἀντιαιρῶν. In isdem Ἀντιαίρομαι, Aufero, Demolior: sed absque vllo testimonio.

Ἀντιαλλαγή,t.1,c.113,f. Ἀντιαλλαγμός,ibid.

Ἀντιαλλαγῆς,ibidem,g

Ἀντιαλλάσσω, & Ἀντιαλλάσσομαι,ibidem,f

Ἀντιαυγή, Repercussio, Repercussus: ex Ἀντιαυγάζω,

Repercutio. Ἀντανακόω, t.1,c.878,g

Ἀντιαφίρω, Vicissim refero: aut etiam aliter pro loco, sequendo significationes quæ compositio αἰαφέρω datæ fuerunt.

Ἀντίδρος, ου, ὁ & ἡ, In alius viri locum substitutus, Succidaneus. vt Vlpianus dixit, Succidaneos alieni periculi.

Ἀντανίστημι, Ex aduerso insurgo, seu surgo. αἰντανίστατο αὐτῷ, Ex aduerso surgebat, vel Eregione eius surgebat, v. l. ex Thucydide.

Ἀντανύω, t.1,c.430,a.ob.

Ἀντανίσταμαι, Contrà insurgo, Aduersus quempiam insurgo, Resisto, Repugno, Reluctor. Sic & aor. 2, actiuus, αἰντανῆν. vt αἰντανῆναι ἐρωτι, repugnare amori, ex Plutarchi Numa.

Ἀντανίσωμα, ατος, τὸ, q.d. Adæquamentum. Illo enim vocabulo significatur æqualis seu par numerus militum qui in locum cæsorum sufficitur. Affertúrque huius significationis istud exemplum ex Iosepho De antiq. οὐκ αἰντανίσωμα τῶν τούτων φόνων ἡμῖν ἐστι πλῆθος τῶν πολωλότων. Sed animaduertendum est, αἰντανίσωμα hic significationem istam per se non obtinere, verum cum adiectione.

Ἄντεξ, Alternis, Vicissim. ἰσ μέρη, Hesych.

Ἀντάξιος, t.1,c.479,c. Ἀντάξιόω, t.1,c.483,a

Ἀνταγμα, t.1,c.459,b. Ἀνταπαρτία, t.1,c.241,g

Ἀνταπαιζόμαι exponitur Respõdeo, sicut ἀνταμείβομαι.

Ἀνταπαράλλω, t.1,c.595,a

Ἀνταπόδεικνυμι, Vicissim demonstro, Contrà demonstro, In v.l. Alterinsecus demonstro.

Ἀνταπολίδωμι, t.1,c.993,g. Ἀνταπόδομι, ibid.e

Ἀνταπόδοσις, ibid.g. Ἀνταπόδοτος, ibid.

Ἀνταποδοτέον, Reddere oportet.

Ἀνταποδοτικός, t.1,c.993,h

Ἀνταπόδοτος, in v.l. habetur tanquã idem significans quod αἰνταπόδοτος: sed planè mendosè scribi αἰνταπόδοτος existimo. tunc enim deesset α priuatiuum, quod omnino hic requiritur. Habes autem αἰνταπόδοτος suprà, t.1, col.993,h.

Ἀνταποδύομαι, t.1,c.1062,e

Ἀνταποκρίνομαι, Vicissim respondeo, Respondenti respondeo. At in v.l. exp. Ex aduerso respondeo. item simpliciter Respondeo. Ibidem Ἀνταπόκρισις, Responsio mutua. Item figuræ genus, apud Hermog.

Ἀνταπτύω, t.1,c.471,g. Ἀνταπολαμβάνω, t.1,c.565,b

Ἀνταπόλλυμαι, Pereo pro ſalio,] Interitus alieni vicem subeo. Eurip.

Ἀνταποπέμπω, Vicissim dimitto, seu amando.

Ἀνταποπέμπω, t 3,c.243,g

Ἀνταπτύω, Vicissim emitto, Remitto. vt αἰνταπτύω ἀκτῖνας, Repercussus remitto, Refringo radiorum repulsus, in v.l.

Ἀνταπτύω, Retribuo, Rependo. in Anthol. epigr.

Ἀνταπτός, Colligatus. Nam exp. ab Hesychio συνδεδεμένος. sed suspecta & hic esse potest exemplarium eius fides.

Ἀνταπφαίνω, t.4,c.22,g. Ἀνταπχή, t.1,c.1339,e

Ἀνταπτόμαι, Ionicè pro αἰνταπτόμαι, E diuerso manus initio. Et αἰνταπτόμαι τῷ πολέμου, E diuerso bellum suscipio. v.l. ex Herodoto.

Ἀνταπωλέω, t.4,c.767,f. Ἀνταπώλης, ibid.g

Ἀνταπωτός, ibid.

Ἀνταρεῖται, Coniurati. συνωμόται. v.l. Ibidem Ἀνταρης, Vespertilio, ex Suida, quem vide. Ἀνταρια quoque apud Var. extat, qui exponit, νὺξ ἐν αὐτίας ὥρας.

Ἀνταρίω, t.1,c.537,d. Ἀνταραπός, t.1,c.540,e

Ἀνταρία, t.1,c.210,d. Ἄνταρος, ibid. Ἀνταρτης, ibid.

Ἀνταπαίζομαι, t.1,c.590,b. Ἀνταπαστος, t.3,c.918,b

Ἀνταραλλω, t.1,c.595,a. Ἀνταυγία, t.1,c.601,b

Ἀνταυγέω, ibid. Ἀνταυγὴς, ibid.

Ἀνταυδάω, ω, Vicissim loquor, Obloquor, Respondeo.

Ἀνταφαιρέω, ω. Vicissim aufero, Vicissim detraho.

Ἀνταφίημι, t.1,c.1661,d. Ἀντάω, t.1,c.458,h

Ἀνταγκαλέω, t.2,c.22,g. Ἀνταγκαλμα, ibid.a

Ἀνταγκαλματικός, ib. Ἄνταιον, pro αἰνταῖον, Extende,

Ἀνταπῆν, t.1,c.1113,b

Ἀνταπόμαι, Vicissim interrogo.

Ἀνταπαγγέλω, t.1,c.74,a. Ἀνταπαγγελὴ, ibid.

Ἀνταφέρχομαι, t.1,c.1169,c

Ἀνταπῆλθε, In prioris locum successit. v.l. ex Greg. Naz.

Ἀνταφέρω, t.4,c.101,c

Ἀνταπδραμόντες, Qui contrà excurrerunt.

Ἀνταπτάω, t.3,c.371,f. Ἀνταπτωτος, t.3,c.1191,f

Ἀνταπτύω, ibid.d

Ἀνταπτύω, Contrà expono.

Ἀνταπτω, t.3,c.1571,g. Ἀνταπτως, t.3,c.1571,g

Ἀνταπτω, ibid.f. Ἀνταπτήρω, t.3,c.1649,d

Ἀνταφέρω, t.4,c.103,f. Ἀνταλγιος, t.1,c.1184,g

Ἀνταλλω, t.3,c.1367,a. Ἀνταλπίζω, t.1,c.1199,a

Ἀνταμβάλω, t.1,c.680,g

Ἀνταμβλίζω, Vicissim seu in locum alterius impono, Substituo. Demosth. Philipp.1, καὶ μετὰ ταῦτα, (hoc est, post constitutos triremium præfectos & classem comparatam) ἐμβαίνετε τοῖς μισθοῖς εἰδὲ ἐξ καὶ πεῖς χρεὶς οἰκοῦντας, εἶθ' ἑαυτοῖς πλὴν αἰτημβλίζειν.

Ἀνταμβλὴ, t.1,c.681,a

Ἀνταμβλίζειν, Hesychio est αἰντεξετάζειν.

Ἀνταμμοπόδας, idem ex Eurip. affert pro ἀνταποδοῦναι & ἀντιπάλους.

Ἀνταπλάσσω, t.1,c.362,f

Ἀνταπλῶσαι, Vicissim implere: à them. αἰνταπλήσαμι, vel αἰνταπλάω. Xen. apud Suid. ἢ τ' οἰκίαι αὐτοῦ ἀνταπλήσωσι τὸν ὀδυνηδίων. hoc est Implẽtes loco liberorum quos lugebar. Suid. tamen exp. αἰδεσπόσης.

Ἀνταπλικὴ, t.3,c.362,f

Ἀνταφαίζων, Hesychio αἰνταδεικτὴς, Vicissim demonstrans, seu E contrario demonstrans & ostendens.

Ἀνταγαγὴ, t.1,c.75,b

Ἀνταφάσεως, εως, ἡ, figuræ nomen esse dicitur, quum videlicet negationis oppositione atque per contrarium dicimus quod velut per affirmationem dictum volumus intelligi: vt, ἵππος οὐ τῶν πολὺ ἐμψύχων φαυλότερος.

Ἀνταδίδυμι, t.1,c.919,d. Ἀνταδίκησις, ibid.

Ἀνταδύομαι, Vicissim induor seu induo me.

Ἀνταδρα, Mutuæ insidiæ: quibus nimirum ei qui nobis insidiatur, vicissim insidiamur. Polyb. ἀνάδρας, ἀνταδρας, ὀρθῶς ἀποδοτέας.

Ἀνταδεξις, εως, ἡ, verbale ex verbo ἀνταδέχω seu ἀναφέρω: quod B. ex Arethæ cõm. in Apoc. affert, sed nõ exponit.

Ἀνταγρόω, t.1,c.1132,a. Ἀνταξάγω, t.1,c.75,g

Ἀνταξιῶ, ῶ, Contrà seu vicissim expoſco.

Ἀνταξελαύνω, t.1,c.1170,b. Ἀνταξεπίζομαι, t.1,1186,e

Ἀνταξεπίζω, ibid.c. Ἀνταξέπτωσις, ibid.f

Ἀνταξιάζεμος, ώδ, ὁ, idem cum præcedente ἀνταξίπτωσις.

Ἀνταξέπτωμαι, t.1,c.1763,b. Ἀνταξομάω, t.1,c.1452,c

Ἀνταξόμησις, ibid.c

Ἀνταπαινῶ, ῶ, Vicissim laudo. Xen. Pæd. 8, ἐνίοτε τοὺς ἐπαγγελίας ὑπὸ πρὸς, ἀνταπαινοῦντας τούτους σφόδρα.

Ἀνταπάγω, Vicissim seu è contrario reduco & reuoco. Pæd. ἀνταπάγομαι in v.l. exponitur Concurro, procul dubio respicientibus ad hunc locum Thuc. lib. 4, p. 119, ἰωὰ καὶ ἄλλοτε ναυμαχήσαι, ἀνταπαγόμενοι πρὸς Ἀθηναίων ναῦς ἐκ περιόδου. Vbi tamen potius significat Occurrere, seu Ex aduerso inuehi.

Ἀνταπτύω, t.1,c.1139,f

Ἀνταπισάγω, Vicissim seu è cõtrario introduco. In v.l. exponitur Reduco, Reuoco.

Ἀνταπισθός, t.2,c.1167,c. Ἀνταπξάγω, t.1,c.76,e

Ἀνταπξάω, t.1,c.1139,c. Ἀνταπξελαύνω, t.1,c.1170,c

Ἀνταπξέρχομαι, t.1,c.1270,d. Ἀνταπχέω, t.1,c.1484,a

Ἀνταπσαίνω, Vicissim inscendo: vel Cõtrà conscendo. Exponitur etiam Aduersor: quum potius significet In ascensu aduersor.

Ἀνταπσωλδίω, t.1,c.771,c

Ἀνταπχάω, Vicissim seu loco alterius inscribo.

Ἀνταπδίδυμι, t.1,c.930,a

Ἀνταπθυμέομαι, & Ἀνταπθυμέω, t.1,c.1611,b

Ἀνταπκουρίω, ῶ, Vicissim auxilior, Cõtrà opem fero. Xen. Hellen. 6, εἰ μὴ αὐτοῖς ἀνταπκουρήσουσι.

Ἀνταπλαμβάνομαι, t.2,c.570,d

Ἀνταπμελέομαι, οῦμαι, Vicissim curã gero. Xen. Pæd. 5, οὐκ ἀχαίεσθε οὖσαι, ἀλλ' ἀνταπμελουμένῳ ἔξω τοῦ αὐτῆς οἰκεῖων ὡς καὶ ἐκείνη αὐτῷ ὂν τῷ διόρθ. paulo antè enim dixerat, ὀπτμελεῖσθαι αὐτῆς.

Ἀντιμέλλω, Contrà cunctor aliqua in re, seu Vicissim cũ Actor. Thucyd. lib. 3. εἰ γὰρ δυνατοὶ ἦμεν ὁκ ἂν ἔσου καὶ αὐτοὶ ξυνελθόντες καὶ ἀντιμελλήσαμεν.

Ἀντιμετρέω, t. 1, c. 905, c. Ἀντιναυάω, t. 2, c. 1078, c

Ἀντιπαίω, t. 3, c. 373, a.

Ἀντιπάρημα, ατος, τό, in comicis fabulis dicitur vltima τῆς ἐξόδου pars, opposita seu respondens τῷ ὑπορρήματι, Poll. libro 4, cap. 16: quod ἀεὶ χρεκτῶν ἁμάτων inscribitur. Vide & Etymol.

Ἀντιπείλω, t. 3, c. 1005, h. Ἀντιπερίφερω, t. 3, c. 1096, d

Ἀντιπερφεῖ, ibid.

Ἀντιπαπαῖω, Contrà iniungo seu impono, Vicissim impero. Thuc. l. 3. ἀντιπέταξαν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐλάσσονα αὐτοῖ.

Ἀντιπαρέχω, t. 3, c. 1361, e. Ἀντιπάσημα, t. 3, c. 1500. g

Ἀντιπαχίω, t. 4, c. 458, c. Ἀντιπαχίρροος, ibid. d

Ἀντιπεζίζω, Fut. σω, Vicissim corrogo, Vicissim exigo vel emendico, Vicissim mihi contribui peto. Vnde pass. τὰ ἀντιπεζιζόμενα, Id quod ita exigitur: alias minus propriè Repensum, Retributũ, Relatũ. nam hæc dicũtur potius ratione τῶ ἀντιπεδίδοσθαι, hoc autem respectu τῶ ἀντιπαρατιθῆσθαι.

Ἀντιπεζισμός, t. 1, c. 1226, a. Ἀντιπεζός, ibid. b

Ἀντιπέζω, ibidem, a.

Ἀντιπελαλίζω, ῶ, Cum alio contendẽs ἐριδαλαζίω, Æmulus alicui sum in operis faciẽdi redemptura. Posidippus apud Athen. lib. 14. de coquorum inter se inuidia & æmulatione, Ἀντιπελαλιζώμεθα, εἰλάχομεν ὡς οὐκ ἴσχ Ρηα Κρηκλὼ σοὶς δύψει.

Ἀντιπείθω, t. 1, c. 1245, f. Ἀντίπειρος, ibid. g

Ἀντίπεισμα, ibid. Ἀντιπεῖσι, t. 1, c. 1248, g

Ἀντίπειτος, ibid. f

Ἀντιπείω, ῶ, aliquando fut. est Ionicam habens resolutionem vocalis circunflexæ pro αἰτιῶ, Vicissim dicam, Contradicam: aliquando præsens, sed inutitatius, ex quo præt. perf. ἀντίπεπκα.

Ἀντιπελαίνω, t. 1. c. 1156, c. Ἀντιπείζω, t. 1, c. 1257, d

Ἄντιπες, t. 1, c. 1256, a

Ἀντίπεσμα, ατος, τό, Fundamentum, Sedes. v. lex. perperam pro ἀντίρεισμα. nam ἀντίπεσμα esset potius Contentio è contraria parte.

Ἀντίπομαι, t. 1, c. 1150, a

Ἀντιπρεσβύος, in vulg. lex. affertur pro E cõuerso. sed vnde & quàm rectè, ipsa viderint.

Ἀντιπρῶ, t. 1, c. 1149, b. Ἀντίπρως, t. 1, c. 1226, c

Ἀντιπρωτάω, ῶ, Vicissim interrogo. Pausan. Vnde verbale Ἀντιπρώτησις, εως, ἡ, Interrogatio quæ vicissim fit, Mutua vel alternata interrogatio.

Ἀντίπτω, t. 3, c. 1744, d. Ἀντιπυραμαχέω, t. 3, c. 1089, c

Ἀντιπῶς, Lacones dicunt pro τῶ αὐτῶ τρόπω, si non mentiuntur Hes. exemplaria. Ἀντιπῶς quoque, quod pro αἰαῖ μεγαμάχως affert, non minus suspectum est.

Ἀντιρεγεῖω, t. 1, c. 1231, a. Ἀντιρεγκτικός, t. 1, c. 1230, e

Ἀντιρρώω, t. 2, c. 1078, c. Ἀντιρρώχω, t. 3, c. 79, a

Ἀντιρρώω, t. 3, c. 437, e

Ἀντιρρόφεσμα, ατος, τό, Suidæ τὸ ἀναπόν τῆ ἀφροσύνη ἀγαθόν. Sonat tamen potius Gaudium vel delectatio quæ vicissim accipitur: à verbo Ἀντιρροφάομαι, Vicissim lætitia afficior, Vicissim delector.

Ἀντρώω, t. 1, c. 1277, e. Ἀντροφρῶ, t. 1, c. 1146, e, & g. Item c. 1147, a

Ἀντίχομαι, Retineo, &c. t. 1, c. 1337, e. Ἀντίχομαι, Vendico, &c. ibid. g. Ἀντίχομαι, Sufficio, &c. t. 1, c. 1338, a

Ἀντίχω, Retineo, &c. t. 1, c. 1337, a. Ἀντίχω, Possum, &c. ibid. d. Ἀντίχω, Duro, &c. ibid. e

Ἀντίω, Ionice pro αἰτιάω, ῶ, Occurro, Obuiam fio. Homer. Il. ν, οἱ δ' ἤντιον ἀλλήλοισιν.

Ἀντλέω, t. 1, c. 459, d. & 461, b

Ἀντλάω, t. 1, c. 1455, e. Ἀντλίω, t. 1, c. 457, f. & h

Ἀντλώνες, Etym. & lex. meum vet. dici scribunt οὓς τῆς δάφνης ὀρπικας οὓς ἐκ τῶ δυρῶν ἐστεφάνους, ramos lauri qui præ foribus ponuntur.

Ἀντλωνείδης, Antenorides, id est Filius Antenoris. patronymicum ex nomine Ἀντλώνος.

Ἀντλῶν, Hesychio δῶρον ἱκέτου, donum quod à supplice offertur. Ἀντλώνες, t. 1, c. 1245, h

Ἀντλήτην, ἴσον. λέγει τὸν ἐξ ἴσου ἐρετοῦντα, πέρεω καὶ πολεμοῦντα. Ita Varinus, reponens numirum ἀντλήτην pro ἀντλητὴς

quod apud Hes. legitur, & distinguens post ἴσον, quod apud eũdẽ sine interpunctione sequentibus iungitur.

Ἀντλης, t. 1, c. 1245, h. & 248, f

Ἄντλος, Hesychio τύμβος καὶ ὁ κατὰ θεσσαλίδας τῆ θήρας quẽ nonnulli καλυπῆρας vocant, inquit idem quod interpretantur Stamen, & Regula, quæ à tergo ostii posita, ipsum apertum retinzu suo repellit & claudit.

Ἄντλος, siue Ἀντλεῖς, t. 1, c. 1245, h

Ἀντλητός, τὸς, ὁ, Renixus, Luctamẽ, Cõflictus. Ita quidã, qui in hoc Theophr. loco De caus. pl. l. 1, c. vlt. οὐκ ἄντλητος φαίη θερμὸς τὸς ἀλλ' ἀντλητὸς τῶ σωμάτων, reponit ἀντλητὸς pro illo ἀντλητὸς. Sed bonus vir dum voluit Dorice scribere, ἐλαθε βαρβαρίσας. Quis enim vsquam ἀντλητὸς reperit vsurpatum pro Renitens, Reluctans?

Ἀντλήρρησις, εως, ἡ, Controuersia, Altercatio. v. l. perperam pro ἀντλήρησις, quod sonat Contradictio.

Ἀντλος, t. 1, c. 459, b. Ἄντλος, ibid.

Ἀντλόω, t. 1, c. 1482, g. Ἀντλί, t. 1, c. 461, c

Ἄντλια, t. 1, c. 462, d. g

Ἀντλίαν, Ionico & poetico pleonasmo τὸ α pro αἰτῶν. Hes. exp. μεταλαβῶν. quo modo & αἰτίσσω accipit.

Ἀντλίζω, t. 1, c. 57, g Ἀντλίζω, t. 1, c. 463, c

Ἀντλίαμον, Varin. affert pro ὀσμὴν ἀλλήλων. ex Hesych. nimirum. apud quem tamen ordo alphabeticus postulat vt. ἀντλίσον scribatur. Ἀντλόπεσμα, t. 1, c. 437, d

Ἀντλίξων, ονος, ὁ, Axis seu polus qui nostro opponitur est: qui ἀντάρκτικὸς quoq; dicitur. Budæo Ora australis nobis ignota, ex Cic. Tusc. quæstion.

Ἀντλόμαι, t. 1, c. 463, b. Ἄντλας, t. 1, c. 462, d. Ἀντλὰς, ibid. g

Ἀντλόχω, ῶ, Reclamo, Contradico. Nonn.

Ἀντλόω, t. 1, c. 461, h. Ἀντλαίνω, t. 1, c. 641, e

Ἀντλαλαες, Hesychio est ἡ κνὶς, Galla, quoniam videlicet eam fert ἡ δρὺς ἀντὶ βαλάνου, loco glandis. Qua de re vide de Plinium l. 16, cap. 6 & 7.

Ἀντλάλλω, t. 1, c. 673, f

Ἀντλάλμενος, Hesych. affert pro ἀντιτρόφους. Ἀντλαρτιαὶ autem, quo nomine idem vocari scribit τὰ καπῆλα, planè barbarum est. Ἀντλαπαλάζ, t. 1, c. 714, d

Ἀντλάσσω, t. 1, c. 636, b. & 641, f.

Ἀντλάτης, ibid. Ἀντλάπης, ibid.

Ἀντλία, t. 1, c. 731, h. Ἀντλιαίζομαι, t. 1, c. 734, b

Ἀντλίλω, t. 1, c. 731, h. Ἀντλίσιον, ibid.

Ἀντλίσις, ibid. g

Ἀντλλάπω, Vicissim lædo seu noceo, Læsus lædo.

Ἀντλλάπω, t. 1, c. 750, a. Ἀντλλάψις, ibid. b

Ἀντβοάω, t. 1, c. 57, d. Ἀντβοηθῶ, t. 1, c. 761, b

Ἀντβοῦν, Hes. affert ex Sophocl. Meleagro pro ἰσοβοῦν, Bobis pretium æquans, Pretio cum boue certans: seu (inquit) ἀντὶ βοὸς καθημαζόμενον, Quod loco bouis consecratur.

Ἀντβολέω, t. 1, c. 710, b. Ἀντβολέομαι, t. 1, c. 709, g

Ἀντβολὴ, t. 1, c. 673, h

Ἀντβολὴρ, Laconibus est σφυρὸν μικρὸς, teste Hesych.

Ἀντβόλιος, t. 1, c. 710, b. Ἀντβολία, ibid.

Ἀντβροτῶω, t. 1, c. 789, d

Ἀντιγγρίω, ῶ, Reclamo. ἀντιγγρέω. vnde in aor. 2 vel in præt. med. Ἀντιγγρὸν, reclamauit, in Epigr.

Ἀντιγειτονέω, t. 1, c. 836, d

Ἀντιγηθίδιος ὁ τὸς, apud Plut. De musica dicitur concentus quidam muficus: procul dubio ab Antigenide inuentore: quem Suidas dicit fuisse μουσικὸν αὐλῳδὸν Φρύγιον.

Ἀντιγονοτροφεῖον, t. 1, c. 848, f. Ἀντιγονωμονέω, t. 1, c. 1843, f

Ἀντιγόμαν, ibid.

Ἀντιγόνειος, possessiuum nomẽ à proprio Ἀντίγονος. vt Ἀντιγόνειος κλῆσις apud Suidam, ἡ τῶ Ἀντιγόνου, lectica Antigoni. Sine diphthongo etiã Ἀντιγόνιος scribitur. vt Ἀντιγόνιος βόλος apud Hesych. lactus in ludo tesserario Antigonius dictus, ab Antigono inuentore. Apud eundẽ & Ἀντιγόνιον, nomen herbæ & floris. Est ab Ἀντίγονος & aliud deriuatũ, sed fœm. gen. nimirũ Ἀντιγονὶς, idem valens quod Ἀντιγόνειος siue Ἀντιγονία. veluti Ἀντιγονὶς ναῦς, Athenis inter sacras naues, vt Demosthenis enarrator docet: procul dubio in honorẽ Antigoni regis, qui ob beneficia nominatus ab vniuersa Græcia fuit Δίκτυος & σωτὴρ, vt tradit Suid. Sed & Ἀντιγονὶς quædã φιάλη est apud Ath. l. 11, vt Σαλμωνὶς: forsã à similitudine eius qua

Antigonus delectabatur. Ab Ἀντίγονος eſt etiam Ἀντιγόνια, verbis nomẽ: vt Ἀντιόχια ab Antiocho. Item verbum Ἀντιγονίζω, Antigono faueo, Antigoni partes ſequor. vt Ἀλεξανδρίζω. Rurſum apud Heſychium legitur Ἀντίγονοι, ἀταμιεῖα: quod vulg. lexicis puto præbuiſſe occaſionem Ἀντίγονος interpretandi Sine malitia, itemque Beneficus. Sed videndum ne Ἀντιγόνοι ſcripſerit, & ἀκανθῶν plantam intelligi voluerit. At Ἀντιγόναι, quod apud Suidam legitur, exponiturque οἱ ξυλοκόποι τῶν ὕλων, mendoſum eſt, proque eo ſcribendum Ἀντιγόχειαι.

Ἀντιχαμμα, t.1, c.871, b.
Ἀντιχαφή, ibid. b.
Ἀντιχαφοι, ibid. d.
Ἀντιχάφω, ibid. a.
Ἀντιλιτος, t.1, c.935, c.
Ἀντιδέχομαι, t.1, c.956, d.
Ἀντιάειρω, ibid. c.
Ἀντιβίαιος, t.2, c.343, c
Ἀντιδιαμαίτω, & Ἀντιδιαμάττομαι, t.2, c.351, c
Ἀντιβλαστέω, t.3, c.361, c.
Ἀντιβολή, ibid. c.
Ἀντιδιδωμι, t.1, c.991, b
Ἀντιδιατάττω, Irritum facere, Cellare. v. I. neſcio vnde.
Ἀντιδικάζομαι, t.1, c.1012, g.
Ἀντιδικία, t.1, c.1008, a.
Ἀντιδεσμαπίζω, t.1, c.1030, e.
Ἀντιδοξάζω, t.1, c.1037, f.
Ἀντιδοξος, ibid.
Ἀντίδορον, Suidæ τὸ τῷ δέρματος δέρμα, afferenti hunc ex Epigr. pentametron, Καὶ καίρου χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος. Interpretantur cuticulã tergori ſeu pelli oppoſitam & ſubiectam. Sonat tamen potius δέρματος loco intectũ χλωρᾷ λεπίδι.
Ἀντίδοτος, ibidem. Eſt etiam nomen proprium apud Plin.
Ἀντιδράω, t.1, c.1049, b.
Ἀντιδωρέομαι, t.1, c.1003, d.
Ἀντίδωρος, ibid.
Ἀντίζυγος, t.1, c.1393, f.
Ἀντίηλος, t.1, c.1531, c
Ἀντιθεραπεύω, Vicißim colo & obſeruo, Mutua obſeruantia colo. Xenoph.
Ἀντιθυμαίνω, t.1, c.1547, f
Ἀντίθυον, à nonnullis dicitur herba quæ alio nomine ξαίδιον vocatur & φάσγανον, teſte Dioſc. l.4, c.138.
Ἀντίθυρος, t.3, c.1485, h
Ἀντίθυρος, ου, ὁ. Habens ἀντίθεσιν. Ex Hermog. ἀντιθυρὶς στάσις pro Status aſſumptiui. recte. nam ipſa aſſumptio ſeu aſſumptiua qualitas, ἀντίθυρος nominatur & ab ipſo & à Quintil.
Ἀντίθυρος, t.3, c.1486, b.
Ἀντίθω, Contra curro, Occurro. vt Heſychius quoque ἀντίθουσι exponit ἐπιτρέχουσι.
Ἀντιθλίβω, t.1, c.1562, d.
Ἀντίθρους, t.1, c.1579 b.
Ἀντίθυρος, t.1, c.1614, f.
Ἀντικαθεύδω, Vicißim dormio, Redormio. Affertur enim ex Epigr. ἀντικαθεύδω πάλιν pro Iterum redormiuit.
Ἀντικαθήμαι, t.1, c.1584, a.
Ἀντικαθίζω, t.1, c.1090, f.
Ἀντικαθιζάνω, ibidem, d
Ἀντικαθίστημι, Contrà ſtatuo, &c. ibidem, c. Ἀντικαθίσταμαι, Subſtituo, &c. ibid.
Ἀντίκαιρον, Heſychio ἰσόκαιρον, Simile & par nouo. Ad verbum, Quod noui loco eſt, Noui vicem implens.
Ἀντικαλέω, ῶ, Vicißim voco ſeu inuito.
Ἀντικαρφή, Heſychio τόπος ὁ μετὰ τὴν κλεῖδα, Locus qui poſt clauiculam eſt. forſan quia capiti eſt oppoſitus.
Ἀντικάσθιον, t.1, c.98, d
Ἀντικαταλαχεῖν, Heſychio eſt τὸ ἀνταλαχεῖν δίκλωσ. ab ἀντικαταλαχαίνω, mutuaritium ex inuſtchem. ἀντικαταλάχω.
Ἀντικαταλαγή, t.1, c.355, c.
Ἀντικατάκρης, t.1, c.1347, g.
Ἀντικατηροιάω, t.1, c.33, b.
Ἀντικατηρεία, ibid.
Ἀντικεῖμαι, t.2, c.161, f.
Ἀντικεντρίδιος, t.1, c.1354, g
Ἀντικατάπτωσις, t.3, c.1295, d
Ἀντικατηρεύομαι, ibid.
Ἀντικατάθυσις, t.1, c.1384, a
Ἀντικείμαι, ὑπό τινος, t.8, c.162, a

A Ἀντικέλευστος, t.2, c.111, b.
Ἀντικελεύω, t.2, c.114, h
Ἀντικελεύομαι, ibidem.
Ἀντικιρνάω, t.2, c.718, a
Ἀντιχαρίζομαι, ῶμαι, & Ἀντιχαρίζομαι, Vicißim commodo ſeu vtendum præbeo. Paul. Ἀντιχαρίσομαι, ῶσαι, & Ἀντιχαρίζομαι, Vicißim commodatum mihi. vel Vicißim vtendum accipio aut peto.
Ἀντικλάζω, t.2, c.116, f.
Ἀντίκλημα, ατος, τό, vulg. lexicis idem quod ἀντίκλησις ſeu ἀντικατηγορία, Criminis relatio, & quam Quintil. vocat Concertatiuam. Sed exemplum huius ſignif. deſidero. B Sonat enim potius Reuocamen, ſeu Reuocatio.
Ἀντικλίνω, t.2, c.253, c.
Ἀντικλάζω, Vicißim punio. vel Contrà ſupplicio afficio. vt ſi loco præmii, quod promeruit, aliquis puniatur.
Ἀντικολακεύω, Vicißim adulor, Aſſentãdo par pari refero. Plut. Alcib. de Tiſapherne Perſa, πάλιν οὐκοῦν ὥσπερ καὶ μισθαλίαν, οὕτως ἀντεδίδου τῷ Ἀλκιβιάδῃ κολακευόμενος, ὡς δ' ὑπολάβοιμεν αὐτὸν, κολακεύειν ἐκεῖνον, ita vt eum ille vicißim adulando ſeu mutua adulatione ſuperaret.
Ἀντικομίζομαι, t.2, c.313, a
C Ἀντικρότησις, ιως, ἡ, Rentxus qui fit conto. hoc eſt Conto innixi, Conto fulcire gradum. quum videlicet aliquis loco cruris conto corpus fulcit. Hippocr. De artic. ἢν ξύλῳ αἴασκαζόντα ἀντερείδεται πλάγιοι κῆ τὸ ὑγιὲς σκέλος. δέονται γὰρ ἀντικρούσιος ἑαυτῶν. Aliquanto poſt pro ἀντικρούσει χρῆσθαι dicit, αἴτε τῆς τῶ μηροῦ ὀστοκλάσις ὑπὸ πλήμματος γένηται πλείω κῆ τὸ σπαρὸν σκέλος ὑποπτύξαντα σκίπωνι ἀντερείδειν, corpus fulcire ſcipione axillis ſuppoſito ea parte qua crus eſt laſum. Rectè itaque Galen. in ſuo lexico Hippocr. quum ἀντικρούσεως expoſuiſſet τὰς δι' ἀμφοῖν τῶν κώλων ἀντερείσεις, ſubiungit ὅπερ καὶ σκίπωνα καλεῖται: vel potius σκίπωνι, ſcipio, & fulcrum corporis in inceſſu. quãquam ἀντικρούσεις ſit propriè ipſa actio τῷ σκίπωνι ἀντερείδεσθαι.
Ἀντικτω, t.2, c.350, f.
Ἀντικρούομαι, t.2, c.385, b
Ἀντικοσμέω, ῶ, Vicißim orno. ſeu Contrà orno.
Ἀντικρισις, εως, ἡ, Anaxilæ comico idem quod ἀντίκρισις, teſte Suida. hoc eſt Reſponſio.
Ἀντίκρουσις, t.2, c.448, a.
Ἀντικρύω, t.2, c.447, g
Ἀντικρύ, t.1, c.466, b.
Ἀντίκρις, ibid. d
Ἀντικτερίζω, Vicißim funero ſeu ſepelio. ſeu Contrà funero.
Ἀντίκτυπος, t.3, c.1697, b
Ἀντικυμαίνομαι, Vndabundus iactor. Vulg. l. ex Budæo: in qua tamen interpretatione non exprimitur vis præpoſitionis ἀντί.
Ἀντικυρία, ας, ἡ, Poteſtas. ἐξουσία. Suidas enim hæc verba affert, ἀντικυρίας τὸ ἐξουσίας exponens ἐξουσίας.
Ἀντικύρειον, vocarunt quida eam herbam quæ vulgò helleborus dicitur, ſeu veratrum. Vocarbant autem ἀντικύρειον nomine ab Anticyra deducto, quæ eſt vrbs in qua prouenit. Stephanus tamen duas Anticyras eſſe tradit, & in harum altera naſci. Extat porro hæc appellatio ἀντικύρειον apud Heſychium. Sed & apud Plinium legimus. Eſt etiamnum aliud teſſamoides Anticyræ naſcens, quod ideo aliqui Anticyricon vocant.
Ἀντικυνέω, t.2, c.515, e
Ἀντιλαβάς, t.2, c.583, h.
Ἀντιλαζάνω, t.2, c.546, a
D Ἀντιλαμβάνομαι, Prehendo. aut etiam Ἀντιλάζομαι, ſi quidem ſequamur Heſychium: qui habet infinitiuũ ἀντιλάζεσθαι, quem exponit ἀντιλαβέσθαι. Affertur verò & ex Euripide, Τίνι δῆτ' οὖν σοι καιρὸς ἀντιλάζεται. Sed hic ἀντιλάζεται videtur eam verbi Ἀντιλαμβάνεσθαι ſignificationẽ habere, qua pro opitulari & auxiliari ponitur. Quidam interpr. Quid autem eſt quod tibi occaſio temporis commodat.
Ἀντιλακτίζω, t.2, c.596, g
Ἀντιλαμβάνω, t.2, c.562, c. Ἀντιλαμβάνω pro Ἀντιλαμβάνομαι, ib. d. Ἀντιλαμβάνομαι, Prehendo, cũ gen. &c. ib. Ἀντιλαμβάνομαι, Capeſſo, &c. ibid. f. Ἀντιλαμβάνομαι, Opitulor, &c. ibid. h. Ἀντιλαμβάνομαι cum accuſ. &c. c.563, a. Ἀντιλαμβάνομαι, Corripio, &c. ibid. b
Ἀντιλάπτω, t.2, c.589, a
Ἀντιλαοι, Panis fragmenta, ſeu fruſta, Heſ.

Ἀντιλέγω,t.2,c.614,f.
Ἀντιλειτης,t.2,c.615,b
Ἀντιλεξις, Contradictio.ex Hippocr. περὶ ἀγχιστείας affertur,ἀντιλεξις ἐστὶ τὰ ἀντιπίπτοντα, pro responsione.
Ἀντιλεξις,apud Athenienses veluti πλειοδικία erat huiusmodi quum quispiam in iudicium vocatus non respõderat,aut vadimonium promissum deseruerat:aut quúperat,aut vadimonium promissum deseruerat:aut quú per præconem inclamatus,ad nomen non respondesset,cremodicto damnabatur,vt hodie fit.Quod ἐρημίαν ἀλίσκεσθαι & ἁλῶναι dicitur,necnon ἀφιέσθαι.Huic porro sic causa lapso intra duos menses licebat iudicium illi restitui secũdũ quẽ causa indicta iudicaea fuerat:alioquin tãtæ pecuniæ dãnabatur quãtã pecuniæ summã in intẽctione sua actor petendã cẽsuerat: iudicumq; ex eo tẽpore in rem semel iudicatam transisse cẽsebatur. Hæc Bud.in Comm.postquã dixit ἀντιλαγχάνειν esse Veteribus litem intendere, Actori & victori quæstionẽ referre.quod iuris studioli hodie reconuenire dicunt.
Ἀντιλαμβάνω, Apprehendere oportet,vel suscipere oportet, seu capessere,&c. sequendo significationes quæ verbo ἀντιλαμβάνεσθαι datæ fuerunt.
Ἀντιλαμβανικῶς,t.2,c.563,f. Ἀντιλαμβανω,ib.
Ἀντιλαμψις, Apprehensio,&c.ibid.c. Ἀντιλαμψις, Opitulatio,&c.ib.e. Ἀντιλαμψις,Præmium,ib.f
Ἀντιλίβανος,q.d.Qui est ex aduerso Libani, vel Oppositus Libano.Mons excelsus ad septentrionem ludææ ex aduerso Libani. Eius meminit Plinius lib.5,cap.20.Loquutus enim de Libano,subiungit, Huic par,interiacẽte valle, mons aduersus Antilibanus obtenditur,quondam muro coniunctus. Ab eodem, vniuersa regio supra Libanum ad orientalem plagam respiciens, Antilibanus appellatur,citra regionem Damasci. Quidam verò putarunt non esse montem diuersum à Libano, sed iugum aut cornu in occasum brumalem protensum,iunctum huic circa Cæsaream Philippi: sed tanta magnitudine vt per se quoque mons dici possit. At in v.l.ἀντιλίβανος quidem pro quodam Arabiæ loco,ex Plutarcho: at verò ἀντιλίβανον genere neutro,pro monte illo qui e regione Libani est situs, ex Deuteron.c.1. Sed ibi accus.ἀντιλίβανον nihilo magis neutrius generis quàm masculini esse potest.
Ἀντιλογία,t.2,c.615,f. Ἀντιλογία,ib.d
Ἀντιλογέω,t.2,c.647,c. Ἀντιλογικὸς,t.2,c.615,e
Ἀντιλογος,ου,ὁ,ἡ, Qui contradicit.ὁ ἐναντίως λέγων. Et ἀντίλογα, Contradicta,v.l.ex Fab.
Ἀντιλοιδορέω,t.2,c.723,a. Ἀντιλυπέω,t.2,c.741.b
Ἀντιλύπησις,ib.c. Ἀντιλύτης,t.2,c.760,e
Ἀντιλύω,ib.f. Ἀντιμαθητεύω,t.2,c.788,a
Ἀντιμαρτυρία,t.2,c.798,c. Ἀντιμάτρομαι,t.2,c.796,f
Ἀντιμαχεῖν,t.2,c.816,b
Ἀντιμαχαιρα,ης,ἡ, Antimachia,oppidũ Coi insulæ, vbi Herculis sacerdos vestẽ muliebrẽ indutus rem diuinam faciebat. v.l.ex Plut. Probl.
Ἀντιμάχεται,t.2,c.816,a
Ἀντιμαχος,q.d.Qui pugnat aduersus alũ:sed est potius nomen proprium,apud Aristoph.quidem cuiusdam cinædi: apud Plutarchum verò & alios plerosque, cuiusdam ἐπικλήσει Tritonis.Sed & alii nomine eodem dicti cõperiuntur.
Ἀντιμεθίστημι,t.1,c.1195,a. Ἀντιμεθίστημι,t.1,c.1777,d
Ἀντιμεταποιέομαι,t.2,c.1150,g. Ἀντιμετρίζω,t.2,c.874,h
Ἀντιμοιῶ, Vicissim cunctor. vel Contrà cunctor. vt in vulg.lex.
Ἀντιμορφάζω,t.1,c.876,e. Ἀντιμύθέω,t.2,c.878,h
Ἀντιμοῖρα, vel Ἀντιμοῖρα,t.2,c.850,b
Ἀντιμοσυρικὸν,t.2,c.1543,g
Ἀντιμπαβαίνω,Obluctatio in transitu. In v.l.affertur hic locus sine autoris nomine,ἀντιμπαβαίνων γενέσθαι πρὸς τὸ ῥεῦμα τῆ ποταμοῦ μπαβαλλούσῃ,cũ hac interpr.Quũ ad fluminis ostium obluctantibus vndis spem erumpẽdi abiecissent.
Ἀντιμπαβολὴ,t.1,c.691,e. Ἀντιμπαλαμβάνω,t.2,c.578,c
Ἀντιμπαλὴς,ib.
Ἀντιμπαμπασασθαι,Contrà seu loco alterius induere. Vide in Metaphr.t.3,c.1505,a.
Ἀντιμπρέω,ῶ,Refluo. Affertur enim ἀντιμπρεῖ pro Refluit.

Ἀντιμπαίνω,t.1,c.1777,d
Ἀντιμπεχομαι, Vicissim seu contrà ambio.
Ἀντιμπρίω,t.2,c.904,b. Ἀντιμύτιμος,t.2,c.1399,f
Ἀντιμυῶ, Vicissim irascor, Irascor obiectam iniuriam. Apud Suid.ὁ ὑ,πρὸς ἀντιμυᾶται, ἐπὶ τῆς πρὸς ἐτέραν διαχύσεως πρὸς τὸν δίκαιον, μᾶλλον οὐκ ἀντιμιῶντος. id est ἀντιπαροξύνεται.
Ἀντιμυκάομαι,t.2,c.919,g. Ἀντιμυκὸς,t.2,c.941,c
Ἀντιμυῶν,ib.d. Ἀντιμυθία,t.2,c.944,h
Ἀντιμυθητὴς,t.2,c.947,b. Ἀντιμολέω,t.2,c.965,d
Ἀντιμολπὸς, scholiastæ Euripidis est ἀντιφθόγγους,& ἀντιπαρῳδοῦντας, in hoc loco Medeæ, Ἐγὼ ἀντιμολπὸς εἰμὶ ὀλολυγῆς μείζων Κωκυτός. Vbi ἀντιμολπὸς ὀλολυγῆς κωκυτὸς,est Fletus loco vlulatus, seu κωκυτὸς ὢν ἀντὶ ὀλολυγῆς οἷον ἰμετικὸν. paulo ante.n.dixerat, εἰσὶ ἀνολολύξαι, In vlulatus erupisse, Vlulatibus æthera pulsasse. rectius igitur ἀντιφθόγγον exposuit quàm ἀντιμέλπτορα.
Ἀντιμυκτηρίζω, Contra seu vicissim naso suspendo & irrideo.
Ἀντιναυπηγέω,Contrà seu vicissim naues fabricari. Item Contrà machinari in nauiũ fabricatione & instructione.Thuc.lib.7,p.214,δύνασθαι δὲ ἡμᾶς ὅσα χρὴ ἀντιναυπηγεῖσθαι,quæ nobis necessaria sunt vt nos contra ipsos in nauium fabricatione & apparatu armemus.
Ἀντιπάσχομαι, Nato contrà seu aduersum.Plutar.De solert. anim.εἰσὶ φωνὴ κέρκῳ ἢ ῥώμῃ ἀντιπάσχουσαι.
Ἀντιπαμία,t.2,c.1016,a
Ἀντιπαμικὸς, ὴ,όν, Pertinens ad ἀντιπαμίαν, seu Antinomiam habens. vt ἀντιπαμικὸν ζήτημα,apud Plutarchum Sympos.9.
Ἀντιπαιδεύω,ῶ, Vicissim admoneo.
Ἀντιπαῖς,t.2,c.1110,a. Ἀντιπέζευσις,t.2,c.1119,h
Ἀντιπέρας,ib.f.& 1191,f. Ἀντιπέρασις,ibid.
Ἀντιπέρασις,t.2,c.1134,f
Ἀντιποδίζω, Ad iudicium occurrere. vulg.l.perperam pro ἀντίδικον.
Ἀντίπηξ,t.1,c.462,f. Ἀντίπηξ est etiam nomen,significans Liciatorium.hoc est Lignum teres quo circumacto textores licium intendunt.ὁ ἐπιστρεπτὸς κανών.vt Poll.quoque docet, lib.7,cap.10.vbi quum dixisset ἐπιστρεπτὸν ξύλον,subiũgit mox,καὶ ὡς τινὲς πῆχυ,καὶ ἄλλως ἀντίπηξ.In qua significatione vocabulum hoc legitur lib.2 Reg.cap.21, τὸ ξύλον τῆς δοκοῦ αὐτοῦ ὡς ἀντίπηξ ὑφαντόνων.Itidémq; Paralip.lib.1,cap. 11,vbi eadem historia repetitur, Verus interpres vertit, Vt liciatorium texentium. Dicitur ἀντίπηξ etiã ὁ μέγας ἱστὸς,magnus malus. malus.n. nauticus teres est & crassus perinde vt ἱστὸς ille κανών. Varr.n.refert præterea ἀντίπηξ nominatã τὴν ἀκατον ἱστίον,velum nauis:necnon τὴν ταῦν ἢ πλοῖον πλοιάριον & φασήλου, fortassis (inquit) ἀφ' ἧς ἐστὶν ἁρμόσαι τοιοῦτον : vt scapham etiam dicta sunt vasa quædam potoria à scapharum similitudine.sed & τὸ διπλοῦν τῶν τόλων ἀφ' οὗ πτύσσεται ἀντίπηξ nominari.Quod nescio quibus probari testimoniis possit.nulla enim inter hæc conuenientia est.
Ἀντιπίπτω,t.2,c.463,f. Ἀντίπους,t.1,c.462,a
Ἀντιπύθω,ib.d. Ἀντιπυῶ,ibid.
Ἀντίπυος, ου,ὁ,nomen proprium filii Herculis:vnde Ἀντιπυλίδαι dicuntur posteri eius:plus serique nepotes: & Ἀντιπυλὶς φυλὴ Athenis tribus Antiochidarum, cuius mentio apud Platonem. Dicit verò & Demosth.in Epitaph.τοὺς ἡμετέρους Ἀντιπυλίδας Ἡρακλέους ὄντας Ἀντίπυου, δεῖν αὐτοὺς ὑπάρχειν ἕξω κακῶν πλὴν ἐκ τῶν ἐναντίων πράξεως καλῶς. Est etiam nomen regis cuiusdam Asiatici à quo vrbs quædã denominata Ἀντιόχεια.vt Ἀντιγονὶς ab Antigono. Cuius vrbis ciuis dicitur Ἀντιοχεύς, & Ἀντιόχισσα:fœm.gen. Ἀντιοχίς:vt Steph.testatur, qui & alias Ἀντιοχίας memorat,duodecim videlicet. At Ἀντιοχεύσιμα, pro Fio Antiochensis, Donor ciuitate Antiochiæ:item,Sequor partes Antiochi, nescio vnde affectant v.lex. Fuerunt porro & alii Antiochi, de quibus Suidas qui præterea annotat, Ἀντιόχεια vrbem dictam fuisse Ἀντιοχὶς quoque.
Ἀντιόω,t.1,c.463,f
Ἀντίουν,& Ἀντιοῦσα, Ionicum & poeticum τὸ ὁ pleonasmum habens pro Ἀντιὼ. & ἀντιοῦσα.quod ἀντίουσα Hesych.exp.non solum ἀναντῶσα & καταγινώσκουσα, sed etiã

μεταλαμβάνουσα & ἀντιτίνουσα: procul dubio reſpiciēs ad hemiſtichium hoc Iliad.α. ἐμὸν λίχος αἰπύνεται. Vbi ſchol. quoque exponit τῆς ἐμῆς κοίτης αἰτίαμβ ανομένη & μετέχουσα, & ἀπαμείβεσθαι ἀξιοῦσα.

Αἰτιατής, t.3, c.167, c.
Αἰτιατία, t.3, c.70, g
Αἰτιάω, t.3, c.71, a.
Αἰτιάσις, t.3, c.70, f
Αἰτιατικὴ, t.3, c.13, c
Αἰτιάζω, Obludo, Ludo contra ludentem. vel etiam Viciſſim ludo, idque interdum verbis, quod eſt Viciſſim iocor.

Αἰτιατός, t.3, c.13, b.
Αἰτιάω, t.3, c.21, b
Αἰτιαλὰ, aduero. t.3, c.25, b.
Αἰτιαλαίω, t.3, c.27, c.
Αἰτίαλοι, τὸ, abſolute, t.3, c.25, a
Αἰτιαλὸς, t.3, c.24, f.
Αἰτιαλώδης, t.3, c.25, b
Αἰτιαλοβάλανος, t.1, c 694, f.
Αἰτιαλοβάλανος, ib.
Αἰτιαλοβολὴ, ib. g
Αἰτιαλογία, ας, ἡ, Ipſa τῶ αἰτιαλογεῖν actio. Exponitur etiam Contraria petitio magiſtratus. Vide tom. 1, col. 23, c.
Αἰτιαλογεῖον, t.1, c.23, b.
Αἰτιαλογραφὴ, t.1, c.875, d
Αἰτιαλογράφομαι, ib.
Αἰτιαλογρὸς, t.1, c.81, b
Αἰτιαλογρὸς, ib.
Αἰτιαλογὴσις, ιως, ἡ, Oppoſitio ſeu collatio: qua nimirum aliquid alicui αἰτιαλογεῖν & cum eo contendimus. idem atque αἰτιαλογησις.
Αἰτιαλογικαλέω, t.2, c.27, c.
Αἰτιαλογιλλόμαι, t.2, c.116, e
Αἰτιαλογλυπέω, Viciſſim moleſtia afficio ſeu ango.
Αἰτιαλογπάω, t.3, c.373, d
Αἰτιαλογσκευάζομαι, Viciſſim inſtruor. ſeu Paro me & ipſe, E contrario me inſtruo. Aliis, Do operam vt par ſim. Thucyd. lib. 1.
Αἰτιαλογσκευὴ, ῆς, ἡ, Apparatus qui fit ex parte contraria. Thucyd. lib. 1, πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ἑαυτὸν αἰτιαλογσκευὴ αἰδυνάτῳ, non poſſunt bellum gerere aduerſus diſparē apparatum.
Αἰτιαλογσκὴ, t.1. c.1781, c.
Αἰτιαλογστρατοπεδεύω, Contrà ſeu e contrario caſtra pono, Caſtra metor & ipſe. vel etiam Caſtra oppono.
Αἰτιαλογστάσις, t.3, c.1166, c.
Αἰτιαλογστάσις, t.3, c.1297, c
Αἰτιαλογστατέω, t.3, c.1166, c.
Αἰτιαλογστατέω, t 3, c.1297, d
Αἰτιαλογστήμι, t.3, c.1507, g.
Αἰτιαλογστατὸν, t.4, c.677, b
Αἰτιαλογχώστασις, ib. c.
Αἰτιαλογστασιάστασις, t.3, c.1291, g
Αἰτιαλογχὴ, t.1, c.76, c.
Αἰτιαλογστάσιον, t.1, c.1139, c
Αἰτιαλογξιστάζω, t.1, c.1186, g.
Αἰτιαλογστάσιον, t.1, c.1171, a
Αἰτιαλογτίχω, t.1, c.1350, g.
Αἰτιαλογτίχω, t.1, c.34, a
Αἰτιαλογτικὸς, t.1, c.1691, c
Αἰτιαλογρησιάζομαι, Viciſſim & ipſe liber ſum in loquēdo, Libertatem libertati oppono.
Αἰτιαλογσι, apud Heſych. φιλήματος ἴδιος. ſed pro eo ſcribendum αἰτιαλογσι, vt alphabetica ſeries docet.
Αἰτιαλογχω, t.3, c.78, a.
Αἰτιαλογπάω, t.3, c.84, g
Αἰτιαλογπὼ, t.3, c.80, f.
Αἰτιαλογπίθω, t.3, c.136, d
Αἰτιαλογπισὸς, ibid.
Αἰτιαλογλαγεῖν, Gratum eſſe, Beneficium rependere: metaphora à ciconiis, quæ parentes ſenio iam confectos alis ſuis impoſitos vehunt, alúntque: nec ſolùm genitricū ſenectam inuicem educant, ſed etiam duces teſtos ad terga recipiunt, vt Plin. teſtatur, & Suid. Etymol. verò & lex. meum vet. αἰτιαλογλαγεῖν exp. αἰτιαλογρέσιον.
Αἰτιαλογλαγὴσις, ιως, ἡ, & Αἰτιαλογλαγία, ας, ἡ, Beneficii relatio. Pro eodem Αἰτιαλογλαγος legitur apud Suidam in manuſcripto etiam codice.
Αἰτιαλογμὸς, t.3 c.102, b.
Αἰτιαλογπιθὸς, t.3, c.78, c
Αἰτιαλογρὸς, t.3, c.237, b.
Αἰτιαλογω, t.3, c.136, d
Αἰτιαλογὸς, ib.
Αἰτιαλογπὴτὴρ, t.3, c. 1375, e
Αἰτιαλογὼ, ib.
Αἰτιαλογβεσία, t.1, c.83, d
Αἰτιαλογδείκνυμι, t.1, c.178, a.
Αἰτιαλογδεικνύομαι, ib.
Αἰτιαλογλαμβάνω, t.2, c.579, d
Αἰτιαλογλαχεῖν, apud Heſych. legitur, expoſitū αἰτιαλογρέσιον. Pro quo apud Etym. αἰτιαλογλαγεῖν.
Αἰτιαλογσασμα, t.3, c.923, e.
Αἰτιαλογσάω, ib.
Αἰτιαλογσὸς, t.1, c.1787, c.
Αἰτιαλογστρέφω, t.3, c.1099, c
Αἰτιαλογστροφὴ, ib.
Αἰτιαλογψύχω, t.4, c.744, d
Αἰτιαλογωλέω, t.4, c.770, c.
Αἰτιαλογωσις, ib.

Αἰτιαπράσσω, Etymologo eſt αἰτιαλογλαγεῖν ab αἰτιαλογία.
Αἰτιαπηγυμι, t.3, c.1675, c.
Αἰτιαπάω, t.3, c.174, b
Αἰτιαπὴξ, Heſychio κίστη, Arca, Ciſta: qui αἰτιαπία itidem pro κιβωτὸς, ſiue λάρνακι, poſuiſſe dicit Euripid. in Ione. Sic & Suidas, & Euſt.
Αἰτιαπίρω, t.3, c.283, c.
Αἰτιαπίζω, t.3, c.288, a
Αἰτιαπίμπρημι, t.3, c.549, b.
Αἰτιαπίπτω, t.3, c.513, c
Αἰτιαπόκτει, Heſychio αἰτιαπόδωκε, Reddit, Retribuit.
Αἰτιάλαστος, Similiter ſeu è ſimili materia fictus. vel Ad exē plar alterius fictus. Heſychius Sophoclem αἰτιάλαστον pro ἰσόπλαστον & ὅμοιον accepiſſe ſcribit, ex quo hæc verba affert, παπὶ δὲ πομπὸς ἵναχος τὸν αἰτιάλαστον ἴχνι πόμον κακμιμεῖτον.
Αἰτιάλαω, Contrà nauigo, Naui occurro.
Αἰτιαλαγέω, t.3, c.385, d. β
Αἰτιαλαγὴ, Repercutio, Referio. vnde αἰτιαλαγῶμαι, Repercuti.
Αἰτιάλασις, ας, ἡ, eſſe dicitur nauigatio quæ fit auerſo vtrinque remorum actu & impulſu: metaphorice autem accipi pro æquabilitate atq; paritate, vt in hoc Polyb. loco in epitome, ὡς μηδαμοῦ τὴν μὲν δεῖ πολὺ κατορύττειν, ἀλλ' ἰσορροπεῖν & ζυγοστατεῖν δεῖ πολὺ διαφέρειν τῶ αἰτιάλασις λόγον αἰὶ τὸ παίτωμα.
Αἰτιανέω, t.3, c.411, c.
Αἰτιανέω, ib.
Αἰτιανοια, ib. f.
Αἰτιανος, ib.
Αἰτιανὸς, ibid.
Αἰτιανόω, & Αἰτιανόομαι, t.3, c.413, e
Αἰτιανέω, & Αἰτιανοῦμαι, t.3, c.415, b
Αἰτίανος, t.3, c.447, b.
Αἰτιαλαμάω, t.3, c.461, d
Αἰτιάλαμος, t.3, c.459, d.
Αἰτιανόμος, t.3, c.457, f
Αἰτιαλαμάω, t.3, c.470, f.
Αἰτιαλαμία, t.3, c.478, a
Αἰτιαλαπνεῖσθαι, t. 3, c.477, g.
Αἰτιαμβύσθαι, t.3, c.181, f
Αἰτίαμβος, t.3, c.186, f.
Αἰτίαμος, t.3, c.181, f
Αἰτίανος, t.3, c.509, d.
Αἰτιαξίς, t.4, c.534, d
Αἰτιαξίσω, ibid. e
Αἰτιαξάω, & Αἰτιαξάομαι, ibidem.
Αἰτιαρεσβύομαι, t.3, c.544, a.
Αἰτιαρεσάλομαι, t.1, c.699, g
Αἰτιαρεσόλη, ibid.
Αἰτιαρεσίμι, t.1, c.1140, h
Αἰτιαρεσία, Heſychio ſunt τὰ ἐπώνυμα καὶ ἰσόρροπα. Sed pro eo ἐπώνυμα, reponēdum θῶτα vel ἐπωνυμεῖμφα, ex Polluce, qui libro 7, c.3, ſynonymus ponit θῶτα & ἐπωνυμεῖμφα, καὶ αἰτιαρεσία. Itaque quæ αἰτιαρεσία vendi dicuntur, intelligendum eſt vendi vili pretio & tantum non αἰτιαρεσία καὶ αὐτ' οὐδενός, vt ibidem loquitur. velut apud Xenoph. in Ageſil. αἰτιαρεσία τὰ πόλα ἐπωλᾶτο, omnia viliſſimo pretio & propemodum gratis venundabantur. Suid. αἰτιαρεσία exp. ὅμοια, afferens hunc ſine autoris nomine locum, αἰτιαρεσία ὁ δῆμος ἐχαλάκτη σι, καὶ ὅρος ἐπετέθη.
Αἰτιαρεσίχω, apud Heſychium legitur, expoſitum αἰτιδόναι, Viciſſim dare, Reddere, Retribuere. quod aliàs αἰτιαπαρίχω dicitur.
Αἰτιαρεσκαλέομαι, t.2, c.29, b
Αἰτιαρεσλάσις, t.1, c.29 b
Αἰτιαρεσπάω, t.3, c.308, d.
Αἰτιαρεσπάομαι, ib.
Αἰτιαρεσπορδάω, t.1, c.31, b.
Αἰτιαρεσπαμάομαι, t.1, c.484, d
Αἰτιαρεσπάρτη, t.1, c.31, b.
Αἰτιαρείπατος, t.2, c.1402, g
Αἰτιαρείπας, t.3, c.1300, d.
Αἰτιαρεσπάω, ib.
Αἰτιαρεσφορὸς, t.3, c.580, g.
Αἰτιαρεσφορος, ib. d
Αἰτιάλωμα, ατος, τὸ, neſcio vnde afferant vulgata lex. pro Ruina.
Αἰτιάλωσις, t.3, c.312, a.
Αἰτιάλωσις, t.3, c.604, a
Αἰτιάλυσις, t.3, c.611, b
Αἰτιαξ, υος, Scrinium. v.l. ſed perperam pro αἰτιαξ. per ι enim ſcribendum eſſe, apertè docent Suid. & Etymol. qui dictam αἰτιάλη aiunt ex præp. αἰτὶ & verbo πήσσω ſignificante πηγνύω. Itidémque Euſt.
Αἰτιάλυρος, Qui turri opponi & comparari poſſit altitudine. Heſychio ἰσότυρος, ἴσον ἔχει τὸ ὕψος τῦ μήκους τὸ αἰτιάλημα ἔχων.
Αἰτιάλεισις, ιως, ἡ, Renixus. αἰτιάλης, αἰτιάλεος. In Epit. Polybii, ἵνα δὲ θαλάττης ἐν ταῖς ναυσὶν ἐξιππάζηται τοῖς αἰτιάλεσιν, ἀσφαλίζεται τῷ ἔρει τὴ μηχανήματος, clatam machinam renixu obfirmant rudentibus diſtinentes. Ita quidam, qui & αἰτιάλεσιν legi poſſe ait. Ego contrà

nec ἀπέρατον nec ἀπήρατον legedum dico, sed ἀπέρατον, à nomin. plur. ἀπέρατα: falsumque ato thema esse ἀπέρατος, fictitium itidem ἀπήρατος, nec minus suspectum ἀπήρατος. Si enim ab ἀπέρατα esset, dicendum foret ἀπερατίνων: at ἀπήρατον quomodo cum articulo τῆς iungi posset

Ἀπηρέθισται, r.1,c.2154,h.
Ἀπηρέπειαι, ibid.f.
Ἀπήρεπτος, ibid.e
Ἀπήρατος, r.3,c.699,a

Ἀπήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deuergentia & pondere respondens. Ἴσος τῇ ῥοπῇ, idem enim valet quod ἰσοῤῥόπος. propriéque ἀπήρατα & ἰσοῤῥόπα dicuntur quæ lancibus imposita, ob par & æquale pondus neutram degrauant, sed æquilibrium faciunt: metaphoricè autem Paria, Æqualia, Æquipollentia: more videlicet eorum quæ alteri lanci impolita aut appensa, alteram vergere & ad solum recellere non sinunt, sed ponderis sui pari & æquali momento τὴν αὐτὴς ῥοπὴν veluti retistûr. qua metaphora αἰσθμὸς etiam & αἰσθμὸς seu ἰσόσταθμος & ἰσόζυγος vsurpantur. Dicitur igitur non solùm ἀπήρατον ἄχθος, pro Par & æquale pondus: sed etiam ἀπήρατον ἀξίωμα, par dignitas & æqualis momenti. Itidemque apud Chrysost. De sacerdotio legimus, δοῦναι τὴν ἁμαρτημάτων ἀπήρατον, pœnam quæ peccatis grauitate respondeat. Apud Demosth. verò Olynth.1, περιέναι τὴν ἀπήρατον τοῖς συμμαχίδι τοῖς ἀπήρατον, Parem his, nimirum detrimentis bello acceptis. hoc est, ea compensantem & non minus iuuantem quam illa nocuerunt.

Ἀπήρατος, Æquali seu pari pondere, Æqualiter, Æquipolenter. Xen. Hell 5 p.322, ὃν δὲ τῷ πολίμῳ μᾶλλον ἀπήρατος ὁρῶντες οἱ Λακεδαιμόνιοι.

Ἀπησπαιώμαι, Grauitatem præ se ferenti occurro pari grauitate. Grauitatem grauitati oppono: vel etiam Vicissim glorior & iacto me: nimirum ad frangendum animos & spiritus eius quocum certo. Aristoteles in Polit. ὁ δ' ἀπησπαιωμένος ἐλευθεριάζων, ἀφαιρεῖται τὴν ὑπερηφανίαν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος.

Ἀπησπάω, r.3,c.764.a.
Ἀπησπαίτω, r.3,c.771,b.
Ἀπησφίζομαι, r.3,c.905,d.
Ἀπησία, & Ἀπησύμαι, r.1,c.1719,h
Ἀπήσασπος, r.3,c.918,d.
Ἀπησπασίας, r.3,c.918,e
Ἀπήσπασις, ibid. Vide & Ἀπήσασπος paulo suprà.
Ἀπησπάσιος, r.3,c.918,b.
Ἀπησπάσιον, r.3,c.960,b.
Ἀπησπαθμίζω, r.1,c.1741,f.
Ἀπησπαθμὸν, r.1,c.1743,d.
Ἀπησπασμός, ibid.
Ἀπησπασμὸς, r.3,c.944,g
Ἀπησπόδης, ibid.a
Ἀπησταθμος, ibid.c
Ἀπησπασάζω, r.1,c.1802,f

Ἀπήσασπος, Reluctantia, &c. r.1,c.1744.f. Ἀπήσασις, Comparatio, &c. ibid.g

Ἀπησασπος, r.1,c.1802,a

Ἀπήσασπον, Reluctandum, Obsistendum, Stădum aduersus.

Ἀπησπάω, r.1,c.1744,h.
Ἀπησασπος, r.1,c.1745,a.
Ἀπησίεγμα, r.1,c.1811,c.
Ἀπησιχω, r.3,c.985,c.
Ἀπησιχὸς, ibid.
Ἀπησπάσιος, ibid.
Ἀπησπασίαι, r.3,c.1045,c
Ἀπησπαθίω, r.3,c.1073,g
Ἀπησπασμὸς, r.3,c.1066 f.& 1070,f.
Ἀπησπασμὸς, r.3,c.1066,f.
Ἀπησφόρω, r.3,c.1089,b.
Ἀπησφορὸς, r.3,c. 66.d ob.& 1089 f.& 1090,c
Ἀπησφορὸς, r.3,c.1090,b.
Ἀπησυαφωτίω, r.4 c.309,h

Ἀπηχὲς, apud Hesych. legitur, expositum τὸ οὐδενὸς ἄξιον, Nullius pretii. Pro quo si non scriptisse putandus est ἀπήχατον, scripsit diuinabilius saltem ἀπ' ἰχάδος. quod nimirum pro carica, re vilissimi & pene nullius pretii, rependitur.

Ἀπηχὲς, inusitatum thema est, à quo synonymum eius ἀπήχω mutuatur vtrunq; futurũ & quæ ab his oriũtur.

Ἀπήχωμαι, r.1,c.1362,g.
Ἀπηχωλέομαι, ibid.
Ἀπηχῶ, r.1,c.1362,g.
Ἀπηὶα ἰσχὰς, vide infrà in Ἀπήκης.
Ἀπηλαιτίδιω, r.3,c.1236,b.
Ἀπήλαιος, r.1,c.1234,e
Ἀπήξις, r.3,c.1262,c.
Ἀπήσασπον, siue Ἀπησπάδω, r.3,c.1162,a
Ἀπησπίω, r.3,c.1287,b.
Ἀπησπίχημα, ibid.
Ἀπησχάω, r.3,c.1437,d.
Ἀπήχησις, r.3,c.1437,d
Ἀπήχης, r.3,c.1435,d.
Ἀπήμαίω, r.3,c.1565,c.
Ἀπήμμης, ibid.
Ἀπήμωσις, ibid.e.
Ἀπήκης, ibid.
Ἀπήσασπος, r.3,c.1187,c
Ἀπήσασπος, r.3,c.1159,c
Ἀπήσπος, r.3,c.1416,e
Ἀπήχησις, r.3,c.1431,f
Ἀπήδημι, r.3,c.1485,f
Ἀπήμμα, ibid.f
Ἀπήμος, r.3,c.1577,f
Ἀπήκης, r.3,c.1570,e
Ἀπήκω, ibid.

Ἀπήλαι τῆ ἠελίου, ex Plut. Rom. affertur pro Ortus solis; quod poeticum esse videtur pro ἀπηλαί: alioqui itidem poetæ ἀπήλαι dicunt.

Ἀπημαίω, r.3,c.1585 f.

Ἀπήμων φάρμακον, Hesychio ἀπήκης, ὃ τοῖς ὑβλάβεσιν ὑπὸ ἰοῦ, ἀλεξιφάρμακον: qualia sunt antidota & amuleta.

Ἀπήκης, r.3,c.1287,c.
Ἀπήσος, r.3,c.1570,f.
Ἀπήρίφω, r.3,c.1649,b.
Ἀπήτιχάω, r.3,c.1442,f.
Ἀπήτιος, r.3,c.1683,b.
Ἀπήτιος, r.3,c.868,f.ob.& 1691,c
Ἀπήτιος, r.3,c.1688,b.& 1691,d
Ἀπήτιδω, r.3,c.1688,b.
Ἀπήσασις, verbale ab ἀπήφαίω, Poll. ex Platone affert, sed non exponit.
Ἀπήφαίω, r.3,c.1314,c
Ἀπήφαχος, r.3,c.1348,g
Ἀπήφίχω, r.3,c.1657,e
Ἀπήτιος, r.3,c.1689,a
Ἀπήτία, ibid.f
Ἀπήτιος, r.3,c.1689,a

Ἀπηφαρὶς, Hesychio ἀκαπὲς. pro quo fortasse scribendum ἀπήρατος. Ἀπηφὶς ex autẽ, quod apud eundẽ exponitur ἀπήλογία. μαίχη ζηλος, item μητρυιὰ secũdum quosdam, magis suspectam habeo scripturam, vtpote ante ἀπήφατος positum: ideóque pro eo ex Etym. repone Ἀπήφαρις qui à Syracusanis ita vocari scribit τὴν ζηλίαν, nimirum ὡδὲ πὰ σπαρτιᾶται φίλιππον. Dores enim φαρὸν pro φίλιππον dicere, vt τῆμος pro τήμως, πράτος pro πρῶτος. sed à quibusdam exponi πλάκαν, ab alijs μητρυιὰν.

Ἀπηφάμακον, ν, n, idem quod ἀλεξιφάρμακον & ἀλεξίτηριον seu ἀλέξιον hoc est Pharmacum & remedium quod cõtra venena sumitur aut gestatur, seu quod venenis retistit: vel sunt antidota & amuleta. Diosc. l.2,c.96. καὶ ἀπήφαμακον τῇ ὄφεων δήξει, aiunt aduersus insidiantes amuletum esse. Sic Cebes Thebanus dicit eos qui à vipera morũ sunt, à reliquis serpentibus non lædi, διὰ τὴν ἀπήφαμακον ὕσιν. Vide & r.1,c.333,h.

Ἀπήφανὶς, r.4 c.61.b Ἀπήφανὶς, ibid.

Ἀπήφιεζω, Oppono me, Obsisto, Concerto, Cõtendo: aut Æquo me, Æquiparo me. vt Hes. ἀπήφιεζεν exp. nó solùm ἀπήκεσαν, sed etiam ἐρίσαν. Hesiod. Erg. Δίφρον δ' ἐς κάθιζε, σὺ δ' ἐμοὶ πρὸς ἀπήφιεζεν. Idem in Theogon. de eo qui prudentem & castam vxorem nactus est, Τῶδε δὲ καὶ κακὸν, ὃς θρασὺ ἀπήφιεζεν Ἐμμενέι, huic malũ cũ bono pari cõtentione nititur adesse. Vbi nota cũ infinitiuo etiam construi præter datiuum. Cum dativo Aristoph. quoque. ἀπήφιεζας σὺ Θεμιστοκλεῖ; Contendis tu cum Themistocle? Themistocli te æquiparas? Sic ἀπήφισμαι accipitur, ex quo hoc ἀπήφιεζεν Eust. deriuatum ait.

Ἀπήφια, τὰ, esse dicuntur Quæ vicissim à marito sponsæ loco dotis dantur, Quæ pro dote redduntur. Significare posse etiam Quæ loco φερνῆς dantur, Dotis vicem supplentia.

Ἀπήφισμαι, idem quod ἀπ' ὀκαπὲς εἶφμαι, hoc est ἀναπέτομαι, vt tradit Eust. Obuiã me fero, Offero me in certamine, Occurro, Obsisto. Hom. Il.a, ἀχαιοὶ δ' ὁλίγῃπερ ἐπήφισαν ἀλλήλοισιν, Difficile enim est Ioui obsistere seu offerre se & opponere, Difficile est contendere cum Ioue. Sic Iuno Il.9, Diauæ dicit, Πῶς δέ σ' ἐγὼ μέσσῃσι, θεὰ ἀπήφιστος ἐοῦσα, ἔριδι ξυνιοῦσα μαχοίμην; Quomodo ego inter medios, dea inuicta existens, contendam? Ἀπήφιστος ἐοῦσα, Inuicta cum sis, hoc est, cui nemo viribus mecum cõtendere. Magis proprie Il.a, Οὐ γὰρ ἀπήφιστοι μάχῃ neque occurrebant seu aduersus eum ferebantur pugna. Hes. quoque ἀπήφίσασθαι exp. ἐναντιοῦσθαι ἀπήφισμένοι, & ἐναπτῶδαι, afferens præterea ἀπήφιστον pro ἀξιόμαχον. Ἀπήφιστον autem vide in Ἀπήφιστον paulo infrà.

Ἀπήφιστος, r.4,c.61,b

Ἀνηφίζομαι, t.4,c.137,f. Ἀνηφόρος,ibid.g
Ἀνηφιλίω,t.4,c.160,d. Ἀνηφίλητος, ib.
Ἀνηφελοδοξέω,t.1,c.1037,d. Ἀνηφιλοπεικίω,t.2,c.1011,g
Ἀνηφιλοσοφία,t.3,c.900.a. Ἀνηφιλόσοφος, ib.
Ἀνηφιλοτιμέομαι,t.3,c.1560,c. Ἄνηφλος,t.4,c.160,d
Ἀνηφολιὰς, Hesychio μέρος τῆς πολεμικῆς νεώς, bellicæ nauis pars.
Ἀνήφορος, Qui pro cæde rependitur, Cædem compensans. vt Suphocl. αἰνήφορους δίκας vocat pœnas pro cæde parrata.
Ἀνηφορίζομαι,t.4,c.116,h. Ἀνηφρεκίω,t.4,c.70,b
Ἀνήφρεκτος,ib.
Ἀνηφρεκτόω,seu Ἀνηφρεκτέω,t.4,c.190,d
Ἀνήφουρος,t.2,c.1500,b. Ἀνηφυλακία,t.4,c.240,a
Ἀνηφυλάκτω,seu Ἀνηφυλακτέω,t.4,c.239,h
Ἀνηφυπόω,t.4,c.197,a. Ἀνηφωνία,t.4,c.306,b
Ἀνηφώνητος,ib.c. Ἀνηφωνητὶ,ib.d
Ἀνήφωνος,t.4,c.302,e
Ἀνηφωτισμὸς,οῦ,ὁ, exponitur Oppositum lumen. significat tamẽ potius Illuminatio quæ fit ex opposito.
Ἀνηχαλᾶ πάγω,t.4,c.375,f
Ἀνηχαλημα,ατος,τὸ, Hesychio μέρος τῆς μακρᾶς νεώς.
Ἀνηχαεμπίζομαι,t.4,c.358,b. Ἀνηχαεζόμαι,t.4,c.361,e
Ἀνηχαεις,t.4,c.353,f. Ἀνηχαεμαίνω, t.4,c.331,b
Ἀνήχρ,t.4,c.438,g. Ἀνηχρωτία,t.4,c.427,d
Ἀνηχρωτία,ib.e. Ἀνήχρων,t.4,c.518,g
Ἀνήχθεις,οἱ,propr.t.3,c.509,d.ob.
Ἀνήχορδος,t.4,c.565,a. Ἀνηχορηγέω,t.4,c.573,c
Ἀνηχόρητος,ib.b. Ἀνηχοεία,ib.e
Ἀνήχρις,t.4,c.615,b. Ἀνηχρίσιμα, t.4,c.647,b
Ἀνηχρωτισμὸς,ib.
Ἀνηχρότης, Hes. affert pro σωφροσύνη. sed suspecta hæc sunt.
Ἀνήχρως,ωος,ὁ, Mutuus vsus: vt quũ et à quo res aliqua vtenda accipitur, alia vicissim vtenda daturitẽ quũ pignus aliquod pro pecunia mutuò accepta tandiu vtẽdũ creditori datur, donec pecunia soluatur. vt si domũ oppigneratã creditor vsurarũ vice inhabitet. Apud Constãtin. Harmen. in Prochiro legum est titulus περὶ ἀνηχρώσεως.
Ἀνηψάλητος,t.4,c.696,d
Ἀνηψάλμως, Hes. ex Euripid. Iphig. Taur. affert pro ἀνηχρόως.
Ἀνήψυχος,t.4,c.753,c. Ἀνηψύχω,t.4,c.741,d
Ἀνιτλάω,t.1,c.467,e
Ἀνιτλία, apud Hes. bis scriptũ pro αὐτλία, exponiturq; καδίσκις, σκάφη, ἢ πλοίου τὸ σκαφίδιον. Intellige autem σκάφης & σκαφίου nomine, Vas haustorium, seu haustrum.
Ἀνιτλίω,t.1,c.467,c. Ἄνιτλημα,ib.e
Ἀνιτλητὴρ,ib.f. Ἀνιτλητήριον,ib.g
Ἀνιτλητὸς,ib.f. Ἀνιτλία,t.1,c.466,g. &467,a,c
Ἀνιτλιστλητὴρ,t.1,c.467,c & f. Ἀνιτλὼς,ib.c
Ἄνιτλος,t.1,c.466,g. Ἀνίτλος,ib.
Ἀνπικος, t.1,c.1211,f. Ἀνπικπίζω,t.2,c.1135,e
Ἀνπίω,inus.thema,ex quo synonymũ αἰπήρω mutuatur fut.1. Vnde apud Hes. ἀνπίσπιον, quod exp. αἰπὺν σπάσω, Reddemus. Sonat tamen potius Referemus.
Ἀνπλὴ,t.3,c.1367,b. Ἀνπλήν,ib.
Ἀνπλήκτης,ib.c. Ἀνπλος,ib.
Ἄνπμαι,t.1,c.461,a. Ἀνπίμνημι, t.2,c.1297,a
Ἀνπμνίω,ib.
Ἀνπμος,Siculi vocant σκόλοπας,teste Hes.& forsan præacutos palos, qui χθ πὶ αὖω πίμνουσι.
Ἀνπμόω,ῶ, idem quod ἀνπμνυμι seu ἀνπμνίω: sed inusitatius, nisi in fut.& temporibus inde formatis.
Ἄνπν, t.1,c.458,a
Ἄνπναι,Hesychio αἱ πὶ χαμαὶ φοραί: per syncopẽ pro αἴανπναι, hoc est αἰανύσεις, quum in altum tenduntur seu porriguntur.
Ἀνπνμαίω,t.2,c.1326,b. Ἀνπνυμασία,ib.
Ἀνπρύσσω,t.2,c.1480,g. Ἀνπρέομαι,t.2,c.1485,d
Ἄνπς,Hes.ex Euripide affert pro εὖρος, Latitudo, Spatiositas.
Ἀνπρίλω, t.2,c.1561,b. Ἀνπφθαλμόω,t.2,c.1409,g
Ἀνπόφθαλμος,ib.
Ἄνπρος,Hesychio herbæ species.
Ἀνηχδὶ, eidẽ est πύπαξ ἀσπίδος: forsan quia ipsa αἰπὺς μὴ ἀσπίδος: vt ἠχδὶ clypei iidem dicitur quoniam eo tenetur.
Ἀνπχὴ,t.1,c.1338,b
Ἀνπχρημα, Planè αἴπκρις: si vulg.lex.credimus.
Ἀνηχυρόω,t.1,c.1373,h
Ἀνπρῶος,ωνὸς, nomen τοπικὸν ex αἴπαρον significãte σπήλαιον, teste Steph. qui Euripin Capris eo vti scribit, afferens & fœmin. αἰπρᾶια. Sed & αἰπεῖνης inde dicendum esse tradit.
Ἀνπρίσαι, Hesychio ἀκαροβολῆσαι: quod συλλέξασθαι ex αἰαῖρέσαι participio aor.1, à verbo αἰαρίω, Tremo, Intremisco. Sic Ἀνπρίσαν apud Soph. pro αἰαρίσαν.
Ἀνῦμαὶ, t.1,c.469,g
Ἀνπρεῖνης, vide in Ἀνπρᾶῖος.
Ἀνῦσσηδὸς,t.1,c.469,g. Ἀνῦσσι, ib.f
Ἀνπρύσσω,E diuerso fodio. v.l. perperam pro αἰπρύσσω.
Ἀνπρώδης,t.1,c.469,g
Ἀνπρών,ῶνος, siue Ἀνπρων,ωνος, vrbs quædam Thessaliæ, ex eo nominata ᾧ αἱ ἐαῦ πασι αἱπρώδεις εἰσὶν, hoc est σπηλαιώδεις ἢ ὑπόκωφοι: atque adeo ἀφωνοῦς ἐκεῖ μύλωνας ἔχειν λίθους. Dicuntur igitur hinc Ἀνπρώνιοι ὄνοι prouerbialiter οἱ ἐκεῖ ἀλέται δέξαι. Ita Steph. & Eust. At Suidas Ἀνπρώνιον ὄνον dici vult ὡς μεγίστου γινομένου ἐν Ἀνῦμσιν. Vnde prouerbialiter Ἀνπρώνιος ὄνος dici putatur de magno & stolido, quòd Antrone magni reperirentur asini, ioco petito ex homonymia vocabuli ὄνος. Vide & Etymol.
Ἀνπία, Hesychio πὶ ὑποπόδιον, Scabellum.
Ἀνπυλόχωμα, vide paulo supra post Ἀνπρώνιος. Dicitur & citra compositionem αἰπυλοχωμα, quod Hes. exp. πὶ ἀθεσίαινα τὸ ὄχθαις, οἱ ὄχθι.
Ἀνπυγὼς,t.1,c.470,d. Ἀνπυξ, t.1,c.469,h
Ἄνπυπος, Hesychio σκαιὸς: item ἴσος, ὅμοιος: per syncopen videlicet pro αἰπύπους: si tamen mendo careat.
Ἀνπυπουργέω, Vicissim inseruio: Ionicè apud Herodot. pro αἰνπυπουργέω. gaudent enim Iones τοῖς ῥ ιλοῖς.
Ἄνπω,t.1,c.461,a. Ἀνπωδὴ,t.1,c.116,e
Ἀνπωδὸς,ib. Ἀνπωδία,t.4,c.766,d
Ἀνπωμοσία,t.1,c.1197,b. Ἀνπωτόομαι,t.4,c.783,g
Ἀνπωτομασία,t.2,c.1326,b. Ἀνπωτομία,t.2,c.1336,e
Ἀνπωτυμικὸς, ib. Ἀνπωτυμικῶς,ib.
Ἀνπωτίω,t.2,c.1396,b. Ἀνπώτης,ib.a
Ἀνπωτὸς,ib.
Ἀνπωτὶ, aduerbialiter positum, habes ib.
Ἄνπωτος,t.2,c.1395,h. Ἀνπωτος,t.4,c.766,g
Ἀνπωφιλία,t.2,c.1566,a. Ἀνυβριστὴς,t.3,c.1719,b
Ἀνυχαίνω,t.3,c.1719,a. Ἀνύβριστος,t.3,c.1787,d
Ἀνυβρίω,ib.e. Ἀνυβρία,t.3,c.1783,a
Ἀνύβριστος, Hesychio ἄτιμος, οὐ λελουμένος, οὐδὲ τοῖς τεθνεῶσι τυχὼν, Inhumatus, Illotus, cuique iusta facta non sunt.
Ἄνυβρος,t.3,c.1781,g. Ἄνυλος,t.3,c.1740,g
Ἀνυμφαίος,t.3,c.1734,c
Ἄνυμι, idem quod αἴνυμι, Perficio, Ad finem perduco. Vnde αὔνυται, quod Hes. exp. πλεονάζει.
Ἀνυμνίω, t.3,c.1732,b
Ἀνύμπαρκτος,ν, Ficus, nescio vnde irrepserit in v.l.
Ἀνύμφυτος,t.2,c.1098,d. Pro hoc αἰνύμφυτος perperam in v.l. habetur etiam αἰνύμφητος.
Ἄνυμφος, t.2,c.1096,a
Ἀνύξιν, Hesych. ex Euclide affert pro ἄβροπι, Non adesum seu corrosum. Pro αὐξὲν autem, quod idem exponit αἰωρηστὸν, scribendũ est αἶξαν, ab αἴαίνω pro αἰαίνω.
Ἀνύομαι,t.1,c.471,d. Ἀνυπαίτιος,t.2,c.152,e
Ἀνυπαντάω,t.1,c.461,a. Ἀνύπαρκτος,t.1,c.556,g
Ἀνυπαρξία,ib.e & g
Ἀνυπίκασεν, Hes. affert pro αἰνυπέβλητον. Sonat tamen potius Quem non est ὑπακούσαι.
Ἀνύπικτος, Non cedens nec remittens. αἰνύδητος, Suidæ: αἰνυποχώρητος, Hesychio.
Ἀνυπέβλητος,t.1,c.708,c. Ἀνυπερβλήτως,ib.
Ἀνυπέρβλητος,t.3,c.1519,b. Ἀνυπερθέτως,ib.c
Ἀνυπεύθυνος,t.1,c.1301,h. Ἀνυπεύθυνως,t.1,c.1303,a
Ἀνυπόκωφος, t.1,c.194,a

Ἀνύπινος,ου,ὁ, Imberbis, Non habens ὑπηλίαν. Suidæ ὁ ἀγένειος, itidémque Hesychio.

Ἀνυπόβλητον,Suidæ σεσυρτηκὸς:quo sensu Hesychius ἀνυπομόνητον affert.

Ἀνύποδος,vide paulo infrà in Ἀνύπους.

Ἀνυπόδητος, pro χαμαίπους,dici negat Suidas,sed ἀνυπόδητος per η.

Ἀνυποδησία,t.1,c.965,d. Ἀνυποδυτία,ib.

Ἀνυπόδυτος,ib.c. Ἀνυπόπτως,t.3,c.1513,b

Ἀνύπους,t.2,c.1161,c. Ἀνυπόστατος,ib.

Ἀνυποκρίτως,v.l.ex Herodoto afferunt pro E contrario A respondeo.sed viderint quàm verè.

Ἀνυπόκριτος,t.3,c.439,a

Ἀνυπομόνητος,Non sustinendus: vel Qui sustineri & sufferri nequit,Intolerabilis.Hesychio ἀνυπόμονον est σφοδρόν, ἢ βόλης πρ.

Ἀνυποπτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Non suspectus: seu Quem suspicati non fuissemus,Quem suspectum non habuissemus. vt Budæus annotat Polybium hoc vocabulo vsum pro ἀπροσδόκητος. Alioqui actiuè etiam pro Non suspicans vsurpatur ab eodem scriptore,& quidem cum genitiuo. vt lib. 4,pag.66,ἀκμὴν ὀλίγοις οὖσι,καὶ τῶν μάλιστα ἀνυποπτοῦσι,nec suspicantibus quod euenturum erat. Et lib. 5,pag.95,ἐξαπατῶν μὲν ῥᾳδιουργῶν μᾶλλον ἀνυποπτοῦντας τῇ τῆς Ἑρμείου τόλμης, nec non suspectum habere Hermeum audaciæ.

Ἀνυποπτώτως,Non suspicioſé. Item passiua significatione Non suspectè.Polyb.διήρπασαν ἀνυποπτώτως ὡς τῶν πάντων ἀφυλάκτων, Tunc quum nulla de eo esset suspicio,vel Non suspicantibus,Inopinantibus:quod Inopinatò dicunt Latini.

Ἀνυπόπτως, t.2,c.1391,a

Ἀνυπόπτος,t.2,c.1391,d. Ἀνυπόπτως,ib.e

Ἀνυπόστατος,t.1,c.1800,b

Ἀνυποστόλως,Hesych.exp.ἀνυπόπτως:forsan quia in loco aut re periculi suspecta ὑποστελλόμεθα & gressum reflectimus. Budæus certè interpr. Sine præuaricatione,Nihil remittendo:ex Aretha. Eidem B.ἀνυποστόλως ῥήτωρ, est ὁ παρρησιαστής,Non præuaricans.qui nimirum in dicendo non ὑποστέλλεται φόβῳ, nec quicquam veretur timétve.

Ἀνυποστάτως,t.3,c.1269,g

Ἀνυπότιμος,Non census,Non æstimatus,& peculiariter Cui lis æstimata non est. Vnde aduerb. Ἀνυποτίμως, Sine censura, seu Sine vlla litis æstimatione: ideóque Sine condemnatione,Sine mulcta, Sine pœna. vt apud Ioseph.De antiq.Iud.λαμβάνοντες ἢ λημμον ἢ ἐπιτιμίαν ἀνυποτίμως.

Ἀνύπολος, t.1,c.1484,c

Ἀνύπους,ποδος,ὁ καὶ ἡ,Qui pedibus celeriter conficit iter.dicuntur enim ἀνύποδες,οἱ ταχύποδες,ἀπὸ τοῦ τοὺς ποδὰς ἀίσσειν, teste Hes. Ab Aristoph.philosophi dicuntur ἀνύποδες, quod interpretantur Nudipedes: quasi Nihil habentes sub pedibus.ἀνυπόδητοι.

Ἄνυσις,& Ἄνυτος,Hesychio ἄδικος,ἀνόσιος,Iniustus,Impius.

Ἀνυστός,t.1,c.471,b. Ἀνύσιμος,ib.f

Ἀνύσιμος, Suidæ ἐνεργὸς,ἀποτελεστικὸς, πλήσιος, Efficaciter, Perfectè,Absolutè.

Ἄνυσις,t.1,c.471,c. Ἀνύσιμαι,ib.d.ob.

Ἀνυσία,ib.g. Ἄνυσσον,ib.ob.

Ἀνυσιός,ib. Ἄνυστος,ib.f

Ἀνυτικός,ὴ, Efficax. vulg.l.sed perperam, vt opinor,pro ἀνύσιος.

Ἀνύτω,t.1,c.470,d. Ἄνυτο,ib.

Ἀνύφαμμος,t.1,c.398,b. Ἀνυφόω, t.3,c.1772,e

Ἀνύω,t.1,c.470,d. Ἀνῳάδιος, t.1,c.1437,f

Ἄνω, aduerb.t.1,c.473,c.

Ἄνω,pro αὖθις,t.1,c.471,h. Ἄνωγα Hesych.exp.nõ solùm αἴνυμαι,sed etiam αἱρεῖσθαι: afferens præterea ἄνωγα pro αὐξάνω,sed addens, ab aliis exponi φήσιν.

Ἀνώγαια,t.1,c.475,a. Ἀνώγειον,t.1,c.806,d

Ἀνωγέω,t.1,c.475,b. Ἀνώγεων,t.1,c.806,d

Ἀνώγεως,ib. Ἀνωγή,t.1,c.475,b

Ἀνωγρα, t.1,c.474,h

Ἀνώδυνα,Innocuè.v.l. Sonat tamen potius Sine dolore: & quidem peculiariter in partu.

Ἀνωδυνία,t.1,c.1188,a. Ἀνώδυνος,t.1,c.1187,g

Ἄνωδυι,οἱ, Gazæ apud Aristot.Hist.anim.l.1, sunt loscines: vbi etiam & αἰωδικὰ,quæ ex genere τῶν αἰόλων sunt.

Ἀνωδύρας, Thebanis dicitur ὁ βεύγων: piscis quidam cetacei generis.Hesych.

Ἀνωδυσία,t.1,c.1186,c

Ἀνώδυτος,t.1,c.1185,g. Ἀνωδύνως,t.1,c.1186,c

Ἄνωθι,t.1,c.474,b. Ἀνωθὶς,t.4,c.766,a

Ἀνώϊστος,ib.d

Ἄνωθον, Hes.exp.ἐξωθεν. hoc est Celerem seu agilem, καὶ ἀπὸ τοῦ ἄνω ῥοῦ.

Ἀνωϊστί,t.1,c.1160,g. Ἀνώϊστος,ib.f

Ἀνώϊστος,ib.g. Ἀνωΐστως,ab Hes.exponitur non solùm ἀδοκήτως,Inexpectatò,Inopinatò: sed etiam αἰνομοίτως,itidémque à Suida. Sed puto eos scripsisse αἰνομοιότως:præsertim quum idem Suid.αἰώϊστος exp.αἰνομοίτως.atque adeo ad significandum αἰνομοίτως,dicendùm foret potius αἰόϊστως vel αἰνόϊστως.

Ἀνωκτή,t.1,c.475,a. Ἀνωλέθρος,t.2,c.1174,c

Ἀνώλεθρος,Hesychio ἰσχυρὸς, Validus,Robustus.

Ἀνωλόφυκτον,idem affert pro ἀδιάρρυτον,Indefletum,Nullis vlulatibus defletum.

Ἀνωμαλὴς,t.2,c.1188,f. Ἀνωμαλία, t.2,c.1189,a

Ἀνωμαλοχρὼς,apud Hes.legitur, expositum κακοχρὼς. sed puto reponendum αἱμαλοχρὼς,& κακοχρὼς: vt sit Inæqualiter mixta seu temperata, quemadmodum πεπρὼς est Recens mixtus seu temperatus.

Ἀνώμαλος,t.1,c.1188,f. Ἀνωμάλως,ib.g

Ἀνωμαλώτης,τος,ἡ,Inæqualis partitio seu diuisio. vt ἡ φύσεως ἀνωμαλώτης,apud Aristot.in fine 1.2 Polit. Cui ibidem opposita ἡ τῆς οὐσίας ἰσοτής.Sed perperam ibi Flor. editio habet ἀνωμάλωσις.

Ἀνωμεί,Non nominatim:si non mentiuntur v.l. In iisdem perperam scriptum Ἀνωμοιμερίς,& Ἀνωμολογίδας, pro ἀνομοιομερὶς & ἀνομολογίδας,per o simplex.

Ἄνωμος,t.4,c.777,f.

Ἀνωμοτί,t.1,c.1195,f.Scribitur & Ἀνωμωτὶ sine diphthõgo.

Ἀνώμοτος,ib.

Ἀνωνόμαστος,ν,ὁ καὶ ἡ,Non nominatus: Suidæ οὐκ ἔχων ὄνομα,Non habens nomen.

Ἀνωτυμί,t.2,c.1318,e. Ἀνωτυμὶ,ib.

Ἀνώτυμος,ib.d. Ἀνωτύμως,ib.e

Ἄνωξις,t.1,c.475,b. Ἀνώτατα,ῶ,t.2,c.1397,a

Ἀνώτερον,ἀνέσχατον,ἐπέσχατον,αἰνίτερφορον,Ita apud Hesych. Sed mendosam scripturam habent priores duæ expositiones:& forsan reponēdum ἀέσχατον,ἀνέσχατον. Quatenus verò exposuit αἰνίτερφορον, deriuauit ab ὀπίζομαι, quod significat ὑποτρέφομαι,Respicio, Reuereor,Curo.

Ἀνωργασμένον,Galeno apud Hippocr. ἀναμμαλαγμένον: ab ἀοργάζω significante ἀναμαλάσσω: hoc autē ex ἀργάζω, quod idem est ac μαλάσσω,Malacisso seu Commalaso: vt Plaut.& Varro loquuntur.hoc est Emollio,seu Subigendo emollio.

Ἀνωρίας,Hes.affert pro οὐκ ἀπελυθέντες.

Ἀνωρία,t.4,c.789,f. Ἄνωρος,ib.

Ἀνωρόθια,t.3,c.695,b. Ἀνώρουστος, t.3,c.677,e

Ἀνῶρτο,t.1,c.1491,h. Ἀνωρύομαι,t.4,c.799,e

Ἀνώσιμον,ου,τὸ, Resimum.v.l. Pro quo puto scribendum ἀπόσιμον.

Ἀνωτὼ,t.4,c.766,d. Ἀνωτάτω,t.1,c.473,h

Ἀνωτερικὸς,ibid. Legitur apud Hippocr.quoque αἰωτερικὸς pro Superior, Altior.

Ἀνώτερον, t.1,c.473,g. Ἀνώτερος, ib.h

Ἀνωτέρω,ib.g. Ἀνωφελὴς,t.1,c.1565,g

Ἀνωφελάστως,t.2,c.1565,d. Ἀνωφελὲς,ib.g

Ἀνωφέρεια,t.4,c.84,b. Ἀνωφερὴς, ib.a

Ἀνώφθαλτον,ου,τὸ,Suidæ τὸ ὑπερθυρον, limen superius.

Ἀνώφορτος,t.4,c.185,c. Ἀνώφορος,t.4,c.84,c

Ἀνώφυτος,Desuper natus.v.l. Sonaret tamen potius Insupernis natus,aut etiam Qui sursum versus creuit.

Ἀνωφύω,Renascor,Repullulo,Regermino.Hes.enim αἰνωφύουσα affert pro αἰαβλαστάνουσα. quo significatu alioqui dicitur αἰαφύουσα.

Ἀνωχὴ,ῆς,ἡ,Inducix,Pax sequestra.v.l. pro quo aliàs αἰανωχὴ dicitur.

Ἄνωχμον,t.1,c.475,b

Ἀνώχυρος, ν, ὁ καὶ ἡ, ς. Xenophonte affertur pro Immunis, Intutus. Sic apud Plut. in lib. περὶ δυσωπίας legimus, αἰώχυρος πάντα καὶ ἄκλειστα καὶ κατάπτυστα ἐκείνῳ ὅσα ὑπερήμερος: metaphoricè ab immunitis arcibus.

¶ Ἄξενος, t. 2, c. 1119, a

Ἀξενία, ας, ἡ, Inhospitalitas.

Ἄξενος, t. 1, c. 1119, a. Ἄξενος, t. 1, c. 1119, e

Ἀξία, t. 1, c. 480, a. Ἀξιαγαπος, t. 1, c. 478, g

Ἀξιάκουστος, t. 1, c. 287, a & 478, h

Ἀξιακρίατος, t. 1, c. 479, a. Ἀξιακροατώτατος, ibid.

Ἀξιαπήγητος, Ionice pro ἀξιαφήγητος, Memoratu dignus, Memorabilis. Vnde ſuperlat. ἀξιαπηγητότατος apud Herodotum.

Ἀξιαφήγητος, t. 1, c. 479, a. & 1426, a

Ἀξιεπαίρετος, t. 1, c. 479, b. Ἀξιέπαινος, ibid.

Ἀξιεπιθύμητος, ibid. Ἀξιέρανος, ibid. c. & 1225, f

Ἀξιάκεον, t. 1, c. 475, d. Ἀξίνη, ibid. b

Ἀξινίστον, idē quod ἀξιάκεον. ambo enim diminutiua ſunt ab ἀξίνη, teſte Suida.

Ἀξιομαστία, t. 1, c. 475, d. Ἀξιοβίωτος, t. 1, c. 476, e

Ἀξιόζηλος, t. 1, c. 1401, e.

Ἀξιοζήλως, t. 1, c. 476, f. & 1401, e

Ἀξιοζήλωτος, t. 1, c. 476, f. & 1404, a

Ἀξιοθαύμαστος, t. 1, c. 476, f. & 1514, f

Ἀξιοθέατος, t. 1, c. 476, f. & 1508, b

Ἀξιόθεος, t. 1, c. 476, g. & 1510, b

Ἀξιοθρήνητος, t. 1, c. 476, g. & 1581, h

Ἀξιοκατάκριτος, t. 1, c. 476, g. & t. 2, c. 300, d

Ἀξιόκτιτος, t. 1, c. 476, g. Ἀξιόλεκτος, ibid. h

Ἀξιόλογος, t. 1, c. 477, a. & t. 2, c. 631, b. Ἀξιολόγως, ibid.

Ἀξιομακάριστος, t. 1, c. 477, b. & t. 2, c. 774, d

Ἀξιομακαρίστατος, t. 2, c. 477, b

Ἀξιόμαχος, t. 1, c. 477, b. & t. 2, c. 812, a

Ἀξιομίμητος, t. 1, c. 477, c. & t. 2, c. 949, d

Ἀξιομνημόνευτος, t. 1, c. 477, d

Ἄξιον, vel ἄξιόν ἐστι, t. 1, c. 475, g. & 476, c

Ἀξιοπιστος, t. 1, c. 477, e. Ἀξιόομαι, t. 1, c. 481, e

Ἀξιοπρεπής, t. 1, c. 477, f. & t. 3, c. 211, h

Ἀξιοπρέπεια, t. 1, c. 477, h. Ἀξιόπρεπος, ibid. f

Ἀξιοπίστως, ibid. g

Ἀξιόπονος, t. 1, c. 478, a. & t. 3, c. 446, g

Ἀξιοσοφία, t. 1, c. 478, b. & t. 3, c. 538, c

Ἀξιοστρεπής, ibid.

Ἀξιοστρεπῶς, t. 1, c. 478, b. Ἄξιος, t. 1, c. 475, d

Ἀξιόσκεπος, t. 1, c. 478, c. Ἄξιος πούδακος, ib. & t. 3, c. 951, f

Ἀξιοτίκμαρτος, t. 1, c. 478, d. Ἀξιότης, t. 1, c. 480, f

Ἀξιοφίλητος, t. 1, c. 478, d. Ἀξιόχρεων, ibid. g

Ἀξιόχρεως, ibid. d. Ἀξιόχρεως, ibid. g

Ἀξιόω, t. 1, c. 480, f. Ἀξίωμα, t. 1, c. 481, g

Ἀξιωματικός, t. 1, c. 482, c. Ἀξιωματικῶς, ibid. f

Ἄξιος, t. 1, c. 479, e. Ἀξίωσις, t. 1, c. 482, g

Ἀξιώτατον, t. 1, c. 476, e. Ἀξιωτέον, t. 1, c. 483, a

Ἄξιστον, t. 1, c. 476, e. Ἀξόανος, t. 2, c. 1130, e

Ἄξον, Frange. vt ἄξον ἔγχος, Frange lanceam, Hom. Ab ἄσσω, Frango: pro quo ἄσσω dicitur potius ἄγνυμι.

Ἄξονις, t. 1, c. 97, b. Ἀξόνιος, ibid. e

Ἄξυος, t. 2, c. 1119, h

Ἀξυσήμων, (Atticè pro ἀσυσήμων) Nihil affinitatis habens, Alienum genere, ſeu quod ad genus attinet. ἀλλότριον κατὰ γένος, Heſych.

Ἀξυγχρότητος, t. 2, c. 459, e. Ἀξύλβωτος, t. 1, c. 1141, b

Ἀξυλία, t. 2, c. 1140, d. Ἀξύλιστος, t. 2, c. 1114, a

Ἄξυλος, t. 2, c. 1140, c

Ἀξύμβατος, vide Ἀσύμβατος.

Ἀξυμβλητος, vide Ἀσύμβλητος, item Heſych.

Ἀξύμμετρος, vide Ἀσύμμετρος.

Ἀξύμφορος, vide Ἀσύμφορος.

Ἀξυνετία, t. 1, c. 1673, f. Ἀξυνέτως, t. 1, c. 1674, d

Ἀξύπακτος, vide Ἀσύπακτος.

Ἄξυρος, t. 1, c. 1135, e. Ἄξυρος, ibid.

Ἄξυστος, vide Ἀσύστος.

Ἄξω, t. 1, c. 91, g. Ἄξων, t. 1, c. 97, a

¶ Ἀοΐδ μος, t. 2, c. 1196, f.

Ἀοΐω, siue Ἀοξόω, t. 2, c. 1190, h. Ἄοζος, ibid. f

Ἄοζω, siue Ἀοξόω, ibid. h

Ἀοῖ, Doricè pro ἠοῖ, in datiuo, Auroræ. Sic ἀὼς nomin. pro ἠώς.

Ἄοκτος, Pernicioſus. ὀλέθριος, Heſych.

Ἀοιδή, t. 1, c. 114, b. Ἀοιδίζω, t. 1, c. 115, c

Ἀοίδιμος, ibidem, b

Ἀοιδόθηκτος, Poeta, ex Anthol. epigr. Ea forma dictum quæ νομοθήκτης & νομοθέτης, atque alia.

Ἀοιδοπίλος, t. 1, c. 114, d

Ἀοιδός, Poeta, ibid. c. Ἀοιδός, Canorus, ibid. f. Ἀοιδός, Celeber, ibid. g. Ἀοιδός, Philoſophus, ibid. h. Ἀοιδός, Eunuchus, t. 1, c. 115, a.

Ἀοιδοσύνη, ibid. b. Ἀοίκητος, t. 2, c. 1213, a

Ἄοιτος, t. 2, c. 1212, a

Ἄοιμος, ου, ὁ & ἡ, Carens via, Inuius. ab οἶμη, quod eſt via. Sed Heſychius (quem vide) tribuit ei ſignificationes quæ aliam derivationem poſcunt.

Ἄοιτος, t. 2, c. 1243, f

Ἄους, pro ἰῶς, v. l. ex Ariſtoph. Sed in hac ſignificatione ſcriberem potius ἄϊος, pro ἠΐος: vt ἀΐος pro ἠΐος dicitur.

Ἀοκία, t. 2, c. 1166, g. Ἄοκνος, ή, ſubſt. ibid.

Ἄοκνος, ibid. f. Ἀοκνότατα, ibid. g

Ἀόκνως, ibid.

Ἀολεῖν, vide in Ἀολίζω.

Ἀολής, ές, ὁ & ἡ, cuius pluralis ἀολῆες, Conferti, Denſi. Sic ἀολίες, Odyſſ. ξ, Cõferta, Multa ſimul: Βάλλει δ' ἀντέλλοντι ἀολίες. Etymolog. ἀολῆες exponit συμπεφορημένοι, Cõgregati. & fieri dicit ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἀολῆσαι. Euſtathius vult in hoc nomine α eſſe vel ἐπιτατικόν, vel ἀφαιρετικόν. qui ἀολῆες exp. οἱ ὁμοῦ ἠθροισμένοι καὶ συνειλημμένοι. niſi potius ſcribendum eſt συνειλημένοι ſimplici μ, à verbo συνειλέω.

Ἀολίζω, Confertos reddo, Cõgrego. Hom. Il. ζ, — ἀολίσσας γραικάς. Heſychius habet etiam Ἀολεῖ, quod exponit συναγάγῃ, id eſt Cogit in vnum, Congregat.

Ἀοξέω, t. 2, c. 1190, h. Ἀοξεῖ, ibid.

Ἄοξος, ου, ὁ & ἡ, Impoſitus. ἀδιάγλυφον autem Heſych. Sed videtur perperam ſcribi pro ἄξεστος. Cuius neutrum ἄξεον habet idem lexicographus, exponens ἄτμητον.

Ἄοπτος, t. 2, c. 1369, a. Ἀόπτος, t. 2, c. 1583, d

Ἄοπλος, t. 2, c. 1382, b. Ἄορ, vel Ἄωρ, t. 1, c. 483, d

Ἀορεξία, t. 2, c. 1418, b. Ἀόρεκτος, ibid. d

Ἀόργησία, t. 2, c. 1427, d. Ἀόργητος, ibid. e

Ἀόργητος, ibid. f. Ἀόρες, vide poſt Ὄαρ, ὄαρες.

Ἀορεσσάτω, t. 2, c. 1470, c. Ἀορεστάω, ibid. d

Ἀορέσσομαι, ibid. Ἀορεσία, ibid.

Ἀορεστάω, ibid. f. Ἀορεσταλγικός, ibid.

Ἀόρεσσε, ibidem, b

Ἀορεσσος, Suidæ eſt ὁμιλία, & συναναστροφή. & ita idem ſignificabit quod ἀορεσσός. quam vocem habes poſt Ὄαρος.

Ἀορέσσος, t. 2, c. 1470, d. Ἄορτις, propriũ, t. 2, c. 1456, d

Ἄορτος, ibid. b. Ἄορτος, proprium, ib.

Ἀορτὰς, vide Ἀορτήρ.

Ἀορτή, Arteria magna, quæ à ſiniſtro cordis ſinu exoriturꝛ apud Ariſtot. De part. anim. l. 3. qui minorem venam vocat, eam cum vena caua comparans. Sic autẽ appellata fuit quòd ἀορτὴ ſignificet ἀγγεῖον, id eſt vas. Eſt enim ſanguinis conceptaculum, vt ibidem Ariſtot. ſcribit. Hæc ex Gorr. In v. l. ex Poll. annotatur, œſophagon καὶ τὴ βρόγχον in tenues apophyſes diſparari, quas Græci σύριγγας & βεγχίδα & ἀορτὰς appellant. Ibidem traditur, Galenum De anatomia arteriarum. & l. 16, De vſu partium, τὴν ἀορτὴν vocare arteriam omnium maximam, quæ ex ſiniſtro cordis ventriculo exoritur, & ſpiritum vitalem in totum animantis corpus defert, natiuumque calorem per diaſtolen & ſyſtolen temperat.

Ἀορτὴ, ſunt etiam Veſtium conditoria, & arculæ: χηλοὶ, κιβωτοὶ, κίστης. Vide Poll.

Ἀορτὴν λέγουσι οἱ πολλοὶ τὴν ἀξορτὴν, vt apud Suidã legimus, in vulg. editionibus: ſed in meo veteri exemplari habetur, λέγουσι τὴν ἀξίνην. Et ſubiungitur, Μακεδονικὸν τὸ ῥῆμα.

Ἀορτήριος, vide poſt nomen ἀορτὴρ, quod proximè ſequitur.

Ἀορτήρ, ῆρος, ὁ, Lorum ſeu funis quo enſis appenditur, vel clypeus, aut etiam pera. Hom. Od. α, Σμερδαλέος δ' ἐν οἱ

ἁμμι σεβ) σήκωσον αἴρατέρ. Χούσης ἐπὶ πλαμώνι. Idem Od. ρ, A — δῶκα δ' ἐπὶ σκεπάρνῳ καὶ ἀκοντίῳ πτερόν, Πυνὰ ῥοχαλίδι. ὁ δὲ ῥόμβος ἦν ἀόρτης. Existimatur autem esse à verbo αἴρω: vt inde primum factum sit Ἀρτήρ, deinde Ἀφτὴρ per pleonasmum literæ φ. Hinc verbum Ἀφτῆσθαι, cuius part. ἀφτηθὶς in Anthol. epigr. Appensus loco, Affixus. Ab hoc autem verbo derivatum videri potest nomen Ἄορτος, quo appellatur ab Hippocrate pars pulmonis vtrinque suspensa & separata. quam & ἀφτηρίδα dictam fuisse discimus ex Dioscoride. Sed & Ἀορτὴ B τάξις est φορεὶς τῷ ξίφους, Hesychio. Nisi potius scripsit ἀωρτηρίς.

Ἄορτος, vide cum præcedente nomine Ἀορτήρ.

Ἀός, Spiritus, Medela. πνεῦμα, ἴαμα. Hesych.

Ἀόσμια, t. 2, c. 1194, d. Ἄοσμος, ibid.

Ἀοσσω, & Ἀοσσητήρ, vide cum Οσσω.

Ἄουτος, ου, ὁ & ἡ, Inuulneratus. Hom. Il. ε, Κλυτὸν ἐχέμεν ἄουτον, ἄλλον ἄουτον. quem versum proculi & in vocabulo Ἀούτητος, post verbum Οὐτάω. quod vide t. 2, c. 1554.

Ἀοχλησία, t. 2, c. 1576, d. Ἄοψ, t. 2, c. 1381, a. & 1398, f

Ἀοω. Cano. apud Pindarum. v. l.

¶ Ἀπαγγέλλεσθαι, pro ἀπαγγέλλειν, t. 1, c. 18, d

Ἀπαγελία, ibid. g

Ἀπαγέλλω, & Ἀπαγέλλομαι, ibid. c, g

Ἀπαγελτήρ, ibid. g Ἀπαγελτὴρ, ibid. h

Ἀπαγελτικὸς, ibid. Ἀπαγὲς, t. 2, c. 71, c.

Ἀπαγείρω, Excito, in v. l. Sed pro hac signif. scribendum potius esset Ἀπεγείρω.

Ἀπαγὴς, t. 3, c. 265, a.

Ἀπαγνίζω, t. 1, c. 91, f. Ἀπαγνιζόμενος, t. 1, c. 43, d

Ἀπαγναίζω, Dehonesto, ex Anthol. Epigr.

Ἀπαγόμαι, t. 1, c. 71, a. Ἀπαγόρδυμα, t. 1, c. 29, f

Ἀπαγορδύομαι, ibid. d. Ἀπαγόρδυσις, ibid. g

Ἀπαγορθυπὸς, t. 3, c. 1067, c. Ἀπαγορδύω, t. 1, c. 29, d

Ἀπαγχόλιον, Spolio, v. l. Ab Hesychio autem pati. ἀπαγχόλισις exponitur ἀφαιρεῖσις.

Ἀπαγχόω, t. 1, c. 51, h. Ἀπαγχόνισις, t. 1, c. 52, a

Ἀπαγχολίζομαι, t. 1, c. 48, a. b

Ἄπαγχος, Infelix circa venationes, Infelix venator, seu infortunatus. ἀτυχὴς περὶ τὰς ἀγρας, Hes.

Ἀπάγχομαι, t. 1, c. 57, c. & t. 3, c. 421, f. ob.

Ἀπαγχονίζω, t. 1, c. 59, a. Ἀπαγχονίζομαι, ibid.

Ἀπαγχόνη, t. 1, c. 59, a. Ἀπαγχὼ t. 1, c. 57, c

Ἀπάγω, t. 1, c. 70, g. Ἀπαγὼν, t. 1, c. 71, e

Ἀπαδὸς, ibid. f

Ἀπαδία, in v. l. ex Pindari Olymp. ἐ ἀδάϊσια, Mens, Cogitatio, Intellectus. Sed valde suspectum est hoc vocabulũ.

Ἀπαδὸς, t. 1, c. 216, e. Ἀπαθανατίζω, t. 1, c. 1567, d

Ἀπαθὴς, t. 3, c. 71, e. Ἀπαθὲς, ibid. b

Ἀπάθητος, t. 3, c. 66, b. Ἀπαθὲς, t. 3, c. 71, e

Ἄπαι, poetice pro Ἀπό. Homerus Iliados λ. Τῷ ἄπαι τόδε ἔργον βεβλήαθαι. Hesiodus, ἐ δάμναται βαλὼν αἰζηὸς αἶψα τῷ ἀπαὶ γόνατος.

Ἀπαίζω, Hesych. exp. παῖδας & παιζομένους.

Ἀπαιγίρων, Hesychius exponit συναφαιτῶν, quem vide. Rectius autem ita scribi videtur, quam disiunctim ἀπ' αἰγίρων, vt apud Varinum habetur: nisi συναφαιτῶν censeamus esse genitiuum pluralem nominis συναφαίτης, non autem participium: quòd præcedat articulus τῶν apud Hesychium.

Ἀπαιδαγώγητος, t. 3, c. 12, a. Ἀπαιδάγωγος, ibid. b

Ἀπαίδευτος, t. 3, c. 18, c. Ἀπαίδευτος, ibid. g

Ἀπαιδύτος, t. 3, c. 19, a. Ἀπαιδία, t. 3, c. 13, e

Ἀπαιδεύω, & Ἀπαιδεύομαι, t. 1, c. 145, h. & c. 146, a

Ἀπαιδοκρίτος, Qui sub magistro exercitatus non fuit. Itẽ simpliciter Inexercitatus: ἀγύμναστος, Hesychio.

Ἀπαιθαλόω, t. 1, c. 150, g. Ἀπαιθαλόομαι, ibidem.

Ἀπαιθρίζω, t. 1, c. 153, g

Ἀπαίθριασμα, Crassitudinem capio, Crassesco. Ita v. l. sine vllo testimonio. Ego pro ἀπαίθριασμα suppositum esse suspicor.

Ἀπαίρομαι, Aufero, Detraho. ἀφαιροῦ.

Ἀπαιρυθμὸς, ibid. ob. Ἀπαιρυθμίω, t. 1, c. 192, c.

Ἀπαίρω, t. 1, c. 210, c. Ἀπαίρομαι, ibid. g

Ἄπαις, t. 3, c. Ἀπαισος, t. 1, c. 116, c

Ἀπαλαὸς, t. 1, c. 334, c. Ἀπαμὶς, t. 1, c. 241, d

Ἀπαμίομαι, ibid. c. Ἀπαίτησις, ibid. f

Ἀπαμπὴν, Repetendum est, Reposcendum est, Repetere oportet, seu reposcere.

Ἀπαμπὴς, t. 1, c. 241, f. Ἀπαμπὰς, ibid.

Ἀπαμφιόμαι, t. 1, c. 117, e

Ἀπανώρησις, εως, ἡ, Suspensio: qua aliquid suspenditur & dependere finitur.

Ἀπανταχίζω, t. 1, c. 273, b. Ἀπανθρώπιος, t. 1, c. 302, f

Ἀπανθρώομαι, t. 1, c. 303, a

Ἀπανθρώομαι, Repulso. v. l. sed mendosè.

Ἀπαντίον, Abducendum: vel Retrahendum.

Ἄπαντος, t. 1, c. 71, g. Ἀπαντόω, ibid.

Ἀπαλαιόρρους, t. 3, c. 27, b

Ἀπαλαιόφη. Antiquatum est. v. l. perperam pro ἐπαλαιώθη.

Ἀπαλάλαμε, t. 2, c. 332, b. Ἀπαλαμὸς, t. 3, c. 32, e

Ἀπάλαμος, ibid. e

Ἀπαλάομαι, ῶμαι, Deerro, Vagor. Hesiod. in Clypeo Herculi. αὐτὰρ ὅ γ' ἀπαλήσατο ἄλλῃ Χώρου ἀέθρις ἰών. id est ἀποπλανήσατο.

Ἀπαλαστῆσαι, Hesychio φθαλμίσαι: ab ἀπαλαστέω significante Indignor, & ἄλαστα me pati clamo.

Ἀπαλγέω, t. 1, c. 316, b

Ἀπαλέγω, Deuito, Euito. vnde ἀπαλέξασθαι, quod Hesych. ex Soph. affert pro ἀποφυλοξασθαι. Nisi potius ad ἀπαλέξω referendum sit, quod significat Propulso.

Ἀπαλὴν, t. 2, c. 862, d. Ἀπαλήνω, t. 1, c. 317, f

Ἀπαλείομαι, ibid. g. Ἀπαλιξίω, t. 1, c. 334, d

Ἀπαλιξικακὸν, t. 1, c. 334, d.

Ἀπαλέξω, idem quod ἀπαλιξίω, Propulso, Depello. vnde participium ἀπαλίξοντος apud Suidam, pro κωλύοντος. Media voce in actiua significatione vsus est Sophocles in Aiace, pag. 21, χ' ἡμᾶς οὐδὲν ἀλυκτὸν ὄφελος ἔσθ' ἀπαλέξασθαι, σοῦ χρεὼς. Vbi schol. & Suid. exp. ἀπαμύνασθαι.

Ἀπαλύομαι, Deuito, seu Euito, Effugio. Nicand. Ther. — οὐδ' ἀπὸ δίψος ἀλύσσετε ἡμάρ φᾳ. Vbi scholiastes quoque exponit, ὀκνήσετε καὶ ἐάσετε τὴν δίψαν αὐτῆς. Sed notãdum in textu Nicandri haberi ἀλιξήσετε: secundum quã scripturam ἀπαλιξήσετε est Depellite, Profligat.

Ἀπαλόω, ῶ, per syncopen pro ἀπαμαλόω. vide t. 2, c. 861, d

Ἀπαλθύω, Verum dico, Vera prædico: seu Veritatem enuntio & prodo. Apud Suidam, ἐ δὲ χόϊν ὕστιον ἐμφύρῃ, πᾶσαν ὀκναλύσειν τ' ἀπαλθύουσι. Vbi Suidas exp. τὴν ἀλήθειαν ἀναφαίνουσι: quum dixisset ἀπαλθύειν esse tertiam τῶν ἐλπὶς ἔβδομάσιν.

Ἀπαλιμβώς, t. 1, c. 317, g. Ἀπαλθέομαι, t. 1, c. 312, c

Ἀπάλιος, ου, ὁ, Hœdus tenellus seu delicus, Hœdus adhuc mollis & teneræ ætatis. vt Diogenes Laert. tradit apud quem Pythagoras dicitur in sacrificiis vsus esse ἀλί- κροτον καὶ ἱερείοις γαλαθινοῖς, ἔτι λαχανώδεσι καὶ ἀπαλίοις ἤπερ ἀρνάσι. Sed ibi quidam codices ante γαλαθινοῖς habent interiectam particulam καὶ: quæ scriptura si vera est, intelligi potest de porcis delicis seu nefrendibus, quos ἀπαλοσιτίους esse notum est.

Ἀπάλιον δῶμα, Hesychio διαφάκιον, Porcellus, Porcus delicus, vt Varro appellat. ea enim victima est tenerrima & delicatissima. vnde & apud Hom. ἀπαλοστρεφὴς σὰλοχος ἐπιάτη.

Ἀπαλλαγὴ, t. 1, c. 350, a. Ἀπαμακὴς, ibid. c

Ἀπαλλακτικῶς, ibid.

Ἀπαλλάξ, Vicissim. v. l. Vide & t. 1, c. 351, h.

Ἀπαλλάξω, t. 1, c. 350, g. Ἀπαλλάξιον autem, pro Adiuuãdo remouendo afferunt v. l. procul dubio ex Hesychio, apud quem legerunt ἀπαλλάξιόμαι, ἀποστήσομαι. sed videndum ne pro eo reponendum sit ἀπαλιξήσομαι.

Ἀπαλλάξις, t. 1, c. 350, b

Ἀπαλλαπᾶσθαι, Helychio est ἀπαντλᾶν, Haurire seu Hauriendo demere.

Ἀπαλλάσσω, t. 1, c. 347, c. Ἀπαλλάσσομαι, t. 1, c. 349, b

Ἀπαλλήν, t. 1, c. 344, c. Ἀπαλλὴν, ibid.

Ἄπαλλος, ibid. Ἀπαλλοτριόω, t. 1, c. 360, b

Ἀπαλλοτρίομαι, ibid. d Ἀπαλλοτριωμὸς, ibid. e

Ἀπαλοάω, t. 1, c. 327, d. Ἀπαλόομαι, ibid. e

Ἀπαλοσυχία, Hesychio ἀπαλοσθία, ἀπαλὸς γάλακτος: haud scio an ἔδια τὰ ἀπαλὸς ὑδατα βρύχειν, seu βρυχᾶν, ὡς τὰ ἀπαλὰ ξύλα.

Ἀπαλοιάω, t.1, c.328, b
Ἀπαλοῖξαι, Laconibus esse ὑμέσαι, tradit Hes.
Ἀπαλοιφή, ῆς, ἡ, Litura, Deletio.
Ἄπαλος, ω, ὁ, Hesychio αἰσχρὸν τὸ παλαίειν. q.d. Inducia palæstricæ: quum nimirum palæstra aliquantum differtur, vt respirent athletæ.
Ἀπαλόν, aduerb. t.1, c.506, a. Ἀπαλός, t.1, c.505, c
Ἀπαλόσαρκος, t.1, c.506, b. & t.3, c.743, b
Ἀπαλότης, t.1, c.506, a
Ἀπαλοτριφὴς, ibid. c. & t.3, c.1643, b
Ἀπαλοφόρος, t.1, c.506, c
Ἀπαλόχειρος, vel Ἀπαλόχειρος, t.1, c.506, d. & t.4, c.638, d
Ἀπαλόχως, t.1, c.506, d. Ἀπαλύω, ib.a
Ἀπαμαλδύνω, t.1, c.507, a. Ἀπαμάω, t.1, c.384, a
Ἀπαμᾶσθαι, ibid.
Ἀπαμβλακίω, ῶ, Deerro, vel Aberro: ab ἀμβλακίω significante Erro. Genitiuo jungitur vt ἁμαρτάνω.
Ἀπαμβλόω, t.1, c.716, h
Ἀπαμβλύνω, Hebeto, Obtundo: seu Hebetiorem & obtusiorem reddo. vnde passiua voce dicitur aliquis ἀπαμβλυνθῆναι εἰς τὰ πρόσφορα, quum eius veluti acies ad res gerendas necessaria obtunditur. hoc est quũ fit languidior & ineptior ad res gerendas, animo nimirum aut viribus hebetatis. Sic Plutarch. ὑπὸ χρημάτων ἀπαμβλύνθη τὸν ὁρμὸν. [Ἀπὸ in hoc composito σίνεσιν etiam significat, vt Suidas indicat dũ ἀπαμβλύνειν exponit ἀκαθαίρετον σκέπτεις καὶ ἀλυκώπους. significat ergo & Acuo id quod obtusum fuerat, Acutum reddo quod fuerat hebetatũ: seu τὸν ἀμβλύνοντα ἀφαιρῶ, hebetudinẽ demo.
Ἀπαμβροτίω, seu Ἀπαμβρότω, Deerro, Aberro.
Ἀπαμείβομαι, t.1, c.391, c. Ἀπαμείνω, t.1, c.840, h
Ἀπαμείρομαι, t.1, c.841, a. Ἀπαμιλίω, t.1, c.862, c
Ἀπαμελέομαι, ib. Ἀπαμί, δος, t.1, c.858, d
Ἀπαμὶς, ίος, ὁ, Oriundus ex ea vrbe quæ Ἀπάμεια dicitur. vt apud Luc. Ἀπαμὶς τῆς Συρίας, Oriundus ex Syriæ vrbe quæ Apamea nominatur. sunt enim & aliæ vrbes eiusdem nominis aliis in regionibus sitæ, vt Stephanus docet, qui etiam addit, Ἀπάμειαν illam denominatam ab Apame Seleuci matre.
Ἀπαμμένος, t.1, c.496, g. Ἀπαμώω, t.1, c.405, d
Ἀπαμώσασθαι, ib.e
Ἀπαμφιάζω, Ἀπαμφιέννυμι, Ἀπαμφίσκω, idem significant quod ἀφιμαίω, Vestimenta detraho, Exuo, Nudo, Spolio. Quorum primum apud Hes. legitur, afferentẽ participium ἀπαμφιάσαντες, quod exp. ἀποδύσαντες. Secundi participium legitur apud Suidam, nimirum ἀπαμφισάντες, quod exp. ἀποδύσαντες. nam ἀπαμφίσω futurum facit ἀπαμφίσσω, ex inus. them. ἀπαμφίω. ex quo mutuatur & fut. 1 ἀπαμφιῶ, quod apud eosdẽ legitur, expo niturq; ab illo ἀποχιτωνίσω, ab hoc, ἀποκαλύψει, reteget, seu deregat, afferẽte hos duos senarios, Ἀπαμφιῶ γὰρ καὶ καθέξομαι πάππα μὴν Καὶ λουτρὸν βουλόμενον μὴ θῦναι πάλιν. Terentii meminit idem Suid. ἀπαμφίσκων afferens itidẽ pro ἀποκαλύπτων, Reuelans, Retegens, Deregens.
Ἀπαμφοτερίζω, Sum naturæ ancipitis: si vulg. lexicis credi mus. Eo tamẽ significatu dicitur potius ἀπαμφοτερίζω.
Ἀπαναβαίνω quoque, quod eadem afferunt pro Inscendo, in ἀπαναβαίνω mutandum suspicor.
Ἀπαναίομαι, t.1, c.170, g. Ἀπαναμύομαι, t.1, c.239, f
Ἀπαναχωρίω, ib.e. Ἀπαναλισκόμενος, t.1, c.422, f
Ἀπαναλόω, ib.e. Ἀπαναλόω, ib.f
Ἀπανάσασις, t.1, c.1748, e
Ἀπανάω, siue Ἀπανέω, Voco. Hes. enim ἀπανᾶν affert pro καλῶν: & ἀπανῆ pro καλεῖ: itémque ἀπάνισον pro κάλεσον. quod Laconicum esse dicit.
Ἀπανίσω, t.1, c.1748, d
Ἀπαξύω, & Ἀπαξύνω, t.1, c.419, d
Ἀπαόω, vide paulo antè in Ἀπαύω.
Ἀπαρέω, t.1, c.446, g. Ἀπαθέως, t.1, c.447, a
Ἀπαθίζω, t.1, c.448, b. Ἀπαθανατίζω, t.1, c.451, d
Ἀπαθανατίς, ib.e. Ἀπαθανάτισμα, ib.d
Ἀπαθανάτω, & Ἀπαθανάτισμα, ibid.b
Ἀπαθρωπίσασθαι, t.1, c.453, f. Ἀπαθωπία, ib.e
Ἀπαθρώπως, ib. Ἀπαθώπως, ib.

Ἀπαιξόμενοι, Hesychio ξηραινόμενοι.
Ἀπαίρομαι, t.1, c.1748, c. Ἀπαισιάω, ib.b
Ἀπαίσιμα, ibid.
Ἀπαισιόω, ῶ, Emendo, Corrigo: si non mentiuntur v. lex. nam eo sensu dicitur potius ἀπαισιόω.
Ἀπαιτηχῆ, t.3, c.54, g. Ἀπαιτηχόθεν, ib.
Ἀπαιτηχοῦ, ib. Ἀπαιτηχέσι, ib.h
Ἀπαιτηχοῦ, ib.g Ἀπαιτέω, t.1, c.459, d
Ἀπαιτῆ, t.3, c.55, a Ἀπαίτημα, t.1, c.460, c
Ἀπαίτησις, ib. Ἀπαιτίσομαι, t.1, c.459, d
Ἀπαιτητέον, Obuiandum seu occurrendum est. vt apud Aristot. ἀπαιτητέον φυσικῶν, ei occurrendum est.
Ἀπαίτησις, apud Hes. legitur, expositum ἀπαίτια. quo sensu & αἰτήσεα dicitur.
Ἀπαιτίζω, t.1, c.461, c. Ἀπαιτικά, Hesychio αἰτήματα.
Ἀπαικρύ, t.1, c.466, c & g. Ἀπαιτίον, t.1, c.461, g
Ἀπαιτλέω, t.1, c.467, g. Ἀπαιτλέομαι, t.1, c.468, a
Ἀπαίτλημα, t.1, c.468, b. Ἀπαίτλησις, ib.
Ἀπαίτημαι, t.1, c.461, b
Ἀπαιτήματα, apud Hippocratem legitur in loco quodam suprà in Ἀνακυκλέοντες citato: sed perperam, vt opinor: & pro eo reponendum vel ἀπαιτήματα vel ἀπαιτήσματα: errore nato ex compendio scripturæ.
Ἄπαξ, t.1, c.483, f. Ἀπαξάπας, t.1, c.484, c
Ἀπαξαπῶς, ib.d. Ἀπαξία, t.1, c.479, d
Ἀπαξίως, ib. Ἀπαξίω, t.1, c.483, a
Ἀπαξίωσις, ib.c
Ἀπαξοί, Hesychio μοναχοὶ, solitariam degentes vitam. forsan quia se ἀπάγουσι & segregant à cæterorum commercio.
Ἀπαπαῖ, in vulg. lex. dicitur apud Aristoph. esse vox approbantis, vt φιὶ. pro quo Suidas habet ἀπαπαῖ.
Ἀπεχάλασις, t.1, c.651, a. Ἀπεχάλασις, t.1, c.747, f
Ἀπεχάβλητος, t.1, c.693, d. Ἀπεχεγγίητος, t.1, c.22, h
Ἀπεχδεκτος, Non receptus: vel Qui recipi seu accipi nequit. Interdum etiam actiuè, Non recipiens.
Ἀπεωρεῖδαι, Ionicè dicitur pro ἀφῃρῆσθαι. est enim præt. perf. pass. verbi ἀφαιρέω, seu ἀπαιρέω, vt ipsi loquuntur: habens Atticam reduplicationem & abiectionem augmenti. Sic ἀπεραιρημένος dicitur pro ἀφῃρημένος. Exempla vtriusque habes tomi 1, c.192, e.
Ἀπεραίτητος, t.1, c.246, b. Ἀπεραίτητος, ib.g
Ἀπεκαίνιστος, t.1, c.45, c. Ἀπεκαίνιστος, ib.
Ἀπεκλητος, t.1, c.17, b
Ἀπεκλοίπως, in v.l. affertur pro Abundè. Sonat tamen potius Ita vt nihil omissum sit.
Ἀπεκλιτος, Cui superflui crines dempti & velut ablecti non sunt. nam ἀπεκλίσθαι τὰς τρίχας dicitur ἢ τὰς θείσθαι ἀφαιρῶσας, inquit Poll. l.1, qui ex Pherecr. hoc vocabulum affert. Sunt qui interpr. Hispidus & κουρίας. Idem infrà ἀπέκλητος.
Ἀπεκμακτος, t.1, c.356, g. Ἀπεκμάκτος, ib.h
Ἀπεκμαξία, ας, ἡ, Non mutari. seu Immutabilitas, Constantia.
Ἀπεκπόητος, Qui decipi nequit. Item actiuè, Non decipiens, Non confictus ad decipiendum. vt Hes. ἀπεκπόητον exp. ἀψευδὲς, ἀληθὲς. Vnde aduerb. Ἀπεκπολογίως, Ita vt non decipiaris vel decipi possis. Alis, Non præter institutum, Non improuidè.
Ἀπεκπώματος, t.2, c.985, e. Ἀπεκπωτάτως, ib.
Ἀπεκτίνακτα, Extra tempus. Ita v.l. sed non sine mendo.
Ἀπεκπόδιστος, Non præpeditus, Liber ab impedimentis, apud Heliodorum. Suid. ἀπεκπόδιστον exp. ἀπλωτὸν. Vnde aduerb. Ἀπεκπόδιστος, Sine impedimentis.
Ἀπεκπίπτος, t.3, c.438, c. Ἀπεκπίπτως, ib.
Ἀπεκσάλευτος, Non concussus, Non quassatus.
Ἀπεκσαπιμαστος, t.3, c.774, e. Ἀπεκσημείωτος, t.3, c.770, a
Ἀπεκσίσμιος, t.3, c.766, f. Ἀπεκσκάλιστος, t.3, c.848, e
Ἀπεκσόλυτος, ibid. Ἀπεκσυρίαστος, ib.g
Ἀπεκστὸν, t.1, c.517, c
Ἀπεκτηρητος, Non obseruatus. vel Qui obseruari nequit, Inobseruatus seu Inobseruabilis. Ita enim Lat. loquũtur. Vnde aduerb. Ἀπεκτηρήτως, quod nominis sui signif. sequitur.
Ἀπεκτύπητος, Qui vulsus non est, Hirsutus. διὸ Ἀπεκτυπ-

μάμος. Luc De salt. ἐξετ' αὖ δαπὺς πεῖνο τὸ σκέλος καὶ τὸ γόνυ ἀπαρνεῖσθαι πάντως.

Ἀπάεφτος, Execrabilis, Execrandus: vel Deprecandus, ἀπυκτός. Ex Plut. Apophth. Ab Hes. exp. nō modo ἀπυκτος, sed & ἀπάρατος.

Ἀπᾶθαρτεῖς, Qui peruersus seu detortus aut deprauatus no est. vt Babil. dicit κρίνες ἀπᾶθαρτεῖς πεῖνο, pro Recta iudicia. Vnde aduerb. Ἀπᾶθαρτεῖτως: quod Budæus interpr. Recti, Nullo diuerticulo, afferens ἀπᾶθαρτεῖτως σωπᾶσθαι. Eidemqi ἀπᾶθαρτεῖτι κρίσις in præcedente loco sunt αἱ ἀκλινεῖς, ζυγοστατούμεναι.

Ἀπᾶθαρυλάκτως, Incaute. in fab. Æsopicis.

Ἀπᾶθαχύπος, t.4, c.501, e

Ἀπᾶθαχώπως, Nihil cedens, Pertinax.

Ἀπαργία, ας, ἡ, Apargia: herba ex genere τῆ ὀπτηλοφύλλων apud Theophr. Hist. pl. l.7, c.9.

Ἀπαρμα, t.1, c.558, c. Ἀπαρυέζω, t.1, c.534, b

Ἀπαρμεσμός, ib. Ἀπαρυρ.ω, ib.a

Ἀπαρμπέδητος, Non impeditus: vel, Qui impediri nequit. Vnde aduerb. Ἀπαρμπεδήτως, quod Hes. exp. ἀτεμπεδήτως, Sine impedimento. Sed ordo alphabeticus posoit vt pro eo ibi scribatur ἀπᾶθαρτεῖτως.

Ἀπαρίμφατος, t.4, c.28, c. Ἀπαρμφατος, ib.d

Ἀπαρνιχλιπος, t.2, c.1577, b

Ἀπαρὶς, Hesychio ὑγιὴς, ἀπόρρητος, Sanum, Inexplebile.

Ἀπάρεσις, εως, ἡ, Discessus. v.l. per peram pro ἀπαρος.

Ἀπαρίσκω, t.1, c.578, b. Ἀπαρίσκομαι, ib.c

Ἀπάρτης, ib.g. Ἀπαρπηρ, t.1, c.514, h

Ἀπαρπηρίτης, ib.

Ἀπαρθένευτος, Non deuirginata, Pura & Intacta. ἀπέρατος, καθαρός. Hesych. ex Soph. Hippono. Idem ex eiusdem Sophoclis Iphig. Aulid. ἀπαρθένευτα affert pro ἀ πεπαιτα παρθένοις, Non decentia virgines, Non decora virginibus. Sic schol. Eurip. in Phœn. ἀπαρθένευτ' ἄλωμβα exp. κακοπαρθένευτος πλανωμένη.

Ἀπαρθένεω autem, pro Non congruo virginibus, nescio vnde afferant v.l.

Ἀπάρθενος, Non amplius virgo, Deuirginata. Nonn.

Ἀπαελθμέω, t.1, c.567, a. Ἀπαελθμομαι, ib.

Ἀπαελθμος, ib.c

Ἀπαρίνη, ης, ἡ, Aparine: herba quæ alio nomine ἀφαλόκαρπος dicitur, à seminis figura, quod è medio suocauum esse dicitur velut umbilicus. Dicitur & φιλαίθροπος & φιλεπαίεις ac φιλίστις, quoniam amare homines videtur dum prætergredientium vestimentis adhærescit. Multa de hac Theophr. Hist plaut. lib.7, c.14, Dioscor. lib.3, cap.91, Plin. lib.27, c.5: qui quam Theoph. in loco iam citato ἀπαείνλα vocat, l.21, c.17, Latino vocabulo appellat lappam: eandem tamen lappam annumerás frugum morbis lib.18, c.17.

Ἀπαρκέω, t.1, c.537, c. Ἀπαρκὴς, ib.

Ἀπαρκίας, t.1, c.540, h

Ἀπαρκτῶν, Hesychio κάπυλχαίων.

Ἀπαρκίας, t.1, c.540, h. Ἀπαρίσμα, t.1, c.542, a

Ἄπαρος, ib.b. Ἀπαρίωμαι, t.1, c.548, b

Ἀπαρσενία, t.1, c.547, g. Ἀπαρπάσεως, t.1, c.1153, a

Ἀπαρπάσεως, ib. Ἀπαρὸς, t.1, c.210, h

Ἀπαρτάω, t.1, c.571, d. Ἀπαρτόομαι, ib.f

Ἀπαρτιω, Ionicè pro ἀπαρταω, vt αἰτιω pro αἰτάω.

Ἀπάρτησις, εως, ἡ, Appensio seu Suspensio.

Ἀπαρτὶ, t.1, c.574, a

Ἀπαρτια, ας, ἡ, idem quod ἀποσκευὴ, vt Suid. docet. hoc est Supellex qua sese instruunt οἱ ἀπαίροντες. vt sunt sarcinæ & vasa quæ secum ferunt ii qui alicunde proficiscétur: quæ in exercitu vocantur impedimenta. Exodi 37, αὐτὸν γενέσθαι σὺν τῇ ἀπαρτίᾳ αὐτῶν, cum sarcinis & impedimentis suis. Sic in libro Iudith, ἐλαβε καμήλους ἐξ ὅσους εἰς τὴν ἀπαρτίαν αὐτῆς, ad ferendas sarcinas & vasa itineri necessaria. Ita nominatur etiam supellex & instrumentum domus: vt Hes. quoque ἀπαρτίαν dici scribit τὰ ἐπιτήδεια. Eidemque Etymol. τὰ χρήσιμα εἶναι κόσμου, τὰ λυχνία ἔπιπλα: & Poll. τὰ ἐπιτήδεια ὀνόματα δίδυμα, & τὰ κοῦφα σκεύη. Vasa leuia, seu instrumentum & supellectilem leuiorem, ideoque aptiorem faciendo itineri: qui etiam Ionicum esse hoc vocabulū annotat. Suo autē tempore aliter vsurpatum fuisse indicat, nimirum pro venditione eiusmodi instrumenti quæ sub præcone fiebat. ἔπειτα οἱ αὖ (inquit) τῶν φρᾶσιν τῆ ὄπτιλων, τῶν ἐπὶ πράσεως γεγενημένων, ἐώνηνται ἀπαρτίαν καλοῦσι, ἀγοραὶ καὶ πάντα φασίν. Rursum Hesych. ἀπαρτίας exp. non solùm ἀποσκευὰς, item μεταβασεις, (quo signif. & ἄπαρος dicitur) sed etiam πλοῦς, ἀπαρασμοὺς: & Suid. ἀπαρτίαν non tātum ἀποσκευὴν, verum etiam πλοῦς ἀπαρτισμόν. Nota porro apud Hes. & Etymol. scriptum esse etiam Ἀπάρτια, τὰ ἐπιπλα: actū plurale esse à sing. ἀπάρτιον.

Ἀπαρτᾶ, t.1, c.574, a. Ἀπαρτίζομαι, t.1, c.573, g

Ἀπαρτιδότως, ib.h. Ἀπαρτίζω, ib.g

Ἀπαρτὶς, Hesychio ὡς: ἄπαροι καὶ ἐπιδημίαι ἐπιμὶς, Ad profectionem paratus, Paratus itineri.

Ἀπαρτιλογία, t.1, c.573, c. & t.2, c.632, d

Ἀπαρτίον, t.1, c.573, c. Ἀπαρτισμὸς, t.1, c.574, a

Ἀπαρτιτὸς, οῦ, ὁ, Cui τὸ ἀπαρτίζειν vis inest: Absolutorius, Ad perfectionem & consummationē rei alicuius conducens.

Ἀπαρτος, t.1, c.573, c

Ἀπαρυσίον, Haustu demendum est, Exhaurtendum est. In Suida manuscripto exemplari exponitur ἀφαιρετὸν.

Ἀπαρὸν, siue Ἀπαρὸν, (vtroque enim modo scriptū reperitur, vt αἴνυω & αἰνύω) c.1, c.2161, f.

Ἀπαρυὸς & Ἀπαρύομαι, ib. Ἀπαρχαίζω, t.1, c.553, e

Ἀπαρχαιόω, & Ἀπαρχαιόομαι, ibid.c

Ἀπαρχὴ, t.1, c.558, b. Ἀπαρχεμα, ib.c

Ἀπαρχὸς, vel ἀπ' ἀρχῆς, t.1, c.550, c

Ἀπαρχεμα, t.1, c.557, g

Ἀπαρχων στρατιωτῶν, Præfectus militiæ. v.l. sine exemplo & vlla autoritate.

Ἀπαρωὸς quoque, quod eadem afferunt pro Opitulator, in ἀπαρωὸς mutandum esse arbitror.

Ἄπας, t.3, c.54, d. Ἀπασβλόομαι, t.1, c.587, a

Ἀπαστὴν, Hesychio δεσμωτήριον, Carcer.

Ἀπασπαίζω, Delilio, seu Desalto. Aristoph. Ταλαντεῖς, Ἀπασπαίζειν οἰκτιρεῖ πάντα χαμαί. Menander, Ἀπασπαίζω γὰρ γέλωτι τιμῶν, Exiliam risu, seu Ad satietatem vsque desaltabo præ gaudio & risu: quod & emori risu seu gaudio dicitur.

Ἀπασσιστὶ, Hes. exponi ait à quibusdam θαμπόκλωστι, ab aliis λαικωὶ, ab aliis μαλακῶς χρῶνται.

Ἀπαστικῶς, v.l. ex Hom. afferunt pro ἀπαλαμνικῶς, ἀπιχλόμενος. Sed mendosissimum est, & pro eo reponendum (vt puto) ἀποσύλως.

Ἀπαστὼν, Hesychio ψευδόμενος, Mentiens: sed puto scribendum ἀπατῶν, fallens: non reclamante serie alphabetica. Affert & Ἀπασακὼς pro ἁμαρτὼν. quod non minus est suspectum.

Ἀπασὶ, t.3, c.113, c. Ἀπασία, ib.

Ἄπασος, ibid.d. Ἀπασχάπτω, t.1, c.594, h

Ἀπασχολέω, t.3, c.1209, a

Ἀπαπαὶ, Suidæ αὖθις φόρου, Sine strepitu seu crepitu, qui παπαὶ dicitur.

Ἀπαπάω, ῶ, cum comitatu, vide infrà sub finē tomi 1, post derivata ex Δαπάω.

Ἀπαπὴ, & Ἀπαπεῦ, comp. ex ἀπὸ & ἄπαξ, significat ἄπαυδε, χωρὶς, Seorsum ab. Homer. Iliad. 1, Αἰνείαν δ' ἀπαπὴ πολέος σὺν λαῷ ἄγοντα Ἄπιλλον. Idem & priore vtitur lib.3. Ἀπαπὸν, Ἀπαπὸ, Ἀπάπιλος, Ἀπαπὸς: item Ἀπαπίων, & Ἀπάπημα & Ἀπάπησις, vnà cū verbo Ἀπαπάω, vide infra sub finem t.1 post derivata ex Δαπάω.

Ἀπάπης, t.3, c.80, c. Ἀπατὸν quoque Hesych. ex Democrito affert pro αἰσθητῶς συγκείμενον. Sed pro eo puto scribendum ἀπατὸν proparoxytonos, & intelligendum de eo quod calcando complanatum & pauitum non est.

Ἀπατμὸω, t.1, c.618, e.

Ἀπατυεία, vide inter derivata ab Ἀπάω.

Ἀπατὼω, t.3, c.91, g

Ἀπαυαίνω, Reficco, Arefacio. v.l. pro quo dicitur potius ἀφαυαίνω, vel ἀπαφαυαίνω.

Ἀπαυγάζω & Ἀπαυγάζομαι, t.1, c.601, b

Ἀπαύγασμα, ib. Ἀπαύρος, ib.c

Ἀπαυγὴ, ib.b. Ἀπαυδάω, t.1, c.611, g

Ἀπαυδαλέομαι, t.1, c.1440, a.
Ἀπαυδησιάζω, t.1, c.1461, a.
Ἀπαυλίζομαι, ibid.
Ἀπαυλισμός, ibid.b
Ἀπαυράω, ώ, Eripio, Aufero. Iliados α, Τίωι μὰ βίη αἶψα ἀπουρας. Apud eundem non ſemel ἀπουρα θυμὸν, quod exponitur ἀφείλατο. vt Iliad. ζ, circa principium, — ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπούρα. Sic apud Heſiodum, μαλίφρονα θυμὸν ἀπούρας. vel ἀποῦρα cum circunflexo, vt ab aliis ſcribitur. At verò in hoc verſu eiuſdem poetæ, Πολλάκι δὴ ξύμπαντα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπούρας, aliam ſignificationem habet. Vt enim annotat Euſtathius, ἀπαυρεῖν hic idem valet quod ἐπαυρεῖν, id eſt ἀπολαύειν. Sed quamuis hanc lectionem vna cum Euſtathio agnoſcat & Tzetzes in illo Heſiodi verſu, vulgatæ editiones tamen habent ἐπαυρῇ, eodem alioqui ſenſu. Significat enim poeta, contingere ſæpenumero vt ciuitas vniuerſa ex viro improbo damnũ capiat, ſiue ex vni⁹ viri improbitate. id eſt, ob improbum virum ſeu viri vnius improbitatem pœnas luat, eodémque cum illo inuoluatur exitio. Sciendum eſt porro præter ſecundum illud thema Ἔπαορα, quod conſtituitur ab Euſtathio, afferti & tertium, quod eſt barytonum: videlicet Ἄπαυρα.
Ἀπαυστί, t.3, c.106, e.
Ἀπαυστος, ibid.d
Ἀπαυστος, ibidem, e.
Ἀπαυτομολία, ῶ, Tranſfugio, Sum perfuga.
Ἀπαυχενίζω, t.1, c.608, d.
Ἀπαφίσκω, Decipio, Fallo.
Ἄπαφος, Vpupa. ἔποψ, Heſych.
Ἀπαφυσσω, t.1, c.613, b
Ἀπάφω, (idem quod ἀπαφίσκω, quod paulo antè habuiſti) Decipio, Fallo.
Ἀπαχθής, t.1, c 615, h.
Ἀπαχθίζω, ibid.
Ἄπβαινε, Ababat, Iliad. α. Imperf. temp. ex ἀποβήσομαι futuro, in præſens tranſeunte.
Ἀπβίω, t.1, c.740, d
Ἀπέγγυος, Pronepos. in v.l.
Ἀπεγγυαλίζω, t.1, c.882, e
Ἀπεγκωμίαι, & Ἀπεγκωμιάζω, & Ἀπεγκωμιάσω, vide poſt Ἀπεγκώσω.
Ἀπέδαστος, Imbecillis, pro ἀπέδαιτος.
Ἀπέδω, t.1, c.916, h.
Ἀπέδιλος, Calceis carens, Excalceatus.
Ἄπεδος, t.3, c.114, d
Ἀπέδρα, vide inter anomala, & in themate ἀποδιδράσκω. t.1, c.1052. Apud Sophoclem in Aiace, πῶ σὺν ὅμμ' ἀπέδρας, exponitur ἀπέκρυψας τῆς σῆς ὄψεως.
Ἀπέδω, t.1, c.1078, d
Ἄπεμεν, poeticum pro ἀπῆμεν. Vide Ἄπειμῑ, t.1, c.1223, d.
Ἀπεμφαίνω, t.1, c.1412, b.
Ἀπέπλε, Defloruit, ab Ἀποθάλλω, Defloreſco, Defloreo, vel Deuireſco. In Epigr. tranſtituè, ἀπέπλε χάριν, q.d. deflo ruit gratiam: pro Amiſit gratiam tanquam ſuum florem: vel Gratiæ florem amiſit.
Ἀπέρδω, t.1, c.1097, b
Ἄπι, ab Ἄπιμι, ſignificante Abſum, item ab Ἄπιω ſignificante Abeo. quæ habes t.1, c.1131, & 1138. Sed ἄπι exiſtimatur non ſolùm eſſe Abes, vel Abis, Diſcedis, (ſiue Abibis, Diſcedes) ſed etiam in imperatiuo vſurpari pro ἄπιθι, Abi, Diſcede. Sic certè ἔξι pro ἔξελθε, ex Ariſtophane affertur. Cui ſimile eſt δίει pro δίελθε. Eſſe autem Atticorum & Æolum hanc terminationem grammatici quidam annotant.
Ἀπιθία, t.3, c. 130, e.
Ἀπιθής, ibid.d.
Ἀπικάζω, t.1, c.1122, c.
Ἀπίκασμα, ibid.
Ἀπικισμα, ibid.
Ἀπικῶς, ibid.
Ἀπιλεῖσθαι, t.1, c.485, a.
Ἀπιλή, ibid.d.
Ἀπιλήπεζα, t.1, c.485, b.
Ἀπιλητήριος, ibid.c.
Ἀπίλησα, Atticè pro ἀπολέλοιφα: præt. perf. verbi ἀπολαμβάνω ex inuſitato them. ἀπλήω.
Ἄπιμι, Abſum, &c. t.1, c.1132, g.
Ἄπειμι, Abeo, &c. t.1, c.1138, b

Ἀπειθέω, t.1, c.1123, c.
Ἀπειθέως, t.3, c.159, b
Ἀπείθης, Intentatus, &c. t.3, c.156, e
Ἀπειλαχῶς, t.3, c.235, d.
Ἀπείργω, ibid.e. Paſſ. Ἀπείργομαι, ibid.h
Ἀπειρεσιος, t.3, c.235, g
Ἀπείρηκα, & Ἀπείρημαι, vide infrà in ipſorũ them. Ἀπειρέω,
Ἀπείρητος, t.3, c.156, f.
Ἀπερείδω, t.3, c.235, g.
Ἀπερόαμαι, t.3, c.151, f.
Ἀπεροδάλασσος, t.1, c.1169, f.
Ἀπεροκάλως, ibid.
Ἀπεροκαλία, ibid.
Ἀπεροκάλως, t.3, c.151, a.
Ἀπεροκάλως, t.3, c.151, a.
Ἀπερόπιστος, ibid.
Ἀπερόπαθος, t.3, c.72, a.
Ἀπερίπλεως, t.3, c.152, c.
Ἄπειρος, t.1, c 1412, f. & t.3, c.151, e. & 235, a
Ἀπειροσύνη, t.3, c.152, e
Ἄπειρρητον, Heſychio ἄῤῥητον, ἀπόκλητον, Infandum, Ineffabile. ſed ſuſpecta eſt ea ſcriptura.
Ἀπεισοδίη, t.3, c.152, d.
Ἀπεισος, t.3, c.152, d.
Ἀπεισοσύπης, Heſychio σκόλοψ.
Ἀπειτω, ώ, in v.l. idem eſſe dicitur quod ἀπιθέω. hoc eſt Non ſino me perſuaderi, Morem non gero.
Ἄπειτος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui ſeſe perſuaderi non ſinit, Nulla perſuaſione flexibilis. ideóque Pertinax. vnde τὸ ἄπειτον, Pertinacia.
Ἀπεκβάλλω, in v.l. exponitur Soluo.
Ἀπεκγονος, ος, ὁ, Abnepos.
Ἀπεκδέχομαι, t.1, c.918, b.
Ἀπεκλελάθομαι, Obliuiſcor. Vnde aor. 2 med. ἀπεξελαθόμην, mutuantibus ex inuſ. them. ἀπεκλήθω. Pro eo poetæ dicunt ἀπεκλελαθόμην Ionica reduplicatione. vt Homer. Odyſſ. ω, 12 χάρη, ἵ' ὄφελον, ἀπεκλελάθοντο δὲ θάμβους, obliuiſciminique ſtuporis quo perculſi eſtis.
Ἀπεκλέγομαι, In electione reprobo & reicio: ſeu Non eligo. habet enim ἀπὸ in hoc compoſ. ſignum. vt apud Dioſcoridem lib 3. cap. 25, de aloe. Ibi enim quum dixiſſet, ὁ δὲ λόγου δὲ τοῦ καθαροῦ καὶ εὐθέος τοῦ, ſubiũgit paulo poſt, τοῦ μὴ μέλανος καὶ δυσκάθαρτου ἀπεκλέγου.
Ἀπεκλούω, Abluo, Eluo. vel Eluendo abſtergo.
Ἀπεκλύω, t.2. c.755, h.
Ἀπεκπακα, ibid.
Ἀπεκπαμα, t.2. c.472. g
Ἀπεκπαμφώς, ibid.
Ἀπέκπαπα, t.1, c.471, g
Ἀπεκτείνομαι, Extendor, Prolator vel Prolongor.
Ἀπέκτησις, t.3, c.147, g.
Ἀπέκτικα, t.2, c.472, c
Ἄπεκτος, t.3, c.147, h
Ἀπελάζειν, Laconibus ἀκκλησιάζειν, Concionari. Heſych. Apud Plutarchum duplicia ſcripturæ Ἀπελάζειν, in Lycurgo nimirum, pag. 78, meæ editionis. vbi & ipſe quũ hæc oraculi verba attuliſſet, ὥρας ἐξ ὥρας ἀπελάζειν μεταξὺ βασίλας καὶ κτανόντος, ſubiungit aliquanto poſt, τὸ δὲ ἀπελάζειν, ἐκκλησιάζειν, conciones habere. De hac verò ſcriptura vide in Ἀπελαί.
Ἀπελασία, ας, ἡ, Abactio, Profligatio. Heſychio διωγμός.
Ἄπελαστος, Cui appropinquare nõ eſt. Inacceſſus. ἀπρόσιτος.
Ἀπελαύνω, t.1, c.1169, c.
Ἀπελαυσιάω, t.1, c.11-2 f
Ἀπελαύω, idem quod ἀπελαύνω, ſed inuſitatius in præſenti. Xenophon, ἐγὼ δὲ ἀπελαύω αἰσθάνομαι δὴ τὸν ἐμὸν ἵππον, equo meo conſcenſo, abi.
Ἀπέλεγμος, t.1, c.1175, f. Ἀπέλεγμα quoque, pro refutatione accepi dicitur, ſeu refutatu. vt Lucr. — refutatu conuincere falſum.
Ἀπελεγξις, εως, ἡ, itidem Refutatio ſeu Confutatio & Redargutio.
Ἀπελέγχω, t.1, c.1175, f
Ἀπέλεθος, ν. ὁ καὶ ἡ, Immenſus. Heſychius enim ἀπέλεθον dicit ſcribit ἀμέτρητον, quia πλέθρον eſt menſura genus: afferens & ἀπέλεθον ἴσα pro ἀμέτρητον δύναμιν, Immenſum robur. Immenſas vires: reſpiciẽs nimirum ad hoc Homeri. Ω. 1, ἵν' ἀπέλεθον ἔχωμεν. quia d xerat in præcedente verſu. αἰδὼς κρατέει. Sic Odyſſ. Η. Οὐδὲ δύναμαι, ἐπίρροθοι δὲ ἵν' ἀπέλεθον. Ab eodẽ Homero aliquis dicitur ἀπέλεθρον πρέχειν, ſub. εἶδος, vel tale aliquid, pro Procul

currere, seu Longè, & vsqueadeo vt immensum penè esse interstitium videatur. Iliad.λ, Ἐκτωρ δ' οὐκ ἀπίλιφθεν ἀϋτήσας, μίκτο δ' ὁμίλῳ. vbi schol. exponit οὐκ ἐστι παύσασθαι μαχόμενον. Sunt qui ἀπίλιφθεν pro πολυπλέφθεν accipiant, παρὰ τὸ ἀ tribuentes vim epitaticam.

Ἀπιλέκητος, c.3, c.194, h

Ἀπιλήθω, Ionicè pro ἀφιλήθω, Abfluiſſe: ab ἀπειρέω Ionicè itidem polito pro ἀφειρέω.

Ἀπελευθερία, ας, ἡ, Manumiſſio, Aſſertio in libertatem. vulg.lex. Intellige autem paſſiuè pro Factum eſſe ἀπελεύθερον, Manumiſſum eſſe.

Ἀπελευθερικός, c.1, c.2178, c.
Ἀπελεύθερος, ib.b.
Ἀπελευθερόω, ib.
Ἀπελευθερωτής, ib.c
Ἀπελευθωσις, ib.

Ἀπελεύθω, inuſitatum thema eſt, ex quo ἀπέρχομαι ſua tempora mutuatur, nimirum fut.1 ἀπελεύσομαι, aor.2 ἀπῆλθον, & præt.med. ἀπελήλυθα. Significat autem Abeo, Diſcedo: & peculiariter Diſcedo ex hac vita, Exeo ex hac vita: quo ſignificatu Latini dicũt Decedere & Obire. vnde ἀπελθών, de eo qui deceſſit ſeu defunctus eſt, apud Gregorium frequentiſſimè. Sic Diogen. Laertius in Platone, ἐκείνου δὲ ἀπελθόντος, ὡσαύτως Κρατύλῳ, Quũ verò ille deceſſiſſet.

Ἀπελήλακα, Abegi, Profligaui: Attica reduplicatione duarum initialium præſentis literarum ab ἀπελαύνω dicitur pro ἀπήλακα. vnde in paſſ. ſignif. ἀπεπλαμένοι τῆς πόλεως, Pulſi & profligati ab vrbe.

Ἀπηλθον, vide in Ἀπελεύθω paulo anté.

Ἀπείλιπτος, Relictus. vulg.lex. ſed falſo, aut ego valdè fallor.

Ἀπειμαζω, vide in Ἀπαιάζω paulo ſuprà: vide & in ſequenti Ἀπειμαί.

Ἀπειμαί, Heſychio σκαί, ἀκκλησίαι, ἀρχαιρεσίαι, Fana & ſacraria, Conciones, Cœtus, Comitia. Vnde verbum Ἀπειμάζειν, quod à Plutarcho dictum eſt exponi ἀκκλησιάζειν, & ſcribi gemino λ rectius quàm ſimplici, vt ex alio etiam deriuato, nimirũ Ἀπίλμαχος, manifeſtum fit. nam teſte eodem Heſ. ἀπίλμαχος vocant ἱερὸν κοινωνοί, qui ſacrorum participes ſunt. Aliquanto autem ſuprà idem attulerat Ἀπίλμαχος, itidem pro ἱερῶν κοινωνοί.

Ἀπελλᾶς, & Ἀπέλλιος, ου, ὁ, poſſeſſiua nomina ex proprio pictoris cuiuſdam qui Ἀπελλῆς dictus eſt. vt Ἀπελλείη παλάμη in Epigr. Manus Apellis. Et Ἀπέλλιος χαρίς, ibidem. | Ἀπελλαῖος eſt etiam menſis cuiuſdã apud Macedonas nomen, quem Suid. eſſe dicit Decembrem. Vide & Tractatulum de menſibus.

Ἀπίλμαχος, vide in Ἀπειμαί paulo anté.

Ἀπελμός, Heſychio αἴγειρος, Populus ſeu Alnus: ſpecies arboris.

Ἀπέλω, Excludo, Secludo, Arceo. vnde ἀπέλεσεν, quod Heſych. exp. ἀπεκλείσεν. Poſſet & ἀπείλεσεν ſcribi & ἀπίλεσεν. nam & ἴλεσεν dicitur, & εἴλεσεν & ἔλεσεν.

Ἀπέλων, Doricè ὁ Ἀπέλων dicitur, Apollo Euſt.

Ἀπελος, dicitur τὸ ἕλκος ἢ τραῦμα. Hulcus & Vulnus: ἀπὸ τοῦ μὴ φθείρεσθαι τὴν σάρκα, ἀλλὰ διαπᾶσθαι: quemadmodum ἕλκος quoque denominatum ἀπὸ τοῦ ἑλκύεσθαι ἢ σύρεσθαι ὑπὸ τῶν ἰατρῶν. Vel τὸ ἀτελὲς ἕλκος, Ionicè ϙ verſo in π. Vel ita dicitur ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀλιτῶν ἄπλων, ἀπὸ τοῦ πολυφάρμακα. vt ſignificet τὸ ἀθεράπευτον, Incurabile. Hæc Etymol. Sic Euſt. pag. 842, ἄλκος δὲ τὸ παλαιούμενον οὐ τελεῖον, διὰ τῶν ἐπιλημπτικῶν καὶ ἀτελῶν πίλων εἰρῆσθαι, διὰ σίρεσιν τοῦ τελεῖν. Itidemque alibi duobus in locis, vbi etiam indicat quis ille ſit qui hoc vocabulo ita vſus eſt, nimirum Callimachus.

Ἀπελπίζω, c.1, c.1199, a. Ἀπιλπίζω, actiuum, ib.c. Ἀπιλπίω pro ἐλπίζω ἀπό, &c. ib.d.

Ἀπελπισμός, ibid.
Ἀπεμπολάω, c.3, c.643, h.
Ἀπεμπολή, c.3, c.644, c.
Ἀπεμπολητής, ib.
Ἀπεμφαίρω, c.4, c.194, d.
Ἀπειαπία, ib.f.
Ἀπειαπίω, ib.
Ἀπίασαι, ib.d.
Ἀπιάσκω, inuſitatũ thema, ex quo ἀπαφίρω mutuatur ſua tempora, vt præt. perf. act. ἀπιλήχα, & aor.1 paſſ. ἀπιλήχθην, & aor.2 act. ἀπίτυχον, aor.1 ἀπίτυξα, irregulariter pro ἀπέτυχον.

Ἀπειτοπαθέως ἔχει, Deſpondere animum. vulg.l. perperam pro ἀποτοπαθέως.

Ἀπειτέω, c.1, c.1224, a.
Ἀπιθής, c.3, c.213, f.
Ἀπιθία, c.3, c.213, f.
Ἀπειθιάστως, ib.
Ἀπειθιαστικός, ib.d.
Ἀπειθιαστικῶς, ib.d.
Ἀπειθίστως, c.1, c.1224, a
Ἀπεξαμαρτάνειν, Peccare. Delinquere.
Ἀπεξίναι, Vindicare ſi non mentiuntur v.l. nam eo ſignificatu dicitur potius ἐκπεξίναι, nimirum pro Exire aduerſus aliquem ad ſumendas de eo pœnas.
Ἀπείπα, c.1, c.1116, b.
Ἀπειπάτως, ib.d.
Ἀπείπατος, c.3, c.231, h.
Ἄπεπλος, ον, ὁ καὶ ἡ, Peplo carens, Peplo non amictus. Eurip. verò in Phœn. dicit ἄπεπλος φαρέων λαβοῦσ', pro εἰλιμμένη λαβοῦσ' ἱματίων, candidos exuta peplos.
Ἄπερ, Quæ, c.2, c.1502, d
Ἄπερ, pro καθάπερ, c.2, c.1506, a
Ἀπεραπολογία, c.3, c.234, a.
Ἀπέραντος, c.3, c.233, h.
Ἀπέρασις, c.3, c.238, e.
Ἀπέρασις, c.3, c.232, e. & 238, f
Ἀπερατίτης, c.3, c.233, c
Ἀπειρᾶν, Deſpondere animum, Deſperare. Ἀπειρᾶν, autem pro Detego, neſcio vnde irrepſerit in v.l.
Ἀπειρᾶσθαι, c.1, c.1241, b.
Ἀπειρασία, c.1, c.1235, d
Ἄπειρος, Heſychio ἀργός, Qui ab opere & labore alienum gerit animum, Piger, Ignauus.
Ἀπείρων, c.1 c.1241, e
Ἀπείρων, (ab ἔρω ſignificante Facio, εἴρω) eſt etiam Conficio. Affertur enim ex Herodoto, ἀπείρξας ἱρήια ἄλλα, pro Vbi cætera ſolennia cõfecerint.
Ἀπειρεί, Indefeſſo & infatigabili tenore. v.l.
Ἀπειρέσιος, c.1, c.1246, a.
Ἀπειρεσίως, c.3, c.235, g.
Ἀπειρεσιώτερος, c.1, c.1248, a
Ἀπειρεσιώτερος, ib.
Ἀπειρέσιος, c.1, c.1246, c
Ἀπειρίζομαι, c.1, c.1248, a
Ἀπειρίω, ῶ, thema eſt in præſenti inuſitatum, vſitatiſſimũ in præterito perfecto act. & paſſiuo, & in fut. 1 act. quod eſt ἀπειρῶ, & Ionicè ἀπειρέω, reſoluta vocali circũflexa in εω. Significat porrò interdum Denuntio, Renunno, Indico. Herodot. ἀπειρέων Κῦρω Λακεδαιμονίων ῥῆσιν, renuntiaturus Cyro quæ Lacedæmonii dixerant. | Item Dico non eſſe faciendum, Interdico, Veto. In qua ſignificatione aliquando cum particula μὴ conſtruitur. vt apud Thucydidem lib. 1, pag. 10, κἀκεῖνα προσέτι ἐμοὶ ἀπειρέω μὴ πολεμεῖν ὑμᾶς. nili & hic malis ſimpliciter accipere pro Renuntiaturũ ſeu Denuntiaturum. ſchol. exponit ἀπαγορεύσειν, ἀπορρήσειν, τὸ ἀναιτίαν ἐροῦσι. Frequentius accuſatiuo inuctum reperitur. vt apud Ariſtot. Politic. libro 2. cap 3, ἔλαθε ταύτας τὰς δούλας ἀρίστας, μίσει ἀπειρηκὼς τὰ γυμνάσια καὶ τὴν ἄλλην ἅπασαν, ſolis gymnaſiis armiſque eis interdixerunt. Itidémque aliquid vicißim dicitur ἀπειρῆσθαι. vnde ἀπειρημένος τόπος, Locus veritus, Locus ad quem accedere interdictũ eſt. & τὸ ἀπειρῆσθαι prohibita. Dicitur verò & ἀπείρηται ſequente infinitiuo, aut ὅτως μή. Plutarch. Apophth. ἀπείρητο αὐτοῖς ναυσὶν ἐπιβῆναι, Veterum eis erat nauibus eſſe, Interdictum eis erat re nauticã. Sic alibi, ἀπείρητο αὐτοῖς πεζεύειν ἐπὶ θάλασσαν, Veterum eis eſt artem exercere. Cum particula ὅτως, ſequente μανθάνειν: Plato De republ. libro 1 ἀπειρημένον ἐστὶ τοῖς μανθάνειν ἐροῦσιν ἡγεῖται αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς εὐσχολεῖν, ei ſit à viro non contemnendo prohibitum ne, quod de his ſentit, proferat. | Significat etiam Dico me non facturum, ſeu Nego, Renuo, Recuſo, Detreco: aut etiam Contradico. Thucyd. libro 1, pag. 19. δίκην αὐ εἶπεν οἱ ἐφ' ἑκάστοις ξύμμαχοι ὅτι δουλοῦται τὰ ἀμφισβητούμενα χρήματα ἐρήμης οὐκ ἀπροφάσιστος, ἡμεῖς δ' ὅτι τῶν τιμωμένων ἐκόντες ἐχόμεθα, καὶ αὐτοὶ ἅμα ἐωλόδαι οὐκ ἀξιοῦμεν εἶναι. (niſi hic malis accipere pro Non deſponderi animum, de qua ſignificatione mox dicam) Herodot. ἀπειρέοντο ἐπὶ Ἕλλησι ξυμμαχίην, auerſabantur & renuere Græ-

corum ſocietatem. Et apud Suidam, διὰ ὃ οὖν ἀπειρήκασι Μήδοι πολεμίων ἀνδρῶν, καὶ πάλιν αὐτὸς αἰτιᾶται ῥᾳθυμίαν τῶν στρατιωτῶν. In paſſ. & voce & ſignif. Thuc. l. 5, p. 181, αἱ μὲν σπονδαὶ καὶ αἱ ξυμμαχίαι οὕτως ἐγίγνοντο, καὶ αἱ πρὸς Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων οὐκ ἀπίρλωτα οὔπω ἐποίουν ὑφ' ἑπέρων. | Dicitur præterea aliquis ἀπειρηκέναι pro Animo concidiſſe, Animum deſpõdiſſe: vel etiam Viribus concidiſſe, & fatigatus eſſe. Xenophon enim dixit λαγφὸν ἀπειρηκότα, leporem fatigatum & curſu exanimatum. Et Plutarchus, ἐκπεπληγμένῳ φρένας, ἀπειρηκότι τὴν λύπης, animo præ triſtitia collapſi. Frequẽter addito datiuo rei, pro Confectum ſeu fractum eſſe. Plato De leg. ἀπειρηκότες γήρᾳ, Confecti ſeu fracti ſenio. Sic apud Suidam, ἐγήρασε, καὶ ἀπειρηκυῖαι ταῖς πόνοις ἦσαν. At Demoſthenes, ἀπειρηκότων χρήμασι Φωκέων, Phocenſibus pecuniæ inopia fractis exanimatiſque. In Thuc. quoque loco ſuprà citato, χρήμασι φέρουσι οὐκ ἀπορῶσιν, accipi poteſt pro Animum non deſpondebunt in conferendis pecuniis: & in illo apud Suidam, ἀπειρήκασι τῶν πολεμίων ἀνδρῶν, deſperarunt fore vt pax & fœdus interuenirent. Affertur verò & in paſſ. ſignif. ἀπειρημένου πράξαι, pro Deſperatam rem tentare.

Ἀπείρω, Depello. v. l. perperam pro ἀπείργω.

Ἀπειρωμάσαι, apud Heſychium legitur, expoſitum ἀπεπᾶσαι. Vnde ἀπειρωμάζειν dici videtur qui in loca ſola ſeu ſolitudines ſe ſubduxit à cæteris hominibus.

Ἀπειρωνέω, & Ἀπειρωνέομαι, t. 1, c. 1155, e

Ἀπειρύω, Reprimo, Cohibeo. Apoll. Rhod.

Ἀπεσκέπτως, Incircunſpectus, Non circunſpectus. Idque vel paſſiuè pro Cuius non facilis circunſpectus: vel actiuè pro Non cautus & conſideratus. Suidas ἀπεσκέπτως exponit αὐτοπρόσωπον, quod ſonat potius Id quod ſuſpicati non eſſemus.

Ἀπεσκέπτως, t. 1, c. 695, h. Ἀπεσκεπάσθη, t. 1, c. 875, g

Ἀπεσκέψως, ὁ, ἡ, καὶ ἡ, Non exquiſitus: vel Non ſuperfluus & ſuperuacaneus. Athen. l. 6, βροτὰ καὶ πρὸ πάντων ἀπεσκεψασμένα. Itidémque alibi, ἀπεσκέψως δ' ἅπαν pro λιτῶς καὶ ἀφελῶς. Vnde aduerb. Ἀπεσκέψως, Non exquiſitè, Non ſuperfluè. vt apud Ceb. Theb. ἀπεσκέψως κεκοσμημένος, ornatus cultu corporis non exquiſito ſed ſimplici.

Ἀπεσκήνητος, Quem ἀποσκηνῆσαι nemo poteſt, Inenarrabilis, Inexplicabilis.

Ἀπεσκιάσθαι, t. 1, c. 5, e

Ἀπεσκίρτητος, Qui nullis ſtrepitibus circumſonat ſeu circumſonatur. Suidæ ἀπαρεσχέτος, ἀπαρεσκέχλητος.

Ἀπεσκλάκητος, t. 2, c. 550, c. Ἀπεσκληκότος, t. 1, c. 579, d, & e

Ἀπεσκυλεύμενος, t. 2, c. 856, d. Ἀπεσκωμμένως, ibid.

Ἀπεσπέκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui mente ſeu cogitatione comprehendi nequit. Damaſc. de Deo.

Ἀπεσπόρητος, t. 2, c. 1388, b

Ἀπεσχίστως, Qui circumſinitus non eſt, Non terminatus nec definitus. Varin. tamen ἀπεσχίστως neſcio vnde affert pro ὁ μὴ καταρῶς ὁπωσιῶν: ſubiungens, ἀπεσχίζειν γὰρ τὸ ἀπεκθεῖν ἐστι.

Ἀπεσχίωτος, t. 3, c. 321, a

Ἀπεσταλπίκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tubarum clangore non circumſonatur ſeu circumſonat. Suidæ ἀπεσοχέτος, ἀκατάσχετος, generalius.

Ἀπεστεπτόλεως, t. 3, c. 828, e. Ἀπεστεπτόλεως, ibid.

Ἀπεστασίως, t. 3, c. 923, d. Ἀπεστασίτως, ibid. e

Ἀπεστεία, ας, ἡ, Natura ſuperfluitatis immunis, puráque recrementorum. φύσις ἀπεστείωτα οὐκ ἔχουσα. Ita quidam reponunt pro ἀπέστεια, apud Theophraſt. De cauſ. plant. l. 2, c. 11.

Ἀπεστεχόνος, ὁ, ἡ καὶ ἡ, Qui tempore ſeu annis impar non eſt, Suppar ætate. Ex Theophr. De cauſ. plant. lib. 1, capite 11, ἀπεστεχόνα κοῖ affertur pro Pari tempore in vtero ferunt.

Ἀπεστία, ας, ἡ, Rerum felicitas. Δυστραξία. v. l. ſed viderint, dicendum enim foret potius ἀπεστασία, pro ἀπεστατοῦσῃ, & nullis circunſtari periculis ſeu caſibus aduerſis.

Ἀπεστάτης, t. 1, c. 1786, b. Ἀπεστίτατος, t. 3, c. 1403, g

Ἀπεστρεπτος, Qui non circumuertitur: vel Qui circumuerti & circumagi nequit. Heſychius itidem ἀπεστρεπτον exponit τὸ μὴ στρεπτὸν ἢ μὴ στρεπτόμενον: hoc eſt, inquit, τὸ μὴ καταστρεφόμενον, Quod non conuertitur ſeu commutatur.

Ἀπεστροπος, ὁ, ἡ καὶ ἡ, idem. Apud Soph. in Electra, p. 89, ἐπὶ δὲ τοῦ Κείσαι βουκόλου ἔχων ἀπεστροπὸς πώς Ἀχαμενιδῶν ἀπεστόχους, νῦν δ' ὁ σοὶ τὸ Ἀχέροντα δὴς ἀφάατον, ſchol. exponit ἀπεστρόφους, ἀπεπλάνους, Non redientes, Non reuertentes, ſeu Irredux vt Lucan. loquitur: ſicut nimirum περιόντων ἐνιαυτὸς dicitur Circũuertẽs annus, Qui veluti redit ad nos circulo ſuo peracto. Itidem quum Plutonem dicit non eſſe ἀπεστρεπτον, intellige, Eum non nũquam conuertere greſſum & reflectere pedem ad puniendos ſceleratos. vnde & ſcholiaſt. annotat, de Oreſte acceptum, exponi, ἀπεπλάνους: de Plutone verò, ἀπεστρόφους τοῖς ἐχθροῖς μαλλον. nam τὸ κῆδ' ἑαυτοῦ λαμβανόμενον, interdum δυσφόρως φέρουσι.

Ἀπεστρεπτος, t. 3, c. 252, b. Ἀπεστρέφωτος, ibid.

Ἀπεστριφτρις, ίος, ὁ ἡ, Minimè orbiculatus. B. Ex Theophr. πολυγώνιον καὶ ἀπεστριφῆ.

Ἀπεστρώτα θηλεῖα, dicitur Polyb. vocaſſe Elephantos hominum ductu deſtitutos. quæ vox ſi mendoſa non eſt, ſonabit, ἀπεί ἀ οὐκ εἰσὶ φῶτες, id eſt ἀνδρες.

Ἀπερίαγνι, t. 1, c. 516, a. Ἀπερίβλητη, t. 1, c. 1154, h

Ἀπερίβλεπτος, t. 1, c. 516, b. Ἀπερίβολος, t. 3, c. 686, b

Ἀπέρδω, Abeo, ſeu faceſſo in malã rẽ. Vnde apud Ariſtoph. Nub. Ὀθλεῖς, ἀπέρδῃ, nugaris, abi in malam rem. Heſych. quoque exponit ἀποβλίτου, πορεύου μετὰ φθορᾶς.

Ἀπέρδωγας, t. 1, c. 516, b. Ἀπερδωγάς, ibid.

Ἀπερεθεάσω, t. 1, c. 1151, d. Ἀπερεθεάσαμαι, ibid. e

Ἀπερυκω, t. 1, c. 1167, b

Ἀπερυσόω, ῶ, Rubiginem ingenero: vel Rubigine conſumo. vnde paſſ. ἀπερυσῶσθαι, quod exponitur Rubiginem ſentire.

Ἀπερύω, t. 1, c. 1160, c. Ἀπέρχεμαι, t. 1, c. 1168, a

Ἀπιεῶ, t. 1, c. 1149, c

Ἀπιρωδές, Heſychio κωλυτής: ab ἴρωεῖν (inquit) ſignificante ὁρμᾶν. vt Etymologo quoque ὁ τῆς ὁρμῆς ἢ σπουδαίας κωλυτής: ab ἴρμη, ſignificante ὁρμή, σπουδή. Ita igitur dicitur Qui impetum alicuius inhibet & reprimit, Quique aliquem iam ἱρωοῦντα κατοκίσει. velut apud Hom. Il. θ, — ἐμῶν μενεάων ἀπιρωδές.

Ἀπιρωτω, ῶ, Diſcedo. vt apud Homerum Il. θ, Τῷ κε πάλαι γυμνῶς πολέμου ἀπιρωτήσας, diſceſſeris. ἀπαλλαγήσας, Heſ. Vel etiam Deſtiteris & amiſeris πλὼ ἑρωῶν.

Ἀπίρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Interminatus, Nullo limitatus fine, Nullo circumſcriptus ſeu definitus termino. vt Heſychius quoque ἀπίρονα exponit πέρας μὴ ἔχοντα. Poetæ Ionica τῇ ἰπνήσιες dicunt ἀπείρων.

Ἀπιρωπος, Heſychio ἀπάνθρωπος, Inhumanus. vt Etymol. quoque ἀπίρωπον dici ſcribit ἄγριον ἢ ἀπλῶς, ſeu σκληρὸν, δυσπαράπτωτον, συγκὸν, ἀπροσδόκητον, Ferum, Immitem, Durum, Inexorabilem, Horrendum, Perſuaſione non flexilem. Ἀπιρώπως tamen Heſychius rurſum affert pro Σκαιωτάτως, ἀδόκητος, mutato ſimul accentu.

Ἀπίσβας, Doricè pro ἀπίσβης apud Theocr. Idyl 4: quod ſchol. exp. ἐξέλιπες, ἀπέθανες, Mortua es & extincta. Sunt qui dicant eſſe aor. 2 verbi inuſitati ἀποσβήνω: poteſt tamen eſſe etiam aor. 2 paſſiuus verbi ἀποσβέννυμι ex ἀποσβίω.

Ἀπιτάω, vide infrà inter compoſ. ex ἰτάω.

Ἀπίσια, ας, ἡ, Heſychio αὔτως. Ionicè igitur poſitũ pro ἄρτως, dimiſſio. vt κίσια pro κῆτος. Exponit verò & ἀπίσθα: in qua ſignif. ſcribitur potius ἀπίσυνα, Laconicè.

Ἀπισαμφράμφιος, t. 3, c. 874, a

Ἀπίσηλι, & Ἀπίσηλικα, vide in Ἀπισηλημι

Ἀπίσθια, ἀ σθίω, t. 3, c. 758, g.

Ἀπίσθυλι, pro ἀπεσύθησαι, t. 3, c. 760, d

Ἀπισθωμίδιος, t. 3, c. 1020, a. Ἀπίσιν, t. 1, c. 1752, c

Ἀπισφάφατο, Ionicè pro ἀπεσφαμμένοι ἦσαν: præteriti pluſquamperf. paſſ. tertia perſ. plur. ex tertia ſing. ἀπίσφαπτο, inſerto α ante σ, & tenui verſa in aſpiratam.

Ἀπίτις, Heſychio ἀποχώρησις, diſceſſus.

Ἀπιτὼ, οῦς, ἡ, Abſentia. Herodotus pag. 344, ὑπαχθομένης τῇ ἀπιτῇ τῆς μάχης, eo quòd à pugna abfuiſſent. Callimach. quoque pro ἀποδημία poſuit, teſte Suida. Perperam apud Heſychium ſcriptum ἀπίσω, paroxytonos: quod exp. etiam ἀγοῖα: ſi tamen ita ſcripſit.

Ἀπιχαριῶσαι, t. 1, c. 1372, e

Ἀπήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Foliis carens, in Epigr. vbi & compar. ἀπετώτερα legitur pro Minus foliosa, seu Minus frondosa.

Ἀπήρατον, t.3, c.1346, d.
Ἀπηύρα, t.3, c.616, b.
Ἀπηυδάω, t.1, c.1303, a.
Ἄπιτυς, ου, ὁ καὶ η, Tædæ inutilis, Ex quo tædæ fieri nequeunt: vt sunt arbores quæ non sunt pingues nec resinosæ, vt Plin loquitur. Theophr. Hist. plant. l.3, c.10, ἀπιτυώτερα καὶ ἧττον ἐνδεδος.
Ἀπιθαναίζω, t.1, c.568, c
Ἄπιθος, ibid.c
Ἀπιθώσομαι, ibid.c
Ἀπυκτὰς, t.1, c.1316, g.
Ἀπυκτὸς, ibid.f.
Ἀπυκτὰς, ib.
Ἀπυκτῶς, ibid.g
Ἀπιθανίζω, t.1, c.1306, c
Ἄπυος, idem cum Ἀπύθης: vnde verunque Hesych. exp. per ἄπιτος, quod est Inauditus, seu De quo nil auditu cóperetum habemus. quo sensu Hom. dicit ἀΐστους.
Ἀπιθαλεῖν, Hesych. exp. ἀπαρξάσθαι, primitias offerre. Sonat tamen potius Vilipendi seu Vilescere.
Ἀπιθύραμαι, t.1, c.1314, c.
Ἀπιθωτίζω, t.4, c.785, a
Ἀπιζήθης, t.1, c.1378, b. & t.4, c 686, c. ob.
Ἀπιχθὴς, Hesychio ἐχθρωτὸς, Inimicum & odiosum c reddens.
Ἀπιχθάω, t.1, c.1314, a
Ἀπιχθαίνομαι, t.1, c.1313, c.
Ἀπιχθὴς, ibid.
Ἀπιχθήματι, ibid.c.
Ἀπιχθέα, ibid.d
Ἀπιχθήτος, ibid.f
Ἀπιχθᾶς, ibid.d. Apud Hesych. legitur & Ἀπιχθῶς, quod exp. ἐχθρῶς.
Ἀπιχθῶς, ibid.
Ἀπιχρόω, t.1, c.1373, f
Ἀπίχω, t.4, c.686, c. ob.
Ἀπίω, t.1, c.1379, b
Ἀπίξ, t.3, c.227, h.
Ἄπιων, Ionicè & poeticè pro ἀπών, Absens: item Mortuus, d vt ἀπολῶν quoque: & contrà ἐὼν, viuus seu superstes.
Ἀπιωρύμενον, t.1, c.217, d f. ob.
Ἀπιώτευν, Hesychio ἀμαυρώσειεν. Fuerit itaque ἀπὸ in hoc compos. priuatiuum.
Ἀπιωτεῖν, eidem est ἀποβλίττειν: si tamen non potius scripsit ἀπιβλητεῖν.
Ἀπιθήκης, t.1, c.1447, g
Ἀπιχέομαι, Ionicè pro ἀφηγέομαι, Narro. apud Herodot.
Ἀπηγήματος, τὸ, & Ἀπήγησις, ιος, ἡ, Narratio: Ionicè pro ἀφήγημα & ἀφήγησις. Sed ἀφήγησις est ipsa potius actio narrandi, ἀφήγημα autem res quæ memoratur.
Ἀπηγόρημα, ατος, τὸ, Hesychio Ἀπολόγημα, defensio. Exponitur etiam Negatio. Pro eodem dicitur Ἀπηγόρυμα.
Ἀπηγορίω, t.1, c.31, f.
Ἀπηγορία, ας, ἡ, v.l. interpr. Negatio, vt Ἀπηγόρυμα.
Ἀπηγορημένος, vide Ἀπαχορεύομαι.
Ἀπήδαλον πλοῖον, Gubernaculo carens navis.
Ἀπήλιον, t.1, c.1449, a.
Ἀπήμα, ibid.
Ἀπίθι, Abi, præt. med. verbi ἄπειμι. Plato in Apolog. ἀπίθι καὶ σὺ τοῦτον.
Ἀπήνειοι, Hesychio οἱ μὴ ὑπήκοοι, Dicto non audientes, Inobedientes.
Ἀπηκριωμένος, t.1, c.303, a.
Ἀπήνας, t.3, c.263, d.
Ἀπηκριωμένος, ibid.c
Ἀπήνας autem, est ἀπ, ὑγρόμενος, si Suidæ credimus. afferenti & ἀπῆνα pro ἀπῆλθε. Ionica autem hæc sunt à them. ἀφίκετο. Hesych. vero ἀπῆχε affert pro ἀπῆλθε & εἰς ὀξὺ σωπᾷ χε.
Ἀπηλεγής, t.1, c.33, g.
Ἀπηλιγέως, ibid.
Ἀπηλιγής, ibid.f.
Ἀπηλιγὴς, ibid.
Ἀπηλιάσεις, t.1, c.1458, b
Ἀπηλιόω, ῶ, Facio ἠλίθιον & fatuum. vnde ἀπηλιωμένος, Quasi ad fatuitatem est redactus, & mente captus. Dioscorides libro 5, cap 25. de aceto scillitico, σπονδὴν ὠφελεῖ μελαγχολικοὺς, ἀπηλιωμένους.
Ἀπηλιώτης, t.1, c.1452, g.
Ἀπηλιώτης, t.1, c.1456, f
Ἄπημων, t.3, c.281, b
Ἀπήμων, Ionicè pro ἀφήμαρτη. quod est ἀπίτυχε, Aberrauit. Suid.
Ἀπημελημένος, t.2, c.861, d.
Ἀπήμων Ζεὺς, t.3, c.280, c.
Ἀπήμων, ibid.b
Ἀπηνὴς, Hesychio ἀπάνθρωπος, σκληρός: Inhumanus, Durus. seu Immitis. idem atque ἄπηνης.
Ἀπήνεια, ας, ἡ, Suidæ ἀπανθρωπία, Inhumanitas.
Ἀπημελημένος, ibid.
Ἀπήμων, ibid.
Ἀπήνεια, t.1, c.427, f
Ἀπηνώθη, Suid. affert pro ὠμὸς ἐγένετο, Immitis & crudelis factus erat: à them. ἀπηνέω, significante Reddo ἀπηνῆ. Exp. etiam Obstupuit, & tùc est ab ἀπήνημαι.
Ἄπηνον, ου, ἡ, Rheda, Vehiculum mulare, Vehiculum quod muli iuncti trahebant. vt Pausan. docet, hic scribens in Eliacis, ὡς μὲν δὴ ἄπηνον καὶ τὸν σταθμὸν εἶδα ἐγὼ αὐτὸ ἔτι ἑστῶτα. Sed & Homerus eam vocat ἡμιόπλειον ἅμαξαν, Odyss. ζ, Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἅμαξαν ἐύτροχον ἡμιόπλειον Ὄτρεον, ἡμιόνους τ' ὕπαγον, ζεῦξαί θ' ἅρμα. Idem Iliados ω dicit, Π. ὀξέα δὲ μέγ' ἡμίονοι ἔλκον πετράωλον ἀπήνην.
Ἀπηνιάω, t.1, c.170, g
Ἄπηνις, ιος, ὁ καὶ ἡ, Immitis, Inclemens, Saxus, Crudelis. Hesychio σκληρὸς, ὠμὸς, πικρός. Homerus Odyss. τ, Οἳ μὲν ἀπηνῆς αὖτις ἴσαν καὶ ἀπήνεα εἵατ' ἄνακτες. Idem Iliados α, βασιλῆος ἀπηνέος. Et Iliados ψ, σὸν δὲ τρόπον ὄβριν ἀπηνῆ. Iliados ο, ἀπηνέα μῦθον dicit. At Aristophanes Nub. ὅπως ἂν ἐξῶσι μαδαρὸν δίξειαν ἀπηνῆ: quod exponũt αὐθάδη, ἄκοσμον, Acerbũ seu asperũ, Insolens. Dictum porro τὸν ἀπήνεια volunt quasi ἄπωθεν ὄντα τῆ αἰδοῦς, vel quasi νίπτειν μὴ ἐπιστάμενον, metaphoricè ἀπὸ τῆς δυσπλυσίας ἵππων.
Ἀπήνων ἀγώνισμα, Certamen quod fit τῇ ἀπήνῃ: quum nimirum multi rhedæ iunctis certatur, seu quũ certatur vehiculo mulari. Sic enim Poll. libro 7, καὶ τὸ μὲν τῶν ἡμιόνων ἀγώνισμα, ἁμαξῶν καλεῖται· τὸ δὲ τῶν ζυγίων, ἀπήνων. Suspectam tamen vocabulum hoc terminationem haber.
Ἀπῆν, Abii, Discessi: Doricè apud Theocr. pro ἀπῆλθον.
Ἀπηύρα, ibid.
Ἀπηυράμην, t.1, c.1338, h.
Ἀπήχθεσθαι, t.1, c.1338, b.
Ἀπήχθεσθαι, t.3, c.227, h.
Ἀπηυράμην, Ardeo, v.l. perperam pro πεπύρωμαι: quod est, In carbones redactus sum, à verbo αὐθέκαιω.
Ἀπῆχε significans ἀφῆκεν, est aor. 1 ab ἀπήχω.
Ἄπιος, ου, ὁ ἡ, Ex alto dependens: item simpliciter Altus, Sublimus, In alto situs. vt Hesychius quoque ἄπιον exponit μετέωρα, ὑψηλά. Idem ἀπίορα affert pro ἀπέχοντα, Dissitum & remotum. vt & Suidæ ἄπιορος est ὁ ἀπεστηκὼς, & ὁ διεστώς. Hesychio rursum ἄπιορι sunt non solùm ἀπεκρινεῖς, sed etiã ἀπαρνούμενοι: si tamen ita scripsit, & non potius ἀπιστοῦντες.
Ἀπιόεις, ου, ὁ, idem. vt in Epigr. καὶῶς ἀπιόεις.
Ἀπιλλώσαν. t.1, c.558, b
Ἀπιρία, ας, ἡ, Improbitas. vulg. lex. Sed perperam. dicitur enim ἀπιοσύνη.
Ἀπιρὸς, t.3, c.281, d.
Ἀπιρὸς, ibid.c
Ἀπιρόω, ibid.
Ἀπιρὸς, apud Hippocratem legi dicunt pro Accuratè. ἀπιρωτέρως, ἀκριβῶς. pro quo reponunt ἀπείρως.
Ἀπιρωτέρως, Sulpensum, Pendens: item Longè situm & remotum: Hesychio μακρὰν ὄν. Ἀπιρωτέρως autem Absolutum, Perfectum: πλέον, eidem.
Ἀπιρωτέρως, t.1, c.573, g.
Ἀπιρωτέρως, t.1, c.574, a. ob.
Ἀπιστοθελασμένος, t.1, c.1151, e.
Ἀπιστοθελασμένος, ibid.
Ἀπίστως, t.3, c.283, c
Ἀπίστρια, Hesychio ἀνύστρια, Sarctrix, seu Sarcinatrix. quæ & ἀπίστρια dicitur, si bene memini. atque ita Doricum fuerit hoc Ἀπίστρια.
Ἀπιχία, t.1, c.1481, b.
Ἀπιχθὲς, ibid.d
Ἀπιχθέσθαι, Suidæ ἀπέβλαπτε, ξένοι τῷ κῷ ἀπίστως ἔχου. Sed mihi equidem suspecta est hæc vox, licet & in manuscriptis pro habeatur codic. & scripserim potius ἀπιχθεύσθαι, quod tum ab ipso tum ab Hesychio exponitur ἀπέβλαπτον, Abiectum: item μεμισημένον, Odiosum, seu Insum. ab ἀπιχθάομαι.
Ἀπιχὲς, t.1, c.1483, c
Ἀπιχὲς, t.1, c.1481, a.
Ἀπιχὲς, t.1, c.1482, c.
Ἀπίων, t.1, c.217, f
Ἀπία, ας, ἡ, Apia: dicta olim quæ nunc Peloponnesus vt refert scholiastes Thucydidis. Quomodo accipiunt nonnulli apud Homerum Iliados α, dicentem, Τεῦδον ἐξ Ἄπιος γαίης. Alii tamen appellatiuum esse volunt, exponentes ἀπιδανὸς καὶ μακρὰ ἀπὸ χωρίου. Ἀπία Scythis dicitur Tellus, dea, apud Herodotum libro 4.
Vide & Ἄπις.
Ἀπιακὸς ἀρὴς, Hesychio ὁ Μεμφιτικός: quoniam fortassis ibi colebatur Apis.
Ἀπιάω, Dimitto. vnde fut. ἀπιαλῶ, quod Hesych. eidem exponit ἀποπέμψω.

Ἀπίαλος, Hesychio ῥῖγος, Rigor, Frigus. Dicitur & ἀπίαλος febris quædam.

Ἀπιδανῆς, dicti sunt antiqui Arcades, vt schol. Callim. & Eust. referunt. Ἀπιδανὸς autem pro Peloponnesio accepit Mimnermus apud Athen. l. 13, canens, Ἀπιδανῆς Λαΐδος ἠράσατο. erat enim Lais Corintho oriunda: quæ vrbs est Peloponnesi.

Ἀπίη, Ionicè pro Ἀπία. vnde ἀπίης χώρης apud Homerum, quod Hesychius exponit τῆς μακρὰν ἀπηνούσης, afferēs similiter ἀπίη pro ἀλλοδαπή, ἀλλοτρία. Itidémque Suid.

Ἀπίημι, Ionicum est pro ἀφίημι: itidémque ἀπίεμαι pro ἀφίεμαι, & similia: quæ passim occurrunt apud Herodotum. Idem in imperfecto dicit ἀπίεν, pro ἀφίει, ex inus. them. ἀφίειν. Significat autem Dimitto, Missum facio, Sino: item Emitto. Falsò in vulg. lex. exponitur etiã Abeo, Proficiscor, Secedo, Recedo, Transeo, Prodeo, Prouenio.

Ἀπήνασις, t. 3, c. 135, f. Ἀπηλάσιος, ib.

Ἀπηδὴς, Suidæ ὁ δυς χρὴς καὶ δυσκατάβατος τοῖς βαίνουσιν ἐπ' αὐτὸν, Arduus, & Ascensu difficilis: afferenti hunc locum sine autoris nomine, de Abderitis vrbe, ἀκούω αὐτὸν μὲν τὸν ὄφηλον κεῖσθαι καὶ ἀπηδῆ λόφον. Sed notandum, in manuscripto codice vtrobique scribi cũ diphthõgo, ἀπειδὴς & ἀπειδῆ, licet non sua serie.

Ἀπηδῶ, t. 3, c. 130, g.

Ἀπίκια, placentarum quædam genera, denominata ab Apicio quodam Romano, homine qui ἀσωτίᾳ καὶ τρυφῇ πάσας πὰς ἄλλους ὑπερβάντας, vt post Athenæum testatur Suidas. vnde & à Plinio vocatur altissimus nepotũ gurges. Sub eiusdem nomine editus est libellus quidã de re culinaria, vt Archestratus γαστρονομίαν edidit, seu ἡδυπάθειαν, seu ὀψαρτυτικὰ, seu ὀψοποιΐαν. disceptatur enim de inscriptione eius libri.

Ἀπικμῶντα, Hesychio ἀπηλωτὰ. Videtur tamen propriè esse Exiccabantur expresso aut exucto humore: vel Humor eis exprimebatur.

Ἀπικόμην, Ionicè pro ἀφικόμην, Veni.

Ἄπικρος, Non amarus, Amaritudinis expers.

Ἀπικρόχολος, Qui biliosus non est, Expers amari fellis seu Flauæ bilis, quæ omnium amarissima est. vt Hes. ἀπικρόχολον· τὸν οὐκ ἔχοντα ξανθὴν χολήν.

Ἀπίλλειν, Lysias in orat. contra Theomnestum (si tamen eius est) pro κωλύειν posuit, teste Harpocr. quod est Excludere, Arcere. sed videtur ordo alphabeticus poscere vt apud eũ scribatur cum diphthongo αι in penultima, vtpote ante ἀπιπτῶν positum. quanquam & altera ferri scriptura potest. Hesych. ἀπίλλων quoque eo significatu habet, vt suprà docui. Sed perperam vulg. lex. scripserunt ἀπειλαίειν pro ἀπιλλαίειν, exposuerũntque perperam Deflere.

Ἄπιμελος, Pinguedinis expers, Non pinguis: ideóque macer. Athen. l. 3, τὸν ζωείχον τὸν ἀπιμέλειαν κρέασιν ἔχοντα· τὸν ὠμὸν. pro quo aliquanto pòst dicit ἀπίονα, Affertur ET Ἄπιμελὴς pro eodem.

Ἀπιδάκαιος, apud Poll. & in v. l. perperam scriptum pro ἀπαιδάκαιος.

Ἄπιος, t. 3, c. 300, d

Ἀπιόω, ib. Ἀπιόωσι, t. 3, c. 418, g

Ἄπιπος, t. 3, c. 419, b. Ἀπίπτειν, ib.

Ἄπιξις, ιος, ι, Ionicè pro ἄφιξις. hoc est Abitus, Discessus. Item Reditus, Aduentus. dicit. n. Herodot. ἄπιξιν ποιέεσθαι pro Aduenio.

Ἀπιστὶς, t. 1, c. 494, d

Ἄπιον, ου, τὸ, Pirum: fructus τῆς ἀπίου arboris. Ita enim Suidas, Ἄπιον, οὐδέτερον· Ἄπιος ὁ θηλυκός. Veruntamen & fœmininum ἄπιος pro ipso fructu vsurpatum reperitur: veluti quum Athen. libro 14 dicit, τὴν ἀμυγδαλίδα esse ὑπόνομον τῆς ἀπίου καὶ ὕδατος: & Æschylides ibidem, ἀπίους ὑπνους φέρει κραιπάς. Et Alexis paulo antè, ὅδὶς ἀπὸ Γονίων ἀδρὰ ἀπίους ἐξεκομίζετο. Ibidem legitur, πεῖ ἀπίους ἐν ὕδατι ἀπόψυχον εἰς τὸ συμπόσιον: idque sine vllo mẽdo. nam schol. Aristoph. apertè testatur masculino etiã genere ἄπιος dici, autores citans Platonem in legibus, Alexidem, & Pherecratem, ex quo affert hunc iãbum, Πεῖν σκαιοῖσιν τοῖς ἀπίοις ἠναγκάζετο. sed & ipse dicit, ὁ λεγόμενος παρ' ἡμῖν ἄπιος εἶναι τὸν γαγρὶ παρόμοιος.

Ἄπιος, t. 1, c. 494, a. Ἄπιοι dicũtur αἱ Ἀχαΐδες à Peloponneso olim dicta Apia. vt refert Plutarch. in Hellenicis, his verbis, allata simul ratione nominis, ἀχαΐδας δὲ ἀπίους, ὡς Πελοποννήσῳ φασὶν οἱ Ἕλληνες, ἐπὶ τῆς χώρας ὀνομασθείσης ἀπίας ἐπιχωρίου ἡμῖν. ὅτι ἄπιοι ἀχαΐδες μαρτυρεῖ καὶ Θουκυδίδης. Apud Athenæum tamen contrà, libro 14, Peloponnesus Ἀπία olim vocata dicitur ἀπὸ τοῦ ἀπίου, ὃν τὰ δένδρα λέγει ἐκεῖ τὸ φυτόν.

Ἄπις, nomen regis & dei apud Ægyptios: de quo sic Lucianus De sacrif. ἔστι δὲ ἄπις ἐξ ἀγέλης βοὸς, ὅτῳ τοῦ μετώπου χρῶμα τρίγωνον μὲν κάλλιον καὶ σημεῖον τοῦ ἱερωτάτου βοός. Multa de hoc bubulo eorum deo Herodot. Meminit & Diog. Laert. in vita Eudoxi, & Plin.

Ἀπίσω, t. 1, c. 1719, h

Ἀπίσσατος, Non picatus: pro quo Atticè ἀπίττωτος.

Ἀπιστία, pro ἀπιστία, t. 3, c. 139, g

Ἀπιστέω, & Ἀπιστέομαι, t. 3, c. 140, b & d

Ἀπιστία, t. 3, c. 139, g

Ἄπιστος, Incredulus, &c. ib. b. Ἄπιστος, Infidus, &c. ib. d

Ἀπιστοσύνη, t. 3, c. 140, a. Ἀπιστοσύνως, ib. e

Ἀπίστως, t. 3, c. 139, f. Ἀπιχαίνω, t. 1, c. 1364, d

Ἀπιχαίνομαι, ib. e. Ἀπιχειζόμαι, t. 1, c. 1814, b

Ἀπιχω, idem quod ἀπέχω, Abstineo. Ioseph. De bello Iudaico, ταπεὶς ἴχνου χεῖρας ἀπίχειν. Significat etiam Auersum teneo seu Amoueo, & q. d. Abhibeo. vt apud Homerum Odyss. λ, Ἀλλ' ἀπιχείω ὄφρου, ἄπιχε δὲ φάσγανον ὀξύ.

Ἀπίωσις, t. 1, c. 1730, a. Ἄπιτης, t. 1, c. 494, d

Ἀπίωτος, t. 3, c. 332, d. Perperam in v. l. pro hoc ἀπίττωτος scriptum Ἀπιῶος.

Ἀπλαχὶς, t. 1, c. 1816, f. Ἀπλοὺν, t. 1, c. 1138, c

Ἄπλουν, ους, ὁ καὶ ἡ, Non pinguis. οὐ πίων. Athen. libro 3, κρέατα τὰ ἀπίονα (l. ζωείχονα) κύβια pro quo paulo antè dicit ἀπιμέλων, vt suprà docui. | Est etiam nomen proprium, diminutiuè factum ex Ἄπις. Suid.

Ἁπλαῖ, (sub. κρηπῖδες aut tale quid) Calcei simplices. hoc est, Simplex habentes solum, seu simplicem soleam. scribit. n. Callistratus apud Suid. ἁπλᾶς dicit τὰ μονοσόλια τὰ ὑποδήματα.

Ἁπλάκητος, Hesych. ex Sophoclis Trachin. affert pro ἀπλανήτου: pro quo vulgatæ editiones habent ἀμπλακήτου, vt suprà videbis. Est autem ἁπλάκητος, Non errans seu aberrans. Vide & t. 3, c. 339, a.

Ἁπλαισία, t. 3, c. 341, c. Ἁπλαισίς, ib. c

Ἄπλαστος, Hesychio ῥυθμός. Sed forsan ἄπλωτος scripsit, Illora: à verbo πλωίω.

Ἁπλάτως, t. 3, c. 347, f. Ἁπλάτως, ib. g

Ἁπλατὴς, t. 3, c. 353, f

Ἄπλατος, idem quod ἄπλωτος, Cui πλατὺς siue πλάξ tutum non est: à verbo πλάω per syncopen facto ex πλατάω. Interdum etiam Immensus. exponitur enim non solùm ἀπρόσιτος, Inaccessus, sed etiam ἄμετρος, πολύς. Hesiodus Theogon. Γαίης τ' ἠδ' ἄπλατος, Robur inaccessum & immensum. Sic ex Epigr. affertur ἄπλατος βότρυς, pro Racemus sacer & inaccessus: hoc est (inquiunt) Cæsaries non tangenda. tactu enim alicui rei πλάζομαι & appropinquamus. Itidem apud Athenæum lib. 3, Archestratus dicit, ἴχθυ ὃ τῶν χρόνων ὀλίγῃ μοῖρα ἄπλατον, per longissimũ temporis spatium & quod attingere propemodũ nequeas. Sophocli autem ἄπλατος ἄσπις seu μοῖρα, est μεγάλη· nam & ad ipsam accedere propius, tutum non est.

Ἁπλεγὴς, t. 3, c. 381, e

Ἁπλόθωρος, Latus non habens vel Latus nullo auxilio stipatum habens. Hesychio enim ἄπλαθρος est ἡ μὴ ἔχουσα βοηθοὺς ἢ πλευράς: aliis Fulcro carens.

Ἁπλᾶ, in vulg. lex. affertur pro Simpliciter, ἁπλῶς.

Ἀπλήγης, ους, ὁ καὶ ἡ, Inuulneratus: si vulg. l. credimus. Dicitur potius ἀπλήξ.

Ἁπλήγιος, ου, ὁ, Simplex. idem cum ἁπλοῦς, ex quo & deriuatum est, & propterea aspirandum, vt illud. Eupolis, Vrbibus, Οὔτ' ἂν πολυφραγμόνων ὄζειν ἀπλήγιος.

VNDE Ἁπληγίς, ίδος, ἡ, idem cum ἁπλοῦς significans, hoc est Simplex: seu Non ampla admodum, ita vt du-

plicari seu corrugari nequeat. vt Suidæ ἁπλυὴς χλαῖνα Ἀ ἐστ ἡμαπέδιον σύμμικτον, in hoc loco Aristoph. Anagyro, ἐκ δὲ τῆς ἑμῆς χλανίδος πρῶτ' ἀπλυγίδας ποιῶ, ex mea lænam faciens alias tres lænas simplices. Itidem Poll. lib. 7, quum lænarum seu chlænarum dixisset alias esse ἀμπεχόνας, vt apud Homerum, Χλαίνας τ' ὠκ ἐμάδυσι καὶ ἐσθῆτα ἑσσάσθην: quasdam duplices, vt apud eundem, διπλοΐδας, ὁκ ἀπλοΐδας, subiungit, ἔστιν δὲ οἱ Ἀττικοὶ ἁπλυγίδας καὶ διπλυγίδας, (pro quo malim διπλοΐδας) καὶ διβάλους καὶ διπλακίδας, (pro quo malim διπλοΐδας) καὶ διβόλους ὀνόμαζον. Vbi nota has duas voces esse Atticas. Apud Hesychium scriptum ἁπλύπους pro illo ἁπλύγους, & ἁπλῆπους pro ἁπλυγίς. Ita enim apud eum legimus, Ἁπλύπους, ἁπλοΐς. & Ἁπλῆπους, σύμμικτος χλαῖνα, οὐ δυναμένη διπλωθῆναι. Superiorem autem scripturam habent Suidæ exemplaria, non excusa solùm, verùm etiam manuscripta: sed & Etymol. & lex. meum vet.

Ἁπλικεύω, apud Suidam legitur, sed sine expositione. tantùm enim ei subiungit, καὶ ἄπληστον, (ita enim vetus codex manuscriptus habet) πᾶσης ὕλης κατακλύσιον ἢ ὁδοιπορίας τὸ τραπόμενον, locus in quem exercitus ex itinere diuertit. Varin. habet Ἁπλῆστον, quod exp. κατάλυμα, diuersorium. & Ἁπληκεύω, ibid. Maneo.

Ἄπληκτος, t.3, c.390, f.
Ἁπλῆξ, t.3, c.390, c.
Ἀπλησιάζομαι, t.3, c.377, d.
Ἄπλητος, ib.b.
Ἀπλήτους, & Ἀπλῆπους, vide paulo antè in Ἀπλήκτους.
Ἄπλικτος, t.3, c.381, c.
Ἀπλοΐδης, t.1, c.1586.a.
Ἀπλοΐζομαι, t.1, c.487, a.
Ἁπλοϊκῶς, ib.g.
Ἄπλοια, Hesychio εἰ μὴ δυνάμενοι πλεῖν. Sonat tamen potius Destituti nauigio. nam εἰ μὴ δυνάμενοι πλεῖν dicuntur ἄπλοι.
Ἄπλοϊς, t.1, c.486, g.
Ἄπλοκος, Plexibus seu nexibus carens, Non implicatus.
Ἀπλοκώτατος, t.1, c.511, c.
Ἄπλοος, t.3, c.369, d.
Ἀπλόπους, t.1, c.486, a.
Ἀπλούστερος, aspiratum, compar. ab ἁπλοῦς, Simplicior: ψιλὸν autem ἀπλούστερος, ab ἄπλους, Minus potès nauigare. velut quum Suidas à Thucyd. ἀπλουστέρας τῆς vocari ait οὐ τὰς ἄπλους πανπλοίᾳ, ἀλλὰ τὰς ὀλίγα πληρώματος ἐνδεεστέρας ἢ τὰς ἀπλόους ἐπιβάσεως. locus est p. 553, vbi scholiast. quoque idem annotat, sed habens ἁπλοώτερας, qui compar. est ab ἄπλοος.
Ἁπλοστερῶς, t.3, c.399, a
Ἁπλόστερος, vide in Ἁπλόϊς paulo antè.
Ἁπλόω, t.1, c.487, a
Ἁπλοώτερας τῆς, t.3, col.369, c. Vide & in Ἁπλούστερος paulo antè.
Ἁπλυσία, t.3, c.403, f.
Ἄπλυτος, ib.c.
Ἄπλωτος, t.3, c.374, d
Ἄπνους, ους, ὁ καὶ ἡ, (ex ἄ epitatico & verbo πνέω) Valde spirans. Affertur enim eo in signific. ex Epigr. ἀπνεῖς πόρ. Alioqui quum ἄ est στερητικὸν, sonat Non spirans, Spiritu destitutus.
Ἀπνεύμονες, t.3, c.407, e.
Ἀπνευστία, ας, ἡ, idem quod ἄπνοια, Spiritu destitutum esse, o Non spirare. seu Spiritus retentio.
Ἀπνευστιάζω, t.3, c.409, h.
Ἄπνοια, t.3, c.410, c.
Ἄπνους, ib.
Ἀπό, præpositio, cum gen. A, vel Abs, t.1, c.489, g. Ἀπὸ, Pòst, c.490, d. Ἀπὸ, E, vel Ex, ibid.g. Ἀπὸ, De, col. 491, c. Ἀπὸ, Per, ibid.d. Ἀπὸ, Absque, ibid.f. Ἀπὸ cum articulo, ibid.h. Ἀπὸ redditum per aduerbium, c.491, b. Ἀπὸ reddit. per ablat. ib.c. Ἀπὸ admittit tmesin in compositione, ibid.d. Ἀπὸ vacat interdum, ib.e. Ἀπὸ nonnunquam deest, ib.f.
Ἄπω aduerbium, t.1, col.491, f. Ἄπω cum σοῦ & τούτου, col.493, f
Ἀπαιρῶ, Aufero, Adimo, Detraho, idem quod sequens ἀπαιρέομαι. Hom. Il.1, Τρῶάς, τοὶ κτεάτεσσιν ἀπαίνυμαι, quæ interfectis adimo seu detraho: arma nimirum. Et Od. ξ, Κύμασιν ἐμφορέοντ· ἦσις δ' ἀπαίνυτο νόστον, reditum adimebat. ἀφῄρει.
Ἀπαιρέομαι, t.1, c.192, d.
Ἀπαλαί, t.1, c.486, d
Ἀπαλαθρα, t.1, col.640, g. & 641, h
Ἀπαλαίνω, t.1, c.641, g
Ἀπαλάμη, t.1, c.674, a.
Ἀπαλάνθη, & Ἀπαλάνθημαι, t.1, c.719, a
Ἀπάλανος, t.1, c.641, e
Ἀπάλαπ, perperam in vulgat. lex. pro Ἀπαλάπης positum thema est.
Ἀπαλαπέλος, t.1, c.641, h.
Ἀπαλαπὸς, ib.
Ἀπαλέσω, seu Ἀπαλῶ, Extussio, Tussiendo eiicio. Hippocr. Progn. μὴν τοὺς Ἀπαλέσαι.
Ἀπαλίζομαι, t.1, c.734, c.
Ἀπαλίω, t.1, c.740, d.
Ἀπαλακίω, & Ἀπαλακίομαι, t.1, c.744, c
Ἀπαλαστέω, t.1, c.746, g.
Ἀπαλάστημα, ib.
Ἀπάλημμα, t.1, c.751, d.
Ἀπάλιπος, ib.d.
Ἀπάλαμα, t.1, c.674, e.
Ἀπάλαπος, ib.e
Ἀπαλίσκω, propriè significat Exprimendo aufero, more eorum qui mel aut lac è fauis aut vberibus pressis auferunt: vt scholiastes Aristophanis in hoc loco Auium, λωποδύτης παῖς μοῦλον μὲ τὸ γάλα, Καὶ γὼ πίνω, μάλα τὸ βάρ. ὁ δ' ἀπάλιπε ῥαιμὲ πάλιν, exponens ἀφῄλατο, dicit metaphoram esse ἀπὸ τῆς μέλιτος, vel ἀπὸ τῆς γάλακτος αἰμαγόντων. Itidémque Suid. Sed & Hes. ἀπίλιπεν exp. ἀπεστέρησεν, expressit: ità ἀπίδυσεν, exuit. eodémque modo ἀπαλίσαι, ἀπαλίψαι.
Ἀπαλαύω, t.1, c.756, b.
Ἀπάλη, ib.
Ἀπάλοπ, Hesychio ἀπεβεβλημένον, Abiectum.
Ἀπαλόσκομαι, t.1, c.782, c
Ἀπαλακόω, & Ἀπαλακόομαι, t.1, c.775, b
Ἀπαλακάλημα, ib.c.
Ἀπαλεύω, t.1, c.786, f.
Ἀπαλεύσαμαι, ibid.f
Ἀπαλεύσατο, vel Ἀπαλεύω, ibid.
Ἀπαλεχὴς, t.1, c.790, b.
Ἀπαλεχὼ, ib.
Ἀπαλέω, A cibo dormio: vel A pastu aliquantillum dormio. vt Hes. ἀπαλέξασπες exp. μετὰ βορὰν ὑπνώσαντες, expresso simul etymo, quod in Βαίω infrà afferetur. Opp. De venat. l.3, ὃ πὰρ δὲ Τροῦν ὅπῃ ἐλεαφόροι ἀπαλέξαντες ἕλωσι. In Epigr. ἀπαλέξω ὕπνον. Suid. ἀπαλέξω exp. ἀφύπνωσον, edormiunt.
Ἀπαλέω, Degrauo: vel Præ pondere & grauitate deuergo. vt Ἐλέω quoque actiuè & neutraliter vsurpatur.
Ἀπαλοχὴ, t.1, c.790, c
Ἀπαλοχίζω, Deglutio, Deuoro, Per guttur deiicio. vt Hesych. quoque ἀπαλοχίσαι exp. κατάπιεῖν.
Ἀπαλοχάω, Illaqueo, Laqueis implico. Affertur enim ἀπαλοχήσαι ex Epigr. pro Illaqueauit.
Ἀπαλύκω, Demordeo, vel Abedo. Eubulus comicus apud Athen. libro 13, de meretricibus ἀκόλαστος & insciti, οὐ φροντίσαι πολυόβολα Τελεσπᾶς, ἐπαλύκει τὰ γνάθια, ὃ δ' ἐρυθρὸς ἀπέβρυκεν αἰχμάς.
Ἀπαλαίσκω, t.1, c.783, f
Ἀπαλύω, Obstruo, Obthuro. Vnde particip. ἀπαλύσπης, Suidæ ἀπαλείσπης. Synonymum est ἀπαράω.
Ἀπαλώμα, t.1, c.800, g.
Ἀπαγαία, t.1, c.807, a.
Ἀπάγαος, t.3, c.1617, f.
Ἀπαγαλαπόμος, ibid.
Ἀπάγλα, t.1, c.807, a. & t.3, c.1617, c
Ἀπαγαία, t.1, c.807, b.
Ἀπαγλάω, Suidæ ἀπαθεμελιῶσαι, Fundamenta destruere.
Ἀπαγλαΐω, t.1, c.810, a.
Ἀπαγμῶ, Depleo, Demo ei quod plenum est. vnde imper. ἀπάγμα, quo Hesych. Cyprios vti dicit pro ἄφελε Detrahe.
Ἀπαλώμης, ib.
Ἀπαγαίομαι, t.1, c.803, c
Ἀπαγαλαπῶ, t.1, c.811, c

Ἀπορρυάω, t.1, c.859, b
Ἀπορῳδόμενοι, Defuncti, Qui deceſſerunt. οἱ ἀπολόμενοι, ὁ λοιδεσωσώτης, ſeu οἱ λοιδατόντες, Heſ. & Suid. Alioqui ſonat etiam Ii qui abfuerunt, vt ἀπεῖναι eſt Decedere, Abeſſe.
Ἄπορος quoque in v.l. habetur pro Abterraneus, A terra prodiens. affertur que ex Ariſtot. Probl. ἄπορος ἀνέμους pro Abterraneus reflexus. Et ἄπορα ὕδατα pro Venti qui à terra conſurgunt, ex eodem Ariſtot. De mundo. Sed cum diphthongo ει potius hæc ſcribuntur.
Ἀπορύομαι, t.1, c.850, b
Ἀπορφυρόω, ῶ, F. ώσω, Ponte ſeu pontibus iungo.
Ἀπορραπτω, t.1, c.848, b
Ἀπορρωομαι, vel Ἀπορρωομαι, t.1, c.830, a
Ἀπορρώγω, ſeu Ἀπορρωγόω, t.1, c.850, c. Ἀπορρώγομαι, ſeu Ἀπορρωγόομαι, t.1, c.1851, g
Ἀπορραυάω, t.1, c.858, f. Ἀπορραύωσις, ibid.
Ἀπόρυοπες, Qui clunibus videntur deſtituti eſſe, Qui exilibus ſunt natibus, Depyges.
Ἀπορυκαίτω, & Ἀπορυκαίτομαι, t.1, c.852, e
Ἀπόρυσις, t.1, c.1852, b
Ἀπορωις, particip. aoriſt. 1, ex iuſi. them. ἀπόρωμι, ad ἀπορώγω refertur.
Ἀπορώμαι, t.1, c.1848, c
Ἀπόρωσις, t.1, c.1852, a
Ἀπορωσίαι, Suidæ δῆ ἀπορώγωσιν.
Ἀπορώγης, t.1, c.1852, b. Ἀπόρυτα, t.1, c.840, h
Ἀπορυτά, ibid. Ἀπόρυτος, ibid. g
Ἀποχαφή, t.1, c.870, f. Ἀποχάφομαι, t.1, c.868, a
Ἀποχαφή, t.1, c.870, e. Ἀπόχαφος, ibid.
Ἀποχάφω, t.1, c.869, d
Ἀπόχροι δ' χαὶ, Heſychio σωπῶμαι, tacitæ.
Ἀποψίω, t.1, c.881, d. Ἀπορυμάζομαι, t.1, c.889, a
Ἀπορυμάω, t.1, c.888, b. Ἀπορύψωσις, ibid. c
Ἀπομυαίνωσις, ωσις, ἡ, Effœminatio.
Ἀπεχθρίσμαι, t.1, c.894, b
Ἄποδα, Pedibus carentia, Nullis pedibus innitentia. Ex maſc. ἄπους.
Ἀποδαΐζομαι, t.1, c.902, e. Ἀποδαιμονίζω, t.1, c.899, a
Ἀποδαυσία, t.1, c.906, d. Ἀποδαυσπικαί, t.1, c.908, b
Ἀποδαχάω, ibid.
Ἀποδάπω, Auello. vt Heſ. quoque ἀποδάψαι exp. ἀπορέψαι.
Ἀποδαρθῆν, t.1, c.912, a, Ἀποδάσμιος, t.1, c.902, f.
Ἀποδασμός, ibid.
Ἀποδ αυλίζω, Titione contundo. δαυλὸς enim idē eſt quod δαλὶς Eurip. dixit etiam ἀποδ αυλίζω ξύλῳ, Fuſte contundo. vbi Ἀποδαυλίζω ſimpliciter ponitur pro Contundo ſeu Percutio, propter datiuum ξύλῳ.
Ἀποδ δειλιαίτως, More eorū qui ἀποδεδειλιάκασι, hoc eſt qui præ metu concidērūt animo & viribus. i. Timidè, Meticuloſè. δειλῶς, καταδεῶς. Affertur à Poll. ſed δ' ἐξῆς ἦν eſſe dicitur.
Ἀποδέη, t.1, c.917, c. Ἀποδέη, ibid.
Ἀποδεής, ibid. Ἀποδεῖ, t.1, c.916, f
Ἀποδείκυμι, t.1, c.916, h Ἀποδείκυμαι, t.1, c.917, e
Ἀποδεικνυ, t.1, c.917, b. Ἀποδεικτικός, t.1, c.918, e
Ἀποδεικτός, ibid.
Ἀποδειλιαίνω, t.1, c.923, c. Ἀποδειλιάω, ibid.
Ἀποδεῖν, t.1, c.917, c. Ἀποδεῖξις, t.1, c.917, g
Ἀποδεπτέω, t.1, c.935, c. Ἀποδέπτος, ibid.
Ἀποδεροπμέω, t.1, c.948, c. Ἀποδεκατόω, t.1, c.937, g
Ἀποδεκατωσις, ωσις, ἡ, Decimatio, Decimarum exactio. apud Epiphanium.
Ἀποδεκτάῃσι, οἱ τὸν σῖτον λοπμὸν ξυλίμενοι· σιτῶναι δὲ, οἱ σιτωνικοὶ μόνοι. Ita apud Pollucem legimus, lib. 8. Sed puto ſcribendum ἀποδέκται. Teſte enim eodem, ἀποδέκται Athenis dicebantur οἱ τὰς πρόσεις καὶ τὰς εἰσφορὰς ἐν ταῖς πόλεσι λαμβάνοντες: quos decem numero fuiſſe ait, & controuerſias de tributis & vectigalibus ortas iudicaſſe: ſi autem maius aliquid ſeſe offerret, id ad iudicium detuliſſe. Nec obſtat quod dicit, τὸν σῖτον λοπμὸν ξυλίμενοι. idem enim id valet ac dixiſſet, οἱ τὸν λοπμὸν ξυλίμενοι σῖτον λαμβάνοντες, qui frumentum demenſum recipiunt, nec frumentum ſolùm, ſed alia etiam tributa & vectigalia.
Ἀποδεκτής, t.1, c.957, a. Ἀποδέκτης, ibid. d
Ἀποδέκτης, ibid. Vide & Ἀποδεκτάῃσι paulo antè.
Ἀποδεκτός, ibid. Ἀποδεδρόμαι, t.1, c.944, b
Ἀπόδειξις, ιως, ἡ, Ionicè pro ἀπόδεξις, frequens apud Herodotum. vt ipſo ſtatim initio, ἱστορίης ἀπόδειξις, hiſtoriæ editio. Et lib. 2, pag. 79, ἔστιν ἀπόδειξις. vbi etiam dicit, ζῶσι μὲν ἕως ταῦτα ἀπόδειξαν, & ἀπόδειξαν μνημόσυνα αὐτῶν. Itidémque alibi, ἀπόδειξις μεγάλων ἔργων, Patratio ſeu effectio. Ad verbum Demonſtratio, Oſtenſio: vel Talis effectio qua omnibus conſpicuum fiat ipſum opus.
Ἀποδείομαι, t.1, c 963, h
Ἀπόδερμα, ατος, τὸ, Cutis ſeu pellis detracta, Spoliū, Exuuiū. Affertur ex Herodoto.
Ἀποδερματόω, t.1, c.947, c. Ἀποδέρω, t.1, c.946, h
Ἀποδές, bitundimes pedibus carentes: vide in Ἄπους.
Ἀποδιος, t.1, c.963, h. Ἀποδιαμάω, t.1, c.964, a
Ἀποδίσμος, t.1, c.963, h. Ἀποδίχμαι, t.1, c.956, e
Ἀπόδιος, t.1, c.963, h
Ἀποδάκω, Amordeo, ſeu Demordeo. hoc eſt Morſu demo ſeu autero. Inuſitatum thema ex quo ἀποδάκνω mutuatur ſua tempora.
Ἀποδημάω, t.1, c.972, c. Ἀποδημητής, t.1, c.973, a
Ἀποδημητικός, ibid. Ἀποδημία, t.1, c.972, d
Ἀπόδημος, ibid. Ἀποδία, t.3, c.509, h
Ἀποδιαπάω, t.1, c.984, d
Ἀποδιαπομπεύω, Dimitti datis comitibus. Ita v. lex. ſed perperam & ſcribentia & interpretantia, vt cognoſces ex iis quæ in Ἀποδιοπομπέω dicta ſunt. Pro Ἀποδιαπομπεύω quoque, quod eadem afferunt pro Reiiciendum eſt, ſcribendum Ἀποδιοπομπεύω.
Ἀποδιατίλλω, t.3, c.1002, c. Ἀποδιατείνω, t.3, c.1337, b
Ἀποδιαίσσω, & Ἀποδιάσκομαι, t.1, c.987, c
Ἀποδίδομαι, t.1, c.991, h
Ἀποδιδράσκω, nomen luſus cuiuſdam puerilis, ab aufugiendo ei impoſitum. in eo enim ὁ μὲν, ὁ μέσῳ καταμύων καθηται, ὃ καὶ δοκεῖ ἐφθαλμοὺς αὐτοῦ τις καμεῖσθαι. οἱ δ' ἀποδιδράσκοντες διαιτασάμενοι δ' ὅτι τὸν ἐξευρήσουσι, ἔρχονται ἐπὶ ἱκάσῳ εἰς τὸν τόπον ἐκείνου φράσαι, vt Poll. docet l. 9.
Ἀποδιδράσκω, t.1, c.1052, c. Ἀποδίδυμι, t.1, c.991, f
Ἀποδίκημι, t.1, c.1757, d. Ἀποδίκω, ibid.
Ἀποδικάζω, t.1, c.1012, g. Ἀποδιοίω, t.1, c.1008, a
Ἀποδίνω, t.1, c.1010, d. Ἀποδίομαι, t.1, c.1017, d
Ἀποδιοπομπεύω, & Ἀποδιοπομπέομαι, t.1, c.1014, c
Ἀποδιοπόμπησις, ibid. f
Ἀποδιορίζω, Suis limitibus finitum ſeparo & ſegrego.
Ἀποδιοσκυδνάω, & Ἀποδιοσκυδνόομαι, t. 1, c.1018, e
Ἀποδιφθογγίω, ῶ, Conflo in diphthongum. Verbum grammat. Ex quo VERBALE Ἀποδιφθόγγωσις, ωσις, ἡ, ſignificans itidem Conflatio in diphthongum, ſeu Cōfectio diphthongi, apud Gaz. lib. 1.
Ἀποδιοῦν, t.1, c.1028, c. Ἀποδίωμαι, t.1, c.1017, d
Ἀποδιώξις, t.1, c.1028, c. Ἀποδοκεύω, t.1, c.1030, f
Ἀποδοκιμάζω t.1, c.1031, d. Ἀποδοκιμάζομαι, ibid. e
Ἀποδοκιμασία, ibid. f
Ἀποδοκιμαστέος, Reprobandus, Reiiciendus.
Ἀποδοκιμάω, t.1, c.1032, f. Ἀπόδοκιμος, ibid. h
Ἀπόδοσπος, t.1, c.1080, c
Ἀποδοχή, ſiue Ἀποδοκίμασις, Reiectio vel reprobatio rerum quarundam quaſi in quæſtionem venire non dignarum. Ita v. l. ſed perperam. ſcribendum enim ἀποδιώξις.
Ἄποδος, t.2, c.1164, g. Ἀποδέσμιος, t.1, c.993, e
Ἀπόδοσις, ibid. d. Ἀπόδου, ibid. c
Ἀπόδουλος, t.1, c.1044, a. Ἀποδοχεῖον, t.1, c.957, c
Ἀποδοχή, ibid. b
Ἀποδοχμόω, ῶ, Obliquo, Incuruo. vt ſchol. quoq; Hom. & Heſych. ἀποδοχμώσας exp. πλαγιάσας, in hoc loco Od. 1, de Polyphemo inebriato, Ἦ, καὶ κἀκκεφάλῃσι πίτνε ὕπνος. αὐτὰρ ἔπειτα Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα. AT Ἀποδοχμεῖ pro Extendens, neſcio vnde afferant v. l.
Ἀποδραγμα, t.1, c.1046, f. Ἀποδραίλω, t.1, c.1051, e
Ἀποδραία, ibid. f. Ἀποδραΐς, ibid. e
Ἀπόδρασις, t.1, c.1052, c
Ἀποδράπω, & Ἀποδράπομαι, t.1, c.1046, f
Ἀποδραύω, t.1, c.1051, e
Ἀποδρέπω, & Ἀποδρέπομαι, t.1, c.1051, a
Ἀπόδρομος, t.3, c.1657, c. Ἀποδρύπω, t.1, c.1055, g
Ἀποδρύω, idem quod ἀποδρύπω, vnguibus carpo, vel rado. Heſych. enim ἀποδρύσαι exponit ξῆναι ἢ ἀποξέσαι

procul dubio respiciens ad locum hunc Homeri Il.ψ, εἰ μή μιν ἀποδρὰς ἐλκυστάζων. Vbi signif. Dilacerare. Suida: ἀποδρύφω est ἀποδέρω, Excorio, Pellem seu corium detraho.

Ἀποδρώω, Attice pro ἀποδρῶμι, ab ἀποδράω. Aristot. Œconom. 2, εἰ δέ τι ἀποδρώη αὐθαιρέτως, si quod mancipium autugisset.

Ἀπόδυμαι, f.1, c.1061, d.
Ἀπόδυσις, f.1, c.1061, c.
Ἀποδύτης, ibid. e.
Ἀποέω, f.1, c.1061, c
Ἄποιμι, Absum. poeticè pro ἄπειμι. vnde imperf. ἀπόϊσαν, quod Hes. exp. ἀπῆσαν, poeticum itidem vt ἴσαν pro ἦσαν.
Ἀποκαπῖν, f.1, c.1223, c
Ἀπόκειρνμι, Exuo, Spolio. vnde pass. ἀποκόσμενα, quod Hesychius exp. ἀφαιρεῖται.
Ἀποκλάω, f.1, c.1241, b.
Ἀποκλάω, Ex ἔρρω significante φθείρω, est Abreptum aut deglutitum perdo. vt fluuius rapidus aliquem ἀποκόσας dicitur quem abripuit & vndis suis obrutum exitio dedit: quod Herodotus συμφῶσαι vocat, & Hes. exp. ἀποστερῆσαι, ἀποπίξαι, τὰ μεταφόρητα ποιῆσαι. Hom. Il. φ, Ὅ ῥά τε ῥαυλος ἀποῤῥῖπτε χέμαδι σπερχόμενος. Ibidem, Μή μιν ἀποῤῥῖψει μέγας πόταμος; βαθυδίνης. Et Il. ζ, ἐς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, ὅθι μιν κῦμ' ἀποῤῥέει πάρος πάϊς ἐρχόμενόν περ. Eust. exp. ἀποφθείρει.
Ἀποζέω, f.1, c.1388, e. Ἀπόζεμα, f.1, c.1398, f
Ἀποζέννυμι, Feruefacio, seu Decoquo ita vt feruueat. Dioscor. l.1, c.125, ἀποζεννύμενον ἐν οἴνῳ καὶ πινόμενον, feruefactum in vino & potum.
Ἀποζέομαι, f.1, c.1398, f
Ἀποζώννυμι, & Ἀποζῴγνυμι, & Ἀποζῳγνύω, f.1, c.1395, f
Ἀποζέω, f.1, c.1398, f
Ἀποζῶ, Dorice pro ἀποζέω, ab ἀποζάω: vsitatum tamen apud Atticos quoque & cæteros Græcos.
Ἀποζῶ, f.2, c.1193, h
Ἀποζωγραφίω, ῶ, Depingo, seu Effingo.
Ἀποζώννυμι, & Ἀποζωννύω, f.1, c.1412, a
Ἀποθαλλω, f.2, c.1492, e. Vide & Ἀπόθλω, suprà
Ἀποθαμβίζω, f.1, c.1567, d
Ἀποθανεῖν, Mori: & Ἀποθανεῖσθαι, Mori, referuntur ad Ἀποθνήσκω: mutuatitia autē sunt ab inus. them. ἀποθανέω.
Ἀποθαῤῥέω, f.1, c.1505, d. Ἀποθαρσῶ, ibid.
Ἀποθαυμάζω, f.1, c.1515, e. Ἀποθαύμασις, f.1, c.1508, f
Ἀποθλάω, f.1, c.1535, e
Ἀπόθλω, ὦ, Fundamenta destruo: vel Fundamentis eruo.
Ἀπόθλωσις, f.1, c.1493, g. Ἄποθος, f.1, c.1531, d
Ἀποθύω, f.1, c.1533, c. Ἀποθεραπία, f.1, c.1543, b
Ἀποθεραπευτικὴ, ibid. c
Ἀποθεραπεύω, Medeor, &c. f.1, c.1542, h. Ἀποθεραπεύω, Colo, &c. c.1543, a
Ἀποθεύω, f.1, c.1549, f. Ἀπόθεσις, f.3, c.1487, c
Ἀποθήσω, f.1, c.1536, h. Ἀποθῆκαι, f.3, c.423, c
Ἀποθήκη, f.3, c.1483, a. Ἀποθήκιος, f.3, c.1487, e
Ἀπόθησις, ibid.
Ἀποθίω, f.1, c.1550, c. Inde fut. ἀποθυσούμεθα: quod Etymol. exp. ἀποθραυσούμεθα, cursu nos propripiemus: annotatque dici etiam ὀθῶ πλοῖον.
Ἀποθλιβω, f.1, c.1511, h. Ἀποθλίωσις, f.1, c.1533, c
Ἀπόθλιμμα, f.3, c.1487, a
Ἀποθλασμός, οῦ, ὁ, Exactio, seu Suctus, vt Plin. loquitur.
Ἀποθλιόω, Effœmino.
Ἀποθνεόω, & Ἀποθνεύσομαι, f.1, c.1559, e
Ἀποθνησκεζόντως, f.3, c.1479, h. Ἀπόθνησις, f.3, c.423, c
Ἀποθρύπτω, f.1, c.1560, b
Ἀπόθρασις, εως, ἡ, Defractio. Exponitur etiam Fractura.
Ἀποθρύπτω, f.1, c.1562, d
Ἀποθύμιμα, ibid. c. & f.3, c.285, f. ob.
Ἀποθρύπτω, f.1, c.1562, c
Ἀποθνήσκω, Morior, &c. f.1, c.1569, d. Ἀποθνήσκω, Interimor, ibid. e
Ἀποθοιάω, f.1, c.1575, b. Ἀποθρασυνόμαι, f.1, c.1507, a
Ἀποθρασύνω, f.1, c.1563, d
Ἀποθωάω, ibid. c. Ἀποθωύσσομαι, ibid. d
Ἀποθρύπτω, apud Hesych. legitur, expositum ἀποθύκτης, Fugienda, seu Aufugienda, Declinanda. sed perperā pro ἀποθρύκτης, ab ἀποτρέχω.
Ἀποθρίξαι, ab ἀποτρέχω, reuersa tenui in aspiratam, quæ in ἀποτρέχω admitti nequit ob aliam sequentem.
Ἀποθριάω, f.1, c.1583, f
Ἀποθριάζειν, propriè τὰ ἀφαιρεῖν φύλλα τινός, Folia fici decerpere: abusiuè autem τὰ ἐπιπωῦ ἀφαιρεῖν, quidvis aliud auferre aut adimere, vt docet Hes. Apud Aristoph. in Acharn. Τὶς δῆθ' Ὀδομάντων τὰ τίνος ἀποθριάκων; Suid. exp. ἀπέπλαι, auulsit: nisi fortè sit euulsis pilis denudauit.
Ἀποθριάζω, f.1, c.1549, g.
Ἄποθριξ, Hesychio αἰνίγος, ἄθριξ, Impuber, Depilis, Glaber. vnde plur. ἀπόθριχες apud Etymol. quod itidem exp. αἴθριοι, dicens ἀπὸ hic significare εἴρειν.
Ἀποθρονος, f.1, c.1578, e.
Ἀποθρύπτω, & Ἀποθρύπτομαι, f.1, c.1594, a
Ἀποθωσσω, f.1, c.1576, g
Ἀποθύειν, Hes. affert pro ἀποτυγχάνειν. quod Ionicam habet commutationem tenuis & aspiratæ pro ἀποτυχεῖν seu ἀποτυχῆν, Non adipisci seu assequi, Destitui, Frustrari.
Ἀποθυμίω, a, idem quod ἀθυμίω: Budæo in epist.
Ἀποθυμασις, f.1, c.1617, a. Ἀποθυμαίω, ibid.
Ἀπόθυμος, f.1, c.1609, f & 1596, d. ob.
Ἀποθωπίζω, f.1, c.1630, b
Ἀποθυρόω, ῶ, Excludo, seu foràs eiicio. vnde particip. ἀποθυρόμενος, quod Hes. exp. ἀποκεκλεισμένος, exclusus.
Ἀποθυσατηριον, ου, τὸ, Vas potorium aut libatorium esse videtur apud Athen. lib. 11, vbi in instrumento templi Metapontinorum numerantur φιάλαι ἀργυραῖ, εἰσχέαι ἀργυραῖ, ἀποθυσάτιον ἀργυροῦν. Et mox, χύτρος ἀργυρᾶς, ἀποθυσάτιον χρυσοῦν, κρατὴρ χρυσοῦς. Sunt qui ita dictum existiment quòd aliquem vsum haberet in sacrificiis: quum tamen à θύσασις potius deriuatum esse videatur.
Ἀποθύω, f.1, c.1621, e
Ἀποίζειν, Hesychio ἀποκωδωνίζειν, Illudere.
Ἀποίητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non factus, seu Nondum factus. vt apud Athen. lib. 4, ex Menandro, πλήθουσι γὰρ πάσματα, Τὰ νῦν τὰ τ' ἐγχυτὰ καὶ μάλ'. καὶ τὰ ταῦτ' ἐστὶν ἀποίητα ὄντ' ἐμοῦ. Affertur & pro Sine arte factus, ex Dionys. Halicarn.
Ἀποικία, f.2, c.1223, d. Ἀποικία, ibid. b
Ἀποίκιος, ibid. d Ἀποικία, f.2, c.1213, a
Ἀποικίζω, f.2, c.1228, a. Ἀποικισμός, f.2, c.1228, f
Ἀποικὶς, f.2, c.1213, a. Ἀποκαδμέω, f.2, c.1204, b
Ἀποικισὶς, ibid. Ἀποικισμένος, ibid.
Ἀποικονομέω, f.2, c.1208, g. Ἀποικος, f.2, c.1212, g
Ἀποικοτόμα, ibid. h.
Ἀποικτίζω, & Ἀποικτίζομαι, f.2, c.1235, e
Ἀποιμώζω, Fiulo, Lamentor. Item Defleo, Deploro. Antiphon, καὶ τὸ πλοῦτον ἀποιμῶξαι μᾶλλον ἢ ζῆν αὐτὸν, οἷς οὗτος ἐπλούτει.
Ἀποινάω, f.3, c.447, d
Ἀποινόω, idem quod ἀποινάω, vt Etymol. innuit, ἀποινῶσαι exponens ἀπαρῶσαι & χρυσοπλῆσαι, sicut ἀποιᾶν, χρυσοῦν εἰσφέρειν, εἶτα ἀποινα λαμβάνειν.
Ἄποινος, f.3, c.447, c. Ἀποινος, f.3, c.450, c. & 1775, f
Ἀποίχομαι, f.2, c.1257, b
Ἀποίω, insitatum thema ex quo ἀποίρω mutuatur fut. ἀποίσω. significat autem Aufero, Asporto.
Ἀποκαθαίρω, f.2, c.4, g. Ἀποκαθαίρομαι, ibid. h
Ἀποκάθαρμα, f.2, c.52. Ἀποκαθάρσις, ibid.
Ἀποκαθάρτης, ibid. b
Ἀποκαθεύδω, Secubo, Seorsim cubo: item Obdormio. vel Dormito, Somniculosus sum.
Ἀποκαθηλόω, f.1, c.1680, e. Ἀποκαθήλωσις, ibid.
Ἀποκαθήμαι, f.1, c.1384, a. Ἀποκαθίζομαι, f.1, c.1090, f
Ἀποκαθίσταμαι, Restituor, &c. f.1, c.1773, h. Ἀποκαθίσταμαι, Redigor, &c. c.1774, b. Ἀποκαθίστημι, f.1, c.1774, f
Ἀποκαθίστημι, Restituo, &c. f.1, c.1773, c. Ἀποκαθίστημι, Restituo sanitati, &c. ibid. f. Ἀποκαθίστημι, Efficio, &c. ib g. Ἀποκαθίστημι, Dissoluo, &c. ibid.
Ἀποκαίνυμαι, Vinco. Hesyc. n. & Suid. ἀποκαίνυτο exp. σύνασε, respicientes procul dubio ad hoc Hom. Il. ψ, Τὸν μὲν ἔπειτ' Εὐρύαλος ἀποκαίνυτο παίσας δρίστῳ. Hes. exp. præterea ἀφῄρει, auferebat. Ἀποκαιρέκης, f.1, c.13, c

Ἀποκαίω,t.2,c.179,a. Ἀποκαίω,t.4,c.328,a

Ἀποκαίζω,Malus fio,Degenero.vnde ἀπόκαιος,quod Hesych.exp.ὀπικαώθη,factus est amarus.

Ἀποκαλέω,t.2,c.20,d

Ἀποκαλύπτω,Detego seu Retego,Reuelo, Sublato velamine conspiciendũ præbeo. Vnde particip. med. ἀποκαλυψάμενος,quo Plutarchus in Coriolano vsus est pro Retegẽs se,seu Detecta facie,nam paulo antè dixerat πλὴν κεφαλὴν ἐκάλυψάμενος, intecto capite, veste nimirũ. Apud eũdẽ ἀποκαλύπτ) τινὸς πρὸς τινα is qui animũ suum detegit & aperit seu patefacit alicui,nam in Alexãdro,quũ verba epistolæ cuiusdam recitasset, subiungit, αὐτὸς δ' ἐγὼ οὔπω ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστόβουλον. | Significat interdum etiam Obtego,Obuelo,præpositione significante αὔξησιν τῆς καλύψεως. Affertur enim ex Psalmis Dauidicis, ἀπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι, pro Tecta sunt peccata. Hinc duo verbalia sunt NOMINA, Ἀποκάλυψις nimirum, ET Ἀποκαλυπτικός. Est autem Ἀποκάλυψις, Detectio, Reuelatio, Patefactio rerum opertarum antè seu occultarũ. Vox apud Græcos Bibliorum interpretes & Noui testamenti scriptores vsitata, significans reuelationem illam qua res occultæ diuinitus alicui patefiunt. Paulus epist. ad Corinthios 2, cap.10, ἐλεύσομαι γὰρ εἰς ὀπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου. Et epist.1,cap.14, ἀποκάλυψιν ἔχει. Sic Iohannes theologus suam Apocalypsin orditur, Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ,ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει. Vbi etiam nota exprimi quarũnam rerum propria sit ἡ ἀποκάλυψις,earum videlicet quæ breui euenturæ sunt.vnde & ab Hesychio exponitur φανέρωσις,σαφήνεια. Ἀποκαλυπτικὸς autem, Qui reuelare seu patefacere solet aut potest.vt à Greg. Nazianz. τὸ ἄγαν Πνεῦμα dicitur ἀποκαλυπτικόν. Præterea ex participio præt.perfecti passiui ἀποκαλυμμένος,est ADVERB. Ἀποκαλυμμένως,significans Detectè, Apertè,Palàm, & q.d. Detracto velamine. vt apud Isocratẽ De pace,ἀποκαλυμμένως ἅπαντα λέγειν. pro quo antè dixerat,περὶ τῶν ἄλλων οὐδὲν ἀπορεῖν μέλλω πεῖσαι τοὺς λέγοντας.

Ἀποκάμνω,t.2,c.48,f

Ἀποκάμπτω,Fut.ψω,Deflecto.Item neutraliter ἀποκάμπτειν dicitur pro Deflectere sese, nimirum à recto cursu. vt quum Xenoph. De re equestri,pag.551,dicit,ἤδιον μὲν γὰρ οὕτως αἱαρεῖσθαι ὁ ἵππος,ἢ ἐὰν πλήρης ὢν τοῦ δρόμου,καὶ τὸ ἀποκάμπτειν σῶμα μελετᾷ αὖ. Vbi nota synonyma αἱαρεῖσθαι & ἀποκάμπτειν: & oppositum eis ἐμβοήθομαι. Ibidem eques equum στρέφειν dicitur,vt Flectere equos apud Virgilium. Hinc porro est VERBALE Ἀπόκαμψις, ως,ἡ, Deflexus, vt Columella loquitur.

Ἀποκαπίζω,t.2,c.68,d. Ἀποκαπισμός,ibid.

Ἀποκαχεδονίω,t.2,c.70,e. Ἀποκαχεδονία,ibid.g

Ἀπόκαυμα,t.2,c.103,e

Ἀποκαρπόω,ῶ,Fructum edo seu emitto. Item,Emitto veluti fructum, Genero, Pullulo. vt Galenus apud Hippocratem,ἀποκαρπωθὲν exponit ἀποβλαστῆσαν: itidemque Erotianus ἀποκάρπωμα, ἀποβλάστημα, ἀπογέννημα: respiciẽs opinor ad hunc locum in libro De natura ossium,ἀποκαρπώσει δὲ καὶ ἐς τὰς ἰγνύας πολυπόρους φλέβας.

Ἀπόκαρσις,t.2,c.103,e

Ἀποκαρτερέω,cum verbali suo Ἀποκαρτέρησις,vide infrà sub finem tomi 2,inter deriuata à Καρτερ.

Ἀποκαρφολογέω,t.2,c.84,g. Ἀποκαταβαίνω,t.1,c.649,d

Ἀποκαταμάσσω,t.2,c.355,c

Ἀποκατάστασις,Restitutio,&c.t.1,c.1774,b. Ἀποκατάστασις, Circuitio,&c.ibid.c. Ἀποκατάσασις,πλείωσις,ibid.e

Ἀποκαταστάσις,t.1,c.1773,g. Ἀποκαυλέω,t.2,c.94,f

Ἀποκαύλησις,ibid.g. Ἀποκαυλίζω,t.2,c.95,b

Ἀποκαύλισις,ibid.c. Ἀποκαυλίσομαι,t.2,c.94,g

Ἀπόκαυλος,t.2,c.92,f. Ἀπόκαυσις,t.2,c.179,b

Ἀποκάω,ibid.a

Ἀποκείλαι,aor.1 act.infin.modi ab Ἀποκέλλω.

Ἀπόκειμαι,Repositus sum,&c.t.2,c.162,b. Ἀπόκειμαι,Imminco,&c.ibid.f.

Ἀποκείμενον,τὸ,destinatum,&c.t.2,c.161,f

Ἀποκείρω,t.2,c.103,b

Ἀποκαλυμμένως,vide paulo antè in Ἀποκαλύπτω.

Ἀποκεκλῆσθαι σπων,Hes.exp.αἱρέκτως ἔχειν βρώσεως,Non appetere cibum. Ad verbum sonat Exclusum esse à cibis.

Ἀποκεκλιμένος,t.2,c.135,c. Ἀποκέλλω,t.2,c.1089,a

Ἀπόκενος,t.2,c.117,g. Ἀποκενόω,t.2,c.119,d

Ἀποκερδαίνω,t.2,c.146,b. Ἀποκερδέω,ibid.

Ἀποκερμαπίζω, t.2,c.104,e

Ἀποκεστῶν,Hesychio ἀποκομίζων.

Ἀποκεφαλίω,t.2,c.156,a. Ἀποκεφαλίζω,ibid.

Ἀποκεφάλισμα,ibid. Ἀποκηδέω,t.2,c.183,g

Ἀποκήλειν,Hesychio ἀποδιώκειν,Profligare.

Ἀποκήρυκτος,t.2,c.202,c. Ἀποκήρυξις,ibid.b

Ἀποκηρύσσω, seu Ἀποκηρύττω, Præconio vendo, &c.t.2,c.201,c. Ἀποκηρύττομαι,ibid.e,& g.& 202,a. Ἀποκηρύττω, Abdico,&c.ibid.f. Ἀποκηρύττω,Per præconium interdico,&c.c.202,a

Ἀποκίδνημι,t.3,c.814,a.

Ἀποκικλήσκω,Auoco:idem quod ἀποκαλέω,sed Ionicum.

Ἀποκιλίνδω,Deuoluo.v.l.perperam pro Ἀποκυλίνδω.

Ἀποκινδυνεύω,t.2,c.212,c, Ἀποκινδυνεύομαι,ibid.e

Ἀποκιόω,t.2,c.218,a. Ἀπόκιος,ibid.b

Ἀποκιττοῦσθαι, seu Ἀποκισσοῦσθαι, In hederam verti seu abire, Degenerare in hederam, Fieri hederam. velut apud Theophrast. Hist.plant.lib.3, cap.18, κίκι dicitur ἀποκισσοῦσθαι τελευτῶσα. Vnde Plin. lib.16, cap.34, Primóque esse helicem putant,fieri hederam vetustate.

Ἀποκλάζω,t.2,c.216,g. Ἀποκλαίω,t.2,c.222,c

Ἀποκλάω,Hesychio ἀποκάμνει,Labore frangitur, Viribus concidit.

Ἀποκλαύω,t.2,c.223,g. Ἀπόκλεισις,t.2,c.233,a

Ἀπόκλεισμα,ibid. Ἀπόκλεισις,ibid.

Ἀποκλείω,Excludo,t.2,c.232,e. Ἀποκλείω,Includo,ibid.g

Ἀποκλείσω,t.2,c.239,a. Ἀποκλείζω,t.2,c.235,f

Ἀποκλινίζω,& Ἀποκλίζομαι,ibid.e

Ἀπόκλιτος,t.2,c.244,c

Ἀποκληρόω,ibid.c.& 248,g. Pass.Ἀποκληροῦσθαι,t.2,c.249,a

Ἀποκληρωσις,ibid. Ἀπόκλυσις,t.2,c.20,f

Ἀπόκλυσμα,t.2,c.253,e. Ἀποκλύω,ibid.c

Ἀποκλυσις,ibid.f. Ἀποκλύζω,t.2,c.265,h

Ἀπόκλωσμα,ἀπολογία ὅτι τὸ χεῖρον,Hesych.

Ἀποκναίομαι,t.2,c.176,f. Ἀποκναισις,ibid.g

Ἀποκναίω,ibid.d. Ἀποκνάω,t.2,c.275,h

Ἀποκνίω,t.2,c.1168,a. Ἀποκνησις,ibid.c

Ἀποκνίζω,t.2,c.279,b. Ἀπόκνισις,ibid.c

Ἀπόκνισμα,ibid.

Ἀποκοχλύζω,Concha demo seu depleo.Dioscor.l.1,c.33,de oleo Sicyonio,ὅταν δὲ αἰαζέσῃ δίς, ἀποσπάσαντα τὸ πῦρ,καὶ ψύξαι ἀποκοχλύσαι τὸ ἔλαιον,oleum concha depleto. Sed videtur per ι scribendum Ἀποκοσχίζω.

Ἀποκομάομαι,t.2,c.291,d. Ἀποκοπτω,t.2,c.293,b

Ἀπόκοπος,ibid.a. Ἀποκολάπτω,t.2,c.305,a

Ἀποκολεύω,t.2,c.313,h

Ἀποκολπίω,t.2,c.317,c. Pass. Ἀποκολποῦσθαι,ibid.

Ἀποκολυμβάω,Enato.seu Natando aufugio,Natando euado seu elabor.vt apud Thuc.lib.4,p.130, μίαν ταῦν αὐτοῖς ἀπώλεσαν, τὴν αἰθρὼ ἀποκολυμβήσαντων.

Ἀποκομάω,ῶ,Comis nudo,Tondeo,vt accipitur in hoc loco Luc.in Lexiph. καὶ γὰρ σκαφίον ἐκαρμάμην, ὡς αὖθις δὴ πολλοῦ τοῦ κόσμου καὶ πάνυ κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς.

Ἀποκομιδή,t.2,c.313,g. Ἀποκομίζω,ibid.e.

Ἀποκομίζομαι,ibid.g. Ἀπόκομμα,t.2,c.351,d

Ἀποκομπάζω,t.2,c.371,d. Ἀπόκοπή,t.2,c.351,d

Ἀποκοπτομάδη,Hesychio στέρνον ἀποκαμπήν,Ἀποκοφαμάδη, Plagens tundénsque pectus.

Ἀπόκοπος,t.2,c.351,c. Ἀποκόπτω,t.2,c.350,g

Ἀποκόπτομαι,ib.& 351,c. Ἀποκορσόω,t.2,c.106,b

Ἀποκορυφόω,t.2,c.387,h. Ἀπόκος,t.3,c.148,f

Ἀποκοσμέω,t.2,c.391,g. Ἀπόκοσμος,ibid.a

Ἀποκοτταβίζω,In κότταβον defundo,& quidẽ ita vt sonitum reddat.Xen.Hell.1,de Theramene, ἐπεὶ γε τὸ κώνειον ἔπιε, τὸ λειπόμενον ἀποκοτταβίσαι. Vnde Cic.Tusc.quæst.l.1, Quũ venenũ vt sitiẽs obbibisset, reliquũ sic è poculo eiecit vt id resonaret.Metaph.autem Theophyl.ep.9,ἀποκοτταβίζειν ἡμέρας τὰ δέκατα. Aliquãdo absolutè & sine casu ponitur pro ἀποκοτταβίζειν τὸ λειπόμενον, seu (vt

Euripides loquitur, Πυκνὸν βάλλει, Βακχίου πλήθυσμα Κακῶς λέγοντες. quum videlicet ὁ κοτταβος veluti σκοπὸς quilpiam τῆς τοῦ λατταζοῦ πέξεως βάλλεται. vt apud Athen. lib.11, ἀκόπισμα ἴπνου, καὶ τὸ τῆς κοτταβίζουσι δι' ἐξύβας φασι πλῆθος, εἰς ὃ τοὺς λατταζας εἰσχέουσι. VNDE Ἀποκοτταβισμὸς, dicitur certamen illud potorum, quo nimirum poſtquam biberunt, reliquum ſic è poculo eiiciũt vt id reſonet. vt apud Athen. l.15, ὅτε τὸ ἀποσκυλοῦσι τοῦ δίξιου χεῖρα ἐν τῷ ἀποκοτταβισμῷ. Ibidem, ὁ ἀποκοτταβισμὸς ἀχαΐος.

Ἀποσυρίζω, t.2,c.398,h

Ἀποκραδίζω, E ramo ſiculno, qui κράδη dicitur, aufero ſeu detraho. Nicand. Alexiph. Τῶν μὲν τ' ἀποκραδίσσας ἀποκραδίσσας ἐρίτιμους. vbi itidem ſchol.exp. ἀπὸ τῆς κράδης κόψας, οἷον ἀποτυχίσας. hoc eſt, (inquit) λαβὼν.

Ἀποκραιπαλίζομαι, Crapulam edormio ſeu exhalo: vel Expergiſcor à crapula. Vnde particip. Ἀποκραιπαλιζόμενος, quod Suid.exp. τῆς κραιπάλης ἀπαλλαγεὶς καὶ μέθης. Inde & VERBALE Ἀποκραιπαλισμὸς, ſ.o, Crapulæ exhalatio: eidẽ Suidæ κραιπάλης ἀπαλλαγὴ ἢ μέθης, quũ exhalata crapula ad ſobrietatem redĩtur. Dicitur verò ET Ἀποκραιπαλάω, pro ἀποκραιπαλίζομαι. Plut. Ant. μόλις οὖν ὡς ἔοικε ξυνῆκεν καὶ ἀποκραιπαλήσας, ὥρμησε παρ' ἡμᾶς ἐπὶ τὰ ἔργα. Vbi B. quoque ἀποκραιπαλῆσαι interpr. Crapulam edormire & diſcutere.

Ἀποκραίζω, t.2,c.71,b. Ἀποκρατέω, t.2,c.413,b

Ἀποκρίμαμαι, t.2,c.419,g. Ἀποκριμάσσομαι, ibid.f

Ἀποκριμαελὶς, ibid.g. Ἀποκριμάω, ibid.f

Ἀποκριτὸ ἁγιασθὲς, Helychio ἀποβρασμός.

Ἀπόκριτος, t.2, c.417,c. Ἀπόκριτος, t.2,c.421,c

Ἀποκρίδες, t.2,c.433,c

Ἀποκριβάω, idem quod Ἀποκρίνω, Secerno vel Excerno. Galen. ad Glauc. lib.2, de αὐστηρῷ pane loquens, τὸ μὴ καθαρὸν ἄρτου ἄλευρον οὐχ οἷόν τε ἦν ἐν τῇ φύσει, πιεῖν εἰς τὸν ἀρτοποιὸν λαμβάνουσι, ἀλλὰ συνεξαπῶσι τὸ ἀποκριβάσαι τὸ πίτυρον, ſed prius incerniculo furfures ſecernunt.

Ἀπόκριμα, t.2, c.432,h

Ἀποκρίνομαι, Separor, &c. ibid.c. Ἀποκρίνομαι, Decumbo, &c. ibid.e. Ἀποκρίνομαι, Reſpondeo, &c. ibid.

Ἀποκρίνω, Secerno, &c. t.2,c.431,f. Ἀποκρίνω, Incerno, &c. c.431,2. Ἀποκρίνω, Rencio, &c. ibid.b

Ἀπόκρισις, Reſponſio, &c. t.2,c.433,2. Ἀπόκρισις, Excretio, &c. ibid.c

Ἀποκριτὰς, ibid.d. Ἀπόκριτος, ibid.

Ἀποκρότως, t.2,c.457,2. Ἀποκρότημα, ibid.

Ἀπόκροπος, ibid.b. Ἀποκρούομαι, t.2,c.448,2

Ἀπόκρουσις, ibid.d. Ἀποκρουσὰς, ibid.e

Ἀπόκρυστος, ibid. Ἀποκρύω, ibid.a

Ἀποκρυπτὼν, & Ἀποκρύπτομαι, Abſcondo, &c. t.2,c.464,b. Ἀποκρύπτομαι, Celo, &c. ib.d. Ἀποκρύπτω, Obſcuro, &c. c.465,b. Ἀποκρύπτω, Vinco, &c. ibid.d. Ἀποκρύπτω, Contego, &c. ibid.f. Ἀποκρυφὴν γῆν, de naugant. ib.

Ἀποκρυφὴ, t.2,c.466,2. Ἀπόκρυφος, ibid.b

Ἀπόκρυψις, ibid.a. Ἀποκτᾶμαι, t.2,c.473,b

Ἀποκτόμαι, t.2,c.469,f

Ἀποκτίνω, t.2,c.472,c. Ἀποκτίνομαι, ibid.g

Ἀποκτίνω, t.2,c.471,h. & 472,c. Ἀποκτίω, ibid.

Ἀποκτῶμι, t.2,c.473,b. Ἀποκτλώσομαι, t.2,c.471,d

Ἀποκτίνυμι, t.2,c.472,h. Ἀποκτίνύω, t.2,c.473,a

Ἀποκτίω, ibid. Ἀποκτυπὼ, t.3,c.1697,c

Ἀποκυέω, & Ἀποκυέομαι, t.2,c.487,d

Ἀποκύησις, ibid.e

Ἀποκυίσκω, t.2,c.488,c. Ἀποκυίσκομαι, ibid.f

Ἀποκυλανδέω, t.2,c.495,2

Ἀποκυλίω, t.2,c.493,f. Ἀποκυλίομαι, ibid.g

Ἀποκτω, t.1,c.521,d. & t.1,c.1702,c.ob.

Ἀποκυπαρῶσαι, Helychio eſt ἀποκτῆναι, Occidiſſe aut Occidere. qui itidem ἀποκυπάρωσι pro ἀποκτῆνται attulerat.

Ἀποκυρεύω, t.2,c.515,b

Ἀποκυρόω, ῶ, Abrogo, Autoritate priuo, Irritum facio.

Ἀποκωλύω, t.2,c.530,c

Ἀποκωφόω, ῶ, Exſurdo. hoc eſt Surdum reddo. Ita enim Valerius Max. vtitur eo verbo. Exponitur etiam Mutum reddo.

Ἀπολαβρύνω, t.2,c.546,b. Ἀπολαμπτηρέω, t.2,c.549,b

Ἀπολαμπτῆρος, ibid.a. Ἀπολαμπτῆρας, ibid.b

Ἀπολάκτημα, Helychio βάτημα ἀπὸ τῆς ψηφῦ, inquit. Eſt tamen potius Crepitus, a verbo Ἀπολακέω, idem ſignificante quod Ἀπολακίω.

Ἀπολακτίζω, t.2,c.596,h. Ἀπολαλέω, t.2,c.550,b

Ἀπολαμβάσομαι, Recipior, &c. t.2,c.564,g. Ἀπολαμβάσομαι, Deprehendor, &c. ibid. h. Vide & Ἀπολελαμμένος paulo infrà.

Ἀπολαμβάω, Recipio, &c. t.2,c.564,2. Ἀπολαμβάω, Intercludo, &c. ibid.d

Ἀπολάμπομαι, t.2,c.589,c

Ἀπολαμπρύνω, & Ἀπολαμπρύνομαι, t.2,c.595,d

Ἀπολάμπω, t.2,c.589,b. Ἀπολάπω, t.2,c.599,e

Ἀπλαυσις, t.2,c.605,2. Ἀπλαυσμα, ibid.

Ἀπολαυστικὸς, ibid.c. Ἀπολαυστὸς, ibid.

Ἀπολαύω, Fruor, in bonam partem, &c. t.2,c.604,c.

Ἀπολαύω, in malam partem, &c. ibid.g

Ἀπολαχεύω, In λαχεῖα abſumo. Heſych. enim Ἀπολελαχεύσαι affert pro εἰς λαχεῖα αἰτήσαι.

Ἀπολαύω, In lapidem verto ſeu commuto. vnde particip. Ἀπολελαοξόος, quod idem exp. Ἀπολιθωθείς. Quidam interpr. Lapido.

Ἀπολαίω, t.2,c.661,2

Ἀπολέγομαι, Repudio, &c. t.2,c.616,2. Ἀπολέγομαι, Deligo, &c. ibid.b

Ἀπολαίω, t.2,c.609,h. & 615,f

Ἀπολεῶω, & Ἀπολεέσμαι, t.2,c.656,2

Ἀπόλειπις, vſurpatum pro Ἀπολελειμμένον ſeu Ἀπολελειμμένην, in hoc loco Hippocratis De natura infantis, ἐλάσσω μὲν δὴ αἷμα εἰς τὸ ἀπόλειπις τῆ λόγου. Sed videtur potius ἐξωστέον.

Ἀπολείπομαι, Relinquor, &c. t.2,c.665,c. Ἀπολείπομαι, Abſum, &c. ibid.f. Ἀπολείπομαι, Non aſſequor, &c. c.666,c

Ἀπολείπω, Relinquo, &c. t.2,c.664,c. Ἀπολείπω, Excello, &c. ibid.g. Ἀπολείπω, Abſum, &c. c.665,b. Ἀπολιπόπτα Erot. apud Hippocr. exp. διεφθαρμένα.

Ἀπολείχω, t.2,c.671,c. Ἀπόλειψις, t.2,c.666,d

Ἀπόλεκτος, t.2,c.610,2

Ἀπολελαμμένος, Ionicè pro ἀπιλημμένος ſeu Ἀπολελημμένος, à themate Ἀπολαμβάω. Frequens hoc participium eſt apud Hippocratem, apud quem Bacchius Ἀπολελαμμένος exp. πλήρης ὤν, Epicles autem itidem ἔφη γίνεσθαι: ſed & καθαρεμένος & ἀπιλημμένος. Erotianus verò nõ vno eodémque ſignificatu ab eo vſurpari tradit. nam γυναικείων libro 1, vbi dicit Ἀπολελαμμένας κοιλίας, idem valere quod ἀπιλημμένας καὶ ἐσχυρωμένας: at in libro De articulis, quum de ſpondylo dicit Ἀπολελαμμένον, idem ſignificare quod ἀπιλημμένον καὶ ἐσχυρωμένον. Galenus quoque Ἀπολελαμμένας κοιλίας apud eum exp. ἐπιχείρας, aſtrictas. Nõ ſolum verò dicit κοιλίαν Ἀπολελαμμένην, (vt & κοιλίης Ἀπολελαμμένης, Prorrh.1) ſed etiam κοιλίαν Ἀπολελαμμένην, itidem pro Aſtrictum habentes aluum. Itidẽ verò σῶμα & ἕλκος χρήματος Ἀπολαμβάνειν dicit, pro δέχεσθαι, vt Galenus pluribus in locis annotauit. Idem Galenus Ἀπολαμβάνειν πνεύματος ab eodẽ vocari ſcribit τὰς εἴσω καταπλήσεις καὶ ἐσυχίας: & Ἀπολαμβάνειν φλεβῶν, τὰς πληρώσεις τῶν φλεβῶν ὑπὸ πλήθους γινομένας, nimirum ὅταν ὑπερπληρωθῶσι. Sed notandũ, cum Ἀπολαμβάνειν dicere Ionice, vt ἀπόλημψις, pro Ἀπόληψις, & ἀπόλαμψις, vt in Coac. progn. σῶμα Ἀπόλαμψιν ἐπιδέχεται ſimpliciter.

Ἀπολελαμβάσθαι, quod ex eodem Hippocrate affert Heſych. pro καθῆσθαι, ſuſpectum eſt: nec admodum probabilis eſt opinio eorum qui à λαὸς ipſum derivari putant, ideóque interpr. Quaſi in populum diſtributæ, vulgatæque.

Ἀπολελεγμένος, t.2,c.647,f

Ἀπολελοιπὼς, participium prær. perf. med. ab Ἀπολείπω. Iſocrates pro νενικηκὼς vſurpauit, metaphora à curſoribus, qui quum vincunt, victos poſt ſe relinquunt in curſu.

Ἀπολελυμένως, Solutè, Liberè. ſeu Abſolutè. Hermog.

Ἀπολέμιος, t.3,c.461,c. Ἀπολέμιος, ibid.

Ἀπολεμὸς, t.3,c.457,f. Ἀπολεμίζω, t.2,c.684,f

Ἀπολεπίζω, t.2,c.678,c. Ἀπολέπω, t.2,c.1276,c

Ἀπολέπω, t.2.c.677,h. Ἀπολέπω, & Ἀπολέπομαι, t.2,c.1275,b.

Digitized by Google

Ἀπολυκαίνω, t.2,c.690,c
Ἀπολυμαίνω, idem quod ἀπολούω, à quo & deriuatum est. Vnde particip. ἀπολελυμασμένος, quod Hesych.exp. ἀπολελουμένος: addens exempli loco, ἀπολελυμασμένοι τὰ κεφαλά.
Ἀπολύω, t.2,c.1275,b. Ἀπολύσω, t.2,c.692,c
Ἀπολυχνίω, idem quod ἀποκρεπω, Crepito seu Crepo, Crepitum do. vnde ἀπολυκνισμὸς quod Hesych.exp. τῆς δακτύλου τριφορὰν, item ἀπόλυμπος. Vide Διαπολυκνίω supra.
Ἀπολυπόω, t.2,c.677,c.
Ἀπόλυμφις, vide in Ἀπολελαμμένος paulo ante.
Ἀπολυρίω, t.2,c.701,c
Ἀπόλυος, Tarentinorum dialecto ἡ τῶν ῥυτήρων χαλκὴ, teste Hesychio. Forsan ἁρμὸς τὸ ἀπόλυσι.
Ἀπολωλίς, t.2,c.564,g
Ἀπολωλὶς, ibid.a. Vide & Ἀπολελαμμένος paulo ante.
Ἀπολιζάξεις, Aristoph. vsurpauit pro σωπῶσα αἰσχυνόμενος, quoniam τὰς λιβάδας, id est τὰς σταγόνας, οὐδὲν ἰσχύοντα ἐν τῷ πιεῖν. celerrimè enim decidit. In auibus, Οὐκ ἀπολιζάξεις, ὦ κακὸν ἀπολούμενε. Ita Suidas, necnon ipsius comici schol. qui tamen & aliam affert expositionem & etymologiam, nimirum οὐκ εἰς τόσον κακὸς ἀλδύων ἀποδρὰς innuēs ἀπολιζάζειν esse Apagere se in remotissimam Libyam in malam rem. Vide præterea Etym.
Ἀπολιγαίνειν, Etym. & lex. meum vetus interpr. ἀφανίζειν, item ἀφανίζεσθαι, & βιάζεσθαι: Hesych. ἀφανίζειν itidem & ἀποδιδράσκειν, sed & ἐξεως ἀποφεύγειν, celeri cursu aufugere.
Ἀπολιδῶσω, t.2,c.709,c. & 1457,g. Ἀπολιδόομαι, t.2,c.709,c
Ἀπολικὸς, ὀν, ὁ, Ciuilis gubernationis expers: si non mentiuntur v.l.
Ἀπολιμπαίνω, & Ἀπολιμπαίνομαι, t.2,c.666,f
Ἀπολιπόω, t.2,c.714,c. Ἀπολίπωσις, ibid.
Ἀπίλιον, Hesychio θαῦμα, Miraculum.
Ἄπολις, t.3,c.471,g
Ἀπολισθαίνω, Delabor: seu Lapsante gressu (vt in loco lubrico) aberro ab eo quod petebam: ideoque etiam generalius, Non attingo, vel Non adhæresco. Affertur certè ἀπολισθαίνει τῶν Σωκράτους pro A Socrate dilabitur. Futurum & tempora quæ inde formantur, mutuatur à them. Ἀπολισθέω. vnde est in Epigr. ἀπολίσθησε πῶμα, quod interpretantur Lapsum lapsa est.
Ἀπολιταργῆν, & Ἀπολιταργίζειν, Celeri saltu se proripere. Ἀπαργμοὺς enim vocabant τὰ σκυρτήματα. vt tradit scholiastes Aristophanis, qui ἀπολιταργῆς exponit ἀποδραμὴν, ἀποσυρτήσας, in hoc loco Nubium, Οὐκοῦν αἴσθῃ σὺ ταῦθ' ἁπολιταργῶς Λὰξ τῆς θύρας; Prius autem ἀπολιταργῆν legitur apud Etymol. & in lexico meo veteri, dicturque deriuatum esse ἀφὸ τοῦ λίαν ἐν τῷ ἀφῖχθαι, quod est πολὺν σπουδὴν ποιούμενος τοῦ τι: exponiturque itidem ἀπολθεῖν ταχέως.
Ἀπολιτικὸς, Alienus à reipubl. administratione & negotiis ciuilibus: vel etiam Non ciuilis. Plut. De educ. lib. ἐὰν μὴ χρείας, (scil. ᾖ) ἀπολιτικὸς ᾖ.
Ἀπολίτης, t.3,c.474,f. Ἀπολίτικος, t.3,c.475,e
Ἀπολιχμάω, t.2,c.673,d
Ἀπόλεια, ας, ἡ, Perditio: à præs. temp. ἀπόλλω, vt vulg.lex. tradunt ex Gazæ Gramm. lib.3. Dicitur tamen potius ἀπώλεια.
Ἀπολήγω, poeticè metri causa geminatum λ habet, pro ἀπολήγω, Desino. vt Odyss.7, Οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν χόλον ἐξερέουσα; Et Iliad.6, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατέων, vt à fraudibus desistas.
Ἄπολλι, vocat à nom. Ἄπολλων, O Apollo: interdum & Per Apollinem. Vide & Ἄπολλον.
Ἀπολλύασι, tertia persona plur. verbi ἀπόλλυμι, Attico more apud Thuc. vt lib.8, πεντεκαίδεκα ταῖς ἀπολλύασι.
Ἀπολλυω, & Ἀπόλλυμι, & Ἀπόλλυμαι, t.2,c.1274,h
Ἀπόλλω, t.2,c.1276,c
Ἀπόλλων, ωνος, ὁ, Apollo: Iouis & Latonæ filius, Dianæ frater. quem poetæ cognominant φοῖβον, χρυσοκόμαν, χρυσοκόμην, ἑκάεργον, ἑκατοβόλον: item μαντῆ, μειλίκιον, ἰατῆρα, λοιμοῦ, ἀποτρόπαιον, ἀφέσταμέον. Porro notandum est in accusatiuo casu dici non solùm Ἀπόλλωνα, sed etiam Ἄπολλω, vel facta apocope, vel contractis ω & α post ejectum ν. Legimus enim apud Demosthenem Pro corona, τὸν Ἄπολλω τὸν Πύθιον. Vocatiuus est Ἄπολλον: qui interdum admirationi seruit, vt Ἡρακλεὶς quoque & similia. Deriuata inde sunt, Ἀπολλωνόπολις, seu Ἀπόλλωνος πόλις: cuius τὸ ἐθνικὸν est Ἀπολλωνοπολίτης teste Stephano: apud quem est & Ἀπόλλωνος ἴδιος cum suo gentili Ἀπολλωνιάτης. Ab eodem dicta ciuitas Ἀπολλωνία: ex qua qui oriundus est, Ἀπολλωνιάτης vocatur, & fœmina Ἀπολλωνιάτις. At Ἀπολλωνιὰς esse ex Ἀπολλώνιον, tradit Stephanus, vt Δουλιχιὰς ex Δουλίχιον. Alioqui Ἀπολλώνιον dicitur etiam Templum Apollinis, seu fanum, vt Thucydidis scholiastes testatur & Stephanus quoque. Præterea est inde possessiuum nomen Ἀπολλώνειος: vt Ἀπολλώνεια ἔργα apud Suidam, τὰ τῆ Ἀπόλλωνος. Item aliud possessiuum fœminini generis, Ἀπολλωνιακὴ: quo vocabulo τὸν δάφνον vocari, autor est Hesychius, vt Ouidio quoque laurus dicitur Apollinea, Claudiano præterea fatidica & venturi præscia: & Statio, amantes carmina laurus. Sunt verò & propria inde nomina, vt Ἀπολλόδωρος, Ἀπολλοκράτης, Ἀπολλοφάνης, Ἀπολλώνιος, Ἀπολλωνίσκος: item fœmin. Ἀπολλωνία & Ἀπολλωνίς. Sed & Ἀπολλὼς quidam dictus est, cuius mentio Act. Apost. c.18, & alibi: at Ἀπολλῶν, Apoc. c.9.
Ἀπολογαειάζω, t.2,c.643,f. Ἀπολογίσμαι, t.2,c.616,h
Ἀπολόγημα, t.2,c.617,e. Ἀπολογητικὸς, ibid.f
Ἀπολογία, t.2,c.616,g
Ἀπολογίζω, t.2,c.647,g. Ἀπολογίζομαι, Rationem ineo, &c. ibid.c. Ἀπολογίζομαι, Enarro, &c. ibid.f
Ἀπολογισμὸς, ibid.g. Ἀπόλογος, t.2,c.616,d
Ἀπολογυπόδης, t.2,c.664,d
Ἀπολὸ, Hesychio ἀσκεφὲς βαρύ, Inflexile, Graue.
Ἀπολούδμος, pro Perditus, &c. t.2,c.1276,e
Ἀπολουσὸς, t.2,c.725,d
Ἀπολοφύρομαι, Enlatibus prosequor, Deploro, Lamentor. Xenophon Hellen. lib.1, ἀπολοφύρονται τὴν ἑαυτῶν συμφορὰν, ὡς ἀδίκως φθόγγου. | Item Eiulare & lamentari desino. Testatur enim scholiastes Thucydidis, ἀπολοφύραντας dici διὰ παυσιμβόους τὸ ἀλγεῖν, vt ἀπολοφυρμὸς τὸ ὀλοφύρεσθαι.
Ἀπολοχμόομαι, t.2,c.732,g
Ἀπόλυμα, ατος, τὸ, Cyprijs ἀπογύμνωσις, Denudatio. Hes.
Ἀπολύματα, scholiastes Nicandri exponit ἀφοδεύματα, Excrementa, Sordes, in hoc loco Ther. v.978, Ἢ φοινὸς ἢ ἠεροφοῖτις πάρος ἀπολύματα κόψας. Rectius tamen ibi legendum videtur diuisim ἀπὸ λύματα, vt nimirum ἀπὸ referatur ad κόψας, à quo per tmesin est seiunctum.
Ἀπολυμαίνομαι, Purgor, &c. t.2,c.737,b. Ἀπολυμαίνομαι, Corrumpo, &c. t.2,c.738,g
Ἀπολυμαντήρ, ibid.
Ἀπολύομαι, Diluo, &c. t.2,c.752,b. Ἀπολύμαι, Soluor, &c. ibid.c. Ἀπολύομαι, Discedo, &c. ibid.d
Ἀπολυσπερμὲς, ibid.f. Ἀπόλυσις, ibid.e
Ἀπόλυτος, ibid.g. Ἀπολυτόω, t.2,c.760,f
Ἀπολύτρωσις, ibid.g. Ἀπολύτως, t.2,c.752,h
Ἀπολύω, Soluo, &c. t.2,c.751,d. Ἀπολύω, Libero, &c. ib.g
Ἀπολωβάω, & Ἀπολωβάομαι, t.2,c.764,a
Ἀπολωπίζω, t.2,c.681,f
Ἀπολωπίζω, ex Eur. affertur pro Trabo, Distraho, Separo.
Ἀπολωφάω, t.2,c.729,d
Ἀπόλωφεν, Hesychio teste idem est quod ἀπόλεπε.
Ἀπομαγδαλία, siue Ἀπομαγδαλιὰ, t.2,c.803,a
Ἀπομαγδαλὶς, ibid. Ἀπόμαγμα, ibid.
Ἀπομάρομαι, t.2,c.769,f. Ἀπομάττω, t.2,c.788,h
Ἀπομάκωλον, Fructus arbuti: Latinis Vnedo: si non mentiuntur v.l. Dicitur enim potius μυμάκυλον.
Ἀπομακρόθι, E longinquo, Eminus, Deprocul. Ex lib.4 Regum, cap.19, affertur εἰς ἀπομακρόθι, pro Ab initio. pro quo Complut. editio habet simplex μακρόθι. sic enim ibi legitur, νῦν οὖν ἴσθι ὅτι μακρόθι ἤκουόν σου ἐποίησα αὐτήν. Eodem significatu αἰπαλόθι dicitur.
Ἀπομάκης, t.2,c.803,g. Ἀπομάκρα, ibid.
Ἀπομακρεῖαι, αἱ, ibid. Ἀπόμακρον, ibid.
Ἀπομαλακίζομαι, t.2,c.782,c.
Ἀπομαλθακίζομαι, t.2,c.784,c
Ἀπόμαμμα, ης, ἡ, Abauia. vulg.lex.
Ἀπομαντόω, t.2,c.788,a
Ἀπομαντεύομαι, Diuino. Galen. οἱ ἀπομαντεύμενοι τὰς γάμους αὐτῶν: de iis qui commentarios scripserunt in Hippocr.

Ἀπάμαξις, t.2, c.803, g.
Ἀπαμαρύω, t.2, c.792, c. Ἀπαμαύρωμα, ibid.
Ἀπαμαρτυρία, t.2, c.798, d. Ἀπαμαυρόομαι, t.2, c.796, f
Ἀπαμαυτος, t.2, c.802, d. Ἀπαμαυρόω, t.2, c.808, f
Ἀπαμβλίσκω, t.2, c.810, d
Ἀπαμπισσόω, (ita enim reponunt pro Ἀπαμπαίσαι) Hesychio est ἀξιόπιστον, Vilipendere.
Ἀπαμύνω, t.2, c.802, d. Ἀπαμφίαλος, ibid. e
Ἀπαμφιάω, t.2, c.816, b. Ἀπαμφος, t.2, c.812, b
Ἀπαμειλίσσω, seu Ἀπαμειλίττω, Placo, Demulceo.
Ἀπαμείομαι, exponitur Distribuo, Præbeo. sonat tamen potius Partitione demptum alicunde, tribuo. Apud Hesiod. verò in Erg. quum dicit, Ὄφρα σὺ αἰτίζῃς, ἵνα τοι βίος ἅρμιος εἴη. Ἠὲ γάρ τ' ἄρσεν πλεῖον ἀπαμείρεται ἄσσον, exponunt ἐρεθίζεται: alii Sumit.
Ἀπαμαίνω, Denigro, Nigrum reddo, Nigrefacio.
Ἀπαμαλί, ίης, ή, Galen. suo tempore vocatum fuisse scribit quod Hippocr. vocauit ὀξυγλυκυ. esse autem πᾶμα ὀκ μόλιτος καὶ ὄξους καὶ πεπεδυλοῦμενον, in Græcia nimirum. ὃ ἡμεῖς (inquit) ἀπὸ κεφαλῆς σκευάζομεν ἡμῖς αὐτοῖς, μιγνύοντες ὄξος μέλιτι καὶ σωφῶντες, ὡς ἐνοῦσθαι τὴ τοῦ πώματος αὐτοῦ, ὁρᾶν δοκῶμεν δι' αὐτοῦ τὸ ὄξος διὰ μέσου. vnde patet Ἀπάμαλι esse cremorem & decoctum fauorum aceto mixtorum. Idem lib. 4, De tuēda valetudine, postquàm exposuisset rationem conficiendi ὀξυμέλιτος, subiungit aliquanto pòst, Ἀπάμαλι δὲ καλεῖται ὅταν ὕδατι πεπεδυλῶται: innuens non acetum solùm & mel seu fauos assumi solere ad coctionē huius potionis, sed etiam aquā. atque adeo dixerat ibidem, ἔστω δὲ τὸ μὲν ὄξος μέρος, ὕδατος δὲ πέντε μέρεα. καὶ ταῦτα ἑψείσθω μέχρι τῶ βίπτου μέρους. Eiusmodi aquam mulsam ὑδρόμελι etiam appellant. vt enim Dioscor. testatur libro 5, ὑδρόμελι vocant nonnulli τὸ ἀπὸ μέλιτος ἐκπλυνομένων τῶν κηρίων ὕδατι καὶ σκευαζόμενον. It: que Ἀπάμαλι sub se veluti speciem complectitur τὸ ὀξύμελι siue τὸ ὀξύγλυκυ, & τὸ ὑδρόμελι τὸ à melle autē denominatur, quia fit ἀπὸ μέλιτος ἐκπλυνομένων τῶν κηρίων ὕδατι ἢ ὄξει.
Ἀπαμμαμβής, t.2, c.940, c. Ἀπαμύσσομαι, t.2, c.876, e
Ἀπαμβώω, t.2, c.878, h. Ἀπαμελίζω, t.2, c.853, d
Ἀπαμμελίζω, t.2, c.857, e. Ἀπαμστρίω, t.2, c.904, c
Ἀπαμκιώω, t.2, c.913, c. Ἀπαμκιώσομαι, ibid. d
Ἀπαμιόω, Iram corde premo ab aliis secedens: vel Irasci desino, vt Suid. Ἀπαμιώσας exp. Ἀπαχωρήσας διὰ ὀργὴν, ἢ ταυσάμενος ὀργῆς: procul dubio respiciens ad hunc locū Hom. Il. β, Κὰτ' Ἀπαμιήσας Ἀγαμέμνονι. vbi tamen alii præpositioni Ἀπὸ non volunt inesse vel Ἀπαχώσαι vel ταῦσαι, sed ὀλίγωσαι, exponentes ὀλιγώσας ὀργήν: quidam etiam simpliciter χαλάσας interpretantur. Sed rectius sentire eos qui epitasin ei volunt inesse, alii loci Homerici docent, vt hic Odyss. π, εἰ γάρ τι μνησθείμεν μοι ὀίω, (ſ. χόλον) Κὰτ' Ἀπαμιήσῃ, sed iram aduersum nos fouere perget. Hesych. Ἀπαμιώσαι exp. τὴν μίσησιν ἀπαγήγαται. Vide & t.2, c.921.
Ἀπαμύνω, t.2, c.954, c. Ἀπαμμόομαι, t.2, c.940, d
Ἀπαμμήσις, ibid. e. Ἀπαμμοκόμαι, t.2, c.960, e
Ἀπάμξις, t.2, c.934, e. Ἀπάμωδος, t.2, c.945, a
Ἀπαμόω, t.2, c.947, c. Ἀπαμόθημα, ibid. e
Ἀπαμάομαι, t.2, c.960, e. Ἀπαμηκίδωμα, t.2, c 956, h
Ἀπαμνημονύτης, Commemorandus.
Ἀπαμνημονόω, t.2, c.956, d. Ἀπαμνησικακέω, t.2, c.958, f
Ἀπαμοτέω, Obtruncor: si non mentiuntur v. l. quæ & cum genitiuo cōstruxisse aiunt. Alioquin ἀμοτέω dicitur eo significatu.
Ἀπάμυναμαι, t.2, c.1195, h
Ἀπάμυμι, Abiuro, ibid. Ἀπάμυμι, Eiuro, t.2, c.1196, c.
Ἀπάμυμι, Iuro, ibid. e
Ἀπαμύω, t.2, c.1195, h. Ἀπάμεσα, t.2, c.846, g.
Ἀπαμοτέω, t.2, c.969, e. Ἀπαμοτόομαι, ibid.
Ἀπάνθρωμα, t.2, c.395, c. Ἀπαμόργνυμαι, t.2, c.394, f
Ἀπαμόργνυμι, vel Ἀπαμοργνόω, ibid. d
Ἀπαμορξις, t.2, c.395, d
Ἀπαμον, Statim, Sine consideratione: si vulg. l. credimus.
Ἀπάμωνος, t.2, c.831, a
Ἀπάμπιμα, Hesychio sunt αἱ ἀποφρὰδες ἡμέραι, dies nefasti. sed alphabetica series innuit scribendum Ἀπάπιμπμοι.
Ἀπαμύζουσα, t.2, c.1541, d. Ἀπαμδόμαι, t.2, c.984, e

Ἀπάμος, t.2, c.987, c
Ἀπαμπαίομαι, ὦμαι, Mugio.
Ἀπαμπλαίνω, Intorqueo, Incurvo. nam μπλαῖος significat στρεβλὸς, σκολιὸν. Ita certè Erotianus accipit. qui quum ex Hippocr. attulisset Ἀπαμπλαῖνε, subiungit, hoc dicit ὅταν βλέφαρά τις καὶ ὀφθαλμὸν ἀπὸ τῆς ὀφθαλμικῆς μετὰ πάσης χεῖρον, μᾶλλον δὲ ἐκ πάσης. Galenus verò Ἀπαμπλαῖνε apud eundem exp. στρεβλοῖ καὶ ἀπὸ τῆς ὀφθαλμικῆς. Etymol. autē ἀπαμύνω exp. διαστρέφω τὸν, ἐξυπλίζω στρεβλοῦντες. Forsan autem est Distortis aut in acutum protensis labris illudebant.
Ἀπαμύω, Arceo. Ita v.l. afferentia ex Homero, ἀπάμυνε Ἀπιλεΐδη κακὸν ἦμαρ. sed perperam. scribendum enim ἀπάμυνε ab ἀπαμύνω. Locus est Il. ι. v. 543: eiq; similis hic in eodem libro, v. 251, Δαναῶν ἀπάλεξον κακὸν ἦμαρ.
Ἀπαμυξία, Hesychio ἀκαθαρσία, Impuritates, Sordes.
Ἀπαμυξίζω, Suidæ est Ἀπαμύζω.
Ἀπαμύδω, vide inter deriuata à Μύδω, sub finem t.2.
Ἀπαμφολύγωτος, ον, ὁ καὶ ἡ, Bullas non excitans, seu Non erumpens in bullas. Dioscor. l 5, c.116, de psorico, τὸ Ἀπαμφολύγωτον καὶ καλὸς ξηρὸν ἡλκώδη, definere bullas excitare & perfectè inarescere.
Ἀπαμωρῶ, Demētare, Infatuare, Reddere μωρὸν & fatuū, Redigere ad μωρωσιν.
Ἀπάμωσις, εως, ἡ, Abiuratio, Inficiatio. Ita v.l. Sed scribendum potius Ἀπόμωσις, vtrobique per ο. Pro Ἀπαμωτικὸς quoque, quod eadem habent & exp. Inficialis, Ἀπομωτικὸς potius dicitur. Itidémque scribendum Ἀπόμωσις pro Ἀπάμωσις, quod eadem afferunt pro Abiuratus.
Ἀπὸ, Suidæ non solùm τὸ μὴ πρέπον, sed etiam τὸ ἀσχημον, Indecens.
Ἄπαν, τὸ, dicuntur medicamenta quæ dantur ad leuandam lassitudinē vel dolorem. Vide in Ἄκος, vel Ἄκης.
Ἀπανίαται, Ionicè pro Ἀπάνεται: optat. ab Ἀπάομαι.
Ἀπανάω, Migro, Aliò habitatum abeo.
Ἀπάναμαι, t.2, c.1318, f
Ἀπανόω, inusitatum ihema in præsenti est, vsitatum in aoristo 1. Inde enim est subiunct. Ἀπανόσω, metri causa terminatum habens σ pro ξ ποιήσω. vt apud Hom. Il. π, αἴθε οἱ ἀθανάτη κεφαλὴ καὶ ἀγήνωρ Ἀπανόσωσι, πὶ δ' αἷμα δόος πίσῃ. Vbi schol. exp. Ἀπανόσωσι, Ἀπόδωσι: Eust. Ἀποστρέψωσι: malim ego μεταστήσωσι καὶ ἀπάξωσι, abductā aliò habitatum mihi in reditu suo adducant. vt Ἀπανόω idem sit quod μεταστήσω, aliò habitatum abducere. Passiua & media vox neutraliter accipiuntur pro μεταναίω, vt testatur Eustath. hoc est Aliò habitatum abire. quanquam ἀπανόομαι dicitur actiuè etiam vsurpari pro Eiecit, E sede migrare fecit. Vide & t.2, c.997, c.
Ἀπανήμησις, t.2, c.1010, g. Ἀπανήμησον, Tribuendum.
Ἀπανήμιμι, & Ἀπανήμαμαι, t.2, c.1010, f
Ἀπανοπαθής, ους, ὁ, dicitur is qui Ἀπανόησε, Qui mentem ac intellectum amisit, Qui nihil pensi habet: ideoque Vecors, Amens, vel Inconsideratus, Stultus. Interdum etiam Qui de salute sua desperauit, Deploratus, Perditus, Profligatus: cuius significationis exempla vide t.2, c.1075, a. Interdum Qui & diuinorum & humanorum curam abiecit, Qui deploratæ improbitatis est, seu Perditus & Deploratus. (nam & ita hæc vsurpantur vocabula apud Latinos) Isocrates De pace, πολὺ δ' ἐμοὶ μᾶλλον πεπεῖσθαι Ἀπανοήτους εἶναι, καὶ μανικοὺς ἡγεῖσθαι, μᾶλλον γνώμης, μᾶλλον παιδὸς, μᾶλλον ἄλλου μηδενὸς φροντίζειν. Vnde ADVERB. Ἀπανοήτως, Amicter, Nulla habita ratione seu cura. vt Galen. quoque apud Hippocr. exp. ἀπανοήτως. Vide & t.2, c.1075, d.
Ἀπανύσιμαι, Abeo: vel Redeo, Reuertor. vt Hesych. quoque Ἀπανύσατο exponit. ἀπῆλθε: & Ἀπανύσθαι, ἐπανελθεῖν. Hom. Il. β, ἵνα οἱ πάντες ἀπίχωσι Ἀπανύσθαι.
Ἀπανυσθόω, t.2, c.1040, b. Ἀπανύσεως, t.2, c.1047, c
Ἀπανυσμός, ibid. Ἀπανύω, t.2, c.1041, g
Ἀπανύω, exponitur nō solùm Abeo, Redeo, sed etiam Destruo. Sed in priori significatione non nisi pass. & med. vox vsitata est. Ac passiuæ quidem exempla habes in Ἀπάνυμαι paulo antè: mediæ autem, est aor. 1 Ἀπανύσθαι, quē Hes. exp. ἀφίξεσθαι, ἀπελθεῖν. Idem & posteriorem significationem meminit, afferens Ἀπανυσμόν, quod exp. Ἀπανυσθήσεται. Meminit verò & tertiæ significationis, afferēs nimirū

Ἀποπίσω pro ὄπισθεν λήψεμαι : quod pertinet ad Ἀπίεμαι seu Ἄπειμι.

Ἀπόπιμαι, t.1,c.1318,f. Ἀπόπιμι, t.2,c.1319,a
Ἀπορος, t.3,c. 225,c.
Ἀποπτίσσω, Hes. τὸ ἀπὸ νηὸς ὕδωρ ἐκχέειν ἐλθεῖν.
Ἀπορνὶ, t.3,c.222,b. Ἀπόρνης, ibid.
Ἀπορπακὶ, aduerb. ibid.
Ἀποτιχόμαι, t.2,c.1053,a. Ἀποτία, t.3,c.219,c
Ἀποτίζω, t.2,c.1061,c. Ἀποτικάω, t.2,c.1059,e
Ἀπότιμαι, t.2,c.1061,b. Ἀποτίνυμι, t.2,c.1319,a
Ἀποτίπτω, t.2,c.1061,b. Ἀποτίλω, ibid.a
Ἀποτοίομαι, t.2,c.1074,f
Ἀποτυπῶ, ῶ, transitiuè pro τοῦτον ἀποβαλλόμαι καὶ φεύγω videtur vsurpatum, Ecclesiastici cap. vlt. τὰ ἀγνοήματα αὐτῆς ἀποτύπωσα. Ibi enim interpretantur, Et ignorantias meas illuminaui. Sed Complut. editio ibi habet ἐπύπωσα, intellexi.
Ἀπουα, t.2,c. 1075,c. Ἀπουμὶ, t.2,c.1020,g
Ἀπους, t.3,c.219,a. Ἀπουσία, t.2,c.1089,b
Ἀπούσης, ibid. Ἀπουσίζω, t.2,c.1091,b
Ἀπουῦμαι, t.2, c.1074,f
Ἀπουύμφοι, Hesychio sunt οἱ συμπεθύοντες. sed suspecta ea vox est.
Ἀπτυκτρεύω, t.2,c.1104,d. Ἀπτύμενος, t.2,c.1097,b
Ἀπτυμενος, ibid. Ἀπτυσίζω, t.2,c.1108,e
Ἀπτυχίζω, t.2,c.1346,g. Ἀπτυχίσματα, ibid.
Ἀπτως, t.3,c.219,b
Ἀπξωᾶν, Hesychio καπηλῆν.
Ἀπξοος, t.2,c.1119,c. Ἀπξυόμαι, ibid.
Ἀπξυος, ibid.b. Ἀπξυω, ibid.e
Ἀπξυωσις, ibid.h
Ἀπξω & Ἀπξίομαι, t.2,c.1130,f
Ἀπξηραίνω, & Ἀπξηραίνομαι, t.2,c.1145,a
Ἀπξίνυται, Hesychio est ἀποθνήσκουσι, extinguitur.
Ἀπξυζίζω, t.2,c.1148,c. Ἀπξυλίζω, t.2,c.1142,b
Ἀπξωιω, v. l. afferunt pro Abrado : sed viderint quàm verè.
Ἀπξωίω, & Ἀπξωίομαι, t.2,c.1355,a
Ἀπξυρέω & Ἀπξυρέομαι, t.2,c.1137,a
Ἀπξυρίω & Ἀπξυρίομαι, ibid.
Ἀπξύρμαι, ibid. Ἀπξυρος, ibid.b
Ἀπξυνω, idem quod Ἀπξυρέω seu Ἀπξυρίω. Vnde pass. Ἀπξύρομαι, quod habes t.2,c.1137,a. Exponitur verò nō solùm Abrado, sed etiam Detergo, Abstergo.
Ἀπξις, t.2,c.1353,c. Ἀπξυσμα, t.2,c.1134,h
Ἀπξυσμος, t.2,c.1133,f. Ἀπξυνω, t.2,c.1134,g
Ἀποπαγήσομαι, Concrescam : fut.2 pass. verbi Ἀποπήγνυμι seu Ἀποπαγνυμι.
Ἀποπαίζω, t.3,c.21,c. Ἀποπαλαίω, t.3,c.24,d
Ἀποπαλεω, t.3,c.31,c
Ἀποπάλω, ibid.d. Ἀποπάλομαι, ibid.e
Ἀποπαλωστ, Hes. exp. Ἀποπαλαιοῦσι: item Ἀποκρούονται.
Ἀπόπαξ, (nisi fortè scripsit Ἀπόπαν) eidem est ξύμπαν siue σύμπαν.
Ἀποπαπος, t.3,c.35,c
Ἀποπαπόω, ῶ, In pappos verto. Vnde pass. Ἀποπαποῦσθαι, Verti seu abire in pappos, apud Theophr. Hist. plant. lib.7, cap.11.
Ἀποπαπωθίουσι, Hesych. affert pro ἀθρόαι πίπτουσιν ὅπως φύγωσι, circumspiciunt vt fugiant. Potest & Ἀποπαπάζουσι dici.
Ἀποπαρδὸς, Crepitum ventris emittas, apud Alexand. Aphrod. in Probl. Est aor.2 subiunct. à them. Ἀποπάρδω. Ab eodem Ἀποπαρδεῖν dici Ἀποπαρδεχᾶ, tradit Hesych. sed non exponit.
Ἀποπαρθένω, seu Ἀποπαρθενόω, Deuirgino, Virginitate priuo.
Ἀπόπας, apud Oppian. idem quod ἄπους, ieiunus.
Ἀποπατῶ, t.3,c.80,g. Ἀποπατημα, ibid.a
Ἀποπατος, ibid.
Ἀποπαύω, t.3,c.108,f. Ἀποπαύομαι, ibid.g
Ἀποπεζα, t.3,c.154,d. Ἀποπεζίζω, t.3,c.159,c.
Ἀποπεζω, t.3,c.157,a. Ἀποπεζομαι, ibid.c
Ἀποπεω, Derodeo. vnde præt. pass. Ἀποπέπεσμαι, quod Hes. exp. Ἀποπεκαρται.
Ἀποπελεκάω, t.3,c.195,a
Ἀποπεμπάζες, apud Hesychiū ὁ ἀποσοφιζόμενος ἄγραπτος, καὶ ὁ κακοπαιδεύτος. sed perperam, vt opinor, pro Ἀποπεμπάζει vt alphabeticus etiam ordo arguit.
Ἀποπέμπομαι, t.3,c.102,d. Ἀποπεμπὸς, t.3,c.203,a
Ἀποπεπάω, t.3,c.217,f. Ἀποπέπω, t.3,c.202,b
Ἀποπεπὼς, t.3,c.203,a. Ἀποπερδὼν, t.3,c.213,g
Ἀποπεράω, t.3,c.234,b. Ἀποπερκάω, t.3,c.233,c
Ἀποπερῶ, t.3,c.238,h. Ἀποπέρδω, t.3,c.143,e
Ἀποπεσσεύω, t.3,c.913,g
Ἀποπετω, inus. them. à quo Ἀποπέτω mutuatur fut.1 Ἀποπετῶ, & aor.2 ἀπέπετον: ex quo imper. Ἀποπέτωσαν in Epigr. Decidant.
Ἀποπεττω, t.1,c.1724,b. Ἀποπεφασμένως, t.4,c.20,h
Ἀποπήγνυμι, & Ἀποπηγνυμαι, t.3,c.167,f
Ἀποπηδάω, t.3,c.174,b
Ἀπόπημα, ατος, n, Stercus. v.l. perperam pro Ἀποπάτημα.
Ἀποπιζω, t.3,c.188,a. Ἀποπίεσμα, ibid.
Ἀποπιμπλάω, & Ἀποπίμπλημι, t.3,c.381,h
Ἀποπινω, t.3,c.300,d. Ἀποπίπτω, t.3,c.313,d
Ἀποπισθίω, t.3,c.243,e
Ἀποπλάζω, t.3,c.338,c. Ἀποπλάζομαι, ibid.d
Ἀποπλαταμάω, t.3,c.343,c. Ἀποπλαταμόομαι, ibid.f
Ἀποπλαίνης, ibid.g. Ἀπόπλαος, t.3,c.341,b
Ἀποπλασσω, t.3,c.348,g. Ἀποπλάτω, ibid.
Ἀποπλέω, t.3,c.370,f. Ἀποπλήθω, t.3,c.378,c
Ἀποπλεκτικος, t.3,c.393,f. Ἀπόπλεκτος, ibid.d.
Ἀποπλέκτικος, ibid.f. Ἀποπληξία, t.3,c.391,h
Ἀποπλεῶ, t.3,c.385,C,e. Ἀποπλεωτὸς, ibid.
Ἀποπλεωτὸς, ibid.
Ἀποπλέσσω, seu Ἀποπλήθω, t.3,c.391,g. Ἀποπλέομαι, siue Ἀποπλήθομαι, ibid.
Ἀποπλίαμαι, seu Ἀποπλίζομαι, Absilio, Saltu me proripio seu aufugio. Aristoph. Acharn. ἐγὼ γὰρ ἐπὸ τὰ δικαστήρια ἐξεφυγόμην, οὐδ' αὖ ἐλαφρὰς ἀπεπλίξατο. Vide & schol. ibi & Suid.
Ἀπόπλους, t.3,c.370,g. Ἀπόπλως, ibid.
Ἀποπλουτέω, t.3,c.400,d. Ἀπόπλημα, t.3,c.404,a
Ἀποπλωω, ibid. Ἀποπνεω, t.3,c.412,f
Ἀποπνέω, t.3,c.412,f. item 243,f. & 418,b,ob.
Ἀπόπνοος, t.3,c.413,a.
Ἀποπνιγὶς, t.3,c.421,c
Ἀποπνίγω, & Ἀποπνίγομαι, t.3,c.421,d.
Ἀποπνοὶ, t.3,c.413,b. Ἀπόπνοια, ibid.
Ἀποποιέομαι, t.3,c.435,d. Ἀποποινος, ibid.f
Ἀποπομπὸς, t.3,c.203,d. Ἀποπομπὴ, ibid.
Ἀποπομπὶ, ibid.b. Ἀποποίω, t.3,c.221,c
Ἀποπορδὼ, t.3,c.143,g. Ἀποπορεία, t.3,c.181,a
Ἀποπορθμεύομαι, t.3,c.181,h. Ἀποπορθμίω, ibid.
Ἀπόρημα συμποτικὸν, t.3,c.537,b
Ἀποπροσθέω, t.3,c.544,b. Ἀποπρίαμαι, t.3,c.551,c
Ἀποπρίω, t.3,c.554,c. Ἀποπρίω est etiam imper. Atticus pro Ἀποπρίασο, eme, ab Ἀποπρίαμαι.
Ἀποσσὶ, t.3,c.556,d
Ἀποσσβαίνω, Longè progredior, & abeo ab. Eurip.
Ἀποσσείομαι, Ionicè & poeticè pro Ἀποσσεύομαι or.1 ab Ἀποσσεύω, Dimitto.
Ἀποσσημεία, t.1,c.84,g
Ἀποσσὸν, t.3,c.556,f. Ἀπόσσυν, ib. Ἀπόσσθι, ib.
Ἀποσσύω, t.1,c.1671,f
Ἀποσσυλλείπω (vel etiam Ἀποσσὺ λείπω) Relinquo longè.
Ἀποσσυοσφίζω, t.2,c.1091,b
Ἀποσσωπίζομαι, t.2,c.1404,f
Ἀποτάμενος, particip. aor.2 med. ἀποτάμνω, ex actiuo ἀπέτεμον. Id autem à them. ἀφίημι, Auolo. Hom. Ὤιχετ' Ἀποτάμενος. Eodem pertinet oprat. Ἀποτάτω, apud Hesych.
Ἀποτειρίζω, t.3,c.585,a
Ἀποτερύομαι, Alas pando & quatio. Hes. enim Ἀποτερύσεται exp. Ἀποπτάσεται πτέρυξι: addens tamen etiam πταίρυται, sternuit, seu sternutat.
Ἀπότης, t.2,c.1384,a. Ἀποτίδω, t.3,c.589,g
Ἀπότιλος, t.3,c.479,b. Ἀπότιλμαι, t.2,c.1383,g
Ἀποτος, t.2,c.1384,a. Ἀποτίνω, t.3,c.602,h
Ἀπότινος, ibid.g. Ἀποτίω, ibid.d
Ἀπότιτος, t.3,c.313,d. Ἀποτιτάλημαι, t.3,c.617,d
Ἀποτυέω, t.3,c.626,e
Ἀποτυεύς, εῖ, t.3,c.626,f. Ἀποτυίζω, ibid.

Ἀποπυρίω,& Ἀποπυρίομαι,t.3,c.618,c

Ἀποπτύω,Respuo,seu Spuendo eiicio vel eructo.vt Aristor.Hist.anim. lib. 4 dicit, ἀποπτύσῃ πᾶν θαλάσσιον, respuit marinum.

Ἀποραφανίδωσις,ωσ,ἡ,Raphani in podicem intrusio, seu Raphani per podicem traiectio. pœna qua pauperes in adulterio deprehensi afficiebantur, prius euulsis pilis. Aristoph. enim schol. quum ἀφεψημένῳ in Pluto exposuisset τὰ τείχας τῶ σφιγκτῆρι πλεκτὰ, subiungit,αὖ πάλιν δὲ ὡσεὶ διὰ ῥαφανίδος μοιχοῖς πίνειν, ἀποραφανίδωσις καὶ παραπλησίως.

Ἀποσχίζομαι,t.3,c.671,b

Ἀποσῶ,ῶ,Ionice pro ἀφοσιῶ,Despicio.

Ἀποτμής,t.2,c.1426,c

Ἀποτρίζω,& Ἀποτρίζομαι,t.2,c.1427,a

Ἀποτίνω,Præbeo, seu Partem alicunde do. vt Suid. Ἀποτίξασις, (pro quo manuscriptus codex & Harpocr.habet Ἀποτρίξασις)exp.Ἀπομείσασις, Ἀπέμειραι δόντες. Significat etiam Extendo, Protẽdo. Apud Hippocr.enim Ἀποτρίχ Eror.exp.Ἀπτύσει, Galen.φθύσει.

Ἀποτρίχω,t.3,c.672,c. Ἀπτύρτης,t.3,c.180,g

Ἀποφθύω, Prohibeo.v.l.Sed & mendosè & falsò.

Ἀποφίω,Hæsito,&c. t 3,c.168,d. Ἀποφίω, Quæro, &c. c.169,f

Ἀπόφημα,ibid.g. Ἀποφθιματικός,ibid.h

Ἀποφηνικός,ibid. Ἀπόφθησις,t.3,c.245,a

Ἀποχθόω,t.2,c.1439,h. Ἀποχία,t.3,c.167,d

Ἀποχρίω,t.2,c.1457,g. Ἀποχρίθω,ibid.c

Ἀποχρίωσις,ibid.

Ἀπτύρνυμι,& Ἀπτύρνυμαι,t.2,c.1493,f

Ἄπορος, Tranſitum non habens,&c.t.3,c.166,a. Ἄπορος, de homine dictum, &c.ibidem b. Ἄπορος, Inops,&c. c.167,a

Ἀπορεῦμαι,pro Ἀπορῶ,t.3,c.169,c. Ἀπορεῦμαι, paſſ.ibid.f

Ἀπορίω,t.2,c.1494,c. Ἀπόρραγις,t.1,c.526,a

Ἀπόρραγοι,(ita enim reponunt pro Ἀπόρραγεῖ,quod in vulgatis edit.legitur) Hesychio sunt καθάρσιοι, Purgationes seu expiationes.

Ἀπορραθυμίω,t.1,c.1609,c

Ἀπορραίζω,Hesychio πάνυ πολλῶ ὀλίγα διδόναι, Ex multis pauca dare. Pro quo forsan scribendum Ἀπορρίζει.

Ἀπόρραιδες, Murices , affertur ex Aristot. Hist. anim. l.4, vbi de conchis loquitur.

Ἀπορράπτω,t.3,c.692,c. Ἀπορράφιον,t.3,c.666,f

Ἀπορραξ,t.1,c.518,c. Ἀπορράξις,ibid.

Ἀπορραπίζειν,t.3,c.718,a. Ἀπορραπτω,t.3,c.669,c

Ἀπορράσσω,seu Ἀπορράττω,t.1,c.518,c

Ἀπορράφωδίον,t.1,c.121,f

Ἀπορρίξασις, vide paulo antè in Ἀπορίγω.

Ἀπερρέω,t.3,c.685,b

Ἀπορρή,ῆς,ἡ, Effluxus:v.l.perperam pro Ἀπορροή.

Ἀπόρρημα,t.1,c.516,g.

Ἀπορρηγεύω,t.1,c.525,f. Ἀπορρήγνυμαι,t.1,c.516,a

Ἀπορρήγνυμι,t.1,c.525,f. Ἀπορρηθείς,t.1,c.1154,h

Ἀπόρρημα,t.1,c.1155,a

Ἀπορημία,ας,ἡ, apud Suidam ex Eubulo pro ἀπορία. Sed puto scribendum Ἀπορτία & Ἀπορία: nam Ἀπορημία geminò scriptum,esset potius idem quod Ἀπόρρητος,hoc est ἀπαράδοτος.Ἀπόκρυξις.

Ἀπόρρητος,t.1,c.1155,a. Ἀπόρρητος,ibid.

Ἀπορυπτος, Secreto, Occultè.Hesychio ἀφεκτως . quod etiam significat ita vt dici nequeat.

Ἀπορρίγω, ῶ,Exhorreo, seu Exhorresco : vel Extimesco, Metuo. vnde præt.med. ἀπόρριγα , præsentis habens significationem: vt apud Hom.Od.β,Οἱ πᾶσιν μὲν ἐπ' εἶδον ἀπόρριγαν ἐπὶ θυμῷ. At ἀποῤῥίγω,pro Tumorem incutio, nescio vnde sublegerint v.l.

Ἀποῤῥίζω,t.3,c.711,b. Ἀποῤῥιπίζω,t.3,c.717,h

Ἀποῤῥιπτέω,t.3,c.713,c. Ἀποῤῥιπτω,ibid.

Ἀπόῤῥιπτος,ib.d.h. Ἀπόῤῥοπη,t.3,c.686,c.

Ἀπόῤῥοπα,t.3,c.686,d

Ἀποῤῥοίζω,Rivus alicunde manans.Hesych.per hoc Ἀπόῤῥοιξις exponit Ἀπόπτυσμα.

Ἀπορρόχθιος,ία,όν,Cum sonitu eructo seu emitto. Nonn. dixit etiam Ἀπορρόχθασθαι ἰοῖσιν pro Vocem eructauit seu emisit.vt & Soph.in Antig.p.156,Οὐδ' ὄρνις ἀνύσειεν ἀπορ ῥοχθῆσαι βοαῖς:quod schol.exp.ἀπηχῆσαι φθόγγοις.

Ἄπορρος,Hesychio est πάλιν.qua sign. alias ἀνάπαλιν dicitur.

Ἄπορρος,ον,ὁ καὶ ἡ,Inuentu difficilis,Dubiusintem Indigẽs, Pauper,Impotens. Ita v.l. afferentia etiam ἄπορρα λόγια ex Gell.l.8,cap.penult. pro Inexplicabiles. Sed perperàm scribenda enim hæc vnico ρ.

Ἀπόρρος,t.3,c 686,c. Ἀποῤῥοφάω,t.3,c.713,c

Ἀποῤῥοφέω,ibid. Ἀπορμεῖς,t.3,c.686,b

Ἀπορρύσις ,ιως,ἡ,Fluxus,Riuus:si v.l.credimus.

Ἀπορρύπτω, Abluo, Sordibus expurgo . vnde Ἀπόρρυφθις, Suidæ Ἀπόπτυσις: apud quem & Ἀπορρύψας & Ἀπόρρυφθαι ab eodem them.

Ἀπόρρυπτος,t.3,c.686,f

Ἀπορρώω,non solùm Defluo,sed etiam Abluo. nam à Suida Ἀπορρύει exponitur etiam Ἀπορρύπτει.

Ἀπορρωγάς,άδος,ἡ, Abrupta,seu Ruptura auulsa . vt Maccab.lib.2, cap. 14, ὅτι πᾶσι πέτρας Ἀπορρωγάδες . quæ & Ἀπόρρωξ dicitur,Latinis Rupes,Præruptа petra.

Ἀπορρώξ,t.1,c.526,c. Ἀπορυξ,t.2,c.1480,h

Ἀπορύσσω,seu Ἀποῤῥύσσω,ibid.

Ἀπορφανίζω,Orbo,Destituo: seu Partem alicunde do. vt Suid. Ἀποτρίξασις, (pro quo manuscriptus codex & Harpocr.habet Ἀποτρίξασις)exp.Ἀπομείσασις, Ἀπέμειραι δόντες. Significat etiam Extendo, Protẽdo. Apud Hippocr.enim Ἀποτρίχ Eror.exp.Ἀπτύσει, Galen.φθύσει. epist.ad Thessal.1,c.2,Ἀπορφανισθέντας ἀφ' ὑμῶν σφᾶς καιρὸν ὥρας.hoc est Disiunctì à vobis, Vestra consuetudine orbati,ideoque facti veluti orphani.

Ἀπόρφορος,t.3,c.489,c. Ἀπορχέομαι,t.2,c.1485,d

Ἄπορος,t.3,c.167,c

Ἄπος,ους,τὸ, Eust.ex Eurip.affert pro κάματος, Labor. Sed semel tantùm apud eum reperiri ait. Locus est in Phœniss.vbi Creon Tiresiæ ad se peregrè festinanti ait,ἀλλὰ σύλλεξον σῶτον,Καὶ πνεῦμ' ἄθροιον,κἀπὸ σοῦ λαβὼν ἄπος, vires collige & spiritum, deponeque ex itinere cõtractam lassitudinem.scholquoque ibi exp.κάματος tamen pro ὕβρις accipere annotans, addénsque abusiuè hic dici posse pro μῆκος quoque positum.

Ἀποσαλεύω,t.3,c.739,g

Ἀποσαόω,& Ἀποσαρόομαι,t.3,c.744,c

Ἀποσαίω,t.3,c.746,c. Ἀποσαφίω,t.3,c.747,c

Ἀποσβεννύω,t.3,c.748,f. Ἀποσβεννύομαι,t.3,c.749,a

Ἀποσβέννυμι,t.3,c.748,f. Ἀποσβίννυμαι,t.3,c.749,a

Ἀποσβία,inus.them.ex quo Ἀποσβέννυμι sua tempora mutuatur. Facit fut. non solùm Ἀποσβέσω, sed & Ἀποσβήσω, vnde præt.ἀπέσβηκα apud Plat.

Ἀποσεβυλλίω,t.3,c.756,g

Ἀποσίω,& Ἀποσίομαι,t.3,c.756,c. Ἀποσμόω,t.3,c.753,d

Ἀπόσιστος,ibid.g. Ἀποσμυώω,& Ἀποσμυώομαι,ibid.f,& h

Ἀποσκώω,t.3, c.761,c. Ἀποσμυῶ,t.3,c.772,a. Ἀποσκάω,t.3,c.764,c

Ἀποσμαίνομαι,t.3,c.769,c & h Ἀποσμαίνομαι,ibid.c

Ἀποσπάω,t.3,c.776,h. Ἀποσπᾶς,t.3,c.777,a

Ἀποσκίδνημι, Hesychio ἀποδιώκειν, Abigere, Profligare.

Ἀποσβύδαρος,t.2,c.1519,f

Ἀποσλόω, Depeculor.v.l.sed perperam pro Ἀποσυλῶ.

Ἀποσμῶ,t.3,c.785,c

Ἀποσιόμαι,Ionice pro ἀφοσιοῦμαι. Ἀποσπία,ibid.

Ἀποσπάω,t.3,c.792,d. Ἀπόσπιτος,ibid.b

Ἀπόσπιτος,ibid. Ἀποσωπάω,t.3,c.798,a. Ἀποσώπησις,ibid.b

Ἀποσταμωδίζει, Hesychio est ἀπαμωτιζειν, Illudere.

Ἀποσκαφῶ,t.3,c.808,c. Ἀποσκαρίζω,t.3,c.803,b.

Ἀποσκιδάζω,t.3,c.812,f. Ἀποσκιδάτημι,ibid.

Ἀποσκιδάνω,ibid. Ἀποσκιδάω,ibid.

Ἀποσκιλῶσω, Hesychio est παρδικὴν ὀρχησιν ὀρχήσασθαι.

Ἀποσκοπαίω,t.3,c.833,c

Ἀποσκορπισμός,οῦ,ὁ, Species est vna fracturæ cranii, quã tertiam constituit Galenus.quum ipsum finditur,ósq; rumpitur,& à reliquo osse discedit, sic vt in eo teli vestigium relinquatur.hoc leui telo fit & acuto,quod interdum summam partem,interdum altè os diuidit,nõnunquam ita vt testam resoluat , perinde acsi ascia ligni fragmentum abscindatur , præsertim si ictus à latere fuerit.Ideóque à quadam similitudine Ἀποσκορπισμοὶ iuniores appellarunt: siquidem σκίπων, ascia significat.Gorr.

Ἀποσκίπτομαι,t.3,c.825,c. Ἀποσκίπω,ibid.

Ἀποσκίπω, Dei ego.Vtitur hoc verbo Hesych.in exponen

do Ἀποκαλύπτειν.

Ἀποκαθάιρομαι, t.3,c.840,b

Ἀποκαθάιρω, Vasi autero, &c. t.2,c.840,b. Ἀποκαθάω, Reiicio, &c. ibid.f. Ἀποκαθάιρω, Demolior, &c. ibid.h

Ἀποκαθαιρτος, Inextructus. si non mentiuntur v.l.

Ἀποκαθώ, t.3,c.841,c

Ἀποκάθω, F. κάθημαι, Considero: & ὁ Ἀποκαθήμενος, quasi Explorabundus. Ita vulg.lex. sed & mendose & falsò.

Ἀπόκαιμα, t.3,c.864,h. Ἀποκάμπτω, ibid.

Ἀπόκαμπος, t.3,c.853,d. Ἀποκαπύω, t.3,c.856,b

Ἀποκαπτω, t.3,c.859,g. Ἀπόκαπτος, t.3,c.865,b

Ἀποκαπάζω, & Ἀποκαπάζομαι, t.3,c.871,a

Ἀποκάπασμα, ibid.b. Ἀποκασμός, ibid.

Ἀποκαυδάνομαι, t.3,c.813,e

Ἀποκαυτηρίζομαι, Recalcitro: si non mentiuntur v.l.

Ἀποκαυρόω, t.3,c.874,a. Ἀποκαυρόω, ibid.

Ἀποκαύρωμα, ibid. Ἀποκαυτάω, ibid.f

Ἀποκεκαδών, ibid.a. Ἀποκελεύω, t.3,c.876,a

Ἀποκληρόω, t.3,c.878,g. Ἀποκληρωτεύω ibid.

Ἀποκολίης, Hesychio idē quod Ἀποκοκκαλίσης, Ἀποδείλης, Ἀποδεκμαίος.

Ἀποκολούω, Decortico, Excorio, Pelle detracta nudo: vt Hesychius quoque testatur dum Ἀποκόλυπτε exp. Ἀπολέπιζε: addens tamen & Ἀπόλλυσι, Detruncat, Amputato membro mutilat. Quibus subiungit, Ἀποκολυμμένον dici praeterea τὸν ἀφῃρημένον τὸ αἰδοῖον, Cui penis circumcisus est, Cui glans praeputio detracto nudata est: & ita vsurpasse hoc verbum Sophoclem in Momo. Sed & paulo antè attulerat Ἀποκόλυπτε pro Ἀποκόπτου τὸ δέρμα: (nisi potius Ἀπόλλυσι scripsit) addens, inde esse σκολοδέρμης. Pollux quoque Ἀποκολυμμένον dici ait τὸν πάσης ἥβης, qui caret praeputio: & hoc τὸ Ἀποκολύσθαι ab Aeolibus vocari Ἀπαιδοῦσθαι. Ita porro intelligendum videtur hoc Archilochi apud Athen.l.3, πάντ' αἰδῶ Ἀποκολυπτόν.

Ἀποκοπεύω, t.3,c.829,f. & 832,a. Ἀποκοπέω, ibid.

Ἀποκοφος, t.3,c.815,e. & 831,c

Ἀποκορέζω, Detraho. Hes. enim ἀποκορέζει affert pro ἀποσυρεῖ.

Ἀποκορεζίζω, t.2,c.381,b. Ἀποκορεσμός, ibid.d

Ἀποκορπάζω, t.3,c.881,b. Ἀποκορπίζω, ibid.a

Ἀποκορπίω, ibid.

Ἀποκριδαλίζω, Reiicio seu Abiicio vt rem contemnendā & vilem. proprie enim sonat Reiicio veluti stercus: quo nihil est abiectius.

Ἀποκυδμαίνω, & Ἀποκύζομαι, idem quod σκυδμαίνω & σκύζομαι, vt Ἀποκνίω quoque idem esse volunt quod μηνίω: nisi quòd praepositio significationē hìc aliquantum intendit. hoc est Irascor, Succenseo. Hom. Iliad.ω, Ἤτοι μὲν δὴ πάμπαν Ἀποκυδμαίνει θεοῖσι, id est ὀργίζεται τοῖς θεοῖς. Posteriorem Ἀποκύζομαι seu Ἀποκύζω meminit Hesychius, afferens Ἀποκύζει pro Ἀποκαρτερεῖ. Meminerat idem & alterius Ἀποκυδμαίνει, exponens ὀργίζει, χολοῦται, μίμφεται.

Ἀποκυθίζειν, Scythico more condere: hoc est Turpi & contumeliosa tonsura alicui illudere, aut alicui crines euellere: prouerbio à Scythis desumpto. nam quoniam κατὰ νεῶν αὐτοῖς πλείων συμφορὰ, ἀξιοῦσι τὸν πυθόμενον ἅμα πάντα θλίβειν ὄλεθρον, καὶ τὰ κέμας ἐκ τῆς κεφαλῆς πάντες ἐκτίλλουσι, οἱ ἐξω τῶν ἐφ' ὕδατι κειμένων ἀποκυθίσαι φασὶ τοὺς ἐρήμους, inquit Athen.lib.12. Sunt qui dicant esse Curim capitis vnà cum pilis detrahere. quae opinio non videtur contemnenda. legimus enim apud Herodot. lib. 4, pag.151, Scythas captorum hostium capita amputare & excoriare: ac pelle quidem eius subacta emollitaque mantilis loco vti, cranio autem loco poculi, obducto ei extrinsecus crudo bouis corio. Suidas certè propriè Ἀποκυθίζειν esse dicit τὸ ὀλιγωρῶν τὸ ὀλιγωρίαν δέρμα σὺν θριξὶ: abusiuè autem τὸ Ἀποκείρειν: Hesych. ἐκτίλλειν. At Ἀποκυθίζειν aliam habet significationem, vt suo loco docebo.

Ἀπόκωμμα, t.3,c.888,e. Ἀποκώπτω, ibid.d

Ἀπομάω, t.3,c.889,a

Ἀπομήλω, pro Separare afferunt v.l. ex Dionys. poetā sed suspectum est.

Ἀπομίχω, t.3,c.890,a

Ἀπομικρώω, Ad paruitatem redigo vel paucitatem, Imminuo. Pass. Ἀπομικρωόμενος exponitur etiam Deterior factus.

Ἀπομίλθημα, t.3,c.890,h. Ἀπομιλθώω, ibid.f

Ἀπομίχω, t.3,c.891,c. Ἀποπεῖσι, t.3,c.893,g

Ἀποπθητος, t.3,c.894,a

Ἀποσίζω, Laconibus idem quod Ἀποσάω. tradit enim Hesych. eos Ἀπόσιξιν dicere pro ἀπόσυσιν.

Ἄποσος, t.3,c.493,d. Ἀποσπάδης, t.3,c.915,e

Ἀποσπάδιον, ibid. Ἀποσπάδων, ibid.d

Ἀποσπάω quoque dici videtur pro Ἀποσπάω, vt patet ex Ionico praet.pluſquamperf.pass. Ἀπεσπάδατο, quod Hes. exp. ἀφῃρηντο. Id enim ex Ἀποσπάω ita formatum est vt προφάδατο ex φράζω.

Ἀποσπόμαι, t.3,c.918,h

Ἀποσπρᾶσαι, vide in sequente Ἀποσπαράττω.

Ἀποσπραγεύω, t.3,c.913,g

Ἀποσπαρθάζω, seu Ἀποσπαρτάζω, Palpito, Vibro, Pulso. Galenus enim in lexico suo tradit Hippocr.lib.2 De morbis, Ἀποσπαρθάζουσιν posuisse pro σπαίρουσιν siue σπύζουσιν. Verba Hippocr. haec sunt, de vna, ἐξ ἧς τῶν δὶ ἰλὺν μὴ ἐρχθέντα πάμπαν, ἀλλ' ἔχθιμα Ἀποσπαρθάζουσιν. Quidam codices Galeni habent Ἀποσπαρτάζουσιν per τ: quae scriptura videtur non prorsus reiicienda. Perperam verò apud Hesych. pro eodem scriptum Ἀποσπᾶσθαι. nam id sonaret potius Lacerando auellunt.

Ἀποσπᾶς, t.3,c.915,d. Ἀπόσπασμα, t.3,c.919,a

Ἀποσπασμάτιον, ibid.b. Ἀποσπάω, t.3,c.918,c

Ἀποσπείρω, t.3,c.935,b. Ἀποσπινδῶ, t.3,c.941,c

Ἀποσπερμαίνω, t.3,c.932,d. Ἀποσφάμπτω, ibid.b

Ἀποσπυδῶ, t.3,c.944,g. Ἀποσταγγίζω, t.3,c.959,e

Ἀποσταγμα, ibid.

Ἀποστανδάω, t.3,c.961,f. Hesych. Ἀποστανδῶσι exp. ἀπέρρηθαι, item Ἀποθανεῖν. Apud eundē legitur & Ἀποστανδικάτων, expositum φλυαρημάτων ἐν τῇ πόρρᾳ. sed suspectam id habet scripturam.

Ἀπόστανδος, Excludendus arcēdusque ἀπὸ τῆς στανδῶν, Qui ad τὰ στανδὰ, nō debet admitti: vel etiam Alienus ἀπὸ τῆς στανδῶν. Suid. certè Ἀποστανδὸν exp. ἐχθρὸν, μισητὸν, in hoc loco Pisidis, Τοιοῦτον ἀφίστης τὸν Ἀποστανδὸν μίσει, Καὶ πᾶσαι ἰλιὰς ἀποφύλων ἀσπάσιον. In hoc verò loco quē Bud. affert ex Plut. Pelopida, pag.91, ἀφεὶς Ἀποστάνδους τοῖς αἰδῶσι, cum hac interpretatione, E praesidio abire permisit, fide publica data: scribendum potius Ἀποστάνδους. Apud Xenoph. itidem quaedam edit. perperam habebant Ἀποστάνδους pro Ὑποστάνδους, Hellen.lib.1, pag.154, vbi de Athenienſibus dicit, πὰς τριακοσίους Ὑποστάνδους ἀπολαβόντες, ἀπέπλευσαν. nam Ὑποστάνδους ἀπολαμβάνειν seu αἱρεῖν τοὺς πεντε dicuntur victi, quum ὑπὸ στανδὰς eos tollunt. hoc est, quum pactis cum victore induciis & fide publica ab eo accepta, cæsos humant.

Ἀπόστορος, t.3,c.935,b. Ἀποστανδάζω, t.3,c.951,g

Ἀπόστυπος, t.3,c.760,d. Ἀποστιγμα, t.3,c.965,c

Ἀποστδὰ, t.1,c.1754,c

Ἀποστλου δίκη, Hesychio ἡ κατὰ τῶν ἀπελευθέρων, ὅτι Ἀποτῶν τῶν ἀπελευθερωσάντων, actio in libertos quum defecerint ab iis à quibus manumissi sunt. Alii hanc Ἀποστασίου δίκην appellant.

Ἀποστδὸν, t.1,c.1754,c. Ἀπόστδον, ibid.

Ἀποστζω, t.3,c.965,c. Ἀποστθμάω, t.1,c.1743,e

Ἀποσάω, Impedio: si vulg.lexicis credimus.

Ἀποσκλάζω, t.3,c.966,c

Ἀποσκλάω, ibid.d. Ἀπόσκαξις, t.3,c.965,c

Ἀποσκία, t.1,c.1753,d. Ἀποσκίσιον, ibid.

Ἀποσμος, t.1,c.1752,g & c.1750,d.b.

Ἀποσπίον, Desistendum est: item Declinandum & fugiendum est. vt Ἀποσπίον πολέμου affertur pro A bello abesse decet. Admittere potest & alias signif. vt primitiuū eius ἀφίσημι.

Ἀποσπάω, t.1,c.1754,a. Ἀποσπάρ, t.1,c.1753,f

Ἀποσπάτης, ibid.g. Ἀποσπασός, ibid.h

Ἀποσπιδῶς, t.1,c.1754,a. Ἀποσπάς, t.1,c.1753,g

Ἀποσταυρόω, t.1,c.1805,c. Ἀποστρέβω, t.3,c.966,g

Ἀποστιγαζω, t.3,c.970,b. Ἀποστίγασμα, ibid.

Ἀποστιγόω, t.3,c.976,d. Ἀποστιγμη, t.3,c.972,e

Ἀποστιχω, t.3,c.981,f. Ἀποστλεγγίζω, t.3,c.1038,e

Ἀποστίλω, t.3,c.998,f. Ἀποστόω, t.3,c.1010,f

Ἀποστιλικός, t.3,c.1023,g.
Ἀποστοίω, t.3,c.1019,g.
Ἀποστρητής, ibid.
Ἀποστρητός, ibid.b.
Ἀποτίφω, t.3,c.1023,f.
Ἀπόσημα, t.1,c.1754,d.
Ἀποσημαίζω, ibid.g.
Ἀποσημασία, ibid.
Ἀποσημαντικός, ibid.
Ἀποσπερχής, t.3,c.1015,b
Ἀποσπόρος, t.3,c.1020,b
Ἀποσφαικός, ibid.c
Ἀποσφοιόω, t.3,c.1030,g
Ἀποσχίζω, t.3,c.1032,b
Ἀποσχεδιάζω, ibid.f
Ἀποσχεδιαστικός, ibid.
Ἀποσχεδιασμα, t.1,c.1812,c
Ἀποσχεδιάζω, & Ἀποσχεδίασμα, ibid.d
Ἀποσχεδίης, ibid.e.
Ἀποσχίλλω, & Ἀποσχιδάω, t.1,c.1752,c.
Ἀποσχίλλω, ibid.d
Ἀποσχίδιος, t.3,c.1037,c.
Ἀποσχίζω, t.3,c.981,f.
Ἀποσχολάζω, t.3,c.1038,g
Ἀποσχολή, t.3,c.999,d
Ἀποσχολαῖος, t.3,c.1000,b
Ἀπόσχολος, t.3,c.999,d
Ἀποσχολιάζω, ibid. g
Ἀποσχολιάω, t.3,c.1050,d.
Ἀπόσχορος, t.3,c.1015,d
Ἀποσχολιασμός, ibid.b.
Ἀποσχολιασμός, ibid.c.
Ἀποσχολιάω, t.3,c.1050,f.
Ἀποσχολίζω, t.3,c.1051,f.
Ἀποσχολισμός, ibid.e.
Ἀποσωρακίζω, & Ἀποσωρακίζομαι, t.2,c.1326,d
Ἀποσωρακίω, & Ἀποσωρακόομαι, t.2,c.1326,b
Ἀποσωρατίω, t.3,c.1073,h.
Ἀποσωρατικός, t.3,c.1065,d
Ἀποσωρατικτίω, t.3,c.1103,d.
Ἀποσωρατικτός, t.3,c.1066,g
Ἀποσωρίφω, t.3,c.1090,d
Ἀποσωρόφημα, ατος, τό, Asperula. v.l.
Ἀποσωροφή, t.3,c.1091,d.
Ἀπόσωρος, ibid.a.
Ἀποσώρω, ibid.h.
Ἀποσωρία, t.3,c.1092,c
Ἀποσυλάω, t.3,c.1111,f
Ἀποσυπάζω, t.3,c.1120,b
Ἀποσύφω, t.3,c.1116,g
Ἀποσυφελίζω, t.3,c.1121,a.
Ἀποσυκάζω, t.3,c.1130,e
Ἀποσυκίζω, idem quod ἀποσυκάζω: vtiturque eo schol. Nicandri in exponendo ἀποκεδίζω: si tamen librarii fides ibi non suspecta habenda est.
Ἀποσυλάω, t.3,c.1133,d.
Ἀποσυμβολαῖος, t.1,c.705,g
Ἀποσυμβουλεύω, t.1,c.771,g
Ἀποσυνάγω, t.1,c.88,h.
Ἀποσύομαι, t.3,c.760,d.
Ἀποσυρίζω, t.3,c.1137,b.
Ἀπόσυρμα, t.3,c.1141,c.
Ἀποσυστίω, t.3,c.794,e
Ἀπόσυτος, ὥσπερ τὸ ἀποσύσθαι dicitur Is qui abit seu abiit. pro quo poetæ metri causa geminato σ dicunt ἀπόσσυτος.
Ἀποσυτικός, t.3,c.1030,g
Ἀποσυτικός, ibid.c
Ἀποσυεγγύω, t.3,c.1139,a
Ἀποσυεῖλω, t.3,c.1136,h
Ἀποσύω, ibid.
Ἀποσύω, siue Ἀποσύω, idem quod ἀφορμῶ. Vnde pass. ἀπόσσυμαι, quod Suid. exp. ἐξέλιπον. Potest tamen idem & ab ἀπόσυμαι deriuari, & pro imperfecto haberi. Ita enim Suidas, σύω, τὸ ὁρμῶ, καὶ σύομαι· ἀφ' οὗ τὸ σῦμα. ἔνθεν τὸ ἐσσυτο, καὶ ἀπέσυτο καὶ ἀπόσυτος. Inde & ἀπέσυντο apud Hesiodum, Bœotica syncope pro ἀπεσύθησαν, Cum impetu eruperunt aut abiuerunt.
Ἀπόσφαγμα, t.3,c.1158,g.
Ἀποσφαιρίζω, t.3,c.1164,c.
Ἀποσφαλλω, t.3,c.1175,f.
Ἀποσφαξ, t.3,c.1158,h. & 1159,b
Ἀποσφάττω, t.3,c.1158,g.
Ἀποσφενδονάω, t.3,c.1178,b
Ἀποσφενδόνησις, ibid.
Ἀποσφήλωσις, t.3,c.1176,f.
Ἀποσφίγγω, t.3,c.1183,d
Ἀποσφραγίζω, t.3,c.1187,d
Ἀποσφραίνομαι, Naribus admoueo, Olfacio.
Ἀποσφράγισμα, t.3,c.1187,c.
Ἀποσφάζω, ibid.
Ἀποσφαλίζω, t.3,c.1167,f
Ἀποσφαλμάω, t.3,c.1170,h
Ἀποσφενδονάω, t.3,c.1178,b
Ἀποσφενδόνησις, ibid.
Ἀποσφίγγω, t.3,c.1183,d
Ἀποσχάζω, t.3,c.1194,f
Ἀποσχαλιδόω, ὦ Piagas erigo, furcisq; venaticis fulcio, quæ σχαλίδες Græcis, Latinis dicuntur Vari seu Varri: vt Lucano, — dum dispositis attollat retia varis Venator.
VNDE Ἀποσχαλίδωμα, ατος, τό, dicitur Id quo ἀποσχαλιδοῦται τὸ δίκτυον. id est Furca venatica, Varus. idē quod σχαλίς, seu σχαλίδωμα, σχαλίς, vt Pollux testatur: qui & σύελγας vocat has furcas, quoniam nimirum iis in terram depactis fulciuntur plagæ. Xenoph. in Cyneg. pag. 579, εἰς τὰς ὁρμὰς ἐμβαλοῦσι ταῖς ἄκραις. ἔπειτα δὲ ἄλλοθεν ἄλλας βραχεῖς ὑπὸ ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης ἄκρα, super bifurcos è ligno varos. vel etiam, In stipites syluæ bicipites, qui varorum vicem præstant in condensis nemoribus, vt Budæus interpr. Hesych. per αι scribit, dicens à Xen. ἀποσκαλιδώματα vocari τὰ σκαλίκων τὰ ἀφορωσοειδῆ ἄκρα. ex quo colligimus summis horum varorum cacuminibus imponi solita aliqua humana specie terricula-

menta ad expauefaciendas magis feras.
Ἀποσχαείζω, putatur in v.l. thema esse aor. 1 ἀποσχάεμι, qui ex Epigr. affertur pro Decessit à lare seu foco suo, Domum suam reliquit, id est obiit. sed falsum hoc thema est, verum autem ἀποσχαείζω, derivatum à nomine ἐσχάρα.
Ἀποσχάω, t.3,c.1194,g.
Ἀποσχεδιάζω, t.1,c.1366,d
Ἀπόσχεσις, εως, ἡ, Abstinentia.
Ἀποσχέω, inul. thema, ex quo synonymum ἀπέχω mutuatur vtrunque fut. & tempora inde formata. significat autem Abstineo: item Abstinere facio, Inhibeo ne accedat, & veluti Abhibeo. vt Il. ζ, Αἴαντ' Τυδείς τε καὶ ὀπάζ' Ὀδυσῆα ἀπέσχον, Arcebat, Auertat. seu Cohibebat ne ad illum perueniat.
Ἀποσχίζω, t.3,c.1197,h
Ἀποσχίσις, t.3,c.1198,a.
Ἀποσχελάζω, t.3,c.1211,b.
Ἀποσῴζω, t.3,c.1211,h.
Ἀποσπάω, t.3,c.1188,c
Ἀποσχίζω, t.3,c.1204,f
Ἀποσχολίαμα, t.3,c.1209,b
Ἀποσχολή, t.3,c.1263,a
Ἀποτακής, Liquefactus. v.l. perperam pro ἀποπακής: quod est particip. aor. 2 pass. ab act. th. ἀποτήκω.
Ἀπόταξις, t.3,c.1263,b.
Ἀποταμάω, t.3,c.1409,c.
Ἀπόταξις, t.3,c.1263,a.
Ἀποτάσσω, seu Ἀποτάττω, t.3,c.1262,d
Ἀποτάω, Longissimè. v.l. perperam pro ἀποπάω.
Ἀπόταυρος, t.3,c.1278,c.
Ἀπόταφος, t.1,c.1501,a.
Ἀποταφεύω, ibid.
Ἀποτάμνω, t.3,c.1287,c.
Ἀποτμάω, t.3,c.1240,g
Ἀποταμέω, t.3,c.1240,h
Ἀπότασις, t.3,c.1188,b
Ἀποταώω, t.3,c.1278,f
Ἀποτάφευσις, t.1,c.1501,f
Ἀποτεθνεμμένος, t.1,c.1594,a
Ἀποτιχίζω, t.3,c.1359,d
Ἀποτίκτω, Decoquo. v.l. Sed deprauata est vox hæc, forsan ex ἀποζέουμαι, quod est Feruefio, seu Decoquor fer. uefactus.
Ἀποτίκτω, ibid.h. & c.1360,a
Ἀποτίκτομαι, t.3,c.1359,h.
Ἀποτιχισμός, ibid.
Ἀποτιλεώδης, t.3,c.1375,h
Ἀποτέλεσμα, t.3,c.1381,f
Ἀποτέλεσμα, t.3,c.1374,g.
Ἀποτελεῖ, t.3,c.1376,g.
Ἀποτελεσματικός, t.3,c.1382,a
Ἀποτελεσμός, t.3,c.1381,f.
Ἀποτελεσικός, t.3,c.1382,c
Ἀποτελίω, t.3,c.1381,c
Ἀποτίμω, t.3,c.1398,c
Ἀποτέτυμαι, Decoquo. v.l. Sed deprauata est vox hæc, forsan ex ἀποζέουμαι, quod est Feruefio, seu Decoquor fer. uefactus.
Ἀπότηξις, t.3,c.1531,g.
Ἀποτμαπερμός, t.3,c.1414,a
Ἀπότμος, Longinquus. Et Ἀποτμος, Longius. vt, ἀπότμῳ τόλμῳ, longius ab vrbe. Ita v.l. sed perperam. per enim hæc scribenda sunt, ἀπωτέρω, vt ἀπωτέρω.
Ἀποτμαπερμός, t.3,c.1413,h
Ἀποτμήζω, ibid.
Ἀποτμηλαμφόρ, t.3,c.1586,a.
Ἀποτυκτικός, ibid.f.
Ἀποτορόω, t.3,c.1455,c.
Ἀποτπάω, t.3,c.1457,f.
Ἀπότμημα, t.3,c.1441,e
Ἀπότμηξις, ibid.d
Ἀποτραγωίζω, t.3,c.1460,h
Ἀποτπλατ, t.3,c.1461,f
Ἀποτπλοῦ, ibid.b
Ἀπότηξις, εως, ἡ, Destillatio quæ fit humore liquefacto. Hippocr. De sacro seu comitiali morbo, ὅτι δὲ πλείω ἀπὸ τῶν ἰσχίων τῶν ἐντὸς γίνεται ἢ ἀπότηξις. Ibidem dixerat, ἢν μὲν ἁλῶς καὶ μετρίως καθαρθῇ, καὶ μήτε πλέον μήτε ἔλασσον τῶν δέοντος ἀποῤῥυῇ.
Ἀποτίβατος, vide infrà in Ἀποτέμνω.
Ἀποτίθημι, & Ἀποτίθεμαι, t.3,c.1486,d
Ἀποτίκτω, t.3,c.1531,f.
Ἀποτίλλω, t.3,c.1540,h
Ἀπότιλμα, ibid.
Ἀποτίμητος, Hesychio αἰθύριστος, Iniuriam seu contumeliam non passus. Infrà pro eodem ἀτσεσίμαστος. Quæ ambo Dorica sunt pro ἀσεσίμαστος, à verbo μαίομαι significante αἰσθάνομαι. ITIDEM Ἀποτίβατος dicitur pro ἀπροσβάτος, Inaccessus, Qui adiri nequit. ἀπροσπέλαστος. Soph. Trachin pag. 368, ἀποτίβατος ἀχλὺς πεδίων.
Ἀποτμάω, t.3,c.1565,g.
Ἀπότμησις, ibid.d.
Ἀπότμος, ibid.a.
Ἀποτμῶμαι, t.3,c.1565,g.
Ἀποτμάομαι, ibid.g.
Ἀποτίνω, t.3,c.1572,c.
Ἀπότμος, t.3,c.1467,h.
Ἀποτμόω, t.3,c.1408,f.
Ἀποτμήξ, t.3,c.1408,g.
Ἀποτμησις, t.3,c.1398,h
Ἀποτίμημα, t.3,c.1566,a
Ἀποτιμητός, ibid.b
Ἀπότιμος, t.3,c.1552,e
Ἀποτίτημα, t.3,c.1542,h
Ἀποτίνυμι, t.3,c.1573,b
Ἀποτίπλαστος, t.3,c.191,g
Ἀποτίω, t.3,c.1570,g
Ἀπότμημα, t.3,c.1398,h
Ἀποτμήσασθαι, ibid.f

Ἄποτμος, Infelix, Infortunatus. ἀτυχής, δύστυχος. Hom. Il. ω, Ὀΐμοι καλὰ πὸν οἶον ἀπότμου παῖδος ἔπεσπε. Pro misero & calamitoso idem accepit Odyss. υ, de Vlysse loquens, — ὡς τε πάσσατο ἰζυρὸς καὶ ἄποτμος, Οὐκ ἐθέλω λίχ ἔγωγε ὃ μὴ ῥηΐτερον καθύδειν. Idem τὸν ἄποτμον opponit τῷ μάκαρι. apud eum enim Odyss. α, Telemachus ait, Ὡς δὴ ἐγὼ γ' ὄφελον μακαρός τιν' ἔμμεναι ἠὲ Λίνερος, ὅς κεπάποισιν ἐοῖς ὀδύσσατο γαῖαν ἀπέσσας. Νῶϊ δ' ὃς ἄποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων, Τοῦ μ' ἐκ φασὶ γεῖσθαι. Affertur & πότμος ἄποτμος pro Sors misera.

Ἀποτόκος, ου, ὁ, Abortiuum. v. l. forsan ex eo quod apud Hesych. legerunt Ἀποτόκοις expositum τοῖς ἀποβλητοῖς τῶν ἐρίων.

Ἀποτολμάω, t. 3, c. 1585, h.
Ἀπότολμος, t. 3, c. 1583, b
Ἀποτομάς, t. 3, c. 1399, a.
Ἀποτομή, ibid. b
Ἀποτομή, t. 1, c. 1663, d. ob. & t. 3, c. 1198, c. ob. c. 1399, a
Ἀποτομία, t. 3, c. 1399, d
Ἀπότμος, ibid. b. ‖Hesychio Ἀπότμοι sunt οὐκ ὀπτοί: afferenti etiam Ἀπότμον pro μὴ ἄξιον ἀποβλέψεως, indignum aspectu.

Ἀποτμος, t. 3, c. 1399, c.
Ἀποπεδάω, t. 3, c. 1316, g.
Ἀποτραγεῖν, t. 3, c. 1346, d.
Ἀποτραχηλίζω, t. 3, c. 1600, c.
Ἀποτρέπομαι, t. 3, c. 1621, d.
Ἀποτρέπω, t. 3, c. 1621, b.
Ἀποτειλάζω, t. 3, c. 1612, d.
Ἀποτειλάσαι, c. 3, c. 1612, d.
Ἀποτειόω, t. 3, c. 1332, h.
Ἀποτεξ, ιχος, ὁ, pro Impuber afferunt v. l. ex Poll. lib. 2: sed fallò. legitur enim ibi, Ἀπότεκες, οἱ ἀνῆβοι qui nomin. plur. est à singul. Ἀπότοκος. τοκ enim cum suis compositis quæ eandem retinent terminationem, in obliquis ϐ propter immediatè sequentem aliam aspiratam mutat in τ.

Ἀποτειχίζω, t. 3, c. 1610, e.
Ἀποτέμνω, t. 3, c. 1622, d.
Ἀποτμή, t. 3, c. 1622, b.
Ἀποτμήσασθαι, t. 3, c. 1623, a.
Ἀποτρεπτός, ibid.
Ἀποτρόω, Hesychio λαθραῖα ἀξιῶ: sed suspectum.
Ἀποτρυχόω, t. 3, c. 1324, a.
Ἀποτρωγάω, t. 3, c. 1346, d
Ἀποτρωκτὸν ἄλφιτον, Suid. affert, sed sine expositione. Tantum enim annotat Epicharmum primum reperisse hoc Ἀποτρωκτόν. significat autem Abesum, Abrosum: seu Adesum & Arrosum.

Ἀποτρωπάω, t. 3, c. 1619, h.
Ἀποτυλόω, t. 3, c. 1683, c.
Ἀποτονόω, t. 3, c. 1693, d.
Ἀποτυφλόω, t. 3, c. 1704, c.
Ἀποτυχία, ibid.
Ἀποτυχόντως, t. 3, c. 1443, d.
Ἀπουλόω, t. 2, c. 1284, d
Ἀπουλωτικός, ibid.
Ἀπουρηχάω, t. 2, c. 1540, c
Ἀποῦρας, t. 2, c. 1476, a. Sunt qui Ἀποῦραι & Ἀπούρας dictum velint ἀπ' οὐσίαν pro ἀπαύρας: alii per syncopē pro Ἀπουείσας Ionice positio pro ἀπουσίσας. quorum opinio non reticienda est, quum Ἀπουέζω quoque reperiamus eadem significatione vsurpatum qua Ἀπούρω. Vt enim Hesychius Ἀπούρας exp. ἀφαιρησάς, ita Ἀπουείσαισι affert pro ἀφαιρησόντας, hoc est Auferent, Adiment: vel potius A suis veluti limitibus & terminis auulsas adiment & auferent, Alienabunt. vt quum Achilles Iliad. α Agamemnoni obiicit quòd Briseidem bello à se captam ἔχει γέρας αὐτὸς Ἀπούρας. Itidémque Od. ρ dicit quidam, λαθὼν δέ ἑ θυμὸν Ἀπούρας, clam ei ademi animam seu vitam. id est clam eum peremi. cæde enim seu morte anima & vita è corpore exterminantur. Media vox Ἀπουράμενος pass. habet significationem. vt quum Hesiod. dicit, Δοιοὶ Ἀπουρέμενοι ψυχάς, Duo quibus ademptæ animæ. seu Duo priuati orbarique animabus.

Ἀπουροι ῥωνίαι, Suidæ ἀτιμίας, εἰς ἃς τὰ σαυώματα σωπῶσιν, angiportus viles & contempti in quos purgamenta sordes quæ scopis corrasa coniiciebant. Hesych. eodem modo exponit, sed substantiuum esse innuit, Ἀπουροις nimirum exponens ῥωνίας ἀπλατεῖς καὶ ὅπου τὰ σαρώματα σωρεύονται. Videtur tamē adiectiuū potius esse, & ex eo nominatū hoc vocabulum quoniam ibi nemo ἐνοικεῖται.

Ἀπουρέω, & Ἀπουρέομαι, t. 3, c. 1548, c
Ἀπουρία, Suidæ ἡ ἐξ αἰσίων γάμων ἀπεγεννημένη, ἀπὸ δούλης ἢ δούλου γεγονυῖα, proles ex imparibus parentibus, veluti seruo aut serua.

Ἀπουρίζω, vide paulo antè in Ἀπούρας. Vtitur autem eo Homerus Iliad. χ, vbi Andromache Hectorem de Astyanacte filio alloquens ait, Ἀλλά πὺ σοῦτω γε πάντας καὶ κήδε' ὀπίσσω Ἔσσεαι. ἄλλοι γάρ σε ἀπουρίσουσι ἀρούρας, alii enim arua ei adiment suis ea adiungentes terminis & à nostris auellentes. vt Eustath. quoque Ἀπουρίσουσιν ἀρούρας ibi exp. ἀφορίσουσι καὶ ἀφελοῦσιν. hocque Ἀπουρίσουσι esse prototypon ait τῷ Ἀπούρας. Inde deriuatum ADVERB. Ἀπουριπτικῶς, quod Hesych. exp. ἀφελομένως, Adimēdo seu auferendo.

Ἄπουρος, t. 2, c. 1475, e
Ἀπουρόω, ῶ, Destituor vento secūdo, qui οὖρος nominatur. Polyb. apud Suid. τὸν μὲν εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀπουρώσαντας καθορμεῖσθαι. id est, μὴ χωρεῖν οὐδὲ πλεῖν. omnino enim puto hæc verba Suidæ esse, adiecta ad exponendum τὸ Ἀπουρώσαντας: quanquam in manuscripto etiam exemplari sine vlla distinctione verbis Polybii annectantur.

Ἄπους, t. 3, c. 509, e
Ἀπούσα, Absens: fœm. gen. ab Ἀπών. Dici τὴν Ἀποῦσαν aiunt etiam terram peregrinam: quia videlicet à nostra dissita est & remota, ab eáque longe abest.

Ἀπουσία, t. 1, c. 1131, h.
Ἀπουσιάζω, ibid. g
Ἀποφαιόω, t. 4, c. 19, f.
Ἀποφαίομαι, t. 4, c. 20, e
Ἀποφασις, t. 4, c. 21, d.
Ἀποφαντικός, t. 4, c. 22, d
Ἀποφαντικῶς, ibid. f
Ἀποφωτίς, ibid. c
Ἀποφαρσις, Hesych. ex Hegesandro affert pro ἡ ἑταίρα, meretrix.

Ἀποφαδεῖ, t. 4, c. 61, d
Ἀποφασις, t. 4, c. 13, b. & 21, d. & 61, f
Ἀποφασίσω, t. 4, c. 66, b
Ἀποφασμίως, Varin. affert pro Ἀποδεδειγμένως: & Ἀποφασμένως pro φανερῶς, subiungēs hoc ex Demosthene in Nexram exemplum, Ἀποφασμίως πωλοῦσιν. Sed parum fideliter hæc ex Suida & Harpocr. exscripsit. apud eos enim scriptum Ἀποπφασμίως & Ἀποπφασμένως, vt scribi etiam debet. Notandū porro Ἀποπφασμένον ab iis exponi etiam ἀπορρητόν, Vetitum, Interdictum, τῶν ἀπόρρητα.

Ἀποφαπίας, t. 4, c. 13, b. & 61, a. Ἀποφαυλίζω, t. 4, c. 50, g
Ἀποφάω, inus. thema est, ex quo deriuatum Ἀποφημι, quod & tempora sua inde mutuatur, nimirum fut. Ἀποφήσω & quæ inde formantur. significat autem Nego, Dico non ita esse.

Ἀποφέρβομαι, ex Euripide affertur pro καρπῶμαι. Ad verbum sonat Pascor seu alor ex, aut Pasco seu alo me ex.

Ἀποφερέαται, Ionicè pro Ἀποφέρονται, Auferant, Reportent.

Ἀποφέρω, pro Tollo, t. 4, c. 93, b. pro Refero præmium vel mercedem vel laudem, ib. d. pro Persoluo, ibid. e. pro Affero, ib. f. pro Renuntio, ib. pro In album refero, ib. g. Ἀποφέρω χαφὴν, ibid. Ἀποφέρω ἔργον, ib. h

Ἀποφέομαι, act. signific. t. 4, c. 94, a. pass. signif. ib. c
Ἀποφθέγγω, t. 4, c. 131, d. Ἀποφθεκτικός, ibid. h
Ἀπόφθεξις, ibid.
Ἀποφλαυρίζω, propriè significat Decerpit seu deligit ficos immaturas. φλαῦρας ἀφαιρῶ. metaphoricè autē Vim affert. Nam Suid. & lex. meum vetus Ἀποφλαυρίζει expon. βιάζεται, addentes, ἀπὸ τῆς ὥμα σύκα τρωγόντων καὶ ὅτι τὰ ἄλλα μιτῶνται. Sed notandum in lexico illo meo veteri super ι esse superscriptum ται, ad annotandum diuersam χαφὴν, nimirum scribi etiam Ἀποφλαυκίζεται. Apud Etymol. perperam pro eodem scriptum Ἀποφλαυκίζει.

Ἀπόφημι, t. 4, c. 61, c. Ἀπόφησις, t. 4, c. 56, c.
Ἀπόφησις, εως, ἡ, Sententia: χωῆσις: si v. l. credimus.
Ἀποφθαρύξασθαι, Hesych. esse dicit τὸ ὠθεῖσθαι μικτῆρσιν εἰς τὸ ἔξω ἢ χεῖν φωνῶσιν, Naribus sonitū reddere, Naribus sonum

foràs emittere. quale paulo infrà est Ἀποραλάσαι.

Ἀπόβλημα, vide paulo pòst in verbo Ἀποβλίσω.

Ἀποβλητικός, t.4,c.138,c

Ἀποβλήτως, t.4,c.137,g.

Ἀπόβλημα, ibid.a.

Ἀποβλιμαπικός, ibid.b

Ἀποβλίσκομαι, t.4,c.141,b. Act. autem ἀποβλίσω peculiari modo dicitur pro ἀποβλίσκω τὸ ἔμβρυον, Corruptum emitto seu emitto fœtum. hoc est Abortum pario, Abortio seu Aborto. Hippocr. Epidem. l.1, ἐὰν δὲ σωτικύρηται ἐς γαστρὶ ἐχούσης τοῦτον, πᾶσαι ἀποβλώσαι. VNDE Ἀπόβλημα, ατος, τὸ, dicitur Id quo ἀποβλίσκεται τὸ ἔμβρυον, Pharmacum abortũ faciens. Hippocr. Epidem. lib. 5, τὸν καὶ τὸ ἔκκριτον τῆς ὑλικῆς ἀποβλήματα ποιέει, ξυνίζει πόνος, ἴλιγγος χολώδεων. ET Ἀποβλητός, ή, όν, Abortus. hoc est Editio seu partio fœtus in vtero corrupti. Pro quo Hippocrates Ionicè dicit ἀποβλητός. vt Epidem. lib. 3, ἐπίλυσις δὲ ἀποβλητὸς ὠδὲ πεπάμενον σὺν ἱλαδὶ. Galen. quoque initio comment. in lib. 6 Epidem. vbi itidem dicit ἐξ ἀποφθορῆς, annotat, quod Attici vocant ἀμβλωσιν, hoc ab Hippocr. σαφηνῶς nominari ἀποβολαί.

Ἀποβλίτερος, t.4,c.146,f. Ἀποβλίτερον, t.4,c.147,d

Ἀποβλίω, Intereo, Pereo. Hippoc. De aere, aqu. & loc. πάντα δὲ τοιαῦτα μᾶλλον ἐς ἑωυτὸν τὸν ἡμέρην κρίνεται· καὶ τὰ μὲν, ἀποβλίνει τὸ δὲ λοιπὰ. Nisi potius significat Interimũt, Pereunt, Ad orcũ demittũt. Ἀποβλίω, t.4,c.146,f

Ἀποβλοχή, vide in Ἀποβλίσκω paulo antè.

Ἀποβλακάλημα, t.4,c.687,d. Ἀποβλιμόω, t.4,c.162,a

Ἀποβλακάλλω, Hesychius Cretensibus & Samiis esse dicit ῥογχάσαι, ronchos edere: quale paulo antè apud eum est ἀποβαβαξάσθαι.

Ἀποβλαυξίω, t.4,c.51,b. Ἀποβλιμαίνω, t.4,c.167,a

Ἀποβλιμαπίζω, t.4,c.165,b. Ἀποβλιμαπισμός, ibid.

Ἀπόβλημα, ατος, τὸ, Ex Demosth. affertur pro Debitum.

Ἀποβλοιόω, t.4,c.176,d

Ἀποβλύειν, Hesychio est ἀναβδίγκασθαι, Eructare. pro quo & ἀποβλύζειν seu ἀποβλυζεῖν dicitur.

Ἀποβοιβάζων, Suid. esse dicit vel ἀποκαθαίρων, Expurgans, vel χρησμῳδῶν seu μαντευόμενος, Oracula edẽs & vaticinia.

Ἀποβοπάω, t.4,c.187,c. Ἀποβοίπος, t.4,c.185,f

Ἀπόβρως φόνος, Iniusta cædes & non conueniens. seu ἄπρεπὴς φόνος, vt quidam accipiunt in hoc Eurip. Oreste loco, vbi Electra dicit, ἃ δ', ἀδίκως ἃ δίκα πρὸ ἔλαχεν, ἀπόβρωτον ἔτ' ὄντα περὶ τρόδι Θέμιδος ἐδίκασε φόνου λεξίας ἡμᾶς ματρὸς, quum super tripode Themidis Apollo iudicauit matris necæ cædem iniustam esse. Ita enim interpretandus iste locus, quem schol. haud scio quo exponat modo, mirè se in eo torquens.

Ἀποβρέχω pro Ablatione, t.4,c.94,d. pro Lucro, ibid.e. pro Pẽsitatione, ib. pro Exhalatione, ib.f. pro Suaueolentia, ib.g. pro Graueolentia, ib. Vide & sequ. Ἀποβρᾶν.

Ἀποβρᾶν, Suidas Isæum vsurpasse scribit pro ἀπαγγεῖλαι καὶ δήλωσαι πᾶσαν μαντικήν. tãquam sit infin. ab ἀποβρέχω, nã & in manuscripto codice circũflexo notatum est. Harpocration autem habet ἀποβρᾶσαι: quod & ipsum ab Isæo vsurpatum ait ὅτι τὸ ἀπαγγεῖλαι καὶ δήλωσαι πᾶσαι μαντικήν. atque ita eum scripsisse, patet ex Isæi verbis quæ subũgit: ἔνθεν γὰρ ἐκεῖνος ἔλεγεν ταῖς ἀποβρασαῖς ταύτας τὰς πόλεις αἱμόσεσθαι τῷ χορῷ, hisce distãtiis seu interstitiis pedũ. Ἀποβρᾶν, apud Herodot. τὸ πλοῦμον ἔφη τὸν δοῦλον τοῖς δεσπόταις, vt testatur Suid. Ionicè autẽ positũ est pro ἀποφέρει, quod itidẽ significare pensitationẽ, docui t.4,c. 94,c. In Herodoteo lexico nõ ἀποβρᾶν scriptũ, SED Ἀποβρᾶν, per syncopen. Ibi enim annotatur ἀποβρᾶν ab eo vocari τὸν πλουμίζοντα τινὰ ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.

Ἄποβρος, Hesychio ἀσθενέστερος, Infirmior, Imbecillior, Inualidiortex eo forsan quòd oneri ferendo non sufficiat. Idem ἀπὸ τοῦ ἐξ δένδρα dici indicat ὅτι μὴ φέρει τὰ καρπά: præpositione ἀπὸ posita hic pro ἄ στερητικῷ. Videtur & pro Non sufferendus seu Auersandus positũ in hoc loco ep. Phalar. ad Agemortũ, quæ est numero 139. ὡς πάρεστι ἄμαχος ἡμῖν ἀσθενὴς ἰδ' ὢν ἄποβρος, αὐτὸν ἀπεστράφης ὡς ἐκεῖνος.

Ἀποβροντίζομαι, t.4,c.127,a

Ἀποβρύγνυμι, seu Ἀποβρυγόω, Obstruo, Obsepio. vt apud Eust. locus suis Vlysses cera aures ἀποβρυγνύει & obthurat, ne sirenum cantum audiant. Soph. patl. voce in act. signif. vsus est pro Communio veluti septo: in Antig. pag. 114, dicens, κἀποβρύγνυσι κύκλῳ τὸ σῶμα. vbi schol. exp. ἀσφαλίζει.

Ἀποβρασί, t.4,c.69,c. Ἀποβρύσσω, t.4,c.190,c

Ἀποβρασπ, teste Eust. dicitur ἡ δοῦλη, ferua, καὶ γλῶσσα.

Ἀποβρύσσω, t.4,c.190,c

Ἀποβρύω, vide in Ἀποβρέω paulo suprà.

Ἀποβυαί, t.4,c.285,f. Ἀποβυγή, t.4,c.131,a

Ἀποβυλακίζω, vide in Ἀποβλακίζω paulo supra.

Ἀποβύλιος, t.4,c.143,b.301,a

Ἀποβυλλάς, t.4,c.250,f. Ἀποβυμίζω, ib.e. Ἀποβύλιος, ib.

Ἀποβυμα, idem quod ἀποβύω: vnde infin. ἀποβυᾶναι, quẽ Hesych. exp. ἀβρᾶναι.

Ἀποβυσία, t.4,c.285,f Ἀποβυσσάω, t.4,c.262,g.

Ἀποβυπία, t.4,c.298,b. Ἀποβυπόω, ibid.a

Ἀποβυω, t.4,c.285,c. Ἀποβώλιος, t.4,c.300,e

Ἀποβῶρας, Hes. affert pro κλέπτας, fures.

Ἀποχάζω, & ἀποχάζομαι, t.4,c.319,e

Ἀποχαλάω, t.4,c.368,c. Ἀποχαλιάω, t.4,c.372,b

Ἀποχαλκάω, t.4,c.386,b. Ἀποχαλκίζω, ibid.b

Ἀποχαρακόω, t.4,c.400,d. Ἀποχαρίζομαι, t.4,c.395,e

Ἀποχαρίσασθαι, ibid. Ἀποχαρίζομαι, t.4,c.361,d

Ἀποχειμάζω, t.4,c.490,c. Ἀποχειρίζω, t.4,c.454,b.

Ἀποχειρίδιος, t.4,c.419,h.& 449,d Ἀποχειροβιωτής, ib.

Ἀποχειρὸς, t.4,c.412,c. Ἀποχειροτονία, t.4,c.427,e

Ἀποχειροτονία, ας, ἡ, Reiectio à magistratu, Abdicatio: quũ nimirum populus sublatis manibus aliquem magistratu abdicat.

Ἀποχείω, t.2,c.1571,h. Ἀποχέω, t.4,c.474,b

Ἀποχή, t.1,c.1339,d. Ἀποχλωρίας, t.4,c.541,e

Ἄποχε, Hes. exp. ἀπόπεχε: addens a quibusdam reddi ἄχθεται, ab aliis μανίαν, Alienũ ab arte, Rusticum, Vanum.

Ἀποχόω, t.4,c 485,b. Ἀποχρᾶ, t.4,c.618,g

Ἀποχραίνειν, Colorare, Colorẽ dare, seu Floribus colorũ ornare: verbũ ad picturã pertinens, vt & simplex χραίνειν. Pla. l.6 De rep. εἶδ' ὅτι καθάπερ ζωγράφων οὐδὲν πρᾶς ἱκανῶς ἡ ποικιλία δοκεῖ σφίσι καλῶς τοῦτο ζῷον, ἀλλ' ἢ τὰ χρώματα ἀποχραίνειν, ἢ ὅτι ἄνευ καλῶν τῶν οἱ ζωγράφων πινάκων, ἃ καὶ τὸν δ' ἐκεῖ παῖσαι τὸν κεκμῶτα, ὥστε δοκεῖν μηδὲν ἐν εἰς καλὸν καὶ φανερώτατα γίγνεσθαι τὰ γιγνόμενα. Et lib. 9, ἐσκιαγραφημένων ὑπὸ τῶν παρ' ἀλλήλας ἡδονῶν ἀποχρωμένων, id est, contentione comparationéque & applicatione rerum colorem emẽtientes, vt Bud. interpr. qui etiam addit, quod hic ἀποχραίνειν dicit, paulo pòst ὀνομαστὶ χρωματίζειν vocare. dicere. n. οὕτω ἢ τὰ ποικίλα φάσματα ἀποχρωματίζειν, αὐτὸν οὐκ ἐπαΐοντα ἀλλ' ἢ μιμεῖσθαι. Similis locus quem ex Aristot. l. De color. affert, τὸ πλεῖστον ὧν χρωματιζόντων ἐν αὐτοῖς τῇ χυλῷ ὑπὸ τῆς πηγῆς, ἀποχραίνει καὶ μεταβάλλει εἰς τὸ ἀλουργὸν χρῶμα. Videtur porro præpositioni ἀπὸ hic inesse perfectionis significatio. Ideóque Hes. dicit ἀποχραίνειν esse τὸ ἀπαλείφειν τὴν χρόαν τῶν σωμάτων τοῖς ζωγράφοις, l. addere: hoc est, adiectis colorũ floribus qui deerant, exornare. Ita. n. potius interpretãda ea verba quàm cum aliis legendum ἀπόχρωσιν, intelligendúmque colorum reliquum & residuum.

Ἀπόχρως autẽ, affert idẽ Hes. pro ἀκαλύπτως & ἀσφαλῶς.

Ἀποχράω, t.4,c.615,c. Ἀποχράομαι, t.4,c.614,f

Ἀποχρεμπόομαι, Excreo, Screatu eicio. VNDE Ἀπόχρεμμα, ατος, τὸ, dicitur Id quod excreatũ seu screatu eiectũ est, Sputũ. vt Hes. quoq; ἀποχρέμματος exp. ἀποπτύσματος. ITEM Ἀποχρεμψίς, ωος, ἡ, Excreatio. Hippocr. Aphor. sect. 4, art. 46, αἱ ἀποχρεμψίες αἱ ἐν τοῖς πυρετοῖς μὴ διαλείποντι αἱ πλεῦσαι, vbi ἀποχρεμψίας pro ἀποχρέμματα dixit. Affertur ET Ἀποχρεμπώδης, exponiturque Excreabilis: vt Plin. dicit, Pulmonum excreabilia vitia.

Ἀπόχρη, t.4,c.618,g. Ἀπόχρησις, t.4,c.615,d

Ἀποχρίω, t.4,c.615,f

Ἀποχρυσόω, ῶ, Deauro, Auro perlino.

Ἀποχρῶ, t 4,c.619,c. Ἀποχρώτως, ibid.d

Ἀποχυλίζω, t.4,c.511,e

Ἀπόχυμα, t.3,c.330.g.ob.& t.4,c.497,d

Ἀποχρίω, t.1,c.1373,h. Ἀπόχισις, t.4,c.497,d

Ἀποχίω, t.4,c.497,c. Ἀποχωλόω, t.4,c.660,f

Ἀποχωλόω, ibid.h

Ἀποχωνόω, & Ἀποχώπυμι, t.4,c.485,b

Ἀποχωρίω, t.4,c.673,f. Ἀποχώρημα, ibid.g

Ἀποχώρησις, ibid. Ἀποχωρίζω, t.4, c.684, d
Ἄποχως, t.4, c.485, b. Ἀποψαλίζω, t.4, c.698, c
Ἀποψάλλω, t.4, c.696, d. Ἀποψάω, t.4, c.685, f
Ἀποψηδίδεμαι, t.4, c.715, a. Ἀπόψημα, t.4, c.689, d
Ἀπόψημα, t.4, c.686, c. Ἀπόψησις, ib.
Ἀποψηφίζομαι, Suffragio meo abſoluo, t.4, c.718, b. Ἀποψηφίζομαι, Suffragio meo antiquo, ib.d. Ἀποψηφίζομαι, Abrogo, ib.f. Ἀποψηφίζομαι, Cenſeo aliquid non faciendum, ib.g
Ἀπόψηφις, t.4, c.719, d. Ἀπόψηχω, t.4, c.689, c
Ἀποψιλόω, t.4, c.708, d. Ἀποψίλωσις, ib.
Ἄποψις, t.2, c.1383, g. Ἀποψοῦν, t.3, c.143, f. & t.4, c.737, c. Ἀπόψυγμα, t.4, c.742, h
Ἀπόψυχμαι, actiuè, t.4, c.741, c. Ἀποψύχομαι, paſſiuè, t.4, c.742, a
Ἀποψύχω, Refrigero, t.4, c.741, d. Ἀποψύχω, Expiro, t.4, c.742, c.& t.3, c.415, b.& 418, b.ob. Ἀποψύχω, Aluum exonero, ib.f
Ἀποωλίω, t.4, c.735, f. Ἄππα, t.3, c.34, c
Ἀππαπάζειν, Heſ. Ionibus eſſe dicit ὀνειροπάζειν: pro quo ſuprà habuimus Ἀπιμάζειν, è Laconica dialecto.
Ἀππαπαῖ, Suid. eſſe ait συκοφαντικὸν ὄνειρωγμα apud Ariſtoph. quū. n. dixiſſet Hercules, αἰδρὸς ἡρακλῆς, hoc ſubiunxiſſe.
Ἄππιλος, apud Heſ. legitur, exp. ἀναφάγατος. forſan pro ἄπιλος & ἀσπαραγώτους.
Ἄππιν, eodem teſte Laconibus eſt ἰέραξ.
Ἀπραγμάτευτος, t.3, c.533, h. Ἀπραγμόνως, t.3, c.531, c
Ἀπραγμοσύνη, ib. Ἀπραγμων, ib.a
Ἀπραγόπολις, t.3, c.534, a
Ἀπραγτέω, ῶ, Nihil efficio ſeu proficio. Xen. Pæd.1, p.16, Τοὺς δὲ ἀδίκως δικαζομένους ὁμοίως ἐρωτᾶ εἰκὸς εἶναι τοῦτο πολλάκις ἀπυχεῖν, ὡς καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ἀπραγτεῖν τοὺς πολεμίους. Vbi nota affinis ſignif. verbū ἀπυχεῖν, non obtinere, ſeu aſſequi. Exponitur etiā Nihil ago, Sū ſine actione, Otior. vt ἄπραγτος quoque (vnde hoc verbum deriuatum eſt) ſignificat eum qui nihil agit.
Ἄπραγτος, t.3, c.527, d. Ἀπραγτως, ib.g
Ἀπραξία, t.3, c.526, e. Ἀπρασία, t.3, c.240, e
Ἄπρατος, t.3, c.241, a. Ἀπρεπια, t.3, c.538, e
Ἀπρεπίζει, ib. Ἀπρεπῶς, ib.
Ἀπρεπὶς, ib.d
Ἄπρηκτος, t.3, c.536, d. Ἀπρήκτως, ib.e
Ἄπρηστον, Heſ. exp. ἀφλόγιστον, Nō inflammatū ſeu incēſum. à πίμπρημι ſignificante Incendo, Inflammo.
Ἀπριάτως, Sine emptionis ſeu redēptionis pretio, Gratis. Hom. Od. ξ, Ἔνθά με Θέσπρωτος βασιλὴς ἐκομίσσατο Φείδων Ἥρως ἀπριάτως, gratis me tractauit, nec vllū à me ſumptuū exegit pretiū. Vbi aduerbiale eſt. pro nomine autē accipi poteſt Iliad. α, Ἀλλὰ πατρὶ φίλῳ δόσμεν ἀπερείσι' ἄποινα Ἀπριάτην θ' Ἑλένην, καὶ ἀπούνην, nullo redemptam pretio nec vllo perſoluto lytro.
Ἀπρὶξ, t.3, c.554, f. Ἀπροαίρετος, t.1, c.204, g
Ἀπροαιρέτως, ib.h. Ἀπροβούλευτον, t.1, c.771, h
Ἀπροβούλευτος, ib. Ἀπροβουλεύτως, t.1, c.772, a
Ἀπροβουλία, ex Plat. De leg. affertur pro Inconſultō. ἀπροβουλία igitur ſignificat Non eſſe conſultum, Non deliberare prius.
Ἀπροθύμως, Sine animi propoſito & cōſilio. καὶ οὐ προθύμως, vt Suid. exp. in hoc Polyb. loco, ἃ μὲν οὖν ἀπροθύμως οἱ τῶν πολεμίων συμβάντα, προῆκεν μὲν οὐδαμῶς ἀμοιρεῖν λέγων, προθυμίας δὲ καὶ συνεργίας μᾶλλον.
Ἀπρόθυμος, t.1, c.1606, e. Ἀπροθύμως, ibid.
Ἀπροϊδὴς, ὁῆς, ὁ ἡ ὑ, Improuiſus, Nō præuiſus, ἀπροόρατος, ἀπρόοπτος. Nic. initio ſuorū Ther. Ῥεῖά τι πὶ μορφαί τ' ἀπήτ' ἀλοφοῖα ἴησιν Ἀπροϊδῆ πύλαισι, Quæ improuiſa percuſſerint, ſeu Quæ homines incautos nec opinantes percuſſerint. Sic in Epigr. Ἅιδης ἀπροϊδὴς ἀμφιπάλυψε μωρὸς, Improuiſus & nec opinantē inuadēs. Actiuè etiā interdū capitur pro Imprudēs, Nō proſpiciēs quod euentuū eſt. vt in Epigr. apud Suidam, ἀπροϊδὴς ὃ Ἐγκέφαλον πλήξας, Imprudens nec opinans.
Ἄπροικος, Dotis expers, Indotata. vt ἄπροικον λαβεῖν apud Lyſ. Indotatā ducere. Sic Ath. l.13. Ἕωσπερ ἄπροικον.
Ἀπρόϊτος, Non prodiens. ὁ τῆς οἰκίας μὴ ἐξερχόμενος, Suidæ. At ADVERB. Ἀπρόϊτως, Heſ. exp. ἀνεξόδως, Non excellenter, Non magnos faciendo progreſſus.
Ἀπροκαλύπτως, t.2, c.45, f
Ἀπροκρίνω, Separo, Segrego. v.l. perperā pro Ἀποκρίνω.
Ἀπρομηθία, ας, ἡ, Imprudentia, Inconſulta temeritas. v.l.
Ἀπρονοησία, ας, ἡ, Imprudētia ſeu Improuidētia. B. ex Alex.
Ἀπρονόητος, Non prouiſus, vel Qui prouidētia nō regitur, Sine prouidentia gubernatus. B. ex Phil. De mundo, μὴ ἀπρονόητα εἶ τὰ παρόντα νομίζωμεν ὑφ' ἡμῶν. Et rurſum, ὑφ' ἡμῶν πεμει ἀπρονόητον εἶ τὰ τοιαῦτα νομίζειν. Itē act. ſignifi. Improuid⁹, Imprudēs, Futuri nō prouidēs. vt quū Xen. Hel. l.4, & in Cyneg. dicit, ἀπρονόητον γὰρ ἡ ὀργὴ. ſubiūgit .n. illic, ἡ ὀργὴ μανθάνει σκαπτὶ ὑδὲν ἧττον μὴ τὰ παθήματα, ἢ ὅπως βλαπτήσει τοὺς πολεμίους. hic verò, ὥσπερ παῖδας ἀκράτους ὄντας μεταμελεῖν εἰώθαμεν. Vnde ADVERB. Ἀπρονοήτως, Improuidè, Imprudenter, Incautè, Non præuiſo euentu. Xen. Pæd.1, ὥσπερ ὑπὸ ἵππων ἡνιοχικῶν ἄπειρος, ἀπρονοήτως φέρεται εἰς κακόν. Et Pæd.4, ὅπως ἀπρονοήτως μὲν ἐμοὶ βουλεύσῃ, adeo imprudenter & temerè.
Ἀπρονόμευτος, ν, ὁ ἡ ν, In quē excurſiones à militib⁹ pabulatū egreſſis facta non ſunt, Non deprædatus. προνομὴ enim dicitur ἡ ὅτι τῆς χώρας ἁρπαγή. Heſych.
Ἀπροόπτως, t.2, 1388, f. Ἀπροοπτως, ib.
Ἄπροπτον, Heſychio ἄπροσπτον, ἀπρεπὲς: à verbo πρέπω.
Ἀπροσανέδητος, t.1, c.612, d
Ἀπροσβάτος, t.1, c.651, g
Ἀπροσβλητος, Suidæ γυναῖκας, ᾗ ὑδεὶς δύναται προσβαλεῖν, ἤτε οὐκ ἔχων λόγον μαθεῖν. Heſ. quoq; ἀπροσβλητοι exp. ἀγνοοῦντες.
Ἀπροσβούλευτος, Inconſultus, Non antè deliberatus, Temerarius. ET Ἀπροσβουλεύτως, Inconſultō. v.l. ſed perperam pro Ἀπροβουλεύτως & Ἀπροβούλευτος.
Ἀπροσδιόνυσος, t.1, c.919, a
Ἀπροσδιόνυσος, Qui nihil ad rē facit, Qui nō eſt ad rē. prouerbialiter. n. dicebāt ὑδὲν πρὸς Διόνυσον quū aliquid ad rē propoſitā non quadraret. Athen. l.15, οἱ δὲ δύο γε ἐξηγηταὶ ἀπροσδιόνυσα πάντα καὶ πάντας φέρει τὰ προκείμενα, nihil ad propoſitū faciētia, Abſurda. Et l.11, Οἷς σαυτὸν πέρδεις δίκαια, ἀπροσδιόνυσος λύσις προσμανύμενος. Cic. epiſt. ad Attic. l.16, Sed nihil tā ἀπροσδιόνυσον mihi primò videbatur quàm ad has literas, quibus ego à te conſiliū petieram, te mihi iſta reſcribere.
Ἀπροσδιόρατος, t.2, c.1473, d. Vnde ADVERB. Ἀπροσδιορατως, quod Heſ. exp. ἀφανῶς, μὴ προσδιορατικῶς.
Ἀπροσδόκητος, t.1, c.1038, g. Ἀπροσδοκήτως, ib.
Ἀπρόσκλητος, vide paulo infrà in Ἀπρόσκλητος.
Ἀπροσπάλευτος, Inacceſſus, Ad quē veniri nequit: ex Heſychio. Sic etiā Suid. exp. ἀπροσπάλευτος, item & ἀδιαξίπητος, afferens hunc ſine autoris nomine locū, τὸ δὲ ἀξίπητος, καὶ ἀπροσπάλευτον ἴσως ὑφ' ὧν ἀπρόσπτα πατεῖν.
Ἀπροσπτία, t.1, c.1352, a. Ἀπροσπτόρητος, t.1, c.34, b
Ἀπροσπτος, ib.d. Ἀπροσπτορος, ib.
Ἀπροσπτον, Heſ. affert pro ἄδει, canit: ſed ſuſpectum eſt.
Ἀπρόσπτος, dicitur ᾧ οὐδεὶς προσπέπτωκε, ἀλλ' ἄλλως πίπτει, vt Heſych. exponit, addens etiam, ἢ ἀπαιμάπτος, ἀπὸ τῆς εἴλης, citánſque Eurip. autorem. Sed ſecundum poſteriorem expoſitionem ſcribendum fuerit potius ἀπροσπαίας per diphthongum αι: forſan etiam ſecundum priorem, quum alphabetica ſeries hoc ipſum innuat. ideóque & προσπαλοῦσα ſcribere malim, quod eſt προσπίπτουσα καὶ προσπίπτασα.
Ἀπρόσπτως, t.1, c.1141, f
Ἀπροσπτος, t.3, c.818, f. Ἀπροσπτώτως, ib.
Ἀπρόσκλητος, t.2, c.29, g
Ἀπροσποίητος, ῶ, Sum ἀπρόσποιητος & improuidus, Sum incōſultus & incōſideratus, Rerum euentus non præuideo: Heſychio μὴ προορῶ. Poſſet poni etiā pro Non impingo ſeu offendo, ab ἀπρόσκοπος ſignificante ἀσκανδάλιστος, vt Heſ. & Suid. exp.
Ἀπρόσκοπος, t.2, c.360, g. Ἀπροσκόπως, t.2, c.361, a
Ἀπρόσμαστος, vide in Ἀπροσμάστος paulo infrà. Meminit verò eius & Heſychius. à quo exponitur ἀπροσθίπτος, ἄψαυστος: deriuante ipſum à μάσσω, ſignificante ἅπτω.
Ἀπρόσμαχος, Aduerſus quem pugnare tutum non eſt, Quocum conſerere manus in pugna ſeu prælio nō eſt, & Inoppugnabilis ſeu Inexpugnabilis: Suidæ ἀκαταγώνιστος, Inuictus in certamine, Pugna non ſuperabilis. Hoc autē affert exēplū, αἰδόπιος ὅτι νὺξ ἀπροσμάχοις εἰς

Ραβδοι. Itidē ἀφεσίμαχος τῶς ἐχθρῶς affertur pro Hostibus inexpugnatu difficilis. A

Ἀφεσιμάχητος, Contra quem nullæ valent machinæ, Inexpugnabilis. Bud.

Ἀφεσίμητος, t.2,c.935,g

Ἀφεσιόδυτος, Qui nullis adiri viis potest, Inaccessus. Diod.

Ἀφεσίοιτος, idem quod ἀύτιτος, Non ferendus, Intolerandus. (nam εἴω, vnde hæc deriuata sunt, Fero significat) Hesychio ἀύτιμόητος: apud quem tamē sine ι scriptū est ἀφεσίοητος. Inde ADVERB. Ἀφεσοίτως, Intolerabiliter, Ita vt sufferri nequeat, Apud Isocr. in Euag. ἀφεσοίτως καὶ χαλεπῶς ἔχειν interpr. Feri & immanes erant: quia subiungit, ὥστε καὶ τῶν ἀρχόντων τοῖς ἀσέμνοις τῆ βιαιότητι ἅπασι αὐτοῖς ὁμοίως ἐφ' ἑαυτοῖς ἐπιτιθέναι πολλαχοῦ. Bud. exp. ἀμίκτως καὶ ἀδιαλλάκτως ἔχειν, Commercii ignari & efferati erant. B

Ἀφεσπίλατος, t.3,c.191,b

Ἀφεσπόεστα, τά, dicuntur quæ patrifamilias per filium non acquiruntur, vt bona aduentitia. B. ex Pand.

Ἀφεσφωνία, t.3,c.321,f. Ἀφεσφώνητος, ib.g

Ἀφεσφρητος, ὁ ἡ ἡ, Inaffabilis, seu Nō affabilis vlli, vt Virgil. loquitur. idem cum ἀφεσιγήρως seu δυσφεσίγηρος. vt Poll. testatur l.5,c.31. vbi & alia synonyma affert. Ibidē est ἀφεσόφρητος ἡμέρα, In qua alloquiis & salutationibus supersedetur. ἡ μὲν ἡμέρα (inquit) ὅτι ἡ γίγνεται) ἀφεσφρητος καὶ ἀφεσόφρητος· ἡ δὲ μὴ ἡμέρα, ἀφεσόφρητος. C

Ἀφεσφυσον, t.1,c.1790,d. Ἀφεσφύπυτος, ib.

Ἀφεσφύμην, apud Hes. legitur, expositum ἀφεσδέκατον: sed forsan scribendum ἀφεσήμασον.

Ἀφεσόπως, t.3,c.1046,e. Ἀφεσόφορος, t.4,c.110,a

Ἀφεσοφύλακτος, Improuisus. v.l. sed perperam, vt opinor, pro ἀφεσφύλακτος. D

Ἀφεσοφυλακτόπολος, t.2,c.1402,d. In v.l. affertur & Ἀφεσοφυλακτόπολις pro Respectu personarum carēs: sed nullo nec exemplo nec autoritate probatur.

Ἀφεσόφως, t.2,c.1402,h. Ἀφεσήμασος, t.2,c.805,e

Ἀφεσπάστος, Hesychio ἀφεσπόητος, Improuisus.

Ἀφεσπόητος, t.2,c.1388,h

Ἀφεσφάστος, ὁ, ἡ καὶ ἡ, Prætextu & excusatione carēs. Itē, Qui nullo prætextu & sine vlla simulatione aliquid agit, sine tergiuersatione. X. Pæd.2, φίλους χρὴ ἐχθροὺς δεῖ ἐξ τοὺς μὲν ἐπιτηδείους ἀφεσφάστως συμμάχους ἑαυτῶν ποιεῖσθαι, καὶ μὴν δεῖ τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀρχόντων φθονοῦντας, μὴν ὑπὸ τῶν κακῶν φεσδόμενον. Itidem Demosth. in Epitaphio, δύναμιν λαβόντες ἔχουσιν ὑμῶν ἀπίστων καὶ ἀφεσφάστων, καὶ φιλοτιμίαν ἐφάμιλλον. Vnde ADVERB. Ἀφεσφαστος, Sine prætextu & excusatione. X. Pæd.2, ὃς ἂν φαίνῃ τῶν ἀφεσφάστως ποιοῦν, τοῦτον ὁρῶ ὥσπερ Κύρῳ ἡμῖν πολεμοῦντα. Sic l.8 eiusdē operis dicit, οἱ δὲ ἀφεσφάστως πολεμοῦντες φανερῶς ἔτι μᾶλλον πρὸς ἡμᾶς ἀπεστᾶσι καὶ ὑπονοοῦνται δεινοῦ τινος παρέχεσθαι. Apud Thuc. lib.1, schol. ἀφεσφάστως exp. αὐθαδέστατος, αὐτογνώμων. E F

Ἀφεσφατος, ὁ ἡ ἡ, idē cū præced. ἀφεσφάστος, Nullo nitēs prætextu, sed subitò & ex improuiso accidēs. vt schol. Apoll. Arg.l.1, Ἀχέροντος Δίπας ἀφεσφάτιος exp. ἀφεσφατίστος, itē ἀφεσφωνήτος, nō prædictas. Itidē accipit in hoc loco Arg.l.2, Αἰ δ' ἀφαρ αὖτ' αἶσαι ἀδινώτατ' ἤτοποι ὧς, Ἀφεσφατοι πρόιον ἐξάλμενοι ἐστύνοντο: exponēs nimirū ἀφεσφάστοι, itē & ἀφεσίεσποι: innuēnsque non ex φάω solùm seu φημὶ deriuari posse: sed etiā ex φάω, & tūc idē esse ac ἀφεσθῆς. Inde ADVERB. Ἀφεσφάτως, Nullo allato prætextu, seu Ex improuiso, & Repentè. Apoll. Arg.l.2, Τοὶ ἔλαν ἀφεσφάτως. G

Ἀφεσφύλακτος, ὁ, ἡ ἡ, exponitur Incustoditus. Sonat tamē potius Non præcautus, Nulla cautione præuisus.

Ἀπλαισία, t.3,c.582,e.

Ἄπλαστος, t.2,c.347,c. ob. & t.3,c.581,d. Ἀπλαίστως, t.3,c.581,d

Ἀπλαρύσσω, Hesychio est πλήσσω: sed suspectam habet scripturā. videtur enim potius ἀϊπλαρύσσω scribendum, aut ἀποπλαρύσσω. H

Ἄπλεια, t.1,c.1715,e.
Ἀπλερές, ib.
Ἄπλερος, ib.e.
Ἀπλέρως, t.1,c.1715,f.
Ἀπλοΐ, t.1,c.1713,b.
Ἀπλοκότατος, ib.
Ἄπλους, t.3,c.591,d
Ἀπλοΐας, ib.f
Ἀπλοΐως, ib.
Ἀπλοῦγος, t.1,c.1710,h
Ἀπλόως, t.1,c.1718,g
Ἀπλοῦς, t.1,c.502,e
Ἄπλοος, t.1,c.1721,a

Ἀπλοτής, ος, ὁ ἡ, Qui in dicēdo est intrepidē, ὁ ὡς πᾶν ἐπὶ τὸ πλοῦ λόγος: ideóq; liberior & παρρησιαστικώτερος. Hom. Il.8, Ἦεν ἀπλοτής, πῶν τὸ μῦθον ἔειπε; Vbi schol. quoq; exp. ἀπλότης & ὡς πᾶν λέγει θρασεῖα: sed annotās, quosdā δεῖσθαι scribere ἀπλοτής, vt sit καταπλουτίνη λόγος, mordacior in dicēdo: quēadmodū Hes. quoq; ἀπλοτής exp. nō solùm ἀπλότητα τῶν ἐπῶν & τὸ σκάζον, sed etiā κακολόγον, maledicū.

Ἀπλοτής, ib. Ἀπλοΐτης, ib.

Ἄπλοτος, t.3,c.590,c.

Ἄπλυτος, Imbellis, seu Belli inexpertus: πολέμου ἄπειρος, Hesych.

Ἄπλωμα, t.1,c.501,a. & 507,b

Ἀπλωδής, t.1,c.494,f. Ἁπλῶς, t.1,c.502,b

Ἄπλω, Necto, t.1,c.494,d. Ἁπλῶ, Accendo, t.1,c.507,b

Ἀπλώς, t.3,c.312,a. Ἀπλώπους, ib.b. Ἄπυρος, t.3,c.604,a

Ἄπυτον, Hesychio est Ἄπνουν: vel potius ἄπυον.

Ἀπυθιακῶν, idem affert pro ἐξιλασκόμενα & ἀποπεμπόμενα.

Ἄπυνος, t.1,c.599,c

Ἀπυμετω, Hes. affert pro αἰτιάσω: sed suspectum est.

Ἀπύλωτος, t.3,c.614,a.

Ἀπύλωτον σῶμα, t.1,c.1617,h. ob. & t.3,c.1039,d

Ἀπωδάκτης, Fundo nullo instructus, Fundū nō habens. ἀπυθμένος. vt ἀπωδάκτης κύλιξ. quod ex Soph. habes in Τραπεζίῳ, t.2,c.121. Hes. quoq; tradit Sophoclē in Triptolemo ἀπωδάκτης posuisse pro ἀπυθμένος: in Iphig. autē πωδάκια τῆξις vocasse ἀπὸ τοῦ λαβεῖν, ansa seu capulūm vt calix fundo, ita gladius manubrio teneri solet. C

Ἀπυξίνου, idē ex Timocle affert pro ἀποπέμπου: sed non sine mendi suspicione. Forsan. n. ἀπυξίνου & ἀπιδίου scribendum: ab ἀπυξίνη, & ἀπιδίου significante Enerue. ἵνες enim dicuntur πῶδες.

Ἄπυος, t.3,c.609,b. Ἄπυρος, t.3,c.635,g

Ἀπύρεκτος, t.3,c.636,d

Ἀπυρικτος, Non febricitans. Vnde ἀπυρίκτως ἔχειν, quod B. ex Celso interpr. Integer, εἰλικρινῶς.

Ἀπυρξία, t.3,c.634,h. Ἄπυρος, ib.d

Ἀπυρωία γῆ, pro solo defatigato & effœto accipiunt apud Theophr. De caus. pl. l.3,c.25, vbi de terræ mixtionibus loquēs ait, ἔστι δ' ἡ ἀπυρωία καὶ μὴ δυναμένη φέρειν ὑπερμίξεως, πάλιν φέρει, καταφθείρει καμοῦ γεωργοῦντος. sed vereor ne mendosa sit ea vox. E

Ἀπυρώλους, t.3,c.637,c. Ἀπύρωτος, t.3,c.638,b

Ἀπυρομάλη, t.3,c.637,f. Ἄπυρος, t.3,c.624,e

Ἀπύρωτος, t.3,c.628,b

Ἀπυοβρωτῆς, ὁ, Crudus cibō: v.l. perperā pro ἄπεπτος βρωτός.

Ἀπυσδίου, Hes. exp. δυςαδές: quòd Æolicè forsan pro ἀπόδου seu ἀπίζου positum est.

Ἀπύστιον, Hes. affert positū pro ἀπύστου: & Ἀπυστόπιν pro ἀπιστεῖν. quæ forsan dialecti alicuius propria sunt.

Ἄπυος, t.3,c.616,g

Ἄπυω, Sono, Sonitū reddo: interdū & Vociferor, Clamo. In priore signif. Epigr. l.1,p.10, de hirco vitis palmites rodēte, Τῶ σ' ὑπὸ τὴν ὀκάχησε πόσιν ἄπυι, Τῆρι κάκιστε Γαλάτᾳ ἡμέτερον κλῆμα. In posteriore, apud Hesiod. Κύκνοι ἀϊσσοντες μεγάλ' ἄπυον. Interdū accipitur pro Sono, i. Loquor. vt apud Herodot. πάντα λαλοῦσι σφίσι ἀπύειν. Aliquādo verò significat etiā Dico. vt apud Soph. in Aiace, p.51, chorus Aiacē inuestigās ait, πῆς αἰ δέμνιον ὠμοβρύτῳ γᾷ, εἰ ποθι πλάζεται αὐ, σφοβόλαπιν, ἀπύων; quis mihi dicat immitē Aiacē ſicubi errantē videret vt schol. quoq; exp. ἀπύω. Et forsan hæc primaria est signif. siquidē ex ἄπυ deriuatū volūt χ' ἔπος, vt δρῦς ἀπὸ τοῦ ἔρεφειν. HINC Ἄπυτος à vetere quodā (Alexādro nimirū, Vranopolis cōditore, vt refert Athen. l.3)' ἔπος ἀπυτικῶς dictus est ὁ κῆρυξ, teste Eust. vtpote cuius proprium sit φωνὴν & clamare seu vociferari.

Ἄπφω, dicitur ὁ πατήρ, Pater, καὶ ὑποκοριστικῶς, idq; à pueris. vt ex Theocr. discimus. Apud eūn. Idyll.15, Gorgone monēte Praxinoam, Μὴ λάβῃ τὸν ἄρα φίλα ζωὸν ἄπφα Διὼνα Τὸ μικκὸ παρτίσπε. ὄρη γάνυται ὠκ πεφρῆ σι, cōuersa illa ad filiolū, Θαῤῥεῖ (inquit) Ζωπυρίων, γλυκερὸν πάις, ἢ λέγω ἄπφᾶν. Et Gorgo subiūgit, Λιὸδωτ' τὸ ζῴαρος καὶ τοι πάντα καλὸς ἄπφις. Schol. quoq; ibi annot. ἄπφᾶν ὑποκοριστικῶς dici τὸν πατέρα, nimirum ἀφ' οὗ τις πέφυκεν ab hoc autem, ἀδελφὸ σποβούλω. SED ET Ἄπφα, teste Suida est ἀδελφῆς ἢ ἀδελφοῦ ὑποκόρισμα: pro quo Hes. habet Ἀπφᾶς, Eust. ἄπφα, qui hoc ἄπφα secundū quosdā esse ait ὑποκόρισμα Ἀπφίου. Ἄπφαν (inquit idem) τὸν ἀδελφὸν Ἀπφᾶν I J

μόνη ἡ ἀδελφὴ ἄπυε κἀγὼ πάππαν, τὴν πατέρα μόνος ὁ παῖς, ὡς καὶ μαμμίαν τὴν μητέρα. Meminit verò & nominis Ἄπυς ibidem, ὁ μὲν πατὴρ ἄπυς (inquit) ἐκαλεῖτο Θεόκριτος παρὰ τοῖς κλέοις, ἡ δὲ βρέφος αὐτὸν ἐφώνησε πάπαν, τὸ ἀφ' οὗ ἴφου. ὥστε γὰρ τὴν λέξιν ὑποδάλλει τοῦτο. Porro ex illo ἄπυς fieri dicit Ἀπύιον, estque ὑπωόγασμα ἱρωμένης. Fit verò inde ET Ἀπυάζεσθαι. quod ἱρωμένου est ὑπωόγασμα. veluti in hoc Xenarchi comici loco, apud Athen. lib. 13, de meretricibus, Αὗται βαίζονται χ' εἰσιλθοῦσ' ἅμα, Τοῖς μὲν γέρουσιν ὥσπερ, ὅτι καλοῦνται Πατρίδαι, πρὸς δ' ἀπυάζεται πρὸς τοὺς πατρίους. id est ἀδελφάζεται, fraterculos, vt Eust. tradit quosdam exponere: ipse tamen censens potius esse veluti παπίζει, à Dorico illo ἄπυς significante patrem. Ἄπυς quoque pro παῖς accipit Hesych. in hoc loco lib. 4 Reg. c. 2, vbi Elisæus quum aquas lordanis pallio Heliæ percussisset, ipsæque diuisæ nō essent, ait, ποῦ ἐστὶ Θεὸς Ἡλίου ἄπυς. forsan quia paulo antè idem Heliam vocarat πατέρα. Suidas autē interpr. τὸ ἀποκρύφου, siue τὸ ἀποκρυβέντος: rursum Hesych. δ' ἱπτάμενα χαίρεις. & ὁ Πινδάμαχος ἀγὼν δ' ἐπὶ σπέρμα. Est tamen non Græcum vocabulum illud ἀπύω eo in loco, sed retentum ex textu Hebraico, in cuius versione exponitur Etiamnunc. vt Suid. quoq; iterum ἀπύω positum annotat ἀντὶ τοῦ τοῦ.

Ἀπύγιον, t. 3, c. 641, c.
Ἀπυδεῖν, ibid.
Ἀπύθην, t. 1, c. 493, g.
Ἀπυλία, t. 2, c. 1277, e.
Ἀπωμοσία, t. 2, c. 1196, g.
Ἀπώμοτος, t. 2, c. 1196, g.
Ἀπωτάμνω, vide in Ἀπότομαι.
Ἀπώτερον εἰ, v. l. afferunt pro Tui nominis: sed procul dubio perperam pro ἐπώτερον.
Ἀπώτερος, t. 3, c. 649, d.
Ἀπωτικός, ibid.
Ἀπώτατος, t. 1, c. 493, h.
Ἀπώτερος, ibid.
Ἀπωτέρω, t. 1, c. 1131, h
Ἀπύιον, t. 1, c. 517, a
Ἀπυδεῖς, t. 1, c. 116, h
Ἀπυλῶν, t. 4, c. 766, g
Ἀπυολύτης, t. 3, c. 645, g
Ἀπωμοσίας, t. 2, c. 1197, a
Ἀπώμοτος, t. 2, c. 1196, g.
Ἀπώτερος, t. 1, c. 1131, h

¶ Ἄρ apud poetas idem quod ἄρα, Vtique, Profectò: item Itaque, Igitur: sæpius particula expletiua, vt ἄρα quoq;.

Ἄρα, t. 1, c. 507, f.
Ἄρα, ib, g.
Ἄρα μὴ, ibid. h.
Ἄρ' οὐκ, ibid. h.
Ἀρ' οὖν, ibid. g.
Ἀρ' ἐστὶ, ibid.
Ἀρ' οὐ γὰρ, ibid. e
Ἀρ' οὐχὶ, ibid. e
Ἀρ' οὖν, ibid.
Ἀρά, t. 1, c. 509, a.
Ἀρᾶδες, vide in Ἀράω paulo infrà.
Ἀράδιον, t. 1, c. 516, h
Ἀρᾶδον, ες, τὸ, Erotiano apud Hippocr. est βλάβη, Noxa, Damnum.
Ἀραδίσαι, Ionicum esse verbum & significare ὀρχήσασθαι, Saltare, annotat Varin.
Ἀραδιάζω, vide in Ἀράω.
Ἀραδιάζω, t. 3, c. 1392, a.
Ἀραδίδες, t. 1, c. 516, h
Ἀραδίζω, vide in Ἀράω.
Ἀραδικός, t. 1, c. 516, g. Vide & Ἀράω.
Ἀραδίσκος, vide itidem in Ἀράω.
Ἄραδος, t. 1, c. 516, f
Ἀραδύλαι, Hesych. esse dicit calceamenti barbarici genus: idem procul dubio quod περισκελίδας vocatur ἀρβύλαι.
Ἀραδῶν, apud Suid. perperā vnico ρ scriptum pro Ἀρράδων.
Ἀραχμὸς, t. 1, c. 517, c
Ἀρᾶξαι, Discerpo, Dilacero. Hes. enim ἀρᾶξαι affert pro διαφάσσειν.
Ἄραδις, apud Aristot. Hist. anim. lib. 6, c. 15, in piscium censu numerantur, vbi ait, ἐκ δὲ τῆς φαληρικῆς γίνονται μὲν ἄραδις ἐκ δὲ ὕπνου, περιχίδες. Sed pro illo μὲν ἄραδις reponendum μυλοχάδες, vt Athen. habet lib. 7, in sermone de apua: quam Gaza quoque in sua interpretatione lectionem sequitur.
Ἀράδιον, ὦ, Turbo, seu Cōmoueo & conturbo. vnde præt. perf. pass. ἀρᾴδυται, quod Hes. exp. κεκίνηται, συγκέχυται, commotum & confusum est. Apud eundem legitur ἀρᾴδει, expositum θορυβεῖ, περιέλκει: sed suspectam id scripturam habet. saltem enim circunflexo accentu vltima notanda esset.
Ἀράδος, eidem est ὁ ἀπὸ τῆς γυμνασίου τῆς καρδίας κίνησις, Motus & palpitatio cordis ex gymnasticis exercitiis, Cordis pulsus post vehemens exercitium, vt Nicandri quoque scholiastes in hoc Theriac. loco de scorpione, ἀράδος κακὸν ὕπνου τύλας, annotat ἀράδος dici κίνησιν σώματος μετὰ γυμνασίας καὶ ἀλγηδόνος. Erotianus autem in lex. Hippocr. ἀράδος dici tradit παραχώδη κίνησιν ἐν σώματι. quemadmodum Galen. quoque comm. 2 in lib. De victu in morb. acut. annotat, vocem ἀράζειν significare παραχήν τινα καὶ οἷον μάχην ἐν τῷ γαστρὶ γινομένου ὑπὸ τῆς διαφόρων τῶν δυνάμεων τροφῶν: & comm. 1, τοῦτ' ἐστὶ τῶν τροφῶν γινομένων παραχήν: quum nimirum cibi dum concoquuntur, in stomacho turbas dant & tumultuantur, aut cum murmure agitantur. Hippocr. verba posteriore in loco hæc sunt, de ptisana, οὔτε σύριζε ἔχειν οὔτε ἄραδον καλόν. In posteriore, hæc, φασὶ δὲ σύριζε ἢ ἄραδον ἐμπεσεῖν, διὰ μετὰ τοῦ φλοιοῦ ἦν. Vicinā porro signif. habet ἀράσσειν, & ambo ab ἀείρω derivata videntur, significāréque strepitum seu crepitum eorum quæ inter se colliduntur. qualis est etiam ἀραγμὸς δεσμῶν apud Eurip. Fragor vinculorum. ¶ Ἀραδοῦς Hesych. rursum exp. λευκάς, βλαβερᾶς.

Ἀράζειν, & Ἰζειν, canum propria vox, diuersa autem à latratu & clangore, vt in Ἀραεῖζον infrà docebo.
Ἄραι, aor. 1 act. infin. modi, à them. ἄρω.
Ἀραιὰ, t. 1, c. 518, d
Ἀραιόν, Hesych. affert pro ἁρμοστὸν πιεῖν, aptabit & quadrare faciet: à them. ἀραίω vel ἀραιάω deriuato ex ἀρῶ.
Ἀραιπόρος, t. 3, c. 171, d.
Ἀραῖος, t. 1, c. 509, e
Ἀραιὸς, t. 1, c. 518, b
Ἀραιόσαρκος, Rarā seu laxā carnem habens. Athen. l. 7, ἀραιοσαρκοτέρους τε καὶ ἀξυπόρους.
Ἀραιόσυλος, t. 1, c. 1808, d
Ἀραιοσύριγμι, dicuntur quibus libera corporis transpiratio est: alio nomine δυσῤῥίνθμοι appellari: nomine indito à corporis raritate quæ plurimùm valet ad transpiratum. Gorr.
Ἀραιόπορος, t. 1, c. 518, c.
Ἀραιός, ibid. d.
Ἀραιόω, ibid. e
Ἀραῖρε, Ionica reduplicatione loco augmenti Herodot. dicit pro ἦρε, itidémque ἀραιρεμένους pro ἠρημένους: ab act. them. αἱρέω.
Ἀραιτασπίδας, Etymol. per syncopen dici scribit pro Ἀραιτασποιδέας, vt Σιειδὼς pro Σιοειδὼς. Videntur autem hæc esse nomina propria.
Ἀραίωμα, t. 1, c. 518, e.
Ἀραιώς, ibid.
Ἀραίωσις, ibid. f.
Ἀραιωτικὸς, ibid.
Ἀραχὴ, siue Ἀραχὴ, Hesychio est φιάλη, phiala.
Ἀρακίδας, Galen. in lex. Hippocr. esse dicit πυρίτης ἀρακίσκους: seu (vt quidam codices habent) ἠδὺς ὁ σπερμίου, speciem leguminis. ἄρακος certè, ex quo ἀρακὶς hoc diminutiua forma factum est, legumen est, vt nunc dicam.
Ἄρακος, ου, ὁ, in leguminum censu ponitur à Galeno De aliment. facult. lib. 1, c. 17. Ibi enim quum ὄσπρια nominari dixisset ἐκεῖνα τῶν Δημητρείων ἐφάμιλλα ἐξ ὧν ἄρτος γίνεται, has eorū species enumerat, κυάμους, πισούς, ἐρεβίνθους, φακοὺς, λάθυρους, ὄροβος, λαθύρους, ἀσκίδας, ὠχρὰς, φασήλους, πλὴν φακῆς. Capite autem 17, quod δεῖ ἀράκου inscripsit, docet σπέρμα hoc esse σφοδρότατον τῶν λαθύρων: imo esse qui putent ipsum non esse diuersum & aliud ab illo, quum vsum & vim habeat eandem quām οἱ λάθυροι, nisi quòd durius sit & coctu difficilius. ideóq; & in ventriculo concoquatur ægrius. Ibidem annotat, apud Aristoph. in Holcadibus & alibi per κ efferri: suam autem ætate ἄρακον per χ vocatum fuisse ἄχνην τινὰ καὶ ἐρεγώδη καὶ σκληρὸν, ὁμοίως μικρότερον, ὡς ἐν Δημητρείοις καρποῖς δι' ἐσκόμβων: hunc que ἄρακον ῥιπτεῖσθαι ὑπὸ λεπτομέρων, ὥσπερ καὶ τὸν πλεῖστον. Theophr. quoque Hist. plant. l. 8, c. 8, ἄρακον dici scribit τὸ ὑπὸ τῶν φακῶν γινόμενον τραχὺ καὶ σκληρόν. Vide & Ἀρακίδια paulo infrà. ¶ Ἄρακος Tyrrhenorum dialecto dicitur ὁ ἱέραξ, accipiter, teste Hes. Ab Ἄρακος porro sunt ΠΙΜΙΝ. Ἀρακίσκοι ET Ἀρακίσκος, NECNON Ἀρακὶς. Quæ omnia apud Gal. leguntur. Is enim in Hippocr. suo lexico ἀρακίδας vocari scribit πυρίνους ἀρακίσκους: intelligens, arbitror, semina aliqua quæ ἀρακίνου specie tritico innascuntur, vt vicia & similia. Et l. 7 περὶ κρίσιος, dicit, δίδου ἀλεύρου ἀράκου ἴσον εἰς κοτύλην, araci magnitudine da cubitū iturīs: pro quo apud Paul. Ægin. legim', δίδου ἄρακι ἴσον εἰς κοτύλην. quod ἄρακι, si mē do caret, est à NOM. Ἄραξ, idē significāte quod ἄρακος.

Ἀράκη, vide in Ἀράκη paulo antè.
Ἀρακτῆρα, Hesych. dicit scribit ἀμελκτῆρα, mulctram.
Ἀράκτη, atramenti furorii species quædam. Dioscorides

enim lib.5,c.114, tradit τὸ ἐκ φακῶν δίπυρον ὑγρὸν ἐν A
ἕξ ἢ ἑπτὰ μησὶ σωτικὸν χολικὸν εἶναι, ideóque nominatum φακικὸν, à Peteesio vocari πυρίτην, ab aliis πυκτὴν, ἰσθμὸν, ἀφακτὸν, λοξὸν.

Ἄ̓ξαμα, Hesychio est βόρβορος, Lutum, Cœnum.

Ἀ̓ξαμῶ, & Ἀ̓ξαμῆσαι, eidé est μένειν, ἡσυχάζειν, Manere, Quiescere.

Ἀ̓ξάμενα, idem esse dicit τὸ ἀπόχυτον ὕδατος.

Ἄ̓ξαμος, eidem est ἐρωδιὸς, Ardea: auis.

Ἀ̓ξαν, eidem est μασσάλη, λίθος.

Ἀ̓ξαντὶς, eidem est ὕλαφος, cerua. Ἀ̓ξάξαι, t.1,c.517,c B

Ἄ̓ξαξις, ιν. ι, Araxes: fluuius quidam ex eo nominatus quoniam ἀπὸ τῶν Καυκάσου καταῤῥηγνυται, id est, magno cum ἀφαγμοῦ & strepitu delabitur e Caucaso monte: παρὰ τὸ ἀ ἐξαίνειν. Etym.

Ἀ̓ξαξὶς, panis nomen apud Athamantes. Athen.l.3.

Ἀ̓ξαξὶς, Etymologo herba quædam.

Ἀ̓ξαυμαι, t.1,c.509,g. | Ἀ̓ξαυσθῆναι, Hes.exp.non solùm πιωθῆναι ἀρᾶς, sed etiam ἀλατηλάθηναι.

Ἀ̓ξαυρα, t.1,c.564,a.c.e. Ἀ̓ξαυρίδων, ibid.f

Ἀ̓ξαυρίται, Athenienses ὅτι κυνῶν dicuntur, ὅτι τῆς ἀρᾶ φωνῆς, C
inquit Ammonius in verbo φωνῆεν, subiungens, παρ' ἡμῖν δ' ὑλακτῶν λέγεται, innuénsque idem hæc valere. Qua in re ei non assentior. dicóque ἀραΐζειν, seu ἀράζειν (vt Pollux habet) propriè canes dici quum irritati τὴν ἀρᾶ φωνοῦσι, at verò ὑλακτεῖν quum latrant, illúdque fieri ore clauso & lingua vibrata, hoc autem, aperto ore & plenam palato vocem effundente.

Ἀ̓ξαυχενίδης, pro ἀειμνήστης, ab ἀεὶ αὖ dicitur Attica loco augmenti reduplicatione duarum initialium præsentis literarum: ἀρὶ αὖ autem per systolen pro ἀρεῖ, ex nomine Ἄρειν. Ita Etym. sed non exponens. D

Ἀ̓ξαυτὸ, Hesychio sunt ἴσως τὰ διαπεπωϊωμένα λιθάρια εἰς παιχνίδας, lapilli qui in fidiculas rimásque parietum indurescunt vt cuneoli.

Ἄ̓ξαυτος, eidem est ἔτερος: afferenti & ἄραρε pro ἀράχνια.

Ἀ̓ξαυτόω, t.1,c.564,e. Ἀ̓ξαυτώσατο, ibid.

Ἀ̓ξαφὲς, eidem est non solùm πάγιον, βέβαιον, bene compactum & stabile: sed etiam κατεσκευασμένον, exercrandum.

Ἀ̓ραφίας, t.1, c.563,h.& 564,c

Ἀ̓ξάφου, t.1,c.564,e. Ἀ̓ξαφὴς, ibid.a

Ἀ̓ραφῶς, Hesychio ἁρμοδίως, εὐσυμφυῶς, ἁρμοζόντως, E
ἀσφαλῶς, Aptè, Conuenienter: item Firmiter. Habet tamen non Ἀ̓ραφῶς, sed ἀράρως: quod verbū est, & signif. Aptare vel Firmare.

Ἄ̓ραχ, ἄδος, ἡ, Membras, vt Gaza vertit apud Aristot. Ita vulg.lex. Sed vide quæ in Ἄ̓ξαδες supra annotaui. Ἄ̓ραχ alioquin est particip. etiam masc. gen. faciens genitiuum ἄραντος: tempus aor.1 act.à them. ἀῤῥω.

Ἀ̓ξάωτος, Suidæ ὁ κατεξάωτος, detestabilis.

Ἀ̓ξάωτο, idem quod ἀράσσω. hoc enim Atticum tantùm est, illud linguæ communis. Hesychius porro ἀράσσει F
exponit non solùm σωτείζει & τύπτει, sed etiam ἀμέλγει, mulget: vt ἀράκτης quoque exponit ἀμελκτὴς ex. Idem præterea ἀράσσοματα affert non solùm pro πεφυσημένα & πλατυσθέντα, sed etiam pro θηρεύσιμα. Affert & ἀραχθὲς pro διωχθὲς.

Ἀ̓ραπτὸν, eidem est τύπος, solium in quo lauatur.

Ἀ̓ραχαΐδες, eidem sunt τὰ σφυρὰ κλήματα.

Ἀ̓ραπιχύειν, idem affert pro καταῤῥάσσειν: addens tamen, à quibusdam exponi σφαπίζειν.

Ἀ̓ρατὸν, ου, τὸ, Laus: ab ἀρά, quod est Imprecatio. Ita v.l. G
sed nescio qua autoritate.

Ἀ̓ρατοφόρος, t.1,c.543,e. Ἀ̓ρᾶται, t.1,c.517,a

Ἀ̓ραχίδνα, ης, ἡ, planta quædā ex genere τῆς ἀμφικάρπου, suo terra spargens duo radicum genera. vnum, crassum & in profundum descendens: alterum verò, tenue & per summa multipliciter sese diffundens, in quo fructus nascitur: foliis autem caret nec quidquam supra terram emittit, vt Theophrastus docet Historiæ plantarum lib.1, cap.1 & 11. Vnde Plinius lib.21, cap.15, Aracidna quidem (inquit) & aracos, quum habeant radices ramosas & multiplices, nec folium nec herbam aut quidquam aliud supra terram habent. Vbi miretur aliquis cur Aracos dixerit, quum Theophrastus non τῆς ἀράκου sed τῆς ἀραχνοειδοῦς mentionem faciat. dicit enim cap.11, τῆς ἀραχίδνης καὶ τῆς ὁμοίου τῇ ἀράκῳ, arachidnæ H
& eius quod araco simile est. Atque adeo aracus legumen est non sub terra nascens sed supra terram, folia etiam supra terram emittens contra quàm ἡ ἀραχίδνα. Ἀραχίδνα tamen hæc ab ἀράκος denominata videtur ob humilitudinem aliquam, seminis fortasse: ideóque per κ quàm per χ scribere malim, vt apud Plin. quoq; habetur non Arachidna, sed Aracidna.

Ἀ̓ραχαῖος, t.1,c.519,a. Ἀ̓ραχαῖος, ibid.

Ἀ̓ραχὴ, t.1,c.528,g. Ἀ̓ραχναῖος, ibid.h

Ἀ̓ραχνὸς, ibid.f. Ἀ̓ραχνία, ibid.h

Ἀ̓ραχνὸς, t.1,c.519,a. Ἀ̓ραχνὸν, ibid.b

Ἀ̓ραχνόω, & Ἀ̓ραχνόομαι, ibid.c

Ἀ̓ραχνώδης, ibid. Ἀ̓ραχνοειδὴς, t.1,c.518,h

Ἀ̓ραχνώδης, t.1,c.519,a. Ἀ̓ραχώδης, ibid.

Ἄ̓ραχος, vide in Ἄ̓ραχις suprà.

Ἄ̓ραψ, αβος, ὁ καὶ ἡ, Arabs: & plur.num. Ἄ̓ραβες, Arabes: populi nomē quorū ἡ χώρα DICITVR Ἀ̓ραβία, possessiua forma pro Ἀ̓ραβία χώρα seu Ἀ̓ραβία γῆ. Est enim Ἀ̓ραβία fœmin. generis nomen ex MASCVLINO Ἄ̓ραβος, quod possessiuū est & significat τὸν τῆς Ἀ̓ραβίας seu τὸν ἐκ Ἀ̓ραβίας, vt quum Athen. lib. 4 dicit στρουθοὶ οἱ Ἀ̓ραβικοὶ pro Struthiones qui apud Arabas proueniunt, seū Struthiones Arabici. nam ET Ἀ̓ραβικὸς dicitur alia forma possessiua. vnde apud Steph. Ἀ̓ραβικὰ πάλαισα, Itidémque apud Plin. non solùm Arabicum mare, sed etiam Arabicæ alites, Arabicæ arbores laniferæ, Arabica resina, Arabicæ gemmæ, Arabicum linū. At Ἀ̓ραβικὸς αὐλητὴς, prouerbialiter dictum ὅτι τὴν ἀπαίδευτον τῶν ἐξαπατωμένων, ab Arabio & barbaro mancipiorum genere, quod tibiis inflatis ἀραβικὸς μὲν τύπος, πάφιος δὲ παύεται, teste Stephano, Hesychio & Suida. qui & ipse dicit Græcos olim vsos ad tibiarum cantum mancipiis Arabicis & barbaris, quæ quum semel incepissent insflare tibias, nonnisi iussa vel coacta desisterēt. Eodémque sensu Cantharum dixisse, κἀγὼ μὲν ἐκγελάσομαι Ἀραβικὸν & Menandrum, Ἀραβικὸν δ' ἐγὼ κιθάρισμα αὐλῶ. Sed & ἄγγελον Ἀραβικὸν dici ὅτι τὴν ἀκαπαυστίαν, innuunt itidē, qui nimirum à loquendo desistere nequeat. Apud Suidā rursum οἱ Ἀ̓ραβικοὶ pro οἱ Ἄραβες, Arabii, seu Arabes, Gēs Arabica: οἱ δὲ Ἀραβικοὶ ἀριθμοὶ πολλῷ τῷ ἄνωθεν ἐξηρίθμηνται. Poetæ metri causa geminato ρ DICVNT Ἀ̓ρράβιος, ET Ἀ̓ρράβιος, ET Ἀ̓ρραβικὸς. vt Dionys. Afer in sua perihegesi, Ἀρράβιον πόλεμον μάχαι ῥέον, ἐπὶ μισγὸν Εἰλῆται Συρίης τε καὶ Ἀ̓ρραβίης ἐφατῆνες. Et rursum, Ἀ̓ρραβικοῦ πόλεμοι καὶ Αἰγύπτιοι μισγοὶ. quanquam & simplici p eadem reperiātur scripta in quibusdam codicibus, tam manuscriptis quàm impressis. Rursum ab Arabibus derivata & alia duo possessiua fœminini tantùm generis, NIMIRVM Ἀραβὶς ET Ἀραβιστὶ, idem valētia quod Ἀραβικὴ seu Ἀραβία. quæ enim Ἀραβικὴ τῆς χώρας dicitur, eadem & Ἀραβὶς, nimirum ἡ πυρφόρος καὶ ἡ μετὰ κονιορτοῦ, quoniam typhonicus ventus est qui ab Arabia spirat & pulvereus. Inde & VERB. Ἀραβίζω, Arabes imitor, lingua nimirum aut moribus: vel Arabibus faueo, Ab Arabū partibus sto: παρὰ τοῦ Ἀραβίζειν φησὶν, Suidæ.

Ἀ̓ραβὼν, ῶνος, Ἡ, Iuro: item Ligo. Hesych. enim ἀράσσω affert pro ὀμόσαι & δῆσαι. At ἀράσσω diuersas ab his signif. habet, vt suprà docui.

Ἀ̓ρβάκις, Hes.exp. ὀλιγάκις, Rarò seu Paucis vicibus.

Ἀ̓ρβάλη, teste eodem, Tarentinis est πήγανον ὀσπρεῶδες, sartago testacea seu fictilis.

Ἄ̓ρβυλαι autem, oppidū Siciliæ, cuius incolæ simplices & ἀκέραιοι nimi fuisse perhibentur, adeo vt prouerbio dictū sit τὸ ἐπὶ τῶν ἀκάκων καὶ ἀφελῶν εἰς τὰ Ἄρβυλας, quo vtebātur in eos qui alios veluti simplices & deceptu faciles fallere conabātur, sed in fallacijs suis deprehendebātur. Arbelas.n. ire tūc iubebātur & ibi dolis suis imponere simplicioribꝰ.

Ἀ̓ρβυλίδης, in v.l. ex Theocr. affertur pro calceamēti genere. sed falsò. dicitur. n.id ἀρβυλὶς, vt paulo pòst docebo.

Ἀ̓ρβύλας, Scalper sutorius, seu Scalprū sutoriū. schol. enim Nicandri ἀρβύλας dici scribit τὰ κυκλοτερῆ σκέπαια εἰς τὰ σκυτοτόμων τμήματα ἢ ξέσια τὰ δέρματα: qui hæc in Theriacis verba, v.423, Γιγνέσθωσαν μηδέποτε ὑπ' ἀρβύλαις, sic exponit, ὑπὸ τοῖς ἀρβύλαις, ἤγουν ὁμάλαις ἢ ξύσμασι. Etymol. & lexicū meum vetus nominatiuum singul. nō ἀρβύλας ponunt, sed ἄρβυλον. Ita enim apud eos legitur, Ἄρβυλον, ὁμαλὸν σκυτικὸν ἐφεστρίς. ἔστι δὲ καὶ ὄπλον. | Ἄρβυλα, τὰ, est

etiam nomen loci apud Plut. & Suid.

Ἀρβίνη, Siculis eſt κρέας, Caro, Heſych.

Ἀρβύλη, ης, ἡ, calceamenti quoddam genus σφενοειδὲς εἰργασμένον, denominatum ἀπὸ τῆς ἀρμόζεσθαι τοῖς ποσὶν, quaſi ἁρμύλη, vt vult Etymologus. Pollux verò non σφενοειδὲς εἰργασμένον ὑπόδημα fuiſſe dicit, ſed ἁπλῶς πᾶν ὑπόδημα. Eurip. Oreſte, Σίγα σίγα τὸ λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης τίθημι, μή τινα πείσῃ, μηδ' ἐγὼ κτύπος. Vbi ſcholiaſtes eſſe dicit calceamenti genus καλοῦ καὶ βαθέος. rectè. Nam & Galenus hoc ipſum atteſtatur, comment. nimirum 4 in lib. Hippocr. De articulis. vbi exponens hæc verba Hippocratis, ὅταν δὲ ἐς ὑπόδημα τὸν λόγον ἴῃ, ἀρβύλαι ὀπισθιόπαι αἱ πλατύπεδες καλεόμεναι: annotat, ἀρβύλας eſſe καλὸν ὑπόδημα καὶ σφενοφορμίσκον ἀκριβὲς ὅλῳ τῷ ποδὶ μέχρι τῆς σφυρῆς: idque manifeſtum eſſe ex ipſo etiam Hippocr. dum dicit πλατύπεδας ſeu πλατυβάσεδας, nimirum ἀφ' οὗ τὸ πατεῖσθαι τὸν πλατὺν ὑπ' αὐτῆς, ſeu quoniã βαίνειν ἀσφαλῶς ἐν πλατεῖ δύναται διὰ τῶν ὑποδεδημένων τοῦτον ὑπόδημα. Tales apud Latinos ſunt Perones. Inde DIMINVT. Ἀρβυλίς, ίδος, ἡ, idem cum ſuo primitiuo ſignificans: ſeu apud Theocr. Idyll. 7, ὡς τὸν ποτὶ πτανοῖσιν Γάϊος λίθος πλατὺ εἶσα τὸν ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει, ita ad tui incedentis calceos lapilli reſonant. SED ET Ἀρβυλοπῆρες inde dicitur Perſeus, quoniam iuxta poetarum fabulas ſuis ἀρβύλαις habebat affixas alas: Euſtathio πτερώτας, vt Catullo quoque Pennipes. Sed & Valer. Flacc. dicit Aerei Perſeus plantaria: innuens & ipſe eũ habuiſſe plantaria alata quibus acta more auium tranaret. ‖ Rurſum Ἀρβύλαι eſt etiam μέρος τι σῶμα τῶν αἰτωλῶν τῶν ἀρμάτων, nimirum ἴσως τὰ ἰσχία τοιοῦτοι ὄντα. vt Euſtathius accipiendum ait in hoc loco Euripidei Hippolyti, Μαρτῶν δ' χρωτὶ ἰωὰς ἐπ' αὐτοῦ, Αὐτῶν ἀρβύλαιν ἁρμάτων πόδα. Etymol. tamen ibi pro calceis accipit, & reuera non video quid obſtet quominus ita accipiendum ſit.

Ἀργάω, t. 1, c. 530, d.

Ἀργαλέος, t. 1, c. 1139, c. & t. 4, c. 430, f. Ἀργαλέως, t. 1, c. 1139, f

Ἀργανθών, SIVE Ἀργανθώνη, nomen montis in Myſia. VNDE Ἀργανθώνιος, SIVE Ἀργανθώνης, forma poſſeſſiuorum. vt, Ἀμφ' Ἀργανθώνιον ὄρος ἐφορμεῖ τὴ Κίος. Item, Χθιζὸν μοι κατέπιε πὰρ' Ἀργανθωνίοι ἄγκει, iuxta culmen montis Arganthonis. ‖ Simylus & fluuii nomen eſſe indicat hoc verſu, Μυσίη ἀκτίνεσσι φορεῖ ῥόον Ἀργανθώνης. Hæc Etymol. & lex. meum ver.

Ἀργᾶτις ζαῦρος, t. 1, c. 519, g

Ἀργᾶς, Heſychio ὄφις. vt Harpocration quoque annotat, Dores, maximè autem Argiuos, ἀφ' οὗ vocaſſe τὸν ὄφιν, veluti Achæum in Adraſto: Timarchum tamen Rhodium ſcribere non χθ' γλαῦκον ita vocari τὸν ὄφιν, ſed ἀργᾶς eſſe ἡλίους τὸ ὄφεων: quoſdam verò draconis epitheto eſſe velle τὸ ἀργᾶς. Nominari porro Demoſthenem ab Æſchine ἀργᾶν & ὄφιν, forſan ἀφ' οὗ τὸ θηλώδης, vtpote qui ὀδὼν ὀξὺς τὰς ὀπτορίους δίκας ἔλαχε. Suidas verò addit, ἀργᾶν dici τὸν δεινόν τινα παρ' ἡλικίαν, ſeu τὸ δεινόν τινα καὶ θηλώδη τὸν τρόπον, nimirũ inſtar ἀργᾶ καὶ ὄφεως. Heſychi ἀργᾶν dictum fuiſſe ait etiam τὸν μοιχὸν παντὸς: ſecundũ alios autem, tyranni nomen eſſe. αἰσῶν nomen proprium eſt apud Athenæum l. 4, qui & l. 14 Ἀργᾶν tradit fuiſſe παντὸς μοιχὸν νόμῳ. Hæc ipſa & Plutarchus confirmat. Nam in vita Demoſth. pag. 1554. meæ edit. tradit ἀργᾶς (ſcribitur enim paroxytonos eo in loco) fuiſſe Demoſtheni paronymon, idque πρὸς vel ὡς τὸν τρόπον, ὡς θηλώδη καὶ πικρόν, (nam τὸν ὄφιν à poetarum quibuſdam nominari ἀργᾶν) vel ὡς πρὸς τὸν λόγον, ὡς αἰσῶνα τοῖς ἀκροωμένοις, ab Arga poeta νόμων παντοδαπῶν καὶ ἀργαλέων. Sed veriſimilius meo iudicio eſt, Ἀργᾶν ſiue ἀργᾶν appellatum fuiſſe ἀφ' οὗ τὸν πρὸς τὸν τρόπον θηλώδη πικρὸν, quum ipſe Demoſth. Pro corona ſeſe defendens contra Æſchinem dicat, βάσκανον ὄντ' καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδὲν ὄφελος ἐμοί. Quod porro ad accentum attinet, dico Ἄργας paroxytonon non eſſe damnandũ, quum & ἄργης dicatur ὁ ὄφις, vt paulo pòſt docebo: pro quo ἀργὴς Doricè poſitum illud Ἀργᾶς.

Ἀργᾶται, Heſychio ὑπόδημα τελευταῖον γυναικεῖα, calcei muliebres pretioſi: proculdubio quia Argis confici ſolerent, vt Ἀμυκλαῖος, quia Amyclis. Eſt enim Ἀργεία fœminini generis nomen gentile ex Ἄργος deriuatum. vt quum dicitur Ἀργεῖη Ἑλένη, & Ἀργείη Ἥρη, ſonicè pro Ἀργαία, Argiua: item Ἀργεία ὁδὸς apud Plutarch. Via Argiua, hoc eſt Via quæ Argos fert. Notãdum verò, quum Ἑλένη dicitur Ἀργείη, accipiendum latius pro Peloponneſia, vel Græca, vt Argiuorum quoque nomine Latini interdum vniuerſos Græcos intelligunt, quòd Argos olim in Græcia nobiliſſima & princeps vrbs eſſet. Quum verò Iuno dicitur Ἀργεία, accipiendum pro Argis coli ſolita. fanum enim ibi eius erat & lucus. Sed & abſolutè Ἀργείη ſiue Ἀργεία poſitum reperitur, pro Ἀργείη χθὼν & Ἀργεία γῆ. vt Λακωνία, pro Λακωνία γῆ. Porro dicuntur οἱ Ἀργεῖοι ὅτι κλοιοῦ ſoliti eſſe κεκοσμῆσθαι: adeo vt Ἀργεῖοι φῶρες prouerbio dictum fuerit ὅτι πᾶν φεύγειν πειρῶν, teſte Suida, qui & alius parœmiæ meminit, nimirum Ἀργείους ὁρᾶς, vſurpatam eam dicens ὅτι πᾶν αὐτοὺς καὶ καταπτοεῖται ἐμέ. Apud Heſychium verò eſt Ἀργεία σφυρὶς prouerbialiter itidem dictũ. Argiuos enim à comicis fuiſſe taxatos ait ὡς φιλοδίκους καὶ συκοφάντας. pro quo Euſtath. habet Ἀργεία φησὶ ex Pauſania, prouerbialiter & ipſo hoc dictum referẽte, quoniam ἐσκώπτοντο οἱ Ἀργεῖοι εἰς συκοφάντας. ‖ Idem Heſych. quum Ἀργεῖη expoſuiſſet Πελοποννησία, ſubiungit, Heſiodum poſuiſſe etiam pro λευκὴ, alba. quemadmodum & Ἀργεῖοι quum expoſuiſſet οἱ Ἕλληνες, καὶ ὅτι πᾶν εἰλάσιμον οἱ πεπαιδευμένοι. addit, ἢ λαμπροί. id eſt Clari, Splendidi.

Ἀργείης, Suidæ ὁ λευκὸς, Albus, Candidus. ſed ſuſpecta mihi eſt ea ſcriptura, quantumuis in manuſcripto etiam codice habeatur: atque omnino puto reponendum Ἀργέης, innuente id alphabetica quoque ſerie. Apud Heſ. verò Ἀργέης eſt nomẽ κυβδυπιοῦ βίλου, iactus teſſerarii.

Ἀργέιος, t. 1, c. 519, h

Ἀργεῖος, vide paulo antè eum Ἀργεῖαι.

Ἀργεϊφόντης, ου, ὁ, Argicida: Mercurii epitheton ab occiſo Argo illo πολυφθάλμῳ ἢ παντόπτῃ. Niſi Pauſaniæ potius credimus, qui in ſuo lexico ἀργεϊφόντης exponit ἐφορκίτης, rationis loco ſubiungens, quod ἀργὸν quidam appellant τὸν ὅρκον, vt refert Euſtathius. Nota igitur hic illud ἄργης, pro quo ſuprà habuimus Ἀργᾶς. Meminit verò eius & Heſych. nam ἀργὸν ὕπνον affert pro ὅρκον, addens, draconis eſſe epitheton. Vide apud eundem plura de Ἀργεϊφόντης.

Ἀργείων, ωνος, ὁ, ἡ δὲ ac Ἀργῶος. Heſ. n. Ἀργείωνας exp. τοὺς Ἀργείους.

Ἄργεμα, t. 1, c. 530, d. Ἄργεμον, ib. f

Ἄργεμον, vel Ἄργεμος, ib. d

Ἀργεμώνη, ib. e. Apud Heſ. per ō μικρὸν ſcriptũ Ἀργεμώνη.

Ἀργῆνός, t. 1, c. 519, g

Ἀργιωδῆσαι, vide in Ἀργεϊφόντης, infrà, item apud Steph.

Ἀργιοφαίτης, ex Epigr. affertur pro Argiuorũ ſacerdos ſeu pontifex: ea forma dictum qua ἱεροφαίτης.

Ἀργὶς, ίτος, per ματαιολογῶ & συκολογῶ dicitur pro ἀργὸς. vnde dat. ἀργῖτι, & accuſ. ἀργῖτα. quibus Hom. vſus eſt. vt Il. λ, Εἰ Τροίῃ κόπτοι ζαχέας κύνας ἀργῖτι δουρί. id eſt λευκῇ πιμελῇ, λευκῷ λίπει, Alba pinguedine, Candido adipe. Et Il. ε, Τῇ δ' ὡς τε κατὰ φάρυγα Λυκάονος ἀργῖτα δουρὸς.

Ἀργικὸς, t. 1, c. 519, h. Ἀργὸς, t. 1, c. 530, a

Ἀργιτὰς, ib. c. Ἀργυιόμαι, t. 1, c. 1119, g

Ἀργίω, ibid. e

Ἀργὴ, ης, ἡ, Captura, Venatio. v. l. perperã pro ἄγκη. At Ἀργὴ eſt adiectiuum fœm. gen. ex maſcul. Ἀργὸς.

Ἀργὴς, t. 1, c. 530, c

Ἀργὴς, ib. b. b. Ἄργης autẽ, vide paulo ſuprà in Ἀργεϊφόντης. Meminit verò eiuſdẽ ἄργης Gal. quoq; in lex. ſuo Hipp. dicẽs ὄφιν quendã ita nominari. Locus ad quẽ reſpicit, hic eſt, Epid. lib. 5, de iuuene quodã ebrio & dormiente ſupino, οὕτω ὄφις ἐς τὸ σῶμα παντοδαπὸν ἀργὸς. Vbi nota adiectiuè poſitũ eſſe & ἐξυπτιάζ. Apud eundẽ Gal. legitur cõpar. ἀργέστερον, cõment. 2 in l. Hipp. De fracturis, ὡς ἀρίστης (inquit) τῇ χρόᾳ τοῦ ξύλου φορὸς τοῖς δεῖσιν ἢ ἀπιθὺς ὄντος τοῦ ξύλου ἀργέστερον ἢ ἀνδιστερον, δύνατον, ἀφ' οὗ τὸ μηδὲν εἶκειν. Sed mendoſum eſt illud ἀργέστερον, & pro eo ſcribendum ἀστρέστερον, vt eſt in textu Hippocratis, & vt ipſa expoſitio declarat. quod enim inamabile eſt, (nam id propriè ſonat ἀστεγὲς) idem & immite & iniucundum. ‖ Ἀργὸς, ὸς, ὁ ἢ ἡ, v. l. afferunt pro Otioſus, Feriatus: ſed neſcio vnde.

Ἀργυσπὴρ, t. 1, c. 530, c. Ἀργῶπις σκηπτοῦ, t. 3, c. 858, b

Ἀργάς, t.1, c.1129, d

Ἀργάφις, Hesychio ὁ ἀπαρτεμβίος τῆ λόχῃ.

Ἀργίμηλη, Hesychius affert pro χλιῶ μὴ βλασταίνοντι: sed suspectum est.

Ἄργιλλος, t.1, c.530, g.

Ἄργιλος, ib.g

Ἀργίλωφι, Hesychio λαπάραι κυσίων: addenti, alios expone τὰ σφόγκια & μαλώνας.

Ἀργιλώδης, t.1, c.530, g.

Ἀργιμίτης ταῦρος, Hesychio ὁ ἰσχυμίτης, siue λάβρος φέρεσθαι. dici autem tradit de tauro qui Europam transfretauit.

Ἀργινοῦσαι, t.1, c.530, d. Hinc Ἀργινοῦσαι, per contractionē pro Ἀργινόεσσαι, dictæ insulæ quædam, ob terram argillaceam. In lexico meo vet. & apud Etymologū hæc leguntur, Ἀργινοῦσαι, (simplici enim ν ibi scriptum) Ἀργιλλώδεις. εἰσὶν αἱ ἴσασιν εἰς καρπῶν αἴσησιν φαῦλαι καὶ ὀκνηρὰν παλίβοτοι. καθ' ὃ ἡ Σκῦρος καὶ αἱ λευκάδιαι Ἀργινοῦσαι. Vbi etiam notandum in priore Ἀργινοῦσαι τῆ ι superscriptum esse, ad indicandam diuersam scripturā, nimirum Ἀρ-γυνοῦσαι, vt apud Etym. habetur. Rursum in lex. illo meo legitur, Ἀργινοῦσα, ὄζει ἡ ἀλυκή.

Ἀργιννία, ας, ἡ, Legum contrarietas. vulg. lex. perperā pro αἰτιννία.

Ἀργίδας, t.1, c.1079, f. Ἀργίδων, t.1, c.1080, d

Ἀργίλιος Macedonibus ὁ ἀετός, aquila, teste Hesychio. Forsan quia est ὀξύτατος πρὸς πτῆσιν, pernicissimus autū. fonat enim ἀργίλιος, celeripes.

Ἄργις, t.1, c.530, d. Ἀργίπους, t.3, c.409, h

Ἄργιτα, Hesychio sunt οἱ ἐπὶ συμμάτων μέρη οἷς ἁλιεύουσιν ἰχθύων.

Ἀργιφόντης, idem exp. καταφορέως, vt suprà ἀργίφοντα quoque expositum erat.

Ἄργμα, t.1, c.557, f

Ἀργμίτης, ex Herodoto affertur pro Initium habēs. quod Ionico more caret augmento pro ἀργμίτης ex ἄρχεμαι.

Ἀργόλαι, à Suida dicuntur fuisse species serpentum quos Alexander Macedo Argis (vrbe Pelasgica) Alexandriam tralatos iniecit in fluuium ad perimendas aspides. Dicti sunt igitur ἀπὸ τῆς Ἄργης: ex quo deriuatum & possessiuum NOMEN Ἀργολικός, æquiualens τῷ Ἀργῷος. Vnde fœm. genere ἡ Ἀργολικάς, ῆδος, seu χώρα, Argolicus ager. Item aliud possessiuum fœm. duntaxat generis, NIMIRVM Ἀργολίς, ίδος, ἡ, atidem significans Argolica, apud Herodot.

Ἀργολογέω, t.1, c.1219, c. & t.2, c.631, c

Ἀργολογία, ibid.

Ἀργοναύτης, vide post Ἀργώ.

Ἀργοπόλις, t.1, c.1219, c.

Ἄργος, Albus, t.1, c.529, d. Ἄργος, pro ἀεργός, Cessans ab opere, Otiosus, &c. t.1, c.1218, g. At Ἄργος, τος, τό, vrbis Pelasgicæ nomen, clarissimæ olim per totam Græciā & principis: vnde & pro Græcia vniuersa interdum ponitur, vt quum Theocr. dicit Ἄργεος ἄκρα Πελασγίς. id enim interpretantur, Græciæ culmina Pelasgi.

Ἀργοπρεπής, t.1, c.1219, c. Ἀργοῦμαι, ib.f

Ἀργυαζάρη, t.1, c.57, g. & 532, f

Ἀργυεσμοδικῶς, t.1, c.532, g. Ἀργυεσμοιβός, ib.

Ἀργυεσμοδίκης, ib. Ἀργύεσμος, t.1, c.590, g

Ἀργυρεῖον, t.1, c.534, c

Ἀργύριος, t.1, c.533, e. Affertur & Ἀργύρειος pro Argenteus: quod Ionicam epenthesin τοῦ ι habere dicetur, vt χρύσειος, metri gratia.

Ἀργυρίδιον, t.1, c.534, c. Ἀργυρολάπης, t.1, c.532, g

Ἀργυρίζειν, t.1, c.535, a

Ἀργυρίζω, & Ἀργυρίζομαι, t.1, c.534, g

Ἀργυρικός, ib.c. Ἀργυρίνα, ib.d

Ἀργυροδίκαι, ib.g. Ἀργυρολόγοι, ibid.

Ἀργυρόεις, ib.f. Ἀργυρόπους, t.1, c.532, g

Ἀργυρός, t.1, c.534, d. Ἀργυροφόμος, ib.h

Ἀργυρότης, ib.e. Ἀργυρῶνης, ibid.

Ἀργυρόφλεις, t.1, c.531, c. Ἀργυρωμάται, ibid.

Ἀργυροδίνης, ib.d. Ἀργυρωνίδης, ib.

Ἀργυρόπλους, ibid.e. Ἀργυρωνία, ibid.

Ἀργυρωπεῖον, ib.f Ἀργυρωπία, ib.

A Ἀργυρωπτῶρες, ibid.g. Ἀργυρώπης, ib.e

Ἀργυρωλογία, t.1, c.532, a. Ἀργυρωλόγης, ib.

Ἀργυρωλογία, t.1, c.531, h. Ἀργυρωλόγος, ib.g

Ἀργυρωμυγίς, t.1, c.532, a

Ἀργυρωπίζα, ibid.b. & t.3, c.117, g. & 122, c

Ἀργυρωπίζος, t.3, c.117, g. Ἀργυρώσιος, t.1, c.532, b

Ἀργυρώσεκτα, ib.c. Ἀργυροσεκτικαί, ib.d

Ἀργυροσεκτικός, ib. Ἀργυροσεκτῶν, ib.e

Ἀργυροπωλεῖα, ib.c. Ἄργυρος, t.1, c.531, b

Ἀργυρόπυξος, t.1, c.532, e. Ἀργυρυπάτης, ib.f

Ἀργυροφαλαρος, ib.c. Ἀργυροφυγής, ib.f

B Ἀργυροχάλινος, ib. Ἀργυρόχρως, ib.

Ἀργυρόω, t.1, c.533, h. Ἄργυρμα, ib.

Ἀργυρώπης, t.1, c.532, g. Ἀργύφιος, t.1, c.529, e

Ἄργυφος, ib. Ἀργυφής, ib.f

Ἀργώ, Nauis illa Iasonis à poetis celebrata, apud Latinos itidem Argo. Genit. Ἀργοῦς, apud Euripidem initio Medeæ. Accepisse autem putatur hoc nomen ab Argo, eius fabricatore: vel quòd ὁ Ἀργὼ (quod est vrbis nomen) fabricata fuerit, teste Hegesippo historico: vel à voce ἀργὸς, qua significatur Velox. Ἀργὼ est etiam signum cæleste. Apud Hesych. autem est εἶδος φυτοῦ, à quo ipsa nauis Argo.

Ἀργῶος, Argous. vt Horatius dixit Argoum remigem. Ἀργῶν Τόπος, Epigr. lib.1, Argoa carina, Carina Argus. Ἀργῴ ναῦς, Apoll. libro 2, Argoa nauis, id est Argo. Sic apud Eurip. Ἀργῶον σκάφος, in Medea, Τανὺν σωσιπέραιον Ἀργῶον σκάφος.

Ἀργοναύτης, vel potius Ἀργοναύτης, Argonauta. Nam in v.l. quidem legitur Ἀργοναύτης per ω, sed alibi nusquā hanc scripturam inuenio. Quinetiam Horatium syllabam secundam corripuisse videmus, vbi canit, Vt Argonautas præter omnes, candidum Medea mirata est ducem. HINC Ἀργοναυτικά, Poema de Argonautis: cuiusmodi est Apollonii Rhod. poema, & id quod Orpheo adscribitur. Fuerunt verò & alii Ἀργοναυτικῶν τινες apud Græcos: apud Latinos cum alii, tum Valerius Flaccus.

Ἀργός, t.1, c.1219, c

Ἀρδαξ, Inquinamentum: μόλυσμός, Hesychio. Apud Galenum autem in Lex. vocum Hippocr. legitur Ἄρδης, & exponitur ῥύπος τῆς καὶ ἀκαθαρσία. Habetur ET Ἄρδαλος apud Hesychium & Erotianum. & ille quidem exponit μόλυσμα, (licut Ἄρδαξ ei est μολυσμός) hic ῥύπον siue μολυσμόν. sed addens, dici etiam hominem ἀρδαλόν, qui mundè non viuit. Est porro & VERBVM, Ἀρδαλόω, ῶ, hinc deductum, significans Inquino, Conspurco: apud eundem Erotianum necnon Galenum. At Hesychius particip. passiuum Ἀρδαλούμενος exp. ἐρασπιλούμενος. Apud eundem legimus Ἀρδάλιος, ἀκάμπης. Itē Ἀρδαλίδες, Musæ. Est autem Ἄρδαλος & nomen proprium viri Trœzenii musici, apud Plutarchum De musica.

Ἀρδάλια, τά, Vrceorum vasorúmque figlinorum fundi: quos & χορτώνας vocari tradit Hesych. v.l. Apud eundē Ἀρδαλίαι, αἱ πρὸ καραμίων χύτραι.

Ἄρδαλος, & Ἀρδαλόω, vide in Ἄρδαξ.

Ἀρδάνιον, t.1, c.535, c

Ἀρδάνιται, Irrigabat, Herodot. Ionicè.

Ἀρδάνια, t.1, c.535, d. Ἀρδάνιος, ib.

Ἀρδάνιον, ib. Ἀρδάνιος, ib.b

C Ἄρδανον, t.1, c.209, g

Ἀρδανίδης, vide in Ἀρδίττης.

Ἄρδις, Cuspis teli. Redditur & Aculeus sagittæ. Affertur & plur. Ἄρδιες ex Herodoto pro Pharetræ. (quum Hesychio Ἀρδίνις sit pharetra, vt modò dictū fuit) Deduxit autem Etymol. Ἄρδις ab ἄρδω, quod est ἀμύνω. Hesych. habet ἄρδιας, quod exp. ἃς οἱ χρῆς ἔπαια.

Ἀρδίττης, Locus quidam Atheois, ab Arditto heroe, qui Athenienses seditione laborantes ad concordiam cum iureiurando adegit. In eo iudices iureiurando iudicia- n li se adstringebant. Et Ἀρδίττιοι, Periur. Etymol. At verò Hesychio Ἀρδίττιοι per ν, sunt qui facilè ad iusiurandum veniunt. Vide & alia apud Pollucem.

Ἀρδμίς, t.1, c.535, a

Ἄρδω, & Ἄρδομαι, ibid.

Ἀρίγω, Irrigo, in vulg.lex. perperam pro ἐρίζω.
Ἀρειὰ, t.1,c.511,d.
Ἀρειὰ, ib.d.
Ἀρειμάνιος, ib.d.
Ἀρειμανιώτης, ib.f
Ἄρειος, Melius, Præstantius. (vt ἀρείων, Melior, Præstātior) vel Martium, Bellicosum. vt ἄρης, Martius.
Ἀρειοπαγος, vel Ἀρειοπαγος, secundum alios, Vicus Martis, Vicus Martius. vt in vulgat. lex. redditur. Sed rectius videtur verti Collis Martis. Erat autem locus in quo iudices, ab eo Areopagitæ dicti, iudicia exercebant: in arce, si Hesychio credimus. Pausanias in Atticis ita vocarum scribit, ὅτι σφᾶς Ἄρης ἐκρίθη ἐκεῖ. Alia autem apud Etymologum vide. Sed apud eum, sicut alibi passim, scriptum est Ἄρεως πάγος, disiunctim. Hinc Ἀρειοπαγίτης, Iudex qui in Areopago iudicia de causis capitalibus exercebat. Sed magis vsitatum est Ἀρεοπαγίτης, cum ε solo. Horum seueritas in prouerbiū abiit, vt videbis apud Suidam, & Erasmum in Adag.
Ἀρειπάνιον, Martius campus. v.l.
Ἄρειος, t.1,c.511,g.
Ἀρείφατος, ib.c.
Ἀρείων, t.1, c.513,a
Ἀρμὸς, Amicitia & harmonia animæ, ab ἁρῶ. Etym.
Ἄρτι σωῖ, pro ἄρα σωῖ. Hesych.
Ἀρίστιμαι, t.1,c.546,d.
Ἀρίστιμος, t.1,c.576,b
Ἀριστόδικος, ib.c.
Ἀρίσθαι, Adipisci, Consequi ab ἄρομαι. Hom. Il.κ, Δὸς πίλιν ἠγαθέην καὶ αἰγλήεν θῶκον ἀρέσθαι.
Ἀριστεύω cum datiuo, ita dicitur vt ἀρίστομαι.
Ἀρίστεια, t.1,c.579,c.
Ἀριστεῖδομαι, ib.
Ἀριστεῖον, ibid.
Ἄριστος, t.1,c.579,a.
Ἀριστᾶν, t.1,c.578,b.
Ἀριστᾶς, t.1,c.576,h.
Ἀριστάω, t.1,c.515,g.
Ἀριστή, t.1,c.577,a.
Ἀρίστιμος, ib.f
Ἀριστόμαχος, ib.d
Ἀριστόμαχος, t.1,c.576,f
Ἀριστόνικος, ib.
Ἀριστόπατρις, ib.
Ἀριστος, t.1, c.576,b
Ἀριστοφάνης, ib.
Ἀριστοφῶν, ib.c.
Ἀριστύς, ib.a
Ἀρκὶ Ionicè pro ἀρά, quod vide.
Ἄρκιος pro ἄρδην, ab ἄρομαι. Hesiod. Ἐκ κλέος ἐσθλὸν ἄρκιος, vt bonam famam reportes, vel consequaris.
Ἄρκυς, t.1,c.514,d.
Ἄρκτιος, t.1,c.512,c.
Ἀρκτόφατος, ibid.c. & t.4, c.71,g.ob.
Ἀρκτῶλος, t.1,c.512,d.
Ἄρκυν, accus. t.1,c.512,c.
Ἄρκων, Custos. φύλαξ. Suidæ.
Ἄρμα, t.1,c.563,g. & 564,f.
Ἁρμὴ, ib.a.
Ἁρμηδιάω, t.1,c.541,e.
Ἁρμοὺς, t.1,c.563,h.& 564,b.
Ἁρπάμα, t.1,c.510,e.
Ἁρπαλέος, t.1,c.512,b.
Ἁρπαξ, genit. t.1,c.512,b.
Ἀρθμέω, t.1,c.565,d.
Ἄρθμιος, ib.
Ἀρθρεμβολα, t.1,c.567,g.
Ἀρθρικὸς, t.1,c.568,g
Ἀρθρίτας, αι, Crabrones. ex Aristot. Hist. anim. l.5, & l.3, De gen. anim. cap.9. Sed dicitur potius ἀσφῆκες.
Ἀρθρῖτις, t.1,c.569,a.
Ἄρθρον, t.1,c.567,d.
Ἀρθρώδης, ib.b.
Ἀρι, vocula quæ præfixa vocabulis apud poetas, est epitatica, id est significationem augens: sonans Valde: ἄρι, seu (vt scribit Hesych.) μεγάλως. Exempla habes in proximè sequentibus compositis. At quod apud Etymol. habetur, σφῶϊ δωρικῶς ἀρῶϊ, si verum est, videtur intelligendum non de σφεῖς præpositione, sed de particula σφῶϊ, quæ itidem vocabulis nonnullis præfixa eundem vsum præstat.
Ἀρία, siue Ἀχία, apud Theophr. arbor perpetuæ frondis, inter tobur & ilicem media, quam Theodorus Latinè Aquifoliam reddit.
Ἀρίγνωτος, t.1,c.1855,c
Ἀρηγὼν, ib.
Ἀρειδέκρυος, t.1,c.907,d.
Ἀρειδέκρυος, t.1,c.908,a.
Ἀρείζηλος, t.1,c.1401,c.
Ἀρειζήλως, t.1,c.1404,a.
Ἀρειμὴς, ὁ ἢ ἡ, Difficilis. v.l. ex Theocrito. Apud Hesych. ἀρίκομος, χαλεπὸς.
Ἀρειθμέω, & Ἀρειθμέομαι, t.1,c.566,c
Ἀρειθμητὸς, ib.f.
Ἀρειθμητὸς, ib.
Ἀρειθμὸς, t.1,c.565,d.
Ἄρειν, t.3,c.698,b.
Ἄρειος, t.1,c.1072,g
Ἀρειοκαρζαίας, nomen emplastri quo Paul. Ægin. parotidas iam induratas emollit. lib.3. cap.23. Describitur ab eodem libro 7, cap.17: & plenissimè à Galeno, lib.1. πρὸς τὰς πάρους.
Ἄρις, t.1,c.513,a.
Ἀρισφύτιος, ib.
Ἄρις, t.3,c.698,b
Ἀρὶς, ίδος, ἡ, Scobina fabri, Plin. Suidas esse dicit πετρώδη ἐγχάλκιον. meminit & Pollux, lib.7. Hippocr. De articulis, vbi de humero luxato loquitur, ἢ γὰρ αὐ ἀρὶς ἀλλοίωσιν ἢ φρίσιν. Galenus verò annotat, non modò esse instrumenti nomen, sed & herbam quandam ita vocari. Apud Plinium quoque, lib.14, cap.16, nomen est herbæ: tribuentem ei quæ Dioscorides arisaro. v.l. Vide Ἀρίσαρον, quod proximè sequitur. Apud Hesych. Ἄρις (non Ἄρὶς) πόδος βοτάνης.
Ἄρισαρον, herba pusilla, eiusdem ferè cum aro generis, radice acri, bulbosa, & oliuæ magnitudine. Verùm vt aro acrior est, sic eo minor est: vt non ab re dubitauerit Barbarus in Plinianis castigat. num herba hæc ἄρις ab Hippocrate dicta sit diminut. forma, quasi aron parvum. Gorr.
Ἀρίστιμος, Illustris vel celebris in bellis. φατὸς ἐν πολέμοις, Suid. Est alioqui φατὸς significatione magis vsitata Manifestus, sed quæ hîc locum habere non videtur.
Ἀριστυδὴς, Iracunda, ex partic. ἀρὶ, & verbo στύζω. vt sit ἡ ἀγαν στυζομένη. Etymologus ex quodam Artemidoro.
Ἄρκτα, t.1,c.513,d
Ἀριστεὺς, Præstantissimus in certaminibus. In epigr. de Hercule.
Ἀριστεία, t.1,c.312,d.
Ἀριστεύω, ω, Optimè impero. vel Optimè gero magistratum. Bud. ex Aristot. Polit. 2. At Ἀριστεῖον, templum Dianæ sacrum.
Ἀριστάω, vide in Ἄριστον.
Ἀριστία, t.1,c.514,b.
Ἀριστοκάτης, t.1,c.961,b.ob.& t.1,c.1736,a
Ἀριστόξ, ib.b.
Ἀριστύω, t.1,c.513,f
Ἀριστίον, Herodot. Ionicè pro ἀρίστιον.
Ἀριστὸν, in v.lex. malè pro ἄριστον, quod vide suo loco. At verò Ἀριστῶσαι Hesych. exp. δοῦναι, id est seruæ.
Ἀριστίζω, Prandio excipio, Prandium præbeo. Aristoph. in Equit. ἐς ἀπὸ μικρᾶς δ' ἀπαίνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμψεν.
Ἀριστόδικος, t.1,c.513,e
Ἀριστόβουλος, t.1,c.768,d.
Ἀριστοβούλος, t.1,c.836,f
Ἀριστογένης, t.1,c.840,h
Ἀριστόδειπνον, ου, τὸ, Prandium cœnæ cõiunctum. v.l. Poll. Menandrum vsum esse tradit, sed nõ addens in qua significatione.
Ἀριστόδμιος, pro podice. vide Hesych.
Ἀριστοκρατία, Optimatum principatus, Reipublicæ status quæ gubernatur ab optimatibus.
Ἀριστοκρατέω, ῶ, Optimè impero, in vulg. lex. At verò Ἀριστοκρατοῦμαι, Sum seu viuo sub optimatum imperio, Ab optimatibus regor seu gubernor. Plato De republ. οὐκοῦν οἶσθ', ἔφη, ὅτι ἐν πόλεσι αἱ μὲν τυραννοῦνται, αἱ δ' ὀλιγαρχοῦνται, αἱ δ' ἀριστοκρατοῦνται; Hinc ε τ Ἀριστοκρα-

πὰς, Ad ariſtocratiam pertinens, id eſt ad optimatum principatum. ἀριστοκρατικὴ πολιτεία, idem quod ἀριστοκρατία, apud Ariſtot. Politic. 1. Affertur & ἀριστοκρατικωτέρα πολιτεία. Interdum Ἀριστοκρατικός, Ariſtocratiæ ſtudioſus, id eſt principatus optimatum, Ariſtocratiæ fauēs, ſeu Ariſtocratiæ fautor. A quo nomine eſt ADVERB. Ἀριστοκρατικῶς, Vt cōuenit Ariſtocratiæ, vel Vt fit in ariſtocratia: More optimatū penes quos eſt principatus, ſiue Vt decet optimates &c. Apud Ciceronem autem ad Attic. epiſt. 12, lib. 1, Tum Pompeius μᾶλ' ἀριστοκρατικῶς loquutus eſt, ſonat potius ἀριστοκρατικῶς, vt decet eum qui ariſtocratiæ fauet. vel, Fauendo ariſtocratiæ.

Ἀριστολοχία, t. 2, c. 733, f

Ἄριστον, ου, τὸ, Prandium. Eſt autem valde controuerſum huius nominis erymum. Sic dictum putatur (vt v. lex. ex Etymol. annotant) quaſi ἀόριστόν τι ὄν. vtpote ἄριστον κατ' καιρόν. Vel quòd ὡς τὸν Ἄρεα proficiſcentibus, id eſt ad martem, appararetur. Athenæus & Plutarch. nihil intereſſe putāt inter ἄριστον & ἀκράτισμα, niſi quòd hoc à meracius potandi conſuetudine nomen accipere ſuſpicentur, quòd panis buccella mero tingeretur: hoc autem, διὰ τὸν ἐωθινὸν ὦρον, id eſt propter matutinam horam. Vnde Homerus ſcribit Eumæum ἄριστον paraſſe ἀμ' ἠοῖ φαινομένῃ, id eſt in auroræ exortu. Alii à nomine ἀρίστη dictum putant, quod preces ſignificat: quia veteres niſi deos precati ad prandium non accedebant. Ita vulg. lex. Vide Plut. Sympoſ. lib. 8, cap. 6. vbi hæc inter alia leguntur, καὶ πάλαι τὸν ἑῷον, διὰ τὸν ἐωθινὸν ὥραν ἄριστον ὠνομάζομεν, καθάπερ τὸ αὔριον. Quidam apud eum in Apophthegm. dicit ὡς ἄριστον ſibi ὁμοιοῦ loco eſſe τὸν νυκτομαχίας, at ὡς δεῖπνον, τὸν ὀλιγαρχίας. Apud Thucydidem ἀρίστου παιδιὰν, pro Prandere. Eſt alioqui multo frequentius in hac ſignificatione verbū

COMPOS. Ἀριστοποιέομαι. Xenoph. ἀπαξ. lib. 4. οἱ δὲ στρατιῶται παρήγγειλαν τῷ στρατῷ ἀριστοποιεῖσθαι. Idem Hellen. libro 2, ὡς τῇ ὑστεραίᾳ ἀριστοποιούμενοι. Affertur verò & actiua vox ex Pæd. libro 2, ὡς αἱ στρατιῶται ἐμοῦ ἐγχωροῦντος, ἀριστοποιοῦσι πορεύεσθαι. niſi potius & hic legendum ſit ἀριστοποιεῖσθαι. Inuenitur autem & paſſ. ſignificatione poſitum particip. ἀριστοποιούμενα apud Xenophontem pro iis quæ parātur in prandium: tanquam videlicet ab actiuo Ἀριστοποιῶ ſignificante Prandium apparo: vt Δειπνοποιῶ eſt Cœnam apparo. Ἀριστάω, ῶ, idem quod illud ἀριστοποιέομαι, Prādeo. Athen. l. 4, ἀριστᾷ ἢ δειπνεῖ. Apud Plut. ἀριστήσας οὐχ ἁπλοῦν ἄριστον.

Ἀριστοκρατία, Optimatum regimen. ἡ ἄριστων τῶν ἀρίστων, Suid. Δυναστεία, Heſych.

Ἀριστεύς, t. 2, c. 1066, a

Ἀριστεύω, & Ἀριστεύομαι, vide in Ἄριστον.

Ἀριστεύς, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius optimus eſt labor, Optimè laborans. Apis epitheton apud Phocyl.

Ἄριστος, t. 1, c. 513. b. Ἀριστοπάτρης, t. 3, c. 741, d

Ἀριστοτόκος, t. 3, c. 1431, d

Ἀριστοτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui optimos parit.

Ἀριστοφόρον, ου, τὸ, Vas in quo prandium fertur.

Ἀριστοφάνιον, ου, τὸ, nomen emplaſtri emollientis, quod cū ſtat picis libris quatuor, apochymatis lib. duabus, ceræ libra vna, opopanacis vncia vna, aceti hemina.

Ἀριστόχαρις, t. 4, c. 439, a

Ἀριστώνυμος Athenæ, ex Epigr. Quarum partus ſunt optimi, Quæ pariunt optimos ſeu præſtantiſſimos.

Ἀριστῶν, Prandens, partic. ab ἀριστάω, ᾶ. Inde. n. ἀριστάων, & per contractionem ἀριστῶν. At verò Ἀριστῶν, ῶνος, ὁ, proprium nomen.

Ἀριστώς, ῆ, ὁ, Prandii tempus. Heſ

Ἀρισφαλὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Valde lubricus, In quo valde facilis eſt lapſus. vt ἀρισφαλέα οὐδὸν dixit Homerus.

Ἀρισφαλὴς, οῖ, Facile decepti, vel decipiendi. v. l.

Ἀρισφραδὴς, ἐς, ὁ καὶ ἡ, Valde manifeſtus, Qui valde facilè cognoſci ſeu internoſci poteſt. σῆμα ἀρισφραδὲς. Homer. Iliad ψ.

Ἄρισων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Cui eſt mala mens, Malè animatus, Maleuolus. ὁ κακῶς φρονῶν, Suid. Eſt alioqui nomen proprium.

Ἄρμιον, herba paluſtris, latis foliis. vt perſonæ loco eſſe poſſint. ideóque eam Latini perſonatam appellarunt. Sunt autem eius folia cucurbitæ ſimilia, ſed maiora, duriora, nigriora, & hirſutiora. Caulis ſubcandidus: quandam etiam interdum nullus reperiatur. Radix magna, intus candida, foris nigra. Officinæ lappam maiorem appellant. Vires habet diſcutiendi, ſiccandi & adſtringendi. A pleriſq; Ἄρκιον ſcribitur. Gorr. Etiā σεσαμοειδὲς & σεσαμώτιον vocatam tradit Dioſcor. quod nomen reſpondet Latino Perſonata.

Ἄρκιος, t. 1, c. 541, a Ἀρμάμαι, t. 1, c. 536, d

Ἀρκίον, ib. f. Ἄρκιος, ib.

Ἄρκυσμα, ib. Ἀρκτὶς, ib. g

Ἀρκτῶν, ib.

Ἀρκεύθινος, & Ἀρκεύθις, vide in Ἄρκευθος.

Ἄρκευθος, ου, ἡ, Iuniperus. dicta ὅτι ἀρκεῖ τοῖς ἀγρίοις βλάπτειν. eius enim odorem omnia reptilia auerſantur. Vel, διὰ τὸ ἔχειν τοὺς ἀκανθώδεις κυκλομίσους. Vide Etymol. A Nicandro autem in Theriacis, Μηδὲ σὺ γε χαίρειν πολιὸν λάθρῃ τὸ κέδρου Ἄρκευθος, vocatur ἀρκεύθου ὁ καρπὸς τῆς κέδρου, (ſi ſcholiaſtæ credimus) quoniam & ipſa arbor dicitur ἄρκευθος. Quibus addit, ἔστι δὲ καὶ ἄλλη βοτάνη. Sed à Marcello Virgilio ibi legitur ἀρκεύθις, non ἄρκευθος: nulláque ſit huius lectionis mentio. Ἀρκεύθις (inquit) in communi ſignificationis æſtimatione iuniperi bacca nunc eſt: & nihilominus ille quum cedrum dixiſſet, à iuniperi appellatione baccam intulit, quam cedrida dicturus erat. Quo fit vt pro comperto habendum ſit, cedrum iuniperūmque natura aliquoi diuerſas arbores, mutata inuicem appellatione quondā dici & ſignari ſolitas. Quinetiam ex interprete illam ipſam lectionem affert: apud quem tamen vulg. editiones habēt itidē ἀρκεύθος, nō ἀρκεύθις. Ego certè Marcelli lectionē potius ſequendam eſſe, ipſumq; emendatore exemplari vſum fuiſſe exiſtimo. Sed quid ſi non iungamus hanc vocem, ſiue ἀρκεύθις ſiue ἀρκεύθος, cum κέδρου, ſed ſeparatim legamus, & verba illa μηδὲ σὺ γε χαίρειν repetita nominatiuo ἀρκεύθις præfigamus? Nihil inſolens, meo quidem iudicio, habebit hæc lectio, vel potius interpunctio: de qua tamen alii potius iudicent. Cæterùm ἀρκεύθις, quum alioqui ſit bacca ſeu fructus iuniperi, Dioſcoridi eſt etiam ipſa arbor, lib. 1, cap. 104, ἔστι δὲ ἀρκεύθις, ἡ μὲν μικρὰ, ἡ δὲ μεγάλη. Ab Ἀρκεύθος eſt etiam adiectiuū nomen Ἀρκευθῖνος, Iuniperinus. vt ἀρκεύθινος οἶνος, Dioſcor. lib. 5, Iuniperinum vinum, Vinum ex iunipero confectum. Sic ἀρκεύθινα ξύλα, iuniperina ligna, ex lib. 3 Reg. c. 6.

Ἀρκέω, t. 1, c. 535, d

Ἀρκὰς, Velox. ἐλαχύς, Heſych. Ἄρκιλοι, t. 1, c. 541, a

Ἄρκιος, t. 1, c. 536, g. & 541, a

Ἀρκὰς, t. 1, c. 536. g. Ἄρκος, t. 1, c. 540. g

Ἀρκουάτης, t. 1, c. 536, e. Ἀρκτία, t. 1, c. 540, f

Ἄρκτιον, vide in Ἄρκτος & Ἄρκιον.

Ἀρκτῖτις, t. 1, c. 540, c. Ἀρκτίον, t. 1, c. 557 g

Ἀρκτόω, & Ἀρκτόομαι, t. 1, c. 540, f

Ἀρκτὸς, ib. c. Ἀρκτὰς, ib.

Ἄρκτιον, herba ſimilis verbaſco foliis, niſi quòd hirſutiora rotundioráque ſunt: radice tenera, dulci albáque: caule molli, longo: ſemine cumini paruo. Vis eius eſt tenuis, ſiccans, & mediocriter adſtringens. Herbani lappam minorem vocāt. Hæc ex Dioſcoride Gorræus, à quo ſcribitur Ἄρκτιον. Dioſcorides libro 4, cap. 106, Ἄρκτιον habet: cámque ἀρκτεῖον ab aliis vocari tradit. Vide & Gal. Simpl. 6. & Plin. l. 27, c. 5.

Ἄρκτος, t. 1, c. 540, a. Ἀρκτοῦρος, ib. d

Ἀρκτοφύλαξ, ib. c. Ἀρκτύλοι, t. 1, c. 541, a

Ἀρκτῶος, t. 1, c. 540, e. Ἄρκυς, & Ἄρκυς, t. 1, c. 541, b

Ἀρκυστατία, ib. c. Ἀρκυοστάτον, ib.

Ἄρκυς, ib. b. Ἀρκυστάτον, ib. c

Ἀρκυστάτης, ib. d Ἀρκυστάς, ib.

Ἀρκυστάτον, ib. c. Ἀρκυστὴς, ib. d

Ἄρμα, t. 1, c. 584, f

Ἁρμαξία, Porticus. ἁρμαξίας, ποὰς, Heſych.

Ἅρμαλα, dicta est à quibusdam ruta syluestris: quæ Græcis πήγανον ἄγριον. Vide Dioſc.lib.3,cap.53.

Ἁρμαλιά, vel Ἁρμαλιή, t.1,c.584,e

Ἁρμαλιὰς ὄχος, vel Ἁρμαλιαῖ ὄχος, vt apud Heſych.ſcriptum eſt, Vehiculum quod exercitui commeatum circumuehebat, vt dictum fuit t.1,c.584,e. Sed ibi mentio alterius ſcripturæ, videlicet ἁρμαλίας, facta non eſt.quæ in v.l.habetur.quam ſequendo,fuerit ἁρμαλίας adiectiuũ. Sed fortaſſis temerè aliquis ita ſcripſit:quum Etymologus autor nominetur, apud quem tertia ſcriptura extat in vulg.editionibus,nimirum ἁρμαλιαί.Ibidem craſſus eſt,ſed manifeſtus,error,ὄχλος pro ὄχος.ita enim legitur,ἁρμαλιαί,ὄχλος ὁ πλουτοφόρος.quem tamen errorem v.l. retinuerunt: interpretantur enim, Turba portans arma.

Ἁρμαμαξα, t.1,c.585,f. Ἁρμαξοικοι, ibid.g

Ἁρμάριον, Arcula:aut potius Ἑρμάριον, diminutiuè. ἑρμᾶς enim arcas vocabant antiqui in quibus idola collocabant. V.l.ex Etymol. apud quem tamen hæc nondum inueni. Videtur certè eſſe Latinum vocabulum Armarium, ideóque aſpiratione opus non habere.

Ἁρμαρίσκος, t.1,c 585,h. Ἁρμαπεύω, t.1,c.586,b
Ἁρμαπλασία, t.1,c.585,d. Ἁρμαπλασίαι, ibid.
Ἁρμαπλάστης, ibid. Ἁρμαπλαστος, ibid.e
Ἁρμάπους, t.1,c 586,b. Ἁρμαπες, ibid.a
Ἁρμαπῆται, ibid.b. Ἁρμαποδρομια, t.1,c.585,a
Ἁρμαπες, t.1,c.586,b. Ἁρμαπμαχία, t.1,c.585,a
Ἁρμαπτηγίαι, ibid. Ἁρμαπτηγὸς, ibid.
Ἁρμαπτικὸς, ibid.b. Ἁρμαπτορια, ibid.
Ἁρμαπτορία, ibid. Ἁρμαπτοχία, ibid.
Ἁρμαπτοχία, ibid.c. Ἁρμαπτοχιὰ, ibid.
Ἁρμαπτολία, ibid.c

Ἁρμενιακὰ μῆλα, Armeniaca mala: eadẽ quæ Latinis Præcocia, teſte Dioſcor.l.1,cap.166. Eſt autem hoc Ἁρμενιακὸς nomẽ poſſeſſiuum ex gentili Ἁρμενία ſeu Ἁρμένιος, vt Αἰγυπτιακὸς ex Αἰγύπτιος ſeu Αἰγυπτία. Ab eodẽ Dioſcoride,lib.5,c.105, memoratur & quoddam Ἁρμένιον, ſ. χρῶμα: quod Plin.quoque Armenium appellat & inter colores numerat lib.35,cap.6. Nominis rationem idem eodem lib.cap.eodẽ his verbis explanat,Armenia mittit quod eius nomine appellatur. Lapis hic quoq; chrysocollæ modo infectus. Idẽ meminit & cotum Armeniacarum,& aluminis Armeniaci: ſed & prunorum Armeniacorum, quæ ab externa gente denominata ait. Arborem quoque ea ferentem, Armeniacam vocat, quòd ex Armenia aduecta ſit. Ab Ἁρμένιος eſt & ADVERB. Ἁρμενιστί, quod Latini dicunt Armeniacé.

Ἅρμενον, t.1,c.564,h. Hippocrati ἁρμὸν idẽ eſt quod ὄργανον, vt quum dicit ἁρμὰ μηχανᾶσθαι & ἁρμοσαμένῳ εἶναι: intelligens non ſolùm σμίλας, τρύπανα, ἀλκίσια, ξυσῆρας, μιλιογραφύλακας, ſed etiam ὄχους, λικμᾶς, πυλίους, & ſi qua alia inſtrumenta aut vaſa chirurgo ad curanda corpora ſunt neceſſaria. |Heſychio ἅρμενον eſt φιάλιον.

Ἅρμενος, t.1,c.564,f

Ἅρμη, Hippocrati dicitur πᾶσα συμφυὴς τραυμάτων, teſte Erotiano, qui ipſum ἁρμὸν ἀπὸ τοῦ ἁρμόσθαι derivatum ait, ego potius ab ἄρω. Galen. apud eundem ἁρμὴ exp.τῆς ἐν κεφαλῇ ῥαφῆς, ſuturæ in capite. Heſychio verò ἅρμη eſt non ſolùm συμφυὴς, σύμπηξις ἁρμονικὴ, Coitus ſeu Commiſſura, Corporis compages, ſed etiam ἦχος πόνου καὶ φωνῆς, item λύκη.

Ἁρμηλατεῖν, t.1,c.585,e. Ἁρμηλάτης, ibid.d
Ἁρμηλατικὸς, ibid.e

Ἁρμίαν, Galen.apud Hippocr. exp. ἁρμαχθῆναι, Doricam eſſe vocem annotans. Eadem ſignificatione ἁρμῆ dicitur.

Ἁρμοχαλα, Tarentini vocant τὰ ἁρτύματα, condimenta, teſte Heſych. qui ἁρμύματα paulo poſt eodẽ modo exp.

Ἁρμογὴ, t.1,c.581,b. Ἁρμοδιος, t.1,c.583,d
Ἁρμοδιοτυπὶς, ibid.e
Ἁρμοζόμαι, t.1,c. 580,e. & 581,a
Ἁρμοζοντες, t.1,c.581,b. Ἁρμόζω, t.1,c.580,a
Ἁρμοῖ, t.1,c.579,g. Ἁρμολογίαν, ibid.h
Ἁρμονία, t.1,c.583,f. Ἁρμονίαι, t.1,c.1675,a.ob.
Ἁρμονίδης, t.1,c.584,c. Ἁρμονικὸς, ibid.a
Ἁρμόνιον, ibid.c

Ἁρμὸς, t.1,c.565,c.& 579,c. Ἁρμοσία, t.1,c.581,c
Ἁρμοσῆρ, ibid.e. Ἁρμοσὶς, ibid.c
Ἁρμοσὶς, ibid.f. Ἁρμόσιον, ibid.c
Ἁρμόττω, t.1,c.580,a. Ἁρμόττομαι, t.1,c.581,a.
Ἁρμύματα, Heſychio ἁρτύματα, Condimenta.
Ἁρμῶ, t.1,c.579 h
Ἁρμωλα, & Ἁρμώμαλα, Arcadibus ſunt ἁρτύματα, condimenta, teſte Heſ.pro quo paulo antè ἁρμύματα.
Ἄρνα, t.1,c.541,g. Ἀρναὶς, t.1,c.548,c
Ἀρνῆος, ibid.d. Ἄρνειος, ibid.
Ἀρνῆος, ibid.e. Ἀρνειὸς, ibid.d
Ἀρνεσθοίνης, ibid.b. Ἀρνίσμαι, t.1,c.541,f
Ἄρνες, vide in Ἄρς paulo infrà.
Ἀρνθυτὴρ, t.1,c.548,c. Ἀρνθυτήρια, ibid.f
Ἀρνιὰς, ibid. Ἀρνιαῖος, t.1,c.541,g
Ἄρνισσα, ibid. Ἀρνισσῦλος, ibid.
Ἀρνικὸς, ibid.h
Ἀρνιφόρος, ſ. Agnifera eſſe videtur apud Athen. lib.3, vbi dicit, τὸ γάστρα καλούμενον, ὃς τοῖς ἀρνιφόροις γίνεται. Sed ſcribendum potius ἀρρηφόροις. de quo paulo infrà.
Ἄρνιοι, t.1,c.547,g. Ἄρνιον, t.1,c.548,e
Ἀρνογλωσσον, ibid.b. Ἀρνόγλωσσος, ibid.c
Ἀρνορκεῖν, (ita enim reponendum pro ἀρνεῖσθαι) Heſychio ὁ μετὰ τὸ ἀρνὸς αἱρεθῆναι γινόμενος ὅρκος, iuramentum quod fit in alium ſublato agno. Niſi fortè ſcripſit αἱματορκεῖν, cæſo.nam cæſo agno fœdus cum iuramento inire ſolebant, vt diſcimus ex Hom.Il.γ, & Virg. Æn.12.
Ἄρνὸς, t.1,c.548,a. Ἀρνοφάγος, ibid.b
Ἀρνόφυλλοι, ibid.c. Ἄρνυμαι, ibid.f
Ἀρνωδοὶ, t.1,c.112,a
Ἀρυπὶς, Heſychio ὕπνος.
Ἀρσαπὶς, idem exp.ἀβάπις καὶ αἰπαρεύς. ſed ſuſpectum eſt.
Ἄρσμα, t.1,c.542,e
Ἀρόμμαι, Doricè & poeticè pro ἀρῶ, Arare. Heſiod.Erg. αὐτὰρ ἐπὴν μὲν ἀρόμματα νῶτα φυτεύσῃ.
Ἄρον, ου, τὸ, Arum: herba ex dracunculi generibus apud Theophr.Hiſt.plant.lib.2, cap.10, & Dioſc. lib.2,c.197, Plin.lib.24,c.16. Vnde & Athen.lib 9, βραχύτατον (inquit) ὁ ἔντιμος ἄρον, ἀρώνια. Vide & Ἐλείσπερον. |Heſychio ἄρον eſt non ſolùm βοτάνης ῥίζα, ſed etiam πηδάλιον μέγα.
Ἀροπᾶσαι, Cretenſibus eſt πατῆσαι, Calcare. Heſ.
Ἄρος, t.1,c.565,a. Ἀρὸς autem, Locus irriguus, Pratum: aut Guttula etiam. Heſych.enim ἄρους affert pro πλαδάρῳ, quod illas habet ſignif.
Ἄρσμος, t.1,c.542,c. Ἄρσις, ibid.
Ἀρσιὰς, t.1,c.543,c. Ἀρστὴρ, ibid.b
Ἀρστὴς, ibid.c. Ἀρστήσιμος, ibid.
Ἀρστήσιος, ibid. Ἄρστες, t.1,c.542,f
Ἀρστὸς, ibid.g. Ἀρότραι, t.1,c.543,c
Ἀροτῆς ἄης, ibid.e. Ἀροτρεὺς, ibid.f
Ἀρρηκτὴρ, ibid. Ἀρρηδία, ibid.
Ἀρτεμάζω, ibid. Ἀρτεμίασις, ibid.
Ἀρτεμάω, ibid. Ἀρτεμέων, ibid.
Ἀρτεμίωσις, vide in Ἀρίωσις paulo infrà.
Ἀρτοβῶς, t.1,c.543,d. Ἀρτόβιτος, ibid.e
Ἀρτόβιαι, ibid.c. Ἄρτου, genit.t.1,c.512,b
Ἄρτουρα, t.1,c.543,f. Ἀρτυμάτιος, t.1,c.544,b
Ἀρτύεσθαι, ibid.c. Ἀρτυροπώλιος, ibid.a
Ἀρύσχεται, Heſychio eſt γλίχεται, ὀρέγεται, Appetit.
Ἀρῶν, t.1,c.542,e
Ἀρώσις, Heſychio ἀρτεμίωσις, Aratio. Vbi etiam nota ἀρτεμίωσις ab ἀρτεμέω, Aro, Aratio findo.
Ἁρπάγδην, t.1,c.545,a. Ἁρπάζων, ibid.e
Ἁρπαγὴ, ibid.c. Ἁρπαγὴ, ibid.b
Ἁρπαγμα, ibid.d. Ἁρπαγμαία μανία, t.2,c.919,f
Ἁρπάγμος, t.1,c.545,c. Ἁρπάγων, ibid.d.e
Ἁρπαγμα, t.1,c.544,h. Ἁρπαγμὸς, ibid.
Ἁρπάζω, ibid.f.& t.2,c.235,g.ob.
Ἁρπάκτιος, t.1,c.545,a. Ἁρπακτὴρ, ibid.
Ἁρπακτὸς, ibid. Ἁρπακτικὸς, ibid.b
Ἁρπακτικῶς, ibid. Ἁρπακτὸς, ibid.a
Ἁρπαλέον ὕδωρ, ibid.g. Ἁρπαλέος, ibid.f
Ἁρπαλέως, ibid.g. Ἁρπαλίζομαι, ibid.
Ἁρπάλιμος, ibid. Ἁρπάλμυος, t.1,c.544,f
Ἅρπαι, Heſychio μάτραι βοτανημάτων, Caulæ.
Ἅρπαξ, t.1,c.545,c. Ἁρπαξίνης, ibid.f

Ἁρπάομαι, t.1, c.544, f.

Ἅρπασμα, ibid. g

Ἅρπασος, Cariæ fluuius, à præcipido impetu sic nominatus quum Daphnus prius appellaretur: ab eo autem Ἅρπασα ciuitas dicta. Etym. & Steph.

Ἁρπαστὸν, t.1, c.544, g

Ἁρπαστὸς, ibid. & t.3, c.1161, g. & 1161, a. ob.

Ἅρπαω, t.1, c.544, f

Ἁρπεδὴς, Humo æquale, Planum. Apud Nicandr. verò in Ther. de dryino seu chelydro, καρπαλίμως μὲν ἁρπεδὴς αὖτος τέτρηται ἐπικάμψαι, schol. exp. αἰεὶ ὁδοιπορεῖται καὶ ὁμαλής: (significari ea voce dicens, eum non esse ἀξυπόλητον πατ) item κατὰ πᾶν ἁρπεδὲς λεπτόν. Vide Ἁρπιδεὺς quoque.

Ἁρπεδίζω, Solo æquo, Complano, Pauio. Hesych. enim ἁρπεδίσαι exp. ὁμαλίσαι, ἐδαφίσαι: vel potius ἐδαφίσαι.

Ἁρπεδὼν, ὠνος, ὁ, idem ac præcedens ἁρπεδὴς. Vnde fœm. ἁρπεδόεσσα, quod Etym. ait esse epitheton ὁδοῦ, haberéque syncopen pro ἀεικπέδοσσα. ex ἀεὶ enim compositũ esse. Sed miror cur exponat ἡ ἀεὶ πολλὴ: & cur, postquam dixit esse κατ' εὐθυωρίαν ἀπὸ τοῦ ἀεὶ εὐθυπορεῖν λέξιν, subiungat, πλὴν ἐκεῖνα μὴ συμβαίνειν ἡ ἀεὶ ὁμαλὴ ὁδὸς ὁδοῦ γὰρ ἔστι δύσις. Meminit ibidem & superioris ἁρπεδὴς, annotans Nicãdrum eo in loco videri αὐτὴ ὁπωσοῦν μόνης τῆς λέξεως ἐφεληλαμβάνειν. Hæc Etymol. & lex. meũ vetus ex parte: apud quos nota proparoxytonos scriptum esse ἁρπεδὲς: apud Nicandrum verò in manuscripto etiam codice oxytonos ἁρπεδὴς: apud vtrosque autem ψιλῶς, secundum etymon quo ex ἀεὶ & πέδον esse derivatum dicitur. διασῴζει tamen apud Hesych. scriptum ἁρπέδιον σπ, (quod itidem exp. ἰσόπεδος, ὁμαλὸν) & ἁρπεδόν, (itidem ὁμαλόν) necnon ἁρπέδιον: vt Nicandri quoque vulgata exemplaria scriptũ habẽt ἁρπεδὲς.

Ἁρπεδόνη, t.1, c.546, a. Ἁρπεδονίζω, ib. b. Ἁρπεδὸν, ibid. a

Ἅρπη, Nicandri scholiastæ est τὸ κάτω καὶ ὀκλάζον τῆ ὄρυξι. id est ἡ ὑπὸ ὑφαίμα, ἡ πίζα τῶν ὀρέων, veluti ὑρύπζα: in Theriacis, v. 393, Ἀλλ' ἡ ἁρπίζαις τε καὶ ὑπὸ νεμέσσιον ποσσὶν, Φωλείην βαζούσης. Et v. 647, χλοεόντος ὑπ' ἁρπίζαισι ἐέλσου. Apud Hesych. SCRIPTVM Ἅρπαι pro illo ἁρπίζα. Dicit enim ἁρπίσας esse πὶ αἱμασιὰς ἐς πέτρας: ab aliis autem exponi πίζας καὶ φωλεούλους: item & τὰ κλιμακοειδῆ χωρία. Ex Herodoto autem AFFERTVR Ἅρπεζον pro Murus ex silicibus & lapillulis, sine cæmento & luto constructus. Apud Nicandrum quoque ἁρπίζαι interpretari Maceriam, Sepem seu septum, nihil vetat: sed intelligendo de septo seu macerie humiliore & depressiore. Rursum apud Hesych. LEGITVR Ἅρπισσι, expositum itidem αἱμασιαὶ ἢ πάροδοι, sepes vel fossæ.

Ἅρπιδ, ibid. c

Ἅρπις, t.1, c.544, c.

Ἅρπαλος, ET Ἅρπαλος, Hesychio est φοινὶξ. Scribẽdũ autem esse ἁρπίαλος pro ἁρπίδος, & alphabetica series & accentus arguunt: errore nato ex cõpendio scripturæ.

Ἁρπίδες, Hesychio teste Laconibus sunt κρηπῖδες ἢ ὑποδήματα & ὁμαλοί. Etym. quoque huius vocabuli meminit, qui etiã à Tryphone δεκαπόδαν ait, addẽs, καὶ μνημονεύει leu ὑποβλέψαι dici pro ῥαπίδες, ἀφ' οὗ τὸ ῥάπτω, quoniam τὰ ὑποδήματα sunt συμῤῥαπτὰ, teste Salustio. Exponit autem hoc ἁρπίδες itidem ὑποδήματα, addẽs, ἃ δηλοῖ κρηπῖδας καλῶν, afferénsque exempli loco hunc versum Callim. Ἐν χαλκῷ μὲν Τρῳῆς ἐνὶ ἁρπίδες ἔσσαν ὑπῆνα.

Ἅρπιξ, eodem teste est εἶδος αἰκαστῆς apud Cyprios.

Ἅρπις, vide Ἁρπίδες paulo antè.

Ἅρπισσαι, vide in Ἅρπιζα.

Ἅρπυια, t.1, c.546, d

Ἅρπυς, ibid. b.

Ἁρπαλέξ, Saltator: à VERBO Ἁρπάζειν, significãte Saltare. Hesych. enim ἁρπάζειν dici scribit τὸ ἐρχεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζεσθαι, quod est ὀρχεῖσθαι. sed addit, à quibusdam exponi βλασφημεῖν. Eadem tradit Eust. ex Pausania.

Ἁρπαλέουσα, τὴ, c.3, c.662, g

Ἁρπάλιν, ἀνεκλείσθη, Hes.

Ἁρπάλιν, Νεκαδικῶς, & Ἁρπάλιος, vide suprà in Κεκλ.

Ἁρπαλὼν, ωνος, ὁ, Suidæ, Etymologo, & lex. meo veteri, ἡ τῶν ὠνῶν πρὸς τὸν πωλοῦντα δεδομένη σφραγὶς καταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας, Pecunia quæ in emptionibus primò dependitur ad fidem maiorẽ faciendam iis quæ empta sunt persoluendis: seu Pars solutionis quæ fidem facit totius summæ persoluendæ. qua etiam re differt à pignore seu hypotheca, vt Hieron. quoque annotauit. Exponens enim hæc verba Pauli in ep. ad Ephes. c.1, ὃς ἐστὶν ἀρραβὼν τῆς κληρονομίας ἡμῶν, Pignus (inquit) Latinus interpres pro arrhabone posuit. Non idipsum autem Arrhabo quod Pignus sonat. Arrhabo enim, futuræ emptionis quasi quoddam testimoniũ & obligamentum datur: pignus verò, hoc est ἐνέχυρον, pro mutua pecunia opponitur, vt quũ illa reddita fuerit, reddẽti debitum pignus à creditore reddatur. Latini nõ solùm Arrhabonem vocant, vt Plaut. & Terent. sed etiam Arrham, vt Plin. Plut. Galba, ἐφθάκει προκαταλαβὼν ἀρραβῶνι μεγάλῳ τὰ Οὐίνιου, Ouiniũ iam præoccuparat seu præceperat magna arrhabonis loco numerata pecunia: pollicitus nimirũ, se ei re perpetrata reliquã quam pepegerat pecuniã solutorum. Rursum Paul. ep. ad Cor. 2, c.1 & 5, δοὺς ἡμῖν τὸν ἀρραβῶνα τοῦ πνεύματος. Ab Hes. verò ἀρραβὼν exponitur non solùm προῖξ ὁμα, sed etiam ἄλλησις: qui præterea ἀρραβῶνα Σίφνιον prouerbialiter accipi docet pro infami arrhabone, ὡς τὸ Σφίνιον ἀσπαλιῶν ὄνειαρ. Hinc VERB. Ἀρραβωνίζω, Arrhabone cõfirmo contractum emptionis. Hesych. ἀρραβωνίζεται exp. ἀρραβῶνι δίδοται. Meminit Etymol. quoque huius verbi, sed non exp.

Ἀρραγὴς, t.1, c.521, b

Ἀρραγίδες, Hesychio πίλωσις, κρόκαι, Stamina, Tramæ.

Ἀρραδούργητος, ὁ καὶ ἡ, Non temeratus.

Ἀρραιβήσαι, Hesychio ἐψόφησαι, Crepitũ seu strepitũ dedit.

Ἄρραιος, Inuiolatus, Inuictus, Robustus. v.l. Sed perperã, opinor, pro Ἄῤῥαιτος.

Ἀρραξαι, t.1, c.517, c

Ἄρραιτος, t.3, c.666, c. Ἄῤῥαιτος, t.3, c.666, c. Etymologo est non solùm ἄῤῥηκτος, οὐδὲ ὑπὸ μιᾶς βολῆς, item ἀκατεργάστους & ἀκρύπτους, ac ἀμίκτους, sed etiam ἀδιάφθορος, Ineffabilis: Doricè pro ἄῤῥητος. Quibus addit, proprium esse nomen.

Ἄῤῥαφος, Non sutus, seu Non sutilis, Sutura carens. Ioann. Euang. c.19, de tunica Christi, ἦν δὲ ὁ χιτὼν ἄῤῥαφος.

Ἀρραχθὶς, Hesychio ἀσωτεῖαι, Intelligẽtia carẽs, Stolidum.

Ἄῤῥηκτος, t.3, c.672, f.

Ἄῤῥην, Masculum: neutrum genus masculini ἄῤῥεν, quod vide. Hesychio ἄῤῥενα sunt non solùm ἄῤῥενας, sed etiã σκληρὰ καὶ ἰσχυρὰ καὶ εἰς καλόκαγαθίαν ἐμπίπτοντα.

Ἀῤῥενικὸν, t.1, c.547, f. Ἀῤῥενικὸς, ibid. Vnde ADVERB. ἀῤῥενικῶς, pro Masculino genere, apud grãmaticos. Athen. lib.13, ἀῤῥενικῶς ὑπεμφαίνει τὴν Τύχην.

Ἀῤῥενογονία, t.1, c.841, a. Ἀῤῥενογόνος, ibid.

Ἀῤῥενόθηλυς θεὸς, Deus promiscui sexus, fœminei nimirum & masculi: qualem finxisse Marcionẽ discimus ex Greg. Ex quo affertur & ἀῤῥενοθήλεις συμπαθείας.

Ἀῤῥενοκοίτης, t.2, c.29, b. Ἀῤῥενόομαι, t.1, c.547, g

Ἀῤῥενόπαις, in malam partem accipitur vt ἀῤῥενωπὸς seu ἀῤῥενόπης infrà. Eust. enim p. 1490, quũ attulisset hoc hemistichium, — γυναικανδρίοιο πεθεῖν, idémq; valere indicasset γυναικανδρίοιο quod ἀνδρογύνου, subiungit, οὗ ἐστὶν ἀῤῥενόπαιδος λέγοντος. Ἀῤῥενοποιέω, t.3, c.1533, h

Ἀῤῥενοποιὸς, ibid. Ἀῤῥενὸς, t.1, c.547, g

Ἀῤῥενώδης, ibid. Ἀῤῥενωδῶς, ibid.

Ἀῤῥενωπὸς, ὀῦ, ὁ, Qui virili facie est, Qui facie sua seu aspectu prodit sese virilem esse & fortem, ipso aspectu masculum se esse ostendens. Luc. in Hermot. ἀῤῥενωπὸς ἐς γυναῖκας. Idem in Scytha dicit, εἶτα μίγας ἐστὶ καὶ καλὸς ἀῤῥενωπὸς τὰς ὄψεις. Idem in Merc. ἀῤῥενωπότερον ἐμοῦ τὸ φιλόσοφον. At ἡ Ἀῤῥενωπία, subſtãtiuè ſignificant Mascula seu virilis facies: interdum etiam animus virilis fortisq; & generosus. is enim sub masculafacie latet. Plut. De fort. Alex. οἱ δ' ἀφίκοντο αὐτῷ τὰ μὲν ἀῤῥενωπὸν ἢ λεοντώδες. Plato, ὑπὸ θαῤῥους καὶ αὐθαδείας καὶ ἀῤῥενωπίας. Quibus exemplis addi potest & hoc ex Synes. ep. 56, ᾧ ὑπὸ φιλοσοφίας ὀφλὰς, εἰς ἀῤῥενωπὸν αἰδοῦς ἀπαντῶσαν, exponique in virilioré naturã reuocabo. Apud Hesych. legitur ETIAM Ἀῤῥενωπὰς, expositum αἰδήμονας. Qua voce haud scio an intelligat Fœminas quæ masculæ seu virili sũt facie, Quarũ facies virilitatis aliquid præ se ferat, Viragines. vt ex Aristot. quoque De gener. anim. l.2, c.5, ἀῤῥενωπὸς γυνὴ affertur pro Virago. Apud Eust. habetur præterea ETIAM Ἀῤῥενωπὸς. ET Ἀῤῥενώπας, sed in malam partem vtrunque. Nam p.827, ait, ἡ δὲ Ὠιδῖνα τραυλότητα βλαισότητα καὶ τὸ ὑπτιοῦσθαι

ἀῤῥητωπὸν ἀῤῥητῶπα ἴρα παρεπεμάσσατο ψαλμῳδὸς, καὶ οὕτω σαφήσας τὸ ἀνδρόγυνον καὶ ὡς εἰπεῖν ἀῤῥενοπρεπὲς ὄρος ὁμοίστατε τῇ παρθενοπρεπεῖ καὶ τυῤῥοπρεπεῖ. Et pag.1452, ὁμοίως, ἄλλο τι ὦ αὐτὸς ἀνδρὸς τὸν παρθενοπρεπῆ καὶ τὸν ἀῤῥητώπα, ὃς ἀδήλου τὸν ἀνδρόγυνον. Videtur Luc.quoque in loco illo quem in Ἀῤῥητώπας primum citaui,ad hanc signif.alludere voluisse.

Ἄῤῥαπις,t.3,c.676,d. Ἄῤῥαπὸς,ib.

Ἀῤῥαφία,ib.d

Ἀῤῥάω, vide paulo pòst Ἀῤῥῶσαι.

Ἀῤῥαφῶν, Hes.ὑ καταπλήμμυρος τῇ ῥύσει.

Ἄῤῥηκτος, t.1,c.520,h

Ἀῤῥηφόρος,ὁ,ἡ. Læsus.v.l.Suid.habet vnico ῥ scriptum ἀῤῆμβος, quod itidem exp.βιβλαμμένος.

Ἀῤῥησοσύνη,t.1,c.1152,d. Ἀῤῥήμων,ib.

Ἀῤῥίω, t.1,c.547,d

Ἀῤῥίωσεν, Hesychio est λοιδορῆσαι,καὶ γυναικὶ πρὸς ἄνδρα διαφωνῆσαι. Innuit igitur de vxore propriè dici, quum marito conuitia dicit,& verbis cum eo contendit.

Ἀῤῥωδὶς, eidem est ἀγρὶον, δυσχερὲς, Agreste seu ferum, Difficile.

Ἀῤῥωφορῶν, vide Ἀῤῥηφορῶν.

Ἀῤῥῶσαι, Hesychio est ἀβουλῆσαι, ἀπαγορεῦσαι: à verbo ἀῤῥέω, facto κατ' εἶδος ex ῥέω significante Dico seu loquor.

Ἀῤῥησία,t.1,c.1152,f. Ἀῤῥητοποιία,t.1,c.1153,e

Ἀῤῥητικὸς, ib. Ἄῤῥητος,ib.d

Ἀῤῥητουργία,ib.e. Ἀῤῥήτως,ib.

Ἀῤῥητόρος, Hesychio ὁ μυσταγωγός. Qua expositione sua innuit ἀῤῥηφόρον dici pro ἀῤῥητόφορον, id est τὸν τὰ ἄῤῥητα ἐν μυστηρίοις φέροντα. VNDE Ἀῤῥηφορία,ας,ἡ,pro ἀῤῥητοφορία,dicitur ἡ τῶν ἀῤῥήτων φορά. Gestatio arcanorũ: nomen festi apud Athenienses, ex eo nominati quoniam ἀῤῥητος σωτὴρ, teste eodem Hesychio. ET Ἀῤῥηφορῶν pro ἀῤῥητοφορῶν, Secreta illa & arcana sacra gestare. τὰ τὰ ἄῤῥητα φέρειν. Affert hoc verbum Harpocration ex Dinarcho cõtra Pytheam : ita autem explicat, πάσαις ἀθρόαις ἐχουσαις οὖσιν ἐν ἀνθρώποις ἀῤῥηφόροις, δύο δὲ ἐκρίνοντο αἱ τὰς ὑφὰς τῷ ἱερῷ πέπλου ἔχειν καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτὸν, λάθρᾳ δ' ἐωθῶν ἐφόρουν· καὶ εἰ χρυσία περίθηται, ἱερὰ ταῦτα ἐγίνετο. Leguntur eadem hæc iisdem verbis apud Suid. nisi quòd apud eum in vetusto etiam & manuscripto codice,idq; sua serie, SCRIPTVM Ἀῤῥωφορῶν. Atque adeo ita eum scripsisse patet ex eo quod infrà etiã suo ordine affert Ἀῤῥηφορῶν. Dicit,n.ἀῤῥηφορίαν ἑορτὴν κληθῆναι quoniam ἐν ἄῤῥητα ἐν νυκτὶ ἔφερον τῇ θεῷ αἱ παρθένοι: & Ἀῤῥηφόρους, τὰς τὰ ἄῤῥητα φερούσας μυστήρια. Veruntamẽ nescio quibusnam superior illa scriptura probari possit modis,quum posterior hæc multo sit receptior,vt quæ non apud Harpocrationem solùm habeatur & ipsum Suidam ac Etymologum Hesychiumque, sed etiam in lexico meo veteri. In eo enim annotatur, ἀῤῥηφορίαν fuisse ἑορτὴν ὀθνειωτέραν τῇ Δήμητρι ἐν τοῖς μυστηρίοις ἀγομένην: dictam veluti ἀῤῥηφορίαν, διὰ τὰ ἄῤῥητα καὶ μυστήρια φέρειν. Aliquantóque pòst additur, ἀῤῥηφορεῖν fuisse τὸ χρυσᾶν ἐσθῆτα φορεῖν καὶ χρυσᾶ πάσαις ἢ παῖδας ἐλευθέρους κατ' ἐνιαυτὸν ἀῤῥηφόρους ἐπ' ἐτῶν ζ μάλιστα. Quibus subiungit lexicum, οἱ δὲ ιβ' ἐκρίνοντο, αἱ διὰ τὰς ὑφὰς τοῦ ἱεροῦ πέπλου ἔχειν καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτὸν. λάθρᾳ δ' ἐωθῶν ἐφόρουν καὶ χρυσᾶ. Eadẽ habet Etym. iisdẽ penèverbis, nisi quòd pro posteriore ἀῤῥηφορεῖα apud eũ legitur ἀῤῥηφορῶν,eodẽ alioqui sensu.na ἀῤῥηφορεῖα & τὰ ἀῤῥηφορῶν idem sunt. Idẽ porro lexicographi omnes mentionem faciunt & alius scripturæ.per ει enim aiunt scribi ETIAM Ἐρρησφόρεια pro ἀῤῥηφορεῖα,nimirum διὰ τὸ τῇ Ἕρσῃ ἑορτάζεσθαι πρώτῃ τῶν πομπῶν, τῇ Κίστης συναγωγῇ, seu quoniam τῇ Ἕρσῃ ἐπέμπουν in hoc festo.Etymologus verò non solùm HABET Ἐῤῥησφόρεια, SED ET Ἐρρησφόρεια, Annotat enim,scribi etiam διὰ τοῦ ε Ἐρρησφόρεια, διὰ τὸ τῇ Ἕρσῃ, πρώτῃ Κίστης συναγωγῇ, quoniam ταύτῃ ἦγον τῶν ἱερῶν. Ea tamen mihi scriptura non probatur, immò & præcedens mira videtur,ideóque malim per η scribere in secunda syllaba,videlicet Ἐῤῥησφόρεια, vel Ἐρησφόρεια,mutato solùm α in ε:vtpote quum nullarum aliarum literarum mutationis mentionem faciant prædicti lexicographi.

Ἀῤῥηχος,ν,ὁ καὶ ἡ, Admodum aptus sepimentis, Sepibus valde idoneus.nam schol.Nicandri in Theriacis exponens ἀῤῥήχου πελειάδος, dicit ἄῤῥηχος compositum esse ex α epitatico, & ῥῆχος, quod est φραγμὸς, significaréq; ὡσεὶ φράγματα δύ' ἐπιτηδεία, & veluti ἀφράκτους.

Ἀῤῥηχτος,ν,ὁ ἡ, Exhorrescere nescius: seu Non exhorrescens,Impauidus.vt ἀῤῥήκτης δόρ in Epigr.

Ἄῤῥηχος, Non frigens:seu Frigori non obnoxius. Aristoteles De sensu,καὶ διὰ τοῦτο τῷ σώματι ἀῤῥηγόπαθον ὁ ὀφθαλμός ἐστι.

Ἄῤῥιζος,t.3,c.709,b

Ἀῤῥίζωτος, idem quod ἄῤῥιζος, Radice carens,seu Radices nullas agens.Ex Theophr.De caus.pl.l.5,c.1.

Ἄῤῥιν, & Ἄῤῥις,t.3,c.698,b

Ἀῤῥιχᾶσθαι, Hesychio εἰς ὕψος ἀναβαίνειν χερσὶ καὶ ποσὶ, in altum scandere manibus & pedibus:quod & ἀναῤῥιχᾶσθαι dicitur.

Ἄῤῥιχος,eidem Hesychio est κάρπινος seu ἀγγεῖον λύγινον, Corbinus,seu Vas vimineum.Vasex vimine: vt Etymologo quoque & Eustathio ἄῤῥιχοι sunt κάρπινοι οἰκίσκοι. Nõ idem tamen prorsus esse ἄῤῥιχον & κάρπινον, ex Aristoph. patet,dicente in Auibus, Ἀλλ' οὐκ ἔχεις σὺ ὧν ἐγὼ ἐῶν τὰς ἀῤῥίχους Καὶ τοὺς καφίνους ἅπαντας ἐμπίπλην σίτου. Putandum igitur est, ex eodem quidem genere esse ambo, habere tamen aliquid differentiæ.vt scholiast.ibi annotat:qui præterea ibi notadum ait eũ fœminino genere dixisse τὰς ἀῤῥίχεις:nimirũ Ionicè.nã Eust.& Etymol.tradũt Atticos masculino genere dicere τοὺς ἀῤῥίχους, Iones autem fœminino τὰς ἀῤῥίχεις. Plutarch.sub finem lib.quẽ περὶ φιλοπλουτίας scripsit, ἄλλος ἰχθῦν ἀῤῥίχοι πωλοῦσι κομίζων. Rursum Aristoph.schol.& Suid.tradunt suo tẽpore ἀῤῥίχους vocatos fuisse σκεύων τινῶν εἴδους: apud quos legitur & fœmininum NOMEN ἡ Ἀῤῥίχη: dicitque Suidas præterea τὰς ἀῤῥίχας esse εἴδος καφίνου οὗ ἐνίοτε διὰ χρείων αἴρομεν. Vide & t.3,c.1311,a. Dicitur etiam Ἄρσιχος.

Ἀῤῥόθος, Adiutor. Varin.& vulg.l.perperam pro ἄῤῥωθος.

Ἄῤῥουσα,siue Ἀῤῥοῦς,t.3,c.681,g

Ἄῤῥυν,alicubi scriptum reperitur pro ἀρύν: de quo suprà.

Ἄῤῥυπος, Non deuergens, seu Sine vlla deuergentia immotus permanens. vt ἀῤῥυπὲς. Aliis simpliciter Immotus.

Ἄῤῥυ, Hesychio teste est ἐπίῤῥημα κωπηλατικὸν, vox seu acclamatio qua remiges incitantur,vt ἐπαΐζειν venatorũ est,siue pastorum.

Ἀῤῥυθμία,t.3,c.725,g. Ἀ'ῤῥυθμία, ib.

Ἀῤῥυθμοπότης,ου,ὁ, Qui non bibit ad rhythmum & certam mensuram, sed plenis poculis merum in se ingurgitat. Testatur enim Athenæus lib.10, Timonem Phliasium ἀῤῥυθμοπότας vocare τοὺς τὸν πολὺν ἀκράτου οἶνον ἀκράτου, libro 2 σίλλων, ex quo hæc affert, Ἡ βαρὺν βουκόλα ζωμόπουν ἢ Λυκόεργος, Οὓς ῥα Διονύσου ἀῤῥυθμοπότας ἐπίκλησε.

Ἄῤῥυθμος,t.3,c.725,e. Ἀῤῥύθμως,ib.g

Ἀῤῥυομαῖ, Hesychio ἀκοσμεῖ, ἀχρηστεῖ. Pro quo infrà ex eodem habes ἀνυσμαῖ.

Ἀῤῥύπαπος,t.3,c.719,b. Ἀῤῥύπαρος,t.3,c.718,e

Ἀῤῥυσίασος,ν,ὁ καὶ ἡ, Qui oppignerari seu pignori opponi non potest:apud Dionys.Halicarnas.libro 6. Hesych. verò ἀῤῥυσίασον exp.non solùm ἀνεγχυρίαστον,(ita enim apud eum reponunt pro αὐτεγχυρίαστον) sed etiam ἄνυλον.

Ἀῤῥυτίδωτος,t.1,c.1164,c. Ἀῤῥωδεῖν,t.2,c.1479,b

Ἀῤῥωδία,ib.d. Ἀῤῥωξ,t.1,c.524,d

Ἀῤῥωστία,t.3,c.733,b. Ἀῤῥώστημα,ib.d

Ἀῤῥωστία,ibid.a

Ἄῤῥωστος,t.3,c.732,h. Ἀῤῥώστως,t.3,c.733,a

Ἄρς,t.1,c.547,g

Ἄρσαι, Hesychius exponit non solùm ἁρμόσαι,σκευάσαι,sed etiam πτήσαι.quorum prius est ab ἄρω Æolico more formatum,vt κίρσαι,φθίσαι:posterius autem ab ἀρέσθαι: quo ἄρσθαι est & ἀρέσασθαι, quod idem exp.ἀλεῖψαι,πτῆσαι. Idẽ rursum ἄρσασις exp.non modò ἁρμόσασις, verùm etiam ἀναπτέσασις.

Ἄρσακες, eidem sunt οἱ βασιλῆς Περσῶν. Vnde patronym. Ἀρσακίδης apud Maronem.

Ἀρτάμβος, t.1, c.563, f. Ἄρτας, ib. c

Ἄρτα, vide in Ἄρτος paulo infrà.

Ἀρτεμίσιον, t.1, c.547, f. Ἀρτεμισιὰν, ib.

Ἀρτεμισίς, ib.

Ἀρτεμικῶς, Atticè pro ἀρτεμισιῶς, Masculino genere: vt quũ Athen. l.3 dicit apud Atticos ἀρτεμισιῶς dici ὁ θερμὸς: & ab Homero non solùm ἀρτεμισιὸς ἀρχὸς χλόη, sed θηλυκῶς etiam ἁρχὴ χλόη.

Ἀρτιόθηλις, Atticè pro ἀρρενόθηλις dicitur. Hermol. Barbar. Castigation. in Plin. libro 7, cap. 3, annotat Theodorum Gazam ἀρρενόθηλεις apud Aristot. vertisse Masculofœminos: sic autem à philosopho vocari animalia quæ ipsa se ineunt, vt inter pisces trochus. Seruius deorum quoque epitheton esse dicit Æn. 10, teste Bud.

Ἀρτιεπίπεος, t.2, c.293, b. Ἀρτιόπαις, t.3, c.13, e

Ἄρτον, t.1, c.547, d. Ἄρτος, t.1, c.565, c

Ἄρτος, t.1, c.109, d. ‖ Hesych. ἄρτις exponit non solùm βασάνους, (vt & ἄρτιον affert pro βασανιστὸν) sed etiã ἀρτεμισίους: quod συγχεῖσθαι videtur ὀπ τῇ ἄρτισις. Eidẽ ἄρτος est etiam ζύμη, fermẽtum: forsan quia pastam inflat & attollit aliquantum: quamobrem & leuatum Italis hodie appellare videntur. Ἄρτον idem affert pro ἀφανισμὸν, vt sit etiã Sublatio ex oculis, Extinctio. At libro 2 Regum, cap. 10, ἄρτος pro cibo poni videtur, inquit Bud.

Ἄρτυχος, ν. ὁ, vulgò exponitur Loculus, Arcula, Crumena: vt apud Diod. Siculum de Lamia, ἀφ' ὧν ἐμυθολόγησάν τινες ὡς εἰς ἄρτυχον ἐμβάλοι τοὺς ὀφθαλμούς. Politianus certè huc respexisse creditur, quum Lamiæ tribuit oculos emissitios & exemptiles, quos sibi affigat vt oscillaria, ac vicissim detractos in loculum coniiciat. Locus est editionis meæ pag. 754: vbi χῆ etiam μάρσιππον. Sed magis placet ἄρτυχοι: quod Atticum esse dico pro ἄρτυχον, vt ἄρτυνα pro ἄρτανα: addóq;, accipi posse nõ solùm pro Cista viminea, Cista vitilis, seu Cista de vimine texta, (vt loquuntur Columella, Plin. & Ouid.) sed etiam pro Cista lignea & Arcula seu Capsula. nam schol. Aristoph. & Suid. ἀρύχους & ἀρύχας suo tempore nominatũ fuisse σωρόκων ἢ κίστης tradũt: σωρόκων autem nomine Hesychius vocari ait ἀγγεῖα εἰς ἃ σῦκα βάλλεται, siue ξυλοκαρύδια, Vascula in quæ coniiciuntur ficus, (vt sunt cistæ seu cistellæ viminea, lento de vimine calathi, sportulæ vitiles, σισύραι κάρπιναι seu στυρίδες) Cistas ligneas, seu Loculos è ligno. vt Varrius quoque apud Suidam dicit πίθους σύκων, σωρόκους φοινίκων, doliola ficuum & palmarum cistas. Porro quod Diodor. specialiori vocabulo ἄρτυχον dicit, Plut. generaliori vocat ἀγγεῖον, initio sui περὶ παλαιᾶς ἀμαθείας libelli, ὃς τὸν ὑπὸ τοῦ μύθου πλασθέντα Λαμίαν λέγουσιν εἶναι μὲ δοῦναι εἰς τὸν τοῦλον, ὡς ἀγγεῖόν τινι τῶν ἐφθαλμοὺς ἔχουσαι ἀποκειμένους, ὅταν ὁ θεὸς δοῦναι βούληται καὶ βλέπειν.

Ἄρτος, Pratum. Hesychio enim ἄρτια sunt λειμῶνες. Nisi fortè idem potius sunt quod ἄλσεα, Nemora, Luci.

Ἄρτω, t.1, c.563, a. Hesychio ἄρτω non solùm futurũ est, sed etiam thema præsentis temporis. nec enim tantùm ἄρτω exponit ἀμύσσω, verùm etiam ἄρτει affert pro μάρπτει.

Ἀρτωμίδις, eidem Hes. sunt ὑποδήματα χωματικὰ.

Ἀρτάβη, ης, ἡ, Artaba: mensura Persica, tribus chœnicibus Atticis capacior quàm Atticus medimnus, teste Herodoto, libro 1, pag. 49. Apud Ægyptios autem artabã facere modios viginti, scribit Hieron. in c. 5 Esaiæ. Vide & libellum De mensuris sub finem tomi 4 huius operis.

Ἀρτάδες, Hesychio teste dicuntur οἱ δίκαιοι à Magis: pro quo suprà ἄρσοι.

Ἀρταῖοι, eodem teste dicuntur οἱ ἥρωες apud Persas.

Ἀρτάκης, eidẽ est αὐτάρκης. At ἀρτακία, teste eodem fons est: item vrbs de qua Herodot.

Ἀρτάμεω, t.1, c.576, b. Hesych. diuersis modis exp. hoc ἀρταμεῖν. Primùm enim ex Eurip. Poliadibus ἀρταμεῖν affert pro καταπιόντων: deinde ἀρταμῶσιν pro κρεμῶσιν, suspendere. Affert verò & ἀρτάμενοι pro ἰδόντες, tanquam ab ἀρτάμεω.

Ἀρτάμος, t.1, c.576, b

Ἀρτάν, t.1, c.570, d. Hesychio ἀρτάνη est non solùm ἡ δι' ἀκαλωθίων ἀγχόνη, & αἰχμαλώτου ὅτι δεσμός, sed ἄρτανας idem affert etiam pro βασάνους & στάσεις.

Ἀρταξέρξης, Persis sonat μέγας ἀρσὴν, Magnus bellator, teste Herodoto, libro 6, pagina 131, vbi & nomen proprium est.

Ἀρτάομαι, t.1, c.570, b

Ἀρτάσια, Suidas sua ætate vocata fuisse scribit τὰς ἀπ' ἀκάνθων πίλους, soccos laneos è lana subcoacta. Pro quo memini me legere ὀρτάσια apud Tzetzen scholiasten Lycophronis.

Ἀρτασί, Hesychius ex Thucydide affert pro μέγας καὶ λαμπρός.

Ἀρτασχάλας, idem dici scribit τὸ χάλαν: nisi fortè τοὺς χάλας.

Ἀρτάω, t.1, c.570, b. Ἀρτεμάω, t.1, c.576, a

Ἀρτεμὴς, ibid. Hes. ἀρτεμῆ exp. non solùm σῶον, ὑγιᾶ, sed etiam σώφρονα.

Ἀρτεμία, ας, ἡ, Incolumitas, Salus seu Sanitas. Epigr. l.4.

Ἄρτεμις, t.1, c.576, b. Ab Artemide DICTVM Ἀρτεμίσιον, Templum Artemidis, Fanum Dianæ, quæ Ἄρτεμις Græcè nominatur. vt quum Plut. in Quæst. Rom. quærit cur παῖς μὲν ἄλλοις Ἀρτεμίσιος soleant ἐλαφρὰν κεφαλὴν ἀποξυραμένοις ἀφιέναι, Romæ autem παῖς ὁ Ἀβεντινοβόου κείρεται. Hyperides verò peculiari quodam modo Ἀρτεμίσιον appellauit τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἄγαλμα, simulacrũ seu statuam Dianæ, idque non semel, vt testatur Harpocration & Suidas: qui & Euboeæ promontorium esse dicunt Ἀρτεμίσιον, proculdubio & ipsum Dianæ sacrum. Item plur. numero τὰ Ἀρτεμίσια dicitur festum in honorem Dianæ. Athen. lib. 12. Ἀρτέμισια, μετὰ τὰ Κυριῶν ἑορτή. Inde & ἡ Ἀρτεμισία, non tantum fœminæ, sed & herbæ nomen. Plinius lib. 25, cap. 7, Mulieres quoque hanc gloriam affectauere, in quibus Artemisia vxor Mausoli, adoptata herba quæ antea parthenis vocabatur. Sunt qui ab Artemide Ilithyia cognominatam putent, quoniam priuatim medeatur fœminarum malis. Est autem ab finthii modo fruticosa, maioribus foliis pinguibusque. Hæc ille ibi inter alia, duo eius recensens genera, vt & Dioscorides libro 3, c. 117 & 118. De Artemisia autem Cariæ regina, vide Suid. & multa apud Herodotum. At Ἀρτεμισία μῆλα Macedonibus is est qui Romanis Maius, si Suidæ credimus. Galenus verò comment. in Epidem. libri 1, in huius mensis initio a quinoctium vernum ponere dicitur: quod in Martium Romanorũ incidit. Porro Ἄρτεμις genit. cas. habere dicitur, Doricè Ἀρτέμιτος, Æolicè Ἀρτέμιος: communiter autem facit Ἀρτέμιδος.

Ἄρτεμων, ονος, ὁ, Artemo: hoc est Velum nauis maius: quod labolenus iurisconsl. De verb. significationibus, magis additamentum quàm partem nauis esse dicit. Græcanico nomine ἀκάτιον vocant. Lucas Act. Apost. cap. 27, καὶ ἐπάραντες τὸν ἀρτέμωνα τῷ πνεύματι, ἐπέχομεν εἰς τὸν ἀκρωτήριον, sublato artemone ad auræ flatum. ‖ Ἀρτέμων dicitur etiam trochlea quædam in illo tractoriæ machinæ genere quod πολυσπαστὸν nominatur. Vitruu. libro 10, c. 5. In radice autẽ machinæ collocatur tertia trochlea. eã autem Græci ἐπάγιον, nostri artemonem appellant. Ea trochlea religatur ad machinæ radicem, habens orbiculos tres, per quos tracti funes traduntur hominũ ad ducendũ. Proculdubio autem vterque ἀρτέμων dicitur ἀπὸ τοῦ ἀείρειν: nisi fortè posterior dicitur ἀπὸ τοῦ ἀρτῆσαι, quoniam eo ingentia pondera tolluntur, vt Alciatus sentit. ‖ Est etiam nomen proprũ cuiusdam, de quo multa Athen. & Plut. & Suid.

Ἀρτεμᾶς, t.1, c.575, h. Ἀρτεμίβυλος, t.1, c.125, e

Ἄρτεμις, t.1, c.575, h. Ἄρτεμα, t.1, c.570, d

Ἄρτη, calceamenti genus apud Phereer. in Γραικοὶ, teste Suida. Hesychio quoq; est ὑπόδημα, sed addens, quosdam exponere ξυλίδας, radulam vel strigilem. At Bud. affert ex Neem. 4. οἱ ἀρωγοὶ ἐν τῇ ἀρτῇ ἔκαστος, pro Onera portantes armati.

Ἀρτηρία, t.1, c.549, b

Ἀρτηριάζων, in Hippiatr. de equo hydrope laborante. ὃ τοῦ δὲ ὑπόρρυῆ τὸ ὑγρὸν, ἀρτηριάζει ἐκεῖθεν, καὶ ἠρέμα πνεῖ ὁ τρόπος

φραῦμα. Ita Bud. sed sine interpr.
Ἁρπεκτικός, t.1,c.549,d. Ἁρπεκτομία, ib.
Ἁρπεκτοειδής, ib.e
Ἅρπαι, Hesychio sunt non solùm κρεμασταί, Pensilia seu Suspensa, sed etiam θαυμασταί, Admiranda seu Mirabilia.
Ἅρπη, t.1,c.549,e. Ἁρπάζω, t.1,c.573,e
Ἁρπάκης, ib.
Ἁρπάλα, τά, Æolica lingua dictas fuisse inaures quasdam, tradit Pollux, qualia esse dicit, ἕρματα, δίσκας, ἐλίκας.
Ἁρπασμός, t.1,c.573,e
Ἁρπαστής, t.1,c.745,h.
Ἁρπεβροχάς, t.1,c.549,h.ob. & 789,g
Ἁρπέγαμος, t.1,c.549,h.ob. & 814,f
Ἁρπεγχύθλος, t.1,c.836,f
Ἁρπεχμπαίζω, ex Theophrasto affertur pro Recèns pubescо, Non ita pridem barbam emisi. Sed vereor ne diuisim scribendum sit.
Ἁρπηχμός, t.1,c.844,g. Ἁρπηχμός, t.1,c.827,a
Ἁρπηχμώτης, t.1,c.839,a. Ἁρπήχητος, t.1,c.841,a
Ἁρπάδακις, t.1,c.894,c. Ἁρπίδακρις, t.1,c.907,b
Ἁρπίδιδακτος, Non ita pridē doctus seu edoctus, Qui nuper seu recèns didicit. Appian.l.3,Bell.ciuil. τῶν Ἑλλωτικῶν ἁρπίδιδακτος ὤν.
Ἁρπίδιον, Paruus panis: Suidæ μικρὸς ἄρτος, in hoc loco cuius autorem reticet, πικὰ τῶν βασιλικῶν παίδων αἰτήσας ἁρπίδιον.
Ἁρπάδιμος, t.1,c.940,e
Ἁρπιπὶς, t.1,c.1211,c. Dicitur & Ἁρπίπια, fœmin.gen. pro ἁρπιπὶς, hoc est ἅρπα καὶ πίλησα λέγουσα, seu ἁρπίως ἔπεσι χρωμένη, Vtens verbis absolutis numero suo & perfectis, seu Disertè articulatéque loquens, nec truncans aut mutilans verba. vt apud Hesiod. in Theog. κοῦραι μεγάλου Διὸς ἁρπίπιαι.
Ἁρπίζω, & Ἁρπίζομαι, t.1,c.573,f
Ἁρπίζως, t.1,c.1388,b. Ἁρπιλὴς, t.1,c.1491,e
Ἁρπιμὴς, t.1,c.1565,d
Ἁρπικμα, Hesychio κομμωδία, compacta. Sonat tamen potius ἅρπη ἢ ἅρπως κικλημένη, nuper aut absolutè glutinata.
Ἁρπικοτίω, t.1,c.457,d. Ἁρπολόχευτος, t.2,c.733,d
Ἁρπιμαζὶς, Hesychio νίον: sed mendosum videtur.
Ἁρπιμαθὴς, t.1,c.786,h
Ἁρπιμελὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui membris est integris & absolutis, Nulla parte mutilus aut distortus. Aliis, Rectus in membris: ex Plat. De rep. l.7.
Ἁρπιμόνιον, à Nicol. Alexandrino pyrethrum herbam dicі aiunt.
Ἁρπιπέλεκυς, t.1,c.573,e. Ἅρπος, t.1,c.572,f
Ἁρπαγὴς, t.3,c.265,a. Ἁρπαγὴς, t.3,c.13,c
Ἅρπης, t.3,c.514,e. Ἁρπὶς, t.3,c.510,a.573,f.ob.
Ἁρπόκαλος, t.3,c.807,c
Ἁρπὸς, ὑ, ὁ, Paruus panis: aliis Pastillus. Athen.l.4, ἁρπὸς ἐγκρὶς καθαπλόος.
Ἁρπεμὼ, t.3,c.1046,c. Ἁρπέμως, t.3,c.1043,d.& 1046,c
Ἁρπιλὴς, Recèns initiatus. πεπλὴς. Plato in Phæd.
Ἁρπίκιον, ὑ, τὸ, Budæo βρέφος, Infans recèns natus.
Ἁρπὶς, ὑ, ὁ ἡ, Recenti partu editus, Non ita pridē natus, Nuper in lucem editus. Metaph. autem ἁρπὶς σελήνη dicitur de noua luna: quæ & ἁρπαὶς dici queat. | At paroxytonos Ἁρπίκος, Quæ nuper peperit, Quæ recentem edidit partum, Non ita pridem enixa.
Ἁρπίμης, & Ἁρπίμος, t.3,c.1391,g
Ἁρπίνιον, Hesychio βύπιον, λύμασιν. Positum igitur pro ἁρπὸς ἢ βύπασμα.
Ἁρπτυπος ὄπωπὴ, ex Nonno affertur pro Aspectus recèns formatus.
Ἁρπφαὶς, t.4,c.7,c
Ἁρπφαὶς, Nuper in lucem editus, Qui non ita pridē apparere cœpit. vt in Epigr. legimus ἁρπφαὶς κεκμῶσι.
Ἁρπάφατος, Hesychio νεωστὶ προσδυσώπητος, Nuper interēptus, Recèns seu non ita pridem peremptus.
Ἅρπος, eidem est ἑρίζαρον: herbæ nomen.
Ἁρπόφορον, t.4,c.198,d. Ἁρπουὶς, t.4,c.185,b
Ἁρπουὶς, Nuper plantatus vel natus. Ex Nonno.
Ἁρπφατος, Cui vox est integra & perfecta, quique verba & sonos profert ἁρπὸς ἢ ὁλοκλήρως. vt suprà ὁ ἁρπεπὴς
Ἁρπέχειρ, Cui manus sunt perfectæ nec vllo laborāt vitio. seu Qui vtraque manu æquè vtitur, vt οἱ ἀμφιδέξιοι, ambidextri. Plato De leg. lib.7, morem improbans eorum qui dextris sinistrisque partibus non æquè vtuntur, ὅπως ἀφὴ πᾶσι ἢ ἁρπέχειρες πᾶσιν ἢ πᾶσι γίγνοιτο.
Ἁρμαχείλης, Hesychio ὁ ἐκφέρων τοῖς χείλεσι, ὑπομακρος.
Ἁρπεχρότης, t.4,c.576,a. Ἁρπεχυπὴς, t.4,c.495,e
Ἅρπεως, t.1,c.550,a.& 573,c
Ἁρπωπὴ, Hesychio sunt βραχυπάτου χρόνου συμπλεκομένη, Breuissimo tempore perfecta: ab ἁρπὸς significāte φοῦ μικροῦ.
Ἁρπέδιγμα, t.1,c.224,d. Ἁρπεδονία, ib.e
Ἁρπεδὼν, ib. Ἁρπεκοπεῖον, ib.f
Ἁρπεκοπία, ib. Ἁρπεκοπικὸς, ib.
Ἁρπεκτὴς, ib.e. Ἁρπέκρεας, ib.f
Ἁρπλάγανον, panis genus delicatum. Athen. libro 3, οἷς δὲ τὰ καλούμενα ἁρπλάγανα ἐμβάλλεται οἰνάνθινον ὀλίγον ἢ πίσσινον, χάλα τινὰ ἢ ἅλας ὀλίγον ἢ σίαρ. Plin. quoque artolaganos esse dicit panes à deliciis appellatos. Itidémque Cicero dicit, Dediscendæ tibi sunt sportellæ & artolaganі tui.
Ἁρπλαχωνὸς, t.1,c.224,g. Ἁρπωτεία, t.1,c.225,b
Ἁρπωτὶς, ib. Ἁρπωτιῶδες, ib.
Ἁρπωτὸς, ib.a. Ἁρπωτὸν, ib.b
Ἁρπτὴς, ib.c. Ἁρπτικὸς, ib.
Ἁρπωλὸν, ib.e. Ἁρπωλόω, ib.
Ἁρπωλὴς, ib.d. Ἁρπωλία, ib.e
Ἁρπωλιον, ib. Ἁρπῶλις, ib.d
Ἅρπις, t.1,c.224,b. Ἁρπωτὸω, ib.g
Ἁρπωτὸω, ib. Ἁρπωφὸω, ib.h
Ἁρπφαγὶα, t.1,c.225,a. Ἁρπφάγος, t.1,c.224,h
Ἁρπφόρος, t.1,c.225,a. Ἁσπχάεπις, t.4,c.353,f
Ἁρτυλὶα, ας, ἡ, Suida teste est ψῆφος ἁλμυρὰ: itidémque Hesychio: qui & Ἅρτυμα affert pro δίκη, δίκτη.
Ἁρτύλλιν, idem Hesych. dici tradit λογχίνη, ἀγκύλλη.
Ἅρτυμα, t.1,c.575,c. Ἁρτυματὶδιος, ib.
Ἁρτυναὶ, ib.d. Ἁρτύνομαι, ib.b
Ἅρτυνος, ib.d. Ἁρτύνω, ib.b
Ἅρτυς, ib.d. Ἅρτυσις, ib.c
Ἁρτυτικὰ, ib.
Ἁρτυτὸς, Condimentarius, seu Conditaneus. vt Cato Conditaneas oleas dicit quæ solent condiri. Dioscor. l.5,c.180, ἁρτυτὸς ἁλὼν, Conditaneo seu condimentario sale.
Ἁρτύω, t.1,c.575,b
Ἅρυα, Hesychio sunt τὰ Ἡρακλειωτικὰ κάρυα, Heracleoticæ nuces, seu Nuces auellanæ, vt alii interpr.
Ἁρυβαλὶς, t.1,c.1161,e. Ἁρύβαλος, ib.d
Ἁρυβασαλὸν, ib.f.
Ἁρυεμαὶ, t.1,c.1160,g
Ἅρυπες, Pherecydes κῦ πλευσαμὲν ἢ ἅ dixit pro ῥύπες, quod est Ἑλλήνες, Græci, vt tradit Etym.
Ἁρυσάνη, t.1,c.1161,f
Ἅρυσις ἢ ἄρυτὶς, coniunctim apud Etymol. leguntur, sed sine expos. Hesych. ἄρυστις dici scribit παὶ ἀπὸ τοῦ πίνειν. Significabit igitur & ἄρυσις magnum eiusmodi meri hausturn, vt ἄμυστις.
Ἁρυσμαῖ, Hesych. affert pro ἀχνυμενῶ, ἀκουσμαῖ: vt Etymol. quoque ἄρύσμους pro ἀσχαμόνας. Suprà gemino ρ, sed perperam ο posito pro σ, ex eodem Hesychio habuimus ἀῤῥύσμαῖ, eodem expositum modo. SED ET Ἁρυσμὶνη eidem est ἀκουσμία, ἀῤῥυθμία. pro quo scribendū potius ἄρυσμὶν, sine ν.
Ἁρύστις, t.1,c.1161,b. Ἁρυστὴρ, ib.a
Ἅρυστις, ib. Ἁρύστιχος, ib.
Ἁρυσρὶς, ib.b. Ἁρύταινα, ib.c
Ἁρυταινοειδὴς, ib.d. Ἁρυτὴρ, t.1,c.1160,h
Ἁρύτημαι, ib.g. Ἁρύτω, ib.f
Ἁρυφλῶσα, Hesych. affert pro ῥυπῶσα, rugam: sed etiam ἁρυφὶω pro eodem dici innuit.
Ἁρύω, t.2,c.1160,f
Ἅρφα, & Ἅρχα, Hesychio ἁῤῥαβὼν, Arrhabo seu Arrha.
Ἁρχαγέτας, t.1,c.560,g. Ἁρχαὶ, vide in Ἁρχὴ.
Ἁρχαίζω, t.1,c.553,e. Ἁρχαϊκὸς, ib.d
Ἁρχαϊκὸς, ib. Ἁρχαϊκῶς, ib.e

Ἀρχαιγενία, t.1,c.552,h.& 841,b. Ἀρχαιόγονος,t.1,c.552,g. A
& 841,a
Ἀρχαιολογία,t.1,c.553,a.& t.2,c.633,c
Ἀρχαιολογία,t.1,c.553,a. Ἀρχαῖος,t.1,c.552,c
Ἀρχαιόπλυτος,t.3,c.399,b. Ἀρχαῖος,t.1,c.551,b
Ἀρχαιος,t.1,c.553,c. Ἀρχαιο ὄψια,ib.b
Ἀρχαιόφρονες,ib.a. Ἀρχαιο ὄπιος,ib.b
Ἀρχαιρεσία,ή, & Ἀρχαιρέσια,τά,t.1,c.559,d
Ἀρχαιρεσίαζω, ib.e
Ἀρχαιρίη,ης,ἡ,Ionicè apud Herodot.pro ἀρχαιρεσία.
Ἀρχαϊσμός, Veterum seu priscorum imitatio: quum aliquis ἀρχαΐζει & veteres aliqua in re sequitur, in primis autem in sermone seu dictione. vnde figuræ nomē est apud grammaticos. veluti Donatus apud Terentium annotat,ἀρχαϊσμὸν esse quòd dixerit Plerique omnes. neque enim Plerique hic παράλειψιν aut subdistinctione auellendum ab Omnes, sed pro vna parte orationis hoc dixisse veteres, vt Græci πάμπολλα, Latini rursum Plussatis. Itidem ἀρχαϊσμὸν esse dicit apud eundē Nihil ornati,pro Nihil ornatus:vt apud Salustium,Senati decreto pro Senatus decreto : item quum dicit Ludum ludere,Furere furorē,Facere facinus. Et rursum, Quod autem addidit Malo,(dicens videlicet Dolo malo) ἀρχαϊσμός est : quia sic in XII tabulis à veteribus scriptum est. Item,Quanuis per Nemo,homo intelligatur, tamen addidit Homo, vt veteres solent, τῷ ἀρχαϊσμῷ. Item, Præterea autem, ἀρχαϊσμός est figura.nā veteres libenter cōiunctiones multiplicabant. {V.l. ex B.ἀρχαϊσμὸς interpr.etiam Antiquitas, & Inueterata ac deplorata ignorantia. B C D
Ἀρχαῖος,t.1,c.553,c
Ἄρχαμος,idem qui ὄρχαμος:ambo autem ab ἀρχός. Eust.
Ἀρχάν,piscis, meminit Aristot.Hist.anim.l.8,c.2,vbi dicit τὸν τῶν κιτρίων γένον,ὅπερ αὐξηθὲν,πόν καντίλαν ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰχθύων ἢ μάλιστα ὑπὸ τῶν ἀρχάνου. Gaza eum archanum vocat:v.l.etiam ἀρχάνας, à nom.ἀρχάνας.
Ἀρχέγονος,t.1,c.552,h. Ἀρχέγονος,t.1,c.841,b
Ἀρχεῖον,t.1,c.561,a
Ἀρχεῶται, Alciato sunt Qui publico archiuo præerant:v.l. Custodes tabulariorum:dicti παρὰ τὰ ἀρχεῖα. E
Ἀρχέκακος,t.1,c.554,a. t.4,c.325,e
Ἄρχελαος,proprium,ib.
Ἀρχέλας, ου,ὁ, Populi princeps seu præfectus. aut Rector populi.ὁ ἄρχων τῶ λαῶ aut δημαγωγός. Aristoph.in Equit. dixit etiam,Τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσῃ,simpliciter accipiens ἀρχέλας pro ἡγεμὼν seu ἔξαρχος,propter genitiuum τούτων, per quem intelligit quasdam τῶν λαῶν τάξεις. Hes. verò tradit ἀρχέλαι παρὰ τὸ ἀρχὼ nominatum fuisse ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῶ Λυκείου : quosdam alios eo nomine intelligere τὸν ἀρχηγὸν τῶ ἐλαίου.quorum sententia mihi equidem parum probatur. F
Ἀρχελαΐς,t.2,c.654,c. Ἀρχέλαος,t.1,c.1006,g
Ἀρχέλιθα,Hesychio ξύλα,ligna.sed suspecta vox est.
Ἀρχέλοιπος,t.3,c.399,b. Ἀρχέπορος,t.1,c.1175,d
Ἀρχετυπία,t.1,c.552,a. Ἀρχέτυπον,t.1,c.551,f
Ἀρχεύω,t.1,c.563,b
Ἀρχέχορος, Qui præest choro, Choragus: seu Qui choros inchoat.In Epigr.
Ἀρχή,Principiū,t.1,c.550,b. Ἀρχή,Principat⁹, t.1,c.559,b
Ἀρχηγετεύω,t.1,c.560,g. Ἀρχηγεῖον,ib.
Ἀρχηγέτης,ib.f. Ἀρχηγέτης,ib.g
Ἀρχηγεῖον,ib. Ἀρχηγικὸς,ib.f
Ἀρχηγὸς,ib.e. Ἀρχῆθεν,t.1,c.551,e
Ἀρχῆι, aduerb.ib.a
Ἀρχία, pro Principatus affertur in vulg. lex. ex Pollucis libro 8.Sed suspectum est. Mendosissimum autem est Ἀρχῶπας quod in iisdem v.l. exponitur Iamprimum.
Ἀρχίδης,t.1,c.563,c.
Ἀρχιβούκολος, Bubulcorum princeps.
Ἀρχιδεσμοφύλαξ, Præfectus custodum carceris: seu Qui præest iis qui vinctos in carcere custodiunt.
Ἀρχιδικαστὴς,οῦ,ὁ,Iudicum præfectus seu præses:magistratus Alexandriæ qui iudicibus præerat,autore Strab.
Ἀρχίδικος,Qui præest causis & iudiciis. Poll.ex Demosth.
Ἀρχίδιον,t.1,c.561,c

Ἀρχιερεία,ας,ἡ,Suidæ est καταλαία,Remigatio.sonat tamen potius Principatus inter remiges.
Ἀρχιερεῖμαι,t.1,c.1650,g. Ἀρχιερατεύω,ib.h
Ἀρχιερατικὸς,ib.g. Ἀρχιερεὺς,t.1,c.1651,f
Ἀρχιερωσύνη, t.1,c.1650,d
Ἀρχιπῶρος, Sodalium princeps, Qui principem inter sodales locum obtinet.vt Chusi dicitur ἀρχιπῶρος Dauidis,2 Reg.c.16.
Ἀρχιευνοῦχος, Eunuchorum præfectus seu princeps, Ezechielis cap.2.
Ἀρχίζωος, Vitæ initium præbens, Vitæ autor.vt Dionys. Areopagita baptismum vocauit ἀρχίζωον & ἀρχέγονον. Sic Gregorius ἀρχέγονον ὕλαν dixit Primordialem materiam ex qua omnia genita sunt : & Oceanus ἀρχέγονος πάντων dicitur, ᾧ ex eo omnia esse nata crederētur. Affertur ex eodem Dion.& Ἀρχιζωΐα, sed sine expos. B
Ἀρχιήωροι, Præfectus eorum qui ἤωροι dicebantur, Qui principem locum obtinet inter ἤωρους, Qui præest τοῖς ἤωροῖς. hoc est iis qui scisciatum oracula mittuntur. vt Demosthenis quoque comment. scribit ἀρχιήωρον dici τὸν ἀρχέοντα ἤωρων : ἤωρους autem fuisse τοὺς ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς ἀποστέλλοντας. Budæus interpr.etiam Præfectus sacrorum : quoniam videlicet ἤωροι dicuntur etiam οἱ τῶν ἱερῶν προνοίζοντες,quibus sacrorum & rei diuinæ cura cōmissa est. Minus rectè Argyropylus vertit Præfectus ludorū & spectaculorum,vt idem Budæus annotauit. Dinarchus in Demosth.pag.90, ἐπὶ δὲ Νικίου τῆς Ὀλυμπιάδος ἦλθε,ἀρχιήωρον αὐτὸν ἀπέδειξε τῆ βουλῆ.Vbi quē ἀρχιήωρον vocat,paulo antè προεβεβούλευτο etiam nominat,dicens, προεβεβούλευτο αὐτὸς αὐτὸν ἀποστεῖλαι.nam & οἱ ἤωροι sunt ex genere τῶν προβούλων. Ibidem vtitur SVBST.Ἀρχιήωρεία pro munere seu dignitate architheorica: Νικαγόρας δέᾳ τῆς ἀρχιηωρείας ἐντυχεῖν ἐβούλετο, id est petebat vt sibi ἀρχιηωρεία deferretur,vt eo facto Olympiam profectus commodius cum eo colloqui posset. Est porro ab Ἀρχιήωροι etiam VERB. Ἀρχιηωρίω, ῶ, significans Sum ἀρχιήωρος, Theoris præsum,Principem locum teneo inter eos qui scisciatum oracula ablegantur. Demosth.ἔᾳσαν δὲ ἀρχιηωρῆσαι ἀγαθῆ τῆ Διὶ τῆ Νεμέᾳ πάνυ καλῶς ὑπὲρ τῆς πάλαι διαφορᾶς. VNDE Ἀρχιήωρος, ωος, ἡ, dicitur καὶ τὸ ἀρχιηωρεῖν, seu ἡ ἀρχιηωρεία , Munus illud architheoricum. Citat Poll.ex Ilæo, ex quo & ἀρχιηωρεία affert & ἀρχιηωρῆσαι. Sed notandum est, scribi apud eum oxytonos ἀρχιηωρὸς,retento primitiui accentu, vt ἀρχιέρεως quoque φυλάσσειν τὸν τόνον τῆ ἰραιτικῆς tradit Bud.ipse tamen scribens proparoxytonos ἀρχίηωρος, vt & in Dinarchi loco habet editio Aldina. C
Ἀρχίκλοπος,Suidæ ὁ ἀρχέκακος κλέπτης, Antiquus fur.Sonat tamen potius Princeps & præfectus furum, Qui furum turbæ præest. habēt enim & ipsi sui gregis duces. Sic certè Ἀρχιλῃστὴς exponitur Princeps furum,vt ἀρχίκλοπος princeps & dux latronum. D
Ἀρχικὸς,t.1,c.560,g. Ἀρχικάπηλος,t.1,c.561,a
Ἀρχιλῃστὴς,t.2,c.654,c
Ἀρχιμαὶ, Cretentibus dicti ἀπὸ ἀρχιπόιμνα, Pastorū principem,Hesych.tradit.
Ἀρχιμάγειρος, t.2,c.807,d
Ἀρχιμανδρίτης, ου, ὁ, Qui pluribus monachis præest, quum per turmas in monasteriis diuidebantur, teste Budæo: qui & Abbatem interpretatur. Metaphoricè igitur cœnobium μάνδρα dicitur, quod est Ouile:& inde ἀρχιμανδρίτης,Qui præest iis qui in cœnobio viuūt monachis. E
Ἀρχίμιμος,t.2,c.941,d. Ἀρχιποιμενία,t.2,c.1242,f
Ἀρχιποιμήν, ibid.
Ἀρχιπατειάσται, Principes familiarum.ex Iosue c.21.
Ἀρχιπειρατὴς,t.3,c.159,h
Ἀρχίπλανοι, dicti apud Lucianum Principes Scytharum, eorum nimirū qui πλανῶνται & ex eo Νομάδες dicūtur.
Ἀρχιπόλιον,t.3,c.445,a. Ἀρχιπόνος,t.3,c.502,c
Ἀρχιπόρος,t.1,c.1653,c F
Ἀρχιπανὶς,οῦος, Panificum seu pistorum princeps, Qui pistoribus præest seu præfectus est:vt in aulis regum & principum.

Ἀρχιτελώνης,t.3,c.1066,g. Ἀρχιτοιχώρυξ,t.1,c.88,d
Ἀρχιτοκικὴ πούλαξ,t.3,c.1114,c. Ἀρχιτρικλίνιον,t.3,c.1418,e
Ἀρχιτρίκλινος,ib.f. Ἀρχιτρικλινία,ib.e
Ἀρχιτρικλινικὰ,ib.d. Ἀρχιτρικλινὶς,ib.c
Ἀρχίτριχον,ib.b. Ἀρχιτυλώνης,t.3,c.1386,b

Ἀρχιτρίκλινος, Architriclinus, Triclinii præfectus: hoc eſt Cui cõmiſſa eſt cura adornandi cõuiuii, Qui apparando conuiuio præeſt. ſolebãt.n.in triclinijs inſtrui cõuiuia, quæ loca ſunt cõſtrata tribus ad diſcũbendũ lectis.

Ἀρχῦπαστὴς, Primarius & princeps inter ὑπαστάς. Plut initio Eumen.

Ἀρχύφυλοι, Principes tribuum, ſeu Præfecti tribuum. Deuteron.c.29.

Ἀρχίφωτος, Initiũ & autor luminis. Dion. Areop. baptiſmũ ita vocat, quoniã poſt eũ animæ initiatorũ Chriſtianæ religioni ſolent φωτίζωσιν & illuminari. Vide Ἀρχίζωος.

Ἀρχιφῶς,t.1,c.561,a. Ἀρχοδιδάσκαλος,t.1,c.559,c
Ἀρχοδιδάσκαλος,t.1,c.551,f. Ἀρχοεδὴς,ib.
Ἀρχολαΐδος,t.1,c.559,d. Ἀρχολίπαρος,ib.
Ἄρχομαι, t.1,c.557,d. & 561,d & f. Ἀρχὲς,t.1,c.561,a

Ἀρχύω, Sepelio, Humo. Heſych. n. λάρχυσεν affert pro ἔθαψεν. Alioqui ταρχύω dicitur hoc ſignificatu.

Ἀρχω,t.1,c.553,f.& 561,c. Ἄρχων,t. 1,c.561,e
Ἀρχώνης,t.1,c.559,d. Ἄρω,t.1,c.563,d
Ἀρῶ,ib.g. Ἀρωγὴ,t.1,c.514,g
Ἀρωγεαότης,ib. Ἀρωγὸς, ib.f
Ἄρωμα,t.1,c.586,b. Ἀρωματίζω,ib.d
Ἀρωματικὸς,ib.c. Ἀρωματίτης,ib.d
Ἀρωματοφόρος,ib.c. Ἀρωματώδης,ib.d

Ἀρωνία,ας,ἡ, à quibuſdã dicitur meſpilus arbor, teſte Dioſcoride l.1,c.171.

¶ Ἂς, Heſyc. affert pro ἴως, ὅπως, μέχρις οὗ. ſed ſuſpectũ eſt.

Ἀσάζω,t.1,c.1443,c
Ἄσαι, Satiare, κορέσαι, πλησθῆναι. vt apud Homerum Il.ι, Αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ſanguine exatiare Martem. Itidémque alibi ἄσαι χροός. ǀ Significat etiam Requieſcere, Reſpirare. Euſtath. enim ἀσαὶ exponit αἱ πανσαὶ μαθ᾽ ἡσυχίαν, αἱ παθύσεμοι, dictuans ex ἄω ſignificante Spiro. ǀ Item Lædere, Nocere. Idem enim ἄσαι pro βλάψαι accipi tradit, contractum ex ἀάσαι. ǀ At verò ἄσαι cum ι ſubſcripto, eſt Canere ſeu Decantare, à them. ἄδω.

Ἀσαίνω,t.1,c.1443,c. Ἀσαπὴς,t.3,c.745,h

Ἀσαλαμίνιος, Heſychio eſt ἄπειρος ναυτικῆς, Inexpertus aut imperitus maris & rei nauticæ: ſed addit, quoſdam interpretari ἀκατονόμους ὑπὸ Σαλαμινίων. At prior expoſitio eſt magis cõſentanea. notum enim eſt Salaminios fuiſſe rei nauticæ peritiſſimos. Ariſtoph. certè dicit in Ran. κἄπα πῶς δύνασαι ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, Ἀσαλαμίνιος Ὤν, εἶτ᾽ ἐλαύνειν; quomodo potero remos impellere quum Salaminius nõ ſim nec rei nauticæ mariſque expertus?

Ἀσάλαι, Heſych. dici ait ὕβρεις, (quo ſenſu & ἀσάλγεια dicunt) item ἀμέλειαν & πτίαν. Ἀσαλγίαις autem affert pro φοβερῶς: addens, dictum eſſe aliquantũ barbaré.

Ἀσαλία,t.3,c.738,d. Ἀσάλευτος,t.3,c.739,g
Ἀσαλὴς,t.3,c.738,c. Ἀσάλευτος, ib.
Ἀσαλπίκτης,t.3,c.741,c. Ἀσάλπικτος,ib.
Ἀσάμινθος,t.1,c.586,f

Ἀσάμινος quoque in vulg.lex. affertur pro Balneum domeſticum, Labrum & Omne concauum: ſed perperam pro ἀσάμινθος, vt ex Heſychio patet, vnde ea expoſitiones deſumptæ ſunt.

Ἀσανδάλητος, Sandaliis carens: ideóque ἀνυπόδητος.

Ἀσάνδιον,ν,τὸ, Puppis meditullium. τὸ μέσον τῆς πρύμνης, Pollux lib.1.

Ἄσαπτος, Heſychio ὁ σαίνων, Non abblandiens. vt ἀκολάκευτος. Sed propriè canum eſt blandas mouẽtium caudas.

Ἀσάρωμα,t.1,c.1443,b. Ἀσαπὴς,t.3,c.776,d

Ἀσπάστης, vide paulo poſt in Ἄσπαρον.

Ἀσπασία,t.3,c.743,c. Ἀσπασος,ib.b

Ἄσπαρον,ν,τὸ, Aſarum: herba quæ & παφλὸς ἀχία dicitur, i. nardũ ſylueſtre, quia nardi vim habet, vt poſt Dioſc. teſtatur Plin.l.12,c.13. Alii eſſe Virgilianum baccar volunt: quia & ipſum appellari nardum ruſticum Plin. teſtatur. Sed iis ipſe nõ aſſentitur. nam l.21,c.6, Sed eorum quoque (inquit) error corrigendus eſt, qui baccar ruſticum nardum appellauere. eſt enim alia herba ſic cognominata, quam Græci ἄσαρον vocant: cuius ſpeciẽ figurámq; diximus in nardi generibus. Idem ibide addit, Quinimmo (inquit) aſaron inuenio vocitari, quoniam in coronis non addatur. Quod etymon mihi equidem mirũ videtur: potiúſq; ita appellatũ dicerem quoniam in ſcopis non addatur: præſertim quũ Dioſcor. quoque contra Plin. eſſe φασι στεφανωματικὴν dicat, l.1,c.9. ǀ INDE Ἀσπάριτης οἶνος, Vinum aſaro conditum, apud eundem Dioſc. l.5,c.60.

Ἄσαρον, Heſychio eſt etiã ἀσάρωτον, Scopis non mũdatũ: ſeu Quod ſcopis mundari & verri non poteſt vel nõ ſolet aut debet. ǀ NAM Ἀσάρωτον pauimenti genus dictum aiũt, q᷑ ſcopis non verreretur, ſed manibus purgamenta inde colligerẽtur, & ſpõgiis mũdaretur. Ego potius, quia ſimile erat ἀσαρώτῳ & ſcopis nõ mundato. Ita enim Plin. l.36, c.25, Pauimenta apud Græcos habent elaborata arte, picturæ ratione, donec lithoſtrota expulere eam. Celeberrimus fuit in hoc genere Soſus, qui Pergami ſtrauit quem vocant aſaroton œcon, quoniã purgamenta cœnæ in pauimento, quæque euerri ſolẽt, veluti relicta fecerat paruis è teſtulis tinctiſque in varios colores. Meminit horum aſarotorum & Stat. lib.5, Syl.3,— varias vbi picta per artes Gaudet humus, ſuberantque nouis aſarota figuris.

Ἄσπαστος,t.1,c.598,b. Ἄσπαστι, ib.
Ἀσάφεια,t.3,c.747,b. Ἀσπαφὴς,ib.
Ἀσπαφῶς,ib.

Ἀσβαλὸς,ν,ή. Fuligo. v.l. perperam pro ἄσβολος.

Ἀσβεστος,t.3,c.748,c. Ἀσβεστος,ib.
Ἀσβολᾶν,t.1,c.587,a. Ἀσβόλη,t.1,c.586,g
Ἀσβολώδης,t.1,c.587,a. Ἄσβολος, t.1,c.586,g
Ἀσβολοῦν,t.1,c.587,a. Ἀσβολώδης, ib.
Ἄσε,t.1,c.598,b.

Ἀσεβίζω, cum verbali ſuo Ἀσέβημα, vide in ſequ. Ἀσεβὴς.

Ἀσεβὴς,ους,ὁ ἡ, Qui non colit nec veneratur cæleſte numen: ideoque irreligioſus, Impius. Porro abſolutè interdum dicitur ἀσεβὴς, & ſine vlla adiectione: interdum addita particula εἰς vel θεούς, cum accuſ. eî rei cuius neglectus eſſe cultus & veneratio dicitur. vt apud Xen. Præc.8. ἀσεβίστερος θεὸς θεοῦ. Et in fab. Æſop. ἀσεβὴς θεὸς φύσει. Res quoque aliqua & factum ἀσεβὲς dicitur, cuius videlicet admiſſione ſpernitur religio, cultúſque & veneratio diuini numinis: Impium, Irreligioſum, Nefarium. Xenoph. Præd.8, Θύσας φοβοῦμαι μὴ ἀσεβὲς μηδὲν μηδὲ αἰσχρὸν, μήτε πεσεῖν μήτε βαλεῖν. Et mox, ὅθεν τὰ ἀσεβῆ καὶ τὰ ἄδικα πεφεύγασιν εἶναι. Vbi τὰ ἀσεβῆ & τὰ ἄδικα potita ſunt pro ſubſtãtiuis τὰ ἀσέβεια & τὰ ἀδικία. Adiectiue rurſum Plato dicit omnium ἀσεβέστατον eſſe τὸ εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἁμαρτάνειν. Inde ſvbst. Ἀσέβεια,ας,ἡ, Neglectus eiuſmodi diuini numinis: quo nimirum ſpernitur cultus eius & veneratio, Impietas. Plut. περὶ διαβολῆς, de Anaxagora, Δίκαιον ἐφυγεν ἀσεβείας, ὅτι τὴν λίθον εἶπεν τὸν ἥλιον. Athen. lib.13, de Alpatia, φθονοῦσιν αὐτὴ ἀσπάζεσθαι χαλεπὴν ἀσέβειαν. Et Greg. ἀπαγορεύειν τῆς ἀσεβείας, reuocare & prohiberi ab impietate. Inde & verb. Ἀσεβῶ, ὦ, ſignificans Sum ἀσεβὴς, Cultum veneratiónémque diuini numinis negligo abiicióque, Irreligioſus & impius ſum: interdum etiam Impie ago. Atque vt ἀσεβὴς dictum eſt poni interdum abſolutè, interdum cum præpoſ. εἰς aut περὶ, cũ accuſ. rei cuius cultus & veneratio eſſe neglecta dicitur, ita ἀσεβῶ quoq; vſurpari ſciendũ eſt. Dem. in Mid. τῶν ἄλλα τι ἀσεβῶν εἰς ἡμᾶς; Idem, ἀσεβεῖ ἐμοὶ πλείω. Impietatis manifeſtus eſt & damnatus. Athen. l.13, ὡς ἀσεβοῦντα καὶ θύοντα κρύβδην τὰ παρὰ νόμον ἱερεῖα. Nõ minus frequẽs eſt cũ præp. εἰς vel περὶ. Herodot. ἀσεβέων εἰς θεοὺς. Herodian. ἡνίκ᾽ ἐχοντες βουλὴς, εἰς οὓς ὑπερηκόντως ἠσέβουν. Rurſũ Herodot. ἀσεβεῖν εἰς τὸ ἱερὸν, piaculum in ſacra committens. vt Xenoph. Hellenic.1, ἀσεβεῖν εἰς τὸ μυστήρια. Rurſum ex Herodiano affertur, εἰς τὸ ὄρος ἀσεβεῖν, pro luſiurã dũ violare. Ex Æſ. autẽ fab. ἠσέβουν εἰς τὴν μητέρα, Impius in matrem fuit, Impiè ſe erga matrem geſſit. Interdum accuſatiuo ſoli iungitur, rei nimirum quæ impiè

fieri seu geri dicitur. Xenoph. Pæd. 8, οἱ πολῖται ἀφοσίωμοι μᾶλλον ἢ μᾶλλον ἢ ἀσεβεῖν ἢ ἀνοσιωτέρων. Itidémque aliquid dicitur ἀσεβεῖσθαι pro Impiè & nefariè committi. Æschin. in Ctesiphontem, ὃς οὐδὲ τοὺς Ἀμφισσεῖς ἠσέβησε τοσοῦτον, καὶ ὃς οὐδὲ τὴν Εὐβοϊκὴν διαπεπολέμηται. HINC Ἀσέβημα, ατος, τὸ Facinus irreligiosum & impium, Facinus nefarium, & ὕβρεις εἰς τοὺς θεούς. Æsch. in Ctesiphontem, ἐξελεγχθεὶς ὑπ' ἐμοῦ καὶ κλοπὴς ξερόκτους, οὐ τὸ ἀσέβημα πρῶτον; Habes & apud Thuc. l. 7. p. 206. Affertur ETIAM Ἀσέβεια ex Plut. quod potius de actione impia & nefaria dicitur.

Ἀσιάλλει, ex Etymol. affertur pro αἱμάσσει, Sepes: sed suspectum est.

Κάσιος, t. 3. c. 754. e.

Κάσκης. Hesych. affert ex Rhinthone pro σιγηρός, Bonus.

Ἀσελγαίνω, Ἀσέλγεια, Ἀσελγείως, vide in sequ. Ἀσελγὴς.

Ἀσελγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Petulans, Insolens, Proteruus, Improbus: seu Petulanter & proteruè iniurius idē enim prorsus est atque ὑβριστὴς. Isocr. Panathen. τοὺς μὲν δικαίους καὶ σωφρονοῦντας καὶ λίαν φιλανθρώπους. Demosth. in Mid. ἀσελγὴς καὶ βίαιος εἰς ἐμέ. Vbi nota cum βίαιος cōiungi. vt Pollux quoque annotat Eupol. ἀσελγῆ ἄνεμον vocasse τὸν βίαιον, ventum violentum. Interdum, vt ὑβριστὴς quoque, specialiter pro lasciuo ponitur, & eo qui petulanter indulget libidinibus, stuprisque violentis. Athen. sub finem lib. 11, πολυπλοκώτατοι καὶ τῆς ἀσελγείας καὶ τῆς μοιχείας τὰ πλεῖστα φέροντες ἐπιτιμῶντο. Sic Lucianus dicit ἀσελγέστερα τῶν ὄνων, asinis lasciuiores. libidinosissimum enim hoc animal est. Itidē Bud Comment. pag. 1075, scribit τὸ ἀσελγὲς poni pro obscœnitate & stuprorum flagitiosa consuetudine: & Demosth. comment. τὸν ἀσελγῆ accipi pro αἰσχρουργόν. Denominatum porro volunt τὴν ἀσελγείαν ab vrbe quadam Selge, aiūntque ἐκ hic esse σεσημειῶσθαι, quòd omnes eius vrbis incolæ probi & modesti essent, aliis contrà epitaticon τὸ ἐκ esse dicentibus, omnésque illos ciues fuisse improbos & petulantes. Deriuatum inde primùm ADVERB. Ἀσελγέως, SEV Ἀσελγῶς, significans Petulanter, Proteruè, Improbè. Plutarch. Hellen ζῶν ἄλλα τοῖς πολίταις ἀσελγῶς προσφέρεται, καὶ πλείστης εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν, ἡδέως ἐπιδίδου καὶ διατρῖβ πολυπλοκῶς· οἱ δὲ μὴ τοιχάττειν, ἀλλὰ βίᾳ καὶ μεθ' ὕβρεως ἐχόμενοι πᾶσι. Vbi nota idem esse ἀσελγῶς προσφέρεσθαι καὶ quod μεθ' ὕβρεως χρῆσθαί τινι. Atque vt ibi copulantur ἀλλὰ βίᾳ & μεθ' ὕβρεως, ita Demosth. quoque in Mid. dicit ἀσελγῶς ἢ βιαίως χρήσασθαί τινι. Isocr. verò dixit, ἀκολάστως λίαν ἀσελγῶς ἢ θρασέως καὶ τὸν αὐτὸν βίον τῷ τῶν ὕβρεων, proteruè & audacter. Deinde SVBST. Ἀσέλγεια, ας, ἡ, Petulantia, Proteruia, Improbitas, seu Lasciuia: aut Petulans & proterua iniuria. Demosth. Philipp. 4, ἡμῖν δὲ ἀσέλγεια καὶ πλεονεξία, καὶ ὅσοι ἄπιστοι ἀνθρωποι Φίλιππος χρῆται, ὅσωπερ τι πλῆθος ὑπάρχει πλείστη. Idē in Pantæn. ἄξιον αὐτὸν βασιλεῖ τῶν ἀδικωτάτων, ἢ ὁσιωτάτοις εἶναι, ἢ ἀσελγείᾳ μᾶλλ ἀσελγείας. Æschin. vero dixit etiā ἀπὸ τῆς ἀσελγείας τῆς δαπάνης, quasi Ob petulantes sumptus: quibus nimirum pecuniæ veluti petulanter effunduntur. pro Immodicos sumptus. vt idē τὴν ἀσελγείαν opponit τῇ μετριότητι καὶ σωφροσύνῃ. Pro lasciuia & proterua libidine Philo De vita M. l. 1, ἀπὸ τῆς γυναικῶν ἀσελγείας καὶ ἀκολασίας, per mulierum obscœnā libidinem & proteruā petulantiā. Est præterea deriuatū inde VERB. Ἀσελγαίνω, SŪ ἀσελγῶς, Petulanter & insolēter ago, seu Proteruè & improbè ago. Dicitur etiā ἀσελγεῖν εἰς τινα, pro Petulanter in quempiā esse iniurū, Per petulantiā aliquē pulsare aut conuitiis proscindere. vnde τὸ εἴς τινα ὑβριστικῶς ἀσελγαίνειν dicitur illa ipsa petulans & proterua iniuria quæ alicui illata est. vt apud Demosth. in Mid. ἐκ εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς φυλέτας ὑβριστικῶς ἀσελγαίνοντα. Et vt ἀσελγὴς pro lasciuo petulantérque libidinoso poni dictū est, ita Plato quoq; in Symp. ἀσελγῆ vsurpauit pro Petulanter & libidinosè agere, Lasciuire. Dicitur ETIAM Ἀσελγαίνω pro ἀσελγῶ, eadē signif. Dem. in Mid. ὅταν ἀλλοίως ἀσελγαίνωσι, τῶν κολάζειν. Apud eūdē in ep. Philippi, τοὺς ὑπὸ τῶν ὑφηφαίνων ἀσελγαινομένους. In posteriore signif. pro Lasciuire & Proteruis libidinibus indulgere: Æsch. in Timarch. τὸ ἀσελγαίνειν ἀρχαῖον μισθύλλιον: quod B. interpt. Stupri consuetudinē habere cum catamito

pretio conducto. Idē B. passiuum ἀσελγαίνεσθαι etiam affert pro Petulantem iniuriam vel contumeliam patiri: quod & ἀσελγαίνεσθαι dicitur voce comp.

Ἀσελγίκειος, t. 2, c. 117, c. Ἀσελγομαίνω, t. 2, c. 769, f

Ἀσελγῶς, vide in Ἀσελγὴς paulo antè.

Ἀσελλίων, t. 1, c. 1183, f. Ἄσημος, t. 3, c. 752, g

Ἄσεπτος, apud poetas, in primis tragicos, idē quod ἀσεβὴς, Irreligiosus, Impius. vt Hes. ex Soph. Capt. ἀσέπτων affert pro ἀσεβῶς. Ἄση, t. 1, c. 1443, a

Ἀσηκρεία, Hesychio ἀκαδία: ET Ἀσήκορος, ἀκηδεστής. Itidém que Suid. apud quē paroxytonos scriptū ἀσήκορος. Sed notandum in manuscripto eius exemplari pro ἀκηδεστὴς haberi σφοδρὸν κατὴς.

Ἀσημάντως, t. 3, c. 771, g. Ἀσημείωτος, t. 3, c. 769. g

Ἄσημος, t. 3, c. 765, c. Ἄσημος, ib. c

Ἀσήμων, ωνος, ὁ, Ignobilis. δυσγενὴς. v. l. perperā pro ἀσημείωτος.

Ἄσηπτος, t. 3, c. 776, d

Ἀσηρά, Suidæ ἀκαθάρτῳ, Impura, Sordida. ab ἄση, quo significatur ῥύπος.

Ἀσηρὸς, t. 1, c. 1443, b.

Ἄσηρος, Suidæ ὁ μὴ ἔχων σκώληκας, Immūnis à vermibus. Quæ expositi vera est, scribendū est ἄσηπας, à πὸς significante Vermis. Eandem tamen scripturam habet vetus quoque & manuscriptus codex.

Ἀσηρὸς, t. 1, c. 1443, b. Ἀσθαίνω, vide infrà in Ἀσθένω.

Ἀσθένεια, t. 3, c. 778, e. Ἀσθενέω, ib. g

Ἀσθένημα, ib. Ἀσθενὴς, ib. a

Ἀσθενία, ib. f. Ἀσθενίας, ib.

Ἀσθενόρριζος, ib. Ἀσθενόω, t. 3, c. 779, a

Ἀσθενὼς, t. 3, c. 778, a. Ἄσθμα, t. 1, c. 618, a

Ἀσθμαίνω, ib. c. Ἀσθμαίνω, ib. Ἀσθματικὸς, ib.

Ἀσία, ας, ἡ, Asia: tertia orbis terrarū pars, denominata secūdū quosdā ab Asia Prometheī matre, secundū alios ab Asio quodā Lydo, secundū alios ἀπὸ τῆ πολλῶν ὄντων ἐχόντος, vt Steph. annot. qui & insulæ Æthiopicæ & oppidi Lydiaci nomē esse tradit. INDE Ἀσιανὸς, ὁ, ἡ, Natus in Asia, Ex Asia ortus siue oriūdus. Ath. l. 13, c. τοὺς Ἀσιανοὺς τρυφᾶν πολυπλοκώτερον. Idē dicit etiā l. 14, δουλεύειν τῷ ὀνόματι Ἀσιανοὺς ἔφη. quū vocabulū illud in Asia natum videretur. i. Esse Asiæ incolis peculiare. Inde ET Ἀσιάρχης, Princeps seu præfectus Asiæ. Act. Ap. c. 19. Præterea inde sunt varia nomina ἰδιωτικά. Quorū primū, sequēdo alphabeticā seriē, est Ἀσιανὸς, idē cū Ἀσιανὸς significans. Secundū, Ἀσιανὸς, Asianus, vt apud Strab. l. 10 μὴ ἧττον ἐπιτήδειον τὸν Ἀσιανὸν καὶ τὸν Εὐρωπαῖον ἢ Νομάδων. Lat. quoq; dicūt Asianos: Ouid. Asiacos etiā, vt — Asiacas easuras aspicis arces. Tertiū, Ἀσιανὸς, ὄν, ὁ, Asiata: cuius fœm. Ἀσιάνις. Ex hoc verò est potest. Ἀσιανικὸς, Latinis itidē Asiaticus: vnde apud Cic. Asiatica oratio, & Asiaticæ pecuniæ. Præter hæc sunt duo fœmin. tātùm gen. nimirū Ἀσιὰς & Ἀσὶς, idē significātia ac Ἀσιανὴ, Ἀσιάνις, seu Ἀσιανική. Quæ n Ἀσιανὴ γῆ dicitur, eadē & Ἀσὶς. Dionys. Afer in sua Periheg. Ἀσιὰς αὖ τόδε πᾶσι πάϊς ὑπὸ πᾶσιν Ἀΐδης Καυκάσιος μεσσηγύ. Et Ouid. — in Aside terra Mœnia cōstituit. Itē vt Ἀσιάνις dicitur ἡ ὑφ' ἓν ἔθνος, sic etiā Ἀσιὰς, vt apud Aristoph. Ἀσιάδος κεκίνηκε. Vocatā autē Ἀσιάδα siue Ἀσιάνδα aiūt ἀπὸ τοῦ πεζορδεῖν καθῆκεν, quoniā in Asia, Lydiæ ad Tmolum oppido, inuenta sit, vt Suid. & Etym. tradunt: vt alii, quoniam in Lydia primùm reperta sit quæ Asia olim dicebatur: vel ab inuentore Asio. Ex insula autem Asia esse ἰδιωτικὸν nomen Ἀσιὰς, tradit Steph. qui eiusdem ciuem vocari Ἀσιάνιον quoque ait.

Ἀσιαγχὴς, Ἀσιάδης, Ἀσιακὸς, Ἀσιάζω, Ἀσιαὶ, Ἀσιάνης, Ἀσιανικὸς, Ἀσιάνις, vide in præcedenti Ἀσία.

Ἀσίγητος, t. 3, c. 779, h. Ἀσίγητος, t. 3, c. 780, a

Ἀσιγμοίκιος, t. 2, c. x, g. Ἄσιγμος, ib. f. Ἀσίδηρος, t. 3, c. 781, a

Ἀσιὰς, vide paulo antè in Ἀσία.

Ἄσιπος, Ionicè pro Ἄσηπος dicitur. Vnde fœm. Ἀσίπη, Ionicè itidē pro Ἀσήπη, Asiatis seu Asis. vt Ἄσιπος γὴ apud Suid. ἡ Ἀσίας. At Ἄσιπος ὕμνος ex Eurip. affertur pro hymno luctuoso. nisi potius sit Asiaticus, aut Qui Asiatide cithara canitur.

Ἄσκαχες, Qui non est σκαχὲς seu αἰσχὺς. Plut. in Præc. sanit. de vino, πρὸς ὑφελιμώτατον δεῖ ἡ εὐφημίαν ἥδιστον ἢ ἧττον ἀσκαχόμενον. Et in Lyc. de Spartanis nutricib⁹, ὑπὸ φύσεως

τὰ βρίζη δύσκολα τοῖς διαίτοις ἢ ἄπηχα, καὶ ἀθαμβῆ σιτίου. id est οὐχ ἀψίκορα, Non fastidiosa in cibis. seu Facilia in victus ratione. sunt enim qui delicatis tantùm assuêrunt, cætera fastidiant.

Ἀσίλλα, Eustathio σκώληξ τῶν ἰχθυηρῶν.

Ἄσιν, ης, ἡ, Asine: apud Theophr. De caus. plant. l. 2, cap. 25, herbæ nomen est quæ sese aliis implicat. Sunt qui clematitidem & conuoluulum vocent: Gaza volucrum. ¶Est alioqui & vrbis nomen apud Hom. ll. β.

Ἀσινής, t. 3, c. 786, d. Ἀσιτέω, ib.

Ἀσιτία, ας, ἡ, Sepes. v. l. Pro quo suprà Ἀστοχία.

Ἄσιος, t. 1, c. 586, f

Ἀσκάλαβος, apud Dioscor. l. 2, c. 57, locustæ genus est pinnis carens & prælonga habens crura.

Ἄσις, t. 1, c. 586, c. Ἀσπίω, t. 3, c. 792, f

Ἀσπία, ib. c. Ἄσπις, ib.

Ἀσπαθής, Doricè pro ἀσκηθής dicitur.

Ἀσπαίρα, alicubi pro ἀσκαίρα scriptum reperitur: sed perperam, vt Gaza suæ Gramm. l. 3 annotauit.

Ἀσπάλαξ, SIVE Ἀσπαλαβώτης, Hesychio est γαλῆς, Suidæ γαλεώτης: qui & καλαβώτιν nominari ait, esse autem animalculum simile lacertæ, domus parietes perreptans: vt Aristot. quoque Hist. anim. l. 9, tradit τὸν ἀσκαλαβώτην ascēdere summas arbores non aliter atque οἱ δρυοκολάπται. Plin. Stellionē vocat multis in locis, & cū alibi, tum l. 29, c. 5, de stellione loquens ait, Hunc Græci coloten vocant & ascalaboten & galeoten. Vbi etiam addit, in Italia non nasci.

Ἀσπάλαφος, Ascalaphus: auis nomen, apud Aristot. Hist. anim. l. 1. Item nomen proprium apud Hom. ll. β. Suidas dictum ait ὅτι ἀσπαλὴς τῆς ἀρᾶς, & significare λίαν σκληρόν. Itidemque Etym. Vbi etiam nota Ἀσπαλής.

Ἀσπάλθης, t. 3, c. 804, h

Ἀσπάληρον dici τὸ ἀβρεκαρδίστως τῷ καυλῷ ἢ κάκπῳ, tradit Athenæus lib. 2.

Ἀσπαλιζοντες, Hesychio sunt χωλεύοντες, ἐφ' ἑνὸς κώλου βαδίζοντες. Pro quo dicitur potius ἀσκωλιαζοντες.

Ἀσπαλες, t. 3, c. 804, e. Ἄσπαλης, ib.

Ἀσπάλων, oppidū Syriæ: ex quo Ἀσπαλώνια κρόμμυα apud Theophr. Hist. pl. l. 7, & Ἀσπαλώνια σῦκα apud Athen. l. 3. Inde ET Ἀσπαλωνίτης, Ascalonites: id est Ascalone oriundus.

Ἀσπαλώπας, Gallinago: auis gallinæ magnitudine, apud Aristot. Hist. an. l. 9.

Ἀσπαστής, Hesychio ἄγγελος, Nuntius.

Ἀσπαστή, eidē est ἀγανάκτησις, Indignatio.

Ἀσπάστης, eidē est κράβατος, κλινίδιον ἁπλοῦς, Grabatus, Vilis lectulus: vt Suidæ quoque ἡ μικρὰ κλίνη, τὸ πλαγκτὸν κλινίδιον. Idem cum schol. Aristoph. esse dicit σκιαποδα seu δίφυη τι ὄδος, in Nebulis, ὀζῆν τὸν ἀσπάστου λαβών. Addūt tamen, & hic quosdam pro grabato accipere. quemadmodum Poll. quoque ἀσπάστου numerat inter ea ἐφ' οἷς δεῖ καθεύδειν, vt sunt κλῖναι, σκίμποδες, σιβάδες. In Epigr. pro sepulcro etiā poni tradunt. Doricè Ἀσπάστας dicitur. Callim. apud Etymol. ἐκ τοῦ μὴ στ' ἀσπάστα κεῖσθαι.

Ἀσπαραγμικτή, t. 3. c. 804, a. Ἀσπαραγμικτέω, t. 3, c. 803, h

Ἀσπαραγμικτή, t. 3, c. 804, a. Ἀσπαραγμικτος, t. 3, c. 803, g

Ἀσπαραγμύκτως, ib. a. Ἀσπαρής, t. 3, c. 802, f

Ἄσπαρτος, ib. e.

Ἀσπαρδοειδώδης, Scatens ascaridibus. Hippocr. ἀσπαρδοειδώδεις ὀδμώδεσι.

Ἀσπαρείζω, t. 3, c. 803, a Ἀσπαρείς, ib. Ἀσπάρειος, ib. b

Ἄσπαροι, teste Hesychio sunt genus calceorum seu sandaliorum: secundum alios κρόταλα, crepitacula, vt Pollux quoque ἄσπαρον tradit crepitaculi quoddam genus esse, lib. 4, c. 9. fuisse enim πλινθίον πυραπυχαῖον, habuisseque διπλοκυμβία πτύα, ἃ ἐφεστρογύλωμα ἔχει ὑποῖον, ὥσθ' ἁπλᾶ κροτεῖν: putare autem quosdam cum hoc ἀσκαρῶ eandē esse πλὴν ψιλοῦται. INDE Ἀσπαροφόρος, Qui gestat ἀσπάρους. Hes. tamen ἀσπαροφόρον exponit φορτηγόν, Baiulum.

Ἄσπιλος, ος, ὁ ἢ ἡ, Illæsus, Innocuus, Incolumis. ἀβλαβής. Hom. Od. ξ, — νῦν τίς σε σῶν μοι Νῶϊν πεπαθὼν, ἀλλ' ἀσπίλως ἢ ἀΐδυσι Ἥμενα, πάς δ' αἰεὶμὶς τι κυδρὸν πάσσατο τ' ἴσον. Dicitur & Ἀσπιλής.

Ἀσπίς, Doricè pro ἀσπίς.

Ἀσπίς, aduerb. t. 3, c. 814, e. & 819, g

Ἀσπιλέως, ib. Ἀσπιλής, ib.

Ἀσπίλλομαι, t. 1, c. 587, e

Ἀσπίλωτος, A securi intactus, Securi non politus: seu Non exasciatus, vt Plautus loquitur. Sic schol. quoq; Soph. in hoc loco Œdip. Colon. p. 274, καὶ τὸ σημεῖον ἐξόμνυμι Βάθρον τοῦτ' ἀσπίλωτον, exp. ἀπελέκητον, ἄξυστον, ἀγλυφον, item generalius οὐκ εἰργασμένον, Non elaboratum.

Ἀσπίλωτος, t. 3, c. 833, d

Ἀσπιτής, t. 3, c. 832, g. Ἄσπιτος, ib.

Ἄσπιτος, t. 3, c. 813, c. Ἀσπίτως, ib.

Ἀσπίρα, ας, ἡ, Attici calceamenti genus, vt testantur Suid. & Hes. & Eust. Item Poll. tradit fuisse ὑπόδημα λάσιον χειμῶνι χρήσιμον, calceamentum hirsutum, vtile hyemali tempore. vt sunt οἱ πῖλοι.

Ἀσπιτύς, t. 3, c. 837, b. Ἄσπιτος, ib. a

Ἀσπιτώτης, t. 3, c. 836, f. Ἀσπίω, t. 1, c. 587, b

Ἀσπιθής, ές, ὁ καὶ ἡ, idem ac ἀσκηθής paulo suprà, id est Illæsus, Incolumis. ἀβλαβής. Hom. Od. τ, Ὡς τε μάλ' ἀσπιθὴς ἰὼν πατρίδα γαῖαν ἵκηται. ll. κ, — εἰς ἡμέας ἴλῃσι Ἀσπιθὴς ἔλθῃ. Et Od. λ, ὅτε τις ἴζανεν Ἀσπιθὴς, οὔτ' ἀρ βιζλημένος ὀξέϊ χαλκῷ, Οὔτ' αὖ πεπληγὼς ὑπερμενέος ἐνοσιφύλλου.

Ἄσπιτος, t. 1, c. 587, g. Ἄσπιτος, t. 3, c. 853, d

Ἀσπίτως, ib. c

Ἄσπιτος, Hesychius esse dicit genus quoddam castanearum. Sed videtur apud eum scribendum esse ἀσπιτές, sequendo alphabeticam seriem.

Ἄσπιτος, t. 1, c. 587, g

Ἀσπιτός, Exercendus. Et Ἀσπιτόν, Exercendum est.

Ἀσπιτέλεος, t. 1, c. 588, c. Ἀσπιτής, ib. a

Ἀσπιτικός, ib. b. Ἀσπιτός, ib. c

Ἀσπιτεία, ib. b. Ἀσπίδιον, t. 1, c. 589, c

Ἀσπίον, ib. Ἄσπιος, t. 3, c. 867, g

Ἀσπίτων, t. 3, c. 864, d. Ἀσπίτα, t. 1, c. 589, a

Ἀσπίτης, t. 1, c. 588, h

Ἀσπίτης ὕδρωψ, t. 3, c. 1781, f. & 1782, a

Ἄσκλη, Hesychio teste idem quod ἄσκησις, Exercitatio.

Ἀσκλητίου, t. 1, c. 1474, e. Ἀσκληπίου, ib.

Ἀσκλήπια, ib. Ἀσκληπιάδης, ib.

Ἀσκληπιάς, ib. Ἀσκληπιεῖα, ib.

Ἀσκληπιεῖος, ib. Ἀσκληπιός, ib. d

Ἀσκληρίς, apud Democritum idem quod ἰσόπλευρον: si non mētiuntur vulg. Hesychii exēplaria. Alphabetica enim series pro eo poscit ἀσκιλίς: quod & ipsum pro ἰσοσκελὲς ponitur interdum.

Ἀσκόλαχα etiam, quod eidem Hes. est ἀκαλαβώτης, suspectum est.

Ἄσκοπα, aduerb. t. 3, c. 815, a. Ἀσκοπίη, t. 1, c. 588, g

Ἄσκοπος, t. 3, c. 831, c. & 824, g

Ἀσκοτυπίη, t. 1, c. 588, g. Ἀσκόπως, t. 3, c. 831, h. & 815, a

Ἀσκορδίνητος, Hesychio ἀσπάλθης, μὴ κινῶν τὰ μέλη, Non agitans membra. nam σκορδινᾶσθαι (inquit) dicitur τὸ σῶμα φύσει σκιρτᾶν, vt faciunt οἱ ἐγκέφαλοι ἐξ ὕπνου, Pandiculari.

Ἄσκος, t. 1, c. 588, g

Ἀσκώπνοι, Hesychio sunt κυπρίζοντες, κρίκωνες, ricini.

Ἀσκωπός, dicitur ὀφθαλμὸς ἐκ γυμνὸς, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἀσκοῦ, si Etymologo credimus.

Ἀσκουρώπης, Hesychio ὄρνις ἡ μικρά, Vrsa minor.

Ἀσκοφαλακίζω, t. 1, c. 588, h. Ἀσκοφορέω, ib.

Ἀσκοφόρος, ib.

Ἄσκρα, Hesychio δρῦς ἄκαρπος, Quercus infructuosa. Est & vrbis nomen: ex qua oriundus Hesiodus, Ἀσκραῖος inde dicitur. At Ζεὺς Ἀσκραῖος, forsitā qp ibi coleretur.

Ἀσκύλπως, idē sonat quod δίχα τοῦ σκύλλειν ἢ ὠσχαλᾶν, seu ἀσπαλθύπως. ἀσκοθόρκτως. vt apud Eusseb. Hist. Eccl. l. 4, Polycarpus ministris carnificis dicit, ἄφετέ με ὕπνον. ὁ γὰρ δίδους ὑπομεῖναι τὸ πῦρ, δώσει ἢ χαρεῖς τὸν ὑμέτερον ὀπτὸν τοῦ ἥλου ἀσφαλείας ἀσκύλπως ὑπομεῖναι τὴν πυρᾶν.

Ἄσκυρον, SIVE Ἀσκυροειδές, hyperici genus est, ab aliis dictū ἀείφυλλον, vt testatur Dioscor. l. 3, c. 172, vbi latius ipsum describit. Itidem Plinius libro 17, cap. 4, Androsæmon, siue (vt alii appellauere) ascyron, non est absimile hyperico. Idem discrimen facit inter ascyron & ascyroides. nam capite sequ. Ascyron (inquit) & ascyroides, similia sunt inter se & hyperico; maiores habet ramos

quod aſcyroides vocatur, ferulaceos, omnino rubentes, capitulis paruis, luteis. Heſychio Ἀσπυροί ſunt βοτάναι τινές.

Ἀσπωλία, t.1, c.589, a.

Ἀσπωλιάζω, t.1, c.589, b. & t.3, c.1350, c

Ἀσπωλιασμός, t.1, c.589, c

Ἄσπωλον, Suidæ τὸ λεῖον, Læue, Non aſperum.

Ἄσπωμα, t.1, c.589, a. Ἄσμα, t.1, c.115, e

Ἀσμαίνω, ibid. f.

Ἀσμαπαίμπης, ibidem g. & t.2, c.53, f

Ἀσμαπτός, t.1, c.115, g

Ἀσμφαίπαξα, t.1, c.1437, d

Ἀσμφίστερος, irregul. compar. ab ἄσμφος, pro ἀσμφαίτερος: itidémque in ſuperl. Ἀσμφίσταπος, pro ἀσμφαίταπος. Vnde aduerbia Ἀσμφίστερον, Libentius, & ſuperl. Ἀσμφίσταπα, Libentiſſimè, Cupidiſſimè, apud Platonẽ. Pro quo & ἀσμφαίταξα paulo antè habuimus.

Ἀσμφίζω, Fut. ίσω, Libens ſuſcipio, & comiter accipio: idẽ quod φιλοφρονοῦμαι. vt apud Æſchinem epiſt. 5, οἱ πρέσβεις πάντως ἠσμφίσαν ἡμᾶς, de Iuliade: de Philocrate autem dicit, οἱ δυνάμενοι αὐ αὐτὸν ὀνήσειλαι πῶν ὑπερβολὴν τῆς φιλανθρωπίας ὅσην εἶχεν περὶ ἐμέ. Idem in eadem ep. accipit pro Acquieſco, cum datiuo conſtruens, ἀλλά καὶ σφόδρα ἀσμφίζω τῇ συμφορᾷ, καὶ δέχομαι μου δοκῶ τὸν βίον ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν αὐτοῦ παθῶν. Ibidem pro σφόδρα ἀσμφίζω τῇ συμφορᾷ, mox dicit, ὑφαιρεῖσθαι τὰ παρόντα. Heſychius quoque ἀσμφίζει exponit χαίρει, ἀγαπᾷ πα. Ac vt illa interdum participium ſibi iunctum habent, ita & hoc apud Plutarch. dicentẽ ἀσμφίζω ἐδίων pro Libens comedo. Inde ἐπίρρ. ADVERB. Ἀσμφίστερον, Acquieſcendum eſt, apud Hippocr.

Ἄσμφος, t.1, c.1437, c. Ἀσμφίως, ib.d

Ἀσμὸς, οῦ, ὁ, Cantio. Annotat Poll. l.4, c.9, Platonem comicum τὸ ἄεσμα vocaſſe etiam ἀσμαίνω & ἀσμέω. Ita enim potius ſcribendum quàm ἄσμω. nam ſolent verbalia in μος finita ἐξυπτιάζειν.

Ἀσόλοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ſolœcus nec barbarus. (perhibẽtur enim οἱ Σόλοικοι fuiſſe barbari) vt ἀσόλοικος λόγος apud Diogenẽ Laert. quod Budæus interpr. Oratio vitio carens. Idem Diog. ἀσόλοικον hominem vocat qui in oratione non σολοικίζει: in Zenone, ἔφασκε δὲ πρὸς μὲν τὸν ἀσολοίκως λόγους καὶ μὴ ἀπερισκόπους ὁμοίως δεῖ τῷ δρόμεῳ τῷ Ἀλεξικάκῳ· διοφθαλμοῖς μὲν καὶ ἐξεγχαραγμένοις καθ' ἑκάτερον καὶ τὸ νόημα, οὐδὲν δὲ δεῖ τούτοις βελτίοσι. Vbi nota τὸν ἀσόλοικον λόγον comparari nummismati διοφθάλμῳ & ſpecioſo: eum autem qui σόλοικος eſt, τῷ εἰκῇ κεκαραγμένῳ καὶ σολοίκῳ. Dicitur etiam aliquid eſſe ἀσόλοικον quod non ſolùm non eſt barbarum, ſed etiam ἥμερον, εὐσχήμονες, teſte Heſychio: qui Sophoclem in Troilo ſic vſurpaſſe tradit. Pro eo quod modum non excedit & immane non eſt, accipi poteſt in hoc Eubuli comici ſenario apud Athenæum libro 2, Κρίας βίεται ἐφθὸν ἀσόλοικον μόσχα. ADVERB. Ἀσολοίκως Suidas exponit ἀφελῶς.

Ἀσύρ, Phœnicibus dicitur ὁ κράπης, teſte Heſychio & Etymologo.

Ἀσφία, t.3, c.899, a. Ἄσφος, ibid. Ἀσίφως, ib.

Ἀσπάζομαι, t.1, c.589, c

Ἀσπάθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non ἐσπάθηται: verbum textorum. apud quos lignum illud quo tramam ſtamini inculcant, σπάθη dicitur: & σπαθᾶν, tramam ſtamini illa ſpatha inculcare. Sic Heſychius ἀσπάθητα ἱμάτια dicit τὰ μὴ ἐκρυσμένα τῇ σπάθῃ. Idem ἀσπάθητον χλαῖναν vocari ait τὴν δερκίν, pellem ſeu exuuiũ: nimirum παρ' ὅσον οὐχ ἱφάσται.

Ἀσπαίρω, Palpito, Vibro, Tremo: proprièὅτι τοὺς ψυχορραγοῦντας, quum morti obluctantur. Homerus Odyſſ. ϑ, — ἔνθ' ἔπεσον καὶ ἀσπαίροντ' ἐνίδοντο. Iliad. κ, Κίνδρας τ' ἀσπαίροντας ὀπ' ἀγκαλίηφι φορῆσιν. Iliad. μ, — δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ζωὸν ἔτ', ἀσπαίροντα. Idem addit datiuũ ποσὶ ſiue πόδεσσι. vt Odyſſeæ τ, de hinnulo qui ſuffocatur, Λύτερ' ὑπὸ ἀφυξίῃσι μεμαὼς ἔκπαγλα πόδεσσι. Odyſſeæ χ, Ἀσπαίρον δὲ πόδεσσι μίτου ἅλις· τὸν, οὗπερ μάλα δῆν, Palpitabant pedibus, Vibrabant ſeu iactabant pedes. quod & σπαδάζειν dicitur. Cor quoque ab eo dicitur ἀσπαίρειν, quum vibrat ſeu pulſat. vt Iliad. π, — δέρυ δ' ὀρθὸν ἔγειρε μετὰ στῆθος· ἡ δ' οἰστῷ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πολεμίξυ ἔλαχεν. Idem & πάλλεσθαι dicitur & σφύζειν. Carnes etiam aut piſces in ſartagine ἀσπαίρουσι dum à feruente oleo ſuccutiuntur, vt palpitare & tremere videantur. Athenæus libro 3, οἱ ἰχθῦς ὅταν τῷ πυρὶ κάμνουσιν ἐπάλλουσιν καὶ ἀσπαίρουσιν.

Ἀσπαζόμαι, Heſychius per iocum & παιγνιώδως dici ait pro ἀσπάζομαι, Amplector. Affert tamen & Ἀσπακῶς pro φιλοφρόνως, Humaniter, ſeu Humaniter amplectendo.

Ἀσπάλαθος, ου, ὁ, Aſpalathus: frutex multis ſpinis horrens, detracto cortice rubens aut in purpuram vergens, odoratus, ſed guſtatu amarus, flore roſæ. Radix eius vnguentis expetitur: vnde (puto) & Galen. apud Hippocr. χυμαγωγίων lib. 2, πρὸς μέλαιναν χόλην interpretatur radicem aſpalathi aromatici. Prolixiorem eius deſcriptionem habes apud Dioſcoridem lib. 5, cap. 19, & Plin. libro 12, cap. 24: l. 24, cap. 13. Theocriti quoque ſcholaſtes eſſe ſpinæ genus ait, ſed venenatæ: quippe quo percuſſi certi emoriantur: dictum autem ἀπὸ τοῦ μὴ ῥᾴδιος εἶναι τὸν πληγέντα ἀποσπᾶσθαι ἅπαν ἀφαιρεῖσθαι, quòd non facilè euelli ſiue eximi queat è corpore eorum qui in eam impegerunt. Plato etiam & Theocr. ſpinoſam eſſe plantam teſtantur. Ille enim lib. 10 De republica refert tyrannos aſpalathi ſpinis apud inferos laniari: apud hunc verò Idyll. 4, Corydon Batto, quem ἄκαιρα αἰνεῖ ἐπάξξι, dicit, Εἰς ὄρος οὐκ ἔρπις, μὴ ἀσπάλαθος ἔρχῃ βαθύ. Εἰ γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κεμάδαι. Vbi etiã nota ſylueſtribus & montanis ſpinis cum annumeran.

Ἀσπάλαξ, ακος, ὁ, Talpa: ſi Etymologo credimus, παρὰ τὸ σπᾶν dicitur, quoniam ſemper terram vnguibus ſuis vellicat & perforat. Quia verò cæcum eſt hoc animal, prouerbio dicitur ἀσπάλακος τυφλότερος, de eo qui viſu ſupramodum hebeti eſt & obtuſo, vel etiam prorſus cæcus.

Ἀσπαλία, Ἀσπαλιάς, Ἀσπαλιεύτης, Ἀσπαλιεύω, vide in ſequente Ἄσπαλος.

Ἄσπαλος. Piſcis: & quidem Athamanum dialecto, eos enim Heſychius ſcribit ἄσπαλους nominare τοὺς ἰχθῦς: (ἄσπαλος tamen exponens etiam σκύμνος, corium) VNDE Ἀσπαλία, ας, ἡ, Piſcatus: Heſychio & Suidæ ἁλιεία: ſed illi præterea ὁρμιὰ & ἁλία: ſi tamen ita ſcripſit. Inde & VERBVM Ἀσπαλιεύω, Piſcor, Piſcet venor. Cuius paſſ. quoque vox in eadem ſignificatione (actiua nimirum) accipitur. Suida enim teſte, Ἀσπαλιεύσασθαι τοῦ ἁλιεύσασθαι παρ' ἡμῖν. Ab eo porro verbo ſunt duo VERBALIA, Ἀσπαλιάς, & Ἀσπαλιευτής, ambo ſignificantia eum qui piſces venatur, hoc eſt piſcatorem. Ambo apud Heſychium: qui illud exponit ἁλιάς, hoc autem τὴν ὁρμιὰν χωρὶς ὄνου. Sed addit, ἀσπαλιὰς non ſolùm ab ἄσπαλος deriuari, quod eſt ἰχθύς: verùm etiam, ſecundum alios, ἀπὸ τοῦ σπᾶν τὴν λίνον, id eſt τὴν ὁρμιὰν, quoniam filo ſeu ſeta equinà è calamo ſeu arundine ſuſpenſa hamóque præfixa piſcẽ è mari extrahit. Quod etymon τοῦ Ἄσπαλος etiam accommodari poteſt, vtpote qui τὴν λίνον ἀσπᾶται.

Ἀσπαραγία, vide in ſequ. Ἀσπάραγος.

Ἀσπάραγος, ου, ὁ, SIVE Ἀσπάρεγος, (Atticè) Aſparagus. Ita dicitur quod primùm in lucem prodit oleris germen priuſquam in folia explicetur: ſiue recentiſſimus turio qui edendo eſt. Galenus enim De alimen. facult. libro 2, cap. 58, ſcribit ἀσπάραγος ab omnibus fermè Græcis nominari τοὺς ἁπαλοὺς καυλοὺς ὅταν αὐξανόμενοι πρὸ τοῦ καρποῦ τμηθῶσιν ὀλίγοι: cuiuſmodi ἐκβλάστημα in braſſica peculiariter nominari κῦμα quaſi κύημα. Ibidem verò & alia recenſet λάχανα quæ eiuſmodi ἀσπάραγοι ferunt, nimirum lactucam, atriplicem, blitũ, beticam, maluam: rhaphanum quoque, rapum, ſinapi, naſturtium, pyrethrum: ſed & bulbum, apium, ſium, cymon, lapathũ, oxylapathum: omnes deniq. herbas λαχανώδεις dicit ταῦτα πάντα παλοῦ καυλοὺς περὶ ὀφθαλμοὺς. Omniũ verò (inquit) eorum quæ ὁρμιάς ſunt & ἡμερίδας τὰ ἀσπάραγοι τῇ ὑγρότητι συμβαίνει. Et Athenæus lib. 8 ex Diphilo medico refert, ὡς ὁ τῆς κεφαλῆς ἀσπαραγίσκος

λεχάνης ἰδία ὄρυμος, ἄσπαρα χώρις ὄζει καὶ ἀσκεπτόπρος. A Vbi etiam nota per φ ſcribi, more Attico: vt Gal.quoque & Athen.in locis prædictis annotant,cæteros Græcos per π dicere ἀσπάραγος, Atticos autẽ per φ. Verùm & planta quædam (fruticis ea modo ramos plures emittit,cacumine in torulos turbinato, caule exili, in ſpinoſam ariſtam faſtigiato, foliis fœniculi) appellatur ἀσφάραγον ſiue ἀσφαράγον nomine, velut à parte potiori.nam eius aſparagus ſeu caulis tenellus præ cæterorum olerum aſparagis in cibos maximè expetitur. Iſque vel κηπύσιμος eſt & altilis:vel ſylueſtris,quem à B locis in quibus naſcitur, πετραῖον & ὄλειον vocant, Latini corrudam.Mentio vtriuſque apud Dioſcoridem l. 2,cap.151: Galenum De aliment.facult.libro 2,cap.9: & Simpl.medicament.lib.6:item Plin.libro 19,cap.4 & 8, & lib.20,cap.10.Sed & Athen.libro 2, vtriuſque meminit,illum vocans σπαρτόν,ſatiuum:hunc autem, ὄρειον & ὄλειον,montanum & paluſtrem.Vbi etiam Attici ἀσφάραγος hoc ex Theopompo comico affert exemplum, Κἄπειτ' ἰδὼν ἀσφάραγον ἐν ἅλμῃ τινι. Meminit Theophraſtus & alius aſparagi, quem in cenſu τῶν ἀκανθωδῶν C ponit, & quidem eorum quæ ἀπλῶς εἶναι ἄκανθαι οὐδὲ φύλλα ἔχειν οὐδὲν ὅλως τῶν ἀκανθῶν, vt plenius apud eũ videbis Hiſt.plantarum lib.1,cap.16, & lib.6, cap.1 & 3. Vnde & Plinius lib.21,c.15, In totum ſpina eſt aſparagus.nullum enim folium habet. Arbitor verò & hunc à parte potiore aſparagum eſſe denominatum. Theophr.enim in loco poſtremo quem citaui, nimirũ Hiſt. plantarum lib.6,cap.3, teſtatur eum καρωδίας μικρὸν ἀφιέναι ὅλως τὰς ἀκάνθας,illúmque ipſum turionem eſſe ἰδιώτμον. Porro ab Ἀσπάραγος & Ἀσφάραγος DERIVANTVR Ἀσπαραγία, ET Ἀσφαραγιά. Eſt autem Ἀσπαραγία,ipſum aſparagi plantarium: hoc eſt ipſa aſparagi plãta cum ſua radice aut etiam cæſpite, ſicut χερνὶς dicitur iunci plãta cum ſuo cæſpite. Theophraſt. Hiſtor.plantarum libro 6.cap. 3, αἱ βλάσται δὲ ὁ καυλὸς ὁ τῆς ἀσπαραγίας τῇ ῥίζῃ, καὶ ἰδιώτμος ἐστὶν· αὗται γὰρ ἅπτραχύνονται καὶ ἐκβάλλουσι φερούσας τὰς ὥρας. Ἀσφαραγιὰ verò idem eſt cum ſpinoſo illo Theophraſti aſparago. vt ex Plutarchi Connubialibus præceptis patet.Ibi enim quum dixiſſet, ὁ Βοιωτὸς τὸν ὑμέναιον κελεύει D καλεῖν ὕσπιν, ἀσφαραγιᾶν (antiqui codices nonnulli habent ἀσπαραγιᾶν) συριανδὸν: ſubiungit, οὐκοῦν δεῖται ὁ πρᾶγμα τοῦ ἀκάνθης καρπὸν αἰαδίδιον. vt Theophr. ſuum ἀκανθώδη ἀσπάραγον dicit αἰαδίδιον, ὁ δ' ἀσπαραγιὰς καυλὸν ἰδιώτμον: quem καυλὸν vocat etiam καμπὸν à forma clauæ.Niſi fortè peculiariter ἀσπαραγιὰ, ſiue ἀσφαραγιὰ,dicitur Ramuſculus aut frons ex aſparago illo ſpinoſo.

Ἀσπαρίζω, Palpito, Tremo.idem cum σπαρίζω, vt ἀσπαίρω idem cum σπαίρω,& ἀσκαίρω ſeu ἀσκαρίζω idem cum σκαίρω & σκαρίζω. Ariſtot.de piſcibus in ſicco relictis dicit, quum nimirum aquæ defectu mortem ſentientes ſubſultant.in libro De reſpir. νέοι γὰρ φαίνονται κινούμενοι μὲν οὐδὲν τῶν κοιλίαν, ἀλλ' ἢ βραχέα μόνον ἢ ὁ πνεύμων ἢ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐμπίπτοντες, ὅταν ἀσπαρίζωσι.

Ἄσπαρτος, t.3,c.933,b. Ἀσπάρτως, ib.c

Ἀσπαῶς, aduerbialiter pro Ἀσπαίως dici teſtatur Etymol. Ἀσπαῶ autem, Ionicum eſt pro ἀσπαία, ex maſcul. ἀσπαίος. Interdum & fœminæ nomen proprium.

Ἄσπαστος, t.1,c.590,b. Ἀσπάσιος, ib. G

Ἄσπαστος, Sorbitio.v.lex. Pro quo diceretur potius σπάσις. nam ἄσπαστος idem ſonat quod ἀσπασμός. Vereor ergo ne mendoſum ſit.

Ἄσπασμα, t.1,c.589,h. Ἀσπασμός, ib.g

Ἀσπασίνορος, t.1,c.590,a

Ἀσπασίς, t.1,c.589,h. Ἀσπασιὰ, t.1,c.590,b

Ἀσπασίος, ib.a. Ἄσπασος, t.3,c.938,b

Ἄσπαρμος, t.3,c.930,d

Ἀσπαχὲς, aduerb.t.3,c.943,a

Ἄσπετος, Quem aſſequi nequeas, Immenſus, Ingens. vt Heſych. ἄσπετα exponit δυσδιεξεύρετα, πολλά: innuens deriuari à poetico ἀσπέτω ſignificante ἔπαθον. quemadmodum Etymol.quoque tradit ex ἴτω ſignificante ἀκολουθῶ, fieri σπετὸς, vt χυτὸς ex ἔχω: inde eſſe verbale nomen ἀσπετὸς, ex quo deriuari ἄσπετος: exponẽs & ipſe οὐ οἷόν τε ἐφάπαξ δυσδιεξεύρετον εἶναι τὸ μέγεθος, ideóque πολὺ, μέγας. Homerus Iliad.ν, de lupis,— τοῖσιν δὲ φρένας ἄσπετος αἰνὰς Iliad.ι, Ἥλιξ ἀσπέτῳ ἔμβρυο αἰσυλίοις ἔχναζε πίσυρες. Lycophron apud Etymologum, Ἀλλ' ἄσπετον χέα σε πάμμιξῆ βολῇ. Rurſum Homer. ἄσπετον κῦδος dicit de immenſa gloria: & ἄσπετον οὖδας de pauimento ſeu ſolo in immenſum patente.quo modo & ἄσπετος αἰθήρ. Idem & ἄσπετα κρέα dicit, & ἄσπετος ζωὴ pro Multæ admodum carnes.Ingentes opes. Odyſſ.κ. Ἥμενοι δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα. Et alibi, ἄφενος δ' ἄσπετα κεῖται, appoſitæ ſunt multæ epulæ.Et Odyſſ.ξ, Ἢ γάρ οἱ ζωὴ γ' ἐνὶ ἄσπετος, vtique enim ei erant ingentes ſeu immenſæ opes. nam paulo pòſt dicit, οὔτε ξωστῆσιν φορεῖ· Ἐσ' ἀρτίως πως ὧν. | Ἄσπετος dictus fuit Achilles in Epiro,teſte Heſychio & Plutarcho initio Pyrrhi.

Ἀσπιδαπόλις, t.1,c.590,g. Ἀσπιδία, t.1,c.591,c

Ἀσπιδία, ib. Ἀσπιδὶς, ib.b

Ἀσπιδηφόρος, t.1,c.590,f. Ἀσπίδιον, t.1,c.591,c

Ἀσπιδίσκη, ib.d. Ἀσπιδίσκιον, ib.

Ἀσπιδίσκος, ib. Ἀσπιδίσκος, ib.b

Ἀσπιδίσκος, t.1,c.591,b. Ἀσπιδὶς, t.1,c.591,c

Ἀσπιδοπηγῶν, t.1,c.590,e. Ἀσπιδοπηγία, ib.

Ἀσπιδοπώλης, ib. Ἀσπιδοφορος, t.1,c.591,b

Ἀσπιδοῦχος, t.1,c.590,g. Ἀσπιδοφόρμιον, ib.f

Ἀσπιδοφόρος, ib. Ἀσπιζω, t.1,c.591,d

Ἄσπιλος, t.3,c.954,g. Ἀσπίλωσις, t.3,c.955,b

Ἀσπὶς, t.1,c.590,c.& 591,b.t.3,c.952,e

Ἀσπισὼ, t.1,c.591,d. Ἀσπισὶς, ib.e

Ἀσπαλάχης, t.3,c.956,b

Ἀσπάλωα, ſc. Odora.v.l.ſed falſò.

Ἀσπαλῶς, Heſychio herba eſt: eadem procul dubio quæ ἀσπάλωσα.

Ἀσπάλωσα, τὴ, t.3,c.957,f. & 877,b.ob.

Ἀσπάλωσος, t.3,c.957,f

Ἀσπάλιτον, ν, τὸ, in Colchide & Galatia dicitur τὸ ἄκορον, vt refert Dioſc.l.1,c.1.

Ἀσπανδὴ, t.3,c.940,a. Ἀσπανδίω, ib.

Ἄσπανδος, t.3,c.939,e. Ἄσπορος, t.3,c.933,d

Ἀσπανδύλης, t.3,c.951,f. Ἀσπανδὴ, t.3,c.947,g

Ἀσπανδὴ, ib.

Ἄσπερος, ου, ὁ, apud Theophraſtum Hiſt.plant.lib.3, c.10, quercus ſpecies eſt,Cerrus,vt putatur. Sunt qui ἄστερος legendum dicant.

Ἄσπη, t.1,c.1505,b. Ἄσπη, ib.

Ἀσσάριον, ν, τὸ, Minutus aſſis: vox à recentioribus Græcis formata ex Latino Aſſis. Heſych.idem eſſe dicit quod λεπτόν: duo autem λεπτὰ conficere quadrantem, hoc eſt tres nummulos. Vtitur verò eo vocabulo Matth. Euang.cap.19,dicens, οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται; Et Plut.in Camillo,p.145,mex edit.ὥρᾳ δ' ἑπτὰ μνᾶς, τὸ μνᾶμα μυρίων δ' πεντακισχιλίων ἀσσαρίων ἔχουσαν. quod ἑξακισχίλια λέγειν dicit feciſſe drachmas mille quingentas. ἀσσάριον enim fuiſſe τὸ δραχμέιον.

Ἀστὶς, pro δεῦτε σώ dici tradit Heſych.

Ἄστος, eidem eſt φρενίλαπτος, ſinui prætentus. Alioquí Ἄστος eſt ἰθαγὴς ex Aſſo oppido Troadis, vt in Ἄσσος dixi.

Ἄστρα, idem ex Æſchyli Hedonis affert pro ἔγγιστα, Proximé. Sic ET Ἄστρα dicitur pro ἐγγὺς ſeu πλησίον, i. Propè, ſeu Propius. Homerus Iliad.ζ & υ, Ἄστρα δ' ὧς κεν ἅλοιτο πίσεα δ' ἵκηαι, Propius accede vt eo citius ad exitii metam peruenias.Iliad.ψ, Ἄστρα νῦν ἴσε ἵππε δίκης οἵνπερ ἀμφιπύκνιον. Et initio eiuſdẽ lib. Ἀλλ' αὐτὸς ἔχνια γε δρόμαν ἄστρα ἴόντε, Πάτροκλε κλαίομεν, ſed vnà cum ipſis equis & curribus propè accedentes ad cadauer, ipſum defleamus Patroclum. Cum genitiuo etiam conſtruit.vt Iliad.χ, initio, Τείχεος ἄστρα ἴσαν σὺν ἅρμασι καὶ ἐπ' ἄκμονι χαλκάσπιδες. Itidémque ex Heſiodo affertur, ἔρχεται ἄστρα βοώσης, pro Ad paſtum propius accedit. Ex hoc porro ἄστρα eſt COMPAR. Ἀστρότερος, & SVPERL. Ἀστρότατος. Athen.lib.13, ἐρασταὶ γάρτοι σ' ἔμπροσθεν ἀστρότερον ἐρεῖ τοῦ κύκλου, ἐγγυτέρω τοῦ κύκλου τῆ ἑαυτῆ τάξεως ἵνα μὴ ἐκ τῆς κεφαλῆς τὴν κεφαλὴν ἀσπάζεσθαι δέωνται. Quibus verbis ſubiungit, ὡς δὲ ἐπὶ τοῦ κάτω πλησίον, ἀστρότερον τὸ χεῖλος εἰρῆσθαι. Vbi

tria habes synonyma, ἐγγύτερον, πλησίον, ἀσπίδων. Nam & A Ασπίδων in compar. dicitur aduerbialiter & Ἀσπίστερον, vt ἐγγύτερον & ἐγγύτερον. Homer. Odyssex τ, Λύτις δ' ἀσπίστερον πυρὸς ἴλαπε δίφρου Ὀδυσῆς Θεοειδής, propius ignem trahebat sellam sese calefacturus. Et in Epigr. ἀσπίστερον πλάσσω, propius accedere. Itidem in superlat. dicitur Ἀσπιστα, vt ἐγγύτατα, Proxime. velut in Epigr. ἀσπιστα νεφεων, proxime nubes.

Ἀσπ, Ἀσπίστερος, Ἀσπίστερον, Ἀσπιστα, Ἀσπίστω, vide in præced. Ἀσπιστα.

Ἀ.ασαι, pro ἀίασαι dicitur, apud tragicos præsertim. Soph. B Aiace, pag. 3. Καὶ σοὶς τ' ἀνελίσσεσθ' ὧδ' ἔξω χέρα: Impulit. Et in Trachin. pag. 345, Ὡς οὐκ ἔοικας σὸν πόσει βεβηδότι μόλις Ἀασις; Itane citò abis qui tam tardè aduenisti? Schol. quoque ibi exp. ἀίασις: atque adeo quidã codices habent ἀίασις, sublata diæresi. Ascribo autem seu subscribo ι, quoniam id ex contractione habet vt ᾄδω, ᾄδως, & similia.

Ἀασιδής, ex Dioſc. affertur pro Fastidioſus, Fastidium inducens. Sed id simplici potius σ scribitur. c

Ἀσαγής, t. 3, c. 965, a. Ἀσαθής, t. 1, c. 1738, a

Ἀσαθμαντος, t. 1, c. 1740, c. Ἀσαθμητος, t. 1, c. 1743, b

Ἀσαιῆ, Hesychio est δύσπνοῦ, μοχθῶ, ἁμαρτάνει. Pro quo suprà ἀλασαίνει. Nisi fortè est Anhelat ex labore & lassitudine: ab ἀω significante Spiro. Apud Etymol. legitur Ἀδαίω, expositum itidem δύσπνοῦ, κακοπαθῶ, μοχθῶ, πλανῶμαι: sed ibi pro eo postulat ἀσαίνω.

Ἀσακός, οῦ, ὁ, Astacus: ex genere τῶν καρκίνων apud Aristot. Hist. animalium lib. 4, cap. 2, vbi eum à carabo distinguit. Plinius quoque astacum in cancrorum genere posuit l. 9, cap. 31. Gaza verò Gammarum interpretari maluit. ‖ Ἄσακος, ὁ, vrbis nomẽ: cuius ciuis Ἀσακήνος, apud Plin. Vide & Steph.

Ἀσακῆ, t. 3, c. 964. f. & 965, b

Ἀσακος, t. 3, c. 964, e. Ἀσαλακης, t. 3, c. 966, a

Ἀσαλη, Hesychio est πολύπους ὁ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενος, polypus narium. sed addit idem, secundum quosdam esse vermem caudatum.

Ἀσαλής, t. 3, c. 994, f.

Ἀσαλύχη, Hesychio est αἰσθάνεσθαι, κλαίειν, Scaturire, Flere. E

Ἀσάνδης, eidem est ἡμεροδρόμος, Cursor diurnus: addenti, Tarẽtinos ita vocare τὸν ἄγγελον, Nuntium. Suidas Perficum esse vocabulum ait, vt & synonymum ἄγγαρος. Ita enim ab iis nominari τοὺς ὁδοὺς χαραττοφόρους, tabellarios qui per successiones literas ferunt, certis nimirũ itinerũ interuallis mutari soliti. (Rursum Hesych. tradit quosdã eo nomine κράβδαν accipere: atq; ita idẽ foret quod ἀσκάλης suprà) Idem cum hoc, aut simile certè quiddam, sonat Ἄσαρος apud Athenæum libro 3: (si tamen ita scripsisse putandus est) nam & ipsum ait Persicum esse vocabulum à Græcis scriptoribus vsurpatum ob crebrum in quotidiana consuetudine vsum. καὶ ὁ Θεόφ. τοὺς ἀγροίκους (inquit) πυπτοὺς, καὶ συγκεκρυφότας τοῖς στόμασι βλιττίζοντας, ὅτου βίρεῖν ἢ Περσικὰ ὀνόματα καὶ βάλφα καὶ βῆτα καὶ χεῖτος συνήθεια, ὡς τοὺς Θεσσαλοὺς, ἢ τοὺς ἀσάρους, ἢ τὸν χοῦν τὸ τοῦ χοίρου.

Ἀσαία, t. 1, c. 1734, g

Ἀσαίαστος, ν, ὁ καὶ ἡ. Seditione carens, Seditionibus nullis turbatus, vt Hesych. quoque ἀσαίαστον exp. ἀτάραχον. Populi quoque seu ciues vrbis alicuius ἀσαίαστοι dicũtur, qui nulla diffident seditione, seu qui nullas mouent seditiones. Isocrates Panegyr. ἀπορῶ μὲ τοραττόδων, ἐλλιδίτιον δὲ θεὸς τοὺς βαρβάρους, ἀσαίαστον δὲ θεὸς ἐᾶσ αὐτούς. D

Ἀσαιτιω, t. 1, c. 1735, h Ἀσαιτον, τὸ, substant. ib.

Ἀσαιτος, ib. g. Ἀσαιτος, ibid. h

Ἀσαφής, t. 3, c. 966, g. Ἀσαφύλιτος, t. 3, c. 968, g

Ἀσαχος, t. 3, c. 970, a. Ἀσηγαστος, t. 3, c. 977, a

Ἀσηγος, t. 3, c. 973, g. Ἀσηγος, ib. f

Ἀσηγος, ib. e. Ἀσηθύομαι, t. 1, c. 597, c

Ἀσηλέωμαι, ib. b. Ἀσηλησία, ib. a

Ἀσηλησία, ib. Ἀσημόμητοτίω, ib.

Ἀσημοσυνοσύνη, ib. Ἀσηνῶς, t. 1, c. 596, e

Ἀσηπτος, t. 1, c. 597, a. Ἀσηπτος, t. 1, c. 596, h

Ἀσηπτος, ib. g. Ἀσηπτος, t. 1, c. 597, a

Ἀσηπτος, Qui non ὑποπίλλεται vel σύβεται, Nullis calcatus pedibus: ideóque vel Non frequentatus, vel Invius, Inaccessus. Soph. initio sui Philoct. Ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς ἀφεύκτου χθονὸς Λήμνου, βροτοῖς ἀς οὐκ ἐπάκτιος, νέοι ναυβάται. Vbi schol. exp. ἀσήπτος, ἀδιόδευτος.

Ἀσήμαντος, t. 1, c. 597, b. Ἀσήνη, ib. a

Ἀσηπτος, t. 3, c. 973, g. Ἀσήπτος, ib.

Ἀσήλφος, Hesychio est τὸ ὑφ' ἑνὸς τόνου κρέμασθαι δέρμα, Pellis seu corium quo cithara obducitur seu integitur. Cui subiungit, Ἀσηλφοῦν, δέρμα τοῖς τὰ ἄκρα: sed non sine mẽdi suspicione.

Ἀσηλήχος, t. 3, c. 991, d. Ἀσήλητος, ib. F

Ἀσήμβαπτος, Contumeliis probrisque carens: κατ' ἀπόφασιν τοῦ σημβαλεῖν, quod est ὑβρίσαι, inquit Etym. qui etiã addit, Lycophr. ἀσήμβαπτα vsurpasse pro πολυτίμητα, μεγάλα: afferens ex eo hos duos senarios, Διὸς λέκτρα δ' ἀσήμβαπτα μαιρουμένη, Lamentabiliter, Flebiliter. Nisi malis ἀχέα, χαλεπά. quam significat. Hesychius τὸ ἀσήμβαπτον quoque tribui docet.

Ἀσήμαντος, ίος, ὁ καὶ ἡ, Immotus: ἀμεταπείστως ἀκίνητος, βέβαιος, Hesychio & Suidæ. Homer Iliad. γ, Σκῆπτρον δ' οὔ τ' ἐπιτὸν ὑπὸ σφυρὸν ἀκὰμα, ἀλλ' ἀσημφὶς ἔχεσκε. Iliad. β, — ὡς πεῖν ἐχον ἀσημφὶς βυαλὸν. Hesychius ἀσημφὶ exponit non solùm ἀκίνητον, sed etiam ἀραχνῶ, χαλεπῶ, Aspertũ, Difficilem: forsan eo sensu quo Latini Rigidum dicunt. Ad quã significationem sunt qui referant hunc ex Epigr. libro 1 pentametrum, Νυκτὶ σαὶ ἀσημφὶ πάτῃ κατακλύσαι. Inde ADVERB. Ἀσημφίως, ΣΕΥ Ἀσημφῶς, Immotè, Rigidè, Firmiter. Hom. Od. δ, Ὑμεῖς δ' ἀσημφίως ἐχέμεν, μάλα τ' πείθεσθαι, sed vos firmiter eum tenete, magisque premite. Reperitur porro & per SCRIPTVM Ἀσημφὶς apud Hesych. expositum ἀσήμαντος, ἀπάμβως, Non perturbatus, Stupore non attonitus nec metu perculsus. Itidemque apud Etymolog. qui ἀκίνητος exponit, deriuans à verbo σημφεῖν significante κινεῖν σωνεχῶς.

Ἀσηπτή, t. 3, c. 1013, c Ἀσηπτάπος, ib.

Ἀσηπτος, ibid. b.

Ἀσήσιν, t. 1, c. 115, e

Ἀσηρής, t. 3, c. 1015, b. Cõpar. Ἀσηρέστερον, vide suprà in Ἀρῆς.

Ἀσήρεος, t. 1, c. 592, f. Ἀσηρία, ib. g E

Ἀσηρίας, ib. Ἀσηρίη, ib.

Ἀσηρον, ib. Ἀσηρος, ib. f

Ἀσηρώσας, ib. h. Ἀσηρώτης, ib. g

Ἀσηροειδὴς, ib. d. Ἀσηροειδῶς, ib. e

Ἀσηρόεις, t. 1, c. 593, a

Ἀσηροπᾶγος, ν, ὁ, nomen proprium apud Hom. Quem quia ἀμφιδέξιον vocat, id est ἀμφιδέξιον, Ambidextrum, Athenæus initio sui Dipnosophistici Larentium Romanum alterum Ἀσηροπᾶγον vocat, vtpote δίκαιος ἀμφοτέρων τὴν φωνὴν σφετερίζεσθαι.

Ἀσηρπή, t. 1, c. 595, c. Ἀσηροπάτης, ib. F

Ἀσηροπάτης, t. 1, c. 592, c. Ἀσηρωτὸς, ib.

Ἀσήρωσις, t. 3, c. 1028, c. Ἀσηρωτὸς, t. 3, c. 1030, f

Ἀση, t. 1, c. 596, c. Ἀση ἰλαίᾳ, t. 1, c. 595, g

Ἀσηλος, t. 1, c. 1806, c

Ἀσηλιῶν, ΕΤ Ἄσηλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Infortunatus, Infelix, Ærumnosus, Calamitosus. Ambo apud Hesychium. primùm enim ἀσήλιος affert pro πολυπόνου, δυσπραγοῦς: deinde ἄσηλον pro δύσπνοον, sed exponens etiam χαλεπὸν, Difficile. Posterioris meminerunt Etymolog. quoque & Suidas. ἀσήλιους enim dici tradunt τοὺς δυσπραγοῦντας ἢ πενομένους, ἀπὸ τοῦ σῖτον μὴ ἔχειν μηδ' οἶνον: deriuantes nimirum ἀπὸ τοῦ σῖτος. Rursum Hesychius affert ΕΤ Ἀσηλῶν, quod exponit ἀδυνατῶν, Non potest, vel Viribus destitutus est.

Ἀσήπ, t. 1, c. 592, b. Ἀσήμερος, t. 1, c. 1811, b

Ἀσήπακος, t. 1, c. 596, c. Ἀσήπες, t. 3, c. 977, h

Ἀσήπας, t. 3, c. 978, c. Ἀσήπος, ib. d

Ἀσήπης, t. 1, c. 596, d. Ἀσήπος, t. 3, c. 1034, f

Ἀσήπως, t. 1, c. 696, c

Ἀσίαχος, Vas rotundum quod infusa pice, sulphure & stupa iniectóque igne eiaculabantur, & sic obuia quæq; inflammabant, vt tradit Hes. qui & lapidis genus esse dicit, lignique aridi pice infecti. H

Ἀσιμος, t. 1, c. 597, b

Ἀσιμφιλικτος, Inconcussus. v. lex. perperam pro ἀσυμφλίκτως

Ἀσωχείσπης quoque quod eadem afferunt pro Carens e- A lementis & principiis, ſuſpectum eſt, & forſan pro eo reponendum ἀσωχείωπος.

Ἄσωχος, t.3, c.985, d. Ἄσωλος, t.3, c.997, b

Ἀσωμαχώς, Is cuius ſpiritus requieſcere nequit. Ita vulg. lex. afferentia id ex Hieron. commẽt. in Iobi cap. 9. ſed perperam. Scribendum enim ἀσθμαπώς, vt quædã habent editiones, & rectè. Exponens enim hæc verba, Nõ concedit requieſcere ſpiritũ meum, Aſthmaticon (inquit) ſe dicebat effectum. infirmitas enim eſt quæ in pulmonibus generatur. Obſtruuntur aditus quidã pulmonum, & ita conſtringuntur atque concluduntur in pulmonibus, vt reddere ſiue recipere ſpiritum pulmones coanguſtati non ſufficiant: nimio etiam dolore cum feſtinato ſuſpirio repetitur, & conciſus flatus emittitur.

Ἄσωνι, populi ſic dicti, &c. t.3, c.1043, g

Ἄσωρος, ib.c. Ἀσώμωνος, t.3, c.1049, h

Ἀσπόμος, ε, ὁ, Ædilis. v.l. Sed potius ſcribendum ἀσ-νόμος.

Ἀσπζιος, t.2, c.1110, a. Ἄσωρος, t.3, c.1015, d

Ἀσπς, t.1, c.596.c. Ἀσωχία, t.3, c.991, d c

Ἀσωχμα, ib.c. Ἀσωχία, ib.d

Ἄσωχος, ib.c. Ἀσώχως, ib.d

Ἀσραβαλίζειν, Heſychio ἰδθύνειν, ὁμαλίζειν, Corrigere ſeu Dirigere, Complanare. ἀσραβῆ πιθῆν.

Ἀσραβίδιον, vide in ſequente Ἀσραβη.

Ἀσραβη, ης, ἡ, Heſychio eſt τὸ δὴ πᾶν ἵππων ξύλον ὃ κραπδοπονοὶ καθιζόμενοι. id eſt lignea ſella ſeu ephippium ligneum quod manu tenent ſeſſores: cuiuſmodi apud Latinos ferè ſunt Clitellæ. Sunt enim & ipſæ ex ephippio rum genere, ſed ſarcinis potius quàm ſeſſoribus imponendis factæ. Euſtathius etiam interpretatur Sellam & σαμάριον in hoc loco Machonis comici, qui ab Athenæo quoque citatur, lib.13, ὧν περιαθλεῖ Ὀνηλάτ' ἐμὲ μὴ ἔχειν τὸν ὀκτώβολον ποτὲ Ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἵν' γυναῖα ἔχωμι καβαλλᾶ Σὺν τοῖς ὑπαρίοις (φησὶ) καὶ ταῖς ἀσράβαις, Vnà cum asinis & sellis seu clitellis. Verba sunt athletæ occurrentis in στοιχωείοις quadam Gnathænio meretrici, quæ Εἰς Πειραιᾶ καταβαίνει σοὶ ξύλον πρὸς ἔμπορον, ἐφασκεν, ὀνικῶς ἐπ' ἀσράβης, Τὰ πάντ' ἐχούσ' ὁπόσα μετ' αὐτῆς πρόσεστι Καὶ πρῶς ἅμαξαν. Sed addit rurſum Heſychius, poni vocabulum hoc etiam ὅτε πᾶν αἰσθητικῶν ὄντων: maiorem verò partẽ ita vocaſſe πλὴν σωματηρὸν ἡμίονον, interdum etiam πάντα ἁπλῶς τὸ σωματηρὸν ὑποζύγιον, Mulos aut alia iumenta doſſuaria, Mulas clitellarias. vt Euſtathius quoque alio in loco tradit ἀσράβας vocari τοὺς κατὰ μόνας σωματηροῦντας ἡμιόνους. Quomodo accipi poteſt in hoc loco Dem. in Midiã, ἐπ' ἀσράβης ἢ ὀχούμενος ἐξ Ἀσσυρίας τῆς Εὐβοίας. Et Alciphr. ἐπ' ἀσράβης φέρου. INDE Ἀσραβιλάται dicuntur οἱ ταῖς ἀσράβαις ἡλαύνοντες, Qui agitant aſinos clitellarios ſeu mulos doſſuarios, Agaſones, Muliones. vt apud Lucianum in Lexiph. τὰ ἀμφὶ πλὴν πράμνιον ἀλαλάζομαι, ἐπ' ἀσράβης ὀχηθείς. ὁ γὰρ ἀσραβιλάτης ἐπίπαν ἰσχνός. Paulo pòſt dicit, αἰσθήσει ὅτι πλὴν ἀσραβίων, ἰδιώτου τινὸς ὄντος. Eſt inde & VERB. Ἀσραβίζειν, quod Poll. vnà cum præcedente ἀσραβιλάτης ex Platone comico affert, ſed nõ exponit. Ambiguum itaque eſt ſignificétne Mulum doſſuarium ſeu aſinum clitellarium agito, ἀσραβιλατῶ, an ὀπισθοπλῶ, Impono ſellam mulo doſſuario, Mulũ doſſuarium clitellis inſterno. Dictam porro πλὴν ἀσράβην volunt ἀπὸ τοῦ μὴ καθίζεσθαι, μηδὲ σχίζειν, vt Demoſthenes comment. ſcribit, qui fuiſſe ait genus καθέδρας vtplurimum εἰς ὕψος ἀπῆρον, ὥςτε πᾶν καθίζοντα κατέχειν τὸ πάθος.

Ἀσραβιλάτης, vide in præc. Ἀσραβη.

Ἀσραβὶς, t.3, c.1104, a

Ἀσραβιστὴν, Heſych. eſſe dicit inſtrumentum quoddã veluti λοπάριον: forſan ἀπὸ τοῦ ἀσραβίζειν ſignificante ἰδύνειν, & reddere ἀσραβῆ.

Ἀσραγάλας, Heſych. dici ſcribit τοὺς πίνακας ſeu τοὺς κανόνας κίνας: afferens etiam ἀσραγάλη pro ἡ τῆς ἰτέας ῥίζα. Euſt. verò annotat ex veteribus in Hom. comment. pleroſq; ἀσραγάλων ſcripſiſſe pro ἀσραγάλοιν in loco quem in Ἀσράγαλος ſignificante talum luſorium, afferam: eſſéque Ionicum.

Ἀσραγαλίζω, Ἀσραγάλιον, & Ἀσραγαλισμὸς, vide in ſequente Ἀσράγαλος.

Ἀσράγαλος, ν, ὁ, idem quod σπόνδυλος ſeu σφόνδυλος. Homer. Il. ξ, Τόν ῥ' ἰθὺς κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ὃν σωτῆρα μετὰ ἀσράγαλον, Ad imum ſpõdylum, Ad imam vertebrã. Et Odyſſ. λ, — πῆχυς πίσυρ, ὅν δὲ μοι αὐχὴν Ἀσραγάλων ἐέργει. Pollux quoque libro 1, teſtatur Homerum τοὺς πραχείαν σπονδύλους nominaſſe ἀσραγάλους, alio vocabulo diCtos σφοφῖς, & à Pherecrate σφόφιγγας. | Ἀσράγαλοι dicuntur etiam τὰ ὄνδοι κρυπτόμενα ὑπὸ τῆν σαρκῶν, εἰς ἃ καταλήγουσι αἱ φύσαι, vt idem Pollux tradit eodem lib. Gorræo eſt officulum propè quadratum intra infimos tibiæ & ſuræ proceſſus comprehenſum, & quidem ita comprehenſum vt neque videri neq; tangi poſſit. Talum Latini appellant. Xen. De re equeſt. ὀκλάζειν μὲν τὰ ὀπίσθια ὑπὸ τῆς ἀσραγάλους. Sic apud Dioſc. lib.2, cap.61, ἀσράγαλος ὠός, talus ſuis. Et Luc. τῇ ὑπὸ τῆν ἀσραγάλων μάστιγι παίοντες, ſcutica implicitos habente aſtragalos. ſolebant enim flagris implicare eiuſmodi officula ad duriores incutiendas plagas. vnde & ἀσραγαλωταὶ ex μάστιγες nominantur. At pro tormẽti genere quæſtionibus peculiari, accipiunt in hoc Diodori loco de Agathocle, ὠνίους δὲ ἀσραγάλους ἐκδοὺς βιαίπορον, δεινὰς ἀγχόνας ἐξεῦρε βασανίσματων. | Item ἀσράγαλοι quidam luſorii ſunt, quos Latini itidem Talos, & diminut. voce Taxillos appellant: ſunt autem officula illa ὀπὸ τῆν σαρκῶν carnis nudata inuolucro: diuerſa à teſſeris, quæ κύβοι Græcis appellantur. Homerus Iliad. ψ, Ἤμαρ τοῦτ' ὄπα παῖδα κατέκτανεν Ἀμφιδάμαντος Νίκτος, ὑκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀσραγάλοιν χολωθείς, ob talos, ſeu in talorum luſu, ira in eum accenſus. puerorum enim luſus hic eſt πᾶν ἐπ τυπθῶν ἐόντων. Plut. Alcibiade, ἐπαίζετ ἀσραγάλους ὑπὸ τῆν σκυτῶν. Apud eundẽ in lib. De fort. Alexandri, Dionyſius tyrannus iubet τοὺς μὲ παῖδας ἀσραγάλους, τοὺς δὲ ἄνδρας ὄρχεις ἐκπατᾶν. Apud eundem rurſus Philippus Macedo de Athenienſibus dicit, δοκεῖν νομίζειν ὑπ' ἀσραγάλους ὑφ' ἡμῶν ἑτοίμους εἶναι. Apud Athenæum verò lib.11, Anacreon τὸν ἀδελφόπαιν Ἀρτιμιάδα quum pauper adhuc eſſet, dicit habuiſſe ξυλίνους ἀσραγάλους ὑπ' ὠός, ligneos talos. forſan quòd mancipiis ii ſolerent appendi. nam mox de eo dicit, πολλὰ μὲν ὑπ' ἀνδρὸς ὠχέα, πολλὰ δ' ὑπ' ὄχλου, πολλὰ δ' ὑπὸ τοίχου σκυτίνου μάστιγι δαμασθείς. quæ ſeruis præcipuè adhiberi ſolent tormẽta. | Sunt & apud architectos ἀσράγαλοι quidam, procul dubio à ſimilitudine πᾶν ὁτῳοῦν τὰ σφυρὰ & eorum quibus pueri ludunt. Vitruu. libro 3, cap.3, de Ionicis columnis loquens, Et vna pars fiat cum ſuis aſtragalis & ſupercilio ſuperior trochilus. Aliquanto pòſt, Capituli autem craſſitudo ſic eſt facienda vt ex nouem partibus & dimidia tres partes præpendeãt infra aſtragalum ſummi ſcapi. Et libro 4, cap.6, de antepagmentis ſacrarum ædium, Sculpendum eſt cymatium Leſbium cum aſtragalo. | Denique ἀσράγαλος dicitur frutex quidam paruus ramo & folio ciceris: vnde & rura Gallica montanum vel ruſticum cicer nominant: Latini autem, talum, glandulam & ficum terræ, vt Gorræus refert, qui & addit, videri ἀσράγαλον nomen illi inditum fuiſſe propter radicem rotundam durámque, & ob id animalium talo ſimilem. Vide & Dioſcoridem libro 4, cap.61, & Plin. lib.26, cap.8. | Theocritus Ἀσράγαλος adiectiuè etiam vſurpauit, Idyll.10, — εἰ μὴ πόδες ἀσράγαλοί τιν. Vbi ſchol. exponi poſſe ait vel ὄρυθμοι ἢ ὄρθοι, vel λιθικοὶ ὡς οἱ ἀσράγαλοι.

Porro ab Ἀσράγαλος DERIV. Ἀσραγαλίτης, ν, ὁ, Aſtragalo ſimilis, Aſtragalum ſimilitudine referens. Fœmmino genere ἀσραγαλίτις dicitur à quibuſdam ἡ ἶσις quam aliqui Γλωχῖνα appellant, vt refert Gorr. ex Galeni lib.1 πᾶν κῦ πόπος. Item DIMINVT. Ἀσραγάλιον, ν, τὸ, Taxillus, Paruus talus. Et VERB. Ἀσραγαλίζω, idem ſignificans quod ἀσραγάλοις παίζω, Talis ſeu taxillis ludo, vt teſtatur Pollux libro 9. (vbi & ἀσελίζειν dici ait τὸ ἀσραγαλίζειν: poetáſque quoſdam τοὺς ἀσραγάλους vocaſſe ἀσελίας, Ariſtoph. verò ἀσελίχους) Plin. libro 34, capite 8, de Polycleto, Fecit & diſtringentem, & nudum talo inceſſentem: duóſque pueros, item talis nudos ludentes, qui vocantur ἀσραγαλίζοντες.

Cratinus verò comicus apud Athenæum libro 6 dicit, Α τοῖς ἀρτίοις ἀσεχαλίζειν, panibus loco taxillorum ludebãt. Pro quo ἀσεχαλίζειν Telechides εἰασεχαλίζειν dicit ibidem paulo pòst, Μίτρας ἢ τόμους καὶ χαιμαιπίους οἱ παῖδες εἰασεχαλίζειν. Propriè autem εἰασεχαλίζειν esse videtur τὸ τοὺς ἀσεχάλους εἰαρίπτειν, seu τὸ τοῖς ἀσεχαλοις εἰαρίπτειν παίζειν. Ex verbo ἀσεχαλίζω est VERBALE Ἀσεχαλισμός, Lusus taxillorum. vt Sueton. dicit Lusus aleæ. Aristot. Rhet. l. 2, Est & aliud VERBALE, Ἀσεχαλιστὴς videlicet, tanquam ex verbo ἀσχαλιστὴς ἀσχαλίζω. Significat autem Talos implicitos habẽs. vt ἀσεχαλιστὴ μάστιξ dicitur Flagellum cui ossicula eiusmodi implicita sunt ad duriores incutiendas plagas: quod Lucianus vocat μάστιγα ἐξ ἀσεχάλων, vt suprà dicui. Itidémque Eustath. ἀσεχαλωτὰ μάστιγας dici scribit παὶ ἐξ ἀσεχάλων ἐπεπορῶσθαι καὶ πεπερονῶσθαι. Plut. in libro aduersus Coloten, οὐδὲ μάστιγος ἐλευθέρας διέλθρος, ἀλλὰ τῆς ἀσεχαλωτῆς ἐκείνης, ἣ τοὺς γαλεοὺς πατταλεύοντας ἐν ταῖς μητρῴοις καλάζουσι. Poll. quoque teste apud Cratetem in Ἑορτῇ, ἀσεχαλωτὴ τις μάστιξ dicta est. Et apud Athen. l. 4, quidam ἱμάντων ἀσχαλωτῶν, μαστιγόδται. At de ἀσεχαλωτῶν συνήθειᾳ, vide t. 3, c. 1118, b.

Ἀσεχημοσύνης, Ignarus ducendi exercitus. v. l. perperam pro ἀσεπτησίας vel ἀσεπτήσας etiam.

Ἀσεχολᾶν, Hesychio ἀδυνατεῖν, Non posse.

Ἀσεχτυλίδης, Enodes: si non mentiuntur v. l.

Ἀσεχτὸς, à Thessalis dicitur ὁ ψαρὶς, teste Hes.

Ἀσεχτῶς, t. 1, c. 594, g

Ἀσεχτηφορία, ἡ, Fulgura fero, seu Subseruio in baiulandis fulguribus. Aristoph. Pace, Τὸ δῆμα τ' ἐλθὸν Ζεὺς ἀσεχτηφορεῖ. quod exponunt τῆς ἀσεχτηφόρου ἐστὶ πρᾶξις.

Ἀσεχτὸς, t. 1, c. 594, f

Ἀσεχῶ, & Ἀσεχήσομαι, ibid. e

Ἀσεχὼν, pro ἄπρις, t. 1, c. 593, b. Ἀσεχτία, t. 3, c. 1073, f & g

Ἀσεχίνυτος, t. 3, c. 1072, g. Ἀσεχτησία, t. 3, c. 1070, e & f

Ἀσεχτήσιος, b. e. Ἀσεχτησίς, t. 3, c. 1068, b

Ἀσεχτὶς, t. 3, c. 1080, h

Ἀσηκία, Hesych. affert pro ἀσηφαλία.

Ἄσηλος, t. 3, c. 1080, c

Ἀσηλωΐς, Hesychio δίκελλα, σκαπάνη, ξύλ.

Ἄσημα, currus pars est seu additamentum. vt ex Polluce discimus, qui libro 1 air, τὰ δ' ἐπωνύμια τῶν ἁρμάτων τὰ μὲν ἄντυξ τὸ ἄσημα, γωνία ἢ αἰζωσὶς ἢ ἄσημα.

Ἀσεία, SIVE Ἄσεις, Taxilli illud, à nominatiuo sing. Ἀσείς, hoc verò ab Ἄσεις. Vtriusque meminit Eust. pag. 1289, vbi quũ de lusoriis ἀσεχάλοις loquutus esset, addit, καὶ τὸ οὕτω παίζειν, Ἀσείζειν ἔλεγον· καὶ τοῖς παίουσι ἀσεχάλοις, ἀσείας ἢ ἄσεις. Καλλίμαχος ὧν Ζωσὶς πυλάδωρ ἐλθὼν πεττὸν ἐπεμήκυνε ἄσεις. Hesychius & Etymol. posteriorem tantùm meminerunt. Sic enim ille, Ἄσεις, ἀσεχάλοι. Ἄσειχοι, τὰ αὐτά. Hic verò, allato hoc ex Callimacho hemistichio, — δίκα δ' ἄσεις ἄπυτα λάξ, subiungit, ἄσεις ex ἀσεχάλοις dictum esse ἐπεπονημένως, diminutiua forma, vt λάσεις ex λάσιαυρος, Ἄμφις ex Ἀμφιάραος, Χάρις ex Χαρίδημος. Prioris tamen ἀσείας & Pollux meminit. nam libro 9, τὸ μὲν οὖν (inquit) ἀσχαλοις παίζειν, Ἀσχαλίζειν δ' Ἀσείζειν αὐ ἔφη. ἴσως δ' ἂν τὰ μὲν τοῖς ἀσχαλοις καὶ Ἀσείας ὠνόμαζον, Ἀσείσας δὲ καὶ Ἀσείχας. Quibus in locis nota diminut. illud Ἀσειχος, idè cũ ἄσεις significans, & ab eadem profectũ originem nota & verbum Ἀσείζειν, ita ex ἄσεις deriuatũ, vt synonymum ei ἀσχαλίζειν ex ἀσεχάλας.

Ἀσείζω, vide in præcedente Ἀσεία.

Ἀσειὸς, t. 1, c. 594, d

Ἄσεις, & Ἄσειχες, vide paulo antè in Ἀσεία.

Ἀσριβαχος, t. 1, c. 593, b

Ἀσραβαλίζειν, apud Hes. legitur, expositum ὑμαλίζειν, ἀδύνειν. Sed pro eo alphabetica series postulat vt reponatur ἀσραβαλίζειν: quam etiam scripturam suprà sequutus sum, confirmante eam Etymologo.

Ἀσραβὰς, t. 1, c. 593, b. Ἀσραβαικὸς, ib. c

Ἀσρίβαντος, ib. c

Ἄσραβον, Hesych. dici scribit ἢ ζαχλόγον: ab aliis τὸ συμπεφαμμένον aut διάδετον κιβώριον: nimirum ex στρέφομαι.

Ἀσραβίας, t. 1, c. 593, f. Ἀσραβολίσμα, ib. e

Ἀσραβολικὰ, t. 3, c. 1167, d. Ἀσραβόλεως, t. 1, c. 593, e

Ἀσραβολία, ib. d. Ἀσραβόλως, ib. f

Ἀσραβολισμὸς, ib. e

Ἀσραβολίως, & Ἀσραβόλως, ib. f. & apud Etymol.

Ἀσραϊκὰ, ib. g

Ἀσρόθυμα ἄπις, τὰ, Positus stellarum: seu Stellæ simul positæ. Sidus. Affertur ex schol. Hom. Iliad. Φ.

Ἀσρόλεπις, t. 1, c. 593, g. Ἀσρολόγιος, t. 1, c. 594, a

Ἀσρόκυτος, ib. Ἀσρολογικὸς, ib.

Ἀσρολογία, ib. Ἀσρομανῶν, t. 1, c. 594, a

Ἀσρολόχος, t. 1, c. 593, h. Ἀσρονομία, t. 1, c. 594, b

Ἄσρον, t. 1, c. 593, a. Ἀσρονομικὸς, ib.

Ἀσρονομία, ib. Ἀσρονομῶν, ib.

Ἀσρονόμος, ib. Ἀσρονομῶν, ib. c

Ἀσρυθίσας, ου, ὁ καὶ ὑ, dicitur ὁ οὐκ ἐσρουθωμένος, Qui radiculæ succo elotus purgatúsque non est. Vide tom. 3 c. 1111, f. & 1112, a.

Ἀσρωτὴς, t. 1, c. 594, c. Ἀσροφόρος, ib.

Ἀσρόχιτων, ib. Ἀσρῶδες, ib. d

Ἀσρωνία, t. 3, c. 1061, f. Ἄσρωνος, ib. e

Ἄσυ, t. 1, c. 595, f

Ἀσυάναξ, piscis cuiusdam nomẽ & filii Hectoris, teste Hesychio. Dictus autẽ iste Ἀσυάναξ fuit à populo Troiano, mutato priore Scamandrii nomine, in gratiã Hectoris. quum enim Troiam ab eo fortissimè propugnari viderent, desiderabant filium quoque patrem suum virtute æquare, & Ἀλίου ἴσιε αἰάκοσε. Comico autẽ ioco quidã ex veteribus ἀσυάναξα se esse dixit ὡς μὲ εἶσιν, hoc est μὲ πομπεῖα ἐκτείνειν τὰ αἰδοῖα καὶ ἵρυσθαι: vt tradit Eust. pag. 656: qui itidẽ p. 1283, annotat, τὸν Ὁμηρικὸν ἀσυάναξα δηλοῦσθαι τὸν παῖδα καὶ ὅτι τινες δύσκωφον τὸν εἰς λαγόνας, ἀπὸ τῆς σύνεσ. quasi ἄσυνος ἄβακτος seu ἀδύνατος συνιέναι ἄβακτος. Porro ab Ἀσυάναξ est POSSESS. Ἀσυαναξίτης. vt Ἀσυαναξίτην δυσμενῆ in Epigr. de infelici fato quale fuit Astyanactis. Ἀσυάναξ autem, teste Hesych. fuit Helenæ famula, quæ prima dicitur αἰδοῖα χρῆσθαι reperisse.

Ἀσυβώτης, v. ὁ, In vrbe clamans: vel Per vrbem clamans. Epitheton esse κήρυκος apud Hom. Il. ω, tradit Etymol. ἀπὸ τοῦ ἐν ἀστι βοᾶν.

Ἀσυγκίτων, ib. g

Ἀσυγκριτικὸς, t. 1, c. 595, h. Ἀσυγίτων, ib. g

Ἄσυλος, t. 1, c. 596, d

Ἀσυλάζω, Hesych. exp. λυπῶ μετὰ κωκυμοῦ, Fletu molestiã exhibet, Eiulatu molesta est.

Ἄσυλος, t. 1, c. 597, c

Ἄσυλος, idem cum ἄσηλος seu ἀκίων, Columnas non habẽs. vt Amphidromion astylon apud Plin. l. 34, c. 8. Ἀσυλὸν autem ab Hes. esse dicitur τὸ βραχὺ ὑμάτιον καὶ φαῦλον μαλάκιον ἢ αἰσθῆς.

Ἀσυνομία, t. 1, c. 596, a

Ἀσυνόμικος, Ad astynomos seu ædiles pertinens, Ædilitius. vt ἀσυνομικὰ ἱμάτια apud Aristot. Pol. 2.

Ἀσυνόμος, t. 1, c. 596, a

Ἀσυξίτες, Tarentinis dicuntur Qui proprias in vrbe ædes non habẽt. quasi hospites vrbani, seu peregrini in vrbe commorantes. Hesych.

Ἀσυολογία, t. 1, c. 597, a. Ἀσύοχος, t. 1, c. 596, b

Ἀσυπλαίω, ib. c. Ἄσυπος autem, Etym. affert pro ἀπροσωπῆ, πυρπολῆ.

Ἄσυρον, Hesychio πάλιμμα, Oppidum. Apud Etym. scribitur oxytonos ἄσυρον, qui diminut. esse ait ex ἄσυ, afferés ex Callimacho ἀσυρὶν ἐσαυίβαντες.

Ἄσυτος, t. 1, c. 597, c. Vide & sequens Ἄσυτος.

Ἄσυτος, ν, ι, dicitur ὁ σύνεσιν ἀδύνατος, Qui intendere priapũ nequit: vt Eustathius exponit, qui τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ τοῦ ὀνείρου τιθέασι: addens, comico ioco quendam eo significatu dixisse Ἀσυαναξ γέγονα, & alium, Οὐ δύναμαι τοῦτο. Itidem alibi rursum idem dicit ἄσυτον γέγονα & ἀσυαναξ ἐγενόμην, vt Aristote comico dici τὸν ἐκ ἐχοντα σύνεσιν τοῦ πέους βόλον, vt Aristophanes loquitur. Et ἄσυτον εἶναι dici τὸν μὴ ἐχοντα ὄρθρα, seu ἄκαρπον, ἄγονον, vt apud Xenarch. Πλουσίδου ἄσυτος εἶναι. Et, οὗτος δῆλος ἀσύτου διαπεφ' ἡμέρας ἐσται. Sed & βράδυκα τὸν ἐκ ἔχοντα πολὺ ὀφθαλμοῦ ἢ πτώσεως

καὶ ἄκωλον, à mulieribus vocari ait ἀσύνδε, à Pythagoræis ἄνοδον, quoniam ἀσυνὲς μὲν τί κατὰ τὸν ἀφροδίσιον esse feruntur ii qui crebrò lactucis vtuntur in cibis. Qua de re vide & t.1,c.597,c. Sed notandum, apud Euſt. proparoxytonos ſcribi ἄσυπος: nimirum pag. 1283, ὀδοὺς δ' καὶ ἡ μείζων ἄσυπος [illegible], vepote de qua dicatur, οὐκ ἔθελε ὑδὼρ ὑπολεχεῖς [illegible]. Et,— σύμπασα μισῆ.

Ἀσύντευκ, Heſychio eſt ὁ ἐν ἄστει διατρίβων, ὁ ἐν πόλει ἀναστρεφόμενος, Qui in vrbe verſatur.

Ἀσυφιλίκτως, t.3,c.1111,a. Ἄσυφος, t.3,c.1110,d
Ἀσυφία, t.3,c.1116,g. Ἀσυφία, ib.
Ἀσυγγνῶς, vide in Ἀξυγγνῶς.
Ἀσυγγνώμων, t.1,c.1864,b. Ἀσύγχυτος, ib.g
Ἀσυχρώτως, ib.h
Ἀσύγκλειστος, Non concluſus, Non cluſilis. vel etiam Qui concludi nequit.
Ἀσύγκλωστος, t.2,c.273,g. Ἀσυλλόγιστος, t.2,c.327,c
Ἀσύγκριτος, t.1,c.437,f. Vnde ADVERB. Ἀσυγκρίτως, Citra σύγκρισιν, ſeu More τῶν ἀσυγκρίτων.
Ἀσυγκρότητος, t.1,c.459,c. t.3,c.385,b.ob. Vnde ADVERB. Ἀσυγκροτήτως, quod neſcio vnde v.l. aſſerãt pro Negligenter.
Ἀσυγχύτως, t.4,c.504,c. Ἀσυλλόγιστος, ib.f
Ἀσυγχωρησία, t.4,c.681,f. Ἀσυγχώρητος, ib.e & f
Ἀσυγχώρητος, ib. Ἀσυκοφαντησία, t.3,c.1128,c
Ἀσυλαίως λέγ, t.3,c.1131,d. Ἀσυλαφίας, ib.c
Ἄσυλε, ib.e. Ἀσύλητος, t.3,c.1133,c
Ἀσυλία, t.3,c.1132,f.
Ἀσυμπλήθως, t.2,c.581,a. Vnde ADVERB. Ἀσυμπλήθως, More τῶν ἀσυμπλήθων & eorum quæ comprehendi vel comprehendere nequeunt aut retinere. Affertur certè ἀσυμπλήθως ἔχειν πρὸς τι, pro Cohærere non poteſt cum.
Ἀσυμπλία, t.2,c.580,h
Ἀσυλλόγιστος, t.2,c.650,g. Ἀσυμπαθείας, t.2,c.651,a
Ἄσυλος, t.3,c.1131,f. Ἀσύμβατος, t.1,c.653,c
Ἀσυμβάτως, ib. Ἀσύμβατος, ib.b
Ἀσυμβάτος, ib.c. Ἀσύμβλητος, t.1,c.703,b
Ἀσύμβολος, ib.e. Ἀσυμβόλως, ib.f
Ἀσύμβουλος, Conſilio vacans, Inconſultus. vulg.lex. Idem igitur erit quod ἄβουλος, vt συμβουλὴ idem quod βουλή.
Ἀσυμμετρία, t.1,c.902,a. Ἀσύμμετρος, t.2,c.901,f
Ἀσυμπαγὴς, t.3,c.170,b. Ἀσυμπαθὴς, t.3,c.77,g
Ἀσυμπλεκτος, t.3,c.364,f
Ἀσυμπλήρωτος, Non completus. vel Qui non completur, Qui non poteſt compleri, Incompletus, Incõplebilis.
Ἀσύμπωτος, t.3,c.313,a. Ἀσυμπάθωτος, t.3,c.649,f
Ἀσυμφανὴς, Non conſpicuus ſeu perſpicuus. vt Bud. quoque ex Ariſtotele affert ἀσυμφανὴς ὑπόγειος pro Occultus cuniculus. Heſychius ἀσυμφανὴς exp. ἀπόκρυφον, Obtectum. Vnde ADVERB. Ἀσυμφανῶς, quod idẽ & Suid. exp. ἀδήλως, αἰνιγματωδῶς, ὑπόκρυφον, Obſcurè, Ænigmaticè, Tectè.
Ἀσύμφορος, t.4,c.122,c. Ἀσυμφόρως, ib.
Ἀσυμφυὴς, Non coaleſcens. Suid. ἀσυμφυῆ exp. ἀσύνηθη, ἀσύμμετα, in hoc loco cuius autorem reticet, ὑπὸ τῶν ἀσυμφυῶν τὰ ὑποκείμενα ἔσθιεσθαι τοῖς ὑποπλεμφύσι. Heſ. verò ἀσυμφυὴς κτίσις affert pro ἀκτὴς κτίσεως.
Ἀσύμφυλος, t.4,c.244,d. Ἀσύμφυτος, t.4,c.254,e
Ἀσύμφωνος, Non conſonus, Diſſonus, Diſcrepans: interdũ etiam Non conſentiens, Diſcors. vt apud Lucam in Actis Apoſt.cap.18, ἀσύμφωνοι ὄντες τοῖς ἀκούσασι. At apud Naz. οἱ μὲν ἀσύμφωνοι, τῇ ἐργασίᾳ πρὸς ἓν ἄλληλοι, interpretantur, Abſque conuentione, Priuſquam inter eos cõueniſſet. Item ἀσύμφωνοι dicuntur Quorum linguæ diſcrepant inter ſe, Qui diuerſarum ſunt linguarũ, qui non vtuntur iiſdem φωναῖς: apud Plat.l.5 De leg. Vnde ADVERB. Ἀσυμφώνως, Diſcrepanter, ſeu (vt Gell. loquitur) Inconcinniter. Et SVBST. Ἀσυμφωνία, ας, ἡ, Diſcrepantia, Diſſonantia.
Ἀσυνάγωγος, A ſynagoga alienus: ſeu A ſynagoga motus, A ſynagoga excluſus, Cui ſynagoga interdictum eſt.
Ἀσυναίρητος, t.1,c.106,e. Ἀσυνάκτης, t.1,c.88,g
Ἀσυνάμακτος, t.1,c.357,f
Ἀσυνάπτος, Non coniunctus, Non cohærens: vel Qui cõ-

iungi & cohæreſcere nequit, Incoibilis, Inſociabilis.
Ἀσυναρτητος quoque dicitur Non connexus, Non cohærens: ſeu Qui connecti & cohæreſcere nequit. Suidæ ἀσυναρμοστος, Non cõgruens. Ex Greg. certè affertur pro Non conſentaneus, Non conueniens, Ineptus.
Ἀσυνδέτως, t.1,c.965,a. Ἀσυνδέτος, ib.
Ἀσυνδέτος, ib.
Ἀσυνδηλος, Non manifeſtus nec cognitus. vt ἀσυνδήλοις τόποις apud Plut. in Lycurgo, Incognita loca.
Ἀσυνδίαστος, t.1,c.1066,b. Perperam in vulgatis lex. ſcribitur etiam Ἀσυνδιάστος, quod exponitur Sine coniuge, Viram cœlibem ducens.
Ἀσυνειδήτως τοῖς ἀνθρ, Plut. Apophth. quod Liuius dicit Aliis inconſcius.
Ἀσυνεσία, t.1,c.1673,f. In v.l. Ἀσυνέτως quoq; affertur pro Stultitia. ſed fictitium eſſe puto.
Ἀσυνετέω, t.1,c.1674,d. Ἀσυνέτως, ib.
Ἀσυνηγόρητος, Patrocinio deſtitutus. Baſil.p.283, ἀσυνηγόρητος, καὶ ἀπολόγητος, ἄρμεος. Bud.
Ἀσυνθεσία, t.1,c.1099,g. Ἀσυνθέτης, ib.
Ἀσυνθησία, t.3,c.1514,h. Ἀσυνθετέω, t.3,c.1515,c
Ἀσυνθέτης, ib.c
Ἀσυνκρασίας, Commercium & conſuetudinem non habens, Cum nemine verſans. Chryſoſt. De ſacerdotio.
Ἀσυντακτος, t.3,c.1168,g. Ἀσυντάξια, ib.f
Ἀσυντελὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Imperfectus. ſeu Nihil conducens, Inutilis. ἀσύμφορος. quomodo Bud. interpr. in hoc loco Syneſii, οὐ μὴν δι' ἀσυντελῆ μὲν τὸν ἀσυντελῆ μὲν τοῖς αὐθρώποις πεπόνηκεν: propter philoſophiam nimirum. Itidem accipiunt apud Greg. vbi dicit, ἀνίας οὐδὲ παντελῶς ἀπήρους ἀφῆκε, οὐδὲ ἀσυντελεῖς.
Ἀσυντόνως, t.3,c.1302,d. Ἀσυντόνως, ib.
Ἀσυρὶς, Heſychio ἀκάθαρτον, βδελυρὸν, θερσῖτες, βλασυρὸν, θρασὺ, Impurum, Execrabile, Temerarium, Tetrum, Audax. Quomodo accipi poteſt in hoc loco Polybii l.4, pag.55, ὡῶ δ' πως κατ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς ἄθροπος ἀσυρὸς ὢν τῇ Μεσσήνῃ τῶν ἐξεμάθων τὸν ἄνδρα κ' πάντα θάπτ. Vbi tamen quidam accipi putarunt pro Abiectus, Infimæ ſortis. Sed pro ſceleſto aut temerario poſitum eſſe paret ex eo quod addit, τῶν ἐξεμάθων τ' ἄνδρα κ' πάντα πρόπτ. quo ſignificatur, inſigni eum fuiſſe improbitate ſeu audacia, ita vt omnes homines ea ſuperaret.
Ἀσυσκεύαστος, t.3,c.1136,g
Ἀσυσκίαστον, Non complicatum vt ſarcina, Inconditum, Non digeſtum. Xenoph. ὑπ' ἀσυσκιάστ' εἶσιν, ὑπ' ὀλιγότητος ἔχ. Bud. Itidem Poll.lib.10, inter deriuata à σκεῦος, ait, ἀσυσκίαστον, ὡς ὁ Ξενοφῶν. Ita enim reponendum.
Ἀσυστασία, ας, ἡ, dicitur τὸ ἀσύστατον [illegible], Non conſiſtere ſeu cohærere, Stare non poſſe. aliis eſt Inconſtantia.
Ἀσύστατα, τὰ, t.1,c.1795,b. Ἀσυστατος, ib.a
Ἀσυστόλως, Citra συστολὴν. id eſt Citra contractionem aut correptionem. apud grammaticos enim id ſonat, Non correpta vocali.
Ἄσυφλος, Heſychio eſt ἀδόκιμος, μηδενὸς ἄξιος, ἄτιμος, Reprobus ſeu Reticulus, Nullius pretii ſeu vilis & abiectus, Inhonorus vel etiam infamis. Quæ expoſitiones optimè conueniunt huic loco Homeri Iliad.ι, vbi Achilles ait, Ἄλλά μοι εἰδήσεται κραδίη χόλῳ, ὅππότ' ἀκείτω Μήσασθαι, ὡς μ' ἀσύφηλον ἐὼ Ἀργείοισι ἰρίξει Ἀτρείδης. ſubiungit enim, ὡςεί τι' ἀτίμητον μετατίσω. Cicero ſanè eo modo accepit, dum ſic vertit illos verſus, Córque meũ penitus turgeſcit triſtibus iris Quum decore atque omni me orbatum laude recordor. Sunt tamen qui interpretentur etiam ἀείκτα, ἀπαίδευτον, deriuantes ipſum ex σφὸς facta Æolica ἔσπη τῷ ὁ εἰς υ. Vtraque expoſitio quadrat, imò poſterior potius, huic Iliad.ω, Ἀλλ' ἔπτοσθ' ἄκοσε κακὸν ἔπος ἠὲ' ἀσύφηλον, Neque ſtolidum ſeu inſipiens. vel Neque indecens, Neque indecorum & te indignum.
Ἀσυφὴμον, caſſiæ quædam ſpecies ita dicta nomine barbarico apud Dioſcoridem lib.1, cap.12. vbi Ruell. habet Aphemum.
Ἄσυχα, Doricè pro ἥσυχα, Tranquillè, Quietè. Sic ET Ἀσυχία, Doricè pro ἡσυχία dicitur, Quies, Trãquillitas.
Ἀσφάδαστος, t.3,c.1156,e.

Ἀσφαδάτως, ibid. Ἀσφάδιος autem, quod in v. l. expo A nitur Manens, Quietus, procul dubio fictitium eſt.

Ἀσφαλίσιον, Heſychio eſt ἀσφάλειαπαι, οὐ μὴ ἀλαὶ ἐν ἀσφάλτῳ. Sed videndum ne pro ἀσφάλτῳ ſcribendum ſit σφαλίῳ ſonat enim potius τὸ κατ' ἐσφαλισμένον. comitari autem τὸν σφαλισμὸν ſeu τὴν ἀσφάλειαν, μελασμόν, notum eſt.

Ἀσφάλαξ, ακος, ὁ, pro ἀσπάλαξ dici μεταθέσει τοῦ π εἰς φ, teſtatur Etym. & lex. meum vetus. Sic ἀσφάραγος pro ἀσπάραγος dicitur Atticè, & σφόνδυλος pro ασπόνδυλος.

Ἀσφάλεια, t. 3, c. 1173, a.
Ἀσφαλὴς, t. 3, c. 1171, h.
Ἀσφάλιος, t. 3, c. 1175, a.
Ἀσφαλίων, t. 3, c. 1175, a
Ἀσφαλίως, t. 3, c. 1172, f
Ἀσφαλίζω, t. 3, c. 1174, a
Ἀσφάλισμα, t. 3, c. 1174, g

Ἀσφαλτίζω, Ἀσφάλτιον, Ἀσφαλτὴς, vide in ſequ. Ἄσφαλτος.

Ἄσφαλτος, ου, ἡ, Bitumen: pinguis & oleoſus ſuccus, plurima aerea & ignea ſubſtantia temperatus, ideóque flammam promptiſſimè concipiens. Duúm generum eſt: vnum, liquidum, alterum foſſile. Liquidum, ceu ſpuma quædam eſt aquis innatans, præſertim in mari mortuo: molle quidem dum innatat, poſtea verò reſiccatũ, pice durius euadens. Innatat verò & fontibus quibuſdã tam craſſum vt limus videri poſſit: quod & ipſum ſpiſſeſcit vel aſſeruando vel coquendo. Foſſile autem, ſiccum è terra eruitur, lapidum aut carbonum modo nigrum, ſplendénſque picis inſtar. Porro liquidum alii ἔλαιον vocarunt, ab oleacea pinguedine: alii πηρίλαιον, quòd effluat è ſaxis: alii κάφθαν, alii κάφουσαν: alii παγασφαλτον. Foſſile verò, alii γαγάτην appellarunt, alii Σαμοθρᾴκιον ſeu Θρᾴκιον λίθον: alii αἴθρακα ὀρυκτὸν, id eſt foſſilem carbonem: alii ἀμπελίτιδα γλῆν ſiue φαρμακίτιδα. Hæc inter alia Gorræus. Vide & Dioſcoridem libro 1, c. 100, Plin. libro 35, cap. 15. Meminit Vitruuius quoque lib. 8, cap. 3, & Joſeph. Capt. Iud. libro 4. Alex. Aphrodiſ. Problem. libro 2, neutro genere extuliſſe ἄσφαλτον dicitur. Porro hinc DERIV. Ἀσφαλτὴς, ου, ὁ, cuius fœmin. Ἀσφαλτὶς, vt ἀσφαλτὶς λίμνη, Lacus bitumen fundens: Suidæ ὕδωρ ἢ ἄσφαλτος γίνεται, quo nomine dici mare mortuum vulgò appellatum, teſtatur Hieronymus. Plinius quoque aſphaltiten lacum vocat. vt lib. 7, c. 15, de menſtruo mulierum profluuio loquens, Quin & bituminum ſequax alioquin ac lenta natura, in lacu Iudææ qui vocatus aſphaltites, certo tempore anni ſupernatans, nequit ſibi auelli, ad omnem contactum adhærens, præterquam filo quod tale (mẽſtruum nimirũ mulierum) virus infecerit. Alioqui ἀσφαλτὶς dicitur etiam ὁ παλευτὴς τῆς ὀσφύος σπόνδυλος, vltima lumborũ vertebra, vt Pollux tradit libro 2: ſi tamen ita ſcriptit. mira enim hæc appellatio eſt, niſi ſit ἀπὸ τοῦ σφήνωσαι. ITEM Ἀσφάλτιον dicitur ab ἄσφαλτος quoddã πείγωλον ſeu ἐξυπείγωλον, quoniam eius foliorum, vbi adoleuerunt, ἀσφάλτου ὀσμὴ ἔστι, teſte Dioſcoride libro 3, cap. 123. Plinius quoque aſphaltii meminit inter trifolii genera, libro 21, cap. 9. Sunt inde & duo verba. Quorum PRIMVM Ἀσφαλτίζω, ſignificat Bitumen refero, Bitumini ſimilis ſum. vt apud Dioſcor. libro 1, ἀσφαλτίζει τῇ ὀσμῇ, Bitumen odore refert. id eſt Bituminis odorem reddit, Bitumẽ redolet. ALTERVM, Ἀσφαλτόω, Bitumine illino. Geneſ. cap. 6, καὶ ἀσφαλτώσεις αὐτὴν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τῇ ἀσφάλτῳ, bitumine ipſam & foris & intus illines. Vbi etiam nota datiuum ἀσφάλτῳ. Xenoph. eo ſignificatu dicit ἀσφάλτῳ κεχωμένοι. Inde VERBALE Ἀσφάλτωσις, Bituminis illitus. Bitumi natio dici queat. vt Picatio vocatur ἡ πίσωσις ſeu πίδωσις. Cæterùm dici πῶς ἄσφαλτος ἀπὸ τοῦ σφάλλειν Suid. innuit, dum eã ſcribit ζητοῦσι ἀσφάλειαν ποιεῖν τοῖς κτίσμασιν, ὥστε μὴ ἐκπίπτειν πλίνθους ἢ τοὺς λιθίους λίθους συμμιγνύουσι, ἰσχυροτέραν γινέσθαι πᾶσιν ἁρμόν.

Ἀσφαλτόω, & Ἀσφάλτωσις, vide in præced. Ἄσφαλτος.

Ἀσφαλὴς, t. 1, c. 1171, g

Ἀσφαραγίω ῶ, ex Theocr. affertur pro Strepito. Qua ſignif. dicitur potius σφαραγίω.

Ἀσφάραγος, ου, ὁ. Gula, Guttur: λαιμὸς, φάρυγξ: ſecundum quoſdam. ἀπὸ τοῦ σφαραγᾶν, quod eſt ἠχεῖν, quoniam δι' αὐτοῦ ἡ φωνὴ φέρεται. Homerus λευκαύχενα & ἀσφάραγον pro eodem ponit, ſic canens Iliad. χ, Φαίης κε λιπαρὸν ἐλαίου ἀπ' ἀμφὼ Αὐχένε ἔχειν λευκαύχενα, ἵνα περ ψυχῆς ὦκιστος ἔληται. Τὸ ῥ' ὀπὶ οἱ μεμαὼς ἵκανε ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς. Ἀπηνρυσι ἀπαλοῦ διὰ αὐχένος ἠλυθ' ἀκωκή. Οὐδὲ μὲν αὖτ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκεβαρεια. Vbi annotat Euſtathius, quoſdã ex veteribus ſcribere non ἀπ' ἀσφάραγον, ſed ἀπὸ σφάραγον, diceréque σφάραγον eſſe λαιμὸν ſeu βρόγχον, ἀπὸ τῆς φωνῆς τοῦ τόνου ſφορου. nam quadriſyllabum ἀσφάραγον eſſe καὶ λόγος ἐκδίδωσι, qui & ἀσπάραγος dicitur per π. vt & pag. 1110, ex vetere quodam grammatico refert ἐν ἀσφάραγος ἐστὶ τὸ φ, τὸ ὁπὸ τῆς ἀκανθῶν αἱ ἀφυσίδωσι τὸ δ' ὁπὸ τῆς κράμβης, ὁρῶμεν. Quorum ἀσφάραγον ſeu ἀσπάραγον meminit & pag. 899, vbi eos eſſe dicit vel ὀρείους aut ἐλείους, vel ἀκάρπους, & hos quibuſdam in locis prouenire magnarum ferularum aut Cypriæ arundinis craſſitudine, altitudine cubitali aut duodecimpedali. Suidas quoque vtriuſque ἀσφάραγον meminit. quum enim ἀσφάραγον expoſuiſſet φάρυγγα, λαιμὸν, στόμαχον, ſubiungit, ita dici etiam τὸ ἀκανθῶν ἀπηρυμένον βλάστημα & βοτάνης πᾶσης: & ἁπλῶς ἀσφάραγος ſeu ἀσπάραγος nominari τὸ πᾶν λαχάνων εἶδος ἄκανθα ἔχον. Qua de re ſuprà in Ἀσπάραγος. Forſan etiam ὁ κατ' ἄνθρωπον ἀσφάραγος dicitur ab illo τοῦ ἀκανθῶν, ob ſimilitudinem. vterque enim eſt oblongus, teres, cauus.

Ἀσφαραγωνιὰ, vide ſuprà in Ἀσπάραγος.

Ἀσφαὺς, apud Herodotum v. lex. dicunt poni pro ἀφανὴς, Obſcurum, Tenue, Imbecillum. Sed viderint.

Ἀσθενὴς, Heſychio ſunt ἀδυνὰτῆς, Inualidi, Imbecilles. σφαλὸν enim (inquit) τὸ ἰσχυρὸν, Validum, Firmum. Idem, Σφαλὸν, (inquit) Δίκαιον. Ἐσφαλεν δὲ πάλαι τὸ, quod magis probo. Sunt enim hæc ἀπὸ τοῦ σφῆναι, quod eſt κωλῦσαι, σαλεῦσαι & labefactare. Atq. ita ἀσφαλὲς idem erit quod ἀσφαλὲς.

Ἀσφιγκτὸς, Non conſtrictus. vel Qui ſtringi aut conſtringi nequit.

Ἀσφισβαίνη, Aſphiſbæne: venenata beſtiola. Ita vulg. l. ſed perperam pro Ἀμφισβαίνη: quod ſerpentis genus eſt, vt ſuprà docui.

Ἀσφόδελος, ου, ὁ, Aſphodelus: plãta ex genere τῶν βολβωδῶν, τοῦ τὰς ῥίζας πεπεφθαι χρήσιμα. καὶ γλυκὺς αἰθέριος ἰδιάζων καὶ ὑπόπικρος, καὶ τὸ ἀπόνιμα ἐρυγγάνει. πέπειν δὲ μάλιστα τὰ ὀλίγα κατὰ ὠμὰ συκῆ, καὶ πλησιόνειν ἴσχει, καθὰ Ἡσίοδος, inquit Theophr. Hiſt. plantarum lib. 7, cap. 12, vbi fuſius eum deſcribit. Vnde Plinius lib. 21, cap. 17, Aſphodelus manditur & ſemine toſto & bulbo: ſed hoc in cinere toſto, dein ſale & oleo addito: præterea ruſo cum ficis, præcipua voluptate, vt videtur Heſiodo. Heſiodi verba ad quæ reſpicit vterque, hæc ſunt in Ergus, Νήπιοι οὐδὲ ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς. Οὐδὲ ἴσασ' ὁσμαλέη τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Rurſum Plin. ibidem, Radix eius (inquit) paris modicis ſimilis eſt, neque alia nume roſior, LXXX ſimul aceruatis ſæpe bulbis. Theophraſtus, & ferè Græci, princépſq; Pythagoras, caulẽ cubitalem, & ſæpe duúm cubitorum, folius porri ſylueſtris, ἀνθέμου vocauere: radicem verò, id eſt bulbos, ἀσφόδελον. Noſtri illud, albucum vocant, & aſphodelon haſtulam regiam. Eadem fere habet Dioſc. l. 2, cap. 199. Oxytonos autem Ἀσφοδέλος, prati epithetum eſt apud Hom. vt Od. λ & ω, — κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα: in quo defunctorum animas agitare dicit. Etymol. de ἀσφόδελος & ἀσφοδελὸς loquens, βαρυτέρα (inquit) ἡ παρὰ τοῖς ξένοις παρὰ τοῖς ἀττικοῖς: qui etiam addit, dici ἀσφόδιλος quoque. ἀφαιρετῇ τὸ ε. Eadem tradit Euſt. addẽs ſimul, ἀσφοδελὸς λειμὼν α, id eſt ἀσφοδέλων πλεκτὸς, ſing: eſſe apud inferos ἀπὸ τῆς ἀσφοδέλου ἀκάρπου. Heſychius ſubſtantiuè quoque accipere videtur pro prato ſeu horto. de ἀσφόδελος enim loquutus, ſubiungit, Ἀσφοδελὸς δὲ ὀξυτόνως, λειμών, ἀπὸ δίμος: atque adeo in v. l. exponitur Herboſus hortus, Pratum vbi aſphodeli prouenient.

Ἀσφοδελοειδὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, Aſphodelo ſimilis. ſeu Qui de aſphodeli genere eſt.

Ἀσφοδίλιος, t. 3, c. 1187, c

Ἄσφυκτος, Lutoſus agger: quales in fluuiis exaggerantur, ὁ ἐν ὑδάτῃ συρφετὸς. v. l.

Ἀσφυκτιῶν, t. 3, c. 1190, a. Ἄσφυκτος, ib.
Ἀσφυξία, t. 3, c. 1189, g

Ἀχαλάω, idem Heſ. exponit δυσανασχετῶ. Poeticum autem pleonaſmum τῷ habet pro ἀχαλᾶ, ab ἀχαλάω ſignificante Indignor.

Ἀχαίνω, t.1, c.615, d.
Ἀχαλάω, ibid.e
Ἀχάλινος, t.3, c.1145, f.
Ἀσχάλινον, Cretenſibus eſt βαχύ, aſperum. Heſych.
Ἀχερής, t.1, c.1331, h
Ἀχήμαινος, t.1, c.1329, c.
Ἀσχήματος, t.1, c.1330, d
Ἀχημοσύνη, ib.
Ἀχημοσύνας, ib.
Ἀχήμων, ων, ὁ καὶ ἡ, Deformis, Turpis. v.l. ſed ſine vlla auctoritate.
Ἀχημοσύνη, ης, ἡ, Deformitas, Turpitudo.
Ἀχθεινή, t.1, c.1330, d.
Ἀχθὶς, t.3, c.1196, g
Ἀχθὶς, t.3, c.1197, f
Ἀχθος, à quibuſdam dicitur τὸ ὕδνον, tuber terræ, vt Theophr. docet Hiſt. pl. l.1, c.10.
Ἄχθος, t.3, c.1196, d.
Ἀχολίως, t.3, c.1208, e
Ἀχόλημα, ib.h.
Ἀχολία, t.3, c.1207, f
Ἄχολος, ibidem.d
Ἄχυ, τὸ, ſuccus eſſe dicitur Ponticæ arboris: ſeu Quod à nucleo Pontici fructus defluit craſſum & nigrum.
Ἀσώδης, t.1, c.1443, b.
Ἀσώματος, t.3, c.1215, a
Ἀσωμάτως, ib.
Ἄσωπος, Aſopus: fluuius Bœotiæ, dictus ἀπὸ τοῦ ἄσαι, quod eſt ῥῦσαι, καὶ τὸν ὦπα, vt Etymol. tradit, forſan quia limoſus aſpectu erat. Eſt & nomen proprium viri.
Ἄσωος, ΣΥΝΤ Ἄσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſeruari ſeu ſoſpitari nequit, De cuius ſalute ſpes nulla eſt. Ariſtot. Probl. l.1, διὸ καὶ τοὺς ὀκτώκοντας κινδύνου παμμιᾷ, ὡς ἰατὰ μὴ ζῶντα διωκοντας πάλαι, ἀσώπους ὄντας. Item Perditus, Deploratus, Profligatus, Calamitoſus. Plutarch. Alcibiade, nō procul ab initio, οἱ μὲν πλοῦται, ἡμέρα μιᾷ ἔβλαψε τὸ κάρυκμα φανῆναι σφοδρότατα· οἱ δὲ σῶς ὄντες, ἀσώσους αὐτοὺς τὸν λοιπὸν βίον ἐποίησαν, fore eum in reliquo vitæ curriculo profligatū ſeu afflictū & miſerum. Rurſum pro Perditus & Profligatus accipitur & in alia ſignif. nimirum pro Perire dignus, Indignus ſalute. vt apud Soph. in Aiace pag.12, τοῖς ἀσώτοις Σισυφιδῶν ῥιζώσας. vbi tamen ſchol. & Suidas cum eo exp. τοῖς ἀλωτοῖς καὶ σώζεσθαι μὴ δυναμένοις.
Ἀσωτεία, t.1, c.1882, e.
Ἀσωτῶν, ib.f
Ἀσωτθύομαι, ib.g.
Ἀσωτία, ib.a
Ἀσωτοδιδάσκαλος, t.1, c.1881, f.
Ἀσωτοποιία, ib.
Ἄσωτος, t.1, c.1880, d.
Vide & Κάσωτος paulo anté.
Ἀσωτος, t.1, c.1881, g.
Ἀσωφρόνιστος, t.4, c.205, d
¶ Ἄτ, Tarentini dicunt pro ὦτα, teſte Heſych. id eſt Aures. Sed malim Ἄτ, vt Doricum ſit, quemadmodum πρᾶτα pro πρῶτα.
Ἀτᾶς, idem affert pro ἄφοβος: ſed metuo ne perperā pro ἀπτοβὲς ſcriptum ſit.
Ἀτὰς, eidem eſt ἀγύμναστος, Inexercitatus.
Ἄτει, eidem eſt πληροῦται, Impletur. contractum ex ἄσται.
Ἀτάλα, idem affert pro λαμυρά.
Ἀτάω, Obſtupeſco, ſeu Stupeo: hoc eſt Cum ſtupore admiror. Etymologo θαυμάζω καὶ ἐκπλήττομαι, aſſerenti hoc hemiſtichium, in quo tamen paſſiuæ tantùm vocis exemplum eſt, ἀτασθάλου κακὰ ἔργα.
Ἀτακτέω, t.3, c.1160, a.
Ἄτακτημα, ib.d
Ἀτακτοδικεύω, t.1, c.908, c.
Ἄτακτος, t.3, c.1158, g
Ἀτάκτως, t.3, c.1159, f
Ἀταλαίπωρος, Qui non eſt ἀταλάιπωρος, Carens laboribus & ærumnis, Laborum moleſtiarumque expers. vt Ælian. apud Suid. dicit ἀπαλαιπώρῳ τῆς ἀληθείας ἀκοῇ. vbi & ipſe Suidas ἄταλαίπωρον eſſe dicit ἄπονον, ἀχρεῖς, itē & τὸ ἐξ ἐπίπονου λεχθέν: Etymol. præterea, ῥᾳθύμως, ὀλιγώρως: quoniam nimirum τὸ κακοπαθεῖν ſignificat etiam ὀργᾶν. Itidem certè ADVERB. Ἀπαλαιπώρως Suidas exp. ῥαθύμως, ὀλιγώρως, Segniter, ſeu Negligenter, Incuriosè: afferens ex Ariſtoph. Danaidibus, Οὕτως αὐτῆς ἀπαλαιπώρως ἡ πόλις διέκειτο. Itidemq; Heſych. ἀπαλαιπώρως affert pro αὐθαδῶς, ἀκοπιάστως. Vt plurimum ſanè negligenter & incuriosè fiunt quæ fiunt ſine labore & vllo ſtudio: diligenter autem & accuratè, quæ multo cum labore. Sed & Thuc. ſchol. libro 1, ἀπαλαίπωρος exponit αὐξέπαιστος, hoc in loco, pag 8, οὕτως ἀπαλαίπωρος τῆς πλοῦς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας, καὶ ὅτι τὰ ἐπίπονα μᾶλλον τρίβονται, adeo paruo cum labore inquiritur veritas.
Ἀταλαίπωρα, t.3, c.1234, g.
Ἀπαλαίπωρ, ib.f
Ἀπάλαμπος, ibid. c.
Ἀπαλὸν, ib.c.
Ἀπάλματα, ib.g
Ἀπαλὸς, ibid.d.& t.3, c.1238, b
Ἀπαλόφρων, t.1, c.597, d.& t.3, c.1238, c
Ἀπαλόψυχος, t.1, c.597, c.& t.3, c.1238, c.& t.4, c.753, f
Ἀπαμιδᾶς, t.3, c.1240, b.
Ἀπαμβύτας, ib.d
Ἀπαξία, t.3, c.1257, a.
Ἀπάσμα, t.1, c.597, g
Ἀπαστείωτος, Qui non πεπαστείωται, Qui animū non abiecit, ſeu Cui animus deiectus non eſt. Plutarchus Coriol. αἰσχύνης καὶ ἀπαστείωτος, καὶ ἀθύμου καὶ βαθύμου καὶ ὅπου καθίσαι.
Ἀπαρ, t.1, c.600, e.
Ἀπεγκαπτοσύνη, t.3, c.1245, g
Ἀπέγκατος, ibid.
Ἀπεγκαξία, ib.f
Ἀπεγκαχὸς, t.3, c.1246, h.
Ἀπεγκαχὸς, ib.
Ἀπερβὲς, t.3, c.1248, a.
Ἀπερβὲς, ib.a.
Ἀπερβὴς, ibid.b
Ἀπερβίζομαι, ib.
Ἀπεριζυγὸς, t.3, c.1252, a
Ἀπέρμυκτον, Etymologus propriè eſſe dicit τὸ μὴ μύειν, ἀπὸ τοῦ: ἀφ' οὗ τὸ ἄπορ καὶ τὸ μύειν. vt apud Euphorionē, ἀπέρμυκτον τρίπον ἅμμα. Sed veriſimilius & magis contentaneum eſt alterum etymon quod idem affert, nimirum ἀπέρμυκτον dici τὸν ἄφοβον, ἀφ' οὗ τὸ θερμύνεσθαι, τὸ φοβεῖν. Idē igitur eſt quod ἀπερβὲς ſeu ἀπέρβυτον, Intrepidum, Imperterritum, Impauidum. vt ſchol. quoque Nicandri ἀπερμύκτῳ exp. ἀφόβῳ in hoc Alexiph. loco, Οὐ μάλα βοώσαι ἀπερμύκτῳ φρένας οἴστρῳ. Significat etiam τὸν θρασύν, vt Etym. addit.
Ἀπέρτη. Heſychio βρόχος, Laqueus. καθ' ὑπερβιβασμὸν igitur pro ἀφάπτη dictum eſt. eo enim ſignificatur Reſtis aptā ſuſpendio.
Ἄπερτον, ου, τὸ, Ferrum in modiolo rotæ quod axem terit. τὸ ὑπὸ τῆς πλήμνης σιδήριον ὑπείδον τὸν ἄξονα: alio nomine dictum χάρτον aut δίφρον, teſte Poll. l.1.
Ἀπερτὴς, ΣΥΝΤ Ἀπερτὴς, ὕ, ἡ, poetica metatheſi dicitur pro ἀπρατὴς ſiue ἀπραπτὴς, hoc eſt Callis, Semita: ſeu Via recta & diuerticulis carens. Heſychio ὁδὸς ἀπερτὴς. dicunt enim ſic nominari τὴν ἀληθῆ ὁδὸν ἀφ' ἧς οὐκ ἔστι πρατπῆναι ſiue ἀκπραπῆναι, alludentes ad etymon. Hom. Il. ρ, Ἕλκουσ' ἐξ ὄρεος ἐϋ παρὰ πάλιντον ἀπερτές. Il. σ, — μία δ' εἰς ἀπερτὴς ἦεν ἐπ' αὐτῶν. Od. ρ, οὐδέ μιν ὀκτὴς ἀπερτὴς ἐσυφελίξει, Ἀμφὶ ἑῷ ἀσφαλίσας.
Ἀπερτὰς, t.1, c.599, c.
Ἀπερτρὸς, ib.b
Ἀπέσχυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inhumatus, Inſepultus. Phocyl. χεῖρα δὲ θάπτειν σκαφῇ ἀπερχύτοις νεκύεσσι. id eſt ἀτάφοις. Quidam codices habent ἀπερχθύτοις: ſed minus rectè. nec enim ἔρχθω reperi ſed ἔρχω quod ſignificet θάπτω.
Ἀπεσθαλῶ, t.1, c.599, d.
Ἀπεσθαλία, ib.c
Ἀπεσθάλλω, ib.d.
Ἀπέσθαλος, ib.c
Ἄπεταυρι, t.3, c.1272, d.
Ἀπεταύρωτος, t.3, c.1272, e
Ἀπεφία, t.1, c.1501, b.
Ἄπεφος, ib.a
Ἀπέω, t.1, c.597, g.
Ἄπη, aduerb. t.2, c.1514, e
Ἀπήκτης, t.3, c.1276, f.
Ἀπήκτως. t.3, c.1277, b
Ἀπηρὶς, t.3, c.1309, b.
Ἀπήχεως, t.3, c.1359, b
Ἀπηκμαρτα, t.3, c.1364, e.
Ἀπηκμαρτος, ib.c
Ἀπηκμάρτως, ibid.e.
Ἀπηνία, t.3, c.1338, c
Ἀπηνία, ibid.
Ἀπήνος, ibid.
Ἀπηνόω, ibid.d
Ἄπηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Durus, Inflexibilis, Immobilis. ἀσυμπαθὴς, ἀδάκρυτος. à verbo πήγνω ſignificante ὑγιαίνω. Ita v.l. ſed perperam pro ἄπηχτος.
Ἀπήλαια, t.3, c.1371, f.
Ἀπηλιώτης, t.3, c.1376, f
Ἀπήλιτες, t.3, c.1380, e.
Ἀπηλιοτρόπης, t.3, c.1386, b
Ἀπηλύτης, t.3, c.1389, f.
Ἀπηλὴς, t.3, c.1371, d
Ἀπηλὴς, t.3, c.1371, g
Ἀπήμων, Lætor, Augeo. v.l. ſed metuo ne perperam pro ἀπήλμων.
Ἀπηλιώτης, t.3, c.1386. g
Ἀπήμβιος, Etymologo eſt μεμψίμοιρος, Querulus, Qui ſemper inculſat ſortem ſuam. vel etiam Miſer.
Ἀπήμβω, t.1, c.599, c.
Ἀπήμβομαι, ib.
Ἀπηὴς, t.3, c.1284, f.
Ἀπηὴς, ibid.c
Ἀπηΐζω, ibid.h.
Ἀπηϊσμὸς, t.3, c.1285, a
Ἀπηϊῶς, t.3, c.1284, f
Ἄπρ, Sine, Citra, Abſque. idem quod ἄνευ & χωρὶς: ſed poetis familiarius. Ac vt illa genitiuum ſibi iunctum habent, ita & hoc. vt apud Hom. Od. μ, — ἄπρ καμάτοιο

πάλαισμα. Il.ρ, ἄπερ πολέμοιο εἰοῆλθε. Sed & postponitur interdum suo genitiuo. vt apud Apoll.Rhod. Arg. l.2, πάλου ἄπερ ἐγγυαλίξαι. Porro licet poetis sit familiare, vti dixi, prosæ tamen scriptores quidam id vsurparunt, si bene memini. Affertur certè ex eorum aliquo, non nominato tamen, ἄπερ πατρίας pro Semotus à reip. negotiis. Quemadmodum verò poetæ rursum αἶδος dicunt pro ἄπερ, ita ETIAM Ἄπρηξ SIVE Ἄπρηκτον pro ἄπερ, cum genitiuo constituentes itidem vt illud, & in eadem signif. nimirū pro Sine, Absque, Citra, Præter: interdum etiam Seorsum ab. Sed illo vtuntur sequente consonante: hoc autem, sequente vocali. Soph. Aiace, pagina 39, ἄπρηξ ὄδοῦ, præter hunc.

Ἀπεψία, ας, ἡ, Incoctilis natura. Hippocrat. De vuln. in cap. Τὸ ὑδατῶδες τῆς σκληρότητος καὶ ἀπεψίης.

Ἀπεψος, t.3, c.1310, c. Ἀπεψότητος, ib.e

Ἀπεψώδης, Qui ex genere τοῦ ἀπεψέων est, Natura incoctilis. Galenus comment. in Epidem. librū 6, Τὸ λαπαδῶν ἀκαθαρσίαν τι καὶ ἀμαθαλότητα ὄντων, οὐσία καὶ τινὰς πηγὰς ὑδατα γίγνεσθαι τὰ καλούμενα ἀπεψώδη ἀρχαίων ἀπεψασιῶν. Ἀπεψέων, t.3, c.1310, b

Ἄπρηξ, dea quædam Syrorum, tellus videlicet, vt tradit Macrob. Saturn. libro 1, capite 23. Athen. verò Syrorum reginam fuisse ait, adeo ὀψοφάγον & piscium delicatorum amantem vt præconio ediderit, Ἀπρηξὸς μαθεῖν ἰχθῦς ἕνεκα. Vide librum eius 8.

Ἀπρόσκοπος, A teredinibus non erosus: vel etiam Teredinem non sentiens, Teredinibus non obnoxius. Diosc. lib. 2.

Ἄπρηξ & Ἄπρηκτον, vide paulo antè in Ἄπερ.

Ἀπραμάτευτος, t.3, c.1413, g. Ἀπράμων, t.3, c.1414, h

Ἀπρᾶον, Hesych. exp. τὸ ἑτοίμως καὶ χωρὶς. idem procul dubio est quod ἀπρᾶον.

Ἀπραπία, t.3, c.1600, b. ob. Ἄπρος, t.1, c.1189, e

Ἀπρατής, t.3, c.1415, h

Ἄπρατος, quasi ἀπρύτατος, Insomnis: si non mentiuntur v.l.

Ἄπρατος, t.3, c.1416, a. Ἀπρξία, ibid.c

Ἀπτὸν, Hesychio λευκὸν, album. Ἀπτὸς tamen idem exp. ἀφροντίστως, Incuriosè, Negligenter: cui affine est ἀπτυστεῖ quod exp. ἀσκεμμάτως, Inconsultum.

Ἀπυκτέον, t.3, c.1442, f

Ἄπυκτος, ibid. Ἄπυος autem pro Iniucundus nescio vnde afferant v.l.

Ἀπυχὴς, t.3, c.1417, c. Ἀπχὴς, t.3, c.1432, b

Ἀπχία, ibid.a. Ἄπχος, t.3, c.1431, f

Ἀπχοῦς, ibid.g. Ἀπχοῶς, t.3, c.1432, b

Ἄπω, t.1, c.597, g

Ἀπωρίχει, Hesychio sunt ἄγαν αὐθαδίζεται, Nimium præfracti & arrogantes. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro αἰόρχει.

Ἄπη, t.1, c.598, d

Ἀπωτέρω, Seuerius. v.l. sed non sine mendo.

Ἄπωτος, t.3, c.1456, c. Ἀπωτάλεια, t.2, c.865, a

Ἀπωτάλιος, siue Ἀπωταλὸς, t.2, c.864, g

Ἀπωτάλιος, Incuriosè, Negligenter. ὀμωλῶς. Ionicum & poeticum est: in prosa ἀπωταλῶς dicunt. Hesych. exp. ἀδιαφόρως. Ἀπωταλὶς, t.2, c.865 a

Ἀπωτάλιπος, t.2, c.864, g. Inde ADVERB. Ἀπωταλίπως, idem cum ἀπωταλῶς significans. hoc est Incuriosè, Negligenter: interdum & Inculcè, Insciteè. Xenoph. Pæd. 8, Τὰ οἰκεῖα ἀπωταλίπως ἔχει, res suas negligere & non curare. Ἀπωταλὸς, ibid.

Ἀπωταλία, t.2, c.865 a.

Ἀπωτάω, Hesychio est μοχθῶ, Laborare.

Ἄπωρις, Hesychio Ἀκατάπαυστος. pro quo scribitur potius ἄστερης.

Ἀπωρία, Suidas in Ἄπωρι, quod exp. βλακεύει, affert ex Platonis comici Phaone: indicans ab eo deriuatum esse & eius significationem sequi.

Ἄπωρος, t.1, c.599 b

Ἄπυς. Bacchi etiae epitheton dicitur in v.l.

Ἀτθὶς ἰδὲς, ἡ, idem quod Ἀτθικὴ, Attica. vt apud Mus. legimus Ἀτθίδος νυμφης. Sic Ἀτθὶς χυτὴ dicitur, & Ἀτθὶς δίαιτα. At verò ἡ Ἀτθὶς absolute & substantiuè ponitur pro Ἀτθικὴ γῆ, seu ἡ Ἀττικὴ χώρα. Item Ἀτθὶς dicta fuit vna filiarū Cranai, vt testatur Pausan. in Attic. Vocat. casum facit Ἀτθίδι, vt Epigr. l.1, p.86, Ἀτθὶς ἐκ μιτυλήνης.

Ἀπίζω, t.3, c.1549, g. Ἀπτιστυπος, t.3, c.1466, b

Ἀπτίστυπος, ibid. Ἀπτωσυνος, t.3, c.1465, c

Ἀπτωσύνως, ibid.

Ἀπτωχάλας, t.3, c.1550, b. & 1554, f Ἀπτωχίζω, ib.d

Ἀπτωχαλίως, t.3, c.1554, g. Ἀπτωχισμὸς, t.3, c.1554, f

Ἀπτωχίη, t.3, c.1552, d. Ἀπτωίω, ibid.c

Ἀπτωσις, ibid.b. Ἀπτωία, t.3, c.1553, d

Ἀπτωστος, t.3, c.1564, g. Ἄπτως, t.3, c.1552, g

Ἀπτωτοίς, ibid.c. Ἀπτωρητος, t.3, c.1577, e

Ἀπτώως, t.3, c.1553, f. Ἀπτωρήτως, ibid.e

Ἀπτωώτως, ibid.c. Ἀπτωσις, ibid.g

Ἀπτωσις, t.3, c.1553, c. Ἀπτωσικῶς, ibid.

Ἀπτωσικὸς, t.3, c.1554, a.

Ἀπωλεστης, t.3, c.1542, f

Ἄπωλος, dictum fuit olim Ilion, teste Hes. forsan quòd ab Ati in colle ædificatum esset.

Ἄπως, t.2, c.1503, a. Ἀπωσιδρῶν, t.3, c.1550, b

Ἀπωλλων, t.1, c.597, f. Ἀπωλ, t.3, c.1550, d

Ἀπῶν, ibid. Ἄπης, ib.

Ἄπης, ibid.b. & 1570, c. Ἀπλαχθὴς, t.3, c.1133, d

Ἀπλωσία, ibid.c. Ἀπλωσὸς, ib.

Ἀπλωτὴς, ibid.d. Ἄπλας, t.3, c.1131, e

Ἀπλωτὸν, seu Ἀπλατὸν, t.3, c.1229, f Ἀπλοία, ib.g

Ἄπλατος, ibid. Ἄπλωτος, ibid.

Ἀπλωτὸν, ibid.f.

Ἄπματα, Hesychio sunt καθάρματα, Purgamenta, Sordes.

Ἀπμόνια, & Ἀπμόνιος, vide in sequ. Ἄπμων.

Ἄπμων, ονος, ὁ, ET Ἀπμὼν, ὄνος, ἡ, Famulus, Seruus. Quorū illud apud Hes. & Eust. legitur, hoc apud Etym. & Suid. & in lex. meo vet. vtrunque expositū δοῦλος. Sed quod ad ἄπμονας attinet, tradit Eust. ita vocari non solùm τὸν δοῦλον, sed etiam τὸν πανοικίαν ἀλδήσαντα: quemadmodum οἰκέτας quoque ab Homero vocatur non modò ὁ δοῦλος, verùm etiam ὁ κατ' ἴδιον φίλτατος. Hesych. ἄπμων exp. nō οἰκέτην tātùm, sed & ἀκόλουθον. Quod ad etymō attinet, verisimilius illud apud Etymol. est, dici ἄπμων per syncopen pro ἀπίμων, à πιμὴ: quoniā videlicet οἱ δοῦλοι sunt ἄπιμοι & inhonorati. INDE Ἀπμόνια, ας, ἡ, Seruitus: interdum etiam Infortunii, Calamitas: (in infortunio enim ponitur seruitus) Hesychio δουλεία, δύστυχία. Ex Epigr. affertur etiam pro Administratio. ITEM Ἀπμονεύειν huc pertinet, quod Hes. exp. δουλεύειν, & μοχθεῖν, Seruile, Fatuum. SED ET Ἀπμόνιος hinc originē habere testatur schol. Nicandri, exponens enim ipsum πολυκάμπτους, πολυδούλους, μετὰ κακοπαθίας ἐργάτας, subiungit, quia ἀπμόνες dicuntur οἱ δοῦλοι, οἷς ἐπιτέτακται κακοπαθεῖν. Vocat autem Nicander τὸ ἔλαιον epitheticè ἀπμόνιον, quoniam multo & ferè seruili labore conficitur idipsum eandem ob causam appellans etiam ἀπμόνιον λίπος, in Alexiph. v.178, & 456, vel etiam quoniam conficiebatur à seruis & rusticis. Denique hinc derivant VERBVM Ἀπμόνιον. Sic enim Etymol. Κατὰ χρῆσιν τῶν Ἀπμόνων, Ἀπμῶν, καὶ Ἀπμόνιον, τὸ δουλεῖον: itidemque lex. meū vet. Κατὰ δὲ τὸ Ἀπμὼν γίνεται Ἀπμῶ καὶ Ἀπμόνιον. Sed & Nicandri schol. ἀπμόνιον esse dicit δουλεῖον, quia ἀπμόνες dicuntur οἱ δοῦλοι: in Alexiph. v.171, Ἡ τοὺς καὶ ἀπμόνιον αἰεὶ μοῖς πίειν Ἐτεοκλῆας: de mari loquens. vt mox dicit, — ἢ ἀχνιόωντ' ἔφριξεν ὕδωρ Ἀχαΐνης, metuit ventos ne sibi seruiat suos dominos. Mira tamē hæc deriuatio videri meritò potest nisi ἀπμόνιον dicamus συγκεκόφθαι ὰπ' αὐτμὴ δίων, quod ita ab ἄπμων formatum est vt δουλεῖον à δοῦλος.

Ἀπμόπαπος, & Ἀπμόνιος, vide in præced. Ἄπμων.

Ἀπμὶ, t.1, c.618, d. Ἀπμὶν, vide in Ἄπμων.

Ἄπμος, t.3, c.1408, b.

Ἀπμάω, Vaporo, Vapores emitto. Hippocr. de morb. l. 4, οὐ δύνατον καταπαύσαι ἰδρῶτα οὐδὲ ἀπμῶν ἐμοῦ τὸ σῶμα. Ἀπμώδυχος, t.1, c.618, d. Ἀπμίζω, ib.e. Ἀπμίς, ib.d.

Ἄπμισις, εως, ἡ, Vaporatio, Vaporū emissio. vt ἀπμισμὸς.

Ἀπμισμὸς, t.1, c.618, e.

Ἀπμιστὸς, ib.d. Vnde ADVERB. Ἀπμιστὸν, In modum vaporū, Vaporū similitudine. Gal. Com. 3 in Hippocr. Aphor. ὅσῳ δ' ἂν ἐγκύπτῃ δίχα τοῦ ἀπμιστὸν ὁ δοκὸς

Ἄπμος, t.1, c.618, c. Ἀπμὼν, vide in Ἄπμων.

Ἀτμώδης,t.1,c.618,d.
Ἄτοκος,ib.a.
Ἀτολμάω,ib.
Ἀτολμία,t.3,c.1583,d.
Ἄτομος,t.3,c.1391,h.
Ἀτονία,ib.f.
Ἀτοπος,ib.f.
Ἀτραξος,t.3,c.1588,g.
Ἄτριπτος,t.3,c.1594,f.
Ἄτριτος,t.3,c.1593,f.
Ἀτυπία,t.3,c.1534,b
Ἀτυπος,ib.e
Ἀτυφία,ib.d
Ἄτυφος,t.3,c.1552,h
Ἀτραγωδία,t.3,c.1353,a.
Ἀτραγῳδος,t.3,c.1352,h
Ἀτράγωδος,t.3,c.1353,g
Ἄτρακτος,ὁ vel ἡ, Fusus. Plut. in Probl. Rom. de sponsa, εἰς χεῖρα δὲ παλαιὸν ἡ ἄτρακτον, ἐείν ἢ ἔφεσιν ἢ δίαιταν τῶν ἀνδρῶν. Vbi nota fœm. genere vsurpatum: masculino autem apud Aristot. De mundo, ἐπὶ πᾶσι μοίραις ἢ τὴν ἄτρακτον, εἰς τοῦτο πως ἰδίαι, quæ de parcis & fuso ferũtur, huc tendunt. Itidem apud Suid. ex Epigr. Φιλαχαίου μίτον πολυδίνια λάπτων Ἄτρακτον, δολιχὰς οὐκ ἄπρακτος πάλας. Et rursum, ἢ δακτυλόπεπλον Σφονδυλοδίνητον νήματα νηχόμενον. Ibidem, Τίνα καρυδαρίοισι πολυρροίβδητον ἄτρακτον Κλωσθῆσα γραπτὰς ὕδροσιν ἐμπέδοις. Vbi apertè accipitur pro fuso. Vt enim ibi vocatur πολυδίνης & δακτυλόπεπλος, ita Ouid. — teretem versabat pollice fusum. Item, — versato ducentem stamina fuso. Et Plinius, Mulieres per itinera ambulãtes torquent fusos. Idẽ Plin. ἄτρακτον interpretatur non fusum sed colum, vt videbis t.3, c.958,g. Et forsitã nõ malè. | Metaphoricè certè à fusi aut colus similitudine ἄτρακτος dicitur τὸ βέλος, Iaculũ seu sagitta. perinde enim vt illa teres est & oblongum, torno etiam vt illa factum. Soph. Philoct. ὁμοῦ βάλοι Νάϊρος ἀδὴς ἄτρακτος. Menander apud Suid. ἐπιξαίνει χρὴ τὸ βαρβάρου, ἢ μάλα ἀστοχήσας τὸ κέρας ὀκπίπτει, ἀφίησι τὸν ἄτρακτον χρὴ τὸ Κώϊχ. Et Procop. πρὸς τοῦ ὠθοῦντος τὴν παλίρροιαν ἀμυνόμενον ἀστοχήσαντα ἀφίεσθαι τὸν ἄτρακτον, αἰσθέσθαι βλαβείς. | Ita etiam nominatur mali nautici pars quædam, nimirum τὸ ὑπὲρ ἢ κεραίαν, quod supra antennam est. Porro deriuatur INDE Ἀτρακτοειδής, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Fuso similis. ITEM Ἀτρακτυλὶς, inde dicitur spina quædam cnico similis, quoniam antiquæ mulieres fusos inde aut colos fabricabantur. qua de re vide quæ ex Theophr. & Dioscor. & Theocr. schol. ac Plinio attuli t.3,c.958,f. Theocr. metri causa dicit Ἀτρακτυλλίδες gemino λ, Idyll.4. quomodo & apud Dioscor. scriptum est.
Ἀτράνωτος,t.3,c.1320,d.
Ἀτραπὸς, SIVE Ἀτραπίτης,οῦ,ὁ, dicitur ὁδὸς τετμημένη, μὴ ἔχουσα ὀκτροπὰς, ἀλλ' ἁπλῆ. Via trita, non habens diuerticula, sed recta, inquit Hesych. etymon simul afferens & rationem nominis, quoniam videlicet ἐξ αὐτοῦ οὐκ ἔστι παρίδαι siue ὀκλαπίδαι. Latinè Callis dicitur, Semita, Trames. diuersa enim est à via plaustrorum quam regiã vocãt. vt patet ex Herodiano. Is. n. l. 8 dicit, αἱ τῶν ἁμαξῶν ὁδοὶ καὶ ἀτραποὶ πᾶσαι ἐφυλάττοντο, ὡς μηδὲν ἁβατὸν εἶναι, viæ regiæ omnésque calles obseruabatur. Sed & ex aliis patet pro recta & compendiaria via accipi. Arist Nub. Νῦν σοὶ ὅλην ἢ νύκτα φρουρῆσαι ὁδόν. Μίαν δῦναι ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ. Et in Ranis, Ἀλλ' ὅταν ἀτραπὸς σώσῃ μόνος τετμημένη Η δι' ὀξείας, compendiaria & trita ad inferos via est per mortarium, trita nimirum in eo cicuta & hausta. Generalius apud Philonẽ De vita M. l. 1, ἢ ὡς ἀπλῶς τῷ εἰκότι ἄβατον πλοῦτον. Et apud Plut. De deq Socr. Ὑρῶσι μὲν γὰρ ἀτραπὸν βίου, ὀλίγοι δὲ αὐτῇ δαίμονες ἐπιβεβήκασιν ἄγριοι. Posterius autẽ ἀτραπὸς poeticum dũtaxat est. Hom. Od. ν, Ἀτραπιτὸν δυσπάλιος. | Ἀτραπὸς dicitur etiã οὐδός τις: is nimirum qui sponte fluit vua nondum calcata. τραπεῖν γὰρ (inquit Etymol.) ὅτι τὸ πατῆσαι, ὅθεν καὶ τὸ ἐπὶ τῷ πατηθῆναι γινόμενον ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς, ἀτραπὸς οἶνος καὶ ἀπότρυγες λέγεται. Quæ ad verbũ leguntur & in lex. meo veteri, omissis tantùm illis tribus, οἶνος ἢ ἀπότρυγες, sed additis præterea his, ἀπὸ τῆς ἀτραπίτου, καὶ τὸ ἀτραπεῖν ὅως πατῆσαι. Ac sanè quod ad ἀπότρυγας illud attinet, suspectum mihi est, nec dubitarim pro eo reponere ἐφέτρους, de quo vide quæ annotaui t.3,c.1633,2. & 1665,e. Cæterùm à superiore Ἀτραπὸς est VERB. Ἀτραπίζειν, significans Viam carpere, Iter facere: Hesychio βαδίζειν, ὁδεύειν.
Ἀτράφαξις, SIVE Ἀτράφαξυς,ι̃δος,ἡ, oleris genus est quod Romanis Atriplex dicitur: Græcis alio nomine χρυσολάχανον, teste Dioscl. 2, c. 145, vbi duo eius esse genera dicit, τὴν μὲν ἄγριον, τὴν δὲ κηπευτήν. Et ἄγριον forsan id est quod Aristoph. ψευδαλάφαξιν nominauit. Scribendum porro videtur per υ potius in vltima syllaba. Ita enim manuscriptus Suidæ vetustus cod. habet: quẽadmodũ apud Hesquoque & in lex. meo vet. ἀδράφαξις legitur. (nã ita scribitur, tenui cum media commutata) apud Theophrast. verò & Hipp. αἰδράφαξις etiam, vt suprà docui.
Ἀτρείδης, & Ἀτρείων, patronym. ab Ἀτρεύς, Atrides, Atrei filius.
Ἀτρεκεία,t.1,c.1879,f.
Ἀτρεκέως,ib.c.
Ἀτρεκὴς,ib.f.
Ἀτρέμα,t.3,c.1673,f.
Ἀτρεμέως,t.3,c.1674,a.
Ἀτρεμεῖν,t.3,c.1674,b.
Ἀτρεμίζω,t.3,c.1674,c.
Ἀτρεπέως,ib.c.
Ἀτρεπὴς,ib.d.
Ἀτρεπτος,t.3,c.1317,g.
Ἀτρεπτος,t.3,c.1611,c.
Ἀτρεφὴς,ib.e.
Ἀτρεκὴς,ib.
Ἀτρεπτος,t.3,c.1318,b
Ἀτρεσταίνω,t.3,c.1319,f
Ἀτρεστος,ib.f
Ἀτρεῖται, Hes. affert pro πένηται, Pauper est.
Ἀτρεμὶς, ἰδος, ἡ, eidem est ὕφος λεπτὸν, Textum tenue & subtile: & Εὐατρεμὶς, ἀϋφὴς, Bene texti.
Ἄτριπτος,t.3,c.1318,g
Ἄτριχες, Depiles, Glabri. id est Qui pilos non habent. vt ἄτριχα φρόντιν in fab. Æsopicis. de ore imberbi, seu læuibus genis. Est à nom. sing. ἄθριξ. Is enim per θ scribitur, obliqui autem per τ, ob sequentem aspiratam: excepto datiuo plur. ἄθριξι.
Ἀτρίπτης,t.3,c.1673,b
Ἀτρόμως,t.3,c.1672,c.
Ἀτροπία,ας,ἡ, exponitur Malè morata natura, Improbitas, Temeritas. Possit etiam significare τὸ ἀτρέπτως ἔχειν, Verti flectique non posse, Immutabilitas, Rigiditas. Ionicè dicitur ἀτροπίη, quod Hes. exp. ἀσφάλεια, μεσονύκτιον, Nox intempesta, Media nox. Idem tamen Ἄτροπος attulerat pro ἀμεταστρεπτος.
Ἄτροπος,t.3,c.1617,b. & t.2,c.272,d.ob.
Ἀτροφία,t.3,c.1645,c.
Ἀτροφία,ib.b.
Ἀτρύγητος,t.3,c.1679,c.
Ἀτρύγητος,ib.
Ἄτρυγες,t.3,c.1681,g
Ἀτρώων, Hes. affert pro ἐγείρων, Excitans. Sed scribitur potius ὀτρώων.
Ἀτρύπητος,t.3,c.1321,d.
Ἄτρυπος,t.3,c.1322,f
Ἀτρύπτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Indomitus. vulg. lex. Sed fictitium esse puto.
Ἀτρυτώνη,t.3,c.1323,c.
Ἀτρύφερος,t.1,c.1595,b
Ἀτρύφητος,ib.f
Ἄτυζος, Exilio. v. lex. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro ἄπτυ.
Ἀτρωὸς,t.3,c.1343,g.
Ἄτρωτος,ib.g.
Ἄττα,ib.& t.3,c.34,d.
Ἀτυπία,t.3,c.1534,b
Ἄτυπος,ib.e
Ἀτυφία,ib.d
Ἄτυφος,t.3,c.1552,h
Ἀτραγῳδία,t.3,c.1353,a.
Ἀτραγῳδος,t.3,c.1352,h
Ἀτράγωδος,t.3,c.1353,g
Ἄτρακτος,ὁ vel ἡ, Fusus. Plut. in Probl. Rom. de sponsa, εἰς χεῖρα δὲ παλαιὸν ἡ ἄτρακτον, ἐείν ἢ ἔφεσιν ἢ δίαιταν τῶν ἀνδρῶν. Vbi nota fœm. genere vsurpatum: masculino autem apud Aristot. De mundo, ἐπὶ πᾶσι μοίραις ἢ τὴν ἄτρακτον, εἰς τοῦτο πως ἰδίαι, quæ de parcis & fuso ferũtur, huc tendunt. Itidem apud Suid. ex Epigr. Φιλαχαίου μίτον πολυδίνια λάπτων Ἄτρακτος, δολιχὰς οὐκ ἄπρακτος πάλας. Et rursum, ἢ δακτυλόπεπλον Σφονδυλοδίνητον νήματα νηχόμενον. Ibidem, Τίνα καρυδαρίοισι πολυρροίβδητον ἄτρακτον Κλωσθῆσα γραπτὰς ὕδροσιν ἐμπέδοις. Vbi apertè accipitur pro fuso. Vt enim ibi vocatur πολυδίνης & δακτυλόπεπλος, ita Ouid. — teretem versabat pollice fusum. Item, — versato ducentem stamina fuso. Et Plinius, Mulieres per itinera ambulãtes torquent fusos. Idẽ Plin. ἄτρακτον interpretatur non fusum sed colum, vt videbis t.3, c.958,g. Et forsitã nõ malè. | Metaphoricè certè à fusi aut colus similitudine ἄτρακτος dicitur τὸ βέλος, Iaculũ seu sagitta. perinde enim vt illa teres est & oblongum, torno etiam vt illa factum. Soph. Philoct. ὁμοῦ βάλοι Νάϊρος ἀδὴς ἄτρακτος. Menander apud Suid. ἐπιξαίνει χρὴ τὸ βαρβάρου, ἢ μάλα ἀστοχήσας τὸ κέρας ὀκπίπτει, ἀφίησι τὸν ἄτρακτον χρὴ τὸ Κώϊχ. Et Procop. πρὸς τοῦ ὠθοῦντος τὴν παλίρροιαν ἀμυνόμενον ἀστοχήσαντα ἀφίεσθαι τὸν ἄτρακτον, αἰσθέσθαι βλαβείς. | Ita etiam nominatur mali nautici pars quædam, nimirum τὸ ὑπὲρ ἢ κεραίαν, quod suprà antennam est. Porro deriuatur INDE Ἀτρακτοειδής, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Fuso similis. ITEM Ἀτρακτυλὶς, inde dicitur spina quædam cnico similis, quoniam antiquæ mulieres fusos inde aut colos fabricabantur. qua de re vide quæ ex Theophr. & Dioscor. & Theocr. schol. ac Plinio attuli t.3,c.958,f. Theocr. metri causa dicit Ἀτρακτυλλίδες gemino λ, Idyll.4. quomodo & apud Dioscor. scriptum est.
Ἀτράνωτος,t.3,c.1320,d.
Ἀτραπὸς, SIVE Ἀτραπίτης,οῦ,ὁ, dicitur ὁδὸς τετμημένη, μὴ ἔχουσα ὀκτροπὰς, ἀλλ' ἁπλῆ. Via trita, non habens diuerticula, sed recta, inquit Hesych. etymon simul afferens & rationem nominis, quoniam videlicet ἐξ αὐτοῦ οὐκ ἔστι παρίδαι siue ὀκλαπίδαι. Latinè Callis dicitur, Semita, Trames. diuersa enim est à via plaustrorum quam regiã vocãt. vt patet ex Herodiano. Is. n. l. 8 dicit, αἱ τῶν ἁμαξῶν ὁδοὶ καὶ ἀτραποὶ πᾶσαι ἐφυλάττοντο, ὡς μηδὲν ἁβατὸν εἶναι, viæ regiæ omnésque calles obseruabatur. Sed & ex aliis patet pro recta & compendiaria via accipi. Arist Nub. Νῦν σοὶ ὅλην ἢ νύκτα φρουρῆσαι ὁδόν. Μίαν δῦναι ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ. Et in Ranis, Ἀλλ' ὅταν ἀτραπὸς σώσῃ μόνος τετμημένη Η δι' ὀξείας, compendiaria & trita ad inferos via est per mortarium, trita nimirum in eo cicuta & hausta. Generalius apud Philonẽ De vita M. l. 1, ἢ ὡς ἁπλῶς τῷ εἰκότι ἄβατον πλοῦτον. Et apud Plut. De deq Socr. Ὑρῶσι μὲν γὰρ ἀτραπὸν βίου, ὀλίγοι δὲ αὐτῇ δαίμονες ἐπιβεβήκασιν ἄγριοι. Posterius autẽ ἀτραπὸς poeticum dũtaxat est. Hom. Od. ν, Ἀτραπιτὸν δυσπάλιος. | Ἀτραπὸς dicitur etiã οὐδός τις: is nimirum qui sponte fluit vua nondum calcata. τραπεῖν γὰρ (inquit Etymol.) ὅτι τὸ πατῆσαι, ὅθεν καὶ τὸ ἐπὶ τῷ πατηθῆναι γινόμενον ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς, ἀτραπὸς οἶνος καὶ ἀπότρυγες λέγεται. Quæ ad verbũ leguntur & in lex. meo veteri, omissis tantùm illis tribus, οἶνος ἢ ἀπότρυγες, sed additis præterea his, ἀπὸ τῆς ἀτραπίτου, καὶ τὸ ἀτραπεῖν ὅως πατῆσαι. Ac sanè quod ad ἀπότρυγας illud attinet, suspectum mihi est, nec dubitarim pro eo reponere ἐφέτρους, de quo vide quæ annotaui t.3,c.1633,2. & 1665,e. Cæterùm à superiore Ἀτραπὸς est VERB. Ἀτραπίζειν, significans Viam carpere, Iter facere: Hesychio βαδίζειν, ὁδεύειν.
Ἀτράφαξις, SIVE Ἀτράφαξυς,ι̃δος,ἡ, oleris genus est quod Romanis Atriplex dicitur: Græcis alio nomine χρυσολάχανον, teste Dioscl. 2, c. 145, vbi duo eius esse genera dicit, τὴν μὲν ἄγριον, τὴν δὲ κηπευτήν. Et ἄγριον forsan id est quod Aristoph. ψευδαλάφαξιν nominauit. Scribendum porro videtur per υ potius in vltima syllaba. Ita enim manuscriptus Suidæ vetustus cod. habet: quẽadmodũ apud Hesquoque & in lex. meo vet. ἀδράφαξις legitur. (nã ita scribitur, tenui cum media commutata) apud Theophrast. verò & Hipp. αἰδράφαξις etiam, vt suprà docui.
Ἀτρείδης, & Ἀτρείων, patronym. ab Ἀτρεύς, Atrides, Atrei filius.
Ἀτρεκεία,t.1,c.1879,f.
Ἀτρεκέως,ib.c.
Ἀτρεκὴς,ib.f.
Ἀτρέμα,t.3,c.1673,f.
Ἀτρεμέως,t.3,c.1674,a.
Ἀτρεμεῖν,t.3,c.1674,b.
Ἀτρεμίζω,t.3,c.1674,c.
Ἀτρεπέως,ib.c.
Ἀτρεπὴς,ib.d.
Ἀτρεπτος,t.3,c.1317,g.
Ἀτρεπτος,t.3,c.1611,c.
Ἀτρεφὴς,ib.e.
Ἀτρεκὴς,ib.
Ἀτρεπτος,t.3,c.1318,b
Ἀτρεσταίνω,t.3,c.1319,f
Ἀτρεστος,ib.f
Ἀτρεῖται, Hes. affert pro πένηται, Pauper est.
Ἀτρεμὶς, ἰδος, ἡ, eidem est ὕφος λεπτὸν, Textum tenue & subtile: & Εὐατρεμὶς, ἀϋφὴς, Bene texti.
Ἄτριπτος,t.3,c.1318,g
Ἄτριχες, Depiles, Glabri. id est Qui pilos non habent. vt ἄτριχα φρόντιν in fab. Æsopicis. de ore imberbi, seu læuibus genis. Est à nom. sing. ἄθριξ. Is enim per θ scribitur, obliqui autem per τ, ob sequentem aspiratam: excepto datiuo plur. ἄθριξι.
Ἀτρίπτης,t.3,c.1673,b
Ἀτρόμως,t.3,c.1672,c.
Ἀτροπία,ας,ἡ, exponitur Malè morata natura, Improbitas, Temeritas. Possit etiam significare τὸ ἀτρέπτως ἔχειν, Verti flectique non posse, Immutabilitas, Rigiditas. Ionicè dicitur ἀτροπίη, quod Hes. exp. ἀσφάλεια, μεσονύκτιον, Nox intempesta, Media nox. Idem tamen Ἄτροπος attulerat pro ἀμεταστρεπτος.
Ἄτροπος,t.3,c.1617,b. & t.2,c.272,d.ob.
Ἀτροφία,t.3,c.1645,c.
Ἀτροφία,ib.b.
Ἀτρύγητος,t.3,c.1679,c.
Ἀτρύγητος,ib.
Ἄτρυγες,t.3,c.1681,g
Ἀτρώων, Hes. affert pro ἐγείρων, Excitans. Sed scribitur potius ὀτρώων.
Ἀτρύπητος,t.3,c.1321,d.
Ἄτρυπος,t.3,c.1322,f
Ἀτρύπτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Indomitus. vulg. lex. Sed fictitium esse puto.
Ἀτρυτώνη,t.3,c.1323,c.
Ἀτρύφερος,t.1,c.1595,b
Ἀτρύφητος,ib.f
Ἄτυζος, Exilio. v. lex. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro ἄπτυ.
Ἀτρωὸς,t.3,c.1343,g.
Ἄτρωτος,ib.g.
Ἄττα,t.1,c.1505,b
Ἄτυα,ib.& t.3,c.34,d. Ibidem obiter mẽtio facta est vo-

catiui ἀΐλα, qui θεσφώνημα est πιστήριον θεὸς προσβυτέ-
ρους, Theſſalicæ dialecti proprium, vt Euſt. tradit ex ve-
teribus grammaticis, dicens ipſum eſſe θεσπέσιον, ἄ-
κλητε & ἀμαιμάκετον, hoc eſt μὴ δυνάμενον μεταπορεύεσθαι
εἰς ἑρμηνεύσιμον ἔπους λέξιν. Alibi eſſe dicit θεσφώνημα
ὃν πιστεύει ὡς θεὸς Τροία, & θεσφώνημα αἰδιλεοῦ νίου
θεὸς προσβυτέρου. Et pag. 658, ἔστι δὲ (inquit) τὸ ἀΐλα. φί-
λου· τὸ δὲ ἄϊλα. Τρῶες· τὸ δὲ πάππα, παρὸς τὸ ὦ ἄττε, ἀδίλ-
φοι. Ac Τρῶες quidem θεσφώνησε κλαυσὶ dici poteſt
Odyſſ. π, vbi Telemachus Eumæo dicit, Ἕστηκεν οὗτος
ἄϊλα· σὴν ἴσως ὀΐεται ἀμφὶ. ἐκάτῳ. Erat enim Eumæus Tele-
machi veluti nutricius. Generalius autem χάρμης θεσφά-
φώνησε: Il. ρ, vbi Menelaus Phœnici dicit, — Φοίνιξ ἄϊλα
χεραὶ πελασσόμενος.

Ἀΐλαξιγάς, Heſychio auis ſpecies eſt quæ & ἀΐλαγὰς di-
citur.

Ἀΐλαξήν, idem ex Xantho affert pro ἀΐλαρον, Pulſ.

Ἀΐπαγας, SIVE Ἄττηγας, auis nomen eſt, quam Alexan
der Myndius apud Athen. libro 9. dicit eſſe paulo ma-
iorem perdice, totam verò κατὰ χαφὶ πᾶσι τὰ πάντα, πλὴν
μικρῷ τινὶ χρόᾳ, ὑποπυρίζουσαν μᾶλλον, id eſt picto dor- c
ſo, colore teſtaceo, ſed magis rutilo. Vnde ſeruos ſtig-
matico, ſeu Threicius notis compunctos, Ariſtopha
nes per iocum ἀττηγᾶς nominat in Auibus, Εἰ δὲ τυγχά-
νει τις ὑμῶν ἀναπίτης ἐστιμένος, Ἀττηγᾶς ἐκεῖ παρ' ἡμῖν πτε-
νὸς καλεῖται. Multa alia de aui iſta vide apud Athen.
in loco ſuprà citato, vbi etiam annotat, Atticos πᾶσι
τὸν ὀρθὸν λόγον πᾶσι τὸν τοῦτο. ea enim quæ in ας deſi-
nunt, ſi vltra duas ſyllabas extendantur, & α habeant
in penultima, eſſe barytona, vt ἀκάμας, ἀθάμας, ἀδά-
μας. Apud Suid. manuſcriptum etiam exemplar habet d
Ἀττηγάς, oxytonos: quod ὄρνεον & ipſe dicit eſſe κατὰ
τὸν τοκάδας φθειρῶν, ideóque ita etiã nominari τοὺς κα-
κοπαθοῦντας δούλους. quoniam verò τὰ λιμνώδη χωρία κα-
τοικοῦσιν, ideo Ariſtoph. dixiſſe, τὸν πολὺν ὠὸν τὸν ἀττη-
γᾶ τυρόπις βαρίζων. vulgò τὸ γλωσσόκομον appellari. Sed
mirum quod Athenæus ſubiungit loco quem ſuprà
attuli, Ἀπιὼν δὲ (inquit) καὶ Ἄτταγα καὶ οὐχὶ Ἀττηγᾶς.
Nam illud Ἀτταγᾶν non ſolùm apud Ariſtotelem legi-
tur, (Hiſt. anim. lib. 9. c. 26, vbi ait ἀσκαφώτατα eſſe τὰ μέγε
θος ὅσον ἀλεκτορίδα, τὸ χρῶμα ὅμοιον ἀτταγᾶνι) ſed à Latinis e
etiam vſurpatur, ac inter alios à Plinio, qui lib. 10, cap.
48, Attagen (inquit) maximè ſonius celebratur, vocalis
aliàs, captus verò obmutescens, quondam exiſtimatus
inter raras aues. Quinetiam Euſtathius pag. 854, π. πα-
λαιὸν (inquit) Ἄτταγα μὲν Ἀτταῖοι, Ἀττικοὶ δὲ ἀττηγᾶν ἀπο-
dicans in communi Græcorum exterorum dialecto
fuiſſe vſitatum. Et paulo antè, θεσσαλοὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸ Ἀτ
ταγᾶς ὃς Ἀτταγᾶν καὶ τὸ ἄτταγον λέγεται, κλινόμενος ἀτταγῶνος. I-
tem ſchol. Ariſtoph. ὁ ἀτταγᾶς ὄρνις ὅτι πυκνόμορον ἔλαιον ἢ
πηλώδεσι τόποις ἢ πέλμασι· ἢ ἡμεῖς φαλῆρα ἀτταγᾶνα. Porro f
Lat. nõ Attagenẽ ſolàm vocãt, ſed etiam Attagenam.
Martialis, Inter ſapores alitũ fertur primus Ionicarum
guſtus Attagenarum. Valla Francolinum vulgò no-
minari tradit.

Ἀΐπαγίς, nominatur à quibuſdam ὁ σκιπιὸς, vt Dorion
refert apud Athen. l. 7, in piſcium cenſu. ſcepini autem
meminit Plin. l. 32, c. vlt.

Ἀΐπαζω, vide in Ἀΐπάζας paulo anté.

Ἀΐπακος, υ, ὁ, Leuitici 11, numeratur inter reptilia volucria,
quæq; quatuor ingredientia pedibus ſalcitantiq; ἐστὶν g
(inquit) φρύγιλος ἀπ' αὐτῶν τὸ βρύχον, ἢ τὸ ὅμοιον αὐτῷ ἢ τὸ ἀτ
ταλαβον, ἢ τὸ ὅμοιον αὐτῷ ἢ τὸ ὀρυμαίχλιον, ἢ τὸ ὅμοιον κυπ· ἢ τὸ
ἀκρίδα, ἢ τὸ ὅμοιον αὐτῇ. Sed Coplut. edit. ubi habet ἀΐπα-
κον: vt & in Hebraici textus verſione eſt Attacum. For-
ſan idem eſt atq; ἀβελίσκος.

Ἀΐπαιπα, οἱ, ex placentarũ genere ſunt. Ita n. Athen. l. 14,
δῆλα πλακούντων γένη, ὑσραικίτης ἀΐπαιπα. Sed vereor ne ἀτ
ταῖπα ſcripſerit. vt aliquãto antè in placentarũ itidẽ
cenſu, ex Pamphilo retulerat, τὰ ἀΐπαιπα καλούμενα vo-
cari ὅτι χυτὰ, allato ſimul ex Hippon. hoc ſenario, Οὐδὲ h
ἀΐπαιπας κηρίνους ἐμβάπτων. Sicut. n. ὑσραικίτας nomina-
bantur οἱ ἐπ' ὑσραίκων σκευαζόμενοι, ita ἀτταῖπαι, οἱ ἐπ' ἀτ
ταίων, hoc eſt πεμπτῶν, qui in ſartagine confiebant. Ita
enim Heſ. Ἄϊπαια, ἢ πέμπτα· ἢ πλακοῦς ὁ ἐπ' αὐτῇ σκευαζό-
μενος, ἀττικῶς. Id. n. ἀΐπαιπας ſupplendum eſſe, patet ex
eo quod paulo pòſt ſequitur, Ἀΐπαιπας, πεμπτῶν.

Ἀΐπαλίδης, eidem Heſychio ſunt πλακοῦντες ὑφαιμοί: forſan
ab Attalo quopiam denominati qui vel eos appararet
ſcitè, vel in deliciis haberet. Ab Attalo certè Ἀΐπαλα
dicta ciuitas Pamphyliæ maritima, vt Ἀϊπάλυχα ab An-
tiocho, Ἀλεξάνδρεια ab Alexandro.

Ἀΐπαλίζομαι, Siculis idem quod πλατύομαι, teſte Heſychio.

Ἀΐπαλλω, l. 1, c. 597, e

Ἀΐπαιπας, & Ἄϊπαιπα, vide in Ἀΐπαιπας, paulo anté.

Ἀΐπεσχος, Heſychio eſt τὸ ἐλάχιστον, res minutiſſima: qui e-
tiam addit, quoſdam ita vocatas dicere τὰ καλουμένας
ψιχας, id eſt, Minutiſſima panis fragmenta quæ decidũt
dum ſcinditur aut frãgitur, Micas: alios autem τὰ ὑπὸ
τῶν ἄρτων φλυκταίνας, i. puſtulas quæ ſunt in panibus, ſeu
quæ erumpunt in ſummæ panis parte dũ in furno co-
quuntur: quas puſulas Latini appellant hettas. ſcribit e-
nim Feſtus, hettras dici quibuſdam puſulas quæ in co-
quendo pane ſolẽt aſſurgere. à quibus accipi rẽ nullius
pretii, vt quũ dicimus Nõ hettæ te facio. Poll. quoque
l. 7, c. 5, τῶ γε μὴν ἄρτου (inquit) αἱ μὲν κατὰ τὸ αὖον μίκης οἱ τὰ
φλυκταίνας, ἀφαίρεσις· αἱ δὲ ὑπὸ τῶν καπνῶν, ψυλλία. αἱ δὲ θερμὰ
χεῖ τίθεται τῇ κριθίνῳ ἄρτῳ, ψιθία. Nota autem apud
eũ ſcribi per γ, ſicut apud Athen. quoque & Euſt. lib. n.
l. 14. ex Apollodoro & Theodoro tradit ψιθία vocari
τὰ ἄρτου τὰ ὑπὸ φυσώδη, quæ à nonnullis nominari ἀτ
τέσεις. Hic autem, p. 1631, eadẽ refert ex eodẽ Athen. &
p. 1817, quũ ex Pauſ. diceret ψιθία eſſe τὰ ἐπὶ τοῦ ἄρτου
φυσώματα, ſiue τὰ ὑποκαπνα τοῦ ἄρτου, ſubiungit, τὰ δὲ ἔλαττα
ψιθία ἢ ἀΐπαιπας ἔνιοι καλοῦσι. Sunt igitur ἀΐπαιπαι
puſulæ ſeu minuta fragmenta quæ pani nimiũ cocto
deraduntur aut ſpontè decidunt. Pro illo verò ψιθία,
in loco Poll. ex Euſt. repone ψαθία, ſeu ψοθία, vt apud
Athen. ſcriptum eſt.

Ἄϊπαπαῖ, interiectio eſt quæ idẽ valere dicitur quod Atat
apud Latinos, & βαβαὶ ſeu φεῦ apud Græcos. ἀτταπαῖ
autem, fletus interiectio ſeu exclamatio eſt.

Ἀττηλαβος, SIVE Ἀττήλαβος, Heſychio eſt εἶδος ποδάλου,
ζώου μικροῦ ἢ λεπτοῦ, ſeu ſpecies ἀκρίδος, & quidẽ ἀκρὶς μι-
κρὰ. vt Suidæ quoque ἀκρὶς τις, locuſta quædã. Sic Hie
ron. etiam comment. in Nahum proph. c. 3, Locuſtæ
(inquit) & bruchus & parua genimina locuſtarũ, quæ
vocantur attelabi. Et mox, Porro attelabus, quem ſi-
gnificantius comeſſorẽ interpretatus eſt Aquila, par-
ua locuſta eſt inter locuſtã & bruchum, & podicis pẽ-
nis reptans potius quàm volans, ſemperque ſubſiliẽs:
& ob hanc cauſam vbicunque orta fuerit, vſque ad pul
uerem cuncta conſumit: quia donec creſcant pennæ,
abire non poteſt. Et rurſum, Confertur exilienti attela-
bo & locuſtæ, quæ in die frigoris eo q; auolare nõ poſ-
ſit, reſideat in ſepe, & poſtea orto ſole & illius ardore
calefacta exiliat, & ad alias regiones auolans, nequaquã
meminerit ſepis in qua tempore frigoris ſederat. Ver-
ba Prophetæ ſecundũ LXX interpretes hæc ſunt, βοῦ-
χος ὥρμησε καὶ ἐξεπτάσθη· ἐξέλαμψεν ὡς ἀττήλαβος ὁ σύμμι-
κτός σου, ὡς ἄκρις ὑπεσκίασεν ὅτι φεγγῶν ἡμέρας πέρας
ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, ἢ ἀφῆλατο, καὶ οὐκ ἔγνω τὸ πτερὸν αὐτῆς. Vide-
tur porro ὁ ἀττήλαβος siue ἀττήλαβος dici ἀπὸ τοῦ ἄπτω,
quoniam paruas habens pinnas subtilit potius quàm
volat. Nota autem per ᾱ in penultima ſcribi & in loco
illo Prophetæ, & apud Hieron. per η apud Suid. & Heſy
chium: quanquam apud eum & altera habeatur ſcriptu
ra, ἐξέλαμψε τὸ α, extans & apud Plin. l. 29. c. 5, vbi ait, Locu-
ſtarum minimæ ſine pennis, quos attelabos vocant.

Ἄττης, υ. ὁ, dicitur nominatus fuiſſe puer quidam Phry-
gius à Rhea adamatus. Pro quo apud Suidam ſcri-
ptum Ἄττης in manuſcripto etiam & veteri codice, ſed
non ſerie ſua, verùm poſt Ἀττάριστον, ante Ἀτθαναγόρας: vn-
de ſuſpicari queamus eũ per η ſcripſiſſe, vt ſcriptũ apud
Dem. Pro cor. βοᾶν ἄνοι σαβοῖ, ἢ ὑπερχύσεις ὑπὲς ἄττης
ἄττης ὕης. Veruntamẽ & apud Harpocr. ſcriptũ Ἄλης per
ι: qui eum dicit πᾶσι Φρυξὶ μάλιστα τιμᾶσθαι ὡς θεσπε-
λον ἢ μητρὸς ἢ ἥλιον. Additq; rurſũ Suid. in accuſ. dici Ἄτ
τη no Ἄττα, afferẽs ex Theopõpo comico, Κολάσεται γ
ἐγὼ σε καὶ ἢ σὺν Ἄττα. Affert & Demoſth. locum ſuprà

citatum, sed paulo aliter, ita nimirum, κατ' ἄρχας τοῖς παλαιοῖς, Ἀττὶς τῆς Ἀττίδος. quomodo in manuscripto etiam codice legitur. Legitur porro superius Ἄττης apud Hesych. quoque, sed sine expos. tantùm enim ei subiungit, τὸν Ἄττιν φασὶ Λάκωνες.

Ἀττικὴ, Ἀττικίζω, Ἀττικισμὸς, Ἀττικιστὴς, Ἀττικουργὴς, Ἀττικωνιστὶ, cum primitivo eorum Ἀττικὸς, vide in sequ. Ἀττὶς.

Ἄττις, ἰδος, ἡ, Hesychio sunt Ἀθῆναι, Athenæ. Idem igitur Ἄττις hîc est quod Ἄτθις supra, Athenienſis regio vnà cum vrbe. (De paroxytono autem Ἄττις, vide quæ in Ἄττης dixi paulo antè) Inde POSSESS. Ἀττικὸς, οῦ, ὁ, Atticus. hoc est Pertinens ad Athenienſes, ſeu Athenienſium proprius & peculiaris. vt Ἀττικὴ λέξις, & Ἀττικὴ συντυχία, & Ἀττικὸν σχῆμα apud grammaticos: & alibi Ἀττικαὶ ἰχθύες, Ἀττικαὶ κώπαι, Ἀττικὸς τρόπος. Itidémque apud Athenæum libro 9, Γαστρὸς τὸ δεῖπνον ὄζον αὔρας Ἀττικῆς: apud quem & deridentur τὰ Ἀττικὰ δεῖπνα, lib. 4, nimirum vt parciora. Et apud Lucianum De conſcrib. hiſtor. θύειν τῇ Ἀττικῇ Ἀθηνᾷ. Apud eundem, Ἀττικὴ δριμύτης τοῦ στομάχου: qui itidem dicit, ὅρα μὴ τις εἰρωνείαν ᾖ καὶ μυκτῆρα οἷον τὸν Ἀττικὸν, ἀφεῖναι τοῦ ἐπαίνου. Vbi μυκτὴρ Ἀττικὸς prouerbialiter dicitur de ſalſa irriſione. Manarunt verò ab eis & alia prouerbia. vt Ἀττικὴ πίστις, Attica fides: ὅτι τοὺς βίους φυλάττουσι πίστει, de iis qui inuiolatam fidem ſeruant, teſte Suida, afferente & Ἀττικὸς μάρτυς. In vituperio autem, Ἀττικὸν βλέμμα, Atticum os, pro Impudens os, (quoniam nimirum ἐπ' αἰσχύνῃ διδάσκουσι οἱ Ἀθηναῖοι) ſeu παρρησίαν, vt annotat ſchol. Ariſtoph. in hoc loco Nubium, ἐπὶ τῆς ἀναισχύντου τῶν Ἀττικῶν βλέμματος. Idem ſchol. Ἀττικὰς exp. etiam βεκδυνούσας καὶ ὑστεριζούσας τὸ καιρόν, ſiue μισοῦσας ἐν τῇ ἀργίᾳ, vbi idem comicus dicit, ἀλλ' ὅμως σφόδρα αἱ γυναῖκες Ἀττικαί: taxans nimirum tarditatē & cunctationem Athenienſium. Ἀττικὰ χαράγματα autem Heſych. τὰ ἀρχαῖα ὅπλα χώρια vocari dicit: itidémque Harpocr. quem vide. Dicitur præterea aliquid eſſe Ἀττικὸν, Atticis peculiare, ideóque elegantius. Lucian. in Solœc. ἀβελτερόν τινες εἶπον, ὡς δὴ Ἀττικὸν. At τὸ Ἀττικὸν ſubſtantiue pro Attica elegantia. Plut. τοῖς Πλάτωνι καὶ Ξενοφῶντι χαριέντως ἔξω τοῦ λόγου, ἕτερον ἢ μικρὸν αἰσθέσθαι τοῦ καθαροῦ τε καὶ Ἀττικοῦ ὡς ἀφ' ὁρίσου καὶ χοροῦ ἀπορρέοντος. Fœmin. ἡ Ἀττικὴ, abſolutè ſæpe dicitur pro ἡ Ἀττικὴ χώρα, Attica regio, ſeu Atticus ager. vt apud Athen. παρεμβληθεὶς τοῦ Ἀττικοῦ. &, εἰς τὸ σχῆμα αἴρειν ὁπόταν τῆς Ἀττικῆς. Plurale itidē οἱ Ἀττικοὶ ſubſtantiuè ponitur pro οἱ Ἀττικοὶ ἄνδρες & Atticæ regionis incolæ. Athen. l. 3, Μακεδονίζοντας εἶδε πολεμοῦντας τοῦ Ἀττικοῦ. Et l. 9, οὐδεὶς σὺ Ἀττικῶν Σίπαρτον. Dicitur aliquis etiam ob ſermonis elegantiā leporéſque Ἀττικὸς eſſe, licet ex Attica non oriundus. Lucian. De hiſtor. ſcrib. ὥσπερ τῶν κωμῳδῶν Ἀττικῶν τις. Athen. libro 13, De Lamia, ἦν σφόδρα δεινὴ καὶ Ἀττικὴ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις. id eſt, reſponſionibus eius inerat Ἀττικὸς μυκτὴρ & Ἀττικὴ δριμύτης τοῦ στομάχου, vt Lucian. ſuprà loquitur. Porro eſt inde ADVERB. Ἀττικῶς, Attice, More Atticorum, ſeu More Attico. vt quum grāmatici dicunt aliquid Ἀττικῶς enuntiatum eſſe. Lucian. verò dicit etiam Ἀττικῶς σολοικίζειν, de iis qui quum Atticam affectent elegantiam, in ſolœciſmos incurrunt. Dicitur ET Ἀττικιστὶ pro Ἀττικῶς: ſed ioco potius. Antiphanes apud Athen. lib. 4, Μέλιτται διατρίβειν τὸ ἄνθρακα Θετταλόν. Οὐκ Ἀττικιστὶ οὖν' ἀπεκρίνω ἰδιώτης, ſed μεγαλίως. taxātur enim τὰ Ἀττικὰ δεῖπνα vt parciora & macriora, laudātur Theſſalica vt lautiora. Inde eſt & COMP. Ἀττικουργὴς, ſignificans In Attica factus, vel Factus more Attico, Qui Attici operis eſt, ideóque elegantioris. Vitruu. l. 4, c. 16, Genera ſunt enim thyrōmatōn hæc, Doricū, Ionicum, Atticurges. Syneſ. ep. 74, ἐπαινῶ σου τὸν λόγον Ἀττικουργῆ τῆς ἀκριβοῦς ἰσχνασίας, Orationem Attici operis. id eſt Attica lingua ſcriptam. Et epiſt. 52, καμίζοντα πολλὰ Ἀττικουργῶς. Item VERB. Ἀττικίζω, Atticiſſo. hoc eſt Atticos ſequor, Atticos imitor ſeu æmulor: & peculiariter in dictione. Lucian. in Solœciſta, Ἀττικίζοντος δέ τινος καὶ τεθηρευκότος ὅτι τὸ πεῖσμα. Demetrius Phal. De eloquut. Λύσαν οὐδὲ ἰκωμῳδοῦσαν Δαναΐζοντας, ἀλλὰ πειρᾶσθαι Ἀττικίζειν. Lynceus verò Samius apud Athenæū l. 14, dicit πρὸς Βελγιδακεῖδας καὶ τυμβίδας ἰχθύδας τὴν μὲν ὀνόματι βαρβαρίζειν, τοῖς δ' ἡδονῇ οὐδὲν ὑστερεῖν τῶν Ἀττικῶν Ἀττικίζειν, pro Suauitate Atticis non eſſe inferiores. præ cæteris enim Atticæ caricæ à ſaporis iucunditate & gratia commendabantur. Dicitur Ἀττικίζειν etiam is qui τὰ τῶν Ἀττικῶν φρονεῖ, Qui Atticis ſtuder. hoc eſt Qui Athenienſium partes ſequitur, Qui ab Athenienſiū partibus ſtat. Thucyd. libro 3, μόνους αὖ Βοιωτῶν Ἀθηναίοις. Sic Xen. Hellen. 6, p. 346, ὡς ἑκάστης πόλεως οἱ μὲν Λακωνίζουσιν, οἱ δ' Ἀττικίζουσιν. pro quo antè dixerat, εἰσὶ μὲν δήπου πασῶν τῶν πόλεων αἱ μὲν τὰ ἡμέτερα, αἱ δὲ τὰ ὑμέτερα φρονοῦσαι. Inde VERBALE Ἀττικισμὸς, οῦ, ὁ, Atticiſmus, Atticorum imitatio: & quidē peculiariter in dictione. vnde & exponitur Sermo Atticus, Atticum loquēdi genus, ideóque lepidius. Quintil. In tragœdiis grauitas, in comœdiis elegantia & quidam velut Atticiſmus inueniri poteſt. vbi ὅτι δριμύτητα τοῦ στομάχου ſeu ὅτι Ἀττικὸν μυκτῆρα accipitur, vt loquitur Lucianus. Alioqui Ἀττικισμὸς dicitur etiam Studium partium Atticarū. Thucyd. lib. 3, ἐς τὸν ἠμάρτηνον τῶν ἀκούσιον Μηδισμὸν, καὶ τὸν ὑμέτερον ἑκούσιον Ἀττικισμόν. Et libro 4, ὅσπερ καὶ ἐπῆσαν Ἀττικισμοῖ, Crimini dantes quòd cum Athenienſibus feciſſent. ITEM Ἀττικισμὸς, ῶς, ὁ, ſignificans idē quod Ἀττικισμὸς, Imitatio Atticorum, ſeu Atticæ elegantiæ. Luc. in Lexiph. ὄφελος ἐκμαθεῖν τῆς Ἀττικίσεως ἄκρον. ET Ἀττικιστὴς, οῦ, ὁ, Atticæ linguæ ſtudioſus: ſeu Atticæ dictionis & elegantiæ affectator. Poſtremum deriuatū EST Ἀττικωνιστὶ, per contemptum & deriſum vſurpatum pro Ἀττικῶς. teſtatur enim ſchol. Ariſtoph. quoſdam ita vocaſſe τοὺς Ἀθηναίους, ἀπολίζοντας τὴν ἐνδείξεως: in hoc nimirum loco Pacis, Εἰ δ' αὖ τι σοφίσαιτ' ἀγαθὸν Ἀττικωνιστί.

Ἀΰζω, Heſych. exp. θάπτω, σοφίζω, item ἀπολύω: afferēs & paſſ. Ἀΰζεσθαι, itidem pro φοβεῖσθαι, σοφίζεσθαι. Similiter Ἄΰζηλον affert pro φοβερόν, addens etiam ἀφανὲς, ἄδηλον. Sed hæc per geminum τ ſcriptura mihi admodum ſuſpecta eſt, atque adeo ipſe eam Heſychius ſuſpectiorem reddit dum ἀπὸ τῆς ἀτῆς illa deriuari annotat. Quinimo vnico τ apud eum ſcriptū eſt Ἀτυζωθὲν & Ἀτυζόμενος. quorum illud exp. φοβηθὲν, θορυβηθὲν, σοφισθὲν: hoc autem, λυπούμενος, ὀκνοῦντας. Atque adeo vnico τ ſcribi apud Homerū & alios poetas non ſolùm ἀτυζω, ſed ἀτυζηλὸς etiam, mox docebo exemplis ex iis allatis. Niſi itaque metri cauſa geminatum illa habeant τ apud Heſychium, mendoſè ſcripta eſſe arbitror.

Ἄΰζηλον, vide in præcedenti Ἀΰζω.

Ἄΰλωμα, Heſychio eſt αἰσχύνη. Ἄτη, t. 1, c. 235, d

Ἀτυζηλὸς, οῦ, ὁ, Terribilis, Terrificus. ὁ πλήκτικος. Apollon. Rhod. Argon. l. 2, αἱ δὲ φίβοντο Τηλοῦ ἀτυζηλὸν ὑπὸ δείματι κυκλήσαι. Apud Heſych. ſcriptum ἀτύζηλον gemino τ & proparoxytonōs: ſed tollendum eſſe alterum τ, ex metro hic apparet: oxytonōs autem efferēdum eſſe, ſchol. Apollonii refert ex Herodiano.

Ἀτύζω. F. ὑΐξω, Terreo, Metu percello: vel etiam Perturbo. exponitur enim non ſolùm φοβέω, ὀκπλήττω, ſed etiam σοφίζω. Item, Obſtupefacio, Stupore percello, Attono. Theocr. Idyll. 4, Ἀπόλοιό τ' ἄθαμα· πρὸς γάρ τυ δομὸν ἀτύξαι, animum tibi percellat & obſtupefaciat. vt ſcholiaſt. quoque exp. τοῦτο τὸ θάμα πρόσπολον ὄν, πολὺν σὸν ὀκπλῆξαι δύναται, πολὺν σὸν ψυχὰν καταπλῆξαι δ' ὑπερβολὴν κάμοις. Paſſiuum ἀτύζομαι, Terreor, Metu percellor: vel etiam Metuo, Horreo. Homerus Iliad. ζ, Ἀψ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἰύζήσας πατρὸς Ἑκτορίδαο, πᾶσι δὲ φίλον ὄψιν ἀτυχθείς, Territus conſpectu patris, Exhorreſcens conſpectum patris. Frequentiſſimus apud eundem eſt vſus participii ἀτυζόμενος pro Pauefactus, Attonitus, Conſternatus: ſeu (vt Heſychius exponit) ὀκπλαγησόμενος, φοβούμενος, σοφιζόμενος. Odyſſeæ λ, Ἀμφὶ δὲ μιν κλαγγὴ γενέων ἴσαν οἰωνῶν ὡς, Γαστρὶ ἀτυζομένων. Iliad. ζ, de equis Adraſti, qui aurigam excuſſerant & currum fregerant, — αὐτὰρ μὰν ἐβάτην Πρὸς πόλιν, ἔνθα οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο, quò alii metu conſternati ſeu attoniti fugiebant. Et paulo antè, de iisdem equis, ἵππω γὰρ οἱ ἀτυζομένω πέλασε, ὄχεα σὺν βλαφθέντα μετὰ κονίσαι ἄρμα

Ἄξαντ', in campo consternati & attoniti pauore, vtpote qui in ramum myricæ incurrissent & sese læsissent. Ac Ilæ, imitio, Νυσσόμενοι δ' ἀπλοΐοιο μυρίκεω ἀτυζόμενοι πεδίοιο, significat Fugientes per campum præ timore quo consternati sunt. id enim sonat ἀτύζεσθαι πεδίοιο, id est φοβεῖσθαι πεδίου ἀτυζόμενον. Porro vt Metuere & Timere aliquando infinitiuũ sibi iunctum habẽt apud poetas, ita & hoc ἀτύζεσθαι. Homerus Iliad. χ, sub finem, Αἰ γὰ μὲν σφῶϊν ἔχεν ἀτυζομένω περὶ θυμῷ, metuẽtem interire. hoc est metuentem sibi ab interitu. Contrà aliquis οὐκ ἀτύζεται θανὼν dicitur quum ne tantillum quidẽ metuit, seu, ne tantillum quidem solicitus est aut curat. Apoll. Argon. libro 2, Εἴομαι, οὐκ ἀτύζομαι. Ibidẽ, οὐκ ἀτύζοιο ἀτυζόμενος περὶ πάντας. ¶ Apud Nicand. verò in Alexiph. vbi de eo loquens quem hausta cicuta suffocat, ait, ὁ δ' ἐπὶ πέζα πάρος ἀτύζει, Οἷά περ βολίων, schol. expon. ὅλλυσι, σφάζει, & ὀλίγον αἰαπτεῖ: sed annotans, scribi etiam ἀλύζει.

Ἀτυλὸν, Hesychio μικρὸν, ἀξιόλογον, Paruum, Degener.

Ἄτυμβος, ν, ὁ ἢ ἡ, Busto carens, Inhumatus, Insepultus.

Ἀτυπὶδες, Hesychio κριθαὶ ἀπίτυροι, λιχνὰ μέλαι ἀλέπυροι, Hordea sine furfure seu sine cortice. vel etiam Hordea non acerosa, Non habentia acus & glumam.

Ἄτυπος, t. 3, c. 1691, f.

Ἀτυπτοποιὸς, Cui festinata nimis in loquendo celeritas est. Ita v. lex. addentia, eundem & Ἄτυρον dici. Sed viderint quàm verè.

Ἀτυπτοποιὸς, t. 3, c. 1700, b

Ἀτύπωτος, t. 3, c. 1702, c.

Ἄτυρος, ib.

Ἀτυφώ, t. 3, c. 1452, b.

Ἀτυχὴς, t. 3, c. 1451, h

Ἀτυχὴς, t. 3, c. 1452, f

Ἀτυχθεὶς, Perculsus. Auersatus: ὀκπλαγεὶς, ἀπὸ σαφοῦς, Hesychio. Vide in Ἀτύζομαι.

Ἀτυχία, t. 3, c. 1452, a

Ἀτυχὸν, Hesychio μέτριον, Moderatum, Mediocre.

Ἀτυχῶς, t. 3, c. 1452, a.

¶ Αὖ, t. 1, c. 599, f.

Αὔα, Æolicè dicitur ἡ ἠὼς, aurora, vt tradit Etymol. & lexmeũ vet.

Αὐαίνω, & Αὐαίνομαι, t. 1, c. 610, b

Αὐαλὸς, t. 1, c. 609, h

Αὐαλὸς, Hesychio ὁ Διόνυσος, Bacchus.

Αὐανὸς, dicitur panis quidã ad placentarum genus proximè accedens, & placenta potius quàm panis. Poll. lib. 6, αὐανὸς δ' ἄρτος, ἐγγυτέρω πλακοῦντος.

Αὐαντὴ, morbus quidam desiccans apud Hippocratẽ, teste Gorræo.

Αὐαντικὸς, t. 1, c. 610, b

Ἀύασχι, Hesychio sunt τὰ Ποντικὰ κάρυα, Ponticæ nuces, seu Auellanæ. Pro quo suprà ex eodẽ habuimus Ἄμυα.

Αὐασμὸς, t. 1, c. 610, b

Αὐαχέω, t. 1, c. 602, a.

Αὐαχὴς, apud Theocritum pro αὐαλὸς, i. Siccus, Aridus, vt annotant vulg. l. Sed procul dubio ea scriptura mẽdosa est.

Αὔγαρος, à Cypriis dicitur ὁ ἄσωτος, teste Hes. Apud Suid. verò est nomen proprium regis Edessæ.

Αὐγασμὸς, t. 1, c. 602, b. Αὐγασμὸς, ib.

Αὐγάω, ib.

Αὐγὴ, Hesych. exp. ἀλγῶ, Dolere.

Αὐγὴ, t. 1, c. 600, g. Αὐγὴ, t. 1, c. 601, a

Αὐγήεις, ib. h. Αὐγὴς, t. 1, c. 601, a

Αὔγιον, à quibusdam dicitur Ruta, vt tradunt v. l.

Αὐγοειδὴς, t. 1, c. 601, a. Αὐγοειδὴς, ib.

Αὐγουστῖνον, locus quidam sic nominatus in honorem Augusti. Vide Suid.

Αὐδάξασθαι, Loquutos esse, vel Loqui, apud Herodotum: ex quo Camer. & αὐδάζεσθαι affert, itidem pro Vocem emittere seu loqui.

Αὐδάσαι, & Αὐδάσασθαι, t. 1, c. 611, f

Αὐδὴ, ib d. Αὐδήεις, ib.

Αὐδησασκε, Ionicè pro ηὔδων, Vocem emisit: nisi malis ab αὐδησασκω deducere, & pro imperfecto accipere. Hom. Il. 1, de χαλκιοφωνῳ Stentore, Ὅς τόσον αὐδήσασκ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα.

Αὐδρία, t. 3, c. 1783, b. Αὔδρος, ib.

Αὐελλαι, pro ἄελλαι dici tradit Hesych.

Αὐερύσσαι, idem affert pro εἰς ἑαυτὸν ἕλκυσαι, in auersum seu retro trahentem. Legitur apud Homerum. Sed pro eo quidam codices habent αἰερύσσαι, vt αἴσσοντες pro αὐάσσοντες.

Αὐέτη, idem dici scribit & αὐετὴ.

Αὐὴ, t. 1, c. 611, a

Αὔηλαι, eidem est ἄσαι, Cãtare. quod videtur esse ex them. αὐάλλω, deriuato ex αὐω significante φωνεῖν.

Αὐηρὸν, idem affert pro ἐνιαυτὸν, habet igitur epenthesin & pleonasmum τὸ ν pro αὐηρὸν, ab ἄημι.

Αὐθαδία, t. 1, c. 1439, c. Αὐθάδης, t. 1, c. 1438, f

Αὐθαδία, t. 1, c. 1439, c. Αὐθαδίζομαι, t. 1, c. 1440, a

Αὐθαδίζομαι, ib. c. Αὐθάδισμα, ib. d

Αὐθαδόστομος, t. 3, c. 1044, a. Αὐθαδὼς, t. 1, c. 1439, c

Αὐθαιμὴς, t. 1, c. 159, f

Αὐθαίρετος, t. 1, c. 185, c. Αὐθαιρέτως, ib. g

Αὐθέκαστος, t. 1, c. 1163, d. Αὐθικάστως, ib. e

Αὐθεντία, vide in sequ. Αὐθέντης inter ab eo deriuata.

Αὐθέντης, idem quod αὐτόχειρ: ex quo & factum est. id est αὐτοχειρ, Qui sua manu perimit, Qui sua ipsius manu cædem infert. seu ὁ ἐξ ἑαυτοῦ δόντι πάντες φόνοι ἐλύθρου, veluti αὐτοέντης τις ὤν, inquit scholiast. Apollonius vt Thuc. quoque schol. propriè ita dici scribit τὸν αὐτόχειρα, & Phrynich. τὸν αὐτόχειρα φονέα. Euripides Androm. Ἢ παιδὶ πᾶσ', ὡς σὺν ὤλεσεν πάλαι, Τολμᾷς ξιφοκτόνῳ δίκῃ, καὶ τὸν αὐθέντην πέφυκεν, ex homicida parere liberos. Et alibi, Καὶ τῶν μὲν αὐθεντῶν ἀφ' αἱμάτων χέρες: manus eorum qui illis ipsis manibus eædem patrarunt. Apollon. Argon. 2, αὐθέντας Ἀμύκοιο, Amyci percussores. Thucydides quoque vsus est hoc vocabulo in eadem significatione libro 3, pag. 103, τὸ ἄλλο ἢ ὁσιώτατα καὶ δικαιότατα τῶν αὐθεντῶν πατρῴας δίκας ὑπὲρ πάντων καὶ ξυγγενῶν κατεπαίσθη; in hostili solo & apud interfectores. Alia exempla habes apud Budæum Comment. pag. 813, ex Herodoto, Antiphonte, Appiano & aliis. ¶ Porro vt αὐτόχειρ dicitur aliquis etiam sui ipsius respectu, is nimirum qui ipse sibi manus infert, ita Etymologo αὐθέντης est ὁ φονεὺς ὁ ἑαυτῷ κτείνων, seu ὁ ἑαυτῷ βάλλων τοῖς ἐντεσι, τοῖς βέλεσι: & Euripid. schol. ὁ δ' αὐτῷ ἰδίᾳ τῷ ξίφει. Dicitur adiectiuè & φόνος αὐθέντης de cæde quæ propria manu fit. Æschyl. Eumen. Οὐκ αἰῶν ἐμοὶ δ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος, consanguineorum cædes propria manu patranda non est. ¶ Apud recentiores verò aliam significationem & longè diuersam habet. Nam scholiast. Thucydidis, quum dixisset αὐθέντης propriè vocari τοὺς αὐτόχειρας, subiungit, εἰ δ' οἶδεν αὐθέντης τοὺς κυρίους καὶ δεσπότας: vt Hesychio quoque αὐθέντης est non solùm αὐτοχειρ, φονεύς, sed etiam δεσπότης: & Etymologo ὁ ἑαυτὸν ἐπιφερὴς εἰς πάντα, καὶ οὐ κύριος, καὶ μὴ ἄλλου ἀλλ' ἑαυτῷ ὢν: qui & ipse τῷ συνηθείᾳ hunc huius vocis vsum tribuit, deriuans ipsam ἀφὰ τοῦ αὐὸ καὶ τοῦ ἔντης, vt & lexicum meum vetus. Est igitur αὐθέντης etiã Dominus, Qui pro arbitrio & autoritate sua quidvis agendi potestatem habet: Budæo ἄρχων, αὐτοκράτης, δυνάστης, vt Gaza quoque in libro De mens. annotauit olim hoc vocabulum significasse & αὐτόχειρα, postea verò significare cœpisse id quod Autor apud Latinos. Agnoscit Phrynichus quoque hunc eius vsum, sed damnat. Αὐθέντης (inquit) μόνοτε ἐστὶ δότι τῷ δικαστῇ, ὡς οἱ παλαιοὶ τῷ δικαστικῷ ῥήτορες, ἀλλ' ὅτι αὐτόχειρ φονεύς. I N D E Αὐθεντία, ας, ἡ, Potestas, Autoritas. Basil. ἀκολουθοῦσιν μετ' αὐθεντίας: eo significatu quo Matthæus cap. 7, de Christo dicit, διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων. Synes. epist. 66, αὐτὸ δὲ τοῦτο δεῖ τὸ ἐφόπτημα φυλάττειν ὁ δεῖ τὴν αὐθεντίαν τῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας ἔχοντα καθ' ἁπλῆς καὶ σαφοῦς. Gaza quoque dixit, αὐθεντίαν διατείνειν εἰς τοὺς ὑπηκόους, pro eo quod Cicero De senect. Tenebat autoritatem in suos. Inde & ADVERB. Αὐθεντικῶς, Cũ autoritate. Cicero ad Attic. lib. 9, epist. 18, Atque eum loqui quidam αὐθεντικῶς narrabat, se pœnas persequi eorum in quos Sylla crudelis hoc socio fuisset. Et libro 10, epist. 10, Erat illud etiam persuasum, Pompeium cum magnis copiis iter in Germaniam per Illyricum fecisse. id enim αὐθεντικῶς nuntiabatur. id est certo autore. Quomodo & a-

pud iurisconsultos authentica instrumenta & scripta dicuntur quæ certam & iustam habent autoritatem. Iulian. in Tract. De fide instrum. Quicunque à fisco cõuenitur, non ex indice & exemplo alicuius scripturæ, sed ex authentico conueniendus est. Item VERB. Αὐθεντῶ, οῦμαι, Autoritatem meam accommodo, seu Autoritate mea probo, aut Autorem me præbeo. Basil. Ἵστε παλαιὰν πᾶσι καὶ αὐθεντῶ σοι τὸ ῥῆμα. Alibi cũ genitiuo, ἢ αὐτὸς καταρχὴν καὶ αὐθεντῶ τῆς ἁμαρτίας. Budæus Comment. pag. 814. Apud Paulum verò in ep. 1 ad Timoth. c. 2, vxor vetatur αὐθεντῶν ἀνδρός, pro Autoritatem sibi in virum vsurpare, Non sibi sumere potestatem in virum. vt & Philemon dicit ἀγαθὰς γυναικὰς esse Μὴ κρείττω τῆ) ἀνδρός, ἀλλ' ἴσας ποιεῖν.

Αὐθημερίζω, t. 1, c. 1461. a

Αὐθημερινὸς μισθὸς, Mercenarius diurnus. Ex Iobi c. 7.

Αὐθήμερον, t. 1, c. 1460, h. Αὐθημερὸν, ib.

Αὐθήμερος, ib. g. Αὖθι, t. 1, c. 600, b. & 605, a

Αὐθιγμὴς, t. 1, c. 827, a. 833, g. ob.

Αὐθιδμὴς, τος, ὁ καὶ ἡ, Indigena, Natiuus: αὐτόχθωνες si non mentiuntur v. l.

Αὖθις, t. 1, c. 600, b

Αὐθίξας, Hes. exp. κινήσας.

Αὖθις, t. 1, c. 600, b. t. 3, c. 566, g. ob.

Αὐθομαιμος, t. 1, c. 159, g. & 161, a

Αὐθομολογέομαι, Vltrò & mea sponte profiteor. Passiua signific. Lucianus dixit αὐθομολογούμενον πρᾶγμα ἐγγενὲς ἅπασι, pro Res confessa & minimè controuersa.

Αὐθόπου, Fortasse: si vulg. lex. credimus.

Αὐθρίζει. Cypriis est ῥιγοῖ, Hesych. Horrere frigore.

Αὐθυπάρκτου, Per se subsistens. αὐθυπαρκτον. Hesych.

Αὐθυπάκτα ῥήματα, t. 3, c. 1169, f

Αὐθυπάκτης, ibid.

Αὐθωρὸν, t. 4, c. 791, h. Hesych. αὐθωνὸν exp. etiam σωτῆμον, afferens itidem Αὐθωνείτης pro σωτῆμους.

Αὐίαχοι, idem Hes. exponit αὖθι βοῆς, accipiens nimirũ pro αἴαχοι: sed addit etiã, αὐλοὶ ἠχοῶντες, acsi significarentur ea voce etiam οἱ ἰάχοντες αὐλοί. Vide & Αἰάζοι suprà.

Αὐΐδητου, idem affert pro ἀφανοῦς, ἀφεγγὲς, Obscuri, Inuisibilis: innuens pleonasmo seu epenthesi τῦ dictũ pro αἴδητου seu ἀΐδητος.

Αὐκὰν, eodem teste Cretenses dicunt pro ἀλκὰν seu ἀλκὴν, λ verso in υ: vt Αὐκύονα quoque dicere eosdẽ pro ἀλκυόνα tradit.

Αὐκτησίη, eidem est ἀφθίτη: pleonasmo itidem seu epenthesi τῦ pro ἀκτησίη seu ἀκτεσίη.

Αὐλὰ, eidem est παυδίκτης.

Αὐλαία, t. 1, c. 615, d

Αὐλαῖον, Stragula, Velum picturis intertextis variegatũ: ἔξαπτὸν σῶμα, ἀδέσμωμα, ἔλασμα. v. l. ex Bud. Annot. in epist. post. Sed vox ea Latinis quàm Græcis eo in signif. vsitatior est.

Αὐλακιγμὸς, t. 1, c. 623, h. Αὐλακίζω, ib.

Αὖλαξ, ib. f

Αὔλαρος, Hesychio est αὐλωρὸς, οἰκοφύλαξ, Aulæ seu domus custos.

Αὐλαχα, eidem est ἡ ὕννις, Vomer.

Αὐλεία, eidem est ἡ τῆς αὐλῆς θύρα, Aulæ seu cohortis porta, quam Homerus & alii vocant αὐλείαν θύραν, nõnulli αὔλειον quoque subaudito nom. subst. θύρα. Αὔλεια autem vide in Αὐλία paulo pòst.

Αὔλειος, t. 1, c. 615, b. Vide & Αὐλία paulo pòst.

Αὐλείτης, ib. f. Αὐλέομαι, t. 1, c. 622, c

Αὐλέω, ib. Αὐλὴ, t. 1, c. 614, a

Αὔλημα, t. 1, c. 622, d

Αὐλῆρας, Hesych. exponit μαίλῆρας, Ouilia, Caulas. Item λώρας, Habenas, Lora fræni. Affert porro & αὐλητὸν pro χαλινὸν, Frænum: sed addens, χοπίον, Funem: item αὐτῆραν, Spiram.

Αὔλησις, t. 1, c. 622, d. Αὐλητὴρ, ib.

Αὐλητηρία, ib. Αὐλήτης, t. 1, c. 625, g

Αὐλητὴς, t. 1, c. 622, d. Αὐλητικὴ, ib. e

Αὐλητικὸς, ib. d

Αὐλητικῶς, More auletarum, More tibicinũ, seu More eorum qui tibias inflare norunt. Apud Athen. l. 13, Αὐλητικῶς ἢ καρκινικῶς τοὺς δακτύλους.

Αὐλητήριον, vide in Αὐλητείδιον.

Αὐλητικὸς, t. 1, c. 622, d

Αὐλία, ας, ἡ, Stabulum, ἔπαυλις: Aula. v. l. ex Isocr. Apud Suidam quoq; legitur, Αὐλία, αἰτὴ τῆ ἔπαυλις· ἢ ἡ μικρὰ αὐλή. Sed notandum est, veterem eius codicem, eúmque manuscriptum, habere itidem, Αὐλία, αἰτὴ τῆ ἔπαυλις, verùm subiungere, ἢ αἰτὴ τοῦ παῖς μικρᾶς αὐλᾶς. Innuit igitur pro ἔπαυλις etiam scribendũ esse ἐπαύλεις, & accipiendum αὐλία pro neutro plur. non pro fœm. singulari. id quod confirmat Harpocration, αὐλια (proparoxytonos enim apud eum scriptum est) ex Lysia & Æschine afferens ἢτοι αἰτὴ τῆ ἐπαύλεις, ἢ αἰτὴ τῆ παῖς μικρᾶς αὐλᾶς. nimirum diminutiua voce ab αὐλή. Rursum in vet. illo Suidæ codice αὐλία affertur pro θύρα, πυλών. pro quo vulgatæ Suidæ editiones & Hesych. habent αὐλεία per diphthõgum, sed reclamante apud vtrunque serie alphabetica. Quemadmodum igitur αὐλεία suprà habuimus pro αὐλεια θύρα, ab αὔλειος: ita sciendum est hoc αὐλία quoque vsurpari pro αὐλία θύρα, ab αὔλιος. Alioqui & αὔλειος absolutè dicitur pro αὔλειος θύρα seu αὐλία aut αὐλεία. Vnde Harpocration ait, Αὔλειος, ἢ ὑπὸ τῆς ὁδοῦ φερόμενος θύρα τῆς οἰκίας: Menandrum citans autorem. Meminit Suidas quoque τῆς αὐλείου: sed exemplum quod affert, ipsi minimè conuenit, sed potius plurali τὰ αὔλεια. ita enim habet, Φίλ' ἡ αὐλείων καὶ παθμῶν παῖ θύρας ἔκκοπον: αὐλειων nomine idem hic significante quod paulo antè τὰ αὐλία seu τὰ αὐλία, i. ἐπαύλεις seu μικραὶ αὐλαι. Meminit verò & ipse paulo pòst neutrius αὔλειον. ait enim, αὔλειον ἢ ἐγγὺς φερομένην θύρᾶς.

Αὐλιάδες νύμφαι, ex Epigramm. pro Nymphæ incolæ seu inhabitantes.

Αὐλίζομαι, t. 2, c. 625, h. Αὐλικὸς, t. 1, c. 622, a. & 625, c

Αὐλίκουροι, Suidæ & Hes. sunt φύλακες: pro quo suprà ex Hesychio habuimus etiam Αὔλαροι.

Αὐλὶξ, Hesychio est φλὶψ, Vena: forsitan ex eo quòd αὐλὸς formam imitetur. At Αὐλίξαι, eidem est παπαῦαι.

Αὔλιον, t. 1, c. 625, e. Αὔλιος, ib. f

Αὔλιος ἀστὴρ, t. 2, c. 1279, c. ob.

Αὖλις, t. 1, c. 625, f. Αὐλὶς autem dictum Bœotiæ quoddam oppidum, ex eo quòd Græci ibi stabulati seu castra metati fuerint.

Αὐλίσκος, t. 1, c. 622, b. Αὐλισμὸς, t. 1, c. 626, a

Αὐλιτικὸς, in vulg. lex. perperam pro αὐλητικὸς scriptũ, ex-poltrumque non solùm Tibialis, sed etiam Auletes.

Αὐλητείδιον itidem perperam in iisdem v. lex. pro Αὐλητηρίδιον, Tibicinula. est enim hoc αὐλητείδιον diminutiuum ab αὐλητεὶς. vt apud Athen. l. 13, Περὶ αἰνῶ τῶν τῶν αὐλητηρίδιον ἀριθμῶν. Idẽ l. 12 dicit, ὅτι νέοι ἐν τοῖς αὐλητηρίοις ἢ ἐν ταῖς ἑταίραις διατρίβουσιν.

Αὐλοειδὴς, t. 1, c. 620, h. Αὐλοθήκη, ib. c

Αὐλωνιακὸς, Parua vallis. vulg. l. ex Theophr. Hist. plantarũ, libro 9, cap. 7. Sed perperam. scribendum enim αὐλωνίτικος per ω, quemadmodum αὐλὼν quoque, cuius hoc est diminutiuum, ω retinet in obliquis. Quod verò Theophrastus ibi dicit, calamum odoratum nasci μετὰ ξύλου τῆ Λιβάνου ἐν ἄλσει τινὸς ὄρους μικροῦ ἐν αὐλωνίτικῃ τινὶ, Plin. l. 12. c. 22, nasci inter Libanum montem aliumque ignobilem, in conualle modica.

Αὐλοπίας, ου, ὁ, piscis qui & αὐθίας dicitur. Ita. n. Aristot. Hist. an. l. 6, c. 17, περὶ ἐν ὁ αὐλοπίας, ὃν καλοῦσιν αὐθίαν, τὸ ὄμμα. Sed puto & hic reponendum esse ω pro ο: quum Oppian. eum vocet αὐλωπὸν.

Αὐλοποιὸς, t. 1, c. 620, c

Αὐλοφορικὸς, ίος, ὁ ἐν ἡ, Aulæ conueniens. v. l.

Αὐλὸς, t. 1, c. 619, f. Αὖλος, t. 3, c. 1740, g

Αὐλοφύτης, t. 1, c. 620, c

Αὐλουρὸς, Hesychio est οἰκοφύλαξ, Domus custos.

Αὐλωδία, t. 1, c. 620, c. Αὐλωδικὸς, ib.

Αὐλωδὸς, ib.

Αὐλωκάζειν, Hesychio est τὸ συρίζειν διὰ τῶν δακτύλων. ita enim reponunt pro σύριγγι, interpretantes In volam manus per compressos digitos sibilare.

Αὐλὼν, ὠνος, ὁ, paronymum est τῦ αὐλοῦ, significãs ὄρυμμα

seu θαλασσίαν πόρον, vt Eustathius tradit. Sic πόντιος αὐλὼν Schol.Sophoclis esse dicit τὸ συνέχειον πέλαγος, Mare longum & arctum: seu Tractus maris longos & angustos, vt freta sunt, exponēs tamen etiam ἓις θαλασσίαν συνοχὰς πόντου, loca maritima angusta, vt sunt isthmi: in Trachinius pag.334. Hesychio quoque αὐλὼν est συνέχεια τοῦ ὕδατος: qui etiam addit, Æschylū αὐλῶνα vocasse τὸν τάφρον, fossam: vt Eust.quoque pag. 1157. Sunt enim fossæ oblongæ, angustæ, cauæ in modū τοῦ αὐλοῦ. Sed & τὰ μεταξὺ φαραγγῶν συνὰ ὄρη μῆκος φερόμενα, dicuntur αὐλῶνες: ex iisque sunt valles seu conualles. referunt enim & ipsæ sua figura αὐλὸν, vtpote quæ sint arctiores cæteris campis & oblongiores, non nimium tamen arctæ, sed mediocri latitudine parentes. Theophrast.Hist.plantarum lib.9,c.7, μεταξὺ δύο τόπων (λιβὸς νίμιν τοῦτ' ἔστιν καὶ ἄλλου τινὸς ὄρους μικροῦ) ἔστι δὲ αὐλὼν καλοῦσι, πεδίον πολὺ καὶ καλόν. Plutarch.Fabio, pag.322, de Campania, ἔστι δὲ ἡ χώρα τὰ μὲν ἄλλα εὐδαίμων ὄρεσι, αὐλῶσι δ' ἀναπέπταται πρὸς τὸν θάλασσαν. vt Strabo quoque lib.5, pag.106, Campaniam esse dicit πεδίον λιμνώδες ἐστὶ, ὃ προσείληπται χωλοσίαν τε βύπαρτι καὶ ὄρη τὰ τοῦ Σαυνιτικοῦ καὶ τοῦ Ὀπικοῦ: & Plin.libro 18,cap.11, Campaniam esse campum subiacentem montibus X L.M passuum planitie. Αὐλὼν Hesychio est præterea λειμὼν, ἢ πρᾶγος πόντου, Pratum, Locus aquis irriguus. Sed propriè de eo prato seu loco riguo dici puto qui inter montes est interiectus, longus & arctus. In vulg.lex.exponitur non solùm Fretum, Angustia, sed etiam Canalis, Tractus strictus & longus per quem aqua ducitur. nā & eiusmodi aquæductus seu fulci aquarii ad formam τοῦ αὐλοῦ accedunt. Porro notandum est, prosæ quidem scriptores masculino genere dicere τὸν αὐλῶνα, poetas autem τὴν αὐλῶνα, fœminino, vt Athen.docet lib.5, hæc afferens exempla. Cratinus, Βαθεῖαν εἰς αὐλῶνα σβεσθρωνι γραῦν. Sophocl. Κρημνοὺς τε καὶ σπαράγγας ἵν' ἐπιπλάζει Αὐλῶνας. Itidémque apud Eratosthenem, vbi ait, βαθεῖ διῃρύσθαι αὐλῶνι, hoc βαθεῖ pro fœminino accipiendum ait, sicut θῆλυς apud Hom.quū dicit, θῆλυς ἴδρις. Quemadmodum autem epitheticæ ibi ὁ αὐλὼν dicitur βαθὺς, ita Euripides dicit κοῖλον αὐλῶνα βάθος. cauæ enim & profundæ sunt valles propter montes ab vtroque late re in altum assurgentes. Cæterùm ab αὐλὼν est COMPOS. Αὐλωνοειδὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Habens speciē seu figuram αὐλῶνος: alis Anfractuosus: quippe qui αὐλῶνα anfractum etiam interpretentur. Diod.Sicul. Est inde & DIMINVT. Αὐλωνίσκος, quod vide in Αὐλωνίτης. Item VERB. Αὐλωνίζω, significans In conualle dego. nam Suidas αὐλωνίζουσι exp. οἱ αὐλὴν οἰκοῦντες.

Αὐλωνίζω, Αὐλωνίσκος, Αὐλωνοειδὴς, vide in præced. Αὐλών.

Αὐλωπίαι, Hesychio αὐλοὶ ἔχουσαι: pro quo infrà habet αὐλωπίδες. Αὐλῶπιν (inquit) αὐλοὺς ἔχουσιν.

Αὐλωπίας, t.1,c.610,d

Αὐλώπις, ib. Hesych. αὐλώπιν exp. non solùm αὐλοὺς ἔχουσαν, sed affert etiā αὐλώπιδι pro συῒ ἀφεῖ ἓις ἐφθαλμούς. Idem tradit Sophoclem ἐν λοιχῷ τὴν μαχαίραν, vocasse αὐλῶπιν.

Αὐλωπὸς, t.1,c.610,d

Αὔλωσις, ιος, ἡ Munitio, Vallum in angustiis & faucibus alicuius loci. Polybius, διὰ συμβαίνει τὰς αὐλώσεις γίγνεσθαι κατὰ ἓις ἐχυρωτάτης τόπους. Ita vulg.lex. Sed suspecta vox est.

Αὐλωρὸς, Custos domus seu cohortis domus. Vide suprà in Ἀλωρός.

Αὐλωτὸς, οῦ, ὁ, Tibiatus seu Fistulatus, Instructus tibiis seu fistulis. vt αὐλωτοὶ φωνοὶ, Cani fistulati. quo nomine ἓις κυσὶν dici tradit Hesychius, ἀφ' ὧν τοὺς κώδωνας φορεῖσθαι, ἐπεὶ ἓις ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι φωνὴν σάλπιγγος φθέγγονται, quoniam canis appendebantur tintinnabula quæ ab equis inflata tibiæ sonum emittebant. debuisset enim αὐλοὺς dixisse. vt Pollux libro 10, cap.13, scribit φιμοὺς quosdā vocatos fuisse αὐλωτοὺς, ἀφ' ὧν τοὺς κώδωνας ἔχειν ἀπορτιδίους, οἷς ἵππους χαλιζόντες οἱ ἵππαρχοι ἐπόμενοι φορεῖσθαι αὐλοῦ. Veruntamen & Eustath.pag.1157, αὐλωτοὺς φιμοὺς ab Æschylo vocari dicit ἀφ' ὧν τοὺς κώδωνας φορεῖσθαι αὐτοῖς, οἷς ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι ὡς φωνὴν σάλπιγγος φθέγγονται. Verba Æschyli ibidem hæc affert, Οὓς οὐχ πόλις πέμψει ζυγηφόρους θιμοῦχον αὐλωτῶν ἐπωμαδίας.

Αὔμα, Cretenses pro ἄμμα dicere tradit Hes. vt & αὐκὰν pro ἀλκὰν, verso λ in υ.

Αὐξαίνω, & Αὐξάνομαι, t.1,c.1376,c

Αὔξη, ibid.a

Αὔξημος, Idoneus ad alendum. v.l. perperam pro αὔξιμος.

Αὐξητὸς, t.1,c.1375,g. Αὐξητικὸς, ib.

Αὐξίδες, t.1,c.1376,a. Αὔξιμος, ib.b

Αὔξις, ib.a. Αὔξω, t.1,c.1375,c

Αὔξομαι, ib.f

Αὐστη, Siccitas, Ariditas. Etymologo ξηρότης. qui ipsum ab αὖω, significante ξηραίνω, ita derivari ait vt ἐχέτης ab ἴχω, πρύτανις à πίνω, βαλάνη à βάλλω. A Varino exponitur nō solùm ξηρασία & αὐχμὸς, sed etiam φθορὰ, καῦσις, λύσις: item χραυσὶς, ab αὖω significante Clamo.

Αὔστον, Hesychio est ξύλον ξηρὸν, Lignum aridum: apud quem legitur & Αὔστα, αὐλὸν, ξηρὸν, vtrumque à nomin.sing. Αὔστρ.

Αὖος, t.1,c.609,f. Αὐότης, ib.g

Αὐπνία, t.3,c.1751,c. Αὔπνος, ib.b

Αὐρὰ, t.1,c.619,a. Αὐρίζω, t.1,c.628,d

Αὔρειον, ib.b

Αὖροι, Suidæ οἱ λαγωοὶ, Lepores. itidémque lexico meo vet. Apud Hesych. verò legitur, Αὐροὶ, λόγοι ἴσως ὀρθοί: sed non sine mendo.

Αὐρόχη, eidem Suidæ est ἡ ἄμπλος, Vitis. Itidémque lex. meo vet. Apud Etymologum verò legitur Αὐρίχας pro illo αὐρόχη, cum eadē tamen expositione: qui etiam ex Parthenio affert, — αὐτὰρ ἀπὸ βότρυν ἔκαμπτε: addítque, Eratosthenem in Epithalamio ita vocare τὴν βότρυν κλῆμα. ita verò nominari quoniam sit ἐπιμεμυθὴν τις ἴσχει, id est ἐπιφορημένον τι κλῆμα. ἴσχει enim dici τὸ κλῆμα.

Αὐσηρὸν, Hesychio ἀδυνατὸν, Inualidius, Infirmus. Forsan pro αἰθενὲς. nam quæ ἀθενῆ sunt, eadem & imbecillia. Vulgata lex.autem αὐρὸς afferunt pro Dues, Abundans.

Αὖς, Laconica & Cretica dialecto est αὐτὸς, Ipse. Hesych.

Αὐσαῖς, idem affert pro πνοαῖς, ψυχραῖς, ab αὖω.

Αὐστὴ, eidem est ξηρὰ, Aridum.

Αὔστης, Suidæ οἱ βασιλεῖς· ἀπὸ τοῦ αὔστου τὸ θυμοῦ· οἱ πάντα ὀργιλωδῶς πράσσοντες: itidémque lexico meo veteri. Alioqui Αὔστης dicuntur οἱ Τυρρηνοὶ Itali, vel potius gens quædam Italiæ: à quibus posteà forma Αὐστρικὸν πέλαγος seu Αὐστρικὸς τόπος dicitur ἡ Σικελικὴ θάλασσα, mare Siculum: quia olim rum Italiam aliunt. Regio eorum Αὐστρία dicitur, subaudito subst. χώρα seu γῆ. Ipsi etiam αὐστρικοὶ, vt apud Strab. πρὸς τοὺς Αὐστρικοὺς ὄρεσι. Vide & Steph.

Αὐστραλίας, t.1,c.609,h. Αὐστρεία, t.1,c.610,c

Αὐστρὸς, t.1,c.610,c. & t.3,c.1117,d.ob.

Αὐστρώτης, t.1,c.610,c. Αὐστρῶς, ib.d

Αὐτὸ, Audeo. παλαιὸν, lex.meo vet. Vide & Αὔστης.

Αὐτεπάγγελος, t.1,c.15,c. Αὐτεπάγγελτος, ib.d

Αὐτεπάγγελτοι, Suidæ & lex.meo vet. αἱ αὐτοὶ ἐπάγελμοι. Quæ sibi ipsis admirationi sunt. Apud Hesychium scriptum αὐτεπάγγελτοι expositum itidem αὐτόμολοι ἢ ὡς τοῖς, θαυμασιῶς ἔχοντα ἑαυτοῖς. Sed addit Hesychius, quosdam exponere αὐθάδεις. Affert autem ex Ione, & Anacreontem itidem vsurpasse ait. Eadem habet Etymol. sed scribens Αὐτεπάγγελτος, & rectius.

Αὐτεπάγγελτος, idē cum αὐθαιρέτης, Quē ipse quis pro suo arbitrio eligit & capit. Hom. Odyss. π, Εἰ γάρ πως ὁ αὐτεπάγγελτος τοῦτο βροτῶν, Πηλεΐδης καὶ τῷ πάντες ἀλαπαδνότεροι ἦσαν μάχ. id est, si liceret hominibus pro suo arbitrio αἱρεῖσθαι quæ vellent. ita enim accipiendum esse, indicat verbo ἐλέσθαι in sequenti versu. Sic Apollon. Argon. libro 1, μή σ' αὖτος αὐτεπάγγελτος οἶος ἔλασθε, exitio quod ipsi vobis accersistis. id est Ne vltrò & voluntaria morte pereatis. Ex Nonno autem affertur, ἴσχω αὐτεπάγγελτον ἀλκὴν, pro Vires ex se collectas. Possis etiam reddere, Ex se sumptas, non alunde inspiratas seu additas.

Αὐτεπάρατος, t.1,c.939,d

Αὐτάδης, Heſychio eſt αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ. Ionicè forſan pro αὐτ-άδης.

Αὐταμύοπος, eidem eſt ὁ ὑφ' ἑαυτῷ μαπωμελόμενος, Qui à ſeipſo in ſublime euehitur. Qui per ſeſe in altũ fertur.

Αὐταυδρί, t.1,c.436,e. Αὐτανδρον,ib.f

Αὔταυδρος,ib.d. Αὐτανψίες,t.1,c.419,h

Αὐτάπτης,Heſychio eſt ὁ ἀφειδὴς πινες φράσμασι καὶ αὐθαίρετ. Idem igitur eſt ac αὐθέντης ſeu αὐτόκτ.

Αὐτασόδια,apud Poll.l.7,c.22, inter ὑποδήματα numerantur,id eſt calceamenta.

Αὐτὰρ,t.1,c.600,c. Αὐτάρκεια, t.1,c.577,b

Αὐτάρκια,t.1,c.539,e. Αὐτάρκις,ib.a

Αὐτάρκιον,ib.c. Αὐτάρκης,t.1,c.538,f

Αὐτάρκως, t.1,c.539,d. Αὐτη, t.1,c.599,h

Αὐτενέργητος, Ipſe per ſe operans ſeu efficiens. vt αὐτοκίνητος. Dionyſ.Areop.

Αὐτεξούσιος,t.1,c.1133,g

Αὐτεξουσιότης, Libera poteſtas, Poteſtas quæ ſui iuris eſt ſuique arbitrii. Ioſephus in Maccab.hiſtoria,αὐτεξουσιότητα καταμένειν.

Αὐτεπάγγελτος,t.1,c.21,b

Αὐτεπίβουλος, Suis ipſius captus inſidiis: Heſychio αὐτοφονεύς, Ipſe ſui peremptor.

Αὐτεπισπαστος,Quem ſibi ipſe quis attraxit ſeu accerſiuit.

Αὐτεπίτακτος, Qui ipſe per ſe aliquid iniungit, Qui iure ſuo iuſſa imponit,vt rex : non qui ab alio iuſſus imperat,vt prætor. Plato in Polit.p.159. Vnde ADVERB. Αὐτεπιτάκτως, More eorum qui per ſeſe iubendi poteſtatem habent.

Αὐτεπώνυμοι,ſchol.Eurip.exp.ἐμώνυμοι παῖ αὐτοῦ ὀνόματι καλούμενοι, in hoc Phœniſſ.loco, ἐγὼ δὲ παῖδα σὸν Μενοικέα, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον. Dicitur ergo αὐτεπώνυμος,Cognominis, Cuiidem nomen vel etiam cognomen eſt impoſitum.

Αὐτερέτης,t.1,c.1248,f. Αὐτέω,t.1,c 611,e

Αὐτη,t.1,c.1555,g. Αὐτὴ autem, eſt fœmin.ex maſcul.αὐτὸς,Ipſa.

Αὐτὴ,t.1,c.611,e. Αὐτὴ,t.2,c.1558,g

Αὐτήκοος,t.1,c.188,g. Αὐτῆμαρ,t.1,c.1466,f

Αὐτήνης,t.1,c.1194,h

Αὐτὴ,pro αὐτόθι vſurpari tradunt v.l. Sed in eo ſignif.ſcribitur potius αὐτῆι.

Αὐτήρης,t.1,c.605,a

Αὐτημαίνεσθαι, Vndabundum per ſe eſſe, vt quidem volunt v.l.

Αὖτης,t.1,c.600,b. Αὐτήτης, t.1,c.1293,b

Αὐτμὴ,t.1,c.618,g. Αὐτμὴν,t.1,c.619 a

Αὐὴ, Atticè pro αὐτὴν, Ipſum.vt ὀλεῖν, τὴν,& alia ſimilia iidem efferunt ſine ν, quod tamen interdum addi comperitur, ſed rarius. Aliquando habet adiunctum τῷπ. vt αὐὴ τῷπ ἀφαιρήσομαι, hoc ipſo nomine lætor. Et, αὐὴ δὴ τῷπ, ſ. ἔχει, Hoc ipſum eſt, Ita ſe res habet. Rurſum αὐὴ ſolum,exponitur etiam Res ipſa. vt αὐὴ δείξει, res ipſa indicabit. Αὐὴ συμβαίνει, pro ἀκριβῶς συμβαίνει, Omnino congruit,& à recta ratione ita deprehenditur & exacto numero. Bud.ex Demoſthene. Αὐὴ præmiſſum habens articulum τὴ, ſignificat Idem. vt εἰς τὴ αὐὴ,& ὅπῃ τὴ αὐὴ,In idem , ſeu In vnum eundémque locum. Et κατὰ τὴ αὐὴ ἐχώρουν,In eundem locum congreſſi ſunt. Interdum verò κατὰ τὴ αὐὴ eſt Eodem modo,itẽ, Eodem tempore, Vnà, Simul.

Αὐπάλαθος,Ipſe per ſe bonus.Greg.Naz.de Deo.

Αὐπαλήθεια,Ipſa veritas: de Deo itidem,apud eũdẽ Greg. & Plat.in Phædro.

Αὐπαιθρωπος,t.1,c.453,g

Αὐπλότης,Ipſa ſimplicitas:ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν βίον ἐᾶι αὐπλότης, καὶ σωφροσύνη τις ὀφθείσα. Bud.

Αὐποβοάω,t.1,c.757,c. Αὐποδοὴ,ib.c

Αὐποδόητος,ib.e

Αὐποκρίας,Ipſe boreas.

Αὐπόκουλος,Sua ſponte,Suo inſtinctu:Ipſe nimirum per ſe volens,non ab alio vt id velit,inſtigatus.

Αὐποχθόβλος,t.1,c.836,f. Αὐποχθὴς,t.1,c.827,b

Αὐποχθῆ κοιμήματα ἀμοῦ πατρὸς δυσμόρου μητρός, dixit Sophocl.in Antig.p.249,pro Infelicis matris meæ concubitus cum parente noſtro ex ipſa genito.

Αὐπογωμετία,t.1,c.1844,a. Αὐπογώμων,t.1,c.1843,g

Αὐπόγωνος, sive Αὐπόγωστος, in v.l.exponitur Spontaneus: quũ ſonet potius Ipſe per ſe notus. Verũtamen & ſchol. Soph.αὐπόγωνος ὁρκοι, exp.αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων βίος, in hoc loco Antig.pag.248, εἰ δὲ αὐπόγωνος ὧλτο ὅρκος.

Αὐπόγονος,t.1,c.841,b

Αὐπτὴ γραμμή, ἧς, ἡ, dicitur ἡ ἁπλῶς γραμμὴ καὶ ἐξ ἀφαιρέσεως,vt eſt mathematica linea. Bud.ex Philop.comment.in 2 Poſter.analyt.

Αὐτόγραφον,t.1,c.864,f

Αὐτηγορ,ſiue Αὐτήγωρ,t.1,c.880,a. & t.3,c.161,d.ob.

Αὐτοδακής,t.1,c.894,d. Αὐτοδάϊκτος,t.1,c.901,d

Αὐτοδαξ,t.1,c.1080,g. Apud Suidam legitur etiam αὐτοδάξαι βόες,expoſitum δάκνουσαι καὶ ἐμπαίουσαι καὶ ὀργίλοι, cum hoc loco Ariſtoph.παῖ φύσει Ἡμῶν δηδοικὼς καὶ τὸν αὐτοδαξὸν τρόπον. Sed perperam ſcriptum eſt pro αὐτοδαξ,vt metrum quoque indicat. Dicitur autem ὁ αὐτοδαξ τρόπος de ingenio præfracto & cõtumaci, quódque ipſis dentibus retinet quæ ſemel induxit animum.

Αὐτοδίδακτος,t.1,c.935,d. Αὐτοδιδακτῶς,t.1,c.1293,c

Αὐτοδιδαξία,t.2,c.343,e. Αὐτοδίδακτος,ib.

Αὐτοδίδακτος,t.1,c.987,b. Αὐτοδιδάκτως,ib.c

Αὐτοδιηγούμενος,Ipſe ex ſua perſona narrans & commemoràs.hoc eſt,αὐτοπροσώπως διηγούμενος. vt in μονοπροσώπου ſit. Bud. ex Diog.Laertii Tim. AT Αὐτοδιήγητος, Ab ipſo ſeu per ſe narratus, Ab ipſo autore commemoratus,nullis aliis interloquentibus. Diog.Laert. ibidem,προσῆν δὲ τῷ βιβλίῳ αὐτοδιήγητον ἐγκώμιον ἑρμείου τοῦ ῥήτορος καὶ τέκνου τοῦ ἀριστοτέλους σχῆμα π.1.ex autoris perſonares indicat. Bud.

Αὐτοδίκως,t.1,c.1008,b. Αὐτοδίκη,ib.

Αὐτοδίκος,ib.a

Αὐτόθεν,Heſych.exp.ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἐλαυνόμενος,Ex ipſo itinere appulſum. id eſt Statim, Extemplo, Eueſtigio. Homerus Odyſſeæ θ,Αὐτόθεν ἡ' ἄρα μιν ζαμὲν λούσασθαι ἀΐοντες.

Αὐτόθρονος,Per ſe & ſua natura currẽs. Gal.apud Hippocr. generalius exp. αὐτοκίνητον.

Αὐτοδύναμος,t.1,c.1057,f

Αὐτοκίρας,Heſ.dici tradit κῖμας vel etiam κέμας.

Αὐτοκλῶ,Ipſum eſſe, vel etiam Per ſe eſſe. Deus à theologis vocatur τὸ αὐτοκλῶ & τῆς αὐτοκλοῦς nomine, ὡς ὁ αὐτὸς τῷ θεολογικῷ καὶ ὑποτύπωσις, vt.Bud.p.462,tradit ex Dionyſ.Areop.

Αὐτοίκαστος,Pro ſe quiſque.

Αὐτοίλιτος,t.1,c.1195,a. Αὐτοιπογραφεῖν, t.1,c.1232,a

Αὐτοίπτης,Heſychio eſt αὐτόχειρ,Qui ſua ipſius manu perimit, Qui propria manu cædẽ patrat.id eſt Interfector, Percuſſor. idem quod αὐθέντης ſuprà, atque adeo αὐθέντης illud ex hoc αὐτοίπτης factum eſt. Sophocl Œdipo tyr.pag.154,Τοῦτο θανάτου,τοῦ δίκην σοφῆς Τοὺς αὐτοίπτας χεὶρ ἀμωρεῖν πνας. Inde ADVERB. Αὐτοιπτεί, Suis ipſius manibus, Propria manu, ſeu Sibiipſi allatis manibus ,vt quum Dion Coccius dicit, ἀνάγκαζον αὐτοιπτεῖ ἀποκτεῖναι, coegit eum vt ſibiipſi manus interret.

Αὐτοιπτής, Aberrans in dicendo.v.l. ſed perperam.eo enim ſignif.dicitur ἁμαρτοιπτής.

Αὐτοίπτης,t.1,c.1293,a. Αὐτοιπτῶς,ib.

Αὐτοζωὴ,Ipſa vita. Ita Deus nominatur à Dionyſio Areopagita , quoniam ipſe per ſe vivit,& aliis viuendi autor eſt. Vide Αὐτοῦσια.

Αὐτοῆλος,t.1,c.1387,b. Αὐτοθάλαττος,t.1,c.1567,d

Αὐτοθελὴς,Quem ipſe quis vult, Voluntarius. Epigramm. lib.2, Αὐτοθελὴς ἥδιστος ἀεὶ πόνος. ingratum enim eſt cogi ad bibendum.

Αὐτοθέμεθλος,Per ſe habens fundamentum.Ex Nonno.

Αὐτοθεν,t.1,c.604,f. Αὐτόθι,ib.

Αὐτόθρους,t.1,c.1579,b.

Αὐτοῖς, pro σοὶ αὐτοῖς,t.1,c.603,f

Αὐτοκάβδαλος, propriè de farina dicitur, teſte Suida.nam τὸν ἔτυχε φυραθὲν ἄλευρον, vocatur αὐτοκάβδαλον, id eſt farina vtcunque ſubacta, & vt vulgò dicitur,rudiore ſeu

crassiore Minerua. Transfertur & ad alia.nam αὐτακράσσιορε Minerua. Transfertur & ad alia.nam αὐτακράσσιορε βόλως seu αὐτοβδλως, σκάφος dicitur τὸ αὐτοχέδιον, ratis tumultuariè & ex tempore facta. Indéque αὐτοκαδδλα τοιήματα vocantur τὰ αὐτοχέδια καὶ ἀπλῶ, teste Hesychio, poemata extemporalia & tumultuariè facta. Athen. verò libro 14, αὐτακαδδλους à quibusdam nominatos fuisse ait eos quos Sicyonii φαλλοφόρους appellabant, Itali φλύακας.

Αὐτακαθημερής, t.2,c.3,f.
Αὐτακαίγητος, ib.b.
Αὐτάκαιρος, t.2,c.111,b.
Αὐτακάλυδος, t.2,c.133,d.& 137,f.
Αὐτακέρας, t.2,c.133,d.& 137,f.
Αὐτακουσία, t.2,c.216,c.
Αὐτακτίτος, t.2,c.217,d
Αὐτακλάδευτος, ὁ καὶ ἡ. Ipse cum suis ramis. vt apud Lucian. αὐτακλάδευτ ἐς αὐτόματα πυπέλλειν, cupressi cum suis ipsarum ramis & comis, id est Non truncatæ ramis nec comis nudatæ.
Αὐτακλείτης, t.2,c.17,c.
Αὐτάκμος, t.2,c.328,f. Vide & Αὐτάκλαδες paulo antè.
Αὐτακτον ἱμάτιον, comicis dicta ea vestis quæ vulgò συρία, vt Poll. tradit l.7.
Αὐτακραὶς, t.2,c.137,g
Αὐτάκρασα, Hes. dicit scribit τὰ αὐτόδλα, τὰ ἑαυτὰ δηλοῦντα, aut τὰ μετέλιθον κίονα: Etymol. autem αὐτόδλα, αὐτοκράατα.
Αὐτάκρας, t.2,c.133,d.& 137,g.
Αὐτακρατὴς, t.2,c.411,c
Αὐτακράτεια, ib.c.
Αὐτακρατεικὸς, ib.f
Αὐτακρατικῶς, ib.
Αὐτακράτης, t.2,c.133,d.& 137,c
Αὐτακράτωρ, Qui sui iuris est, &c. t.2,c.410,h
Αὐτοκράτωρ, Imperator, &c. c.411,d
Αὐτακρὴς, t.2,c.137,g
Αὐτακτος, Per se conditus, Sua sponte structus. Soph. αὐτακτίσσις δόμους vocat ἃς οὐ κατασκευασμένους ἀλλ' ὑπ' ἔφυσμά του γενομένους, teste Hes. vt sunt antra quæ arte facta nó sunt, sed sua natura extiterunt.
Αὐτακτόπους, t.2,c.472,c.
Αὐτακύλιστος, Per se volutus. seu Suapte natura volubilis.
Αὐτακώλειος, t.2,c.514,c
Αὐτάλαβον, Hesychio est ἑαυτῶ λαβὼ ἔχει.
Αὐτάλευτον, eidem λιτὸν, Tenue, Vile.
Αὐταλέξει, t.2,c.613,h.
Αὐταλόχθυπος, t.2,c.733,d
Αὐτάλωες, t.2,c.676,d
Αὐτάλωες, dicuntur solertes fures ac depeculatores: ab Autolyco Vlyssis auo qui τὰ κλεπτόμενα ζῶα μεταχώνευε.
Αὐταλωεύω, t.2,c.743,f
Αὐτάλως, Hesychio est δίκημα ἐν ᾧ ἀγκύλαι ἐφάπτει καὶ οὐχ ἅμμα γίγνεται.
Αὐτημαθὴς, t.2,c.787,2.
Αὐτημαθὼς, ib.
Αὐτημαρτυρίως, t.2,c.798,d.
Αὐτημάρτυς, t.2,c.794,f
Αὐτήματα, t.2,c.1045,c.ob.
Αὐτημάτιον, ΕΤ Αὐτηματὶ, ΣΕΥ Αὐτηματὶ, Sua sponte, Vltrò.
Αὐτηματόσιτος, apud Hesychium legitur, expositum ἀφ' ἑαυτῆς παρέξεως, ab αὐτήματον. Idem certè & infinitiuo αὐτήματῖν vtitur infrà in exponendo αὐτοφαρίζειν.
Αὐτήματτα, idem affert pro σπέρμα ἀνδρός, Semen viri.
Αὐτηματία, t.2,c.606,g.
Αὐτηματομὲς, t.2,c.607,2.
Αὐτήματος, t.2,c.605,g.
Αὐτηματῶν, ib.g
Αὐτηματῶν, Per se pugnare, non per alium. Hesychius αὐτηματῶν exponit αὐτολεκῶν, vt Suidas quoque δι' ἑαυτῶν δικάζεσθαι ἀλλὰ μὴ δι' ἑτέρου. Plura vide apud eūdē Suid. & Harpocr.
Αὐτημελὲς, t.2,c.965,b.
Αὐτημελία, ib
Αὐτήμελος, ib.f.
Αὐτήμερον, t.4,c.284,f.
Αὐτημερία, ib.
Αὐτήμονες, ib.c
Αὐτημωρούμενος, Seipsum puniens. Nomen fabulæ Menãdri apud Athen. quam imitatus est Terent.
Αὐτηνχὴς, t.2,c.1105,d.
Αὐτηχὴς, ib.
Αὐτηξιτῆς, idem quod αὐτοξυτῆς, teste Hes.
Αὐτηξυλὸς, t.2,c.1140,d.
Αὐτηπιθήκιον, t.3,c.72,b.
Αὐτηπίθηκος, ib.a
Αὐτηπήχης, Per se & sua natura passiuum. Vox grammaticorum.
Αὐτηπλῶς, t.3,c.71,d.
Αὐτήπυος, t.3,c.13,c
Αὐτήπυα, Hesychio sunt πύλαι παιδὸς ἐχουσαι, πυίλας.
Αὐτήπωρ, t.3,c.91,2
Αὐτηρὶς, Hesychio κλίμαξ, Scala.
Αὐτήτως, Per se probabilis seu credibilis, Cui per se fides adhibetur, sine argumentis. vt ἄξιωμα αὐτήτως καὶ αὐτοπίστως apud Philopon. Sic αὐτήτως σοφίσασθαι, apud eúdem, Propositio quæ per se fidem meretur.
Αὐτηφδὴς, t.3,c.515,g.
Αὐτηφδία, t.3,c.510,b
Αὐτηφδία, ib.g
Αὐτήφδον, Hesychio τὸν ἐκ ποδὸς βαδίζοντα. seu Suis ipsius pedibus incedens aut iter faciens.
Αὐτηφόρητος, t.3,c.435,2
Αὐτήφορος ἱμάτιον, Hesychio est τὸ μὴ κεκαρμένον: addenti, alios interpretari δύπλάς.
Αὐτήφορος, t.3,c.471,g.
Αὐτηφόρητος, t.3,c.111,b
Αὐτήφρις, t.3,c.510,b
Αὐτοθεληία, ας, ἡ, Per se & pro suo arbitrio facere. vt apud Diogenem Laertium in Stoicis dogmat. ἐλευθερίαν, ἧτις ἐστὶ αὐτοθεληίας ἐξουσία, τύραννος αὐτοθεληίας. Quæ Cic. sic vertit, Quid est enim libertas? potestas viuendi vt velis. Seruitus, obedientia fracti animi & abiecti, & arbitrio carentis suo.
Αὐτοθέμιτος, t.3,c.537,b.
Αὐτοθεσαίρητος, t.2,c.104,h
Αὐτοθεσαίρητος, t.2,c.205,2
Αὐτοθεσώπτος, t.2,c.1403,2.
Αὐτοθεσώπτως, ib.d
Αὐτοθίων, t.2,c.1381,d
Αὐτόθλος, t.1,c.288,h.ob. & t.2,c.1381,c
Αὐτόθλος, t.2,c.1381,d.
Αὐτόθλω, t.4,c.311,b
Αὐτοτυφὴς ἀρὴς, t.3,c.639,d.
Αὐτόφυρος ἀρὴς, ib. & 336,b.obiter. & 761,b.ob.
Αὐτοκάλως, t.3,c.641,c
Αὐτοκίγμων, Hesychio est ἑαυτῷ ἐργαζόμενος, quem ipse sibi struit siue conciliat aliquis. qui itidem αὐτοκίγμονος πότμου apud Æschylum dici ait ὅστις ἑαυτῷ ἐφέλκεται πῆμα χερός. Sed ἑαυτοκίγμονος ab eodem dici ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ κίγμασθαι.
Αὐτόκειρον, Etymologus dicit tradit τὸ ἑαυτοῦ ἐπιτήδειον, Suis ipsius confectum manibus, Propria interfectum dextra.
Αὐτόκλητος, t.1,c.1153,f.
Αὐτόκλητος, t.3,c.709,c
Αὐτόκρυπτος, t.2,c.67,h
Αὐτὸς, relatiuum, t.1,c.602,d.
Αὐτὸς, demonstratiuum, ib.h.
Αὐτὸς, Solus, t.1,c.603,c
Αὐτόσε, t.1,c.604,c.
Αὐτόσε, t.3,c.791,f
Αὐτοσκέλως, t.3,c.837,d.
Αὐτοσυτος, t.3,c.760,2
Αὐτοσχεδία, Statio in loco proprio. v. lex. Homerus αὐτοσχεδίην vocat Pugnam statariam: qua nimirum pede cum hoste collato pugnatur. Iliad. ν, de Aiace Telamonio, Οὐδ' ἂρ Ἀχιλλῆι μεθίστατο χωρὶς ἐόντι Ἔγγ' αὐτοσχεδίην. id est ἐν τῷ συμβάλλειν μάχην, inquit schol.
Αὐτοσχεδὸν, Hesychio ἐγγὺς, αὐτοφυῶς.
Αὐτοσχὴς, t.3,c.985,c.
Αὐτόσχολος, t.3,c.996,2
Αὐτόσυλον, Hesychio αὐτοσχέδιον. Ad verbũ, Per se & sua pte natura columnis fultus.
Αὐτοσφαγὴς, t.3,c.1158,f
Αὐτοσχεδὶ, vt αὐτοσχέδιον, aduerbialiter ponitur pro αὐτοσχεδίως, Illico, Ex tempore, Tumultuariè. Item, Comminus, Ex propinquo. ὁπὸ τῶ σωμιγῆς, vt Etym. exp. afferens hoc hemistich. — Μάχεις σ' αὐτοσχεδὶ δουεί.
Αὐτοσχεδὶς, Hesychio est muliebris calceamenti genus. Poll. meminit eiusdem. dicit enim Hermippum αὐτοσχεδὶς ὑπόδημα vocasse τὸ ἁπλῶς εἰργασμένον, crassiore Minerua factum. Sed perperam apud eum scriptum αὐτοσχεδὶς.
Αὐτοσχεδία, ἡ, μάχη, Pugna quæ ex propinquo fit & comminus, seu qua pede cum hoste collato decernitur. Hom. Iliad. ν, Ἡμῖν δ' αὖτις πᾶσι νέοις καὶ μᾶλλον ἐμοίγε Ἡ' αὐτοσχεδίη μίξαι καὶ χεῖρας ἐνὶ μέσσῃ. vbi schol. exp. τῇ ἑαυτῶν σωμιγῆς μάχῃ. Simile est αὐτοσχεδία.
Αὐτοσχεδιάζω, t.1,c.1366,e
Αὐτοσχέδισμα, ατος, τὸ, Opus ex tempore & tumultuariè factum. Affert Pollux ex Platone comico, sed non probat.

Αὐτοχειρισμός, t.1,c.1366,f. Αὐτοχείρισις,ib.
Αὐτοχείρισις,ib. Αὐτοχείρισμος,ib.
Αὐτοχείρισος,ib.
Αὐτοχείρι,Ionicè pro αὐτοχειρία,quod vide.
Αὐτοχειρίαν,t.1,c.1365,f
Αὐτοχείριος,t.1,c.1366,c.& t.3,c.153,d.ob.
Αὐτοχειρίως,ib. Αὐτοχειρὶ,t.1,c.1365,f
Αὐτόπαγος μύλη, Hesychio teste ἀδιάκοπος, παρὸσον οὐδὲις ἔλαυνεν αὐτὴν·nam σπαγὴς vocabāt οἱ πρωτοῦντες. Sic αὐτόπαγα μύλη apud Etymol.ἀδιάκοπα,οὐκ ἐχοντα διάπαυσιν. perperam tamen apud eum scriptum est αὐτόπατα.
Αὐτόπας,t.1,c.603,c. Αὐτόπους,t.3,c.1277,f
Αὐτοπλία,t.3,c.1371,d. Αὐτοπλίαις,t.3,c.1380,c.g
Αὐτοπλὶς,t.3,c.1371,h. Αὐτοπλῶς,t.3,c.1371,c
Αὐτόπχους,t.3,c.1432,f
Αὐτοπρομὼς πῆμις, ex Demosth. affertur pro Tragica simia.
Αὐτόσπας, Eius generis & naturæ. Theophrast.Hist.pl.l.1, c.8,ὥσπερ ὁ αὐτόσπας,hoc verò est eius modi atque naturæ. Ita quidam,qui Gazam minus aptè & expresse hoc modo vertisse ait, Ab his proximū vel illud quodammodo est. Sed miror quo modo iste putarit legendum αὐτόσπαν contrà quàm vulg.edit.habēt, & cōtrà quàm sequentia ferunt. Ita enim ibi legitur, ὥσπερ δὲ αὐτόσπαν πρὸ καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώπων τῶν, s. διαφέρουσι, τὰ φυτά.
Αὐτοῦ,aduerb.t.1,c.604,c. Αὐτοῦ,t.1,c.1071,f
Αὐτουργέω,t.1,c.1133,a. Αὐτούργημος,ib.b
Αὐτουργία,ib.a. Αὐτουργὸς,t.1,c.1232,g
Αὐτοφαλεῖν, Hesych. idem esse dicit quod αὐτομαπῖν.
Αὐτοφλαῦν,idem exp.αὐτόδρομον.
Αὐτοφονεύτης, Αὐτοφόνος & Αὐτοφόντης,Suimet peremptor, Qui seipsum perimit vel peremit, Propriæ cædisautor.Leontius Epigr.lib.3.de Aiace Telamonio, Τοῦτο γὰρ χρὴ κλέος ἐπάξιον αὐτέρα πλοῦτος Οὐχὶ φέρει, παλαμᾶν ἦν τις ὑπ' αὐτοφόνῳ. Euripides αὐτοφόντων vocat eum etiā qui propria manu alii infert cædem, qui αὐτόκτονος quoque seu αὐθέντης dicitur & αὐτόχειρ: in Medea , χαλᾶτε γὰρ βροτοὺς ὁμοζύγου μιάσματ' ὄντ' ἐμοῦ χαίτας αὐτοφόντιδος ξυρίσασα. verba chori sunt dehortantis Medeam à cæde liberis suis inferenda.
Αὐτόφορος,Hesych. ex Æschyli Circe affert pro αὐτοφόρητος.
Αὐτόφορτος,t.4,c.115,d. Αὐτοφυὴς,t.4,c.284,b
Αὐτόφυτος,t.4,c.283,g. Αὐτοφυὲς,t.4,c.284,h
Αὐτόφωνος,t.4,c.302,f. Αὐτοφωνεῖ,t.4,c.312,c
Αὐτοφωνία,ibid. Αὐτόφωνος,ibid.
Αὐτοφώνω,ibid.f
Αὐτοφῶς,Ipsa lux.Greg. Naz.ita vocat Spiritum sanctum, quoniam ipse vera lux est & vnica,& sine eo nemo φωτίζεται.
Αὐτοχὴ,t.4,c.439,b. Αὐτοχεὶ,t.4,c.440,e
Αὐτοχειρία,ibid. Αὐτοχεῖρα,ibid.
Αὐτοχείριος,ibid.c. Αὐτοχειροτάτης,ib.d
Αὐτόχειρος,ib.c
Αὐτοχειροτόνητος,Suo ipsius suffragio electus, Per se creatus. vt in argumento orationis περὶ τῆς παραπρεσβείας,legitur,αὐτοχειροτόνητος πρεσβευτὴς ἀπεδείχθη.
Αὐτοχθὼν,t.4,c.519,a
Αὐτοχόλωτος,ex Epigr.affertur pro Iracundus. videtur tamen sonare potius Qui sua sponte bilem concipit, vel Sibiipsi iratus.
Αὐτοχώνης, Rudi seu crassa Minerua fusus, & veluti sua sponte fusus.Homer.Il.ψ, Αὐτὰρ Πηλείδης Ἴκελον σάλον αὐτοχώνην. Vbi exponunt,ὃν χαλκέως ὕλης κεχωνευμένον,οὐκ ἔχοντα κατασκευὴν τριπλοῦν,ὃν μόνης χωνείας ἀπολαβόντα: Budæus αὐτοχώνυτον,& rudem à fornace: vt Eustath. quoque τὸν αὐτὸν καὶ ἀκαὶ κεχωνευμένον: Hesychius verò non solùm αὐτοχώνυτον & αὐτόχυτον,sed etiam ἀπ' αὐτῆς τῆς χωνείας τὸ πλεῖστον ἔχοντα καὶ μὴ σφόδρα διάφορον ἄλλου πρὸς ἃς συμπλέουσιν,ὅλον τερέμνιον,οὐ κάλον.
Αὐτόχρημα,t.4,c.605,b
Αὐτοχώνδυτον,Hesychius exponit πρὸς τὴν χρῶτα, ad ipsam cutem.
Αὐτόχρους,t.4,c.619,a
Αὐτόχρυσα,Hesychio sunt τὰ τίμια,Pretiosa.Forsan Ex solido vel puro auro.

Αὐτόχυτος,t.4,c.495,e
Αὐτόχωνον,Hesych.exponit αὐτοχώνυτον. Vide Αὐτοχώνης
Αὐτοψεί,t.2,c.1380,h. Αὐτόψια,ibid.& t.3,c.153,c.ob.
Αὐτοψὶ.pro ἐαυτῷ dicitur,Sibiipsi.Interdum etiā pro σαυτῷ, tibiipsi.vt apud Isocratem ad Demon. καὶ γὰρ αἱ ἄλλαι ἅπασαι λαθεῖν, αὐτοψὶ γε σαυτῷ ὄντες, tibiipsi saltem conscius eris.
Αὐτώδης,Hesychio est ὑπερήφανον, ἰδιαυχούμενον. Per contractionem ex Αὐτάδης,pro quo αὐθάδης dicitur, Sibi ipse tantùm placens, Præfractus.
Αὐτωλὴς,eidem est ὑγιεινὸς, αὐτόχρημ. nimirum ὁ αὐτὸν ὀλαύων aut ὠλίσας.
Αὐτωνυτὴς,t.4,c.781,h
Αὖτως, siue Αὔτως,idem quod οὕτως, Sic, Hoc modo.Soph. ῥᾴδιον ὀξυμιδὴς λύτως ὅπως τοῦ πικροῦ ἐγὼ τίμωρον πλόκον, ita vt ego incido hunc cirrum.Itidem Hom.Iliad. ε, Ἀλλ' αὔτως ὅτι πέρσεν ἰὼν Τρώεσσι φάανθι.id est οὕτως ὡς ἔχεις. Itidem Hesychius accipit in hoc loco Odyss. π, Οὔτω μὲν φαὴν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως:exponens nimirum ὁμοίως & ὡσαύτως. Quo in loco nota etiam illud ὡς αὔτως ex hoc αὔτως & ὡς compositum.Homer.rursum interuenīte particula δὲ dicit ὡς δ' αὔτως.vt Od.υ,Ὡς δ' αὖ τὸν Εὔμαιος ὑπεύξατο πῶϊ λοῦσε. Interdum est Eodem modo,Itidem, Pariter. ¶ Significat etiam ἁπλῶς,ὡς ἔτυχεν,Vtcunque:item εἰκῇ,ἀδιανοήτως,matēw,Temerè,Frustrà. Quo modo Hes.accipit in hoc loco Hom. Αὔτως γὰ ἐπίστασ' ἐσθλὰ εἰδέναι αἴσυλα. Porro quod ad spiritum attinet, annotat Eust. Æolicè aspirari:alioqui ψιλοῦσθαι, vtpote ex pronomine αὐτὸς derivatum. atque adeo tenuari, patet ex eo quòd tenues literæ ipsum præcedentes in aspiratas non vertuntur. vt Il. γ, Φαίης κε ζάκοτόν τε πιτ' ἴμμεναι,ἄφρονά τ' αὖτως.Et Odyss.ξ, Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὖτως μὲ θήσομαι,ἀλλὰ σαώσω ἔρκω,Ὡς πρίν Ὀδυσῆϊ. Veruntamen sciendum,in veteri meo Iliadis exemplari in loco præcedente quantumuis antecedente tenui,tamen aspirari,sicut apud Herodotum quoque legitur ἀπ' οὗ, & similia.
Αὐχέω,Æolicè pro αὐχῶ dici tradunt.id est Ceruix.
Αὐχαλέοι,Hes.sunt σημοὶ, Gloriosi. vel etiam Iactabundi.
Αὐχάθων, Hesychio est αἰαχωρῶν καὶ τὸ ἰμμύτων. Dicitur & αἰαχάζων pro αἰαχωρῶν.
Αὐχενίζω,t.1,c.608,c. Αὐχένιον,t.1,c.607,c.ob.
Αὐχένιος,t.1,c.608,a. Αὐχενῆρ,ib.d
Αὐχέω,ib.e. Αὐχέομαι,ib.f
Αὐχὴ,ib.g. Αὐχένες,ib.h
Αὐχμα,ib.g. Αὐχὴν,t.1,c.607,b
Αὐχὴς,Iactabundus.vulg. l. Sed metuo ne perperam pro αὐχμηρὸς.
Αὐχμηρὸς,t.1,c.608,h.
Αὐχμάω,& Αὐχμέω,t.1,c.610,h
Αὐχμὴ,ibid. g. Αὐχμήεις,ib.
Αὐχμηρὸς,ib. Αὐχμὸς,ib.e
Αὐχμωδὴς,ib.g
Αὔω, vel Αὕω,t.1,c.609,f.& 611,a. Hesychius αὖ,scriptum ψιλῶς,significare ait ἐφύτευε,ἔσπειρε:δασέως autem, ἐξέκαιεν, ἀπῆψε πῦρ. Aliquanto pòst tamen αὔσαι exp. non solum βοῆσαι,sed etiam καῦσαι,φλέξαι,nulla facta mentione diuersitatis spiritus.& forsan vtrunque tenuari posse videatur,quum reperiamus καταῦσαι pro καταῦσαι seu καπακαῦσαι: nisi ionicè positum dicamus vt καπνίδαι & similia. ¶Eustathius αὔσαι ait significare etiam θιγεῖν & ἅψασθαι, tangere: vnde esse χαῦσαι, significans χεῖρας αὔσαι.Hesych. quoque αὖ exponit ἅψαι. ¶ Rursum Hesych.αὖω exponit κεκμαίτω & διψάτω. ¶ Etymolog. αὖω ait significare quatuor:τὸ λάμπω, vnde esse αὐγὴν:τὸ ξηραίνω, vnde αὖος,ὁ ξηρός:τὸ καίω, vnde βαύσανος, ὁ πρὸς τὸ πῦρ ἐγκαλούμενος:τὸ βοᾶ, vnde apud Homerum, Αὖσε δ' Ἄρης ἐπιδούπιος. Esse verò & αὕω significans καθεύδω: cuius hoc exemplum affert ex Ther.Nicandri,ὁπόταν ἐμαλοῖσιν Ἡ ἐν ἁμαξοχίτωνι χθὶ πίσυρι ἀδυπνὸς αὕει.i.καθεύδει ἢ ὁ κατείδως. Vbi scholiastes quoque hoc αὕει politum ait pro ἰαύει,& significare κοιμᾶται aut ὑπνοῖ.
Αὕω,t.1,c.611,b
Αὔως,Æolicè pro ἠὼς,id est ἡμέρα,vt Etymol.& lex.meum vetus tradunt,afferētes ex Sapphone, πάντα αὔως.Item Ἕσπερε πάντα φέρων ὅσα φαεννὸς ἐσκέδασ' αὔως.

¶ Ἀφάβρωμα, Megaris dicta fuit ἡ πολὶς, ab Abrota Nisi v- A
xore. eam enim defunctam, ob prudentiam & castita-
tem singularem Nisus maritus æterna nominis memo
ria celebrare volens, ἐκέλευσε πᾶσι ὅσαι φορεῖν ὠφείλουσι ἐπὶ τοῦ
ἰσθμοῦ, καὶ τὴν πόλιν ἀφάβρωμα δι' ἐκείνου ὀνόμασαι, vt re-
fert Plutar. in Quæst. Græcan. p. 515, meæ edit.

Ἁφαγνίζω, t. 1, c. 189, d

Ἁφαγισμός, οῦ, ὁ, Purificatio vel Consecratio. Exponitur e-
tiam Sanctimonia.

Ἁφάδια, t. 1, c. 1437, f. Ἀφάδιος, ib.

Ἀφάδος, Etymologo est ἰσχνός· ἀφ' οὗ καὶ ἀφαδάνειν. pro quo B
lex. meum vetus habet ἀφάδιος, itémque Hesychius &
Suidas.

Ἁφάζει, Hesychio est αἰσθάνεται, ἀπὸ τῆς ἁφῆς. Aspirandum
igitur fuerit.

Ἀφαία, teste eodem est ἡ Δίκτυννα καὶ Ἄρτεμις, Diana.

Ἀφαιάσαι, idem exponit ἀπαλλάξαι, ἀπολειτουργῆσαι καὶ ἀπο-
λέσαι.

Ἀφαίμαξις, t. 1, c. 161, g. Ἀφαιμάσσω, ib. g
Ἀφαιμα, t. 1, c. 191, f. Ἀφαιρμαπάς, ib. h
Ἀφαιρμαπῶς, ib. & 191, a. Ἀφαιρέσεως, t. 1, c. 191, a C
Ἀφαίρεσις, t. 1, c. 191, a. Ἀφαιρέτης, ib. d
Ἀφαιρέω, t. 2, c. 190. g
Ἀφαίρημα, Hesychio est αἴθριμα, δῶρον, Donarium. Infrà
Ἀφέρμα pro eodem. Vide & t. 1, c. 191, f.

Ἄφακα, Syriaca vox, idem significans quod vulgò φέλλημα seu πέλλημα, teste Etymol. Meminit & Suid.

Ἀφάκη, ης, ἡ, Aphaca seu Aphace: inter fruges reponitur
ac legumina, viciæque species est. vt & Galen. De ali-
ment. facult. libro 1, cap. penultimum inscribens περὶ
ἀφάκης καὶ ἐρέβου, dicit τὸ χῦμα τῆς σπερμάτων τούτων esse D
ὑποπαχυμαλλον ἐμοίως τοῖς φακοῖς: consuli autem hæc ab
agricolis σαφῶς αὐτοῖς τοῖς λεγομένοις ἅμα τοῖς φυτοῖς ἕνεκα
τῆς τῶν ἀλόγων βρωμάτων ὕβρεως. Sed addit βρώσιν appella-
tionem suis tantùm Asianis familiarem esse: apud At-
ticos verò ipsum vocatum fuisse ἄφακον. Plinius lib. 27,
cap. 5, Aphace tenuia admodum folia habet: pusillo al-
tior lenticula est. siliquas maiores fert, in quibus ter-
na aut quaterna semina sunt nigriora & madidiora &
minora lēticula: nascitur in aruis. Quæ mutuatus est ex
Dioscoride lib. 2, cap. 178. Rursum Plinius libro 21, ca- E
pite 17, Amara & aphace & quæ picris nominatur. At
quæ cap. præcedente de aphace scripserat, desumpsit
ex Theophr. Hist. plant. lib. 7, cap. 8. | Ἀφάκη dicitur
etiam esse Libyæ oppidum: INDEX. Ἀφακίτης, ciuis
seu incola eius oppidi.

Ἀφάκης, Stultus. ἀφακὴς enim Hesych. affert pro ὕβρις.

Ἀφαλμοῖ, t. 1, c. 339, d

Ἀφαλὸς φελικεφαλία Hesychio est ἡ μὴ ἔχουσα φαλούς: hoc
est λαμπρὰς ἵππους siue πτίλωμα. quemadmodum Sui-
das quoque φαλοὺς dicta fuisse scribit τὰ ὅπλα τῆς φελικεφα-
λαίας λαμπρὰ ἀπὸ τῶν ἱππικῶν: λέγεται autem παρὰ τοῖς ποιηταῖς. Vn- F
de conijcere est, ἀφάλους galeas dictas fuisse quæ clauis
seu scutulis ex auro splendentibus insignes non es-
sent. Rursum Hesych. ἄφαλον affert pro φαλὸν μὴ ἔχον μή-
τε σφυματωτίδα. Vertur autem eo vocabulo Homerus
Iliados κ, dicens, σμερδαλέω δ' οἱ κυνέην περικάλλεα ἴσκεν Τα-
ρταρείην ἄφαλόν τε καὶ ἀλοφόεσσαν
Ἄφαλος, t. 1, c. 339, d. Ἄφαλτος, ib.
Ἀφαμαρτίαν, t. 1, c. 387, c. Ἀφαμαρτητικός, ib. f
Ἀφίμαρτον, ibidem.
Ἀφαμιῶται, Hesychio sunt εἰκῆται ἀχρεῖοι, πτίροικοι, Famu-
li rustici, Accolæ. Pro quo supra ex Athen. & Eust. ha-
buimus Ἀμφαμιῶται.
Ἀφανδάνω, t. 1, c. 1437, f
Ἀφάνεια, ας, ἡ, Obscuritas. Affertur ex Thucydide. Vide Ἀ-
φωνία.
Ἀφανής, t. 4, c. 16, c
Ἀφανίαν, Hesychius affert pro σκιαγραφίαν ἐπίπονον. Alio-
qui significat Obscuritatem, vt apud Thucydidem li-
bro 2, pag. 60, ἔχει δέ τι ἀγαθὸν ἀφανὲς πρὸς πόλιν, ἀξιόμα-
χος ἀφανὴς κακῶλυται. Vbi metaph. signif. habet vt & H
contrarium ex λαμπρὸς, Splendor.
Ἀφανίζω, t. 4, c. 17, f. Ἀφανισμός, t. 4, c. 18, d
Ἀφανισμός, ibid.

Ἀφανιστός, Obscurandus: item Delendus, Tollendus è me-
dio.
Ἀφανιστής, t. 4, c. 18, c. Ἀφανιστικός, ibid.
Ἀφάνη, fertur fuisse locus in Sicilia ignobilis: indéque
prouerbialiter de rebus incertis dictum fuisse ὦ Ἀφά-
νης. Inde est Ἀφανῖτης, Oriundus Aphannis.
Ἀφαντασίωτος, t. 4, c. 37, c. Ἀφάντως, ibid. g
Ἄφαντος, t. 4, c. 14, c. Ἀφαντῶς, t. 4, c. 17, a
Ἀφάπλω, t. 1, c. 496. g
Ἄφαρ, Statim, Continuò. ἔχεως, ἀθρόως, Hesychio. vt & a-
pud Homerum in Odyss. vbi dicit, ὄφρα μὲ καὶ πλήσω-
σιν, exponunt ἀθρόως. Sunt qui ab ἄπνευμα derivent, expo-
nentes ἔχεως καὶ ἄμα τῷ ἀπνεῦσαι. Etymologus quamvis
significare ait: τὸ ἔχεως, vt — ἄφαρ δέ οἱ Παλλὰς Ἀθηναίη·
μοῖ: item τὸ ἀσχόλιον καὶ ἀδιάσχεμμα, vt, — ἄφαρ δὲ τῷ χεῖ-
ρες ἀμαιμακέτοιο καὶ ἥρωος necnon τὸ αἰφνίδιον, vt, Ὡς δ' ἄφαρ
ὦκα Τρώων ἐλασσαμένω μαιμώσας ἵππους: denique τὸ ῥᾳδίως, vt
ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθε. Inde COMPAR. Ἀφάρ-
τερος, Celerior, Velocior, Pernicior. vt Etymologus quo-
que & lex. meum vetus ἀφάρτερος exp. in hoc loco Ho-
meri Iliad. φ, Τῶν δ' ἦτοι μὲν ἵππος ἀφάρτερος. recte. præ-
cedit enim, ἀλλά τι ἵππος Βορεάδησιν, πρό τ' οἶος λοιγὸς ἰοῦ-
σιν, equi sunt tardissimi. Inde & ADVERB. Ἀφα-
ρῶς, idem cum suo primitiuo significans, vt Etymolo-
gus docet: qui de ἄφαρ loquutus, subiungit, ὃ καὶ οἱ
Ἴωνες καὶ Ἐφέσιοι Ἀφαρὲ λέγουσι τὸ ἔχεως ἐξαίφνης καὶ
τὸ ἀθρόως καὶ ἀσκέπτως καὶ τὸ ταχέως. Et paulo post, quum dixisset compar. ἀ-
φάρτερος esse ab aduerbio ἄφαρ significante τὸ ἔχεως, ad-
dit, ὅτινες δὲ οἱ Ἀλεξανδρεῖς Ἀφανὲς λέγουσι τὸ ἐπισφαλῶς ἢ
ἔχεως καὶ ἀσκεπτοτέρως καὶ τὸ λέγειν. Itidem & Suidas.
Apud Eustath. verò sine diphthongo SCRIPTVM
Ἀφαρές: pag. 158, τὸ δὲ Ἄφαρ, ὁ μέχρι καὶ ἐν ἄφαρ σεσήμανται
ἔθος ἐς λέγουσιν Ἀφαρὲ τὸ αὐτό. Dicit porro & ipse ἄ-
φαρ ab ἄπνευμα derivari, & tenuari veluti Æolicum.
Ἄφαυβον, Hesychio ἐλεύθερον.
Ἀφαυὲ, vide in præced. Ἄφαρ.
Ἀφαρδὲς, Hesychio teste est Pinna quam thynnus fœmi-
na sub vētre habet: τὰ πτίλα ὑπὸν τὸ ὑπὸ τῇ γαστρὶ πτερύ-
γιον. vt Athen. quoque l. 7, ex Aristot. refert τὰ θυννία
τὰ ἄρρενα διαφέρειν τῷ ἔχειν ὑπὸ τῇ γαστρὶ πτερύγιον, ὃ καλεῖ-
ται ἀφαρές. Est & nomen proprium heroïs apud Hom.
Ἀφαρῖαι, Sudo, item Haurio. Hesychius enim ἀφαρῖαι af-
fert pro ἱδρῶτι, αἱμάτῳ.
Ἀφαρὲ, vide in Ἄφαρ paulo antè.
Ἀφάρκα, ης, ἡ, Apharca: arbor semper virens, apud Theo-
phr. Hist. pl. l. 5, c. 15, & l. 5, c. 4.
Ἀφαρπάζουσι, Hesychio est ἁρπάζουσι, ἁθυμοῦσι.
Ἀφαρπάζος, eidem est ἀφυλακτῶς.
Ἀφάρπασος, t. 4, c. 45, c. Ἀφάρμακος, t. 4, c. 47, b
Ἀφάρμαρτ, legi in Epigramm. pro ἀφάμαρτ, tradunt v. l.
Quòd si ἀφάρμαρτ scriptum esset, foret μετάθεσις seu ὑπ-
πή, ὑβρισμός, vt quū Homerus dicit βαρέσιν pro βορέσι-
σι, & ῥαβδῶν pro δαρδῶν.
Ἀφαρμίζω, t. 1, c. 581, c. Ἀφαρμίδα, ib.
Ἀφαρίζομαι, Iusculum ex tempore factum. Eustathius pa
gina 1191, τὸ δὲ Ἄφαρ, ὅθεν ἔχει καὶ ἄθρως, οὕτως ἐσήμα-
νε τὸ κατὰ τὴν αὐτοσχεδίαν, ὃς καὶ παρὰ τοῖς πάνυ τὸ
αὐτοσχεδιάζειν ἀφαρίζειν φασί, ὡς ἐκ τοῦ ἐξαίφνης ἔχειν
μου ἐβούλομαι.
Ἄφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuestis: item Inaratus. Hesychius enim
affert non solùm ἄφαρον pro αἱμάτιον, αἰσθῆτα, sed etiā
ἄφαρον pro ἀτρύγητον, vt Suidas quoque ἄφαρον χλῆθρον dici
scribit πλεοναστικῶς, τὸ πολλὰ μὴ τρυγηθέντα. Etymo-
logus quoque ita dici tradit τὸ ἀγνὸν, γῆν χλῆθρον ἀπὸ τοῦ
φέρω. afferens hoc ex Callimacho hemistichium, ἀφάρο-
νος ἐρέβευς.
Ἀφάρτος quoque, Etymologo & lexico meo veteri est ὁ
ἀπερισπάστως γῆν, addentibus, φάρος γὰρ ἡ ἄρσις, derivanti-
busque hæc à φάρω significante χάνω, findere. Sunt qui
Ἄφαρτος scribant & pro ἄγονος accipi dicant, vt φάρω
quoque pro γῆν ἄρω.
Ἀφαρῶν, t. 1, c. 543, d
Ἀφαρπάζω, t. 1, c. 547, a. Ἀφαρπάζιμα, ibid.
Ἀφάρτερος, vide paulo antè in Ἄφαρ.
Ἄφαρτις, Hesychio est πολὺς, ἄρτιος, διπλοῦς.

Ἀφάμης, eidē est ἀιδρεύτατος. Vide & Ἀφόρμης paulo antè. A
Ἀφασία, t.4, c.53.a. Ἀφάσιος, t.1, c.505, b
Ἀφατῖτες, Hesychio μασοὶ, ἢ μαλαί, Mammæ, Vbera. Infrà Ἀφαμίτης pro eodem.
Ἄφατος, t.4, c.54.a
Ἀφάτως, Ineffabiliter. ἀδιηγήτως.
Ἀφαυαίνω, & Ἀφαυαίνομαι, t.1, c.610, b
Ἀφαυρὸς, ib.h. Ἀφαυρότατος, ib.
Ἀφαυρότερος, ib.
Ἄφαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Illibatus. v.l. forsan ab ἀΰω significante ψαύω καὶ θιγγάνω, vt idem sit cum ἄψαυστος, Intactus. B
Ἀφαύω, t.1, c.609. h
Ἀφεψαι, Hesychio est non solùm σωθῆναι, (vt Suidæ quoque ἀφεσκωμένοι) sed etiam μύξαι.
Ἀφάω, t.1, c.505, a. Ἀφαγὴς, t.4, c.75. g
Ἀφέδιμος ἡμέρα, apud Lacones est ἡ ἔνη ἄνοια, teste Hesychio. Si ἀφέδιμος scriberetur, esset ea in qua τὰ φεδίσια non celebrantur.
Ἀφεδρώδη, idem affert pro ἀναιδῆ. Impudentem.
Ἀφεδρία, t.1, c.1083, c. Ἀφεδρίων, ib.b
Ἄφεδρος, ib.a. Ἀφεδρών, ib.b C
Ἀφεῖσι, Ionica dialysi pro ἀφῆν dicunt poetæ à them. ἀφίη μι. à quo est & particip. aor.1 pass. ἀφεθείς.
Ἀφεδίστερον, t.4, c.77, d. Ἀφεδίως, ib.e
Ἀφειδὴς, ib.b. Ἀφειδία, ib.e
Ἀφειδώλια, ib.b. Ἀφειδῶς, ib.c. & c.592, c.ob.
Λελεῖκα, plæt. perf. act. verbi ἀφίημι: ex quo pass. ἀφεῖμαι. Ἀφεῖμεν aūt, est aor.2 act. ab eodē. cuius infin. est ἀφεῖναι.
Ἀφειμένως, t.1, c.1660, a
Ἀφεκτέον, Abstinendum est. Genitivo iūngitur, vt & primitiuum eius ἀπέχομαι. Ifocr. τὴν συμβουλεύουσιν ἀφεκτέον. D
Ἀφεκτὸς, Varin. affert pro ἐπὸς, ἢ εἰς μέσις ἀκατηγόρητος. forsan est ab ἀπέχομαι, & significat eum à quo abstinetur.
Ἀφελγάνω, Lædo, Malum importo. Hesych. enim ἀφελγάνουσα exp. κακοῦσα.
Ἀφέλεια, vide in sequente Ἀφελὴς.
Ἀφελίαν, Varin. affert pro σωτηρίαν, κατὰ: sed suspectū est.
Ἀφελὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Simplex. Lucian. ὡς ἀφελὴς πᾶς ὅτι ἀ- πλοῦς. Item ἀφελὴς διαίτη καὶ λιτὴ dicitur quæ est ἀσκέπαστος, simplex seu tenuis & frugalis, omnique luxu carens. vt & ἀφελὴς λόγος apud rhetores, Oratio simplex E & fūco carens. Hesychio ἀφελὴς est ἁπλοῦς, καθαρὸς, ὁλόκληρος, ὁ μήτε πλεονάζων μήτε δέων τῷ σώματι, Illæsus, Purus, Integer, Cui nec superfluum quippiam in corpore est nec deest. Idem πεδία ἀφελῆ dici scribit τὰ συκοδένδρεα, arboribus consita: procul dubio respiciens ad hunc locum Aristoph. Equit. de Cratino, — ὃς πολλὰ βόλβιτα τοτ' ἐπαίρων, διὰ τῆς ἀφελοῦς πεδίον ἐρεῖ. subiungit enim, ἢ τῆς σπανὸς ἀθρανέως ἔφερε τοὺς θρῖδ' ἢ ταὶ πλατάνους καὶ ὃς ἐ- χθρὸς ἀθηλύμους. Schol. verò ibi ἀφελῆ πεδία allegoricè dictum ait τὸ ὅτι τὰς φαύσεις ἁπλῶς καὶ ἀπλοῦ. id est ἢ F ἀφελῆ λόξιν, seu πλὴν ἁπλῶς ἀφεῖσαν. qui & ἀφελῆ γναθμὸν dici scribit πλὴν ἀπὸ κροτ καὶ δασύτητος, vt in hoc gnomico hexametro, Μισῶ πλὴν ἀφελῆ, μισῶ πλὴν σώφρονα λίθον, odi quæ simplex nimiū est, odi & nimis castam. Inde ADVERB. Ἀφελῶς, Simpliciter, Nudè. ἁπλῶς. vt τὰ ὄρη σύλα ἀφελῶς χλόην, apud schol. Aristoph. & Suid. In v.l. exponitur Simpliciter, Ingenuè: item Incuriosè, Incon sideratè. Inde & SVBST. Ἀφέλεια, ας, ἡ. Simplicitas. Damascius apud Suid. de Isidoro, ἐκεῖ τὴν ἀφέλειαν ἢ ἀ- G φέλειαν ἢ καὶ τὰ ἐξαίρετα. Plut. Symp. sept. l. ὡς εἶναι δεῖ ἢ τὴν Ἡσιόδειον ἐκείνην ἡμῖν ἢ λιτότητα ἢ ἀφέλειαν. Apud eūdē reperitur ET Ἀφελία pro eodē. vt in l. De deo Socr. αἱ- φνὴς ἀπορία ἢ ἀφελία μᾶλλον δὲ φιλοσοφίας ἐξεβρωνίσατο. At Ἀφελότης, τητος, ἡ, nescio vnde acceperint v.l. itidem pro ἀφέλεια. Simplicitas.
Ἀφελία, vide in præcedente Ἀφελὴς.
Ἀφελίζω, & Ἀφελίσσομαι, t.1, c.1197, b
Ἀφελκύω, t.1, c.1196, e. Ἀφέλκω, t.1, c.1194, c H
Ἀφέλκωσις, t.1, c.1197, b
Ἀφελλία, Vitiligines nigræ. Hesych.
Ἄφελμα, eidē est τὸ κάλλιον ξύλον, Scopa. Dicitur idē & ὄφελμα.
Ἀφελότης, & Ἀφελῶς, vide paulo antè in Ἀφελὴς.
Ἄφεμα, t.1, c.1660, g. Ἀφέμενος, ib.a
Ἄφενος, ὁ vel τὸ, Diuitiæ, Opes: seu Reditus, Census, & quidem propriè vnius anni, vt volunt grammatici. dicunt enim esse τὸ ἀπ' ἐνιαυτοῦ ἐνιαυτῷ συναγόμενον πλοῦ- τον, seu τὸ ἀπὸ τῆς ἐνιαυσίου γεωργίας, τὸ ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσίαν: πλοῦτον verò, τὸ ἀπὸ πολλῶν. Hom. Odyss. ξ, οὐδέ τ' ἔμοιγε φανεῖ ἔτ' ἄφενος ἔσσεσθαι: quū prius dixisset, Ἢ γάρ σοι ζωὴν γ' ἐῶ ἔμμεναι, οὔτινα τίσιν Ἀτρεΐδαι τίειαν: pro eodē accipiens ἄφενος & ζωὴν, opes nimirum & copias ad vitam sustentandam necessarias: in quarum censu ponit armenta, onium & caprarum porcorúmque greges. Idem rursum Homer. Iliad. ψ, Ἀλλ' αὐτὸ πρότερον μάλα μὲν γὰρ οἱ ἔδοσαν Ζεὺς ἄφενος. Et Il. α, — ἄφενος καὶ πολύν περ ἀμύξαι. Sic Hesiod. Οὐκ ἄφενος φύγοι, οὐδὲ πλοῦτον τὸ ἄλλον. Idem masculino vtitur, in Ergon initio, ζηλοῖ δέ τε νείμα γείτων Εἰς ἄφενον σπεύδοντα.
Ἀφενώδη, lusus nomen est apud Poll. l.9, dicti παρὰ τὸ ἀφένειν. eo enim oportebat ἐφαπτόμενον ἀφένειν τὸ κύκλου, συμμε τρεῖσθαι ὡς ἴσης τῆ κύκλου ῥοπῆ.
Ἀφεξίς, apud Hes. legitur, expositum ἀποστέρησις, ἀποχωλύσις, ἀποχώρησις. Arcens, & Prohibens. Videtur esse Ionicum pro ἀφειξις, à them. ἀπέχω: id est habere Ionicum pleonasmum τὸ ε.
Ἄφερις, eidem est ἄφωνος, Mutus: quo significatu suprà habuimus Ἄτερος siue Κώφος.
Ἄφεσμα, eidem est ἀπόθημα, δῶρον, ξένιον, Donarium, Xenium. pro quo suprà ex eodem habuimus ἀφόρημα.
Ἀφέσιμα, eidem sunt ἄχρηστα, Inutilia. Varino autem teste ἀφέσιμος τίμος est ὁ ἀκαλλώπιστος.
Ἀφεσιμυθέω, Enarro, Explano, Expono. Bud. ex Platone.
Ἀφεστύζω, Abrepo, Repens abeo: interdum & generalius Abeo, Discedo. vt ἀφίστημι quoque. Item simpliciter pro Eo, vt Suidas ἀφεστύκασι exponit βαδίζουσι, in hoc loco Aristophanis, Ἐφ' ὧν ὑπὸ δόμων δαιμόνιος ἀφεστύκασι addens metaphoram esse ἀπὸ τῆς ἱππικῆς.
Ἀφεστυμοδόκει, t.1, c.1359, b. Ἀφέστω, ib.c
Ἀφέστιος, & Ἀφέστιτος, irregulariter formata sunt ex Ἄφοστος significante ἀφόρητος, Non ferendus, Intolerabilis. ἀνύποστος. vt ἀφέστιτος πόνος apud Gregor. in Tragœd. Labor minimè tolerabilis, seu Intolerabilissimus. Hesych. verò ἀφέστιος affert non solùm pro ἀφόρητος, sed ἀφέστιος etiam pro ἄοικος: innuēs actiuè etiam accipi pro Inferiores & oneri ferendo impares. Adhæc ἀφεστίους affert pro πολυφερεστέρους, ἰσχυροτέρους: in quo α epitaticum est, non priuatiuum, vt in præcedentibus.
Ἄφες, Dimitte: imper. aor.2 act. ab ἀφίημι. Dicitur & ἄφες ζεῦγος, pro Desine iungere.
Ἄφεσις, t.1, c.1661, b. Ἄφεσις, t.1, c.1660, g
Ἀφεσμὸς, t.1, c.1681, a
Ἀφέσπεν, & Ἀφέσπαν, per syncopen pro ἀφεσίκασι & ἀφεσίκασιν, teste Etymologo, qui illud exp. ἄπωθεν ἢ χωρὶς ἱσήκασι: hoc, πόρρωθεν ἵστασιν. Ambo sunt ab ἀφίημι: ambo etiam apud Homer.
Ἀφεστήκω, idem quod ἀφίσταμαι: thema ex præt. perf. actiuo eiusdem verbi. Xenoph. Anabas. 2, Ἵνα μὴ λειπόμενοι ἀφεστήκοεν αὖτε φίλος ἡμῖν οὐδὲς ἀπολιφθῇ). id est ἀπόστημι, Descisceret, Deficiet.
Ἀφεστικὸς, t.1, c.1751, g
Ἀφετὴρ, dictus apud Cnidios fuit magistratus quidam, nimirum ὁ τὰς γνώμας ἐρωτῶν, qui sententias rogabat, teste Plut. in Hellen. quæst. p.510, mex edit.
Ἀφέτης, t.1, c.1276, g. Ἀφετὴς, t.1, c.1661, a
Ἀφετὸς, ib.b
Ἀφέταιροι, Sodalibus priuati, vel etiam A sodalitio amoti. Poll. l.3, ex Theopompo historico affert ἀπαλλάττω, ἀφέταιρον, ἀπαλλώμενον: sed παραπίπτειν hæc esse dicit.
Ἀφετίον, Dimittendum: aduerb. positionis, à verbo ἀφίημι, retinens accus. vt & primitiuum ipsius. Plato De rep. l.2, ταύτην τὴν σκέψιν οὐκ ἀφετέον.
Ἀφετρία, Hesychio ἀρχὴ, ἡγεμονία, Imperium, Principatus. Apud Suid. verò ἀφετρεία, ἀρχή: sed subiungentem, θύρα τοῦ ἱπποδρόμου. i. Ianua hippodromi, ex qua nimirum emittuntur equi ad ineundum curriculum.
Ἀφετὴρ, ῆρος, ὁ, Dimissor. Legitur apud Etym. & in lex. meo vet. sed sine expositione.
Ἀφετρεία, t.1, c.1661, g. Ἀφετρεῖος, ib.f
Ἀφέτης, ib.h. Ἀφετικὸς, t.1, c.1662, b

Ἀφιᾶς t.1,c.1661,c. Ἀφλάκτως,t.4,c.119,a

Ἀφλίς,Hesychio ἀδιάκοπος.

Ἀφλόω,Acerbo,Inflammo.vnde apud Aristoph.est ἀφλόωσι τὸ στόμα,quod Suid.exp. φλογιοῦσι. Apud eundem legitur hic iambus,Ἄφλυς τὴν φαγαίναν ὦ γυναῖκες τῆς χάπτακος:desumptus ex eiusdē comici Pace. Sed vulg.edit. ibi habent ἄφαυσ: quod schol.exp. φρύξον,torre:addens quosdam scribere ἄφαυσον,exponeréque ζέσον,Feruefac, seu In feruida coque.

Ἀφυλάλου,Hesych.exp. ἀπὸ σπινθῆρος λαμπροῦ.nā φύλαλος dicitur Scintilla.

Ἀφυλία,t.1,c.1378,g. Ἀφύλαμα,t.1,c.1379,a

Ἀφυλακάμων, Hesych.ex Soph. Antenoridis affert pro ἀφωμίλητος

Ἄφυλις,t.1,c.1378,h. Ἀφύλλω,ib.g

Ἀφίωμα,pro ἀφῶμα dicitur,ἐπειδὴ τὸ ι,& pleonasmo τὸ ω, vt tradit Etym.ex Herodiano, qui & Atticum esse dicit.itidémque in tertia plur.præt.pass.dici ἀφίωντο pro ἀφῶντο,& in prima sing.ἀφίωμαι pro ἀφῶμαι. Suid.ἀφίωκα Doricum esse scribit,ἀφῶκα autem Atticum: veruntamen eo & Ionesvti,& inter eos Herodotum.Idē meminit & passiui ἀφίωνται, dicens esse αἰολοπάκτιον, Ionicè nimirum pro ἀφῶνται. sed mitor cur hæc verba in exemplum afferat,ἀφίωνται γὰρ αἱ ἁμαρτίαι σου. Ibi enim ἀφίωνται non est subrunct.modi,sed indicatiui,positum pro ἀφῆνται,remissa seu dimissa sunt.

Ἀφιῶσι,Atticè pro ἀφιᾶσι:præter.imperf.verbi ἀφιάω.

Ἀφή,t.1,c.504,e. Ἀφήβαι,t.1,c.1447,g

Ἄφηβος,t.1,c.1445,b

Ἀφηγέομαι,seu Ἀφηγοῦμαι, Duco, Præco,t.1,c.1415,f. Ἀφηγοῦμαι,Narro,ib.h

Ἀφήγημα,t.1,c.1416,a. Ἀφηγηματικός,ib.

Ἀφηγητικῶς,t.1,c.1415,h. Ἀφηγητής,t.1,c.1416,a

Ἀφηγητής.Ductor,Dux viæ. Hesychio idem est cum ἀφηγεμών, id est ὁ ἀφηγούμενος ἰδεῖν,ἰδεῖσθαι.

Ἀφηδύνω,t.1,c.1433,f. Ἀφηκίς,Hesychio δῶρον

Ἀφήκω,vt ἀφικνέομαι,Peruenio:apud Plat.l.7 De rep.

Ἀφῆλιξ,t.1,c.1452,g. Ἀφηλιώτης,t.1,c.1456,g

Ἀφήμενος,Hesychio ἀπὸ τοῦ καθῆσθαι, Sedens procul ab,seu seorsum ab. Ἀφημερόω,t.1,c.1465,h

Ἀφημίζεσθαι, Hesychio est ἀπειλεῖσθαι.

Ἄφημος,t.4,c.56,d. Ἀφήμων,ib.

Ἀφήμως,Tacitè.Hesychio ὡς νόμῳ,ἀπόχρῃ.

Ἀφῆσαι, Hesychio est τὸ πρὸ ὀπτήσεως κριθὰς ἢ χειρὶ ῥῖψαι, hordea decorticata vel tusa manibus terere. Apud eūdem legitur ἄφιμα,expositum ἔκτιλμα.

Ἀφιαλάω,t.1,c.1470,b. Ἀφιασμός,ib.e

Ἀφιατεῖς,ib. Ἀφιατάω,ib.

Ἀφιωνεῖς,t.3,c.1178,h. Ἀφιτρία,t.1,c.1662,c

Ἀφιτρεύς,ib. Ἄφιτνον,ib.

Ἄφλαι, sunt in oris superficie vlcera maligna & serpentia, ignea quadam caliditate prædita,quæ præcipuè teneros adhuc pueros exercent & sæpe consumunt: interdum verò etiā viris & mulieribus accidunt, sed in his idē periculū non est.Incipiunt à gingiuis,deinde palatū totúmque os occupant,tum ad vuam fauceſq; descē dūt:quibus obsessis non facilè fit vt puer conualescat. Sunt autē modò subalbida, modò subrubra, modò nigra velut eschara:pessima & maximè lethalia sunt quæ nigra sunt.Hæc Gorr.ex Celso,Gal.& Polluce. Quanquā verò(inquit idem Gorr,)nomen hoc propriè de vlceribus oris dicatur,aliquando tamē & in aliarū partiū vlceribus vsurpatur,veluti testium: vt videre est apud Gal.l.9 περὶ χρ. τόπ.& apud Paulum l.3,c.54,vbi ἀφλᾶσι διδύμους curant,hoc est,testesveluti aphthis exulceratos.Hippocr.& de fistula pulmonis dixit l.1 De morbis,ἰὼ ἀφλώδεα σύριγξ τῷ πολίτῃ,πυρῆς ἴχλ βλαχρός. Vbi nota v e r s v s.Ἀφλώω,significans Aphthis laboro, Laboro vlcere illo quod aphtha dicitur: vel etiā Laboro vlcere aphthæ simili.Hippocr.γυναικ.1,ἰὼ παιδίου ἀφλᾶ τὸ αἰδοῖον.Et rursum,ἰὼ ἀφλώδεα τὸ αἰδοῖα. |Rursum ἄφλα etiā nomē σύριγγος,descripti à Gal.l.9 περὶ χρ. τόπ. quod idē est,paucis variantibus,cū passillo qui ab Aetio & Paulo ἕλκη φιλῶν appellatur,propterea q̄ subere cō stet.Gorr. A superioribus verò ἄφλωσις, præter ἀφλόω derivatur s r i a m Ἄφλωρος,idē cū ἀφλῶν significans.

A Nā Cæl.Rhod.l.16,c.10, quū dixisset aphthas medicis dici vlcera oris quibus præcipuè infestentur infantes, subiungit, Vnde ἀφλῶσιν corruari placet eruditis,quē emsmodi vexet affectio. Inde s r Ἀφλώδης,significans itidem Aphthis laborans.Hippocr.Epid.5,σύριγγα πολλὴν ἀφλώδεα. Idem dicit ἀφλώδεα ῥήγματα ἐπιόντα, in Coac.progn.

Ἀφλωρεία,t.4,c.139,e. Ἀφλωρίζω,ib. Ἄφλωρος,ib.

Ἄφλως, Suida teste est ὁ Διόνυσος, Bacchus.

Ἀφλῶω,vide in Ἄφλαι paulo antè.

B Ἀφόβητος,t.4,c.136,f

Ἀφόβιτος,Hesychio ὁ βορὸς ἐσθίων,Auidè vorans.

Ἀφόβιμος,Cuius cōsilia non intereunt,sed immota manent.Sic Soph.ἀφόβιμος γνώμας dixit τὰ ἀμεταφόρους.

Ἄφοβος,t.4,c.146,e. Ἄφοβος,vide paulo antè in Ἀφή.

Ἀφοβύσσος,t.4,c.137,b. Ἀφόβωτος,t.4,c.141,f

Ἀφοβία,t.4,c.149,c. Ἀφόβως,t.4,c.148,e

Ἀφόβως,t.4,c.149,c. Ἀφοβεία,t.4,c.140,d

Ἄφορος,ib.c

Ἀφία,ας,ἡ,planta quædam quæ λύθρῳ ἅμα τῷ βλαστεῖν τὸ ἄνθος ἀφίησιν,vt ex Theophr.discimus Hist.pl.l.7,c.8. Sunt qui putent esse βήχιον Dioscoridis, Tutilaginē Plinii.

Ἀφίγμαι,t.1,c.1683,a

Ἀφιδίτης,Hes.affert pro ἀφροδίτης. Sed scribendum potius ἀφριδίτης per diphthongum.

Ἀφιδρόω,t.3,c.1793,a. Ἀφίδρωμα, t.1,c.1093,f

Ἀφιδρωόω,ib. Ἀφίδρως,ib.g. Ἀφιδρώω,ib.f

Ἀφίδρωσις,t.3,c.1793,b. Ἀφίεμαι,t.1,c.1680,d

Ἀφιερεύω,t.1,c.1650,a. Ἀφιερεύσιμα,ib.b. Ἀφιερόω,ib.a

Ἀφιέρωμα,ib. Ἀφιερωμάτιον,ib. Ἀφίεσις,ib.

D Ἀφίεω,t.1,c.1653,e. Ἀφιζάνω,t.1,c.1091,g

Ἀφίζω,t.1,c.1089,e

Ἀφίημι,Dimitto,&c.t.1,c.1659,a. Ἀφίημι,Omitto,&c.ib.b Ἀφίημι,Remitto,&c.c.1660,c. Ἀφίημι,Permitto,&c.b. Ἀφίημι,Emitto,&c.ib.c. Ἀφίημι, Trāsmitto,&c.ib.f. Ἀφίημι,Proicio,&c.ib.g.

Ἀφικάνω,t.1,c.1681 , c.

Ἀφικνέομαι,t.1,c.1683,a.de quo etiam obiter c.1681,e

Ἀφικτὸν, Hes.exp.κάθαρτον,μυστικόν: mox afferens Ἀφικτὸς, exponénsque itidem ἐκκάθαρσις,μυσταγωγός.

E Ἀφίκτωρ,veteribus dicitur ὁ ἱκέτης,teste Eust.p.1458 & vbi ipsum ab ἵκω deriuat. Hes. quoque ἀφίκτορες dici scribit ἢ ἱκέται: proculdubio quoniam ad eum veniūt supplices opem petitum.

Ἀφιλάγαθος, Qui nō est φιλάγαθος,i.amans bonorū. Exponitur etiam Benignitate carens.

Ἀφιλαθρωπία,t.1,c.454,f. Ἀφιλάθρωπος,ib.

Ἀφιλαθρώπως,ib. Ἀφιλάγυρος,t.1,c.533,d

Ἀφιλέταιρος,t.1,c.1180,b

Ἀφίλης,Hesychio καθαρὸς,ὑγιὴς,ὁλόκληρος. Quo modo & ἀφιλὴς suprà expositum habuimus ex eodem.

Ἀφιλία,t.4,c.153,d. Ἀφιλίατος,t.4,c.157,b

F Ἀφιλόδικος,t.1,c.1037,d

Ἀφιλοικτίμων, Qui non amat misereri. ideóque,Immisericors, Immitis.Hesychio quoque ἀφιλοικτρήμονες sunt ἀνελεήμονες.

Ἀφιλόκαλος,t.1,c.38,g. Ἀφιλόπαις,t.1,c.1011,b

Ἀφιλοπάσχως,ib. Ἀφιλὴς,t.4,c.153,b

Ἀφιλοσόφως,t.3,c.901,e. Ἀφιλόσοφος,t.3,c.900,a

Ἀφιλόστοργος, Destitutus affectu illo amoris qui peculiariter φιλοστοργία & στοργὴ nominatur. Aliis generalius etiā Non amans.

G Ἀφιλοπαθία,t.3,c.1538,g. Ἀφιλοπαθία,t.3,c.1560,g

Ἀφιλόπαις,ib.d

Ἀφιλοχρηματία, Pecuniarum nullus amor.i.Neglectus cōtemptúsque pecuniarum.

Ἀφίμαται,t.1,c.1381,d

Ἄφιξις, Aduēt⁹,&c.t.1,c.1683,e. Ἄφιξις,Discessus,&c.ib.f

Ἀφιππάζω,& Ἀφιππάζομαι,t.1,c.1711,g

Ἀφιππία,t.1,c.1708,a.& 1710,c. Ἀφιππεύω,t.1,c.1710,c

H Ἀφιππία,t.1,c.1707,b. Ἄφιππος,ib.c

Ἀφιππαξέται,t.1,c.1704,c. Ἀφίπαμαι,t.1,c.1713,f

Ἀφιπόλιος,ib. Ἄφις,Cimex.v.l.

Ἀφίπμαι,t.1,c.1751,c

Ἀφίστημι,idem quod ἀφίσταμαι,Absistere seu discedere facio: id est Amouco, Tollo. Dioſc.l.3,c.101, ἀφίστησι λιχῆνας

Ἀφαιρέω, ῶ, idem. Basil. χωρίζειν αὐτὸν ἢ ἀφιστᾶν ἡμᾶς τῆς κοινῆς σωτηρίας, seiũgere ipsum & abducere à communi significatione. Ἀφίστημι, t.2, c.1751, f

Ἀφλάσσει, Hesychio est ἀπολέσαι, Perdere.

Ἄφλαστον, υ, τὸ, Summa puppis pars. Poll. enim lib.1, τὸ ἄκρα τῆς πρύμνης vocari ἄφλαστα dicit: ὃν ἐνίοις ὀρθὸν ξύλον πεπηγέναι, & vocari σπεῖρα. Itidem Pausan. ex Didymo refert ἄφλαστον nominari τὸ ὅτι πρύμνης αἰσσοντα φέρον εἰς ὕψος ὀκτὼ πηχῶν ὀρθὸν καμπύλον, λήκυθος δ' αὐτῷ πλησίον κατείνου, ὑφ' ᾗ κυβερνήτης, vt testatur Eust. p.1039, qui etiam addit, ὃν τῷ κατείνῳ καὶ τῷ φρενίῳ suspendi tæniam, nimirum εἰς ἔνδειγμα τῆς τύχης: denominatum esse ἀπὸ τοῦ μὴ ῥαδίως φλᾶσθαι, id est θλᾶσθαι. Ibidem ex eodem Didymo tradit ἄφλαστον diuersum esse ab ἀκροστόλιῳ, vt & schol. Apollonii. Apollonius tamen in suo lexico hoc ἄφλαστον per ἀκροστόλιον expoſuit, vt Etym. quoque ἄφλαστα vocari ait τὰ ἀκροστόλια τῆς τύχης: itidémque Hesych. & Suid. τὸ ἀκροστόλιον & τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης, ὑποπεπλωκὸς εἰς ὕψος. Sed aliam, imò contrariam ii rationem nominis afferunt et cuius ex Eustathio paulo antè memini: nimirum ἄφλαστα dici κατ' ἀπόφασιν, quoniam sunt ἄθλαστα seu ἄθλαστα. Sed miror cur scholiastes Apollonii ἄφλαστον esse voluerit σωλῆνα τῷ πρῴρᾳ, quum in puppi ei locum tribuat Hom. Il.ο, vbi canit, Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν, ἐπεὶ λάβε, οὐκὶ μεθίει, Ἄφλαστα μετὰ χερσὶν ἔχων. Itidémque Germanicus Cæsar, Fulgẽt Argoæ stellis aplustria puppis. (Latini enim paucis immutatis literis Aplustre vocãt hoc ἄφλαστον: licet Festus Aplustria dicta velit quia erãt amplius quàm essent necessaria vsu) Quin & Etym. ἄφλαστα dici ait τὰ πρυμνήσια, κέρυμβα autem τὰ πρῴρια. Veruntamẽ ipsi etiã ἀφλάστῳ tribuit κέρυμβα Apollonius, sic canens Argon. l.1, ἀφλάστῳ παρίρρυσεν ἄκρα κέρυμβα. Cui loco simulis hic Lucani, — validis aplustre lacertis, Auulsáque rotant excusso remige sedes. huic autem Lucani, ille Silii, Et transtra & mali, laceróque aplustria bello. Cicero verò & ante eum Luer. dixit etiam Aplustra pro Aplustria, teste Prisciano.

Ἄφλεκτος, t.4, c.175, f. Ἀφλέγματος, t.4, c.164, h

Ἀφλεγματος, ib. Ἄφλεκτος, t.4, c.167, g

Ἀφλαστίδες, Hesychio sunt μαστοὶ, ψηλαφῶν, Mammæ, Papillæ. Pro quo suprà ἀφαστίδες.

Ἀφλέγματος, t.4, c.168, g. Ἄφλαστος, t.4, c.176, b

Ἀφλοισμός, οῦ, ὁ, Etymologo est ψόφος πυκὸς, seu αἰφνὶς, nimirum ἀπὸ τοῦ ἀφνὶς dictus pro ἀφνισμὸς, mutatione literæ ρ in λ & pleonasmo τοῦ σ. Eust. hæc eadem tradit, qui etiam addit Æolicum esse pro ἀφνὶς: apud Homer. nimirum Iliados ο, de Hectore pugnare gestiente, Ἀφλοισμὸς δὲ κόρυσσιν ἔπιπτε. Apud Hesych. nõ Ἀφλοισμὸς solùm legitur, expositũ ἀφνὶς, sed etiã Ἀφλοισθὲς, expositũ αἰφνὶς ὁ οὐ προσεχῶς: forsitã ex φλοισθὸς. Apud Suid. verò, in manuscripto etiam codice, Ἀφλοισμὸς ἀφνὶς. sed ea scriptura nõ placet, siquidem eam expos. sequamur.

Ἀφλοῖς, ἀφλοῖ, apud eundem Hes. legitur, sed sine expositione. Puto idem esse quod ἄφλοισς. nam φλοὸς dicitur pro φλοιὸς cortex. ex φλοὸς autem contractum φλοῖς.

Ἀφλυκταίνωτος, t.4, c.173, e

Ἀφνειὸς, siue Ἀφνὸς, per syncopen ab ἄφθονος dicitur, Dives, Opulentus. Hom. Od.ρ, Ἥτοι δὲ δμῶες μάλα μυρίοι, ἀλλά τε πολλὰ, Οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται, quibus beatam opibus vitam degunt & opulenti nominãtur. (Vbi nota idem ferè esse εὖ ζῶν & ἀφνειὸν εἶναι, vt suprà ζωὸς ἄσπετος & μάλα ἄφθονος) Od.λ, ὦ ἀφνειὲ ἀνδρὸς μάλα δυσαλθέος ἦ γάλως ἢ ἐφέπεν ἢ ἀλαπίνην πτωλίεθρον. Hesiod. Erg. πολύμηλοί τ' ἀφνειοὶ π. Et in Theog. Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκα, πολυχρύσῳ τε σιδήρῳ ὄλβιον. Phocyl. Οὐδὲ γυνὴ καλὸν ἀνδρὶ παραιτήσεται ἀφνειὸν ὄντα, qui quidem dives sit & opulentus. Nec verò homo solùm, sed δόμος etiam ἀφνειὸς dicitur. vt apud Hom. Od.ρ, Καί νύ κεν ἐγὼ τοῦτο εἶπον ὃ μὴ ἀνθρώποισιν ἔπειτα ὄλεσσιν ἀφνειόν. Construitur porro ἀφνειὸς modò cũ genitiuo, modò cum accus. Cum genit. vt ἀφνειὸς βιότοιο, apud Hom. Il.ζ, Diues opum quas vitæ vsus requirit. Itidémq; Od.α, Ἣ ἀφνειὸς περ χρυσοῦ τε σιδήρου τε. vt Virgil. quoque dicit Diues opum, Diues pecoris, Diues picturæ vestis & auri. Cum accus. vt apud Hesiod. ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς, Vir diues pectoris. id est Prudens & consul-

A tus. (pectoris enim opes & diuitiæ, prudentia) sed per antiphrasin pro μωρὸς dixit, id est Fatuus, Stultus, teste Eust. qui etiam addit, κοινότερον dici ἀφνειὸς βίοιο, quàm ἀφνειὸς βίοτου, cũ genitiuo. qua in re haud scio an assentiendum ei sit. Comparatiuum ἀφνειὸς facit ἀφνειότερος vt paulo antè ex Homero, ἀφνειότερος χρυσοῦ, ditior auri. Superlatiuum verò duplicem habet. vnum, regulare vt apud Hom. Il.υ, Ὃς δὴ ἀφνειότατος ζώει βροτῶν αὐδρώπων, ditissimus mortalium alterum, irregularem, vt apud Antimach. — ἀφνειότατος ἔσκεν. Habet verò & Ἀφνειὸς (cuius exemplũ habuisti suprà ex Phocyl.) suũ cõparatiuum, sed regularem. vt apud Soph. χρυσοῦ ἀφνειότερος. Eodémque modo in superl. dici potest ἀφνειότατος. Est porro & VERB. Ἀφνείομαι, significans Ditesco. παρὰ πλούσιος. Cratin. ῥυδὸν ἀφνείωται.

Si quis verò ἀφνειὸς nolit ex ἄφνεος deriuatũ, saltẽ deriuabit ex NOM. Ἄφνεος per syncopen facto ex ἄφθονος, & idem significãte cum illo ipso ἄφθονος. Vsus autem eo Pindari est, dicẽs, οἱ δ' ἄφνεα πάντα πάρεστιν: vt testatur Etym. qui & VERB. Ἀφνῶ inde fieri dicit, & ab eo VERBALE Ἀφνίωμα, cuius ex Antimacho hoc affert exemplũ, sed mutilũ, Πολλὰ δὲ μᾶλα, πίσῳ ἀφνίωνας αὔρας. Deriuatum verò inde & aliud VERBVM, Ἀφνεω nimirum: cuius Hesych. meminit, ἀφνεῖν afferẽs pro ἀφνειὸν, ὀλίζειν. Sed pro illo ἀφνεῖν putarim reponendum ἀφνέειν, inuente id ἀφνειωσει quod sequitur. ex eo enim per syncopen factum est ἀφνωσει, vt ἄφνος ex ἄφθονος. Itaq; ἀφνέω seu ἀφνῶ, idem significabit quod πλουτῶ, Ditesco vel Diues sum: Ἀφνειόω autem, idem quod πλουτίζω, Dito, Locupleto, Opibus cumulo, Opibus beatum reddo.

Ἀφνειότης, Ἀφνίω, Ἀφνιότης, Ἄφνιμον, item Ἄφνος, vide in præced. Ἀφνειὸς.

Ἄφνω, vt tradit Etym. factum est ex ἀφανῶς, per syncopen & abiectionem literæ σ: significat autẽ idem quod αἰφνιδίως seu ἐξαίφνης, Subitò, Derepente, Ex improuiso: Demosth. in Mid. εἴ τις ἄφνω τὸν λεγόμενον φθόνον, ὃν ἔχειν τι φησὶ, Plur. Alcib. ἄφνω γὰρ αὖτοὶ καὶ ἀπροσδοκήτως τὴν Μυτιλήνην προσεκτήσατο. Sic idẽ in Coriol. dicit ἄφνω καὶ μηδενὸς προσδοκῶντος. Apud Hesychium legitur ΒΣ Ἀφνὸς, expositum itidem ἐξαίφνης.

Ἀφόβητος, t.4, c.74, h. Ἀφοβία, t.4, c.73, f

Ἄφοβος, ib.e. Ἀφοβίσασ' ἀγχόνῃ, ib.g

Ἀφόβως, ib.f. Ἀφόδευμα, t.2, c.1165, d

Ἀφοδευτήριον, ibid. Ἀφοδεύειν, ibid.

Ἀφόδιοι, Hesychio sunt ἐχθροὶ, Inimici.

Ἀφόδιος, t.2, c.1165, c. Ἄφοδος, t.2, c.1164, f

Ἀφόδευσαν, apud Hesychium legitur, expositum διακαθῆραι, ex Æschyli Νεανίσκοις sed vtrũq; mẽdosè. pro priore enim reponendũ puto ἀφόδευσαν seu ἀφόδευσιν: pro altero autẽ, διακαθῆραι. nã φοδεύειν & φοδεύειν est τὸ καθαίρειν.

Ἀφοδεῖν, idem affert pro μὴ φροντίζειν, Non curare, Negligere. sed forsan scribendum ἀφοδεῖν potius.

Ἄφοινος, idem affert pro ἀφόνιος, ὑγιὴς, A cæde liberos, Sospites, Incolumes.

Ἀφόμοιος, t.2, c.1504, a. Ἀφομοιοῦμαι, t.2, c.1505, f

Ἀφομοίωσις, ib.e. Ἀφομοίωμα, ib.f. Ἀφομοιωτὴς, ib

Ἀφοπλίζω, t.2, c.1371, c. Ἀφοπλίζομαι, ib.

Ἀφορέω, t.2, c.1419, a. Ἀφορίζω, πρὸ, t.2, c.1185, c

Ἀφόρητος, t.4, c.90, c. Ἄφορτος, ibid.

Ἀφορία, t.4, c.85, g. Ἀφορίζω, t.2, c.1470, h

Ἄφορος, Hesychio est θρασὺς, ἄπιστος, Audax, Infidus.

Ἀφόρισμα, t.2, c.1471, g. Ἀφορισμὸς, ibid.

Ἀφορμάω, t.2, c.1451, g. Ἀφορμάομαι, ib.h

Ἀφορμὴν, ib. Ἀφορμάω, t.2, c.1146, e

Ἀφορμὴ, Resilientia, &c. t.2, c.1453, b. Ἀφορμὴ, pro ὁρμὴ, ibid.d. Ἀφορμὴ, Occasio, &c. ibid.h

Ἀφορολόγητος, t.4, c.87, g. Ἄφορος, t.4, c.85, g

Ἀφόρπιον, apud Hesychium legitur, expositum ἄχρηστον, ἀπαράδεκτον, Inutile, Impurum. Idem & Ἄφορπος affert pro οὐκ εὐβόλως πρὸς λειτουργίαν ἀγορᾶς.

Ἀφόρυκτος, t.4, c.153, c. Ἀφοσιοῦμαι, t.2, c.1519, b

Ἀφοσιόω, ib. Ἀφοσίωμα, t.2, c.1520, g. Ἀφοσιωτὴς, ib.g

Ἀφοῦ, imper. aor.2 medii, ab act. chemate. ἀφίημι: Dimittere, ἀπολύσθαι, vel etiam Dimitte. Exponitur etiam ἀφίστου, Absiste, Abscede. At verò ἀφ' οὗ, est Ex quo, Postquam, subaudito genitiuo χρόνου. Sophocles,

πάλαις ἀφ' οὗ χρόνος, Antiquum tempus est ex quo. id est Diu est ex quo. Demosth. ἀφ' οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι, Ex quo tempore extiterunt homines. hoc est Post hominum memoriam, seu Post hominés natos. vt Cicero dicit, Homini post homines natos turpissimo. Et, Res post homines natos pulcherrima. Item Quandoquidem seu Quando. Philo De mundo, ἔχουσι γε τῆς ἀνταρκείας, ἀφ' ὧν ἡ τῆς αἰτίας οἱ σοφισταὶ, ordiendū à refutatione, quando captionis artifices ab impostura auspicantur. Itidem ἐπεὶ & ἐπειδὴ, id est Postquam, accipitur interdum pro Quoniam.

Ἀφάω, Ionica dialysi vel pleonasmo dicitur pro ἁφῶ ab ἁφάω. id est Contrectans, seu Tractans manibus. nam ἁφὴ dicitur ἡ ψηλάφησις, contrectatio. Hom. καὶ ἄζωστα πρὸς ἀφάασθαι. Sed Etymol. innuit legi etiam πρὸς φάασθαι. nam hoc φάασθαι exp. λαμπρύνασθαι, καθάρασθαι, Purgantem extergentémque vt lucidiora fierent. Ionicum verò & ipsum est pro φῶσθαι seu φάεσθαι à φάω.

Ἀφεαδίαν, t.4,c.68,h.
Ἀφεαδὴς, ib.f.
Ἀφεαδίη, ib.
Ἀφεαίζω, t.4,c.69,a.
Ἀφεακτος, t.4,c.190,c.
Ἀφεαδίαν, ibid.g
Ἀφεαδίαι, ib.g
Ἀφεαδέμεν, ib.c
Ἀφραίνω, ib.& 198,e
Ἀφεαδέμεν, t.4,c.68,c

Ἀφεείναι, Hesychio est ἀσωτεῖν. idem igitur ἀφεείναν est quod ἀφραίνειν, & μωραίνειν, Dementem & fatuum esse.

Ἄφεκτος, Non dictus, vel Non dicendus. vt Suidæ ἄφεκτα est ἄῤῥητα, Hesychio ὁ μὴ φεζόμενος, ἄλεκτον. Item Qui dici nequit, Qui verbis exprimi nequit, Ineffabilis. vt idem Hesych. ἄφεκτον exp. ἀπερίληπτον, ἀδιήγητον. Soph. Trachin. p. 355, Εἶτα δ' ἀπεστίγωσε, δίρκαιαι φάσιν Ἄφεκτον, ἀξυμβόλητον αὐχένι μαλῷ. Vbi schol. quoque exponit ἀπεριδιήγητον. Et pag. 368, διέφθαρμαι δίμας Τὸ πᾶν ἄφεκτον τῇδε χειρωθὲν πόνῳ. id est ἄλεκτον, ἄῤῥητον, οὐκ ἔχοντας φράσαι τὸν εἰς τὸν φόνον, inquit scholiastes, afferens tamen & aliam expositionem, nimirum ἀόριστον & ἀνεκδιήγητον. Nam ἄφεκτος vsurpatur etiam pro Incogitatus, Improuisus, Inexpectatus. vt scholiast. Euripidis ἄφεκτος κλαὶς in Hippolyto exp. ἀπροσδόκητος καὶ ἀπροσδιάτητος σπλὸς καὶ αἰχμὴ. Itidémque scholiast. Apollonii ἀφεκτέσσιν accipit pro ἀπροσδοκήτοις, ἀφροντίστοις, ἀβλέπτοις, in hoc loco Argonaut. 2, Οὐκ ἔτλην ἀφεκτέσσιν κατὰ πάσσυτον ἰλύεσθαι. cui similis est hic eiusdem codē libro, ὁ δ' ἀρῖκ πόλιν ἀφεκτον Ὑψι μάλ' ὀρνύμενον ἀπὸ πλόον ἄλλα μεθ' ἁλὸς Ἀίγδηνδε. vbi itidem scholiastes exponit ἀπροσδοκήτου, Ex improuiso, Inopinato, Præter expectationem. Apud Nicandrū verò ἄφεκτον γέλοιον, scholiastes exponit ἀλογίστως, Dementer. Inde ADVERB. Ἀφεκτως apud Soph. Ex improuiso, Præter expectationem: item Inconsideraté.

Ἀφεκτύς, ύος, ὑ, idem atque ἀφεσσύνη, Suidæ ἀσωτία, afferenti in exemplum hoc hemistichium, Σχέτλιαι αἰθωνίαι ἀφεκτύες, Incogitantiæ, Inconsiderantiæ, Dementiæ, vel etiam Insciti.

Ἀφείτωρ, t.3,c.100,b
Ἀφείω, t.1,c.613,b.
Ἀφείω, t.1,c.613,b

Ἀφεκή, dicta est ἡ Λιβύη, Libya, ab Aphro seu Afro quodam. vt Ioseph. & Solin. testantur: licet Seruius vocatam ita putet quasi expertem frigoris horridi seu φείκης, eò quòd inter meridiem & ortum sit interiecta. Suidas strictius accipit hoc nomen, dicens, Καρχηδών, ἡ καὶ Ἀφεκὴ καὶ Βύρσα λεγομένη. Sed latius distendit eam Plinius libro 5, c.4: qui in procœmio lib.3, dixerat, terrarum orbem vniuersum in tres diuidi partes, Europā, Asiam, Africam: & initio lib.5, Africam Græci Libyā appellauere. INDE Ἀφεκανὸς, Aphricanus seu Africanus: vel Apher aut Afer. id est Ex Africa oriundus. vel In Africa nascens & prouenies. vt Ἀφεκανὴ σῦκα apud Athen. lib.13. At P. Corn. Scipio Ἀφεκανὸς cognomentum vel agnomen meruit ob res præclarè in Africa gestas. Est & nomen proprium apud Plut.

Ἀφελίστρης, t.1,c.613,a
Ἀφεῖον. Hesychius dici scribit πλάφον, τὸ ὑπὸ τῶν ἐλαιομάντεων ἐπὶ τέλειον.
Ἀφελίης, t.1,c.613,b.
Ἀφείης, Hesychius dici scribit ἀλίης, Aristas.
Ἀφείς, eidē est μύρτος, myrti bacca, nisi fortè sit ἡ ἀκαλήφη.

Ἀφείης, t.1,c.613,c
Ἀφρίγαλα, ακτος, τὸ, Spuma lactis, seu Lac spumosum: hoc est, Tantopere agitatum vt totum in spumam versum sit: remedium aduersus calidam ventriculi intemperiē præstantissimum, & inter laudatos cibos à Romanis habitum. Gorr. Meminit Galen. Methodi med. lib.7, & Aëtius. Vide Μίλκα.

Ἀφρόβοια, t.1,c.612,f.
Ἀφροδίσια, t.1,c.613,h.
Ἀφροδισιάζομαι, ibid.
Ἀφροδισιακὸς, ib.
Ἀφροδισιαστὴς, ibid.
Ἀφροδίτιος, t.1,c.613,g.
Ἀφρόκομος, t.1,c.612,f
Ἄφρων, Demens, Insipiens. addito articulo τὸ, substantivè pro Dementia seu Insipientia ponitur.
Ἀφρονέω, ῶ, Amens seu demens sum, Sum insipiens, Desipio, seu Stulteſco, Ineptio.
Ἀφρόνεσσι, t.1,c.612,f
Ἀφρονίζω, Negligo, Non curo: vt quidem tradunt v.l.
Ἀφροσύνη, t.4,c.219,a.
Ἀφροσύνη, ibid.
Ἀφρονίστως, ibid.h
Ἄφρονος, Amenter, Dementer, Stultè, Insipienter. Soph.
Ἄφρος, Apher seu Afer: filius Saturni, rex olim Libyæ, à quo posteri eius & vniuersi Libyes postmodum Ἄφροι dicti sunt, & Ἀφρικὴ ab ipsis regio. Suid. At Hesychius ἄφρον propriè esse dicit τὸ ἅλμυρον.
Ἄφρος, t.1,c.612,e. Aristoph. ἀφρὸν vocat etiam τὸ ἀφρῶδες ἐξ ὑγρότητος, spumeum seu spumosum excremētum, teste Hesych. qui ἀφρὸς exp. etiam μύρος, ἄφρον αἷμα.

Ἀφροσιλίνων, t.1,c.1184,c.
Ἀφροστοφόδη, t.1,c.613,a.
Ἀφρουρίδι, t.4,c.87,h.
Ἄφρουρος, ibid.a.
Ἀφρύη, ibid.c.
Ἀφρώδης, ibid.b.
Ἀφροσιλίνων, t.1,c.612,g
Ἀφρεσιών, t.4,c.198,e
Ἀφρούρηδος, t.2,c.1501,h
Ἀφρουρὶς, t.1,c.613,a
Ἀφρὸς, ib.f
Ἄφρων, t.4,c.198,e

Ἀφυα, Hesychio est μεμβραὶ, mēbras. Videtur tamen μεμβραὶ esse species potius τῆς ἀφύας seu ἀφύης.

Ἀφυζείζω, t.3,c.1719,c
Ἀφύδιον, t.1,c.613,d.
Ἀφυὴς, t.4,c.268,h.
Ἄφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fuco carens, Non fucatus. Hesych. enim ἄφυκα exponit ἀκαλλώπιστα· ἔτι δὲ τὰ μὴ ἔχοντα φυκίδας· βάλλουσι αἰχμαὶς οὐκ φυκαλίας.
Ἄφυκτος, t.4,c.139,a
Ἀφυλακτία, t.4,c.139,e.
Ἀφυλάκτως, ibid.d.
Ἀφυλάξια, t.4,c.136,c
Ἀφυλίζω, Defæco. Vnde infin. ἀφυλίσαι apud Etym. sed fine expositione. tantùm enim dicit esse compos. ex ἰλὺς per metathesin verso in ὔλις. Ego ab ὕλη potius deriuāduin censeo, vt & simplex ὑλίζω.
Ἄφυλος, t.4,c.248 f. Ἀφύλωτος, ib.
Ἀφυξὶν, Hesych. affert pro ἀπιστῆσαι. sed vereor ne perperam pro ἄφυξιν scriptum sit.
Ἀφύσμαι, Haurio. Vnde particip. ἀφυσάμενος, pro quo poetæ dicunt ἀφυσσάμενος, metri gratia geminato σ. Hom. Il. Οἵνου δ' οὐκ ἀπίνησε· ἀφυσσάμενοι δὲ κύπελλα Ἔχεον. id est ἀπιστάλαξαντες, haustu depromentes seu expromentes.
Ἀφυσσίζω, t.3,c.1754,c
Ἀφυσσόω, ῶ, ibid.a. Vide & Ἀμβρίζω suprà.
Ἀφύσσω, Hesych. exp. συρφεῖν, ἀκαθαρσίαν, ἄφορον. Etym. verò & lex. meum vet. oxytonos habent ἀφυσσῶ, compositum τὸ ἰλυώδης καὶ συρφετῶν: deriuatum dicentes vel ab ἀφύω, vt sit τὸ ἀφυσσάμενον ὑπὸ τῆς ῥέμβης: vel à ῥέβω, vt sit τὸ μὴ ἀπορρέον τῇ καταφορᾷ τῆς ῥέμβης. Hom. Il. 2, de torrente montano, Πολλαὶ δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ πεύκας Εἰσφέρεται, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσσόμενος τις ἐς ἅλα βάλλει. Vbi Eust. quoque hoc vocabulum significare ait τὸ ἰλυώδη συρφετὸν, εἴθεqυε οἱονεὶ ἀπομαζόμενον ἐκ τοῦ τῆς ἀφύσσου: & à Tyrannione quidem βαρυτόνως vt ἀφύσσω, ab Aristarcho autem ξηρῶς, vt Ἰάπτω. Nicander adiectiuè vsurpauit ἀφυσσητὴ pro ἀφύσσουσα καὶ ἀντλοῦσα, seu πολὺ καὶ ἀκάθαρτος, in hoc Alexiph. loco, v. 584. Ναὶ μὴν ὅτις ὀπὶ πίκτορ ἀφυσσητὴν ἐπὶ δεπάεσσι Χάλκεος, Haustum nectar, vel Nectar largo haustu.

Ἀφυσμός, Suidæ ἀναπόπλησις, Exhauſtio. vel Hauſtio.

Ἄφυσος, ΣΥΝΕ Ἄφυτος, Expers φυσῶν ſiue φυσῶν, id eſt flatuum: item ὁ φύσας μὴ ἐργαζόμενος, Nullos generās flatus, Non inflans. vt ἄφυσος δίαιτα apud Gal. πρὸς χρῆσιν l.1, c.6, Victus qui nullos generat flatus: cui opponitur ὁ φυσώδης. Itidem ex Dioſc. lib.2, ἀφυσότερος affertur pro Minus inflans: pro quo alibi ſcriptum reperitur ἀφυσικός. Galen. rurſum τὸ παντελῶς ἄφυσον dicit pro Natura flatuū prorſus expers: opponens ei τὸ πνεῦμα πολὺ: comment. 3, in l. 3 Epidem. πνεῦμα πολὺ σημεῖον τῆς διαλυτικῆς ἀναθύμιασις. ὃ γὰρ τὸ παντελῶς ἄφυσον, εἰς τὸ κάτω τῆς κοιλίας φέρεται τὰ ἀναθυμιάματα. Verùm ἄφυσα dicuntur non ſolùm Flatus expertia & Flatus non generantia, ſed etiam Quæ flatus generatos diſcutiunt propellúntque, ſeu (vt Celſ. loquitur) Inflationes leuantia: vt ἄλιμα non ea ſolùm quæ famem non ingenerant, ſed etiam quæ tollunt, itidémque ἄδηφα, ἄκοπα & ἀφλέγματα. Eo ſignif. ἀπύρωτα ἄφυσα afferunt ex Aet. l.10, c 11.

Ἀφύστα, teſte Heſ. Tarentini vocant ἡ κοτύλη, cotylam: procul dubio ἀφ' οὗ τὸ ἀφύειν ſeu ἀφύσειν. Mox & Ἀφύστα affert, exponens itidem κοτύλη, item σταμνός.

Ἀφύσσω, idem quod ἀφύω, vnde & deriuatū eſt. i. Haurio, Promo hauriendo. Hom. Il. α, Οἰνοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων. id eſt ἀφυλίσσων, ἀναντλῶν. Et metaphor. eodem lib. v. 171, οὐδέ σ' ἔολπα, Ἐγχέλυ' ἀπλητος ἐοῦσ', ἀστὸς καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, hauſturum eſſe. i. Acquiſiturum eſſe. ἀνῆσθαι. Heſ. ἀφύσσειν exp. non ſolùm ἀπορύσσειν, ἀναντλεῖν, ſed etiam ψηλαφᾶν. eo tamen ſignif. dicitur potius ἀφάσσειν.

Ἀφύσσω, vide paulo antè in Ἀφύσσω.

Ἀφυτεία, t.3, c.1763, f. Ἀφυτεύω, t.3, c.1764, d

Ἀφυτία, dicta vitis quædam ſpecies, apud Theophr. De cauſ. pl. l.3, c.10, vbi ait, ἡ ἀφυτία καλουμένη ἄμπελος, Vitis quæ aphytæa vocatur.

Ἀφύτης, t.4, c.297, h

Ἀφύω, Fvsvm, Haurio, Hauriendo promo. Hom. Od. ι, πολλὸν δ' (ſ. οἶνον) ἐπ' ἀμφιφορῆϊ ἔχασκε. Ἠφύσαμεν, hauſimus. Heſiod. εἰς ἄγγη' ἀφύσσειν Δαΐδα Διωνύσου, exhauri & refunde. Sic Nonn. ἀφύσσει ὕδωρ, hauſit aquam. Non minus creber vſus eſt vocis mediæ in act. ſignif. Hom. Od. ι, & κ, Ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βάλομεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ. At Od. κ, minus propriè dicit, — ὃ δὲ θάμινον καπέφαθον αἰμοῖ βοείῳ φύλακα Ἠφυσάμην, pro ἐπεσκεπασάμην, veluti hauſta mihi circumpoſuerā. Abuſiuè itidem Il. ρ, Ῥῆξε δ' ὀμφαλὸν ἔγχος, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς Ἤρυσ'. id eſt Penetrans hauſit, Traiecto pectoris cauo exprompſit. Eas enim ibi ſignificationes habet propter præpoſ. ἀμφὶ & διὰ, à quibus per tmeſin eſt auulſum. ¶ Alioqui ἀφύω, ab ἀφύης (. i. apuæ piſcis) colore ſignificat etiam Dealbor, λευκαίνομαι, vt teſtatur Gal. in lex. ſuo Hippocr. reſpiciens forſan ad hunc locum in l. De morb. intern. τὸ πρόσωπον ἀφύει, ἐς δὲ τὰς πόδας εἴδωμα καταίρεται. vt ſit, Apuam colore refert, Apuæ in modum eſt albidum. Τωναπίων certè lib. 2, idem Hippocr. dicit, τὸ χρῶμα ἀφυώδης, Apuæ modo albidum, Apuam referens.

Ἀφυώδης, t.1, c.613, d. Ἀφυῶς, t.4, c.269, e

Ἀφύπνης, t.4, c.305, g. Ἀφωνία, t.4, c.303, a

Ἄφωνος, t.4, c.302, g. Ἀφώνως, t.4, c.303, a

Ἀφωρισμένως, Determinatè, ſeu Separatè, Seorſum.

Ἀφώνησις, t.4, c.39, f. Ἀφώνητος, t 4, c.313, f

¶ Ἀχαί, Supplicationes, Optata, vt quidem v. i. tradūt: ſed metuo ne perperā ſcriptum ſit pro ἀλαί. At ἀχαί πάθη, Heſychio ſunt ἐλάσσονα πλημμέλεια.

Ἀχαία, ας, ἡ, Cereris epitheton, ἀπὸ τῆ ἀχεῖ τὴν κόρην ἄχος, ἐφ' ᾗ ἐποίη αἰσχύνην αὐτῇ, vt tradit Heſ. Ariſtoph. ſchol. Cererem ita vocatam fuiſſe dicit vel ἀπὸ τῆ ἀχεῖ ἡ θυγατέρα ἄχος, vel ἀπὸ τῆ κρύπτειν τὴν κωμῳδίαν ἐν τοιαύταις τοῦ γλυκέος χρῆσιν ἡ κόρης. Eadē tradit Etymol. quoque, afferens & tertiā nominis rationē, quoniam videlicet Ceres Tanagræis ex Tanagra migrātib⁹ in ſomnis apparēs, iuſſit ipſos ἀκολουθῆσαι τῇ φωνῇ ἧχος, & ibi condere vrbē vbi ſonicus ille deſiſſet. inde. n. eos ſtatuiſſe fanum Cereri Ἀχαΐᾳ. Ariſtoph. Acharn. Οὐκ' ἂν αὐτὼ ἡ Ἀχαΐα ἐκδίοις ἰωνθρα.

Ἀχαΐα, Ἀχαϊάς, Ἀχαΐζω, Ἀχαϊὸς, vide in Ἀχαιὸς paulo póſt.

Ἀχάϊς, Heſ. affert pro λύπης, Dolores, Moleſtias, à nomin. ſing. Ἀχάϊν vel Ἀχάλ.

Ἀχαιμένης, dictus fuit rex quidā Perſarum ex Perſei proſapia, quoniā videlicet ὁ πρωτόπαππος αὐτῶ fuit ex Achaia, vt Etym. refert ex Nicol. hiſtorico. Inde Perſæ patronymicōs dicuntur Ἀχαιμενίδαι, Nepotes & poſteri Achæmenis: & αἱ Περσίδες, Ἀχαιμενίδες.

Ἀχαΐναι, Achainæ: cerui quida dicti ab Achainea vrbe cit ea quam magnorum ceruorum genera fuiſſe perhibētur, vt lex. meum vet. tradit & Etymol. Apollonii autē ſchol. ab Achæa vrbe Cretæ. Dicuntur Ἀχαΐδες quoq; genere non tantùm maſculino, ſed fœm. etiam. Maſculino, vt in Epigr. Καὶ σκύμνος ἀμφιδόρου στικτὸς ἀχαΐδεω. Ibi enim illud ἀχαΐδεω Ionicum eſt ab ἀχαΐδης, vt Γραϊὰδεω apud Hom. pro Παλαιάδου à Γραϊάδης. Fœminino etiam, ſubaudito ſubſt. αἰ ἔλαφοι. Ita enim ΕΤ Ἀχαϊνὴ ἔλαφος dicitur, forma poſſeſſiuorum. Apoll. Rhod. Arg. l.4, Ἠλάφοιο Γίγνεται ὧτ' ἀκρῆται ἀχαϊνέη καλέονται. Meminit τῆς ἀχαϊνῆς Euſt. quoque pag. 711, afferens hæc ex lexicographo quodā verba, εἰ μὴ ἄρα οἱ ἀχαΐναι ἢ οἱ ἀναθῖναι λεγόμενοι, ἡλικίᾳ πρὸ ὀλίγου γέννημα ἢ ἔλαφοι, ἢ παρὰ τὸ ἰδίωμα ἢ μικρά. Aliter verò Vabrius accepiſſe videtur apud Suid. ſic canens, Τοιοῦτα κατάλυσον ἡ ἀχαϊνῆς, Ἔστιν ἐλαφῖν ὅς τὸ αὐτὸ εἰς ἄδην: niſi forte fabulam aliquam recitat in qua cerua aliquid loquuta eſſe fingatur. alioqui enim pro Ἀχαϊνῆς accepiſſe putarim. ¶ Eſt & Ἀχαϊνὰς ἄρτος apud Athen. l.3, quem Semus dicit fieri παρὰ Θεσσαλοῖς: eſſe autem magnum, adeo vt feſtū illud quo fieri ſoler, μεγάλα ἄρτα appellēt: coſque qui ferunt, dicere ſeſe ferre Ἀχαϊνῆς στέγος ἔμπλεον πράγους. Vbi nota nō ſimpliciter ἀχαϊνῆς dici, ſed adiecto ſubſtant. βώλου: forſan ab achæinarum ſeu achainarū ceruarum magnitudine.

Ἀχαίνει, Heſ. affert pro καίνει, παίζει, κολακεύει.

Ἀχαιὸς, οῦ, ὁ, Achæus ſeu Achiuus. Peculiari nomine Ἀχαιοὶ dicuntur Peloponneſi quidam incolæ, vt Heſ. tradit: generaliore autem, vniuerſi Græci ſynecdochicōs, apud Homer. paſſim. Ab iis eſt nomen ΠΟΣΣΕΣΣ. Ἀχαϊκὸς, Achaicus, Pertinens ad Achæos. vt Ἀχαϊκὸν Κῶος apud Hom. qui itidem λαὸν Ἀχαϊκὸν vocat οὓς Ἀχαιούς. Item aliud poſſeſſ. fœminini duntaxat generis, ΝΙΜΙΡΥΜ Ἀχαϊκὸς, ἰδος, ἡ, idem valens quod Ἀχαϊκή. vt quū idem Hom. Ἀχαϊδα γαῖαν vocat ἡ Ἀχαϊκὴ γαῖα seu πᾶσα Ἑλλὰς, territorium Achæorum ſeu Græcorum. Idem Il. β dicit, Ὦ πόποι, καὶ ἐπὶ ξεῖνε, Ἀχαϊδὶς, οὐκέτ' Ἀχαιοὶ, ſubaudito ſubſt. γυναῖκες. i. Non amplius Achiui & viri, ſed Achiuæ & fœminæ abiecti ignauique animi. exprobrat. n. eis fœmineam timiditatē & ignauiā. Eadē verò Ἀχαϊδὲς dicuntur ΕΤΙΑΜ Ἀχαϊάδες. vt apud Apoll. Rh. Argon. l.1, ἡ τὸ πάρος περ Ἀχαϊάδεσσιν ἀρηγεῖ. Eſt inde & ΥΕΡΒ. Ἀχαϊζω, idem ſignificās quod Ἑλληνίζω, Græciſſo, Achæis ſeu Græcis faueo. Sed poetis dūtaxat hæc deriuata in vſu ſunt. nā proſæ ſcriptores vtūtur quidē iiſdē, ſed exēpto ι ex diphthongo. Pro Ἀχαϊὸς enim ΔΙCΥΝΤ Ἀχαϊὸς, vt & Latini Achaicus. Xen. Hell 4, ὑπεβάλοντο τὰ Ἀχαϊκὰ καὶ Φθίας ὄρη. Sic ſchol. Apoll. Ἀχαϊῶν Κῶος appellari πρὸς Πελοποννησίων dicit. Item pro Ἀχαΐς ΔΙCΥΝΤ Ἀχαΐς. vt ſchol. Apollonii, Ἀχαΐς δὲ, μέρος τῆς Θεσσαλίας: vbi nimirū Apollon. dixerat, Πελλῆνις ἀφίκοιτο Ἀχαΐδος, veniebāt ex Pellene Achaide. i. Achaica. ΣΕΔ ΕΤ Ἀχαΐζειν pro Ἀχαΐζειν, quod Heſ. exp. Ἑλληνίζειν. Dicitur verò ΕΤ Ἀχαΐα pro Ἀχαΐα, ſubaudito ſubſtantiuo χῶ, ex maſculino Ἀχαϊὸς pro Ἀχαϊὸς. id eſt Achaium territoriū, Terra ſeu regio quam incolunt Achæi. quam fuiſſe Αἰολικὰ ſimiliter tradit ſchol. Thuc. Porro dicti feruntur Achæi ab Achæo filio Xuthi eorum progenitore, ¶ Ἀχαιομάντις autem, Heſychio ſunt οἱ πρὸ τῆ Τρωϊκῆ ἔχοντες προσωπεῖα ἐκ Κύπρου.

Ἀχάλινος, t. 4, c.371, g. Ἀχαλίνωτος, t.4, c.371, a

Ἀχαλκία, t.4, c.381, b. Ἀχάλκος, ib. a

Ἀχανὲ, Heſychio ſunt κλίνατα.

Ἀχάνη, eodem teſte eſt menſura frumenti in Bœotia capiens medimnum vnum. Paulo antè tamen dixerat ἀχάνας ſecundum quoſdam eſſe Περσικὰ μέτρα, Phanodemū verò dicere eſſe κίστας εἰς ἃς κατάθηνται τοῖς ὄλυνθοι ἐκ τοῦ ἐπιτηδείου ἐπὶ τὰς ἀμπέλους, ſiue εἰς ἃς τοὺς ὄλυνθους ἐκτίλλουσι. Eaſdē

quoque pag.1446,ſcribit ἀχάνας,id eſt κίτρας,fuiſſe Περ-
σικὰ μήτρα ὁ οἱ ἀπιπάνται ὀθιπαμοὶ τοῖς ἄνωθεν. Itidem-
que pag.1854, Περσικὰ δὲ φασι μήτρα αἱ ἀχάναι αἱ ἢ κίτρας
εἶναι τινες, εἰς ἃς ἀπιπάνται ὀθιπαμοὶ οἱ ὀπὸ Θηβαίων συλλε-
μφθέντες. Dixerat ibidem, ἀχάνιον fuiſſe μήτρον Βοιωτικὸν πολ-
λαχοῦ πολὺ μαλλινον. Vtitur porro hoc vocabulo Ariſto-
phanes in Acharn. dicens, — ἀχάνας ὀδὸν χρυσῆν λιγύ-
Ex eadem fabula Euſtath.citat & DIMINVT. Ἀχα-
νίδιες. Nam in loco proximè citato de ἀχάνας loqui-
tur,λέγεται δ' (inquit) καὶ Ἀχανίδες παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὡς
παρὰ τοῖς Ἀχαρνεῦσιν. Suidas cum Ariſtophanis ſchol.referūt
ex Ariſtotele hoc μήτρον capax fuiſſe XLV medimno-
rum Atticorum: ſed vterque ſubiungens,quoſdam di-
cere eſſe κίτρον εἰς ὃ καπανοῦσι τοὺς ὀθιπαμοὺς οἱ ὀπὸ τῆς
Θηβαΐδος συλλήβδην.

Ἀχαρὶς,t.4,c.332,c

Ἀχαθινάριος,ν, pro ἀκαθάριον dici tradunt vulg.lex. Sed ſcri-
bendum exiſtimo potius Ἀχάντιον, mutata nimirū ſe-
de aſpiratarum & tenuium.vt in κιθώνιον pro χιτώνιον,in
κιθρα pro χίτρα.

Ἀχαρὶς,vide in Ἀχαΐη.

Ἀχαϊάσαι,Heſych.exp.ὀθπαμοδσαι.quo ſenſu & ἰχαϊάσαι
dici idem teſtatur. Ionicum autem eſt hoc ἰχαϊάσαι,
pro ἰχαϊδσαι ab ἰχαϊάω.

Ἀχαεσκπος,t.4,c.395,d

Ἀχαεσίνεος πῖτυς, apud Polybiū, Locus vallo non mu-
nitus.

Ἀχαρὶς,t.4,c.354,g. Ἀχαεὺς,t.4,c.353,g

Ἀχαείσιον,t.4,c.361,g

Ἀχαειτιάω, & Ἀχαειτίωμα,ib.d

Ἀχαειτία,ib.c. Ἀχάειτος,ib.b

Ἀχαείτως,ib.c & g. Ἀχαείτης,t.4,c.355,a

Ἀχαείτης,t.4,c.354,h

Ἀχάρια,Heſychio eſt piſcis ſpecies. Ab Athenæo libro 7,
Ἀχάρνες quoque in piſcibus numeratur, idem forſan
qui Ἀχάϊνα Heſychiana. Meminit idem libro 8 & Ἀ-
χαρνεὺς piſcis.quem eſſe ſuillum ait & ἀβδασύφωτα. Θφι-
μοὶ δέ ἢ δίκτυστον. Plinius Acarnen memorat libro 33,
cap.vltimo. Peculiaris autem(inquit)maris accipen-
ſer, aurata, aſellus, acarne. Ἀχάρνη verò eſt δῆμος
τῆς Ἀθηναΐδος: cuius οἱ δημόται DICVNTVR Ἀχαρνῆς,
Acharnenſes,à nomin.ſing.Ἀχαρνεύς. Hos Acharnen-
ſes Ariſtoph.in comœdia cui eorum nomē inſcripſit,
deridet vt carbonarios & πανυπόκακας, ideóque inter
eos fingit μακελλάδας & φρυνίδας, ἀπὸ τῶν μακελλῶν ἢ φρυ-
γάνων denominatos. Ab iſdē eſt ADVERB. Ἀχαρνῆσι,
poſitū pro ὁ Ἀχαρνεύς. ET Ἀχαρνῆθεν,pro ἐξ Ἀχαρ-
νέων. Ab Ἀχάϊνα autē ſunt ET Ἀχαρνίτης ET Ἀχαρνά-
ος ET Ἀχαρνικὸς,idem ſignificantia cū Ἀχαρνεύς. Steph.
enim ita vocari ait τὸν δημότην illius δήμου qui Ἀχάρνα
dicitur. Recte. Nam Athen.libro 9, ex eo quod comi-
cus quidam dixerat,ὁ Ἀχαρνικὸς Τηλέμαχος,dicit & ipſe
ἦ δῆμος Ἀχαρνεύς ὁ Τηλέμαχος. Itidemque apud ſchol.
Ariſtoph. ſunt Ἀχαρνικοὶ χοροὶ ης.Heſych.verò & Ἀχαρνι-
κὸν ὄνειρον meminit, ita vocatos dicens prægrandes aſi-
nos:quales ſuprà ſunt οἱ Λιβύηνες.

Ἀχάτης, Achates: ſub.λίθος.eſt enim gemmæ nomen,teſte
Suida: ita dictæ quòd in Sicilia primùm iuxta flumen
eiuſdem nominis reperta fuerit, vt ex Plinio diſcimus
lib.37,cap.10. vbi inter alia dicit eam eſſe numeroſam, o
varietatibus diuerſis mutantibus cognomina eius.vo-
catur enim (inquit) φασηχάτης,μεσηχάτης,σπαδιχάτης,
αἱμαχάτης, λευκαχάτης,ὀνυχαχάτης,velut arbuſcula inſi
gnis: εὐωδιάτης,quū vtitur,myrrhā redolens:μεσηλιοτρο-
πάτης,guttis aureis ſapphiri modo diſtincta,qualis copio
ſiſſima in Creta,ſacra appellata. Memoratur Achatæ
nomen & inter fidos Æneæ comites à Marone.

Ἀχείλης,t.4,c.407,d

Ἀχείμαστος, Nullis tempeſtatibus agitatus, Tranquillus,
Qui non χειμάζεται. vt ἀχείμαστος ἀὴρ apud Theophr.
De cauſ.plantarum lib.2,cap.17, quem ὑμὴν eſſe dicit
τῶν ἐντὸς.

Ἀχείματος,t.4,c.490,b. Ἄχειρ,t.4,c.440,g

Ἀχειρὸκμη, Intonſa coma.vulg.lex. Sed deprauata vox
eſt ex ἀκειρεκόμης.

Ἀχειροποίητος,ν,ὁ ἢ ν, Qui non eſt χειροποίητος, id eſt manu
factus, Qui manu fabricatus non eſt.vel etiam Qui nū
ſit manibus.

Ἀχειρος,t.4,c.442,c

Ἀχειροτόνητος, Qui nullis electus ſeu creatus eſt ſuffragiis.
idem propemodum atque αὐτοχειροτόνητος,niſi quòd ge
neralius eſt.

Ἀχειρώγητος,t.4,c.460,a. Ἀχείρωτος,ib.

Ἀχελεῖν,Heſychio eſt τὸ λιθολογεῖν.

Ἀχελῶος,eodem teſte dicitur παρὰ ὕδωρ non ſolùm ὁ τῆς Ἀ-
καδίας ποταμός: qui à poetis dicitur Ἀχελῶος. Idipſum
tradit Etymol.qui ex eo colligit omnium cum Græcæ
fluuiorum fuiſſe maximum.

Ἀχέομαι,t.1,c.614,f

Ἄχερδος, eidem eſt ἄκανθα πικρά, Spina quædam: afferenti
hoc hemiſtichium ex Hom.Odyſſ.ξ, — ἠρίζουσι ἀχερ-
δῷ,vbi & ſchol.dicit ἄχερδον eſſe ἀκανθώδη ἐντὸς ἔχου-
σαν αἱμασιὰς πυκνάς: quoſdā verò expoſuiſſe ἢ ἀχέρδα ἄ-
πυρον,ſylueſtrem pirum ſeu piraſtrum.quoniā videlicet
& ipſa eſſe ſoleat ἀκανθώδης,ſpinoſa. Idem tradit Ety-
molog.qui eam pleonaſmo τῆ δ' dictam fuiſſe ait qua-
ſi ἄχερον,vtpote δυσχεῦ πᾶσι χρηῖ λαβέσθαι. Apud e-
undem legitur,Μαχόμην ὡς καὶ τὸν γηγενῆ ἀχερόεντα,
exponiturque σκληρὸς: ego Spinoſus potius vel intra-
ctabilis verterim,aut Horridus, Aſper. talis enim eſt ἢ
ἄχερδος,vnde deriuatum eſt.

Ἀχερουσία λίμνη, Acheruſia palus:quæ ET Ἀχερουσὶς dici-
tur:ambæ à fluuio illo infernali qui Ἀχέρων vocatur.

Ἀχερωὶς quoque, id eſt ἢ λεύκη, Populus alba, ab eodem
Acheronte denominata putatur. dicitur enim Hercu-
les,quum ad inferos deſcenderet Cerberi cauſa, vidiſ-
ſéque hanc arborem iuxta Acherontem, ea mirè dele
ctatus fuiſſe, ideóque eam ſecum aſportaſſe, indéque
eam vocatam Ἀχερωΐδα fuiſſe παρὰ τὸν Ἀχέροντα. Ho-
merus Iliad.υ, Ἥτοι δ' ὡς ὅτε πῦρ ἐπιδεύεται ἠΐ ἀχερωΐ
Ἠὲ πίτυς βλωθρή

Ἀχέτας,t.3,c.1423,c,ob. Ἀχήτης,t.1,c.1486,g

Ἀχθίων,t.1,c.614,f. Ἀχέω,ib.& 1486,g

Ἀχεώ,t.1,c.1326,g. Ἄχεω,ib.

Ἀχεωῶς, Heſychio ſunt κενοί, Vacui, Inanes.

Ἀχεώνα,t.1,c.1326,h. Ἀχεώνια,ib.g

Ἀχέωνες,ib.h

Ἀχέρες, ſiue Ἀχέρεις,Suidæ eſt ὁ σαύλης: item & nomen
proprium.

Ἄχηνες,t.1,c.614,f

Ἄχηνον,Cretenſes dicunt ἢ ἀκρίδα, Locuſtam.Heſ.

Ἄχης,t.1,c.1326,h

Ἀχηῆς, Heſychio ſunt ἀζήνητοι, ἀσωμάτωτοι,ἄπυροι.

Ἀχθηρὸς,t.1,c.616,d. Ἀχθηφόρος,ib.

Ἀχθίομαι,inuſ.thema eſt,à quo ἄχθομαι mutatur futurū
ἀχθέσομαι, quæque inde formantur. Ἀχθέω autem
neſcio vnde afferant v.l.pro Gemo : item Grauo,Gra-
uitatē facio, Moleſtus ſumminiſi fortè ex Heſychio qui
ἀχθέσας exp.γεμώσας,ſed addens,ἤγουν πλήσας.

Ἄχθη, Heſychio ἀκαθαρσία,ἀφρὸς θαλάσσης,Sordes, Spuma
maris.quod & ἄχνη infrà.

Ἀχθηδὼν,t.1,c.616,h. Ἀχθηρὸς,ib.e

Ἀχθηρὸς,ib. Ἀχθηρῶς,t.1,c.615,g

Ἄχθος,t.1,c.615,f

Ἀχθόμαι,t.1,c.616,e. Ἀχθοφορία,ib.

Ἀχθοφορίαν,ib.g.

Ἀχθοφόρος,ib.

Ἀχθὼ, Laconibus dicitur κακοῦς ὀπὸ λιπαροῦ ἢ ἀδίκ. Heſych.

Ἀχὲ, Suid.tradit accipi pro ῥᾳδίως, Facilè.

Ἀχέα, Heſychio ἔρια μαλακά, Molles lanæ ſeu Lanuginet.

Ἀχέατα,idem affert pro ἀκατάληπτα. Videtur Ionicam hā
bere commutationem tenuium & aſpiratarum, vt κε-
χῶν,pro ἀκέχητα.

Ἀχιλλεύς,t.4,c.513,f

Ἀχίλλιος,t.4,c.524,b. Ἀχιλλὶς,t.4,c.513,f

Ἀχλαὶς,t.4,c.514,f. Ἄχλυς,t.4,c.513,f

Ἄχνιον,t.4,c.527,b. Ἄχλυστος,t.4,c.533,c

Ἄχναξ, Suidæ & lexico meo veteri eſt ἡ λιθώδης καὶ ψαμ-
μώδης ἄμμος, vel ὁ μικρὸς λίθος. id eſt Arena lapidoſa,
Sabulum, ſeu Silex. quo ſignificatu & ἀχλαξ dicitur
& ἀσχλαξ. Apud Etymologum perperam ſcriptum

Ἀχλαΐξ pro hoc ἄχλαξ.
Ἀχληρόν, Heſychio ἀπαχθές. forſan pro ὀχληρόν.
Ἄχλοος, SIVE Ἄχλους, Virore deſtitutus, Non virens: apud Hippocr. in Coac. progn. vbi ei iungitur ξηρόν.
Ἀχλυδιᾷν, Heſychio eſt θρύπτεσθαι. pro quo & χλιδᾶν dicitur.
Ἀχλύμβρος, t.1, c.614, g
Ἀχλύς, ύος, ἡ, Caligo, Nebuloſa quædam obſcuritas. Galen. comment. 2 in Prorrhet. libri 2, ἀχλὺν nominari dicit ὅλωσπερ ἀέρος ἐν μέσῳ νέφους τε καὶ ὁμίχλης ἐχούσης τὸ πάχος, ὡς ὁμίχλης μὲν μᾶλλον πεπιλῆσθαι, νέφους δ' ἧττον, aeris perturbationem cuius craſſamentum ſit medium inter nubem & nebulam, nebula ſpiſſius, tenuius autē nube. A cuius ſimilitudine ἀχλὺν dici oculi quoddam πάθος, in quo nimirum διὰ τινος ἀχλύος οἴονται βλέπειν. dicunt enim iſtam oculi ἀχλὺν eſſe cicatriculam à ſuperficiaria exulceratione contractam: ſeu ſuperficiariā & tenuem exulcerationem, quæ totum ferè nigrum oculi cōprehēdat, aeri caliginoſo aſſimilis & coloris cærulei. quomodo autem ab ὑμαυρώσει differat, ſuprà in illo ipſo vocabulo ex eodem docui. Heſychius quoque vtriuſque ſignificationis meminit. Ἀχλύς, (inquit) ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς λεπτὴ ὕλη, (niſi potius οὐλὴ ſcribſit) ὁμίχλη, σκοτία, ἀμβλυωπία: &, ἀχλύειν, σκοτοῦν, ἀορασίαν. Vbi etiā nota generaliora illa σκοτία & ἀορασία, ſicut Suidæ quoq; ἀχλύς eſt non ſolùm ὁμίχλη & ἀμβλυωπία, ſed etiā σκότος, ζόφος. Homerus ſanc & ipſe generalius interdū accepit pro Tenebræ, Obſcuritas, non tantùm pro Caligo, ſeu Nebuloſa obſcuritas. Odyſſeæ υ,— νήλιος δὲ Οὐρανὸν ἐξανέβαινε, κακὴ δ' ὑπὸ δίφρον ἀχλύς. ſole enim operto nubibus, ſubſequuntur tenebræ & caligo. Idem Iliados υ, Καί μοι ἐφ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. Itidémque Iliad. ε & π,— τῷ δ' ἐφ' ὀφθαλμοῖσι κέχυτ' ἀχλύς. Et Odyſſ. χ κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλὺς, offundebatur caligo oculis. Rurſum Iliad. υ, dicit idem, Αὐτίκα τὴν μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χεῦ ἀχλύν. Et Odyſſ. ν,— ἦ ῥα οἱ ἀχλὺν θέσπιν ἐπὶ ὀφθαλμοῖσι καπῆνε. At Iliad. ε, Ἀχλὺν δ' αὖ πὶ πατρὸς ὀφθαλμοῖν ἔλον. Quo ſignificatu dicit Iliad. ο, Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη Θεσπέσιον. Vbi nota νέφος ἀχλύος dixiſſe pro ἀχλύν, ſeu περίλιμν, vt alibi loquitur. Virg. modò caliginem dicit modò nebulam. Æn. 12, - ſolum denſa in caligine Turnum Veſtigat. Æneid. 1, At Venus obſcuro gradientes aere ſepſit, Et multo nebulæ circum dea fudit amictu. INDE Ἀχλυώδης ET Ἀχλυώδης dicitur Caligioſus, Nebuloſa obſcuritate tectus, Nebuloſis tenebris offuſcatus. Galen. comment. 1, in Epidem. libri 1, διὰ τὸ πάνυ ἐπιπολάζειν καπνώδεσι ὑγροῖς οὖσιν, ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἀχλυώδη τῇ ὁμιχλώδη προσθήκῃ, caliginoſam & nebuloſam. Apud eundē ſūt ἀχλυώδεις ὄψεις ſeu ἀχλυώδη ὄμματα, eorum nimirum οἷς πεφλεῶσθαι φαίνεται τὸ ἐν τῷ πάνυ κόρῃ ὑγρόν: ſeu eorum quibus φῶς ὑμαὶ ἀχλὺς ἀμβλωπως ἐφίζει, vt quidam loquitur apud Athenæum lib. 10. Hippocrates verò ἀχλυώδια dicit pro ἀχλυώδη ὄμματα, ſeu ἀχλύεις: in Coac. progn. τὰ ἀχλυώδια γυναικείων συχνῶν ὀπφαλείπτων λύεται. Ab eodem οἱ νότοι dicuntur ἀχλυώδεις, quoniam ſolent inuehere ἀχλύας τοῖς ὀφθαλμοῖς. Alioqui & aeri idem ἀχλύας inferunt. vt apud Strabonem lib. 6 quidam dicit, εἰ νότος μέλλοι πνεῖν, ἀχλὺν ὁμιχλώδη φαίνεσθαι. Prioris autem ἀχλυώδους Heſychius meminit, ἀχλυώσαι afferens pro σκοτωθῆναι, de nocte forſan dictum. ea enim eſt caliginoſa & tenebricoſa quum eſt illunis. Eſt ab ἀχλύς & VERBVM Ἀχλύω, Caligo, Obtenebror, Offuſcor. Homer. Odyſſ. μ & ξ, — ἤχλυσε δ' ὀπωπὰς ἑκάστου: de atra nebula. Sic apud Suidam, Ἥρως ἀχλύσαντος: quod exponit σκοτώσαντος. Gregor. actiuè etiam vſurpauit pro Obtenebro, Offuſco caligine nebuloſa, ſic canēs, Νὺξ ἅμαρ κατέπεσεν, τὸ δ' ἤχλυσεν πέλεκυν.
Ἀχλύω, vide in præcedente Ἀχλύς.
Ἄχνα, SIVE Ἄχνη, ης, ἡ. Gluma, Acus: tenue illud ſpicæ inuolucrum, aut tenues paleæ quæ frumēto permixtæ dum triturantur, ventilādo ab eo ſegregantur. Heſychio ἄχυρον, ἡ ὅτι τῶν σίτου λεπτὴ καλάμη: ſcholiaſtæ Ariſtoph. τὸ λεπτομερὲς τῶν ἀχύρων. Homer. Iliad. ε, Ὡς δ' ἀπὸ μὴν ἄχνας φορέῃ ἰρὰς κατ' ἄλωας Ἀνδρῶν λικμώντων. Et mox ibidem, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνῃ ἐπιτροπάων αἰόλῳ καρπόν τε καὶ ἄχνην. Eidem ἁλὸς ἄχνη eſt Spuma maris quæ ei fluctuāti innatat: Heſychio ὁ ὅλος πολιὸς ἀφρὸς τῆς κύματος ἢ θαλάσσης. Iliad. λ, — ὑψόσε δ' ἀχνη Σκίδ' ἅτε πρηστὴρ ἁλὸς αἰόλου πολυπαίπιος ἐώσῃ. Odyſſeæ μ, ὑψόσε δ' ἄχνη Ἀκροτάτου σκοπέλοιο πέσ' ἐπ' ἀμφοτέρους ἔπιπλον. Quod Virgil. generalius dixit, -falſa ſpumant aſpergine cautes. Et rurſum Homerus Iliad. δ, de littore, ἀκτὴν δ' ἁλὸς ἄχνη, ſpumam maris ſibi ingeſtam reſpuit. Vbi quam ἁλὸς ἄχνην appellat, Ariſtot. & alii compoſita voce ἁλοσάχνην dicunt, ſed aridam maris ſpumam intelligentes. vt quum philoſophus ille in Hiſt. animalium dicit, ἅμα δ' κύπτουσι καὶ πίλοι χειρὸς θαύσιν ἔχοντ' ὀξυτέρην ὥσπερ ἡ ἁλοσάχνη. Indeque Plin. Franguntur ictu valido vt ſpuma arida maris: Gaza autem, Vt aridus maris flos. Sophocles & δακρύων ἄχνην dicit in Trachin. pag. 361, αἰθόνα χλωρᾶς πηγὴν δακρύων ἄχνας. Eurip. verò οἰνωπὸν ἄχναν, vinum ſpumans dum patera libatur. Sophocl. rurſum pro rore vſurpaſſe dicitur: Æſchylus autem πυρὸς ἄχνην dixiſſe fumum. Denique & alia λεπτὰ ξύσματα ἢ ψήσματα dicuntur ἄχνης nomine, id eſt tenuiſſima ramenta aut fruſtula. vt χαλκίτεως ἄχνη dicuntur minutiſſimæ particulæ & velut flos aut etiam fauilla. Plut. Symp. l. 3, ſub finem ἡ ἀποδοῦσα τῆς χαλκίτεως ἄχνη, καὶ φοβερὰ πάθουσα τοῖς βαφεῦσιν αἰδώς. Pro lanugine, Epigramm. libro 7, Μῆλον δ' ἁβρύνουσι λεπτῇ πεπαλαμένοι ἄχνῃ. At ἄχναι pro οἴνοις, neſcio vnde afferat Heſych. Inde DERIV. Ἀχνώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Simulis τῇ ἄχνῃ. vt idem Heſ. ἀχνώδη exp. ἄχνῃ ὅμοια.
Ἀχναίζει, eidem Heſych. eſt ἄχθεται, μισεῖ, ψέγει.
Ἄχνη, vide paulo antè in Ἄχνα.
Ἄχνημος, Heſychio eſt νῆστις, ieiunus.
Ἀχνίτης, idem affert pro ἀψιλὸς, ἄφατος, πολὺ, ἄφθονον.
Ἄχνος, t. 4, c. 543, f. Ἄχνους, ib.
Ἄχνυλα, eodem teſte Cretenſibus ſunt κάρυα, Nuces.
Ἄχνυμαι, t. 1, c. 614, g. Ἀχνὺ, ib.
Ἀχνώδης, vide in Ἄχνη paulo antè.
Ἀχολία, t. 4, c. 552, g. Ἄχολος, ib. f
Ἄχρημα, t. 1, c. 614, g. Ἀχρηΐδες, t. 4, c. 565, b
Ἀχρηΐδωπες, t. 4, c. 576, a. Ἀχρειόγηπυς, t. 4, c. 572, c
Ἀχρηστία, ib. d Ἄχρηστος, t. 4, c. 573, g
Ἀχρηστως, t. 4, c. 579, f. Ἄχρις, t. 1, c. 614, e
Ἀχραδάμωλος, Tarentinis eſt ὁ καχλίας, teſte Heſ.
Ἀχραδίνος, vide paulo infrà in Ἀχραὰς.
Ἀχραὰς, t. 4, c. 641, d. Ἀχραὰς, ib. c
Ἄχραντος, ib.
Ἀχραὰς, άδος, ἡ, Pirus ſylueſtris: quam ſunt qui piraſtrum vocent. Columella libro 10, Palmitibúſque feris lætatur, & aſpera ſyluis Achrados, aut pruni lapidoſis obrura pomis Gaudet. Itidemq; Ariſtot. Hiſt. animalium lib. 9, conducere ait ſi ἀχραὰς plantentur prope apum aluearia. id eſt ἄπιοι ἄγριαι. | Dicitur ἀχραὰς de fructu quoque piraſtri, id eſt de piro ſyluatico. vt quum idem Ariſtot. Hiſt. animal. lib. 8, cap. 6, dicit ἀχραὰς παίρειν καὶ ὗς, id eſt pinguefieri ſeu ſaginari piris ſylueſtribus. Sic apud Athenæum lib. 14 quidam Φιλῆ πλακοῦντα θέρμ', ἀχραδᾶς σὺ φιλεῖ. Et apud Ariſtoph. in Concion. πῶς δὲ μοι Ἀχραὶ πε γηλόπους ἔχει τὰ σπέα. nam teſte Dioſcoride lib. 1, c. 169, ἡ ἀχραὰς eſt εἶδος ἀχρίου ἀπίου, βραδίως πυκνούμενον, δύναμιν δὲ ἔχουσα συνδικαίαν ἀπίῳ. INDE Ἀχραδίνου ξύλον, apud eundem Dioſc. libro 6, cap. 24, Lignum piraſtri, Lignum è piro ſyluatica. Forſan inde dictæ ET Ἀχραδῖναι, Heſychio ζωά τινα ξυλοφάγα: quoniam forſan τὰ ἀχραδίνας imprimis infeſtant.
Ἄχραντοι, Heſychio ſunt οἱ πολέμιοι, Hoſtes.
Ἀχρεία, t. 4, c. 611, b. Ἀχρεία, t. 4, c. 611, g
Ἀχρειόγλωσσος, ib. h. Ἀχρεῖος, ib. e
Ἀχρειόω, t. 4, c. 611, a. Ἀχρειοῦσθαι, ib.
Ἀχρεῖος, ib. b. Ἀχρεῖος, ib.
Ἀχρεῖος, t. 4, c. 611, g. Ἀχρηματέω, t. 4, c. 604, b
Ἀχρηματία, ib. a. Ἀχρήματος, t. 4, c. 609, h
Ἀχρήματος, t. 4, c. 604, a. Ἀχρηματόω, ib. c
Ἀχρημοσύνη, ib. b. Ἄχρηστος, ib.
Ἄχρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, Inutilis, Moleſtus: v. l. procul dubio ex Heſychio, ἀχρεία exponente ἀχρεῖος, λυπηρός: ſed addēte,

βλαίσταμον, ἀμυχρόν.
Ἀχεπάνα, t.4.c.595.g.
Ἀχεπάνια, t.4.c.599,d.
Ἀχεπάς, ib.a.
Ἀχεύστως, ib.c.
Ἀχεύστως, t.4,c.615,f.
Ἄχευστος, t.4,c.615,f.
Ἄχευστον, ib.c
Ἀχευστέω, ῶ, idem quod ἀχευστέω, sed Ionicũ apud Hippocr.
Ἀχευστέω, Hesychius exponit ὁμοχρωματίζειν, Concolorem. à masculino ἄχευστος, idem significante quod ὁμόχρωτος.
Ἀχευστος, t.4,c.643,g.
Ἀχεύστως, ib.h
Ἀχεύστως, ib.h
Ἄχευστος, siue Ἄχρυστος, t.4,c.619,a
Ἀχευστος, ib.d.
Ἀχευστος, t.4,c.634,f.
Ἀχεύστως, ib.a
Ἀχεύστως, t.4,c.633.h
Ἀχευστία, Vltimæ noctis excubiæ. v.lex. perperam pro ἀκροστιχία.
Ἄχευστος, t.4.c.631,h
Ἄχυ, ab Arabibus dicitur cassiæ quædam species: quam Alexandrini mercatores ἀκρεῖον appellant, teste Dioscor. lib.1,cap.12.
Ἀχυλος, t.4,c.510,a.
Ἀχυμος, t.4,c.512,c
Ἀχυώτης, t.1,c.XII,a.& t.4,c.495, f.
Ἀχυρμιά, t.2,c.1374,g.
Ἀχυρον, ib.c.
Ἀχυρόω, ib.
Ἀχυροειδης, ib.g.
Ἀχυρώδης, ib.h
Ἀχυρωδες, ib.
Ἀχώ, t.1,c.614,g
Ἀχώ, Doricè pro ἠχώ dicitur, Echo, Sonus repercussus, Vox responsans.
Ἀχώλευτος, t.4,c.480,d
Ἄχωρ, ῶρος, ὁ, Manans capitis vlcus Celso & Plinio. id est tumor præter naturam in ipsa capitis cute excitatus, tenuissimis eam foraminibus exulcerans, & saniem vicosam lentámque effundens: παρὰ τὸ χαίνω, i. fauo, non multum absimilis, nisi quòd hic maiora habet foramina humore melleo referta, ille autem perexigua. quamobrem inde nomen habuisse Galen. prodidit φ non amplum locum (i. χῶρον) occupet, sed angustis spatiis conclusus, tenuem etiam humorem continet. Gorr.
Ἀχώρητος, t.4,c.672,a.
Ἄχωρος, Hesychio ὁ κατάρατος ἄνθρωπος ὁ μηδὲν ἔξω βίου μᾶλλον κεκτήσθαι οἰκίας ἔχων, Extortis, & cui interdictũ est igni atque aqua.
Ἀχώριστος, t.4,c.684,c
¶ Ἀψ, Retrò, Retrorsum, In auersum. vt ἀψ ἴτω, Regredi, Reuerti. Hom.Od.o, οἱ δ' ἐπεὶ οὖν φῆμιν ἀψ ἴτην κατιόν. Item, Rursus, Iterum. vt Hes. quoque exp. non solùm εἰς τὸ ἐπὶ πίσω, sed etiam πάλιν, ὀπίσω. Hom. Il.α, Ἀψ ἐς κολεὸν μάχαιραν ξίφος, Iterum in vaginam intrusit, In vaginã reposuit seu recondidit. Et alibi, ἀψ δ' αὖθις, rursus autẽ, ὀπίσω πεσέτην positis his duabus particulis synonymis.
Ἀψάειν, Hesychio est ἅπτεσθαι. Pro Ἀψαλὲα autem, quod apud eundem legitur, exponiturque ἀφρονῆ παράνομα, Varin. habet ἀψαλᾶ.
Ἀψαλακτος, t.4,c.699,g
Ἄψαλτος, Fidium pulsu carens.
Ἀψάμαθος, siue Ἄψαμμος, Arenis carens, Nõ arenosus seu sabulosus. Hesych.
Ἀψαυστία, t.4,c.693,c.
Ἀψαυστος, ib.
Ἀψαυστος, ib.b.
Ἀψαυστος, t.4,c.711,b
Ἀψεγής, t.4 c.710,h.
Ἀψελής, Hesychio ὑγιὴς, pro quo supra ἀρτιλής.
Ἀψεύδεια, t.4,c.721,f.
Ἀψεύδεια, ib.
Ἀψεύδης, ib.
Ἀψευστος, ib.
Ἀψευστος, t.4,c.714,h
Ἄψευστος, ib.
Ἄψευστον, idem affert pro ὕστερον, πάλιν: forsan ab ἄψ.
Ἀψευστος, idem ex Soph. Phædra affert pro ἀψόρρυτον.
Ἄψηκτος, t.4,c.689,c
Ἀψηλάφητος, Intactus. ἀπάλαμος. Hesych.
Ἀψηστος, t.4,c.727,g.
Ἀψηστος, t.4,c.714,d
Ἀψηφορήτως, t.4,c.727,h.
Ἀψιακεία, t.2,c.106,g
Ἄψιμον, ῶ, subit. ib.
Ἄψιμος, ib.f

Ἀψιμύθιος, ib.g.
Ἀψιμαχέω, t.2,c.811,d.
Ἀψιμαχία, ib.c
Ἀψιμαχος, ib.
Ἀψιμαχος, t.4,c.707,c
Ἀψιμαχία, ib.c
Ἀψιμαχος, ib
Ἀψιμμα, t.2,c.948,c
Ἄψινθος, ου, ἡ ET Ἀψίνθιον, ου, τὸ, Absinthium: herba summæ amaritudinis, vnde & βασιλικὸν nomen inuenit. de cuius generibus multa Dioscor. l.3, c.25, 26, 27: Plin. l.27, c.7. Porro prius vocabulum posteriore minus est vsitatũ: legitur tamẽ in Apocal. Ioann. c.18, vbi dicit, ἡ γίνεται τὸ πικρὸν εἰς ἄψινθον, aquarum pars tertia versa est in absinthium. id est in amaritudinem summam qualis est absinthij. Meminit Steph. quoque huius plantæ, qui etiam addit non per ι solùm, sed & per υ scribi: & Ἀψυνθίδα verò ἡ χείρων esse vrbem quoque Thraciæ: Ἀψινθίτης verò ὁ χείρων: τὸ δὲ ἐπίθετον eiusdem esse Ἀψίνθιος, & fœm. gen. Ἀψινθιάς. Etymol. scribit comicos quosdã vocare ἀψινθίους alludentes forsan ad etymõ. ita enim nominatum putatur quasi ὁ οὐκ ἄν τις πίοι διὰ πικρότητα. vt Gorr. quoque scribit veteres Græcos τὸ ἄψινθον vocasse ἀπότον, quasi impotabilem. Ἄψινθον (inquit idem) à quibusdã dicitur etiam τὸ ἀβρότονον, vt autor est Dioscorides: forsè ob amaritudinem quam similem absinthio habet: eãdémq; ob causam & ἀψινθίμαυρον à nonnullis dicitur, vt idẽ Dioscoride scriptit. ¶ A superiore absinthio DICITVR Ἀψίνθιτης οἶνος, Vinum absinthio conditũ. de quo Dioscor. l.5, c.49. Columella l.12, c.35, & Constant. C. de Geopon. l.8, c.20.
Ἀψίρρυτος, Retrò fluens, Refluẽs. v.lex. ex Hom. & Gorr. ex Hippocr. Alioqui dicitur ἀψόρρυτος.
Ἄψις, vel Ἄψις, t.1,c.495,c
Ἄψις, t.1,c.502,a. ¶ Ἄψις φρενῶν dicitur ab Hippocr. à τὰ φρενήρεα πάθη, vt interpretatur Galen. comm. 3 εἰς τὸ περὶ διαίτης ὀξέων. Gorr. Sonat Tacta mens, id est Læsa.
Ἀψιχολος, t.4,c.552,h
Ἄψορρον, aduerb. t.3,c.681,c. Ἀψόρρους, t.3,c.681,b.
Ἄψορρος, t.2,c.1491, f. t.3,c.681,c
Ἄψος, t.1,c.495,h. Ἀψοφητί, t.4,c.737,c
Ἀψοφητος, ib.a. Ἄψορος, t.4,c.736,c
Ἀψυδρακίαστος, Pustulis illis quæ ψυδράκια dicuntur, non infestatus. Liber à pustulis illis albis per summa scatentibus: seu Feruentibus illis vlcusculis quæ per summa erumpunt, non obnoxius. Dioscor. ἀψυδρακίαστον πρὸς τὰ ἑλκία.
Ἄψυκτος, t.4,c.740,a
Ἄψυρος, Purus, Illimis. nam ψυεὶς idem est quod χῆς, teste vulg. lex.
Ἀψυχέω, t.4,c.754,b. Ἀψυχία, ib.a
Ἄψυχος, t.4,c.753,f
¶ Ἄω, Splendeo, t.1,c.618,a. Ἄω, vel Ἀΐω, Flo, t.1,c.617,a.
¶ Patl. ἄαν Hes. exp. non solùm δίκαιον, sed etiam ἀσινῆ. ¶ Ἄην idem affert pro ἀσινῆν. quo significatu aliquoties dicitur ἄατον.
Ἀάδες, t.2,c.1195,f
Ἀαδεστῖν: Hesychio ἀπονεῖν, ἀγωνιᾶν: ad verbum Non dolere, Doloris esse expertem.
Ἀάδιν, Doricè pro ἠῶθεν dicitur, De mane, Vnà cum aurora. ITEM QVE Ἀώς pro ἠώς, Matutinus. Ex Epigr. παρ' ἀῶ, pro Ad auroram, Ad orientem. Pro eodem verò ET Ἀοῖος dicitur, quod Hesych. itidem exp. ἑῷος, ὀρθρινός. SED ET Ἀώς dicitur pro ἠώς, Aurora.
Ἀώνυμα, Hesych. τὰ οὐκ ὀνομαζόμενα. forsan ἀόνυμα scriptit.
Ἀών, eidem est ἰχθὺς τις, piscis quidam.
Ἄωρ, Ensis, Mulier. v.l. sed scribitur potius per ο.
Ἀωρία, t.4,c.796,c
Ἀώρησις, Suidæ ἡ κρέμασις, Suspensio: qua significat. dicitur potius ἀώρησις.
Ἀωρεῖ, t.4,c.790,d. Ἀωρία, ib.b
Ἀώρεως, t.4,c.791,c. Ἀωρόλεως, t.4,c.790,b
Ἄωρος, t.4 c.789, g. & c.795,f
Ἀωρότης, t.4,c.790,b
Ἄωρτι, ex ἀώρῳ factum existimatur per syncopen, & mutationem literæ ϱ in α breuem. At si scribatur ἄορτι, per ο in media syllaba, ex ἀόρῳ esse poterit, vt testatur etiã Eustathius in hunc locum Iliadis γ, Ἤ οἱ πὰρ ξίφος

μέσῃ κοιλίᾳ αἰὲν ἄωρτο, ſuſpenſa erat ſeu pendebat: ἐκρέματο. Sed contextus commentarijs ipſius Euſtathij inſertus, habet ἄορτο: quam ſcripturam magis probo.

Ἀΐω, t.1, c.618, a. ob. Vide & Ἀΐδην paulo antè.

Ἀωτδύειν & Ἀωτίω, vide in ſequente Ἄωτος.

Ἄωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auribus carens. ὁ ἄτα μὴ ἔχων. vt Euſtath. pagina 1419, ἄωτον πτίλεον ex Athen. affert pro οὐρὰν ἔχον, non habens auriculam ſeu anſam. Ibidem tradit ἄωτον quoſdam dixiſſe τὸ ἄνευ ὠτὸς veluti τὸ μὴ ἀκουόμενον δι' ἀπαλότητα ὑπὸ τῶν πολλῶν: quod nouum quidē videri, ratione tamen non carere. nam in lexico quodam veteri, ordine alphabetico digeſta vocabula habente, reperiri Ἄωτοι expoſitum οἱ νικροί. quod ſumptum eſſe ex Homerico illo, καφὼ δὲ χαῖτε ἀίσσεσκον. Alioqui ἄωτον propriè ſignificare τὸ αἴθος, deriuatum ex ἀΐω ſignificante πνέω, nimirum οὐ ἀδύ τι πνεῖ. inde verò ἄωτον nominari πολλὰ τῶν ἀνθρώπων σκευασμάτων: veluti τὸ ἀπὸ λίνου καλλιστον ἔριον vocari λίνεον λεπτὸν ἄωτον. ſimilitérque οἷος ἄωτος dici τὸ ἐξ ἐρίων ἀπαλωθέν, ſeu τὸ ἐξ ἐρίων ὑφασμα ἀνθηρόν, Odyſſ. α, ſub finem, παντύχιος κεκαλυμμένος εἵμασιν ἄωτου. at verò vbi de Cyclope ſermo eſt, τὸ ἁπαλὸν ἔριον à poeta appellari ἄωτον, ſic canente, — ἀώτου Θεσπεσίου ἐρόμβω. non abs re verò ita vocari, quoniam τὸ ἔριον eſt ἄθραυστος εἶδος αἴθος. Idem Euſtath. Il. ν, vbi poeta dicit, ξυμπέλασσε ἰσοφόρῳ οἷσιν ἄωτῳ Σφενδόνην, notandum eſſe ſcribit quòd quum οἷσιν ἄωτον ſimpliciter vocarit τὸ ἔριον, adiecerit ἰσοφορον ὕλα μὴ (inquit) ἄωτον οἷσιν ἅρμα τοιοῦτον τὸ ἀκατέργαστον ἔριον, ſed τὸ ἐξ ἐρίου ὕφασμα. Rurſum pagina 1419, tradit quendam ex proſæ ſcriptoribus ἄκρον ἄωτον ὡς λογίους vocaſſe ἅτε ὡς λόγους εἶον αἰθωῦσας: & Theocritum ἦιον ἄωτον ἡρώων dixiſſe de Argonautis: Pindarum verò τὸν μουσικὸν ὀπτήμιλον ἦιον λυκίχᾳ appellaſſe μουσικῆς ἄωτον. Eodem modo Theocritus rurſum Herculem nominauit ἄωτον ἡρώων: & Pindarus ἄωτον patriæ ſuæ athletam quendam. Heſychius non neutro ſolùm genere ἄωτον accipi indicat pro αἴθος & ἔριον, ſed maſculino etiam. Ἄωτος, (inquit) τὸ αἴθος, ἀφτικῶς· ἢ ὁ μὴ ἔχων ὦτα. Suid. neutrius tantùm meminit. ſic enim ſcribit, Ἄωτον, αἴθος, κόσμος, στέφανος, φθέγγομαι δὲ ἀπαλῶν ἐρίων. Porro ab hoc ἄωτον fiunt ἄωτος ſignificante florem, ſunt duo VERBA, Ἀωτίω ET Ἀωτδύω: ambo ſignificantia Flores carpo ſeu decerpo. vt teſtatur Heſychius. ἀωτῆς enim affert pro ἀπανθίζεις, addens etiam κομᾷς: & ἀωτδύειν pro ἀπανθίζεσθαι. Suidas quoque ἀωτῶ exponit ἀπανθίζω. vt & Euſtathius ὕπνον ἀωτῆσι apud Homerum eſſe ait τὸ ὑπνωῦν ὕπνον ἡδὺν καὶ ἀφρόντιδα, καὶ ὡς εἰκῆ αἰθρῶν, dormire ſomnum ſuauem & curis ſolutū ac veluti floridum: reſpiciens ad hunc locum Il. κ, Ἔγχεϊ Τυδέος υἱὸν τὸ παντυχον ὕπνον ἀωτῆσι & ad hunc Od. κ, Μνώμενος ὡς ὄφελες ἀωτῆσι γλυκὺ ὠῦσαι ὕπνον. Idem rurſum Euſtathius pagina 1429, poſterius ἀωτδύειν ex lexico quodā veteri exp. ὑφαίνειν καὶ ὑπνοῦν, Texere & Dormire. quorum hoc, ſumptum eſſe dicit ex Homerico illo, παντυχον ὕπνον ἀωτῆσι: illud autem, ὅτι τῷ ὑφαινομένῳ ἀώτῳ, ἐρίου δηλαδὴ λίνου. Heſych. & paſſiuæ vocis meminit: afferens ἀωτῆται pro ἀπανθίζεται τὸν ὕπνον: niſi potius ſcripſit ἀωτῆσι & ἀπανθίζει, reſpiciens ad locum illum Homeri poſteriorem quem ex Od. κ citaui. At Ἀώτμεῖν, quod apud Suidam legitur, expoſitum iridem ὑφαίνειν, texere: vereor ne mendoſam ſcripturam habeat, pro ἀωτῆν vel ἀωτδύειν potius.

B

B, Nota eſt ſecundæ apud Græcos & Latinos pariter literæ: quā illi βῆτα appellant, hi be nominant: vtriq; procul dubio ex Hebraico Beth. Ea Delphos pro π vti, dicentes βατῆν & βικρὸν pro πατῆν & πικρόν: Macedones autem pro φ, dicentes Βίλιππον, Βερενίκω & Βαλακρὸν, pro Φίλιππον, Φερενίκω & φαλακρὸν, teſtatur Plutarchus in Hellenicis quæſt. non procul ab initio. Eſt B ſeu β numeralis etiam nota, ſignificans duo: idque vel ſola, vel iuncta alij, ſignificanti nimirum decadem, hecatōtadem, chiliadem aut myriadem. at ſi acutum accentum præfixū habeat ima ſiniſtri lateris parte, διςχίλια notat, id eſt duo millia, ſeu bis mille, hoc modo β́.

Βᾶ, t.1, c.635, b. Βᾶ, t.1, c.632, f

Βαᾶξ, Mollis. μαλακὸς, Suid. pro quo infrà βλαξ.

Βαβύρας, radix quædam apud Ioſephum De captiu. Iudaica, nomen habens loci in quo naſcitur. Cuius mirabilē naturam ipſe Ioſephus deſcribit, & ex eo Leonicenus in libris de varia hiſtoria, ſuppreſſo tamen nomine. Colorem flammæ referre traditur, & veſperi fulgorem emittere. Cætera apud eos vide.

Βάβα, t.1, c.630, b. Βαβάζω, t.1, c.631, a

Βαβαί, t.1, c.632, g. Βαβαιαξ, ib.

Βάβακοι, ab Eleis dicuntur πτίλιγες, cicadæ: à Ponticis, βάτραχοι, ranæ, teſte Heſych.

Βαβάκτης, t.1, c.631, b. Vide & Βάβαλον.

Βαβάλιον, ET Βαβαλιστήρια, Cunæ, Incunabula. In v.l. ſed non addito autoris nomine. Videtur autem ita vocari ἀπὸ τῦ βαβάζειν: quia infantes in illis βαβάζουσι.

Βάβαλον, Pudēdum, ſeu Pudenda. αἰδοῖον, Heſych. Sed Laconibus ſignificare ait κραύγασον, quod eſt Vociferatorem. Itaque idem erit cum βαβάκτης. Nā enim idem Heſych. exp. non ſolùm ὀρχηστὴς, ὑμνῳδὸς, item μαστιγίας, (vt βάβαξ quoque affert pro ὠθουσῶν) ſed etiam κραύγασος. ὄνος (inquit) καὶ βάκχος.

Βάβαξ, t.1, c.631, b. Ad Heſychio exponitur μάταιος, λάλος, φλύαρος: item ὠθουσῶν, αἰσχρός.

Βαβάζειν, eidem eſt ὀρχήσασθαι, ſaltare. Vnde eſt βαβάκτης quo ſignificatur ὀρχηστής. Thema eius eſt βαβάζω: quod pro βάζω etiam poni crediderim: quum βαβάξ, quod inde deriuatum eſt, ſignificet τὸν λάλον: & βαβάκτης τὸν κραύγασον.

B

Βαβὼ, eidem Heſychio eſt ὁ Ἄρης, Mars.

Βαβυλίδες, pro βαλβίδες (tranſpoſitis literis) eodem teſte dicitur. Sunt autem αἱ θύραι τῦ ἱππικοῦ, fores è quibus equi in curriculum emittuntur: quos Latini carceres appellant.

Βαβύζειν, eidem eſt κακραγεῖς σωπίνους, Contentiſſima voce clamans. Sed forſan ſcribendum βαβάζων. nam & βαβάκτης dicitur ὁ κραύγασος, vociferator.

Βαβρίω, eodem teſte Macedonibus eſt Fæx olei.

Βαβύκιες, eidem ſunt τὰ οὖλα τῶν ὀδόντων, gingiuæ: ſed addenti, quoſdā interpretari μαγίρας, quoſdam τὰ ὑπὸ τοῖς ὀδοῦσιν ὑπὸ τῆς ὑγρᾶς καταχόμενα. Sed videtur ſcripſiſſe Βάβυκες, quum ipſum præcedenti βαβρίω anteponat. Infrà Βάρυκες pro eodem.

Βαβύνα, eidem eſt βόρβορος, πηλὸς, Cœnum, Lutum. Pro quo infrà ex Etymol. habebimus βαπίνα.

Βαβὼν, eidem eſt χείμαρρος, torrens: ſed addit quoſdam dicere eſſe ciuitatem.

Βαβύκα, eidem eſt γέφυρα, pons.

Βαβυλάνιοι, eodem teſte apud Atticos dicuntur οἱ βαρύκαροι. Alioqui Βαβυλάνιοι ſunt οἱ τῆς Βαβυλῶνος πολῖται: quæ vrbs Aſſyriæ eſt dicta à Belo per reduplicationem & tranſmutationem literarum, vt quidem vult Etym.

Βαβύρτας, eidem eſt ὀκνοβράμων, Aliquantum fatuus.

Βαγαῖος, eidem eſt ὀμαπαῖος: vt & Βαγαία ex Lyſicrate affert pro παπαῖα. ſed addit, ἢ Ζεὺς Φύγιος: & μέγας, πολὺς, παχύς. afferens & Βάγιον paulo pòſt pro μέγα: vt & Suid.

Βαγαρόν, Lacones vocant τὸ χλιαρὸν, tepidum: eodem teſte.

Βαγῆσαι, idem affert pro εἰσελθεῖν, ingreſſæ.

Βαγδίν, Suidæ eſt πλατύτριν. Βάγιον, vide in Βαγαῖος.

Βάγος, Heſych. teſte eſt κλάσμα λίθου ἢ μαζὸς: item βασιλικὸς & σφραγὶς apud Lacones.

Βαδᾶς, idē ex Ameria comico affert pro κιναιδὸς, cinædus.

Βαδιλεγῆ, eidem Heſychio eſt ἀμέλγῃ, mulget.

Βαδδίν, eidem eſt βύσσινον ἱμάτιον εἰς ἱερεῖα, byſſina ſtola qua vtebātur quum rem diuinam facerent. Suidæ quoque βαδδὶν eſt ἱερὰ στολὴ, ſacra ſtola afferenti ex Daniele, ἔρρηξε τὰς ὀφθαλμούς μου, καὶ εἶδον, καὶ ἦν αὐτὸν ἐνδεδυμένον βαδδίν. Peregrina igitur vox eſt, non Græca.

Βάδδομαι, Diligo, v.l. pro quo Heſychius habet βάδομαι.

Βάδω, t.1, c.638, d. Βαδίζω, t.2, c.660, g

Βαΐλιμος, Suidæ βαΐλις ὑός: qui etiam addit significare & Ἀ τύπου χόαν.

Βαΐλισμα, ibid.

Βαΐλισσα, & Βαΐλιγξ, ibid.b

Βαΐλιστής, ibd

Βαΐλις, t.1,c.638,e.& 661,b

Βαΐλις, ib.

Βαΐλιος, ib.

Βαΐλιος, t.1,c.661,c.

Βαΐλος, ib.

Βαΐλος, ibid.c.

Βαΐλος. siue Βαΐνος, dicitur esse mensura L sextariorum, seu holcarum MMMMXXXXVIII, teste Hesych.

Βαΐλυρα, dicuntur apud Athen. quæ à Galeno βραΐβυλα, pruna scilicet (vt putant) Damascena. Gorr.

Βαΐλω, t.1,c.619,b

Βάϊλω, t.1,c.638,e.& 661,b.

Βαΐνης αὐλὸς ex Homero affertur pro βαθύνης positum. At Βαΐνιος, quod in v.l. affertur pro Profundus, Altus, cõmentitium esse puto.

Βαΐνος, t.1,c.633,g.

Βαΐνω, t.1,c.635,b

Βαΐον, Profundius: ex masculino βαθίων. Profundior. hoc autem irregularis est compar. pro βαθύτερος.

Βαΐος, t.1,c.633,g.

Βαθίων, ibid.

Βαθμανδὶς, t.1,c.639,a.

Βαθμὶς, t.1,c.638,f

Βαθμὸς, ibid.e.

Βαθὸς, t.1,c.633,a

Βάθρα, ας, ἡ, Scala domus. v.l.

Βάθρον, t.1,c.639,a.

Βαθυαίσιος, t.1,c.38,c

Βαθύαλος, t.1,c.807,c.

Βαθυζήλως, t.2,c.844,h

Βαθυγαιος, t.1,c.806,f.

Βαθυγήρως, t.1,c.847,h

Βαθύγλωσσος, t.1,c.855,f

Βαθύγονος, Altis demersus tenebris. Greg. Naz.

Βαθυγνώμων, Qui consilia sua alto pectore abstrusa habet. vt apud Suidam, βαθυγνώμων ἀνθρωπος καὶ κρυψίνους: de Rufino.

Βαθυδίνης, t.1,c.1019,f.

Βαθύζωνος, t.1,c.1411,c

Βαθυκαμπὴς, t.2,c.53,d

Βαθυκήτα πάντα Luc. dixit: vel quòd in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quòd habeat cete ingentia. est enim & piscosum mare & profundum.

Βαθύκληρος, Idem cum βαθυκτεάνου seu βαθύπλουτος. hoc est μεγαλόκτητος, Qui immensæ veluti profunditatis opes fortitus est. i. ingentes. Prædiues. Hom. & Herod.

Βαθύκολπος, t.2,c.315,c.

Βαθυκρηπὶς, t.2,c.423,b

Βαθυκτέατος, Profundas possidens opes, id est magnas. ideoque Prædiues: vt βαθύκληρος. Legitur in Epigr.

Βαθυλείμων, t.2,c.491,f

Βαθυλείμων, ονος, ὁ, SIVE Βαθύλειμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Profunda habens prata ideóque Compascuus. Homerus Iliados 1, εἰς ἈΙδας βαθύλειμον. id est βαθὺν λειμῶνας ἔχουσαν, πολυχόρτον. Prius apud Etymologum extat & in lexico meo veteri.

Βαθυλήϊος, Profundas segetes ferens. vel etiam multas. nam Hesychius βαθύληϊον exponit πολύκαρπον πεδίον, Feracem campum, Fertile solum. Apud Apollonium certè βαθυλήϊος γαῖα exponitur Terra ferax: itidémque ex Epigr. afferunt βαθυλήϊος ἄρουρα pro Arua ferrilia.

Βαθύμαλλος, Profunda seu promissa habens vellera seu villos. Hes.

Βάθυνος, Fouea. vulg. lex. ex Reg. lib. 1, cap. 18: sed perperam pro βόθυνος.

Βαθυξυλία, t.2,c.1140,e

Βαθυπάχυος, t.3,c.191,b.

Βαθυπλοίσιος, t.3,c.401,c

Βαθυπλοῦς, t.3,c.399,c

Βαθύπτωμος, Infelix. v. l. ex Epigr. sed perperam fortassis pro βαρύπτωμος.

Βαθυρίτης, t.3,c.681,d.

Βαθύρριζος, ib.

Βαθυρρίζια, t.3,c.709,d.

Βαθύρριζος, ibid.

Βαθυρρίζοτατος, ibidem

Βαθύρροος, t.3,c.681,d

Βαθὺς, t.1,c.633,d.

Βαθυσκαφὴς, t.3,c.808,e

Βαθύσκιος, t.3,c.867,h

Βαθύσκιος, ου, ὁ, Profunditas, Altitudo. Theophr. Hist. pl. l.4,c.12 βαθύσκιοι τῶν λίμνης.

Βαθυστερὴς, t.1,c.1811,b.

Βαθύστομος, t.3,c.1061,g

Βαθυστόμως, t.3,c.1203,a.

Βαθύστομος, t.1,c.633,g

Βαθύστομος, ibid.

Βαθύστομος, ib.

Βαθύσωρος, t.4,c.198,f.

Βαθυχαίτης, t.4,c.363,c

Βαθύχειλος, t.4,c.407,d

Βαθύχοος, seu Βαθύχους, t.4,c.619,d

Βαΐκα, dicitur esse mõs Cephaleniæ: & Βαΐκαι, eius incolæ.

Βαΐνω, t.1,c.634,a.

Βαΐομαι, ib.h

Βαΐομαι, apud Hesychiũ legitur, expositum βαΐσσομαι. pro quo apud Hom. scribitur βάομαι.

Βαϊὸν, aduerb. t.1,c.661,c.

Βαϊὸς, t.1,c.661,d

Βαΐς, SIVE Βάϊς, Ramus palmæ arboris. Prius apud Hesychium legitur, expositum ῥάβδος φοίνικος, posterius apud Etymolog. qui ipsum esse dicit κλάδον φοίνικος. Ioann. Euang. c. 12. ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων, καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ. (pro quo Marc. cap. 11 dicit, στιβάδας ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων. Et Matth. cap. 21, ἔκοπτον κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων). Sic Maccab. libi 1, c. 13, μετὰ αἰνέσεως καὶ βαΐων, cum laude & ramis palmarum. INDE Βαϊφόρος dicitur Qui ramum palmæ gestat. at βαϊοφόρος ἑορτὴ festum quo gestantur illi palmei rami.

Βαϊοῦν, Hesych. esse dicit βαΐζειν: quod & βαΐειν dicunt.

Βαΐσα, siue Βαΐτα, ης, ἡ, Læna consuta ex corio seu pellibus. Aristoph. n. schol. βαΐτα esse dicit λῶμα δίμιτος σύριγμα πολλῶν χαλκίδων, & candè cũ Aristophanica σύριγξ. Poll. l. 10, βαΐται esse dicit ταῖς τῶν αἰχούρων διφθέραις. itidémq; l. 7, loquẽs de coriaceis vestibus, βαΐτιον esse ait σκυτίνας χιτῶνα, ἢ δέρμα, tunicam promissam ex cono. Hesychio itidem βαΐτα est δέρμα λεῖον ὑένδυμα, quod ab aliis σύριγξ & διφθέρα nominari ait. sed addit, quosdam interpretari σκυτίνιον δέρμα περιτίτιον, tentorium ex corio seu pellibus. Prius βαΐτα apud Varin. legitur. refert enim βαΐτην dici τὸν μανδύαν siue διφθέραν: id est τὸν ἐκ καδίων σκυτίνων ῥαμμένον ἐσθῆτα. quod ab Atticis vocari σύριγγα. Vide & Βαΐτυλος paulo pòst.

Βαΐτα, Hesychio ὀπλαῖς χωνὶ. qui antiquã vocem esse ait.

Βαΐτη, vide in Βαΐτα paulo anté.

Βαΐτιον, herba similis dictamno vel pulegio, teste Hesych.

Βαϊτύκη, Suidæ τὸ πόμπιμον.

Βαϊτύλος, dictus fuit lapis ille qui Saturno pro Ioue porrectus fuit, teste Hesychio. Etymolog. quoque ita traditum fuisse saxum quod Saturnus pro Ioue deuorauit: sic verò appellatum esse quoniam ipsum ἡ Ῥέα βαΐτῃ περιεγανώσατο, τῷ Κρόνῳ δίδωσι: βαΐτῃ autè vocari τὸν διφθέρᾳ seu σίμματι σφενδόνιον ἡ σφίγξ. Idem dixerat Βαΐτυλον esse & montis nomen.

Βαϊτυξ, Hesychio est βδέλλα, Hirudo, Sanguisuga.

Βαϊτῶνα, idem Hesych. dici scribit τὴν ὀπλὴν αὐθρα.

Βαιών, ῶνος, ὁ, piscis gobio affimilis, alio nomine dictus βλέπος, vt refert. Etym. Vilis autem piscículus est & in cibis ingratior, vt non solùm ex Epicharmo patet qui propterea dicit ἀχαρίστους βαιῶνας: sed etiã ex prouerbiali illo hemistichio, μή μοι βαιών, κακὸς ἰχθύς: cuius post Athen. meminit Eust. & Etym. qui Atticos scribit hoc adagio vsos ὅτι τῶ φιλοδόνου. Apud Hesych. paroxytonos scriptum Βαιὼν: quod & ipse dicit piscis esse nomẽ & mensuræ apud Alexandrinos.

Βάκαρον, apud Alexand. Trall. & P. Ægin. dicitur in v.l. esse raphani, i. brassicæ semen, seu ἡ σπυρίς. Apud eundem P. Ægin. l. 7, cap. 11, est medicamentum quoddam hepaticon ἀφ' βακαίου quod & à Nicol. Alex. describitur.

Βακαΐτης, Suidæ ὁ γελαστὴς. Itidémque Βακαΐζειν, γελᾶν τὸς, μὴ εἰδόσιν τὰ ἀφ' ἑαυτῶν πραγματα αὐτὸς.

Βακάω, Inebrior. μεθύσκομαι. v.l.

Βάκη, Pons. v.l. ex Arriani Alexandri expeditione, βάκας φέρειν ὅτι τὰς ἀφορίας τῆς πεντρῶν καλοῦσιν.

Βακκᾶς, Suidæ & Hesychio est ὁ μακρὸς μὲν, αἴσιμος δὲ καὶ γυναικοειδὴς, qui magnæ quidem staturæ est, sed stultus & mulierosus. Menandrum certè in Hymnide pro mulieroso posuisse testatur idẽ Hesych. Idem tradit quosdam exposuisse αἰσχρόμυον, quosdam παιγνίδιον: vt Suidas quoque βάκκαλός ὅτι prouerbio dici scribit ὅτι ἀφ' ἑλκύων καὶ αἰσχύνων, de effœminatis. Iidem exponunt ἀπὸ τοῦ χος. ἀπὸ κοπῆς, vt Phrynichus quoque τὸν βάκκαλον significare ait τὸν ἀπὸ πεμμάτων τὸ αἰδοῖα, quem à Babylonis & Assyriis vocari γέλωτα: sed reprehendit eos qui ipsum vsurpãt ὅτι βλακός. Etymolog. ipsum pleonasmo τοῦ β dici tradit pro ἄκκαλον, id est ἐπ' ἀφροδίσια τὸ αἰδοῖον μὴ ἴχνος. nam κάλων (inquit) τὸ αἰδοῖον dicitur. Talis apud Latinos est Euiratus, Castratus, Exectus, Spadonum & Ignauus. Antiphan. apud Athenæum l. 4, — οὐχ ἥκιστ' ἐγὼ μισῶ τοὺς χρεὼν τὸν βάκκαλον σοιεῖ αἰχμητήν.

Βακκὶς, à Tarentinis dicitur ὁ βίβλορος seu πλακὶς, Cœnum, Lutum, vt tradit Etymol. pro quo suprà ex Hesychio

habuimus βαδύας.

Βακίζειν, Bacidis meminisse, De Bacide loqui, seu Bacidem crepare. Aristoph. Pace, Ἐξώλης ὀπόλοι' εἰ μὴ πάνυ σφόδρα βακίζων. verba sunt Trygæi ad ipsa qui dixerat, Εἰ δὲ μὴ νύμφαι γε Βάκιν ἐξαπίνασον, Μηδὲ Βάκις ὄντως, μηδ' αὖ νύμφαι Βάκιν αὖτιν. Fuit autem Βάκις, quidam χρησμολόγος, de quo multa ibi scholiastes & Herodot. pluribus in locis.

Βάκκαρις, ε ι ν ε Βάκχαρις, Baccar, seu Bacchar: Baccaris siue Baccharis. herba odorata & coronaria, cuius radix odoris fragrantia cinamomum refert, ideóque vnguẽtis olim expetita fuit, vt inter alia tradit Dioscorides libro 3, cap. 51. Sic Plin. lib. 21, cap. 6, Baccar quoque radicis tantùm odoratæ est, à quibusdam nardum rusticum appellatum. vnguenta ex ea radice fieri solita apud antiquos, Aristophanes priscæ comœdiæ poeta testis est. vnde quidam errore falsò barbaricã eam appellabant. odor est ei cinamomo proximus. Hesychio βάκκαρις est μύρον πολὺ ἀπὸ Συρίης ὑμωνύμου. Quibus verbis indicat, βάκκαριν dici non solùm herbam, sed vnguentũ etiam quod inde fit. Verùm addit, quosdam βάκκαριν dictum velle τὸ ἀπὸ μυρσίνης μύρον, alios verò μύρον Λύδιον: (vt Galen. in lex. Hippocr.) esse verò & ξηρὸν δέμας τὸ ἀπὸ τῆς ῥίζης. Hippocrates oleum seu vnguentum illud, non βάκκαριν vocat herbæ nomine, sed βακκάρινον siue βακχάρινον ἔλαιον, nomine inde deriuato, vt in lib. De nat. mulierum, ἔλαιον Λιγύστιν λευκὸν ἢ βακκάρινον. Et Γυναικείων lib. 1, βάψαι ἢ λευκῷ, ἢ Λιγυστίῳ, ἢ μυρσίνῳ, ἢ βακχαρίῳ, ἢ αἱμασχάλῳ. Vbi etiam nota scribi non solùm per duplex κ, vt apud Hes. & Athen. & Plin. sed etiam per χχ, vt apud Dioscor.

Βάκλα, τὰ, scholiast. Aristophanis & Suidas vocant quæ veteres τύμπανα: voce (vt puto) formata ex Latino Baculo. Latini n. Bacula seu Baculos vocant τὰ τύμπανα.

Βάκτα, Hesychio sunt ἰσχυρά, Fortes, Robusti.

Βακτηρίσαι, Baculo inniti, Scipione se fulcire. σκήπτωνι ἐρείδεσθαι seu στηρίζεσθαι. Gregor. Naz. de baptismo βακτηρίσαντες σφυροβυπῶς, senum more baculis innitentes.

Βακτηρία, ας, ἡ, Baculus, Scipio. Plutarch. Lycurgo, οἱ μὲν βακτηρίαν ἀκκλησιάζοντες ἀπίμαδον, baculũ gestare. Thucyd. βακτηρίαν ἐπανίεσθαι, id est ἐπαναπίπτειν πλίξιν. Xen. Hellen. 6. τὸν μὲν πρεσβύτην βακτηρίᾳ, τὸν δὲ πρὸς ἔγχει ἐπάξειν. Idem De re equ. dicit βακτηρία χρῆσθαι apud Theophr. Scipio senilis, Baculus quo senes innituntur. Reperiri tradunt ε τ Βακτήριον, neutro genere, apud Aristoph.

Βακτηρίω, idem quod βακτηρίδιον: Suidæ στηρίγματα. v n d e Βάκτηρίωμα, ατος, τὸ, Nixus ille in baculum. αὐτὸ τὸ βακτηρίδιον, seu αὐτὸ τὸ βακτηρία ἐρείδεσθαι. Item, Baculus ipse quo nitimur & quo fulcimus nos. vt Hesych. βακτηρίωμαν exponit τοῖς ἐρείσμασι τοῖς στηριγμοῖς. Vtitur Euripides in Phœniss. sic introducens Œdipum alloquentem suam Antigonam, τί μ' ὦ παρθὲν βακτηρίωμα πρὸς τυφλὸν ἄξουσας ἐς φῶς; Et mox dicit Antigona de se & sorore, ἃ πρόσθε βάκτρων πολλὰ σὺν τυφλοῖσιν ὄμμασιν ἀεὶ ἐμόχθει, πάτερ.

Βακτηριασμός, οῦ, ὁ. genus lasciuæ saltationis apud Poll. l. 4: forsan ex eo sic nominatum quòd Bactris vsitatũ esset. Bactra autem, vrbs quædam Asiæ, cuius incolæ dicuntur Βάκτριοι & Βακτρεανοί: & Βακτριανὴ, regio quæ circa eam vrbem est.

Βάκτρον, ου, τὸ, idem quod βακτηρία seu βακτήριον, ex quo & per syncopen factum est. id est Baculus, Scipio. Eurip. Phœniss. πῶς γεραιὸν ἴχνος πόδιμι; βάκτρα μοι φέρε, ὦ πάτερ, baculum seu scipionẽ mihi affer, quo nitar & quo cæcos regam gressus. Et in Epigr. γεραλέαν ταῦ λιτὰ παναπτύξ τε βάκτρον αἱμασσάμενος.

Βακύλιον, Suidæ κύμβαλον, Cymbalum.

Βακχαί, t. 1, c. 631, e

Βακχεῖς, & Βακχεῖον ἔλαιον, vide in Βάκκαρις.

Βακχᾶν, Bacchor, seu Bacchantium more ex hedera coronam gesto. Hesychius etenim βακχᾶν esse dicit ἱστεφανῶσθαι κισσοῦ.

Βακχεβακχος, t. 1, c. 631, f.
Βακχεία, t. 1, c. 632, a.
Βακχεῖος, ib.
Βακχεῖα, ib. g
Βακχεῖον, t. 1, c. 631, g
Βακχοδιδάσκαλος, ib.
Βάκχημα, t. 1, c. 631, b.
Βακχεῖτις, t. 1, c. 631, b.
Βακχεῖτης, ib.
Βακχεύειν, ib.
Βακχεύω, t. 1, c. 631, h. V. lex. ε τ Βακχέω tradũt pro Bacchor seu Bacchanor & Bacchanalia agito, vsurpari, nullo tamen allato exemplo.
Βάκχο, t. 1, c. 631, e & f
Βακχία, Hesychio est μανία, Insania, Furor: Bacchicus nimirum. Sed forsan scribendum βακχεία.
Βακχιάδαι, Bacchiadæ, dicuntur nõ solum Milesii, sectatiã Corinthii, à Baccho, inquit Hesych. Itidem certè Plutarchus in Amat. narrat. pag. 1376, dicit κατέβαν ἀπὸ Βακχιαδῶν, pro ἀπὸ Κορινθίων, vt antecedentia & sequentia ostendunt.
Βακχικὸς, t. 1, c. 631, g.
Βακχίδης, ib. f
Βακχίδης, Bacchi filius. Suid.
Βακχικὸς, t. 1, c. 631, g
Βακχίς, ex Eurip. affertur pro Villi, seu Vini.
Βάκχος, t. 1, c. 631, c
Βακχεῖα. Ex Esdræ lib. 2, cap. vltimo, affertur, τὰ δῶρα τῶν ξυλοφόρων ὁ χειμὼν ἀπὸ χόρτων ἢ ὁ τῶν Βακχανείων, cũ hac interpretatione, Oblatio ligniferorum in temporibus constitutis & in primitiis. Sed suspecta est ea vox, præsertim quum Complutensis editio ibi habeat σεμνυνόμενα.
Βάκχυλος, Elei vocant τὸ ἀποδύτιον ἱμάτιον, teste Hes.
Βάκχων, diminut. à Βάκχος, quasi Bacchulus diceres. Eust. καὶ ὑποκορισμῶν dici scribit pro Βακχυλίδης.
Βαλανεῖς, & Βαλανεῖκος, Hesychio δεσμωτήριον, Carcer.
Βαλαρὸν, eidem est μέγα, πολύ: sed addit quosdam interpretari ταχύ. Celer, Pernix, Velox.
Βαλανάγρα, t. 1, c. 661, d
Βαλανειαλείπης dicendum esse, non βαλανειαλείφης, tradit Phrynich. sed non exp. Videtur esse is qui balnea furãdi causa frequentat.
Βαλανηόμφαλος, t. 1, c. 662, g.
Βαλανεῖον, ib. f
Βαλανεύς, t. 1, c. 662, h
Βαλανεύω, ib.
Βαλανεύτης, t. 1, c. 663, a
Βαλανηφάγος, t. 1, c. 662, e.
Βαλανηφάγος, ib.
Βαλανίζω, ib. c & f
Βαλανίον, ib. a.
Βαλανίς, t. 1, c. 663, a
Βαλάνιον, ib.
Βαλανίτης, Balanum seu glandem referens. vt βαλανίτης λίθος apud Plinium lib. 37, cap. 10, in gemmarum censu. Ab eodem & balanitis castanea memoratur lib. 15, cap. 23. Rotundior (inquit) quæ βαλανίτης vocatur, purgabilis maximè & sponte profiliẽs. Paulo antè dixerat, Sardibus ex prouenêre primum: ideo apud Græcos Sardia nos balanos appellant.
Βαλανοειδὴς, t. 1, c. 662, c.
Βάλανος, t. 1, c. 661, f
Βαλανόω, t. 1, c. 662, d.
Βαλανοειδὲς, t. 1, c. 714, g
Βαλανοκόπος, ib. f.
Βαλανοπόνος, ib. c
Βαλανοποιεῖον, ib. f.
Βαλανοπόμος, ib.
Βαλανώδης, t. 1, c 662, f
Βάλαρες, Hesychio sunt οἱ βλαισοὶ, Blæsi.
Βαλαρίες, à Cernis vocari exules, tradunt ex Pausania.
Βαλαυσία, Hesychio est ἀγρία ἐλαία.
Βαλαύστιον, eidem est mali Punici species, cuius florẽ medicinæ esse vtilem tradit. Dioscor. verò & Plin. non ipsum malum Punicum sic vocari tradunt, sed eius florem, & quidem syluestris. Ita enim ille, lib. 1, cap. 155, βαλαύστιον ἐστιν αὐτὸς ἀγρίας ῥοιᾶς. Et hic, lib. 23, cap. 19, de malo Punico seu granato loquens, Flos balaustium vocatur, & medicinis idoneus & tingendis vestibus, quarum color inde nomen accepit. Et libro 23, cap. 6, In hoc ipso cytino flosculi sunt, antequam scilicet malũ ipsum prodeat, erumpentes, quos balaustium vocari diximus.
Βαλβιδόεσσα, Hesychio πρωτοπόλις.
Βαλβὶς, t. 1, c. 713, h
Βάλε, face imper. aor. 2 à βάλλω. Trãsit idem imperatiuus (vt ἄγε quoque) in aduerbium σκετλιαστικὸν, idem significans quod φεῦ. vt Βάλε βάλε κύριος φωνεῖ. Idipsum & Ἀβάλε dicitur, per compositionem ex ἀ & βάλε: quorũ vtrũq; ἀθλιαστικόν est, & vnũ idémque significant, nimirum φεῦ, vt tradit Etymol. & lex. meum vet. sed in hoc

βάνι ſcriptum, In illo βάλε, vt apud Suid. quoque, qui pro ἔβη, id eſt vtinam, vſurpari innuit.

Βαλίειν, Ionicè & poeticè pro βαλεῖν dicitur. id eſt lacere.

Βαλία, Heſychio eſt ἰφθαλμία, Morbus oculorum. qui ET Βαλιοὶ à Cretenſibus vocati dicit ἀπὸ τοῦ πηροῦ, Orbum, ſoculis.

Βαλικεύειν, Cretenſibus eſt σωφρονεῖν, Æqualis, Heſychio teſte pleonaſmo igitur τὸ β dicunt pro λικεύειν.

Βαλιός, οῦ, ὁ, nomen equi Achillis apud Homerum. ſignifi cat etiam τὸν ποικίλον, vt quum βαλιαὶ ἵπποι dicunt. Ita lexmeum vet. in quo etiam additur, βαλιὸν dici quaſi B φολιὸν, hoc eſt λευκομέλανον. In eodem mox paroxyto non βαλία exponitur ἕλκη, & deriuatur à Κάλαν, quia plum, βαλίας ἀσπαίρων ἁρπύιας. Euſtath. contrà βαλὸς, quum appellatiuum eſt, ſcribit ἐξωτέρω, ſignificaréqi ἑλκὴ vel ἕλκος: quum eſt proprium equi apud Home rum, paroxytonos efferri, ſicut ξανθὸς quoque appella tiuum acuitur, proprium autem παροξυτόνως. Itidē cer tè vetus meum Iliadis exemplar habet Il. π, de Achillis equis, Ἄκρον καὶ Βαλίν, τὸν ἅμα πνοιῇσι πετέσθην. Et Il. τ, C Ξάνθή τε καὶ Βαλία, πολιόκροτα τέκνα Πεδάργης. Veruntamē paroxytonos rurſum ſcriptum reperitur appellatiuum. vt Epigr. l. 6, βαλίαις ἐλάφοις: itidémque apud Plut. βα λίαις ἐλάφοις ἐγχρεμπτόμενος: & alibi βαλίοι ἀκμοί. Vbi ſigni ficat ἕλκος & rapidi: quum verò de ceruis dicitur, inter pretātur etiam Varii, Maculoſi, Variis maculis diſtin cti. At Βάλιος vide paulo antè in Βαλία.

Βάλις, vide in Βάμις.

Βαλλῆται, Heſychio ſunt φεύγοντες, Progenitores, Maiores. D

Βαλλαῖος, t. 1, c. 714, c

Βαλλαχάδας ſeſe Argiuorum pueri per locum in quodā feſto vocabant, vt Plutarchus refert in Hellen quæſt. pagina 540: forſan quoniam ii qui primi ab Inacho ex agris in planitiem deducti ſunt, feruntur ἀχέων ἔδρα πραπίδων. Ad verbum ſanè βαλλαχάδες dicuntur Qui pira ſyluatica iactu decutiunt.

Βάλλι, vide in Βάλε paulo anté.

Βαλλίσω, fut. inuſitatum in præſenti thema eſt: ſed eius futuro βαλλίσει Ariſtophanes vſus eſt: ex quo eſt aor. 1 E ἐβάλλισε.

Βαλλιτὺς, ύος, ἡ, Iactus. vt λιθίνη βαλλιτὺς apud Athen. l. 9, Iactus lapidum. vbi etiam feſtum quoddam panegyricū Eleuſine agitari ſolitum, dicitur vocatum fuiſſe βαλλιτύς. Meminit & Heſych.

Βαλλίζω, Tripudio, Pedibus plaudo, Tripudiantium more ſalto. κομάζω καὶ χορεύω, Euſtathio, qui dubitat an cum βαλὸς à βάλλω deriuatum ſit. Itidem apud Athenæū quoque libro 8, quum quidam dixiſſet ὅτι βαλλίουσιν οἱ κῶμοι τὴν πόλιν ἅπασαν τῷ ἅμα, Vlpianus ridens, Quis (inquit) Græcorum hoc βαλλισμὸν vocauit, quū oporteat F dicere, κωμάζουσιν οἱ κῶμοι τὴν πόλιν ἅπασαν, ἢ χορεύουσιν, ἢ ἄλλο τοῦ εἰρημένου: indicans & ipſe βαλλίζειν idē eſſe quod κωμάζειν ſeu χορεύειν, feſtas choreas ducere & tripudiare. Ibidem tum alia huius verbi βαλλίζειν exempla affe runtur, tum hoc ex Sophrone, βαλλίζοντες ἐπὶ τὰ λαιὰ πεδὰ τὰς ὀπισθίους. Legitur idem & in can. 51, Concil. Laodicenſis. Indéque puto eſſe Italorum Ballare, & noſtrum Baller. Rurſum apud Athenæum in loco paulo antè citato affertur & VERBALIS Βαλισμὸς hoc exemplū ex Antiphane, Ὀπτᾶμεν αὐτοῖσιν ὀρνίθων φορεῖδν, ὡς ἦν καλὸν τὸ κατάχυσιν ἐπιθεῖν τοιούτων καὶ χύτρου μιᾶς μόνης Νύκτως ἀπάσης καλὸς παρέχεται γὰρ αὖθις ἡ βαλισμός. Innuitúrque ibi βαλισμὸν eſſe tripudiationem ſeu choream ad tympanorum & cymbalorum crepitum tibiarúmque bombos, qualis Romæ agitabatur Palilibus ſeu natali vrbis. vt & Suidas βαλίζειν eſſe dicit τὸ κύμβαλα κτυπεῖν, καὶ ὅσοι τὸν ὀπίσθιον πόδα χορεύουσιν.

Βάλις, plantæ ſeu floris ſpecies quæ reducere in vitam mortuos videtur, dicta nimirum ὡς βίον ἄλλον ποιοῦσα. Ita Etymol. & lexicum meum vet. in quo vnico λ ſcriptum eſt, at gemino apud illum. Apud Plinium quoque vnico duntaxat l ſcripta ea herba eſt: libro 25, cap. 2, Xanthus hiſtoriarum autor, in prima earum tradit, occiſum draconis catulum reuocatum ad vitam à pa rēte herba quam balin nominat: eadémque Thylonē, quem draco occiderat, reſtitutum ſaluti.

Βαλλισμὸς, vide in Βαλλίζω.

Βάλμα, t. 1, c. 663, a.

Βαλανωτὸς, ὴ, dicitur τὸ μίλτου εἶδος, marrubium nigrū, teſte Dioſcoride libro 3, cap. 117. Sic Plin. l. 27, c. 8, Balloten alio nomine μελαμπόδιον Græci vocant.

Βαλὸς, Heſychio eſt οὖθαρ, Pectus: itidémque Suidæ.

Βαλὸν, Heſych. dicit eſſe οὐδὸν ἢ ὑπέρθυρον, limen & cælū: Doricè nimirum pro βωλόν.

Βάλσαμον, ου, τὸ, idem eſſe dicit ῥύμα τοῦ ξύλου: eſt tamen potius liquor aromaticus quàm flos, vt fuſius docent Theophr. Hiſt. plantarum lib. 9, cap. 6: Dioſcor. libro 1, cap. 18: Plin. lib. 12, cap. 25: Galen. De antidotis, libro 1: Strabo Geogr. lib. 16, Iuſtinus hiſtor. lib. 36, & Pauſanias in Bœoticis. Sed & ipſa planta aromaticū iſtū & fragrantiſſimum liquorem fundens, βάλσαμον nominatur, vt Dioſcorides docet in loco antè citato: ideóque ipſe liquor inde exſtillans ad differentiam interdum DICITVR Ὀπὸβάλσαμον, interdum ET Βαλσαμέλαιον. quorum illud legitur in eodem Dioſcoridis loco, & ſonat Succus ſeu liquor balſami: hoc verò apud Strabonem Zethi, & ſonat Balſaminum oleum, vt Plin. loquitur. Inde Βαλσαμώδης appellata eſt κασία quædam, ab odore ſimili, teſte Plin. l. 12, c. 19. A T Βαλσαμίτης dicitur à quibuſdam τὸ βαλσάμινον, vt Gorr. retert ex Dioſcoride.

Βάμα, Heſychio eſt βάσις: Doricè nimirum pro βῆμα.

Βαμβαίνω, t. 1, c. 631, d

Βαμβακίνειαι, Heſychio ſunt μαγγανεύεται: addenti, quoſdam exponere φαρμακεύουσιν: alios λαλεῖσθαι. Itidē Βαμβακίας χάειν affert pro φαρμακίας χάειν.

Βαμβάκιον, & Βαμβακώδης, t. 1, c. 1899, e & h

Βάμβαλα, Heſychio ſunt χειμερινὰ ἱμάτια, veſtes hybernæ. Mox tamen βάμβαλον generalius exponit ἱμάτιον: addens, Phrygas ita nominare τὸ αἰδοῖον. pro quo ſuprà habuimus βαῦβαλον.

Βαμβαλεῖν, idem eſſe dicit τρίμειν, ψοφεῖν τοῖς χείλεσι, Tremere, Sonitum labris edere. vt faciunt ii quibus frigore ſuccutiuntur labia. Affert & Βαμβαλίζειν, quod itidē exponit τρίμειν, τοῖς ὀδοῦσι συκρούειν, μετὰ τρόμου. Sed ſcribendum potius βαμβαλίζειν, vt apud Euſt.

Βαμβαλίζω, t. 1, c. 632, c

Βάμβαξ, t. 1, c. 1899, d.

Βᾶμις, t. 1, c. 635, b

Βάμμα, t. 1, c. 717, g

Βαμμάτιον, ου, τὸ, diminutiua voce τὸ βάμμα dicitur. vt apud Athen. l. 9, πυραῖον ἰχθύιον ὃν μικκιζουσιν οἱ βαμμάται γλαυκόν.

Βαῖ, t. 1, c. 635, b.

Βαιανὸς, t. 1, c. 717, a

Βαιανὸς, ib. b.

Βαιανοῦς, t. 1, c. 716, g

Βαιανοῦπαις, ib. h.

Βαιανοπυργὸς, t. 1, c. 787, a

Βαιανοπυργὸς, t. 4, c. 419, f.

Βαιανὸς, t. 1, c. 718, c

Βάξις, t. 1, c. 630, d.

Βαιάλλαι, t. 1, c. 718, c

Βαιάλλω, t. 1, c. 719, c.

Βαιάλλης, t. 1, c. 718, d

Βαιάλλιος, t. 1, c. 719, h.

Βαιάλλημα, ib. g

Βαιαλλισμὸς, ib.

Βαιαλλιστήριον, ib. h

Βαιάλλης, ib.

Βαίαλλα, t. 1, c. 717, e

Βαιάλλης, t. 1, c. 718, b.

Βαίαλλεια, ib. c

Βαιάλλω, t. 1, c. 717, c

Βαῖξ, Heſychio πόμα τι καρβαρικὸν, Grauedo nimirum capitis. Sed addit, Lacones ita vocare βῆμα τὸ πεσόν.

Βαβάγχα & Βαβαλᾶς, vide in Βαῖξ paulo poſt.

Βαῖαθρον, ου, τὸ, ab Heſych. exponitur ὄρυγμα βάθος, τῆς βόθυνος, Foſſa, Profunditas, Fouea in terra excauata. Sed peculiariter dicitur de foſſa aut hiatu terræ profundiore, vt & apud Latinos Barathrum. Athenis peculiariore adhuc nomine βάραθρον dictus fuit τόπος βαθὺς ὑπὸ τοῦ κρημνοῦ ὑποδεχόμενος καὶ οἱ ὅπου πίπτοντες, vt Spartæ εἰς ὃ κατεσκήπτετο τὰ ὄρυγμα εἰς ὃ ὑπὸ τῶν Ἰπποφωντίδων δήμου ὑὸς ὅπου πίπτοντα κατὰ χρησμὸν ἀπεβάλλοντο, foſſam profundā in quam Hippothontidis tribus δῆμος conijciebat eos qui morti eſſent adiudicati. vt & apud Xenophontem Hell. 1, p. 164, legimus, ἐκ κατηγορίας ἀδίκων, ἀποθανόντας εἰς τὸ βάραθρον ἐβλήθησαν. Et apud Ariſtoph. Nubibus, Οὐδὲν ἂν κακὸν πάθοιεν ἐμβαλὼν εἰς τὸ βάραθρον μετὰ Σακράτους. Et in Plutō, Οὐκοῦν ἐπειδὴ σὺ τὸ βάραθρον γεγόνας, ἴσθι τοῦτο, περιεῖ

pereſt tibi hoc vnum vt in barathrum deturbere. Vbi A
ſcholiaſtes quoque tradit, Βάραθρον Athenis fuiſſe χάσμά τι φρεατῶδες καὶ πετρῶδες ὃ ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον: ipſumque habuiſſe ὀγκίνες τοὺς μὲν ἄνω, τοὺς δὲ κάτω, παίοντα δὲ τὰ ὀκεῖ βαλλόμενα ἀφ' ἑαυτῆ πάντας. Vnde & Plutarch. in Coriolano dicit, ἀνθρώπους πίπτειν ὥσπερ εἰς βάραθρον ὠθοῦντας, ὅταν πίπτοντας εἰς πόλεμον αἴσιος τις νοσηρὸς καὶ νεκρῶν ἀπάφων χίμωνας. Demoſthenes metaphoricè pro exitio ſeu pernicie hoc vocabulum vſurpauit, vt Harpocration annotat. Sed & pro herba accipi tradunt: qua de re in Βεράθῳ infrà dicetur. VNDE Βαραθρώδης dicitur B
Qui barathro ſimilis eſt, profundæ nimirum altitudinis & voraginoſus. Plut. Lycurgo, ἀπίπτειν εἰς τὰς λεγομένας ἀπορρηγάδας, ἢ βαραθρώδη τόπον.

Βάραγχος, Heſychio τὰ σκεφυσήματα τῆς μαίζης: quos ab Atticis βήρηκας dici tradit. ſignificare verò & ὄλυπτα. Meminit eorundem βαράγκων Athenæus quoque libro 3, & vtriuſque expoſitionis, ſed neutram probans. nam allato quodam Epilyci loco in quo βαράγκων illorum mentio fit, ſubtricit, δῆλον ὅτι λέγει μαίζας ἐν ταῖς κοπίσι βεβρωθῆναι. τῶν γὰρ οἱ βάραγκες ὀλισθοί, δύο ὄλυπτας, ὡς φησὶ Λυσίφρων· ἢ τὰ σκεφυσήματα τῆς μαίζης, ὡς Ἑρμαπόλις. Infrà Βαρίκας. C

Βαραγκιᾶν, idem Heſychius exponit ἀκάνθας, σπόλους. Apud Suidam verò in manuſcripto etiam codice legitur, Βαραγκίς, ἡ ἄκανθα. Itaque apud Heſychium quoque ſcribendum foret βαραγκίαν.

Βαραγκὶς, eidem Heſychio eſt ζωμίσκιον ἰμάτιον: procul dubio à Βάραγκος, quod exponit βάτραχος. ita enim & βατραχὶς dicitur veſtis quædam παρὰ τὸν βάτραχον. Non verò ſolùm βάραγκος ei eſt ἰχθὺς πούς, ſed βάραγκον dici ſcribit etiam τὸν αὐτὸν ἢ βάρβαρον. D

Βαράχια, idem vocari tradit τὰ βραγχία τῶν ἰχθύων, piſcium branchias & ſpiracula. Sed puto ſcribendum potius Βαράγχια. Etymologus enim tradit Hipponactem βάραγχος pro βάραγξ dixiſſe pleonaſmo τοῦ α. à quo βάραγχος fit poſtea βαράγχιον. & ab his verbum Βαραγγιᾶν, quo Atticos vti pro βραγχιᾶν teſtatur apud eundem Herodianus. Meminit ciuſdem verbi & lexic. meum vetus, in quo exponitur ὑποσάπτω ἢ βαράγχια κιχῆσθαι φωνῆ.

E

Βαρβαειζω, t.1, c.721, a.	Βαρβαειὼς, ib.c
Βαρβαεικῶς, ib.d.	Βαρβαεισμὸς, ib.b
Βαρβαειστὶ, ib. c.	Βαρβαρόομαι, t.1, c.720, h
Βάρβαρος, ib.c.	Βαρβαροστομίω, t.3, c.1046, c
Βαρβαρομία, t.1, c.720, g. & t.3, c.1046, b	
Βαρβαρίσμος, t.3, c.1046, c.	Βαρβαροφωνίω, t.1, c.720, g
Βαρβαρόφωνος, ibid. & t.2, c.430, c.ob	
Βαρβαρόω, t.1, c.720, h	

Βαρβιλος, proprie vocatur τὸ ἀπὸ ὀσίου Περσικοῦ φυόμενον δένδρον, arbor ex oſſe mali Perſici nata, vt tradit Florent. Geop. l.10. Apud Euſt. p.1657, legitur neutro gen. τὸ βαρβίλον: quo nomine à quibuſdam dici ſcribit τὸ τῆς κραναίας καρπὸν, fructum corni arboris, quem ab aliis nominari ait πίθαξιν, ab aliis μάραθον. F

Βαρβιτίζειν, vide in ſequenti Βαρβίτος.

Βαρβίτος, ὁ vel ἡ, ET Βάρβιτον, τὸ, Barbitus ſeu Barbitū: inſtrumētum muſicū multis intentū chordis. vnde & Theocr. dixit Βαρβίτος ἐς πολυχορδον. Neanthes apud Athen. l.4, Ἀναχρίωνος ᾄρμα eſſe tradit τὸ βάρβιτον: Pind. autē apud eundē l.14, Terpandrū, qui Anacreontē ætate præceſſit, dicit αἰπήθογγον ᾠρῆν τὸ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδ' ἢ βαρβίτον. Hoc ſanè conſtat, Anacreontē plurimū eo inſtrumēto delectatum fuiſſe. Sic. n. ipſe εἰς λύραν canit, Θέλω λέγειν Ἀτρείδας, Θέλω δ' Κάδμον ᾄδειν· Ἀ βάρβιτος δ' χορδαῖς Ἔρωτα μουσῶν ἠχεῖ. Ἡμεῖς δ' ἐν ὑμνοις ἐν μέσοις, Καὶ πῶν λύρῳ ἅπασαν. Κἄγω μὲν ἄδον ἄθλους Ἡρακλέους λύρῃ δ' Ἔρωτας αὐτῷ ὠδίνει. Vbi nota λύραν & βάρβιτον pro eodē dixiſſe: itē & fœm. gen. ἡ βάρβιτος. Latini quoq; triplici genere efferūt imitatione Græcorū. Horat. — nec Polyhymnia Leſboū refugit tēdere barbiton. Et, — age dic Latinum barbite carmen. Ouid. Non facit ad lacrymas barbitos vlla meas. Auſoni⁹, Hoc genere & chordas & plectra & barbita cōde. Poll. quoque neutro gen. dicit τὸ βάρβιτον, numerans ipſum inter τὰ κρούματα ὄργανα, addēnſq; idē G

& βαρύμιτον vocari. Itidē certè Etymol. ſcribit βάρβιτον dici quaſi βαρύμιτον, vtpote qui βαρείαις ἢ φορτικωτέραις μίτοις. μίτους. n. dictas fuiſſe παρὰ τὸ εἴρειν, quoniam ante neruorū vſum vtebātur λινέοις σπείροις, lineis ſtaminibus ſeu filis. Quamobrē (inquit) & Æoleſes ipſum βάρμιτον appellant. δῆλον δὲ μ. INDE Βαρβιτίζειν dicitur τὸ βαρβίτου κρούειν ſeu ψάλλειν, Barbitum pulſare, ſeu Barbito canere. vt λυρίζειν & αὐλεῖζειν. Poll. ex Ariſtoph. Perperam. n. apud eum ſcriptum βαρβαρίζειν. ITEM Βαρβιτῳδὸς, Qui barbito canit. Vide in Χρύσιππος, t.4, c.425, g.

Βαρδίνης, Suidæ & Etymol. πλάσμα, dictus quaſi βαρυδίνης, παρὰ τὸ βαρέως ἢ ἐπαχθῶς δίνειν ἔχειν.

Βαρδιπαγὲς, Suidæ eſt ὁ παρὰ γυναῖκας βιαζόμενος, Qui mulieribꝰ vim facit, Qui mulieres violat & per vim ſtuprat. Heſquoque Ampraciotas Βαρδῆν dicere ſcribit τὸν βιαζόμενον γυναῖκας. Forſan igitur βαρδιπαγὲς ſcribendū foret παρὰ τὸν βαρδῆν παῖδας ἀγαπῶντα γυναῖκας. veruntamen & manuſcriptus Suidæ codex habet per ι βαρδιπαγὲς.

Βαρδίτης, t.1, c.786, a. Vide & in Ἀφάρπυρος.

Βαρδοὶ, poetæ qui cum cantu laudes dicebant apud Celtas in conuiuiis. Ita. n. Poſidon. apud Athen. l.6. de Celtis loquens, τὰ ᾄσματα αὐτῶν εἶναι οἱ καλούμενοι βάρδοι, ποιηταὶ ὄντες λυρικοὶ μετ' ὠδῆς ἐπαίνους λέγοντες. Apud Heſ. paroxytonos ſcriptum Βαρδεῖ, cū hac. expoſ. αἱ ὠδαὶ παρὰ Γαλάταις: ſed procul dubio perperā pro ἀοιδοί.

Βαρεαμὼν, Sudis. vt Polit. interpr. in hoc loco Herodiani l.8 βαρέας τε καὶ ἐμπεπυσμένας φερτμοσύνης, ἢ ξύλα καταφρίσσοντες εἰς τὰ φερτὰ χρήματα ἐχόμενα, ὡς ἕκαστος ἐδύνατο, φερέβλημα τοῦ σώματος ἐποιεῖτο. Sic enim vertit, Præuſtas fudes, vt quiſque poterat, acuminatas, ad tuēdum corpꝰ extulerat. Sed ſuſpectū videri poſſit vocabulū illud.

Βαρεῖα, t.1, c.721, f. Βαρέϊμαι, ib. Βαρέως, t.1, c.722, c

Βαρζυλὴ, Orci tunica dicitur ab aliquibus. v.l.

Βάρηκες, Etymologo ſunt τὰ οὖλα τῶν ὀδόντων: ſed addenti, quoſdam exponere σπαγόνας: alios, τὰ ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ὑπὸ τῶν ἔσω ὀπισθίων. id eſt Gingiuas, Malas: vel Quæ ex cibo ſumpto dentibus inhærent. ſignificat verò & τὸ ὄλυπτον, teſte eodem: quo ſignificatu ſuprà βάραγκες: in priore autem, βαβέλικες: quæ vide.

Βαρίμα, ατος, τὸ, Grauitas: ſeu Grauamen, Pondus.

Βαρῖνος, Barinus: piſcis genus quod nec ouum parit, nec ſemen genitale ſeu fœtificum habet. Ariſtoteles Hiſt animal. l.b.4.

Βάρις, ιος vel ιδος, ἡ, Nauigium, Nauis: vox Ionum propria. eos. n. peculiariter βάριας vocare παῦς, teſtatur Corinthus. Herodotus vero Ægyptiacum quoddā fluuialis nauigii genus ex ſpina, βάριν nominari autor eſt, cuius deſcriptionem apud eum habes pag. 78 meæ editionis. Atque adeo apud Euripidem legimus βαρβάροις βάρισιν, pro barbaras naues. Lycophron αὐτόζηλον βάριν appellat Argoam nauem, quam & αὐτοκαβδάλου σκάφος nominat. Suidæ & Heſychio βάριες ſunt non ſolùm πλοῖα, ſed etiam πῆχαι, σκάλαι, αὐλαί, πυργοι: item & σταῦραι. Hieronymus certe in Hieremiæ caput 17, βάριες dicit eſſe Turritas domos: & in Oſee c.9, Magnas & in modum turrium ædificatas domus. Idem in Explanatione Pſalmi 44, Pro eo (inquit) quod nos tranſtulimus Domibus eburneis, quia in Græco ſcriptum eſt ἀπὸ βαρίων ἐλεφαντίνων: quidam Latinorum ob verbi ambiguitatem, A grauibus interpretati ſunt: quum βάρις verbum ſit ὀπτικὸν Palæſtinæ, & vſque hodie domus ex omni parte concluſæ & in modum ædificatæ turrium ac mœnium publicorū, βάριες appellentur.

Βάρις χοι, Heſychio ἄρτες, Agni.

Βάρμιτον, Æolenſes vocant τὸν βάρβιτον, quaſi βαρύμιτον, vt ſuprà in Βαρβίτος docui ex Etymologo. Quamobrem apud Athenæum quoque lib.14, vbi vulgò legitur, καὶ ὁ βαρβίτος ἢ βάρμος καὶ ἄλλα πλείονα, pro illo βάρμος non dubitarim reponere βάρμιτος. Non minus ſuſpectum eſt βάρωμος quod apud eundem legitur ſub finem libri 4, vbi nimirum ex Eupolide refert τὸν βάρωμον καὶ βάρβιτον (ὧν Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι) καὶ τὸν μαγάδιν καὶ τὰ τείχεια καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι.

Βάρος, quidā herbam Sabinā vocāt, vt docebo in Βεράθῳ.

Βαρος, t.1,c.721,d

Βαρμαχεῖν, Hesychio est ἠχεῖν, σπερτᾶν, Sonare, Saltare.

Βαρμι, idem Hes. affert pro ἅλλομαι.

Βαρύ, sunt qui dicant esse θυμίαμα ἁδδὶς, Suffimentum odoratum: alioqui significat χαλεπὸν, μέγα, ἰσχυρὸν, αἰσιμοδίς, Hesych. In vulg.lexicis exponitur etiam Nauicula. sed ea significatione dicitur potius βάρις, vt suprà docui.

Βαρυαλγὴς, t.1,c.315,g. Βαρυάλγητος, ib.

Βαρυαρον, Hesychio ἰσχυρὸν, στέρμιον, Firmiter compactum & coagmentatum, ita vt dissolui difficulter possit.

Βαρυαχὲς, t.1,c.1481,c

Βαρυβόας, Graui clamore boans. Pind.apud Plut. βαρυβόαν πρθμὸν πεφυγότες Ἀχέροντος.

Βαρύβρεμος, t.1,c.788,h. Βαρύγδουπος, t.1,c.1045,c

Βαρυγήτας, Hesychius dici scribit, βαρεῖς μὲν ἔχοντας, γήτας δὲ ὄντας: innuēs dici pro Difficiles Getas. Vide & Βαυβαῖας.

Βαρύγλωσσος, t.1,c.855,f

Βαρύγονυς, Grauis habens genua & non agilia in cursu.

Βαρυδαιμονέω, t.1,c.896,g. Βαρυδαιμονία, ib.f

Βαρυδαίμων, ib. Βαρυδάκρυς, t.1,c.907,d

Βαρυδάκρυς, ib.c

Βαρυδεῖνον, & Βαρύδειν, Hesychius dici scribit τὸν ναυσιβάτην, τὸν ἐν ναυσὶν ἐλθόντα, qui in nauibus venit. Sed suspectum videtur, quum non sit sua serie positum, sed post βαρυσυμφορώτατος.

Βαρυδεσμος, t.1,c.963,a. Βαρύδουπος, t.1,1045,c

Βαρυες, Hesychio δένδρα sunt. id est Arbores.

Βαρυζηλος, t.1,c.1401,f. Βαρυηκεία, t.1,c.289,b

Βαρυήκοος, ib.a. Βαρυχὲς, t.1,c.1481,c

Βαρυθυμέω, & Βαρυθυμέομαι, t.1,c.1602,a

Βαρυθυμία, ib. Βαρύθυμος, t.1,c.1601,h

Βαρυθύμως, Grauato animo. Reiicit hoc aduerbium Poll. vsurpandum pro eo dicens ἀχθηρῶς & ἀσπαρῶς.

Βαρύθω, t.1,c.721,g

Βαρύκαν, Hesychius dici scribit σφύραν, Malleum.

Βαρυκάρδιος, t.1,c.97,f. Βαρυκέφαλος, t.2,c.152,g

Βαρύκτυπος, t.3,c.1697,c

Βαρύλικα, saltationis genus, quo mulieres iunctæ choreas exercebant in honorem Apollinis & Dianæ: dictũ ab inuentore Barylicho, teste Poll.l.4.

Βαρύλλιον, t.1,c.721,h. Βαρύλυπος, t.2,c.740,a

Βαρυμάντις, t.1,c.912,c. Βαρύμαρτι, τὸ subst. ib.b

Βαρυμήνις, ib.c. Βαρύμητις, ib.a

Βαρυμοχθὸς, t.2,c.979,f. Βαρύνομαι, t.1,c.721,c

Βαρυώδης, t.2,c.1085,g. Βαρυώνυμος, t.2,c.1086,g

Βαρυόω, t.1,c.722,c

Βαρυώπης, Graui tergore (seu testa) onustus: apud Empedoclem de oltreo.

Βαρύοδμος, t.2,c.1196,g. Βαρύοζος, t.2,c.1197,a

Βαρυόπομαι, in v.l. statuitur thema aor. ἐβαρυώπησεν: sed crasso errore. is enim est à them. βαρυωπέω.

Βαρύοργος, t.2,c.1427,f. Βαρύσεμος, t.1,c.1194,c

Βαρυπηδὴς, t.3,c.130,g. Βαρυπήνεια, t.3,c.221,a

Βαρυπηδὴς, ib. Βαρύπηνος, ib.

Βαρυπίνων, Suidæ ἄθλιος, βεβαρημένος, κακὸς, Miser, Grauatus, Malus. Significat tamen potius Gravibus detrimentis afflictus: vel Grauia afferens detrimenta.

Βαρυπίζω, Grauiter pecco. v.l. sed mendosè.

Βαρύποτμος, Cuius fors grauis seu difficilis est, id est misera. Infelix. vnde superl. βαρυποτμώτατος, Infelicissimus, Infortunatissimus.

Βαρυπρεπὴς, t.3,c.538,f. Βαρύπτυνος, t.3,c.599,f

Βαρύῤῥους, q.d. Grauifluus. v.l. Sed videndum ne perperã scriptum sit pro βαθύῤῥους.

Βαρὺς, t.1,c.721,h. Apud Hieronym βαρὺ perperã scriptum pro βάεις: itidémque βαρέων & βαρῶν pro βαίων & βαίων. quid autem βάεις sit, suprà docui.

Βαρὺ σθένος, t.3,c.1193,c.ob.

Βαρυσθενὲς ἐγχος, Grauis ferro ensis.

Βαρυσθμέω, t.1,c.1741,d. Βαρυσθμίζω, ib.

Βαρύσθμως, ib.c

Βαρυστάχω, Grauiter suspiro. βαρέως στάζω, μεγαλοστάζω. vulg.lex. ex Homeri Iliade. Sed compositio hæc istorum duorum verborũ, βαρυστάχω & μεγαλοστάχω, mihi equidem noua est & insolens: nec dubito quin perperam coniuncta compositáque sint pro βαρὺ στάχω & μεγάλως στάχω. Certè Odyss θ, Hom. dicit, βαρὺ δ' ὑπὸ στάχυς ἔκαγεν.

Βαρύστονος, t.3,c.1012,b

Βαρυσύμφορος, Graui implicatus infortunio, Graui calamitate pressus. Suidæ δύστυχὴς, afferenti hunc sine autoris nomine locum, νομίζων ἑαυτὸν βαρυσυμφορώτατον γεγενῆσθαι πάντων ἀνθρώπων. Vtitur Herodotus quoque. Hesychio βαρυσυμφορώτατος est βαρέως φέρων τὰ συμφορὰς, Qui grauato animo & ægrè fert calamitates & infortunia.

Βαρύτης, t.1,c.721,d. Βαρυτμέω, t.3,c.1555,a

Βαρύτμος, ibid.

Βαρύτνει etiam dicitur τὸ βρέχει, vt infrà docebo.

Βαρυτονέω, t.1,c.1281,a. Βαρύτονος, ib.

Βαρυτόνως, ib. Βαρυώμων διαγέων, t.3,c.1731,a

Βαρύφθογγος, t.4,c.137,b. Βαρύφρης, t.4,c.115,c

Βαρυφορέω, t.4,c.198,g. Βαρυφορσιωσύνη, ib.

Βαρυφραν, ib. Βαρυφωνία, t.4,c.306,d

Βαρυφωνία, t.4,c.303,c. Βαρύφωνος, ib.

Βαρύψυχος, t.4,c.754,c

Βαρωδίνης, Qui graues in partu dolores patitur aut facit. apud Nonn. Ὠρίων γὰρ Θρυμὶη βαρωδίνην. Vbi malim scribere βαρωδίνην per ι: quia ῑ in ὠδὶν produci solet. βαρωδίνης autẽ est Qui graues dolores patitur vel affert.

Βαρωπέω, ῶ, Visu sum grauato. id est Ægrè & difficulter cerno, Visu sum hebetiore & obtuso. idem quod ἀμβλυωπέω. Genes.c.48, de Iacobo sene, οἱ ὀφθαλμοὶ ὑπὸ Ἰσραὴλ ἐβαρώπησαν ἀπὸ τῆς ἡλικίας, καὶ οὐκ ἠδύναντο βλέπειν.

Βαὶ, particip. ex aor.1 ἔβλην. referuntur ambo ad βάπτω.

Βαὰ, Hesychio est αἰχμὴ. Idem tamen & Βασὰ affert pro αἰχμὴ, vt Suidas quoque. Sed parum ad rem est quod Suid. ex Psalmis Dauid.affert, ἔπεσε Κύριος, Ἐκ βασὰν ἐξερίψω, ἐπισερῶ ὡς ὑετὸς τὴν Ἀκελδαμάχ. ibi n. omnes interpretes vno consensu Basan accipiunt pro proprio nomine loci cuius sit passim mentio in Bibliis. Locus est Psalmi 68. v. 23.

Βασαγεῖ, idem H. affert pro ἀδολεσχεῖ, Garrit, Nugatur.

Βασαγικὸς, teste eodẽ, Hipponactis est ὁ ἡδὺς σωσπάζων.

Βασανίζεται, eodem teste dicitur pro βασανίζεται, διαπύχεται seu διερεύνεται, Exploratur, Probatur aut Discernitur. ab aor. thematis βασανθῶ, idem significante quod βασανίζω.

Βασανίζω, & Βασανίζομαι, t.1,c.723,c

Βασανισμὸς, ib.f. Βασανιστέον, ib.

Βασανιστὴς, ib. Βασανίστρια, ib.

Βασανος, t.2,c.721,h. Βασαρὰ, vide in Βασαρά.

Βασδεμαι, t.1,c.635,b. Βασιλεια, t.1,c.714,g

Βασιλεια, t.1,c.715,g. Βασιλειάω, t.1,c.716,a

Βασιλειδὴς, t.1,c.714,g. Βασίλειος, ib.f

Βασίλειος, ib.c. Βασιλεύομαι, t.1,c.715,c

Βασιλεὺς, t.1,c.714,b. Βασιλεύτωρ, ib.c

Βασιλεύτορες, ib.d. Βασιλὴς, t.1,c.715,c

Βασιλεύω, ib.d. Βασιλὴς, t.1,c.714,g

Βασιλὴς, t.1,c.715,h. Βασιλήϊος, t.1,c.714,g

Βασιλῆϊς, ib.f. Βασιλὶς, ib.

Βασιλιὰν, Regnum appeto. v.l. perperam pro βασιλιᾶν.

Βασιλὶδες, vide infrà in Βασιλὶς.

Βασιλίζομαι, t.1,c.716,a. Βασιλικὴ, t.1,c.715,a

Βασιλικὸν, t.4,c.45,f.ob. Βασιλικὸς, t.1,c.714,g

Βασιλικῶς, t.1,c.715,b. Βασιλίδα, ib.

Βασίλισσα, ib.c. Βασιλὶς, ib.

Βασίλισσος, ib.d. Βασίλισσα, ib.c

Βάσμος, t.1,c.636,b. Βάσις, t.1,c.635,c

Βάσκα, t.1,c.1885,d

Βασκαίνω, t.1,c.1883,d. & 1884,b & f

Βασκαίνομαι, t.1,c.1884,a. Βασκανία, t.1,c.1885,d

Βασκάνιον, ib.e. Βάσκανος, t.1,c.1884,g

Βασκαίως, t.1,c.1885,d

Βασκαρίζειν. Cretenses dicere pro σκαρίζειν, tradit Hesych. Dicitur & ἀσκαρίζειν pro eodem.

Βάσκας, t.1,c.1885,e

Βασκλυτὴ, Hesychio sunt φασκὶς, αἴσαλος.

Βάσκυλλος, eidem est κίσσα, Pica.

Βάσιοι, eidem ſunt δέσμαι φρυγάνων, Sarmentorũ faſciculi. A
Βασισμός, οῦ, ὁ, Saltatio. vulg. lex.
Βάσκειν, Heſychius affert pro χώρειν.
Βασκοσύνη, t. 1, c. 1885, g
Βάσκω, t. 1, c. 654, c. | Βάσκειν, Heſychius exponit non ſolùm πορεύεσθαι & ἀπιέναι, ſed etiam λέγειν & καυχᾶσθαι, quod tamen φάσκειν potius dicitur. Idem & paſſ. βάσκου affert, vſurpatum pro πορεύου.
Βασμός, t. 1, c. 638, e
Βαστάρα, & Βαστία, vide in Βάσις paulo póſt.
Βαστάρα, SIVE Βαστάρη, ης, ἡ, nomen ὑποδήματος cuiuſdam, ita dicti ἀπὸ τοῦ τὸ τῷ βαστῇ ὁμοιότατον. vt lexicum meum vetus & Etymolog. tradunt. Heſychio verò autore βαστάραι fuerunt χιτῶνες οἷς ἐφόρουν αἱ Θράκιαι βάκχαι, tunicæ quas geſtabant Thracicæ bacchæ. (forſan è vulpinis pellibus: quia βασταράι dicuntur etiam αἱ ἀλωπέκιαι, ſeu ἀλωπέκων πτερά εἶδος, vt Lycophronis ſcholiaſt. tradit) Pro quibus apud Etymologum hæc inuerſo ordine leguntur, λέγονται βασταράι αἱ Θράκιαι βάκχαι. χιτῶνες οὓς ἐφόρουν ἐπὶ τῷ Βάκχου Διονύσου, ἀπὸ τοῦ βύσσου. Sed nõ ſine mẽdi ſuſpicione: quantũ quidem attinet ad poſtrema illa verba, ἀπὸ τῷ Βάκχου Διονύσου, ἀπὸ τοῦ βύσσου. nam quod ad prius attinet, βασταράς dici παὶ βάκχας, confeſſum eſt. paulo antè enim & ipſe ex Orione annotarat βασταρὰν propriè ſignificare τὴν βάκχην: & Lycophronis ſcholiaſtes eodẽ modo. Quinetiam ex Athenæo idipſum patet. is enim libro 5, in Bacchicæ cuiuſdam pompæ deſcriptione, μετὰ δὲ ταῦτα (inquit) μακέται, αἱ καλούμεναι μιμαλλόνες, καὶ βασταράι καὶ λυδαί, καττακυμβίαι παὶ πεῖραι, καὶ ἐσφαιρωμέναι, πτερὰ μὲν ὄρνιθος, αἱ δὲ ἐμπλεκτοὶ καὶ αἰσπαλωπαὶ καὶ κισσῶ. κατῆρχον δὲ ταῖς χοραῖς, αἱ μὲν, ἐγχελείδια, αἱ δὲ, ὀφεις. Euſtathius verò βασταράς eſſe dicit παὶ εἰρημένας τὰ Διονύσου ὄφεις, ita nominatas διὰ τὸ βάσιν εἶναι ἀρὰ πιέζεσθαι διὰ τὸ μανιώδες. vt & paulo antè dixerat παὶ αὐτὸ Βάκχον, ſeu παὶ τὰ Βάκχου πλόκια, dictas fuiſſe βασταράς, λυδάς, μακέτας, & μιμαλλόνας: allegoricè autem παὶ αἰσπάλους. Propriè itaque βασταρὰ ſignificat πλὴν βάκχῳ: ex hoc verò βασταρὰ dicta eſt ἡ κατωφερὴς καὶ πορνικὴ γυνή, vt Etymologus & lexicum meum vetus tradunt, ſed ille gemino σ ſcriptum habens eam vocem, hoc ſimplici. Ita verò Lycophronem vſum eſſe dicunt. cuius verba ad quæ reſpiciũt, hæc ſunt in Alexandra, de Penelope Vlyſſea, — ἡ δὲ βασσαρὰ Σιμωὶς κασιγνήτοισι κοιλαισῖ δόμοις Θρῄσσαν, ὅλβον ἀκτέαστα τλήμονος. Vbi Tzetzes quoque annotat, βασσαρὰν alias dici τὴν βολβὸν καὶ τὸ ὑδνον, καὶ εἶδος ἀλωπέκος καὶ πλὴν βάκχῳ: hoc autem in loco πλὴν πόρνῃ. quod patet etiam ex ſequenti κασιγνήτοισι, quod eſt πορνικοῖς. vt & Duris Samius ſcribit πλὴν Πηνελόπην συγγενέσθαι πᾶσι τοῖς μνηστῆρσι. Vocat igitur eam βασσαρὰν quòd veluti furore quodam in libidines rueret, vt αἱ βάκχαι, quæ βασσάραι dicuntur, Bacchico quodã & lymphato furore pèrhibentur agitatæ fuiſſe. Rurſum Etymologus & hunc ſenarium affert, ſed ſine autoris nomine, Τῆς παντομόρφου βασσαρὰς λαμπυρίδος. Vbi βασσαρὰν pro vulpe accipi patet ex duobus illis epithetis παντομόρφου & λαμπυρίδος: quorũ illud ei ab omniformi verſutia, hoc verò ab albicante & nitente cauda (à qua & λαμπυρὶς nominatur) inditũ eſt. Nec verò βασσαρὰ ſolùm nominatur illa ipſa vulpes, SED ET Βάσσαρος. nam, vt Etymol. refert, λέγεται Βάσσαρος ἡ ἀλώπηξ παρὰ Ἡσιόδῳ. Itidemque Suidas, Βάσσαρος (inquit) ἀλώπηξ παρ' Ἡσιόδῳ. Pro quo Βάσσαρος Heſychius H ABET Βασσαρίς: ſic nimirum ſcribens, Βασσαρὶς, ἀλώπηξ, καὶ Βασσάρη (ita enim pro βασσάρα reponendum videtur, quod in vulg. eius editionibus legitur) παρὰ Κυρηναίοις. Ac præterea apud eundem Heſychiũ eſt POSSES. Βασσάρειος ab eodem βασσαρὰ ſeu βασσάρη ſignificante vulpem. Βασσάρεια, (inquit) τὰ ἀλωπέκια αἱ λίθινες λέγουσι. i. Vulpina. Vt verò AD Βασσαρὶς redeã, ſciendũ eſt ipſum diminut. voce ſignificare non ſolùm πλὴν βασσάραν πλὴν ἀλώπεκα, ſed etiam πλὴν βασσάραν πλὴν βάκχην. vt Etymolog. & lex. meum vet. teſtantur. Βασσαρίδες, (inquiũt) αἱ βάκχαι παρὰ τὸ δέρεσθαι ὑπὸ βάσσης, (ὄρεως εἶδος ἀγριωτέρας πάνυ) ἢ παρὰ τὸ βασσάρη τὸ λεγόμενον ὑποδήματα: ſed præpoſterè etymologias has accommodantes derivato βασσαρὶς, quum primitivo ipſius βασσαρὰ deferre eas debuiſſent. Adhæc vt βασσαρὰ dicitur ἡ πόρνη, ita & βασσαρὶς à Suida exponitur ἑταίρα, πόρνη, afferente hos ex Epigramm. verſus, Βασσαρὶς Εὐμενὼ μὴ σκοπελοδρόμος, ἡ πρὶν Ἔρωτα Πολλὰ παιγνιδίων εἴρια χαλεξαμένη. Præterea à βασσαρὰ ſignificante Baccham, eſt POSSESS. Βασσαρικὸς, ſignificans idem quod Βακχικὸς, Bacchicus. vt accipi videtur in hoc ex Epigramm. hexametro, Στρεπτὸν βασσαρικοῦ ῥίμβου θέσαν οἱ μύσται: vbi tamen Suid. exp. πρηστοῦ. Idẽ ſanè Suid. Βασσαρικὰ idem eſſe dicit quod Διονυσιακὰ, quũ tradit Soterichum ſub Diocletiano imperatore ſcripſiſſe Βασσαρικά. Sed & Dionyſ. Afer, cuius περιήγησις etiamnum extat, Βασσαρικὰ ſcripſiſſe fertur, vt Euſtathius in eius vita refert. Atque adeo Stephanus ea Dionyſii Βασσαρικὰ citat in voce Εὐρυδία, & in voce Μαλοί. Ibi enim ex Dionyſii Βασσαρικῶν libro 1 refert Malos fuiſſe ἔθνος Ἰνδικὸν πρὸς αἰθιοπίαν τῷ Διονύσῳ μαχὰς διενεγκάμενον. Ex quibus verbis ſatis liquet Βασσαρικῶν argumentum eſſe res à Baccho geſtas: de quibus & Nonni Διονυσιακά. B
Βάσσος, ους, τὸ, neutro genere, idem quod βάσσα fœminino, vt Heſychius & Etymolog. teſtantur. VNDE Βασσαίας (ita enim malo quàm βασσίας, aſſentiente ſerie alphabetica) idem Heſychius dici oſtendit παρὰ τὰ βάσσα χωρία: addens, βάσσας dixiſſe τοὺς πείλους καὶ δυσβάτους τόπους, ſeu τοὺς βασίμους πρὸς ὄρη. id eſt loca cava & arboribus denſa, vel loca in montibus per quæ gradi poſſumus. C
Βάσσων, irregularis comparativus eſt à βαθὺς, vt ἥσσων à ἠχύς, βράσσων à βρασὺς vel βραχύς. vnde apud Epicharmum βάσσον χωρεῖν pro βαθύτερον ſeu βάθιον, hoc eſt ὄμβριον. Etymol.
Βαστὰ, Itali vocant ὑποδήματα, vt tradit Heſ.
Βαστὰ, Heſychio βάρος: forſan pro onere quod baiulatur.
Βαστάγμα, t. 1, c. 726, d. Βαστάζω, ib. c
Βάσταχες, Heſychius dici ſcribit τοὺς πλουσίους καὶ ὀλβίους, Diuites & nobiles, Opibus & genere claros. Itidemque Etymol. D
Βασταχηλίζει, idem Heſychius exponit παραλύει, ſubiungens, Βάσταρος βάσταχας dicere τοὺς παραλύτους. Eadem tradit Etymologus. at lexicum meum vetus ſic habet, Βασταχηλιάσαι, παραλιάσαι. Βάσταχας γὰρ τοὺς παραλύτους λέγουσι. E
Βασταχίας, ſub. ὄρτυξ vel πλακοῦς, dicitur ἐφθὸν τύρειον εἶδος σὺν μέλιτι, vt Athenæus refert libro 14, in ſermone de placentis: vbi etiam hæc verba affert ex Semo, Deliadis libro 2, ἐν τῇ τῆς Ἐπαίης τῷ τῆς Ἰελὶ θυσίαι Δήλιοι τοῖς βασταχίας καλουμένοις, placentas quæ baſyniæ dicuntur. id eſt placentas ex maſſa farinæ triticeæ cum melle.
Βάστα κάρα, prouerbialiter ὅτι ἡδὺ πεχόντι καὶ δυναμένῳ dici Suidas ait, qui & κατὰ διφθόγγου legenda hæc duo vocabula addit. Eraſmus ἀδυνάτῳ legit, vt qui de pinguibus & impotentibus dictum eſſe ſcribat. Idemque putat vocem eſſe compoſitam ex βατὰ, quod Heſychius apud Tarentinos ſignificare pronum indicat, & κάρα, quod eſt caput: atque ita dici in hominem tardi ingenii: quia capite eſſe deiecto, hebetioris ac ſegnioris animi ſignum eſſe ſolet. Forſan aliquid huc confert βάστα κάρας apud Heſych. F
Βάσταλος, eidem Heſychio eſt κατάπυγον καὶ αἰδρίτως, κίναιδος, ἐκλυτὸς: quæ fermè ſignificationes & τῷ βάκκαλος ſuprà datæ fuerunt. Harpocration ſcribit Æſchinẽ in oratione περὶ παραπρεσβείας hoc nomine Demoſthenem vocare, quoniam κακοσιμώδητος ὅτι μαλακίας. Eupolidem verò τὸν ἀφεμένον dicere βάσταλον: indéque forſitan τοὺς κιναίδους appellari βασταλους. Meminit Suidas quoque. ita enim vocitatum fuiſſe Demoſthenem tradit, quum iuuenis adhuc eſſet, veluti χαμαιτύπην: ætate autem prouectum, dictum fuiſſe ὄφιν, à ſerpente ſic nominato. vterque autem exponit βδελυρὸς, αἰσχρός. Plutarchus in vita Demoſthenis, pag. 1554, meæ editionis, ſcribit eum ab initio fuiſſe κατάπρωτον καὶ νοσώδη, dicique eum πλὴν λοιδορουμένῳ ἐπονυμίαν τὸν βάσταλον εἰς τὸ σῶμα σκωπτόμενον ὑπὸ τῶν παίδων, λαβεῖν. fuiſſe autem G

Batalum, vt quidam perhibent, αὐλητὴν τὸν καταγέλαστον, & ob hoc ipſum ab Antiphane comœdia quadam tractum. ſed videri & τὸν ὑπ' ἀνθρώπων τι τῶν σωμάτων μεγείων apud Atticos tunc nuncupatum fuiſſe βάταλον. vt Etymologus quoque tradit βάταλον ſecundũ quoſdam nominatum fuiſſe apud veteres τὸν μαλακιζόμενον τὸν ἀσθενικόν: qui & ipſe dicit hoc fuiſſe Demoſth. ἐπώνυμον. antiquos autem ita vocaſſe τὸν μαλακὸν καὶ βέλτιμον. ἀπὸ τοῦ αἰγὸς, à Batalo quodam tibicine, qui quum μαλακὸς eſſet, (id eſt mollis & effœminatus) talia etiam αὐλήματα repererit. Meminit ipſe etiam Demoſth. huius conuitii in oratione περὶ στεφάνου. conuerſa enim ibi ad Æſchinem oratione dicit, ἐμαυτὸν μὲν, ὃν οὐ λοιδορεῖσθαι καὶ βδελύττεσθαι καλόν ἐστι βάταλον. INDE Βαταλίζειν dicitur τὸ μαλακῶς καὶ αἰσχρῶς ᾄδειν, mollem effœminatámque & turpem vitam ducere. quam ob rem & βάταλον appellatum fuiſſe Demoſthenem Plutarchus rurſum in vita decem oratorum tradit. aſſit enim eſſe qui dicant eum ἀνώμοτα βιῶναι, γυναικείας τε ἡδονὰς χοιρίνων καὶ κωμάζοντα ἑκάστοτε: vnde βατάλου cognomen ei impoſitum fuiſſe. Quoſdam tamen velle εὐ ὑποκεκριτικῶς à nutricis nomine ita μειδιᾶσθαι. Sed hoc Æſchines negat, ab ipſa re eũ hoc cognomen inueniſſe dicens. nam in oratione contra Timarchum pag.21, de hac ἐπωνυμία loquens, οὐ κακῶς (inquit) ὑπὸ τῶν φημι, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τῆς τύχης, (vbi notandum hoc τύχης. pro quo Plutarchus habet θεοῦ) βάταλος προσαγορεύεται, ἐξ αἰσχρᾶς τινὸς καὶ παιδικῆς ἐπιτηδεύσεως τοῦτ' ὄνομα: apertè explicans quo modo ipſum intelligi velit, nimirum effœminatum hominem eum eſſe & cinædum. quamobrem ei etiam exprobrat τὰ κομψὰ χλανίσκια καὶ τοὺς μαλακοὺς χιτωνίσκους: quæ ſi ei detraherentur, dicit dubitaturos iudices ἐπὶ τίνι ἄνδρὶ ὢν γυναικὸς εἱλκυσμένην ἐσθῆτα. Veruntamen & ipſe Demoſthenes apud eum pag. præcedente dicit, εἰ μὴ ἐγὼ δεῖ ὑποκρούσῃ, τοὺς ὄγκους μὴ Δημοσθένους καλοῦντος, ἀλλὰ βάταλον, ὅπερ οὗτοι ἐξ ὑποκρίσεως τινες τῆς τύχης τῷ ὑπωνυμίᾳ ἔχει.

Βατανία, Heſychio ſunt τὰ λοπάδια: qui Siculis peculiare eſſe hoc vocabulum addit. vt & apud Athenæum libro 1, laudantur Κνίδια κρέμνια, Σικελικὰ βατάνια, Μιλησιακὰ πηδάνια. Et Alexis apud eundem libro 4, οὗτος δ' ὁ λοπαδᾶς ἀφυὴς οὐδὲν Σικελίας αὐτὸς ἔμαθεν, ὥστε τοὺς δεσπότας ἐς βατάνια γ' ἐμβαλεῖν ποτ' ἔνιοι τοὺς οἰκέτας ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Ibidem ex Antiphane, πολύπους πτερνιδίοις ἐν βατανίοισιν ἑφθός. Ita enim reponendum pro βατανίοισιν, (quod vulgatæ editiones habent) poſtulate metro. Ibidem & per π dici πατανία tradit, afferens eius exempla ex Antiphane & aliis. At lib. 12, apud eundem, Alexis βατάνια edulis annumerare videtur. quũ ait, ἀλλ' ἁπαλαίχηλί μου Καισάνδρου λίχνου ἢ χοίρια ἢ βατάνια. niſi intelligas Patellas cum incoctis opſoniis.

Βατταρίζω, cum ſuis deriu. vide in Βαττάριζω.

Βατεῖ, Tarentinis ὁ καταπότης, teſte Heſychio.

Βάτι, Vadite, Ite: ex 2 perſ. βατί. ambo ex βαίνω.

Βατιῶται, t. 1, c. 633, a. Βατύω, ib.

Βατίω, ib. & t. 3, c. 291, b. ob. Βατῶν, Heſychio eſt πράϊνον, πυρῶν.

Βάτλω, t. 1, c. 635, b

Βατνὸ, t. 1, c. 636, c

Βατνεῖαι, Heſych. pro βαχνεῖαι ponit dicit, id eſt μέθυσι.

Βατνεῖος, t. 1, c. 636, d. Βάτνη, ib.

Βατὰ, Heſychio ὁ τῆς καλάμης καρπός: quem & ἄβατον & μοῖρα vocari tradit. Sed ſuſpectum eſt illud καλάμης. nam βατὰ propriè ſunt τὰ βατώδη μόρα, mora ſylueſtria quæ rubi ferunt, vt Athenæus quoque docet libro 2, apud quem tamen proparoxytonos ſcriptum βάτα. Quin & pro μοῖρα apud Heſychium reponendum μόρα ex Athenæo.

Βατάκη, ης, ἡ, poculi genus, teſte Athenæo libro 11, afferente hunc ex Diphilo locum, Τεχνίλαρος, φρίξ, βατάκη, λαβρακος. Idem 1 τ Βατάκιον vocatur per diminutionem. Philemon ibidem, ἐκπυραχίλαφοι βατάκια, συνάκια. Ibidem Didymus τὸ λαβρακιον dicit ὄνομα τῆ βομβυλιῷ ἢ βατακίῳ. Aliquanto antè Βατάκιον legitur de vaſe itidẽ: κρατὴρ χυτὸς, Κυρηναῖον ἀναθημα, βατακίων ἀργυρῶν.

Βατιδες, & Βατιδεσσιν, vide in Βατὶς paulo pòſt.

Βατίνα, apud Homerum Iliad. β, in Bœotia, collis quidam circa Troiam, dictus ἀπὸ τῆς ἐκεῖ αἰεὶ βάτου, quaſi Rubetum diceres. Eandem ob rem Campaniæ quoddam oppidum dictum fuit Rubi.

Βάτιος, vide in Βάτης.

Βάτιον, ου, τὸ. per diminutionem pro βάτης dicitur, vt Ariſtophanes docet in Pluto, vbi anus de adoleſcente amaſio ſuo loquens ait, εἰ λυπουμένῳ γ' αὐτῷ τι μὰ, Νικίδιον αὐτὸ ἢ βάτιον ἐπικαλεῖται, abblãdiens mihi me appellabat νικίδιον & βάτιον. Vbi ſcholiaſtes quoque annotat hæc ὑποκορισματα habere φιλοφρονηματικὴν ἐκφώνησιν: νικίδιον autem eſſe qui exponant νικήσιμον, vt ſit pro κρεμάσιμον: βάτιον autem, pro βατυλλιῷ, id eſt μικρὰ βάλανος, fœminam puſillam: alios dicere eſſe diminutiua ex propriis nominibus Νίκαρος & Βάτης, quorum ille ſit μαλακὸς ὅθεν μαλακία, hic verò & ipſe ἐκκλίνων εἰς τὰς κωμῳδίας. Addit etiam, βάτιλλον vocatam fuiſſe τὴν ἔδραν, παρ' ὃ καὶ τὸ βάτιον. vel βάτιον accipi poſſe pro τρυφερὸν καὶ μαλακὸν, οἷος ὁ βάτης τὸ ἰχθύδιον. Sunt alii qui putent eſſe diminutiuum illud à νίκηρον, hoc à βάτης: vt dicat, eam ſi quando ægro animo eſſet, & doleret, amariorem fuiſſe in modum nitri & rubi. ambo enim ea adſtringunt & offendunt linguam. Rurſum ſcholiaſtes Ariſtophanis addit, αἰόπιον eſſe τὸ σπανιοκαλλίως αἰσχυνόμενον: inuenis duplici τ ſcribendum πίθιον & βάθιον: quam ſcripturam ſi ſequamur, erunt potius ex propriis nominibus Νίθαρος & Βάθος. quam ex νίτρον & βάτος. Suid. quoq; gemino τ ea ſcripta habet. Vide & Βατία ſuprà.

Βατὶς, ίδος, ἡ, diminutiua itidem voce dicitur βάτις ὁ ἰχθύς, quem mollem eſſe & delicatum, tradit Ariſtophanis ſcholiaſtes, vt in præcedente Βάτιον docui. Idipſum patet ex COMPOS. Βατιδεσσιν enim nam eo nomine dicuntur qui auidius inhiantes ταῖς βατὶσι, vtpote opſonio delicatiori, eas in foro piſcario intentiore oculo perſequuntur, modò huc modò illuc reſpectantes. Ariſtophanes Pace, Γεωργὸς, ὦ ξεναγὲ, βατίδεσσιν, ἰχθυολύμαις. Et Veſpis, Οὐδὲ χαίρει βατὶσι, συκῆ τηγανίσαι, ἀλλ' ἥδιον αὖ Δικίδιον σμικρὸν φαγεῖν αὖ, ὃς λεπαδὶ πεπαγμένον. Plinius libro 31, cap. vltimo, anguillam & batidem inter peculiares mari piſces numerat. Mentio eiuſdem piſcis apud Athenæum libro 4 & 7. ¶Eſt verò & auis nomen, quam Gaza rubetram vocat apud Ariſtotelem Hiſt. animalium libro 8, cap. 3, vbi interaues σκωληκοφάγους recenſetur. ¶Sed & herbæ nomen eſt βατὶς. Plinius libro 25, cap. 15, loquens de herbis ſponte naſcentibus quibus vtuntur in cibis. In Italia pauciſſimas nouimus fraga, tanum, ruſcum, batin marinam, batin hortenſianam: quam aliqui aſparagum Gallicum vocant. Meminit eiuſdem & cap 27, eiuſdem libri. Procul dubio autem à rubi ſimilitudine aliqua hoc nomen inuenit.

Βάτις, ου. ἡ, Rubus, Sentis. Homer. Odyſſeæ ω, Χαλκίδας τ' ὄρη καὶ (ſub. δίδυμα) βάτιν ἱερὰ, propter rubos. ne videlicet ab iis vellicaretur & pungeretur. Plutarchus in ſuo περὶ πολυφιλίας libello, βάτις ὀξυλαβεῖ μὲν ἁψάμενον ὑπὸ βατίνης καὶ δάκνει μέν, βαδίζοντι ὅμως τοῖς ἰλαροῖς καὶ ἀμελοῦσιν. Apud Dioſcoridem libro 4, cap. 39, eſt βάτις Ἰδαία, rubus Idæus: ſic dictus ab Ida monte in quo frequens eſt. Fructus huius arboris, Βάτιον dicitur, teſte Galeno De alimentorum facultatibus lib. 2, cap. 13, vbi ait, τὸν ἀπὸ βάτιν καρπὸν ὀνομάζουσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἀπόμοι βάτιον, καθάπερ μέσπιλα τὰ καὶ συκάμινα. καλοῦσι δὲ ἐκείνους αὖτοι. Quibus verbis innuit, non βάτιον ſolùm dici τὸν ἀπὸ βάτιν καρπὸν, ſed etiam μόρον & συκάμινον. quemadmodum Athenæus quoque lib. 1, ſcribit Salmonium βάτια vocare quæ Parthenius ἄβατα nominari dicit, συκάμινα nimirum ſeu μόρα. Phanias certè ibi σφαῖραι συκαμινώδη vocat τὸ μόριον τὸ βατῶδες. id eſt τὸν τῆς ἀχίας συκαμίνου καρπὸν, fructum mori ſylueſtris: quæ eſt ἡ βάτις. Sed rectè addit βατῶδες nomini μόριον ſeu μόρου, & ἀχίας nomini συκαμίνου, ad differentiam nimirum hortenſium & ſatiuarum. Nam

quum abſolutè συκάμινον & μόρον dicitur, hortenſe illud A
ſeu ſatiuũ intelligi ſolet. vt & Gal. in loco citato dicit,
ἐστὶ δὲ συκάμινος τὸ βάτον τοῦ μόρου. Vbi etiã nota illud βατον. quo cum intelligi puto ſubſtantiuum συκάμινα vel μόρα: aut legendum eſſe βάτα, vt apud Athenæum. Nam maſculin. βάτος, ex quo neutrum illud βάτα, ſignificat Rubeus, id eſt Qui è rubo eſt. Meminit porro & Ouidius horum rubi mororum, ſic canens Metamorphoſ. libro 1, Cornáque & in duris hærentia mora rubetis. | Βάτος eſt & piſcis nomen, qui diminutiuo vocabulo βατὶς etiam dicitur. Eius meminit ſcholiaſt. Ariſtophanis paulo ſuprà in Βάτου: & Plinius libro 32, cap. 7, Auribus vtiliſſimum bati piſcis fel recens. Sunt qui raiam interpretentur. Heſychius tamen dicit πλατὺ βατίδα eſſe εἶδος ἰχθύος πλατὺ, & ἕλκεσθαι τῷ βάτῳ ἰχθῦας: idque manifeſtum eſſe ex Ariſtotele. B
| Βάτος eſt & menſuræ genus, Hebræis peculiare. vt Lucæ cap. 16, ἑκατὸν βάτους ἐλαίου. Vbi vetus interpres vertit, Centum cados olei: forſan ſequutus ea exemplaria (reperiuntur enim quædam) quæ ibi κάδους habent. niſi fortè βάτου & κάδου pro eodem accepit. nam C
vt apertè probat Georg. Agricola, apud Hebræos בת menſura fuit rerum liquidarũ, prorſus reſpondẽs Atticæ amphoræ, quæ Græcè non modò μετρητὴς, ſed etiã κάδος & κεράμιον dicitur. Hieron. cõment. in Eſaiæ c. 5, tradit & ipſe batũ in liquidis ſpeciebus dici, ſed capere decimam partem cori: æqualiſque menſuræ eſſe ephi in aridis. Itidemque lib. 14 comment. in Ezech. cap. 45, Porro Batus (inquit) qui Hebraicè appellatur בת eadem menſura eſt quæ & ephi: & in ſpeciebus tantum liquidis, vini & olei & huiuſmodi. Corus triginta D
habet modios, & in veraque menſura, hoc eſt tam aridarum quàm liquentium, tenet principium. Decima pars cori in his quæ modio menſurantur, appellatur Epha, id eſt tres modii: & decima pars cori in ſpeciebus liquidis vocatur Batus ſiue Vadus: vt eiuſdem menſuræ ſit epha & batus. Rurſum in loco paulo antè citato dicit batum facere tres amphoras, vt hîc epha ſeu ephi facere tres modios: amphoram & modium pro eadẽ & æquali menſura accipiens, ſed illam in liquidis ſpeciebus, hũc in arentibus. Heſychius βάτ ſiue βάθι eſſe dicit πυτισκηνὰ ξυλῶν, vt ſuprà ex eo docui: Eraſmus verò ſextariorum LXXII, ex Ioſepho Antiquit. Iudaicarum lib. 8, cap. 2. | Dicitur Βάτος & viri nomen eſſe: ſed is frequentius nominatur Βάθος gemino τ. Porro à ſuperiore βάτος ſignificante rubum, DERIVAT. Βατίος ET Βατώδης, Rubeus. hoc eſt Rubo affimilis, Qui eſt rubi è genere: ſeu Qui eſt ex rubo. vt Rubeam virgam Maro dixit πλὴν ἐκ βάτου ſeu ὁκ βάτου: Nunc facilis rubea texatur ſiſcina virga. Legitur autem βατίος apud Theocritum: βατώδης apud Athenæum libro 2, vbi Phænias dicit βατώδεις μόρους, Morum rubeum, hoc eſt Morum duris hærens rubetis, vt Ouidius loquitur, qui & rubum vocat idipſum, ſed addito epitheto puniceo, coloris nomine ab arbore diſcriminans: Illis (inquit) pompa fuit decuſſa Cydonia ramo, Et dare puniceis plena caniſtra rubis. E F

Βατὶς, t. 1, c. 636, e
Βάτρα, Heſychio eſt βάτος βασιλέως.
Βατράχιος, t. 1, c. 761, h G
Βατραχίζω, t. 1, c. 762, b.
Βατραχὶς, ib.
Βατραχίτης, ib.
Βάτραχος, ib. f
Βατράχιον, ib. a
Βατραχίσκος, ib. b
Βατραχομυομαχία, t. 1, c. 761, h

Βαπαρίζειν, & Βαπαλογία, vide in ſequ. Βάπτος.

Βάπτος, nomen cuiuſdam Cyrenæorum principis: quem in maximo honore habuerunt, ideóque ei ἕξαιρετον ἐδαφος τὸ σίλφιον, & in numiſmatum altera parte Ammonis effigiem cuderunt, in altera ſilphii, in ipſius honorem: quæ planta erat pretioſa & valde odorata. Inde pro- H
uerbialiter Βάττου σίλφιον dicitur ὅτι τὴν αὐτοῦ ζωὴν ἁμὰς λαβόντων, vt prolixius docet Ariſtophanis ſcholiaſtes, & Suidas & Eraſm. in Adagiis. Ab eodem & Βάττου σκοπιὰ, id eſt Batti ſpecula, nominatus eſt locus quidam in Libya, vt teſtatur Heſych. Meminit Suidas &

Batti cuiuſdam ἰσχνοφώνου καὶ τραυλοῦ, id eſt exili voce prædíti & balbi. Sed idem is eſt cum priore, vt ex Herodoto patet, libro 4, pag. 171 & 172. Ibi enim de Cyrenaici illius Batti genere loquens, inter alia & ipſe dicit, χρόνου δὲ προϊόντος ἐξεγράφατο οἱ παῖς ἰσχνόφωνος ἐκ τραυλὸς, τὸ ὄνομα εἶναι Βάττος. Ipſe verò Herodot. cũ poſt aduentum in Libyam sit transnominatum eſſe Βάττιν, quoniam Λίβυες τὴν βασιλέα βάττιν καλέουσι, ipſéque Libyæ regnum obtinuit. Ab hoc porro Βάττου ἰσχνοφώνου καὶ τραυλοῦ dictum putatur VERBVM Βαττολογέω, & ſignificare Loquor ἰσχνὸς & τραυλὸς, vt Battus ille. id eſt Exili voce balbutio, Exili voce ſum & lingua impedita balbáque, Lingua titubo & hæſito, Impediè loquor & balbutio veluti Battus ille ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός. Sunt qui velint eſſe Vnum idemque verbum bis térve repeto inter hæſitandum & titubandum lingua: à Batto quodam poëta inepto qui in hymnis ſuis eadem crebrius iterabat. indéque poni pro Nugari ſeu Nugas deblaterare, Garrire, Multa inaniter garrire quæ vix intelligi queant, vt nec ὁ τοῦ ἰσχνοφώνου καὶ τραυλοῦ λόγος facilè percipitur. nam vt ipſi loquũtur impeditè, ita aures audentis eorũ verba percipere expeditè & facilè non poſſunt. Itidem certè ET Βαττολογία exponitur non ſolùm Titubantia & offenſio in loquendo, Hæſitantia, ſed etiam Multiloquium: Heſychio ἀδολεσχία & ἀκαιρολογία. Sanè accipi pro πολυλογία coniuncta cum ἀκαιρολογίᾳ & ἀδολεσχίᾳ, diſcimus ex Matth. cap. 6, vbi Chriſtus quum diximſet, προσευχόμενοι δὲ μὴ βαττολογήσητε, ὡς οἱ ἐθνικοὶ, ſubiungit, δοκοῦσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται: damnans preces non ſimpliciter longas, ſed quæ & prolixæ ſimul ſunt & inanes. vanum enim pleruque eſt multiloquium ſeu loquacitas. vnde & Theophylactus ibi Βαττολογίαν eſſe dicit πλὴν φαυλίαν: (quale in precibus eſſe ait τὸ αἰτῆσαι τὰ μὴ γήϊνα, δίκαια, πλούτου, νίκην) & Βαττολογῆσαι, τὸ φαύλως εὔχεσθαι. Etymologus quoque βαττολογεῖν ſignificare ait πλὴν πολυλογίαν. Sed aliam nominis rationẽ afferens, nimirũ ἀπὸ Βάττου πρὸς Ἕλληνας, μακρὰς καὶ πολυμύθους ἔχοντας πίστεις τοῖς τὰ εἴδωλα, ταυτολογίαν ἔχουσας. Ab eodem Batto eſt & aliud verbum, MIMIRVM Βαττολίζω, idem cum βαττολογέω ſignificans. hoc eſt Titubanter & inconſtanter loquor, Impeditè & hæſitanter loquor, Balbutio, Offendo ſæpius in loquendo, Lingua impingo & impeditus ſum, atque ita inter titubadum repeto verbum vnum aut alterum quod impeditus mutilaueram & truncaueram: ideóque Inarticulatè loquor & ita vt difficilius intelligar: in modum Batti illius ἰσχνοφώνου καὶ τραυλοῦ: licet Heſychius κῆ μίμεσαι τὰς φωνὰς πατάσσων, ipſum velit, vt πατάσσειν. Cic. ad Atticum libro 6, epiſt. 5, τῆς ξυναίρου σ' ἐμὲ ὁ ἀξιολόγιος ἔδοξέ μοι ψαμμαβαττολίζειν καὶ ἀλύειν ἐν τοῖς ξυμέτροις. pro quo epiſt. præcedente dixerat, τῆς δὲμαρτης μου ὁ ἀπιθάνης ἔδοξέ μοι σφόλως, ἐξ ὧν ἀλογιόμενος παρεδήλησα, περιφαίνει τὰς ὑπόνοιας. Vbi nota vicinæ ſignificationis verba, βαττολίζειν, ἀλύειν, ἀλογιόμενον σφαδάζειν. & βαττολίζειν optimè reſpondet τῷ σφαδάζειν, id eſt perperam voces & ſonos efferre, lingua nimirum impedita, ſeu titubante & hæſitante, vt τῷ τραυλῷ lingua impingere ſæpe & offendere in loquendo ſolet nec expeditè enunciare animi ſenſa. Bud. interpr. ibi, Viſus eſt mihi præ timore & conſcientia vix effari poſſe. rectè. ſignificat enim μόγις λαλεῖν & hæſitare. vt & apud Lucianum in Ioue tragœdo de Timocle quodam dicitur, ὁ πλὴν δὲ σπὴν ἀπλωτὸς ἦν, καὶ πὼ φωνὴν ἰδιώτης καὶ μιξοβάρβαρος· ὥστε γέλωτα ὀφλισκανειν ἔξω τῶν ὠτῶν ἐκείνων, οὐ σωτῆρα ἀλλὰ βατταλίζων καὶ ψελλίζων. Vbi apertè indicatur quid ſit βαττολίζειν, nimirum οὐ σωτῆρα, ſed ψελλίζειν in dicendo. hoc eſt non perpetuo & æquali tenore quaſi nexa proferre verba, ſed in iis turbari ac hæſitare, eáque iſta hæſitatione & titubatione intercidere & à ſe inuicem diuellere. Etymologus quoque & ipſe à Batto illo Cyrenes principe, μογιλάλῳ ὄντι, tradit βαττολίζειν dictos fuiſſe ὡς μὴ ἀδυτόμους, μηδὲ πρὸς κιχηλήσεις τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ὀθνειουρμοὺς φθεγγομένους καὶ ψελλίσμους. Annotat tamen & ipſe hoc βαττολίζειν,

vt βαρβαείζειν & παπύζειν, dictum videri κ᾽ μίμησιν τῆς Α φωνῆς. idque videri verisimilius. nam ὁ Βάττος (inquit) ἐοικὼς τοῖς πίσσαις ἢ φωνὴν ὠνόμασαι, πραυλίζων καὶ τὸν ἴσον τρόπον ἔχων τοῖς τραυλίζουσι. Nec verò pro Balbutire solùm ponitur, sed etiam pro Blaterare, Garrire, Inanes nugas deblaterare, Effutire meras nugas: quibus nimirum aures audientium non minus offenduntur quàm balborum titubantia. INDE Βαττάκισμός, οῦ, ὁ, Titubātia & hæsitantia, Linguæ impedimentum & offensio in loquendo. Theophylact. discriminare βαττάκισμὸν videtur à βαττολογίᾳ. quum enim βαττολογίαν esse dixisset πλῆθος φλυαρίας, subiūgit paulo pòst, βαττάρισμὸς δ᾽ ἔστιν ἡ ἀπαρῆκτος φωνὴ ἢ τοῦ παιδίου. Hesychius tamen pro vno eodemque accipit βαττάρισμὸν & βαττολογίαν. itidémq; βαττάκισμοὶ & βαττολογίαι. Nam vt βατταλογία ei est ἀργολογία & ἀκαιρολογία, ita βαττάκισμὸς quoque exponit φαυλότητας Notandum verò apud eum simplici τ scribi βαπλογία, vt Βάπις quoq; pro Βάττις vnico τ scriptum reperiri suprà docui. Sed & Βαπτισᾶς itidem vno duntaxat τ scriptum habet, quod exponit ὃς βατταρίζει. nam & hoc vnico apud eum τ exaratum est. (vt apud Eustathium quoque pag. 367, vbi βαπτίζειν & πραυλίζειν dici ait ὅτι ἀμφότερα κοινὰ σκληρᾶς καὶ πραγέως λαλούντων) Est autem huius nominatiuus SINGVL. Βαπτιστὴς, SIVE Βαττάκιστὴς, significans Is qui solet βατταρίζειν, id est Titubator, Hæsitator, Qui impedite loquitur, Qui in loquendo sæpe impingit & offensat: vel etiam Nugator, Blatero.

Βατύλη, ης, ἡ, Fœmina pusilla, Pusio fœminini sexus, Nana. Scribit enim schol. Aristoph. in Pluto, παῖ μικραὶ θηλείας dictas fuisse βατύλας: & Theopompi quoddam δρᾶμα esse inscriptum Βατύλη. Reposui autem βατύλας pro βατύλους, (vt apud eum scriptum est) quòd sic apud Suidam reperiam in Νεττάριον, & ea scriptura rationi sit magis consentanea.

Βατώδης, vide in Βάτος.

Βαυβᾶν, pro κοιμᾶσθαι dici κ᾽ γλαύκωπα tradit Eustath. velut, (inquit) ἡ δ᾽ ἀφυπνώλιτό με βαυβᾶν μετ᾽ αὐτῆς. Additque, inde esse illud apud Cratinum, λόγος τις ἐστὶν ἡμᾶς ἅμα θὴς συβαίβαλος: sed non exponit quonam significatu id vsurparit. Meminit verò & Hesych. verbi βαυβᾶν, exponens etiam ipse καθεύδειν: quum tamen paulo antè βαυβᾶ exposuisset κοιμίζει, Sopit. Procul dubio autem inde DICTA Βαυβώ, πλείων Δήμητρος, Nutrix Cereris, quòd eam infantem adhuc ἰβαίβα & ἐκοίμιζε: quanuis idipsum & κοιλίαν significare apud Empedoclem dicat idem Hesych. ITEM ET Βαυκαλᾶ huc pertinet. id enim idem Hesychius esse tradit καταπαιμίζειν, πλανᾶν, Sopire, Curare nutricis modo: & παιδία μετ᾽ ᾠδῆς κοιμίζειν, pueros cantu sopire: Suidas verò πλανᾶσθαι μετ᾽ ᾠδῆς τὰ παιδία. Aliter autem Luc. in Lexiph. vsus est, vbi dicit, ὑπνώσαν τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλᾶν καὶ διαπωδᾶν ἔοικε, μή τι ἐπ᾽ σωτηρίᾳ εἴη τῷ φάρυγγι.

Βαύζω, Latro. ὑλακτῶ. verbum fictum ex canum voce quā latrando edunt, nimirū βαῦ βαῦ, vt & Baubari apud Latinos. dicit enim Lucr. Et quum deserti baubantur in ædibus. Dores Βαύσδια dicunt. Theocr. Idyll. 6, Ἀ᾽ τι τοῦ οἷον ἔπιτα σκυτὸς ἁ Πιβαύσδει Εἰς ἄλα δερκιάδια. id est ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βαίνουσα, inquit schol. qui propriè dici βαύζειν ait ὅτι ἐπὶ πλείων κυνῶν dici τὸ ὑλακτεῖν. Dicit tamē & Plut. in lib. An seni cap. resp. κύνες γὰρ καὶ βαύζουσιν ὁ αὐ μὴ γινώσκουσι, καθ᾽ Ἡσίοδον. Suidas quoque βαύζων ex Aristoph. affert pro ὑλακτῶν. Hesychius verò βαύζειν exponit non solùm ὑλακτεῖν, sed etiam ἀσπαρῶς κλάειν. latrare enim videntur qui non clarè sonant verba, sed ea in cauo oris recessu videntur veluti resorbere, καλεπήνως ea proferentes.

Βαυθεῖ, Hesych. exp. μασᾶται, Mandit.

Βαυκαλᾶν, vide paulo antè in Βαυβᾶν.

Βαυκάλιον, ου, τὸ, Baucalium: dicitur vas anguſti oris, à sono quem edit dum aqua ei infunditur. tunc enim veluti βαύζει & baubatur. Alex. Aphrod. Probl. 94, lib. 1, διὰ τί τὰ λεγόμενα βαυκάλια ἐν τῇ πληρώσει ὕδατος φθέγγεται κατὰ κοιλίαν; Vbi hæc de nomine quoque verba subiicit, διὰ τὴν φύσιν καὶ τὸ πάθος τὸ φέρον εἰς ὄνομα αὐτῆς μετενηνεγμένως καὶ τὸ φλοίσβος καὶ βερβιρυγμὸς καὶ τὰ λοιπά. Notandum verò est, ibi vulg. edit. habere καυκάλια: veteré autem codicem βαυκάλια, vt Gaza quoque in sua versione Baucalia. Atque adeo ET Βαύκαλις, Baucalis, in Epigr. pro vase ad refrigerandum reperitur positum, lib. 1, vbi Nicarchus ait, Εἰς τὸ Χίος χαλκᾶν βαύκαλιν ἠγόρασας, τ reum vas frigidarium.

Βαύκαλις, Βαυκίδες, Βαυκίζω, Βαυκισμός, vide in sequ. Βαυκίς.

Βαυκανῶνται, Hesychio est βοσκῶνται, βαίνουσι. forsan à βαυκάνη quod idem significet atque βυκάνη, Buccina.

Βαυκαυκίζοντες, idem exponit πλησιάζοντες. Idem igitur βαυκαυκίζειν est quod βαυκαλᾶν paulo antè: si tamen mendo careat scriptura. forsan enim scribendum βαυκαλιζόντων, à βαυκαλίζω, idem significante quod βαυκαλάω, Sopio. vnde composita voce apud comicum, καταβαυκαλῆσαι με.

Βαυκαυσοῦσθαι, sunt qui interpretandum censeant Glorioſi veteratores, apud Aristot. Ethic. 4, c. 7, vbi ait, οἱ δὲ τὰ μικρὰ καὶ τὰ φαινόμενα πρὸς πειρώμενοι, βαυκαυσοῦσθαι λέγονται. quos esse dicit ἀκαταφρονήτους, vtpote qui res parvas & in promptu positas dissimulent.

Βαυκὸς, lucundus: vel etiam Delicatus. Hesychio enim βαυκὰ sunt ἡδέα: Etymologo autem βαυκὸν, τὸ τρυφερόν: qui inde DERIVAT Βαύκαλον, quod exponit τρυφερὸν καὶ ὡραῖον. Sed est inde & VERBVM Βαυκίζω, quod idem Etymologus cum Hesych. exp. θρύπτω, Deliciari, cuius partic. βαυκιζόμενον Hesych. rursum exponit itidem τρυφερὸν & ὡραῖον. Delicatum seu molle & comptum. Ex eo autem verbo est VERBALE Βαυκίσματα, quod idem Hesychius exponit τρυφεύματα. ET Βαυκισμὸς, eidem Ἰωνικὴ ἀρχαϊσμὸς, & ἴδιός ἐστι τῶν ἀρχαίων πεποιημένον. cuius Etymol. quoque meminit, exponens simpliciter ἀρχαϊσμός. Item & Pollux βαυκισμὸν inter τὰ ἀρχαϊστικὰ ἤδη recenſet, sed denominatum dicens ἀπὸ Βαύκου ἀρχαιοῦ. Quin ET Βαυκίδες putandæ sunt ab eadem profectæ esse origine: quas idem Poll. fuisse dicit ὑπόδημα πολυτελὲς, κρηπῖδες, χιωνίσκοι. his enim omnibus epithetis notatur τὸ τρυφερὸν & καλλωπιστόν.

Βαύνη, τ. 1, c. 716, f. Βαῦνος, ib.

Βαυρωνία, apud Aristoph. schol. cognominari dicitur ἡ Ἄρτεμις ὑπὸ τῶν Φιλιατῶν. Sed perperam, vt opinor, pro Βραυρωνία. Stephano enim teste Βραῦρων est δῆμος τῆς Ἀττικῆς, à Braurone heroe denominatus: à quo Βραυρωνία nominatur ἡ Ἄρτεμις. Ab eodem hæc ὀνόματα adverbia esse dicit, Βραυρωνόθεν, Βραυρωνάδε, Βραυρῶνι. Atque adeo hæc ita scripta leguntur apud Plut. & Pausan. & Suidā aliósque.

Βάφα, Laconibus sonat ζωμὸς, Iusculum, teste Hes.

Βαφὰς, τ. 1, c. 719, a. Βαφὴ, τ. 1, c. 718, d

Βαφικὸς, τ. 1, c. 719, a

Βάφιον, Tarentinis est ἐξέδραφον, teste Hes. id est Acetabulum in quod intingitur panis aut caro.

Βαΐς, τ. 1, c. 718, a. Βαίω, τ. 1, c. 635, a

Βδάλλω, & Βδάλομαι, τ. 1, c. 727, f

Βδάλοι, Hesychio ῥαφίδες θαλάσσιαι, aciculæ marinæ: pisces. Item & φλέβες κυνοειδεῖς. Ita enim apud eum reponendum pro κυνοσπάδες, ex Galeno. Nam is in lex. Hippocratico tradit, Dioscoridem βδέλλαν in Prorrhetico maiore (qui secundus inscribitur à quibusdam) ab Hippocrate dicere nominari τὴν κυνοειδῆ φλέβα. Ipse tamen in propria potius significatione accipiendum ait de ipso animali: id est de hirudine seu sanguisuga. Verba Hippocr. ad quæ respiciunt, hæc sunt, Prorrhet. l. 2, ὡς ἕλκος & ἔχων φαίνεται ἐν τῷ χειρὶ ὅστις ἂν βδέλλας loquitur autem de faucibus & naribus.

Βδέλλα, τ. 1, c. 727, f

Βδέλλα, ib. g. Vide & Βδάλοι paulo antè, & Βδέλλιον quod sequitur.

Βδέλλιον, ου, τὸ, Bdellium, arbor Saracenica seu Bactriana, fundens cognominem sibi succum seu lacrymam. Qua de re prolixè Dioscorides libro 1, c. 81, & Plin. lib. 12, c. 9. vbi & alia eius nomina referunt. Galen. & Σαλάμων βδέλλιον meminit in libris ad Glauc. Idem & Βδέλλα dicitur, vt ex Hesychio patet. ei enim βδέλλα non solùm

est εἶδος σκώληκος, sed etiam βδίλλιον. Nec verò ex Hesychio tantùm, verùm & ex Arriano & Galeno. Ille enim in suo περίπλῳ maris rubri, φάσιν ἤ (inquit) λίθοι ἢ πίνοι ταφρώδεις, κοῖλοι, βδίλλαι, ἰλύφαι. Hic verò De compos. it. medicam. κῆ πίνας, meminit βδίλλης ὄνυχος, & De antidotis libro 2, βδίλλιον ὄνυξ. Putatur autem βδίλλα seu βδίλλιον ὄνυξ nominari, quoniam vnguis humani colorem imitetur, vel quòd vnguis odorati odorem referat in suffitu.

Βδίλλος, ου, ὁ, Fœtor extinctæ lucernæ: Crepitus vētris. v.l. Pro eodem βδόλος dicitur.

Βδίλλω, t.1, c.717.g. Meminit Etymol. quoque τὸ βδίλλειν significantis αὐλίζεσθαι, deriuans inde βδίλλα. Suid. verò & βδίλλεται ex Plat. Theæt. affert pro αὐλίζεται. ¶ Sed habet & aliam significationem, quatenus nimirum à βδέω deriuatum est. Hesych. enim βδίλλων exponit βρέμων ἢ βδέων: qui & βδίλλεσθαι affert pro κενολουτῶ, id est Aluum soluere, seu Crepitum ventris emittere, aut Pedere.

Βδίλλων, t.1, c.728, c.
Βδίλυγμα, ib.e
Βδιλυγμία, ib.
Βδιλυγμώδης, ib.f
Βδιλυγμώδης, ib.e
Βδιλύζη. apud Hes. βδιλυγὴ, μύσις ἀξία.
Βδίλυκτος, t.1, c.728, f.
Βδίλυξα, ib.h
Βδιλυρός, ib.g.
Βδίλυρός, ib.h
Βδίλυσθαι, vel Βδιλύσθομαι, ibid.c
Βδίσσεσθαι, ib.b.
Βδίττεσθαι, ib.
Βδίω, t.1, c.717, h.
Βδόλος, t.1, c.728.a
Βδύλλω, ib.b.
Βιβάα, t.1, c.635, a

Βιβαία, ας, ἡ, dicta πηγὴ quædam, id est Scaturigo seu fons in Bœotia, ex eo quod, vt Etymol. refert ex Teucro, τὸ ὠθεῖν τὴν ὑδατοπληθίαν καὶ πιέζειν καὶ πιέζειν, μίαν αὐτὴν ὁμοίως δίψαντες πολύῤῥους: nimirum ὥσπερ τὸ βίβαιον ἐξ αἰτιατικῆς.

Βιβαίου, t.1, c.729, d.
Βιβαίος, ib.c.
Βιβαίπορος, ib.
Βιβαίοπος, ib.
Βιβαίως, ib.f.
Βιβαιωπὸς, ib.
Βιβάλλω, t.1, c.635, a.
Βιβαλὼς, ib.
Βιβάσθαι, ib.
Βιβάσιμος, ib.f.
Βιβαλέως, ib.f
Βιβασμένον ὕδωρ, Nonn. dixit de aqua quæ vi hausta est & extracta: vt & βεβιασμένον ἄθλιον dicitur Anhelitus vi ductus, Spiritus vi attractus ab act. them. βιάω, vnde & βιβάσι apud Homerum. Sed poetis duntaxat hæc vsitata sunt. prosæ enim scriptores βιαζέσθαι dicunt.
Βιβασμένος, t.1, c.738, f
Βιβλαστάζειν, Vrgeri, Torqueri. v.l. sed non sine mendo.
Βιβλάσθαι, siue Μιμλάσθαι, Hesychio est μέλειν, φροντίζειν, Curam gerere, Curæ habere, Curare. Intrà Βέμβλασθαι.
Βιβλάκα, præt. perfect. verbi βλάω, ex inus. them. βλάω.
Βιβοάσθαι, Ionicè dici pro βεβοᾶσθαι, ab act. them. βοάω, tradit Constant. Lascaris.
Βιβολάσθαι, poetica ectasi pro Βιβολᾶσθαι dicitur: quod Ionicum est præt. plusquamp. pass. vocis pro βεβόλλωτο seu ἐβεβόλλωτο: ab act. themate βολέω. vnde & particip. βεβολημένος.
Βιβοσκυχωμένος, t.1, c.1589, f
Βιβουλα, præt. med. verbi βίλομαι, ex inus. them. βίλω vel βυλέω. Ex quo est & pass. βεβούλημαι.
Βιβρεκάδα, Hesych. esse dicit ἀπεξέλω. Sed forsan ἀπεξέλω scriptùr & βιβρεκάδα. quorum vtrunque piscis nomē est. Ac de posteriore quidem ἀπεξέση suprà dictum est, de priore autem nunc dicere series alphabetica monet. Meminit igitur βιβρεκάδων in piscium catalogo Athen. lib.7, vbi inter alia hæc leguntur exempla. Phrynich. ὦ χυσικέφαλοι βιβρεκάδες παλάστιαι. Dorion βιβρεκάδα λέγουσι φαλίνας, ἰάς ἔ ἀθροίσας. Easdem Epicharmus & Sophrō VOCANT Βιβρεκάδας, à nomin. singul. Βιβρεκάδη, vt idem Athen. ibidem docet, exemplis ab iis petitis. Ibidem Dorion tradit ὁκ μόνης τῆς βιβρεκάδος γένος σώμα σίαν πᾶ quæ APPELLETVR Βιβρεκύη. cuius

A mentionem facere Aristonymum dicit in ἡλίῳ ῥιζοῦν, ex quo hæc verba affert. ὁχὶ τοι Σκιλὲς Ταῖς μεμβρακύαις φορτίσιον ὁ καρκινοβάτης. Vbi nota scriptum esse μεμβρακύαις pro βιβρακύαις. Nam ET Μεμβρακίδες dicuntur iidem pisces, vt idem ibidem annotat, afferēs hoc ex Alexide testimonium, Ὅς ἔις παραδίσεις μὲ πρίσθαι ἐκέλευσ' Ἡρώδου κίνδυν καὶ μεμβρακίδας καὶ σίφυλα. SED ET Βιμβρακίδας nominari scribit, & quidem Atticé. vt apud Antiphanem, Μέλιτος γλυκυπίρας βιμβρακίδας φάσκων ἔχειν. Et rursum, Πωλεῖσθαι τὸ μέλι σπανιώτερον τῶν B βιμβρακίδων. Ibidem rursum sine μ, ex Aristophane, Ταῖς πολίοχροις βιβράκοι πέραμβιν. Vilem autē fuisse piscicu lum, ex eo patet quòd Aristomenes ibidem dicit, Βιβρακίδας φέρων ὀβολοῦ. Et Aristonymus, Οὔτ' ἀφύη ταῦ ἔχει σαφῶς, οὔτ' αἱ βιβραὶ καπέδαιμον. Vbi etiam nota eam copulari cum τῇ ἀφύῃ. nam apuæ ex membradum genere sunt, vt testatur Aristot. apud Athen. paulo ante locos citatos, in sermone de apua. Ibi enim de apuarū genere & origine loquens, καὶ ὅλως δ', inquit, (f. γίνεται) ὁκ τῆς μεμβρακίδος, καὶ ἔτι ὁκ τῆς μικρᾶς καρίνου τῆς ὁκ τῆς C ἄμμου καὶ τῆς ἰλύος γινομένων. Quamobrem ILLVD Μεμβρακύαις in loco Aristonymi suprà citato existimo esse non σκυφαίας πᾶ & ὀφώνιον, sed apuas ex membradum genere: præsertim quum ibi dicat, ταῖς μεμβρακύαις φορτίσιον ὁ καρκινοβάτης: loquens de viuo adhuc piciculo. Et forasſis καρκινοβάτης dicit quoniam Epicharmus ὁ μεμβρακίτης καὶ καμμαρίτης (qui ex genere τῶν καρκίνων sunt) τοὺς ἀφύας ἀριθμεῖται, vt idem Athen. tradit. Veruntamen & Etymol. vult μεμβρακύαις esse σκύφια ἀπὸ γενικοῦ τοῦ μεμβρακίδος seu βεμβρακίδος, afferens & ipse in testimonium illum Aristonymi locum. Dicit verò & ipse βεμβρακίδα esse εἶδος ἰχθύος ἁπλοῦς: ab Epicharmo autē eas VOCARI Βεκάδιας: ex quo hæc in testimonium affert, βεκάδιας τε καὶ κίχλας λαγοὺς, δράκοντας ἄλκιμον. quæ & in lexico meo vet. eodem modo leguntur.

Βιβρεμένος, t.1, c.789.f
Βιβρεῦ ξυρίδων. Hely c. ex Hipponacte affert pro ἀπὸ ξυρίδων. quod & βεῦ ξυρίδων dicitur dempta initiali syllaba βε.
Βίβρηκες, eidē sunt τὰ ἔνδον τῆς σιαγόνων μέρος, pars illa quæ D intra maxillas est. Suprà βαβρῆκες & βάρηκες eodem penè significatu. Meminit Etymologus quoque, sed non exponit.
Βιβρικώδης, Hesych. exp. βαρυώδης, Grauatē. quod aduerb. originem habet ex præt. medio βέβρικα, significāte βεβαρημένος εἰμὶ, à them. βρίθω: ex quo & partic. præt. pass. βεβρικυῖα.
Βιβροντᾶσθαι, t.1, c.789, d
Βιβρὸς, Hesychio ἀγαθὸς, χρηστὸς, καλὸς. At Βιβρὸς, eidē est ψυχρὸς, πυρώδης. pro quo infrà Βιμβρός.
Βιβροπωλικὸς, t.3, c.707, e. Βιβρώσκω, t.1, c.781, e
Βιβυσσινικὸς, t.1, c.1070, f. ob.
Βιβὼς, particip. ex βίβαα: ac vt βίβαα per syncopen pro βεβηκὼς positū dicitur, ita βιβὼς pro βεβηκὼς. Citat Poll. ex Plat. & Xen.
Βίη, Ionica dialysi seu διαιρέσει dicitur pro βῦ, id est πρόβατον, & βιάω seu ζάω, vt videbis in Βίημαι paulo infrà.
Βίθυον, vide in Βέρθυον paulo infrà.
Βιίδιος, Suidæ ὁ ἔνδοξος. Eust. apud Laconas refert βειδίους dici τοὺς ἄρχοντας.
Βιίλοπις, Hesychio sunt ἱμάντες εἰς αἰκάλυψιν Λακεδαιμονίοις τοῖς νικηφόροις, Lora quibus Spartani redimiunt victores. Suidæ simpliciter sunt οἱ λῶροι, & Eustathio ἱμάντες, qui & ipse Laconicum esse tradit.
Βικάδες, eodem H. teste sunt Laconibus δέρματα βρεμμύκων ἀγρίων, morticinarum pecudum pelles.
Βικαι, eidem est μαχραί. malim βικαὶ, vt sit pro ἰκαί. Ita sanè paulo post βικαὶ scriptum.
Βικαδὸν, eidem est κατ' ὀλίγον προβαί, Paululum aut pedetentim progressus.
Βικαν, eodem teste Lacones dicunt pro εἴκοσι, Viginti.
Βικελὰ, idem Laconibus esse dicit ταχεῖα, ἀχεῖα.
Βικιος, idem dici scribit τοὺς πίθους, Dolia.
Βικιαρμόσας, idem Tarentinis esse dicit βικιάρχας. pro quo scribendum potius βικιάρχας, vt sint Qui telis & armis publicis curandis præfecti sunt.

Βίηνεν, idem apud Solonem esse dicit τὸ βίᾳ μίγνυσθαι, per vim coire cum aliqua.(seu Per vim inire.putatur enim deflexum esse ἀπὸ τοῦ βαίνειν, quod & ipsum significat Inire, vt docui t.1,c.634,h) At πρὸς νόμων μίγνυσθαι, Legitimè coire, Ita vt legibus permissum est cum aliqua congredi, dicit ab eo vocari ἐπίνειν: pro quo apud Homerum ἐπίμεν, non vno in loco. Idem ET Βεπτῶν affert, exponens παρὰ τὴν ὄρεξιν ἔστι συνουσίας ἐχθῆ, Prurire libidine, Coitum appetere. Sed notandum hæc & sine diphthõgo ι scribi per ι solùm,& pro ζεύγνυμι circunflexè potius dici βιῶν.

Βιόμαν, Hesychius exponit non solùm ζιόσμαι, (cuius exemplum habes t.3,c.1546,a) sed etiam πρόσσομαι: vt & act.βιώμην non solùm ζιόσμην, verùm etiam προσῆν μὴν:afferens tamen etiam βιόντας pro καταποντώντας.Sed & βιόω affert pro προσῆν: procul dubio ex Il.ζ.ibi enim v.114, Hector dicit,Οὔ μ' ἔτι γε βιόω τοῦ ἔλυσε. ibi enim significat προσῆν. Porro notandum est,quod ad hoc βιόω attinet,habere poeticam epenthesin τοῦ ι,metri causa,pro βιῶ: huc autem βιῶ, Ionica διαιρέσει seu ἀναλύσει vocalis circunflexæ factum esse ex βαῦ. quod de βιώμην quoque & βιώντας intelligendum est. At βιώμαι habet præterea poeticã syſtolẽ τοῦ ω,pro βιώμαι:vt ζιώμην, ζιώμεν,ζιώμεθα,& similia iidem poetæ vsurpãt pro ζιῶμαι, ζιῶμεν,ζιῶμεθα,& similia iidem poetæ vsurpãt pro ζιώμην, ζιώμεν,ζιώμεθα:hæc autẽ pro ζιῶμαι, ζιῶμεν, ζιῶμεθα: & hæc ipsa pro ζῶμαι, ζῶμεν, ζῶμεθα, à chemat. ἴσταμι, τίθημι, ἵημι. Sed & βιόμαι dicunt pro βίωμαι seu βαῦμαι,id est βαίνω vel ζιόω. vt Iliad.ο, Neptunus dicit, Τῷ μὰ καὶ οὔτι Διὸς βιόμαι φρεσίν,ἀλλὰ ἑκὰς, Καί κρατερὸς περ ἐὼν,μάχῃφιν πελάσσω πάντῃ ὅτι μοίρῃ,Quamobrem etiam non est quod Iouis arbitrio regam gressus & vitam meam.seu Non est quod incedã & viuam vt Iupiter vult. Dicunt & βίω pro βῶ,Ionica resolutione seu διαιρέσει. vt Iliad.π, circa finẽ, Οὐ θήν σύ γ' αὖτις ἔσσεαι βίῳ,ἀλλά τοι ἤδη Αἶσα παρίσταται θανάτου καὶ μοίρης κραταιῆς. Indemque Iliad.ω, οἱ γάρ μοι ἔτι βίῳ,ἀλλά τοι ἤδη Αἶσα παρίσταται θανάτου, Non diu mihi incedas aut progrediaris. seu Non diu mihi in vitæ curriculo progrediaris,id est Non diu viuas.vt scholiastes quoque exponit non solùm ἀπολεῖσαι, sed etiam ἀφανίσαι καὶ τὸ ζῆν, βιῶναι.

Βιεχκας, Hesychio ἱέρακες, Accipitres.

Βιεχκη, eidem ἁρπακτικὴ, Raptrix.

Βιελε, eidem est ἔλαφος,Ceruus.

Βειρόν,eidem est ἄγριον,Hirtum,Villosum:vel Asperum.

Βίϊω, Βίϊωμεν, Βίϊωντας, vide in præced.Βιόμαι.

Βικὰς,eidem est μακραί:pleonasmo τοῦ β pro ι καὶ ς. Affert verò ET Βικᾶς pro μακρόν.

Βικκιλίωνος,t.1,c.1183,h. Notandum est,vnico etiam κ scribi apud Suidam,idque in manuscripto etiam codice.vt & non solùm Βίκκος ibidem scribitur, sed Βίιος etiam: diciturque id Phrygum antiquissima lingua significasse ἄρτον,panem:vt Herodot.quoque docet initio libri 2: apud quem codices nonnulli scriptum habent κικὸς pro βίκκος:sed perperam fortassis κ cum β commutato ob affinem figuram. nam ι, quo veteres librarii vsi sunt interdum pro β, figuræ similitudine proximè accedit ad κ. Itaque Βικκιλίωνος siue Βικκιλίωνος de antiquissimo dicitur,quiq; annis antecedit αὐτὸν τὸν Βίκκωνος & αὐτὸν τὸν σκαπτόν, vt οἱ θεολόγοι Ἀρχάδες. Et quoniam antiqui feruntur fuisse simplicissimi, immò etiam stulta quadam simplicitate præditi, fit vt plerũque accipiatur & pro annoso & pro stolido. exponi enim solet ἀρχαῖος & αἰώνιος :à nonnullis etiam παλαιόπλουτος & ἀποπλους. Sed ea expositio aliud etymon requirit. Apud Hes.Βικὰς est scriptum oxytonως, quod non solùm dicit Phrygibus significasse panẽ, sed exp. etiam αἰώνιος, Demens, Amens,Stolidus.

Βίκκος, siue Βίιος,& Βικὰς,vide in præced.Βικκιλίωνος.

Βίκλας,Suidæ θεοδιδάκτους, Ouinus.

Βικᾶς,Eminus,E longinquo.vide in Βικὰς.

Βίλα,Laconibus ἥλιος ἢ αὐγὴ, teste Hesychio. pleonasmo videlicet τοῦ 3 & ζῶτα Dorica τοῦ υ εἰς α,pro ἥλιε.

Βιλαὶ,eidem Hesychio est ὄνομα ἢ καταγελασις,Irrisor.

Βιλαβάτης,Babyloniis ὁ τῆ πυρὶς ἀστὴρ,teste eodem.

Βιλαθεκη,eidem est βελόνη,Acus.

Βίλασις,Suidæ est ἄσκελες ἐπὶς τοῖς λαβύρις, legumẽ simile cicerculæ.pro quo Hes.habet Βίλλιτις.Est enim ei βίλασις ἄσκελές πίμπρησις λαβύρου, μέγεθος ἐπιβύσιον ἔχον.

Βίλαμον,t.1,c.712,d. Βιλατίτης,ib.

Βίλατις,ου,ὁ,piscis καθ' ὃν τόπον ἰδίαν ζῇ Βοιωτίαν,teste Athenæo l.7,vbi eius mentionem fieri apud Sophronẽ docet allato testimonio. Forsan ἀπὸ τῶν βιλίνων denominatur, pleonasmo τῆ ν.

Βιλατιχαρὶς,t.1,c.711,h

Βίλαν,Hesychio sunt ῥαχίδες θαλάσσιαι, Acus marinæ:pro quo suprà βδελὸν seu βδέλλαν.

Βιλλάσται,eidem H.est πλανῶνται.geminato forsan metri causa λ pro βαλάσται,à βάλλω.

Βίλλαν,idem pro μίλλαν dici testatur.

Βίλλεξ,si Etymologo credimus,dicuntur πρὸ κακοῦ: vnde Βιλλεροφόντιλλα, mutato priore Hipponi nomine,dictum ait ὡς ἀφανίσαντα πολὺν τὸ κακὸν. Sed multo verisimilius est quod addit, eum denominatum ita fuisse ab occisoso à se Bellero quodam Corinthio.Fingitur idem prodigiosam quandam χίμαιραν occidisse : quem sunt qui fuisse dicant Chimarrum quendam piratam in Lycia. Vide Plut.De virt.mul.

Βίλλιαι,Hesychio ἀτυχεῖς, Infortunatum. Βίλλιν autem,idem Cretensibus esse dicit ἀτυχές,Infortunatum.

Βίλλιρ,eodem teste Laconibus est ψυχαλία.

Βιλλοιώνης,iidem Laconibus est πειρατὴς,teste eodem.

Βιλόκκιτ,t.1,c.711,e. Βιλόνικα,ib.

Βιλόνιτ,t.1,c.711,d

Βιλομαρτία,ib. Βιλοστατίδης,ib.c.& t.3,c.391,c.ob.

Βιλοστατίλης,ib. Βιλοστατίλης,t.1,c.712,f. Βιλοστατίλης, ib.

Βιλοστατίλης,t.1,c.711,f. Βίλος,ib.a

Βιλοσφαῖρα,ib. Βιλόσφαιρα,ib.f. Βιλυλαῖος,ib.h

Βιλύλαιος,ib. Βιλυλαῖος,ib. Βιλυλαία,ib.g. Βίλπιος,t.1,c.710,b

Βιλυλαῖς,ib.

Βίλπιν, Melius: non nomen solùm est, sed aduerbium etiam,vt quum dicitur βίλπιν ἐμπολᾶν, Melius vendo. id est Pluris vendo.πλείονος πωλέσεως.melius enim esse putatur quod maius vel plus est.

Βιλπίως,t.1,c.710,g

Βιλπίως,contractè pro βιλπίωτις & βιλπίωτας, exempto ι.

Βιλπίω,t.1,c.710,g.& t.2,c.37,b.ob.

Βίλπτα,aduerb.pro Optimè.

Βίλπτος,t.1,c.711,a

Βιλπῶ,contractè pro βιλπίωσα, exempto ι.

Βιλπῶν,t.1,c.710,g. Βιλπῶσας,ib.h

Βιλπώτας,Telestilla poetria vsurpauit pro τοῖς βιλπίοις,teste Hesychio.

Βιμβίω,ῶ, Circumago,In gyrum ago. VNDE Βιμβίω,idem significans. Meminit vtriusque Hesychius. Et Βιμβῶν enim affert pro δινῶ,& βιμβῶν pro δινοῦν. INDE ET Βιμβὶξ,ικος,ὁ,dicitur ὀξύλαβος σφόνδυλος,seu ἐργαλεῖον ὁ μάστιγι σφίγγουσι οἱ παῖδες, vt Suid.expon. quod τῷ παίδων παίγνιον alio nomine dicitur δῖνος, σφαῖρας, Τροχὸς, Latinis Turbo & Trochus itidem. Apud Suidã, Οἱ δ' ἀπὸ τῶν τροχῶν ἅπερ βίμβικας ἔχοντες,ἔστρεφον ἀνὰ πῦδας ὠὴ πειθό ω. Idem ex Aristophane affert, βίμβικας τοὺς δίκροτον δῖνον: quod exponit ἀλλὰ τοὺς τροχοὺς ἅπερ δῖνον, nimirum in modum βίμβικος ἠμάστιγα διακινούμενα. Ex hoc autem βίμβιξ est VERB. Βιμβαίνω, ῶ, significans Circumeo, aut In gyrum eo in modum turbinis. vt idem Suidas βιμβαίνειν esse dicit ἀποστρέφειν, circumuerti & circumagi. ITEM Βιμβαίνω, circumuerto & circumago in modum βίμβικος, In gyrum ago velut turbinem. Apud eundem Suidã ex Aristoph. Vespis, συγχορεύσομεν ἅπαντες ἵν' ἐφ' ἑαυτοῖς ἡμῖν σοφὸν βιμβικίζωσι ἑαυτούς.vbi schol.exp. ἀγωνιῶσιν. Porro notandum est,non per ι solùm βιμβὶξ scribi, SED ET Βίμβιξ,per ι. vt apud Hesychium βιμβίκας δίκλων, quod exponit ῥόμβου δίκην, in modum rhombi. nam & ipse ἐπιλέγει vt βιμβὶξ ἀποστρέφεται καὶ δινεῖται. Eidẽ βιμβὶξ est non solùm ῥόμβος,sed etiam σφόνδυλος,item δίνη,& ἑκάστου τοιοῦτου εἶδους. Innuit igitur dici non solùm de trocho & turbine quem verbere rotant pueri,sed etiam de turbine aereo & de aquarum vortice. Est verò & insectũ quoddam volucre quod βίμβιξ nominatur: scholiast.

Nicandri esse dicit σφηκοειδῆς, μάλιστ᾽ ἂν τῷ χροιᾷ, κίρκῳ A χρώμενος εἰσφῆκας: alibi annotans τῷ πυῤῥολίῳ, siue πυῤῥόστα, à quibusdã vocari βεμβικα. Nicander in Ther. Οἶδα γὰρ μιν φερέσσαδ᾽ ἀλεξίμορ ἔθνα βολάων Οἷά περ ὀκ βέμβικος ὑπεστρουθεῖ μελίσσης. Et in Alexiph. μάλιστα. Πεμφρηδών, σφῆκός τι καὶ ὀκ βέμβικος ὄρνις Γαλῆκος ἄλις δειμαίνων. Vbi schol. videtur legisse βεμβίδις. Nam ET Βεμβὶς idipsum animalculum appellatur. καὶ αἱ βεμβίδες ἦ (inquit) πᾶν σφηκοειδῶν εἶναι εἴδος μελισσῶν, ἃς ἔνιοι βέμβικας καλοῦσι: indicans βέμβικας siue βεμβίδας esse apum speciem quandam ex vesparum genere: quam etiam nota à Nicandro vocari ὀρεσίφρας & ὀρείας, montanã. Forsitan est bombyx Plinii. Is enim lib. 11, cap. 22, loquutus de apibus, vespis & crabronibus, Quartum (inquit) inter hæc genus est bombycum, in Assyria prouenientes, maius quàm suprà dicta. Nidos luto fingunt, salis specie, applicatos lapidi: in iis & ceras largius quàm apes faciunt, deinde maiorem vermiculum. Ex illo porro βεμβὶς est ΝΤΜΙΝΥΤ. Βεμβίδιον, quod tamen Hesychius esse dicit ἰχθύδιον λεπτὸν, tenuem & minutum pisciculum. Præterea vt dictum est apud eundem Hesych. scribi βέμβιξ pro βέμβηξ, SIC ET Βεμβικίζει habetur apud eundem pro βεμβηκίζει: quod exponit ὀμιλεῖ, φρίσσει, item δύνει: quum potius sit εἰς κύκλον δύνει. SED ET Βέμβεξ dici pro βέμβιξ idem docet: quũ hoc βέμβεξ, perinde vt illud βέμβιξ, exp. κῶνος, ἰύγγος, θηλὴ, σφῖβλα, συμφορὰ αἰτίων. Adhæc vt βεμβεῖ, SIC ET Βεμβρεῖ exp. βεμβρύει, δινεῖται. Vbi etiam NOTA Βεμβρύειν pro βεμβύειν dici. B

Βεμβικιάω. Βεμβικίζω. Βέμβηξ: item Βεμβικίζω, Βέμβιξ, Βεμβὶς & Βεμβίδιον, vide in præced. Βεμβίω.

Βέμβλεται, Hesych. exponit ἐφόρτωται. Idem igitur est quod μέμβλεται. C

Βεμβλώσαι, idem exp. πάρεστι, ὑπογλάσσει, ἔτοιμα. quod & μεμβλώκασι dicitur.

Βεμβρεξεῖ, idem ac βεβρεχὲ suprà: quod vide.

Βεμβυθίω, Βεμβρίω, Βεμβρεξ, vide paulo antè in Βεμβίω.

Βεμβρὸς, Hesychio est πυρφυρίδιος, πέρκης. pro quo suprà Βεβρός. D

Βενδὶς, Thracum lingua dicitur ἡ Ἄρτεμις, Diana, teste Hesychio. Lucianus inter barbarorum deas hanc refert, apud quem scribitur paroxytonως Βενδὶς, in Ioue tragœdo. INDE Βενδίδια ἑορτὴ quædã dicta Athenis, in honorem eius agitari solita. quam & Βενδίδεια appellant numero plurali, subaudito substantiuo ἱερά. Plato Polit. 1, sub finem, ὥσπερ δὴ σπεύδομεν ἐν τοῖς Βενδιδείοις. At singul. num. τὸ Βενδίδειον, subaudito itidem substantiuo ἱερὸν, dicitur Fanum Bendidis, Templum Bendidis. Xenoph. Hellen. 2, ἣ φέρει ὡς τὸ ἱερὸν τῆς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος ἐν τῷ Βενδιδείῳ. E

Βένθος, ους, τὸ, Profunditas, Fundum: Hesychio βάθος, πυθμήν. Homer. Odyss. α, — θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν. Il. ν, ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δῶμα τετεύχατο βένθεσι λίμνης. Odyss. ρ, Οὐ μὲν γάρ τι φύγοιμι βαθὺν βένθεσιν ὕδωρ Κωκυτοῦ. Etym. deriuari ex βαθὺς scribit, vt πένθος ex πάθος, pleonasmo τοῦ ν, & προτῆ τοῦ ι. F

Βέντιστος, Doricè apud Theocr. pro βέλτιστος, Optimus.

Βέομαι, poeticè pro βοῶμαι: vide in Βιάομαι paulo suprà.

Βέρβιες, Indica lingua dicitur ὄρυκτον φίσσον τὸν ἅπαμαξόμενον μαγναιτώδη λίθον, teste Eustathio, qui ipsum esse dicit κατὰ Θεόφραστον, λεῖον. Sic Athen. lib. 3, γίνονται δὲ παρ᾽ ἡμῖν καὶ ὀστρέων πολὺ πλῆθος πλησίον· ἐν δὲ ἴδιον, ὃ καλοῦσι τινὲς βέρβιες, ἐξ οὗ ἡ μαγνησία λίθος. G

Βερβίνια, Hesychio sunt ξύλα καθηλωμένα ἐξ ὧν τὰς ληκύθους ἐκρέμων, ligna clauis parieti affixa è quibus lecythos suspendebant.

Βέρεθρον, ου, τὸ, Atticè pro βάραθρον dici tradunt. id autem est Locus profundus, Locus profundo hiatu patens: & vtplurimum cœnosus. Hom. Iliad. φ, Ἦ μὲν ἐλὼν ῥίψω εἰς Τάρταρον ἠερόεντα Τῆλε μάλ᾽, ὅχ᾽ βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, vbi terra profundissimo hiat barathro. Sic Apoll. ἐξ αἰδλου βερέθρων. Vtitur & Theophr. Hist. plant. libro 3, cap. 1, de inundatione quadam loquens, φερεχθέντων τῶν βερέθρων, obstructis barathri faucibus, nimirum ὑπὸ τῆ κατὰ πόλιτης πάσυ. DICITVR Βέθρον quoque pro βέρεθρον, per syncopen, teste Etymol. qui Cratetem & Euphor. autores citat. H

Βερεκύνδαι, Hesychio sunt δειμονίς τινες ἐκ Φρυγίας. At Βερεκύνται, teste eodem, sunt Phrygũ quoddã genus, à quo Phrygia olim dicta Βερεκυντία, & Βερεκύντιος αὐλός. Idem tradit Sophoclem in Pastoribus Βερεκυντα βρόμιον dixisse τὸν Φρύγιον αὐλόν. At Βερεκυντίας eodem teste est ventus quidam sic nominatus: forsitan & spiret à Berecynthia, id est Phrygia.

Βερεκὶς, eidem H. est ἀκρὶς, Locusta.

Βερονικίδες, eodem Hesychio teste, genus calceamenti muliebris: procul dubio à Beronice regina: cuius πλόκαμον quoque dicit inter astra relatum esse. Sed & Βερονίκιον, quod esse dicit genus herbæ, ab eadem denominatum fuisse verisimile est. Dicta autem Βερονίκη, siue Βερενίκη, Macedonicè pro Φερονίκη seu Φερενίκη, vt Βίλιππος pro Φίλιππος, teste Plut. initio Quæst. Græc.

Βερυκόμεθα, Lacones dicunt pro κληρουχόμεθα, teste eodem Hesychio, qui & Βερύκας mox affert pro κληρούχους.

Βέρρης, eidem est ἀκατίπτης, Fugitiuus: VNDE Βερρύει, eidem est ἀκατιπτύει, Fugit seu Aufugit. At Βερρέν, ei est ἀκατέ. pro quo suprà Βεφρέν.

Βεσπεροι, eodem teste dicuntur ἀρὴν ὑπὸ Λακώνων.

Βέσπερον, apud eundem legitur expositum βαθὺς: haud scio an mendosè pro βερέθρον. nam serie sua positũ est, & paulo antè τὸ βερέθρον quoque facta ab eo mentio.

Βέτης, eidem est τὸ ἀποκρυφον μέρος τοῦ ἱεροῦ, Secretior tẽpli pars, Adyta.

Βέτον, herba dicitur quæ alio nomine δίκταμνος vocatur, vt tradunt ex Dioscor. l. 3, c. 37.

Βῆδος, vestis genus varium aut purpureum. Etymolog. enim & lex. meum vet. βῆδια esse dicunt ποικίλα ἢ πορφυρᾶ ἱμάτια, afferentes in testimonium hunc locum Callimachi, Εἵ ῥ᾽ Ἥρῃ καλὰ τὰ καὶ ποικίλα βήδι᾽ ἔχουσι. Didymus verò, vt tradunt iidem, exponit δέρματα, dici scribens quasi βοδίδια, vt sint βόεα δέρματα in quib᾽ est βῆδις: vel etiam τὰ ἀδίαν παρέχοντα ὑφῆν. Herodian. pleonasmo τοῦ β τῷ ἐ τὸ βῆδις dici autumat. Etymol. verò rursum annotat esse non solùm γυναικὸς ἱμάτιον πολυτελὲς, sed etiam vrbis nomen: apud Hermionenses verò etiam ἄγαλμα: vt Hesychio quoque βῆδες est εἶδωλα τῆ, ἢ ἱμάτιον γυναικεῖον, ἢ πόλις, καὶ ἄγαλμα. Apud Poll. verò l. 7, scribitur βῶδος: quod itidem inter ἐσθῆτος εἴδη numerat, ex Sapphone afferens βῶδος κυμβαλικὸν, dicẽsq; id esse δίφθερα ἢ χιτώνιον. I

¶ Βῆ, c. 1, c. 635, b. Ionica augmenti detractione à poetis vsurpatur pro ἔβη. vt Il. α, Βῆ δ᾽ ἀκέων. Apud eũdem Hom. sæpe legim᾽, βῆ δ᾽ ἴμεν, vacãte illo infinitiuo: nisi βῆ accipiamus pro Cœpit aut Perrexit.

Βῆ, Suida teste est τὸ μιμοῦνται οἱ πολλοὶ βαίνειν φωνῆς apud Atticos, non autem βαῖ: vt apud Cratinũ in Dionysalexandro, Ὅ δ᾽ ἀλλᾶς ὡς οὐ βαίνει, βῆ βῆ λέγων βαδίζει. Inde puto esse VERB. Βήζει, quod Hesychius exponit φωνεῖ. vt idem sit quod βῆ βῆ λέγει. SED ET Βηβώ, idem Hesychius dici testatur βαίνειν: forsan ab hoc βῆ βῆ quod balando sonat. QVIN ET Βήλη AC Βηλάσαι, quod idem Hesych. exponit βληχᾶσθαι, ab eadem profectum esse origine existimo. quemadmodum ipsum quoque βληχᾶσθαι & balare apud Latinos videntur eadem vocis μιμήσει ficta esse. Vnde etiam colligi potest quæ vera fuerit τοῦ η pronuntiatio, medium nimirum sonum habens inter α clarum & ι, proximè accedentem ad αι. K

Βῆγμα, vide in Βῆκμα.

Βηζεῖ, vide in præced. Βῆ. Βηβὼ, vide ibidem.

Βήθυλος, Suidæ εἶδος ὑφάσματος: cuius Etym. quoque meminit. In lex. meo vet. scriptum Βηθύμος: paroxytonως & gemino λ, dicitúrque Θρᾳξὶ τῷ ῥ vocari quasi ῥηθύμος.

Βῆθι, Hes. exp. non solùm βάδιζι, sed etiam μίσγει.

Βήκη, Hesychio χίμαιρα, Capra: forsan αἰπόποδες μηρύονες & τῇ μίμησει τῆς φωνῆς quam ὁ τῷ μηκᾶσθαι edit. Βῆκα quoque ἀπὸ τῆ βαβὶ λήγω dicta sunt τὰ σφάττα, teste eodem Hes. cui tamen βῆκα est etiam αἰσθάνεται. Sic Βηκὸς Galenus ex Hippocrate affert pro σφαγεὺς vsurpatum. L

Βηλαῖος, Cæleſtis : vulg.lex. ſed ſine vllius autoris teſtimonio.

Βηλάν, Heſychio eſt βαλχᾶσαι, vt annotaui in Bi paulo ſuprà: forſan per ſyncopen dictum pro βηλίζαι.

Βηλάνατι, vide in Bi paulo anté.

Βηλὸς, t.1, c.730, d.

Βημα, t.1, c.635, b

Βημασσὶς, ib.

Βημαστὴς, ib.c.

Βήμβαξ, ib.c.

Βήμβαι, Doricè pro βλῖται: à βαίνω ſeu βῆμι.

Βῆμι, t.1, c.635, b

Βηλὸς, Heſychio κιβωτὸς, Ciſta, Arca.

Βιαῖος, eidem eſt ὁ φωτὶ πᾶν ἐπεβαίνων.

Βιάξ, t.1, c.730, f

Βιαρὰ ἤθεμον, Heſychio eſt παράκοιτος : pleonaſmo forſan τῆς β pro πρὸ ἤθεμον.

Βιαστὰξ, eidem eſt μαίζα μαχάλη.

Βιαστὰς quoque, teſte eodem, nonnulli eſſe dicunt μαίζας αὐτῶν πίεσμα τρόπον: Poll μαίζας μεμαγμένας διπλάσιον τῆς ἀλφίτου, factas è farinis percolatis. Athen.quoque lib.3, inter μαίζας numerat καρδαμυλίαν, καὶ βύσσαν, καὶ Τολύπας ἢ Ἀχμωνίδας ex eo Euſtathius p.1414. qui ibidē & hæc affert ex lexicographo quopiam, Βίαστας, φυσήματα μαζῶν, ἢ αἱ Τολύπαι τῆς τέφρας. Rurſum Heſychio Βιαστὰς ſunt μάζαι ὀρθαί: ſed addenti, quoſdā ſimpliciter dicere eſſe μαχαίρας, Gladios.

Βιεδεῖς, eidem ſunt ὑποδήματα : quæ à ſuæ gentis hominibus ἰμβάδας vocari dicit.

Βιεσατεύειν, eidem eſt σπείρειν, Seminare.

Βηρυλλος, ου, ὁ vel ὐ, Beryllus : gemmæ ſeu lapidis pretioſi nomen. Tryphiod. in poematio de excidio Troiæ, Γλαυκῆς βηρύλλοιο ἢ αἱματοέσσης ἀμεθύσου. vbi nota Γλαυκὴν vocari hanc gemmam, quoniam, vt Plinius teſtatur libro 38, cap.5, Probatiſſimi berylli ſunt qui viriditatem puri maris imitantur. Sic & Dionyſius Afer, Ὑχῆς βηρύλλου Γλαυκὴν λίθον. Legitur ET Βηρύλλιος λίθος pro βήρυλλος, Ezech.c.28. Vulg.l. verò & Βηρύλλιον pro eodem dicit tradunt. ‖ Eſt alioqui βήρυλλος & herbæ genus, teſte Heſych.

Βῆσα, vt Euſtathius ex Athenæo refert, dictū fuit quoddam πτῆνον ἀφ' ἑαυτοῦ Ἀλέξανδρον, πλατύπουν ὁπωσοῦν μικρόν, ἑστιῶμενον αὖθις. ‖ Eſt verò & vrbis nomen apud Homer. in Bœotia. Apud Heſ. eſt ET Βησεὶς nomen πτηνοῦ.

Βησσάδα, Syriaca voce dicitur Agreſtis ruta, teſte Dioſcor. lib.3, cap.53.

Βήσσαι, t.1, c.634, a. & 635, a

Βῆσσος, ου, τὸ, Vallis, Concauitas. v.l. ex Hom.

Βῆσσαι, vt Græci lexicographi & ſchol. tradunt, dicuntur οἱ βάσιμοι τῶν τῆς ὀρέως, Loca in montibus per quæ gradi poſſumus: ſeu οἱ σωδιάφοροι καὶ δρυμώδεις τόποι, Loca arboribus fruteſtiſq; condenſa: qui Latinis dicuntur Saltus, forſan quoniā nonniſi ſaltu maxima ex parte trāſiri poſſunt. Sunt qui non ſolùm πᾶσι interpretētur, ſed etiam κοιλάδας, Conualles, Valles profluas. Homer. Iliad ρ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι νύας ἅλαδε μέγας τ' αἰπεινὰς Ῥηΐδιος ἐπιδραμέτην ἐλίξασθαι δι' ὕλης. Et Iliad.γ, Οὔρεσι ἐν βήσσῃσι. Et Od.κ, Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι πετυμένα δώματα Κίρκης Ξεστῶν λαϊνέων περιστεφέ' ἀμφὶ κίοσιν: poſtquā nimirū ὁμαδήσας ἀνὰ δρυμὰ. Vbi nota addi περιστεφέ' ἀμφὶ κίοσιν, in loco coſpicuo: ideóq; vel eminēti vel certè ampla planitie patēti. Itē Sophocl. ἐν βασίμοις βήσσης dixit. INDE Βησσόεις, Saltuoſus : vel Flexuoſus, Habens multas ſemitas. volunt enim βήσσας dici Loca in montibus quæ diuerſis ſemitis ſeu callibus peruia ſunt. Heſiodus Erg. — ἄγχιστα βατεύοντι. Et alibi, — αἰὲν δρυμὰ βησσήεντα. Heſych. affert ET Βησσὶς pro πᾶσις βασίμους τῆς ὁδοῦ. Sed ſuſpectum eſt.

Βησσήεις, eidem Heſychio ſunt ἀρχοὶ οἱ δι' ὁδῶν ἀρχόμενοι. dicti nimirum ἀπὸ τῆς ἐκμελοῦς βαίνειν: quoniam apro & cōcinno greſſu incedentes ſaltāt, ſeu quoniā apro & decēte gradu pedes mouentes tripudiant. Hom. Odyſſ.θ, Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βησσήεντες ἕταροι ὄρχησαι Παίσατε. AT Βησσήεις dicitur Saltatio iſta quam οἱ βησσήεντες deſaltant, apro & concinno incedentes greſſu. Apollon. Rhod. Argon. lib.1, — ἀμφὶς δ' ἴσαν Ὀρφεῖ αἰειγενέτῃ Σκαιρόντες βησσῆσι ἐοικότες ὠρχήσαντο, Καί ῥα λίθοι ξυνίσαν ἐπιπλόμενοι.

πνι. Vbi ſcholiaſtes quoque annotat, βῆσσαι δὲ dici τὰς ὄρχησιν, ἀπὸ τῆς δημώδους βάσεως αὐτῆς: propter epitheton verò εὐσταλεῖς, intelligi τὰς συρρίχους. ea enim eſt ὠκίστη ὀρχήσις.

Βήσσα, Tullio. frequens apud Hippocr. & apud communis linguæ ſcriptores: pro quo Attici βήττω dicunt.

Βησσεύς, apud Phœnices Saturnus dicitur, teſte Etymol.

Βηττὼ, t.1, c.730, g

Βηχὰ, Erotiano apud Hippocr. eſt herbæ ſpecies, quā ſua ætate βουκὰν & βηκὰν vocatam dicit. Procul dubio eadem eſt atque ἡ βήχιον.

Βηχὰς, t.1, c.730, f. Βήχιον, ib.g

Βηχίον, Heſychio τόπος ἐν λαρίνῃ. Tullicula.

Βηχμὸς, Erymologo ὑγιασμός.

¶ Βια, t.1, c.731, a

Βιαίζω, & Βιάζομαι, t.1, c.731, f

Βιαθῆναι, Proficiſcor, πορεύεσθαι, v.l. Sed metuo ne perperam pro βιβαθῆναι.

Βιαιομαχὰς, Violentus pugnator, Violentus prælior. ideoque ſtrenuus bellator. Vel etiam Qui vi ac robore corporis in pugna certat, non dolis: ν τ Βιαιομαχῆσαι eſt Vi roboréque corporis pugnare, non arte dolique & ſtrategematicis aſtutiis. Polyb. libro 5, ὅτι ὁ καλούμενος πόλεμος, βιαιομαχούντων ἢ συμπλεόντων καὶ πολεμούντων ἀλλήλοις. Idē in primo, ὅσον ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἐστὶ πολεμικὸς καὶ βιαιομαχῶν, vt cum tempeſtatibus certans. Hom. hoc dicit μαχόμενα πρὸς ἄνεμον καὶ πόντον βίῃ: item βίη καὶ μένος: & βίη καὶ χερσὶ καὶ ἐγχείῃ: alibi autem ἀ δόλῳ οὐ βίῃφι. nam dolus aut virtus quis in hoſte requirat?

Βιαίμορος, t.1, c.732, b. Βιαιόπορος, ib.c

Βιαῖος, Violenter: ſeu Vi, βίᾳ.

Βιάζομαι, t.1, c.732, c. Βιαρὴς, t.1, c.736, f

Βιαρίζεται, t.1, c.793, h. Βίαρχος, t.1, c.736, f

Βιασκόμαι, Viuo. vulg.l. Sed perperam, ni fallor, pro βιώσκομαι.

Βιασμὸς, t.1, c.734, a. Βιαστὴς, ibid.

Βιαστὴς, ib.

Βιαστὴρ, Heſychio κυάθιον μικρὸν, ἤγουν κοχλιάριον, Cyathus paruulus ſiue cochlear.

Βιάων, t.1, c.732, e

Βιβάζω, & Βιβάζομαι, t.1, c.654, g

Βιβὰς, participium præſ. ex themate βίβημι: idem ſignif. quod βαίνων.

Βιβάσθαι, t.1, c.654, f. Βίβασις, ib.h

Βιβάσσατο, Heſychio eſt βίᾳ βαίνων, Violēto pede gradiēs.

Βιβασὶς, ὁδὸς, ὁ, Admiſſarius. ὀχευτής.

Βίβεμι, ib. Βίβημι, ib.

Βιβεξάμενος, Suidæ ἐμβεβαπτισμένος.

Βιβλαρίδιον, t.1, c.797, a. Βιβλάριον, ib.

Βιβλιακὸς, ib.c. Βιβλιακώτατος, ib.

Βιβλίδες, Etymologo ſunt αἱ βύβλιαι, Libri ſeu Libelli. Idē χαρτία ἐκ βύβλου πεπλεγμένα, funes è byblo ſeu papyro nexi. Sed tunc ſcribendum foret potius βυβλίδες.

Βιβλίδιον, t.1, c.97, c. Β. βλίδριον, ib.

Βίβλινος οἶνος, Vinum Biblinum : naſcens nimirum in Biblinis Thraciæ montibus: à quibus & Βιβλὶς ἄμπελος dicta, Biblina vitis: quæ nimirū vel ibi prouenit, vel ob fœcunditatem inde tralata eſt, vt prolixius tradit Etymol. & Athen. lib.1. Heſiod. Erg. lib.2, αἰνὰ πετ' ἠΐθι (ſub æſtus nimirum canicula) Εἴη πιεραίη τε σπεῖσαί τε βίβλινος οἶνος. Achæus apud Athen. l.1, Ἐδέξατο βύβλινα μηδὲ ὀπώρια. Suidæ βίβλινος οἶνος eſt ὁ αὐτόματος, ἀπὸ βύβλου καλεῖται Θρᾴκιος ἄμπελος. afferíque in exemplū hunc ſenarium, Τὸν δὲ πίνει, τὸν τὸ βίβλινον συγκεῖ. Scribitur & Βίμβλινος cum μ.

Βιβλιογραφία, t.1, c.797, a. Βιβλιογράφος, ib.

Βιβλιοθήκη, ib.b. Βιβλιοκάπηλος, t.2, c.66, c

Βιβλίον, t.1, c.796, g. & 797, a. Βιβλιοπώλης, t.1, c.797, b

Βιβλιοφόρος, t.1, c.1501, b. Βιβλιοφόρος, t.1, c.797, b

Βιβλιοφυλάκιον, ib.

Βιβλὶς, Libellus : aut funiculus è papyro plexus. Vide in Βιβλίδες.

Βίβλος, t.1, c.796, e. & h. Βιβλοφόρος, t.1, c.797, b

Βιβοωῦσι, Heſych. exp. βδελαμβάνονται.

Βιβρώσκω, t.1, c.781, c

Βῆτα, Hesychio sunt κοῖται, πλάδες.

Βία, Ionicè pro βία dicitur. id est Vis, Violentia.

Βιαμαχος, t.1, c.731, e

Βίαρι, poetica paragoge pro βίη seu βία dicitur. Hom. Od. α, — ὅς τις ἀϊκυῖα βίαρι Κύκλωπι ἠπείρων. Od. ν, — βίαρι ᾗ καρπεροὶ ἦσαν.

Βίας, Hesychio est πᾶσα ὧπερ ἔχει, Vas aut vrna habens ansas. Aut etiam Doliolum. Hieronymus enim, quod LXX interpretes apud Esaiam cap. 19, vocant βίαν ὑγραίνων, reddit Doliolum testeum. Eubulus sanè apud Athenæum libro 1, σαμαρίαν & βίαν pro eodem accipit. Nam vt ibi dicit, Σαμαρεᾶ τ' οἶνον τῆ φοινικίνου: ita etiã Φοινικίνου βίας τις ὑπ' αὐτῶν ἐκαλεῖτο. Sic Xenoph. apud Suidã, ἔπιμπε βίας ὀπτὰς οἴνου. Rursum apud Athenæũ lib. 3, ex Archestrato, καὶ Σικελοῦ θύννου τίμαχος Τμηθέν, ὅτ' ἐν βίαισι θερμχθέντα ἔμελλεν. Eustathius quoque βίαις esse dicit οἰνοδόχα ἀγγεῖα, apud Xenophontem & alios, sed in illo Archestrati loco dici ὅτι μειζόνων ὀστρακίνων σκευῶν: viderique hunc θερμχθέντα βίαις eundem esse cum ἀμφορεῦσι, quum mox de scombro dicat idem Archestratus, πρὶν ἐς ἁλμυρὸν ὕδωρ ἐλθεῖν ἀμφορέως. vulgò eum βιάσας dici. INDE Βιάδιον ET Βιάκιδιον diminutiua voce Vrnula, Vrceolus, Doliolum: vel Laguncula. aut etiam generalius Vasculum. Dioscorides lib. 1, c. 96, de felle, βαλὰς εἰς βιάκιον ὑάλου, ἔχον μέλι καὶ πιὼν ἡμέρας τρεῖς λύει σκληρότητας τῆς σπληνὸς τῷ βιακίου, πομφόλυξ λέγω. Apud Suidam verò alterum diminutiuum, βιάδιον videlicet, legitur. ¶Sed eodem lexicographo teste βίαις est etiam σκάφη quoddam: idem procul dubio quod peculiariter Asianos appellare βιάδιον tradit Galen. Latinis Vicia. Vide Ἀφάκη.

Βικρός, t.3, c.291, b. Βίλιππος, ib. ob.

Βιμβικίζεται, ab Hes. exponitur ἀδιαφόρως: à Suida σφαλερούται.

Βίμβλινος οἶνος, Vinum Bimblinum: & Βιμβλίνη ἄμπελος, Bimblina vitis: dicuntur ἀπὸ ὄρους Βιμβλίνων Θρᾴκης, vt Hesych. ex Epicharmo tradit. Etym. ita nominari scribit à Bimbline Naxi fluuio ad quem proueniunt. atqui ita vnum eundémque esse οἶνον Νάξιον & οἶνον Βίμβλινον. Hesychio est etiam ὁ ἀπαλὸς οἶνος.

Βινέω, ῶ, idem quod βείνω suprà, hoc est Ineo seu Coeo, vt βαίνω, à quo hæc ambo deriuata putantur. ὀχεύω, συνουσιάζω. Aristoph. Ranis, πῶς γὰρ οὐχὶ ῥηγίδας, Ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον; INDE Βινητάω, ῶ, Inire seu coire cupio, Coitus libidine prurio. Legitur apud Lucian. itidémque apud Athenæum libro 13, Phryne meretrix dicit, ὡς αὖ οὐ βινητάσω. Vtitur verò & Aristoph.

Βίξ, idem quod σφίγξ. Hesychius enim βίικας esse dicit σφίγγας. Lycophron autem sub finem suæ Alexandræ τὴν σφίγγα vocat φίλιον πίεσμα.

Βιοδότης, t.1, c.736, d. Βιοδῶρος, ib.
Βιοδότης, ib. Βιωδώτωρ, ib.
Βιοθάλμιος, ib. Βιοθρέμμων, ib.
Βιομηχανία, ib.e. Βιομήχανος, ib.
Βιόμαι, t.1, c.738, d. Βιοπλανὴς, t.1, c.736, f.
Βιοπρεστὴς, ib. Βίος, t.1, c.735, c

Βιός, οῦ, ὁ, Hesychio est τόξον, Arcus: ἀπὸ τῆς χεῖρ τὴν ὕπτιαν βίας. vi enim intendendus est. Aliis verò est ἡ τῶ τόξου νευρὰ, deriuantibus & ipsis τὸ βιάζειν, quoniã vel vim arcui addit, vel vi contenditur. Sed probabilior videtur Hesychii expositio, quum apertè Homerus distinguat inter βιὸν & νευρὴν, Iliad. δ, sic canens, Αὐτὰρ ὁ πυκνὰ λάβε τόξον ἔπειτα, λίγξε βιός, ἠρὴ δὲ μέγ' ἴαχε, ἆλτο δ' ὀϊστὸς. etiamsi enim & τόξον ibi dixerit, tamẽ βιὸν ibi interpretari τόξον nihil vetat: quũ indicare voluerit poeta arcum primùm intentum fuisse, deinde eundem λίγξαι, id est ὀλισθῆσαι ἡ ψοφῆσαι dum remitteretur, simúlque τὴν νευρὴν μεγάλα ἰαχεῖν. Apertius adhuc Iliad. ε, hæc ipsa discriminat, dicens, ὃν μοι βιὸν ἔκβαλε χαλκὸς, Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε πάλοφρα. Adhæc vt τόξον ταύσαι & ἀπαύσαι dicit, ita & βιόν. vt Odyss. χ, Ὅς δὲ καὶ ῥηΐτερ' ἀπαύσειε βιὸν ἐν παλάμῃσι, Καὶ διὰ πάντων πελέκεων ἐξεκόλαψε πάντων. Sed & βιὸν & φαρέτρην copulatè dicens, pro neruo arcus sese non vsurpare manifestè docet. vt Iliad. ε, Μηριόνης δ' Ὀϊλῆος ἐΰν βιὸν ἠδὲ φαρέτρην, arcum & pharetram. Et Odyss. ζ, Οὐχὶ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη.

Βιοσάος, t.1, c.736, f. Βιοτεία, t.1, c.741, f
Βιοτεύω, ib. Βιοτή, ib.d
Βιότης, ib.e. Βιοτήσιος, ib.
Βιοτοί, ib. Βίοτος, ib.c
Βιοὺς, t.1, c.738, g. Βιοφόρος, t.1, c.736, f
Βιόχεως, ib. Βιόω, t.1, c.638, d

Βιόωνται, Ionicè pro βιῶνται, à them. βιάομαι. Hes. exp. καταπονοῦσι, βιάζονται, Delassant, Cogunt.

Βιπάζειν, Hesychio est ὀπτᾶσθαι.

Βίρρη, eidem est πυρέκχειρ, Forceps: sed addit, quosdam exponere δρέπανον, Falcem. Pro quo mox Βίσβη affert. Βίσβιν, (inquit) δρέπανον, ἀμπελοτόμιον. Quibus addit, Messapios ἐφ' ἡμῶν Βισβαίας vocare quæ sui temporis hominibus κλαδευτηρία diceretur.

Βίρρις, eodem teste Macedonibus est δρεπάνη. pro quo suprà βερρίν. At Βίρρον Suidas esse dicit ἱμάντιον Γαμαϊκόν. de quo suprà in Ἀπραβαλικὸς.

Βιρρωδιᾶν, eidem H. est ταπεινοῦσθαι.

Βισβαία, & Βίσβη, vide paulo antè in Βίρρη.

Βίσπαρις, herbæ species, teste Hes.

Βισσάνια, Posidonius vocat quæ alii πισσάνια, vt ex Athen. refert Eust. & Suid.

Βιχὼ, Hesych. dicit scribit ἰχὼ, pleonasmo τοῦ β: item σφόδρα ὀλίγον, Laconicè.

Βίνναι dicti τὸν βάσιν seu τὸν ἀμφορέα ὑπὸ τῆς ποιοτικῆς πώσεως, testatur idem Eust. pag. 1163. Βίννα autem, Suidæ sunt σανδάλια, Sandalia, afferenti hæc ex Epigr. opinor, καὶ τὰ ποδῶν θαλίπεδα ἔσθ' βίννα Εὐήχων ἐφ' ἑαυτῶ σκυτοτόμων καμάτων.

Βιῶμαι, Ionicè pro βιῶμαι, id est βιάζομαι, à βιάομαι. Eust.

Βιῶμι, Atticè vel Doricè pro βιοῦμαι seu βιοῦμι: à themate βιόω.

Βιῶναι, t.1, c.738, g. Βιώπης, t.1, c.736, g
Βιωσιμος, t.1, c.738, h. Βιωσιμως, t.1, c.739, a
Βίωσις, t.1, c.738, g. Βιώσκομαι, ib.f
Βιωτικὸν, t.1, c.739, a. Βιωτικὸς, ib.h
Βιωτικῶς, t.1, c.740, b. Βιωτὸς, t.1, c.739, b
Βιωφελὴς, t.1, c.736, g

¶Βλάβει, Bœotica syncope pro ἐβλάζησαν poetæ dicunt in aor. 1 pass. indic. modi: interdum & pro ἔβλαβεν, in aorist. 1 act.

Βλαβερὸς, t.1, c.744, c. Βλάβεται, t.1, c.743, d
Βλαβὴν, ib.f
Βλαβόεις, εντος, ὁ, idem ac βλαβερὸς, Noxius, Nociuus, Nocens, Pernicioſus, Exitialis. Nicand. Alexiph. — κακὸν βλαβόεν πῶμα.
Βλάβος, t.1, c.743, g
Βλαβυεία, Hesychius affert pro ἀκκολογίαν, Vaniloquiũ.
Βλαβύαιν, eodem teste ἐστὶ βλάπτεσθαι.
Βλαδὼ, t.1, c.743, a
Βλαγὶς, Laconibus est κηλὶς, Macula, teste Hesych.
Βλαδὰς, eidem Hesychio sunt ἄωρος, ὠμὸς, μωρὸς, Immatura, Cruda, Fatua. quomodo ET Βλαδαρὸς exp. afferens tamen & βλαδαρὸς pro ὀκλολυδίου, χαῶνος, Exolutus, Laxus, Flaccidus. vt βλαδὴν quoque esse dicit κωφὸν, ἀδύνατον. Affert ET Βλαδεῖς pro ἀδύνατοι, Impotentes, Imbecilli. Procul dubio autem hæc deriuata sunt à VERBO Βλάζειν, quod idem esse dicit μωραίνειν, Fatuum esse: ex qua origine βλαξ quoque cum suis deriuatis deduci potest.

Βλάθρον, SIVE Βλάχερ, eodem teste φυτὸν πλησίον ὅμοιον, planta similis filici, quæ infrà Βλῆχρον.

Βλαῖνας, Etymologo est δηλος, κλαδὸς, ὄζος, Titio, Ramus.

Βλαμμάζειν, Hesychio est ψηλαφᾶν, δοκιμάζειν, πειράζειν, Contrectare, Contrectando explorare & tentare. pro quo infrà βλιμμάζειν & βλιμάζειν.

Βλαπτὰ, & Βλαπτώδης, vide in Βλάπτα.

Βλαῖσα, in apibus Aristoteli sunt eadem quæ βλαισὰ, blæsa, Hist. animalium lib. 9, cap. 40, de apibus, τοῖς ὄπισθεν (ſ. πόδας ὀνομάζουσι) εἰς τὰ βλαισὰ τὰ ὀπισθίων καὶ οὗτοι γεμιζόμενοι κομίζονται. Plin. l. 11, c. 10, de iisdẽ dicit, Prioribus pedibus femina onerãt, propter id natura scabra:

pedes priores roſtro: totáque onuſtæ remeant.

Βλαισοπόδης, t.3,c.514,f

Βλαισότης, t.1,c.744,h. & t.3,c.510,c

Βλαισός, t.1,c.744,d

Βλαισότης, ib.d.

Βλαισωτός, ib.

Βλαψία, piſcis nomen, vt annotant v.l. Sed perperã, niſi fallor, ſcribentia pro βλεψίας.

Βλακεία, t.1,c.742,g.

Βλακεύω, & Βλακεύομαι, ibid.f & g

Βλακικός, ib.e.

Βλακικώτερον, ib.

Βλακός, ib.d.

Βλακωδῶς, ib.

Βλαῦς, Heſychio τυφλώδης, Cæcutiens, vel Lippus.

Βλαξ, t.1,c.741,g.

Βλάπω, & Βλάπτομαι, ib.a

Βλάσκει, Heſychio eſt λέχῃ, καπνίζει.

Βλασκίας, eidem eſt piſcis quidam: idem forſan qui βλακκίας (vel potius βλακίας) & βλαξ.

Βλασταίνειν, idem ſcribit Siculos dicere pro βλιμάζειν.

Βλαστάνω, t.1,c.745,a

Βλαστιβρίζουσα, Heſychio eſt ὀδοντοπόνος. forſan à βλάστη.

Βλαστιόν, t.1,c.745,d.

Βλάστημα, ib.b

Βλαστικός, ib.c.

Βλαστικώτατος, ib.f.

Βλαστολογέω, ib.f.

Βλάστη, ἡ, ἡ, idem quod βλαστὸς ſeu βλάστημα, Germen. Heſ. enim βλάστα exp. βλαστήματα: addens, Siculos ita vocare & τὰ πλατάγωνα.

Βλαστὸς, t.1,c.745,e.

Βλαστήμια, t.4,c.56,g.

Βλαστημοσύνη, ib.f

Βλαστοί, Heſychio χόρτος ἢ λάχανον.

Βλαστὸν βυζαίτιον, apud Actuarium & recentiores medicos Græcos dicitur os anterius narium purpuræ. vt & apud Nicol. Alex. in quorundam vocabulorum expoſitionibus legitur, Βλαστὸν βυζαίτιον, ὀστοῦν τῆς ῥινὸς ἢ πορφύρας. Diuerſum eſt ab onyche. is enim conchylii eſt tegumentũ. Cauſam appellationis huius expoſuit Leon. Fuchſ. De compoſ. medic. l.1.

Βλαττεῖ, Heſych. exp. παυδαχεύεται.

Βλαῦδες, eidem ſunt ἐμβάδες, κρηπῖδες, σανδάλια, Sandalia ſeu Crepidæ. genus quoddam ὑποδήματος.

Βλαῦται, αἱ, itidem genus ſunt calceamenti, & idem (vt opinor) atque αἱ βλαῦδες Heſychianæ. Athen. libro 3, κἀμοὶ δοκεῖ τὸ γυμνάσιον ταῖς βλαύταις ταῖς αἰφορήτοις. verba heri ad famulum. Plato Symp. ἔφη γάρ σε Σωκράτη ὑπηνεχθῆναι ὑπὸ Διὸς ἀλλοῦ ἀλλαχοῦ τε καὶ παρὰ βλαύτας ὑποδεδεμένον· ἃ δὴ καὶ ἐκεῖνος ὀλίγας ὑπέμεινε. καὶ ἐρόμενος αὐτὸν ὅτου ἕνεκα τοῦτο ἐποίησεν, οὕτω καλὸς γεγυμνασμένος. Rurſum apud Athenæum lib.12, ex Anaxila, μύρους χεῶντα λιπαίνων, χλανίδας δ' ἕλκων, βλαύτας σείρων. Et aliquanto antè, χρυσοῦς τε αἰσαπαστὰς ὑπεσφιγὼς τὸ βλαυτᾶν τοῖς αἰσχρηλίας. Inde DIMINVT. Βλαυτίον, ου, τὸ, Crepidula ſeu Sandaliolũ. pro eodẽ enim accipi βλαυτίον & σανδάλιον docet Athen. l. 8. nam ibi Dorion quidam, κυλαίνης ὤν, quum in conuiuio quodam perdidiſſet τὸ χρυσοῦν τοῦ ποδὸς τὸ βλαυτίον, dicit ſeſe οὐδὲν πλέον καταφρονῆσαι τῆς ἁλίσκεσθαι ἀφιδρύσαι αὐτῷ τὸ σανδάλιον. Legitur apud Ariſtophanem quoque & in Epigr. Eſt inde & VERB. Βλαυτῶ, Heſychio teſte ſignificans ὑποδέω ἢ πλέκω τὸ σανδάλιον, induere aut verberare ſandalio. | Βλαυτῶ rurſum eidem eſt locus quidam Athenis.

Βλαχεύς, Heſychio ὁ βάτραχος, Rana.

Βλαχή, t.1,c.754,f

Βλάχοι, t.1,c.755,d.ob. Apud Heſychium & βλάχην eſt herba quædam. eadem procul dubio quæ βλῆχων dicitur ſeu βλῆχον. vt & paulo antè ſcripſerat βλῆχον eſſe φυτὸν πτερίδι ὅμοιον, quod à quibuſdã nominari βλάχην.

Βλαψιγονία, ας, ἡ, (quaſi Fœtus ſeu partus læſio) dici ferturquum apes morbo, ignauia aut infœcunditate naturali fœtum non peragunt.

Βλάψις, t.1,c.743,e

Βλαψίφρων, ονος, ὁ ἡ, Cui mens læſa eſt, Stolidus.

Βλᾶτα, & Βλᾶτις, vide inter anomala.

Βλεκίμυξος, Heſychio βλακώδης, μυξώδης, ἀναπίτυπος: Mucoſus, Ignauus ſeu Stolidus, Deceptu facilis.

Βλέκυλις, vide in Βλίτυλις.

Βλεμμαίνω, t.1,c.748,g.

Βλέννα, ης, ἡ, Mucus: frigidus humiduſque ſuccus quem omnes homines φλέγμα vocant, vt ſcribit Galen. libro 1 De facult. natur. Hippocrates ita nominare conſueuit craſſiorem pituitam, qualis è cerebro per palatũ & nares deſcendit, alio vocabulo μύξα dictus. vt ſub finẽ libelli quem περὶ διαίτης ὑγιεινῆς inſcripſit, καὶ ἰὼ μὴ ἀναχῇ τὰς ῥῖνας ἢ ἀναχῇ τὸ ὦτον ὕδωρ ἢ βλέννα, ἀπαλλάσσεται ἡ νοῦσος. Quæ ad verbum leguntur & libro 2 De morbis apud eũdem. verùm ibi non βλέννα ſcriptũ eſt, ſed βλέννα, vt viciſſim apud eum βλωσὸς legitur multis in locis pro βλαισός, vt apud Galenum & Ariſtotelẽ & alios ſcribitur. SEDET Βλεννώδης apud eum ſcriptum reperitur PRO Βλεννώδης, Mucoſus, Muco ſimilis: libro 2 De morb. ἰὼ δὲ ἀναχῇ τὰς ῥῖνας τὸ βλεννῶδες, καὶ οὐρέει παχέα. ADHAEC Βλεννώδης ET Βλέπος vnico r ſcripta reperiuntur, pro βλερρώδης & βλέρος, velut apud Ariſtotelem Hiſt. animalium l.8, τὰ ἰχθύδια γίνεται πολὺ ἰλυῶδη. διὸ καὶ βαρεῖς καὶ βλεννώδεις εἰσί, graues & mucoſi. Et rurſum, ἀνακαθαίρεται πολλαχοῦ τὸ πλήκτρον τὸ βλέπος, vt mucum ſeu limoſas corporis ſordes circumabluant. Vbi etiam nota hoc βλέπος ſine βλέννος vſurpatum pro βλέννα. AT Βλεννῶδης adiectiuum eſt, ſignificans idem quod βλεννώδης, Mucoſus. peculiariter de homine ignauo & ſtulto, ſeu ſegni & fatuo. teſte Heſychio, qui βλεννὸν exponit ἀνόητον. ſic Feſtus, Blennos (inquit) ſtultos eſſe Plautus indicat, qui ait, Stulti, ſtolidi, fatui, fungi, bardi, blenni, buccones. Rurſum Heſychius per π hæc profert docet, πλέννα nimirum & πλεννὶς, addens πλέννα dici τὸ ἀδύνητον ἢ δυσκίνητον. Itidemque Etymol.

Βλέορον, eidem Heſych. eſt βάθος, δεσμωτήριον, Locus profundus, Carcer.

Βλεπαζοντῆς, eidem Heſychio ſunt βλεπτῆρες.

Βλεπάλιμον, t.1,c.749,e.

Βλέπαμαι, t.1,c.749,e.

Βλέπτης, ib.g.

Βλέπω, t.1,c.749,e.

Βλεπτῆρες, ib.f

Βλέπτομαι, t.1,c.748,a

Βλέπω, t.1,c.748,a

Βλεσὸς, Heſychio eſt παραλυτικὸς, Cui membra ſunt reſoluta. pro quo & βλαισὸς ſcribitur. Gorræus itidem βλαισὸν pro quo & βλαισὸς ſcribitur. Gorræus itidem βλαισὸν à pleriſque vocari ait cui membra reſoluta ſunt, hoc eſt πὶν παραλυτικόν. Sic verò dici & cui lingua impedita eſt, & literam aliquam exprimere nõ poteſt: quem propriè τραυλὸν, id eſt balbum, appellari. Referri etiam ad alia membra, vt manus, pedes, brachia, vt qui greſſum habet mancum vel deprauatum, cuique ſuræ ſunt in diuerſum actæ: quem propriè à Latinis valgum & varum nuncupari. Et Galenus, εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον comment. 3, καὶ γὰρ ὦτος (inquit) καὶ ἐγὼ πολλάκις ἤδη φλεγμονὰς ἔλαβον, καὶ μάλιστα ὑπὸ τὰς γνάθους καὶ κατὰ τὸν λάρυγγα· καὶ καλοῦνται τὰ μὲν ἐξωτέρω βλαισὰ τῷ ὠτὶ, ραιβὰ καὶ κυλά. Eodem modo Hippocr. De artic. εἰ δὲ καὶ τὸ σφυρὸν ἐξαφθείη, καὶ ὑφὶς τὸ ἔσω μέρος, καὶ γίνονται, ἴσασι δὲ δύνανται· καὶ ὀλίγῳ ὕστερον, βλαισοὶ γίνονται, ἴσασι δὲ ἰσάσιμα δύνανται. Et aliquanto pòſt, ὦν δὲ ἰσάσιμα δύνανται. Et aliquanto pòſt, ὦν δὲ ἰσάσιμα δύνανται· ἰὼ δὲ ἰς τὸ ἔξω, γενόμενα, γλισχρὸν τὸ ὦτον, βλαισότερα· ἰὼ δὲ ἰς τὸ ἔξω, γενόμενα, γλισχρὸν δὲ πάντων. Idem in eodem libro dicit, ὅκως ὁ πούς ὀλίγον μᾶλλον ἰς τὸ βλαισὸν ῥέπων φαίνηται. Alexander Aphrod. in Problem. hoc vitium ex imbecillitate fieri ſcribit. Quum enim (inquit) eorum partes inferiores nequeant ſuſtinere ſuperiores, facilè peruertuntur, indeque vitium quod pedum blæſitatem vocamus, prouenit. cui oppo nitur ἡ ῥαιβότης. Notandum porro apud Hippocratem paſſim gemino σ ſcribi Βλισὸς, vt apud Pollucem quoque libro 1, vbi ῥαιβὸς vocari ait εἰς καμπύλωσιν

τὸ ἴνδον τὸ σκίλον βλασμὸς autem, εἰς τὸ λύτ' πλ γενάτων εἰς τὸ Α ὄλω ἀπίσραπλαι.

Βλίτυγες, ΒΥΤΕ Βλίκυγες, Hesychio φλυαρίαι, Nugæ.

Βλίτυες, eidem sunt αἱ βδέλλαι, Hirudines.

Βλιφαρίζω, t.1, c.753, g. Βλιφαρὶς, ib.e

Βλίφαρον, ib.a. Βλιφαρίζωτον, ib.b

Βλυφίας, t.1, c.749, c. Βλύφος, ib.c & g

Βλύδω, t.1, c.666, g

Βλύθα, Hesychio ἄρτος ὑπερζυμωμένος, Panis intritus.

Βλυφλώ, idem exp. σραχῆλον: alii ἀπαλόν.

Βλῶμα, t.1, c.665, h. Βλωμάζειν, t.4, c.410, b B

Βλώμως, ου, ὁ, Ionicè & poeticè pro ἐξελωμένος, dempto augmento, & retracto accentu ex penultima in antepenultimã. Apoll. βλώμως ἰὸς, sagitta ictus seu percussus.

Βλὶρ, Hesychio δίλιαρ, Esca: itidémque Etymol. qui Æolicum esse dicit, habetéque ΣΦΝΙ τῶ δ', & syncopen, pro δίλιαρ, contractis nimirum ε & α in η. Suid. verò habet βληρὸν, exponens & ipse δίλιαρ. Rursum Hesych. addit, τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἄδημα: sed non sine mendi suspicione. Apud Alcmæonem verò extare hanc vocem ait.

Βλῆραι, Hesychio αἱ κίδαι, vrticæ. Sed addit, alios interpretari χόρτον, alios τὸ ἐσχάριον τὸν καλάμων. C

Βλήσσω, idem Hesych. esse dicit βόσκω ἡμιτέλειον, Botrũ semimaturum.

Βλήσαιον, eidem est φυτὸν χείρω ὅμοιον, plãta lẽtisco simile.

Βλήσκος, eidem est ὁ χερσαῖος σκορπίος, Terrestris scorpio.

Βλησκεῖδι χαλεῖ, in Epigr. legitur, sed perperam, vt notatur, pro βλυσκεῖδι, id est scaturienti & fluenti. Βλησκεῖδι autem, pro βλησκεῖδι seu βλησκεῖδι, significaret iaculatoria vel Percussoria.

Βλησρίζειν, Hippocrates accipere videtur pro βιβάζειν, id D est lactare, in hoc loco lib. 3 De morb. καὶ δημοὺς ἰχῶνας ἐμπίπλα καὶ ἀπεὶ ἀῶτι οὖν ἰσίαι, οὖν καὶ θῆδαι, οὖν καὶ πλεῖδας οἷς τ' ἔδιν, αἰμ' ὧδε λόσιον βλησρίζει ἰσυτὸ. VNDE Βλησρισμὸς, οῦ, ὁ, lactatio. Hippocr. Epidem. 1, ἄκρια ψυχὰ, πλὶ τὰ πολὺ βλησρισμός.

Βλῆσω, laciam, Percutiam. fut. verbi βάλλω ex βλῆ.

Βλησὸς, t.1, c.666, f

Βλῆσσον, & Βλῆσσον, perperam alicubi scriptũ reperitur pro βλῆσον: illud, apud Theophr. Hist. plant. l.7, c.1: hoc apud Dioscor. l.2, c.143. E

Βλησὸς, t.1, c.666, c. Βλῆσρον, ib.f. & 755, d

Βλησρόσας, t.1, c.666, g

Βλίτυες, est χορδὴς μίμημα, vt ex Iuba refert Suid. quẽ vide. Hesychius habet Βλίτυες.

Βληχὰ, Doricè in Epigr. pro βλαχὰ, Balatus.

Βληχάομαι, t.1, c.754, d. Βλαχὰ, ib.f

Βλήχημα, ib. Βλαχμὸς, ib.

Βλήχων, t.1, c.755, c

Βλῆχων, à quibusdam dicitur ἡ πίλεις, Filix, vt docui t.1, c. 1721, d, ex Dioscoride & Plinio. At Blechon diuersa F herba est, dictamnus videlicet seu pulegium syluestre. Idẽ enim Plin. l.20, c.14, scribit syluestre pulegiũ à quibusdã dictamnum vocari: gustatũ à pecore caprisque, balatum concitare, vnde quosdam Græcos, literas mutantes, blechon vocasse. alioqui enim γλήχων dicitur. Sed vereor ne scribendum potius sit Blechonẽ. NAM Βλαχὼ ET Βλήχων, à Theophrasto & aliis nominatur ἡ γλήχων. Sic enim ille, lib. 9 Hist. plantarum, cap. 16, ἔσι δ' τὸ μὲν φύλλον (videlicet τῆ δικτάμνου) παρόμοιον τῆ βλα- G χεῖ. (Vnde Plin. lib. 25, cap. 7, de dictamno itidem, Ramis prætenue, pulegio simile) Et schol. Theocriti Idyllio 5, Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ καινὸς βλαχώνιον. Atque adeo, vt schol. Aristoph. tradit, Atticè βλαχὼ dicitur pro γλαχὼ, & βλήχων pro γλήχων. VNDE Βλαχωνίας κυκεὼν dicitur Potio cui pulegium admistum est: vt apud Aristophanem Pace, Οὐκ, εἴ γε κυκεῶν' ὀξυπόρους βλαχωνίας. aiunt enim ὑπὸ τῆς ὑπούσης βαρυμηθίους ἰᾶσθ H αι τὸν βεβρέξαντα γλήχωνα εἰς ὕδωρ, πίνειν. nam cardiacis doloribus hanc medelam prodesse. Inde & DIMINVT. Βλαχώνιον, quod habes paulo antè in loco schol. Theocr. |Βλήχων rursum ab Aristoph. dicitur τὸ ἰρήβαιον, teste Hesychio & Suida.

Βλήχρα, t.1, c.755, d. Βλαχρὼν, ib.e

Βλῆχρον, ib.d. Βλαχὼν, ib.e

Βλῆχρος, ib.d. Βλαχὸς, t.1, c.754, g

Βλαχὼ, vide paulo antè in Βλῆχρον.

Βλαχώδης, t.1, c.754, f

Βλήχων, Βλαχωνίας & Βλαχώνιον, vide in Βλῆχρον.

Βλίφω, Suidæ Folium ficus. vnde & βλίφωλον dici scribit pro σύκινον. Sed suspicione mẽdi hæc non carent. Hesychio verò Βλικὰς est σύκου φύλλον. pro quo Etymol. habet βλίκας.

Βλιαρὸν, eidem Ηαίβλαβές. Βλιβρὸν, eidem λαγαρὸν.

Βλίδες, eidem sunt ῥακάδες, Rores.

Βλίκαρον, (vt & Etymol.) ET Βλίχαν, idem dici scribit βάτραχον, Ranam. Apud Suid. Βλίκαρος est ὁ βάτραχος.

Βλικχῶδες, idem apud Hippocratem esse dicit λελεπισμένον καὶ καθαρὸν, decorticatum & purum. Erot. habet γλιχώδες, annotans quosdam pro eo scribere γλιχεώδες: & ab Epicle quidem exponi λελεπισμένον μετὰ γλυκάδος ὑγρασίας ἀκαθάρτου: ab Euphorione verò, ἀκαπνισμένον καὶ καθαρὸν.

Βλιμάζειν, t.4, c.410, b. Βλιμαξαι, ib.d

Βλιμασὶς, ib.

Βλίμμα, Hesychio est σφυγμὸς, ὕβρις. Itidémque Etymologo.

Βλιμαθρὸν, t.4, c.410.c

Βλινὸν, Hesychius esse dicit δαλὸν, Titionem. pro quo suprà βλαῖνον.

Βλιξ, idem esse dicit συνεχῶς, Continenter, Assiduè.

Βλίπω, t.4, c.410, d

Βλίτος, ET Βλίτωνας, Hesych. dici scribit τοὺς ἀνοήτους, Stultos. AT Βλιτώδες Suidas à veteribus ait vocatas τὰς ἀπλᾶς γυναῖκας, viles mulierculas. procul dubio ab insipido & vili blito. Vide Βλίτον.

Βλίτραχος, Hesychio βάτραχος, Rana. Βλιτίχια verò apud Epicharm. idem ait quibusdam esse τὰ κογχύλια, aliis τὰ σιλάχια.

Βλιτομάμας, dicitur ὁ μωρὸς, Fatuus. à blito olere insipido & fatuo. Aristoph. Nub. Τοῖς Ἱπποκράτης ὑμῶν εἶχε, καὶ σε καλοῦσι βλιτομάμαν. Vbi potius legendum, καλοῦσι τί σε βλιτομάμαν, postulante metro.

Βλίτον, ου, τὸ, Blitum: genus oleris insipidum & vile: vnde prouerbio dicitur Blito despectior. Plin. lib. 20, c. 21, Blitũ iners videtur ac sine sapore aut acrimonia vlla. Vnde conuitium fœminis apud Menandrum faciunt mariti. Vbi videtur alludere ad Βλιτώδες. Apud Suidam scribitur βλίτθον: (vt & βλιτομάμας, sed contra metrũ) apud Dioscor. βλῖτον, & apud Theophr. βλῖτον. sed hæ duæ posteriores scripturæ omnino sunt mendosæ.

Βλίτθον, t.4, c.410, d

Βλίτυες, Hesychio & Suidæ χορδὴς μίμημα. suprà βλίτυες.

Βλεσρισμὸς, in v.l. exponitur λύπη: (item ἀκχύμωμα) sed perperam scriptum opinor pro βλησρισμὸς.

Βλοσυρὸς, t.1, c.753, g

Βλοσυρώπης, Terribilis aspectu: seu Truces & horribiles habens oculos: Hesychio καθεσπακὼς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα. MASCVL. Βλοσυρωπὸς, eodem signif. in Epigr.

Βλύδω, Suidæ ὑγρόν: itidémque Hes. qui exp. etiam ζέον: addens esse & ὑποδημά τι.

Βλύζω, t.1, c.755, c. Βλύσσω, ib.f

Βλυσκὸς, ib.g. Βλύω, ib.e

Βλωθρὸς, ῶ, ὁ, Altus, Celsus, Procerus: vt Hesychio βλωθρὸν ἐστὶ ἄνοξις, ὑ σφοδρύνσα ἐς ἄνω φύσησα, itidémq; schol. Apoll. ἄχει τῶ αἴθερι μιλύσσουσα: deriuantibus nimirum τὸ βλωθρὸν. Hom. Il. υ & π, ἔρεπεν ὡς ὅ τ' ἀχερως Ἠὲ πίτυς βλωθρή. Od. ω, Σπεῖρ' ἀρ' ὑπὸ βλωθρῶ ἔγχελυ. Apud Nicãd. in Ther. βλωθρὸν συρίπος, schol. exp. nõ solùm μακρὸν & μεγάλης, sed etiam χλωρὸς & ἁπαλὸς: malim ἀνοξὸς.

Βλωμίλιος, t.1, c.666, a

Βλωμὸς, ib. |Βλωμοὶ Hesychio sunt etiam σφαβοὶ.

Βλωρὸς, Hesychio Folium fici: pro quo suprà βλικάς.

Βλῶσις, eidem est παρουσία, Aduentus: procul dubio ex VERBO Βλώσκω, significante idem quod Aduenio, vel Eo. vt & scholiastes Nicandri βλώσκουσα exponit μελοῦσα, ἀναγιγνόμενον, in Theriacis, versu 460, — ὅτ' ἐπὶ βλώσκουσα καθ' ὕλιν Δίρκηται. Hesychio βλώσκει est ἔρχεται, καὶ πίπλησι: item βοᾷ, κραυγάζει. Meminit Etymologus quoque, exponens αὐξάνει, & deriuatum ex μολεῖν dicens ἔσιν & σημαινῶ. Idem & verbalis βλῶσις meminit, significare ipsum dicens τὸ παρόντων, id

est μόλυνται. at in hoc semiiambo, Δίφρου πύκτας βλώπας, A exponit ὕβρα.

Βλωψ, Fictitius sonus clepsydræ. vulg. l. ex Eust. commēt. in Iliad. ι.

¶ Βοάα, poetico & Ionico pleonasmo dicitur pro βοᾶ. Et Βοάασκε, Ionicè itidem pro ἐβόα, dempto augmento, & annexa Ionica paragoge σκε.

Βοάχια, t. 1, c. 54, g. Βοάχιον, t. 1, c. 777, f

Βοάχιος, ib.

Βοαδῆ, Hesychio est ἐπαῖ, Pigrature

Βοαδρόμιος, t. 1, c. 759, c. Βόαμα, vide in Βόημα.

Βοαιήμιον, t. 1, c. 777, g

Βοαξ, t. 1, c. 761, c. Βοάσσει, t. 1, c. 779, f

Βοαρμία, t. 1, c. 777, g. Βοάῦλον, ib.

Βοάω, t. 1, c. 756, d

Βοᾶν, & Βοᾶσα, t. 1, c. 779, h

Βοᾶτικός, t. 1, c. 780, b. Βοᾶν, t. 1, c. 779, h

Βοᾶτικῶς, t. 1, c. 780, c. Βοᾶτικός, ib. b

Βοᾶτικῶτερ, t. 1, c. 780, c. Βοᾶτός, ib.

Βόειος, t. 1, c. 779, f. Βόειος, ib.

Βοᾶς, t. 1, c. 780, c. Βοᾶ, t. 1, c. 756, h

Βοηδρομία, t. 1, c. 777, g. Βοηδρομίων, t. 1, c. 759, d

Βοηδρόμια, ib. c. Βοηδρόμιος, ib.

Βοηδρομιών, ib. Βοηδρόμιος, ib. c

Βοηθία, t. 1, c. 760, a

Βοηθίων, ib. c. Βοηθήσιος, ib. f

Βοήθημα, ib. g. Βοηθηματικός, ib.

Βοηθητέον, t. 1, c. 761, b. Βοηθητικός, t. 1, c. 760, g

Βοηθός, t. 1, c. 759, f. Βοηδός, ib.

Βοηδός, ὁ, ὁ Clamor. βοᾶ, κραυγή. v. lex. Sed perperam pro βοητός.

Βοηλασία, t. 1, c. 777, g. Βοηλατέω, ib. h

Βοηλάτης, ib. g. Βοηλατικά, ib. h

Βοηλάτης, ib.

Βόημα, ατος, τὸ, Clamor. Pro quo Doricè βόαμα dicitur. vt apud Aristoph. Nub. πολύμητόν τ' βόαμα.

Βόης, t. 1, c. 761, c. Βόης, t. 1, c. 757, b

Βοητής, t. 1, c. 756, g

Βοθρίζω, Obruo. B. ex Cyrillo, de diabolo, μυριοδξία ἢ γοητομαγεία βοθρίσας αὐτούς. potius sonat, Implicitum traho in foueam.

Βόθριον, ι, τὸ, Parua fouea seu scrobs. à cuius cauitate, dentis alueolus & cauitas βόθριον nominatur, teste Galeno. Item βόθριον in oculo nominatur vlcus corneæ tunicæ cauum, angustum, punctura rotundæ simile: differens ἀπὸ τῦ κοιλώματος, quòd hoc amplius & rotundius sit bothrio, sed minus profundum. Gorr.

Βόθρος, ου, ὁ, Fouea, Scrobs: cauitas profundior in terra aut lapide. Od. ξ, Σπῖδον ἐν' ἐν βόθροισι: de lotibus quæ in saxorū scrobibus vestimenta calcabant. .. Od. κ, Βόθρον ὄρυξας ὅσσον τε τυγόνιον ἑκάστῳ ἑταίρῳ ἢ ἑταίρᾳ. Ἀμφ' αὐτῷ ἢ χολῳ χεῖσθαι πάντα τετύκται. Ion trag. apud Plut. in Conf. ad Apoll. — βόθρος λιπὼν πεπτηκέναι. | Est etiam tormenti genus apud Basil. p. 373, & alibi, teste Bud.

Βοθρόωδες tumor dicitur apud Galen. quum pressus digito in modum scrobis relinquit cauū & lacunosum vestigium. ἐμφυσήματα δὲ (inquit) οὐ βοθρόωδη πιεζόμενα, digito pressa non cedunt lacunam facientia. Idem, τὰ βοθρώδεα χρὼτ' ἔπεσιν. Sic alibi dicit, ὅστ' εἰ πίεσις τὸ οἴδημα τῇ δακτύλῳ, καὶ λείπεσθαι καὶ μὴ βοθρόωδες τὸν τόπον, ἀπ' ὀλίγον ὕστερον εἰς τὸ ὑμαλὲς ἐπανέρχεσθαι καὶ πίεσιν.

Βόθυνος, ου, ὁ, idem quod βόθρος, sed Ἀθηναίοις. Xenoph. ἐν Οἰκονομικῷ loquens, πεδίλους βοθυνίους, pedales scrobes. Et, βοθυνίους ἐκβυτίνους σκαπανεῦσαι, scrobes sesquipede altiores. Βόθυνοι apud Aristot. De mundo numerantur etiam inter figuras quæ in elemento ignis apparere solēt. Meminit eorum & Suid. in Κομῆται.

Βοῖδάριον, t. 1, c. 780, c. Βοῖδιον, ib. c

Βοῖδιον, ib. c. Βοῖκλη, t. 1, c. 778, c

Βοϊκός, t. 1, c. 780, c

Βοιωτός, οῦ, ὁ, Bœotus. Sunt autem Bœoti populi quidam Græciæ, à Bœoto progenitore denominati, quem Neptuni & Arnes filium fuisse perhibent, ex eo sortitum id nominis quòd mater eum πατρόθεν βοῦν ἀπηλάσαι λέγουσις, teste Euphorione: vt & Euripides ait, Τὸν δ' ἐμὸν φοβοῦμαι βοιὸν ἐκπλῆσαι βοιωτὸν καλῶν. Alii Bœotos ἀπὸ τῆς βοὸς denominatos volunt ὡς οἱα ὄντας τῆς ἀμαθίας ἄγαν ἀνοήτους. crassis enim fuisse ingeniis, constat ex proverbio, Βοιωτία ὗς, & testatur Plutarchus, qui ἐν τοῖς συμποσιακοῖς libro 1, ὑφ' ὧν Βοιωτοὶ ἡμᾶς (inquit) οἱ Ἀθηναῖοι ἢ πυγμαχίᾳ καὶ αἰσχρολογίᾳ καὶ ἀγροικίᾳ, μᾶλλον δὲ πρὸς ἀδικίαν, ἀσεμνύνονται. οὔτοι δ' αὖ οὗτος. Et Horatius, Bœotum in crasso iurares aere natum. INDE Βοιωτάρχης, siue Βοιωταρχίας, dicitur Imperator & princeps Bœotorum. seu Prætor Bœotorū. Plutarch. in Apophthegm. ὁπότε Βοιωτάρχης αἱρεθείη: de Epaminonda Thebanorum duce: qui ibidem ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν ὑπὸ χεῖρα ἀνακληθεὶς εἰς βουλόμενος ἐν τοῖς ὅπλοις σωφρονεῖν. Et Thucyd. lib. 4. pag. 151, πλὴν ἄλλων Βοιωταρχῶν, οἱ εἶσι ἕνδεκα, οὐ ξυνεπαινοῦντων μαχεσασθαι πρὶν ἂν ἐκ τῆς Βοιωτίας ἴωσιν. Idem Thucyd. ibidem vtitur VERBO Βοιωταρχεῖν, significante τὸ Βοιωτῶν ἄρχειν, Imperatorem seu prætorem esse Bœotorum, Imperare Bœotis, Principem in Bœotis esse. Παγώνδας (inquit) ὁ Αἰολαΐδου Βοιωταρχῶν ἐν Θηβαῖς μετ' Ἀγεσιλάου τοῦ Λεωτυχίδου. Qui Pagondas, ἡγεμονίας αὐτῷ ἐπιπεσούσης τοὺς Βοιωτοὺς εἶναι ὅτε τοῖς Λακεδαιμονίοις. nam conuenerant οἱ Βοιωτοὶ eo tempore in Tanagram, ἐγκαταμείναντες δὲ αὐτοῦ πάντες παρῆσαν. Et initio libri 1, ἡγοῦντο δὲ αὐτῶν Βοιωταρχοῦντες, Πυθάγγελος ἢ Διέμπορος. At SUBSTANT. Βοιωταρχία, quo significatur Principatus Bœotorum, seu Imperatoria & prætoria apud Bœotos dignitas, legitur apud Plut. in Polit. præcept. στρατηγίας (inquit) Ἀθήνησι καὶ ἀρχιτεκτονίας ἐν Ῥόδῳ, καὶ βοιωταρχίας παρ' ἡμῖν. quas dignitates numerat inter τὰ μείζονα ἀρχεῖα. Ab iisdē Bœotis fūt duo POSS. Βοιωτιακὸς ET Βοιωτικός. vt Βοιωτικὴ σμύρνα, Bœotica myrrha, apud Dioscor. l. 1, c. 79, quam esse dicit radicem arboris in Bœotia nascentis. Et ἰγχέλεις Βοιωτικὰς apud Athen. l. 1, Anguillæ Bœotiæ siue Bœoticæ. Et Βοιωτικὰ ῥαφανίς, Bœotia radicula, apud Theophr. Hist. plant. lib. 7. c. 4. Dicitur & Βοιωτὸς ἀνήρ, Vir Bœotius, Qui oriundus ex Bœotia est. Nō tantùm verò ob natalitium solum, verùm ob mores etiam aut studia nominatur aliquis Βοιώτιος. vt apud Athen. lib. 10, Οὔτω σφόδρα ἦσαν οἱ τῶν Θηβαίων Βοιώτιοι, ὡς καὶ παροιμίαν ὑπ' αὐτῶν ὡς λίχνου ἐμπεπλάσθαι. voraces enim fuisse feruntur Bœoti. Et lib. 12, de Alcibiade, ὁ Θεόφραστος δέ φησιν ἢ γυμναζόμενος, πλὴν Θηβαίων αὐτῶν μᾶλλον Βοιώτιος. Quoniā verò crassi & insulsi fuerunt οἱ Βοιωτοί, inde Βοιωτὸν μέλος dicitur de crasso itidem & insulso carmine. vt apud Aristoph. in Acharn. Δεξίτηος οὐκ ἂν ἀσύμβολος Βοιωτὸν. Sic Βοιωτία ὗς, Sus Bœotia: de rudi & insulsa imperita: quam Pindarus, Bœotus & ipse, se effugisse dicit. ITEM Βοιωτία dicitur absolutè, sed subaudito substantiuo γῆ seu χώρα, vt apud Latinos quoque Bœotia pro Terra seu regio Bœotia, id est Territorium quod Bœoti incolunt: Ouidio Bœota tellus. Æschin. τὴν Βοιωτίαν ἅπασαν, totam Bœotiam. Athen. lib. 1, ἐν Βοιωτίᾳ. Porro ex Βοιώτιος DERIV. Βοιωτιακός, ET Βοιωτικός, ET Βοιωτιδιον. Quorum primum, Βοιωτιακός, significat Pertinēs ad Bœotios, seu Bœotiorum peculiaris. vt Λιχνιακός. Et vt Λιχνιακὰ dicuntur libri de Ægypto & rebus in ea memorabilibus scripti, ita & Βοιωτιακά. quorum autorem Athenæus Nicandrum citat, qui & Κολοφωνιακὰ & Αἰτωλικὰ edidit. Βοιωτικὸς autem, adiectiuum est fœmin. gen. idem cum Βοιωτία significans. vt quum Βοιωτὶς χωρὰ vel γῆ dicitur pro Βοιωτία. At Βοιωτίδιον per iocum Aristophanes forma diminutiua vocat Bœotum seu Bœotium, alludens ad diminut. Βοίδιον à βοῦς: in Acharn. ὦ χαῖρε κωλοτρόφιον Βοιωτίδιον. Præterea à Βοιωτὸς, aut Βοιωτία, est COMPOS. Βοιωτουργὸς, significans In Bœotia factum, seu Bœotico more factum, aut Bœotico artificio elaboratum. Xen. De re equ. κακὸν γὰρ μόνον κρέπτον τῇ τεμίζοντι τὸ Βοιωτουργὲς. dicitur vt Ἀθηναϊκὸν. Item VERBVM Βοιωτίζω, Bœotios imitor: & peculiariter in loquendo. vnde exponitur Bœotica lingua loquor. vt Ἀθηνίζω. Sicut verò Ἀθηνίζω significat interdum Atticis studeo seu fauco, Atticorum partes sequor, ita & Βοιωτίζω. vt apud Xenophontem Hellenicōn 5, τὴν Ἀθηναίων εἰ Βοιωτίζοντες. id est τὰ τῶν Βοιωτίων φρονοῦντες.

Βολαῖος, t. 1, c. 669, g. item t. 3, c. 1105, a. ob.

Βολακρίαι, t. 1, c. 989, e

Βολβαίειον, t. 1, c. 715, d

Βολζύπτω, Varin.affert.pro μεγαλορρημονῶ, Grandibus verbis loquitur.

Βολβίον, t.1,c.715,c

Βόλβιον, seu Βολβίον, Paruus bulbus, Bulbulus. vt βολβάεμον. Erot. Τὰ μικρὰ βόλβια. Legitur & apud Hippocr. Γυναικείων libro 2 βόλβιον, vnà cum sua expositione, teste Galeno, qui perperam quosdam interpretatos esse dicit ὑάκινθον, ἀπὸ τ βολβοῦ.

Βολβοειδὲς, teste eodem Galeno, Hippocrati sunt quæ vulgò βομβύλια appellantur: nimirum ἡλίου μικροῦ πολυπόδων. Idem βολβοπὶν nominatur.

Βόλβιτον, seu βόλβιτος, t.1,c.715,a

Βολβιτιδὴς, ib.c. Βολβὸς, ib.b

Βολβοπίνη, ε τ Βολβίτης, apud Athen.lib.7, species sunt τῶν πολυπόδων. Apud Aristot.verò Hist.animal.lib.4, cap.1, βολίτιναι esse dicitur polypodis species, & quidem δικτύλου: quam Gaza itidem Bolitænam appellat. Sed forsitan scribẽdum Βολβίτιναι in illo Aristot.loco, & apud Athen. Βολζοπίνη pro βολζοπίνη: vt sit denominata ἀπὸ τ βόλβιτου, quòd odorem ei similem emittat. nam & ὄζειν eam vocari à quibusdam, Aristot.in loco suprà citato tradit, procul dubio ob grauiorem odorem. Hippocr. βολζοπία sanè vocat hoc polypodum genus, vt ex Galeno paulo antè annotaui.

Βολζώδης, t.1,c.715,d. Βολίων, t.1,c.670,b

Βολιτὶν, t.1,c.714,g. Βολὴ, t.1,c.666,g

Βολίζω, t.1,c 670,a. Βολὶς, t.1,c.663,h.& t.3,c.156,h

Βολίτιναι, vide in Βολβοπίνη paulo antè.

Βολίτης, t.1,c.715,a

Βολὶτις γυνὴ, apud Dioſc.l.5,c.115, perperam in quibusdam codic. ſcriptum pro βωλῖτις, id eſt gleboſa, ſeu Ad glebam ſimilitudine aliqua accedens: quam ibidem dicit πυκνομόριον βωλιδὸν, glebæ inmodũ compreſſam.

Βόλιτον, vel Βόλιτις, t.1,c.714,g

Βολλας ab Æolenſibus vocari quas Romani bullas vocãt, id eſt φυσάλλιδα quædam, Plut.in Probl.Rom.ex Varrone tradit, p.514, meæ edit.

Βολοκυτοπὶν, t.1,c 667,d

Βόλος, ib. | Βόλοι Heſychio ſunt etiam βολβοί. Eidem βόλος eſt non ſolùm ὑάκινθος, ſed etiam θύρσος, πλοῦς.

Βόλιτον, Heſychio eſt Stercus ſeu fimum bubulum.

Βολώδης, t.1,c.799,g

Βολωσία, teſte Etymol. dicitur ἡ εἰλείθυια, Lucina: quoniã βολαὶ dicebantur αἱ ὠδῖνες, partus doloreſque quas ipſa amoliri & ἀγῶν credebatur.

Βομβαζεῖν, Surdas eſſe dicit φθίσικα ὅτι τὸ ἦχον κοὶ πυθαζεσθαι λεληθότων. vt Heſych. quoq; βόμβαξ ſignificare ait ἦχον κωφικόν.

Βομβαίνω, t.1,c.762,g. Βομβαλοβομβάξ, ib.f

Βομβάξ, ib.

Βομβαύλιος, Heſychio eſt ὁ αὐλητὴς, ἀπὸ τ βομβεῖν. dicuntur enim οἱ αὐλοὶ βομβεῖν quum inflati ſonãt. Pro βομβαυλιὴς autem, quod in poſterioribus Etymologi editionibus eſſe dicitur εἶδος μελίσσης, denominatũ & ipſum ἀπὸ τ βομβεῖν, reponendum βομβυλιὴς.

Βομβεὼν, t.1,c.762,d. Βομβηδὼν, ib.f

Βομβηὴς, ib.c. Βομβητὴς, ib.

Βομβὶς, ib.c

Βομβρύζω, Heſychio eſt Τὸ θορύζω, βοῶ: qui & βομβρυάζειν affert pro βρυθύειν.

Βομβυκίας καλαμος, autore Theophraſto Hiſt.plantarum libro 4, cap.12, dicitur ᾧ κατὰ μικὸν συμφλοιμαίνη τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης, καὶ δι' ἣν πῶν οὐκ ἀδρυόμενος: cui opponitur ὁ βυγχίτης. Plinius Bombyciam arundinem vocat: Contrà (inquit, l.16,c.36) bombyciæ maturius reciproco, (ſ. inundationis fluore) graciles.

Βομβύλιον, t 1,c.763,a.& t.3,c.1402,c.ob.

Βομβύλη, t.1,c.762,g. Heſychius βομβύλιον dici ſcribit τὸ κύτος, Ampullam olearium.

Βομβυλία, teſte eodem eſt ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωτίᾳ.

Βομβυλιάζω, t.1,c.763,a

Βομβύλιος, vel Βομβυλιὸς, t.1,c.762,h

Βομβυλὶς, Bulla. Heſychius enim βομβυλίδας expon. πομφόλυγας.

Βομβύλος, Suidæ σκεῦός τι χαλκοῦν εἰδὸς ὑποχυλιστηρίδος: idem forſan ac βομβυλὶς.

Βόμβυξ, t.1,c.763,a. | Βόμβυκες Heſychio ſunt non ſolùm εἴδος ζώου πτερωτοῦ καὶ σφῆκα, ſed etiam ἦχος αὐλοῦ, nimirum ἀπὸ τ βομβεῖν. Vide & Βόμβυρ apud eundẽ: niſi potius ſcribendum βόμβυξ.

Βομβώδης, idem Heſych. dici tradit βουβῶνας, Bubones.

Βόναστος, ſiue Βόνασος, animal ſyluaticum & cornigerum eſt, teſte Ariſtot. Hiſt. animaliũ lib.2, cap.1. de quo multa idem eiuſdem operis libro 9, cap.45, & ex eo Plinius lib.8, c.15. Sed notandum eſt, apud hunc Bonaſus ſcribi, apud illum Βόνασος: alibi verò & Βόναστος & Βόνασος reperiri aiunt.

Βοοβοτικὸς, οῦ, ὁ, Boum paſtor, Bubulcus, Suidæ.

Βοόγλωσσος, t.1,c.777,c. Βοοζύγιον, ib.f

Βοοθύτης, ib. Βοοκτασία, ib.

Βοοσκίρας, Heſychio τὸ ἐξωλιθίνιον τῇ ὁρμῇ κέρας καὶ τὸ ἄγκιστρον. ſed addit, alios dicere τεῖχα.

Βοοσκὸς, idem exp. μάστιγα & βούτην. vterq; enim illorum agitat boues.

Βοοσφαγία, t.1,c.777,f. Βοοφόρος, ib.

Βοὼν, Ionica dialyſi ſeu diæreſi vocalis circunflexæ pro βοῶν dicunt poet. vt ὁρμὼν, γανυμὼν & ſimilia.

Βορὰ, t.1,c.763,b

Βόρβορον, vide in Βορβόρω.

Βόρβορος, vide Βούρβορος.

Βορβορὶν, Cœnoſa, Lutoſa.

Βορβορεῖζω, t.1,c.763,f. Βορβορεῖται, ib.e

Βορβορομείστης, ib.c. Βορβορομαι, ib.e

Βορβορὸν, ib.d. Apud Suid. in manuſcripto codice legitur, Βορβόρου, κάπρου. σημαίνει ὃ καὶ αἰδοῖον.

Βόρβορος, t.1,c.763,c. Βορβοτώδη ἕξις, ib.d

Βορβορὼν, ib.e. Βορβορυγὴ, ib.g

Βορβορυσμὸς, ib. Βορβορύζω, ib.f

Βορβορώδης, ib.e. Βορβορωπὸν, ib.d

Βορεάδαι, t.1,c.764,c. Βορέας, ib.a

Βορεασμοὶ, Athenis erant ἑορταὶ καὶ θυσίαι αἷς ἔχουσι τὸν Βορέαν, ἵνα αὔοπι πλέωσιν, teſte Heſychio, id eſt Feſta & epulæ inſtitutæ in honorem boreæ, vt eo propitio & ſecundo ſilerent auſtri in nauigatione.

Βορεὶνὸν, t.1,c.764,b

Βορεὶς, Ionicè pro βορέας dicitur apud poetas imprimis.

Βορεὶτης, t.1,c.764,b. Βορεῖος, ib.c

Βορεικὸς, apud poetas pro ὁ βόρειος. Ionicè pro eodem Βορηϊὰς dicitur. vnde in Epigr. Βορηϊάδα, Borealem.

Βόρειον, t.1,c.764,b

Βορεῖον, Heſychio χασὶν ἐσκυλασμένην πως.

Βόρειος, t.1,c.764,b

Βορέϊος, poeticè pro βορέιος ſeu βορείου, Borez. Hom. Odyſſ.ξ, v. vlt. βορέϊο ἐπ' ἰοὶ πνοιῇ. Βορὶ, Ionicè pro βορᾷ, Cibus. βρῶσις, τροφή.

Βορηϊὰς, vide Βορεικὸς. Βορηΐτης, t.1,c.764,c

Βορῆς, Ionicè pro βορᾶς ſeu βορέας. Herodot. lib.1, φὸς βορῆω ἄνεμον.

Βορϑαγορισκια, Heſychio χοίρεια κρέα, Porcinæ carnes: & μικροὶ χοῖροι, Laconibus βορθάκιοι. Infrà ὀρθαγορίσκοι dicuntur iidem porcelli.

Βόρμαξ, eidem eſt μύρμηξ, Formica. Infrà Βόρμαξ.

Βόρμος, eodem teſte idem ac βρόμος. quod eſſe dicit Θρᾴκιον πατραπόδων, τὸ πλακοῦ μὴ ἀναρόμενον, ἀλλὰ ὃ ἐν αὐτῇ μένον φυόμενον. Auena, aut Fœnum etiam.

Βορὸς, vel Βόρος, t.1,c.763,b

Βορράζων, Heſychio eſt Ψοφῶν, Strepitans.

Βορράθιν, t.1,c.764,d. Βορρᾶς, ib.

Βορρεῖος, apud Xenophontem in Cyneg. legitur poſitum pro βόρειος κατάστασις τοῦ ἀέρος, Borealis conſtitutio aeris, Boreale cælum. vel potius pro βόρειον πνεῦμα. p.577, ὅταν μὲν ὀπτήσῃ, ἐς τὸ βορρεῖον.

Βορσον, Heſychius Eleis eſſe dicit σαυρὸν, Palum.

Βόρταχος, Heſychio βάτραχος, Rana. Galenus verò in ſuo lexico Hippocratico βατράχου ex Hippocrate affert pro βατράχου poſitum: ſed addens, quoſdam ſcribere apertè βατράχου.

Βόρυες, Boryes: animalia quædam in Libya bouis magnitudine, teſte Herodoto lib.4, pag.179. Haud ſcio an eadem quæ ὄρυες.

Βορώπας, t.1,c.763,b

Βόσις, t.1,c.780,g. Βοσκάδιος, t.1,c.781,h

Βοσκαί,ib.g.
Βόσκημα,t.1,c.781,b.
Βόσκησις,ib.
Βοσκίς,ίδος,ἡ,exponitur Auis altilis apud Columell.lib.8, cap.15, vbi dicit, Clausæ pascũtur anates,querquedulæ, boscides,phalerides, similésque volucres, quæ stagna & paludes rimantur. Sed vereor ne ibi scribendum sit boscades:à nom.sing βοσκάς,de quo paulo anté.
Βόσκομαι,t.1,c.781,f.
Βόσκω,ib.f.
Βόσπρος,ib.c.
Βόστρυχα,τά,ib.d.
Βοστρυχιδῆ,Hesychio sunt πλευκαμητῆ, Flexuosa.
Βοστρυχίζω,t.1,c.1589.c
Βοστρυχίον,ib.f.
Βόστρυχες,t.1,c.1589,b.
Βοστρυχώδης,ib.e.
Βοτάνη,ης,ἡ,Herba,Gramen. Hom.Od.κ,de vitulis,— ἐπὶ βοτάνης κορέσσαντο. Et Il.τ,μόλυβδος πεπάνθη ὑπὸ βοτάνης. Vtuntur & prosæ scriptores. VNDE Βοτανολογέω,ῶ,Herbas lego seu colligo. Hippocr.in epist.ad Crateuam,βοτανολογοῦντα ἑκάστα τι καὶ οἷα δύναται. ITEM Βοτανώδης, Herbaceus, vel Herbosus.i. vel Ad herbarũ genus accedens: vel Herbis abundans,Herbidus. ET Βοτανικός, Herbarius, Ad herbas pertinens, seu Qui de herbis est. vt βοτανικὴ ἀκρόασις apud Dioscor. quod exponunt Herbarum tractatio & Herbarum doctrina.In præfat.lib.1, τὴν βοτανικὴν παντελῶς ἐάσαντες ἀκρόασιν. Ibidem paulo pòst dicit βοτανικὰ φάρμακα, medicamenta herbacea seu herbaria. id est ex herbis confecta. quæ & absolutè βοτανικὰ dicuntur,subaudito substantiuo. vt apud Plutarch.Symp.4,Probl.1,ὁμοῦ μεταλλικὰ καὶ βοτανικὰ καὶ θηλυκὰ καὶ τὰ ἀπὸ γῆς καὶ θαλάσσης εἰς τὸ αὐτὸ συλλεγέντα. Inde & DIMIN.Βοτάνιον,ου,τὸ,Herbula,Herba pusilla seu parua. Item VERBVM Βοτανίζω,significans Herbas carpo seu vello:quod Columella Exherbare dicit & Runcare. VNDE Βοτανισμός, Euulsio herbarum, Runcatio.
Βότανος,t.1,c.780,h
Βοτάω,Paseu.Hesychius enim βοτῶ affert pro βόσκω.
Βοτήρ,t.1,c.780,h.
Βοτηλεύς,ib.
Βότις,piscis apud Athen.l.7.
Βοτός,t.1,c.781,a. Hesychius βοτὸ exp.βοσκήματα,dici annotans κῦ πάντων καὶ χρεαίων καὶ πλωϊῶν,καὶ ἀνύδρων, ἢ ἀχέρω ζώων.
Βότρακες,vide paulo antè in Βάτρακες.
Βοτρύδιον,t.1,c.765,c
Βοτρυδὸν,ib.
Βοτρυηφόρος,ib.g.
Βοτρυίας,ib.
Βοτρυώδορες,t.1,c.764,g.
Βοτρυῶτες,οἱ,Condititu racemi.v.l.
Βοτρυώσαι,t.1,c.765,c.
Βύβυσίφρακες,ib.
Βόφρες,ib.e.
Βόφυώδης,ib.
Βοῦ,t.1,c.780,f
Βοῦα,Hesychio αὐλὴ παίδων, Grex puerorum.
Βυαγανὶς,t.1,c.773,c.
Βυβάλιον,Pudendum muliebre: & Cucumis syluestris apud Hippocr.teste Hesychio. Apud Galen.verò in lex. Hippocr.legitur Βυβάμης, οἷον ἄχις. Citat Gorr.& Dioscor.autorem. Βυβάλια, Poll.numerat etiã inter τὰ φυλακτήρια & brachialia ornamẽta, vt Erymol. quoq; refert βυβάλιον esse κόσμον χρυσοῦν φερόμενον περὶ καρπῶν, afferens hunc Diphili senarium, Βυβάλια καρπῶν, παρθένου φυτήματα.
Βούβαλις,t.1,c.780,d.
Βουβαία, Hesychio μεγάλη: afferenti & βούβαξ pro μεγάλη,Grandia.
Βουβάσις,eidem est μεγαλοπρεπὴς: nimirum ἀφ' τὸ μεγάλως βάσιν ἢ μέγα βαῖνον ἔχειν. Sed addit dici etiam de homine qui μεγὰς est & αὐαίσθητος,Magnus & stupidus seu stolidus. Meminit Etymol.quoque huius βουβασις, dictum scribens ἀφ' τὸ ἔχειν ὅτι τὸ ἄκρον φερόμενον πνα βύβαλον ἔχουσιν: exponénsque etiam μεγαλοπρεπὴς & μεγάλως βαρύς.vt illa in signif.sit ex βοῦ epitatico & βάσις, quod est πλῆθος:in hac, ex βοῦ & βαρύς. Exponit etiam καυχητὴν.nam φαλακρὸς dici ait,quem & βαρυκέφαλον dictum fuisse.
Βουβαρίς,eodem H.teste,nauis nomen est apud Philistã.
Βουβαστικὴ ἕλος, Vlcus præhumidum,quod pueris maximè in superficie oritur.Gorr.ex Aet.l.4,c.11.
Βουβασις,in Epigramm.dicitur Isis,quæ & parturientibus aderat.
Βουβάτα,t.1,c.780,d
Βουβάλιξ,Hesychio σταμνία, Abstinentia à cibo.
Βουβὸς,οῦ,ὁ,Mutus.v.l.
Βουβῶνες,t.1,c.773,c. Βούβωνες,t.1,c.780,g
Βουβῶνες,t.1,c.773,c.& 781,b. Βούβρωστις,t.1,c.781,g
Βουβών,ῶνος,ὁ,Inguen. Sunt qui definiant esse femoris cũ ischio iuncturam:alii esse locum ad latera pubis,vbi femur & coxendix coeunt:alii verò esse glandulas in inguinibus vtrobique sitas, teste Gorræo. Homer.Iliad. ν,Βιβάσκει βουβῶνα κίχων ὑπὸ νείατον ἔγχος. Lucian. ἕως τῶν βουβώνων, vsque ad inguina. Alex.Aphrod.lib.2,probl. 12, φθάσασα ἐπὶ τοὺς βουβῶνας. Βουβὼν dicitur etiam τὸ ἐπὶ βουβῶνας εἴδημα μετὰ φλεγμονῆς,teste Poll.l.2,vt etiam Alex.in loco suprà citato quæritis, διὰ τί ὁκόσοισι ὀμφαὶ βουβῶν γίνεται, quamobrem ex offensione pedis, tumor in inguine oriatur. Et Gorr.verbis suprà allatis addit hæc, Quũ autẽ glãdulæ omnes (inquit) propter sui imbecillitatem omnium maximè opportunæ sint fluxionibus, potissimùm tamen illæ quæ sitæ sunt ad inguina, quòd præter natiuam imbecillitatem accedat etiam motus huius partis in qua sitæ sunt, vehemens, situs declinis, & redundans iis in partibus semper humiditas : quorum occasione promptè decurrũt in tumores,quos eodem cum ipsa parte nomine βουβῶνας nuncupant. Quod nomẽ quãquam propriè iis quadret qui in inguinibꝰ consistũt,vsurpatur tamẽ etiã in iis qui in alia quauis corporis parte oriuntur,vt in axillis & collo. INDE Βουβωνοκήλη, Inguinis ramex: prolapsus intestini vel omenti in inguen, sic tamen vt in ipso inguine consistat,nec descendat in scrotum,vt scribit Paul.l.3,c.53. Vide & t.2,c.189,h. ITEM Βουβώνιον,ου,τὸ,Bubonium,dicitur after Atticus, quoniam (vt testatur Dioscor.l.4,c.120) καταπλασσόμενος ὑγιὲς ποιεῖ ἐκ βουβώνων φλεγμονὰς ξηρὰς ἢ ἐξαναφθείσας τοῦ βουβῶνος, ἀπαμάσας τῆς ὀδύνης. Vnde & Plin.l.27,c.5, After ab aliquibus bubonion appellatur, quoniam inguinũ præsentaneum remedium est. Et mox, Sed ad inguinũ medicinam sinistra manu decerpi iubent & iuxta cinctus alligari. Inde & VERB. Βουβωνιάω,ῶ,Bubone laboro, Laboro tumore circa inguina. vel simpliciter Tumore laboro. vt βουβῶν dicitur non inguinum solùm tumor,sed aliarum etiam partium. Aristoph.Ran.Τοὺς ἔπειτα γὰρ τοὺς τῶν περὶ βουβῶνιῶν, tumores & inflammationem in renibus sentio. Apud Suid.idẽ locus extat, qui βουβωνιᾷ exp. φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας. Apud Hes.verò habetur ET Βουβωνιασκόπης,expositũ ἐ βουβῶν ἐπᾴδων, Qui bubones incantat.hoc est Qui bubones inflammatos inspiciens, carmine aliquo eos incantat, & malum se amoliturum eo pollicetur.
Βουγαῖος,t.1,c.810,g. & 803,f
Βουγλώσσ,t.1,c.773,d. & 827,c.ob.
Βουγλωσσος,t.1,c.773,d. Βουδάκιον,ib.e. Βουδίων,ib.
Βουδῶνας,t.1,c.773,f. Βούδορος, & Βούδορος,ib.e
Βουδρομέω,t.1,c.1050,a. Βουδρομία,ib.
Βουζυγία,t.1,c.773,f. Βουζύγιον,ib. Βούζυγον,ib.
Βουζύγης,ib.g. Hesych.βούζυγα quoque dici innuit pro οἱ ἐκ βόες ζεύγνυσι ὧν ἡνίοχοι. Nisi potius βουζυγεῖ aut βουζύγει scripsit,respiciens ad Sophocl. locum quem in βουζυγὴς citaui.
Βουθοίνας,t.1,c.773,g. Βουθοίνης,ib.
Βοῦθος ἀφεψητὸς, prouerbio dicitur ὅτι ἀπ' ἀνάγκην seu σωφρονεῖν ἢ πυγμῆς ἀγῶνι, teste Hesychio & Suida,à Butho quodam qui in Pythicis ludis vicit.
Βουθυσία,t.1,c.773,h. Βουθύσιος,ib.
Βουθυτῶν,t.1,c.774,a. Βουθύτης,ib.
Βουθύτης,ib.a. Βουτρόω,ib.c

Βουκᾶς, t.1,c.780,e. Apud Hesych.diuisim βουκᾶες, expositum itidem βουκόλος: secundum alios autem, θηρατής.
Βυκανῆ, Cypriī αἴτιον ἢ αἶδος vocant, teste Hesychio.
Βυκανιστήριον, τό, Buccina.v.l.quæ & Βυκανιστὴς afferūt pro Buccinator.

Βουκάπη, t.1,c.774,c.	Βυκάρδιος, ib.
Βουκέντης, ib.	Βύκειος, ib.
Βυκέφαλος, ib.d.	Βύκιος, ib.
Βύκερως, ib.c.	Βυκκεφάλας, ib.e
Βυκιφάλεια, ib.	Βυκιφαλίτης, ib.
Βυκίφαλος, ib.d.	Βυκιτίων, ib.e
Βύκλαξ, ib.	

Βουκόλεα, Hesychio ἀγέλαι βοῶν, Grex boum, Armentum. quod & βυκόλιον dicitur. In v.lex.Βυκολεῖον, Locus & sedes boum.

Βυκολέω, t.1,c.774,g.	Βυκόλημα, t.1,c.775,b
Βυκόλησις, ib.	Βυκολητὴς, ib.
Βουκολία, t.1,c.774,f.	Βουκολὶη Hesychio est καυλολογία.
Βυκολιάζω, t.1,c.775,f.	Βυκολιασμὸς, ib.g
Βυκολιαστὴς, ib.	Βυκολίζω, ib.f
Βυκολικὸς, t.1,c.774,f.	Βυκόλιον, ib.

Βυκολίνη, Hesychio est cinctus auris: procul dubio quoniā boues in modum pastoris confectatur.
Βυκολὶς, Pastoria seu Bobus pascendis apta. nam v.l.βυκολίδα interpr.Bobus pascendis aptam.

Βυκολισμὸς, t.1,c.775,f.	Βυκόλος, t.1,c.774,e
Βυκόρυζος, Admodū mucosus, ideóque Stolidus. Hesychio αἰσχρὸς, ἀσωτικὸς, vt βλιτόμυξος suprà.	
Βῦκος, t.1,c.780,e.	Βυκράνιον, t.1,c.775,g
Βύκρανον, ib.	Βυλαῖος, t.1,c.768,g
Βυλαρχέω, t.1,c.767,h	

Βούλβη, & Βούλβιον, apud Alexād. Trallianum legitur pro Latino Vulua.

Βυλεία, t.1,c.768,g. Ionicè Βουλὶη dicitur.	
Βύλλυμα, t.1,c.769,g.	Βουλβιάτιον, ib.
Βουλβίασμαι, ib.c & d.	Βύλβωσις, ib.g

Βουλβίτιος δίκη, t.4,c.710,d
Βουλευτέον, Consultandum, Deliberandum. Thuc.βουλευτέον ἐδόκει αὐτῖς.

Βουλευτήριον, t.1,c.770,a.	Βουλευτὴς, t.1,c.769,h
Βουλευτικὸν, t.1,c.770,a.	Βουλευτικὸς, t.1,c.769,h
Βουλευτὴς, ib.	Βουλεύω, t.1,c.768,h

Βουλέων, ὁ, Locus quò fimus cōgeritur agri stercorati. v.l. perperam pro βολεών.

Βουλὴ, t.1, c.767,b	
Βουλαγόρος, idem ac βουληφόρος, vt annotant v.l.	
Βύλλημα, t.1,c.766,d.	Βουλῆς, t.1,c.768,g
Βύλλης, t.1,c.766,d	

Βουλητὸς, Volendus, Quem velle oportet seu decet.
Βουλητικὸς, ὴ, ὸν, In quo sita est ἡ βούλησις. seu Voluntarius.

Βουλητὸς, t.1,c.766,d.	Βουληφόρος, t.1,c.767,h

Βουλία, Consilium. Affertur enim ex Herodoto ἐκ βουλίης, pro, Consilio. Ionicè itaque dicitur pro βουλὴ.

Βουλιμία, t.2,c.711,a. & t.3,c.149,c.ob.	
Βουλιμιάω, t.2,c.711,f	
Βύλιμος, ibid.a.& t.3,c.149, c.ob.	
Βουλιμώδης, t.2,c.711,f	

Βουλὶτης, est ἀνὴρ quidam, de quo vide Athen.l.3.

Βύλλημα, t.1,c.765,d.& t.3,c.481,a.ob.	
Βουλυτὸς, t.1,c.775,h	

Βουμαὶς, Hesychio est herbæ species: forsan cuius amore boues veluti insaniunt. nisi forte sit quæ bobus insaniam inferat, vt τὸ ἱππομανὲς equis.

Βύμαδος, t.2,c.767,g.	Βυμασὸς, t.1,c.776,a.& t.2,c.767,g
Βουμαλία, t.1,c.776,a.	Βουμάλιος, ib.

Βουμάστης, apud Ætolos ὁ ὅτι ζωσὴν πλεκομένης, teste Hes. Qui nimirum boues mactandos velut admetitur.

Βυμολγὸς, t.1,c.776,b.	Βυμωκαὶ, ib.

Βύμωσι, ib.
Βύνασος etiam in v.l.affertur pro Βόνασος: sed fine autoris vllius testimonio.
Βύνβρος, Magnus hinnulus, Grandis & adultus hinnulus. In fab. Æsop.βουνίβου ἀδεσποτότερος.
Βουνιτῆαι, apud Suid.in manuscripto etiam codice legitur expositum τοῖς βουκόλοις, τοῖς βυπαλάταις, Bubulcis, Boum agitatoribus. infrà Βονίτηαι, Doricè.

Βουνιὰς, Βύνιον, Βυνὶς, Βυνίτης, Βουνοβατέω, Βουνοειδὴς, Βουνοπατῶ, vide in sequ.Βουνὸς.
Βύνομος, t.1,c.776,b. Apud Hesychium legitur & βουνίμαι, expositum ἐλαύνειν.
Βουνὸς, ὦ, ὁ, Collis, Tumulus, Cliuus. Epigr.lib.1,in deformes,— ἰὼ σὲ ὅτι βουνὸν ὑψηλὸν τύμβῳ, κἀπὶ τοῦ ἐσφόμεθα. Exponitur etiam Cumulus, Aceruus. Hesychio verò βουνοί sunt βωμοὶ, Aræ seu Altaria: quo teste βουνὸς Cyprijs dicitur τάβας. INDE Βουνοβατέω, Per colles gradior seu incedo. ET Βουνοειδὴς, ἐος, ὁ ἢ, ὴ, Colli similis, Tumuli speciē gerens, Cliuosus. vt βουνοειδὴς τόπος. ET Βουνοπατέω, ῶ, Colles calco, id est Per colles gradior seu incedo. vnde in Epigr.infin βουνοπατῆν: pro quo aliqui βουνοβατῆν legunt. Derivatum inde PRAETEREA Βουνώδης, significans Collibus seu tumulis frequens, Cliuosus: vel etiam idem cum βουνοειδὴς. ITEM Βύνιον ET Βουνιαὶς: quorum vtrumque napi genus est. Ita enim Plin.l.20,c.4, Naporum duas differentias & in medicina Græci seruant. Angulosis foliorum caulibus florens, bunion vocant. Alterum genus bunias appellant, & raphano & rapo simile: seminis præclari contra venena. Meminit vtriusque horum & Dioscorides: bunii, lib.4,c.114: buniadis, l.2,c.136. Sed si ei credimus, bunion ex naporum genere non est. quamobrem & à buniade ipsum, veluti longè diuersum, separauit: buniadem autem, veluti affinem, inter γογγυλὶδα & ῥαφανίδα genera interiecit. quemadmodum Athen.quoq; lib.9, dicit πλὴν ῥάφου siue ῥάπυ & πλὴν ναπῦ σφόδρα παραπλήσιόν βουνιάδα, similes inter se esse: afferens & Nicandri quædam ex Georg.locum in quo βουνιαὶ inter γογγυλίδα & ῥαφανίδα ponitur media: addensque, Theophrastum βουνιάδα quidem non nominare, sed quandam γογγυλίδα vocare ἄρρενα, & fortassis hanc esse πλὴν βουνιάδα. Gorræus buniadem esse dicit napi alteram speciem, olim omnibus, nunc paucis notam. cuius radicem dici in altum valde crescere, & in rotundum extuberare: vn de nomen Græcos ei indidisse, qui βουνοὺς appellent colles & loca verrucosa. Idem Gorr.ex Dioscor.refert βύνιον à quibusdam vocatum fuisse etiam τὸ ἀφεστηκὸς. A superiore verò bunio DICTVS Βουνίτης οἶνος apud Dioscor.l.5,c.56.quem ibidem vocat οἶνον ἀπὸ βουνίου σταφυλόφυτον. Hoc vinū intellexisse videtur Plin.quū l.14,c.16,scripsit, E napis quoque vinū fit. x I denariorum pondere in sextarios binos musti addito. Nam bunion esse napū vult, seu napi speciē, vti suprà docui.atq; adeo pro eo quod Dioscor.l.4,c.115, dicit ψευδοβούνιον habere φύλλα βουνίῳ ὅμοια, ipse lib.24,c.16, sic interpr.Pseudobunion napi folia habet. Rursum à Βουνὸς EST Βουνὶς γῆ apud Æschyl. teste Hesych.quod interpretantur Terra collibus frequens, vt idem sit ac βουνοειδὴς γῆ.
Βύπας, t.1,c.776,c. & t.3,c.13,f
Βύπαλις, Multam luctam habens vt in Epigr.legimus αἰὲν θλασσομένης βυπάλιος, Certaminis multæ luctæ, Certaminis in quo maximopere luctandum est. At Βουπαλίδες, Hesychio sunt αὐλητρίδες, tibialia.
Βύπαλος quoque, significare videtur Magnum luctatorē. Hesych.tamen βύπαλον generalius exp.μέγα: at Suid.βύπαλον interpr.ὄνον, in hoc loco Aristoph. οὐ νὴ Δία πρὸς γάμους Τυπτὸν δὶς ἢ τρὶς ἔκφερ' ὡς τὸν βουπάλου, Φοιλὼ δ' οὐκ ἔχει. Cui loco subiungit & hunc Hipponactis, λαβεπὶ μου θῆμα τὸν, κἀφ' βουπάλου τὸ ὀφθαλμόν. Possis & Bonis modo stupidum interpretari, vt βουβάρου. At Βουπάλιον est nomen proprium.

Βουπαμμων, t.1,c.776,d.	Βύπινα, t.3,c.149,c
Βουπλάτης, t.1,c.776,d.	Βουπλάσιος, ib.
Βύπλευρον, ib.e.	Βυπλήγων, ib.
Βουπλὴξ, & Βύπληξ, ib.	Βουπόμιον, ib.f
Βουπόλιον, ib.	Βούπορος, ib. Βύπρηστις, ib.

Βουσσίονες, Hesychio sunt κρημνοὶ μεγάλοι ἢ λόφοι, Præcipitia magna & colles. Sed scribendū forsan βυσσῶνες.

Βούσσορος, t.1,c.776,h.	Βούσσορος Suidæ, t.3,c.1608,f.ob.

Βούσπιον, herba dicta trifolium, teste Hesychio.
Βύσσκανος, SIVE Βόσκανος, Fructus qui clauditur spathe siue elate, id est Palma suo inuolucro inclusa. Dioscor. lib.1,cap.151, ὁ ἐσκεπασμένος ὑπ' αὐτῆς κάρπος, ἐλάτης καλ-

λῦται, ὥσπ' ἐκίων δὲ βόεσσιν. Pro quo Βόεσσιν paulo post scriptum βούεσσιν in Ald.editione, mihi φορὶς ὥσπερ ἢ ὁ βούεσσιν.

Βουῤῥῆνα, Burrhina: fons in insula Co, fluens è petra quadã longè spectantibus narem bouis præferente. Meminit Theocr.& Eust.comment.in Dionys.Afri περιήγησιν, vbi simplici ῥ scribitur.

Βούρυχες, Hesychio ἰχθὺς κατώδης: forsan à bubulo aut magno rostro. Infrà Βεύγιες quoque est cetaceus piscis.

Βουρυτὸς, eidem est πεπαμὸς μάλα ῥᾴδιον ἔχων, nimirum παρὰ τὸ βοὸς ῥέειν, quoniam vehementi & magno cursu fluat.

Βοῦς, t.1,c.772,g. & t.3,c.230,a.ob.

Βουσὶ, Hesychio δούλοις, Seruis, Famulis. Βουσία, vide apud eundem.

Βουσάθμιον, t.1,c.777,a. Βούσαθμον, ib.& 1740.b.ob.

Βουσάτη, Strabulum boum, Bubile. Hesychio βουσταθία, ἢ ἁπλῶς βοῶν στάσις: item μαίστη & πάτνη. vt βουσάτη quoque ei est μαίστη.

Βουσάτιον, t.1,c.777,a. Βούσατος, ib.

Βούσυκα, Hesychio sunt τὰ μαλάκια σῦκα, Fici bouis instar magnæ.

Βουσροφηδὸν, t.1,c.777,a

Βούταλις, Butalis, in Fab. Æsopi. At Βουτάλιον, nomen proprium.

Βούτημος, t.3,c.1391,h

Βουτίη, Hesychio est μέρος πρῷρας νεὼς, nimirum φωλεὸς ὁ τὸ πηδάλιον διατείνεται, pars nauis longæ ad quam gubernaculum religatur. Item μαίστη, & πάτνος τῆς βύρσης, scutica & bouinæ pellis tensio. Significat verò & μάχην & ἁψίδας, teste eodem.

Βούτηρος, eidem est ὁ ζωχρὸς ὁ παχύς.

Βούτης, Doricè pro βουτὴς dicitur. Suidæ est βουτόμος, Bubulcus. vt Hesychio quoque Βούται sunt βουκόλοι, νομεῖς, βοτῆρες.

Βουτιλίων, t.1,c.777,b

Βούτης, t.1,c.780,d. Hesychius βούτης exponit non solùm βουκόλους, sed etiam βοσκήματα. Eidem βούτης est non tantùm ὁ βουκόλος, verùm etiam ὁ τῶν Διιπολίων τὰ βουφόνια ἁρῶν. Eodem teste βούτης à Cydoniatis dicitur ἐείγανος. Est alioqui & nomen proprium cuiusdã qui Athenis πρῶτ' ἀρκτεύειν ἔμελε: cuius nepotes & posteri dicuntur Βουτάδαι & Ἐπιβουτάδαι, quasi ἀληθινοὶ Βουτάδαι, nam τὸ ἐπὶ significat ἀληθῶς, verum. Suidas ex Harpocratione.

Βουταίνεσε, apud Hes. est θερμὸν αἰθέρα παρέχουσι. sed perperam (opinor) pro βουταίνεσε.

Βούτημος, t.1,c.777,b

Βυτὶ, Hesych. teste sunt Loca apud Ægyptios in quibus mortui ponuntur, Mortuorum conditoria.

Βούτημον, t.3,c.1391,g. Βούτημος, ib.

Βούτορος, t.1,c.777,b. Hesych. βούτορον exp. etiã ὁδὸν, αἰσχρὰν. Viam, Semitam.

Βουτῶρος, t.1,c.777,b

Βουτρωτὸν, Hes. esse dicit ὄρυβον: forsan quia bubus comedendus apponitur.

Βούτυπος, t.1,c.777,b. Βουτύπεως, ib.c

Βούτυρον, t.1,c.777,c.

Βύτυρος, herbæ genus, vt Hes. tradit ex Dionysio

Βουφάγος, t.4,c.3,d.

Βουφαρος, t.1,c.777,c. Apud Hes. legitur, Βουφάρας, λῃστάς.

Βούφθαλμον, t.1,c.777,c. Βουφονίω, ib.d

Βουφόνια, ib. Βουφόνις, ib.

Βουφορβέω, ib.c. Βουφόρβια, ib.

Βουφορβὸς, ib.

Βουφόρτων, in Epigramm. pro πολυφόρτων: apud Suidam, βουφόρτων καὶ ἐκατὸν ἀκατίων, Onustarum valde grauibus farcinis.

Βουχανδὴς, Bouis capax. Βοῦν χανών. Suid. ex Epigr. Βουχανδὴς ὁ λέβης. Hesych. Βουχανδία generalius exp. πολυχωρία. quæ enim bouem capere possunt, eadem & multa capere. Apud eundem legitur, Βουχάνδια, ἢ μέγιστα λέβητα: sed vereor ne mendosè pro Βουχανδία.

Βούχαμα, apud eundem legitur expositum φρύγημα.

Βόω, t.1,c.780,g

Βοῶν, Atticè pro βοῦν seu βοάσομαι.

A Βοὼν, in vulg.l. dicitur esse Custodia apud Alexandrinos. Hesychius verò βοῶνα exponit ὁδὸν: afferens & βοῶνας pro αἰχμαλώτους.

Βοώπης, t.1,c.778,a. Βοώπις, ib.

Βοωνία, Cretensibus est αὐλὴ βύρσης, teste Hesych.

Βοώπης, t.1,c.778,a. & t.2,c.1394,c

Βοῶπις, ibid.

Βοωτὴν, Laconibus est ἀροτῆρα ὑπὸ ζεύγεος δύνη, teste Hesychio. Simpliciter pro Arare, seu iunctis agitatisque bobus arare, Hesiodus accipit, quum in Ergos iubet —γυμνὸν ἀπείρονα, γυμνὸν δ' βοωτῆν. Vbi tamẽ Proclus βοωτὴν accipi posse ait non solùm pro ἀροτεύειν seu βοηλατεῖν, sed etiam pro βοῦς βόσκειν.

Βοώτης, t.1,c.778,b. Βοωτὸς, t.1,c.761,f

Βοώτης, t.1,c.778,b.

¶ Βραβεία, t.1,c.785,b. Βραβεῖον, ib. Βραβεύμασι, ib.a

Βραβεὺς, t.1,c.784,d. Βραβευτὴς, t.1,c.785,a

Βραβεύω, t.1,c.784,f. Βράβυς, ib.e

Βράβυλα, τὰ, scholiastes Theocriti esse scribit τὰ κοινῶς κοκκύμηλα ἔνιοι Δαμασκηνὰ, Pruna Damascena: vt Suidas quoque τὰ κοκκύμηλα Δαμασκηνά. Clearchus apud Athen. lib. 2, dicit Rhodios & Siculos βράβυλα nominare τὰ κοκκύμηλα. Theocr.certè ita vocauit Idyll.7, sic canens, Ὄρταλιξ βραβύλοισι κατιβρείθοντι ἐοικώς. Et Idyll.11, Ὅσσον ἔαρ χιόνος, ἔσσον μᾶλον βραβύλου λίθου. Quos duos locos Athen.quoque ibi affert, addens & hæc, hoc ἀκρόδρυον esse quidem μικρότερον τῶν ὀξυρρύγχων κοκκυμήλων, τῇ δ' ἰδιότητι τὰ αὐτὰ, πλὴν δριμύτερα. Ibidem ex Seleuci Γλώσσαις refert, βραβύλα, πλὰ. κοκκύμηλα μάδρυα, eadem esse ac τὰ μαδρυα quidem dici veluti μαλόδρυα: τὰ βραβύλα autem dicta quòd sint ἁπαλὰ & τὰ βορὰν ἀπβάλλοντα: πλὰ autem, veluti μᾶλα, teste Demetrio Ixione in Ἐτυμολογίᾳ. Eadem propemodum ex Athenæo referunt Suidas, Etymol. & Eust. apud quos notandum est scribi βράβυλα per υ in penultima: existimantes procul dubio sic nominata quòd sint τὰ βορὰν ἀπβάλλοντα πλὰ, t. μᾶλα. sed eam scripturam non vsquequaque veram esse, Theocriti verba docent. At Βεράβυλος Hesychio est εἶδος φυτῆ εκαιοῦ. Plin.quoque brabylam plantis annumerare videtur, quum lib.17,c.8,dicit, Brabyla spissandi vim habet, cotonei mali modo: nec amplius de ea tradunt autores.

Βραγὲς, Hesychio ἅλας, Palus.

Βραγχαλίες, t.1,c.791,g. Βραγχάω, ib.

Βραγχία, Hesychio ἡ ἀδενώδης χάλαζα ἐλαφρὰ: nimirũ Raucedo seu Rancitas.

Βραγχώδης, ἡ, est πάθος φωνῆς παρὰ τὴν χαλάζωσιν: ἔστιque μόριον τῆς φάρυγγος. quo malo correptis sub' ἀδένωσιν τῶν φλεβῶν παρειδίων, vt Suid.tradit in voce Διαῤῥοια. Hesych. id βραγχὺς vocat.

B Βραγχία, t.1,c.791,f & h Βραγχιάω, ib.g

Βραγχιάζουσα, ib.h. Βραγχιὰς, Branchiæ, Raucæ. v.l.

Βραγχώδης, t.1,c.792,a

Βραγχὺς, Hesychio τὸν καταφερόμενον τοῖς ὠσὶν. Habes proparoxytonon βράγχος in loco quodam Theophr. quem in Κατακρημνίτην attuli t.2,c.420,d, vnà cũ Plinii interpretatione. sed id suspectum est. At plur. τὰ βράγχια, siue βραγχία, vide paulo antè sua serie.

Βράγχος, t.1,c.791,g. Hesychius βράγχος esse dicit suis νόσημα περὶ τὸ στόμαχον γιγνόμενον, ὅταν τις μείζονα ἄρτον ῥήξῃ. quod βράγχω appellat Suid.

Βράγχω. Laqueis irretitus captusque hæreo. Hesychius enim βραγχόντες exp. βρόχοις ἁλόντες.

Βραγχώδης, t.1,c.791,g

Βραδάμανθος, Æolico pleonasmo pro Ῥαδάμανθος.

Βραδαίζει, Hesychio ῥιπίζει, πνεύματι. forsan ex βραδάνει.

Βραδεῖα, Tarda: ex masc.ul. Βραδύς. Significat etiam Tarditas, si vulg.lex.credimus.

Βραδίων, t.1,c.785,f. Βράδιον, ib.

B Βράδιστος, Tardissimus: irregul. superl. ex Βραδὺς, pro Βραδύτατος. poetæ pro eodem & Βράδιστε dicunt, metri causa trajectis literis.

Βραδὺς, t.1,c.785,h

Βραδὺ, Tardum. τὸ βραδὺ, substantivè interdum pro ἡ βραδυτὴς, Tarditas, Cunctatio, Mora: apud Thucyd.

& Plat.De leg.

Βραδυγλωσσος, t.1, c.855, g. Βραδυδινής, t.1, c.1019, f

Βραδυκαρπος, Tardos seu seros reddens fructus.

Βραδύνεια, t.2, c.1066, b.

Βραδύνους, siue Βραδύνους, ib.

Βραδύνω, t.1, c.785, h

Βραδυπειθής, Qui tardè, ideóq; ægrè, sibi persuaderi sinit: seu Tardè ægréque parens. Ex Nonno & Βραδυπειθὴς φωνὴ affertur pro Vox quæ tardè auditur. quam nimirum aliquis Βραδέως πείθηται & persuaderur.

Βραδυπνέω, ῶ, Tardè coquo: & peculiariter Tardè concoquo cibum in ventriculo. vt apud Dioſc.l.5, c.49, de vino ab Sinthite, χρήσιμος Βραδυπνοῦσι. tardam enim concoctionem accelerare putatur.

Βραδυπνία, t.3, c.218, b

Βραδυπλοῶ, Tardè aut vix nauigo. vt vento contrario. Ita v.l.ſed ſcribendum potius Βραδυπλοῶ.

Βραδυπορία, t.3, c.171, c. Βραδύποους, ib.d

Βραδύπους, Tardipes, Catullo: Tardigradus, Ciceroni. id eſt Tardo & lento pede progrediens. vt Βραδύπους βουλὴ in Epigr. Affertur & Βραδύπουν ἀοιδὴν ex Euripide pro Tardum accelerabo pedem. Sed ibi ſubſtantiuum aliquod deſideratur, vt πόδα, βάσιν, ἅλμην, aut aliud ſimile.

Βραδύς, t.1, c.785, d. Βραδυστιλής, t.3, c.819, h

Βραδυστιλος, ib.& 810, b

Βραδυτάτα, aduerb. Tardiſſimè, Lentiſſimè. apud Ariſtot. ex ſuperl.maſc.generis Βραδύτατος, Tardiſſimus, Lentiſſimus.

Βραδύτερος, Tardior, Serior. Βραδύτερον ἅλκειν aduerb.apud Plat.epiſt.7, pro Lentius trahere.

Βραδυτής, t.1, c.785.g.

Βραδύτοκος, Tarde ſeu serò pariens, Partu tardus.

Βραίδιον, Heſychio eſt ἀδυνάτως, Impotens.

Βραίζω, t.1, c.786, b. | Heſychius Ζραίζειν eſſe dicit τὸ ἰσχνὸν ὀδύρεσθαι, Tacitè lamentari.

Βραθυ, s i v e Βράβυς, herba quæ Sabina ſiue Sauina dicitur Latinis: Græcis alio nomine Βραθέρον, Βάρον, Βράθυμνον, vt eſt apud Dioſcoridem lib.1, cap.105, & apud Apuleium in lib.De nomin.& virtut.herb. Quidam & βράθυμνον vocari aiunt. Plin.libro 14, cap.11, Herba Sabina, brathy appellata à Græcis, duorum generum eſt: altera tamarici ſimilis folio, altera cupreſſo. Quare quidã Creticam cupreſſum dixerunt.

Βράκαλον, Heſychio ῥόπαλον, Fuſtis.

Βράκανα, eidē ἄγρια λάχανα, Syluestria olera. Suidæ ἄγρια δ' ἐστὶν τὰ λάχανα.

Βρακιάς, idem Heſych.dici ſcribit τραχὺς τόπος, Loca aſpera.

Βρακῶ, eidem eſt σωπάω, Intelligere: afferenti & mox βρακὼς pro σωπὼς. Sed ſuſpectius hoc eſt.

Βρακὼς, eidem ſunt αἰαξυρίδες, Bracæ.

Βράκτης, eidem Heſ. δρέπανον, κλαδευτήριον, Falx putatoria.

Βράκυς pro ῥάκος, t.3, c.718, c. At Βρακὺς, Heſychio eſt κάλαμος & ἱμάτιον πολυπλές.

Βρεμύομαι, Iraſcor, Per iram clamo: Mugio vt vnda maris. v.l.Sed ſine vllius autoris teſtimonio.

Βρέμμα, in iisdem vulg.lex.affertur cum hoc Nicandri ex Alexipharm. teſtimonio,— χαμαιλαίης Βλάπτω πηγάνιόν τε πίσις σὺν Βρέμμασιν ἅμβλων. Sed reponendum eſt βάμμασιν, ex vet.etiã & manuſcripti codicis autoritate.

Βρέξαι, Heſychio συναβῆναι, δακεῖν, κατασπεῖν.

Βρέξις, Vox, Fama. Ex Eurip. Fortitan à βρέχω ſignificãte ἠχὴ niſi potius ſcribendum βαξις.

Βρεπίδιον, Heſychio ἐσθίειν, χρῆσθαι, αἰσχύνεσθαι, τῷ στόματι ἕλκειν, ἢ σπαίζειν, Edere, Occulere, Ex oculis tollere, Ore trahere, aut Ingemiſcere.

Βρέπτη, eodem teſte Italis eſt κράμβη, Braſſica.

Βρέσμα, t.1, c.786, c

Βρεσμαῖος, Qui ſit cum βρέσματι, aut Βρέσμαν ſimilis. vt βρεσμαῖαι σταμνοί, qui & Βρέσται.

Βρεσματώδης, t.1, c.786, d. Βρεσμὸς, ib.c

Βρέσται, ib.b. Βρέσται, t.1, c.785, g

Βρέσται σταμνοί, Ariſtoteli de mundo ſunt οἱ ἄνω ῥιπτούμενοι καὶ κάτω κατ' ὀρθὰς γωνίας. Pro quibus Bud.Surſum verò deorſumque ad angulos rectos iactantes, βρέσται vocãtur, à ſimilitudine aquæ efferuescentis. Iidē & Βρεσμαῖαι dicuntur, quia βρεσμῷ modo fiunt.

Βρεττίαι, Elei Θρύαι vocant, teſte Heſych.

Βρεττίει, idem iisdem eſſe dicit ῥαίζει ἀπὸ νόσου, Conualeſcit, Meliuſculè habere incipit.

Βρεττίχεις, idē Heſych.dici tradit ὑπὸ βατταρίχων, per metathelin.

Βρεττίων, eidē πληθύων, βαρύων. Atticè etiam dicitur pro βρέσται.

Βρεττανᾶδαι, idem dici tradit ὅτι τὰ κλαίοντα παιδία, ἀπὸ μίμημα φωνῆς. Latini id Vagire dicunt.

Βρεύκας, idem eſſe ait ἀκρίδας, Locuſtas.

Βρεῦλα, eidem φλὶψ, Pediculus.

Βρεῦλον, eidem eſt καῦλον, Cauum.

Βρεῦνα, eidem eſt κάλη, κύτις, σπυρὶς κάλη, Ramex, Veſica. At Βρευνία, τὰ κοιλώματα τῆς γῆς, eidem Heſ. Cauernæ, Cauitates terræ.

Βρευρών, vide in Βαυρανία ſuprà.

Βρεωδῶσι, Heſych.κεκραγυῖα, Vociferans.

Βρεχαλίω, ῶ, Reſono, Strepo. Βρεχάω.v.l.

Βρέχαλον, Heſych.exp.χρεμπτόμενον, Hinnitũ. forſan ex Βρέχω.

Βρεχμα, & Βρέχμα, t.1, c.787, f

Βρεχμὸν, vide in Βρέχω. Βρεχμὸς autem, à βρέχω eſt.

Βρεχόμενος, t.1, c.787, h. Βρεχόμενον, t.1, c.788, b

Βρεχμονὶς, ib.

Βρεχμὸς, Breuiſſimus. Interdum & Minimus ἐλάχιστος.

Βρεχμὸν, t.1, c.788, a

Βρεχμαζόντων, Heſychio χρεμπτίζοντων, Hinnientes.

Βρεχμᾶνες, gymnoſophiſtæ quidam apud Indos. de quibus Suidas, item Strabo, Philoſtr. & Porphyr. Platonicus. Meminit & Plinius.

Βρεχύβιος, t.1, c.737, g. Βρεχυβιότης, ib.

Βρεχυβιώτης, ib. Βρεχύβολος, t.1, c.799, f

Βρεχύδρομος, t.1, c.1050, a. Βραχυκαταλλαγὴ, t.2, c.691, f

Βραχυκαταλλακτὴς, ib. Βραχυκωλία, t.2, c.516, c

Βραχύκωλος, ib.b. Βραχυλογέω, t.2, c.632, c

Βραχυλογῆσαι, Breuibus verbis, ſeu breui oratione vtēdũ.

Βραχυλογία, t.2, c.632, d. Βραχυλόγος, ib.

Βραχυλὶς, Heſychius exponit βραχυπλοῦν, μικρὸν, Breuem, Paruum. At Βραχύλα, oppidum Cretæ: cuius ciuis Βραχυλαῖος.

Βραχυμέρεια, t.2, c.850, b. Βραχυμερὴς, ib.

Βραχυμηνὶς, Breui temporis ſpatio laborans. ὁ βραχὺ μοχθῶν Hippocr.Epidem.lib.2, οὕτω καὶ πᾶσα αἰκαθύστης ἐν βραχυμηνίῃσι ἔσται.

Βραχυμυθία, Breuiloquentia. Βραχυλογία.

Βραχυπνοὰς, Breuiandi ſeu abbreuiandi vim habens.

Βραχύπνοια, t.1, c.788, a

Βραχύτονος, Breuis tergo, Breue dorſum habens.

Βραχύτερος, t.2, c.1316, c. Βραχυβραγχία, t.2, c.691, h

Βραχυβραγχίαν, ib.

Βραχυτόους, s i v e Βραχύτους, Breues ſimul tardóſque ſpiritus ducens. Galen.enim apud Hippocr.Epidem.3, annotat, βραχύτονον proprie dici eum qui κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέρην οὐ βραχὺ μόνον ἀλλὰ καὶ ὀξὺ πολλοῦ χρόνου τὸν ἄνθρωπον αἴρει ὀξὺ τῷ λαρυγγος ὀπαιωρᾶται: seu qui μόνον μακρὸν, ἀλλὰ καὶ ὀξὺ πολλοῦ αἰωρεῖ. cui opponitur ὑμαμύτονος apud eundem Hippocr.

Βραχύτορος, t.3, c.171, e

Βραχυπότας, Breui tractu bibentes, Parum potantes. Hippocr.Prorrhet.l.1, οἱ φαυλότατοι βραχυπόται. Iidem & Βραχύποτοι dicuntur. Galen.comment.3, in Epidem.l.3, βραχυπότης ἰσχὺς ἔστι ἡ βραχὺ ἢ ὀξὺ πολλοῦ πίνουσι δὲ πῶς βραχὺ μὲν, ἀλλὰ συνεχῶς πίνει, τοῦτον ἁπλῶς οὐκ ἂν εἴποις βραχύποτον, ἀλλὰ μετὰ βραχὺ πίνοντα.

Βραχυῤῥιζία, t.3, c.709, d. Βραχύῤῥιζος, ib.

Βραχὺς, t.1, c.787, a

Βραχυστιλιχες, Qui breui ſeu paruo caudice eſt.

Βραχύστομος, Qui breui ore eſt, vel paruo orificio. Plut.De aud.ἀγνοοῦσιν οἱ βραχυστόμοις καὶ πικαῖοις χαλκοῖς αἰτιώμενοι τὴς ἰσχνότητας, ὡς μόλις μὲν ἐκδιδόντα χόμβοι τοῖς λόγοις, ἀσφαλῶς δ' ἅμα καὶ βεβαίως περαίνης: de Cleanthe & Xenocrate, qui τῷ συχνολογεῖν videbantur eſſe βραδύτεροι τῷ μανθάνειν.

Βραχυσύμβολος, t.1, c.703, f

Βραχύτατος, Breuiſſimus. Xen. ὁ βραχυτάτῳ (λόγῳ) δηλοῦ dicit pro Breuiſſimis verbis declarare. A

Βραχυπλεύς, t.3.c.1372,e. Βραχύπους, t.1,c.788,a

Βραχυπρόσωπος, t.3,c.1393,a. Βραχύπους, ib.

Βραχυτράχηλος, Qui breui collo eſt.

Βραχύτριχος, t.3,c.1751,h

Βραχυφεγγίτης, Breue vel exiguum lumen præbens: ἐλητροφαὴς Suidæ, afferenti hoc hemiſtichium, Καὶ βραχυφεγγίτου λύχνου σίλας.

Βραχύφυλλος, t.4,c.148,g. Βραχυχεῖλος, t.4,c.644,g

Βραχύωτος, Breues habens auriculas. vt βραχύωτος κύων apud Athen.l.11. B

Βρέχω, verbum ὠνομασπουδμένον, ſignificans ἠχῶ, Sono, Sonitum ſeu crepitum edo, teſte Etymologo. Frequenti apud poetas in vſu eſt aor.2 βρέχε pro ἔβραχεν, id eſt ἤχησεν, ἐψόφησεν. Heſiod. ἀμφὶ δὲ οἱ βρέχε πύκα. pro quo & ἔρεβεν dicunt eadem in re. Hom. Iliad.1, — μέγα δ' ἔβραχε τεῦχος ἄξων βελτοσύνῃ, crepuit gemuitq; ſub pondere. Inde infin. βραχεῖν: quem Heſychius exp. ἠχῆσαι, ψοφῆσαι, Sonare, Strepitare, Crepitare.

Βρίγμα, t.1,c.790,f

Βρικίω, Heſychius dici ſcribit τὸν Βρίκωτα, τὸν Βεῖγα. hoc eſt τὸν Φρύγα. nam Βεῖγες dici τοὺς Φρύγας. At Βρικίνδαι eodem teſte apud eoſdem Phrygas, dæmones ſunt qui & Βεργικίνδαι. D

Βρίμβος, eidem eſt ἴμβρυον: forſitan prò βρέφος.

Βριμεῖ, idem exp. ἠχεῖ, φωνεῖ, σίζει: item ἀπειλεῖ & παίσσει. à them. βριμάω.

Βρίμω, t.1,c.788,b. Reperitur & paſſ. βρίμομαι. Heſychius enim βρίμαται affert pro ἠχεῖ, ψοφεῖ: addens etiã ἐσερήσαται.

Βρίνδιον, Heſychius eſſe dicit ἴλαρον, Ceruum. Vide & in Βρεντέσιον. C

Βρυθιαὶ, idem Heſ. exponit αἰθυιαὶ. Florido. Sed Βρυθιὰ eſſe dicit ῥιζαριά τινα οἷς ἐρυθραίνονται αἱ γυναῖκες τὰς παρειάς, radiculas quaſdam quibus mulieres ruborem conciliant genis pallidioribus, vt ſunt auchuſa & φοίνικι. fucus. Etymol. habet Βρυθία. ITEM Βρίθιον eſſe tradit μύρον παρὰ Βάκχαις: nonnullis αἰθυῖον μύρον. Floridum ſeu Floreum vnguentũ. pro quo infrà ex Euſt. Βρίθιον, in Βρίνθος.

Βρυθιξ, eodem Heſychio teſte, Cypriis eſt θριδακίνη. Athenæus verò lib. 2, ex Nicandri Colophonii Γλωσσῶν 2, Βρίνθη dici refert apud Cyprios τὴν θρίδακα, Lactucam.

Βρίνθος, vt idem Heſ. tradit, eſt auis quædam quam nonnulli κεστρῶν vocant. Sunt qui anatem eſſe putent, Plinium fortaſſis ſequuti. Is enim hæc Ariſtotelis, Hiſt. animalium lib. 9. cap 8, ἐπὶ οἱ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ζῶντες, τολμῶσι ἀλλήλους· οἷ βρίνθος καὶ λαγώς: ſic vertit lib. 10, cap. 74, Diſſident inter ſe aquaticæ, anates & gauiæ. |Βρίνθος dicitur etiam ὁ τυμβος, vt eſt apud Heſychium: vel potius ὁ τύφος, Faſtus, Arrogãtia. nam Euſtath. pag. 695, τὸ βρίνθος ὅτι ὑφηφασίας accipi apud comicum tradit: indéque βρίνθιον dici μύρον τὸ φρεαδόμενον. Sic ſanè is etiã vſurpauit qui apud Athenæum ſub finem lib. 15 dicit, ἀτυμεσκοῦσι δ' ἐγὼ, εἰ καὶ πολλὰ ὅτι τὰ λιχθέντα, ἔβα δ' ἐβρίνθιον ὑμῶν τὸν πολὺν, ἀ φιλόσοφοι, ob faſtum & arrogantiam veſtram. taxantur enim multi philoſophi ὅτι τύφου καὶ ἀλαζονείας. Indéque eſt VERBVM Βριθύεσθαι, ſignificans Faſtuoſum & arrogantem eſſe, Superbire: vt Heſychius quoque βριθύεται exponit ὑφηφανεύεται, μέγα φρονεῖ, ἐπαίρεται. Ariſtoph. Nubibus, Ὅτι βριθὺν τ' ἐν πόλει ἄδεις, καὶ τὼ φθαλμὼ σεβαβίλλη, id eſt ἀπεμυκᾶς σεαυτὸν τῷ χνάλῳ, inquit ſchol. ſeu Faſtuoſè incedis, Superbè te infers, Superciliosa grauitate te infers. Cuius loci meminit & Plato in Sympoſio ſuo, ſub finem. Ibi enim Alcibiades dicit ſeſe Socratem ὡς τῷ ὄντι Δηλίου φυγῇ κάλλιστα διασῶσαι. nam illic cum Lachete, inſidentem equo. fuiſſe ἐμφρονα ac animoſum: deinde (inquit) ἔμοιγε εἰδέναι, ὦ Λεωσθένες, τὸν σὺν δὴ πόνῳ καὶ ἱππικῇ βριθύεσθαι. ὁπόταν καὶ ὠθηδὸν, βριθυόμενος καὶ τὼ φθαλμὼ σεβαβίλλων, πόλλα σεβαστῶν καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς πολεμίους, δῆλος ὢν παντὶ καὶ παῦρον πάρεσθαι, ὅτι οὐ πάνυ ἀφετὸν οὐπω τῷ ἀνδρὶ, μαλα ἐρρωμένως ἀμυνεῖται. Rurſum Ariſtophanes Pace, πόσον δ' ὑπὸ φρονήματος, Βριθύεται τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιεῖ. Vbi poſſis etiam interpretari Ira tumet, Indignatur: nimirum ſuperborum more, quibus facilè κεφάλαι ἐπάρατοι χόλῳ, putãtibus iniuſtè ſe læſos & contemptos fuiſſe. vt Heſychius quoque βριθύεσθαι exponit ὀμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, δυσχεραίνειν: addens etiam σεσεισθαι. Videtur verò & fremitus quendam ac murmuris ſignificationem habere. vt Eraſmus quoque apud Lucianũ βριθυόμενός τι vertit Magnum quiddam ſecum murmurans. atque adeo in vulg. lex. exponitur non ſolùm ſuperbio, Extollor, ſed etiam Fremo, Grauiter mecũ immurmuro, & Minabundè trahor. |Rurſum Heſych. βριθυόμενοι exponit ἐκβαπιζόμενοι, βυρσίνης: Euſtathius autẽ βριθύεσθαι, κατὰ τρυφὴν ἀλαζονικῶς. Meminit Etymol. quoque harum huius verbi ſignificationũ. βριθύεται enim exponit non ſolùm μεγαλαυχεῖται & ἐπαίρεται, ſed etiam θρυπτεται: addens ex Biſantini Χρησμοβίᾳ, βρίνθον eſſe vnguentum quoddam. quoniam autem οἱ ἀλαζόνες καὶ τρυφεροὶ ſolent μύρου χρῆσθαι, factum eſſe vt inde ἀπλῶς βριθυόμενοι dicerentur οἱ ὅπωσ' ποτὲ τῷ θρυπτόμενοι. Addit & hæc, βριθυόεσθαι eſſe τὸ ἴδια θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, δυσχεραίνειν· ἔστι τὸ μετὰ βάρους θυμοῦ, ὃ ἔστιν ὀργᾶν. Apud Heſychium rurſum legitur etiam Βριθωπεῖται, expoſitum αἴρεται, βαρύνεται, σεμνοῦται: à them. Βριθωόμαι, idem ſignificante quod βριθυόμαι.

Βριθωόμαι, & Βριθύομαι, vide in præced. Βρίθος.

Βρινὸς, Heſychio eſt τυμβὸς, Fundum: item τυμβος: & anus quæ & βρίθος nominatur.

Βριντοὶ, eidem ſunt βρονται, Tonitrus. At Βρεντέσιον, Italiæ oppidum eſt ad Adriam: ex eo nominatum quoniam ἔχει λιμένας κάρανον ἐλαφρὸν Φερεπικόν. nam βρέντα Meſapii appellant πλοῖα ἐλαφρὰ: & Cretenſes iidem πλοῖα κεραλοῦς τῆς ἐλάφου, teſte Etymologo, qui tamen prius dixerat denominatum eſſe à Brẽtro Herculis filio: mutuatus ea à Stephano. Sed prius etymon eo confirmari videtur quòd Stephanus πλοῖα Βρεντέσια ſiue Βρεντέσιον πόντος (quæ & ipſa ſita eſt in Adriatico mari) à Græcis vocari ſcribat ἐλαφρόδρους: cuius incolas à Polybio Βρεντεσινοὶ nominari ait, ab aliis Βρεντέσιοι, vt à Strabone quoque. Latini Βρεντέσιον appellant Brundufium: Βρεντέσιοι, ſiue Βρεντέσιοι, Brutiam.

Βρέπας, Simulacrum: εἴδωλον ſiue δάιμων, dictum ἀπὸ τῆ βροτοὺς ἐοικέναι, teſte Heſychio, & Ammonio, vt videbis t.2,c.1130,d. Ariſtoph. Equ. Θεῶν ἴδιον περιεπὼν τι σῶς βρέπας. Menodotus Samius apud Athen. lib.15, ἀθυμοῦντος ὄντος πόντῳ τῷ τεῷ, ἔχοις αἰσίαν τὸ βρέπας, καὶ ἄχαριστον τοῖς πλοίοις ἐμβαλέσθαι. Repetit ibidem aliquoties hoc vocabulum. Pollux tamen ipſum non admittit, vt nec δάιμων. Apud Heſychium legitur & dat. caſ. βρέπᾳ expoſ. ἀπιστεύματα. E

Βρέτιλα, Heſychio φοβερά: quo teſte & Parua locuſta ſic nominatur à Cretenſibus. Βρετίλιοι autem, ſiue Βρετανοὶ, populi quidam ſunt ad Oceanum inſulares: quorum regio Βρεττανία ſiue Βρεττανία dicitur & Βρεττανὶς νῆσος, à nonnullis etiam Πρεττανὶς. per π. Latini Britannos dicunt & Britanniam. Ab his & Βρεττανικὴ herba quædam apud Dioſcoridem lib. 4, cap. 3, & Plin. lib. 25, cap. 3, vbi & nominis rationem affert. F

Βρετία, ab Heſychio & Etymologo exponitur μίλανα & βαρβαρος: addentibus ſic denominatam κατὰ τὴν Βρεττίαν ἴσως. ac quantum ex Etymologo conijcere eſt, eſt epitheton picis. Brutiam picem appellat Plin. lib. 16, c. 11, vbi etiam deſcribit qua re ab alia pice differat. Βρεττίαν autem mentio facta paulo ante in Βρεντέσιον: quos Plut. vocat Βρεττίους.

Βρεφοκτονία, t 3,c.1651,c. Βρέφος, t 3,c.1650,f

Βρεφοτροφεῖον, t 3,c.1651,c. Βρεφοτρόφιον, ib.

Βρεφύλλιον, ib.d. Βρέχμα, t.1,c.790,f

Βρεχμὸς, ib. Βρέχω, t.2,c.789.f

Βρῆγμα, ατος, τὸ, Id quod tuſſiendo expuitur & ſcreatu eiicitur: τὸ μετὰ βηχὸς ἐκπτυόμενον, Galeno in lexico Hippocrateo, vbi ipſum citat ex libro 1 De morbis. ITEM Βράσσω (cuius verbale eſt ſuperius βρῆγμα) eſſe dicit τὸ μετὰ βηχὸς ἐκπτύειν, Tuſſiendo expuere & ſcreatu eiicere ſeu Excreare. ſed addit, quoſdam hæc ſine ρ ſcribere, nimirum Βῆγμα & Βάσσω. Heſ. quoque Βῆγμα apud Hippocratem eſſe dicit ἀποπτύσματα ἀπὸ βηχέως: verùm

Digitized by Google

βρίασιν exponit βλαχῶσιν, φωνοῦσι: de quibus dici addens. quo signif. & Βρισθήσομαι accipi innuit. Et ab illo βρίασιν est deriuatum βριχαιώλῳσι, quod idem exp. φωνοῦσιν ἢ χασμωμένοις.

Βρίσθήσομαι, vide in præced. Βρῖσμα.

Βρίσσαι, Hesychio βῶσαι. Βρισσαῖς, eidem ὁ Διόνυσος. forsitan quoniam ταῖς βρίσσαις ἥδομαι ταῖς βύσσαις amat, vt αἱ βλασταίναι quoque ἀπὸ τῆς βλαστῶν ἢ τοῦ βλαστῶν denominati putantur.

Βρίσσαν, vide in Βρῖσμα paulo antè.

Βρυτὶς, Hesychio ἀλεκτρυὼν ἀνεμώνης, Gallus anniculus.

Βρυχαιτᾶσθαι, vide in Βρῖσμα paulo antè.

Βεῖ, t.1, c.793, f

Βείαν, Hesych. esse dicit τὸν ἐπ' ἀγρῶν κώμον.

Βειαγχόνιον, Phocenses Ranam dicunt, teste Hesychio.

Βειάγχας autem, idem exponit βειαρῶς, Validè, Fortiter: item βεβδίως ἰαγχάζουσα. Sed pro hoc posteriore scribendum potius βειαχας, & exponendum βειαρῶς ἰαχαζουσα, ex Etymologo: qui ipsum τῆς βάχης esse epitheton ait, afferens hoc ex Soph. testimonium, ἐγὼ δ' ὑπὸ χερσὶν ἄγχι βείαχον. Pro Βείαχος autem, quod in v.l. exponitur Hastæ cuspis, scribendum foret potius σείαχος. Nam βείαχος esset potius ὁ βειαρῶς ἰαχῶν, idem cũ præcedente βειαχος & cum sequente βειπτυς.

Βειαρὸς, t.1, c.793, h

Βειαρόχειρ, Qui manibus est robustis & validis, seu Fortis manu.

Βειάω, t.1, c.793, g

Βειγις, vide in Βειξ.

Βείγινας, Brincus: Hesychio est ἰχθὺς κητώδης, Piscis cetaceus. id est è cetorum genere.

Βειγχώλῳσι, idem exp. ὀργιλόμενοι, μυκώμενοι, Irascentem, Mugientem.

Βείζα, pro ἴζα, t.3, c.718, c

Βειζω, F. ίσω vel ίξω, Posit cibum somno grauatus dormio aliquãtillum. propriè enim βείξαι esse tradunt τὸ μετὰ βαρὺν ὕπνον ἀναπαύσασθαι, generalius autem καθεύδειν. Homer. Il. λ, Εἰ δ' οὐκ αὖ βείζοντα ἴδοις Ἀγαμεμνονα δῖον. id est νυστάζοντα, καθεύδοντα, inquit Hesych. qui βείζει tamen exponit non solùm καθεύδει, sed etiam ἐνδίδωσι, πίεζει, κάμνει. Affert idem & pass. βειδῆς pro ὑπνώττας: & βειζω pro καθεύδω: si tamen non καθεύδω potius scripsit. INDE Βειζὼ dicitur ἡ ὠὸν ὕπνῳ μάττουσα, teste Athenæo lib.8: quoniam (inquit) βείζειν οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον τὸ καθεύδειν. Ex Semo Delio, ὅταν βύσσῃ τῇ Βειζοῖ, σεσοφίσται αὐτῇ σκάφας πάντων πλήρεις ἀγαθῶν, πλὴν ἰχθύων. Etymol. esse dicit ἀπὸ τοῦ βείζειν ὀνειρώττειν καὶ μαντεύεσθαι. ITEM Βειζομαντις hinc dicitur, qui Hesychio est ὀνειρομαντις, Qui ex somniorum interpretatione aut visione futura prædicit.

Βειήτυος, dicitur ὁ βειαρῶς κτύπων, Vehementer clamans aut sonans.. Hesychio μεγαλόφωνος, item μέγας, δεινός. Martis epitheton est apud Homer. Il.ν, quem alibi χαλκόφωτον vocat.

Βειθὶς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Pondere grauis. v.l. Sed metuo ne perperam pro βειθύς.

Βείθομαι, t.1, c.792, b. Βείθος, t.1, c.793, a

Βειθοσύνη, ib. Βειθύοος, ib. & t.2, c.1066, b

Βειθύς, t.1, c.793, a. Βειθυπωπίτης, ib.

Βειθω, t.1, c.792, b. | Hesych. βείθει exp. etiam δέφρῃσι, αὔξει, θαμβύνει, δύνει.

Βείμαλα, t.1, c.794, d. Βείμαλος, ib.

Βεικίσματα, Hesychio sunt ὄρχησις Φρυγιακή.

Βειλοί, eidem sunt πονηροί, Mali, Improbi. Βειλὸν idem Hes. à Cyrenæis dici ait ὄνον, exponens etiam βαρβαρον.

Βειμά, t.1, c.794, a. Βειμάζω, ib. h

Βειμαίνω, & Βειμαίνομαι, ib. g

Βειμάομαι, ib. f. Βείμη, ib. a

Βειμήδην, ib. f. Βείμημα, ib.

Βειμώδομαι, ib. e. Βειμὼς, ib. a

Βειμῶ, ibid. g

Βειπτύν, Hesychio θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν, Irasci, Iritare.

Βείπτια, Hesychio sunt τὰ ἄρτια κρέα, Agninæ carnes.

Βειξ, eidem Hes. est βριδακτυλος (pro quo suprà βριθὶξ) item εἶδος αἴγιος. aliis autem ἄβεστιωτὸν, teste eodem. | Itẽ Βειξ dicitur ὁ Φρὺξ: vnde Βείγις eidem sunt οἱ Φρύγες. Stephanus Macedonicè Βείγας dici τοὺς Φρύγας ait, & Βειγίαν τὴν Φρυγίαν: ab Herodiano & Βείγαντας nominari. apud Herodotum verò lib.7, Βείγας esse gentẽ Thracicam. Rursum Hesychio teste Βείγις sunt nonnullis Φρύγες, nonnullis βαρβαροι, aliis σολοικισταί. Iuba autem tradit Βείγα à Lydis dici τὸν ἰλαθλίαν. Apud Plut. verò pag.1838, mex editionis, Brutus τοὺς τραπεμβόους οἰκέτας Βείγας ὠνόμαζεν.

Βείος, Pes gallinaceus à Democrito dicitur. v.l.

Βείσαι, Nymphæ: à quibus ὁ Διόδωρος dicitur Βειστᾶος. putãtur autem βείσαι dictæ παρὰ τὸ βείξαι ἢ καταδαμάσαι ἢ καταβαυκαλίσαι αὐτὸν ὑπὸ ἐπιθυμίαν αὐτῶν. Plura vide apud Etymol.

Βειστέρμαντις, t.1, c.793, e

Βείτανος, Brissus: echini marinigenus est apud Aristot. Hist. animal. l.4: cuius mentio apud Athen. quoque l.3. Pro eo apud Hesych. scriptum βρίσσος.

Βειτόμαρτις, Britomartis: Diana & Nympha quædam: dicta παρὰ τὸ τοὺς βείσας νύμφας ὁμαρτῆν, vt tradit Etymolog. qui tamen & aliam ex Neanthe causam nominis affert, ex eo nimirum dictam quoniam quum in lucem ederetur, αἱ συμπαροῦσαι κόραι τῇ λεχοῖ, αἰσθόμεναι βείπτ, hoc est ἀγαθόν: significantes illo ὄμφλιγμα bonum & prosperum esse partum. nam Ioui oraculo responsum erat, fore vt si masculus partus esset, ab eo pelleretur regno. Hesych. à Cretensibus sic nominari Dianam tradit. Callimachi schol. dicit proprium nomen esse nymphæ: à qua & Dianam Βειτόμαρτιν in Creta coli. Scholiastes Eurip. fuisse nympham Dianæ in venationibus sociam: à qua Dianam nominatam fuisse Δίκτυναν, quòd eam sese in mare præcipitantem è monte (in quo Minos eam persequebatur & ad concubitum rapere volebat) seruasset ὡς δίκτυος, id est retibus, piscatorum. Idem tradit Callimachus ipse hymno in Dianam, v.185.

Βείτης, Hesychio ἵππος. Βειτὺ autem, Cretensibus γλυκύ, teste eodem.

Βρέαγχος, eidem H. βάτραχος: pro quo suprà Βειαγχόνιον habuimus.

Βρέγχια, t.1, c.791, f

Βρεγμάζει, Hesychio καταπίνει, Deglutit, Deuorat. Ad verbum, Per guttur deiicit seu transmittit.

Βρεγχεκάλη, t.1, c.791, e. & t.2, c.189, h. ob.

Βρεγχες, t.1, c.791, d. Βρεγχωτὴρ, ib. f

Βρεδόν, pro βράδον, t.3, c.718, c

Βρέκαι, Hesychio ἀβέλτεροι, ἀκρίδες: pro quo infrà βρεθαι & βρεθχαι. At Βρεκὸς, eidem est μωρὸς, ἠλίθιος. Aliquanto pòst apud eundem Βρέκαν, ἀμαθὲς, ἀπαίδευτος.

Βρεμιὸν, eidem Hes. est ὀζόμενον. Sed perperam forsan pro βρομιὸν.

Βρεμίω, t.1, c.789, a. Βρεμιάζομαι, ib.

Βρεμος, ib. Βρέμος, t.1, c.788, e

Βρεμιώδης, t.1, c.784, b. Βρεντᾶ, imperf. t.1, c.789, d

Βρεντιζων, Hesychio βρεντᾷ, Tonans.

Βρεντᾶος, t.1, c.789, b

Βρεντάω, ib. c. & 1581, g. ob. Βρεντῶν, t.1, c.789, c

Βρεττὴ, ibid. b

Βρόντημα, Hesychio ὁ ἐμβρόντητος, Attonitus.

Βρεττοπερίαυτος, t.1, c.789, b. Βρεττία, ib. c

Βρεττοτύπος, ib. b

Βρεσσομος, Hesychio est βραχύπορος, Breuior. Dicitur & βρεσσων.

Βρέσσας, Fumbria tunicæ. v.l. Dicitur potius κρεσσὰς.

Βρόπαχος, Ionicè ὁ βάτραχος dicitur, καθ' ὑποβιβασμὸν & τροπὴν τοῦ α, teste Etymologo, qui Aristoph. & Xenophanem autores citat. Dicunt & βόπαχον iidem Iones, ac inter eos Hippocrates.

Βρόπιος, t.3, c.707, b. Βρόπος, ib.

Βροπίσκος, ib. c. Βροπόχαρις, t.3, c.700, a

Βροτοδαίμων, Hesychio est ἡμίθεος, Semideus: vtpote qui βροτὸς est ex parte, & ex parte δαίμων.

Βροτοειδὴς, t.3, c.700, b. Βροτόεις, t.3, c.707, d

Βροτοκείρων appellauit τὸν κουρέα Alexarchus Vranopolis cõditor, qui διηγήσεις ἰδίας ἐκδιδόναι, teste Athen. l.3. Ad verbum sonat, Mortalium tonsor. ὁ τοῖς βροτοῖς κείρων.

Βροτολοιγὸς, ib. Βροτὸς, t.3, c.699, g. Βρότος, t.3, c.707, c

Βροτόφθορος, t.1,c.700,b

Βροτόω, ῶ, Inficio βρότῳ & cruore, Cruento. vnde βεβροτωμένα πύκα apud Homerum, quæ & βροτόεντα ἵματα appellat, id est infecta βροτῷ αἱματείῃ, vt idem loquitur. Odyſſ.λ, Πολλοὶ δ' οὐτιδανοὶ κεκαλύφαται εἵμασιν Ἄϊδος ἀμφὶ φᾶτι, βεβροτωμένα πύκα ἔχοντες. Βροτόω ſignificat etiam Facio βροτόν, Reddo hominem mortalem. vnde apud Greg.Naz.in Trag. βροτωθέντα, Hominem mortalémque factum. Et βροτωτὸς ἀνήρ, Factus homo.

Βροῦκος, Ionibus eſt ἀκρίδων εἶδος, ſpecies locuſtarum, teſte Heſychio, qui etiam addit, Cyprios viridem locuſtam vocare βροῦκαν: Tarentinos autem, σφίλιβον: alios, ἀφωραίαν μαίτην. Apud Suidam ſcriptum βρῶχος per χ, expoſitumq; καίμπη, Eruca. Scriptum itidem per χ apud Etymolog.& in lex.meo vet. Sed ab iis rectius eſſe dicitur εἶδος ἀκρίδος, ac deriuatur ἀπὸ τοῦ βρύκειν τὰ ἐδώδιμα, pleonaſmo τοῦ ο & τοῦ π, quaſi βρύκος. non abſurdè. nam & μάσκη ἀπὸ ὄψεως à Nicandro vocatur, ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι: referente & Clitarcho, Ampraciotarum dialecto μάσκα appellari τὸν ἀκρίδα. Vide & Ἀφίλιβος ſuprà.

Βρουῖος, Heſychio eſt ὁ ἰὸς ἢ μαινόμενος, Mutus, Furens. At Βρυλὸς, eidem eſt πονηρὸς, Malus, Improbus. pro quo ſuprà Βελικός.

Βρυξ, eidem eſt τράχηλος, βρόγχος, Collum, Guttur.

Βρυσπόλις, Suida teſte, mulieres ſunt quædam ſic nominatæ, veluti σβύλλαι καὶ σφηκιδεῖς. omnes autem τὰς ὠδουσώσας vocabant σβύλλας, numine afflatas & futura prædicentes.

Βρυσὸς, apud Heſych. legitur, ac dicitur eſſe πόμα ἐκ κριθῶν, potio ex hordeo. pro quo infrà Βρύτος ſeu Βρύτον. Apud Rom. autem βρυσὸς ſonat ὁ πλίθιος: apud quos & nomen proprium eſt.

Βρύχαις, Heſychio βάτραχος: Cypriis βάτραχες.

Βρυχεὼς, teſte eodem H. Æolenſes dicunt pro βεχεὼς, σιωπήσας, σιφώς.

Βρύχες, vide in Βρῦκες. At Βρυχὲς, οῦ, ὁ, Præco. v.l. pro quo infrà Βρύχες ex Heſychio.

Βρυχὴ, t.1,c.789,g
Βρύχθος, t.1,c.791,c.
Βρυχθώδης, ib.d.
Βρυχὶς, ib.
Βρυχμὸς, Heſychio τὸ βρίγμα. Βρυχμώδης idem ex Democrito affert pro ὑγρὸν καὶ ἁπαλὸν, Humida & tenera. humecta enim teneriora ſunt: duriora, quæ arida.
Βρύχω, t.1,c.791,a
Βρύχες, t.1,c.792,a.
Βρυάζω, t.1,c.795,c. Heſychius βρυάζει exponit θάλλει: (afferens & βρυαζούσας λιαίνας ex Athamante pro ἀκμαζούσας: aut ἐγκύμονας) item τρυφᾷ. Affert & βρυάζειν pro γανυσθῆναι, ἥδεσθαι.
Βρύαθρα, idem Heſych. exp βρυασμούς.
Βρυαλιγμοὶ, idem eſſe dicit ψόφους, ἦχον: & Βρυαλίκτης, eidem ſunt πολεμικοὶ, ἐρχόμενοι, ex Ibyco & Steſichoro. At Βρυαλίζων exp. διαῤῥήγνυσιν, Perrumpens.
Βρυαλίων, eidem eſt μαινομενόμενος ἢ κυμαινόμενος.
Βρυάσσομαι, idem Heſych. exponit ἀναβαχεύσομαι μετὰ πηδήσεως κινήσεως.
Βρύγδην, ex Epigr. affertur pro Strictim, Stringendo. Videtur tamen potius eſſe Compreſſis dentibus, ſeu Cum ſtridore dentium.
Βρυγὶς, Heſychio eſt ἄφωνος, νεκρὸς. Βρυλχὲς autem, βρόχος.
Βρύγμα, ατος, τὸ, Morſus. δῆγμα. Nicand. Ther. Ἔνθα καὶ εὐπλεκὲς ὦκα ἀπηχθὲς βρύγματ' ἴασαι Ἀφίλιβον. Niſi malis Roſiones.
Βρυγμὸς, t.1,c.795,a. Heſychio βρυγμὸς eſt non ſolùm τερετισμὸς ὀδόντων, ſed etiam ἀκάνθης μύλωνι: item κατατελεσμὸς καὶ τέρσις, ἀπὸ τῆς βούχειν, (inquit) quod eſt τοῖς ὀδοῦσι πιέζοντα ψόφον ἀπολλύειν, ὡς ὁ ῥήγας συμβαίνει.
Βρυδαλίζειν, Heſychio ἀκτύπως, Eſtendere.
Βρυδαλίχα, Heſychio σχῆμα τι γυναικεῖον, Perſona ſeu larua muliebris: qui βρυδαλίχας vocari ait etiam παίγνια παιδικὰς à Laconibus. Sed ordo alphabeticus pro eo ſcribendum innuit βρυμαλίχα. nam mox ſubiungit, Βρυμαχεταί, οἱ αἰχμὰ σχεσιπόλια σβεσπόλημοι γυναικεῖα, καὶ ἥμονες ἁδοντες. Paulo infrà ſine ρ.
Βρύκαις, eidem ſunt χιτῶνες βεμβύκινοι, Tunicæ bombycinæ. At Βρυκγοὶ, eidem Heſ. ſimpliciter χιτῶνες, Tunicæ.
Βρύκαι, eodem teſte dicuntur αἰγίδες, à Dorienſibus.
Βρυκαίσσομαι, eidem Βρύσσομαι, Clamabo, Vociferabor.
Βρυκαλιστὴς, eidem Heſychio eſt πλεονέκτης, Edax, Vorax: à βρύκω. Sed addit, quoſdam exponere μακρὸς, Longus.
Βρυκατὴς, idem quod Βρυχμὸς, teſte eodem: qui etiam addit, Dores pro eodem dicere βρυκθμὸς. niſi forte ſcribendum βρυκηθμὸς.
Βρύκος, eidem eſt κήρυξ, Præco: (afferenti paulo pòſt & βρύχες, pro κήρυκα) ſed addit, quoſdam exponere βαίβαρον: alios ἀφίλιβος. de qua poſteriore expoſitione vide Βρυσὸς paulo ſuprà. At Βρυκὸς, oxytonè, vide t.2,c.1577,f.
Βρύκω, Dentibus colliſis ſtrido. Heſych. enim βρύκειν exponit συντρίβειν τοῖς ὀδοῦσι μετὰ ψόφου, & βρύκειν eſſe dicit τρίζειν τοῖς ὀδοῦσι. exponens tamen etiam λαβεῖν ὀδοῦσι & μασᾶσθαι, Auide vorare, Mandere: itidemque βρύξαι afferens pro δακεῖν & καταπιεῖν. Ac pro δακεῖν ſeu τρῶξαι ἢ μασᾶσθαι, Mordere, Rodere, Mandere, accepit Ariſtoph. imitio Auium, dicens βρύκουσ' ἀκρίδας ἐπὶ μοι τοῖς δακτύλοις. Et Athen. libro 3, ὠδοῦντα ἢ εἰς τὸ τίμια συντρίβειν, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἰχθύν, mandentem ſeu mordentem dentibus. Pro Deuorare autem, ſeu Deglutire & καταπιεῖν, apud eundem Athen. libro 7, μετέχειν ἱερῶν πάλιν, τὰ πατρῷα βρύκειν ἢ σαθᾶν. Et libro 8, βρύκειν ἄκρα τὰ παρόν. Euſtath. βρύκειν eſſe dicit τρώγειν ἢ μασᾶσθαι τὸν ἰχθύν.
Βρύλλα, Heſychio βρύμματα μυκήματα.
Βρύλλος, luncus. ῥοῦς. v.l. ex ſchol. Theocr.
Βρυλλοχεταί, (vel potius Βρυλλιχεταί) vide in Βρυδαλίχα.
Βρύλλω, Potito. ſeu Subbibo. Ariſtoph. Equ. Αὐτὸς τὴν χύδην μοι Βρύλλων τὰ κατ' ἀμέλγει. Ibi n. Symmachus exp. ἐμπίνων, dicens hoc vocabulum factũ eſſe ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς. nam apud Græcos, infantes potũ petentes, βρυῶ dicebant. Apud Heſych. perſpicuè ſcriptum βρυλλῶν, expoſitumque itidem ἐμπίνων. Idẽ tamen & βρυλεῖ affert pro πίνει.

Βρυὸν, t.3,c.331,g
Βρυοπτιλοὶ, Heſ. exp. βρύσμα, Scaturiginem. Infrà fine ρ.
Βρύττοι, vide ſuprà in Κύμβρυβοι.
Βρύσαι, t.1,c.795,e. Βρυσία, vide Βρυσίς.
Βρυσφόρος, t.1,c.795,f
Βρυόχες, vide in Βρύκες. Βρυσὸν, t.1,c.795,g
Βρύσις, ib.d
Βρύσαι, Heſychio χρημνοὶ, & πέλας κρημνώδεις.
Βρύτακα, idem exp. κισθύλους.
Βρύτα, Athenæus libro 2, ab Athenienſibus vocata ſcribit quæ ſuæ ætatis homines στίμφυλα nominarent, id eſt τὰ ἀκτίσματα τῆς στιφυλῆς: vocémque hanc factam eſſe ἀπὸ τοῦ βύτρυς: quia videlicet ſunt βοτρύων ἀκτίσματα. Eadem ex eo refert Euſtath. pag. 1965. Apud Suidam in manuſcripto etiam codice habetur Βρύτα, exponiturque itidem τὰ τῆς στιφυλῆς πτίσματα· ἃ νῦν στίμφυλα λέγουσι. Apud Heſ. verò gemino τ & paroxytonos Βρυτία, qui βρυτίλα quum & ipſe eſſe diximus στίμφυλα, addit, quoſdam velle eſſe εἴδος σταφίδου, ſpeciem alii.
Βρύτιον, vide in Βρύτον paulo pòſt.
Βρυτὸν, t.3,c.718,c. Βρύτα, vide Βρυτία.
Βρυτυγγοὶ, Tunicæ, vide Βρυθγκες.
Βρύτιες, vide in ſequ. Βρύτον.
Βρύτχοι, Heſychio βάτραχοι μικροὶ ἔχοντες οὐρὰς, Ranæ paruæ caudatæ.

Βρυτὸς, οῦ, τὸ, ΣΙΥΒ Βρύτος, ου, ὁ, Genus potionis ex hordeo, Vinum hordeaceum, Cerniſia. Athen. enim lib. 10, τὸν κριθινον οἶνον à nonnullis vocari βρυτὸν ait, nimirum Æſchylo, Sophocle, Archilocho. Idem ibidem ex Helanico tradit ὃν ῥήξαι quoque καταπελάζειν τὸ βρύτον, quippe qui ſic ſcribat, πίνειν ἢ βρύτον ὃν ἐκ ῥήξαι καθάπερ οἱ Θρᾷκες ὃν κριθῶν. Ibidem Hecatæus Pæonas dicit πίνειν βρύτον ἀπὸ κριθῶν. vt Theophraſtus quoque Hiſt. plant. libro 4, cap. 10, ὁ βρύτος τοῦ ἀπὸ τῆς κριθῆς οἴνου, in bryto hordeaceo decoquunt. Rurſum Athen. ibidẽ & πῖνον vocari dicit hunc κριθῖνον οἶνον. Euſtathius verò inter hæc poni ab eo hoc diſcriminis ait, quòd τὸ πῖνον fiat ex hordeo duntaxat, ὁ βρύτος verò ex radicibus etiã. Porro maſculino genere τὸν ζύτον Sophocles dicit,

neutro ipſe Athenæus τὸ βύτινον, vt τὸ πῖνον. Apud Heſychium habetur Βρύτιον, πῖμα ὁπὸ κριθῆς. Apud Gazam Gramm.lib.3, Βρύτιον etiam, itidem pro potione hordeacea. ¶Βρύτιον, Heſychio eſt etiam ζῶον ὅμοιον καρκίνῳ: à quo fieri βρύτιον πῖνεμα dicit, quod à nonnullis βομβύκινον nominari. Affert & hunc ex Μαλθακῇ (Cratini puto) ſenarium, Ἀμοιγὲ ἥδιον βρυτίου πίνειν πρά: dicénſque comicum ibi alluſiſſe ὡς τὸ πῖνεμα τὸ βρύτινον, mox etiam βρυτίων exponens βυασίων.

Βρυτία, eodem teſte eſt radix quædam ſic vocata.

Βρυτιαὶ, eidem Heſychio ſunt τὰ λείψανα, Reliquiæ.

Βρυτίλια, vide in Βρύτια. Apud Dioſcoridem libro 1, cap. 98, eſt & Βρυτίλια πίνεα, quam alii Βριτίλιαν vocant, Latini Brutiam.

Βρύτος, Heſychio ex Ariſtot. referente, eſt εἶδος ἐχίνου θαλασσίου, ſpecies echini marini. Suprà Ἄμβρυτος, & Βρίανος. At Βρυττὴ idem eſſe dicit τῷ ὁπὸ τρυφῆς πόνῳ: niſi potius βρύτιον ſcribendum, & κριθῆς.

Βρύτω, idem quod βρύκω, Edo, Deuoro: ſeu Cum ſonitu quodam labiorum & dentium colliſorum voro. Heſychius βρύτειν ſimpliciter exponit ἐσθίειν. Itidémque Etymol. ¶Βρυτόμης, teſte eodem Etymol. & lex. meo vet. Athenis dicebãtur οἱ πυρίβρωτες. vnde βρυχὰς, ὁ πυρετός. Sed addit Etymologus, in Rhetorico lex. exponi etiam ὑρυτόμης.

Βρυχαλίσις, t.1, c.795, b

Βρυχάνα, Heſychius exp. σάλπιγγι καμπύλῃ, Tubæ incurvæ. qualis eſt Lituus apud Latinos & Buccina. Ouid. — caua buccina ſumitur illi Tortilis in latũ, quæ turbine creſcit ab imo. Forſan igitur βρυχάνα eſt ἡ βυκάνη.

Βρυχανάομαι, t.1, c.795, b. Βρυχάομαι, ib.

Βρυχὰς, ib.a. Vide & Βρύτειν.

Βρυχετὸν, Heſychius exp. πυρετὸν, Febrem. Forſan quoniam in horrore ſeu rigore febrili βρύχεται τοῖς ὀδοῦσι. Vide Βρυγμός.

Βρυχὴ, t.1, c.795, b. Βρυχηδὸν, ib.

Βρυχηθμὸς, ib. Βρύχημα, ib.

Βρύχης, t.1, c.790, f

Βρυχὶς, Heſychio eſt κλῆμα, Palmes.

Βρυχμοὶ, eidem ſunt ψόφοι, Strepitus. Apud Nicandrum βρυχμὸς legitur etiam vſurpatum pro βρυγμὸς ſeu βρύγμα, hoc eſt δῆγμὸς ſeu δῆγμα, Morſus aut Roſio. in Theriacis, Ἔνθα δὲ τε σίνηται ἀθέρ ἐχέτλιον φάλαγγος. Σήματά τ' ἐν βρυχμοῖσι.

Βρυχός, eidem Heſychio eſt κήρυξ, Præco. pro quo ſuprà βρύοχος & βρύκος. At Βρύχος, eodẽ teſte, eſt fluuius circa Pallenen.

Βρύχω, t.1, c.794, h. Vide & Βρυγμός. ¶Paſſ. βρύχεται Heſ. exp. μαίνεται, Furit, Inſanit.

Βρύω, t.1, c.795, b. Βρυώδης, ib.f

Βρυωνία, ας, ἡ, Bryonia: hoc eſt Vitis alba. Ita enim Dioſc. lib.4, cap.184, Ἄμπελος λευκὴ· οἱ δὲ βρυωνίαν· οἱ δὲ, ὀρεινὴν λευκὴν. Idem & βρυωνίαν μέλαιναν commemorat, eandem eſſe dicens cum vite nigra. ἄμπελος μέλαινα (inquit, initio cap. ſequ.) οἱ δὲ βρυωνίαν μέλαιναν, οἱ δὲ Χειρώνειον ἄμπελον. At Plinius lib.23, cap.1, Vitis alba eſt quã Græci ampeloleucen, alii ophioſtaphylon appellant. Et aliquanto pòſt, Oſſa infracta extrahit in aqua impoſita, vt bryonia: quare quidam hanc albam bryoniam vocant. Alia verò nigra efficactor in eodem vſu. Et mox, Eſt ergo & nigra, quam propriè bryoniam vocant, alii Chironiam, alii gynæcáthen, aut apronian: ſimilem priori, præterquam colore. Forſitan autẽ βρυωνία dicitur, quoniam (vt ἀχία ἄμπελος apud Dioſc. quam Crateuas quoque βρυωνίαν appellat) fert αὖθις οἷς σείχας βρυώδεις. Rurſum Dioſcorides lib.3, cap.140, tradit τὸ φύλλον ſiue ἑλαιόφυλλον à nonnullis βρυωνίαν vocitari: (pro quo perperam βρυωνίας habent vulg. edit.) & quod in eius genere θηλυτέρα vocatur, φύεσθαι ὑπ' ἄκρους οἷς ἄφοι βρύον. vnde & nomen ei impoſitum eſſe exiſtimo. Plin. verò & aliam bryoniam memorat lib.24, cap.9. At ſuperior Βρυωνία DICITVR Βρωνὶς quoque à Nicandro in Theriacis, ſic canente, Δαίκτιον, εἴλας τε βρυωνίδος. Ibi enim ſchol. annotat eum τὴν βρυωνίαν ὑπερβατικῶς dixiſſe βρυωνίδα: à Crateua autem eam τὸ φύλλον nominari & ἄμπελον ἀχίαν & Χειρώνειον.

Βρῶμα, t.1, c.782, e.

Βρωματίζω, t.1, c.782, f.

Βρωμάω, ib.

Βρωμώδης, t.1, c.784, a.

Βρωμωπὸς, ib.

Βρᾶμος, ib.

Βρωσιόω, t.1, c.782, g.

Βρῶσις, ib.f.

Βρωτὴρ, ib.h.

Βρωτήμα, ib.

Βρωτὶς, ib.

Βρωμάομαι, t.1, c.783, h

Βρωματώδης, t.1, c.784, b

Βρώμη, t.1, c.782, f

Βρώμησις, ib.

Βρωμήτωρ, ib.b.

Βρωμώδης, ib.

Βρώσιμος, ib.

Βρώσπεως, ib.e

Βρωστὸς, t.1, c.783, a

Βρωτὸν, ib.

Βρωτὸς, ib.

¶ Βύας, ου, ὁ, Bubo: auis nocturna, τὴν μεγίθει μὲν ὁμοίαν γλαυκὶ, τὴν δὲ μέγιθος ὠιδὴν αἰσθάνεσθαι, vt tradit Ariſtot. Hiſtor. anim. lib.8, cap.3. Dion in Hiſtoria Rom. βύαν ὠφθῆναι Romæ ὡς πέρατος λόγῳ fuiſſe ait. vt Plin. quoque lib.10, cap.11, Bubo (inquit) funebris & maximè abominatus, publicis præcipuè auſpiciis, deſerta incolit: nec cãtùm deſolata, ſed dira etiam & inacceſſa. noctis monſtrum: nec cantu aliquo vocalis, ſed gemitu. Itaque in vrbibus aut omnino in luce viſus, dirum oſtentum eſt. Sic Ouidius, Ignauus bubo dirũ mortalib⁹ omen. Et, ter omen Funereus bubo lethali carmine fecit. Et, Triſtia mille locis ſtygius dedit omina bubo. Item Virg. Soláque culminibus ferali carmine bubo Viſa queri. Et Seneca, Illic luctifer bubo gemit. Quod verò hi eum dicũt Queri & gemere ferali carmine, id Græci vno verbo βύζειν ſeu βύσσειν dicunt, & autor Philomelæ Bubulare.

Βύβα, Etymol. ex Sophrone affert pro μιστὶ καὶ πλήρη ἢ μαγάλα: Conferta, Plena: procul dubio ex βύειν ſignificante Confercio. Infrà Βυζός.

Βυβλαίειον, t.1, c.796, g

Βύβλινος, ibid.f. Suidæ Βύβλινος οἶνος eſt ὁ ἀπὸ Βύβλου πόλεως. pro quo ſuprà Βίβλινος & Βιβλῖνος: vbi & aliam nominis rationem attuli.

Βυβλίον, t.1, c.796, g

Βύβλιοι, apud Cyprios οἱ περὶ πάφον φύλακες. Alioquin & ciues vrbis Βυβλου nominantur Βυβλιοι, teſte Heſychio.

Βύβλος, t.1, c.796, e

Βύβος, vide in Βυβα.

Βυδοὶ, οἱ μυκηταὶ, ἢ κρυμοὶ π, Heſychius ex Sophocl. Cretentibus.

Βύζαντις, apud eundem legitur, expoſitum πλήρωσις. Sed metuo ne perperam pro βύζοντις, à them. βύζω. Alioqui Βυζαντες & Βυζαῖποι ſunt Libyæ populi, qui à recentioribus Βυζακιωοὶ appellantur, teſte Stephano, apud quem vide & alia. Βυζαντες & Βυζαῖποι dicuntur etiam qui Thracicum Byzantium incolunt, quod poſtmodum Κωνσταντινούπολις & Νέα Ῥώμη mutato nomine dictum fuit. Vnde fœminino genere Βυζαντὰς & Βυζαντὶς dicitur pro Βυζαντιακὴ ſiue Βυζαντιωτὴ ſeu Βυζαντία, poſſeſſiuè, vt fuſius docet idem Steph.

Βυζαντία, Heſychio εἶδος ἱματίου.

Βύζην, Confertim, Denſè: more τὸ βυζηδὸν ſeu βυζουμένων. Suidæ ἀθρόως, πυκνῶς, πανσυνδήμους, ἐπαλλήλως. Arrianus, ἔχ' σῆμα τὸ λιθάριον, ἢ στεῖλαι τοῦ λίθου, βύζην τοὺς πέριξ ὁρμίζοντας. Item, τὸ φρέαρ φορυτοῦ καὶ τῇ ὀλιγοτυχούσῃ ὕλῃ σύμπαντι. Sic Thuc. lib.4, pag.123, ἐς τὰς ἐσπλεούσας ταύτῃ αἰσθόμενοι βύζην κλῆσαι ἔμελλον. Habes ex Luc. quoque in Σύρακτ & Ωσίζω.

Βυζὸν, Heſychio πυκνὸν, συμπόρ: item χαῦνον καὶ μέγα: forſitan à βύζω ſeu βύω. Eadem ſignificatione ſuprà βύζα.

Βύζω, idem quod βύω, vnde & deriuatum eſt. hoc eſt Confertim impleo & veluti intrudendo. Meminit Etymol. huius βύζω ex βύω deriuati, dicítque βύκτας αὐτὰς quaſdã velle inde dici παρὰ πλησιάζειν, qui velum implẽt & diſtẽdũt turgido ſuo flatu. Heſychio verò βύζειν eſt τὸ πυκνοῦσθαι μετέχειν. Vide & Βύζωτες. ¶Budæus Βύζειν tradit eſſe etiam περὶ βρεφυλλίων, nimirum Vagire. Alioqui βύζειν ſeu βύσσειν eſt & τοῦ βύειν, id eſt buboniſs quem Queri & Gemere ferali carmine dicunt Latini poetæ: autor Philomelæ Bubulare: Bubular (inquiens) horrendum ferali carmine bubo. Dion βύας γὰρ αὐτὰ καλοῦμεν ἴβυξι. Arbitror & παρὰ βύκτας αὐτὰς hinc dici qui ἔχω quendam edunt, & βῦ ſonare videntur, aſſentiente mihi Etymologo quoque.

Βύθλον, Heſychio βόσμα. pro quo ſuprà βρυθλόν.

Βυθίζω, f.1, c.797, f

Βυθίος, ib.

Βυθίος, ib.c.

Βυθμὸν, siue Βυθμὸς, Hesychio πυθμὴν & αὔτρον, Fundum, Antrum seu Specus.

Βυθὸς, f.1, c.797, d.

Βυθοτρεφὴς, ib.

Βυκάνη, ης, ἡ, Buccina. Suidæ ὄργανον μουσικόν: qui Mosen dicit βυκανίσαι ἐξ ἀρχῆς βίρῃ. Suprà βρυχάνα pro eodē.

INDE Βυκανίζω, Buccinam inflo, Buccina cano. Latini Buccinare dicunt. Varro, Quum buccinatum est.

Hinc VERBALE Βυκανιστὴς, οῦ, ὁ, Buccinator: apud Dionys. Halicarn. Apud Polybium verò legitur ET Βυκανίτης, haud scio an sine mendo. lib. 2. pag. 128, sub finē, αἱ καὶ εἴθισται χρῆσθαι τῷ τῆς βυκανίτιδος καὶ σαλπιγκτῆς πλήθει, quibus dicit ἅμα τῷ τὸ τραπέσθαι συμπαραίσειν.

Βυκάνης, Hesychio ὀστρακὸς. At Βυκισταί, eidem κιναιδοί.

Βυκίον, ου, τὸ, Vasculum quoddam. vulg. lex. perperam pro βικίον.

Βυκὸς, Hesychio δασμοφόρος. Tributarius.

Βύκτης, eidem est ὁ ὁκ βυθοῦ πεφυκὼς & φρεωρὸς: qui & βυκτῶν affert pro πόντων, φρεάτων, respiciens procul dubio ad hunc locum Homeri Odyss. κ, de Æolo, Βύκτα δὲ βυκτῶν αἰόλιμον κατέδησε κἀλάθρᾳ. ad quem Lycophrō quoque allusit, quum in sua Alexandra de eodem Æolo dicit, Βύκτας ὁ ἀσκὸς συγκατακλείσας βοὸς. Sed Etymologo potius hic assentior, βύκτης exponenti ἰσχυρὸς & μεγάλα ἰσχύων, vt sit à βύζειν seu βύειν significante τὸ βαλλίζειν. Sunt enim venti qui mugire & murmurare videntur: quamobrem & loquaces ventos dixit Lucan⁹. Apud Virgilium sanè Æneid. libro 1, — vasto rex Æolus antro Luctantes vētos tempestatésque sonoras Imperio premit, & vinclis ac carcere frenat. Illi indignantes magno cum murmure montis Circum claustra fremunt. Ipse quoque Homer. ζωὸς βύκτας αἴσιμος vocarat paulo antè λαβρηγενέτας, plenis buccis spirantes, ideóque cum strepitu quodam. Ἴκεν δ' Αἰολίην, (inquit) αἰόλιμον ἐς λάβρου αἴσταν Λίβα πίλνα.

Βυκτὴς, Miser. Hesychio enim βυκτὰ sunt κάτλια, δύλαια. Βύκχις, Æolicum nomen à Βάκχος, vt βυδὶς à βαδὶς, teste Etymol. qui tamen non exp.

Βυλλίχαι, apud Lacones χορεῖαι τινες ὀρχηστῶν, teste Hesychio, cui Βυλλίχης est & χαλβυτὴς. Suprà Βρυλλίχαι & Βρυλλιχιστὴς.

Βυλλιχιδὴς, eidem H. μαχιδὴς.

Βυλὸς, Confertus vel Oppletus. nam idem Hesych. βυλὰ exponit βιβασμένα.

INDE Βυλόω, ῶ, Oppleo vel obstruo. idem quod βύω, teste eodē lexicographo, qui βεβυλωμένα exp. βεβυσμένα.

Βυλὸς, eidem Hes. est σκεύασμά τι κριθῶν, Compositio quædam ex hordeo: quæ alias DICITVR Βυΐη. Aetius enim libro 10, cap. 29, βυΐην esse dicit κριθὰς βεβρεγμένας καὶ βλαστησάσας καὶ πεφρυγμένας μετὰ τοῦ γλεύκους, hordeum madefactum quod germen emisit deinde cum ligulis enatis tostum est. Coctores ceruisarii hordeum ita præparatum malciam vocant, ex qua τὸν βρῦτον seu τὸν ζῦθον aut τὸ πῖνον coquunt, quod byrum vulgò nominant, voce fortassis ex βρύειν corrupta. Alioqui Βυΐη dicitur etiam ἡ Λιβυκὴ seu ἡ Ἰνδὴ, per syncopen pro βυθοδίνη, seu per Θῆτα pro δίνη, ἀπὸ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης δίνας, teste Etymologo, afferente hoc hemistichium, — βυΐης κρατερὰ λίκνεται αὐδήεσσα. Sed addit, alios exponere etiam θαλάμη & πύκη apud Lycophronem. quarum expositionum Hesych. quoqs meminit.

Βυοειῶν, eidem H. est τὸ ὠὸν τοῦ τέττιγος κατὰ χύτραν.

Βυὸς, eidem est βυθὸς, Fundum maris.

Βυπτᾶν, Hesychio βαπτίζειν, Mergere. βυθίζειν.

Βύρταχες, eidem est βάτραχες, Rana.

Βυρσικάδιος, eidem est πνιγόμενος, τραχηλοκόλοψ, Qui strangulatur, Qui obtorto collo trahitur.

Βυσσὸν, eidem est οἶκον: à βύεσθαι quod exp. οἴκημα, Domicilium, Domus.

Βύρμηκας, idem dici tradit μύρμηκας, Formicas.

Βυρωὸς, eidem est σταθμὸς, Stabulum: aut Pondus.

Βυρρὸς, eodem teste Tyrrhenis est κάπηλος.

Βύρσα, f.1, c.798, f

Βυρσαίνης, ab Aristophane dicitur Cleon, ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τῆ ἁρπάζειν, teste Hesychio: quasi Aquila raptrix τῆς βύρσης. per iocum autem βύρσα vocat Athenarum vrbem, teste eodem.

Βυρσατὴς, Hesychio τύμπανον. nam byrsa seu pelle intenta obductum est. Infrà plenius βυρσότατον κύκλωμα.

Βυρσεῖς, f.1, c.798, h. Βυρσεὺς, ib.

Βυρσομώλεις, Hes. exp. βυρσοδιψίμυες.

Βυρσὸν pro μυρσῖνον dici tradit idem Hes.

Βύρσος, f.1, c.798, g

Βυρσὸς, Hesychio δίφθα, Pellis, Corium: dimin. ex βύρσα.

Βυρσοδέψιον, f.1, c.798, g. Βυρσοδέψης, ib.f

Βυρσοδεψικὸς, ib. Βυρσοπαγὴς, ib.g

Βυρσοπώλης, ib. Βυρσοπώλης, ib.

Βυρσότατον κύκλωμα, ab Eurip. dicitur τὸ τύμπανον, quoniam rhombus est orbicularis, vtrinque pelle intenta obductus.

Βυρσῶν, f.1, c.798, h

Βύρτη, Hesychio λύσσα.

Βυσαυχέω, f.1, c.607, d

Βύσιος, apud Delphos mensis quidam dictus quasi φύσιος, vt volunt nonnulli, quoniam nimirum ἱερὰς ἡμέρας ἄγοντες τὰ πολλὰ φύσιν τινὰ ποιοῦνται καὶ ἐξόγκωσιν, vt fit mense Anthesterione & Aprili. Sed his non assentitur Plutarch. negans Delphos (vt Macedonas) φ in β vertere, verùm in π. ideóque dici βύσιος τὸν πύθιον seu πύθιον, quoniā videlicet in eo πυθίοντι ἡ πυθαΐστηρι τῷ θεῷ, vt tuſius docet initio Hellenic. problem.

Βύσμα, f.1, c.799 b

Βύσσα, ης, ἡ, Fundum. βυθὸς. vnde ἄβυσσος. Ita v.l. sed sine vllo testimonio. quamobrem & suspecta est ea vox. βύσσος autem, à βυσσὸς derivatum est.

Βυσσαλὸς, Hesychio βόθρος, Foueæ. forsan ἀπὸ τοῦ βυσσὸς. Idem certè Βυσσαλίδιον affert pro τῷ βυθῷ ἱματίῳ.

Βυσσαυχὲω, apud Eust. scriptum pro βυσσυχέω, vt habent Suid. & Hes.

Βύσσινος, Byssinus, Qui ex byſso est. ὁ ὁκ βύσσου. vt σουδαρίοις βύσσινα ἱμάτια ἐφελκυσαμένη apud Athenæum libro 6. Sic βυσσὸν σινδὼν apud Herodotum, Byssina sindon, Byssinum linteum. Et βύσσινος φαὸς apud Plutarchū: apud quem in Apophthegmatis, Parysatis ἐκέλευε τὸν βασιλέα μάλιστα μετὰ παῤῥησίας ἐλαύνειν, βυσσίνους χαλινοὺς ῥήματα: admonens libertatem in loquendo temperandam esse lenitate quadam, & asperitatem mollitie. nisi potius βυρσίνους legendum, vt quidam habent codices. vt velit regem à verbis liberioribꝰ ad scuticas & flagra deuenire, id est verbera. fuit enim Parysatis animo incundo & fero vindictæque cupidissimo, vt patet ex historiis. Cælius Rhodig. lib. 11, cap. 39, βυσσίνους λόγους esse ait Verba quæ sublimitatem habent ac nitorem. vt Philelph. quoque βυσσίνους ῥήματα in illo Plut. loco interpr. Grauibus atque otnatis verbis.

Βυσσοβαφὴς, f.1, c.798, d. Βυσσοδομέω, ib.

Βυσσὸν, f.1, c.797, f. Βυσσὸς, ib.

Βύσσος, ου, ἡ, Byssus: lini quoddam genus apud Indos, teste Polluce libro 7. ex quo τὰ βύσσινα φαὴ, maximo habita in pretio. Teste enim Plinio, lib. 19, cap. 1, Asbestino lino principatus in toto orbe datur: proximus byssino, mulierum maximè delicijs circa Elim in Achaia genito. cuius scripula quaternis denarijs, vt auri, quondam permutata se reperisse ait. Hesychius tamen βύσσον esse ait χρῶμα αἱ τῆς ὕαγνος θαλαμβαίδες, qui βύσσα quoque exponit πορφύρα, purpura. vt Suidas etiam βύσσον significare ait βαφὴν ὁκ πορφύρας: & βύσσινα, τὰ βύσσου ἐμβεβαμμένα. Sed perperam vterque. nec enim coloris genus est, sed delicatissimi lini & diuersi à purpura. vt ex Luca etiam patet, apud quem ὁ πλούσιος ὁκ ἐνεδίδυτο πορφύραν καὶ βύσσον. Sic Exodi cap 25 & 26, αὐλαῖαι ὁκ βύσσου κεκλωσμένης, aulæa ex byssino stamine. Aristoph. schol. βύσσον vocarum fuisse scribit τὸ χιτωνίσκιον ἀπὸ τοῦ pro quo Suid. habet μίτρα, in Κεκρ. Infrà βυσσὸς.

Βυσσοφαῆ, Hes. exp. μεγαλοφαῆ. forsan tamen sonat potiꝰ βύσσινον φαὸς ὑπὸ δυμῆς.

Βυσσόω, f.1, c.798, c.

Βυσσῶν, apud Hesychium legitur, expositum σχεδίων: tanquam à themate βυσσῶ. nisi fortè scribendum βυσσὸν,

στιν. quod eſt aor. 1 ſubiunct. modi à them. βόω, metri gratia geminatum σ habens.

Βύσαμμα, t. 1, c. 798, f

Βυσαίγα, Heſych. eſſe dicit πώγωνα. ſed forſan ſcribendum βύσακα, vt idem ſit quod μύσακα. Antiphanes ſanè apud Athenæum libro 4 dicit, βαδίζει ὅτι δύσποτος εἰς τὰ φερόμενα. Ἀπέλαυσε τῆς ζωμοῦ, φόρει δὲ βύσακας, pro μύσακας, vt videbis in Μύσαξ, t. 1, c. 800, d.

Βυσικός, t. 1, c. 799, c

Βυσίχοις, Heſych. exp. ξύλις ὑπὸ παλάθης βράχεις.

Βύσρα, t. 1, c. 799, b. Βύσραι, Heſychio ſunt αἱ περὶ λαχάνων ὀθόναι: addenti tamē quoſdā exponere ξυλὶς ὑπὸ λαχάνων ἐψωμένους. Sed prior expoſitio eſt conuenientior: quoniā ταῖς ὀθόναις βύσσῃ τὰ σώματα, vt videbis in Ἀμβρύκων.

Βύτανα, ſiue Βρύτανα, Heſychio ſunt κόνδυλοι.

Βύτηρ, idē Heſ. eſſe dicit τὸν φαῖακα, Sturnum. Βυτῆρ autem, πλῆθος.

Βυτίνη, eidem Heſ. eſt λάγυνος vel ἀμίς, Lagena vel Matula: Tarentinorum dialecto. Exponit etiam σταμνίον, Doliolum. Βικίον.

Βύσσος, eidē eſt γυναικὸς αἰδοῖον. pro quo paulo antè βύσσος.

Βύω, t. 1, c. 799, a. & t. 2, c. 1070, g. ob.

Βυσ quoque dicitur pro βύω, id eſt Confercio, Oppleo, Obſtruo. Ariſtophanes Pace, Χρυσῷ πρὸς ταῦτα πυκνώσαντων ἐβύσαν τὸ στόμα. Etymol. quoque meminit huius them. βυσ, dicens ex futuro trātiſſe in præſ. & declinari βυσῶ, βυσῆς. affert & particip. βυσθ.

¶ Βωβός, Heſychio πηρὸς, Mutilus, Mancus. qui & βωβοὺς affert pro χωλοὺς, Claudos.

Βωβύζειν, eidem σαλπίζειν. vel potius Buccinare.

Βοΐδιον, Bucula. per ſynæreſin pro βοΐδιον, Heſ.

Βωθὴν, eodem teſte pro βοηθὴν dicitur, Ionicè nimirū cōtractis οε & η: vt & Βωθίοντες pro βοηθοῦντες ſeu βοηθοῦσιν. Exponit tamen illud βωθὴν etiam ὁμιλεῖν.

Βωϐύζειν, eidem eſt βοᾶν, ἠχεῖσθαι, Clamare, Vociferare.

Βωκαφόρος, eidem eſt βοηκὸς, πυροφόρος χοῖρος.

Βώκαρις, à Trœzenijs dicitur τὸ ἔαρ, Ver: παρὰ τὸ τὴν βίᾳ χαρὰν φέρειν, teſte Etymologo. qui & fluuiū in Salamine ſic vocari ait, forſitan quòd βοείαν καρὸς, bouini capitis, ſimilitudinem aliquam præferat: quaſi βούκαρις, vt ſupra κ βούβρυσα.

Βῶκες, piſces ſunt quos alij βόακας alij βώκακας appellant παρὰ τὴν βοὴν. quam etiam ob rem ſacri eſſe feruntur Mercurio, vt Apollini οἱ κύβηλοι dicati ſunt. Herm. Barb. ex Speuſippo tradit βῶκας eſſe τὰς λιπαρωπίδας, hoc eſt menas candidiores, quos vulgo girros ſiue girrulos vocari. Nomin. ſing. eſt Βῶξ, de quo t. 1, c. 761, f.

Βωκολιάσδω, Doricè pro βουκολιάζω dicitur. vnde apud Theocritum βωκολιάσδυ & βωκολιασδύμενδα, pro βουκολιάζου & βουκολιαζώμεθα, Bucolicè ſeu paſtorum more cane, Bucolicè canamus. Habes & alia ex eo exēpla tomo 1, c. 775, f.

Βωκολιαστὰς, Doricè itidem pro βουκολιαστὴς dicitur. hoc eſt Bucolici carminis cantator. vel etiam Bubulcus, Paſtor. Quintum Theocriti Idyllion inſcribitur Βωκολιασταί, quoniam in eo introducit duos paſtores περὶ ἀμοιβαίας ἀείδοντας.

Βωκολικὸς, t. 1, c. 774, f. Βωκόλος, ib. e

Βῶκος, t. 1, c. 780, e

Βωλὰ, Doricè Cretenſes dicunt pro βουλὴ, Conſilium.

Βωλάκιον, t. 1, c. 799, g. Βώκαξ, ib.

Βωλοέσσον, ib. Βωλοδόν, ib. h

Βωλοπῖνος, apud Athenæum libro 3, dicitur vocari ἅρπης quidam, & πελυάζεσθαι eodem modo quo ὁ βουλίπης. Videtur autem Latina eſſe vox, quum ibidem in eius cōficiendi ratione vtatur vocabulo Materiæ, Furni, Remi. forſan quòd boletorum figuram imitaretur, aut inde fieret.

Βωλὶα & Βωλὶς, Heſychio teſte eſt μαίζης εἶδός τι ἐν ταῖς θυσίαις: forſan à βώλου aliqua ſimilitudine ſic dicta.

Βωλιμώδης, apud Hieronym. in comment. in Iobi cap. 3, perperam ſcriptum pro βουλιμώδης. Inter cæteros cruciatus (inquit) etiam hanc ei diabolus infirmitatem inflixerat, quam medici βουλιμώδης appellant. quæ infirmitas talem habere dicitur pœnam, vt ante cibum torqueatur ægrotus, & ſint ei poſt cibum indefinētes dolores. Βούλιμος quoque dicitur & βουλιμία.

Βωλίναις κεραμίαις, Heſ. dici ſcribit πλινθίοις οἰκίαις, lateritias domos. coquuntur enim lateres è gleba, quæ βῶλος dicitur. Ad verbum ſonat Glebaceos nidos, Domicilia è gleba.

Βώλιον, t. 1, c. 799, h

Βωλίτης, ib. Fœm. Βωλίτις, vide ſuprà in Βολίτης.

Βωλόναι, apud Soph. quibuſdā ſunt κολῶναι, aliis τὸ Κίλλαιον, ὅθεν τὸ πίακι χώδιον. Heſych.

Βωλοειδὴς, t. 1, c. 799, e. Βωλοκοπέω, ib.

Βωλοκομία, ib. Βωλοπώμης, ib. f

Βῶλος, ib. c. Βωλοσοφία, ib. f

Βωλώδης, εες, ὁ καὶ ἡ, Gleboſus ſeu Glebaceus, & Glebæ ſpeciem gerens, Glebæ aſſimilis. vt βωλοειδὴς.

Βωλοῤῥυχα. à Laconibus vocari πλὼ σκῶ teſtatur Heſ. nimirum παρὰ τὸ ταῖς βώλοις, ἤτοι τὸν χῶν, ῥύεσθαι. Solet enim roſtro ſuo fodicare & vertere glebas ac terram.

Βωμαίκυμα, t. 1, c. 801, b. Βώμαξ, ib. a

Βωμβύες, Heſychio ſunt οἱ περὶ τοὺς βωμοὺς λόφοι καλυμβίους καπικοσῶπις. Idem tamen Βώμβυος exponit ſimpliciter βωμούς.

Βώμειος, t. 1, c. 802, a

Βωμεῖτιν, Heſychius exp. ὤμοσεν, Iurauit. Forſan Æolicum habet pleonaſmum τὸ β pro ὤμοσεν: à them. ὀμόω, facto ex ὁμόω.

Βωμίας, Heſ. dici ait ἀναβάσεις, Aſcenſus, Accliuitates.

Βώμιος, t. 1, c. 801, b. Βωμὶς, t. 1, c. 802, a

Βωμίσκοι, Heſychio ἀριθμοὶ ἄρτιοι, Numeri impares.

Βωμιστία, t. 1, c. 802, a

Βωμοειδὴς, t. 1, c. 800, c. Βωμολόχευμα, ib. f

Βωμολοχεύομαι, ib. e. Βωμολοχία, ib.

Βωμολοχικὸς, ib. Βωμολόχος, ib. e

Βωμολοχόω, ib. f. Βωμολόχως, ib. e

Βωμοτύκης, ib. f

Βωμὸς, ib. a. Βωμοὶ dicuntur etiam quidam λόφοι Λιπαρίας. de quibus vide Steph.

Βωμοτρία, Ab aris famulæ. v. l. Vide t. 1, c. 802, a.

Βωμύτας, ου, ὁ, dictus fuit olim ὁ Εὐρώτας fluuius, παρὰ τὸ βοὸς μυκηθμὸν παρεπλησίου ἔχειν, vt tradit lex. meum ver. Murmur itaque eius, bouis mugitum imitabatur.

Βῶν, vide in Βῶς paulo póſt.

Βωνίτης, t. 1, c. 780, e. Etymol. quoque Βωνίτιν ſignificare ait βουκόλον, afferens hoc ex Callim. exemplum, Οἵοις βωνίταισιν ἐπὶ κεύθεσιν χωόωντες.

Βωνῦσι, Suidæ ἄνησι, βουκόλοι, Coloni, Bubulci.

Βῶξ, t. 1, c. 761, f

Βωρθία, Heſychio teſte pro ὀρθία dicitur, Recta, Erecta.

Βώρεμος, Polluce autore fuit Μαριανδηνῶν γεωργῶν ᾆσμα, rusticorum Maryandenorum cantilena: in honorem nimirum Borimi adoleſcentis, qui ætate in venatione perierat, filius autem erat Vpii regis, Iollæ & Maryandeni frater. Heſych. Βῶρμον dicit fuiſſe ῥηθῆναι ὅτι Βώρμου νυμφολήπτου Μαριανδηνοῦ.

Βῶρος, eidem Heſychio & Suidæ ſunt ὀφθαλμοὶ, Oculi. At Βῶρος, iiſdem teſtibus eſt nomen proprium.

Βοῦς, t. 1, c. 772, g. Heſychio βοῦς eſt etiam βόρος, ἀσπὶς, πίλος: vt βῶν quoque dixerat eſſe non ſolùm βοῦν, ſed etiam ὄπλον. Suid. Argiuos βῶν vocare dicit πλὼ ἀσπίδα & βύρσας, pro βοῦς. Rurſum Heſych. teſte βοῦς eſt piſcis quidam, vt βοῒς quoque.

Βώσας, t. 1, c. 759, a. Βώσασθαι, ib.

Βῶσις, Boſcæ piſces: forſan idem qui βῶκες ſuprà. Ita v. l. Sed procul dubio ſcriptura illa mendoſa eſt.

Βωσμαι, t. 1, c. 759, a. Βῶσσαι, ib. b

Βωσπῦσι, Heſ. exp. βομβοῦσι, ἠχοῦσι. vnde forſan πλαταγώσασι.

Βοσπῆρες, Heſychio νομεῖς, Paſtores: qui βωσπῆρες potius dicuntur.

Βωσρᾶ, t. 1, c. 759, c

Βωπαίζω, Heſychio βάπτειν, lacere vel lcere.

Βῶπις, t. 1, c. 781, e. Βωπαίειρος, t. 1, c. 437, e

Βῶπιον, Heſychio σταμνίον, Doliolum. quod ſuprà βικίον.

Βώπυρ, t. 1, c. 759, b. Βώπυρ, t. 1, c. 781, e

Γ

Γ Tertiæ apud Græcos literæ nota est, signũ item numeri ternarii: præfixam à sinistri lateris ima parte habens acuti accentus notam, ternarium millenarium significat, hoc modo, ,ſ seu ,γ.

Γὼ, Doricè pro γὼ dicitur: vt apud Aristoph. in Acharnẽſ. ἐγὼ γα, pro ἔγωγε, Ego quidem, Ego equidem. Γᾶ autem, iidem Dores dicunt pro γῆ, terra: itidémque γᾶν pro γῆν.

Γάϊον, Hesychio ἧττον, Minus.

Γαβαθὼν, eidem est σμυβλίον: qui ET Γάβιτα esse dicit ὀξύβαφα ἢ πρυβλία.

Γαβαλεὺς, idem: dicitur tradit καφαλεὺς & ἰγκέφαλος. Gabalium autem, aromatis Arabici nomen apud Plin. lib. 12, c. 19.

Γαβιτὴς, eodẽ H. teſte Laconibus eſt ἔργου μισθωτὴς, Qui mercede opus aliquod faciẽdũ ſuſcipit, vt οἱ ἐργολάβοι.

Γαβρία, Gabirea: myrrhæ quædam ſpecies apud Dioſcoridem, l. 1, c. 78.

Γάβις, apud LXX interpretes, Iobi c. 28, μετώπῳ καὶ γάβις οὐ μεταδώσεται. Sed Hebraicum vocabulum eſt, quod interpr. Eminentia.

Γαγάτης λίθος, Gagates lapis: nomen habet loci & amnis Gagis Lyciæ, teſte Plin. lib. 36, c. 19, vbi fuſius eum deſcribit. De eodem multa Dioſc. l. 5, c. 146, & Orpheus in poematio περὶ λίθων: item Alex. Aphr. Probl. l. 2, quæſt. 64. Vnde autem Γαγὰι dictus ſit Lyciæ iſte locus, vide apud Etymol.

Γαγγαμᾶν, Heſychio τὸ μετὰ γέλωτος ὥσπερ παίζειν, Riſu ludere & iocari cum aliquo.

Γαγγαλᾶς, vide Γαγγαμᾶς in Γαγγάμαν.

Γαγγαλιᾷν, Heſychio eſt γαγγαλίζεσθαι, πίλλειν. Titillari, Lætitia ſeu voluptate affici. Vbi etiam VERB. Γαγγαλίζεσθαι poſitum pro χαγχαλίζεσθαι. Infrà Καγχαλᾶν.

Γαγγαλίδες, eidem ſunt γελασινοί: pro quo infrà γελασῖνα. Vide & Γαγγίας.

Γαγγαλίζω, idem quod γαργαλίζω, Titillo, Voluptate afficio: ſeu Facio γελᾶν aut καγχαλᾶν. Legitur in lex. meo vet. & apud Etymol. à quibus exponitur εἰς γέλωτα ἄγω, deriuantibus nimirum à γελάω.

Γαγγάλιον, ου, τὸ, Heſychio eſt ὑδρωπικὸν συρφετώδες. VNDE Γαγγαλιώδεσι idem exp. γαγγαλίοις ὑπέπλεων. Sed notandum eſt pro illo γαγγάλιον apud medicos SCRIBI Γαγγλίον, vt apud autorem Definitionum medic. qui Galenus eſſe creditur, γαγγλίον ἔστι θύλου περὶ φύσιν συρφετὸ σωματοποιημένον. quo modo & Paulus definit hoc γαγγλίον lib. 6, c. 39 & Actuar. περὶ διαγνώσεως παθῶν lib. 2, c. 28. vbi idem addunt γίνεται δὲ πάντῃ τοῦ κόπου, vt plurimùm κατὰ καρπὸς ἢ συρτὰ, ſeu κατὰ ὠλένας καὶ τὰς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, quoniã ibi nerui plures ſunt & magis ὑποφαρεῖς: comitari autẽ ipſum ὄγκον ἐμάχθους, αἰσθητὸν, αἰσχρὸν. Eodem propè modo Pollux lib. 4, γαγγλίον eſſe ait ὑπόπυημα ἄνευ ὑπερυθρότητος ἢ ἰδιωτικῶς χαπῶν: σπάσας ὁ διπλοῦς ἀπηρεμὴς ἢ βραχέως ἢ ἰλιγγιῶδες: γίνεται δὲ περὶ ἄρθρα καὶ κεφαλὴν. Gorræus eſſe dicit nerui nodolam & remittentem contractionẽ, nullo præter naturam colore, doloris expertem: poſſéque in multis corporis partibus accidere, ſed in manibus & talis frequenter, ratius in cubito & capite oriri. plerunque ex plaga aut latſitudine, rarò ſponte prouenire, nec in alto, ſed ſub cute radices agere, neque in orbem vel ad anteriora poſterioráque tráſferri, ſicut melicerides & atheromata, ſed ſi vim facias, ad latera tantùm, hoc eſt ad dextram vel ſiniſtram, pro nerui ſitu moueri & flecti. Meminit eius Celſus quoque l. 7, c. 6, dicens in capite multa variáque tubercula oriri, ganglia, melicerídas, atheromata. INDE Γαγγλιώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, Ganglio ſimilis, Qui è gãgliorum genere eſt. Hippocr. De artic. ὅσοι ἢ τῶν γαγγλιωδέων ἴσχια, ὅσα αὖ πλαδαρὲς ἐν ἢ μυξώδεα, σαπρὰ ἰχλ.

Γαγγαλος, eidem H. eſt ὁ ἀμπαθὴς ἢ ἀνέπιτος τῇ γνώμῃ ἢ ἀμπάθειος, Mutabilis, Inconſtans.

Γαγγάμαν, eidem Heſychio eſt σαγήνη ſiue δίκτυον ἁλιευτικὸν, Sagena ſeu Rete piſcatorium. ſed addit, eſſe etiam σκῦλος γεωργικὸν ὅμοιον τῷ τρισαχᾷ: furcam forraſſis aut tridentem intelligens. Idem ET Γάγγαμον dicitur. Nã idem Heſychius γάγγαμον dici tradit δίκτυον: item τὸ σὺν τῷ ὁμφαλῷ ὑπερχώριον. Pro quo apud Etymol. & in lex. meo vet. SCRIPTVM Γαγγαμών. Eſt enim γαγγαμὼν εἶδος δικτύου ſeu τὸ λαμβάνον δίκτυον: afferentibus ex Æſchylo, γαγγαμόεσσα τῆς παλαίπου. Vtrunque vocabulum apud Poll. quoque legitur, & γάγγαμον nimirum & γαγγαμὼν, idque vno & eodem in loco. nam lib. 10, cap. 3, quædam ἁλίεως σκεύη enumerans, vt σαγήνη, γάγκαμον, πάρεις, λίνον, παίαγνις, δίκτυον, ἀμφίβληστρον, iſque ſubiungens γάγγαμον, ſcribit ab eo Æſchylum τὸ δύκτυον ἢ δυκτύλικτον καλὸν appellaſſe γαγγαμόεσσα τῆς παλαίπου. Sed meminit & metaphoricæ ſignificationis quam τὸ γάγγαμον ſeu ὁ γαγγαμὼν habet, ſic ſcribens lib. 2, τὸ δὲ κῆτος μέσον γαστέρα κεῖλον, ὑμαλὸς καὶ μεσόμφαλον· καὶ ὀφθαλμὸν τοῦτο, γαγγάμων. ὑπὸ τοῦτον δὲ πόμα, καθάπερ τὸ δίκτυον ὅτε ὁ καλῦται νεῦ γαγγάμων, ἤ, ὡς οἱ πολλοὶ, σαγήνη. innuèt omentum dici γαγγαμῶνα, quoniam nervorum plexure fert piſcatorii γαγγαμῶνος ſeu σαγήνης figuram, vnde & vulgo reticulum appellatur. Porrò piſcatoria illa γαγγάμη, ſeu piſcatorio illo γαγγάμῳ. DICITVR Γαγγαμοῦλκος. qui nimirum ipſum in aquã intectum extrahit, piſces videlicet venans: ET Γαγγαμεὺς, idem. ἐπὶ κυνείων (inquit Etymol.) γαγγάμη, σαγήνη· δίκτυον· ἔνθεν ἡ Γαγγαμοῦλκος, οἱ σαγηνεύοντες· καὶ Γαγγαμεὺς, ὁ τὸ γαγγάμιον ἑλκύων. Heſychio itidem γαγγαμοῦλκοι ſunt σαγηνευταὶ & Γαγγαμεὺς, (perperam enim apud eum ſcriptum γαγγαλεὺς, vt & alphabeticus ordo & expoſitio docet) ἁλιεὺς ὁ τὸ γαγγάμιον ἑλκύων.

Γαγγαίνη, ης, ἡ, Scrofula, Tuber. v. l.

Γαγγίας, SIVE Γαγγαλίας, nonnullis eſt γελασινός: alii τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ συρφετῶδες, lanas conuolutas, eo nomine vocari tradut, alii ὑπόπτωμα, ſedimentũ & fæces, teſte Heſ.

Γαγγὶς νάρδος, Nardus Gangitis: dicta à Gange fluuio: apud quem naſcitur, teſte Dioſc. l. 2, c. 6.

Γαγγλίον, & Γαγγλιώδης, vide paulo antè in Γαγγάμαν.

Γαγγραινα, ας, ἡ, Gangræna: partis alicuius mortificatio & extinctio, prouenies à magnitudine inflammationis, quæ neque digeri neque in pus mutari potuit, ſibique coniunctas partes in affectionis conſortiũ pertrahens, & ne ab ollibus quidem abſtinens quæ vitioſo humore perfuſa imbuáque, quo caro circumpoſita madet, putreſcunt emoriunturque. Non eſt autem γάγγραινα perfecta πύρωσις, ſed adhuc ſit, ſic tamen vt niſi opportunè ſuccurratur, non modò pars ipſa quæ laborat, ſed & aliæ vicinæ partes, ipſéque totus homo denique intereat. Quum verò ſenſum affectæ partes penitus amiſerunt, iam non γάγγραινα ſed σφακελος appellatur. Eſt enim per gangrænam via ad ſphacelum, qui perfecta πύρωσις eſt. Verùm (vt ait Galen. commẽt. 4 εἰς τὰ περὶ ἄρθρων) abuntiuntur interdum vicinorum affectuum nominibus ad eos ſignificandos ad quos proximè accedũt, quanquam nondum ex toto ipſorum ſpeciem & naturam habeant. Sic nanque & Hippocr. ingentem inflãmationem, quum non amplius ſuum colorem tuetur, dolorique eſt, interdũ γάγγραινα appellauit. Hæc Gorr. Plura ſi requiras, conſule Gal. comm. 7 in Aphor. Hipp. ſect. 7, artic 50: De tumoribus, c. 8: Paul. Ægin. l. 4, c. 9: Actuar. περὶ διαγνώσεως παθῶν l. 2, c. 30: Celſum l. 5, c. 26. Plut. dicit γάγγραιναι καὶ κατάκαυμα διαβρωτικὸν, vt Etym. quoque γάγγραινα eſſe dicit πάθος διαβρωτικὸν σαπρὸν, deriuatum eſſe tradens ex γράω ſignificante τρώω, per diplaſiaſmum. INDE Γαγγραινώδης, ους, ὁ, ἡ, Gangræncus, Gangrænæ ſimilis. & γαγγραινώδεις νόσοι apud Dioſc. l. 1, c. 119, Nomæ quæ in gangrænam euaſerunt, ſeu Depaſcentes gãgrænæ. ITEM Γαγγραινᾶν, Gangræna laborare, aut Gangræna corripi. Dioſc. l. 1, c. 187, de cinere, ſiculno, ἀμείνων ἢ πρὸς γαγγραινώδεα· ἀνακαθαίρει γάρ. VNDE Γαγγραινωτὸς, τὴ, ν, dicitur ἀπὸ τοῦ γαγγραινᾶν, Gãgrænæ vitio corripi, ſeu In gangrænã tranſire. Hippocr. De fract. γαγγραινώδεις φλύκταινας vocat τὰ ὑπὸ τῶν φλεγμονῶν ἀπὸ ἀναλυθείσας πεπυωμένας, vt teſtatur Galen. commentar. in eum librum.

Γαδιᾶν, Heſychio eſt χαίρειν, Gaudere, Lætari.

Γαδίρα, teſte eodem Phœnices vocant τὰ ἀφορίσματα, Septa. Alioqui Γάδιρα appellant inſulã & vrbem in

Oceano vltra columnas Herculis, angustam admodũ & veluti χὰς δίεργαν, vt Steph. & Etymol. tradunt. Vnde Γαδιτικός, Γαδιειτης, Γαδιραῖος, Γαδιρανὸς, dicitur qui inde oriundus est, aut illic habitat. Inde & possess. forma Γαδιειακὸς dicitur. vt Γαδιειακὸν πάεργος apud Eupolidem, π ἀπὸ Γαδίρων κομιζόμενον, teste Hesychio, itémque Stephano, qui & Γάδιρα fœminino gen. ab Erato sthene vocari ait. Latini Gades dicunt, & Gaditani pro Γάδιρα & Γαδιτανοί.

Γαδιᾶν, Gratificor. Hesych. enim γαδῆν exp. χαρίσασθαι. At Γαδιὼ, eidem est χαρὰ, Gaudium, Lætitia.

Γαδὴ, Cista, Arca. Hesychio κιβωτὸς.

Γαδὶξ, eidem est ὁμολογία.

Γάδομαι, Gaudeo, Lætor: vel Gaudio & lætitia afficior, Voluptate afficior, Delector. Idem enim Hesych. γάδεται exp. ἥδεται, afferens & γάδονται pro ἀσπάζονται.

Γάδος, piscis qui alio nomine ὄνος dicitur. Ita enim Dorio apud Athen. lib. 7, ὄνες, οὓς καλέουσι πτῆνες γάδον. Vide & Γαίδος paulo infrà.

Γάζα, ης, ἡ, Pertica vox est, teste Hesychio, significãs apud eos π βασιλεῖον, seu ὃς ἐν τῷ πολλῶν φερομένους φόρους, aut πᾶ ἄμμα. id est, Regium cum supellectile & instrumento suo, seu Tributa & reditus, aut Res pretiosas. Idem γάζαν exp. etiam πλοῦτον, Opes, Diuitias: Suid. θησαυὸν, Thesaurum. id est Supellectilem & opes pretiosiores quas recondimus. Diodor. τοιαῦτα δὲ δῶρα ἀφθονίας ἔθος ἐ γάζαις βαρβαρικαῖς, ἀργυρέου δὲ ἅλατα γ'. Et rursum. ὁ δ' Πτολεμαῖος βασιλικὰ θέλαζον ἐπιδείκνυτο καὶ τὰ ἄλλα ἃ βασιλικὴν γάζαν. Et Theophr. Hist. plant. lib. 8, cap. 11, πᾶ ἄμμα καὶ τῶν ἄλλων γάζαν κτήσασθαι. VNDE Γαζοφύλαξ, Custos gazæ seu thesauri. Nonn. dixit etiam χῶρος γαζοφυλαξ, ET Γαζοφυλάκιον, id est, Locus in quo custoditur gaza: vt sunt conclauia vel arcæ in quibus pretiosius instrumentum & opes reconduntur asseruã turque. quod θησαυροφυλάκιον quoq; dicitur, teste Suida. Ita vocabatur etiã in tẽplo Hierosolymitano locus quidam in quem conferebantur pecuniæ: quia erat templi veluti thesaurus & erarium. vt cum alibi, tum Lucæ 21, βάλλοντας τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον. Nonn. hoc γαζοφύλακα χῶρον appellat, vti dixi, Γαζοφύλαξ (inquit) ἔνθι χῶρος ἀκούεται, ὅτι πολλὰ ποικίλα δῶρα φερόντες ἐπεισέκτητο πολῖται. ‖ Rursum Γάζα, vrbis Asiaticæ nomen est: cuius ciuis Γαζαῖος dicitur.

Γαθέω, ῶ, Dorice pro γηθέω dicitur. vnde infin. γαθῆν.

Γαθυδὸν, Hesychio ὀλίγης ἰσον. Γαθία, eidem ἀλμυρία.

Γαθυμὶς, ίδος, ἡ, idem quod γηθυμὶς seu ὀθηθυμὶς: deriuatũ ex γηθυὸν, teste Eust. qui ipsum esse dicit ὅμοιον ἁμπλοφθαλμῳ: innuens cæpæ genus esse. vt apud Nicandrum quoque schol. γηθυμίδας esse dicit εἴδος κρομμύων, alius νέον κρομμύων: in Alexiph. nimirum, vbi dicit, Ἐν δὲ πάπτων, ῥάφανόν τ' ἄλιος, ὀ δὲ πτερὰς ἁμμιγα κρομμύων γαθυμίδας. sed addit prior scholiastes, posse eo nomine accipi etiam τὰς κεφαλὰς ἢ τὰς ῥίζας τῶν κρομμύων, vel πᾶν ἁπλῶς λεγόμενα ἀχρεῖα φυτά. Vide Γηθυὸν infrà.

Γαία. t. 1, c. 801, c

Γαιάλοχος, In terra habens sua cubilia. Hesychio ἐπιχθόνιος, In terra seu continente degens, Terrestris.

Γαιάοχος, t. 1, c. 803, c. Γαιᾶται, t. 1, c. 810, g

Γαίπιον, Ionice pro ἔγαιον, id est ἔγειον. Hesych.

Γαίη, t. 1, c. 801, c. Γαιηλεν, t. 1, c. 803, e

Γαιήιος, ib.

Γαιὴις, Terrestris. γαιήϊδα Antimachus vocat τὰ φοίτια, teste Hesychio.

Γαιήοχος, t. 1, c. 803, b. Pro eodem ET Γαιηοδόχος dicitur, affert enim Hesychius γαιηοχῶ pro τῷ πιὼ γλιὼ ὀχῶν π καὶ σωίζοντα.

Γαιηφάχος, t. 1, c. 803, c

Γαιθυλασθὴ, Hesychio ἁμπλόφθαλμα. pro quo paulo antè γαθυλίδες, & infrà γηθυλίδες.

Γαίηομαι, idem quod αἰνῶ. idem enim Hesychius γαίηται exp. αἰνεῖ.

Γᾶῖτα, eidem sunt σπλάγχνα, Viscera. pro quo infrà ἠῖτα.

Γαιοχάρος, t. 1, c. 803, c. Γαιοδότης, ib. Γαιομωρία, ib.

Γᾶϊος, ib. f. Hesychius & Etymolog. oxytonos habent γαῖος, exponentes itidem ὁ ἐργάτης βοῦς, καὶ ὁ ἀπὸ γλῶς αἰνέμος. sed addit Etymologus, Italos & Tarentinos γᾶϊον dicere τὸν μικρόν. Suidas γαιὸν exponit etiam γαίϊον φραγμάτιον.

Γαῖος, t. 1, c. 803, f. Γαιοῦχος, ib. c

Γαῖσα, ET Γαισὸς, Suidæ est κοντὸς, Contus: εἶδος ἀμυντηρίου, ᾧ δόρατος. Hesychio quoque γαισὸς est ὅπλον ὁμοιότατον vel ἰμβλίτιον ὀλιγοῤῥόπον: Pollux item δόρυ ὀλοῤῥόπον, qui Libycum esse ait. Legitur in libro Iudith, c. 9, ἔλαβεν ἐν ἀσπίδι καὶ γαισῷ καὶ πέλυ καὶ σφενδόνῃ. Reperitur vero & paroxytonos scriptum. vt Iosue cap. 8, ἔκτεινον τὴν χεῖρα σου ὃν τὸν γαῖσον τὸν ἐν τῇ χειρί σου ὅτι τὴν πόλιν. Et apud Athenæum libro 6, de Romanis, καὶ ἔτι Σαυνίτων δὲ ἔμαθον θυρεοὺς χρῆναι καὶ δόρατα Γαισεῖα, γαίσους. Latini neutro gen. Gæsum seu Gesum dicũt. Liuius, Leues autẽ, qui hastam tãtùm gæsáque gererent, vocabãtur.

Γᾶῖται, Hesychio γαιῆται, Agricolæ, Rustici: vt βοῦται dicũtur Bubulci, Pastores.

Γαίω, t. 1, c. 910, f. Γαιώδης, t. 1, c. 803, e

Γαιωμωρία, ας, ἡ, ex Epigr. affertur pro Agricultura. Dicitur aliqui & γαιομωρία, per ο in secunda syllaba.

Γαλάνας, t. 1, c. 808, f. & 1105, h

Γαλανία, t. 1, c. 808, f. Γάλανος, ib.

Γαλάπις, Hesychio est κλάσμα, Fragmentum.

Γάλαυ, Idem Hes. exp. ἡδύ, γλυκύ, Suaue, Dulce: afferens & Γαλαυδῆ, pro ἡδύσμασι: & Γαλαυδαίκης pro ἡδυπαθοῦς. sed valde peregrinum hæc sonant.

Γάλα, t. 1, c. 811, d

Γαλαάδες, conchæ quædam sic dictæ à nonnullis, ex genere θαλασσαίων, teste Aristotele Hist. anim. l. 4, c. 4.

Γαλαθηνὸς, t. 1, c. 812, d. Apud Hesych. scriptum γαλαθιὸν per ι, quod exp. ὑποπίθιον, ῥέον.

Γαλακπάω, t. 1, c. 812, d. Γαλακπίζω, ib. c

Γαλακπιὰς, ib. d. Γαλάκπινα, ib.

Γαλακπίτης, ib. Γαλακπίτης, ib.

Γαλακποειδὴς, t. 1, c. 811, d. Γαλακποῦσις, ib. e

Γαλακτόμαι, t. 1, c. 812, c. Γαλακτοπώλιον, t. 1, c. 811, e

Γαλακτοπότης, ib. Γαλακτοῤῥοφέω, ib.

Γαλακτουργὸς, ib. Γαλακτουχέω, ib.

Γαλακτοφόρος, ib. Γαλακτοφάγος, ib. f

Γαλακτόχροος, ib. Γαλακτώδης, t. 1, c. 812, c

Γαλάκτωσις, ib.

Γαλαξία, Hesychio ἑορτή ἐν ᾗ ἵστασι γαλαξίαν. id est πέλτην κρέθινον ἐν γάλακτι, Festum in quo pultem hordeaceã in lacte coquunt.

Γαλαξίας, t. 1, c. 812, d

Γαλαξίας, Hesychio ἰχθὺς ὁ ὀπτὸς. pro quo infrà Γαλαξίας.

Γαλαπον, vide in Γάλιον.

Γαλατμὸν, idem Hesych. esse ait λάχανον ἄγριον, Olus syluaticum.

Γαλαυὴν, t. 1, c. 812, f

Γαλβάνη, Galbanum, Toga Phrygia. Ita vulg. lex. sed sine vllo testimonio. Forsitan quòd apud Iuuenalem legerunt, Cærulea indutus scutulata aut galbana rasa. Sed apud Græcos nulla huius mentio, qui & lacrymam illam quam Latini Galbanum vocant, χαλβάνιλλον ipsi appellant, per χ non per γ.

Γαλέα, t. 1, c. 813, b. Γαλεάγρα, t. 1, c. 812, h

Γαλέη, ibid. g

Γαλεόζδολον, vide in Γαλίοφις.

Γαλεοειδὴς, t. 1, c. 813, b

Γαλεὸς, ibid. ‖ Γαλεοὶ Hesychio sunt ἡμίονος π & μαίπιες Siciliæ olim incolæ.

Γαλεπὸς, t. 1, c. 814, d. IND E Γαλεωπὸς, Qui est γαλεπὸς τὴν ὄψιν, Serena facie & hilari: (γαλεπὸς. n. Hesychio est γαληνὸς, ἱλαρὸς, θύδιος) Etymologo ὁ γαλερὸν καὶ ὀθηπερὸς βλέπων.

Γαλεώδης, t. 1, c. 813, b. Γαλεώνυμος, ib. c. Γαλεύτης, ib.

Γαλῆ, t. 1, c. 812, g. Γαλῆ Ταρτησία de prægrande fele dicitur, quoniã Tarteli μεγάλαι γίνονται γαλαῖ, teste Suida & H.

Γαλὶ δὲ, vide in Γαλὶ δὲ paulo post.

Γαληναια, t. 1, c. 814, c

Γαληνιάω, ῶ, idem quod Γαλωνιάω, teste Suida.

Γαληνία, Tranquillitas. γαληνία χρυσάμπυος, Tranquilla fruentes cõsuetudine. Ita v. l. sed metuo ne error subsit.

Γαλήνη, t. 1, c. 814, a

Γαλήνιλλα, Tranquillé. pro Γαληνῶς. v. l.

Γαληνὸς, t. 1, c. 824, d. Γαληνιαῖος, ib. b. Γαληνιάω, ib.

Γἀμιζω,t.1,c.814,b

Γαλἀνιον, Ionica dialysi vocalis circunflexæ pro γαλῆνιον, à them.γαλἠνιος.vnde γαλἠνιώντως in Epigramm.Serenati, Tranquilli.

Γαλἠνις,t.1,c.814,c. Γαλἠνός,ib.

Γαλἠνοω,ib. Γαληρός,ib.d

Γαληροτἠς, ibid.

Γαλιἀγκων, vel Γαλιαγκών, t.1,c.43,c

Γαλιἀχα,ας,ἡ, legitur apud Theophr.Hist.plant.libro 5, cap.8.Ibi enim ἡ πτελέα dicitur esse vtilis ὡς ὑποστρώσεις καὶ γαλιάχας. Pro quibus Gaza habet, Vlmus vtilis ad fores, prela & torcularia: aliam procul dubio lectionem sequutus. Si γαλιάχας reponendum censeas, interpretaberis Feliscipulas.

Γαλἰαι,Hesychio οἱ ὀὐἰσκοι, Aselli. Forsan autem intelligit pisces illos qui γαμαρίαι dicuntur. nam & ἡ vocantur ὀὐἰσκος.

Γαλιἀω,ῶ, Libidinosus & incontinens sum. Hesych.enim γαλιᾶσις exp.ἀκολασταμὐσις. forsan ὥδε ἡ γαλἐω: quoniam id animal est libidinosissimum.

Γαλἰδἐς,ἐως,ὁ, Catulus felis. Hesychius γαλἰδια à Cratino dici innuit τὴν Ἀπολλὼνος γαλεὼν παῖδα. Dicitur vt ἀλωπηκίδες,λυκίδες,πανθηρίδες, & huiusmodi alia. Sed apud Hesych.scriptum γαλἰδες per ἡ in penultima, at contra seriem alphabeticam quæ ε requirit.

Γαλἰθω, Hesychio ἐρἐθω.

Γαλἰον,ου,τὸ, Galium: herba quædam sic nominata ἀπὸ τῆς γαλα πηγνὐσης αὐτὸ πὀας,teste Dioscoride lib.4, cap.96, vbi & γαλἀσπον nominari ait & γαλἐεον. Plinius cum galiopsi confundit. Sed notãdum est,apud Dioscoridem scriptum esse γαλιον,gemino λ: perperã autem,vt ex etymo patet.

Γαλἰς,Hesychio est ὡρἀδιος,Hortus.

Γαλἰς, ἰδος,ἡ, frutex vrticæ similis:qui alio nomine dicitur γαλεόβδολος, teste Dioscoride lib.4, cap 95, procul dubio quoniam folia eius manu trita γαλῆς siue γαλἐης ὀδωρ odore suo referunt. nam Dioscor.ea esse ait ἱκανῶς δυσειδῆ τῇ ὀψἐι. Itidémque Plin.lib.27,cap.9, Galiopsis,aut (vt alii) galeobdolon vel galion,caulem & folia habet vrticæ,læuiora, & quæ grauem odorem trita reddant. At felis pedorem esse retrum,ex Aristophane patet,qui dicit βδἐουσα δριμὐτερον γαλῆς.

Γαλἰς,idẽ ac γαλἐης, teste Hes. At Γαλἰς, vide in Γαλεώτ.

Γαλμαῖος, vide in Γἀλμος.

Γαλμαρἰας,ου,ὁ,pisces nomen, qui & ὀνος seu ὀὐἰσκος dicitur: ab Hesychio vno λ γαλαρίας, ab Archestrato & Plinio καλλαρίας: ab aliis γαμεειδὴς & χαλἀρης,vt docui in Ὀν.t.3,c.1337, e & f.

Γαλλιεὐας, vide in præced.Γαλλαρίας.

Γαλλεῖον, vide in Γἀλλος.

Γαλλια, Hesychio ὑστερα,Intestina. At Γἀλλων, vide in Γάλλος paulo suprà.

Γαλλιδἀται, Laconibus sunt ἀπαλαβὼται, Stelliones, teste Hesychio.Iidem suprà γαλεώται.

Γἀλλος,ου,ὁ, Hesychio ὁ ἀπὸκοπος ἠτοι ὁ διὠδυχος,Cui amputata sunt vtriba,Exectus,Euiratus,Spado. Peculiariter ita dicebatur ὁ τῇ μητρὶ τῇ θεῷ ἐργαζὀμενος, quasi ἀξἰως τῆς ἡμερὠσεως καὶ μεταβολῆς τῆς φὐσεως ἐξ ἀἰῤῥενος, καὶ οὐκ ἀνὴρ, ὡς οὐκ ὠν γυνἠ. nam ἀξιὠματος οἱ πλεἰονες τῆ θεᾷ vel etiam à Gallo flumine Phrygiæ,apud quem initiabantur.Etymol. Exemplum huius vsus ex Plut.habes suprà in Ἀγχιγαλλος. Sic in Epigr.γἀλος γεγὀνως. Et apud Suid.ἀφεζἠσονται γἀλοι ἀφ' ἁρπἀδος ἡ Βασσαρου, τῆ ἐκ Πεισιδὠπης ἠσίων τῆς μητρὸς τῆ θεᾷ, ἐχοντες ὡσὶ τὴν ἰδἐαν καὶ τὐπος. Et rursum, ἀπἰστησε τοὐτοις,ἀφεσταὶ ἀσας εἰς γἀλους, μετ' αὐλητῆ, οἱ γυναικἰοις στολαῖς, ἐχοντες τὐμπανα καὶ τὐπους. Itidem Plinius libro 11,cap.49, de genitalibus loquens,Necnon aliqua gentium quoque in hoc discrimina,& sacrorum etiam,citra perniciem amputantibus matris deum gallis. Et l.35.c.12, Samia testa matris deùm sacerdotes,qui galli vocãtur, virilitatem amputant:nec aliter citra perniciem,si M.Cælio credamus. VNDE Γαλλαῖος,ου,ὁ,Pertinés ad gallos, Qui gallorum est.vt γαλλαιη Κυβἐλη apud Naz.quoniã videlicet οἱ γαλλοι ἐργαζὀνται. Sic apud Suid.Γαλλαιον Κυβἐλης ἐλολὐξαμεν πολλἀκις δὐσα Τὸν βαρυν εἰς αἰσας ἡχον ἀπὸ σιμβἐ.

Rursum Γἀλλος est nomen proprium apud Plut. Est verò & gentile nomen apud eundem. Γἀλλος enim vocat qui & Γαλἀτας dicti à Græcis solent & Κἐλται. Itémque Suidas Γαλλιχαικἰαν nominari tradit τὴν Ἑλλἠνων γαλατῆ χὠραν, qui vulgo Βουλιαγενεῖς appellentur.Latini tamẽ potius quàm Græci hoc genus vocabulo vtuntur. Γἀλλοι, Hesychio sunt etiam ἱἐρακες, Claui.

Γαλοὐς,Hesychio est χὠμα ἱππων ἠ οἰκοσἰδες:pro quo apud Etymol.scriptũ Γἀλωτες:(qui etiam addit,à Phœnicib' sic vocari τὰ φυρογκὠματα, Septa, Claustra) quam scripturam,per ω videlicet,alphabeticus etiam ordo apud Hesych.postulat.positum enim est post γἀλως.

Γαλωχἐω,t.1,c 811,f. Γαλωχἰα,ib.

Γαλὠας,t.1,c.812,f

Γαλὠς, (ita enim pro γαλῆς scribendum esse,alphabetica series innuit)Hesychio est ἡ τῶ ἀὐρᾶς ἀδελφἠ,Martii soror.vt Casandra Andromachæ. Eadem γἀλως dicitur.

Γἀλωτες,vide in Γαλοὐς paulo antè.

Γἀλως,t.1,c.812,f

Γαμαλἠ,apud Chaldæos dicitur ἡ κἀμηλος, Camelus,Hes.

Γαμβρὠω,t.1,c.815,f

Γαμβρἐον,ib. At Γἀμβρεον,Hesychio est πρυμνἠσιον.

Γαμβρἰας,t.1,c.815,c. Γαμεσσἠ,t.1,c.813,c

Γαμεσσἠ,ib.f. Γαμἠσας,t.1,c.814,a

Γαμἠτης,ib. Γαμἰης,ib.b

Γαμἠων,t.1,c.813,c. Γαμηλἰα,ib.g. Γαμἠλια,ib.h

Γαμἠλιες,ib.g. Γαμηλὠν,ib.h

Γαμἠσας,ib.f. Γαμητἰων,ib.

Γαμητἰον, Vxor ducenda:vel Nubendum.

Γαμἰζω, & Γαμἰζομαι, t.1,c.815,c

Γἀμιος,ib. Γἀμος,ib.

Γαμἰσκω, & Γαμἰσκομαι,ib.d

Γαμμα, Gamma: nomen tertiæ apud Græcos literæ,quæ Latinis Ge dicitur Xenoph.Pæd.7, ἐστι δὲ τὸ γἀμμα ἐκπαἰδευσιν τὴν ἑαυτῆ τἀξιν πὀσιν τοῦ πἀνυ μαχητικὸν. Et apud Plut.in Probl.Romanis, Romani φἠσι τρἐψαντα τὴν γἀμμα.

Γἀμμουρα,Hesychio sunt ἀμὐτρεις, ἐγκεκυφὸτες: quo significatu poetæ dicunt etiam ἀμμὐρια pro ἄμμοι seu ἀμμὐτραι. At καμμὐρια ab iisdem dicuntur οἱ καμπὐροι.

Γαμοκλοπἰων,t.1,c.814,d. Γαμοκὀπος,ib.

Γἀμορος,Hesychio sunt οἱ ὡρἰοι τὴν χὠραν πεπομφὸτες, siue μὐριοι ἐληλυθὸτες τῆς γῆς, siue οἱ ἀπὸ τῆς ἐγγυἠσεως πεπαιτημἐνοι τὰ κοινὰ διανεῖμαι. Syracusis γἀμοροι fuerunt pars quædam ciuitatis aut tribus,vt Herodot.docet lib.7,pag.275.Ibi enim traditur, τοὐς γαμὀρους καλἐεσθαι τοὐς Συρηκοσἰους, ὁκὀσοι τε ἵπποι τῶν ἀνδρῶν ἠ τῶν στρατιὠτεων ἠὐξησαν ἀπὸ τοὐτων τῶν ἀνδρῶν ἠ τῶν στρατιωτῶν. Idem forsan sunt qui Athenis olim γεωργοὐντες καὶ κτηνοτρὀφοι, Agricolæ vel Coloni.

Γἀμος,t.1,c.814,c. Γαμοτἀλεια, ib.e

Γαμοτἀλος,ib.d. Γαμοτἀλως,ib.e

Γαμφαἰ,Hesychio sunt αἱ γἀμφαι seu αἱ γναθοι,Maxillæ:qui etiam addit,Homerum eas tribuere τοῖς ἀλογοις, animãtibus ratione carentibus: quibus & γαμφηλαὶ tribuit.

Γαμφηλαἰ,eidem Hesychio sunt itidem γναθοι,σιαγὀνες,Maxillæ. Homer.Iliad.π, ἑλκε π σιαγὀνων ὑπὸ γαμφηλῶν ἀκὀντος. Iliad.ρ, — μετὰ γαμφηλῆσιν ἐχουσι: de leonibus itidem. Et Iliad.τ,— ὀὐ ζἀκινθος Γαμφηλῆι ἐβαλε: de equis. Aiunt & pro rostro vsurpari ab Aristoph.in Equit.& Apollon.Arg.1.

Γαμψὀς,ὐ,ὁ,Inflexus,Incurvus,Aduncus.vt γαμψὸν δοὐναι,in Epigr. At γαμψοις ὀνυξι vocat Aristoph.Nub. quos Homi.γαμψωνυχας ἀγγυλοχεἰλας. Hippocr.quoq; γαμψοὐς dixit οὐς καμπὰς ἐχοντας ποδὰς, teste Gal.in Lex. Hippocr. Ab Hes.vero γαμψοὐς exponitur non solùm καμπὐλους & ὀγκαμπτὰς, sed etiam ποικἰλους, Varium. INDE Γαμψὀτης,ητος,ἡ, Curuitas: vel etiam Curuatura, Flexura seu Flexus. SED ET Γαμψωνὴ Suidas affert pro ὀγκαμψὰ, Inflexio. Apud Hesych.verò SERIE TVM Γαμψὠνα, expositumque καμπὴ, Flexus seu Flexura.Sed addit,alios exponere ἀκμὴν ἠ φερἰοικα, Súmitas vel Circumferentia.

Γαμψωνὐξ,t.1,c.55,b.& 1345,a

Γαμψωνὐχες,t.1,c.55,c.& 1345,a

Γαια, Hesychio est ἀγκὠν σκαφῆ ἀλφἰτων: item χὠνη

γῆ, Continens, Terrà.

Γαιωχίας, idem esse dicit πλείους ἐκ τῆ ὁρᾶν. Videtur tamen sonare potius ὃς τῇ αὐχῇ γαιόωντας.

Γαιόω, ῶ, Luceo, Splendeo, Niteo. Hesychius enim γαιὲν siue γαιδὲν esse dicit λάμπειν. At γαιάσσω, eidem est σμῆξαι, ἡδῦναι, afferenti in exemplum γαιάσσας καλῶς. procul dubio à them. γαιάζω, significante idē quod γαιόω, Splendidum & nitidum reddo, Detergo, & lucūdiorem efficio.

Γαιδάειν, eidem Hesychio est ἀρέσκειν, Placere. pleonasmo igitur τῆ γ pro αἰδάειν dicitur.

Γαιδάω, t.1, c.816, a

Γαίδιον, Hesychio est κιβώτιον, Arcula, Ciſtula.

Γαιδὸς, eidem est ὁ πολλὰ εἰδὼς καὶ πανοῦργος, Multa sciens, Verſutus. Sed addit, quoſdā ſcribere γάϊδος. Infrà Γάϊος.

Γαίδυμα, eidem sunt πυροί, Triticum.

Γαιῆν, eidem est λευκαίνειν, Album reddere. Γαιόειν quoque & Γαιάσσειν, significat Nitidū ac ſplendidū reddere.

Γαιὴ, Siculi dicunt pro γυνὴ, Mulier.

Γαιητὴς, t.1, c.816, c. Γαίνυμαι, ib.b

Γαῖος, t.1, c.815, h. Ab Hesychio exponitur non ſolùm C χάρμα & ἡδονὴ, ſed etiam φῶς, αὐγὴ, λαμπηδὼν, λευκότης: item εὐφρόσυνος. ſed addit idem, ita vocari & τὴν Φρυγίαν & Bithynis. Fœm. ἡ Γαῖος, mons est Thraciæ, teſte Suida: qui & χαῖος affert pro οἶνος.

Γαιόω, t.1, c.815, h. Γαιόεντις poetæ dicunt Ionica dialyſi pro γανόεντις, à themate neutrali γανάω, vt ἐρώεντις pro ἐρωήεντις ab ἐρέω.

Γαίυμαι, t.1, c.816, b. Γαιύομαι, ib.c

Γαιύμασι, ib. Γαιυρὸς, ib. Γαιύσσομαι, ib.

Γαιυπιᾶν, Hesychio est γαυσπιᾶν, (ita enim reponendum D puto pro γαιοπιᾶν) κλύσμασι πιεῖν. Idem igitur quod γαιάσσω.

Γαιώδης, t.1, c.816, a. Γαίωμα, ib.

Γαίωσις, ibid.

Γάϊσδα, Hesychio ἄχθεται, ἢ οἰκίαι. Doricè pro γάϊσδα.

Γαμαλῶν, eidem est αἰμαλῶν, Negligere. Idē ſuprà Ἀπαλεῖν.

Γάμος, teſte eodem, Tyrrhenis est ὄχημα, Vehiculum.

Γᾶν, t.1, c.816, h. Γᾶ τ' αἰ pro γᾶ τι αἴ, t.1, c.411, c.ob.

Γάεσβος, Hesychio est ὁλοιτυγών.

Γαργαίρειν, eidem est λάμπειν, κινεῖσθαι, σαίρειν: item πλύνειν, E hoc est, Splendere, (quod & μαρμαίρειν dicitur) Moueri ſeu Vibrare, Palpitare: item Multiplicare. Significat tamen neutraliter potius πλύνειν ſeu πλύνη, Plenum & refertum esse, Abundare. vt apud Cratinum, Λήδωι φέρων πᾶσα γαργαίρει πόλις. id est πλύνει. Et apud Sophronē, ἃ ἢ οἰκία πᾶν ἀργυρώματων γαίγαιρε. Itidem verò ε τ Γαργαρεῖ ponitur ὅτι πλύνος. vt in Λίμναις, Λήδωι ὑπακτῆι πᾶσα γαίγαρ' ἐστία. Et in Βοιδοῖς Aristomenis, ἔνδον γὸ ἡμῶν γαίγαρεσε. Et in tragœdia, — χρεμπάτων τι γαίργαρεσε. Itidē verò Aristophanes ψαμμακοσιογάργαρεσε dixit pro ἀφάτως πολλὰ ἢ ἀναρίθμητα, compoſitis duobus vocabulis quorum vtrunque πλῆθος denotat, nimirum ψαμμακόσια & γάργαρεσε. Sūt verò & qui Homericum illud καίγαμφε, quum dicit, καίγαμφε δὲ γαῖα πόδεσσιν, significare velint πολὺ πολλῷ κίνησιν τῆ ποδῶν, ὅθεν πολὺ συγχύσεως τὸ γ ἔφασαν εἶναι: dicentes & τὸν καρκίνον ita nominari ὅτι τὸ πλῆθος τῶν ποδῶν. Hæc ferè Ariſtoph. ſchol. & Suid. in ψαμμακοσιογάργαρεσε. Hesychio verò ε τ Γάργαλα sunt πλῆθος, πολλά.

Γαργαλίζω, & Γαργαλίζομαι, t.1, c.818, a G

Γαργαλισμὸς, ib.b. Γάργαλος, ib.

Γάργαρε, pro multitudine excellenti positum, vide in Γαργάρου paulo antè. Est alioqui & vrbs Troadis, quæ Γάργαρος quoque dicitur fœminino genere. At Γάργαρον, neutro genere, promontorium Idæ. Inde Γαργαρεὺς dicitur ciuis eius loci, & Γαργάρεις, fœm. gen. teſte Stephano.

Γαργαρεών, t.1, c.817, f. Γαργαρίζω, ib.g

Γαργαρισμὸς, ib.

Γαργάσται, Hesychio λίθοι αὐτοφυεῖς. H

Γαρίτλον, eidem est χάρος ἢ ἔλαιον, Garum oleo miſtum.

Γαρκαν, idem à Macedonibus dici ſcribit πρὸ ῥάβδον, Virgam: afferens paulo pòſt & Γάρκα pro ῥάβδος.

Γαρμαφὼν, eidem H. λευκότης, λαμπηδὼν. quo ſignificatu & γανὸς dicitur.

Γαρὸν, eidem est τὸ ἴσον τῆς πάλαι σταθερᾶς, ὃ τ ἄξιον τελεῖν. A Pollux paroxytonως habet γάρον, qui & ἄπαρον nomīnari ait & δίγαρον.

Γάρος, ου, τὸ, SIVE Γάρις, ου, ὁ, Garum: liquamen ſeu ſanies piſcium ſale conditorum & maceratorū: primùm è garo piſce fieri ſolitum, vnde & nomen habet: deinde ex ſcombro, inteſtinis eorum, cæteriſque quæ abiicienda eſſent, ſale maceratis: poſtremo verò & priuatim ex inutili quodam piſciculo minimóque cœpit cōfici, & ex qualibet etiam materia diuerſis modis præparari. Verùm Dioſcorides non è ſalſis modò piſcibus, ſed animalium etiam carnibus garum fieri ſolitum ſcribit. Quo verò modo fieret, nemo veterum prodidit, quibus nimirum additis ſaporibus & qua muria (diuerſum enim fuiſſe à muria ſeu ſalſugine piſcium, intelligi poteſt ex Gal. lib.11 De ſimplic. medicamentorum facult. & Martialis etiam Xenijs de garo & muria) conditetur, quæque tam diligens purgatio & lotura eius eſſet, vt ſordidum alioqui & fœculentum poculum grato ſapore bibi potuerit. nam Galenus & dulcis gari meminit, idémque ſcripſit plurimùm facere ad delectationem. Conſtantinus quidem Cæſar extremo libro 20 De agricultura, aliquot gari parandi rationes commemorat, ſed ambiguum sintne illæ eædē quæ ſuperioribus ſeculis fuere. Variæ enim gari differentiæ & nomina memorantur: vt Carthaginenſe, Hiſpanum, ſociorum, nigrum, αἱμάτιον σφαγεῖον, αἰνόγαρον, ὀξύγαρον. Ac Carthaginenſe quidem & Hiſpanum dictum est quòd è finibus Carthaginis & Hiſpaniæ lautiſſimum deferretur. Sociorum verò, quòd ganeones & gulæ dediti ſociatim eo vterentur, & ob præcipuam quæ inter ſocios eo veſcentes caperetur, voluptatem. Nigrum verò & fœcoſum & αἱμάτιον, hoc est ſanguineum, quòd veluti fax eſſet piſcium, quodque eorum cruor ad confectionem eius adhiberetur. inteſtinis enim thynni cum branchiis cruoréque ac ſanguine in vaſe aliquo ſale aſperſis, poſt bimeſtre vaſe illo perforato, effluit illud αἱμάτιον γάρον dictum: quod videtur eſſe id quod Paul. Ægineta γάρον σφαγεῖον, id est garum primarium ſiue excellens, nominat. Quod verò αἰνόγαρον atque ὀξύγαρον appellatur, tam ſimplex non eſt, ſed illud quidem vino miſtum, hoc verò aceto conditum: vt & γάριλον ſuprà, cui admiſtum oleum. Similiter & ὑδρόγαρον, quod aqua diluitū eſt. de quibus apud Aetium libro 3, cap. 84, 85, 86: qui eiuſdem libri cap. 81, deſcriptionem etiam τῆ γάρου καθαρτικοῦ explicauit. Hæc inter alia Gorr. Porro maſculino quoque gen. dici γάρον, teſtatur Athen. l.2, hoc ex Æſchylo hemiſtichiū teſtimonii loco afferens, — ἢ τ' ἰχθύων γάρου. Sic verò & Alex. Aphr. Probl. l.1, dicit ὁ γάρος. Apud Poll. verò gemino ρ SCRIPTVM Γάρρος, afferentem hunc ex Soph. iambum, Οὐδ' ἡ πάλαιν' ἄδουσα θεσπεσῶς γάρρεως vt apud Dioſc. quoque lib.2, cap.39, γάρρον τὸ ἐκ θεσπεσῶς ἰχθύων καὶ κριῶν. Sed eam ſcripturam nullo modo probare poſſum, quū metrū quoque in illo Sophocleo iambo eā non admittat. Paſſim verò & in aliis apud Athen. poetarū locis prior ει' ſyllaba corripitur, vt apud Martial. quoque in Xeniis, Exſpirantis adhuc ſcōbri de ſanguine primo Accipe fœcoſum, munera chara, garū. Et l.7, Vnguentū fuerat, quod onyx modò parua gerebat: Nūc poſtquā olfecit Papilus, ecce garū eſt. Vbi etiā nota Garum eſt dici pro Ingrati odoris eſt modo gari, ſ. σαπρου. vt Plin. quoque l.31, c.7, dicit florem ſalis eſſe rem odore quoq; ingrato, ceu gari. Idem Plin. de vtroque garo, & liquamine nimirū & piſce, lib.31, c.7 & 8.

Γαρύω, Doricè apud Pind. pro γηρύειν, Canere, Loqui, Sonare. Ex Theocr. verò γαρύεντα affertur pro Garriant, Garriendo decertent.

Γαρυεῖν, Geſtire & gloriari. v.l. perperam pro γανυεῖν.

Γάσος, Hesychio ὁ ἀπατεών, ὁ πολλὰ εἰδὼς ἢ παυοῦργος, ex Heſiodi Theogonia. Suprà Γαῖδος pro eodem.

Γασίρις, t.1, c.818, e. Γαστέλεον, t.1, c.810, g

Γαστρόπληξ, t.1, c.819, b. Γαστροχείρ, t.1, c.818, h

Γαστὴρ, t.1, c.818, b. & 810, g. Γαστεὶς, t.1, c.818, e. & 810, g

Γάστρα, t.1, c.810, g.

Γασραία, t.1, c.818, e. & 810, g. Γάστρη, t.1, c.810, g

ἡμίσεα δὲ λίθων Χερσὶν, ἐΰπυκτα.

Γίνυξ, Hesychio πέλεκυς, Securis. quod & γήνυς.

Γίνυς, t.1, c.843, h

Γινοσίχθων, Hesychio ὁ τὴν γῆν ἔχων. itidémq; Suidæ, qui Neptuni epitheton esse ait. Suprà γαιοῦχος.

Γίξα, per contractionem pro γέρανα ex γέρας.

Γίσκος, Hesychio αἰγιαλός, Littus.

Γεραίζω, t.1, c.845, g. Γεραιός, ib.

Γεραίω, ib.f. Γεραίπαις, ib.g

Γεραίπορος, ib.

Γεραίω quoque pro γεραίρω dici videtur. nam schol. Nicandri in Alexiph. v.396, τὴν γεραιόθυμα μείωσιν, exp. καὶ μείωμα τὰ βρύουσι: addens tamen & alias exposit. nimirum αὔξω ὁ μῦθα, τηχόωμα, item ἀχθύόμενα.

Γεραλέος, t.1, c.848, a

Γεραιδρυτὶς, Hesychio αἱ παλαιαὶ δρύες: qui etiã addit, Γεραίδρυα nominari τὰ παλαιὰ δίνδρα.

Γεραιόδρυον, t.1, c.1054, h

Γεράινα, & Γεράνιον, vide in sequ. Γέρανος.

Γέρανος, ου, ὁ, Grus: auis vigilans & prudens. vnde γέρανοι λίθους καταπίπτωσιν, prouerbialiter de prouidis hominibus dicitur: quoniam grues quum tempestates præsagiunt, lapillis se saburrant vt à ventis non abripiantur vel deiiciantur. qua de re Suidas ex Aristoph. schol. itémque Plinius ex Aristotele. ‖ Γέρανος θαλαττία, Grus marina: piscis quidam est apud Ælianum. ‖ Γέρανος est etiam εἶδος ὀρχήσεως, genus saltationis seu choreæ, teste Polluce lib.4, cap.14. quam Thesea primùm cum suis ducibus saltasse scribit circa Deliam aram, repræsentantem imaginem exitus è labyrintho. Saltabant autem eam μετ' αὐλοῦ ἕκαστος ἐφ' ἑκάστῳ μετ' ἴχνος, ἓξ ἄκρα ἐκπλέκοντες τὴν ἔξοδον τοῦ λαβυρίνθου. Procul dubio verò γέρανος dicta est quòd volantium gruum similitudinẽ haberet. INDE Γερανουλκὸς, οῦ, ὁ, dicitur ὁ τὴν χορὸν αὐτὸν ἐν Δήλῳ ἕλξας ἔχων, teste Hesychio. quoniam videlicet trahit sequentes sese. vt & in gruum agmine dux trahere cæteras videtur, quæ & præeuntium tergoribus colla imponere feruntur. ‖ Γέρανος dicitur etiam scenica quædam machina ἀπὸ μηχανῆς καταφερομένη ἐφ' ἁρπαγῇ σώματος: velut illa qua aurora vtitur in rapiendo Memnone, teste eodem Polluce cap.19. eiusdem libri. vt Etymologo quoque γέρανος est ὁ ἐν τῷ σκευῇ ἅρπαξ. Sed & aliæ machinæ subuehendis attollendisque oneribus comparatæ, γερανοὶ nomine vocãtur, itémque gruum apud Latinos. Sic Bud. Annot. in Pand. Tympanũ, (inquit) rota est quæ à calcantibus versatur: qualem passim videmus in ea machina qua saxa subuehuntur in magnificis ædificationibus. Verbo Græco DICITVR Γέρανον, id est Grus: quo vocabulo etiã lingua vulgari appellatur. Vitruu. lib.10, cap.18, coruũ demolitorem, à Diade inuentum, & γέρανα dictum Græco nomine, à nonnullis gruẽ appellari tradit. Hes. verò γέρανον esse dicit ὄργανον ξύλινον ἐν ᾧ πέπλευσαν οἱ ἀλφιτοποιοὶ τὰ ἄλφιτα, pilam ligneam in qua farina pinsatur seu tunditur. Etymol. quoque huius significat. meminit, qui etiam addit, hinc τὰ ἄλφιτα vocari γερανία. Eustathius verò γέρανον à quibusdam dici tradit τὸ ὕδωρ. ‖ Γέρανον dicitur etiam herba quædam, quoniam ἐπ' ἄκρων τῶν μακρῶν ἔχει ξηρὰς πως αἰανθυλλίας ὡς γεράνου πεφαλαὶ σὺν τοῖς ῥάμφεσι, teste Dioscoride lib.3, c.131. vt Plinius quoque lib.26, cap.11, tradit inter geranii folia in cacuminibus capitula esse gruum. Ab Hesychio hæc herba dicitur γερανίς, fœm. gen. Est à gruibus denominatus ET Γερανίτης λίθος. Ita enim Plinius lib. 37, cap.11, Ab animalibus cognominantur, carcinias, marini cancri colore: & à gruis collo geranites: hieracites, accipitris. At Γερανία SIVE Γερανὶα, montis & vrbis nomen: cuius ciuis Γεραναῖς dicitur & Γερανιάτης. Steph.

Γέρανος, à Cyrenæis vocatur ὁ ὄμβρος, Imber: ἔλεγε τὸν τῶν ὑδάτων ἔρανον, id est πολὺν χεῦμα, καίτοι, vt Etymol. tradit ex Herennio Philone. Idem & τὸν γέρανον auem dictam vult quasi γηράσκοντα, ἀπὸ τοῦ γῆρας ἐρευνᾶν καὶ μανθάνειν. est enim ἀστρονομίας hæc auis.

Γερατώτερος, Præstantior, Vetustior. v. lex. perperam pro γεραρώτερος.

A Γεραὸς, t.1, c.845, g. Γεραρὸς, ib.f

Γέρας, ib.d. Γεράσμιος, ib.e

Γερασμὶς, ιου, ὁ, mensis quidam dictus Spartæ, apud Thucydidem libro 4, pag.159: μείων (inquit) ὁ Λακεδαιμονίων μεγίστου δικαστηρίου.

Γερασταίρους, t.1, c.845, e

Γεραίσμιοι ἐλαῖαι, eædem sunt quæ & αἱ ὀρυπεῖς, teste Eustathio. id est αἱ ἐν τῇ ἐλαίᾳ δρυὶ πεπαυόμεναι καὶ ἐκ αὐτομάτης καταπεσοῦσαι, quæ in oleagina arbore maturuerũt & sua sponte deciderunt. Idem rursum Eust. pag.1716 ὀρυπεῖς ἐλαῖαι αἱ ἐν τῇ δίνδρῳ πεπαυόμεναι, αἱ ἐκ γεραίσμιοι. Eodem modo Suid. exp. Athen. verò & τὰς ὀρυπεῖς φάδας nominatas fuisse γεραίσμιους innuit.

Γεραίστιος, ε τ Γεράνιος, Hesychio ὄρος Βοιωτίας & ὄρεμνος.

Γέραρος, eidem est βραγχὺς. pro quo & γαργαρεὼν dicitur.

Γεραρὸς, in Milesiorum republica vocabantur olim οἱ δημόται, teste Eustathio. pro quo apud Athenæum l.12, Γεγυρὸς. Sed præferenda est huic illa scriptura, vt quæ apud Suidam quoque in manuscripto codice habeatur. qui dicit & ipse γεραρὰς à Milesiis diuitibus vocatos fuisse ὡς χειμωνακτὰς siue ἀπὸ τύρβης, turbam plebeiã & eos qui manuariis artibus victum quærerent.

Γεράρεα, Aquæ ductus, Cuniculi acti subtus terram. v. lex. At Γέργυρα, Hesychio αὐλὴ, διαμήκιον.

Γέρδις, Suidæ ὑφαίνης, Textor: qui etiam addit sua ætate dictum fuisse Γερδία. Apud Hesych. scriptum oxytonos Γερδὶς, expositumque itidem ὑφαίνης.

Γέρεα, τὰ, Dignationes, Dignitates. v. lex. ex Herodoto. Si mendo caret, est ex nom. sing. γέρος, idẽ significante ac γέρας. Sed vereor ne scribendum γέρεα.

B Γερεαὶ, αἱ, Primariæ atque honoratiores matronæ, Homero. Item Mulieres Baccho sacrificantes, Demosthenis. Ita eadem v.l. sed perperam pro γεραιαὶ: vt Hes. & Suid. habent.

Γέρειν, Hesychio ὑπεῖκειν. sed addit, ab aliis exponi γέρανος, Grus. vt & Ælio Dionysio apud Eust. γέρειν est ἡ θήλεια γέρανος, grus fœmina.

Γερήνιος, ου, ὁ, Nestoris est epitheton apud Homerum lib. β, vbi ait, — γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Exponitur à nonnullis ὑπέρμαχος, γέρων· ἀπὸ τοῦ γέρας. Alii verò Γερήνιον dictum volunt à Gerena seu Gereno oppido, in quo profugus fuit educatus. vnde & Hesiod. ait, Κτῆσιν δ' Νηλῆς ἔλασε φέρων ἐκ Πύλου ἠγαθέης· δεδίκει δὲ γερήνιος ἱππότα Νέστωρ Ξεῖνος ἐὼν ἐτύχησε παρ' ἐπιδήμιον Γερήνῃ. Et rursum, Νέστωρ οἷος ἄλεξε ἀπ' ἀθῆμόστου Γερήνου. Plura super hac re Eust. & Strabo.

Γεροντοχρήνη, t.1, c.846, a. Γεροντοχρηνὶς, ib.

Γερόντων παλαίστραι, apud Poll. ex Aristoph. Seniles palæstræ, seu Senum palæstræ: quas & γεροντικὰς vocat.

Γεροντικὸς, t.1, c.841, c

Γεροντὶας, t.1, c.846, d. & t.3, c.35, f. ob.

Γεροντάω, t.1, c.846, d. & t.3, c.1699, c. ob.

F Γεροντικὸς, t.1, c.846, c. Γεροντικὸς, ib.

Γερόντιον, ου, τὸ, Senectio: diminutiuum à γέρων, apud Aristophanem in Nub.

Γεροντοδιδασκαλεῖον, t.1, c.846, b. Γεροντομεῖον, ib.

Γερουσία, ib.d. Γερουσιαστὴς, ib.

Γερούσιος, ib.

Γέρρον, ου, τὸ, Scutum Persicum è vimine textum. Ælio enim Dionysio apud Eustathium γέρρα sunt ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγου καὶ αἰσυΐου. Apud Xenophontem in Pad Cyri crebrò occurrit hoc vocabulum. vt pag 15. Σύαγξ δὲ ἐκεῖ τὰ γέρρα ἁρμόζων ἔφασκεν ἵσας, γέρρον δὲ ἐν τῷ Περσικῷ πάνυ εὐθὺ μῆκος φράσαι ἐστὶ τὸ ἀνθρώπου ἕως ἐπὶ τὰ δάκτυλα. Itidémque pag. præced. Σύαγξ μὲν οὖν ἐκεῖ τὰ γέρρα, γέρρον δὲ οἱ τὸν ἁρμοστὴν, καὶ ὃς δὲ ἔφασκεν εἶναι τὸ δέκα. Et p.13, γέρρον δὲ πλατὺ δύο. At pag.71, οἱ τὰ ἐπ' ἴππων γέρρα ἔχοντες καὶ ἀσπίδας ἔχοντες. Apud Herodotũ quoque, Arrianũ & Plutarch. de eiusmodi scuto Persico legitur hoc vocabulum. Sunt qui crates interpretentur. nam reuera erant è vimine textæ crates quibus clypeorum seu scutorum loco vtebantur. vnde & generalius quidã exp. ἀσπὶς, ὅπλον, ἀσπίδιον. Eustathius huius γέρρου ἐγκόμα dicit fuisse πυραμίδιον τι ὀξυφθόγγου. Per καταχρῆσιν autem γέρρον nominatur ἀπὸ σκύτους, ὃν ἔνιοι τῶν, ὃν ἄλλοι πῆχυν ὦνον, teste Harpocratione, qui a

Demoſthene γέρρα vocari ſcribit τὰ ἐπὶ σκίμπων σκευάσματα ἢ ἀποκαλύμματα: in orat. Pro Cteſiph. vbi ait, ὅτε τὰ ἐπὶ σκίμπων, ἢ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν, ἐξῆρχον, καὶ τὰ γέρρα ἀνετίμησαν. Idem affert hæc verba ex eiuſdem oratione in Nœram, πῶν ἦν ἄμεινον δοῦναι πρεσβύτῃ τὴν δίκην φορὰν ἢ τοῖς ξένοις οἰκίαν, καὶ τὰ γέρρα αἰωρεῖν: exponens, φορὰν αἰωρεῖσθαι τὰ ἀνεφαλώματα. Strabo quoque ligneas laminas, aut crates vimineas, quibus veluti fornicatis ſeu concameratis currus teguntur, γέρρα appellat: ὡς ὃ τοῖς ἁμάξαις (inquit, de Cimbris loquens) ὑπῆν τὰ βύρσας τὰς ἀνθρωπίνας τοῖς γέρροις τῶν ἁρμαμαξῶν, ἅστ' ἀπολείπειν ὑφορᾶσθαι. Heſychio γέρρα ſunt τὰ ἀπὸ καλάμων ἢ πτερῶν ἐργαστήρια: item τὰ ἱερεῖα τὰ σκεπάσματα: (vt apud Suidam, γέρρα δασέων βοῶν ὠμοβοῦτα) item πᾶν τὸ σκεπάσματα: praterea αἱ σκιαί. vt Euſtathius quoque γέρρα ex Pauſania exp. σκιαὶ ἀμπέλων & ἀνεφαλώματα, at ex Ælio Dionyſio ἀνεπεφαλωμένοι τόποι. Iidē lexicographi γέρρα vocari tradunt à comicis τὰ ἐπὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν αἰσχρά. Suidas apud Siculos γέρρα vocari ait τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῖα: Heſychius verò & Γέρρας ea nominari innuit. vt apud Feſtū quoque fœm. e gen. Gerræ in ſuperiore ſignificatione legitur, nimirū pro Vimineæ crates. INDE Γερροφόροι, οἱ, dicuntur οἱ τὰ γέρρα, ὅτοι ξυλίνας καὶ σιδήρεις ἀσπίδας, φορεῶσιν, teſte Suida: ET Γερράδιον, eidem, vt & Heſychio, στρωτηρίδιον, Storeæ ex vimine aut iunco.

Γέρρων, Stephano in Βιθυνίᾳ eſt ἡ μικρὸς βάτραχος, Parua rana, Ranunculus. Iidem ranunculi γυρῖνοι etiam dicūtur: ab Ionibus autem Γερῖνοι, teſte Euſt.

Γέρις, ET Γερύτας, Heſychio γέρων, Senex.

Γερσὰ, Heſychio γερόντια: vel potius γερόντια.

Γέρων, t.1, c.845, h. & t.3, c.1119, c. ob. Γέρων πόλος, t.3, c.1330, h. ob.

Γερωνία, Laconibus & Cretenſibus eſt γερουσία, teſte Heſ. Apud Ariſtoph. quoq; in Lyſiſtrata, pro γερωχία, quod in vulg. edit. legitur, quidam reponunt γερωνία. vbi nimirum ὁ κήρυξ dicit, Πᾶ ταῦ αἰσχρὰ ἵστα γερωχία Ἥκει φρυτάνεις; λῶν μυθίζειν νέον. Quo in loco illud γερωνία, ſiue γερωχία, idem eſſe videtur quod γερουσία, Senatus, Seniorum concilium.

Γεσσωνης, t.1, c.810, e.
Γεῦμα, ib. c.
Γευομαι, ib. c.
Γευσίμων, t.1, c. 850, a.
Γεύσις, t.1, c.849, g.
Γεφυρα, t.1, c.1885, h.
Γεφυρὰς, ib.
Γεφυρίζω, ib. b.
Γεφυρισμὸς, ib. c.
Γέφυροι, t.1, c.1886, c.
Γεφυρόπης, ib.
Γεφυρωμα, ib. h.
Γεωγραφίω, t.1, c.803, g.
Γεωγραφικὰ, ib. g.
Γεωγράφος, ib.
Γεώδης, t.1, c.808, c.
Γεώλοφος, t.1, c.803, g.
Γεωμέτρης, ib. b.
Γεωμετικὸς, ib. c.
Γεωμοιρὴς, ib. c.
Γεωμορῶν, ib.
Γεωνόμος, ib.
Γεώνδης, ib. g.
Γεωπονία, ib.
Γεωπόνος, ib.
Γεωπὼν, εδος, ὁ, Agricola. Herodot. ἀπὸ γεωπόνων μοι βίης ὄζει, Ex agricolis mihi vita ſupperit. Ita v. lex. ſed metuo ne perperam ſcriptum ſit pro γεωπόνων.
Γῆαι, t.1, c.806, a.
Γήϊγημα, ib. h.
Γηϊγία, ib. b.
Γηΐγιον, ib. d
Γηϊγὸς, Heſychio γεωργός.
Γηϊγὸς, t.1, c.804, h.
Γήϊος, vel Γῆϊος, t.1, c.806, a
Γηϊυχέω, ib. b.

Γεωμέτρης, t.1, c.804, g.
¶ Γῆ, t.1, c.801, c.
Γηγενὴς, ib. e. & 827, c
Γήδειρα, Ionicè pro Γάδειρα, Gades. Herodotus, ἐς Γηδείρων.
Γήδιον, t.1, c.809, b.
Γηΐον, t.1, c.850, c.
Γῆθες, ib. e.
Γηθοσύνη, ib.
Γηθοσυνος, ib.
Γήϊον, SIVE Γήϊνον, ου, τὸ, eſt φυτὸν quoddam ſimile ampelopraſo, teſte Euſtathio pag. 1155: vbi ipſum numerat inter compoſita ex γῆ, eiuſque etymologiam eſſe dicit ἢ ἀπὸ τῆς αἰθέρος, ſeu τὸ γῆθεν θύειν ἤγουν ὀσμᾶσθαι: addit etiam, vocari ET Γηΐλιδα SIVE Γαΐλιδα, ET Ἐπιγηΐλιδα. Etymol. γήϊνον eſſe ait χαμαιὸν κρόμμυον, dicique quaſi ἀπὸ γῆς ἴσιον, vtpote αἰσθήσεις ἀπὸ τῆς ὀσμῆς: qui & ipſe prioris γήϊον meminit. Theophraſto autore, Hiſt. plant. libro 7, cap. 4, γήϊνον eſt κρόμμυον quoddam ἀκέφαλον καὶ ὥσπερ αἰχμὰ μακρὸν ἔχον: quod dicit ὀδυνᾶσθαι πολλοὺς ὥσπερ τὸ πράσον, διὸ ἐξ ἀσπιδεῖας, οὐ φυτεύεσθαι. Vnde Plin. lib. 19, cap. 6, loquens & ipſe de cæpis, Gethyum penè ſine capite eſt: ceruicis tantùm longæ, & ideo totum in fronde: ſæpiúſque reſecatur vt porrum. ideo & illud ferunt, non deponunt. Epænetus tamē in Opſartytico, teſte Athen. lib. 9, τὸ ἀμπελωπὸν vocari ait γηΐλιδας: vbi Didymus dicit τὰ γήϊνα eſſe ὅμοια τοῖς λεγομένοις ἀμπελοπράσοις, eademque ὀδυνηλίδας etiā nominari. Porro legitur γήϊνον apud Ariſtoph. dicentem in Ranis, — πολὺ σοφώτερ' Μητύπτε τῦτον, μὴν γηΐνω τέω. Apud eundem & γήϊνον, dicentem, πρὸ γὰ γηΐνων Ῥίζας ἐχούσας σκορδόμμυον (forſan σκορδόμμυον) φύσει. Tertium γηΐλις apud Epicharm. in Philoctete, Ἐν ὀ σκόροδα δύο καὶ γηΐλιδας δύο. Et apud Athenæum libro 9, Polemon dicit ſe vidiſſe γηΐλιδα οὐκ ἐλάττω γογγυλίδος καὶ τῆς τρογγύλης ῥαφανίδος: & πρὸ Λητοῦς κύουσαν τὴν Ἀστερίαν κεῖσθαι γηΐλιδας.
Γήϊος, t.1, c.850, d.
Γήϊος, ib.
Γήϊνος, t.1, c.808, f.
Γήλοφος, ibid.
Γῆμαι, vide in Γαμέω.
Γηοδὴς, t.1, c.808, g.
Γηπέδαλος, Paxillus terræ. Luc. in Lexiph. σκόροδά τε ὄζον οἷα αὐτῆς πρυλίτας, καὶ γηπέδαλος πᾶς αἰόρυξας. Vbi raphanos intelligere videtur. quoniam eorum radices oblongæ ſunt, & formam paxillorum ſeu clauorum ligneorum imitantur. vel generalius alias etiam quaſuis radices intelligit oblongas. ſunt. n. eæ veluti paxilli in terram depacti. Sed fictum ioco hoc vocabulum exiſtimo, vt in illo dialogo alia multa.
Γηπόδη, t.1, c.808, g.
Γηπύος, t.1, c.808, h.
Γηρέλιες, ib.
Γηρᾶαι, ib. c
Γηρέων, Heſychio γηραιὸς, Senecta ſeu Senectus, Senium.
Γηρέπτατι, t.1, c.848, c
Γηρὲς, ibid.
Γηρέσκω, t.1, c.848, a.
Γήρετον, ib.
Γῆες, Pollen. v.l. perperam pro γῆρες.
Γηροβοσκίω, t.1, c.814, d.
Γηροβοσκὸς, ib.
Γηρομείω, ib.
Γηρεκμὸς, ib.
Γῆρος, ib. c.
Γηροφρέων, ib. f
Γηροφρίω, ib.
Γηρόφρος, ib.
Γηρυχίται, Heſychius expon. ὑπὸ γήρως ἐχίται: item γήρας τὰς ἀρχὰς ἐχί.
Γῆρις, εος, ἡ, Vox: ωτὸ. Homer. Iliad. ρ, Οὐ γὰρ πάντων ἴσον ὁμὸς θρόος, οὐδὲ γῆρις, nec vna vox. Plutarch. De orac. Pyth. οὐ γὰρ ὄζει θεὸς ἠχῆρις οὐδὲ φθόγγος, οὐδὲ τὴ λέξις, οὐδὲ τὸ μέτρον, ἀλλὰ τῆς γυναικός. VNDE Γηρύω, Sono, Loquor, Dico. vt Heſych. quoque γηρύτης exponit φωνῦντας, λέγοντας. Idem & paſſ. γηρύεσθαι affert pro φθέγγεσθαι, λέγεσθαι quo Heſiodus vſus eſt, dicens in Erg. de Iuſtitia,

Γεωπόνος, t.1, c.804, g.
Γεωφάνιον, ib.
Γηφενὴς, t.1, c.808, f
Γηχθὴς, t.1, c.808, f
Γήϊος, ib. e. & 827, c
Γήϊνον, ib. c
Γηϊνος, ib. d
Γηϊνόμφως, ib. d
Γήϊος, ib.
Γηϊοσύνη, ib.
Γηϊοσυνος, ib.
Γηϊοσύνας, ib.

Αὐτίκα παρ' Διὶ παιεὶ καθεζομένη Κρονίωνι, Γηρύεϊ' αὐθρώπων A ἄλλ' κεντίων. Dictus porro & ὁ Γηρυών est ἀπὸ τοῦ γηρύω, γηρύομαι, vt volunt nonnulli: qui Γηρυόνης quoque & Γηρυονεύς nominatur. Fingitur autē is gigas quidā τρικέφαλος seu τρίκρανος, ab Hercule peremptus. Latinis itidem Geryon dicitur, Geryones & Geryoneus: à poetis Tricorpor & Triplex.

Γῆς ἔντερα, Terræ intestina. Ita medici in primis Græci vocant quos Plin. Vermes terrenos appellat, alii lumbricos. Apud Athen. lib. 7. οἱ ἰουλοι etiam dicuntur γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης. B

Γηρεβοσίης, t. 1, c. 848, g

Γῆτιον, vide paulo suprà in Γήθιον. Apud Hesychium & sine diphthongo scriptum γῆτα: quæ esse dicit κρόμμυα ἃ καὶ γήθεα καλοῦσιν. Etymol. cum diphthongo esse scribendum tradit.

Γητμίων, ib. a
Γητεύω, ib.
Γήτιον, ib.
Γήτυπε, ib.
Γήτων, ib. b

¶ Γιγαντᾶιος, & cætera deriuata, vide in sequ. Γίγας.

Γίγαρτον, ου, τὸ, Acini vinacei lignum seu nucleus. i. Quod in C acino vinaceo lignosum, osseúmve aut lapidosum est, vt in cerasis, prunis, oliuis. Athen. lib. 14, ἔξεστι μετὰ τῶν βοτρυδίων φαγεῖν τὸ γίγαρτον ἐκφεύγει. Sic Geopon. lib. 4, Democritus docet quomodo ἀγίγαρτον σταφυλὴν ποιεῖν: vt & Columella apud Plinium lib. 17, cap. 11, cuiusnam vuæ acini nihil intus ligni habituri sint. Vbi nota acinum dici ipsam veluti baccam vuaceā seu pomulum. vt & libro 15, cap. 14, Acinorum quoque (inquit) magna est differentia: primum inter vuas ipsas callo, teneritate, crassitudine, interiore ligno aliis paruo, in aliis etiam gemino, qui minimè feraces musti. plurimùm verò differunt hederæ sambucique acini: etiam figura punici, anguloſi quippe ſoli. torisque ſuctus & caro est iis præcipue quibus paruulum ineſt ligni. Rursum Democritus in illo Geoponicōn loco tradit quomodo καίουσι καὶ κεράσιον fiat ἀγίγαρτον. Γίγαρτον dicitur etiam τὸ χωλαμῖνον αἰδοῖον, vt schol. quidā Aristophanis annotat in Acharnēſ. vbi comicus dicit, Τὼ Στρυμοδώρου Θεσσαλὼ ὁπὶ τῷ Φελλέως Μόνι λαβόντε καταγίγαρτον. sed ibi assentior potius alteri scholiastæ D qui exponit κῦφ' ὑπὸ γίγαρτον βαλεῖν καὶ δίγαμελεῖσθαι: dicens & ipse γίγαρτα esse τὰ τῆς σταφυλῆς ἐσθίειν. exponitur idem καταγίγαρτον etiam καταβλῆσαι, in modum τῶν γιγάρτων: dicitúrque ex cōsequēte ſignificare σωμοσπάσαι, ἀπὸ τῶν γιγάρτων τὸ μόσχειον ἢ πτηλασθῆναι. A γίγαρτον dicitur ETIAM Γιγαρτώδης, ſignificans vel Plenus γιγάρτων, Multa habens γιγάρτα: vel Similis γιγάρτῳ, Proxime accedens ad γίγαρτα.

Γίγας, αντος, ὁ, Gigas: immanis inuſitatæque proceritatis E homo. quales olim Terra filios genuiſſe dicitur, vel Iouem ipſum oppugnare auſos. Homer. Odyſſ. κ, — κὰκ κλισίηφι τ' καὶ ἀγρια φῦλα γιγάντων. Et Odyſſ. κ, — οὐκ ἀθρήσειν ἰοῦσι, μάλα γίγαντα. Et apud Athenæum lib. 6, μάχα χρῆμα γιγάντων. vt Heſiodus quoque in Theogon. dicit μεγάλους τε γίγαντας. INDE Γιγαντιαῖος, ν, ET Γιγαντιάσιμος, ος, ον, Iupiter dicitur, quòd perdiderit & extinxerit gigantas: ac fœm. gen. Minerua VOCATVR Γιγαντιάς, Gigātum perditrix: quia Ioui in delendis exitióque dandis gigantibus opem tulit, vtpote dea bellicoſa & fortis. Dicitur ET Γιγαντιάτις, Suida teſte, ἡ ἐπὶ γίγασι γίγαντας ὁπλοῦσα. INDE ET Γιγαντομαχία apud Platonem libro 2 De rep. Pugna ſeu bellum gigantum. ITEM Γιγαντᾶος ET Γιγάντιος, ου, ὁ, Gigantæus ſeu Giganteus, Qui vel qualis gigātum eſt. vt γιγαντιαίας χρὼς in Epigr. Et apud Ouid. gigantei prælia belli. Apud Suid. & Γιγαντᾶον ἄγαλμα: quod exp. μέγα. NECNON Γιγαντώδης, Gigantum ſimilis, Qualis eſt gigantum. Philo De vita Moſ. libro 1, ἰδέαν ἀνήρτισε τὸ πλῆθος ἐξαμιλλητάτης γιγαντικῆς, ὑπερμαιεῖς, enormi facie magnitudinis & roboris ad gigantes accedentes. Itidem apud Suid. εἶδος γὰρ τὸ σῶμα γιγαντῶδες ἦν, ἐκ τοῦ θυμοῦ δηλωθέν. Eſt inde & VERB. Γιγαντιᾶν, ſignificans Gigantes imitor, Gigantum ſimilis ſum: corporis videlicet immani mole vel ferocitate. fera enim & ἄγαλμα φῦλα τοῦ γιγάντων fuere. Suid. γιγαντᾶν exponit τὸ τοῦ γιγάντων φρονεῖν, in hoc Piſidis ſenario, de Choſroe, Γιγαντᾶ ὑ καὶ τυραννοῦντα λαῶν. Dicuntur porro γίγαντες ἀπὸ τοῦ γῆς εἶναι, vt etymologi tradunt, aſſentiente ipſis Orpheo, ἱεροῦ λόγου lib. 8, vbi ſic canit, Οὓς καλέουσι γίγαντας ὑπώνυμοι ἐκ μακάρεσσι, Οὐρανίδαι γῆς ἐξέφυσαν καὶ ἄμαχες εὐαίνιοι. Aliàs Γίγαντες dicūtur etiam Lyciæ incolæ, & Γιγαντία ipſa Lycia ab ipſis nominatur, teſte Etymol. & Heſ. F

Γιγίδιον, ν, τὸ, Gingidium: herbula ex oleum genere, ſylueſtri paſtinacæ ſimilis, ſed tenuior, & amariore radice, vt inter alia tradit Dioſc. lib. 3, c. 167, vbi & λαπάθιον vocari annotat. Idem ex eo refert Plin. l. 20, c. 5.

Γιγλισμός, οῦ, ὁ, Heſychio eſt γαργαλισμός, ἀπὸ χειρὸς γέλως, Titillatio, Riſus manu excitatus. qui & γαργαλεὼν attuletur pro γαργαλίζεσθαι & γιδεῦσαι. At Γιγλισμὸς idem exponit κνησμούς. Apud Suid. Γιγλισμὸς καὶ κνησμός, ἀπὸ χειρὸς γέλως, γαργαλισμός. Vide & Γιγλίσμος, initio ſequentis col.

Γίγλαρος, teſte Poll. lib. 4, cap. 10, fuit μικρός τις αὐλίσκος, διγόνιος μουσεῖα παρέχων, tibia parula, Ægyptia, accommoda monoōdis. Non multum abſimilis eſt apud eundem ὀγκίχας.

Γίγλος, Nanus, Pumilio, teſte Heſ. Infrà γίννος.

Γιγλυμὸς, eidem Heſ. eſt ὁ τριφάλαγξ γόμφος ὅθι τῇ θυρᾷ, Cardo portæ qui cum ipſa porta vertitur, vel potius Ferramenta illa duo quæ per commiſſuram inter ſe coeuntia clauo traiecto portam ſuſtinent, & in quibus ipſa ceu cardinibus vertitur. Inde ad διαφθοῶσιν transfertur. Γιγλυμὸς enim, ſiue γίγλυμος, (inquit Gorr.) dicitur tertia ſpecies διαφθοῶσιος, per quam oſſa ſeſe inuicē ingredientia, ita ſe cum coniunguntur vt vnius caput in alterius cauitatem condatur, & viciſſim huius caput in illius ſinum excipiatur. Eſt enim hæc διαφθοῶσις pleriſque oſtiorum cardinibus ſimilis, in quibus ferramēti verſuſque, (quod propriè à Græcis γιγλύμος appellatur) cum eius quod parieti infixum eſt, cum alterius quod oſtio adhæret, pectines mutuo implexu ſeſe ſubeunt. In quibus verò oſtius clauus craſſior parieti affixus oſtii verticillum ſubit, no γιγλυμος, ſed vertus γόμφος dicitur. Plura autem oſſa in corpore τῷ γιγλύμῳ connectūtur, vt cubitus cum brachio, crus cum tibia, tibia cum aſt: agalo, aſtragalus cum pterna, vertebræ ſimiliter inuicem. Sic ſanè Hippocr. De locis in hom. τοῦ δὲ διαφθοῶσιν οὕτω τὸ σχῆμα, ἢ κύκλωμα καλεῖται, ᾗ ὁ γιγλύμος ἁρμόσει. VNDE Γιγλυμοειδὴς, ὁός, ὁ καὶ ἡ, Figuram habens γιγλύμου, Similis τοῖς γιγλύμοις. Hippocrates De fract. τῶν γὰρ βραχίονος τὸ γιγλυμοειδὲς ἐν τῷ πήχεος βαθμοῖσι, οὗ ξυνίασι τοῦ σχήματος τὰ τρία ὀστέα, ἐνδυσωλίῳ τοιούτῳ ἐστὶν ὁποῖόν τι τὸ πήχεος καὶ τὸ βραχίονος. Vbi Galen. annotat τὸ γιγλυμοειδὲς τὸ βραχίονος nominari τὸ κατὰ πύρας ὑποδεχόμενον τοὺς τῆς κερκίδος καὶ τῆς γιγλυμοειδοῦς ὠλένης ἄκρα, τὰ δ' ὀξέα κατὰ τὰ ἐπίκαιρα τοῦ ὠλεκράνου, τοῖς μὲν κοίλοις ὑποδεχόμενα τὰς ὀξυκόλους τῆς κερκίδος, τοῖς δὲ ὑποδεχομένοις εἰς τὰ εὐθέα ἐμπίπτοντα καὶ ὁπτόμενα. Inde & VERB. Γιγλυμοῦσθαι, quo idem Hippocr. vtitur in libro De artic. ὡς δὲ τῷ ἐπικαιρίᾳ (inquit) ἐν ἀγκῶνι γιγλυμοῦται. ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἀμφὶ τὸν ὦμον οἱ σπονδύλοι. Vbi Galen. rurſum annotat, γιγλυμοῦσθαι dici ὅτι σπονδύλοις ἐοικότες ἀνωμάλοις, quoniam πρόσωπας ἔχουσι τοιούτους ἐκ διαθέσεως τὰ τοῖς δύο ἀμφὶ γ' (inquit) ὑποδέχεται τὰς ὀξυκόλους τὰ πλησίαζοντα σπονδύλου. τοῖς δυσὶ δ' ὑποδέχεται τὰ ἄκρα. ὥστε καὶ ἐνταῦθα δέ πως ὅτι ἐ ὑπὸ γιγλυμοῦ ὠθεῖται. In lexico quoque ſuo Hippocr. γιγλυμοῦται (ita enim reponendum eſt pro γιγλυμαται, quod in vulg. edit. legitur) exponit αἰτιᾶται ὑποδέχεσθαι εἰς ἀλλήλους, ὥσπερ καὶ οἱ ἐν ὠμοις οἱ γιγλυμοί. Gorr. interpr. Per ginglymon iuncti ſunt: Galenus verò, Structuram habent ginglymo ſimilem: vt oſtendat in iis non verum eſſe ginglymum, quia non ſic in eodem mutuus oſſium duorum ingreſſus, inquit idem. Gorr. Notandum porro & per ſimplex γ REPERIRI Γίγλυμος: ITEMQVE Γιγλυμώδης pro γιγλυμοειδὴς & γιγλυμωδὴς. vt apud Ariſtot. Hiſt. animal. lib. 4, cap. 4, τὰ δὲ δίβεγα (ſub. καλχώλια τῶν μόσχων) ἐν τῷ γιγλυμώδει, quod Gaza vertit, Ad parté quæ mutuo teſtarum complexu continetur. Similiter apud Suidam γίγλυμον in manuſcripto etiā exemplari vetuſto

γ & proparoxytonως. ¶Rurſum γιγλυμὸς Heſychio
A εſt φιλήματος εἶδος : pro quo Euſtath.ex Pauſania habet
γιγλισμός. Sunt qui ex Catullo interpretentur Oſcula
columbatim data.

Γίγγρας,ου,ὁ,dictus fuit αὐλήσεως τις γραώδης ἢ θηλυπρεπὴς φωνὴν
ἀφιείς, Paruula quædam tibia lamentabilem flebilémque emittens vocem,teſte Polluce lib.4,cap.10.vbi dicit Phœnicum quidem eam eſſe inuentum,Caricæ autem muſicæ φορέσφορον. denominatum verò eſſe ab Adonide,quem γίγγαν Phœnices ſua lingua appellant. Tryphoni quoque apud Athenæum lib.14, γίγγρας eſt αὐλήσεως ὄνομα. Ab eodem Athen.libro 4,eædem tibiæ
B VOCANTVR Γίγγροι etiam. Ibi enim quum dixiſſet Phœnices χρήσασθαι αὐλοῖς ἀνθρωπείοις τὸ μέγεθος,ἐξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις : ſed & Caras iiſdem vſos fuiſſe ὑπὸ τῶν θρήνων: ſubiungit mox, ὀνομάζονται δ' οἱ αὐλοὶ,γίγγροι ἀπὸ τῆς Φοινίκων,ἀπὸ τῆς περὶ Ἄδωνιν θρήνων. τὸν γὰρ Ἄδωνιν, Γίγγαν καλεῖν ὑμᾶς οἱ Φοίνικες. Addit etiam, τῶν γίγγρων
memniſſe Antiphanem in Γαστρί, & Amphidem in Dithyrambo. In Amphidis tamen loco, quem ſolum citat,non γίγγρος eſt, ſed γίγγρας. Ἐχεῖ δ' (inquit) ἡ γίγγρας τὴν σοφώτατην.Et rurſum, Τίς δ' ἐστὶν ὁ γίγγρας ; καινὸν
C ἐξεύρημά τι Ἑρμοῦ τοιουτοσὶ ἠδίστου. Veruntamen γίγγρος illud mendo carere,ex Heſychio patet:qui & ipſe tradit γιγγὼν ſiue γίγγρων,eſſe αὐλημά τι & εἶδος αὐλοῦ. Idem Heſych.habet ET Γιγγίαι pro γίγγραι ſeu γίγγροι: eoq; autore γιγγίαι ſunt αὐλοὶ μικροὶ ὑφ' οἷς σφόδρα μαινόμενοι. Euſtath.verò γιγγαίνους habet pro illo quod Athenæus γίγγρους. Sic enim ſcribit,pag.1157, Ξενοτὼν δέ ἱστορεῖ γιγγαίνους αὐλοὺς ἀνθρωπείοις σφόδρα Φρυξὶ,οἷς καὶ γοεροὺς φησὶ γοάοντας,οἷς καὶ Καρὰς ἐχρῆτο τὴν ἡμέραν ἣ χρῆσις τῶν γίγγρων ὑπὸ τῆς
D περὶ Ἄδωνιν θρήνων,ὃν Γίγγραν καλοῦσιν οἱ Φοίνικες. Vbi etiã nota eum Γίγγρα habere pro Γίγγρων,quod Athenæi codices. ¶Rurſum Γιγγραι, vt refert Poll.fuit quoddam φῶς αὐλοῦ ὄρχημα,ἐπώνυμον τῆς αὐλήματος.Et tibia igitur,& cantilena quæ ea canitur,& ſaltatio quæ ad eã cantum eius deſaltatur,γίγγρας nominatur. Cæterùm à γίγγρα tibia eſt VERBVM Γιγγαίνω,Tibia illa quæ gingras dicitur,cano.vt apud Athenæum lib.4,γιγγαίνουσι γὰρ οἱ Φοίνικες.hoc eſt τοῖς γίγγραις χαίρουσι. VNDE
E Γιγγαστὰ μέλη dicuntur Carmina quæ ad gingras cantãtur. Axionicus apud Athenæum ibidem,Οὕτω γὰρ ὄντα τοῖς μέλεσι τοῖς Εὐριπίδου Ἀμφιγνοοῦσιν,ὥστε δοκεῖν αὐτοῖς δεκάκις εἶναι μέλη γιγγαστὰ καὶ κακὸν μέλος.Vbi γιγγαστὰ μέλη dicit eo penè ſenſu quo dicitur Καμπικὴ ᾠδή. & Καμπικὰ αὐλήματα, de cantu & tibiarum modulis qui obſtridulum lugubrémque & querulum ſonum moleſtiores auribus ſunt,non aliter ac illa carmina quæ γίγγρας ſeu γίγγρους decantrabantur, tibiarum genere ſtridulo & lugubri,vt dictum eſt. Ab eodem Γιγγαίνω, eſt & aliud VERBALE,Γιγγασμὸς, quod Heſychius exponit ἦχος. ſignificat tamen potius Cantum ſeu ſonũ
F exiguæ illius tibiæ ſtridulum & lugubrem. Forſitan ab iiſdem gingris eſt Latinum verbum Gingrire, idem cum τὸ γιγγαίνειν ſignificans. Feſto tamen autore, Gingrire anſerum vocis proprium eſt:indéque genus quoddam tibiarum exiguarum gingrinæ. cui & Gingrinator eſt tibicen.

Γίγγι, Heſychio teſte eſt ὀδηρώνημά τι ὀδὸν καταμωνύον λιγύφωνον.pro quo Euſt.ex Rhetorico lexico habet Γιγί. Indéque ſecundum quoſdam Γιγὼν dicitur quidã αἱρεσιδιακὸς δαίμων,qui & Martι videtur fuiſſe δῆμιος ἢ μοιχείας,teſte eodem Euſt.

Γίγλυ, Auena. vulg.lex. Sed metuo ne perperam ſcriptum ſit pro αἰγίλωψ.

Γήγλυμοι,& Γηγλυμώδης,vide paulo antè in Γήγλυμος.

Γήγομαι,t.1,c.814,h. Γηγόμφια, t.1,c.816,g

Γηγώσκω,vide Γιγνώσκω.

Γηγὼν,& Γηγὼς,vide paulo antè in Γίγγρι.

Γῆπος,t.3,c.1155,a. Γήρομαι,t.1,c.814,h

Γηράσκω,Noſco,t.1,c.1817,a. Γηράσκω,Cenſeo, Exiſtimo, &c.c.1818,b. Γηράσκω,Cõſuetudinem cum aliqua habeo, c.1819,e.

Γηράσκομαι,t.1,c.1819,h.

Γηχὼ pro ἠχὼ dici tradit Heſych. ITEMQVE Γήτα pro ἦτα. pleonaſmus igitur in his eſt τῆς γ, vt & in aliis.

¶ Γλαγίας,Heſ.exp.γιγαλακτωμένας.

Γλαγερός,t.1,c.812,e. Γλαγεῖς,ib.

Γλάγος,ib. Γλαγόων,ib.

Γλάζει,Heſ.exp.πεπήγασι,κέκραγε, Alas explicatas quatit, Clamat ſeu vociferatur.

Γλαιοὶ,Heſychio ſunt τὰ λαμπρύσματα τῶν ὀφθαλμῶν, ἢ ἄστρα. Pro quo Etymol.habet Γλαῖνει. At Γλαισμοὶ, Heſychio rurſum ſunt λόφοι.

Γλάμματα,eidem H.ſunt ἀστράγαλοι,Tali,

Γλαμάω,ῶ, Laboro vitio illo oculorum quod glamæ ſeu
B ſeu gramiæ dicitur. hoc eſt Laboro pituita oculorum. Feſto enim autore, Gramiæ, vitia ſunt oculorum quas alii glamas vocant. Et Nonio,Gramiæ ſunt oculorum pituita:vnde Gramioſi oculi. Heſychius γλαμᾶι exponit λημᾶι:& γλαμῶντες itidem λημῶντες.reſtè.nam & ἡ λάμη ſignificat Oculorum ſordes & pituitam. Verùm ET Γλάμα pro λήμη dici putatur: indéque eſſe verbum Γλαμάω,vt λημάω ἀπὸ λήμης. Dicitur certè vt λημώδης ἀπὸ λήμης, ITA ET Γλαμώδης ἀπὸ γλάμα, de gramioſo & lippo. id eſt eo qui oculorum ſordibus ac pituita laborat:qui ET Γλαμυρὸς ΑΒ Γλάμων nominatur.Quorũ poſteriore γλάμων vtitur Ariſtoph.teſte Suida: qui ex eius Ranis affert Ἀρχέδημος ὁ γλάμων, exponens ὁ λημῶν τοῖς ὀφθαλμοῖς,καὶ δύσχρως αὐτὸς ὤν.Vtitur idem comicus eodem vocabulo in Concion.dicẽs Νεοκλείδης ὁ γλάμων. vbi ſchol.itidem exponit ὁ ὢν τοῖς ὀφθαλμοῖς μυσὶς ἀκαθαρσίας,ὁ λημῶν,Gramioſus Neoclides: ſeu Lippus. Prius autem γλαμυρὸς legitur in proverbiali illo hemiſtichio apud ſchol.Hom.Il ϟ,— ὁ τυφλὸν πέλει γλαμυρὸς βασιλῆα, In cæcorum vrbe lippus
D rex eſt. Vtitur eodem Hippocrates quoque, dicens ὀφθαλμοὶ λαμυροὶ pro λημώδεις καὶ ὑγροί, (vt Galenus exponit in ſuo lexico Hippocrateo) Γυναικείων libro 2, καὶ γλαμυρωθέντες ὀφθαλμοὶ ἢ ἀμβλυώσαντες. Et aliquantò pòſt οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγροὶ,γλαμυροί. Etymol.γλαμυρὸν καὶ γλαμῶδες exponit ὑγρὸν ἢ κεκαυμένον δακρύοις ὄμμα: exponens tamen γλαμυροὺς etiam ἐπεχθεῖς. Suidas Sophoclem de auibus quoq; dixiſſe ſcribit γλαμυρεύειν καὶ φορβάδα : quod videtur exponere ἀκαθαρτεῖν. Porro pro γλάμων ſeu γλαμώδης aut γλαμυρὸς,dicitur ET Γλάμυξ. quod apud Etymol legitur, annotantem, γλαμύξαι ὄμματα nominari ὡς οἱ καθ' ὑφοιδεῖς, quorum anguli ſcabri ſunt,ſeu ſcabra lippitudine laborant. IN-
E DEQVE Γλαμύζειν dici τὸ γλαμᾶν,quod eſt λημᾶν,lippire:vel etiam ψωροφθαλμεῖν. Apud Heſychium legitur,Γλαμυξίαι,γλάμαι,λήμαι : ſed perperã forſan pro γλαμυζίαι,γλαμᾶι,λημᾶι. quanquam & γλαμυξία dici poteſt pro γλάμα ſeu λήμη. Infrà hæc per η ſcripta habebis,nimirum γλήμη,γλημώδης, & ſimilia.

Γλαυὶς,Heſychio ἀχρεῖος,Iners.(qui & Γλαυοὶ affert pro ἀχρεῖοι,Inutiles) Sed addit,eſſe etiam piſcis genus:qui γλαυὶς
F potius dicitur paroxytonως,vt apud Athen.& Suid. ac Ariſtophanem quoque. Dicit enim Athen.libro 7, τὸν λάπον εἶναι σφυρηνώδη τῷ κῆτι ἢ ἴσον γαλεῷ γλαυΐδι. Ariſtoph.verò per locum γλαΰκιδα ſeu γλαΰκην eſſe dicit ἀπὸ τῆς βάκιδος γεγράφθαι, ludens in καταλήξει horum duorum nominum. Meminit Plinius quoque glanidis inter piſces aſtutiores,dicens eum auerſos mordẽre hamos,nec deuorare ſed eſca ſpoliare. ¶Γλαυὸς dicitur etiam ἡ ὕαινα, Hyæna, teſte Ariſtotele Hiſt.animal.lib.8,c.5.

Γλαξ,teſte Etymol.eſt βοτάνης εἶδος γαλακτοπιπτικῆς. dictũ κατ' ἐνγυμονὴν τῆς πρώτης γαλαξ. quaſi γαλαξ. eſt enim αὐξητικὴ γάλακτος τοῖς τιθήνοις. A Dioſc.l.4,c.141, γλαυξ nominatur hæc herba,itémque à Plinio l.27,c.9 : ſi tamẽ non γλαξ potius ſcripſiſſe putandi ſunt: præſertim quũ Plin.antiquitus eugalacton eam vocatam fuiſſe ſcribat, addátque, coqui in ſorbitione ſimilaginis,ad excitandam vbertatem lactis. quemadmodum Dioſcorides quoque tradit eam ἑφθὴν μετὰ ἀλθαίου κριθῶν καὶ ἁλὸς καὶ ἐλαίου, καὶ ῥοφηθεῖσαν, γάλα ἐρεθιτικωτέραν ἀπεργάζεσθαι.

Γλαπτὸς,t.1,c.850,f

Γλαρεῖος,& λεῖαι, apud Sophoclem in Priamo ſunt οἰκεδόμου σκεύη,teſte Polluce libro 10,capite 31. Etymologo quoq;,& lexico meo vet.γλαρεῖς eſt λιθοξεϊκὸν ἐργαλεῖον

κοιλαινειν τὴν λίθον, ἀπὸ τοῦ γλάπτω significãte κοιλαίνω per syncopen pro γλαφυρίζω. Exponit tamen Etymologus ea ἁμιλλᾶσθαι, ῥίπτειν, σκώπτειν, afferens hunc ex Callimacho versum, Καὶ γλαφίδας σκαλεῖν καθημένη μελιδίς. Latini calũ dicũt seu scalprum. quia eo scalpuntur & polluntur lapides.

Γλαυκιᾶν, t.1,c.858,f

Γλαυκίζω, Etymologo est ἀμβλυόω, Obtusum video. significat. tamẽ potius Glaucus sum, seu In glaucum vergo.

Γλαυκίον, t.1,c.858,g

Γλαύκιος, Glaucus: idem quod γλαυκός. Affertur enim ex Theophr. Hist. plant. lib.1, cap.1, γλαυκίων κόκκων pro Acinorum glaucorum. sed suspecta hic esse potest explarium fides.

Γλαυκίων, Ionica dialysi pro Γλαυκιδ, dicitur: à verbo γλαυκίω, quod vide.

Γλαυκίσκος, t.1,c.858,g. Γλαυκόμματος, ib.c

Γλαυκός, ib.a. Γλαυκῶπις, ib.c

Γλαυκόφθαλμος, ib.c. Γλαυκῶπις, ib.h

Γλαυκῶμα, ib.c. Γλαυπάπης, t.1,c.1394,g

Γλαυκώπτω, t.1,c.858,e

Γλαυκῶπις, t.1,c.858,c. & t.2,c.1394,g

Γλαυκῶπος, t.1,c.858,d. Γλαυκῶσις, ib.c

Γλαυκῶψ, ib.d. & t.2,c.1391,d

Γλαῦξ, testẽ Poll.l.7, est ὄρνις χτῆνος.

Γλαῦξ, t.1,c.858,g. Vide & Γλαξ.

Γλαυσίον, Hes. exp. σημεῖον, Graue.

Γλαυσσὸν, idem exp. λαμπρὸν: item φαεινὸν, ἡμερινόν.

Γλαύσσω, t.1,c.858,a. Etymol. habet & γλαύσσειν pro λάμπειν: sed pro illo lexicum meum vetus scribit γλαύσσειν, afferens hunc versum, Εὖτε περὶς αἰνῶς ὄβριν γλαύσσειν ἀέλιος.

Γλάφω, t.1,c.850,g. Γλαφιρεία, t.1,c.851,b

Γλαφυρὸς, t.1,c.850,g. Γλαφυρῶς, t.1,c.851,b

Γλαφυροστόμος, t.1,c.850,h. Γλάφω, ib.f

Γλάχων, vide in Γλήχων.

Γλᾶνις, vide in Γλῆνος.

Γλεπαγωγὸς οἶνος, apud Poll.l.7, pro vtre coriaceo in quo vehitur mustum.

Γλεῦκος, t.1,c.852,a. Γλεῦνος, t.1,c.851,g

Γλεῦξις, ib.

Γλίφαξ, Eustathius Doricè pro βλίφαξ dici tradit. Hesychius verò exponit non solùm βλίφαξ, sed etiam ὀφθαλμοὺς.

Γλῆμα, ατος, τὸ, pleonasmo τοῦ γ pro λῆμα dicitur, vt γωχὶς & γλῆνις pro ἰσχὶς & ἰνίς. Significat autem Lippitudo, Glauma seu Gramma: vitium oculorum quum pituita laborant & sordidi sunt. VNDE Γλημώδης, Gramiosus, Lippus: & VERBVM Γλημαίνω, Gramiosus sum, Lippio. Dicitur pro his & γλάμα & γλαμώδης & γλαμαίνω: quæ Dorica esse videntur: licet Hippocr. qui Ionica lingua scripsit, vtatur adiectiuo γλαμυρὸς derivato ex γλάμη, idémque cum γλάμων seu γλαμώδης significante.

Γλίσχα, apud Homerum Il.ψ, vbi de thalamo dicit, — ἐς γλίσχα πολλὰ κεχαδὸς εἰ, nonnulli adiectiuè exponũt ἀξιόλογα, πολλῆς ἴσως ἄξια, item πολλὰ: alii substantiuè κόσμια πολλῆς ἴσως ἀξίας, ἀξιόλογα χρήματα: itẽ πολλὰ πράγματα, ζωΐδια, ἀγάλματα, κόσμια πλάσματα ἀξιόλογα. Sed verisimilior eorum expositio qui substantiuum esse volunt, & significare mundũ visendum, aut imagunculas: quũ Cic. quoque apud Aratum πάσσεσθαι γλίσχα substantiuè verterit Quadruplices stellas, pag.80 & 81 mei Lex. Cic.

Γλίσχρος, ὁ, Pupilla oculi: ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη, vt volunt nõnulli: secundum Pollucem verò est ἡ τῆς κόρης αὐγή. Sic enim ille libro 2, ὀμμάτων δὲ (inquit) τὸ μὲν ἐν μέσῳ μέλαν, κόρη τε καὶ αὐγὴ, γλίσχρον. quæ expositio optimè convenit etymo. nam ἀπὸ τοῦ γλαύσσειν deriuant, quod est λάμπειν: alit ἀπὸ τοῦ αὐγάζειν, τοῦ λαμπρύνεσθαι. Interdum pro toto oculo accipitur. vt Odyss.ι, Γλαῦκε δὴ εἰ βέφαρ' ἀμφὶ σὺ ὄφρυσιν ὄσσε αὐτοῦ Κύκλωπος κεραμάδης. Sũrqui exponunt etiam πυκασμένῳ κέρλῳ, παίγνιον, purpam. Ac forsitan Iliad.ϑ, vbi Hector Diomedi fugienti dicit, Ἐσσί κακὸν γλίσχρον, interpretari possimus Timida puella, vel cum schol. ἀσθενὲς κόρον: præsertim quum præcedenti versu dixerit, γυναικὸς ὣς ἀπαπτύξω, pro Mulier fa-

ctus es, In fœminam degenerasti. Nonnulli tamen exponunt etiam καὶ ἀσθενὲς, καὶ ἀσθενῆς. Præterea sunt qui γλίσχρον siue κοτύλον ab Hippocr. nominari dicant τὸ ἐπὶ τῷ ἰσχίῳ ὀστέου κοῖλον, cauitatem illam ossis quæ aliud os in suum sinum recipit: quæ commissura seu iunctura γίγγλυμος etiam vocari solet. Ab Hippocrate inquam, in lib. De artic. vbi dicit, ὅταν ἡ τοῦ μηροῦ γλίσχρη γλισχροειδὴς ἐόντι. Denique γλίσχας nominari etiam τὰ κηρία τῆς μελισσῶν, apum fauos, testantur Etymolog. & Hesych.

Γλίσχη, idem H. exp. ἀπιόν, Mala.

Γλίχων, ωνος, ὁ, Pulegium: herba quam nonnulli βλήχωνα appellant, quoniam τὰ ζῳοπαθήματα τῆς αἴσης τῆς μαινομένης, βλαπτῆς ἐστὶ παραπλήσια, teste Dioscoride l.3,c.36: qui cap. sequente τῆς δικταμνου à quibusdã vocari γλίχωνα ἀγρίαν tradit. Plinius quoque lib.20, cap.14, scribit syluestre pulegium à quibusdam dictamnum vocari: gustatúmque à pecore caprisque, balatum concitare, vnde quosdam Græcos, literas mutantes, blechona (sua enim reponendum pro blechon) vocauisse. Rursum Dioscorides lib.3, cap.43, ait calaminthæ quoddam genus γλίχωνι simile esse: ideóque quosdam ipsum ἀγρίαν γλίχωνα nuncupare. Porro ἀπὸ τῆς ἡμέρου γλίχωνος DICITVR Γλιχωνίτης οἶνος, Vinum è pulegio confectum, seu Vinum pulegio condiuum: de quo idẽ Dioscorides libro 5, cap.62. Inde ET Γλιχωνιτικὸς dicitur τὸ δίκταμνον, teste Hesychio, quoniam videlicet pulegio nõ absimile est: vnde & ἀγρία γλίχωνα ipsum à nonnullis vocari testatur Dioscorides. Doricè autem ἡ γλίχων VOCATVR Γλάχων, vt βλαχὼν quoque pro βλίχων dicunt idem. Aristoph. Acharn. τὸν ἀπὸ τῆς γλάχωνος. Sic & Theocr. Adhæc vt βλαχὼ quoque pro βλάχω dicitur, SIC ET Γλαχὼ pro γλάχων, vt testatur scholiastes Aristophanis: qui ET Γλαχὼ pro γλάχων dici tradit, & πολλαχοῦ τοὺς Δωριεῖς.

Γλία, Suidæ κόλλα, Gluten seu Glutinum: itidémque Etymologo & Eustathio. Hesychio verò γλοιὸς est κόμμι.

Γλιάσσω, vide in Γλίσσω paulo post.

Γλίβ, Suidæ & Eust. ῥύπος, Sordes: pro quo & γλις. Etymol. habet γλία.

Γλίνον, à quibusdam vocari τὸ πρῖνον στρύβλιον, tradit Theophr. Hist. plant. lib.3, cap.11. Vbi quidam codices γλῆνον habent, vt in Basil. editionis margine annotatur. quam scripturam Gorræus quoque sequutus, Γλῆνες, (inquit) est genus aceris campestre, præcipuo candore ac crispum. Sunt qui Gallicam interpretentur, vt Theod. Gaza.

Γλίον, Hesychio δίκτυον, ἰχθυϊκὸν. itidémque Eust.

Γλοΐω, Ludo. Etymolog. enim γλοΐσαι esse dicit τὸ παῖσαι. Apud Hesychium verò Γλοΐσαι, παῖσαι, ἁπαλῶσαι. Et rectè forsan: quia & apud Eustachium legitur γλοΐσαι, τὸ παίζειν ἢ σκευωρεῖσθαι.

Γλίσχρος, ευς, ὁ, Lentus, Viscosus, Tenax. Hesychio & Etymologo κολλώδης. vt Etymol. rursum γλίσχρη dici annotat ἰατρικῶς τὴν ἰχῶδη καὶ μὴ ῥέουσαν ὑγρὸν, glutinis modo cohærens nec distrahi se finens. Vnde & Gorr. γλίσχρα, (inquit) Glutinosum: dicitur & de solidis corporibus & de humoribus. In solidis quidem, est id quod fractu contumax est, humore videlicet multo & quiete flexioni cedit, terrenas partes glutinante, sicut in salice & coriis. Huic contrarium est τὸ κραῦρον, quod plenum, fragile interpretantur. In humoribus verò, dicitur quod quidquid tetigerit, huic ægrè dilolubile adhæret, vel quod, dum trahitur aut tollitur, continuitatem longissimè seruat, vt oleum, mel & adeps. Huic Gal. libro 11 Meth. med. scribit oppositum esse τὸ μεθυστὸν, quasi dixerit vinum dicas. Hippocr. De nat. hom. τὸ φλέγμα γλίσχρον τοῖσι ὄνοις, καὶ βίᾳ μάλιστα ἀγόμενα μετὰ χολῆς μᾶλλον ἢ μέλαινα χολὴ ἅμα τῷ σώματι ἐκτήκεται. Item γλίσχρον, teste eodem Hippocr. in eodem libro. Athen. l.1, ἡδέα ἐστὶ τὰ ὀλίγον τι καὶ γλίσχρα: de edulibus. Et apud Plat. in Crat. γλίσχρα ὀλισθάνει. ‖ Exponitur & Lubricus: vt γλίσχρως quoque ab Hesychio ὀλισθηρῶς. ‖ Γλίσχρος, Etymologo & Hesychio est etiam ψευδὴς, σκαιὸς, Parcus: quo significatu Latini quoque tenacem hominem dicunt qui pecunias nonnisi coactus è manibus dimittit.

mittit. Sic ſanè dicitur γλιχρὸπους ἀντὶ τοῦ δυσπέδητος. Nec de homine ſolùm in hac ſignificatione γλίχρος dicitur, ſed de re etiam: at tunc Latinè Parcus potius aut Strictus quàm Tenax redditur. Plutarch. Lycurgo, γλίχρον τὸ κοινὸν ἀντὶ τοῦ λιτὸν. Idem in Pericle, φύσει δ' ἀπαντῶσιν οἱ χαλεπῶς ἔχοντες πρὸς τὴν τῶν ἀναλωμάτων ἀκρίβειαν, γλίχρα καὶ κυμινοπρίστου καὶ μικρολόγου χορηγοῦντες. (Vbi tamen & γλίχρως habent quidam codices) At γλίχρα πίχρα ex Luciano aſſertur pro Artes parum ſuppeditãtes ad victum, Artes ieiunæ. vt & apud Suidam, χοιρίων γλίχρων καὶ μικρῶν ἐν εἰρκτῇ πρίσεων ἱκανῶν ὄντων. ‖ Γλίχρος, ab Heſychio exponitur etiam λίαν ῥυπαρὸς, Valde ſordidus. vt ab Etymologo quoque παιδαριώδης. ‖ Γλίχρος, Etymologo eſt & ὁ λίχνος καὶ ὀπτιθυμῶν ἐπιβεβλημένος: quaſi ὁλίγα ἐχόμενος, vel ὁ γλιχόμενος τροφῆς ὑπὸ τῆς δίκης. Exponitur ab eo & ἀτυχὴς: vt γλίχρων quoque apud Ariſtophanẽ à nonnullis accipitur pro ὀπτιθύμων, Ærumnoſus. Notãdum porro eſt, alicubi reperiri & γλιχρὸς, oxytonως, itidémque Γλιχρῶς, in aduerbio. Sed eam ſcripturam ſuperiori eſſe præferendam minimè cenſeo, quum illa non apud Euſtathium ſolùm & Etymologum extet, ſed reperiatur etiam in manuſcriptis codicibus Suidæ & Lex. mei vet.

A ſuperiore Γλίχρος ſignificante Viſcoſus, Glutinoſus, Lentus, Tenax, COMPOS. Γλιχρόχολος, ſignificãs & Biliоſus & Lentus. vt apud Hippocratem Epidem. l. 4, ἡ γαστὴρ δῆλον πολλὰ γλιχρόχολα. Niſi potius LEGENDVM Γλιχρόχοα, vt Erotianus habet in ſuo lexico, qui exponit μετὰ πίεσις κοπώδους ἐπιφορᾶς ἀφεκτορηθέντα ἢ χρωμὰ δῆλον τὸ χαλεπόπεπτον. Deriuatum inde ET Γλιχρώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, ſignificans, Aſſimilis τοῖς γλίχροις, Lentus tenáxque & viſcoſus in modum eorum quæ γλίχρα nominantur. Hippocrates De vulner. in capite, τὰ φλεγμαίνοντα ἀκριβέστατα ἐξ αὐτοῦ, καὶ γλιχρώδεα γίνεται. Vide & in Βλιχρὸς ſuprà. Item ADVERBIVM Γλίχρως, Tenaciter, ſeu More eorum quæ viſcoſa & glutinoſa ſunt. Quo modo accipiendum videtur in hoc apud Suidam loco, ἀλλ' ἐγώ τις ὧδε δυσπαλλακτος ἐωυτὸν τοῦ ζῆν, καὶ γλίχρως ἐπ' εἰχόμην τῆς αὐτῆς ἀλυπίας, ἀπ' οὗ ἀλυπὸς ὅτε περ ἐπαυσάμην. Alioqui ſignificat etiã Lubricè, ἀλισθηρῶς, vt Heſych. & Suid. exponũt. Significat verò & Parcè: de qua ſignificatione dicam in ſequenti tmematio. Præterea SVBSTANT. Γλιχρότης, τητος, ἡ, Viſcoſitas, Lentor tenacitáſque glutinoſa. In qua ſignificatione apud Galenũ & medicos in primis reperitur. Vide in ſequ. tmemario. Necnõ VERB. Γλιχρόω, ſignificans Γλίχρον reddo, vt ἰχρόω ſignificat ἰχρὸν reddo. Cuius paſſiuum γλιχρόομαι, Viſcoſum ſeu glutinoſum fieri, Lenteſcere & tenaciorem reddi. Hippocrates De artic. ὅταν μὴ οἷόν τε ἐστὶν ἐμβάλλειν τὸ ἐμβόλιον ἐς τὴν σαρκὰ εἰς ἓν ἐξικνέεσθαι, ἀλλὰ δεῖ σαρκὶ γλιχρωθῆναι. αἰσθάνεσθαι γὰρ χρόνῳ γίνεται. id eſt Fiat γλίχρα τις καὶ μυξώδης. Vtitur idem & VERBALI Γλίχρασμα, in libro De victu in morbis acutis, loquens de ptiſana, τὸ γὰρ γλίχρασμα αὐτῆς λεῖον, καὶ ξυντηκὲς, καὶ ὡσαύτως δεῖ καὶ ὀλισθηρὸν. Significat verò hoc verbale idem quod ſubſtant. γλιχρότης, vt Gal. quoque eo in loco exp.

A tertio Γλίχρος, ſignificante Tenax, Parcus, eſt ADVERB. Γλίχρως. Tenaciter, Parcè, Tenuiter. Arrianus apud Suidam, τὰ ὀπτιδία γλίχρως τῷ σταπᾷ ἐπιπλέξαντα. id eſt φειδωλῶς. Sic Plut. Alcibiade, γλίχρως χορηγοῦντα θαλίαις καὶ ἀπτικαῖς ἀστίαις. Et in Camillo, τὴν σπουδὴν γλίχρως καὶ μόλις αὐτοῖς διαφυλάττων. Et in Solone, χώρα τοῖς γεωργοῦσι γλίχρως διαρκοῦσα, ager cultoribus ſuis tenuẽ admodum & parcum præbens victum. (niſi malis interpretari Vix, Ægrè: de qua ſignificatione mox dicetur) Sic aliquis γλίχρως ζῆν dicitur pro Tenuiter & parcè viuere: cui oppoſitum πλουσίως. Ariſtot. Politic. 2, συμβαίνει δὲ τοῦτο οὐκ ἐκ τοῦ γῆν ἔχειν ὀλίγην τὴν πολιτῶν, ὥσπερ προσῆκεν ἢ λίαν ὀλίγην, ὥσπερ ζῶσι γλίχρως. Significat etiam Vix, Difficulter, Ægrè: vt apud Plutarchum, οὐδὲν ὕδωρ πλὴν εἰκαίμακτος ἐνὸς γλίχρως ἔνα δέξασθαι δυνάμενον. niſi malis Vix & tenuiter, Nonniſi parcè. Pro Ægrè & Grauatè accipi poteſt in hoc eiuſdem loco, ἐξελαύνου δὲ Πομπήιον καταλήψει, οἱ μὲν, οὐχ ὑπακούσει, ὀλίγοι δὲ γλίχρως ἢ ἀσυσήμως συμπέμψουσι. Ab eodem Γλίχρος eſt & SVBST. Γλιχρότης, ητος, ἡ, Tenacitas, Parcitas. (Alioqui ſignificat etiam Viſcoſitas, Lentor: ſeu Lubricitas. in qua ſignificatione Athenæus libro 5 dicit, ὡς παῖται αἰσχρῶς κυλίεσθαι λουομένους τῷ μύρῳ, καὶ δεῖσθαι τοῦ γλιχρότητα κατασπείρειν τοῖς λάκκοις παρέχειν. oleum enim & vnguenta inde confecta, ſunt γλίχρα, hoc eſt naturæ viſcoſæ, effuſáque alicubi, eum locum lubricum reddunt, vt facilimè in eo lapſent veſtigia) Eſt inde & VERB. Γλιχρόομαι, ſignificãs Parcus & reſtrictus ſum, Tenax ſum & γλίχρος: more nimirũ τῶν ὀμικρολογουμένων. Bud. & Euſtath.

A poſteriore γλίσχρος, quo ſignificatur ὁ λίχνος & ὁ λαίμαργος, DERIV. Γλίσχρων. Exponitur enim ὀπτιθυμητὴς, vnáque cum γλίσχρος deriuatur à γλίχομαι, ſignificante Appeto. Ariſtoph. Pace, ὦ διπλαχρίων, πῶς πλεῖς; ὦ γλίσχρων. Ibi tamen ſcholiaſtes, quum expoſuiſſet ὀπτιθυμητὰ, ἀπὸ τοῦ γλίχεσθαι, ſubiungit, γλίσχρους dici ſolere τοὺς ἀτυχεῖς: ET Γλισχρίαν, τὴν ἀτυχίαν: hoc verò in loco γλίσχρων ſignificare ὀπτιῶντα, Ærumnoſe. Sic ſanè & γλίσχρος ab Etymol. exponitur ἀτυχὴς, Infortunatus, Infelix, Miſer. At in Acharn. eiuſdem Ariſtophanis, vbi Dicæopolis dicit, Ὦ θυμὲ, ὁρᾷς τὸ ὡς ἀπωθοῦμαι δίκαιον, Πλαταιᾶ δίδυμος συλλαμβάνεσθον. τωὐ δὲ γ' ὁμοῦ Γλίσχρος, ἐφεστηκὼς λιπαρὸν τ' Εὐριπίδιον, paulo aliam ſignificationem habet à ſuperioribus. ibi enim à ſchol. & Suida exponitur ταπεινὸς, κλαυθμυρὸς. vt ſit Is qui ad miſerias & inopiã redactus, aliis ſeſe inſinuat, & adhærens eis adulatur. Idẽ comicus per iocũ finxit COMPOS. Γλισχραπλοκῆξ πίτνειδος in Nub. dicens ὅτι γραμματοῦν γλίσχρου καὶ ἀπλοΐας ἔχοντος ἢ ὀπτείδιον, vt poſt ſchol. annotauit Suidas.

Γλίσθον, ου, τὸ, Sordes ex ablutione manuum, pedum aut totius corporis. Euſt. enim tradit τὸ ἀπόλουμα à quibuſdã nominari γλίσθον, aſſerens hæc ex lexicographo quopiã verba, Γλίσθον, ὃ ὑπὸ τῶν ἐμβάπτων χειρῶν ῥύπος. Heſych. verò oxytonως habet γλισθὸν, exponens γλοιὸν.

Γλίχομαι, Cupio, Affecto, Appeto. ὀπτιθυμῶ. Interdum cum infin. conſtruitur. Iſocrates Panath. ζηλωτὰν ἐμὲ καὶ μιμητὰν γλιχόμενον. Sic Demoſth. Philipp. 1, πάντες μὲν ἂν γλίχοιντο λέγειν, οἷς δ' εἰπεῖν οὐδὲν διδόασι. Et Pro corona, τῆς μὲν εἰς παρὸν τιμῆς ἐμὲ ἀποστερῆσαι γλίχεται. Itidémque Plutarch. in Numa, γλιχόμενος ἑλληνίσαι θεωρεῖσθαι, cupiens è Græco deducere. Interdum cum accuſatiuo. Philo De mundo, αἰσθήσεων ἁπασῶν τοῦ κόσμου φύσιν γλίχεσθαι τοῦ ὅλου βίβαιον, cupere & velle vniuerſi incolumitatem. Sic apud Suidam, καὶ θεῶν ἕκαστον ἐωυτοῦ ἀγλίχεται. Aliquando cum genitiuo. Ariſtot. De mundo, τῶν ἐναντίων ἡ φύσις γλίχεται, contraria appetit natura. Sic Ariſtoph. Τί δῆτα τῶνδε τῶν κακῶν ὦ παῖ γλίχει; Diuerſa conſtructione ex Herodoto affertur, γλίχεσθαι περὶ τῆς ἐλευθερίης, pro Sum ſtudioſus libertatis. ‖ Heſ. γλίχεται exp. non ſolùm ὀπτιθυμεῖ & σπουδάζει, ſed etiam παίζει. quo ſignificatu & γλιᾶσθαι dicitur.

Γλιχὼς, eidem Heſychio eſt γλίσχρος καὶ φειδωλός. Sed addit, ab aliis exponi πλεονεκτικὸς & ἀβέλτερος. Sic γλιχώ.

Γλιχώντως, eidem Heſychio eſt ἀτυχὲς ἢ ὀπτιῶντως ἢ ἐρωτικῶς: itidémque Etymologo. Suſpectam tamen terminationem habet.

Γλιχὼ, Etymologo eſt ἡ φειδωλὲς ἢ ἀβέλτερος. quo ſignificatu & γλιχὲ paulo ante.

Γλοιάζειν, Γλοιαὶ, & Γλοιὸς, vide in ſequ. Γλοιὸς.

Γλοιὸς, Heſychio eſt πονηρὸς, κακοήθης, Segnis, Inualidus: item ῥυπαρὸς, Sordidus. ITIDEM Γλοιὸς Etymologo eſt ὁ πονηρὸς: qui γλοιὸν dici addit τὸν λιπαρὸν, καὶ μοχθηρὸν τῷ ἤθει: vt & Heſychius rurſum γλοιὸν exponit κακοήθη, Malignum, Malis imbutum moribus. NECNON ET Γλοιαὶ à Sophocle dicitur ἡ κακοήθης ἵππος, teſte eodem Heſychio. id eſt Equa maligno ingenio & praua indole. SED ET Γλοιάζειν Etymol. eſſe dicit τὸ τοῖς ὄμμασιν ὀπτιμύοντα μυκτηρίζειν καὶ κακοηθεύεσθαι, ſeu διγωλιᾶν. Heſych. quoque teſtatur à nonnullis exponi διγωλιᾶν: ipſe verò eſſe dicit τὸ καταφερόμενον εἰς ὕπνον ὀπτιμύειν τοῖς ὄμμασι καὶ καπλωπίζειν. Gal. in lex. Hippocr. γλοιάζειν eſſe ait τὸ ὀπτιμύοντας ἀβελτερεύειν τοῖς ὀφθαλμοῖς:

ET Γλαυκῶδες huic esse αἰάλωτον, idémque valere acsi πυκνακῶς diceres. Apud Hes. verò LEGITVR Γλαυκὸς, pro hoc γλαυκῶδες, expositum itidem πυκνακῶς, Morte eorũ qui νυσταζουσιν & nuunt capite inter dormiendũ.

Cæterùm vt ad Γλοιὸς redeam, Aristophanis scholiastes in hoc Nubium loco, κίναδος, πρόμμυ, μαλάκης, ῥέμνον, γλοιὸς, annotat γλοιὸς idem propemodum valere quod μαλάκης, translatumque esse ab oleo quod in balneis effusum concreuit. nam vt id ὑπὸ ὀλιγαλειβανομένης διολισθαίνει πίεσιν, ita & γλοιὸν hic dici qui tali præditus est ingenio vt διολισθαίνειν elabique possit è creditorum manibus. atque adeo ad suam vsque ætatem γλοιὸς vocatos fuisse ὑπὸ τῶ γράμμα σκαίροντας, καὶ μανδίαν σκληρὸν φοροῦντας, ἀλλὰ μὴ ἐπιγλωμένους, ἀλλα δὲ ἀφιέντας, ὅθεν τὸ τῆς γράμμης ὀλισθηρὸν καὶ ἄπιστον. Ad mores itaque translatum γλοιὸν significare τὸν ὀλισθηρὸν καὶ ἀμεταβόλον. Qui mente seu ingenio est lubrico & mutabili. exponit tamen & μοχθηρὸν, vt Hesych. suprà καπηλῖν. Sed affertur & alia expositio: γλοιὸν nimirum dici τὸν ῥυπαρὸν ὑπὸ τρύπης, qui sordidis est moribus: seu τὸν ῥυπαρὸν καὶ σμικρολόγον. quia videlicet ὁ ῥυπαρὸς ὑπὸ τῶν ἀσπόνων ἐστιν ὡς ἐπὶ τὸ γλοιῶ, id est τῶ ῥύπῳ τῶ ἐλαίου. Verùm ea expositio à scopo poetæ longius abit: superior magis quadrat. Venio nunc ad substantiuum Γλοιὸς, quo significatur ὁ τῶ ἐλαίου ῥύπος, vt idem Aristophanis scholiastes testatur. huc est Sordes quæ in balneis atque etiam palæstra ab hominum oleo vnctorum cute deradebantur: Græcis alio nomine ῥύπος dictæ, teste Paulo Ægineta: Latinis Strigmenta, & Sordes etiam. Sed & aliæ sordes oleo permixtæ ac lubricæ hoc nomine dicuntur. Simonid. apud Athen. lib 7. ὡς ἐφ' ὑγρὸν ἔλαιον ἔχε γλοιόν. VNDE Γλοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Strigmentosus, Strigmentorum similis, Strigmenti modo crassus & glutinosus seu viscosus. Dioscorides libro 2, cap. 102, de scilla, ἀλλ' οἱ γλοιώδη καὶ κοιλίας. Athenæus libro 7. de anguillis, ὀχθίσται δὲ συμπλεόμεναι, καὶ ἀφίεσι γλοιώδες ἐξ αὑτῶν, ὃ γενόμενον ἐν τῇ ἰλυῖ ζωογονοῦσι. Plinio verò autore, libro 9. cap. 51, Anguillæ atterunt se scopulis, eáque strigmenta viuiscunt. Itidem Theophrastus Hist. plantarum libro & cap. 5, dicit ὑγρότητα καὶ ξηρότητα καὶ τὸ γλοιῶδες. Est inde & VERBVM Γλοιόω, significãs Lentescere ac viscosum reddi in modum strigmenti. Dioscor. lib. 5, cap. 92, de scolecia, πεῖσι ἕως οὗ γλοιωθῇ. pro quo paulo pòst dicit, ἕως τῶ ὑγρὸν γλοιώδης γένηται.

Γλουτὸς, οῦ, ὁ, Hesychio, Etymol. & Suidæ est τὸ τῆς κοτύλης σφαίρωμα. seu τὸ ὀφεὶ τὰ ἰσχία στερέωμα: vt Polluci quoque γλουτοὶ sunt τὰ ὑπερέχοντα ὀπὸ τῆ ἰσχίου. Ex Latinis Nates seu Clunes sunt: carnes nimirum in summa femoris parte protuberantes, quæ sedentibus puluini vicem præstant. Hom. Il. ϑ, v. 338. Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἀνὴρ ἀμφὶ γλουτὸν ἰσχία τ' ἀμφὶ τε μηρὼ ἀμφὶ τε γούνατα ἀλείφῃ ἀμολγαίῳ ἐλαίῳ. Herodot. ἀπὸ τῆ γλουτίων τὰ αἷμα. quod generalius interpretantur Supernè femorum tenus. Γλουτὸς (inquit Gorræus) dicitur apophysis externa eadémque maior ossis femoris, quam & πτερυγοειδῆ μάζαν appellant. Ea in femoris superiori ceruice exterius apparet, ampla multumque gibbosa. Sic autem dicta est vel à similitudine quam habet cum natibus, vel quòd musculi quibus nates constant, ei præcipuè inserantur.

AT Γλουτὸς, Naticulæ, dicuntur corpora duo dura in cerebro eminentia, ad latera meatus illius sita. nam perinde ac nates prominent, seséque contingunt. vocantur à quibusdam & δίδυμα siue δίδυμοι. Nonnulli verò ea parte qua conarium contingunt, δίδυμα, conario ipso penem repræsentante: altera autem qua ipsum conarium non est, γλουτὸς, hoc est clunes natesque appellant. Hæc inter alia idem Gorr.

Γλύζω, Glutio. v. l.

Γλυκαίζω, t. 1, c. 852, g.
Γλυκαινὸς, ib. f.
Γλυκασμὸς, ib.
Γλυκάζω, ib. e
Γλύκασμα, ib.

Γλυκία, ας, per antiphrasin Fella dicitur. Cæl. Aurelianus Chronion libro 3, cap. 1, Multa enim contrariæ interpretationis vocabulum sumpserunt, vt fella, quæ Græci γλυκία vocant, velut dulcia, quum sint amarissima. Quibus verbis declarantur hæc Plinii, libro 27, cap. 10, Holosteon sine duritie herba, ex aduerso appellata à Græcis, sicuti fel dulce.

Γλυκὶς, ας, ἡ, absolutè & subaudito substantiuo dicitur ἡ γλυκερίζουσα, teste Hesychio, necnon Theophrasto, Hist. plant. lib. 9. cap. 13 prædulcis enim est, vt Plin. quoque prodidit lib. 25, cap. 8. Ab Hippocr. eadem VOCATVR Γλυκὶμη, vt Gal. in suo lex. Hippocr. annotauit. Hesychio verò ET Γλυκὶ est βοτάνη τις ἐδώδιμος, herba quædam edulis: si nõ eadem ac Scythica glycyrrhiza, saltem à prædulci gustu quem vescentibus præbet, denominata. Idem γλυκὶν exp. etiam τὸ γάλα & ἡ γάλαξ, lac & fel. quorum illud reuera, hoc ex aduerso sic appellatur, vt in Γλυκία paulo antè annotaui.

Γλυκερὸς, t. 1, c. 852, e
Γλυκερώτερος, ibid.
Γλυκὶ, vide paulo antè in Γλυκὶς.
Γλυκίνας, Hesychio ὄξος γλυκὺς οἴνου πλακοῦς, Placenta è vino dulci: seu subacta & condita vino dulci. Apud Athenæum lib. 14, simplici scriptum γλυκίνας, ibique ex Seleuci Glossis esse dicitur ὁ ὄξος γλυκὺς καὶ ἐλαίῳ πλακοῦς, apud Cretenses.

Γλυκισμὸς, t. 1, c. 852, f
Γλύκιστος, ου, ὁ, irregularis superl. ex γλυκὺς pro γλυκύτατος, Dulcissimus: vt & in compar. gradu pro γλυκύτερος DICITVR Γλυκίων. Hom. Il. α, μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή, melle dulcior vox.

Γλύκεια, Hesychio ἡ γλυκύτης, Dulcedo. Idem ET Γλυκὸν affert pro γλυκὺ, Dulce.

Γλυκίων, t. 1, c. 852, e
Γλυκὺ, ib. b. Vide & Γλυκία paulo antè.
Γλυκυαχὴς, in Epigr. Doricè pro γλυκυηχὴς, Dulcisonus.
Γλυκύδακρυς, t. 1, c. 907, c.
Γλυκυηχὴς, t. 1, c. 1481, c.
Γλυκυθυμὸς, ib. a.
Γλυκύπαρος, ib.
Γλυκυμείλιχος, Dulcis simul & mitis seu placidus, Dulci quadam benignitate ac clementia præditus. In v. l. exponitur Dulciloquus.
Γλυκερόκαρδος, t. 1, c. 944, f
Γλυκυθυμία, t. 1, c. 1601, b
Γλυκύπικρος, t. 1, c. 771, g

Γλυκύμηλον, vide paulo antè in Γλυκὶς.

Γλυκύμηλον, siue Doricè Γλυκύμαλον, dicitur malum quoddam prædulce, quale est τὸ μελίμηλον, à mellea dulcedine appellatum. Apud Theocritum verò Cyclops amasiam suam γλυκύμαλον vocat: dictam alioqui Galatean: Τίν τὸ φίλον γλυκύμαλον (inquit) ἅμα κἠμερὸν εἶδον. Solent enim, vt scholiastes ibidem annotat, αἱ ἐρώντες ἐκ τῶν ἐρωμένων λέγειν, Γλυκύ μου μᾶλον. qui ibidem ex Sapphone quoque affert γλυκύμαλον ἐρέθισμα, innuens esse melilotum.

Γλυκύπικρος, t. 1, c. 852, c
Γλυκύῤῥιζα, siue Γλυκύῤῥιζον, t. 3, c. 709, d. Dicitur & Γλυκυῤῥίζου eadem herba, substantiuo βοτάνη seu πόα subaudito, vt & in Γλυκεῖα, quod vide. INDE Γλυκυῤῥιζίτης οἶνος, Vinum è glycyrrhiza, Vinũ glycyrrhizo confectum. de quo Columella lib. 12, c. 35.

Γλυκὺς, t. 1, c. 852, a
Γλυκυσίδη, ης, ἡ, Glycyside: Hesychio φυτὸν πολυπόδιον ὅμοιον πτερίδι μικρὸν τὸ φύλλον χαμαιπετὲς. Athen. lib. 3, ex Seleuci Glossis tradit γλυκυσίδην quandam nominari οὕτω τὴν μυρρίδα μάλιστα ἰσχύουσαν: à cuius esu sibi cauere mulieres ὑπὸ τῶν μαστοποιῶν. Dioscor. & Plin. Pæoniam vocari γλυκυσίδην tradunt, alio nomine πεντορβὲς dictam: sed illius rei nullam faciunt mentionem. Hunc vide lib. 25, c. 4 & l. 27, c. 10: illum, lib 3, c. 157.

Γλυκυσμυρὶς, t. 3, c. 1118, h. Γλυκύπους, t. 1, c. 852, d
Γλυκυπρόσωπος, t. 3, c. 1598, g
Γλυκυφαγοι, Cretensibus πρωτοδείπνοι, teste Hesychio.
Γλυκύφρουροι, eidem sunt τὰ ἐν οἴκῳ φρουροῦντα ὑπὸ ἐνδον μέλιτος ὄπις. Sonat Dulcium custodes.

Γλυκυφώνος, t. 4, c. 303, c. Γλύμμα, t. 1, c. 851, e
Γλυπὸς, ib. Γλυπὸς, ib.
Γλυπὶς, ibid.
Γλύσσων, à γλυκὺς pro γλυκύτερος dicitur, vt βρέσσων à βρεχίων pro βρεχύτερος, teste Etymol. afferẽte ex Aristoph.

γλύκιστα σῦκα, Dulciores ficus.

Γλύπες, vocatur οἶνος ὁ τὸ ἕψημα ἔχων, Vinum cui ſapa admiſta eſt: teſte Athen.lib.1.

Γλύφανος, t.1,c.851,d. Γλυφεῖον, ib.

Γλυφίς, ib. Γλυφή, ib.c

Γλύφιον, ου, τό, Celte. vulg.lex. Sed metuo ne perperam pro γλυφεῖον.

Γλυφὶς, t.1,c.851,d. Γλύφομαι, ib.c

Γλύφω, ibid.

Γλῶσσα, t.1,c.852,g. & t.2,c.v1,b.ob.

Γλωσσαλγέω, t.1,c.854,g. Γλωσσαλγία, ib.

Γλωσσαργία, ib.h. Γλώσσαργος, ib.

Γλωσσάριον, t.1,c.857,d. Γλωσσαῖος, t.1,c.855,a

Γλωσσηματικὸν, t.1,c.853,e. Γλωσσηματικὸν, ib.d

Γλωσσὶς, t.1,c.857,d. Γλωσσοκάστωρ, t.1,c.853,f

Γλωσσοκάφος, ib.d. Γλωσσοκόμος, ib.g

Γλωσσοκάτοχος, ib.

Γλωσσοκαλόμπης, ibid. Puto ſcribendum potius Γλωσσοκαλοκόμπης.

Γλωσσοκαμεῖον, vel Γλωσσοκόμιον, t.1,c.854,b

Γλωσσοκομεῖον, t.1,c.853,g. Γλωσσοκραπέω, t.1,c.854,c

Γλῶσσος, Extrema pars puppis. v.l.

Γλωσσοτροφεῖον, t.1,c.854,d. Γλωσσότμητος, ib.

Γλωσσοπτωΐα, ib.e. Γλωσσοχαλεπία, ib.

Γλωσσοφόνος, t.1,c.857,d. Γλῶσσα, t.1,c.852,g

Γλωττικὸς, t.1,c.857,c. Γλωττὶς, ib.d

Γλωττισμὸς, ib.e. Γλωττοκάστωρ, t.1,c.853,f

Γλωττοφυΐσιον, ibid.

Γλωττοκόμιον, Heſychio eſt nō ſolùm ἐν ᾧ οἱ αὐλητὰὶ αἱπτίχεσαν τὰς γλωττίδας, ſed etiam τὸ χωνευτὸν αἰδοῖον.

Γλωττόκομον, t.1,c.853,g. Γλωττοπτέω, t.1,c.854,c

Γλωττοπτὸς, ib. Γλωττοστροφεῖον, ib.d

Γλῶχες, Spicæ vel Ariſtæ, vt exp.ſchol.Heſiodi in hoc loco Aſp. Τῶν δὲ κάγχρων ἀεὶ γλῶχες πλέθουσι. Sic enim interpr. ea verba, ὅτι δὲ αἱ κάγχροι ἀρχὴ ἀθερίκας ποιοῦσι, λέγουσι τοὺς στάχυας. Sed quidam codic. ibi coniunctim habent ἀθεγλῶχες.

Γλωχὶς, VEL Γλωχὶν, Angulus, Acies, Cuſpis. Heſych.enim γλωχῖνα exp. τὸν χρυσὸν τῷ βέλους, item γλῶσσαν ἢ ἄκρην: propriè γλωχῖνας nominari addens, τὰς τῶν ἀκίδων ὀξυχὰς ἢ τὰς τῆς ζυγοῦ χρίας. Poll. γλωχῖνας eſſe dicit τὰς ἐφ' ἑκάστῃ ἐφεσβολὰς, diſtinguens ipſas ἀπὸ τῶν ἀκίδων & ἀγκίστρων: alibi tamen ſcribens τὰ ἀκίδας ab Homero nominari γλωχῖνας, à comicis πώγωνας. Epigr.l.1, πλατὺς γλωχῖνα σιδήρου, lati ferri cuſpidem. Inde & apud Hom. παυγλώχινες & περιγλώχινες αἰχμαί.

¶ Γναθμὸς, t.2,c.55,c. Γνάθος, ib.

Γναθόω, t.2,c.56,f

Γνάθων, Paraſitus, &c. t.2, c.56,f. Γνάθων, proprium, &c. t.2,c.57,a.

Γναμπτὸς, t.2,c.55,a

Γνάμπω, Inflecto, &c. t.2,c.54,g. Γνάμπω, Vellico, &c. t.1,c.55,a.

Γναπτὸς, οῦ, ὁ, Flexus ſeu Flexilis. Heſych.enim γναπτὰς ἕλικας exp. καμπτὰς τῶν ψαλίων: afferens etiam γνάπτει pro κάμπτει. Vnde intelligitur eum γνάπτω cum γνάμπω confundere: quum non ſolùm γνάμψαι exp. κάμψαι, κλάσαι, τῦσαι: ſed γνάμψιν etiam ἔξιον, ῥῆξιν. Veruntamen in flectendi ſignificatione γνάμπω potius dicitur: in carpendi autem, ſeu vellicandi aut radendi, γνάπτω, ſine μ, de quo nunc dicetur.

Γνάπτω, SIVE Γνάφω, Carpendo vellicandóque expolio: fullonum proprium, quos interpolare & polire veſtes dicunt Latini. Dioſcor.lib.4,c.161, de hippophae, ᾧ γνάφουσι τὰ ἱμάτια, Quo veſtes poliunt fullones, carpendo nimirum ſeu vellicando. VNDE Γνάψις, ωος, ἡ, Politio illa ſeu interpolatio fullonū quæ fit carpendo ac vellicando. vt φάρους γνάψις apud ſchol. Ariſtoph. Inde ET Γνάφος dicitur ἄκανθα illa qua γνάπτεται ſeu γνάφεται τὰ ἱμάτια, Spina fullonica qua veſtes poliūtur vellicando & carpendo. vt Ariſtoph. quoque ſchol. & Suidas γνάφον à recentioribus vocari aiunt ἀκανθώδες τι ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια, ἀπὸ τῆ φάρους γνάψιν. quod à veteribus Atticis nominari κνάφον per κ, ἀπὸ τῆ κνᾶν τὸ ξύειν. ITEM Γναφεῖον, Fullonicam exercendi: ab vſu τῆ γνάφου: niſi malis deriuare ex NOMINE Γναφὲς, quo ſignificatur Fullo, qui nimirum γνάφει τὰ ἱμάτια, ſeu ταῖς γνάφοις eas polit, carpendo pectendóque illo carduo: ſimul etiam eas lauando ſubigendoque à ſordibus purgans. Athen.lib.11, ἓ γοῦν ἱμάτια τούτῳ χεώμενοι ῥύμματι κλωίουσιν οἱ γναφεῖς: de vrina humana, quam eſſe δριμεῖαν ait. Eſt alioqui Γναφὲς piſcis etiam ſpecies, ex eo dicti quoniam eius decocto eluuntur ſordes & maculæ perinde vt fullonico lixiuio. Dorion enim apud Athen.lib.7, τὰ τῆς ἰψίνους τῷ γναφέως ὑγρὸν dicit πάντα κοίλου καθαίρειν. Vtriuſque meminit Heſych. quoque. A γναφεῖον porro ſeu γναφὲς, EST Γναφεῖον, ου, τό, Officina fullonis, quæ ab Vlpiano Fullonica dicitur. hoc eſt locus in quo γνάπτεται καὶ καθαίρεται τὰ ἱμάτια ὑπὸ τῶ γναφέως. A γναφὲς eſt ET Γναφικὸς, ὴ, ὸν, vt βασιλικὸς à βασιλὲς: hoc eſt Fullonicus ſeu Fullonius. vt γναφικὴ τέχνη, Ars fullonica, Plauto. Sic γναφικοὶ κτένες apud ſchol. Ariſtophanis, Pectines fullonici, ſeu Cardui quibus fullones pannum pectunt. Itidémque ἄκανθα γναφικὴ, Spina fullonica, qua fullones vtuntur ἐπὶ τῶ τὰ ἱμάτια γνάφειν. Dioſcor.lib.4,cap.163, de hippophæſto, καὶ αὐτὸ γναφικῆς ἀκάνθης εἶδος ὑπάρχει, nimirum perinde vt τὸ ὑπερικὸν quo γνάφουσι τὰ ἱμάτια. Sic Plin.ſub finem lib.16, Quod in ſpina fullonia hippophæſton vocatur. Præterea ἀπὸ τῆ γνάπτω ſeu γνάφω DICITVR Γνάφαλον, Tomentum. id enim eſt lanugo illa quæ τῇ γνάφει & vellicatione detrahitur pannis, quàque poſtea inferciuntur culcitræ. Apud Suid. ἐδίδει τις ἐν τῇ τύλῃ πυρεῖς ἵνα αὐτὰ γναφάλων. Sic Pollux l.10, κνίφαλον eſſe dicit τὸ ἐμβαλλόμενον πλήρωμα, ὃ γνάφαλον καλοῦσι. Apud Heſych. gemino λ ſcriptum γνάφαλον, expoſitúmque τύλη. VNDE Γναφαλώδης dicitur Qui ſimilis eſt τῷ γναφάλῳ, Mollis & lanuginoſus in modum τῦ γναφάλου. vt apud Dioſc.l.3,c.37, dictamnus dicitur habere folia ὁμοια γλήχωνι, μαίζων δὲ καὶ γναφαλώδη καὶ ἠμώδη ἢ ὄπτιχνον. Vbi Ruell. vertit, Quæ tomento quodam ſpiſſáque lanugine pubeſcunt. Alii Tomentoſa, Mollia tomenti modo. Inde ET Γναφάλιον dicitur herba quædam, quoniam eius foliis πολλὲς αἱπὶ γναφάλου χώνται, λευκοῖς οὖσι καὶ μαλακοῖς, teſte Dioſcoride lib.3, cap.132. Sic Plin.l.27,c.10, Gnaphalion alii chamæzelon vocant, cuius foliis albis mollibúſque pro tomento vtuntur. Apud Heſych. ſcriptum Γναφάλιον & Γναφάλιον pro hoc γναφάλιον.

Γνάφαλος, ου, ὁ, Gnaphalus: auis eſt, de qua Ariſtoteles Hiſtor. animalium libro 9, cap.16. Heſychio autem γνάφαλος eſt πτηνὸς.

Γναφαλώδης, & Γναφάλιον cum Γνάφαλον, vide in γνάπτω.

Γναφεῖον, Γναφὲς, Γναφεύω, Γναφικὸς, Γνάφος, Γνάφος, cum primitiuo eorum Γνάφω, vide in eodem Γνάπτω.

Γνήσιος, t.1,c.843,c

Γνησιότης, ib.e. Γνησίως, ib.

Γνοίλου, t.1,c.1827,a

Γνόφαλον, ου, τό, apud Athenæū libro 10 legitur in eadem ſignificatione qua γνάφαλον, Tomentum, ſeu Puluinar tomento fartum: in hoc Alcæi loco, ἀμφὶ κόρσᾳ μαλθακὰν γνόφαλον.

Γνοφεῖον, t.1,c.1914,f. Γνόφος, ib.e. & 1913,e

Γνοφόω, t.1,c.1914,f. Γνοφώδης, ib.

Γνοὺς, t.1,c.1830,c

Γνύα, t.1,c.1893,d. Γνὺξ, ib.c

Γνυπετὸς, ib.g. Γνυπτὸς, ib.f

Γνυπετῶ, ib.e. Γνυπλῆτις, ib.g

Γνύπτων, ib. Γνυπτῶις, ib.f

Γνύω, ibid.g

Γνῶ, t.1,c.1829,g

Γνοῦ, t.1,c.1817, a. & 1819,g

Γνωθὶ, t.1,c.1827,a

Γνῶμα, ατος, τό, Id quo aliquid cognoſcitur. Ariſtoteles Hiſtor. animalium libro 6, cap.13, ἐαὐ πίκη φοὶν τὸ γνῶμα λείπειν. Sed quidam ibi reponunt τὸν γνώμονα pro τὸ γνῶμα, quod bis etiam eo in capite legitur in veteri Aldina editione. Intelligit autem γνώματος ſeu γνώμονος nomine dentem ætatis indicem. hoc eſt dentem ex cuius inſpectione & conſideratione co-

Γασρίδες,t.1,c.810,f. Γασρίδιον,ib.
Γασρίζω,& Γασρίζομαι, ibid.d
Γασριμαργία,ib.
Γασριμαργιῶ,t.1,c.819,b. Γάσριον,t.1,c.810,f
Γασρίμαργος,ib.a
Γάσρις,Gulosus, Ventri deditus:item Qui lumbricis labo rat.v.l.sed sine vllo testimonio.
Γάσρις,t.1,c.810,d
Γασριμός,οῦ,ὁ, Ventris impletio:seu Ingluuies.
Γασρίστρες,t.1,c.810,d. Γασροβόρος,t.1,c.818,e
Γασρονδής, ibid.f
Γασρονομία, t.1,c.818,f. & t.2,c.285,e
Γασρονόμιον,t.1,c.818,f. Γασρολογία,ib.g
Γασρολόγος,ib. Γασρομαντόμαι,ib.
Γασρομαντομία,ib. Γασροειδής, ib.f
Γασροφορία,ib.h. Γασρόφιλος,ib.
Γασρόχειρ,ib. Γασρώδης,t.1,c.810,f
Γάσρων,ibid.
Γαπμία,οῦ,Doricè pro γναμπτία dicitur:quod vide.
Γαυλιάς,t.1,c.812,f. Γαυλὸς,ib.e
Γαῦλος,ib.f. Γαύρηξ,t.1,c.811,b
Γαῦρος,ib. Γαυσίαμα,ib.
Γαυσιάω,& Γαυσιάομαι,ib. Γαυσιακὸς,ib.
Γαυροποιὸς,ib.a. Γαῦρος,t.1,c.810,h
Γαυσόω,t.1,c.811,a
Γαυσπάλης, Hesychio ψευδὴς, Mendax.
Γαυσὸν, idem exponit σκαμβὸν, στρεβλὸν, Curuum, Tortuosum:vt Galenus quoque apud Hippocratem κυρτὸν, Passum:vt Galenus quoque apud Hippocratem κυρτὸν, Passum: vt Galenus quoque apud Hippocratem. qui quum in lib. De fract. dicet verò ex ipso Hippocr. qui quum in lib. De fract. dicet verò ex ipso Hippocr. qui quum in lib. De fract. dicet verò ex ipso Hippocr

Γέτεμνα, t.1,c.810,d. Γετηΐα, ib.e
Γετηιάζω, ib.f. Γετηίασις, ib.
Γετηιάω, ibid.e
Γεῦσιν, Hesychio ἐγγύς, qui & γεῖτες ita accipi ait.
Γεγανδύω, t.1,c.810,e. Pass. γεγανδύομαι, idem cum actiuo γλανδύω. Hippocrates De fracturis, ἅμα δὲ τὸ ἄλλο μέρεα τοῦ σώματος γλανδύεται τούτῳ μᾶλλον τῷ ἴζει, ἀλλ' οὐχὶ τῇ ἐσωθήκῃ.
Γεγονίω, t.1,c.810,e. Γεγόνημα, ib.
Γεγόνασι, ib. Γεγονία, ib.d
Γεηόσιος, ib.e. Γείτων, t.1,c.801,b
Γεώρας, t.1,c.806,c
Γελᾶν, Æolicè pro γελᾶν dicitur. id est Ridere.
Γέλαο, Hesychius exp. αὐχλῶ πλέω: pro ἔλω.
Γελασίω, Ridere cupio seu gestio. verbum ἰφικτόν.
Γελάσμιος, t.1,c.811,f. Γελασποί, t.3,c.1396,c.ob.
Γελαστής, t.1,c.811,g. Apud Hesych. legitur etiam Γελασπιὸς, in Γαγγαλίδης & Γαγγίας.
Γέλασμα, t.1,c.811,f. Γελαστὸς, t.1,c.811,b
Γελαστιὸς, ib. Γελαστὸς, t.1,c.811,g
Γελαστὸς, t.1,c.811,b. Γελάω, t.1,c.811,b
Γέλγη, ης, ἡ, idem ac ἰώπης, vt docui t.3,c.735,c. id est Variæ & omnis generis merces: vel etiam Sarcina variarum mercium. Hesychio itidem ῥῶπες, καὶ βάμματα, καὶ ἀφάκτια καὶ κτίσις. Qui & Γελγεπωλεῖν affert pro ῥωπωλεῖν, πανπωλεῖν. Omnis generis merces vendere. Pro quo forsan scribendum γελγοπωλεῖν. NAM Γελγοπώλης dicitur ὁ ῥωπηπώλης, vt docui t.3,c.735,c. Poll. sanè l.8, γελγοπωλεῖν citat ex Hermippi comici Ἀστροπολίαι, qui & substantiui γελγοπώλης meminit, afferens etiã fœmin. γελγοπωλὶς ex Cratini Διονυσαλεξάνδρῳ. significatur autem eo Fœmina quæ omnis generis merces venditat. Ab eodem Γέλγη est forsitan & Γελγοκύω, quod Hesychius exponit ἀπατᾶσθαι. Decipere in sermone, seu Verbis fallacibus vti. sunt enim illi ῥωπηπῶλαι & circumforanei institores peritissimi fallendi artifices. Porro vt γέλγη Hesychio sunt etiam βάμματα, ITA & Γέλγη idem exponit βαπτίζω, χρωματίζω, Tingit, Colorat: à THEMATE Γέλγω.
Σέλγις, ιος, & Γελγίς, ίδος, ἡ, Allii caput: seu Nucleus allii, aut Spica allii, vt Plin. & Columella vocãt. Posterioris, Hesychius meminit, cui γελγίδες sunt αἱ τῶν σκορόδων κεφαλαί. Prius, apud Theophrastum legitur, Hist. plant. lib.7, cap.4, itidemque posterius. Sed viderur discriminis aliquid facere inter γελγίδα & γέλγιν, illóque nomine caput totum allii vocare, hoc autem nucleos eius & spicas. ὅτι σπορίδιον, (inquit) ὅταν αὐξηθῇ, ἡ γελγὶς κυρτοῦται πᾶσα καὶ ὑπῶδες αὐξηθὲν, διαιροῦται πάλιν εἰς τὰς γέλγις, καὶ ἐξ ἑνὸς πολλὰ γίνεται, τῷ πλεῖον τὸν κεφαλόν. Idẽ ibidem vtitur VERBO Γελγιδοῦσθαι, significante In γελγίδας euadere, seu In γελγίδας διαιρεῖσθαι, In nucleos diuidi, In spicas discerni. nam de allio quod semine prouenit, loquens, ait, τὸ σπόριμον γὰρ ὅταν κεφαλὴν πλείονα σχᾷ σπόρον, λαμβάνει, τῷ δ' ὑστέρῳ γελγιδοῦται, καὶ τῷ σείτῳ πλείους γίνεται. Plinius lib.19, cap.6, dicit allium tenuissimis & quæ separantur in vniuersum, velari membranis, mox pluribus coagmentari nucleis, & his separatim vestitis. Quos nucleos & γελγίδας Dioscor. vocat etiam ῥᾶγας & ἄγλιθας, alii ὄτυχας, σκιμίδας seu σκιμίδιγγ ac δαπίδας. in capsis quidam γαβιλίδας vocari τὰς κεφαλὰς aiunt.
Γελγοπωλεῖν, Γελγοπώλης, & Γελγοπωλὶς: item & Γέλγη, vide in Γέλγη paulo antè.
Γελεῖν, Hesychio est λάμπειν, αἰθεῖν. forsan à γέλα.
Γελείη, Æolicè pro γαλείη, Tranquillitas.
Γελίζειν, Hesychio est γαργαλίζειν: aut γελίξαι, σιωπῆσαι.
Γελιὼ, eidem est δάκνειν, ἰὼ γυναῖκες τὰ τέγεα παιδία φασὶν ἀρπάζειν: item τὰ δένδρα ἐμπύσης.
Γελοιάζω, t.1,c.813,c. Γελοιασμὸς, ib.
Γελοιαστὴς, ibid. & t.4,c.172,a.ob.
Γελοῖος, t.1,c.813,b. Γελοῦν, ib.a
Γελοῦς, t.1,c.812,h. Γέλοιος, t.1,c.813,b
Γελοίως, ibid.
Γελόων, Ionicè pro γελῶν, à γελάω, vt ὁρόων & similia, poetis imprimis familiaria.
Γελῶς, t.1,c.813,d.
Γέλων, Æoles pro γέλωτα dicunt, & Attici interdum.

A Γέλως, t.1,c.811,b
Γελωΐνος, Hesychio est καπνόλαγνος.g
Γελωποιέω, t.1,c.811,f. Γελωποιία, ib.g
Γελωποιὸς, ib.f. Γεμίζω, t.1,c.843,g
Γέμισμα, ib. Γέμος, ib.f
Γέμω, ib.e. Γεναρχὴς, t.1,c.833,e
Γέναρχος, ib.f
Γενεὰς, Nobilis. v.l. Sed sine vllo testimonio.
Γενεὰ, t.1,c.835,f. Γενεαλογέω, t.1,c.836,b
Γενεαλογία, ib. Γενεαλογικὸς, ib.
B Γενεαλόγος, ib.a
Γενεάπης, vide in Γενείπης.
Γενεή, Ionicè pro ῥιζὰ dicitur: quod vide.
Γενέθλα, t.1,c.836,e. Γενέθλια, ib.g
Γενεθλιακὸς, t.1,c.837,a. Γενεθλιαλογία, ib.
Γενεθλιαλόγος, t.1,c.836,h. Γενεθλιαὶ, t.1,c.837,a
Γενεθλίδιος, ib. Γενεθλιολόγος, t.1,c.836,h
Γενέθλιος, ib.g. Γένθλον, ib.e
Γενειάζω, t.1,c.845,b. Γενειὰς, ib.c
Γενειάσκω, ib. Γενειοσπὴρ, t.1,c.844,e
C Γενειὼν, t.1,c.845,b
Γενείπης, ibid. Ionicè dicitur pro ῥιζοπάτης, cuius fœmin. est γενειάπις. Legitur & sine ι ῥιζοπάτης apud Athen. l.7. Dicit enim ibi Φ περίγλωσσος à Sophrone vocari ῥιζοπάτιν, quoniã αἱ τὸ ῥίζινον ἔχουσιν ὑπόδησιν εἶναι μᾶλλον ἢ ἄλλον. Latini mullos barbaros dicunt.
Γένεον, t.1,c.844,c. Γενέσια, t.1,c.819,a
Γενεσιακὸς, ib. Γενεσιάρχης, t.1,c.818,f
Γενεσιουργὸς, ib.g. Γένεσις, ib.d
Γενίτας, ab Hesychio exponitur ἔκγονος, Gnatus, Nepos. significat tamen potius Genitor, Parens, vt & ipse Hes. paulo antè ῥιζίτας exposuerat πατέρας: Doricè positum pro ῥιζίτης.
D Γενίτειρα, t.1,c.819,b, Γενιτὴ, ib.c
Γενιτὴρ, ib.b. Γενίτης, ib.
Γενιτυλλὶς, ib.d. Γενίτωρ, ib.
Γένν, t.1,c.833,e
Γενίδα, Hesychius exp. ἀξίνην, πέλεκυν, Securim. quo significatu tragici ῥιζὰν dicunt.
Γεννὰς, t.1,c.835,d. Γεννὰς, t.1,c.819,e
E Γενναῖος, t.1,c.835,f. Γενναῖα, ib.e
Γενναὶος, ib. Γεννεαφαγὶς, ib.f
Γεννικὸς, ib. Γέννα, t.1,c.837,a
Γεννάδας, ib.f. Γεννάδιον, t.1,c.838,a
Γενναδὰς, t.1,c.837,g.& 838,a. Γεννατόπις, t.1,c.838,a
Γενναρχὴς, ib.c. Γεναρχὴς, t.1,c.837,b
Γεννᾶς, t.1,c.838,b. Γεννάω, ib.
Γέννημα, ib.d. Γεννηματικὸς, ib.e
Γέννησις, ib. Γεννῆται, ib.b
Γεννητικὸς, ib.f
F Γεννὴ, ῆς, ἡ, Generatio, Procreatio. vulg. lex. Sed perperam pro ῥιζὴ. nam ῥιζὴ, significat Generata, Procreata.
Γεννητὶς, t.1,c.838,f
Γεννητικὸς, ὁ, ἡ, Generandi vim habens, Cui gignendi vis ineſt, Genitalis. vt σπέρμα ἢ γεννητικὸν τῶν σώματος apud Alexand. Aphrodiseum Excrementum gignendi seminis vim habens. vel etiam Fœcundum seminis, vt Plinius loquitur. Item ῥιζητικὴ δύναμις, Facultas generãdi, seu Vis genitrix.
G Γεννὼν, t.1,c.838,g. Γεννὼς, ib.f
Γεννῶν, ib. Γεννῶς, ib.g
Γεννικὸς, ib.b. Γεννικῶς, ib.
Γένος, t.1,c.833,a. Γενούσιος, t.1,c.835,f
Γέντα, Hesychio sunt κρέα, σπλάγχνα, Carnes, Viscera. Nic. Alexiph. Ἀλθαίνει καὶ ῥίνα σύος. Sic Callim. Γέντα βοὸς μέλδοντος. Vbi exp. etiam Artus, μέλη.
Γεντιανὴ, ῆς, ἡ, Gentiana: herba insignis amaritudinis: denominata à Gentide seu Gentio inuentore, teste Dioscor. libro 3. cap.3. & Plin. libro 25, cap.7. Rursum Dioscor.
H lib.1, cap.12, dicit, ῥιζαντὴς ῥίζης, Gentianæ radicis.
Γέντο, Ionicè dempto augmento & per syncopen exemto ε, pro ἐγένετο dicitur: vt quum Hesiod. in Theogon. v.196, τὴν Ἀφροδίτην dicit Κυπρογενῆ nominari ὅτι ῥιζέντο πολυλύτῳ ἐν Κύπρῳ. Alioqui significat etiã ἔλαβεν, ἐκ αἱλάω, ἐξ ἅλω, vt docui in Anomalis. Hom. Iliad. θ,

ἡμῖν δ' ἱμάσθλιον Χρυσηΐδα, εἰς πόντον.

Γίνυξ, Hesychio πέλεκυς, Securis. quod & γήνυς.

Γίπες, t.1, c.843, h

Γιοῦχος, Hesychio ὁ τὴν γλῆν ἔχων. itidémq; Suidæ, qui Neptuni epitheton esse ait. Suprà γαιοῦχος.

Γίρα, per contractionem pro γήραα ex γήρας.

Γίσκαδες, Hesychio αἰγιαλός, Littus.

Γισχάω, t.1, c.845, g. Γεραιός, ib.

Γεραίω, ib. f. Γεραίπαπις, ib. g

Γεραίπορος, ib.

Γεραίω quoque pro γεραίρω dici videtur. nam schol. Nicandri in Alexiph. v. 396, τὴν γεραιόθυμα μύσιον, exp. κοσμούμενα βρύσις: addens tamen & alias expos. nimirum αὔξω ἢ μᾶλλον, τηχόμενα, item αἰχθούμενα.

Γεραλέος, t.1, c.848, a

Γεραίδρυες, Hesychio αἱ παλαιαὶ δρύες: qui etiã addit, Γεραίδρυα nominari τὰ παλαιὰ δίδυμα.

Γεραιόδρυον, t.1, c.1054, h

Γεράνια, & Γεράνιον, vide in sequ. Γέρανος.

Γέρανος, ωυ, ή, Grus: auis vigilans & prudens. vnde γέρανι λίθος κατὰ πτώσιμα, prouerbialiter de prouidis hominibus dicitur: quoniam grues quum tempestates præsagiunt, lapillis se saburrant vt à ventis non abripiantur vel deiciantur. qua de re Suidas ex Aristoph. schol. itémque Plinius ex Aristotele. ‖ Γέρανος θαλαττία, Grus marina: piscis quidam est apud Ælianum. ‖ Γέρανος est etiam εἶδος ὀρχήσεως, genus saltationis seu choreæ, teste Polluce lib. 4, cap. 14. quam Theseæ primùm cum suis ducibus saltasse scribit circa Deliam aram, repræsentantem imaginem exitus è labyrintho. Saltabant autem eam κατ' ἄνδρα ἕκαστον ἐφ' ἑκάστῳ κατ' ἴχνη, ἃ δὴ κῶλα ἑκατέρωθι τοῦ ἡγεμόνος ἐχόντων. Procul dubio verò γέρανος dicta est quod volantium gruum similitudinẽ haberet. INDE Γερανουλκός, οῦ, ὁ, dicitur ὁ τὴν χορὸν τῷ ὠδῷ ἑλκύσων, teste Hesychio. quoniam videlicet trahit sequentes sese. vt & in gruum agmine dux trahere cæteras videtur, quæ & præeuntium tergoribus colla imponere feruntur. ‖ Γέρανος dicitur etiam scenica quædam machina ἀπὸ μηχανῆς καταφερομένη ἐφ' ἁρπαγῇ σώματος: velut illa qua aurora vehitur in rapiendo Memnone, teste eodem Polluce cap. 19, eiusdem libri. vt Etymologo quoque γέρανος est ὁ ἐν τῷ σκάφῃ ἅρπαξ. Sed & aliæ machinæ subuehendis atrollendisque oneribus comparatæ, γερανοὶ nomine vocãtur, itémque gruum apud Latinos. Sic Bud. Annot. in Pand. Tympanũ, (inquit) rota est quæ à calcantibus versatur: qualem passim videmus in ea machina qua saxa subuehuntur in magnificis ædificationibus. Verbo Græco DICITVR Γεράνιον, id est Grus: quo vocabulo etiã lingua vulgari appellatur. Vitruu. lib. 10, cap. 18, coruũ demolitorem, à Diade inuentum, & κόρακα dictum Græco nomine, à nonnullis gruẽ appellari tradit. Hes. verò γέρανον esse dicit ὄργανον ξύλινον ὡ ᾧ κάθηται οἱ ἀλφιτοπῶλαι τὰ ἄλφιτα, pilam ligneam in qua farina pinsatur seu tunditur. Etymol. quoque huius significmeminit, qui etiam addit, hinc τὰ ἄλφιτα vocari γερανικά. Eustathius verò γερανικὸν à quibusdam dici tradit τὸ ὕδωρ. ‖ Γεράνιον dicitur etiam herba quædam, quoniam ἐπ' ἄκρων τῶν μακρῶν ἔχει ἐλάχιστα τινα αἰσανθυλλία ὡς γεράνου περαλλαίοις τοῖς ῥάμφεσι, teste Dioscoride lib. 3, c. 131. vt Plinius quoque lib. 26, cap. 11, tradit inter geranii folia in cacuminibus capitula esse gruum. Ab Hesychio hæc herba dicitur γερανίτις, fœm. gen. Est à gruibus denominatus ET Γερανίτης λίθος. Ita enim Plinius lib. 37, cap. 11, Ab animalibus cognominantur, carcinias, marini cancri colore: & à gruis collo geranites: hieracites, accipitris. At Γερανία SIVE Γερανία, montis & vrbis nomen: cuius ciuis Γεράνδης dicitur & Γερανιάτης. Steph.

Γέρανος, à Cyrenæis vocatur ὁ ὄμβρος, Imber: ἀπὸ τοῦ τὴν γέρα, id est τὴν γλῆν, ῥαίνειν, vt Etymol. tradit ET Herennio Philone. Idem & τὸν γέρανον auem dictam vult quasi γηράνον, ἀπὸ τῆς γῆρας ἐρευγῆς καπνοῦ. est enim καπνολόγος hæc auis.

Γερατώτερος, Præstantior, Vetustior. v. lex. perperam pro γεραρώτερος.

A Γερεός, t.1, c.845, g. Γερεύς, ib. f

Γέρεος, ib. d. Γερέσμης, ib. e

Γερέστιος, ου, ὁ, mensis quidam dictus Spartæ, apud Thucydidem libro 4, pag. 159: μηνὸς (inquit) ὃν Λακεδαιμόνιοι γερέστιον δωδέκατον.

Γερεσφόρος, t.1, c.845, e

Γεριλλεῖμοι ἐλαῖαι, eædem sunt quæ & αἱ δρυπηΐδες, teste Eustathio. id est αἱ ἐν τῇ ἐλαίᾳ δρυὶ πεπαυόμεναι ἢ αὐτόματος καταπεσοῦσαι, quæ in oleagina arbore maturuerũt & sua sponte deciderunt. Idem rursum Eust. pag. 1726 δρυπηΐδες ἐλαῖαι αἱ ἐν τῇ δρυΐνῃ πεπαυόμεναι, αἱ ἢ γεριλλεῖμοι. Eodem modo Suid. exp. Athen. verò & παὶ δρυπηΐδες ἀγαθὰς nominatas fuisse γεριλλείμους innuit.

Γερίλλειος, ET Γιρίλλειος, Hesychio ὀξὺς ὀπὸς & ὀξύφωνος.

Γέρμερος, eidem est βαίγχες. pro quo & γαργαρεὼν dicitur.

Γερμάδες, in Milesiorum republica vocabantur olim οἱ δημόται, teste Eustathio. pro quo apud Athenæum l. 12, Γέρμιδες. Sed præferenda est huic illa scriptura, vt quæ apud Suidam quoque in manuscripto codice habeatur. qui dicit & ipse γερμάδας à Milesiis diuitibus vocatos fuisse διὰ χειμωνακτικὰς siue * τύρβιλον, turbam plebeiã & eos qui manuariis artibus victum quærerent.

Γερμύζει, Aquæ ductus, Cuniculi acti subtus terram. v. lex. At Γερμυζεῖ, Hesychio αὐλῶνι, δεμνιστῆρι.

Γέρδιος, Suidæ ὑφαίτης, Textor: qui etiam addit sua ætate dictum fuisse Γερδία. Apud Hesych. scriptum oxytonos Γερδίος, expositumque itidem ὑφαίτης.

Γέρεα, ων, Dignationes, Dignitates. v. lex. ex Herodoto. Si mendo caret, est ex nom. sing. γέρος, idẽ significante ac γῆρας. Sed vereor ne scribendum γέρεα.

D Γεραιαί, αἱ, Primariæ atque honoratiores matronæ, Homero. Item Mulieres Baccho sacrificantes, Demostheni. Ita eadem v. l. sed perperam pro γεραιά: vt Hes. & Suid. habent.

Γέριλλα, Hesychio ὕπνους. sed addit, ab aliis exponi γέρανος, Grus. vt & Ælio Dionysio apud Eust. γέριλλα est ἡ θήλεια γέρανος, grus fœmina.

Γερήνιος, ου, ὁ, Nestoris est epitheton apud Homerum Il. β, vbi ait, — γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Exponitur à nonnullis ἵππους, γένει τοῦ Δὸς πολέως. Alii verò Γερήνιον dictum volunt à Gerena seu Gereno oppido, in quo profugus fuit educatus. vnde & Hesiod. ait, Κτείνει δ' Νηλῆος ἑλὰν φρένας υἷας ἑπτὰς Ἐρεθέα δουρικλυτὸς ἠδὲ Γερήνιος ἱππιοχάρμης Νέστωρ Ξάνθος τε καὶ ἐπιζήνωρ παῖς ἐυπαλάμοιο Γερήνιος. Et rursum, Νέστωρ οὐκ ἄλυξε κακὸν μόρον ἀλλὰ Γερήνιον. Plura super hac re Eust. & Strabo.

Γερονταγρίων, t.1, c.846, a. Γεροντάγρης, ib.

Γεροντεία παλαίστρα, apud Poll. ex Aristoph. Senilis palæstra, seu Senum palæstra: quas & γεροντικὰς vocat.

Γεροντᾶος, t.1, c.841, e

Γερουσία, t.1, c.846, d. & t.3, c.35, f. ob.

F Γερουσιάω, t.1, c.846, d. & t.3, c.1699, c. ob.

Γερουσικὸς, t.1, c.846, c. Γερουσιακὸς, ib.

Γερόντιον, ου, τὸ, Senecio: diminutiuum à γέρων, apud Aristophanem in Nub.

Γεροντοδιδασκαλεῖος, t.1, c.846, b. Γεροντομωΐδιον, ib.

Γερουσία, ib. d. Γερουσιαστὴς, ib.

Γερύσιος, ib.

Γέρυον, υ, τὸ, Scutum Persicum è vimine textum. Ælio enim Dionysio apud Eustathium γέρυα sunt ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγου καὶ οἰσυΐνου. Apud Xenophontem in Pad. Cyri crebro occurrit hoc vocabulum. vt pag. 15, Σωσᾶς δ' αὖ τοὺς τίνας ἀριθμοὺς ἔσεσθαι ἔσαι, μέχρι δὲ οὗ τὰ ἀριστερὰ, ἢ πάντες εἰδέμεν θ' ἕνεκα καὶ ἐφ' ἅρμα ἐγένοντο ἢ ὑπαγαγεῖν ἐπὶ τὰ δεξιά. Itidémque pag. præced. Σωσᾶς μὲν οὖν τοὺς τίνας, μέχρι δ' οὗ τὰς τῶν ἀριστερῶν, κατὰς δ' ἢ ὑπαγαγεῖν ἐπὶ τὰ δεξιά. Et p. 53, γέρυα δ' ἦν τὰ παλαιὰ δύο. At pag. 71, οἱ πρῶτοι γέρυα δ' ἐπὶ καπίδας ἔχοντες. Apud Herodotũ quoque, Arrianũ & Plutarch. de eiusmodi scuto Persico legitur hoc vocabulum. Sunt qui crates interpretentur. nam reuera erant è vimine textæ crates quibus clypeorum seu scutorum loco vtebantur. vnde & generalius quidã exp. ἀσπίς, θυρεὸς, σκεπαστήριον. Eustathius huius γέρυος ἐγχώριον dicit fuisse περιφερὲς τοῦ ὀστράκου. Per καπίδα autem γέρυος nominatur ἄτρακτος σκεπαστικὸν, ἀπὸ εἴδους τινὸς ὧν, ἀπ' ἄλλης τινὸς ὕλης, teste Harpocratione, qui &

Demoſthene γέφρα vocari ſcribit τὰ ἀπὸ σιλικῶν σκευάσματα ἐκ παραλλήλων: in orat. Pro Cteſiph. vbi ait, ὃς ποτὲ τὰ σιλικὰ, τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν, ξύλινα, καὶ τὰ γέφρα ἀνεπίμπρασται. Idem affert hæc verba ex eiuſdem oratione in Nearam, πῶν ἦν ἄδηλον θεσσαλὸν τὴν διάνοιαν τοῖς ξένοις ἐκείνοις, καὶ τὰ γέφρα αἰωρεῖν: exponens, φοβεῖν αἰωρεῖσθαι τὰ παρεφράγματα. Strabo quoque ligneas laminas, aut crates vimineas, quibus veluti fornicatis ſeu concameratis currus teguntur, γέφρα appellat: ὧν ἢ τοῖς ἁμάξαις (inquit, de Cimbris loquens) ἐπιπλοκὴν τὰς βύρσας πρὸς ἀσπιδοπλαστίαν τοῖς γέφραις τῶν ἁμαμαξῶν, ἀφ' ὧν ἀποπαλεῖσθαι ψάφον ἐδόκουν. Heſychio γέφρα ſunt τὰ ἀπὸ καλάμων ἢ πανέρων ἐργασίαι: item τὰ ἐρμάτια σκεπάσματα: (vt apud Suidam, γέφρα δικτύων βοῶν ὠμοβοΐνα) item παντὸς τοῦ σκεπάσματος: praterea αἱ σιλικαί. vt Euſtathius quoque γέφρα ex Pauſania exp. σιλικώματα & παρεφράγματα, at ex Ælio Dionyſio παρεφραγμένοι πάνυ. Idē lexicographi γέφρα vocari tradunt à comicis τὰ τῶν αἰδρῶν καὶ γυναικῶν μέρεα. Suidas apud Siculos γέφρα vocari ait τὰ γυναικεῖα καὶ αἰδοῖα αἰδοῖα: Heſychius verò & Γίφρας ea nominari innuit, vt apud Feſtū quoque fœm. gen. Gerræ in ſuperiore ſignificatione legitur, nimirū pro Vimineæ crates. INDE Γεφυροφόροι, οἱ, dicuntur οἱ τὰ γέφρα, ἤτοι ξυλίνας καὶ πλεκτὰς ἀσπίδας, φερωνύμως, teſte Suida: ET Γερρόδη, eidem, vt & Heſychio, γερροειδῆ, Storeæ ex vimine aut iunco.

Γέρνος, Stephano in Βιθυνίᾳ eſt ὁ μικρὸς βάτραχος, Parua rana, Ranunculus. Idem ranunculi γυρῖνοι etiam dicūtur: ab Ionibus autem Γερῖνοι, teſte Euſt.

Γέρος, ET Γερύτας, Heſychio γέρων, Senex.

Γερσία, Heſychio γερέπια: vel potius γερόντια.

Γέρων, t.1, c.845, h. & t.3, c.1119, c.ob. Γέρων πῖπος, t.3, c.1330, h.ob.

Γερωνία, Laconibus & Cretenſibus eſt γερουσία, teſte Heſ. Apud Ariſtoph. quoq; in Lyſiſtrata, pro γεωχία, quod in vulg. edit. legitur, quidam reponunt γερωνία. vbi nimirum ὁ κήρυξ dicit, Πᾶ ταῦ' ἀστανὰ ἐστὶν ἃ γεωχία Ἥτις φρυτιεῖς; λῶ' μυθίζειν νιν. Quo in loco illud γερωνία, ſiue γεωχία, idem eſſe videtur quod γερουσία, Senatus, Seniorum concilium.

Γεῦσις, t.1, c.810, c. Γεύθμὸς, t.1, c.849, f
Γεῦμα, ib.c. Γευματίζω, ib.f
Γεύματα, ib.c. Γεῦσις, ib.f
Γευστέον, t.1, c.850, a. Γευστὸς, ib.
Γευτὸς, t.1, c.849, g. Γεύω, ib.e
Γεφυρα, t.1, c.1885, h. Γεφυραῖος, t.1, c.1886, c
Γεφυρὰς, ib. Γεφυρισμὸς, t.1, c.1887, d
Γεφυρίζω, ib.b. Γεφυρὶς, ib.
Γεφυρισμὸς, ib.c. Γεφυριστὴς, ib.d
Γεφυροι, t.1, c.1886, c. Γεφυροποιὸς, ib.d
Γεφυρὸς, ib. Γεφυρὼν, ib.e
Γεφυρωμα, ib.h. Γεφυρωτὸς, t.1, c.1887, a
Γεωχαφίων, t.1, c.803, g. Γεωχαφία, ib.f
Γεωχαφικὰ, ib.g. Γεωχαφικὸς, ib.f
Γεωχάφος, ib. Γεωδαισία, ib.g
Γεώδης, t.1, c.808, c. Γεωλοφία, t.1, c.804, a
Γεώλοφος, t.1, c.803, g. Γεωμετρέω, t.1, c.804, c
Γεωμέτρης, ib.b. Γεωμετρία, ib.
Γεωμετρικὸς, ib.c. Γεωμετρικῶς, ib.
Γεωμορὶς, ib.c. Γεωμορία, ib.
Γεωμορεῖν, ib. Γεωνίδιος, ib.
Γεωνόμος, ib. Γεωπίνης, ib.f
Γεώπολις, ib.g. Γεωπονέω, ib.f
Γεωπονία, ib. Γεωπονικὸς, ib.
Γεωπόνος, ib. Γεωπὸς, t.1, c.806, a
Γεώπους, ὁδὸς, ὁ, Agricola. Herodot. ἀπὸ γεωπέδων μοι βίος ἔῃ, Ex agricolis mihi vita ſuppetit. Ita v. lex. ſed metuo ne perperam ſcriptum ſit pro γεωπόνων.
Γεῶρας, t.1, c.806, a. Γεωργέω, t.1, c.805, d
Γεώργημα, ib.h. Γεωργήσιμος, ib.
Γεωργία, ib.b. Γεωργικὸς, ib.a
Γεώργιον, ib.d
Γεωργὸς, Heſychio γεωρός.
Γεωργὸς, t.1, c.804, h. Γεωργὼδης, t.1, c.805, d
Γέωρις, vel Γεῶρις, t.1, c.806, a
Γεωρυχέω, ib.b. Γεώρυχος, ib.a

Γεωτόμος, t.1, c.804, g. Γεωφάνιον, ib.
¶ Γῆ, t.1, c.801, c. Γηγενὴς, t.1, c.808, f
Γηθμὸς, ib.e. & 827, c
Γήϊδιρα, Ionicè pro Γάδειρα, Gades. Herodotus, ἐς Γηΐδιρον.
Γήϊδιον, t.1, c.809, b. Γῆϊον, ib.c
Γηΐδιος, t.1, c.850, c. Γηϊδώδης, ib.d
Γῆϊος, ib.e. Γηϊσιὴν, ib.
Γηΐσιος, ib. Γηΐσιος, ib.
Γῆϊσον, SIVE Γήϊον, ου, τὸ, eſt φυτὸν quoddam ſimile ampelopraſo, teſte Euſtathio pag. 1155: vbi ipſum numerat inter compoſita ex γῆ, eiuſque etymologiam eſſe dicit τὸ ἐκ γῆς αἴρεσθαι, ſeu τὸ γῆθεν θύειν ἢ ὁρμᾶσθαι: addit etiam, vocari ET Γηΐσμίδα SIVE Γαΐσμίδα, ET Επιγυμίδα. Etymol. γήϊσον eſſe ait χλωρὸν κρόμμυον, dicique quaſi ἐκ γῆς ἴσιον, vtpote αἰτίως ἐκ τῆς γῆς ὄν: qui & ipſe prioris γῆϊσον meminit. Theophraſto autore, Hiſt. plant. libro 7, cap. 4, γήϊσιον eſt κρόμμυον quoddam κεφάλαιον καὶ ὡς σῶν αὐχένα μακρὸν ἔχον: quod dicit ὀπωρίζεσθαι πολλάκις ὥσπερ τὰ σκόροδα, διὸ καὶ ὀπωρίζεσθαι, οὐ φυτεύεσθαι. Vnde Plin. lib. 19, cap. 6, loquens & ipſe de cæpis, Gethyum penè ſine capite eſt: ceruicis tantùm longæ, & ideo torum in fronde: ſæpiuſque refecatur vt porrum. ideo & illud ſerunt, non deponunt. Epænetus tamē in Opſartytico, teſte Athen. lib. 9, τὰ ψεφαλωτὰ vocari ait γηθυμίδας: vbi Didymus dicit τὰ γήθεα eſſe ὅμοια τοῖς λιχενώδεσι ἁμπλοκράσεσι, eademque ὀπηθυμίδας etiā nominari. Porro legitur γήπιον apud Ariſtoph. dicentem in Ranis, — πλὴν σκεάρου Μιτυλήνης γήπιον, μόνη γηπίων νέον. Apud eundem & γῆθυον, dicentem, τὴν ὑ γηθύων Ῥίζαν ἐχούσας σκορόδεμπτον (forſan σκορόδεμμον) θυσίαν. Tertium γηθυλλὶς apud Epicharm. in Philoctete, Ἐν ὑ σκόροδα δύο καὶ γηθυλλίδας δύο. Et apud Athenæum libro 9, Polemon dicit ſe vidiſſe γηθυλλίδα οὐκ ἐλάττω γογγυλίδος καὶ τὰς σφαίρας ῥαφανίδες: & τὰ Λιπαρίσιον τὸν Ἀπόλλωνα κεῖσθαι γηθυλλίδες.
Γήθω, t.1, c.850, d. Γήϊος, t.1, c.809, b
Γήϊος, ib. Γήϊνος, ib.
Γήϊνος, t.1, c.808, f. Γηλεχὴς, ib.g
Γήλοφος, ibid.
Γῆμαι, vide in Γαμέω.
Γηοῦχος, t.1, c.808, g
Γηπάφαλος, Paxillus terræ. Luc. in Lexiph. σκόροδά τε βύρου ἐκ αὐτῆς πεφυκότα, καὶ γηπάφαλος παλ αἰσρύξας. Vbi raphanos intelligere videtur, quoniam eorum radices oblongæ ſunt, & formam paxillorum ſeu clauorum ligneorum imitantur. vel generalius alias etiam quaſuis radices intelligit oblongas. ſunt. n. ex veluti paxilli in terram depacti. Sed fictum ioco hoc vocabulum exiſtimo, vt in illo dialogo alia multa.
Γήπιδον, t.1, c.808, g. Γηπία, t.1, c.809, a
Γηπίνος, t.1, c.808, h. Γηραιὸς, t.1, c.848, a
Γηεαλέος, ib. Γήεαμα, ib.
Γηραῖαι, ib.e
Γηεάντιον, Heſychio γῆρας, Senecta ſeu Senectus, Senium.
Γηεαντικὸν, t.1, c.848, c
Γηεὰς, ibid. Γῆρας, t.1, c.847, b
Γηεάσκω, t.1, c.848, a. Γηεάω, ibid.
Γήρειον, ib.
Γῆρες, Pollen. v.l. perperam pro γύρις.
Γηροβοσκέω, t.1, c.824, d. Γηροβοσκία, t.1, c.848, d
Γηροβοσκὸς, ib. Γηροκομεῖον, ib.e
Γηροκομέω, ib. Γηροκομία, ib.
Γηροκομικὸς, ib. Γηροκόμος, ib.d
Γῆρος, ib.c. Γηροτρόφειον, ib.f
Γηροτρόφιον, ib. Γηροτρόφια, ib.e
Γηροτρόφος, ib.
Γηρυχᾶται, Heſychius expon. ἀπὸ γήρεως ἐχῆται: item γήρεας τῆς ἀρχῆς ἐχέ.
Γῆρυς, υος, ἡ, Vox: φωνή. Homer. Iliad. σ, Οὐ γὰρ πάντων ἔην ὁμὸς θρόος, οὐδὲ ἰαχὴς, nec vna vox. Plutarch. De orac. Pyth. οὐ γὰρ ὄζει θεὸς ἠχῆρις οὐδὲ ἐφόλκιος, οὐδὲ ἡ λέξις, οὐδὲ τὸ μέτρον, ἀλλὰ τῆς γηρυτικῆς. VNDE Γηρύω, Sono, Loquor, Dico. vt Heſych. quoque γηρύσῃς exponit φωνήσῃς, λαλήσῃς. Idem & paſſ. γηρύεσθαι affert pro φθέγγεσθαι, λέγεσθαι quo Heſiodus vſus eſt, dicens in Erg. de Iuſtitia,

Αὐτίκα παρ' Διὶ πατρὶ καθεζόμενον Κρονίωνι, Τηρύτ' ἀθανάτων A
ἄδικον νίον. Dictus porro & ὁ Τηρύνης quoque & Τηρυμνεύς, vt volunt nonnulli: qui Τηρύνης quoque & Τηρυμνεύς nominatur. Fingitur autē is gigas quidā τειχέφαλος seu τειχεπάρος, ab Hercule peremptus. Latinis itidem Geryon dicitur, Geryones & Geryoneus: à poetis Tricorpor & Triplex.

Τῆς ἔντερα, Terræ intestina. Ita medici in primis Græci vocant quos Plin. Vermes terrenos appellat, alii lumbricos. Apud Athen. lib. 7, οἱ ἴουλοι etiam dicuntur γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης. B

Γηρεβασκός, t. 1, c. 848, g

Γήτιον, vide paulo suprà in Γήθυον. Apud Hesychium & sine diphthongo scriptum γῆτα: quæ εἶδος κρόμμυα ἃ καὶ γήθυα καλοῦσιν. Etymol. cum diphthongo esse scribendum tradit.

Γίγας, t. 1, c. 809, b. Γιγαμέω, ib. a
Γιγάμος, ib. Γιγαῖος, ib.
Γίγνομαι, ib. Γιγάρα, ib. b

¶ Γιγαντάω, & cætera deriuata, vide in sequ. Γίγας.

Γίγαρτον, ου, τό, Acini vinacei lignum seu nucleus. i. Quod in C acino vinaceo lignosum, osseum ve aut lapidosum est, vt in cerasis, prunis, oliuis. Athen. lib. 14, ἔξεστι μετὰ τῶν βατραχίων φαγεῖν τὰ γίγαρτα ἕψαντα. Sic Geopon. lib. 4, Democritus docet quomodo ἀγίγαρτα σταφυλὰς ποιεῖσθαι: vt & Columella apud Plinium lib. 17, cap. 22, cuiusnam vuæ acini nihil intus ligni habituri sint. Vbi nota acinum dici ipsam veluti baccam vuaceā seu pomulum. vt & libro 15, cap. 24, Acinorum quoque (inquit) magna est differentia: primum inter vuas ipsas callo, tenuitate, crassitudine, interiore ligno aliis parD uo, in aliis etiam gemino, qui minimè feraces musti. plurimum verò differunt hederæ sambucique acini: etiam figura punici, anguloſi quippe soli. totiſque succus & caro est iis præcipue quibus paruulum ineſt lignu. Rursum Democritus in illo Geoponicōn loco tradit quomodo καίουσι καὶ κεράσουσι fiat ἀγίγαρτον. ¶ Γίγαρτον dicitur etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, vt schol. quidā Aristophanis annotat in Acharnēſ. vbi comicus dicit, Τὼ Στρυμοδώρω Θεᾷ λαβοῦσα ὁπὸ τῶ Φιλίππου Μόσιν λαβοῦσα καταγιγάρτου. sed ibi assentior potius alteri scholiastæ E qui exponit χθὲς πρὸ γιγάντων βαλοῦσι καὶ βδελυκτόν: dicens & ipse γίγαρτα esse τὰ τῆς σταφυλῆς ἐκφύσεις. exponitur idem καταγιγάρτου etiam καταβλῆσαι, in modum τῶν γιγάντων: dicturque ex cōsequēte significare σωφρονίσαι, ἴσα ὑπὸ τῶν γιγάντων τὸ μόθειον ἢ παλαισθῆναι. Ἀγίγαρτον dicitur ETIAM Γιγαντώδης, significans vel Plenus γιγαρτων, Multa habens γίγαρτα: vel Similis γιγάρτοις, Proxime accedens ad γίγαρτα.

Γίγας, αντος, ὁ, Gigas: immanis inusitatæque proceritatis F homo. quales olim Terra filios genuisse dicitur, vel Iouem ipsum oppugnare ausos. Homer. Odyſſeæ κ, — κίνδυνόν τ' ἦν καὶ ἄρχια φῦλα γιγάντων. Et Odyſſeæ χ, — οὐκ ἀνδρῶν ἰοπλήκτων, ἀλλὰ γιγάντων. Et apud Athenæum lib. 6, μάχην γιγάντων. vt Hesiodus quoque in Theogon. dicit μεγάλους τ' γίγαντας. INDE Γιγαντάκτης, ου, ET Γιγαντοκτόνος, ὁ, Iupiter dicitur, quòd perdiderit & extinxerit gigantas: ac fœm. gen. Minerua VOCATVR Γιγαντάκτις, Gigātum perditrix: quia Ioui in delendis exitióque dandis giganteis opem tulit, vtpote dea bellicosa & fortis. Dicitur ET Γιγαντάκτια, Suida teste, ἡ τῶν γιγάντων ὀλοσύα. INDE ET G Γιγαντομαχία apud Platonem libro 1 De rep. Pugna seu bellum gigantum. ITEM Γιγάντειος ET Γιγάντιος, ου, ὁ, Gigantæus seu Giganteus, Qui vel qualis gigātum est. vt γιγάντειαι χεῖρες in Epigr. Et apud Ouid. gigantei prælia belli. Apud Suid. & Γιγάντειον ἔπημα: quod exp. μῖμα. NECNON Γιγαντώδης, Gigantum similis, Qualis est gigantum. Philo De vita Mos. libro 1, ἐπὶ τὸν ἀντίπαλον τὸ πλῆθος ἀθεμίτως ἐπιπεσόντας γίγαντας, ἢ γιγαντώδεις τὰς τῶν σωμάτων ἐκβολὰς ἔτι τε μεγέθει καὶ ῥώμαις, enormi facie magnitudinis & roboris ad gigantes accedentes. Itidem apud Suid. εἶδος γὰρ τι, καὶ σῶμα γιγαντῶδες τὸ, καὶ τὸν θυμὸν ὑπερῆφανον. Est inde & VERB. Γιγαντιάω, significans Gigantes imitor, Gigantum similis sum: corporis videlicet immani mole vel feritate. fera enim & ἄχαρις φῦλα πρὸ γιγάντων fuere. Suid. γιγαντᾶ exponit τὰ πρὸ γιγάντων ὁρολογῆ, in hoc Pisidis senatio, de Chosroe, Γιγαντᾶ ὃ καὶ πυραυγῆσαν ἥλιον. Dicuntur porro γίγαντες ἀπὸ τοῦ ὁὐ γῆς εἶναι, vt etymologi tradunt, assentiente ipsis Orpheo, apud Aëtium lib. 8, vbi sic canit, Οὓς καλέουσι γίγαντας ὑπερθύμους τε μακάρων, Οὐρανίδας γῆς ἐφέντας καὶ ἀέρος εὐαέος. Alioqui Γίγαντες dicūtur etiam Lyciæ incolæ, & Γιγαντία ipsa Lycia ab ipsis nominatur, teste Etymol. & Hes.

Γιγγίδιον, ν, τό, Gingidium: herbula ex olerum genere, sylue stri pastinacæ similis, sed tenuior, & amariore radice, vt inter alia tradit Dioſc. lib. 2. c. 167, vbi & λειρίδιον vocari annotat. Idem ex eo refert Plin. l. 20, c. 5.

Γιγγισμός, ιδ, ὁ. Hesychio est γαργαλισμός, ἀπὸ χειρὸς γίλως. Titillatio, Risus manu excitatus. qui & σαγγαλισμὸς nuncupatur pro σαργαλίζειν & ἁδίειν. At Γιγγισμὸς idem exponit κυκλισμούς. Apud Suid. Γιγγισμὸς καὶ κυκλισμός, ἀπὸ χειρὸς γέλως, σαγγαλισμός. Vide & Γίγλισμα, initio sequentis col.

Γίγγλαρος, teste Poll. lib. 4, cap. 10, fuit μικρός τις αὐλίσκος, Αἰγύπτιος μονῳδία ἁρμόττουσα, tibia paruula, Ægyptiacommoda monodiæ. Non multum absimilis est apud eundem ὁ γίγγρας.

Γίγγλας, Nanus, Pumilio, teste Hes. Infrà γίννος.

Γίγγλυμος, eidem Hes. est ὁ σιφλόμυθος γόμφος ὃν πρὸ θύρας, Cardo portæ qui cum ipsa porta vertitur, vel potius Ferramenta illa duo quæ per commissuram inter se eo euntia clauo trajecto portam sustinent, & in quibus ipsa ceu cardinibus vertitur. Inde ad διαφώνους transfertur. Γίγλυμος enim, siue γίγλυμος, (inquit Gorr.) dicitur tertia species διαφώνου, per quam ossa sese inuicē ingredientia, ita secum coniunguntur vt vnius caput in alterius cauitatem condatur, & vicissim huius caput in illius sinum excipiatur. Est enim hæc ἁρμονία plerisque ostiorum cardinibus similis, in quibus ferramēti vtriusque, (quod propriè à Græcis γίγλυμος appellatur) tum eius quod parieti infixum est, tum alterius quod ostio adhæret, pectines mutuo implexu sese subeunt. In quibus verò ostiis clauus crassior parieti affixus ostii verticillum subit, non γίγλυμος, sed verius γόμφος dicitur. Plura autem ossa in corpore τῷ γιγλύμῳ connectūtur, vt cubitus cum brachio, crus cum tibia, tibia cum astragalo, astragalus cum pterna, vertebræ similiter inuicem. Sic lanè Hippocr. De locis in hom. τοῦ δὲ δικαίου οὕτω τὸ ὀστέον, ἡνίκα καλλιστα, ὅταν ὁ γίγλυμος ἐντέτμηται. VNDE Γιγλυμοειδής, ἐος, όν, Figuram habens γιγλύμου. Similis τῷ γιγλύμῳ. Hippocrates De fract. τὸ γὰρ βραχίονιον τῷ γιγλυμοειδεῖ ἐστὶ τὸ πῆχυς βαθμίδι, ἐν δυοῖν τοῦ σκέλεος τρημάτοιν, ἐνδυομένοιν τοῖν ἐσχάτοιν τοῦ πήχεος καὶ τοῦ βραχίονος. Vbi Galen. annotat τὸ γιγλυμοειδὲς τὸ βραχίονος nominari τὸ κατὰ πρόσθιον ὁ διαβαίνουσι πρὸς τὸν πῆχυν, ἐπιδὴ καὶ οἱ γιγλυμοὶ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἁρμονίαις, τῇ τε ὀλεκράνῳ καὶ τῇ τροχαλίᾳ τοῦ βραχίονος καὶ τῇ σιγμοειδεῖ τοῦ πήχεος, οἷς δὲ ἐναβαίνουσιν εἰς τὰς ἐκείνων ἁρμονίας καὶ πλησιάζουσιν. Inde & VERB. Γιγλυμοῦσθαι, quo idem Hippocr. vtitur in libro De artic. ὡς δὲ τῷ ἐπικαιρίᾳ (inquit) ἐν ἀγκῶνι γιγγλυμοῦ) πρὸς ἀλλήλους ἐστὶν ὧδε. Vbi Galen. rursum annotat, γιγγλυμοῦσθαι dici ὅταν στρόβιλος πρὸς ἀλλήλους, quoniam πτέρναι ἀπόφυσις ἔχουσι εἰς διαφοιτήσεις, ταῖς δύο ἀφ' ἑκατέρου τοῦ ὀστέου ἐναρμοζομένοις τῷ πλησιάζοντι στροβίλῳ. ταῖς δὲ ὁ ὀνομασθεὶς ἀγκὼν ἔχει τὰ ἐναντία. ἐναρμόσασι δέ πως ὅτι ἡ πτέρνη γιγλυμοῦται. In lexico quoque suo Hippocr. γιγγλυμοῦται (ita enim reponendum est pro γιγλύμασται, quod in vulg. editi. legitur) exponit αἰτιᾶται εἰς ἀλλήλους, ὡς καὶ τὰς ῥάβδους οἱ γιγλυμοί. Gorr. interpr. Per ginglymon iuncti sunt: Galenus verò, Structuram habent ginglymo similem: vt ostendat in iis non verum esse ginglymū, quia non sic in eodem mutuus ossium duorum ingressus, inquit idem. Gorr. Notandum porro & per simplex γ REPERIRI Γίγλυμος: ITEMQVE Γιγλυμώδης pro γιγλυμοειδὴς & γιγλυμωδὴς. vt apud Aristot. Hist. animal. lib. 4, cap. 4, τὰ δὲ δ' ὀδόντα (sub. ποσχυλία τῶν μακρόκωλα ἔχει) ὁ τῷ γιγλυμώδη. quod Gaza vertit, Ad parte quæ mutuo testarum complexu continetur. Similiter apud Suidam γίγλυμοι in manuscripto etiā exemplari vsco

γ & proparoxytonως. ¶Rursum γιγλυμὸς Hesychio A
est φλύκταινης εἶδος: pro quo Eustath.ex Pausania habet γιγλισμός. Sunt qui ex Catullo interpretentur Oscula columbatim data.

Γίγγρας,ου,ὁ,dictus fuit αὐλήσας τι γοώδη καὶ θρηνητικὸν φωνὴν ἀφιείς, Parvula quædam tibia lamentabilem flebilémque emittens vocem,teste Polluce lib.4,cap.10.vbi dicit Phœnicum quidem eam esse inuentum,Caricæ autem musicæ φορέφορον. denominatum verò esse ab Adonide,quem γίγγαν Phœnices sua lingua appellant. Tryphoni quoque apud Athenæum lib.14, γίγγρας est αὐλήσεως ὄνομα. Ab eodem Athen.libro 4,eædem tibiæ B
VOCANTVR Γίγγροι etiam. Ibi enim quum dixisset Phœnices χρήσασθαι αὐλοῖς ἀνθημαίοις τὸ μέγεθος, ὀξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις: sed & Caras iisdem vsos fuisse ὡς ἴδιοις φοινιξὶ: subiungit mox, ὀνομάζονται δ' οἱ αὐλοὶ γίγγραι ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ἀπὸ τοῦ περὶ Ἄδωνιν θρήνου. τὸν γὰρ Ἄδωνιν, Γίγγραν καλεῖν ὑμεῖς οἱ Φοίνικες. Addit etiam, τὸν γίγγραν meminisse Antiphanem in Ταφῷ, & Amphidem in Dithyrambo. In Amphidis tamen loco, quem solum citat,non γίγγρος est, sed γίγγρας. Ἐχεῖ δ' (inquit) ὁ γίγγρας ἡ καρὸν C
ἐξύρηκά τι Ἐν συμποσίοις ἤδιστον. Veruntamen γίγγρος illud mendo carere,ex Hesychio patet:qui & ipse tradit γιγγὸν siue γίγγρον,esse αὐλημά τι & εἶδος αὐλοῦ. Idem Hesych.habet ET Γιγγίαν pro γίγγραν seu γίγγρον: eóq; autore γιγγίαι sunt αὐλοὶ μικροὶ ὑπ' οἰῶν ἀνθρώπων μαθήσεται. Eustath.verò γιγγαίνους habet pro illo quod Athenæus γίγγρους. Sic enim scribit,pag.1157, Ξυνεχῶς δ' ἱστορεῖ γιγγαίνοις αὐλοῖς ἀνθημαίοις τοὺς Φοίνικας,οἷς καὶ Κᾶρες ἐχρῶντο.ἢ ὁ χρῆσις τοῖς γίγγροις ὑπὸ τῶν D
περὶ Ἄδωνιν θρήνων,ὃν Γίγγραν καλοῦσιν οἱ Φοίνικες. Vbi etiã nota eum Γίγγραν habere pro Γίγγρον,quod Athenæi codices. ¶Rursum Γιγγαι, vt refert Poll.fuit quoddam τοῦ αὐλοῦ ὄργανον,ὑπόνομον τῷ αὐλήματος.Et tibia igitur,& cantilena quæ ea canitur,& saltatio quæ ad eãdem eius desaltatur,γίγγρας nominatur. Cæterùm à γίγγρα tibia est VERBVM Γιγγαίνω,Tibia illa quæ gingras dicitur,cano.vt apud Athenæum lib.4,γιγγαίνουσι γὰρ οἱ Φοίνικες.hoc est τοῖς γίγγραις χρῶνται. VNDE E
Γιγγαστὰ μέλη dicuntur Carmina quæ ad gingras cantãtur. Axionicus apud Athenæum ibidem,Οὕτω γὰρ ὅτι τοῖς μέλεσι τοῖς Εὐριπίδου Ἀμφιτρυωνιάσι,ὥστε δεῖν αὐτοὺς δοκεῖν εἶναι μέλη γιγγαστὰ καὶ κακὸν μέγα. Vbi γιγγαστὰ μέλη dicit eo pene sensu quo dicitur Καινὴ ᾠδή. & Καινὰ αὐλήματα, de cantu & tibiarum modulis qui ob stridulum lugubrémque & querulum sonum molestiores auribus sunt,non aliter ac illa carmina quæ γίγγρας seu γίγγρους decantabantur, tibiarum genere stridulo & lugubri,vt dictum est. Ab eodem Γιγγαίνω, est & aliud VERBALE,Γιγγασμός, quod Hesychius exponit ἦχος. significat tamen potius Cantum seu sonũ exiguæ illius tibiæ stridulum & lugubrem. Forsitan ab iisdem gingris est Latinum verbum Gingrire, idem cum τῷ γιγγαίνειν significũ ans. Festo tamen autore, Gingrire anserum vocis proprium est:indéque genus quoddam tibiarum exiguarum gingrinæ. cui & Gingrinator est tibicen.

Γίγγι, Hesychio teste est ὄνημα τι ὀθνεῖον καπνώδη λεγόμενον.pro quo Eust.ex Rhetorico lexico habet Γιγί. Indéque secundum quosdam Γιγὼν dicitur quidã ἀφροδισιακὸς δαίμων,qui & Marti videtur fuisse βίαιος & μοιχείας,teste eodem Eust.

Γίγλοψ, Auena. vulg.lex. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro αἴγιλοψ.

Γίγλυμοι,& Γιγλυμώδης,vide paulo antè in Γίγλυμος.

Γιγνομαι,t.1,c.814,h. Γιγνόμενα, t.1,c.816,g

Γιγνώσκω,vide Γινώσκω.

Γιγὼ,& Γιγὼν,vide paulo antè in Γίγι.

Γίννος,t.3,c.1155,a. Γίνομαι,t.1,c.814,h

Γινώσκω,Noſco,t.1,c.1817,a. Γνώσκω,Cen- E
seo, Existimo, &c.c.1818,b. Γνώσκω,Cõsuetudinem cum aliqua habeo, c.1819,c.

Γνώσκομαι,t.1,c.1819,h.

Γιχὼ pro ἰσχὼ dici tradit Hesych. ITEM QVE Γπία pro ἱπία. pleonasmus igitur in his est τῆς γ,vt & in aliis.

¶ Γλαγίας,Hes.exp.γιγαλακτωμένας. A
Γλαγερὸς,t.1,c.812,c. Γλαγερὲς,ib.
Γλαγος,ib. Γλαγόων,ib.

Γλάζει,Hes.exp.πτερύσσεται,κέκραγε, Alas explicatas quatit, Clamat seu vociferatur.

Γλαιοὶ,Hesychio sunt τὰ λαμπρεύσματα τῶν ὀφθαλμῶν, ἢ αἴτιες. Pro quo Etymol.habet Γλαῖνοι. At Γλαισμοὶ, Hesychio rursum sunt λίθοι.

Γλάμπα,eidem H.sunt ἀστράγαλοι, Tali,

Γλαμαω,ῶ, Laboro vitio illo oculorum quod glamæ seu seu gramiæ dicitur. hoc est Laboro pituita oculorum. Festo enim autore, Gramiæ, vitia sunt oculorum quas alii glamas vocant. Et Nonio,Gramiæ sunt oculorum pituitæ:vnde Gramiosi oculi. Hesychius γλαμᾶν exponit λημᾶν:& γλαμῶντες itidem λημῶντες.rectè.nam & ἡ λήμη significat Oculorum sordes & pituitam. Verùm ET Γλάμα pro λήμη dici putatur: indéque esse verbum Γλαμαω,vt λημάω à λήμη. Dicitur certè vt λημώδης à λήμη, ITA ET Γλαμώδης à γλάμα, de gramioso & lippo. id est eo qui oculorum sordibus ac pituita laborat:qui ET Γλσμορὸς A C Γλάμων nominatur.Quorũ posteriore γλάμων vtitur Aristoph.teste Suida:qui ex eius Ranis affert Ἀρχέδημος ὁ γλάμων, exponens ὁ λημῶν τοῖς ὀφθαλμοῖς,καὶ δύσχρως καὶ πιτυώδης ἐστίν. Vtitur idem comicus eodem vocabulo in Concion.dicẽs Νεοκλείδης ὁ γλάμων. vbi schol.itidem exponit ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ ἀκαθαρσίας,ὁ λημῶδης,Gramiosus Neoclides: seu Lippus. Prius autem γλαμυρὸς legitur in proverbiali illo hemistichio apud Schol.Hom.Il ϕ,— ὁ τυφλὸν πλὴν γλαμυρὸς βασιλεύει, In cæcorum vrbe lippus rex est. Vtitur eodem Hippocrates quoque, dicens ὀφθαλμοὶ λαμπροὶ pro γλαμώδεις καὶ ὑγροὶ, (vt Galenus exponit in suo lexico Hippocrateo) Γυναικείων libro 2, καὶ γλαμυροὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἢ ἀμβλυώσσοντες. Et aliquanto pòst οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγροὶ,γλαμυροί. Etymol.γλαμυροὶ καὶ γλαμῶδες exponit ὑγροὶ ἢ καταῤῥέοντες δακρύοις ὄμμα: exponens tamen γλαμυροὺς etiam ἀνιχροβίους. Suidas Sophoclem de auribus quoq; dixisse scribit γλαμυρεῖς χθ' φορβαί: quod videtur exponere ἀκάθαρτος. Porro pro γλάμων seu γλαμώδης aut γλαμυρὸς,dicitur ET Γλσμῶξ:quod apud Etymol.legitur, annotantem, γλσμῶξα ὄμματα nominari ὡς οἱ καταῤῥέοντες ὑγρώδεις, quorum anguli scabri sunt,seu scabra lippitudine laborant. IN- D
DEQVE Γλαμῶξαι dici π γλαμᾶν,quod est λημᾶν,lippire:vel etiam ψωροφθαλμιᾶν. Apud Hesychium legitur,Γλαμῶξαι,γλάμωνες,λήμωσι: sed perperã forsan pro γλαμῶξαι,γλαμᾶν,λημᾶν. quanquam & γλαμῶξία dici potest pro γλάμα seu λήμη. Infrà hæc per η scripta habebis,nimirum γλήμα,γλημώδης, & similia.

Γλαυὶς,Hesychio ἄχρηστος,Iners.(qui & Γλαυὸς affert pro ἀχρῆσι,Inutiles) Sed addit,esse etiam piscis genus:qui γλαὶς potius dicitur paroxytonως,vt apud Athen.& Suid. ac Aristophanem quoque. Dicit enim Athen.libro 7, τὸν λάπτην εἶναι παραπλήσιον τῷ κτ' ἴχθυν γενομένῳ γλαΐδι. Aristoph.verò per iocum γλαΐδα seu γλαΐν esse dicit ἀλλὰ φὶν τὴν Βάκιδος γραῖπιν, ludens in καπηλεῖα horum duorum nominum. Meminit Plinius quoque glanidis inter pisces astutiores,dicens eum auersos mordẽre hamos,nec deuorare sed esca spoliare. ¶Γλανις dicitur etiam ἡ ὕαινα, Hyæna, teste Aristotele Hist.animal.lib.8.c.5.

Γλάξ,teste Etymol.est βοτάνης εἶδος γαλακτοπιποῦς. dictũ κτ' συγκοπὴν παρὰ τὸ γάλα,quasi γάλαξ. est enim αὐξητικὸ γάλακτος τοῖς ἐθέλουσιν. A Dioscl.4,c.141, γλαῦξ nominatur hæc herba,itémque à Plinio l.27,c.9: si tamẽ non γλαξ potius scripsisse putandi sunt: præsertim quũ Plin.antiquitus eugalacton eam vocatam fuisse scribat, addátque, coqui in sorbitione similaginis,ad excitandam vberatem lactis. quemadmodum Dioscorides quoque tradit eam ἑψομένην μετὰ ἀλθύρου κριθίνου καὶ ἁλὸς καὶ ἐλαίου, καὶ σφενδόνας, γάλα ἐρεθιτικὸν ἐκκαλεῖσθαι.

Γλάπη, t.1,c.850,f

Γλαρὸς,& λᾶος, apud Sophoclem in Priamo sunt οἰκοδόμου σκέμμα,teste Polluce libro 10,capite 31. Etymologo quoque,& lexico meo vet.γλαρὸς est λιθοξόου ἐργαλεῖον

κοιλαι πώς ἀπὸ τοῦ λίθων, ἀπὸ τοῦ γλαφω significatæ κοιλαίνω per syncopen pro γλαφεις. Exponit tamen Etymologus etiã ὠμίλην, ὑίτην, ὀπωμα, afferens hunc ex Callimacho versum, Καὶ γλαφίδες σκυλήν καθηλίκην μολιβδίς. Latini calũ dicũt seu scalprum. quia eo scalpuntur & poliuntur lapides.

Γλαυκία, t.1, c. 858, f

Γλαυκίζω, Etymologo est ἀμβλυωπέω, Obtusum video. significat. tamẽ potius Glaucus sum, seu In glaucum vergo.

Γλαυκίον, t.1, c.858, g

Γλαυκιος, Glaucus: idem quod γλαυκός. Affertur enim ex Theophr. Hist. plant. lib. 2, cap. 2, γλαυκίων κόκκων pro Acinorum glaucorum. sed suspecta hic esse potest exẽplarium fides.

Γλαυκίων, Ionica dialysi pro Γλαυκιδ dicitur: à verbo γλαυκίαω, quod vide.

Γλαυκίτης, t.1, c.858, g. Γλαυκέμματος, ib.c

Γλαυκός, ib.a. Γλαυκότης, ib.e

Γλαυκόφθαλμος, ib.c. Γλαυκώδης, ib.h

Γλαύκωμα, ib.e. Γλαυκώπης, t.2, c.1394, g

Γλαυκῶπις, t.1, c.858, e

Γλαυκῶπις, t.1, c.858, c.& t.2, c.1394, g

Γλαυκῶτες, t.1, c.858, d. Γλαυκωσις, ib.e

Γλαυκῶδ, ib.d. & t.2, c.1392, d

Γλαῦξ, testẽ Poll. l.7, est εἶδος χηνός.

Γλαυξ, t.1, c.858, g. Vide & Ἀλαξ.

Γλαυρὸν, Hes. exp. σαπρὸν, Graue.

Γλαυσσι, idem exp. λαμπρόν: item θρασυ, ὑπερμόν.

Γλαύσσω, t.1, c.858, a. Etymol. habet & γλαύσσει pro λάμπει: sed pro illo lexicum meum vetus scribit γλαύσσει, afferens hunc versum, Ἐκ πεφάτης αἰειοῦσι δ' ἀγλαύσσουσι δ' ἀπερπέι.

Γλαφυ, t.1, c.850. g. Γλαφυρία, t.1, c.851, b

Γλαφυρὸς, t.1, c.850, g. Γλαφυρῶς, t.1, c.851, b

Γλαφυρώπης, t.1, c.850, h. Γλάφω, ib.f

Γλάχων, vide in Γληχων.

Γλᾶς, vide in Γλῆς.

Γλδυκαχρὸς σῦφος, apud Poll. l.7, pro vtre coriaceo in quo vehitur mustum.

Γλδύκιος, t.1, c.851, a. Γλῆνες, t.1, c.851, g

Γλῆξις, ib.

Γλίφαρα, Eustathius Doricè pro βλέφαρα dici tradit. Hesychius verò exponit non solùm βλέφαρα, sed etiam ὀφθαλμοὺς.

Γλῆμα, ης, ὁ, pleonasmo τῆς γ pro λῆμα dicitur, vt γλοχὶς & γληα pro ἰσχὶς & ἰσία. Significat autem Lippitudo, Glama seu Grama: vitium oculorum quum pituita laborant & sordidi sunt. VNDE Γλημώδης, Gramiosus, Lippus: & VERBVM Γλημάω, ῶ, Gramiosus sum, Lippio. Dicitur pro his & γλάμα & γλαμώδης & γλαμάω: quæ Dorica esse videntur: licet Hippocr. qui Ionica lingua scripsit, vtatur adiectiuo γλαμυὸς deriuato ex γλάμα, idemque cum γλάμων seu γλαμώδης significante.

Γλίνη, apud Homerum Il. ϛ, vbi de thalamo dicit, — ὃς γλίνια πολλὰ κεκασμένα εἴκει, nonnulli adiectiuè exponũt ἄξονια, πολλοὺς ἔχει ἄξονας, item σανίδας: alii substantiuè κόσμια πολλοὺς ἔχει ἄξονας, ἀξονίσκους κρίκους: itẽ σανίδια, ζωάρια, ἀγάλματα, κόσμια πλάσματα σεσιδηρωμένα. Sed verisimilior eorum expositio qui substantiuum esse volunt, & significare mundũ visendum, aut imagunculas: quã Cic. quoque apud Aratum πάσας γλίνια substantiuè vertens Quadruplices stellas, pag. 80 & 81 mei Lex. Cic.

Γλίνη, ης, ἡ, Pupilla oculi: ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη, vt volunt nõnulli: secundum Pollucem verò est ἡ τῆς κόρης αὐγή. Sic enim ille libro 2, ὀμματων δὲ (inquit) τὸ μὲν ὡ μέσω μέλαν, κόρη, ἡ αὐγὴ, γλίνη. quæ expositio optimè conuenit etymo. nam παρὰ τὸ γλαύσσω deriuant, quod est λάμπω: talia παρὰ τὸ αἴγλη, τὸ λαμπρότητα. Interdum pro toto oculo accipitur. vt Odyss. ε, Παίπε δὲ οἱ βίφαρ' ἀμφὶ ἠφείας ὕδατι αἴστιμι Γλίνης καμφθίνης. Sũrqui exponant etiam πανσασθαι κόρω, παύσασθαι, purpam. Ac forsitan Iliad. θ, vbi Hector Diomedi fugienti dicit, Ἔνθ' οὐκ γλίνη, interpretari possimus Timida puella. vel cum schol. ἀδύνατος κόρη: præsertim quum præcedenti versu dixerit, γυναικὸς γὰρ ἀπόπτυξο, pro Mulier fa-

ctus es, In fœminam degenerasti. Nonnulli tamen exponunt etiam κακὸν δίκαιον, καὶ ἀσθενῆ. Præterea sunt qui γλίνιον siue κοτύλιον ab Hippocr. nominari dicant τὸ ὑπερκείμενον ὀστέον κοιλότητι, cauitatem illam ossis quæ aliud os in suum sinum recipit: quæ commissura seu iunctura γίγλυμος etiam vocari solet. Ab Hippocrate inquam, in lib. De artic. vbi dicit, ὅταν ἡ τῆς χειρὸς γλίνιον ἐκπεσὸν ἐκπέσῃ. Denique γλίνας nominari etiam τὰ κηρία τῆς μελίσσης, apum fauos, testantur Etymolog. & Hesych.

Γλίνωπα, idem H. exp. σπήλυγα, Mala.

Γλήχων, ωνος, ὁ, Pulegium: herba quam nonnulli βλήχωνα appellant, quoniam τὰ χυσόμενα ἢ πνεύματα ἢ πνεύματα, βλαχῆς ὑπαπίμπλανται, teste Dioscoride l.3, c.36: qui cap. sequente τῶν ὁμοίων à quibusdã vocari γλήχωνα σάχιον tradit. Plinius quoque lib.20, cap.14, scribit syluestre pulegium à quibusdam dictamnum vocari: gustatúmque à pecore caprisque, balarum concitare. vnde quosdam Græcos, literas mutantes, blechona (ita enim reponendum pro blechon) vocauisse. Rursum Dioscorides lib.3, cap.43, ait calaminthæ quoddam genus γλήχωνι simile esse: ideóque quosdam ipsum σάχιον γλήχωνα nuncupare. Porro ἀπὸ τοῦ ἡμέρου γλήχωνος DICITVR Γληχωνίτης οἶνος, Vinum è pulegio confectum, seu Vinum pulegio condirum: de quo idẽ Dioscor. libro 5, cap. 62. Inde ET Γληχωνιδὶς dicitur πόσις μέλι, teste Hesychio, quoniam videlicet pulegio nõ absimile est: vnde & σάχιον γλήχωνα ipsum à nonnullis vocari testatur Dioscorides. Doricè autem ἡ γλήχων VOCATVR Γλήχων, vt βλήχων quoque pro βλήχων dicunt idem. Aristoph. Acharn. πῶθεν τὰς γλήχωνας. Sic & Theocr. Adhæc vt βλαχὼ quoque pro βλήχων dicitur, SIC ET Γλαχὼ pro γλήχων, vt testatur scholiastes Aristophanis: qui ET Γληχὼ pro γλήχων dici tradit, & κλιτέαν ὡς Σαπφώ.

Γλία, Suidæ κόλλα, Gluten seu Glutinum: itidemque Etymologo & Eustathio. Hesychio verò γλία est κόλλα.

Γλιάδαν, vide in Γλίω paulo post.

Γλίαν, Suidæ & Eust. μύας, Sordes: pro quo & γλιός. Etymol. habet γλία.

Γλίνον, à quibusdam vocari τὸ πολύκνημον σπερμάδιον, tradit Theophr. Hist. plant. lib. 3, cap. 11. Vbi quidam codices γλῆνον habent, vt in Basil. editionis margine annotatur. quam scripturam Gorræus quoque sequutus, Γλῆνες, (inquit) est genus aceris campestre, præcipuo candore ac crispum. Sunt qui Gallicam interpretentur, vt Theod. Gaza.

Γλίν, Hesychio δύσις, ἰχωρίδες. itidemque Eust.

Γλίω, Ludo. Etymolog. enim γλιδᾶν esse dicit τὸ παίζειν. Apud Hesychium verò Γλιάται, παίζει, ἁπτεται. Et rectè forsan: quia & apud Eustathium legitur γλιάδαν, τὸ παίζειν ἢ συμπαίδειν.

Γλίσχρος, ου, ὁ, Lentus, Viscosus, Tenax. Hesychio & Etymologo κολλώδης. vt Etymol. rursum γλίσχρον dici annotat ἰσχνὸν τὸ ἰσχνὸν καὶ μὴ δίχα πιέσιν, gluten modo cohærens nec distrahi se finens. Vnde & Gorr. γλίσχρον, (inquit) Glutinosum: dicitur & de solidis corporibus & de humoribus. In solidis quidem, est id quod fractu contumax est, humore videlicet multo & quietẽ sioni cedit, terreas partes glutinante, sicut in salice & cortis. Huic contrarium est τὸ κραῦρον, quod pleriq, friabile interpretantur. In humoribus verò, dicitur quod quidquid tetigerit, hunc ægrè dilolubile adhærat, vel quod, dum trahitur aut tollitur, contumaciter longissimè seruat, vt oleum, mel & adeps. Huic Gal. libro 11 Meth. med. scribit oppositum esse τὸ ἰσχνὸν, quasi detersiuum dicas. Hippocr. De nat. hom. τὸ φλέγμα γλίσχρον ἐστι, καὶ ἧκιστα μάλιστα ἀγεται κατὰ χεῖρα μᾶσσον. nam τὰ μάλιστα χολὴ καὶ ὀ τῶν σωμάτων ἰκτῖνος χυμὸς γλίσχρον ἐστιν, teste eodem Hippocr. in eodem libro. Athen. l.3, ἰχθύων τὰ μὲν ἰκμάδα ἔχει καὶ γλίσχρα: de edulis. Et apud Plat. in Crat. γλίσχρα ὀλκή. ¶ Exponitur & Lubricus: vt γλίσχρος quoque ab Hesychio ὀλισθηρὸς. ¶ Γλίσχις, Etymologo & Hesychio est etiam φενδάλης, πανοῦργος, Parcus: quo significatu Latini quoque tenacem hominem dicunt qui pecunias nonnisi coactus è manibus dimittit.

mittit. Sic ſanè dicitur γλιχρὸπρος ἐξὲ τὰ δωρεάς. Nec de homine ſolùm in hac ſignificatione γλίχρος dicitur, ſed de re etiam: at tunc Latinè Parcus potius aut Strictus quàm Tenax redditur. Plutarch. Lycurgo, γλίχρον γὰρ αὐτὸς ἔδει τὸ δίκαιον. Idem in Pericle, φύσει δ' ἀπαντᾷ ὢν χαλεπῶς ἔφερε πλὴν τῶ παῖδας ἀκριβοῦσθαι, γλίχρα δ' ἦν μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος. (Vbi tamen & γλίχρως habent quidam codices) At γλίχρα πίχρα ex Luciano affertur pro Artes parum ſuppeditãtes ad victum, Artes ieiunæ. vt & apud Suidam, χαλέπων γλίχρων καὶ μικρὰ ὠφελούντων ἔργων. | Γλίχρος, ab Heſychio exponitur etiam λίαν ῥυπαρὸς, Valde ſordidus. vt ab Etymologo quoque παύρυπαρός. | Γλίχρος, Etymologo eſt & ὁ λίχνος καὶ ὀπτυμῶν ἡσυχέστερος: quaſi ὁ λίαν ἐχόμενος, vel ὁ γλιχόμενος τροφῆς ὑφ' ἡδονήν. Exponitur ab eo & ἀτυχὴς: vt γλίχρων quoque apud Ariſtophanẽ à nonnullis accipitur pro ὀπτῶντος, Ærumnoſus. Notãdum porro eſt, alicubi reperiri & γλιχρὸς, oxytonos, itidémque Γλιχρῶς, in aduerbio. Sed eam ſcripturam ſuperiori eſſe præferendam minimè cenſeo, quum illa non apud Euſtathium ſolùm & Etymologum extet, ſed reperiatur etiam in manuſcriptis codicibus Suidæ & Lex. mei vet.

A ſuperiore Γλίχρος ſignificante Viſcoſus, Glutinoſus, Lentus, Tenax, COMPOS. Γλιχόχολος, ſignificãs & Biliоſus & Lentus. vt apud Hippocratem Epidem. l. 4, ἡ γαστὴρ δίδυμα πολλὰ γλιχόχολα. Niſi potius LEGENDVM Γλιχρόχολα, vt Erotianus habet in ſuo lexico, qui exponit μετὰ πολλῆς κολλώδους ὑπαφῆς ἀναπεπλησμένα ἢ χρειαὶ ὅτι τὸ χαλεπώτερον. Deriuatum inde ET Γλιχρώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, ſignificans, Aſſimilis τοῖς γλίχροις, Lentus tenáxque & viſcoſus in modum eorum quæ γλίχρα nominantur. Hippocrates De vulner. in capite, τὰ φλεγμαίνοντα ὀπτήσαντα ἐξ αὐτοῦ, καὶ γλιχρώδεα γίνεται. Vide & in Βλιχώδης ſuprà. Item ADVERBIVM Γλίχρως, Tenaciter, ſeu More eorum quæ viſcoſa & glutinoſa ſunt. Quo modo accipiendum videtur in hoc apud Suidam loco, ἀλλ' ἐγὼ τὴν ὥρα δυσπαλάκτως ἐῶ ἀπὸ τοῦ ζωύτου, καὶ γλίχρως ἐπεχόμενον τῆς αὐτῆς ἀλυπίας, ἀπὸ οἷς ἀλυπῶς ὅταν πουτήσας. Alioqui ſignificat etiã Lubricè, ἀλισθηρῶς, vt Heſych. & Suid. exponũt. Significat verò & Parcè: de qua ſignificatione dicam in ſequenti tmemati. Præterea SVBSTANT. Γλιχρότης, ητος, ἡ, Viſcoſitas, Lentor tenacitáſque glutinoſa. In qua ſignificatione apud Galenũ & medicos in primis reperitur. Vide in ſequ. tmemate. Necnõ VERB. Γλιχραίνω, ſignificans Γλίχρον reddo, vt ἰχραίνω ſignificat ἰχρὸν reddo. Cuius paſſiuum γλιχραίνεσθαι, Viſcoſum ſeu glutinoſum fieri, Lenteſcere & tenaciorem reddi. Hippocrates De artic. ὅταν μὴ ἐθέλῃ λαβὴ τὸ ἄρθρον ἐν τῇ σπορῇ εἰς ἑωυτὸ ἐξικνέεσθαι, ἡ δὲ σπορὴ γλιχρὴ εὖσα αἰσθάνεται τῆς χοίνης γίνεται. id eſt Fiat γλίχρα τε καὶ μυξώδης. Vtitur idem & VERBALI Γλιχρασμα, in libro De victu in morbis acutis, loquens de ptiſana, τὴν γὰρ γλίχρασμα αὐτῆς λεῖον, καὶ ξυνεχὲς, καὶ σφοδρὸν δεῖ καὶ ὀλισθηρὸν. Significat verò hoc verbale idem quod ſubſtant. γλιχρότης, vt Gal. quoque eo in loco exp.

A tertio Γλίχρος, ſignificante Tenax, Parcus, eſt ADVERB. Γλίχρως. Tenaciter, Parcè, Tenuiter. Arrianus apud Suidam, τὰ ὀπτήσια γλίχρως τῇ σταπῇ ἐπεζητοῦντο. id eſt φειδωλῶς. Sic Plut. Alcibiade, γλίχρως χορηγοῦντα θλίβειν καὶ ἀπτᾶσθαι ἀτρέμα. Et in Camillo, τὴν σπάνιν γλίχρως καὶ μόλις αὐτοῖς διαρκοῦσαν. Et in Solone, χώρα δὲ γεωργοῦσι γλίχρως διαρκοῦσα, ager cultoribus ſuis tenuẽ admodum & parcum præbens victum. (niſi malis interpretari Vix, Ægrè: de qua ſignificatione mox dicetur) Sic aliquis γλίχρως ζῆν dicitur pro Tenuiter & parcè viuere: cui oppoſitum τρυφᾶν. Ariſtot. Politic. 2, συνίβαινε ὃ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εὖ πολλῶν, ἢ λίαν ὀλίγων, ὥστε γλίχρως ζῆν γλίχρως. Significat etiam Vix, Difficulter, Ægrè: vt apud Plutarchum, οὐδὲν ὕδωρ πλέον οἰκέτης ἐνὸς γλίχρως ἔνα δίκαιον δυναμένου. niſi malis Vix & tenuiter, Nonniſi parcè. Pro Ægrè & Grauatè accipi poteſt in hoc eiuſdem loco, ἀφ' οὗ δὲ Πομπήιον καταλέλυκεν, οἱ μὲν, οὐχ ὑπομένουσιν, ὀλίγοι δὲ γλίχρως ἢ ἀσχημόνως ἑωυτῶν. Ab eodem Γλίχρος eſt & SVBST. Γλιχρότης, ητος, ἡ, Tenacitas, Parcitas. (Alioqui ſignificat etiam Viſcoſitas, Lentor: ſeu Lubricitas. in qua ſignificatione Athenæus libro 5 dicit, ὡς πάντας αἰσχρὰς κυλίεσθαι λουομένους τῷ μύρῳ, καὶ δι' αὐτὸ τὸ γλιχρότητα καταπίπτοντας γλίσχρα παρέχειν. oleum enim & vnguenta inde confecta, ſunt γλίσχρα, hoc eſt naturæ viſcoſæ, effuſáque alicubi, cum locum lubricum reddunt, vt facilimè in eo lapſent veſtigia) Eſt inde & VERB. Γλισχραίνομαι, ſignificãs Parcus & reſtrictus ſum, Tenax ſum & γλίσχρος: more nimirũ τῶν ὀμικρολογουμένων. Bud. & Euſtath.

A poſteriore γλίσχρος, quo ſignificatur ὁ λίχνος & ὁ λαίμαργος, DERIV. Γλίσχρων. Exponitur enim ὀπτυμητὴς, vnáque cum γλίσχρος deriuatur à γλίχομαι, ſignificante Appeto. Ariſtoph. Pace, Ὦ δικαιόπολι, πῶς ἥδη; ὦ γλίσχρων. Ibi tamen ſcholiaſtes, quum expoſuiſſet ὀπτυμητὰ, ἀπὸ τῆ γλίχεσθαι, ſubiungit, γλίσχρονας dici ſolere τοὺς ἀτυχεῖς: ET Γλισχρία, ἡ ἀτυχία: hoc verò in loco γλίσχρων ſignificare ὀπτῶντος, Ærumnoſe. Sic ſanè & γλίσχρος ab Etymol. exponitur ἀτυχὴς, Infortunatus, Infelix, Miſer. At in Acharn. eiuſdem Ariſtophanis, vbi Dicæopolis dicit, Ὦ θύμ', ὁρᾷς γὰρ οἷς ἀπωθοῦμαι δήμους, Πολλοὺς δίειμι καὶ διαρρίπτω τὸν Εὐριπίδην, ὡς ἐσαῦθις λιπαρὸς τ' Εὐριπίδιον, paulo aliam ſignificationem habet à ſuperioribus. ibi enim à ſchol. & Suida exponitur ταπεινὸς, ὀλαζ. vt ſit Is qui ad miſerias & inopiã redactus, aliis ſeſe inſinuat, & adhærens eis adulatur. Idẽ comicus per iocũ finxit COMPOS. Γλισχαπλοκιθωνίσκος in Nub. dicens ὅτι χαμαιπόου γλίσχου καὶ ἀπλοΐας ἔχοντος ἐπιτείλου, vt poſt ſchol. annotauit Suidas.

Γλίσθος, ου, τὸ, Sordes ex ablutione manuum, pedum aut totius corporis. Euſt. enim tradit τὸ ἀπόλυμα à quibuſdã nominari γλίσθος, afferens hæc ex lexicographo quopiã verba, Γλίσθος, ὁ ὑπὸ τῶν ἐμβάντων χειρόμβων ῥυπος. Heſych. verò oxytonos habet γλισθὸς, exponens γλοιὸν.

Γλίχομαι, Cupio, Affecto, Appeto. ὀπτυμῶ. Interdum cum infin. conſtruitur. Iſocrates Panath. ζηλοῦσιν ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι γλιχόμενοι. Sic Demoſth. Philipp. 2, πάντες μὲν ἂν γλίχονται λέγειν, ὀλίγοι δ' εἰσὶν οἱ δυνάμενοι. Et Pro corona, τοὺς μὲν εἰς παρὸν τιμᾶς ἐμὲ ἀποστῆσαι γλίχεται. Itidémque Plutarch. in Numa, γλιχόμενος ἐξελληνίσαι τὸν ἄνδρα, cupiens è Græco deducere. Interdum cum accuſatiuo. Philo De mundo, αἰσθήσεων οὐδεμίαν πλὴν τῆ κόσμου φύσει γλίχεσθαι πλὴν ὅλου δέσμιον, cupere & velle vniuerſi incolumitatem. Sic apud Suidam, καὶ ζώων ἓν ἀγλίχετο. Aliquando cum genitiuo. Ariſtot. De mundo, τῶν ἐναντίων ἡ φύσις γλίχεται, contraria appetit natura. Sic Ariſtoph. Τί δῆτα τῶνδ' ἔτ' ἔστι καινὸν ὦ παῖ γλίχειν; Diuerſa conſtructione ex Herodoto affertur, γλίχομαι ἐκ τῆς ἐλευθερίης, pro Sum ſtudioſus libertatis. | Heſ. γλίχεται exp. non ſolùm ὀπτυμεῖ & σφοδρυμεῖται, ſed etiam παίζει. quo ſignificatu & γλιχᾶσθαι dicitur.

Γλιχὼς, eidem Heſychio eſt γλίσχος καὶ φειδωλὸς. Sed addit, ab aliis exponi πλουσιοχάριτων & ἀφείσιμος. Sic γλιχώ.

Γλιχύτης, eidem Heſychio eſt ἀτυχὴς ἢ ὀπτώντος ἢ ἐμπλοκὴ: itidémque Etymologo. Suſpectam tamen terminationem habet.

Γλιχὼ, Etymologo eſt ἡ φειδωλὸς ἢ ἀφείσιμος. quo ſignificatu & γλιχὼς paulo antè.

Γλοιαίζειν, Γλοιασ', & Γλοίης, vide in ſequ. Γλοιὸς.

Γλοιὸς, Heſychio eſt ἰωφὸς, ἀδυνὴς, Segnis, Inualidus: item ῥυπαρὸς, Sordidus. ITIDEM Γλοιὸς Etymologo eſt ὁ ἰωφρὸς: qui γλοίσπα dici addit τὸ λιπαρὸν, καὶ μοχθηρὸν τῇ ἕξει: vt & Heſychius rurſum γλοίσπα exponit κακοήθη, Malignum, Malis imbutum moribus. NEC-NON ET Γλοιὰς à Sophocle dicitur ἡ κακοήθης ἵππος, teſte eodem Heſychio. id eſt Equa maligno ingenio & praua indole. SED ET Γλοιάζων Etymol. eſſe dicit τὸ ταῖς ὄμμασιν ὀπτμόσπα μυκτηρίζειν καὶ κακοηθεύεσθαι, ſeu διαχλευάζειν. Heſych. quoque teſtatur à nonnullis exponi διαχλευάζειν: ipſe verò eſſe dicit τὸ καταφρόνησιν εἰς ὕπνον ὀπτμόνειν ταῖς ὄμμασι καὶ καπλωπῖν. Gal. in lex. Hippocr. γλοιάζειν eſſe ait τὸ ὀπτμόνειν σφοδρότερον ταῖς ὀφθαλμοῖς:

ET Γλοιώδως huic esse αἰάλεγον, idémque valere acsi A πυσκινῶς diceres. Apud Hesy. verò LEGITVR Γλοιώς, pro hoc γλοιωδῶς, expositum itidem πυσκινῶς, More eorũ qui πυσκάζουσιν & nuunt capite inter dormiendũ.

Cæterùm vt ad Γλοιὸς redeam, Aristophanis scholiastes in hoc Nubium loco, κἀκάδας, πρύμνας, μαλάθλας, πάρων, γλοιὸς, annotat γλοιὸς idem propemodum valere quod μαλάθλας, translatumque esse ab oleo quod in balneis effusum concreuit. nam vt id ἔκ τῶν ἀπολαμβανομένων διολισθαίνει πίονος, ita & γλοιὸν hic dici qui tali præditus est ingenio vt διολισθαίνειν elabique possit è creditorum B manibus. atque adeo ad suam vsque ætatem γλοιὸς vocatos fuisse ἐπὶ τῶν χρώμενα σκάζοντας, καὶ μηδὲν σαθρὸν φρονοῦντας, ἀλλ' ἁπλᾶ μὲν ἐπιχειροῦντας, ἀλλα δὲ πραγματευομένους, ἀφ' ὧν τὰς γνώμας ὀλισθηρὰν καὶ ἄπιστον. Ad mores itaque translatum γλοιὸν significare τὸν ὀλισθηρὸν καὶ ἀμεταβολον. Qui mente seu ingenio est lubrico & mutabili. exponit tamen & μοχθηρὸν, vt Hesych. suprà κακοήθη. Sed affertur & alia expositio: γλοιὸν nimirum dici τὸν ῥυπαρὸν τοῖς τρόποις, qui sordidis est moribus: seu τὸν ῥυπαρὸν καὶ σκληρολόγον. quia videlicet ὁ ῥυπαρὸς ἀφ' ὧν ἄπιστος C καὶ σκληρολόγος est τῷ γλοιῷ, id est τῷ ῥύπῳ τῷ ἐλαίου. Verùm ea expositio à scopo poetæ longius abit: superior magis quadrat. Venio nunc ad substantiuum Γλοιὸς, quo significatur ὁ τῷ ἐλαίου ῥύπος, vt idem Aristophanis scholiastes testatur. hoc est Sordes quæ in balneis atque etiam palæstra ab hominum oleo vnctorum cute deradebantur: Græcis alio nomine ῥύπος dictæ, teste Paulo Ægineta: Latinis Strigmenta, & Sordes etiam. Sed & aliæ sordes oleo permixtæ ac lubricæ hoc nomine dicuntur. Simonid. apud Athen. lib 7. ὡς ἐφ' ἁλὸς ἐχέμεν καὶ γλοιοῦ. VNDE Γλοιώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Strigmentosus, Strigmentorum similis, Strigmenti modo crassus & glutinosus seu viscosus. Dioscorides libro 2, cap. 202, de scilla, ἀχὰ δὲ γλοιώδες καὶ κολλῶδες. Athenæus libro 7, de anguillis, ὀχθοῦσται δὲ συμπλεκόμεναι, κἂν ἀφῇς γλοιώδεις ἐξ αὐτῶν, ὁ γενόμενος ἐν τῇ ἰλὺϊ ζωογονοῦσι. Plinio verò autore, libro 9, cap. 51, Anguillæ atterunt se scopulis, eáque strigmenta viuiscunt. Itidem Theophrastus Hist. plantarum libro 6 cap. 5, dicit ὑγρότητα καὶ ξηρότητα καὶ τὸ γλοιῶδες. Est inde & VERBVM Γλοιῶδω, significãs Lentescere ac viscosum reddi in modum strigmenti. Dioscor. lib. 5, cap. 92, de scolecia, πεῖσαι ἕως οὗ γλοιωθῇ. pro quo paulo pòst dicit, ἕως τῷ συρίσαι γλοιώδης γένηται.

Γλουτὸς, οῦ, ὁ, Hesychio, Etymol. & Suidæ est τὸ τῆς κατώλης σαίρωμα. seu τὸ ἀφὸ τὰ ἰσχία σαίρωμα: vt Polluci quoque γλουτοὶ sunt τὰ ὑπὲρ ἰσχίων τὰ ἀπὸ τῶν ἰσχίων. Ex Latinis Nates seu Clunes sunt: carnes nimirum in summa femoris parte protuberantes, quæ sedẽtibus puluini vicem præstant. Hom. Il. Φ, v. 338. Ὡς δ' ὅτε πὶς τε κίων ἐυεὶς ἀχέουσι λέοντε λίπητον καπετὸν ἰσχία τε γλουτώ τε. Herodot. ἀπὸ τῶν γλουτῶν τὰ αὐτὰ. quod generalius interpretantur Supernè femorum tenus. Γλουτὸς (inquit Gorræus) dicitur apophysis externa eadémque maior ossis femoris, quam & προχαντῆρα μέγα appellant. Ea in femoris superiori ceruice exterius apparet, ampla multumque gibbosa. Sic autem dicta est vel à similitudine quam habet cum natibus, vel quòd musculi quibus nates constant, ei præcipuè inserantur.

AT Γλουνὰ, Naticulæ, dicuntur corpora duo dura in cerebro eminentia, ad latera meatus illius sita. nam perinde ac nates prominent, seséque contingunt. vocantur à quibusdam & δίδυμα siue δίδυμοι. Nonnulli verò ea parte qua conarium contingunt, δίδυμα, conario ipso penem repræsentante: altera autem qua ipsum conarium non est, γλουνὰ, hoc est clunes nateſque, appellant. Hæc inter alia idem Gorr.

Γλύζω, Glutio. v. l.

Γλυκάζω, r. 1, c. 852, g. Γλυκάσμα, ib. e
Γλυκασμὸς, ib. f. Γλυκασμὸς, ib.

Γλυκὺς, π, per antiphrasin Fella dicũtur. Cæl. Aurelianus Chronion libro 3, cap. 1, Multa enim contrariæ interpretationis vocabulum sumpserunt, vt fella, quæ Græci γλυκία vocant, velut dulcia, quum sint amarissima. Quibus verbis declarantur hæc Plinii, libro 27, cap. 10, Holosteon sine duritie herba, ex aduerso appellata à Græcis, sicuti fel dulce.

Γλυκεῖα, ας, ἡ. absolutè & subaudito substantiuo dicitur ἡ γλυκιρρίζος, teste Hesychio, necnon Theophrasto, Hist. plant. lib. 9, cap. 13 prædulcis enim est, vt Plin. quoque prodidit lib. 25, cap. 8. Ab Hippocr. eadem VOCATVR Γλυκεῖμη, vt Gal. in suo lex. Hippocr. annotauit. Hesychio verò ET Γλυκὶ est βοτάνη τις ἐδώδιμος, herba quædam edulis: si nõ eadem ac Scythica glycyrrhiza, saltem à prædulci gustu quem vescentibus præbet, denominata. Idem γλυκὶν exp. etiam τὸ γάλα & τὸ γελὼ, lac & fel. quorum illud reuera, hoc ex aduerso sic appellatur, vt in Γλυκία paulo antè annotaui.

Γλυκιρὸς, r. 1, c. 852, e

Γλυκιτώπους, ibid.

Γλυκὶ, vide paulo antè in Γλυκεῖα.

Γλυκίτας, Hesychio δίκην γλυκὺς οἴνου πλακοῦς, Placenta è vino dulci: seu subacta & condita vino dulci. Apud Athenæum lib. 14, simplici ι scriptum γλυκίτας, ubique ex Seleuci Glossis esse dicitur ὁ δίκην γλυκὺς καὶ ἡδέως πεπαγώς, apud Cretenses.

Γλυκισμὸς, r. 1, c. 852, f

Γλύκιστος, ου, ὁ, irregularis superl. ex γλυκὺς pro γλυκύτατος, Dulcissimus: vt & in compar. gradu pro γλυκύτερος DICITVR Γλυκίων. Hom. Il. α, μείλιξε γλυκίων ἧϊ μιν αὐδή, melle dulcior vox.

Γλύκεια, Hesychio ἡ γλυκύτης, Dulcedo. Idem ET Γλυκὶν affert pro γλυκὺ, Dulce.

D Γλυκὶς, r. 1, c. 852, e

Γλυκὺ, ib. b. Vide & Γλυκία paulo antè.

Γλυκυαχὴς, in Epigr. Doricè pro γλυκυηχὴς, Dulcisonus.

Γλυκυδάκρυς, r. 1, c. 907, c. Γλυκυδέρκης, r. 1, c. 944, f
Γλυκυηχὴς, r. 1, c. 1482, c. Γλυκυθυμία, r. 1, c. 1601, b
Γλυκυθυμος, ib. a. Γλυκυκαρπία, r. 2, c. 77, g
Γλυκύκαρπος, ib.

Γλυκυμείλιχος, Dulcis simul & mitis seu placidus, Dulci quadam benignitate ac clementia præditus. In v. l. exponitur Dulciloquus.

E Γλυκύμηλον, vide paulo antè in Γλυκεῖα.

Γλυκυμηλον, siue Doricè Γλυκυμαλον, dicitur malum quoddam prædulce, quale est τὰ μαλίμηλα, à mellea dulcedine appellatum. Apud Theocritum verò Cyclops amasiam suam γλυκύμαλον vocat: dictam alioqui Galatean: Τίν τὸ φίλον γλυκύμαλον (inquit) ἄμμε κτίσσατο πάντων. Solent enim, vt scholiastes ibidem annotat, οἱ ἐρῶντες φέρειν τοῖς ἐρωμένοις λάχη, Γλυκύ μου μᾶλον. qui ibidem ex Sapphone quoque affert γλυκύμαλον ἰφύκομον, innuens esse melilotum.

Γλυκυπίκρος, r. 1, c. 852, c

F Γλυκυρρίζα, siue Γλυκύρριζον, r. 3, c. 709, d. Dicitur & Γλυκυρρίζος eadem herba, subsũtiuo βοτάνη seu τὸ subaudito, vt & in Γλυκεῖα, quod vide. INDE Γλυκυρριζίτης οἶνος, Vinum è glycyrrhiza, Vinũ glycyrrhizo conditum. de quo Columella lib. 12, c. 35.

Γλυκὺς, r. 2, c. 852, a

Γλυκυσίδη, ης, ἡ, Glycyside: Hesychio φυτὸν πολυσπαθὲς ὠφέλιμον πρὸς τὰ χειμερικά. Athen. lib. 3, ex Seleuci Glossis tradit γλυκυσίδην quandam nominari οὗτω τὴν μυρσίνην μάλιστα ἰσχύουσαν: à cuius esu sibi cauere mulieres ἀφ' ὧν τὰ μαστάρια μοῦσι. Dioscor. & Plin. Pæoniam vocari γλυκυσίδην tradunt, alio nomine πιττοειδῆ dictam: sed illius rei nullam faciunt mentionem. Hunc vide lib. 25, c. 4, & l. 27, c. 10: illum, lib. 3, c. 157.

Γλυκυσφυρος, r. 3, c. 1118, h. Γλυκύπης, r. 1, c. 851, d
Γλυκυστράχηλος, r. 3, c. 1598, g
Γλυκύφαγοι, Cretensibus πρόσφθεγμα, teste Hesychio.
Γλυκύφρουροι, eidem sunt τὰ ὦτα οὕτω φρουροῦντες ὑπ' ἔνδον μένοντες ὄπες. Sonat Dulcium custodes.

H Γλυκύφωνος, r. 4, c. 303, c. Γλύμμα, r. 1, c. 851, c
Γλυπὴς, ib. Γλυπὶς, ib.
Γλυπὸς, ibid.

Γλύσσων, à γλυκὺς pro γλυκύτερος dicitur, vt βρίσσων à βρεῖον pro βρειότερος, teste Etymol. afferẽte ex Aristoph.

γλύκαντα σῦκα, Dulciores ficus.

Γλύπεις, vocatur οἶνος ὁ τὸ ἄψημα ἔχων, Vinum cui ſapa admiſta eſt: teſte Athen.lib.1.

Γλύφανος, t.1,c.851,d. Γλυφεῖον, ib.

Γλυφίς, ib. Γλυφή, ib.c

Γλύφιον, ου, τό, Celte.vulg.lex. Sed metuo ne perperam pro γλυφεῖον.

Γλυφίς, t.1,c.851,d. Γλύφομαι, ib.c

Γλύφω, ibid.

Γλῶσσα, t.1,c.852,g. & t.2,c.v1,b.ob.

Γλωσσαλγία, t.1,c.854,g. Γλωσσαλγία, ibi

Γλωσσαργία, ib.h. Γλώσσαργος, ib.

Γλωσσάριον, t.1,c.857,d. Γλωσσαῖος, t.1,c.855,a

Γλωσσηματικόν, t.1,c.853,c. Γλωσσηματικόν, ib.d

Γλωσσίς, t.1,c.857,d. Γλωσσογράφος, t.1,c.853,f

Γλωσσοχάφος, ib.d. Γλωσσοδιδάς, ib.g

Γλωσσοκάπηλος, ibid.

Γλωσσοκαλόμητης, ibid. Puto ſcribendum potius Γλωσσοκαλοκόμητης.

Γλωσσοκομεῖον, vel Γλωσσοκόμιον, t.1,c.854,b

Γλωσσόκομον, t.1,c.853,g. Γλωσσοκραπίον, t.1,c.854,c

Γλῶσσος, Extrema pars puppis. v.l.

Γλωσσοτροφία, t.1,c.854,d. Γλωσσότμητος, ib.

Γλωσσοτμία, ib.e. Γλωσσοχαρτία, ib.

Γλωσσοφάγος, t.1,c.857,d. Γλῶσσα, t.1,c.852,g

Γλωτίδιος, t.1,c.857,c. Γλωτίς, ib.d

Γλωτιστός, ib.e. Γλωτογράφος, t.1,c.853,f

Γλωτοδιφία, ibid.

Γλωτοκόμιον, Heſychio eſt nō ſolùm ὁ ᾧ οἱ αὐλητὰὶ ἀπεκόπησαν τὰς γλωτίδας, ſed etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Γλωτόκομον, t.1,c.853,g. Γλωτοπτεῖον, t.1,c.854,c

Γλωτοπώλιον, ib. Γλωτοσκοπεῖον, ib.d

Γλωχες, Spicæ vel Ariſtæ, vt exp.ſchol.Heſiodi in hoc loco Aſp. Τῶμος δὴ κίγχροισι τότε γλωχὶς πλήθωσι. Sic enim interpr. ea verba, ὅτι δὴ οἱ κίγχροι ἀρχὴ αὐθενείας πεπῖ, ἤγουν στάχυος. Sed quidam codic. ibi coniunctim habent σφεγλῶχες.

Γλωχὶς, VEL Γλωχίν, Angulus, Acies, Cuſpis. Heſych.enim γλωχῖνα exp. τὸν χοιρίου τὸ βέλος, item γλῶσσαν ἢ ἄκρον: propriè γλωχῖνας nominari addens, τὰς τῆς αἰχίδων ὀξυκὰς ἢ τὰ τῆς ζυγοῦ χοιρίας. Poll. γλωχῖνας eſſe dicit τὰς ἐκ τῶν ἀκρωτηρίων ἐκβολάς, diſtinguens ipſas ἀπὸ τῆς αἰχίδων & ὀγκίων: alibi tamen ſcribens τὰς αἰχίδας ab Homero nominari γλωχῖνας, à comicis πώγωνας. Epigr.l.1, πλατὺς γλωχῖνα σιδήρου, lati ferri cuſpidem. Inde & apud Hom. πανγλώχινες & πειγλώχινες ὄιστοί.

¶ Γναθμός, t.1,c.55,e. Γνάθος, ib.

Γναθόω, t.1,c.56,f

Γνάθων, Paraſitus, &c. t.1, c.56,f. Γνάθων, proprium, &c. t.1,c.57,a.

Γναμπτός, t.1,c.55,a

Γνάμπτω, Inflecto, &c. t.1,c.54,g. Γνάμπτω, Vellico, &c. t.1,c.55,a.

Γναπτός, οῦ, ὁ, Flexus ſeu Flexilis. Heſych.enim γναπτὰς ἕλικας exp. καμφθεῖσα ψιμία: afferens etiam γνάπτει pro κάμπτει. Vnde intelligitur eum γνάπτω cum γνάμπτω confundere: quum non ſolùm γνάμψαι exp. κάμψαι, κλάσαι, πτύσαι: ſed γνάμψιν etiam ὄξυσιν, ἄμυξιν. Veruntamen in flectendi ſignificatione γνάμπτω potius dicitur: in carpendi autem, ſeu vellicandi aut radendi, γνάπτω, ſine μ, de quo nunc dicetur.

Γνάπτω, SIVE Γνάφω, Carpendo vellicandóque expolio: fullonum proprium, quos interpolare & polire veſtes dicunt Latini. Dioſcor.lib.4,c.161, de hippophae, ᾧ γνάφουσι τὰ ἱμάτια, Quo veſtes poliunt fullones, carpendo nimirum ſeu vellicando. VNDE Γνάφις, ιος, ὁ, Politio illa ſeu interpolatio fullonū quæ fit carpendo ac vellicando. vt φάρος γνάφις apud ſchol. Ariſtoph. Inde ET Γνάφος dicitur ἄκανθα illa qua γνάπτεται ſeu γνάφουσι τὰ ἱμάτια, Spina fullonica qua veſtes poliūtur vellicando & carpendo. vt Ariſtoph. quoque ſchol. & Suidas γνάφον à recentioribus vocari aiunt ἀκανθώδες τι ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια, ὅθεν καὶ τὸ φάρος γνάπτειν. quod à veteribus Atticis nominari κνάφον per κ, ὅθεν καὶ τὸ κνᾶν τὸ ξύειν. ITEM Γναφεῖον, Fullonicam exercendi officinam: ab vſu τοῦ γνάφειν: niſi malis deriuare ex NOMINE Γναφεύς, quo ſignificatur Fullo, qui nimirum γνάφει τὰ ἱμάτια, ſeu ταῖς γναφίαις eas polit, carpendo pectendóque illo carduo: ſimul etiam eas lauando ſubigendóque à ſordibus purgans. Athen.lib.11, ὃ γοῦν ἱμάτια δύτῳ καθαίρει ῥύμματα πλεῖστα οἱ γναφεῖς: de vrina humana, quam eſſe δριμεῖαν ait. [Eſt alioqui Γναφεὺς piſcis etiam ſpecies, ex eo dicti quoniam eius decocto eluuntur ſordes & maculæ perinde vt fullonico lixiuio. Dorion enim apud Athen.lib.7, πρὸς τὴν ἐψησιν τῶν γναφέων ὑγρὸν dicit πάντα ἀπίλειν καθαίρειν. Vtriuſque meminit Heſych. quoque. A γναφεύω porro ſeu γναφεύς, EST Γναφεῖον, ου, τό, Officina fullonis, quæ ab Vlpiano Fullonica dicitur. hoc eſt locus in quo γνάπτουσι καὶ καθαίρουσι τὰ ἱμάτια ὑπὸ τῶν γναφέων. A γναφεὺς eſt ET Γναφικὸς, οῦ, ὁ, vt βαπτικὸς à βαπτεύς. hoc eſt Fullonicus ſeu Fullonius. vt γναφικὴ τέχνη, Ars fullonica, Plauto. Sic γναφικαὶ κτένες apud ſchol. Ariſtophanis, Pectines fullonici, ſeu Cardui quibus fullones pannum pectunt. Itidémque ἄκανθα γναφικὴ, Spina fullonica, qua fullones vtuntur ὡς τὸν τοῦ ἱματίου γνάφον. Dioſcor.lib.4,cap.163, de hippophaſto, καὶ αὐτὴ γναφικῆς ἀκάνθης εἶδος ὑπάρχει, nimirum perinde vt τὸ ὑπ' ἀγρίδος quo γνάφουσι τὰ ἱμάτια. Sic Plin.ſub finem lib.16, Quod in ſpina fullonia hippophaſton vocatur. Præterea ἀπὸ τοῦ γνάπτω ſeu γνάφω DICITVR Γνάφαλον, Tomentum. id enim eſt lanugo illa quæ τῷ γνάφει & vellicatione detrahitur pannis, quáque poſtea inferciuntur culcitræ. Apud Suid. ἐδείξε τις ὦ τῇ τύλῃ πυρὸς ἔχλν αὐτὸ γναφάλων. Sic Pollux l.10, κνίφαλον eſſe dicit τὸ ἐμβαλλόμενον πληρωμα, ὁ γνάφαλον καλοῦσι. Apud Heſych. gemino λ ſcriptum γνάφαλον, expoſitúmque τύλη. VNDE Γναφαλώδης dicitur Qui ſimilis eſt τῷ γναφάλῳ, Mollis & lanuginoſus in modum τοῦ γναφάλου. vt apud Dioſc.l.3,c.37, dictamnus dicitur habere folia ὅμοια γλήχωνι, μείζω δὲ καὶ γναφαλώδη καὶ ἡμιόδη ἢ ὄρίγανον. Vbi Ruell. vertit, Quæ tomento quodam ſpiſſáque lanugine pubeſcunt. Alii Tomentoſa, Mollia tomenti modo. Inde ET Γναφάλιον dicitur herba quædam, quoniam eius foliis πολλὰ αὐτὰ γναφάλου χρῶνται, λάνυσῖ οὖν καὶ μαλακοῖς, teſte Dioſcoride lib.3, cap.132. Sic Plin.l.27,c.10, Gnaphalion alii chamæzelon vocant, cuius foliis albis mollibúſque pro tomento vtuntur. Apud Heſych. ſcriptum Γναφάλιον & Γναφάλιον pro hoc γναφάλιον.

Γναφαλος, ου, ὁ, Gnaphalus: auis eſt, de qua Ariſtoteles Hiſtor. animalium libro 9, cap.16. Heſychio autem γνάφαλος eſt πτηνός.

Γναφαλώδης, & Γναφάλιον cum Γνάφαλον, vide in γνάπτω.

Γναφεῖον, Γναφεύς, Γναφίον, Γναφικὸς, Γνάφος, Γνάφις, cum primitiuo eorum Γνάφω, vide in eodem Γνάπτω.

Γνάφος, t.1,c.843,c

Γναφώδης, ib.e. Γναφώος, ib.

Γνείλω, t.1,c.1827,a

Γνίφαλον, ου, τό, apud Athenæū libro 10 legitur in eadem ſignificatione qua γνάφαλον, Tomentum, ſeu Puluinar tomento fartum: in hoc Alcæi loco, ἀμφὶ κέρσα μαλθακὰν γνίφαλον.

Γνοφεῖα, t.1,c.1914,f. Γνόφος, ib.e.& 1913,e

Γνοφοῦμαι, t.1,c.1914,f. Γνοφώδης, ib.

Γνοφῶ, t.1,c.1830,c

Γνύα, t.1,c.1893,d. Γνύξ, ib.e

Γνυπετὸς, ib.g. Γνυπετῶ, ib.f

Γνυπετῶν, ib.e. Γνυπεῖν, ib.g

Γνύπτω, ib. Γνυπτὸς, ib.f

Γνύω, ibid.g

Γνῶ, t.1,c.1829,g

Γνῶ, t.1,c.1817, a. & 1819,g

Γνῶθι, t.1,c.1817,a

Γνῶμα, ατος, τό, Id quo aliquid cognoſcitur. Ariſtoteles Hiſtor. animalium libro 6, cap.13, ἐπὶ τίκτει φορὶ τὸ γνῶμα λέγειν. Sed quidam ibi reponunt τὸν γνώμονα pro τὸ γνῶμα, quod bis etiam eo in capite legitur in veteri Aldina editione. Intelligit autem γνώματος ſeu γνώμονος nomine dentem ætatis indicem. hoc eſt dentem ex cuius inſpectione & conſideratione co-

gnoſcitur quot annorum equus ſit vel aſinus. hos autem γνώμονας eſſe dicit πέμπτους, quartos, hoc eſt quarta vice natos: Plin. poſtremos vocat, quoniam poſt eos non renaſcuntur alii: item immutabiles. Vide librum eius 11, cap 37.

Γνώμα autem, Suida teſte, dictus locus quidam extra imperatoris tentorium veluti forum, vbi legationes & nuntios audiri ſolitos ait, & fieri alia negotia imperatoria. Sed metuo ne peregrinum ſit vocabulum illud, non Græcum.

Γνωμαπύμα, t.1, c.1841, c. Γνωμαπύω, ib.b
Γνώμη, Sententia, Opinio, &c. t.1, c.1835, f. Γνώμη, Decretum, Senatuſconſultum, c.1838, f. Γνώμη, Conſilium, Prudentia, ibid. Γνώμη, Ingenium, ibid.g. Γνώμη, Mens, Animus, ibid.h. Γνώμη, Iuſtitia, c.1839, e. Γνώμη, Sententia, ſiue dictum aliquod inſigne ad mores inſtituendos conducens, ibid.f. |Suid. γνώμας exp. etiam δημηγορίας, in hoc loco, ἀπὸ τῶν ἐν τῇ δημῳ γνώμας οἱ δῆτ᾽ ῥητόρων πλείστας ἢ σύ. Forſan igitur concionem ſignificat qua ſententiam ſuam aperit aliquis.
Γνωμηδόν, Per ſententias. vt apud Dionyſ. Halic. lib.8, γνωμηδὸν ψηφίζεσθαι, quũ videlicet ſenatores in ſenatu ſingulatim rogantur ſententias.
Γνωμίδιον, t.1, c.1847, c. Γνωμικός, t.1, c.1840, g
Γνωμικῶς, t.1, c.1841, a. Γνωμολογέω, ib.d
Γνωμολογέω, t.1, c.1840, f
Γνωμολογητὴν, Sententiis vtendum eſt.
Γνωμολογία, t.1, c.1840, c. Γνωμολογικός, ib.d
Γνωμολογικῶς, ib.f. Γνωμολόγος, ib.c
Γνωμονικός, t.1, c.1848, d
Γνωμοσύνη, Heſychio γνωμολογία ἀκριβής. Affert & alia quædam de huius vocis ſignificatione: ſed ſuſpecta.
Γνωμοτυπικός, t.1, c.1841, f. Γνωμοτυπικῶς, ib.g
Γνωμοτύπος, ib.e
Γνώμων, Cognitor ſeu Cognitrix, Index, t.1, c.1847, c. Γνώμων, Stylus horas indicans, ibid.e. Γνώμων, Denſ pullinus, ib.b.& t.1, c.667, e. Vide & Γνῶμα.
Γνωρίζω, Agnoſco t.1, c.1864, f. Γνωρίζω, Cognoſco, t.1, c.1865, f. Γνωρίζω, Notum facio, t.1, c.1866, c.
PASS. Γνωρίζομαι, t.1, c.1866, g.
Γνώρεμον, τὸ, ſubſt. t.1, c.1868, c
Γνώρεμος, Notus, particip. t.1, c.1867, h. Γνώρεμος, Notus, nomen, t.1, c.1868, d.
Γνωρίμως, Planè.
Γνώρισις, t.1, c.1867, e
Γνώρισμα, Indicium, t.1, c.1867, a. Γνώρισμα, Inſigne, Ornamentum, ibid.b. Γνωρίσματα, plur. num. Monumenta, ib.c.
Γνωστικός, t.1, c.1867, g
Γνωσμαχέω, t.1, c.1830, g
Γνῶσις, Cognitio, de iudice, ibid.d. Γνῶσις, Cognitio, de iudice, ibid.f. Γνῶσις, Scientia, Doctrina, Sapientia, ib.g.
Γνώσσα, t.1, c.1834, a
Γνωστέον, t.1, c.1832, a. Γνωστὴρ, ib.b
Γνωστὴς, ibid.a
Γνωστικοὶ hæretici, t.1, c.1855, e
Γνωστικὸς, ib. Γνωστικῶς, ib.f
Γνωστὸς, t.1, c.1832, c. Γνωτὴ, t.1, c.1834, d
Γνωτίδιον, t.1, c.1835, d. Γνωτὸς, t.1, c.1834, b
Γνώω, pleonaſmo τῷ ω dictum volunt pro γνῶ in ſubiunctivi modi tempore præſenti: apud Hom. Od. ξ, Εἰπὲ μοι αἴκε τοι γνώω. Alioqui & thema eſſe dicitur futuri γνώσω, & cæterorum quæ inde formantur temporũ. ſed inuſitatum id eſt, quippe pro quo γνώσκω vſurpari ſoleat, quod & ipſum inde deriuatum eſt.
¶ Γνώω, & Γνώομαι, t.1, c.858, h
Γόγγρος, ου, ὁ, Congrus ſeu Conger: piſcis ἀμαξιαῖος ſæpe ob magnitudinem, vt plurimum αἱματηρὸς, vt tradit Athenæus libro 7, vbi & χύλιον nominari refert ex Nicandri Γλαύκῳ. Meminit eiuſdem Ariſtoteles Hiſt. animalium lib.8, & Plinius lib.9, cap.20. |Γόγγρος dicitur etiam vitium quoddam arborum, præcipuè oleæ, teſte Theophraſto Hiſt. plantarum l.1, cap.13, hoc eſt, Eminentia quædam rotunda in trunco arboris, à cuius ſimilitudine DICITVR Γογγρώνη, ἡ βραγχοκήλη, Tumor gutturis, veluti quum Hippocrates Epidem. libro 6, dicit τὰ ψυχρὰ eſſe συρετώδεα, ideóque inuehere φύσεα & γογγρώνας. Vbi Galenus annotat, videri ſibi Hippocratem φύσεα appellaſſe τὰς ἐξομπυσίσεις ἐν ταῖς ὑγροτέροις τῶν μειζόνων τόπων: γογγρώνας autem, τὰς σκληροτέρας. Mox γογγρώνας eſſe dicit τὰς ἐξαρτισίσεις ὑδατώδεις μετὰ σκληρότητος, εἶναι δὲ αὐτὰς αἰεὶ γινόμενας περὶ τὴν ἀνάβασιν τῶν ἀρτηριῶν τὰς καλουμένας γόγγρους. Allatóque illo Theophraſti loco cuius ſuprà facta eſt mentio, addit, eſſe quoſdam qui ſuo etiam tempore audierint Theſſalos eiuſmodi σκληρότητας, ὅταν ἐν τραχήλῳ ἢ συσσῶσι, γογγρώνας nominare. In lexico quoque ſuo γόγγρωνα exponit βραγχοκήλην, nominatam ſic eſſe addens ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὁρίμοις τῶν δένδρων ὀζώδεσι γραγγύλοις ὄζοις. Vbi itidem verba Theophraſti citat. Sed ſuſpectum videtur illud γόγγρωνα, quum apud Hippocratem ſit γογγρώνας: legaturque apud Heſychium quoque γογγρώνας, quod eſſe dicit ὀλίσθημα ἐν φαρυγξί. Porro quod ad γόγγρον piſcem attinet, ſi Etymologo credimus, dictus eſt ὅτι ἐν τῷ χῷ, τῷ ὑδατι, facto diplaſiaſmo, quoniã ἀμφίβιον τὸν πολύποδα, τοὺς καρκίνους.

Γογγύζω, t.1, c.859, f
Γογγυλλίσματα, t.3, c.1110, b. Γογγυλβίω, ib.
Γογγυλία, ib. Γογγυλη, t.3, c.1109, e
Γογγυλίδιον, t.3, c.1110, a. Γογγυλίζω, ib.b
Γογγύλιος, t.3, c.1109, f. Γογγυλὶς, ib.g
Γογγυλος, ib.d. Γογγυλοειδὴς, ib.
Γογγυλοπὸς, ib.e
Γόγγυσις, idem ac γογγυσμὸς, Murmuratio vel Grunnitio.
Γογγυσμὸς, t.1, c.859, i. Γογγυστὴς, ib.
Γογγυστικὸς, ib. Γοητὰς, ib.b
Γοηδῶν, ib.a. Γοητὴρ, ib.
Γοὴς, ib.b. Γοητία, ib.e
Γοήτυμα, ib. Γοητικὸς, ib.d
Γοητικὸς, ib.
Γοίδημι, Heſychio ὀλίσθημαι: pro οἶδμι, ſeu ἐγὼ οἶδα, Scio.
Γοῖνος, eodem teſte pro οἶνος dicitur, pleonaſmo τῆς γ. Idem & Γοναῖτις affert pro ὀπυίω.
Γοῖσον, SIVE Γοῖτι, Etymologus dici ſcribit ῥύπον, Sordes. Vtriuſque horum vocabulorum mentio apud Heſychium quoque ſit. Γοῖσος enim ab eo exponitur μόλυσμα, πλατὺ: & Γοῖτος, οὐσος, πᾶς. de quo & in Λυσίᾳ ſuprà dictum eſt. At Γοῖται, eidem Heſychio ſunt κρῖθαι, χάσις, Hordeum, Gramen.
Γοιδοῦται, ab Etymologo exponitur πλατύνεται, λιπαίνεται, χαλκύνεται, καμπύλεται, κυλίεται, μελαίνεται, Dilatatur, Cuditur, Flectitur, Cauatur, Nigratur.
Γοῖτος, vide in Γοῖσος paulo antè.
Γόμος, t.1, c.843, g. Γομόω, ib.
Γομφιασις, t.1, c.860, a. Γομφιασμὸς, ib.b
Γομφιόδοντες, ib.a. Γομφίος, ib.
Γομφοπαγὴς, t.1, c.859, g. Γομφὸς, ib.f
Γομφοπαγὸς, ib.g. Γομφόω, ib.
Γομφωμα, ib.
Γόμφωσις, ibid. Vide & Γογγλυμὶς ſuprà.
Γομφωτὴρ, ib.h. Γομφωτήριον, ib.
Γόμφωσις, ibid.
Γόνας, t.1, c.1887, g. Γοναπίζω, t.1, c.1891, f
Γοναπόμαι, ib. Γοναπὸς, ib.
Γονεία, t.2, c.843, c. Γονεὶς, ib.b
Γονικὸς, ib. Γονίω, ib.c
Γονὴ, t.1, c.859, d. & c.1575, g. ob.
Γόνιμος, t.1, c.843, a
Γονοποιὸς, t.1, c.840, d
Γονεὶς, ιτος, ὁ, Fœcundus, Fertilis.
Γονύομαι, affertur ex Gazæ Grammat. libro 3, pro ἁλίσκομαι, ἱκετεύω, Genibus aduoluor, Ad genua accido. Sed pro eo γωνοῦμαι potius dicitur, & quidem peculiariter apud poetas.
Γονυπετὴς, t.1, c.840, d
Γονυπέρεια, ib. Γονυπόρος, ib.
Γονυρρυὴς, ib. Γονυρρυτὸς, ib.
Γονυρρυὴς, ibid.
Γόος, t.1, c.859, g. Γοὺς, t.1, c.840, b
Γόυ, t.1, c.1887, f Γούγκας, t.1, c.1891, a

Γογγυλιόω, t.1,c.1890,d. Γογγυλίτης, ib.
Γογγυλώδης, ib. Γογύκρανα, ib.f
Γογυκράνιος, t.1,c.1891,a. Γογυπιάω, t.1,c.1890,g
Γογυπίς, ib.
Γονώπις, Fertilior, Fœcundior: compar. à γονώς.
Γοσκλασὶς, t.1,c.859,a. Γόσς, ib.
Γοίωσα, Ionica dialysi dicitur pro γοῶσα, id est θρηνοῦσα, à them. γοάω.
Γοργάδαι, Hesychius ex Sophoclis Dædalo affert pro αἰμάδαι, Marinarum. Affert idem ET Γοργίδες pro αἰμωχαρίδες.
Γόργα, & Γόργος, vide in Γοργώ.
Γοργαίων, vide in Γοργώς.
Γοργίδες, vide in Γοργάδαι.
Γοργολόφα, Γοργολόφας, Γοργόπους, & Γοργόπωπος, vide in Γοργώ.
Γοργός, ή, ό, Velox, Citus: vel Agilis. Facilè mobilis, Versatilis. Hesychio ζαχύς, ἀκύπους: vt Hermog. fanè copulatè dicit ἀκύπους καὶ γοργὸς λόγος: apud quem est & γοργὸς ῥυθμός. Frequentius rebus animatis tribuitur, exponiturque non solùm Velox, Citus, Agilis, sed etiam Viuidus, Acer: & quidem ita vt simul sit terribilis. In Epigr. γοργὸς ἀνήρ. Euripid. γοργὸς ὀπτῆρ. Xenoph. Pæd. 4, μείζους φαίνεσθαι καὶ καλλίους καὶ γοργοτέρους ἢ φοβεροὺς ἰδεῖν. Idem in Symp. φησὶ τὸ γοργότερον τὸ ἱππάζεσθαι καὶ φοβερώτερον φθέγγεσθαι καὶ σφοδρότερον εἶναι. Idē De re equestri, ἵππον ἅμα κινοῦντι καὶ ἅμα γοργὸν ἰδεῖν. Et τὸ γοργὸν, Motus citatus, Agilitas: vel etiam Acrimonia & viuacitas, vt ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ὑγρὸν διαφαίνοντες. Idem ET Γοργότης dicitur vocabulo substantiuo. Hermog. δυοῖν μὲν λέγω, καὶ τὸ Δία ζαχέως ἀφ' ἑκατέρου αὐτῶν ἀπαλλαττόμενον· δυοῖν δὲ γοργότητα τὴν ἰχνὸ λόγου, καὶ ὁμοῦ ἐμφανῆ. vbi satis clarè exponit sese γοργότητα & ζαχύτητα pro eodem dicere, nimirum Celeritatem, Velocitatem, Cursum citatum. Ab eodem γοργὸς est VERBVM Γοργόομαι, significās Fio γοργὸς, seu Agiliorem & viuaciorem me præbeo, Agilius & viuacius me infero: aliis Ferocio. Xenophon De re equ. μάλιστα δ' ὅταν φοβερὸς ἐλθῃ, τότε αἴρει τὰ μηρία, καὶ κυρτοῖ μάλιστα τὴν κεφαλὴν, γοργούμενος. ITEM Γοργύνω, Gradū cito, Velocius gradior, Festino. Hesych. enim γοργύνων, exp. ζαχύνων, σπεύδων. Est inde & ADVERB. Γοργῶς, Velociter, Agiliter.

Γοργύρα, Hesychio est ὑπόνομος δι' οὗ ζᾷ ὕδατα ὑπέξειν, Canalis subterraneus per quem aqua effluit. Harpocration quoque huius vocabuli meminit, dicens esse τὴ κατ' γῆς ὄρυγμα, fossam subterraneam, apud Dinarchum, Æschinem & Herodotum libro 3. Eademque ex eo refert Suidas, apud quem tamen in manuscripto etiam codice proparoxytonως scriptum γόργυρα. Apud Eustath. rursum paroxytonως γοργύρα, qui Ionicè γοργύρλη eam nominari ait, essèque ὑπόνομον βαρβαρόφωνον, meatum sub terra cœnosum. vt apud Herodotum ἐς γοργύρου ἐλθόντα. Apud Suid. rursum ET Γοργύνη pro δεσμωτήριον ὑπόγειον, Carcer subterraneus: in manuscripto etiam codice: sed metuo ne perperam pro hoc γοργύνη.

Γοργώ, οῦς, ἡ. Hesychio est γοργότης, Velocitas, Agilitas. Alioqui Γοργὼ fingitur filia quædam Phorcys & Ceti, horrenda facie, & qua visa lapidescerent ii qui vidissent: vnde & in clypeis scutisque eius imago pingebatur, vel in thoracibus, ad territādos hostes. Hesiodus in Scuto Herculis, Γοργὼ δὲ μετάφρενον οὐκ ἔχε κάρη δεινοῖο πλοκάμου Γοργοῦς. Sic Homerus Iliad. λ, de scuto Agamemnonis, Τῷ δ' ὅτε μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο, Δείμου δερκειάων· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε. Ab eodem Homero Iliad. θ. Hector memoratur Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος. Rursum Hesiod. in Theogonia tres Γοργοῦς numerat, Σθεννὼ, Εὐρυάλην & Μέδουσαν: quarum tamen postrema, à Perseo διοπτευθεῖσα, præ cæteris duabus κατ' ἐξοχὴν nominari Γοργὼ solet, ET Γοργὼν etiam. Alexander verò Myndius apud Athenæum sub finem libri 5, cōficta hæc de Gorgonibus ait à poetis: reuera enim gorgona esse animal quoddam Libyæ fronte iubata, & halitu perimens & visu, siquem discussa iuba aspexerit. Porro ἀπὸ τῆς Γοργοῦς seu Γοργόνος (quæ, si Suidæ credimus, vocatur ET ΤΙΑΜ Γοργώ) dicta Γοργολόφα & Γοργολόφας: Γοργόπους & Γοργόπις cum

A fœminino γοργῶπις. Quorum PRIMVM, Γοργολόφα, epitheton est Palladis apud Aristophanem in Equitibus, quam ibidem & φοβεσπρόπολιν nominat. Fingitur enim ex capite Gorgonis habuisse galeam: vel potius caput Gorgonis in cono. SECVNDVM, Γοργολόφας, apud eundem comicum epitheton est Lamachi, in Acharnens. Γὼ Λάμαχ', (inquit) ὡὼ βλέπων ἀγριωπὸς, βοιθυνοῖ, ὦ γοργολόφα, φασείς. id est, ὁ ὅπλου τῆς ἀσπιδὸς καὶ τῆς ἀσπίδος Γοργόνα ἔχων, vt Hesych. exponit, attestante & scholiaste comici Lamachum habuisse ὀπτυπωμένον ἐν τῇ ἀσπίδι Γοργόνα. atque adeo ipse Lamachus ibi exauditis verbis eius qui opem ipsius implorat, inter alia dicit, Τίς Γοργόν' ἐξήνεγκεν ἐκ τῶν σκευῶν τινος; nimirum γοργόνα appellans πλὴν γοργολόφαν ἀβλεμιπαλαίαν, quam per iocum poeta paulo pòst μορμόνα vocat. TERTIVM, Γοργόπωπος, In tergore Gorgonis caput pictum habens. Lamachus in eadem Aristophanis fabula puero suo dicit, Φέρε δεῦρο γοργόπωπον ἀσπίδος κύκλον: quoniam, vt dictū est, habuit ὀπτυπωμένον ἐν τῇ ἀσπίδι Γοργόνα, sicut Agamemnon apud Homerum, & Hercules apud Hesiodum. QVARTVM, Γοργῶπις, ωπος, ὁ καὶ ἡ, Gorgûs oculos seu faciem habens: Γοργοῖς ὄμμασ' ἴσχων βλοσυρώπισιν, vt Homerus loquitur. hoc est Horrendus aspectu, vt Gorgo. Ita Suidas quoque & Hesychius γοργῶπιν ὄψιν exponunt φοβερὰν καὶ δεινὴν: sed hic γοργῶπιν expon. etiam πικρὸν πρὸς βλέψιν, quum potius debuisset φοβερὸν reddere: quemadmodum FORMIN. Γοργῶπις exp. φοβερόφθαλμος, Suidas γοργόφθαλμος, qui & ipse γοργὸς pro φοβερὸς accipi testatur. Præterea ἀπὸ τῆς Γοργοῦς DICITVR Γόργος, Qui est Gorgûs. Homerus Odyssææ λ, Γοργείην κεφαλὴν, δεινοῖο πελώρου, Gorgonis caput, monstri horrendi. Sic Hesiodus Aspide, ὅτι δὲ δεινοῖσι καρήασι Γοργείης ἰδοῦσα μέγας φόβος. AT Γόργα, Hesychio sunt φορυκτία, Laruæ & μορμολύκεια: procul dubio ab effigie in ipsis capite Gorgonis. Dicitur ET Γοργόνιος forma possessiua ἀπὸ τῆς Γοργόνος, vt Latinè quoque Gorgoneus. veluti γοργόνιοι ἀστέρες, Stellæ Gorgoneæ, apud Proclum in Sphæra: in sinistra nimirum Persei manu, qua Gorgonis à se occisæ caput tenet. Apud Plutarchum verò in Themistocle, vbi legitur, τὸν γοργόνειον ἀπολέσθαι λόφον τῆς περὶ τὸ ἀγάλματος, puto scribendum potius τὸ γοργόνειον, quod est Γοργόνος seu Γοργοῦς ὀκτύπωμα. id enim ὅτι πεπλῆχθαι τὸ ἀγάλματος τὸν Ἀθηνᾶς, ἀπὸ πολεμικῆς δόξης καὶ φοβερᾶς. nisi fortè cum τὸν Γοργόνειον subaudiendum sit substātiuum λόφον. nam & in vertice seu cono galeæ quæ ei imponebatur, caput Gorgonis effingebatur: vnde & γοργολόφα ab Aristophane cognominatur. Alioqui γοργόνειον, vt μορμολύκειον generalius pro φορυκτίῳ etiam ponitur, vt γόργα suprà: quum propriè larua sit Gorgonis caput effictum habens. Apud Suidam in manuscripto etiam codice properispomenos scriptum Γοργονῶν, φορυκτίῳ: sicut & γοργεῖα nonnulli scribunt pro γόργα, & μορμολυκεῖα pro μορμολύκεια.

Γορδιλίζειν, Hesychio ἀδολεσχεῖν, Nugari.

Γόρδυλοι, à Paulo Ægin. l. 6, in serie τῶν γ, vocatur id quod ab aliis πόρδυλον & ζορδύλιον.

Γορπιαῖος μὴν, Macedonibus est qui Romanis September, vt tradit Suid. Meminit eius Plut. in Thesco. Vide & Tractatum De mensibus.

Γόρτυξ, pro ὄρτυξ dicitur, teste Hesychio, vt γοτὰ pro ἰσὰ.

Γοῦν, pro γέ οὖν dicitur: non tamē vtriusque simul significāt. vbique retinet, sed modò pro γε solo, modò pro οὖν solo ponitur. Aliquando igitur significat Certè, Quidem, vel coniunctim Certè quidem, Equidem. Sophocles, ἐκείνου πύξεται φὼς γοῦν ἐμοῦ, A me quidem, seu A me quidem certè, A me equidem. Sic Lucianus, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχειν. Alia huius significationis exempla vide apud Budæum comment. pag. 905.

Significat etiam Quippe, & Siquidem. cuius exemplū habes ibidem apud eundem. cui simile & hoc, φωνὴ γοῦν ἀκούεται τινος, Quippe qui nō accersitus venerim. seu Vt qui no vocat⁹ venerim. Nisi malis ibi interpretari Nam, Enim. nam & pro γὰρ interdum ponitur, sicut γε,

vt idem Bud.ibidem docet, exemplo ex Xenophonte Callato. atque adeo idem propemodum significant Siquidem,& Quippe quod,Nam. |Interdum pro γε δὴ ponitur,seu εἰκά γε,hoc est Saltem. Demosth.καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τοῦτόμα γοῦν ἔχει φιλαίθωνον, saltem nomen. Ita Bud.ibidem,afferens & aliud exemplum ex Galeno, & μειωτικὸν particulam hanc appellans in hac significatione. |Habet & vim definitiuam & circumscribentem sicut Duntaxat.Galen.in 1 Methodi, τὰ γοῦν ἁπλᾶ,Duntaxat simplicia. Bud.ibidem. |Interdum significat Etiam,Quoque. Demosth.ἔδοξε δ' ὑμῖν ἐπὶ λαβεῖν τε, ἔχειν ὑπάρξει τιν γοῦν ἄλλοι χρόνοι, Alio quoque tempore, Alio etiam tempore. (vel etiam, Et quidem Alio tempore:id est,καὶ δὴ τιν' ἄλλοι χρόνοι) Luc.ἐνίοις γοῦν καὶ σφαλλῶν οὖσιν, Aliqui etiam,Quin & nonnulli. Idem,ἔσται γοῦν κἀκεῖνα σφόδρα, Videris denique. Hæc Bud.ibid. |Nonnunquam significat οὖν, Igitur,Itaque,Idcirco. Plutarch.λέγεται γοῦν, Fertur itaque,Idem,τοῦτο γοῦν, Hæc igitur. Hesychius quoq; γοῦν exp. τοίνυν. |At εἰ γοῦν, exponitur Alioqui si.

Γοῦνα,poetica metathesi pro γόνυα dicitur seu γόνατα,à γόνυ:itidémq; γούνατα pro γόνατα,& γουνὶ pro γόνυ:& γουνὸς pro γόνυος,itidémque γούνων pro γόνων:quorum exempla habes in Γόνυ,ex Hom.t.1,c.1888.

Γουναίζομαι,t.1,c.1892,a

Γούνατα,poetica epēthesi pro γόνατα dicitur,ab inusit.nom. γοῦνα.refertur ad γόνυ,quod vide.

Γουνὶς,ίδος. Arat. ἔγχε δὲ καὶ σταμὶς ὅτε γουνίδος. Hæc v.lex. sine vlla expositione. sed perperam scribunt diuisim ὅτε γουνίδος pro composito ὁπτογουνίδος. quod vide t.1, c.1891,d & f.

Γουνοπαγὴς, ib.b

Γουνὸς,οῦ, ὁ, t.1,c.840,b. At γουνὸς,poetica metathesi positum pro γόνυος,vide in γόνυ,t.1,c.1887,g.

Γοῦς,ὁ,t.1,c.859,b

¶ Γοῦσθαι, t.1,c.864,a

Γοῦφον,ου, τὸ,dicitur ilignum quernúmve lignum, quod tractum fistúmve & accensum iter facientibus lucem præbet,teste Athenæo lib.15. Apud Etymol.verò & in lex.meo vet. Γοῦφος esse dicitur λαμπὰς, & quidem ἡ κατὰ ξυσμὸν seu διὰ χαμαιπίτης,à κάπτω significante ξύω. Sed χαβίου meminit Eust.quoque pag.1571, Athenæi illa verba referens, dicénsque videri esse δᾴδων εἴδος τι, siquidem πίσσης κατάπλεον ἔχει, vt patet ex Theodorida Syracusano,sic canente,Πίσσα δ' ὑπὸ χαβίοις ἔκαιεν.

Γραΐδιον,per synæresin pro γραΐδιον dicitur, Anicula. Eust.

Γραῖα, t.1,c.848,g. Γραΐα,ib.h

Γραΐδιον,t.1,c.849,c

Γρηΐς,οῦ,ὁ,Anilis. At Γραικὸς,Græcus,Ἑλλὴν: vnde ADVERB. Γραικιστὶ pro Ἑλληνιστὶ,Græcé. Etymol.

Γραῖς,t.1,c.849,c

Γραίτειν,Hesych.ἐσθίειν,Comedere.quod & γράειν.

Γραιολίας,idem esse dicit πανοῦργός τ' ὀλιγῴρως γραίας, Improbas aut pestiferas anus.

Γραιόομαι,οῦμαι, Anus fio,Senesco.

Γραιωπίας,Qui anili facie est. Hesychio γραῖα ἰμαρτής.

Γράμμα, t.1,c.861,d

Γραμμαπτικὰ,Hesych.exp.γραμματικά.

Γραμμάεσσι,t.1,c.863,g. Γραμματία,ib.d

Γραμματίδιον,ib.c. Γραμματῖον,ib.a

Γραμματικὴ,t.1,c.862,g. Γραμματίον,t.1,c.863,d

Γραμματοφόρος,t.1,c.861,d

Γραμματεὺς,t.1,c.878,c. Apud Hesych verò legitur γραμματας expositum σφετεροὺς μόνους.

Γραμματιδίον,t.1,c.863,c. Γραμματίζω,ib.f

Γραμματικεύομαι,t.1,c.861,g. Γραμματική,ib.

Γραμματικὸς,ib. Γραμματικῶς,ib.

Γραμματίσκον,t.1,c.863,f. Γραμματεὺς,ib.

Γραμματικὸς,ib.g

Γραμματιδιδασκαλεῖον,t.1,c.862,b

Γραμματιδιδασκαλίδης, ibid.

Γραμματιδιδασκαλος,ib. Γραμματισταχρηὶς, ib.c

Γραμματικόν,ib.

Γραμματολιγερίδης,Qui literas obliquè & perplexè tractant,seu literarum deprauatores. Epigr.l.2,Τοῖς κατ' Ἀνεπέρχου γραμματολιγερίοις.

A Γραμματομὼ μολόμαλα, in vulg.l.ex Epigr.affertur pro Atramento quo fiunt literæ. Sed forsan scribendum γραμματόκῳ, aut γραμματικῷ.

Γραμματοφόρος,t.1,c.861,d. Γραμματοφυλάκιον, ib.

Γραμμή,t.1,c.877,c. Γραμμίζω,t.1,c.878,d

Γραμμικὸς,ἡ,ὁ,Linearis.vt γραμμικαὶ ἀποδείξεις apud Quintil.l.1,c.10,Demonstrationes seu probationes geometricæ per lineas. |Γραμμικὰ pro Linearum peritus, affertur ex Plut.De exilio.

Γραμμικὸς,t.1,c.878,c. Γραμμικῶς,t.1,c.877,f

B Γραμμοειδὴς,ib.

Γραμμοειδὴς,ους,ὁ καὶ ἡ,Linea similis. Theophr.Hist.plãt. libro 4,cap.13 ἔστι μὲν γὰρ ἀρχὴ γραμμοειδὴς ἐπὶ τῶν ἐσχατοειδῶς μερῶν.Ibidem dicit,ἐκ αὐτῆ τῆ γραμμοειδοῦς ἐλυδίου. At quod lib.7,cap.3, de seminum differentiis dicit, ὡς ἡ μὲν γυνὴ ἡ γραμμοειδὴς, καὶ ἐπὶ τῶν κυμίνων, Plinius lib. 19,cap.7,sic reddidit,Quibusdam angusta & canaliculata, vt cumino.

Γραπτοβαπτεῖ,εἰ,dicuntur οἱ ἀπὸ τῆ ἰχθύων ἁλιπορφυρίδος χαλᾶσας ὡς μαίζοντες: vel γραπτὰ συγκεκομμένα, καὶ ἰχθυοπαῖ,ab ea significatione τῆ σαπεῖν à qua σαπρὰς dicuntur αἱ πίτυαι. Ita scholiastes Aristophanis in hoc Pacis loco, Γοργόνες ὀφθαλμοί, βατιδεσκόπιον ἀγκύλη, γραπτοβαπτικαὶ χαλκοῦ ἰχθυολάμπαι. Vbi procul dubio in ambiguo lusit poeta,intelligi volens simul & Verularũ ab emendis piscibus abactores seu depulsores, ideoque piscium auidissimos voratores: & Verularum amatores, χαιρέλεις.

Γραπτὸν, Hesychius dici scribit γῆρας πάλαιον ὑπὸ ὄφεως καὶ τῆ ἀνδυομένου.id est Senectam seu exuuium cicadæ aut serpentis & aliorum quæ pelle & senecta sese exuere solent tempore veris.vnde & Vernatio dicitur exuuium illud & squallentes anni.sed addit Hesychius esse etiam εἴδος ὀρνέου, & ῥυπὸν,rugosum:λέπι τῆ χαμαιλέοντος ἔχον πρὸς πόδας: deinuari innuens à γράφω. Etymologo verò & lex.meo vet.oxytonos Γραπὶς est ὁ ἱππομολγὸς, λέπι τῆ καπρὸς γράφεσθαι τοῖς ῥινοῖς.

Γραπὶς,eidem H.& Etym.est εἶδός τι φαγροῦ.

Γραπίτου,Scribendum.

Γραπίτης,t.1,c.863,g. Γραπὶς,ib.h

Γραπὶς,t.1,c.864,a

B Γραῦς,ib.

Γράος, teste Etymologo & lex.meo vet. propriè est ὁ ἐν τοῖς ὠσὶ πολὺς σπασθεὶς σιωπηλῶς ῥύπος, Sordes quæ in auium lanis colliguntur. quæ ὀίσυπος etiam dicuntur. Γράος, vt idem tradunt, dicitur ὁ ἀπὸ μασχάλης δυσωδίας, Alarum fœtor, Axillarum grauis odor. vt Pollux quoque libro 2,dicit, πολὺ ὁ ἐν ταῖς πράξεσι δυσωδίας, ὃν καὶ πολὺ ἐν μασχάλαις, nominari πανάγρου, & χάσου, tum ab aliis tum ab Eupolide. Sic Aristot.in Probl.τῆ καλουμένου χάσου ὄζειν, hirci virus olent. Ita enim Latini illã alarum pedorem appellant,à grauiore hircorum fœtore. Suidæ quæ quæ χάσος est ἡ δύσοσμος ἀπὸ τράγου. Γράος εὐφώνως, ὁ δύσοσμος: vt in hoc, πολὺ χάσκει μοι ἐπὶ ζου, Hircum olenti, Hircoso.id est Cui fœtent alæ. |Γράος Etymologo est etiã ὁ μωρὸς καὶ ἀνόητος: quo significatu Hesych. χάσκων accipi tradit, exponens μωρὸν, ἀνόητον, Fatuum, Demens. Hoc ipsum χάσκων Etymologo rursum est ἡ κλωσὸς κριθῆς, à verbo χάω significante ὠδίνω. Sed pro eo lex.meum vet.habet Γραῦς, & quidem rectius,meo iudicio.

C Γράος, ου, ὁ, pro ἀλαλαγμὸς accipitur, quod est Clamor seu vociferatio militum in cõgressu acierum: Vegeno Barritus.apud Plut.in Apophth. Γράος ἦν μὲν φοβερὸς τοῖς πολεμίοις.κινεῖ γὰρ ἡμᾶς τὸν χάσκον οὐχ ὑπομένομεν. verba militum ad Alexandrum.

Γράσις,ιος,ἡ,Gramẽ: quod & χράσις. Vide Γράος & Γράω.

Γραστὸν, vide in Γράος paulo antè.

Γραύκαλος,Hesych.ὄρνις πορὶς,auis cinerei coloris.

Γραῦς,t.1,c.848,g. Γραυσίδιον,t.1,c.866,f

Γραφεῖον,ib.e. Γραφὰς, ib.

D Γραφεὺς,t.1,c.861,d. Γραφὴ,t.1,c.864,a

Γραφικὰ,t.1,c.866,h. Γραφικὸς, ib.f

Γραφικῶς, ib.h

Γραφιστικὸς, t.1,c.867,b.& t.3,c.391,c.ob.

Γραφίον,t.1,c.867,b. Γραφὶς,b.a

Γραφίσκος,ibid.b

Γεγάα, t.1,c.860,b. Γεγάομαι, ib.e
Γεγάω, Comedo. ἐδίω. vnde apud Callimachū ἴγρας, Comedebat. Sic Hesych. Cyprios ait γρᾶ dicere pro φάγε, Comede. Etymol.& perispomenos γρᾶ dici innuit, cuius fut. esse γράσω. Inde Eustath. deriuat τὸν γράστιν, vtpote ὑπὸ τῶν ζώων χλωρὰν ἐσθιομένων: deducens inde & τὸν χόρτον διαφθαρμένον γρᾶν & τὸν χόρτον πίτρας. Deriuat inde Etymol. γράφειν quoque, vtpote significante illo γράειν etiam ξύειν. At quod ad γραστὶς attinet, Ælius Dionys. apud Eust. ipsum prorsus reuocat, & inusitatum esse ait: tantùm enim per κ dici κραστίς.
Γεγρῶδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Anilis, Senilis.
Γρηγορέω, t.1,c.1075,b. & t.3,c.674,c.ob.
Γρηγόρησις, t.1,c.1075,b. Γρηγορητέον, Vigilandum.
Γρηγορικός, t.1,c.1075,b. Γρηγόρησον, t.3,c.105,h
Γρηγορώτερον, Vigilantius. Ex Gaza in Somn. Scip.
Γρηΐς, Anilis, Antiquus. παλαιὸς, Etym. & Hes.
Γρίειν, iisdem sunt αὖθη σύμμικτα, Miscela florum.
Γρίνικος, dictus fluuius quidā putatur quasi Γραΐνικος, quoniam ibi οἱ Γραικοὶ σύνεσσον τοῖς Βαρβάροις. Idem & Γράνικος nominatur tum ab aliis tum à Plutarcho, qui & ipse apud eum testatur fusum & deiectum ab Alexandro Darium.
Γρίων, & Γριῶν, vide in Ἀγρίων.
Γρυπίζω, t.1,c.878,g
Γρῦπις, Suidæ ὁ δυρσὸς, Coriarius. pro quo apud Hes. scriptum Γρυσὸς.
Γρῦς, t.1,c.848,g. Scribitur & oxytonως γρύ. vt Etymol. dicit γρὺν à Nicandro in Alexiph. dicit τὸ δὴ πολιάζον τῇ γάλακτι: nimirum v.90, vbi dicit, φιαρὸν δὲ ποτῷ ἐπαίνυσο γρῦν. Verùm ibi & manuscriptus cod. properispomenos habet γρῦν. Notandus porro ibi vsus iste huius vocabuli. γρᾶς enim seu γρῆς dicitur ὁ ὅλως τὸ γάλακτος χυμῶδες πᾶχος, seu ὁ ὅλως πολιὸν τὸ γάλακτος παχὺ ἀφρὸν, quoniam ῥυπόδεσθαι ὡς ὅλως τὸ τῇ γρᾷδι δόμα. Indéque comp. verbo ἀποχαλᾶν dicitur τὸ ἀποαίνυσθαι τὸν γρυμὸν, vt Nicander loquitur. schol. enim hæc eius verba, φιαρὸν δ' ἀποαίνυσο γρῦν, sic exponit, τὸ παχὺ τὸ ἀφρὸν τοῦ γάλακτος ἀποχαλᾶσον.
Γρυῖς, t.1,c.848,g
Γρῖλλον, à quibusdam dicitur τὸ ἱπποσίλινον. Dioscorides lib.3, cap.78.
Γρῖνος, Hesychio δέρμα, Pellis, seu Cutis.
Γρυπιὰς, t.1,c.878,e. Γρυπόω, ib.f
Γρυπὶς, ib. Γρυπίζω, ib.g
Γρῖπομα, ib. Γρῖπος, ib.e
Γρυπόμματα, Hesychio & Etym. τὰ συκελκόμματα, τὰ ἀπαρεμφόρως συμπαθοῦντα, seu ἐγγίζοντα. Vide & Γρυφᾶσθαι.
Γρῖπτον, t.1,c.878,f
Γρυφᾶσθαι, Hesychio γράφειν, Scribere. Sed addit, quosdam dicere à Laconibus vsurpari pro ξύειν ἢ ἀμύσσειν, Carpere & vellicare vnguibus, seu Laniare vnguibus. Idem mox γριφώμενα exponit non solùm γραφόμενα, sed etiam ὑποκνιζόμενα: quod paulo antè γρυπόμενα. Apud eundē legitur Γρυφιοῦς, expositum ὀπῆς γρυπὸν ἀλοῦς.
Γρυφόω, t.1,c.879,a. Γρυφώδης, t.1,c.878,h
Γρῖφος, ib. Γρῖφος, ib.g
Γρυφώδης, t.1,c.879,a
Γρυμφὰς, siue Γρυμφὶς, Porca vetula, Scrofa. Hesych. Apud Suid. verò scriptum, Γρομφὰς ἡ, ἡ παλαιὰ σπόρα. At Γρομφὶς, Hesychio rursum teste dicuntur οἱ ζωγράφοι: qui & γεγραφῆς.
Γρόνθοι, Hesychio αὐλοῦσιν οἱ πρῶτοι μανθάνουσιν αὐλεῖν καὶ κάθεσις, Primum rudimentum tibicinū, Modulus quem primùm docētur qui tibias inflare discunt. vt & Poll. autore, l.4, τὰ πρῶτα τοῦ αὐλεῖν μαθήματα dicūtur πῖρα & χόνδροι. AT Γραθυβύται, Hesychius exp. ξυμβόται: quod & βοηθύται dicitur.
Γρόσφος, ου, ὁ, apud Polybiū & Plutarchum teli genus est, quod interpretantur Pilum, Hastæ cuspis quam terræ infigimus. Polyb. καὶ τοῖς μὲν πεζικοῖς παρήγγειλε μάχας ῥαστὰς φορεῖν καὶ γρόσφους. Sunt qui Glaudes interpretentur γρόσφους, vt videbis in Βελοσφενδόνη, t.1,c.711,f.
INDE Γροσφομάχης, Qui γρόσφοις in prælio vtitur, Qui γρόσφοις pugnat. ET Γροσφόρος, Qui γρόσφον seu γρόσφος gestat. Apud Polyb. in Epit. vtrūque legitur, & exponitur Veles qui pilis vtitur, Pilanus.
Γρόσμος, Hesychio σρόβιλος. Latinis verò Grumus est βωμίσκος.
Γρουνός, οῦ, ὁ, Torris, Truncus. Vide Γρωνός.
Γρούσσεται, Hesychio est μηρύεται, siue ἀκπίνεται.
Γρῦ, vel Γρὺ, t.1,c.879,a
Γρυάω, ib.c. Γρυκτὴν, ib.e
Γρυμάζειν, ibid. Γρύλλη, ib.
Γρυλίζω, ib. Γρυλλισμὸς, ib.
Γρυλλίων, ib. Γρύλλος, ib.
Γρυμαία, ib.f. Γρυμαιοπώλης, ib.
Γρυμπάσσει, Hesychio est χυτρύδεται & συγκαμπύδεται. Infrà Γρυπαίνει.
Γρυνός, eidem est ὁ χρύψ. Γρυνοὶ autem, Suidæ sunt κορμοὶ δρύϊνοι, seu τὰ τῆς γεραιδρύου ξύλα, Trunci querni, seu Vetustarum quercuum, aliarúmve arborum veterum, ligna. κατ' ἀναλογίαν τοῦ ῐς εἰς ῦ pro δρυνοί. Etymol. quoque hoc tradit, qui etiam addit, γρυνὸν dici quasi γέρμνον καὶ γέρον τι λέγος. Sed & γρυνὸν dici testatur, afferens hunc versum, Γρυνοὶ μὲν δαίοντο, μεγας δ' ὑφαίνετο αἰθήρ. Citat & Lycophr. autorem.
Γρύξ, t.1,c.879,c
Γρυπαὶ, siue Γυπαὶ, dicuntur αἱ νεοσσιαὶ τῆς γυπὸς, Vulturū nidi, teste Hesychio. Forsitan tamen potius sunt Gryphum nidi: nisi gryphes & vultures eosdem esse velit aues.
Γρυπαίετος, à nonnullis exponitur Aduncа aquila apud Aristophanem in Ranis, vbi Æschylus memorat in nauibus Persicis σημεῖα ἐπιγεγράφθαι ἱππαλεκτρυόνας & γρυπαίετος χαλκηλάτους. Ego potius monstrosam auem interpretandum censeo mixtam ex aquilarum & gryphū genere, vt γρυπαίετος.
Γρυπάλιον, siue Γρυπάϊον, Hesychio γεράσιον, Senecio: procul dubio ex VERBO Γρυπαίνω, significante Incuruor: quoniam senum corpora incuruari crescentibus annis solent. Vtriusque verbi Harpocration quoque meminit, & ex eo Suidas. Annotat enim Dionysium, filium Tryphonis grammatici, Ὀνομάτων libro 2, dicere γρυπαίνειν esse τὸ γρυπὸν δύναι, quemadmodum (inquit) τὰ ἀπαλὰ ξυλίφια, ὅταν καμφθῶσιν ἀφ' ὑψηλοῦ. Deinde allato hoc loco Antiphontis ex Ἀληθείας lib.2, καίων γὰρ τῶν γῶν καὶ σωπῶν, γρυπαίνων πονῶ: & hoc Melanthii, ex Atthidos lib.2, σφόδρα γέγονε, καὶ ἔχειν ἡγοῦ: subiungit, videri his in locis scriptores illos ostendere ὡς γινομένης τῆς εἰς σισμοὺς γρυπότητος πρὸς αὖξησιν τῶν γλίσχρων. Indicat igitur & lexicographus ille Γρυπαίνειν esse incuruū: & Γρυπαίνειν, Incuruari: & Γρύπωσιν, itidem Incuruari, Inflectit enim illud ἔγρυπεν aor. 2 verbi γρύπωσιν, quod Hes. & ipse exp. γρυποῦσθαι, συγκαμπύδεσθαι. Sed γρύπωσι idē exp. πήγνυσθαι χρῆναι, vel πῆγμα φήγεσθαι, vel ὑλακτῆσαι. In l. meo v. & apud Etymol. ETIAM Γρυπαίζειν esse dicitur σπεύδειν τῶν χλιῶν παλαιοῦσθαι καὶ ὥσπερ ῥυσοῦσθαι ὑπὸ σεσμοῦ: additque Etymologus, Antiphontem ita vsurpasse. Paulo pòst tamen meminit & τῶν γρυπαίνειν, & Antiphontis locum suprà citatum affert.
Γρυπὸν, eidē H. συγκὸν, καμπὺς, Triste, Demissum. quo modo & γρυπὸν exp.
Γρυπὸς, οῦ, ὁ. Hesychio est τὸ ἔξω τοῦ σώματος καμπυλόμυρις, ὁ ὀξυκαμπῆ τὸν ῥῖνα ἔχων, Qui naso vel rostro est aduncо & inflexo, Qui naso est aquilino. vt apud Xenophontē Pæd. 8, pag. 132, Cyrus Chrysantæ dicit optimè conuenire vxorem σμικρὰν, quoniā ipse γρυπὸς sit. Et Plutar. in Apophth. dicit Persas τοὺς γρυποὺς ἐρᾶν, eósque pro pulcherrimis habere, quoniam Cyrus, qui omnium regū maximè ab eis fuit amatus, fuerit γρυπὸς παῖδες. Ideóque Socrates τὸν γρυπὸν vocare solebat Βασιλικὸν, teste eodē. Apud Athenæum est ὁ γρυπὸς ὀξυκαλούμενος Αἰσχος.
| Significat γρυπὸς etiam τὸν συγκὸν καὶ κατηφῆ, teste Etymologo & Hesychio. pro quo Hesych. habet & γρυπόν.
| Non de homine verò solùm dicitur qui habeat ῥῖνα ὀξυκαμπῆ τὸν ῥῖνα ἔχων, sed de parte etiam eius aliqua vel re inanima, itidem pro Incuruus, Inflexus, Vncus. vt apud Xenophontem Pæd. 8, pag. 132, τῆς μὲν γὰρ μεσῆς χειρὸς ἡ ῥὶς γαστὴρ γίγνεται τῆς ὑπὲρ τὰ ὀφθαλμὰ, σμικρὰ. VNDE Γρυπότης, τητος, ἡ, Incuruitas, Aduncitas, & peculiariter nasi vel rostri. Xenoph. ibidem, ὡς οὖν τῶν σωμάτων ἡ γρυπότης ἄ-

εἰσι συναρμόσαι. ΕΤ Γρυπόω, ῶ, Aduncum reddo, A Incuruum & inflexum reddo. Alex. Aphr. & Harpocr. ſuprà in Γρυπαίνω. VNDE Γρύπωσις, Incuruatio, Inflexio. δίπτωσις.

Γρυσμός, t.1,c.879,d

Γρυπάρης, vide in Γρυπόλας.

Γρυπέλα, t.1,c.879,e

Γρυθίεται, Heſ. exp. πλοκαμίζεται.

Γρύπη, t.1,c.879,e

Γρυπόλας, dicitur ὁ χρύπων, id eſt λεπτὰ σκόλια, πολλά. quo tamen vocabulo veteres non eſſe vſos tradit ſchol. Ariſtophanis: ſed dixiſſe pro eo ῥυπόλας, (forſan ῥωπόλας ſcripſit) & χυπάρης. Interpretantur etiã Scrutarius, Friuolorum ſupellectilium venditor.

Γρύψ, υπὸς, ὁ, Gryps ſeu Gryphus. Plinius enim & Gryphas dicit & Gryphis. Sunt autem gryphes ſeu gryphi, aues quadrupedes, lupi magnitudine, cruribus & vnguibus leoninis, pennis in pectore rubris, in reliquo corpore nigris. De bello autem cum eis Arimaſporum ob auri cuſtodiam, multa Herodot. lib. 3. & Pauſan. in Atticis: & Plin. libro 7, cap. 2, & ipſe Cteſias in Perſicis. Heſychio χρύπες ſunt non ſolùm εἴδος ζώου πτερωτοῦ, ſed etiam μέρος τοῦ πλοίου σκάφος & ἀγκύρας. forſan quoniam ancoræ adunco roſtro ſunt vt aues illæ fabuloſæ.

Γρωθύλοι, Heſychio γρῶτοι, σπήλαια, Speluncæ.

Γρωΐων, eidem eſt σαπρὰ χοῖρος, Emarcida vetula. Sed addit, à quibuſdam exponi παλαιὰ ὄνος, Vetulam aſinam.

Γρωνάδες, eidem Heſ. ὗλαι ὗες, Porcæ, Scrofæ. Suprà χοιρὰδες.

Γρώνη, ης, ἡ, Cauerna. πρώγλη. quod vt à πρώγω deriuatum, ita illud à ſynonymo χάω. Nicand. Theriacis, οἰκ χωνὴν ὑδρηλὴν Μυσοῖκοις. Etymologo & lexico meo vet. Γρώνη eſt ἡ κοίλη ἢ πετρώδης πέτρα, ἡ δι' χοιλότητα καὶ χασίαν: Heſychio itidem ἡ σπηλαιώδης πέτρα, ἡ δι' ἧς τὰ χειμάρρα ἐκχεῖται πρὸς τὴν θάλατταν καὶ ποταμίζουσι. Sed idem Heſych. χώνην eſſe dixerat etiam παλαιὸν ἀγγεῖον σκεύους, & τὸ κοῖλον τοῦ ὄρους ἢ λόφου καὶ πᾶσαν. Euſt. quoque huius ἁρματίου χώνης meminit, ὁμωνύμου τῷ τοῦ Λυκόφρονος ἁλωτικῆς χώνης, dicēs eſſe locum in curru in quo ſcuticæ ponebantur, teſte Ælio Dionyſio. is enim χώνην eſſe tradit τὸ κοῖλον τοῦ ἁρματίου ὅλου εἰς ὃ αἱ μάστιγες οἱ λῶροι ἀναπίπτουσι: quod & λίνον vocari à nõnullis. Nicander χώνην adiectiuè vſurpauit pro Cauis, Profundis & capacibus: in Alexiph. v. 77. Πιλλίον ὡς χώνοιο, ὅτ' ἔμπλεα πῖνε μέλιτος. ſchol. enim ibi exp. κοίλας ἢ βαθείας ἢ δεκτικάς. ΑΤ Γρώτας, Heſ. dicit ſcribit τοὺς ἀκούοντας καὶ τοὺς μὴ λαλοῦντας, qui audiũt & non loquuntur.

¶ Γύα, t.1,c.879,f. Γύαια, t.1,c.880,c

Γυάλαι, t.1,c.881,d. Γύαλον, ib.b

Γύαλος, ib.c

Γυγαίη τοξ, Heſychio ἀνατεταμένη τόξη. At Γυγάδας χυνὰς, Aurum à Gyge ditiſſimo Lydorum rege Delphis oblatum: de quo, & de annulo eius, vide Herodotum libro 1, & Suidam.

Γύη, t.1,c.879,f. Γύης, ibid.g

Γυήτης, t.1,c.881,b

Γύα, t.1,c.879,f. Γῦαι, ib.g

Γυαλκὶς, t.1,c.880,f. Γυαῖος, ib.

Γυάρος, ib. Γῦοι, ib.d

Γυόομαι, t.1,c.881,c. Γυοπίδαι, t.1,c.880,f

Γυὰς, t.1,c.881,g. Γυοπὶς, t.1,c.880,g

Γυοδόχος, ib. Γυόω, t.1,c.881,c

Γυλιωχίων, t.1,c.607,d

Γύλος, Etymologo eſt εἶδος πέρας σκαπανικῆς, ὃ ὧν σκόροδα ἢ κρόμμυα Diogeni apud eundē eſt ἀγγεῖον εὐστοχικὸν εἰς ἐπιθέσεις τῆς αἰσχύνης, ᾧ ἐχρῶντο οἱ στρατῶται, valculum militare quo milites in itineribus vtebantur ad reponenda ſibi neceſſaria. At proparoxytonon Γύλιος (nã præcedens ὀξυτόνησιν dicit) exp. χοῖρος ἢ λίσπη: addens, ſignificare etiam Herculem. Eadem ferè Heſychius: ſed ſcriptum habens Γύλιος, qui etiam addit, γύλιον eſſe ἀγγεῖον κοῖλον. quemadmodum Ariſtoph. quoque ſchol. γύλιον dicit fuiſſe σκευοθήκης πλῆκτρον ὃ τοῖς προφὰς ἔχουσιν οἱ στρατῶται βαδίζοντες ὅτι πόλεμος. Vnde Lamachus dux in Acharn. puero ſuo dicit, Παῖ παῖ φέρ' ὦδε δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί. Item in Pace, ἄμοιρος γυλίου στρατιωτικοῦ, quod στρατιωτικὸν πλῆκτρον ſcholiaſtes ibi dicit eſſe ὄπλισμα καὶ σκεύασμα.

Γυλλὰς, eidem Heſ. eſt genus poculi à Macedonibus ſic dictum.

Γυλλικὰ, eidem H. ſunt piſces quidam.

Γυλλὸς, eidem eſt κύβος ἢ πρόσφορος λίθος, Cubus aut quadrangulus lapis. At Γύλλοι, eidem σκαμμοί.

Γυμαίζω, & Γυμαίζομαι, t.1,c.888,c

Γυμαὶς, t.1,c.889,a. Γυμασία, t.1,c.888,e

Γυμασιαρχέω, ib.f. Γυμασιάρχης, ib.

Γυμασιαρχία, ib. Γυμασίαρχος, ib.

Γυμάσιον, ib.e

Γύμασος, ου, ὁ, idem quod γυμασία, Exercitatio.

Γυμαστὴς, t.1,c.888,e. Γυμαστὸς, ib.f

Γυμαστικὸς, ib. Γυμνὸς, t.1,c.889,d

Γυμνὰς, ib.c. Γυμνάσιον, ib.d

Γυμνεύω, ib.c. Γυμνήτης, ib.

Γυμνία, ib. Γυμνήτις, ib.d

Γυμνικὸς, ib.c. Γυμνοδρομία, t.1,c.887,f

Γυμνοδρόμος, t.1,c.945,c

Γυμνόκαρπος, t.1,c.887,i. & t.2,c.77,g

Γυμνόμαι, t.1,c.888,a. Γυμνοπαιδία, t.1,c.887,g

Γυμνοπαιδία, vel Γυμνοπαιδιά, ib.f

Γυμνοπαιδικὴ, ibid.g

Γυμνοπαίδιον, ibid. h. & t.3,c.510,d

Γυμνοπαίδης, t.1,c.887,g. & t.3,c.514,f

Γυμνοπαιδία, t.1,c.887,h. & t.3,c.510,c

Γυμνοπαίδιον, t.3,c.510,d

Γυμνὸς, t.1,c.887,g. & t.3,c.510,c

Γυμνὸς, t.1,c.887,e. Γυμνοσοφισταὶ, t.1,c.888,a

Γυμνοσπέρμας, t.3,c.930,e

Γυμνόσπερμος, t.1,c.888,a. & t.3,c.930,e

Γυμνότης, t.1,c.888,a. Γυμνόω, ib.

Γυμνώσσης, ib.b

Γυναὶ, Mulierum vocat. caſu, à nom. γυνὴ. niſi malis paraphæreſin τῶν ξ eſſe ab inuſ. nomine γυναξὶ, vnde γυνὸς ſuos obliquos mutuatur.

Γυναικάγρης, t.1,c.890,c. Γυναικάζομαι, t.1,c.891,d

Γυναικεία, t.1,c.890,h. Γυναικεῖος, ib.

Γυναικεῖος, ib.g. Γυναικεία, ib.

Γυναικεῖος, ib. Γυναικίζω, ibid.d

Γυναικικὸς, ib.b. Γυναίμανες, ib.c

Γυναικοειδὴς, t.1,c.889,f. Γυναιμάδημος, ib.

Γυναικοθύμιος, ib. Γυναιμαίχμιος, ib.

Γυναικόμοιρος, ib.

Γυναικοκρασία, ας, ἡ, Intemperantia in mulieres, Mulierositas. Ita v.l. Sed vereor ne perperam.

Γυναικοκρατέομαι, t.1,c.889,g. Γυναικοκρατία, ib.

Γυναικοκρατούμενος, ib. Γυναικομανὴς, t.1,c.890,a

Γυναικομανὴς, t.1,c.889,h. Γυναικομανία, t.1,c.890,a

Γυναικόμμυος, ib.

Γυναικοπαὶς, perperam alicubi pro γυναικοπαίστης.

Γυναικοποιέομαι, t.1,c.890,b. Γυναικοποιὸς, ib.a

Γυναικοπαθὴς, ib.b. Γυναικοπληθὴς, ib.

Γυναικοφορητὸς, ib. Γυναικοφορητὸς, ib.

Γυναικοφόρος, ib.

Γυναικοφυὴς, ib.c. Γυναικόφωνος, ib.

Γυναικόω, vnde γυναικωθέντα vocata ſunt πλοῖα quædam ὡς γυναῖκ' ὄντα, teſte Heſychio.

Γυναικὼν, ib. Γυναικωνὶς, ib.c

Γυναικωνίτης, ib. Γυναικωνῖτις, ib.c

Γυναμανὴς, t.1,c.89,c. Γυναμανία, ib.a & c

Γυναῖον, t.1 c.891,c. Γυναῖος, t.1,c.890,c

Γυνὴ, t.1,c.889,d. Γυνὶς, t.1,c.891,f

Γυνὶς, ib.

Γύον, in vulg. lex. dicitur eſſe terræ menſura, à qua perperam γύου χωρίον vocetur apud Hom. ſed perperam. ſcholiaſtes enim πεπραγμένον eſſe dicit πλοῦτος ἐχ γῆς, demonſtrans indicans a γύαι, quod Heſych. quoque exp. κλῆρος, item & ὅδοι.

Γύπαι, Γυπαιεῖς, Γύπαιον, Γυπαίεια, Γύπη, Γύπιος, vide in Γύψ paulo poſt.

Γυπαίειν, Etymologo eſt τὸ συναθροίζειν, ἢ σωρεύειν ἢ ἁμαίειν: ἢ σπείρειν ἢ γῆν πολεμεῖν, ἢ ὅτιοῦν ἄλλο ἐπὶ σωρείας. pro quo ſuprà χεμαδεῖν & χυπαρεῖν. Sed perperã apud

eum SCRIPTVM Γωταίειν.

Γυαὶν, Hesychio μακρὸν, Longum.

Γύπωνες, teste Polluce libro 4, dicti saltatores quidam, qui ξυλίνων κώλων ὑπιβαίνοντες, ὠρχοῦντο ὄρθιοι. Ταραντῖνοι αἰμπιχόλιοι.

Γυραὶ πέτραι, rupes quædam sic dictæ in Icario mari. Hes.

Γύρκαθον, idē Hesych. esse dicit σκεῦος πλεκτὸν ὃ ᾧ βάλλουσι τὸν ἄρτον οἱ ἀρτοπῶλαι, Canistrum panarium è vitili, Ciſtam panariam è vimine plexam. vt apud Lucianum, ἀρτοις ὀκτὼ ταυτασὶ ὃ γυρκάθῳ ξηροῖς. Verùm & alia ὃ λύγου πλέγματα in alios vſus contexta, γύρκαθοι nominantur. Athenæus libro 5, ὕσπις δ' ὁ πλεκτὸς γυρκάθοις ὅμοῖ προσκαλέσαιο εἰς τὰ θωρακια λίθοι παρεβαλοντο, in qualis è vimine plexis. Vbi vt πλεκτοὶ γύρκαθοι dicuntur, ita & apud Pollucem γύρκαθον πλέκειν. Suidas verò γύρκαθον esse dicit κλίνιον ὃ ᾗ τοὺς παρέπτας καὶ δαιμονιώδεις προβοῦσιν, vt in prouerbiali illo dicto γύρκαθον φυσᾶς, quod ὅπερ ἐπ μαίνεσθαι ποιοῦντων vſurpari, nihil tamen vetat & hic γύρκαθον accipere pro ciſta ſeu qualo vimineo, quoniã & ipſum inflare conari non minus vana opera eſt quàm πρησὸν πίθον cribro hauſta aqua implere.

Γυρία l.1, c.891, c. Γυρδίων, ibid. b

Γυρήμιος, ib. Γυελίτις, ib. c

Γύελος, Orbicularis & in gyrum ſe reuoluens. φερεσρὸς Suidæ in hoc ſenario, Επὶ δὲ λίμνης ἐγὼ πλῆθι γυελίτης. Itidem verò γυρὸν exponit φερεσρὸν. At Γυελία, Heſychio eſt πάλη καὶ ταλίς.

Γύελις, εως, ἡ, Pollen. Ita autem appellant (inquit Plinius libro 18, initio cap. 10) in tritico quod florem in ſiligine. Dioſcorides, ἡ ἐξ αὐτῆς τῆς πυρῆς γύελις. Athenæus libro 3, οἱ δὲ ὁμ γύρεως ἄρτοι γλυκάζονται, ὀλιγοδράσται καὶ λιπαρώτατοι. VNDE Γυελίτας vocant ἕνιοι αὐτοπύρους ἄρτους, teſte Heſychio, Panes ex ipſo tritici flore, ſeu E polline. ſicut in Geopon. lib. 10, legimus ἄρτον γυελίτην, καὶ τυρὸν ἁβρὸν, panem è polline. Notandum porro, apud Dioſcoridem & alibi ſcriptum reperiri ETIAM Γύρις, vtrobique per υ, ſed perperam, vt patet non ſolùm ex genit. γύρεως, quo idem Dioſc. vtitur, l. 3, c. 48, ſed etiam ex derivato γυελίτης.

Γυρόδρομος, t.1, c.891, a. Γυροειδὴς, ib.

Γυροειδῶς, ib. Γυρόομαι, ib. b

Γυρὸς, t.1, c.891, f. h. & t.2, c.509, d. ob.

Γδρος, t.1, c.892, a. Γυρόω, t.1, c.891, h. & 892, b

Γυρτὸν, Heſychio σκυφὸν. Γύρις, vide in Γύελις.

Γύρωμα, t.1, c.892, b Γύρωσις, ib.

Γὺψ, υπὸς, ὁ, Vultur: qui & αἰγυπιὸς. Homer. Iliad. χ. — πέλεκκίνες καὶ γῦπες ἔδονται Κείμενον. Plutarch. εἰ γὺψ ὅτι τὰς ὁσμὰς τῆς διεφθορότων σωμάτων φέρονται. Idem dicit δικαίως τὸν γύπα τῆς σαπρίας ἀπτῶντα. At γυπὸς ἐπικὰ dicitur prouerbio ὅτι τῆς μηδενὸς λόγου ἀξίου, teſte Suida: Heſychio autem, ὅτι τῆς μηδὲν ἄξιον ὑπὸ ἐθίσου φερομένου. INDE Γυπαίετος, Aquila vulturis ſpeciem referens. Ariſtot. Hiſt. animalium lib. 9, cap. 32, de quarto aquilarum genere quod περκνόπτερον vocari ait, γυπὶ ὅμοιος, ὀστιπλαργὸς καλεῖται καὶ γυπαίετος. Vnde Plinius lib. 10, cap. 3, Quarti generis eſt percnopterus: eadem oripelargus, vulturina ſpecie. ITEM Γύπινος, Vulturinus, Qui è vulture eſt. cuius fœminino γυπίνη, Vulturina. Eſt inde ET Γυπὶ, SEV Γύπη, ſignificans Vulturis nidus. Heſych. verò γύπας vocari dicit non ſolùm ταὶ τῆς γυπῶν ἡσσιάς, vt γυπὰς ταὶ τῆς χυτρῶς, verùm etiã καλύβας καὶ θαλάμας, & τὰς ὑπὸ γῆν οἰκήσεις, σπήλαια, Tuguria, Luſtra, Domicilia ſubterranea, Speluncas. Quas ET Γυπάεια nominari addit, voce nimirum diminutiua ex præcedente γύπη. velut apud Ariſtophanẽ in Equitibus, — αἰσωῶτ' ὦ ταῖς πηλάκαις Καὶ γυπαείοις καὶ πυργιδίοις. Vbi ſcholiaſtes quoque γυπαείοις exponit φωλεοῖς καὶ καλιαῖς καὶ συρῶς χωρίοις: addens, Cratino teſte πᾶσαν συνῳκισμένην sic nominari. potiſſimùm verò ibi intelligi cauernas in muris, quoniam in eiuſmodi latibulis habitare illæ aues ſoleant. Poſſis etiam interpretari Latibula in rupibus & montiũ locis inacceſſis. nam teſte Plinio libro 10, cap. 6, vultures in excelſiſſimis rupibus nidificant, adeo vt nidos eorum nemo attingat. Affertur verò ET Γύπειον ex Gazæ Grammat. lib. 3, itidẽ pro tugurio & ſpelunca ſeu cauerna: ſed videndum ne forſan perperam ſcriptum ſit pro γυπάειον. Heſych. rurſum non ſolùm γύπη exp. κοίλωμα γῆς, θαλάμη, χωρία, ſed etiam γύπας innuit à quibuſdam exponi αἰζωσις, αἰασιουρίδιας.

Γύψος, υ, ἡ, Gypſum: cognata calci res: & è lapide coquitur & è terra foditur: maximi & gratiſſimi vſus in albariis, ſigillis ædificiorum & coronis, teſte Plinio. Vnde apud Pauſaniam ἄγαλμα ὃ γύψου: & apud Athenæũ ἀλεῖψαι γύψῳ. Apud eundem libro 1, vinum Zacynthiũ, ὃ ἐπ γύψου λαβὸν, ἀφαλῶ ἀδικεῖ: vt apud Dioſcoridem quoque l. 5, c. 9, ὁ πρὸ γύψου ἰχὼν εἶνος eſt καρβαρικός. Africa autem potiſſimùm gypſo mitigat aſperitatẽ vini, necnon aliquibus ſui partibus calce. INDE Γυψόω, ῶ, Gypſo illino, Gypſo induco & dealbo. γύψῳ ἀλείφω, vt Athen. loquitur.

¶ Γῶ, Heſ. exp. ἰαυτῷ, ἰδίῳ & ἐῶ.

Γωγγάμη, eodem teſte pro γαγγάμη dicitur, id nimirum ὃ ᾧ οἱ ἁλιῆς σωάγουσι τὰ ὄστρεα. Verriculum quo piſcatores conchas capiunt.

Γωγρὴν, Heſychio φάρυγξ, Guttur, Fauces.

Γωλιαὶ, eidem ſunt σπήλαια καὶ αἱ ὑπὸ θαλάσσαν καταδύσεις, Speluncæ & latibula ſeu luſtra ad mare. Pro quo apud Nicand. LEGITVR Γωλιὰ, in Theriacis, v. 115, Ἢ ὅτι σιν πίνουσι δρεπομένοισιν ἀζόσκης Φωλιοῦ λοχαίδιον ὑπὸ γωλιὰ δύσας ἰαύει. Vbi ſchol. quoq; γωλιὰ dici ſcribit ταὶ καταδύσεις ταὶ ὑπ' ὄρη κοίλοις πόροις γεωλόφας.

Γῶν, Doricè & Ionicè pro γωῦν dicitur, vt ὧν pro εωῦν. Vtitur Herodot.

Γωνία, t.1, c.892, c. Γωνιαῖος, Angularis.

Γωνιασμὸς, t.1, c.894, c. Γωνίδιον, ib. b

Γωνιοειδὴς, t.1, c.891, e. Γωνιόομαι, t.1, c.894, b

Γωνιόφυλλος, t.1, c.892, e. Γωνιωδὴς, ib.

Γωνιωδῶς, ib.

Γῶνος, Lacones pro χωρία dicunt, teſte Heſychio.

Γωνοείσματα, eidem ſunt γωνείσματα & ὑποθῆσαι.

Γῶνος, eidem γωνὸς ἕδος: item παιδιὰ τῆς παλαιστικῆς, aliis κῶπη. Sed hæc ſuſpicione mendi non carent.

Γώνυμος, eidem eſt φερώνυμος. Γῶς, eidem μνημῶν.

Γωρῦται, idem Heſych. Laconibus eſſe dicit σκαμεῖς.

Γωρυτὸς, SIVE Χωρυτὸς, eidem eſt ἐξοθήκη, θύλακος, Theca ſagittarum ſeu arcus, (quæ & pharetra) Saccus. Etymolog. quoque χωρυτὸν dici ait quaſi χωρυτὸν, ὃ ἐπὶ τὸ χωρεῖν τὰ ἰόντα, id eſt τὰ ἑλκόμενα πρὸς ἢ πὰ βέλη. Homer. Od. φ. — ἐκ παστάδος ἄφαρ πρὸς Αὐτὸν χωρυτὸς οἱ ἀφέκετο φαρέτρης.

Δ

Δ Quartæ apud Græcos literæ ſignum eſt, numeri etiam quaternarii nota: acuti autem accentus apice præfixum à ſiniſtri anguli ima parte, quaternarium millenarium denotat, hoc modo, ,Δ, ſeu ,δ. Dores, & in primis Bœoti, ea geminata vtuntur in medio dictionum loco τῶ ζ, dicentes ϑειδδιν pro ϑειζειν.

Δα, intenſiua particula, t.1,c.1870,c

Δᾶ, Doricè pro γᾶ, ibid.c

Δάβελος, pro δηλὶς dicunt Lacones, teſte Heſychio.

Δάγκαλη, eidem eſt δρέπανον: quod & ζάγκλα.

Δᾶγμα, ατος, τὸ, Doricè pro δῆγμα, Morſus: apud Nicand.

Δαγεύ, Heſych. eſſe dicit πυκνόν: quod & δαεύ.

Δαγίς, ίδος, Cryſtallus, vel Glacies. Sunt enim qui δαγίδι interpretentur κρυστάλλῳ in hoc loco Theocriti Idyll.2, Ἀλλ' ἐπάχλω δαγίδι καλὸν χρόα παίσῃν ἴσα: præſertim quum præcedat paulo ante, Πᾶσα μὲν ἐψύχθω χέων πλίον. Alii verò eſſe volunt κρυσταλλοειδῆ π quod γύμφη dicitur alio vocabulo & πλαγών, ἢ ἀπὸ κηροῦ πλάσις ἐνδελεχῆ π Ἀφροδίτης κέρινον intelligentes, ſeu κόσμον ἐγκαρδίων χωμικῶν: alii ſignum ἀδιορίστως τῶν κηρίνων ἢ πηγόν τι ἐκ' αὐτοῦ. Infrà Δακτίς.

Δαδ αίνειν, Heſychio eſt αἰτίζειν, αἰτιᾶσθαι, μεμψιμοιρεῖν, ἐρωτίζειν. Infrà Δαιδάλειν.

Δάδιξ, Polluci l.4, eſt μέτρον ὀξυχοΐσιον, Menſura ſex choænicum capax. Κάδιξ verò, Euſt. & Etym. teſtibus, eſt μέτρον πυραχοΐσιον apud Ariſtoph.

Δάδιον, t.1,c.904,c.
Δαδιουχᾶν, t.1,c.903,d.
Δαδιουχεῖν, ib.
Δαδιουχία, ib.c
Δαδιουχίαν, ib.g
Δαδουργός, ib.
Δαδυχία, ib.f.
Δαδυχεῖν, ib.
Δαδοφορεῖν, ib.d.
Δαδοφόρος, ib.
Δαδεύω, t.1,c.904,a
Δαδεύεσθαι, Heſychio eſt ἑλκύεσθαι, σπαράττεσθαι, Trahi, Dilacerari. quo fermè ſignificatu & λαμύσσειν. Infrà δαμύσσεσθαι & δαπύσσεσθαι.
Δαδίδης, t.1,c 904,a.
Δάδωσις, ib.b
Δαιᾶσθαι, Heſychio ὀδύρασθαι, οἰδᾶν: forſan pro δαίω ſeu δάω ἰῶ.

Δάειον, apud Heſychium legitur expoſitum καύσιμον. pro quo infrà δαϊόν. Scribendum igitur potius δαεῖον oxytonως.

Δαείω, ſignificans μάθημι & Scirem, eſt à δαίω, vt καείω à καίω. Vnde particip. δαείς, Sciens, vel Doctus, vt apud Theocr. δαείτε ἴρηα.

Δάειρα, Heſychio δαήμων, ἔμπειρος, Gnara, Perita. Videtur velle & fœmininum eſſe maſculini δαής, acciperéque pro ſorore mariti. Etymologus verò Δάειρα ab Atheniẽſibus τῶ Περιφόνῳ dici tradit, παρὰ τῶ δᾶδα, quoniam μετὰ δάδων ἐπιλεῖται αὐτῷ τὰ μυστήρια, vel quia δᾶδα φαίνει.

Δαείω, t.1,c.893,d
Δάειλαι, Heſychio δείδιλαι: forſan Ionica δέελαι pro δῆλαι, vt ἐάγω pro ῆγα.
Δαειόν, t.1,c.903,b.
Δαίζομαι, t.1,c.901,c.
Δαιθμός, t.1,c.903,b
Δαίκλης, Heſychio eſt Sacerdos Dianæ.
Δαικίφαι, t.1,c.893,d.
Δαίω, t.1,c.893,c
Δάϊ, t.1,c.904,d
Heſych. δαικίφαι exp. etiam ἔμπειρος γυναῖκας: innuens eſſe particip. fœmin. generis à verbo δαικμαι, idem ſignificante quod δαίω, atque adeo inde deriuato.
Δαιμωσύνη, t.1,c.893,f.
Δαίμων, ib.
Δαίμ, t.1,c.899,c
Δαῖμα, ib.d.
Δαῖμες, t.1,c.903,b
Δαί, t.1,c.913,f. Δαὶ autẽ, poetica apocope pro δαΐδι dicitur, à nom. δαΐς, Pugna: quod vide. Heſych. verò rectum eius caſum ſtatuit δάϊς.
Δαιάζω, Heſychio eſt αἰακτᾶν, συνάζω, Exclamo, Ingemiſco. forſan pro αἰάζω.
Δαιδαλείος, vel Δαιδάλειος, t.1,c.899,d. Dicitur pro iiſdem & Δαιδάλιος cum diphthongo: vt apud Heſych.
Δαιδάλεος, t.1,c.899,d.
Δαίδαλμα, ib.e
Δαιδάλεος, ib.c.
Δαιδαλόχειρ, ib.d
Δαιδαλείω, ib.e

Δ

Δαιδίανται, Heſychius affert pro βασανίζονται.
Δαιδίασθαι, eidem eſt ἐλκύσθαι: pro quo ſuprà δαδίασθαι.
Δαίτας μῦθον, idem Heſychius affert pro δίτας ἢ σοφίσματα.
Δαίφρων, apud Heſ. legitur expoſitum δαμώσας.
Δαίω, Heſychius affert pro διαμερίζω, Diſpertiatur. In partes diſſecet: à themate δαίω. VNDE Δαιμός, eidem δαίρεσις, μερισμός, Diuiſio, Partitio. | Eidem Heſ. δαίσσαι, (aor.1 infin. modi ab eodem δαίω) eſt διδάξαι, Docere.
Δαΐζω, t.1,c.901,b. Heſychio δαΐζόμενος eſt non ſolùm κατακοπόμενος, ſed etiam κατακρινόμενος: necnon τῶ γνώμῃ διαιρούμενος. In vulg. lex. verò δαΐζομαι exponitur Inquiro.
Δαίκταμένων, Heſychius affert pro ὠφελίμων αἰρετόντων. Pro quo diuiſim potius ſcribendum δαὶ κταμένων. Legitur tamen apud Suidã quoque in manuſcripto cod.
Δαικταμένοις, αἰσιμωθείσις.
Δαῖμα, & Δαιμοί, vide apud Heſ.
Δαιμεσᾶ, eidem Heſ. eſt ὑπὸ δαίμονος κατέχεται. Vide & t.1, c.899,b.
Δαιμονπᾶ, eodem teſte, Cretenſibus eſt δαιμονίζει.
Δαιμονιακὸς, Dæmoniacus, A dæmone inſpiratus vel afflatus. vt δαιμονιακὸς ὀφθὶς apud Plut. in Pericle.
Δαιμονίζομαι, t.1,c.899,b
Δαιμονίζων, ibid.a. Δαιμονίζειν, Heſychio eſt τὸ δαίμονα ἐπιτίθεσθαι ἢ ἐπιπνεῖσθαι.
Δαιμονικὸς, t.1,c.899,a
Δαιμόνιον, t.1,c.898,f.& 896,d.ob
Δαιμόνιος, t.1,c.897,f. Δαιμονιώδης, t.1,c.899,a
Δαιμονίως, t.1,c.898,c. Δαιμονολάτρης, t.1,c.896,e
Δαιμονομανία, ib. Δαιμονοφόρητος, ib.
Δαιμὼς, Cuius bona in fiſcũ ſeu ærarium regis relata ſunt, Heſychio enim δαιμοὶ ſunt οἱ κατὰ δικαδίαν πρὸς εἰς βασιλέως.
Δαίμων, t.1,c.894,d
Δαιπτᾶσθαι, & Δαιπτῶν, apud Heſ. gemino τ ſcripta ſunt, apud alios ſimplici.
Δαίνον, eidem eſt πυκνόν, καύσιμον. pro quo ſuprà δαεῖον & δαειόν.
Δαίνυμι, t.1,c.900,a. Δαίνυμαι, ib.b
Δαίνυμι, ibid.
Δαίομαι, Diuido, t.1,c.899,f. Δαίομαι, Epulor, ib.g
Δαίος, t.1,c 904,g. Δαΐος, ibid.f
Δαΐσσα, Heſychio eadem cum δαΐσσα: per ſyncopen vel craſin.
Δαίσω, t.1,c.947,a. Δαΐς, t.1,c.900,c
Δαΐς, Tæda, t.1,c 903,c. Δαΐς, Pugna, t.1,c.904,c
Δαίσμων, t.1,c.900,c. In v.l. affertur ETIAM δαῖσσα pro eſui aptum, veſcum: ſed ſine exemplo.
Δαισαλέος, t.1,c.900,e. Δαισαλωγία, ib.
Δαισαλόω, ib.f
Δαίτη, ibid.d. Heſychius non ſolùm δαίτησιν exp. δωρεαῖς, ſed affert etiam δαίτας pro μερισμὸς: quo ſignificatu oxyconos potius dicendum eſſet δαῖτας. At oxytonos δαῖται eidem ſunt λαμπάδες: quæ & δᾳδοῦχοι & δᾷδες.
Δαίτην, t.1,c.900,c. Δαῖτες, t.1,c.903,b
Δαῖτες quoque ab Heſychio affertur pro δωρεαῖς & ὑφεσίαις: pro quo alioqui δαΐς & δαῖτα dicitur.
Δαιτρεύω, t.1,c.901,a. Δαιτῦσι, t.1,c.900,h
Δαιτρόσυνος, t.1,c.901,a
Δαῖτυς, t.1,c.900,g. & t.2,c.416,f.ob.
Δαιτυσίη, t.1,c.901,a. Δαιτυμοδὸς, t.1,c.900,g
Δαιτυμοὺς, ib.f. Δαιτὺς, ib.
Δαίφρων, t.1,c 904,e
Δαίω, Diſco, Doceor, t.1,c.893,d. Δαίω, Diuido, Partior, t.1, c 899,f. Δαίω, Epulum præbeo, ib.g.
Δαίω, Comburo, Incendo, t.1,c.903,a.
Δακαρ. genus quoddam caſiæ ab Arabibus ſic dictæ: pro quo Ruell. habet Darca, apud Dioſcoridem lib.1, cap.11. Probat verò & Hermolaus illud Δάφνα, vtpote quod in antiquis codicibus legatur.
Δακτύλιος, t.1,c.905,f. Δακτὸς, ib.g
Δακνὰ, Heſychio τὰ ἄγχα ἑρπήσεια. videntur tamen potius

ita dici τὰ ἰσόλα ἑρπετά, quæ & δάκια seu δάκετα.
Δακνὶς, eidem est auis species.
Δακνω, t.1, c.905, c. & t.3, c.1117, d.ob.
Δακνώδης, t.1, c.905, f.
Δακρυ, t.1, c.906, e.
Δακρύδιον, t.1, c.907, f.
Δακρυόεις, ib.d.
Δακρυοπιὸς, t.1, c.907, a.
Δακρυπλόω, ib.h.
Δακρυχίω, t.1, c.907, a.
Δακρυώδης, ib.e.
Δακτάω, apud schol. Callimachi legitur, expositum θράξαδαι, δ' ἀκτᾶν, sub finem hymni in Delum. Sed ibi textus habet ὀδ' ἀκτᾶσι, & quidem rectius: σφὶν σφέτερον ὀδ' ἀκτᾶς αἰγιὸν ἑλαῖης.
Δάκτυλα, t.1, c.931, f.
Δακτυλήθρα, t.1, c.932, f.
Δακτυλίδιον, t.1, c.933, a.
Δακτυλιογλυφία, t.1, c.933, d.
Δακτυλιοθήκη, ib.
Δακτυλιωρυχὸς, ib.d.
Δακτυλίπης, ib.
Δακτυλοδεικτίον, t.1, c.932, b
Δακτυλοδείκτης, ib.
Δακτυλοδόχμη, ib.
Δάκτυλον quoque neutro gen. pro δάκτυλος dici putatur, quum in plur. num. reperiatur vsurpatum δάκτυλα, cũ alibi tum in Epigr. δάκτυλα χηρός. sed id est potius metaplasmus poeticus pro δάκτυλοι, vt ζυγὰ pro ζυγοὶ, ταθμὰ pro ταθμοὶ, & similia.
Δάκτυλον ἰδ' ἄγιον, t.1, c.931, g.
Δακτυλωταὶ, t.4, c.458, g
Δακτυλωτὸς, t.1, c.933, a
Δαλάγγαι, Hes. dicit scribit θαλάσσαν, Mare.
Δαλασσεῦαι, eidem est λυμαίνεσθαι, ἀδικεῖσθαι: Doricè pro δηλασεῦαι: itidémque δ' ἀλῆ, quod exp. κακουργῆ, positum pro δηλῆ, à them. δηλέω.
Δαλίδας, idem esse dicit τὰς μεσημβρίας.
Δάλιον, idem exponit δ' ἀλιόν. Aliquanto pòst δ' ἀλίον exp. ἡμίφλεκτον.
Δαλιοχεῖν, idem Ampraciotis esse dicit τὸ παρὰ σωθῆναι: ab aliis verò exponi μοιχεύειν. vt Δαλιοχὸς quoque idẽ exp. μοιχὸς. pro quo infrà Δάϊοχος.
Δαλὸς, t.1, c.904, c.
Δαμάλη, t.2, c.909, g.
Δαμαληφάγος, ib.
Δάμαρ, & Δάμαρς, ibid.
Δαμασίβροτος, t.1, c.908, g.
Δαμασίφρων, ib.
Δαμασήιον, ib.
Δαμασώνιον, ω, τὸ, dicitur à quibusdam herba illa quæ ab aliis ἄλισμα, teste Dioscoride lib.3, cap.169, vbi ἄλισσον quoque & λύρον nominari tradit. Sic Plin. l.25, c.10, Itẽ alisma, quam alii damasoniũ, alii lyron appellant. Apud Hesych. scriptum Δαμασόνιες.
Δαμάτηρ, Doricè pro Δημήτηρ, Ceres: itidémq; Δαμάτειος pro Δημήτειος. At Δαματεῖν, Hesychius esse dicit florem similem narcisso. Idem Δαματείζειν, Cypriis esse scribit τὸ συναγεῖν τὸν Δημητειακὸν καρπὸν, Colligere Cereales fruges.
Δαμάω, t.1, c.908, e
Δάμια, festum apud Tarentinos, teste Hes.
Δαμὶς, t.1, c.908, e. & 909, b
Δαμιοργοὶ, Hesychio αἱ πρίαι. Doricè pro δημιουργοὶ. loco autem ita vocantur à comicis.
Δαμνάω, & Δαμνάομαι, t.1, c.909, a
Δαμνῆ, Hesychio idem quod δ' αμπέλῃ.
Δάμνημι, t.1, c.909, a
Δαμνῆς, Hesychio est δ' αμπέλους, πημονάς.
Δάμνια, eidem sunt θύματα, σφάγια, Victimæ, Pecudes sacrificio destinatæ. Vide & Λάμνιον.
Δαμνὸν, eidem est δ' ετὸν. Δάμνος autem, Tyrrhenis, teste eodem, Equus.
Δάμνω, idem quod δ' αμάζω, vnde & per syncopẽ factum est, teste Etymologo.
Δᾶμος, Doricè pro δῆμος dicitur, Populus, Plebs.

Δαμὼς, itidem Doricè pro δημὼς, Plebeius, Popularis.
Δαμοσχος etiam, pro δημόσχος Doricè dicitur. Sunt autẽ δ' αμόσχοι, siue δημόσχοι, Hesychio οἱ τὸν δῆμον ἔχοντες.
Δαμώματα, eidem sunt καινώματα, δημοσιώματα. Schol. Aristoph. exp. τὰ δημόσια ἀδόμενα, in hoc loco Pacis, ἐκ δὲ χρὴ Χαρίτων δ' αμώματα καλλικόμων τ' ἀοιδὸν πιπτὸν ὑμεῖν, Vulgaria carmina, seu Publice cani solita. Doricè pro δημώματα.
Δαμώσης, δημῶται ἢ οἱ ὅπλων, apud Lacones: si non mentiuntur Hes. exemplaria. nam, nisi fallor, δ' αμωίδης scribendum est. δ' αμώσεις enim essent αἱ δημώσεις seu αἱ δημόσιοι, Publicationes.
Δαὶ, t.1, c.1013, h.
Δαιὰ, vide paulo pòst in Δαιός.
Δαιάη, ης, ἡ, à quibusdam dicitur Laurus Alexandrina, teste Dioscoride lib.3, cap.147. Δαιάη alioqui nomẽ est proprium.
Δαιάη, Hesychio est etiam numulus barbaricus aliquanto plus valens obolo. Eodémq; teste ita dicebatur & ille qui mortuis dabatur, obolus. Sed mẽdosa est ea scriptura, & REPONENDVM Δαιάκη ex Suida, Etymologo & lex. meo vet. Ille enim δ' αιάκιον esse tradit numismatis nomen quod mortuis dabant olim, συγκαθεύσεσθαι ὡς Ἀχερουσίας λίμνης ὀβολὸν φέρον: vt hi quoque, esse nomen barbarici numismatis, paulo plus obolo valentis, quod defunctis in os poneretur vt πλὴν Ἀχερουσίας λίμνης εἰς ἅδου δίχα περιμένοιεν, ipsum darent τῷ πορθμεῖ. Dici autem δ' αιάκιον quasi τοῖς δ' αιαῖς ἐμβαλλόμενον, hoc est τοῖς νεκροῖς δ' αιαοῖς enim δαὶ τὸ δ' αιαὶ, τὸ ξηρὸν, vocari τοὺς νεκροὺς, vtpote ξηροὺς. Hæc Etymologus ex Heraclidis Ponticẽ libro 1. Ex Plutarcho quoque referunt δ' αιάκιον nominari numulũ illũ siue obolum qui Charonti persoluitur pro Stygiæ paludis transmissione. Notandum porro suprà ILLVD Δαιαοὶ pro defunctis: alioqui enim Δαιαοὶ dicuntur οἱ Ἕλληνες à progenitore ipsorum Danao, filio Beli, qui Argis olim regnauit, antiquissima & principe vrbe totius Græciæ. Ab eodem patronymicũ Δαναΐδαι dicuntur Argiui vel cæteri etiam Græci, vtpote nepotes & posteri eius. Itẽ fœm. g. Δαναΐδης, eius filiæ.
Δαίας, Carystii μαιδ' ας vocant, teste Hesych. Quo significatu & δ' αϊς.
Δαιδ' αίνειν, eidem est ἀπιζεῖν, φροντίζειν, μεμνᾶσθαι. pro quo suprà δ' αδ' αίνειν.
Δαιδ' αλίδες, eidem sunt καίχνιες, κριθαί, ἢ ὅπως περφυμένος: Polluci autem, μάζαι μεμαγμέναι περφυμένων κριθῶν, mazæ ex hordeo tosto. Infra Διδαλίδες.
Δαίδαλος, Hes. teste dicitur Erithacus auis.
Δαιεπὸς, t.1, c.910, c
Δαιτίζω, ibid.
Δαίτιος, ib.b.
Δαιτυμὼς, ib.
Δαιτιστὴς, ib.f
Δαὶς, Hes. esse dicit ἀλαὶς: vel δῶρα, χάρας: vel μαῖδα, (quod suprà δ' αΐα seu δάϊη) vel ἰσχὺν, aut δάϊον. Vide & Δαΐς.
Δαιτύλοφα, eidem sunt μακροτράχηλα, ὀκταπαλμίους ἔχοντα τοὺς λόφους: vel ὑψηλοτράχηλα, μετεώρους ἔχοντα τοὺς λόφους.
Δαιτίζω, idem est quod δ' αιτίζω suprà. vnde participium δ' αίτιος in Epigr. & fut. Atticum δ' αιτῶ apud Hesychiũ pro δ' αίσιον.
Δαίτιων, Hesychio δωχοῦν. pro quo suprà cũ diphthõgo δ' αίτιων siue δ' αΐτιον.
Δαΐος, t.1, c.910, a. Δαιὸς autem, significat Aridus, Siccus. vt Etymolog. & Hes. δ' αιὰ exponunt ξηρά: quorum ille deriuat à Dorico δᾶι posito pro δὴ, hoc est δὴ πάλαι χρόνον: vt sint τὰ δᾶι τὸν χρόνον ξηρά: afferens tamẽ & aliud etymon & expositionem, nimirum δ' αιὰ dici τὰ καύσιμα, τὰ εἰς καῦσιν ὠπτισμένα, θύκαυτα, à δ' αίω significante καίω. Affert præterea hoc hemistichium in exemplum, — δᾳὰ τὰ ξυλὰ δ' αιὰ κάδοιμι. Inde superl. δ' αιότατος, Suidæ ξηρότατος.
Δαξιομὸς, Morsus, Rosio, Vellicatio. Apud Suidam in manuscripto etiam codice, ὑπό τινων τινὸς δ' αξιομοῦ τῆς καρδίας, παίοντος ἐπάνθρωπον. Alioqui ὀδ' αξιομὸς dicitur.

Δάϊν, Hesychio πολυχρόνιον, Diutinum, Diuturnum.
Δάϊς, eidem φῶς, φίλος, αὐγή, φλόξ, πῦρ, δᾷς. A Phrygibus autem τὸ λύκον ita vocari ait. Etymologo quoque δᾷς est λαμπάς, ἀφ' οὗ τὸ δαίω, quod est καίω: vt in hoc hemistichio, — δᾶς μετὰ χερσὶν ἔχουσα. vbi correptū a, vt in φάος & χάος. Rursum Hesychio Δάϊς est ἀγρέως: nomen serui, interdū & liberi, in comicis fabulis. vnde proculdubio Dauus Terentianus dictus est.
Δάϊχος, eidem est μειρός: pro quo suprà δᾶλιος.
Δαπανάω, & Δαπαναίομαι, t.1, c.911, a
Δαπάνη, ib.c. Δαπάνημα, ib.c
Δαπανηρός, ib.c. Δαπανηρός, ib.f
Δαπανητός, ib.c
Δάπανος, ibid.d. Apud Hesychium oxytonως Δαπανά, expositum αἰσλωπικά: item τὰ δαπανώμενα.
Δάπεδον, t.1, c.1869, b. Δάπης, t.3, c.1144, d
Δαπίδιον, ib. Δάπις, ib.c
Δάπτης, Hesychio δικαστής. sonat potius Laniator.
Δαπτός, t.1, c.910, h
Δάπτωλος, ου, ὁ, Lacerator, Edax: affertur ex Epigr.
Δάπτω, t.1, c.910, g
Δάρδανος, à Nicandro in Γλώσσαις dicitur ὁ ἄζυμος ἄρτος, teste Athen.l.3. Pro quo infrà δᾶρός.
Δαρδάνει, Hesychio μολύνει, Inquinat, Contaminat.
Δαρδάπτω, t.1, c.911, a
Δαρδῶσαι, Hesychio ῥῖψαι, απαλεῖψαι.
Δαρεικοί, seu Δαρεικοὶ στατῆρες, nummi quidam aurei, à prisco Dario primùm cusi, qui rex fuit Persarum. Valebat autem eiusmodi Daricus stater aureus, viginti drachmas: atque ita quinque Darici vnam faciebant argenti minam, quippe quæ centum drachmis constaret. Suid.
Δαρήσεται, fut.1 pass. à them.aor. δέρω.
Δαρθάνω, t.1, c.911, a. Δαρθῶ, ib.
Δαρία, vide in Δάκαρ suprà.
Δαρὸν, Hesych. exponit μακρὸν χρόνον καὶ ὀψιτελῆ: Doricè pro δηρὸν, Diu. Sed addit, quosdam dicere esse etiã festum quoddam, & ἄρτον τ' ἄζυμον, panem non fermentatum: qui suprà δᾴξαρες.
Δαρὸν, eidem est σαρκάν, κίρνης.
Δαρὸς, Excoriatio: à δέρω. Galen.
Δαρτὸς, οῦ, ὁ, Excoriatus, Pelle nudatus, Cui cutis detracta est. Item, Qui excoriari solet seu pelle nudari. vel, Qui potest pelle exui. Athenæo libro 7, δαρτὰ sunt genera quædam piscium: τὰ δὲ καλούμενα δαρτὰ (inquit) τὰ μὲν ὅλον ὀδὸν ὅσα πραχεῖαν ἔχει τὴν ὀπτὸν τῶν δερμάτων, οὐ λεπίσι, ἀλλ' οὐδ' ἔχουσι αἱ βατίδες καὶ ῥῖναι. Sunt qui Squalorum generi eos annumerent, vtpote qui pelle nudati soleant macerari & condiri sale. Apud medicos sunt etiam δαρτὰ χιτῶνες siue ὑμένες testium. Rufus Ephes. περὶ τῶν διδύμων εἰσὶ χιτῶνες ἱμαντώδεις καὶ δαρτά. Et Cels. libro 7, cap.18, Hæ autem tunicæ conteguntur tenui, neruosa, sine sanguine, alba, quæ ἱμαντώδης à Græcis nominatur. super eam valentior tunica est, quæ interiori vehementer ima parte inhæret: δαρτὸν Græci vocant. Quatuor enim (inquit Gorr.) membranæ testes inuoluunt: quarum prima & intima, ὀστρώδης est: post eam ἱμαντώδης: tertia δαρτὸς, carnosa, erythroide multo valentior: quarta & extima, scrotum est. Vide & Paulum Ægin.l.6, c.61.
Δαρχμὰς pro δραχμὰς dici tradit Hes.
Δαὺς, t.1, c.903, c
Δαυσάτω, Ionicè pro ἐδαύσατο. id est ἐμαίετο: à δαΐζω.
Δαυσθαι, t.1, c.901, f
Δασεῖα, seu Δασεῖα προσῳδία, Accẽtus aspiratus, Aspiratio: apud grammaticos, & Eust. in primis.
Δασεῖς, Densè. vel Aspiratè: apud gramm.
Δασπάζει, Hesychio est ὑποφθίγγεται. quod potius ἁρπάζει dicitur.
Δάσκιλος, Dascillus: piscis apud Aristotelem Histor. animalium lib.8, c.2.
Δάσπις, t.3, c.868, a. Δάσμα, t.1, c.901, b
Δασμοθήτης, ib. Δασμοχάφος, t.1, c.901, h
Δασμολογέω, & Δασμολογέομαι, t.1, c.901, a
Δασμολογία, ib. Δασμολόγος, t.1, c.901, h
Δασμός, ib.g. Δασμοφορέω, t.1, c.902, b
Δασυμέλος, ib. Δάσπις, t.1, c.912, e
Δασπίτιδες, t.1, c.911, a. Δασπίτιδες, ib.
Δασύθριξ, t.1, c.1586, b
Δασύκερως, t.1, c.912, e. & t.1, c.147, a
Δασύμαλλος, t.1, c.912, e
Δασύνω, ibid.g. & t.3, c.416, a.ob.
Δασυπόδιος, t.1, c.912, f
Δασύπους, ib.c. & t.3, c.510, c. & t.1, c.547, a.ob.
Δασυπώγων, t.3, c.641, c. Δασύς, t.1, c.912, c
Δασυσμός, t.3, c.867, h. Δασυσμὸς, t.1, c.912, g
Δασυστερνος, t.3, c.1011, d. Δασύστερνος, t.1, c.912, f
Δασυτειχὲς, t.1 c.1586, g
Δασυφλοιος, Densum, vel hirsutum & asperum habẽs corticem. Castaneæ epitheton apud Nicandrum in Alex. v.269, Κασταιοῦ καρύου δ' ἀσυφλοίοιο κάλυμμα. armatum enim huic nuci echinato calyce vallum est, teste Plinio. Sed annotat schol. scribi etiam χελυφλοίοιο. ἰσάλλαττα φλοιοῦ ἔχοντος.
Δατὶν, pro ζητὶν posita esse testatur Hesych. Bœoticè fortàn ζ verso in δ, η in α. & exempto ι è diphthogo.
Δατέομαι, t.1, c.902, g
Δάτησις, Hesychio διαίρεσις, μερισμὸς, Diuisio, Partitio.
Δατητὸς, t.1, c.902, g
Δατισμὸς, οῦ, ὁ, Datidis imitatio: de dictione plurib' verbis idem repetẽte, & quidem solœcos. prouerbio sumpto à Datide quodam Persa, qui quum satrapa esset in Græcia, Græcéque loqui affectaret, dicebat ἥδομαι καὶ πίνομαι καὶ χαίρομαι: pluribus super eadem re coacervatis synonymis, & barbarè posito χαίρομαι pro χαίρω, ingrato simul sono. Ἦν δ' ὁμωνυμαλλάκτης. Hunc Δατισμὸν Aristophanes Δατίδος μέλος vocat: in Pace, Νῦν δ' ὁπόθ' ἥκει τὸ Δατίδος μέλος, Ὁ διφθόγγως τοι ἅδὶ τῆς μυσιδίας, Ὡς ἥδομαι καὶ πίνομαι καὶ χαίρομαι. Non multum absimile huic Datismo est prouerbium illud, Δύο ἀντὶ ἑνὸς, οἱ δ' ἀπηρεῶσι σκάφας. idem enim ibi poscitur & negatur, sed diuersis verbis, synonymis tamen. vt si tu ἀμίδα ab aliquo peteres, ille se εὐσχήμονα habere negaret.
Δάτις, Hesychio ὁ τρυγητὴς, Vindemia: item vrbis nomen apud Laconas. Δατὶς autem, Varin. affert pro δίκτυα πεπωρωμένα.
Δατὶς, eidem H. est κυοφόλιον, item ῥάμφη λευκόχρως, Coralium, Puppa è cera alba. pro quo suprà δαχὸς. sed hæc Hesychiana scriptura melior.
Δατύσσω, t.1, c.903, a
Δαῦναι, Hesychio ζῆσαι, Zea.
Δαῦγος, eidem est δασὺς, Hirtus, vel Densus. Infrà Δαυλός.
Δαῦσα, eidem Hes. est καμεῖσθαι, Dormire: quod & ἰσσεῖν.
Δαυκαλὶς, Pes gallinaceus.
Δαῦλος, eidem est ὀφαυὸς, Audax: & βοτάνη τις Κρητική. Quã herbam Creticam Theophr. Hist. plantarum lib.9, sub finem cap.15, neutro gen. δαῦλον appellat, Paulus Ægineta masculino, vt & Dioscor. lib.3, cap.83. Δαῦλος, (inquit) ὃν καὶ δαῦκον καλοῦσι. Tria autem eius genera statuit idem Dioscorides, vt & Plin. lib.15, cap.9. vbi certium dauci genus ait simile esse staphylino, & pastinaci erraticam vocari. vt & libro 19, cap.5, de staphylinis siue pastinacis loquens, Est & quartum (inquit) genus ii eadem similitudine pastinacæ, quam nostri Gallicam vocant, Græci verò δαῦκον: cuius genera etiam quatuor fecere. Itidem verò Galen. simpl. medic. libro trad

tradit τὸν δαῦκον à quibuſdã σαφυλῖτην vocari, duo eius ge- A
nera faciens, ἥμερον & ἄγριον. INDE Δαυκίτης οἶνος a-
pud Dioſc. lib. 5, cap. 70, Vinum è dauci radice contuſa
& in muſtũ iniecta, Vinum dauco conditum: quod et-
iã Δαύκινον οἶνον nominari tradunt à Nicãdro: qui alio-
qui δαύκινον appellat τὸν δαῦκον, in Ther. v. 858, Δαύκινον
ῥίζας τε βοτρυώδεος: vocãs tamẽ & δαῦκον, v. 94, καρπὸν τε σὺν
λίᾳ δαύκου. Vbi ſchol. annotat, ſcribi ETIAM Δαύ-
χου, referẽs ex Antigono, δαῦχον ὁμοίως δάφνῃ πικρὰν τῇ).
item eſſe ipſam præditã vi acri & ignea, in nonnullis
verò generibus guſtu etiam dulci. Vbi etiã nota fœm. B
gen. ab eo dici πλὴ δαῦχον.

Δαῦλον, Heſ. exp. δασύ: item ἡμίφλεκτον ξύλον. Etym. quoque
δαῦλον eſſe dicit δασύ, hirtum ſeu hirſutum & hiſpidũ:
afferens hoc ex Æſchylo teſtimoniũ, Δαῦλος δ' ὑπαιθὼν
καὶ γλυπτὸς πυθμὴν. Sed & ipſe exponit etiam ἡμίφλε-
κτον, deriuans à δαίω ſignificante καίω. inde enim fieri
primùm δαυλὸς, deinde προτὸ πῖ, δαυλὸς, quod ſit ὁ καυ-
μένος καὶ δασύς, quoniam τὰ δασέα ταχὺ καίονται. Vbi
etiam nota ab eo non amplius ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ δαῦ, ſed ὀξυνό-
μενον, ſicut δαλός. nam Euſtath. teſte, ex hoc δαλὸς fa- C
ctũ illud δαυλὸς, pleonaſmo Æolico τῆ υ. qui alterum
δαῦλον, ſignificans δασύ, ſcribit ſolitum fuiſſe ΘΕΟΦΡΑΣ-
ΤΟΥ δαῦ, apertè id atteſtante Pauſania, qui ſic ait, Δαῦ-
λον, τὸ δασύ ἡ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ ἐδείκνυτο. Porro à poſteriore
δαυλὸς eſt apud Euripidẽ VERBVM Δαυλίζειν,
ſignificans Titione dedolare, Torre batuere. A prio-
reautem DICTA Δαυλὶς, vrbs quædam Phocidis, ab
aliis nominata Δαύλεια & Δαυλία, teſte Euſtathio, quo-
niam videlicet σύμφυτος fuit & δασεῖα: licet alii à nym-
pha quadam Daulide denominatam velint. Ac à D
Δαυλὶς quidem, ciuis eius vrbis dicitur Δαυλίδιος: à Δαυ-
λία autem, Δαύλιος ſeu Δαυλιάδης, & fœmin. gen. Δαυλιάς.
Et quoniam in hac Daulide τὰ περὶ Φιλομήλαν καὶ Πρόκνην
μυθεύονται γεγονέναι, inde ἡ φιλομήλα ſiue ἡ ἀηδὼν vo-
catur Δαυλιὰς ὄρνις, à Sophocle, ſi memoria me non
fallit: & Δαυλία κορώνη ab Ariſtophane. Vnde & Ouid.
Deflet Threïcium Daulias ales Ityn.

Δαῦχος, vide paulo antè in Δαῦκος.

Δάφνη, ης, ἡ, Laurus. Homerus Odyſſeæ ι, Ὑψηλὸν, δάφνῃσι κα- E
τηρεφές. Heſiodus Theogonia, Καί μοι σκῆπτρον ἔδωκε
δάφνης ἐριθηλέος ὄζον. Athenæus libro 2, δάφνης κλάδοι. Et
libro 4, φύλλα δάφνης: & alibi, στέφανον δάφνης χρυσῆς ἐσαμ-
μένον. Ab Ariſtophane dicitur Πυθικὴ δάφνη: quoniam
Pythio Apollini ſacra eſt. A Latinis quoque poetis
vocatur Laurus Delphica, Apollinea, Phœbea, Gratiſſi-
ma Phœbo: item Fatidica, Venturi præſcia: & à Sta-
tio, — amantes carmina laurus. Vel etiam Πυθικὴ di-
citur ἡ δάφνη, quoniam in Pythicis certaminibus ea
coronari ſolerent victores: vt Delphicam laurum ap- F
pellatam Plinius innuit, quòd ea Delphis victores co-
ronarentur. At δάφνη Ἀλεξάνδρεια, Laurus Alexan-
drina, dicta fuit herba quædam lauro affimilis, quo-
niam Alexander ex ea coronas geſtare ſolebat: de qua
Dioſc. l. 4, c. 147. Δάφνη eſt & loci nomẽ: cuius inco-
la, Δαφναῖος & Δαφνίτης: à quo poſſeſſ. Δαφνιτικός. Steph.

Porro compoſitorum à ſuperiore δάφνη hæc ſeries
eſt. PRIMVM, Δαφνομάντις, Lauri comeſtor. dicun-
tur autem ita vaticinantes, quoniam comeſta lauro nu
men haurire credebantur: vnde & fatidicã eam & ven- G
turi præſciam vocant Latini poetæ, aſſeuerantibus e-
tiam nonnullis, vera ſomnia viſurum qui lauri fron-
des ſub puluillo capiti ſubiectas habuerit. Inde ſanè
& Iuuenalis dixit, — laurúmque momordit. Lyco-
phron initio ſuæ Alexandræ, Ἀλλ' ἄπεπτον χάσει πεμ-
μιγῆ βολὴν, Δαφνηφάγον φοίβαζιν ὀκ λαμῶν ὕπα. SE-
CVNDVM, Δαφνηφόρος, Lauriger, Qui laurum ſeu
coronam è lauro geſtat, Laureatus. Herodianus libro
2, δαφνηφόροι τε καὶ πάντα ὑπηρέμενοι αὖθι πάντ' ἀκμάζον-
τα. Et libro 8, ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο.
Et apud Plutarchum in Pericle, δαφνηφόρος Ἀπόλλων H
quoniam laurum geſtare amat. Rurſum apud Hero-
dianum libro 1, Laurentum ex eo nominatum dicitur
quòd eſſet χωρίον μαλίστης κατέχον δαφνηφόρους ἄλσεσι,
Lauriferis lucis, Nemoribus laurum ferentibus. V-
titur idem Herodianus & VERBO Δαφνηφορέω, vt
libro 3, ὁ δὲ δῆμος αὐτὸ δαφνηφορῶν μετὰ πάσης πομπῆς καὶ
δαφνίδας ὑπεδέξατο, Laurum ferens, Laureatus. Et libro
2, αὐτοὶ δ' ὁπόσοι μόναις ταῖς πομπικαῖς ἑορταῖς δαφνηφορεῖσθαι
πέφυκεν. TERTIVM, Δαφνηχαής, Lauro gau-
dens. vt δαφνηχαὴς Ἀπόλλων in Epigramm. QVAR-
TVM, Δαφνοειδὴς, Lauri ſpeciem gerens, Lauro ſimi-
lis. Plantæ aliquot huius nominis ſunt. Dioſc. enim
lib. 4, c. 148, δαφνοειδὲς appellari ſcribit quod alii χαμαι-
δάφνιον, ἀνάπαλον & πίτυλον nominãt: quòd habeat φύλ-
λα δάφνῃ ὁμοίως, δάκνουσα καὶ πυρωτὰ τὸ σῶμα καὶ φά-
ρυγγα. Vnde Plinius libro 15, cap. vltimo, Id quoque
quod daphnoides vocatur genus, in nominum ambi-
tu eſt. Alii enim Pelaſgum, alii cupetalon, alii ſtepha-
non Alexandri vocant. Et hic frutex eſt ramoſus, craſ-
ſiore ac molliore quàm laurus folio, cuius guſtatu ac-
cenditur os atque guttur, baccis è nigro ruſſis. Idem
libro 23, cap. 8, Daphnoides interpretatur ſylueſtrem
laurũ. Eſt verò & clematis, (inquit idem, lib. 24, cap.
15) Ægyptia cognomine, quæ ab aliis daphnoides, ab
aliis polygonoides vocatur, folio lauri. Eodem teſte,
libro 12, cap. 20, mangones & caſiam quandam daphno C
iden vocant, iſocinnamomon cognominatam: quam
Dioſcor. δαφνίτιν appellat. Theophraſtus & δαφνοει-
δὲς κρούειν memorat, Hiſt. plant. libro 9, cap. 15. quam
nonnulli volunt eſſe τὴν χαμαιδάφνην Dioſcoridem.
quippe cuius fructus croceus ſit: alii laurum Alexan-
drinam. QVINTVM, Δαφνόκομος, Lauricomus, Lauro comans, Laureatus: à Laſcari vſurpatum.
SEXTVM, Δαφνόσμιος, Lauris vmbroſus, Lauris opacus. δάφνας κατάσκιος. Diogenes tragicus apud Athe-
næum libro 14, Δαφνόσκιον κατ' ἄλσος Λύκιον σέβειν.
Septimo loco affertur ET Δαφνοφόρος, Lauriger, Lau-
reatus: cum ADVERBIO Δαφνοφόρως, quod expo-
nitur Cum lauru ſeu laurea. VLTIMVM, Δα-
φνέλαιον, Oleum laurinum, Oleum è lauri baccis ex preſ-
ſum: quod & δάφνινον ἔλαιον dicitur. de quo Dioſcorides
libro 1, cap. 50, & Plinius libro 15, cap. 7: item libro 23,
cap. 4. Meminit δαφνελαίου Nicandri quoque ſchol.

Habet & alia deriuata hoc δάφνη, ſed ſimplicia: quæ
& ipſa ordine alphabetico recenſebo. PRIMVM,
Δαφναῖος, Apollinis eſt epitheton in Epigramm. quo-
niam laurum peramat: vnde & δαφνηχαὴς & δαφνοφό-
ρος, necnon δαφνίτης dicitur: aliis tamen volentibus à
Daphne puella ſic denominatum, quam vnicè amaſſe
perhibetur, & mortuam in cognominem arborem ver
tiſſe. SECVNDVM, Δαφνέος, (pro quo ET
Δαφνῆς dicitur per contractionem) Laureus vel Lauri-
nus. TERTIVM, Δαφνιακὸς, itidem pro Laureus,
ex Epigramm. affertur, cum hoc hemiſtichio, Δαφνια-
κῶν βίκλων. QVARTVM, Δαφνικὸς, ὴ, ὸν, itidem
Laureus. QVINTVM, Δάφνινος, ſignificat & ipſum
Laureus, Laurinus, E lauro cõfectus. vt δάφνινον ἔλαιον,
Oleũ laurinũ, Confectum è baccis lauri: quod & δαφνέ-
λαιον dicitur: Dioſc. l. 1, c. 50. Et δάφνινος οἶνος, Vinum lau
rinũ, apud eundẽ, l. 5, c. 37. Itidẽ δάφνινον φύλλον, foliũ lau-
rinũ ſeu laureũ. Et δαφνίνη βακτηρία: vt in illo prouer
biali apud Suid. dicto, δαφνίνῳ φοᾷ βακτηρίαν: quo vti
ſolebãt qui intũdis ſe appeti ſignificare volebant, quia
laurus ἀλεξίκακος eſſe credebatur. SEXT. Δαφνίς, ίδος,
ἡ, itidem Laurina ſeu Laurea: & peculiariter Laurea ſeu
Laurina bacca, Fructus quẽ laurus fert. Theophr. Hiſt.
pl. l. 1, c. 18, τὸ δ' ὠὸν τοῦτο τὸ σαρκῶδές ἐστι, καθάπερ ἐλαίας καὶ
δαφνίδος. Et Dioſc. l. 1, c. 50, τὸ δὲ δάφνινον ἔλαιον σκυδάζοντας
ἧττον δαφνίδων, ὅπου ὧσι φρονιμῆς, ἐλαιφόρων μᾶλλον ὕδατος. Vn
de Plin. l. 15, c. 7, Fit & è lauro, admiſto druparum oleo
quidámq; è baccis exprimũt tãtùm, alii foliis modò, a-
liqui folio & cortice baccarũ. SEPTIMVM, Δαφίτης,
Apollinis apud Syracuſios cognomentũ, teſte Heſ. de
quo ſuprà ī Δαφναῖος. Alioqui δαφίτης dicitur qui laurũ
ſimilitudine aliqua refert. vt fœm. g. δαφίτης vocatur
plãta quæ alio nomine δάφνη Ἀλεξάνδρεια, teſte Plin. l.
15, c. vlt. quoniã videlicet figurã aliquà laurinæ arboris
præfert. Et Dioſc. l. 1, c. 12, ſcribit caſiã quãdã ab Alexãdri
nis mercatoribꝰ nominari δαφίτιν: quippe δικτυώδη ὀπὸ τῆ
γύσει ἔχουσι σύριγγα μᾶλλον πολλῆς πυρώσεως, vt foliũ & bacca lau-
ri. quamobrẽ & daphnoidem eam appellari à mango-

nibus teſtatur Plinius, iſocinnamomon cognomina- tam. ULTIMUM, Δαφνὰν, ᾶνος, ὁ, Lauretum. hoc eſt Locus conſitus lauris. Δαφνοφόρον χωρίον, δαφνόεν ἄλσος.

Δαφνίας, & Δαφνῖς, vide inter deriuata à Δάφνη.

Δαφνηφάγος, Δαφνηφορέω Δαφνηφόρος, vide inter compoſ.

Δαφνιακὸς, Δαφνιὰς, Δάφνινος, Δαφνὶς, Δαφνίτης, cum fœmin. ſuo Δαφνίτις, vide inter deriuata à Δάφνη, ſuo quoque ordine.

Δαφνοειδὴς, Δαφνοειδὶς, Δαφνόκομος, Δαφνόεις, Δαφνοφόρος, cum aduerbio ſuo Δαφνοφορίως, vide inter compoſita à Δάφνη.

Δαφνὼ, habes vltimo loco inter deriu. à Δάφνη.

Δαφνὼς, SIVE Δαφνίτης, ου, ὁ, Heſychio λίαν φοίνιος. hoc eſt, vel Cædis valde auidus, Cruoris admodum auidus, vel Cruore ex cæde valde conſperſus, Supra modum cruentus ſeu cruentatus. Priore in ſignificatione accipi poteſt apud Homerum Iliad. λ, vbi dicit, Ἀμφὶ σ' ἑταῖροι Τρῶες ἴσαν, ὡς εἴ τε λέοντ' ἀγρωστῆι βοῦς ὄπασεν ἄμφω ἴα φῶτ' ἀπὸ μεσσόθι βιβλαμένοιν. Et apud Heſiodum in Aſp. Δαπτοὶ βλασυροὶ π, δαφνοὶ τ' ἄπλητοι π. Itémq; in Epigr. δαφοινὸς Ἄρης. Poteſt tamen iis locis & poſterior ſignificatio tribui, quæ ſola conuenit huic verſui apud Homerum Il. σ, & Heſ. in Aſp. Εἶμα δ' ἐχ' ἁμὸ' ἄμωτον δαφοινὸν αἵματι φωτῶν. nam quod hic δαφοινὸν αἷμα vocant, alibi βροτὸν appellant & βύρσαν αἱμάσσουσαν, infectum videlicet βρότῳ αἵματι. Sic alibi Homerus δαφοινὸς λέοντος. Exponitur etiam ἐρυθρὸς, Rubeus, Maculis rubris ac veluti ſanguineis diſtinctus. quo modo accipiendum quod Homerus Iliad. β dicit, — δράκων δεινὸς δαφοινός.

Δαφοινίαινα, t. 1, c. 911, h.
Δαφοινιάω, ib. g.
Δαφοινὰς, ib.
Δαφοινίζομαι, ib.
Δαφοινὶς, ib.
Δαὼς, t. 1, c. 893, d
¶ Δι, t. 1, c. 912, h.
Δία, t. 1, c. 913, e.
Δία & Δίαν, ib.
Δία, à Tyrrhenis dicitur ὁ Φόβος, teſte Heſychio. qui exponit etiam δίαμα, φόβοι, Metus, Terrores. Eſt autē hoc posterius δία poſitum pro δίαμα, vt κρία pro κρίαμα, à nom. SINGVL. Δίας: à quo eſt & gen. δίαος, quem idem Heſych. ex Sophoclis Acidalio affert pro δίους.

Δίαμαι Ionicè pro δίδυμαι: ititémque δίαμαι pro ἰδίδαμαι, à themate δίω, abiecto ſimul augmento. Etym. Memin. Heſychius quoque huius δίαμαι, ſed aliter atque Etymologus exponens, nimirum φαίνεται, δοκεῖ: aſſerens ἰδιάμην quoque pro ἐδεισάμην, ἐδεδιξάμην. Atque ita ſanè accipiendum eſt in hoc hemiſtichio apud Etymologum, — φοβοῦ δὲ μοι αἰσυλίου δίαται ἦτορ, id eſt ἐδείκται.

Δίζυιος, pro δίδυιος vel διχόθυμος, vt δρήμυιος, teſte eodem Etymol.

Δίδακα, t. 1, c. 893, e.
Διδακηφόρος, ib.
Διδαλέαται, t. 1, c. 899, f
Διδάλεος, Heſych. exp. δέσμαι. Faſciculos.
Διδάλλεται, Heſych. exp. περιφλέγεται, Ambuſtum. quod participat à δάλλω, ſignificante Vro, Accendo, ita deriuari poteſt vt κικαυδόων à κάω.

Διδάσκαται, Ionicè pro δίδυται: à them. δίω, Ligo.
Διδάσκω, t. 1, c. 910, g.
Διδάσκων, ib.
Διδάσκω, t. 1, c. 911, b
Διδάσκω, ib.
Διδάσκω, ib.

Δίδημα, pro δίδεσμα: à them. δίω, Vincio, Ligo.
Διδήν, t. 1, c. 903, a
Διδήμενα, Heſychio διδεμένοις aut καταδεδεμένοις ἦσαν: Ionicè pro διδημενοῖσιν ἦσαν, à them. δημαίζω, idē ſignificante quod δεσμαίζω.

Δίδια, t. 1, c. 919, c. & 910, a
Διδίθι, imperat. ex præt. med. δίδια, metaplaſmum habēs pro δίδισο: à them. δίω ſignificante φοβέομαι. Plut. Cæſ. Τάλλα, ᾗ δίδιθι μηδὲν, aude, nec quidquam metue. At
Δίδιμον & Δίδυμα, vide in Anomalis.
Διδίσκομαι, Terreo ſeu Territo. Heſychius enim δίδισκεν exponit ἐφόβει: vel potius ἐξεφόβει: vt δίδισκεν quoque Euſtathius exponit ἐξεφόβει, Exterrebat. Alioqui δίδιακόμην, ſiue δίδισκόμην, (metri gratia inſerto ι) eſt δεξιούμην, φιλοφρονοῦμαι, Humaniter excipere. vt apud Homerum Odyſſ. σ, Καὶ δίπτυχα χρυσοῦ δίδισκεν, φάναί τ' ἔπεα πτερόεντα προσηνέα, Χαῖρε πάπαξ ὦ ξεῖνε. Aliquando verò ſignificat non tantùm Humaniter excipere, verùm etiā Humaniter præbere, Benevolo animo porrigere. vt Heſychius quoque δίδιακεν exponit δίδωκεν. Homerus Od. υ, Η. καὶ δέκτρῳ δίδισκεν χεῖρ' ἐπιδέξια, Καί μιν φωνήσας ἔπος ἀπτερὸν ἐφθέγξατο, Χαῖρε πάπαξ ὦ ξεῖνε. Et omiſſo datiuo δίπτυχα vel χεῖρε. vt Odyſſeæ γ, — ὃ δ' οἶνον ἐπὶ χρυσῷ Χρυσείῳ ἐδίπται, δεξιτερὸν δὲ προσηνὲς ἐδίσκετο. Et Odyſſ. φ, Οἶνον ἔχων ἐπὶ χρυσείῳ μελίφρονα δέκτορι Χρυσῷ ἐδίπται, ἄφενος καὶ κειμήλιον· Στῆ δ' ἵππων ἐφεπαρθείς, δίδισκε μὲν ἡνία δεξιτερὸν δὲ προσηνὲς ἐδίσκετο. Idem poeta δίπτυχα δὲ quoque & δίχεσθαι hoc dicit. Iliad. ο, Παίης αἰνίξαο καὶ ἀπτερὸς ἔπλεο μῦθος. Iliad. ι, Τοὺς ἀμφὶ ἄνακτα χρυσόπτερον κικλήσκουσ' ἐπὶ δαῖτα· θεὸν δέ τε δαῖτα γεραίρει. Itidémq; Il. λ, δὶς χρυσείοις δισσοὺς ἐπὶ δίπτυχα βάλλων. Et alibi quidam δίδιακτ' Ἀχαιῶν. pro ἐδίδισκον, hoc eſt, ἐφιλοφρονοῦντο· ἀπὸ τῆς δεξιᾶς δίδους τὸ ποτήριον, inquit idem Athenæus ibidem, afferens hos duos locos ad probandum τὸ δίδισκον ἐφιλοφρονοῦντο ἀλλήλους.

Διδίσκομαι, ſiue Δεδίδομαι, t. 1, c. 910, g
Διδόμεναι, Ionicè pro ἰδίδοντο, vt docui inter Anomala. Homerus Iliad. γ, Ἦ ῥά νύ τοι πολλὰ διδόμεναι κέαται χαμάδις. id eſt ὑποπεπτωκυῖαι τοι, Subiectæ tibi ſunt, Tibi parent. Porrò διδόμενος, vt Heſychius quoque annotauit, eſt non ſolùm κρατούμενος & ὑποπιπτόμενος, ſed etiam οἰκοδεμῶν. Illius ſignificationis hæc exempla ſunt: Odyſſeæ ξ. Λίθῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένος, domitum ſeu enectum. Odyſſeæ ο, — δεδμημένος ὕπνῳ, Somno domitus ſeu correptus. Et alibi δεδμένος γε καὶ ἐδομένος ſenio. Huius autem, apud eúdem poetam hoc exemplum legitur, ἰθὺ τοῦ δόμου δέδμητο, extructus ſeu ædificatus erat. Verùm referitur hoc poſterius ad δέμω, prius ad δάμνω ſeu δαμάω.

Δίδυμα & Δίδυμαι, t. 1, c. 909, c
Δίδυμαι. Viſus vel decretus ſum: à δοκέω, quod vide.
Διδύκα, t. 1, c. 919, c
Διδύκω, Suidæ οἰκοδομοῦμαι, vt Οἰκίον δῶμ' ἐδίδυκε. Ita & manuſcriptus eius codex: videtur tamen ſcribendum potius δίδυμοι.

Διδυκηδόμος, idem quod δομῶν ſeu δομέων, hoc eſt ὀλιγοῦχος, οἰκήτωρ, vel etiam οἰκοδόμος, Obſeruans, Intidians, Excipiens. Heſiodus Aſpide, Ἦτοι δ' αἰὲν ἀνὴρ ἀνιδὲ δίδυκε δόμους. Apollon. Rhod. Argon. libro 2, Ἀμφὶς ὑπαὶ δίδυκε δόμους. Deriuant nonnulli à δοκέω. ſed à δοκέω deduci queat, vnde compoſ. φοβέδυκος. Vide & t. 1, c. 1038, b.

Δίδυμα, t. 1, c. 944, d.
Διδυμάων, ib.
Διδυμάμπακα, t. 1, c. 1049 e.
Δίδυμα, ib.
Διείλαν, vide infrà in Δείλας.
Διεκὸς Suidæ ὁ δοκὸς.
Διέλου, t. 1, c. 1182, c
Δίεμα, t. 1, c. 916, d. Apud Suid. οἷς γαλῶν, ᾧ δοκεῖ, ὁ δίεμα τῆς νύμφης ὁ δῆτα μου σφόδρα.
Δίεσθ', t. 1, c. 913, f
Δίεσθαι, t. 1, c. 916, d.
¶ Δίεσθαι, eſt etiam Indigentia, Egeſtas. Harpocr. enim tradit Antiphontem Ἀληθείας l. 1, δίεσθαι poſuiſſe pro ἐνδείας.
Δίεσσι, t. 1, c. 913, h. & 914, a.
Διεσσὶ, t. 1, c. 916 d
Δίῃσι, t. 1, c. 913, f.
¶ Interdum δίῃ eſt à δίω pro δίομαι ſeu δέομαι. vt apud Ariſtophanem, ἐπίσω τὼ χεῖρ' δίῃ, retro manus liga.

Δεία, Heſychio eſt ἔνδεια, Inopia, Egeſtas, Penuria, Indigentia.
Διείδω, idem affert pro ἰδέσθαι. quod ab eadem eſſe videtur origine à qua δίεται ſuprà.
Δεῖγμα, t. 1, c. 926, b
Δειγματίζω, Oſtendo in exemplum: vel Traduco aut Incrimino. Paulus in epiſt. ad Colo. ſſ. cap. 2, ἀπεδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτὰς ἐν αὐτῷ. Idem & ἐξειγματίζω dicitur. Vide & t. 2, c. 931, a.
Δείδεκτο, Ionico ſeu poetico pleonaſmo τὸ pro δίδεκτο.
ITEM Δειδέχατο, Ionicè itidem & poeticè pro δέδε-

χμένου ἦσαν, seu ἐδίχθη & ἐδιξοῦσθαι. quorum exemplа habes in Δεδίσκομαι paulo suprà.

Δειδήμονες, Hesychio φοβεροὶ, δεινοὶ, ἀλαζόνες, αἰσχυντηροὶ, Meticulosi, Timidi, Religiosi, Verecundi. Vide t.1, c.920,f.

Δείδια, t.1,c.919,c

Δειδία, t.1,c.920,g. Vide & Etymol.

Δειδίζω, & Δειδίζομαι, ibid. Hesychius quoque δειδίζωξ exp. φοβεῖσθαι.

Δείδιθι, poetica epenthesi τοῦ ι, metri gratia pro δείδι: itidémque δείδιμεν pro δείδιμεν. Apollon.in Arg.βασιλῆος ἐφετμῇσι Μίνωϊ δείδιθι, Time, Metue. Homerus Il.ζ, Οὐδὲ Ἀχιλῆϊ πω δεῖδι γ' ἐϊδείδιμεν, Ita formidamus, Ita timemus. Porro sunt qui hæc à themate δείδιμι deriuent, idem significante quod δείδω, Metuo, Timeo, Formido.alii volunt esse præteriti medii, ac illud quidem μεταπλασμῷ ex δείδι, hoc verò συγκοπῇ ex δεδίαμεν: qua de re & in anomalis.

Δειδίσκομαι, t.1,c.920,g. Vide & Δεδίσκομαι paulo suprà. Actiuũ Δειδίσκω Suidas exponit δεικνύω, Ostendo, Monstro.

Δειδίσσομαι, vel Δειδίττομαι, t.1,c.920, h. Hesych. δειδίσσεται exponit etiam ἐδίξωσεν: quo significatu & δειδίσσεται dicitur, vt docui in Δειδίσκομαι paulo antè. Act. Δειδίσσω, Suid.exp.ἐκφοβῶ, Terreo, Exterreo.

Δειδιώς, t.1,c.919,c. Δείδω, ib.

Δειελιῆσαι, & Δειελινὸς, vide in sequ.Δείελος.

Δειλαίτης, Fraudulentus, Maleficus. Varin.δειλαίτῃσι affert pro δόλιοι, κακοῦργοι, & πανοῦργοι διηρχόμενοι.

Δείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pomeridianus, & quidem in vesperam vergens, Vespertinus. vt δείελος ὤκη apud Apollonium Rhod.pro ἑσπερινή, Vespertina. Itidémque apud Homerum sub finem Odysseæ ρ, subulcus sumpto cibo, Βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ὄνας, λίπε δ' ἑσπερίη μέλαθρον: quoniam ἤδη ἐπήλυθε δείελος ἦμαρ, serum diei. Aliquando δεῖλος seu δείελος absolutè ponuntur pro ἑσπέρα, seu ἡ ὀψὲ τῆς καταστάσεως τοῦ ἡλίου. vt apud Homerum Iliad.φ,— εἰσόκεν ἔλθῃ Δείλος ὀψὲ δύων. id est ἑσπέρα seu δείλη ὀψία. (nam ab hoc δείλη fieri volunt δείλος, pleonasmo τοῦ ι, vt ἑσπέρος ab ἑσπέρα) Sic Apollon.Rhod.dicit ὑπὸ δείελον, Sub vesperam. Δείελον dicitur etiam τὸ δείλιον seu δειλινὸν βρῶμα, Merenda vel Cœna. Callimach. Δείελον αἰπόλιον, ἄγριοι δὲ χεῖρες ἀπ' ἔργου. Etymolog. ETIAM Δείελη pro Δείλη dici tradit, NEC NON Δοίλη: quod postremum proximè ad etymon accedit. nam δοίλη dicta putatur παρὰ τὸ δεδεῖν καὶ ἐλλείπειν τὴν ἴλην siue εἴλην, quasi δείλη, nam à meridie αἰμοδοτέρα γίνεται ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης, quæ ἴλη seu εἴλη nominatur. Porro ab hoc Δείελη, siue Δείλος, DERIV. Δειελινὸς siue Δειλινὸς, (hoc enim modo apud Etymol.& Eustath.scriptum est,illo, in lexico meo veteri) vt δείλινος siue δειλινὸς à δείλη: significans idem quod adiectiuum δείελος, Vespertinus. vt in hoc apud Etymologum versu, Apollonii puto, Δειελὴ δὲ κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο, sole in vespertinam inclinante caliginem. INDE ET Δειελίσσω est, significans μεσημβριάσαι, Meridiari. Apud Homerum enim sub finem Odysseæ ρ, δειελίσσας veteres grammatici exponunt πρὸ δείλης ἢ περὶ πρὸ ἑσπέρας δεῖπνον ἀριστήσας, seu πρὸ δείλης ὥρας ἄριστον προσφάγμενος: reprehendentes eos qui exponendum censebant βρωματοπαλῶν πρὸ δειλινῆς περιόδου, vt Athenæus quoque libro 5, dicit ridiculos esse eos qui veteres quater in die sumpsisse cibum putent quòd Homerus dicat, σὺ δ' ἔρχεο δειελίσσας. nec enim eos animaduertere quòd dicat, τὸν δείλινον δόρπον εἰσάσας χρόνον. Veruntamen siue quater, siue ter, siue bis etiam tantùm cibum sumpserint veteres, nihil impedit illud δειελίσσας eo in loco interpretari Cœnatus, τὸ δειλινὸν βοσκῆμα λαβών, Vespertino cibo sumpto. Nam quum Eumæus subulcus Telemacho dixisset sese abire custoditum porcos, rogasséque vt & domus & sui ipsius curam gereret ne quid damni accipiat à procis, respondet Telemachus, Ἔστιν οὕτως ἀτάρ, σὺ δ' ἔρχεο δειελίσσας, Fiet ita pater, tu autem abi sumpta cœna. Et subulcus hoc accepto responso αὖτις ἄρ' ἤιεν ἰὼν ἐύεργον ὅππι δόμοιο· Πλησίμβροτος δ' ἄρα δυσὶν ἑδώκεν ἤδη πᾶσιν, Βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ὄνας, λίπε δ' ἑσπερίη μέλαθρον, ἤδη γὰρ καὶ ἐπήλυθε δείελος ἦμαρ. Quibus ex verbis satis liquet, eum, vt à Telemacho iussus fuerat, prius δειελίσσαι, id est ὑπὸ πρὸ δειελινοῦ ὥρας πλησάσθαι συμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, cœnasse: deinde ad porcos se cõtulisse relicta domo, quoniam vespertinum diei tempus aduenerat. Atque adeo idem Athenæus libro 1, hoc hemistichium attulerat vt probaret quarti etiam, hoc est τοῦ δειλινοῦ, pastus mentionẽ ab Homero fieri. Vide & t.1,c.1181,a.d.

Δειλαιάομαι, t.1,c.959,g. Vide & in Δεδίσκομαι paulo suprà.

Δειλαλιστὴς, t.1,c.931,d. Eustathius habet Δειλαλιστὴς: Plutarchus δειλολίκτας in Apophthegm.Laconicis, & in Agesilao. Ibi enim Agesilaus Callippidæ τῷ πρὸ πραγωδοποιῶν ὑποκριτῇ insolentius se ingerenti in comitatum ipsius, & interroganti an se non nouisset, respõdet, Ἀλλ' οὐ τύ γ' ἐσὶ Καλλιππίδης ὁ διαπλίκτης; Vbi & Plutarchus subiungit, ita à Lacedæmoniis vocari ζωὸς μίμους.

Δειλαλοὶ, t.1,c.931,d

Δειλὸς, Hesychio & Etymologo λαμφοὶ, σκιφαιὸς. Sed hic addit, scribi etiam δῦλος.

Δειλολίκτας, vide in Δειλαλιστὴς.

Δειλολιστὴς, t.1,c.931,d. Δειλολοὶ, ib.

Δείλυν, vide inter Anomala.

Δείλυσμαι, t.1,c.916,a

Δείλυμι, vel Δειλύω, t.1,c.915,h

Δεικτὸν, Demonstrandum, Ostendendum.

Δεικτέον, t.1,c.916,c

Δείκτης, ib.d. Δεικτικὸς, ib.e

Δεικτικῶς, ib.

Δειλαίω, siue Δειλαίομαι, Timeo, Timidè ago.v.lex. At Hesych.δειλαίῃς exp.κλιφθῇς, πτοηθῇς.

Δείλαιος, t.1,c.911,h

Δειλακρίων, ib.f. Δείλακρος, ib.

Δειλανδρία, ib.g. Δειλανδρία, ib.

Δειλάσω, t.1,c.913,d. Δείλη, t.1,c.1181,c

Δείληθι, t.1,c.913,d. Δειλήμων, ib.a

Δείλης, t.1,c.1181,g

Δειλία, t.1,c.923,a. Δειλιάζω, ibid.d

Δειλιαίνω, ib. Δειλιάσω, ib.c

Δειλιάω, ib.b. Δειλινὸς, t.1,c.1181,g

Δειλοπατήσας, apud Hesych.legitur, expositum ἐκπατήσας, ἐκφοβήσας. pro quo Varin.habet Δειλοκαμπήσας: & rectius. vt sit ὁ ὡς ἐκεῖ κόμπος δειλαίας, Sua iactantia metum incutiens.

Δείλομαι, t.1,c.1181,h

Δειλομαὶ, t.1,c.923,a. Δειλὸς, t.1,c.922,b

Δειλότης, ητος, ἡ, Timiditas, Pauor.idem quod δειλία.

Δεῖμα, t.1,c.919,f

Δειμαίνω, t.1,c.910,a.& 923,a. Δειμαίνομαι, t.1,c.923,a

Δειμαλέος, t.1,c.919,g

Δειμάομαι, t.1,c.910,c. At Δαμᾶν, in vulg.lex.ex Herodoto affertur pro Ædificare, οἰκοδομεῖν: dicitúrque inde esse δείμασα, Extruxi, Ædificaui. Alioqui δειμάσσα, est participium fœminini gen.ex masculino δείμας: quæ ambo sunt ex ὤδιμα, aoristos actiuo verbi δίμω: cuius aoristi tertia persona δῖμεν est apud Apollonium: & media voce δίμασθαι in Epigrammatis. cuius participium δειμάμενος, Qui ædificauit seu extruxit.

Δείμας, t.1,c.940,c

Δείμασθαι, ib.d. Δειμαστὴς, t.1,c.919,h

Δειμαίνω, t.1,c.910,b. Δειμαστώδης, t.1,c.919,h

Δειμαίω, t.1,c.940,h. Δεῖμα, ib.c

Δειμαλὸς, t.1,c.919,g. Δειμαλὸς, ib.h

Δεῖν, t.1,c.913,f. & 915,f. Δεῖνα, t.1,c.933,c

Δειναίζω, t.1,c.915,h

Δεῖναι, Hesychio αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαὶ, Aquarum vortices. quæ & sine diphthongo δίναι. Sic verò ET Δεῖνα affert pro συστροφὴ, Conuersio. VNDE Δεινὸν, eidem σκεπτικὸν, φοβερὸν, Vorticosa, Terribilia. qua

posteriore,expositione à δίνος quoque hanc vocẽ deriuari posse indicat. Inde & VERBVM Δινεύειν,quòd idem non solùm exponit κυκλεύειν, In orbem torquere,Circumagere,sed etiam βουλιώδεσι κακοῖ,Machinari animo. Dicitur inde ET Δινεῖσθαι, Circumagi,In orbem gyro: VNDE Δίνησις,quod idem Hesych.exponit φορὰ περιφερὴς,item generalius κίνησις,Cõuersionem, Motum. Dicitur verò ET Δῖνος pro δίνη,vt δίνος pro δίνη. cuius idem Hes.meminit, exponens δίνησις & κίνησις,addens,esse etiam poculi genus & saltationem:quum paulo antè δῖναι esse dixisset τὰ σκευάσματα τὰ τροχούμενα,turbinem seu vorticem. At δῖνος quod idem esse dicit δίνος ἄξιος,potius oxytonως scribi & pronuntiari debet: licet idem rursum hoc oxytonon δινὸς exp.etiam ἱστρομμάτης,πανοῦργος:innuens esse ἀπὸ τῆς δίνης, vt τρόφις ἀπὸ τῆ τρέφειν. A superiore δίνος significante τὸν δίνον siue δῖνον,est VERBVM Δινεῖν,Contorqueo,In orbem circumago.idem quod δινεύειν siue δονεῖν. VNDE Δίνησις, quod ab Hesychio exponitur συστροφὴ,Conuersio:à Suida σκότωσις, Oculorum caligo cum vertigine capitis, quæ & σκοτοδινία dicitur. ITEM Δινωτὸς,οῦ,ὁ, Tornatus. Hes. δινωτὸ exp.πανικλεμβίου ἐν κύκλῳ,πυροδρομβίου: afferens & δινωτὸς pro κυκλοτερὲς,πανικλεμβίος. Sed hæc,vti suprà dixi, sine diphthongo etiam per ι solùm scribuntur,vt suo loco videbis.

Δίναξ,Budæus vsurpauit pro δινὸς ἄκρως,Summoperte acutus.

Δινεύω, Δινέω, Δίνη, Δινήεις, Δίνημα, vide paulo antè in Δίνημι.

Δινιαί,t.1,c.1021,a. Hesychio verò Δινιάδες sunt species virilium calceamentorum.

Δινολογέω,t.1,c.915,b.

Δινολογία,ibid. & t.2,c.631,f

Δινομαχία,t.1,c.915,c. & t.2,c.631,e

Δινοπαθέω, t.1,c.915,c. & t.3,c.71,c

Δινοπαθέω,ibid.

Δινοπαθής, t.1,c.915,c. & t.3,c.71,b

Δινοπετέω, t.1,c.915,d

Δινοφορεσκωπία,ibid. & t.1,c.1404,f

Δινὸς, t.1,c.913,d

Δῖνος,t.1,c.1021,f. Vide & in Δῖναι paulo antè.

Δινόπας,t.1,c.915,a. Δινόπορος, ib.

Δινόπις,ib.e

Δινοῦν, ibid.g. Hesychius δινοῦσι exponit φοβερόδοκον. At δινουμβίλιον,quod Suidas exponit πανουμβίλιον,in hoc loco,Δινουμβίλιον ὑπὸ βουῶν εἰμὶν ἐφύλαττον ἕλκια,ad δέντριον potius referendum est: si tamen ea scriptura mendosa non est. nam corripienda videtur secunda huius participii syllaba vt fiat hexameter.

Δινωπὸς,t.1,c.915,d. Δινωτὸς,ib.

Δίνωσις,ib.g. Vide & in Δῖναι paulo suprà.

Δινωπὸς,ib.h

Δινωτὸς, vide paulo suprà in Δῖναι

Δινωτὸ, t.1,c.915,d

Δίξις,t.1,c.916,d. & t.2,c.1484,b.ob.

Δεῖξω,t.1,c.915,h. Δῖος, t.1,c.922,c

Δεπνάεσσα,t.1,c.936,b. Δεπνὰς,ib.a

Διπνέω, ib.b

Δειπνίστρια,Hesych.exp.δειπνοφόρος,Cœnifera.

Δείπνημι,t.1,c.936,c. Δειπνητὸς,ib.e

Δειπνητὸς,ib. Δειπνητὸς, ib.d

Δειπνητὸς, & Δείπνητος,ibid.e

Δειπνίας,ib.a. Δειπνίδιον,ib.b

Δειπνίζω,ib.g. Δειπνοκλήτωρ, t.1,c.934,c

Δειπνολογία,ib.d. Δειπνολόχος, ib.c

Δειπνολόχος,ib.d. Δειπνολόχος, ib.

Δειπνομανὴς,ib. Δεῖπνον, ib.a

Δειπνοποιέω, & Δειπνοποιέομαι, ib.e

Δειπνοποιὸς,ib. Δειπνοσοφιστὴς,ib.f

Δειπνοσοφία, t.1,c.936,a. Δειπνοτόκος,ib.b

Δειπνοφορεία,t.1,c.934,g. Δειπνοφόρος,ib.f

Δίσεα,t.1,c.948,b

Δισεύω,Hesychio κλέπτω,furari.

Δισεὺς, t.1,c.948,h

Δισεχθὴς,Collo onerosus. ὁ τῷ διπλῷ αἰχμῶντι,Suidæ in hoc loco,δισεχθὴς ὑβρίζων ἄμμα πεπωκώς.

Δισηὴ, t.1,c.948,a

Δισελὰν,Laconibus est κωμῳδεῖσθαι, Conuitiari,Probris seu conuitiis proscindere: ET Δισῆνες,iisdem κωμῳδοὶ,Cõuitiatores. Hesych.

Δισεῖται,ab Eleis dicuntur οἱ σφενδόναι, Passeres, vt refert Athen.l.9,ex Nicandri Colophonii Γλωσσῶν lib.3.

Δισπιτύλλιος, t.1,c.948,b. Δισπιτδὴν,ib.c

Δισπὸς,ib.g. Δισπιτμίαν,ib.c

Δισσα,Suidæ ὑγρασία καὶ κόπρος;Humor & Stercus: VNDE Δισσαλὲς, eidẽ est κοπρῶδες, Stercorosus seu Stercoreus. Apud Eustathium gemino σ scriptum δίσσα, qui itidem exponit ὑγρασία,deriuans à δίω. In lexico meo veteri habetur vtraque scriptura,& simplici nimirum & duplici σ, simplici videlicet superposito duplici. Etymologo est non solùm ὑγρασία, verùm etiam ὑγρώδης καὶ βοτανώδης τόπος:itemque δυσωδία:ipsumque deriuat non à δίω solùm, sed etiam à δῖος: vt δῖος fiat ἀπὸ δυσωδίας διὰ φωνήεντος. Vbi nota etiam per ι scribi.

Δισσαλμαινία,t.1,c.910,c. Δισσάλμων, ib.e

Δισσάλμων, ib. Δισσὰς,t.1,c.911,b

Δίσσης,ω,ὁ,in vulg.l.ex Poll.affertur pro Timidus & Metuendus. sed apud eum scribendum esse δὶ ἴσσης, docui in Ἴσσης.

Δισσάω,ᾶ,idẽ q̃ δισσάω,Quæro,Inuestigo. Hes.δισσᾶν exp. ζητῆσαι δίκῃ τὸ φανερόν: qui & δισσήσασθαι affert pro ψηλαφήσασθαι. Apud eum legitur & δισσήμενος, ψηλαφῶσας. sed id suspectam habet scripturam.

Δισσάω, Δισσεύω, Δίσσημα, Δισσήεις, Δίσσησις, vide paulo antè in Δίσσα.

Δισσὸς,t.1,c.936,g. Δισσαίως,t.1,c.778,e

Δισσαγορία,t.1,c.841,c

Δισσαγράμματος, Decem literis constans. Athen.l.10,τὸ πεδὸν ἰκασὶς ὅτι δισσαγράμματος.

Δισσάρχης, SIVE Δισσάρχος,ω,ὁ, Decem militibus præfectus, Decurio. Xenoph. Pædiæ 8, οἱ χίλιοι καὶ δισσάρχαι ἦλθ', δισσάδων ὅπλα μίλοντα· λοχαγοὶ δὲ, δισσάρχων· χιλίαρχοι δ'. λοχαγῶν· μισθοφόροι δὲ, χιλιάρχων. Et Pædiæ 4. οἷς δὲ δισσάρχῃ τῇ δισσάδι ἕκαστον ἐφεστήκειν. VNDE Δισσαρχία,ας,ἡ, eiusmodi præfectura dicitur. Alioqui δισσαρχία est etiam Decemuiratus,hoc est Decem virûm collegium & potestas. Plutarchus Problem.Rom. διὰ τῆς δισσαρχίας αἱρεθέντας, A decemuiris qui consulari potestate erant,seu Per tribunos consulari potestate. Isocr.Panathemico, διὰ τὴν μὲν ἀκρόπολιν, ὀλιγαρχίας ἡμιθέους, πλουσίους καὶ μίαν ἡμέραν τὸν μέγιστον πλοῦτον ὄντας, ἐξ ἧς δισσαρχίας ἢ τῆς δυναστείας τῆς Λακεδαιμονίων. Sed ibi quidam codices habent δικαρχίαν. Non malè, nam & apud Dionysium Halicarnass. passim legimus δικαρχία pro Decemuiratus. vt libro 10 Rom.antiqu. εἰ δ' ἐκεῖνο δῆλον ἐποίησεν ἡ Ῥωμαίων πόλις ὑπὸ τῆς δικαρχίας ὀλιγοχρονίσασα. Idem tamen & δικαδάρχους vocat decemuiros, & δικαρχίας. vt sub finem eiusdem libri, οἷς τὰ σφέτερα ὑπὸ τοῖς δικαδάρχοις αἰσχρὰ ἦν. Item VERBVM Δικαδαρχῶν,Decurionem vel decemuirum esse: apud Hesych.

Δικαδέλτης νόμος, Lex decem tabularum. Ex Dionysio Halicarnasseo.

Δικαδικὸς, Decurialis. Ex Xenoph.

Δικαδιστὴς ἀριθμὸς, Denarius numerus.Greg.Naz.

Δικαδοῦχος,idem qui δικαδάρχης, Decemuir. Harpocration enim,& ex eo Suidas, tradit decemuiros post triginta Athenis imperium tenuisse, quorum vnumquemque nominatum fuisse δικαδοῦχον. Autorem citat Lysiam in orat. περὶ τῆ Διονυσίου κλήρου.

Δικαδύω,t.1,c.937,a. Δικαίδιος, t.1,c.1003,f

Δικαιὰ,t.1,c.937,a. Δικαιπόλια,ib.

Δικαίπορος,t.1,c.1195,d

Δικαιτὴς,t.1,c.937,a.& 1191,c. Δικαιτία,t.1,c.1193,c

Δικαίζω,t.1,c 937,g.& 959,g. Δικαῖος,t.1,c.937,b

Δικαιοχίαν,t.4,c.1522,b

Δικαιωμία, Decumanus fluctus,id est magnus vt βαιμία.

Δικαλιστὴς, Qui decẽ librarum est.Item,Qui decẽ obolorum. Nã,vt Aristot.refert in Himeræorũ politia,Siculi

τὸν ὀβολὸν vocant λίτραν: & τὸν Κορίνθιον πεντῆρα appellãt δεκάλιτρον, quoniam δέκα ὀβολοὺς δύναται. Vnde Sophron, ὁ μισθὸς δεκάλιτρος, merces eſt decem oboli. Poll. lib.4, c.14, & lib.9.

Δεκάλογος, t.2,c.632,f.

Δεκάμιλλος, t.2,c.916,d

Δεκαμοῖρος, ᾱ, ὁ, Qui decem minarum eſt: pro quo ET Δεκάμνους dicitur, vt παλμὸς δεκάμνους apud Euſtath. Δεκαμνᾶον autem, ſubſtantiuè pro δέκα μνᾶι, Decem minæ. vt Suid. accipit hoc in loco, ὁ ἡνίοχον ἀπὸ ἑξήκοντα ὁ βασιλεὺς ἑκάστης ἡμέρας δεκαμνᾶον· ὡς ἤδη τινες ἠγεμονίας πεντακοσίους, μυριάδον.

Δεκαπᾶσθαι, Humaniter excipere, Amplecti. δεξιοῦσθαι. Heſych. enim δεκαπᾶται exp. ἀσπάζεται. Suprà δεκαπᾶσθαι, poetica epẽtheſi τοῦ δ. dicitur enim πᾶσθαι τὸ δέχεσθαι, quod Ionibus eſt δέχεσθαι.

Δεκαοκτώ, t.1,c.937,a.

Δεκαπάλαι, t.3,c.23,b

Δεκαπέντε, t.1,c.937,a. & t.3, c.1214,a

Δεκαπήχεις, t.3,c.184,g.

Δεκαπλάσιος, t.1,c.937,b

Δεκάπλεθρος, Qui decem plethrorum ſeu iugerum eſt.

Δεκαπλοῦς, t.1,c.937,b.

Δεκαπόδης, c.3,c.511,a

Δεκάπολις, proprium, t.3,c.472,a

Δεκαπολίτης, propr.ib.b.

Δεκάπους, t.3,c.510,h

Δεκαπρωτία, t.3,c.566,e.

Δεκαπρωτικοί, ib.

Δεκάρχης, ET Δέκαρχος, ω, ὁ, idem ac δεκαδάρχης ſiue δεκάδαρχος ſuprà, Decurio, Decanus: interdum & Decemuir. Priore vtitur Herodot. pro decano ſeu decurione. INDE Δεκαρχία, ας, ἡ, Decemuiratus, Decemuirûm imperium ſeu dominatus. Apud Suid. τὰς ὑπὸ Λακεδαιμονίων καταστάσεις ἐν ταῖς πόλεσι δεκαρχίας. Vide & in Δεκαδαρχία paulo ſuprà.

Δεκάς, t.1,c.937,c. Vide & in Δυσπροδεκάτη.

Δεκάσπαλμος ναῦς, Decem ſcalmis inſtructa nauis. Suid.

Δεκασμός, t.1,c.960,a.

Δεκάστερος, t.3,c.933,e

Δεκαστήρης, Qui decem ſtaterũ eſt, Decem ſtateribus valens. Perperam in v.l. exponitur Decurio: qui δεκάδαρχος dicitur & δεκάρχης.

Δεκάσυλος, t.1,c.1808,e

Δεκατεύω, t.3,c.1103,b.

Δεκατοῦχος, t.1,c.937,d

Δεκαταλαντία, t.3,c.1234,g.

Δεκατάλαντος, ib.

Δεκατέσσαρες, t.1,c.936,h. & t.3,c.1417,c

Δεκατεύω, t.1,c.937,f.

Δεκατεύτηριον, ib.

Δεκατεύτης, ib.

Δεκατεύω, ib.e

Δεκάτη, ib.c.

Δεκατηλογία, ib.d

Δεκατηλόγιον, ib.

Δεκατηλόγος, ib.

Δεκατημόριον, ibid.c. & t.2,c.855,c

Δέκατος, t.1,c.937,c.

Δεκατόω, ib.g

Δεκατώτης, t.4,c.783,d

Δεκατώτια, τα, Decimæ, vt tradunt v.l.

Δεκαφυία, Heſychio δεκαπλασία, Decuplex.

Δεκάφυλος, t.4,c.244,e.

Δεκαχάλκιον, t.4,c.382,f

Δεκάχειλον, Heſychio eſt πρὸς τὸ δεκαχεῖλο δόπτεδον. Sonat tamen potius Decem habetis labra.

Δεκάχειλοι, t.4,c.522,c. In v.l. affertur & Δεκαχείλιοι ἄνδρες pro Decem millia virorum.

Δεκάχεια, Decupla. Heſychio δεκαπλᾶ. Sed in hac ſignificatione ſcribẽdum forſan δεκαχᾶ, vt intelligãtur Quæ decuplo auctum refundunt quod acceperunt.

Δεκάχορδος, t.4,c.565,b.

Δεκέμβολος, t.3,c.1603,e

Δεκὰς, Heſychio δεκατὶς, Decennæ ſeu Decennale.

Δεκέτηρος, t.1,c.1195,d. & t.1,c.937,a. ob.

Δεκέτης, t.1,c.937,a.

Δεκήρης, t.1,c.1150,d

Δέκομαι, Ionicè pro δέχομαι, Accipio, Recipio. Apud Herodot. frequens, qui & pro Expecto vſurpauit.

Δεκόργυια, t.2,c.1481,g

Δεκτὸς, Accipiendus vel Excipiendus aut Recipiendus. ſequitur enim ſignificationes ſui verbi δέχομαι.

Δεκτὸ, Heſychio eſt χαῦνα, χλαῦις, Chlæna ſeu Læna.

Δεκτῆρες, eidẽ ſũt ὑποδοχεῖς, Suidæ ὑποδοχεῖς, Receptores.

Δέκτης, t.1,c.955,c. Δεκτικὸς, ib.b

Δέκτο, Ionicè pro ἐδέκτο ſeu ἐδέξατο. Homer. Iliad.β, — ὅ γε δέκτο μὺ ἐεσά.

Δεκτὸς, t.1,c.955,b

Δέκτειος, ibid.c. Fœmin. Δέκτεια, Acceptrix ſeu Exceptrix, Receptrix. id eſt Quæ accipere ſeu excipere & recipere ſolet. vt apud Athenæum libro 13, Εὐήθης ποιῶν δέκτεια Παμφίλη.

Δέκω, t.1,c.959,d

Δεκὼν, Heſychio eſt ὁ δεκαζόμενος. Sed forſan ſcribendum δέκτων, vt ſit ὁ δωροδοκῶν, Qui munera accipit.

Δεκώνυχος, t.2,c.1481,f

Δελαφοδίς, ίδος, ὁ, Ineſcator, Illex: piſcatoris epitheton: vt qui ſoleat δελεάζειν τοὺς ἰχθύας. Vide t.1,c.1040,g

Δελεάζω, & Δελεάζομαι, t.1,c.1040,d

Δέλεαρ, ib. Δελέασμα, ib.f

Δελεασμάτιον, ib. Δελεασμὸς, ib.

Δελεάστρα, ib. Δελέαστρα, ib.

Δελεδόνη, Heſychio ὁ μυλαῖος ἰχθύς.

Δέλετον vocari τὸν φανὸν, autor eſt Timachidas Rhodius apud Athenæum libro 15. Id autem eſt Laterna, vel Fax. Sic Heſychio quoque δέλετον eſt φανὸς ὃν οἱ νυκτηρεύοντες φαίνουσι: itidémque Euſt. qui eſſe dicit φανὸν ὃν οἱ δᾳδουχηρεύοντες νέοι ἔχουσι.

Δελτάριον, Suidæ τὸ δέλεαρ, Eſca.

Δέλτα, t.1,c.1040,g. Δελτάριον, ib.

Δελία, Heſychio δάφνη, Laurus.

Δέλιχα, eidem ſunt τὰ ἡμίχεια.

Δελεαὼς, piſcis quidam à Delcone fluuio denominatus: de quo Athen. l 3.

Δέλλιδες, Heſychio ſunt σφῆκες vel ζῶα ὅμοια μελίσσαις. Suidæ autem Δέλλης ſunt σφῆκες, Veſparum cellæ. Rurſum Heſych. Δελλίδια affert pro πτερώματα & κνημία, Faui.

Δέλλω, Voco. Heſych. enim δέλλει exp. καλεῖ.

Δέλος, pro δῆλος. v.l. Suprà δέλεος.

Δέλτα, t.1,c.937,g. Δελτάριον, t.1,c.938,e

Δέλτιον, ib. Δέλτος, ib.b

Δελτοῦς, ib. Δελφάκιον, t.1,c.940,c

Δελφακόομαι, ib.b. Δέλφαξ, ib.

Δελφὶς, ET Δελφὶς, ῖνος, ὁ, Delphin ſeu Delphinus: piſcis φιλανθρωπότατος & ἱερὸς, vt & ὁ πομπίλος. de quo multa Athen. libro 7 & 13: Ariſtot. & Plin. in Hiſt. animal. Homerus Iliad. φ, — ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος. Δελφῖνες, Heſychio ſunt etiam πολεμιστήριον μηχάνημα ὡς ναυμαχίας: INDE QVE Δελφινοφόρος dicitur nauis quæ illud habet. Alii verò (inquit idem) δελφινοφόρους ναῦς dici volunt διὰ τὸ κρεμαστόν τι μάγγανον ἐπὶ ταῖς πρῳραίαις ναυσὶν ἐμβάλλεται. Pollux in noſtro nauis huiuſmodi delphinem collocari ſolitum indicat: ἔστι δὲ τὸ ἔμβολον (inquit lib. 1) δελφὶς ἵσταται, ὅταν ἡ ναῦς δελφινοφόρος ᾖ. At ſchol. Thuc. dicit hos delphinas fuiſſe plũbeos & ex antẽnis ſuſpẽdi ſolitos, vt ſi hoſtilis nauis adnauigaret, in eam demitterentur, eámque perruſo fundo mergerent. Id quod ex Thuc. quoque verbis patet, lib.7, p.146: ἔπειτα αὖτις (inquit) αἱ τριήρεις ὑπὸ τῶν ἑπτὰ καὶ τοῦ ὀλκάδων δελφινοφόροι κρεμάμεναι ἐκώλυον. δύο δὲ τῶν Συρακουσίων ἐπαιρόμεναι τῇ τύχῃ προσέμιξαν αὐτοῖς ἐγγὺς καὶ διεφθάρησαν. Sic verò & Ariſtoph. in Equit. dicit, ὡς δελφῖνας μεταξέλου, καὶ τὼ ἄκατον παραβάλλου. A δελφὶς ſeu δελφὶν eſt & DIMIN. Δελφινίσκος, ου, ὁ, Delphinulus, Paruus delphin. Inde ET Δελφίνιον dicta herba quædam quòd habeat φυλλάρια ὁπλοχερμάδια, λεπτὰ, ὀπτιμίκη, δελφινοειδῆ, teſte Dioſc. lib.3, c.84. (Vbi etiam nota COMPOS. Δελφινοειδὴς, Delphini ſpeciem gerens, Delphini effigiem repræſentans) Alioqui Δελφίνιον dictum fuit etiam fanum quoddã Apollinis Athenis, & in hoc Delphinio quoddam δικαστήριον, teſte Harpocr. & Suida: qui & in Chio inſula φρούριον quoddam hoc nomine fuiſſe addunt, cuius Steph. quoque meminit.

Δελφὶς, ίδος, ἡ, idem quod Δελφικὴ, Delphica: hoc eſt Delphis orta vel habitans: aut etiam Quæ Delphorum eſt. Δελφοὶ autem vocarunt olim vrbem quandam in Parnaſſo ſitã, cuius ciues quoq; Δελφοὶ nominantur, vt Aeſchines etiã vocarũt & vrbẽ & eius incolas. Ariſtoph. Nub. Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπεσόντα. Eurip. Δελφὶς πέτρα. Et apud Suid. Δελφὶς ἡ φάμα τοῦ ἐν Δελφοῖς, Delphicum oraculum. Celebre enim olim Delphis fuit oraculum Apollinis, qui & Delphicus inde nominatus eſt quòd ibi reſponſa ſciſcitantibus daret. AT Δελφὶς, ῖνος, ὁ, cum ſuis deriuatis, habes in præced. Δελφὶν.

Δελφώνης,ου,ὁ, Delphynes: draco ab Apolline Delphico interemptus.vt Apollon.Rhod.Argon.libro 2 testatur his verbis, ὡς ποτε πυθωνὶ ὑπὸ δειρῇσι Παρνησσοῦ Δελφώνην πελώριον ἔκτανεν ἰὸν ἀφήσας. Vbi scholiast.annotat, quosdam masculini generis esse dicere hoc δελφώνης, quosdam fœminini,subaudiētes δράκαινα:alios fœminini, subaudientes δράκαινα:alios fœminini,subaudientes δράκαινα:testari verò & Leandrum ac Callimachum δελφώνην vocatum fuisse δράκοντα ἢ φύλακα τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου. Vide & t.1,c.938,f.

Δελφὶς,t.1,c.938,c. Δελφωνιάω,t.1,c.940,b

Δέμας,t.1,c.963,d

Δέμας,t.1,c.942,a. Hesychio est etiā σῶμα,(vt δέμνιον) & χρῶτα.

Δέμασσον,t.1,c.942,a. & 963,c

Δεμβαλῆς,Hesychio βδέλλαι,Hirudines, Sanguisugæ.

Δεμνίαις, idem affert pro κοίταις, στρωμαῖς: tanquam à nominativo singulari Δεμνία. sed forsan scribendum δέμνιος.

Δέμνιον,t.1,c.941,f. Δεμνοστόρης,ib.g

Δεμω,& Δέμομαι,t.1,c.909,b.& 940,c

Διδαλίδας sunt qui velint esse αὐτὸς παῖδας alii παῖδας καὶ χεῖρας,alii παῖδας λεπτοπρεπῶς κρᾶδας ἐπὶ τῷ σφυρῷ ὧν : alii παῖδας κρατῶν μαζὸς ἡμιφανῆς, teste Hesychio : qui διδαλίδας quoque supra pro eodem attulerat. Vtitur autem hoc vocabulo Eratosthenes apud schol. Apollonii,sic canens,Ἡ χειρῶν ἐελδὸς ἐφ' ὑψηλοῦ πυκάσσας Διδαλίδας πύχουσα καλοὺς ἤνυδεν ἰούλους.

Διδάλλω,t.1,c 1922,e. Schol. Apollonii Rhod. Argon. lib.3,ἐξία διδάλλων exponit ἐξίας συρίψας ἑαυτὸν, ἐξίους παρατηρήσας, καὶ εἰς αὐτὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς βλέπων : addens Homerō διδάλλειν esse τὸ ἐν ὑπογραφῇ τὸ σφετέρου παρακλίνοντα τοῖς ὀφθαλμοῖς βλέπειν,Sophocli τὸ ἐξελαύνειν.quæ posterior expositio optimè quadrat illi Apollonii loco.nam ibi Amor ædes ingressus & acutū circumspiciēs,vestigánsque lasonem,εἶτα βασὶς ἰλυδνὰς, γλυφίδας μέσην ἐκκαταθηκώμενος, Medeámque emissa sagitta fixit. Nec enim pro Collimans accipi potest, quum subiungat,eum,postquā ἐξία διδάλλοντα,tum primùm arcui imposuisse sagittam.

Δίδρεον,t.1,c.942,d. Διδρήεις,t.1,c.943,d

Διδρικαίζω,ib.h. Διδρίζω,ib.g

Διδρικὸς,ib.e

Δίδριον,ου,τὸ, Arbuscula,Parua arbos. Vide t.1,c.943,g.

Διδρίτης,ibid.e. Διδροβατέω,t.1,c.942,e

Διδροειδὴς,ib. Διδρόκομος,ib.

Διδροκαπία,ib. Διδρολαχανία,ib.f

Διδρολιβανος,ib. Διδρομαλάχη,ib.g

Διδρον,ib.d. Διδρόομαι,t.1,c.944,a

Διδρο πίμελον,t.1,c.942,g. Διδρος,ib.d

Διδρότης t.1,c.943,f. Διδροτριμέω,t.1,c.942,g

Διδροφόρος,ib.h. Διδροφυὴς, ib.

Διδρυάζω,t.1,c.943,g. Διδρύδιον,ib.

Διδρύφιον,ib. Διδρώδης, ib.f

Διδρώδης,ib.d. Διδρών,ib.g

Δίδρωσις,t.1,c.944,a

Δίδυς,Laconibus οἶνος,teste Hesychio. Est autem genus quoddam vini ἐκ Διονυσιάδων,ἐξίμασπις πυὸς,vt tradit Athenæus l.1, afferens hæc ex Alcæo verba, οἶνον δ' Οἰνοπαλίδαν ἢ Δίδυν.

Διπάζω,& Διπασις, vide in sequ.Δίπος.

Δίπος,ου,ὁ, Probrum, Contumelia. Herodot.in Calliope, ἔβαλε δ' ὦν Πέρσας μωμητὰς κακῶν ἀπάντων, δίπος μέγιστον ἔθνεων, maximum apud Persas probrum est mulierē ignauiorem vocari. Διπὸν autem,Hesych.exponit κακολόγον, Maledicum. INDE Διπάζω, Maledico, Probris & contumeliis incesso. Sophocles Antigone, pag.144, ἀλλ' εὖ Χαίρων ὅπῃ ψέγοιτ' ἂν διπάσσιμα. Vbi schol.exp.διπάσσιμα:item λυπήσεις.sed hoc posterius nimis generale est. Rursum Soph.in Aiace, pag.16, παῖσι λεγρᾷ μάστιγι δικῶν,κακὰ δίπαζων ῥῆμα θ' ἁ δαίμων κεύθεις αἰδοῖ ἰδίᾳ ἔξω. Vbi exponas Maledicis & probrosis incessens verbis.schol.exponit βλασφημῶν : qui à διπὸς deriuatū hoc διπάζειν ait& dici quasi δίπαζειν,vt ex φαπὸς fit φαπάζω. INDE Διπασις, Conuitis & maledictis obnoxius, Qui probris incessi solet vel debet.

Διξαμένη, t.1,c.954,h. Διξιὰ,t.1,c.960,b

Διξιὰ ἀρχὴ, t.3,c.1393,f.ob. Διξιάδλω,t.1,c.960,e

Διξιάομαι, vide paulo infrà in Διξιόομαι.

Διξιάομαι, iidem sunt qui δωροδόκοι, Qui munera accipiunt,Qui muneribus & largitionibus corrumpi se finunt.Suid.

Διξίμαλος,t.1,c.954,g. Διξιβόλος,t.1,c.667,f

Διξιολαίβος,t.1,c.961,a

Διξιὸν ἀκρωτήριον, t.3,c.1393,f. ob.

Διξιὸν τέρας,ib.ob. Διξιόομαι,t.1,c.961,b

Διξιὸς,t.1,c 960.f

Διξιώπους,t.3,c.755,a. Vide & in Διξώχειρος.

Διξιστατος, t.1,c.961,a. & 1756,a

Διξιστὸς,t.1,c.962,b. Διξιότιμος,t.1,c.961,b

Διξίφι, poetica paragoge pro δίξιον seu διξῆ. Hom.Il.ε, Δουκαλίδην, τὸν ἐπ' ὀμφαλοῦ καὶ παλάμης ἔμμορε, Ἡ ὅτι διξίφι πάντες σταδὸν, ἢ ἀπὸ μίσου, Ἡ ἐπ' ἀριστερὰ an à dextro exercitus latere.

Διξιόχειρος,Manibus dexter & agilis, Ambidexter.Sophocles in Antigone,pag.210, ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπίκομα στεφηλίζων μέγας Ἅιδης διξιόχειρος. Ita enim etiam legi pro διξιόσειρος,annotat scholiastes,exponens εὐδιξίους: alterum autem διξιόσειρος exponens κατὰ τὸ δίξιον φυόμενος ἵππος, metaphoram esse dicens ab equis qui in curru ὑποζύγιοι ἵπποι.

Διξιόομαι,Ionica vocalis circumflexæ dialysi pro ἐδιξιώμην,abiecto simul augmento : imperf.verbi διξιάομαι.idem significantis quod διξιόομαι,Dextra prehensio,seu Dextra prehensum amplector & excipio comiter. Apoll.Rhod.Arg.l.2, Πολυδεύκεα διξιόωντο. Affertur & χερσὶν ἐδιξιόωντο pro Manibus dextris accipiebant.

Διξίπυρος, t.1,c.954,h

Διξὶς, Hesychio est Pars illa hepatis quæ à sacrificis δεξὶς vocatur.

Διξιτερὰ,t.1,c.961,c. Ionicè Διξιτερὴ dicitur.

Διξίωμα,ib.d. Διξιὼς,ib.a

Διξίωσις,ib.d. Διξιώτης,ib.a

Διξιώτιρος,Dexterior.vt ὤφειλεν εἶναι διξιότερος.

Διτμαι,t.1,c.915,g. Δίτν, ib.b

Διτονος,ib.f. Δίος, t.1,c.921,b

Δίπας,αος,τὸ,Poculum: vel etiam Patera. Hesychio πίελον. ἢ τὸ δίχωθεν τὸ πῖμα. Homer.Odyss.ε, Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δεδίσκετο. Iliad.ο, Πάντες ἀπὸ ξείνῳ καὶ δίπασιν ὀρώρειν δέπασιν. Od.γ, Δὸς δ' ἴθι τοῦτο ἔπιτα δίπας μελανίης οἴνου.Odyss.κ, Καὶ δίπα ἀμφικύπελλα πτυχαία. Et apud Athen.l.11, Ἡφαιστοτύχης δίπας. Et in Epigr. δίπας ὁ κεφάλαιος,poculum fictile.

Διπαρος,ου,ὁ, itidem Poculum. Silenus enim & Clitarchus in γλώσσαις tradunt τὸ πίελον nominari δίπαρον, & quidem peculiariter à Clitorius,teste Athenæo libro 11,vbi ex Antimacho affert,Νώμησεν δ' ἄπαρον ἡδὺ μελισσόεντι Λυαίῳ. Item, κρητῆρα παραχυτὸν εἰ δίπαρον Οἰνοπίωνι χέουσα. Sic apud eundem Athen.lib. 9, οἶνον δίπαρον. Etymolog.in Θαυμάκων derivat hoc nomen à VERBO Διπάζω, significante πίνω, Bibo. Deriuatum verò ab eo EST Διπάριον, significans τὸ ὁμοῖον πίμα, teste Eust. p. 1914.

Δίπτω,Paro vt fullones.κατάπτω.vnde βυρσοδίψης.Ita v.lex. Dicitur tamen δίπτειν potius,idque de coriariis.

Διεγα.t.1,c 948,a. Διεγα Hesychio ἐκβαλεῖν ὁρμᾶν:sed addenti,alios exponere τὸ σῶμα τῆς ὀϊστοῦ.

Διεγχὲς,t.1,c.948,b. Διεκαμβὰς,ib.e

Διεκαπὸν,ib.d. Διεκπεσὼν, ib.e

Δίεκες,t.1,c.946,f. Διεκβαὶν,ib.g

Διεκμα,t.1,c.945,a. Διεκμὰς,ib.b

Δίεκπ,t.1,c 948,a

Διεῖαι,Hesychio λοιδορεῖαι, Conuitia,Maledicta.

Διειπὸν,idem exp.φαυλὸν,Corticem.

Δίεις,eidem est πρόχηλος,Collum. Idem δίερ.

Διερεύνα,seu Διερευνάομαι,t.1,c.944,e

Διερκυνὶς,ib. Διεκπάομαι, t.1,c.945,a

Δίεσμα, Vinum dicitur à vulgo Celtico.Athen.l.4.

Δίεσμος, t.1,c 945,a

Διεσμῶν, Hesychio est αἱματοπῶν, Sanguinem potare.Sed addit,alios per μ scribere δίρμων.

Δίεχω,t.1,c.944,b. Δίεμμα,t.1,c.947,b

Διεμματικὸς,ib.c. Διεμματικὸς,ib.

Δερμάτιον, ib.d.
Δερματοφορία, ib.c
Δερματώδης, ib.
Δέρμη, Hesychio ὁδός, Via: Suidæ autem πόλις.
Δερμηστής, t.1, c.947, c.
Δερμοπήγεια, ib.d
Δερμόπηρος, t.1, c.1715, g
Δερμύλλεται, Etymologo & Hesychio est αἱματοπῖν, Sanguinem potare: sed addentibus, nonnullos expon. ἐκδέρειν, Excoriare, Pelle nudare. Sic & Suid. δερμύλλεται esse dicit αἱματοπωλοῦσι ἢ ὀκδέρουσι. Ex Aristoph. schol. exponitur etiam Pudendum membrum attrectare & glandem detegere. quod infrà δέρειν.
Δέρξις, t.1, c.945, b.
Δέρος, t.1, c.946, g
Δερόδετον, ib.
Δερόδετος, ib.
Δέρρεον, ib.
Δέρρις, ib.
Δερρίσκη, ib.
Δέρτον, t.1, c.947, f. Hesychio δέρτον est δέρμα, ὑμενώδες item λαπτικὸν, πῆρον, ὑποχώριον: sed addit, esse potius τὸ ἐξεπίασιον, siue ὑμένα ὀπὶ πλοίου. Idem δέρτρα exponit πύματα.
Δέρω, t.1, c.946, h
Δεσμὰ χοίνης ἀσκοί, dicuntur teste Hesychio, ὅτι τὸ ὀπὶ τῷ αὐχένι δέδεται, quoniã è collis ligantur. vel potius quia eis colla obligantur. Perperam apud Etym. scriptum Διεκόχοινες.
Δέσιος, apud Macedonas dicitur Iunius mensis, vt Suidas tradit. Legitur sanè in titulo Concilii Nicæni, ἐν μηνὶ Δεσίῳ ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ πρὸ ἐννεακαιδεκάτων Καλανδῶν Ἰουλίων, Mense Desio decimanona die ante XIII Kalend. Iulias. Vide & Tractatum De mensibus.
Δέσις, t.1, c.963, c
Δεσμα, ατος, τὸ, Vinculum, Ligamen. Hom. Odysseæ θ, Ἀμφὶ δέ οἱ ὦμοιιν χέε δέσματα κύκλα ἑκάστῳ. Odyss. α, — οὐδ' ἔπιφ τι σώφρονα δέσματ' ἔχησιν. Iliad. χ, Τῶν δ' ἤδη κρατὸς χέε δέσματα σκαλόεντα. A T Δεσμὰ, metaplasmo poetico pro δέσμοι dicitur, vt δάκτυλα pro δάκτυλοι. Vtuntur tamen eo & prosæ scriptores, vt videbis t.1, c.962, g.
Δεσμανυπὸς, t.1, c.963, c.
Δεσμὰω, ib.
Δέσμαω, ib.
Δέσμη, ib.d
Δέσμιος, ib.c.
Δεσμὶς, ib.d
Δεσμὸς, t.1, c.962, g. & c.963, d
Δεσμοφύλαξ, t.1, c.962, h.
Δεσμώτημα, ib.b.
Δεσμώτης, ib.
Δεσπόζω, & Δεσπόζομαι, ib.
Δεσποινα, t.1, c.952, c.
Δεσπόσυνος, ib.g.
Δεσπότης, t.1, c.952, c.
Δεσπότης, ib.a.
Δεσποτικὸς, t.1, c.952, g.
Δεσπότης, ib.c.
Δέσρον, vide in Ἅπαρτον & Γάρτον.
Δεῦρ', t.1, c.963, c.
Δεῦς, t.1, c.963, e
Δεύτερον, Hesychio δέρμα τῆ ἵππου: quod suprà δέρτρον. Exponit verò & δέρμα πυρὸς, δέρματος, Ignitum, Pellucidum.
Δεῦτος, eidem est μαχλὸς: qui rectius δαῦτος.
Δεύας, à Magis dici τοὺς αἰχμὰς λόγους, Hesych. tradit: quo teste Δευάδαι dicuntur οἱ Σάτυροι apud Illyrios. Sed & Δευκαλίδαι eidem sunt οἱ Σάτυροι.
Δεύασθαι, idem esse dicit γεύεσθαι, Gustare.
Δεύκει, eidem est φροντίζει, Curat.
Δευκὸς, eidem λαμπρὸν, ἀμεῖνον: pro quo suprà δευκὸς.
Δευλὸν, eidem est πονηρὸν, ἀχρεῖον, Malum, Inutile.
Δεῦμα, t.1, c.953, c
Δευόμαι, Ionice pro δεύομαι, hoc est ὑπὸ δέομαι, ὑπὸ δεῦς γένωμαι, Homer.
Δεύομαι, t.1, c.919, b. & 953, b
Δευρὶ, Atticè P R O Δεῦρο dicitur, Huc. Homer. Iliad. σ, Ταλθύβι' ὄφρα τί μοι Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον, huc voca seu accerse Machaonem. Odyss. ρ, Ἔρχεο δεῦρο, Veni huc. Sic Iliad. γ, Δεῦρ' ἴθι, Huc ades, id est εἰς τὸν τόπον τὸν ἐμόν. Demosthenes De falsa leg. δεῦρο γὰρ τὸ σφέτερον πρᾶγμα ἄγων ἐβάδιζε. Plutarch. Galba, δεῦρο κἀκεῖ διαστρέψας, huc & illuc inflatus. Idem vtitur altero δευρὶ, vt in Coriolano, δευρὶ πρὸς ὑμᾶς, huc ad vos me conuertere. Et Aristoph. in Nubibus, βλέπε πρὸς δευρί, Huc respice, Huc cõuerte oculos. Dicitur etiam μέχρι δεῦρο, vt Latinè Vsque huc & Hucusque. Ac vt hæc non loci solùm, sed temporis etiam significationem habent, ita & illud. Loci, vt apud Æschinẽ, μέχρι δεῦρο εἰρήκω μοι, Hucusque, seu Hactenus. Temporis, vt apud Platonem lib. 7 De legibus, οὐ ξ ἑωθὲν μέχρι δεῦρο αἰεὶ διεκλύθημεν, id est ἕως δεῦτο, Hucusque, Ad hanc vsque horam. Eurip. fine μέχρι, in Medea, ἅπαις γὰρ δὴ δεῦρ' αἰὲν πίπτεις βίου; vsque adhuc. vt Plaut. dicit, Quod celatum est vsque adhuc. Aliquando ei præmittitur & articulus τό. Eurip. Phœniss. — ὅμμα πατρὶ δυσχερὲς, Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, & illuc & huc. Aliquanto pòst, ἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο ἐπεχορεύσατο. Sic Thucyd. dicit μέχρι τοῦ δεῦρο, in hunc vsque diem. Absolutè etiam nonnunquam ponitur, omisso imperatiuo ἴθι, ἴλθι, aut simili: pro Adesdum. Aristoph. Pace, δεῦρο σύ, huc adsis tu. Musæus, Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα, huc ades mihi. Ab hoc vsu translatum est ad hortationes, & ex aduerbio vocandi seu accersendi factum aduerbium adhortandi, idem significans quod φέρε, ἄγε, Age, Agedum. Plato in Apol. καί μοι δεῦρο εἰπὲ, Agedũ dic mihi. Itidem verò & δεῦρι Nonn. pro ἄγε posuit. Idem δεῦτε dicitur. ‖ Vsurpatur interdum & pro Hic. Apollon. Arg. l.2, δεῦρο δαίμονες αἵδε ἕασι. Id enim exponunt Hic adsunt.
Δεύρω quoque pro δεῦρο dici tradit Hesych.
Δεύς, eidem H. est Ζεύς, Iupiter.
Δευσοπίης, t.1, c.953, c
Δεύτατος, Vltimus, Postremus. Hesychio ἔσχατος, ὕστατος, μηδ' ὃν οὐκ ἔστι ἕτερος. Hom. Iliad. τ, Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, Ἕλκος ἔχων. Et Od. α, — ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθε Δαναῶν.
Δεῦτε, Huc agite: aduerbium hortantis simul & accersentis. Homer. Iliad. χ, Δεῦτε δύω μοι ἕπεσθον. Odyss. η, Δεῦτε ἴτε πρὸς δῶμα καὶ οὐκ ὀκνητὸν ἰδητε. huc adeste. Hesiod. initio Ergon, Δεῦτε Δι' ἀντίτομον σφέτερον πατρὶ μυήσασθε. Rursum Homer. ὀκ Ὀδυσσείᾳ dicit Δεῦτ' ἄγε, vacante altero illorũ: Iliad. γ. Vtuntur eo & prosæ scriptores. Plutarch. Coriol. δεῦτε πρὸς Μάρκιον ἰόντες μεθ' ὑμῶν σώσασθε τὰς ἰκετηρίας. Frequens in Nouo Testamento. Atq; interdum quidem absolutè & sine verbo, vt δεῦρο. Matth. 4, δεῦτε ὀπίσω μου. Matth. 11, δεῦτε πρός με πάντες. Matth. 22, δεῦτε εἰς τοὺς γάμους. Interdum sequente verbo, idque vel intercedente copula: vt Apocalyps. cap. 19. δεῦτε καὶ συνάχθητε. Vel sine copula, Matth. 21, δεῦτε ἀπεκτείνωμεν αὐτὸν. Matth. cap. 28, δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο.
Δεύτερα, τὰ, substantiuè Secundæ. id est Fœtus in vtero innolucrum, quoniam veluti secundus partus est. Dioscor. lib. 1, cap. 87, ἔμβρυά τε καὶ δεύτερα ὀκβάλλει. Et cap. 59, ἔμμηνά τε καὶ δεύτερα καὶ ἔμβρυα ὀκπαύει. Alii δευτέρια vocant. ‖ Item τὰ δεύτερα dicuntur Secundæ, id est Secundæ partes, Secundus locus. τὰ δευτερῖα. cuius signif. exemplum habes t.3, c.565, h. & 568, d.
Δευτεραγωνίσιον, t.1, c.104, c. Δευτεραγωνιστὴς, ib.d
Δευτεραῖος, ου, ὁ, exponitur Secundarius: malim ego interpretari Secundanus. id est Secunda die (τῇ δευτέρᾳ) aliquid faciens. vt δευτεραῖοι ἀλῶμεν, Secũdo die venimus, seu Postridie. Sic Xen. Pæd. 5, δευτεραῖοι ὑπὲρ ἅμαξαν ἡμέραν ἐλθόντες πρὸς τὴν Γωβρύου χώραν.
Δευτερῖα, τὰ, Secundæ, hoc est Secundæ partes, Secunda palma, vel Secundum præmium. id quod datur τοῖς δευτερεύουσι. Cuius significationis exemplũ habes t.3, c.568, d. Sic Plutarch. Artoxerxe, οἱ τοῦτο δίδοσι βασιλεὺς ἀγωνίσιον δευτερῖα. At Phalar. in Epist. dicit, δευτερῖα χρυσῆς φορητὴ τῆς καινῆς, pro δευτερεῖον, Posthabetur. Δευτερῖα, Hesychio οἱ ἐπὶ πλοίου: qui δευτερεῖος potius dicitur.
Δευτερεύω, Secundus sum, Secundas fero, Secundum obtineo locum. Dioscor. lib. 3, cap. 47, σπάνιον χρὴ κρίνειν τὸ Κυζικηνὸν καὶ Κύπριον· δευτερεύει ὃ τούτου τὸ Λιγύστικον. Cap. 68 dicit, Κύμινον τὸ ἥμερον δύνασαι, καὶ τοῦτο μᾶλλον τὸ Αἰθιοπικὸν· δεύτερον τὸ Λιγύστικον. Plutarch. cum dat. in Eumene, δευτερεύειν αὐτῷ παρεχώρησεν, Secũdi ab eo esse, Primas ei concedere.

Δευτερεύειν, Suidæ τὸ ὕστερον δέχεσθαι τιθέναι, in hoc loco, ἐγὼ A τὴν ἤδη δεδεγμένην ἐλάμβανον, ἔγωγε σοὶ δευτερεύειν. Bud. interpr. Secundas partes agere. q.d. Lampada tibi trado vt mihi in actu succedas.

Δευτερίας οἶνος, t.3, c.168, d

Δεύτερον, ου, τὸ. Secundæ: id est Partus inuolucrum, & velut secundarius partus. Paul. Ægin. libro 6, cap. 75, συλλαμβάνεται μετὰ τὴν τῶν ὑμένων καθαίρεσιν ἐγκαθίζεται καὶ πάλιν ὑστέρας μετὰ τὸ ἐμβρύου καθαίρεσιν ἐγκαθίζεται καὶ πάλιν ὑστέρας μετὰ τὸ ἔμβρυον καθαίρεσιν. Verùm ibi Basil. editio habet δεύτερον: vt & Aldina paulo pòst, ἔστωσαν τὸ δεύτερον ἀκάθαρτον. Atque adeo & Diosc. δεύτερα dicit, non δευτέρια, vt patet ex exemplis suprà allatis, & ex hoc, l.3, c.69, ἀλλὰ δὲ καὶ ἐμμηνία καὶ δεύτερα. Affertur porro ET Δεύτερος pro Secundarius.

Δευτεροβολος, t.1, c.667, f

Δευτερογαμεῖν, Secundò nubere, Secundas nuptias celebrare. in Pand.

Δευτερεδεκάτη, Secunda seu secundaria decima. Hieron. in Ezech. c.45, Δεκάτη, hoc est decimam partem, omnium frugum Leuiticæ tribui populus ex Lege debebat. Rursum ex ipsis decimis Leuitæ, hoc est inferior ministrorum gradus, decimas dabat sacerdotibus: & hæc est quæ appellatur δευτερεδεκάτη. Vbi etiam nota Δεκατὴ pro Decima: si tamen non potius scribendum est δεκάτη.

Δευτερόζυγος, Qui est secundæ cōiugationis. Vox gramm.

Δευτερόκλιτον ὄνομα, iisdem grammat. est Nomen secundæ declinationis, Nomen per secundam inflexionem declinatum.

Δευτερομαιτεῖν, ῶ, Secundus vel secunda cubo. Lecti socium habeo. Athen. libro 13, εἰ μὴ ἑδ' ἑτεροκοίτου, τοῦ λεχοῦς εἶ δευτερομαιτεῖν, ni socium lecti & concubinum te haberem. Verba vetulæ ad adolescentem paratum quē alebat.

Δευτερολογία, c.2, c.632, g. Δευτερολογία, ib. f

Δεύτερος, vide in Δεύτερος.

Δευτερονόμιον, ου, τὸ, Secunda seu secundaria lex. Ita inscribitur quintus liber Mosis, quoniā in eo à Mose repetitur lex in Sina accepta, coram iis qui in ipso monte Sina priorem non audierant. Atque adeo ipse Moses cap. 17 eius libri eam vocat Secundam legem, pro quo Septuaginta habent δευτερονόμιον. Sic enim ibi, καὶ γράψει ἑαυτῷ τὸ δευτερονόμιον τοῦτο εἰς βιβλίον παρὰ τῶν ἱερέων τῶν Λευιτῶν, καὶ ἔσται μετ' αὐτοῦ. Hieronym. in epist. ad Paulinum, Deuteronomium quoque, secunda lex, & Euangelicæ legis præfiguratio, nónne sic ea habet quæ priora sunt, vt tamen noua sint omnia de veteribus?

Δευτερόπλους, idem qui ὑστερόπλους. hoc est, Is qui quum mortuus esse putaretur, ideóque iustis & exequiis de more honoratus esset, è bello aut peregrinatione contra omnium expectationem redit, veluti è mortuis rediuiuus.

Δευτεροσοφιστεῖν, t.2, c.1403, e

Δευτεροσοφιστής, ibid.

Δευτεροσοφιστικῶς, t.3, c.566, e

Δεύτερος, ρα, ρον, Secundus. Apud Athenæum l.13, ἐξώλης ἀπόλοιτο ὅστις τοὺς σοφοὺς ἐᾷ γάμους ἐπιδυτέρους εἶναι ὁ δεύτερος, εἶτ' ὁ πέμπτος. Thuc. lib. 6, p. 102, ἀείποτε ἦσαν δεύτεροι καὶ πέμπτοι ἐγγυήσαντες. Et Plutarch. δεύτερον ἀγαγέσθαι γυναῖκα, secundam vxorem duxisse. Aliquando aliquis δεύτερος dicitur præstantia & virtute: vt Secundus quoque & Alter apud Latinos. Epigr. libro 2, Ζεῦ πάτερ εἴθε σὺ ἦσθα δεύτερος Ἡρακλέης, Secundum Herculem. vel etiam Alterum Herculem. Sic etiam vitio: vt Agis apud Athenæum libro 9. de Lysandro dicit ὁ δεύτερος ἦν ὁ Σπάρτῃ φέρων Παυσανίας, secundum seu alterum Pausaniam: quòd videlicet ambo illi essent ἡδυόσμου δεῖ πρωΐ. Sic dicitur aliquis ἄλλου esse vel non esse δεύτερος, Secundus, pro Inferior. Athen. de Clearcho Solensi, οὐδὲ τοῦτ' ἦν δεύτερος πρὸς τὸ σοφὸν Λεπτίνου μαθητήν. Et interdum quidem cum infinitiuo, vt Galen. ad Glauconem, εἰς ὅσον τῆς μαθόντος καὶ πάλιν ἑαυτὸν πρὸς ἄσκησιν, οὐδενὸς ὑπηγοῦσθαι δεύτερος. Interdum vero cum datiuo veluti instrumentali. Thucyd. libro 2, μεγάλοι ἐγίγνοντο κινδύνων φόβοι καὶ τῷ ἄλλῳ δήμῳ πᾶσι· ἰσχυῇ γὰρ μάχῃ καὶ ἀριθμῷ πᾶσιν, πολὺ δεύτερος μετὰ πάλαι Σκυθῶν. Dignitate etiam & honore aliquis dicitur esse δεύτερος πάντων, itidem pro Secundus, Inferior. Plutarch. δεύτερον εἶναι δεῖ τὸν μηδ' ἑαυτῷ πρῶτον, vt secundus à se sis. Sic & res aliqua δεύτερα ἀλλήλων esse dicitur quæ ei postponitur seu posthabetur. Demosthenes, πάντα γὰρ τὰλλα δεύτερα ἐμοὶ τῆς ἐκείνου σωτηρίας ἐστὶ καὶ τῆς ἐλπίδος. Et aliquis aliquem vel aliquid δεύτερον ἀγεῖν, ποιεῖν vel τίθεσθαι, pro Posthabere & postponere. Luc. εἰ μὲ δεύτερον ἀγεῖ Ἑρμοῦς, Si Hermone me posthabes, si Hermone me inferiorē ducis. Plutarch. Sympos. sept. sap. ἅπαντα δεύτερα τῆς ζητήσεως ἐποιοῦντο, omnia posthabebant inquisitioni exactæ. Synes. epist. 99, αἰδεῖσθαι μισοῦσι τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν ὄζειν ἐθέλοντα, καὶ μὴ δεύτερον πάντων ἡγεῖσθαι τὰ καλλωπίσματα τῆς δόξης εἶδέναι. Dicitur in eodem significatu etiam ὁ δεύτερον τίθεσθαι pro δεύτερον τίθεσθαι. Plutarchus Fabio, ὁ δεύτερον ἢ γονεῖς ἢ παῖδας ἀπὸ τῆς παιδὸς καλῶν τιθέμενος, postponēres. Quū verò aliquid dicitur temporis ratione esse δεύτερον, exponitur non solùm Secundus, sed etiam Posterior vel etiā Iteratus. vt quū δεύτερα φροντίδ ις esse dicūtur τοῖς πρᾶγμ. At δεύτερος χρόνου, vt ὕστερος χρόνῳ, venire dicitur qui venit post tēpus statū: & δεύτερος ἄλλων, Post alios, Aliorum omniū postremus & vltimus. Ac vt dicitur τῇ ὑστέρᾳ, pro Postero die, Die insequente, Postridie etiam Aristot. in Œcon. τῇ δευτέρᾳ. Herodot. verò δευτεραίην ἀπὸ τῆς ἐμπρήσιος, Altero die ab incensione, Postridie quàm incensus fuit.

NEVTR. Δεύτερον, præmisso vel plurimum articulo, sæpe substantiuè ponitur, & modò in sing. numero, modò in plurali. Apud medicos enim τὸ δεύτερον & τὰ δεύτερα dicuntur Secundæ, id est Fœtus inuolucrum & veluti secundus partus. Cuius significationis exempla habes suprà sua ferè in Δεύτερα & Δεύτερον. Dicitur etiam ὁ δεύτερον τόπον ἔχειν pro Secundo loco ponere. Secūdo ordine collocare. vt apud Philonem in vita Mosis libro 2, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰς τιμωρίας ἔταξεν, τοὺς μὲν ἐπὶ τοῖς ἀσεβήμασι καὶ παρανομήμασιν ἐν δευτέροις τιθείς. At metaphoricum illud, ὁ δεύτερον τίθεσθαι pro Postponere & posthabere, habes in præced. tmemate. Plur. num. δεύτερα seu δεύτερα, Secundæ partes, Secūdi gradus præmia. Hom. Iliad. ψ. Λοῖσος αὖτ' ὄρνυτο ἐλαύνων μώνυχας ἵππους· Ἀλλ' ἀγὲ δὴ καὶ ἔπειτα ἐέλδεαι οἷς ὀπάσσω δεύτερα, ἀτὰρ τὰ πρῶτα φαίνω Τυδέος υἱός. Xenoph. Hellen. 6, ὥσπερ ἡ περιφάνεια ἐφέρετο δεύτερα τοῦ δίδυμα. Herodot. τὰ δεύτερα τῶν εὐνούχων ἐφερόμενος, Eunuchorum nulli secundus. Rursum singul. num. dicitur ὁ δεύτερον pro Iterum, Secundò, Alias vice. Marci cap. 14, ὃ ἐκ δευτέρου ἀλέκτωρ ἐφώνησε. Matth. cap. 26, πάλιν ἐκ δευτέρου ἀπελθὼν προσηύξατο. Eadem significatione dicitur δεύτερος & τὸ δεύτερον. Hom. Iliad. ψ. τὸν μὲν ἐπ δεύτερα οἶδε τέκτων ἀρχὸς ἰδυίης. Hesiod. Erg. οὐ μὲν οὐκέτι δεύτερον ἔσται ὧδε γε. Rursum Hom. Iliad. α, — ἐς γῆρυν δεύτερον αὖτις. Et Odyss. ι, ἔσται δ' αὖτις Ἡέλιος τοῖσιν, καὶ μὲν ἔπος δεύτερον αὖτις. Vbi nota ὡς Ἑλλήνιλου posita δεύτερον & αὖτις, vt in præced. ἐπὶ & δεύτερα, & πάλιν & ἐκ δευτέρου, vacante illorum altero. Cum artic. τό, vt τὸ δεύτερον ὑπατεύειν, Secundum consul, Iterum consul. Aduerbialiter itidem δεύτερα dicitur pro Secundo loco, Post. Xen. Hell. ἐπαῦσε δεύτερα μετὰ τὴν Πελοπίδου.

Δευτερόπους, ου, ὁ, Secundo loco sequens, Secundarius: & veluti τῷ δευτέρου ἐχόμενος.

Δευτεροπόσιος, & Δευτεροπώτης, t.3, c.1534, b

Δευτερουργός, Qui secundas actionis partes obtinet, Secundum in agendo locum obtinens, & q.d. Secundario operans. Plato De leg. libro 10, ἀεὶ τοιγαροῦν κυβερνῆται τῆς ψυχῆς· αἱ δ' ἂν τῷ σώματι, δευτερουργοί. At δευτερουργοὶ τέχναι ex eodem Platone dici posse καὶ χρῆσθαι γε καὶ εἶναι δεῖ καὶ ἀναγκαῖαι tradit Pollux: hoc est Artes manuarias. vt ἀναγκαῖαι intelligamus τὰς ἐλευθερίους liberales artes, quippe quæ animi ductu, qui primas in homine obtinet, opus aliquod faciāt. Idem Poll. libro 7, cap. 17, tradit δευτερουργὸν χλαῖναν vocatam fuisse olim quæ suo tempore ἀντίχειρος nominaretur: & δευτερουργοὺς dictos fuisse τοὺς ταύτην ποιοῦντας. Forsan autem intelligit acu picturam & variegatam non à textore, sed post textorem à phrygione.

Δευτερόω, ῶ, Secundò facio, Itero, Repeto. Verbum frequēs apud Græcos Bibliorum interpr. vt non solum in

Eccleſ.ſed etiam l.3 Regum,c.18, ᾗ εἶπε, Δευτεύσαι ἢ ἐ- A
δευτέρωσαι ᾗ εἶπε, Τελεύτησαι, ᾗ ἐπείσθησαι, Secundò facere, Iterate. Idē dicunt δευτεῶσαί τινι pro Secundum ictum ingerere. vt lib.1 Reg.cap.26, ᾗ καὶ πατάξω δὶς αὐτὸν τῷ δόρατι ἅπαξ εἰς τὸν χλιὸν, ᾗ οὐ δευτεύσω αὐτῷ. Ex ſecundo Reg.lib.Bud.diuerſa conſtructione affert, ᾗ οὐκ ἐδευτέρωσεν αὐτὸν, Non cum feriit ſecundo ictu, ſed vno ictu interemit. Vide & Δευτέρωσις.

Δευτέρωμα,ατος,τό, Secundus actus. Bud.

Δευτέρως. Secundo loco, Secundo ordine: ſeu Secundò. Ariſtot.Ethic.l.10,c.5, αἱ ζῶπαι πλεοῦσαι ἡδεῖαι, κυείσας λέγουτ' αἱ μὲν ἀνθρώπου ἡδεῖαι τῷ εἴδει· αἱ δ' ἄλογοι, δευτέρως. Et c.8, ᾗ τῆς αἰσθήσεως δὴ ὁ κῦ τῶν τοιῶν βίος, ἀδιαφορήσας· δευτέρως δὲ, ὁ κῦ τῶν ἄλλων ἀρίστων. B

Δευτέρωσις,εως,ἡ, idem quod δευτέρωμα, Secundæ partes vel vices: vel etiam Secundus ordo. Regum lib.4,c.13, τῷ ἱερεῖ τῷ μεγάλῳ ᾗ τοῖς ἱερεῦσι τῆς δευτερώσεως, Sacerdotibus ſecundi ordinis: vt Hebr.etiam textus verſio habet. Complut.verò editio pro τῆς δευτερώσεως habet τοῖς δευτερεύσει: quod melius eſt. Δευτερώσεις dicuntur etiam Traditiones hominum & veluti ſecundariæ leges. Hieronym.in Eſaiæ caput 59, Cõtemnentes legem Dei,& ſequentes traditiones hominum,quas illi δευτερώσεις vocant. Idem in Ezech.caput 36, Iuxta Iudaicas fabulas, quas illi δευτερώσεις appellant, gemmatam & auream Hieruſalem. Idem in Matth.caput 22. Phariſæi traditionum & obſeruationum,quas illi δευτερώσεις vocant,iuſtitiam præferebant. Et in epiſt.ad Algaſiã, Quantæ traditiones Phariſæorum ſint,quas hodie vocant δευτερώσεις, & quàm aniles fabulæ, euoluere nequeo. Quibus ex locis intelligitur quomodo accipiẽdus ſit hic in Epiſt.eiuſdem ad Damaſum, Ne videremur aliquid præteriiſſe eorum quæ Iudæi vocant δευτερώσεις, & in quibus vniuerſam ſcientiam ponunt. Itẽ hic in Catalogo ſcript.Eccleſ.de Papia, Hic dicitur mille annorum Iudaicam edidiſſe δευτέρωσιν. Quem locum Sophronius ſic interpretatus eſt, ἐδόκει λέγεσθαι χιλίων ἐτῶν τὴν Ἰουδαϊκὴν ἀναδιδάσκειν δευτέρωσιν. Dicitur porro ET Δευτερόειν pro Eiuſmodi traditiones docere. vt idem Hieron.teſtatur in Epiſt.ad Algaſiam, Videntur igitur (inquit) obſeruationes Iudaicæ apud imperitos & vilem plebẽculam imaginem habere rationis humanæque ſapientiæ. Vnde & doctores eorum, σοφοί, hoc eſt ſapientes, vocantur. Et ſiquando certis diebus traditiones ſuas exponunt diſcipulis ſuis, ſolent dicere, οἱ σοφοὶ δευτερόουσι, id eſt, Sapientes docent traditiones. ET Δευτεροπώς,οῦ,ὁ, Eiuſmodi traditionum doctor. Idẽ Hieron.in c.1 proph. Abacuc, Audiui quendam Liddæ de Hebræis, qui ſapiens apud illos & δευτεροπώς vocabatur, narrantem huiuſcemodi fabulam. C

Δεύω,τ.1,c.953,a

Δέφω, Excorio, Pelle nudo. Paſſ. Δέφεσθαι dicitur Is qui ſibi ἀποδύεται τὸ αἰδοῖον, id eſt pelle nudat penem. Ariſtoph. Equit. Οὐπὶ τὸ δέρμα τῆς δερομένης ἀπέχεται. Id eſt, τὸ δέρμα τῆς ἀποδερομένου τὸ αἰδοῖον ὑποχωρεῖ ὀπίσω, inquit ſchol. Vide & in Δαπεμὸς paulo ſuprà.

Διχάμματος, τ.1,c.495,b. Διχήμυος,τ.1,c.1463,d

Δίχθυος, per ſyncopen pro δεδιχόθυος dicitur ab Heſychio verò exponitur ὠσεὶ δεδιχόθυος: QVI ET Δίχμα affert pro νόμμον, Legitimum & vſu receptum. Sed hæc per γ etiam ſcribuntur. D

Δίχθα, per ſyncopẽ pro δεδίχθαι vel etiam δίχαδε. Apud Hom.enim Il.α, ἀγυιαὶ δίχθα ἄπινα, exponitur λαμβάνειν, Capere ſeu Accipere.

Δίχομαι, idem quod δέχομαι, Accipio. Epigr.l.6, Δίχευσο μαρτυρίου. Sic alibi quoque.

Δίχομαι,τ.1,c.953,f

Δίψα, Suidæ βυρσα, Pellis: forſan ἡ δεδεψημένη.

Δεψέω,ῶ, Subigo & emollio coriariorum more, vnde δεψῆσαι, Heſychio μαλάξαι, Suidæ κατακοπῆσαι. Inde βυρσοδέψης etiam & σκυτοδέψης dicitur ὁ τὰς βύρσας καὶ τὰ σκύτη δεψῶν, Qui pelles & coria ſubigit, emolitque, Coriarius. E

Δίω,τ.1,c.914,e. & 961,f

¶ Δὴ,τ.1,c.965,e. At Δῆ, pro δέη.

Δηγῆτις, Heſychio φρουτίς: pro quo apud Suid. Δήγητις.

Δῆγμα,τ.1,c.905,g. Δηγμός, ib.

Δηεῖν, Heſychio πολεμεῖν, φονεύειν, Bellare, Occidere.

Δήεν,τ.3,c.1362,g.ob.

Δηθά, Diu: idem quod δὴν & δηρόν. Homer. Odyſſ.υ & ϕ, — ἐπεὶδὴ δηθὰ φίλων ἄπο πάσατο πάσχει. Et Iliad.κ. Ἔρχε σὺ ἰρὶξ ἴσσε φιλὶ μαλακίμβω Λρχείων Δηθά τι καὶ δολιχόν. Heſiod. Δηθὰ μάλ' ἀχεύμενοι, Diu admodum. Apollon. Argon.lib.1,ν μετὰ δηθά, Non diu pòſt, Non ita poſt longum tempus.i.Paulo pòſt. Ab Heſychio exponitur non ſolùm πολὺ χρόνον, ſed etiam σωνεχὲς, Continuo tẽ poris ſpatio, Perpetuò.

Δηθαγόρου, idem exp. ὅτι πολὺ λέγουσιν. ab ἀγορεύω & δηθά, id eſt Diu loquentem.

Δηθαίων,τ.1,c.258,f

Δηθάκις, ſiue Δηθάκις, idem quod δηθά, vnde & deriuatum eſt. A Suida exponitur πλειστάκις, Sæpiſſimè. vt ab Heſ. quoque πυκνῶς, πολλάκις, Crebrò, Sæpè.

Δῆθεν,τ.1,c.966,g

Δηθύνω, Suidæ ἐγχρονίζω, βραδύνω, Tempus duco, Moror ſeu Tardo. Hom.Il.α, Μή σε γέρων καίλιπον ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω Ἢ ταχὺ δηθύνοντ' ἢ ὕστερα αὖτις ἰόντα. Et Il.ζ, μή μάλα δή σε καὶ ἀσπερχὲς κατέρυκω Δηθύνων. Et Od.ρ, Μή δέ σε δηθύνοντα θοὴν, Ne diu moreris. Sic Apoll.Arg.lib.2, Οὐδέ μιν ἔτλη Δηθύνειν. ITEM Δηθυνεῖν pro χολάζειν & βλαπτεῖσθαι Heſych.affert ſed haud ſcio an mendo careant eius exemplaria.

Δηϊάσκω, & Δηϊάω,τ.1,c.905,c

Δηϊάλωσις,τ.1,c.904,h Δηϊάσις,τ.1,c.437,e

Δηΐζω,τ.1,c.905,c. Δηΐος,τ.1,c.904,h

Δηΐστις,τ.1,c.905,a. Δηΐσω,ib.b

Δηΐς,τ.1,c.904,g. Δηΐω, τ.1,c.905,c

Δηκτὸν. Decocta, ſub.aqua: legitur aliquoties apud Galenum & recentiores medicos Græcos: vt & apud Athenæum libro 3, πιεῖν ὕπνον δηκτόν. Similiter verò & alia multa vocabula Latina in Græcam linguam trãſtulerunt, vt ἐξύγιον, συγγίαν. Solebant autem Romani decoquere aquam & vitro demiſſam in niues refrigerare, atque ita bibere minore cum noxa & maiore cum voluptate.

Δηκτήριος,τ.1,c.906,b. Δήκτης,ib. E

Δηκτικός,ib.

Δήκω, inuſ.thema à quo δάκνω mutuatur fut.1 δήξω, & a δακῶ, quæque inde formantur.

Δηλαδή,τ.1,c.968,a. Δηλαίνω,τ.1,c.967,f

Δηλαιωθ, Heſychio ἐλεεινὸ, Miſerabilis.

Δηλαιωθῶς, idem exponit ἄχαρι φαύλως. Dicitur & πηλωθῶς. ſed illud ſonat Eiuſmodi cum αὐγῇ quæ omnibus ſit δῆλα.

Δήλεσθαι, idem δήλεται, βούλεσθαι, Velle: VT ET Δηλὴ, cidẽ βουλὴ, Voluntas.

Δηλέω,τ.1,c.967,b. Δήλημα,ib.c F

Δηλήμων,ib.d. Δήλησις, ib.e

Δηλητὴρ, ib.

Δηλητήριον, ibidem.& t.4,c.43,b.ob.

Δηλητήριος,τ.1,c.967,e

Δηλητηριώδη φάρμακα, t.4, c.44,f.

Δῆλια, Δηλιακὸς, Δηλιὰς, Δηλιάσαι, Δηλιάζ, Δήλιος, Δήλιος, Vide paulo pòſt in Δῆλος.

Δήλιοι, Heſychio οἱ ἀδελφοὶ γαμβροὶ: qui ſuprà ἀήλιοι & ἀήλιοι. Eſt & ethnicon nomen in Δῆλος infrà.

Δήλομαι, Volo. Vnde apud Heſychium δήλωτα, quod exponit δήλεται: item δήλεσθαι & δηλὴ, de quibus ſuprà.

Δηλοπόη,τ.1,c.968,a. Δηλοπτέω,ib.b

Δῆλος,τ.1,c.967,f. At Δῆλος,ου,ἡ, Delus: inſulæ nomen, quam Ariſtot.ita appellatam prodidit, quoniam repentè apparuerit enata, teſte Plinio lib.4,cap.12, vbi & alia eius nomina refert. Etymol.quoque Δῆλον nominatam tradit ὅτι ἐξ ἀδήλου βάσεως ἐρρίζωσε, ſeu quoniam eam κρυπτομένῳ ὑπὸ τῇ θαλάσσῃ ὁ Ζεὺς αἰῶνα ἐδήλωσε. INDE Δήλιος dicitur Qui ex ea oriundus eſt: & Apollo Δήλιος, quoniam ibi eum peperit Latona vnà cum ſorore ipſius Diana. Et in prouerbio Δήλιος κολυμβητὴς, de peritiſſimo natatore: quoniam tales Delus ferebat. Et FOEM. GEN. Δηλιὰς, άδος, ἡ, pro Δηλία, Delia, Oriunda ex Delo. vt Δηλιάδες γυναῖκες, vel ſimpliciter Δηλιάδες, Mulieres Deliæ, Delum incolen- G H

tes fœminæ. Athen.lib.8, Ὥσπερ ὅταν βύωσι αἱ Δηλιάδες. Idem aliquoties citat Semi cuiusdam Delii Δηλιάδα, scilicet βίβλον, id est librum de Delo & rebus in ea memorabilibus scriptum. Dicta verò & nauis quædam Δηλιάς, qua nimirum theori in Delum nauigabant Delii Apollinis oraculum consulendi gratia: qui theori INDE Δηλιασταὶ dicti, quòd naue Deliade consultum Apollinem mitterentur, teste Hesychio & Harpocr. ac Suida. A Delio, id est Deli incolis, est POSSESS. Δηλιακός, Deliacus. hoc est Qui Deliorum est, Ad Delios pertinens. apud Thucyd. NEVTR. Δήλιος, Delium, id est Apollinis Delii templum, teste Strephano: qui Δήλιον & Δηλίαν locorum etiam nomina esse tradit: VNDE Δηλιάς dicatur qui inde oriundus est. ATVNDE Δήλια, τὰ, sub. ἱερά, Sacra quæ Delio Apollini peragebantur, Polluci lib.1.

Δηλόω, t.1, c.968, e. Δήλωμα, ib.g
Δήλως, ib.b. Δήλωσις, ib.g
Δηλωτέον, Ostendendum, Ob oculos ponendum.
Δηλωτικός, t.1, c.968, g
Δῆμα, ατος, τὸ, idem esse dicitur quod δέσμα, Vinculum.
Δημαγωγέω, t.1, c.970, e. Δημαγωγία, ib.
Δημαγωγός, ib.d
Δημαδίδιον, ab Aristophane per derisionem dicitur ὁ δῆμος, Populus: quasi Popellus, seu Plebecula, δημίδιον.
Δημαίρετος, t.1, c.510, e. Δημαίρεσις, ib.
Δημαρχέω, t.1, c.971, b. Δημαρχία, ib.a
Δημαρχικός, ib.b. Δήμαρχος, t.1, c.970, h
Δημεῖται, Hesychio αἱ τῆς δήμου οὐσίαι.
Δημελίπης, eidem ἐλεεινός: sonat tamen potius Cuius populum miserum est aut miseret.
Δημερασία, t.1, c.971, b. Δημερασία, ib.
Δημεσία, t.1, c.977, b. Δήμιος, ib.g
Δημεύω, ib.
Δημηβλής, Populo inuisus & exosus: μισούμενος ὑπὸ τοῦ δήμου, Hesych.
Δημηγορέω, t.1, c.971, d. Δημηγορία, ib.e
Δημηγορικός, ib.d. Δημήγορος, ib.b
Δήμητρα, t.1, c.809, c. Δήμητρα, ib.
Δημήτρεια, ib.d. Δημητριακὸς, ib.
Δήμητρος, ib. Δημητριεῖς, ib.
Δημητρίουλος, ibid. & t.2, c.1286, d
Δημήτροπολος, t.2, c.1286, d. Δημίδιον, t.1, c.977, h
Δημίζω, ib. Δημίη, t.1, c.976, h
Δημιεργὸς, ib. Δημιόπρατος, ib.
Δήμιος, ibid.g. Hesychio δήμια sunt δημόσια & δημόσεα πάντα.
Δημιουργέω, t.1, c.977, d. Δημιουργία, ib.
Δημιούργημα, ib.e. Δημιουργικὸς, ib.c
Δημιουργικὸς, ib.e. Δημιουργικῶς, ib.
Δημιουργὸς, t.1, c.976, h
Δημιὼ, Hesychio est ἡ τῆς δήμου διοικοῦσα, Qui populum regit, Populi rector seu gubernator.
Δημοαλῆ, idem Hesych. exp. τὸ βόαμα, Celebrem.
Δημοβορέω, t.1, c.969, c. Δημοβόρος, ib.
Δημογέρων, ib. Δημοδιδάσκαλος, ib.d
Δημοδίδης, Hesychius exponit δημώδεις ὀχλικῆς, Populares, Plebeiæ.
Δημόδης, t.1, c.976, f. Δημοδοσία, t.1, c.969, d
Δημόθυτα, Hesychio ἃ τῇ δήμου θύονται, Sacrificium populi.
Δημοκατάκριτος, t.1, c.511, d. & 969, e
Δημοκηδὴς, t.1, c.969, c. Δημόκοπος, ib.
Δημοκόλαξ, ib.f. Δημόκομος, ib.
Δημοκοπέω, ib.g. Δημοκοπία, ib.
Δημοκρατίδης, genus quoddam calceamenti, teste Polluce libro 7, cap 12.
Δημοκράτης, t.1, c 969.f
Δημοκρατία, t.1, c.970, a. Δημοκρατία, t.1, c.969, h
Δημοκρατίζω, t.1, c.970, a. Δημοκρατικὸς, t.1, c.969, h
Δημολάκης, t.1, c.970, a
Δημοπέσιον, Hesychio ἀγκυλωτήριον, ξύλῳ τὸ ὠὸν ἔλκει πάντων γινόμενον.
Δημοπράσια, t.1, c 976, g. Δημοπρέπης, t.1, c.970, b
Δημοπρεπὴς, ib. Δῆμος, t.1, c.968, g
Δημὸς, t.1, c.969, b.

Δῆμος significat etiam Pinguedo seu Pinguedo, Adeps: Hesychio τὸ λίπος & ὁ ὄγκος τῶν περίων. Homer. Iliad. Υ, Τρώων κατέκειτο νέκυς ἀίσσητι δημῷ τε σπέσσιν. Et Iliad. Φ, Τὸν μὲν δὴ ἐγχέλυες τε καὶ ἰχθύες ἀμφιπένονται, Δημοῦ ἐρεπτόμενοι ὄγκους εἰλίποδας κίρκους. Alia ex eodem exempla habes in Ὠμόπλατα & Λίγκες.

Δημοσθενίζω, Demosthenem imitor vel æmulor. vel Demosthenem sector. ET Δημοσθενικὸς, ὁ, ὁ, Qui vel qualis est Demosthenis. VT Δημοσθενικὸν λόγημα apud Isocratem.

Δημοσία, t.1, c.975, e
Δημοσιακὸς, ib.f. Δημοσιβύω, ib.g
Δημόσιον, ib.d. Δημόσιος, ib.b
Δημοσιόω, ib.g. Δημοσιώνης, ib.e
Δημοσιώνιον, ib.f. Δημοσίως, ib.e
Δημοσιώτικος, ib.
Δημοσυλος, (per contractionem pro Δημόσιος) Hesychio ὁ τὰ δήμου σώζων, vel ὁ δημοδίωκτης: à σῶ.
Δημοσυρφίω, t.1, c.970, c. Δημοτελὴς, ib.
Δημοτελὴς, ib. Δημοτικὸν, t.1, c.976, d
Δημοτρατὴς, t.1, c.970, d. Δημοτρόπομαι, t.1, c.976, d
Δημοτὴς, ib.b. Δημοτικὸς, ib.c

Δημοτικῶς, Populariter, More popularium seu plebeiorũ. Exponitur etiam Humaniter: quoniã οἱ ὁπλῖται sunt minus comes & affabiles.

Δημοτικώτατος, t.1, c.976, d. Δημοτικώτερος, ib.
Δημόφαντον, Hesychio δημόσιον, Publicum.
Δημοχαρὴς, t.1, c.970, d. Δημώδης, t.1, c.976, e
Δημωμάται, ib.g. Vide & Δαμώματα suprà.
Δημωφελὴς, t.1, c 971.f Δημωφελὴς, ib.

Διὰ, Diu: idem quod δηθὰ & δηθαὶς suprà. Hom. Odyss.α, Ἦ μάρτυρε δὴ σὺ πόδιστι μέτα, ὡς τὰ μάλα δὴν. Et Odyss.ε, Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμον ἄπο δὴν ἀλάλησαι. Et Odyss.ξ, Ἤδη δὴν ἀπέων, Qui iam diu abest. ὃν πάλαι χρόνον. Item Dudum, Pridem. Od.σ & υ, Οἰκέτης δὴν οἰχομένοιο, Vlyssis qui iam pridem decessit.

Διωαίος, οσ, ὁ, Diuturnus, Longæuus, Vetus: Hesychio πολυχρόνιος, παλαιός. Hom. Iliad. ι, — οὐδέ τι δεῖδε ἔργα Τυδέος υἱὸς Ὀϊτυλίδαο διωαίου μαχητοῦ, Non diuturnum & longæuum esse, Non diu viuere. Οὐδὲ γὸ (inquit idem Iliad.ζ) οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατὺς Λυκόοργος Διὶ ὤκιμος ἦα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἐέλδε. Apollon. Rhodius Arg. lib.2, γῆρας μὲν ὄπιθ' διωαὸν ἴαλλεν. Idem lib.1, διωαὸν aduerbialiter posuisse dicitur pro δὴ, Diu. Διωαίος dicitur etiam antea acti temporis ratione pro Qui iam pridem vel iam olim fuit, Vetus, Antiquus. Callim. hymno in Iouem. Διωαίοι δ' οὐ πάμπαν ἀληθέα μῦθον ἔειπεν: id est οἱ ἀρχαῖοι, Veteres, Ant. qui, Prisci. Hesychius διωαία exp. ἀχρεῖα ἢ ἄκαρπα δένδρα, inutiles & infrugiferæ arbores. Videndum tamen annon potius sint Quæ præ vetustate sunt inutiles & steriles.

Διωάριον, ου, τὸ, Denarius: genus numismatis Romani, valens tres obolos & semissem, vt in Pandect. tradit Bud. Vide & in Λεπτάριον. Nonn. secundam huius vocis syllabam corripit.

Δῖτος, ους, τὸ, Consilium: βούλευμα, Hesychio & Erymologo, qui ex δὶν derivatum ait, eo quòd χρὴ τὸν δίτταν βουλεύειν: iubente & poeta Δηοῦς βουλεύσαντος ἐχυτλὰ πολλὰ μέμονεν: vel à δίω significante διώκειν. Homer. Iliad. Ψ, θυμὸς ὀϊστεύσαι φίλον ἦτορ ἰθύνοντα δίοιτο. Apud Suid. legitur ETIAM Δίτιον, τὸ βούλευμα, idque in manuscripto quoque codice.

Δίκη, t.1, c.926, a. & t.3, c.1345, b. ob.
Δικίδιμος, t.1, c.906, a. Δίκης, t.1, c.905, h
Δίκομαι, ib.c. Δίκω, ib.
Δικὼ, ibid.b
Δίπτια, apud Hom. pro δὶ ἔπτια. Alii disiunctim scribunt δ' ἔπτια, quum & ἔπτια pro ἕπτια vsurpatum comperiatur à poetis.
Δίπτα, t.2, c.1510, f
Δίπτηρ, t.2, c.1506, d. Δίπτυα, t.2, c.1512, c
Δίπτυη, t.2, c.1511, h. Διπτυῶ, t.2, c.1511, a
Δίπτυς, vel Δί πτυς, t.2, c.1507, g
Δίπτυχα, t.2, c.1508, a
Διρκάδες, Hesychio βυτοί: quæ suprà διεκάδες.
Δίρη, eidem est μάχη, Pugna, Certamen: item στάχυλός. in hac tamen posteriore significatione dicitur potius δῆρις.

Δηελέω, & Δηελέομαι, t.1,c.947,b
Δηελίζω, ibid.
Δηελίωτης, Ionica dialyſi pro δηελώτης dicunt poetæ, à them. δηελέω. Sic δηελέωτο pro ἐδηελώτο. vt, Δὴ τότε δηελέωτο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.
Δῆλος, t.1,c.947,a. Δηλέεσθαι, ib.b
Δηλεῖδαι, Helychio ἐρίζειν, Contendere, Concertare.
Δηλεῶ, Contendo, Certo: à δῆλις, vt κοτέω à κότος. Etymol.
Δηρός, οῦ, ὁ, idem cum ſuperiore δήωτος, Diuturnus, Diutinus, Longæuus. Sophocles, πολὺ μὲν δηρὸν πὸν καπίχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον, multum & diutinum tempus. Doricè autem ibi δηρὸν poſuit pro δηρόν. Sicut verò δήωτον alicubi dicunt pro δήωτον χρόνον, ita & δηρὸν, aduerbialiter vſurpantes pro δήωτον ſeu δήωτα, Diu, Longum tempus. Hom. Odyſſeæ ω, Δηρὸν γὰρ ἔτι τὸν ὀπιχρόνιον μεμαῶτες Μίμνουεν ἐν μεγάροις. Odyſſeæ τ, οὐδέ τι πάλαι φίλον υἱὸν καὶ πατρὸς αἶψα δηρὸν ἀπεπλῆτην. Apollon. dicit etiã ὅτι δηρὸν, ſub. χρόνον, pro ὅτι πολὺν χρόνον, ad longum tempus: & μετὰ δηρὸν, ſ. χρόνον, Poſt longum tempus. Apud Heſych. legitur & Δηρότης aduerbialiter expoſitũ δηρὸν, ὅτι πολὺ χρόνον: quum potius ſubſtantiuum ſit, & ſignificet Diuturnitas.
Δῆσαι, Ligare vel Alligare: à δέω. Plutarch.
Δησιμελία, ας, ἡ, Defenſio. v.l
Δῆτα, t.1,c.967,a
Δή τοι, Sanè. Aiunt & pro δῆτα accipi, id eſt Porro, apud Plat. libro 2 De republ. vbi ait, ὡς δή τοι τὴ ἔχει φύσει ἀποφῆναι.
Δηὼς, Heſychio ὕστερος, Poſterior.
Δήω, Inuenio δυρήσω, Etymol. Sed crebrius futuri habet ſignific. δήσω enim exponitur δυρήσω, vt videbis t.3, c.1362, g. Sic δησιτ apud Apollonium δυρήσουσι: apud quem & δήσεσθαι pro δύρεσθαι. INDE Δηὼ dicta putatur ἡ Δημήτηρ, quoniam filiam Proſerpinam diu & diligenter quæſiuit. aliis tamen à δήω nominatam putantibus, eóque ſignificante vel καίω, quoniam ardentibus facibus filiam quæſiuit: vel κάτω, quoniam aratro ſcinditur ipſa tellus. Sed veriſimilior eorum videtur ſententia qui diminutiuum eſſe volunt à Δημήτηρ. Apud Athenæum libro 10, εἰς πλατὺ Σπάρτου ἀγρὸν παρθένον Δηοῖς ἰόνης. Apud Ariſtophanem, Δηοῖς καρπὸς, Cereales fruges. Et apud Sophoc. Δηοῖς ἐν κόλπῳ pro ἐν πεδίῳ.
¶ Δία, accuſ. à nom. ſing. Ζάς ſeu Δίς. At Δία, ας, ἡ, nomen proprium: Δῖα verò ſœmio. ex maſc. Δῖος.
Διὰ cum genitiuo, Per, t.1,c.9-8,a. Διὰ, In, ib.g. Διὰ, Inter, t.1,c.979,c. Διὰ pro ὅτι, ibid. Διὰ apud medicos, ibid f. Διὰ apud muſicos, ibid.g. Διὰ de interuallo loci, t.1,c.980,a. Διὰ, de interuallo temporis, ibid.d. Διὰ redditum Lat. per ablatiuum, t.1,c.981,d. Διὰ cum accuſatiuo pro χάριν, ibid.e. Διὰ, Propter, Ob. ibid.g. Διὰ cum accuſatiuo, loco genitiui, Atticè ſignif. Per. t.1,c.982,b. Διὰ, Dis. ibid.d. Διὰ in compoſitione, ib. Διὰ ζαχείας, t.3,c.1275,f. Διὰ ζαχέως, ibid. Διὰ χθοὸς, t.4,c.412,d. Διὰ χθὼν, ib.g.
Διαβαδίζω, t.1,c.661,d. Διαβάθρα, t.1,c.643,g
Διαβαθρεῦ, ib. Διαβαίνω, ib.b
Διαβάλλω, & Διαβάλλομαι, t.1,c.674,h
Διαβαπτίζω, Reſpecto, Circumſpecto. v.l. Sed perperam pro διαβλαπτίζω.
Διαβαπλίζομαι, t.1,c.726,b
Διαβασις, t.1,c.643,e. Διαβάσιμος, t.1,c.654,d
Διαβατίζω, t.1,c.726,c. Διαβατικὰ, t.1,c.643,f
Διαβατήριος, ib. Διαβάτης, ib.e
Διαβατὸς, ib.f. Διαβατὸς, ib.e
Διαβιβαίομαι, t.1,c.730,c
Διαβιβοσορυχεώδης, t.1,c.1589,f
Διάβλημα, t.1,c.644,a. Διαβλητέον, ib.
Διαβλὴς, ib. Διαβλάζω, t.1,c.734,d
Διαβλάζω, t.1,c.655,f. Διαβλῶσκω, t.1,c.783,f
Διαβλόω, t.1,c.740,c
Διαβλὴς, Circinus. v.l perperam pro διαβλῆτις.
Διαβλαστάω, t.1,c.746,h. Διαβλαστὴς, ib.
Διαβλέπω, Perſpicio: vel Diſpicio, Viſu penetro.
Διαβοάω, t.1,c.757,c. Διαβόητος, ib.f
Διαβολὰς, t.1,c.676,b. Διαβολὴ, t.1,c.675,h
Διαβολία, t.1,c.676,d. Διαβολικὸς, ib.c
Διάβολος, ib.b. Διάβολος, ib.
Διαβομβέω, t.1,c.761,f. Διαβομβεύω, t.1,c.763,f
Διαβορος, Peresſus ſeu Exeſus: vel Qui peredítur ſeu exeditur. Sophocl. Trachiniis, διάβορον ἕρκος αὐδίνος Τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδέσθη ἐξ αὐτῆς φύσει. Idem actiua etiam ſignif. vſurpat pro Peredens, Exedens. Initio Philoct. Νόσῳ καταζέοντα διάβορῳ ποδὸς. id eſt τὰ διαβιβρωσκόντα: quæ inde & φαγέδαινα nominatur.
Διαβουλεύω, t.1,c.775,c
Διαβουλεύομαι, exponitur Delibero, Decerno, διαγιώσκω.
Διαβουλία, t.1,c.770,h. Διαβούλιον, ib.
Διαβυλεύομαι, Perſuadeo. v.l.
Διαβυλος, t.1,c.770,c. Διαβρέχω, t.1,c.790,d
Διαβεβηλῶ, Grauo, Onero. Heſychius enim διαβεβηλεῖ exponit βαρυνεῖ. Idem Διαβεβηλὴς affert pro ἰσχυρὸς, Robuſtæ, Validæ.
Διαβρηχὴ, t.1,c.790,d. Διάβροχος, ib.
Διαβρωσις, t.1,c.783,f. Διαβρώσκω, ib.
Διαβρωτικὸς, ibid.
Διαβυθόομαι, Traiecto, Penetro. Affertur enim ex Herodoto, διαβυθίονται διὰ τῆς ἀσπίδος εἴσω, pro Sagittis dextram traiiciunt.
Διαγαλίζω, t.1,c.824,c
Διαγανακτῶ, ὦ, Peregrè fero, Indignor.
Διαγγελῶ, t.1,c.19,a. Διάγγελος, ib.
Διάγα. Doricè pro διῆγε: à διάγω.
Διαγλίρω, Colligo. Congrego. v.l.
Διαγλαῶ, t.1,c.823,d
Διαγλὴς, Heſychio ἀγλὴς: pro quo infrà Διαγλὴς.
Διαγλύφομαι, ſeu Διαγλύμμαι, t.1,c.850,c
Διαγλυφῶσκω, ſeu Διαγλυφῶσκω, t.1,c.1851,c
Διαγκυλίω, & Διαγκυλίζω & Διαγκυλόω, idem ſignificant, & τὸ διὰ τοῦ ἀγκυλίω dicuntur, quod eſt λαβὼν ἀγκύλιον, Anſa iaculi, hoc eſt Lorum in media haſta qua iacitur. Sunt enim quædam iacula ſeu haſtæ quæ ἐξ ἀγκύλης ἀφίενται, οὐκ ἐκ χειρός. Porro dicitur διηγκυλίδαι, teſte Heſychio, τὰ ὑπὲρ τοὺς δακτύλους τῆ ἀγκύλη τῷ ἀγκυλίῳ, digitos amento iaculi inſeruiſſe & generalius etiam τὰ ἑτοιμοτέρα, paratum eſſe, more nimirum iaculatorum qui immiſſis in amẽtum haſtæ digitis, iaculari parati ſunt. Xenoph. Anab. libro 4 p. 191 καθίστασθαι εἰς διβασμοὺς διηγκυλισμένους τοὺς ἀγκῶνας, καὶ ὑπερβαλλομένους τοὺς ἔξω τας, iaculatores quidem, traiectis per amentum digitis & ad iaculãdum paratis: ſagittarios verò, impoſitis arcui ſagittis. Sic l.5, p.205. τοῖς πλησίας τῶν παρόντων διηγκυλισμένους ἰέναι ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, ἀκοντίζειν καὶ τοὺς ἔξω τας ὑπερβαλλεῖν ὅτι τῶν ἐμπροσθίων, ὁπόταν σημήνῃ, ἔξω βάλλειν δέοιεν. In quorum locorum poſteriore Suidas habet διηγκυλημένους: in priore verò quidam codices διηγκυλωμένους: recte vtrique. Reperiuntur enim ea & apud alios ſcriptores, additis accuſatiuis πέλτην, τὸ ζύγκλιμα, καμάρωσιν. Herodian. l.1, de Commodo, αὐτὸς τὸ τῆς συγκλήτου σωμάτριον ἔσωσεν αὐθρίσας πέλτην διηγκυλημένην: quippe qui vellet ſuas ἐκείας φέρων ἀπιέναι. Vbi Polit. vertit, Statuam pro curia ſtatuit quæ arcum contenderet. Chion epiſt. 4. περὶ τὸ βεβηκὸς ἐλίθου θῆμα πυρὶ, καὶ τῷ λίγκῳ διηγκυλωμένος, ἔλυσον. Luc. p.258, δεινὸς σκοπὸς μοι καὶ πάνυ φοβερὸς, ὅτι καταυτὸν ὦ ὁρᾶς, διηγκυλημένος, αἰγμὴν σου ζητῶν καὶ δι' ἐμῶν διεξόδους.
Διαγκωνίζομαι, t.1,c.43,d. Διαγκωνισμὸς, ib.
Διαγλαίτιον, Heſychio διαλυμαντὴς.
Διαγλαπῶ, t.1,c.850,f. Διαγλαύκιον, t.1,c.858,g
Διαγλάφω, t.1,c.850,f. Διαγλύφω, t.1,c.851,f
Διαγνοίω, ῶ, Ignoro. At διάνοια, Cogito.
Διαγνώμων, t.1,c.1851,g. Διαγνώμων, ib.
Διαγνωρίζω, t.1,c.1870,a. Διάγνωσις, t.1,c.1851,e
Διαγνώστης, ib.f. Διαγνωστικὸς, ib.
Διαγογγύζω, t.1,c.859,f. Διαγείρομαι, t.1,c.72,d
Διαγοήτας, t.1,c.1892,d. Διαγοράβδης, t.1,c.30,b
Διαγρυπνῶ, t.1,c.29,g. & c.30,a
Διάγραμμα, t.1,c.872,b. & t.1,c.876,c. ob.
Διαγραμμίζω, t.1,c.878,e. Διαγραμμισμὸς, ib.
Διάγραπτος, t.1,c.871,c. Διαγραφὴς, ib.

Διαχαφή,ib.
Διαχάω,t.1,c.871,g.
Διαχιαίνω,& Διαχιαίνομαι,t.1,c.52,c
Διαχυπνίω,t.3,c.1751,g
Διαγυμαίζομαι, Exercendo me agito. Galen. De parua pila, μικρὰ διαγυμαζόμενον.
Διαίχω, Suffoco seu Offoco, Strangulo.
Διάγω, Traiicio, Traduco, &c.t.1,c.72,a.
Διάγω, Rego, &c.ib.c.
Διάγω, Abduco, Diduco, &c.ib.c.
Διαγωγή,ib.
Διαγωγιαῖος,t.1,c.107,d.
Διαγωνίζομαι,t.1,c.105,c
Διαγώνιος γραμμή, Linea ab angulo ad angulum perducta. Vitruuius libro 9,cap.1, Quæ fuerit linea, ab angulo ad angulum diagonios perducatur, vti diuidatur in duo trigona æqua magnitudine. Mox dicit, Ad eius lineæ diagonalis longitudinem locus quadratus paribus lateribus describatur. Et rursum, Ita quum magna duo trigona in minore quadrato quinquagenûm pedum linea diagonia fuerint designata. Idem libro 4.cap.1, Abaci latitudo ita habeat rationem, vt quanta fuerit altitudo, bis tanta sit diagonios ab angulo ad angulum. Et libro 6,cap.3, Latitudo in quadrato paribus lateribus describatur, inque eo quadrato diagonii linea ducatur. Idem sub finem eiusdem lib.6, memorat etiã diagonias structuras.
Διαδάζομαι, Dispertior, Diuido, Distribuo. διαιρέω. vt διεδάσαντο ἐς φυλάς.
Διαδαπίω,t.1,c.910,h.
Διαδαπάομαι,t.1,c.902,h
Διαδίνυμι,t.1,c.918,f. & t.4,c.21,g.ob.
Διαδίλλειν, Hesychio διχαπᾶν, Diuellere, Distrahere. Sed si alphabetico ordine niti velimus, legendum apud eum διαδόλλειν.
Διαδέξιος, Dexter, Strenuus, Industrius. Herodotus, διαδέξιον πολέμιον καλισιύειν τὰ ἔσραζαν, strenuissimum quenque deinceps mactant. Ita vulg.lexica. Sed suspecta hæc sunt.
Διαδέχω, & Διαδέκομαι, t.1,c.945,c
Διάδημα, dicta est à Zoroastre ἡ κεφαλῆ μαλάχη, Malua hortensis, vt est apud Dioscor.
Διαδημόω,t.1,c.964,c.
Διαδήω,t.1,c.964,a.
Διάδηλος,t.1,c.968,d.
Διαδήμασφόρος, ib.b
Διαδημοώδης, in vulg.lex.exponitur Diadematus: dicitur fuisse nomen non tam speciosi iuuenis quàm facti. Sed perperam.scribendum enim διαδούδης.hoc nanque & diadematum significat, & nomen est filii Maximini imp.adolescentis venustissimi.
Διαδίδομαι,t.1,c.994,d.
Διαδίδωμι,t.1,c.994,b.
Διαδικάζομαι,t.1,c.1013,a.
Διαδικασία,t.1,c.1013,a.
Διαδικασμός,ib.b.
Διάδικος,t.1,c.1008,b
Διάδικος, Duplex. nam apud Dioscor.lib.2,c.105, ἀσπίδια διάδικα interpretantur Duplicia scuta, Duplices peltæ, Duplices clypeoli.
Διαδοιδυλίζειν, Hesychio est ὀρχεῖσθαι ἀσχημόνως, Indecenter saltare. In lexico meo vet. διαδοιδύκειν exponitur διίσχαλφ τῷ χειρὶ, σπογγύλιον αὐτῷ πέμπειν ὡς δοίδυκα: item διίσχαλφ. Quæ Etym.quoque refert ex lex. Rhetorico. Hes.verò exp. διίσχειν πῶν. χεῖρα σπογγύλιον.
Διαδοκιμάζω,t.1,c.1031,g.
Διάδοκις, nonnullis est ἡ παῖς ἄνας δοκεῖ αἰαδιχομένη: aliis δοκὸς πλάγιον ὑπόθημα, teste Hesychio. Videtur igitur esse Tignum transuersarium cæteras trabes sustinens.
Διαδόνιον,t.1,c.1041,b
Διαδόρατίζομαι, Hasta dimico: vt διαξιφίζομαι gladio. Polybius libro 5, ὁκ χειρὸς τῆς χεροὶ διαδορατίζοντες, καὶ πάλιν ἀπὸ τῶν ἀκοντίων. Dionys.Longinus μὲ φιλονεικήσαν ἢ εἰσὶ διαδορατίζόμενος.
Διαδόσιμος,t.1,c.994,c.
Διάδοσις,ib.d
Διαδοτός, Didendus, Diuulgandus.

Διαδοχή, ῆς, ἡ. Successio. vt διαδοχαὶ κλήρων, Successiones in hæreditatibus. Item ἐκ διαδοχῆς & κατὰ διαδοχάς dicitur Per successionem, Alii succedente alio, seu Per vices, Vicissim, Per manus. Aristoteles De mundo, Πῦρ φρυκτωρῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευόντων, Speculis per vices tollentibus accensas faces: seu, Ex specula alia atque alia deinceps sublatis ignibus. Qualis etiam ἡλίου ἀγγέλου cursus erat.
Διάδοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Successor. Isocr. Ἡρώδου διάδοχος αὐτῆς κληρονομίας. Plutarch. Lycurgo. διάδοχοι τῆς βασιλείας. Sic διάδοχοι dicuntur qui in imperio & prætura succedunt. Xenoph. Hellen. 1, οἱ τότε ἦρχον οἱ διάδοχοι τῶν Σεφοκυσίων εἰς Μίλητον, ἢ περίπλεον τὰς ναῦς ἢ τὸ στράτευμα. id est οἱ αὖτ' ἐκείνων στρατηγοί, vt paulo ante loquitur. Sic affertur διάδοχοι κατὰ μέρος pro Per vices succedebant. Et apud Thuc. διάδοχοι νῆες, Naues succedentes. At τὰ διάδοχα, Opera quæ per successionem & per vices fiunt.
Διαδραίνω,t.1,c.1051,c
Διαδρᾶναι, Peruidear, Perspiciar: à διαδέρκω.
Διαδραπεύω,t.1,c.1049,b
Διαδραμεῖν, à διατρέχω est: quorum vtrunque ad διατρέχω referunt.
Διαδραῖαι,t.1,c.1051,c.
Διαδραπέται,t.1,c.1052,c.
Διαδρέμω,t.3,c.1657,h.
Διαδρεμέω,t.3,c.1658,c.
Διαδρομές, ib.c
Διαδύνω, t.1,c.1062,f.
Διαδύω, & Διαδύομαι,ib.
Διαείδω, Perspicio, Dignosco. Homerus Iliad.τ, Ἐς δὲ χορὸν, ὅτε μάλιστ' ἀρήτη διαείδεται ἀνδρῶν, Perspicitur & cognoscitur.
Διαεμβρής, Transmissus: poeticè pro διεμβὰς à δίημι. Apoll.Rhod. Argon.l.1, de Thermodõte fluuio, — ἰὸν διαεμβρὲς ἠπείροιο. id est διαρρέον.
Διαετίδω, Hesychio est διαλεχθῆναι.
Διαείω,t.1,c.132,c
Διαευτυχῶ, Perfruẽs felicitate: seu Vsque feliciter agẽs.
Διαζάω,t.1,c.1388,f.
Διαζθυγόω,ib.f.
Διαζθυκπικός,t.1,c.1396,a.
Διαζλαστυπόομαι,t.1,c.1401,c
Διαίζομαι τὸ σημεῖα, apud Suidam legitur, in manuscripto etiam codice, sed sine expositione. Pollux suo tempore διαΐζειν dictum fuisse tradit quod Attici dixerint πάσσειν τὰ σημεῖα ἢ σφραγίζειν: afferens eius ex comico etiã exemplum hoc, Ὁ δ' ἐξυφαίνων ἰὸν, ὁ δ' διαΐζεται. Itaque nim legendum videtur, reponendo ἰὸν pro ἰοῦς, quod metro repugnat: nisi ἰὸν forsan cum Erasmo legendum, qui & διαΐζειν pro διαΐζεται legi posse existimat: & si διαΐζειν sit Stamini addere quod deest, hunc esse verborum illorum sensum, Alter orsus est telam, alter perfecit. At si ἰοῦς legamus, & διαΐζεται passiuè accipiamus, fortassis erit, Vna absoluta tela altera inchoatur. Hesychius sanè imperfecte. διαΐζειν pass. exponit διαγιγνώσκειν. Vide & δίασμα paulo infrà. At act. διαΐζειν Varro affert pro φλυαρεῖν, ἀλογεῖν, Nugatur, Ineptit.
Διαζωγία,t.1,c.1396,a.
Διαζωγαφίον,t.1,c.865,b.
Διαζωννύω, & Διαζώννυμι, ibid.b
Διαζωσμα,ib.c.
Διαζωόω,t.1,c.1388,g.
Διαήσω, Transmittet: à διαΐημι poetis vsurpato pro δίημι. At Διάησι est Perflat, Perspirat seu Transpirat, à præcedente διαΐημι.
Διαθαλασσεύω, & Διαθαλασσεύομαι,t.1,c.1490,g
Διαθάλπω,t.1,c.1496,h.
Διαθερμαίνω,t.1,c.1547,g.
Διάθερμος,t.1,c.1545,f.
Διαθερμοθρίξ,t.3,c.1525,d.
Διάθηκα,ib.
Διαθηκάζω,ib.g.
Διαθήκη,t.3,c.1492,c
Διαθηλαίνω, Effœmino. seu Prorsus effœmino.
Διαθηλείω, ῶ, Effero: seu Prorsus effero & exacerbo.
Διαθηρέω, ῶ, Venor: vel etiam Venando indago.

Digitized by Google

οἱ διᾳθηταῖται: dicuntur Venatores.

Διαθλάω, ῶ, Perfringo: ſeu Contuſione penetro. Bud. enim διᾳθλασθῆναι ἕλκη καὶ διᾳπεπλῆσθαι apud Galenum eſſe dicit quæ contuſione facta ſunt: & differre ἀπὸ τῶν διᾳτμηθέντων, id eſt ab iis quæ ferro acuto facta ſunt, quũ nimirum vultus ferri acie ſoluitur.

Διαθλέω, ῶ, Certo ſeu Concerto: aut Laboro. Heſychius enim διᾳθλεῖσθαι exponit non ſolùm διᾳγωνιζόμενα, ſed etiam κάμνειν & ἐργαζόμενα: quoniam videlicet ἆθλος ſit & τὸ ἔργον & τὸ ἀγώνισμα. Suidas quoque διᾳθλοῦντες exp. πονοῦντες, addens διᾳθλῶ cum accuſ. conſtrui.

Διαθμίζω, Euaporo. v. l. perperam pro Διαλμίζω.

Διαθολόω, t. 1, c. 1572, e. Διαθρυβόω, t. 1, c. 1582, f

Διαθραύω, Confringo. Exponitur etiam Lacero.

Διαθρέω, t. 1, c. 136, g. Διαθροέω, t. 1, c. 1579, e

Διαθρυλλέω, t. 1, c. 1580, e

Διαθρύπτω, & Διαθρύπτομαι, t. 1, c. 1594, b

Διάθρυψις, ib. d. Διάθυρον, t. 1, c. 1615, f

Διαθρία, ας, ἡ, Serenitas. v. l. Idem & αἴθρια.

Διαθριάζω, t. 1, c. 153, g

Διάθριος, Purus, Perſpicuus, Serenus. Heſychius διάθριον exponit διᾳφανές, καθαρὸν δίχως: ſubiungens et & διάθριον, exponens etiam ipſum διᾳφανές, δ ἰσοῦται.

Διαιμος, t. 1, c. 159, g. Διαιρω, t. 1, c. 1025, h

Διαιρέομαι, t. 1, c. 192, c

Διαίρεσις, t. 1, c. 193, d. Διαιρετέος, Diuidendus.

Διαιρέτης, t. 1, c. 193, g. Διαιρετικός, ib.

Διαιρετικῶς, t. 1, c. 194, a. Διαιρετός, t. 1, c. 193, e

Διαιρετῶς, ibid. g. Διαιρέω, t. 1, c. 192, f

Διαίρω, t. 1, c. 211, a. Διαιωδέομαι, t. 1, c. 232, c

Διαίσσω, t. 1, c. 234, f

Διαιτάω, ῶ, Deleo & extinguo. αἴσσω πω. Sophocl. Trachiniis, pag. 363, αὐτὼ διαίσσω. id eſt αὐτὸ ἑαυτῷ ἀφαίσσω, inquit ſchol. & ἀφαιῶ ἀπὸ τῆ βίου ἐπίσσω.

Διαιχμόομαι, exponitur Vereor, Erubeſco: vt αἰχμόομαι.

Δίαιτα, t. 1, c. 982, e. & t. 4, c. 433, c. ob.

Διαιτάω, t. 1, c. 984, d. Διαιτάομαι, ib. f

Διαιτόομαι, Ionicè pro διαιτάομαι. vt apud Luc. δίαιτον ἐδιαιτῶντο, Vitam agebant. At διαιτῶ apud Heſ. legitur, expoſitum διατρίχειν & διαιτᾶν.

Διαίτημα, t. 1, c. 985, g. Διαιτήσιμος, t. 1, c. 984, d

Διαιτητήριον, t. 1, c. 985, b. Διαιτητής, t. 1, c. 984, d

Διαιτικὸν, t. 1, c. 985, a

Διαιτὴς, Heſychio κριτὴς. Pro quo putarem reponendum διαιτητὴς vel διαιτητὸς, niſi illorũ ipſorum ante hoc mentionem feciſſet.

Δίαιφι, vide in Δίαιθρος.

Διαιωνία, ας, ἡ, Æuum, ſi non mentiuntur v. l.

Διαιωνίζω, t. 1, c. 258, e. Διαιώνιος, ib.

Διακαής, t. 2, c. 179, d. Διακαθαίρω, t. 2, c. 5, b

Διακαθελίζω, t. 2, c. 7, c. Διακάθαρσις, t. 2, c. 5, c

Διακαθίζω, t. 1, c. 1090, g. Διακαίω, t. 2, c. 179, b

Διακαλαμαίσαρκες ἕλφοι, apud Rhodios in lege quadã dicuntur οἱ τὼ καλαίμων τῶ σαρμάτων ὀπίσθιον βοσκημένοι, teſte Heſychio.

Διακαλύπτω, & Διακαλύπτομαι, t. 2, c. 43, g

Διακάμπτω, t. 2, c. 54, c. Διάκαμψις, ib.

Διακαρδίος, t. 2, c. 97, f

Διακαρβαίρω, Perpurgo. vulg. l. perperam pro Διακαθαίρω. Perperam itidem eadem habent Διακαρθασις, Purgatio, pro διᾳκάθαρσις.

Διακαρπόομαι, t. 2, c. 81, c

Διακαρτερίω, vide poſt καρτερέω.

Διακαπτω, t. 1, c. 1348, a. Διακαπτὴ, ib. b

Διακαυλίζω, t. 2, c. 95, c. Διάκαυμα, t. 2, c. 179, d

Διακαυτιάσαι, Heſychio eſt διᾳκληρῶσαι δὲ: à καῦνος, quod eſt ὁ κλῆρος. Eadem tradunt Suidas, Etymolog. & lexicũ meum vetus: ſed ille habet Διακαυτίσασθαι: Etymologus Διακαυτῶσαι, lexicum meum vetus Διακαυτῶσαι: quod cæterorum omnium proximè accedit ad καῦνος. Primum tamen διᾳκαυτιάσαι apud Ariſtoph. legitur in Pace, Ἢ διᾳκαυτιάσαι πίπερι κλαυσούμενα μείζω. vbi ſchol. quoque exp. διᾳκληρῶσαθαι.

Διάκαυσις, t. 2, c. 179, d

Διακεδάω, poeticè pro διασκεδάω, Diſſipo, Diſſicio. Apollon. Rhod. Arg. libro 2, διᾳ δεύεται πάντ' ἐπίδαστα.

Διάκειμαι, Conſtitutus ſum, &c. t. 2, c. 162, g. Διακείμενος οὖτος, Hoc in ſtatu ſum, &c. t. 2, c. 163, a. Διάκειμαι, pro διατίθημαι, &c. ib. c.

Διακείρω, t. 2, c. 103, c. Διακεκριμένως, t. 2, c. 434, g

Διακελεύομαι, t. 2, c. 115, a. Διακελευσμὸς, ibid. d

Διακελευστέον, Præcipiendum. Iubendum. Plato libro 1 De leg. παῖς ἄλλας ἀφορμὰς τῶν πολίταις οἷς τῶτα βελτίους αὐτῶν εἶναι διακελευστέον.

Διακενὴς, t. 2, c. 118, a

Διακενὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, idem cum διᾳκενὴς, Inanis vel Superuacaneus. Affertur enim ex Thucydide διακενὴς ἐπαοιδὰς, pro Inanis crepitatio. At in hoc adeſpoto, διακενὴς ὑπομένειν τὴν ἐδέαν καὶ ἡσυχίαν, quod exponitur Præter neceſſitatem abſtinere à cibo, & quietè agere, ſcribendum forſan διᾳκενῆς.

Διάκενος, t. 2, c. 117, g. Διακενόω, t. 2, c. 120, c

Διακενῶς, Vacuè, Inaniter. Ioſeph. in Antiquit. Iudaicis, ζωνη διᾳκενῶς ὑφασμένη, ἥτις λευκείδα δοκεῖ ὁρᾶσθαι, Zona intus inanis & caua, quam ſacerdotalem zonam Suid. ῥοῦφιον nominat.

Διακένωσις, Euacuatio, Inanitio. Exponitur & Inanitas.

Διακεραίτυμα, t. 2, c. 138, g. Διακεραίω, ib.

Διακεπτομέω, ῶ, Comitiis proſcindo.

Διακεχηνὼς, t. 4, c. 535, f. Διακεχηνώδης, t. 4, c. 618, e

Διακηρυκεύομαι, t. 2, c. 198, c

Διακήκλιον, Heſychio & Etymologo eſt διᾳσῖον, à κίγκλος, quod eſt auicula quædam quæ & σεισοπυγὶς dicitur, Latinis Motacilla: quoniam caudam perpetuò ferè mouitat & quatit.

Διακινδυνευτέον, Periclitandum, Alea ſubeunda. Item Audendum. Affertur enim ex Plat. Tum διᾳκινδυνευτέον φάναι pro Non dubitandum affirmare. hoc eſt Audendũ.

Διακινδυνεύω, t. 2, c. 212, c. Διακινέω, t. 2, c. 218, c

Διακλάω, ῶ, F. άσω, Frango: vel Diffringo. Heſychio & Suidæ διᾳκλᾶν eſt διᾳθρύπτειν.

Διακλείω, & Διακλείομαι, t. 2, c. 233, b

Διακλίπτω, & Διακλέπτομαι, t. 2, c. 239, a

Διακληδονίζομαι, t. 2, c. 271, h

Διακληρόω, Sorte diſtribuo, &c. t. 2, c. 249, b. Διακληρόω, Sorte lego, &c. ibid. c. Διακληροῦμαι, ib. b.

Διακλήρωσις, ib. f

Διακληπαίδες, αἱ, Deriuationes. v. l.

Διακλιμακίσας, Heſychio eſt διᾳπαλαίσας. eodem enim teſte κλίμακες & κλιμακισμοὶ ſunt genus παλαίσματος, Luctæ. Idem tradunt Etymol. & lex. meum vet. Διακλιμακίζειν igitur eſt Luctari cum, In lucta certare cum.

Διακλοτέω, t. 2, c. 164, d

Διακλύζω, & Διακλύζομαι, t. 2, c. 266, a

Διάκλυσμα, ib. Διακλυσμὸς, ib. b

Διακναίω, t. 2, c. 276, g. Διακνίζω, t. 2, c. 279, a

Διακοιλος, ουσὸ καὶ ἡ, Cauus: at διᾳκοιλη ὁδὸς nomen proprium viæ cuiuſdam prope Athenas, teſte Herodoto.

Διακοιρανέω, ῶ, Regis ſeu domini more obeo vel adminiſtro. Heſ. enim διᾳκοιρανέοντα exp. βασιλικῶς ἐπιχόμενον & ὡς κύριον διᾳπορευόμενον ſeu διέποντα.

Διακολάω, t. 2, c. 307, h. Διακολητικὸς, ib.

Διακολυμβάω, ῶ, F. ήσω, Trano, Tranſnato, Nando tranſeo.

Διακομιδὴ, t. 2, c. 324, c

Διακομίζω, t. 2, c. 323, b. Διακομίζομαι, t. 2, c. 324, a

Διακομιστὴς, ib. c

Διακονάω, ῶ, F. ήσω, Peracuo ſeu Exacuo.

Διακονητέον, t. 2, c. 343, b. Διακονίομαι, t. 2, c. 340, g

Διακονέστρος, t. 2, c. 342, a. Διακονέω, t. 2, c. 340, e

Διακόνημα, t. 2, c. 341, c. Διακονία, t. 2, c. 342, b

Διακονίζω, & Διακονίζομαι, t. 2, c. 341, b

Διακονικὸς, t. 2, c. 342, g. Διακονικῶς, t. 2, c. 343, b

Διακονίομαι, t. 2, c. 336, h. Διακόνιον, t. 2, c. 343, b

Διακονὶς, ib. d. Διακονίω, t. 2, c. 336, h

Διάκονος, t. 2, c. 341, e. Διακοντίζω, t. 2, c. 273, b

Διακοπούμβος, ib. Διακοπὴ, t. 2, c. 352, b

Διάκοπος, ib. d. Διάκορος, t. 2, c. 344, g

Διακόπτω, & Διακόπτομαι, t. 2, c. 351, g

Διακορέζομαι, t. 2, c. 377, d

Διακόρθυσις, t. 2, c. 375, g. Διακορθύω, ib. f

Διακαρίω, ib.
Διακάρπως, t.2, c.375, g.
Διακερκυρώω, t.1, c.763, h.
Διακέρας, t.2, c.107, a.
Διακεκοπέναι, ib.f.
Διακοσμήσας, ib.c.
Διακούεμαι, t.1, c.190, a.
Διακούω, t.1, c.289, f. & 285, c.ob.
Διάκοψις, ιως, ἡ, Intercisio. Item Dissectio.
Διακραδαίνω, Quasso, Cōcutio, Cōmoueo. Hes. διακραδαίνων exp. κινῶν: Suid. διακραδάναι, σεῖσαι.
Διακραίνω, ῶ, Refundo veluti è fonte: Doricè pro διακρεννύω. Theocr. Idyll. 7, Οἷον δ' ὑπὸ πέμμα διεκραίνατο νύμφαι. ὑπεχάσατο, inquit schol. qui exp. etiã ὑπεκλυφθῆναι ὑπὸνοτιδος: itē διεκράσαντο, Miscuistis, per antiphrasin. Amarātus autē in suis in hoc Idyll. cōment. (vt refert Etym.) exp. αἰνῶξαν, quoniã videlicet ἀβέπτων ὑμῶν videtur πάσχειν τι): syncopen esse volēs pro διεκράσασθε.
Διακρατῶ, Pertinaciter obtineo vel retineo, Cōseruo & dilabi vel elabi è manib⁹ nō sino. Philopon. in Proclū l. 9, τῷ ἡ φυσικὴ ἕξις δύναμις ἐστὶ μὴ διακρατοῦσα τὸ ὑποκείμενον ὑπὸ λύσεως. Greg. ψυχὴν διακρατοῦσα τὸ σῶμα. Sic & Dion. Areop. teste Bud. διακρατεῖν sæpe posuit pro Tueri in rerū natura & in esse cōtinere: σωίζειν: itidémq; διακρατῆσαι & διασώζεσθαι pro eodem, hoc est Incolume seruari & retineri. Appian. verò pro Manū iniicere & retinere: de Cæsare loquens à creditoribus retento ne iret in Hispaniam. INDE Διακράτησις, ιως, ἡ, Retentio seu Cōseruatio. Aliis etiam Detentio.
Διακρίκω, Citharam pulso. Ex Epigr.
Διακριβολογέομαι, οῦμαι, Exquisitè discutio. Exponitur & Exactè & enucleatè differo.
Διακριβόω, t.1, c.302, g. Διακριβόομαι, t.1, c.303, a
Διακριδόν, t.1, c.435, a
Διακρινθῆναι, Ionicè seu Doricè pro διακριθῆναι: & διακρινθῆν, per syncopen Atticam pro διακριθῆναι. ambo à them. aor. διακρίνω.
Διακρινίζω, Elimo, Expolio. v. l.
Διακρίνω, Discerno, &c. t.2, c.433, f. Διακρίνω, Dissipo, &c. t.2, c.434, d. Διακρίνω, Diiudico, &c. ib.
Διακρίνομαι, t.2, c.433, h. & 434, c.
Διακρισις, t.2, c.434, g
Διακριτέον, Discernendum, Distinguendum. At διακριτέα δίκης αἰτίας, ex Thuc. affertur pro Iudiciis eos discutere decet.
Διακριτικός, t.2, c.434, g
Διακροβολίζομαι, Velitor. Aliis, Prælium capesso.
Διάκρουσις, t.1, c.979, f
Διακρύπτος, Duriter. σκληρῶς, ἀποκρύπτως, Hesych.
Διακρύομαι, t.2, c.448, g. Διάκρουσις, t.1, c.449, e
Διάκρυστικός, ib. Διακρούω, t.2, c.448, g
Διακτερέα, t.1, c.73, b. Διάκτορες, ib.a
Διακτόρως, ib.b. Διάκτωρ, ib.a
Διακυβερνάω, ῶ, Guberno, Rego.
Διακυβεύω, t.2, c.483, c. Διακυκάω, t.2, c.490, d
Διακυκλόω, ῶ, exponitur Voluto: sed sine exemplo.
Διακυλινδέω, t.2, c.495, a. Διακυμαίνω, t.2, c.491, g
Διακυοφαλαμίζομαι, t.2, c.520, h
Διακύπτω, t.2, c.507, e
Διακυρέσθαι, propriè dicuntur arietes inter se dimicantes: metaphoricè autem hoc verbum significat αἰτιᾶσθαι, teste Hesychio.
Διακωδωνίζω, t.2, c.524, f. Διακωδωνιζόντως, ib.
Διακώλυμα, t.2, c.530, d. Διακωλυτής, ib.e
Διακωλυτικός, ib. Διακωλύω, ib.c
Διακωμῳδέω, t.2, c.535, e
Διακωτίων, Hesychio est δακλαῖον, pro quo forsan scribēdum διακλαῖον, quũ subiungat, λέγει τὸ κωτίσαι, ὅ ἐστι τὸ σὺν χόλῳ. Vt sit Pice oblitum accendere vel deurere.
Διακωχὴ, Suidæ est διάλειψις, Intermissio. Aliis Cessatio, Inducia, vt αἴακωχή.
Διαλαγχάνω, t.2, c.546, d
Διαλακτίω, ῶ, Disrumpor. schol. n. Aristoph. διαλακτίσαι exp. διαπάσασθαι, deriuãs à λακτὶς significante σχίσμα: in Nub. vbi ὦ διαλακτίσας γνησίας poeta dicit, Ἡ ἡ δ' ἐφυσ-

A σατ', οὔτ' ἐξαίφνης διαλακτίσασα πρὸς αὐτὸ τὸ φθαλμῶ μου φερτείαν. Possis διαλακτίζειν interpretari etiam Cum sonitu seu crepitu dissilire, Crepare. λακτίσματα φυτῶν est seu πχτῶν.
Διαλαλέω, t.2, c.550, b
Διαλαμβάνω, in corporeis, t.2, c.565, c. Διαλαμβάνω, ad animum relatum, t.2, c.566, b
Διαλαμπὴς, t.2, c.589, d. Διαλάμπω, ib.e
Διαλαυθάνω, t.2, c.699, b
Διάλας, Hesych. exp. πᾶς δῆλος ἢ φανερός: itidémque διάλαον, φανερόν.
B Διάλαυρος, t.2, c.543, g
Διαλγέω, ῶ, Perdoleo, Vehementi dolore discrucior. Plut. De discernendo amico ab adul. ὑπόμνων πυρὸς, ἵνα τῶν παρόδων ἐξανιδίζοντες, ἄλγος οὐ βλαπτόμενος ὑπὸ λύπης ἢ ὀργῆς, ἀμφοτέρως τοῦ ξυροῦ τὸν παῦον αἰσθήσεται.
Διαλγὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, Qui perdolet & vehementi dolore excruciatur. Plut. Alex. διαλγὴς γθμάρος.
Διαλιγδὸν, Hesych. exp. διαφερόντως, Insigniter, Eximiè.
Διαλίγω, t.2, c.610, b. & 617, g. Διαλίγομαι, Colloquor,
C &c. t.2, c.610, b. Διαλίγομαι, Cogito, &c. ibid. c.
Διαλιζόμαι, t.2, c.656, b. Διάλειμμα, t.2, c.668, a
Διαλείπω, Interrelinquo, &c. t.2, c.666, f. Διαλείπω, Defino, &c. t.2, c.667, f. Διαλείπω, Disto, &c. ib.g
Διαλείρω, exponitur Deleo. vt ἐξαλείφω. Alioqui significat etiam Perungo vel Perlino. Hes. n. particip. pass. διαλελιμμένον exp. πλιμμένον & κεχισμένον. Prioris signif. exemplum hoc est apud Athen. l. 9, βρέξας ἐ λέκιθον ὀκ τῷ γάματι, διήλειψε ἐ δίελιν τῷ πλακοῦντι.
Διαλείχω, t.2, c.672, f. Διάλειψις, ιως, ἡ, Intermissio.
D Διαλικμᾶσθαι, Hesychio est διασύρειν διαπαίζειν. Eust. vtrò ex Æl. Dionys. Διαλικμᾶσθαι affert pro διαμοκᾶσθαι καὶ διαπαίζειν.
Διαλικτικὴ, ſ. πίχη, &c. t.2, c.619, c. Διαλικτικὸς, ib.a
Διαλικτικῶς, ib.d. Διάλικτος, t.2, c.618, e
Διαλιλαμμένος, Ionicè apud Herodot. & Hippocr. pro διαλελειμμένος seu διαλελειμένος, à διαλαμβάνω.
Διαλιλυιδήσας, t.2, c.754, c. Διαλιξὶς, t.2, c.618, e
Διαλιπολογέομαι, t.2, c.684, c. Διάλιστος, ib.d
Διαλιθυκρίνω, t.2, c.690, c. Διάλιθος, t.2, c.688, f
E Διαλικμᾶσθαι, vide in Διαλικμᾶσθαι paulo antè.
Διάλειμμα, Hesychio διάστημα, Interstitium, Intervallum.
Διαλείξις, t.2, c.546, e. Διάλειψις, t.2, c.566, e
Διαλείσις, t.2, c.708, d. Διαλειπτέον, t.2, c.668, b
Διαλείτω, t.2, c.714, f. Διαλιχμάζω, t.2, c.673, e
Διαλεσχὴ, t.2, c.351, f. Διαλεκτὴ, t.2, c.352, a
Διαλεκτὸν, ib. Διαλεκτίσκος, ib.b
Διαλεκτὸς, t.2, c.351, h. Διάλεξις, ib.g
Διαλεκτέω, t.2, c.350, h. Διαλεκτέομαι, t.2, c.351, f
Διάλεσμαι, t.2, c.339, d
F Διαλλυες, Hesychio est ὁ αὐτὸ ἅλμιν διακοῦν: pro quo paulo pòst habet διάμενος.
Διάλμα, ατος, τὸ, Saltus: vel potius Transfultus.
Διαλογὰ, t.2, c.610, c. Διαλογίζομαι, t.2, c.648, b
Διαλογικὰ, τὰ, t.2, c.619, f. Διαλογικὸς, ib.
Διαλογισμὸς, t.2, c.648, c. Διαλογιστὴν, τὸ, subst. ib.e
Διαλογιστὴς, ib. Διάλογος, t.2, c.619, e
Διαλοιδόρως, t.2, c.723, a. Διαλοιδορέομαι, ib.
Διαλοιδόρησις, ib.
Δίαλος, Manifestus, Perspicuus, Apertus. Vide Διάλας.
G Διαλύγισμα, Hesychio est διαπαιγμὸς. à VERBO Διαλυγίζω, cuius particip. διαλυγίσαντες idem exp. κάμψαντες, σφαλάσαντες.
Διαλυμαίνομαι, t.2, c.739, a. Διαλύομαι, t.2, c.752, b.c
Διάλυσις, Dissolutio, &c. t.2, c.754, d. Διάλυσις, Compositio, &c. ib.f. Διάλυσις χρεῶν, t.4, c.581, b
Διαλυτὴς, t.2, c.754, g. Διάλυσιμος, ib.h
Διάλυσι, τὸ, subst. ibid. g
Διάλυτος, Dissolutus, &c. ibid. Διαλυτὸς, Dissolubilis, &c. ibid.
H Διαλωάω, t.2, c.752, b.c Διαλωτάω, t.2, c.378, d
Διαλωβάω, ῶ, Mutilo, Depravo, Fœdo. vt διαλελωβῆσθαι γνώμας dicuntur Mutilæ opiniones. Et διαλωβητὸς ἀπὸ δυσνοίας, Corruptus imperitia.
Διαμαδάω, ῶ, Irrigo, Humecto. Suidas enim διαμαδῶντι

exponit δίχορτος.

Διαμαλακίω, t.2, c.778, h. Διαμαυτόομαι, t.1, c.790, f
Διαμάομαι, t.1, c.384, a. Διαμαφτάω, t.1, c.387, g
Διαμαρπάω, t.1, c.388, c. Διαμαφτυρίω, t.2, c.798, e
Διαμαρτυρέομαι, 1b.f. Διαμαφτυρία, t.2, c.795, f
Διαμαρτύρομαι, t.2, c.796, f. Διαμασάομαι, t.2, c.800, a
Διαμάσησις, 1b.b. Διαμασάομαι, 1b.a
Διαμάστημα, ibidem.

Διαμαῖσαι, siue Διαμαίτω, Subigo, Pinſo. Heſychius δίαμαῖδην exponit δίαφυρᾶν τι ἄλοιπα ὡσεὶ τὸ πτῆσαι μαζαν.

Διαμαστιγόω, t.2, c.808, f. Διαμαστίγωσις, ibid.

Διαμασχαλόω, Produco: (ea ſignif. qua filiam pater aut meretricem leno producere dicitur) vel Lenocinijs concilio. Plutarchus in Cæſ. de nuptijs Pompeti & Iuliæ, Cæſaris & Calpurniæ, μάρτυρα δὲ τούτου Κάτωνα καὶ βεβαίους οὐκ ἀίετο δεῖν γάμους δίγαμα σκοτθυρώδους τῆς ἡγεμονίας. Sic Cic. Conſtupratum iudicium dicit, teſte Bud.

Διαμαχτέον, Dimicandum & decertãdum eum: ſeu Repugnandum. Metaphoricè Plato in 2 De rep. κακῶς δὲ εἴπου φαίη τις ἀγαθὸν ὄντα, δίγαμα χτέον, pro, Si quis dicat Deum, quum bonus ſit, malorum cauſam eſſe, tefragandum & aduerſandum ei eſt, contradicendo videlicet & refellendo.

Διαμάχη, t.2, c.816, e. Διαμάχεμαι, ib.c
Διαμαψαιφη, Heſychio δίγαμαξαιφη, δίγαψαιφη.
Διαμάω, t.1, c.384, a
Διαμεδάω, & Διαμεδόμαι, t.1, c.392, d
Διαμειδιάω, ῶ, Subrideo, Aliquantum rideo.
Διαμειρακιόομαι, t.1, c.1150, f. Διάμειλις, t.1, c.392, f
Διαμελαίνω, Denigro, Nigrefacio, Nigro induco.
Διαμελετῶ, t.2, c.872, h. Διαμελίζω, t.2, c.873, a
Διαμελισμός, ibidem.

Διαμέλλησις, εως, ἡ, Cunctatio, Mora. Thuc. l.5, p.194, πολλὴ πλὴ δίγαμέλλησιν τῆς ὡσὲς ἡμᾶς φυλακῆς ποιοῦνται.

Διαμελλητής, οῦ, ὁ, Cunctator, Procraſtinator.

Διαμέλλω, t.2, c.872, f. Διαμέμφομαι, t.2, c.876, e
Διαμένω, t.2, c.879, a.

Διαμερής, ὁ καὶ ἡ, Bipertitus. v. l. ſed perperam, vt videtur, pro δίμοιρος. Nam δίγαμερὴς ſonaret Diuiſus.

Διαμεριμνῶ, t.2 c.853, d. Διαμεριζόμαι, 1b.e
Διαμερισμός, 1b. Διάμεσος, t.2, c.890, g

Διάμεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plenus, Refertus. ET Διαμεστόω, ῶ, Impleo.

Διαμετρέω, t.2, c.904, d. Διαμέτρησις, ibid.g
Διαμετρητής, ibid. Διαμέτρος, t.2, c.899, e
Διάμετρος, ibidem, c
Διάμειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bimeſtris. v. l. perperam pro δίμηνος.

Διαμηρίζω, Femora diduco. Item Femoribus diductis ineo. dicitúrque & de fœminis & de maribus, teſte Heſychio. Ariſtoph. Auibus, Ἐγὼ δίγαμηρίζομαι αὐ αὐτὼ ἡδίως. Vide & Γίγαντ. INDE Διαμηρισμός, οῦ, ὁ, Femorum diductio: & Coitio qua fit diductis femoribus: aliis Interfemineus congreſſus. Plut. Symp. 3, probl. 6, τῶ Ζήνωνος δίγαμηρισμός.

Διαμηχανῶμαι, t.2, c.919, g
Διαμικρολογέομαι, οῦμαι, Admodum μικρολογέομαι.
Διαμιλλάομαι, ῶμαι, Decerto & contendo cum. Plutarch. Themiſt. δίγαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι ὡσεὶ δεῖπνα.

Διαμοίω, t.2, c.951, c

Διαμνημονεύω, In memoriam reuoco, Memoria repeto, Recordor, Reminiſcor. Luc. λόγους εἰς νοῦν καὶ τοῖς δίγαμνημονεύουσι, verba ſibi dicta in memoriam reuocant. Xenoph. ἐμοὶ δὲ χάλιστον ὅταν πέρι τὰ δίγαμνημονεύσω, quæ mihi in mente veneriut, Quorum recordatus fuero. Ita Commemoro. Ex eodem enim affertur δίγαμνημονεύεται ἔχειν, pro, Traditur habuiſſe.

Διαμοιράομαι, t.2, c. 849, b. Heſych. & act. δίγαμοιράομαι affert pro δίγαμοίομαι.

Διαμοιτάω, t.2, c.879, b

Διαμονομαχέω, ῶ, Singulari certamine decerno. Plutar. De frat. am. ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ χωρίας ὡσὲς ἀδελφοὺς δίγαμονομαχοῦσι.

Διαμορφοσκοπέω, t.2, c.970, d. Διαμορφόω, t.2, c.972, a
Διαμοτέω, t.2, c.979, b

Διαμπάξ, Heſychio & Suidæ δίλου, καθόλου, δίγαπαντὸς, In totũ. Exponitur etiam verinque. Luc. δίλαιῶσαι διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. Idem δίαμπερὲς & διαμπερέως.

Διαμπέρω, t.3, c.161, b. Διαμπερές, ib.
Διαμπερέως, ibid. Διαμπερότης, t.3, c.162, d

Διαμφεγγεῖν, Heſychio διαπρῆσαι, Deualtare. Poeticè pro διαπεφεγγεῖν ſeu διαφεγγεῖν, a διαπέφηγα.

Διαμυδαίνεται, Suidas exponit διαπηδᾷ & διαίρεῖ, Tranſilit, Perfluit: item διηθεῖ, Percolat, Per colum tranſfundit. Pro quo poſteriore Etymologus rectius habet διηθεῖται, Percolatur, Per colum tranſfunditur.

Διαμύθησις, Heſychio eſt δόξαλογισμός, Deceptio.

Διαμυθολογέω, ſeu Διαμυθολογέομαι, Confabulor. Plato in Apolog. οὐδὲν κωλύει δίγαμυθολογῆσαι ὡσὲς ἀλλήλους. Bud. interpr. Differere, Diſputare, apud eũdem in Phæd. ἅ ὡσὲ αὐτὸ δεῖται ὅλως δίγαμυθολογῶμεν ἐπ' εἰκὸς ἔτως ἔχειν ἔστι μοί. Affertur ET Διαμυθολογικῶς, pro Fabuloſe.

Διαμυλαίνω, Scindo ſeu torqueo labra: item Irrideo & Illudo tortis labris. Heſychio enim δίγαμυλαίνειν eſt χλευάζειν, δίγαμυκᾶσθαι, τὰ χείλη δίγαστρέφειν, vt & ſchol. Ariſtophanis διημύλαινε exponit τὰ χείλη διεστρεφεν ὡς χλευάζων, in hoc Veſparũ loco, Οἱ δὲ αὐκρότουσιν πλὴν γε Θουφράστου μόνου. Οὗτος ὁ διημύλαινεν ὡς δεξιός. Infrà Διμυλαίνω.

Διαμυσιμῶ, Diſſeco in fruſta. Herodot. l.1.

Διαμφαδόν, Heſych. ἀλλοῖον. quo modo & δίγαμφίδιον exp.

Διαμφίδιος, t.1, c.409, a. Διαμφίς, ibidem.

Διαμφισβητέω, Controuerſor, Diſcepto. vt δίγαμφισβητῆται, Controuertitur, In diſceptationem venit. ſeu Dubitatur & ambigitur paſſim. (VNDE Διαμφισβήτησις, εως, ἡ, Altercatio: vel Dubitatio) Pro Diſceptare & cõtẽdere apud Demoſth. Pro cor. αὐτὸς μὲν ὡσὲς ἀλλήλους δίγαμφισβητεῖν ὡσεὶ τῆς ἡγεμονίας.

Διαμφοδῶσαι, Deuiare. ſeu In biuius à ſeſe diuelli. Euſt. δίγαμφοδῶσαι veteribus eſſe dicit ὡδὲ ἐν ὁδῷ ὡσχίζεσθαι, καὶ αἰσχῦναι τὰς ὁρθὰς ἀμφόδους. Vide & Ἀξεπαξαι ſuprà.

Διαμωκάομαι, ῶμαι, Illudo, Irrideo. ſeu Deludo, Derideo. VNDE Διαμωκησις, εως, ἡ, Irriſio, Illuſio. Athen. lib.5, ὡδείχει ἡ Προδίκου καὶ Ἀναξαγόρου περὶ σοφιστῶν δίγαμώκησιν.

Διαμῶμαι, per contractionem pro δίγαμάομαι.

Διαναβάλλω, Differre, Prolatare, Procraſtinare, Dilationes quærere. Suid. in Διακρούεται.

Διαναγκάζω, Inuitum cogo.

Διανακλάω, ῶ, Reflecto, Refringo.

Διαναπαύω, Interquieſcere iubeo, Interpoſita quiete refocillo & recreo, Reficio. Plutarchus, περὶ δίγαναπαῦσαι τὸν φρᾶτ' ὀκτακισχιλίων σταδίων ἀποτρυχωμένῳ πορείας. Gregor. ὡς περὶ μακρὰν ὁδὸν πίνοντες, καπνίσματα τοῖς κόποις διαναπαύουσι, Laboribus defeſſum corpus reficiũt. ſeu Labores ceſſare faciunt, interpoſita quiete. Vbi nota de re inanimata etiam dici. Rurſum de re animata pro Sedere & tacere iubeo: Bud. ex Plat. δίγαναπαύσασθαι αὐτόν. PASS. Διαναπαύομαι neutraliter accipitur pro Interquieſco, Quiete interpoſita ceſſo, Paulùm intermitto. Appian. ὡς περὶ τοῖς γυμνητοῖς ἐχθὲς οἱ διαναπαυόμενοι. Sic & med. vox. Ceb. Theb. κελεύουσι αὐτοὺς διαναπαύσασθαι. Vide & t.3, c.107, g.

Διαναπείρω, t.3, c.161, b. Διαναυμαχέω, t.2, c.1003, e
Διανεῦσαι, Heſychio δίγαπλεῦσαι, naui tranſire. quod infrà διανεῦσαι. Alioquin eſt etiam Perfluere: à them. διανέω: quod vide in Ἀναπεδύειν, t.3, c.176, c.

Διανεύχα, t.1, c.1022, c.

Διανήπιος, Heſych. exp. δίγαπαῖς. Idẽ igitur quod δίπαις.

Διανήμιτος, t.2, c.1021, a
Διανημιτὸς, ibid. Διανήμομαι, t.2, c.1020, g.
Διανημέω, t.1, c.427, b. Διανέμω, t.1, c.1020, g
Διανημοιβός, t.1, c.417, b

Διανεύω, Innuo, Nutu indico. Athenæus lib. 2, ἐμοὶ λαλῶν ἅμα καὶ δίγανεύων. Et δίγανεύομαι pro eodem. Affertur enim ex Epigr. διανευομένου ἔπος pro Innuens, Nutibus indicans. ¶ Διανεύει ab Heſychio exponitur στρέφει, κυκλεῖ, Vertit, In orbem agit, Circumagit. Diodorus ſanè etiam δίγανεύειν pro διανεύειν vſurpaſſe dicitur. vt in libro De reb. geſtis Philippi, δίγα τινῶν ὀργάνων διανεύοντες. Et rurſum, δίγα τινῶν ὀργάνων διανεύοντες, quibuſdam machinis verſantes. Mihi tamẽ ea ſcriptura nõ probatur.

ι Alioqui διαχέω est διαχωνεύειν, Transare, Transnare. vt in hoc apud Suidam loco, καὶ διαχέαι ὑπάλοντης ἐκπίζων ὑπὸ τῆς πανούσιας. Sic idem Suid. διαγυῶσαι, exp. διατρωσθῆναι. Sed hoc διαχέω est à THEM. Διαείω, Trano, Transnato.

Διαιτητὴς, οῦ, ὁ, Apertus: à them. διαιτάω.

Διαπτισμός, οῦ, ὁ, lentaculum: seu lentaculi sumptio, lentatio. Athen. lib. 1, τὸν μὴ ἐν οἴκῳ ἀκρατισμὸν, διαπτισμὸν ἐλάττονα δ' ἀρίστου, δεῖπνόν τε δὲ δεῖπνον, ὀπτάδεσμα.

Διαπίνομαι, t. 2, c. 1055, a.
Διαπλύνω, ὁ, Pertloreo.
Διαπλύω, t. 1, c. 444, c.
Διασβέννυμι, ibidem.
Διασβέννυμαι, ibidem.
Διασβέω, t. 1, c. 448, c
Διασβέω, Perluo seu Eluo aut Abluo. Hesychio διασκεύζω, πλύνω, διαφθείρω. Apud Athenæum libro 3, τὸ διασβέσαι λοπάδας.

Διασείω, F. ῶ, idem. Eubul. apud eundem Athenæū l. 11, Διασείσας δ' οὐδὲν σκεῦος οὐδεπώποτε. Καταρρύπτει γὰρ τὴν πίσσαν εἰργαζόμενα Ἡ Θησηλὶς τὰς κύλικας.

Διασείσμαι, t. 1, c. 1748, c.
Διασείομαι, t. 2, c. 1075, g.
Διασείσω, ib.
Διασεσηπώς, t. 2, c. 1076, g.
Διασκάπτω, Adaperio, Patefacio, seu Aperiendo diduco.
Διασκαλίζ, t. 2, c. 1021, a.
Διασκεδᾶσθαι τόμους, Plato De leg. dicit pro Ponere seu statuere leges. Alioqui & solum διατιθέναι id signif.
Διασκοπίζω, t. 2, c. 1091, b
Διασπάσιος, Aduersus: seu Ex aduerso penetrans. Diodorus Sicul. De reb. gest. Philippi, διὰ τῆς πλευρᾶς διασπάσιον ἐνέλασας πληγὴν, aduerso vulnere traiectis lateribus. Hippocrates verò διασπάσιος vocat Transeuntes à summo vsque ad imum: vt in l. De artic. ἄλλοι δέ τινες τὸν τοιοῦτον λόγον διασπάσιον, ἀντὶ τοῦ διαπερῶντα, ἐκ τοῦ ἄνω καὶ ἐς τὸ κάτω, ἐν τῷ τρωθέντι λέγουσιν. Ibi enim Galenus διασπάσιον nomine intelligendos esse ait ὅτι αἰῶλον κατὰ διάστασιν ὀξὺ καὶ μακρόν. Sed apud hunc sine diphthongo per ε scriptū est, apud Hippocr. per αι diphthongum.
Διαστλάω, seu Διαστλαίω, ῶ, Exhaurio, Exantlo.
Διατυκτρόω, t. 2, c. 1104, d.
Διεύσης, ib. b
Διάτυσμα, ατος, τὸ, Iter: seu Itineris confectio, Iter quod conficitur & διοδεύεται. Polyb. ἐκ δὲ τούτων ἐκ τῶν λόγων συμμετρίσαι τὰ διατυσματα καὶ τὴν χίλιοι καὶ πεντακοσίαι. Idem, πᾶς γὰρ ἂν τις ἀναγκάσῃ πορείας καὶ διατύσματος ἡμερησίου, πᾶς δὲ ναυτικοῦ, μὴ καταστάσας τὰς ἐκ φορτηγῶν διαφοράς. Sunt qui interpr. Progressum. vt Pompeius apud Ciceronem dicit, Audiui Cæsarem sub mo progressu in castrum Truentinum venisse. Et Cæsar, Maximo progressu. Pro quo alibi dicit, Magnis itineribus.
Διαυτῆσαι, Perficiendum, Exequendum.
Διαύω, t. 1, c. 472, b. Διαεύω, ib.
Διαξαίνω, & Διαξαίνομαι, t. 2, c. 1113, g
Διαξήρανσις, t. 2, c. 1145, a. Διαξηρίζω, t. 1, c. 1148, d
Διαξύω, t. 2, c. 1135, a
Διαπαγκρατιάζω, Pancratio certo cum.
Διαπαιδαγωγέω, t. 3, c. 12, c. Διαπαιδεύω, t. 3, c. 19, a
Διαπαίζω, t. 3, c. 21, c
Διαπαλαίω σοι, Tecum luctor, Lucta tecum certo. Philostr. Heroic.
Διαπάλη, ης, ἡ, Lucta seu Colluctatio. vt ἐν διαπάλαις ῥώμῃ, quū iam colluctari cœpissent. Dicitur vt διαμαχη.
Διαπάλλω, Quatio, Concutio. διακραδαίνω.
Διαπανυχίζω, t. 2, c. 1106, e
Διαπαντὸς, Per omnia, Vsquequaque. seu In totum. Affertur & Διάπαντος, ex Xenophonte pro Semper, Perpetua serie. Sed hæc & diuisim scribuntur διὰ παντὸς, & δι' ἅπαντος.
Διαπαπαίνω, Circumspecto per. Ex Plutarchi Fab. αὐτῷ τῷ Μιθριδάτῃ τὸ θέατρον κατακλασθὲν καὶ πρὸς ἄλλοτε ἄλλοσε διαπαπαίνειν, οὐδένος ἐν χρόᾳ μένειν δοκοῦντος, pro Oculis lustrabat. malim ego Circumspectans oculos conuertebat, seu Respectabat.
Διασκοπέω, Obliquè aspicio per. Ar pro eo quod septuaginta interpr. Reg. l. 3, cap. 6, dicunt, ἐποίησε παράθυρα εἰδέας διασκοπούσας, Hebraici textus verſio habet, Fecit templo fenestras obliquas. Vbi Cōplut. editio pro διασκοπούσας habet διλικτυωμένας, Reticulatas, Cancellatas.
Διασπαρείς, t. 3, c. 1337, g. Διασπορὸς, t. 3, c. 161, d
Διασπαρθένω, idem quod διαφθείρω seu διακορίω, Deuirgino, Virginitate priuo, Stupro. Athenæus lib. 3, de Hercule, ὃν ἐκεῖ μάντις ἡμιεὶς πυθόκτα διασπαρθένου Θεσπίου κόρας. Inde pass. Διασπαρθενίσθησα, Stuprata. ITEM Διασπαρθένια δῶρα Argias comicus vocauit τὰ ὑπὲρ τῆ τοῦ παρθενίαν ἀφελεσθαι δι' ἰδίαν ὕβριν, teste Polluce libro 3. id est Dona quæ pro virginitate adempta dantur, Munera quæ dantur τῇ διαπαρθενεύσει, deuirginatæ seu stupratæ.
Διάπασμα, t. 3, c. 58, c.
Διαπαίσω, t. 3, c. 58, d.
Διαπαπαλθίω, t. 3, c. 273, a.
Διάπαυμα, t. 3, c. 109, c.
Διάπαυσις, ib.
Διαπαπαλθύω, t. 3, c. 273, a
Διαπατάω, t. 1, c. 1876, f
Διαπάτημα, t. 3, c. 58, d
Διαπάτησις, ib.
Διαπάτημα, ib.
Διαπάω, ib. b
Διαπέζιον φάρμακον, Eust. ex πέζα compositum esse dicit, sed non exponit, afferens tantùm hæc verba, ἄγαλμα Διονύσου ἱμάτιον ἔχον πορφυροῦν διῃωρημένον, καὶ ἐπ' αὐτῷ χρυσοῦν. forsan Ad pedes vsque defluens.
Διαπειλέω, ῶ, Interminor, Interpositis minis territo: vel etiam simpliciter Minitor. Æschin. in Timarch. p. 11, διαπειλησαμένων τῷ Μισγόλα καὶ τῷ Φαίδρῳ τοῖς ξένοις.
Διαπείρω, t. 3, c. 150, d. Διάπειρος, t. 3, c. 154, d
Διαπειράζω, t. 3, c. 159, c
Διαπειράω, t. 3, c. 157, c. Διαπειράομαι, ib
Διάπειρος, ου, ὁ, Ignotus. Ita v. l. sed non sine mendo. forsan autem scribendum Διάπυρος, Ignitus. Nam si vel maximè διάπειρος retineamus, sonaret Prorsus ἄπειρος: vel etiam Expertus, à διαπειράω. Similiter mendosum est Διαπειρέω, quod eadem afferunt pro Transfigo, Traiicio. nam in hac significatione, διαπείρω dicitur: in illa, διαπείρω.
Διαπεπαμένος, t. 3, c. 161, d. Διαπλεκίζω, t. 3, c. 195, d
Διαπέπασμαι, t. 3, c. 203, c. Διαπέμπαμαι, ib. f
Διαπερήω, t. 3, c. 213, g. Διαπέπαλμένος, t. 3, c. 58, b
Διαπερονίδιος, t. 3, c. 554, d. Διαπέτω, t. 3, c. 219, c
Διαπεραίνω, & Διαπεραιόομαι, t. 3, c. 234, c
Διαπεραίω, t. 3, c. 237, d. Διαπεραίωσις, ib.
Διαπέρασμα, t. 3, c. 239, a. Διαπερόω, t. 3, c. 238, h
Διαπερὶ ἰσεαν, Hesychio est διαλαθεῖν & διαφυγεῖν. Itidemque Etym. Infrà διαπρήσιος.
Διαπερῶ, t. 3, c. 244, d. Διαπρασίως, t. 3, c. 162, c
Διαπλέω, F. πλεύσομαι, Transeo, Traicio. Plut. Themist. διαπέρασης εἰς νῆσον, In insulam trāseuntes. Ita v. l. sed perperam, procul dubio pro διαπερῶντες, à διαπεράω.
Διαπεσοῦμαι, Exciderem Frustrarer. à διαπίπτω. Aristoph.
Διαπεταίνυμι, Pando, Aperio. VNDE Διαπεπταικὼς dicitur quum sese meatus aperiunt. Nam Eustathius pagina 1841, Homericum illud πτῆσσε δυμὸς μεγάθυμων ponens διαχάνει, dicit esse metaphoram ἀπὸ τῶν διαπεπταικότων σωμάτων: vnde esse & τὸν διαπεπταικότα τῆς σοφίας.
Διαπεπτωμένος, t. 1, c. 1714, c.
Διαπεττεύων, Hesychius exponit μεταφέρων, Transferens: dicens esse metaph. ἀπὸ τῶν πεττῶν. Sed idem Διαπεττεύσας exponit etiam πεττὸς ἀπὸ παίξας, tesseris ludens: addens, vsurpari etiam pro σωπλίσας.
Διαπεφωνημένος, t. 4, c. 306, f. Διαπηγανάω, t. 3, c. 267, g
Διαπήγνυμι, ib. Διαπηδάω, t. 3, c. 274, d.
Διαπηδύσης, ib. c
Διαπηδύω, Hesychio est διαπηδᾶ, Dissilit vel Trāsilit. Significat alioquin etiam Scaturit, vt διαπηδύει.
Διαπηνίζω, t. 4, c. 79, a. Διαπηνίζω, ib.
Διαπήρωμα, ατος, τὸ, Id quod mutilatum est.
Διαπιαίνω, Pinguefacio, Pinguedine distendo.
Διαπίδυω, Scaturio, Perfilio seu perfudo in modum fabētum fontium. Aristot. in 2 De gener. anim. διὰ μέσου τοῦ φλοιοῦ ἡ ὑγρὸς ὡς ἐκάστοις πέφυκε διαπίδυσα ἐπὶ θάτερα, καθάπερ ἐκ κεφαλῆς αἱμορροίς τὸ ὑδωρ, γίνεται σταλαγμός.
Διαπίπαιμαι, Suidæ est τὸ διαπαίζω, Colludere, Ludere inter se. metaphora à simus qua animal sunt plerumque.
Διαπίπτω, t. 3, c. 305, f, Διαπορεύσιμος, t. 3, c. 241, c

Διαπίπλω,t.3,c.313,c. Διαπεπλύω,t.3,c.143,c
Διαπεπλύσμαι,ib. Διαπεπίσω,t.3,c.140,f
Διαπλαπάζω, Duplico, Gemino. vulg.lex. perperam pro διπλασιάζω.
Διάπλασις,t.3,c.349,b. Διάπλασμα,ibid.
Διαπλασμός, ib. Διαπλάσσω,t.3,c.348,h
Διαπλαστικός,οδ,ὁ,Effingendi formandique vi præditus.
Διαπλάττω,t.3,c.348,h Διαπλάττομαι,t.3,c.349,a
Διαπλέκω,t.3,c.361,h. Διάπλεος,t.3,c.365,d
Διαπλέω,t.3,c.370,h. Διαπλήθω,t.3,c.378,c
Διαπλεκτίζομαι,t.3,c.390,h. Διαπλεκτός,t.3,c.391,a
Διαπλήσσω,Ictu perfringo: vel Diffringo, Diffindo. Eustachius enim διαπλῆσσαι esse dicit τὸ εἰς μικρὰ τέμειν, in hoc loco Homeri Il.ψ, de Græcis in syluã profectis exsum ligna, τοὶ μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ Ἔκτοσθεν τμέσσων. Sed addit, quosdam scribere διαῤῥῆσσοντες, Diffissione rumpentes. Rursum Διαπλῶσσω exponitur etiam Dissipo.
Διαπλίσσω, Discedo, Dehisco, Dissilio. Vnde διαπέπληχε, quod Hesychio est διαῤῥῆξαι: & Διαπληχές, eidem διεσχισμένος. qui etiam addit, πλήγματα esse τὰ βαματα. Sed perperam apud eum scriptum est διαπέπληχε, pro eo tamen idémque διαπεπληχὼς & πεπλήγματα, vt ex ipsomet Hesychio patet in serie τῶν π. Eust. διαπεπλῆχθαι esse dicit τὸ διεστράφθαι τοῖς πόδας.
Διαπλοκή,t.3,c.361,b. Διάπλοκος,ib.
Διάπλους,t.3,c.371,b. Διαπλοῦς,ibid.
Διαπλώω,t.3,c.404,b. Διαπλόω,t.3,c.374,g
Διαπνέω,t.3,c.413,b. Διαπνοή,ibid.
Διαπνοή,ib.c. Διαποδίζω,t.3,c.517,h
Διαποδισμός,ibid. Διαπονέω,t.3,c.444,d
Διαπονέομαι,ibid. Διαπόνιος,t.3,c.443,c
Διαπολεμέω,c.3,c.462,d. Διαπολέμησις,ib.c
Διαπολιορκῶ,ῶ,Obsideo: seu Constanter obsideo.
Διαπολιτεία,t.3,c.478,b. Διαπολιτεύομαι,ibid.a
Διαπόλλυμι, Perdo, seu Interimo.
Διαπραγματεύω,t.3,c.201,b. Διαπραπὶς,t.3,c.204,a
Διαπραπίσμος,ibid.
Διαπρησις, Hesychio λυπηρὰς, Molestia affectus.
Διαπρίω,t.3,c.222,d. Διαπρίσμαι,ib.
Διαπρησις,t.3,c.223,b
Διαπόνημα,ατος,τὸ, Labor & exercitatio. Plato De leg. ἅπαντα τοῖς σώμασι διαπονήματα.
Διαπόνησις,ιως,ἡ, Itidem Labor, Exercitatio.
Διάπρος,t.1,c.1708,d. Διάπτυος,t.3,c.219,c
Διαπόντιος,t.3,c.487,f. Διαπόντιος,t.3,c.219,d
Διαπορία,t.3,c.181,c. Διαπορεύομαι,ibid.a
Διαπόρησις,ib.c. Διαπορέω,t.3,c.180,b
Διαπρασσω,t.3,c.170,a. Διαπέρησις,ib.f
Διαπρεπῶς,ibid.h. A nomine Διαπρεπὴς, Dubitans, vel Dubius.
Διαπρήθω,t.3,c.145,b. Διαπρεμάω,t.3,c.188,f
Διαπρεία,t.3,c.181,c. Διαπροῦμαι,t.3,c.170,d
Διαπρατικόσαι, Hesychio est τὸ διὰ πόρπακος, ἤτοι τῆς λαβῆς, διστεῖραι.
Διαπόρφυρος,t.3,c.489,c. Διαπυρόω,t.3,c.1000,c
Διαπυλοῦν, pro Ad cicatricem perducere, affertur ex Dioscoride lib.5,c.79. Id tamen ibi nõ reperio: sed aliquãto pòst, cap.84, Καπυλοῦν & καπυλοῦν.
Διαπραγματεύομαι, Negotior. Διαπραγμάτευσις,t.3,c.144,d
Διάπραξις,εως,ἡ, Cõfectio: vel etiam Negotii confectio, aut Negotium. Plato Sympos. Ἐριξιμάχου εἰς χρήματα ἢ εἰς διαπραξεις πολιτικάς.
Διάπρασις,t.3,c.141,c. Διαπρασσω,t.3,c.534,d
Διαπραύω,ibid. Διαπρεπὴς,t.3,c.541,a
Διαπρεπω,t.3,c.540,f. Διαπρεπῶς,t.3,c.541,b
Διαπρισβεία,t.3,c.544,c. Διαπρισβεύω,ib.
Διαπρισβεύομαι,ibid.c. Διαπρήθω,t.3,c.549,b
Διαπρύσσω,t.3,c.239,f.& 536,e
Διαπρυσσόω, Indicium defero. Affertur enim ex Herodoto, διαπρήθυσε δὲ ὁδὸς τοῖς Σκύθας, pro Indicium detulit Scythis, Iudicauit.
Διαπτάω,t.3,c.554,d
Διὰ θεὸς, vel Διαθεὸς,t.1,c.981,d. t.3,c.249,f.& 556,e.ob.
Διαθρύπτω, Pertransibat. Scribitur etiam disiunctim: ἀ διαθρὺ & πτω.

Διαπρύσιος,ου,ὁ, Penetrabilis, Penetrans. vt διαπρύσιοι κήρυκες apud Greg. qui & διάπροι nominantur: quoniam videlicet voce sua, vtpote alta & clara, penetrant aures. Vnde & διαπρύσιον γηρυέιν dicitur qui vocem ita intendit vt ea aures etiam remotissimorum penetret. Homerus Iliad. θ & ρ, Ἠῦτε δὶ διαπρύσιον Δαναοῖσι γηρυάων. id est, διάπροι & ἀκάκουστον. Idem Hom. Il.ρ, dicit, ὥστε θεὸν ἰάχειν ὕδωρ Γλήνης πεδίοιο διαπρύσιοι πτυχαωσι, pro παρὰ ὅλον τὸ πεδίον διαφανῶς δήλοι, vt scholiast. exponit. At διαπρύσιος πόλεμος exponi potest Vehemens, in quo nimirum ferrum & flamma omnia διαπρήθουσιν.
Διαπαίω,t.3,c.581,c. Διαπάω,t.1,c.1713,g
Διαπείρω,t.1,c.1719,d. Διάπεμα,t.1,c.1713,g
Διαπίσσω,t.3,c.591,d.
Διαπλοίω,& Διαπλοίομαι,t.3,c.589,g
Διαπλοκή,ib.h. Διαπλοπες,ib.
Διάπλοπες, Stellæ micantes. v.l. perperam pro διάττοντες.
Διαπλυξις,t.3,c.595,b. Διαπλυσσω,ib.a
Διάπλυτος, ου,ὁ καὶ ὐ, Ventilatus & sparsus. vt accipiunt apud Soranum in Vita Hippocr. τῆς δέξης αὐτῆ μίσχε Περσῶν διαπλύτου γλωσσῆς. Sed suspecta hæc vox est, & puto scribẽdum esse διάπτυστος. Alioqui διάπλυτος est Despuẽdus, Despui dignus, vt καπάπλυτος, ἀ ν ε ν ῥ ο Διαπτύω, idem significante quod καπαπτύω, Despuo: & metaphoricè Contemno, Fastidio. Demosthenes Pro cor. σὺ δ' ὁ σωμὸς αὐτὸν καὶ διαπτύων τις ἄλλος. Chrysost. μίσει διαπτύεσθαι.
Διάπλωμα,t.3,c.313,g. Διάπλωσις,ib.
Διαπτύω,t.3,c.610,d. Διαπτυσμα,ib.
Διαπτύστος,ib.e. Διαπτυστικός,ib.d
Διαπτύω,t.3,c.606,a. Διαπτύσσω,t.3,c.610,c
Διαπτυκτόω,t.3,c.597,g. Διαπτύλις,t.3,c.612,c
Διαπωπάομαι,t.3,c.617,d. Διάπτυος,t.3,c.609,b
Διαπτυείζω,& Διαπτυείζομαι,t.3,c.625,b
Διάπτυρος,ib.a. Διαπτυρόω,t.3,c.628,c
Διαπτυρόω,t.3,c.631,e. Διάπτυστος,t.3,c.617,c
Διαπαλίω,t.3,c.643,b
Διαραίω, Aspergo, Irrigo. Scribitur & gemino ρ.
Διαραίρτω, Atticè seu Ionicè pro διήρτω apud Herodotum, Diuisus est: ab act. them. διαιρω.
Διαχαλάω,t.1,c.111,a. Διαχασσω,t.1,c.517,d
Διάχελυς,t.1,c.530,f. Διαχέω,t.1,c.535,e
Διαχρόω,& Διαχρόομαι,t.1,c.569,c
Διάχρωσις,ib.e. Διαχρωστικός,ib.g
Διαχεθμεω,& Διαχεθμέομαι,t.1,c.567,d
Διαχεθμησις,ibidem.
Διαχεκυῦσθαι, interdum ponitur ὅτι χύματος ἐγχυτικοῦ, interdum ὅτι τῶ σωτεφάφθαι, teste Hesychio. Intra gemino ρ.
Διαίρτον, idem dici scribit τὸ σίναπι, Sinapi: forsan quoniam sua acrimonia nares vellicat & mordet.
Διαειπίζωδαι, idem exp. διῤῥωπίζωδαι. Infrà gemino ρ.
Διαρκέα,t.1,c.538,a. Διαρκέσαι,ib.
Διαρκέω,t.1,c.537,e. Διαρκὴς,ib.g
Διαρκῶς,t.1,c.538,a. Δίαρμα,t.1,c.211,c
Διαρμόζω, vel Διαρμόττω, t.1,c.581,d
Διαοθωῦσα, Hesych. affert pro διαπεδωῦσα.
Διαρπαγὴ,t.1,c.547,b. Διαρπάζω,ib.
Διαῤῥαίνω,t.3,c.692,d. Διαῤῥαίω,t.3,c.666,h.& 691,d
Διαῤῥαιτίζω,t.3,c.692,b
Διαῤῥέω, & Διαῤῥέομαι,t.3,c.687,a
Διαῤῥήγνυμαι,t.1,c.516,h. Διαῤῥήγνυμι,ib.
Διαῤῥηγνύω,ibid. Διαῤῥηδέων,t.1,c.1155,b
Διαῤῥήκτης,t.1,c.527,b. Διαῤῥηξις,t.1,c.1155,b
Διαῤῥήσσω,t.1,c.527,b
Διαῤῥινοῦσθαι, Etymologo est τὸ πλὼ ἐσφὼ φορτικῶς θελάγν, afferenti in exemplum hunc iambum ex Cratetis Trophonio, Σίφιζε γ' ἀπόλλε καὶ διαῤῥίνεσσο. Suprà διαειπωῦσθαι vbi ρ.
Διαῤῥίμμα,t.3,c.714,a. Διαῤῥιπίζω,t.3,c.718,a
Διαῤῥιπίω,& Διαῤῥίπτω,t.3,c.713,h
Διάῤῥοδον,t.1,c.979,f. Διαῤῥόδος,t.3,c.719,h
Διαῤῥοια,t.3,c.687,c. Διαῤῥίζομαι,ib.g
Διαῤῥυέω,ῶ, Diffluo. vnde apud Plut. διῤῥυκὸς ὑπὸ μαλακίας, Qui mollitie diffluit. At infinitiuus passiuus

Διῤῥυλλᾶτ, cum participio διῤῥυλλᾶς, non tam hinc deducendum est quàm à διῤῥύω seu inus. them. διῤῥύω.

Διῤῥυμάω, ut Crumpingo, Concinno. vulg. l. Videtur tamen potius dicendum διῤῥυθμίζω.

Διῤῥυῆναι, pro Diffluere & dissipari affert Budæus ex Aretha.

Διῤῥύπτω, t.3, c.729, h.
Διῤῥώξ, t.1, c.527, b.
Διαρπαμάω, t.1, c.576, b.
Διαρτητής, ib.
Διαρύω, seu Διῤῥύω, Traduco, trahendo nimirum. Herodot. διαρύσαι τὰς νέας τὸν Ἰσθμόν, per Isthmum traducere naues.
Διάρχοι, Hesychio teste sunt οἱ Ἕλληνάρχαι.
Διαρχωμίας, idem esse dicit ἡδυπάθειας: intellige autem τὰς διῤῥωγότας, quæ à se inuicem dirupta hiascunt.
Διασαλακώσαι, idem positum esse dicit pro ἡδυπαλακόνδυλον, hoc est πρωτοῤῥὸς βάδισον. nam τοὺς ἁπτοδρόμους dictos fuisse σαλακωνας, fortitan ἀπὸ τῆ σαλοῦσθαι, quod est ἡδύπλουν. Et σαλάκωνα dici τὸν οὐ μὰ δί᾽ ἀκριβῶς. Hæc ille, proculdubio respiciens ad hunc locum Aristophanis in Vesp. Λίνυσι τοῦ᾽ ὑπερδυσμένες, εἶτα πλουσίως ὑβρίσαι, πρωτίστου τὸ ἡδυπαλακώσαι. Ita enim habent comici exemplaria, & non solùm eius schol. sed etiam Suidas & Etymol. Quorum hi duo illud ἡδυπαλακώσαι exp. ἡδέως ἁβρύνεσθαι ἡδέως καὶ μαλακίζεσθαι: quoniam videlicet σαλάκωνες olim dicebantur οἱ ἡδυπαθοῦντες, à verbo σαλοῦσθαι quod est ἁβρῶς βαίνειν & velut σπάζ, σῴζεσθαι τὸ σάλον. Scholiastes quoque ipsius comici exponit ἁβρυνθῆναι & ἡδυφρανθῆναι dictum addens à Salacone quodam Autolyci patre, qui fuerit μαλακὸς, mollis & effœminatus. Addit etiam, videri hoc verbo significari τὸ σαλακωνίζεσθαι, hoc est τὸ σαλεύειν τὰς φρένας, agitare seu iactitare nates. Sed in quibusdam codicibus scribi ἡδυλακώσαι. quorum illud esse à Lycone quodam pentarhlo, qui fuisse μαλακώπρωρος videatur. Deinde ad prius ἡδυπαλακώσαι reuerterēs, ipsum exponit ἁβρὸς καὶ μαλακὸς σαυτὸν ἡδύνασαι, à Salacone quodam πρωτοφῶ. addirque quosdam σαλακωνίσαι esse dicere τὸ τὴν φρένα τὴν αἰσχρὰς κινῆσαι. Rursum Hesychius ἡδυπαλακώσαι exponit ἡδύνασαι, λέγει τῆ ἰσμηνιάζεσθαι τὸν Σαλάκωνα.

Διασαλεύω, t.3, c.740, c.
Διασαλπίζω, & Διασαλπίζομαι, t.3, c.741, a
Διασαπής, c.3, c.777, a
Διασαρκάσμα, Hesychius esse dicit ἁπλῶς πρᾶγμα. Cui subiungit Διασαρκάσαι, esse dicens τὸ σφόδρα τοὺς γελᾶσαι: quod ipsum & Σαρκάσαι dici. Sed iunt qui reponendum censeant Διασαρδάσαι & Σαρδάσαι interpretantes, Sardonium risum ridere, Subtaunare. In his tamen τὸ ω suspectius est. Apud Etymol. & in lex. meo ver. legitur Διασαρδάσαι, expositum διαγέλασαι, νῦν δὲ διαχυσαι, εἰλ᾽ οἱονεὶ Σαρδάσαι γέλασαι.
Διασαυλούμενοι, idem Hesychius exponit ἡδυπαυόμενοι καὶ ἐπαβρυνόμενοι: item ἡδυσπλούμενοι: respiciens forsitan ad hunc Aristoph. locum qui ab Etym. citatur, Οὐδ᾽ ὡς ὅμοιόν ἐστι ἡδυσαυλούμενον. Atque adeo idem ille Etymologus ἡδυσαυλούμενον esse dicit σείεσθαι καὶ ἡδυπαθεῖν μετὰ τρυφῆς: nimirum ἀπὸ τῆ σαῦλον, τὸν τρυφηλὸν καὶ χαῦνον, vt apud Simonidem in Iambis, Καὶ σαῦλα βαίνων ὥσπερ ὡς κατὰ ῥυτίνης.
Διασαφέω, c.3, c.747, c.
Διασαφήνισις, Declaro, Explano. Polyb. τῶν οὐ διασαφήσεων. Idem signif. Διασαφέω & ἡδιασαφίζω.
Διασαφητέον, t.3, c.747, f
Διασαφητέον, Explanandum, Declarandum. Ex Theophr. pro Perspicuè differendum est.

Διασαφητὸς, t.3, c.747, f.
Διασείομαι, t.3, c.757, a.
Διασείω, t.3, c.761, c.
Διασημαίνω, t.3, c.771, e.
Διασήπω, t.3, c.777, a.
Διασμάσσω, t.1, c.1911, d.
Διασμᾶν, ib.
Διασμῦσι, Hesychius exp. ἡδιασμυδῶσι: qui & Διασμῶσι exposuerat ἡδιάσουσι.
Διασμῶσι, t.3, c.798, d.
Διασπαδίαι, Hesychius exp. διδυσκαλίσκους: quoniam videlicet Euripidis mater Scandicas venditarit, quod est genus syluestris oleris. Respexit autē ad hùc locum Aristoph. in Equit. vbi dicit, Μὴ μοί γε, μὴ μοι, μὴ διασπαδίσῃς. Vbi schol. quoque eandem expositionem affert, sed exponens etiam ὑπὸ Διλιάδης & μεταμελίσης, dicens Euripidem hìc deridere vt filium λαχανοπώλης, venditricis olerum.
Διασπάλλω, t.3, c.808, c.
Διασπαρήσω, propriè de auibus dicitur quæ τοῖς ὄνυξι τὰ λόβια τῆ χθονὸς, vnguibus terram fodicant seu scalpunt. Etymolog. δ᾽ ἀσπαρήσασθαι exponit δ᾽ ἀκόσμως σκάψασθαι. Arcere enim esse τὸ κάπρου καὶ φύλακος τὸ ἐλαύνειν. Atque ita vsurpasse Isocratem, nimirum in Areop. vbi dicit δ᾽ ἀσπαρεῖρόσθαι καὶ δ᾽ ἀκόσμως καὶ ἀτάκτως. Vel σπαρεῖρόσθαι esse τὸ ὑπὸ συρφετῶν καὶ μὴ μετὰ τῆς ἀρχαιρεσίας ὑπὸ μελίσσης.

Διασκιδνάω, t.3, c.812, g.
Διασκιδνάνω, ibid.
Διασκιδνάς, ib.
Διασκιδνήμι, t.3, c.812, a
Διασκιδνὰς, ib.b
Διασκιδνάω, t.3, c.812, g
Διασκίδνημαι, ib.e
Διασκιδνὺς, ibid.g
Διασκίδνῳς, t.3, c.815, f
Διασκολιάω, t.3, c.855, a
Διασκοπεύειν, ibid.f
Διασκοπιάομαι, t.3, c.813, f
Διασκορπίσω, t.3, c.874, f
Διασκοπιάομαι, t.3, c.814, a
Διασκορπισμὸς, ib.
Διασκοτίζω, t.3, c.841, d.
Διασκυβωρίω, t.3, c.836, g.
Διασπάω, t.1, c.588, d.
Διασπείρω, ib.
Διασπόνδους, t.3, c.856, d.
Διασκιδνήμι, ib.e.
Διασπάω, t.3, c.819, f.
Διασπορπίζω, t.3, c.808, d.
Διασχάζω, t.3, c.888, f
Διάσμα, Etymologo est ἡ σφόνη τῆ ἱμάτιον ἱγρασίᾳ subiūgenti hoc Callimachi hemistichium exempli loco, — ἡδύσματα σαίρεις ἀρχέλῳ. Detiuari autem dicit ἀπὸ τῆ δεσμοῦ, τῆ μεσισμοῦ, quoniam τοῖς σώμασι ἡδυσμένοις pleonasmo nimirum τῆ ι pro δέσμα. Est tamen potius à ἡδύζομαι: hoc autem, à δαλόμαι. Videtur itaque textor δαλεῖν τὸν ἰστὸν dici quum filis diuitis explicatisque tela ordiritur. Legitur porro illud δέσμα & apud septuaginta Bibliorum interpretes, in libro Iudicum cap. 16, vbi Sampson dicit Dalilæ suæ, ἐὰν ὑφάνῃς τὰς ἑπτὰ σειρὰς μετὰ τῆ ἱστοῦ μετὰ τῆ ἡδύσματος, καὶ ἐπιχώσεις ἐν τῷ πασσάλῳ εἰς τὸν τοῖχον, ἔσομαι ὡς εἷς τῶν ἀνθρώπων ἀσθενὴς. Et mox ipse Sampson ἐξύφανεν ἑπτὰ σειρὰς ἐν τῷ ὑφάσματος ἐκ τῆ τοίχου καὶ τῆ ἡδύσματος. Hebraici textus versio ibi habet Liciū. rectè. nā licia dicūtur stamina seu fila serie quadā deducta & explicata æquali, quibus trama intexitur per transuersum. Ibidem legitur verbum ἡδύσαι σὺν, de Dalila: ἡδύσατο τοὺς ἑπτὰ βοστρύχους τῆς κεφαλῆς αὐτῆ, καὶ κατέκρουσεν ἐν τοῖς πασσάλοις εἰς τὸν τοῖχον: posito ibi illo ἡδύσασθαι pro ἡδύσματα seu licio implicare.

Διασμάω, t.3, c.889, a.
Διασμάχω, t.3, c.890, a.
Διασμύχω, ib.c.
Διασοβέομαι, Astu vtor, Sophisticè ago. Aristoph.
Διασπαθάω, t.3, c.909, a.
Διασπορὰς, Dispersus, Dissipatus: a ἡδασπείρω.
Διασπορὰ μὸς, t.3, c 909, g.
Διάσπασμα, ib.f.
Διασπαστὸν, ib.
Διασπάω, & Διασπείρομαι, t.3, c.935, c
Διασπιλόω, t.3, c.359, d
Διασπεύδω, exponitur Excito. Esset tamen potius Excito & festinare iubeo, Incito ad properandum.
Διασπορὰ, t.3, c 935, d.
Διασπουδάζω, Expeto, Do operam. Ex Demosth.
Διασπόδιον, t.1, c.1757, a.
Διασκαλὰς, t.3, c.1001, f.
Διασπαίζω, t.1, c.1802, f.
Διασπασμὸς, ib.a.
Διασπαστὸς, t.1, c.1756, h.
Διασπίχω, t.3, c.981, g.
Διασπυλόμαι, ibid.f.
Διάστικτος, Stellis distinctus, Stellatus. Metaphoricè Lucæ σὺν στρατιᾷ πλήθους ἐπιχωρίας ἡδιάστικτος, pro Coetus gemmis

Διασπαδίσω, t.3, c.806, a
Διασπάλλω, c.3, c.808, c.
Διασπαρήσω, propriè de auibus dicitur quæ τοῖς ὄνυξι τὰ λόβια τῆ χθονὸς, vnguibus terram fodicant seu scalpunt. Etymolog. δ᾽ ἀσπαρήσασθαι exponit δ᾽ ἀκόσμως σκάψασθαι. Arcere enim esse τὸ κάπρου καὶ φύλακος τὸ ἐλαύνειν. Atque ita vsurpasse Isocratem, nimirum in Areop. vbi dicit δ᾽ ἀσπαρεῖρόσθαι καὶ δ᾽ ἀκόσμως καὶ ἀτάκτως. Vel σπαρεῖρόσθαι esse τὸ ὑπὸ συρφετῶν καὶ μὴ μετὰ τῆς ἀρχαιρεσίας ὑπὸ μελίσσης.

Indicis ſtellata: ſeu Veluti ſtellis diſtincta.
Διάστιμα, t.1,c.1757,a.& 1796,b. ob.
Διαστιμαπίζω, t.1,c.1757,d. Διαστιμαπὸς, ib.c
Διασπειζω, t.1,c.1811.c.
Διασπτῶν, pro διεσπῶν, Diſceſſerunt ſeu dirempti ſunt à ſe inuicem.aor.t à διΐημι.
Διασίζω, t.3,c.1035,d. Διάσιξις, ib.
Διασκαζω, exponitur Inſtipo, Conſtipo.
Διασκηζω, Ordine colloco & diſpono. Vnde particip. διασκιαπώρος, Heſychio ἀκολούθως διαζώμενος, διαζεξάμενος.
Διασολὸς, t.3,c.1002,a. Διασολὴ, t.3,c.1001,f
Διασσωσω, t.3,c.1050,f. Διασώσωσις, ib.
Διασωσπειὸς, ib.g
Διασκαζομαι, Coniector, Coniectationibus auguror.
Διασρατῶω, t.1,c.595,a. Διασρατηγέω, t.3,c.1070,g
Διασρεβλόω, t.3,c.1103,c. Διασρέφω, t.3,c.1092,d
Διασρεβίω, t.3,c.1105,a. Διασροφέω, ib.
Διασροφὴ, t.3,c.1093,a. Διάσροφος, ib. b
Διασρωτυμω, t.3,c.1061,g. Διασρωτύω, ib.
Διάσυλος, t.1,c.1808,e. Διασυλάω, t.1,c.1810,a
Διασύσκιοι, Heſychio ſunt qui τῷ κόρῳ quidem & τῷ ἄλῳ (pupillam & areolam) nigram habent, at τῷ δεξιτερῷ ὑπωχρον, itidem viridantem.
Διασυκάσω idem Tarẽtinis eſſe dicit Διασκιδάσω, Diſpergere, Diſſicere, Diſſipare.
Διασωτίσμαι, t.1,c.1796,c. Διασύομαι, t.3,c.760,e
Διασυ.ίζω, t.3,c.1137,b. Διασυρμὸς, t.3,c.1141,h
Διασυπὸς, t.3,c.1141,b. Διασυρω, t.3,c.1141,f
Διασφαγὴ, t.3,c.1159,a. Διασφάζω, t.3,c.1158,h
Διασφακτὴρ, ib. Διασφαλίζω, t.3,c.1174,h
Διασφάλλω, t.3,c.1176,a. Διασφαξ, t.3,c.1159,b
Διασφάτω, t.3,c.1158,h. Διασφενδονάω, t.3,c.1178,c
Διασφενδονίω, ib. Διασφενδονίζω, ib.e
Διασφετερίσασθαι, Sibi vendicare ſeu retinere, In ſuos & proprios vſus conuertere. Philo in Vita Moſ. lib.1, τὰς λείας μόνοι διασφετερίσασθαι βέλονται. Vbi Turn. vertit Intercipere prædam.
Διασφικτῶω, t.3,c.1181,f. Διασφίγγω, t.3,c.1179,h
Διασφίγγω, t.3,c.1183,d. Διασφιγματίζω, t.1,c.1329,f
Διασχίζω, t.3,c.1198,b.
Διασχεσμα, t.3,c.1198,c. & t.1,c.1663,d.ob.
Διασχολάω, ῶ, Negotiis diſtineo, Occupo. Paſſ. διασχολέομαι, Negotiis diſtineor, Occupor. Herodianus lib.7, διασχολουμένῳ οἱ ἑαυτῷ ὡς τῷ πρὸ τοῦ προεγνῶσθαι, occupato illi ignis agnoſcendis.
Διασῶζω, t.3,c.1223,c. Διασωὴ, t.3,c.1263,g
Διάτασμα, ib.e. Διατάκτης, ib.g
Διατακτικὸς, ib.h. Διατάκτωρ, ib.g
Διαταλαιπωρίω, t.3,c.647,f. Διατανιδύω, t.3,c.1240,h
Διατάνυω, t.3,c.1409,c. Διατάξις, t.3,c.1163,e
Διαταραχὴ, t.3,c.1247,a. Διατεραχὴ, ib.
Διατασις, t.3,c.1289,c. Διατάσσω, t.3,c.1163,b
Διατατικὸς, ibid.h. Διατατὸς, ib. b
Διατρεθύω, t.1,c.1502,g
Διαζαχέως, & Διαταχὺς, Celeriter, Citò. Ambo apud Suidam, prius verò apud Platonem in Apologia Socrat. Apud Heſychiũ autẽ ſcriptum διαπάχως, expoſitumque itidem σωτόμως: ſed id ſuſpectius eſt. At ſuperiora ſunt qui diuiſim etiam ſcribant, nimirum διὰ ζαχέως & διὰ παχὺς, vt videbis t.3,c.1275,e.f
Διατίγγω, t.3,c.1277,c. Διατυμπανιδὸς, t.1,c.1580,f
Διατημωμένως, t.1,c.1594,d. Διατίνω, t.3,c.1288,c
Διατιχίζω, t.3,c.1360,a. Διατίχισμα, ib.c
Διατιμαίρομαι, t.3,c.1364,f. Διατλάω, t.3,c.1382,c
Διατλὰς, t.3,c.1390,f. Διατλάω, t.3,c.1399,d
Διατρὸς, t.3,c.1289,c. Διατρυπάω, t.3,c.1310,h
Διατατάω, nonnulli coniunctim ſcribunt pro διὰ πασῶν, quod ſymphoniæ ſeu harmoniæ genus eſt, de quo in Τέσσαρες, t.3,c.1416,h
Διατυμβὸς, t.3,c.1289,c. Διατυραλλάω, t.3,c.1318,g
Διατθύουτι, Heſych. affert pro ὑμεῖζουτι: itidemque διατθύουται pro μειζόνως. ſcribũtur tamẽ hæc ſine ι potius.
Διατίνω, t.3,c.1457,g. Διατρέω, t.3,c.1464,c
Διατήσης, ιος, ἡ, Obſeruatio, vel etiam Conſeruatio.
Διάτηθρ, perperam alicubi pro Διάτρητον ſcriptum repetitur. id eſt, Perforatum, Perterebratum.

A Διατὶ, alicubi cõiunctim legitur pro διὰ τί; Propter quid id eſt, Quamobrem? Qua de cauſa? Et τὸ διὰ τί, cauſa cur. Ad verbum Id propter quod: pro τὸ διότι.
Διατῆκμαι, t.3, c.1488,e.& 1489,c
Διατῆκω, t.3,c.1488,b. Διαπλάω, t.3,c.1541,h
Διατίλλω, ib.a. Διάτλημα, ib.
Διατμάω, t.3,c.1566,d. Διατμήσις, ib.
Διατμητὸς, ib. Διατρέω, t.3,c.1543,a
Διατηθαλὸς, Heſychio διάφωρος, Ignitus, Candens. vt & ſcholiaſt. Ariſtoph. διατηθαλὲω exp. διαθέρμω, Calido
B ſeu Feruido, in hoc Veſp. loco, ἢν μὴ κραυτῷ διατηθαλὲῳ αὐτὸν ταχέως.
Διατηραίνω, t.3,c.1318,g. Διατηράω, ib.
Διατλάω, t.3,c.1230,e. Διάτλημι, ib.
Διατμήγω, t.3,c.1408,g. Διατμήσσω, ib.
Διατριχάω, t.3,c.1582,f. Διατρίχω, ib.d
Διάτμησις, t.3,c.1393,d.& 1399,e
Διατριαία, t.3,c.1588,f. Διατρία, t.3,c.1290,b
Διάτρος, t.3,c.1189.f. Διατρύω, t.3,c.1591,d
Διατρῦμα, t.3,c.1315,f. Διατρῦω, ib.
C Διατρίω, t.3,c.1314,c. Διάτρος, ibid.g
Διατραγὴν, t.3,c.1346,e
Διατραμὸς, Heſychio eſt ὁ διερρωγὼς τῷ τράμει, id eſt (inquit idem) πεπονηκὼς ὀφθαλμὸς ἢ ἰχὰς πάσης. Meminit Pollux quoque huius vocabuli, ſed paulo aliter exponens. nam lib.2, titulo De lateribus & natibus, quum dixiſſet τοὺς ὀπίσω πυγὰς ἔχοντας vocari λίσπας & ὑπολίσπας & λισσοπύγους, ſubiungit, à Strattide τῷ ὀπὶ ἔχουσι nominari διατρᾶμι: innuens eſſe Depygem, Depreſſas nates habentem.
D Διατραίνω, t.3,c.1310,e. Διατραχαλίζω, t.3,c.1600,e
Διατρεπὸς, t.3,c.1613,e. Διατρέφω, t.3,c.1649,c
Διαῤῥήγω, t.3,c.1657,g. Διαῤῥέω, t.3,c.1671,e
Διαῤῥίπω, ex Oppiano affertur pro Diſſipo, Confringo. Sed videndum ne ſit aor.1, coniũct. modi, à them. διᾶραίω poſito pro διατρᾶω, id eſt, Perforo, Perterebro.
Διάῤῥησις, t.3,c.1318,h. Διαῤῥηκὸς, ib.
Διαῤῥὴν, t.3,c.1335,a. Διαῤῥέω, t.3,c.1333,e
Διαῤῥέομαι, t.3,c.1334,f. Διάτεμμα, t.3,c.1335,a
Διάτεσις, à Gorræo exponitur Tridui media: qui empiricorum eſſe inuentum ait, à Theſſalo primùm excogitatum. totum autem fuiſſe in victus ratione, quam ita inſtituerint in omnibus ægris vt primùm in quarto die ipſos cibarent, pòſt in ſexto, mox in octauo, deinde in decimo: prima quidem cibatione poſt primam diarrhœan inſtituta, reliquis autem, alternis diebus. ſed hæc vt nugas & deliramenta à Galeno irrideri multis in locis. Budæus quoque verbum eſſe medicinale dicit, ſed exponens ὁ διὰ τρίτης παροξυσμὸς, acceſſio morbi ſeu febris tertia die: afferens hæc ex Gal. verba, ἡμῖν μὲν οὖν ἔφη, διὰ τῶν πρὸ τοῦ διάτεσιν, αἱ δ' ἄλλαι, ἐφεξῆς μίαι. Alibi idem Galenus dicit, τῶν διάτεσιν ἐχόντων.
Διάτειχα, t.3,c.1610,g. Rhodum autem v.l. tradunt ab Homero in Catalogo nauium διάτειχα appellari quaſi Capilli ſtudioſam. Sed craſſo errore, nato ex vitioſa connexione eorum quæ diſiungi debent. Sic enim ibi Homerus, Οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο, διάτειχα κεκμηῶτες: poſito διάτειχα pro εἰς τεῖχα μένοντες. vt ſcholiaſtes quoque exp. πεζοὶ χῶς διαπαχθέντες, Trifariam, Triplicter.
G Διάτεπὴ, t.3,c.1613,h. Διάτεπος, t.3,c.1624,a
Διάτεραὶ, Heſych. exp. βρώματα, Cibos, Alimenta.
Διατρυγὴς, t.3,c.1677,a. Διατρυπάω, t.3,c.1321,f
Διατρυφάω, t.1, c.1595,f.
Διατρυτὸν, Diffractum, Diruptum, In fruſta diminutum: à Διαθρύπτω. Hom. Il.γ, Τριχθὰ πεπὸν διατρυτὸν ἐκπεσε χειρὸς: de gladio.
Διατρώγω, t.3,c.1346,e.
Διατᾶν, Heſychio eſt διαπάσσειν, Percribrare. Cui ſ τ Διατὸς eſt ὁ ἀλεύρου πὸς, τὸ κόσκινον. Meminit Etymolog. quoque, exponens itidem διατᾶν, dicénſque Atticum eſſe pro διατᾶσαι, deriuatum nimirum à σῶ. Vtitur autẽ eo Galenus, ex quo habes & compoſ. συνδιατᾶν ſuprà in Ἀνακρίνω. Itidem διατᾶμένον reponunt apud eundem libro 3 πρὸ κ' πάσης, vbi vulg. edit. habent, πολύμοχθον καλῶς κεκοπωμένον καὶ διαπεπωμένον καὶ

λεσύμφορον.

Διαίθω,t.1,c.235,c. Διάθημα,ibid.f

Διατυπόω,t.3,c.1693,c. Διατύπωσις,ib.f.& 1595,d

Διατὺς πὼ δίκαι, in v.l.afferetur pro Pœnas euadens : sed perperam,forsitan pro ἡδονὴ.

Διατύφλ, Hesychio est ἀφ' ἑαυτοῦ διαλῦσαι.

Διαυαίνω, Perarefacio, Desicco. vnde διαυανθῶμεν, quod Suidas simpliciter exponit ξηρανθῶμεν.

Διαυγάζω,& Διαυγάζομαι,t.1,c.602,b.

Διαυγασμὸς,ib. c. Διαύγεια,t.1,c.601,d

Διαυγέστερος,t.1,c.601,d. Διαυγὴς,ib.c

Διαυγία,ib.d. Διαυλακίζω,t.1,c.613,b

Διαυλαυ,t.1,c.610,c. Διαυλία,ib.f

Διαυλίζω, Produco, Profunda facio, Augeo.v.l.

Διαύλιον,t.1,c.610,c. Διαυλίτιος,t.1,c.613,c

Διαυλοδρομέω,ib.d. Διαυλοδρόμος,ib.

Δίαυλος,ibid.b

Διαυλωνίζω, ἡ, Eustathio est ἔστιν ἐντὸς καθ' ὃν ὄρυγμα ἢ αὐλὸς ἀχρειοῦται ἀχρεῖον, locus angustus in quo coturnices aut generaliter aues sylueſtres capiũtur. Dicit autem ἐντὸς εἶναι hanc λέξιν, & γνώμιον τῆς φησὶ Σιμωνίδου αἰτιᾶται αὐλῶνα φησὶ βαρβαρ. Dici verò φησὶ τὸν αὐλὸν, à quo esse ETIAM τὸ διαυλωνίζονται πνεύματα: vt & p. 1107, φησὶ τὸν αὐλὸν esse dicit πᾶς αὐλὸς & τὸν ἐν πνεύματι αἰσακαμβηδὸν διαυλωνισμὸν. Indicat tamen ab αὐλὸς quoque hæc deriuari posse, vt Athen. etiam l. 5.Et hic enim & ille αὐλὸν vocari tradit τὸν ὄβριμον πόντον : & διαυλωνίζειν dici χωρὶς τὸ δεχόμενον ἐξ ἑκατέρου πνεῦμα, Locum qui vtrinque ventum excipit : in modum nimirum tibiæ. nam & ipsam vtrinque potest pertrãsire flatus. Suidas verò διαυλωνίζειν esse dicit ἡδέως ῥεῖν, fluere per angustias. Et sic ἡδυαυλωνίζειν esset τὸ αὐλῶνα διέρχεσθαι. Budæus sanè ex Basilio διαυλωνίζειν affert pro Meatus longos transire. dicique tradit de aqua marina terras subeunte & in fontes percolata.

Διαυχενίζομαι,t.1,c.608,d. Διαυχένιος,ib.b

Διαφαγὴ,t.4,c.4,d. Διαφαίνω,t.4,c.22,g

Διαφαρόμαι,ib.h. Διαφαίτια,t.4,c.24,a

Διαφανὴς,t.4,c.13,d

Διάφανον, Cæl.Rhodig.ex Prisciano & Iuliano affert pro ἡδραῖος positum:esseque tradit non in æthere solum, igne,aëre,aqua, vitris,sed & in terra ipsa, compositisque corporibus omnibus. item esse vehiculum τῶν φωτὸς,& id quidem incorporeum,neque permixtum corporeis qualitatibus,quãuis per ea diffusum omnia.Sonat autem Transiucidum seu Pellucidum.

Διάφανες,t.4,c.13,c. Διαφανὴς,t.4,c.24,a

Διάφασις,t.4,c.13,c.

Διαφάσσει, Hesychius esse dicit διασαλπίζει.

Διαφαυλίζω,t.4,c.50,g. Διαφαυσκω,t.4,c.40,b

Διαφαύω,ib. Διαφθορὴς,t.4,c.96,d

Διαφέρομαι,t.4,c.97,c. Διαφθορὸς,ib.a

Διαφέρω, Distraho,t.4,c.94,g. Διαφθορὰ, Antecello,t.4, c.95,g. Διαφθορὰν,t.4,c.96,h

Διαφθύρω,t.4,c.132,b. Διαφθυρτικὸς,ib.d

Διαφημίζω,t.4,c.54,g. Διαφθύρομαι,t.4,c.141,d

Διαφθονέω, pro Inuidere affertur ex Curysostomo.

Διαφθορὰ, t.4,c.142,b. Διαφθορίμαιος,ib.c

Διαφθορὸς,ib.d

Διαφίημι, Dimitto. Basil.Homilia 9, ἐὰν γὰρ ὑμᾶς διαφῶ, καὶ διαλύω τὸν σύλλογον, si vos dimittam. Sic Xenopo. Hell. 4, οὕτω διαφῆναι τὸ στράτευμα. Inde & διαφειμένος, dimissus, apud Phil.in Vita Mos.

Διαφιλοτιμέομαι,t.3,c.1560,c

Διαφλοισθῆσι, Hesychio sunt πτοηθῆναι.

Διαφορβάζεσθαι, Ad furorem agi, more videlicet eorum qui Phœbæo numine afflati sunt. Soph. Aiace, p.10, δεινὰ λέγας Ἥβη, τὸν αὖθρα διαφορβάζεσθαι κακοῖς, malis & reb' aduersis ad furorem actum esse.ὀκμαιότερον, vt scholiastes exponit, dicens metaphoram esse ἀπὸ τῶν φορβαδίων καὶ ὀχουμένων, quippe qui & ipsi πρὸς τὸν ὁμοιότροπα. Potiùs & à διαφορβᾶν deducere,sed tunc ὀρθοεπιστατεῖν.

Διαφοιτᾶν, Diuagor, Peruagor seu Peruado.id est, Percrebresco. Herodian.lib.7, οἷς δὲ διαφοίτα ταῦτα. Et alibi sæpe,ἐπειδὴ δὲ διαφοίτησε τὸ φήμη. Et l.2,ἐπειδὴ τὸ κήρυγμα διαφοίτησε. Sic Plutarchus Fabio, ἔτι δὲ τῶν ἔτους λόγος μείζων διαφοιτᾶν εἰς Ῥώμην. At in Coloten dicit idem, ἐπὶ τοῦτο ἐξικέσθαι τῆς ἐπικούρου λόγους, ἐξ διαφοιτᾶν αὐτοῦ τῆς φιλοσοφίας. pro Vagantur per,seu Crebra sunt in.

Διαφοιτητὴς, Ionicè apud Herodot.pro διαφοιτητὴς, Peruagantes,seu Passim vadentes.

Διαφορὰ,t.4,c 98,d. Διαφορβύμορος,t.4,c.141,d

Διαφορὰς,t.4,c.98,f. Διαφόρημα,t.4,c.99,b

Διαφόρησις,ib. Διαφορητικὸς,ibid.

Διάφορος,t.4,c.97,f. Διαφορίτης,t.4,c.98,e

Διαφόρως,ibidem.

Διαφρέγνυσι, Hesychio ἀμοῦσι καὶ ἡδέσφορον.

Διάφραγμα,t.4,c.190,g. Διαφραγνυμι,t.4,c.193,a

Διάφραξις, Interseptus. Διαφράσσω,t.4,c.190,f

Διαφραττω,ibidem.

Διαφρονίαν, Hesychio est διανοούμενος, Cogitans, Animo volutans.

Διαφρονίζω, exponitur Curo, Curam suscipio & habeo. quod & ἡδὲ φροντίδος ἔχειν dicitur: vt vicissim aliquid alicui ἐδὲ διὰ φροντίδος, pro Curæ est.

Διάφυκτις, Hesychio est κλῆρος, sors. quoniam videlicet iudices in sortibus vrebantur fabis,quæ ab Atheniensibus φυκτὶς nominantur.qua de re & t.4,c.227,a.b.

Διαφυκτῶ,t.4,c.227,a. Διαφυλάσσω,t.4,c.132,e

Διαφυγεῖν,Hesychio est παρ' ἐλπίδα σωθῆναι, præter spem seruari è periculo.id est, Elabi & effugere è periculo.

Διαφυὴ,t.4,c.132,d. Διαφυή,t.4,c.286,c

Διαφυλακτὴς,t 4,c.140,c. Διαφυλακτὴς,ib.

Διαφυλάσσω,ibid.a. Διαφυλάττω,ib.

Διάφυμα,t.4,c.286,c.

Διαφυσᾶν,ὦ, Subigo, Pinso.

Διαφυσάω,t.4,c.260,d. Διαφύσησις,ibid.e

Διάφυσις, t.4,c.286,d

Διαφύσσειν, Hesychio est διαντλῆν & χωρίζειν, Exhaurire, Separare.

Διαφώς,t.4,c.286,a. Διαφωνέω,t.4,c.306,d

Διαφωνητὴς,ibid.f. Διαφωνητικὸς,ibid.g

Διαφωνία,t.4,c.303,d. Διάφωνος,ib.

Διαφωτικὸς,t.4,c.39,h. Διαφωτίζω,ib.g

Διαχαίνω,t.4,c.333,d. Διαχαλάω,t.4,c.368,e

Διαχαράσσω, Helychio ξέω, Incido, Sculpo.

Διαχάσκω,t. 4,c.334,h. Διαχειμάζω,t.4.c.490,c

Διαχάσσας,t.4,c.450,f. Διαχειρίζω,ibidem,b

Διαχειρίζομαι,ib. d. Διαχείρισις,ibid.f

Διαχειρισμὸς,ibidem.

Διαχὴς ἔχειν, Hesychio διαφυλάττειν, Custodire & conseruare. Quidam coniunctim scribunt διαχὴς ἔχειν.

Διαχειροτονία,t.4,c.428,a. Διαχειροτονία,ib.c

Διαχέω,t.4,c.474,d. Διαχλιδὼν,t.4,c.535,e

Διαχέω,t.4,c.485,c. Διαχέωμαι,t.4,c.615,c

Διαχεσμα, t.4,c.625,g. Διαχεω,ib.

Διαχεῦ, Hesychio χλιαρὸν, tepidum.

Διαχέω,t.4,c.635,b. Διάχευσις,t.4,c.656,a

Διαχρωτίω,t.4,c.635,b. Διάχυσις,t.4,c.497,g

Διαχυτὴς,t.4,c.498,b. Διαχυτλίζω,t.4,c.506,e

Διαχύω,t.4,c.497,c. Διαχώνυμι,t.4,c.485,c

Διαχωνίω,ib. Διαχωνίω,t 4,c.673,h

Διαχώρημα,t.4,c.674,d. Διαχώρησις,ib.e

Διαχωρίζω,t.4,c.684,d. Διαχωρισις,ib.e

Διαχωρισμὸς,ib. Διαχωριστικὸς,ib.

Διαχῶσαι,t.4,c.664,c. Διαψαλάπαλον,t.4,c.699,h

Διαψαίρω,t.4,c.690,f. Διαψαλάτημα,t.4,c.699,g

Διαψαλίζω,t.4,c.698,d. Διαψαλμὸς,t.4,c.6,6,e

Διαψάλμα,ib. Διαψάω,t.4,c.686,f.

Διαψήχω,t.4,c.711,f. Διαψηλώδημα,t.4,c.715,a

Διαψηφίζομαι,t.4,c.729,c. Διαψήφισις, ib.f

Διαψθύρω,t.4,c.705,d. Διαψίχω,t.4,c.743,b

Διάω, Perflo, Perspiro. διαπνέω. Homer. Od.ε, Τοῖς μὲν ἄρ' ὑπὸ πίμπλαντο διάων ἱμερόεντα αἴθοπι δ' ἐκάη μένος ἠχήεντι αἴητον.

Δίδαμος,t.1,c.638,c. Δίκαφος,t.1,c.718,c

Δικολία,t.1,c.667,g. Δίκολος, ib. & 768,d

Δίκροχος,t.1,c.790,a

Διγαμία,ας,ἡ, Secũdæ seu iteratæ nuptiæ. ὁ δὶς πόρος γάμος.

Δίγαμμα, Digãma, Duplex gãma. Æolica litera,& figura & vi ũmilis Latinæ F: sic dicta quòd duorum r tibi fa & vi ũmilis Latinæ F: sic dicta quòd duorum r tibi fa perimpositorum formam gerat. Prisc.an. l.1, cap.2a

F, Æolicũ digamma, quod apud antiquiſſimos Latinorum eandem vim quam apud Æoles habuit,: eum autem propè ſonum quem nunc habet F, ſignificabat p cum aſpiratione. ſicut etiam apud veteres Græcos pro φ,π & ϝ. Vnde nunc quoque in Græcis nominibus antiquam ſcripturam ſeruamus, pro φ p & h ponentes, vt Orpheus, Phaethon. Poſtea verò in Latinis verbis placuit pro p & h, f ſcribi, vt Fama, Filius, Facio: loco autem digamma, v pro conſonante, quòd cognatione ſoni videbatur affinis eſſe digamma ea litera. Sic apud Quintil. quoque lib. 1, cap. 4, quidam grammatici in his Latinis Seruus & Vulgus volunt deſiderari Æolicum digamma: innuentes ſcribendum eſſe Serrus, Fulgus. Et Donatus de v loquens, Huic etiam (inquit) digamma adſcribi ſolet, vt quũ ſibi ipſa præponitur, vt Serrus, Fulgus. nam literã geminari in vna ſyllaba poſſe plurimi negant. Eundem Donatum non rectè digammum poſuiſſe Priſcianus tradit. literarum enim nomina tam in α quàm in alias quaſcunque literas deſinentia, & apud nos & apud Græcos indeclinabilia eſſe. vt ἄλφα, βῆτα, γάμμα. c

Δηλήμων, t. 1, c. 844, c

Δηλυὰς, ἄδος, ὁ καὶ ἡ, Qui duorum generum eſt. Item Qui duplicis ſexus eſt. vide in Τειρεσίας, t. 3, c. 1437, c

Δίγηρες, Heſychio ſunt στρουθοί, paſſeres: pro quo ſuprà δίγηρος. Apud Suidam in manuſcripto etiam codice, Δίγηρες, οἱ λαμπροὶ, ἢ οἱ στρουθοί.

Δίγλυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bis inſculptus: vel Gemina ſcalptura inciſus.

Δίγλωσσος, t. 1, c. 855 g

Δίγνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duplicis ſeu dubiæ eſt ſententiæ, Anceps. vt δίγνωμος λόγος. Si de homine etiam dicatur, D ſignificabit ὁ ἐπαμφοτερίζων τῇ γνώμῃ, cui nondum ſtat ſententia ſed alternat.

Διγόνατος, t. 1, c. 1892, d. Διγονία, t. 1, c. 841, c

Διγονος, ib. Heſychio δίγονος eſt etiam ὠδίνουσα.

Δίγυες, vel Δίγυες, t. 1, c. 880, b. Δίδαγμα, t. 1, c. 986, g

Διδακτήριον, ου, τὸ, Documentum. Hippocr. De victu in morb. acut. ταῦτ' ἂν ἐξεῦρεν μέγιστον διδακτήριον. Et paulo antè, ὀπταμόπαιν δὲ διδακτήριον.

Διδακτικὸς, t. 1, c. 987, b. Διδακτὸν, ib. a

Διδακτὸς, t. 1, c. 986, h. Διδαχὴ, t. 1, c. 987, d E

Διδάκτυλος, t. 1, c. 932, c. Διδαξις, t. 1, c. 986, h

Διδασκαλεῖον, ib. g. Διδασκαλία, ib. d

Διδασκαλικὸν, ib. f. Διδασκαλὸς, ib. e

Διδασκαλικὸς, ib. f. Διδασκάλιον, ibid.

Διδάσκαλος, ib. b. Διδασκεῖον, t. 1, c. 988, a

Διδάσκω, t. 1, c. 985, g Διδάσκομαι, t. 1, c. 986, a.

Διδαχὴ, t. 1, c. 987, d.

Διδέω, idem quod δίδημι, Ligo. Vnde apud Heſych. δίδεῖ, quod exp δεσμεύει. At δίδεσαν & δίδεῦσαι, quæ idem affert, exponens δεσμεῦσαι & δῆσαι, ſunt à δίδημι, & F pleonaſmum ſeu epentheſin ῦ habent.

Δίδη, t. 1, c. 965, d. At Δίδη, ης, ἡ, quod apud Athenæum legitur lib. 14, dicitur que eſſe planta malo Punicæ ſimilis, naſcens in Orchomeno lacu: perperam ſcriptũ pro σίδη, vt non ſolùm ex Theophr. patet, Hiſt. plant. lib. 4, ſub finem cap. 13, ſed etiam ex Heſychio.

Δίδημι, t. 1, c. 965, d.

Διδήμονες, Heſychio δειλοὶ, ἄθλιοι, Timidi, Miſeri: pro quo ſuprà δειδήμονες per diphthongum.

Διδίεσθαι, idem exp. παίζειν: ET Διδίεσθαι, φοβεῖσθαι: quæ G itidem cum diphthongo ſuprà ſcripta habes.

Δίδομαι, t. 1, c. 989 a. Διδόω, ib.

Διδράσκω, t. 1, c. 1052, c. Δίδραχμος, t. 1, c. 1047, b

Διδυμαπόλεω, Διδυματίας, Διδυμαων, Διδυμεῦσι, Διδύμη, Διδυμόθροος, vide in ſequ. Δίδυμος.

Δίδυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Geminus, Duplex. Homerus Od. τ, Λαὸν δίδυμοισι, duplicibus fiſtulis. Sophocles, δίδυμαι χεροῖν, duplicium manuum: Ægiſthi nimirum & Clytæmneſtræ. Greg. Naz. ἡ δίδυμος ἀκτὶς, geminus radius. H Et δίδυμος ξύλον apud Suidam de furca: vtpote gemino & bicorni ligno. Item δίδυμοι dicuntur duo qui vno partu editi ſunt. vt apud Homerum lib. ψ, de duobus Actoris filiis, Οἱ ἅμα ἦσαν δίδυμοι. (Ira enim quidam accipiunt: alii autem ſimpliciter pro δύο: quod eſt probabilius. nam, vt ſequitur, eorum ὁμῶς ὑμνοδότειρα μνημόσυνα, ὁ δ' ἄρα μάσσων κλῦεν, ideóque vincebãt, alias palmam non reportaturi ſi alter alteri non adfuiſſet) Itidémq; Caſtor & Poll. vocantur δίδυμοι & à poetis & ab aſtronomis. Aratus, Κρατὶ δὲ (ζώνῃ φέροντα) οἱ δίδυμοι. Pro quo Cic. Et natos geminos inuiſes ſub caput arcti. Et Feſtus Auienus, — ipſius autem ſubiectos capiti geminos tibi cernere fas eſt. Putatúrq; hæc ſignificatio præ cæteris eſſe propria: δίδυμον nomine vocatis iis qui διανὶ τὰς χαυλιόδοντας ἐξεδύσατο, ſeu σὺν ὑπερῳᾳ, vno nimirũ eodémque partu. Alioqui & οἱ ὄρχεις, teſtes, honeſtiore (vt ait Gal.) vocabulo δίδυμοι appellantur, quia gemini ſunt. Vnde δίδυμον σκληρείαι, & δίδυμον φλεγμονὴ apud Dioſcoridem. Itémque Didymon quidam tibicen per iocum ἐκ τῆ διάμπερ κρεμαμένῃ dicitur, pro ἐκ τῆ δίδυμον, è teſtibus. Sed & in cerebro δίδυμοι ſiue δίδυμα dicuntur, de quibus ſuprà in Γλουτὸς. Dicitur porro & NEVTRO GEN. Δίδυμα, de gemino partu, ſeu gemina prole vno partu edita. Plutar. in Conſol. ad Apollon. τὰ δίδυμα τῶν ὁμοίστατα μάλιστα παρεμφαίνει. At FOEM. GEN. Διδύμη dicitur radix eius herbæ quæ & ὄρχις nominatur, vt teſtatur Galenus in Lex. Hippocr. Traditur enim herba illa habere radicem βολβοειδῆ, διπλῆ, ὄρχεσιν ὁμοίαν. Vnde ET Δίδυμις ſeu Διδύμεως nominatur. Heſych. enim δίδυμιν ῥίζαν afferens, dicit herbæ genus eſſe quæ ὄρχις etiam nominatur. Alioqui Διδύμη eſt etiam nomen vnius Æolidum inſularum, ἀπὸ χάσματος ei inditũ: nam δίττη τις φαίνεται. Etymol. Cæterùm à δίδυμος COMPOS. Διδυμόθροος ἡχὼ apud Nonn. pro Duplex ſententia: vtpote duplici voce reſonans. ET Διδυμόχροος, Bicolor, Qui gemini coloris eſt. A plurali δίδυμοι, ſeu δίδυμα, COMPOS. Διδυμοτόκος, Geminos pariens, Geminam prolem partu edens. VNDE Διδυμοτοκῶ, Geminos pario. Cuius paſſ. participium διδυμοτοκούμενος, Qui gemini vno partu eduntur. ET Διδυμοτοκία, ας, ἡ, Geminorum partus. Affertur ETIAM Διδυματόκας pro δίδυμοτόκος, Geminos pariens, Geminos enixa. ITIDEMQ. Διδυματοκῶ pro δίδυμοτοκῶ, Geminos pario. Præterea à δίδυμος eſt SVBST. Διδυμότης, τητος, ἡ, Duplicitas, Gemina natura, ſeu Geminitas. Alius Geminatio. ITEM Διδυμάονες inde dicuntur, iidem qui δίδυμοι, Gemini ſeu Gemelli, Gemina proles vno edita partu. Hom. Iliad. π, Υπνῳ καὶ θανάτῳ, δίδυμάοσιν. fingitur enim ſomnus eſſe frater & imago mortis. Idem Hom. Iliad. ϛ, Ἐκ δὲ Διωλῆς δίδυμάονε παῖδε γένοντο, Κρήθων Ο, αἰολοχός τε. Vbi ſimpliciter etiã pro δύο accipi poteſt, vt δίδυμοι quoq; accipi ſuprà docui. dicunt enim tragici δίδυμος αὐτοῖς, δίδυμον πλάγιον, pro δύο, vt & Latini poetæ Duplices & Geminos pro Duos. Itémque in ſing. num. δίδυμλον Ἐρινῦν, duplicẽ ſeu geminam Erinnyn, pro duas Erinnyes. Nonn. ſanè δίδυμάονες ἰχθύες dixit pro δύο ἰχθύες, Duo piſces. Denique inde eſt VERB. Διδυμεύω, ſignificans Geminos ſeu gemellos habeo, Geminam habeo prolem. vt in Cantico cantic. c. 4, χείλεα ὡς κόκκον ῥοδίνων, πᾶσαι δίδυμεύουσαι. AT Διδυμάτης & Διδυμεὺς Iupiter & Apollo dicuntur ἀπὸ τῆς ἐν Μιλήτῳ Δίδυμων, teſte Etym. NAM Δίδυμα, τὰ locus in Mileto fuit Ioui & Apollini ſacer, vbi & oracula ſeu reſponſa conſulentibus dabant. Steph.

Δίδυμος, t. 1, c. 988, a. Διδυσεύς, t. 1, c. 1003, g

Διεγγυᾶ, t. 1, c. 884 h. Διεγγυάω, ib.

Διεγγυάομαι, t. 1, c. 885, b. Διεγγύησις, ib.

Διεγείρω, t. 1, c. 1074, d. Διεγερθὶς, ib.

Διέγερσις, ib. Διεγερτικὸς, ib.

Διεζωσμένοι, Heſychio ſunt διακρίνοντες. Infrà διεκρινημένοι.

Διεχειρίσω, t. 1, c. 1075, a

Διήιξις, apud Herodotum alicubi Ionicè pro Διάδειξις: interdum verò à διαδείκνυ. ad quod poſterius pertinet ὡς διήιξις, quod ex eo affertur pro Vt accepit. ſeu Vt cõgnouit & intellexit.

Διήνεκες, t. 1, c. 1083, c. Διήρια, ib. d

Διήρεσις, ib. Διήρων, ib.

Διήρης, ib. d. Διηχθισμένη, t. 3, c. 1746, f

Διήθω, Διηθῶσι, Διηθῆς, sunt aor. 2 pass. ab act. them. διημι significante inter alia Dissoluo, Diluo.

Διηθμένη, quod Hes. exp. διηκισμένη, διηκισμένη, est aor. 2 pass. ab act. them. διηθέω, Diffringo, In frusta diminuo.

Δίη, Atticè pro διῆ, id est διελθῆ, ab inus. them. δίω, pro quo δίεμι vsurpatur.

Διηθέναι, Bud. ex Platone affert pro Dignoscere, Pernoscere: exponens etiam Perspicere. Aliqui significat etiam Pernouisse, Probè scire.

Διηθὴς, Perspicuus, Pellucidus, Limpidus, Clarus. hoc est Qui perspici & perurderi oculis potest, vt puræ & limpidæ aquæ. Theophr. enim De caus. plant. lib. 6, cap. 28, τὸ ὕδωρ vocat διηθὲς eam ob rem. Sic Philostr. epist 13, ἀλλὰ πῖς μὲν ἀφέχει καὶ αἰνίττεται τὸ διηθὲς, κ. τ. λ. ὑδάτων πῖς ἐτησίων: posito τὸ διηθὲς substantiuè pro Perspicuitas, Pellucioitas, Limpiditas. Hesychio διηθὲς est ἔμφασις, λαμπρότης, δήλωσις.

Διήλασμαι, Atticè pro ἐξελήλασμαι, à ἐξελαύνομαι.

Διηλαμμένος, t. 2, c. 565, f. Διηλαμμένως, t. 1, c. 566, c

Διήλασις, t. 1, c. 1116, c

Διηλατὴρ, ῆρος, ὁ, Colum. v. l. perperam pro διϋλιστήρ.

Διήλασα, Atticè pro ἐξελήλασα, à ἐξελαύνω.

Διηλοκοπιστὰς, Hesychius affert pro σπιδὲ καὶ κάμπτω ἐξαπατῶντας. quo significatu suprà διηλοκοπιστὰς.

Διηλυθὼς, t. 1, c. 1663, a. Διέμι, t. 1, c. 1138, c

Διήξις, ιος, ἡ, Hesychio ἔξοδος: forsitan qua duæ res à se inuicem discedunt.

Διηπεῖν, Enuntiare, Exponere: Hesychio διηγήσασθαι. vt apud Homerum διέπε μοι, expone & enarra mihi. Itidè pro Exponere & Declarare accipi potest in hoc loco Aristot. Œcon. 2, διηπειλήμενος ὁ ὡς χρόνῳ πάλιν αὐτὸς ἀπόδωσι. At διῆπε, significans Administrauit, Exequutus est, est ab altero διέπω. vt διῆπε τὴν ἀρχὴν, administrauit imperium. Itidemque apud Plutarchum in Pericle πάντα διῆπε, ᾧ πάντων ὑπῆκτο τῶν ἀπὸ Φειδίου. vt apud Hom. quoque Il. λ, Ἡμῖς μὲν τὰ ἕκαστα διέπομεν. Vide & t. 1, c. 1220, d.

Διήργω, t. 1, c. 1843, a

Διήρημα, Renuntiauit, Dixit. vnde διηρημένος, Dictus. Est etiam Differuit: vnde est διήρημα, quod exponitur Disputatum est.

Διήρημαι, t. 1, c. 2149, h

Διηρύσαι, Hesychio est ἐξασπᾶσαι, διαπλύσαι: forsitan poetica epenthesi τῦ ι, pro διηρύσαι, Distrahere.

Διήρω, t. 1, c. 1141, e

Διηρωξένος, ου, ὁ καὶ ἡ, Simulato hospitio fallens: seu Sub hospitalitatis specie fallès. Spartani hoc epitheto notantur à comicis, vtpote apud quos lex esset τὰς ξενηλασίας. Aristoph. Pace, de Laconibus, Οἱ δ', ἐπ' ἔτης αἰχμητὰς καὶ διηρωξένει, Τίνων' ἀπορρίψαντες, αἰχμῶς τὸν πόλεμον αὐτῶν ἐποιοῦσαν. vbi scholiastes quoque exponit ἐξαπατῶντες τὰς ξένους, καὶ ψευδόμενοι δι' εἰρωνείας ἢ ὑποκρίσεως.

Διῆς, t. 1, c. 1663, a. Διῆς διῶν, t. 1, c. 1062, g

Διῆχθαλόω, Hesychius affert pro διοδεύω, Transitum.

Διῆχθαλόω, t. 1, c. 678, a. Διῆχθολή, ib.

Διῆχθολόω, t. 1, c. 1008, g

Διῆχθρομὴ, ῆς, ἡ. Excursus: vel Percursus.

Διῆχθυος, t. 1, c. 1063, a. Διῆχθω, t. 1, c. 1550, d

Διῆχθαίω, t. 3, c. 22, d

Διῆχθαίω, d. E via seu semita digredior. vt Suidas διῆχθαίω exp. τὸ παρὰ τὴν παροδιλὴν, in hoc loco, λέγουσι Ἐπιμενίδου χρόνῳ ἔτος διῆχθαίω, ἀφηλούδων ἐκ ῥίζωμαι. Quæ verba ex Diog. Laertio desumpta sunt, pag. 43, mex edit. Vbi tamen simpliciter habetur ὀκταίω, & mox rectius pro ἔτος.

Διῆχθαιρέω, t. 3, c. 234, d. Διῆχθαιρέω, t. 3, c. 239, b

Διῆχθαιρόμενος, Suidæ est ἐξαφαιρεῖν, ἐκφεύγειν, ἐξαπατῶσαι, Effugere, Decipere: ἀπὸ τῦ πιδάκος (inquit) πανοῦργον ὄντος καὶ λίαν διῆχθαιρόμενος. Suprà ἐξαφαιρεῖσθαι.

Διῆχθαίω, t. 3, c. 315, d. Διῆχθαλὴς, t. 3, c. 371, f

Διῆχθαλὴς, ib. Διῆχθαλὴς, ib.

Διῆχθαλόω, t. 3, c. 375, a. Διῆχθαλὼ, t. 3, c. 414, d

Διῆχθαλὼ, ib. Διῆχθαρθρόομαι, t. 3, c. 182, f

Διῆχθαλὼσας, t. 3, c. 315, e

Διῆχθαλὼν, Bœotica syncope pro διῆχθαλόσαν, à διῆχθαλόω.

Διῆχθρος, Meatus per quem aliquid effluit: à VERBO Διῆχθρέω significante Perfluo, Effluo, seu Effluo per.

Διῆχθαλέστατος, Absolutius, Perfectè: Hesychio ἀκριβέστατος, Exactius: pro quo & διῆχθαίστατος habet.

Διῆχθαλτῶ, Disseco, Execo: vel Penetrans execo.

Διῆχθαίνω, Diuidere, Partiri. Bud.

Διῆχθαιρὸς, t. 4, c. 14, h. Διῆχθαιρῶ, t. 4, c. 131, g

Διῆχθαλα, t. 1, c. 1169, g. Διῆχθαλος, ib.

Διῆχθαλόω, ibidem. Διῆχθαλῶ, t. 1, c. 1175, g

Διῆχθολογῶν, Misericordiam oratione captans. seu Misericordiam verbis captare pergens.

Διῆχθω, inus. thema à quo δίρχομαι mutuatur vtrumque futurum. Significat autem Transeo, Pertranseo, Percurro.

Διῆχθαιρέω, t. 1, c. 1196, e. Διῆχθω, ib.

Δίεμαι, secundum Suidam est passiua vox actiuæ δίημι, derivatæ ex δίω significante διώκω, Fugo, Persequor. vt, Δίεται ἡ ἐρυσίπτολις μάχε φάσγανον ὧστε διῶσαι. Pass. voce & signif. Il. Φ, αἱ δὲ τ' αὖθις ἵππους μάχε φάσγανον ὧστε διῶσαι. pro Fugitantes currunt. Est verò & aliud δίημι significans Madefacio, seu Perfundo. nam scholiastes Aristoph. in Pluto, ὀξὺ διέμβρος exp. διάχειται, addès, id suo tempore dictum fuisse χωμικῶς. Sed hoc διέμβρος potest esse etiam aor. 2 med. à them. act. διέμω: præsertim quum apud Dioscoridem legamus non solùm διεὶς, διέμβρος, sed etiam διεμβρὸς in partic. præt. perf. passiui, quod esse ab act. them. διέμω, negari nequit: vt quū dicit, τὸν διεμβρὸν παντὶ, Maceratas, Madefactas. Atque adeo idem & verbali eius præteriti vtitur, nimirum διεὶς. vt, βεβρέχθω ὡ διεὶς τὰς χεῖρας.

Διημάλωμι, Initicio, seu Initicio per.

Διημβρὸν, Permaneo in, Constanter maneo in.

Διημπαλάω, seu Διημπαλάω, aut Διμπαλάω, Impleo, Differcio. vnde pass. præt. διήμπλωτο, Hesychio ἐπιρώννυτο, sibi ingerebant.

Διημαλάω, t. 3, c. 644, d. Διημαίνω, t. 4, c. 18, a

Διηλῶ, verbum inusitatum à quo ἐξαφίω mutuatur sua tempora. Significat autem Differo. interdum etiã Præsto. At pass. voce & signif. διηνεχθέντες τὰς γνώμας, Sententiis inter se discrepantes, Dissidentes. Vide Διαφέρω.

Διηνεκὴς, t. 2, c. 177, d

Διηνεκπζω, t. 1, c. 1641, c. Διηνέκημαι, t. 1, c. 1759, a

Δίετης, ου, ὁ καὶ ἡ, idem ac διετὴς, Biennis, Bimus. vt δίετα σπέρματα, Semina bima, Duorum annorum. Theophr. Hist. pl. l. 7, cap. 1.

Διετηρίδιον, t. 1, c. 1101, a. Διεξάγω, t. 1, c. 75, h

Διεξαγωγὴ, t. 1, c. 76, b. Διεξαγω, t. 1, c. 135, g

Διεξεμι, t. 1, c. 1138, d. Διεξελαύνω, t. 1, c. 1169, g

Διεξελεύσω. Pertranseo, Percurro. Inus. thema est à quo διεξέρχομαι sua tempora mutuatur.

Διεξερέσθαι, Hesychio est διανοῆσθαι, Interrogare.

Διεξερευνάω, & Διεξερεύνημαι, t. 1, c. 1151, e

Διεξερπύζω, t. 1, c. 1259, f. Διεξέρπω, ib. e

Διεξεχόμαι, t. 1, c. 1168, h. Διεξιπτίζω, t. 1, c. 1286, g

Διεξῆμεν, per syncopen pro διεξιέμεν, Percurrêdo enarrabamus. Plato epist. 7, πλοιάρια οὐ διεξῆμεν.

Διεξίημι, Dimitto, vel Emitto. aut Emitto per. Particip. διεξεὶς Bud. interpr. Perrumpens, Irrumpens, in hoc loco Thuc. πομπὰς ῥίων ὀκ Πίνδου, καὶ ἰὼν διὰ Θετταλίας διεξεὶς. At particip. διεξιὼν, & infin. διεξιέναι quum significat Percurrere, Percurrendo explanare, à διεξημι derivata sunt.

Διεξιέμαι, seu Διεξιάομαι, Ionicè seu Doricè pro διεξίημι, quod est διεξιέναι, Pertransire.

Διεξιτέον, Pertransiendum seu Percurrendum. Item Percurrendum exponendum.

Διεξοδεύω, t. 1, c. 1181, a. Διεξοδεύσις, t. 1, c. 1170, c

Διεξοδικῶς, ib. d. Διεξοδος, t. 1, c. 1169, g

Διεπορίζω, t. 1, c. 1106, g. Διέπορος, t. 3, c. 244, d

Διεπω, t. 1, c. 1220, d. Διερμηνεύομαι, t. 1, c. 1235, e

Διερπύζω, Irrito. Appian. VNDE Διερπυσμὸς, Irritamentum. Bud.

Διερπύζω, & Διερπύζομαι, t. 1, c. 1146, d

Διερπύσω, t. 1, c. 1248, c. Διερυθριάω, t. 1, c. 1251, c

Διερυθριάομαι, ib. Διερυθρίπτης, ib. d

Διπομωδίω,t.1,c.1151,h
Διπόρος,t.1,c.1026,a
Διπόρου,t.1,c.1155,b.
Διρρηχώς,t.1,c.527,b
Διρρυπότα κάμματα,t.3,c.688,a
Διρρώγα,t.1,c.527,b. Διρρωγάς, ib.
Διρύθρος,t.1,c.1251,c. Διρύκω,t.1,c.1267,d
Διρχομαι,t.1,c.1268,e. Διρῶ,t.1,c.1149,d
Διρωπάω,t.1,c.1906,b. Διτθίω,t.1,c.1910,c
Δίτως, t.1,c.1663,b

Διτκημμένως, Conſideratè, Circũſpectè, Prudenter. Xen.

Δίσσομαι, Vſque ero. ſeu Perſeuerabo eſſe, Pergam eſſe, Conſtanter ero. Xen. Apomn. l. 2, σκοπεῖν δίσσει τί αὖ κηλεμεδόνι ὅτου ἢ ποῖ δύρεις, Conſiderare perges, quorſum diſtrahis. Thema eſt δέομαι.

Διτσαριθμός, t.3,c.935,d

Δίστπλος, Atticè pro δίεκπλους, Aditus per quem naui intratur. Schol. Thuc. l. 4. p. 123, δίστπλους à Thuc. nominari ait τὰ στόματα τῶν λιμένων, oſtia & aditus portus. Legitur tamen ibi in textu ipſius Thucyd. δίεκπλους tantùm & ἔκπλους.

Δίστυτο, Cum impetu pertranſibat ſeu peruadebat, Ruebat per. Homerus Iliad. β, — δίστυτο λαὸς Ἀχαιῶν. Sic Iliad. ο, Αἰχμὴ δ' ἑτέρου δίστυτο μαιμώωσα, Γηθόσυνος ἰὸν ἐλθόν. At Odyſſeæ σ, ὁ δ' ὃν μεγάρου δίστυτο, eſt Proruebat, Prorumpebat. Et alibi δίστυτο θύρην. Thema eſt Διαστύομαι: vnde & διαστὺς apud Heſychium, quod exponit διαχυτόν.

Διτταείειαι Heſychio ſunt χωλαῖνες αἱ πραμμίναι πρὸς τὰς ἐπαίρας ὅτι σωτυσία ὡς οἱ ἄνδρες, velut peruadies. Scribendum forſan διεπαείειαι: licet & alterum ferri poſſit, vt poeticum.

Διτπίς, t.1,c.1193,d. Διτπίσιος, t.1,c.1196,c
Διτπία, t.1,c.1193,e. Διτπίζω t.1,c.1196 d
Διτπτμαχθμ, t.3,c.1408,h. Διτθτπίω, t.3,c.1477,b

Διτθυμοῦμαι, Pergaudeo, Perquam lætо ac hilari animo ſum. præpoſitio enim vim addit maiorem huic compoſito. Baſil. ἐμὲ μὲν χαίροντ' ἐν διτθυμοῦντ' πλεῖν ἀδύνατον.

Διτθυντής, οῦ, ὁ, Director, Gubernator.

Διτθύνω, & Διτθύνομαι, t.1,c.1303,c

Διτθυκρίνω, ῶ, idem quod διακρίνω, Diſcerno, Diſtinguo. Luc. in Hermot. de Hercule, ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπινον ἦν ἐν αὐτῷ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρόν τι καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, αἰθέριος ἤδη καὶ θεὸς, διτθυκρινὴς ὑπὸ τοῦ πυρὸς, vt ignis diſcretum, ab humanitate videlicet. Diog. Laert. in Zenone, de dialectica, ἡ, τι ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος διαγινώσκειν ἐστ' αὐτῆς, καὶ τὸ πιθανὸν τί, τι ἀμφίβολον λεγόμενον διτθυκρινεῖσθαι. Itémque διτθυκρινημένοι, Diſtincti, Diſtinctè & ordine poſiti. Xenophon, τοὺς ἧττον ἂν πολεμίους φοβηθεῖν, ἰδὼν διτθυκρινημένους ὁπλίτας ἱππέας, πελταστὰς, τοξότας; ordine diſtinctos & digeſtos. Item διτθυκρινῶ eſt Diiudico, Diſcepto, Diſputo, Diſcutio, Exactè examino. Bud. ex Polyb. libro 3, τούτου δὲ δοκοῦντος ὑπάρχοντος, λοιπὸν διτθυκρινῆσαι δεῖ καὶ σκέψασθαι πρὸς τὸ κατ' Ἀντίβιον πολέμου πότερος αὐτῶν τὴν αἰτίαν ἀναλάβοι. A Greg. quoque in libro De homine idem Bud. hoc verbũ accipi tradit pro Diſputãdo explico, Explano. vt & in hoc loco Cic. ad Attic. Simul illud πρόβλημα διτθυκρινήσεις ſanè πολιτικόν. Et in hoc Xenophontis, ἀκριβέστερον ὁ τῆς φύσεως μεταβολὴς τοῦ πολιτεύου πρὸς Πλάτωνι διτθυκρινεῖται λόγος, Diſcutitur, Enucleatur, Explicatur. Itidémq; διτκρινημένον ex Dionyſio Areop. affert pro Diſcuſſum, Diſputatum, Explicatum: ἀλλ' ἐφεξῆς καὶ σαφῶς διατρανωθήσεται. vt Heſych. quoque διτκρινῶ expon. σαφηνίζειν, διατρανοῦν. INDE Διτκρίνησις, εως, ἡ, Diſcretio, Diſcuſſio, Explicatio.

Διτλαβέομαι, οῦμαι, Metuo, vel Caueo. vt διτλαβοῦμαι κεῖνον, Mouere vereor: ſeu Mouere tempero, vt Gaza vertit. Plato Epiſt. διτλαβούμενος μὴ παθεῖν, cauens ne ſibi accideret. Heſychius quoque διτλαβεῖσθαι exponit ἐφοβοῦντο. Dicitur accipi etiam pro Reuereor, Colo. Cuius vſus exemplum Plato nobis ſuppeditat, cum alibi cum libro 9 De rep. πῶς οὖν (inquiens) διδάξω τὸν ἐμαυτῷ προσβύτερον, ἴργω τι καὶ ἧττον ὃ θεοίκοντα ἔσεσθαι ἡλικίας ἔτι ἄρρητα ἢ θῆλυν, νομίζων ὡς πατέρα ἢ μητέρα, διτλαβεῖσθαι.

Διτμπίζω, Huc & illuc vagor in modum Euripi. Gaza διτμπίζει ὁ ἀὴρ, vertit Aer ventilatur ac reciprocatur.

Διτμπτίω, t.1,c.1310,a. Διτμπτίω, t.3,c.1181,f
Διτμπτχῶ, t.3,c.1454,c. Διτφθερα, t.4,c.142,a
Δίτφθος, t.1,c.1378,a

Διτφθαται, pro Διτφθασται vſurpauit Ibycus, exempto θ, & tranſpoſito ρ, teſte Erymologo. Pertinet igitur ad διαφθίρω.

Διτχῆς, t.1,c.1340,b. Διτχθρόω, t.1,c.1314,e
Διτχῶ, Perrumpo, &c. t.1,c.1339,c. Διτχῶ, Diſto, &c. t.1, c.1340,a.

Δίζα, Laconibus eſt αἶξ, Capra. Heſych.

Δίζημι, Quæro. Frequentior vſus eſt paſſ. vocis in act. ſignific. itidem pro Quæro, Indago, Inueſtigo. Hom. Il. τ, ἔνθον τ' ἐπίκουρον ὑὸν Φύτα αἰὰ θεσπεσίοχον διζήσομαι ὅππου ἐόντα. Et Iliad. ρ, πάντῃ δ' ἐζήτηθος. Vtitur idem futuro δίζησομαι, mutuatitio à δίζομαι. Odyſſeæ π, Φράσσομαι ἠδὲ καὶ αὐτὸς ἀπορρήτῳ Μούσῃ αἰθὲ δ' ἄλλων, ἢ καὶ δίζησόμεθ' ἄμμες, an etiam alios quæremus. ζητήσομεν. VNDE Διζήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Quæſitor, Veſtigator. Nonn.

Δίζυος, t.1,c.1191,b. Δίζυγος, t.1,c.1393,d
Δίζυξ, ibid.

Δίζω, & Δίζομαι, idem cum δίζημι & δίζημαι. Nonn. Τιμὴν δ' ἱμείρων οὐ δίζομαι. id eſt, τὴν δόξαν τὴν ἰδίαν οὐ ζητῶ, non quæro gloriam & honorem meum. Dicitur & δίζομαι ποιεῖν. vt ζητῶ ποιῆσαι, Quæro facere, pro Studeo, ſeu do operam vt faciam. Homerus δίζω accipit pro Quæro ſeu diſquiro mecum, Animo agito & diſcepto mecum. Iliad. π. Ἕκτορ δ' οὐ σχαίῃσιν πύλῃς ἔχε μαίνυχας ἵππους. Δίζε γὰρ ἠμαθόεντα κατὰ κλισίας, ἢ λαοὺς εἰς τύχος ἀνακλίνειεν ἀλιώᾳ. Heſych. δίζειν exp. nó ſolùm ζητεῖν, ἐρευνᾶν, ſed etiam φροντίζειν.

Δίη, Ionicè pro δία, à δίας. vt Il. π, Διὸς δὲ δίης.

Διηγέομαι, t.1,c.1426,a. Διήγεμα, ib.b
Διηγηματικός, ib. Διηγηματικῶς, ib.c
Διηγηματοποιός, ib. Διήγησις, ib.

Διηέρια πτήσσω, Per aerem volant, Apollon. Argon. lib. 1. Sic Oppian. l. 3 De venat. ὁππότ' ἰδοὺ δ' ἰηερίῃ φορέωσ, per aerem ferri. Vide & t.1,c.134,b.

Διηθέω, t.1,c.1449,b. Διηθησις, ib.c
Διηθητέον, Percolandum, Per colum tranſfundendum.
Διήθω, t.1,c.1449,b.

Διήϊον. Percurri, Percurrendo expoſui & explicaui. aor. 2 ab inuſ them. δίω poſito pro δίεμι.

Διήκοος, t.1,c.342,a. Διηκεβομάνης, t.1,c.303,a
Διηκεβωμάνως, ib.c. Διήκω, t.1,c.1689,c
Διηλασία, Heſych. exp. δίοδον, Tranſitum.
Διηλάσιος, t.1,c.1457,b

Διηλίης, Heſychio eſt κακοδρηγός, ἀπατεών: pro quo ſuprà Δηλίης.

Διήλιτις, eidem eſt δίοδος, ὁδοιπορία, Tranſitus, Excurſus. Itidem apud Apollonium Argon. libro 4. πόντιος δ' ἰήλιτις ſcholiaſt. exponit δηξιλύσιος καὶ ὁδοιπορία: vbi pro loco ipſo ponitur.

Διημερεύω, t.1,c.1466,a. Διημερίω, t.1,c.1467,f
Δίημι, t.1,c.1663,a

Διηνεκής, ίος, ὁ ἡ ἡ, Continuus, Perpetuus: hoc eſt Perpetua & continua ſerie in longum tendens. vt Liu. dicit, Saltus perpetuis montibus inter ſe iuncti. Homerus Odyſſeæ ν, Ἀσφαλτοῖ τ' δ διηνεκέϊ. Iliad. μ, — ῥάβδοισι δ' ἰηνεκέεσσι. Odyſſeæ ξ, κοπίσι δ' διηνεκέεσσι. Dicitur aliquid & temporis ratione eſſe δ' διηνεκὲς, vt apud Latinos Perpetuus, Continuus, Iugis. vt δ' διηνεκὲς ὅτῃ πᾶσιν αὐγάζοιτις ἢ τῶν πλούτου ὀθνείων. Itidémque εἰς τὸ δ' διηνεκὲς & δ' διηνεκὲς dicitur pro In perpetuum, Perpetuò, Iugiter. At Gregor. πρὸς τὸ δ' διηνεκὲς τῆς πηγῆς, pro Ad perpetuam ſeu perennem fontis ſcaturiginem. ADVERB. Διηνεκέως, Continua & perpetua ſerie, Iugi & interrupto tenore: ſeu Continuò, Perpetuò. Hom. Odyſſeæ δ, Οὐ μέντοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύω. Et Odyſſeæ π, Ἀγχιάλου βασιλῆος διηνεκέως ἀγορεύω. Sic Heſiod. ἅπαντα διηνεκέως καταλέξει. (quod exponunt etiam Prolixè, vt apud Apollonium quoque, Argon. libro 3, ἡ καὶ ἓκαστα διηνεκέως ἀγορεύοις; ſchol. expon. μακροτερῶς.) In proſa

DICITVR Διηνεκῶς, interdum pro Continuè, interdum pro Assiduè seu Identidem.

Διηνυκέναι, Peregisse seu Perfeciſſe.à διανύω.

Διηπιστέω, t.1,c.1473,c

Διήρτυσε, aoriſt.1 act.verbi διαρτάω.

Διηρημένως, Diuiſim, Separatim. vt διηρημένως καταπαύσθαι.

Aduerb.ex particip.præt.paſſ.à διαιρέω.

Διηπορημένως, t.3,c.170,d

Διήρης, t.1,c.2249,h. & t.2,c.1227,b.ob.

Διηρημένως, t.1,c.211,b

Διῆρξα, apud Lyſiam pro διῆλθε πόλεις ἢ ἔξω, teſte Harpocr. & Suida:à them.διαρχω. At διήρχθην, quod Heſ.exp.διεκρίθην, λύθην, eſt à διέρχομαι, It ſcribitur etiam per diphth. ει.

Διῆσαι, aoriſt.1 act.infinitiui modi, ſignificans vel Percolare, Per colum tranſfundere,à διηθέω: vel Tranſmittere,à διίημι.

Διησκημένως, t.1,c.588,d

Διήτατις, Heſychio λεπτόν, διεσκημένον.

Διημία, eidem ἡμιμέδιμνον, Semimedimnus.

Διηύλησαν, idem quod ἐξεύλησαν, id eſt ἠχρείωσαν: metaphora ἀπὸ γλαυκῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ τῶν αὐλῶν. Heſ. Apud eundem legitur διαυλίζω, expoſitum διαφθείρω.

Διήρυσεν, idem exponit ἐξῆντλησεν, Exhauſit: Erymol.vero διῆρυξε, quoniam ὁ ἀφύσων καὶ ἀντλῶν διασκάπτει τὸ ἀντλούμενον. vterque procul dubio reſpiciens ad hunc locum Homeri Odyſſeæ τ, ὁ δέ μιν φθιμένῳ ἴκελος στίχε Γουνὸς ἰὼν, πολλοὶ δέ οἱ ἴκμενα σαρκὸς ὀδόντι. id enim eſt, Dente multum carnis exhauſit ſeu extraxit veluti hauſtu, vel Diſcidit. Apud Nicandr.verò in Theriacis, Ἐκγυμνῶν ὀλοφυγδὰ διήρυσε πεπτὰ χίμαιρα, ſcholiaſtes nimis longè petita expoſitione interpretatur ἰάσατο, ἰδίᾳ πνεύματι malim ego Suſtulit.

Διηχέω, t.1,c.1483,f. Διηχή, ib.

Διηχῆτας, panis ſpecies, teſte Heſychio.

Διηχητικῶς, t.1,c.1483,f. Διηλλαγμένος, t.1,c.1489,h

Διηλλαξάς, ib.

Δίηλλος, Qui gemini victus eſt. vt Gaza interpr apud Ariſtotelem Hiſt.animalium lib.9, cap.17, vbi ὁ αἰγιθαλὸς δίηλλος esse dicit διήλλαγμένος. Sed ſuſpecta videtur hæc vox.

Δίηνεκέα, t.1,c.1531,d. Δίηνεκῆ, ib.

Δίηνεκές, t.1,c.1602,d. Δίηνεκοῦς ib.

Διηνεκεμβατικός, t.1,c.1615,b. Διηνεκεμβατικῶς, ib.

Διηνεκεμβατικῶς, ib.d. Διηνεκεμβατικὸς ἰδιοπαθὲς, ib.a

Διηνεκεμβατόω ib.b. Διηνεκεμβατόω, ib.

Διηνεκεμβατῶσι, ib. Διηνεκεμβάτω, t.1,c.1614,g

Διηνεκεμβάτως, ib. Δίηνυρες, t.1,c.1614,f

Διήμβος, ὑ, ὁ, Duplex ſeu geminus iambus: pedis genus apud metricos, è duplicato iambo conſtans.

Διΐδρις, Galen.in ſuo Lexico Hippocr.exp.τοπεχὲς ἢ διϊδροδσα, humecta & perſudans. Vbi etiam nota participium διϊδροδσα, à VERBO Διΐδρόω, ſignificante Perſudo.vt apud Hippocratem De loc.in homine, ἰῶν ἢ διϊδρόσῃ, ἰῶν ἢ διϊδρόωσι.

Διΐεται, Pertranſire, Percurrẽdo exponere: vnde particip. διϊείς: iambo à them.διίημι. At Διΐεται, Tranſmittere, eſt à διίημι, vnde particip.διιείς.

Διΐητος, t.1,c.1661,f. Διϊθυντής, t.1,c.1918,c

Διϊθύνω, & Διϊθυώσω, ibid.b

Διΐθυτος, Suidæ ὁ διϊθυώσων. quæ ſcriptura in vet.etiam codice extat. Alioqui διϊθυντὴς dicitur.

Διϊκμάζω, t.1,c.1681,d. Διϊκνέομαι, t.1,c.1683,f

Διϊκτικός, ib.g. Διϊξόμαι, ib.

Διΐος, Iouialis.vt Διΐος ὀρχή, & Διΐος βοομός, apud Suid.

Διϊπτᾶς, t.1,c.1014,b

Διϊπτάλια, t.1,c.1025,a. Apud Suidam in manuſcripto codice eſt Διϊπτάλεια.

Διϊπταλιόδη, t.1,c.1025,a. Διϊπτασία, t.1,c.1711,a

Διϊπτάω, t.1,c.1713,f

Διϊσθμόω, ὦ, Iſthmum traduco. Suidas enim διϊσθμώσαντα exponit τὸν Ἰσθμὸν διαβιβάσαντα, in hoc loco, παρεκάλει αὐτὸν βοηθῆσαι τοῖς λιμοῦ διαβιβάσασι. Idem Suid. Διϊσθμωτὴν eſſe dicit τὸν διὰ τῆ Ἰσθμοῦ ἁλιεῖν ἢ πλεῖν: idque Corinthios facere ſolitos in Iſthmo.

Διΐσταμαι, Seorſum ſto, &c. t.1,c.1755,d. Διΐσταμαι, Diſcrepo, &c. t.1,c.1756,a.

Διΐστάω, & idem quod διΐστημι, Dirimo, Selungo. Interdũ verò & Διΐσταω dicitur pro eodem.

Διΐστημι, t.1,c.1755,b. Διϊσχεζόμαι, t.1,c.1814,d

Διϊσχίω, t.1,c.1812,d. Διϊσχίω, idem quod διίσχω.

Διϊχνεύω, Inueſtigare, Perueſtigare. Ex Galeomyomachia.

Διϊχνεύω, t.1,c.1012,a. Διϊχνεύω, ib.c.

Διϊωρχία, ας, ἡ. Heſychio ἀρχὴ διϊωρίας, luſtum imperii. Poſſit etiam luſtorum imperium ſignificare. Suidæ autem eſt ἡ διϊωρίου ἀρχή. At Διϊωρίαρχα eſt nomen proprium vrbis Italicæ, quæ & Puteoli. Vnde Διϊωρίαρχός & Διϊωραρχίτης, Puteolanus. Steph.

Διϊωρίδεια, t.1,c.1015,c. Διϊωρίδειον, ib.d

Διϊωρίδης, ibid.

Διϊωρίσω, ibid.e. & t.2,c.429,g

Διϊωρίστης, t.1,c.1015,e

Διϊωλογίσμαι, ibid.f & t.2,c.633,a

Διϊωλογίω, t.1,c.1015,g. Διϊωλόγημα, ib.

Διϊωλογία, ibid.e. & t.2,c.632,g

Διϊωλογικὸς, t.1,c.1015,f. & t.2,c.633,a

Διϊωλογίτης, t.1,c.1015,e. & t.2,c.632,g

Διϊωρίζω, t.1,c.1014,c. Διϊωρίσμαι, t.1,c.1016,g

Διϊωροφορέω, t.1,c.1015,h. Διϊωροφόρημα, t.1,c.1016,a

Διϊωροφορία, t.1,c.1015,h. Διϊωρος, t.1,c.1014,a

Διϊωρώσιμη, t.1,c.1016,d. Διϊωρώσιμος, ib.

Διϊωρωφαὴς, ibid.a

Διϊωρῶ, & Διϊωρίζομαι, ibid.d

Διϊώρωμα ib.h. Διϊώρως, t.1,c.1617,c

Διϊωρωτίκη: ibid.e

Διϊωρτίας, Heſychio οἶνος ὁ δύο ἢ τρεῖς ἐτῶν μείνας.

Δίκαια, eidem Heſychio ποικίλα ἱμάτια, Variæ veſtes.

Δικαικὴ, t.1,c.1011,g. Δικαικὸς, ib.

Δικαὸς, ib.

Δικαΐζειν, Heſychio idem eſt quod διαΐζειν, Iudicare.

Vulg.lex. ETIAM Δικαιοῦν aſſeruut pro Iudico, ſed neſcio vnde.

Δικάρηνος, ου, ὁ ἢ ἡ, Biceps, Geminum habens caput.

Δικαρπία, t.2,c.77,h. Δίκαρπος, ib.g

Δικάσμος, t.1,c.1012,c

Δικασπολιπὴς, ἡ, Ionicè pro δικασπολία, Iuris dictio & Iudicium. Exponitur etiam Lis, Cauſa Controuerſia. vt Epigr.libro 1, in Rhetores, pag.171. Ἢ, τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ διάκρισιν. qua cauſa ſeu lite expoſita, cauſidicus ille dicit, Δίζησ ἢ δικάσῃσθε δικασπολιπὴν αἶσαν ἢ λίπετε ῥήτορα ῥητηρεύειν, ἰῶν τὴν δίκαια λέγοις, benignum iudicem.

Δικασπόλος, t.1,c.1005,d. Δικασπολέω, t.1,c.1012,e

Δικασπὸς, ib.d. Δικασπὶς, ib.e

Δικαστὰς, ib.d. Δικασπὸς, ib.e

Δικαστρία, ib.d

Δικατάλληκτος, ὁ ἢ ἡ, Dupliciter deſinens.

Δικαῶ, t.1,c.1011,h

Δικελικαὶ, dicebãtur apud Lacones qui comicos luſus obibant. v.l.ex Cæl.Rhod.Sed ſcribitur potius Δικηλικαὶ, ſeu Δικελικαί.

Δίκελλα, t.1,c.109,c. Δικελλίτης, ib.

Δικέλλιστρον, iactus quidam in taxillorum ludo ſic dictus. Heſych.

Δικέραος, t.2,c.130,g. Δικέρατος, t.1,c.117,c

Δίκερως, ib. Δίκερως, ib.

Δικεφαλὸς, t.2,c.153,a. Δίκη, t.1,c.1004,a

Δικηγόρος, Cauſidicus. δικαλίκτης. Bud.

Δίκελα, Suidæ ſunt μιμήματα, εἰκάσματα, Imagines, Simulacra: addẽri, propriè eſſe τὸ ὁμοίωμα ἢ ἄγαλμα τοῦ Διός, abuſiuè autem παῦ ὁμοίωμα. Sed miror cur in hac ſerie poſuerit, quum ſubiungat, τὸ δὲ ῶ διφθόγγου: niſi forte vis verbis indicare velit ſcribi etiam per diphthongum. Apud Heſychium ſanè & ipſum ſua ſerie legitur Δέλον, expoſitum itidem ἄγαλμα αἰδημόνης, ἐκτύπωμα, ὁμοίωμα, εἴδωλον. μίμημα, εἰκόνιαι, ζῶα ἢ σκιάσματα, ἐγλυφίδες. Quibus addit, Laconicum eſſe vocabulum, indeque τὸ μικρὸν ἀγαλμάτιον apud Laconas DICI Δικελίτην. vt Suid.quoque, poſtquam attulit, Δικελικὸν ἢ μιμολόγον, ſubiungit eſſe comœdiæ ſpeciem, teſte Sofibio Lacone. Meminit Athenæus etiam huius vocis, libro 14. Ibi enim quum ex Sofibio retuliſſet, fuiſſe quendam apud Lacedæmonios κωμικὸν παῖδα τρίτον παλαιὸν, in quo aliquis ἐπλεῖ

ὁπλεῖ τῇ λόξῃ ἐμμιμῶν καλέσιν τὰς ὄπας, aut alios huiusmodi: subiungit, ἐκ μὲν οὖν τούτων τὴν Διπλαῖαν παρὰ Λακωσὶ κεκλῆσθαι. Diplaias apud Laconas vocatos fuisse Διπλαῖς, ὡς αὖ τὰς σκυτοτόμους ὄπας τὰς μακράς: horumq; Διπλαίων esse multas pro varijs locis appellationes. à Sicyonijs enim φαλαφόροις nuncupari, ab alijs αἰπυκαβδάλους: ab Italis φλύακας, vulgò σφριγάς: à Thebanis ἐλλοπας. Dicebatur igitur Διπλοι αἱ, siue Διπλίται, histriones qui in scena improbos traducebant & mores eorum prauos & facies laruarũ similitudine spectatoribus ostendentes. Suprà per ι diphthongum hæc scripta habes. A

Δίκλω, aduerb. t.1, c.1004, d

Δικλίδιον, t.1, c.1017, f. Διπλῖδες, t.2, c.234, e

Δίκλινδος, ib.g. Δίπλιδες, ib.

Διπλὶς, ib.d

Διπυχαφία, t.1, c.864, g. & 1005, b

Διπυχαφικῶς, t.1, c.1005, b

Διπυχάφος, t.1, c.864, f.g. & 1005, b

Διπυδοσία, t.1, c.1005, b

Δίπυρος, dicitur à quibusdam ἡ ζειὰ, quòd duplici grano prædita sit. Gorr. B

Διπυλέκτης, t.1, c.1005, c. Διπυλοῦσθαι, ib.

Διπυλόχος, ib. Δίπυλπος, t.1, c.315, f

Διπύδυλος, t.1, c.332, e. Διπυρίσφιον, t.1, c.1005, d

Διπυρίσφος, ibid. c. Δίπυρος, t.1, c.105, g

Διπυρυμβος, t.1, c.386, b. Διπύρυφος, ib.g

Δικτυλος, t.2, c.395, e

Δίπουρος, Hesychio διπύραλος, Biceps.

Διπόω, t.1, c.1017, f

Δίκρα ὄψις, Æschylo in Ἐφεσίοις est ἡ διπλῆ. Hes. C

Δικρὰ, & Δικρᾶ, vide initio sequ. col.

Δικράδιος, Hesychio ξύλος δύο κλάδους ἔχων: nimirũ à κράδη, quod est Ramus ficulnus. D

Δικραὶς, t.1, c.71, c. Affertur à Suida & Eust.

Δικραία, esse dicitur Cauda Tritonis: forsan quia bifurca. NAM Δίκρανος dicitur Bifidus, Bicornis, Bifurcus. vt apud Hippocr. De loc. in homine, ὁκόσοι δὲ τὸ χόνδρῳ τὸ ὀστέον τὸ μαχροῦ διάστημ' ἔχει δίκραιον. τῷ δὲ δικραίῳ οὕτω τὸ ὀστέον ἡ κνήμη καλεομένη ἀξιοῖ ὁ χειρουργὸς ἐπέρχεσθαι. VNDE Δικραιότης, ητος, ὑ, q.d. Bifiditas, Bicornitas. δίχυσις. Hippocr. ibidem, ὁ δὲ μυὸς, ἀπωθεῖ μὲν, ἢν ἐς τὸ κοτύλιον ἐμβάλλῃ, δίκραιος ἔξει διὰ δὲ δικραιότητα. E

Δίκραιρος, Bicornis. Suid. ex Epigr. Δικραίρῳ διαίρωτα, δάσυκραμον δασυχαίτην.

Δίκραιον, t.1, c.71, f

Δικραὶς ῥίζα, Bifida radix. B. ex Theophr. apud quem & πεικραὶς legi tradit.

Δίκραιος, t.2, c.71, f. Δικραιόω, ib.

Δικρατὶς, t.2, c.406, b

Δίκρατον, Hesychio τύμπεμα ἢ δίκρατον. Innuit igitur significare vel Mixtum ex duobus, ὁκ δύο κεκραμένον, & dici de numismate subæratoꝛ: vel significare Biceps: illud, à κεράω seu κεράννυμι: hoc à κρατέ. F

Δίκραος, vide in sequente Δίκρους.

Δίκρους, & per contractionem Δίκρως: item Δικρόος, & per contractionẽ Δικρῶς, (omnibus enim hisce modis scripta reperiuntur, vt videbis in sequent.) Biceps, Bifidus, Bisulcus, Bifurcus. Xenoph. in Cyneg. ὀπιθάκοντα τοῖς βρόχοις ὅτι ἀπὸ καλλιδίσματος τῆς ὕλης δικρᾶ, in stipites syluæ bicipites. Aristoteles, ἴδιον δὲ ἔχουσι οἱ ὄφεις καὶ οἱ σαῦροι τὸ δικρόαν αὐτῶν εἶναι τὴν γλῶτταν ἄκραν. At Plin. l.11, cap.37, Tenuissima (inquit) lingua serpentibus & trisulca, vibrans, atri coloris: lacertis bisida & pilosa: vitulis quoque marinis duplex. Hippocrates in in Coac. progn. γλῶσσα πεφυκὸς τὸ δικρουῦν. id est, τὸ εἰς δίκρανον ἡ διοχλὶς, vt Galenus in suo Lexico Hippocrateo exponit, apud quem paroxytonως scriptum δίκρεων, vt & apud Theophrastum in 4 De caus. legimus, σωμάτων καὶ δίκρεων. At Aristophanes Pace, Δικρῶς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκραγμασι, pro δικρῶς ξύλοις, bifurcis lignis, seu furcis. G H

FOEMININ. Δικρόα, substantiuè alicubi ponitur. Aristoteles Hist. animalium libro 6, ἡ δικρόα ἑκατέρα τῆς ὑστέρας: quod exponitur, Vterque vuluæ sinus. (Alibi dicit quædam animalia habere δικρόας τὰς ὑστέρας, bifurcas seu bicornes. vt in I De generatione animalium, ἔχουσι δὲ δικρόας καὶ τὰ μὴ λακίσφακα τὰς ὑστέρας. Et rursum, δικρόαι δ' καὶ αἱ τῶν ἐμπύρων εἰσὶν ὡς τῶν μεγάλων ἔχουσι) Xenophon quoque substantiuè δικρόας dicit, sed intelligens Bifurcos stipites, Truncos arborum bifidos. vt in Cyneg. de ceruo tendiculam trahente, ἐκίστη δὲ καὶ εἰς δικρόας τῆς ὕλης ἐμπέσῃ. appellans hic δικρόας quæ suprà ἀπὸ καλλιδίσματος δικρᾶ. Easdem bicornes furcas, seu bifurca ligna, neutro genere appellat ETIAM Δικρᾶ pro Δικρόα. vt, αἱ δὲ τῶν δικτύων καλίδες δικρᾶ ἔχουσι μικρά, τὰ ὠτμήματα μὲν βαθέα. id est (inquit Budæus) Bifurcata vel Crenata ad retinenda retia. Suidas quoque δικρᾶς affert pro δικρῶν ξύλων, bifurcis seu bifidis lignis. vt Hesychio quoque δικρόα sunt ξύλα ὁμοίως διοχλοῦ, quales furcæ sunt & tridentes, quæ δίκρανα etiam nominantur. Sed notandum est, alicubi SCRIBI Δικρά, oxytonως, quasi à nomin. singulari Δικρός. Apud Hesychiũ verò & Δίκρα ὄψις ex Æschylo pro διπλῆ, tanquam à nom. sing. Δίκρος. Cuius δίκρος meminit Etym. quoque & lex. meum vet. vterque annotantes δίκροι per syncopen dici pro δίκαροι seu δικάρανοι, Biceps. I

Δίκρος, & Δικρὸς, vide in proximè præcedentibus.

Δίκρουας, Geminam seu duplicem habens fimbriam, Duas habens fimbrias. vt δίκρουαι πτερύβολαι apud Poll. l.7. Quidam interpr. Vtrinque fimbriatus.

Δίκροπος, t.2, 454, e

Δίκρουος, α, ὁν, Duos habens κρουσούς. Apud Athen. l.11, γυνὴ Δίκρουον πλίκιον ἡ πρῶτις χορευῶν χόας.

Δίκταμον, ου, τὸ, Dictamum: herba quam extrahẽdis sagittis cerui mõstrauere, percussi eo telo, pastúq; eius herbæ electo, vt tradit Theophrast. Hist. plantarum libro 9. cap. 16: & ex eo Plinius libro 8, cap. 27: necnon Dioscorides libro 3, cap. 37, qui & αἰχίαν γλήχωνα eam nominari tradit, vtpote ὁμοίαν γλήχωνι: cuius rei Theophrastus quoque & Plinius meminerunt. Sed notandum, Theophrastum fine ι dicere τὸ δίκταμον, Dioscoridem cum ι τὴν δίκταμον, fœminino gen. Alexandrum Aphrodiseum τὸ δίκταμον, neutro. Apud Latinos quoque diuersis modis scriptum enuntiatumque reperitur. Dictamus apud Ciceronem: Dictamum apud Plinium, apud quem tamen & Dictamnum scribũt nonnulli. Forsitan autem nominatur à Dicta seu Dicto, mõte Cretæ, à quo Iuppiter Δικταῖος vocatur, vtpote ibi natus. Nam Theophrastus ipsum esse dicit ἴδιον τῆς Κρήτης φυτὸν, vt Dioscorides quoque πάνυ Κρητικὸν: & Plinius, non esse alibi quàm in Creta. Vnde & Virgilius, Dictamum genitrix Cretæa carpit ab Ida. Et Statius, — Idæa profert quam Creta sub vmbra Dictami florentis opem. Dictam autem seu Dictum Cretæ Idæ vicinum esse testatur Aratus hoc versu, Δίκτῳ ἐν Δικταίῃσι ὄρεσς ἀγαθὸν Ἰδαίοις: appellans Ἰδαίην hunc montem ob herbarum in eo nascentium fragrantiam. Porro à dictamno DICITVR Δικταμνίτης οἶνος, Vinum dictamno conditum, apud Dioscoridem libro 5, cap. 57. Sed & ἡ γλήχων, pulegium, à quibusdam hinc VOCATVR Δικταμνὶς. teste Hesychio. similes enim herbæ sunt pulegium & Dictamnum, adeo vt & dictamnum nonnulli αἰχίαν γλήχωνα nominarint. J

Δικταπωρεύω, Dictator sum: ET Δικταπωρεία, Dictatura, id est αὐτοπάτωρος μοναρχία, Absoluta potestas & liberum imperium. Vruntur his verbis vnà cum primitiuo eorum τῷ Δικτάτωρ, recentiores Græci qui Romanas historias scribunt.

Δίκτυ, υος, τὸ, Rete. Ita vulg. lex. derluantia inde plur. τὰ δίκτυα, item & cætera composita. Sed perperam: dicitur enim δίκτυον.

Δικτυάλωπης, t.1, c.1019, b

Δικτυβόλος, Piscator qui retia iacit. Per syncopen dicitur pro Δικτυοβόλος.

Δικτυδίου, t.1, c.1019, c. Δικτυδὶς, ib.

Δίκτυνα, ibid.

Δικτυῖτις, ibid. Vide & Βεκτίμαρπις suprà.

Δικτυοβόλος, t.1, c.1018, g. Δικτυοειδὴς, ib.

Δικτυόπους, ibid. h

Δικτυόκλωστος, t.1, c.1019, a

Δίκτυον,t.1,c.1018,c.
Δικτυοπλόκος,t.1,c.1019,a
Δικτυωτός,ib.b.
Δικτυωτὸς,ib.
Δικτύω,ibid.
Δίκτυς,à Laconibus dicitur ὁ ἰκτῖνος,teſte Heſych. Apud Herodot.verò lib.4,pag.279,δίκτυες ſunt feræ quædam Libycæ. Alioqui Δίκτυς eſt & nomen proprium Cretenſis cuiuſdam ſcriptoris:de quo Suid.
Δικτυωτὸς,t.1,c.1019,b
Δίκωμα,Suidæ ſunt τὰ δίδυμοτόκα πρόβατα,Oues quæ gemellos pariunt vel pepererunt.
Δίκωλος,t.1,c.526,c
Δικωπία,t.1,c.557,d.
Δικωπὸς,ib.c
Δίλαξ,Laconibus eſt φυτὸν quoddam quod aliis ἀρία. Heſ.
Διλιτωθοι,τὼ,t.2,c.676,h.
Διλίμμα,t.1,c.556,g
Διλιμματος,t.2,c.557,a.
Διλογέω,t.2,c.633,b
Δίλοχες, à Cratino in Θεαλίαις dicitur ἡ Βενδὶς dea, vel quòd duplices honores ſortita ſit,cæleſtes nimirum & terreſtres: (λόγχαν enim vocabàt τοὺς κλήρους, Sortes)vel quoniam δύο λόγχας φέρει,vtpote κυνηγετικὸ οὖσα,quoniã vt venatrix duas geſtat lanceas. alijs ita nominatam volentibus quòd duplex habeat lumen, ſuum propriũ, & quod à ſole accipit.lunam enim eſſe Βενδὶν & Ἄρτεμιν putant.Ita Heſych.
Διλοχία,t.1,c.720,g.
Δίμαχαι,t.2,c.812,e
Διμάδιμον,Heſychio μέτρον χωρουῦ δύο μαδίους, menſura capiens duos modios. Vbi nota μάδιμον interpretari Modium.
Διμαρὴς,t.2,c.850,c.
Δίμαστος,ibid.
Δίμαστος,t.2,c.898,f
Διμέτωπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Bifrons. At δημέτωπος ἀσπὶς ex Appiano affert Bud.pro Anceps munitio. Vbi metaph.eſt:de qua vide in Μέτωπον.
Διμηλαίνειν,apud Poll.libro 2,eſſe dicitur τὸ δίχα μηνὸς τὸ χείλη appellari μῆλα.Suprà δίμηνα eo ſignificatu habuimus.forſan & δίμηλαίνειν ſcripſit.nam μύλας vocari τὰς σαγόνας,Heſych.autor eſt.
Δίμηνος,t.2,c.916,d.
Δίμιτον,τὸ,t.2,c.815,h
Δίμιτον,ου,τὸ,exponitur Duplex ligamen. Sonat tamen potius Duplice zona vel tænia vinctum.
Διμοιρίτης,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui duarum minarum eſt, Duarum minarum pretium æquans. Ariſtoteles Œconom.libro 2,τὸ σῶμα δ' ἐμοιρίτην πρόσταττε, corpus duabus minis taxari. Dici poteſt & Δίμοιρος,vt δεκάμοιρος & πεντάμοιρος pro δεκαμοίριος,πενταμοίριος.
Διμοιρικὸς,t.2,c.848,b.
Διμοιρία,t.1,c.847,f
Διμοιρίτης,ibid.h
Διμοιρίτης, Heſychio δημοιρᾶος:forſan pro Duplaris, Qui duas ſortitur portiones.qui & δημοιρίτης.
Διμοιρίτης,t.2,c.847,h.& 730,h.ob.
Δίμοιρος,t.2,c.847,d.
Δίμορος,t.2,c.971,a
Δίμυξος λύχνος,dicitur ὁ δύο μύξας,ἤτοι δύο μύκητας,ἔχων,teſte Euſtathio. Id eſt Duos habens fungos ſeu duo ellychnia. Plato in fabula quæ Νὺξ μακρὰ inſcribitur, Ἐπεὶ δ' ἐπ' ἄκρων τῶν κρατήρων ἔζει λύχνος δίμυξος. Meminit verò & Metagenes τῶν δημύξου λύχνου,& Philonides & Philyllius,teſte Athen.l.15, & Euſt.p.440.
Διπλόω,t.1,c.1010,a.
Δίπνη,ib.d
Διπυλὼν,t.1,c.1010,b.
Διρυφίας συμβάσεις εἰς τὸ Καλλιάδου χωρίον, dicit Libanius in argument.orat.Demoſthenis ὑπὲρ Καλλιάδου, pro ἐμβολῆς ὕδατος ἐπιμβείου, vt ex oratione ipſa apparet. B. Forſan igitur δινοβάσεις vocat Νίλου βιαίους, violentũ vorticem aquæ pluuialis.
Διπὸς,t.1,c.1011,b.
Δποχλέω,t.2,c.1019,f.
Δίπους,ib.f.
Δπωπὸς,ib.
Διξὸς,t.1,c.1022,b.& t.3,c.1608,g.ob.
Διὸ,t.2,c.1505,d.
Διόβαπτος,t.1,c.666,f.
Διοβήλης,t.1,c.1025,c.
Διοβήλης,t.1,c.819,g. & 1025,c
Διοβολὴ,& Διὸ καὶ,ibid.
Διόβολος,t.1,c.667,g
Διογλυκὸς,t.1,c.827,c. & 1025,c
Διογλυκαὶ,Diogenis ſectatores. Athen.l.5.
Διογμάω, t.2,c.1158,d. Inde VERBALE Διόγκωσις,ωσεως,ἡ,Tumefactio. Methodici ſic vocabant corporum diſtentionem vel à coaceruatis excrementis factam,vel à diffuſis humoribus,ac veluti inundantibus. Galen.
Διόγνητος,ου,ὁ καὶ ἡ, A Ioue genitus, A Ioue genus & orium ducens, ideóque Nobilis, Generoſus. Heſiodus Aſpide, — δ' ἐγένητο Γύλαος. Per ſyncopen dicitur pro Διογένητος.
Διοδ δίσημος,t.2,c.1181,h.
Διοδδιπορέω,t.2,c.1163,f.
Διοδὸς,t.2,c.1165,e
Δίοδος, t.2, c.1191, a. Inde Διοδοῦσθαι dicitur quod in duos veluti ramos finditur ſeu diuiditur. Hippocrates De nat.infant.ἢ δὲ καὶ διοδοῦται (ſub.τὰ ὀστία) οὐ δίχθα. id eſt,ſiunt δίοδα.
Διοίγνυμι,t.2,c.1198,e
Διοιγνύω,ib.
Διοιγὼ,ib.
Δίοιδα, Pernoui, Perſpexi, Cognitum habeo. Ariſtophanes Nubibus, Οὔτως δίοιδ' ὅσων ἐστὶν πέρι τὰς ἱμπίδος. Eſt præt. med.a δίνίδω.
Διοιδάνω,t.2,c.1201,a.
Διοιδὼς,t.2,c.1200,e
Διοίκεσις,t.2,c.1213,d.
Διοίκησις,t.2,c.1224,b
Διοικητὴς,ib.c.
Διοικητικὸς,ibid.d
Διοικίζω,t.2,c.1218,f.
Διοικισμὸς,ib.g
Διοικοδόμημα,t.2,c.1205,a.
Διοικονόμημα,t.2,c.1209.
Διοικοδόμος,t.2,c.1247,c
Διοικοφορεῖ, affert B. pro Vinum fundo.Miſceo:vnà cũ hoc loco Athenæi,ex l.3, διοικοχεῖται γὰρ οἰνόμελι.
Διοικόω,t.2,c.1247,c.
Διοίσεται, apud Sophoclem Depurtabitur: à themate δίφερω, mutuante futurum 1 ab inuſ.verbo δίσω. Actiuo fut.vtitur Ariſtoph.Nub.dicens, Οὐδὲν διοίσει χαρεφῶντος τοῦ φύσει, pro Nihil ingenio differes à Chærephonte.
Διοίσω,t.2,c.1162,f.
Διοίχεσις,t.2,c.1257,c.
Διοίχω,t.1,c.1158,e
Διοιχωκὼς,t.1,c.1335,f
Διολίσαι,aor.1,infin.modi,à διόλλυμι, mutuãte fut.1 & 1 ab inuſ.them.διολίω.
Διολίγου, pro δι' ὀλίγου διαστήματος, Non longo interuallo, Propé.Thuc.Τὸ πυργῶδες ὀπτὸν διολίγου καὶ αὐθις. Heſych. diuiſim habet δι' ὀλίγου,exponens μετ' ὀλίγον. vbi ſubaudiri ſubſtantiuum χρόνου.
Διολισθαίνω,siue Διολισθάω,ſ.Labor per. Greg.Nazianz. πεπτωκὼς φύσει τῇ ὑδάτων διολισθαινούσῃ,naturalem naturam per aquas labentem. Significat etiam Dilabor ſeu Elabor è manibus, vt res lubricæ quum ſtringuntur. Quomodo Ariſtophanes Nubibus dicit, σκληδὼν ἐμπεσὼν καὶ τοῖς χρῆσιν διολισθὼν,creduorib⁹ elabi, Τοῖς δεινοῖς ὀλισθαίνουσι ψυχαῖς,inquit ſcholiaſtes.Sic Synef.De inſomn.μὴτις ἐμῶν ὀκ τῆς μνήμης διολισθαίνοντος. Idem dicit διολισθαίνοντα πόδα, delabentem & excidentem à ſtatione ſeu quiete. Herodian.ſimpliciter pro Labi. libro 5, ὡς τὸ μὲ πλέθρου αὐτὸν ἢ διολισθαίνειν,οὐχ ὁρῶντα ὅπου βαίνει, ne caderet laberetúrve,ignarus quò tenderet.
Διόλκιος,ου,ὁ, Diſtractio, vel Tractio per.
Δίολκος,ου ὁ, Tractus per ſpatium inter duo littora, vt in Iſtmo. Ita Budæus, afferens hoſce duos locos Strabonis:libro 8,pag.146,ὁ δ' ἰσθμὸς καθ' ὃν ἀνέλκουσι τὰ πλοῖα διόλκος ὑφ' ἑτέρων καλεῖται καὶ πυκνότερον ἐπὶ πλέον ὧδι. Et p. 165, καὶαὐτὸ δὴ,(ſub.τὸ ἰσθμὸν) καὶ ποιεῖ τὸ δίολκον ὡς πλοῖα ἀνέλκουσιν ἀπὸ θαλάττης ἐπὶ θάλατταν. Dicitur igitur δίολκος eiuſmodi tractus, quia per eum αἱ ἑτέρωθεν ὑφέλκονται. Sed notandũ eſt,in poſteriore loco ὡς παροξυνόμενον, in priore ἐξωξυνόμενον, vt apud Heſ.quoque oxytonos ſcriptũ διολκὸς, qui ita vocari ait locum qui à Lechæo eſt Cenchreas vſque.
Διόλλυμι, & Διόλνυμαι, t.2,c.1177,g
Διολνύω, ibid.
Διολωφᾶν, Heſychio eſt δίχα μέσου ἢ δίχα μαίνειν, Peruellere vel Subſannare. vt & aliquanto ſuprà extra ſeriem, nimirũ poſt Δίαλος δίχα λωφᾶν exp. δίχα μέσου, ſubiungés, Ἀττικῶς λωφᾶν εἶναι τὸ πλανᾶν,ſeu(vt alii volunt)τὸ ἀλλόκοτα καὶ ἀπείρατα τοῦ πίνου.

Διόμαι, t.1, c.1017, c.
Διομαλεύω, ibid.c
Διομανὴς, Hesychio sunt ὑπὸ Διὸς μαινόμενος, à Ioue in furorem actæ. vel ἢ Διὶ ζηλούμενος μαχέσῃ δῃῷ μανίαις, furore aduersus Iouem incitatæ.
Διόμβρος, t.1, c.1190, g
Διομήδεια ας, ἡ, Sententia Iouis. v. l. Sed sine exemplo. At Διομήδους αἰτίας, vide apud Hesych. & Suid. item apud Erasm. in Adag. chiliad.
Διόμυμαι, t.1, c.1197, b. Διόμυμι, ib.
Διομολογέομαι, οῦμαι, Confiteor. Quomodo accipiunt hoc Hermogen. ex libro De inuent. ἔφησεν ἐνίους τῶν διομολογήσασθαι μόδον ἔχειν. Item Fateor, hoc est Cauco instrumento & acceptum fero, inquit Budæus. Significat etiam Paciscor, Conuentum eo, Ex pacto promitto. Demosth. διομολογησάμενοι ταῖς πόλεσι. Isæus pag. 38, εἰ μηδὲν μᾶλλον ὡφέλιμα διωμολογήσατο ἔχειν ἐπ' αὐτῷ. pro quo paulo antè, φησὶν αὐτῷ ὁμολογίας ὡφελίμους πρὸς αὐτὸν γεγενῆσθαι. Paulo pòst dicit, ἐπεὶ καὶ οἱ δῆτ' παλαιοὶ διδόντες τὰ ἑαυτῶν, πάντα ὡφέλιμον διομολογοῦνται εἶναι τοῖς διδοῦσι τοῖς παλαιοῖς. Et pag. præced. εἰ μηδὲν μᾶλλον ὡφέλιμα μηδ' ὁ διδοὺς μηδ' ὁ λαμβάνων διωμολογήσατο ἔχειν ὅτι τῇ γυναικί. Itidémque passiua voce & significatione apud Æschinem διωμολόγηται, Pactum est, Conuentum est, Pacto promissum est. In disputatione etiam qui inter se disceptant, dicuntur διομολογήσασθαι pro Constituere inter se, seu Ponere aut fateri ita esse. Plato in Philebo, ἆρ' οὐχ οὕτω διομολογησόμεθα; nónne ita inter nos conuenit? Et rursum, ἴθι δὴ ὡς ἔοικε τοῦτο διομολογησώμεθα καὶ τόδε. Item idem, ἐμικρὰ ἄττα τοίνυν ἡμῖν ἔστω διομολογησώμεθα, pauca igitur prius cõstituamus. Sic in Euthydemo, τῶν γὰρ ἡμῖν ὑπ σκεπτέον ἢ ὑπ διωμολογημένον ἐμοί τι καὶ σοί, nondum constitutum & ratum. Bud. Significat etiam (inquit idem Bud. pag. 775) Stipulor, Paciscor, Acte hoc contendo vt fateare. vt lib. 6 De republica, ἀλλὰ μήτοι λέγε. διομολογησάμενος, ἔφην ἐγώ, καὶ αἰσμύνας ὑμᾶς τὰ ἔμπροσθεν ῥηθέντα, dicam equidem, inquam, si hæc à vobis dicta sunt vt scilicet rata maneant nec in controuersiam referantur. Hic enim διομολογεῖσθαι non spondentis est, sed stipulantis καὶ προσδιαιτωμένου. VNDE Διομολογία dicitur Huiusce modi constitutio atque προσδιαίτημα. Item Sponsio, Pactum: Aristot. Ethic. lib. 9.
Διομοσία, t.1, c.1299, c. Δῖον, t.3, c.199, a
Διονομαίζω, & Διονομάζομαι, t.1, c.1316, e
Διονὴς, Διονύσα, Διονυσαίζω, Διονισιακὸς, Διονισιάς, Διονύσιον, Διονύσιος, Διονυσικόλακες, vide in sequenti Διόνυσος.
Διόνυσος, ου, ὁ, Dionysus, Bacchus: qui à poetis ETIAM Διώνυσος dicitur seu Διώνυσος, metri gratia producto ι. Homerus Iliad. ζ, — μαινομένοιο Διωνύσοιο πρὸς ἄνδρας. Odyss. ω, Χρύσεον ἀμφιφορῆα, Διωνύσοιο δὲ δῶρον. Hesiod. Aspide, Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος. INDE Διονυσικόλακες, Dionysi seu Bacchi adulatores. quo nomine vocabantur οἱ Διονισιακοὶ τεχῖται, seu οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχῖται, id est histriones & theatrici: quoniam in Bacchanalibus ludis præcipuè artem suam exercere solebant. qua de re & suprà in Ἀλεξάνδρος, col. 352, f: & t.3, c.1436, b.c. Inde ET Διονύσιος, ου, ὁ, Bacchicus. vt Διονύσιος κισσὸς apud Dioscoridem lib.1, Bacchica hedera. Sic Bacchylides apud Athenæum l.2, Διονύσια δῶρα vinum appellat: qui apud eundem libro 1 dicit etiam Διωνύσιον γάλακτος. (Alioqui Διονύσιος est nomen proprium cùm aliorum tum Siculi cuiusdam tyranni: cuius sodales, vsque adeo & ipsum & tyrannidem ἐκολακεύοντας, vt quum ipse obtusis esset oculis, ipsi se nihil videre simularent, Theophrastus tradit fuisse appellatos Διονυσικόλακας, teste Athenæo libro 6, & lib. 10) NEVTR. Διονύσιον, ου, τὸ, subaudito substantiuo ἱερὸν, est Dionysi fanum, Bacchi templum. Paus. Atticis, ἱδρύσατο τῆς κελεύσης, ἵνα τὸ Διονύσιον ᾖ. Ex Thucydide quoque Διονύσιον affertur pro Bacchi ædes. PLVR. NVM. τὰ Διονύσια, subaudito substantiuo ἱερὰ, Bacchica sacra, Festum in honorem Bacchi: quæ Latinis sunt Bacchanalia. Athenæus libro 4, πᾶσαν τὴν πόλιν ἑορτάζειν ὅτε τὰ Διονύσια μεθύουσιν. Plutarchus Alexandro, de Athenodoro histrione, ζημιοῦσθαι ὑπὸ Ἀθηναίων ὅτι φεύγει τὴν αἰχμὴν τοῦ Διονυσίου οὐκ ἀνῄτησεν. Apud eundem quidam Menandro comico dicit, ἐγὼ τὰ Διονύσια, καὶ σὺ τὴν κωμῳδίαν σὺ πιπόπκας. Solebant enim comici, tragici, eorumque histriones & tibicines ludis Bacchanalibus certare: vnde & Διονυσιακοὶ τεχῖται nominantur. Sic Lucianus, ἀχθῶμαι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τρίμηνον τὰ Διονύσια. Rursum Plutarch. sub finem sui περὶ φιλοπονίας libelli, ἡ πάτριος τοῦ Διονυσίων ἑορτὴ τὸ παλαιὸν ἐπίμηνος δημοτικῶς καὶ ἱλαρῶς ἀμφοδὸν εἶναι καὶ κλισιὰς ἔπι πρόχοον τις ἔλκειν, ἄλλος ἰσχάδων ἀρύταιναν ἐπαλείφειν κομίζων ὅτῳ τῶν δὶ ὁ φαλὸς. ἀλλὰ νῦν ταῦτα παροῴχηται καὶ πράσεως, χυτρωμάτων ἀθροιζομένων καὶ ἱματίων πολυτελῶν, καὶ ζάλης ἐλαυνομένων καὶ σκευοπηγίων. Idem dicit Διονυσίους pro οἱ τοῖς Διονυσίοις, ludis Bacchanalibus: in libro De exilio, Διονυσίους ἄγειν πανηγυρίζειν. Et Athenæus libro 7, τῇ τοῦ Διονύσου, sub. ἑορτῇ, pro eodem. INDE Διονυσιάζειν dicitur pro τὰ Διονύσια ἄγειν, Bacchicum festum celebrare. Athenæus lib. 10, de Anthia Lindio poeta, ποιητὴν τὸν βίον διονυσιάζειν, ἐν ᾧπερ Διονυσιακὴν φορὰν, καὶ πολλοὺς περίφορον ξυμμαχίας. ἐξῆν τε κῶμον ἀεὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ. Alibi Διονυσιάζοντας dicuntur Liberalia celebrantes, & agona spectantes in Liberalibus spectaculis. Bud. Solebant autem Διονυσιάζειν, seu τὰ Διονύσια ἄγειν, ineunte vere. Præterea à Διονύσιος est POSSESSIVVM Διονυσιακὸς, ὁ, ὸν, Bacchicus vel Bacchanalis. vt Διονυσιακοὶ ἀγῶνες, Athen. libro 11: & Διονυσιακοὶ χοροὶ, apud eundem libro 4. Sic idem libro 14. dicit Διονυσιακὴ τυρόεσσα: & Διονυσιακὰ ἀθύρματα, lib. 4, τύμπανα καὶ κιβδήλας καὶ παιδιὰς ἄλλα ἀθύρματα Διονυσιακά, Et libro 10, Διονυσιακὴ ἑορτὴ. Itidem Plutarch. αἰσχυμένους καθ' ἡμᾶς καὶ Διονυσιακὸς πρυτάνεις ἰδιωτίας. Item Διονυσιακὸς νόμος apud Æschinem: & Διονυσιακὸν διάταγμα apud Thucydidem libro 8, pag. 293. Sunt & Διονυσιακοὶ τεχῖται, qui Διονυσοκόλακες vocantur, vt paulo suprà docui. Est INDE ET Διονυσιάς, άδος, ἡ, idem significans quod Διονυσιακὴ, Bacchica, Bacchanalis. Sed Διονυσιάδα appellant nonnulli etiam herbam illam quæ αἱμόρροιζον alio nomine dicitur, teste Dioscoride libro 3, cap. 174: forsitan quia folia eius trita οἰνώδη χυλὸν ἀφίησι. vt apud Plinium libro 37, cap. 10, Dionysias gemma, nigra ac dura, rubentibus maculis, ex aqua trita saporem vini facit, & ebrietati resistere putatur. Idem Plinius libro 24, cap. 18, fissitietærídem herbam nominari Dionysonymphadem refert, quoniam vino mirè conueniat. Denique à Διόνυσος est DIMINVT. Διονυσίσκος, Bacchulus. Autor Definit. medic. Διονυσίσκους vocari dicit ossea eminentias quæ prope tempora nascuntur, alio nomine dictas κέρατα, id est cornua, detorta à cornigeris animalibus appellatione. Numerantur autem inter affectus præter naturam, & ita dicuntur à Baccho, quoniam eum poetæ cornutum fingũt. Gorr. Est verò & aliud à Διόνυσος DIMINVTIVVM, Διονὴς nimirum: quod ab Hesychio exponitur γυναικίας καὶ θηλώδης, mulierosus & effœminatus. pro quo Etymologus habet, Διμενὴς, ὁ γυναικίας ἢ παίθηλις: perperam posito μ pro ν. Eustathius verò muliebrem vestem ita nominari scribit. Exponens enim hæc verba Homeri Iliad. ζ, Διώνυσος δὲ φοβητὶς Δύσηθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ Δειδιότα· κραπνὸς γὰρ ἔχε τρόμος αἰδρῆος ὁμηλῆ: hæc, inquã, verba exponens, dicit Homeri posteros inde sumpta occasione, δηλοῦν τι τὸν Διόνυσον θηλάτριν καὶ θηλυσταλοῦντα: subiungens, ὅθεν καὶ Διονὴς παρ' αὐτοῖς ἡ γυναικία ἢ θῆλυς ἐσθὴς, ἢ ἄλλό τι.

Διόνυχον, t.2, c.1345, g
Διόπαις, t.1, c.1014, a. Διόπομπος, ib.b
Διόπετὴς, t.1, c.1505, d. Διοπτὴς, t.1, c.1024, b
Διοπτεύω, t.2, c.1385, d

Διόπτη, Inauris genus est: secundum alios calceamenti. Hesychio enim διόπται sunt οἶδες ὑποδίων, aliis autem

ὑπὸ δημάτων : forsan quòd duobus essent pertusa foraminibus.

Διστομία, ῶς, τ.1, c.1024, c. & τ.3, c.199, a

Δίστομος, τ.1, c.1210, d.

Δίστομος dicitur etiam Qui habet duo foramina: δύο στόμις. vt Athenæus libro 4, tradit apud Alexandrinos esse quosdam δίστομις αὐλοὺς, & quosdam dictos ὑπαυλητρίδας.

Διστοῦν, τ.2, c.1385, b.
Διστόφιλος, ib.
Δίστομος, τ.1, c.1385, b.
Διστρεπτομάς, τ.2, c.1385, b.
Διστρέφω, ib.b.
Διστροχάζω, & Διστροχάλισμα, τ.2, c.1427, a
Διστροχαλισμός, τ.2, c.1436, b.
Διστρόφιμα, ib.f.
Διστροφώνιος, ib.g.
Δισφεία, τ.2, c.1466, c.
Δισχίζω, Sereſcere, &c. τ.2, c.1476, g.
Δισχισμός, τ.2, c.1473, a.
Δίσφυμα, ib.
Διτάρφορος, τ.1, c.1253, f.
Διτρέφω, ib.
Διτρύφημα, ib.
Διτρύχιος, ib.d.
Διτροχάλισμα, τ.2, c.1485, f.
Δίτος, τ.1, c.1015, a
Διτοσδότης, Heſychius affert pro ὑπὸ Διὸς δεδομένοις, à Ioue datos.
Διτονμία, τ.1, c. 1014, g.
Διτόσκαφοι, ib.a.
Διοσκουρίδαι, à Plut. in Theſeo nominantur οἱ Τυνδαρείδαι, Tyndari filii, nimirũ Caſtor & Pollux: quos alu Διοσκούρους ſiue Διοσκόρους appellant.
Διόσκουροι, τ.1, c.1024, a
Διόσκω, Oculos huc illuc circunfero. Heſych. διόσκειν eſſe dicit τὸ διϛάζειν σωτηρίας πέρι ὄψεσιν μεταβάλλοντα: ſed poni etiam ὅτε τὸ διϛορεῖσθαι τῷ σώματι ἢ τῇ ψυχῇ: eſſe etiam τὸ διϛαλέπτειν ἢ τὸ διϛραφεῖσθαι.
Διοσκάλεον, idem dictum fuiſſe ſcribit ἱστῶν ἐφ' ὧν οἱ καθαμρόλβοι ἐσκάπτουν τὴν ἀρίστευσιν πρός: Polemon τὸ Διὶ πεπυρῶσθαι ἱστῶν: alii τὸ μέγα ἢ πλέον.
Δίοσμος, apud Theophr. eſſe dicitur vis illa quæ odorum ſenſum ad odoratum tranſmittit: δύναμις πρόμυκτικὴ τῆς ὀσφρήσεως. non eſſe autem odorandi inſtrumentum ipſum naris, ſed cerebri ἡ μαστοειδὴς ἀπόφυσις.
Διοσπολιτικόν, dicitur medicamentum quoddam à Galeno & Paulo Ægineta, forſan quòd Dioſpoli primùm inuentum ſit aut fieri ſolitum. Fuit autem Διὸς πόλις Ægyptiæ Thebaidis vrbs maxima, alio nomine Ἑκατόμπολις dicta: cuius ciues Διοσπολῖται.
Διόσπυρον, genus eſt ceraſi ſeu fructus ceraſo ſimilis. vt ex Theophraſto patet Hiſt. plantarum libro 3, cap. 13. Ibi enim de ceraſo loquens, ὁ δὲ καρπὸς (inquit) ἐρυθρός, ὅ μοιος διοσπύρου τὸ σχῆμα· τὸ δὲ μέγεθος πλέιος κύαμος· πολὺ τῷ διοσπύρου μᾶλλον ὁ πυρὶὸν σκληρός· τῷ δὲ κερασίου μαλακός. Meminit Galenus quoque huius fructus, lib. 2 De alimento. cap. 8, vbi ipſum numerat inter fructus ſylueſtriũ arborũ. Ibi tamen non διόσπυρα ſcriptũ, verùm διόσπυρα: ſed perperam procul dubio. Apud Plin. verò l. 17, c. 11, lithoſpermon aliqui ægonychon vocant, alii Dios pyron, alii Heracleon.
Διόσσας, τ.2, c.1521, g
Διότι, pro διὰ ὅτι, Propter quid. διότι τί. apud Ariſt. ſæpe, teſte B. Xen. quoq; pro Propter quid vſurpauit, ſed citra interrogationẽ, pro Quare, Qua de cauſa, Quamobrem, Cur. Itidémque apud Proclum & alios philoſophos τὸ διότι, Cauſa cur: τὸ αἴτιον. vt & Diogen. Laert. τὸ ὅτι ἢ τὸ διότι. Alioqui ſignificat etiam Quoniam, Quia, Propterea quòd: veluti quum Ariſtoteles in Problem. propoſita quæſtione quapiam, reſpondet per διότι. Itidémque Xenoph. & Lucian. vſi eſſe comperiuntur, necnon Demoſthenes, teſte Budæo: qui & pro Propterea vſurpari nonnunquam tradit ex Argyropylo & Beſſarione, Lucian. etiam autorem citans. Interdum & pro ſimplici ὅτι ponitur, ſignificante Quòd. Demoſth. Pro cor. πολλὰ γὰρ μᾶλλον διότι πᾶσιν ὑμῖν λέλυται φανερὰ γέγονε φιλοπρώτως. Sic Crito comicus apud Athen. lib. 4, Γαῖτον ἀκούων διότι σιδηροῦν τὸν Οὖτιν τοῖς μόνοις ἐμαθηταῖς κατέδωκε δοκεῖ. Et Xen. λέγω διότι ἀφαιρεῖται, dico quòd obruunt. id eſt ὡς ſeu ὅτι.

Διοτρεφής, τ.1, c.1014, f.
Διοτρίαινα, τ.2, c.1498, c
Διοτρίαινα, τ.2, c.1548, c.
Διοτρικός, ib.
Διοτρεῖζω, τ.2, c.2476, a.
Διοχετεύω, τ.2, c.1571, a
Διοχλίζω, τ.2, c.1580, d.
Διοχλίζω, τ.2, c.1576, d
Διοχλισμός, τ.2, c.1577, c.
Διοχλισμός, τ.2, c.1576, c
B Διοχυρίσκος, τ.2, c.1373, h.
Διόψις, τ.2, c.1384, c
Δίπαλαιστής, Qui duorum palmorum eſt, Bipalmis.
Δίπαλαιστος, τ.3, c.30, c.
Δίπαλτος, ib.f
Διπαχαϊκὸς, τ.3, c.284, h.
Διπαχυῆς, ib.
Δίπαχυς, ib.
Διπαίζω, Duplex ſeu geminus ſum. vt apud Sophoclem in Aiace, pag. 17, chorus interroganti ſe Teucrũ Hellenes an barbari ſint, Ἦ κατὰς εἰ κατὰν λιτὴν Φίλος αἰτῶν αὐτὸς αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν, Ἢ κατὰς εἰ κατὰν λιτὴν βαρβάροις ξυναν, reſpondet, Τὸ μὲ διπαίζων, ὦ γύναι, μαίζει κακόν, maius ſanè malum eſt quod duplex eſt: hoc eſt τὸ ἀμφοτέρως λυπῆσαι. Exponitur etiam Duplico, Gemino, vt διπλασιάζω: ſed ſine exemplo. Id autem nobis ſuppeditat Menander apud Athen. l. 8, dicẽs, Πῶς γὰρ πανταχοῦ τὴν ἡμέραν διπαίζεται;
C Δίπλαξ, τ.3, c.344, f. & 489, f.
Διπλασιάζω, τ.1, c.489, c
Διπλασιασμός, ib.
Διπλασιολογία, ib.b
Διπλασίων, τ.1, c.488, h.
Διπλάσιος, τ.1, c.489, b.
Διπλασίων, ib.
Διπλῆ, τ.1, c.488, a
Διπλῆ, τ.1, c.487, f
D Διπλοΐδες, f. χλαῖναι, eædem ſunt quæ δίβολοι ſeu δίπλαι, Duplices lænæ, vt teſtatur Poll. Sed ſcribendum potius διπλαγίδες, vt in Ἀπλαγίδες docui ſuprà, c. 491, a.
Διπλόη, τ.1, c.487, f.
Διπλοῖς, ib.a.
Διπλοῦς ſeu Διπλοῦς, τ.1, c.487, c
Διπλοσημαντής, οῦ, ὁ κυρ. Duplicem habens ſignificationẽ. Ariſtot.
Διπλόω, τ.1, c.487, c.
Διπλόης, τ.3, c.514, f
E Διπλόϊα, τ.3, c.510, f.
Διπλοῦς ἀστὴρ, τ.3, c.516, f
Διπλοῦν, τὸ, eadem quæ Δῖπλόα: feſtum quoddam Athenis, teſte Heſychio, qui & Laconicæ ſalutationis genus eſſe tradit.
Δίπλωμα, τ.1, c.488, b
Δίπλοια, τὰ, ib.g. & 516, e
Δίπολις, ιος, ἡ, Lemnus dicitur, à duabus quas habet vrbibus, Hephæſtia & Myrina. Etymol.
Δίπολος, τ.3, c.465, b
Δίποτμος, ου, ὁ ἢ ἡ, Duos habens fluuios.
Δίπους, τ.3, c.510, f.
F Δίπρυμνος, τ.3, c.575, d.
Δίπτερος, τ.1, c.1715, g.
Δίπτυξ, τ.3, c.594, a.
Διπτυχὲς, τ.3, c.594, a.
Διπτυχος, τ.3, c.593, g
Δίπτυχος, Heſychio eſt ὑπερῷον. Sonat tamen potius Duas portas habens. Alioqui eſt nomen proprũ loci prope Athenas in Plut. Pericle.
Διπτύχιος, τ.3, c 637, g
Δίπτυχοι λῆροι, Heſychio ſunt οἱ ὀλίγον λυπέοντες ἀνθρώπους, Qui ſecundò affligunt, Qui recoquuntur & ſecundos experiũtur ignes, Bis ignem experti. Athen. libro 3, dicit eſſe λῆρος πᾶς πρωφάτιος afferẽs hoc hemiſtichium ex Eubuli Ganymede, Δίπτυχος ἡ λῆρος. vt Gorr. quoque δίπτυχοι & δίπτυχίζω λῆρον apud Hippocr. eſſe dicit panis genus delicatum, & ad aquam intercutem cibo vtile. Alii tamen panem nauticum interpr. & ſanè non eſſe ex delicatioribus panibus patet ex hoc apud Suidam loco, σπένγος ὅτι τὸ ὕφυρ φέρουσι, ὃ ἐκ δὶ ἄλμο αὐδὲ ὑπὸ μὰ δίπτυχος λῆρος ὀνόμα ἐμβεβαπτίσθαι ἀρίστου. Suidas à Romanis πλακοῦς vocari tradit hũc panem. At Ariſtoph. Ranis dicit, Δίπτυχος αἰὲν ἐχέσθω λαμπτῆρος, pro διπλᾶς, Duplices, ſeu Duplici lucentes igni.
Διπυρία, ας, ἡ, à nonnullis dicitur quæ ab aliis Κυρσία, teſte Dioſcoride lib. 3, c. 134. At Δίπυρον vocari à nonnulli

τὴν δεῦτον, idem teſtatur cap.83, eiuſdem libri.

Δίκαι, οἱ, dicuntur τὰ ξαυδήματα τοῦ πτίνου, quæ & φθίρες, quoniam ſunt ὅμοια φθειρῶν. Ita Euſt.p.368, vbi ex Pauſaniæ quoque lexico affert, Δίκαι, οἱ φθίρες.

Δὶς, Bis, t.1, c.1021, g. Δὶτ, Iupiter, t.1, c.1023, g

Δίσαλα, Heſychio ἀκαθαρσία, Immunditia, Sordes: ET Δισαλίης, eidem ῥυπαρὸς. Sordidus. Suprà per ε.

Δίσδημαι, eidem eſt ζητῶ: Doricè pro δίζημαι, Quæro.

Δισεγγύη, t.1, c.841, d. Δισέγγυος, ib.

Δισεγγυάω, ῶ, Fidem ſponſione libero. v.l.

Δίσεκτος, Biſſextus. Ita dicitur ἡ ἐμβολιμαία ἡμέρα, intercalaris dies, qui ſingulis quadriennijs intercalatur poſt VI Kal. Martii. bis enim tunc numeratur iſte dies VI Kal. Mart. & duo illi pro vno habentur.

Δισεξάδελφος, Fratris ſororiſque abnepos: ſexto gradu eſt cognationis. Bud.

Δίσεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bis coctus, Recoctus. δίπυρος.

Δισζωνὶς, t.1, c.1565, d

Δισθυμόλυπος, Animi anxius, Perplexus. v.l. ex Polyb. Epit. ſed perperam pro δυσθυμόλυπος.

Δισκαζεται, Heſychio eſt διαφέρεται.

Δίσκειος, t.3, c.190, a

Δισκίνα, Heſychio σαγήνις: Latinis Fiſcella.

Δισκὸς, t.3, c.190, a. Δισκοβόλος, t.1, c.1018, d

Δισκόω, ib. Δισκοβολία, ib.b

Δισκοπλὴξ, ib. Δίσκος, t.1, c.1017, g

Δίσκουσα, t.1, c.1018, c. Δισκύεια, ib.d

Δισκοφορος, ib.c

Δίσκω, lacio. βάλλω, δίκω. vulg.lex. ſine vlla autoritate. niſi forte ex Varino, qui pro his Heſychii, Δίσκειν, δίκειν ὑποβάλλειν, reponit, Δίσκειν ἢ δίκειν, ὑποβάλλειν.

Δισμύριοι, t.2, c.990, h. Δίσπαστος, t.3, c.35, c

Δισσήπαμαῖος, t.3, c.953, c. Δισσήπαμαῖος, ib.g

Δισσήπαμος, ib.b

Δισσὰ, Saltationis ſpecies. Suid. ex Ariſtoph.

Δισσάδεως, t.3, c.941, d. Δισσὸς, t.1, c.1022, b

Δισσὸς βασιλεὺς, vocat Sophocles Menelaum & Agamemnonem: quoniam illi duo reges erant & imperatores Græcarum copiarum. Eandem ob rem & δικρατὴς nominat.

Διστάζω, t.1, c.1022, b. Διστολογία, t.2, c.633, b

Δικὸς, t.1, c.1022, a

Διστύμαλος, Qui duarum eſt ſyllabarum.

Διστυμφωνος, Qui duarum eſt conſonantium. VNDE Διστυμφωνῶ, Eſſe duarum conſonantium. Voces grammat.

Διστάζω, Fut. άσω, vel άξω, Dubito. δίχως βουλεύομαι, καὶ οἱονεὶ δύο γνώμας ἔχω περὶ ἑβάτου, inquit Etymologus. Syneſ. epiſt.44, πῶν ταῦτο μηδὲ ὑποπέρνη, μηδὲ διστάσης, nec dubites. Paſſ. τὸ διστάζόμενον, De quo dubitatur, Dubium. VNDE Διστασμὸς, οῦ, ὁ, Dubitatio. Plut. ET Διστακτικὸς, οῦ, ὁ, Dubitatiuus. vt apud grammat. διστακτικὸν ῥῆμα: & διστακτικὸς σύνδεσμος. EX EO ET Δίστασις, ιος, ἡ, affertur pro Dubitatio: necnon pro Diſſenſio. ſed in hac poſteriore ſignificatione diceretur potius δίχασις. In priore autem Demoſth. dicit, οὐδὲ διστάσεως ἐνηφίσατο.

Δίστινον, Duplo pondere rependendum: vel Qui duplum ponderat. Bud.

Διστακὸς, οῦ, ὁ, Diſcretiuus. vt à Gaza, Gramm. lib.4, ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις dicitur διστακτικὴ, pro Modus diſcretiuus ſeu conditionalis. Signif. etiam Dubitatiuus.

Δίστάφις, Bis ſepulti. à nom. ſing. Δίστάφις.

Δίστεγία, ας, ἡ, Duplex tectum. Aliis, Domicilium duas contignationes ſeu tecta habens.

Δίστεγος, t.3, c.973, h. Δίστεγία, t.3, c.983, d.

Δίστεγίασις, ibid. Δίστεγος, ibid.

Δίστεγία, t.3, c.985, f. Δίστεγος, ib.e

Δίστεγος, t.3, c.1534, c

Δίστεχίασις, in v.l. perperam pro δίστεγίασις.

Δίστιμος, c.3, c.1044, a.

Δισύλλαβος, t.1, c.581, a

Δίσυπατος, Bis ſeu iterum conſul, Secundùm conſul.

Δισφαὶξ, t.3, c.1159, c

Δίσφορος, ος, ὁ καὶ ἡ, Moleſtus. vulg.lexica perperam pro

A Διτάφιος.

Δισχιδὴς, ὁος, ὁ καὶ ἡ, Bifidus. Suprà in Δίχηες.

Δισχιλιὰς, t.4, c.521, h. Δισχίλιοι, t.4, c.521, h

Δίσχωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtroque claudicans pede.

Διτάλαντος, t.3, c.1115, h. Δίτιμος, ib.

Διτάλαντος, t.3, c.1234, g. Διτλάω, t.3, c.1534, c

Δίτιμος, ib. Διτριχίασις, t.3, c.983, d

Διτρίχαιος, t.3, c.1654, c

Διττὰ χῶς, Heſychio διπλῶς, Dupliciter, Bifariam.

Διττογλωσσία, t.1, c.855, h

B Διττόγλωσσος, ib. Διττολογέω, t.1, c.841, c

Διττολογία, t.2, c.633, b. Διττολογούμενα τὰ, ib.d

Διττὸς, t.1, c.1021, a. Διύχαίτω, t.3, c.1719, b

Δίυχος, t.3, c.1728, c. Διϋλαζομαι, t.3, c.1741, h

Διϋλίζω, t.3, c.1741, b. Διύλισις, ib.c

Διϋλιστὴρ, ib. Διϋπτίλω, t.3, c.1754, c

Διϋφαίνω, t.3, c.1768, g

Διφαλαγγία, ας, ἡ, Duplicata phalanx. ſeu Duæ phalanges. Ælianus, καὶ ἔβη πότε γίνονται αἱ πρῶται περὶ μὲν μονοφαλαγγία, περὶ δὲ διφαλαγγία ἢ τετραφαλαγγία ἢ πηταφαλαγγία.

C Ibidem dicit αἰτίσιμος διφαλαγγία. INDE Διφαλαγγάρχης, ſeu Διφαλάγαρχος, ου, ὁ, Præfectus duarum phalangum: ET Διφαλαγγαρχία, ας, ἡ, eiuſmodi præfectura. Ælian. αἱ δὲ δύο φαλαγγαρχίαι, διφαλαγγαρχία, αἰσθὼν ἑκατὸν χιλίων ἑκατὸν ἑπτακαίδεκα δύο. Vide & Suid. de αἰτίσιμῳ διφαλαγγία.

Διφασία, t.4, c.53 c. Διφάσιος, ib.

Δίφασις, t.4, c.54, b

Διφάω, ῶ, Quæro. vt Heſychius διφᾷ exponit ζητῇ, ψηλαφᾷ, ἐρευνᾷ. Heſiodus, πλὼ διφῶσα κατὰ πλῶ, tuam quærens domum. Hom. Il.π, πίθι διφῶ Πάτροκλον ὃν ἐχθυότητα. VNDE Διφήτωρ, ορος, ὁ, Quæſitor, Indagator.

D Διφήτωρ δίνδρα, vide paulo pòſt in Διφορέω.

Διφθέρα, ας, ἡ, Pellis ſeu Exuuium. vt διφθέρα λέοντος, Pellis ſeu exuuium leonis. Quomodo & Plutarchus in Problem. διφθέραν de pelle canis dixit. Membranæ etiam in quibus ſcribitur, διφθέραι appellantur. ſunt enim & ipſæ ex animantium pellibus confectæ, ouium, caprarum, vitulorum etiam. vnde prouerbium, Ὁ Ζεὺς καπρὸν διφθέραις χοίνικος εἰς τὰς διφθέρας. fingitur enim è pelle Amaltheæ capræ habere membranas in quibus facta hominum notet, & tandem aliquando ea inſpiciens, beneficio vel pœna rependat. Itidē Herodot. l.5, p.194, τὰς βίβλους ab Ionibus priſca conſuetudine διφθέρας nominari tradit, quia aliquando ὡς σπανίης βίβλων ἐχούσης διφθέραισι αἰγείῃσί τε καὶ οἰείῃσι, quoniam aliquando in penuria papyri vtebantur membranis ſeu pellibus caprinis & ouinis. ἔτι δὲ (inquit) καὶ κατ' ἐμὲ πολλοὶ τῶν βαρβάρων ἐς βιβλίοισι διφθέρας χαράσσουσι. Theodoritus quoque in Hiſt. Eccleſiaſtica ita vocat membranas, teſte

F Budæo. Itidémque quum Socrates apud Plutarchum in Hellenicis quæſt. pag.519, dicit, βέλτιον ἂν διφθέραις χαλκαῖς γεγράφθαι, intelligendæ videntur laminæ ſeu tabulæ æreæ quæ membranarum vicem præſtarent. Adhæc διφθέραι nominant pelles tentorias, ſeu pelles quæ in caſtris σκηνῶν loco ſunt. vt apud Athenæum libro 12, Perdiccæ & Cratero φιλοτιμησαμένοις ἀκολουθῆσαι διφθέραι σκηνικαὶ ταῖς μεγίσταις, ὑφ' αἷς σκηνὰς λαμβάνοντες πᾶσαι οἱ περὶ τοὺς κατασκευοποιοὺς ἐγυμάζοντο. Bulga etiā διφθέρα dicitur. id eſt Saccus coriaceus ſeu pelliceus.

G Quomodo accipiunt in hoc loco Plutar. Sympoſ. ſeptem ſapientum, ὡς ἔοικε τὰ παλαιὰ, ὡς ἔφαινεν, τομώτερος, αἰσπερ ὑῆς διφθέραν, ἔδειξεν ὑμῖν βρῖθος χαλκοῦς ἐξ ἴσου. in bulgam enim ſeu ſaccum coriaceum inuoluerat. niſi malis ſimpliciter In pellem. Denique διφθέρα dicitur Coriacea veſtis, Tunica è pellibus. quales ſunt paſtoritii rhenones, ſeu Saga pellicea. Ariſtophanes in Nub. Πέσοι ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος: de caprario. Lucian. in Timone, αἰνὴ μαλακὴς χλαμύδος ταύτῃ τῷ διφθέρᾳ ἢ πρωτάτη σοι πνία ἀφεπόμενον, hanc pellem. Ex

H Arriani quoque libro 6, pagina 195, Budæus διφθέραν affert pro rhenone ſeu veſte paſtoritia. INDE Διφθεράλοιφος apud Cyprios dicitur ὁ χαμαιπετὴς ἀλεκτρυών, teſte Heſ. quoniam videlicet membranas in ſcribendo, literis exaratis veluti inducit & illinit. ET

Διφθείας,ου,ὁ, dicitur ὁ διφθέραν ἀνημμένος seu διφθερικὸς A
τις, Qui geſtat eiuſmodi pelliceã ſeu coriaceam tunicã.
Lucian.in Tim. ἀλλ' ἔοικε διαλύσης καὶ διφθείας, οἷός
μοδ' ἐγώρχει. pro quo paulo ſuprà dixerat ὑπὸ διφθέρας
& διφθέραν ἠμπεχόμενος, pelle amictus. Varro ſub finẽ
lib.2 De re ruſtica, Neque non quædam nationes harũ
(ſub.caprarum) pellibus ſunt veſtitæ, vt in Getulia &
in Sardinia. cuius vſum apud antiquos quoque Græ-
cos fuiſſe apparet, quòd in tragœdiis ſenes ab hac pel-
le vocantur διφθεῖαι. & in comœdiis qui in ruſtico o- B
pere morantur, vt apud Cæcilium in Hypobolimæo
habet adoleſcens, apud Terentium in Heautontimoru
meno ſenex. Itidem Poll.libro 4, inter perſonas tra-
gicas numerat ſeruum διφθείαν, & χαῖν διφθείαν. Vbi
nota fœmin.hoc διφθείας, ex MASCVL. Διφθεί-
ας, idem ſignificante quod διφθείαι. Annumerat ve-
rò & hanc διφθείαν χαῖν τοῖς εἰωπαθῶς σκευαίοις πραγ-
μασῖς. ITEM Διφθείαν hinc dicitur vlcus quoddã, C
in Hippiatr. γίνεται διφθείαν ὅταν βόρειος λοιμὸς μετὰ ἄλ-
του τόπου. perperam enim ibi ſcriptum διφθέριον. Bud.
NECNON Διφθείαι, & Κατὰ διφθείας, ſc. Pelle obte-
go, Corio intego. Plutarch. Symp. 4, probl. 2, τὰ δέρματα τῶν
φώκης καὶ τὰ τῆς ὑαίνης, οἷς τὰ ἄκρα τῆς ἰσίου οἱ ναυκληροι κα-
τὰ διφθεροῦσι.

Δίφθογγος,ε.4,c.137,c
Δίφορος,ου,ὁ καὶ ἡ, Biferus, Bis anno fructum ferens. vt δι-
φόρου συκῆς apud Ariſtotelem, Biferæ ficus. Et Ephorus
Cumanus δίφορος dictus fuit, quoniam Iſocrati præce-
ptori ſuo δὶς ἐπέλεσε τοὺς τῆς παιδείας μισθούς. Heſych.
At Leunt.cap.19, vbi quædam edit.habent, τὸν ἀμπελῶ-
νά σου εὐ καταστρῶς δίφορον, Complut.exemplar habet
δίφορον: rectius. nam & Hebraici textus verſio habet,
Agrũ tuum non conſeres diuerſo ſemine. INDE
Διφορίαν, ſ. Biferus ſum, Bis fructum fero. διαφορία.
Theophr.in 2 De cauſ. καὶ διφορίαν ἔχουσι ἔνιαι ἢ καὶ τετροφο-
ρίαν αὐτὴν διὰ παντὸς ἔτους. Et alibi διφορεῖν τὰ δένδρα dicit,
Arborem biferæ.pro quo & διφέρειν apud eum legitur,
teſte Budæo. Affertur certè ex eo hic locus, τὰ δὲ ἄλλα τὰ
διφέροντα διάφορα μᾶλλον πρὸς ἕτερα ἔθνη ἢ πρὸς τὰ βόρεια
ἤθη καὶ τόπους. Et alibi διφορεῖν τὰ δένδρα dicit,
videtur potius διφοροῦσθαι. At διφοῦσθαι dicitur λέξις
aliqua apud grammaticos pro Duobus modis efferri
vel ſcribi. vt παίδαλις dicitur διφοῦσθαι, quoniã & παί-
δαλις dicitur. Itidémque εἰμὶ διφορεῖται, quoniam dici-
tur etiam εἶμι. Et διφορεῖται δίνη, quoniam dicitur & δί-
νη. qua de re vide & t.1,c.1927,d.e. Apud Alexan-
drum verò Aphrod.in Topic. eſt etiam διφορούμενος συλ
λογισμὸς, teſte Bud.

Δίφρα, metaplaſmo generis poetæ in primis dicunt pro
δίφρος, à δίφρος. Euſt.
Διφρεύτης, Heſychio teſte ſunt παῖδες ὀρφανοὶ τοῦ θεοῦ Πέρ-
σῃς ἔλεγον.

Δίφρεξ,ε.1,c.1023,f. Διφρεία, ib.
Διφρόβοσκος,ib. Διφρόβια,ib.c
Διφρηλασία,ib.d. Διφρηλατέω,ib.
Διφρηλάτης,ib. Διφρηφόρος, ib.b
Διφρεῖς,ib.f. Διφρεῖσκος,ib.g
Διφρουργία,ib.b. Δίφρος,ε.1,c.1021,g
Διφρουλκία,ε.1,c.1013,d. Διφρυργία,ib.
Διφροφορία, & Διφροφορίσμαι,ibid.c
Διφροφόρος,ib.b

Διφρυγίας,ου,ὁ καὶ ἡ, Bis toſtus, ſeu Qui bis torretur. Me-
dici & metallici διφρυγῖς vocant perfecti æris veluti fæ
cem ſubſidentem & cohærentem imæ fornacum par-
ti. Fit enim è luto quod è ſpecu quodam Cypri ſubla-
tum primò areſit ſole, mox circundatum ſarmentis v-
ritur: atque ex eo διφρυγῖν nomen inuenit, quoniã bis
torretur, & ſolis nimirum ardore & calore ignis, vt te-
ſtatur Dioſc.lib.5,c.110, vbi etia eius genera facit. Iti-
démque Plin.l.34,c.13. vbi inter alia dicit, Facilè ab ea
diſcernitur quam in iiſdem officinis diphrygem vocãt
Græci, ab eo quòd bis torreatur.

Δίφυιος,ε.4,c.173,f. Διφυία,ib.h
Δίφυλλος,ε.4,c.248,g. Δίφυον, ε.4,c.274,a
Δίφωνος, Duplicem edens vocem. Item Duplici voce lo-

quens, Bilinguis. Heſychius enim δίφωνος exponit
δίγλωσσος.

Δίχα,ε.1,c.1022,b. Διχάδι, ib.d.
Διχαίζω,ib.e
Δίχαιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Bipertitus. v.l. ſed ſine exemplo.
Διχάλκης,ε.4,c.382,c. Δίχαλος,ε.4,c.514,h
Διχασία,ε.1,c.1021,e & ε.3,c.1396,c.ob.
Διχάσιος,ε.1,c.1021,f. Διχαλδίων, ε.4,c.515,b
Διχαλίων,b.a. Διχάλος,ε.4,c.514,b
Διχέμορον, apud Pollucem l.1,cap.7, perperam ſcriptum
pro διχήμορον, vbi nimirum dicit, διαλύσῃ ὃ εἰς τρία τὸ
μῆνα, τὸ τέλος αὐτοῦ καλεῖν διχήμορον, ſi in tres partes
diuidas menſem, tertia eius pars διχήμορον nominari
queat: vtpote decem diebus conſtans. ter autem decẽ
faciunt triginta: qui numerus eſt dierum menſis.
Διχθά,ε.1,c.1022,f. Διχθάδιος,ib.
Διχθᾶς,ib. Διχθίνιον,ε.4,c.518,a
Διχηγωμία, ἡ, idem quod διηγωμία ſeu διχογωμία:
tanquam ex διχήγωμος, idem ſignificante quod δίηγω
μος ſeu διχόγωμος. Sed nulla horũ afferuntur exẽpla.
Διχηγωμονία,ε.1,c.1844,b. Διχηγώμων,ib.
Διχθᾶς,ε.1,c.1022,f. Διχθυμος, ε.1,c.1601,d
Διχίνιος,ε.4,c.545,c
Δίχηλος ἐκφυσις, ex Dioſcor.lib.3,cap.158, affertur pro Bi-
dus exortus, Biforcipes ſeu diuaricati cauliculi. Sed
mendoſa ea ſcriptura eſt, & reponendum δίχαιος, vt
quædam edit.habent.
Διχόλωτος ἀνάγκη, ex Epigrammat. pro Neceſſitas du-
plicis iræ.
Διχόμην,ε.2,c.920,c. Διχομηνία, ib.a
Διχομηνιαία ἡμέρα,ib.b. Διχόμηνος,ε.2,c.919,g
Διχόμυθος ἔρις, Contentio duplicis conſilii, pro Anceps
& dubia.
Διχονοέω, ε.2,c.1066, f. & 1077,b
Διχόνοια,ε.2,c.1066,f. Διχόνους,ε.4,c.574,g
Διχοπέλεκυς,ε.4,c.573,f. Διχοπελεκίζω,ib.
Διχοπετάλη,ε.1,c.1734,g. Διχοπετέως,ε.1,c.1736,f
Διχοπλοέω,ε.3,c.1393,c. Διχοπλοΐη,ib.
Διχοπλοίη,ibid.f
Διχόπους, ibid.b.d. & 1399,g.
Διχόπους μέλισσα,ε.2,c.919,f.ob. Διχοπόους,ε.3,c.1393,c
Διχορυς,ε.4,c.481,h
Διχορρῆ, affertur pro In duo ſcinditur.
Διχορροπίη,ε.4,c.198,g. Διχόρροπος, ib.
Διχόστια,ε.4,c.619,c. Διχοστέω,ε.4,c.644,a
Διχοτόκα πλάκεντος,ib. Διχότης,ib.
Διχοτος,ε.4,c.619,c. Διχόωμος, ε.4,c.634,a
Διχῶς,ε.1,c.1022,f. Δίψα, ε.1,c.1016,b
Δίψαι, Heſychio βλάψαι: forſan à themate δίπω idem
ſignificante quod ἴπτω. Affert idem & δίψαν pro
βλαπτικόν.
Διψαλαῖος,ε.1,c.1027,b. Διψαλίας,ε.1,c.1016,f
Διψάσα, idem quod διψῆσα, hoc eſt διάπυος. Heſych.
Διψάω,ε.1,c.1016,f. Διψάω,ε.1,c.1027,a
Δίψη, Ionicè pro δίψα, Sitis.
Δίψιον, ibid. Διψηρός,ε.1,c.1027,g
Διψήεις, ibid.b. & ε.3,c.150,c.ob.
Διψηκώτατος,ε.1,c.1027,b. Διψηκώτερος, ib.
Δίψιος,ε.1,c.1016,d. Vide & Δίψαι paulo antè.
Διψοποιός,ε.1,c.1016,c. Δίψος,ib.b
Διψυχία, ας, ἡ, Heſychio ἀπορία, Dubitatio, Hæſitatio.
quum nimirum animus in dubio eſt & velut in duas
partes ſcinditur.
Διψυχος,ε.4,c.754,d. Διψυχώδης,ε.1,c.1016,h
Δίω, Timeo,ε.1,c.921,a. Δίω, Perſequor, ε.1,c.1017,c.
Διωβόλιον,ου,τὸ, diminutiua voce pro διώβολον. Duo obo-
li. Ariſtoteles Politic.2,cap.5, τὸ φόρτον μὴ ἐκατὸν διω-
βολιαῖον μόνον.
Διώβολον,ε.1,c.713,d. & ε.3,c.1605,a.ob.
Διωγχία, ſ. Pertumeo. vulg.lex. Sed viderint. nam per e
tãtum ὄγκος dicitur Tumor: & Διωγκόω, Pertumefacio,
Tumore diſtendo.
Διόγκωμα,ε.1,c.1028,b. Διωγμὸς,ib.
Διωγκόω,ε.4,c.767,g. Διωθίζω,ε.4,c.771,g
Διωθισμὸς,ib. Διωκαΐδω,ε.1,c.1018,f

Διωκτέος, Perſequendus, Inſectandus.
Διώκτης, t.1, c.1018, d
Διώκτης, ου, ὁ. Perſequẽs, Vrgens. Greg.Naz. τὸν στυθρωπὸν καὶ δ' διωκτέον ἁμαρτίαν, horrendum & perſequens peccatũ. Ita v.l. Sed hæc mendi ſuſpicione non carent.
Διωκτὸς, t.1, c.1018, d. Διωκτὸς, ib.
Διώκω, t.1, c.1017, e. & t.4, c.128, e. ob.
Διωλύγιον, Heſychio eſt ἰσχυῶ ὅτι πολύ, μέγα καὶ σφοδρὸν, δεξιπαλθόμενον, Longè latéque ſonans, Magnum & vehemens, Longè latéque ſe extendens. vt Suidas quoque exponit μέγα καὶ ὅτι πολὺ δῆπου, addens, διωλύγιον κακὸν prouerbialiter dici ὅτι ἐπὶ μέγα τι καὶ δεινὸν ὑφιστα μένων, de iis qui magnum aliquod & atrox malum ſuſtinent. Idem Suid. ex Damaſcio affert, ὥσπερ οὐ διωλύγιος φλυαρία δόξειεν αἱ τῶν, καὶ δικαίως οὐκ ἂν χαῖρον ὕθλοι λεχθέντες, ἄλλα πρὸς τὰ μεγίστου φλυαρήματα, Item in Epigr. διωλύγιον πνεῦμα, Flatus magnus & vehemens. Et διωλύγια πρήγματα Etymologo τὰ μεγάλα καὶ χαλεπά, Res arduæ.
Διώμυνται, Heſychio eſt ὀμνύει: quod & per o μικρόν.
Διωμοσία, t.1, c.1197, d. Suidas tradit Simocatum διωμοσίαν vſurpaſſe pro ὅρκον, quum dicit, οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν κρατοῦσι τῶν Ῥωμαίων ἐποιήσαντο. Apud eundem Suidam LEGITVR Διώμοσιν, cum hoc exemplo, διωμόσιος συνίστασθαι τοῖς διαφθορεῦσιν ἐκέλευε τοὺς ῥήτορας. vbi ſignificat iuratos. διωμοσμένους.
Διωναία, dicitur Venus à matre Dione. Dionyſ. Af.
Διωνυμία, t.2, c.1328, h. Διώνυμος, ib.g
Διώνυσος, ſiue Διόνυσος, vide in Διόνυσος.
Διωξικέλευθος, t.1, c.1018, d. Διωξιππος, ib.
Διώξις, ib.c
Διωσία, Suidæ eſt αἰακωχὴ, Dilatio, hoc in loco, δόξαι δ' ἐπαυξῆσαι ἢ πολυρκίαν, ἢ διωσίαν βαλεῖν τοῖς στασιαζοῦσι διαχεῖν. Alii interpr. Spatium, Interuallum.
Διωρισμένως, Definitè, ſeu Seorſim, Particulatim.
Δίωρον, Heſychio eſt ἀσύμφωνον: aliis δίφωνον, ἀνόμοιον, Diſſonum, Diſſimile.
Διώροφον, dicitur τὸ οἴκημα τὸ δύο ἔχον στέγας, Domus quæ duo tecta ſeu duas cõgnationes habet. Suid. Repetitur & per o μικρόν.
Διώρυγες, t.1, c.1481, f. Διώρυξ, ib.d
Διωρυχὴ, ib. Δίωσις, t.4, c.768, d
Διωστὴρ, ib. Διώστη, t.2, c.1552, c
Δίωστος, ib.
Διωτίδας, Heſ. affert pro ἱεροδιώκτας. Sed videtur ſcribendũ potius δωίκτας.
Διωφέλλειν, eidem eſt διορύσσειν, Perfodere.
Δίωχος, eidem eſt δίφρος δικαίδυος δύο χωρεῖν, Vehiculum quo duo vehi poſſunt. Apud Etymol. verò ſcriptum δωίχας, dicitúrque eſſe δίφρος ἅρμασι ὁ δύο οἵας ἔχει: niſi potius ſcribendum ὁ ἔχει.
¶ Δμαΐα, Heſychio δαμαΐα, Domanda. Doricè pro δμητέα à themate δμάω, per ſyncopẽ. nam ΠΟΣ Δμαω ſyncopẽ paſſum, facit fut. δμήσω, præt. perf. act. δέδμηκα, paſſ. δέδμημαι.
Δμῆας, t.1, c.909, d. Δμήτειρα, ib.
Δμητὴρ, ib. Δμητὸς, ib.
Δμήτρα. Heſychio δαμάστρα, Domitrix, Subactrix. per ſyncopen pro δμήτειρα.
Δμωαδίες, αἱ. Miniſtræ, Famulæ. v.l. ſed haud ſcio an perperam pro δμωΐδες.
Δμωή, t.1, c.910, 2
Δμωΐος, Seruilis. Epigr. l.1, tit. εἰς βρέφη, legitur δμωΐον βρέφος pro Infans ex ſerua natus.
Δμωὶς, t.1, c.910, 2
Δμὼν, Heſychio γυνὴ μεγάλη, Magna mulier.
Δμωὸς, t.1, c.909, h. Δμωὸς, ib.
¶ Δονπαλίζει, Heſych. exponit δέχεται τῶν χεῖρῶν ἑδόνει καὶ ἐκίνει αἴφνης: addens, poetam bis eſſe vſum hoc verbo. ſemel nimirum Iliad. η, non procul à fine, αἱ δ' λύκοι ὡς Ἀλκάδες ἐπόρουσαν, αὐτὰρ δ' αὖθ' ἑὸ δονπάλιζεν. Et iterum. Od. ξ, v. 501, αὐτὰρ πάλιν γε τὰ σὰ ῥάκεα δονπαλίξεις. quod δονπαλίξεις idem Heſych. exponit δονήσεις τῶν χερσὶν ἢ ἀκμαίαις, agitabis manibus & excuties. vt Euſtath. quoque τῶν παλάμας δονήσεις ἢ δονήσεις, οἷα συμπάσσων ἢ καὶ ἄλλως μεταχειρίζόμενος: alludens ad etymo, innuénsque δονπαλίζειν dici pro δονεῖν τῶν παλάμας. vt & ſuperius δονπαλίζειν exp. ἑδόνει τῶν παλάμας: item ἑδόνει ἢ ἐκίνει: indicàs cõpoſitum eſſe vel ex δονεῖν & παλάμη, vel ex δονεῖν & πάλλειν. quorum vtrunque non eſt diſſentaneum. Et δονπαλίζει enim exponet Agitabat & percutiebat manibus: & δονπαλίξεις, Agitabis & excuries manibus. Etymol. affert & VERBALE Δονπαλιξις, exponens ἡ ἄφρ χειρῶν κίνησις καὶ ἀκμαίαξις, Motus & excuſſio quæ manibus fit. vt Suidas quoque quum δονπαλίξης expoſuiſſet ἀφ' ἧς χειρῶν κινήσεις καὶ ἀκμαίαξις, addit, eſſe à nom. ἡ δονπαλίξις.
Δοφερὸς, t.1, c.1914, c. Δοφερὸς, ib.c. & 1913, f
Δοφόεις, εντος, ὁ, idem cum δόφιος & δοφερὸς, Tenebroſus, Obſcurus. Vnde fœm. δοφόεσσα.
Δόφος, t.1, c.1913, e
¶ Δοάζει, Heſych. exponit ἀμφιδέξει, δικάζει, Dubitat. (quo ſignificatu & διαίζει ſiue ὑποδιαίζει dicitur) Item δικάζει, Iudicat. vt & διάσσεται idem affert pro δοξάζει, συμφέρον καταφαίνει: & διάσσεται pro διανοηθῆ, βουλεύσεται: item ἔδοξε. quarum ſignificationum vtriuſque exempla habes t.1, c.1038, d.
Δόγμα, t.1, c.1030, c. Δογματίζω, ib.d
Δογματικὸς, ib. Δογματικὸς, ib.e
Δογματοποιΐα, ib.d
Δόδρα, ας, ἡ, Potio ſeu iuſculum ex eo dictum quòd ex nouem ſpeciebus fieret, vt Auſonius indicat hoc epigrammate, Δόδρα πόσις καὶ δρὰς μία: ἔλαιον, οἶνος, ἅλες, Κρῆτες, ἄλας, βοτρεῖλυς, ζωμὸς, ὕδωρ, πίπερι. quod quidam ſic interpr. Dodra vocor. quæ cauſa nouem ſpecies gero. quæ ſunt ius, aqua, mel, vinum, panis, piper, herba, oleum, ſal. Dicitur igitur à dodrãte. dodrans enim dicuntur nouem vnciæ.
Δοθιηλώδης, ὁ, Furunculus: tumor ἀποστηματώδης, ex craſſis humoribus in carnoſis plerunque partibus conſiſtẽs, mitis quidem quum ſolam cutem occupat, ſed peruicax & malignus vbi ſubter actis radicibus erumpit: vt Gorr. inter alia ex Galeno tradit, qui geminam eius differentiam facit libro 5 περὶ κρίσεως. Dioſcor. libro 1 cap. 184, de ficubus, καταπλασθέντα ἢ ἐφθὰ λέπα δέφορεῖ παρωτίδας, δοθιήνας μαλάσσει, φύγεθλα πεπαίνει. Vnde Plinius lib. 23, cap. 7, Ad furunculos, panos, parotidas decoctæ illinuntur. Ariſtot. Hiſt. animalium libro 3, δοθιήνων καὶ φυμάτων μίσις. Apud Pollucem legitur Δοθιὴν πομφὸς, φῦμα φλύκταιναν ἔχον. Apud Suidam verò, in manuſcripto etiam exemplari, Δοθίων, φῦμα φλυκταίνης ἰσχνὸς: cum hoc exemplo, ἔχουσα δοθίωνα ὑποφυόμενον ὀρθῶ. Sed valde ſuſpectum mihi eſt illud Pollucis δοθιόπομφος, quum δοθιῶνα diuerſum eſſe tumorẽ à πομφόω pateat, ex his verbis Hippocr. in lib. περὶ χυμῶν, & Epidem. l. 6, οὔτε φαγεδαίνῃ οὔτε δοθιῆνι οὔτε πομφόλυγι ἁλίσκονται. Vbi notandum eſt, Aldinam editionem habere δοθίνιον: ſed perperam procul dubio: quum alibi apud eum legatur δοθιῶνες, vt in lib. περὶ παθῶν, Χοιράδες, ἢ ῥύγεθλα, ἢ δοθιῶνες Alioqui ſi ſubſcriptum haberet, eſſet à nom. ſing. δοθίν.
Δοιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod δοιὴ: at δοιὰ, τὰ, ſunt δύο: vt δοιαὶ, δύο, δυοῖν, à nom. ſing. δυοῖς.
Δοιάζω, t.1, c.1066, c. Δοιδυκοπούς, t.1, c.1028, h
Δοιδύξ, ib.f. Δοιὴ, t.1, c.1066, c
Δοιήμεναι, Heſ. exp. ἀπορῆσαι, γνῶμαις.
Δοιοί, t.1, c.1066, b
Δοῦπον, Heſ. exp. πύελον, σκάφην, Solium, Alueum.
Δοκὸς, t.1, c.1066, b. Δοκάζω, t.1, c.1038, c
Δοκάλια, Heſychio καλὰ, ἀγαθὰ, Pulchra, Bona.
Δοκάνιον, idem Heſych. exponit θήκην, Loculum, Conditorium. mox tamen ſubiungens, δοκάνας eſſe τὰς σέλινας αἷς ἵστανται τὰ λίνα, ἢ καλάμους, varos quibus eriguntur & colluntur retia, vel arundines.
Δόκανα, in agro Lacedæmonio πάγοι quidam dicti fuerũt ἀφ' ᾧ δέχεσθαι τοὺς Τυνδαρείδας, teſte Suida & Etymologo. Sed hic affert & aliud etymon, nimirum δόκανα dicta ἀφ' τὸ δοκεῖν, vtpote φαντασίαν ἔχοντα πάγων αἰφνιδίων. verùm ea nominis ratio minus eſt cõſentanea. Meminit Plutarchus quoque horum δοκάνων in ſuo περὶ φιλαδελφίας libello: ἐν παλαιᾷ τῆς Δηλιάδος (inquit)

ἀριθμὸν τῶν Σπαρτιατῶν δέκατα καλοῦσι· ἔστι δὲ δύο ξύλα πε-
σόντα δυοῖν κλιμάκοιν ἐπὶ ζυγοῦ κειμένοις ἐς δυοῖν τοῖν φιλοδίκου τῶν
ἄλλων οἰκείων ἕν ἢ τῶν αἰσθομένων τὸν ἔσχατον ἢ ἀδικούμενον.

Δικαίω, t.1,c.1038,e. Hes. δικαίου exp. πρεσβυτέρου, φυλάκου, σκοπεύοντος, ἐπιτηρητοῦ, ⟨ΘΕΩΡΕΙ δὲ ὀκτὼ⟩, Obseruare, Expectare.

Δικάζω, t.1,c.1038,e. Δικεύω, t.1,c.1038,b

Δικείομαι, t.1,c.1029,h.

Δίκειν, t.1,c.1029,a

Δίκη, t.1,c.1030,b. Hesychio δίκαι sunt ἐνέδραι, ⟨ΘΕΩΡΗΤΗΡΙΟΙΣ⟩, Insidiæ, Obseruationes.

Δίκημα, t.1,c.1029,h. Δικῆται, ib.

Δικαιοδέξης, t.1,c.1030,b. Δικητῆρες, ib.a

Δίκτυον, ib. Δικητηρία, ib.

Δικτυοῦχος, ib. Δικάσω, t.1,c.1029,h

Δικέλ ιον, ου, τό, Trabecula.

Δικημάζω, t.1,c.1031,g. Δικημάζομαι, t.1,c.1031,a.

Δικημάσιμος, ib.b

Δικημάσιον, Probandum, Explorandum, Examinandum.

Δικημασταί, Suidæ οἱ ἐπόπται, Examinatores, Probatores.

Δικημαστής, t.1,c.1032,c. Δικημαστικὸς, ib.

Δικημὸς, t.1,c.1031,f. Δικίμιον, ib.

Δίκμιος, ib.d. Δικιμώτης, ib.e

Δικὶς, vide paulo pòst in Δικίς.

Δίκνος, t.1,c.1030,b

Δικὶς, ίδος, ἡ, Trabs seu Trabes, Tignum. τὸ πλῶ σίγλῳ κάϊκερ ξύλον, dictum ⟨ΘΕΩ⟩ τὸ δίκεσθαι, vtpote δικόμενον καὶ δόντα ξύλινα βάρη. Homerus Iliad.ρ, Hᵒ δοκὸν τὴ δόρυ μακρὸν ἐπῆρε. Odyſſeæ χ, Κίον' ἀνὰ ὑψηλὴν ἐρύσας, πλάσεν τε δοκοῖσι. Aristophanes Nub. Διαλεπτολογήσομαι τὰς δοκὰς τὰς οἰκίας. Idē δοκὸν vocat etiam trabem qua portæ obfirmantur: in Veſp. Καὶ πλὼ βάλλειν ἔμβασιν πλὴν τῆς ἐσόδου μοχλὸν, Καὶ τὴν δοκὰ ⟨ΘΕΩΣΙΝ⟩ τὴν ὅλμου τὴν μάγαν, Λίνοσιν τ' ⟨ΘΕΩΤΑΛΙ⟩. ibi enim ſchol. exponit τὴ κάτωθεν κατάτασιν: intelligens non vectem ſeu obicem, ſed trabem quæ vecti ſupponitur. ‖ Sunt & in meteoris δοκοὶ, à trabis figura dictæ. Plin. libro 2, cap. 26, Emicant & trabes ſimili modo, quas δοκοὺς vocant: qualis quum Lacedæmonii claſſe victi imperium Græciæ amiſere. Meminit & Heſych. ‖ Δοκὸν, idem Heſ. exponit πλὼ κάγχελον: quoniam forſitan is qui ſe ſtrāgulare vult, nodum informis lethi trabe nectit ab alta, ſecundum Maronem: vnde & Ouid. dicit ſublimi à trabe pendēre. ‖ Eidem δοκὶς eſt σκοπὴ, ⟨ΘΕΩΡΙΑ⟩, Speculatio, Expectatio: pro quo alii paroxytonos δόκις. INDE Δοκὶς, ίδος, ἡ, Trabecula, Partuna trabs ſeu trabes, interdum etiam ſimpliciter Trabs ſeu Trabes. Hippocr. De fract. δοκίδα ὑποτείνας ὑπὸ πλὼ κλίνην μαλείαν. Vbi Galen. annotat δοκίδα nominari τὸ ὑποτεινόμενον κατὰ μῆκος τῆ κλίνη ξύλον, εἰ καὶ μικρὸν εἴη δοκίου. Rurſum Hippocr. ibidem. ⟨ΘΕΟΣ⟩ τῆς δοκίδος ἐπὶ ἢ ὕδατι πλὼ κεφαλικὰ σπεῖσον. Suidæ δοκίδες ſunt etiam αἰτίαι εἰδός, vt Heſychio αἱ δοκαί. Heſychio δοκίδες ſunt etiam numeri quidā: de quibus t.3,c.396,g. Præterea à δοκὶς eſt VERBALE Δόκωσις, quod Heſych. exp. στέγη, Tectum, Contignatio.

Δολαία, eidem Heſych. eſt μαγγανεία.

Δόλαστον, vide paulo infrà in Δόραστον.

Δολαρὸς, t.1,c.1040,c. Δολιαρὸς, ib.d

Δολίαν, Heſychio ὁ ῥόβδιλος, Furunculus.

Δολιβδόμαι, t.1,c.1040,c. Δολίζω, ib.

Δολιπὸς, ib. Δόλιος, ib.b

Δολιπὸς, ib.c. Δολιφρων, ibid.

Δολιὸν, ibid.

Δολίσιος, Heſychio δόλιον, ⟨ΘΕΩ⟩ δεξιὸν, Dolon, Pugio.

Δολίφρων, Heſ. tradit πανταχοῦ ⟨ΘΕΩ⟩ τὸ δολοφρόνιον.

Δολιχαύλας, t.1,c.623,e. & t.2,c.91,g

Δολιχαύχλιον, t.1,c.607,e

Δολιχεγχὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Longam haſtam habēs. Apud Euſt.

Δολιχὸν, t.1,c.1039,d. Δολιχόπους, t.3,c.511,a

Δολιχοσκιὰ, t.1,c.1148,h

Δολιχοσκιαφία, t.1,c.864,g. & 1039,c

Δολιχόσειρος, t.1,c.948,d. Δολιχοφρόμιον, t.1,c.1050,b

Δολιχόφρων, ib.a. Δολιχόφωνος, t.2,c.91,g

Δολιχόφυρον, dicitur quoddam πάχος σχοινίου, quod & ὑφάμματος nominatur: vt apud Homerum Iliad.γ, Καὶνεφ ἢ' ἐπτάδιπλον ἢ τυξ ἀλαῆσι Πολυδεύκεα. Sunt qui hypermetros vocent eiuſmodi verſus, quoniam metri menſuram vna ſyllaba excedūt, & caudā habent longiorem.

A Δολιχόπους, t.3,c.511,a

Δολιχὸς, t.1,c.1039,b. & 1701,f.ob.

Δόλιχος, t.1,c.1039,d. Δολιχόσκιον, t.3,c.868,a

Δολιχοσκιος, t.1,c.1039,c. Δολιώπης, t.1,c.1040,c

Δολοκας, ib.a. Δολομήδης, t.1,c.1039,f

Δολομήτης, ib. Δολόμητις, ib.

Δολομίχαης, ib. Δολοπλοκία, ib.g.

Δολοπλόκος, ib.f. Δολορράφης, ib.g

Δολορράφια, ib. Δολορραφὴς, t.3,c.667,b

B Δόλος, t.1,c.1039,e

Δολοφρονέω, & Δολοφρονέομαι, ibid.g

Δολοφρόνια, ibid.

Δολοφρὼν δῶμον, Doli machinator, Dolos agitans animo. ideoque Fallax, Inſidiator.

Δολοφρονίως, t.1,c.1039,h. Δολοφροσύνη, ib.

Δόλοψ, Speculator: item Leno. Heſych. enim δόλοπες exponit κατάσκοποι, μαχηταί. (Aliqui Δόλοπες ſunt etiā populi extremæ Theſſaliæ incolæ, teſte eodem. Meminit autem eorum Hom.) Sed & δόλωμα à Laconibus

C dici ἢ μαχητὴ tradit.

Δόλων, ωνος, ὁ, Sica, Gladiolus ſeu pugio occultus: quo nonnullum doloſe aliquem perimus. Plut. Tiberio, ⟨ΘΕΩ⟩ τῶν οὐδὲν ὑποπτευόντων ὑποβαλόμενος ξιφίδιον ἢ δόλωνα καλοῦσι. Sic Virgil. Æn. 7, Tela manu ſæuoſque gerūt in bella dolones. Vbi Seru. tradit dolonem eſſe flagellum intra cuius virgam lateat pugio. ſicut Heſychio quoque δόλωνες ſunt ξιφίδια ἐν ξύλοις ἀποκεκρυμμένα. Eidem Heſychio δόλωνες ſunt οἱ μικροὶ ἱστοὶ ἐν ταῖς ναυσὶ, parua vela in nauibus. vt & Poll. libro 1 auctor eſt, ἢ μᾶλλον καὶ γνώριμον ἱστὸν nominari ἀκάτιον, κατάτιτον, δόλωνα ἢ ἐλαφρὸν, δόλονα, minus nauis velum. Sic ſane Liuius dicit Belli Macedonici lib. 4, Erat ſecundus petentibus Epheſum ventus: capeſſunt fugam ſublatis raptim dolonibus. Et libro 6, Dolonibus erectis alium petere intendit.

Δόλωνες, t.1,c.1040,b. Δολὼν, ib.a

Δόμα, t.1,c.940,f. & 989,b. Δομαῖος, t.1,c.940,f

Δόμεν, & Δόμεναι, Dorice pro δοῦναι apud poetas, Dare.

Δομὴς, t.1,c.940,f. Δομέω, ib.

D Δομὴν, ib.d. Δόμμης, ib.f

Δόμος, t.1,c.940,h

Δονακὶς, ib.

Δονακίδης, ib.

Δονακοειδὴς, ib.

Δονάξ, ib.b.

Δονέομαι, t.1,c.1040,h

Δονὼν, t.1,c.1040,h

Δόντες, ib.

Δοξαίζω, t.1,c.1037,d

Δοξάζω, t.1,c.1033,c.

Δόξαι, t.1,c.1029,d. Δοξάζομαι, t.1,c.1037,d

Δοξασία, ib. Δοξασμα, ib.e

E Δοξαστὴς, ib. Δοξαστικὸς, ib.

Δοξαστὸν, ib. Δοξαυλία, t.1,c.1034,b

Δοξεμμενία, alicubi reperiuntur pro δόξης ποιία & δοξοποιία, Oſtentatio, Popularis auræ captatio: lachrio & oſtento me, Popularem auram capio. vt apud Plutarchum in Pericle, ⟨ΘΕΟΣ⟩ δὲ τοῦ Περικλέους ἢ μεγαλοψυχία δοξεμμενὲς τι ἢ τύφου ἀπηλλαγμένον, ὁ Ζῆνων παρεκάλει ἢ αἰτίας ποιεῖσθαι δοξεμμενίας. Sed notandum eſt quoſdam codices ibi habere δοξεμμενίας, vt Suid. quoque ſine μ, qui eſſe dicit δημοκοπίαν. Videtur tamen & altera ferri poſſe ſcriptura, vt δοξεμμενὴς ſit τὸ ἐπιτηδεῖον τοῦ αὐτῆ δόξαι.

Δοξεμμενία, t.1,c.1036,b. Δοξολογέω, ib.

Δοξολογία, ib. Δοξομανὴς, ib.c

Δοξομανὴς, ib. Δοξομανία, ib.

Δοξομανιώσφορος, apud Athen. lib. 4, dicuntur οἱ φιλόνεικοι ob inanem de ſua ſapientia concepram opinionem.

Δοξοσοφία, t.1,c.1034,c. Δοξόσοφος, ib.b

Δοξοῦσα, Heſychio eſt καταπλήσσουσα, φαντάζουσα.

Δοξὼ, t.1,c.947,g. Δοράζω, t.1,c.951,c

Δόρατον, Heſychio eſt κέρας ἐν ᾧ ἢ γαλεὸν φέρουσι οἱ ξύγγλάται ὑπὸ τῆ ἅμαξη, cornu ſeu pyxis in qua aurigæ ſub curru axūgiam ferunt. Paulo antè habet Δόλωνα pro eodem. nam & ipſum eſſe dicit cornu habēs γαλεὸν quo vtuntur ad inungendos currium axes.

Δορκαπᾶς, t.1,c.951,c.
Δορκάπιον, ib.b.
Δορκαπτάω, t.1,c.950,c.
Δορκαφάρος, ib.
Δορκάζομαι, ib.
Δορκάδιμος, ib.c
Δορκαχίς, ib.
Δόρκη, Hesychius pro δόρκα dici tradit, à δέρω.
Δορκί, poeticè pro δόρκα, itidem à δέρω.
Δορκάλωψ, t.1,c.950,c.
Δορκάδεσσι, ib.f
Δορίκτυπος, ib.
Δορίλαπτος, ib.
Δόρμος, ab Aristophane vocatur Pudēdum muliebre ἀφ' ὕβρεως Dorilli tragici, vt Suidas tradit. Apud Hesychium scriptum Δορυμός, expositumq; itidem τὸ τῆς γυναικῶν μόριον: cum duplici nominis ratione, nimirum vel ἀπὸ τοῦ δέρειν, vel ἀφ' ὕβρεως τῆς τραγῳδοποιοῦ Δορίλεω, cuius mētio fit in Lemnijs.
Δορμανής, t.1,c.950,f
Δορυπής, Qui hasta cecidit. id est Hasta peremptus. Euripid. Androm.— οὗ παῖδα τὸν Γλαύκῃ Ἑλλάδος πεδοῖς δορυπῆ τεκρῶν. Sed scribitur ibi etiam δουρικτῆ: rectè vtrunque.
Δορυσσόος, t.1,c.950,g.
Δορίπλαμος, t.1,c.950,g
Δορκάδιος, Δορκαδίζω, Δορκάδιον, vide in Δόρξ.
Δορκάζων, Hesychio est περιβλέπων, Circumspiciens.
Δόρκες, eidem sunt κόνδυλες, Lendes.
Δορκαλίς, vide in Δόρξ cum δορκάς.
Δόρκανα, Hesych. Cretenūbus esse dicit ἀκριβῆς, Exactè. forsan à δέρκω, vt sit Intentis oculis.
Δορκάς, Δορκίς, Δόρκος, Δόρκων, vide in sequ. Δόρξ.
Δόρξ, κός, ὁ, Caprea, Capra syluestris, Dama: quæ & ζόρξ. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, ὁ τῶν δορκάδων κόπρος ἀρώματος ἔχει, damarum stercus aromata redolet. Dicitur ETIAM Δόρκος, ET Δόρκων, ET Δορκάς. quorum illa duo masculina sunt, hoc fœmininū. Leguntur verò duo posteriora in Cantico cantic. c. 2, ὁμοιωθητι σὺ ἀδελφιδεῖ μου τῷ δορκωνι ἢ νεβρῷ ἐλάφων. Et paulo antè, ὅμοιός ἐστι ὁ ἀδελφιδός μου τῇ δορκάδι ἢ νεβρῷ ἐλάφων. In quorū locorū vtroque Hebraici textus versio habet Capreæ: indicans δόρκωνα & δορκάδα idem esse, licet nonnulli δόρκωνα esse velint capreolum: & δορκάδα, capream. Dioscor. sanè & ipse inter δορκάδα & δόρκωνα aliquid discrimīnis ponit, quum libro 2, cap. 85, de coagulo dicit, τὸ βρόδῳ καὶ δορκάδος ἢ πλατυκέρωτος καὶ δόρκωνος ἢ ἐλάφου. sed quidquid differentiæ est, exiguum id esse puto, vel ætatis nimirum, vel sexus, vel speciei. Porro à Δορκὰς est ADIECT. Δορκάδιος, Qui dorcadis est seu è dorcade. vt δορκάδεια ἀίσραλοι apud Athen. lib. 9. Itidémque δορκάδεια κρία, carnes dorcadis seu capreæ aut damæ. Et DIMINVT. Δορκάδιον, ου, τὸ, Damula, Parua caprea seu dorcas. Ibi as c. 13. Item VERBVM Δορκαδίζω, vnde est δορκαδίζων σφυγμὸς apud Galenum in Isagoge pulsuum: quem idem in Defin. med. sic definit, δορκαδίζων ὁταν ἡ ἀρτηρία δόξασα διεσθαι, μὴ παυομένη ἐφ' ἑαυτῇ ἐπιπολάσῃ ἀθρόον ποιεῖ ἔμφασιν συστολῆς παρέχοντα, διαιρεῖσθαι δὴ δυσὶ ἢ δυσὶ μᾶλλον πάλιν. Dicitur autem pulsus hic δορκαδίζων, à dorcadum similitudine, vt testatur idem Galen. De differ. puls. libro 1, cap. 19, quoniam videlicet hæc animātia τῶν φαινομένων τινῶν ἐν ὕπνῳ, οἷς δ' ἐπαλλῶν ποτε κίνησιν ποιοῦνται. etenim ὡς βεβαίως ὑπολαμβάνουσι ἑαυτὰς, καί τινα δόκησιν ὡς ἀπὸ τοῦ πόα κίνησιν καταπαύσοντα φεύγοντα, δυσὶ μὲν ἀεὶ δύσκολον ὁρμὴν κινήσεως ποιοῦνται, πολὺ τῆς ὠκύτητος, ὡς δὴ ἐπειγομένας ἑαυτῆς. Ex eo igitur δορκαδίζων σφυγμὸς dicitur, quoniam dorcadum saltum imitatur. ITEM ET Δορκαλίδες inde dicuntur. Suidas enim tradit δορκαλίδας esse ὄργανόν τι κολαστικὸν, seu μάστιγας τὰς ἀπὸ ἱμάντων ἐκ δορκάδων, flagra ex loris è pelle dorcadis. Meminit autem huius tortorii instrumenti Gregor. Naz. Inuect. 2 in Iulianum: ἔπειτα (inquit) τὸ σῶμα δορκαλίσι καταξανθὲς εἰς βάθος, καὶ μικρὰ πνέον ἔτι τοῖς τραύμασι. Budæus vngues esse vult, idque patere ait ex his illic sequentibus verbis, ἀλλ' ἐκεῖνος ἅμα τῷ κνήμην εἰς μέσον διαρυῆξαι τοῖς ὄνυξας. forsan igitur sunt vncini è cornibus dorcadum. A δόρκας autem seu δόρξ, DICTA Δορκὶς herba, eadem cum dictamno apud Aet. vt tradunt nonnulli. Dioscor. sanè lib. 3, cap. 37, testatur

τὰς αἴγας ἐν Κρήτῃ τοξεύσαντες ἢ τηκεδόνας τῷ δίκτυμνον ἐκβάλλειν τὰ τοξεύματα: intelligē autem montanas seu syluestres capras, τὰς αἰγίκας ἤτοι ὀρείας αἴγας. vt ide Dioscor. alibi vocat τὰς δορκάδας. Porro animātia hæc δόρκες, δόρκοι, δορκάδες, δόρκωνες, dicta sunt ἀπὸ τοῦ δέρκω, quod est βλέπω, quia sunt ὀξυδερκῆ, acuto visu prædita. atque adeo teste Plin. l. 28, c. 11, Capras negant lippire, quoniam ex quasdam herbas edant: item dorcades.

Δορυδόκος, Suidæ est ὁ τὰς ἐπιδοκὰς τῆς οἰκίας τὰ ὄροφα. vt sunt columnæ vel trabes, quæ & δοκοὶ nominantur.

Δορὸς, οῦ, ὁ, Saccus, Culeus: nimirum è pelle seu corio factus. dicitur enim ἀπὸ τοῦ δέρειν seu τῷ δορᾷ. Hom. Odysseæ β, Ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦαι εὐρέϊ φορέοντι δορῷσιν. id est Συλάκεσσι, siue κορύκοις δερματίνοις. vnde etiam dicit εὐρέϊ φορέοντι, bene seu scitè confutis, è corio videlicet. Alioqui δορὸς apud poetas est etiam genitiuus συγκοπικῶς pro δόρατος, à δόρυ.

Δόρπα, τὰ, metaplasmo poetico dicitur pro δόρποι à δόρπος, vt δέσμα, σάθμα, & similia. Enst.

Δόρπεια, t.1, c.1041,a. & 1877, e
Δορπέω, t.1, c.1042,h. Δόρπη, t.1,c.1041,h
Δόρπιος, t.1,c.1042,h
Δορπία, ib.a. Hesych. quoque cum Poll. δορπίαι esse dicit primum diem Apaturiorum.
Δόρπιος, seu Δορπιὸς, t.1,c.1043,a
Δορπὼ, t.1,c.1041,f. Δορπωρὸς, t.1,c.1042,a
Δόρπος, t.1,c.1041,f. Δόρυ, t.1,c.949,a
Δορυαλλὸς, vide paulo suprà in Δόελμος.
Δορυάλωψ, t.1,c.330,a. & 949,c
Δορυδρέπανον, t.1,c.949,d. Δορυπρεπὴς, ib. & 1503,b
Δορυφόροι, Hesychio sunt δορυοδόκοι, Hastarum repositoria seu receptacula.
Δορύκλειος, t.1,c.949,c. Δορύκλυτος, ibid.
Δορύκτιτον, ibid.
Δορύκρασις, ex Strab. affertur pro Galea ex pellibus ferarū. In qua fignif. scribendum foret potius δορύκρανον. illud enim significat Caput hastæ.
Δορύλαπτος, t.1,c.949,f. Δορύλαπτος, ib.
Δορυμαχὸς, ib.g. Δορυμήστωρ, ib.
Δορυξέος, ib. & t.1,c.1110,a. Δορυξόος, t.1,c.950,a
Δορυξόος, ib. Δορυπόδιπτος, ib.
Δορύπυρος, ib. Δορυσθενὴς, ib.
Δορυσσὸς, ib.b. Δορύσσω, t.1,c.951,b
Δορυφορία, t.1,c.950,c. Δορυφόρημα, ib.d
Δορυφορεῖα, ib.b. Δορυφορικὸς, ib.
Δορυφόρος, ibid.
Δορύχειον quoque dici pro δορύκτιτον testatur Suid.
Δόρων, per syncopen pro δόρατων, à δόρυ. Hesych.
Δὸς, Da pro δίδθι, à δίδωμι.
Δοσίνιν, Libenter dare, Gaudere dando. δοσηδὲς ἔχει. Hes.
Δοσίπους, t.1,c.989,g. Δόσις, ib.b
Δόσκον, Hesychio εἶδος δένδρου: à them. δόσκω, Do.
Δόσπεσε, t.1,c.989,d
Δοστὸν, Dandum. vt δοστὰ χρήματα, Dandæ pecuniæ.
Δοστὸς, t.1,c.989,c. Δόστις, ib.
Δοστὸς, ib.d. Δοστοφανὴς, ib.e
Δοστὸν, ib.d. Δοστὸς, ib.
Δουλαγωγέω, t.1,c.1043,f. Δουλαγωγίμβδος, ib.
Δουλαπατία, ib.g. Δουλάριον, t.1,c.1044,g
Δουλεία, t.1,c.1045,d. Δουλειὸς, t.1,c.1044,f
Δουλίδουλος, t.1,c.1043,g. Δούλλυμα, t.1,c.1045,d
Δουλωτὸν, Seruiendum, Famulandum, Ancillandum.
Δουλῶν, t.1,c.1045,c. Δοῦλλ, t.1,c.1043,d
Δουλὴν, Ionica dialysi pro δυλεία, Seruitus: ITIDEMQVE Δυλῆς pro δύλειος, Seruilis.
Δυλεὰς, t.1,c.1044,f. Δυλεῶς, ib.
Δύλος, ib.g. Δυλὶς, ib.
Δουλιχόδιρος, t.1,c.948,d. Δουλοχάφιον, t.1,c.1043,d
Δυλοδιδάσκαλος, ib.c. Δυλοκρατία, ib.
Δουλόομαι, t.1,c.1044,g
Δυλόπολις, seu Δύλων πόλις, dictum oppidum quoddam, quoniam si seruus, etiam peregrinus, lapidem eò ferat, manumittitur & liber fit. VNDE Δουλοπολίτης, Dulopolitanus, Dulopoli oriundus vel habitans. Vide Steph.

Δουλοπρέπεια,t.1,c.1043,f.
Δοῦλος,ib.a.
Δουλόσυνος,ib.
Δουλοφανής,t.1,c.1043,f.
Δούλωσις,t.1,c.1045,a.
Δοῦπος,t.1,c.1045,h.
Δοῦρα,t.1,c.951,d.
Δουρήσιος,ib.d.
Δούριος,ib.e.
Δουρὶ,ib.d.
Δουρικλυτὸς,ib.g.
Δουρίλητος,ib.
Δούρειος,t.1,c.951,f.
Δουρίτυπος,ib.
Δουροδόκη,ib.
Δουροπαγὴς,ib.e.
Δοῦσα,particip.fœm.gen.interdum quidem præſ.temp.à δίδωμι,Ligo:interdum aor.2,à δίδυμι, Do.
Δοχαῖος,Capax,Capere potens.vt ſchol.Nicandri in Theriacis, v.618, σκαφίδεσσι δοχαίαις exponit αἰγιαλίαις δέκτικαῖς. Ac in Alexiph.v.21,pro δοχείῳ Κλείσει σιμά χειλεσι paulo antè dixerat σίμα γαστρός,os ventriculi: quoniam videlicet id cibum ingeſtum recipit.
Δοχεῖον,t.1,c.955,e. Δοχὴ, ibid.
Δοχῖον, ibid.
Δόχμιος,Dochmius:pes in quinque ſyllabas excurrens,vt eſt apud Quintil.libro 9,c.4. Sed mendoſa eſt ea ſcriptura, & reponendum Δίχμιος: VNDE Δοχμαῖον μέτρον dicitur Metrum dochmio pede conſtans. Hephæſtion,πεπημμερὴς μὲν, τὸ καλούμενον δοχμαῖον. vt, Κλέινει μαρτ Τὸ ἐγχώριον.Scholiaſtes tamẽ Hephæſtionis epitritum primum nominari δόχμιον ait, conſtantem vna breui & tribus longis. Etymol.δοχμαῖον eſſe tradit ſpeciem antiſpaſtici metri:eſſéque μετόμενον ἰαμβικὰ πάλιν,vt, Ἐγὼ δ' οὖν σοι,apud Eurip.in Phœniſſ. Acalios quidem rhythmos,iambum,dactylum,pæonem,epitritum,eſſe ὀρθοὺς,vt qui οὐ ἰσότητα κεῖται: hunc verò non potuiſſe ὀρθὸν vocari: dictum igitur fuiſſe δοχμαῖον, quia in eo τὸ τῆς αἰσότητος μεῖζον κατὰ τὸν ἀριθμὸν κρίνεται.
Δοχμαλὲν,Heſychio χαμαίζηλον, ταπεινὸν, Humile.
Δοχμὴ,ῆς,ἡ,eidem Heſychio eſt σπιθαμὴ, παλαιστὴ, Spithama, Palmus:itidémque Suidæ. Sed & Ariſtoph.ſchol. δοχμὴν eſſe dicit παλαιστὴν,in hoc loco Equit. μεῖζον ἢ δοχμὴν δυοῖν,duobus palmis maius erat. Poll.quoq; δοχμὴν & δεκτυλοδόχμην vocari tradit τὸ τέτταρας δακτύλους συναγομένους,quatuor digitos iunctos & veluti concluſos ſeu coarctatos.hoc eſt,ſpatium illud & menſuram quam quatuor digiti coarctati explent: idque & παλαιστὴν nominari.hoc eſt Palmum.Quod ſi verum eſt,vt eſt, diuerſa hæc menſura eſt à ſpithama. Atque adeo & Euſt.cum Pauſan.δοχμὴν eſſe ait τὸν παλαιστὴν, ἤγουν τὸ πεντάδακτυλον ἐν χερσί:derriuari autem ἀπὸ τῆς νάρθηκος, & paroxytonos etiam efferri.vt & Etymol.eſſe dicit τὸ δεκτὸν μέρος τῆς χειρός.
Δοχμὸς, E T Δόχμιος,ῳ,ον,Obliquus. Heſych.enim δόχμια exponit πλάγια,λοξά:& Δοχμὸν,πλάγιον.recte.vt ex Nicandro patet,qui in Theriacis dicit,Φθῦσαι δ' αἰὲν σκολιὴν τ' οὐκ ἰθέαν ἀτραπὸν ἶλλον,Δοχμὸς αἰπαρόων θηρὸς ἁρίμου. nam ſynonymos ibi ponit δοχμὸς & σκολὸς, & mox ὁ καμπύλος ac πολύστροφος: opponens his ἰθὺς, Rectus. Sic Theocr.δοχμὸς ἀπὸ φωτὸς βαλὴς πανδίς.Eurip.δοχμίαν κάλυδνα dicit, & ἐξ δοχμίων κριτῶν: Nonnus autem δοχμὸν ὁμιλὸν, vt σκολιὸν, pro Perplexam & ambiguam: quo ſenſu & Apollinis reſponſa dicuntur λοξά. At de dochmio pede vide paulo antè in Δίχμιος. Rurſum Nicander δοχμὰ,& Homerus δόχμια,aduerbialiter ponunt pro Obliquè. Ille, in Ther.Δοχμὰ ὀπιπεύζων,pro πλαγίως περιβλέπων. Hic, Iliad.ϛ, Πολλὰ δ' ἄκαντα κατέπτα τ',πὶ σχεδὸν ἢ δόχμα τ' ἦλθον.miſi malis,Per multa loca obliqua, Per multas vias obliquas. Porro à δοχμὸς COMPOS. Δοχμόφρων, Heſychio οἱ πλαγιοφάνται,Qui coma ſunt obliqua ſeu tortuoſa:ad differentiá ἧς ἐν στίχοις. ET Δοχμαλόφρων, eidem Heſ.οἱ ἐκ πλαγίου τὰς λόφους ἔχοντες. Inde & VERB. Δοχμόω,

A δ,Obliquo,Incuruo.Nonn.Αὐχένα δοχμώσαντα. Et rurſum,Αὐχένα δοχμώσαντα. Item Heſiod.Aſpide,de aprο, Δοχμὴ δέ τ' ἀλίνετ' ὀδόντα δοχμωθέντες, ſeſe obliquans ſeu incuruans. Porro Etymol.δοχμὸς derivat ἀπὸ τοῦ δέχομαι, vt ſit ὁ ἀχώρητος καὶ οὐ ῥᾳδίως ἀχηρὸς δίκαιος ἐν ταῖς εἰσόδοις.
Δοχὸς,t.1,c.955,c. ¶ Heſych.δοχεῖ exp.δοκεῖ, λανθάνει.
¶ Δοχεβη,Draba:herba, de qua Dioſcor.l.2,cap.187. Gorr. tradit ab aliis vocari orientale naſturtium, ab aliis naſturtium Babylonium: ſemen autem eius,piperis vicem ſupplere. Plin.dryophonon vocat.
B Δοχμα,t.1,c.1046,c
Δοχμάτας,Heſych.exp.Cauitatibus in cerebro.
Δοχματίας,t.1,c.1046,d. Δοχματολόγος,ib.
Δοχμαῦ,ib. Δοχμὴ,ib.
Δοχμόω,ib. Δραῖλα,t.1,c.1051,d
Δοχμῶν,t.1,c.911,b. Δραῖος,t.1,c.1049,c. Δοχμωμα,t.1,c.946,f
Δοχμωρίδες,ib.
Δοχμωτὸν, dictum fuiſſe à quibuſdam τὸ ἐμφράττων refert Gorr.ex Dioſc.
Δοχμὼς,Oculi:ἀπὸ τοῦ δέρκεσθαι τὸ βλέπειν. Nicand.Alex.Παῖς ὁ ἀπὸ δραπέτου φασὶν ἐχθαίρεται ὄλλος. Vide Δοχμὸς.
Δοχμῶν, Videre : à δέρκεσθαι, vt ἀπὸ τοῦ δρᾶν, τράσποσιτο δ' At paſſ.voce δρακεὶς,Qui vidit: Pind.apud Athenæ.
Δραβίτιος,t.1,c.945,f. & 946,b
Δραγματικὸς,t.1,c.946,d. Δραγύτιος, ib.b
Δραγυπνώδης,ib.a. Δραγυπνολίτης,ib.
Δραγυπώμιος,ib. Δραγυστάσιος, ib.
Δραγυπώδης,ib.c. Δράκαινα,t.1,c.945,d.& 1046,g
Δράκαν,t.1,c.945,c. Δράκμα,t.1,c.1048,c
C Δρακμάζω,t.1,c.1049,b. Δρακματικὸς,ib.a
Δρακματικὸς,t.1,c.1048,g. Δρακματοποιὸς,ib.
Δρακματικὸς,ib. Δρακματογλύφος,ib.h
Δραματοῦργημα,t.1,c.1049,a. Δραματουργία,t.1,c.1048,h
Δραματουργὸς,ib. Δράκμημα,t.1,c.1049,f
Δράκοντες, ſiue Δρακοῦδες, panes quidam ſic dicti,teſte Athenæo lib.3.
Δραμὼν,t.1,c.1049,e. Δρᾶξ,t.1,c.1046,e
Δρᾶξον, ibid.
Δρανὶς, Heſychio δραστικοί.vnde εὐδρανῆς.
D Δράπετον, eidem eſt ἔργον ἢ πρᾶξις, ἄγαλμα, κατασκεύασμα, ὄργανον,δύναμις.
Δραπετίων,t.1,c.1051,h. Δραπέτης,ib.f
Δραπετίδας,ib.g. Δραπετίδης,ib.
Δραπετικὸς,ib. Δραπετίδα,ib.
Δραπέτης,ib.f. Δραπετικὸς,ib.g
Δραπετίων,t.1,c.1048,b. Δρᾶπος,ib.
Δραπετζω,t.1,c.1051,f
Δρασμὸς,ἡ, Heſychio δρασμὸς,ἀλάφρασις, δραστικὴ Fuga.
E Δράσμασι,t.1,c.1048,b. Δρασμὸς,t.1,c.1051,f
Δράσομαι,t.1,c.1046,c. Δράσων,ib.b
Δραστῆρας,Heſ.dicit αἱ τὰ δραπέτας ἢ ἀλφίτους.
Δραστέον,Faciendum,ſeu Perficiendum.
Δραστὸν,t.1,c.1048,b. Δραστὸς, Heſychio δραστικὸς.
Δραστικὸς,t.1,c.1048,c
Δρᾶστις,ib. Heſychius δράσιν exp.etiam κίρνησιν.
Δραστὸς, t.1,c.1048,d
Δρᾶστις,Heſychio ὕβασις,Byſſus,Byſſinũ linum: VNDE
Δραστῆρες dicuntur οἱ ἐργαζόμενοι αὐτὸν.
Δρασσάρας, Pollux libro 10,cap.29, ex Alexide affert, vſurpatum pro σώφρων: quod eſſe dicit ἀγνῶς ὡς τὸ σκολιὸν ἀντὶ τοῦ ἀπεχρῶντος.
Δρᾶτις,t.1,c.947,f. Δρᾶτω, t.1,c.1046,b
Δρᾶτόμαι, ibid.c
Δραχανεῖ, Ariſtophanes per iocum dicit pro δρᾶται ἀχαρνεῖς. taxantur enim Acharnenſes vt ἄγροικοι καὶ σκληροὶ. Suid. Rectius apud Heſych.Δραχανεῖ:citidémque apud Etymol.
H Δράχματα,Heſychio ſunt σώθιγματα. Idem δράχμα eſſe dicit τὸ τῆς σφαιρᾶς βόστρυχον καὶ τὰ φοινικίνας βαλαύστας.
Δραχμὰ,t.1,c.1046,g. Δραχμιαῖος,t.1,c.1047,f
Δραχμίδιος,ib.g. Δρᾶχω, ib.& 1051,f
Δρίμμενες, Heſychio ſunt οἱ ῥιβροὶ, Hinnuli.
Δρίμμα, eidem eſt κλίμμα : (miſi potius ſcripſit κλίμα)

aliis κλάσμα, Fruſtum: quod videlicet ablatum eſt πρὸ A δρέπανον.

Δρέμμα, t.1, c.1049, e. & t.3, c.1653, d

Δρεπάνη, t.1, c.1051, b

Δρεπανηφόρος, Falcem geſtans, Falcatus. vt δρεπανηφόρα ἅρματα, apud Luc. & δρεπανηφόρα τέθριππα apud Suid. Falcati currus, Falcatæ quadrigæ, quibus vti in bello ſolebant ad perturbandos & diſſiciendos hoſtiũ ordines. Meminitque huiuſmodi δρεπανίων Xen. cum alibi, tum Pædiæ 6, pag. 90, & 97. necnon Plutar. in Artox. p. 1855. Heſych. δρεπανηφόρους exp. ξιφηφόρους: intellige autem B qui falcatos gladios ſeu enſes gerunt.

Δρεπανίς, t.1, c.1051, d. Δρεπανοειδὴς, ibid. c

Δρέπανον, ib. b. Δρεπανουργός, ib. c

Δρεπὶς, Etymologo οἱ τρυγηταί: pro quo Heſych. δρεπῆς.

Δρέπομαι, t.1, c.1050, g. Δρεπῆς, t.1, c.1051, a

Δρεπὶς, ib. Δρέπω, t.1, c.1050, g

Δρῆμυς, t.1, c.1051, d

Δρησμὸς, οῦ, ὁ, Ionicè pro δρασμὸς, Fuga: Herodot.

Δρησμοσύνη, ης, ἡ, Miniſterium: Heſychio πρακτικία: Etymologo etiã ὑπηρεσία. Vel potius Strenuitas & ſedulitas C in miniſtrando, vt δρησσοσύνη.

Δρήσσειραι, Ionicè pro δράσειραι, vt δρησμοσύνη pro δρασμοσύνη, id eſt Strenuæ actrices, ſeu Sedulæ factrices operis. famularum epitheton. Hom. Od. χ, Ἀμφίπολοι δ' ἅμα πᾶσαι ἔσαν τὼς μὲν νὺ μεγάροισι πίσυρες Τίτανες, αἵ οἱ δῶμα κατὰ δρήσσειραι ἔασι.

Δρηστῆναι, Heſychio βῆξαι τοῦ, πρᾶξαι. ſed ſuſpectum.

Δρηστὴρ, t.1, c.1048, a. Δρηστήριον, ib.

Δρήστης, idem ac δρηστήρ. Vnde plur. δρῆσται, quod Heſychius exponit non ſolùm δυνατοὶ, ſ. ἐφέλκυσιν, (& Suid. οἰκέται) D ſed etiam δραπέται.

Δρηστοσύνη, t.1, c.1048, a

Δρία, Δριάσις, Δριάω, vide in Δρῖον.

Δρῖλος, ου, ὁ, ex Epigr. affertur pro Lumbricus. AT Δρίλακες, Eleis ſunt ἕλμινθες, Hirudines, teſte Heſychio.

Δρίμαι, Heſychio ψύχος, Frigus. ſed ſuſpectum.

Δριμεῖα, Suidæ eſt ἡ δριμύτης, Acrimonia. Sed eius ſignif. exemplum deſidero. Alioqui enim δριμεῖα eſt adiect. fœm. gen. ex maſc. δριμύς.

Δριμέως, t.1, c.1053, e

Δριμύ, aduerbialiter pro δριμέως, vt quum Ariſtoph. dicit, δριμὺ ὀσφραίνῃ, & δριμὺ βλέπειν, Acre & toruum cernes. quod alibi vocat κριμνὰ βλέπειν, ὀξὺ βλέπειν.

Δριμύλος, t.1, c.1053, g. Δριμὺς, ib. a. & t.3, c.1117, d. ob.

Δριμύοσμος, t.1, c.1053, g

Δριμύπορον, Actius. Ariſtoph. Pluto, ὑπὸ τῆ δίνης βδέλυσσα δριμύπορον γαλῆς. Aduerb. compar. gr. à δριμέως.

Δριμύτης, t.1, c.1053, e. Δριμυφαγέω, t.4, c.3, f

Δριμυφαγία, ib. d. Δριμυφάγος, ib.

Δρῖον, Heſychio σύμφυτος τόπος καὶ σωδενδρος καὶ χλοώδης, ὕλη, δρυμὸς, Locus conſitus arboribus & virens gramine, Sylua, Saltus. vt & δρία exp. τόποι σωδένδροι καὶ χλοώδεις: procul dubio deſumptum ex hoc Heſiodeo hemiſtichio, αἱ δὲ δρία βοσκήσιμα. ita enim & Etymol. ſcribit, addens, ipſum eſſe non per ſyncopẽ poſitum pro δρία, ſed à nom. ſing. δρίον. Suid. ETIAM Δρῖος affert pro σωδένδρος τόπος, & id quidem neutri generis: Οὐκέτ' ἀν' ὑλήεν δρῖος δύσεται αἰχόμενος πεδίξ Ἥχοντος αἰσίης γῆρυν ὑπὸ στόματος. Legitur apud Homerum quoque δρῖος, ſed ambiguum quo genere. Porro deriu. HINC Δριάσις, Arboroſus, Virens. vnde δριάσσα (niſi δρυόσσα ſcripſit) Heſychio χλοερά. Et VERB. Δριάω, Arboribus & herbis vireo. cuius particip. δριάοσσαν idẽ H. exp. θάλλουσαν.

Δρῖος, t.1, c.1055, f

Δρῖς, Heſychio eſt δύναμις, Vis, Potentia.

Δρῖτὴ, eidem eſt πύελος, σκάφη: (qua ſignificatione ſuprà δοῦπον) item οἶδος ὀρχήσεως. Mox δροῖτη per diphthõgũ.

Δρῖφος, eodem teſte Dorienſes & Euſtochius dicunt pro Δίφρος. vt Etym. quoque δρίφον Syracuſanos dicere ait ἀντὶ δίφρου. vt, φέρ' ὦ παῖ τὸ δρίφον.

Δροῖτη, Etymologo eſt ἡ πύελος. Solium, Scapha ſeu alueus balneatorius. vt apud Nicandr. in Alexiph. Ἄλλοτε δ' ὅτε δροίτη κεραὸν ἐμβάσκοι σάρκα, Λίψα δὲ πυκλείοιση ἐπαμοργάσαιο λοετρῆς. Æolus autem (inquit Etymol. rurſum) E eſſe dicit πλὴν σκάφου ὃν ἔνιοι πληνίτην τὸ βοῦν: Parthenius πλὴν σοροῦ, vt & Æſchyl. in Agamemn. ἢ λάφακα in qua conduntur efferunturque mortui. Porro ſecundum Hermippum per υ ſcribitur, ἔστι γὰρ πλὴν δρυὸς πλὴν ξυλίνου, quam ſcripturam Etymol. dicit eſſe veriorem & magis conſentaneam eum quum ſignificat πλὴν πύελον: quum verò πλὴν σοροῦ declarat, ſcribendum potius per ω. eſſe enim tunc veluti ὁκ δρυὸς εἰς οἶνον (i. θαλάσσης) πεποιημένον, ſeu δόρυ εἰς οἶνον ὑπηρέσιον, & δεκτικὸν τῆ σκιλύος.

Δρομαίδιον, t.1, c.1050, f. Δρομαῖος, ib. d

Δρομαῖος, ib. e. Δρομαλὸς, ib. f

Δρομὰς, ib. e. Δρομαίαστος, ib. f

Δρομὰς, ib. Δρόμημα, ib.

Δρομικὸς, ib. Δρομικῶς, ib.

Δρομιχαίτης, t.1, c.1049, g. Δρομοκήρυξ, ib.

Δρόμος, ib. f. Δρόμων, t.1, c.1050, g

Δροπὶ, Heſych. ex Æſchyli Palamede affert pro δρεπάνῃ.

Δρόπις, eidem H eſt τρυγητὴς, Vindemia. in ea enim οἱ καρποὶ πρὸς δένδρων δρέπονται.

Δροπίσκος, eidem eſt κάλαθος: forſan quia in eum δρέπονται οἱ καρποὶ, ſeu decerpti imponuntur.

Δροσερὸς, t.1, c.1054, b

Δροσία, ῶ, F. ίσω: vnde præſ. paſſ. δροσύλλομαι. Ita Etym. ſed ſine expoſitione & exemplo. forſan idem eſt quod δροσίζω. hoc enim illi præmiſerat.

Δροσίζω, t.1, c.1054, b

Δρόσιν, pro δρόσος, id eſt Ros, accipi traditur in vulg. l. Sed ſine exemplo.

Δροσοβόλος, t.1, c.1054, a. Δροσόεις, ib. b

Δροσοπάχεια, ibid. a. & t.3, c.1271, g

Δρόσος, t.1, c.1053, h. Δροσοφόρος, t.1, c.1054, b

Δροσώδης, ib. Δρυάδες, t.1, c.1055, c

Δρυάζειν, Heſychio φλυαρεῖν: pro quo Varin. ſuprà ἡδύζειν. Rurſum Heſychio δρυάσαι eſt καταχολυμβῆσαι, Subire aquas & mergi. Vnde forſan eſt δρυᾶται quod exp. αἴδιψοι, ψδύσαι: in hac ſignificatione, à priore δρυάζειν, quoniam οἱ φλυαροῦντες ſolent ψδύεσθαι: in illa, à poſteriore, quia non ſiciunt quæ aquis mergunturque. At Δρύαξις eidem ſunt Ligna quæ carinam nauis baiulant: pro quo infrà δρύοχοι.

Δρυαχαϊτὸν, vide paulo ſuprà in Δεαχαϊτὸν. F

Δρυΐδαι, Druidæ: apud Gallos οἱ φιλόσοφοι καὶ σεμνόθεοι. Suid.

Δρύϊνος, ου, ὁ, Quernus, Roboreus, Qui è quercu ſeu robore eſt. vt δρύϊνον ξύλον: & in Epigr. δρύϊνον μέλι. | Eſt δ' ρύϊνος, ſiue δρυΐνας, etiam ſerpens quidam, de quo t.4, c.464, c: item Dioſc. l.7, c.11.

Δρυΐτης, Heſych. herba quædã, forſan à ſimilitudine aliqua quercus. At Δρυΐτης λίθος, Dryites lapis ſeu gemma, eſt è truncis arborum, ligni modo ardẽs. Plin. l.37, c.11.

Δρύκαρπα, τὰ, eadem quæ ἀκρόδρυα. id eſt οἱ τῆς προφορόρου δρυὸς καρποὶ. intellige autem δρυὸς nomine non quercum ſolùm, ſed alias etiam in genere arbores fructuoſas. Euſtath. G

Δρυμάξεις, Heſychius propriè quidem eſſe ait σκαφίξεις, Lacerabis, Laniabis: ſed vſurpari etiam pro σωίσεις καὶ συγχωνεύσεις, conſuetudinem & commercium habebis. Eidem δρυμάσσειν eſt non ſolùm τὸ τύπτειν ξύλοις, ſed etiam πρίζειν.

Δρυμοὺς, idem eſſe dicit ζῶς τῆ χώρα κακοποιοῦντας: forſan ob ſucciſionem quercuum ſeu arborum.

Δρυμὸν, t.1, c.1055, d. Δρυμὸς, ib. H

Δρυμῳδὸς, ib. e. Δρυμῶν, ibid.

Δρυοβαφὴς, t.1, c.1054, e

Δρυόεσσα, Heſ. affert pro δρυώδη: à nom. δρυόεις.

Δρυοκολάπτης, t.1, c.1054, e. Δρυοκολαφτὴς, ib.

Δρυοκόπος, ibid.

Δρυοπαγὲς τόλον vocat Soph. in Philoct. ἢ πάσσαλον, vt tradit Heſ. Vel potius Claſſem è quercubus compactam.

Δρυοπτερὶς, herba filici ſimilis, in arboribus naſcitur, tenui foliorum ſubdulcium inciſura, radice hirſuta, teſte Plinio lib. 27, cap. 9. vt & Dioſcorides lib. 4, cap. 189, δρυοπτερὶς φύεται κατὰ τὰ βρυώδη μέρη τῆς παλαιᾶς δρυὸς, ὁμοία πτερίδι, ἐλαττων δὲ πολλῷ τῆ σχέσει. Apud Heſ. eſt δρυοπτέρις. I

Δρυὸς, t.1, c.1055, f. Δρυοπμία, t.1, c.1054, f

Δρυπεμικά,ib.

Δρυπέμις,ib.c

Δρυσφόνιον, herba apud Plin.l.17,cap.9: eadem cum draba Dioſcoridea l.2,c.187.

Δρύσχος,t.1,c.1055,b.

Δρύσχοι Heſychio ſunt τὰ ἀδιρῶν πλείονα αἱ ὀπαὶ εἰς ἃς τὸ σιλλίκιον ἀνίσταται.

Δρύψ,nomen auis apud Ariſtoph.in Auibus.diuerſa eſt à δρυοκολάπτῃ,vt tradit Heſ. Alioqui Δρύοπες ſunt etiã populi quidam,de quibus Erym.& Steph.

Δρυπέτης,t.1,c.1054,f

Δρύπτη,πες,ὁ ἢ ἡ, In arbore coctus ſeu maturatus.ὁ ὀπὸ τῆ δίζῃρου πεπαθὼς.vt apud Suid.τὰ δ' ἀλίπεπτα δρύπετα:de olea.quam alii δρυπέτη & δρυπετῆ appellãt. id eſt ἀπὸ δίζῃρου πεπωκυῖας. Apud Euſtath.ſcriptũ etiam Δρυπέπεις & Δρυπεφεῖς.

Δρυπίς,à Theophr.Hiſt.plant.lib.1,c.16, numeratur inter φυτὰ καὶ ὕλας ἀκάνθας, inter frutices qui pro foliis ſpinas habent, vt ἄκανθα & ἄκανθος.

Δρυπολεῖν, Heſych.exponit ἁλατεύειν,ὀρεύεσθαι, ἀφεστάναι ὕλης. vt propriè δρυπολεῖν ſit Vagari in montibus & circa quercus verſari,veſcentem nimirum earum glandibus vel in eis ſuccidendis ſe fatigantẽ. Suidæ autem eſt τὸ ξύλους πολιορκεῖν, lignis circumuallatum obſidere. vt Euſtath.quoque ex veteribus eſſe dicit τὸ ξύλοις ἐπικῶς πολιορκεῖν,ἢ κακοπθίζεσθαι.

Δρύπη,apud Suid.legitur,cum hoc exemplo,ἀπ' ἰφικλείας Δρύπη,καὶ τυροῦ δρύψια κυκλιάδων, addita hac expoſ.ἐλαία ἢ τυροῦ ξύσματα ἀφειρεσίς. Sed manuſcriptus codex ibi habet δρύσπη pro δρύπη,& δρυψία pro δρύψια:& tunc eſſet idem quod Latinum Druppa. id eſt δρυπετὴς ἐλαία.

Δρυπίδιες,Heſychio herba quædã ſimilis πτέρει,filici: quæ Dioſcoridi & Plinio eſt δρυοπτέρις.

Δρύπλω,idem H.eſſe dicit ἀλείτειν.pro quo infrà Δρύπλειν.

Δρύπλω,t.1,c.1055,f. Δρύς,t.1,c.1054,b

Δρύπη, Euſtathio τύλος ξυλίνη,ὡς ἀπὸ δρυὸς, apud Æſchyl. in Agamemn. Scribitur & per οι diphthongum teſte eodem, & tunc per ſyncopen dicitur veluti δροίπη, ac propriè eſt πύελος ſiue λάφυξ ὅθεν πίνουσι.

Δρυπόμις,t.1,c.1054,c

Δρύφακτον, & Δρυφακτος,t.1,c.1055,c

Δρυφαί,άδος,ἡ, Vnguis vel Laniatus. Heſychio enim δρυφάδες ſunt ὄνυχες,καθεξύσματα: item & λύπαι,ἰδιῶται: vel τὰ ὑπὸ πάνδων πεπόμενα. Dicitur ἀπὸ τὸ δρύπτειν.

Δρυφή, eidẽ eſt αἱματώδη καθεξυσμὰ,Carpeio & laceratio quæ vnguibus fit. Apud Suid.verò in manuſcripto etiã codice, Δρύφη, ξίσματα: tanquam à nomin.ſingulari τὸ δρύφος. Rurſum apud Heſych.Δρυφεῖ ξίσματα, à nom. ſing.ὁ δρυφός.

Δρύφειν, Heſychio eſt πρὸς αἰσχύνην:forſan in obſcœna ſignificatione. Eidem δρυφάδδειν ſunt φθονεῖσθαι.

Δρύφαλα,Heſychio ſunt μέσσα δρυοῦς. Pro quo Etym. habet Δρύφαλα,eſſe dicens, λέμμασι,φλοιοῖς,ſeu ταῖς ἀπὸ δρυοκολάπτου φλοιοῖς,ἀφ' ὧν τὸ δρύφειν,quod eſt λεπίσαι.vt apud Parthen.Οὐδὲ πέρι ῥίζης δρύφελα Πανδίας, ſed abuſiuè & φύλλοι δρύφελον dixiſſe eundem Parthenium ὅτι τῶ φλοιῶ.

Δρυφόπαιδα,Heſ.eſſe dicit τὸν λαμπυρὶν:alii ἀπαλόπαιδα.

Δρυφορήτας,eodem teſte vocant τοὺς ἀτίμους πρεσβύτας ἢ οἰονεὶ ἀτίμους.

Δρύω, Abſcodo,Occulo. idem enim δρύπτω exp.κρύπτεται.

Δρυώδης,ους,ὁ ἢ ἡ, Roboreus,Quernus.

Δρυσκοπεῖν, Heſychio eſt ἐμβλέπειν, ἀφορᾶν, Inſpicere, ſeu Inſpectare,Intueri:& Circũſpicere.forſan à δέρκω.

Δρωμαίω,αῖ, Curro.Heſych.n.δρωμᾶ affert pro τρέχει. Affert idẽ & δρωμίσσουσι pro τρέχουσι,à VERBO Δρωμίσσω ſignificante Curro ſeu Curſito.

Δρώομαι, Ionicè pro δρῶμαι: itidémque δρώοντο pro δρῶντο. Hom.Od.ο,δρώομαι μετὰ σφίσιν ὅττι θέλοιεν.

Δρόπαξ,ακος,ὁ,Dropax.medicamenti ſpecies apud medicos. Ac ſimplex quidem dropax eſt,qui & πίττωσις,hoc eſt picatio, appellatur: quum nimirum pix arida oleo liquatur, cutique dum calet, illinitur, & præraſis locis agglutinatur, auellitúrque antequam omnino refrigeſcat.Compoſitus,cui præterea adiiciuntur alia ad diuerſos vſus, vt ad excitandum calorem, piper, pyrethrum,ſemen roſmarini, bitumẽn: ad deſiccandũ verò,ſulphur viuum,ſal,cinis ſarmentorum:ad lancinandum autẽ,limneſtis aut euphorbium. Plura vide apud Aet.lib.3,cap.190: & Paul.Ægin.lib.7,cap.19. Sed & medicamenta depilatoria,ψιλωτρα propriè dicta,δρόπακες appellãtur,vt conſtat ex verſibus Martialis qui habentur hbro 10,Læuis dropace tu quotidiano: Hirſutis ego cruribus geniſque. Et lib.3, Pſilothro facemque lauas & dropace caluã. Sic etiã videntur intelligẽda hæc apud Suidam,πολλοὶ οὖν δέρμα τῶν ἰχθύων ὅτι ἁλυρὸν καὶ δρόπακα καθορῶντες, multos video ſanitatis gratia ad nouaculam & dropacem confugere. ipſe tamen neſcio cur exp.ὁ κακλωπισμὸς αἰῶν. VNDE Δρωπακίζειν dicitur τὸ μετ' ἀλοιφῆς πολὺς χρίειν τὸ σῶμα φοίνικι ἢ τῆς στερεᾶς πεχυῆ, καὶ μαλακῶς πατάσσειν ἢ ταύτη φοινικιῶντι αἵματι, teſte eodem Suida.Demonax apud Luc.δ' ρωπακίζεται τὸν αὐτὸν κίνδυνον:obliquo ſcommate mordens proconſulem quendã qui erat ἢ πάνυ μόνον τὸ σκέλος καὶ τὸ σῶμα ὅλον. Vnde clarum eſt δρωπακίζειν & πιθοῦν idem eſſe,hoc eſt agglutinatione picis calidæ euellere pilos & deglabrare cutem. vt Etym.quoque δρωπακίζεσθαι idem eſſe dicit quod πιθοῦσθαι, hoc eſt τὸ πᾶς τρίχας τῆ πικτῆς σώματος μαλθακῶς χρίσμασι.Ac ſortitan eſt ὥσθ' τὸ δρέπειν dictus ὁ δρώπαξ, quoniam eo veluti δρεπόμεθα & euelluntur pili. Suidas ſanè rurſum δρωπακίζω exp.σπαθῶ,ξυρῶ, quoniã VIDELICET Δρωπὰ,(ita enim vet.codex habet pro δρεπὰ,quod in vulg. edit.legitur) ſunt τὰ δρέπανα, Falces. A ſuperiore porro δρωπακίζω eſt VERBALE Δρωπασμὸς, οῦ,ὁ, Dropacis applicatio. vt apud Dioſcoridem libro 7,cap.4, δρωπασμὸς πυκὶ σικυασμὸς κατὰ μέρος ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος.

Δρώψ, Suidæ πλανήτης, πλοχὸς,Erro, Mendicus: pro quo Heſych.habet Δρώπτης & Δρύπης. AT Δρύπτη, eodem Heſ.teſte Æſchyl.in Ψυχαγωγοῖς poſuit pro ἡδυπάθειαν vel ἡδυπάθειν.

Δρώψ,eidem H.eſt ἄνθρωπος,Homo.qui & μέροψ.

¶ Δυάζω,t.1,c.1065,d. Δυαί,ib.

Δυασμός,ib.

Δυάω,Nugor,Ineptio. Heſych.enim δυαίνω exp.ἀλυκῶ, ἀλογῶ:pro quo habet etiam δυαζῶ,vt & Suid. Alioqui Δυάω, derriuatum à δύη ſeu δύα, eſt In miſeras & calamitates cõicio, Infortunijs & ærumnis implico. vt apud Hom.Od.υ, Λλλά σοι δυόωσι πολυπλήκτοις ἀέθλοις Οὐπίη καὶ βασιλῆες ὑπερφιάλως ἀγάονται εἰζωί. Ionico enim ibi pleonaſmo τῆ ο dicit pro δυάω.

Δυγερὸς, vide t.4,c.383,a

Δυγενὴς,Cognitu difficilis.v.l.perperam pro δύγνωτος.

Δυῆν, t.1,c.1664,f

Δύτερον, Suidæ βλαβερὸν, ὀλεθρίαν. Apud Heſych.oxytonos Δυτὸς,expoſitum non ſolùm ὀλέθριος,ſed etiam θλιβερὸς,à δύη.

Δύη,eidem H.eſt δυστυχία,ἴνδ' καὶ πάθος, θλῖψις, Infortunium, Inopia, Labores, Ærumnæ. Suidæ quoque κακοπάθεια,δυστυχία, afferenti ex Callim.δύην τ' ἀνέτλη ἀλάλκητον,Hν οὐδὶς πάλιν. Et ex Fabulis,Τοιοῦτος τὸν ἴδιον υἱὸς ὄντα δύην.Itidem apud Homer.Odyſſ.ἐξ ἀμφοτέρων δύην ἐχεπεύκεα πολλὰ. Et Nicand.in Alexiph.dicit δύη δὲ ὀδυνήσεται ἄκρον Νεαίρης, pro τὴν θλῖψιν τῆ πάθος. Et rurſum, Οἷσιν δύην ὀλοὸν καὶ πήμονα δηρὸς ἀλύξεις, pro βλάβην, Noxam. INDE Δυσπαθὴς,ἐς,ὁ ἢ ἡ,Laborum ærumnarumque patiens : Suidæ καρτερικὸς, in hoc Epigr.Αὐτῆ σὺ παρ' ἄλκαρ δυσπαθὲς ἐρχομένῳ μοίρῳ Ηείου ὀκριόεντος ὑπ' ἀλγέα δυσπαθέα ὀκτώμενος. Ex quo SVBST. Δυσπάθια, ας,ἡ, Laborum & ærumnarum perpeſſio. Apud Heſ.ſcriptum Δυσπαθία,quod ex Epigr.quoque affertur pro Dolor, Cruciatus. Etymol. etiam δυσπάθεια affert pro κακοπάθεια, δυστυχία.

Δυθίλαι, Heſychio ſunt ἁλίσκαι, κατάδυτες. At pro δυθμὸν, quod idem exponit δύσιν, καταφορὰν, ambigũ reponendumne δυθμῶν an δυθμόν. Sunt autem hæc à δύω.

Δυϊκὸς,t.1,c.1065,d. Δυϊκῶς,ib.

Δύκλον,Cyrenæi appellant erythrinum piſcẽ. Athen.l.

Δύκωμος, ex Poll.affertur pro ſaltatione quadam. Ioc

est lib.4,cap.14: sed perperam ibi eius codices habent A
ἡ δύναμος pro ἠδύνωμος, vt Athen.l.14.

Δύδυαι,Doricè pro δῦναι seu δῦται.

Δύμη,t.1,c.1059,g. Δωάζομαι,t.1,c.1056,f
Δωάμαι,t.1,c.1055,h. Δωαμικός,t.1,c.1057,f
Δωάμις,ib. Δωαμιόω,t.1,c.1057,g
Δωάσης, t.1,c.1056,g. Δωασία,t.1,c.1059,d
Δωάστυμα,ib. Δωαστύομαι,ib.
Δωαστυπὸς,ib.e. Δωαστύω,ib.c
Δωάστης,ib.b. Δωαπὸς, ib.c
Δωάστις,ib.b. Δωαπίω,ib.a. Δωαπὸς,t.1,c.1057,g B
Δωαπῶς, Potenter, Validè, Firmiter. ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, χθμναίως. Hes. Dicitur etiam δυνατῶς ἔχω pro δυνατὸς εἰμὶ, δύναμαι, Potis sum, Possum.

Δωΐη,pro δύνασαι,vt κάθη pro καθῆσαι, ὀδύσση pro ὀδύσσασαι.

Δωπρὸς,t.1,c.1057,g. Δωΐω,t.1,c.1059,g

Δύο, t.1,c.1064,f

Δυόδεκα,Duodecim. VNDE Δυοδεκάμηνος,Qui duodecim mensium est. ET Δυοδέκατος,Duodecimus, à cuius fœmin.δυοδεκάτη, s.ἡμέρα, EST Δυοδεκαταῖος, C Duodecim dies natus, vel Duodecimo die, item general.Qui duodecimo die aliquid facit.

Δυῖν,t.1,c.1064,f

Δυοῖς,Duobus: ταῖς δύο, Hesych.tanquam à nom.δυοί.

Δυοκαιδέκα,t.1,c.937,a.& 1065,a

Δυοκαιδεκαὰς,άδος,ἡ,Duodenarius numerus. Areop.

Δύομαι,t.1,c.1059,g. Δύσομαι,t.1,c.1065,c Δυσπνίω,ib.a

Δυοχλοῦσι,Hesychio est πωμάσουσι:qui itidem ex Democrito δυοχεῖ affert pro πωμάζει,πωμάζει,σκεπάζει, Operculat,Integit.

Δύπλω, Aquas subeo. vnde particip.δύπλοντες,Hesychio κολυμβῶντες. Et δύψας pro eodem, vt apud Apoll.Rhod. Arg.l.1,H,ᾗ κῦμ' ἁλίαστο ἐφώσατο νειοθι δύψας.Idē aliquāto antè dicit,εἰς ἁλμυρὸν ὕδωρ Δύπλοντες κεφαλαὶ pro Mergentes. Inde & VERBALE Δύπλης, eidem H.κολυμβητὴς,δύτης,Mergus,Vrinator,Qui aquas subit.Callim.Δύπλας τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι.Lycophr.δύπλων ἰμπαλτεμένον καὶ λαὸς.id est αἴθυιαν,vt lex.meum vet.exp.

Δύρεσθαι,Hesychio & Etym.ὀδύρεσθαι,κλαίειν,θρηνῶν,Lamentari,Flere,Plorare.

Δυρράχιον,Dyrrhachium: vrbs olim Epidamnus dicta. ex eo autem Δυρράχιν nomen inuenit,quoniam ibi κῦτ' τὸν τόπον φερυχούσας ἄκρας γωνόφευ,τὸ κῦμα φερεπίπτον ἐς σχιζόμενον,ῥαχίαι ποιῦ μαλιλλω καὶ δύσορμον, vt Suid.& Etymol.tradunt.Stephanus sanè eā ab Alexandro in Europa per e vocari Δυρέαχιον testatur:eiúsque ciuem Δυρεάχιον dici,necnon Δυῤῥαχιώτ.

Δύς,particula nonnisi in cōpositione vsitata, significánsque interdū Ægrè,Difficulter: interdū Infeliciter,Malè. Interdum etiam per IN Latinorū redditur,quod E alioqui respondet τῷ ἄ στερητικῷ. Alicubi verò etiā epitaticon est & significationem intendit. Est Δύς etiam particip.aor.1 ἔδυσα,à them.δύω.

Δύσαγος,Malè castus. hoc est Impurus,Spurcus.δύσαγος.

Δυσαγέω,ῶ,Infelici captura vtor, Malè & infeliciter venor. Plut.in Anton.de ipso Antonio Alexādriæ piscāte,ἐπεὶ δ' δυσαγῶν ἤρξατο, ἐκέλευσε τοῖς ἁλιεῦσι ὑποδυκαμβίοις κρύφα, τῷ ἀγκίστρῳ φέρεσθαι ἰχθῦς τῷ φασιλικοπότην. ET Δυσαγία,ας,ἡ,Mala seu infelix captura & venatio.

Δυσαγρὸς, t.1,c.66,b

Δυσάτρος,ᾱ,ὁ ᾗ ῆ,Malum habens aerem.Strabo. VNDE G Δυσαερία,ας,ἡ,Malus aer, Aeris intemperies.Idem Strabo,de Rauenna, ᾗ ὑπὸ ποταμῶν εἱλυλζόμενον τὸ βορβορῶδες παῦ,ἰᾶται πλὴ δυσαερίας.

Δυσαὶς,t.1,c.617,f. Δυσάκτης,t.1,c.140,d

Δυσαισθησία,ας,ἡ, Vix sentire,Sensuum labefactatio. Inter morbos ponitur à Galeno vt αἰσθησία, quæ est totalis sensuum priuatio.

Δυσαίσθητος,t.1,c.132,b. Δυσίων,t.1,c.158,f

Δυσακὴς,vide infrà in Δυσηκὴς.

Δυσαλγὴς, Grauē & difficilē afferens dolorē, ideóq; Ægrè tolerabilis. Plut.τὰ γὰρ τῶ θανάτου μάστι ᾗ λίαν ὄντα ἡμῶν σωθῆ ᾗ συμφυῆ, πάλιν ὑπ αἰσῆ ὄντας δυσαλγῆ δικεῖ τῆ. Itidémque Philo dicit ἀχρεῖαι ᾗ δυσαλγῆ ἕλκωσιν. Hesychio verò Δυσαλγὴς est ἀσυμπαθὴς, Qui ægrè afficitur dolore alterius: SIC VT Δυσάλγητος quoq; exponitur Difficilis ad dolendū:significans alioqui Difficilē dolorē afferens,vt δυσαλγὴς. Poll.n.quū ex Eupolide δυσάλγητον attulisset,ei vt synonyma subiūgit, δυσαίκητον,δυσανάσχετον, Ægrè tolerabile.

Δυσάλθητα, apud Hesych.legitur, expositum δυσίατα, ἀθεράπευτα: sed haud scio an perperam pro δυσάλητα.

Δυσαλὴς,t.1,c.312,e. Δυσάλητος, ib.f
Δυσαλοίητος,t.1,c.358,g. Δυσάλυκτος,t.1,c.322,h

Δυσήλως,ᾱ,ὁ ᾗ ῆ,Difficilis captu,Qui ægrè capitur seu capi potest. vt δυσάλωτον χωρίον apud Plut. Et δυσήλωτος τῆ νόσις apud Diosc.l.7,c.1, Qui difficilè morbis corripitur seu tentatur.

Δυσαμείαν σῖγμα Aristoph.Doricè dicit pro δυσημείαν, Infelicem afferentem diem, seu Infaustam.

Δυσάμμορος,t.2,c.842,c

Δυσάμοιρος,Hesychio κακόμοιρος:quod & δυσάμμορος.

Δυσαναγωγὸς,t.1,c.70,c. Δυσανάδοτος, t.1,c.991,b

Δυσανάκλητος,t.2,c.19,h

Δυσανάκμαστος, Qui ægrè reducitur seu reuocatur.

Δυσανακτῶ φρεσὶ ᾗ θαλάσσαν,ex Plut.Rom.affertur pro A mari abhorreo.Sed puto scribendum potius δυσαγανακτῶ vel δυσανεκτῶ,quod erit Ægrè fero,Succenseo.

Δυσανάλωτος,t.2,c.562,a

Δυσανάλυτος, Ægrè resolubilis seu dissolubilis. Greg.Naz.

Δυσανάπειστος, Qui vix dissuaderi potest & ab opinione deduci.B.ex Plat.Parmenide, ᾗ ταῦτα λέγοντα αἰσθάνη δυσῖν τῶ λόγῳ ᾗ θαυμαστῶς ὡς δυσανάπειστον τῆ, necesse est iudicare cū qui ideas neget per se subsistātes,scitū quippiā dicere,vixq; ab opinione illa dissuaderi ac deduci posse.

Δυσαπόβυστος,t.3,c.412,a. Δυσαπεχθῶ,t.1,c.1336,b
Δυσαπόχρητος,ib.a. Δυσαποάτος, ib.b D

Δυσαπορρητος,Subuersu seu euersu difficilis. Plut.

Δυσαποφορήτως,Qui difficulter αἰαφορῆ &excreat.Hesychio δυσκόλως αἰαφερόμενος. AT Δυσαπόφορος ὕπνος B.ex Atticis affert pro ὁ δυσβάστακτος : addens, oppositum ri esse τὸ εὔφορον.

Δυσαρέστος,t.1,c.1335,c. Δυσαριστάω,t.1,c.457,a
Δυσαρὴς,t.1,c.456,g Δυσαρίστως,ib.
Δυσαύδος,t.2,c.1164,d Δυσαπαγωνιστὴς,t.1,c.105,c
Δυσχίτης, vel Δυσαρτὴς,t.1,c.459,c Δυσαρτὴς,ibid.b E

Δυσαφθλεπὴς,Obtutu difficilis.id est Terribilis. Plut.

Δυσαπλήκτος,t.2,c.615,d

Δυσαπρόῤῥητος,Ita vt vix cōtradici queat.Polyb.ὥσαυτα δ' ἀμελεχθεὶς ᾗ δόξας αὐτὰ πρόῤῥητος αἰφηλίαι,καὶ πάντα τὸν λόγον. SIC Δυσαπόῤῥητος, Cui ægrè contradici potest.

Δυσαξίωτος,Qui non facilè exoratur. Bud.

Δυσαπαλλαχτὰ,t.1,c.350,f. Δυσαπάλακτος,ib.c

Δυσαπὴς, t.1,c.1874,d

Δυσαπιστέω,ῶ, Ægrè diffido.hoc est Facilè credo.

Δυσαπόκριτος,Cui difficulter respōderi potest, Cui respōdere difficile est.Luc.in Hermor.δυσαπόκριτον τῶν ἐρωτᾶς. Vnde ADVERB.Δυσαποκρίτως, Ita vt ægrè respoderi queat.veluti quū dicūt,δυσαποκρίτως ἔχουσιν αἱ Βρύτου ἐπιστολαί, Ita se habēt Bruti epistolæ vt nonnisi difficulter eis respōderi queat.hoc est,Difficile est eis respōdere. F

Δυσαπολόγητος,t.2,c.617,g

Δυσαπλύτως, Ita vt difficulter absolui & auelli queat. Galen.ὑπερπλασμάτων δυσαπλύτως τοῖς χυμοῖς ᾗ κοιλίας.

Δυσαπόπαυστος,t.3,c.109,b.

Δυσαποπαύστως,ib. Δυσαπόπλυτος,t.3,c.404,a.
Δυσαπόπλωτος,t.3,c.313,e. Δυσαπόστασις,t.3,c.919,b G
Δυσαποτάστως,ib. Δυσαπόστροφος,t.3,c.1622,a

Δυσάπυλος,ᾱ,ὁ ᾗ ῆ, Difficulter cicatricē cōtrahēs. Philop. τὰ ἀφεφρῆ τῶν ἑλκῶν δυσαπυλότερα τῶν ἐν ὀλίγοις σχήμασιν ὄντων. DICITVR ET Δυσαπύλωτος, Qui ægrè ad cicatricem perduci potest.

Δυσαρίσκομαι,t.1,c.578,g. Δυσαρίσκος,t.1,c.579,b

Δυσαριστίω,& Δυσαριστίομαι,t.1,c.577,c

Δυσαρίστησις,ib.f. Δυσαρίστων, ib.b

Δυσαρὴς,ib. Δυσαρέστως, ib.c. Δυσαρὴς,ib.b

Δυσαρτιπάτεια,ας,ἡ, Hesychio est ὅτε καχῶ ἀρίστων πεφυκὼς ᾗ τῆ δ' ἀριστείαν δύσλωτος, quæ optimam quidem prolē edidit partu,sed infelici fato,vt Helena Hectorem, & Thetis Achillem. Dicit enim hæc apud Hom.Il.σ,Ὤ μοι ἐγὼ δυὰν,ὤ μοι δυσαρτιπάτεια, conquerens sese fortissimum & præstātissimum peperisse heroem, sed infelici fato.

Δυσαρκης,ωs,ὁ καὶ ἡ,Imperii habenas difficulter admittẽs, Qui regi ſeſe imperio vix ſinit,Contumax.Plutar.Lucullo, οὐδὲν γὰρ δυσαρκέστερον πλήθους οὐδ' ὀργίλωτερον ἀνθρώπου πρὸς ἡγεμονίαν ἀκροᾶται, nihil contumacius homine rebus ſecundis elato, nihil contumacius homine rebus ſecundis elato. Bud.Sic idem B δύσαρκης δῆμος interpr.Cui difficulter imperatur:ſubiungens hunc eiuſdem Plut.locum,οὐδὲν γὰρ οὕτω χαλεπὸν ἐν πραχθῆναι καὶ δύσαρκες ἐν ἀνθρώποις ἀπὸ τῆς ἀνωμαλίας τῶν παρόντων ἀγαθῶν ἐμφύεται.

Δυσαρμοστία ἡδονῆς, apud Plutarch.de viro & vxore diſcordibus. Bud.

Δυσαρχία,ας,ἡ,Difficultas imperandi, Quando imperatori milites vix obediunt. Appianus Bell.ciuil.libro 5, οὐ τῷ μὲν εἰς πάσας πάντα καὶ εἰς δυσαρχίαν ἐς τοὺς στρατιώτας ἐπιτραπέντι:de militum licentia poſt bellum Pharſalicum.Bud.

Δυσάχθης, Intolerabilis. idem quod ἄχθης,particula δυσ vel vacante vel ſignificationem intendente. Apollon. Rhod.Arg.lib.2,ἐδ μὰ δυσάχθης.

Δυσαύλης,ε.1,c.620,f. Δυσαυξὴς, t.1,c.1376,f

Δυσαύξης,ib.e

Δυσαχὴς,Difficilis gloriator,Moleſtus ſeſe iactitando. Apollon.Rhod.Argon.libro 3, Οὔπω ἐγὼ οἷοί τ' ἦμεν δυσαχὴς ἔμμεναι ἔσσομαι Ἀνέρες.vbi ſchol.exp. καυχήμονα καὶ ἀλαζονικὸς ἑαυτὸν ἐπαίροντα.

Δυσαφαίρετος,Ablatu difficilis,Qui ægrè adimi poteſt.

Δυσαχθὴς, Onerоſus, Moleſtus, Grauis: & ita quidem vt nonniſi ægrè & difficulter ſufferri queat. Heſychio & Suidæ βαρὺ,ἀβάστακτος,πάνυ ἀνιδρώδης.

Δυσβάκαχος,t.1,c.716,c. Δυσβασάκτως,ib.

Δυσβάλου,t.1,c.637,c. Δυσβαστάσιος,ib.f

Δυσβᾶς,ib.e

Δυσβῆρις, Suidæ οἱ δύσβαλοι πάνυ. Apud Heſychiũ verò, Δυσβηρὶς, δύσβατος, δυσχερής. Apud Etymol.& in lexico meo veteri rectius,Δυσβήρης,ὁ δύσβατος,per ſyncopen pro δυσβατήρης.

Δυσβλασία,t.1,c.746,a. Δυσβλαστὸς,ib.

Δυσβοήθης,t.1,c.761,a. Δυσβόητος,t.1,c.760,a

Δύσβολος, Cui iactus malè cedit. vt cui alea infelici iactu cecidit, velut ei cui apud Martial.damnoſi exilitere canes. Pollux enim libro 9,tradit τὸ τοῖς κύβοις dici τὸ δυσκυβεῖν & ἀνωβόλιν:item τὸ δύσβολον & τὸ δύβολον (ſ). A T Δυσβόλαιον pro Iniquus contractus & obligatio,neſcio vndenam afferant v.l.

Δυσβυλία,t.1,c.768,e. Δυσβύλιος,ib.d

Δυσβεβέκασιν,Cratinus vſurpauit pro δυσκατοίκητον ſeu δυσνόητον,δυσχερές,teſte Heſychio & Suida.quoniam videlicet (inquiunt) βεβέκασι ſunt ἄχθια καὶ βάρεα δύσπλυτα.

Δυσγαίαλος,ſiue Δυσγάργαλος,& Δυσγαργάλιος,Qui ſeſe titillari & contrectari manibus ægrè ſinit,vt equus qui nonniſi difficulter ſinit ſe fricari manibus vel deſtringi ſtrigili, Qui grauatè fert ſtrigilem ſeu contactum manuum. Heſychio δυσφορούμενος, δυσφορικὸς: qui primi meminit & poſtremi: ſecundo autẽ vtitur Xen. in lib. De re equ. εἰ πάντα (inquiens) χαλεπώτατα ἔχει ὁ ἵππος, καταμανθάνειν ἐστὶν, ὅτι ἔστι ἵππος ὅτι φύσει ἀνθρώπους, καὶ εἰ δυσγάργαλός γε εἴη. A Poll.quoque δυσγάργαλος ἵππος numeratur inter vitioſos equos.

Δυσζήμια,t.1,c.833,h. Δυσζήλης,b.g

Δυσζωέστερος,t.1,c.1867,f. Δυσζώγιος, t.1,c.1833,b

Δυσζωΐτυπος,t.1,c.859,c. Δυσζωπικὸς,t.1,c.878,g

Δυσδαιμονία,ας,ἡ,Infelicitas.δυσφορὰ,ἀτυχία.Andocid.

Δυσδαίμων,t.1,c.896,g

Δυσδηλὸς,Heſychio κακόπραγος:quia videlicet δηλόσαι eſt τὸ κακῶσαι.Significat potius Valde ſeu grauiter noxii.

Δυσδής,t.3,c.1182,f

Δυσδιάθετος,Diſpoſitu ſeu compoſitu difficilis. Plut.Cæſ. ὡς ἰδὼν δυσδιάθετον αὐτὸν τὸ περὶ τοὺς δανειστὰς, ὅτι κελεύει καταπράττειν, quum res ſuas cum creditoribus componere ægrè poſſet.

Δυσδιαιρέτος,t.1,c.194,b. Δυσδιαίρετος,t.1,c.984,e

Δυσδιακόμιστος,Tranſportatu difficile: Heſychio δυσβάστακτον, Ægrè portabile.

Δυσδιάκριτος, Qui diiudicari & diſcerni difficulter poteſt. Athen.l.14, Θεσσαλόναι δ' εἰσὶν αἱ θύλαι αἱ θύννιαι τοῖς ἁλσὶν διὸ καὶ δυσδιάκριτον ὀπτὸν τὸ τῶν μελιταιχθύων ἦθος.

Δυσδιάλακτος,t.1,c.352,c

Δυσδιάλυτος,ον,ὁ καὶ ἡ, Ægrè diſſolubilis, Qui difficulter poteſt diſſolui. Galen.δυσδιάλυτος καὶ δυσμετάπτωτος. Item Ægrè reconciliabilis, Difficulter iram deponens. Ariſtot.Ethic.4, οἱ δὲ πικροὶ, δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺ χρόνον ὀργιζόμενοι.

Δυσδιάπτωτος,t.3,c.413,f

Δυσδιαπτώτως ἔσχε,Seu' qui ægrè ad bonos mores ſe format. Bud.ex Chryſoſt.

Δυσδιαφθόρικος,Qui vix effugi poteſt, Ægrè euitabilis. A Suida δυσδιαφθορικῶν exponitur δυσχερῶς καὶ μόλις.

Δυσδιαφώνητος,t.4,c.93,d

Δυσδιαφύλακτος,ον,ὁ καὶ ἡ, Cuſtoditu difficilis: vel Qui difficulter caueri poteſt. Heſychio δυσχερῶς καὶ μόλις.

Δυσδιάχωτος,t.4,c.674,f

Δυσδιεγερτος,Excitatu ſeu expergefactu difficilis.vt quum Gal.apud Hippocr.βαρὺ κῶμα eſſe dicit τὸ δυσδιέγερτον.

Δυσδιεξίτητος, Qui difficulter tranſiri vel percurri poteſt. Item Qui percurrendo vix exponi poteſt & explicari. In priore ſignif.Synef.ἐν ᾧ οὐ ῥᾳδίως τις διεξέρχεται ἢ δυσδιεξίτητος.

Δυσδιεξόδευτος, t.2,c.1170,e

Δυσδιερεύνητος, Perſcrutatu difficilis.

Δυσδιηγητος, Pernarratu ſeu enarratu difficilis.

Δυσδίηλυτος,Difficulter perunius.δυσδιόδευτος, Heſych.

Δυσδιοίκητος,Difficilis diſpenſatu ſeu adminiſtratu.

Δυσδιορθωτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui vix corrigi poteſt, Penè inemendabilis. Suidæ ἀδιόρθωτος,Inemendabilis: rectius Heſychio δυσχερῶς διορθούμενος.

Δυσδοκίμαστος, Probatu perſpectuque difficilis.

Δυσεβημα,& Δυσεβὴς,perperã v.l.pro δυσσέβημα & δυσσεβὴς.

Δυσεδία,t.1,c.1105,g. Δυσεδὴς, ib.

D Δυσεκτος,t.1,c.1111,b. Δυσεματία, t.1,c.1381,c

Δυσείματος,ib. Δυσεμοία, ibid.

Δυσείμων, ib.b

Δυσεμπλοία, Difficilis vel mala remigatio, aut etiã infauſta: Suidæ τὸ κακῶς ἐρέσσειν.

Δυσεισβολος, In quem irrumpi ægrè poteſt, Inuaſu difficilis: vt regio inacceſſa exercitui. Plut.de Germanis.

Δυσείσπλωτος, In quem nauigari ſeu naue intrari ægrè poteſt, Ægrè patens nauibus.

Δυσεκδοτος,t.1,c.995,e Δυσεξάβιαστος,t.1,c.734,g.

E Δυσεκθέρμαντος, Qui ægrè poteſt excalefieri ſeu incalefcere.vt δυσεκθέρμαντοι πυρετὸς apud Galen.de febri in qua calor cum difficultate accenditur.

Δυσεκθυμιᾶσις ἡμῖν ἡ πανήγυρις, apud Plut.pro Triſtia exta. id eſt ἀσυλία ἡ ἀκαλλιέρητος. Bud.

Δυσεκκαθάρτος,vide in Δυσδιακάθαρτος.

Δυσεκλειπὴς, Ægrè deficiens. Alias Indefinens.

Δυσεκλογιστος, Qui exputari ſeu computari ægrè poteſt.Ferè inexputabilis.(vt Gell.dicit Inexputabilis numerus) ideoque Cognitu & perſpectu difficilis. Suidæ δυσεξήγητος, hoc in loco, ἀόριστον δὲ ὅπως καὶ δυσεκλόγιστον δηλῶν καὶ τὸ πλῆθος ὑπερβάλλον.

Δυσεκπλυτος, Ægrè exolubilis, Qui vix exolui poteſt. Heſychio non ſolùm δυσχερῶς ἀνιάμενος, ſed etiam δυσέκπλυτος, Inuentu difficilis.

Δυσεκπώματος,t.1,c.1061,c. Δυσεκπιέστατος,t.3,c.234,d

Δυσεκπλωτος,t.3,c.404,c. Δυσεκπλυτος,ib.d

Δυσεκπύητος,t.3,c.610,b

Δυσεκτων, Suid.affert pro δυσχώρητον. qua expoſitione neſcio quid ſibi velit.δύσεκτος enim eſſet ὁ δυσκαθεκτος.

C Δυσελένα, Infauſta Helena:apud Eurip.vt δυσπάρις apud Homerum.

Δυσιλιτὴς,t.1,c.1185,a

Δυσιλλος, Laborans vlceribus curatu difficilibus. Item δύσιλλος ἕλκος dicitur Vlcus malignum & curatu difficile. Hippocr.De diæta in morb.acut.ἕλκος λαβὼν ὑγιαῖνον μετὰ πλείω ὀδύνης ἐγένετο, μετὰ πλείω δὲ ὀδύνης ὑπ, καὶ μετὰ ταῦτα δυσιλλὸς ὑπ μετ' αἰσχρᾶς ἰχῶρος. Idem Epidem.libro 2, dicit δυσελκίαν τὸ ἑλκίδιον pro ἕλκος ἐν δυσελκίῃ, vlcera albida & curatu difficilia,ſeu maligna.

B Δυσελπία,ας,ἡ.affertur pro Deſperatio,Diffidentia:ſed ſine exemplo.

Δυσελπὴς,t.1,c.1198,a. Δυσελπιστία, t.1,c.1199,a

Δυσελπιστία,ib. Δυσελπιστὸς,ib.

Δυσέμβατος, Cui inambulari ſeu in quo incedi ægrè poteſt. Heſychio ἀπρόβατος,ἀπάτητος. πρᾶγμα, Qui rem pedibus & calcari nequit, Aſper. Alias Inacceſſus,inuius.

Δυσέμετος,t.1,c.679,g

Δυσέμετος, Ægrè vomẽs.Idem cum δυσεμὴς.Syneſ. epiſt. 120,οἱ Ἀσκληπιάδαι τοῖς δυσεμέτοις ὕδατος χλιαροῦ λίβδαν ἀποῤῥοφῆν. VNDE Δυσεμετῆν, Ægrè vomere. Areth. in Apocal. οἱ ἰατροὶ παῖδας τοῖς δυσεμετοῦσιν ὕδατος αἱαῤῥοφῆσαι τὸ ἧμισυ κέρατος κάσσου.Bud.

Δυσεμὴς, Ægrè vomens.Idem Bud. ex Gal.ad Glauc. εἰώθασι γὰρ οἱ δυσεμεῖς πλεῖστα χρῆσθαι. Legitur & apud Dioſc.l.4.

Δυσέμπατος,ουὸ καὶ ή, Malæ ſignificationis. Idem Bud. ex Damaſc. ἐπειδὴ δυσέμπατόν ἐστι τὸ τῆς κακίας ὄνομα,δύο σημαῖνον,id eſt(inquit) Primore ſignificatu auerſandum.

Δυσενηεία,t.1,c.1102,c. Δυσενηεικὸς,ib.

Δυσένηρος,ibid. Δυσένηυκτος,t.3,c.1446,a

Δυσεξάγωγος, t.1,c.75,g. Δυσεξάλειπτος, t.1,c.318,b

Δυσεξάλλακτος, Ægrè mutabilis ſeu cõmutabilis,Qui in aliam naturam verti vix poteſt. At pro Δυσεξάλλακτος, quod Heſ.exp.δυσίκβλητος,ſcribẽdũ puto δυσεξάλυκτος.

Δυσεξαλύκτης, t.1,c.421,g. Δυσεξαπάτητος,t.1,c.1877,d

Δυσέξαπτος,υ,ὁ καὶ ή,Qui ægrè accenditur.

Δυσεξέλικτος,t.1,c.1185,b

Δυσεξερεύνητος,Inueſtigatu ſeu perſeruatu difficilis. Ariſtot. Polit. 7, δυσέξοδος γὰρ ἐκείνη τῆς οἰκείων ἕδρας καὶ δυσεξερεύνητος τοῖς ἐπιβουλεύουσι.

Δυσεξεύρετος, Inuentu ſeu adinuentu difficilis.

Δυσεξήμερος, Qui difficulter ἐξημεροῦσθαι & cicurari poteſt,Difficilis cicuratu ſeu manſuefactu.

Δυσεξίωτος,t.1,c.472,c

Δυσεξίπτατος, υ,ὁ καὶ ή,Qui difficulter dilabitur ſeu euaneſcit.Dioſc.l.7.

Δυσεξίτηλος, Difficilis exitu.vt Heſ.quoque δυσεξίτηλα exponit δυσκόλως ἐξοδεύόμενα.

Δυσέξοιστος,Elatu ſeu expoſitu difficilis.Heſ.enim δυσεξοιστεῖν exp.nõ ſolùm δυσεκκόμιστον, ſed etiam δυσερμήνευτον.

Δυσεπέκτατος,Qui difficulter extendi poteſt.

Δυσεπίβολος, Conectu difficilis, Quem attingere & aſſequi difficile eſt.vt accipiunt in hoc loco Suidæ de Agapio philoſopho,ἐθαυμάζετο διὰ φιλομαθίαν ὑπερβολὴν σοφολὴ δυσεπιβόλου.

Δυσεπιβούλευτος,Qui inſidiis peti circumuenirive difficulter poteſt,Cui inſidiari difficile eſt. Budæo, Cui non facilè fiunt inſidiæ: ex Xenoph.

Δυσεπίγνωστον εἴδωλον, Simulacrũ difficile cognitu. Syneſ. De inſomn.

Δυσεπιεύρετος,t.1,c.1215,a. Δυσεπίκριτος,t.2,c.436,b

Δυσεπίσχετος, Qui difficulter inhiberi ſeu cohiberi poteſt aut retineri.vt δυσεπίσχετος αἱμορραγία.

Δυσεπίσχητος,t.4,c.458,a

Δυσεπούλωτος,idem ac δυσεπούλωτος. vt δυσεπούλωτα ἕλκη, vlcera quæ cicatricem ægrè recipiunt. Verùm quum & τὰ κακοήθη eam non admittant, hæc differentia eſt quòd δυσεπούλωτα appellentur quum locus affectus eiuſmodi diſpoſitionem non contraxerit vt quod ad ipſum influit bonum probùmque,corrumpat: κακοήθη autem,quum locus affectus corrũpit quicquid influit.

Δυσέρασος,t.1,c.1235,d

Δυσερημία,ας,ἡ exponitur Moleſtia:ſed ſine exemplo.

Δυσερὴς,t.1,c.1219,g. Δυσερία,ib.

Δύσερος,ib. Δυσερόθυμος,t.1,c.1252,b

Δυσέρημος,Deſertus,Deſolatus:vel Difficilis ob ſolitudinem. Δύσεσις,t.1,c.1256,a

Δυσέσσατος,t.1,c.1257,b. Δυσερμολύθητος,t.1,c.1151,h

Δυσερμία,Heſychio κακὴ ἀτυχία, Mala fortuna, Infortunium. Α Τ Δύσερμος,Suidæ eſt δύσκληρος:aliis Infelix.

Δύσερως,t.1,c.1216,c. Δυσερώτως,ib.f

Δυσέσζολος,Atticè pro δυσεύζολος. Thuc.ταύτην γὰρ δυσεσζολωτάτην Λοκροῖς.

Δυσετηρία,ας,ἡ,Malus annus,ſeu Sterilitas anni.

Δυσετυμολόγητον ὄνομα,Nomen cuius etymologia vix reddi poteſt, ſeu Cuius cur ita nominatum ſit vix reddi ratio poteſt.quale eſſe dicitur Ἀθηνᾶ.

Δυσεὐκαθάρτος,ου,ὁ καὶ ή,in v.l.affertur pro Ineluibilis.ſed puto ſcribendum δυσεκκάθαρτος, Expurgatu difficilis.

Δυσεύρετος, Inuẽtu difficilis.vt δυσεύρετον χρῆμα apud Luc.

Δυσεύρετος,t.1,c.1685,a,

Δυσζηλία,t.1,c.1401,g. Δύσζηλος,ib.f.

Δυσζήτητος,Quæſitu vel perueſtigatu difficilis.

Δύσζωος,t.1,c.1388,b

Δυσηκῆ, Heſ. exp.δυσακῆ, δυσίατον,Curatu ſeu ſanatu difficilem.ab ἀκέομαι.

Δυσηκοΐα,t.1,c.188,f. Δυσηκοΐα,ib. Δυσήκοος,ib.e

Δυσήλατος,locus dicitur per quem difficulter agitari poſſunt equi.vnde δυσηλατώτερον πεδίον, Campus equitatu difficilior. Curt.Inequitabilem locum dicit.

Δυσηλεγὴς,t.2,c.607,b. Δυσήλιος,t.1,c.1455,g

Δυσημαρία,t.1,c.1461,h. Δυσημερία,Infauſtus dies,Infortunium,Fortuna aduerſa.Syneſius epiſt.8, δυσημερία, πρᾶγμα δεινόν.

Δυσημὴς,ίος,ὁ καὶ ή,idem cum δυσεμὴς ſeu δυσέμετος, Difficulter vomens. vnde apud Hippocr. in Aphor.πρὸς δυσημίας. Idem vtitur VERBO Δυσημέω, ſeu δυσημετέω, Ægrè vomo: in lib.De nat.mul.εἶναι καὶ δυσεμεῖ μᾶλλον ἢ φρίσσει φαγεῖν.

Δυσήνεμος,t.1,c.427,f. Δυσηνίαστος,t.1,c.1470,b

Δυσηνιάστως,ib. Δυσήνιος,t.1,c.457,a.&1469,g

Δυσηνιόχητος,t.1,c.1469,c. Δυσηνίοχος,ib.h

Δυσηλώτητος,t.1,c.472,b

Δυσήρις, Suidæ eſt δυσχερὴς,Difficile.

Δυσήριστοι,Heſychio ſunt δυσέριστοι,φιλόνεικοι,ἀμφίβολοι,Cõtentioſi:vel potius Difficiles in contentione, Infeſtis inter ſe contendentes animis.

Δυσήροτος, Aratu difficilis.

Δυσήτης, Triſtis,Qui eſt animo moleſtiis affecto.Heſych. enim δυσήτορες exp.δυσθύμους.

Δυσηχὴς,t.1,c.1482,d. Δύσηχος,t.1,c.1481,c

Δυσθαλὴς,t.1,c.1491,c

Δυσθαλὴς,Calfactu difficilis, Ægrè incalescens.

Δυσθανατέω,t.1,c.1567,c. Δυσθάνατος,ib.d

Δυσθανὴς,t.1,c.1565,e. Δυσθανὼν,ib.

Δυσθάτος,t.1,c.1508,b

Δυσθενέω,Infirmis inualidiſque viribus ſum. Hippocr. De morb.οὐκ αἰσχύνεται οὔτε καθήμενος ὢν κάμνων οὔτε ἑστηκὼς, ἀλλὰ δυσθενέει.

Δύσθεος,t.1,c.1531,d.

Δυσθεραπάθυτος,t.1,c.1542,g. Δυσθερὴς,t.1,c.1544,c

Δυσθετέω,Malè affectus ſum,ſeu Sum animo malè affecto & alienato. Et paſſ.δυσθετέομαι,οῦμαι, pro eodem. vt & Suid.δυσθετοῦμαι exp.κακῶς διατίθεμαι,in hoc loco,καὶ δυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν,ἀπὸ δυσπετῶν.Idem actiuæ vocis hoc affert exemplum, ὁ δὲ Νάβις δυσθετήσας τοῖς συμβάσεσι,οὐ φέρων τὰς χαρᾶς,exponens,μεγίστας καὶ μὴ ἐμμενείας.Ex Polybii epitome affertur δυσθετούμενος pro Animi anxius, Perplexus,cum hoc exẽplo,ὡς ὁ Μάγνης δυσθετούμενος ἠναγκάσθη λαβεῖν ἐκ πάσης ἐπιπόνως τὴν ἀναχώρησιν.

Δυσθήρητος,t.1,c.1511,d.

Δυσθήρατος,t.1,c.1557,a Δυσθηρος,t.1,c.1556,b

Δυσθησαύριστος καρπὸς,Fructus reconditu aſſeruatúq; difficilis:quales ſunt qui fugaces dicuntur.

Δυσθνήσκω, Ægrè vel infeliciter morior, Mala vel inglo ria morte decedo.vnde δυσθανὼν apud Eurip.

Δύσθραυστος, Ægrè fragilis, Qui difficulter frãgi poteſt vel frangitur,Fructu peruicax.

Δυσθυμέω,t.1,c.1602,g. Δυσθυμέομαι,ib.

Δυσθυμία,ib.f. Δύσθυμον,τὸ,ſub.ib.c

Δύσθυμος,ib.d. Δυσθύμως,ib.e

Δυσὶ,t.1,c.1064,g. Δυσίατος,t.1,c.1638,b

Δύσιδρος,t.3,c.1792,c. Δυσιρέω,t.1,c.1652,b

Δυσπάλαστος,t.1,c.1490,a. Δυσπάλαπις,ib.

Δυσίμερος, Ægrè amabilis,vel Ægrè cupitus. Ex Nonno affertur pro Improbus & proteruus amator.

Δύσιππος, Equis difficilis, Equitatui minus idoneus. Xen. Hellen.3,ὁρῶν ὡς τὰ δύσιππα ἱππάζεται.

Δύσις,t.1,c.1060,c

Δυσίχυτος, Inueſtigatu difficilis, Ægrè inueſtigabilis.

Δυσκαθὴς,t.2,c.178,g. Δυσκαθάρετος,t.1,c.198,g

Δυσκάθαρτος,t.2,c.4,d. Δυσκάθεκτος,t.1,c.1346,a

Δυσκαμπὴς,t.2,c.53,d. Δύσκαπτος,t.2,c.68,a

Δυσκαρτέρητος, Ægrè tolerabilis, Penè intolerabilis.

Δυσκαταγώνιστος,t.1,c.105,f

Δυσκατάκλαστος, Fractu ſeu confractu difficilis.

Δυσκατάκτητος,t.1,c.94,f. Δυσκατάμακτος,t.1,c.354,g

Δυσκατάλυτος, Diſſolutu vel deſtructu difficilis.

Δυσκατεμάχητος, t.1, c.788, d. Δυσκατεμαχήτως, ibidem.
Δυσκατεμάχητος, t.2, c.816, e. Δυσκατεπότητος, t.2, c.1078, f
Δυσκατεπότητος, t.3, c.110, d. Δυσκατεπότως, ibid.
Δυσκατεπτος θεῷ, Cibus qui ægrè deglutitur. Aristot.
Δυσκατέρπτους, in Hippiatr. ἐστι δὲ δυσκατέρπτου ἐν τῇ ὀπῇ ἐκ τῆς ὑπερκάθαρσις. Vbi videtur significare eos qui cœperunt non perficiunt. Bud.
Δυσκατεσθιάστος, t.3, c.844, d. Δυσκατέφατος, t.1, c.1771, h
Δυσκατεφρόντιστος, Qui contemni despicique vix potest.
Δυσκατήγητος, t.1, c.1237, a
Δυσκατήχητος, ου, τὸ, Quod difficulter continetur. ita vulg. lex. Sed perperam procul dubio pro δυσκατάκτητος vel δυσκάθεκτος.
Δυσκατόπτος, Hesychio δυσκατώρητος, Qui spectari vix potest.
Δυσκατορθωτος, t.2, c.1442, f. Δυσκατόρυκτος, t.2, c.1284, f
Δυσκάτοπτος, t.2, c.716, h. Δυσκενδὴς, t.2, c.185, f
Δυσκήμων, Hesychius exponit ἄρρωστος, δυσκώνητος, Dementem, Inauspicatum.
Δυσκηρεία, t.2, c.216, c Δυσκίνητος, t.2, c.817, d
Δυσκλὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Inglorius, vel Infamis. apud Suidam μὴ γὰρ οὕτως ἐφ' ἡλίῳ δυσκλεὴς εἶναι ὡς τὸ ἐμὲ σώσαντα μὴ αἰδεῖσθαι. Homerus Iliados β, καί μιν κελεύει Δυσκλέα Κρονίδης, ὅτι πολλὸν ὤλεσε λαόν. Hesychius quoque δυσκλέα exponit ἄδοξα, κακόδοξα: quod videtur esse ex contracto δυσκλῆς, vt Ἠσκλῆς. VNDE Δύσκλεια, ας, ἡ, Obscura fama, Gloria penè nulla. Demosth. in Epitaph. ἐὰν σκότει καὶ πάλιν δυσκλείᾳ πᾶς ὁ φροντὶς ζῆλος τῆς Ἑλλήνων γένηται. Hesych. δύσκλειαν exp. κακοδοξίαν.
Δυσκλεδόνιστον, Suidæ δύσφημον, Malè ominatum.
Δυσκληρία, t.2, c.244, e. Δυσκληρεία, ib. Δύσκληρος, ibid. d
Δύσκλυστος, idem ac δυσκλεὴς: Hesychio ἄδοξος, ἄτιμος.
Δυσκλυδώνιστον, Suidæ δυσεικαστον. Δυσκοίλιος, t.2, c.289, d
Δυσκολία, apud Hipp. Ægrè cubo, Molestè iaceo. hoc est Non sine molestia e cubo. vt libro De victu in morb. acut. δυσκολίαν πολὺ μᾶλλον ἢ εἰ ὑποπεπτώκεσαν. Et alibi, δυσκολίαι τι καὶ ὑποπαίζοντα τῷ τόπῳ ἐμφύσια καὶ θορυβώδεα. id est μοχθηρῶς ἔχοντα ἐν τῇ κοίτῃ διὰ πλῆθος, vt Gal. exp.
Δυσκολία, t.2, c.293, c. Δυσκοπος, ib.
Δυσκολαίνω, t.2, c.311, b. Δυσκολία, ib. a
Δυσκόλαντος, t.2, c.307, e. Δυσκολόκαμπος, t.2, c.51, f
Δυσκολόκυπος, t.2, c.193, c. Δύσκολος, t.2, c.310, c
Δύσκολος, ibidem, h
Δυσκόμιστος πότμος, Sophocli in fine Antigon. ἀφόρητος seu δυσφόρητος, Ægrè tolerabilis.
Δυσκραία, t.2, c.134, f. Δύσκρατος, t.2, c.137, f
Δύσκρητος, t.2, c.430, g. Δυσκρίτως, ib.
Δύσκτητος, Ægrè parabilis, Comparatu difficilis. Polyb.
Δυσκυβεία, Infelicè esse in ludo tesserario, Infelici successu ludere tesseris. Vide Δύσβολος.
Δύσκυφος, Surdaster, Aurium gravitate laborans. Suidæ ὁ ἐκ μέρους ἀκούων. Aristot. De insomn. γίνονται δὲ καὶ ὑπὸ τῶν μεγάλων ψόφων δύσκωφοι· γίνονται καὶ ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν ὀσμῶν δύσοσμοι.
Δύλαπος, t.2, c.557, f. Δυλόγαστος, t.2, c.646, h
Δύλοφος, Hesychio δύσκολος, οὐχ ὁμωζον: alius τὸ χαλεπῶς φερόμενον, mirum ut sit λόφον, qui sunt τραχήλου: vt δυλόφων rursum exp. δυσχερῶν. Est igitur δύλοφος Cerunici grauis & difficilis, f. portatu, Onerosus, Molestus. citatur ex Æschylo.
Δύλυπος, t.2, c.750, c. Δυσλύπως, ib.
Δυσμαθία, t.2, c.787, b. Δυσμαθὴς, ib. a
Δυσμαθία, ibid. b. Δυσμαθῶς, ib. a
Δύσματα Hesychio sunt αἱ ὠὰ Σπάρτη χοιρίδες Βάκχαι.
Δυσματῶν ὕδατα, apud Theophr. Hist. pl. l. 7, c. 5, interpretantur Aquæ rarefactu difficiles.
Δυσμαχέω, t.2, c.812, f. Δυσμάχητος, t.2, c.815, f
Δυσμαχος, t.2, c.812, e
Δυσμείλικτος, Ægrè placabilis & penè inexorabilis. Plut. Artox. ἐνδὺς τὸ ἠθος δυσμείλικτος καὶ δυσμείλικτος.
Δυσμενάω, t.2, c.885, c. Δυσμένεια, ib.
Δυσμενέω, ib. d. Δυσμενὴς, ib. a
Δυσμενῶς, ib. b. Δυσμετάβλητος, t.1, c.691, c
Δυσμετάδοτος, t.1, c.998, c
Δυσμετάθετος, Transpositu vel mutatu difficilis.
Δυσμετακίνητος, t.2, c.218, c. Δυσμετάπτωτος, t.3, c.137, c
Δυσμετάχειρος, t.4, c.453, c. Δυσμετάχειρίστος, t.4, c.454, a
Δυσμήτρητος, t.2, c.903, f

A Δυσμὴ, ἧς, ἡ, Occasus: à δύω. Propriè de solis occasu seu obitu: (vt apud Xen. μικρὸν ἐπὶ τὴν δυσμὴν. Et Aristot. ἐπὶ δυσμὰς ἡλίου ἢ ἀνατολάς: pro quo paulo antè δύσιν dicit) metaphoricè verò apud Hel. & Suid. δυσμαῖς βίου pro τῇ τελευτῇ τῆς ζωῆς. Vnde Δυσμικὸς, ὴ, ὸν, Occidentalis. Apud Suid. ἐσπερικὸς δὲ καὶ τὸ ἐπὶ δυσμῶν ἰσημερίας, ἐπίσημον καιροσκόπου καὶ τοῦ ἐπὶ δυσμῶν. quod exp. ἐπὶ τῆς δύσεως. Itidem Prolem. δυσμικὸς dicit pro Occidentalis, quod Strabo δυτικὸς.
Δυσμιλὲω Hesychio ἐχθρὸς, Inimicus, Infestus: qui & δυσμενὴς.
Δύσμιτος, t.2, c.922, c. Δυσμίτης, t.2, c.816, a
Δυσμήτης, Hesychio κακόμηχος, VT ET Δύσμητος, Suidæ ὁ κακόβουλος, Mala meditans & machinans.
Δυσμικὸς, vide in Δυσμὴ paulo antè.
Δυσμικτος, t.2, c.933, g. Δυσμίκτως, ibid.
Δυσμμητος, t.2, c.940, c
Δυσμοιπος, Exosus, ὁ παῖν αἰπυχλεύφης. Suid. ex Epigr. Δίφρια δυσμίσητα. Δύσμορος, t.1, c.848, b
Δυσμοσία, t.2, c.842, e. Δύσμορος, ib. d
Δυσμορφία, t.1, c.971, b Δύσμορφος, ibidem, a
C Δύσνιπτος, Qui ægrè lauari vel elui potest, Penè illuibilis seu ineluibilis, vt Plaut loquitur. Metaphor. Sophocl. Trach. p. 355, Χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ βάπτου γραφὴν, veluti scripturam quæ è tabula ærea elui deleriue ægrè potest. δυσκατάληπτον, vt schol. exp.
Δυσνοία, t.2, c.1077, b. Δυσνόητος, t.2, c.1074, c
Δυσνόητος, ibid. Δύσνυκτα, t.2, c.1066, g
Δυσνομία, t.2, c.1027, a. b. Δύσνυος, t.2, c.1066, f
Δύσνυος νίκης, apud Eurip. Reditus difficilis & grauis: vel etiam Reditus infaustus, Reditus infelix.
D Δύσοιος, t.2, c.1066, f. Δυσνύμφορος χθὼν, t.2, c.1098, d
Δυσόμφος, t.2, c.1097, c
Δυσξήραντος, Qui ægrè siccatur, Exsiccatu difficilis.
Δυσξυσόλεος, t.1, c.705, c
Δυσξυστος, Hesychio ἀσυνίετος, Non intelligens vel Imprudens. Passiuè etiam significat Difficilis intellectu. Bud. ex Xen. τὸ δὲ μηχανᾶσθαι τὰ δυξύνητα ἐξεπιστήμονα γεωμετρεῖ τε μανθάνειν αἰσθόμενος. Itidemque Eurip. in Phœn. dicit δυξύνητα τὰ σφίγγος: quippe cuius ænigmata erant obscura & difficilia intellectu.
E Δύσολος, Malè seu valdè grauis & onerosus.
Δυσοδία, ω, Ægrè iter facio: seu Malam & difficilem viam nactus sum. Δυσοδία, t.2, c.1165, h
Δύσοδμος, t.2, c.1196, g. Δύσοδος, t.2, c.1165, g
Δυσοίζειν, Hesychio est φοβεῖσθαι, ὑποπτεύειν, Timere, Suspectare: qui δυσοίζειν Laconib. esse dixerat δυσχεραίνειν.
Δυσοίκητος, Habitatu difficilis, Propemodũ inhabitabilis. Xen. Pæd. 8, δοῦναι δὲ τὰ πίεσματα τὰ μὲν, ἵνα μὴ ἄλατος τὸ ὑγρὸν ψῦχος τὰ ὑγιᾶ ἀδῆ, τὰ δὲ, ἵνα μὴ αὖ ἀφόρητος ἡ δυσοικία.
Δυσοικονόμητος, Dispensatu difficilis. Item cibus δυσκατέμητος dicitur pro Digestu difficilis. Athen. l. 3, de cucumere, δυσοικονόμητος δὲ καὶ δυσεκβίαστος. Sic & l. 2.
Δύσοιστος, Hesychio est δυσθεώπητος: alius Immisericors. Apud Suid. verò legitur Δυσοίκτους, expositū δυσθεώπητος.
Δύσοιτος, t.2, c.1137, c. Δύσοιτος, t.2, c.1143, g
Δύσοιτος, t.2, c.1162, b. Δυσοίστως, ib.
Δυσοιωνίστος, Inauspicatus, Qui tiniistri auspicii est. Luc. δυσοιωνίστου πτερωμάτων καὶ δυσοιώνιστον. Sic Hermog. ἐρῶ τινα πρὸς μετατιθέντα, ὅτι οὐ βούλεται δυσοιώνιστος εἶναι μετ' ἐμοῦ περὶ αὐτῶν, πῶς ἐπιτυχέσιν.
G Δύσοιτος, t.2, c.1166, h. Δυσόκυρος, ib.
Δυσόλεθρος, Difficulter interiens, Qui ægrè perit seu moritur. vt quum Theophr. Hist. pl. l. 3, τὰς κακὰ μαλίας τὸ ξύλον εἶναι dixit βαθυρρίζους καὶ δυσόλεθρον.
Δύσπαμαι, t.1, c.1060, c
Δυσόμιλος, Cum quo consuetudinem habere & colloqui difficulter possumus, Ægrè affabilis. δυσπρόσοδος. Plut. in Demetr. ἀλλὰ καὶ πάνυ πρωΐθεν ἦν ἀπρόσιτος καὶ δύσμιλος δι' ὑπερηφανίαν καὶ δυσπρόσοδος, quòd alloqui & accedere sese volentibus tam difficilem se præberet.
H Δυσόμματος, t.2, c.1304, a. Δύσοπτος, t.2, c.1316, e
Δύσπτος, Hes. exp. δύσφημος, δυσέμφατος: afferens & Δυσεπίφατος (si tamen non potius scripsit δυσεπίπτωτος) pro δύσπτωτος, κακῶς ἔχοντος.
Δύσοπτος, Qui ægrè videtur, Perspectu difficilis. Hippocr. ἐστι γὰρ τῶν ἔμπροσθεν πάντα τὰ μὲν ἧσσον ὀφθαλμῶν οὐκ ὄντα δυσόπτου κατόμματα, τὰ δὲ καὶ ἀόρατα.

Δις ἐσπες, t.2, c.1418, f

Δισθυμία, Difficilis ira. Hippocr. De succ. λύπαι, δυσφορηταί, ὀδυνηραί.

Δισόρμος, t.2, c.1416, a. Δισόρμως, t.2, c.1470, f

Δισόρμος, t.1, c.1145, g. Δισόρμως, t.2, c.1456, a

Δισόρφνα, Hesychio μέλαινα, ἀφανῆ, Nigra, Obscura. seu Tenebricosa, Caliginosa. ὀρφνώδη.

Δισοσμία, t.2, c.1194, e. Δισόσμως, ib.

Δισουρέω, t.1, c.1546, f. Δισουρία, ib.b

Δισυρεία, ib.f. Δισυρικὸς, ib.c

Δισύρως, t.2, c.1498, a. Δισύρος, t.2, c.1499, e

Δισπάθια, t.3, c.71, f. Δισπαθέω, ib.h Δισπαθὴς, ib.e

Δισπαίπαλον, Hesych. affert pro δύσβατον, σκολιὸν, δυσαναβατὸν, Tortuosum, Inambulatu seu ascensu difficile. vt Suidæ quoque δυσπαίπαλες est τραχεῖα, Aspera.

Δισπάλαιστος, t.3, c.26, a.

Δισπάλαμον, Hesychio δυσχερὲς, κακόπαχον, Difficile & Malis instructum artibus.

Δισπαλὴς, eidem δυσχερὴς, σκληρὸν, δύσκαμπτος: Suidæ δυσχερὴς, δυσκατάσχετον, Quocum luctari difficile est.

Δισπαλὴς, t.3, c.25, b

Δισπαράβλητος, Penè incomparabilis, Cui difficile est cõparare aliquid. Plut. τὸ καλλος οὐ πάνυ δυσπαράβλητον οὐδ' οὕτω πληξαι τοὺς ἰδόντας.

Δισπαράδεκτος, Difficilis admissu seu perceptu.

Δισπαραπτος, t.1, c.246, h. Δυσπαρακολούθητος, t.1, c.282, f

Δυσπαρόμιος, Qui difficulter vehitur equo vel gestatorio. hoc est Qui difficulter viam facit. Plut. de Antigono, μεγάλου δὲ καὶ βαρυπαθοῦς μᾶλλον ἢ δεῖ πρὸς ἅπασαν ἀνάγκην τὰς φρενὰς δυσπαρόμιος, ἐχθρὸς τοῦ παθεῖν. Bud. Ex Polybio autem affertur πλοῦς μακρὸς καὶ δυσπαρόμιος, pro Navigatio longa atque difficilis. vtpote in qua παραμιλλᾶσθαι sit δυσχερές.

Δυσπαραμύθητος, t.2, c.985, f. Δισπαρηγόρητος, t.1, c.33, g

Δισπαρηγορήτως, ib.

Δισπάρθενος, Virgo misera. Ex Epigr.

Δισπάρις, Infaustus & infelix Paris: seu Inauspicato nomine dictus Paris. vt Hesych. δύσπαρι exponit δυσώνυμε, Πάρι δύστηνε κακῶν αἰτιατὰ ἀφανῶν, δύσεις, in hoc loco Homeri Iliad. γ, Δύσπαρι εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά. Eurip. Αἰνόπαριν dicit & Αἰσχρόπαριν.

Δισπάρεσις, Prætergressu vel transitu difficilis. vt δυσπάρεσιν χωρίον apud Suid. ex Xen. quod exp. δυσπέρασιν.

Δισπειθία, t.3, c.131, a. Δισπειθὴς, t.3, c.130, h

Δισπειθῶς, t.3, c.131, a. Δισπείστως, ib.e

Δισπείστως, ibid.

Δισπίμφελος, ου, ὁ καὶ ἡ, à poetis dicitur ὁ πόντος & ἡ θάλασσα, quoniã δι' αὐτὴν δυσχερῶς τινὰς πίμπτασι: vt sit Trajectu difficilis. Homer. Iliad. ω, Νηὸς ἀπὸ βρόσκων (sub. εἰς πόντον ἐλθούσης) εἰ καὶ δυσπίμφελος εἴη. Itémque ἡ ναυπλία dicitur δυσπίμφελος, quoniam fit in mari δυσπιμφέλῳ. Hesiod. Erg. lib. 2. Ε: δὲ σὺ ναυπλίης δυσπιμφέλου ἵμερος αἱρῇ. vbi generalius etiam exponitur Difficilis. Itidè certè quum homo quispiam δυσπίμφελος vocatur, accipiunt pro χαλεπὸς, δυσαρεστος, μεμψίμοιρος: vt Eustath. quoque in hoc Hesiodeo præcepto, Μηδὲ πολυξείνου δαπὸς δυσπίμφελος ἦῖ), expon. δύσκολος, δυσμεταπίμπλητος: vt scholiastes etiam σκληρὸς καὶ δυσάρεστος, δυσαρέστως καὶ αἰσχυνόμενος. Sunt enim qui fugiunt τοὺς ἑστιῶντας, quos hic πολυξείνου δαπὸς nomine intelligit. atque ita δυσπίμφελοι sunt οἱ δυσμεταπέμπτοι, qui difficiles se præbent iis à quibus accersuntur ad collatitias epulas. Proclus tamen & actiuã ei significationem tribui posse existimauit, exponens δυσφοίτητοι καὶ δύσκολοι, intelligénsque eum qui inhospitalis est, atque ita difficilis ac morosus vt neminem epulatum secum accersat.

Δισπιθάω, t.3, c.212, a. Δισπιθὴς, ib.

Δισπιτέω, t.3, c.219, a. Δισπίτως, t.3, c.218, g

Δισπίστατος, t.3, c.238, f. Δισπίστως, ib.

Δισφεκαθάιρετος, Qui difficulter detrahi seu demi potest. Theophr. initio lib. 5 Hist. pl. τὸν δὲ δισφεκαίρετον ὁ φλοιὸς, διὰ τὸν ὑγρότητα τὸν ὑπογιγνομένην αὐτῷ· μετὰ δὲ ταῦτα, δυσφεκαθάιρετος. perperam enim ibi vulg edit. habêt δυσφεκάθαρτος, vt ex opposito δισφεκαίρετος patet, & ex Plinio, qui lib. 16, c. 39, interpr. Cortex inextricabilis.

Δισφεκαθάρτως, t.2, c.5, f. Δισφείλητος, t.2, c.579, f

A Δισφίλυκτος, t.4, c.744, d

Δισπτὴ, quasi à δυσπτέω, t.3, c.219, b

Δισπίπυμα, t.3, c.324, b. Δισπτέω, ib.a

Δισπίπυμα, ib.b. Δυσπτὴς, t.3, c.313, h

Δισπτία, t.3, c.228, c. Δισπτὴς, t.3, c.300, d

Δισπτος, t.3, c.140, f. Δισπτάκτης, t.3, c.390, f

Δισπλήρωτος, Impletu vel perfectu difficilis.

Δισπλῆς, apud Suid. legitur sine expositione, forsan pro δυσχερὴς παλαίσματα qua signif. & δασπλὴς suprà.

Δισπλοος, Navigatu difficilis, Malè fidus nauibus.

B Δισποίω, t.3, c.411, a Δισποία, t.3, c.410, e

Δισποιῶ, Ionicè pro δυσποιῶ. Hippocr. πυνθάνεσθαι δὲ καὶ δυσποιῆσαι ἀεὶ ὅτι μᾶλλον, καὶ ῥίγεα αἰσθάνεσθαι.

Δισποϊὰς, t.3, c.411, a. Δισπνους, t.3, c.410, e

Δισπνους, ib. Δισπολεμητος, t.3, c.462, c

Δισπολίορκητος, t.3, c.470, e

Δισπονὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Laboriosus, Ærumnosus: hoc est Graues & difficiles afferẽs labores, χαλεπὰς πόνους ἐπιφέρων: Hom. Odyss. ε, — ἵνα μοι παύσητε ἔπειτα Δισπονίης καμάτου φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. ITIDEM Δισπόνητος

C Ὑφὴ dicitur Nutritio quæ difficili labore fit: vt apud Sophocl. pag. 313, Œdipus filiabus suis dicit, κοὐκέτι Τλῶ δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμαὶ βοτῷ: nimirum δυσπόνητον βοτῷ appellans ἀντονομάσιαν, teste schol. vt sensus sit, Non amplius laborabitis in me alendo & curando.

Δισπρεία, t.3, c.171, e. Δισπρεῖος, t.3, c.178, b

Δισπρος, t.3, c.171, e

Δισπότμος, ν, ὁ ἡ ν, idem cum βαρύπτωμος, Infortunatus, Miser, Calamitosus: non tam de homine quàm de re animata. ac quum de homine dicitur, modò significat eum Cui mala fors obuenit, Aduersa fortuna vtẽs, modò specialius δυσθάνατος, Mala seu graui morte peremptus. At δύσποτμος χλιδὴ ex Sophocle affertur pro αἰσίως πνεῦσαι, & pensanda videlicet βαρεῖ πότμῳ. Inde

D ADVERB. Δισπότμως, Infeliciter, Miserè, Calamitosè. Pl. Fab. ὡς αὖτις αἰσχρὰ καὶ δυσποτμοπαθὴς πρᾶγμα χωρὶς ἐπαίνου: de Varrone, qui aduerso marte prælio fugerat. Itẽ SVBST. Δισποτμία, ας, ἡ, Sors seu fortuna aduersa, Infelicitas. ἀτυχία. ET VERB. Δισποτμέω, ῶ, Aduersa fortuna vtor, Infelici fato affligor. Polyb. εἰς δυσπλοΐαν καὶ δύσφθειρα πλοῖα καὶ δυσποτμοῦντα.

E Δισφαγέω, t.3, c.517, a. Δισφαγὴς, ib.c

Δισφαγία, t.3, c.526, h

Δισφαγμάπτης, Difficulter tractabilis: seu Cum quo rẽ habere difficile est. ideóque Difficilis, Morosus. Plut. δορυφόρων δυσφαγμάπτης λαός.

Δισφαγὴς, t.3, c.518, b. Δισφαξία, t.3, c.526, h

Δισφραίνης, t.3, c.538, g

Δισφρίστος, Serra ægrè secabilis: seu Sectu difficilis.

F Δυσφεύπτωτος, t.3, c.321, b

Δισφεκδεκτος, Qui ægrè admittitur seu recipitur, ideóq; Ingratus, Molestus. Plut. initio libelli De virt. & vit. Δυσφεκδεκτοτέρα γὰρ ἡ ναυπλία καὶ δυσφεκδεκτοτέρα παρέχει τοῖς κακτημένοις, parum accepta & grata.

Δισφεσίχορος, Ægrè affabilis, Quem affari vix potes, Qui sese difficilem præbet in alloquiis. VNDE Δυσφεσιχόρως, Ita vt alloqui difficile sit. Ambo apud Poll. lib. 5.

Δυσφεσίπτος, t.1, c.1141, f. Δυσφεσάπτως, ib.

G Δυσφεσέκδοσις, t.2, c.1179, e. Δυσφεσεκπὴς, t.2, c.1388, h

Δυσφοσπίλαστος, t.3, c.191, c. Δυσφεσεσωπος, t.2, c.1403, f

Δυσπύπτης, t.3, c.610, a. Δυσφαγὴς, t.1, c.521, c

Δύσρητος, Qui ægrè dici potest. vel Difficulter dicẽdus, Nõ facilè dicendus. vt apud Demetr. Phal. ἐπαί τις αἰσχρὰ καὶ δύσρητα ἀφανδὸν λίξῃ. Pro Difficilis enũtiatu seu prolatu apud Galenũ, quum dicit, δύσρητοι φωναὶ, quales sunt τραῖξ, σπίγξ.

Δυσεγὴς, ής, ὁ ἡ ν, Alsiosus: vel A graui frigore illatus. vt quũ Aristoph. schol. dicit pastores vti stercore humano, ἵνα θερμαίνοντας τὴν δύσεγῆ τοῦ πράγους πλαμὸν, ἐπιδιδῶσι οἱ πραγοφυλακοῦντες.

H Δυσεγὴς, ὁ ἡ ν, Qui frigus ægrè tolerat, Qui frigus statim & vehementius sentit & ferè semper. Poll. n. lib. 4, τοὺς αἰεὶ ῥίγους τοὺς tradit ab antiquis nominatos fuisse ῥιγηδόνας, ab hominib⁹ sui tẽporis δυσεγεῖς. Latini Alsiosos

vocant qui facilè lædūtur à frigore, eiúsque sunt impatientes. vt quum Plinius dicit Alsiosis dari rutam in cibo. Aristot. Hist. animalium lib. 8, cap. 25, δυσεγερτότατον δὲ ὄϊς πρὸς πῦρ ζῴων: de asino, de quo Plin. lib. 8, cap. 44, Ipsum animal frigoris maximè impatiens. Theophr. Hist. plant. lib. 6, cap. 5, δύσεγερτον γὰρ σφόδρα καὶ ὅλως ὑπάκουστον ὅπου καὶ ὁ ἥλιος σφόδρα καίει: de abrotono, de quo Plin. lib. 21, cap. 10, sub finem, Alsiosum admodum est, & sole tamen nimio læditur. Rursum Aristot. Probl. sect. 8, quæst. 2, διὰ τί οἱ γεγυμνασμένοι δύσεγερτοί πρὸς ἀγυμνασίαν; facilius sentiunt frigus. Apud Suid. pro Ictum δυσεγερτότερος, quod exp. ὁ φλεγματώδεστερος.

Δισεβὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, Qui ægrè colit & veneratur Deũ. hoc est Irreligiosus, Impius. ἀσεβὴς. VNDE SVBST. Δυσεβεια, SIVE Δυσεβία, poeticè, Irreligiositas, Impietas. Nonn. εὐτ' ἂν δυσεβίης. Item VERB. Δυσεβῶ, & Irreligiosus & impius sum, seu Irreligiosè & impiè ago. VNDE Δυσέβημα, ατος, τὸ, Impium facinus: interdum & Impietas. ἀσέβημα.

Δίσσος, t. 3, c. 756, a

Δύασσαι, poeticè geminato σ metri causa dicitur pro δύσομαι, quod ex futuro transiit in præsens, significans idem quod δύω seu δύνω. Ac primùm quidem Subeo aquas, Mergor: vt sol dicitur mergi Oceano quũ occidit. Hom. Odyss. ε, Δύσετο δ' ἠέλιος. Et Hesiod. — ἐρόπιν δ' ἐπὶ δυσαμένοιο, Occidentium. Deinde Induo. vt quũ idẽ Hesiod. dicit, ἀλλ' ἄγε δυσάμεθα πύκα θώρηκα, age indue arma martia. Vbi Ionica est dialysis τῶ σ pro δύσασθαι.

Δίσσος, dicitur vel ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ideóque ὁ κακοδαίμων: vel ὁ δυσχερῶς διαιτώμενος: à σόω significante & σώζω & διώκω. Theocr. Idyll. 3, Ὦ μοι ἐγὼ τᾶς παιδὸς, τί ὁ δύσσος ἐν ὀδύναισιν ἐμᾶν ἐπάειρεν; Et Idyll. 4, παῖς γὰρ ἐναίσιμος τὸν θαλλὸν πρόσθεν ἐνεῖκε τὰ δύσσα, s. μοχθία. Vbi interpretari queas non solùm Misera, sed etiam Perdita, Improba. vtpote quæ vix abigi & depelli à carpendis ramis queant.

Δυσσύμβατος, Ægrè coëns seu cõueniens, Ægrè sociabilis. Plut. Symp. 4, τὸ ῥᾳδίως μὲν οὐδὲ ὁμοπαθῶς δ' ἔχουσι καταστῆσαι, ἀλλ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ οἰκεῖον αἰσθήσει, δυσσύμβατος οὖσα πρὸς τὸ ἀλλόφυλον.

Δυσσωκτος, Qui difficulter cogi seu colligi potest.

Δυσταίζω, Parum statuere scio. Ita v. l. Sed metuo ne perperam pro δισταίζω, quod est Dubito.

Δύστακτος, Ordinatu difficilis: ex Platone De leg. Hesychio δύστακτον est κακόστακτον, malè collocatum seu ordinatum. Idem δύστακτον affert pro κακοδάκρυτον, procul dubio à σταίζω, quod est interdum Lacrymas fundo, Lacrymis stillo.

Δυστᾶλας, Miser, Ærumnosus, seu Grauibus ærumnis & miseriis affictus. vnde fœmin. genere apud Sophocl. Ὦ δυστάλαινα.

Δυστᾶλος, Helychio ῥυπαρὸς, Sordidus: pro quo suprà δεισταλὲς & δισταλές.

Δύστανος, Doricè pro δύστηνος, quod vide.

Δυστέκμαρτος, Coniectu augurátúque difficilis. Soph. Œdipo tyr. pag. 154, πρὸ τοῦ δύρισήστου ἔχος πολλαῖς δυστέκμαρτον αἶσαις; Vbi Suidas cum schol. exponit δυσπερίληπτον, δυσκατάληπτον: afferẽs & δυστεκμαρτόπορον pro δυσκαταληπτόπορον.

Δυστηνία, t. 3, c. 1538, d. Δύστηνος, ib.

Δύστηνος, ου, ὁ ἡ, η, Infortunatus, Infelix, Miser: δυστυχὴς, κακοδαίμων, ἄθλιος, ζαλαίπωρος: secundũ nonnullos πρὸς τὸ στένειν, vt sit Grauiter gemẽs: secundum alios πρὸς τὸ σῶναι, vt sit Qui vix locum inuenire potest vbi consistat. quod etymon verisimilius est & synonymo ἄστεγος cõuenientius. Homer. Iliad. χ, Πρὸς δέ μιν δύστηνος ἐπεφραδέτην ἐτάροιο. Apud Plutarch. Τοιαῦτα δ' εἰ δύναμαι σοφιστεῦσαι δυστηνότατος εἶπε. Et apud Demosth. δύστηνα λογίζεσθαι: Alicubi etiam significat Perditus, ὀλώλης: hoc est Perdendus, Pernicie dignus. Soph. Electra, ὦ παῖ δυστήνου πάτρας Ἠλέκτρα μᾶτερ perditissimæ matris. VNDE Δυστηνία, ας, ἡ, Miseria, Ærumnæ, Calamitas. Ab Hesychio exponitur μοχθηρία, Improbitas, vt δύστηνον idem exponit non solùm πολύπονον, sed etiam μοχθηρόν. Nisi fortè μοχθηρὸν quoque hic pro Laborioso & Ærumnoso accipere velis.

Δυστήρατος, t. 3, c. 1456, d. Δυστήρητος, t. 3, c. 1464, c

Δυστλῆτος, t. 3, c. 978, c. Δύστλητος, t. 3, c. 1119, g

Δυστοκία, ib. c. Δυστοκία, ib. d

Δύστομος, t. 3, c. 1554, c. Δύστομος, t. 3, c. 1044, a

Δύστοπος, ib. c. Δυστοπάτος, ib.

Δυστραπεζία, t. 3, c. 1597, c. Δυστραπεζία, Suid. exp. δυσχρείαν, Difficilima: quidam etiam Absurdissima, vt idem sit quod ἀτοπώτατα.

Δυστράπελος, t. 3, c. 991, c. Δυστραπελία, t. 3, c. 1640, h

Δυστραπελος, ib. g. Δυστραπελος, t. 3, c. 1641, a

Δυστροπία, t. 3, c. 1638, c. Δύστροπος, ib. b

Δυστρόπος, ib. c

Δύστος, apud Macedonas est Martius mensis, vt Suidas tradit. Vide & Tract. De mensibus.

Δυστρόφος, t. 3, c. 1645, g. Δυστρύπανος, t. 3, c. 1311, d

Δυστυχέω, t. 3, c. 1452, h. Δυστύχημα, t. 3, c. 1453, b

Δυστυχὴς, t. 3, c. 1451, g. Δυστυχία, ib.

Δυστυχὼς, ib.

Δύσυπατος, Bis consul. v. l. perperam pro δισύπατος.

Δυσυπόϊα, t. 3, c. 1751, h. Δύσυπος, ib.

Δυσυποβίβαστος, Subductu difficilis. Cibus δυσυποβίβαστος dicitur qui ægrè per aluum subduci potest. Vide Δυσεκπόμπης.

Δυσύπτιος, Qui ægrè sufferri potest, Ægrè tolerabilis. idẽ quod δύσοιστος suprà, & δυσφόρητος paulo post.

Δυσυπόστατος, t. 1, c. 1800, c

Δυσφαλτὴς, Labefactu & subuersu difficile. τὸ δυσχερὲς πρὸς κύλισμον: Hesychio δύσκατον.

Δυσφανὴς, ὁ ἡ, Vix apparens, Obscurus. Plut. de sole, ἐστὶ μὲν αἰεὶ, φαίνεται δ' ἡμῖν οὐ ὁμοίως δυσφανὴς καὶ ἀμαυρός.

Δυσφάτιστος, t. 4, c. 37, g

Δύσφατος, exponitur Tacẽdus, Nefandus. vt suprà δύσπεπτος.

Δυσφημία, t. 4, c. 57, g Δυσφήμιος, t. 4, c. 58, b.

Δύσφημος, t. 4, c. 59, c Δύσφημος, ib. f.

Δυσφόρητος, apud Suidam, in manuscripto etiam codice, exponitur δυσκόλως ἐλεγχόμενος, Qui difficulter deprehenditur & arguitur: item actiuè ὁ κακῶς ὑφορώμενος καὶ ὑπονοῶν.

Δυσφορία, t. 4, c. 84, f. Δύσφορος, ib. e

Δυσφόρητος, Laru toleratú què difficilis, Penè intolerabilis. idem cum δύσοιστος. Hesychio δυσβάστακτος. At ex Galeni lib. 2 ad Glauc. δυσφόρητος ὄγκος affertur pro Tumor qui non facilè resolvitur.

Δυσφορία, t. 4, c. 84, f. Δύσφορος, ib. d

Δυσφορόδμαστος, ib. g. Δύσφορος, ib. e

Δύσφραστος, t. 4, c. 69, b. Δυσφρόσυνος, t. 4, c. 100, a

Δυσφυὴς, t. 4, c. 172, f. Δύσφυια, ib.

Δυσφύλακτος, t. 4, c. 239, f. Δύσφυσις, t. 4, c. 281, c

Δυσχωνία, t. 4, c. 303, f. Δύσφωνος, ib. d

Δυσφώνως, ib. c. Δυσφωσφὴς t. 4, c. 313, g

Δυσχάλια, Hes. exp. ἄκρατα, κακὰ λέγει: addens etiam, Δυσχαλεῖς, βλασφημεῖς, χαλεπῶς: procul dubio à χαλᾶν.

Δυσχαρὴς, Parum gratus: eidem H. ἀχάριστος. Apud Plut. Ὦ δυσχαρὲς τῆς τυχούσης φλυαρίας.

Δυσχειμερὴς, t. 4, c. 491, g

Δυσχείμερος, t. 4, c. 488, b. & 491, g

Δυσχείμων, t. 4, c. 459, g

Δυσχόμος, t. 4, c. 488, b.

Δυσχεραίνω, t. 4, c. 447, d. Δυσχεράσμιος, ib. h

Δυσχέρεια, t. 4, c. 448, a. Δυσχέρεια, t. 4, c. 447, a

Δυσχερὴς, t. 4, c. 446, g. Δυσχερὼς, t. 4, c. 447, a

Δυσχήμων, t. 1, c. 1329, f. Δύσχιος, t. 3, c. 1196, c

Δυσχλαινία, t. 4, c. 533, d. Δυσχλαίνιος, ib. c

Δυσχὴς, Hesychio δυσχεὶς, δυσχερὴς, αὐχμηρὸς quæ sonant, Difficilis, Male coloratus, Squalidus.

Δυσχρηστία, t. 4, c. 600, b. Δυσχρηστος, ib. d

Δυσχρηστὰ, t. 4, c. 599, g. Δύσχρηστος, ib. d

Δυσχρηστώμαι, t. 4, c. 600, b. Δυσχρήστως, t. 4, c. 599, f

Δύσχροια, t. 4, c. 629, f. Δύσχροος, ib. e

Δύσχρως, ib. Δυσχυλία, t. 4, c. 510, b

Δύσχυλος, ib. a. Δύσχυμος, t. 4, c. 512, c

Δύσχωλος, Simpliciter exponitur Claudus: sonat tamẽ potius Grauiter seu valde claudus.

Δυσχωρία, ας, ἡ, Difficultas regionis seu locorũ. Loca difficilia, vt quæ falebrosa sunt & confragosa. Xen. Παν. εἰς δυσχωρίαν φυγὴ ὑπαγαγόντος. Et rursum, ὡς δυσχωρίας αὐτοῖς γενομένης τὸ ἱππικὸν αὐτῶν οὐ ξυνεδίξη.

Δυσχώρως, t. 4, c. 684, d. Δυσωδία, ib. g.

Δυσωδίης, t. 2, c. 1195, f

Δυσωλενὸς, t. 2, c. 1274, c

Δυσωπέω,t.4,c.783,e. Δυσώπης, ib.d
Δυσώπωσις,t.2,c.1328,b. Δυσωπία,t.2,c.1406,c
Δυσώπησις,ib.g. Δυσωπία,t.2,c.1405,f
Δυσωπὸς,οῦ,ὁ,exponitur Grauis,Acerbus,Durus:itidémque δυσωπικῶς ex Aristoph.affertur pro Grauiter, Durè,Acerbé.sed sine verbis ipsius comici.
Δυσωπόομαι,t.2,c.1406,d
Δυσωρίω,t.4,c.796,d. Δύσωρον,ib.e
Δυσωχεῖν,Hesychio δυσχεραίνειν, Indignari,seu Ægrè ferre. Ab eadem procul dubio origine à qua δυσαναχτεῖν.
Δύτης,t.1,c.1060,c
Δυτικὸς,οῦ,ὁ, Qui solet seu amat subire aquas. vt δυτικὰ ζῶα apud Aristot.Animantia quæ sese demergunt in aquas,veluti mergi,anates. Significat etiam Occidē talis. vt ὁ δυτικὸς ἀὴρ,ἄνεμος, apud Alex.Aphrodis. Vide & synonymum δυσμικὸς.
Δύω,verbum,t.1,c.1059,g. Δύσι,Duo,t.1,c.1064,f
Δυωδέκα,t.1,c.1065,a. Δυωδεκάμηνος,t.2,c.916,e
Δυωδεκαπαῆς,t.3,c.13,g. Δυωδεκαπηχυς,t.3,c.285,a
Δυωδεκαριθμος,t.1,c.1065,a. Δυωδεκας,ib.
Δυωδεκαπάλαιος,ib.b. Δυωδεκαπους,ib.a
¶ Δῶ,t.1,c.941,d. Δωδεκαετὴς,t.1,c.937,a. & 1065,a
Δωδεκαβοιος,t.1,c.778,f. Δωδεκαδακτυλοι, t.4,c.287,d
Δωδεκαδάκτυλος,t.1,c.932,c
Δωδεκάδαρχος, ET Δωδεκαδέαρχος,ι,ὁ,Qui duodecim viris præfectus est,Duodenarij præfectus. Posteriore vtitur Xen.prius apud Hesych.legitur, exponiturq; δωδέκαδος ἡγεμών, Dux duodecim virúm.
Δωδεκαδελτος, t.1,c.938,e
Δωδεκαδωρος,in Epigr. Qui duodecim palmorum est: vt δωδεκάδωρα τείχεα,qualia apud Hom.sunt ἑκταδέκαδωρα.nam δῶρον est ἡ παλαιστὴ, Palmus.Suid.
Δωδεκαετήρος,t.1,c.1083,f. Δωδεκαετὴς,t.1,c.1293,e
Δωδεκάθλον,dictum medicamẽtum quoddam apud Paulum Ægin.lib.7, compositum ex duodecim rebus :apud Aet.autẽ & alios δωδεκάθλους ἅλας,de sale quodam è multis speciebus cõpolito. Est verò & herba quædam quam dodecatheon vocant,omnium deorũ maiestatem commendantes, teste Plinio lib.25,cap.4, cuius à moly maximam autoritatem esse dicit, eámque in aqua potam tradi omnibus morbis mederi. Cæterùm οἱ δωδέκα θεοὶ sunt,Iupiter,Iuno, Neptunus, Ceres,Mercurius, Vulcanus,Minerua, Apollo, Diana, Vesta, Mars, Venus: qui à Latinis dicuntur Dii maiores, seu Dii maiorum gentium.
Δωδεκαλις,t.1,c.1065,b. Δωδεκάμις,ib.b
Δωδεκαχρονιος,t.2,c.461,b. Δωδεκάμηνος,t.2,c.916,e
Δωδεκαμηχανος,Duodecim instructus machinis. Ita cognominata fuit quædã Cyrene meretrix, ἐξ οὗ τὸ β' σχῆμα ποιεῖν τῇ σωτυπᾷ ποιεῖν, vt testatur schol. Aristoph. & post eum Suidas:necnon & ipse comicus,in Ranis dicens,αἰαῖ τὸ δωδέκα μηχανον Κυρήνης πυρὸς, pro μαλακοῦ αἰαῖ παῖ β' Κυρήνης αἰχμὰς μηχανὰς:alludens videlicet ad hæc verba Euripidis in Hypsipyle.αἰαῖ τὸ δωδέκα μηχανον ἄχθος.Suid.addit,dici etiam ὅτι ἐξ' παιδαγωγὸς ἢ παιδίσκαι ἦσαν χωλαίνουσαι.
Δωδεκάμοιρος,t.2,c.848,c. Δωδεκαπηχυς,t.3,c.285,a
Δωδεκαπους,Qui duodecim pedũ est. Olim σωτηρίαν ὅτι δεῖπνον ἦγεν τὸ σκιάθηρον ὅτος δωδεκάποδος, teste Hesychio. nam ex vmbrarum ratione horas dici notabant: vmbras autem pedibus metiebantur. vnde & Luc in Gallo dicit,σωτηρίας δεῖπνον ἐποιοῦ ἀποστάτου τὸ σκιάθηρον τῶν. Verũtamen & δέκα ποδῶν σκιὰ præstitutam cœnæ horam indicabat, vt ex Aristophane patet, qui in Concionãt.dicit, σοὶ ὁ μελάντιος Ὅταν ἡ δεκάπους τὸ σκιάθηρον, λιπαρὰς χωρεῖν ὥρα δεῖπνον.
Δωδεκαπους σφαῖρα, Sphæra è duodecim coriis cõsecta. Plato in Phædro.
Δωδεκαπῆχυς,t.1,c.1065,b. Δωδεκάπηχυς,ib.
Δωδεκαπηχυς,t.2,c.855,d. Δωδεκάπους,t.1,c.1065,b
Δωδεκαρυθμος,t.4,c.249,a
Δωδεκέτης, Qui duodecim annorum est.
Δωδεκὰς, Hesychio est χοᾶς, Congius: quoniam videlicet capit duodecim cotylas Atticas.
Δωδεκαῦδες,t.1,c.1065,c. Δωδεκαῦλες,ib.b
Δωδεκαύρης,t.1,c.1250,d. Δωδεκαύδες,t.1,c.1065,c

Δωδώνη, Dodona: vrbs Thesprotiæ,in qua Iouis templũ & oraculum erat & vaticina quercus. vnde ipse Iupiter Δωδωναῖος dicitur,& faticidica illa quercus Δωδωναία: item χαλκεῖον Δωδωναῖον dicebantur ærei quidam lebetes sese mutuò contingentes & ex ordine sonantes si vnus ex illis impelleretur. vnde prouerbio in loquaces dicitur & qui verborum finem inuenire nequeunt.qua de re Suid. Apud Herodot.etiam Δωδωνίδες ἱρηίαι, Sacerdotes Dodonææ.
Δώη,& Δώσει,poetæ dicũt pro δῶ,vel δώσει. Hesiod.καὶ μέγα δώη.Hom.Il.α,Εἰ δή κε μοὶ δώσει,Dederit.
Δωλοδομεῖς, Hesychio οἰκογλυφεῖς, Vernæ. Videtur sonare Serui seu famuli domestici, Doricè pro δουλοδομεῖς.
Δῶμα,t.1,c.941,c. Δωμάτιον,ib.d
Δωμάω,ib.e. Δωμητὴς,ib.f
Δωμητὺς,ib. Δωμήτωρ,ib.
Δώομεν, Ionico seu poetico pleonasmo τῷ ο pro δῶμεν, Demus.Homer.Iliad.η,Δῶσε δ' ἄγ' ἀλλήλοισιν ἀοικέλλαι δώομεν ἄμφω.
Δωσία,t.1,c.1002,f
Δωσίων,t.1,c.1003,a. Δωσίομαι,ib.b
Δώσιμα,ib.c. Δωσιμαπικὸς,ib.
Δωσιπὸς,ib.d.
Δωσιάζειν,Δωσιακὸς,Δωσιὰς,Δωσίζειν,Δωσικὸς,Δώσιον, Δώσειος,Δωσὶς,Δωσίστι,Δωσίων, vide in sequ.Δῶρος.
Δωσῖτις, t.1,c.1002,f
Δωσιβόειος,t.1,c.1000,e. Δωσιπραφὴς,ib.d
Δωροδεκάων,t.1,c.1000,g. Δωροδοκέομαι, t.1,c.1001,a
Δωροδόκημα,t.1,c.1001,b. & t.2,c.556,e.ob.
Δωροδοκία,t.1,c.1000,e. Δωροδόκος,ib.
Δωροκοπέω,t.1,c.1001,d. Δωροκόπος, ib.
Δῶρον, Donum,t.1,c.1000,b. Δῶρον, Palmus,t.3,c.1003,e
Δωροξενία, t.1,c.1001,d
Δῶρος,ὁ, Dorus: filius Xuthi,à quo Δώριον dictum oppidũ quoddam Peloponesi:cuius incolæ,posteri & nepotes Dori, VOCANTVR Δωριῆς,à Latinis Dorienses & Dores. Hom.Odyss.τ, Δωριέες π' ἔσαν τρίτατοι δ' ἔσαν Πελασγοί: à nom.sing. Δωριεύς. Ab his autem Dorienses POSSESS. Δώριος,& Δωρικὸς,Dorius, Doricus: hoc est, Qui vel qualis Dorum seu Dorienſium est. vt quum Athen.lib.14 scribit Δώριον ἁρμονίαν vocatã fuisse πρὸ ἀγροικίας τῆς μαλακίας ὑπὸ τῶν Δωριέων ἐπινοηθῆ. Sic apud Suid. Δώριος αὐλησις. quam esse mediam dicit inter Phrygiam & Lydiam:alii σεμνὸν & ἀξιωματικὸν.vnde & Aristot.Polit.8,ait τὰ Δώρια μᾶλλον πρέπειν παῖδι ἢ αὐλητῇ μᾶλλον τῶν ἄλλων. Sic Δώριος τρόπος apud Plut.De musica: & prouerbialiter apud Suid.Κατὰ Δωρίου δῆτα Φοίβου. (Sed & Δώριοι, ac Δωριῆνες, dicũtur Dori posteri & Dorii incolæ, vt tradit Steph. Alioqui Δωρίων est & nomen proprium apud Athen.) Item Δωρικὰ φορυκεφάλαια apud Athen.libro 6,Dorica puluinaria. Et Δωρικὴ ὅπλισις,Dorica armatura,Quali Dores vtebantur. Rursum à Δώριος DERIV.Δωριακὸς,οῦ,ὁ,Doriacus. vt apud Thucin oraculo, Ἥξει Δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ, Bellum Doriacum seu Doricum. Item FOEMIN.Δωρὶς ίδος,ἡ, idem significans quod ἡ Δώριος,ἡ Δωρικὴ seu Δωρικὴ vt Δωρὶς ἐσθὴς apud Herodot. Dorica veſtis.Et Δωρὶς ἁρμονία apud Theoc.Sic ἡ Δωρὶς διάλεκτος apud grammaticos & schol. Dorica lingua. hoc est idioma illud linguæ Græcæ quo Dores vsi sunt. Necnon Δωρὶς γυνὴ,Dorica fœmina.Plutar.Δωρίδες ὀκτὼ μναῖς. Et ἡ Δωρὶς,sc.γῆ vel χώρα, Ager Doricus,Regio Dorica. (Alioqui Δωρὶς substantiuè dicitur etiã Doricus culter euiscerandis excoriandisque victimis accõmodus: vt apud Eurip. in Electra,Ὅ τ' ἀνέφηνεν δωρὶς ἀρτίως χερῶν. Item Doris dicta herba quædam. Plinio enim teste,lib.22,cap.20, ἡ ψυδακχουσα à nonnullis Δωρὶς appellatur:teste Paulo πίσσινον siue Ἀλκίβιον. Est verò & nympha quædã Δωρίδος nomine celebrata ab Hesiodo in Theog.) Inde & VERB. Δωριάζειν,significãs Dorias puellas imitari.Etymologo enim teste mulier aliqua aut puella Δωριάζειν dicitur pro θρασυκαρδίζειν ἢ θρασυμερίζειν πολὺ τὸ σῶμα τῆς, quoniam αἱ Δώριαι siue αἱ Δωρεαὶ τῶν κόραι ἰσχνὰ μᾶλλον ὅτι θαλερὰ ὄντα τὰ σώματα, ἀλλ' ὠκεῖαι καὶ ἀγχίπλουν οὖσαι, παρεφαίνον πολὺ τὸ σῶμα τῆς. Quod eisdem pene verbis Eust. ex Æl.Dio-

nysio refert, & confirmat cum Hesychio Suidas, qui etiam addit, Spartæ nonnunquam solitas τὰς ὑρὰς γυμνὰς φαίνεσθαι. Est ab eadem origine & aliud VERBVM, Δωριζειν videlicet, significans ititem Dorienses imitari, linguæ nimirum idiomate aut harmoniæ genere aut moribus. Vnde ADVERB. Δωριστί, Dorũ imitatione, Dorum modo, Dorum more, Doricé. vt quum grammatici πάθει & καθαρῶς tradunt Δωριστὶ dictum pro φοβερῶς & χαρῶς. Itidem ἡ Δωριστὶ ἁρμονία apud Aristot. Polit. lib. 8. quam ab omnibus commendari ait ὡς σεμνοπρεπεστάτην καὶ μάλιστ' ἴδιον ἔχουσαν ἀνδρῖον. Vnde Plato in Lachete dicit, οὐκ ἄρα που χρὴ τὸν σὸν λέγειν Δωριστὶ ἁρμοσάμενα ἐγὼ πρὸς σὲ, τὰ γοῦν γε οὐ συμφωνεῖ ὑμῖν τοῖς λόγοις. At quum Aristoph. in Equit. dicit Cleonem τὴν Δωριστὶ μοῦσαν ἁρμοσάμενον ἁρμοστιδαῖα γαμᾶ τὴν λύκαιν, ἄλλως δ' οὐκ ἐθέλειν λαβεῖν, taxat eum vt δωροδόκον, alludens vocis similitudine ad τὰ δῶρα, ac δωριστὶ dicens pro δωροδοκεῖ.

Δωραφόρος, t.1, c.1001, e. Δωροφορίων, ib. g
Δωροφορία, ib. Δωροφόρος, ib. f
Δωρυπτόμαι, Doricè pro δωροῦμαι, Dono.

E

E Nota quintæ apud Græcos literæ, quam ἐψιλὸν vocant: signum etiam numeri quinarii: cui si à sinistro imo angulo præfigatur acuti accentus nota, quinquies mille denotat, hoc modo, Ε, ͵ε. Eust. ab antiquis hoc ἐψιλὸν tradit vocatum fuisse etiam αἰ, sed in versu, vt in argumento libri quinti Iliados Homericæ, Εἰ, βάλλε Κυδίστε Λύκα ἢ Τυδέος υἱός: metri gratia adiecto ι vt produci posset.

Ε, aduerb. t.1, c.1067, a. Ε, pronomẽ, Se, t.1, c.1068, b
Ε, ibid. c
Ἔα, aduerb. t.1, c.1073 d. Est ἔα interdum pro ἴσα, idq; vel in imperfecto, Ionicè dempto augmẽto, vel in imperatiuo: interdum etiam per apocopẽ pro ἴαθι in tertia sing. præs. indic. vt apud Hom. Iliad. ι, Ἀντίον αὖτε σοῦ, πρὶν μ' οὐκ ἔα Γαλλας Ἀθήνη, non sinit me tremere. Ita enim veteres scribere testatur Eust. Alioqui enim faciẽdam esse σωιζειν, si perispomenos scriberetur ἐᾶ. Interdum Ionica resolutione pro ἐῶ. vt Iliad. γ, Τοῖος ἐὼν οἷος πολέμῳ. ibi enim α metri causa ablatum est. Et Il. ω, πὶν μὲν ἐγὼ ἔα, tunc iuuenis eram. Et Il. ι, Ἠ μὲν ζωὸς ἀλφηστὰς ἔα χαλκοῖο τυραννεῖ. At ἔα δὴ aduerbialiter apud poetas vsurpari dicitur pro ἄγε δή. Vide & in ANomalis.

Ἑᾶ, Sua: à nom. sing. ὁς, deriuato ex ὁ seu ἑ. Hom ἑᾷ σὺν θυμῷ ἔπεται, suas ad ædes quisque. Item ἑᾶ, Sua, dicuntur quæ vnusquisque possidet seu habet veluti sua & sibi propria, hoc est Bona. vt quum dii dicuntur δοῦναι ἑᾶων, bonorum. qua de re vide & t.1, c.1069, a. & & 1197, f.

Ἑά, pleonasmo poetico pro ἑᾷ dicitur, vt ἑσσία, βοάα, ἰφθιμοάα, & similia.

Ἑαγα, ab ἄγω, Frango, t.1, c 93, c
Ἑαδε, Placuit: vide in Anomalis. vnde particip. ἑαδὼς, Qui placuit, Gratus, Acceptus. Homer. Iliad. ι, — πᾶσιν ἑαδὼς μύθοισι ἔοικα.

Ἑαλει, Hesych. exp. ἀλγεῖ, Dolet: afferens & ἑαλώς pro ἀλγοῦσα, Dolentes: necnon ἑαλὼς pro κακῶς ἔχων, αἰνῶς ἀλγῶν. At ἑαλώς, quod exponũt ἀναπεπαυμένοι, παυσαμένοι, est ab ἑάω, significãte Sino, Dimitto, Intermitto.

Ἑάλη, exponitur σωλήνωθη, σωληνάλη, σωληνράφη, de quo in Anomalis. Hom. Il. υ, ἑάλη π χαλκῷ, de apro qui à venatoribus premitur. Et Il. ρ, Τῷ δ' ἤτοι σῦν πὰς ἑάλη: de Diomede contrahente se sub clypeum. Inde particip. ἑαλώς, Hesychio συναλώς, συνραφώς, Qui se contraxit seu contorsit. quod ε contra regulam retinuit. debebat enim dici αλώς.

Ἑάλη, eidem H. est λυπηρὸν: afferenti & ἑαλὼς pro πεπραγμένως. sed idem ἑαλὼς exposuerat etiam λυπηρὸν.

Ἑάλωκα, t.1, c.328, g. Ἑαλων, vide in Anomalis.
Ἐαν, cum subiunct. t.1, c.1103, c. Ἐαν, cum optat. ib. d.
Ἐαν, geminatum, ibid. Ἐαν, triplicatum, ibid. e.
Ἐαν, pro αὖ, ibid. Ἐαν τ' αὖ, t.4, c.810, c

Ἑανδάνον, Ionicè pro ἡδόμενον, vt docui in Anomalis. Herodot. ἑανδανέ οἱ ταῦτα, ei hæc placebant.

Ἑανός, apud Antimachum dicitur ἡ ἠὼς, Aurora, teste Hesychio: forsan quòd ferat tenuem & splendidam vestem.

Ἑανός, ὁ, ἡ, Indutu pulcher. tradunt enim ἑανὸν πέπλον dici τὸν καλὸν καὶ ἄξιον ἐνδύσασθαι, καθὸ τὸ ἕννυσθαι τὸ ἐνδύεσθαι. vt apud Homer. Iliad. ε, & Iliad. ϑ, Πέπλον μὲν κατέχευε ἑανὸν πατρὸς ἐν οἴκῳ. Alicubi substantiuè ponitur ἑανὸς pro ἑανὸς πέπλος, seu generalius ὕφασμα, ἔνδυμα, ἱμάτιον, σκέπασμα: velut quum ei epitheton aliquod adiungitur, omisso substantiuo πέπλος. vt apud Homerum Iliad. φ. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρότους ἑανοὺς πρέμε. Et Iliad. ε, πέπλοισι ἑανοῦ ἐπάρξαι καλύπτρης. Iliad. ψ, Ἐν λιτοῖσι δὲ θῆκε ἑανὼ λῖτα καλύψαι, peplo tenui & subtili. id est lineo. vt & Hesychius exponit, λεπτῷ ἢ λινῷ σκεπάσαι: qui paulo ante ἑανὸν esse dixerat ἔνδυμα γυναικῶν λεπτόν. Pollux annotat quosdam differentiam facere inter ἑανὸν & πέπλον. nam τὰ διὰ πολυτελείας ἐνδύματα ab eis vocari ἑανούς: at τὰ διὰ πολυτέλειαν, πέπλους. Rursum ἑανὸς adiectiuum de cassitero etiam seu stanno dicitur, significãtque Fusilis. Nam Hesychius ἑανὸν κασσίτερον exponit διῃθημένον, quemadmodum Eustathius quoque pag. 1146, annotat, ἑανὸν interdum esse epitheton ὡρισμένως, ab ἑάω, significans videlicet τὸ ἄξιον ἐνδύσασθαι: interdum καθαπαξ, velut ἑανὸς, significans διῃθημένος χαλκὸς. Quosdam tamen putare ἀπὸ τῆς ἑανοῦ κατασκευῆς vocem hanc ad vestes transtaram, volẽtes χιτῶνα vel πέπλον ἑανὸν dici τὸν λευκὸν ὡς πρὸς τὸ κατασκευασθὲν, ὡς ἀπὸ γαλακτώματος ὑφῃσμένου λευκοῦ. id est Vestem seu peplum candidum & stannea splendentem albedine. Apud Dioscor. verò ἑανὸς legi dicitur pro Mollis & delicatus. Rursum Hesych. ἑανὸν exp. non solùm ἁπαλὸν, λευκὸν, sed etiam σῶον, καλὸν.

Ἑαπερ, Si: item Licet. cum subiunct. apud Plat.
Ἑαπτα, & Ἑαπτη, vide in Anomalis.
Ἑαξα, ab ἄγω, Frango, t.1, c.93, c
Ἑαρμαι, t.1, c.1073, d. Ἑαρ, t.1, c.1071, g
Ἑαρίδας, Hesych. dici tradit τὰ κεφαλαῖα: forsitan quòd verno tempore præcipuè reperiuntur.
Ἑαρίζω, t.1, c.1072, c. Ἑαρινὸς, ibid. b
Ἑάριον, ibid.
Ἑαρὶ, Hesych. dici ait ἀντὶ τοῦ ἔαρος.
Ἑαρπὸς, t.1, c.1072, b. Ἑαρπὸς, ib.
Ἑασας, t.1, c.1434, g. Vide & in Anomalis.
Ἑασι, Ἑασις, Ἑασι, vide itidem in Anomalis.
Ἑατέον, Sinendum, Dimittendum, Omittendum.
Ἑαυτὸν, t.1, c.1071, c. Ἑαυτοῦ, ib.
Ἑαυτὸς, ib. f. Ἑαυτῷ, ib. c
Ἑαχθη, vide in Anomalis. Ἑάω, t.1, c.1073, c
Ἑάων, t.1, c.1969, a. Ἑάων, t.1, c.1197, f

¶ Ἑβαν, t.1,c.635,b
Ἑβασαν, Ἑβατα, & Ἑβαφον, vide in Anom.
Ἑβδομαδικὸς, Ἑβδομαῖος, Ἑβδομὰς, Ἑβδόμας, Ἑβδομάκοντα, Ἑβδομηκοντάκις, vide in sequ. Ἕβδομος.
Ἑβδομηκονταέτης, t.1,c.1193,e. Ἑβδομηκοντούτης, ib.e
Ἕβδομος, ου, ὁ. Septimus: pro quo poetæ DICVNT Ἑβδόμας, Homerus Iliad. τ, ὁ δ' ἑβδομος αἰσίκη μοίς, septimus mensis. A Plutarcho verò ἑβδομος μὴν dicitur September mensis, quoniam septimus ordine est, inchoando annum à Martio, vt fiebat olim Romæ. Sic ἑβδόμη ἡμέρα, septima dies. At ἑβδομον ἡμισάλαιπον antiquo loquendi genere dicebatur pro ἑξ ἡμίσεια ἅλατα, vt docet Pollux libro 9, vel potius τὰ ἑξ ἡμίσεια ἅλατα, vt vult Hesych. & ex eo Bud. De asse. Fœmin. gen. ἡ ἑβδόμη, & poeticè ἡ ἑβδομάτη, sub. ἡμέρα, Septima dies, veluti quum Suidas dicit τῇ ἑβδόμῃ nomina imposita fuisse infantibus, Septimo die, à partu videlicet Sic Hom. Od. ξ, Ἑβδομάτῃ δ' αἰσαῖτις ἀπὸ Κρήτης ἀνρίνης Ἔπλεον, Septimo die. Athen. verò l. 11, περιέρχεται τὰ ἑβδόμαις τοῖς βωμοῖς, septima quaque die. INDE Ἑβδομαῖος dicitur qui τῇ ἑβδόμῃ aliquid facit. vt ἑβδομαῖος πυρετὸς, apud Alex. Aphrod. Febris septima quaque die recurrens: Septimanam medici vocãt, vt Tertianam, Quartanam. Et Luc. dicit ἑβδομαίους ἰδεῖν αὐτὸ, pro, Eos septimo die vidisse. Itidem ἑβδομαῖος ἦκε, qui septimo die venit. Et ἑβδομαία ἔτεκε, quæ septimo die peperit. Præterea ab ἕβδομος seu ἑβδόμη est SVBST. Ἑβδομὰς, significans numerum septenarium. Interdũ ἑβδομὰς dicitur Spatium septem dierum, seu Septem dies, vt Latinis Septimana. veluti quum mensis dicitur in quatuor ἑβδομάδας diuidi, in quatuor septimanas: hoc est in quater septem dies. Sic Galen. ὡς πὰς πρὸς ἑβδομάδας εἴκοσιν ἡμέρας ἀφεχάρωσαν. Et Cicero, Ne in quartã hebdomadem incideres. Alioqui ἑβδομὰς dicitur etiam pro ἑβδόμη, s. ἡμέρα, Septima dies, seu Septima quæque dies, vt Macch. l. 2, ἄγειν τὴν ἑβδομάδα, Septimam quãque diem celebrare & festam habere. id est diem Sabbati, ex instituto Mosis. INDE Ἑβδομαδικὸς, quod ex Greg. Naz. affertur pro Septenarius, Septimanus. Sic Galenus μετὰ δὲ ταύτην, ἀκολούθως τῇ τῶν πυρετῶν, ἑβδομαδικὰς ἴδιον ἔσται κρίσεις, Septimanarias, i. Singulis hebdomadibus repetẽtes, Septima quaque die faciẽdas. Præterea ab hac origine EST Ἑβδομηκοστὸς, Septuagintæ. Vnde ADVERB. Ἑβδομηκοστῶς, Septuagies: & nomen ORDINALE, Ἑβδομηκοστὸς, Septuagesimus.
Ἔβενος, ου, ἡ, SIVE Ἔβενος, (vtrunque enim Suidas affert) Ebenus, siue Ebenum: lignum ex omni materie spississimum & grauissimum, cariem non sentiens, nigrum, politi cornus lævore, mordentis subastringẽtisque gustus, & dum suffitur odoratum: de quo plura vide apud Dioscoridem lib. 1, cap. 130, Galen. in simpl. medic. Plin. l. 12, c. 4: necnon Seruium in Georg. Virg. lib. 2, item Theocr. Idyl. 15, & Herodor. lib. 3. Apud Latinos interdum cum aspiratione scriptum reperitur, vsurpatumque (teste Seruio) & fœm. & neutro gen. INDE Ἐβένινος, Ebeninus, Factus ex ebeno. AT Ἐβενόπεχυς dici à quibusdam τὸ ἀδίαπτον, refert Gorr. ex Dioscor.
Ἔβη, t.1,c.635,b. Ἔβησα, vide inter Anomala. vtitur autẽ eo Hesiod. dicens, ἐς δίφρον ἐβήσατο, in currum ascendit.
Ἔβιπος, secundum medicos ἡμαλάχη, quæ & ἀλθαία, inquit Suidas. Galenus Simpl. medic. l. 6, ἔβισκον siue ἀλθαίαν esse dicit μαλαχίδι ἐοικέναι, maluam syluestrem. Dioscor. ἔβισκον appellat, per ῑ, vt Plin. quoque & Virg. Hibiscum, præfixa etiam aspiratione.
Ἔβιων, t.1,c.738,g
Ἑβραῖος, ου, ὁ, Hebræus: idem qui Iudæus, ab Hebro progenitore. vt quum Paũsan. in Attic. dicit Adrianum imp. Ἑβραίους τοὺς ἀπὸ Σύρων χειρώσασθαι λόγος ἐστί. INDE Ἑβραϊκὸς, ὴ, ὸν, Hebraicus, Qui vel qualis Hebræorũ est. vt Ἑβραϊκὴ διάλεκτος, Lingua Hebræa: quæ EST Ἑβραὶς, vt Ἑλλὰς pro Ἑλληνικὴ. Inde & VERB. Ἑβραΐζω, Hebræos imitor, Hebraico more loquor aut viuo. VNDE Ἑβραϊστὶ, Hebræorum imitatione, More Hebræorum, Hebraicè. hoc est, Ita vt solẽt Hebræi. Sunt qui sine aspiratione hæc scribant: Hesych. & Suid. cum aspiratione, & rectius.

A ¶ Ἐγγαγὶς πέτρα, eadem quæ γαγάτης λίθος, seu γαγάτης, Gãgitis gemma, quæ videlicet in Gange fluuio Lyciæ reperitur, viridi colore. Nicand. Ther. Λίμνη δ' αἰζαλέῃσι καὶ ἐγγαγίδα πίτρῃσι. De hac verò gemma plura ibi schol.
Ἔγγαιος, t.1,c.803,d. & t.3,c.372,c. obiter.
Ἐγγαλακτίσμαι, t.1,c.812,c. Ἔγγαλον, ib.b
Ἐγγαμίζω, t.1,c.815,d. Ἐγγασρίμαντες, t.1,c.810,b
Ἐγγασρίμαχαιρα, ib.d. Ἐγγασρίμυθος, t.1,c.819,h
Ἔγγασρος, t.1,c.810,d
B Ἐγγαυρον, Hesychio τὸ πρὸ, ὑγρὸν, ἄωρον, πρόσφατον, ἀκλιμβρον, ἀΐπνον.
Ἔγγαυσον, eidem est ὑποπαμβον. à γαυσὸς.
Ἐγγίζασα, dẽ quod γίγαμα. Hesychius enim ἐγγιγάασιν simpliciter exponit γιγάασιν, εἰσὶν: itidemque ἐγγιγαῶσι, γεγηθυῖαι. Sic sanè Homerus dicit, Ἄμφω δ' ἐγγίζασι φαεσιμβρότου ἠελίοιο, pro ἐγγύθεν, vel etiam ἐκγηθέοντο. Alioqui ἐγγιγάασι significat Insunt. vt apud Homerum Il. ζ, πᾶσι τοὶ Γίλιῳ ἐγγιγάασιν, omnibus qui sunt in Ilio. Est præt. med. tanquam ab ἐγγίγαω, refertur autem ad ἐγγίνομαι.
C Ἐγγιζόντως, t.1,c.884,c.
Ἐγγιχάσκει, Hesychio est βοᾷσαι, Vociferatus.
Ἐγγιχάσκαι, καὶ, hydraulica organa quæ aquâ bibentia tandem mouent sigilla cæteráque quæ delectationibus oculorum & aurium sensûs eblandiũtur, teste Vitruu. libro 10, cap. 12. vbi à Ctesibio hæc inuenta ait. Forsan autem inde dicta quòd faciant hæc sigilla seu icunculas ὡς τὸ γῆ βαίνειν.
Ἐγγίνωνται, Hesychius exponit ἐγγενήσωνται, Ingenerẽt: à them. ἐγγείνομαι, Ingenero. Hom. Il. λ, Μῆκι καὶ εὖρει κῆ γαλεοτόμῳ ὠτειλαὶ Εὐαὶ ἐγγίνονται, αἰεπίοισιν ὀιζύν.
Ἔγγιος, t.1,c.807,c. & t.3,c.371,e. obiter.
Ἐγγιόπους, t.1,c.807,d. Ἐγγιόφυλος, ib.e
Ἐγγιάω, t.1,c.813,e. Ἐγγιὴς, t.1,c.834,a
Ἐγγιόμβροτος, t.1,c.830,e. Ἐγγιτὴς, t.1,c.834,a
Ἔγγιον, idem quod ἔγγιον, Terrestre. Suidæ τὸ ἀσφαλές. Vnde ἐγγιόπους, idem cum ἐγγιόπους.
Ἐγγίσαμαι, t.1,c.848,b Ἐγγιπερίπω, seu Ἐγγιπερῶ, ib.
Ἐγγίσομαι, t.1,c.830,c. Ἐγγίζω, t.1,c.887,c
D Ἐγγίσομαι, t.1,c.830,c. Ἔγγιστον, t.1,c.887,a
Ἔγγιστα, ibidem.
Ἐγγίσσημα, ατος, τὸ, dicitur cranii fissura in qua os affectum loco naturali dimouetur & desidet, atque ad inferiorem cerebri membranam pertingit, quam etiam vrget premitque. Est autem in eo fissuræ genere omnino ossis fragmentum grandius. nam si os in plura fragmenta perruptum est, ἀκρόσημα appellatur. Sic dicitur ἀπὸ τῆ ἐγγὺς, id est prope, quòd os fractum ad subiectam membranam appropinquet. Ita Gorr. Meminit Galen. Therap. l. 6, & in Defin. medic.
E Ἐγκλαυκῶσαι, Hesychio est ἐμβλέψαι, Intueri.
Ἐγλαφῶ, Insculpo. idem quod ἐγλύφω. vnde pass. ἐγλαφῆναι, quod Etymologus exponit ἐγλυφῶσαι, ac proprie de pullis auium dici ait, ὥσπερ τὰ λέπη. quod mihi equidem parum fit verisimile. hoc enim potius ἀπολαφῆναι diceretur, vt ἀπολαφθῶσαι.
Ἐγλιχὴς, ὴς, ὸν, καὶ ὴ, Cui inest τὸ γλίχεσθαι, id est Viscosus, Glutinosus, Lentus, Tenax.
Ἔγλυκυς, t.1,c.852,c
F Ἐγλύσαι, Hesych. exp. ἐγγλυκαίνειν, procul dubio respiciens ad hunc locum Herodoti lib. 2, pag. 77, de loto, ἔστι δὲ καὶ ῥίζα τῷ λωτοῦ τούτου ἐδώδιμος καὶ ἐγγλύσαι ὀπωρικὸς, ἐὸν προμήκης, μέγαθος κῆ μᾶλον. id est Indulcat, Dulcedinem infert. nam & infrà, lib. 4, p. 176, ὁ δὲ τῷ λωτοῦ καρπὸς, ἐστὶ μέγαθος ὅσον τε τῆς σχίνου, γλυκύτητα δὲ τῷ φοίνικος τὸν καρπὸν ἐκτετέλεσται. Quæ verba indicant superius ἐγλύσαι intelligendum esse non amplius de radice, sed de fructu, præsertim quum subiungat, orbicularem esse & pomi magnitudine. Sed & Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 4, testatur loti fructum esse γλυκὺν καὶ ἡδύν: & ante eum Homerus Odyss. ι, socios Vlyssis reditus fuisse oblitos postquam λωτοῦ φάγον μελιηδέα καρπόν. Vnde Plinius lib. 13, cap. 17, Nascitur densus in ramis, myrti modo, non, vt in Italia, cerasi, tam dulci in cibo vt nomen etiam genti terræque dederit, nimis hospitali

aduenarum obliuione patriæ. Perperam itaque intelexerunt verba Herodoti illi qui sic interpretantur, Ad glutiendum facilis, quia teres: longè rectius Valla, qui vertit, Suauitate præstanti.

Ἐγλύφω, t.1, c.851, f.
Ἐγλωβήσασθαι, t.1, c.853, f.
Ἐγμόφωσις, ιως, ἡ, dicitur Compages dentium, quæ & γόμφιασις: quoniam videlicet dentes gingiuis veluti γόμφοις & claui impacti sunt serie quadam continua. Galenus lib. 5 περὶ τῶν πόπος, de dentibus loquens. χαλαροῦσθαι ἐγμομφώσεως ἕνεκεν φησὶν. Dioscor. l. 2, ἐβρεγχυλιάσαι πασῶν τῶν γομφιάσεων, collutum dentium compagines mitigat.
Ἐγγάστωρ, t.1, c.343, h.
Ἔγγειος, ib. d.
Ἐγγέρσιμος, t.1, c.861, f
Ἔγγραπτος, in antiquis lex. Græcol. exponitur Cõscriptus, sicut ἔγγραφος. Sonat tamen potius Inscriptus, vel Qui inscribi potest: & potest etiam ὀξυνόμενον.
Ἔγγραυλις, vulgo dicitur piscículus ille qui à spuma ἀφρὸς seu ἀφρὸς nominatur, teste schol. Aristophanis: voce forsan corrupta ex ἐγκρασίχολος, quæ species quædam est τῶν ἀφύης.
Ἐγγεγραμμένος, t.1, c.872, e.
Ἐγγεγραμμένως, t.1, c.872, d
Ἐγγεγραφώς, t.1, c.864, g
Ἐγγεγραφῶς, Scripto, seu In scripto: aut Cum scriptis.
Ἐγγειρασθαι, Hesychio est ἀναγίνωσκειν τοῖς παλαιστικοῖς.
Ἐγγειρασμός, eidem est παρεξυσμός.
Ἔγγυαι, idem Laconibus esse dicit ἐλπίδες.
Ἐγγυαλίζω, t.1, c.882, d.
Ἐγγυάομαι, ib. c.
Ἐγγύη, t.1, c.882, e.
Ἐγγύησις, t.1, c.884, f.
Ἐγγυητής, ib.
Ἐγγυήτης, ib. a.
Ἐγγυᾶται, t.1, c.24, b. & 883, b.
Ἐγγύθεν, t.1, c.881, e.
Ἐγγυοδόκη, t.1, c.883, b.
Ἐγγύς, t.1, c.886, d. & t.3, c.43, h. obiter.
Ἐγγύτατα, t.1, c.886, g.
Ἐγγυτάτω, ib.
Ἐγγυτέρω, ib. g.
Ἐγγύτης, t.1, c.891, g.
Ἐγγυτέρω, t.1, c.814, e.
Ἐγδύσασθαι, t.1, c.825, a.
Ἔγγυος, t. 1, c.882, g. Hesychius ἔγγυον exponit non solùm ἐγγυητὸν, sed etiam neutraliter ἀσφαλές: pro quo suprà ἔγγυον.
Ἐγγυάω, t.1, c.884, b
Ἐγγύδιον, t.1, c.887, c
Ἐγγυδόκη, t.1, c.883, b
Ἐγγυητής, ib. g
Ἐγγύθεν, t.1, c.887, c
Ἐγγυμαλίζω, t.1, c.889, a
Ἔγγυος, t. 1, c.882, g. Hesychius ἔγγυον exponit non solùm ἐγγυητὸν, sed etiam neutraliter ἀσφαλές: pro quo suprà ἔγγυον.
Ἐγγύπαππος, ib.
Ἐγγύπορος, ib. f
Ἐγγύτης, t.1, c.887, c
Ἐγδύσασθαι, t.1, c.1046, a
Ἐγκάθημαι, t.1, c.1073, g
Ἐγκάθιμαι, ib.
Ἐγγυᾷ, per syncopen pro ἐγγύᾳ à γίνομαι. Significat etiam ἐλαύει, teste Hesych. de quo in Γεγη.
Ἐγγυγᾶ, eidem Hesychio est χηγορᾶ, Expergiscitur, vel Vigilat.
Ἐγκαθέτης, t.1, c.1074, a.
Ἐγκάθημος, ib.
Ἔγκαμος, ib. a.
Ἐγκαρσίως, Vigilanter. Eurip.
Ἔγκαρσιος, ib. b
Ἐγκάρσιος, ib.
Ἐγκαρσοφανής, ib. b
Ἐγκαρσίως, t.1, c.1074, b
Ἔγκαρσα, à Suida esse dicitur πολεμικὸν μηχάνημα ἐκ λίθων καὶ ξύλων καὶ χοὸς ἐκβόλιμον, bellicum machinamentum è lapidibus, lignis, & terra fossitia excitatũ. Vox est à Latinis sumpta, significans terram egestam seu aggerem qui propugnaculi loco est. Agger enim, teste Vegetio, ex terra ligniſq; excolitur contra murum de quo tela iaciantur. Suprà habuimus Ἄγγεια & Ἄγκεα: quibus itidem denotatur terra aggesta. Græci id χῶμα dicunt vocabulo suo.
Ἐγκαρσία, Suidæ ὁ ὑπόχαρις, Lætus, Hilaris: Hesychio non solùm ὑπόχαρτος, sed etiam ὑπόχαρος.
Ἐγκαγχάζειν, Irridere, Illudere. vel potiùs Petulãtibus cachinnis illudere.
Ἐγκαθίζημα, t.1, c.1081, a.
Ἐγκαθιγνύω, ib.
Ἐγκαθιζάνειν, Hesychio καταβαλεῖν, Deiicere à themate ἐγκαθαίρω.
Ἐγκάλαμος, t.1, c.1667, f. Vnde ADVERB. Ἐγκαλάμως, quod ex Diod. Siculo De reb. gest. Phil. affertur pro Insidiosè & fraudulenter.
Ἐγκαθεύδω, Indormio, Incubo. Apud Plutarchum in Apophth. Lysander militibus suis dicit, ὥσπερ φεύγουσι μᾶλλον ὧν οἱ λαγῳοὶ δι' ὀφθαλμὸν ἢ τῶν πίνακων ἐγκαθεύδουσι; ob quorum pigritiam vel lepores muris incubant. id est Tam ignauos vt lepores quoq; in muris suis nidulari & indormire sinant.
Ἐγκαθεψόμενος, Incoctus, Qui incoquitur. ἐγκαθέψω enim est Incoquo, seu Decoquo in.
Ἐγκαθιδρύω, t. 1, c.1447, g.
Ἐγκαθίδρυμα, t.1, c.1094, b.
Ἐγκαθίζω, & Ἐγκαθίζομαι, t.1, c.1090, g
Ἐγκαθίημι, t.1, c.1667, f.
Ἐγκαθίστημι, t.1, c.1774, f
Ἐγκαθορμίζομαι, Subeo portum: vel etiam In portu me contineo. Budæus sanè ἐγκαθορμίζεσθαι afferens ex Basilio p.145, exp. & In portum ingredi, & In portu stare.
Ἐγκαίνια, τὰ, Festum dedicationis cuiuspiam rei. vt apud Danielem cap. 4, Nabuchodonosor iubet satrapas suos & præfectos εἰς ἀθροίζειν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς εἰκόνος ἣν ἔστησεν, conuenire ad dedicationem statuæ quam erexerat. Itidem ἐγκαίνια Hierosolymis dicebatur festum illud quod agitabatur in memoriam templi post diutinam in Babylonia & Perside captiuitatem instaurati: vel, potius festum illud quod Iudas Macchabæus pulso Antiochi præfidio Hierosolymis instituit in memoriam templi cultúſq; diuini à sese instaurati ac veluti renouati. nam, vt legimus Macchab. lib. 1, cap. 4, constituit Iudas & fratres eius, totáque Israelis cœtu, vt dies dedicationis altaris suis temporibus agitaretur singulis annis. Ioann. cap. 10, ἐγένετο δὲ τὰ ἐγκαίνια ἐν Ἱεροσολύμοις. Suid. ἐγκαίνια esse dicit ἑορτὴν καθ' ὃν ἐνεκαινίσθη τι, festum in quo aliquid innouabatur: schol. Eurip. ἑορτὴν τὴν ἐγκαινισμοῦ. Sunt qui ἐγκαίνια pro tyrocinio etiam accipiãt in hoc loco Quintil. l. 7, c. 3, Nec pro encænio ducendum scelus primum. ita enim reponendum iudicant, quum vulg. edit. habent Per ἐγκαίρια.
Ἐγκαινίδες, pars quædam nauis sunt, teste Suida, afferente hæc verba, ξύλα ἐγκοπῆ καθ' ἃ συζυγεῖ ἡ ἐγκαινὶς ὑπερέχῃ τὸ ἐγκάρσιον ἐκ τῆς, οὐδὲ πάντες κλιμακίδες ἀφ' ἑνὸς μήκους ἀφ' ἑνὸς ἄκρα ἢ μεσαίτατα διὰ τοῦτο ἐξαιρεῖσθαι. Apud Etymologum ἐγκαινίδες per ι, vt infrà docebo.
Ἐγκαινίζω, t.1, c.10, b.
Ἐγκαινίω, ῶ, Innouo. Exponitur etiam initio, Dedico, vt ἐγκαινίζω.
Ἐγκαιρεία, t.1, c.11, h.
Ἐγκαίρως, t.1, c.12, a.
Ἐγκαλεῖσθαι, Hesychius exp. ὑπόδικος.
Ἐγκαλίω, t.1, c.10, f.
Ἐγκαλινδέω, t.1, c.496, d.
Ἐγκαλλωπίζομαι, t.1, c.41, d.
Ἐγκαλοσκελεῖς, dicuntur qui habent τὰ σκέλη ἐν τοῖς κάλοις, Qui crura habent inclusa lignis seu numellis. Affertur hæc vox ab Hesych. qui dicit ἔοικε μὴ ἐκπεφόβηται τὰ σκέλη solitos fuisse ἐν κάλοις διαμένειν τοὺς πόδας.
Ἐγκαλύμμα, ατος, τὸ, Velamentum. Quo aliquid integitur.
Ἐγκαλυπτέος, t.1, c.44, b.
Ἐγκαλύπτω, & Ἐγκαλύπτομαι, t.1, c.43, g
Ἐγκαλυψις, t.1, c.44, b
Ἐγκαμπίω, Inflecto. Gal. in Lex. Hipp. ἐγκαμπὲς exp. ὀκρυῶδες καὶ κυρτὸν, de vnguibus dici annotans.
Ἐγκαναχᾶσθαι, Cum cachinno insonare, seu Cachinnos emittere ob. vt apud Theocr. idyll. 9, Menalcas αἰχμὰ à Daphnide sibi donato ἐγκαναχήσατο, προῦ κἀχλον ἐπ' αὐτῷ ἀπὸ πόδιος ἰέμενον, vt schol. exp. Vel etiam Præ lætitia intonuit, Lætus intlauit & resonare fecit.
Ἐγκαναχεῖν, Cum sonitu infunde: μετὰ ψόφου ἐγχεῖν: videlicet ὕδωρ ἢ καναχὴν, quæ est ἦχος. Aristoph. Equit. ἐγκαναχεῖν ὑπὲρ ἀκράτου ἐγκαναχεῖν μοι πολύ. Etym. quoq; ἐγκαναχεῖν esse dicit τὸ ἐγχεῖν μετὰ ψόφου, id est πολὺν ἦχον ἐγχεῖν: derivans & ipse ὕδωρ ἢ καναχὴν, ἢ πρόσφατον κτύπον. Sed idem dicit ἐπὶ τῶν σφαττόντων ὕδωρ ἐπὶ τὸν ἄνθρακα τοῦ πυρός. Eurip. verbo ἐγκαναχεῖν vtitur in re simili, in Cyclope. Ibi enim

Vlysses Sileno qui merum gustarat, eóque ad saltandum incitabatur, dicit, Μὴ τὸν λαρυγγα δικαίαξῃ σου καλῶς; Nunquid pulchrè tibi per guttur cum murmure descendit?

Ἐγκαθίδες, t.2,c.57,b. Ἐγκάθω, t.1,c.64,f

Ἔγκαρ, αρος, ὁ, Cerebrum, vel Pediculus. vt quidam acceperunt apud Homerũ Iliad.ι, vbi Achilles de Agamemnone dicit, τὼ δὶ μὴν ἔγκαρος ἄξιον, vt sit, Non pluris eũ facio quàm pediculum aut cerebrum. nõ minus enim cerebrum olim fastidiebant in cibis quàm pediculum. quod cerebrum à Lycophrone quoque ἔγκαφος dicitur eadem compositionis forma qua ἐγκέφαλος, videlicet ἀφ' οὗ ἐν τῇ κάρῃ τῇ κεφαλῇ ἔφθ. (quemadmodũ & Alcæus Epigr.lib.2 dicit, ὡς ὄφελόν γε καὶ ἔγκαρον ἐχθροῦ ἁρπάξας, βρέμια Φιλιππίης ἔξεπιον κεφαλῆς, pro Cerebrum inimici frangẽs) Sed rectius ii qui scribunt diuisim ἐν Καρὸς, & interpr. Habeo eum pro Carico mancipio. Vtriusq; exp. meminit Eust. Apud Hes. ἔγκαρος legitur, expositũ αἴημος, positúmque Doricè forsan pro ἴκαρος.

Ἐγκάρδιον, t.2,c 98,e

Ἐγκαρπαῖτας, Hesych. exp. ἐγκριδῆτας, ὀστυχέτας.

Ἔγκαρπος, t.2,c.78,c. Ἔγκαρπος, ib.a

Ἐγκάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obliquus, seu In obliquum porrectus, Transuersus. Aristot. De mundo, ὧν μέσος ὁ ζωοφόρος κύκλος ἐγκάρσιος. nam iste τῆς ὑφ' ἡμῶν ζωδίων κύκλος λοξὸς est & dicitur, quoniam πρὸς τοὺς ἀβλαμπεῖς κύκλους, teste Proclo. Sic Philostr. in Heroic. ἐγκάρσιοι ἰμβοὰ, Obliquæ, seu Quæ obliquè fiunt. Et Philo in Vita Mos. lib.1, ὡς πατρικὰς ὁδοὺς τὰς ἐπ' ἀρετὴν ἐγκαρσίαν ἀτραπὸν θύσας, relicta via recta nactus callem transuersam. Vnde ADVERB. Ἐγκαρσίως, Obliquè, Transuersè. Thuc.l.2, ἐπὶ τὸ πίχους αἰτιλιξάμενοι ἐγκαρσίως.

Ἐγκαρσίχολος, exponitur Iracundus: sed sine exemplo vel autoritate. Infrà ἐγκρασίχολος.

Ἔγκαρτα, Hesych. exp. ζειὰς κεκυρδυλιγμένους σίτους, Detonsa frumenta. Verùm & ἔγκαρπα dixit Phrynich. Δαΐσιν, teste eodem.

Ἐγκαρτρίως, t.2,c.1599,b

Ἔγκας, Galen. in Lex. Hippocr. exp. ὠὰ βαθέα, In profundo.

Ἔγκατα, ὰ, Intestina, Interanea, Viscera. τὰ ἔντερα, τὰ σπλάγχνα. Homer. Odyss.ι, Ἔγκατα τε σάρκας τε καὶ ὀστία μυελόεντα. Iliad.λ, — αἷμα καὶ ἔγκατα πᾶσι λαρυστύν. Luc. in Caucaso, γύπας αἱ ἐπίσημοι σιτία ἔγκατα ἔξαιτοῦντες. Repetitur & datiuus ἔγκαται pro εἰς προσφαγὴν apud Hes. & Suid. quem Etymol. vult συγκοπὴν εἶναι ἀπὸ τοῦ ἐγκάτοιν, vt σφῶιν ex σφοῖν. Vsus autem eo est Homer. Iliad. λ, dicẽs, μιχθὴναι ἔγκατα φωτὶ. Etym. annotat in sing. num. dici quidem ἔγκατον, at non ἔγκαθον.

Ἐγκαταβιώσαι, Vitam consumere in. vt apud Plut. tyrãnus quidam arci ἐγκαταβιῶσαι.

Ἐγκαταγέλαστος, Qui irridetur, Ridicul⁹. Æschin. in, Ctesiph. ἐγκαταγέλαστον τὴν πόλιν ποιῶν.

Ἐγκαταγηράσκω, Consenesco in. Particip. ἐγκατεγηρακὼς Bud. ex Dinarcho affert pro Inueteratus.

Ἐγκαταδέω, Illigo. Plat. in Phæd. de anima loquens, ἐν λύπαις ἑαυτὴν πολὺν ἐγκατεδεῖν.

Ἐγκαταδοῦναι, exponitur Dimittere.

Ἐγκαταδύω, seu Ἐγκαταδύνω, t.1, c.1064,e

Ἐγκαταζεύγνυμι, t.1,c.1396,f. Ἐγκατάκειμαι, t.2,c.167,d

Ἐγκατακεχύνυμι, t.2,c.139,g

Ἐγκατακλείω, Includo, seu Concludo in. Aliis Intercludo. Apud Hippocratem De victu in morb.acut. ἐκπίπτειν οἷς ἐγκατέκλεισται, Galen. exponit ὁκ πολὺ χεῖσθαι μὴ διαχωρῆσαι.

Ἐγκαταλείω, t.2,c.256,f. Ἐγκαταλείπομαι, ib.g

Ἐγκαταλευρόω, ex Aristoph. affertur pro Pulso, Moueo.

Ἐγκαταλαμβάνω, t.2,c.574,f. Ἐγκαταλαμβάνομαι, ib.g

Ἐγκαταλέγω, t.2,c.611,c. Ἐγκατάλειμμα, t.2,c.670,h

Ἐγκαταλείπω, ib.

Ἐγκατάληψις, Comprehensio. Moschop. πρὸς ὃ δεῖ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγυμνασιῶσθαι ὡς πρὸς δύσχρηστον τῆς ὑφ' ἡμῶν βίου. Ita Bud. Alii verò simpliciter legunt καταλήψεων.

Ἐγκαταλιμπάνω, t.1,c.671,a

Ἐγκαταλογίζομαι, Computo, Adnumero. B. ex Isæo p.80.

Ἐγκαταμένω, Permaneo in: vel Insideo.

Ἐγκαταμίγνυμι, t.2,c.935,c. Ἐγκαταμιγνύω, ib.

Ἐγκαταπήγνυμι, t.3,c.268,g. Ἐγκαταπείκω, t.3,c.362,h

Ἐγκαταῤῥάπτω, Insuo, vel Desuo in. Xen. ἐγκατερράμμενα ὑπὸ ἐγκεντρίδος, ὅτε τὰ ἥλκη φυλάττωσι, Insuti aculei.

Ἐγκατασκυάζω, & Ἐγκατασκυάζομαι, t.3,c.845,d

Ἐγκατασβέννυσθαι, Extingui in. vnde ἐγκατασβεσθῆ.

Ἐγκατασκύλος, t.3,c.845,b. Ἐγκατασκήπτω, t.3,c.863,c

Ἐγκατάσκηψις, ib.d

Ἐγκατασπείρω, Spargo seu semino in. Bud. interpr. Semen alicuius rei ingenero, in hoc loco Plut. ὡὸ ὑπὸ τινὸς ἐγκατασπειρόμενον ἀφ' ἑαυτοῦ τῇ ὕλῃ καὶ καταμιχθέν. At Herodian. dicit, φήμην ἐγκατασπεῖραι ὅτι δὴ αἰφνιδίως πτολιτικὴ, rumorem disseminare in vrbe.

Ἐγκαταστυγέω, t.3,c.990,a. Ἐγκαταῤῥάζω, t.3,c.1195,a

Ἐγκατατίθημι, t.3,c.1265,e. Ἐγκατατίνω, t.3,c.1501,f

Ἐγκατίως, perperam alicubi pro ἐγκαθέτως.

Ἐγκατιλιγμίτης, Atticè pro ἐγκαταλιγμίτης.

Ἐγκατιλλω, t.1,c.1816,f

Ἐγκατίνιν, Ionibus esse διάκιν, tradit Corinth.

Ἐγκατίχω, t.1,c.1348,b. Ἐγκατῶδω, t.3,c.1501,g

Ἐγκαττυλῶσαι, Hesychio est ἐγκαθυπτιάσαι, Irridere.

Ἐγκαθοικέω, ῶ, Inhabito. Affertur & ἐγκαθοικεῖν ἐν αὐτοῖς, pro Inter illos habitare.

Ἐγκαθοικίζω, t.2,c.1130,b. Ἐγκαθοικοδομέω, t.2,c.1105,d

Ἔγκαθος, ν, ὁ ἢ ἡ, exponitur Interior: sed sine exemplo.

Ἐγκαυλίω, t.2,c.94,g. Ἔγκαυμα, t.2,c.179,e

Ἔγκαυσις, ib.g. Ἐγκαυστὶς, t.2,c.180,a

Ἐγκαυστικὴ, ib.b. Ἐγκαυστικὸς, ib.

Ἐγκαυσὶς, ib.a. Ἐγκαυχάομαι, t.1,c.609,e

Ἔγκαφος, t.2,c.64,g. & 310,c.ob.

Ἔγκειμαι, laceo in, &c. t.1,c.164,f. Ἔγκειμαι, Inuado, &c. ib.g. Ἔγκειμαι, Insto, &c. ib.h

Ἐγκεκαυμένος, t.1,c.179,e. Ἐγκεκυφὼς, οῖ, τὸ, c.507,f

Ἐγκελαδὸς, t.1,c.1900,e. & t.2,c.117,a

Ἐγκελεύομαι, t.2,c.115,d. Ἐγκέλευσμα, ib.

Ἐγκελευσμὸς, ib.e. Ἐγκέλευστος, ib.

Ἐγκελεύω, ib.d

Ἐγκεῖμαι, Insisto. Incumbo. Hippocr. De fract. ὀδυνωμένου ὅκως τὰ ἄκρα τοῦ ῥαβδίου μὴ ἐς τὴν χεῖρα, ἀλλ' ἐς τὰ ἄκρα τοῦ σανιδίου ἐγκείσεται. ibi enim Galen. exponit ἐπερείσεται, ἐπιθλίψει.

Ἐγκιρίδας, Etymol. esse dicit κλαγίας σανίδας, Tabulas obliquas. pro quo Suid. habet ἐγκαιρίδας per αι diphthongũ.

Ἐγκιτῶν, t.2,c.1193,g. Ἐγκιτῶνες, t.2,c.112,b

Ἐγκιτωνίζω, ib.f. & 1193,g.ob. Ἐγκιτῶνες, t.2,c.112,a

Ἐγκιτῶνες, ib.g. Ἐγκιτὼς, ib.a

Ἐγκιτῶνες, ib.e. Ἐγκιτωνῶδης, ib.

Ἐγκεφαλώμα, t.2,c.138,g. Ἐγκιφόω, ib.

Ἐγκιφόομαι, Conuicia ingero, Probris incesso. Ex Eurip. affertur pro Illudo.

Ἐγκίφαλος, Qui in capite est, &c. t.1,c.153,a. Ἐγκίφαλος, Medulla, &c. ib. Ἐγκίφαλος, Cerebrum, &c. ib.d.

Ἐγκιχάω, t.4 c.405,h

Ἐγκιχία, Suid. affert pro ἐγκιχείρημα.

Ἔγκληροι, Hesychio sunt οἱ θνητοὶ, Mortales: obnoxii videlicet τῷ κηρὶ, fato seu morti. Sic idem ἔγκληρος μοίρης affert pro ὑπὸ τὴν αἶσαν μοίρης.

Ἐγκλήρω ὦ, Incero. Ex Hippocr.

Ἐγκλυφὴ, t.1,c.141,d. Ἐγκλυσιάομαι, t.1,c.v,c

Ἐγκλυσίζω, ib.b.c. Ἐγκλυσίζομαι, ib.b

Ἐγκλυσιωρία, Hesychio est ἀθυμία, ἀγρυπνία.

Ἔγκλωσι, & Ἐγκλωσφοι, eidem Hes. est οὐρὰ, Cauda.

Ἐγκωδωνόφορος, exponitur Turbans, Impediens: sed sine exemplo. Id autem nobis suppeditat Aristoph. Ex eius enim Babyloniis Etymol. & lexicum meum vetus afferunt, Δίκῶ τις ἡμῶν ἔστι ἐγκωδωνόφορος, exponentes ἐμποδίζων καὶ ἐμπλέκων.

Ἔγκλις, vide infrà in Ἔγκλισις.

Ἐγκυσᾶν, Coitum appetere, vel Concipere. Suid. enim ἐγκυσῆσαι exp. non solùm ἐπιθυμῆσαι, sed etiam συλλαβεῖν: procul dubio desumptum ex hoc loco Genes. c. 30, ἵνα ἐγκύσωσι τὰ ῥαβδία ἐπὶ τοῦ ὕδατος αὐτῶν εἰς τὸ πιεῖν, εἰσιοῦσιν τὰ ἐγκύσαντα εἰς τὰς ῥαβδους. Vbi Hebr. textus versio habet, Vt ante oculos haberent virgas, & in aspectu earum conciperent. Paulo pòst dicitur ibidem, ἐν τῷ καιρῷ ᾧ ἐκύουν τὰ ἐγκύσαντα ἐν μαγρὶ λαμβάνοντα, ἵνα

Ταχὺς τοὺς ῥάβδους ἐκπτύειν τὴν ἐσχάτην ἐν τοῖς λιωνοῖς, τὴν ἐξ- A
κλησίαν αὐτὸ καὶ τοὺς ῥάβδους. Itaque ἐγκισσᾶν εἰς τοὺς ῥά-
βδους, & ἐγκισσᾶν καὶ τοὺς ῥάβδους, dicuntur oues quum
in virgarum inſpectione concipiunt, ſeu quum iuxta
virgas ſtantes eaſque intuentes, concipiunt.

Ἐγκισσᾶσθαι, eſſe dicitur ἐλίσσεσθαι δίκην κισσοῦ, hederæ
modo conuolui atque implicari. vt apud Hippocr. De
nat. oſſ. ὅπως δὲ ἐξ ἀλλήλων φυόμενα ἐγκισσᾶται ἐς τὸν
ταπέρω μηρὸν ἐγκισσούμενα. Vtitur & Galenus hoc ver-
bo in lib. περὶ ἰσθμῶν. Heſych. ἐγκισσᾶσθαι exponit ἐμ- B
φύεσθαι, πλέκεσθαι.

Ἐγκίστης, Suidæ eſt ὁ ἔγκυτος, Initus. vt Plin. dicit, Quæ
primo initu generare cœperit. Eſt ab ἐγκισσᾶν.

Ἐγκλασρίδια, τά, genus ornamenti muliebris. v. l.

Ἔγκλειον, & Ἐγκλείομαι, ſ. 2, c. 233, b

Ἐγκλεῖς, Heſychio ἐνθυμίαι: & Ἐγκλεφίς, eidem eſt ἐνθυ-
μήσεις. ſed ſuſpecta hæc ſunt.

Ἐγκλίφωνος, eidem eſt ἱρτιζῆς, διεφθαρμένος.

Ἔγκλημα, ſ. 2, c. 21, c. Ἐγκλημαπόδιον, ib. e

Ἐγκληματικός, ib. Ἐγκληματικῶς, ib.

Ἐγκληματοῦσθαι, Sarmentis ſylueſcere. Theophr. De cauſ. c
plant. lib. 3, c. 10, διὰ γὰρ τὸ πάχος, οὐ πεφύσας ἔσθ', ὡς εἰκός, ἐ-
γκλᾶσαι, quod affertur ex Hoſea proph. cap. 10, pro Vitis
ſpargi, quod affertur ex Hoſea proph. cap. 10, pro Vitis
frondoſa Iſrael, repone ἀκληματοῦσα, ex Complut. edit.
autoritate.

Ἔγκλημος, ſ. 1, c. 244, e. Ἔγκλησις, ſ. 2, c. 21, f

Ἔγκλητος, ſ. 2, c. 21, b. Ἐγκλῆτος, ſ. 2, c. 22, e

Ἐγκλίζει, Varin. affert pro ἐπὶ τῶν ἑτέρους ἐξίδυο.

Ἔγκλιμα, ſ. 2, c. 254, c. Ἐγκλίνω, ſ. 2, c. 253, f

Ἐγκλίνεσθαι, ib. Ἐγκλισις, ſ. 2, c. 254, d

Ἐγκλιτικός, ibidem, e

Ἐγκλοιόω, ῶ, Includo ſeu illigo τοῖς κλοιοῖς. Prouerb. cap. 6,
ἐγκλοιώσαι σεαυτὸν ὡς πρόβατον, redditur, Circũda collo tuo.

Ἐγκλυδάζομαι, Intus fluctuo. Hippocr. De morb. ὅταν οὕτω
δέρηται καὶ ἐγκλυδάζηται τὸ πύον εἰς τὰ κάτω ἐκ τοῦ πί-
νου. VNDE Ἐγκλυδαστικός, οὔ, ὁ, Intus fluctuare & vel-
uti æſtuare ſolens. Idem Hippocr. in libro De victu in
morb. acut. loquens de aqua quæ bibitur, ἐγκλυδαστικὸν
τι καὶ ὑπόπλαστον, βεβαδυπόρον τι. paulo antè dixerat,
πολυμυελέα τὸν πνεύμονα.

Ἔγκλυσις, ſ. 2, c. 166, b. Ἔγκλυσμα, ib. c

Ἐγκνίσω, Intero, radendo nimirum. Nicand. Alexiph. πετρῶ
ἐγκνίσσω ῥίζας, id eſt ἐπικόπτω. Infrà dicit ἐπικνίσω.

Ἔγκνισμα, ατος, τὸ, Argiui appellant carnem quam in luctu
ab Apollinis ſacerdote pro hordeo ſibi datam igne
ab aliis mutuato torrent, vt fuſius docet Plut. in Hel-
len. pag. 519.

Ἐγκοκκίσαι, Heſychio eſt ἐγχέαι λάθρα, clàm infundere.

Ἐγκολαίνω, ſ. 2, c. 288, c. Ἐγκολία, τὰ, ſubſt. ſ. 2, c. 289, c

Ἐγκοίλης, ib. Ἔγκοιλος, ſ. 2, c. 288, b

Ἐγκοιλόω, ib. c. Ἐγκοίλωσις, ib.

Ἐγκοιμᾶσθαι, ſ. 2, c. 291, e

Ἐγκοισυρῶδαι, Cœlyræ moribus imbui: vel Cœſyram imi
tari, luxurioſa nimirum & voluptuoſa vita. fuit enim
Cœſyra Athenis fœmina quædam nobilis & diues, ra-
xata à comicis ob luxum inſignem. Apud Ariſtoph.
in Nub. Strepſiades dicit ſe duxiſſe Megaclis neptem
Σεμνοῦ, τρυφῶσαν, ἐγκεκισυρωμένην. vbi ſcholiaſtes expo-
nit πεφευσμένην κεκοσμημένην, exquiſitiore cultu ſe exornã-
tem. id eſt ambitioſius ſeſe exornantem.

Ἐγκόλαμμα, ſ. 2, c. 305, b. Ἐγκολαπίς, ib. c

Ἐγκολάπτω, ibid. b

Ἐγκολεόσκον, Heſychio & Suidæ εἰς τὸ κολεὸν κατθῆκτο, ſ. τὸ ξί-
φος, enſem in vaginam repoſuit.

Ἐγκολλαζίζω, ſ. 2, c. 309, g. Ἐγκολπίας, ſ. 2, c. 315, f

Ἐγκολπίζω, ſ. 2, c. 317, f. Ἐγκολπίον, ib.

Ἐγκομβόω, ῶ, Illigo, Inuoluo. Heſychius enim ἐγκομβοῦσθαι
exponit λήθης & ἐγκυκόμενοι affert pro ἐπιλανθανόμενοι. Vtitur
hoc verbo Petr. apoſt. epiſt. 1, c. 5, dicens, πάντες τὴν ταπεινοφρο-
σύνην ἐγκομβώσασθε: quod interpr. Modeſtia eſtote in-
tus ornati. Alii, Vobis inſinuate & veluti innodate.
Poſſis etiam reddere, Modeſtia vos incingite ſeu in-
duite. NAM Ἐγκόμβωμα, veſtimenti genus eſt. Scribit
enim Pollux lib. 4, cap. 18, τὸ δὲ δούλων ἐκπώματι ἐοικὸς ἐσκεῦ-
σθαι καὶ ἐμπαλὸν τὸ λευκὸν, quod ἐγκόμβωμα (perperam

vulg. edit. habent ἐγκύβωμα) ſiue ἔγκυβωμα nominari.
Atque ita & Heſych. dicit κέκαυμένον ſiue κεκαυμένον ſuiſ
ſe ἐγκύμβωμα καὶ φόρεμα. Ariſtides: κεμβώσασθαι expo-
neas itidem συλήσασθαι. Etym. quoque & lex. merum ve-
tus ἐγκύμβωμα eſſe dicunt τὸ διεμὸν τῆς χειρίδος, quod
ab Atheniẽſibus ἐγκύβιον vocari, ab aliis κεκυμβίον: di-
ci autem ἀπὸ τοῦ κύμβου, τοῦ ἐψητοῦ πίνου, vnde nonnul-
los deriuare etiam τὸ κεκυμένον. Sed notandũ, Cõplut.
edit. in illo loco Petri Apoſt. habere ἐγκεκυμβωκότες: vt
apud Suid. quoq; ἐγκεκυμβωκότες legitur expoſitũ τετυλω-
κότες.

Ἔγκυμμα, ſ. 2, c. 351, f

Ἐγκυπτάω, ῶ, Iacitò me in, ſeu Oſtento me inter. vt apud
Plutarchum De deo Socr. καὶτοι τὸ Καφισίου σῶμα, καθ' ὃν
ἐνίοτε δεόμενον ἐκ τῶν ἐργαστηρίων ἐγκυπτόντων, ἔνιοτε ἐκ-
λύτα enim legendum videtur pro ἐγκυμπτόντων: niſi ma-
lis ἐγκυμπτόντων, eodem manente ſenſu.

Ἐγκυτίον, ſ. 2, c. 343, f. Ἔγκωμι, ſ. 2, c. 336, h

Ἐγκωνίσμα, ſ. 2, c. 337, b. Ἔγκωνις, ſ. 2, c. 334, h

Ἔγκωνις, ſ. 2, c. 344, a. Ἐγκώνιον, ib.

Ἐγκωρδύλη, ſ. 1, c. 351, g. Ἔγκωτι, ib. f

Ἐγκώπιος, ib. g. Ἔγκωπος, ſ. 2, c. 364, c

Ἐγκωφόω, ſ. 1, c. 352, d

Ἐγκορδυλᾶσαι, Heſychio eſt ἐκκυλῖσαι, Inuoluere. Vnde apud
Ariſtoph. initio Nubium, Ἐγκορδυλᾶσαι ἐγκυκλουμένους, Inter-
pretatur: quia videlicet Cyrii κορδύλην vocitent τὸ σῶμα ἢ
κεφαλῆς.

Ἐγκορύφη, Obarieto, ſeu Arietis modo impeto cornibus.

Ἐγκοσμέω, ſ. 2, c. 391, h. Ἐγκόσμιος, ib. a

Ἐγκοσμογλῦφες, Heſychius eſſe dicit οἱ ἅμα τῷ κόσμῳ ἐγ-
κρᾶσθῆναι.

Ἐγκοτέω, ſ. 2, c. 393, e. Ἐγκότημα, ib. D

Ἐγκότημος, ib. Ἔγκοτος, ſ. 2, c. 391, g

Ἐγκοτόλη, ſ. 2, c. 395, d. Ἔγκυπος, ſ. 2, c. 393, a

Ἔγκουφίδες, Heſychio teſte ſunt ἃ ἐν τῷ σώματι τίμνεται,
ſtigmata & notæ in facie: item οἱ ἐν ταῖς ὄψεσι χαρακτῆ-
ρες τῶν ὀφθαλμῶν πίτακες. nam κουρὰ eſt ἡ κορυφὴ & ἡ χαίτη πο-
γωνός: & ἐγκούρας apud Æſchyl. ὁ γεγραμμένος, pictus. Pro
quo poſteriore videtur ἐγκουρᾶς potius ſcribendum,
niſi ſit primæ ſimplicium declinationis. Videtur etiã
ἐγκουρᾶς dici poſſe ἀπὸ τοῦ κάρου, vt ſit, Quæ in ſeſe
τοῦ κάρου imagines pictas habet, Puellarum puerorum-
ve imaginibus exornata. E

Ἐγκραγλαίου, ſ. 2, c. 219, e. Ἐγκράζω, ib. c

Ἐγκεκαχόλωσαι, ſ. 2, c. 139, a. Etymologo ἐγκεκαχόλωσαι ſunt
ἐξοχόλωσαι, κακραμβῶσαι χολωθὲν τῇ κεφαλῇ ἔχοντες: vt & lexi-
co meo ver. niſi quòd in eo tranſpoſitus ρ ſcriptum ἐγ-
καρόχολωσαι: additque vterque, οἱ δ' ἐχθεῖς ἀπὸ τῆ κεφαλῆ ἐ-
χειν τὴν χολήν. innuentes, dici de quodam piſcium ge-
nere qui τὴν χολὴν habeant ἐν τῇς κραιᾷ, id eſt κεφαλῇ.
De his autem piſcibus vide quæ dixi in Theſauro.

Ἐγκράτεια, ſ. 2, c. 407, a. Ἐγκρατίδιμα, ſ. 2, c. 407, b F

Ἐγκρατίον, ib. c. Heſychio ἐγκρατῶν eſt καρηβαρῶν.

Ἐγκρατὴς, ſ. 2, c. 406, b. Ἐγκρατὼς, ib. g

Ἐγκρεμάστυμα, ſ. 2, c. 419, g. Ἐγκρεμαστὸν, ib.

Ἐγκρεμάω, ibidem.

Ἐγκρικαδία, Heſychio eſt σιωπὴ χειροδικῆς δίκης: forſan
quum manus annulo ferreo inſertæ à tergo vinciun-
tur. Idem ἐγκρίκω affert pro κρίκω καὶ κυρῶ, cauo & ma-
ni. Affert & ἐγκρίκια pro ξύλα κεκαυμένα, ligna vſta.

Ἐγκρίνω, ſ. 2, c 435, b

Ἐγκρὶς, ἴδος, ἡ, Heſychio eſt γλυκὰς ἐξ ἐλαίου ὑδρεὶς: Suidæ G
γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδρὶς. Rurſum ab Heſ. clarius: ἐγ-
κρὶδες eſſe dicuntur πέμματα ἐλαίου ἐψηθέντα καὶ μελιτω-
θέντα, libum quod oleo incoquitur & melle indulcatur.
quemadmodum Athenæus quoque lib. 14, eſſe ἐγκρί-
δας dicit πέμματόν τι ἐψηθὲν ἐν ἐλαίῳ καὶ μετὰ ταῦτα μελιτω-
θὲν. Sic ſane & Exodi cap. 16, vbi mannæ guſtus ſuiſ-
ſe dicitur ὡς ἐγκρὶς ἐν μέλιτι, Latina verſio habet, Gu-
ſtus eius, quaſi ſimila cum melle. Et Numer. cap. 11, ἦν
ἡδονὴ τῷ μάννα ὡσεὶ ἐγκρὶς ἐν ἐλαίῳ, erat ſapor mã-
næ quaſi panis oleati. Fuit igitur opus piſtorii & dul-
ciarium e ſimila quod oleo incoquebatur & melle in-
dulcabatur. cuius Simonides quoq; meminit, dicens,
χρόνῳ τε καὶ ἐγκρὶδες ἄλλα τε πέμματα καὶ μέλι χλωρὸν H
VNDE Ἐγκριδοπώλης, ου, ὁ, Qui venditat ἐγκρίδας. Athe-
næus

naus lib.14 ex Ariſtoph.

Ἐγκριπὴς,t.2,c.435,c. Ἔγκριπος,ib.

Ἐγκριωροῦδαι,dicitur vt ἐγκεκυρουῦδαι ſuprà.vnde eſt particip. ἐγκεκριωρωμένη,quod Heſychius exponit ὀπτιλημένη καὶ κατρδυκημένη καὶ ἐγκεκαλυμμένη,inuoluta & intecta: itē σεσιτωμένη τὴν γλῶν,videlicet διὰ Κελώσαν ἢ Μηκαλίους μιτίσα τῶ Ἀλκμαιωνίδου.

Ἐγκροτῶν,t.2,c.457,d. Ἔγκρυφίμφιος, t.2,c.449,f

Ἐγκρούω, ib.

Ἔγκρυμμα,ατος,τὸ, idem quod λόχος ſeu ὀνίδρα, teſte Euſt. id eſt Milites qui aliquo in loco occuluntur ad circumueniendos hoſtes incautos.

Ἔγκρυπτος, Heſychio eſt πίμματος εἶδος: idem procul dubio quod ἐγκρυφίας.

Ἐγκρύπτω,t.2,c.466,b. Ἐγκρυφιάζω, ib.d

Ἐγκρυφίας,ib.c. Ἐγκαίομαι,t.2,c.469,h

Ἔγκτημα,ibid.

Ἔγκτιλώτες,& Γάστης, dicebantur olim Bœoti, διὰ τὸ κτιλωσθαι τῆ καὶ χοιρωθῆς,teſte Etymol.

Ἔγκτησις,t.2,c.469,h. Ἔγκτησις,ib.

Ἐγκτίζω,Condo in ſeu intus. vt quum aliquis regioni alicui dicitur ἐγκτίζειν πόλιν. AT Ἔγκτησις ab Heſych. eſſe dicitur τὸ εἰς χώραν κεκάρθαι: pro quo ſuprà attulerat Ἐγκίς. Infrà Ἐγκτή.

Ἔγκυα,Heſych.exp.ἔγκυον: ſed ſuſpectum.

Ἐγκυδόν, idem exp.εὐδόξον, Magna gloria præditum, Celebrem,Clarum.

Ἐγκυκάω,t.2,c.490,e. Ἐγκυκλίω,t.2,c.506,b

Ἐγκύκλιβρον,ib. Ἐγκύκλημα,ib.

Ἔγκυκλιος,t.2,c.502,f. Ἔγκυκλον, τὸ, ſubſt.t.2,c.501,d

Ἔγκυκλος,ib.c. Ἐγκυκλιώδιφος,t.2,c.505,d

Ἐγκυκλόω,ib. Ἐγκυκλιδίω,t.2,c.495,a

Ἐγκυκλίνδησις,ib. Ἐγκυλίω, t.2,c.493,g

Ἐγκυμονέω,t.2,c.487,a. Ἐγκυμων,ib.

Ἔγκυος, t.2,c.488,c. Ἐγκύπτω,t.2,c.507,f

Ἐγκωκάω,Erot.in ſuo Lex.Hippocr.exp.ἐγκυλωδῆν,καταυλωδῆν,Ad cicatricem perducatur.

Ἐγκωρίω,vide paulo poſt in Ἐγκύρω.

Ἐγκύρπα,τὰ,t.2,c.511,d. Ἔγκυρπος,ib.

Ἐγκύρω, Fut.ὑρῶ, & Ἐγκυρίω,Fut.ἴσω,Incido,Incurro. idē quod ἐντυγχάνω. Heſiod.Erg.Ἐγκύρσας ἄτησιν, quum in infortunia ſeu incommoda incurrerit. Herodotus,ἐνέκυρσαν τοῖς ἐκείνοις, Inciderunt in illos, Offenderunt illos. Ex eodem affertur ἐνεκύρησε ἀλογίης, pro Contemptui habuit,Neglexit. Vtitur Arrianus quoque hoc verbo,licet Ἰωνικωτέρω,libro 5, ἀμφὶ τὸ πλῶν διατείχεσι φυλακλῶ ὀκτὰπλοντις ὁκ τῶ πίχεις οἱ πολλοὶ αὐτῆ,ἐνέκυρσαν ταῖς σφετέραις φυλακαῖς τῆ ἵππων.

Ἔγκυσις,t.2,c.488,a

Ἐγκυσίχολος, Heſychio eſt κόπρος ἀπὸ τῶ κύσου χολός. vt Etymologo quoque ὁ ἀπὸ τῶ κύσου χολὸς ἢ ἀπὸ τῆ κοτύλης. nam κύσον à comicis nominari ſolere tradit etiam τὴν σποδκτὴν, ἀφ' ὧν ἡ κοτύλη.

Ἐγκυτίδιον, t.2,c.488,a

Ἐγκυτὶ, Ad cutim vſque. Etymol.enim dicit eſſe aduerbium, ſignificans τὸ ὡς χρῶ. vt apud Archiloch.Χαίτῃσι ἀπ' ὤμων ἐγκυτὶ κεκαρμένος . id eſt (inquit) σφὸς αὐτῶ τῆ δέρματι. σημαίνει τὸ κύτος, quod & σκύτος vocatur. Apud Heſych.ἐγκὶς & ἔγκυτος hoc ſignificatu legitur.

Ἔγκυτον, (ita enim legendum eſſe alphabetica ſeries declarat)idem Heſych. Laconibus eſſe dicit ἔγκαπον, Inteſtinum, Interaneum. quod videlicet eſt ὡς τῆ κύτει τῶ σώματος.

Ἐγκύω,t.2,c.488,a. Ἐγκωμάζω,t.2,c.536,g

Ἐγκωμαστὴς,ib.b. Ἐγκωμαστικὸς,ib.

Ἐγκωμαστικῶς, t.2,c.537,a

Ἐγκώμιον,t.2,c.536,b. & t.4,c.666,c.ob.

Ἐγκώμιος λόγος,t.2,c.536,c

Ἐγκωπὶ, Heſychio ἐμπόδιον: quod ſuprà per ο μικρόν.

Ἔγκωπον, τὸ, ſubſtant.t.2,c.537,d

Ἔγμα,Heſychio ἐχύρωμα,σύλος: probul dubio ἀφ' τῆ ἔχειν. Eidem ἔγματα ſunt τύποι.

Ἔγμεν, idem eſſe dicit ἔχειν: Ionica procul dubio ſyncope pro ἐχέμεν.

Ἐγνακὼς,t.1,c.1828,b. Ἔγνων, t.1,c.1827,a

Ἐγνοσμένος,t.1,c.1830,a

Ἐγξέω,Intus rado. Item Inſculpo ſeu Inſcalpo.

Ἐγχειρύδημος,t.1,c.1074,c. Ἐγχειμάχης,ib.

Ἔγχεο,Ionica ſyncope pro ἐγχείρεο ſeu ἐγχείρου.

Ἐγχεσίκομος,t.1,c.1074,c. Ἐγχήγερα, ib. f

Ἐγχηγορέω,ib. Ἐγχήγερθα,ib.h

Ἐγχηγόρθαι,ib. Ἐγχηγορὴ,ib.

Ἐγχηγορικὸς,t.1,c.1075,a. Ἔγχηγορος,ib.

Ἐγχηγορότως,t.1,c.1074,h

Ἐγχηγόρως, Vigilias citans, Vigilare faciens & ſomnum arcens.vide tomo 3.c.105,g.

Ἐγχήγορσις,t.1,c.1075,a. Ἐγχηγορὴ, ib.

Ἐγχηγορῶς,t.1,c.1074,g.h

Ἐγχίπασα, Heſych.affert pro μαθοῦσα.

Ἔγχησις, Gal.in ſuo Lex.Hippocr.exp.ἐγχήγορσις, Vigilia.

Ἐγχίασεν, t.1,c.1075,b

Ἐγχῖπα,Heſych.exp.ἐξεκαπεόλιω ἢ δίκης ἢ κρίσιως.

Ἐγχομαῖ,t.1,c.1074,e

Ἐγχυπεῖ,idem quod ἀγχυπεῖ. Heſych.

Ἔγχελις, eidem eſt πίσι,ἀκρατῆ.

Ἐγχαίνω,t.4,c.333,d. Ἐγχαλινόω,t.4,c.372,b

Ἔγχαλκος,t.4,c.381,c. Ἐγχάραγμα,t.4,c.395,g

Ἐγχάραξις,ib.h. Ἐγχαράσσω,ib.e

Ἐγχάσκω,t.4,c.335,a. Ἐγχέζω,t.4,c.405,h

Ἐγχεία,ας,ſiue Ἔγχεια,ης,ἡ,idem quod ἔγχος, (vnde & deriuatum eſt) Haſta. vt Heſychius quoque ἐγχείη exponit δόρατα : Etymol.verò eſſe vult πρὸ ὀπτὰ ἐγχάραξε,cuſpidē ſeu ferrum haſtæ. Homer.Iliad.ε,Νῶϊ αὖτ' ἐγχείη πιρήσομαι αἴκα τύχωμι. Et apud Athenæum lib.15,Βάλλον σ' ἀλλήλους χαλκάρισιν ἐγχείαις. Rurſum Homer.Iliad.ζ, Μακρῆς ἐγχείῃσι μαχήσονται. Item, Σείετ' ἐγχείας ἀλκίλοιο κατ' ὄσσα. Et Iliad.φ, ἐγχείη σ' ἀφ' ὑψηροῦ νώτου ἀνὴρ γαίῃ ἔσει ἰεμένη χροὸς ἄμμιγα ἀνδρομέοιο. Idem ἐγχείλω vocat etiam peritiam certandi haſtam,ſeu torquendi haſtam.vt Iliad.β, Ἐγχείη σ' ἐκέκασε. quod ſcholiaſtes exponit τῆ διὰ δόρατος μάχη.

Ἐγχειάστωρ,t.1,c.1373,a. Ἐγχειπέρνος,ib.

Ἐγχειμαίζω,t.4,c.490,d. Ἐγχείμαρρος, t.1,c.1373,a

Ἐγχειρίδιον,t.4,c.455,b. Ἐγχειρίω, t.4,c.454,e

Ἐγχείρημα,t.4,c.455,b. Ἐγχείρησις,ib.c

Ἐγχειρητὴς,ib. Ἐγχειρητικὸς,ib.d

Ἐγχειρίδιον,t.4,c.448,f. Ἐγχειρίζω,t.4,c.450,g

Ἐγχειρίδιτης,t.4,c.449,d. Ἐγχείρισις,t.4,c.451,e

Ἐγχειρομὸς,ib. Ἐγχειρητὴς,ib.f

Ἐγχειρηγάστωρ,t.1,c.819,d. Ἐγχειροτονία,t.4,c.428,d

Ἐγχειρουργέω,t.4,c.433,a. Ἐγχέλειος,t.1,c.1933,a

Ἐγχελεόφρος,t.1,c.1932,g. Ἐγχελεὼν,t.1,c.1934,a

Ἔγχελις,t.1,c.1932,b. Ἐγχελυόφρος,ib.g

Ἔγχελυς,t.1,c.1931,d. Ἔγχελυς,t.1,c.1931,c

Ἐγχελυωπὸς,ib.h. Ἐγχειμαργος, t.1,c.1373,

Ἐγχεσίμορος,ib.b. Ἐγχεσίπυλος,ib.c

Ἐγχέσπαλος,ib.b. Ἐγχέω,t.4,c.474,g

Ἔγχηλος,Heſychio διδύσιμος ἰατρικὸς.

Ἐγχηραμόβιοι,eidem ſunt ἐγχάσκοντες.

Ἐγχθόνιος,t.4,c.519,g

Ἐγχίδιον, Heſychio eſt ἔγγιον, Propius.

Ἐγχλίω,t.4,c.534,h. Ἐγχλοάζω,t.4,c.538,c

Ἔγχλωρος,t.4,c.541,c

Ἔγχνους, ſiue Ἔγχους, Lanuginem in ſe habens,In quo ineſt lanugo,Lanuginoſus.

Ἐγχορδίζω,t.4,c.562,h. Ἔγχορδος,ib.c

Ἐγχορεύω, Choros duco in,Salto ſeu tripudio in.

Ἔγχος,t.1,c.1372,h

Ἔγχουσα,ης,ἡ,Atticè dicitur ἡ ἄγχουσα,Anchuſa: herba qua ſibi mulieres ruborem faciei conciliant affricta.

VNDE ET Ἐγχουσίζεσθαι dicuntur αἱ γυναῖκες pro τῆ ἐγχούσῃ χρίεσθαι τὸ σῶμα, vt teſtatur lexicum meum vetus cum Etymologo: qui hæc affert exempla. Amipſias, δυοῖν ἰβολοῖν ἐγχουσαι καὶ ψιμμύθιον. Item,κομιδαῖ τι τῆ ἐμῆ κολῆ,καὶ ψιμμυθιοῦσθαι,καὶ ἐγχουσίζεσθ τὸ σῶμα.

Ἐγχόω,t.4,c.485,c. Ἐγχρώω,t.4,c.640,a

Ἐγχρεάω,t.4,c.639,g

Ἐγχρίμπτομαι,Inſpuo,Exſcreo in. VNDE Ἔγχριμμα, ατος,τὸ, dicitur Quum alicui inſpuimus,ſeu in aliquem

exſcreamus. Plut. ἐγχείμαλα ἢ φόνους ἢ καταδήσεις.

Ἐγχίμπτω, t.4, c.617, g. Ἐγχιος, t.4, c.616, a.

Ἐγχίπτω, alicubi ſcriptum reperitur pro ἐγχίμψαι, Appropinquare, Incidere.

Ἐγχρίμπτω, t.4, c.625, g. Ἐγχρίμψις, t.4, c.644, b. Ἐγχυτος, t.4, c.656, b. Ἐγχωλάω, t.4, c.635, b. Ἐγχυλίζω, t.4, c.511, c. Ἐγχυλος, t.4, c.510, b. Ἐγχυματίζω, ib.f. Ἐγχυμος, t.4, c.513, e. Ἐγχύμωσις, ib. Ἐγχρονίζω, t.4, c.647, b Ἐγχρόω, t.4, c.635, b Ἐγχυσις, t.4, c.638, d Ἐγχώνιον, ib. Ἐγχώνισμα, ib. Ἐγχυμα, t.4, c.498, d Ἐγχυματοποιός, ib.g Ἐγχύμωμα, t.4, c.513, f Ἐγχυσεχέομαι, t.1, c.1374, d

Ἐγχυσεχέω, ſiue Ἐγχυσαίζω, Pignero, Oppignero, Pignori pono. Interdum etiam Pignus accipio ſeu aufero. vnde ἐγχυσεχεσμὸν dicitur ἡ ὑποθήκη, teſte B. Poſterioris ἐγχυσεχέειν pro Pignora auferre, hoc affertur exemplum ex Ioſ. Antiqu. Iud. αἱ δὲ αἰσχρωτῶν οὐδὲ πλὴν λύτρου εἶην, μὴ ἀφεὶς ἡ οἰκία βαδίσεται ἐγχυσεχέειν σφίσιν ἡ δίκη οὐδὲ ζώντων ἡμέτερα.

Ἔγχυρον, τὸ, affertur pro οἰκύρον, Pignus.

Ἔγχυρος, t.4, c.498, d. Ἐγχυτος, ib. Ἐγχυτεία, t.4, c.508, f Ἐγχυτεύω, ibid.c Ἐγχυτεσμός, οὐ, ὁ, dicebatur ἡ παρὰ βραίοις ἕδρασις. Bud. Ἐγχυτεσρία, t.4, c.508, f. Ἐγχωνιον, t.4, c.485, c. Ἐγχωνίου, t.4, c.674, g. Ἐγχώειος, ibid.c Ἔγχωρος, t.4, c.541, c. & 664, f. & 666, g Ἐγχωρος, t.4, c.485, d. Ἐγχωσις, ib. Ἐγχώσιος, ib. Ἐγχώσω, t.1, c.1075, c. Ἐγχώσιον, Heſychio & Suidæ τὸ ἐγχεῖον, Antiquum: pro quo & ὠγύγιον dici teſtantur.

Ἐγχώδα, vel Ἐγχοίδα, t.1, c.1075, e Ἐγχοίμα, vel Ἐγχώμα, ib. & t.1, c.1260, e Ἐγχυν, t.1, c.1075, c. Ἐγχυτος, t.1, c.893, d. Ἐδαίνω, t.1, c.908, d. & 909, b. Ἐδαπέδιον, t.1, c.1870, f. Ἐδαφος, t.1, c.912, a Ἐδάς, nomen Mercurii apud Gortynios, παρὰ τὸ ἑαυτὸν δοῦναι τοῖς, pleonaſmo τοῦ σ, quaſi ἴασις, ſi Etymologo credimus, & lex meo vet.

Ἐδαφίζω, t.1, c.1089, b. Ἔδδιστον, poeticè, metri cauſa geminato δ pro ἴδιστον, à ἴδιδω. Hom. Il. α, Ἔδ δίστον σ' ὁ χέρσον, Timuit.

Ἐδέαζος, t.1, c.1078, a. Ἐδεδμήκειν, ib. Ἐδέθλιος, t.1, c.1088, d. Ἐδεῖ, t.1, c.913, f Ἐδεῖς, Heſychio ἱερεῖς, Sacerdotes.

Ἐδελαίων, eidem eſt αἴγος, Fios.

Ἔδεσμα, t.1, c.1077, g. Ἔδεστέον, Edendum. Ἐδεστός, ib. Ἐδηδοκα, ib. Ἐδηδώς, t.1, c.1078, b. Ἐδητύς, t.1, c.1078, b Ἐδίκια, ας, ἡ, Iuſtitia, Actio bona. v.l. mendoſe. Ἐδίω, t.1, c.1078, c. Ἐδμαι, t.1, c.1077, c Ἔδνα, τὰ, ſiue Ἔδνα, (& tenui enim & aſpero ſpiritu notatum reperitur, ſed rectius aſpero, ſi Etymologo & Euſtath. credimus, qui παρὰ τὸ ἅδω dici volunt, quaſi ἥδνα, quòd iis exhilaretur & conciletur ſponſa ſponſo, vel παρὰ τὸ ἕζω, quaſi ἵδρυνα & στέγασμα τοῦ γάμου) Dos, Munera quæ ſponſus ſponſæ dat, ſeu ii qui ſponſi nomine eam ambiunt. Heſ. enim propriè ἔδνα eſſe vult τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων τοῖς μνηστευομένοις δίδομενα, vt & Etym. τὰ ὑπὸ τῶν γάμου ὑπὸ τῶν γαμοῦντος δίδομενα δῶρα τῇ γαμουμένῃ. Atq; adeo id ex Hom. quoq; patet, quippe apud quē Od. λ, Χλόην θυγατέρα Νηλεὺς ἠγάγετο μορίην ἕνεκα κάλλος, ὑπὲρ πᾶσι μνηστῆρα. Et Il. π, Actoridis Echeclis filiam Ηγάγετο δῶρα πατρί, ὑπὲρ μυρία ἔδνα. Itidem paulo antè dixerat idem poeta, Ὅς ῥ' ἀναρδὸν ὄπυιε, πολὺ ἀπερείσια ἔδνα. Et Odyſſeæ α ac υ, Μνώμενοι ἀνάπλεων ἄλοχον ἠδ' ἴδια δίδοντες. Item & αἰδοῖον vocat cui talia munera non data ſint à ſponſo vel amicis ſponſi: interdum tamen etiam eam quam parentes dote non donarint, vt ſuprà docui. Quid. Dona iugalia vocat hæc ſponſalia munera. INDE Ἐδνάω, Heſychio dicitur ἡ κατὰ τὰ ἔδνων ἐδητύς, epulum quod acceptis muneribus ſponſalibus paratur. ET Ἔδνιος χιτών, ὃν ὁ πρῶτος ὁ νυμφίος φησὶ γυμφίῃ δίδωσι, tunica quam primam ſponſa ſponſo dat. Tunicam iugalē & ſponſalem nominare queas, vel etiam nuptialem. ITEM Ἐδνωτής, idem Heſych. dici tradit ὁ γαμικὸς νυμφίος, quæ ſponſo iam nupta eſt vel deſponſata: nimirum donata ab illo τοῖς ἔδνοις & donis iugalibus. Eſt autem hoc verbale à VERBO Ἐδνόω, quod eſſe dicitur Dotem dare vxorem tradendo, in hoc loco Epigramm. τὸ δὲ νύμφην γαμεῖται; Verùtamen potius eſſe videtur Datis iugalibus donis ducere. A priore autem ſignificatione DICITVR Ἐδνωτής, Socer: Etymologo κηδεστής, πενθερός. Qui filiam elocat addita dote. At VERBAL Ἐδνώτης, Heſych. exponit ὁ τὰ ἔδνα ἐσχεκέζων: forſitan quoniam ἔδνα ſunt veluti pignora contrahendi connubii.

Ἐδναία, Suidæ eſt ἡ καθήδρα: nimirum ab ἵζω.

Ἐδναί, Ἐδνάων, Ἐδνίς, Ἐδνίομαι, Ἐδνωτή, Ἐδνωτής, vide in Ἐδνα.

Ἔδομαι, Edam: peculiari quodam more pro ἔδομαι, vt φάγομαι, πίομαι: Attico videlicet. Ariſtoph. οὐκ ἄρα πῶ γ' ἐμῶν ἔδυ, non de meis comedes. Sic Plato De rep. ἀμέλει οὐδὲ ἓν ἔδομαι πιεῖν.

Ἔδον, per ſyncopen pro ἔδοσαν, Dederunt: aoriſt. 2 ſecundi modi, à them. δίδωμι. Heſiod. Theogon. καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον.

Ἐδοσις, t.1, c.1079, a. Ἐδός, t.1, c.1078, c. Ἐδράζω, t.1, c.1087, e. Ἐδραιόω, ib.e. Ἔδραιος, ib.d. Ἐδραῖος, ib. Ἔδρασμα, ib. Ἐδρεύω, exponitur & Sedeo & Siſto: ſed ſine exemplo. Ἐδρίης, t.1, c.1087, f. Ἐδριος, ib. Ἐδριόωντο, Ionico pleonaſmo τοῦ ο pro ἑδρῶντο, Sedebant, ὀκαθέζοντο à them. ἑδρίομαι. Ἔδρος, t.1, c.1087, g. Ἐδρυσίγεια δῖς, t.1, c.1082, h. Ἐδυατᾶν, Heſychio ἐσθίειν, Cibus, Edulia. Ἐδώδιμος, ib.d Ἐδώδης, Edax. Hippocr. De vuln. in cap. ἐδώδιμος ἡ τῶν ὀστέων καὶ νεύρων ἐσθιόντων φύσις. Itidem in lib. De aere, aqua & loc. Ἐδωλιάζω, t.1, c.1088, g. Ἐδώλιος, ib.d Ἔδωλος, Heſychio teſte auis ſpecies eſt: cuius & Ariſtoph. ſchol. meminit, innuens dici etiam αἴδωλος. In textu verò ipſi⁹ comici legitur ἐρωδιός. vnde ſuſpicor ἐδώλιον & ἐρωδιὸν eandē eſſe auē, Ardeā. AT Ἐδωλός, dicebatur λόχος quidam Lacedæmoniorum, teſte Heſychio. Ἐδωνά, eidē H. ſunt ζυγὸς καὶ ζύγωμα πλοίου: quæ ſuprà ἐδάνα. ¶ Ἐέ, Suidæ eſt ὀπτήσιμα καὶ ταλαπώρια: quod & ἐΐ ſcriptum legitur Δωρίως, vt videbis t.1, c.1067, a

Ἐΐ, Heſych. expon. αὐτόν, ἑαυτόν, Ipſum, Se: item καὶ ſubiiciens etiam ἰὲ ᾗ pro ἑαυτὸ ᾗ. Se verò. Poeticum igitur habet pleonaſmum τοῦ ἐ, pro ἑ.

Ἔεδνα, ſiue Ἐεδνα, itidem pleonaſmo τοῦ ε dicitur pro ἔδνα ſeu ἴδνα: quæ ſunt Dona iugalia, Dos. hoc eſt Munera quæ ſponſus vel amici ſponſi dant ſponſæ. Homer. Odyſſeæ ζ, Οἵ κέ σ' ἐεδνοῦσι βοῶν καὶ ἀέκητι. Odyſſ. π, — ἀλλ' οἵ μεγάρων ἐκάστης Μνάων ἐεδνοῦσι καὶ ἔδνα δίζηνται. Et Odyſſ. ο, de Eurymacho proco Penelopes, ὅ γὲ θεοειδέα Πηνελόπειαν ἔεδνα πολλὰ δίδοικεν, καὶ ἐξοπάζει ἐεδνα. Sic Odyſſ. υ, Εἰρώτει μοι μᾶλα πάντα πατὴρ κατὰ δῆμον ἐεδνα ἐγγυαλίξαι κουρίδιος ὅσσα κάρηνα. Idem poeta ἐεδνα vocat etiam dotem quam pater dat filiæ nubenti. vt Odyſſeæ α, de parentibus Penelopes, Οἱ δὲ γάμον πολέα

καὶ ἀρτιωίσιον εἶδνα. Πολλὰ μάλ', ὥστε ἴσαι φίλης ὀδὶ παῖδὸς ἐπαδαι. VNDE ET Εἰδνοῦσθαι pater filiam dicitur pro Dote data elocare. vt Od. β. de procis Penelopes, Οἵ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἑὸν γήσαιτο θύγατρα, Δοίη δ' ᾧ κε θέλοι, vt ipse dote donatam filiam det cui vult. Hic enim εἰδνώσαιτο θυγατρα vocat quod in præcedente loco ἀρτιώσιον εἶδνα. vnde & schol. exp. εἶδνα ὀπάσδειν: carachrnsticè vsurpatam hanc vocem annotans, quum εἶδνα propriè sint τὰ διδόμενα ὑπὸ τῶ γαμοῦντος τῇ γαμουμένῃ. Sic sanè & VERBALE Εἰδνωταί idem schol. exp. ἐφοπλίζονται in hoc loco Il. ι, vbi Idomeneꝰ Orthryoneo dicit, Δοῦλον δ' Ἀβρήτεω θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, Ἄρηος ἐξαγορῆς, σεμνὴν μνηστεύεαι ἄκοιτιν. — Ἀλλ' ἴτον ὅππῃ ὅδε γε μάλιστα πονησόμεσθα μετελθών. Ἀμφὶ γαμῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμεν. Hesychius exponit πυθροὶ, κνδιῶσι: sed perperam apud eum scriptum ἐεδνωτοί.

Εἰάδω, poetico itidem pleonasmo pro ἴδω dicitur. vt in Epigr. εἰάδετο μᾶτερ ἐλαίαν, videbatur. Hes. εἰαδόμενος affert pro ὁμοιούμενος. vt & ἐισαάμενος ponitur pro ὁμοιωθεὶς, assimilatus, Il. β, Τῷ μὲν ἐισαάμενος φοιτᾷσκεν.

Εἰαπερ Ionice, t. 1, c. 778, f

Εἶαπον, poetico pleonasmo τῆς ῑ pro εἶπον, Vigintì. Homerus Il. π, εἴπερ μοι εἶαπον αἰτιόλεπτον. ITA Εἰαποντίν pro εἰποντίν, Vigintiquinque. ET Εἰασὶς pro εἰσὶς, Vigesimus. Hom. Odyss. ρ, εἰ πως ὧ ὀἰαυτὰ. NECNON Εἰάσορος, dicitur pro εἰάσορος, ſ. νεὼς, Nauis quæ viginti remis impellitur. vt Hes. quoque ἐεισόσορον exp. εἰκοσακώπου, & φορτηγοῦ πλοίου.

Εἴκω, t. 1, c. 1123, f. Εἶπα, t. 1, c. 1121, e

Εἶπαι, ib. e. Εἴρω, t. 1, c. 1148, a

Εἶς, poetico pleonasmo τῆς ῑ pro ἷς, Vnus. Hesiod. Theogon. de Cyclope, ὀφθαλμὸς εἶης.

Εἰσαΐλιω quoque, quod Hesychius exponit ὥρμησεν, ἐφάλλετο, pleonasmo τῆς ι dicitur pro εἰσάλλω: vt & ἐισαΐτλιν pro εἰσαΐτλιν, in aor. 1, à them. αἴω, Eo, Vado. Itidémque ἐείσατο & ἐισαάμενος, pro εἴσατο & εἰσάμενος, ab εἴδω, vt docui paulo antè in Εἰάδω.

Εἴσω quoque, quod est ὁμοιοῦμαι, est ab eodem εἰάδομαι per pleonasmum poeticum τῆς ι positum pro ἴσω, in aor. 1 med. At Εἰάσω, quod v. lex. afferunt pro Assimilo, mendosam habet scripturam. scribendum enim sine diphthongo ἰάσω, quod vide.

Εἰάδομαι quoque poetico pleonasmo τῆς ῑ dicitur pro ἐλδομαι, Cupio, ὀπτιῶμαι. Desidero. Homerus Odyss. ω, ἐπεὶ τόσσας ἐειδομένοισι μάλ' ἦμῖν, nobis maximopere cupientibus & desiderantibus. Sic Odyss. φ, Γηγάασι δ' ὡς σφῶϊν ἐειδομένοισιν ἁπασιν. Et Il. π, Iupiter τοῖσιν ἐειδόμενον κῦδος ἐτίνυτο· Οὖρον, ἐπεὶ κακάμοντα ἰδὼν ἐτίνυτο λαὸν ἐλάσσας. Porro iungitur hoc εἰάδεσθαι interdum infinitiuo. vt Od. σ, εἰάδετο γὰρ σε ἰδέσθαι, cupiebat seu desiderabat te videre. Itidémque Od. ο, θυμὸς ἐείδεται εἴκαδ' ἰέσθαι. Interdum cum genitiuo, vt Odyss. ξ, εἰαδὼς μέν τοι εἰδώς, Cibum appetens, Cupiens comedere. Et in Erg. Hesiodeis, Σοὶ δ' ἐι κεν θυμὸς ἐείδεται ὀφρα τοκῆας ἧσιν. Item & accusatiuo iũgitur; vt Γλίχομαι quoque & infinitiuo & genitiuo & accusatiuo. Odyss. α, v. 409, Η' ἐὺν αὖτε χρὴος εἰαδήμενος πόσι ἧκεν. vbi scholiastes itidem exponit ὀπτιῶμενος vt in locis præcedentibus. Latinè tamen potius reddas, Aut res suas agens, Aut suorum ipsius negotiorum causa. Verùm & in pass. significatione vsurpatum à poeta repetitur hoc verbum. Il. π, v. 494, Νῦν τι εἰαδέσθω πόλεμος κακὸς, οἵ θοὶ εἶεν, nũc tibi appetatur seu desideretur bellũ, pro νῦν εἰάδεσθω πολέμοιο seu πολεμίζειν. INDE Εἰάδων, Res cupita, Desiderium. Hom. Il. α, πόθι μοι κρήνιον ἐείδων. Iliad. π, πόθι' ὀπτικήνιον εἰάδων. Odyss. γ, Καρπαλίμως μοι πῆκα φίλα κρήνατ' ἐείδων. Hesiod. Asp. Εὐῆ δ' φιλότητι μάχη. πάλεται δ' ἐπ' εἰάδων. Rursum Hom. Odyss. φ, Ζεῦ πάτερ, αἴ ῥ' ἔτι τοῦτο πολυτλήτῳ ἐείδων. Quibus in locis εἰάδων κραίνειν, ὀπτικραίνειν, πλεῖν, πλυτᾶν, vel sibi vel alii dicitur is qui desiderio & voto satisfacit. Perficit seu complet desiderium. Sed & ipsum εἰάδων dicitur πλυτᾶς & ὀκπλεῖδαι quum perficitur & completur. vt Iliados ο, Πρίν γε τὴ Πηλείδεω πλυτῆναι ἐείδων. Et Odyss. π, Νῦν δ' ὅδε πόδι μακρὸν ἐείδων ὀκπίλεται.

Εἴλαω, poetico pleonasmo τῆς ῑ dicitur etiam ipsum pro ἔλαω, Coercere, Concludere: vel etiam Compellere. volunt enim ἔλαω alii esse pro εἴλαω & σωιῶξαι, alii pro ἐλάσαι per syncopen. Homerus Iliad. φ, Πρὶν κῦ' ἁλῶναι πέργα λαὸν εἴλασαι Τρωϊκὸν, antequam intra Ili mũros populum Troianum compuleris seu concluseris. Vnde præterit. pass. Ἐίλμαι, Compũlsus seu Conclusus sum. Iliad. ω, Οἷόν τοι ὡς κῦ' ἄσυ εἴλμαθ'. Iliad. ε, Η' οὔ πω κακὸν ὧδε εἰλμένον ἴδεσθ' ὀνίησιν. Iliad. χ, de Græcis, Νῦν ὅπῃ γε ἀσφυρῶν εἰλμένοι ἰφθιόωντο Δαὸς μαιμώωντος ὑπ' ἀνδρὸς. Metaphor. verò quidam in Epigrammat. dixit, Ἀμφασίης πελάγεσσιν εἰλμένος, Conclusus seu compulsus intrà dubitationes, pro Nescius quid diceret. In iisdem epigrammatis Lascaris dicitur εἰλμένον exposuisse Speratum, quasi ab εἴλπομαι.

Εἴλπομαι, t. 1, c. 1199, f

Εἴλυτις, poetico pleonasmo τῆς ῑ pro ἕλυτις, Induit, ab ἕλυμι. vnde & Hes. exp. ἐνδύσατο.

Εἴργαθεν, poetico pleonasmo τῆς ῑ pro ἔργαθεν, seu εἴργαθεν; Prohibebar, Arcebat: à them. εἴργαθε.

Εἴργυμι, t. 1, c. 1239, g. Εἴργω, ib. f

Εἴρεσι, pleonasmo poetico τῆς ῑ pro ἔρσι, Ros. Hesiod. Asp. de cicada, ὣς πάσης καὶ βρῶσις ἅλις εἴρεσι. Homerus Iliados ξ, πλησαί σ' ἀπὸ πάσσον εἴρεσι, lucidæ roris guttæ. Il. λ, ἧς δ' ὑλοθὶς ἧκεν εἴρεσι Αἷμα μιαιφόνον ἐξ αὐλῆρος. VNDE Εἰρεσίης, ιτης, ὁ, Rorulentus, Roscidus, Rore conspersus, seu madefactus. Homerus Iliados ω, de Hectore perempto, Οἷόν ἑ εἰρεσίης κάτα: quod exponunt καθυγρος, παρὸς: videlicet vt τὸ διάβροσμόν αὔρη.

Εἶρη poeticè itidem pro ἔρη seu εἴρη, ab ἔρω, Nexus erat: aliis σωειλητὸ, σωιρμένα. Odyss. ε, Χίτωνα ἕσσεν ἑανὸν μετὰ δ' ἠλάκατ' ἔθηκεν ἐείρη. Itidémque Odyss. ε, ἕρμα Χρύσειον ἠλακάτῃσιν ἐειρόμενον, Nexum seu confertum. Hesych. εἴρη ex. εἰρέμενα.

Εἴρηαν, itidem pro ἔρηαν: hoc autẽ Ionicè pro εἰργάθον ἦσαν, Concluſi erant. ab εἴργυμι seu εἴργω. Homerus Odyss. κ, Οἷς οἱ μὲν κλαίοντες εἴρηαν. nam eos Circe Ῥάβδῳ πεπληγυῖα μετὰ σφετέρων εἴργυ.

Εἴσατο, t. 1, c. 1379, e

Εἶσι, poeticè pro ἔσι, indutus erat: ab ἕννυμι seu ἕω. Itidémque εἴδω pro ἔδω, seu ἀμφιέδω.

Εἰτῶς, Hesychius affert pro ἀκρατῶς; ἀνιέντως. fortsitã poeticum est pro ἰτῶς seu αἰφνης, ab ἵημι. vt sit Liberè & Remisso seu laxato freno.

Εἷς, Suus: ab ἑός. vt alii volunt, Bonus, Mitis, ἡμερὸς, σεμνὸς, poetico pleonasmo τῆς ι pro ἑός: secundum quos tenuatur hæc vox. Vtroque modo accipiunt hoc in loco Apollonii Argõlib. 1, Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτῷ πάις μενεπτόλεμος Ἄκαστος Ἰφήμου Πελίαο θύμιος ἠὲ πατρὸς εἷος Μιμαυλίων: exponentes videlicet & Boni seu Benigni, & Sui. vt apud Homerum quoque Iliad. α, vbi Achilles Thetidi matrisuæ dicit, Ἀλλά σὺ, εἰ δύνασαί γε, σὸν ἐλθὲ παιδὸς εἷος, accipiunt & pro σοῦ & pro ἀγαθοῦ. At in sequentibus duobus locis εἷος accipi tantùm potest pro ἀγαθοῦ καὶ σεμνοῦς, boni & benigni: vnde & tenuatur. Odyss. ξ, φιλότητα καὶ αἰδῶ φωτὸς εἷος. Et Odyss. ο, Παῖδα γὰρ αὖθι εἷος ἐὼ μαχέεσθαι ἀπάλαμνα, filium viri boni.

Εἰχμῆν, quod Hesychius exp. σωεχμῆν, habet primùm pleonasmum τῆς ι, deinde syncopen pro ἐχμῆν.

¶ Ἐΐξη, Ionicè pro ἴξα, à ἴζω. Sophocl. Οὔτος δ' οὐ ἐΐξη, hic si viueret. Demosth. οὐδ' οὐ ἐΐξειν, ne viuerem quidem.

Ἐΐξημιωλφὸς, t. 1, c. 1405, g

Ἐΐξῶν, Hesychius affert pro νέων καὶ ἀκμαίων, Iuuenum, quod suprà αἰζῶν per αι diphthongum.

Ἑΐομαι, t. 1, c. 1081, f

Ἑΐω, Sedere facio, seu Colloco, Pono.

¶ Ἑῆ, Ionica dialysi pro ᾗ, Sit, ab εἰμί. At ἑῆ, pronomen est fœm. gen. à masculino ἑός, Suus.

Ἑῆκα, t. 1, c. 1654, b

Ἑῆν, Ionica dialysi pro ἑᾶν, eram: ab εἰμί. At ἑὴν, Suam, est pronomen accus. cas. & fœm. gen. à masc. ἑός.

Ἑῆος, t. 1, c. 1197, e. Vide & Ἑᾶς, paulo antè.

Ἑῆσθα, poetico pleonasmo τῆς ῑ pro ἦσθα: hoc autẽ Æolica paragoge pro ἦς, eras, ab εἰμί. At ἑῆσθα est subiũct. præs.

προ ὅς, Sis, ab eodem. vt inhoc loco qui ex Hesiodo affertur, Δαίμονι δ' ὅσος ἔπλετο, pro Cuiuscunque sis conditionis.

Ἔησι, pro ᾖ, itidem ab εἰμί, dicitur poetico pleonasmo τῆ ι, & Ionica paragoge τῆ σι. Hom. Od. λ & ω. ὦ κ' ἄλοχος ἔησι.

Ἔηστι, Hesychius affert positum pro ἐστι, Ionicè forsan: ab ἐάω.

Ἐητις, eidem Hesych. est ἀγαθότης, Bonitas: forsan ex gen. ἦις, quem & ipse exp. ἀγαθοῦ.

¶ Ἐηγενής, eidem Hesych. est ἐγχώριος, ἰσότιμος. Indigena: Suid. ὁ ἐγχώριος καὶ ὁ ἐν πάτῳ ἰδίῳ γεγενημένος. pro quo B infrà ἴση μοῖρα.

Ἐθείρω, t.1, c.1096. c. — Ἐθειρεσία, t.1, c.1100, a
Ἐθειρίδες, ib.b. — Ἐθειρίζω, ib.
Ἐθείω, ib.a. Hes. ἐθίσῃ exp. ὀδηματίσεις ἀξιώσῃ: afferens & ἐθειόμενοι pro κεκοσμημένοι, ἀγαλλόμενοι.
Ἐθελέχθρος, t.1, c.1314, d. — Ἐθελόχθρος, ib.
Ἐθελημός, t.1, c.1094, f. — Ἐθελίμων, ib.g
Ἐθελημῶς, ib.f
Ἐθέλησθα, Ionica paragoge pro ἐθέλης, Velis. Hom. Iliad. ν, C ἐθέλησθα δὲ μάλιστα.
Ἐθελοδουλεία, vel Ἐθελοδουλία, t.1, c.1044, b
Ἐθελόδουλος, ib.a. & 1094, c
Ἐθελοθρησκεία, t.1, c.1094, c. & 1584, f
Ἐθελοθρησκῶ, t.1, c.1584, g
Ἐθελοκακος, Qui de industria malus seu improbus est. Item Qui studio & data opera segnior est & ignauior. Hes. ἐθελοκάκων exp. τῶν κακὰ θελόντων, maleuolorum. vt & τὸ ἐθελόκακον accipiunt pro Malevolentia. Inde ADVERB. Ἐθελοκάκως, Deliberatà malitiâ. vel Consultò ignauiâ: vt quum milites studio & de industria segnius pugnant. Appian. apud Suid. τοὺς δὲ στρατιώτας στρατὸς ἰὼν διὰτειθῆς ἐκὸν μὴ πονηκακίας, ἐθελοκάκως τε ἡγωνίζοντο καὶ ἐφύβουν, ὅτι δηλονότι ἐθέμενοι τὰ σώματα εἰς πολεμίους. Et SUBST. Ἐθελοκακία, ας, ἡ, Deliberata malitia: vel Consulta ignauia. ITEM VERB. Ἐθελοκακέω, ῶ, Sponte malus sum, De industria improbe ago. vt & Suid. ἐθελοκακῶσιν exp. ἑκουσίως ἐλαίδεως τὰ κακὰ, afferens hunc locum, ἐθελοκακοῦσι τὰ αὐτῶν σῶσαι πόλιν παρεῖναι καὶ καταλαμβάνειν τοὺς ἐχθροὺς. Bud. interpr. Sponte deteriora consector & capesso, in hoc loco Luciani, εἴ τις αὐτῶν ἑκὼν πονηρίας ἐθελοκακεῖ, καὶ φεύγει τὸ ἴδιον ἀποκλίνει. Idémq; addit, Pausan. vsurpasse etiam pro κακουργεῖν καὶ τὰς πόλεις, id est Malè cogitare, & reip. mala moliri, συλλογᾶσθαι. Itidem & Polyb. l. 5. pro quo & κακοβουλεῖσθαι dixisse. Locum Polybii vide apud eum in Comm. p. 25. ¶ Milites verò ἐθελοκακεῖν dicuntur quum non pleno conatu pugnant, sed consultò vires submittunt vt vincantur. id est De industria ignauius pugnare, Consultò sese ignauos & instrenuos præbere, Sponte cedere. Cuius significationis exempla habes ibidem ex Paus. & Herodiano. Et D apud Suid. ex Appiano, ἐθελοκακεῖν τῶν αὐτοῦ ἕνεκα πολέμου αἰτίας. VNDE Ἐθελοκάκησις, εως, ἡ, apud Polyb. idem quod ἐθελοκακία: vt quum ii qui pugnant, nolunt vincere ob indignationem vel proditionem. Consultam ignauiam vocare queas, seu Deliberatà victoriæ proditionem.

Ἐθελοκίνδυνος, Qui sua sponte se periculis obiicit, nulla necessitate postulante, ideóque Temerarius, Audax. Synonymum τῆ θρασύς & ῥιψοκίνδυνος apud Poll.

Ἐθελοκωφῶν, Hesychio ὁ ἐθελοτὴν κωφότητα, Qui sponte surdus est, Qui consultò & dedita opera non audit. hoc est Qui audire non vult. vt qui simulat se non audire quũ tamen audiat. Idem DICITVR Ἐθελόκωφος. Suid. enim ἐθελοκώφων affert pro μὴ βουλομένων ἀκούειν, ἡλίκον θρασυνόντων.

Ἐθελοντής. Histriones: vide in Δικηλισταί.
Ἐθελοντήριος, t.1, c.1095, c. — Ἐθελοντιῶ, ib.b
Ἐθελοντήρ, ib.a. — Ἐθελοντὴς, t.1, c.1094, g
Ἐθελοντί, t.1, c.1095, c. — Ἐθελόντος, ib.a
Ἐθελοντίς, ib. — Ἐθελοντῆς, ib.c

Ἐθελόξενος, t.2, c.1112, e

Ἐθελόπονος, idem ac φιλόπονος, Cupidus laborum, Strenuus laborator, Qui libèter laborat: ideóq; Impiger. seu Qui nunquam non vult labores, Semper promptus paratúsque ad subeundos labores. Xen. Pæd. 2, ἐστὶν παρέχειν ἑαυτὸν πᾶσι ἀρχικοῖς καὶ ἐθελόπονον καὶ φιλοπόνως ἔχειν.

A Ἐθελόπρηξ, Qui spõte sua corpus suum prostituit & quæstui habet, Qui consultò meret corpore, nulla compulsus necessitate. Athen. l. 12, ex Anacr. ἐκπεπολίσται καὶ ἐθελοπρῆξιν ὁμιλεῖν ὁ σπορὸς Ἀρτέμων. perperam enim ibi scriptum ἐθελοπόρων.

Ἐθελονεξίος, t.2, c.1112, d

Ἐθελόστροφος, Cuius voluntas mutabilis est. Damasc. p. 14, de angelis, φύσει τρεπτοὶ καὶ αὐτεξούσιοι, προκόπτειν καὶ μείζονα τὴν ἐθελόστροφον.

Ἐθελουργὸς, ὁ, ἡ, ὸν, Qui sponte opus subit, Promptus & impiger factor operis. ὁ φιλεργὸς καὶ σοβαρὸς, Pollux. Xen. in equi laude ponit τὸ ἐθελουργὸν, sic scribens in libro De re equ. καὶ οἱ ἀνδρεῖοι τῶν ἵππων δοκοῦσι, ἀποκαλεῖσθαι ἐλευθέριόν τε καὶ ἐθελουργὸν καὶ ἵππικὸν καὶ συμπονητὴν καὶ φιλόπονον. Suid. ἐθελουργὸν, ἑκούσιόν τι καὶ αὐτοπρόσωπον καὶ αὐτουργὸν ἴδιον. Hesychio ἐθελουργὸς est ἵππικος, ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἐργαζόμενος.

Ἐθελουσιος, t.1, c.1095, c. — Ἐθελουσιος, ib.d

Ἐθελωμοί, Suidæ πυκνοὶ, Densi, Spissi.

Ἐθέλω, t.1, c.1094, c

Ἔθη, Hesychius exp. ἐκάς, κλίνῃς: item αὐτὸ, αὐτῷ. Sed tunc potius δὲ σωίτας.

Ἔθη, t.1, c.1069, c

Ἐθήκω, & Ἐθηκῶ, Ionicè pro ἐθήσω & ἐθήσω apud Herodot. passim.

Ἐθημοσύνη, t.1, c.1096, f. — Ἐθήμων, ib.
Ἐθίζομαι, t.1, c.1097, a. — Ἐθίζω, ib.h.
Ἔθιμος, t.1, c.1096, f. — Ἔθισμα, t.1, c.1097, a. — Ἐθισμὸς, ib.
Ἐθίσιον, Assuefaciendum. Xen. τῇ γνώμῃ ὑπομιμνῆσκειν ἐθίσιον τὸ σῶμα, corpus assuefaciendum vt animo seruiat.

Ἔθος, t.1, c.1097, b

D Ἔθμὶ, Hesychio ἀτμὶ, ἀτμὸς, καπνὸς λεπτὸς. id est Vapor, Tenuis fumus.

Ἔθμοὶ, eidem sunt πλοκοὶ, δέσμοὶ, πλόκαμοι. Sed illud πλοκοὶ valde malè conuenit cum cæteris.

Ἔθναρχος, t.1, c.1100, f. — Ἔθναρχος, ib.
Ἐθναρχία, ib. — Ἔθνικος, ib.g
Ἐθνικῶς, More τῶν ἐθνικῶν, id est gentilium. Ex Corn. Tacito interpretantur More gentico.

Ἔθνικοι, Hesychio sunt οἱ ἀπὸ τῆ αὐτοῦ γῆς: pro quo apud Suid. in manuscr. etiam cod. scriptum ἐθῖται, cum eadem expositione.

E Ἔθος, t.1, c.1100, b. — Ἔθος, t.1, c.1096, e
Ἐθρίφ δίδω, & Ἔθρεπτα, sunt à them. τρέφω, Alo.
Ἔθρις. Hesychio ὁμοῖς κριὸς, Aries exectus, Verux.
Ἔθω, t.1, c.1096, f. & 1907, f. Hes. ἔθῃ exp. φήσῃς, ἰσοβλεπῆς: afferens mox ἔθῃ pro ἔθῃς ἴσχεσθαι, & ἔθοντες pro ἐθιζόμενοι.

Εἰάθασι, idem Hes. affert pro εἰώθασι, Consueuerunt.

¶ Εἰ, cum optat. t.1, c.1100, h. Εἰ, sequente ἄν, t.1, c.1101, b
Εἰ pro Αν, t.1, c.1102, b. Εἰ pro ὅτι ibid. c. Εἰ, pro Νε, ibid. d. Εἰ pro εἴθε, t.1, c.1103, c
Εἶα, t.1, c.1101, g. Εἶα μὰ, t.1, c.1101, e. Εἰ δὲ, t.1, c.1101, f.
Εἰ δὴ, ib. Εἰ καὶ, t.1, c.1102, a. Εἰ μὴ, t.1, c.1101, f. Εἰ μὰ, t.1, c.1102, d. Εἴθε, t.1, c.1101, f. Εἴπως, t.3, c.651, c
Εἴπως, ibidem, e

F Εἶ, interdum significat πεῖθω: interdum ὑπαίχθε, teste Hes. Illud, ab εἶμι, Vado, Eo: hoc, ab εἰμὶ, Sum, pro quo & εἰς dicitur. At Εἶ Suid. esse dicit ἀκούειν, & κατ' ἐπικτασιν dici etiam πεῖθειν. vt apud Pisidem, εἰ γὰρ αὖ τὸ Πέρσου ἔσβεσε θράσος. Sic Hes. εἰ γὰρ affert pro πεῖθε γάρ. Sunt qui sine accentu scribant.

Εἴα, t.1, c.1073, f. VNDE Εἰάζω, significans τὰ ὄπισθεν λέγειν. Hes. ex Eurip. Chrysippo.

Εἴα, Suidæ & Hesych. est χόρτος, Gramen: item φόρτος ἐδώδιμος, ὄπτὸς ὕπνωμα, quod properè spumenos etiam effertur. Est etiam verbum tertiæ pers. sing. præt. imp. pro κατεχώρει, à them. ἰάω, Sino.

Εἰαμὰ, Legumínum purgamenta, vt Hes. innuit.

G Εἰαμενὰ, eidem Hes. est πόας ὑπὸ ὕδατος φύεται πλημμελὲς ὑπαιθρίας, vel ἕλος θέρους ὑπομένον καὶ ὑγρὸν: aut αἰσβολὴ ποιμένων ὕπνωμα ἔχουσα: afferenti & εἰαμὰ pro πόαι καὶ ὕδατα, Loca humecta & vliginosa. Homer. Iliad. ν, de populo arbore, Ἠΰτε δ' ὑπὸ εἰαμενὴν ἕλος μεγάλεται πόαμοι. Et Iliad. π, de bobus, Αἵ ῥά τ' ὑπὲρ εἰαμενὴν ἕλος μεγάλεται πόαμοι. Sic Apoll. Argon. libro 1, βαθυρρέῖται ὑφ' εἰαμενὴς Υπάνιος, Locis irriguis & herbosis, Viretis seu Pratis. Videtur porrò εἰαμενὴ dici vel quasi εἰαμένη, ab ἰάω, vt sit Locus quem

aqua reliquit, poſt inundationem videlicet: vel ab εἶα ſignificante χόρτος, Gramen, Herba. Apud Suidam paroxytonως ſcriptum εἰαυδήν, expoſitumque itidē καὶ βοτανώδη.

Εἰαινόν, Suidæ τὸ λεπτόν, Tenue, Subtile. Heſychius verò εἰανοῦ affert pro ὑδρηχύτου, Fuſilis. Epentheſin igitur poeticam τῆς ι habet pro εἰανός. Ac vt idipſum εἰανός (ſolet enim potius δασυνόμενον) interdum ſubſtantiuè ponitur pro εἰανὸς πόλος, ita etiam hoc εἰανός. velut apud Hom. Il.π, de puella, ἣ δ' ἄμα μητρὶ φίλῃ ἐπιτέλλεται εἰανὸν ἀέλμα, Εἰανοῦ ἀπομάξῃ, καί τ' ἐσανύσσῃσι παρειάν.

Εἴαρ, t.1, c.1072, a.d. Εἰαρινὸς, ib.e

Εἰαρίτης, t.1, c.1072, b. & 162, a.ob.

Εἰαρόμασος, t.1, c.1072, e. Εἰαροπόνος, ib.a

Εἵαρος, ου, ὁ, Veſtis. v.l. Metuo ne perperam pro εἰανός.

Εἵαστον, Ionicè pro ἑῶον, ab ἑάω.

Ἐΐατο, poetica epentheſi τῆς ι pro ἔατο: itidémque εἵατην pro ἔατην. hæc autem Ionicè pro ἐῶντο & ἐῶντα, ab ἧμαι. Homer. Iliad. γ, Εἵατο δημογέροντες, Sedebant. Iliad. γ, Εἵατ' ἐὼ μεγάροις, Sedent. Ex Luc. autem, ἵαται τὰ ἕδια, pro Poſitæ ſunt ædiculæ.

Εἰάω, itidem poetica epentheſi τῆς ι metri cauſa dicitur pro ἐάω, Sino, συγχωρῶ. Affertur ex Hom.

Εἴβομος, t.2, c.656, g. Εἴδομαι, ib.e

Εἴβω, t.2, c.656, e. Εἴβων, pro λείβων, t.2, c.655, e

Εἶγε, ſiue Εἴ γε, t.1, c.1101, g. Heſ. εἶγε exp. εἴπερ.

Εἴδημα, ατος, τὸ, Imago, Similitudo: ab εἴκω.

Εἶδ' ἄγε τοῦτο, Heſychius affert pro ἀγὲ δὴ ἄρτι: & Εἶδε ἄγε, pro ἄγε δή. Vbi εἶδε ἄγε quidam volunt eſſe εἶα δὴ ἄγε, poſitis ὁπερβατῶς ſynonymis aduerbiis εἶα & ἄγε. Qua de re vide quæ dixi in meis in librū De dialectis animaduerſionibus, in artic. ſeu tmem. 15, p.24. Vide & t.1, c.1101, f.

Εἰδαιόμαι, t.1, c.1106, b. Εἰδάλιμος, ib.d

Εἰδαλὶς, Heſychio teſte eſt auis quædam.

Εἰδάλλομαι, t.1, c.1106, c. Εἶδαρ, t.1, c.1077, h

Εἶδας, Heſychio εἰς αὔριον, In craſtinum, ſeu Cras.

Εἶδ αὐλος, eidem H. eſt λόγος: Suidæ σωστὸς λογισμός: ſi tamen non potius ſcripſit σωστὸς, λόγιος. Etymolog. habet Εἴδυλος.

Εἰδία, t.1, c.1106, h

Εἰδίλλω, præſ. opt. act. ab εἴδημι, vt πτήλλω à πτῆμι: itidémq; εἰδίναι in præſ. infin. ab eodem, vt πτῆναι à πτῆμι. Alii tamen illud volunt μετὰ πτολλάσσας ex εἴδημι: hoc verò, συγκαίεσθαι ex εἰδύναι.

Εἰδιχθὶς, t.1, c.1105, f. & 1314, a

Εἰδίων, t.1, c.1110, e. Εἰδῖ ab Heſ. exponitur ἑλαύνει, κωλύει, κλέπτει, καπηλεύει.

Εἶδη, Heſychio eſt εἴδος, καῦμα, χρῶμα, σῶμα, ὄψις, θεώρημα, Species, Ardor, Color, Corpus, Aſpectus, Facies. Idem εἴδη πανοπλίας affert pro ὕλη πανοπλίας, addens, Æoles & Ioues εἴδας vocare τὰς ὕλας.

Εἰδή, eidē eſt ὁμοῦ, ἅμα, Simul, Vnà. Homer. tamen ὁμοῦ ei ſubiungit Il.α, v.61, Εἰδὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ τ' ἠδὲ λοιμὸς Ἀχαιούς. quare nonnulli poſitum eſſe volunt pro εἰπεδή. Sunt etiam qui diuiſim ſcribant εἰ δή.

Εἰδημὸς, Heſychio συροφή, φυγή, Conuerſio, Fuga.

Εἰδημόνως, t.1, c.1111, a. Εἰδήμων, ib.

Εἰδήσατο aor.1 med. à them. εἰδαίρομαι, vt ἐφήνατο à φαίνομαι. Nicand. Alex. γαλαξιῆ Παιήονι ἀφείζοντι νέμε εἰδήσατο χροιήν. id eſt ὡμοιώθη. Vide & t.1, c.1106, b.

Εἴδησις, t.1, c.1111, a. Εἰδησὸς, t.1, c.1106, b. Vnde ADVERB. Εἰδησῶς, Specialiter, Speciatim.

Εἴδιον, Heſychio πτερυγίων, ὑγρὸν, Humectum, Vdum.

Εἰδίω, eidem eſt ἰόρῳ, ἀγορεύω, Sudo, Sum in agone. Quod & per ſimplex ι ſcribitur.

Εἰδοχαρία, t.1, c.1105, e

Εἰδοῖ, Idus: pars menſis apud Romanos. vtpote qui menſem diuidāt in Calendas, Nonas, Idus. Sunt autē octo dies qui nonas ſequuntur. Plut. Publ. εἰδοῖς Σεπτεμβρίαις, Idibus Septēbribus. Idē in Camillo, ἀμφὶ τὰς Φεβρουαρίας εἰδοῖς, circa idus Februarias. Et rurſum, ὀλίγαις ὕστερον ἡμέραις Κυϊντιλίων εἰδῶν, paucis diebꝰ poſt Quintiles idus, ſeu Iulias. Itē in Geop. ἄχρι τῶν ἑξῆς ἑβδόμης εἰδῶν Φεβρουαρίων, vſq; ad tēpus illud quod eſt ante diē ſeptimū Id. Febr.

Εἴδομαι, t.1, c.1103, g

Εἰδομαλίδης, dicitur ὁ καλλωπίζων τὰ μῆλα φ' ὅλης, vt Euſt. refert ex veteribus.

Εἶδορ, t.2, c.1416, g. Εἰδοπιέω, t.1, c.1105, f

Εἰδοπιὸς, ib. Εἶδος, ib.b

Εἶδος, pro εἰδωλος, ib.e. Heſ. εἴδες reſtatur accipi non ſolùm pro Species, Forma, ſed etiam Ardor, Æſtus. nec. n. tātùm εἴδιες ἠδὲ σέλας affert pro μορφῆς αἰθὴρ φῶς, ſed etiā εἴδος ἐσθίων pro καύματος μεσημβρινῦ: itidémq; εἴδος exp. & σῶμα, χρῶμα, & καῦμα: necnō εἴδιος rurſum afferēs pro καύματος, θάλπος. Sed in hac poſteriore ſignif. etiam ſine diphthongo ſcribitur ἴδος, vt videbis t.3, c.1793, c

Εἰδότως, Scienter: ex particip. εἰδώς.

Εἰδοφοιέω, t.1, c.1105, f

Εἰδυλίσα, Suidæ ἡ ὀπτήσασα. pro quo Etym. habet εἰδυλὶς, exponēs & ipſe ὀπτήσασα, dicēnſq; ex partic. fœm. εἰδῦῖα (quod eſt à verbo εἴδω ſignificāte γιγνώσκω) fieri εἰδύλη: cuius paronymū eſſe hoc εἰδυλὶς. Idē ET Εἰδύλος affert pro λέγιος, σωστὸς. pro quo Heſych. habet εἴδ' αὐλος.

Εἰδύλιον, t.1, c.1105, d

Εἰδύω, Dormio. Heſych. enim εἰδύει affert pro καθεύδει.

Εἰδῶ, t.1, c.1103, g. & 1110, e

Εἰδῶ, Heſych. exp. φρόνησιν, σοφίαν. Schol. Ariſtoph. Εἰδὼ dimi nutiuè dici vult πρὸ Εἰδοῦς, vt Τρῳὼ πρὸ Τροίης. Eſt autē Εἰδὼ filia Protei apud Hom. Od. δ. quæ & Εἰδοθέα dicitur Ionicè, teſte Euſt.

Εἰδωλεῖον, t.1, c.1106, h

Εἰδώλιον, Effigies idoli. Suidas enim quum εἰδωλεῖον eſſe dixiſſet τὸ ναὸν τοῦ εἰδώλου, ſubiūgit, εἰδώλιον δέ, τὸ ὁμοίωμα τοῦ εἰδώλου: addēs, ſignificare etiam τὸ ζυγὸν τῆς νηός. quod ſuprà εἴδωλον ſine diphthongo.

Εἰδωλοθυσία, t.1, c.1106, g. Εἰδωλολατρεία, ib.

Εἰδωλολάτρης, ib. Εἰδωλολατρῶ, ib.

Εἰδωλομανία, ſiue Εἰδωλομανία, ας, ἡ, Inſanus idolorum cultus. Prius in vita Dionyſii Areop. legitur, poſterius apud Baſilium: ὁ λαὸς (inquit) ὁκόσος ὁ πρὶν θεὸν δι' ὧν μεγίστων πραξίων διδιδαγμένος, εἰς τὴν Αἰγυπτίων εἰδωλομανίαν ἐξεκυλίσθη.

Εἰδωλον, t.1, c.1106, d. Εἰδωλοποιία, ib.g

Εἰδωλοποιία, ibid.

Εἰδωλοφανεσώπης, οι, exponitur Simulacri ſpeciem habētes.

Εἰδὼς, cū genit. t.1, c.1110, h. Εἴδως, pro ἡμίεργα, t.1, c.1111, a

Εἶελος, Heſychio εἰλιγγὸς, Vertigo ſeu Vortex. Infrà εἴλατος.

Εἶεν, aduerb. t.1, c.1131, b

Εἴεσθαι, Heſychio eſt ἀκολουθῆσαι, ὁμοιοῦσθαι, Sequi, Similem eſſe. Idem εἴετο exp. ἐπεθύμει, ἄρμα: quod & ἔετο ſiue ἴετο per ſimplex ι.

Εἴζει, Heſ. affert pro καθίζεται: & εἴζετο pro καθίζω. quæ tamen potius per ſimplex ι ſcribuntur & δασύνεται.

Εἶη, præſ. opt. interdum ab εἶμι, vt Odyſſ. ξ, v. 496, ἀλλά τις εἴη Εἰπεῖν Λητοΐδῃ, erit dictum. παρὰ ποιητ. Interdum ab εἰμὶ, & ſignificat Sit vel Eſto. Heſych. eſſe ἄρτιον dicit.

Εἶημι, eidem H. eſt πορεύομαι, Eo, Proficiſcor.

Εἶθαρ, Statim, Confeſtim. Hom. Iliad. ε, εἶθαρ ὃ δῶκε χόος αἰπήεντος. id eſt ἄνευ τῆς προσοχθίσεως διέφθειρε. Heſychius exp. non ſolùm ἀχόως, ἀλύπως, ἥδη κατ' ἀλθὼ, ὀξέως, ſed etiam χθὶς, Heri.

Εἶῆ, t.1, c.1103, h

Εἰθῦα, Heſychio δικαιοσύνη, Iuſtitia. Videtur tamen ſonare potius Recta, ἰθῖα.

Εἰθῖν, eidem H. eſt μαθεῖν, Diſcere, Cognoſcere.

Εἴθιος τῷ ῥάμματος, perperam in v.l. pro εἴζηται.

Εἴθισμαι, Aſſuefactus ſum: ſeu Conſueui, Soleo. ab εἴθιζω: vel etiam ab εἰθίζομαι. nam & hoc veuntur in carmine, addito ι metri cauſa. Pythag.— κρατεῖν δ' εἰθίζειν πόνδε, hæc cohibere aſſueſce.

Εἰθυπόνεον, Heſychius exp. ἐπόνουν, Laborioſum. Videtur tamen poſitum pro ἰθυπόνεον.

Εἰθυπόρα, idem exp. εὐθεῖα φερόμενον, Qui rectà fertur. afferens & Εἰθὺ pro εὐθείας.

Εἰθύφαλον, idem Heſ. eſſe dicit τὸ ὀπισθιαῖον αἰδοῖον, Penem tentum: Demoſthenem verò adoleſcentes quoſdam αἰσχρῶς nominaſſe εἰθύφαλλος: ita verò dici & poemata quædam ὅτι πρὸ ἰσχυρῶν φαλλῶ αἰδοῖα. Infrà per ſimplex ι.

Εἰθύω, Impetu feror, vel Appeto. vnde εἰθύσσω, eidem

ὁρμῶν τι. Infrà & ipſum per ſimplex ι.

Εἰκάδαρχος, Viginti virûm præfectus. Heſychio εἰκαδάρχαι ſunt φυλέται τινὲς τῶν φυλῶν.

Εἰκάδιος, nomen proprium cuiuſdam viri, ex eo ei inditum quòd τῇ εἰκάδι ἑορτάζοι, quæ feſta erat Apollini. Etymol.

Εἰκαδικαί, dicebantur Epicurei, quoniam τῇ εἰκάδι cuiuſque menſis colebant, qua Epicurus eſſe natus credebatur. Athen. Ἐπικούρειος δὲ ὢν εἰκαδιστὴς ἦν τοῦ σωθέντος, ἐγχέλυος ἀφθονίας ἡμῖν, Παμφίλη, ἔφη, τῇ δεκάτῃ τῶν, ἐγχέλυες ἀφθονίαν ἡμῖν, Παμφίλη, ἔφη, τῇ δεκάτῃ τῶν Ἑλλήνων.

Εἰκάζω, Aſſimilo, &c. t.1, c.1111, e. Εἰκάζω, Figuratè loquor, &c. ib. g. Εἰκάζω, Coniicio, &c. ib.

Εἰκαθῶν, t.1, c.1124, f. Εἰκαμβουλία, t.1, c.768, e

Εἰκαμοιβῶν, t.1, c.983, b. Εἰκαμοιβία, ib.

Εἰκαμορράπτριον, ὦ, idem quod εἰκαμοιβίον: ITEM Q. Εἰκαμορραπτοσύνη, idem quod εἰκαμοιβία. Vtrunque apud Suidam legitur. Affert enim εἰκαμορραπτοσύνη pro ματαιολογία: & Εἰκαμορραπτοσύνη pro ματαιολογία.

Εἰκαῖος, ου, ὁ, Temerarius, Qui temerè & εἰκῇ aliquid facit. vt Alcibiades apud Athenæum lib. 11, τὸν Ἀλκιβιάδην δῆμον εἰκαῖον εἴρηκε κριτὴν, ἐπὶ φορτικῶν. Vnde τὸ εἰκαῖον, Temeritas: Heſychio τὸ μωρόν. Dicitur εἰκαῖον etiã id quod εἰκῇ & temerè factum eſt vel fit. vt εἰκαῖα κόμης σύλλαμμα in Epigramm. Comæ temerè diſceptæ. Item, Qui temerè & fortuitò ſe offert. ὁ τυχών. Quò referri poteſt εἰκαῖος αἰσχυντος, quod exponitur Lector vulgaris & trivialis doctrinæ. Alioqui exponitur etiam Leuis, Vanus, Futilis. vt Heſych. quoque & Suidas εἰκαῖον exponunt ματαῖον, ἀφρόν, αἰωρεῖσθαι μωρόν. Afféretque Suidas in exemplum hæc verba adeſpota, μανδὺς γὰρ εἰκαῖος Πλάτων λέγει φησί.

Εἰκαιοσύνη, ης, ἡ, Temeritas: vel Futilitas, Vanitas.

Εἰκαίστης, ητος, ὁ, idem. Apud Suidam, Ἡ μεγαλία δὲ τῶν ἐπὶ καλῷ ἡμῶν δαίμονος, τῶν καθαρῶν παθῶν, καὶ εἰκαιότητος, καὶ δυσαρίστητος τῶν φίλων καὶ οἰκείων καὶ ἀνθρώπων γνώμης.

Εἰκάς, άδος, ἡ, Vicenarius numerus, Viginti. Item εἰκὰς dicitur Vigeſima menſis dies. Ariſtoph. Nubibus, Ὁρᾶν ἀγροῦσι τὴν σελήνην εἰκάδας, lunam agere vicenarios dies. hoc eſt Agere tertiam decadem & inclinare εἰς ἣν τετράδα, ideoq; τὴν μέσην φθίνειν. Sic Etymol. dicit ὅτι τῇ εἰκάδι τῶν μέσων ἑορτὴν ἔθυεν Ἀπόλλωνι: addens, τὴν ἱέρειαν quoque dictam fuiſſe εἰκάδα. Heſychio εἰκάδες ſunt μέρη τινὰ φυλῆς, partes quædam tribus: à quibus fortitan οἱ εἰκαδάρχαι dicuntur.

Εἰκασία, t.1, c.1111, a. Εἰκασμα, t.1, c.1111, h

Εἰκασμός, t.1, c.1111, a. Εἰκαστὴς, ib.

Εἰκαστικὸς, ib. b. Εἰκαστὸς, ib. a

Εἰκατι, Doricè pro ἕνεκα, Viginti. ¶ Exponitur etiam Gratia, Cauſa: affertúrq; ex Laſc. εἵκατι Καλλιόπης pro Beneficio Calliopes. Sed ſcribendum foret potius ἕκατι in hac ſignif. vt ſit pro ἕνεκα.

Εἶκε, apud Hom. per ſyncopen pro ἔοικε: interdum & pro σοικε χάριν, ab εἴκω. At εἶκε ſeu ἔικε, eſt ἐοίκασι. Heſych.

Εἰκελέτερος, t.2, c.1316, c. Εἴκελος, t.1, c.1121, c

Εἰκῆ, Temerè, Caſu fortuito & ſine conſilio. Iſocr. Panathen. ὃς εἰκῇ καὶ χύδην ὅ, τι ἐπέλθοι, λέγουσι. Idem, λέγειν εἰκῇ, Valde temere & inconſultò. Ceb. Theb. πλανᾶσθαι εἰκῇ, temerè & fortuito caſu vagantur huc illuc. Plura exempla vide apud Suidam. Affertur & τὸ εἰκῇ pro Temerario, Fortuito: item pro Temeritas, Caſus. Rurſum εἰκῇ exponitur Fruſtrà: ab Heſychio ὡς ἔτυχε, ἀκαίρως, μαίτην.

Εἰκλῶ, Heſychio eſt δεῖπνῶ, Cœnat: afferenti & Εἰκλόν pro δεῖπνον, Cœna, quæ ſuprà per ω. A τ Εἰκεῖπα, eodem autore eſt ἄλλος αὐτὸν εἰσφέρει.

Εἰκοβολῶ, Etymolog. Athenienſibus eſſe dicit τὸ εἰκάζειν, Coniicere ſeu Coniectari: ἀφὸ τοῦ εἰκαίου ἢ ὡς ἔτυχε βάλλειν. Suid. quoquè exponit εἰκάζειν & εἰκῇ καὶ ματῆν βάλλειν, afferens hunc locum Polybii, φοβεῖσθαι μὴ εἰκοβολίᾳ ζῶν τὰ μὲν πρόσφορα μὴ εἰκοβολῆσῃ. Metaph. ex Ariſtoph. εἰκοβολοῦντες ἢ πλανῶντες, cõiectantes: ab iis qui temerè & prout caſus fert tela coniiciunt.

Εἴκοσμα, t.1, c.1115, b. vide & in Εἴκω.

Εἰκοσιάζω, t.1, c.1113, d. Εἰκοσιὰς, ib. c

A Εἰκόσιον, ib. d. Εἰκοσιμέτρης, ib.

Εἰκοσιχαφίσιον, ib. b. Εἰκὼς, t.1, c.1117, a

Εἰκοσιβόειον, Viginti boum pretium æquans.

Εἰκοσιδραχμος, t.1, c.1083, f

Εἰκοσιετὴς, t.1, c.1293, e. Fœmin. Εἰκοσιετὶς, Plato lib. 5 De republ. γυναικὶ μὲν ἀρξάμενον ἀπὸ εἰκοσιετίδος μέχρι πεντεκαιδεκαετίδος τίκτειν τῇ πόλει. Vbi de muliere dixit, nõ de annorum numero. B.

Εἰκοσίκις, Vicies. Εἰκοσίκωπος, t.2, c.537, d

Εἰκοσιμέδων, t.2, c.916, e. Εἰκοσιπηχὺς, t.3, c.285, a

B Εἰκοσαπλάσιος, Vigecuplus, Vicies auctus. Plato Tim.

Εἰκοσαφορία, t.3, c.566, e. Εἰκοσαφόρια, οἱ, ib.

Εἰκοσάρυμος, t.4, c.249, a. Εἰκοσίπους, t.1, c.1193, f

Εἰκοσήρετμος ναῦς, Nauis habens viginti remos.

Εἰκοσήρης, t.2, c.1150, d

Εἶκοσι, Viginti. Hom. Od. π, τίνορίς τε ἢ εἴκοσι κούρω, viginti & quatuor. εἰκοσπέταμος.

Εἰκοσίβοτος, t.1, c.778, f. Εἰκοσόξ, Viginti ſex.

Εἰκοστὸς, Quæ eſt viginti annorum.

Εἰκοσταμέτης, Viginti menſuras capiens, Viginti menſurarum capax. Hom. Iliad. ϕ, Ὡς τότε λίβηκε δύω ἢ εἴκοσι μέτρα χαλκοῦ.

C Εἰκόσμιος, t.3, c.215, e. Lyſias, πεντήκοντα δὲ μοι τὰ εἰκόσμια ἔφερεν. Sic ex Herodoti l.5, affertur πεντάδραχμος pro Quinque minarum.

Εἰκοστάλεντος, t.1, c.1157, c

Εἰκοστὸν, Viginti octo. Εἰκοστόπους, t.3, c.215, c

Εἰκοστοπηχὺς, t.3, c.285, a

Εἰκοστοπλασιάζω, & Εἰκοστοπλασιόω, Vigintiquatuor.

Εἰκοστρία, t.3, c.1603, b. Εἰκόσυρος, t.1, c.1150, g

D Εἰκοσταῖος, Vigeſimanus: Qui τῇ εἰκοστῇ, vigeſima die, aliquid facit. vt qui vigeſima die naſcitur ſeu prouenit.

Εἰκοστολόγος, Qui τὴν εἰκοστὴν, id eſt vigeſimam, ſ. partem, colligit: vt δεκατολόγος qui decimam. Ariſtoph. Ran. Θεσμοφοριάζουσιν ὧν εἰκοστολόγος, καὶ δαίμων. vbi ſchol. exp. ὁ εἰκοστὸς τῶν κρίσεων συναγωγεύς.

Εἰκοστὸς, ὁ, ὁ, Vigeſimus.

Εἰκοσώρυγος, t.2, c.1481, f. Εἰκοσπλοΐα, t.1, c.1178

Εἰκότως, ib.

Εἰκτὸν, Similes erant: ὁμοιόκτων, per ſyncopen pro ὁμοίκτων, diſſoluta diphthongo: præt. pluſquamperf. ab ἔοικα. Hom. Il. α, ἴσαν δ' οἱ κυρὶ λαμπτῆρσι εἰκτὸν.

E

Εἰκτὸς, t.1, c.1124, b

Εἶκτο, poeticadialyſi pro ἔικτο: præt. pluſquamperf. paſſ. ab ἔοικα. Epigr. l.5, ἀλλ' ἐν βουλαῖς Σκεπτοῦχος ἔικτο, ſimilis erat. Significat etiã Videbatur. ἀκμῆτι, εἴκτο. Apoll. Arg. l.2, Γαίης τῇ ἔικτο πλόον πίσος.

Εἴκω, Similis ſum, t.1, c.1115, b. Εἴκω, Cedo, t.1, c.1113, g. Repetitur & εἴκω pro ἔοικα poſitum. vnde apud Heſych. εἴκει expoſitum πλάττει: & Εἴκατο, πλάττει, παραβάλλεται: necnon

F Εἰκὼδιον, Φορτηγικὸς.

Εἰκὼν, t.1, c.1113, b. Εἰκὼν, t.1, c.1122, g

Εἰκὼς, t.1, c.1116, g

Εἶλα, Heſychio ἅσαγμα, καλάμη, Legumẽ Stipula, Culmus.

Εἰλάδον, Cateruatim, Turmatim. pro ἰλαδὸν. Heſychio ἀθρόως, καὶ συγκεφαλῶ, Confertim, More eorum quæ conglobata ſunt.

Εἰλαμὸς, t.1, c.1118, f. Εἰλαπαίζω, t.2, c.603, a

Εἰλαπάστης, ib. Εἰλαπίνη, t.2, c.599, c. & 601, g.

Εἶλαρ, t.2, c.1118, e. Εἴλαρ, ib. f

G Εἰλάρχαι, idem qui ἰλάρχαι, Turmarum præfecti: Suidæ ἑξαρχαι, Ordinum præfecti.

Εἰλάτινος, t.1, c.1171, d

Εἴλατο, quod Heſych. exponit ἔλαβεν, ἐθέλησεν, videtur eſſe aoriſt. 1 med. inuſ. them. εἴλω à quo αἱρέω mutuatur futurum 2 & aor. 2.

Εἰλάτης, idem qui ἰλάρχης, Vocatores regii. διακονίαις: & cibario miniſterio præfecti. ἀφὸ τῆς ἴλης, ἡ μαχαιρικὴ πρᾶξις.

Εἴλισμαι, Atticè pro λέλιγμαι, à λίγξ.

H Εἰλιστὴς, Suidæ δεσμὸς, Vinculum.

Εἰλεθυία, t.1, c.1179, f. Εἰλείθυιον, ib. f.

Εἰλὼς, t.1, c.1116, g. & 1128, b. Heſychio eſt ὁ τῶν ἐν καλῷ δρόμοις & χοροῖς: Etymologo ὁ μαχαιρικὸς πρᾶξις: pro quo infrà εἰλώς.

Εἰλπαὶ, eidem H. eſt εἴδος καλάμου.

Εἰλείης, eidem est Κλάσφημος, Maledicus, Obtrectator. A
Εἰλέω, t.1, c.1125, c.
Εἰλεωδὴς, t.1, c.1127, b.
Εἶλη, t.1, c.1180, d.
Εἰληδὸν, t.1, c.1126, b.
Εἰληθρεύω, t.1, c.1126, b.
Εἰλήθω, Hesy. exponit ἵλεως ἡμῖν: quod infrà ἴληθι, per ι simplex, & δασέως.
Εἰλήθυια, t.1, c.1179, f
Εἰλήϊον, Hesychio est ὡς ἡλίῳ θερμανθέν, in sole calefactū: ab εἴλη, quod eidem est ἡ τῆ ἡλίῳ αὐγὴ ἢ θερμασία: itē τὸ ἀχυρον & τῦφ ἐσπειων ἢ καλαμιν.
Εἰλήλουθα, pro ἐληλυθα seu ἦλυθα, ab εἰλύθω seu ἔρχομαι. Hom. Od. ο, ὁκ Πύλου εἰλήλουθας, venisti.
Εἴληπα, t.1, c.1126, a. Εἴληφα, t.2, c.556, a
Εἰλημμένος, ib.b
Εἴλης εἰ, Hesych. affert pro ἵλεως εἶ, Propitius es.
Εἴλιπες, t.1, c.1181, a. Εἴλκως, t.1, c.1126, a
Εἰλιπὼς, οδ, ὁ, Qui sese εἱλεῖ. vt εἰλιπικὰ ζῶα dicuntur Animantia quæ tractim ambulāt. i. quæ sese voluunt & trahunt inter incedendum. c
Εἰλιπὼς, οδ, ὁ, Conuolutus, vel Conuolubilis. vt quum Aristophanis schol. dicit, ἢ εἴλιπες ἢ τῦ ὀπίσω, ὅτι χορδὴ ὑπ εἰλιπτῶ καλοῦμεν.
Εἴλιφα, t.2, c.553, f.
Εἴλιχα, præt. perf. verbi λαγχάνω ex λάχω.
Εἰλιγγιάω, t.1, c.1188, h. Εἴλιγξ, ib.g
Εἴλιγγος, ib.h. Εἰλιγμα, ib.c
Εἰλιγματώδης, ib.
Εἰλιδὸν, pro Conuolutim & Implicatim affertur ex Epigr. Suprà εἰληδὸν pro σωρηδὸν. D
Εἰλιθιότης, Hesychio est ἡ παντελὴς ἀπόγνωσις. Infrà autem ἠλιθιότης est Dementia.
Εἰλικοειδὴς, t.1, c.1188, f. Εἰλικώδης, ib.
Εἰλικρινὴς, Distinctus, Non permixtus. Xen. Pædiæ 8, καὶ δῆλον τὸ εἰλικρινῆ ἅπασι εἶναι τὰ φῶλα, πολὺ μᾶλλον ὑπὸ δῆλα καὶ ὁπόσα ἀνθρωπίνη, καὶ ὅ τις μὴ θεραπεύει τὸ θεῖον πᾶν ὁμῶς. Significat præterea Impermixtus, Purus, Sincerus, Merus, Verus, Non fucatus: item & Apertus, Manifestus, Perspicuus. & quasi dicas τῷ εἶλαι κρινόμενος, quoniam ad splendorem solis, id est πρὸς εἶλαι, τὰ μεμιγμένα ἢ τὰ ἀμιγῆ facilè διακρίνται. Autor Axiochi, οὐδὲ ἀφαιρετὸν ἔσται τῆς ἀγαθῶν, ἀλλ' εἰλικρινέστερα πρὸς ἀπόλαυσιν. Verior & sinceriorem fruitionem. Xen. εἰλικρινὴς τις αὐτάρκεια ἢ ἀκεραιοτάτη, mera & indubitata. Inde ADVERB. Εἰλικρινῶς, Sincerè, Purè, Vere, Apertè. Et SVBST. Εἰλικρίνεια, ας, ἡ, Sinceritas, Puritas. Suidæ καθαρότης.— Item VERB. Εἰλικρινόω, ῶ, Sincerum reddo. Aristot. De mundo, γῆς δὲ θερμοτέρας ὑφὴς αὖραις, τὰ ὑπ' αὐτῷ καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτῷ εἰλικρινεῖται, quū tellus auris perspiratur, ad sinceriorem statum reducuntur quæ tum subter tū supra eam sunt. Apud Suid. legitur & COMP. Εἰλικρινοειδὴς, sonans Simile puro & sincero. E
Εἰλινδέομαι, t.1, c.1127, e
Εἰλινύω, Quiesco. v.l. pro quo infrà ἐλινύω.
Εἶλιξ, t.1, c.1188, f
Εἰλίονες, vt Poll. tradit, apud poetas sunt οἱ σύγγαμβροι siue συνκηδεσταί, id est οἱ δύο ἀδελφὰς γήμαντες. qui suprà αἴλινοι & αἰέλινοι.
Εἰλιπόδης, t.1, c.1188, d. Εἰλίποδες, ib.c G
Εἰλισκόπωσις, Hesychio est τρόφος, Vertigo: quæ & σκοτοδινία. Sonat autem vertiginem coniunctam cū oculorum offuscatione.
Εἰλίσσω, t.1, c.1188, b. Εἰλιπὼς, ib.e
Εἴλλω, t.1, c.1127, b. Εἰλυμίω, t.1, c.182, d
Εἶλον, t.1, c.180, c. Εἰλόπιδον, t.1, c.1180, c
Εἰλὸς, Hesychio est παῦ τὸ ὀπὶ πίλου βαφὲς, & τὸ ὠ ταῖς παίγναις ὀπὶ πίλου ξύλον. quod infrà εἶπος. At Εἶλος, εος, τὸ, v.l. afferunt pro Frænū, Habena, Vinculum: nescio vnde. H
Ἑλοῦμαι, siue Εἰλοῦμαι, t.1, c.1125, h
Εἶλοχα, præt. Attic. à them. λέχω.
Εἰλπῖρες, Hesychio ὦνπα, Inaures. pro quo alphabetica series postulat εἰλπῖρες. sunt & ἔλπιες ex inaurū genere.
Εἰλυθμὸς, t.1, c.1128, a
Εἰλύϊος. Hesychio est ῥηχίον ἀπὸ φρυγανίων σκωληκοειδὲς ὧ χρῶνται φῶκες δίαιαρ.

Εἴλυμα, t.1, c.1127, h. Εἴλυμι, ib.g
Εἰλυὸς, t.1, c.1128, b. Εἰλὺς, t.1, c.1928, f. & 1930, d
Εἴλισις, t.1, c.1128, a
Εἰλυσσάω, & Εἰλυσσάομαι, t.1, c.1128, c. & 1929, d
Εἰλύσσομαι, t.1, c.1128, d. Εἴλυσπω, ib.c
Εἰλυφάζω, t.1, c.1128, d. & 1931, c
Εἰλυφάω, t.1, c.1128, d. & 1930, d. & 1931, c
Εἰλυφόη, Hesychio est πάσσει πῶ φλέγα: item τρόφει, ζητεῖ. At Εἰλυφόων, poetico & Ionico pleonasmo τῦ ο, vel diæresi τῦ ω, dicitur pro εἰλυφῶν, ab εἰλυφάω.
Εἰλύω, t.1, c.1127, g. Εἴλω, ib.b B
Εἵλως, ωτος, ὁ, SIVE Εἰλώτης, ου, ὁ, Helos siue Helota. Ita apud Lacedæmonios dicebatur Seruus, Minister: quoniam totum ferè seruitium quo vtebantur, erat ex Helotis captis. etenim quum diu & infestis animis oppugnarent Helos, vrbem Peloponnesi ipsis vicinam, quoscunque inde caperent, in seruitutem sibi redigebant, & retento gentis nomine εἵλωτας vocabant, non δούλους, in maiorem ipsorum contumeliam. aliis tamen quæuis mancipia sic ab iis appellata volentibus in cōtumeliam Helotarum quibuscum semper eis bella erant & dissidia. Sed verior est prior opinio. legimus enim apud Plutarchum initio Lycurgi, ὃς εἵλωτας ἐποίησατο δούλους οἱ Σπαρτιᾶται. Itidémque apud Athen. lib. 5, Lacedæmonios & Thessalos κατασκευάσασθαι τὴ δουλείαν ὁπ τῦ Ἑλλήνων τῦ εἰκοστῶν φερόντων πῶ χώρᾳ: illos, ex Achæis: hos, ex Perrhæbis & Magnetiis: ac illos, ὃς κατεδουλώσαντο appellasse εἵλωτας, hos autem, πενέστας. Porro εἰ εἵλωτες (inquit rursum Plutarchus in Lycurgo) αὐτῆς εἰργάζοντο πῶ κλήρῳ, ἀπέφερόν τῶ δεσπόταις τὸν εἰρημένον πλοῦτον. Nec verò in agris solùm cōlendis eos occupabant, sed etiam opera eorum in bellis vtebantur, ac si strenuos sese præstitissent, manumittebant, vt discimus ex Thucyd. lib. 4, pag. 148. Quoniam verò πάνυ ὑβριστικῶς αὐτῆς εἶχον οἱ Λάκωνες, ideo sæpe ἐπιπέμπειν καὶ ἀφίστασθαι: quamobrem & ferè semper suspecti erant. Qua de re Athen. libro 14, & Thuc. in loco proximè citato: item Plut. in Lycurgo, & Paus. in Attic. Rursum teste Plut. initio Demetrii, οἱ παλαιοὶ Σπαρτιᾶται ὃς εἵλωτας ἐν ταῖς ἑορταῖς πολλῶ οἴνῳ μεθύσκοντες ἔπινον ἄκρατον, εἰσῆγον εἰς τὸ συμπόσιον, ὃς ἴσως, οἷον ὅτι τὸ μεθύειν, ὑβρίζοντας. Inde POSSESS. Εἰλωτικὸς, οδ, ὁ, Heloticus, Qui vel qualis helotum est. vt εἰλωτικὸς πόλεμος, Bellum heloticum, apud Plutarch. De virt. mul. Quale apud Rom. fuit Bellum seruile. Apud eundem in Solone, τὸ εἰλωτικὸν πλῆθος, Multitudo helotarum, id est οἱ εἵλωτες. Dicitur & τὸ εἰλωτικὸν, pro τὸ εἰλωτικὸν πλῆθος, id est οἱ εἵλωτες: vt τὸ εἰλωτικὸν ἀφιστάμενον, Helotas ad desciscendum solicitantes. quemadmodum & τὸ σφαπωτικὸν dicuntur οἱ σφαπῶται. Item fœm. gen. DICITVR Εἰλωτὶς, interdum pro εἰλωτικὴ, interdum pro Serua, Ancilla. Est inde & VERB. Εἰλωτεύω, significans Sum εἵλως, Heloticum ministerium præsto, Seruio. Isocr. Paneg. de Lacedæmonis, τῶ αὐτῷ πόλει ὃς ὁμόροις εἰλωτεύειν ἀναγκάζουσι. Vnde VERBALE Εἰλωτεία, ας, ἡ, Heloticī ministerii præstatio, Seruitus. δουλεία. Ex Plat. autē De leg. affertur εἰλωτεία ἡ Λακεδαιμονίων, pro Seruilis turba, Seruitia, Mācipia: quemadmodum Steph. εἰλωτείαι (nisi fortè per simplex ι scriptit εἰλωτίαι) vocati ait πῶ τῦ εἵλωτος χώρᾳ.
Εἶμα, t.1, c.1380, h
Εἰμάδες, Hesychio sunt ποιμένων οἰκίαι, Pastoritiæ casæ, Tugurta.
Εἶμαι, Indutus sum, &c. t.1, c.1379, e. Εἶμαι, Collocatus seu statutus sum, &c. t.1, c.1382, h
Εἱμαρμένη, t.2, c.840, c. Εἱμαρμένος, ib.
Εἵμαρται, ib.a. Εἱμαρτὸς, ib.b
Εἱμείρεται, Hesych. affert pro ὀπτυμῶ. quod infrà per simplex ι & δασέως.
Εἰμὲν, poeticè pro ἐσμὲν, Sumus. Homer. Odyss. ε, — ἀτὰρ καὶ ὁμήλικες εἰμέν. At εἶμεν, est ὑπαρχομεν, Simus, teste Hesychio: videlicet per syncopen pro ἔσμεν, vt ἔσσεῖμεν pro πεῖσμεν.
Εἰμένος, t.1, c.1379, e
Εἰμὶ, Sum, &c. t.1, c.1129, g. Εἰμὶ, cum genit. t.1, c.1130, b
Εἶναι, cum datiuo, ibid. e. Εἰμὶ, cum præpos. ibid. h

Εἶμι, Eo, &c. t.1, c.1137, e

Εἰμὶ, Heſ. affert pro ἐαυτὸν, Seipſum.

Εἴμορος, eidem eſt πεπρωμένος, Fatalis.

Εἶν. t.1, c.1100, b. At εἴν, Heſ. teſte pronomen eſt, idem cum ἐκεῖνος. Eſt alioqui & præt. imperf. verbi εἶμι, ſignificans Ibam.

Εἰναέτης, t.1, c.1293, f.

Εἰναίετης, t.1, c.1205, e.

Εἰναίετος, ib. c.

Εἰναλίγχης, t.2, c.1105, e.

Εἰναρίζω, t.1, c.1148, d.

Εἰνάτηρ, vt refert Æl. Dionyſ. apud Euſtath. pag. 648, ſunt αἱ τῶν ἀλλήλων ἀδελφῶν γαμεμβίαι, quas συνύμφας dicunt: vt & Poll. lib. 3 εἰνάτερας (ſic enim apud eum ſcriptum eſt) vocari tradit παὶς ἀδελφῶν δύο συνοικούσας. Hom. Iliad. ζ, Γῆ ἴβυ Ἀνδρομάχη λευκώλενος ὀκ μαχάρτο; Ἠ πυὶς μαλοῦτ' ἠ εἰνατέρων ὠπὶ πλον; Et Iliad. χ, de Andromache itidem, Ἀμφὶ δέ μιν μαλόω τε καὶ εἰνατέρες ἀλεγεινὰν. id eſt Fratriæ. Nonio enim teſte, Fratriæ vocantur fratrum inter ſe vxores: vt & Feſtus tradit fratriam eſſe vxorem fratris. Apud Euſt. legitur nomin. ſing. Εἰνάτηρ, pag. 648, ἢ δὶ εἰνάτηρ (inquit) πὶν ουνύμφον ἑκάστου ἐπικὶ ἢ Ἕκτορ τὴ Ἀνδρομάχη. (Vbi etiam addit, γράφουσι δὲ ἢ ἀναζίως, vt ſit οἱονὶ ἢ συνδιατρίβουσα θεοῖς ἄλλοις) Apud Suid. verò Εἰνάτηρ.

Εἰνατὴς, t.1, c.1205, d.

Εἶνις, Heſychio ἰδιωτὴς, Neruii: qui infrà ἷνις ſine diphthongo per ſimplex ι.

Εἰνὶ αἰ, eidem ſunt ὄπιθεν αἱ.

Εἰνὶ, poeticè pro ἐν, In. vt εἰνὶ φρένῃ.

Εἰνόδιος, t.2, c.1166, a

Εἰνοσίγαιος, idem ac ὀνοσίχθων, Motor ſeu quaſſator terræ. Neptuni epitheton, qui & εἰνοσίχθων dicitur.

Εἴνοσις, ιος, ἡ, Motus, Quaſſatio: pro ἔνοσις.

Εἰνοσίφυλλος, t.1, c.1205, h

Εἴνω, & Εἰνύω, ab ἕω, ſignificante καλύπτω: vnde compoſ. κατείνυον, in Iliade. Euſt.

Εἴξασι, Simules ſunt, pro εἴκασι. Vide in Anomal.

Εἶο, t.1, c.1069, c

Εἶον, Heſychio ſunt ὀσρίων τὰ καθάρματα: cui ſuprà εἰαὶ fuerant τὰ ἐπὶ εἴοντων τὰ ἀπόκαθάρματα, purgamenta legumnum, vt ſunt glumæ & acera: & εἰλαὶ pro eodem.

Εἴον, ου, τὸ, Malum citreum, Malum Medicum ſeu Perſicũ. Ita vulg. lex. ex Macrob. Saturnal. libro 3, cap. 19. Sed ſciendum eſt mendoſa eſſe ibi Macrobii exemplaria, & pro εἴον reponendum eſſe θύον, vt Turnebo etiam videtur, vtpote in quo, v. 59, legatur, πλέον δ' ἐδ μὲν Κέφρου τ' Ἀκταίου θύου τ' ἀπὸ νῆσοι ἐδώδιμ Δαμάθοιο. licet ibi θύου nomine non pomum odoratum, ſed lignum intelligatur, thymum videlicet.

Εἴπα, t.1, c.1221, d.

Εἶπεν, t.1, c.1221, d.

Εἴπως, ſeu Εἴ πως, Si quo modo, Si forte. Hom. Od. ξ, Εἴπως οἱ ἀκδὺς χλαῖναν πορσ. Plato, εἴ πως τὶς ὄπιθυμέοι ἄλλοι τῶν φιλοσόφων ζωῆς, Si forte.

Εἶρ, Suida teſte eſt λαμπηδών.

Εἶρα, t.1, c.1653, a.

Εἰραζόων, t.1, c.1242, b.

Εἴργυμι, ib. a.

Εἴργω, t.1, c.1140, a

Εἰρία, exponitur Concio, Cœtus, in hoc loco Heſiodi Theog. v. 801, Εἰράων δὲ θεὰ γενεὴ αἰμυλίστατα φύλων, Οὐδὲ τιν' ἐς βουλὴν ὄπιμόγησαν, οὐδὲ δίκαις, Ἐννέα πουτ' ἔπα δικάζῃ δ' ὄπιμόγησαν ἀῶν Εἰρίας ἀθανάτων. Vbi etiã ex præcedentibus ſubaudiendum ὄπι.

Εἰρβάζει, Heſychius expon. ὑς ἔρεβος. Habet poeticam epentheſin τῆ ι.

A Εἰρεναρχὰς, eſſe dicitur Magiſtratus: quũ Vlpian. in Pand. dicat, Irenarchæ ſunt qui diſciplinæ publicæ & corrigẽdis moribus præficiuntur. Sed videtur ſcribendum potius εἰρεναιάρχαι cum Bud. nã εἰρεναιάρχαι forent αἱ τῶν εἰρήνης ἄρχοντες.

Εἰρεσύρη, t.1, c.1615, e

Εἴρετρον, Heſychius affert pro δουλείαν, αἰχμαλωσίαν, Seruitutem, Captiuitatem: afferens etiam εἴρετρον itidem pro δουλείαν: procul dubio ex hoc loco Odyſſeæ φ, v. 318, Κόπλοιης δ' οὐρῆσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους, Εἴρετρα τείνασ' ἐπὶ πάσσαλον ἐξεκρέμασσε. nam & ſchol. ibi εἴρετρα exp. αἰχμαλωσίας, δουλείας πλὴν οὐκ ἐπὶ τῶν ἔργων. itidemque Euſt. qui ab εἴρειν ipſum deriuat, quoniam αἱ ἐν δουλείᾳ καὶ ἐν εἴρειν, id eſt λιγκρίζουσαι, μὴ παρέπεσαι ἐλεύθερα.

Εἰρεσία, t.1, c.1148, d. Ionicè εἰρεσίη dicitur.

Εἰρεσώνη, ης, ἡ, Ramus oleaginus lana obuolutus: quẽ, circumpendentibus arborum fructibus, ante ianuas ædium ſuſpendere ſolebant ad famem arcendam ex oraculi præcepto, vt fuſius tradit ſchol. Ariſtoph. & ex eo Suidas. Ariſtoph. Pluto, Ἐκεῖ γὰρ αὐτὼ τὼ μὲν πάνυ λαζύρ, ὡς πρὸ παλαιοῦ εἰρεσώνην, κἀσώσατο. Idem in Veſp. τῶν φυλάκων πρὸς Ἡ. πῶς φεύσομαι αἰσχρὸν οὐκ ἐπιτηρῶν, πλὴν ἢ τὰς εἰρεσώνας. Eandem εἰρεσώνην feſto quodam circumferre ſolebant, accinentes verſus quoſdam πρὸς ἀφορίαν depre cantes. vt videre eſt apud Plutarch. in Theſeo, & apud eundem ſchol. Ariſtoph. Dicitur autem εἰρεσιώνη πεῖσμα, teſte Suida.

Εἰρέω, Dico. vnde particip. Ionicum εἰρέων, ſignificans λέγουσαν, apud Heſ. in Theog. v. 38, de Muſis, Εἰρέων' ἃ τὰ ἔστι, πά τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα. Significat etiã Interrogo. Heſychius enim εἰρεῶ τι (quod Ionicum itidem eſt pro εἰρωῶ τι) exp. ἐρωτῶ τι. Idem εἰρεῖς affert pro πνίγεις, Suffocas, Strangulas.

Εἴρη, eidem H. eſt εἰρώτησε, ἠρώτησε, καλέσατο: ab εἴρω.

Εἰρημαι, eidem Heſ. eſt ἐρωτῶ, Interrogo. Deriuatum igitur ex præcedente εἴρω, quod itidem ἐρωτᾶν ſignificare dictum eſt.

Εἴρω, t.1, c.1150, d.

Εἰρωαίος, ib.

Εἰρωαρχία, ib.

Εἰρωβιὼν, & Εἰρωβίωμαι, ibid. f

Εἰρωὴν, ib. b. & 1905, a. b.

Εἰρωνικὸς, t.1, c.1148, e

Εἰρωνοδίκαι, ib. c

Εἰρωνοπωλεῖ, ib. d

Εἰρωπεῖος, t.1, c.1898, h

Εἰρωπικὸς, ib.

Εἰρωφυλαξ, ib.

Εἰσέρει, ib. f

Εἴρκτιον, Arcendum, Prohibendum. Soph. Λιὰ εἰρκτέον δὴ δεῖ, prohibenda & vetanda hæc ſunt.

Εἰρκτὸ, t.1, c.1140, c.

Εἰρμοφύλαξ, t.1, c.1140, b.

Εἴρομαι, t.1, c.1141, b. & 1149, g

Εἰρωπικὸς, t.1, c.1897, g.

Εἰρῶπις, ib.

Εἰρύαται, Ionicè pro εἴρυνται: in præterito perfecto paſſ. verbi ῥύομαι ſeu εἰρύομαι. Homerus Iliad. α, — ἥμισυ Πηλείδαο Διὸς εἰρύαται. id eſt φυλάττουσι, ῥύονται, Conſeruant, Tuentur.

Εἰρύομαι, idem quod ῥύομαι, ſeu ἐρύομαι, ex quo & factum eſt, poetica epentheſi τῆ ι, metri cauſa. hoc eſt Seruo, Conſeruo, Cuſtodio. vt Iliad. φ. Οἱ κεν ἐμεῖο φίλον τέκος ἀλόχου τε καὶ ἰῶν Ἴλιον εἰρύσσαιτο, Conſeruabimus, Cuſtodiemus: ſeu Protegemus, Tuebimur, Defendemus. Il. π, Ὅς Λυκίην εἰρύσατο δίκῃ τε ᾧ μένει τε. Et Heſiod. Theogon. ἠ τ' εἰρύσατο καὶ ῥα Ἡ σεκλῆς ἅλιος. Dicitur etiam animo aliquid εἰρύσσειν aliquis pro Seruare & cuſtodire, ſ. reconditum, pro Non effutire. Od. τ, μεὶ χέφαλ' Ἕλλησιν ἐλέγχεα πάντ' ἀγορεύσω Ἴλιόθι ἀπ' ἀχαιῶν, μάλ' ἐρύσσασα νόῳ. Dicitur etiam τὰ βουλὰς vel ἔπος alicuius εἰρύσσεσθαι, qui ipſum obſectatur & non tranſgreditur. vt Il. φ, v. 235. Scamander Anat & non tranſgreditur. vt Il. φ, v. 235. Scamander Apollini dicit, σοὶ οὐ γὰρ βουλὰς εἰρύσσομαι Κρονίωνος, ὅς μάλα πολλὰ ἐπίπλητι Τρωσὶ καὶ ἀλεξάνδρῳ. Et Iliad. α. Χρὴ μὲν σοὶ πρόφρων γε θεὰ ἔπος εἰρύσσασθαι, Καὶ μάλα δ' αὖ μοι κεχολώσεται ἀργυρότοξος, ὃς γὰρ θεὸς ὄπιπίσσεται. At εἰρύσσεσθαι, significans ἐκλύσαι vel καλύσαι, vide in Εἰρύω.

Εἰρύω, t.1, c.1260, a

Εἴρω, Necto, &c. t.1, c.1142, b. Εἴρω, Dico, &c. t.1, c.1148, g
Εἶρων, t.1, c.1150, a. Εἰρωνεία, ib.b
Εἰρωνεύομαι, ib. Εἰρωνευτής, ib.
Εἰρωνικός, ib. Εἰρωνικῶς, ibidem.
Εἰρωπάω, t.1, c.1908, b
Εἰρωτώντες, apud Herodot. Ionica dialysi pro ἐρωτῶντες, Interrogantes: itidémque Εἰρωτώμενοι pro ἐρωτώμενοι.
Εἰς, vel Ες, Ad, &c. t.1, c.1155, g. Εἰς, In, &c. t.1, c.1136, b.
Εἰς, Aduersus, &c. ib.f. Εἰς, Ob, &c. ib.g. Εἰς, Circiter, &c. t.1, c.1157, a. Εἰς, Apud, &c. ib.b. Εἰς, Vsque ad, &c. ib. Εἰς, Quod attinet ad, &c. ib.c. Εἰς, cum adiuncto nomine per aduerb. redditur, ib.d
Εἰς ἅπαξ, vel Εἰς ἅπαξ, t.1, c.484, a. Εἰς ὅπ, pro ἕως ὅπ, t.4, c.819, d. Εἰς χεῖρας, t.4, c.416, e
Εἶς, Es, ὑπάρχεις, ab εἰμί, Sum. Item Is, Vadis, Venis. παρὰν. Hom. Il. φ, Odyss. ν, & Od. ξ, Τίς πόθι εἶς αἰδρεΐη; quisnam & vndenam gentium es vel venis? Accipiunt etiam pro Ibis, Venies, apud Hesiod. in Erg. vbi accipiter luscinię captę dicit, Τὴν δ' εἰς ὃ τι καὶ ἄγῃ. Ibi tamen & pro Is seu Vadis accipere nil vetat.
Εἷς, Vnus, &c. t.1, c.1158, a
Εἷς, Lascar. in epigr. quodam pro εἷς vsurpauit, id est Vnus. Aliud eius exemplum non affertur.
Εἷσα, Posui, Collocaui, Statui: ab ἵζω. Hom. εἷσε λόχον. Herodor. εἷσε ἄγων ἐς θρόνον, perductum in solium posuit.
Εἰσαγγελής, t.1, c.19, e. & 16, g. obiter.
Εἰσαγγελία, t.1, c.19, c
Εἰσαγγέλλω, & Εἰσαγγέλομαι, ib.b.c
Εἰσαγγελικός, ib.f. Εἰσαγείρω, t.1, c.25, f
Εἰσάγω, t.1, c.73, c Εἰσάγομαι, ib.
Εἰσαγωγεύς, ib.g. Εἰσαγωγή, ib.
Εἰσαγωγικός, q.d. Introductorius. Liber aliquis seu tractatus dicitur εἰσαγωγικός, ad verbum Introductorius: quo aliqui adhuc rudes ad aliquam disciplinam velut introducuntur. Item τὸ εἰσαγωγικόν, Quod datur pro importatione.
Εἰσαγώγιμος, t.1, c.73, h
Εἰσαεί, t.1, c.112, g. & 113, a. Dicitur & εἰς αεί.
Εἰσαίρω, t.1, c.211, f. Εἰσαίρομαι, ib.
Εἰσαίσσω, & Εἰσαΐσσω, t.1, c.134, f
Εἰσαΐω, t.1, c.257, b. Εἰσαποπίζω, t.1, c.273, b
Εἰσακούω, t.1, c.290, a. Εἰσακούομαι, ib.b
Εἰσάλλομαι, (cuius aoristus 1 medius εἰσηλάμην) Insilio.
Εἰσαναβαίνω, Inscendo, Ascendo. Hom. ἐμὸν λέχος εἰσαναβαίνει. Idem, Αὐτὰρ ὁ εἰσανέβαινε ἐς οὐρανὸν αἰχήεντα.
Εἰσαναλίσκω, t.1, c.421, c. Εἰσανέχω, t.1, c.1336, c
Εἰσάπαν, t.3, c.50, g
Εἰσάπαξ, Semel, Simul & semel. Quod Gallicè dicitur Tout en une fois, vel Tout à la fois. Vide Εἰς ἅπαξ, t.1, c.484, a. Εἰσαπάω, t.1, c.235, f
Εἰσαπάω, t.1, c.600, d. Εἰσαπόμενον, t.1, c.618, c
Εἰσαφίημι, Iacio intrò, seu proicio. Aut etiam Iaculor intrò.
Εἰσαφικάνω, t.1, c.1682, c. Εἰσαφικνέομαι, t.1, c.1683, f
Εἰσβαίνω, t.1, c.644, c. Εἰσβάλλω, t.1, c.676, d
Εἰσβασις, t.1, c.644, c. Εἰσβατός, ib.f
Εἰσβιάζομαι, t.1, c.734, d. Εἰσβιβάζω, t.1, c.655, g
Εἰσβοηθέω, Ingredior ad ferendum auxilium. In v.l. simpliciter redditur Auxilior.
Εἰσβολή, t.1, c.676, f. Εἰσβρέχω, t.1, c.945, c
Εἰσδέχομαι, Admitto intrò, Recipio intrò.
Εἰσδοχή, ῆς, ἡ, Admissio.
Εἰσδρομή, ῆς, ἡ, Incursus, Impressio.
Εἰσδύω, t.2, c.1062, g. Εἰσδύομαι, ib.
Εἰσδύω, ib. Εἴσδυσις, ib.
Εἰσεγείρω, Incito, Cogo, in v. l. Sonat q. d. Incito seu incitando compello intrò.
Εἴσημι, t.1, c.1138, d. Εἰσηλασιάς, t.1, c.1170, a
Εἰσηλαύνω, t.1, c.1169, h. Εἰσηλθυσις, t.1, c.1179, b
Εἰσημπορεύομαι, t.3, c.186, a. Εἰσήπυτα, t.1, c.1160, g
Εἰσηπειλέω, t.1, c.974, g. Εἰσηχέομαι, t.1, c.1169, a
Εἰσήπ, t.1, c.1291, g. Εἰσηφίημι, t.1, c.1666, a
Εἰσήχω, t.1, c.1341, c. Εἰσηγέομαι, εῦμαι, t.1, c.1426, c
Εἰσήγητης, ib.h. Εἰσηγητέον, t.1, c.1427, a
Εἰσηγητής, ib.
Εἰσήγησις, Accusatio, Querimonia. Apud Suidam legimus εἰσηγεία, καὶ ἐπηγεία, καὶ κατηγεία, pro μέμψις, & λοιδορία.
Εἰσηλίζω, t.1, c.1449, c
Εἴσηκω, Venio intrò, Ingredior. Vnde affertur εἰσῆξε apud Aristophanem. quod tamen alii ab εἰσαίσσω, cuius simplex ἄϊσσω, pro ἄισσω. tunc autem fuerit scribendum εἰσῆξε cum η habente ι subscriptum.
Εἰσηλούμην, t.1, c.1179, b
Εἰσήρρηνεν, Irrupit. Aristoph. Initio Equitum, Ἐξ οὗ δὲ εἰσήρρηνεν εἰς τὴν οἰκίαν. Vbi vide scholiastem.
Εἶσθα, pro εἶς, (ab εἰμί) Is, vel Ibis. Hom. εἶσθα καὶ ὅδε πᾶς Ἀχαιῶν.
Εἰσθρέω, t.1, c.1575, b
Εἴσιδε, Vide, Intuere. ab εἰσείδω, inusitato, pro quo dicitur εἰσοράω.
Εἰσιέναι, Infinitiuus verbi Εἶσημι, quod vide.
Εἰσίημι, t.1, c.1663, e
Εἴσθμη, Introitus angustus, seu ingressus, Hesych. At Suidæ est ῥύμη.
Εἰσίσθαμαι, t.1, c.1713, g. Εἰσίσθμη, ib.
Εἰσπέλα, t.1, c.1138, f. Εἰσπέλιος, ib.
Εἰσπτέον, Ingrediendum est, Introeundum est.
Εἰσπτός, t.1, c.1138, f. Εἰσκαλέω, t.1, c.21, b
Εἴσκειμαι, in v.l. ἐμβάλλομαι, Impositus sum: sine autoris nomine.
Εἰσκινησιουρωμένος, Effœminatus, Mollis. Dictum à cuiusdã fœminæ moribus, cui nomen Κοσυρη. in v.l.
Εἰσκαρύσσω, & Εἰσκηρύττω, t.2, c.101, d
Εἰσκαμάω, t.1, c.314, c. Εἰσκαμίζω, ib. d
Εἰσκομίζομαι, ib. Εἰσκρίνω, t.2, c.435, d
Εἴσκρίνομαι, ib.
Εἴσκρισις, εως, ἡ, Insinuatio. vt dicitur εἰσκρίνεσθαι de eo qui se insinuat in aliquem locum.
Εἰσκυκλέω, t.2, c.506, d. Εἰσκύκλημα, ib.e
Εἰσκύπτω, t.2, c.507, f. Εἴσκω, t.1, c.1113, c
Εἴσκω, ib. & 1113, g. Εἰσκομαζω, t.1, c.533, c
Εἰσλάμπω, t.2, c.589, d
Εἰσμάσσω, Imprimo, &c. t.2, c.804, b. Εἰσμάσσω, Intus tango, &c. t.1, c.805, d. Εἰσμαθέω, t.2, c.804, b
Εἰσνέω, t.2, c.1051, f. Εἰσνέω, t.2, c.1077, b
Εἰσοδιάζομαι, t.1, c.1166, d. Εἰσόδιον, ib.
Εἰσόδιος, ib.c. Εἴσοδος, ib.c
Εἰσοικέω, t.2, c.1234, a. Εἰσοικέω, t.2, c.1224, h
Εἰσοικίζω, & Εἰσοικίζομαι, t.2, c.1228, g
Εἰσοικισμός, t.2, c.1229, a
Εἰσοίστος, Inferendus, Introducendus. εἰσοίστος νόμος, Demosth. Ferenda lex.
Εἰσόκα, t.2, c.1503, a. Εἰσόκαν, ib.
Εἴσομαι, Sciam, ab οἶδα, t.1, c.1111, b
Εἴσομαι pro Ibo, seu Veniam: ab εἶω. Homerus Odyss. ο, Ἀλλ' αὖτις καλέων δεῦρ' εἵσεται. Sic Iliad. ω, Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι.
Εἴσομαι autem, cum spiritu aspero, Collocabo, Statuam: ab εἴω. Cuius aorist. medius εἰσάμην. Apoll. εἴσομαι ἱρὸν αὐτῷ, Statuam, Erigam: aut Dedicabo. Plutarchus in Themistocle, εἰσάμενος ἱερὸν τῆς Λητοῦς.
Εἰσόπλομαι, t.2, c.1385, d. Εἴσοπλος, ib.c
Εἴσοπτρον, ib.d. Εἰσορμάω, t.2, c.1452, a
Εἰσοράω, t.2, c.1419, d. Εἶσος, t.1, c.1730, d
Εἰσόπ, t.2, c.1502, g. Εἰσοχή, t.1, c.1341, d
Εἰσπεράω, t.3, c.239, a. Εἰσπάω, t.3, c.22, c
Εἰσπίμπω, t.3, c.204, b
Εἰσπερόω, ῶ, Penetro, Ingredior. Hesiod. Χαλκίδα τ' εἰσπέρησε.
Εἰσπίπτω, t.1, c.1724, c. Εἰσπτάομαι, ib.
Εἰσπίπτω, ib. Εἰσπτδάω, t.3, c.174, h
Εἰσπίπω, t.3, c.314, a. Εἰσπλέω, t.3, c.371, b
Εἴσπλοος, ib. Εἴσπλους, ib.
Εἰσπνέω, t.3, c.413, f. Εἰσπνέω, ib.
Εἰσπνίομαι, ib. Εἰσπνλος, ib.g
Εἴσπνλος, ib.h. Εἴσπνλος, t.3, c.414, a
Εἰσπνοή, ib.b. Εἰσποιέω, t.3, c.435, f
Εἰσποινος, ib.h. Εἰσποινος, t.3, c.436, a
Εἰσπομπή, t.3, c.204, b. Εἰσπορεύομαι, t.3, c.181, d
Εἰσπρέζω, Suppedito. Item Paro, in v.l. quæ interpretatio suspecta est.

Εἰσφερέκτωρ,t.3,c.1335,b. Εἴσφερξις,ib.a
Εἰσφερκάω,ib.
Εἰσφερκάω,& Εἰσφερκάομαι,ibidem.
Εἴσθαμαι,Inuolo, Volo in:vt ſuprà εἰσπέμμαι.
Εἴσθιω,Inſpuo, Spuo in.cum præpoſ.εἰς: vt εἰσέπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.
Εἴσιμι,t.3,c.687,g. Εἴσμις,ib.h
Εἶσπερ,ib. Εἰσπήνη,t.3,c.1493,d
Εἶσπερ,in v.l.ex Platone pro Tunc: ſed potius ſcribēdum εἰσπὶν: quibus vocibus videtur ſignificari quod dicimus Gallicè Pour lors.
Εἰστρέπομαι, Vertor in,ſeu intra, Verto me intra, Recipio me intra,ſeu intus. Affertur ex Ariſtot. De Hiſt.animal.lib.9.
Εἰσφρυάω,t.3,c.1321,f. Εἰσφίρω,t.4,c.99,c.
Εἰσφίρομαι,t.4,c.100,f Εἰσφόρημα,t.4,c.142,g
Εἰσφορτίω,t.4,c.185,g. Εἰσφορέω,t.4,c.101,a
Εἰσφραγέω,Obſtruo,in v.l. Videtur autem potius ſignificare Obſtruo intra.
Εἴσφρις,vide in Εἰσφρίω,quod proximè ſequitur.
Εἰσφρίω,ῶ,pro εἰσφέρω ſecundum quoſdam,(vt ὀκφρῶ pro ὀκφέρω) Admitto intus, Recipio intus. Demoſthenes in Lept.καὶ εἰσφρίων τὸ πρᾶτόμενα, admiſerūt, εἰσδέξαντο,vt exponit Budæus.Idem addit ex Ariſtophane Veſpis,Εἰ μὲ θύραιοι πλάκους εἰσίττω Ὡς πίνακ' ἀλείψουσ',οὐκ εἰσφρήσουσ', Nam quum cauſæ orari cœptæ fuerint, iam neminē admittemus intrò.Et ex Laertio in Anacharſide,εἰ δὲ καταπλαγεὶς τῷ ἐπιμήκει, εἰσίφρησεν αὐτὸν,καὶ μάλιστα φίλον ἐποιήσατο. Apud Ariſtotelem pro Deuoratum lib. De audit. mirab. φασὶ τὰς πλατείας τὰς ἐν ταῖς πεπλεωμέναις χαράδραις ὑφιεμένας καταδῦναι ἕως ὅτου πλῆθος εἰσφρήσαι αὐτῶν,ἐξεμεῖν, quum multas deuorauerint, poſtea euomere.Demoſthenes autem paſſiua voce vtitur in oratione περὶ τῶν Χερρονήσου,dicens εἰσφρίσεσθαι pro εἰσφρήσειν,admiſſuros eſſe. Vide Budæum pagina 406. Inuenitur autem & imperatiuus Εἴσφρις, ſicut ἄφρις,tanquam ab Εἰσφρίω.
Εἰσχειρίζω,in manus trado,Committo,in v.l.Sed dicitur potius ἐγχειρίζω,hac in ſignificatione. alicubi tamen & illud legiſſe mihi videor.
Εἰσχέω,Infundo.eadem forma qua dicitur ἐγχέω.
Εἰσχωρέω,ῶ,Procedo intrò,Penetro intrò.In v.l.redditur ſimpliciter Ingredior. Affertúrque εἰσχωρεῖν εἰς βάθος pro Peſſum ire.
Εἶσω,t.1,c.117,f. Εἰσωθέω,t.4,c.768,g
Εἰσωνία, Vectigal quod penditur nomine mercium quæ venduntur.Pollux ex Lyſia.
Εἰσωπός,t.2,c.1396,b.
Εἶτα,Poſtea,t.1,c.1160,c.& t.3,c.566,g.ob. Εἶτα, Itaque t.1,c.1160,d. Εἶτα,t.1,c.1103,a.& t.4,c.811,e
Εἴτ' οὖν,pro εἴτα,t.4,c.810,d. Εἶτα,t.1,c.1160,h
Εἶω,Vado.ſed dicitur potius εἶμι.
Εἰώθα,t.1,c.1096,g
Εἰωθότως,Conſuetè,More conſueto,ſeu ſolito.
Εἰωθώς,t.1,c.1096,g
Εἴων,Permittebam, Sinebā.Ab Ἐάω præt. imp. ἔαον,ἔων.
Ἑῶς,poeticè pro ἕως,t.4,c.817,d
¶ Ἐκ,vel Ἐξ,Ex,vel A,aut E,&c.t.1,c.1160,h. Ἐκ pro ἐκτός, &c.t.1,c.1161,b. Ἐκ,De,&c.ib.d. Ἐκ,pro δίχα,ib.f.& g. Ἐκ,pro κτῆ,&c.t.1,c.1161,a. Ἐκ,Poſt,&c.ib.b. Ἐκ, Extra,&c.ib.c. Ἐκ cum genit. redditur per aduerb. ibid.e. Ἐκ,abundat &c.ib.g
Ἐκ χειρὸς,t.4,c.411,g
Ἐκάεργος,ου,ὁ,Procul arcēs, ſeu expellēs,aut abigēs.Apollinis epithetū, qui ſic dictus putatur quaſi ἑκὰς ſeu ἑκαθὲν ἔρξων: quòd ſuis telis ſeu ſagittis procul arceat. Alii ἀπὸ τῆ ἑκαθὲν ἐργάζεσθαι dictum putant. Quidam & ἀπὸ τῆς Ἑκαέργης,quæ nutrix eius fuit.Vide Euſtath.Dicitur autem ἑκάεργος Ἀπόλλων, vel ἑκάεργος ſine adiectione: vt Iliad.α,Ὄφρ' ἴδῃ ἠμὲν ἑκάεργον ἰλάσεται.
Ἑκαθὲν,vide in Ἑκαὸς.
Ἑκαὸς,Procul,vel De procul.(ex Plauto)Eminus,E lōginquo.Genitiuo iungitur.Hom.Odyſſ.ε,νυὸν ἑκαὸς πλεόντων. Idem eiuſdem poematis lib.ρ, — οὐδ' ὀΐω διὰ Τηλέμαχος ξείνοιο ἑκαὸς πρήσσει, ἀκμὰ πάρεστι. Vtitur hoc aduerbio & Herodotus, necnon Thucydides. Sed minus vſitatum vſum habet in hoc loco qui ex Herodoto affertur,οὐχ ἑκαὸς χρόνου παρέσῃ ἐξελαύνων,pro Nō diu differet ingredi. (In v.l.habetur & Ἑκαὸς,ſed mendoſa ſpicione apud me non caret)
Ἑκαθὲν ab Ἑκαὸς, formam habet aduerbii è loco ſignificárque duntaxat De procul,(quo quidam ex Plauto vtuntur)Eminus,E longinquo.Hom.Il.β, ἑκαθὲν δέ τε φαίνεται αἰγὴ.
Ἑκαίτερω autē,Magis procul, Longius.aut Vlterius. ἑκαίτερω πέμπω,ῶ,longius à Perſis. Apoll.Arg.1,— οὐδέ εἰ ἐπὶ Μαῖαν ἔτι ναυτίλλοιτο ἑκαίτερω. Sic autem Ἑκαιτάτω, Maximè procul,Longiſſimé.Ex Herodoto, ἑκαιτάτω δὲ Λιβύης,in Africam longiſſimé. Affertur & Ἑκαίτω eadem ſignificatione ex Herodoto,ὡς ἐκαιτοῦ ἑκαίτω οἰκημένους.Sed ſuſpecta hæc ſcriptura eſt, niſi ſyncopen paſſum hoc aduerbium dicatur.
Ἑκαιτάτω,vide in Ἑκαίτερω. Ἑκαιτερχθέν,t.1,c.1163,c.
Ἑκαιτερχθεν,ib. Ἑκαιτερχθεῖν,ib.
Ἑκαιτερχθεν,ib. Ἑκαιτερχθέ,ib.
Ἑκαίτερω,vide in Ἑκαίτερω. Ἑκαίτερος,t.1,c.1162,g
Ἑκαίτατα,t.1,c.1163,c. Ἑκαίτω,vide poſt ἑκαίτερω.
Ἑκαταβόλος,t.1,c.1164,a. Ἑκατήβολος,ib.b
Ἑκατηβόλος,ib. Ἑκατήβολος,t.1,c.1163,f
Ἑκατήβολος,t.1,c 1164,a.Vide item in Ἑκαίτερω.
Ἑκατήμολος,t.1,c.1164,a
Ἑκατηφόλος,ib. Ἑκατήφορος,ib. Ἑκατήφορος,ib.
Ἑκατηφόλος,t.1,c.712,b. Ἑκατή,t.1,c.1114,h
Ἑκατήχειος,t.4,c.441,a. Ἑκατήχειος,ib.& 441,e
Ἑκατόμβαιος,t.1,c.779,c. Ἑκατόμβαιος,ib.
Ἑκατόμβη,ib.d. Ἑκατόμβοιος,t.1,c.778,f
Ἑκατόμπεδον,ου,τὸ,Templum Athenis, centum pedes patens ab omni parte.Plutarchus in Pericle ἑκατόμπεδον πλατεῖαν vocat.v.l. Heſychius ἑκατόμπεδον dicit eſſe ὁδὸν,ἢ ἑκατὸν πόδων.
Ἑκατομπολαίον,t.1,c.1164,d. Ἑκατόμπολις,t.3,c.478,b
Ἑκατόμπους,οδος,ὁ & ἡ, Centum pedes patens: vel Qui habet centum pedes, Centipes.
Ἑκατόμπυλος,t.3,c.612,c. Ἑκατὸν,t.1,c.1164,c
Ἑκατονζυγος,t.1,c.1394,a
Ἑκατονέτηρος,ου,τὸ, Auguſtum, Multum, Magnum. Heſychius exponit πολὺ & μέγα.
Ἑκατονέτης,ους,ὁ, Qui eſt centum annorum, Qui eſt centum annos natus.
Ἑκατονκεφάλας,ου,ὁ,Centiceps,Qui cētum capita habet. Apud Ariſtoph.in Nubib. πλουτήσεις δ' ἑκατονκεφάλα Τυφῶ.qui gentiuus eſt Doricus.
Ἑκατονπέλεκυς,t.2,c.259,c
Ἑκατονπλαγία,t.3,t.1234,h. Ἑκατονπλάγιος,ib.
Ἑκατονπόργιος,t.1,c.1436,b. Ἑκατονπτόλεθρος,t.1,c.1164,d
Ἑκατονπτόλεθρος,ib. Ἑκατονπύλος,t.3,c.611,d
Ἑκατονπύργος,ου,ὁ,ſiue ἑκατόνπυργος,Centurio. ἑκατονπύργου ἡγεῖτο,Xen.
Ἑκατονπύλη,t.1,c.1167,d. Ἑκατονπύλος,t.4,c.249,a
Ἑκατονπύργος,t.4,c.473,b. Ἑκατονπύργος,t.2,c.1436,b
Ἑκατονχείρος,ου,ὁ & ὑ, Centimanus.Quidam Æolicum eſſe tradiderunt, pro ἑκατονχειρ. Vtitur autem Homerus illo ἑκατονχείρος Il.α.
Ἑκατός,Apollinis cognomentum, ita dicti à iaciēdo procul.Hom.Il.α,αἰὲν ἐὼν ἑκατὸς βιοτῆσιν ἐκάπω. Conuenit autē hoc eius epithetum cum altero ἑκάεργος.
Ἑκατοστόμυον κριθῆς,Centuplicatum hordeum, apud Græcos Bibl.interpretes,Geneſ.cap. 26.At in v.l.perperam ἑκατοπύουον.
Ἑκατούς,t.1,c.1164,d. Ἑκατοὺς,ib.e
Ἐκβαβάξαι, Excutere, in v.l. Heſychius exponit ἐκπλῆξαι, afferens ex Sophocle.
Ἐκβαίνω,t.1,c.644,f. Ἐκβαχχεύω,t.1,c.631,d
Ἐκβακχεύομαι,ib. Ἐκβάλλω,t.1,c.677,a
Ἐκβαρβαρόω,t.1,c.721,a. Ἐκβάσις,t.1,c.645,b
Ἐκβασις,ib. Ἐκβεβαιόω,t.1,c.730,d
Ἐκβεβαρβαρωμένος,t.1,c.721,a. Ἐκβεβῶς,t.1,c.730,h
Ἐκβιάζω,& Ἐκβίασμα,t.1,c.734,e
Ἐκβλαστὸς,ib.b
Ἐκβλήδην, Vlulare. Heſ.exp.ὀλολύζειν, μετὰ κραυγῆς.
Ἐκβλάσσω,t.1,c.747,a. Ἐκβλάστημα,ib.
Ἐκβλαστὸς,ib. Ἐκβλητὸς,t.1,c.677,a

Ἐκβαλίζω, Elido, Exprimo, in vulg. lex. Ἐκβλιγίες· ὀκθλιπίες, Hesych.
Ἐκβαλίζω, t.1, c.756, b. Ἐκβοάω, t.1, c.757, g
Ἐκβοηθία, t.1, c.760, b. Ἐκβοηθέω, t.1, c.761, b
Ἐκβόπας, t.1, c.757, h. Ἐκβολαί, t.1, c.677, g
Ἐκβολή, ib.e. Ἐκβολιμαῖος, ib.h
Ἐκβόλιμος, ib.g. Ἐκβολος, t.1, c.678, a
Ἐκβόλος, ib. Ἐκβολος, t.1, c.677, g
Ἐκβόσκω, & Ἐκβόσκομαι, t.1, c.781, c
Ἐκβεβαίζω, & Ἐκβεβαίομαι, t.1, c.786, e
Ἔκβεσμα, t.1, c.786, e. & 787, a
Ἐκβεσμός, t.1, c.786, e & h
Ἐκβεβαίωμαι, ib.e & g. Ἐκβεβαίωμαι, ib.g
Ἐκβρυχάομαι, ῶμαι, Rugio, vel potius Vehemẽter rugio: vt præpositio ἐκ vim significationi addat.
Ἔκβρωμα, ατος, τὸ, Edulium, Quod editur. Sed à Sophocle in Trachinijs, pag. 356, scobs seu scobes metaphoricè dicitur πρίονος ἔκβρωμα, q.d. Edulium serræ, vel Esca serræ, seu Quod serra comedit: quoniam serra scobẽ efficiendo, eam velut edere videtur. Locus Sophoclis est hic, — ὥςπ πρίονος Ἔκβρώματ' αἰβλέψειας ὀν τμῆ ξύλον. Vbi scholiastes, Παυμαστῶς ἡ ἐκβρώματα πρίονες εἶπ τὰ πρίσματα. Ὅ τις γὰρ τινα ἐδώδιμα τὰ ξύλα ὁ πρίων, ὀκόταν τὰ λεπτὰ ἐκβάλλει.
Ἐκγαμίζω, t.1, c.815, d
Ἐκγαμίσκω, & Ἐκγαμίσκομαι, ibid.
Ἐκγαυρόομαι, οῦμαι, Insolesco, Insolens vel superbus fio, aut arrogans, Superbio. Ex Euripide autem affertur, significatione actiua, ὀκγαυροῦμαι παξίωμα τὰ πρὸς, pro Dignitatem viri exaggero.
Ἐκγέλασα, t.1, c.814 g. Ἐκγελάτω, ib.
Ἐκγελαῶς, ib. Ἐκγελάω, t.1, c.813, f
Ἔκγελως, Risus effusus, γέλως ἀσβεσος. Ita in v.l. quæ ex Homero afferunt, addunturque πλατὺς γέλως, ex autoritate Pollucis, lib.8. Sed apud Pollucem inter πλατὺς γέλως & ἔκγελως interiectum est σαρδάνιος γέλως. Quod autem ad Homerum attinet, vocem hanc apud illum minimè extare puto: & hinc natum errorem esse, quòd quũ aliquis apud eum legisset, ὀκ ἦ γέλως ὥστ' ἀπατάπιον θεοῖσιν, (licet magis recepta lectio sit ὀ ἦ γέλως, &c.) falsò crediderit præpositionem ὀκ cum nomine γέλως esse iungendam, quum deberet verbo ὦρτο adiungi.
Ἐκγλίσπες, t.1, c.819, c
Ἐκγλυφίζω, Nucleum eximo. (nam γλάφα sunt acinorum vinaceorum nuclei. vt apud Dioscor. lib.1, cap.14, ὀκγλυφίζω τὰ σαρίδα, Vuæ passæ eximo nucleos. Ex eodem c. affertur ὀκγλυφισμένας σαρίδας, Vuæ passæ quibus exempti sunt nuclei.
[illegible]ομαι, vel Ἐκγέλομαι, t.1, c.830, f
[illegible]ω, t.1, c.859, e
[illegible], Liberi liberorum. πάντα πάντων, Hesych.
[illegible], t.1, c.841, d
[illegible], vide in Ἐκγράφω.
[illegible]ἐκγράφομαι, Exscribo, Describo, Exemplum [illegible] emosth. καὶ κοινῇ ὀκγραψαμένους ἡμᾶς παὶ σωθῆναι σημήνασθαι, τὰ δ' αἰτήγραφα ἐμβαλέσθαι εἰς τὸ [illegible] ibi, ἵδρυσα ζητῶν τὰ γράμματα, ἢ ὀκγράψασθαι.
Ἐκγραφὴς autem tropus in geometria (teste Martiano Capella) qui monstrat quibus argumẽtis, dato circulo, verbi gratia, imperatum trigonum vel quid aliud in medio possimus conuenienter adscribere. Ibidẽ sunt cum alii tropi, tum αὐάγραφος & πεῖγραφος.
Ἐκγυπόω, t.1, c.879, f. Ἐκδάκρυσις, t.1, c.907, d. suspect.
Ἐκδακρύω, t.1, c.908, c. Ἐκδαπανίζω, t.1, c.910, f
Ἐκδαπανάω, t.1, c.911, f
Ἐκδεδιπτιδίως, (pro quo legitur ὀκδιδιαπηδίως in v.lex.) vide t.1, c.985, d.
Ἐκδείς, t.1, c.916, f. Ἔκδια, ib. & 918, c. ob.
Ἐκδίκνυμι, Ostendo, vacante præpositione. Dicitur autẽ potius ἀποδίκνυμι.
Ἐκδιμαπάω, t.1, c.920, b
Ἐκδικπὴς, vide in Ἐκδίξις.
Ἐκδίξις, Exceptio: ab ea significatione excipiẽdi qua quis dicitur aliquid excipere ab alio cui succedit. ἐκδίξις βασιλήης apud Herodotum, Successio regni. A Galeno apud Hippocratem ἐκδίξις exponitur ἀποδοχή. At verò ὀκδικπὴς ex Vlpiano redditur Exceptorius.
Ἐκδίρω, t.1, c.947, a. Ἐκδιομβίω, t.1, c.963, c
Ἐκδιομάω, ib. Ἐκδιχεμαι, t.1, c.957, h
Ἐκδίω, t.1, c.964, c. Ἔκδηλος, t.1, c.968, d
Ἐκδηλόω, ib.g. Ἐκδημαγωγέω, t.1, c.970, g
Ἐκδημάω, t.1, c.973, c. Ἐκδημία, ib.d
Ἐκδημοποιέω, t.1, c.969, g. Ἔκδημος, t.1, c.973, b
Ἐκδημόσυνος, t.1, c.975, f
Ἔκδοσις, Successio. In vulg. lex. Traditio. Vacat autem præpositio.
Ἐκδιαπάομαι, t.1, c.985, c. Ἐκδιαπάω, ib.e
Ἐκδιαίτησις, ibid.f
Ἐκδιδάσκω, & Ἐκδιδάσκομαι, t.1, c.987, e
Ἐκδιδράσκω, & Ionicè Ἐκδιδρήσκω, Aufugio, Profugio.
Ἐκδιδωμι, t.1, c.994, e
Ἐκδιηγέομαι, οῦμαι, Enarro, Pernarro, Totum narro.
Ἐκδικάζω, t.1, c.1013, c
Ἐκδικέω, & Ἐκδικέομαι, t.1, c.1008, f
Ἐκδίκησις, ib. Ἐκδικητὴς, ib.g
Ἐκδικία, ib.e. Ἔκδικος, ib.c
Ἐκδικως, ib.d. Ἐκδίκως, t.1, c.1015, a
Ἔκδικος, in v.l. malè affertur ex Suida tanquam ab eo expositum ἔκδοσις, & vsurpatum à Demosthene. quum illud ἔκδικος vocabulum sit quod à Suida ponitur nõ addita expositione, vt alia pleraque: at ἔκδοσις, illud sit quod ab eo exponitur τὸ παυτελὲς διάτημα.
Ἐκδιορθόω, t.1, c.1023, f. Ἐκδοάω, t.1, c.1028, e
Ἐκδιοῦξις, ib. Ἐκδοίνω, t.1, c.1041, b
Ἐκδοσις, t.1, c.947, g. Ἔκδοσια, ib.
Ἔκδοσις, t.1, c.995, c. Ἐκδόται, ib.e
Ἐκδοτέον, Edendum. vel Euulgandum.
Ἐκδοτος, t.1, c.995, d. Ἐκδότως, ib.
Ἐκδοχεῖον, t.1, c.958, b. Ἐκδοχὴ, ib.a
Ἐκδραμεῖν, Excurrere: ab inus. ὀκδραμεῖν.
Ἐκδρασὶς, t.1, c.1051, e. Ἔκδραχμος, t.1, c.1047, c
Ἐκδρέμω, t.3, c.1658, d. Ἐκδρέπω, t.1, c.1051, b
Ἐκδρέπομαι, ib. Ἐκδρομαῖος, t.1, c.308, g
Ἐκδρομὴ, t.3, c.1658, e. Ἔκδρομος, ib.
Ἔκδυμα, ατος, τὸ, Exuuium seu Exuuiæ: Quod quis exuit.
Ἐκδυνάω, & Ἐκδυνάομαι, t.1, c.1063, a
Ἔκδυσις, εως, ἡ, Emersio: vel Exutio.
Ἐκδυσωπέομαι, οῦμαι, exponitur In contrariũ dissuadeor.
Ἐκδύω, t.1, c.1063, a
Ἐκεῖ, t.1, c.1165, c. Hesychius ὀκεῖ expon μακρὰν, πόρρω, Longè, Procul: quod potius δασυντέον vt ἐκάς.
Ἐκεῖθι, t.1, c.1165, d. Ἐκεῖσε, ib.
Ἐκείνη, ib.a. Ἐκείνοσε, ib.b
Ἐκεῖνος, t.1, c.1164, f. Ἐκεινωσὶ, t.1, c.1165, a
Ἐκείνως, t.1, c.1165, b. Ἐκεῖσι, ib.d
Ἐκεχειρία, t.4, c.446, a
Ἐκεχλεον, ν, τὸ, Hesychio τὸ ἀργύριον, Argentum.
Ἐκεχρόφορος, ν, ὁ, affertur pro Fecialis.
Ἔκθεμα, t.1, c.1398, g. Ἔκθεσις, ib.
Ἔκθεσμα, ατος, τὸ, alicubi reperitur pro ἔκθεμα, vt apud Dioscor. lib.2, & Galen. lib.1 περὶ κῆ πίσις, cap.8. Sunt autem ἐκθέματα, siue ἐκθέσματα, Feruidæ eruptiones, seu Papulæ feruidæ in cute erumpentes: quæ & ἐκθέσματα dicuntur à Gal. Aetio ac Paulo.
Ἐκθέω, t.1, c.1398, g. Ἐκθεῶ, t.1, c.1407, b
Ἐκθωσθῆναι, t.1, c.1386, c. & 1390, g
Ἐκθωπυρόω, ῶ, Excito, seu Exuscito. Propriè de eo qui sopitum ignem exuscitat & accendit. Metaph. Plutar. αὖθις ἐξεθωπύρησε τὸ δουλικὸν ἐκεῖ πόλεμον πολὺ χρόνον ἀπεσβηκότα. Ex eiusdem Romulo affertur ὀκθωπυρῆσαι συγγένειαν pro Renouare necessitudinem. VNDE Ἐκθωπύρησις, εως, ἡ, Exuscitatio, seu Accensio, Succensio. Plutarch. Symp. sept. sap. αἰθράκων ὀκθωπύρησιν ἡ λατίνης ἀναζωπύρησιν: de fabro ferrario.
Ἔκι, Longé. v.l. Sed sine exemplo vel autoritate.
Ἐκιβολία, t.1, c.712, c. Ἐκιβόλος, ib.
Ἐκιβόλως, Longè seu procul iaculando. Synes. epist. 133, καταπεπαίζομαι γὰρ ὡς ἂν ὑπὸ τῆς τύχης ἐκιβολώτατα πεπτωκὼς ἀξιόλογα λίθων βαρὴ, è turribus quamlongissimè eiaculantes mittamus.
Ἔκηλος, ον, ὁ ἡ, Quietus, Nihil turbarum mouens. Hom.

Il.o,αλλά ἴκπλος Καὶ κρατερὸς ὃς ἐὼν μάχῃσι φοτιπτοὺς μοί- ρα. Odyſſea ν, — οὔ πω ἴκετο πότμῳ, ἀλλά ἴκπλος Ἥρῃσιν Ἀ- πτειδαο δόμοις.Iliad.λ,ἀλλά ἴκπλοι Οἵοτ᾽ ἐπὶ μαχέσιν καθίε- απ.Odyſſ.ρ,Εἰδώ᾽ ἴκπλος ξείνῃ καθιόμενος,ἢ ἄπτε δ᾽ ἄπτε δ᾽ ἄλλη. Et Odyſſea φ,Οὐκ ἀίεται ὀδ᾽ ἴκπλος ὑφορβίοιοι μεδ᾽ ἑῆσι Δαίτυσιν. Et Iliad.ι,ἴκπλοι Τίρυνθα. Heſychius ἴκπλος exp.non ſolùm ἡσυχος,ſed etiam ἀσφαλῶς. NEVTR. Ἔκπλα, aduerbialiter ponitur pro ἑκὼλως ſeu ἡσύχως, Quietè. ATSVBST.Ἐκπλία, ab Heſychio expo- nitur εἰρήνη, φιλοπονία.

Ἔκπη,t.1,c.1124,h.
Ἐκπαμβίω,t.1,c.1553,b
Ἔκπαμβος,t.1,c.1552,f
Ἐκπαμπάζω, Extirpo.apud Æſchyl.
Ἐκπαμπεύειν, In fruticem verti, In fruticem abire:quod Cic.dicit Fruticari, Plin.Fruticeſcere.
Ἐκπαγῆναι, Emori:Suidæ ἀποπαγῆναι. Ab ἐκπήγνυμι.
Ἐκπαρᾶναι,t.1,c.1505,f.
Ἐκπαρσίω,ib.
Ἐκπατεῖζω,t.1,c.1509,g.
Ἐκπαιζίζω,t.1,c.1535,c
Ἐκπαιεμῶς,ib.g.
Ἐκπαίω,ib.a
Ἐκπεμα, t.3,c.1493,g.
Ἐκπεδᾶν,t.1,c.1533,f
Ἐκπεζίζω,t.1,c.1549,f.
Ἐκπεμπαίνω,t.1,c.1543,d
Ἐκπεσις,t.3,c.1493,h.
Ἐκπεμμαίνω,t.1,c.1547,g
Ἐκπέσμος,t.3,c.1516,c
Ἐκπέσμων,ibid.e
Ἐκπέσπατον,ν,τὸ,exponitur Scientia diuina.
Ἐκπεπὶς,t.3,c.1494,a.
Ἐκπης, ib.
Ἐκπέω,t.1,c.1550,d.
Ἐκπωπαῖος,t.1,c.1533,g
Ἐκπλάζω,Exugo.
Ἐκπλαίνω,Effœmino.Philo l.3 De vita M. ἀξιοπλαίστως ἐξ ἡ ψυχικὸ ἐκπέπλυσμένοις,animo effœminatis.
Ἐκπηδίω,t.1,c.1555,g
Ἐκπηλίζω,Effero,Exaſpero: v.l.
Ἐκπηλόω,t.1,c.1559,c.
Ἐκπησυρίζω,t.3,c.1480,a
Ἔκπιδος, Heſychio eſt τὸ λάσμα τῦ χιτῶνος, Fimbria tunicæ, ſeu ora.Sed addit, quoſdam ſcribere ἔκφυδος. Infrà ἔκ- χθιβος pro eodem.
Ἐκπλιβὴς,ῆος,ἡ,in v.l.exponitur Afflictio,Tribulatio.Sonat tamen potius Eliſio,vt ἔκθλιψις.
Ἐκθλίω,t.1,c.1562,f.
Ἔκθλιψις,ib.
Ἐκθνήσκω,t.1,c.1570,c.
Ἐκθορίων,t.1,c.1575,b
Ἐκθορμίζω,t.3,c.1652,g.
Ἐκθόρμισις,ib.h
Ἐκθρώσκω,t.1,c.1577,a.
Ἐκθύω,t.1,c.1628,c
Ἔκθορμα,ib.
Ἐκθύμβος, Heſychio eſt λάσμα, κάμβος: (quod paulo antè ἔκθιβος) item ὄχθη, Velox,Celer.
Ἐκθυμίω,t.1,c.1603,a.
Ἔκθυμις,ib.
Ἐκθυμάω,t.1,c.1617,a.
Ἐκθυμίσμαι,ib.
Ἔκθυμος,t.1,c.1602,g.
Ἐκθύμως,ib.
Ἐκθύομαι,t.1,c.1621,f.
Ἐκθύμιος,ib.g
Ἐκθύω, Perdo,&c.ib.f.
Ἐκθύω, Erũpo,&c.t.1,c.1618,b
Ἐκιδὸν,in v.l.exponitur Mucronatim. Afferunt enim ex Theophr.Hiſt.plant.lib.3, ἐκπέφυκε δ᾽ ὁ φλοιὸς οὐκ ὀρ- θοφυὴς, οὐκ κύκλῳ κατ᾽ ἴσον, ἀλλ᾽ ἐκιδὸν ἐξεπήδησε καπυλὴν αὖθις ἐξεκάμπτει,cum hac Gazæ interpr.Cortex neque re- cto meatu aſcendit, neque gyro pariter obducit, ſed mucronatim ambit.Verùm valde ſuſpecta eſt illa vox, vt ipſa etiam Gazæ verſio indicat.
Ἐκκαγχάζω,t.2,c.1,b.
Ἐκκαθαίρω,t.2,c.5,c
Ἐκκαιδέκα,t.1,c.937,a.
Ἐκκαιδεκάπους, t.1,c.1003,f
Ἐκκαιδεκαίπης,t.1,c.1193,f.
Ἐκκαιδεκαίπους, ib.
Ἐκκαιδεκάφυλος,t.1,c.1250,d.
Ἔκκαιρος,t.1,c.12,a
Ἐκκαίω,t.2,c.180,b.
Ἐκκαιόω,t.4,c.328,c
Ἐκκαλαμάομαι,t.1,c.16,a
Ἐκκαλάξαι,Heſychio κλίναι τὸ ἰσίον,Velum ſubmittere.
Ἐκκαλέω, & Ἐκκαλέομαι,t.1,c.22,b
Ἐκκαλύπω,t.1,c.44,c.
Ἐκκάμω, t.1,c.48,g
Ἐκκαράζαι,t.1,c.59,d.
Ἐκκαπαλάω,t.1,c.67,b
Ἐκκαρπίζω, & Ἐκκαρπίζομαι, t.1,c.83,b
Ἐκκαρπόομαι,t.1,c.81,c.
Ἐκκάρπωσις,ib.d
Ἐκκαπηγίλλω, t.1,c.81,f
Ἐκκαπαλίπω,Relinquo. ſeu Penitus deſtituo.
Ἐκκαπεζεκτῶ, pro Exturbo & Commoueo, affertur ex Alex.Aphr.Probl.l.1.
Ἐκκαπιπῶ, exponitur Adiudico, Adſcribo.
Ἐκκαπιῖ autem, quod v.l.afferunt pro Incolit, Inhabi- tat,mendoſè ſcriptum pro ἐγκαπικῆ.

Ἐκκαυλίω,t.1,c.94,g.
Ἐκκαύλωμα,t.1,c.95,a
Ἐκκαυλος,ib.b.
Ἐκκαυλίζω,ib.d
Ἐκκαυλίω,ib.a.
Ἐκκαυμα,t.1,c.180,c
Ἐκκαυσις,ib.
Ἐκκαχρύσω,Heſych.exp.ἐκκαπίσω, ἐκπιάζω, & σωρεύω, Grana eximam,Excutiam,Conteram.
Ἐκκάω,t.1,c.180,b.
Ἐκκαυμαι,t.1,c.165,b.
Ἐκκεκομμένος,t.1,c.353,d.
Ἐκκαυτηριάσις,ib.
Ἐκκέλευθος,Deuius.Lycophr.
Ἐκκέλευσις,apud Suid.legitur ſine expoſitione.tantùm e- nim hoc affert exemplum, καὶ καπήγορος ἐκκέλευσις ἐς αὖ μὰ χάψηται, ἀθρεπμῶν ἐκέλευσε. Ita enim vet.codex habet. At vulg.edit. ἀθρεπμῶν, vt & Syneſii edita ex- emplaria,ex quo deſumptus eſt hic locus. Sic enim il- le,epiſt.73,καὶ καπήγορος ἐκκέλευσός ἐς αὖ μὰ χάψηται ἀθρεπμῶν, ἐκέλευσε. Sunt qui interpretentur Inuitus: alii Subornatus.
Ἐκκελεύω,Euoco.Heſych.enim ἐκκελεύσεται affert pro ἐκκέλευσις.
Ἐκκεντέω,t.2,c.119,d.
Ἐκκεντέω,t.1,c.110,e
Ἐκκεντίω,ib.
Ἐκκεντίζω,ib.
Ἐκκέντωσις,t.2,c.119,d.
Ἐκκεχεσμένως,t.2,c.139,b.
Ἐκκεχέω,ib.
Ἐκκεχυμένως,t.4,c.525,b.
Ἐκκέχυμένος,Effuſe.
Ἐκκέρυκτος,t.2,c.201,e.
Ἐκκεκρύπτω,ib.d
Ἐκκλάω,t.2,c.233,c.
Ἐκκλείω,t.2,c.139,b
Ἐκκλείζω,& Ἐκκλείομαι, t.2,c.235,f
Ἐκκλεπτεσθαι, Percelli animo & mente dimoueri. He- ſychius enim ἐκκεκλεπτεσμένον affert pro ἐκπεπληγμένον, ἐξω τῆς ψυχῆς γεγονότα.
Ἐκκλησία,t.2,c.22,g.& 23,c
Ἐκκλησιάζω,Concionem habeo,&c.t.2,c.23,c. Ἐκκλησά- ζω,In concionem aduoco,&c.ib.g
Ἐκκλησιαστήριον,ου,τὸ,Minuſculum theatrum.Ἀκροάδιον.Vi- truu.l.7,Trallibus quum Apaturius Alabandius elegã- ti manu finxiſſet ſcenam in minuſculo theatro, quod ἐκκλησιαστήριον apud eos vocitatur.
Ἐκκλησιαστὴς,t.2,c.24,b
Ἐκκλησιαστὴς,t.2,c.23,h.
Ἐκκλησις,t.2,c.22,d
Ἐκκλαντθύω, & Ἐκκλαντθύομαι,t.2,c.18,c
Ἐκκλητὸς,t.2,c.22,g.
Ἐκκλητικὸς,ibid.
Ἐκκλητὸς,ib.e
Ἐκκλιμακίζει,Etymolog.exp.ἀφεστηκότως φέρει:annotãs,di- ctum eſſe ἀπὸ τῆς κλιμακος,quæ quum ſit ὄχημα βασι- στικὸν, διαφερόμενα τὰ σώματα ἐπὶ βασανιζομένων, Diſtorquet.
Ἐκκλινὴς,t.2,c.254,g.
Ἐκκλίνω,ib.f
Ἐκκλισις,ib.g.
Ἐκκλίζω,t.2,c.266,c
Ἔκκλισις,ib.
Ἐκκλινόω,t.2,c.218,d
Ἐκκλαιστιῶν,ſchol.Theocr.Idyll.15,exp.ἀβελτέρευε.
Ἐκκλάω,t.2,c.279,d.
Ἐκκλίζω,ib.
Ἐκκυβαλικεύσας,ex Ariſtoph.Equit.affertur pro Circum- uenire,Aſtutè furari.
Ἐκκυλισις, Ventroſus,Craſſus.v.l. Sed viderint. At pro ἐκκυλισαι,qui Heſychio ſunt σιφωνες μεγάλοι, αἰδοῖα, Euſt. habet ἐκκυλίσαι.ſcribendum itaque ἐκκυλισαι.
Ἐκκυμάομαι,t.2,c.291,e
Ἐκκυπτώσης,οι,Excubantes.v.l.
Ἐκκυκλίζω, t.3,c.1161,b.
Ἐκκολάπω,t.2,c.305,c
Ἐκκόλαψις,ib.c.
Ἐκκολυμβάω,t.2,c.318,c
Ἐκκυμάω,t.2,c.314,h
Ἐκκυμίζω,ib.c.
Ἐκκυμίσμα,ib.f
Ἐκκαμισμός,t.2,c.315,a
Ἐκκομπάζω,, Efferor,Inſoleſco.Ex Soph.
Ἐκκονίσμα,In puluerem redigi. Heſ.enim ἐκκονίσθαι eſſe dicit τὸ εἰς κονίαν αἰσχρῶς πεσεῖν.
Ἐκκοπὴ,t.2,c.353,f.
Ἔκκοπος,t.2,c.364,d
Ἐκκόπω, Excido, &c.t.2,c.353,a.
Ἐκκόπω, Extundo, &c. ibid.d
Ἐκκοσχίζειν,Suidæ eſt ἀποδιώκειν, Abigere. Aliis Eiicere & iubere faceſſere εἰς κόσκινα.
Ἐκκορέω,t.2,c.371,c. Heſychius ἐκκορέσαι exp.nõ ſolùm ἐκκαλλωπίσαι,ſed etiam φλυαρῆσαι.
Ἐκκορυφόω,t.2,c.388,a
Ἐκκόσμησις,ιος,η, Exornatio.Aliis Honeſtamentum.
Ἐκκουφίζω, t.2,c.399,a
Ἐκκυχάζειν, Heſychio eſt ἐκκαπίζειν.

Ἐκκραγῶ, eidem Hesychio est ὀκβοήσω, Exclamare.
Ἐκκρεμαμαι, t.1, c.419, h
Ἐκκρεμαίτυμαι, ib.g. Ἐκκρεμαίτυμι, ib.
Ἐκκρεμαιτύω, ib. Ἐκκρεμαίω, ib.
Ἐκκρεμὶς, t.2, c.420, a
Ἐκκρεπαλῶ, Crapulor, Exaturor. v.l.
Ἐκκρίνω, t.2, c.435, e. Ἔκκρισις, ib.f
Ἐκκριτικὸς, Excretorius, Excernendi vim habens.
Ἔκκριτος, t.2, c.435, g. Ἔκκρισις, t.2, c.450, c
Ἐκκρούω, t.2, c.449, g
Ἐκκυβεύειν, Iacere aleam: seu Iacta alea periclitari. Polyb. ἔδοξε τοῖς Καρχηδονίοις ἐκκυβεύειν καὶ περὶ ἁπάντων, Aleam iacta periclitari. seu Aleæ se committere. Et alibi, ὡς ἐν μέλλοντες ἐκκυβεύειν ὑπὲρ τῆς ὅλης. Et rursum, ἐκκυβεύειν τοῖς ὅλοις, aleam vniuersi certaminis subire. B.
Ἐκκυβιστάω, Præceps in caput desilio. Eurip.
Ἐκκυκλέω, t.2, c.506, f. Ἐκκύκλημα, ib.
Ἔκκυκλον, τὸ, subst. t.2, c.501, d
Ἐκκυλίνδω, Euoluo. Et Ἐκκυλινδέω, pro eodem.
Ἐκκυλίσις, t.2, c.494, a. Ἐκκυλίω, t.2, c.493, h
Ἐκκυμαίνω, t.2, c.491, g
Ἐκκύματα, Hesychio ἐξανθήματα: quæ suprà ἀνθήματα.
Ἔκνοσι, Hesychio teste est νόσημα πώεων, morbus quidã seu vitium canum. cuius Xen. meminit in Cyn. p.577, his verbis, μὴ ἐκνόσῳ αἰεὶ τῶν ζητούντων γίγνωται ἔκνοσι πώεων μάθημα.
Ἐκπάσω, Prospicio: item Promineo, Foris appareo.
Ἐκπέω, Irrito. Hes. enim ἐκπέσεις exp. ἐρεθίζοις, ὀργίσεις.
Ἐκπαιδεύω, t.3, c.1011, g
Ἐκπαιζω, ex Eurip. affertur pro Procax excedo.
Ἐκπαφάω, SIVE Ἐκπαφίω, ῶ, Exurdo, Surdum reddo. Priore vsus est Aristoph. in Equit. dicēs, Ὅσπερ ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκπεκώφηκας βοαῖς, Clamoribus tuis exurdasti & obtudisti. Ab eodem est præt. perf. pass. ἐκπεκώφαται, Ionicè pro ἐκπεκώφωται, apud Etymol. αἱ δ' ἐμαὶ φρένες ἐκπεκωφάαται. Posteriore vsus est Luc. in Tim. dicēs, ἢ τὰ ὦτα ἐκπεκώφωται, καθάπερ οἱ παρβυτίνης, aures tuæ exurdatæ sunt seu exurduerunt. AT Ἐκπωφίω, neu traliter ponitur pro ἐκπωφοῦσθαι seu ἐκπωφοῦσθαι, Exurdescere. Synes. epist. 4, οὔκουν ἐπίσταμαι λέγειν, ἀλλ' ἐξεκώφωσε τὸ κάταγμα, sed exurdescebat ille sceleratus. i. Surda aure prætermittebat verba mea.
Ἐκπαγχάω, t.2, c.546, c. Ἐκπαγχίω, t.2, c.597, b
Ἐκπάγχυσμα, ib.d. Ἐκπαγχυσμός, ib.
Ἐκπαλαίω, t.2, c.550, c. Ἐκπαμβαίνω, t.2, c.566, h
Ἐκπαμφύσις, t.2, c.594, d
Ἐκπαμφυσίω, & Ἐκπαμφυσίομαι, t.2, c.595, d
Ἐκπάμπω, t.2, c.589, d. Ἐκπαμψις, ib.f
Ἐκπαπτίσσομαι, t.2, c.699, b
Ἐκπαξόω, Expolio, scalpendo videlicet & radendo more lapicidarum. Deuter. c.10, ἐξεπάξυσε τὰς δύο πλάκας τὰς λιθίνας ὡς τὸ πρῶτον. paulo antè Dominus Mosi dixerat, πάξυσον σεαυτῷ δύο πλάκας λιθίνας ὡς τὸ πρῶτον: iubens Mosen duas tabulas lapideas expolire in quibus inscribere seu insculpere verba legis.
Ἔκπαρ, & Ἐκπάτην, sunt aor. 1 à them. κατέπω.
Ἐκπάπω, t.2, c.599, f. Ἐκπαπαίω, t.2, c.540, e
Ἐκπαχαίνω, t.2, c.605, f
Ἐκπαχαίνωσις, Olus decerpere. Theophr. Hist. pl. l. 7. c. 11, τὸ κιχώριον esse ait ἀνθολαστικὸν τῇ ῥίζῃ καὶ δηλῶσαι μακρόῤῥιζον, ideoq; δυςώλεθρον. νῦν ὅταν ἐκπαχαίνωσι, πάλιν ἡ ὑπόλοιπον ἀρχὴν λαμβάνει ῥιζώσεως. Vbi Gaza, Decerpserint quæ ad vsum cibarium capi soleant.
Ἐκπαχύνω, t.2, c.661, a. Ἐκπέζω, & Ἐκπέζομαι, t.2, c.610, d
Ἔκπεγμα, t.3, c.672, g. Ἐκπεκτὸν, ib.
Ἐκπεπτεύω, t.3, c.1330, a
Ἐκπετία, ας, ἡ, Derelictio, Desertio. Apud Suid. ἄδικον ἡγεῖτο ἡ ἐκπετίαν ἢ πρὸς τοὺς ὁμομοίους πίστιν, ἢ σφαλῆναι αὐτὸν, iniustũ ducebat frangere fidem. Ad verbum, Deserere.
Ἐκπεπτικὸς, t.2, c.668, h. Ἐκπέσσω, ib.b.d
Ἐκπέχω, t.2, c.672, f. Ἔκπεψις, t.2, c.668, e
Ἐκπεπτὸν, τὸ, t.2, c.610, f. Ἐκπεπτὸν, Eligendum.
Ἐκπεπτοὶ φιλόσοφοι, ib. Ἐκπεπτὸς, ib.e
Ἐκπέπλαγον, t.2, c.699, b
Ἐκπεπυκνωμένως, Exolutè, seu Solutè, Remissè.
Ἐκπεπτίζω, t.2, c.678, d. Ἐκπέπτωσις, ib.

A Ἐκπέπω, t.2, c.678, a. & 305, c.ob. Ἐκπέπομαι, t.2, c.678, a
Ἐκπεπωμένος, ὁ, ἡ, ὀν, Candidus, Admodum albus. Aristoteles Hist. anim. lib.9, Τῶν δὲ κατὰ μέγεθος δύο μόνα ἐστὶν ἃ λευκὰ μᾶλλον ἔστιν, μῆλα τε καὶ κίτταροι· ὧν ὁ μὲν ἔστιν, ὀλόλευκος. ἔστι δὲ οὗτος Κυλλήνης τῆς Ἀρκαδίας, ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ. Vnde Plin. lib.10, cap. 30, Merulæ circa Cyllenen Arcadiæ, nec vsquam aliubi, candidæ nascuntur. Rursum Aristot. De mundo, ἐγγαίεται δ' ἐστὶ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἐκπεπωμένον, spumeum candorem. At Exalbidum vinum apud Plin. interpr. Quod in album vergit.
B Ἐκπήγω, t.2, c.691, d. Ἐκπηδάω, t.2, c.694, d
Ἐκπήδω, t.2, c.699, b. Ἐκπήδομαι, t.2, c.694, d
Ἐκπήπιον, Excipiendum: vel Accipiendum, Intelligendũ.
Ἔκπηξις, t.2, c.694, c. Ἐκπηψις, t.2, c.567, b
Ἐκπηρίζω, t.2, c.709, d
Ἐκπιλοληγέω, ῶ, idem est quod τὰς λίθους ἐκλέγω, Lapides eligo. hoc est Legendo eximo. Theophr. De caus. pl. libro 3, cap. 15, αἰτιᾶσθαί τινες εἰς Συέδρειτας ὀκ Κορέσσου, τὸ χωρίον τὸ δοκοῦν ἀγαθὸν ἐκπιλοληγήσας διέφθορεν. ἐξεπίλωτο γὰρ ὁ ὅπως, εὐθὺς ἔχων εὐθηνίαν σφοδρὰν ἐξαιρήσεται τὸν λίθον. Vnde Plin. lib.17, cap.4, At in Syracusano agro aduena cultor elapidato solo perdidit fruges luto, donec regessit lapides. Vbi nota eum Elapidare solum dicere quod Theophr. ἐκλιθολογεῖν χωρίον.
C Ἐκπιπάω, ῶ, Ventilo.
Ἔκπιμα, t.2, c.711, g. Ἔκπιμος, ib.
Ἐκπίνω, t.2, c.714, c. Ἐκπίσις, ib.
Ἐκπιπαίνω, t.2, c.715, g
Ἐκπιπαρὼν, & Ἐκπιπαρόμαι, t.2, c.705, b
Ἔκπιπτις, τὸ, subst. t.2, c.669, a. Ἔκπιπτις, ib.
D Ἐκπλαγίζω, t.2, c.674, a. Ἔκπλοιος, t.2, c.610, h
Ἔκπλοιον, ibid.
Ἐκπλοκόμαι, οῦμαι, dicitur vt ἀπολογέομαι, Excuso, Allatis rationibus diluo. Appian. Bell. ciuil. lib.5, de Augusto loquens colonias veteranis assignante, ταῖς πόλεσιν ἐξελογεῖτο τὸν αἰτιατόν. Et rursum, σὺν φίλοις καὶ ὀλίγοις ὑπατεύσειν ἐς μέσους ἦλθεν, ἐντυχεῖν βουλόμενος, καὶ τὸν μίασμα ἐκλογήσασθαι, crimen diluere verbis. Idem in Mithrid. ὁ δὲ ἐλθὼν, ἐξελογεῖτο ἐφ' οἷς ἐν Συρίᾳ γεγενήκοιεν: de Tigrane, cui Pompeius diadema restituerat. Bud.
E Ἔκπλογάς, t.2, c.610, g. Ἔκπλοκὴ, ib.f
Ἐκπλοκίζομαι, t.2, c.648, e. Ἐκπλοκμὸς, ib.g
Ἔκπλοκτα, ib.h
Ἔκπλοον, Æschylus Salaminiis vocauit δίπλοον, teste Hesychio. Eidem verò ἔκπλοον est etiam τὸ ὄπισθεν λόγον.
Ἐκπλόω, t.2, c.725, e. Ἐκπλοχθίω, t.2, c.734, a
Ἐκπλοχίζω, t.2, c.731, c
Ἐκπλυσμοῦσθαι, Sylescere: Theophr. De caus. pl. l.3, c.2.
Ἔκπλυσις, t.2, c.755, b. Ἐκπλύσμαι, t.2, c.754, h
Ἐκπρὸν, Hesychio χλωρὸν, Viride: item νοτερὸν, ὑγρὸν, ὑγιεινὸν, Humidum, Humectum.
F Ἔκπνοις, t.2, c.755, g. Ἐκπνοάω, t.2, c.743, h
Ἐκπνυτέον, t.2, c.755, g. Ἐκπνύω, t.2, c.760, g
Ἔκπνυπος, t.2, c.755, g. Ἐκπνύτρωσις, t.2, c.760, h
Ἔκπνους, t.2, c.755, g. Ἐκπνέω, t.2, c.754, h
Ἐκποιέω, t.2, c.681, f. Ἐκποιητὸν, t.2, c.804, e
Ἐκποιάω, ib.f. Ἐκποιητὸς, ib.g
Ἔκποιμα, ib.c
Ἐκποιητὸν, Ediscendum: vel Addiscendum.
Ἐκποιῶ, & Ἐκποιέομαι, t.2, c.769, g
G Ἐκποκαρίζω, t.2, c.774, d. Ἐκποκαλάω, t.2, c.778, h
Ἐκποκαλέω, t.2, c.784, b. Ἐκποκὴς, t.2, c.769, h
Ἐκποκάνω, t.2, c.788, b
Ἔκποξις, ιος, ἡ, Extersio. Aristot. De insomn.
Ἐκποσόω, Emarcescere facio, Emarcidum reddo. Epigr.
Ἐκποτρύω, t.2, c.798, f
Ἐκποτρεία, t.2, c.795, g. Ἐκποτρέα, τὰ, ib.h
Ἔκποτος, t.2, c.804, b. Ἐκποτόω, t.2, c.809, f
Ἐκποτῶσα, Galen. apud Hippocr. exp. αἰάζητῦ.
Ἐκπάω, & Ἐκπάομαι, t.2, c.804, b
H Ἐκπυδύσκω, t.2, c.1608, a
Ἐκπυλίω, Demulceo, Mitigo, Placo. Suid. pass. ἐκπυλίσθαι exp. καταπραΰνεσθαι. itidémque Hesych. qui & ἐκπυλιχθεὶς affert pro ἐξημερωθείς.
Ἐκπυλεπέω, t.2, c.865, h. Ἐκπυλὴς, t.2, c.874, a
Ἐκπυλίτης, in vulg. lex. ex Aristoph. Ranis affertur pro

Maſtigia, Verbero: ſed perperã, errore nato ex malè intellectis verbis Heſychii. Is enim tradit Ariſtophanem in Ranis ὁκ Μελίτης μαστιγίας dixiſſe ἐπιπλαγκτίως pro ὁκ Μελίτης Ἡρακλῆς, quoniam videlicet Xanthias Herculis habitum gerebat, Hercules autem in Melita vocabatur ἀλεξίκακος. Sed afferã ipſius comici verba, vt res clarior fiat. Apud eum igitur Xanthiæ ſeruo, cui Bacchus Herculis geſtare habitum conceſſerat, dicẽti, Καὶ βαλέσθαι εἰς τὸν Ἡρακλεοξυθίαν Εἰ διὰλὸς ἔσομαι καὶ κατὰ σὸν κάλαμὸν ἔχων, reſpondet Bacchus herus, Μὰ Δί', ἀλλ' ἀλαζὼν οὐκ Μελίτης μαστιγίας: vſurpans hanc vocem μαστιγίου, quòd Xanthias eſſet ſeruus & verbero: quũ dicere deberet Ἡρακλῆς, quia Herculeo habitu indut⁹ erat. Qua de re vide ibi & ſchol.

Ἐκμαλὴς, Heſychio ἀδύναμος, Viribus carens, Inualidus.

Ἐκμαῖον, & Ἐκμαγεῖον, t.1,c.904,g

Ἐκμαῖος, t.2,c.899,c. Ἐκμάγδην, ib.f

Ἐκμηκύνω, Elongo. i. In longum extendo vel protraho.

Ἐκμηνύω, Ira excandeſco, Indignor. Heſych. Ἐκμηνύω autem, Enuntio, vel Indico. vt aliquis hoſti dicitur ἐκμηνύσαι quidpiam.

Ἔκμηνος, t.2,c.916,c. Vide & Suidam.

Ἐκμηρύομαι, Fuoluo vel Explico. Suid. ὀκμηρυσάμενος exponit ἐξελύσας, ἐπιπόνως, addẽs, eſſe metaphoram ἀπὸ τῶν μηρυμάτων, hócque exemplum afferens, ὁ δ' ὀκμηρυσάμενος πλοῦν ἐκ τῶν δυσχερῶν, καταπεπονημένου. Et hoc, ὀκμηρυσάμενος τὴν πόλιν ποτὲ μὲν, pro ἀβασάνιστος, Emenſus. Item & hoc, δυσχερὰς ὀκμηρυσμένος καὶ μακρὰς τὰς δυσχερείας: quod exp. αἰωλοχερμένος.

Ἐκμηχανώμενος, eidem Suidæ eſt κατασκευάζων: itidémque Heſych. qui & ὀκμηχανᾶσθαι affert pro κατασκευάζεσθαι.

Ἐκμιαίνομαι, Polluor, Contaminor: & peculiariter Effluxu ſeminis polluor, vt ſolent ſomniantes. Apud Ariſtophanem enim in Ran. ὀκμιαίνεσθαι eſſe dicitur τὸ ἀποσπερματίζειν ὡς τοῖς οἰνοφλυγίαις. vt Galen. quoque in ſuo Lexico Hippocrateo ὀκμιαίνειν affert pro λεπτύνειν τὸ σπέρμα.

Ἐκμιμέομαι, t.2,c.940,e

Ἔκμιξις, ιος, ἡ, affertur pro Mixtio: ſed ſine exemplo.

Ἔκμικτος, t.2,c.945,c. Ἐκμικτέω, t.2,c.947,e

Ἐκμίκτως, ib.f. Ἐκμολεῖν, t.2,c.965,e

Ἐκμόργυμαι, vel Ἐκμόργνυμι, t.1,c.395,e

Ἐκμορφόω, t.2,c.972,a

Ἐκμοχθέω, ῶ, exponitur Exantlo. At ὀκμεμοχθίκασι διὰ ὅμιλος, ex Plutarcho affertur pro In vinculis laborarũt, Vexati ſunt.

Ἐκμοχλεύω, t.2,c.1579,c

Ἐκμυζάω, ſiue Ἐκμυζίω, vnà cũ verbali Ἐκμύζησις, vide ſub finem tomi 2 poſt Μυζάω.

Ἐκμυκτηρίζω, cum verbali Ἐκμυκτερισμὸς, vide itidem ſub finem tomi 2 poſt μυκτήρ.

Ἐκμυστίζω, Vno hauſtu ebibo, Vno tractu ſeu ſpiritu epoto. idem quod ἀμυστὶ ὀκπίνω. Euſt. enim pag. 1281. ὀκμυστίζειν eſſe dicit πίνειν ἐπὶ πνεύματος πίνειν, afferẽs ex Platone com. Λύσας σάμινθον ἀνάδησε τοῦτ' ἔχων δύο κύλικε ἐς κύλικα πλάτος Ἔπιτ' ἄκρατον κἀπεμυστίσθην Ἔπιτα καξεμύησεν. Quæ apud Athenæum quoque leguntur. Sed videtur poſſe exponi etiam Exſorbillauit, Labris aliquantum compreſſis ebibit: quum non dicat ἐξαμυστίζειν, ſed ὀκμυστίζειν, quod eſt potius μεμυκόσι χείλεσιν ἐκπίνειν.

Ἔκναρκις ſiue Ἐκναρκάω, ᾶς, Obtorpeſco. Aliis, More reſolutorum & rigentium membrorum torpeo. Plut. Coriol. ὡς ὀκναρκήσαι κομιδῇ τὴν ἐξ ἀθρόας ἀλγηδόνος σώματος ἅπασαν δύναμιν ἀπὸ τῶν πλαγίων.

Ἐκναυλόω, t.2,c.1010,f. Ἐκναυλόω, ib.g

Ἐκναίζω, t.2,c.1035,d

Ἐκνέμομαι, Depaſci: vnde ὀκνεμηθὲν, Depaſti ſine. Suidas verò & Heſychius ὀκνενέμηται exp. ἐξῆλθε, ἐξῆκται, vt ex Sophoclis quoque Aiace affertur, Οὐκ ὀκνεῖ, οὐκ ἄφορβα ὀκνεμὼ πόλει, pro ἐξάξειν, Educes: vt ſit metaph. à grege qui paſtum educitur.

Ἐκνευρίζω, t.2,c.1047,c

Ἐκνευρόκαυλος, Gaza apud Theophr. expon. Neruicaulis.

Ἔκνευσις, τος, ἡ, Declinatio. vt quum inclinato capite aliquis ictum declinat. quo modo Plato vſus eſt hac voce. Affertur & ὀκνεύσεις τῆς ὁδοῦ pro Diuerticula viarũ, id eſt ὀκκλίσεις, Deflexus.

Ἐκνεύω, t.2,c.1041,a. & 1051,b

Ἐκνίφαλος, t.1,c.1051,b. Ἐκνίφειν, t.2,c.1049,e

Ἐκνίφω, t.2,c.1056,h. Ἐκνίχημα, t.2,c.1053,a

Ἔκνιψις, t.2,c.1057,a. Ἐκνίκαω, t.2,c.1059,e

Ἐκνίκημα, ib.g. Ἐκνίκης, ib.h

Ἐκνίπω, t.2,c.1061,c

Ἐκνίτω, ῶ, Nitro eluo: ſeu Nitro perfrictum expurgo. Alexis apud Athen. lib.6, Τἀκνίσματ' εἰς τὸ φανερὸν ὀκνιπρωμένα θῶσαι. Item οἱ ὀκνιτρωθῆναι, Nitro perfricti.

Ἔκνιψις, t.2,c.1061,c

Ἐκνοια, ας, ἡ, Amentia, Demẽtia, Delirium.

Ἐκνομίως, t.1,c.1016,d. Ἔκνομος, ib.c

Ἔκνομος, t.1,c.1066,g. Ἔκνομις, ib.

Ἐκνομφάλιον, t.2,c.1085,h. Ἐκνοσφίζω, t.1,c.1091,b

Ἐκνύτα, Gal. in ſuo Lex. Hipp. affert pro ἐκπαλαμῶν.

Ἐκξυλόω, & Ἐκξυλόομαι, t.2,c.1141,c

Ἐκοντί, t.1,c.1114,h. Ἐκοντί, ib.g

Ἐκνυπαίζομαι, t.2,c.1125,b. Ἐκνυπασμὸς, ib.b

Ἔκνυσις, ib.a. Ἐκνυσίας, ib.b

Ἔκπαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, poetica metathesi pro ἔκπαγλος, Terribilis: ὀκπληκτικὸς, φοβερός: vel Stupendus & Admirabilis. vt Heſychius quoque ὀκπαγλόεσσα exponit θαυμαστὰ, ὀκπληκτικὰ: procul dubio deſumptum ex hoc loco Iliadis α, Ἥ ου Ῥηϊδίη πάσιν ὀκπαλέεσσ' ἀλάλησθαι. Sic Iliad. φ, Ὦδε δ' ἔκπαλος ἐών καὶ ἀπουλὴς πολεμίζειν. Ité de re inanimata. vt Odyſſ. ϑ, Δωτίνη Ἔκπαγλος ἐέσσα. Od. κ, Εἶδ' ἄνεμος γὰρ ἐμοὶ ἔκπαγλος ὀρώρει. Neutrum ung. Ἔκπαγλον, & plur. Ἔκπαλα, aduerbialiter ponuntur pro Terribilem & ſtupendum in modũ, Horrendè, Immaniter. Hom. Od. χ, Οὐ γὰρ ἔγωγ' ὀΐω ἔκπαγλον ἀείσειν. Sic apud Heſ. ἔκπαλον ἐπύξαντο: quod exp. ὀκπληκτικὸν ὀκαχητὸν. Rurſum apud Hom. Il. ζ, Τῶν δέ σ' ἀπηχθήσουσιν ἰωὴ ἔκπαγλ' ἑλέσθαι, quã vehemẽter ſeu valde. Aliquoties & ADVERBIO Ἔκπαλος idẽ vtitur pro Terribilẽ & ſtupendũ in modũ, Terribiliter, Mirabiliter. ὀκπληκτικῶς, θαυμαστῶς. Il. α Καίετο μὲν ἑξῆς, ἐκ καπνὸς εἱμένος ἔκπαλος ἀμφὶ ῥινοῖσιν, ἐκ ἔκπαλος ἀμφὶ ἰοῖσιν. Od. ε Ὦδύσατ' ὀκπαλος. Il. β, Εἰ δέ τις ὀκπαλος ἔβλαπτε εἰλαπινάζων τινάς. In quibus duob⁹ poſterioribus locis exponere poteſ etiã ἰσχυρῶς, Valdè, Vehementer, Supra modum, non ſolùm Mirificè, Mirum in modũ. Eſt porro ab ἔκπαλος etiã VERB. Ἐκπαλλαίνω, ſignificans idẽ quod ὀκπλαγῆναι, Admiratione percelli, Obſtupeſcere. vnde particip. ἐκπαγλόμενος, quod exponitur ὀκπλαγέντες, θαυμάζοντες. Apud Herodot. l.9, p.336, ὀκπαλαίζοντες, Valde & ad ſtuporem vſq; admirantes.

Ἐκπαθὴς, t.3,c.73,b. Ἐκπαθῶς, ib.

Ἐκπαιδεύω, t.3,c.19,a

Ἐκπαιφάσσειν, Furere, Fanaticorum more excurrere & impetu ferri. Hom. Il. ι, πολεμίζειν οὐκ ἐάσειν. Οὐδ' ὀκπαιφάσσειν. Ibi n. paraphraſis exp. ὀκπαιφάσσειν ὁμοίως διακεῖσθαι φασὶ fieri φάσκω, & facta reduplicatione παιφάσσω, quod ſit ὠθίσω.

Ἐκπαίω, t.3,c.22,d. Ἔκπαλαι, t.3,c.23,a

Ἐκπαλαίειν, exponitur Eluctari: item Præter gymnaſticas leges agere.

Ἔκπαλαιστος, Heſychio eſt ἀέναος, Imbellis. vt ſit Qui facilè ſe in lucta expugnari ſinit. Idẽ tamen mox ὀκπαλαιστὴν exp. ἁβρὰν, ὑπήφορον, Grauia, Superba.

Ἐκπαλὶς, eidem eſt ἔκφορος. forſan Emotũ è cõpage ſua. Ἐκπαλὶ τὸ ὀκπαλαίσθαι, quod ſit ὀκπαλίδαι: à quo eſſe videtur & ὀκπάλη, quod idem exp. ἐχθρείαν, ἀπέχθειαν, ἔκπτωσιν. Apud eundẽ eſt ἐκπαλίστιος, expoſitum ὀκπτωτικὸν.

Ἔκπαλιν πατῶ, eodem teſte eſt ὀκπατοῦμαι.

Ἐκπάλιον, idem exp. ἀκαίρως. nam πάλαι eſt καίρως.

Ἐκπαλακίδες, eidem ſunt οἱ νόθοι, Nothi, Spurii, nati videlicet ὀκ παλακίδος.

Ἐκπάλαι, idem eſſe dicit ἔξαλλον, ἐκ ὄμοιον.

Ἐκπαντὸς, Suid. exp. ὅλως, In totum, Omninò, Prorſus. Sed ſcribitur & diuiſim ὀκ παντὸς.

Ἐκπαπάσσω, t.3,c.36,b. Ἐκπεφύσημαι, t.1,c.1783,b

Ἐκπαπάσσω, & Ἐκπαπάσμαι, t.3,c.83,g

Ἐκπαπίω, t.3,c.80,f

Ἔκπαπος, Heſychius eſſe dicit ἢ ἔξω πάτου, Denium.

Ἐκπάτριος, Non patriũ: idem H. exp. ἀόμοιος, Diſſimilem

Ἐκπαύομαι, Ceſſo, Deſino, Quieſco. VNDE Ἔκπαυμα, quod idem Heſych. exp. αἴκπαυμα, Quies.

Ἐκπαχυῶ, Craſſum facio, Craſſefacio.

Ἐκπειράζω, t. 3, c. 159, c. Ἐκπειρᾶ, & Ἐκπειράσμαι, t. 3, c. 157, f

Ἐκπεπτίω, t. 3, c. 147, g. Ἐκπεπόμαι, ib.

Ἐκπέλει, Heſych. exp. ἔξεστι, Licet. At Ἐκπελάω, eidem eſt ἐξωθῶ, Extrudit, Expellit. vnde eſt ὀκπελυζῶσαι, quod Suid exp. itidem ὀκβληζῶσαι.

Ἐκπελεκάω, t. 3, c. 195, c

Ἐκπελματῶσαι, apud Suid. legitur, ſed ſine expoſ. vel exemplo. Putatur ſignificare Plantas pedis atterere. B

Ἐκπέλω, ex Hom. affertur pro Exto. vide & Ἐκπέλει.

Ἐκπέμπω, t. 3, c. 104, c. Ἐκπέμπομαι, ib. c

Ἐκπεμψίς, ib. g. Ἐκπεπαίνω, t. 3, c. 131, b

Ἐκπεπαγμένος, t. 3, c. 83, h. Ἐκπεπληδίως, t. 3, c. 223, c

Ἐκπέπαμαι, t. 3, c. 153, c. Ἐκπεπαιδίως, ib.

Ἐκπέπλω, t. 3, c. 219, c. Ἐκπεπράμαι, t. 3, c. 234, d

Ἐκπεράω, t. 3, c. 239, a

Ἐκπερδικᾶσαι, metaphoricè à perdicibus eſt δολιεῦσαι καὶ δραπέται. nam animal hoc eſt πανοῦργον καὶ δραπέτον τοῖς ἀνθρώποις, vt tradit Heſych. & Suid. Suprà δραπερδικίσαι, vt apud Suidam quoque ὀκπερδικίσαι per ι. atque ita C apud Ariſtoph. etiam ſcriptum reperitur in Auibus, dicentem, Ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ὀκπερδικίσαι, perdicis modo callidè effugere. aſtutiſſimum enim hoc animal eſt in quærendis ſibi pullisque ſuis effugiis, vt fuſius ibi docet ſchol. & ante eum Ariſtoteles ac Plin. in Hiſt. animal. ille, l. 9, c. 8, hic verò lib. 10, c. 33.

Ἐκπέρνω, t. 3, c. 244, e

Ἐκπερῶμαι, Circumeo, Ambio. Xen. in Cyneg. de venatore implicita & perplexa leporis veſtigia perſequente, D ἐπειδὰν δὲ πύθηται ἐκεῖ πιαύσαντα φέρη, μὴ ἐκφεύγειν, ἵνα μὴ ἐκπεριῇ, ἀλλὰ κύκλῳ ὀκπερῆται, ambire & vſquequaque cingere.

Ἐκπερίχομαι, t. 1, c. 1172, f

Ἐκπεριλαμβάνω, Vndique comprehendo & circumpleCtor. Baſil. in Hexaem. Hom. 4, ἡ ὁ ἀὴρ διήρτηται μὴ ἡ κτὶς μικρά, ἡ ἀθρόως ἢ τὸ σφαῖρα ὀκπεριλήπτιπον.

Ἐκπερίπλεω, Circumnaugo. Arrian. l. 6, ὀκπερίπλεύσας τὴν νῆσον τὴν Πτοιτικήν.

Ἐκπερισσῶ, Peragrare, Luſtrare. Syneſ. διεμάστην ἢ ὀκπερισσεύσειν ἢ πᾶσαν Ἑλλάδα. E

Ἐκπερισσασμός, t. 3, c. 923, g

Ἐκπέσσω, Excoquo, Maturo: pro quo Atticè ὀκπέπτω.

Ἐκπεπάζω, t. 3, c. 253, b. Ἐκπεπάζομαι, ib. c

Ἐκπέπαλος, t. 3, c. 255, c. Ἐκπεπάμαι, t. 1, c. 1724, c

Ἐκπεπαύομαι, t. 3, c. 253, c. Ἐκπεπαύμι, ib. b

Ἐκπεπαυόμαι, ib. c. Ἐκπεπάμαι, t. 1, c. 1724, d

Ἐκπετάσμος, exponitur Volucer, Volatilis: ſed ſine exẽplo.

Ἐκπέτημαι, t. 1, c. 1724, c. Ἐκπέτω, t. 3, c. 219, c

Ἐκπεθίσομαι, ab ὀκπεπωθάνομαι, t. 3, c. 617, c

Ἐκπέφυκα, t. 4, c. 286, f. Ἐκπεφυλλοφορημένος, t. 4, c. 248, c F

Ἐκπήγνυμι, t. 3, c. 267, h. Ἐκπηγύω, ib.

Ἐκπηδάω, t. 3, c. 275, a. Ἐκπήδησις, ib. b

Ἐκπηκτὸς, t. 3, c. 268, a

Ἐκπηλίζειν, idẽ quod πηλίον ἐξέλκειν apud Hom. quũ dicit, Πηλίον ἐξέλκουσα παρὰ μίτον, ſtamẽ ſeu filũ educẽs. dicitur ἐπὶ πηλίον ibi eſſe ἄλημα κρόκης. Ariſtoph. Ran. de Cleone, ὃς αὐτὸ τήμερον Ἐκπηλεῖται τοῦτο φερόμενος ὄρνις. vbi ſchol. exp. ἀφελκύσῃ ἀφ' ἁρπαγῆς ἡμῶν, dicens metaphorã eſſe ἀπὸ τῆς τὴν κρόκην μηχανωμένης εἰς πηλία: vel ἀπὸ τῆς μικρὸν ὀκπεπηλεκότος ἐκ τοῦ σκαλικὸς ἐξαγομένης πήνης. At ſi per diphthongum ſcribatur ὀκπηλεῖται, eſſe μετὰ τιμωρίας ἀπαιτῆσαι. Heſych. quoque ὀκπηλεῖται exp. ὀκμηρύσεται. G

Ἐκπηξις, t. 3, c. 268, a. Ἐκπηχις, t. 3, c. 185, a

Ἐκπιάζω, t. 3, c. 288, c

Ἐκπίαρ, Heſychio λιπαρὸν, Pingue.

Ἐκπίασμα, t. 3, c. 288, c. Ἐκπιέζω, ib. b

Ἐκπίτεις, ib. g. Ἐκπίσμα, t. 3, c. 287, f. & 288, c

Ἐκπισμὸς, t. 3, c. 288, c. Ἐκπισμὸν, ib. g

Ἐκπιτὸς, ib. Ἐκπικραίνω, t. 3, c. 193, g. Ἔκπικρος, t. 3, c. 192, c H

Ἐκπικρόω, & Ἐκπικρόομαι, t. 3, c. 193, c

Ἐκπίμπλημι, ſeu Ἐκπίπλημι, aut Ἐκπιπλάω, Expleo.

Ἐκπίνω, t. 3, c. 305, g. Ἐκπίστω, t. 3, c. 314, d

Ἐκπιπίζω, Pitiſſando exhaurio. Alexis apud Ath. l. 3, Καὶ τὰ μὲν ὀξύρ οἶνον ὀκπιπίζομεν, ἐπὶ τὰ αὐρίσκιστα δ' ὀκλαχύομεν.

Ἐκπλαγὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Perterritus, Terrore perculſus, Attonitus: vel etiam Obſtupefactus. Suid. ὀκπλαγὴς exp. ὀκπλήξεως πλέως: afferens ex Polybio, ὀκπλαγὴς ἠμύμφοι οἱ Αἰβυες δεξάμενοι τὸν ἐξάδελφον, ὀκκλίναντες ἐφυγον. Et rurſum, ὥστε ὀκπλαγὴς ἦσαν ἢ καταφοβοι τὸ μέλλον. Actiuam etiam ſignif. habet pro Terribilis, Horrendus, Stupendus. vt in hoc apud eundẽ Suid. loco, πολλοὺς ὀχλαγωγοῦντες ὀκπλαγεῖς φαντασίας ἐτύχετο. quod exp. θαυμαστῆς.

Ἐκπλαγὴς quoque exponitur Terribilis, Horribilis, Stupẽdus, Mirabilis. Sed nullum eius affertur exemplũ. poetæ enim pro eo ἔκπληκτος dicunt, metri cauſa tranſpoſito λ. Non tamen nullus eius eſſe vſus videtur, quã inde ſit SVBST. Ἐκπλαγὴς, quod exponitur Stupor, Magnitudo. Et PARTICIP. Ἐκπαγούμενοι, quod Heſych. affert pro ἐκπεπληγμένοι, μαινόμενοι, Perculſæ, Attonitæ, Furentes.

Ἐκπλαγῶς, idem H. exp. θαυμαστῶς, ὀξέως, Mirabiliter, Egregiè: quod eſt à poſteriore ὀκπλαγὴς.

Ἔκπλεια, ᾶς, t. 3, c. 365, f. Ἐκπλεία, ᾶ, ib.

Ἐκπλεθίζειν, Plethrum ſeu iugerum curſu emetiri. Exercitii genus eſt, quod Gal. De ſanitate tuenda, l. 2, his verbis deſcribit, τὸ δ' ὀκπλεθρίζειν ὅτι ἐπειδὰν τις ὠ πλέθρα τρέχων πᾶμα ἢ ὁπότε δράμοι ὠ μάλιστα ἐφ' ἑκάτερα χωρὶς καμπῆς, ἀφαιρῇ τὸ μακρὸς ἑκάτερ βραχύ, ἢ πλαθίῃ εἰς ὀρθὸν κατασκέβαμα.

Ἐκπλεθρος, Plethri ſeu iugeri menſuram excedens. Ex Eurip. pro ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον & ὑπερμέτρου ſeu μεγα: vbi nimirum dicit ἔκπλεθρον πεδίον.

Ἐκπλεονάζω, Redundo. idem quod πλεονάζω.

Ἔκπλεος, t. 3, c. 365, d. Ἐκπλεύρος, t. 3, c. 367, b

Ἐκπλευρόπεχυς, ib. Ἐκπλεύω, t. 3, c. 371, c

Ἔκπλεως, t. 3, c. 365, d. Ἐκπλέως, ib. g. Ἐκπλησθῆν, t. 3, c. 394, d

Ἐκπλήγυδες, Suidæ eſt ὀκπληκτικὸς, Percelli, Exterreti. Apud Heſych. Ἐκπληγύεσθαι, ὀκπλήττεσθαι φόβῳ.

Ἐκπλήξω. t. 3, c. 378, c. Ἐκπληκτικὸς, t. 3, c. 394, c

Ἐκπληκτικῶς, ib. Ἐκπληκτὸς, ib.

Ἐκπλημμυρίω, t. 3, c. 384, c. a. Ἐκπλῆξις, t. 3, c. 394, b

Ἐκπληρόω, t. 3, c. 385, f. β. Ἐκπλήρωσις, ib.

Ἐκπλίαται, t. 3, c. 393, f. Ἐκπλῶτος, t. 3, c. 404, d

Ἐκπλήττω, t. 3, c. 393, f. Ἐκπλήττομαι, ib. h

Ἐκπλινθεύσας, Harpocr. ex Iſæo in Dioclem affert pro δραλίσας ἢ ἐξελὼν τὰς πλινθους, Lateres eximens.

Ἔκπλοος, t. 3, c. 371, c. Ἔκπλους, ib.

Ἐκπλοῦσιος, t. 3, c. 404, b. Ἐκπλωσις, ib. c

Ἔκπλους, & Ἔκπλους, ib. Ἐκπλώω, t. 3, c. 374, g. & 375, c

Ἐκπνεῖν, t. 3, c. 418, b. ob. Ἐκπνθυμαίνω, t. 3, c. 409, a

Ἔκπνοος, t. 3, c. 414, c. Ἐκπνόω, ib. b

Ἐκπνοὴ, ibid. c

Ἐκποδὼν, t. 1, c. 1162, e. & t. 3, c. 515, a. Ἐκποδὼν, t. 1, c. 1162, e

Ἐκποθὲν, Alicunde: ſeu Alicunde ex. Apollon. Rhod. Arg. lib. 1, Ἐκποθὲν ἀφέσσιο καταίσουσα ἑλίσσω. Poſſis & diuiſim ſcribere.

Ἐκποίω, t. 3, c. 436, a. Ἐκποιῆσαι, ib. c

Ἐκπόνος, ib. f. Ἐκπόντος, ib.

Ἐκποτίζω, t. 3, c. 149, a. Ἐκπολεμίω, t. 3, c. 462, f

Ἐκπολεμόω, t. 3, c. 459, g. Ἐκπολέμωσις, t. 3, c. 460, a

Ἐκπολίζω, t. 3, c. 474, a

Ἐκπολιορκάω, t. 3, c. 470, f. Ἐκπολιορκᾶσθαι, ib. g

Ἔκπωμα, Heſychio φιάλη, ποτήριον, Phiala, Poculum: quod & ἔκπωμα, per ω μέγα. O

Ἐκπωτθύω, t. 3, c. 201, b. Ἔκπωτὸς, t. 3, c. 104, g

Ἐκπωτίω, t. 3, c. 213, b. Ἐκπωτρθύω, t. 3, c. 215, g

Ἐκπτίζω, Emetior ſeu traiicio mare.

Ἐκπρθίομαι, t. 3, c. 182, d. Ἐκπρθισις, ib. e

Ἐκπρθὸς, ib. Ἐκπρθτῶς, ib.

Ἐκπρθίω, t. 3, c. 245, b. Ἐκπρθπτωρ, ib.

Ἐκπρεία, t. 3, c. 178, f. Ἐκπρείζω, ib. c

Ἐκπροθύω, t. 3, c. 243, c. Ἐκπροπάω, t. 3, c. 163, d

Ἐκπροπίω, ib. d. Ἐκποπόομαι, t. 1, c. 1724, g

Ἐκποπόομαι, ib.

Ἐκπυλῶν, Cicatrice obducere. v. l. perperam, procul dubio pro ἐπουλοῦν. Itidémque Ἐκπύλωσις perperam pro ἐπούλωσις, Cicatricis obductio. H

Ἐκπεφαξάμην, t. 3, c. 144, c. Ἐκπεφαξαδὲ, t. 3, c. 534, h

Ἐκπεφάσσω, ib. g. Ἐκπεφάω, ib.

Ἐκπεφθίω, t. 3, c. 519, f. Ἐκπεφυμίζω, t. 3, c. 537, c

Ἐκφαντὸς, t.3,c.543,c.
Ἐκφαντὸς, ib.d.
Ἐκφαρμάσσ, t.3,c.534,h.
Ἐκφάσιος, Ionicè pro ἐκφάσεως, apud Herodot.
Ἐκφείσματα, t.3,c.551,d.
Ἐκφειδὴ, Redimo, &c. ib.
Ἐκφερῆς, Hesychio est ἐκ παλαιοῦ, Antiquitus.
Ἐκφερίσμιος, t.3,c.1527,f.
Ἐκφερίσμος, ib.d
Ἐκφερίσμως, ib.f
Ἐκφερῶν, Prorumpens: Hesychio ὁρμῶσης.
Ἐκφερτίζω, Doto: seu Dote data eloco.
Ἐκφεχαλίσματα, t.2,c.19,b.
Ἐκφεχάλιπε, Relinquo, seu Derelinquo. Phocyl. Μηδὲ λ' ἐκφεχάλιπες, pro Missam facias, Dimittas.
Ἐκφεύρω, t.3,c.690,h
Ἐκφεύχω, Effundo: vel Profundo.
Ἐκφίσω, affertur pro Euolo: sed sine exemplo.
Ἐκφιφαπμαι, t.1,c.1719,g.
Ἐκφίσσω, t.3,c.585,g
Ἐκφόβω, t.3,c.590,a.
Ἐκφύω, t.3,c.603,a
Ἐκφόμα, t.3,c.315,b.
Ἐκφώσις, ib.a
Ἐκφώσις, ib.c
Ἐκφωχε τὴν φρουρὰν, ex Gregorio affertur pro A propolitis excidentes seu recedẽtes: sed perperà scriptum pro ἐκπέσοντες.
Ἐκτυέω, t.3,c.609,h.
Ἐκτύημα, t.3,c.610,c
Ἐκτύπος, ib.b.
Ἐκτυπτικὸς, ib.
Ἐκτυπώτερμαι, t.3,c.617,e
Ἐκτυσκον, ib.c.
Ἐκτυύω, t.3,c.609,h
Ἐκτυρλωίζω, Enucleo: seu Educo veluti nucleum. Alex. Aphrod. Problem. lib.1, τὸ ὡς αὐτὸ λεπομερίσμον ὑγρὸν ἢ ἀὴρ ἐκβλίβεται ἢ ἐκτυρλωίζεται. Et apud Euſt. quidam dicit ἀσφαιρὸς ἐκτυρλωίζομένας περᾶν.
Ἔκτυρος, t.3,c.626,c.
Ἐκτύρω, t.3,c.628,c
Ἐκτυρσύω, t.3,c.631,f.
Ἐκτύρωσις, t.3,c.628,c
Ἔκτυσις, t.3,c.617,c.
Ἐκτώζω, t.3,c.641,c
Ἐκτωλίω, t.3,c.643,b.
Ἐκτωσμα, t.3,c.305,h
Ἐκτώσιμα, t.1,c.1724,h.
Ἐκφαγὴ, t.1,c.517,d
Ἐκφαγὴ, ib.e.
Ἐκφαγλῶμαι, ib.d
Ἐκφαυστῆναι, Hesychio ἀχρεῖον ἀποβῆναι.
Ἐκρίω, t.3,c.687,h.
Ἔκφημα, t.1,c.517,d
Ἐκφήγυμαι, ib.c.
Ἐκφήγυμα, ib.
Ἐκφηνύω, ib.
Ἔκφηξις, ib.e
Ἐκφίδιος, & Ἐκφιδόμαι, t.3,c.711,b
Ἐκφιζωτὸς, ib.
Ἐκφίωσις, ib.
Ἐκφιμαῖον, apud Iuſtin. Mart. legitur in dialogo cum Tryphone. τὸ γὰρ Νοὴ (inquit) ὅτι συγκεχύφθαι ἐστὶ τῷ Θεῷ, δηλοῖ ὅτι, πᾶν ἐμψυχον ἐδίου πλὴ κρέας οὐ αἷμαν· ὅπερ ἔθος ἐκφιμαῖον. Vbi quidam legunt ἐκφημαῖον, interpretanturque Nominatim exceptum, vetitum & prohibitum. Sed hoc non minus quàm illud ſuſpectum eſt.
Ἔκφιμμα, ατος, τὸ, Id quod eiicitur vel eiectum eſt: vt ſunt purgamenta & ſordes.
Ἐκφιπίζω, t.3,c.699,c.
Ἐκφιπίζω, t.3,c.718,a
Ἐκφιπίον, t.3,c.714,a.
Ἐκφίσω, ib.
Ἔκφιψις, ib.
Ἐκφοῦ, t.3,c.688,b
Ἐκφοίων, Heſych. exponit ἔκφυσιν. Ionicum autem eſt pro ἔκφυσις, Effluxum.
Ἔκφοις, t.3,c.688,b.
Ἔκφοις, ib.
Ἐκφορᾶν, t.3,c.713,d.
Ἐκφορίω, ib.
Ἐκφυλίωμαι, Efflucre: ab inuſitato themate ἐκφύω vel ἐκφυλίω. Metaphoricè Plutar. in Themiſtocle, ἐξέφυσαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τὴν Ἑλλάδα, Themiſtoclis monita efflu xerunt ſeu exciderunt Græcis. Itémque ἐκφυέντες τὰ ὅπλα dicuntur quibus arma veluti effluxerunt. Heſ. ἐκφυλίωμαι exp. παύομαι, ἢ ἐκ ὕδωρ τι ὀφείλω.
Ἔκφυσις, t.3,c.688,a
Ἔκφυσα, in Epigr. Ionicè pro κέκρυφα, Occului, à κρύπτω.
Ἐκφυχλωδίων, exponitur Irretio: ſed ſine exemplo. Significat enim potius E ſagena ſeu reti explico. vt apud Plutarch. in lib. De diſcern. amico ab adul. οὐδὲν αὐτῷ φρόνημα φρὸς τὸ θηρίον, ἀλλ' αὐτὸν ἐκφυχλωδίων, καὶ ἐξελίττων τὸν κίνδυνον.
Ἐκφύλδουν αὐτὸ, Suidas affert pro ἐξυρίσκειν: ex Ariſtophane opinor.
Ἐκφυρῶ, t.3,c.744,h.
Ἐκφυρώω, ib.
Ἐκφύρωμα, ib.

A Ἐκφωλίζω, ſiue Ἐκφωλεύω, Seruo è periculo, Periculo eripio. Apollon. Arg. l.1, Δι' ὀφρύας ἐξεφύλευσεν. Sic Hom. Il.ω, Καὶ νῦν ἐξεφύλευσεν ὀϊόμενον ὀλέσθαι.
Ἐκφύω, Excutio: vel Quaſſando emoueo aut expello.
Ἐκφυσμάω, Declaro, Aperio.
Ἐκφυσσω, Putrefacio: ſeu Penitus putrefacio.
Ἐκφωνίζω, Siphone elicio ſeu extraho, Siphone euacuo. Iobi cap.5, ἐκφωνιάσει αὐτὸν ἡ ἰοχὴ. quod Suid. & Heſ. exp. ἐκκαθαρεῖ, ἐκφυσήσει.
Ἐκφωλίζω, t.3,c.813,b
B Ἐκφωλὸν. Heſychio ſunt τὰ περιπέμφιγα φύσιν ἔχοντα ὑπὸ σαλωτῆς.
Ἐκφωλιάζω, & Ἐκφωλεύω, t.3,c.841,h
Ἐκφωσχαφημένον, Adumbratũ, Vmbratili pictura deſcriptum. Ita vulg. lex. Sed perperam pro ἐκφωσχαφημένον: itidémque Ἐκφωσχαφήσαι perperam in iiſdem ſcriptum pro ἐκφωσφήσαι.
Ἐκφωτίω, t.3,c.889,b.
Ἐκφωτίω, t.3,c.894,a
Ἐκφωτίζω quoque dicitur. Inde enim eſt partic. prær. paſſ. ἐκφωτισμένος, quod Heſ. exp. ἐκφανὲς γεγονός.
Ἐκφωτάω, t.3,c.919,g.
Ἐκφωτμαπίζω, t.3,c.931,c
C Ἐκφωτμαπῦμαι, t.3,c.931,h.
Ἐκφωτμάπισις, t.3,c.940,a
Ἐκφώτιος, t.1,c.1803,f
Ἔκφυσις, Dimotio, &c. t.1,c.1761,e.
Ἔκφυσις, Abſceſſus, &c. c.1761,a.
Ἔκφυσις, Mutatio, &c. ib.b.
Ἐκφυτικὰ, t.1,c.1754,g.ob.
Ἐκφυτικὸς, t.1,c.1761,d.
Ἐκφυτικὸς, t.1,c.1763,a
Ἐκφύλω, t.3,c.1003,b.
Ἐκφύω, t.3,c.1013,g
Ἐκφυμα, t.3,c.1044,b. & 1400,h
Ἐκφραγίζω, t.3,c.1063,d.
Ἐκφραξία, t.3,c.1074,b
Ἐκφράπνους, ib.
Ἐκφράπνόω, ib.a
Ἐκφραπτιδίω, t.3,c.1065,d.
Ἐκφυσίω, t.3,c.1093,d
Ἐκφυσμαι, t.3,c.760,d.
Ἐκφυσεγγίω, t.3,c.1139,b
Ἐκφυσείδω, t.3,c.1136,h.
Ἐκφύω, t.3,c.760,d
Ἐκφριδιάω, t.3,c.1178,d.
Ἐκφριδιάσιος, ib.
Ἐκφρεχίζω, t.3,c.1187,f.
Ἐκφρεχίσμα, ib.
Ἐκφυζίω, t.3,c.1198,d.
Ἐκφωζω, t.3,c.1114,a
Ἔκτα, pro ἔκτανε, Occidit. Vide Anomala.
Ἐκτάγη, t.3,c.1164,d.
Ἐκτάδην, t.3,c.1190,g
Ἐκτάδιος, ib.
Ἐκτάδιν, ib.
Ἔκτηνι, ex Apollonio affertur pro Proſtrati ſunt. Habet autem id Bœoticam ſyncopen pro ἐκτάθησαν. id verò eſt vel à κτείνω, pro ἐκτάθησαν, vel ab ἐκτείνω pro ἐκτάθησαν. Vide Anomala.
E Ἕκτιος, Sextanus: Qui τῇ ἕκτῃ, ſexta, ſ. die, aliquid facit. vt ἑκταῖος βλαστάνει, ſexto die germinat. Et Gal. μὴ μόνον ἑκταίους ἢ ἑβδομαίους, ἀλλὰ καὶ κ' τὰς ἕξ ἡμέρας φυλάττομαι. (At quum Timon apud Athenæum lib.4, dicit, Οὔτι μοι ἑκταίη μαζ' αἰδέσεται, οὐτε καράνα, videtur intelligere quæ ſextum diem attigerit) A Suida tamen exponitur ἕκτος, Sextus.
F Ἐκτακείς, Liquefactus, ſeu Extabefactus: ab ἐκτήκω.
Ἐκτακτι, t.3,c.1164,c
Ἐκτακὼς, Qui occidit: à them. κτείνω.
Ἔκταμα, t.3,c.1190,c.
Ἐκτάμνω, t.3,c.1409,a
Ἔκτανε, t.1,c.472,a
Ἐκτανὴς, ός, ὁ ἡ, Protenſus, Prolixus. vulg. lex. perperam pro ἐκτατὸς.
Ἔκτανεν, Occidit: aor.1 act. à κτείνω.
Ἐκτανύω, t.3,c.1308,c.
Ἐκτάξις, t.3,c.1164,c
Ἐκτανπτίω, t.3,c.1243,f.
Ἐκτανξείω, t.3,c.1247,b
Ἐκτανξέω, ib.a.
Ἐκτάξω, t.3,c.1148,c
Ἔκτας, Interfeciſti: pro ἔκτανες, à κτείνω. Eurip.
Ἔκτασις, t.3,c.1190,c.
Ἐκτάσω, t.3,c.1264,b
Ἐκτατὸς, t.3,c.1190,f.
Ἐκτάφω, t.3,c.1164,b
Ἐκταφρύω. Effodio. Heſych. enim ἐκταφρύω exp. ἐξορύττω.
Ἐκτηλιμιδὴς, t.1,c.1561,f
Ἐκτηλὼς, apud Plat. lib.10 De leg. putatur eſſe Intermortuus: quũ ibi diſtinguatur ἀπὸ τῆ ὄντως τεθνάναι. Suidas ἀπηλὼσθαι eſſe dicit τὸ ὡς ἐμπνέοντας ὄντας.
G Ἐκτήκω, t.3,c.1190,c.
Ἐκτηκτὸν, t.3,c.1360,d
Ἐκτηκὼν, Qui partu edidit. particip. aor.2 ab ἐκτίκτω.
Ἐκτηλιάω, t.3,c.1376,g.
Ἐκτηλιάω, t.3,c.1382,f
Ἐκτηλὶς, ib.h.
Ἐκτήμων, t.3,c.1400,a.
Ἐκτήσια, t.3,c.1191,c
Ἐκτησις, t.3,c.1190,h.
Ἐκτησία, t.3,c.1191,c.
Ἐκτησὸς, ib.a
Ἔκτιον, Habendum: vel Tenendum aut Retinendum. Ἐκτὸν ἐλαφρὸς, Leuiter ferendum.

Ἐκπαμῶς, Extenſe, More eorum quæ extenſa ſunt. Heſychio ἁπλωμένως.

Ἐκπαμωμένος, Exectus, Caſtratus. ab ἐκπάμων.

Ἐκπεραμώσας, Euerſus, vel Auerſus, ab ἐκπεράπω: at ἐκπεθραμμένος, Enutritus, Educatus, ab ἐκτρέφω.

Ἑκτεύς, έως, ὁ, Sextarius medimni, ſeu Triēs ſemimedimni. mēſura Attica octo chœnices efficiens, vt tradit Bud. De aſſe, vbi interpretatur Modium. Itidémque Georg. Agricola, Medimni (inquit) dimidium eſt ἡμιμέδιμνος: tertia pars, τριτεύς, quod eſt tertiarius: ſexta, ἑκτεύς, quē ſextarium medimni interpretamur, vt à congii ſextario, quem ſine adiectione ſic appellamus, diſcerni poſſit. Suid. tamen eſſe dicit μέτρον quod nonnulli velint eſſe ζωπὸν τῇ χοίνικι. Mirórque cur poſtquam hæc dixit, atque in exemplum attulit hunc locum Ariſtophanis, Οἰεδ' ὡς ἀπολωλεκὼς τὰ πυρὼ ἑκτία, ſubiūgat, ζωπὸν τριώβολον. niſi fortè ſextarium medimni tunc temporis triobolo venditum fuiſſe indicare velit: quod parum eſt credibile.

Ἐκπερόω, t.3, c.1455, e

Ἐκπεφοδίων, Heſychius affert pro ἐκπεφοδιῶν. Sed forſan diuiſim hæc ſcribenda, niſi deriuata ſint ab ἔκπεφρος.

Ἐκπεχάσμαι, δμαι, Cōrechnor, Commīniſcor, Machinor.

Ἐκπέλω, t.2, c.467, g.
Ἔκπεμα, t.2, c.467, f.
Ἐκπεμόεσσα, t.2, c.855, b
Ἐκπεμόεσσι, ibid.
Ἐκπέθω, t.3, c.1466, c.
Ἐκπέλομαι, t.3, c.1467, a.
Ἐκπέκω, t.3, c.1531, g.
Ἐκπέλω, t.3, c.1541, a
Ἐκπεπλωσμένοι, Heſychio ſunt σεσηθισμένοι. Vide Κεκλωδάς.
Ἐκπεράω, t.3, c.1566, e.
Ἐκπεραμός, t.3, c.1543, b.
Ἐκπεττεύω, t.3, c.1573, c.
Ἔκπερσις, t.3, c.1571, e.
Ἐκπερσικός, ib.f.
Ἐκπερῶ, t.3, c.1571, c.
Ἔκπεμπος, ibid.c
Ἐκπέκω, t.3, c.1455, e
Ἐκπέλομαι, t.3, c.1467, a
Ἐκπέλω, t.3, c.1541, a
Ἐκπεπλωσμένοι, Heſychio ſunt σεσηθισμένοι. Vide Κεκλωδάς.
Ἐκπεράω, t.3, c.1566, e
Ἐκπεραμός, t.3, c.1543, b
Ἐκπεττεύω, t.3, c.1573, c
Ἔκπερσις, t.3, c.1571, e
Ἐκπερσικός, ib.f
Ἐκπερῶ, t.3, c.1571, c
Ἔκπεμπος, ibid.c
Ἐκπέρσαι, t.2, c.467, f.
Ἐκπεσόεσσι, ibid.
Ἐκπέσω, t.3, c.1466, c.
Ἐκπέτομαι, t.3, c.1493, e
Ἔκπεπος, t.1, c.1323, c
Ἐκπεκῶς, t.1, c.1323, d
Ἐκπερόω, t.3, c.1455, e
Ἐκπεφοδίων, Heſychius affert pro ἐκπεφοδιῶν. Sed forſan diuiſim hæc ſcribenda, niſi deriuata ſint ab ἔκπεφρος.
Ἐκπεχάσμαι, δμαι, Cōrechnor, Commīniſcor, Machinor.
Ἐκπέλω, t.2, c.467, g.
Ἔκπεμα, t.2, c.467, f.
Ἐκπεμόεσσι, ibid.
Ἐκπέθω, t.3, c.1466, c.
Ἐκπέλομαι, t.3, c.1467, a.
Ἐκπέκω, t.3, c.1531, g.
Ἐκπέλω, t.3, c.1541, a
Ἐκπεπλωσμένοι, Heſychio ſunt σεσηθισμένοι. Vide Κεκλωδάς.
Ἐκπεράω, t.3, c.1566, e.
Ἐκπεραμός, t.3, c.1543, b.
Ἐκπεττεύω, t.3, c.1573, c.
Ἔκπερσις, t.3, c.1571, e.
Ἐκπερσικός, ib.f.
Ἐκπερῶ, t.3, c.1571, c.
Ἔκπεμπος, ibid.c
Ἐκπέρσαι, t.2, c.467, f.
Ἐκπεσόεσσι, ibid.
Ἐκπέσω, t.3, c.1466, c.
Ἐκπέτομαι, t.3, c.1493, e
Ἔκπεπος, t.1, c.1323, c
Ἐκπεκῶς, t.1, c.1323, d
Ἐκπέκω, t.3, c.1455, e
Ἐκπέλομαι, t.3, c.1467, a
Ἐκπέλω, t.3, c.1541, a
Ἐκπεπλωσμένοι, Heſychio ſunt σεσηθισμένοι. Vide Κεκλωδάς.
Ἐκπεράω, t.3, c.1566, e
Ἐκπεραμός, t.3, c.1543, b
Ἐκπεττεύω, t.3, c.1573, c
Ἔκπερσις, t.3, c.1571, e
Ἐκπερσικός, ib.f
Ἐκπερῶ, t.3, c.1571, c
Ἔκπεμπος, ibid.c
Ἔκπερσαι, t.2, c.467, f.
Ἐκπεσόεσσι, ibid.
Ἐκπέσω, t.3, c.1466, c.
Ἐκπέτομαι, t.3, c.1493, e
Ἔκπεπος, t.1, c.1323, c
Ἐκπεκῶς, t.1, c.1323, d
Ἐκπέκω, t.3, c.1455, e
Ἐκπέλομαι, t.3, c.1467, a
Ἐκπέλω, t.3, c.1541, a
Ἐκπεπλωσμένοι, Heſychio ſunt σεσηθισμένοι. Vide Κεκλωδάς.
Ἐκπεράω, t.3, c.1566, e
Ἐκπεραμός, t.3, c.1543, b
Ἐκπεττεύω, t.3, c.1573, c
Ἔκπερσις, t.3, c.1571, e
Ἐκπερσικός, ib.f
Ἐκπερῶ, t.3, c.1571, c
Ἔκπεμπος, ibid.c
Ἔκπερσαι, t.2, c.467, f.
Ἐκπεσόεσσι, ibid.
Ἐκπέσω, t.3, c.1466, c.
Ἐκπέτομαι, t.3, c.1493, e
Ἔκπεπος, t.1, c.1323, c
Ἐκπεκῶς, t.1, c.1323, d

Ἔκπεμπος, ibid.c

Ἔκπεμπος, ibid.c

Ἔκπεμπος, ibid.c

Εἶμι, Eo, &c. t.1, c.1137, e

Εἰμὶν, Hesaffert pro ἑαυτὸν, Seipsum.

Εἰμαρος, eidem est πανσυδίμορος, Fatalis.

Εἶν, t.1, c.1100, b. At εἶν, Hes. teste pronomen est, idem cum ἑαυτὸν. Est alioqui & præt. imperf. verbi εἶμι, significans Ibam.

Εἶναι, pro ἴσασι, t.1, c.15, b. ob.

Εἰναετης, t.1, c.1293, f.

Εἰναλία, t.1, c.378, b

Εἰναίος, t.1, c.1105, e.

Εἰναίος, ib. c.

Εἰναλιφοιτης, t.1, c.371, e

Εἰναύχης, t.1, c.1105, e.

Εἰναύλης, t.1, c.1105, d

Εἰνάπτηρες, vt refert Æl. Dionys. apud Eustath. pag. 648, sunt αἱ τῶν ἀνδρῶν ἀδελφαὶ γαμεταὶ μόναι, quas συνύμφας dicunt: vt & Poll. lib. 3. εἰνάτερας (sic enim apud eum scriptum est) vocari tradit τὰς ἀδελφὰς δύο συννύμφους. Hom. Iliad. ζ, Πῶς ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο; Ἦ ῥ' ἔγε γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων; Et Iliad. χ, de Andromache itidem, Ἀμφὶ δέ μιν γαλόω τε καὶ εἰνατέρες ἀλίγκιαι ἐστάν. id est Fratriæ. Nonio enim teste, Fratriæ vocantur fratrum inter se vxores: vt & Festus tradit fratriam esse vxorem fratris. Apud Eust. legitur nomin. sing. Εἰνάτηρ, pag. 648, ὁ δὲ εἰνάτηρ (inquit) τὴν συνύμφου δηλοῖ ἑπικὰ ἡ Ἑλένη τῇ Ἀνδρομάχῃ. (Vbi etiam addit, γέ τοι ἔοικε τὸ ἀναίζειν, vt sit οἷονεὶ ἡ συνδυνάστρια θεὸς ἄλλη) Apud Suid. verò Εἰνάτηρ.

Εἰνατος, t.1, c.1105, d. Εἶνικα, t.1, c.1104, a

Εἶνις, Hesychio ἰθύς, Nerui: qui infrà ἴνις sine diphthongo per simplex ι.

Εἰνοσιὰς, eidem sunt ὄθνειαι.

Εἰνὶ, poeticè pro ἐνὶ, In. vt εἰνὶ φρένῃ.

Εἰνόδιος, t.2, c.1166, a

Εἰνοσίγαιος, idem ac ἐνοσίγαιος, Motor seu quassator terræ. Neptuni epitheton, qui & ἐνοσίχθων dicitur.

Εἶνοσις, ως, ἡ, Motus, Quassatio: pro ἔνοσις.

Εἰνοσίφυλλος, t.1, c.1105, h

Εἴνω, & Εἰνίω, ab ἔω, significante καλύπτω: vnde compos. κατεἰνυον, in Iliade. Eust.

Εἴξασι, Similes sunt, pro ἔοικασι. Vide in Anomal.

Εἶο, t.1, c.1069, c

Εἶον, Hesychio sunt ὀσπρίων τὰ καθάρματα: cui suprà εἰαὶ fuerant τὰ ἐσπόρια τῶν ὀσπρίων καθάρματα, purgamenta legumnum, vt sunt glumæ & acera: & εἰλαὶ pro eodem.

Εἶον, ου, τὸ, Malum citreum, Malum Medicum seu Persicũ. Ita vulg. lex. ex Macrob. Saturnal. libro 3, cap. 19. Sed sciendum est mendosa esse ibi Macrobii exemplaria, & pro ἔιον reponendum esse θύον, vt Turnebo etiam videtur. Nam & Homerus, (inquit) qui citreum ἔιον appellat, ostendit esse odoratum pomum: εἶον λέπτ' ἀγαθὸν ὀδωδὸς ἔμμεν. Et quod ait Oppius inter vestem poni citreum, idem significat & Homerus, quum dicit εἵματα. Hinc & Nævius poeta in Bello Punico ait Citrosam vestem. Hæc ille, vel potius vulg. eius edit. Sed perperam, vti dictum est. Posterior enim locus sic restituendus, ex Odyss. lib. 1, v. 164, de Calypso, Εἵματα τ' ἀμφίστασθαι ὑπὸ θυόεντα λέσθαι τε. Prior quoq; ex eodé lib. delumptus videtur, vtpote in quo, v. 59. legatur, πλόον δ' ἐδ μὲν Κίρκην τ' ἰδυίην θύον τ' αἰὲν ὑπαὶ ὀδόωδε Διὸς θύοντα, licet ibi θύου nomine non pomum odoratum, sed lignum intelligatur, thymum videlicet.

Εἶπα, t.1, c.1221, d. Εἴπερ, seu Εἰ περ, t.1, c.1101, h

Εἶπεν, t.1, c.1221, d. Εἶπες, t.1, c.1715, d

Εἴπως, seu Εἴ πως, Si quo modo, Si forté. Hom. Od. ξ, Εἴπως οἱ ὀνδὺς χλαῖναν πόροι. Plato, εἴ πως τῆς ὑπερβολῆς ἄλλου τοῦ φιλοσόφου ζωῆς, Si forté.

Εἴρ, Suida teste est λαίλαψ ἢ λαμπηδών.

Εἶρα, t.1, c.1653, a. Εἰραφιῶται, t.3, c.668, h

Εἰρᾶσθαι, t.1, c.1241, b. Εἰρμὸς, t.1, c.1240, b

Εἴργουμι, ib. a. Εἴργω, t.1, c.1139, g

Εἴργω, t.1, c.1240, a

Εἰρία, exponitur Concio, Cœtus, in hoc loco Hesiodi Theog. v. 801, Ἐνταῦθ' οἵ γ' ἀγορὰς τε θεῶν ἀγαμεμνονίας τε Ἵστασ', Οὐδὲ πυ' ἐς βουλὴν ὀλιγηπελέουσι γένονται, Οὐδ' ἐπὶ δίκαις· ἀλλὰ μάλα τοὶ γε θοῶς ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ θεσμοῖσιν ἑκάστοις Εἰρίας ἀγάονται. Vbi etiã ex præcedentibus subaudiendum ὄθνειαι.

Εἰριβάλη, Hesychius expon. εἰς ἔριθος. Habet poeticam epenthesin τῆς ι.

Εἰριαῦχης, esse dicitur Magistratus: quũ Vlpian. in Pand. dicat, Irenarchæ sunt qui disciplinæ publicæ & corrigẽdis moribus præficiuntur. Sed videtur scribendum potius εἰρηναρχαί, cum Bud. nã εἰρηναρχαί forent οἱ τῆς εἰρήνης ἄρχοντες.

Εἰρεθύμη, t.1, c.1615, e

Εἴρτη, Hesychius affert pro δουλείας, αἰχμαλωσίας, Seruitutem, Captiuitatem: afferens etiam εἴρτην itidem pro δουλείαν: procul dubio ex hoc loco Odyssea ϕ, v. 318, Κέκλομαι δ' οὐρίστοι μετάφρενοι ἠδὲ καὶ ὄμοις, Εἵματι ὑφασμένοι τ' ἐχέμεν καὶ οἰζυῶν. nam & schol. ibi εἵματα exp. αἰχμαλωσίας, δουλείας· τάχα οὖν τὰ εἵματα. itidemque Eust. qui ab εἴρω ipsum deriuat, quoniam οἱ ὑπὸ δουλείαν καὶ τὰ εἵματα, id est αἰχμάλωτοι, εἱρόμενοι, μᾶλλον παρὰ τοῖς λοιποῖς.

Εἰρεσία, t.1, c.1148, d. Ionicè τὸ ιῶνι dicitur.

Εἰρεσιώνη, ης, ἡ, Ramus oleaginus lana obuolutus: quẽ, circumpendentibus arborum fructibus, ante ianuas ædium suspendere solebant ad famem arcendam ex oraculi præcepto, vt fusius tradit schol. Aristoph. & ex eo Suidas. Aristoph. Pluto, Ἐαὶ γὰρ αὐτὼ τὼ μὴ σπεῦσαι λάβῃ, Ὡς περ πάλαι ἐκ εἰρεσιώνης, καὶ πάντας Τοὺς φυλλοκόμους πᾶσι· Ἦ πως φεύγομεν αἰσχρὸν ὄντας, πλουτοῦντες εἰρεσιώνας. Eandem εἰρεσιώνην festo quodam circumire solebant, accinentes versus quosdam τῷ εἰρεσιόνῃ deprecantes. vt videre est apud Plutarch. in Theseo, & apud eundem schol. Aristoph. Dicitur autem εἰρεσιώνη τὸ ἔρεα, teste Suida.

Εἰρέω, Dico. vnde particip. Ionicum εἰρεόων, significans λέγουσαν, apud Hes. in Theog. v. 38, de Musis, Εἰρεόων τ' ἐπὶ τοῖς, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. Significat etiã Interrogo. Hesychius enim εἰρεῶτα (quod Ionicum itidem est pro εἰρωῶτα) exp. ἐρωτῶντα. Idem εἰρεῖς affert pro πνίγῃς, Suffocas, Strangulas.

Εἶρη, eidem H. est ἐρώτησις, ἐρώτημα, κλῆσις: ab εἴρω.

Εἰρηναι, eidem Hes. est ἐρωτᾶν, Interrogo. Deriuatum igitur ex præcedente εἰρέω, quod itidem ἐρωτᾶν significare dictum est.

Εἴρλω, t.1, c.1150, d. Εἰρλωαῖος, t.1, c.1148, e

Εἰρλωαίως, ib. Εἰρλωαρχὰς, ibid. d

Εἰρλωαρχία, ib. Εἰρλωαρχῶ, ib.

Εἰρλωθῶν, & Εἰρλωθόμαι, ibid. f

Εἰρμὸν, ib. b. & 1905, a. b. Εἰρλωνὸς, t.1, c.1148, e

Εἰρλωνῶς, ib. Εἰρλωσύνη, ib. c

Εἰρλωποιὸς, ib. Εἰρλωποιῶ, ib. d

Εἰρλωφύλαξ, ib. Εἰρένεος, t.1, c.1898, h

Εἰρέσιον, ib. f

Εἰρκτὸν, Arcendum, Prohibendum. Soph. Λύκοι εἰρκτέοι ἔδ' ἔσθ', prohibenda & vetanda hæc sunt.

Εἰρκτὴ, t.1, c.1140, c. Εἰρμὸς, t.1, c.1142, c

Εἰρμοφύλαξ, t.1, c.1140, b. Εἰρομένως, t.1, c.1897, f

Εἴρομαι, t.1, c.1141, b. & 1149, g

Εἰρωτικὸς, t.1, c.1897, g. Εἰρωτὴς, t.1, c.1898, f

Εἰρὼς, ib. Εἶρος, t.1, c.1897, d

Εἰρύαται, Ionicè pro εἴρυνται: in præterito perfecto pass. verbi ῥύομαι seu εἴρομαι. Homerus Iliad. α, — Ἥμενος Πηλείδης Διὸς εἰρύαται. id est φυλάττεται, ῥύεται, Conseruant, Tuentur.

Εἰρύομαι, idem quod ῥύομαι, seu εἴρομαι, ex quo & factum est, poetica epentheli τῆς υ, metri causa. hoc est Seruo, Conseruo, Custodio. vt Iliad. φ. Οἵ κεν ἐφέζωσι ἕκητι Διὸς αἰόλον τι καὶ ὑμῖν Ἴλιον εἰρυσόμεσθα, Conseruabimus, Custodiemus: seu Protegemus, Tuebimur, Defendemus. Il. π, Ὅς Αὐκίῃ εἴρυτο δίκαιά τε ᾗ μετὰ τοῖσι. Et Hesiod. Theogon. ἣ τ' εἴρυτο καὶ περὶ Ἡρακλῆος ἔθηκε. Dicitur etiam animo aliquid εἰρύεσθαι aliquis pro Seruare & custodire, f. reconditum, pro Non effutire. Od. τ, μεῖς δ' ἔρδομεν ἅπερ πάρος λέπτ' ἔλθῃ ἀπὸ ξείνων, μεδέῃ δ' ὅτιν εἰρύσσῃ. Dicitur etiam βουλαί vel ἔπος alicuius εἰρύεσθαι, qui ipsum obseruat & non transgreditur. vt Il. ϕ, v. 235. Scamander Apollini dicit, οὐ σύ γε βουλὰς Εἴσεαι Κρονίωνος, ὅ τοι μάλα πολλὰ ὑπὲρ Τρώων πολεμίζει. Et Iliad. α. Χρύσῃ μὲν σταθμὸν τε καὶ ἑκτὸν ἐπήρατον ἦγε, Καὶ μάλα δὴ μετέειπε καὶ ἐς πάντας ἐκέλευσε. Τρῶες δ' ἄμμιν Ὅς κε θεὸς ὀπὶ πίσῃσι. At εἰρύσσασθαι, significans ἐλκύειν vel καλύπτειν, vide in Εἰρύω.

Εἰρύω, t.1, c.1260, a

Εἴρω, Necto, &c. t.1, c.1142, b. Εἴρω, Dico, &c. t.1, c.1148, g
Εἴρων, t.1, c.1150, a.
Εἰρωνεία, ib.b
Εἰρώνευμα, ib.
Εἰρωνεύτης, ib.
Εἰρωνικός, ib.
Εἰρωνικῶς, ibidem.
Εἰρωνικῶς, t.1, c.1908, b
Εἰρωτῶντες, apud Herodot. Ionica dialysi pro ἐρωτῶντες, Interroganteſ: itidemque Εἰρωτώμενος pro ἐρωτώμενος.
Εἰς, vel Ες, Ad, &c. t.1, c.1155, g. Εἰς, In, &c. t.1, c.1136, b.
Εἰς, Aduerſus, &c. ib.f. Εἰς, Ob. &c. ib.g. Εἰς, Circiter, &c. t.1, c.1157, a. Εἰς, Apud, &c. ib.b. Εἰς, Vſque ad, &c. ib. Εἰς, Quod attinet ad, &c. ib.c. Εἰς, cum adiuncto nomine pet. aduerb. redditur, ib.d
Εἰς ἅπαξ, vel Εἰς ἅπαξ, t.1, c.484, a. Εἰς ὅπ, pro ἕως ὅπ, t.4, c.819, d. Εἰς χεῖρας, t.4, c.416, c
Εἶς, Es, ὑπάρχεις, ab εἰμί, Sum. Item Is, Vadis, Venis. πρβλμ. Hom. Il. φ, Odyſſ. ν, & Od. ξ, Τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; quiſnam & vndenam gentium es vel venis? Accipiunt etiam pro Ibis, Venies, apud Heſiod. in Erg. vbi accipiter luſciniæ captæ dicit, Τῇ δ' εἶς ἣ σ' αὖ ἄγῃ. Ibi tamen & pro Is ſeu Vadis accipere nil vetat.
Εἷς, Vnus, &c. t.1, c.1158, a
Εἷς, Laſcar. in epigr. quodam pro εἷς vſurpauit, id eſt Vnus. Aliud eius exemplum non affertur.
Εἷσα, Poſui, Collocaui, Statui tab ἵζω. Hom. εἷσεν λέχος. Herodot. εἷσα ἄγων ἐς θρόνον, perductum in ſolium poſuit.
Εἰσαγγελδές, t.1, c.19, e. & 16, g. obiter.
Εἰσαγγελία, t.1, c.19, c
Εἰσαγγέλω, & Εἰσαγγέλμενος, ib.b.c
Εἰσαγγελικός, ib.f. Εἰσαγείρω, t.2, c.25, f
Εἰσάγω, t.1, c.73, c Εἰσάγομαι, ib.
Εἰσαγωγεύς, ib.g. Εἰσαγωγή, ib.
Εἰσαγωγικός, q.d. Introductorius. Liber aliquis ſeu tractatus dicitur εἰσαγωγικός, ad verbum Introductorius: quo aliqui adhuc rudes ad aliquam diſciplinam velut introducuntur. Item τὸ εἰσαγωγικόν, Quod datur pro importatione.
Εἰσαγώγιμος, t.1, c.73, h
Εἰσαεί, t.1, c.113, g. & 113, a. Dicitur & εἰς αεί.
Εἰσαίρω, t.1, c.111, f. Εἰσαίρομαι, ib.
Εἰσαΐσσω, & Εἰσαΐσσω, t.1, c.234, f
Εἰσαΐω, t.1, c.257, b. Εἰσαιωρίζω, t.2, c.273, b
Εἰσακούω, t.1, c.190, a. Εἰσακούομαι, ib.b
Εἰσάλλομαι, (cuius aoriſtus 1 medius εἰσηλάμην) Inſilio.
Εἰσαναβαίνω, Inſcendo, Aſcendo. Hom. ἐμὸν λέχος εἰσαναβαίνει. Idem, Ἀλλὰ σὺ γ' εἰσαναβᾶσα εἰς οὐρανὸν αἰχθήτω.
Εἰσαναλίσκω, t.1, c.421, c. Εἰσανέχω, t.1, c.1336, c
Εἰσάπαξ, t.3, c.50, g
Εἰσάπαξ, Semel, Simul & ſemel. Quod Gallicè dicitur *Tout en une fois*, vel *Tout à la fois*. Vide Εἰς ἅπαξ, t.1, c.484, a. Εἰσαράω, t.1, c.235, f
Εἰσαῦθις, t.1, c.600, d. Εἰσαύριον, t.1, c.618, c
Εἰσαφίημι, Iacio intrò, ſeu pronuncio. Aut etiam Iaculor intrò.
Εἰσαφικνέομαι, t.1, c.1681, c. Εἰσαφικνέομαι, t.1, c.1683, f
Εἰσβαίνω, t.1, c.644, c. Εἰσβαίνω, t.1, c.676, d
Εἰσβάσις, t.1, c.644, c. Εἰσβατός, ib.f
Εἰσβιάζομαι, t.1, c.734, d. Εἰσβιβάζω, t.1, c.655, g
Εἰσβοηθέω, Ingredior ad ferendum auxilium. In v.l. ſimpliciter redditur Auxilior.
Εἰσβολή, t.1, c.676, f. Εἰσδέρκω, t.1, c.945, c
Εἰσδέχομαι, Admitto intrò, Recipio intrò.
Εἰσδοχή, ῆς, ἡ, Admiſſio.
Εἰσδρομή, ῆς, ἡ, Incurſus, Impreſſio.
Εἰσδύω, t.1, c.1062, g. Εἰσδύομαι, ib.
Εἰσδύω, ib. Εἴσδυσις, ib.
Εἰσειράω, Incito, Cogo, in v. l. Sonat q. d. Incito ſeu incitando compello intrò.
Εἴσειμι, t.1, c.1138, d. Εἰσελαστός, t.1, c.1170, a
Εἰσελαύνω, t.1, c.1169, h. Εἰσέλδυσις, t.1, c.1179, b
Εἰσεμβρύομαι, t.3, c.186, a. Εἰσέπεσα, t.1, c.1160, g
Εἰσεπιδημέω, t.1, c.974, g. Εἰσέρχομαι, t.1, c.1169, a
Εἰσέτι, t.1, c.1191, g. Εἰσεφίημι, t.1, c.1666, a
Εἰσέχω, t.1, c.1341, c. Εἰσηγέομαι, οῦμαι, t.1, c.1426, c
Εἰσήγησις, ib.h. Εἰσηγητέον, t.1, c.1427, a
Εἰσηγητής, ib.
Εἰσηγορία, Accuſatio, Querimonia. Apud Suidam legimus εἰσηγορία, καὶ ἐπηγορία, καὶ κατηγορία, pro μέμψις, & λοιδορία.
Εἰσθίζω, t.1, c.1449, c
Εἴσιμι, Venio intrò, Ingredior. Vnde affertur εἰσῇξι apud Ariſtophanem. quod tamen alii ab εἰσαΐσσω, cuius ſimplex αἴσσω, pro αἶσσω. tunc autem fuerit ſcribendum εἰσῖξι cum ι habente ι ſubſcriptum.
Εἰσιλούσατο, t.1, c.1179, b
Εἰσιππόσατο, Irrupit. Ariſtoph. initio Equitum, Ἐξ οὗ γὰρ εἰσίππευσεν εἰς τὼν ἱππέων. Vbi vide ſcholiaſtem.
Ἴσθι, pro ἴσῐ, (ab εἶμι) Is, vel Ibis. Hom. ἴσθι νῦν ὅτι πᾶς Ἀχαιῶν.
Εἰσιδρύω, t.1, c.1575, b
Εἰσιδέω, Vide, Intuere. ab εἰσίδω, inuſitato, pro quo dicitur εἰσοράω.
Εἰσίτηαι, infinitiuus verbi Εἴσειμι, quod vide.
Εἰσίτημι, t.1, c.1663, e
Εἰσίθμη, Introitus anguſtus, ſeu ingreſſus, Heſych. At Suidæ eſt ῥύμη.
Εἰσίπλαμαι, t.1, c.1713, g. Εἰσίπλημι, ib.
Εἰσπτήσσω, t.1, c.1138, f. Εἰσπτήσσος, ib.
Εἰσπτητέον, Ingrediendum eſt, Introeundum eſt.
Εἰσπτητός, t.1, c.1138, f. Εἰσκαλέω, t.1, c.22, b
Εἴσκριμαι, in v.l. ἐμβάλλομαι, Impoſitus ſum: ſine autoris nomine.
Εἰσκινυρωμένος, Effœminatus, Mollis. Dictum à cuiuſdã fœminæ moribus, cui nomen Κοισύρα. in v.l.
Εἰσκυρέω, & Εἰσκυρίσσω, t.1, c.102, d
Εἰσκωμάζω, t.2, c.314, e. Εἰσκωμίζω, ib. d
Εἰσκωμίζομαι, ib. Εἰσκρίνω, t.2, c.435, d
Εἰσκρίνομαι, ib.
Εἴσκρισις, εως, ἡ, Inſinuatio. vt dicitur εἰσκρίνεσθαι de eo qui ſe inſinuat in aliquem locum.
Εἰσκυκλέω, t.2, c.506, d. Εἰσκύκλημα, ib.c
Εἰσκυλίω, t.2, c.507, f. Εἴσπω, t.1, c.1113, c
Εἴσπω, ib. & 1123, g. Εἰσκωμάζω, t.2, c.533, c
Εἰσλάμπω, t.2, c.589, d
Εἰσμάσσω, Imprimo, &c. t.2, c.804, b. Εἰσμάσσω, Intus tango, &c. t.2, c.805, d. Εἰσμάττω, t.2, c.804, b
Εἰσνέω, t.2, c.1051, f. Εἰσνέω, t.2, c.1077, b
Εἰσοδιάζομαι, t.2, c.1166, d. Εἴσοδον, ib.
Εἴσοδος, ib.c. Εἴσοδος, ib.c
Εἰσοικέω, t.2, c.1234, a. Εἰσοικίω, t.2, c.1214, h
Εἰσοικίζω, & Εἰσοικίζομαι, t.1, c.1218, g
Εἰσοικισμός, t.2, c.1219, a
Εἰσοίσιος, Inferendus, Introducendus. εἰσοίσιος νόμος, Demoſth. Ferenda lex.
Εἴσοικι, t.2, c.1503, a. Εἴσοικος, ib.
Εἴσομαι, Sciam, ab οἶδα, t.1, c.1111, b
Εἴσομαι pro Ibo, ſeu Veniam: ab εἶω. Homerus Odyſſ. ε, Ἀλλ' αἶψά κε καλέων δίῳ' εἴσομαι. Sic Iliad. ω, Ἀλλ' ἴθι μή τί σε πάλιν ἔσομαι.
Εἴσομαι autem, cum ſpiritu aſpero, Collocabo, Statuam: ab ἵω. Cuius aoriſt. medius εἵσάμην. Apoll. ἵσομαι ἱρὸν αἰτῷ, Statuam, Erigam: aut Dedicabo. Plutarchus in Themiſtocle, ἱσάμενος ἱρὸν τῆς Ἀρτέμιδος.
Εἰσόκλομαι, t.2, c.1385, d. Εἴσοπλος, ib.e
Εἴσοπτρον, ib.d. Εἰσορμάω, t.1, c.1451, a
Εἰσορῶ, t.1, c.1419, d. Εἶσος, t.1, c.1730, d
Εἰσόπι, t.2, c.1502, g. Εἰσοχή, t.1, c.1341, d
Εἰσπηδέω, t.3, c.139, a. Εἰσπαίω, t.3, c.22, c
Εἰσπίπτω, t.3, c.204, b
Εἰσπτερόω, ῶ, Penetro, Ingredior. Heſiod. Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα.
Εἰσπίπαμαι, t.1, c.1714, c. Εἰσπτάομαι, ib.
Εἰσπίπτω, ib. Εἰσπτάω, t.3, c.274, h
Εἰσπτίλλω, t.3, c.314, a. Εἰσπτάω, t.3, c.371, b
Εἴσπλους, ib. Εἴσπλους, ib.
Εἰσπνέω, t.3, c.413, f. Εἰσπνέω, ib.
Εἰσπνέομαι, ib. Εἰσπνήλης, ib.g
Εἴσπνηλος, ib.h. Εἴσπνηλος, t.3, c.414, a
Εἰσπνοή, ib.b. Εἰσπνέω, t.3, c.435, f
Εἰσποίησις, ib.h. Εἰσποιητής, t.3, c.436, a
Εἰσπορεύω, t.3, c.204, b. Εἰσπορθέομαι, t.3, c.181, d
Εἰσπρέζω, Suppedito. Item Paro, in v.l. quæ interpretatio ſuſpecta eſt.

Εἰσαναξίκτωρ,t.3,c.1355,b. Εἰσαναξίς,ib.a
Εἰσαναίνω,ib.
Εἰσαναίδω,& Εἰσαναίδομαι,ibidem.
Εἰσάπαμαι,Inuolo,Volo in:vt ſuprà εἰσπέπμαι.
Εἰσπάλλω,Inſpuo,Spuo in.cum præpoſit: vt εἰσέπτυσεν εἰς τὸ σφέτερον αὐτῶν.
Εἴσπαν,t.3,c.687,g. Εἴσπνος,ib.h
Εἴσπνος,ib. Εἰσπήνη,t.3,c.1493,d
Εἴσπιν,in v.l.ex Platone pro Tunc: ſed potius ſcribēdum εἰς πιν: quibus vocibus videtur ſignificari quod dicimus Gallicè *Pour lors.*
Εἰστρέπομαι,Verror in,ſeu intra,Verto me intra,Recipio me intra,ſeu intus. Affertur ex Ariſtot. De Hiſt.animal.lib.9.
Εἰσφυσάω,t.3,c.1321,f. Εἰσφέρω,t.4,c.99,c.
Εἰσφερομαι,t.4,c.100,f Εἰσφύρομαι,t.4,c.142,g
Εἰσφοιτάω,t.4,c.185,g. Εἰσφορεῖς,t.4,c.1101,a
Εἰσφράττω,Obſtruo,in v.l. Videtur autem potius ſignificare Obſtruo intra.
Εἴσφρις,vide in Εἰσφοίω,quod proximè ſequitur.
Εἰσφοίω,al.pro εἰσφέρω ſecundum quoſdam,(vt ἐκφοῦ pro ἐκφέρω) Admitto intus, Recipio intus. Demoſthenes in Lept.καὶ εἰσέφοιτο τὸ πρᾶτόμενα, admiſerūt, εἰσεδέξαντο,vt exponit Budæus.Idem addit ex Ariſtophane Veſpis,Εἴ τις δίφραιν ἠλάσατο,εἰσέπω. Ὡς νῦν οὐκ ἀλέγουσιν, οὐκ εἰσφοιτοῦσι, Nam quum cauſæ orari cœptæ fuerint, iam neminē admittemus intrò.Et ex Laertio in Anacharſide,ἐὰν καταπλαγεὶς τῷ ἐπιμόπτῃ, εἰσέφοιτα αὐτὸν,καὶ μάχεσθαι φίλον ἐποιήσατο. Apud Ariſtotelem pro Deuorare:in lib. De audit. mirab. φασὶ πολλάκις τοὺς ὑπὸ τῶν πετομένων χειμάρρους κάρας ὑρύττοντας καταδῦναι· ἔνιοι δὲ καὶ πόλεις εἰσφοιτῆσαι αὐτῶν,ἐξῆκεῖν,quum multas deuorauerint. poſtea euomere.Demoſthenes autem paſſiua voce vtitur in oratione πρὸς τὸν Χειρώνησον,dicens εἰσφοιτᾶσθαι pro εἰσφοιτῆσαι,admiſſuros eſſe.Vide Budæum pagina 406. Inuenitur autem & imperatiuus Εἴσφρις, ſicut ἄφρις,tanquam ab Εἴσφημι.
Εἰσχειρίζω,In manus trado,Committo.in v.l.Sed dicitur potius ἐγχειρίζω,hac in ſignificatione. alicubi tamen & illud legiſſe mihi videor.
Εἰσχέω,Infundo.eadem forma qua dicitur ἐγχέω.
Εἰσχωρέω,ῶ,Procedo intrò,Penetro intrò.In v.l.redditur ſimpliciter Ingredior. Affertúrque εἰσχωρῆν εἰς βάθος pro Peſſum ire.
Εἶτα,t.1,c.117,f. Εἰσωθέω,t.4,c.768,g
Εἰσωνία,Vectigal quod penditur nomine mercium quæ venduntur.Pollux ex Lyſia.
Εἰσωνὶς,t.2,c.1396,b.
Εἶτα,Poſtea,t.1,c.1160,c.& t.3,c.566,g.ob. Εἶτα, Itaque t.1,c.1160,d. Εἶτα,t.1,c.1103,a.& t.4,c.811,e
Εἴτ' οὖν,pro εἴτα,t.4,c.810,d. Εἶτα,t.1,c.1160,h
Εἶα,Vado.ſed dicitur potius εἶμι.
Εἰώθω,t.1,c.1096,g
Εἰωθότως,Conſuetè,More conſueto,ſeu ſolito.
Εἰωθώς,t.1,c.1096,g
Εἴων,Permittebam, Sinebā.Ab Ἐάω præt. imp. εἴαν,εἴων.
Εἴως,poeticè pro ἕως,t.4,c.817,d
¶ Ἐκ,vel Ἐξ,Ex,vel A,aut E,&c.t.1,c.1160,h. Ἐκ pro ὑπὸ, &c.t.1,c.1161,b. Ἐκ,De,&c.ib.d. Ἐκ,pro διά,ib.f.& g. Ἐκ,pro κατ',&c.t.1,c.1161,a. Ἐκ,Poſt,&c.ib.b. Ἐκ, Extra,&c.ib.c. Ἐκ cum genit. redditur per aduerb. ibid.e. Ἐκ,abundat &c.ib.g
Ἐκ χειρὸς,t.4,c.411,g
Ἐκάεργος,ου,ὁ,Procul arcēs, ſeu expellēs,aut abigēs. Apollinis epithetū, qui ſic dictus putatur quaſi ἑκὰς ſeu ἑκαθὲν ἔργων:quòd ſuis telis ſeu ſagittis procul arceat. Alii ἀφ' ἑκὰς ἐργάζεσθαι dictum putant. Quidam & ἀπὸ τῆς Ἑκάεργης,quæ nutrix eius fuit. Vide Euſtath. Dicitur autem ἑκάεργος Ἀπόλλων, vel ἑκάεργος ſine adiectione: vt Iliad.α, Ὄφρ' ἤπιον ἑκάεργον ἱλάσσομαι.
Ἑκαθὲν,vide in Ἑκάς.
Ἑκάς, Procul,vel De procul,(ex Plauto)Eminus,E lōginquo.Genitiuo iungitur. Hom.Odyſſ.σ, νῆῶν ἑκὰς ἡμένη. Idem eiuſdem poematis lib.ρ, — αὐτὴ ἀπ' ἔμεθλεν Τηλέμαχος ξείνου ἑκὰς πρήσσων, αἶσα παρείη. Vtitur hoc aduerbio & Herodotus, necnon Thucydides. Sed minus vſitatum vſum habet in hoc loco qui ex Herodoto affertur,οὐκ ἑκὰς χρόνου παρίσχειν ἐζεσθαι,pro Nō diu differet ingredi. (In v.l.habetur & Ἐκάς,ſed mendoſe:ſpicione apud me non caret)
Ἑκαθὲν ab Ἑκάς, formam habet aduerbii è loco: ſignificatque duntaxat De procul,(quo quidam ex Platone vtuntur)Eminus,E longinquo.Hom.Il.β, ἑκαθὲν δὲ νῆες φαίνεται αἰγιαλοῦ.
Ἑκαθέρω autē,Magis procul, Longius.aut Vlterius, ἑκαθέρω πὴ Πιερίδων,longius à Perſis. Apoll.Arg.2,— ἐπεὶ οἱ πὴν Μοῖρ' ἔπι ναυήλεσθαι ἑκαθέρω. Sic autem Ἑκαθεν, Maximè procul,Longiſſimé.Ex Herodoto, ἑκαθεν ἐν Λιβύῃ,in Africam longiſſimé. Affertur & Ἑκάτω eadem ſignificatione ex Herodoto,ἑκὰς ἑκάτω ἐκάστου μήκεος.Sed ſuſpecta hæc ſcriptura eſt,niſi ſyncopen paſſum hoc aduerbium dicatur.
Ἑκαθεν,vide in Ἑκάς. Ἑκατηχέω,t.1,c.1163,c;
Ἑκατηχέθη,ib. Ἑκατηχέθη,ib.
Ἑκατηχέη,ib. Ἑκατηχέθ,ib.
Ἑκατέρω,vide in Ἑκάς. Ἑκατος,t.1,c.1162,g
Ἑκάτη,t.1,c.1163,c. Ἑκατω,vide poſt ἑκάς.
Ἑκατηβόλος,t.1,c.1164,a. Ἑκατηβόλη,ib.b
Ἑκατελὲς,ib. Ἑκατηρος,t.1,c.1163,f
Ἑκατήρω,t.1,c 1164,a.Vide item in Ἑκάς.
Ἑκατηρόθεν, t.1,c.1164,a
Ἑκατηρόθι,ib. Ἑκατήρος,ib. Ἑκατήρως,ib.
Ἑκατηβελέτης,t.1,c.711,b. Ἑκατη,t.1,c.1114,h
Ἑκατόγχειρ,t.4,c.441,a. Ἑκατόγχειρες,ib.& 441,c
Ἑκατόμβαια,t.1,c.779,c. Ἑκατόμβαιον,ib.
Ἑκατόμβη,ib.d. Ἑκατόμβοιος, t.1,c.778,f
Ἑκατομπέδον,ου,τὸ, Templum Athenis, centum pedes patens ab omni parte. Plutarchus in Pericle ἑκατόμπεδον πεντεκαίδεκα vocat.v.l. Heſychius ἑκατόμπεδον dicit eſſe τὸ Παλλάδιον,ἢ ἑκατὸν πόδων.
Ἑκατομπολαίων,t.1,c.1164,d. Ἑκατόμπολις,t.3,c.471,b
Ἑκατόμπους,οδος,ὁ & ἡ, Centum pedes patens: vel Qui habet centum pedes,Centipes.
Ἑκατόμπυλος,t.3,c.612,c. Ἑκατὸν,t.1,c.1164,c
Ἑκατόζυγος,t.1,c.1394,a
Ἑκατόμμυος,ου,τὸ, Auguſtum, Multum, Magnum. Heſychius exponit πολὺ & μέγα.
Ἑκατομπέτης,ους,ὁ, Qui eſt centum annorum, Qui eſt centum annos natus.
Ἑκατομπεφάλης,ου,ὁ,Centiceps,Qui cētum capita habet. Apud Ariſtoph.in Nubib. πολυκέφαλος ἢ ἑκατομπεφάλα Τυφώ.qui genitiuus eſt Doricus.
Ἑκατομπύλης,t.1,c.1164,d. Ἑκατομπύλαις,t.2,c.159,c
Ἑκατόμπολις,t.3,c.1234,h. Ἑκατομπόλιος,ib.
Ἑκατομπόργυος,t.2,c.1436,b. Ἑκατομπτόλεμος,t.1,c.1164,d
Ἑκατομπτόλεων,ib. Ἑκατομπύλος,t.3,c.611,d
Ἑκατομπάρχης,ου,ὁ,alias ἑκατόνταρχος, Centurio. ἑκατομπάρχου τάξις,Xen.
Ἑκατομπάς,t.1,c.1167,d. Ἑκατομφύλος,t.4,c.149,a
Ἑκατομπάχης,t.4,c.473,b. Ἑκατομπύγιος,t.1,c.1436,b
Ἑκατόχειρες,ου,ὁ & ἡ,Centimanus.Quidam Æolicum eſſe tradiderunt, pro ἑκατομπάχειρ. Vtitur autem Homerus illo ἑκατόχειρος Il.a.
Ἑκατος,Apollinis cognomentum,ita dicti à iaciēdo procul.Hom.Il.α,αἰγλήεις θυγατρὸς ἑκάτοιο. Conuenit autē hoc eius epitheton cum altero ἑκάεργος.
Ἑκατοστόνοτα κριθή,Centuplicatum hordeum, apud Græcos Bibl.interpretes,Geneſ.cap. 26.At in v.l.perperam ἑκατόπυρον.
Ἑκατὸς,t.1,c.1164,d. Ἑκατὸς,ib.e
Ἐκβαβάξαι,Excutere, in v.l. Heſychius exponit ἐκσεῖσαι,afferens ex Sophocle.
Ἐκβαίνω,t.1,c.644,f. Ἐκβαχχεύω,t.1,c.631,d
Ἐκβακχεύομαι,ib. Ἐκβάλλω,t.1,c.677,a
Ἐκβαρβαρόω,t.1,c.721,a. Ἐκβάσις,t.1,c.645,b
Ἐκβασις,ib. Ἐκβεβαιόω,t.1,c.730,d
Ἐκβεβαρβαρωμένος,t.1,c.721,a. Ἐκβεβῶσθαι,t.1,c.730,h
Ἐκβιάζω,& Ἐκβιάζομαι,t.1,c.734,c
Ἐκβιβάζω,t.1,c.655,g. Ἐκβιβασις,ib.b
Ἐκβοᾶν, Vlulare. Heſ.exp. βοᾶν μετὰ κραυγῆς.
Ἐκβλωσκω,t.1,c.747,a. Ἐκβλάστημα,ib.
Ἐκβλάστησις,ib. Ἐκβλητος,t.1,c.677,a

Ἐκβλίζω, Elido, Exprimo, in vulg. lex. Ἐκβλιστής, ὁ θλῖ- A
πλίας, Hesych.
Ἐκβλύζω, t.1, c.756, b. Ἐκβοάω, t.1, c.757, g
Ἐκβολία, t.1, c.760, b. Ἐκβολίας, t.1, c.761, b
Ἐκβόπας, t.1, c.757, h. Ἐκβολαί, t.1, c.677, g
Ἐκβολή, ib.c. Ἐκβολιμαῖος, ib.h
Ἐκβόλιμος, ib.g. Ἐκβολος, t.1, c.678, a
Ἐκβόλος, ib. Ἐκβολος, t.1, c.677, g
Ἐκβόσκω, & Ἐκβόσκομαι, t.1, c.781, c
Ἐκβοχίζω, & Ἐκβοχίζομαι, t.1, c.786, e
Ἔκβοχμα, t.1, c.786, e. & 787, a
Ἐκβοχμός, t.1, c.786, e & h
Ἐκβράσσω, ib.e & g. Ἐκβράσσομαι, ib.g
Ἐκβρυχάομαι, ῶμαι, Rugio, vel potius Vehemẽter rugio: vt præpositio ἐκ vim significationi addat.
Ἔκβρωμα, ατος, τὸ, Edulium, Quod editur. Sed à Sophocle in Trachiniis, pag. 356, scobs seu scobes metaphoricè dicitur πρίνος ἔκβρωμα, q.d. Edulium serræ, vel Esca serræ, seu Quod serra comedit: quoniam serra scobẽ eiiciendo, eam velut edere videtur. Locus Sophoclis est hic, — ὥςτε πρίνος ἔκβρώματ' αἰβάλψειας ὰν πυῒ ξύλον. Vbi scholiastes, Ἀσυμφώνως ἡ ὀκβρώματα πρίνος εἴπε τὰ πρίσματα. Ἔστι γὰρ πια ἰδίων τὸ ξύλον ὁ πρίων, ὁκεῖνο τὸ λεπτὸν ἀποβάλλει. B C
Ἐκγαμίζω, t.1, c.815, d
Ἐκγαμίσκω, & Ἐκγαμίσκομαι, ibid.
Ἐκγαυρόομαι, οῦμαι, Insolesco, Insolens vel superbus fio, aut arrogans, Superbio. Ex Euripide autem affertur, significatione actiua, ὀκγαυροῦμαι τὴν ἄνδρὸς, pro Dignitatem viri exaggero.
Ἐκγέλασα, t.1, c.814 g. Ἐκγελάτιον, ib.
Ἐκγελαῶς, ib. Ἐκγελάω, t.1, c.813, f
Ἔκγελως, Risus effusus, γέλως ἀσβεστος. Ita in v.l. quæ ex Homero afferunt, adduntque πλατὺς γέλως, ex autoritate Pollucis, lib.8. Sed apud Pollucem inter πλατὺς γέλως & ἔκγελως interiectum est σαρδάνιος γέλως. Quod autem ad Homerum attinet, vocem hanc apud illum minimè extare puto: & hinc natum errorem esse, quòd quũ aliquis apud eum legisset, ὰν ἦ γέλως ὥστ' αἴθαλόεσσα θύειν, (licet magis recepta lectio sit ὰ ἦ γέλως, &c.) falso credideriit præpositionem ἐκ cum nomine γέλως esse iungendam, quum deberet verbo ὦρτο adiungi. D
Ἐκγλυπτός, t.1, c.819, c
Ἐκγλυφίζω, Nucleum eximo. (nam γλυφαὶ sunt acinorum vinaceorũm nuclei. vt apud Dioscor. lib.1, cap.14, ὀκγλυφίζω τὰ σταφίδα, Vuæ passæ eximo nucleos. Ex eodem c. affertur ὀκγλυφαὶ σταφίδες, Vuæ passæ quibus exempti sunt nuclei.
Ἐκγίγνομαι, vel Ἐκγίνομαι, t.1, c.830, f
Ἐκγομόω, t.1, c.859, e E
Ἔκγονα, Liberi liberorum. τέκνα τέκνων, Hesych.
Ἔκγονος, t.1, c.841, d
Ἐκγράφος, vide in Ἐκγράφω.
Ἐκγράφω, vel Ἐκγράφομαι, Exscribo, Describo, Exemplum sumo. Demosth. καὶ κοινῇ ὀκγραψαμένους ἡμᾶς τὰς συνθήκας, πάλιν σημήνασθαι, τὰ δ' αἰτήγραφα ἐμβαλέσθαι εἰς τὸ ἱερόν. Alibi, ἔδωκα ζητῶν τὰ γράμματα, ἢ ὀκγράψασθαι.
Ἔκγραφος autem tropus in geometria (teste Martiano Capella) qui monstrat quibus argumẽtis, dato circulo, verbi gratia, imperatum trigonum vel quid aliud in medio possimus conuenienter adscribere. Ibidẽ sunt cum alii tropi, tum αὐάγραφος & ἀνέγραφος. F G
Ἐκγυπόω, t.1, c.879, f. Ἐκδάκρυσις, t.1, c.907, d. suspect.
Ἐκδακρύω, t.1, c.908, c. Ἐκδαπανίζω, t.1, c.910, f
Ἐκδαπανάω, t.1, c.911, f
Ἐκδεδιητημένος, (pro quo legitur ὀκδιδιαιτημένος in v.lex.) vide t.1, c.985, d.
Ἐκδείς, t.1, c.916, f. Ἔκδεια, ib. & 918, c. ob.
Ἐκδείκνυμι, Ostendo, vacante præpositione. Dicitur autẽ potius ἀποδείκνυμι.
Ἐκδεικτιάω, t.1, c.910, b
Ἐκδικτικὸς, vide in Ἔκδιξις.
Ἔκδιξις, Exceptio: ab ea significatione excipiẽdi qua quis dicitur aliquid excipere ab alio cui succedit. ἔκδιξις βασιλείας apud Herodotum, Successio regni. A Galeno apud Hippocratem ἔκδιξις exponitur ἀποδοχή. Ac verò ὀκδικτικὸς ex Vlpiano redditur Exceptorius.
Ἐκδίρω, t.1, c.947, a. Ἐκδιφθέρωσις, t.1, c.963, c
Ἐκδιφθερόω, ib. Ἐκδιχάομαι, t.1, c.957, h
Ἐκδίω, t.1, c.964, c. Ἔκδικος, t.1, c.968, d
Ἐκδολόω, ib.g. Ἐκδόμα, γρ. ὠία, t.1, c.970, g
Ἐκδομέω, t.1, c.973, c. Ἔκδομα, ib.d
Ἐκδομοσπόω, t.1, c.969, g. Ἔκδομος, t.1, c.973, b
Ἐκδημέω, t.1, c.975, f
Ἔκδοχή, Successio. In vulg. lex. Traditio. Vacat autem præpositio. H
Ἐκδιαπάομαι, t.1, c.985, c. Ἐκδιαπάω, ib.e
Ἐκδιαιτος, ibid. f
Ἐκδόσπερα, ας, ἡ, Stamen. κλῶσμα, ὁ πίων, Hesych.
Ἐκδιδάσκω, & Ἐκδιδάσκομαι, t.1, c.987, e
Ἐκδιδράσκω, & Ionicè Ἐκδιδρήσκω, Aufugio, Profugio.
Ἐκδιδύω, t.1, c.994, e
Ἐκδιηγέομαι, οῦμαι, Enarro, Pernarro, Totum narro.
Ἐκδικάζω, t.1, c.1013, c
Ἐκδικέω, & Ἐκδικέομαι, t.1, c.1008, f
Ἐκδίκημος, ib. Ἐκδικητὴς, ib.g
Ἐκδικία, ib.e. Ἔκδικος, ib.c
Ἐκδίκως, ib.d. Ἐκδίκτη, t.1, c.1025, a
Ἔκδικος, in v.l. malè affertur ex Suida tanquam ab eo expositum ἔκδοσις, & vsurpatum à Demosthene. quum illud ἔκδικος vocabulum sit quod à Suida ponitur nõ addita expositione, vt alia pleraque: at ἔκδοσις, illud sit quod ab eo exponitur τὸ ἐκποιητὸν δίκαιόμα.
Ἐκδιοφθόω, t.1, c.1023, f. Ἐκδιοίκω, t.1, c.1028, e
Ἐκδιοίκησις, ib. Ἐκδοτία, t.1, c.1041, b
Ἐκδοσεα, t.1, c.947, g. Ἐκδοσια, ib.
Ἔκδοσις, t.1, c.995, c. Ἐκδότης, ib.e
Ἐκδοτέον, Edendum. vel Euulgandum.
Ἐκδοτος, t.1, c.995, d. Ἐκδότως, ib.
Ἐκδοχαῖον, t.1, c.958, b. Ἐκδοχὴ, ib.a
Ἐκδραμεῖν, Excurrere: ab inusitato ἔκδρομα.
Ἐκδρασις, t.1, c.1051, e. Ἔκδραχμος, t.1, c.1047, c
Ἐκδρέμω, t.3, c.1658, d. Ἐκδρέπω, t.1, c.1051, b
Ἐκδρέπομαι, ib. Ἐκδρομαῖος, t.1, c.308, g
Ἐκδρομὴ, t.3, c.1658, c. Ἔκδρομος, ib.
Ἔκδυμα, ατος, τὸ, Exuuium seu Exuuiæ: Quod quis exuit. I
Ἐκδύνω, & Ἐκδύομαι, t.1, c.1063, a
Ἔκδυσις, εως, ἡ, Emersio: vel Exutio.
Ἐκδυσωπέομαι, οῦμαι, exponitur In contrariũ dissuadeor.
Ἐκδύω, t.1, c.1063, a
Ἐκεῖ, t.1, c.1165, c. Hesychius ὀκεῖ expon. μακρὰν, πόρρω, Longè, Procul: quod potius δεικτικὸν vt ἐκεῖ.
Ἐκεῖθεν, t.1, c.1165, d. Ἐκεῖθι, ib.
Ἐκείνη, ib.a. Ἐκεῖνος, ib.b
Ἐκείνος, t.1, c.1164, f. Ἐκεῖνοσὲ, t.1, c.1165, a
Ἐκείνως, t.1, c.1165, b. Ἐκεῖσε, ib.d J
Ἐκεχειρία, t.4, c.446, a
Ἐκηβόλος, ου, ὁ, Hesychio τὸ ἀργύριον, Argentum.
Ἐκηβολοφόρος, ου, ὁ, affertur pro Fecialis.
Ἔκθεμα, t.1, c.1398, g. Ἔκθεσις, ib.
Ἐκθέσεμα, ατος, τὸ, alicubi reperitur pro ἔκθεμα, vt apud Dioscor. lib.2, & Galen. lib.1 περὶ κρίσεως, cap.8. Sunt autem ὀκθέσεματα, siue ὀκθέσεμα, Feruidæ eruptiones, seu Papulæ feruidæ in cute erumpentes: quæ & ὀκθέσεματα dicuntur à Gal. Aetio ac Paulo.
Ἐκθέω, t.1, c.1398, g. Ἐκθεώω, t.1, c.1407, b
Ἐκθωόδαι, t.1, c.1386, c. & 1390, g
Ἐκθωπυρίοω, ῶ, Excito, seu Exuscito. Propriè de eo qui sopitum ignem exuscitat & accendit. Metaph. Plutar. αἴθις ἐκζωπύρησι τὸ δουλικὸν ὀκεῖ πόλεμον πολὺ χρόνον ἀπεσβεσμένον. Ex eiusdem Romulo affertur ὀκζωπυρῆσαι συγγένειαν pro Renouare necessitudinem. VNDE Ἐκζωπύρησις, εως, ἡ, Exuscitatio. seu Accensio, Succensio. Plutarch. Symp. sept. sap. αἰθρήκων ὀκζωπύρησις ἢ λατόμης σιδηρολύτου: de fabro ferrario.
Ἔκι, Longé. v.l. Sed sine exemplo vel autoritate.
Ἐκηβολία, t.1, c.712, c. Ἐκηβόλος, ib. K
Ἐκηβόλος, Longè seu procul iaculando. Synes. epist. 133, κατασπουδάζομαι χᾶττον ὡς ἂν ἀπὸ τοῦ πύργου ἐκηβολώτατα πέμπειν ἀξιόλογα λίθων βαρῆ, è turribus quamlongissimè eiaculantes mittamus.
Ἔκηλος, ου, ὁ, ἡ, Quietus, Nihil turbarum mouens. Hom.

Il.o,ἀλλὰ ἔκηλος Καὶ κραπνὸς ἧφ ἐὸν μῆτιν πεπίτνει οἰ μιῆρα. Odyſſea ν, — οὔπω ἔχεν ὦτον, ἀλλὰ ἔκηλος Ἥσται ἐν Ἀπρηΐδεω δόμοις. Iliad.λ,ἀλλὰ ἔκηλοι Οἶσιν οἰ μεγάροισι καθήπαπ. Odyſſ.ρ,Ἐδωδὴ ἔκηλος ἔξεπι καθ' ἡμέρας,ἢ ἄπῃ ἢ ἄλλη. Et Odyſſea φ,Οὐκ ἀγαπᾷς ὅτι ἔκηλος ἐσφρήσαιο μεθ' ἡμῖν Δαίνυσθαι. Et Iliad.ι,ἔκηλοι Τέρπεσθαι. Heſychius ἔκηλος exp.non ſolùm ἡσυχος,ſed etiam σφζῶς. NEVTR. Ἔκηλα, aduerbialiter ponitur pro ἐκήλως ſeu ἡσύχως, Quietè. ATSVBST. Ἐκηλία, ab Heſychio exponitur εἰρήνη, φιλοπαιδία.

Ἔκπη,t.1,c.1124,h.

Ἐκπαμβίω,t.1,c.1553,b

Ἔκπαμβος,t.1,c.1552,f

Ἐκπαμίζω, Extirpo.apud Æſchyl.

Ἐκπαμοῦσθαι, In fruticem verti, In fruticem abire:quod Cic.dicit Fruticari, Plin.Fruticeſcere.

Ἐκπαιεῖν, Emori:Suidæ λιποψυχεῖν. Ab ἐκπίπτω.

Ἐκπαρέω,t.1,c.1505,f.

Ἐκπαπείζω,t.1,c.1509,g.

Ἐκπιαεμὸς,ib.g.

Ἔκπιμα, t.3,c.1493,g.

Ἐκπιέω,ib.

Ἐκπιεῖζω,t.1,c.1549,f.

Ἔκπιης,t.3,c.1493,h.

Ἐκπίσμος,ibid.e

Ἐκπίστασιν,ν,τὸ,exponitur Scientia diuina.

Ἐκπιστὴς,t.3,c.1494,a.

Ἐκπίω,t.1,c.1550,d.

Ἐκπλαίζω,Exugo.

Ἐκπλαιῶσι,Effœmino. Philo l.3 De vita M. ἀδραδιαίτους ἢ τὴν ψυχὴν ἐκπλαυσμένους,animo effœminatis.

Ἐκπλήσσω,t.1,c.1555,g

Ἐκπλεῖω,Effero,Exaſpero: v.l.

Ἐκπλευσίω,t.1,c.1559,c.

Ἐκπλεκτυρίζω,t.3,c.1480,a

Ἔκπλοες, Heſychio eſt τὸ λῶμα τῆ χιτῶνος, Fimbria tunicæ, ſeu ora.Sed addit, quoſdam ſcribere ἔκφυλος. Infrà ἔκφυλος pro eodem.

Ἐκπλιβὴς,ῆος,in v.l.exponitur Afflictio,Tribulatio.Sonat tamen potius Eliſio,vt ἔκθλιψις.

Ἐκπλίσω,t.1,c.1562,f.

Ἐκπνέπω,t.1,c.1570,c.

Ἐκπνοιβόω,t.3,c.1652,g.

Ἐκπνώσκω,t.1,c.1577,a.

Ἔκπνοια,ib.

Ἐκπνόμος, Heſychio eſt λοιμὸς, νόμβος: (quod paulo antè ἔκθιβος) item ὠκὺς, Velox,Celer.

Ἐκπομίω,t.1,c.1603,a.

Ἐκπομάω,t.1,c.1627,a.

Ἔκπομος,t.1,c.1602,g.

Ἐκπόμαι,t.1,c.1621,f.

Ἐκπόω, Perdo,&c.ib.f.

Ἐκπόν,in v.l.exponitur Mucronatim. Afferunt enim ex Theophr.Hiſt.plant.lib.3, ἐξεπίφυκε δ' ὁ φλοιὸς οὐκ ὀρθοῦς, οὐκ κύκλῳ κατ' ἴσον, ἀλλ' ἐκπὸν ἐξελίπτει καπωτὴν αὖθις ἐξεσάρτι,cum hac Gazæ interpr.Cortex neque recto meatu aſcendit, neque gyro pariter obducit, ſed mucronatim ambit.Verùm valde ſuſpecta eſt illa vox, vt ipſa etiam Gazæ verſio indicat.

Ἐκπαγχάζω,t.1,c.1,b.

Ἐκπαιδίκα,t.1,c.937,a.

Ἐκπαιδικάπης,t.1,c.1193,f.

Ἐκπαιδικήρης,t.1,c.1150,d.

Ἐκπαίω,t.2,c.180,b.

Ἐκπαλαμάομαι,t.2,c.16,a

Ἐκπαλάξαι,Heſychio κλίναι τὸ ἱστίον, Velum ſubmittere.

Ἐκπαλάω, & Ἐκπαλάομαι,t.2,c.12,b

Ἐκπαλύπτω,t.2,c.44,c.

Ἐκπαπάξαι,t.2,c.59,d.

Ἐκπαρπίζω, & Ἐκπαρπίζομαι, t.2,c.83,b

Ἐκπαρπόομαι,t.2,c.82,c.

Ἐκπαπυγίλλω, t.1,c.21,f

Ἐκπαπλίπω, Relinquo. ſeu Penitus deſtituo.

Ἐκπαπταίνω, pro Exturbo & Commouco, affertur ex Alex. Aphr. Probl.l.1.

Ἐκπαπτόω, exponitur Adiudico, Adſcribo.

Ἐκπαπτῶ autem, quod v.l.afferunt pro Incolit, Inhabitat,mendoſè ſcriptum pro ἐγκαπτῶ.

Ἐκπαυλίω,t.2,c.94,g.

Ἐκπαύλιος,ib.b.

Ἐκπαυλόω,ib.a.

Ἐκπαυσις,ib.

Ἐκπαχρύνω,Heſych.exp.ἐκπιέζω, ἐκπιπράζω, & σωπεύω, Grana eximam, Excutiam, Conteram.

Ἐκπάω,t.2,c.180,b.

Ἐκπιπεμφίς,t.2,c.353,d.

Ἐκπιλόθρος,Deuius.Lycophr.

Ἐκπιλόσις,apud Suid.legitur ſine expoſitione.tantùm enim hoc affert exemplum, καὶ καπήγορος ἐκπιλόσεις ἐς αὖ μὴ χαίφπαι, ἀξιοπμῶν ἐάλωκεν. Ita enim vet.codex habet. At vulg.edit. ἀξιώσαν, vt & Syneſii edita exemplaria,ex quo deſumptus eſt hic locus. Sic enim ille,epiſt.73,καὶ καπήγορος ἐκπιλόσεις ὡς ἢ αὖ μὴ χαίφπαι ἀξιώσαν, ἐάλωκεν. Sunt qui interpretentur Inuitus: alii Subornatus.

Ἐκπιμπελίζω,Euoco.Heſych.enim ἐκπιπωλέσαι affert pro ἐκπίκλησιν.

Ἐκπιπόω,t.2,c.119,d.

Ἐκπιπτίω,ib.

Ἐκπίπωσις,t.2,c.119,d.

Ἐκπιπτύω,t.2,c.139,b.

Ἐκπιχλωμφίος,t.4,c.525,b.

Ἐκπιρυπτὸς,t.2,c.201,c.

Ἐκπιλίω,t.2,c.233,c.

Ἐκπιλίζω,& Ἐκπιλίζομαι, t.2,c.235,f

Ἐκπιλεπόω, Percelli animo & mente dimoueri. Heſychius enim ἐκπιπληπόμφην affert pro ἐκπεπληγμένην, ἐξω τῆς ψυχῆς γεγονυῖαν.

Ἐκπιλήσια,t.2,c.21,g.& 23,c

Ἐκπιλησάζω,Concionem habeo,&c.t.2,c.23,c. Ἐκπιλησίζω,In concionem aduoco,&c.ib.g

Ἐκπιλησιαστήριον,ου,τὸ,Minuſculum theatrum.θεατρίδιον.Vitruu.l.7.Trallibus quum Apaturius Alabandius elegãti manu finxiſſet ſcenam in minuſculo theatro, quod ἐκπλησιαστήριον apud eos vocitatur.

Ἐκπλησιαστὴς,t.2,c.23,h.

Ἐκπλησιαστικὸς,t.1,c.14,b

Ἐκπλησις,t.2,c.22,d

Ἐκπλητθίω, & Ἐκπλητθίομαι,t.2,c.18,c

Ἐκπλητικὸς,t.2,c.22,g.

Ἐκπλητὸς,ib.c

Ἐκπλιμακίζω,Etymolog.exp.ἐκθλίβω,φέρω annotãs,dicum eſſe ἀπὸ τῆς κλίμακος, quæ quum ſit ὄργανον βασανιστικὸν,διαφέρει τὸ σῶμα τῶν βασανιζομένων,Diſtorquet.

Ἐκπλίσσω,t.2,c.254,g.

Ἐκπλίσις,ib.g.

Ἐκπλιστὸς,ib.

Ἐκπλαστιπῶπις,ſchol.Theocr.Idyll.15,exp.ἀβλεπόμενα.

Ἐκπλάω,t.2,c.279,d.

Ἐκπαλιπθίω,ex Ariſtoph.Equit.affertur pro Circumuenire,Aſtutè furari.

Ἐκπολιτὸς, Ventroſus,Craſſus.v.l. Sed viderint. At pro ἐκπολιτοὶ, qui Heſychio ſunt σίφωνες μαγείλοι, ἀέφοι, Euſt. habet ἐκπολίσιοι.ſcribendumitaque ἐκπολιτοί.

Ἐκπομάομαι,t.2,c.191,c

Ἐκπομπεῶπις,οι,Excubantes.v.l.

Ἐκπομπίζω, t.3,c.1161,b.

Ἐκπόλαψις,ib.c.

Ἐκπομδὴ, t.2,c.314,h

Ἐκπομίζω,ib.e.

Ἐκπομισμὸς,t.2,c.325,a

Ἐκπομπεύω, Efferor,Inſoleſco.Ex Soph.

Ἐκπονέσθαι, In puluerem redigi. Heſ.enim ἐκπονεῖσθαι eſſe dicit τὸ εἰς κονιν αἰσαλεύεσθαι.

Ἐκπονῶ,t.2,c.353,f.

Ἐκπόπλω, Excido, &c.t.2,c.353,a.

Ἐκπορεύω, Extundo, &c. ibid.d

Ἐκπορεμίζειν,Suidæ eſt ἀποδιώκειν, Abigere. Aliis Eiicere & iubere faceſſere εἰς πόρκας.

Ἐκπορέω,t.2,c.371,c. Heſychius ἐκπορέσαι exp.nó ſolùm ἐκπαλαιῶσαι,ſed etiam φθεῖραι.

Ἐκπορφύω,t.2,c.388,a

Ἐκπόσμησις,ιως,ἡ, Exornatio.Aliis Honeſtamentum.

Ἐκπουφίζω, t.2,c.399,a

Ἐκπυχίζειν, Heſychio eſt ὀκνεῖν.

Ἐκκραγεῖν, eidem Hesychio est ἀκβοᾶσαι, Exclamare.
Ἐκκρεμαμαι, t.2, c.419, h
Ἐκκριμάτομαι, ib.g. Ἐκκριμάτομι, ib.
Ἐκκριματόω, ib. Ἐκκριμάω, ib.
Ἔκκρισις, t.2, c.420, a
Ἐκκρισπαλῶ, Crapulor, Exaturor. v.l.
Ἐκκρίτω, t.2, c.435, c. Ἔκκρισις, ib.f
Ἐκκριτικός, Excretorius, Excernendi vim habens.
Ἔκκριτος, t.2, c.435, g. Ἐκκριτος, t.2, c.450, c
Ἐκκρούω, t.2, c.449, g
Ἐκκυβεύειν, Iacere aleam: seu Iacta alea periclitari. Polyb. ἔδοξε τοῖς Καρχηδονίοις ἐκκυβεύειν καὶ θαβάλλεσθαι, Aleā iacta periclitari. seu Aleæ se committere. Et alibi, ὡς ἂν μέλλωμεν ἐκκυβεύειν ὑπὲρ τῆς ὅλης. Et rursum, ἐκκυβεύειν τοῖς ὅλοις, aleam vniuersi certaminis subire. B.
Ἐκκυβιστάω, Præceps in caput desilio. Eurip.
Ἐκκυκλέω, t.2, c.506, f. Ἐκκύκλημα, ib.
Ἔκκυκλον, τό, subst. t.2, c.501, d
Ἐκκυλίνδω, Euoluo. Et Ἐκκυλινδέω, pro eodem.
Ἐκκυλίσις, t.2, c.494, a. Ἐκκυλίω, t.2, c.493, h
Ἐκκυμαίνω, t.2, c.492, g
Ἐκκύματα, Hesychio ἐξοιδήματα: quæ suprà ἀκδύματα.
Ἔκνοια, Hesychio teste est νόσημα πωλικῶν, morbus quidā seu vitium canum. cuius Xen. meminit in Cyn. p. 577, his verbis, μὴ οὐ κόσμου αἰτῶν ζητοῦσαι, πλὴν πῶυ γίγνωται ἔκνοιαι πονηραὶ μαθήμασι.
Ἐκπάσω, Prospicio: item Promineo, Foris appareo.
Ἐκπέω, Irito. Hes. enim ἐκπέσεις exp. ἀριθίζεις, ὀδυνήσεις.
Ἐκπαιδεύω, t.3, c.1011, g
Ἐκπαιζω, ex Eurip. affertur pro Procax excedo.
Ἐκπαφάω, SIVE Ἐκπαφάω, ῶ, Exurdo, Surdum reddo. Priore vsus est Aristoph. in Equit. dicēs, Ὅσπερ ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκπεκώφηκας βοαῖς, Clamoribus tuis exurdasti & obtudisti. Ab eodem est præt. perf. pass. ἐκπεκωφάσθαι, Ionicè pro ἐκπεκώφωσθαι, apud Etymol. αἱ δ' ἐμαὶ φρένες ἐκπεκωφάασιν. Posteriore vsus est Luc. in Tim. dicēs, ἢ τί ὦτα ἐκπεκώφωσαι, καθαπὲρ οἱ παρβυσίνης, aures tuæ exurdatæ sunt seu exurduerunt. AT Ἐκπωφόω, neutraliter ponitur pro ἐκπωφοῦσθαι seu ἐκπωφᾶσθαι, Exurdescere. Synes. epist. 4, οὔπω ἐπιστὰς λέγω, ἀλλ' ἐκπώφωται τὸ καθαρμα, sed exurdescebat ille sceleratus. i. Surda aure prætermittebat verba mea.
Ἐκπαχάω, t.2, c.546, e. Ἐκπαχίζω, t.2, c.597, b
Ἐκπάχυσμα, ib.d. Ἐκπαχυσμός, ib.
Ἐκπαλαίω, t.2, c.550, c. Ἐκπαμβαίνω, t.2, c.566, h
Ἐκπαμφύω, t.2, c.594, d
Ἐκπαμφρώω, & Ἐκπαμφρώομαι, t.2, c.595, d
Ἐκπάμπω, t.2, c.589, d. Ἐκπαμψις, ib.f
Ἐκπαπτόομαι, t.2, c.699, b
Ἐκπαξόω, Expolio, scalpendo videlicet & radendo more lapicidarum. Deuter. c.10, ἐξελάξυσε τὰς δύο πλακας τὰς λιθίνας ὡς τὸ πρῶτον. paulo antè Dominus Mosi dixerat, λάξυσον σαυτῷ δύο πλάκας λιθίνας ὡς τὸ τὰς πρώτας: iubens Mosen duas tabulas lapideas expolire in quibus inscribere seu insculpere verba legis.
Ἔκπαπτον, & Ἐκπάπτην, sunt aor. 2 à them. πάπτω.
Ἐκπάπω, t.2, c.599, f. Ἐκπαπιάω, t.2, c.540, e
Ἐκπαχαίνω, t.2, c.605, f
Ἐκπαχαίσκω, Olus decerpere. Theophr. Hist. pl. l. 7, c. 11, τὸ κιχώριον esse ait θρεπτικὸν τῆ βίζη, καὶ διὸ μακρόβριζον, ideóq; δυςώλητον. πὰ ὅταν ἐκπαχαίσκῃ, πάλιν ἡ ἐπίλοιπον ἀρχὴ λαμβάνει ῥᾳδίως. Vbi Gaza, Decerpserunt quæ ad vsum cibarium capi soleant.
Ἐκπαίω, t.2, c.661, a. Ἐκπάζω, & Ἐκπάζομαι, t.2, c.610, d
Ἔκπεσμα, t.3, c.672, g. Ἐκπεκτέον, ib.
Ἐκπεσσεύω, t.3, c.1330, a
Ἔκπεσις, εως, ἡ, Derelictio, Desertio. Apud Suid. ἄδικον ἦγεῖτο ἡ ἔκπεσίαν ἢ πρὸς τοὺς ὁμομοίους πίστως, ἢ σφαλεῖσαν αὐτὴν, iniustū ducebat frangere fidem. Ad verbum, Deserere.
Ἐκπεπαικώς, t.2, c.668, h. Ἐκπέπω, ib.b.d
Ἐκπέχω, t.2, c.672, f. Ἔκπεψις, t.2, c.668, e
Ἔκπεκτα, τά, t.2, c.610, f. Ἐκπεκτέον, Eligendum.
Ἐκπεκτοὶ φιλόσοφοι, ib. Ἐκπεκτός, ib.e
Ἐκπέλασον, t.2, c.699, b
Ἐκπεπυμένως, Exolutè, seu Solutè, Remissè.
Ἐκπεπτίζω, t.2, c.678, d. Ἐκπέπασις, ib.

A Ἐκπέπω, t.2, c.678, a. & 305, c. ob. Ἐκπέπομαι, t.2, c.678, a
Ἔκπεπος, ου, ὁ ἢ ἡ, Candidus, Admodum albus. Aristoteles Hist. anim. lib. 9, περὶ ᾧ κατὰ φύσιν δύο φησὶν εἶναι ὁ μὲν ἔπιρος, μέλας τε καὶ πανταχοῦ ὡσαύτως ἔπιρος, ἐκ Κυλλήνης τῆς Ἀρκαδίας, ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ. Vnde Plin. lib. 10, cap. 30, Merulæ circa Cyllenen Arcadiæ, nec vsquam aliubi, candidæ nascuntur. Rursum Aristot. De mundo, ἐρυθαίνει ἡ κοπὴ τὴν ἀφρώδη καὶ ἔκπεπον, spumeum candorem. At Exalbidum vinum apud Plin. interpr. Quod in album vergit.
B Ἐκπήγω, t.2, c.692, d. Ἐκπηδάω, t.2, c.694, d
Ἐκπήδω, t.2, c.699, b. Ἐκπήδομαι, t.2, c.694, d
Ἐκπήδιον, Excipiendum: vel Accipiendum, Intelligendū.
Ἔκπηος, t.2, c.694, c. Ἔκπηψις, t.2, c.567, b
Ἐκπηδάω, t.2, c.709, d
Ἐκπηδολογέω, ῶ, idem est quod τοὺς λίθους ἐκλέγω, Lapides eligo. hoc est Legendo eximo. Theophr. De caus. pl. libro 3, cap. 25, εἰπεῖν τὴν εἰς Συρακούσας ὁδὸν Κορίνθου, τὸ χωρίον τὸ δοκοῦν ἀγαθὸν ἐκπηδολογήσας διέφθορεν. ἐξεπήλωσε γὰρ ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἐχρῆτο σύδημίαν προβολὴν ἐξαιρεθέντων τῶν λίθων. Vnde Plin. lib. 17, cap. 4, At in Syracusano agro aduena cultor elapidato solo perdidit fruges luto, donec regessit lapides. Vbi nota eum Elapidare solum dicere quod Theophr. ἐκλιθολογεῖν χωρίον.
C Ἐκπικμάω, ῶ, Ventilo.
Ἔκπιμα, t.2, c.711, g. Ἔκπιμος, ib.
Ἐκπίνω, t.2, c.714, e. Ἐκπίσις, ib.
Ἐκπιπάω, t.2, c.715, g
Ἐκπιπάσω, & Ἐκπιπάσομαι, t.2, c.705, b
Ἔκπιπτος, τὸ, subst. t.2, c.669, a. Ἔκπτωσις, ib.
D Ἐκπλαζω, t.2, c.674, a. Ἔκπλοκὰς, t.2, c.610, h
Ἔκπλοκον, ibid.
Ἐκπλοκόομαι, οῦμαι, dicitur vt ἀπολογέομαι, Excuso, Allatis rationibus diluo. Appian. Bell. ciuil. lib. 5, de Augusto loquens colonias veteranis assignante, τὰς πόλεσιν ἐξελογεῖτο τὴν αἰτίαν. Et rursum, σὺν φίλοις καὶ ὀλίγοις ἐπανῆσε τὰς μίσεις ἦλθεν, ἐντυχεῖν βουλόμενος, καὶ τὴν μέμψιν ἐκλογήσασθαι, crimen diluere verbis. Idem in Mithrid. ὃ ἐλαθὼν, ἐξελογεῖτο αὖθις τὴν γενέσιν: de Tigrane, cui Pompeius diadema restituerat. Bud.
E Ἔκπλοκὰς, t.2, c.610, g. Ἐκπλοκὴ, ib.f
Ἐκπλοκίζομαι, t.2, c.648, e. Ἐκπλοκισμὸς, ib.g
Ἔκπλοκια, ib.h
Ἔκπλοκον, Æschylus Salaminiis vocauit δίκτυον, teste Hesychio. Eidem verò ἔκπλοκον est etiam τὸ ὑπὲρ μαπτὴν λέγον.
Ἐκπλύω, t.2, c.725, e. Ἐκπλοχθίω, t.2, c.734, a
Ἐκπλοχίζω, t.2, c.731, c
Ἐκπλοχμοῦσθαι, Sylueſcere: Theophr. De caus. pl. l. 3, c. 2.
Ἔκπλυσις, t.2, c.755, b. Ἐκπλύομαι, t.2, c.754, h
Ἐκπλυτὸν, Hesychio χλωρὸν, Viride: item πηρὸν, ἐνικμον, δίφθορον, Humidum, Humectum.
F Ἔκπλυσις, t.2, c.755, g. Ἐκπλυσσάω, t.2, c.743, h
Ἐκπλυτέον, t.2, c.755, g. Ἐκπλύθω, t.2, c.760, g
Ἔκπλυτος, t.2, c.755, g. Ἐκπλύτρωσις, t.2, c.760, h
Ἐκπλυτὸς, t.2, c.755, g. Ἐκπλύω, t.2, c.754, h
Ἐκποπίζω, t.2, c.681, f. Ἐκμαχεῖον, t.2, c.804, e
Ἐκμαχίω, ib.f. Ἐκμαχώνις, ib.g
Ἔκμαγμα, ib.c
Ἐκμαθητὸν, Ediscendum: vel Addiscendum.
Ἐκμαίνω, & Ἐκμαίνομαι, t.2, c.769, g
G Ἐκμακαρίζω, t.2, c.774, d. Ἐκμαλάττω, t.2, c.778, h
Ἐκμαλθακόω, t.2, c.784, b. Ἔκμαις, t.2, c.769, h
Ἐκμαλθάνω, t.2, c.788, b
Ἔκμαξις, ιως, ἡ, Extersio. Aristot. De insomn.
Ἐκμαραίνω, Emarcescere facio, Emarcidum reddo. Epigr.
Ἐκμαρτυρέω, t.2, c.798, f
Ἐκμαρτυρία, t.2, c.795, g. Ἐκμαρτύρια, τὰ, ib.h
Ἐκμασσω, t.2, c.804, b. Ἐκματιόδω, t.2, c.809, f
Ἐκμαπίδω, Galen. apud Hippocr. exp. ἀπαζηπῶν.
Ἐκμάττω, & Ἐκμάττομαι, t.2, c.804, b
H Ἐκμαδύσκω, t.2, c.1608, a
Ἐκμειλίσσω, Demulceo, Mitigo, Placo. Suid. pass. ἐκμειλίσσεσθαι exp. κατασπαίνειν. itidémque Hesych. qui & ἐκμειλιχθῆς affert pro ἐκμειλικτὸς.
Ἐκμελετάω, t.2, c.865, h. Ἐκμελὴς, t.2, c.874, a
Ἐκμέλιττος, in vulg. lex. ex Aristoph. Ranis affertur pro

μμ. i.

Maſtigia, Verbero: ſed perperã, errore nato ex malè intellectis verbis Heſychii. Is enim tradit Ariſtophanem in Ranis ὁκ Μελίτης μαστιγίας dixiſſe ἐκπαλαιστίτας pro ὁκ Μελίτης Ἡρακλῆς, quoniam videlicet Xanthias Herculis habitum gerebat, Hercules autem in Melita vocabatur ἀλεξίκακος. Sed afferã ipſius comici verba, vt res clarior fiat. Apud eum igitur Xanthiæ ſeruo, cui Bacchus Herculis geſtare habitum conceſſerat, dicẽti, Καὶ βλέψον εἰς τὸ Ἡρακλεοξυθίαν Εἰ δὲ λιλὸς ἔσομαι καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων, reſpondet Bacchus herus, Μὰ Δί', ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας: vſurpans hanc vocem μαστιγίου, quòd Xanthias eſſet ſeruus & verbero: quũ dicere deberet Ἡρακλεῖ, quia Herculeo habitu indutꝰ erat. Qua de re vide ibi & ſchol.

Ἔκμαλος, Heſychio ἀδύναμος, Viribus carens, Inualidus.

Ἐκμᾶζω, & Ἐκμαστόομαι, t.2, c.904, g

Ἐκμάσσω, t.2, c.899, c. Ἐκμάστρωσις, ib.f

Ἐκπαίνω, Elongo. i. In longum extendo vel protraho.

Ἐκμαίνω, Ira excandeſco, Indignor. Heſych. Ἐκμαίνου autem, Enuntio, vel Indico. vt aliquis hoſti dicitur ἐκμαίνου quidpiam.

Ἔκμηνος, t.2, c.916, c. Vide & Suidam.

Ἐκμηρύομαι, Euoluo vel Explico. Suid. ἐκμηρυσάμενος exponit ἐξανύσας, ἐπεκτείνας, addẽs, eſſe metaphoram ἀπὸ τῶν μηρυμάτων, hócque exemplum afferens, ὁ δ' ὠκύμορος πάλιν δ' αὖ αἶψα ἐκ τῶν δυσχερῶν, καπεραπεδίνυτο. Et hoc, ὠκύμορος τὸν τῶν ἐτῶν ἀριθμόν, pro ὀλιγοβίους, Ementes. Item & hoc, δυσχερὴς ὠκυμορώτερος καὶ μακρῷ ταῖς δυσχερείαις: quod exp. αἰκιζόμενος.

Ἐκμηχανώμενος, eidem Suidæ eſt καταπονούμενος: itidémque Heſych. qui & ἐκμηχανᾶται affert pro καταπονεῖται, vel ἐκμαίνεται affert pro ἀπορεῖται τὸ σπέρμα.

Ἐκμιαίνομαι, Polluor, Contaminor: & peculiariter Effluxu ſeminis polluor, vt ſolent ſomniantes. Apud Ariſtophanem enim in Ran. ὀκμιαίνεσθαι eſſe dicitur τὸ ἀποσπερματίζειν ὥσπερ οἱ ὀνειρώττοντες. vt Galen. quoque in ſuo Lexico Hippocrateo ὀκμιαίνειν affert pro ἀποκρίνειν τὸ σπέρμα.

Ἐκμιμέομαι, t.2, c.940, e

Ἔκμιξις, ιως, ἡ, affertur pro Mixtio: ſed ſine exemplo.

Ἐκμιδάω, t.2, c.945, c. Ἐκμιδώω, t.2, c.947, c

Ἐκμίδωσις, ib.f. Ἐκμολύω, t.2, c.965, e

Ἐκμιόργυμαι, vel Ἐκμόργυμαι, t.2, c.395, e

Ἐκμορφόω, t.2, c.972, a

Ἐκμοχθίζω, exponitur Exantlo. At ὀκμαμόχθηνται δὲ ὑμεῖς, ex Plutarcho affertur pro In vinculis laborarũt, Vexati ſunt.

Ἐκμοχλόω, t.2, c.1579, c

Ἐκμυζάω, ſiue Ἐκμυζίω, vnà cũ verbali Ἐκμύζησις, vide ſub finem tomi 2 poſt Μυζάω.

Ἐκμυκτηρίζω, cum verbali Ἐκμυκτερισμὸς, vide itidem ſub finem tomi 2 poſt μυκτήρ.

Ἐκμυστίζω, Vno hauſtu ebibo, Vno tractu ſeu ſpiritu epoto. idem quod ἐμμυστίζειν. Euſt. enim pag. 1181. ὀκμυστίζειν eſſe dicit τὸ ἐφ' ἑνὸς πίνειν, afferẽs ex Platone comicus φαίνει δοῦσις τοῦ ζῆν ἀδὺς κύλιξ εἰς καλὸν πλοῦν· Ἐπεὶ δ' ἄκρατ' ἐκύπτιαζεν ἀνὴρ Ἕνα καζμένιον. Quæ apud Athenæum quoque leguntur. Sed videtur poſſe exponi etiam Exforbillauit, Labris aliquantum compreſſis ebibit: quum non dicat ἐξεμυστίζειν, ſed ὀκμυστίζειν, quod eſt potius μεμυκόσι χείλεσιν ἐκπίνειν.

Ἐκναρκῶ ſiue Ἐκναρκάω, ὦ, Obtorpeſco. Aliis, More reſolutorum & rigentium membrorum torpeo. Plut. Coriol. ὧν ἐκναρκησάντων καὶ μὴ δεχομένων τὰ σώματα ὑμῶν ἀνεῖναι δοκοῦντα ἀσκοὺς ἢ πλίνθους.

Ἐκναυκλόω, t.2, c.1010, f. Ἐκναυκλάω, ib.g

Ἐκπαίζω, t.2, c.1035, d

Ἐκπίμαδαι, Depaſci: vnde ὀκπεμαδῶσι, Depaſti ſint. Suidas verò & Heſychius ὀκπεπίμανται exp. ἐξέλαβε, ἐξέπιε, vt ex Sophoclis quoque Aiace affertur, Οὐκ ὀκπὸς, οὐκ ἄψορρον ὀκπεμὴ πόλει, pro ἐξάξεις, Educes: vt ſit metaph. à grege qui paſtum educitur.

Ἐκπλεΐζω, t.2, c.1047, e

Ἐκπλεκάνιες, Gaza apud Theophr. expon. Nerui caulis.

Ἔκπλους, ους, ὁ, Declinatio. vt quum inclinato capite aliquis ictum declinat. quo modo Plato vſus eſt hac voce. Affertur & ὀκπλόους ἐκ τῶν ὁδῶν pro Diuerticula viarũ.

id eſt ὀκπεπταί, Deflexus.

Ἐκπλύω, t.2, c.1042, a. & 1051, b

Ἔκπνοος, t.2, c.1051, b. Ἐκπρίω, t.2, c.1049, c

Ἐκπτύω, t.2, c.1056, h. Ἐκπτύχομαι, t.2, c.1055, a

Ἔκπυος, t.2, c.1057, a. Ἐκπυκάω, t.2, c.1059, c

Ἐκπύημα, ib.g. Ἐκπύπας, ib.h

Ἐκπύω, t.2, c.1061, c

Ἐκπύω, ῶ, Nitro eluo: ſeu Nitro perfrictum expurgo. Alexis apud Athen. lib.6, Τἀκπύματ' εἰς τὸ φαγέδαινα ὀκπυτροῦσθαι Θέτιν. Item οἱ ὀκπυτρωθέντες, Nitro perfricti.

Ἔκπυος, t.2, c.1061, c

Ἐκπυΐα, ας, ἡ, Amentia, Dementia, Delirium.

Ἐκπυρόω, t.2, c.1026, d. Ἐκπυρωμός, ib.c

Ἔκπυος, t.2, c.1066, g. Ἐκπυος, ib.

Ἐκπυσθλόω, t.2, c.1085, h. Ἐκπυσσεύω, t.2, c.1091, b

Ἐκπύτιν, Gal. in ſuo Lex. Hipp. affert pro ὀκπλυμόν.

Ἐκπυλόω, & Ἐκπυλόομαι, t.2, c.1141, e

Ἐκπυτίω, t.2, c.1124, h. Ἐκπυτὸ, ib.g

Ἐκπυσσεύομαι, t.2, c.1125, b. Ἐκπυσασμὸς, ib.b

Ἐκπύσσος, ib.a. Ἐκπυσσὸς, ib.b

Ἔκπληξ, ος, ὁ καὶ ἡ, poetica metatheſi pro ἔκπαγλος, Terribilis: ὀκπλακτὸς, φοβερός: vel Stupendus & Admirabilis. vt Heſychius quoque ὀκπαγλόπτη exponit θαυμάσιον, ὀκπλακτόπτην: procul dubio deſumptum ex hoc loco Iliadis α, Ἡ σὺ Ῥιλοῖδ' ἑκάεργον ὀκπλάγητ' ἀφαάρ. Sic Iliad. φ, Ἀλλ' ἔκπληξ ὑὸν καὶ θεσπέσιος πολεμιστὴς. Itẽ de re inanimata. vt Odyſſ. ϑ, Θηρσὶν τ' ἔκπληξις ἰδεῖν. Od. κ, Ἐδ δίδυτ' ἐμοὶ ἔκπληξιν ὀνεῖαι. Neutrum ing. Ἔκπληξ, & plur. Ἔκπλαγα, aduerbialiter ponuntur pro Terribilem & ſtupendum in modũ, Horrendè, Immaniter. Hom. Od. χ, Οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπληξ ὀνόσω. Sic apud Heſ. ἔκπληξ ἐπεύξατο: quod exp. ὀκπλακτικὸν ὀκαυχησάμενος. Rurſum apud Hom. Il. ζ, Τῶν δέ σ' ἀπωχόμενον ὡς ἐκπλήξομαι ἐρέεινε, quã vehemẽter ſeu valde. Alioqui & ADVERBIO Ἔκπληξ idẽ vtitur pro Terribilẽ & ſtupendũ in modũ, Terribiliter, Mirabiliter. ὀκπληκτῶς, θαυμαστῶς. Il. α. Καίπερ μέν τ' ἐξ καρπὸς ἐμὰ χεῖρ' ὑπερέρυκε ῥοπῇσιν, ἔ ὀκπλαγὼς ἀπὸ ἔειπε. Od. ε. Ὣδε τ' ὀκπλαγὲς. Il. β, Εἰ δέ τις ὀκπλαγὲς ἔλλει οἷσιν δὲ πείθῃ. In quibus duobꝰ poſterioribus locis exponere potes etiã ἰσχυρῶς, Valdè, Vehementer, Supra modum, non ſolùm Mirificè, Mirum in modũ. Eſt porro ab ἔκπληξ etiã VERB. Ἐκπαλτίζω, ſignificans idẽ quod ὀκπλήττω, Admiratione percelli, Obſtupeſcere. vnde particip. ὀκπαγλούμενοι, quod exponitur ὀκπληττόμενοι, θαυμάζοντες. Apud Herodot. l.9, p.336, ὀκπαγλούμενοι, Valde & ad ſtuporem vſq; admirantes.

Ἐκπαγής, t.3, c.73, b. Ἐκπαγὴς, ib.

Ἐκπαιδεύω, t.3, c.19, a

Ἐκπαφάσσω, Furere, Fanaticorum more excurrere & impetu ferri. Hom. Il. ε, πολεμίζειν οὐκ ἐάασκε. Οὐδ' ὀκπαφάσσειν. Ibi. n. paraphraſis exp. ὀκπαφασσέμεν ὁρμᾶσθαι dicẽs à φὴ fieri φάασκε, & facta reduplicatione πεφάασσε, quod ſit ὠθισθαι.

Ἐκπαίω, t.3, c.21, d. Ἐκπαλαι, t.3, c.23, a

Ἐκπαλαίω, exponitur Eluctari: item Præter gymnaſticas leges agere.

Ἐκπάλαμος, Heſychio eſt ἄπαλος. Imbellis. vt ſit Qui facilè ſe in lucta expugnari ſinit. Idẽ tamen mox ὀκπάλαμα exp. δεινά, ὑπέρφαλα, Grauia, Superba.

Ἐκπαλής, eidem eſt ἔκφρων. forſan Emotũ è cõpage ſuo. ὥσπερ τὸ ὀκπάλαιδον, quod ſit ὀκπαλοῦδον: à quo eſſe videtur & ὀκπάλη, quod idem exp. ἐχθρείαν, ἀπέχθειαν. Apud eundẽ eſt ἐκπαλίσσωσις, expoſitum ὀκπτωσις.

Ἐκπαλιστῆς, eodem teſte eſt ὁ καταπονῶν.

Ἐκπάλιον, idem exp. ἀκαίρως. nam πάλος eſt καιρὸς.

Ἐκπαλλακίδου, eidem ſunt οἱ νόθοι, Nothi, Spurii. nati videlicet ὀκ παλλακίδος.

Ἐκπάλιτος, idem eſſe dicit ἔκφυλον, νὺχ ὅμαιον.

Ἐκπαντός, Suid. exp. ὅλως, In totum, Omnino, Prorſus. Sed ſcribitur & diuiſim ὀκ παντός.

Ἐκπαπαδῶσι, t.3, c.36, b. Ἐκπεφάσμαι, t.3, c.1783, b

Ἐκπαπάσσω, & Ἐκπαπάομαι, t.3, c.83, g

Ἐκπαπάω, t.3, c.80, f

Ἐκπάπους, Heſychius eſſe dicit ἀπὸ ἄλλου πάππου, Denium.

Ἐκπάσσω, Non patriũ idem H. exp. μιμοῦμαι, Diſſimulem.

Ἐκπαύομαι, Ceſſo, Deſino, Quieſco. VNDE Ἐκπαυμα, A quod idem Heſych. exp. αἰάπαυμα, Quies.
Ἐκπαχύω, Craſſum facio, Craſſefacio.
Ἐκπειράζω, t.3, c.159, c. Ἐκπειρᾶν, & Ἐκπειράσμαι, t.3, c.157, f
Ἐκπεπάω, t.3, c.147, g. Ἐκπεπόμαι, ib.
Ἐκπέλει, Heſych. exp. ἔξεστι, Licet. At Ἐκπαλέω, eidem eſt ἐξωθῶ, Extrudit, Expellit. vnde eſt ἐκπαλοῦμαι, quod Suid exp. itidem ἐκβαλοῦμαι.
Ἐκπελεκάω, t.3, c.195, c
Ἐκπελματῶσι, apud Suid. legitur, ſed ſine expoſ. vel exemplo. Putatur ſignificare Plantas pedis atterere. B
Ἐκπέλω, ex Hom. affertur pro Exto. vide & Ἐκπέλει.
Ἐκπέμπω, t.3, c.204, c. Ἐκπέμπομαι, ib.e
Ἔκπεμψις, ib.g. Ἐκπεπαίνω, t.3, c.231, h
Ἐκπεπαχμένος, t.3, c.83, h. Ἐκπεπηδάω, t.3, c.223, e
Ἐκπέπλαμαι, t.3, c.253, c. Ἐκπεπλαδήσω, ib.
Ἐκπέπλω, t.3, c.219, c. Ἐκπεπραίνω, t.3, c.234, d
Ἐκπερᾶω, t.3, c.239, a
Ἐκπερδικίσαι, metaphoricè à perdicibus eſt διαλιστῆσαι καὶ διαδρᾶναι. nam animal hoc eſt παύεσθαι καὶ διαδιδράσκειν τοὺς θηρεύοντας, vt tradit Heſych. & Suid. Supra διαπερδικίσαι, vt apud Suidam quoque ἐκπερδικίσαι per i. atque ita C apud Ariſtoph. etiam ſcriptum reperitur in Auibus, dicentem, Ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι, perdicis modo callidè effugere. aſtutiſſimum enim hoc animal eſt in quærendis ſibi puliſque ſuis effugiis, vt fuſius ibi docet ſchol. & ante eum Ariſtoteles ac Plin. in Hiſt. animal. ille, l.9, c.8, hic verò, lib.10, c.33.
Ἐκπέρω, t.3, c.244, e
Ἐκπερίειμι, Circumeo, Ambio. Xen. in Cyneg. de venatore implicita & perplexa leporis veſtigia perſequente, D ἐπειδὰν δὲ πύθηται ἐκεῖ τοιαῦτα φέρειν, μὴ ἐκπερίειναι, ἵνα μὴ ὑποκινῇ, ἀλλὰ κύκλῳ ἐκπερίεναι, ambire & vſquequaque cingere.
Ἐκπεριέχομαι, t.1, c.1272, f
Ἐκπεριλαμβάνω, Vndique comprehendo & circumplector. Baſil. in Hexaem. Hom. 4, ἢ ὁ αἰὴρ διήρτηται μὲν ἢ χῦ μικρὰ, ἢ ἀφώρισται δὲ ἢ πεῖγλον ὑπὸ τοῦ ἐκπεριλαμβάνοντος.
Ἐκπεριπλέω, Circumnauigo. Arrian. l.6, ἐκπεριπλεύσας τὴν κάλπην τὴν Πτολεμαϊκήν.
Ἐκπερινοστῶ, Peragrare, Luſtrare. Syneſ. λαιμίαν τὴν ἐκπερινοστεῖν ἢ πᾶσαν Ἑλλάδα. E
Ἐκπερισασμός, t.3, c.913, g
Ἐκπέσσω, Excoquo, Maturo: pro quo Atticè ἐκπέττω.
Ἐκπετάζω, t.3, c.253, b. Ἐκπετάζομαι, ib.c
Ἐκπέτασις, t.3, c.255, c. Ἐκπέτομαι, t.1, c.1714, c
Ἐκπεταύρισμαι, t.3, c.253, c. Ἐκπεταύρισμι, ib.b
Ἐκπεταυρίσομαι, ib.c. Ἐκπεπόμαι, t.1, c.1714, d
Ἐκπέτασμος, exponitur Volucer, Volatilis: ſed ſine exẽplo.
Ἐκπέτομαι, t.1, c.1714, c. Ἐκπέτω, t.3, c.129, c
Ἐκπεφύσημαι, ab ἐκπεπωφάτομαι, t.3, c.617, c F
Ἐκπέφυκα, t.4, c.286, f. Ἐκπεφυλλοφορημένος, t.4, c.148, c
Ἐκπήγνυμι, t.3, c.267, h. Ἐκπηγνύω, ib.
Ἐκπηδάω, t.3, c.275, a. Ἐκπήδησις, ib.b
Ἐκπηκτός, t.3, c.268, a
Ἐκπηλίζειν, idé quod πηλίον ἐξέλκειν apud Hom. quũ dicit, Πηλίον ἐξέλκουσα παρὰ μάτερ, ſtamẽ ſeu filũ educẽs. dicitur & πηλίον ibi eſſe ἔλαμα κρίκης. Ariſtoph. Ran. de Cleone, ὃς αὐτὸ τοῦτο ἔκπηλίζει τοὺς θεσμοθέτας. vbi ſchol. exp. ἀφελκύσει ἁρπάσει ἡμῶν, dicens metaphorã eſſe ἀπὸ τῆς ἢ κρόκης μαρυομένης πηλία: vel ἀπὸ ἢ χῦ μικρὸν ὀπὸ πεσσαλικὸς ἰδιαζούσης πηνῆς. At ſi per diphthongum ſcri- G batur ἐκπηλίσσειν, eſſe μετὰ πλοκῆς ἀπατᾶν. Heſych. quoque ἐκπηλίσσειν exp. ἐκπαρύσειν.
Ἔκπηξις, t.3, c.268, a. Ἔκπηχυς, t.3, c.285, a
Ἐκπιάζω, t.3, c.288, c
Ἐκπίαρ, Heſychio λιπαρὸν, Pingue.
Ἐκπίασμα, t.3, c.188, c. Ἐκπιέζω, ib.b
Ἐκπίεσις, ib.g. Ἐκπίσμα, t.3, c.287, f. & 288, c
Ἐκπιεσμός, t.3, c.288, c. Ἐκπιστέον, ib.g
Ἐκπιεστὸς, ib. Ἐκπικραίνω, t.3, c.293, g. Ἔκπικρος, t.3, c.291, c H
Ἐκπικρόω, & Ἐκπικροῦμαι, t.3, c.293, c
Ἐκπίμπλημι, ſeu Ἐκπίπλημι, aut Ἐκπιπάω, Expleo.
Ἐκπίνω, t.3, c.305, g. Ἐκπίπτω, t.3, c.314, d
Ἐκπιτίζω, Pituitando exhaurio. Alexis apud Ath. l.3, Καὶ ἢ μὲ ὀξὺν οἶνον ἐκπιτίζομαι, Ἐπὶ ἢ ἀδυρόλογα σὲ ἀκλαχχύομαι.

Ἐκπλαγὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Perterritus, Terrore pereuſſus, Attonitus: vel etiam Obſtupefactus. Suid. ἐκπλαγεῖς exp. ἐκπλήξεως πλέως: afferens ex Polybio, ἐκπλαγεῖς γὰρ μᾶλλον οἱ Λίβυες ἢ τῷ θαῤῥεῖν δέδεκτο, ἀκαλίνατος ἐφύγον. Et rurſum, ὥστε ἐκπλαγεῖς ἦσαν ἢ καταφοβοῦ τὸ μέλλον. Actiuam etiam ſignif. habet pro Terribilis, Horrendus, Stupendus. vt in hoc apud eundẽ Suid. loco, πομπῆς σχαυλοειδῶς ἐκπλαγεῖς φαντασίας ἴσχον. quod exp. θαυμασίας.
Ἔκπλαγος quoque exponitur Terribilis, Horribilis, Stupẽdus, Mirabilis. Sed nullum eius affertur exemplũ. poetæ enim pro eo ἔκπαλος dicunt, metri cauſa tranſpoſito λ. Non tamen nullus eius eſſe vſus videtur, quũ inde ſit SVBST. Ἐκπλαγότης, quod exponitur Stupor, Magnitudo. Et PARTICIP. Ἐκπλαγούμενος, quod Heſych. affert pro ἐκπεπληγμένος, μαινόμενος, Perculſæ, Attonitæ, Furentes.
Ἐκπλαγῶς, idem H. exp. θαυμαστῶς, ἐξόχως, Mirabiliter, Egregiè: quod eſt à poſteriore ἐκπλαγὴς.
Ἔκπλεα, ᾶς, t.3, c.365, f. Ἐκπλέα, ᾶ, ib.
Ἐκπλεθρίζειν, Plethrum ſeu iugerum curſu emetiri. Exercitii genus eſt, quod Gal. De ſanitate tuenda, l.2, his verbis deſcribit, τὸ δ' ἐκπλεθρίζειν ὅτι ἐπειδή τις ὁ πλέθρου σφόδρα πᾶμα ἢ ὀπίσω διάδηλον ὁ μέρει πολλαχοῦ ἐφ' ἑκάτερα χωρὶς καμπῆς, ἀφαιρῇ τὸ μηκος ἑκάστου δρόμου, ἢ πλοῦτος ἐν κατασκῆψιν.
Ἐκπλέθριον, Plethri ſeu iugeri menſuram excedens. Ex Eurip. pro ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον & ὑπέρμετρον ſeu μεγα: vbi nimirum dicit ἔκπλεθρον πεδίον.
Ἐκπλεκαίζω, Redundo. idem quod πλεοναίζω.
Ἔκπλεος, t.3, c.365, d. Ἐκπλέθρος, t.3, c.367, b
Ἐκπλεθρόπεζος, ib. Ἐκπλέω, t.3, c.371, c
Ἔκπλεως, t.3, c.365, d. Ἐκπλέως, ib.g. Ἐκπλήσσω, t.3, c.394, d
Ἐκπλήγνυξ, Suidæ eſt ὁ ἐκπλήττων, Percelli, Exterreri. Apud Heſych. Ἐκπληγνύεσθαι, ἐκπλήττεσθαι φόβῳ.
Ἐκπλήγω, t.3, c.378, c. Ἐκπληκτικὸς, t.3, c.394, c
Ἐκπληκτικῶς, ib. Ἔκπληκτος, ib.
Ἐκπλημμυρίω, t.3, c.384, c.a. Ἔκπληξις, t.3, c.394, b
Ἐκπληρόω, t.3, c.385, f.β. Ἐκπλήρωσις, ib.
Ἐκπλήσσω, t.3, c.393, f. Ἔκπληκτος, t.3, c.404, d
Ἐκπλήττω, t.3, c.393, f. Ἐκπλήττομαι, ib.h
Ἐκπλιγόνιος, Harpocr. ex Iſæo in Dioclem affert pro διὰ πλίνθου ἢ ὀξελῶν τὰς πλευρὰς, Lateres eximens.
Ἔκπλοος, t.3, c.371, c. Ἔκπλους, ib.
Ἐκπλωτίω, t.3, c.404, b. Ἐκπλωτὸς, ib.c
Ἔκπλυτος, & Ἐκπλυτὸς, ib. Ἐκπλύω, t.3, c.374, g. & 375, c
Ἐκπνεῖν, t.3, c.418, b.ob. Ἐκπνεύμονος, t.3, c.409, a
Ἔκπνοος, t.3, c.414, c. Ἐκπνέω, ib.b
Ἐκπνοὴ, ibid.c
Ἐκποδὼν, t.1, c.1162, c. & t.3, c.515, a. Ἐκποδὼν, t.1, c.1162, c
Ἔκποθι, Alicunde: ſeu Alicunde ex. Apollon. Rhod. Arg. lib.2, Ἔκποθι ἀφράστοιο καταλαυτὴ ὀλίσθῳ. Poſſis & diuiſim ſcribere.
Ἐκποιέω, t.3, c.436, a. Ἐκποιεῖσθαι, ib.c
Ἔκποιος, ib.f. Ἐκπόκος, ib.
Ἐκπολίζω, t.3, c.149, a. Ἐκπολεμάω, t.3, c.462, f
Ἐκπολεμόω, t.3, c.459, g. Ἐκπολέμωσις, t.3, c.460, a
Ἐκπολίζω, t.3, c.474, a
Ἐκπολιορκάω, t.3, c.470, f. Ἐκπολιορκεῦμαι, ib.g
Ἔκπωμα, Heſychio φιάλη, ποτήριον, Phiala, Poculum: quod & ἔκπομα, per ω μέγα.
Ἐκπομπεύω, t.3, c.201, b. Ἐκπομπὴ, t.3, c.204, g
Ἐκπονέω, t.3, c.223, b. Ἐκπονηρεύω, t.3, c.225, g
Ἐκποντίζω, Emetior ſeu traiicio mare.
Ἐκπορθέομαι, t.3, c.182, d. Ἐκπόρθησις, ib.e
Ἐκπορθητὴς, ib. Ἐκπορθητὼς, ib.
Ἐκπορθίω, t.3, c.245, b. Ἐκπορθήτωρ, ib.
Ἐκπορεία, t.3, c.178, f. Ἐκπορεύω, ib.c
Ἐκπορθίω, t.3, c.243, c. Ἐκπορπάω, t.3, c.163, d
Ἐκπορπῶ, ib.d. Ἐκπορπόομαι, t.1, c.1724, g
Ἐκπρήσομαι, ib.
Ἐκπυλῶν, Cicatrice obducere. v.l. perperam, procul dubio pro ἐπουλοῦν. Itidémque Ἐκπύλωσις perperam pro ἐπούλωσις, Cicatricis obductio.
Ἐκπροχάζειν, t.3, c.244, e. Ἐκπροχάζω, t.3, c.534, h
Ἐκπράσσω, ib.g. Ἐκπρεπῶ, ib.
Ἐκπρεπόω, t.3, c.519, f. Ἐκπρησίζω, t.3, c.537, e

Ἐκφρτὴς,t.3,c.541,c.
Ἐκφρτὸς,ib.d.
Ἐκφραξάς,t.3,c.534,h.
Ἐκφρίσσω, Ionicè pro ὀκφρίσσω, apud Herodot.
Ἐκτείαμαι,t.3,c.551,d.
Ἐκτειλέ, Redimo,&c.ib.
Ἐκτελῆ, Hesychio est ὀκπαλαιῶ, Antiquitus.
Ἐκτεθησμίω,t.3,c.1317,f.
Ἐκτέθησμαι, ib.f
Ἐκτεθῶν, Prorumpens: Hesychio ὁρμῶσης.
Ἐκτεσπίζω, Doto: seu Dote data eloco.
Ἐκτεχαλίσμαι,t.1,c.19,b.
Ἐκτελείπω, Relinquo, seu Derelinquo. Phocyl. Μηδὲ σ' ὀκτελίπῃς, pro Missam facias, Dimittas.
Ἐκτερρίω,t.3,c.690,h
Ἐκτεχέω, Effundo: vel Profundo.
Ἐκτίω, affertur pro Euolo: sed sine exemplo.
Ἐκτιρίσαμαι,t.1,c.1719,g.
Ἐκτίσσω,t.3,c.585,g
Ἐκτοία,t.3,c.590,a.
Ἐκτύω,t.3,c.603,a
Ἐκτόμα,t.3,c.315,b.
Ἐκτώσης,ib.a
Ἐκτώσης,ib.c
Ἐκτωχεῖν τὴν φρενικμόων, ex Gregorio affertur pro A propolitis excidentes seu recedẽtes: sed perperà scriptum pro ἐκπίπτοντι.
Ἐκτυία,t.3,c.609,h.
Ἐκτύπια,t.3,c.610,c
Ἐκτύπης,ib.b.
Ἐκτυπτός,ib.
Ἐκτυπωτήρια,t.3,c.617,c
Ἐκτυύω,t.3,c.609,h
Ἐκτυρίσσω, Enucleo: seu Educo veluti nucleum. Alex. Aphrod. Problem.lib.1, τί δὲ αἴτιόν ἐστιν μεθομερίσαν ὑγρὸν ἢ αἰρ ὀκθλίβεται ἢ ὀκτυρίσσεται. Et apud Eust. quidam dicit αἴσραπός ὀκτυρίσσοράφης περῶν.
Ἐκτυρες,t.3,c.626,c.
Ἐκτυρόω,t.3,c.628,c
Ἐκτυρτύω,t.3,c.631,f.
Ἐκτύρωσις,t.3,c.628,c
Ἔκτυσις,t.3,c.617,c.
Ἐκτώσω, t.3,c.641,c
Ἐκτωλέω,t.3,c.643,b.
Ἔκτωμα,t.3,c.305,h
Ἐκτωτίωμαι,t.1,c.1724,h.
Ἐκραγές,t.1,c.517,d
Ἐκραγή,ib.c.
Ἐκραγλῶμαι,ib.d
Ἐκρατιῶσιν, Hesychio ἀχρῶ ἀπροῶσιν.
Ἐκρίω,t.3,c.687,h.
Ἐκρηγμα,t.1,c.517,d
Ἐκρήγυμαι,ib.c.
Ἐκρήγυμος,ib.
Ἐκρηγύω,ib.
Ἐκρηξις,ib.e
Ἐκριζόω, & Ἐκριζόομαι,t.3,c.711,b
Ἐκριζωτὴς, ib.
Ἐκρίζωσις,ib.
Ἐκριμαῖον, apud Iustin. Mart. legitur in dialogo cum Tryphone. τὴν γὰρ Ναὴ (inquit) ὅτι συγκεχώρηται ὑμῖν τῷ Θεῷ, δικαίως ὅτι, πᾶν ἔμψυχον ἐδώδιμον τελεῖ κρέας ὡς αἷμαν· ἐσθίειν ὀκεμαῖον. Vbi quidam legunt ἐκριμαῖον, interpretanturque Nominatim exceptum, vetitum & prohibitum. Sed hoc non minus quàm illud suspectum est.
Ἔκριμμα, ατος, τὸ, Id quod eiicitur vel eiectum est: vt sunt purgamenta & sordes.
Ἐκριπίζω,t.3,c.699,c.
Ἐκριπίζω,t.3,c.718,a
Ἐκριπίσω,t.3,c.714,a.
Ἐκρίφω,ib.
Ἐκρὸς,ib.
Ἐκρὸή, t.3,c.688,b
Ἐκρύλου, Hesych. exponit ἔκρυσι. Ionicum autem est pro ἐκρεῖαι, Effluxum.
Ἔκρυσις,t.3,c.688,b.
Ἔκρυσις,ib.
Ἐκρυφάω,t.3,c.713,d.
Ἐκρύφιω, ib.
Ἐκρυλίσαι, Effluere: ab inusitato themate ὀκρύω vel ὀκρύλω. Metaphoricè Plutar. in Themistocle, ἐξέρρύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων, Themistocles monita effluxerunt seu exciderunt Græcis. Irémque ὀκρυήντες τῶν ὅπλων dicuntur quibus arma veluti effluxerunt. Hes. ὀκρυλίσαι exp. παύσασθαι, ὥσπερ τὸ ὕδωρ τὸ ὀκρύον.
Ἔκρυσις, t.3,c.688,a
Ἔκρυφα, in Epigr. Ionicè pro κέκρυφα, Occului, à κρύπτω.
Ἐκπαγλωδίως, exponitur Irretiosè: sed sine exemplo. Significat enim potius E sagena seu reti explico. vt apud Plutarch. in lib. De discern. amico ab adul. οὐδὲν αἰσχρὸν ἔοικεν ἔχειν ἡ θηρίον, ἀλλ' αὐτὸν ὀκπαγλωδίσαι, καὶ ἀπελθόντα τὸν κυνηγόν.
Ἐκπάλδων αὐτὸ, Suidas affert pro ἐκτίλλων: ex Aristophane opinor.
Ἐκπαρέω, t.3,c.744,h.
Ἐκπαρέω, ib.
Ἐκπαρώμαι, ib.

A Ἐκπαύω, siue Ἐκπαίω, Seruo è periculo, Periculo eripio. Apollon. Arg. l.1, ἀλλ' ὑμᾶς ἐκπαύσω. Sic Hom. Il. ω, Ἑκτορ ἐμὸν ἐκπαυσον ὀϊζυρῶν ὑπὸ πενθέων.
Ἐκπαίω, Excutio: vel Quassando emoueo aut expello.
Ἐκπεμαίνω, Declaro, Aperio.
Ἐκπεπω, Putrefacio: seu Penitus putrefacio.
Ἐκπεφυσίζω, Siphone elicio seu extrabo, Siphone euacuo. Iobi cap.5, ὀκπεφυσιδήσῃ αὐτῷ ἡ ἰσχύς. quod Suid. & Hes. exp. ὀκπαυσθήσῃ ὀκρυῆ, ἀξιοπρεπῶς.
Ἐκπεδάζω, t.3,c.813,b
B Ἐκπεδυα. Hesychio sunt τὰ παρεμβόλια φέροντα ὅπλα στρατῶν.
Ἐκπεδυάζω, & Ἐκπεδυάζομαι, t.3,c.841,h
Ἐκπεμαχαφωμένον, Adumbratũ, Vmbratili pictura descriptum. Ita vulg. lex. Sed perperam pro ὑπεμαχαφωμένον: itidémque Ἐκπεμαφωμένον perperam in iisdem scriptum pro ὑπεμαφωμένον.
Ἐκπεμάω, t.3,c.889,b.
Ἐκπεβίω, t.3,c.894,a
Ἐκπεβίζω quoque dicitur. Inde enim est partic. præt. pass. ὀκπεπεσμένος, quod Hes. exp. ὀκπεφυσημένος.
Ἐκπεσσάω, t.3,c.919,g.
Ἐκπεπαίζω, t.3,c.931,c
C Ἐκπεπαιπύομαι, t.3,c.931,h.
Ἐκπεσσός, t.3,c.940,a
Ἐκπέδιος, t.1,c.1803,f
Ἔκπεσις, Dimotio, &c. t.1,c.1761,c.
Ἔκπεσις, Abscessus, &c. c.1761,a.
Ἔκπεσις, Mutatio, &c. ib.b.
Ἐκπεπκὰ, t.1,c.1754,g.ob.
Ἐκπεπός, t.1,c.1761,d.
Ἐκπεπῶς, t.1,c.1763,a
Ἐκπίλλω, t.3,c.1003,b.
Ἐκπίρω, t.3,c.1013,g
Ἐκπαιον, t.3,c.1044,b. & 1400,h
Ἐκπραγγίζω, t.3,c.1063,d.
Ἐκπραπία, t.3,c.1074,b
Ἐκπράπωσις, ib.
Ἐκπραπνόω, ib.a
D Ἐκπραπτέτέω, t.3,c.1065,d.
Ἐκπροίω, t.3,c.1093,d
Ἐκπυσμαι, t.3,c.760,d.
Ἐκπυεγγίω, t.3,c.1139,b
Ἐκπυελίω, t.3,c.1136,h.
Ἐκπύω, t.3,c.760,d
Ἐκπυρδρία, ib.
Ἐκπυρεγγίζω, t.3,c.1178,d.
Ἐκπυρεγίσμα, ib.
Ἐκχίζω, t.3,c.1198,d.
Ἐκπώζω, t.3,c.1114,a
Ἔκπω, pro ἔκπωσι, Occidit. Vide Anomala.
Ἐκπωή, t.3,c.1164,d.
Ἐκπώδυν, t.3,c.1190,g
Ἐκπώδιος, ib.
Ἐκπώτι, ex Apollonio affertur pro Prostrati sunt. Habet autem id Bœoticam syncopen pro ὀκπέπωκαν. id verò est vel à κπέω, pro ὀκπώκασιν, vel ab ὀκπίνω pro ὀκπώκασιν. Vide Anomala.
E Ἐκπὼς, Sextanus: Qui τῇ ἕκτῃ, sexta, s. die, aliquid facit. vt ἐκπὼς βλαστῶν, sexto die germinat. Et Gal. μὴ μόνον ἐκπαίος ἢ ἑβδόμαιος, ἀλλὰ καὶ ἓξ ἢ πέντε ἡμέρας ῥαθυμῶν. (Ac quum Timon apud Athenæum lib.4, dicit, Οὔτί μοι ἐκπαίη μαίζ' αἰδέσει, οὔτ' ἀγάπῃ, videtur intelligere quæ sextum diem attigerit) A Suida tamen exponitur ἕκτος, Sextus.
F Ἐκπτωίς, Liquefactus, seu Extabefactus: ab ὀκπίνω.
Ἐκπτωτὴς, t.3,c.1164,c
Ἐκπτωὸς, Qui occidit: à them. κπίνω.
Ἔκπτωμα, t.3,c.1190,e.
Ἐκπτώω, t.3,c.1409,a
Ἔκπτως, t.1,c.472,a
Ἐκπτωτὸς, ίος, ὁ ἢ ἡ, Protensus, Prolixus. vulg. lex. perperam pro ὀκπτώσιος.
Ἔκπτωσις, Occiditaor. 1 act. à κπίνω.
Ἐκπτυύω, t.3,c.1308,c.
Ἔκπτωξις, t.3,c.1164,c
Ἐκπτωπτύω, t.3,c.1243,f.
Ἐκπτωχῆς, t.3,c.1147,d
Ἐκπτωχέω, ib.a.
Ἐκπτωχόω, t.3,c.1148,c
Ἔκπτως, Interfecisti: pro ἔκπτωσας, à κπίνω. Eurip.
Ἔκπτως, t.3,c.1190,c.
Ἐκπτώσω, t.3,c.1164,b
Ἐκπτώς, t.3,c.1190,f.
Ἐκπτώω, t.3,c.1164,b
Ἐκπτωφρύω. Effodio. Hesych. enim ὀκπτωφρύω exp. ἐξορύττω.
Ἐκπυλιμφίος, t.1,c.1561,f
Ἐκπυτὸς, apud Plat. lib.10 De leg. putatur esse Intermortuus: quũ ibi distinguatur λοιπὸν τῶν ὄντως πεπνιγμένων. Suidas ὀκπνιόν esse dicit τὸ ὡς ἐμπνιον ὄντα.
Ἐκπύω, t.3,c.1190,c.
Ἐκπυχίζω, t.3,c.1360,d
Ἐκπυκὸν, Qui partu edidit. particip. aor.2 ab ὀκπίνω.
Ἐκπλεῖ, t.3,c.1376,g.
Ἐκπλεῖ, ib.
Ἐκπλαίω, t.3,c.1381,f
Ἐκπλὴς, ib.h.
Ἐκπμάω, t.3,c.1400,a.
Ἐκπύω, t.3,c.1191,c
Ἐκπνὶς, t.3,c.1190,h.
Ἐκπνία, t.3,c.1191,c.
Ἐκπνὸς, ib.a
Ἔκπον, Habendum: vel Tenendum aut Retinendum. πὸν ἐλαφρῶς, Leuiter ferendum.

Ἐκτατικῶς, Extenſè, More eorum quæ extenſa ſunt. Hesychio πλατυντικῶς.
Ἐκτετμημένος, Excīſi, Caſtrati. ab ἐκτέμνω.
Ἐκτεθραμμένος, Euerſus, vel Auerſus, ab ἐκτρέπω: at ἐκτεθραμμένος, Enutritus, Educatus, ab ἐκτρέφω.
Ἕκτης, ου, ὁ, Sextarij medimni, ſeu Triēs ſemimedimni. mēſura Attica octo chœnices efficiens, vt tradit Bud. De aſſe, vbi interpretatur Modium. Itidémque Georg. Agricola, Medimni (inquit) dimidium eſt ἡμιμέδιμνος: tertia pars, τριτίς, quod eſt tertiarius: ſexta, ἑκτίς, quē ſextarium medimni interpretamur, vt à congii ſextario, quem ſine adiectione ſic appellamus, diſcerni poſſit. Suid. tamen eſſe dicit μέτρον quod nonnulli velint eſſe ζωμὸν τῇ χύτρᾳ. Mirórque cur poſtquam hæc dixit, atque in exemplum attulit hunc locum Ariſtophanis, Οἶδ' ὡς ἀπολωλεκὼς τὰ πυρῶ ἑκτία, ſubiūgat, ζυτίσι τριώβολον. niſi fortè ſextarium medimni tunc temporis triobolo venditum fuiſſe indicare velit: quod parum eſt credibile.
Ἐκτερέων, t.3, c.1455, e
Ἐκτερωδίαν, Heſychius affert pro ἐκτερισμῶν. Sed forſan diuiſim hæc ſcribenda, niſi deriuata ſint ab ἕκτορος.
Ἐκτεχναμαι, ωμαι, Cōtechnor, Comminiſcor, Machinor.
Ἐκτήκω, t.2, c.467, g.
Ἐκτήκω, t.3, c.1457, h
Ἕκτημαι, t.2, c 467, f.
Ἐκτημόσυνοι, t.2, c.855, b
Ἐκτημόσυνον, ibid.
Ἐκτήνωρες, ib.c
Ἐκτηβόω, t.3, c.1466, c.
Ἐκτήκω, t.3, c.1493, e
Ἐκτηλόω, t.3, c.1467, a.
Ἐκτικός, t.1, c.1323, c
Ἐκτικτω, t.3, c.1531, g.
Ἐκτικῶς, t.1, c.1323, d
Ἐκτιλλω, t.3, c.1541, a
Ἐκτιλωθμοι, Heſychio ſunt σωυηθισμοὶ. Vide Κτιλοῦσθαι.
Ἐκτιμάω, t.3, c.1566, e.
Ἕκτιμος, t.3, c.1555, b
Ἐκτιναγμός, t.3, c.1543, b.
Ἐκτιτάνωσις, ib.
Ἐκτινύω, t.3, c.1573, c.
Ἔκτιτος, t.3, c.1572, f
Ἔκτοσις, t.3, c.1571, e.
Ἔκτομα, ib.
Ἐκτοτός, ib.f.
Ἐκτρηχύνω, t.3, c.1343, h
Ἐκτύω, t.3, c.1571, c.
Ἔκτυμμα, t.3, c.1400, b
Ἔκτυπος, ibid.c
Ἔκτοθεν, Extra. idem quod ἐκτός, teſte ſcholiaſte Apollon. Rhod. Argon. lib.1, vbi dicit ἀ ὑπὸ ἐκτὸς ἔκτοθεν ἄπις εἶναι. Dicitur igitur pro ἔκτοθι, metri gratia electo σ vt in ὄπιθεν. Idem poeta ἐκτόθι dicit pro Exinde, Deinde, Ex eo rempore, Poſtea. vt eodem libro, Ἐκ τοῦ πάρ μακάρεσσι δυώδεκα δωμήσαντο Βωμόν. t. μ. ζωτα.
Ἐκτόθι, itidem ſignificat Extra. Nonn. Λάζαρον ἐκτόθι τύμβου Ἰησοῦς ἀνέλκεται. Apollon. verò ἐκτόθι σου pro Abſque te, Citra te.
Ἐκτοιχωθείς, t.3, c.1582, f.
Ἐκτοιχίζω, t.3, c.1537, b
Ἐκτολυπόω, t.3, c.1587, e
Ἐκτομάδια, Heſychio ſunt ὑδατα ἀέρατα.
Ἐκτομάς, t.3, c.1400, e.
Ἔκτομη, ib.c
Ἐκτομίας, ib.f.
Ἔκτομις, ib.e
Ἔκτομον, ib.g.
Ἔκτομος, ib.f
Ἐκτοπία, t.2, c.472, c.
Ἐκτοξόω, t.3, c.1591, e
Ἐκτοπίζω, t.3, c.1595, f.
Ἔκτοπος, ib.b
Ἐκτοπισμός, t.3, c.1596, c.
Ἐκτοπιστός, ib.d
Ἔκτοπος, t.3, c.1594, g.
Ἔκτοπος, t.3, c.1595, b
Ἔκτορες, Heſychio παίπαλοι ὁ ῥιμός, claui ſeu paxilli temonis. Vide Ἔκτωρ infrà. At Ἐκτόρεες χτόνιοι, & Ἐκτορέη κεφαλή, poſſeſſiua ſunt à nomine proprio Ἕκτωρ, apud Hom. apud quem & patronymicum Ἐκτορίδης, Hectorides. id eſt Filius Hectoris.
Ἐκτορμεῖν, eidem H. eſt ἐκτοπίζεσθαι τῆ ὁρόμου, Exorbitare Suidæ τὸ ἐκ τῆ καθήκοντος ὁρόμου ἐκβαίνειν. Heſ. ſanè rurſum ἐκ πόρμης, expon. ἐκ τῆ καθήκοντος.
Ἕκτος, ου, ὁ, Sextus. ἕκτος μὴν, à Plutarcho in Numa dicitur Auguſtus menſis: quia ſextus ordine eſt ſi annum (vt olim Romæ fiebat) à Martio inchoemus: vnde & Sextilem dixere veteres. Dicunt & τὸ ἕκτον τῆ μεδίμνου, pro Sexta medimni pars: quæ ſunt octo chœnices, & vno nomine dicuntur ἑκτεύς.
Ἐκτὸς, Extra. In qua ſignificatione accipitur interdum aduerbialiter pro Exteriùs, Extrinſecus, Foris ſeu Forinſecus. Hom. Odyſſ. ξ. Σίωροι δ' ἐκτὸς ἔλαση βεβαμένοι ἔστασαν ἔνθα καὶ ἔνθα. Item τὰ ἐκτὸς, Exteriora, Quæ foris ſunt. vt apud Athen. lib.1, quidam interrogatus πῶς αὖ ὑγιὴς εἶ; reſpondet, εἰ τὰ μὲν ἐκτὸς μείζω βρίσκει, τὰ δ' ἐντὸς ἐλαίω. Itidem affertur τὰ εἰς τὰ ἐκτὸς μέρεα pro Partes exteriores: necnon & οἱ ἐκτὸς pro Exteri. (Alioqui ſignificat etiam Extra, id eſt Foras. vt apud Euripidem, χωρεῖ ἐκτὸς, Prodi foras, Exi. Itidémque apud Suidam, ἐκτὸς ἰόντας pro ἐξερχομένους, Exeuntes, Egredientes) Aliquando verò ἐκτὸς præpoſitio eſt, ſignificans itidem Extra: veluti quum dicitur ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν, habere vel tenere pedes extra lutum: prouerbialiter pro Extra periculum conſtitutum eſſe. Itidem aliquis ἐκτὸς τινος γίνεται, extra quod manet & quo abſtinet. Dion apud Platonem in Epiſt. ἐκτὸς αὖ γίγνοιτο τῆς σφῷν ἐμοὶ καὶ τοῖ ὑμῖ ξυμβολῆς. Sed & ἐκτὸς τινος τί dicitur Qui extra aliquid conſtitutus eſt, ſeu Qui ſine eo eſt, Qui citra illud eſt, Qui eo deſtitutus eſt. Plutarch. in Vita Homeri, τῷ δὲ πολιτικοῦ λόγου ἔχεται καὶ τῶν νόμων ὁδηγήσαι· καὶ οὐδὲ ζώπυρος ἐκτὸς τοῦ Ὁμήρου εὑρεμάτων. (Vbi etiam nota eſſe poſtpoſitum) Similiter οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες dicuntur Qui ſine bonarum literarum cognitione ſunt, id eſt Homines illiterati: quemadmodum viciſſim οἱ ἐκτὸς λόγων dicuntur Literati & eruditi. Necnon ὁ ἐκτὸς αἰτίας, dicitur Qui extra culpam poſitus eſt, Qui culpa caret. Rurſum cum genitiuo iunctum ſignificat Citra, Præter, Sine, Abſque. vt apud Dioſcoridem lib.5, ἐκτὸς ὠδίνων τίκτει, Citra dolores parit, Sine doloribus. Ἐκτὸς εἰ μή, Præterquam ſi, Niſi. vt, ἐκτὸς εἰ μὴ διαμωμῶο, Niſi interpretetur. Sic Luc. ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν ἀσθένειαν ἡμᾶς σπίδος πεπτώκαμεν, niſi fortè cinere nos veſci credatis.
Ἔκτοσι, Extra, vel E: idē quod ἐκτὸς. Hom. Od. ξ, δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρὸς, è manu.
Ἔκτοσθεν, ſiue Ἐκτόσθεν, itidem ſignificat Extra, Citra, Præter, Sine. Heliodus Erg. Τίρτειν δὲ θαλίης κακὸν ἔκτοσθεν ἀπούρης.
Ἔκτοσθι quoque eandem habere ſignificationem dicitur. pro quo ſuprà ἔκτοθι, exempto σ, metri cauſa.
Ἐκτόφι, vel potius ἐκ τόφι, Extunc: id eſt Ex eo tempore. quod Apollonius dicit Ἐκτόθεν, ſeu Ἐκ τόθεν, Homerus ἐκ τοῖο, alii ἐξ ἐκείνου, ſubaudito ſubſtantiuo χρόνου. Ariſtot. Hiſt. animalium lib.3, ἐκ τόφι ἀποθνήσκει. Phrynichus tamen nullo modo ἐκ τόφι dicendum tradit, ſed ἐξ ἐκείνου. Dicitur alioqui pro eodem & ἀπὸ τόφι. Budæus ſcribit Ἔκτοφι coniunctim & properoxytonως, afferens ex Athenæo, καὶ ἔκτοφι οἱ ὕστερον καλούμενοι Διογυσοκόλακες, Ἀλεξανδρομόλακες ἐκλήθησαν.
Ἐκτύμπαλιν, Heſychius exponit ἐκ τῆ ἐναντίου, Ex contrario: itidémque Suidas, apud quem manuſcriptus codex habet ἐκ τοὔμπαλιν: vulgatæ editiones diuiſim ἐκ τοὔμπαλιν.
Ἐκτραγῳδέω, t.3, c.1353, a
Ἐκτράπεζος, ου, ὁ καὶ ἡ, Extra menſam conſtitutus, Qui menſæ non infertur. Luc. de Pythagora, ἀλλὰ σοὶ μὲν χοῦν ὄψον, οὐ στράπεζον ἀποφαίνω, ζωῆς κωμικός. id eſt interdicens mihi fabæ eſu, quæ mihi inter cætera opſonia eſt gratiſſima.
Ἐκτράπλους, ου, ὁ ἡ, idem quod δυσπράπλους, vt Ariſtoph. ſchol. innuit, dum ἐκτράπλα exp. σκληρὰ, ἀπαίδευτα, Dura & inſcita. Nā & δυσβάπλους dicitur Inuenuſtus & illepidus, Inſcitus. Sed addit etiam, αἰώμαλα, & ἀποβλητα. Quo poſteriore videtur velle indicare dici ἐκτράπλους eum quem ſolemus ἐκτραπέσθαι, id eſt auerſari & declinare. Quomodo accipi poteſt in hoc apud Suid. loco, τὰ εἴδη ἐκτράπλους, καὶ τὰ χρήματα ἀλλόκοτα, Horrenda & auerſanda facie. id eſt Fœda, vel etiam Monſtroſa. Ita enim & Hermog. intellexit, quum in libro περὶ πολιτικοῦ λόγου, loquens de figmentis poeticis, dicit, διοῦσι δὲ καὶ πλεονεξίαι ἀνθρώπους λέγειν, καὶ ὅλως σωθήσεται περὶ ζῶα καὶ ἐκτράπλους, οἷς πυγμαῖοι, καὶ γαργάρεις, καὶ κύκλωπες, καὶ σφίγγες. Et Plinius lib.7, cap.16, ἐκτράπλους à Græcis vocari tradit pueros monſtroſi incrementi, vt illum qui in tria cubita triennio adoleuerat: in Latino autem non habere nomen. Budæus actiuam etiam ei ſignificationem tribuit. Nam ex Suida de Sardanapalo afferens, ἐκτράπλους τοὺς τρυφᾶς, interpr. Horrens & auerſatus communem naturæ modum.
Ἐκτραχηλίζω, t.3, c.1600, e

Ἐκπραχηλίζω,ibid.c.
Ἐκπρεπῶ,t.3,c.1614,b.
Ἐκτρέφω,t.3,c.1649,c.
Ἐκτειχίσω,t.3,c.1606,d.
Ἐκπεσβω,ib.c.
Ἐκπεψις,ib.f.
Ἐκβοτία,t.3,c.1615,g.
Ἐκβοτον,ib.f.
Ἐκπροφὴ,t.3,c.1649,d.
Ἐκπυπίσω,t.3,c.1321,f.
Ἐκπυφάω,cum datiuo conſtrui dicitur, idémque ſignificare quod ἀπυφάω. vt ἐκπυφᾷσι, Sũ tibi in deliciis. Sed hæc valde mihi ſuſpecta ſunt, quum nulla autoritate vel exemplo confirmentur.
Ἐκπυχόω,t.3,c.1314,b.
Ἔκπωμα,t.3,c.1344,b.
Ἔκπωσις,ib.
Ἐκτυφλόω,t.3,c.1443,f.
Ἔκτυπη,t.3,c.1691,2.
Ἐκτυπόω,t.3,c.1693,b.
Ἐκτύπος,t.3,c.1692,a.
Ἐκτύφλωσις,ib.
Ἐκτύφωμα,t.3,c.1705,c. nit ἀκτυφωθῆναι.
Ἐκτυφόω,t.3,c.1708,a.
Ἐκπραχύω,t.3,c.1601,f
Ἐκτρέπομαι,ib.d
Ἐκτρέχω,t.3,c.1658,d
Ἐκφεβῶ,t.3,c.1338,f
Ἔκπεμμα,ib.e
Ἐκβοτὴ,t.3,c.1624,g
Ἐκβοτίας,ib.e
Ἔκβοτος,ib.g
Ἐκβοχάζω,t.3,c.1656,c
Ἐκτύπωμα,ib.
Ἐκπύχω,ib.
Ἐκπρωμαπαῖος, ib.e
Ἐκπρωσμὸς,ib.
Ἐκτυπίωμαι,t.3,c.1697,d
Ἔκτυπος,t.3,c.1691,g
Ἐκτύπωμα,t.3,c.1694,a
Ἐκτυφλόω,t.3,c.1704,d
Heſychius ἀκτυφῶσαι exponit ἐκτυφλῶσαι.
Ἐκτυχὼν,t.3,c.1443,f
Ἑκυρὸς,οῦ,ὁ, Socer:id eſt Mariti pater:& fœm.GEN.Ἑκυρᾶς, ſeu(Ionicè)Ἑκυρῆ,Socrus,id eſt Mariti mater. Helena apud Homerum Iliad.ω, in querimonia de Hectore occiſo, Ἀλλ' οὔτοι σεῦ ἄκοντα κακὸν ἔπος οὐδὲ ἀεικὲς· Ἀλλ' εἴ τις μὲ καὶ ἄλλος ὀΐεται ὀάσσιν Δαείων ἢ γαλόων ἠὲ κασιγνήτων ἠὲ κασιγνήτας, (ἑκυρὸς δ' ἐμὸς ἔπτο ὡς, ὅπτε περ εἰσὶ) Ἀλλά σύ μ' γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες. Sic Iliad.χ, Andromache dicit, Αἰδέομαι ἑκυρὸν ὅπως ἐλέω, vocem reuerendæ meæ ſocrus audiui. Et Plutarch.in Connub. præcept.de ſponſa, ἵνα μὲν ἀρχὴς ὀπτικὴν τῆς ἑκυρᾶς μητρυιὰς, ἵνα δὲ ἀληθῆ τὸν συμβαίνη τραχύτερον, ἀλλ' ἀγαπητὸν. Alioqui & πενθερὸς dicitur Socer: & Πενθερά, Socrus. at ſchol.Homeri ſuperiora duo antiquiora eſſe innuit.
Ἐκφάω,t.4,c.4.d
Ἐκφαδὼ,Heſychio φανερῶς, Apertè, Manifeſtò.
Ἐκφάζω,Enarro.v.l.perperam,forſan pro ἐκφεύζω.
Ἐκφαίνω,t.4,c.24,a.
Ἐκφαιρομαι,ib.c
Ἐκφαναί,Heſychio eſt φανερῶσαι,ab ἐκφαίνω.
Ἔκφαντι, pro ἐκφάσσαι, Ionica augmenti detractione,& ſyncope Bœotica:eſt ab eodem them.
Ἐκφαυὼ,ib.h
Ἐκφαῦσις,t.4,c.24,g.
Ἐκφαύσω, Attono, Percello. Heſychius enim ἐκπεφαίωται exp.ἐπέπληκται γέγονε:& Ἔκπεφαυδρίος, ἀπόπληκτος.
Ἔκφαυσις,t.4,c.24,d.
Ἐκφαυσὼς,ib.f
Ἐκφαντὸς, Enuntiatiué:aliis Expreſſè, Significanter.
Ἐκφαντεία,t.4,c.24,g.
Ἔκφαυτος,ib.e.
Ἐκφάδευ,t.4,c.61,a.
Ἐκφαντίσματα, τά, Heſychio ſunt τὰ ἀκβαλλόμενα ὅταν καθαίρωνται φάτναι, Præſepium purgamenta, Sordes quæ è præſepibus eiiciuntur quum purgantur. Athen.libro 6, accipit pro reliquiis menſæ quæ excutiuntur canibus. Ibi enim quidam σφαῖρις φησὶ τὸ οἰκέτην, Λεῦκε(inquit)κἂν ἐκφαντίσματά σοι παρῇτον ἔχοις ἂν ὧν ἐσθίουσιν: appellans κύνας cynicos philoſophos.
Ἔκφατι, t.4,c.62,a.
Ἐκφίσμαι,t.4,c.101,d.
Ἐκφίσω,t.4,c.101,f.
Ἔκφημι, t.4,c.62,a
Ἐκφῆναι, infin.aor.1 act.ab ἐκφαίνω.
Ἐκφθίσμαι,t.4,c.143,a
Ἐκφυδᾶν, Galenus in ſuo Lex.Hippocr.exp.ἐξομαλῶ. Pro quo apud ipſum Hippocr.ſcriptum eſt ἐκφλωδᾶν. vt in libro quem περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν inſcripſit, καὶ ἕλκεα ἐκφλωδᾶντα ὑπὸ τῆς ὀσφύος. Et aliquanto pòſt, οὐκ ἂν δὲ ἕλκεα ἐκφλωδᾶντα.
Ἐκφλαυίζω,t.4,c.51,b
Ἐκφλεγματόω, In phlegmata conuerti. Hippocr.De victu in morb.acut.ἐκ μὲν γὰρ πυρὸς ἐξαλύσεται ἐκφλεγματούμενα. Vbi ἐκφλεγματοῦται etiam φλεγματούμενα.
Ἐκφλίγω,t.4,c.169,d.
Ἐκφλύζω,t.4,c.174,a.
Ἐκφλύαται, t.4,c.174,b
Ἐκφοβέω, ab Exterreo, Exterrefacio. Galen.ἀπὸ τοῦ μὴ πολὺ ἐκφοβεῖ. Paſſ.ἐκπεφοβῆσθαι, Exterritum eſſe: εἰ μὴ πάνυ ἐκφοβεῖ. Alioqui ἐκφοβῆσθαι neutraliter etiam ponitur pro Metuere, ſeu Permetuere, Extimeſcere. Soph. Electra, Ἐξεπίτηδ' ἐκφοβοῦμαί τι.
Ἐκφοίβητρον, Terriculamentum.
Ἔκφοβος,t.4,c.73,g
Ἐκφοινίσσω, Rubefacio, Cruento. Eurip.
Ἐκφοιτάω,t.4,c.185,g.
Ἐκφοιτὼ,t.4,c.101,f.
Ἐκφόρημα,ib.e.
Ἐκφοιτᾶν, Heſych.exp.καρπούς, Fructus.
Ἐκφόρεον,t.4,c.103,c.
Ἐκφραγέομαι,t.4,c.127,a.
Ἐκφρακτικὰ, medicamenta apud Galen.ſunt Quæ vim habent expediendi meatus farctos obſtructoſque:alio nomine dicta ἐκκαθαρτικὰ πόροι, ab expurgatione meatuum. Contraria his ſunt ἐμπλαστικὰ & ἐμφρακτικά. Eſt porro hoc verbale à verbo ἐκφράσσω, ſignificante idem quod ἀποφράσσω. id eſt Obſtructione libero & expedio, ſeu Obſtructiones amoueo, Aperio. Oppoſitum verò & ipſum habet τὸ ἐμφρακτόν. Legitur apud Diocl.
Ἔκφρασις,t.4,c.69,f.
Ἐκφράσσω, ſeu Ἐκφρακτέω, vide in Ἐκφρακτικὸς.
Ἐκφρίω, ſeu Ἔκφημι, Emitto foras: oppoſitum τῷ ἐσφρίω, ſeu ἐσφρῶ, quod eſt Intromitto. Ariſtoph.Veſp.Τίδρα σπ' ; οὐκ ἐκφρίσει ; id eſt Emittetis foras, ſcilicet. Suid. paſſ.ἐκφρισθέντων expon.ἐκβληθέντων, in hoc incerti autoris loco, ὀκφρισθέντων δὲ τῶν ἐπιπόρων ὁπόσοι ἐξωθεν ἐς καθῦραι τὸ ἱερόν. Et in hoc, οἱ δὲ ἐκφρισθέντες ἀνεπαλάθησαν τοῦ μὴ ἐκφρισθῆναι ἐκφωνήσαντα καὶ ἐπιμαρτύραντα ὑπὸ τοῦ θεοῦ αὐτῶν. Alioqui ſignificat etiam Effero, Foras fero. Luc.in Lexiph.λαβὼν ἄχυρα ἐμπίπλα, ἀνάπτει, καὶ ἐκφρίπτει ὑπὸ τὴν ῥῖνα τοῦ ὄνου, ἐξεφρισμένου, Extuli me ipſum.id eſt Exii, Egreſſus ſum. Itidem ex Ariſtophane rurſum, οὐκέτ' αὐτὸν ἐξοίσομεν, affertur pro ἐξοίσομεν. Vbi etiam nota epenthelin Ionicam τῆς ἐ, à them.ἐκφρέω.
Ἐκφραπίζω,t.4,c.221,b.
Ἔκφρων,ib.
Ἐκφυγὴ,t.4,c.131,f.
Ἐκφυλοφρηκὶς,t.4,c.148,d.
Ἐκφυλοφρεῖ,ib.a.
Ἐκφυμα,t.4,c.187,b.
Ἐκφύρματα χθὸς, ſchol.Nicandri in Alexiph.exp.κύκωνες ἢ σκυβάλματα ὀκβαλλόμενα. Sed puto dimidium ſcribendum ὀκ φυρματα, vt ὀκ pertineat ad χθὸς, à quo per tmeſin eſt ſeiunctum. Locus eſt v.485: Ὅφρα (inquit) σοὶ κύνες πάμπαν ὀκ φύρματα χθὸς: loquens de lepore marino poto.
Ἐκφυσάω,t.4,c.160,d.
Ἐκφύσημα,ib.
Ἐκφυτὸν,t.4,c.298,b.
Ἐκφωτίω,t.4,c.306,g.
Ἐκχαλάω,t.4,c.368,f.
Ἐκχαυνόω, Laxiorem reddo: vel Emollio.
Ἐκχηλοδᾶν, dicitur apud Pauſan.eſſe Negligere, Parùpendere. ἐκχηλίζω. Vide ὀκχηλόω,t.4,c.515,b.
Ἐκχείρημα, Heſychio πάλμα, Audacia.
Ἐκχειρουργέω, Fabrico. Plato in Atlantico, τὰ μὲν πολλὰ μέσης ἢ πολλῷ ἄνω, πολλὰ δὲ κάτω ἢ πολλῷ κάτω, fabricata ſeu ædificata erant. Ita v.l.Sed alio exemplo hoc ἐκχειρουργεῖν confirmare debebant. nam iſtud ἐκχειρούργημα eſt non ab ἐκχειρουργέω, vt ipſi putarunt, ſed à χειρουργέω. nam ab ὀκχειρουργέω dicendũ eſſet ἐξεκχειρούργημα.
Ἐκχέω,t.4,c.475,a.
Ἐκχείζω,t.4,c.486,c.
Ἐκχᾶ,t.4,c.619,c.
Ἐκχίνη,t.4,c.619,f.
Ἐκχυμίζω,t.4,c.513,c.
Ἐκχύμωμα,ib.c.
Ἐκχαίω,c.4,c.499,c
Ἐκχρώματα, apud Heſych.legitur, expoſitum εἴ τινος
Ἐκχαλάω,t.4,c.515,b
Ἐκχαλόω,t.4,c.555,c
Ἐκχυμαΐζομαι,t.4,c.609,g
Ἐκχυλίζω,t.4,c.511,f
Ἐκχύμωσις,ib.c
Ἐκχύμωσις,ib.

συλιχαί, quod interpretantur Cespites vel Collectiones herbarum. Ego verò metuo ne scribendum sit ἐκχυμώματα, & σωώλις, vt & pro ἀκπώσαι, quo exponit ἐκχυμωθῆναι, (ita enim potius scribendum quàm ἐκχυμωθῶναι) existimo reponendum esse ἐκπυῶσαι.

Ἔκχισις, t.4, c.499, f. Ἐκχύτης, ib.
Ἐκχυτός, ib.g. Ἐκχυτείζω, t.4, c.508, h
Ἐκχύω, t.4, c.499, c. Ἐκχωρίω, t.4, c.675, e
Ἐκχωρίζω, t.4, c.684, e. Ἐκψύχω, t.4, c.743, c
Ἐκών, t.1, c.1124, g
¶ Ἐλάα, t.1, c.1168, a. Ἐλάαι, poeticè pro ἐλᾶν, ab ἐλάω.
Ἔλαβον, t.1, c.553, f. Ἐλαΐδιον, t.1, c.1167, h
Ἐλαΐηθις, t.1, c.1180, d
Ἐλαφρά, Hesychio ἐλαφρᾷ, vel ἐν ἐλαίῳ ἑφθά.
Ἐλαία, t.1, c.1166, a. Ἐλαία, teste Hesychio est etiam δίφρου Κυρωσικοῦ μέρος.
Ἐλαιαγρος, t.1, c.1166, e. Ἐλαίαχρισι, t.1, c.1167, e
Ἐλαιάδαι πηδὺς apud Soph. in Vlysse ἀκαιοπλῆγι est ἀπὸ τῆ ἐλαίου λιποθυμίᾳ, teste Hesych. Fœmin. gen. est ex masc. ἐλαιάεις, idem significante quod ἐλαιήεις.
Ἐλαιαλοιᾶν, Oliuas legere, Oliuare. Deut. c.24, ἐὰν ἐλαιαλοιήσῃς. Sunt qui existiment scribendum potius ἐλαιολογήσῃς vel ἐλαολογήσῃς.
Ἐλαιαω, Excito. Suid. n. ἐλαιᾷ affert pro διεγείρει, & ἐλαιώμενος pro διεγειρόμενος.
Ἐλαιέμπορος, t.1, c.1167, e. Ἐλαιήεις, ib.h
Ἐλαιηρὸς, ib.g. Ἐλαΐζω, ib.a
Ἐλαΐινος, t.1, c.1166, h. Ἐλαΐνος, ib.
Ἐλαιόβροχος, t.1, c.1167, c. Ἐλαιόδυπος, ib.
Ἐλαιοδόκος, ib. Ἐλαιοδόχον, ib.
Ἐλαιοκομέω, t.1, c.1166, c. Ἐλαιοκόμος, ib.
Ἐλαιολογία, ib. Ἐλαιολόγος, ib.d
Ἐλαιόμαλις, t.1, c.1167, c. Ἔλαιον, ib.a
Ἐλαιοπωλῶν, ib.d. Ἐλαιοπώλης, ib.
Ἐλαιοπώλιον, ου, τὸ, Locus vbi oleum venditur.
Ἔλαιος, Oliua, &c. t.1, c.1166, b. Ἐλαιὸς, idem quod φαρμακὸς, ibid.
Ἐλαιοπᾷ, apud Hesych. legitur, expositum ἐλαιοβαθῆ. Sed forsan scribendum ἐλαιοπᾷ & ἐλαιοβαφῆ.
Ἐλαιοπεδίων, t.1, c.1166, d. Ἐλαιόφυτον, t.1, c.1167, e
Ἐλαιουργῶν, ib. Ἐλαιουργία, ib.
Ἐλαιοῦς, Iouis in Cypro cognomentum. Hesych.
Ἐλαιοφόρος, t.1, c.1166, d. & 1167, e
Ἐλαίφυτον, t.1, c.1166, e. Ἐλαίφυτος, ib.
Ἐλαιοχρισία, t.1, c.1167, e. Ἐλαίω, t.1, c.1166, h. & 1167, f
Ἔλαις, t.1, c.1167, a. Ἐλαῖς, ib.
Ἐλαιώδης, ib.f. Ἐλαιών, t.1, c.1166, h
Ἐλαιωπὸν, ib. Ἐλαιωπὸς, t.1, c.1167, g
Ἔλαμος, Hesychio ὁδὸς, Via: forsan quia δι' αὐτῆ ἐλαύνεται τὰ ἅρματα ἢ τὰ ὑποζύγια.
Ἐλαπὴ, t.1, c.1181, c. Ἔλαφος, Hesychio ἵππος.
Ἐλαολογίω, t.1, c.1168, a
Ἐλάσασκε, Ionicè pro ἤλασε, ab ἐλαύνω: nisi malis esse imperfectum ab ἐλασάσκω.
Ἐλασείω, t.1, c.1169, b. Ἐλασία, ib.
Ἐλασίβροντος, t.1, c.789, b. Ἔλασις, t.1, c.1169, a
Ἔλασμα, ib.
Ἐλασμὸς οὗ, ὁ, idem quod ἔλασμα, Lamina, seu Lamina ductilis. Nam vt ἔλασμα χρυσοῦ legimus apud Septuaginta interpr. Habacuc cap. 2, & ἐλάσματα ἢ πίναλα μολίβδου apud Diosc. l.5, ita apud Suid. εἰς ἐλασμοὺς μολίβδου γέφυρις, in laminas plumbeas.
Ἔλασσον, Minus: pro quo Attice ἔλαττον.
Ἐλασσόω, t.1, c.1173, e
Ἐλάσσωμα, ατος, τὸ, idem quod ἐλάττωμα, Diminutio: seu Partes inferiores. Exponitur etiam Vitium, Detrimentum, Clades. Vide & t.1, c.1173, h
Ἐλάσσων, siue ἐλάττων, t.1, c.1172, h. & 1173, a
Ἐλάστης, Impulsor, Agitator. Etymol.
Ἐλαστρίω, ῶ, Agito, Impello: idem quod ἐλαύνω, seu ἐλάω, vnde & factum est, sed est Ἰωνικώτερον. Herodot. ἐλαστρέμβαι ὁμοῦ νέες. Idem, ἐλαστροῦμεν πεντήρεις, Triremes quæ agitantur seu aguntur. Itémque ἐλαστὸς, Agitatus, Actus, Impulsus. Vsus est hoc verbo Hom. quoque, dicens Iliad. σ, de aratoribus, ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔν τε γύῃσι. id est ἤλαυνον.

Ἔλαστρον, Id quod impellit seu quo impellitur aliquid. Legitur apud Etymologũ, & ex eo deriuatur præcedens Ἐλαστρίω.
Ἐλάτηρα, t.1, c.1169, c
Ἐλάτη, Abies, &c. t.1, c.1171, b. Ἐλάτη, Palmæ germẽ, &c, ib. Ἐλάτη, Palmula, &c. ib.d
Ἐλατὴρ, t.1, c.1169, c. Ἐλατήριον, ib.
Ἐλάτης, Neptuni cognomentum Athenis, teste Hesychio: forsitã quia primus docuit ἐλαύνειν διὰ ὕσσης καὶ ταῖς ναῦς.
Ἐλατικαὶ κύνες, Hesychio θηρατικαὶ, Venaticæ.
Ἐλατίνη, t.1, c.1171, d. Ἐλάτινος, ib.
Ἐλατὸς, t.1, c.1169, e
Ἔλαφα, Hesychio sunt πίμπλαται φορὰς θυσίας, & πλατύσμα.
Ἐλάφβολα & Ἐλάφβολον, idem exp. ἐδίωκον.
Ἐλαφρὸς, eodem teste apud metallicos dicitur ὁ πρῶτος τύρωσις ἔχων τὸ σπόγγ.
Ἔλαφος, vt idem tradit, Eucrates in Rhodiacis vocat ἔνδυμα, καπίζωμα.
Ἐλαφίον, t.1, c.1173, d. Ἐλαφοκάκις, ib.e
Ἐλαφόριον, ib. Ἐλαφόκως, ib.
Ἐλαφόω, & Ἐλαφίσμαι, ib. Ἐλάφωμα, ib.h
Ἐλαφόων, ibid. Ἐλαφώσις, t.1, c.1174, b
Ἐλαφώπους, ib.
Ἐλαύνω, Agito, &c. t.1, c.1168, b. Ἐλαύνω, Stimulo, &c. ib.d. Ἐλαύνω, Abigo, &c. ib.f. Ἐλαύνω, Duco, &c. ib.g. Ἐλαύνω, neutr. &c. ib.h.
Ἐλάφρως, t.1, c.1171, b. Ἐλαφία, ib.
Ἐλαφηβολία, t.1, c.1171, h. Ἐλαφηβόλια, t.1, c.1172, a
Ἐλαφηβολιὼν, ib. Ἐλαφεβόλος, t.1, c.1171, h
Ἐλάφια, t.1, c.1172, b. Ἐλαφίνη, ib.
Ἐλάφιον, ib. Ἐλαφοζολία, ib.a
Ἐλαφοθόλος, ib. Ἐλαφόβοσκον, t.1, c.1171, f
Ἐλαφοβοσκὸς, ib.g. Ἐλαφοθήρης, ib.f
Ἔλαφος, ib.e. Ἐλαφοσκόροδον, t.1, c.1171, g. Ἐλαφεία, t.1, c.1172, c.
Ἐλαφεύω, ib.f
Ἐλαφοειδὴς, Tunica illa tenuis qua testiculi inuoluuntur. Ita vulg. l. sed metuo ne perperam pro ἐριφοειδὴς vel ἐλυφοειδὴς. Vide Δαρτός.
Ἐλαφρὸς, t.1, c.1172, c.
Ἐλαφρότερον, Leuius: item Facilius.
Ἐλαφρώω, t.2, c.1172, f. Ἐλαφρὸς, ib.e
Ἐλάχιστα, Minimé. ex ἐλάχιστα, In primis.
Ἐλαχὸς, t.1, c.1172, h. & 1174, b. Ἐλαχεύπορος, t.1, c.1174, d
Ἐλαχόω, t.1, c.1172, h. Ἐλαχὺς, ib.g
Ἐλαχύπορος, ib.h. Ἔλαω, t.1, c.1168, b
Ἔλαων, t.1, c.1167, a
Ἔλδομαι, Cupio, Desidero, Appeto. Hom. Il. 1, Καὶ δὴ κτήματα πολλὰ, πατὴρ ἔλδηται ὄϊς ἐν ἐθείρῃς. Il. ψ, de mulabus ligna trahentibus ὲ ſylua, Ἐλδόμεναι πιδίοιο διὰ βωσσήια πυκνά. VNDE Ἔλδωρ, τὸ, Desiderium, Cupido. Hesychio ἐπιθυμία: apud quem legitur non solùm ἔλδομαι, sed etiam ἐλδῶ, expositum ἐπιθυμῶ, θέλω, Cupio, Volo. Eust. hoc verbum ἔλδομαι, seu ἐλδῶ, deriuari ait ab ἴλω quod est αἱρῶ, idcóque ἀκροώνται.
Ἐλδύνω, exponitur Splendidum & amabile reddo: item Cupio: sed sine exemplo vel autoritate. Passiui ἐλδύνομαι Suid. hoc affert exemplum, sed sine expositione, ἐκφοβοῦς ἰούλους ἐλδυνομένους καὶ ἡδυόντους ἔχοι.
Ἐλέαγνος, t.1, c.1166, d
Ἐλεαίρεσκον, Ionicè pro ἠλέαιρον. Il. ω, Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ, Miserabantur.
Ἐλεαίρω, t.2, c.1177, f
Ἐλεάς, auis nomen apud Aristoph. in Auibus. Eadem autem forsan auis est quæ à Callimacho ἐλέας dicitur, vt annotat scholiastes. Apud Hesychium paroxytonos scriptum ἐλέας.
Ἐλεάται, οἱ, Eleatæ: incolæ Laconici oppidi quod Ἔλος olim vocabatur, & postmodum in seruitutem fuit redactum à Spartiatis. Athen. lib.6, ὧδε ἐλώτων, ex Theopompo, εἰσὶ γὰρ οὗτοι (f. οἱ ἅλωτες, seu τὸ πρῶτ' ἐλώτων ἔθνος, vt ibidem loquitur) καταδουλωμένοι πολλοῖ ἤδη χρόνοι ὑπὸ τῆ Σπαρτιατῶν πόλει μᾶλλον, ὁπ Μεσσήνης ὄντες, οἱ δ' Ἐλεάται καπνωῶντες φέρουσι τὸ καλούμενον Ἔλος τῆ Λακωνικῆς. Idẽ tradit Steph. Suid. tamen innuit Ἐλεάτας dictas fuisse

πάλαι περὶ ἐλαίων ἐφ' ἅλωσι.

Ἐλαιπάτας, Qui oleas stringunt, Oliuantes. Legimus enim apud Pollucem lib.7, τὸ δρέπειν τὰς τῶν ἐλαίας καρπὸν dictum fuisse olim ἐλαιοῦν: & eos qui id facerēt, ἐλαιοπάτας. Sed suspecta est hæc scriptura. potiꝰ enim per diphthōgum αι scribi hæc deberent, ἐλαιπατῶ & ἐλαιοπάτης.

Ἐλαιπαῖ, Hesychio οἱ διπνοκλήτορες. Vocatores, Qui ad coenam inuitant conuiuas principum. seu Quibus in aulis principum hoc muneris datum est vt inuitēt quos ipsi domini suo conuiuio interesse volunt. Apud Athenæum lib.4 scriptum Ἐλαίᾳσι. nam ex Pamphilo tradit, ἐλαίατρους vocatos fuisse τοὺς ὅτε πρὸ βασιλικὴν καλοῦντας βαπίζας, ἀφ' ὧν τὸ ἐλαίατρος: quos ab Artemidoro nominari δειπνοκλήτορας. Sed ἐλαιάτρους tradit ex eodem dictos fuisse etiam τοὺς προγεύσας, Prægustatores: quoniam προεδίδοσαν τοῖς βασιλεῦσι τὰς ἀσφάλειαν. Suo autem tempore ἐλαιάτρους γεγονέναι ὑπὸ τῶν ἅλας ἀγοραίας, totius epuli administrandi seu apparandi præfectum: vel (vt alii interpr.) Totius œconomiæ præfectum. Etym. ἐλαιάτρου dici ait τὸν μάγειρον, coquum, ἀφ' οὗ τὰς ἐλαίας, quæ sunt μαγειρικὰ βαπίζαι.

Ἐλαιάω, t.1, c.1068, b. Vide & ἐλαιάσιμος infrà.

Ἐλαιάς, t.1, c.1068, a

Ἐλαιάτη, Hesychio χαλκῆ: pro quo suprà ἐλαιήτη.

Ἐλαιῆες, t.1, c.1067, d. Ἐλαιηλοπώλης, t.1, c.1068, a

Ἐλαιήρω, ib.b. Vide & Ἐλαιάσιμος infrà.

Ἐλαῖνος, Elegini: pisces quidam ex genere τῶν ἀγκλαίων, apud Aristot. Hist. anim. l.9.

Ἐλαιογκικός, t.1, c.1175, e. Ἐλαιογκικῶς, ib.

Ἐλαιογκικῶς, ib.c. Ἐλαιομὶς, ib.

Ἐλαιόξις, ib. Ἐλαιονες, t.1, c.1067, b

Ἐλαιόχοιν, t.1, c.1176, b. Ἐλαιόχρις, ib.g

Ἐλαιόχρως, ib.h. Ἐλαίχμαμαι, t.1, c.1175, a

Ἔλαιχος, Argumentum, &c. t.1, c.1176, a. Ἔλαιχος, Criminatio, &c. ibid.e. Ἔλαιχος, ὁ, Dedecus, &c. ibid.f.

Ἔλαιχος, τὸ, ib.g.

Ἐλαίχω, t.1, c.1174, d

Ἐλαιδεύς, Suidæ ὁ δεσμὸς, Vinculum. quod infrà gemino λ.

Ἐλαιδώνη, ης, ἡ, Eledona: species est polypi, vnam habēs tentaculeāta & septem pedes, vt idem Suidas ex Æliano tradit: addens, pleonasmo τὸ λ dici quasi ἐιδώνιον, ἀφ' οὗ τὸ ἐιδώνιον ἔδεσμα, id est ἐιδέσμιον, dicēte & Hesiodo quòd αἰόσσειν ἐν πόδι πόδα. Idem tradit Etymol. Sed & Athen. lib.7, ex Aristotele & Speusippo refert ἐλαιδώνιον esse polypi speciem. Vbi nota διαιρεῖσθαι, at ψιλοῦσθαι apud Etymologum & Suid. apud quem vulg. editiones habent etiam ἐλαιδώνη, per ω μικρόν: sed perperam. nam & vetus & manuscriptū exemplar Suidæ atque Etymologi per ω scribunt.

Ἐλαίειν, Ionicè pro ἐλᾶν: ab αἱρέω seu ἕλω. Hesiod. ἔπεσι ἐλαίειν, id est λαβεῖν, Cepisse.

Ἐλαιοκαλιάω, t.1, c.1177, b. Ἐλαιοκαλιά, ib.

Ἐλαιονὸς, ib. Ἐλαιονὸς, ib.

Ἐλαίος, ib.d. Ἐλαιπεσσωίνη, ib.e

Ἐλαίμων, ib.d

Ἐλάιρεν, aor.1 act. ab ἐλαίρω. Ἐλαιπὸς, t.1, c.1177.f

Ἐλαθαρσῆν, Hesych. exponit ἀκολασαίνουσα, Lasciuiēs, Incontinentius & petulantius sese gerens. quo significatu suprà ἐλαιάσιμον. Etymol. enim quum ἐλαιάσιμον esse dixisset τὸ ἀθορυβῆτον, subiungit, veterum quosdam ita vocasse τὸ ὅπως δύνηται ἀκολασαίνειν. Idémque tradit & lexicum vet. Quibus addunt, quū Nelei filia, alio nomine πειρὼ dicta, Ἐλαιγλὶς seu Ἐλαιγλὶς (illo enim modo lexicū vet. habet, hoc Etym.) nominaretur ἀφ' οὗ πάντα τὰ ἐλαιγάσιμον, τὸ ἀκολασαίνειν, neminem ex Athenienſibus eam voluisse ducere. A superiore autem ἐλαιγάσιμον, quod est ἀθορυβῆτον, quosdā putare denominatum τὸ ἐλαιγᾶν μᾶλλον, quoniam Theocles Naxius siue Eretriensis primus αὐτὸν αἰσθήσασθαι μανίας. Cuius rei Suid. quoque meminit: sed apud eum scriptū est ἐλαιγάσιμον pro ἐλαιγάσιμον: in manuscripto cod. vetere ἐλαιγάσιμον.

Ἔλαιξ, siue Ἕλα, dicitur ἀπὸ ἥλιου αὐγὴ, teste Hesychio. id est Solis splendor. quæ & ἐλη siue ἕλη. Sed addit, ἢ πόμα, ἢ ὕδωρ ἅλας ἔχον, καὶ ἱδὸς τι μέλας. Præterea sic nominari tradit Iunonem in Cypro, & Dianam apud Messenios: forsitan quòd eorum fana essent ἐν ἅλσει extructa, ac si paluſtres diceres. Vide Ἕλειος.

Ἐλαίας, quis apud Callimach. quam Atiſtophanis ſchol. putat esse eandem cum ea quæ ab Ariſtoph. ἐλαὶς dicitur. Ἐλαῖος quoque ab Heſychio esse dicitur ἵππος ἡμίονος, ſpecies accipitris: forſitan quoniam est ἐλαιήρης.

Ἐλαιβάτης, Qui per paludes graditur, Qui paludes peruadit. vnde ἐλαιβάτην Suidæ οἱ ἐκ τῶν ἕλων βαίνοντες.

Ἔλαιη, Heſychio ἀσχία νόσος, Ferus morbus.

Ἐλαιηρεῖ, idem exp. ἐλεύθερα, Apricæ: afferens & ἐλαιηρὸς pro ἐκ τοῦ ἥλιου πλήρωσιν ἢ θέρμης. Suprà ἐλαιηρῆς.

Ἐλᾶν, infin. aor.2 act. à them. αἱρέω seu ἕλω.

Ἐλαινέαν, Heſychio σφαγεῖόν τι. De quo vide in Ἐλανέα.

Ἐλαιο-βρὶς, eidem H. est ἔρυζα, Oryza: procul dubio quoniā in paluſtribus locis nascitur, vt videbis in Ἐλειόβρις.

Ἐλαιόσιμος, Qui in paludibus seu locis paluſtribus pascitur. Suid. Apud Apollon. Argon. libro 2, paroxytonos, Νύμφαι ἐλαιόσιμοι, Nymphæ degentes in paludibus, Paluſtres: αἱ ἐν τοῖς ἕλεσι διατρίβουσαι.

Ἐλαιόφυλλον, Heſychio est κύπειρος, Cyperus: forsan quia in paludibus radices agit. est enim cyperus ex iuncorum genere, qui paluſtres sunt.

Ἕλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Paluſtris. id est In paludibus nascens vel degens. vt ἕλειος ἀσπάραγος apud Dioscoridem libro 2, Aſparagus paluſtris, Aſparagus qui in paludibus prouenit: ad differentiam τοῦ ὀρείου & κηπευτοῦ. Sic Theophr. Hiſt. plant. l.4, cap.9. dicit τὸ σίλινον τὸ ἕλειον, apium paluſtre: quod vna voce comp. ἑλειοσίλινον dicitur. Et apud Ariſtot. ἕλειος βάτραχος, Rana paluſtris, Rana degens in paludibus: vt & ἕλειος ὄρνις apud Suidam, apud quem & ἕλειος ᾠδή. Rursum apud Ariſtot. legimus ἕλειος ὁ βίος, Vita paluſtris, id est In paludibus. Ἕλειος accipitur & pro ἑλώδης, Paluſtris, id est Paludum modo vliginoſus, Paludibus similis. vt Suid. ἑλείας ἀσελίνους dici tradit τὰς ἑλώδεις διώρυχας, seu ἑλώδεις τόπους ταύτας, loca angusta & paluſtria.

Ἐλεὸς, Glis, vt interpr. apud Ariſtot. Hiſt. animalium libro 8, c.17, vbi ait, φωλεῖ δὲ καὶ ὁ ἐλεὸς ὑπὸ αὐτῆς τοῖς λίθοις, ὃ γίνεται πάνυ παχὺς πάνυ· καὶ ἐμεῖ ὑπνῶν ὁ ἐλεός. Ariſtarchus apud Heſych. ἐλεοὺς dicit γίνεσθαι ὑπὸ τῶν ἐρημικῶν σαύρων: Calliſtratus verò ἐλεοὺς esse σκιωπαιδίας τινὰς χοίροις ὁμοίας εἰς δίαιταν τοῖς ἀλεοῖς: ἐμεῖ δὲ ὑπὸ τῶν ὕδατων. Quibus verbis subiungit Heſych. οὐκ ἔστι γὰρ ζῶον τοιοῦτον ὁ ἐλεὸς καὶ λεπίδωτὸς μέν ἐστι νωτόθεν. Vnde conicere est, quoſdam ἐλεοῦ nomine intellexiſſe sciurum seu sciurgum. Eidē lexicographo ἐλεὸς est etiam accipitris species, vt in Ἐλείας quoque annotaui paulo ante.

Ἐλειοσίλινον, Apium paluſtre: quod Theophr. vocat ἕλειον σίλινον. Dioſc. libro 3, cap. 75, σελινοειδὲς ἡμιτελὲς ὑπὸ τῶν ἐφύδρους τόπους, μεῖζον τοῦ ἡμέρου σελίνου. Meminit eiusdem & Plinius libro 20, c.11. Sed perperam apud Dioſc. ſcriptum ἑλαιοσίλινον. pro quo & ἑλειοσέλινον.

Ἐλειόστροφος, idem ac ἑλειόστροβος: quod vide.

Ἐλειόχρυσος, plantæ nomen est apud Theophr. Hiſt. plāt. lib.9, c.11, quam habere dicit ἄνθος χρυσοειδὲς, φύλλα λεπτὰ, ῥίζαν δὲ πολλὴν καὶ λεπτήν: & ἐλλέξαι, εἰ τις τῷ ἀνθεῖ αὐτοῦ στέφανον μίαν ῥᾳδίαν ὂν χρυσίου ἀπύρου. Vnde Plin. lib.21, cap.11, Heliochryſus florem habet auro ſimilem, folium tenue. Hoc coronare se magi, ſi & vnguenta ſumantur ex auro quod apyron vocāt, ad gratiam quoque vitæ gloriámque pertinere arbitrantur. Dioſcorides, Nicād. & Theocr. ἐλίχρυσοι appellant. Dioſcorides, inquam, lib.4, c.57. vbi tradit ἐλίχρυσοι habere ἀνὰ κυκλοτερῆ, χρυσοφανῆ, σκαιδίου ἐφεμερίς: à nonnullis vocari χρυσοκόμην, à quibuſdam etiam ἀμάραντον: coronas autem eo deorum ſimulacra ſolere. Nicand. in Theriacis, ἐλιχρύσου πλεκτοὺς ἀ' ἕλικας. Theocr. Idyll. 1, Καὶ ἐλίχρυσα πλεκτὰ μέλισσα. Vbi ſchol. quoque annotat, ἐλίχρυσον esse plantam cuius flos ſimilis sit croco & veluti χρυσοειδὲς: seu esse herbam κροκοειδῆ καὶ χρυσίζουσαν. Et apud Suidam, Ἄνθος ἐλιχρύσου ὠφέλιμος. Heſych. quoque ἐλιχρύσου meminit. Sed apud eum, Suidam & alios nonnullos, tenui ſpiritu legitur ἐλίχρυσος.

Ἐλιπασμὸς, dicitur legi alicubi apud Luc. ſed perperam. ideóque Laſcaris pro eo reponendum censuit ἐλιπασμὸς, Reliquiæ: alii ἐλλιπασμὸς, Saginatio, à λιπαίνω.

Ἔλιπτο, Ionica ſeu poetica ſyncope pro ἐλέλειπτο, ſeu ἐλέλοιπτο,

Cubabat. Heſiod. ἑλκτὴ σιὼ αἰδὼς ἀθέμιστα.

Ἑλειῶ, Heſych. eſſe dicit ὀπτᾶν, ἅλισκειν: alii ἐφεστιᾶν, παχύνειν, teſte eodem. Itidem Suid. & Ariſtophanis ſchol. tradunt ἑλειῶ ſeu ἑλειαιῶ eſſe ὀπτᾶν πολεμικῶν. nam τοὺς ἐφεστίους τῆς πόλεως ſolitos fuiſſe τὰ ἑλειαιὰ ſeu ἑλειαιὰ φωνῶν μαλακτικοὺς ἐμμελεῖς κινήσεις. quēadmodū & Achæus Eretrius in ſuo Philocteta introducit Agamemnonem his verbis adhortantem Græcos, Ἕλκε βαυκῆν ὅστις ἐγὼ δ' ἠκούσμαι· Προσλαβέτω τις χεῖρα φασγάνου λαβὼς· Σαλπιγγα δ' ἅλμος ὡς ἓξ χοᾶς συμαρύτω. Ἕλκε ἔχωσιν, ἑλειαιῶ. Vbi nota eſſe incitatiuum ad feſtinandum: vt & apud Ariſtoph. in Auibus, Ἑλειαιῶ χώρει, καὶ μὴ τὸ ῥύγχος οὐ μέλλον ἔχῃν. Sic ſanè & Plutarch. in Theſeo quum dixiſſet in ἐφηβείοις feſto τοὺς παῖδας ὀπτᾶν τοῖς ἀποδύσεσι ἑλειαιῶ ἰοὺ ἰού, ſubiungit, ὧν τὸ μὲν, ἀποδύσεις ἀφανοῦς ἢ παιωνίζοντες ἰὸν ἰὸν· τὸ δὲ, ὀπτᾶν ἕως καὶ θερμὸν ᾖ. atque adeo dixerat ibidem, Theſeum cum ſuis interea dum libamina funderent, nuntium accepiſſe de obitu patris, ideóque cum fletu & tumultu properantes aſcendiſſe in vrbem. Vnde coniicere quis poſſit hoc ὀπτᾶν factum eſſe ἀπὸ τοῦ ὀπτᾶσθαι τὰς ἑλείσεις. Æſchylus in Prometh. vincto ponit ὀπτὴ χαλκιασμοῦ, teſte Heſychio. Locus eſt pag. 53, meæ edit. vbi Ino dicit, Ἑλειαιαιαῖ, ὑπό μ' αὖ φρένας καὶ φρενοκλαγεῖς Μανίας ἅλαται. Quo in loco & ſchol. annotat eſſe φρίωδες ὀπτᾶν. A ſuperiore porro ἑλειαιῶ, eſt VERB. Ἑλελίζω, ſignificans Clamo ἑλειαιῶ, vt ἀλαλάζω eſt Clamo alala. Teſte enim Demetr. Phalereo Xenophon dixit, ἐλέλιξεν ὁ στρατηγός· τοῦτο τῷ ἑλειαιῶ ἀναβόησαν, ἰοὺ αἰσθόμενοι ὁ στρατηγὸς σωτηρίας ἐπέμενεν. Idem Xenoph. Anabaſ. lib. 1, pag. 157, τὸ ὀλολυγμὸν ἦρξαν πρῶτοι δοῦναι, καὶ ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες οἷον τὸ Ἐνυάλιον ἑλελίζουσι. Ibidem dixerat, ἐπαγελίζει τι καὶ Ἑλλήνιος, καὶ ἤρχετο αὐτὸς ἰέναι τοῖς πολεμίοις. A poſteriore quoque ἑλειαιῶ eſt ἑλελίζεσθαι, ſignificās Deflere cum acclamatione τὸ ἑλειαιῶ. Ariſtoph. Auibus, Χύσου δ' ὑμεῖς ἱερὸν ὕμνων, Οἷς ἥβη τὸ σῶμα τερπνῶς, Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Γοον Ἑλελιζομένη δίρρεις μέλεσι. Vbi ſchol. quoque exponit φρίωσον, quoniā videlicet τὸ ἑλειαιῶ eſt & ὀπτᾶν φρίωδες. Alioqui ἑλελίζω habet & aliā ſignificationem, de qua t. 1, c. 1189, f.

Ἑλελίζω, t. 1, c. 1189, f. Vide & in præced. Ἑλειαιῶ.

Ἑλελίσφοι, Heſych. affert pro θύσφοι, ἑλέσφοι.

Ἑλελισφακίτης οἶνος, t. 3, c. 1165, a

Ἑλελίσφακος, t. 3, c. 1164, g. Ἑλελίσφακος, ib.

Ἑλελίχθω, t. 1, c. 1189, d. Ἑλελίχθημα, ib. f

Ἑλελίχθων, ib.

Ἑλείη, Heſychio λαμπὰς δᾳδὸς: pro quo ſuprà ἑλαίη. Pollux verò libro 10, ἑλείῳ eſſe dicit πλεκτὸν ἀγγεῖον σπαρτοῦ, τὸ χεῖλη εἰσνεῦον, ἐν ᾧ φέρουσιν ἐκ ἄρτους τοῖς ἐλευσινίοις: forſitan à Lacæna illa Helena. NAM ET Ἑλείη, teſte Heſychio dicebatur ἑορτὴ ἀγομένη ὑπὸ Λακαίνων, ſ. in honorem Helenæ. ET Ἑλείνη ab eadem denominata herba quædam, quoniam eam fertur Helena σπεῖραι ἕνεκα τοῦ ἵππους, ὅπως βοσκόμενοι αὐξηθῶσιν, vt autor eſt idem Heſychius. At Plinio teſte, lib. 21, cap. 10, Helenium è lacrymis Helenæ dicitur natū, & ideo in Helena inſula laudatiſſimum. Eſt autem frutex humi ſe ſpargens dodrantalibus ramulis, folio ſimili ſerpyllo. Plura de duplici huius herbæ genere vide apud Dioſc. lib. 1, cap. 17 & 18. Apud Etym. ſcriptum Ἑλείνειον: qui & ipſe tradit dictam eſſe propterea quòd ὁ τοῦ δακρύου τοῦ Ἑλείνης αἰτερὼν, ὅτι ὅτε Καισὼν τὴν κυβερνήτην Μιτύλαις ἐδάκρυσεν ὑπὸ αἰμορροΐδων ἐπόθησεν.

Ἑλειοί, Heſychio ſunt κλίματα τοῦ τοῦ ἀμπέλου. Infrà ἑλεινοί.

Ἑλειοδύτης, ου, ὁ, vide paulo pòſt in Ἑλεός.

Ἑλειόθρεπτος, ου, ὁ ἢ ἡ, Altus & enutritus in paludib', ſeu Creſcēs in paludibus. Hom. in Bœotia, Λοῦτρ' ἱερὰ ῥέεθρα ἑλειόθρεπτον τε σίλινον. vbi quod ἑλειόθρεπτον σίλινον vocat, Theophr. appellat σίλινον ἕλειον: alii voce cōpoſita ἑλειοσίλινον: quoniā videlicet φύεται ἐν ὕδασι ἐν τοῖς ἕλεσιν. Notādū porro licet ἕλος aſpiretur, hoc tamen ἑλειόθρεπτον peculiari quodam modo φιλεῖσθαι, vt tradit Euſt. Idem ſignificat ἑλειότροφος, nimirum ὁ ἐν ἕλεσι τρεφόμενος, ſeu τεθραμμένος. apud Athen. l. 7, πλεκτὸν ὕφασμα Σχοίνου ἑλειοτρόφου.

Ἑλειοῦσσις, Lyſias dixit τοὺς ἕλη κτίσαντας, teſte Suida, qui τὸ

A hîc ταριμβελλίδας dicit vt in præcedenti ἑλειόθρεπτος. Sed addit, videndum eſſe ne factum ſit hoc nomen ἀπὸ τοῦ ἑλείου, quod eſt ξύλινον.

Ἑλείου, t. 1, c. 1177, b. Vide & in Ἑλεὸς paulo pòſt.

Ἕλειος, ὁ, ib. a. Ἕλειος, τὸ, ib.

Ἑλείς, οῦς, ὁ, SIVE Ἑλεών, ῶνος, τὸ, Menſa coquinaria. ἡ μαγειρικὴ τράπεζα, Euſtathio & aliis. vt & Poll. l. 6 tradit, quod noua comœdia ὀπτάνιον vocat, idipſum veteribus dictum fuiſſe ἑλείς. Idem teſtatur Athen. lib. 4, nimirum ἑλεὼν εἶναι τὴν μαγειρικὴν τράπεζαν: in exemplum afferēs B hunc verſum Homeri, Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὀπτήσαν ἐν ἑλείῃσιν ἔπηξαν. Cui ſimilis hic Odyſſ. ξ, Βάλλον δ' ἐν ἑλείῃσιν ἀέσμια. Ariſtoph. quoque hoc vocabulo vſus eſt in eadem ſignificatione: in Equit. ἴθι δή, καθὲν' ἀπὸ ξύλων. id eſt τὴν τράπεζαν, inquit ſchol. Vbi nota neutrum genus, cuius Poll. quoque meminit, maſculini autem Euſt. cum Athenæo. Heſych. annotat, quoſdam διαιρεῖν, vt ſit τὸ ὀκ λύγον πεπηγὸς ἢ ἐξ ὕρους (forſan ἕλους ſcribendum) ἀφῃρῆσθαι: quoſdam ψιλοῦν, dicentes eſſe menſas ἐξ ἑλείων ξύλων. (Suid. verò ἑλεὼν eſſe dicit etiam auis ſpeciem) VNDE Ἑλεοδύτης, ου, ὁ, dicitur Menſæ miniſter. Athen. lib. 4, τοὺς Δηλίους (eos videlicet qui μαγείρων καὶ τραπεζοποιῶν παρέχοντο χρείας τοῖς θεραπευομένοις ἐκ τῆς ἱερουργίας) tradit ἑλεοδύτας vocatos fuiſſe, διὰ τὸ τοῖς ἑλείοις ὑποδύεσθαι, διῃκοντῶν τὰς ὑπὸ τοῖς ἕλεσι χοίνας. vt quū Amphictyonica lege iubentur ὕδωρ παρέχειν οἱ ἑλεοδύται. i. οἱ τραπεζοποιοὶ ἢ οἱ ταῦτα διῃκοντες.

Ἑλεοσίλινον, ου, τὸ, dicitur τὸ ἕλειον σίλινον, quod Hom. ἑλείθρεπτον nominat, ex eo φ in paludibus creſcat, vt ὀρεοσίλινον ideo φ in montibus. Plin. lib. 19, initio cap. 8, de apio, Id enim quod ſponte in humidis naſcitur, eleoſelinum vocatur, vno folio, nec hirſutum. rurſum in ſiccis hippoſelinū, pluribus foliis, ſimile eleoſelino. Tertium eſt oreoſelinum. Perperam apud Dioſc. l. 3, c. 75, ſcriptum ἐλαιοσέλινον.

Ἐλεόω, veteribus dicebatur τὸ ἁρπάζειν τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν, vt eſt apud Pollucem lib. 7. Sed metuo ne perperam ſcriptum ſit pro ἐλαιόω, quod Latini ad verbum dicunt Oleare.

Ἑλέπολις, t. 3, c. 472, c

E Ἑλέπολις, poeticè pro ἑλέπολις, Vrbis ſeu vrbium captrix & vaſtatrix. Ex Euripide affertur ἑλέπολις Γλαυκῶπις Ἰφιγένεια, pro Iphigenia diruendis Ilii mœnibus deſtinata victima.

Ἐλερρὰ ἴσχα, Suidæ φάτνια, χαλινοὶ, κακά. Infrà Ἔλλεχα.

Ἑλεσθαι, Capere ſeu Capeſſere: ab αἱρέω ſeu ἕλω.

Ἑλεσιπόδας, ſunt qui interpretentur οἱ συμφυεῖς πόδες: alii οἱ ἑλώδεις, teſte Etymol. qui rectius accipi eo nomine tradit οἱ λεπτόδους, ἀπὸ τοῦ πελεπίδαι· ὑπὸ τοῦ αἴσιμον ἢ ὑπὸ τοῦ κυμάτων. In exemplum autem affert hoc hemiſtichium, Πλεῖστα τε φορβειὰν ἢ ἑλεσιπόδας.

Ἑλεὸς, t. 1, c. 186, f

Ἐλευθέρια, τὰ, interpretantur Libertatis ſolennia, in hoc loco Plauti ex Perſa, Baſilicè agito eleutheria.

Ἐλευθερία, t. 1, c. 1178, c. Ἐλευθεριάζω, ib.

Ἐλευθεριακὸς, ib. Ἐλευθερικὸς, ib. f

Ἐλευθεροκωμῳδὸς, ib. Ἐλευθερος, ib.

Ἐλευθερίνης, ibid. g. & 1881, c. ob.

Ἐλευθέριος, t. 1, c. 1178, g. Ἐλευθεροπρεπὴς, t. 3, c. 13, g

Ἐλευθεροστόμου, t. 3, c. 240, f

G Ἐλευθεροτρεπὴς, t. 1, c. 1177, h. & t. 3, c. 538, g

Ἐλευθεροτρεπὼς, t. 1, c. 1178, a. & t. 3, c. 538, g

Ἐλεύθερος, t. 1, c. 1177, f. Ἐλευθεροστομία, ib. c. 1044, c

Ἐλευθεροστομία, ib. Ἐλευθερόστομος, ib.

Ἐλευθερόω, t. 1, c. 1178, d. Ἐλεύθερος, ib. c

Ἐλευθέρωσις, ib. d. Ἐλευθερωτὴς, ib.

Ἐλεύσω, ib. h. Ἐλεύσω, t. 1, c. 1179, f

Ἐλευσία, Heſych. eſſe dicit ἡ Βρυωνίαν, Bryoniam.

Ἐλευσὶν, SIVE Ἐλευσὶς, ῖνος, Eleuſin ſiue Eleuſis: vicus quidā ſeu δῆμος Atticus, ἀφ' ἧς ἡ Δημήτηρ Ἐλευσῖνα denominatus, quoniam ὀκεῖ ἐλθοῦσα ζήτει ἡ κόρης. Etym. INDE Ἐλευσίνιος dicitur qui inde oriundus eſt, Eleuſinius. Apud eoſdem erat Δήμητρος καὶ κόρης Ἐλευσινίας ἱερὸν, Fanum Cereris & Proſerpinæ Eleuſiniæ: quia ſanctè ibi colebātur. VNDE ET Ἐλευσίνια dicebantur Sacra quædam arcana quæ ibi magnis cæremoniis

ab Athenienſibus celebrabantur. Ab iiſdem eſt nomen poſſeſſ.gen. MASC. Ἐλευσινιακός, & FOEM. Ἐλευσινιάς, Eleuſiniaca, Ad Eleuſinios pertinens. Præterea ab Eleuſine ſunt aduerbia LOCALIA Ἐλευσινάδε, Ἐλευσῖνοι, Ἐλευσινόθι: apud Steph.

Ἔλευτις, r.1,c.1179,b. Ἐλεύστιον, Eundum.

Ἐλεφαίρω, Decipio, Damno vel iniuria afficio. Heſych. enim ἐλεφαίρεται exp. ἐξαπατᾶται, βλάπτεται, ἀδικεῖται. Eãdem ſignificationem, actiuam nimirum, habet vox paſſ. & media. Hom. Odyſſ.7, Οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται ἐπ' ἀκρά a παῖ φέροντες: de inſomniis quæ per elephantinas portas exierint: at de iis quæ per corneas egreſſa fuerint, dicit, Οἱ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται. Vbi nota op poſita ſibi eſſe ἐλεφαίρεσθαι & ἔτυμα κραίνειν, Decipere, ſeu Spe fruſtrari, & Verè in effectum producere ſeu facere vt vera ſint. Heſiodus pro Nocere ſeu Ladere vſurpauit in Theogon. dicens, Ἐρίδι δ' οὔ τι ἐοικὸς ἐλεφαίρετο θυμῷ: de Nemæo leone, quē luno Ἥρη ἔθρεψε Γενυῆσι κατάρατα Νεμείης, πῆμα b ἀνθρώποις. qua ex voce patet ἐλεφαίρειν & πημαίνειν idē eſſe. vt Heſychius quoque rurſum ἐλεφαιρόμενος exp. nō ſolùm βλαπτόμενος, ſed etiam βλάπτας.

Ἐλεφαντηχής, r.1,c.1179,h. Ἐλεφαντόχρως, ib.

Ἐλεφαντιάσις, r.1,c.1180,a. Ἐλεφάντιος, ib.b

Ἐλεφαντιάω, ib. Ἐλεφαντομαμώς, ib.c

Ἐλεφαντιάω, ib.b. Ἐλεφάντινος, ib.a

Ἐλεφαντίς, ib.b. Ἐλεφαντόδους, ib.a

Ἐλεφαντίτις, ib. Ἐλεφαντόκωπος, r.2,c.538,c

Ἐλεφαντίων, r.1,c.1180,a. Ἐλέφας, r.1,c.1179,g

Ἐλεών, Heſychio eſt Frutex: item Serpens quem aliqui σκυ c
ζάλιν appellant: necnon vrbs Bœotiæ.

Ἐλεώνιον, idem affert pro ἐλεεινόν, Miſerabilius.

Ἐλεώνιος, apud Athenæum lib.7, numeratur inter piſces Niloos.

Ἔλη, r.1,c.1180,c. Ἑλήνιος, r.1,c.1181,b

Ἐληθρίαι, r.1,c.1180,d. Ἐλήθριος, ib.

Ἔλημμα, τό, Defectus. v.l. perperam, pro ἴλημμα.

Ἐληφθίω, r.2,c.556,a

Ἐλήτης, Salaminios dicere pro ἑλεῖς, autor Heſych.

Ἐλιβότης, eidem eſt Vitis quædam nigra.

Ἕλιγξ, ſeu Ἑλίγγης, r.1,c.1188,b d

Ἕλιγμα, r.1,c.1184,f. Ἑλιγμαπόδης, ib.

Ἑλιγμός, ib.

Ἑλιγρόν, Heſychio ὑγρόν, Liquidum, Humidum.

Ἑλικά, ab Arcadibus Salix dicitur: procul dubio ἀπὸ τοῦ ἑλίσσεσθαι καὶ πλέκεσθαι. tortilis enim eſt & plexilis. Theophraſt. Hiſt. plant. lib.3, cap.13, ſub finem, καλοῦσι δὲ οἱ περὶ Ἀρκαδίαν οὐκ ἰτέαν, ἀλλὰ ἑλίκην, τὴν διάφορον de ſalice loquens. Ἑλίκη autem dicitur Septentrio ſeu Vrſa maior: vt κυνόσουρα, Vrſa minor. Aratus, de vrſa vtraque loquens, Οἱ τὴν μὲν κυνόσουραν ὀπιπλοτον καλέουσι· Τὴν δ' ἑτέρην ἑλίκην, ἑλίκην δέ μιν αἰόλος Ἀχαιὸς Εἰρ ἀλὶ πεπαίρουσαν ἴδεν χρόνον ἔμπεδον αἰεί· Τῇ δ' αἰεὶ Φοίνικες ἐπισταμένως ἀρόωσιν Λαίνεσσιν. Vnde Ouid. Faſt. lib.3, Eſſe duas arctos, quarum Cynoſura petatur Sidoniis, Helicen Graia carina notet. Et Feſtus Auien. Nanque Helice Graios, Tyrios Cynoſura per altum Patua regit. At πῶς αἰσπαθεῖ μαγῆτις τῇ τῆς ἑλίκης ἄστρῳ, vide apud Georg. Pachym. in παραλειπομένοις τοῖς φιλοσόφοις. Procul dubio verò & hæc ἑλίκη dicitur ἀπὸ τοῦ ἑλίσσειν καὶ στρέφειν ἀεὶ τὸν πόλον ὑπὲρ ἄξονα: vtpote quæ ἀεὶ κύκλῳ μείζονι ἀεὶ στρέφεται περιφάλιγξι, & maiore axem circumuertitur orbe. Eſt Ἑλίκη & Achaicæ vrbis nomen.

Ἑλικαδόν, r.1,c.1187,f

Ἑλικάδων, Heſychio κυκλοειδῶς συστροφή.

Ἑλικία καρωτοῦ, r.3,c.858,b. Ἑλικίας, r.1,c.1187,f

Ἑλικοβλέφαρος, ib.g. Ἑλικοειδής, ib.e

Ἑλικοειδῶς, ib. Ἑλικόεις, r.1,c.1188,f

Ἑλικοκέρως, r.1,c.1187,h

Ἑλικός, ib.f. Ἕλικοι, Heſychio οἱ αἰσχυλλοί.

Ἑλικτήρ, r.1,c.1185,c. Ἑλκτής, r.1,c.1184,g

Ἕλικτρον, Heſychio eſt ἀπὸ χοιρείας νήμα τὸ φερόμενον ἐπὶ τοῦ ἀτράκτου ὅτε πλέκει γυνή, filum quod manu è colo ducitur fuſoque tortum & circumactum in terram defertur. nimirum ἀπὸ τοῦ ἑλίσσειν, quoniam netur fuſo torto ac circumacto manu. At Ἕλικτρον, ὄφεως, fuit inſtrumentū muſicum ὀπτάχορδον, vt in Muſicis tradit Ptolemæus, & Proclus apud Heſiodum: à quo propterea τὰ μέλη dici ἑλίκτρια δὲ existimant nonnulli, quòd hoc inſtrumento muſico gaudeant. Sed iis potius aſſentiendum qui ab Helicone monte denominatas Ἑλικωνιάδας tradunt, vt Parnaſſides à Parnaſſo, Olympiades ab Olympo, Libethrides à Libethro, Pimplæas ſeu Pimpliades à Pimpla. Inde & Ἑλικῶνες dicuntur μοῦσαι, teſte Heſychio.

Ἑλικῶπις, r.1,c.1188,a

Ἑλικώπτω, Heſychius exp. ὀφθαλμῶ, Pulchros habenti oculos. Sonat potius Volubiles habenti oculos.

Ἑλίκωψ, r.1,c.1187,h. & r.2,c.1192,e

Ἑλίνδω, vide paulo pòſt in Ἑλίνω, ſub finem.

Ἑλίνη, à Laconibus dicitur ἡ μελίνη. Heſych.

Ἑλινύ, in manuſcripto Suidæ cod. expoſitum ὁμοῦ: pro quo vulg. editiones habent ἑλιπῆ, duplicia. Vide & Ἕλπος.

Ἑλινύειν, Heſychio eſt ἡσυχάζειν, ἀνάπαυσιν, καταζῆν, ἡσυχάζειν, Pigrari, Ceſſare, Quieſcere, Otiari, Tempus terere: Suidæ itidem ἡσυχάζειν, ἐκδύεσθαι, ἰσχναίνειν, Quieſcere, Tardare, Morari, Cunctari. Sed ille duplicis, hic ſimplici ſcriptum habet: afferens hæc eius exempla. Herodot. λίβυσι δὲ ἐστρατὸς ζ' ἡμέρας καὶ ζ' ἐφόρησαν, ἐλινύσας οὐδέτερα χρόνον. Arrianus, αἱ δὲ κατασκοπαὶ οὐδὲν πλέον ἐγίνοντο. Et rurſum, ὁ δὲ ἀπῆγε τὸν στρατὸν, μᾶλλον ἢ ἐλινύων, id eſt χρόνιζε. Quibus & hæc ſubiungit, ἐλινύων τε καὶ βλακεύοντα πλείω ἐᾶσθαι. Et rurſum, μὴ τοῦ ἔργου ἐλινύειν καὶ μᾶλλον ὀξυρρόπου ἐόντος. (Vbi nota cum eo copulata eſſe ἐλαφρύνειν & μᾶλλον) Affert & hunc ex Epigramm. locum, ἔνθα σὺ ἐπίπαλθε, Ὄλυμπε, ἐλινύσας μετὰ χαροπὸν Διόνυσον. Plutarch. quoque hoc verbo in Numa vim eſt pro Quieſcere, Ceſſare, Deſinere: ἐλινύειν καλεῖσθαι, ἢ τὸ ἔργα καταπαύειν. vt apud Theocr. quoque Idyll.10, ἐλινύειν ἢ τὸ καῦμα, ſchol. exponit πρωΐ τὸ μεσημβρίας: ſubaudito κατά. Galenus etiam apud Hippocr. tradit ἐλινύειν Ionibus ſignificare τὸ χαλᾶν, τὸ χαῦν ἀγωνιᾶν, ἀφιέναι: cui Hippocr. opponit γυμνάζεσθαι. Verùm & tranſitiuè accipitur pro Sedo, Ceſſare facio. Affert enim Suidas, καὶ πέπαυκε ἐλινύσας pro πέπαυκε διαπονήσας. Rurſum Heſychius ἐλινύειν exponit etiam σπουδάζειν: vt ἐλαινύειν quoque expoſitum σπουδάζειν legitur apud eũdem. Sed omnino puto pro eo ſcribendũ eſſe σπαργᾶν ἐᾶσθαι: (quod & ipſum ſignificat non modò Torqueri ſeu Angi, ſed etiam Hæſitare & cunctari) præſertim quum apud Suid. reperiã, Ἐλινύειν. (pro quo manuſcriptum exemplar habet ἐλπύειν) σπαργᾶν.

Ἕλπος, Ramus. Nicand. Alex. v.180, ὑπαὶ δὲ ἑλπὸς ἐλίσσει Κύκνος θλίβουσι. Ibi n. ſchol. exp. τὸ πλαδὸν τῆς ἀμπέλου κατὰ τὸν πυθμένα καὶ πίζωμα.

Ἕλπος, teſte Athen. l.14, ἡ αὐλὸς τῆς ἱστοροῦσιν: vnde forſitan eſt ἑλπίς quod Suid. exp. ὁμοῦ.

Ἑλπύειν, vide in Ἑλινύειν paulo antè.

Ἕλξ, r.1,c.1186,b. Ἑλκάδιον, r.1,c.1187,e

Ἑλίξ, r.1,c.1186,b. Ἑλικοπώγων, r.1,c.1188,e

Ἑλίξεμος, ib.f.

Ἑλσμοῦ τὸ λαβυρίνθου, ex Plut. Theſ. affertur pro ἑλιγμοῦ.

Ἑλίσσω, r.1,c.1184,d. & 1188,b. Ἑλίττω, r.1,c.1184,d

Ἑλίχνους, ſiue Ἑλίχνους, vide ſuprà in Ἐλειχνους.

Ἕλκαια, Heſychio ſunt τραύματα, Vulnera: afferenti & Ἑλκαίνων pro ἑλκαίνων ſiue ἑλκαινομένων ὑπὸ πυρός.

Ἑλκεσίπεπλος, r.1,c.1190,g. Ἑλκεχίτων, ib.

Ἑλκίον, r.1,c.1195,c. Ἑλκώδης, ib.f

Ἑλκώδεις, ib.

Ἕλκυθρον, ſeu, τό, quidam interpr. Traha, alii Boris, in hoc loco Theophraſti Hiſt. plantarum libro 5, cap. 8, de buxo, εἰς ἄξονας τε τοῖς ἁμάξαις, καὶ εἰς ἕλκυθρα ταῖς ἀμπέλοις.

Ἑλκυλής, Heſychio ἡ ἁλιπλεγής.

Ἕλκυμα, r.1,c.1190,b. Ἑλκύδριον, r.1,c.1197,a

Ἑλκυσμός, r.1,c.1196,h

Ἕλκωσις, Heſychio κατάπειξις: procul dubio quia cauſticæ vi prædita eſt & exulcerat, teſte Plin.

Ἕλκος, r.1,c.1196,g. & r.4,c.353,c.ob.

Ἑλκόω, r.1,c.1197,a. Ἑλκτικός, r.1,c.1190,e

Ἑλκτός, ibid.

Ἑλλάδριον, r.1,c.1197,b. Reperitur ε τ Ἑλλάδιον, ſine vt apud Plutarchum in Quæſt. Græcan. ὁπόταν τὸ πυθμὴν

muſicum ὀπτάχορδον, vt in Muſicis tradit Ptolemæus, & Proclus apud Heſiodum: à quo propterea τὰ μέλη dici ἑλίκτρια δὲ exiſtimant nonnulli, quòd hoc inſtrumento muſico gaudeant. Sed iis potius aſſentiendum qui ab Helicone monte denominatas Ἑλικωνιάδας tradunt, vt Parnaſſides à Parnaſſo, Olympiades ab Olympo, Libethrides à Libethro, Pimplæas ſeu Pimpliades à Pimpla. Inde & Ἑλικῶνες dicuntur μοῦσαι, teſte Heſychio.

Ἑλικῶπις, r.1,c.1188,a

Ἑλικώπτω, Heſychius exp. ὀφθαλμῶ, Pulchros habenti oculos. Sonat potius Volubiles habenti oculos.

Ἑλίκωψ, r.1,c.1187,h. & r.2,c.1192,e

Ἑλίνδω, vide paulo pòſt in Ἑλίνω, ſub finem.

Ἑλίνη, à Laconibus dicitur ἡ μελίνη. Heſych.

Ἑλινύ, in manuſcripto Suidæ cod. expoſitum ὁμοῦ: pro quo vulg. editiones habent ἑλιπῆ, duplicia. Vide & Ἕλπος.

Ἑλινύειν, Heſychio eſt ἡσυχάζειν, ἀνάπαυσιν, καταζῆν, ἡσυχάζειν, Pigrari, Ceſſare, Quieſcere, Otiari, Tempus terere: Suidæ itidem ἡσυχάζειν, ἐκδύεσθαι, ἰσχναίνειν, Quieſcere, Tardare, Morari, Cunctari. Sed ille duplicis, hic ſimplici ſcriptum habet: afferens hæc eius exempla. Herodot. λίβυσι δὲ ἐστρατὸς ζ' ἡμέρας καὶ ζ' ἐφόρησαν, ἐλινύσας οὐδέτερα χρόνον. Arrianus, αἱ δὲ κατασκοπαὶ οὐδὲν πλέον ἐγίνοντο. Et rurſum, ὁ δὲ ἀπῆγε τὸν στρατὸν, μᾶλλον ἢ ἐλινύων, id eſt χρόνιζε. Quibus & hæc ſubiungit, ἐλινύων τε καὶ βλακεύοντα πλείω ἐᾶσθαι. Et rurſum, μὴ τοῦ ἔργου ἐλινύειν καὶ μᾶλλον ὀξυρρόπου ἐόντος. (Vbi nota cum eo copulata eſſe ἐλαφρύνειν & μᾶλλον) Affert & hunc ex Epigramm. locum, ἔνθα σὺ ἐπίπαλθε, Ὄλυμπε, ἐλινύσας μετὰ χαροπὸν Διόνυσον. Plutarch. quoque hoc verbo in Numa vim eſt pro Quieſcere, Ceſſare, Deſinere: ἐλινύειν καλεῖσθαι, ἢ τὸ ἔργα καταπαύειν. vt apud Theocr. quoque Idyll.10, ἐλινύειν ἢ τὸ καῦμα, ſchol. exponit πρωΐ τὸ μεσημβρίας: ſubaudito κατά. Galenus etiam apud Hippocr. tradit ἐλινύειν Ionibus ſignificare τὸ χαλᾶν, τὸ χαῦν ἀγωνιᾶν, ἀφιέναι: cui Hippocr. opponit γυμνάζεσθαι. Verùm & tranſitiuè accipitur pro Sedo, Ceſſare facio. Affert enim Suidas, καὶ πέπαυκε ἐλινύσας pro πέπαυκε διαπονήσας. Rurſum Heſychius ἐλινύειν exponit etiam σπουδάζειν: vt ἐλαινύειν quoque expoſitum σπουδάζειν legitur apud eũdem. Sed omnino puto pro eo ſcribendũ eſſe σπαργᾶν ἐᾶσθαι: (quod & ipſum ſignificat non modò Torqueri ſeu Angi, ſed etiam Hæſitare & cunctari) præſertim quum apud Suid. reperiã, Ἐλινύειν. (pro quo manuſcriptum exemplar habet ἐλπύειν) σπαργᾶν.

Ἕλπος, Ramus. Nicand. Alex. v.180, ὑπαὶ δὲ ἑλπὸς ἐλίσσει Κύκνος θλίβουσι. Ibi n. ſchol. exp. τὸ πλαδὸν τῆς ἀμπέλου κατὰ τὸν πυθμένα καὶ πίζωμα.

Ἕλπος, teſte Athen. l.14, ἡ αὐλὸς τῆς ἱστοροῦσιν: vnde forſitan eſt ἑλπίς quod Suid. exp. ὁμοῦ.

Ἑλπύειν, vide in Ἑλινύειν paulo antè.

Ἕλξ, r.1,c.1186,b. Ἑλκάδιον, r.1,c.1187,e

Ἑλίξ, r.1,c.1186,b. Ἑλικοπώγων, r.1,c.1188,e

Ἑλίξεμος, ib.f.

Ἑλσμοῦ τὸ λαβυρίνθου, ex Plut. Theſ. affertur pro ἑλιγμοῦ.

Ἑλίσσω, r.1,c.1184,d. & 1188,b. Ἑλίττω, r.1,c.1184,d

Ἑλίχνους, ſiue Ἑλίχνους, vide ſuprà in Ἐλειχνους.

Ἕλκαια, Heſychio ſunt τραύματα, Vulnera: afferenti & Ἑλκαίνων pro ἑλκαίνων ſiue ἑλκαινομένων ὑπὸ πυρός.

Ἑλκεσίπεπλος, r.1,c.1190,g. Ἑλκεχίτων, ib.

Ἑλκίον, r.1,c.1195,c. Ἑλκώδης, ib.f

Ἑλκώδεις, ib.

Ἕλκυθρον, ſeu, τό, quidam interpr. Traha, alii Boris, in hoc loco Theophraſti Hiſt. plantarum libro 5, cap. 8, de buxo, εἰς ἄξονας τε τοῖς ἁμάξαις, καὶ εἰς ἕλκυθρα ταῖς ἀμπέλοις.

Ἑλκυλής, Heſychio ἡ ἁλιπλεγής.

Ἕλκυμα, r.1,c.1190,b. Ἑλκύδριον, r.1,c.1197,a

Ἑλκυσμός, r.1,c.1196,h

Ἕλκωσις, Heſychio κατάπειξις: procul dubio quia cauſticæ vi prædita eſt & exulcerat, teſte Plin.

Ἕλκος, r.1,c.1196,g. & r.4,c.353,c.ob.

Ἑλκόω, r.1,c.1197,a. Ἑλκτικός, r.1,c.1190,e

Ἑλκτός, ibid.

Ἑλλάδριον, r.1,c.1197,b. Reperitur ε τ Ἑλλάδιον, ſine vt apud Plutarchum in Quæſt. Græcan. ὁπόταν τὸ πυθμὴν

ἑλκυδίου ποιήσας. Sed hîc exemplarium fides ſuſpecta esſe queat. ‖ Rurſum Ἑλκύδριον Etymolog. annotat dici τὸν κάδον, ὅτι αἴρεται τὸ ὕδωρ. Sic hauſtrum ab hauriendo.

Ἕλκυθμος quoque affertur pro Tractio, Laceratio: ſeu Vis, Violentia. ſed ſine exemplo. Scribitur enim potius ἑλκηθμός.

Ἑλκιμος, t.1, c.1196, b. Ἕλκωσμα, ib.a
Ἑλκυσμός, ib. Ἑλκυσζω, ib.d
Ἑλκυστής, ib.c. Ἑλκυστικός, ib.b
Ἑλκυστικῶς, ib.c
Ἑλκυσῶ, Heſych.exp.λείψω. Sonat potius Tracto, Tractili.
Ἑλκύω, t.1, c.1195, f. Ἕλκω, t.1, c.1189, g
Ἑλκώδης, τος, ὁ καὶ ἡ, Vlceroſus.
Ἕλκωμα, t.1, c.1197, a. Ἑλκωματώδης, ib.
Ἕλκωσις, ib. Ἑλκωτικός, ib.

Ἑλλά, Heſychio teſte Laconibus eſt καθέδρα, Sella: & Διὸς ἱερὸν ἐν Δωδώνῃ.

Ἐλλαμβάνω, ſeu Ἐλλαμβάνομαι, Apprehendo: ſeu Arripiens & apprehendens inhæreo, Complector. Dioſcor. lib.4, cap.184, de vite alba, ἐμπλέκεται τοῖς πλησιοχώροις ἱμᾶσιν ἐλλαμβανομένη ταῖς ἕλιξι, quos prope ſe nacta ſit frutices, ſuis clauiculis complectitur. Et cap.ſequente, de vite nigra, ἐλλαμβάνεται ἢ ἐξ αὐτῆς πλέξασα ταῖς ἕλιξι. Cap. 182, de clematide dicit, περιπλέκεται τοῖς δένδροις ὡς σμίλαξ. Ab eodem ἐλλαμβάνεσθαι eſt Ionicum fut.med. ἐλάμψεσθαι, apud Herodot. πρὶν δὴ καὶ ἐπὶ σφέας ἐλάμψεσθαι αὐτούς, Quo & ipſe Cyrus oppreſſum & cõprehẽſum ſe iri verebatur: de equitatu Cræſi. Ionicum eſt pro ἐλήψεσθαι, vt alibi καταλαμφθείς pro καταληφθείς. Camer. eſſe ait à them. λάμπεσθαι, quod Ionibus ſignificet ἀποδέχεσθαι, Accipere.

Ἐλλαμπόμαι, t.2, c.589, f. Ἐλλαμπρύνομαι, t.2, c.595, e
Ἐλλαμπτικῶς, Illuminatiuè. Ἐλλάμπω, t.2, c.589, f
Ἐλλάψεσθαι, vide in Ἐλλαμβάνω.
Ἔλλαψις, t.2, c.590, b

Ἑλλανίς, ίδος, ὁ, Græcanicus ſeu Græcus: pro Ἑλληνικός. VT EST Ἑλλὰς χθὼν apud Soph. in Aiace pro Ἑλληνὶς, Terra Græcanica ſeu Græca. Alioqui Ἑλλανικὸς eſt & nomen proprium.

Ἑλλανοδίκαι, t.1, c.1008, g. Ἑλλανοδικεῖον, ib.h
Ἑλλανοδικῶν πες, ib.

Ἑλλάς, άδος, ἡ, adiectiuè interdũ ponitur prò Ἑλληνική ſeu Ἑλληνική, Græcanica, Græca. vt quum dicunt Ἑλλὰς χώρα: & Ἑλλὰς γυνή. Sic Ἑλλὰς χώρα apud Herodot. libro 1. Interdum ſubſtantiuè pro Ἑλλὰς γῆ ſeu χώρα, vt Latinis quoque Græcia. veluti quum dicunt ἐν τῇ Ἑλλάδι: & Μεγάλη Ἑλλάς, Magna Græcia. Pindarus verò apud Athenæum Ἑλλάδος Ἑλλάδα vocat Athenas, vt alius quidam Romam ὅλης τιμὴν τῆς οἰκουμένης. Præterea Ἑλλὰς nomen vrbis eſt apud Hom. A priore EST Ἑλλανίς, Græcanicus, apud Steph.

Ἐλλάσαι, Heſychio eſt συμπλέξαι, καμφύσαι.
Ἐλλαχεν, poetico diplaſiaſmo pro ἔλαχεν, à λαγχάνω.
Ἐλλεβοριᾶν, Ἐλλεβορίζειν, Ἐλλεβορίνη, Ἐλλεβορισμός, Ἐλλεβορίτης, vide in ſequ. Ἐλλέβορος.

Ἐλλέβορος, ſiue Ἔλλεβορος, (quæ ſcriptura verior eſt ſi verum ſit etymon quod Etymol. affert, dici ἀπὸ τοῦ ἕλειν τὴν βορᾶ, quod eſu perimat: vtpote θανάσιμον φάρμακον) Elleborus ſiue Helleborus: herba vi purgatoria & ſternutamentorum excitatoria celebris, Latinis Veratrum dicta: de cuius duplici genere vide Dioſcoridem libro 4, cap.150, & 151: Theophr. Hiſt. plant. lib.9, cap.11: Plin. l.25, c.5. Notandum verò, quum ſimpliciter dicunt & ſine adiectione, aliquem ἐλλεβόρου εἰληφέναι, intelligendum eſſe τὸ λευκόν. hunc enim ἁπλῶς appellare ἐλλέβορον conſueuerunt, τὸ μέλαν autem μετὰ προσθήκης, teſte Galeno. Hippocr. plur. numero dicit etiam τὰς ἐλλεβόρους: vt & Virgil. Helleboróſque graues. Plin. cum Plauto & Helleborũ dicit neutro genere. vt quum ſcribit, Efficacius helleborum ad vomitiones & ad bilem nigrã extrahendam. Porro INDE Ἐλλεβορίτης οἶνος, dicitur Vinum helleboro condítum: apud Dioſc. lib.5, cap.82. Plin. lib.14, cap.16, Sic & elleboriten fieri ex veratro nigro Cato docet. ITEM Ἐλλεβορίνη, ης, ἡ, dicitur à quibuſdam frutex quidam paruulus, foliis minutiſſimis, vtilis potu contra venena lethalia: alio nomine dictus ὀπτακής, teſte Dioſcoride lib.4, c.109, & Plin. lib.19, cap.9. Inde & VERB. Ἐλλεβορίαω, ῶ, Helleborum deſidero. ſeu Helleborũ mihi opus eſt, vt Plaut. loquitur. Affert enim Suidas & Etymolog. ex Callia ἐλλεβορίᾶν pro ἐλλεβόρου δεῖσθαι ὡς φαρμάκου. (At Helleboroſus ſum apud Plautum interpr. Plus hellebori ſumpſi quàm par fuit) Eſt inde & aliud VERBVM, Ἐλλεβορίζω videlicet, ſignificans, teſte eodem Suida, δι' ἐλλεβόρου καθαίρω, Helleboro purgo. Solebant enim helleboro purgare qui ſanæ mentis non eſſent. Demoſth. Pro corona, τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις ὅτι τοῦτο; Plut. Alex. Γαυσταία τῷ ἰατρῷ, βουλομένῳ τὸ κεφαλαῖον ἐλλεβορίσαι. VNDE Ἐλλεβορισμός, οῦ, ὁ, Purgatio quæ fit veratro ſeu elleboro. ‖ Heſychio ἐλλέβορος eſt non ſolùm βοτάνη, ſed & κόσμος γυναικῶος χρυσοῦ.

Ἑλλεδανὸς, οῦ, ὁ, Vinculum, Reſtis. funiculus tortilis è vimine aut alia re quo ſtringuntur mergites & manipuli. Hom. Iliad. σ, Λῦσε δ' (intellige δράγματα) ἁμαλλοδετῆρας ὀπὶ ἑλεδανοῖσι δίοντο. Sic Heſiod. Aſp. de meſſoribus, Οἱ δ' ὄπιθεν ἑλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιπλον ἀλωλύ. quod exp. δεσμοῖς. Apud Heſychium legitur etiam Ἑλεδαμοί, expoſitum δεσμοί, σχοινοι: ſed vereor ne mendoſa ſit ea ſcriptura. Dicitur ἀφὸ τοῦ ἕλκειν ſiue ἕλειν, quod idem exp. ἕλκειν, καπίζειν.

Ἑλεμμα, t.2, c.669, f
Ἑλεπτὸς quoque affertur pro Defectus, Mancus, Egẽs: ſed ſcribendum eſſe ſine diphthógo per ſimplex ι ἑλιπτὸς, tradit Suid.

Ἐλείπμαι, t.2, c.669, f
Ἐλειπτικῶς dici quid, t.1, c.1659, f
Ἐλείπω, Relinquo, &c. t.2, c.669, b. Ἐλείπω, Deficior, &c. ibid.d
Ἐλείχω, t.2, c.673, a. Ἔλειψις, t.2, c.669, h
Ἔλιεχα, Euſt. tradit κατ' ἀφαίρεσιν dici τὰ κακά, vnde Βελιεροφοντίων nominatum quaſi ἑλιεροφόντιον, ἤτοι φονέα κακίας: Heſychio ſunt ἐχθρά, πλέμια, ἄδικα. In lex. meo veteri ἔλιεχα legitur, expoſitum βλάσφεμα, ſubiungiturque, ὅμοιον πανοῦργα, πανόλεθρα καὶ ἐρρὲν ποιοῦντα. vnde ſuſpicari quis poſſit pro βλάσφεμα eſſe reponẽdum βλασφεμά.

Ἐλιχα, τὰ, dicuntur τὰ ὑπὸ λειχηνώδη, Quæ omnium in ore ſunt & in omnium ſermone verſantur, Vulgata. Herodot. lib.1.

Ἕλλην, ηνος, ὁ, Hellen: filius Deucalionis. Ab hoc, ceu generis autore, Ἕλλην dicitur Græcus. Plin. lib.4, cap.7, Eadem Pelaſgicum Argos, Hellas: eadẽ Theſſalia, & Dryopis, ſemper à regibus cognominata. Ibi genitus rex nomine Græcus, à quo Græcia: ibi Hellen, à quo Hellenes. Hos eoſdem Homerus tribus nominibus appellauit, Myrmidonas & Hellenas & Achæos. Ex his Phthiotæ appellantur Dorida incolentes. Plura vide apud Herodot. libro 1, & Pauſaniam. Athen. lib.14, dicit πρὶν ἡμέσθαι Ἑλλήνων ἡμῖν, Δωριεῖς, Αἰολῆς, Ἴωνας: Plut. verò τοὺς Ἕλληνας πάντας ὁμωνύμως fuiſſe olim appellatos Ἀργείους, Argiuos: & Thuc. ſchol. p.147, Ἕλληνας à Thucyd. dici τοὺς πρὸ τοῦ Φαρσάλια, qui peculiari nomine Ἀχαιοὶ vocentur. ſi. ut vicißim ſpeciali nomine Argiuos, Argolicos, Achiuos, Pelaſgos, ſcimus dici, à poetis præſertim, omnes in genere Græcos: ſynecdochicũs poſita parte pro toto, & veluti ſpecie pro genere. INDE Ἑλλανοδίκαι, οἱ, Græcorum iudices: ſeu Græcorum præſides in cauſis diiudicandis & componendis: apud Herodotum lib.1. Alii Ἑλλανοδίκας vocant, vt ſuprà docui. ITEM Ἑλλανόπολις, Vrbs Græcorum. id eſt Vrbs è Græcis conflata ciuibus, conditore Attalo. Is enim eam ædificaſſe fertur ὅτι πρὸ Ἑλλανίδων πόλεων οὐκήτορας συναγαγών, vt ex Apollodoro refert Etymologus. NECNON Ἑλλανοταμίαι, Quæſtores Græciæ, ſeu Ærarii Græcanici præfecti. Ἑλλανοταμίαι, teſte Poll. lib.8, dicti fuerunt οἱ τοῖς φόροις ἀναλίσκοντες, καὶ ὅτι πρὸ τούτου τὰ ἀφορολόγητα εἰς πρυτανεῖα ἐσέφερον, καὶ τὰς πολιτείας αὐτοῦ ἐφορῶντες: vt Thuc. quoq; ſchol. ἑλλανοταμίας dictos fuiſſe τοὺς διαχειρίζοντας τοῖς φόροις ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ φυλάσσοντας αὐτούς. & Suid. τοὺς τὰ ὑπὲρ τῶν φόρων χρήματα φυλάσσοντας, ὁ αὐτὸς καὶ οἱ Ἕλληνες ὑπὲρ Δήλῳ ἀπέφηναν. Plura vide apud eundem, & apud Thuc. lib.1, pag.31, & 32. Præterea

ἀπὸ τοῦ Ἑλλάνιος DERIV. Ἑλλάνιος ET Ἑλληνικός, Græcanicus, Græcus. Nonn. Ἑλλάνια πίνειν διδάξω, Græcanicam prolem. id est Græcos. Herodot. lib. 2, Ἑλλάνιον τέμενος, Lucus vel fanum Græcanicum. Apud Suid. & per diphthongum Ἑλλάνιος στρατός, & Ἑλλάνιος στόλος, Græcus exercitus, Græcanica lingua. Frequentior vsus est posterioris Ἑλληνικός. vt Ἑλληνικὴ παιδεία apud Lucianum, Græcanicæ seu Græcæ literæ. Sic Ἑλληνικὰ γράμματα, Ἑλληνικὰ ὀνόματα, Ἑλληνικὸν δόρυ, Ἑλληνικὸν ἱμάτιον, Ἑλληνικὸν ὕπνισμα. & apud medicos Ἑλληνικὸς κύαμος, Faba Græca: ad differentiam Ægyptiæ. Dicunt etiam τὸ Ἑλληνικόν, subaudito substantiuo ἔθνος, aut simili, Græca gens, Græci: vt τὸ Αἰτωλικόν, Ætolica gens, Ætoli. Et ADVERBIALITER Ἑλληνικῶς, Græcanicè, Græcè, More Græcorum. vel etiam Ita vt Græcos decet. Nã Ἑλληνικὸν dicitur aliquando Quod Græcos decet, Quod Græcis peculiare est, veluti hominibus cultioribus. Plutarch. De aud. poem. Ἑλληνικὸν οὖν καὶ αἰσχρὸν, τὸ φόνιμα βαρβαρικὸν ἢ καὶ φαῦλον, τὸ θρασύπτης. Ex eiusdem Numa affertur Ἑλληνικώτερος Νομᾶς, pro Prudentior & humanior. nam aliquando Ἕλληνες dicũtur qui imbuti sunt literis vel moribus Græcis, vel eorum studiosi. Quin Hesychio ac Suida teste Ἕλληνες dicuntur οἱ φρόνιμοι καὶ σοφοί. Est porro & aliud nomen possessiuum ἀπὸ τοῦ Ἑλλάνιος, sed fœminini tantùm GENERIS, Ἑλλὰς videlicet, idem significans quod Ἑλληνική. Nã vt Xen. dicit Ἑλληνικὰς πόλεις, ita Thucyd. Ἑλλάδας πόλεις, Græcæ seu Græcanicæ vrbes. Ab iisdem est VERBVM Ἑλληνίζω, significans Græcos sequor seu imitor, Græcũ refero, Græcus sum. In qua significatione adiunctum sibi habet dativum veluti instrumentalem eius rei qua quis Græcum imitatur seu refert, vel qua quis Græcus est. Æschin. in Ctesiphontem, τὸ ἢ ἀπὸ τῆς μητρὸς, Σκύθης, βάρβαρος, Ἑλληνίζων τῇ φωνῇ, Voce tantùm Græcum referens, Voce tantùm Græcus. id est lingua. Socrat. in Hist. Eccles. αἱ τοῦ βιβλίου ὕπνοι ὑποθέσεις χειμαιζόμεν μὲ τῇ φωνῇ, ὡς ἢ δέκμεσι Ἑλληνίζειν. id est Ἑλληνικαί εἰσι, seu τὰ τοῦ Ἑλλάνιος φρονεῖν, Cum Græcis faciunt, Græcis fauent, Græcos sequuntur seu imitantur. Nota autem à theologis eius temporis Ἕλληνας vocatos fuisse τοὺς ἐθνικούς, Ethnicos, quos vocabant etiam τοὺς ἔξωθεν, & τοὺς ἔξω τῆς ἀληθείας: opponentes eis τοὺς ἡμετέρους, id est τοὺς ὀρθοδόξους, τοὺς Χριστιανούς, seu τοὺς διαγγελικούς: quoniam videlicet Græci suis superstitionibus dediti erant, & à Christiana religione alieni. Socrat. Hist. Eccles. libro 3, Ἕλλην ὢν τὴν θρησκείαν. Sic Sozomenus dicit νόμος Ἑλληνικὸς, Ritus Græcanicus pro Ethnicus. Necnon & Ἑλληνισμὸς dicitur eodem significatu, vt docebo paulo pòst. Thuc. passiuè quoque dixit Ἑλληνίζεσθαι pro Fieri Græcum. vt schol. quoq; eius ἑλληνίσασιν exponit Ἕλληνες ἐγένοντο, in hoc loco lib. 2, pag. 70, καὶ ἑλληνίσασιν ἅμα τῇ γλώσσῃ τὴν φωνὴν ἀπὸ τοῦ Ἀμφοτεροῦ τοῦ ξυνοικοῦντος, tum primùm Græci facti sunt, & linguam Græcanicam qua nunc vtuntur, didicerunt ab Ampraciotis qui cũ ipsis habitabant. Inde VERBALE Ἑλληνισμὸς, οῦ, ὁ, Imitatio Græcorum. Theologi Græci & Apostolorum posteri Ἑλληνισμὸν vocarunt τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν. id est τὴν ἔξωθεν παιδείαν, seu τοὺς ἔξωθεν λόγους, opponẽtes eum τῇ διαγγελικῇ παιδείᾳ: quia videlicet Græci tum temporis erant ethnici, & à Christiana religione alieni. Alioqui Ἑλληνισμὸς dicitur etiam ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία. id est Literæ Græcæ, seu Græcus lepor. quia Græci eruditiores & elegantiores fuerunt cæteris gentibus. Synes. epist. 154, ὥσπερ ἢ αἰτία τὸ ταῦτα συνδιδάσκειν ἐξεφοίτησε παρ' ἡμῖν εἰς Ἑλληνισμὸν τι καὶ χάριτας ἡμᾶς, καί πως τοῦ εὖ πεπαιδεῦσθαι, Græcanicarum literarum & leporis. Alioqui Ἑλληνισμὸς à grammaticis dicitur Sermo Græcanicus, seu Proprietas linguæ Græcæ, Proprietas verborum Græcorum. vt quum Athen. cum alibi tum l. 9 dicit, Σέλευκος ὁ τῶν Ἑλληνισμῶν: qualis est Nonii Marcelli compendiosa doctrina De proprietate sermonum. Atque adeo Ἑλληνίζειν dicuntur qui non tantùm Græcè loquuntur, sed etiam qui vetè ac propriè loquuntur Græcé. Athen. libro 6, οἱ δ' Ἑλληνίζοντες λέγει δεῖν φασὶν ὀψωνεῖν κόσμον καὶ χυσὸν κόσμον, videlicet pro ὀψωνήματα & χυσώματα. id est Qui Græci sermonis proprietatem vel elegantiam affectant, Qui propriè & eleganter loqui Græce student. Præterea à verbo Ἑλληνίζω est aliud VERBALE, Ἑλληνιστὴς videlicet, significans Sectator seu imitator Græcorum, Qui è Græcorum factione est, Æmulus seu studiosus Græcorum. Item ADVERB. Ἑλληνιστὶ, Imitatione seu ad imitationem Græcorum, Ritu & more Græcanico, Græcé. Luc. Ἑλληνιστὶ ἐπαλαίσαμεν. Plutarch. τοὺς Ῥωμαϊκοὺς ἐάσας ἀγῶνας, Ἑλληνιστὶ τοὺς δυνάμεις δὲ ἀθροίσας τοὺς μεγίστους καὶ πενθημέρους ἔθετο.

Ἑλληνίσσω, Ἑλληνίζω & Ἑλληνίζομαι, Ἑλληνικὸς, Ἑλληνιστὴς, Ἑλληνισμὸς, Ἑλλήνιος, Ἑλλὰς, Ἑλληνιστὶ, vide in præced. Ἕλλην: vnà cum compos. Ἑλληνοδίκης, Ἑλληνόπολις, Ἑλληνοτρόφος.

Ἑλλιών, Hesychius exponit ἱστρίζων, πάντα, ἀγχῦ pro quo suprà ἑλπίνων.

Ἕλλξα, poeticè metri causa pro εἵλκυσα, Cessauit à λέγω.

Ἑλλήσποντος, Hellespontus: id est Ponti seu maris ille tractus in quo Helle cum fratre Phryxo tranans vehente ariete, submersa est. est autem ἀπὸ τῆς Τρωϊκῆς θαλάσσης, vt vult Etymolog. VNDE Ἑλλησποντίος, Hellespontius: id est Hellesponti accola vel incola: aut Qui ad Hellespontum prouenit. ITEM Ἑλλησποντιακὸς, ὁ, dicitur ventus quidam, quia ab Hellesponto spirat. cuius meminit Aristot. Problem. sect. 26. quæst. 6. Meminit & Herodotus libro 7, pag. 283, vbi τὸν ἀπηλιώτην tradit à Ponti accolis vocari Ἑλλήσποντον. Plinius etiam ab aliquibus vocari Hellespontian autor est, libro 2, cap. 47.

Ἑλλικτὴρ, apud Suid. in manuscripto etiam cod. dicitur esse ὄνος ὠνίου: itidémque ἑλλικτῆρες: sed potius scribendũ vnico λ, de quo suprà.

Ἑλλίζων, Hesych. exp. πάλλων, Vellens, Vellicans.

Ἑλλιβρίζω, t. 2, c. 703, d. Ἑλλιβρίτης, ib. e

Ἑλλιβρικὸς, ib. Ἑλλιμαίζω, t. 2, c. 704, e

Ἑλλιπεῖ, vide suprà in Ἐλλιπεῖ.

Ἑλλιπὴς, t. 2, c. 670, b. Ἑλλιπῶς, ib. c

Ἑλλόβιον, ου, τὸ, Inauris: i. Ornamentum quod inseritur τοῖς λοβοῖς τῶν ὠτῶν. Solẽt. n. ex ima auriculæ parte suspendere annulos aut gẽmas quaspiã ornatus gratia: quæ & ὠτία vocant, & specialiori vocabulo ἐλικτῆρας. Luc. in Lexiph. λιθάριόν τινα (potius λιθάριά τινα) ἐκρέμασαι καὶ ἑλλόβια ἢ πίδακας τῶν ὠτίων τῇ ἰμῇ: verba Chæreæ τῶ χρυσοκόμου. Et apud Suid. Traianus Augari filio dicit, μιμοῦμαι σε ὅτι μοι φοιτᾷς πυρίμυς συρραπίσων ἢ ὅτι τοῦτο αἱ πλόκες τὸ ἑλλόβιον ὑμῶν τὸ ὑπερκρεμάμενον ἐφαπτόμενα ἅμα τῶν ὠτῶν τὸ ὑπερον. τοῦ ἢ ἰῶ ἅμα τὰ ὦτα πυρπολῶ ἢ ἀμφὶ χυσᾶ ὠτία ἐξυπτιάζω. Vbi nota ὠτία dici quæ antè ἑλλόβια. est enim ὁ λοβὸς pars τοῦ ὠτός.

Ἑλλοβοειδὴς, Florem in siliqua edens, In folliculo florens.

Ἑλλὸς καρπὸς, Fructus qui in folliculis clauditur, Fructus qui siliqua continetur. Theophr. ὁ ἢ καρπὸς ἑλλὸς καλεῖται τοῦ λοβοῦ, Siliquatur, vt Plin. loquitur.

Ἑλλοβοσπέρμα, τος, τὸ, t. 3, c. 930, f

Ἑλλοῖδη, Quæ sunt ex genere τῶν ἑλλοβίων. i. Quæ siliquantur, vt Plin. loquitur. Theophr. Hist. plãt. lib. 8, ἡ δὲ ἄνησος τοῦ μὲν πεχυτὰς, αἱρέσεις τοῦ δὲ ἑλλοειδοῦς ἢ χθαμαὶ πάντες, καὶ μέρος.

Ἑλλογῶ, Imputare, Expensum ferre. v. l.

Ἑλλόγιμος, t. 2, c. 641, g. Ἑλλογος, t. 2, c. 641, b

Ἑλλοπίων, t. 2, c. 1581, g

Ἑλλοπίδας, Hesych. tradit esse vocem quæ apud Cratinum legatur, facta ἀπὸ τοῦ ἑλλοπὸς. κατὰ autem ita vocare τοὺς πόρους ἢ τοὺς σφυδνοὺς ἢ τοὺς πυθμένας ὁρίους, ἀπὸ τῶ ἑλκύειν. Etym. habet ἑλλόπιδας, itidémque lex. meum vet.

Ἑλλοπὸς, t. 2, c. 1581, g. Ἑλλοπίων, ib. b

Ἑλλοπὶς, Hesychio λιόφθαλμος, χαροπὴ, Pulchris seu cæsiis prædita oculis. AT Ἑλλοπὶ, idem exp. ὠφελίᾳ, Bonã.

Ἕλλος, ου, ὁ, Hinnulus. Hom. Odyss. τ, κάπρῳ ἴχ παλίωξεν ἑλάφῳ Ἀκταίρητα λαῶν. Vbi schol. exp. πῶλον ἐλάφου, vt Hesychius quoque ἔλλος affert pro τὸ ἔκγονον τῆς ἐλάφου πᾶσης, ἀπὸ βοός: addens etiam ὁ ὀφθαλμὸς, Marinus. Quæ posterior expositio accommodari potest huic Sophoclis loco in Atace, Ἐρῶσι ἔλλοις ἰχθύων δίκην ἐγώ. Vbi tamen alii malunt ἀστοῖς, muris. Itidem in hoc ex Titanomachia apud Athenæum inicto lib. 7, Εἰ δ' αὖτε πολὺ χυσοπάδη

χρυσώπιδες ἰχθύες Ἑλλεί.

Ἑλεφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peremptor hinnulorum, Catulorum ceruinorum occisor. Epitheton Dianæ, vt venatricis. Suid. & Etymol.

Ἑλεχαίω, t.1, c.731, b. Ἕλεψ, t.1, c.1581, c

Ἕλιειν, pro ἕλαιον dicere Cretenses, autor Hes.

Ἑλιγχιασμός, t.2, c.745, g. Ἑλίγχιον, ib.c

Ἑλιγχιωπόν, ib.g. Ἑλιγχιωπός, ib.

Ἑλιγχιωπὸς μοπς, t.2, c.978, a.ob.

Ἕλλω, idem quod ἵλλω seu κατέχω. Vide Ἕλειν.

Ἑλλώπιον, Humectis infractisque oculis inspectare. v.lex. Sed suspectum. Perperam in iisdem Ἕλοψ, οπος, Mutus: pro Ἕλοψ.

Ἑλωνίς, Mineruæ cognomentum apud Corinthios: ET Ἑλώνια, τά, Sacra & festum in eius honorem. Vide Etymol. & Hesych.

Ἕλπατα, Hesychio ὁμιλήματα, ὀνειλήματα, σπιδώματα.

Ἑλμινθιάω, Ἑλμίνθιον, Ἑλμινθώδης, vide in sequ. Ἕλμις.

Ἕλμις, ινθος, ἡ, Lumbricus: interaneorum animal: quod quum longissimum aliquando sit, & per omnia intestina extendatur, à similitudine interdum κηρία nomina tur & ταινία, quòd fasciam repræsentet. ἀσκαρίδας autē dicitradunt ταῖς ὀνπρὸν μάλιστα τῇ παχίᾳ ὀπῖρου μέρει ἐμφερωθείσας ἕλμινθας λεπίας. Hippocr. De morb. lib. 4, ὥσπερ ἑλμίνθων τῶν πλατιῶν, de lumbricis latis, vt Celsus loquitur. Dioscor. lib. 1, cap. 154, ἕλμινθας πλατείας ἀκρεάσει: de malicorio, de quo Plinius, Tineas pellit. Idem lib. 2, cap. 107, de farina triticea cruda, ἕλμινθας σφογγύλας ἠμιτόνους. Apud eundem lib. 3, cap. 93. de melanthio, in Ald. editione legitur, ἀκρεάσασα ὁ καὶ ἕλμινς σφογγύλας. Sed ea scriptura mendi suspicione non caret. Apud Hippocr. verò reperio etiam Ἕλμιγγες, duplici γ, quasi à nom. sing. ἕλμιγξ. Epidem. lib. 1, ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμῷ ὑγρὰ θερμὰ διὰ πλατ' ἐλμίγγων. (Vbi etiam nota tenuari) Et lib. 4, ἐλθούσας ἕλμιγγος ὑποπαχέος. Porro à superiore Ἕλμις DERIV. Ἑλμινθώδης, ους, ὁ ἡ, Lũbrico similis. Et DIMIN. Ἑλμίνθιον, ου, τὸ, Lumbriculus, Tineola. Hippocr. Epidem lib. 4, βερχα αἱ μοδσα καὶ τὰ ἑλμίνθια. Item VERB Ἑλμινθιάω, ῶ, Lumbricis infestor, Lumbricos patior, Verminor. Aristot. Hist. anim. l. 9, ὅπερ ἑλμινθιῶσι.

Ἑλξίνη, ης, ἡ, Helxine: Hesychio teste ἡ σφόδρα μικρὰ βοτάνη. vt & Plin. l. 22, c. 17, Helxinen (inquit) aliqui perdicium vocant, quoniam perdices ea præcipuè vescantur: aliqui sideritin, nonnulli parthenium. Quorum posteriorum duorum nominum meminit & Dioscor. lib. 4, cap. 86, & Galen. Simpl. medicam. lib. 6. Mox tamen Plin. ibidem, veluti de diuersa herba loquens, ait, Perdiciũ siue parthenium (nam sideritis alia est) à nostris herba vrceolaris vocatur, ab aliis astericum, folio simili ocimo, nigrior tantùm, nascens in regulis parietinisque. Cur autem ἑλξίνη dicatur, ibidem his verbis exprimit, Semina habet in capitibus lappaceis, adhærentia vestibus, vnde & helxinẽ dictam volunt. attestante & Dioscor. lib. 4, cap. 86, ἔχειν δὲ ταῖς καυλοῖς οἷονεὶ σπερμάτια πρασία, περιλαμβανόμενα τῶν ἱματίων. A trahendo igitur dicitur, quoniam præterea ũtium vestes attrahit. Rursum à Dioscoride lib. 4, cap. 39, memoratur ἑλξίνη quædam κυσάμπελος cognomine, cuius & ipsius τὰ κλάσια φερεπέλματα ὅπου αὐ τύχοι, idcóque veluti φερέλκια.

Ἕλξις, t.1, c.1190, e

Ἕλομαι, inusit. t.1, c.182, d

Ἑλοιμίλιον, Ἕλοιμι, Ἕλοι: aor.2 ab αἱρέω seu ἕλω.

Ἕλος, εες, τὸ, Palus. Theophr. Hist. plantarum lib. 4, cap. 9, τῶν ἐν τοῖς ποτα μοῖς καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ ταῖς λίμναις, in paludibus & lacubus. Hesychio est πλατανώδης καὶ σύμφυτος τόπος: vt Suidæ quoque ὕδατος ἰλὺς ὀπωρικχυμένου πηλοῦ καὶ βαθείας ὕλης ἢ πατύρου ἢ καλάμου ἀκρυσμὸς ἀπὸ τοῦ πηλοῦ καὶ ὑφαιρετικὸς τοῦ ὕδατος. Rursum ab Hesychio exponitur χεῖλος ποταμοῦ. Est etiam nomen vrbis in agro Laconico, sic denominatæ φδὴ τὸ ἐν ἕλει Ϟ: cuius incolæ dicuntur Ἕλειοι, Ἑλεάται & Ἕλωτες, facta ectasi seu prosthesi τοῦ τ, & enallage terminationis. Steph.

Ἑλοῦμην, Attica syncope apud Aristoph. pro ἑλούμην.

Ἕλοψ, alicubi reperitur pro ἕλωψ.

Ἕλπετο, Ionica dialysi pro ἔλπετο, id est ἔλπιζε: ab ἔλπομαι. Hesych.

Ἑλπάω, Spero. Hesychius enim ἔλπαον affert pro ἤλπιζον. Infrà cum τ ἐλπέω.

Ἐλπιδοποιέομαι, t.1, c.1198, b. Ἐλπιδοπάτης, t.4, c.37, b.

Ἐλπίζω, t.1, c.1198, c. Ἐλπίζω, in malam partẽ, &c. ibid. d.

Ἐλπίζομαι, ib.c

Ἐλπίς, t.1, c.1197, c. Ἐλπὶς, in malam partem, &c. ibid. g.

Ἐλπισῦν, t.1, c.1198, d. Ἔλπομαι, t.1, c.1199, e

Ἔλπω, Hesychio ἔλαιον, σίαρ, ἀλοιφή.

Ἑλπίω, Spero. vnde ἐλπίοντες, Hesychio ἐλπίζοντες.

Ἕλπω, t.1, c.1199, f. Ἐλπωρὴ, ib.g

Ἕλσαι, putatur per syncopen dictũ pro ἐλάσαι, ideóque exponitur σωτλάσαι, συγκλῆσαι, συρεῖν: possit tamen esse etiam ab ἕλκειν, vt κέλσαι à κέλκειν. nam & ipsum ἕλκειν exponitur ἵλλειν, κατέχειν, σωΐρειν. Hom. Il. α, σφὶν ἀμφ' ἄλα ἕλσαι Ἀχαιούς, Compellere, Concludere.

Ἑλυγή, affertur pro Spira, ἕλιξ. sed scribendũ forsan ἑλγή.

Ἕλυμα, siue Ἔλυμα, ατος, τὸ, dicitur μέρος τι τῆ ἀρότρου ὃ τῷ μέσῳ ὄῖ, ἵνα συμβάλλεται ὁ ζυγὸς τῷ ἰσθμῷ, vt annotat Proclus apud Hesiodum, deriuans ἀφὸ τοῦ ἑλύειν, quod est καλύπτειν. Poll. libro 2, ἕλυμα esse dicit ὃ ὁ ζυγὸς ἀπέρμα σαι. Vtitur autem eo vocabulo Hesiodus Ergon 2, Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶες ἀν' ἑλύματα πήξας (l. τὸν γύαν) Τόμφωσιν πλάσιος θερσαφόρεται ἰσθμοῖο. Et mox, Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατα ἰσθμὸν ἐλύμα, ἀρότου γύης. Sunt qui existiment esse Burim seu Buram. Ea tamen esse dicitur pars aratri posterior decuruata. Hesychio ἕλυμα est τὸ ὀπίσθιον τοῦ πέρνου, (ita enim repono pro πέλεκυν) item νῶτα & τὸ ἱμάτιον: quemadmodum à Suida quoque exponitur σκέπασμα, Tegumentum, Operimentum.

Ἑλυμαῖοι, dicuntur canes quidam à gente inter Bactra & Hyrcaniam sita, vt tradit Pollux libro 2, cap. 5, qui eiusdem libri cap. 12, & ἑλυμαίων λαγωῶν meminit, dicens non minores esse nostris vulpibus, nigricantes, corpore oblongo, oblõgo etiam cãdido illo villo qui in extrema cauda est. Stephanus Elymas esse dicit regionem Assyriorum conterminam Persidi, cuius incolas vocari Ἑλυμαίους.

Ἕλυμοι, Hesychio sunt τὰ σωθέντα τῆ αὐλῆ ἀφ' ὧν ἡ γλωσσίς. Sed addit, quosdam ἕλυμον simpliciter accipere τὸ αὐλόν. Pollux quoque lib. 4, cap. 10, ἕλυμον in tibiarum genere ponit, dicens è buxo fieri, inuentum autem esse à Phrygibus. Similiter apud Athenæum libro 4, quidam dicit sese ἑλύμους αὐλοὺς, quorum meminit Sophocles in Niobe & Tympanistis, nõ alios accipere quàm τοὺς Φρυγίους. Rursum Hesychio ἕλυμος est ἡ τῆς κιθάρας καὶ τῶν τοξευμάτων. Eodẽ teste ἕλυμος est στρῶδες ἀπέρμα, quod Suid. à Laconibus coqui & comedi ait. Meminit eius Dioscor. l. 2, c. 120, dicens & ipse esse τῆ στιπτῶν ἀπερμάτων, κίχορι ὁμοίαν, ᾧ ὁμοίως τῆ κιχορίου στιπτοτάτῃ φύλλα: à nõnullis vocari μελίλωτον. Panicum dicunt Latini. Meminit & Hippocr. initio Γυναικείων libro 1: ἔστι δὲ τῆ ῥοφημάτων (inquit) τάδε ὀλιγοπλησιοπαθέα, ἕλυμος, φακὴ, ἄλφιτα, ἴσχνα. Galenus quoque ἕλυμόν τι ᾧ κίχορι numerat inter τὰ Δημήτρεια καλούμενα ἀπερματα, semina quæ vocantur Cerealia. Etym. deriuat ab Ἕλος. Apud Hesych. rursum legitur, Ἑλυμόσπερμα, ὃ ἔνιοί φασι λάπαθον, ἴσως pro quo apud Suid. diuisim, Ἕλυμος, σπέρμα, & quæ sequuntur. Pro eodem idem Hes. attulerat ἑλεμοσπέρμα aliquanto suprà: sed vtrunque æquè suspectum.

Ἑλύσσει, Hesychio est εἰλεῖται, Voluitur.

Ἕλυτρον, ου, τὸ, SIVE Ἔλυθρον, Inuolucrum, Integumentum. Vtriusque meminit Hesych. Affert enim non solùm ἑλύτρους pro καλύμματα, σκεπάσματα, sed etiam ἕλυθρον pro ἐνείλημα, σκέπασμα, κάλυμμα, λέπυρον, δέρμα, δέκας: atque adeo annotat, ἕλυτρα esse τὰ ἐνειλήματα ἢ καλύμματα, Inuolucra, Operimenta & integumenta. id est ea quibus res aliquæ inuoluuntur & operiuntur. Sic sanè pellicula illa qua oculus integitur, ἕλυθρον dicitur. Tradit enim Poll. l. 2, ἕλυτρα vocari partes illas ex quibus enascũtur αἱ βλεφαρίδες. Et Hipp. De artic. dicit τὸ ὑπαῖον πωτ ἑλυβόδη ἑλύθρις. vbi itidem annotat Gal. τὰ σκεπάσματα ἢ τὰ ἐνειλήματα τινων ab antiquis dici ἕλυτρα: ipse ea vocans μάνυγγας & χιτῶνας. Itidẽ in insectis volatilibus ἑλύθρον dicitur crusta illa quæ pennis super-

Hel.

uenit, eâſque veluti vagina claudit. Ariſtot.Hiſt.animalium lib.4,ἕλυτρα τοῖς πτηνοῖς ἔχει, Pennas cruſta intectas habent. Necnon ſeminum folliculi ſeu vtriculi vocantur ἕλυτρα, quoniam hiſce inuolucris integuntur. Dioſc.lib.2,c.111, de zea,ἡ δὲ, δίκοκκος καλεῖται, ἐν δυσὶν ἑλύτροις ἔχουσα σπερμίδιον τὸ σπέρμα. Et lib.4, cap. 167, καρπὸν ἐν ᾧ σπέρματα διηρημένα ἑλύτροις κατ' ἰδίαν. Pro quibus Plin.lib.17,cap.12,dicit,In quibus ſemen tunicis continetur,vt capparis. Sunt qui ἕλυτρα propriè eſſe velint τὸ ἔξω κυκλοτερὲς σκεπάσμα, vt nucum. Heſychius verò exponit etiam πυγὴν & ἐπιλίδας.

Ἑλυτροῦσι, Obuoluere, Obtegere.Bud. Simplicis tamen nullum exemplum affert,ſed tantùm compoſiti περιελυτροῦσι.

Ἑλύω,ſiue Ἑλίω,Inuoluo,Implico. vnde ἑλύσθη, quod Heſych.exponit ἐστράφη,ἐστρόφθη. Participio ἑλυσθὶς vſus eſt Homerus Iliad.ω,de Priamo,Κλαῖε κάπρη πεσὼν ἀνὰ δώματα, θεσπεσίοισι πεδῆσι δ' Ἀχαιῶν ἑλυσθείς. pro Aduolutus ad pedes. εἱλικθὶς,ſcholiaſtæ:Heſychio ἑλυσθὶς. Significat ἑλύω etiã Intego:καλύπτω,Proclo & aliis grammat.

Ἕλος,Cypris βύτυρον,Butyrum,teſte Heſychio.

Ἕλω, inuſ.thema, à quo αἱρέω mutuatur futurum ε ἑλῶ:& à quo ἕλκω etiam deriuari tradit Etymol. Vide & t.1, c.182,b. Heſych.periſpomenus etiam affert Ἑλῶ pro καταχώσω,παίζω.

Ἑλώδης,ους,ὁ καὶ ἡ, Paluſtris, Paludi ſimilis, Paludinoſus. Dioſc.l.2,cap.117,de oryza,φυομένη ἐν ἑλώδεσι τόποις καὶ ὑγροῖς. Ex Ariſtot.Probl.affertur ἑλώδη σώματα,pro Plena impuráque corpora.

Ἕλωμαι,& Ἑλοῦ,ſunt aor.2 ab αἱρέω ſeu ἕλω.

Ἕλωρ,ωρος,τὸ,à nonnullis exponitur ἄχθα,ἄχθημα, Captura:ab ἕλω ſignificante αἱρέω ſeu λαμβάνω:ab aliis σπάσχημα,ἕλκυσμα,deriuantibus ab ἕλω ſignificante ἕλκω ſeu ἑλκύω. Sed prior expoſitio & etymologia eſſe videtur conuenientior,quum ab Homero copuletur cum κῦρμα vicinæ ſignificationis vocabulo.Iliad.ι,αἰθρὴν δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γένωμαι. Iliad.ρ,Κάλκαντ' Αἰγυπιοῖν ἕλωρ καὶ κῦρμα γένηται. Odyſſ.γ, Κάλκαντ' οἰωνῶν ἕλωρ καὶ κῦρμα γένωμαι. Et Odyſſ.ι,Δείδω μὴ ἅρπυιαι ἕλωρ καὶ κῦρμα γένωμαι. Alioqui & ſolum reperitur ſine κῦρμα apud eundem poetam. Iliad.ρ,μὴ μὲν Ἀχαιοὶ ἕλωρ δηΐων λίπωσιν. Iliad.ι,μή δὲ μὰ ἕλωρ Δαναῶν ἑτάροις κτεάτ. Odyſſ.μ, οὐδέ μὲ αὐτὸν Καλυψὼ,μίσγεσθαι μενεαίνει ἕλωρ ἀλεείνουσαν ἀνάγκην. Idem poeta ἕλωρα vocat Pœnas captionis ſeu interfectionis. Apud eum enim Il.σ Achilles dicit, αἴθε μοι Ἕκτωρ Πρῶτος ἐμοῦ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς λίποι θυμὸν ἐλέσθαι, Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδαο δάσσαι. id eſt (inquit ſchol.) πικρόν ἐστιν ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναιρέσεως. Phocylides verò ἕλωρα ſimpliciter poſuit pro ἕλωρ, id eſt ἄχθα ſeu ἄχθημα aut σπάσχημα,dicens,Μηδὲ πτώσσε κυσὶ ῥίψῃ ἠὲ γυψὶν ἕλωρα, nec ea quæ pepererit, partum abiiciat prædam canibus & vulturibus diſcerpendam.

Ἑλώρη,Heſychio πτελώρη,Immanis.

Ἑλώρεον,idem quod ἕλωρ,& ἑλώρεια idem quod ἕλωρα.Homerus initio Iliadis,Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν Ἡρώων,αὐτοὺς δὲ ἑλώρεια πᾶσι κύνεσσιν Οἰωνοῖσί τε πᾶσι. id eſt ἑλκύσματα, σπαράγματα, Prædã diſcerpendã, Prædã expoſitam lacerationi.Virgilius ait, — canibus data præda Latinis. Notandum porro ε ibi produci contra naturam.quare nonnulli ſcribendum putarunt δὲ ἑλώρεα,alii δ' ἑλωρεία.quibus tamen doctiores grãmatici reclamant,veterum codicum autoritatem proferentes. Apollonius ſanè corripuit,dicens Argon.l.2, Ἀοίδιμον ἁρπυίῃσιν ἑλώρειον. At Ἑλώρεις ἀχθὼ, Heſychio teſte dicitur ὁ πλούσιος ὑπὸ Ἑλώρων πεπαιδευμένος.

Ἑλωτὶς, eidem H.ſunt μωθωνὶ ὁ τῆς ὕλης ἐργαζόμενος. Sed forſan ſcribendum Ἕλωτις,vt inde ſint οἱ Εἵλωτες.

¶ Ἐμαυτῆ, Ἐμαυτῇ, Ἐμαυτὴν,t.1,c.1076,a.

Ἐμβαδὸν,t.1,c.646,c

Ἐμβαδὸν,ibid.c. & t.4,c.668,g.

Ἐμβαδὸς,t.4,c.668,g. Ἐμβαυλίζω, t.1,c.633,h

Ἐμβαθμὸς,t.1,c.638,f. Ἐμβάφια,t.1,c.646,f

Ἐμβαίνω,t.1,c.645,c

Ἐμβαλιτὶς, Heſychio βλαισὶς,Blæſis pedibus.

Ἐμβάλλω,t.1,c.678,b. Ἐμβάλλομαι,ib.f

Ἐμβάμμα,t.2,c.719,b. Ἐμβασίζω, t.1,c.710,b

Ἐμβασίνω,t.1,c.719,a

Ἔμβαρος,apud Menandrum in Θαΐσῃ Heſychius accipi tradit pro ἠλίθιος, μωρὸς, vel ταπεινός. Suidas quoque ἔμβαρός ἐστι quum expoſuiſſet ταπεινός, φαῦλος, ſubiungit in fine, prouerbialiter dici ἐπὶ τῶν ὑβριστῶν καὶ μεμψιμοίρων, ab Embaro quodam, qui vt Munychiæ Artemidis ſacerdotiũ poſteris ſuis acquireret, filiam ſuã deæ iratæ ſacrificauit. Qua de re plura apud eundem.

Ἐμβας,t.1,c.646,d. Ἐμβασανίστως,t.1,c.645,h

Ἐμβασιλεύω,t.1,c.715,g. Ἐμβάσιος, t.1,c.645,b

Ἔμβασις,ib.h. Ἔμβασμα,t.1,c.646,a

Ἐμβάσμη,ib. Ἐμβατεύω,ib.g

Ἐμβατὴ,ib.a. Ἐμβατὴς,ib.b

Ἐμβατήριος,ib.c. Ἐμβάτης, ib.a

Ἐμβατὶς,ib.b. Ἐμβαφεῖα,t.1,c.719,c

Ἐμβάφιον,ib.b. Ἐμβάφιος, ib.

Ἐμβαφιόω,t.1,c.730,c

Ἐμβάβασα, per ſyncopen pro ἐμβεβήκασι, vt docui in Anomalis. Hom.Il.β,ἰρίτιμοι δ' ὅτε κάπρῳ ἐπίπροσθε βάσασιν ὑλήεσσαν, ingreſſi erant. SIC· Ἐμβεβᾶσι pro ἐμβεβήκασι, Ingreſſus. Epigr.l.3,πάρφασιν ἀλλοτρίοις ἐμβεβασίαις.

Ἐμβασίδιον,t.1,c.645,f

Ἐμβολὶς ἄβακος, Intercapedo & interſtitium quod eſt intra teli iactum.id eſt quod teli iactum non excedit. Polyb.de Archimede, παρεσκεύασεν ὄργανα φέρειν ἀπὸ τοῦ ἐμβολὶς ἄβακος.

Ἐμβεβαίζω,t.1,c.655,h. Ἐμβιόομαι, t.1,c.740,f

Ἔμβιος,t.1,c.737,g. Ἐμβιόω, t.1,c.740,f

Ἐμβιόωσις,ib. Ἐμβλαμμα,t.1,c.751,e

Ἐμβλάπτω,ib.d. Ἔμβλημα,t.1,c.678,d

Ἐμβλητέον,Iniciendum. Ἐμβοάω,t.1,c.757,h

Ἐμβαυθὴς,t.1,c.761,c

Ἔμβοθρος,Foucam in ſe habens: vel Qui in foues eſt. A priori eſt VERBVM Ἐμβοθρεύω, ſignificans Fieri ἔμβοθρον,Incauari in ſcrobem ſeu foueam. Hippocr. de corde,ἐκβάλλει ὃ ἔχει παχὺ ἢ βαθὺ ἐμβόθρωσιν ἢ ὀδὸς ἔκπλεως ἅλμης.

Ἐμβολὰς,t.1,c.679,g. Ἐμβολάς,ib.

Ἐμβολὴ,ib.e. Ἐμβόλια,t.1,c.680,a

Ἐμβολίδες,Heſychio αἱ ἐπίθετοι, Aſcititiæ,Appoſititiæ.

Ἐμβολιμαῖος,ου,ὁ,Interfectitius,Intercalaris.

Ἐμβόλιμος,t.1,c.679,h. Ἐμβόλιον,t.3,c.1147,c

Ἐμβόλισμα,t.1,c.680,a. Ἐμβολισμὸς,ib.

Ἐμβολοδέτης,ib.d. Ἐμβολοειδὴς,ib.c

Ἐμβολον,ib.a. Ἔμβολος,ib.b

Ἐμβομβέω,Reſono & bombos edo in.Synef.ἐμβομβῶν μοι τοῖς ἀκοαῖς ὁ ψευσματικὸς θεὸς οὗτος λόγος ἐστί.

Ἐμβεκαδίνω, t.1,c.786,a

Ἐμβεκαμψία, Heſychio εἱμαρμένη,Fatum.Etymol.habet ἐμβεκαμψία, ex Sophrone citans, & Laconicum eſſe dicens. Supra Βιβεκαμψία. Rurſum apud Heſych. Ἐμβοχὴ eidem pro εἱμαρμένη.

Ἐμβεκχυ, Suidæ ἐλάχιστον, μικρότατον his locis, μαρτύρεται ὁ λόγος ὅτι μᾶλλον αὐτὸν λαβεῖν δύναται ἐμβεκχυ. Item,καὶ μᾶλλον ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἐμβεκχυ ἀγαθὸν ὃ μὴ ὅλον κατέπιεν ἡ ἰχθύς,ne minimum quidem. Sed exp.etiam aduerbialiter ἀπλῶς,ὅλως,συντόμως, Prorſus, Vt vno verbo dicam, καὶ ἔστι τὸ ἐμβεκχὶ. Ariſtophanis ſchol.tradit Attica conſuetudine vſurpari pro βεκχὶ, vacante ἰ, vt ἐμεσχὶν pro φαγεῖν,ἐδυστυχὶν pro δυστυχεῖν: apud Ariſtoph.inquam in Veſp.Ἀλλά μοι δοκεῖ θλαῦσαι νῦν πολλῷ ἐμβεκχυ, Ὅστις οὐ μὰ Δία χυ τὸ κάτω,μὰ φίλον σκόμβρον. Apud Heſychium ſcriptum ἐμβεκχεῖ,expoſitum itidẽ μικρὸν, item κεφάλαιον,ὅλως,συντόμως,ἁπλῶς.

Ἔμβεγμα,ατος,τὸ, Id in quo aliquid tingitur & madefit, vel etiam Quod in liquore aliquo madefactum parti affectæ applicatur. Ἐμβεγμα SIVE Ἐμβαγὴ (inquit Gorr.) auxilii genus eſt quum locis affectis liquore aliquo humectatis perfuſiſque lanam deinceps aut linteum eodem liquore imbutũ imponimus. Differt ἀπὸ τοῦ καταπλάσσειν, ᾧ hæc τὸ ἐμβεκχεῖν pari & principium tantùm ſit, quum τὸ ἐμβεκχεῖν præter τὸ καταπλάσσειν

adhibeat loco affecto remedium quod perpetuò insideat.adhibetur vbi cataplasmata non conueniunt, in capite, in præcordiis inflammatis, fracturis & contusionibus.

Ἐμβρίμω. & Ἐμβριμομαι,t.1,c.788,d

Ἔμβριος,Hesychio ἀνὸς,μωρὸς,Mutus,Stultus.

Ἐμβρίχω,t.1,c.790,d. Ἐμβεἰθια,t.1,c.793,d

Ἐμβελιστηρ,ib.c. Ἐμβελὸς,ib.b

Ἐμβελὼδης,ib.c

Ἐμβεμαὼσθαι, t.1,c.794,f. Etym.& Suid.ἐμβεμᾶσθαι exponunt μετ' αὐστηρότητος ὀδυνᾶσθαι: Hesych.ἐμβεμῶσθαι,μετ' ἀπειλῆς ὀπλίζεσθαι. Verùm & actiui ἐμβεμᾶσθαι meminerunt Hes.& Suidas: hic, exponens μετ' ὀργῆς λαλῆσαι,ille ὀδυνᾶσθαι,σεσοβῆσθαι μετ' ἐξουσίας. Rursum apud Suidã in manuscripto etiam codice legitur particip.ἐμβεμυῖμενος, hoc in loco, καὶ ἅμα ἠρεμοῦντος μανιώδεις καὶ ἐμβεμυῖμενοι,τὰ πάντα ἀπλαῶτον ἐδίκουν. Est porro inde VERBALE Ἐμβεμίμημα,eidem Suidæ τὸ μετ' ὀργῆς λάλημα: Indignatio, Irata reprehensio, vel Comminatio cum austeritate.Hesychius tamẽ ἐμβεμίμαπ exp.κινημα.

Ἔμβελαι,Hesychio ἦῶν. At ἔμβελαι,Suidæ αἱ εἰς βάθος διϊκνούμεναι ῥίζαι.

Ἐμβροντάω,t.1,c.789,d. Ἐμβροντησία,ib.e

Ἐμβρόντητος,ib.

Ἐμβροχὴ,ῆς,ἡ,Irrigatio:quæ videlicet fit intingendo linũ vel xylum in aliquem liquorem. Vide Ἔμβριγμα. Galen.ἐμβροχὴ δι' ἐλαίου καὶ ἀψιθίου. Bud.ex Hippiatr.affert pro Fomentum:addẽs,vocari & ὀμβροχὴν & ἐπίτλησιν,καπνίτλησιν,καπνίσιν. Hæc tamen simplicẽ potius irrigationẽ seu perfusionem significant,illud præterea tinctu & madefacti in aliquo liquore lintei aut alius rei impositionem.

Ἐμβροχοι,Illaqueati, Laqueis implicati.

Ἐμβρυοδόχος, Receptor τῶ ἐμβρύου. Luc.in Lexiph.ὄχαδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔτηρον.

Ἐμβρυοθλαστης,t.1,c.796,c. Ἔμβρυον,t.1,c.795,g

Ἔμβρυος,t.1,c.796,b. Ἐμβρυοτομία,ib.d

Ἐμβρύσαι,Etymol.τὸ ὀνῆσαι.factum ait ab ὠνῆσαι,ὅπερ ἐστὶ τὸ λ.

Ἐμβρύων,ωνος,ὁ,Infans.v.Lsine exemplo.

Ἐμβροχμα,t.1,c.782,f. Ἐμβρωματῶν,ib.

Ἐμβύθιος,t.1,c.797,f

Ἔμβυλαι,Hesychio αἰγαὶ ἐμέραι,& γᾶς ἔτηρες.

Ἐμβύω,t.1,c.793,c. Ἐμὶ,t.1,c.1075,h

Ἐμὶν,ib.f. Ἐμεῖο,ib.

Ἔμβαι,t.1,c.1130,a. Ἐμέο,t.1,c.1075,f

Ἐμεσαι,vide in Ἔμαι.

Ἐμετέρια,t.1,c.1199,h. Ἐμετικὸν,t.1,c.1200,a

Ἐμετικὸς,t.1,c.1190,h

Ἐμεσσιόομαι, Vomitum facio. id est cieo,moueo. Hippocr.De morb.intern. πρὸ ἧς αὖ καὶλίω ἐμεσσιωθέντος, καθαρὸν περιχέτω.

Ἐμετικὸς,t.1,c.1200,a

Ἐμετὸς,t.1,c.1190,h. Ἔμετος,t.1,c.1200,a

Ἐμετηδὸν,In modum τῶ ἐμέτου.Hippocr.in Prorrhet.1, πρὸν ἐξίστασθαι ἐμετηδὸν ἐλκώδεα,φλαῦρα. Galen.significare putat,ἰὼ σιωπᾶν,ἐπὶ τοῦ δεῖν πλείστου πρὸς τυφὸν, ἐμεῖν ἢ πτύειν μηδὲν ἢ πάντα πάντ' ὀλίγον.

Ἐμεῖ,t.1,c.1075,f. Ἐμέω,t.1,c.1199,g

Ἔμεαι,Galen.in Lex.Hippocr.exp.ἴμεται,Vomitus: Atticũ esse vocabulum dicens. Sed putoscribendum ἰμεσαι. Ita enim legitur apud Hippocr.De morb.l.1, ἰὼ ἰμεσαι μετ' ἴχωρ,ἰμεσᾶτω.

Ἐμὶν,t.1,c.1075,h. Ἔμμα,t.1,c.1381,b

Ἐμμαίομαι,t.1,c.770,a

Ἐμμαλαξαι,Hesychio est τῇ χερὶ ὁπλαβίδα.

Ἐμμανὴς,t.1,c.770,a. Ἐμμανὸς,ib.

Ἐμμαπὲως, Dicto citius, Dictum factum. Putatur enim dictum pro ἀμπὲως, id est ἅμα τῇ ἔπει. Hesych.sanè exponit ἅμα τῇ εἰπεῖν,ταχέως,ἑτοιμοδεκμόνως,σπουδῇ,κελεύσει, Celeriter, Properanter, Promptè. Homerus Iliad.1,ὁ δ' ἐμμαπὲως ὑπόρουσε. Odyss.ξ,ὁ δ' ἐμμαπὲως ὑπάκουσε. INDE Ἐμμαπὲειν, Dicto citius aliquid facere. Nic.Ther.v.809, de api, Κέντρον γὰρ πληγῇ σφεκάλλιπε ἐμμαπέουσα. Vbi schol.exp.ἀπεργάσατο.

A Ἐμμάσσω, Hesychio ἀπτέσθω. Idem & Ἐμματῶσαι affert pro ἀπτεσθαι,ἁλαμβάνεσθαι: necnon Ἐμματίων pro φλαφῶν,φιλοπεκῶν,ἰρμῶν: accipiens forsan pro Manus contactu proritans. Quæ expositio non malè conueniet huic loco Nicandri in Alexiph.v.137, τὰ δ' (intellige φάρμακα) αὐρόα τεύθει βεβάσιος Ἐμματίων ἔτ' ἀπτὰ τύλη μετμασσόμενα δόρπα. Scholiastes ea verba sic expon.ᾧ δὲ φάρμακα αὐρόα κατιόντι αἰσυβάλοις, ὅις δακτύλοις καθὶς δὲ τῶ σώματος εἰς τὴν φάρυγγα, ἔτι τῶ ληθάργου ὁ τῶ κοιλίᾳ ἐξακιμάζοντι,καὶ μέχρι δὲ τῆς πύλης ὠρμισμένος οὐκ ἀπάδειν. Additque ἐμμάδειν esse τὸ καθιέναι ὅις δακτύλους εἰς κῖλον τινα,Demittere digitos in locum cauum. Vbi nota eum ἐμμάδειν dicere pro eo quod Nicand.ἐμματῶν. Alibi κατμμαπὲειν dicit idem poeta pro eodem.

Ἐμματαιάζων,Hesych.expon.ματαιολογῶν,Inania & futilia blaterans. Pro quo apud Suid.in manuscripto etiã exemplari ἐμματίζων, cum eadem expos.

Ἐμματῶσαι,& Ἐμμάσσω,vide in Ἐμμάσσω.

Ἐμμεθὸεις,t.2,c.1174,c. Ἐμμεθέων,ib.f

Ἐμμεθύσκομαι,Inebrior seu ebrius sum in vel inter. vt ἐμμεθυσκόμενος ὅις ἀγίοις.

Ἐμμειδᾶσαι,,Subridere in vel propter.

Ἐμμέλεια,t.2,c.874,c. Ἐμμελετῶσι,t.2,c.866,a

Ἐμμελέτημα,ib. Ἐμμελέως,t.2,c.874,d

Ἐμμελὴς,ib.b. Ἐμμελῳδέω,ib.a

Ἐμμελὸς,ib.d. Ἐμμεμαὼς,t.2,c.819,c

Ἐμμεμιγμένος,t.2,c.934,c

Ἔμμεν,& Ἐμμεναι,poeticè pro εἶναι:t.1,c.1130,a.

Ἐμμενὲς,τὸ,subst.t.2,c.879,d

Ἐμμενῶν, & Ἐμμενῶσα, Permanendum seu perseuerandum est in.

Ἐμμένως,t.2,c.879,d. Ἐμμενέως,ib.

Ἐμμένὼς,ib.c. Ἐμμένω,ib.b

Ἔμμεσος,ου,ὁ ἢ ἡ,Qui est ὁ μέσω,Intermedius, Interiectus. Vel etiam Qui medium in se habet.

Ἔμμεστοι, Impleti, Referti, Pleni. Plato epist.7,ἀκοὴ θορυβωμάτων πολὺν ἐμμεστὴν τὴν ἐν φιλοσοφίαι, Philosophicarum quarundam auditionum plenum.id est Qui plurima in philosophia audiuerunt.

Ἐμμεῖται, Hesych.affert pro ὀρχεῖται, Saltat.

Ἐμμεχὲς,t.2,c.899,f. Ἐμμέτρως,ib.g

Ἐμμηλάδες,Hesych.dici scribit αἶγας τὰς μὴ τὴν ποσβάτων ἠρυθρίας,capras natas cum ouibus seu inter oues.

Ἔμμηνα,τὰ,t.1,c.917,a. Ἐμμήνια,τὰ,ib.

Ἔμμηνος,t.2,c.916,f

Ἐμμήρους, Hes.exp.οἱ ὁμηρεῖα ὄντας, Obsides: ἢ τοὺς ἐμήρους τοὺς ὅτι συμβάσεῖ διδομένους.

Ἐμμὴς,ὲς,t.2,c.819,b. Ἐμμίγνυμαι,t.2,c.934,e

Ἐμμιγνυμι, ib.

Ἔμμιλος,ν,ὁ ἢ ἡ, Imbutus seu infectus rubrica, Rubricæ colore rubens. Dioscl.5.

Ἐμμισὲς,t.2,c.945,c. Ἐμμόσιαι,t.2,c.879,e

Ἔμμοσος,ib. Ἐμμοσὲα, t.2,c.839,g

Ἐμμόρσαι , quod Hesych.exp.πριῖσαι, Doricum est pro ἐμμόσσαι,à præcedente ἔμμοσα.

Ἔμμοσσάι,etiã dicuntur Aduenæ,Coloni. Hesychio sunt μέτοικοι.

Ἐμμόρος,t.2,c.840,g.& 841,c. Ἔμμορρις,t.2,c.971,c

Ἔμμοτον,τὸ,t.2,c.978,f. Ἔμμοτος,ὁ,ib.h

Ἐμμοτὸς,t.2,c.831,b. Ἐμμούσιος,ib.

Ἐμμοχθὸς,t.2,c.979,f

Ἐμμύλων,ωνος,ὁ,Mola.Ex Numer.c.11, ἢ ἔλιον αὐτὸ ὃν τῶ ἐμμύλωνι. Vbi Complut.editio habet μύλῳ. quod magis probo.habet etiam ἤλιθον pro ἤλιον.

Ἐμὸν,t.1,c.1075,f. Ἐμοὶγε,ib. Ἐμῷπι,ib.g

Ἔμορτον,Hesychio ἀπῆλθεν, Faro functus est.

Ἐμὸς,t.1,c.1076,f. Ἐμεοῖ,t.1,c.1075,e

Ἔμπα, Tamẽ.ἔμπα γαμὲῖ Hesychio est ὅμως μέντοι. Idẽ affert ἴμπα ᾗ pro ὅμως ᾗ,ἀλλ' οὖν. Vide Ἔμπας.

Ἔμπα πόλιος,eidem H.est σφῆνα τῆς πύλεως,Fulcrum.

Ἐμπάζομαι, Hesychio ὀπτεροφῶ πεισμαι, ἀντρέπομαι, σέβομαι,Curo,Rationem habeo,Reuereor. Homerus Odyssex α, Εἰ δ' ἄγε τῶ ξεινίσ, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων. Aliquanto post, Σοὶ δ' ἄπαρ μελέτω,καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, tibi hæc curæ sint & moueare verbis meis.

id eſt,ne negligas & aſperneris monita mea.Odyſſeæ ρ, Ἓξις δ' ἐφ' ἡμῖν μνηστῆρας ὀΐσ' οὐκ ἐμπέζετο μύθων. Sic Odyſſ.υ, ὀΐσ' οὐκ ἐμπέζετο ἰοῦσι. Idem alibi dicit ἐμπέζεσθαι προθυμεῖσθαι,pro Moueri vaticinio. Ex Nicandri autem Alexiph.affertur,τὸ δ' οἱ ἐμπέζεται ἦτορ pro Turbatur & anxium eſt.Verùm ſchol.ibi habet ἐμπαλάζεται, exponens ἀθῳάσσεται,θλίβεται.quæ ſcriptura veteris etiam codicis autoritate confirmatur. Itidémque aliquanto antè, v.189, vbi vulg.editiones habent, Ἴχνια δ' ἀμφὶ ποσὶ πι, καὶ ἐμπέζοντες αἰγῶν: idem vetus & manuſcriptus codex habet ἐμπαλάζοντες multo rectius.i.Inerrantes, Vagantes per.

Ἐμπαθία,ας,ἡ, Affectus ſeu affectio,Commotio.

Ἐμπαθὴς,ε.3,c.73,b. Ἐμπαθῶς,ib.c

Ἐμπαίγμα,ε.3,c.81,c. Ἐμπαιγμὸς,ib.d

Ἐμπαιγμὸς, ibid.

Ἐμπαιδοτροφούμενοι, οἱ, ε.3,c.116,c

Ἐμπαίζω, & Ἐμπαίζομαι,ε.3,c.81,c

Ἐμπαίκτης,ου,ὁ,Illuſor,Irriſor,Deriſor.

Ἔμπαιος,Suidæ ἔμπειρος, Peritus vel Expertus, vt — κακῶν ἡ ἔμπαιος ἀλύτης. Heſych.ἔμπαιον exp.ἔμπειρον,μάτχον, item ἔθιστον.De etymo vide Etymol.

Ἔμπαις,ε.3,c.13,g

Ἐμπαίω,Imprimo ſeu Incudo.hoc eſt Percuſſu imprimo. vt quum Euſtathius dicit ἄλειον dici poculum οὐ λεῖον, quódque ζωοπῶν δαιδάλμασιν ἐμπέπαικεν.Et alibi,ἄλειον dici quaſi οὐ λεῖον ὅτι ἀνὰ σφυρείης ἐμπαίεται. Et rurſum,τὸ μὴ λεῖον,ἀλλὰ πρὸς τοῖς ἐμπαίσμασι.Vbi ἐμπαίσματα vocat imagines picturáſve incuſas ſeu impreſſas. Et ἐμπαιστὸν,cui eiuſmodi δαιδάλματα incuſa ſunt & impreſſa.Sic ἐμπαιστὸν πέλεκυν dicit quidam apud Athen. lib.11,quum poculum,χρυσοῖς ἥλοις πεποικιλμένον,ſecundũ Homerum,exponens,αὐτὸν ἔζωθεν ἐμπέπαικται τοῖς χρυσοῖς ἥλοις τῷ ἀργυρῷ ὁπλίσματι κατὰ τὸ ἐμπαιστικὸν πέλεκυν, ſub. τρόπον.

Ἐμπαλασσόμενοι καταῤῥέουσι,ſ. εἰς τὸν ποταμὸν, ſchol.Thucyd.libro 7,pag.263,exp.συμπλεκόμενοι καταῤῥέουσι, Mutuò ſibi implexi:de Athenienſium agmine properanter tranſire fluuium compulſo. Suidas paulo aliter diſtinctum habet eum locum,οἱ δ',ἐμπαλασσόμενοι καταῤῥέουσιν εἰς τὸ ὄπισθεν ἐκ τοῦ ποταμοῦ· ἐξεπίτηδες δὲ οἱ Συρακούσιοι ἐβαλλον τοὺς Ἀθηναίους. ſed minus rectè exp.ἐμπίπτοντες. Apud Heſych.legitur etiam Ἐμπαλέαι, ἐμπαλεῖαι.& Ἐμπαλούσματα,αἱ ἐμπλοκαί. Sed ſuſpectam ea ſcripturam habent.

Ἐμπαλὴ, ε.3,c.28,d

Ἐμπάλλω,exponitur Vibro,κινῶ:ſed ſine exemplo.

Ἔμπαν,Heſychio πάντως,ὅμως,Omnino, Tamen.

Ἐμπανηγυρίζω, Panegyres & publicos feſtóſque conuentus celebro in vel ob. Plut.Fab.Περικλῆ αἱ Κίμωνος ἀφετηρίαι καὶ τὰ Μυρωνίδου θέατρα, ἱστάσαι μᾶλλον καὶ ἐμπανηγύρεις ἀπεργάσωνται πόλιν ἢ κτίσασαι πολέμῳ καὶ φυλαξάσαι παρέδωκε. id eſt, Effecerunt vt vrbs ſub duce ſeu imperatore Pericle potius panegyres & feſta celebraret quàm belligerando pareret aliquid aut parta tueretur.

Ἔμπαξ, Curator. Φησὶ τὸ ἐμπάζεσθαι. Soph.Aiace,pag.34, Τῶν πυλωρὸν φύλακα τἄνερ αἰμφὶ σοὶ Λείψω, τροφῆς ἄπαξ ἔμπακα, Educationis impigrum curatorem. ἀπαξ τροφῆς ἐσθλὸν φρουρεῖν.id eſt Impigrè curaturum vt educeris.

Ἐμπεβαλλόμαι,ε.1,c.694,g

Ἐμπεδοκάκιδης, Præparatus, Paratus, Inſtructus.ἀντὶ τοῦ παρεσκευασμένος. Baſil.Homil.6, ἐμπεδοκάκιδης ἦσαν ἀκρατὴς ἢ φρένων πᾶν πλεῖστον τοῦτο καὶ μακαρείου θεάτρου.

Ἐμπεδοκλῆς,vide in Ἐμπαρίζω. Ἐμπεπεδημένος,in Ἐμπεδέπω.

Ἐμπεδοποιέω,Depono in. In vita Lucæ,τὸν χρεωκοπήσαντα καὶ λοιπὸν τῷ χρεῖ πάντα δι' ὑγιείας τοῖς χρεώσταις ἐμπεδοποιήσαντος. Vnde ἐμπεδοποίησις, quod apud Suidã legitur ſine expoſ.

Ἐμπεδόω,ε.1,c.1350,g. Ἐμπεπέδημαι,ε.1,c.1669,h

Ἐμπεπέδηκα,ib.g. Ἐμπεπεδωκὼς,ε.2,c.1245,c

Ἔμπεδος,Heſychio ἔμπληκτος.

Ἔμπεδος, Tamen.Sophocles,Ἀλλ' αὐτὸν ἔμπεδος ὄντ' ἐγὼ θέσπιν ἐμοὶ Οἰδίπουν ἀπάλαμνόν φ, ſed ipſum tamen. Eiuſdem Soph.ſchol.pag.8, tradit Ioues dicere ἔμπης, Atticos ἔμπεδος & ἔμπα.

Ἐμπεδόω,ε.3,c.59,b

Ἐμπεδωτὴς,Heſychius exponit μύθων πίστις μάρτυς.

Ἐμπεζεία,eidem ſunt μελίπνοια.

Ἔμπεζον,idem exp.καταδόμιον.

Ἐμπεζὸς,ε.3,c.59,b. Ἔμπεδε,ε.3,c.116,a

Ἐμπεδάω,ſeu Ἐμπεδίω,Pedicis implico,Compedibus illigo,Vincio,Conſtringo. At ἐμπεδίω aliud ſignificat.

Ἐμπεδοκλείους ἴχθυας, alluſione ad nomen ἔμπεδος dicitur ὀπίσωνος ἴχθυς. Vide apud Suid.

Ἐμπεδοκλῆς χρόνος, Tempus quod firmis ingibuſque orbibus volutur. Nonn.

Ἐμπεδόμητις αἰτία,Neceſſitas ſtabilis conſilii.

Ἐμπεδόμοχθος,Conſtanter ærumnoſus,Perpetuò laborioſus.Διονυσίῳ μοχθηρὸς. Pind.in Olymp.ἐγὼ δ' ἀπείρατος βίου τῶν ἐμπεδόμοχθων.

Ἐμπεδόμυθος, Qui firmi & conſtantis eſt ſermonis. Ea Nonno.

Ἔμπεδον,aduerb.ε.3,c.115,h. Ἐμπεδοπόνος,ε.3,c.116,b

Ἔμπεδος,ε.3,c.115,f. Ἐμπεδοσοφιδὴς,ε.3,c.116,c

Ἐμπεδόφρων,ib.b. Ἐμπεδόφυλλος,ε.4,c.143,c

Ἐμπεδόω,ε.3,c.116,d. Ἐμπέδως,ib.a

Ἐμπεδῶς,ib. Ἐμπειρεσιώνης,ε.3,c.153,g

Ἐμπειρία,ib. Ἐμπειρία,ε.4,c.152,h

Ἐμπειρικὸς,ε.3,c.153,a. Ἐμπείρομαι,ε.3,c.161,d

Ἔμπειρος,ε.3,c.152,g. Ἐμπειροπόλεμος,ib.

Ἔμπειρος,ib.f. Ἐμπείρος,ε.3,c.161,d

Ἐμπείρως,ε.3,c.152,g. Ἐμπελάδην,ε.3,c.190,h

Ἐμπελάδην,ib. Ἐμπελάζω,ib.g

Ἐμπέλεια,Heſychio πόπανα.

Ἐμπελεῖσθαι,ε.3,c.191,a Ἐμπελάω,ε.3,c.191,a

Ἔμπελος,υ,ὁ,Intus luidus. ſeu,In quo liuor eſt.Nicand.

Ἐμπελωρος,Laconibus ἀχρεῖος.Heſych.

Ἐμπεπαρμένος,particip.præt.paſſ.ab ἐμπείρω.

Ἐμπίπλας,placentæ genus apud Athen.l.14.

Ἐμπεσχεμένος,ε.3,c.153,h. & 139,c

Ἐμπεσχέμων,ε.3,c.239,d. Ἐμπεσέω,ib.c

Ἐμπεσὼν,ib.d. Ἐμπεσοῦμαι,ε.1,c.83,d

Ἐμπεσβολος,ε.1,c.696,b

Ἐμπεσχάτως,exponitur Scripto comprehendo.

Ἐμπεσχιστικὸς,ε.1,c.1354,f. Ἐμπεσχίζω,ib.e

Ἐμπεσχλαμβάω,ε.2,c.579,g

Ἐμπεφύληψις,εως,ἡ,Complexus,quo aliquid intra nos continemus. Budæo interior coarctatio: apud Ariſtot. vbi improbans opinionem Empedoclis,dicit, ἀλογον δὲ καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ὑγρῶν ἐμπεφύληψθαι.pro qua dictione paulo poſt ἐμπλῆξαι dixiſſe ait.

Ἐμπεφυσάω,ε.3,c.75,d. Ἐμπεφυσητὸς,ε.3,c.81,g

Ἐμπιερεσπεὶς,ε.3,c.162,d, Ἐμπιερεύω,ib.

Ἐμπίερτα,ε.3,c.161,h. Ἐμπιτνὰς,ε.3,c.255,g

Ἐμπιτνάω,ε.3,c.253,c. Ἔμπιτνος,ε.3,c.257,h

Ἐμπίτνων,ε.3,c.259,g. Ἐμπιφορβιωμένος,ε.4,c.80,f

Ἐμπιφορβιωμένος,ib. Ἐμπιφορβιωμένος,ib.e

Ἐμπνεύσαι,ε.4,c.187,f. & 188,d

Ἐμπνευσιασμὸς,ε.4,c.264,a. Ἐμπνεῦσα,ε.4,c.188,d

Ἐμπνεύσαι,ε.3,c.268,b. Ἐμπνεύσω,ib.

Ἐμπνέω,ε.3,c.275,b. Ἔμπνους,ε.3,c.168,b

Ἔμπνοος,Heſychio ὕλος,Clauus.

Ἔμπνξις, Inſitio. Ἔμπυος,ε.3,c.281,d

Ἔμπυος,Ioniceè pro ἔμπας, vt ſuprà ex Soph.ſchol.annotaui.i.Tamen. Hom.Od.ξ, τοῦ δ' ἤδη πάντα λέλυται· ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ τ' ἐΐσκεται εἰσορόωντι. Tamen, Verumtamen, Attamen,Sed tamen. Aliquando ei præmittitur ἀτάρ, aut ſubiungitur καίπερ, & tunc exponitur Quanquam,Quantumuis:poſitum ὀπὸ τοῦ καίπερ. Homer.Od.ε,ἀκούσας δὲ τοῦτο ἔμπης,quanquam mœrens.Soph. Aiace,p.8,οἰκτίρω δέ μιν Δύστηνον ἔμπης καίτοι ὄΐζυρὸν νιν.Vbi tamẽ potius cũ ὄ cõiungendũ eſt,vt ſit, Attamẽ ipſum miſeror infelicem, quantumuis infeſtum mihi. & ſic ad priorem ſignific.pertinebit. ¶Ab Heſychio exponitur non ſolùm ὅμως, ſed etiam πάντως,Omnino, Prorſus.Quomodo accipiunt apud Hom.Od.ξ,νὺξ ἰὼ μὴν ἀνύτοιτο ἔμπης. Ex eiuſdem Od.ε afferunt,μᾶλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης,pro Peruehementer iraſcetur.

Ἐμπαδὼν γάλα, ex Dioſc. l. 2, pro Coloſtrum.
Ἐμπικραίνω & Ἐμπικραίνομαι, t. 3, c. 293, g
Ἔμπικρος, In quo amaror eſt, Amarulentus.
Ἐμπλέω, t. 3, c. 297, g
Ἔμπίμλος, In quo pinguedo eſt, Pinguis. Dioſc.
Ἐμπίμπαμαι, t. 3, c. 382, a.
Ἐμπίμπασμαι, t. 3, c. 549, c.
Ἐμπίνω, t. 3, c. 306, a.
Ἐμπιπλάω, ib. c.
Ἐμπιφασμαι, t. 3, c. 549, c.
Ἐμπίπρημι, t. 3, c. 549, c.
Ἐμπὶς, ίδος, ἡ, Culex: vel potius Culicis quoddam genus. ſcribit ſanè ſchol. Ariſtophanis ἐμπίδας à comico vocari quos ſui temporis homines nominarent κώνωπας: quoſdam verò velle eſſe ἰδὸς κώνωπος ὃ δηκτικώτερον ζώου ἔχοντος: & alibi, ζῶόν τι ὃ δὴ τοῖς ὕδασι γινόμενον ὅμοιον τῷ κώνωπι, μείζον δὲ τῷ σώματι, κ᾽ δι᾽ τὸ μῆκος λεπτὸν σφόδρα ἐπιζωσμένον. Porro Ariſtoph. in Nub. deridens Socratem, introducit Chærephontem ex eo quærentem vtrum putet τὰς ἐμπίδας Καπὶ τὸν τοῦ ᾄδειν ἢ κ᾽ βομβοῦντα. edūt enim quandam velut ᾠδήν. Idem in Auib. τὰς ὀξυτόμους ἐμπίδας. Apud Suidā verò prouerb. ἐμπὶς Τεκμησσία, ꝙ Tricorynthe multæ exiſterēt empides, vtpote nemoroſo & humecto loco. Heſychius βοιώτιον quoque eſſe dicit ἐμπίδα: qui potius εἶδος eſt.

Ἐμπίνω, Potu implere, Irrigare. vt Heſychius ἔμπισον exponit πόπον. Nicand. media voce vtitur in actiua ſignificatione, dicens in Alexiph. v. 320, Ὄξει δ᾽ ἐμπίσαιο, τὸ δ᾽ ἀθρόον ὕδατι μῖξαι. vbi ſchol. exponit βρέξον. Idem paſſiua vtitur in ſignific. paſſ. in Theriac. v. 613, νύμφαις Ἐμπιδὼν, id eſt πωδὼν. Vtitur idem actiua etiam voce tranſitiuè, hoc eſt duplicem ei accuſ. iungens, rei & perſonæ: in Alexiph. v. 518, Ῥοιάκιν δ᾽ ἢ ἅλα πικρὴν ἐμπλαδὸν ἢ ἁλὸς ἀχὼ Ἐμπίσαις, Potandam præbeas vel infundas. ſchol. exp. ἐμμίξαις.

Ἐμπισεύω, t. 3, c. 143, f.
Ἔμπισις, t. 3, c. 140, g.
Ἐμπυαδὼν, t. 3, c. 270, g
Ἐμπαίζομαι, t. 3, c. 338, c. Vide & Ἐμπαίζομαι.
Ἐμπάσσω, t. 3, c. 349, c.
Ἔμπλαστος, ib.
Ἔμπλαστος, ib.
Ἐμπλάθω, t. 3, c. 349, c.
Ἐμπλεκτὸς, t. 3, c. 362, c.
Ἐμπλέκω, ib. c.
Ἐμπλέω, t. 3, c. 366, a.
Ἐμπλήθω, ib.
Ἔμπλεως, t. 3, c. 365, g.
Ἐμπλήδην, t. 3, c. 378, f
Ἐμπλήθω, ib. d.
Ἔμπληκτος, t. 3, c. 394, f.
Ἔμπλημι, t. 3, c. 381, c.
Ἐμπληξία, t. 3, c. 394, f.
Ἐμπλήρωσις, ib. g. β.
Ἔμπλεκτος, Implendus: cum genit. Plato 2 De rep.
Ἔμπλην, pro οὐπλην, t. 3, c. 382, c
Ἐμπλήθω, t. 3, c. 394, c.
Ἐμπείρω, t. 3, c. 414, d.
Ἐμπνευματικὸς, c. 3, c. 409, c.
Ἐμπνευματώδης, ib. c
Ἐμπνευμάτωσις, ib. & t. 4, c. 161, f. ob. & 162, b. ob.
Ἐμπνευματωτικὸς, t. 3, c. 409, c.
Ἔμπνοια, t. 3, c. 414, h.
Ἐμπνοὰς, t. 3, c. 414, h.
Ἐμπνίγω, t. 3, c. 421, f.
Ἔμπνοια, t. 3, c. 415, & 418, c
Ἔμπνους, t. 3, c. 415, a.
Ἐμπυρμαι, t. 3, c. 418, b.
Ἐμπόδιον, τὸ, subtil. t. 3, c. 515, a.
Ἐμπόδισμα, t. 3, c. 518, b.
Ἐμποδιστικὸς, ib.
Ἐμποδόδαι, apud Heſychium legitur, expoſitum βιβαιοῦσθαι, ἀσφαλίζεσθαι: ſed puto ſcribendum potius ἐμποδοῦσθαι: niſi fortè ἐμπόδιον quoque reperiatur eadem vſurpatum ſignif. qua ἐμπόδιον.

A Ἐμπόδιον, t. 3, c. 515, d
Ἔμπολιτ, Corām: ἔμπροσθεν. v. l. ſine autore.
Ἐμπολάω, t. 3, c. 436, f
Ἐμπολίλω, t. 3, c. 444, c. & 59, d. ob.
Ἔμπομπον εἶμα, Suidæ τὸ ἔνδυμα, ἀπὸ τῆ ὀπομπῆς. Significat tamen potius Veſtis quæ in grege geſtatur. ἔμπομπον autem foret Quod ex pecoribus gregis conficitur.
Ἐμπόνιμος, In pœnam incurrens, Pœnam merens, Pœnæ obnoxius. Apud Suidam habetur & Ἐμπονίμως & Ἐμπόνως, ambo expoſita ἐπιχαρῶς πονῆ, & ὑφ᾽ οἷς ἥμαρτε δοὺς πεῖραν: vnà cum hoc exemplo, ὅρκους οὐκ ἐμπονίμους ἡγησάμενος τῆ οὐδὲν θεὸς τὸν κοινὸν ἀλάστορα ἐπιπέμπει: de Romanis qui Saturninū affectātem tyrannidem contra fidem datam morti adiudicarant. Heſychio ἐμπόνιμον eſt τὸ ὀπονῆ.
Ἐμπολᾶς, t. 3, c. 643, g.
Ἐμπολιμάω, t. 3, c. 461, f.
Ἐμπόλιμος, ib.
Ἐμπολέω, pro ἐμπωλέω, ibid. c
Ἐμπολή, ib. f.
Ἔμπολις, t. 3, c. 472, f
Ἐμπολπάω, & Ἐμπολπάομαι, t. 3, c. 478, b
Ἔμπολος ν, ὁ, Mercator. v. l. perperam, pro ἔμπορος.
Ἐμπομπάω, t. 3, c. 101, c.
Ἐμπόνημα, ib.
Ἔμπορος, t. 3, c. 219, d
Ἐμπορίζω, t. 3, c. 185, c.
Ἐμπορεύομαι, t. 3, c. 185, d. & 589, g. ob.
Ἐμπορευτὸς, t. 3, c. 186, a.
Ἐμπορικὸς, b.
Ἐμπορικὸς, ib. c.
Ἔμπορος, Vector, &c. t. 3, c. 183, g.
Ἐμπορπάω, t. 3, c. 163, d.
Ἐμπορπάω, ib. d.
Ἐμπόρφυρος, t. 3, c. 489, f
Ἔμπουσα, Empuſa: ſpectrum ſeu phantaſma dæmonicum quod Hecate infortunatis viſendum offerre ſolebat, in omnes ſe transformans figuras, alterum pedem æreum habens, alterum aſininum, vnde & ὀνοκώλη dicitur, & ὀνοσκελίς. Quæ ferè ad verbum Ariſtoph. in Ranis teſtatur, Bacchum & Xanthiam ad inferos deſcendentes ſic introducens loquentes. Ξ. Καὶ μὴν ὁρῶ γέ τιν᾽ Διὸς θεῖον μέγα. Δ. Ποῖόν τι; Ξ. δεινὸν παντοδαπὸν γοῦν γίγνεται· Τοτὲ μὲν βοῦς, νυνὶ δ᾽ ὁρᾶς, τοτὲ δ᾽ αὖ γυνὴ Ὡραιοτάτη πρός. Δ. ποῦ ᾽στ᾽; φέρ᾽ ἐγὼ ᾽πὶ αὐτὴν ἴω. Ξ. Ἀλλ᾽ οὐκέτ᾽ αὖ γυνή ᾽στιν, ἀλλ᾽ ἤδη κύων. Δ. Ἐμοῦσα δῆτα γ᾽ ὅδε. Ξ. πυρὶ γοῦν λάμπεται Λὔπτο τὸ σκέλιον, καὶ σκῖλος χαλκοῦν ἔχει. Δ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτιον ἕτερον: appellans βολίτιον aſininum, quoniam βόλιτος propriè eſſe creditur ſimus ſeu ſtercus aſininum. Sunt qui putent dictam ἔμπουσαν ἀπὸ τοῦ ἐν ποδὶ ζῆν, ꝙ vno incedat pede, quaſi ἐμπουσαν: alterum enim pedem æneum habet.
Ἐμπρεπικὸς, t. 3, c. 528, c
Ἐμπρεπτὸς, ib. b.
Ἔμπριον, Heſych. exp. ἔμπιον: pro quo ſupra ἔμπιον.
Ἐμπρέπω, Decorus & præſtans ſeu conſpicuus ſum inter. vt accipiunt in hoc loco Ariſtophanis, Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων, decorus & præſtans inter Delphicas Bacchas. Item ex Sophocle affertur ἐμπρέπουσα ἄλγεα pro ἀξίφατα οὖσα: quod ſonare videtur Decenter ſe gerentem in doloribus. Significat etiam Decori ſum, Cum decore conuenio, Deceo. Plut. Alcibiade, τῇ φωνῇ καὶ τῷ τραυλίσματι ἐμπρέψαι λίγειν, voci balbutiē quoque decus attuliſſe & gratiam ferunt. Impersonaliter etiam ἐμπρέπει dicitur pro Decori eſt, Decet.
Ἔμπρεπτος, Decorus, Cōuenientes. Heſ. n. ἔμπρεπτον affert pro ὄμπρεπτον, πρέπον τι: addens etiam ὅμοιον.
Ἐμπρήθω, t. 3, c. 239, g. & 548, c.
Ἐμπρησμὸς, ib.
Ἐμπρίω, Serra incido. Item Serratis inciſuris ſum. Nicander enim in Theriacis, v. 71, ἐμπρίσσει ὀνόχυρον dixit pro πεπονθὸς ἔχειν τὸ φῦμα, ideóque τραχὺ, vt tradit ſcholiaſtes. Idem in Alexiphar. verſu 533, ἐμπρίσσα σίνυν vocat, quoniam & ipſum eſt ramulis aſperis,

necnon πρὸς τῷ μύτῃ, teste eodem schol. Vbi tamen in textu scriptum ἐμφορύτια. Dicitur etiam ἐμφορίσαι τοὺς ὀδόντας aliquis, pro Comprimere & συσπίσαι, id est Infrendere dentibus: apud Suid. οἱ δὲ ἐμφορίσαντες τοὺς ὀδόντας τὸ ἄξαι τοῦ συφεῖτος, χειρόω κρεῖττους.

Ἐμφορέω, t.4, c.104, d.
Ἐμφορτικός, t.4, c.191, d.
Ἐμφορτικῶς, ib.f.
Ἐμφορτίς, ib.e.
Ἐμφορτίω, ib.
Ἐμφορύτης, t.4, c.199, c.
Ἐμφορυτός, ib.b.
Ἐμφυσάω, t.4, c.287, h.
Ἐμφυλίας, t.4, c.243, c
Ἐμφυλλίζειν, Inserere: idem ferè quod ἐνοφθαλμίζειν & ἐγκεντρίζειν. sunt enim hæc species τῆς ἐμφυτείας.
Ἔμφυλος, t.4, c.243, b.
Ἐμφυσάω, ib.
Ἐμφυσάω, t.4, c.261, c.
Ἐμφύσημα, ib.d
Ἐμφυσητός, ib.f.& 188.f
Ἔμφυσις, Inflatio, Inspiratio, vel q.d. Insufflatio.
Ἐμφυσητικός, t.4, c.264, a.
Ἐμφυσία, t.4, c.298, c.
Ἐμφυτεύω, ib.
Ἔμφυτος, ib.c.
Ἔμφωνος, Vocem in se habens, Canorus, Vocalis.
Ἐμφώνως ἐσθίειν, t.4, c.38, d.
Ἐμψυξία, t.4, c.743, d.
Ἐμψυχάω, ib.f.
Ἔμψυχος, Viuè, Viuaciter, Animatè. vt quum dicunt ἐμψύχως λέγειν, Vti oratione viua & animata. Vide Ἐμψυχότης, t.3, c.1492, c.
Ἐμφυσητός, ib.f.& 188.f
Ἐμφύσημα, ib.d
Ἐμφυσητικός, ib.f.& 188.f
Ἐμφυσητός, ib.f.& 188.f
Ἐμφυσητικός, ib.f.& 188.f
Ἐμφυσητός, ib.f.& 188.f

Ἐμφορεῖς, ἐμφορεῖσθαι, ἐμφορεῖν, ἐμφορεῖσθαι, ἐμφορεῖν, ἐμφορεῖσθαι, ἐμφορεῖν

Ἐναίσιμος,t.1,c.1218,a
Ἐναίσιμος,ib.c.
Ἐναίχμαίνω,Hesychio est ὠμαχέσασθαι,Præliari in.
Ἐναιωρέομαι,t.1,c.217,f.
Ἐναιώρημα,ib.g
Ἐνακμάζω,t.1,c.276,b
Ἔνακμος, & Ἐνακμος, t.1,c.276,b
Ἐνακολασαίνω,t.2,c.304,e
Ἐνακοσιοστός,Nongentesimus.scribitur potius gemino ν.
Ἐναλδίω,t.1,c.311,g
Ἐνάλειμμα,Id quod illinitur,seu Id quo illinimur.
Ἐναλείφω,t.1,c.318,c
Ἐναλίγκιος,idem quod ἁλίγκιος. Similis. Hom.Od.ρ,Ἄνδρα φέρουσα θεῇς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα. Idem & cũ accus.rei præter dat.person.,Od.α, ἀοιδοῦ Τοιῆδ' οἵῃς ὀδ' ἔπι θεῇς ἐναλίγκιος αὐδήν. Hesiod. Aspide, οὔτι φυλῷ ἐναλίγκιοι οὔτε γόνῳ γε τόθι μέθεν. B
Ἐναλινδίω,t.1,c.1127,f.
Ἐνάλιος,t.1,c.371,b
Ἐναλμάγδην,t.1,c.353,a.
Ἐναλμαγή,t.1,c.352,g
Ἐναλμασμα,ib.f.
Ἐναλμάξ,ib.g
Ἐνάλμαξις,ib.
Ἐναλμαίω,ib.d
Ἐναλμαΐομαι,ib.e.
Ἐνάλμομαι,t.1,c.339,d
Ἔναλλος,t.1,c.344,f
Ἐναλύω,Immoror,seu Perplexo animo sum in. C
Ἐναμβλυνω,Hebeto & obtundo in,Hebetem & languidũ reddo in.
Ἐνάμιλλος,Certans & contendens cum, Non cedens, Par, Respondens ex æquo:seu Contendendus, Comparandus. Aristot.Polit.3, καὶ κατὰ μὲν τὸν λόγον τοῦτον παῦ ἀγαθὸν ὡς πᾶν ὃ ἂν σύμβληται· καὶ γὰρ αὖ τὸ μέγεθος ἐνάμιλλον εἶναι καὶ ὡς πλεῖστον καὶ ὡς ἐλαχιστέιον,in contentione comparari potest & opponi diuitiis. Areth.in Apocal.τῶν ὑπὸ σωτῆρα δίχα πλὴν ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ἀκρότητα, ἧς ἐνάμιλλοι καὶ ἡμεῖς. Vnde ADVERB. Ἐναμίλλως,Ita vt cõtendi & comparari in certamine possim,Pariter.Isocr. Panathenaico,μεταχειρίσωμεν τοῦ μεγίστου ἀγαθοῦ, ὧν ἅπασιν ἐξ ἴσου ἔζεστι μεταλαβεῖν, σκεψώμεθα μὴ τοῖς ἐκεῖ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὑγιείας, οὐχ οἷς ἐτύχει, ἀλλ' ἐναμίλλως τοῖς μάλιστα θεοῖς ἕκαστον ὑπάρχουσι. D
Ἐναμμα,t.1,c.497,a.
Ἐναμοιβαδὶς, t.1,c.392,f
Ἐναναπαύομαι,Conquiesco in,Acquiesco,Contentus sum. Gregor.Nazianz.ἐναναπαύεσθαι ταῖς ὀγίαις δυνάμεσι. Dicitur & τοῖς διδομένοις ἐναναπαύεσθαι pro τοῖς κεκριμένοις ἡσυχάζειν, quod Cic.vocat Acquiescere rebus iudicatis. E
Ἐναυθρωπίω,t.1,c.453,g.
Ἐναυθρωπος,ib.h
Ἐναυθρωπίζω,ib.g.
Ἔναυτα, t.1,c.457,g
Ἔναυτα, t.1,c.465,f
Ἐναυτία,vt ἐξ ἐναντίου,aduerbialiter pro ἐξ ἐναντίας,Ex aduerso, Aduersum,Contrà. Apoll.Rhod.Arg.l.2,ἐναυτία χροὶ ὅμῃσε. F
Ἐναυτόβιος,t.1,c.464,g.
Ἐναυτοποιόμων, t.1,c.1843,f
Ἐναυτολογία,t.1,c.464,g.& t.2,c.633,d
Ἐναυτον,t.1,c.464,a.
Ἐναυτόομαι,t.1,c.465,a
Ἐναυτος,t.1,c.465,f.
Ἐναυτοτης,t.1,c.464,h
Ἐναυτόφωνος,ib.g
Ἐναυτταζειν, Aristoteles de iis dixisse traditur qui mutuis inter se beneficiis certant,alter alterũ afficientes donisque remunerantes.
Ἐναυτωμα, t.1,c.465,c
Ἐναυτωματικός,ὀν,ὁ, Aduersatiuus,Contrarius.
Ἐναυτως,t.1,c.464,h.
Ἐναυτωσις,t.1,c.465,d
Ἐναυτωτης,t.1,c.464,f.
Ἐναυτότροος,ib.
Ἐναύτυξ, t.1,c.470,c
Ἐναπαωρέομαι,ώμαι, Pendeo seu suspensus sum in.
Ἐναπαλός,ὀν,ὁν affertur pro Mollis. sed sine exemplo.
Ἐναπιλοῦμαι,in v.l.exponitur Impensè glorior. sed perperam. Significat enim potius Minitor in vel ob.
Ἐναπιραίζομαι,Facio seu efficio in,vt apud Isocr.in Areopag.ὥστ' οὐκεῖνοι φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπιραίσαντο, tantum in malis effecerunt metum. id est Tantum improbis metum incusserunt, seu Effecerunt vt improbi tantum sibi meturent. Exponitur etiam Fabricor, Conficio,sed sine exemplo.
Ἐναπορεύομαι,t.1,c.1246,d
Ἐναπτεις,Ionicè pro ἐναφεῖς,ab ἐναφημι, apud Herodot.
Ἐναπτοιέχω,t.1,c.790,d.
Ἐναπτύω,t.1,c.1398,f
Ἐναπτήσκω,t.1,c.1569,g

Ἐναπτύω, Blanditiis delinio in. In vulg.Exponitur Insideo,quod potius diceretur ἐναντῶκίω.
Ἐναπεκάμω,Deficior & frangor animo in.
Ἐναπείμαι,Repositus sum in,Insum. Alex.Aphr.Probl. l.1,ἐναπειμένον πνεῦμα ἐν τοῖς ὑπέρεις,Spiritus qui in intestinis est,seu Intestinis inclusus est.
Ἐναπεκλάω,t.2,c.223,h.
Ἐναπεκλέω,t.2,c.233,b
Ἐναπεκλύζω,t.2,c.265,h.
Ἐναπεκύω,t.2,c.488,b
Ἐναπελαμβάω, t.2,c.565,b
Ἐναπολείπομαι,Derelinquor vel remaneo in. At act.Ἐναπολείπω,Relinquo in. VNDE Ἐναπόλειψις, quod simpliciter exponitur Reliquiæ.
Ἐναπόλειψις,t.2,c.565,c.
Ἐναπομάσσω,t.2,c.804,a
Ἐναπομάττω,ib.
Ἐναπομόργνυμαι,t.1,c.395,d
Ἐναπόμορξις, Absterſio seu detersio in.qua videlicet aliquid in aliud detergitur.Theophr.Hist.pl.l.6,c.1,χυλὸς μὲν, ἢ τῷ ξηρῷ καὶ γαώδεις τῇ ὑγρᾷ ἐναπόμορξις· ἢ τῷ ξηρῷ δίχα τῷ ὑγροῦ διὰπασις. Vbi tamen sunt qui legendum putent ἐναπόμυξις.
Ἐναπτίζω,t.2,c.1061,c.
Ἐναπτυλιόω,t.3,c.404,b
Ἐναπτύω,t.3,c.413,b
Ἐναπτύλίω,ῶ, Perficio seu efficio in. Aliis Efficio,Reddo, ex Alex.Aphr.Probl.l.1.
Ἐναπτάλμαι,t.3,c.1488,a.
Ἐναπτύω,Persoluo in.
Ἐναπτυπίω,t.3,c.1693,d.
Ἐναπψύχω,t.4,c.743,a
Ἐνάπλω,t.1,c.496,h. & 507,d
Ἐνάπλομαι, t.1,c.497,a.& 501,g
Ἐναρα,t.1,c.516,d.
Ἐναραίσσω,t.1,c.527,d
Ἐναραφόρος,apud Hesych.legitur,expositũ σκυλοφόρος. Sed alphabetica series postulat scribi ἐναροφόρος.
Ἐναρχα,t.1,c.531,a.
Ἐναρχίως,ib.b
Ἐναρχος,t.1,c.530,h.
Ἐναρχῶς,t.1,c.531,b
Ἐναρῶν,Hesychio est κυδαινόμενος, δεμνιώμενος.
Ἐναρίαζ,apud eundem legitur,expositum ἀπολύσι,φθορεῦσι, ἐρημῶσι, ἀπολλύουσι. Sed hæc valde suspecta sunt.
Ἐναρίτιος,t.1,c.515,f
Ἐναρις,Hesychio ἐπιμελόμενος: at Ἐναρίας siue Ἐναείας Herodot.dictos scribit Scythas quosdam, quibus Venus Vrania ob raptum suum simulacrum ἰάσασθαι νοῦσον. Vide l.1,p.28,& l.4,p.153.
Ἐναρμόφορος,t.1,c.516,c.
Ἐναρθρος,t.1,c.568,c
Ἐναρθρως,ib.
Ἐναείας, vide in Ἐναρίς.
Ἐναρίζω,t.1,c.516,e
Ἐναριθμίω, Numero in seu inter, Annumero. Affertur ET Ἐναρίθμητος,ή,όν,pro Annumeratus.
Ἐναρίθμιος,t.1,c.566,c.
Ἐναείθμιος,ib.b
Ἐναρίμβρυτος,t.3,c.700,e
Ἐναρκὴ, Hesychio est ἱκανὸν: aliis Sufficiens vel idoneum est.
Ἐναρκτίδιον, t.1,c.540,g.
Ἐναρμόζω,t.1,c.581,d
Ἐναρμονικὸς,t.1,c.584,b.
Ἐναρμονιὰς,ib.
Ἐναρμόνιος,ib.d.
Ἐναρμονίως,ib.
Ἐναρμιος,affertur pro Concinnus,Compositus.
Ἐναρμόσω,t.1,c.581,d.
Ἐναρπαίπας,t.1,c.516,c
Ἐναρος,t.1,c.509,c.
Ἐναρόφορος,t.1,c.516,e
Ἐναρύτω,t.1,c.1261,f.
Ἐναρύτωρ,t.1,c.516,e
Ἐναρχομαι, t.1,c.558,d
Ἐνας,& Ἐναὶς ponuntur dicuntur pro ἑνὰς,Nouenarius numerus. At Ἐναὶς,άδος,ἡ, esse dicitur Vnitas, μονὰς. Apud Hesych.vero Ἐναὶς & Ἔναρ expositum εἷς πεῖτιν: quorũ hoc Laconicum esse dicit. G
Ἐνασιλαίνω,Petulans & iniurius sum in,Petulanti iniuria seu contumelia afficio. Pass.ἐνασιλαίνομαι,Petulanti iniuria & contumelia afficior. Et ἐνασιλημβία vel ἐνασιλαιόμβια, eiusmodi contumeliæ seu iniuriæ. Apud Budæum τὸ ἔξυβρισμβία αὐτῷ καὶ ἐμπαμωνημβία καὶ ἐνασιλημβία Vbi nota hoc ἐνασιλημβία ab ἐνασιλαίδαι. Hesych.ἐνασιλαίων exponit πορθῶν,Scortas, vel Stuprans.
Ἐναστίω,ῶ,Debilis & infirmus sum in. H
Ἐναστίω,Habitauι: vide t.2,c.997,b.
Ἐνασμίζω, t.1,c.1437,e
Ἐνασπίδω,& Ἐνασπιδόομαι,t.1,c.592,a
Ἐναστίζομαι,t.1,c.597,b.
Ἐνασπάπω,t.1,c.595,b
Ἔνασρος,t.1,c.594,d.
Ἐναχολοῦμαι,t.3,c.1209,b

Ἐναπαῖος, t.1,c.1205,d.
Ἔναπες, t.1,c.1205,b
Ἐναβιπίζω, Atticè loquor vel cantillo in. Philostr.in Her. ἐναβιπίζουσι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηδόνες.
Ἐναυδὴς, t.1,c.611,e. Ἔναυδος,ib.
Ἐναυθεντέω, Auctoritatem obtineo inter, Autoritate valeo in, vel apud.Greg. ἐδίδου τῇ πολιᾷ τὸ ἐναυθεντεῖν κλίνης οἰκείας, ζωῆς ἀλλοτρίας.
Ἔναυλήματα, Suid.& Etymol.dicti tradunt ἄλφιτα οἷον καὶ ἀλαῖα δεδυμένα: nonnullos verò etiam ipsa τὰ ἄλφιτα vocare ἐναυλήματα.
Ἐναυλίζομαι, t.1,c.617,d. Ἔναύλισμα,ib.
Ἔναυλισμὸς, ib.e. Ἔναυλος, t.1,c.620,f.& 614,f
Ἐναυξὴς, t.1,c.1376,g
Ἔναυρος, In quo auræ sunt, Auris apertus seu peruius. Theophr.Hist.plantarum lib.8, cap.11, χωρίον ὕπνωμα καὶ ἔναυρον ἀνέμῳ.
Ἔναυμα, t.1,c.610,a. Ἐναυχάομαι, t.1,c.609,e
Ἐναυχένιος, Qui in collo est, seu Collo iniectus, Collo inser tus. vt ἐναυχένιος βρόχος in Epigr.
Ἐναύω, t.1,c.610,a. Ἐναφύσιον, t.1,c.1379,a
Ἐναφύσιος, ib. Ἐναφύσημα, t.1,c.1662,d
Ἐγκαίωσαι, Hesychius affert pro ἐγκληίσασθαι: & Ἐγκεκαῦσθαι pro ὠχρὰ χρήσασθαι. Sed hæc scribuntur & duplici γ.
Ἐγκάραι, t.1,c.1892,g. Ἔνδαδες, t.1,c.903,h
Ἔνδ αδέω, t.1,c.904,b. Ἐνδιατρίομαι, t.1,c.900,g
Ἐνδάκω, t.1,c.906,d. Ἐνδικος, t.1,c.907,c
Ἐνδάιος, Indigena. Poll.l.3, synonymum facit πρὸ ἐγχωρίου, ὑπτιος: sed poeticum esse dicit.
Ἔνδακες, t.1,c.912,f. Ἐνδατέομαι, t.1,c.902,h
Ἐνδαλλοι, Hesychio ὑλακῆς, δακοὺς: vt δ αὖλον.
Ἐνδαψιλεύομαι, Dapsilis & largus sum in. Ex Pād. affertur, καὶ ἐν ἐνδαψιλεύεται ὁ χρόνος τῆς δίκης, pro Si adhuc supperit tempus biennii.
Ἐνδεδυώς, Remissè, Laxatis habenis.
Ἐνδείς, t.1,c.917,h. Ἐνδίστωρ, ib.
Ἐνδεισίμως, t.1,c.918,a. Ἐνδεὶς, t.1,c.917,f
Ἐνδεῖ, ib.e. Ἐνδεια, t.1,c.918,b
Ἔνδειγμα, t.1,c.919,b. Ἐνδείκνυμαι, t.1,c.918,g
Ἐνδείκνυμι, ib. Ἐνδεικτὸς, t.1,c.919,c
Ἐνδεικτικὸς, ib.d. Ἐνδεικτῶδες, ib.
Ἐνδεῖν, t.1,c.917,f
Ἔνδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, affertur pro Gravis: sed sine exemplo.
Ἔνδεξις, t.1,c.919,b
Ἔνδεκα, Vndecim. Athenis αἱ ἔνδεκα, Vndecimuiri, erat magistratus quidam rerum capitalium: cuius Demosth. meminit in Timocr. & Plato in Apologia Socr. item Hesych.& Suid.
Ἐνδεκατὴς, Qui vndecim annorum est. Poll. πεπρόπτως esse dicit hoc compos.quàm δεκατὴς.
Ἐνδεκάζοντας, Harpocr.ex Demosth.in Theocr. affert pro ὑποτριάζοντας, ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἢ δεκάτῃ ἄγοντας.
Ἐνδεκάκις, Vndecies.
Ἐνδεκάπηχυς, t.2,c.259,d. Ἐνδεκάπηχυς, t.3,c.285,b
Ἐνδεκὰς, άδος, ἡ, Numerus vndenarius.
Ἐνδεκατὴς, Qui τὴν ἐνδεκάτην, i. vndecima die, aliquid facit. Interdum Qui vndecimum diem agit.
Ἐνδεκαταμόριον, t.1,c.855,c
Ἐνδέκατος, Vndecimus. Hesiod. ἐνδεκάτη δυωδεκάτη π. vt & Hom.Odyss.β, Πλεῖ γ' ὅταν ἐνδεκάτη δυωδεκάτη γένηται. sub. ἡμέρα. Plut. ἐνδέκατος ἀφ' Ἡρακλέους, Vndecim' ab Hercule.
Ἐνδεκήρης, t.1,c.1250,d. Ἐνδελεχία, t.3,c.1387,e
Ἐνδελεχὴς, ib.d. Ἐνδελεχίζω, ib.f
Ἐνδελεχισμὸς, ib. Ἐνδελεχῶς, ib.e
Ἔνδεμα, ατος, τὸ, Id quod illigatur. Dioscoridi idem esse dicitur quod περίαπτον, gestamen collo appensum.
Ἐνδέω, t.1,c.940,g. Ἐνδέξια, t.1,c.961,c
Ἐνδέξιόομαι, ώμαι, Dextra manu teneo vel amplector. Eurip. ἐνδεξιώσω βωμόν.
Ἐνδέξιος, t.1,c.961,c. Ἐνδέομαι, t.1,c.917,e
Ἔνδεσμα, ατος, τὸ, Vinculum quo aliquid illigatur: vel etiã Idipsum quod illigatur.
Ἐνδεσμέω, ῶ, Illigo: item & Implico, Irretio, Inuoluo.
Ἔνδεσμος, ου, ὁ, Illigatio, Iunctura: item Illigamen, hoc est Id quo aliquid illigatur, vel illud ipsum quod illigatur.

A Vnde exponitur non solùm Vinculum, sed etiam Fasciculus. Dioscor. ἐνδεσμον vocat Linteum cui aliquid illigatum est: lib.3, cap.97, de galbano, εἰς ὀθόνιον καθαρὸν ἀφαιρεῖ ἀνδρεῖος, ἀποκρέμασον εἰς χαλκοῦν πυξίδα ἢ ὑάλινον ἀγγεῖον, εἰς μὲν ἀπέδεσεν τῷ πυθμένι τῆ ἄγους τὸν ἐνδεσμον. Itidē ἔνδεσμος ἀργυρείου ex Prouerb. Salom. affertur pro Sacculus pecuniæ.
Ἐνδέσυκες, Simile, ὅμοιον Hesychio: qui & ὠδέσυκα affert pro ἀμφιπρόμοια.
Ἐνδέχεται, t.1,c.958,c. Ἐνδέχομαι, ib.b
B Ἐνδεχόμενον, ib.e. Ἐνδεχομένως, ib.
Ἐνδέως, t.1,c.917,c.& 964,c. Ἐνδέως, t.1,c.918,a
Ἔνδηλος, Manifestus, Euidens. vt Hesychio quoque ἔνδηλα sunt φανερά.
Ἐνδημέω, t.1,c.973,g. Ἐνδημία, ib.
Ἔνδημος, ib. Ἔνδημος, ib.f
Ἐνδημόσιος, ib. Ἐνδηριάλιον, t.1,c.676,d
Ἐνδιαχὲς, vide in Ἔνδιος.
Ἐνδιάζω, Agito seu dego in, Versor in.
Ἐνδιαίσιος, vide in Ἔνδιος. Ἐνδιάζω, ib.
c Ἐνδιάθετος, t.3,c.1491,h. Ἐνδιάθετος, t.3,c.1491,c
Ἐνδιάθετος, t.3,c.1493,d. Ἐνδιαθετῶδες, t.1,c.1394,e
Ἐνδιαιτάομαι, t.1,c 985,b. Ἐνδιαίτημα, ib.
Ἐνδιαλαίθω, t.1,c.352,d
Ἐνδίδημις, Anceps, Dubius. vulg.lex.perperam pro ἐνδοιάσημος.
Ἐνδιάκενος, t.3,c.841,h. Ἐνδιακόπτω, t.3,c.935,e
Ἐνδιακτέω, Ordino & digero in seu intus.
Ἐνδιακτίβω, t.3,c.1337,b
Ἐνδιαχιόω, Illino, Oblino.
D Ἔνδιαν, seu Ἐνδίσμαι, Meridior. Vnde ἐνδιάσαι, quod Hesychius exponit μεσημβρίαζειν. Significat etiam Insum, Dego in. vt Suidas ἐνδίσαι exponit ἔνοικησαι, hoc in loco, — ὄμμασι μούνοις θελγομαι ὡς ἔπος μιλτοχέι ἐνδίσαι.
Ἐνδιδάσκω, t.1,c.987,g. Ἐνδίδυμαι, t.1,c.996,d
Ἐνδιδύσκω, Induo. Ἐνδίδωμι, t.1,c.995,f
Ἐνδικὶς, Hesychio ὑπόδημα.
Ἐνδικάζομαι, t.1,c.1013,c
Ἐνδικαίωσαι, Iustum facio.
E Ἔνδικος, t.1,c.1008,h. Ἐνδίκως, t.1,c.1009,b
Ἔνδικα, t.1,c.1021,c.& 1101,c. Ἐνδικῶς, t.1,c.1020,d
Ἔνδιος, Meridianus: μεσημβρινός. Odyss.ζ, v.450, Ἔνδιος δ' ὁ χείρων ἦλθ' ἐξ ἀλὸς, οὖρε δὲ φῶτας, Meridianus: ficut præ dixerat filia ipsius, v.400, Ἦμος δ' ἠέλιος μετ' οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, Τῆμος δ' ἐξ ἀλὸς ἦν χείρων. Itidem Suidas accipit hoc in loco, Οἷος ἐν τῶν ἔνδιος ἵππων, ἢν δεσμὸν χθών, Τόφρα δὲ διὰ θέλουσα φαείνεται ὠκέας ἵππους, dum tempus erat meridianum. Similiter ἐς ἔνδιον affertur ex Apoll.Rhod.Argon.pro μάλα μεσημβρίης. Plutarch. quoque meminit huius significationis. nam Sympos. lib.8, Problem.6, dicens Prandium denominatum ἀπὸ τῆς ὥρας, subiungit, ἔνδιον γάρ, τὸ δ ἑλληνικὸν καὶ πάνυ φῶτα αἰσθάνεσθαι, ὠδίζειν. (Vbi nota & verb. ὠδίζειν, à quo est aor.1 pass. ἐνοδίσθη, quem Hesych. exponit ἐκίνησαν) Alioqui NEVTR. Ἔνδιον substātiuè ponitur pro δείλῃ, teste Eustathio, afferente ἔνδιος πίτνει ex Oppiano pro δείλεται. Sed addit idē, ita dici non simpliciter τὸ ἔνδιον εἶναι, sed πρὸ ὥρας γάμου ἢ ἐπ' αὐτῷ εἶναι ἐπιτυδείου δείπνου εἶναι, sed ἐν ὥρᾳ γάμου ἢ ἐπ' αὐτῷ εἶναι ἔρως. Itidem in Epigr. legimus ἔνδιον ἐνδίαλον: & ἔνδια ἔδρεσσιν, Sedes, Domicilium, Habitaculum. Apud Nonn. verò μεταιθύμβρου ἔνδια κώμης, Sedes vici. id est Ipsum vicum vbi oppidani suas sedes habebant. INDE Ἐνδίαχος dicitur ἡ λέπτυμις, teste Hesychio: quoniam in agris & syluestribus locis degit: eandem ob rem vocata ἀγροτέρνη à poetis. SIC Ἐνδίαιοι dicuntur à dithyrābicis οἱ περίαλλοι, ἅτε σφας ἔνδια καὶ δόμοι εἰσὶν ἐν ἀέρι. Meminit autem huius dithyrambici epitheti Suid. sed mendosè apud eum scripti.
Ἐνδιφέλιος, ου, ὁ, Qui in curru est, Sedior.
B Ἔνδοθεν, t.1,c.1201,d. Ἔνδοθι, ib.
Ἐνδόθεν, vide paulo pòst in ἔνδοθεν.
Ἔνδοι, vel Ἔνδοι, t.1,c.1201,d
Ἐνδοιάζω, t.1,c.2066,d. Ἐνδοιάσμος, ib.e
Ἐνδοιασμὸς, ib. Ἐνδοιασις, ib.

Ἐνδοιασμός,ib. Ἐνδοιαστής,ib.
Ἐνδοιαστῶς,ibid.
Ἐνδοκία, apud Athenienſes ἡ μάτηρ.Heſych.
Ἔνδοκος,eidem ὀνίδρα,Inſidiæ: ab ἐνδέχομαι.
Ἔνδομα,t.1,c.996,d. Ἐνδόμησις,t.1,c.940,f
Ἐνδόμυχος,ν,ὁ καὶ ἡ,In interioribus abditus receſſibus,Intus latens,Internus,Inteſtinus:item Abditus,Occultus, Latens. quoniam videlicet quæ in interiores abſtruſa ſunt receſſus, latent & non apparent. Ideo à Suida exponitur ἀπόκρυφος,σκοτεινός. Itidémque affertur ἐνδέμυχον κακόν,pro Cæcum malum. Homo etiam quiſpiam ἐνδόμυχος dicitur qui conſilia ſua imis abdit receſſibus pectoris,nec vlli aperit ſeu detegit:qualem Latini tectũ hominem appellant. Damaſcius apud Suid.οὗτος ὁ ἐνδόμυχος ἐκπληκτικὸς καὶ σκοτεινὸς δεῖ δοῦναι ὃ κρύπτειν εἰδοκιμάζει,ὥστε οὐδὲ ἐρωτώσῃ τῇ μητρὶ λέγει ὅτι ἀπίοι. VNDE Ἐνδομυχέω,ῶ, In interioribus lateo receſſibus, In intimos receſſus abſtruſus ſum. ſeu Lateo, Occultus ſum. vt ἐνδομυχοῦ κακόν B.interpr.Cæcum malum. Affertur & ADVERB.Ἐνδομυχί,pro Occultè,Secretó. Ab Heſychio exponitur ὡς ἀποκρύφως τίνος.
Ἔνδον,t.1,c.1101,b. Ἐνδοξολογέω,t.1,c.1037,a
Ἐνδοξόπολος,t.1,c.645,d. Ἔνδοξος,t.1,c.1034,h.& 1036,h
Ἐνδόξως,t.1,c.1037,a. Ἐνδοσία,t.1,c.1101,h
Ἐνδοσίδικα,ibid.
Ἐνδοσιμεῖν,t.1,c.996,c. & t.2,c.10,a.ob.
Ἐνδόσιμος,ω,ὁ καὶ ἡ, exponitur Gratuitus, vt ſit Is qui ἐνδίδοσθαι & concedi ſeu indulgeri ſolet. affertúrque ex Ariſtophane, τῷ ἐνδοσίμῳ σκιακοπῆ, pro Quæ de gratia conceditur.
Ἔνδοσις,t.1,c.996,d. Ἐνδότατος,t.1,c.1101,c
Ἐνδοτάτω,ib. Ἐνδότερος,ib.
Ἐνδοτέρω,ib. Ἐνδοτέω,t.1,c.1046,a
Ἐνδρακής, Suidæ σφοδρὸς,Efficax, Gnauus. hoc eſt Habilis ad faciendum ſeu efficiendum.
Ἔνδραπα,Heſychio τὰ ἀνδρώδεα σωὶ τῇ κεφαλῇ ἢ τοῖς ποσί. Idem paulo antè ἐνδύθρας eſſe dixerat πὰ λεπτοπερῆ τῶν ποδῶν δερμάτων, reciſamẽta pellũ recèns detractarũ.
Ἐνδρομεῖ,t.3,c.1659,c. Ἐνδρομίδες,ib.d
Ἔνδρυος,t.1,c.1054,b. Ἔνδρυον,t.1,c.1055,a
Ἔνδρυος,ib.
Ἐνδυάζω,Dubito, Ambigo,Hæſito.vt Heſych.quoque ἐνδυάζει exponit ἀπορεῖ, δισταζει. VNDE Ἐνδυασμός, eidem ἀμφιβολία,διστασμὸς ἢ ἀπορία, Dubitatio, Hæſitatio. Sed & per ω hæc ſcribuntur.
Ἐνδυϊκὸς, Heſychio σωτικὸς, vt διϋικὸς ſuprà. item ἀστελὲς, γλυκὺ,διάπονον:necnon σωτὸν, σεβάσιμον,διάπυελὲς: & πιστὸν,ἀσφαλές. Quorum duorum poſteriorum expoſitionem ſequitur ADVERB. Ἐνδυϊκῶς, ſignificans σεβασίμως,φιλοφρόνως,διάπυελῶς,πιστῶς,Prompto animo,Humaniter & beneuolè,Accuratè & diligenter, Fideliter. Hom.Iliad.ω, Ἀλλὰ μᾶλ' ἐνδυϊκῶς ἱκέτην πειρώμενος εἶδρις.Odyſſ.χ,Τόφρα δ' ἔτι ἄλλους ἑταίρους ἐν δώμασι Κίρκης Ἐνδυϊκῶς λοδοίη τε καὶ ἔγχεσιν λίτ' ἐλαίῳ. Iliad.ψ,Εἴπα μὲ δεξιόφρων ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεΐδη Ἔπρηξεν ἐνδυϊκῶς. Od. π,ἦ μὰ λαβόντα Ἐνδυϊκῶς ἐφίλει τε καὶ ἔπρηξε. Et Odyſſ. ρ,ὡς εἰπὼν πατὴρ ἐὸν ἅμα Ἐλδόντα χρόνιον υἱὸν ἀλοῦσιν, ὡς ἐμὲ καὶ νῦν Ἐνδυϊκῶς ἐνέμιξε.
Ἔνδυικον, Heſychio πιστὸν,φίλον,βέβαιον: item ἀποκρύφιον & ἁμφιρὶς,Fidum, Amicum,Stabile,Occultum,Simule.
Ἐνδυλω,idem affert poſitum pro ἔνδυλον.
Ἔνδυμα,t.1,c.1063,d
Ἐνδυμάτια, q.d.Indumentula, ſeu Veſtimentula: genus quoddam modulorum muſicorum(vel etiam ſaltationis) Argis introductum. vt autor eſt Plutarch.in libro De muſica.
Ἐνδυμυδρία,ας,ἡ, pro Veſtitus, Amictus, affertur ex Polyb. ἔχῃ δ' ἐσθῆτα ἢ δ' ἄλλην ἀναλογοῦσαν αὐτοπαθήμασιν,ἥτις ἐστὶ ποικίλων ἐξ κατ' ἀκεῖνον τὸν ἐνδυμυδρίαν. Apud Suidam in manuſcripto etiam codice ſcriptum ἐνδυμυδρία, cum hoc exemplo, τὸν μὲν ἐνδυμυδρίαν ἅπασαν ὁπλῖται ἐξήρτησαν.
Ἐνδυναμόω,& Ἐνδυναμόομαι,t.1,c.1057,g
Ἐνδύνουσι,ex Herodoto affertur pro ἐνδύνουσι,Induunt.
Ἐνδύνω,Induo.Hom.Il.β,μαλακὸν δ' ἑνδῦνε χιτῶνα.
Ἔνδυνω,Celeriter,Ocyus,Citó. Menander enim in Epheſio dixit,περίσσημαι γὰρ ἔνδυνο,pro ταχέως,teſte Suida.
Ἐνδύομαι,t.1,c.1063,b. Ἐνδυομβρία,vide in Ἐνδυμβρία.
Ἔνδυσις,t.1,c.1063,d. Ἐνδυστυχέω,t.3,c.1453,c
Ἔνδυτα,t.1,c.1063,d
Ἔνδυτας, Heſychio eſt αὐλωπὸς πάμυς.
Ἔνδυτον,t.1,c.1063,d. Ἐνδυτω,ib.b
Ἐνδυφόπορον, Heſychio eſt ὠμόπορον,ἀκρατίστορον.
Ἐνεαρίζω,t.1,c.1072,d. Ἐνεγκύαμα,t.1,c.885,c
Ἐνεγκις,t.1,c.887,a. Ἐνεγκοδοκα,t.4,c.81,a
Ἐνέγκω, inuſitatum thema, à quo φέρω mutuatur futurũ ἐνείσω, vnde aoriſt.2 ἐνῆγκον:mutuatur inde & aoriſt. 1 ἐνῆγκα.
Ἐνέδρα,t.1,c.1083,g
Ἐνεδρεύω,& Ἐνεδρεύομαι, t.1,c.1084,a
Ἔνεδρος,t.1,c.1083,g. Ἐνεδρος,ib.h
Ἐνεικω, pro ἐνείκω seu ἐνέικω, pleonaſmo τοῦ τ. Sic ἐνέικαι pro ἐνῆνεικαι seu ἐνῆνεγκαι.Heſych.
Ἐνεθής, alicubi exponitur Infuſus,ab ἐνίημαι,quod eſt Immittor.vt apud Dioſcor.σὺν ἐλαίῳ ἐνεθὲν καὶ ἑφθὲν, cum oleo decoctum & infuſum. Alicubi Dilutus. vt apud eundem libro 1, cap.81, ἐνεθὲν πίνειν ἀσσον, ieiuni hominis ſaliua dilutum. Et lib.5, ἐνεθὲς ὕδατι, Aqua dilutum. Ex eiuſdem libro 3, ἐνεθὴς μετ' ὕδατος, Aqua dilutus ſeu reſolutus.
Ἐνειλίζω,t.1,c.1097,c
Ἐνείδω,Intueor: vel Video in. Plato, ἀλλοτρεπόμενα ἐνείδῃς ὧν ἐμοὶ φῄς, In me vidiſti. Sunt tamen qui hunc aoriſt.2 ad ἐνοχέω potius referant, quòd ἐνείδω thema ſit inuſitatum.
Ἐνεκαπίζω,t.1,c.1113,f
Ἐνείκω,Ionicè pro ἐνίγκω,apud Hom.
Ἐνειλέω,t.1,c.1126,c. Ἐνείλημα,ib.d
Ἐνειλιδίω,t.1,c.1127,e. Ἐνείλλω,ib.
Ἐνείμαπα,t.1,c.1663,g. Ἔνειμι,t.1,c.1133,a
Ἐνειός,apud Suid.legitur ſine expoſ.puto Ionica & poetica epentheſi τοῦ ι dictum pro ἐνεός,Mutus.
Ἐνειπεῖ,Heſychio ἀπειλεῖ,Minæ.Infrà ἐνεπεῖ.
Ἐνεργυιμι,t.1,c.1141,h. Ἐνεργυίω,ib.
Ἐνείρω,ib. Ἐνειρω,t.1,c.1141,g
Ἐνεκα,t.1,c.1104,a.d. Ἔνεκεν,ib.c
Ἔνεκμα,apud Dioſc.perperam alicubi pro ἔνιμα.
Ἐνεκτον, Ferendum.à them.ἐνίσκω ſeu φέρω.
Ἔνελος, Heſychio πιβρὸς,Innulus ſeu Hinnulus.
Ἔνεμα,t.1,c.1663,g. Ἐνεμέω,Euomo in.
Ἐνεμφύομαι,t.4,c.189,b
Ἐνενηκοντα,Nonaginta. VNDE Ἐνενηκοντατὴς, Nonagenarius:qui ET Ἐνενηκοντάτης in Epit.Dionis. ITEM Ἐνενηκοστὸς,Nonageſimus. Itidé legitur apud Suid.ἐνενηκοντατηρία, Nonagintanouẽ. Alioqui & duplici ν hæc ſcripta reperiuntur.
Ἐνέπτη,per ſyncopen pro ἐνενόπτη,apud Heſych. Pro quo infrà ἐνένωτο.
Ἐνέπτηδι,t.1,c.1124,d. Ἐνέπτασο,ib.b
Ἐνεπώτο,t.2,c.1077,d
Ἐνεπωτο,& Ἐνεπώκασι,apud Herodot.leguntur Ionica contractione pro ἐνενόπτο & ἐνενοπήκασι: vt ἐνέπωτο φρατδίην. Itidem idem dicit ἐνεπώτο θεοῖσι πιστὰ, Ad talia patranda animati erant,ſeu Animus eis erat talia facere. pro ἐνενόητο.quod eſt præt.pluſquamp.paſſ.à themate actiuo νοέω.
Ἐνεξουσιάζω,Mihi poteſtatẽ ſumo ſeu vſurpo in. Vel,Abutor licentia in. Dionyſ.Halicarnaſ.de Thucydide, ὁ τοῖς διαφόροις πρὸς τὴν τυραννίδα δυνάμεις πιστὰς πρόσεσιν ἐνεξουσιάζων.
Ἐνεός,οῦ,ὁ, Mutus. Heſychio ἄφωνος. Ariſtot.Problem.ἐνεοὶ γὰρ κωφοὶ γίνονται,muti & ſurdi fiunt. Et rurſum,διὰ τί μᾶλλον τῶν ἄλλων ζώων ἄνθρωπος γίνεται ἐμφρόνων; πότερον ὅτι ἢ ἀνεῖ; ἢ γὰρ ἐμφρονία,ἀνεός ἐστι. Vbi etiam nota SVBSTANT.Ἐνεότης,ητος,ἡ,Muttitas,vt Gaza vertit. Sed reperiuntur hæc & gemino ν ſcripta.
Ἐνεπιδημέω,ῶ,Peregrinor in,ſeu Vt peregrinus commoror in.Athen.de Platone & Lycurgo,οὐκ ἦσαν ἐνεπιδημεῖν τοῖς ἰδίοις πολιτείαις οὐδὲ τὴν ἀργυρᾶν οὐδὲ τὴν χρυσῆν. Et rurſum,οἱ Ῥωμαῖοι καπηλεύοντες, καὶ οἱ ἐνεπιδημοῦντες τῇ σάλπιγγι, Quique ibi verſantur,peregrini. ſeu Quique peregrè eò veniunt.

Ἐνεπίδημον ἦμαρ, Hesychio est ἐνδημοῦν.

Ἐνεπικύπτω, Inclinato capite intueor. vel Incumbo.

Ἐνεπορεύω, ὦ, Peiero in. Æschin. in Ctesiph. Δείσωνα τὸν Δημωνίδου, ὃν Φειδίας ἐνεπορεύσατο τὴν ἐπιορκίαν Δημοσθένει, quam Phidias in id fecisse videtur vt Demosthenes eam quæstui haberet & per eam peieraret, seu Quā credo ipsam Phidias ideo fecit vt in ipsa Demosthenes quæstuosas calumnias cum periuriis facitaret. Bud.

Ἐνεπισκήπτεσθαι, Incumbere. Peculiariter creditores ἐνεπισκήπτεσθαι dicebantur qui publicatis bonis cuiuspiam, experiebantur contra populum, vt hodie contra fiscū, actione pignoratitia in pignora incumbentes. Demosthenes in Timoth. Δημόδικον τὸν Ἀντιμάχου, ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου, quum bona Antimachi publicarentur, in bona ipsa oppignerata incumbere. Hæc inter alia Bud. pag. 184, vbi & ἐνεπισκηψάμενος interpr. Si ad pigneranda publicata bona incubuisset, in pigneratitiámque actionem sponsione contendere instituisset. Meminit Poll. quoque huius verbi. Tradit enim libro 8, ἐνεπισκήψασθαι dictum fuisse ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς δημοδίοις ἑαυτὸν ἐφιέντων ἢ ἐφιεμένων λέγειν: & hanc rem fuisse VOCATAM Ἐνεπίσκεμμα. Itidem Suid. cum Harpocr. annotat, ὑπὸ δημοδίων τοὺς οὐσίας, ἐξεῖναι ἐφιεσθαι τῆς φάσεως γεγραμμένου ἐλευθέρου τοῦ αἴρεσις, καὶ λέγειν ὡς ἐφίεται αὐτοῦ ἐν τῇ οὐσίᾳ χρέως: atque hoc dictum fuisse ἐνεπίσκεμμα & ἐνεπισκήψασθαι & ἐγγύων καταβαλεῖν.

Ἐνέπω, t. 1, c. 1123, f

Ἔνεργα, Exuuiæ, Spoliæ: v. l. perperam pro ἔναεγα.

Ἐνεργάζομαι, t. 1, c. 1235, f. Ἐνέργεια, t. 1, c. 1131, d

Ἐνεργέω, ib. e. Ἐνέργημα, ib. h

Ἐνεργής, ib. c. Ἐνεργητικὸς, t. 1, c. 1832, a

Ἐνερμίς, Hesychio est ἡ εἰς γλουτοὺς καθῆκις ἀδὴν χειρός.

Ἐνέρμιος, Hesychio κρόσμια μοσχεῖα, quod & ἔνταξις dicitur, teste eodem. Etymol. quoque ἐνέρμιον & ἔνταξιν dictum fuisse tradit κρόσμια κληματίδων: Euphronius verò refert & lex meum vet. sed habens διάκτια. Quæ ἐν μέση τῇ κλήσει παραλείπει δι' οὗ ἡ χορδὴ διήκτη.

Ἐνεργολαβέω, ὦ, idē quod ἐργολαβῶ ἔτι νυν, & quæstum aliqua in re facio. Vide in Ἐπιτορκέω. Ἐνέργης, ib. c

Ἐνέργης, t. 1, c. 1231, a.

Ἐνερείδω, t. 1, c. 1846, d

Ἐνερύγω, Eructo in, Irructo, vt Plaut. vnde aor. 2 ἐνήρυγον. Aristoph. Vesp. Τυροῦ κακίστου δρᾶπας ἐνήρυγε. Vbi schol. expon. ἐμύξατο. Alii sic, In me eructauit modò turpissimè caseum.

Ἐνερύθης, t. 1, c. 1230, h

Ἔνερθε, Infrà, Infernus. Homer. Iliad. υ, v. 57, Δοιὰ δέ οἱ ἐρρώατο πατὴρ αἰθρηγενέτα Διὸς ἔνερθε Γυγάδαο. Iliad. ρ, Μαιμάων δ' ἐνέρθε τάφου ὑπὸ χεῖρα Πατρόκλου. Heliod. Theogon. Τόσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς ὅσον οὐρανὸς ἐξ ὑπὲρ γαίης. Dicitur & Ἔνερθεν, sequente vocali. vt Odyss. ι, αἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑπεστονάχιζον ἰμαίην. Etym. per syncopen pro ἐνέροθεν dici ait.

Ἔνερθε, Mortui, Manes: seu Inferi: οἱ νεκροὶ, οἱ καταχθόνιοι: ἀπὸ τῶ ἐν τῇ ἴρᾳ (id est γῇ) κεῖσθαι. Hesiod. Τρῶες δ' Ἄϊδος ἐνέρθε κατὰ θυμὸν ἔπιφθον. Itidémque apud Etymolog. — αὐὰξ ἐνέρων Κλυτοκτύπων. INDE Ἐνερόχωπις dicūtur οἱ νεκρόχωπες, οἱ νεκροῦ χρωτὸς ἔχοντες, Mortuorum colorem habentes, Lurid.

Ἐνέρωθες τέμα, Os resciſſum. seu Os in quo sunt rupturæ. à them. ἐρρῆχθαι.

Ἔνερπε, t. 1, c. 1142, g

Ἐνέρπω, Inferior: per syncopen pro ὑπέρπω. Hom. Iliad. ι, Καὶ νῦ δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρπων οὐρανίωνας, Iam pridē esses inferior titanibus. id est Iam pridem ad imos vsque titanas in tartara detrusus foret. Schol. quoque exp. κατατάρους, & Hesych. quo teste ἐνέρποι dicuntur etiam οἱ πτωχοὶ, ἀπὸ τοῦ καταπεπτωκέναι.

Ἐνέσιον, Hesychius exponit ἐπιούλιας καὶ βουλῆς, Consilio, Iussu, seu Immisso cōsilio. ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι. Infrà duplici ν.

Ἔνεσε, t. 1, c. 1663, h. Ἐνεσὼν, per syncopē pro ἐνεστηκὼν.

Ἔνεστι, pro ἔξεστι, &c. t. 1, c. 1133, b

Ἔνεστιος, ν, ὁ ἢ ἡ, Qui intra lares est, Domesticus.

Ἐνέστιος, t. 1, c. 1758, a

Ἐνετή, ῆς, ἡ, Fibula: παρὰ τὸ ἐνίεσθαι τοῖς ἱματίοις, ἢ ἐμβάλλεσθαι φησὶ τὸ πίναξ, inquit Etymol. afferens hunc versum Homeri Iliad. ξ, Χρυσείῃ δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος βεβλήκει. Hesych. quoque ἐνέτην (proparoxytonos enim apud eū scriptum) exp. περόναν, σπάνην, derivās & ipse ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι. Apud eundem legitur Ἐνέτησιν, ἐμβύσμασι.

Ἔνεφρ, ῥος, ὁ, ἐσσε dicitur instrumentum medicinale quo ἔνεμα (id est infusus) perficitur, quod & κλυσὴρ, Latinis Clyster. nec verò τὸ ἔγχυσις tantùm his vocibus significari dicitur, sed etiam τὸ ἴσχωμα καὶ ἔνεμα. Alexand. Trall. λαβὼν αὐλίσκον ἰατρικὸν, ἐφαρμόσας αὐτὸν τῇ χαλκοπαρῇ φύσᾳ· ἢ ὅταν τῶν πυόντων, διῆκεν αὐτὸν ἕως ὦ δύναται πλησιάσαι πλησιάσαι πυώδεσιν πυώδεσιν· ἢ τὸ λειπὸν ὡς ὀθόνιον πρὸς τὸ πυῶδες, συρίσας τὸ ὕδωρ.

Ἐνετάδες, Hes. dici scribit πόλεις περιμήκεις, ἀπὸ τῆς ἐν Ἀδρίᾳ Ἐνετάδος. ibi enim præstantes esse. Apud eundē mox, Ἐνετὴ, πλατεῖα, ἢ ἀπὸ ἡμίονος τῆς ἡμιόνου. Suidæ & Etymologo Ἐνετοὶ sunt ἵπποι Παφλαγόνιοι, vt Stephano quoque. Itidémque & Hesychii illud Ἐνετὸν esse ἵππον videtur, desumptum ex Hom. Il. β. vbi dicit, ἐξ Ἐνετῶν ἡμιόνων ἠγίνεν ἀγορήσεων. Vbi Eust. quoque annotat τὰς θηλείας ἵππους τῆς Ἐνετῆς, siue τοὺς Ἐνετοὺς ἵππους ἐκεῖσε ζευγηλασίας ἕρπειν. Ab eadem gente Pelopsenū Ἐνετικὸς denominatur, teste Etym.

Ἐνετράζω, t. 3, c. 1346, c

Ἔνθα, Suidæ ὄνομα, Acclamatio quædam.

Ἐνδαιμονίω, ὦ, Feliciter viuo in, Felicem vitam dego in. Thucyd. libro 2, pag. 61, ἐν οἷς ἐνδαιμονοῦσι τὰ ἴσα ἐν οἷς καὶ ἀπολοῦνται ξυμπαντες ἦσθ. Vbi schol. exponit ἐν δαιμονίᾳ ζωῇ.

Ἐνδάλιον ex Apollon. Arg. 2, pro Tranquillus, Quietus.

Ἐνδαιμονίω, ὦ, Inclaresco, seu Celebris & clarus fum in vtl ob. Δοκιμάζω & Greg. τοῖς ἑαυτοῦ ἐνδοκιμῶν ἐπίπαν. Demosth. Pro corona, ὅτῳ τὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιχειρήματα ἐνδοκιμεῖ ἀπίστως. id est τὸ ἐν τοῖς τῆς Ἑλλάδος ἐπιχειρήματα ἐνδοκιμεῖν, Cuius ita constituta ratio erat vt in rem aduersarum euentu, quæ Græcis impendebant, spem ipse repositam haberet sui nominis illustrandi. Bud.

Ἐνδάλω, Indormio.

Ἐνδαλωνῆσαι φυτὸς, ex Aristoph. schol. pro Abundare & copiosum esse plantis.

Ἐνδαπιμπρᾶσθαι τοῖς ὕδασι, Excelluit in reddēda tuberum causa. Plut. Symp. 4.

Ἐνδαυλιάω, ὦ, Benedico in.

Ἔνδαιμον, t. 1, c. 1304, g. Ἔνδατος, ib.

Ἐνδεκαμοιρίω, ὦ, Decenter me gero in.

Ἐνδεσμίω, ὦ, Concinna suauique melodia cantillo seu perstrepo in. Philostrat. de auibus, οἷς ἐνδεσμᾶται ὕμνος.

Ἐνδεσμεῖον, t. 3, c. 1109, b. Ἐνδεσμεῖον, t. 3, c. 1454, c

Ἐνδέχομαι, Precor in seu inter. Synes. ἐμοὶ δὲ τὰ μακρὰ λιτανεύειν ἐνδέχεται τοῖς χαμαιπετῆ καὶ ὀκνηρὰ ἔχουσι, καὶ ἐνδέχεται τὰς εἰς καιρὸν αὖθις πάντα αἰσχρὰ θεῖναι. Ἐνδεχαΐδω, Conuiuari in. Synes. τὸ ἐνδεχαΐδωκέναι τοῖς δι' ἁλὸς πλέουσιν, ἀπὸ χήματος ἐπὶ σῖτα, βαρυσιμέροις τε ἀληκτήροις καθίστη. Vbi Bud. interpr. Conuiuus autem indulgere, vsque pecunias ea comparare quas quis per iniuriam abstulit. Id est, Post rapinam conuiuus indulgere, fructumque illatæ iniuriæ percipere. Locus desumptus est ex epist. 44.

Ἐνέχθη, ἐνεχθείην, ἐνεχθῶ, ἐνεχθείην, aor. 1 pass. verbi act. φέρω, ex inus. them. ἐνεγκω.

Ἔνεχμα, t. 1, c. 1340, d

Ἐνεχυράζω, t. 1, c. 1374, c. Ἐνεχυράζημα, ib. d

Ἐνέχυρσμα, ατος, τὸ, Id quod ἐνεχυράζεται & oppignerātur, Pignus. Ezech. c. 33. ἐνέχυρσμα δόπὸ ὦ.

Ἐνεχυρασμὸς, t. 1, c. 1374, d. Ἐνεχυραστὴς, ib. c

Ἐνεχυρασμὸς, ib. Ἐνέχυρον, ib. b

Ἐνέχω, t. 1, c. 1340, c

Ἐνεψίμια, ατος, τὸ, Id cui ἐνεψίμιόν τι, ἐμπαίζειν, Ludicrū, παίγνιον. Nicand. Alex. ἔνθα περ ὦκα Εἰαρινὰ φορέουσι ἐνεψίμια τερπνὰ καὶ ὥρης.

Ἐνζυγόω, Iniungo, Innecto.

Ἔνη, Atticè dicitur ἡ τριακάς, trigesima mensis dies, vt quidem vult Hesych. Cum quo & Proclus facit. Is enim exponens hunc locum Hesiodi, Ἔργων lib. 2, Μοῖρα δὲ βαλλομένῃ ἐστ' ἀνέρι ἔστ' ἔπαρ, ἔστιν hic intelligit ἡ

ὑχαίτιον τῇ μιμνῇ, siue τὴν τετρακάδα, quæ & ἕνη καὶ νέα vocatur. Sed verisimilior eorum videtur expositio qui εἰς ἕνιον, siue εἰς ἕνιον, accipiunt pro In perendinum, vt & schol. Aristoph. in hoc loco Acharn. Τοὺς Θρᾷττας ἀπίναι, παρῆναι δ' εἰς ἕνιον, exp. εἰς τρίτην, ad confirmationem eius expositionis etiam ipse afferens Hesiodeum illum versum. (sed addens tamen itidem esse qui interpretentur εἰς τετρακάδα) Eodē modo Harpocr. quoque ait, Ἕνιον δὲ καὶ εἰς ἕνιον, τὸ εἰς τρίτην λέγουσι. Et Hesychius rursum, Ἕνη καὶ ἕνης, τὸ μετὰ τὴν νέαν. Hæc inquam expositio multo videtur conuenientior. Nam ἕνη siue ἕνη per se & simpliciter positum, non significat τὴν τετρακάδα, sed additis his duabus vocibus, ᾗ νέα. vnde multo rectius idem Hes. paulo pòst subiungit, Ἕνη ᾗ νέα, ἡ τετρακάς. Id quod & vsus autorum probat, imprimis Atticorum. Legimus enim apud Demosthenem Pro cor. in pslephismate quodam, pag. 96, ὅτι ἀρχοντος Μνησιθείδου, Ἑκατομβαιῶνος ἕνη καὶ νέᾳ, φυλῆς πρυτανευούσης Παιονίδος. Itidem Strepsiades apud Aristoph. in Nubibus, resiiduos τῇ φθίνοντος μηνὸς dies retrogrado numerans ordine ait, Πέμπτη, τετρᾷ, τρίτην μετὰ ταύτην δυοῖν· Εἶτ', ἰὼ ἰὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν Δίδυμα καὶ πόρεια ᾗ βδελυρίδιον, Εὐθὺς μετὰ τοῦτον ἕνη καὶ νέα. Et aliquanto pòst filio roganti, Φαβῖ δὲ δὴ τί; respondet idē Strepsiades, τὴν ἕνιον καὶ νέαν: intelligens iterum τὴν τετρακάδα siue τὴν ὑχαίτιον τῇ μηνὸς ἡμέρᾳ. Ibi Phidippides filius, considerans significationem horum verborum ἕνη καὶ νέα, quæ sonāt Vetus & noua, absurdúmque putans duo hæc de vna eadémque die dici, Ἕνη γάρ ἔστιν (inquit) καὶ νέα πῶς ἡμέρα; & mox subiungit, οὐ γὰρ ἂν ὅπως Μί' ἡμέρᾳ γένοιτ' ἂν ἡμέραι δύο. item, πῶς γάρ; εἰ μή σφ' ἅμα Λύπη γένοιτο χαῖρε καὶ νέα γυνή: mulieris exemplo vsus (inquit schol.) ἀφ' ἧς τὴν τοῦ ἑνὸς ἀρχαίαν καὶ παλαιὰν καὶ ὡς ἔφη τινὲς τὴν ὀπισθεν μηνὸς ἡμέραν, νέαν δέ, τὴν τετρακτὴν φησὶν, ἀφ' ἧς ὁ μὴν ἄρχεται. Ac tandem concludit, ἕνιον καὶ νέαν duos esse dies, ἕνιον, trigesimum & vltimum mensis seu lunæ decrescentis: νέαν autem, primum mensis ineuntis seu nouæ lunæ. Atque ita verba legis à Solone latæ exponit, Ἐχθὲς οὐ τὴν ἑνιὸν καὶ νέαν εἰς δὶ' ἡμέρας ἔθυσεν, ἧς τὴν τοῦ ἑνὸς καὶ νέαν, ἵν' αἱ δίκαι γίγνοιντο τῇ πομπείᾳ. Quo ferè modo & Plutarch. in lib. De non fœnerando, ait fictilium vasorum vsum οὐκ ἔξειν πίνειν βαρύ, οὐδ' αἰσχύνεσθαι τὴν καλὰς δοῦν καὶ τὰς τετράδας καὶ ἑνιὸν καὶ νέαν, ἱστορικὸν τὴν ἡμερῶν οὔσαν, ἐν αἷς ἐδεῖτο πολλοὶ οἱ δανεισταὶ καὶ ἐνέχυρα. eo videlicet die fœnus exigere creditæ pecuniæ consueti. Alioqui ex iisdem ipsis satis patet ἕνιον καὶ νέαν vltimam mensis diem vocari, & diuersam esse à primo nouæ lunæ die. Ait enim ille Aristophanicus Strepsiades eodem in loco, Πῶς οὐ δίχεται δῆτα τὴν τετράδα Ἀρχαῖ τὰ φρυτανεῖ', ἀλλ' ἕνη καὶ νέα; Et Plut. in vita Solonis, pag. 168, σωιδῶν δὲ (videlicet ὁ Σόλων) τὰς μηνὸς τὴν αὐταμαλίαν, καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης ὑπ' ἀνομβρίᾳ τῇ ἡλίῳ πάντως οὔτ' αὐξομένης συμφερομένην ἀλλὰ πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καταλαμβανούσας καὶ παρερχομένην ὁ ἥλιον, καὶ τὸν μὲν ἑσπέρᾳ νουμηνίαν καλεῖσθαι, τὸ μὲν ὠδὲ σωιδῶν μέσην αὐτῆς τὴν παυόμενον μηνί, τὸ δὲ λοιπὸν, ἕνδεκα τὴν ἀρχομένην ὠνομάσθαι· ὥσπερ, ὡς ἔοικεν, ἀρχὰς ἀκούσης Ὁμήρου λέγοντος, Τοῦ μὲν, θθίνοντος μηνὸς, τὴν δ', ἱσταμένοιο· τὸν δ' ἱερῆς ἡμέρας, νουμηνίαν ἐκάλεσεν. Sic Varro De re rustica lib. 1, c. 37, Dies lunares quoque obseruandi qui quodammodo bipartiti. quod à noua luna, crescit ad plenam: & inde rursus ad nouam lunam decrescit, quoad veniat ad intermenstruum, è quo die luna dicitur esse extrema & prima: à quo cum diem Athenis appellant ἕνιον καὶ νέαν, τετρακάδα alii. Vnde discimus ἕνιον καὶ νέαν ab Atticis dictam fuisse tricetimam & vltimam mensis diem, quòd confiotum sit deficientis lunæ & renascentis, hoc est veteris & nouæ. vt & Aristophanis schol. tradit Athenienses τὴν τετρακτὴν vocasse ἕνιον καὶ νέαν, quoniam μιπτόχει τῇ παλαιοῦ καὶ τῇ νέου φωτὸς: seu, quoniam ὁ αὐτὴ συμπλέκεται ὁ μὴν, καὶ ἀρχὴν ἔχει τὴν ἑτέρου μηνὸς τῆς σελήνης: seu, quia συμβαίνει ἐν αὐτῇ καταλήγειν τὴν σελήνην καὶ ἡρεμεῖσθαι: vel, διὰ τὸ μὴν παρεῖναι μηνὸς ἕνη ὄν πλοῦ, ἀρχὴν ἢ τὸ ἐσπέρας: ἕνη appellatā, διὰ τὸ παρεληλῦθαι ἢ μῆνα: νέαν autem, διὰ τὴν ἀρχήν. Itémque Harpocration, τὴν ὑφ' ἡμῶν (inquit) τετρακάδα καλουμένην, ἕνιον καὶ νέαν καλεῖσθαι οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπὶ τῷ τὴν τελευτὴν ἔχειν τῆς φθινούσης μηνὸς καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς νέας. Notandus igitur hic vsus est nominis ἕνη seu ἕνη pro παλαιᾷ, cuius idem schol. alibi meminit, scribens Atticos ἕνιον vocare etiam τὴν παλαιάν. vt Demosth. in Aristogit. τὸν δῆμον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναβαίνειν, τὰ δικαστήρια πληροῦσθαι, πρὶν ἕνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ἐκείνους ἐπεξιέναι. Cuius loci Harpocration quoque meminit, ἕνας ἀρχὰς ab oratore dici scribens παρωχημένας: alibi itidem annotans, καὶ ἁπλῶς τὸ ἕνον διασωιζόμενον τὸ φθίνον καὶ παλαιὸν δηλοῖ. Vbi nota, eo autore διασωιζόμενον hoc vocabulum: licet ea scriptura non semper obseruata esse comperiatur: atque adeo Moschopulus apud Hesiodum annotet, ἕνη, si vnico ν scribatur, aspirari: fieri enim ab ἕνι: sin geminato Æolicè ν, tenuari. Quod si verū est, rectè in illo Hesiodeo loco scribitur ἕννης, poetica paragoge posito illo εἰς ἕννης pro εἰς ἕνης: de quo paulo suprà. Sed venio & ad alia exempla vocabuli ἕνος positi pro παλαιὸς ab Atticis. Ex Theophr. Hist. plant. lib. 3 affert Bud. ἅμα γὰρ τὸν ἕνον καρπὸν πεπαίνει, καὶ τὸν νέον ἐπιφαίνει. Et ex quarto, ἔχει δὲ ἅμα καὶ τὸν ἕνον καὶ τὸν νέον καρπόν. Sed hæc verba si de iunipero, vt puto, dicta sunt, sciendum est aliter etiam accipi posse hoc loco ἕνος, pro annotino nimirū. quomodo & Plin. intellexisse videtur, qui lib. 16. cap. 16, Citreæ (inquit) & iuniperus & ilex anniferæ habentur, nouúsque fructus in his cum annotino pendeti mutuatus illa verba ex hoc eiusdem loco, ἀφ' οὗ γὰρ ἐνιαύσιον ἔχειν τὸν καρπὸν δοκεῖ, ἀφαιρεῖται καταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος τὸν πρώτιον. Atque adeo idem Theophr. hoc ipsum ἕνος pro annotino accepit Hist. plantarum lib. 1, cap. 13, quum dicit, τὰ μὲν γὰρ ὀξὺ τὸν νέον βλαστὸν φέρει τὰ δ', οἷον τὸν ἕνον, τὰ δ', ὀξὺ ἀμφοτέρων. Ibi enim & Gaza interpr. Ex annotinis. Sic Bud. accipit in hoc eiusdem loco, lib. 4, ἀφίησι δ' ῥίζας οὐκ ἐκ τοῦ νέου ἀλλ' ἐκ τοῦ ἕνου καὶ ἔτι παλαιοτέρου. Vbi ex illa adiectione, ᾗ ἔτι παλαιοτέρου, satis clarum est pro annotino seu anniculo ab eo accipi. Sed notandum est, Budæum in superioribus illis Theophrasti locis in quibus interpretatur Vetus, aspirare: in his posterioribus, in quibus pro anniculo seu annotino accipit, tenuare, indéque deriuare ἕνος & πέρυσι & similia, necnon & ἐνιαύσιος. Quæ tamen alii deducunt potius ab ἕνος (Suida teste) significāte ὁ ἐνιαυτός. Apud Hesych. ψιλῶς scriptum ἕνος, expositumq; & ἐνιαυτὸς & ἔτησιος, id est & Annus & Annuus. Sed si iis credimus qui ἄρνες deriuant ab ἕνος significante ἐνιαυτὸς, & eo nomine accipiunt Annuos reditus, seu prouentus, aspirandum & hoc ipsum ἕνος esse patet ex tenui in aspiratam versa. Ita vt certi quippiam de spiritu hìc definiri nihil possit, sed tantùm de significatione hoc dici, ἕνος siue ἕνος interdum generaliter accipi pro Vetus, interdum specialius pro Ita vetus vt sit anniculus, Annotinus, interdum & substātiue pro Annus.

Ἐνδεκαετηρὶς, c. 1, c. 1447, c.
Ἐνδέκατος, c. 1, c. 1445, c
Ἐνδέκατος, c. 1, c. 1437, b
Ἐνδυέτω, c. 1, c. 1433, f.
Ἐνδυπαθῶν, c. 1, c. 1432, f
Ἐνέκα, Suidæ ἡ αἰτία: à sequ. Ἕνεκος.
Ἕνεκα, poeticè pro ἕνεκα, l'nerat. Hom. Il. α, θυμὸς ὀρῖνε.
Ἕνεκος, Hesychio ὁμιλία, ἀγαθότης: quæ Suidæ ἑταῖρα.
Ἕννης, ός, ὁ καὶ ἡ, Suidæ ἕπεσθαι, afferenti itidem ἑνίης pro ἕπεσθαι. Similiter ab Hesych. exponitur ἕπεσθαι, ἕπεσθαι, ὑπήκοος, ἀγαθός. Est igitur Latinè Placidus, Mitis, Benignus. vt apud Hesiodum quoque Μνησιμάχη φιλότητι ἑνίης exponitur Memor amicitiæ placidæ. Rursum ἑνίης ab Hesychio affertur pro σώφρων, & ἑνίας pro σωφρονίσας. Quæ expositiones, vnà cum præcedentibus, conuenire possunt huic loco Homeri Iliad. φ, de Patroclo, Ὅς τιν' ἐπαῦρον ἔπφνεν ἑνίην καὶ κρατερόν π. Priores verò tantùm huic Apollonii quadrant, Argon. lib. 1, Οὐ γὰρ ἔφαν πύξιδας ἑνίης Αἴητα. Rectéque ibi schol. exponit ἕπεσθαι, ἀγαθοῦ, quum paulo pòst sequatur, Ἀλλ' αἰνῶς ὀλοῇσιν ἀτιμώσειν ἀρήτην Αἴητης· τῷ δ' οὐκ ἐπὶ ἕπεσθαι ναυτιλίαν. Sic verò & Eust. exponit μείλιχος, opponi dicens τῷ ἀπαρνῆς: compositū verò esse ex ἑ & ἕπος, significante ἀγαθός,

& ſonare veluti ἡ ὠτὸς ἀχηθὲς ὅπα.

Ἐτήκως, t.1, c.289, b

Ἐτλατὰ, τά, Euripid. ſchol. eſſe dicit τὰ ὀρθὰ ξύλα εἴθα πόγυπα καὶ ἑλκύστρα τὰ βάθρα τῆς κλίμακος, ligna recta in quæ deſiguntur & adiguntur gradus ſcalæ: in hoc loco Phœniſſ. de Capaneo murum ſcandente, Κλίμακος αἰμείβων ξύς' ἑτλάτων βάθρα. Euſtath. verò non hæc ὀρθὰ ξύλα εἰς ἑτλάτας τὰ βάθρα appellat ἑτλάτα, ſed ipſa βάθρα ſiue ipſas βαθμίδας quæ ἑτλάτας τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις. Nam pag. 781, τὰς τῆς κλιμακίων ἑτλάτα eſſe dicit βαθμίδας αἱ τοῖς ἐκάστῃ μηροῖς τῆς πολεμικῆς κλιμακίου εἴρονται: & pag. 598, τὰ τῆς βαθμίδων ἄκρα εἰς ἑτερόμηκα τοῖς μηροῖς τῆς κλιμακίου τῆς τ πολεμικῆς καὶ τῆς αὐτοῖς ὁμοίοις: appellans μηροὺς his in locis quæ Euripidis ſcholiaſtes ὀρθὰ ξύλα, & ἑτλάτα quæ ille βάθρα. Rurſum ἑτλάτα ſchol. Euripidis dici ait τοὺς παρεμπίπτοντας τοῖς ὄρεσι τῆς ἄξονι, ſeu τὰ ἐμβαλλόμενα ὄρεσι τῆς ἄξονι ὑπὸ μὴ ξύεσθαι τὸν ἄξονα, paxillos ſeu clauos qui axi infigũtur ad retinendam rotam ne exeat: in Hippol. coron. σανίσιν τ' αἰῶν ἔχειν ἐπιπόδων, ἀξόνιόν τ' ἑτλάτα. Heſychio ἑτλάτης eſt pars nauis.

Ἐτλάτης, t.1, c.1453, b. Ἐτλαγμίτης, t.1, c.351, e

Ἐτλαγμίτης, ibid.

Ἐτναύσιος, Heſychio eſt ἐμβρόντητος, κεραυνόβλητος, Attonitus, Fulmine ictus. Idem ἐτναύσια dici tradit τὰ κατασκηπτόντα χωρία: ſecundum alios ita dici τὰ ἄκαυτα, τοῦτ' ἔστι ἕλειων: ſecundum alios παρὰ τὰ ἐν τοῖς αἰδέσιμα χωρίοις ἀφιδρυμάτων τύμφας.

Ἐτῆμαι, In fideo.

Ἐτῆμαρ, pro Nouem dies affertur ex Il. α. Sed ſcribendum potius ἐννῆμαρ geminato ν.

Ἐτῆμαι, præt. perfect. paſſ. ab act. them. ἐτάω.

Ἐτημελὴς, t.1, c.497, a. Ἐτήοθα, & Ἐτηοχα. in Anom.

Ἐτῆλαι, t.1, c.497, a. Ἐτησιμίνος, t.1, c.558, e

Ἐτήριμα, t.1, c.1475, f. Ἐτήρης, t.1, c.1250, e

Ἐτήρης, ibid.

Ἐτήρυγον, eſt aor. 2 ab ἐτερύζω.

Ἐτήτεις χιτὼν, Veſtis ſubtilis. v. l. Potius ἀήτεος.

Ἐτήτι, Heſychio εἰς πάντα: Suidæ μεθ' ἕτέρων. Infrà gemino ν.

Ἐτηχὴς, t.1, c.1481, c. Ἐτηχέομαι, t.1, c.1483, g

Ἐτήχυτος ὄρπηξ, ex Nicād. Ther. affertur pro Comoſus ramus: ſed annotatur quoſdam legere ἀήχυτος. Locus eſt v. 533, ſed ſuſpectus.

Ἐτηχὲς, t.1, c.1483, f. Ἐθε, t.1, c.1203, a

Ἐτηχέτ, ib. c. Ἐθεῖ, ib. d

Ἐτηχέτες, ib. Ἐτθαλέος, t.1, c.1488, c. Ἐτθάκνας, ib.

Ἐτθαλάμια, Heſychio κλέμματα ἐκ μάκωνος ἢ σησάμης.

Ἐτθαλαφθίω, t.1, c.1490, g. Ἐτθὲ σφι, idē quod ἕτθε, Vbi.

Ἐτθαλὴς, t.1, c.1502, c

Ἐτθαρσεῖν, & Atticè ἐτθαρρεῖν, Confidere, Bono animo eſſe in. Andoc. ὡς τὸ ὀδὸν τι ἢ πρὸς μηδαμῶς ἐτθαρσεῖν.

Ἐτθάζω, t.1, c.1531, f. Ἐτθασπὴς, ib. g

Ἐτθμα, t.3, c.1495, b. Ἐτθμὸν, ib. c

Ἐτθὸν, t.1, c.1103, d. Ἐτθοδὶ, ib.

Ἐτθὸ, Ionica dialyſi pro ἕτθου: aor. 2 med. ab ἐτίθημι.

Ἐτθὸς, t.1, c.1531, c. Ἐτθεάζω, t.1, c.1549, f

Ἐτθρὸς, t.1, c.1545, g

Ἐτθοδέουλος, Heſychio ψωμόδουλος, Seruus τῆ ὀψοποιΐᾳ.

Ἐτθὸς, t.3, c.1495, c. Ἐτθομος, t.3, c.1526, d

Ἐτθόμερος, ib. Ἐτθὸς, t.3, c.1495, c

Ἐτθόνῃ, Ionicè apud Herodot. pro ὀπισθίῃ, vt ὀπισθὲ pro ὀπίσω. Exponitur non ſolùm Hinc, ſed etiam Dehinc, Deinceps, Poſtmodum: item Præterea.

Ἐτθλυπθίω, ῶ, ad verbum ſonat Mulierbria patior in. Ab aliis exponitur Mulierbri libidine tabeſco.

Ἐτθρὸς, t.1, c.1554, g

Ἐτθλάω, ῶ, exponitur Infringo. VNDE Ἐτθλασις, quod ex Gal. l. 2 De cauſ. morb. affertur pro Cauitas in capite facta ex contuſione.

Ἐτθλίβω, itidem exponitur Infringo: item Imprimo. Apud Nicād. in Alex. v. 453, πάνυ χαλεπὸς Ἐτθλίβειν ſchol. exp. πιέζειν.

Ἐτθπίπω, t.1, c.1570, d. Ἐτθοίω, t.1, c.1575, c

Ἐτθὸς, t.1, c.1531, h. Ἐτθυσία, Heſychio ἐκπλῆξις.

Ἐτθυσιάζω, t.1, c.1532, a. Ἐτθυσιάσης, ib. d

Ἐτθυσιαστὴς, ib. e

A Ἐτθυσιαστὰς, ib. Ἐτθυσιαστῶς, ib.

Ἐτθυσία, ibid. a

Ἐτθυσία, Enthuſicum: oleris genus apud Theophr. Hiſt. plant. l. 7, c. 7.

Ἐτθυσιάδης, t.1, c.1532.

Ἐτθία, Heſychio ζωάρια. At Ἐτθιάζειν, eidem eſt φθογγάζεσθαι, καὶ τὰ μαντικὰ θεῖον. VNDE Ἐτθιαστὴς, quod idem ex Soph. Sinone affert pro ἐτθὸς: addens etiam ὠθιαστὴς.

Ἐτθίζειν, eidem eſt ὠσπερεῖζειν & γύειν.

B Ἐτθριάομαι, t.1, c.1590, h

Ἐτθρονίζω, & Ἐτθρονίζομαι, t.1, c.1578, g

Ἐτθρυμματὴς, t.1, c.1593, c. Ἐτθρύπτειν, t.1, c.1594, e

Ἐτθρύπτω, ib.

Ἐτθρυσκεν, teſte Heſychio olus eſt, florem etiam ferēs, ideóque & βροτὸν & στρατιῶτον. Pro quo apud Theophr. & Plin. legi dicunt Anthriſcum.

Ἐτθυμάζω, eidem H. eſt ἐμπίπτω ἢ ὀνειρῶ.

Ἐτθυμέομαι, t.1, c.1603, b. Ἐτθυμεῖα, ib. d

Ἐτθυμηματικὸς, ib. f. Ἐτθυμήματον, ib. g

C Ἐτθυμηματώδης, ib. Ἐτθύμιος, ib.

Ἐτθυμητικὸς, ib. h. Ἐτθυμία, t.1, c.1610, b

Ἐτθυμίως, t.1, c.1617, a

Ἐτθυμίζομαι, t.1, c.1610, b. Apud Heſ. legitur & ἐνθυμίζῃ, expoſ. ὀτθυμεῖ.

Ἐτθύμιος, t.1, c.1609, g. & 1610, a. Ἐτθύμιος, t.1, c.1610, b

Ἐτθυμος, t.1, c.1603, b. Ἐτθύμιον, t.1, c.1615, e

Ἐτθιαζω, Sacrifico in.

Ἐτθυσκος, auis quæ ἀσπαλὸς, teſte Heſ.

Ἐτθύπικα, eidem eſt ὠπυσχάτα.

D Ἐτθωκθέω, Sedeo in, Intideo. Heſ. ὠθωκεῖσθαι exp. ἐμφωλεύειν, ἐσκυτίζεσθαι.

Ἐτί, pro Ἔτεσι, t.1, c.1133, b

Ἐτί, t.2, c.1100, b. Atetí, Vni, ab ἕτις. Dicitur ὡς ἑνὶ μόνῳ, ſ. λόγῳ, pro Vt vno verbo dicam, Vt ſemel dicam. Et apud Nonn. εἰς ἑτί, Semel.

Ἐτιαία, Suidæ γυναικεῖα. In v. l. ἑνιαῖος, Aliquis.

Ἐτιαύσια, aduerb. t.1, c.1641, g. Ἐτιαυσίαιος, ib.

Ἐτιαύσιος, ſubſtant. ibid. Ἐτιαύσιος, ib. e

Ἐτιαυτίζω, ib. c. Ἐτιαυτὸς, t.1, c.1640, g

E Ἐτιαυτοφορία, t.1, c.1641, b. Ἐτιαυτοφόρος, ib.

Ἐτιαύσιος, t.1, c.1640, f

Ἐτιαχοῦ, Alicubi: Heſychio ἔς τινας τόπους, Aliquò.

Ἐτίζως, t.1, c.880, g

Ἐτιδεῖν, Inſpicere, Intueri: ab ἐτίδω.

Ἐτιδρία, t.3, c.1793, b. Ἐτιδρυσις, t.3, c.1783, g

Ἐτιδρυμα, t.1, c.1094, a. Ἐτιδρυσιμαῖ, ib.

Ἐτιδρυσω, & Ἐτιδρύω, t.1, c.1093, h

Ἐτιὼν, Immitto. Frequentius dicitur ἐνίημι.

Ἐτιζάω, t.1, c.1091, g. Ἐτιζύγωμι, t.1, c.1396, e

F Ἐτιζάγεως, ib. Ἐτιζυχεῖς, ib.

Ἐτίζω, t.1, c.1159, b. Ἐτίζω, t.1, c.1089, e

Ἐτίλαι, Heſ. exp. κωλύσαι, ἐμποδίσαι: ab ἐτιλλω.

Ἐτίλλος, eidem eſt ἀόντως, Demens, Stultus.

Ἐτίημι, t.1, c.1663, c. Ἐτικατηθέω, t.3, c.1501, f

Ἐτικατθέω, ib. g. Ἐτικαίω, t.1, c.113, h

Ἐτικλείω, Includo: pro ἐγκλείω. Apoll. Rhod. Arg. 2.

Ἐτικμος, t.1, c.1681, f

Ἐτικύρομαι, οῦμαι, Venio in, Intro, Penetro.

Ἐτικνάω, Vngue vel radula carptum intero, pro ἐγκνάω. Nicād. Ther. Λίπτων Δεῦκαί τι πυρὶ ἐτικνάσσε πίλας. ſchol. exp. πείθει, Intere.

G Ἐτικὰς, t.1, c.1159, a. Ἐτικὼς, ib.

Ἐτικρίνομαι, idem quod ἐγκρίνομαι, Referor & numeror in. Vnde ἐτικριθῆναι ἐμέλλε apud Apoll. Arg. l. 1, quod exp. Adſcribi in numero.

Ἐτίλλω, t.1, c.1913, c. Ἐτιλλαίνω, t.1, c.1910, c. f

Ἐτιλλοίπω, t.1, c.1919, f. Ἐτιλλύω, t.1, c.1910, c

Ἐτιβεβαίω, t.1, c.1677, a

Ἔτινι, Aliqui, Quidam, Nonnulli. Paſſim obuium. Ab Heſych. & Suida exponitur nō ſolùm τινὲς, ſed etiã ἐνίοτε.

H Ἐτίοτε, Interdum, Aliquando, Nonnunquam. Exponitur etiam Aliquoties.

Ἐτιπὼ, t.1, c.1214, d

Ἐτιπόω, Heſychio ἀπειλῆσαι, ἀπειλεῖν, Minari, Inclamare.

Ἐτίπτομαι, t.3, c.365, g Ἐτιπτάω

Ἐνιπλήσσω, idem quod ἐμπλήσσω, Terrore vel ſtupore percello. Heſ. ἐνεπλήξατης exp. non ſolùm ὀπτικὴξατης, ſed etiam ἐμπλάσατης, πλησάσατης.

Ἔνιπου, affertur pro Alicubi: ſed ſine exemplo.

Ἐνιπαίζομαι, t.1, c.1711, g.

Ἐνιπάλλω, Heſychio νύσσω, Verbero: aliis κακολογῶ, μέμφομαι, Inceſſo maledictis, Increpo, vt ἐνίπτω.

Ἐνιπή, t.3, c.603, a.

Ἐνίπτω, t.1, c.1224, c

Ἐνιπτάζω, exponitur Exæquo.

Ἐνιπτάλλω, t.3, c.815, b

Ἐνιπτίπτω, idem quod ἐνοκτίπτω, Incumbo. Nic. Ther. v. 23, Οἷσιν ἐνιπτίπτῃ βλοσυρὸν δάκος, pro Inflixerit dentē. Inde & ἐνιπτίφθη, quod Suidas exp. κατωλίσθη. Apud Heſych. legitur etiam Ἐνιπτίμψαντης, expoſitum ἐνιρρίψαντης. De quo in Ἐνιπτίμπτω.

Ἐνίστω, t.1, c.1224, b.

Ἐνιστάω, ibid.

Ἐνίστω, ibid. c

Ἐνίσταμαι, Inſiſto, &c. t.1, c.1757, g.

Ἐνίσταμαι, Obſiſto, &c. c.1758, b.

Ἐνίσταμαι, Conſiſto, &c. ibid. c

Ἐνιστάμενος, ibid. a.

Ἐνιστάμην, t.1, c.1757, e

Ἐνιστηλιάν, Heſych. affert pro κατρατηλιάν: ab ἐνστήλη.

Ἐνισχνός, Gracilis, Tenuis. idem quod ἰσχνὸς ſeu λεπτός. Nic. Alexiph. v. 147, ἐνισχνὰ δ' καυλία βάλλει.

Ἐνίσχομαι, t.1, c.1362, h.

Ἐνισχνίζομαι, t.1, c.1814, e

Ἐνισχύω, t.1, c.1812, d.

Ἐνισχύω, t.1, c.1361, h

Ἐνιτρέφω, t.3, c.1649, f

Ἐνιχρίμπτω, idem quod ἐγχρίμπτω, t.4, c.628, b

Ἐνκαθῆτης, Heſychio ὑπηρέτων, ὑπότροφον: item ὑπόπτιος. Pro quo ſuprà ἐγκαθῆτης.

Ἐνκαθαλάσσητης, eidem ὑπόπτιος. Suprà ἐγκατ.

Ἐνκαθουρτάζειν, eidem eſt ἐνυβρίζειν.

Ἐνκαθαπήλασαν, idem exp. ἐμπισοῦσαν. Suprà ἐγκ.

Ἐνκολάψας, eidem ἐγκαρδίας. Suprà ἐγκολ.

Ἐνκομβώσεις, eidem δήσεις. At ἐνκομβώσασθαι, eidem non ſolùm καλέσασθαι, ſed etiam ὑπισχνήσασθαι. Suprà ἐγκ.

Ἐνκόπτων, eidem ἐμποδίζων, ἐμποδὼν ὤν. Suprà ἐγκ.

Ἔνκοπτον, eidem κατάμφον: quod itidem per ſc.

Ἐνλακτιζώσαι, eidem eſt μαχέσασθαι Λακεδαιμ: item ἀθυμηδῆσαι.

Ἐνλείπομαι, Deficio. ſcribitur & ἐλλείπομαι.

Ἐνλιμενίζειν, Heſychio πλωτίζειν τὰ ὑπὸ λιμένων καὶ πολέσεως, Vectigal exigere à delatis in portum. Suprà ἐλλιμ.

Ἐνλόγια, Heſychio ὠφέλεια: quæ ſuprà ἐλλόγια.

Ἐνμαχαιρίζειν, eidem eſt ἐγκυκλῆσαι ἀλλοφύλοις.

Ἐνναέπιεσα, t.1, c.996, d.

Ἔνναετηρ, t.2, c.996, d

Ἐνναετηρίς, ίδος, ἡ, Nouem anni, Nouennium. Item Feſtum quod nono quoque anno celebratur. Plut. Hellen. τρεῖς ἄγουσι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας καθ' ὀκτάετη.

Ἐνναέτηρος, t.1, c.1195, d.

Ἐνναετής, t.1, c.1193, f

Ἐνναετής, t.2, c.996, d.

Ἐνναετής, ibid.

Ἐνναετής, t.1, c.1193, f

Ἔνναιος, dictus olim fuit ὑφαίος, tēplum, διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς, vt ait Clinias apud ſchol. Apoll. Rhod.

Ἐνναίω, t.2, c.996, d.

Ἐνναμυχλίοις, t.1, c.1205, e. & t.4, c.512, b

Ἐνναπόστοι, t.1, c.1205, e.

Ἔνναπος, ib. b.

Ἐννία, t.1, c.1205, a.

Ἐννεάδεσμος, Qui nouem vinculis ſeu iunctūris continetur. Nicand. Ther. v. 780, πῶϑ' ὁ δὴ κίνητρῳ Σφενδυλοι ἐννεάδεσμοι ὑποπίπτουσι καμάκαις. vbi ſchol. exp. ἐννεα δεσμοῖς, ἤγουν ἁρμογαῖς ἢ ἁρμοῖς, οὓς καλοῦμεν. ſed exp. etiam πολύδεσμοι, quoniam (inquit) nullus reperitur qui plures habeat quàm ſeptem.

Ἐννεαδικὸς, t.1, c.1205, e.

Ἐννεακαιδεκαπῆχες, t.1, c.1205, a

Ἐννεακαιδεκαπῆχες, ibid.

Ἐννεακάνθης, Nouem habens ſtimulos ſeu aculeos. Nicand.

Ἐννεακὺς, t.1, c.1205, e

Ἐννεακυζήλοις, ibid. & t.4, c.512, b

Ἐννεάκρουνος, Nouem (Heſychio πολλοὶ) κρουνοὺς ἔχων.

Ἐννεάκρουνος, t.2, c.461, b

Ἐννεάλινος, Nouemplici lino plexus. Xen. Cyneg. ἐπιστρέφουσι δὲ ἀρίστως ἐννεάλινοι.

Ἐννεάμιλος, t.2, c.917, b

Ἐννεάμυλος, Heſychio ὑγιαίνης, ἰσχυρός. Nouem annorum Robuſtus & validus. Forſitan autem exp. ὑγιαίνης, quoniam ex μυλῶν numero cognoſcebatur annus: & ἰσχυρὸς, quia talis habebatur qui multas haberet μύλας.

Ἐννεαύχης, t.1, c.1205, e

Ἐννεάοδος, à nouem viis dicta olim ἡ Ἀμφίπολις. Heſ.

Ἐννεαπλάσιος, Nouenario numero auctus, Nouies rātus. vt quum Ibycus apud Athen. lib. 2, dicit πλὼ ἀμβροσίαι τῶ μίλητος κατ' ὄπισσαν ἐννεαπλασίαν ἴχλυ γλυκύτητα.

Ἐννεάπους, Nouē pedes habēs: ſeu Qui nouem pedum eſt.

Ἔννεας, t.1, c.1205, e

Ἐννεασμὸς, Heſychio ἐμπαγμὸς, πανυργία, δόλος. ſed alphabetica ſeries apud eum vnicum ν requirit.

Ἐννεάφθογγος χέλυς, Nouem ſonos reddens chelys.

Ἐννεάφωνος, t.4, c.303, h

Ἐννεάχλοι, t.1, c.1205, e. & t.4, c.512, c

Ἐννεάχορδος, Nouem chordas habens, Nouem intentus fidibus. vt ἐννεάχορδα ὄργανα apud Athen. lib. 14.

Ἐννέμομαι, Paſcor in.

Ἐννηκοντα, t.1, c.1205, e

Ἐννηκοντάπαις, t.1, c.1193, g.

Ἐννηκοντούτης, ib.

Ἐννηκοντὼς, t.1, c.1205, e.

Ἐννήργυις, t.2, c.1436, b

Ἔννις, οὐ, ὁ, Mutus, Qui loqui neſcit. ἄφωνος, Heſychio. Ariſtoteles in Problem. μετὰ τὸ ἡβῆσαι πολὺ χρόνον ἀνιεῖ ἡ φωνὴ· εἶτα οὐδὲ πάνυ φθέγγεται, à prima origine muti ſumus: deinde vix tandem balbutimus. Plato in Crat. ἆρ' οὐκ αὖ ὥσπερ τῶν ἐντὸς δόντων χρούμεθα αὐτοῖς σημαίνοντες τοῖς χείλεσι καὶ τῇ γλώττῃ καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι; Rurſum Ariſtoteles in Probl. ἔστι δ' καφοὶ ἡβήσαντα οὐκ ἠβῶσι, παῖδες καὶ εὐνοῦχοι γίνονται. Interdū vſurpatur pro κωφός, id eſt Surdus. vt à Suida quoque exponitur non ſolùm ἄφωνος, ſed etiam κωφός, necnon ἐξεστακώς, μειόφωνος, κωλύς, in exemplum afferente hunc locum Xenophontis ex Anabaſ. 4, ὅσοις δὲ παισὶν ἐδίδασκον ὥσπερ ἐπιστῆς ὁ, τι δέοι παῖδ'. Reperitur & ſimplici ν ſcriptum.

Ἐννοεῖδίων, t.2, c.1040, c.

Ἐννέπω, t.1, c.1213, f.

Ἐννεσία, ας, ἡ, pro ἐννοια, duplicato ν metri cauſa, Cōſilium, Monitus, Inſtinctus: & quidem propriè immiſſus alicui ab aliquo, ἀφ' οὗ τὸ ἐννέπειν. vnde rectè exponitur ὑποθήκη, necnon βουλή. Homerus Iliad. ι, Τῷ σ' ἐλθ κείνης πάλι πεῖραρ ἐννεσίην. Heſiod. Theog. Γαίης ἐννεσίην πολυφραδέσσαι δολωθείς.

Ἐννεύω, Innuo, Nutu indico. vel etiam Nutu & ſignis peto, vt Lucæ 1, v. 62, ἐνένευον ὅ τι ἂν θέλοι αὐτὸ τὸ πατὴρ αὐτοῦ τί ἂν αὐτὸ θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν. nam obmutuerat & loqui non poterat.

Ἔννεφος, t.4, c.795, c.

Ἔννη, vide Ἔννος.

Ἐννήμαρ, t.1, c.1205, a. & 1466, g

Ἐννήρης, t.1, c.1250, d

Ἔννησαὶδες, nymphæ apud Leſbios. Heſ.

Ἔννοι, poetica paragoge pro ἔννης ſeu ἔννης. Dicitur autem εἰς ἔννηρ ſeu εἰς ἔννης aut εἰς ἔννης, pro εἰς ἐνιαυτὸν, In perendinum. qua de re ſuprà in Ἔπ.

Ἔννιν, Heſychio eſt κώπης μέρος τὸ δηλοῦν τῷ σκάλμῳ ἔνδον ὦ τῇ νηΐ. At Ἔννις, eodem teſte, Mercurius in Chio.

Ἐννοδίω, idem affert pro αἰλουροδολίω.

Ἐννοέω, t.1, c.1077, c.

Ἐννόημα, ib. d.

Ἐννοητέον, Cogitandum, In animo agitandum.

Ἔννομος, t.1, c.1067, a.

Ἔννομος, t.1, c.1016, f

Ἔννοος, t.1, c.1066, h

Ἔννος, ου, ὁ, Vetus. Plato in Cratylo, νέον δέ που καὶ ἔννον ἀεὶ ἐπὶ τοῦτο τὸ πολιὸν τοῦτο τὸ φῶς. κἀκεῖνο γάρ που ἀεὶ αὖ πολιὸν πεφύκασιν, νέον ἀεὶ βλαστάνει ἔννον δὲ ὑπάρχει τὸ τῆ ἐνιαυτοῦ μοίρᾳ. Et mox, ὅτι δὲ σέλας νέον τι καὶ ἔννον ἔχει ἀεί, σκεπτέον ἐκεῖνα μὲν δικαίως τὰ τοῦ ὁμολογουμένου καλοῦντα· συγκεκριμένων δὲ, σελαγέα κίκλησκε. Et apud Heſychiū ἔννοι, οἱ πρώτοις ἄρχοντες, Qui ſuperiore anno magiſtratum geſſerunt: vt ſuprà ἔναι ἀρχαί ſunt αἱ παρωχημέναι. Itidem ἔννη καὶ νέα dicitur vltima menſis lunaris dies, quoniam in ea veteris lunæ ſeu menſis finis eſt & initium nouæ. Qua de re vide plura in Ἔπ.

Ἐννοσίλαν, Heſychius exponit ὑπισχνεῖσθαι. Videtur eſſe pro ἐνόσει poſitum.

Ἐνοσία, eidem eſt ἀλογία, ἀφυΐα, Dementia, Inertia.

Ἐνοσίγαιος, t.1, c.1205, g.

Ἔνοσις, poeticè pro ἔνοσις, Motus, Quaſſatio. Heſychio κίνησις.

Ἐνοσίφυλλος, t.1, c.1205, h

Ἐννεσσύω, Nidifico vel pullos procreo in.
Ἔννυμι, t.1, c.1379, d.
Ἐννώ, Polluce autore dicitur ἐνύμφη seu Nurus: l.3, c.10.
Ἐννῦχα, t.1, c.1105, g.
Ἐννύχιος, t.1, c.1105, f.
Ἐννυχος, aduerb. ib.f.
Ἐνύω, Induo. Apud Hes. tenui spir. Ἔνυσεν, ἐνέδυσεν: itidémque Ἐνύσατο, ἐνεδύσατο.
Ἐνυώ, pro Bellona affertur. sed scribitur potius vno ν.
Ἐνωπός, In quo torpor est, Torpidus, Torpens.
Ἐνώπτος, t.2, c.1166, a. & 1181, c
Ἐνώπτος, In quo odor inest, Odorus. Nicand. Ther. v. 41, μίσγε δ' ἐνώπτοισι Ζαρικὴς ὀπὸς ἀσπαλιεῦσι ἰούσης. id est recens & nondum malè olens.
Ἐνῶσαι, t.1, c.1105.
Ἐνώσιμος, ibid.
Ἐνοικίζω, & Ἐνοικίζομαι, t.2, c.1219, b
Ἐνοίκιον, t.2, c.1213, d.
Ἐνοικοδομέω, t.2, c.1205, a.
Ἔνοικος, t.2, c.1213, b.
Ἐνοικοφέω, t.2, c.1242, c.
Ἐνολισθαίνω, Labor seu lapso in.
Ἐνολίσσω, apud Aristot. Œcon. l.2, legitur pro Simul totum vendere: nisi sit menda. B.
Ἔνομος, ὁ, esse dicitur Diuinus vates apud Apoll.
Ἐνομφαλίω, t.2, c.1310, b
Ἐνομόρξυμμι, Abstergo seu detergo in. Hes. ἐνομόρξατο exp. κατεμάξατο, ἀπέσαλτο.
Ἐνός, imperf. t.1, c.1133, c.
Ἐνόσιος, t.2, c.1369, b.
Ἐνόσσομαι, t.2, c.1385, e.
Ἐνοσσεύω, & Ἐνοσσεύομαι, ibid.
Ἔνοσφιν, ib.c.
Ἐνοσφίσμαι, ibid.
Ἐνοχή, t.1, c.1340, h.
Ἐνοχεύω, t.2, c.1376, c.
Ἐνοχλεῖ, ibid. g.
Ἐνόω, t.1, c.1159, b.
Ἐνοχεῖται τοῖς πύλαις αὐτοῖς καὶ φιλαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅτι πᾶν ὅσον αὐτοῖς ἐπιπέσῃ ξύλωσις, ex Iosepho affertur de Sampsone, pro Irruit. Impressionem facit. Quale ferè apud Maronem est Attetare in portas & duros obuce postes: apud Terentium, Insultare fores calcibus: apud Lucanum, Vi portas perfringere.
Ἐνοχλοῦν, Hesychio ἐνοχλῶ, Rigere seu algere in.
Ἐνρυθμικός, t.3, c.726, a.
Ἐνρυθμος, t.3, c.725, h
Ἐνσβεσθείς, Extinctus intab ἐνσβέννυμι.
Ἐνσεύω, Incutio, Infligo. Hes. ἐνσσύσσας exp. ἐμβαλόντας.
Ἐνσημαίνομαι, t.3, c.772, c
Ἐνσπαλδύσι, Inspuo. Vnde ἐνσπαλδύει, Hesychio ἐνέπτυε.
Ἐνσπαδίζω, t.3, c.842, a
Ἔνσπασις ῥινῶν, Simus fit, Hippocr.
Ἐνσπλωσεπίω, & Ἐνσπλωσεπίομαι, t.1, c.638, c
Ἐνσπείρω, t.3, c.860, a.
Ἐνσπένδω, idem quod ἐνσπείρω. vnde ἔνσπεισμα, quod Hesychius exponit ἐνσπόγγισμα. Poetæ dicunt ἐνσπεῖραι, vt Apollonius Rhodius, Argon. lib.3, Εἴ κεν ἐνσπείραιμι κακὰ βέλεα Αἰνῆι, Immiserit seu Infixerit. schol. exp. ἐνσπάσαι, ἐμβάλαι.
Ἐνσπερῶ, t.3, c.873, a
Ἐνσπλῆν, Hesychio σπαράττειν, Lacerare, Dilaniare.
Ἐνσπελαίζω, affertur pro In loculo condo, Sepelio: apud.
Ἐνσπαγαίω, t.3, c.913, h.
Ἔνσπερος, t.3, c.930, f.
Ἐνσπένδος, t.3, c.940, c.
Ἐνσπίζω, t.3, c.963, d.
Ἔνσπας, t.1, c.1758, c.
Ἐνσπαπῆς, ib.g.
Ἔνσπασος, ib.
Ἐνσταυρομανῆσαι, ib.a
Ἐνστὴρ, Hesychio ἰσχυρὸν ὑπομένειν, Validum, Manifestum.
Ἐνστῆσαι, t.1, c.1757, f
Ἐνστόμιμα, ατος, τὸ, Frenum, vtpote quod ori iniiciatur ad coercendum & regendum iumentum. Exemplum ex Iosepho hoc affertur, ἔσφιγξαν δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, χαλκᾶ ὠστόμιμα τῷ ἀρότῃ τῶν ἀδελφῶν οἷς φιλίας κτήσασθαι ἐβούλετο παῤῥησίαν. Quæ verba apud Suidam quoque legun tur, apud quem tamen manuscriptus etiam codex habet ὠστομμάτων, & φιλίας pro φιλίαν. In eodémque codice est & participium ὠστομιδίσαν, sine expositione: quod sonat Frenatorum, Eorum quibus frenum iniectum est.
Ἐνστόμιος, t.3, c.1044, c.
Ἐνστρατοπεδεύω, Castra pono seu castra metor in.
Ἐνστροβαλίσσω, exponitur Contero: quum Suid. ἐνστροβαλίσσας afferat pro συντρίψας.
Ἐνστροφος, t.3, c.1081, d.
Ἐνσύω, t.3, c.1116, h.
Ἐνστρεγγίζω, t.3, c.1187, f.
Ἐνσχέω, Inhibeo: rarum thema, & à quo ἐνίσχω mutatur sua tempora. Plutarch. Themist. τῆς ὁρμῆς ἐνσχεθείσης, manet hæserunt.
Ἐνσώματος, t.3, c.1215, b.
Ἐντακέσθαι, Intabescam. fut.2 pass. ab ἐντήκομαι.
Ἐντακτὸς κύησις, ex Alexandro Aphrodiseo, Problem. libro 2 affertur pro Certus motus: sed annotatur, quosdam ibi legere ἄτακτος.
Ἔντελμα, t.3, c.1367, c.
Ἐντέμνω, t.3, c.1409, f.
Ἔντεξις, t.3, c.1264, c.
Ἐντεσσα, t.3, c.1264, d.
Ἐντατὸς, ib.c.
Ἐντάφιος, ib.g
Ἐντεθηκὼς, ib.
Ἐντεφιασμὸς, ib.
Ἐντέφιον, ib.c
Ἔντεφος, ib.d
Ἔντια, t.1, c.1202, g. Vide & ὕντια paulo infrà.
Ἐντίθω, t.3, c.1191, h.
Ἐντίκτω, t.3, c.1360, e
Ἐντίκτων ὄπτος, t.3, c.1357, c.
Ἔντικτος, t.3, c.1360, f
Ἐντλῆναι, Peperisse vel parere in: à them. ἐντεκεῖν.
Ἐντλιότης, t.3, c.1375, c.
Ἐντλύπτω, t.3, c.1389, g

Ἔνυγος, t.1, c.1341, a
Ἐνυγρόω, t.3, c.669, d
Ἐνυδρεύεται τοῖς πύλαις αὐτοῖς καὶ φιλαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅτι πᾶν ὅσον αὐτοῖς ἐπιπέσῃ ξύλωσις, ex Iosepho affertur de Sampsone, pro Irruit. Impressionem facit. Quale ferè apud Maronem est Attetare in portas & duros obuce postes: apud Terentium, Insultare fores calcibus: apud Lucanum, Vi portas perfringere.
Ἐνυπνιασμὸς, Hesychio ἐνυπνιῶν, Rigere seu algere in.
Ἐνρυθμικὸς, t.3, c.726, a.
Ἔνρυθμος, t.3, c.725, h
Ἐνσβεσθείς, Extinctus intab ἐνσβέννυμι.
Ἐνσεύω, Incutio, Infligo. Hes. ἐνσσύσσας exp. ἐμβαλόντας.
Ἐνσημαίνομαι, t.3, c.772, c
Ἐνσπαλδύει, Inspuo. Vnde ἐνσπαλδύει, Hesychio ἐνέπτυε.
Ἐνσπαδίζω, t.3, c.842, a
Ἔνσπασις ῥινῶν, Simus fit, Hippocr.
Ἐνσπλωσεπίω, & Ἐνσπλωσεπίομαι, t.1, c.638, c
Ἐνσπείρω, t.3, c.860, a.
Ἐνσπένδω, idem quod ἐνσπείρω. vnde ἔνσπεισμα, quod Hesychius exponit ἐνσπόγγισμα. Poetæ dicunt ἐνσπεῖραι, vt Apollonius Rhodius, Argon. lib.3, Εἴ κεν ἐνσπείραιμι κακὰ βέλεα Αἰνῆι, Immiserit seu Infixerit. schol. exp. ἐνσπάσαι, ἐμβάλαι.
Ἐνσπερῶ, t.3, c.873, a
Ἐνσπλῆν, Hesychio σπαράττειν, Lacerare, Dilaniare.
Ἐνσπελαίζω, affertur pro In loculo condo, Sepelio: apud.
Ἐνσπαγαίω, t.3, c.913, h.
Ἔνσπερος, t.3, c.930, f.
Ἐνσπένδος, t.3, c.940, c.
Ἐνσπίζω, t.3, c.963, d.
Ἔνσπας, t.1, c.1758, c.
Ἐνσπαπῆς, ib.g.
Ἔνσπασος, ib.
Ἐνσταυρομανῆσαι, ib.a
Ἐνστὴρ, Hesychio ἰσχυρὸν ὑπομένειν, Validum, Manifestum.
Ἐνστῆσαι, t.1, c.1757, f
Ἐνστόμιμα, ατος, τὸ, Frenum, vtpote quod ori iniiciatur ad coercendum & regendum iumentum. Exemplum ex Iosepho hoc affertur, ἔσφιγξαν δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, χαλκᾶ ὠστόμιμα τῷ ἀρότῃ τῶν ἀδελφῶν οἷς φιλίας κτήσασθαι ἐβούλετο παῤῥησίαν. Quæ verba apud Suidam quoque legun tur, apud quem tamen manuscriptus etiam codex habet ὠστομμάτων, & φιλίας pro φιλίαν. In eodémque codice est & participium ὠστομιδίσαν, sine expositione: quod sonat Frenatorum, Eorum quibus frenum iniectum est.
Ἐνστόμιος, t.3, c.1044, c.
Ἐνστρατοπεδεύω, Castra pono seu castra metor in.
Ἐνστροβαλίσσω, exponitur Contero: quum Suid. ἐνστροβαλίσσας afferat pro συντρίψας.
Ἐνστροφος, t.3, c.1081, d.
Ἐνσύω, t.3, c.1116, h.
Ἐνστρεγγίζω, t.3, c.1187, f.
Ἐνσχέω, Inhibeo: rarum thema, & à quo ἐνίσχω mutatur sua tempora. Plutarch. Themist. τῆς ὁρμῆς ἐνσχεθείσης, manet hæserunt.
Ἐνσώματος, t.3, c.1215, b.
Ἐντακέσθαι, Intabescam. fut.2 pass. ab ἐντήκομαι.
Ἐντακτὸς κύησις, ex Alexandro Aphrodiseo, Problem. libro 2 affertur pro Certus motus: sed annotatur, quosdam ibi legere ἄτακτος.
Ἔντελμα, t.3, c.1367, c.
Ἐντέμνω, t.3, c.1409, f.
Ἔντεξις, t.3, c.1264, c.
Ἐντεσσα, t.3, c.1264, d.
Ἐντατὸς, ib.c.
Ἐντάφιος, ib.g
Ἐντεθηκὼς, ib.
Ἐντεφιασμὸς, ib.
Ἐντέφιον, ib.c
Ἔντεφος, ib.d
Ἔντια, t.1, c.1202, g. Vide & ὕντια paulo infrà.
Ἐντίθω, t.3, c.1191, h.
Ἐντίκτω, t.3, c.1360, e
Ἐντίκτων ὄπτος, t.3, c.1357, c.
Ἔντικτος, t.3, c.1360, f
Ἐντλῆναι, Peperisse vel parere in: à them. ἐντεκεῖν.
Ἐντλιότης, t.3, c.1375, c.
Ἐντλύπτω, t.3, c.1389, g

Ἐνπλέχεια, t.3,c.1387,a. Ἔνπλεχές, ib.e
Ἐνπλεχής, ib.a. Ἐνπλεχῶς, ib.e
Ἔνπλης, t.3,c.1571,c. Ἐνπλίω, t.3,c.1367,c
Ἐνπλώμενος, t.2,c.945,d
Ἔνπλως, t.1,c.1659,f. & t.3,c.1371,g
Ἐνπνέω, t.3,c.1401,a. Ἔνπνις, t.3,c.1192,d
Ἔνπνις, ib.
Ἐνπομπάζω, Hesychio ὅπλων ἔμπειρος. pro quo infrà Ἐντιτομπάζω.
Ἐνπρήθω, accipitur pro Exentero, in hoc loco Athenæi, libro 7, ex Archippo comico, de piscium venditore, B ὃς βίᾳ δίρων ῥῖνας χαλεπός τι πωλεῖ, Καὶ ταῖς λάβραξιν ἐντρήθων. –
Ἐνπυλὶς, à Gaza exponitur Intestinalis.
Ἐνπυρώω, t.1,c.1202,f. Ἐνπυρωτὶς, ib.g
Ἐνπυρπακωλία, ib.b
Ἐνπροκάλη, t.1,c.1101,b. & t.2,c.189,h.ob.
Ἐνπροκαλὶς, t.1,c.1102,b. Ἔνπυον, t.1,c.1101,h
Ἐνπρόνεια, t.1,c.1102,g. At Ἐνπρόνοι, Hesychio αἰχρολοί.
Ἐνπταμάτων, t.1,c.1103,a. Ἐνπταυρὸς, ib.
Ἐνπτερνίσει, t.3,c.1164,e
Ἐνπυμβίως, Intensè, Omnium virium intensione: aliis Constanter, Impensè. C
Ἔνπυκτα, Quæ peperit seu enixa est in: ab ἐνάκτω.
Ἔνπυημα, ατος, τὸ, Id cui ἐντυχαίνομβι: κῦημα.
Ἐνπύτι, t.1,c.1103,g. Ἐνπυτὶ, ib.h
Ἐνπυκτικὸς, t.3,c.1445,g. Ἔνπυξις, ib.e
Ἐνπύω, Apparo. vnde ἔνπυος Hesychio παρασκευάζει. Infrà ἐντύνω.
Ἔνπυρος, In quo cinis est. Item Cinereus, Referens id cui permisti sunt cineres. Athen.l.9, de phalaride aue, ἔνπυρος ἡ χαστέρα καὶ τὸ νῶτον. D
Ἐνπυχος, t.3,c.1432,f. Ἐνπύχως, t.3,c.1433,a
Ἔντα, τὰ, Arma: & quidem ea quæ corporis aliquam partẽ tegunt. Athen.enim l.5, τὰ ὅπλων τὰ σκεπαστικὰ, θώρακα καὶ κνημῖδας, ἢ τὰ τούτοις ὁμοῖα, scribit vocari ἔντα. Poetæ διαιρέτως dicunt ἔντα, quam vocem Suidas quoque nõ de omnibus armis dici tradit, sed de clypeo, galea & similibus.
Ἐντάω, t.3,c.1458,a. Ἐντὶ, Doricè pro εἰσὶ, ab εἰμὶ.
Ἐντάθημαι, t.3,c.1494,c. Ἐντάθω, ib.f E
Ἐντάθημι, ib.e. Ἐντάκτω, t.3,c.1532,a
Ἐντακάω, t.3,c.1541,h. Ἔνταπος, t.3,c.1540,g
Ἐντακόμαι, t.3,c.1566,f. Ἔντμος, t.3,c.1555,b
Ἔντμος, ib.d. Ἐντραχμὸς, t.3,c.1543,b
Ἐντιάσεται, ib.
Ἔντις, affertur pro Vindicandus: sed sine exemplo.
Ἔντμημα, t.3,c.1401,b. Ἔντι, Miserunt: ab ἵημι.
Ἐντλὴ, t.3,c.1367,f. Ἔντμα, t.3,c.1401,g
Ἔντμὴ, t.3,c.1401,c. Ἐντόμα, t.3,c.1402,b
Ἐντομίας, t.3,c.1401,h. Ἐντομίδες, t.3,c.1402,b F
Ἐντομὶς, ib.a. Ἔντομες, t.3,c.1401,d
Ἐντονία, t.3,c.1192,e
Ἔντονος, ib.d. Vnde ADVERB. Ἐντόνως, Intentè, Intẽtis omnibus neruis, Enixè: vel etiam Acriter.
Ἐντοπίζω, t.3,c.1596,d. Ἐντόπιος, t.3,c.1595,d
Ἐντοπισμὸς, t.3,c.1596,c. Ἐντοπιστὴς, ib.d
Ἔντορος, t.3,c.1595,e. Ἐντρόπιον, t.3,c.1315,g
Ἔντορος, t.3,c.1316,a. Ἐντὸς, t.1,c.1201,e
Ἔντοσθε, ib.g. Ἔντοσθι, ib.
Ἐντοσθία, τὰ, ib.h. Ἐντοσθίδιος, t.3,c.1032,b G
Ἐντραχὴς, t.3,c.1346,e. Ἐντραπέζιος, t.3,c.120,f
Ἐντραπεζίτης, ib.
Ἐντραχὺς, affertur pro Asper. seu In quo asperitas est.
Ἐντρέπομαι, t.3,c.1616,c. Ἐντρεπὴς, ib.g
Ἐντρεπτικὸς, ib.h. Ἐντρέπω, ib.b
Ἐντρέφω, t.1,c.1649,f. Ἐντρέφεια, t.3,c.1659,a
Ἐντρεχὴς, t.3,c.1658,g. Ἐντρέχω, ib.e
Ἐντρεφὴς, t.3,c.1339,b. Ἐντρέφω, t.3,c.1338,g
Ἔντρεμμα, t.3,c.1339,a
Ἔντρεχον, Triplex: apud Græcos Bibliorum interpretes Ecclesiastæ Solom.c.4, ἀπαρθὲν τὸ ἔντρεχον ἐκ τριῶν ἀπάρασται. Ibi enim & Hebraici text. versio habet Triplex funiculus.
Ἐντρεχὴς, t.1,c.1586,g. Ἐντρέχεια, t.1,c.1588,b
Ἐντρέχως, ib. Ἔντρεφις, t.3,c.1339,b

A Ἔντμες, t.3,c.1671,d. Ἐντρυπάω, t.3,c.1617,b
Ἐντραπαλίζω, t.3,c.1619,d. Ἐντρυπὴ, t.3,c.1617,a
Ἐντρυπὰς, ib.b. Ἐντρυπὶς, ib.& 1659,f
Ἐντρύπου, t.3,c.1617,b. Ἐντρῦφις, t.3,c.1649,f
Ἐντραυλίζειν, Inclamare: ἐμβοᾶν. Poll.
Ἐντρυφάλιον, Hesychio ὁ δύπτης εἶνος, Vinum secundarium. id est Lora. ὁ δυπτείας, ὁ συμφυλίτης οἶνος: quem & ζύγα vocant. Poll. habet ζυγηφάλιον.
Ἐντρυφάω, t.1,c.1595,f. VNDE Ἐντρύφημα, Id cui ἐντρυφᾶσθαι, Oblectamentum, Deliciæ. ex Naz.
Ἐντρωγὰς, t.3,c.1346,e. Ἐντυγχάνω, t.3,c.1443,g
Ἐντυλίσσω, t.3,c.1684,c. Ἐντυλόω, t.3,c.1683,d
Ἐντύνω, t.1,c.1103,a
Ἔντυες, Hesychio κόσμος: forsan ab ἐντύω.
Ἐντυπασία, eodem teste est ὅταν τῷ ἱματίῳ τὰ χεῖρα σὺν τοῖς ὤμοις καταλημβάνῃς τόῳ. Vide & sequens Ἐντυπαί.
Ἐντυπὰς, t.3,c.1691,b. Ἔντυπες, ib.
Ἐντυπίω, t.3,c.1694,a. Ἐντύπωσις, ib.b
Ἐντυπωτὸς, ib.
Ἐντυραννεῖσθαι, Tyranno subiectum esse.
Ἐντυφόω, t.3,c.1705,c. Ἐντυχία, t.3,c.1445,e
Ἐντύω, t.1,c.1103,a
Ἐντυφὴν, Hesychio est τρυφᾶν, Deliciari.
Ἐνυάλιος, eidem est Mars, vel filius ipsius. Hesiod. pro ipso Marte accipit, seu eundem cum ipso Marte facit. nam Κύκνον, quem Hercules interfecit, nunc Κρίου, nũc Ἐνυαλίν filium dicit. At schol. Soph. in Aiace, p.12, exponẽs hæc verba τὴν χαλκοθώρηκ ἢ ἐνυάλιος, tradit distingui hoc loco Martem ab Enyalio, veluti ὕπνον δαίμονα ὑπουργὸν τῷ μείζονι θεῷ: idq; patere ex copula. significari enim τὴν χαλκοθώρηκα nomine τοῦ Ἄρεως. Plut. in Rom. scribit quidam Romulum cognominarunt Quirinum, id nõnullos interpretari ἐνυάλιον. vt & in Probl. Rom. ex quibusdam refert Quirinum dictum fuisse τὸν Ἐνυάλιον. Macrob. Saturn. libro 1, c.19, Plerique Liberum cum Marte coniungunt, vnum deum esse monstrantes. Vnde Bacchus ἐνυάλιος cognominatur, quod est inter propria Martis nomina. Vnde sit, bellicum esse deum constat. Dicit. n. Hom. Il. χ. ἕσπε Ἐνυαλίῳ κορυθαίολε πολεμιστᾶ. Il. ρ, ἀπάλαστος Ἐνυαλίου αἰθομένοιο. Itidémque Xen. Anab. 1, Ἐνυαλίῳ ἐλελίξαι. Et Arrian. Ἐνυαλίῳ ἀλαλάξαντες ἐπαιάνιζον. Et apud Athen. l. 14, quidam se vocat ἡγεμόνα τοῦ Ἐνυαλίου ἀσκοῦ. Et Plutar. in Probl. Rom. tradit Spartanos τὴν φοινικίδα τῶν Ἐνυαλίῳ σκύλακας ὀπίσω. Eust. esse epitheton Martis tradit, ab ἐνύω quod est φονεύω: alibi tamen Martem sic denominatum dicens ab Enyalio Thrace, quem quòd hospitium ei negarit, interemerit. Accipitur adiect. etiã pro Martius, Mauortius, Bellicus. vt Hesych. quoque exp. πολεμικὸς & πολεμικός. Dionys. Afer De situ orbis, ἐνυάλιοι αἰθρηκτῆρες. Idem, ἐνυάλιος Θερμώδων. F
Ἐνυβρίζω, t.3,c.1719,d. Ἐνύβρισμα, ib.g
Ἐνυχοθηρευτὴς, t.3,c.1728,d. Ἔνυχος, ib.
Ἐνυδρία, t.3,c.1784,a. Ἐνυδρὶς, t.3,c.1783,e
Ἔνυδρος, ib. Ἐνυδρίβιος, ib.h
Ἐνυδροθηρευτὴς, t.3,c.1784,a. Ἔνυδρος, t.3,c.1783,c
Ἐνυδρῶω, t.3,c.1784,a
Ἐνυάλιον, τὸ, Templum Bellonæ vel etiam Martis qui Enyalus cognominatur: apud Dionem Cocceium.
Ἔνυλος, t.3,c.1740,g. Apud Hesych. fœm. gen. ἐνύλαις, quod exp. ὑλικαῖς. G
Ἐνυμβρισταιμιος, t.3,c.1733,d
Ἐνυπάρχω, Insum. Aristot. Metaph. lib.1. ἐξ ὧν ὄντι τὰ ὄντα ἐνυπαρχόντων: de elementis. Et rursum, ἐξ ὧν ἐνυπαρχόντων ὄντι ἕκαστον φανῆναι. Et in 4, αἴτιον δὲ λέγεται ἓν μὲν τρόπον ἐξ οὗ γίνεταί τι ἐνυπαρχόντος: velut æs statuæ, argentũ phialæ. nam ex argento fit phiala, & ipsum argentũ in phiala est ac cernitur. Idem in 10, itidem de elementis, ὧν ἢ πάσης ἐνυπαρχούσης ταῖς συνθέσεσι πλέον, inexistentia. Itidem affertur ἐνυπάρχειν ταῖς οὖσι pro Ineſſe rebus. Sed affertur & ἐνυπάρχοντα ὡς ἐκ τοῦ ἐχίας, pro Ova per initionem seu initum concepta. H
Ἐνυπνιάζω, & Ἐνυπνιάζομαι, t.3,c.1753,a
Ἐνυπνιασὶς, ib.b. Ἐνύπνιον, t.3,c.1752,d
Ἐνυπόπτης, t.1,c.1800,d
Ἐνυρήτης, Hesychio θρηνητὴς: qui & ἴυγμον affert pro ἔπειτα.

Ἔντερον eidem est τὸ μέγα ἔντερον, ἢ κοιλία. Magnum intestinum animantium, Venter: Suidæ τὸ μεσεντέριον καὶ λίαν ἔντερον, τὸ τῶν βραχμάτων δεχτικόν. Sunt qui dicant proprium esse animalium quæ ruminant. ea enim triplicem habere ventrem: quorum primus sit ἔντερον siue λίνυτερον, alio nomine κακρύφαλος dictus, quòd cibum occultet: secundus, ἔχῖνος, ob asperitatem: tertius, λίτρακτις. Exemplum ex Iosepho habes in Χιλιάσι, t.4,c.466,b.

A

Ἐνυφαίνω,t.3,c.1768,g

Ἐνύω, Perimo, Occido: ex ἔνω, vt Eust.vult, qui τὸν Ἐνυὼ dictam ait, quæ est πολεμικὴ θεὰ, Bellica dea, Latinis itidem Enyo & Bellona. Hom.Iliad.ε, ἦλθε δ' ἄρα ἐκ σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ: quæ ibidem dicitur secum habuisse κυδοιμὸν φοβερὰ δηϊοτῆτα. Aliquanto antè, Οὐτ' ἂρ Ἀθηναίη σὺν πολεμιστῆρος Ἐνυοῦ. Et apud Pausan.in Att. Ἐνυοῦς ἄγαλμα. Etym.hinc deriuat Ἐνάλιος.

B

Ἐνχίμψας, Hesychio ἐμπλάσας: afferenti & ἐγχρήμψασα pro ἐμπλαδῆσαν. Suprà Ἔγχε.

Ἐνχέλεια, eidem οἱ ὀκ τῆ αὐτῆ πάντα ὄντες: qui itidem suprà ἐγχέλεις.

C

Ἐνωμοτάρχης,t.2,c.1195,h
Ἐνώμοτος,t.4,c.781,c.
Ἐνωμοτία,ib.g.
Ἐνωμότως,ib.g
Ἐνών, Qui inest participp.præs.à them. ἔνημι. cuius fœmin. gen. ἐνοῦσα, neutr. ἐνόν. Affertur & τὸν ἐόντα ἔπος pro Quàm fieri potest maximè: malim Qua ratione licet.

D

Ἐνωπαδίως,t.2,c.1397,d
Ἐνωπή,Hesych.aduerb.expon. ἐν ὄψει, φανερῶς.
Ἐνωπή,η, subst.t.2,c.1396,g.
Ἐνωπιάδιος,t.2,c.1397,d
Ἐνώπιος,t.2,c.1396,c.
Ἐνωπίως,ib.g
Ἐνωπίως,Suidæ ἐμφανῶς, In conspectu, Ante.
Ἐνωπώζομαι,t.4,c.794,b
Ἐνωπώς,t.2,c.1397,c.
Ἔνωρος,t.4,c.790,c.
Ἐνώρη, ibid.
Ἐνώσατο, (quod Hesych.exponit διετάξατο) Ionica contractione factum ex ὠτείσατο, à τίνω.
Ἔνωσις,t.1,c.1159,b.
Ἐνώτη,t.2,c.1552,d
Ἐνωτία, Hesychio ἀμέλεια, Negligentia, Incuria.
Ἐνωτίζω, & Ἐνωτίζομαι,t.2,c.1553,b
Ἐνωτικὸς,t.1,c.1159,b.
Ἐνώτιον,t.2,c.1552,d
Ἐνωχρος,t.4,c.832,d
Ἐνωτικῶς,ib.c.
Ἐξ,t.1,c.1160,h.
Ἐξ,Sex.
Ἐξάγαστος, Admirandus, Admiratione dignus. Hesych.
Ἐξαγγελία,t.1,c.20,a
Ἐξαγγέλλω,t.1,c.19,f.g.
Ἐξάγγελος,t.1,c.20,a.
Ἐξαγγελτὴς,ib.
Ἐξαγγίζω, Euacuo è vase. Hippocr.ὧν ἐξαγγίζωσι καθ' ἡμέρην τὸν χόον.
Ἐξάγιον, Hexagium: ponderis nomen apud Actuarium & recentiores medicos, pendens quatuor scripula. Sextulam Latinè appellant. Alicubi σάγιον & stagium repellitur pro hoc ἐξάγιον, errore nato ex compendio scripturæ. quum enim hæc nota ϛ, significet ἕξ, solebant ϛάγιον scribere pro ἐξάγιον: ex quo, omisso spiritu, perperam factum σάγιον & stagium.

E

Ἐξαγγίσμαι,ib.g
Ἐξαγγιστὴς,t.1,c.19,h
Ἐξάγιον,t.1,c.126,c
Ἐξαγωγεύς,t.1,c.18,b.
Ἐξαγωγίδιος,ib.b
Ἐξαγωγὸν, Hesychio ἐξαίρεσις, Educere, Eximere.
Ἐξαγχιάω & Ἐξαγχιάομαι,t.1,c.52,c
Ἐξαγχόω,ib.a.
Ἐξαγχόνη,ib.f.
Ἐξαγώνιος,ib.
Ἐξαγώνιος,ib.g
Ἐξαγώνιος,t.1,c.101,g. At ἐξαγώνιος est Sexangulus, id est Sex angulos habens. pro quo Solin.dicit Sexāgulatus: Columella Hexagonus.

F

Ἐξάγωνος,t.1,c.891,f.
Ἐξάδαχτυλος,t.1,c.932,c
Ἐξάδαρχος, Sex virûm præfectus, Sex viris imperans.
Ἐξάδελφος,t.1,c.939,d.
Ἐξάδελφος,ib.
Ἐξάδραχμον,t.1,c.1047,d.
Ἐξάδραχμος,ib.c
Ἐξαδρωτὸς, Ad perfectam venire granditatem seu maturitatẽ. Hipp. ἐξαδρωθῆναι τὴν πλείως ἐξαδρωθῆναι τὴν καρπόν.

G

Ἐξαδυατεῖν,t.1,c.1059,a.
Ἐξάδυτος,t.1,c.117,a
Ἐξαείρω, Extollo, Eleuo. Hippocr. De fract. τὸ εἶδος ὅπως ἐξαείρεσθαι ἐς τὰ ἄκρα. Aliquanto pòst, ἢν δὲ εἶδος κατ' ἰγνύην ἢ κατὰ τὰ ἄλλα ἐξαιρῇ, μᾶλλον ὑπὸ τῆς πτέρνης, οἷσιν εἴωθε μᾶλλον ἐπιτρόπου ἔχειν τὰ πτερνοσφύρια κατεῖν. quod ἐξαιρεῖν μᾶλλον Gal.exp. ἐξαιρέθρια.
Ἐξαερόω, In aerem conuerti, In aerem abire, Euanescere: vt ἐξαερωθῆναι τὸν ἄνθρωπον, in Probl. Sic Hippocr. De nat. infant. ἐξαερῶται ὑπὸ τοῦ αἵματος.

H

Ἐξαίης,t.1,c.1293,g.
Ἐξαΐης,ib.
Ἐξαΐνα,ib.
Ἐξαΐνης, pro Degenerans aquila affertur ex Aristot.Hist. anim.l.6,c.6.ibi tamẽ non ἐξαΐνης reperio, verùm ἐναίσιμος: & id quidem suspectum, quum in veteri edit.Ald. pro eo habeatur ἀσπάσιος: reponendumque itaque existimo ἀσπάσιος, ex Plinio. Is enim verba ista, ἀσμένως δὲ λαμβάνουσι (ἀετοὶ) τὸν ἐκ τοῦ χόνδρου τούτου ἄπαντος γινόμενον, ὅπως μὴ ἀφαιρῶνται τὰ ἔμβρυα σπαργανοῦντες, sic interpr.lib.10,c.3. Eo tempore ipsis cibum negauit natura, prospiciens ne omnium ferarũ fœtus raperentur. Vbi etiam obiter nota ἄπαντος.

I

Ἐξαΐσμενος,t.1,c.1463,c
Ἐξαΐσσω, paulo plus est quàm αἴσσω. Hipp.in hb. qui κατ' ἰητρεῖον inscribitur, ὡς τὸ μὲν ὑγιὲς ἐξαΐσσει τὸ δὲ νοσῶδες ἐπιμένει.
Ἐξαλεύζω,t.1,c.1351,c
Ἐξαθυμῶ, Penitus defici animo & exanimari.
Ἐξαγλάδης ἡ λεύκη, tradit Theophr. De caus.pl.l.1,c.11. id est, populum albam mutari seu degenerare in nigram quæ αἴγειρος nominatur.

K

Ἐξαιμάζω, & Ἐξαιμοῦμαι,t.1,c.153,g
Ἐξαιμάκτης,t.1,c.161,h.
Ἐξαιμάτης,ib.c
Ἐξαιματῶ, Atticè pro ἐξαιμάσσω,ib.h
Ἐξαιματωτὸς,t.1,c.162,c.
Ἐξαιματωτὸς,ib.
Ἔξαιμος,t.1,c.160,b
Ἐξαίνομαι, Eximo vel Extraho. vnde ἐξαίνη, quod Hesychius exp. ἐξυφῆτις, κόσμησις.

L

Ἐξαιρέομαι,t.1,c.194,c.
Ἐξαίρεσις,t.1,c.196,a
Ἐξαίρετος,t.1,c.195,b.
Ἐξαιρετὸς,t.1,c.196,f
Ἐξαιρετικὸς, Eximendi vim habens: vel Excepturus.
Ἐξαίρετος,t.1,c.196,c.
Ἐξαιρὲς,ib.g
Ἐξαιρὲς,ib.
Ἐξαιρέω,t.1,c.194,c
Ἐξαιρόμενος,t.1,c.196,a
Ἐξαιρόομαι,t.1,c.211,g
Ἐξαιρόομαι, In lolium vertor, In lolium transeo, In lolium degenero. Theophr. De caus.plantarum lib.4,cap.11, ἄλλο δ' ἄλλος ἐξαιροῦται χλόης τὸ μᾶλλον τοῦ σπέρματος καὶ ἐν ἀρούραις, καθάπερ ὁ πυρὸς καὶ ἡ κριθὴ, μάλα γ' ἐξαιροῦται. Vbi nota ἐξαιροῦσθαι esse τὸ εἰς αἶρα ἐξιέναι seu μετεξαίνεσθαι, vt ibidem loquitur. Alibi dicit, ἅπαν δὲ καὶ μετεξαίνεται δι' ἀλύπου· οἱ καὶ τὸ λόλιον ἐξαιροῦται. μᾶλλον δὲ ἐξαίνεται.

M

Ἐξαίρω,t.1,c.211,g.
Ἐξαίσιος,t.1,c.216,c
Ἐξαίσιος,& Ἐξαίσιος,t.1,c.234,g
Ἐξαιτέω,t.1,c.241,g.
Ἐξαιτήμαι,ib.h
Ἐξαίτης, Suidæ ἀφαιρέτης.
Ἐξαίτης,t.1,c.241,f
Ἔξαιτος, Eximium: per syncopen pro ἐξαίρετος: Hesychio ἐξαίρετον, κεχαλόν: itidemque Suidæ, afferenti hoc exemplũ, Ἔξαιτα φυτὰ ἐκ λιθίδος, ὑμοῦ φυτεῖς Πίσα ὑφ' ὑμῶν ἐξαιρεθέντας.

N

Ἐξαίφνης,t.4,c.17,d.
Ἐξαιφνιδίως,ib.
Ἐξακαθίζω,t.1,c.262,c.
Ἐξακαίω,& Ἐξακαίομαι,ib.d
Ἐξακίζομαι,t.1,c.268,g.
Ἐξάκιος,ib.h
Ἐξακισχίλιος,ib.g
Ἐξακισχίλιος,ib.

O

Ἔξακις, Sexies. ἑξάκις τόσα, Cic.apud Arat.vertit, Sex tot partes, vt videbis p.96 mei Lex.Cic.
Ἐξακισμύριοι, Sexagies mille, Sexaginta millia.
Ἐξακισχίλιοι,t.4,c.522,a.
Ἐξακισχίλιος,ib.f
Ἐξάκλινον, τὸ, subst.t.2,c.259,c.
Ἐξάκλινος,ib.
Ἐξακμάζω, idem quod ἐξακμάζω, Vigere desino.
Ἐξάκτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habens sex κτῖνας seu radios.
Ἐξακολουθέω, ῶ, Sequor, Consequor. vel Vsque sequor.
Ἐξακοντίζω,t.1,c.273,c.
Ἐξακόσιοι, αι, Sexcenti. VNDE Ἐξακοσιοστὸς, Sexcentesimus. At pro ἑξακοσιὸς, quod affertur pro Sexagesimus, dicitur potius ἑξηκοστός.

P

Ἐξάκοσιος,t.1,c.190,c.
Ἐξακριβάζω,t.1,c.303,d.f.
Ἐξακρίβεια,t.1,c.301,g.
Ἐξακριβέω,ib.b
Ἐξακρίβωμαι,ib.a
Ἐξακρίζω,t.1,c.298,g.h

Ἐξαπορλιωδαίτω, affertur pro Labor. ſed ſuſpectum eſt.
Ἐξαχτέος, Educendus. Et ἐξαχτέον, Educendum, ſ. eſt.
Ἐξαχτῆ, Heſychio ὁ ἐπὶ πᾶσι τὰ δημόσια, Exactor, Quæſtor.
Ἐξαλαόω, ῶ, Excæco, Cæcum reddo. Vide in Ἀλαωτός.
Ἐξαλαπάζω, t.2, c.601, f
Ἐξαλδαίνει, Heſychio eſt ἀκλασταίνει, Germinat ex.
Ἐξαλιάζω, t.1, c.322, b. Ἐξάλειπτρον, t.1, c.318, c
Ἐξαλείφω, t.1, c.317, f. Ἐξαλείφομαι, t.1, c.318, c
Ἐξάλειψις, ib.a. Ἐξαλείμμαι, t.1, c.321, d
Ἐξαλθίομαι, ib.b. Ἐξαλλιμμένος, t.1, c.318, c
Ἐξαλίζω, Galen. ex Hippocr. affert pro ἀκωνῶ.
Ἐξαλίπους, eidem apud eundem eſt κονιάτης, χρίστης, Qui calce vel alio tectorio illinit ſeu pellinit.
Ἐξάλιφα, Poll. idem eſſe tradit quod ἄλιφα ſeu κυλίφα: itidémque Ἐξάλιφα eodem autore eſt idem ac ἄλιφα ſive κυλίφα. id eſt χοεῖον οὗ ἀλίφονται (ſiue ἐξαλίφονται) οἱ ἵπποι. Vide Ἐξαλίω.
Ἐξάλιξ, Qui ſex librarũ eſt. Ariſtot. verò in Himeræorũ politia tradit τοὺς δύο χαλκοῦς à Siculis vocari ἑξάλιτρα: & τὸ ὁβολὸν, λίτραν, vt refert Poll. l. 4, c. 24.
Ἐξαλίω, Euoluo, Voluendo eiicio ſeu emoueo. Itẽ E volutabro excito. Vtroq; in vtraq; ſignif. vtitur Ariſtoph. in Nub. nõ procul ab initio. Ibi enim Strepſiades filio ſuo in ſomnis dicenti, Ἅπας ὁ ἵππος ἐξαλίσας ὑκαδὶ, reſpondet, Ἀλλ' ὦ μέλε, ἐξήλικας ἡμᾶς γ' ὦ τἰμῶν: nimirũ hoc ἐξήλικας accipiẽs pro Euoluiſti & euertiſti. & alludens ad πᾶς ἵππος ἐξαλίσας. dicuntur. n. τοὺς ἵππους ἐξαλίειν qui eos è volutabro excitant, vel etiam eos ἀκκυλιδᾶν ποιοῦσι, vt Ariſtoph. ſchol. exp. Et ſic vſus eſt hoc verbo Xen. quoque in Œc. p. 496, ὁ παῖς ἐξήιεν ὁ ἵππος, εἶτα δὲ ἀπάγοι. E volutabro domũ ducit. i. Poſtquã eum ſeſe in volutabro euoluere ſeu voluere ſiuit.
Ἐξαμαγεῖ, t.1, c.353, d. Ἐξαμαξις, ib.c
Ἐξαμαθῶ, ib.a. Ἐξαμαθίομαι, ib.c
Ἐξαμοιῶ, ῶ, Altero, Muto: ἀλλοῖον reddo.
Ἐξαμόμαι, t.1, c.339, c. Ἐξαμες, t.1, c.344, g
Ἐξαμοτρίω, ῶ, Abalieno. i. Emancipo & diuendo alienis. Strabo p. 94, ἵνας ὁ θόλαξ τὰ μὲν ἐξαμοτριοῦται, τὰ μέρη δὲ μόνοις αὐτῶν τὰ γένεσιν ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἵππων.
Ἐξαλως, t.1, c.344, h. Ἐξαλμα, t.1, c.339, f
Ἐξάλμυρος, ib. Ἐξαλς, t.1, c.369, e
Ἔξαλσις, Exultus, Saltus. Hippocr. De artic. ὁκόσῳ ἢ τῷ ὀπισθεν ἐμπίπτον ἑωυτῷ ἔξαλσιν ἡμιόδυ ἐς τὸ ἔσω.
Ἐξαλύξαι, t.1, c.322, g. Ἐξάλφω, t.1, c.377, b
Ἐξαμάξω, t.1, c.381, b. Ἐξαμάομαι, t.1, c.384, b
Ἐξαμαρτάω, t.1, c.388, d. Ἐξαμαρτάομαι, ib.g
Ἐξαμαυρόω, ῶ, Obſcuro, Oblitero.
Ἐξαμάω, t.1, c.384, b
Ἐξαμβλίσκω, idẽ quod ἐξαμβλώσκω, Abortio, Abortũ facio ſeu pario. Ælian. ἡ τῶν πετραίδων ἀγέλη ἐξαμβλίσκει ἑαυτὰς, id eſt ἀκαρπωτεῖ. Suid.
Ἐξαμβλόω, t.1, c.716, h
Ἐξαμβλωσις, Abortus. Hipp. De nat. infant. αἱ ἐξαμβλώσεις τῶν παιδίων, ἢ τὰ λοχεῖα αἱ καθάρσεις. Affertur ex Ἐξάμβλωμα pro eodem ex Artemidoro.
Ἐξαμβλώσκω, Abortum facio ſeu infero: ex Dioſc.
Ἐξαμβεκκοῦται, Heſychio eſt ἐκλείπει, ἀπὸ τῆ ἀμβεκλίδι, quod eſt καπηλεῖ.
Ἐξαμείβω, & Ἐξαμείβομαι, t.1. c.391, f. Ἐξάμειψις, ib.g
Ἐξαμελέω, & Ἐξαμελέομαι, t.2, c.862, c
Ἐξαμεῖς, c.2, c.898, f. Ἐξαμυσάβιος, t.2, c.917, c
Ἐξάμηνος, τὸ, ſubſt. ib. Ἐξάμηνος, ib.b
Ἐξαμιλάομαι, ῶμαι, Per contentionẽ exigo ſeu eiicio: vel In certamine expello. Eurip. Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλῶνται σε γῆς; quod ſimpliciter exp. ἐλαύνουσι.
Ἐξαμύνομαι, ex eodem affertur pro Defendo, Tueor.
Ἐξαμυσίσαι, idem quod ἀμυσὶ ἀπιέναι, Hiante ore exhaurire, Vno ſpiritu epotare. Suid.
Ἐξαμφοτερίζω, t.1, c.410, g
Ἐξαναγιώσκω, Perlego, Legendo euoluo. Plut. in Catone Vtic. ἐξαναγνοὺς τὰ βιβλία.
Ἐξαναΐσκαζω, t.1, c.411, d. Ἐξανάδυομαι, t.1, c.1061, b
Ἐξανακαμβίζω, affertur pro Spinas euello: ſed vereor ne ſcribendum ſit ἐξανακαθίζω.
Ἐξανακολυμβάω, t.1, c.318, c
Ἐξανακρούω, exponitur Retraho.

A Ἐξανάλδω, t.1, c.412, f. Ἐξανάλδω, ib.
Ἐξανάλυσμα, Penitus reſolutor & euaneſco. Philo De mũdo, λίθων οἱ κραταιότατοι ἀφ' οὗ μωθῶσι ἢ σήπωσι, ἢ ὑγρὸν λάβωσι ἢ ῥέοντες εἰς λεπτὸν τὸ σῶμα αἰσθητὸν πίπτωσι, εἰς ἄπορον δὲ ταπεινότητος ἐξανάλυσμα;
Ἐξαναλωθῆς, t.1, c.422, g
Ἐξανανεῶ, Reſipiſco, Ad me redeo.
Ἐξαναπλήσω, ῶ, Repleo, Compleo.
Ἐξαναπῶ, t.1, c.496, f
Ἐξανασσάω, Euello. Alius Demolior.
B Ἐξανασμὸς, t.1, c.1749, b. Ἐξανατέλλω, t.3, c.1366, g
Ἐξαναφανδὸν, Aperte, Claré. pro εὐαφανδὸν.
Ἐξαναφέρω, Reficere ſe & reparare, Conualeſcere. ἀναλαμβάνειν, ἀναστρέφειν. Plut. in Symp. ſept. ſap. de Periandro, ὥσπερ ὡς ὀ νεκρὸς πατρῶν τῇ τυραννίδι καταπεμφθέντος, ὑφαιρῶν ἑαυτὸν ἀφέρων, χρόμενος ἡμέραις ὑγιεινὰς ἄχρι πολλοῦ, καὶ σωφροσύνας αἰδοῖ τοῦ τοῦ ἐγκρατοῦς ἐπαχθόμενος. Vbi metaphorica eſt ſignificatio. Alioqui enim accipitur etiã pro Sufferre. Affertur enim, δεινῆ μανῆ αὐτὸς ἐξαναφέρειν ἔτι πρὸς τὴν ἀθλιότητα αἰτίᾳ καὶ μαλακίᾳ τῆς περὶ δεινῶν ὀκλογισμοῖς. pro, Videtur etiam ipſe olim ob imperitiã & mollitiem neque iam ferre neque ſuſtinere ſuis cogitationibus rem incertam. De priore porro ſignif. plura habes ex Plut. apud Bud. comm. p. 403. ibi enim ἀναφέρειν & ἐξαναφέρειν affert vſurpata pro Vires reparare, Spiritum & vires recipere, Recreari, Priſtinæ fortunæ reſtitui, In gradum potentiæ fortunæque reſtitui.
C Ἐξαναχασίω, t.4, c.673, c
Ἐξαναψύχω, Refrigero, vel Recreo, aut Reſpiro. in v. l. tamen exponitur Detero, Corrumpo, Conſumo.
D Ἐξανδηεῖσι, Heſychio ἀκτέσασι.
Ἐξανδραποδίζομαι, t.1, c.442, e
Ἐξανδραποδιστὴς, ib.f. Ἐξανδρόομαι, t.1, c.440, e
Ἐξάνειμι, Exeo, Egredior. vnde ἐξανιὼν, Egreſſus, apud Apoll. Rhod. cum genitiuo.
Ἐξανιάω, & Ἐξανιόομαι, t.1, c.417, b
Ἐξανίσχασις, ου, ὁ καὶ ἡ, affertur pro Indigeſtus.
Ἐξανθερίσκω, t.1, c.1308, h
Ἐξανίσχομαι, Perſero, Tolero, Suſtineo. Eurip. | Act.
E Ἐξανίσχω, Exto ſuper, Emineo. Apoll. Rhod. Arg. l.1, Κεῖθι δ' ὑπερθύουσι μίγας ἠὲ νιφόεσσας ἀσιὼν Ἐξανίσχει χαίτης. id eſt ἐκκειται εἰς τὸ πλάσσειν, inquit ſchol.
Ἐξανθίζω, t.1, c.430, a. Ἐξανθίλωτος, t.1, c.422, f
Ἐξανθῶ, t.1, c.447, a. Ἐξάνθημα, ib.c
Ἐξανθίασις, τος, ἡ. Ipſa effloreſcendi actio.
Ἐξανθίζω, t.1, c.448, d. Ἐξανθισμὸς, ib.c
Ἐξανθρωπῶ, t.1, c.454, b. Ἐξανθρωπίζομαι, ib.a. & 456, c
Ἐξάνθρωπος, t.1, c.454, a
Ἐξανίημι, Emitto. Affertur & ἐξανεὶς ὀργὰς pro Qui iram remiſit, Qui ſe ira liberauit. Item ἐξανεῖναι pro Dimittere. Hippocr. ἐξανίεσθαι πίνειν dicit pro Exolui & liberari laboribus: De nat. hom. ἀνάγκη γὰρ τοῖσιν ἁλιπόροις πρηγίδας καὶ φιλοπόνους τὰ σώματα καὶ ἱδρώτας, πανίσχυις ὄντας, ἰσχνοὺς δὲ ἐξανιέναι τὰ πίνειν, σπανιωτέρως μαλθακῆ στρωμνῇ. Apud eundem eodem in libro, aliquanto ante hunc locum, legitur ἐξανίει pro Remittit, Diſſoluitur: ὅτι τὸ ψύχος ἐξανίει, καὶ τὰ ὕδατα ὑπογίνεται.
Ἐξανίσταμαι, t.1, c.1748, h. Ἐξανίστημι, ib.f
Ἐξανίσχω, Exorior: de ſole. Ἐξανοίγω, Aperio. Ariſtoph.
Ἐξανοσῶ, ῶ, affertur pro Obſecro, Oro. Heſych. ἐξανοῦμαι exp. αἰτοῦμαι & κύρης & ὑπερηφιαίζω.
Ἔξαντης, t.1, c.599, b
Ἐξαντλέω, & Ἐξαντλέομαι, t.1, c.468, b. Ἐξαντέω, t.1, c.472, d
Ἔξανω, Heſychio αὖθις, Deſuper.
Ἑξάπαλαιστος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui ſex palmorum eſt. Herodot.
Ἐξαπαλάσσομαι, Diſcordo. vnde ἐξαπαλαγῆ, Heſychio ὑπεναχθείς. At pro ἐξαπαλάξει, quod idem exp. ἀκαριθμήσει. ἀκκυίσει, dicitur potius ἐξαλαπάξει.
Ἐξαπαπάω, t.1, c.1876, f
Ἐξαπάτηκε, Heſychio ἀκ τῆ ἑτέρου.
Ἐξαπάτη, t.1, c.1877, c. Ἐξαπατάσκω, ib.d
B Ἐξαπαφάσκω, t.1, c.1878, g. Ἐξαπάω, & Ἐξαπαφῶ, ib.f
Ἑξαπέλεκυς. Cui ſex ſecures & faſces præferuntur. Polyb. τριῶν ἀνδρῶν τῶν ὑπατευόντων, ὧν εἷς τὸν ὕπατον ἀγέλει εἰκοσιῶν, οἱ δὲ δύο τὸν ἑξαπέλεκυν. Et rurſum, de L. Manlio, ἑξαπέλεκυς ὑπάρχων.

Ἐξάπαχυς, t.3, c.285, a.
Ἐξαπαταίως, ib.
Ἐξαπλάσιος, t.1, c.489, c.
Ἐξάπλους, Qui sex ingerum est.
Ἐξάπλυρος, t.3, c.367, b.
Ἐξάπλοος, Ionicè pro ἑξαπλάσιος, t.1, c.489, c
Ἐξάπλους, & per contractionē ἑξαπλοῦς, t.1, c.488, g. Origenem ἑξαπλᾶ vocasse editionem Sacræ scripturæ, tradunt ex Eusebii Hist. Ecclesiast. lib. 6, forsan à sexcuplici versione.
Ἐξαπλόω, t.1, c.487, b
Ἐξαποβαίνω, Descendo ex. Hom. Odyss. μ, — καὶ ἐξαπίβαινον ἑτάροισι Νηός.
Ἐξαπίδης, t.3, c.514, f
Ἐξαπιδίω, leu Ἐξαποδίομαι, Fugo ex, Insequendo exigo & summoueo ex. vt apud Hom. Il. ι, αἶψα Κρῆτ' Ἀνχῶ πανυγία μάχης ἐξαποδίωμαι.
Ἐξαπόδης, t.3, c.514, f
Ἐξαπόδινος, Exuo. Hom. Od. ι, Εἶμαι δ' ἐξαπόδινθι, τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ. At Ἐξαποδύομαι, pro Facio ingredi, nescio vnde sublegerint v.l.
Ἐξαπόλυμα, t.2, c.1177, f.
Ἐξαπολυσμός, ib.
Ἐξαπολύω, ibid.
Ἐξαπτίζω, Abluo, Eluo. Hom. Od. τ. Τῷ πόδας ἐξαπίζει.
Ἐξαπρίω, t.3, c.170, h.
Ἐξαπτελή, ib.
Ἐξαπτήρ, Ostendo.
Ἐξάπτω, t.1, c.497, b. & 507, d.
Ἐξάπτωλος, t.3, c.645, b.
Ἐξαραιρημένος, t.1, c.192, c. & 195, g
Ἐξαρέσιμα, t.1, c.510, f
Ἐξαρέσπω, c.1, c.517, d. Apud Hesych. legitur ἐξαρέσπης ab hoc themate, expositum ἐφιστάμενος, χρήσιμος.
Ἐξαργέω, ῶ, Otiosus sum: vel Obtorpesco. Aristot. Pol. 5. Ἐξ ὧν ἐξεργάσαι τὴν αὐτῶν δύναμιν. Affertur & pass. ἐξαργηθείς, pro Omissus negligentia.
Ἐξάρχματα, τῶν, Primitiæ. Ita dicuntur exteriora membra quæ prima amputantur in truncatione corporis alicuius. Apollon. Rhod. Arg. lib. 4. Ἥρως δ' Αἰσονίδης ἐξάρχματα πάντα τάμεσθαι Τεῖρε δ' ἀπιλλήξασθαι ἐπειγόμενον ἐθέλοντα. Ἡ. Ἡμὶς αὐθεντῶν δολοφονίας ἐπειδομεν. Vbi annotat scholiastes, τοὺς δολοφονοῦντας antiquitus fecisse quædam ἀκροτελεύτια cadaueris interempti, horumque sumptisse & suspendisse ex collo ipsorum. horum autem ἀκροτελευτίων vocatorum fuisse infinita & multa ἐξάρχματα. deinde sumpto eius sanguine ter in os inspuisse. hoc autem fecisse ad expiationē exdis dolo factæ.
Ἐξαργυρίζω, In argentum redigo. i. Pecunia permuto, Pecunia vendo. Thuc. l. 8, p. 188, ἐπὶ ὧν δὴ πλοῦτον τὸν ἐν αὐτῇ σημεῖον ἐξαργυρίσαι. id est, χρήματα πωλῆσαι.
Ἐξαργυρόω, t.1, c.534, b.
Ἐξαρίστημα, t.1, c.578, g.
Ἐξαρθμα, ib.e.
Ἐξαρθος, ib.d.
Ἐξαρθρωμα, ib.h.
Ἐξαριθμέω, ῶ, Enumero, Pernumero, Recenseo. Isocr. De Pace, ἀπολωλυφὼς τὰς αὐ ἐξαριθμῆσαι; Et Ἐξαριθμέομαι, οῦμαι, pro eodem. Chrysost. ἐὰν τις παίσας ἐξαριθμεῖσθαι βούλοιτο, siquis omnium inire numerū velit. Sic Greg. ἐξαριθμεῖσθαι τοὺς ὑπὸ Themist. ἐξαριθμῶν dixit sequente ὁπόσους, vt & apud Latinos dicitur Numerare sequente Quoties. IN DE Ἐξαριθμησις, ἐως, ἡ, Enumeratio.
Ἐξαρκέω, t.1, c.538, b.
Ἐξαρκεώτως, ib.
Ἐξαρμίζω, vel Ἐξαρμόττω, t.1, c.581, f
Ἐξαρίσμαι, t.1, c.542, b.
Ἐξαρτητός, ib.
Ἐξαρπάζω, t.1, c.547, b.
Ἐξαρτάω, t.1, c.571, f.
Ἐξαρτόω, Hesychio est μᾶλλον τὸ ἀκριβάζω.
Ἐξάρτημα, pro Appendix, affertur ex Hermog.
Ἐξαρτησις, Suspensio. ἐξάρτησιν ἔχει, Dependet, ἐξάρτηται.
Ἐξαρτίζω, t.1, c.574, b.
Ἐξαρτιάτης, t.4, c.17, e
Ἐξαρτίνης, ib.d
Ἐξαρτιασών, ib.
Ἐξαρτῶ, t.1, c.488, g
Ἐξαρτύω, t.1, c.488, g
Ἐξαρτύς, ib.f.
Ἐξαρτύω, ib.e
Ἐξαρίης, t.1, c.1161, a.
Ἐξαρχαῖος, pro ἐξ ἀρχῆς, Ab initio, A principio. Demosth. αὖθις ἐξαρχῆς λέγω. Item ἡ ἐξαρχῆς τάξις, primus ordo.
Ἐξαρχμαι, t.1, c.554, c.
Ἐξάρχω, ib.a.
Ἐξαδνίω, t.3, c.778, h.
Ἐξασκέω, t.1, c.588, e.
Ἐξασμα, t.1, c.598, e
Ἐξαρχος, ib.d
Ἐξαΐς, άδος, ἡ, Senarius numerus.
Ἐξαδυίζω, t.3, c.779, a
Ἐξασύλλω, t.1, c.235, f
Ἐξαπις, ab Hippocr. dicuntur αἱ ἐμπρόσθιαι τῶν ὀνύχων καὶ τὰς ἕλικας κρέκει, vt annotauit Erotianus. Galenus quoque meminit huius vocabuli in suo lexico. inde enim quosdam ἐξαπίας apud Hippocr. esse velle τὰ ἐπιπόλαια ἀπ' ἄκρου τοῦ ἐγκεφάλου ὀνόματα λέγει, καὶ τὰ μὴ ῥαχῶν τὰς κρίκας: sibi verò ita videri nominari etiam τὰ φύσεα ἐγκεφάλου τὰ αὐτὰ τοῦτο. Notandū porrò, Erotianum habere ἐξαπίς, Galenum ἐξαπίας: in vulgatis autem editionibus, necnon in comment. Galeni, legi ἐξυίας: videlicet in libro qui κατ' ἐπρὸν inscribitur. Φησὶ δὲ (inquit) ὁδόντα καθαρὰ, λεπτὰ, μανὰ, καθ' ἑκάστην πλατὰ, μὴ ἔχοντα σύριγγας μηδ' ἰδίας. Vbi annotat Galenus, has vocatas ἐξαπίας fieri in iis quæ texuntur interdum de industria, interdum cum voluntatem nostram. esse autem ἐφημένας ἐξαπίδας τὰ μὲν αὐτὰς ἑκάστας, εἴτ' ὂν ἐν ταῖς περόναις: sed & ἐν ταῖς μαλθακαῖς παρυφαῖς eas fieri.
Ἐξάπιχυς, t.3, c. 983, c.
Ἐξάπυλος, t.1, c.1808, f.
Ἐξαπυόω, t.3, c.1554, a
Ἐξαπυίζω, t.1, c.618, c.
Ἐξαπύς, t.1, c.1350, g.
Ἐξαπωρία, Suidæ ἀλήθεια ἀντὶ σφαπίας: vox ex Latino Exauctoratio.
Ἐξαυαίνω, t.2, c.610, c.
Ἐξαυδάω, t.1, c.611, b.
Ἐξαυλος, t.1, c.610, h
Ἐξαυξάω, & Ἐξαύξομαι, t.1, c.1376, h
Ἐξαῦσαι, Eximere, Extrahere: Hesychio ἐξελεῖν, itidémque Polluci. VNDE Ἐξαυστήρ, iisdem testibus, dicitur ἡ κρεάγρα, alio nomine ἁρπάγη dicta & λύκος, Latinis Fulcina, Lupus ferreus, Harpax siue harpago. qua videlicet eo instrumento coqui ex aqua feruente carnes eximunt.
Ἐξαυσις, c.1, c.604, c.
Ἐξαυτμολάω, t.2, c.965, c.
Ἐξαυχενισμός, ib.
Ἐξαυχμάω, ῶ, Squalleo. Affertur & Ἐξαυχμόω pro Exsiccatur. Legitur verò id apud Diog. Laert. in Zen. qui dicit φθαρῆναι τῷ νόσῳ, quia ἐξαυχμοῦται καὶ ἐξιδατοῦται. Theophrast. vtitur act. ἐξαυχμοῦσιν pro Squalescere, Exarescere: in 5 De caus. plant. ὅταν ἐξαυχμήσῃ δι' αὐθρίαν.
Ἐξαυω, c.1, c.610, a.
Ἐξαφαλίζω, Deleo.
Ἐξαφίημι, Dimitto, vel Omitto.
Ἐξαφισμα, t.1, c.1754, h
Ἐξαφνος, t.3, c.1419, b. At Ἐξάφνου, dicitur lectica quæ a sex seruis geltatur. Martial. Laxior hexaphoni cui sit lectica licebit.
Ἐξαφρίζω, ὦ, In ſ, umam redigi. Actiuum verò ἐξαφρίζω exponitur Despumo.
Ἐξαφυω. Exhaurio. Homer. Odyss. ξ, Οἶνον ὃ οἱ ἐλοῦσαν ἐν ἀσκοῖσι ἐξάφυσε. Hesychius quoque ἐξαφύσαι affert pro ἐξαντλῆσαι.
Ἐξάχια, t.4, c.441, b
Ἐξαχῇ, Sex modis, seu In sex partes. Plato in Tim. τὰ δ' ἄνω σχίσαι ἐξαχῇ, Cic. Quū in sex partes diuisset.
Ἐξάχους, siue Ἐξάχεως, (per contract.) t.4, c.481, h
Ἐξαψις, t.1, c.507, e
Ἐξιγγύαω, & Ἐξιγγύαομαι, t.1, c.885, d
Ἐξιγγύστης, ib.
Ἐξίγημος, ib.
Ἐξιδαφίζω, E fundamentis euerto: in Orac. Sibyll.
Ἐξίδρα, t.1, c.1084, b.
Ἐξίδρος, ib.
Ἐξιδρύω, ib.e
Ἐξιερεύω, t.1, c.1161, h
Ἐξιλάσκομαι, t.1, c.395, b
Ἐξιλεύω, t.3, c.1175, a
Ἐξιμάω, ib.f
Ἐξίνω, ib.f
Ἐξιπτάμενος, ib.
Ἐξιρεσία, t.1, c.595, b
Ἐξιρέω, t.1, c.595, b
Ἐξιρίζω, t.1, c.608, e
Ἐξιρόω, t.1, c.609, b
Ἐξις, Splendens, Eurip.
Ἐξιτήλιος, t.1, c.611, a
Ἐξιτήριος, t.1, c.611, a
Ἐξιτικός, t.1, c.611, a
Ἐξιτικῶς, t.1, c.611, a
Ἐξιτός, t.1, c.611, a
Ἐξιτόω, t.1, c.611, a
Ἐξιτῶδες, t.1, c.611, a
Ἐξιτώδης, t.1, c.611, a
Ἐξιτωδία, t.1, c.611, a
Ἐξιτωδίζω, t.1, c.611, a
Ἐξιτωδικός, t.1, c.611, a
Ἐξιτωδικῶς, t.1, c.611, a
Ἐξιτωδίς, t.1, c.611, a
Ἐξιτωδόω, t.1, c.611, a
Ἐξιτωδῶς, t.1, c.611, a
Ἐξιτώτης, t.1, c.611, a
Ἐξιτώτικός, t.1, c.611, a
Ἐξιτώτικῶς, t.1, c.611, a
Ἐξιτώτις, t.1, c.611, a
Ἐξιτώτιος, t.1, c.611, a
Ἐξιτώτιον, t.1, c.611, a
Ἐξιτώτιος, t.1, c.611, a
Ἐξιτώτιος, t.1, c.611, a
Ἐξιτώτιος

Ἐξαι, Atticè pro Ἔξειμι, Exiiab Ἔξειμι. Frequens apud Aristoph. Laconibus verò ἐξαι esse ἐξω, tradit Hes.

Ἐξᾶια, Hesychio τὰ ἑξῆς, Sequentia.

Ἐξειδέναι, Pernosse, Probè cognitum habere & perspectũ.

Ἐξειδὴς, Hesychio ὀξυωπὴς, σκεπτικὸς, Conspicui.

Ἐξείδον, t.1, c.1313, c

Ἔξειν, Hesychio est ἔξοδος, κέρδος, Exitus, Lucrũ. Alioqui significat etiam Liceat, à verbo imperf. Ἔξειν.

Ἐξείης, t.1, c.1106, c

Ἐξεικαδίαι, Hesychio sunt οἱ ὀπὸς τῆς εἰκάδος καὶ πάσματος τῆ αὐτῆ.

Ἐξεικάζομαι, t.1, c.1112, d.

Ἐξεικὼς, t.1, c.1117, g.

Ἐξέλκησις, ib.

Ἐξέλοιτο, & Ἐξελοίμην, sunt ab ἐξέλω seu ἐξαιρέω.

Ἔξεμι, t.1, c.1138, g.

Ἔξενγε, Hesychio σκορπίος ὁ ἰχθὺς, Scorpio piscis.

Ἐξέοιγε, t.1, c.1243, b

Ἐξέρητό σοι ταῦτα, Hæc abs te dicta fuerant. Soph.

Ἐξέρομαι, Interrogo. vnde Ἐξέρεται, apud Apollon. Ionicè pro Ἐξέρηται, Interrogat. Vtitur & Hom.

Ἐξερύω, t.1, c.1160, d.

Ἐξεσκληκαζω, t.2, c.24, c

Ἐξεσσάμην, Ionicè pro ἐξέλασθαι, ab ἐξελαύνω. Herodot. lib.1, ἐξεσσάμενοι μαχῆς, à participatione excluserunt. Itidem ab ἐκκλησία dicitur ἐξέλασις λόγου τυγχάνειν, pro Arcebant à concione.

Ἐξέσσωσι, Exterpsit, Euulsit. Excidit. ἐξέσσωλε. ab ἐκκηλίζω. Herodot. δίλαιον δίπλυχον λαβὼν, τὸ κηρὸν αὐτῆ ἐξέσσωσεν.

Ἐξελασίω, t.1, c.1167, g

Ἐξέλασις, Expulsio. Item Eruptio vel profectio quæ equo fit. Quò pertinet ἐξέλασιν ποιεῖσθαι, Ire pergo. Vide Xen. Pæd. 8, p.126. vbi dicit ὡς τὸ ἐξελάσεως: & ἐξέλασιν ἐκ τῆς βασιλείας: de Cyro.

Ἐξελατὴς, Expellendus, Abigendus. Hesychio ἐκβλωτέος.

Ἐξελαύνω, t.1, c.1170, a.

Ἐξελίσσω, t.1, c.1175, g

Ἐξελεήσομαι, οὐμαι, in v.l. exponitur Placo: significat tamẽ potius Misericordiam consequor.

Ἐξελευθεριακὸς, t.1, c.1178, c.

Ἐξελευθερόω, t.1, c.1178, c

Ἐξελεύθω, inus. thema, ex quo ἐξέρχομαι mutuatur fut. ἐξελεύσομαι, Exeo.

Ἐξέλευσις, t.1, c.1179, b

Ἐξελήλακα, Atticè ab ἐξελαύνω seu ἐξελάω pro ἐξέλακα, Expuli, Exegi. Aristoph. Nub. τὰί' ἐξεληλακώς. Pass. autẽ voce & signif. ἐξελήλαμμαι ποίημα ex Herodoto afferur pro Ductilia opera.

Ἐξελήλυθα, Atticè itidem pro ἐξέλυθα, ab ἐξέρχομαι seu ἐξελεύθω. Aristoph. Pluto, ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξεληλύθη, exii. Inde οἱ ἐξεληλυθότες apud Aristot. in Politic. dicũtur Qui exierunt & perfuncti sunt magistratu. Necnõ aliquid ἐξεληλυθέναι dicitur pro Excessisse, Completũ esse, Exitum habuisse.

Ἐξελιγμὸς, t.1, c.1185, g.

Ἐξελισμὸς, ib.

Ἐξελκόω, t.1, c.1197, b

Ἐξελκύω, t.1, c.1196, f. Inde VERBALE Ἐξελκυσμὸς, οὗ, ὁ, Extractio. Autori Definit. med. ἐξελκυσμὸς est μεταχείρισις ὀστοῦ ἢ ὅτου ὀκ ἀπ' ὀπορυκτείας εἰς τὸ βάθος.

Ἐξελκωτὸς, t.1, c.1194, d.

Ἐξελληνίζω, E Latino vel Hebraico Græcum facio. vel etiã A Græcis deriuo, E Græco deduco. Plut. Numa, ταῦτα γὰρ (nimirum Ancylia Romanorum dicta esse ἀπὸ τοῦ ἀγκύλου σχήματος) ὁ Γάϊος εἴρηκε, γαλεώδους ἐξελληνισθέντος ὀνόματος. Gregor. De festo Paschæ seu Paschatis, τὸ γὰρ πασχεῖν παῦλαν ὀνόματος ἔσπ τῇ νομιζόντες, εἶπε ἐξελληνίζοντες τὴν φωνὴν, κ' τὸν τοῦ ϱ ὡς τὸ π, καὶ τὸν κ ὡς τὸ χ μεταπίπτειν, πάσχα τὸν ἡμέραν ὠνομακέναι. Ex eiusdem Gregor. orat. in Basil. affertur, τὸ γραμματικὸν ἢ γλῶσσαν ἐξελληνίζειν, καὶ ἱστορίαν συνάγειν, καὶ μέτροις ὀνόμασι, καὶ νομοθετῆ πράγμασι; pro Græca facundia enunciat formátque. Bud. ἐξελληνίζειν apud Greg. interpr. Ad Græcorum ritũ formámque instituere & exigere limaréque, Ad Græcam facundiam exactè enunciare: respiciens opinor ad hunc ipsum locum. pagina quam annotat, est 154.

Ἐξελοῦ, t.1, c.195, b

Ἐξελῶ, Atticè pro ἐξελάσω, apud Aristoph. & Plat.

Ἐξέλῳμι, & Ἐξέλωμαι, Doricè & poeticè pro ἐξέλω, ἐξέλῳμι autem & ἐξέλωμαι, pro ἔξειμι: illa, à them. Ἔξημι vel ἑξέμαι, hæc ab ἴσχω.

Ἐξεμέω, t.1, c.1100, b

Ἐξέμμεναι, poeticè duplicato vers' gratia μ dicitur pro ἐξέμεναι, ab Ἔξειμι: vt ἦας ἐξέμμεναι apud Hom. pro ἐξέναι vel ἀπιέναι, esse seu natum esse ex.

Ἐξέμμορε, poeticè pro ἀπέμορε, ab ἀπομείρομαι: Hom. ἐξέμμορε τιμῆς, pro μοῖραν ἔλαχε τιμῆς, partem honoris natus est seu sortitus.

Ἐξέμπαλιν, t.3, c.28, f.

Ἐξεμπλάω, t.3, c.644, d.

Ἐξεναρίζω, t.3, c.116, e

Ἐξεναρίω, t.1, c.516, d

Ἐξενεικὼς, t.1, c.463, h.

Ἐξενεῖκαι, t.1, c.516, f

Ἐξενίγκω, inus. thema est, à quo ἀποφέρω mutuatur futur. 1 ἐξενεγκῶ, vnde est aor. 2 ἐξενεῖκον, à quo infin. ἐξενεγκεῖν, & particip. ἐξενεγκών. Est inde & aor. 1 ἐξενεῖκα, ex quo particip. ἐξενείκας & med. voce ἐξενεικάμενος.

Ἐξενίκην, Ionicè pro ἐξενείκας: itidémque ἐξενίκαθαι, pro ἐξενεῖκαθαι: ab inusit. them. ἐξενίκω.

Ἐξενίπτω, t.1, c.1214, a.

Ἐξενυχοπατέω, t.1, c.1374, e

Ἐξενώσχε, Atticè pro ἐξέωσχε, ab ἐξενέχω.

Ἐξεννυμι, t.1, c.1380, b.

Ἐξενηείζω, t.1, c.1102, c

Ἐξεὸν, Ionicè pro ἐξόν, Quũ liceat. Herodot. ἐξεὸν αὐτῷ καταλαβεῖν τὸν μαχλὸν. Itidémque alibi.

Ἐξεπᾴδειν, Excantare, seu Incantationibus permulcere & delinire. Sophocl. Œdipo Colon. Φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπάδονται, Blandis amicorum verbis velut incantamẽtis delinimuntur.

Ἐξεπαίρω, Attollo, Extollo, Subueho in altũ. Itẽ Effero animo. Plut. ex poeta, μηδ' ὑπέρθυμα μηδὲν ὦμ' ἔστω ὅ σ' ἐξεπάρῃ μεῖζον.

Ἐξεπάλαι, t.1, c.339, h

Ἐξεπιπολῆς, In superficie, In summo, Per summa. Lucian. De luctu, τὸ φεύγειν ἐξεπιπολῆς αἰνίσσεται. Scribitur & diuisim ἐξ ὑπιπολῆς tum alibi tum apud Hesych.

Ἐξεπίσταμαι. Probè noui, Calleo, Teneo: aliquanto plus quàm ὑπίσταμαι, quod est Scio: licet nonnunquam pro eo vsurpetur. Aristoph. sanè non semel eo esse vsus cõperitur pro Ad vnguem teneo: vnde & Demosth. dixit ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος. Porro iungitur aliquando infinitiuo. Aphthon. ἐκ παίρων κρατῆρ ὡς ἐνὸς ἐξεπίσταται. Interdum accus. Athen. de equis, ὅτι πᾶν ὑπόδιον πόδιν ἐπάμενοι, ἅτις φερόμενος ὠρχεῖτο, ἐξεπιστάμενοι αὐλήματα. Ionicè verò Herodot. dicit ἐξεπίσαται ὀνόματα pro ἐξεπίσαται, quod exp. Percipiunt.

Ἐξεπίσω, ab ὀπίσω, t.3, c.375, c

Ἐξεπόρθησεν, t.3, c.244, e

Ἐξεργάω, ῶ, Euacuo, Educo, Expromo, Exhaurio. Aristophanes Acharn. Τοὺς νεῶ μοι λίθους φέροντ' ἐξεργάσαι, si vultis me planè loqui, exhaurite prius e tumbis lapides & eicite, quos ad me obruendum tenetis. ὀκκωδωνοποιὸν, ὀκβάλλειν. inquit schol. Et Synes. epist. 130, ὡς γὰρ νεῶ ἔχομεν, οὐκ ὄζει κατὰ κιβωτίων ἐξεργάσαι βιβλία, educere & expromere libros. Et Heraclitus apud Diog. Laertium medicos interrogat εἴ τις δύναται ὕπνον ἀπαγαγεῖν ὑγρὸν ἐξεργάσαι, euacuare & educere seu exhaurire aquam. laborabat enim aqua intercute. Itidem apud Dioscor. lib. 6, cap. 19, de pharico, δεῖ δὲ μετὰ τὰς ἐξεργάσεις αὐτὰς, πυρίζειν εἶναι ἀφυθίτῳ, Ruell. vertit, Post vacuationes: alii Post eductiones. Et apud Aristot. in Problem. sect. 32, quæst. 5, de spongiariis vrinatoribus, πιθὸν γὰρ δὴ φασὶ μᾶλλον αὐτοὺς ἐν τῇ δυσπνοίᾳ, τῷ μὴ δύνασθαι ἀναπνεῖν βύεσθαι· ὅταν δ' ὡς τὰ ἐξεργάσωσι, κουφίζονται, Budæus interpr. Quum verò veluti exhauserint collectum spiritum. Rursum apud Aristoph. in Vesp. Φὴς' ἐξεργάσω, ς. τὰς ψήφους, interpr. In terram fundam: schol. εἰς τὸν χῶν μεταβαλεῖ, qui etiam ἀπὸ τῆς ἔρας, id est τῆς γῆς, ait factum esse hoc verbum. INDE Ἐξέρασμα, ατος, τὸ, Id quod euacuatum seu eductum est. Pro Vomitus, id est cibus qui vomitu reiectus & euacuatus est, legitur in epist.

Petri 1,cap.2,ex Prouerb.cap.26,κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα, canis reuerſus ad proprium vomitum. Vbi quidam cod. habēt ἐξέρεμα,cum ε. Sed Prouerb. c.26,habetur,κύων ἐπιστρέφων ἐπὶ τὸ ἑαυτοῦ ἔμετον.

Ἐξεργάζομαι,t.1,c.1235,g. Ἐξέργασια,ib.h

Ἐξεργαστὴς,t.1,c.1236,a

Ἐξερεύνη,Inueſtigare,Perquirere. Hom.Odyſſ.λ,de certa, Νεβροὺς καὶ μηλοκτόνα πεφυζότας κατὰ θυμὸν ἐξερεύνα καὶ ἄγχια πάντα Βοιωτῶν.id eſt ἐξερεύνᾳ. Sic Od.τ,Οὐκ ἔτ' ἀπολλήξεις ἐμὲ μὴν κατὰ δῶμα ἐρείνων; Aliquanto antè voce paſſ.ſignif.act. ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, volo ex eo quærere ſeu ſciſcitari.

Ἐξερείνω,idem quod præcedens ἐξερέω,& inde factū. Homer.Odyſſ.μ,πέρας ἀλὸς ἐξερεινων. id eſt ἐξερευνῶν,Perquirens, Perſcrutans. Exponitur etiam Interrogo,Sciſcitor. Apud Heſychium legitur aor.1 ἐξερείνηι, expoſitius itidem ἐρώτησι,qui potius eſſe videtur ex them. ἐξερείνω.

Ἐξερεθίζω,t.1,c.1257,g

Ἐξερείδω,exponitur Roboro:ſonat potius Fulcio.

Ἐξερείπω,t.1,c.1247,b

Ἐξερεύγω,Eructo,Ructu effundo. Vnde eſt aor.2 ἐξέρυγον. inde & VERBALE Ἐξέρυγμα,ατος,τὸ, Id quod ructu eiectum eſt,Id quod eructatum eſt.

Ἐξερεύνησις,t.1,c.1252,d. Ἐξερεύνητος,ib.

Ἐξερεύνητης,ib.

Ἐξερέω,Eloquar,Enuntiabo,Dicam.ἐρέω,λέξω. Iliad.α,εἰ δὲ σὺ ταῦτ' ἐξερέεις. Ibidem,ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω. Itidem ex Apollon. Rhod. Argon.2,θεσπὶς Ἡλυθον ἐξερέουσα,affertur pro Memoraturus. Alioqui eſt etiam thema præſentis temporis,ſignificans Exquiro,Sciſcitor,Percunctor. ἐξερόμενος. vel.Odyſſ.ξ,τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσι. Et paſſiua voce, ſignific.actiua, Odyſſeæ γ, Αἰδὼς δ' αὖ τόν γε γεραίτερον ἐξερέεσθαι, interrogare ſenem. ἐπερωτᾶν. Vide & Ἐξείρω.

Ἐξερεύνιος,t.1,c.1255,c. Ἐξερωτάομαι,t.1,c.1901,f

Ἐξέρομαι,Interrogo:idem quod ἔρομαι ſeu ἐρωτάω.Homer. Iliad.υ,& Odyſſ.ι, Διὸς δ' ἐξέρετο βουλὰς,Sciſcitabatur. Vbi quidam codices habent ἐξέρετο, vt & apud Soph. reperitur ἐξέρου.ſed alteri lectioni aſtipulātur manuſcripti etiam codices.

Ἐξερπύζω,t.1,c.1259,f. Ἐξέρπω,ibid.c

Ἐξερρωγὸς χάλαμος, t.3,c.688,a

Ἐξέρω,Exeo in malam rem. Eurip. Ἐξέρρι χάλας.

Ἐξέσαρος,t.1,c.1251,c. Ἐξεσθίσκω,t.1,c.1260,d

Ἐξέσις,ib. Ἐξεχέομαι,t.1,c.1169,d

Ἐξεσῶ,t.1,c.1149,e. Ἐξεδίαν, Exedo,Erodo.

Ἐξεσία,t.1,c.1664,c. Ἔξεσις, ib.b

Ἐξεσκληκὼς,Qui exaruit & induruit.

Ἐξεσὶ δίκαιον,t.3,c.760,d. Ἐξεσὸν,ib.

Ἐξεσκαγὰς,t.1,c.1771,a.ob. Ἐξεσπὰς,t.1,c.1760,b

Ἐξεσὼν,ib.

Ἐξεῖ,t.1,c.1133,c. Ἐξεῖα,vide in Ἐξεῖς.

Ἐξεσραμμένως,More eorum quæ ἐξέσραται & inuerſa ſunt. Alias Tranſuerſa,Ex tranſuerſo.

Ἐξετάζω, Examino, &c.t.1,c.1284,c. Ἐξετίζω, Tento, &c.c.1285,a. Ἐξετίζω, Æſtimo,&c.ib. Ἐξετίζω, Comparo,&c.ib.b. Ἐξετάζω,Recenſeo, &c.ib.c

Ἐξέτασις,t.1,c.1285,f. Ἐξετασμὸς,t.1,c.1286,a

Ἐξετὴς,ib. Ἐξετασὴς,ib.b

Ἐξετικῶς, More τῶν ἐξετικῶν, Accuratè,Exquiſitè.

Ἐξέτιον,Heſ.expon.οἰκ οἴνου τῆ ἐτιος,Hornum.

Ἐξέτις,t.1,c.1193,b. Ἐξέτ,t.1,c.1191,b

Ἐξέτος,t.1,c.1193,g

Ἐξευγενίσω,Heſych.exp.ἐλευθεροπρεπίσω,Ingenuum reddā.

Ἐξευδιάσω,idem exp.εὐδίας ποιῆσω,Serenauit.

Ἐξευλαβέομαι,οῦμαι,Vereor, Cauco. Eurip.Ἐξευλαβοῦ τὰ μὴ φίλοις πύχοι ἔσω.

Ἐξευμαιζω.Paro, Apparo.ἑτοιμάζω. vnde eſt ἐξευμαιζόμενον,quod Heſych.exponit παρασκευάσθη. Alioqui ſignificat etiam Facilem reddo,& non tam de re dicitur inanima quàm de animata. Philo in vita Moſ.libro 1, πάντα δὲ ἐξευμαιζει θεὸς ἃ αὐ ἐθελήσῃ,ἢ τὰ δυσκατόρθωτα, Deus omnia ex facili reddit expedita quæcunque vult, vel difficillima. Et aliquanto pòſt, τὰ λίαν φαβεῖσθαι καὶ ὅλως τὰ ἀπαντῶν ἐλπίδας ἐξευμαιζόντας, præter omnium ſpem delinientis,Turn.

Ἐξευρίζομαι,t.1,c.886,a. Ἐξεύρω,t.1,c.1304,g

Ἐξευτυχίζω,Eunuchum facio,Caſtro. Apud Plut.Symp. 6,probl.7, quidam dicit ὑπὸ Διηνεκῶς ἐξευτυχίζεσθαι τὰ ἄκρατα ὑπὸ κατηλαιωσεως. ita enim quidam reponendum cenſent pro ἐκευτυχίζεσθαι.

Ἐξευρώπιος,t.3,c.1738,g. Ἐξεύρυτος,t.1,c.1309,b

Ἐξεύρυτος,ib. Ἐξεύσεισμος,ib.a

Ἐξευτελίζω, t.3,c.1385,b

Ἐξεφαίνω, & Ἐξεφαίνω, Apparui : ab ἐξεφάνθαι. Item Editus ſeu ortus ſum, Emerſi. Heſiod.ὅτε μοῖραν ἐξεφάνθη,quòd ex genitalibus orta ſit ſeu extulerit. Et Epigramm.l.1,πάντων ἐξεφάνης,factus es dives.

Ἐξέφεδρος,t.1,c.1445,c. Ἐξεύρημα,t.1,c.1666,a

Ἐξέφυμα,t.4,c.286,g. Ἐξέχρησι,t.4,c.619,c

Ἐξέχω,t.1,c.1341,d. Ἐξέχω,t.1,c.1379,b

Ἐξήβης,t.1,c.1445,c. Ἐξήκομαι,t.1,c.1417,a

Ἐξήγημα,ib.e. Ἐξήγησις,ib.

Ἐξηγητὴς,ib.f. Ἐξηγητικὰ,t.1,c.1418,a

Ἐξηγερσία.Heſychius aſſert pro ἐπαγγελία.

Ἐξηκρίβωμαι,t.1,c.1074,f

Ἐξηΐα,Heſychio ſunt συμπάσματα,Suffimenta.

Ἐξησις,nomen cuiuſdam qui corpus proſtituebat,& eo quæſtū faciebat : vnde & ὁ τὰς ἑταιρὰς ἄγων dictos ſimiles ſuiſſe ἐξησις,tradit Heſychius. At Ἐξησιὰς ſunt ſycophanta quidam & erro,de quo Suid.

Ἑξηκοντα,Sexaginta. Apud Enarrat.Demoſthenis,οἱ ἑξηκοντα ſunt magiſtratus quidam Athenienſis. VNDE Ἑξηκοντάετης,ſiue Ἑξηκοντούτης,Sexagenarius, Sexaginta annos natus. ITEM Ἑξηκοντάπηχυς,& Ἑξηκονταπήχης,Sexaginta quatuor,& Sexaginta quinque. NECNON Ἑξηκοστὸς,ὸν,ὁ,ἡ,Sexageſimus,apud Thuc.

Ἐξηκριβωμένως,ib.c

Ἐξήκω,t.1,c.1689,c

Ἐξηλαστὴς,Heſychio ἀπότιμος,συντετιμημένος:item ἐξηλαστὴς ὁ πτωχὸς συλώμενος. Aſpiratum autem ἐξήλατος πτωχὸς ἴσως,ἀπὸ τοῦ πτύω.

Ἐξηλάζω,t.1,c.1457,d. Ἐξήλαγμα,t.1,c.353,c

Ἐξηλαγμένος,ib.

Ἔξηλατος,Ionicè pro ἐξέλασις,Exitus.Herodot.

Ἐξήμαρ,Per ſex dies.Hom.Od.ξ,Ἐξήμαρ δὴ μοι τοῦτο Ἐξημαρτημένως,ib.

Ἐξημαρτηκὼς,t.1,c.388,h. Ἐξημέρωσις,t.1,c.1467,d. Ἐξημέρωσις,ib.f

Ἐξημέρωμαι, Heſychio ἀνημερῶμαι.

Ἐξημιδρος,Demeſſus:ab ἐξαμάω.Soph.

Ἐξημιῶσις,t.1,c.392,g

Ἐξῆν,Licebat.Sæpe pro ἔξεστι,Licet,apud Plat.& Thuc.

Ἐξηνδραποδισμένος,t.1,c.427,c

Ἐξηνδραποδίσω,t.1,c.421,g. Ἐξηξίωμαι,t.1,c.1234,g

Ἐξήνιος,t.1,c.1470,a. Ἐξηπάτημαι,t.1,c.572,a

Ἐξήρης,t.1,c.1150,d. Ἐξῆς,t.1,c.1106,a

Ἐξηρτημένως,t.1,c.574,b. Ἐξηυλημένος,t.1,c.621,a

Ἐξηχεσαρμένον, Galeno apud Hippocratem eſt πεπὶ νοσημ (id eſt λεπτὸν ὑφάσματος) ἠχημένον, Per tenue linteum percolatum.

Ἐξηχέω,t.1,c.1483,g

Ἐξιάλλειν, Suida ἐκβάλλειν,in manuſcripto etiam cod.Pro quo infrà ἐξίλλειν,Eiicere,Excludere.

Ἐξιάομαι, Medeor, Sano. vnde apud Herodot.ἐξίασιν & ἐξιασάμενος,Ionicè pro ἐξίασιν & ἐξιασάμενος.

Ἐξιέναι,Emittunt,ab ἐξίημι:ἐξίασι,Exeunt,ab ἔξειμι.

Ἐξιδιάζομαι,Proprium mihi facio & peculiarem, Mihi vſurpo & vendico,Occupo. VNDE Ἐξιδιασμὸς, Actio illa τῆ ἐξιδιάζεσθαι. Strabo lib.vltimo,de Ptolemæo,ἔτι πλειόνων καὶ ἐξιδιάσατο τῆς Ἀσίας τῶν. Phrynichus Fauorinum quoque hoc verbo vti ſcribit,ſed ipſum reuicit,dicens antiquos pro eo dixiſſe ἰδιοῦσθαι. Xenophon certè compoſito ἐξιδιοῦσθαι vſus eſt Paedia lib.7,pag.115, ἐπεί γε καὶ σὲ πολλοῖς μᾶλλον ἢ ἐμοὶ ἐξιδιώσατο μᾶλλον, peculiarem tibi feciſti, & priuatim familiarem.

Ἐξίδιον,t.1,c.1323,c. Ἐξιδιωμάομαι,t.1,c.1108,d

Ἐξιδιόομαι. vide in Ἐξιδιάζομαι. Ἐξίδιος,t.3,c.1793,g

Ἐξιερεύω, ibid.b

Ἐξιερόω,ῶ,Conſecro, Dedico.

Ἐξίημι,t.1,c.1663,h. Ἔξιθι, Heſychio ἔξοδος, Exitus.

Ἐξθωύω,t.1,c.1918,c. Ἐξιπνύω,t.1,c.1687,c
Ἐξιμαίζω,t.1,c.1681,d
Ἐξιπτόμαι, Peruenio,&c.t.1,c.1683,h. Ἐξιπτόμαι, Aduenio,&c.c.1684,c. Ἐξιπτόμαι, Perſequor oratione,&c.ibid.
Ἐξίπω,t.1,c.1681,a. Ἐξιλάσμαι,t.1,c.1693,h
Ἐξίλασις,t.1,c.1694,b. Ἐξιλάσκομαι,t.1,c.1693,h
Ἐξίλασμα,t.1,c.1694,a. Ἐξιλασμός,ib.b
Ἐξίλατον,ibid. falſum eſt.
Ἐξιλαόομαι,ib.g. Ἐξιλάω,ib.
Ἐξιμάω,t.1,c.1915,c. & 1928,c
Ἐξίλλειν,Suidæ ἐκφεύγειν: ſed ſuſpectum,licet in manuſcripto etiam codice legatur. potius enim eſt Excludere. Atque adeo ipſe in Ἐξύλαν,hoc ἐξίλλειν exp.ἐξείργειν,ἐξωθεῖν,ἐκβάλλειν.
Ἐξίμεναι,Doricè pro ἐξιέναι,Exire.
Ἐξινόω,ῶ,Euacuo.ſeu Purgationibus euacuo. Annotat enim Pollux lib.4,τὸ καθαίρειν ὅλως καθόλου dictum fuiſſe ἐξινοῦσθαι. Apud Heſych. legitur ἐξινώσθαι,expoſitū ἐκκενοῦσθαι,ἐκκαθαίρεσθαι:quod dici ſcribit ὅτι περὶ χαλκὸν καθαιρομένων. Id igitur ſi mēdo caret,eſt à them.ἐξινάω. ab ἐξινάω enim dicendum foret ἐξινώσθαι. At multo ſuſpectius eſt ἐξίνη quod in Galeni lexico legitur itidē pro ὀκτώ ab Hippocr.vſurpatū. nec dubito quin pro eo reponendū ſit ſaltem ἐξνῶ, ſi non potius ἐξνᾶ,ſine diphthongo.
Ἐξινθίζω,ſiue Ἐξινθίλω,eſt τὸ πέλλα ἐκβάλλειν.ἴουλος enim dicitur ῥίζα πελλῶν ἢ ὑπόχνοα,inquit Heſych.Itaque ἐξινθίζειν erit ἰούλους emittere,id eſt primam pilorum lanuginem.eam enim ἰούλους vocant.
Ἐξίπτω,t.1,c.1725,b
Ἐξιπτάω,& Ἐξιπτόμαι,ib.e. Ἐξιπταίζομαι,t.1,c.1711,g
Ἐξίπτην,t.1,c.1708,a. Ἐξιπτικός,t.1,c.1725,f
Ἕξις, Habitus,&c.t.1,c.1322,d. Ἕξις, Facultas,&c.c.1323,b
Ἐξισάζω,t.1,c.1730,c. Ἐξίσης,t.1,c.1728,f
Ἐξισοτιμία,ας,ἡ, Æqualitas ſeu exæquatio honorum.
Ἐξίσου,t.1,c.1728,f. Ἐξισόμαι,t.1,c.1730,a
Ἐξισόω, ibid.
Ἐξίσταμαι, De ſtatu deiicior,&c.t.1,c.1759,f. Ἐξίσταμαι, Nō conſto mihi,&c.c.1760,d. Ἐξίσταμαι, Degenero,&c. ibid.e. Ἐξίσταμαι, cum genitiuo, Alienor,&c.ibid.f. Ἐξίσταμαι, cum genit. Deſciſco,&c.ibid.g. Ἐξίσταμαι, cum genit. Cedo,&c.c.1761,a. Ἐξίσταμαι, cum datiuo, &c.ib.c. Ἐξίσταμαι, cum accuſ. pro Vito, &c.ibid. Ἐξίσταμαι, pro Abſtineo,&c.ib.c.
Ἐξιστάνω, idem quod ἐξίστημι, Emoueo. Et peculiariter Mēte emoueo,Mentis alienationem affero.
Ἐξιστάω,ῶ,idē & ipſum quod ἐξίστημι. Act.Apoſt.c.8,ἐξιστῶν τὸ ἔθνος ἐν Σαμαρείᾳ,Obſtupefaciens.
Ἐξίστημι, De ſtatu deiicio,&c.t.1,c.1759,a. Ἐξίστημι, Deſciſcere facio,&c.ib.d.
Ἐξιστορέω, Sciſcitor,id eſt Sciendi ſeu cognoſcendi cauſa percunctor,Perquiro. Apud Suid.ὅπως οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσωσιν ἃ ἐβούλοντο τυθῆναι ἀπὸ τῆς Ξέρξου γραπτῆς,ἀπεμήνυσε διδάξαι,quod expon.αἰσθήσωνται,vt Heſych. quoque:addens tamen etiam διηγήσαιντο. quod huius loci expoſitioni minimè conuenit. Eurip.quoque pro Interrogare & percunctari accepit, dicens in Hecuba, Εἰ μὴ δεῖ τοῖς δούλοισι τοῖς ἐλευθέροις Ἐξιστορῆν.
Ἐξισχύω, exponitur Poſſum, & cum accuſ.conſtrui dicitur. Cum infinit.iunxit Paulus in ep.ad Epheſ.c.3,ἵνα ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι,vt valeatis aſſequi.
Ἐξίσχω,t.1,c.1363,a
Ἐξιστής, Heſychio eſt ἐπόπτης, Inſpector. Sonat potius Exæquator.
Ἐξίτηλος,ου,ὁ,ἡ,ὥς,τὸ ἐξίτηλον dicitur Euanid' ſeu Euaneſcens,Exoleſcēs,Fugiens: vel etiam Qui euanuit & exoleuit.& præteriti enim & præſentis ſignificationem habet.Xenoph.οἱ πτηνοὶ τὰ ἐξίτηλα τῶν ἀνθέων κίβδηλον καὶ ὄρνιθας ὑποξύλους,καὶ πορφυρίδας ἐξιτήλους φαίνεται ἀληθινὰς ἔχοντες,euanidas iam & exoletas. id eſt quæ verum natiuúmque & viuum colorem amiſerunt, vel etiamnum amittunt vetuſtate. Item dicitur aliquis aliquid ἐξίτηλον ποιῆσαι vel ἀφανίζειν,pro Abolere, Delere, itémque Euanidum & exoletum reddere,id eſt Facere vt euaneſcat & exoleſcat. Dioſcor.libro 1,cap.94, de adipe viperino, παῖε ἐπὶ μακάλλῃ πέλλας ἐξιτήλους ποιεῖ,aboleat.pro quo cap.97 dicit ἰλιοῖ. Theophyl.epiſt.80, λοιπὸν ἐπόνησε ἡμᾶς τοὺς αἰσχυνομένους ἐξιτήλους αἰτιάσασθαι,ἢ ἀμπλῶν ἐνυμένατα, καὶ ταῖς ῥᾶγας διέφθειρεν, euanidas reddidit.i.fecit vt grana in eis euaneſcerēt & exoleſcerēt. Sicut verò aliquis aliquid ἐξίτηλον ποιεῖ, ita ipſum ἐξίτηλον γίνεται,pro Euanidum fit,Aboletur,Exoleſcit.Plut. Cæſare,οἰόμενοι ταχὺ περὶ αὐτῶν ὀλιγωρήσειν τὸν δῆμον ἐξίτηλον γενόμενον,fore vt euaneſceret.Dioſcor.libro 5 cap.13,de lora,χρῶνται δὲ αὐτῇ μετ' ὀπωπῆς. ταχέως γὰρ ἐξίτηλος γίνεται, celeriter enim exoleſcit & vappeſcit. Idem alibi in præfat.ſua de collectione & repoſitione pharmacorum,ταχὺ γὰρ αἱ τοῦτοις (ſ. τοῖς καιροῖς) ἢ ἐπεργεῖ ἢ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρμακα,ex iis fit vt pharmaca vel ſtrenuam vim accipiant vel inertem & flaccidam. Gregor. Naz.ἵνα μὴ ἐξίτηλα τοῦ χρόνου ἡμῖν τὰ καλὰ, temporis iniuria aboleantur & obliterentur. Sic Philo in Vita Moſis libro 1, χρόνῳ καθάπερ χαρτῷ ἐξίτηλον ἡμῶν μνήμην, veluti tabulam vetuſtate exoletam. Et Syneſ.De inſomn.μάχεις αὖ τοῦτ' χρόνου πολλοὺς ἀμβλυῶσαι καὶ ἐξίτηλα ἡμῖν ποιεῖν, exilia & euanida vel obſcura reddantur. Sed & eſt vel non eſt aliquid ἐξίτηλον quod iam ἐξήμβλυται. Iſocrates ad Philipp.ὥστε μηδέ που τῶν ἐξιτήλων ἔτι ταῖς συμφοραῖς τὰς δι' ἐκείνου τὴν πόλιν ἐν ταῖς πόλεσι γεγενημένας,Ita vt ne nunc quidē aboletæ ſint & exoleuerint. Notandus porro datiuus inſtrumentalis χρόνῳ in ſuperioribus locis 1 cuiuſmodi eſt & in hoc Plutarchi Lycurgo, καὶ τὴν φιλεῖν αἰεὶ,καινὰς καὶ σοφωτάτας τῶν ὄντων ἐπινοίας, οὐδὲ ὀλιγωρεῖν οὐδ' ἐξιτήλους ταῖς αἰεὶ τῶν καινοποιῶν, exoletos & flaccidos. διῳρυπότας. Heſychio quoque ἐξίτηλα ſunt ἔκλυτα, ἀσθενῆ, ἰσχνὰ ἀφαυσμοῦ,afferenti & ἐξίτηλος pro βλαξ,διεφθαρμένος: ſed addenti etiam αἰόντος & ὑπόφαυσις. INDE Ἐξιτηλία,ας,ἡ,eidem Heſ. μαυρία,Fatuitas.
Ἐξιτηλίας,t.1,c.1138,h. Ἐξιτήριον,ib.
Ἐξίτηλος,ib. Ἐξιτήν,ib.g
Ἐξιχνιάομαι,ῶμαι,Exeo orbitam.v.l.
Ἐξιχνιάω,t.1,c.1819,c. Ἐξιχνιάζω,ib.e
Ἐξιχνιασμός,ib. Ἐξιχνοσκοπέω,t.1,c.1818,b
Ἐξιχνεύω,& Ἐξιχνεύομαι,t.1.c.1822,a
Ἐξιῶμαι,t.1,c.1638,c. Ἔξκλινος,t.1,c.159,d
Ἑξμιτρα,Heſychio ſunt ἑξάμιτρα.
Ἐξόβλητον,eidem ἐξέλεσον,ἀποβλητόν.
Ἐξογκάω,t.2,c.1158,e. Ἐξοδεύω,t.2,c.1183,b
Ἐξοδεία,t.2,c.1181,a. Ἐξοδεύω,ib.
Ἐξοδεύω,t.2,c.1183,b. Ἐξοδία,t.1,c.1169,c
Ἐξοδιάζω,ib.e. Ἐξόδιασις,ib.
Ἐξοδικός,ib.d. Ἐξόδιον,τὸ,ſubſt.t.2,c.1168,f
Ἐξόδιος,ib.d. Ἐξοδοιπορέω, t.1,c.1163,f
Ἔξοδος,t.1,c.1167,e
Ἐξοίγω, Aperio. Hippocr.De loc.in hom.τὰ οἰδήματα καὶ ὅσα ἔμπυα ἐξοίγει μαχαιρίῳ.
Ἐξοδεύω,t.1,c.1111,g. Ἐξοιδέω,t.2,c.1100,e
Ἐξοιδίσκω,t.2,c.1101,c
Ἐξοικειόομαι,t.2,c.1234,a. Ἐξοικειόω,ib.
Ἐξοικέω,t.2,c.1224,e. Ἐξοίκησις,ib.f
Ἐξοικίζω,t.1,c.1219,c. Ἐξοικίζομαι,ib.e
Ἐξοίκισις,ib. Ἐξοικισμός,ib.
Ἐξοικοδομέω,t.2,c.1205,b. Ἔξοικος,t.1,c.1212,c
Ἐξοιμώζω,Eiulo,Eiulatus emitto: vel In eiulatus erumpo. ἐξᾴσασθαι οἰμώζω.Sophocl.Aiace,ἀλλὰ ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγράς.
Ἔξοινος,t.2,c.1243,h
Ἐξοιδα,Noſti,Pernoſti,Soph.per ſyncopē pro ἐξοίδασθα.
Ἐξοιστράω,t.1,c.1255,f. Ἐξοιστρέω,ib.
Ἐξοιστροῦμαι,ib.g
Ἐξοίσω, Efferam:ab inuſit.them.ἐξοίω, à quo ἐκφέρω mutuatur ſua tempora.
Ἐξοιχέω,t.2,c.1158,e. Ἐξοίχομαι,t.1,c.1157,c
Ἐξοικλόω,t.2,c.109,a. Ἐξολιγωρέω,t.4,c.797,d
Ἐξολισθαίνω,ſeu Ἐξολισθέω, Elabor, Excido, Effugio,Euado. Item Delabor, Prolabor, Incido. Herodian. ῥᾳδίως δὲ αἱ πρὸς νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσι. Chryſoſt.μὴ ἐφεῖς πως πρὸς ἀλογίαν ζώων δυσχρήστων ἐξολισθάνωμεν,Delabamur,Deuoluamur.Bud.
Ἐξολκή, t.1,c.2194,d

Ἐξωλύω,t.1,c.1177,h. Ἐξολέθρωμα,t.2,c.1179,h
Ἐξολεθρευτής,ib. Ἐξολεθρεύτης,ib. Ἐξολεθρίω,ib.
Ἐξολολύζω, In eiulatus ſeu vlulatus erumpo. vel Eiulatus ſeu vlulatus edo. Hom.in Barrach. Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε.
Ἐξολῶ, Perdam: pro ἐξολέσω: ab ἐξολέω ſeu ἐξόλλω. à quibus eſt & Attic. præt. ἐξολώλεκα pro ἐξόλωκα.
Ἐξομαλίζω,t.1,c.1190,b
Ἐξομβρέω,t.2,c.1191,g. Apud Heſychiũ legitur etiam ἐξόμβρεσιν, expoſitum ἐπήγασιν ἰξίας, & ἐπλώσιν. Quo propemodum ſenſu accipi poteſt & hoc Eccleſiaſtici c.10, ἀρχὴ ὑπερηφανίας ἁμαρτίας· καὶ ὁ κρατῶν αὐτῆς, ἐξομβρεῖ βδέλυγμα, Emittet copioſe veluti imbrem.
Ἐξομβρύνω,t.1,c.1193,b. Ἐξομβρύω,ib.a
Ἐξομιλέω,t.2,c.1310,c. Ἐξόμιλος,ib.
Ἐξομματόω,t.1,c.1379,c. Ἐξομμάτωσις,ib.f
Ἐξομνυμαι,t.2,c.1197,c. Ἐξόμνυμι,ib.
Ἐξομόρξω,t.2,c.1301,d. Ἐξομοιόω,t.1,c.1305,g
Ἐξομοσύνομαι, ib. Ἐξομοίωσις,ib.
Ἐξομολογέω,ῶ, ſiue Ἐξομολογέομαι,οῦμαι, Confiteor. Matth. 3,& Marci 1, ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. In epiſt. Iacobi,cap.5 ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα. Act. Apoſt.cap.19, ἐξομολογούμενοι καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν, confitentes & indicantes facta ſua. | Significat etiam Palàm profiteri & prædicare, Ingenuè profiteri & prædicare. Eſaiæ cap.45, πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεταί σοι ὅτι σὺ εἶ θεὸς. Pſalmo 18, διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ, id eſt Apertè profitebor & celebrabo nomen tuum. Iuxta enim Hebraicũ idioma hic ἐξομολογεῖσθαι eſt Publicè agnoſcere & profiteri. cuiuſmodi profeſſiones publicæ quoniam cõiunctæ ſunt cum laude eius quem nos agnoſcere profitemur, factum inde eſt vt ἐξομολογοῦμαι aliquando accipiatur pro Gratias ago. Matthæi cap.10, ἐξομολογοῦμαί σοι πάτερ ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν, Gratias tibi ago, Laudes tibi dico, Te prædico. | Significat etiã Spondeo. hoc eſt Dico me facturum, Polliceor. Lucæ cap.22, σωθῆναι αὐτὸν δώσειν ἐπηγγείλαντο, (ἐξομολογήσαντο δῶναι αὐτῷ) καὶ ἐζήτει εὐκαιρίαν ἵνα παραδοῖ αὐτόν. INDE Ἐξομολόγησις,εως,ἡ, Confeſſio. Plutarch. Pericle, ἀναισχύντου ἐξομολόγησις, Confeſſio impudentiæ. Item Profeſſio. vt Eccleſia ἐξομολογήσεις vocat quas edunt Chriſtiani ſuæ religionis profeſſiones. Quæ publicæ profeſſiones quoniam fiunt cũ laude eius quem nos agnoſcere profitemur, vox illa ἐξομολογήσεως accipitur ſæpe pro prædicatione & laude, vel etiam gratiarum actione. Vnde & Suidæ eſt non ſolùm ἀφέσεως τῶν βεβιωμένων, ſed etiam εὐχαριστία.
Ἐξομόργνυμαι, ſeu Ἐξομόργνυμι,t.1,c.395,e
Ἐξομοσία,t.2,c.1199,e
Ἐξόμφαλος, Cui prominet ſeu procidit vmbilicus. Galenus à quibuſdam medicis ἐξόμφαλος nominari ſcribit eos quibus ὀξυπαγὴς πρωλήπτης, ἢ μαγάπτης, οὗτος μὴ σωφρονοῦντες, ἴγνυς μαλακὰς γίνεται καὶ τὸν ὀμφαλόν. Et ἐξόμφαλος παῖδος, Vitium illud quum prominet vmbilicus & amplius more ſolito extat. quod & ἐξόμφαλος ſubſtantiuè dicitur à Dioſcoride libro 4 cap.70, de pſyllio, ἀπροκείλας τὰ παῖδα πυίδων καὶ ἐξομφάλους ὑγιάζει καταπλασσόμενον σὺν ὄξει, Vmbilicos prominentes, Vmbilici procidentias. Itidem verò Autor Definit.medic. ἐξόμφαλον vocat quod Paulus Ægineta ἐξόμφαλον παῖδος dicit: ἐξόμφαλος (inquit) ἐστὶν ὑπόχυσις ὀμφαλοῦ ὑπὸ διαφύσιν αἵματος γενομένη.
Ἐξὸν,t.1,c.1133,d. Ἐξονειδίζω,t.2,c.1321,b
Ἐξονείδισμος,ib.c. Ἐξονυχισμός,t.1,c.1317,b
Ἐξονυχιστής,ib. Ἐξονυχίζω,ib.a
Ἐξονυμάζω,t.1,c.1315,c. & 1316,f
Ἐξονυμάνω,t.1,c.1314,f
Ἐξονυμαλιάω,t.2,c.18,c. & 1313,e. Ἐξονυχίζω,t.2,c.1347,a
Ἐξοξόω, & Ἐξοξύομαι, t.2,c.1355,b
Ἐξόπτην,t.2, c.1366,e. Ἐξόπτωσις,ib.d
Ἐξοπίσω,t.1,c.1363,c
Ἐξοπλίζω,t.1,c.1371,e. Ἐξοπλίσμαι,ib.f
Ἐξοπλισία,t.1,c.1371,a. Ἐξόπλους,ib.
Ἐξοπλισμός,t.1,c.1371,h. Ἐξοπλος,t.1,c.1369,e
Ἐξοπτάω,t.2,c.1378,c

Ἐξορθός, Inaſſatus, Aſſus. Hippocrates, ἢ ἐξορθὸς ἢ ὑπτιος. Et rurſum, ἀνὴρ ἐξορθός. Item, κρεῶν τὰ δίκρεα καὶ τὰ ἐξορθα. Et rurſum, ἀνὴρ ὡς ἐξορθότατα ἢ αἶψα ἀποθνήσκει.
Ἐξορμίζω,t.1,c.1431,b
Ἐξορυγίζω, & Ἐξορυγίσμα,t.1,c.1417,a
Ἐξορυζμία, ἡ ὀρυγή: ἐξορυζμία verò dicitur ὅταν ἡ ὀπὴ ἐπιξύσῃ. Ita apud Suidam in manuſcripto etiam codice legimus. Sed hoc exemplo aliquo vel autoritate mihi probari velim, videlicet ἐξορυζμίαν ſignificare ὀρυγὴν, Foſſionem. potius enim dicendum foret ἔρυσιν ab ἐξορύσσω. Deinde ſcribendum potius ἐξορυγμία pro ἐξορυζμία.
Ἐξορὸς,t.1,c.1437,g. Ἐξορθόομαι,t.1,c.1441,c
Ἐξορῶν,ib. Ἐξορεία,t.1,c.1467,b
Ἐξορεύω,t.1,c.1473,f. Ἐξορεύς, t.1,c.1467,b
Ἐξορεσμός,t.1,c.1473,g. Ἐξόρεστος,ib.
Ἐξορκία,Ἐξορκίζω,& Ἐξορκόω,ῶ, Adigo ad iuſiurandum, Iuriſiurandi verba præeo. Secundo vſus eſt Plut. dicēs, οἱ Λιγυστίνων βασιλῆς κατὰ νόμον ἑαυτοῖς τοὺς ὅπλα ἐς χεῖρας ἐπὶ καὶ βασιλέα τὸν φυγόντα κρίναι οὐ μὴ δύνωνται, οὐ κρινοῦσι. Primo, Herodotus, dicens ἐξορκοῦ μιν, iuret iurando eum aſtringit. Sic Demoſthenes, ὅτου ἐξωμοῦ τοὺς χαιρέας. Tertio vſus eſt idem ille orator, in Nearam, pag.138, ἐξόρκωσί τε τοὺς χαιρέας τοὺς ἱερεῖς. At participium ἐξορκῶν & ad ἐξορκία & ad ἐξορκίαν referri poteſt. Vtitur autem eo idem Demoſthenes in Midiam, pag.113, αὐτὸς καὶ συμβούλους τοὺς κριθησομένοις, οὐδ' ὅτου ὀμνύουσι ἐξορκοῦντας. Itidem aſſeruit ἐξορκῶν τὸ ὕδωρ τὸ Στυγὸς ὕδωρ, pro Adigens ad iuſiurandum per aquam Stygis. Vtitur & Thucydides genitiuo plurali ἐξορκιῶν, ſed Attico more poſito pro imperatiuo: ὀμόσαντας δὲ Ἀθηναίους μὲν ἐν βουλῇ καὶ ἐν δικαστηρίοις ἐξορκοῦντας δὲ οἱ πρυτάνεις, Iuſiurandum præcant, Ad iuſiurandum adigant, Sacramento adigant, Adigant in verba. Budæus. | Ἐξορκίζειν eſt etiam Obteſtari, quod nõnulli Adiurare dicunt, inquit idem Bud.
Ἐξορκίζω,t.1,c.1244,h. Ἐξορκισμός,ib.
Ἐξορκιστὴς,οῦ,ὁ, Adiurator, Exorciſta. Is qui ἐξορκίζει.
Ἐξορκίων,t.1,c.1244,f. Vide & Ἐξορκίων.
Ἐξορμάω,t.1,c.1451,a
Ἐξορμίζω,t.1,c.1147,e. & t.2,c.1490,e
Ἐξορμάω,t.1,c.1146,c. Ἐξορμίζομαι,t.1,c.1147,e
Ἐξορμος,t.1,c.1145,h. Ἐξορυβύω,t.1,c.1494,a
Ἔξορος,t.2,c.1467,b. Ἐξορύσσω,t.2,c.1494,f
Ἐξορύσσω,t.1,c.1477,a. Ἐξόρυξις,t.1,c.1481,h
Ἐξορύσσω, seu Ἐξορύττω,ibid.
Ἐξορχέομαι,t.2,c.1485,g. Ἐξόρως,t.1,c.1491,a
Ἐξοσόω,t.1,c.1510,h. Ἐξοστίζω,t.1,c.1513,c
Ἐξοστρακίζω,t.1,c.1526,c. Ἐξοστρακισμός,ib.
Ἐξόστωσις,t.1,c.1513,c
Ἐξόν, Ex quo tempore. ἐξοῦ. Epigram.libro 1, Ἐξὸν δ' ὃ τῶν ὄντων χαλεπὸς χρόνος ἐστὶ χρῆσθαι. Reſpondet huic τὸ ἀκμὴ.
Ἐξόπυ,t.2,c.1504,f
Ἐξοπτάω,t.1,c.1528,d. Ἐξουδένιος,t.1,c.1160,a
Ἐξουδένωσις,ib. Ἐξουδενωτὴς,ib.
Ἐξουδενόω,ib. Ἐξουδένωσις,ib.
Ἐξουθενέω,ib.b. Ἐξούθενημα,ib.
Ἐξουθενίζω,ib. Ἐξουθενισμός,ib.c
Ἐξούλη,t.1,c.1925,g.
Ἐξούλης δίκη, ib.b. Apud Heſoxytonos ἐξωλαί, expoſ. ἐκβολαί, Eiectiones, Excluſiones, Expulſiones.
Ἔξυρα, Hippocr. vocat ἃ εἰς σπὶν σωτηρίαν, quæ & μύστρα, inquit Gal. in lex. Hippocr. Vtitur porro hac voce Hippocr. Γυναικ. l.2, πάντα δὲ (inquit) μᾶλλον μιλλάσιλλα ἔστω ἢ ξυρὸς ἢ ὀξύδορκος ἢ ξύρα.
Ἐξυρέω,t.2,c.1548,f
Ἐξυρεῖς, ſiue Ξυρεῖς, vide in Οὖρις, vbi διαφόρως ſcripta ſunt.
Ἐξυφαίζω,t.1,c.1498,d. Ἐξυφάω,t.1,c.1133,d
Ἐξυφαίζω,ib.e. Ἐξυφαντικὸς,ib.f
Ἐξυφαντικῶς,ib. Ἐξυφαντὸς,ib.
Ἐξυφάντης,ου,ὁ, Poteſtas, Arbitrium. v.l.
Ἐξοφίλω,t.2,c.1564,b. Ἐξοφθαλμὸς,t.1,c.1410,a
Ἐξοφρύομαι,t.2,c.1570,d. Ἔξυρα,t.1,c.1341,a
Ἐξυρὸς,t.1,c.1341,g

Ἐξοχεπώω, t.2,c.1572,a
Ἔξοχος, ib.g
Ἐξόχως, t.1,c.1342,b.
Ἐξπάδυρος, t.3,c.367,b.
Ἐξυβρίζω, t.3,c.1719,g.
Ἐξυγιαίνω, Sano, Sanitati reſtituo. Hippocrates, ὅπ μὲν ἔνιοι ἐξυγιάνονται τῇ περιπνευμόνιον ὑπὸ ἰατρικῆς, ὁμολογέεται.
Ἐξυγραίνω, t. 3,c.1719,b.
Ἐξυγρος, Prorſus humidus ſeu aqueus. Hippocr. De victu in morb.acut. τὰ δ' ὑπερχωρήματα ἐξυγρα καὶ ὠχρὰ γίγνεται. Qua voce indicat μηδὲ ὕλως πεπέφθαι. Galen.
Ἐξυδατόω, t.3,c.1790,d.
Ἐξυδάτωσις, ib.
Ἐξυδρωπικὸς, t.3,c.1782,g.
Ἐξυμενίζω, Membrana nudo. Dioſcor.lib.2,capite 86, μετὰ τὸ ἐξυμενίζειν τὸ σαρ, Adipe membrana nudato.id eſt, Detracta ſeu exempta adipi membrana. Vtitur & actiua voce cap.ſequ. λαβὼν τὸ φύσημα καὶ καπνίμιλον, εἰς ὕδωρ ἐξυμένισον, ᾧ πεῖσι ταῖς χερσί. Et cap.ſeq. πλύνας ἐξυμένισας τὸ ὡς φύσηκται. Vtitur & aduerbio thetico, cap. ſequenti, καὶ τὸ βοείου δὲ σίαπις ἐξυμένισον, τὸ περεᾶνον, καὶ τὰ λάπη πλαγίᾳ πλυτέον. Sicut verò paulo ſuprà dicit ἐξυμένισον εἰς ὕδωρ, ita capite 90, ἐξυμένισας εἰς χλιαρὸν μετὰ μέλιτος χαρίεν.
Ἐξυμενίω, t.3,c.1732,c.
Ἐξυπαλυξις, εως, ἡ, Fuga, vel Effugium: ὀκφυγή, apud Orph.
Ἐξυπαστη, Aſſurrexit, Exſurrexit: ab ἐξυπανίσταμαι. Hom. Iliad.β Σμωδιξ δ' αἱματόεσσα μετωρύσιν ἐξυπαστη, exſurrexit, ſeu exorta eſt.
Ἐξυπαρχῆς, Denuò, A principio, Iterũ. Luc. αἰαλαβὼν ἐξυπαρχῆς βοᾶ.
Ἐξυπερπόω, t.1,c.1249,g.
Ἐξυπερπῦμαι, ib.
Ἐξυπτιζω, t.3,c.1754,c.
Ἔξυπτος, t.3,c.1751,a
Ἐξυπτυω, alicubi reperitur pro ἐξ ὑπτιόν.
Ἐξυπτιάω, t.1,c.760,b,
Ἐξυπτιάζω, t.3,c.1766,a
Ἐξυφαίω, t.3,c.1768,h
Ἔξω. Extra, Foràs. vt ἔξω πεμπειν, Foràs emittere vel Eiicere. | Item Extrà, Foris. vt ἔξω διατρίβειν, Foris agere, Ariſtoph. Ἰὼ ὁ ἔξω, Qui foris ſeu forinſecus eſt, Exterior, Externus. vt τὰ ἔξω ἀγαθὰ, externa bona. Et οἱ ἔξω apud Athen. pro Externi ſeu Exteri. Necnon οἱ ἔξω σωροὶ apud Damaſc. de profanis & ethnicis, qui videlicet fuerunt vel ſunt extra eccleſiam Chriſti: qui & οἱ ἐκτὸς, vt infrà docebo. | Rurſum ſignificat Extra quum præpoſitio eſt, & cum genitiuo conſtruitur. vt ἔξω τοῦ προκειμένου, Extra rem propoſitam, Præter rem. Et apud Greg. οὐκ ἔξω λόγου, Non extra propoſitum, Non abs re. Et ἔξω τοῦ τειχῶν μᾶλλον, magis extra muros. id eſt, longius à muris. Item aliquis aliquem vel aliquid ὀκβάλλει vel ποιεῖ ὀκπὸς ἔνος. Matth.10, ἔξω τῆς ἀμπελῶνος ἐξέβαλον, Extra vineam eiecerunt, ſeu E vinea eiecerunt. Xenoph. Pæd.4, ἔξω βελῶν τοῦ ταχθέντος πίπτειν, Extra teli iactum conſtituto agmine. Sicut verò aliquis aliquid ποιεῖ ἔξω ἔνος, itidem aliquis vel aliquid dicitur eſſe ὀκπὸς ἔνος pro Eſſe ſeu conſtitutus eſſe extra aliquid. Xenoph. Pæd.3, ἵνα ἦν ἔξω βελῶν ἥκειν. Demoſth. ἔξω τῶν πραγμάτων εἰμι, Extra rem conſtitutus ſum. id eſt, Res ad me non pertinet. Idem Philipp. ἔξω τοῦ παιρὸν αὐτοῖς κακῶς ἔχειν ἡγοῦνται. Iſocr. verò οἱ καὶ τὰ μὴ φύοντα ἔξω τῆς ὑποθέσεως λέγειν, dicere aliquid quod ſit extra rem propoſitam, id eſt, nõ pertineat ad quæſtionem propoſitam. Dicitur etiam aliquis eſſe ἔξω ἑαυτοῦ, Extra ſe, id eſt Non eſſe apud ſe, Non eſſe mentis compos: vt contrà ὀκπὸς ἑαυτοῦ ὤν dicitur Mentis compos. Demoſth.168, ἔξω αὑτῆς ἦσαν ὑπὸ τοῦ κακοῦ. | Significat etiam Vltra. In qua ſignif. itidem cum genitiuo conſtruitur. Xenoph.in Cyneg. ἀγάλλονται δὲ ἵπποις μὲν μείζοσι μισυμβρίας· χειμῶνος δὲ, ὅτ' ἐμέσας· μεταπώου δὲ, ἔξω μεσημβρίας· ὀκπὸς δ' ἑσπέρας τὰ ἄρ. | Item Præter, Citra, Abſque, Sine. vt Thuc.ſchol.lib.3,pag.104, ἔξω τοῦ ἄλλων exp. αὐδὲ τοῦ ἄλλων. Et lib.5,pag.173, ἔξω τούτων, itidem αὐδὲ τούτου Eodem modo ὀκπὸς.
Ἐξωΐδια, τὰ, t.2,c.1169,d.
Ἐξωϊδικὰ, τὰ, ib.
Ἐξωθεν, Ab externo vel externis. Plat. in Tim. πᾶν τὸ ἔξωθεν κινοῦμενον, omne quod pulſu agitatur externo, vt Cic. interpr. Alioqui ponitur etiam pro ἔξω, ſignificans

A Extra Exterius, Foris, Forinſecus, Extrinſecus: vel etiã Ab exteriore parte. vt quũ Alexander apud Plut. in Apophth. dicit Antipatrũ eſſe τὰ ἔξωθεν λάλυκα πάντων, τὰ δὲ ἔνδον ὀλιγόφωνον. Sic Xenoph. dicit τὰ ἔξωθεν ἴσχε ἐν ὀθήκαις πράγματα, Negotiã & ſtudia forenſia. quæ videlicet foris & extra domum obeunda ſunt: vel etiam foris nos occupant, quibus opponũtur τὰ ἔνδον, domeſtica. Itidẽ apud philoſophos, ὁ ἔξωθεν λόγος, ſermo foras prolatus: vt viciſſim ὁ ἔνδον λόγος dicitur de interiore mentis conceptu. Apud theologos verò οἱ ἔξωθεν λόγοι dicũtur Studia externa & profana, quas vulgo ſeculares diſciplinas appellant: nihil videlicet pertinentes ad ſacras literas. Itidem ἡ ἔξωθεν παιδεία dicitur, & τὰ ἔξωθεν φιλόσοφοι, quatenꝰ extra ſepta Eccleſiæ Chriſtianæ ſunt, & ab ea alieni. Dicere itaque poſſis Diſciplinam mundanam & ab Euangelio alienam, Philoſophos externam illam rerum naturalium & profanarum diſciplinam ſpectantes. Chryſoſt. πῶσαν τὴν ἡλικίαν ἐν τῇ τῶν ἔξωθεν λόγων ματαιοπονίᾳ καταναλώσας. Greg. ad Baſil. ἐ δοκῶ μοι τὰ τοιαῦτα δυσχεραίνειν καὶ ἡμᾶς, ἢ παῦ τι ὁ λόγος κομψὸν καὶ φιλοπόνως ἀπαιτοῦσα μόνης ἔχεται τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς καλλονῆς τῶν νοημάτων, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἔξωθεν, ὧν πολλοὶ χριστιανῶν διαπίνουσι οἱ ὀβελοὶ καὶ σκαλεραὶ καὶ ἡδὺ πόρρω βάλλουσι, κακῶς εἰδότες. Itidem Baſil. in epiſt. ad Dioꝺ. τὴν ἔξωθεν φιλοσόφων οἱ πιὸ δ' ἀκριβῶς συγκέψασθε, vt Plato, Ariſtoteles, Theophraſtus. Idem in Hexaem. homil. 3, ἀλλὰ τὰ τῆς ἔξωθεν τῆς ἔξω καταλιπόντες, ἡμεῖς ὅτι τὰ ἀκαλήπτοις μεταγράψωμεν λόγοις. Eoſdem intelligit quum exponens initium Euangelii Ioannis, ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, ſcribit, ἔοικε εἰδέναι πολλὰ καὶ τῆς ἔξω τῆς ἀληθείας μέγα φρονοῦντας ὅτι σοφίᾳ κεκμηκῇ, καὶ θαυμάσαντας καὶ τῆς ἑαυτῆς σωτηρίαν ἐγκαταλέξαι πλάνοις. Vbi quos vocat τοὺς ἔξω τῆς ἀληθείας μέγα φρονοῦντας ὅτι σοφίᾳ κεκμηκῇ, paulo antè vocauit τοὺς ἔξωθεν φιλοσόφους, & Paulus Apoſtolus τοὺς ἔξω σοφούς: qui itidem cap. vltimo epiſtolæ ad Coloſſ. ait, ἐν σοφίᾳ περιπατῶν πρὸς τοὺς ἔξω: quoniam videlicet (vt ibi annotat Chryſoſt.) πρὸς τὰ μέλη τὰ οἰκεῖα ἡ παιδεία ἡμῶν δῆ ἀσφαλείας ὅσης πρὸς τοὺς ἔξω. Appellat autem ibi generaliter τοὺς ἔξω omnes illos qui erant extra eccleſiam Chriſti & alieni à Chriſtiana religione: vt & Chriſtus Marci 4. ait, ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξωθεν ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται. Itidem Greg. rurſum Inuectiua 1, in Iulianũ, τοὺς ἡμετέρους pro orthodoxis dixit, & τοὺς ἔξωθεν pro gentilibus, quos etiam Ἑλλήνας vocat.

B
Ἐξωθέω, t.4,c.768,g.
Ἐξώθησις, t.4,c.769,b
Ἐξωκεανίδαι, affertur pro Egreſſum fuiſſe in Oceanum: ITEM QVÆ Ἐξωκεανισμὸς, οῦ, ὁ, pro Egreſſio in Oceanum.
Ἐξωκελὴς, Suidæ τὸ λῃστρικὸν πλοῖον, ἢ ἄσκωπος ἴππος, Nauis ſeu celox piraticus, Equus ephippio non inſtratus.
C Ἐξωκοίτης, Heſychio ὁ ἔξω κοιτάζόμενος, Qui foris cubat. Eidem ἐξώκοιτος eſt & piſcis qui alias Ἄδωνις. quod & Athen. teſtatur libro 8, ab initio, vbi & nominis hanc affert rationem, quòd ſæpe τοὺς αἰσχυνομένους ἔξω τῆ ὑγροῦ πίπτειν. Plura de codẽ piſce vide ibidem, & apud Ælianum: item apud Plin. lib.9, cap.19, vbi inter alia hæc ſcribit, Miratur & Arcadia ſuum exocœtum, appellatum ab eo quòd in ſiccum ſomni cauſa exeat. Idem aliquibus Adonis dictus.
Ἐξώλεια, t.1, c.1278,b. | At Ἐξώλειαι, apud Dionyſ. Halicarn. lib. 7, eſſe dicuntur τὰ ἔσχατα, Exta, Inteſtina.
D
Ἐξώλης, t.1,c.1278,b.
Ἐξωμίας, t.4,c.777,a
Ἐξωμιδωτὸς, ib.b.
Ἐξωμιδοπῆς, ib. a
Ἐξωμίζω, ib.b.
Ἐξωμὶς, t.4,c.776,f
Ἔξωμος, t.4,c.777,a.
Ἐξωμασία, t.2,c.1298,a
Ἐξωτέρω, t.4,c.783,g.
Ἐξώτερος, t.4,c.784,a
Ἐξώυχοι, & Αἰγώνυχοι, vocari à nonnullis τὰ λιθόσπερμα, eſt apud Dioſc. lib.3,c.158.
Ἔξωπος t.2,c.1397,f
E Ἐξωφερνα, Parapherna bona in Pand. ἰαὶ τὰ ἐξώφερνα τῆς γυναικὸς αὐτῇ ἀπαιτήσον. Hæc ὀθήκαια dicuntur ab Homero in Iliade, inquit B.
Ἐξωχετεύομαι, t.4,c.794,b.
Ἐξωχετεύω, t.4,c.769,g
Ἔξωρος, t.4,c.790,c.
Ἐξώρτη, t.2,c.1492,a
Ἐξωσμα, t.4,c.769,c.
Ἐξωστὴρ, ib.

Ἐξώτατος,ab. Ἐξώτατον,ib.c. Ἐξώτερα,ib.f

Ἐξωτατος,ου,ὁ,Extimus,Qui maximè extra eſt: ab ἔξω.

ADVERB. Ἐξωτάτω,Extimè,Maximè extrà.

Ἐξώτερος,ου,ὁ, Exterior, Qui magis extra eſt. Sicut verò Exterior apud Latinos interdum poſitiui vicem gerit, ita & hoc. Matth.8,ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, eiicientur in tenebras exteriores, id eſt quæ ſunt extra regnum Chriſti. ADVERB. Ἐξωτέρω,Exteriùs: vel etiam Extrà, Vltrà,Citrà:cum genitiuo vt ἔξω. Rurſum ab ἐξώτερος DERIV. Ἐξωτερικός,ῶ,ὸν, idem propemodum quod ἐξώτερος ſignificans, hoc eſt Exterior,vel etiam Externus. Ita enim ἐξωτερικαὶ πραξεις dicuntur Externa negotia & forenſia : ἐξωτερικὴ ἀρχὴ,Externus principatus. Ariſtot. Polit.7, ἐὰν οὖν εἰσὶν ἐξωτερικαὶ πράξεις τινὲς καὶ οἰκίαι καὶ αἱ τούτων. Idem Polit. lib.1, ἔστι γὰρ ἐξωτερικὴς ἀρχῆς κτητικῶν τι Κρῆνη. Rurſum Pol.7, idem dicit ἐξωτερικὰ ἀγαθά, de bonis externis & fortuitis:quæ & τὰ ἔξω. Idem philoſophus commentationes quaſdam ſuas vocabat ἐξωτερικὰς, ad differentiam τῶν ἀκροαματικῶν:quoniam in his remotiorem philoſophiam auditoribus certis tradebat, in illis quæ ad res externas & ciuiles ſpectabant, triuialia & peruulgata: vnde & ἐγκύκλια φιλοσοφήματα & ἐγκυκλίους λόγους eas vocabat,quòd in circulo docens ad eas quoſuis admittebat.Commentationum ſuarum (inquit Gell.lib.20,c.4) artium quas diſcipulis tradebat Ariſtoteles philoſophus, regis Alexandri magiſter, duas ſpecies habuiſſe dicitur. alia erant quæ nominabat ἐξωτερικὰ, alia quæ appellabat ἀκροαματικά. Ἐξωτερικὰ dicebantur quæ ad rhetoricas meditationes, facultatem argutiarum, ciuilitúmque rerum notitiam conducebant: ἀκροαματικὰ autem, vocabantur in quibus philoſophia remotior argutiórque agitabatur, quæque ad naturæ contemplationes diſceptationeſve dialecticas pertinebãt. Huic diſciplinæ quam dixi ἀκροαματικῷ,tempus exercendæ dabat in Lycio matutinum : nec ad eam quenquam temerè admittebat, niſi quorum antè ingeniũ & eruditionis elementa atque in diſcendo ſtudium laborémque exploraſſet. Illas verò ἐξωτερικὰς eodem in loco veſperi faciebat, eáſque vulgò iuuenibus ſine delectu dabat.atque eam διατριβὴν περίπατον appellabat: illam alteram ſuprà,ἰωδινῆ. vtroque enim tempore ambulans differebat. Libróſque ſuos earum rerum omniũ commentarios ſeorſum diuiſit, vt alii ἐξωτερικοὶ dicerentur, partim ἀκροαματικοί. Quos quum in vulgus ab eo editos rex Alexander cognouiſſet, literas ad eum miſit,non eum rectè feciſſe quòd diſciplinas ἀκροαματικὰς,quibus ab eo ipſe eruditus foret,libris foràs editis inuulgaſſet. Item Cic.in 5 De finib. Duo genera librorum ſunt:vnum,popularitèr ſcriptum,quod ἐξωτερικὸν appellabant,alterum limatius,quod in commentariis relinquebant. Dicit igitur Ariſtot. Polit.3, καὶ γὰρ ὁ τῆς ἐξωτερικοῖς λόγοις διωριζόμεθα πρὸς αὐτὴν πολλάκις. Et Eſchic. 3 , καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἄλλους ἰκανῶς γὸ ὁ τῆς τῶν ἐγκυκλίων λόγους εἴρηται. Rurſum Polit.1 , ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἔστω ἐξωτερικῶτερος εἰ σκέψασθαι , Sed hæc fortaſſis potius in exotericis ſcholis diſcepãda ſunt. Bud.vertit, Verùm iſta forſitan peruagationis ſunt commentationis.

Ἐξωτικὸς,ὸν,ὁ,idem quod ἐξωτερικὸς,Externus,ſeu Qui ad externos pertinet ,aut ab externis proficiſcitur. veluti quum Heſych. ἐξωτικὰς δίκας dici ſcribit παρὰ ξενικάς: & Plaut. Exotica vnguenta,quæ Cic.aduentitia. id eſt ab exteris importata. Idem Plaut.Exoticâ Græciâ dicit ἐξωτάτω,extimam ſeu extremam:Iſtros, Hiſpanos,Maſſilienſes, Illyricos,Mare ſuperum omne,Græciámque exoticam,Otáſque Italicas omnes ſumus circumuecti.

Ἐξωτικωτέρως,τ.2,c.1570,d. Ἐξωχὴς,τ.4,c.851,d

¶ Ἐο,τ.1,c.1069,b.

Ἐογμὸς,Varino eſt καθ' ὑποδιάστασιν ὁ τράχηλος:adderi,ab ἐχω fieri primùm ἰχμὸς, inde ἐογμὸς . ſed putarim ſcribendum potius ἐόχμὸς vel συνοχμὸς. id enim apud Homerum reperitur.

Ἐοῖ , Heſychio ἐὰν, ἐὰν ποτε, ἐὰν ἀφίκηται: ab inuſitato them. ἐω pro quo εἰμὶ dicitur. Vtitur autem eo Hom.

Ἐοῖ,τ.1,c.1069,c

Ἐοῖμεν, per ſyncopen Atticam apud Soph.pro εἰμεν, verſo ſimul ε in γ.

Ἐοικα,cum datiuo,τ.1,c.1115,c. Ἐοικα , cum infin. Ibid.e

Ἐοικε,impersон. ib.g. Ἐοικότως,τ.1,c.1116,b

Ἐοικὼς,ib.a. Ἐοὶς,τ.1,c.1068,c

Ἑόλται,Heſychio πεπόηται. ἐποίησαν, ἐμόησαν , vt & ler. meum vetus cum Etymologo ἑόλται exp. ἐποίησαν καὶ ἐπιτετέλεσται, afferens hunc ex Apoll.hexametrum.Ἡ μὲν ἔπειτ' ἐξ ὧν ἑόλται γέρας μελεδήματα κούρη. ſed annotat vterque, ſcribi etiam per diphthongum αι. Atque ita ſani,per diphthongum videlicet, ſcriptum apud Apollon. Argon.lib.3,apud ſchol.verò ſine diphthongo per ε,exponentem itidem ἐπιτετέλεσται καὶ οὐ σέσηρεν ἰών.

Ἑόλη,Heſychio φαντασία,χάραγμα,τύπος.

Ἑόλπα,Atticè ſeu Ionicè pro ἤλπα,à them. ἔλπω. ſæpeque pro ipſo præſenti ponitur:vnde & Heſ. ἑόλπει exp. ἐλπίζει, ὡσεὶ ἐέλδεται,αἴτεται,Sperat, Expectat, Putat.Heſiod.ἐλπόμενοι τοῦ ἑόλπα πάλιν Δία.

Ἑός,Ionicè pro ὅς, Exiſtens,Quod eſt:à them.ἐμί. At ἑὸν, Suum, Proprium:pronomen ex maſculino εἷς.

Ἑὸρ,Heſychio ἀγαπητὸν αἰνιγμὸς: afferenti & ἑόρις pro αἴνιγμα,συγγενὴς,Conſanguineí, Cognati.

Ἑόργα,præter.à ῥέζω,τ.3,c.673,d

Ἑόρζη,ης,ἡ, Cochleare vel Tudicula. VNDE Ἑορζάω,Cochleari agitare, Tudicula commouere.quod Varro Tudiculare dicit , Titinnius Trua confutare. Ambo leguntur apud Poll.Is enim lib 6,cap.13.in culinariorum inſtrumentorum cenſu, ſcribit πτωλὸν nominatum fuiſſe etiam ἀλόγλυφον & ἰόγλυφον : & τὸ πτωτὸν dictum fuiſſe etiam ἰορζᾶνον. Apud Heſ.legitur Ἐορζίζεται. expoſitum itidem ἐρευνᾶται: cui ſubiungit, ὅρος γ' ἐστὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ſed ſuſpectum hoc ὅρος,quum eius ſua ſerie nullam faciat mentionem.nec dubito quin pro eo reponendum ſit ſi non ἑόρζη, ſaltem ἑορζὶς. Euſt. ſanè pag.129 afferens ἑόρζη pro ἐρευνῶν,inde eſſe dicit τὸ ἑορζίζεται,ex Pauſania & Æl.Dionyſio exponens πρωιᾶται: & potius ab ἑρπάζω quàm ab ἑόρτα deriuari dicens.nam vt ἑρπάζω (inquit) πολὺ κυκῶ ἢ σαίρω ἐρέττων, ita quodam modo & ἑορζίζεται ,id eſt πρωιᾶται.

Ἑορτάζω,τ.1,c.1206,f

Ἑόρται , eidem Heſychio eſt ἑόρξις & κοιμῶνται . pro quo poſteriore dicitur etiam ἄορται. At Ἑόρτας idem affert pro ἀρίστους, καλούς.

Ἑορτᾶιος , ου, ὁ, affertur pro Feſtus. quod & ἑορτήσιμος.

Ἑορτήσιμος,τ.1,c.1206,f. Ἑόρτιον,Feriandum.

Ἑορτικὸς,τ.1,c.1206,g. Ἑόρτη,ib.c. Ἑόρτης,ib.f

Ἑορτολόγιον, Codicillus feſtorum,Faſti. id eſt, liber in quo feſta ſolennia ſignata ſunt. Suid.

Ἑὸς,τ.1,c.1068,d.

Ἑοσσιτῆρ,pro ἀοσσητὴρ, id eſt ὀπάονος, ῥωμαῖος. Heſych.

¶ Ἐπαΐολος,Heſychio ὀπτεύων : Doricè pro ἐπόψιος.

Ἐπαγγαλιάζω, eidem eſt ὀπτεύω: qui & ἐπαγαλιάζω.

Ἐπαγάλλομαι,τ.1,c.13,f. Ἐπάγαμαι, Admiror ob.

Ἐπαγανακτέω,Indignor ob.

Ἐπαγασπάφη,Heſychio ἐκπλήττει, ab ἐπαγάζομαι.

Ἐπαγγελία,τ.1,c.81,a. Ἐπαγγέλμαι,τ.1,c.10,e.f.g. & τ.3, c.845,c.ob.

Ἐπαγγέλλω,τ.1,c.10,a.b.c.d. Ἐπάγγελμα,τ.1,c.10,b

Ἐπαγγελτικὸς,τ.1,c.21,a Ἐπαγγελτικῶς,ib.

Ἐπαγείρω,τ.1,c.25,f. Ἐπαγωγὸς,ib.g

Ἐπαγινέω, Adducere, Admouere. Herodot. ἐπαγινέουσι ἐπὶ σφᾶς, Admouere ipſis captas.

Ἐπαγκωνίζομαι,τ.1,c.43,f

Ἐπαγαλλίζομαι,Exulto ob, vel Inſolentius me effero & iacto ob.ἐγκαλλωπίζομαι,ἐπωγκίζομαι.Hom.Il.σ,de armis Patrocli,τὰ μὲν κεφαλῆφιν ἐπαγάλλεται Ἕκτωρ Λυκίης ἐχέων ὤμοιιν αἰγίδα καλὴν. ν δὲ ἑ φρὴν ὀρθὴ ἐπαγαλλέσθω, ἐπὶ φόνῳ ἐγγυάλιξε αὐτῷ. vbi ἐπαγαλλέσθω Atticum eſt pro ἐπαγάλλεσθω. Aſt.ἐπαγαλλίζω,ex Ariſtoph.affertur pro Oblecto.

Ἐπάγαμος,Ionica ſyncope pro ἐπαγώγιμος, Adducens, Attrahens. Ex Herodoti lib.1,ἐπάγαμον ὁδὸν, pro Forma alliciens.

Ἐπαγομαι,τ. 1,c.76,f g. & 77,c

Ἐπαγορεύω, Inſuper dico: Facto alicui dictum aliquod adicio.vt apud Aphthonium in Progymn. Διαβολὴ ἐστὶ μισεῖσθαι ἀπαιτῶν, τὸ παθεῖν κακὸν ἐπαγορεύων. Τοῦτο παθεῖν, Adiicio ſeu ſuperdico, vt Cic.loquitur.

Ἐπαγρείω ἴχει, Hesych. exp. ὀδήμωσις δέι. Doricè pro ἐπαγρείω ἔχῃ, Incusationem, Reprehensionem.
Ἐπαγκος, t.1,c.51,b. Ἐπαγκέω, t.1,c.51,a
Ἔπαγρον, Hesych. exp. ἀγκυλωτόν, ἄγκιον, Venatorium, Agrestem: subiungens his, ὡς τὸ ἀγκύλιον ὠτυχῶν.
Ἐπαγρυπνέω, ῶ, Inuigilo, Insomnes noctes duco ob vel super. Basil. Σωσαμοῦς καὶ πρωϊοχυμένοις ἐπαγρυπνῶν. Luc. τὰ καταλείμματα διαπίνων ἐπαγρυπνῶν ἱκανὸς ἦν τοῖς πᾶσι.
Ἐπαγχάσασθαι, Hesychio ἐπαναχωρῆσαι: poetica syncope pro ἐπαναχάσασθαι, ab ἐπαναχάζομαι, Retrocedo.
Ἐπάγω, Induco, Infero, t.1,c.76,f. Ἐπάγω, Adsciſco, Accerſo, ibid.g. Ἐπάγω, cum variis accusat. t.1,c.76,h. & 77,a. Ἐπάγω, Porto, Veho, t.1,c.77,b. Ἐπάγω, Adduco, Affero, ibid.c. Ἐπάγω, Stipo, Obſtruo, ib.e. Ἐπάγω, Impello, Incito, ib. Ἐπάγω, cum dat. ib.g.
Ἐπαγωγεύς, t.1,c.78,c. Ἐπαγωγή, t.1,c.77,h
Ἐπάγωγον, t.1,c.78,c. Ἐπαγωγός, ib.b
Ἐπάγων, t.1,c.77,g. Ἐπαγωνίζομαι, t.1,c.105,d
Ἐπαδω, t.1,c.117,b. Ἐπαδομαι, ib.d
Ἐπαείδω, ib.b. Ἐπαείρω, t.1,c.219,b. & 213,g
Ἔπαθλον, t.1,c.110,g. Ἐπαίζω, t.1,c.140,e
Ἐπαίγιζω, t.1,c.135,a.b. VNDE Ἐπαίγδην, quod Hesych. exponit ὧν ὀπιφανῶν, In ſuperficie, Ita vt ſummas tantùm partes perſtringas & leuiter tangas. Idē tamen ἐπαιγίζοντα exponit φορήσοντα πίονται, Vehemētius ſpirantem, Impetuoſiore flatu irruentem. Quomodo & ἐπαίγδην exponendum foret Vehementiore impetu, Impetuoſius irruendo.
Ἐπαιδίομαι, t.1,c.148,c
Ἔπαικλα, ſiue Ἔπαικλα, τὰ, eadem quæ ὀπιδόρπια ſeu ὀπιδορπίσματα, Bellaria quæ à cœna apponuntur, Secundæ menſæ. Vox eſt Dorica ſeu Laconica. ſcribit enim Athenæus libro 4, Laconas ἐπαικλα vocare τὰ ἐξ ὀπτοχρεγμάτων τῷ σιωπαλείτου τοῖς φοιδίτιοις ἀλλᾶν, ſeu τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον μοίραν, τὰ διδόμενα τοῖς φοιδίτιοις μετὰ τὸ δεῖπνον. nam ἄλλον dicitur τὸ δεῖπνον. vt, ἄλλον Ἀλκμαίων ἀμὶ ξαπ. Ibidem quum duplicem eſſe docuiſſet σφαιρωτὸν τὸ λεγόμενον ἐπαίκλων, ſubiungit hæc ex Perſei Laconica politia, τοῖς ὑπὲρ τὸν ζημιοῦ εἰς ἐπαίκλα. ταῦτα δ' ἐστὶ μετὰ δεῖπνον πραγμάτια. Et mox, ὅταν ἔχωσι τὰ ἐπαίκλα καθέζονται δεῖπνον. γίνεται γὰρ ἄλφιτα ἐλαίῳ ἐρραμμένα. Item, ταῦτα παιδαρτὶς ἐπαίκλα. Vbi nota inconſtanter ſcriptum eſſe modò ἐπαικλα, modò ἐπαῖκλα, modò ἐπαίκλα. quorum priora duo ratione non carent, poſtremum prorſus eſt diſſentaneum. Apud eundem legitur ΕΥ Ἐπαίκλεια. dicit enim ſub finem lib.14, Molpidem Laconē τὰ πρὸς τοῖς Σπαρτιάταις ἐπαίκλεια, ὁ σπιλαίνας τὰ ὀπιδορπίδας, tradere apud alios nominari μαπύας. Sed ibidem & prioris ἔπαικλον meminit, dicens Pocœnū ſeu Poſtcœnium ab Atticis ὀπιδόρπισμα appellari, à Dorienſibus ἔπαικλον, à cæteris pleriſque Græcis ὀπιδεῖπνον. Apud Euſtathium reperio non ſolùm ἐπαῖκλα, ſed etiam ἐπαίκλια & ἐπαίκεια. Pagina enim 1714, ἐπαῖκλα ait dicta fuiſſe apud Lacones πραγμάτια μετὰ δεῖπνον. Et pag. 1141, quæ Plato comicus ὀπισθαπτίζοματα vocat, alios nominare ἐπαίκλια: quæ & ἐπαίκεια dici, κατὰ συγίζησιν τοῦ ι καὶ τοῦ λ. eſſe autem ea μετὰ δεῖπνον βρώματα. ἄλλον enim & ἄλινον dici τὸ βρῶμα.
Ἔπαιμος, Hesychio ὑπόχρεως, Noſtro de ſanguine creti.
Ἐπαινέομαι, t.1,c.168,c. Ἐπαινετής, ib.g
Ἐπαινετήριος, Laudatorius, Laudatiuus.
Ἐπαινέτης, ου, ὁ, Laudator. Xenoph. ἐπαινέτης δ' ὧν καὶ τοῦ ἔπους ζύπου. VNDE Ἐπαινετικός, Laudatorius, vel Ad laudandum propenſus.
Ἔπαινος, t.1,c.168,g. Ἐπαίνεσις, ib.h
Ἐπαινετῶς, ib. Ἐπαινέω, ib.c
Ἐπαιπή, Hesychio ἐπαιπὴ, ἡ δεινὴ καὶ φοβερά: procul dubio reſpicienti ad hoc hemiſtichium Homeri Iliadis ι, ἐπαιπὴ Περσφόνεια. Hoc ipſum ἐπαιπὴ ſchol. Heſiodi exponit & ipſe ὀπιφόβους, δεινὴ, Horrenda, Atrox: quoniam αἰνὸν dicitur τὸ δεινόν: ſed addens, per antiphraſin quoq; ſic cognominatam dici poſſe ἴω σὺ κακὴ ἐπαιπὴ ἐσσὶ, vel hyperbolicè ἴω κακὴ ἐπαιπὴν παραπετασμένη, Plut. & aliam affert expoſitionem. Nam in lib. De aud. poem. p. 39, quum diciſſet in hoc Heſiodeo, Νῦν ἐλίγκιε αἰνὲ, τὸ ἐπαινὲ poſitum pro παραπίθαι, ſubiungit, ita & ἐπαιπὴ Περσφόνεια quoſdam dictam velle quaſi παραιπτὴ, Recuſandam vel Deprecandam.
Ἔπαιρος, t.1,c.168,b. & t.2,c.536,c.ob.
Ἐπαιρυμάρος, t.1,c.168,f. Ἐπαιρυμάρος, ib.g
Ἐπαιρόαδαι, Nicandri ſchol. ait propriè eſſe τὸ ἐπ' ὕδατος λούσθαι, In litore lauari. Alioqui ſignificat Perfundere ſeu Irrigare: vt in Alexiph. eiuſdem poetæ, v. 462, Ἄλλοτε δ' ὁπότε κε ἐρέων ἐμβαίῃσι σάρκα, Ἄλλοτε πηλείῃ ἐπαιρόαασα λοετρῷ, aliàs in ſolio temperata aqua tinge corpus, aliàs calidis perfūde lauacris.
Ἐπαιρόμαι, Ionicè apud Hippocr. pro ἐπαίρομαι
Ἐπαίρω, & Ἐπαίρομαι, t.1,c.111,e
Ἐπαισθάνομαι, t.1,c.131,d. Ἐπαίσθημα, ib.e
Ἔπαισμα, t.1,c.134,g. Ἐπαίτης, t.1,c.157,g
Ἐπαισχής, Cum turpitudine coniunctus, Turpis. Suidæ ἐπαιχὲς eſt αἰσχυνῆς παραίτου, afferenti hoc eius exemplum, καίμοι μὲν ἐπαιχὲς δέι τὸ σῶμα ἐς ὕλακιρον, καὶκίνο πολὺ αἰσχιον ἐς βλακιρωτῆρον. Et hoc, τὸ μὲ σοφιστρέας ὑπὸ πόνου ὕσης, τὸ δ' ὑπὸ χρησίσιος ἐπαιχοῖς.
Ἐπαιχύνομαι, t.1,c.139,g. Ἐπαιτέω, t.1,c.141,f
Ἔπαιτος, ibid.g. Ἐπαίτησις, ιος, ἡ, Mendicatio.
Ἐπαιτάω, & Ἐπαιτάομαι, t.1,c.253,g
Ἔπαιτος, t.1,c.251,g. Legitur & ἔπαιτι apud Hesych. expoſitum αἴτει.
Ἐπακαλέω, t.1,c.157,b. Ἐπακαιρίομαι, t.1,c.217,h
Ἐπακαθίζων, Leuiter aculeat⁹, Spinis ſubhorrēs. Theophr. Hiſt. pl. l.4, ἰσχνὰ γὰρ ἡ ῥίζα, ᾗ οὐ πόρρω τῆς καλάμου, πάλιν ἐπακαθίζουσα. διὸ ὁ κροκόδειλος φεύγει, μὴ ἀφυσικῶν τῆς ὀφθαλμῆς, τῆς μὲν ὄψεως καθορᾷ. Bud.
Ἐπακμάζω, t.1,c.176,c. Ἐπακμαστὴς, ib.
Ἔπακμος, ib.b. Ἐπακολουθέω, t.1,c.181,b
Ἐπακολούθημα, ib.f. Ἐπακολούθησις, ib.
Ἐπακολουθητικὸν, ſubſt. ib. Ἐπακολουθητικὸς, ib.
Ἐπακοντίζω, t.1,c.173,d. Ἐπακοντισμὸς, ib.
Ἐπακουὸς, t.1,c.190,c. Vide & Ἀκουὸς ſuprà.
Ἐπακουσμὸς, t.1,c.190,e
Ἐπακουστὸς, Qui auditur vel inaudiri poteſt.
Ἐπακούω, t.1,c.190,c. Ἐπακρία, t.1,c.198,f
Ἐπακρίζω, t.1,c.199,a. Ἐπάκριος, t.1,c.198,e
Ἐπακροάομαι, t.1,c.296,e. Ἐπακροάσις, ib.
Ἔπακρος, t.1,c.297,d
Ἐπακτῖος, Neptuni in Samo cognomentum: quòd videlicet coleretur vel templum haberet ἐπ' ἀκτῆς, in litore. Heſych.
Ἐπακτὸς, t.1,c.78,g. Ἐπακτὸς, t.1,c.79,a
Ἐπακτῶς, ib.b. Ἐπάκτος, t.1,c.95,g. & 96,c
Ἔπακτον, Heſychio ἐπίδραδον. Sed puto eum ſcripſiſſe ἐπάκτιον, quum ea ſcriptura ſeriei alphabeticæ conuenientior ſit & etymo affinior. credo. n. eſſe ab ἀκτίζω.
Ἐπακτὸς, t.1,c.78,e. Ἐπακτέω, ib.g
Ἐπακτρὶς, ib. Ἐπακτρὶς, ib.
Ἐπακτρὶς, t.1,c.79,a. Ἐπακτὼν, t.1,c.78,g
Ἐπαλαζονεύομαι, t.1,c.308,a
Ἐπαλαλάζω, Alala clamo ob, vel Lætus acclamo.
Ἐπαλάομαι, t.1,c.305,h. Ἐπαλασία, t.2,c.693,g
Ἐπάλεμμα, t.1,c.318,d. Ἐπαλείφω, ib.
Ἐπαλεξητὴν, Suidæ βοηθόν, Opem laturus: ab ἐπαλεξέω. Hom. Il. θ, αὐτὰρ ἐμὶ Ζεὺς Τῷ ἐπαλεξέμεναι πάρ' τυ ἐγειρόμεν ὠκέα μῆλα.
Ἐπαληθεύω, t.1,c.310,f. Ἐπαληθὶς, t.1,c.306,a
Ἐπαληθεύω, t.1,c.314,d
Ἐπαλθέω, ῶ, affertur pro Curo, Sano.
Ἐπάλμαξ, t.1,c.354,a. Ἐπάλμαξις, t.1,c.353,h
Ἐπαλμαίνω, ib.e. Ἐπάλμηλα, t.1,c.362,g
Ἐπαλμηλία, t.1,c.363,a. Ἐπάλμηλος, t.1,c.361,f
Ἐπάλμηλος, ib. Ἐπαλμήλως, ib.h
Ἐπαλόκαρπον, t.2,c.93,a. Ἐπαλόκαυλος, t.2,c.92,g
Ἐπάλμομαι, Ionicè pro ἐφάλλομαι, Inſilio vel Aſſilio.
Ἔπαλον, Heſychio δοῦλος, λάτρις, Seruus, Famulus. qui infrà πάλμων.
Ἐπάλυδρος, t.1,c.339,g. Ἔπαλξις, t.1,c.331,e. Ἐπαλξὶς, ib.g
Ἔπαλτο, poetica ſeu Ionica ſyncope pro ἐπάλμην: idque vel à πάλλομαι, vel ab ἐπάλλομαι: à quo ἐπάλμαι eſt illud ἔπαλτο quod Heſych. exp. ἐφάλατο, ἐπίδραμον, Inſiliit.

Ἐπαλωάν, Galeno apud Hippocr. eſt ὑπόπασον, Inſpergẽs. A Dicitur frequentius παλωάν.

Ἐπάλφιτον, οῦ, Farina aſpergo ſeu cõſpergo. vt apud Athen. lib.10, Epinicus dicit ὡς Σίβυλλος ἐπάλφιτον τὸ εἶδος. id eſt ἄλφιτα ἐπιβαλὼν τῷ οἴνῳ ſeu ἐπ' ἀλφίτου ὕπτι, vt ibidem loquitur.

Ἐπαλύσσω, τ.1, c.317, f

Ἐπαμάω, & Ἐπαμάομαι, τ.1, c.384, b

Ἐπαμβλύνω, Heſych. exp. ἀπαβαλλόμενος, ἀπακροώμενος, Differendo, Recedendo, Tergiuerſando.

Ἐπαμβλίσκω τὸς καρπούς, affertur pro Excutio immaturos B fructus, Reddo præcoces fructus.

Ἐπαμείβω, & Ἐπαμείβομαι, τ.1, c.393, a

Ἐπαμμίους εἴδιες παῖδας, Pueros forma præditos. ex Herodoto.

Ἐπαμοιβαδὶς, τ.1, c.393, b. Ἐπαμοιβαδὸν, ib.

Ἐπαμοιβὰς, ib.a

Ἐπάμυστις, Heſychio ἀπόγευστι, (qui ſuprà ἐπάμυστις) & ἀκόλουθοι, qui infrà ὀπάονες.

Ἐπαμφάω, τ.1, c.1332, d. Ἐπαμφώτερ, τ.1, c.405, g

Ἐπαμφίω, ib.f. Ἐπαμφάδιον, τ.4, c.19, f

Ἐπαμφίω, poetica ſyncope pro ἐπαναφέρω, Acceptum fero, Refero ſeu trãſſero in. Solon apud Diog. Laert. p.19. meæ edit. Εἰ δ' ὑπόσπαρτ' ἐπὰ δ' ὑμετέρῳ καὶ σπαρτὰ, Μνημοσύνας θύτατ' μοῖσαν ἐπαμφίεμι. Quod diſtichum & apud Plut. legitur in vita ipſius: ſed ibi habetur λυχὰ pro διὰ, & μάτηρ pro μοῖσαν. quod poſterius planè nõ probo. locus eſt p.174 & 175, meæ edit.

Ἐπαμφιάζομαι, τ.1, c.1380, b. Ἐπαμφίπυμι, τ.1, c.1379, h.

Ἐπαμφίκω, τ.1, c.1380, b

Ἐπαμφίπεσα, alicubi reperitur pro ἐπ' ἀμφίπεσα.

Ἐπαμφοτερίζω, τ.1, c.410, h. Ἐπὰν, τ.1, c.1207, a

Ἐπαναβαθμὸς, Gradus. Plato in Symp. πῶν γὰρ ὅτι τὰ ἀεὶ ἐπανιόντα ὡς τὸ ἐπαναβαθμοῖς χρώμενον, ἄνω εἶναι ὅτι δύο, ἢ ὅπῃ δυοῖν ὅτιν πάντα τὰ καλά. Sic Areop. p.135. Bud.

Ἐπαναβαίνω, τ.1, c.640, h

Ἐπαναβάλλομαι, De die in diem differo. ‖ Itẽ Superinduo, vel Induo. Suid. enim ἐπαναβάλλεται affert pro ἀναπλέκεται.

Ἐπαναβασὶς, τ.1, c.641, a. Ἐπαναβιβάζω, τ.1, c.655, c

Ἐπαναβλύδην, Superiniectim. Herodot. l.2, ὅτι τοῦτον ὄϊες εἶτα ἄμαλλα λευκὰ ἐπαναβλύδην φοιέουσι, His verò lanea veſtimẽta alba ſuperiniecta geſtant. i. ſuperinduũt in modum amiculi. B. interpr. Amictim, Superiecta veſte.

Ἐπαναβοάω, τ.1, c.757, d

Ἐπαναγκὲς, Atticum præt. ab ἐπανάγω.

Ἐπαναγινώσκω, Relego: vel etiam Lego. Epict. ἐπανάγνωθι Χρύσιππον. Heſych. ἐπαναγνῶναι exp. ἐξαναγνῶσαι.

Ἐπαναγκάζω, τ.1, c.421, c. Ἐπάναγκες, τ.1, c.419, b

Ἐπανάγομαι, τ.1, c.70, f. Ἐπανάγω, ib.d

Ἐπαναδίπλοος, οῦ, Reduplico, ſeu Replico. VNDE Ἐπαναδίπλωμα, dicitur id quod reduplicatum ſeu replicatũ eſt. Gaza Replicamentum vertiſſe dicitur in hoc loco Ariſtot. Hiſt. an. l.2, ἐπαναδίπλωμα ἔχει ἐν χολῇ, quem alii ſic reddunt, Fel replicatum reuerſumque habet. ITEM Ἐπαναδίπλωσις, Reduplicatio, Geminatio, vel Replicatio. Figuræ nomen eſt apud rhetores. Iul. Ruf. Ἐπαναδίπλωσιν eſſe dicit quum idem verbum in eadem ſententia & primum eſt & extremum. vt, Vnum illud tibi nate dea, próque omnibus vnum. Et, Ipſum obteſtemur, veniámque petamus ab ipſo. Latinè dici inclu ſionem ait. Eſt alioqui apud grammaticos quoque nomen figuræ, quam reduplicationem & geminationem vocant: qualem eſſe dicunt in poeticis illis λελάχωσι pro λάχωσι, λελαθέσθαι pro λαθέσθαι.

Ἐπαναζῦξαι, Heſychio eſt ἐπαναλῦσαι, Reuerti.

Ἐπαναθάομαι, τ.1, c.1508, f. Ἐπαναιρόμαι, τ.1, c.490, c

Ἐπαναίρω, ib.e

Ἐπαναίω, Eleuo, Attollo. Thuc. l.7, p.188, ἐπανῆρε τὴν βατερίαν: quod ſchol. exp. ἐπεπήδησε πλέον.

Ἐπαναλαίω, τ.2, c.10, d. Ἐπαναλοφάμαι, ib.

Ἐπαναλίσκω, τ.2, c.54, b

Ἐπάναλμα, Repoſitus ſum. Xen. Pæd 3, p.50, τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἥδιστος καὶ ἐλεύθερος ὁ βίος παρασκευάζεται τοῦ, τοῖς δὲ κακοῖς ὅπως τι καὶ ἀλυκὸς καὶ σβέσιμος ὁ αἰὼν ἐπανάκισται. Vbi B. interpr. Inungetur, Imponetur, Incumbet.

Ἐπαναπαφαλάομαι, τ.2, c.158, e

Ἐπαναπίμπλαμι, Rurſus miſceri, Denuò commiſceri. πάλιν συγκρίνεσθαι, apud Greg. De homine.

Ἐπαναπλαγγάω, τ.2, c.227, f

Ἐπαναπλάς, τ.2, c.20, d. At Ἐπανάκλασις, eſſe dicitur Retrocuſſio, Inclinatio aciei ad ſiniſtram.

Ἐπαναπομπόω, exponitur Communico, conſilii videlicet ea piendi gratia, in hoc loco Plat. lib.11, De rep. ἵνα τὴν φυλακὴν ἐπαναπομπώμεθα οἱ ἀρχόμενοι ἢ διαλαβόντες.

Ἐπαναπολύω, Aſſector. v.l. Ἐπαναπομπὸς, Refero.

Ἐπαναπρίμαμαι, τ.2, c.419, f

Ἐπαναπρίω, idem quod ἀπακρίω. Dionyſ. ad Demophili, καὶ εἴ τὸν ἀρχόντα δικαιοῦντά τινας ἢ κατὰ δίκαιόν τινος ἢ ὑπὸ δικαίων ἐπαναπρίεσθαι ἐπίνεμεν, ἁμαρτεῖν τῆς ἀρχῆς ἐναβάλλειν ἔδοξε, id eſt, Percunctari auſus eſſet, & cauſam ſententiæ ſuæ rogare. B. Comm. p.35.

Ἐπαναχαιόομαι, τ.2, c.447, d. Ἐπαναίκωσις, ib.e

Ἐπαναχρόω, ib.d

Ἐπαναπᾶσθαι, Recuperare, Reparare.

Ἐπαναπτὸν μοι μικρὸν αὖθις τὸν λόγον, Reuocanda mihi paulo altius oratio. Syneſ. epiſt. 56. Ad verbum ſonat Reducendum.

Ἐπανακυκλόω, τ.2, c.506, a

Ἐπανακυκλόω, οῦ, Reuoluo vel Repero. VNDE Ἐπανακύκλασις, Reuolutio. Apud Platonem in Tim. τὴν κύκλων ἐφ' ἑαυτὰς ἐπανακυκλώσεις, Cic. vertat, Orbium conuerſiones.

Ἐπανακύπτω, in v. lex. idem eſſe dicitur quod ἐπανακλίνω: quum potius ſonet Reſpecto, Aſpecto, Suſpecto.

Ἐπαναλαζονεύομαι, affertur pro Superbus ſum & contumax: forſan ex Heſychio, qui ἐπαναλαζονεύσασθαι exp. ὑπερφρονῆσαι. Sed apud eum alphabetica ſeries poſtulat ἐπαναλαζονεύσασθαι: quod multo magis cõſentaneũ eſt.

Ἐπαναλαμβάνω, τ.2, c.561, a. Ἐπαναλήψις, ib.b

Ἐπαναλίσκω, τ.1, c.422, g. Ἐπαναλύω, ib.

Ἐπαναλύω, Heſychio eſt ἐπανασῴζω, Reuertens.

Ἐπαναμάω, τ.2, c.878, g

Ἐπαναμιμνήσκω, In memoriam reuoco. vel Identidem in memoriam reuoco, Identidem reminiſci facio. aut iterum commonefacio. Demoſth. ſub finem Philipp. 2. ἵνα ταῦτ' ἐπιμελῶς, καὶ σωθῆναι τὰ πράγματα, καὶ κατανοῆσαι ἀπάντων ἐπάσῃ ὑμῶν, καὶ ἀφ' ἑκάστου αὐτῶν, ὅμως ἐπαναμνήσω βούλομαι.

Ἐπαναπαύω, τ.2, c.1031, d. Ἐπαναπαύομαι, τ.3, c.108, a

Ἐπαναπίμπλημι, Remitto. Aliis, Reuecho, Reduco.

Ἐπαναπηδάω, ex Ariſtoph. Nub. pro Inſilio, Inſurgo.

Ἐπαναπλέω, τ.3, c.370, c. Ἐπαναπνέω, τ.3, c.412, d

Ἐπαναπνίγω, τ.3, c.517, f. Ἐπαναπνίζομαι, ib.

Ἐπαναπτύω, affertur pro Etiam intercio. Sed ſuſpecta hic tot præpoſitiones, potiuſque dicendum ἐπαποπτύω.

Ἐπαναπτύω, τ.3, c.466, d

Ἐπαρίπτω, Vnum ſuper alium reiicio & in ſublime iacto r. Bud. ἐπαρρῖψαι ex Xen. affert pro Eiaculari, iacere in longum.

Ἐπαρασσω, τ.3, c.756, d. Ἐπαρασίω, ib.

Ἐπαραμιῶ, τ.3, c.936, g. Ἐπαραρεῖν, ib.

Ἐπαραιρεῖν, τ.1, c.1750, d. Ἐπαραστιλῶ, τ.3, c.908, f

Ἐπαράσημα, τ.2, c.1750, f. Ἐπαραφρίσσω, τ.3, c.1088, f

Ἐπαραφρὴν, ibid.

Ἐπαρασῴζω, idem quod διαστῆμαι, teſte Bud.

Ἐπαράτος, τ.3, c.1287, a. Ἐπαρατίω, τ.3, c.1286, g

Ἐπαρτίλω, τ.3, c.1366, h. Ἐπαρτήμι, τ.3, c.1484, c

Ἐπαρτρίχω, Recurro. Arbores etiam ἐπαφρίζειν dicuntur pro in ſublime excreſcere, vt & ἀναφρίζειν. Baſilan Hexaem. πόσα τὴν φυσῶσαν ὑγρὸν ἐπαρύσαμα. B. Comm.

Ἐπαρυγιάω, τ.3, c.1679, c

Ἐπασφέρω, Tranſfero, Remouco, Reiicio. Demoſthenes in Aphob. καὶ πῶς εἰς ἀλλήλους ἐπασφέρειν. Ariſtophanes, μοιχὸς ἦν τύχης ἀλεᾶς, πολλὰ αἰτοῦσ' ἐξὸς αὐτὸν, ὡς αὐτὸν δ' ἔκρυπτε, δεῖν εἰς τὸν Δί' ἐπασφέρειν, Καιρὸς ἦν ἰδεῖν καὶ χωλαινεῖν, exemplum factum ſouem reiiciendum. Eſt enim ἐπασφέρειν his in locis Crimen culpámve, aut cauſam criminis actionemve, in alium reiicere ſeu remouere. ‖ Significat etiam Refero, Renuncio. Quo Xenophon in paſſiua voce vſus eſt:

εἰ δὲ πρίσβεις ἐπαναφέροιτο ταῦτα εἰς Ἀθήνας. Item Refero, Reduco. Hermog. ἐπαναφέρει τὸ ὅτι τὸ αὐτὸ μέρος τῆ λόγου. ‖ Significat etiam Repetere & conduplicare: VNDE Ἐπαναφορά, nomen schematis apud grammaticos & rhetores. Plut. in Homero, τῶ δ' αὐτῶ ἥρωι δὶς ἡ ἐπαναφορά, ὅταν ὁ ἀρχῆθεν ἐπαινῶν καλῶν τὸ αὐτὸ μέρος ἐπαναλαμβάνῃ. Hæc & alia plura Budæus pag. 404, vbi & exempla huius figuræ affert. Iul. Rufin. ἐπαναφορὰ esse dicit quum ab eodem verbo plures inchoatæ sententiæ incipiunt. vt, Hic gelidi fontes, hic mollia prata, Licori, Hic nemus: hîc ipso tecum consumerer æuo. Latinè hanc figuram dici regressionem ait. Aquila Relatum vocari tradit: constare autem ex eo quòd eadem pars orationis sæpius per singulos ambitus aut per singula membra, interdum etiam breuius per cæsa, quæ κόμματα appellant, repetitur. Plura vide ibidem. Vide & t. 4. c. 109, d.

Ἐπαναχωρέω, t. 4, c. 673, d. Ἐπαναχώρησις, ib.

Ἐπανδρος, t. 1, c. 436, f

Ἐπανιστάω, Excito, Exuscito. VNDE Ἐπανίστασις, quod idem esse dicitur ac ἀνάστασις.

Ἐπανήκω, Redeo, Reuertor. Plut. Lycurgo, οὐδὲν μᾶλλον ἐᾶν αὐτοὺς ἐπανιέναι εἰς Δελφούς αὖθις, quoad Delphis ipse redierit. Idem in Probl. Rom. κἀκ τῶν ξένης ἐπανῆκον. Item adoptiuus ἐπανίεται dicitur quum è familia ascititia ad suam naturalémque reuertitur. Demosth. τοῖς παισὶν οὐκ ἐξὸν ἀφεῖναι, ἀλλὰ ζῶντας ἐκ παλιγγενεσίας εἰς γένεσιν, ἐπανιέναι, sed viuentes in familiam suam redire, si tamẽ filium legitimum è se genitum in adoptiua familia relinquant. B. p. 109. In sermone etiam & disputatione aliquis ad aliquid ἐπανίεναι, vt & apud Latinos Redit, Reuertitur. Demosth. Pro corona, ἐπανήκω δὲ πάλιν ὅθεν περ ἐξέβην. In eadem orat. αὖθις ὀκνῶν ἐπανήκω. Sic Xen. Hell. 7, ἐγὼ δ' εἶπον τοῦτο ἐξεῖναι, ἐπανιέναι. vt & libro 6, ἐγὼ δ' πάλιν ἐπανήκω εἶπον εἰς τὰς περὶ Γάστωνος πράξεις ἐξεῖναι. Significat etiã Rursum disputo, Denuò disputo, vel etiã Ad differendũ redeo. Galen. περὶ μὲ τούτων αὖθις ἐπανήκω, De his rursus differã, Ad differendum de his reuertar. Sic Plato De leg. ἐπανιὼν περὶ φύσεως. At alibi idem Plato, ἐπανιὼν τοῖς λόγοις, pro Repetens, Recẽsens. B. p. 547. ‖ Idem Plato in Symp. vsus est pro Ascẽdo. vt & Xen. Pæd. 1, p. 4 ἵνα δὲ σαφέστερον δηλωθῆ πᾶσα ἡ Περσῶν παιδεία, μακρὸν ἐπανέωμι, aliquantum ascendo & rem altius repeto.

Ἐπανεσπᾶν, t. 1, c. 1223, b

Ἐπανεληλυθέναι, Redisse: ab inus. them. ἐπανελύθω.

Ἐπανέλωμαι, vide in Ἐπαναιρέω. Ἐπανειληθέναι, in Ἐπαναφέρω.

Ἐπανείρομαι, & (Ionica siue poetica epenthesi τῆ ι) Ἐπανείρομαι, Rursus interrogo: vel simpliciter Interrogo. Quorum hoc vtitur Apollon. Rhod. illo Aristoph. dicens, μηδ' ἐπανείρῃ με, Neque interrogas me.

Ἐπανέρχομαι, t. 1, c. 1168, a. Ἐπανέρχω, t. 1, c. 1333, f. & 1336, d

Ἐπανέω, idem quod ἐπανέρχομαι, Redeo, Reuenio.

Ἐπανθέλκω, t. 1, c. 422, g.

Ἐπανθέω, t. 1, c. 447, e. Ἐπάνθησις, ib. g

Ἐπανθίζω, t. 1, c. 448, e. Ἐπανθισμός, ib. f

Ἐπανθρακίδες, Pisciculi qui super carbonib⁹ seu prunis assantur. ἃ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἐσθίουσι. Aristoph. Vesp.

Ἐπανίημι, Remitto, Laxo. Luc. μειδιάσας ὁ Ζεύς, ἠμέρου ἐπανιεὶς τοῦ ὀφρύων, paulum remissis supercilijs frontisque seueritate laxata. Plut. Lyc. ἐπανιέντες τοῖς νέοις τὸ σκληρὸν καὶ ἀγρίου, remittentes laxantésque. Xen. in Cyneg. διωκόντων ὁ ἱππομάχος ἡμῖν μὴ ἐπανιόντων, πολλῆ κλαγγῆ, strenuè nec remissa impetus seu cursus contentione, seu, Ita vt non relanguescat impetus. Rursum significat Remitto & cõdono. Hermog. ἡ χάρις ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις ἐπανεῖναι τὰ φόρου.

Ἐπανισόω, t. 1, c. 1719, h

Ἐπανισόω, ῶ, siue Ἐπανισάω, idẽ quod ἐπανίσημι, Excito.

Ἐπανίσταμαι, Affurgo, &c. t. 1, c. 1749, f. Ἐπανίσταμαι, Emineo, &c. c. 1750, b. Ἐπανίσημι, Excito, &c. c. 1749, f.

Ἐπανίσχω, exponitur Reprimo, Resisto.

Ἐπανιστέον, siue Ἐπανιστεόν, Redeundum.

Ἐπανιὼν, Rediens, Reuertens: ab ἐπανίεμι.

Ἐπαοιδός, t. 2, c. 1164, b. Ἐπαοιδίων, t. 2, c. 1100, d

Ἐπαοίσω, Referam: ab inusitato them. ἐπαοίω. refertur ad ἐπαναφέρω.

Ἐπαορθόω, t. 2, c. 1439, c. Ἐπανόρθωμα, ib. f

Ἐπανόρθωσις, ib. Ἐπανορθώτης, Corrigendus. Plato.

Ἐπανορθωτής, t. 2, c. 1439, g. Ἐπανορθωτικός, ib.

Ἐπαντίλω, t. 3, c. 1367, c. Ἐπαντλία, t. 1, c. 458, d

Ἐπαντλέω, t. 1, c. 468, d. Ἐπαντλέωμαι, ib. f

Ἐπάντλημα, ib. g. Ἐπάντλησις, ib.

Ἐπαυάω, & Ἐπαυάομαι, t. 1, c. 472, e

Ἐπαύω, t. 1, c. 474, f. Ἐπαύθην, ib. g

Ἐπαύθι, ib. Ἐπαξιέσατε, t. 1, c. 479, c

Ἐπάξιος, ib. e. Ἐπαξιόω, t. 1, c. 483, c

Ἐπαξίως, t. 1, c. 479, e

Ἐπαοιδὴ, & Ἐπαοιδία, t. 1, c. 117, e

Ἐπαοιδὸς, poeticè pro ἐπῳδὸς, Incantator. Hesychio ἐπαοιδοὶ sunt φαρμακοὶ, γόητες, vt & Suidæ.

Ἐπαπιλέω, t. 1, c. 485, d

Ἐπάπτιος, Hesychio δυσίατα, πολλά.

Ἐπαφρίδιον, sic dicitur vt ἀφρίδιον. Plut. in Cæs. Κάτιος ἢ Οὐεντίδιος ἅμα τῆ λόγῳ συνεπαφρίδιοντες αὐτῷ, id est Detorquente, Intorquente. Bud. ‖ Ἐπαφρίδιόμαι, Innitor, Fulcio me. Athen. ex Posidonio, ὁ πτηνὸς ὁ ζῶν οὐδὲ ποσὶν ἰδύνατο, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαφρίδιόμενος ἐπρόβαινε.

Ἐπαπέρχομαι, Decedo post, Subsequor. Gregor. in Maccab. encom. καλὸν ἐπαίρειν δίδυμον τοῖς παισὶν ἑαυτῶν, ἐπαπελθεῖν σὺν τοῖς μεγαπελθέσι, subsequuta eos qui iam ante se è vita discesserant.

Ἐπαπτίλω, Hesych. affert pro πλὴν ἅμαξαν. Sed suspecta hic præpositio.

Ἐπαπολύομαι, t. 1, c. 1061, b. Ἐπαποθνήσκω, t. 1, c. 1569, h

Ἐπαπολογέομαι, οῦμαι, Bud. ex Plut. affert positum pro simplici ἀπολογέομαι, Defendo vel Refello. Significat alioqui Vtor, defensione refutationéve super vel ob aliquam rem, vel Insuper.

Ἐπαπορέω, t. 3, c. 171, a. Ἐπάπορημα, ib. b

Ἐπαπορημάτιος λόγος, ib. Ἐπαπόρησις, ib.

Ἐπαπορητικὸς, ib. Ἐπαπορία, ib. c

Ἐπαπορέω, t. 3, c. 1000, e. Ἐπαρδὴς, t. 1, c. 516, g

Ἐπάρας, Ἐπάρασθαι, Ἐπαρόμενος, sunt ab ἐπαίρω.

Ἐπαρέομαι, t. 1, c. 510, g. Ἐπαρέσιμος, ib. h

Ἐπαρεστὸς, t. 1, c. 517, f. Ἐπιέρατος, t. 1, c. 510, h

Ἐπάργυμος, t. 1, c. 530, c. Dicitur & de animante & de oculo. Nec enim tantùm affertur ex Aristot. Hist. anim. lib. 9, ἐπάργυμος, καὶ οὐκ ἐξωπὸς, sed etiam aliunde, ἐπάργυμα ὄμματα, pro Leucomate laborantes oculi, πυῤῥαινομένοις ὑπὸ λευκωμάτων, Albugine obscurati.

Ἐπάρδω, t. 1, c. 535, c

Ἐπαρίσημα, t. 1, c. 578, h. Ἐπαρίστημι, t. 1, c. 514, g

Ἐπαρκτῶ, ib.

Ἐπαρτὸς, Homero ἀπρεμοεμβέων, ab ἐπείρω.

Ἐπαρτὴς, t. 1, c. 213, e

Ἐπαρτίζω, & Ἐπαρτίομαι, t. 1, c. 572, b

Ἐπαρτίας, Hesych. affert pro προσκυλίω, Apparatum.

Ἐπαρτὴς, t. 1, c. 576, a. Ἐπαρτύω, t. 1, c. 575, f

Ἐπαρυστὴρ, t. 1, c. 1262, a. Ἐπαρυστρὶς, ib. b

Ἐπαρύω, ib. a. Ἐπαρύω, ib.

Ἐπαρχὴ, etiam dicitur Decima: aliquando etiam ἐπαρχία.

Ἐπαρχία, t. 1, c. 562, d. Ἐπαρχιώτης, ib. e

Ἐπαρχιώτης, ib. Ἐπάρχομαι, t. 1, c. 558, e

Ἔπαρχος, t. 1, c. 562, c. Ἐπάρχω, ib.

Ἐπαρωγὴ, t. 1, c. 514, h. Ἐπαρωγὸς, ib. g

Ἐπασθμαίνω, t. 1, c. 618, c

Ἐπασκέω, ῶ, Exerceo, Factito, Colo, Do operam. Herodot. ἐπασκέοντας ἁλιχράνιον. Itidẽ ἐπασκῶ τινὶ χρῆμα dicitur aliquis qui ei dat operam. Et ἐπασκεῖ τινὶ ἄρτιλλος, qui ei incũbit. Sic apud Aristoph. in Nub. quidã σοφίαν ἐπασκῶ.

Homerus vſus eſt paſſ. ἐπισχεῖσθαι pro Exultum & accuratum eſſe, Exornatum eſſe: Odyſſeæ ρ, v. 166, ἐπίσκεται δέ οἱ αἰὲν Τεῦχος καὶ θρῆνυς. quod ſchol. expon. μετὰ δαπάνης διηκριβωμένα. | Heſychio ἐπασκεῖν eſt εἰθίζειν, ἀγυμνάζειν: forſan peculiariter dictum ἐπὶ τῶν ἀσκητῶν λογισμῶν, qui cæteris ſtudiis relictis mentem exercebant in cognitione & meditatione rerum diuinarum. Porro ab hoc verbo eſt VERBALE Ἐπασκητής, Exercitator. Heſychio autore ἐπασκηταί ſunt οἱ ἀθληταί, Athletæ: vtpote exercendo certaminibus corpori operam dantes. B

Ἔπασκον, Siculis ὑγρόν, Infundibulum, teſte eodē Heſych.

Ἔπασμα, t. 1, c. 1117, e

Ἐπαυτῦρον, vox Æolica, familiaris poetis, facta ἀπὸ τῆς ἄρσεως, ideóque ſignificans τὸ ὑγιὲς ἢ τὴν ἐπιμελῆ τυκτύν, inquit Euſtath. Itaque ἐπαυτύρου facere aliquid dicuntur qui id faciunt vnus poſt alium continua ſerie ſequentes. Homer. Il. σ, ἕξῆς πὰρ ἐπαυτύρου Δαναοὶ κίνυντο φάλαγγες. Et Iliad. α, Θῆκεν ἐπαυτύρου, Eueſtigio vnus ſuper alium: vel etiam Conferti, Crebri vt ſchol. exp. C ἐπαυτύρου, ἀθρόοι, Heſych. ἄλμοι ἐπ' ἄλμοις, qui itidē ἐπαυτύρου affert pro ἀμπαλμαι. Affertur & ἐπαυτυρίδιον ὑγρὸν ἐλαίδιον ἐμπάλλον, pro Crebram voluens ſcuticam.

Ἐπαύρει, Heſych. affert pro ἐπίκειται.

Ἐπαυγάζω, Luminis radiis illuſtro, & ſplendorem affero. idem quod αὐγάζω. In paſſ. voce aliquando ſignificat Splendeſco: aliquando Splendeo: V N D E Ἐπαύγασμα, ατος, τὸ, Splendor.

Ἐπαυδᾶν, Inſuper dicere: ἐπὶ πᾶσι, Suidæ. Aliis, Alloqui.

Ἐπαυδᾶ δίζομαι, t. 1, c. 1440, c. Ἐπαύλεια, t. 1, c. 43, f

Ἐπαυλαί, ά δος, ἡ, Caula eſſe dicitur: quæ potius ἐπαυλις. D

Ἐπαύλειος, Qui in aula eſt, vel Qui aulæ ſeu cohortis eſt. Affertur enim οὐδὸς ἐπαυλείου pro Liminis aulæ: ex Homero. Sed ſi locus iſte deſumptus eſt ex Odyſſeæ α, vt eſſe puto, diuiſim ſcribendum eſt ἐπ' αὐλείου. Sic enim ibi, Στῆ ῥ' Ἰθάκης οὐ δήμῳ ὅθι φηγὸς Ὀδυσῆος Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου.

Ἐπαυλία, t. 1, c. 611, e

Ἐπαυλία, teſte Heſychio, dicitur ἡ δυνίεσα τὴν χάμαι ὑμένα, ὡς ἔνιοι καμίζουσι δῶρα οἱ οἰκέται τῇ γυναικὶ καὶ τὸν ὑμέν, for ſitan ἀπὸ τῆ αὐλίζεσθαι τῷ νυμφίῳ. Alii plur. num. ἐπαύλια E vocant, vt Suid. quem vide.

Ἐπαύλια, t. 1, c. 616, c. Ἐπαυλίζομαι, ib. d. & 627, e

Ἐπαύλιον, t. 1, c. 625, g. Ἔπαυλις, ib.

Ἐπαυλόκαυλις, t. 2, c. 91, g. Ἔπαυλος, t. 1, c. 624, g

Ἐπαυλόπωλος, Suidæ ὁ εἰς τὰς ἐπαύλεις ὠνῶν, ex Epigr.

Ἐπαυξάω, Adaugeo: paſſ. ἐπαυξάομαι, Accreſco.

Ἐπαυξή, t. 1, c. 1377, a. Ἐπαύξησις, ib.

Ἐπαύξω, ibid.

Ἐπαυρίω, οῦμαι, ET Ἐπαυρέσκω, ITEM Ἐπαύρομαι, Fruor, Vtilitatem & fructum percipio ὠφελείας, καρπώσεως. F Conſtruitur aliquando cum genitiuo, aliquando cum accuſatiuo. Cum genitiuo, vt ἐπαύρασθαι βιότου, apud Apollonium: & ἐπαύρασθαι αἵματος. Sic Hippocr. dicit, Περὶ ἕλβου ἐπαύρασθαι. Idem, τὸ σῶμα τρύχεται πρὶν ὅτου ἐπαυρεσκόμεθα. Et Themiſt. in Exploratore, ὧν οὐκ ἐγχωρεῖ ἄξιόν τι ἐλαττώμασιν ἐπαυρίσκεσθαι. Necnon ante hos Homerus Iliad. σ, Τῶν πρὶν βιότοιό τ' ὄφελ' ἐπαυρέμεν ἦσθ' Ἀχαιούς. Cum accuſatiuo, Andocides p. 19, εἴ τινι οὖν ἐξεστὶ ἐπαύρασθαι ἢ τιμῆς ἢ ἀγαθοῦ ἐμοῦ ἐπαύρασθαι; Si vos oportet aliquo commodo à me affici, Aliquid fructus G & vtilitatis ex me percipere. Vbi nota præter accuſatiuum rei habere etiam genitiuum perſonæ. Alioqui & ſine caſu abſolutè poſitum reperitur, itidē pro Frui, Fructum capere. Homer. Odyſſ. ρ, Εἴ πω ἐμὲ μοῖραι — Λαβὴν κτήσαντες πατρώιον πόντ' ἀλάσσαι. Αὐτὸν ἐχέτω τε βούλομαι ἐπαυρέμεν ἢ πᾶσι τοῦσδε, malo te ea habere & iis frui quàm aliquē ex hiſce. Hippocrates De morb. libro 4, ἐπὰν δὲ ἐς τὰς κοιλίας πέσῃ τε βράσματα καὶ τὰ ποτὰ, ἐπαυρίσκεται τὸ σῶμα ὑπὸ τῆς κοιλίης, καὶ πληροῦται σὺν τῇσι τροφῇσι. Cui adde hunc locum eiuſdem in lib. De nat. infant. H καὶ ὁκόταν ἀφέλωνται ἐς τὰς μήτρας τὸ γάλακτος, τὸ παιδίον αὖτ' ἐπαυρίσκεται ἐλάσσονος: niſi hic ἐλάσσονος nomen eſſe velis, nō aduerbium. His verò in locis nota etiam addi ὑπό. | Verùm & in malam partem accipitur pro Damnum accipere, Pœnas luere. In qua ſignificatione itidem interdum ſine caſu ponitur. vt Iliad. ζ, Τοῦτο νῦ οὔτ' ἀρ τῶν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἀρ ἐπίσσυτ' ἔασιν ἐπὴν κεν μὴ ἐπαυρήσωσιν ἕλωρ, quare ſuſpicor eum fructus eius mali percepturum. id eſt, damna inde paſſurum & pœnas daturum. Interdum cum genitiuo. Heſiod. Erg. Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Homer. Iliad. α, ἵνα ποινὴν ἐπαύρωνται βασιλῆος, luant noxam regis, ſeu, vt plectantur Achiui quod rex deliarit. Idem & cum accuſatiuo rei, Odyſſeæ ε, Μὴ δέ σ' ἐγὼ ξείνου καὶ πάλιν αἰσχεσιφῶ, Ἀνυχὲς ὣς μὴ τοῦ κακὸν ἄλλο καὶ μείζον ἐπαύρῃς, Ne fortè & grauiore afficiare malo, Ne fortè & maius damnū capias. | Significat etiam Capeſſo. Nam Budæus ex Plutarcho p. 574. affert πᾶσιν ἀγχοῦ ἐπαυρέμενοι, pro ἀπόμενοι, Capeſſentes & quaſi καρπούμενοι. | Item Aſſequor, Conſequor, Contingo. Homer. Iliad. ε, Πολλὰ δέ τοι μετόπιθε, πάρος χέρα καλὸν ἐπαυρεῖν, Ἐν χαλκὸν ἴσχειν λιλαιόμενα χρόϊ πᾶσαν antequam attingeret & aſſequerentur corpus quod petebant. Iliad. ψ, λίθον δ' ἐλάσασθαι ἐπαυρεῖν, cuius autem ſaxum contingas: Μήπω ἐπὶ πρώτῃσι, κακὸν δ' ὄνειαρ ἀέξῃς. Itidem in Theriacis Nicandri, v. 763, ἵνα ἐπαύρῃ, ſcholiaſt. exponit ἵνα τις αὐτῷ ἅψηται. Ruſum pro Conſequi, Aſſequi, Nanciſci. Apollon. Argon. libro 1, οὐδ' ἐθέλεν κυβερνῆτηρ ἐπαύρειν. id eſt πύξειν. Heſychius diuerſis modis exponit. Affert enim ἐπαυρεῖν & ἐπαυρεῖν pro ἅπτεσθαι, ὀπτυχεῖν, ὀπτᾶσθαι: itémque ἐπαύρα pro ὀπτύχει, ὀπτᾶσθαι: necnon ἐπαύρα pro ἅπτεται, μεταλαμβάνει. Affert etiam ἐπαύρασθαι pro ἐπιδόσεται. Item ἐπαυρίσκεται pro ὀπτᾶται. Vbi vt ἐπαυρίσκεται legitur per σ in antepenultima, ITA ET Ἐπαύσας apud Thucydidem libro 1, pag. 65, αὖτε ἔχει ἀεὶ τὰ πολέμια ἐπαυρίσας καὶ φθείρας τὸ πρότερον κτῆμα πᾶσιν. Vbi tamen quidam ἐπαυρήσας ſcribi annotant in vet. codic. Scholiaſtes exponit ἀπολαύσας καὶ ἡδυπαθήσας, fruitoneſ & voluptarum perceptiones. Porro notandum eſt non reperiri ſolùm ἐπαύρασθαι, ſed etiam ἐπαυρέσθαι, verùm illud, eſſe præſentis temporis, ſignificans ἀπολαύειν, hoc, aoriſti 1, ſignificans ἀπολαῦσαι, ita deriuatum ab ἐπαυρίω, aut ἐπαυρέσκω, vt διρήσασθαι ab διρέω, ſeu διρίσκω. Ac vt in aor. 1 med. dicitur δέρκεσθαι, ſic etiam ἐπαυρέσθαι, & in indic. modo ἐπαύρεσο. I

Ἐπαύρησις, vide in præced. Ἐπαυρίω.

Ἐπαυρίζω, Leniter ſpuo: ſi non mentiuntur v. l.

Ἐπαυρέσιον, t. 1, c. 628, c

Ἐπαυρέσκομαι, & Ἐπαύρομαι, habes in Ἐπαυρίω.

Ἔπαυρος, Tortens. Heſychius enim ἐπαύρους dici ſcribit ὑπὸ χλωρίδος πιεσμούς: qui & ἄσπυρος dicuntur.

Ἐπαυτόθεν, ET Ἐπαυτομάτου, coniunctim alicubi reperiuntur pro ἐπ' αὐτόθεν & ἐπ' αὐτομάτου. quæ vide ſuprà in α ſuo loco.

Ἐπαυχένιος, t. 1, c. 608, b. Ἐπαυχένιον, t. 1, c. 609, b

Ἐπαφαιρέω, ῶ, Inſuper demo ſeu detraho. Gal. Therapeut. l. 9, κἀκεῖνον ὑπὸ ἐπαφαιρεῖν αὐτὸς ἐλάχιστα αἵματος. Et turſum, ἐπαφαιρεῖν δεῖ ὑπὸ πάσης.

Ἐπαφαυαίνω, Deſicco, Exſicco. Ex Ariſtoph. Ran. ἐπαφαυαίνω πυκνοβλωπίαις γναθοῖν. id eſt ἐξηρεθίζω. Suid.

Ἐπαφάω, ῶ, & Ἐπαφάομαι, ῶμαι, Contrecto, Tango. Vtrunque affert Heſychius. Et ἐπάφησι enim affert pro ἐπαφήσει, & ἐπαφᾶται pro ψηλαφᾷ, ὀπτᾶται. Sic Nic. μαλακῶς ἐπαφώμενοι, molliter contrectantes.

Ἐπαφή, ῆς, ἡ, Attactus, Contactus, Contrectatio. Plato in Tim. διὰ ἀκοὴν μίαν ἢ ὄψεως ἅμα τε ἀκοὴν μιᾶς γενομένας ἐπαφή. Quæ Cic. vertit, Contrariis partibus oculorū contrarias partes attingunt.

Ἐπαφής, ές, ὁ καὶ ἡ, Senſu dubius: ſi non mentiuntur v. l.

Ἐπαφίημι, t. 1, c. 1661, d. Ἐπαφρίζω, t. 1, c. 613, b

Ἐπαφρόδιτα, t. 1, c. 614, c. Ἐπαφρόδιτος, t. 1, c. 613, g

Ἐπαφρόδιτος, ib.

Ἔπαφρος, Super quo ſpuma eſt. Tradit enim Gal. quoſdā Hippocratis enarratores ἔπαφρα ab eo dici velle τὰ ἀφρὸν αὐτῶν ἐπιχέοντα ἔχοντα, ſeu ἐφ' ὧν ὁ ἀφρὸς φαίνεται nimirum quum Prorrhet. 1. dicit, κακὸν ἢν ἔπαφρα χολὴ διεξοδίηται.

Ἐπάχθεια, t. 1, c. 616, a. Ἐπαχθής, t. 1, c. 615, b

Επαχθῶς, t.1,c.616,a
Επαχρέω, ῶ, Contriſto. Ita vulg.l. proculdubio quòd apud Heſych. legerunt ἐπαχωσε expoſitum ἐλύπησεν, βίασεν: item ἐπαχωθη, expoſitum ἠλγήθη, ἐλυπήθη. Sed ſciant hæc eſſe à them. παχύω. & ſ hic eſſe αὔξησιν.
Επάχ, affertur pro Mox, Iterum, Retrò: quod & ἄψ.
Επαὶ, Ionicè pro ἐπεὶ, Poſtquam, Quando, Quum.
Επάσσε, poetica ſyncope pro ἐπάγησαν, ab ὄπηξαινω.
Επαγγελαίω, t.1,c.823,f. Επάγγος, t.1,c.883,d
Επαγείρω, t.1,c.1074,d
Επαγκαμψαι, Heſychio ὀπισθοπύλησαι.
Επαγκαυξαι, Infundere, vel Superinfundere. Heſychio ὀπιχεαι, vel ἐπιπασῶν.
Επαγκαύω, t.2,c.64,f
Επαγκλίσας, affertur pro Oculis inuens: ex Heſ. qui exponit τοῖς ὄμμασι τοὺς ὀχθοὺς ἀνασ.
Επαγκεράννυμι, Inſuper Immiſceo. Plato, καὶ σμικρὰ μὲν ἀγαθὰ, πολλῷ δὲ τοῦ ἐναντίου κράσιν ἐπαγκεκιρνάμενος. Vbi Bud. ſimpliciter exp. Immiſcens.
Επαγκολάπτω, Inſculpo, vel potius Inſuper inſculpo.
Επάγκτην, per ſyncopen pro ἐπαγκύλην, Heſych.
Επάγαρμα, t.4,c.333,f. Επάγχυμα, t.4,c.438,h
Επάγχυμαπτω, ib. Επάγχυτος, ib.
Επάγχω, ib.g
Επεί, Poſtquam, &c. t.1,c.1106,g. Επεί, Quandoquidem, &c. c.1207,c. Επειωῦ, pro ἐπεί, t.4,c.819,h
Επειγδὲ, t.1,c.1108,d. Επείγω, t.1,c.1207,e
Επειγομαι, ib.g. Επειγόλη, t.2,c.1208,d
Επειδαὶ, t.1,c.1107,a Επειδὴ, ib.
Επείδεν, Inſpexi, vel Vidi: ab inuſit. them. ἐπείδω.
Επειη, poeticè pro ἐπειδὴ ſeu ἐπεί, Poſtquam, Poſteaquam: Iliad. σ, v.308, Εἶχε δ' ἐπεξάδω, ἐπειη πολὺ εἶρπον ὕπνος, Quando, Quandoquidem, Quoniam. Euſt. hic particulam η dicit vel adiectitiam eſſe vt in ἐπὴ & ἵκη: vel poſitam pro δή. At ἐπείη, Superſit, vel Sit ſuper: eſt opt. at. ab ἔπειμι.
Επεικάδες, αἱ, Dies nefaſti, & qui inauſpicatiores cæteris exiſtimabantur. v.l.
Επεικάζω, t.1,c.1122,e
Επείκαν, ſeu Επεί κεν, Quando, Poſtquam. Hom. Odyſſ. ξ, Αὐτὰρ ἐπείκαν κῖνος ἐων πὰ ἃ δώματ' ἵκηται. Interdum Quoniam, Siquidem.
Επεκλημάδης, t.2,c.567,g
Επεκτέον, Vrgendum. Ex Plat. De leg. pro Conandum eſt.
Επεκτης, t.1,c.1108,e
Επείκω, Concedo. vnde ἐπείξομαι, quod Heſ. exp. ὑπείξομαι.
Επειμι. Sum ſuper, &c. t.1,c.1133,h. Επειμι, Inuado, &c. c.1139,d. Vide & ἐπιὼν paulo infrà in hoc indice.
Επειξις, t.1,c.1208,d. Επειτεῦν, t.1,c.1224,e
Επειρεσιαι, & Επείρομαι, Ionicè pro ἐπείρομαι, id eſt ἐπειρωτῶ, Interrogo, Sciſcitor, Percontor. Vnde ἐπειρησόμενος, apud Herodot. l. 1, Interrogaturus, Conſulturus. Ex eodem affertur, πρὶν αἱ ἐπείρεται, pro Priuſquam exploraueriſ.
Επειρύω, t.1,c.1260,e
Επειρωθύω, Ironicè loquor ſuper aliqua re. Appian. Βιβῶτα μὲν ὁ Κάσσιος ἐπειρωθυσάμενος, Ἀρχέλαον ἀπέλυσε: poſt orationem Caſſii ad Archelaum Rhodiorum legatum. Suid. ἐπειρωθύμενος expon. ἐπιγελῶν, χλευάζων, in ſimili loco.
Επίσαγμα, τος, τὸ, Id quod ſuperintroductum eſt, Incrementum, Acceſſio. Soph. Philoct. p.411, Δεινόν γε πυθέσθαι ἄγμα τῆς νοσήματος. Vbi quædã edit. habent πεπίσαγμα, quod ſchol. quoque agnouiſſe videtur, dum expoſuit non ſolùm ἡ ἐπείσοδος, ſed etiam ἡ συμπλοκή. nam ὀπισθεῖναι eſt veluti συμπλέκειν & inungere.
Επεισάγω, t.1,c.74,2. Επεισαγωγή, ib.b.
Επεισαγωγικὸς, ib.c. Επείσακτος, ib.
Επεισβαίνω, t.2,c.644,f
Επεισδίχομαι, Inſuper admitto & recipio intrò.
Επείσημος, t.1,c.1138,g
Επεισέρχομαι, Superintro, vel Superintroducor: aliis ſimpliciter, Ingredior, Intro, Introducor. Plut. Sympoſ. 2, probl. vlt. πῶς οὖν αἱ νεμέσεις δίκαιον ὅτ' ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλειαι τῆς δείπνου. Luc. ἐπεισέρχεται τὰ πάντα, importantur omnia. Affertur & ἐπεισελθὼν ἡμῖν ex Greg. pro Nos inuadens.
Επεισχέομαι, οῦμαι, Superintroduco.
Επείσιον, Aqualiculus, Ima ventris pars in pudendum deſinens. Lycophr. Ὅταν κέρκα καταρὶς εἰς ἐπείσιον Χαλβίδα ἐλαχίσασα. quod ſchol. exp. τυπῶσα τὸ αἰδοῖον. Infrà ſine diphthongo.
Επεισκαλέω, Inſuper intrò voco. Aliis, Accerſo.
Επεισκρίνομαι, t.1,c.435,d. Επεισκύκλωσις, t.2,c.506,f
Επεισκυκῶ, ib.c. Επεισκωμάζω, t.2,c.533,c
Επεισόδιον, τὸ, ſubſt. t.2,c.1166,f. Επεισόδιος, ib.c
Επεισοδιόω, t.2,c.1167,c. Επεισοδιώδης, ib.c
Επεισόδος, t.2,c.1166,c. Επεισπαίω, t.3,c.21,c
Επεισπνέω, t.3,c.2755,a. Επεισπτύω, t.3,c.314,b
Επεισπνέω, Inſuper inſpiro. Apud Galen. Therap. lib.10, ἐπεισπνεῖν & ἐπισπνεῖν geminationē ſpiritus ſignificant ſpiritum trahentis vel educentis: ὅτ' ἐξαίφνης ὡσπερ στράζοντος αἰσθοῖτο, ἢ διπλοῦν τινὰ ἔσω φερεπνοὴν παθόμενος οἷον ἐπεισπνοὴν, ἢ διπλοῦν πνεῦ ἔξω πεπονθὼς, καθάπερ ἐπεκπνοήν. Bud.
Επεισρέω, t.3,c.688,c. Επεισφέρω, t.4,c.101,d
Επεισφακὴς, Suid. exp. καταδίκας.
Επεισφρέω, eidem eſt ἐπεισεῖμι, Inſuper intrò tulero: vt & Heſ. ἐπεισφρήσασθαι affert pro ἐπεισεισῆλθεν. Rurſum tamen idem Suid. ἐπεισφρήσας exp. etiam neutraliter ἐπεισελθών, Superintrans: quo ſignificatu diceretur potius ἐπεισφρησάμενος. Sic verò & ἐπεισέφρησεν affert pro ἐπεισῆλθε. Sūt autē hæc à them. ἐπεισφρέω ſeu ἐπεισφρίω facto per ſyncopen ex ἐπεισφορέω.
Επεισχέω, eidem Suidæ ἐπεισβάλλω. ſi ἐπεισχέω ſcribas, ſignificat Superinfundo.
Επείτα, t.1,c.1160,e. Επείτ', t.1,c.1207,e
Επείτεν, t.1,c.1160,h. Επεί τε, t.1,c.1207,e
Επειχθῆναι, Feſtinare, σπεῦσαι, σπουδάσαι, Suidæ & Heſ. A the mate ἐπείγομαι.
Επεκβαίνω, t.1,c.645,b. Επεκβολίω, t.1,c.761,b
Επεκδιδάσκω, t.1,c.987,f
Επεκδιηγέομαι, οῦμαι, Inſuper cõmemoro vel enarro: Item Inſuper explico, ampliuſque ediſſero. Plato in Phæd. ὡμίλουν φράσειν αὐτὸν πόσον τι χρὴ πλατύτερα εἶναι ἃ προσῆλθεν ἐπειδὴ δὲ φράσειν, ἐπεκδιηγήσασθαι τοῦτο αὐτὸν καὶ τοῦ ἀπόλλω. Idem, καὶ εἰ ἐν μέσῳ φαίη εἶναι, ἐπεκδιηγήσασθαι εἰς ἄμεινον ἐμοῦ αὐτοῦ ἐν μέσῳ ἔσεσθαι, Inſuper explicaturum, Eo amplius ediſſerturum. VNDE Επεκδιήγησις, ιως, ἡ, Geminata narratio. Baſil. in Hexaem. homil. 4, καὶ γὰρ ὅτε παρέλκει κατὰ τοῦ μαρτυρίου τὸ ἐπεγχύπτουσα, μὴ τῆς αὐτῆς πάλιν ἐπεκδιήγησις. Bud. pag. 330.
Επεκδοσῶναι, Inſuper elargiri: ab ἐπεκδίδωμι.
Επεκδραμεῖν, Excurrere aduerſũ. Plut. in Amat. narr. ἐπεκδραμούντων δὲ καὶ τῶν χθονίων, καὶ αὐηλούντων. Itè. Excurſiones facio in, Excurſionibus & latrociniis infeſto. Pauſan. Ἀρχελάου τοὶ Μάγνητες σφᾶς ἐπεκδραμόντα, αὐτόν τε περιόντα καὶ τὴν βαρβάρων φυθμὸν ἐς πολεμους. Vbi B. ἐπεκδραμεῖν exp. Prædonum more percurſare, Populari. INDE Επεκδρομὴ, ῆς, ἡ, Eiuſmodi excurſio.
Επέκεινα, t.1,c.1213,g
Επεκθέω, idem quod ἐπεκτρέχω ſeu ἐπεκδρέμω, Excurro, Excurſionē facio in. Budæo Incurro in alienum agrum vt prædo. Aliquando & Occurro ſignificat, hoc eſt, Occurro hoſti me excurſionibus & latrociniis infeſtanti, Aduerſus excurrentem in me excurro. Philo in Vita Moſis lib.1, ἁρπαγὴ μετὰ τῆς οἰκείας πόσης δορυφορίας ἐπεξέρχεται, domo mouebat eis occurſurus. Xen. Hell. 5, ἐπεξελαύνουσι μὲν οὖν ἱππεῖς, ἐβοήθουν δὲ καὶ οἱ πελτασταὶ πλησίον δὲ καὶ οἱ ὁπλῖται ἐπεξῆσαν.
Επεκκλίνω, exp. ſimpliciter Declino, Deuito.
Επεκκόπτης, ου, ὁ, affertur pro Obiurgator.
Επεκλύζομαι, t.2,c.610,f
Επεκλύω, expon. ſimpliciter Exoluo, Debilito, Infringo.
Επεκπλους, Enauigatio aduerſum aliquem: vt ἐπεκδρομή.
Επεκπεσεῖν, t.3,c.1191,c. Επεκπίνω, ib.d
Επεκτρέχω, idem quod ἐπεκθέω. aliis, Curſu inuado.
Επεκφορὰ, Elatio. i. Pronuntiatio. Bud. ex Gaza, ἵστ δὲ χθὲς ἀκροατὰς τῶν καὶ θεατὰς καὶ αὖθις ἐπεκφορᾶς πῶς πῆς. vt χαπῖον non adiecto ἡμῖν.
Επεκχέω, Inſuper effundo.
Επέλασις, Expeditio aduerſum aliquem, Inuaſio. Luc. De

conscrib. histor. τῶν δὲ ἐξόντων τὸν τῶν ἐλεφάντων ἐπίλεκτον, Elephantorum aduentantium impetum, seu Elephantos aduersum se agitatos.

Ἐπιλαφίζω, Alleuo: aliis Eleuo, Sursum tollo, Subleuo. Philo De mundo, τῆς γειόθεν καὶ βαρὺς ἰχνύους ὑπὸς ἐπιλαφιζόμενος, καὶ τὸν ἀέρα τύπον αἰτιλαζόμενος, Subleuata.

Ἐπίλαιχος, Sequens ἔλαιχος, seu ἔλαιχος ἐλάγχω additus vel superadditus: vt ὑπέρτερος. Ambo rhetorum verba sunt. Plato in Phæd. καὶ ἔλαιχον καὶ ἐπίλαιχον ὡς πλεῖστον ὑπ' κατηγορίας τι καὶ ἀπολογίας.

Ἐπιλάβιος ἐπίσω, affertur pro Reuersus.

Ἐπιλαβέω, t.3, c.484, c.ob.

Ἐπίλαβος, t.1, c.1179, b.

Ἐπιλαίνω, t.1, c.1170, d

Ἐπιλαβία quoque affertur pro Aduentus: dicique fertur vt ἐπιλαβία.

Ἐπιλαβικός, t.1, c.179, c

Ἐπίλαιο, Ionicè pro ἐφίλαιο, Attraho.

Ἐπιλαπίζω, t.1, c.1199, d.

Ἐπιμαίνω, ib.

Ἐπιμαίνω, ib.a.

Ἐπιμολαὶς, t.1, c.681, c.

Ἐπιμολάω, idem ferè quod Ἐπιμαίνω, Insuper insulto calcibus. Dicitur enim ὅτι τὴν λακτ ἐπαλοφίων.

Ἐπιμπλάω, t.3, c.316, h.

Ἐπινδύομαι, ib.

Ἐπινδύω, ib.

Ἐπινεύω, ab inusit. them. Ἐπινίγω, pro quo ἐπείρω dicitur. Significat non solùm Inferre, Inducere: sed etiam Imponere, Impingere: eo videlicet significatu quo dicitur aliquis alicui imponere seu impingere crimen rei alicuius cuius eum insimulat & reum agit. Ita enim ἐπινεύω κρίσει βλασφημίας affertur pro Impingere notam maledicti. Et ex Herodoto, ἐπινεύχθεσα αἰτίη pro Obiecta culpa. Nonnunquam verò omisso accusatiuo αἰτίαν, δίκλω, κρίσιν, simpliciter dicitur ἐπινεύω. Procop. ἐπινεύω τι αὐτοῦ ὅτι δὴ οὐχ ἥκιστα ἀληθίζεται, ἄμφω τὼ χεῖρε ἀπίσω. quod Suid. expon. καταλικάσας. Ionicè ἐπινεύω dicitur tanquam ab ἐπινείω. Herodotus ἐπινείκασι οἱ μαχλοσύνῃ, Impudicitiæ crimine ei impacto. Idem ἐπινείκασις ὀφι μαζῶν. Idem dicit etiam ἐπινείκας αἰτίλιον. Porrò à superiore ἐπινεύω est VERBALE Ἐπίνευξις, Illatio. Etymologus & lex. meum vetus sine γ scriptum habent ἐπίνιξις. dicunt enim ab ἐπίνω fieri ἐπίνιξις, vnde comp. ἐπίνιξις.

Ἐπινίκας, vide in Ἐπινεύω.

Ἐπινήθω, ὦ, Insilio, Irruo. vnde aoriſt. 2, ἐπίνηθον in Epigrām. cum datiuo. Sophocl. in Trachin. pag. 364. ἐπινηθῶν αὖθις pro ἐπαλλόμενον αὖθις τοῖς κλίνοις, vt ſcholiaſtes exponit.

Ἐπινήσσω, itidem Inſilio, Inſulto, apud eundem Soph.

Ἐπινυμφίδιος, t.1, c.1603, g.

Ἐπινύμφιος, ib.

Ἐπινυσία, t.1, c.1103, a

Ἐπίξαγε, t.1, c.76, d.

Ἐπίξεμι, t.1, c.1139, a.

Ἐπίξελθας, t.1, c.1179, c.

Ἐπίξενία, ibid.

Ἐπιξενοκώπηρος, ib.

Ἐπιξενόμενος, t.1, c.1309, c

Ἐπιξήνησις, ιος, ἡ, Narrationi adiuncta narratio: vel Enarratio.

Ἐπιξής, Ionicè pro ἐφεξής, Deinde, Deinceps. Herodot.

Ἐπιξήμιον, ſiue Ἐπιξήνιον, Exeundum aduerſus. Ex Bud. affertur pro Proſequendum.

Ἔπιξοδος, Exitus aduerſus aliquem, Eruptio.

Ἐπιξουσίως, Liberè. vulg. lex. ex Syn. ſed perperam. Scribendum enim ἐπ' ἐξουσίας, vt Budæus habet: cuius in ſcribendo compendiarias notas non intellexerunt. κατηγόρια δ' ἐπὶ τὸ φεύγοντι εἰς ἐπ' ἐξουσίας ἐχώμενα, πάντα ἴρρει.

Ἐπίοικα, t.1, c.1116, d. Ἐπίοικα, impersonal. ib.

Ἐπιοικώς, ibid.c

Ἐπιπεπείκασι, Experti fuerant: Ionicè apud Herodot. pro ἐπιπείρωνται. Est præt. pluſquamperf. paſſ. à ἐπιπειράομαι.

Ἐπιπέμπω, t.3, c.130, a, & 136, c.

Ἐπίπλαον, ab ὑπόπλωμι, t.3, c.375, c

Ἐπίπλεκτος, Suidæ ἐφίλητος, Amabilis.

Ἐπιπλήξιμος, t.1, c.1236, b. Ἐπίπληξις, ib.c

Ἐπιπλοκία, ας, ἡ, Operatio penes alios, v.l.

Ἐπιπλώζω, t.1, c.1257, g. Ἐπιπλώσιμος, ib.

Ἐπιποίδω, t.1, c.1246, c. Ἐπιποίδημα, ib.

Ἐπίπονος, ib. Ἐπιπονέω, t.1, c.1251, h

Ἐπιπρεμὲς, t.1, c.1249, h

Ἐπιπρόωτα & Ἐπιπρόωτον, ſunt à themate ὑπείρω ſignificante Impello, teſte Etymol. qui ἐπιπρόωτον exponit itidem ἐπεκλίθησαν ἐπιπρῶσαι, in hoc loco Homeri Iliad. α, ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χεῖρες ἐπιπρόωτον ἀκάνθης. Cui ſimilis hic Apollonii Argon. lib. 2, Πλευμοὶ δ' ἐπιπρόωτον κώπαι, concutiebantur & commouebantur ſuper capite eunti. Idem Apollon. lib. 1, dixit, ὅτι δ' ἐρρώσαντο πόδεσσι, pro eo quod Heſiod. in Theog. ἐπιπρόωτον δὲ ποσσίν: licet apud hunc exponatur Tripudiarunt pedibus: apud illum, Innitebãtur pedibus. Rurſum ex Apollonii Argon. 1, affertur, ἐπιπρόωτον ἐλάτας, pro Incumbebant remis. Ad verbum ſonat, Agitabantur ſuper remis. id eſt, Agitabant corpus in impellendis remis. | At verò ἐπιρρώσαντο, Animum addiderunt: item ἐπιρρώσθησαν & ἐπίρρωτο, Animo confirmati fuerunt: ſunt à them. ἐπιρρώνυμι ſignificante Corroboro, Confirmo, Robur & vires addo.

Ἐπιρρώω, t.1, c.1160, c

Ἐπίρχομαι, Aduenio, &c. t.1, c.1169, g. Ἐπέλθω, Inuado, &c. c.1170, b

Ἐπίρρω, Suidæ τὸ ἐρωτῶ, Interrogo: & Ἐπιρρόμενος, ὁ ἐρωτόμενος. Rarior tamen vſus eſt actiuæ vocis, crebrior paſſiuæ in ſignif. actiua.

Ἐπιρρωτάω, t.1, c.1906, b. Ἐπιρρώτημα, ib.c. Ἐπιρρώτησις, ib.

Ἐπισείω, Atticè pro ἐπισείω, Inſuper ingredior, vel Ingredior contrà. Pro ſimplici Ingredior affertur ex Thuc. ἐπισείων ἐς τὸν Ἑλλήσποντον.

Ἐπισείω, itidem pro ἐπισείω, Inſuper ſeu denuò irruptionem facio. Thuc. lib. 2, ὡς ὑμεῖς ἐπ' ἐμὲ ἦλθετε τῶνδε τε καὶ πρὸ ἄμα ἐπισείοντι δ' ἀεὶ πρὸ, ſimul inuadatis iterum.

Ἐπισολαίως, t.1, c.668, a. Ἐπισολαῖος, ib.

Ἐπισολία, t.1, c.667, h. Ἐπίσολος, ib.

Ἐπίσσω, t.1, c.1910, c

Ἐπίσσω, poeticè pro ἐπισείω: habes in Διασσάω.

Ἐπισσυμμένος, t.3, c.816, b

Ἐπισσυμμίζω, Sum procax ad dicendum: ſi v.l. credimus.

Ἐπίσσυρ, t.1, c.1111, b

Ἐπισσύω, poeticè metri gratia geminato σ pro ἐπιθύω, à them. ὄσσομαι, ſignificante Cum impetu feror poſt, Cum impetu & accelerato gradu inſequor. vnde ἐπισσύων πρίσιν ex Nõno affertur pro Iter accelerabant. Significat etiam interdum Feror ſupra.

Ἐπίσταμαι, eodem modo pro ἐπίσσυμαι, ab ἔπομαι, Sonat autem Superèro, vel Poſt ero. vt & ἐπίστημι exponunt μετὰ ταῦτα ἔσομαι.

Ἐπίστατος, t.3, c.760, f. Ἐπιστάτης, ib.

Ἐπιστᾶς μοι βαρέα, ex Eurip. affertur pro Grauiter mihi incubuiſti. Eſt aoriſti 1 paſſ. ab actiuo them. ἐφίστημι ſeu ἐπιστάω.

Ἐπίστει, per ſyncopen pro ἐπίσταται, Aderit, Inerit, Poſthac erit. Sophocles, ἧς ἐπ' οὖν πίστις ἐπίστει. Eſt futur. med. verbi ἔπομαι.

Ἐπιστεώς, Ionicè pro ἐφιστεώς, ab ἐφίστημι. Herodot. ἐπιστεῶσι δὲ τοῖσι, his præpoſiti ſeu præfecti. Idem, ἐπιστέωσι τῇ ζεύξι τῶν πεντόων, qui fluuio ponte iungendo præſunt.

Ἐπίστεω, t.1, c. 1764, d

Ἔπιστι, Supereſt, Extat, Exiſtit. Ariſtoph. ἔστ' αὐτοῖσι, In ſuprema parte exiſtit, ſeu Omnium maximè ſupra eſt & extat. Soph. ἐν ὑλακῇσιν ἔστι πόνου φροίμιον. | At ἔστι μοι ſignificat In me eſt, In me ſitum ſeu poſitum eſt, Licet mihi. ἐστὶν μοι καὶ ἐξουσία ἐστ. vt ἔστιν μοι τῶν πόνων. Thema eſt ἔπομαι.

Ἐπίστιος, Ionicè pro ἐφέστιος, Domeſticus, Familiaris.

Ἐπιστραμμένος, More eorum quæ ἐπίστραπται ſeu ὑπεστράφησαν. Aliis, Peruerſè, Obtortè, Contortè.

Ἐπιστράπαρος, t.1, c.1295, b. Ἐπιστράπαλος, ib.& t.1, c.93, a

Ἐπίστιος, t.1, c.1295, a. Ἐπιστροφή, ib.c

Ἐπιστρόφος, ib. Ἐπιστρόφιος, ib.

Ἐπιτάχαν, Ionicè pro ὑπετάγμην ἦσαν: apud Herodot.

ἐπιπαίχαν ἐς ζοὺς Πέρσας, inter Perſas collocati erant. Eſt à them. act. ἐπιπάσσω.

Ἐπίπης, t.1, c.1120, h

Ἐπιπόνος, Per totum annum durans. Homerus Odyſſ. ν, Τέων οὔ ποτε καπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει Χείματος οὐδὲ θέρεος ἐπιπόνος. Niſi malis Annuus, Qui ſingulis annis prouenit. ἐπίπονος. Infrà ἐπιπωνὸς pro eodem.

Ἐπίπος, t.1, c.1120, h

Ἔπυ, Ionicè pro ἕπου, Sequere: ab ἕπομαι.

Ἐπυθυμέω, Bono ſeu æquo animo ſum in vel ob.

Ἐπυδύνω, t.1, c.1303, c

Ἐπυκτὸς, Exoptandus, Votis expetendus. vt ἐπυκτὴ ἡμέρα, Hierem. cap. 10. Heſych. & Suid. exp. ὀπτυμανή, ἀξίας αἴξια.

Ἐπυναταί, eidem Heſych. ſunt οἱ συλλογισταί.

Ἐπυρημέον, t.4, c.60, b. Ἐπυχὴ, t.1, c.1311, a

Ἐπυχόμαι, t.1, c.1311, g

Ἐπυωνίζω, Vilem reddo, vel Viliorem reddo. Plut. in Cicerone, οὐκ οὐδὲν ἐπώνητο τέρδος, ἀλλ' ἕσπ ἐπυωνίσας τὴν ἀγορὰν, ἀπηχθήσατο τῇ φιλοπρίᾳ, vt annonam viliorem redderet, Bud. interprete. Idem alioqui ab eodem accipi ἐπυωνίζω tradit pro Vili licitor. ſed locum non affert. At in v.l. redditur Vili pretio emo vel vendo: & affertur ille Plutarchi locus, cui tamen illa potius quam attuli interpretatio, conuenit.

Ἔπφρον, vide Πέφρω. Ἐπίφερδον, t.4, c.67, c

Ἐπίχω, Inhibeo, &c. t.1, c.1342, b. Ἐπίχω, Adhibeo, &c. ibid. d. Ἐπίχω, Præbeo, &c. c.1343, a. Ἐπίχω, Obtineo, ibid. Ἐπίχω, cum datiuo, pro Exagito, &c. ib. b.

Ἐπίχρεμαι, ibid. d

Ἐπίχρων, Ingruebant, Inſtabant, Vrgebant. v.l. ex Apoll. Arg. lib. 2.

Ἐπίψαμμος, t.4, c.731, d

Ἐπὼν, pro ἐπὼν, (ſicut ἰὼν pro ὤν) Qui ineſt. vt ἐπὼν καρπὸς, Fructus qui ineſt.

Ἐπωδία, ας, ἡ, Conuentus. quaſi Obuiatio, Occurſatio. v.l. abſque exemplo: & non ſine mendi ſuſpicione.

Ἐπώδιος, t.1, c.686, f. Ἐπῳδίων, t.1, c.687, a

Ἐπωδιώτατος, ibid.

Ἐπωμοτὴς, ab ἐπωμόομαι, Qui promiſit. Sed redditur etiam Qui minatus eſt, in v.l. Ibidem ἐπωμοτὴν paſſ. ſignificatione, Promiſſa, item Minæ.

Ἐπωμὶς, ίος, ὁ, Ductor. v.l.

Ἐπωνιδίδες, αἱ, Tabulæ nauium, à puppi ad proram extenſæ: quaſi ἐπινιδίδες, à verbo ἐπινεύω. Hom. Od. τ, Ἴκρια δὲ πρῶτα μὲν ἁρμόσσασθαι ἐπέβησαν, Πολὺν ἀπὸ μακρὸν ἐπ' ὠκυάλοιο πλόοιο. In quem locum plura Euſtath. hac de voce annotat, quæ apud eum vide: pag. 1533. Conſule & Heſychium.

Ἐπωμίνως, Seriò, Diligenter. καταπονδαζόντως. Ita v.l. ſed in verbis Græcis duplicem errorem eſſe puto. (licet & apud Heſychium ita ſcripta ſint) Nam pro ἐπωμίνως ſcribendum puto ἐπωμίως, & καταπονδαζομένως pro καταπονδαζόντως. ſic tamen vt de huius aduerbii potius quàm de illius emendatione dubitem.

Ἐπωρεία, Accuſatio, ſeu Incuſatio, Querela. μέμψις. v.l. ex Dione, ἡμῶν δὲ δι' ἃ μὴν καὶ ἐπωρείαν ἔχει, καὶ ἀσφαλῶς ζῶν ὑπάρξειν. Legitur & apud Suidam ex autore incerto ἐπωρείαν ἔχει. Suprà ἐπωρείαν ἔχει habuimus pro ὀπίμαμαι ἐπ. Heſych. ἐπωρείαν exp. ὀπιμασίαν.

Ἐπωρεῖ, Accuſo, Incuſo. Item Queror, ſeu Conqueror.

Ἔπων, ab ἔπημι, interdum pro Obibam, Peragrabam, vel Obiui, Peragraui. Ex Plutarcho in Pericle, ἐπῶσι τοῖς πόροις τοῖς ἐν Θράκῃ. Sic ἔπιεν πολὺ μᾶκος γῆς, Longam viam peragit, ſeu peragrat, vt Bud. vertit. Apud eundem verò in Themiſtocle legitur, ἐπῶν στρατηγὸς, ὅτι τῷ μαίχλῳ παρεξαίων. vbi redditur Adibat. Sic apud Thucydidem, ἐπῶν τὸ στράτευμα, adibat exercitum. Ex eodem affertur, ἐπῶσαν πρὸς ἄλλους pro Tendebãt in alios. Ex Æſchine autem, ἐπῶν ὁ χρόνος, pro Adueniebat tempus, ſeu Aderat tempus.

Ἔπῳ, impersonaliter etiam, cum infinitiuo. Plato, ἐπῶν μοι εἰπεῖν, In mentem mihi veniebat vt dicerem. Vel, Venit in mentem. Sic apud Plutarchum in Lycurgo, ἐπῶν αὐτοῖς λέγειν. vbi ἐπῶν quidam malè interpr. Licebat. Apud eũdem cum infinitiuo ἀπῆν, in Camillo, ἀπῆν μὴ οὐκ ἐπὶ τῷ Καμίλλῳ τὴν ἀφροσύνην. Apud Lucianum cum γελᾶν legitur, ἔπειί μοι γελᾶν. vbi redditur Subit me riſus. Tale eſt apud eundem, ἐπῶν αἰσχαλᾶσαι. vbi non ſatis aptè redditur, Cachinnari veniebat in mentem. At verò apud Aphthonium, ἐπῶν τοῖς μύρμηξι πονεῖν, redditur, Formicæ laboribus intentæ erant. Fortaſſe autem rectius, Ad labores animum appellebant. Vel, De laborando cogitabant.

Ἐπωνὸς, οὖ, ὁ, Annuus, Per annum durãs, ſeu toto anno. Hom. Odyſſ. ρ, Ἀλλ' αἰεί τοι χρὴν ἐπωνὸν γαῖαν ἔδεσθαι. Et βίος ἐπωνὸς apud Heſiodum, Annuus victus, in Erg. Ἔστι μὲν βίος ἔνδον ἐπώνιος κατάκειται. Interdum verò ἐπωνὸς eſt Copioſus, Abundans, Largus. vt κρειὸς ἐπωνὸς Homero Odyſſ. ϑ, eſt ὁ πολύς, teſte Euſtathio. Ex Apoll. autem Arg. 2, affertur ἐπωνὸν κομίσωσι, aduerbialiter poſitum pro ὀπιμανὲς καὶ ὀπιμανῶς.

Ἐπωνυμὴ πέτρης apud Heſiodum, Pili denſi & continui, non autem rari: in Erg. — πύκα δ' οὖσα, Οὐτέ τ' ἐπωνυμὴ πέτρης οὐδὲ ῥηγμὶς ἐς εἰαρινὸν Βορέαν.

Ἔπῶκα, Ionicè pro ἔῳκα, ab ἴῳμι, Immiſi.

Ἐπῶκος, t.1, c.190, c. Ἐπῶλον, vide in Ἐπέρχομαι.

Ἔπωλις, Operculum arcæ, ſeu ciſtæ. τὸ πῶμα τῆς λάρνακος, Heſych. Exponitur etiam Macula à ſole, tanquã idem cum ἔφηλις. Vide Euſtath.

Ἐπωλυμάζω, (ab ἐπώλυμι ſiue ἐπωλύω, ſignificante σκιὰ & τὸ σκέπειν τὸν τοῖχον) Obumbro ſeu Inumbro, Veluti vmbraculo tego vel obtego: Suidæ ἐπώλυμι φαίνω, σκεπάζω. qui & ἐπωλυμάζοντας exp. καλύπτοντας, σκεπάζοντας, in hoc loco cuius autorem non nominat, εἰ δὴ σοῦ τοῦ πολίτου πλάθοντος τὰ τῆ φαίνειν, καὶ σκιάζοντος ὅπερ τὸ κακὸν αὐτοῦ καὶ ἐπωλυμάζοντας, ἄλλως φασὶ τὸν ῥηθέντα. Frequentior eſt vſus vocis paſſiuæ, in ſignif. act. Cuius hoc exemplum affert idem Suid. de Pherecyde, ἐπωλυμασμένος ἱματίοις, Χρῶ δύλα, ἔφη, καὶ δακτύλῳ τὴν θύραν ἀνοίγνυε. Vbi ἐπωλυμασμένος ἱματίοις ſignificat Veſte corpori, velut vmbraculo, prætenta. id eſt Tecto veſte corpore. Diogenes Laertius dicit διαβεβλῆσθαι τῆς θύρας τὸν δακτύλιον dixiſſe Χρῶ δύλα: ianua videlicet ceu vmbraculo vſum ad regendum & occulendum corpus. Ita & Ariſtoteles vtitur. Hiſtor. anim. lib. 6, de perdicibus & coturnicibus, πίπτουσι οὐκ ὠοτοκίας, ἀλλ' ὠὰ τῇ γῇ, ἐπωλυμαζόμενα ὕλῃ. Itidémque lib. 9, de iiſdem, ὅταν ποιήσωσιν ἐν τῷ λείῳ καυίσματα, ἐπωλυμασμένοι ἄκανθαί τισι καὶ ὕλῃ, τῆς αὐτοῦ ἕνεκα ἔτους καὶ τῶν αὐτῶν ἀλεώρας, ἐκβάλλα πίπτουσι. id eſt, E ſpinis & congeſta materia ſibi facto vmbraculo & præſidio aduerſus aues prædones. Plinius lib. 10, cap. 33, Perdices (inquit) ſpina & frutice ſic muniunt receptaculum vt contra feras abundè vallentur. Vtitur & Thucydides hoc verbo, lib. 6, pag. 110: ὅπως τῷ καιρῷ φοβῶ τὸν σῖτον ἐπωλυμάζωσιν: quod ſchol. exp. ὀπικρύπτωσιν, Erotianus συσκιάζωσιν: qui etiam addit, ἠλύμῳ ab Atticis vocari τὸν σκιάν. Sed & Synef. vtitur in epiſt. ad fratrem. δίκαια δ' (inquit) οὐκ ἐπωλυόμενα, οὐδὲ παρέσῃ μοι φοβοῦντι τὸν γλῶσθαι τὸ γνώμην, Quod de veritate ſentio, non occultam verborum inuolucris, ſed in apertum proferam. Bud. Ab eadem origine (inquit idem Bud.) fit VERBVM Ἐπωλυγόομαι, idem cum ἐπωλυμάζομαι ſignificans. quo Ariſtot. rurſum vſus eſt De gener. anim. lib. 5, hoc modo, ὁ γὰρ ἀνὴρ, ἐπωλυγωσάμενος τῷ χεῖρε τὸ δι' αὐλοῦ βλέπειν, τὰς μὲν ὄψεις οὐδὲν ἧττον οὐδὲ μᾶλλον κρινεῖ τῶν χρωμάτων, ἐφ' ᾧ πορεύεται, idem enim homo manu oculis præumbrante, aut per oblongam fiſtulam cernens, etſi longius aut è longinquo magis videbit, non tamen aut melius aut ſecus colorum differentiam diiudicabit. Idem, ζῷα ἐπωλυγόμενα πρὸς τὸ ἡλίαστον. Et Hiſtor. anim. lib. 9, τὸ δὲ συμμιγὲς πρὸς ὀράχνιον, ἀῴοντα κρεμάμενον πρῶτον, ἐπωλυγωσάμενον τὸ ὀραχνίου ὅσον μικρὸν, pro vmbraculo opaco foramen ſibi contexens ex aranea ſua. At Plinius lib. 11, cap. 24, Maiores (inquit, aranei) in terra cauernis exigua veſtibula præpandunt.

Ἐπώλυσεν, pro ἐπῶλθεν, ab ἐπέρχομαι, quod vide.

Ἔπωλυς, υδος, ὁ & ἡ, Aduena, Extraneus, Peregrinus.

Ἐπωλυσία, ας, ἡ, & Ἔπωλυσις, Ionicè, Aduentus. Item Aditus. Nõnus, Εἰς σκολιὸν ἀΐδηλος ἐπωλυσίων αἰσαίνων. Eſt etiã Incantatio quæ fit veneficis. Nam ab Heſychio exponitur ἐπῳδὴ φαρμάκων. Cui addit, ἢ ὁδὸς πᾶς.

Ἐπιάλης, idem quod illud ἐπιωλή, Aduentus. Redditur etiam Impetus, Insultus in Epigr.

Ἐπιάλτης, & Ἐπίαλτης, idem quod Ἔπιαλος, paulo antè, Aduena.

Ἐπιμοιρίς, t.1, c.393, c

Ἐπεί, Ionicè pro ἐπεὶ, Postquam. Herodotus, ἐπεὶ ἐφοίτων. Apud eundem, ἐπεὶ ἐλθὼν, postquam venerit. Homer. Od. ξ, ἐπεὶ πόσις ἄλλοθι δῆπτα, vbi vir alibi perierit. id est ἐπώλεσε.

Ἐπῆν, Inerat, ab ἔπειμι, composito ex εἰμί. Apud Hesiodum autem, — οὐδέ τι δηλοῖ Τῆρας ἐπῆν, redditur ἐπῆν Immineb bat, Impendebat.

Ἐπιπέμπος, ου, ὁ & ἡ, Ventosus, Vanus, Euanidus: Talis qui in ventos abiturus sit: vnde ἐπιπέμπους πλοῦτος à Suida dicitur esse ὁ ψευδόλιθρος. Sed addit, καὶ ὁ ἄφρων φασίν. Affert item, ἐπιπέμπου βλάπτε γε.

Ἐπίολος, Papilio qui lucernarum luminibus aduolat. Ita vulg. lexica, ex Aristot. De hist. anim. lib. 8. cap. 17. sed apud eum legitur ἐπίολος: vbi scribit, καὶ ἄλλο ζῴδιον οἷον c ὁ ἐπίολος ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενος.

Ἔπποι, Affines, Cognati. Ita v. l. absque vllius autoris nomine. Inuenio autem annotatum & à Budæo, ἔπποι poeticè οἱ κηδεσταί: quorum verborum nec ipse autorem nominat. Suspicor autè ex Polluce hæc manasse, scribente, lib. 3, cap. 3, Καὶ κηδεσταὶ μὲν ἄλλοις ἑκατέρωθεν, οἱ πενθερὸς σωφρόνως, καὶ ἔπποι καὶ πατὴρ καὶ μήτηρ Ἡρόδοτον. Sed suspicor pro ἔπποι reponendum ibi esse ἔποι: sicut admonui iam antea in nomine Κηδεστής. t. 1, col. 181. Hoc saltem constat, illius ἔποι nullam à lexicographis mentionem fieri, contrà verò ποι apud eos extare: de quo dictum fuit t. 3, c. 113, a.

Ἐπήρης, ου, ὁ & ἡ, Sublimis. Apollon. Arg. 2, ἐπήρης δούρατι ὕπερθεν. Pro eodem dicitur à poetis μετήορος, & in soluta oratione μετέωρος.

Ἐπήρας, Qui persuasit. Particip. verbi ἐπαίρω. Cuius aoristum ἐπῆρα Hesych. exp αἴτησον.

Ἐπηρεφής, ου, ὁ & ἡ, Amabilis, Optabilis, lucundus, apud Homerum & alios poetas. Apud Xenophontem est etiam nomen proprium.

Ἐπηρεάζω, Damno afficio, Incommodo alicui, Molestiam exhibeo, Negotium facesso, Vexo. A Budæo redditur Incommodo, necnon Offendo, apud Lucianum. A Demosthene autem sæpe accipi testatur pro Molestus esse alicui. Apud quem tamen reddit Obtrectare, in hoc orationis in Midiam loco, ὁ φθονῶν ἰσχύοντας φιλοπρώτως ἐπηρεάζειν, Aut eius actiones à munificentia manantes obtrectans. Scholiastes Thucydidis ἐπηρεάζειν exponit βλάπτειν, in hoc eius loco, καὶ παρεσκευάσθαι φυλάσσειν μὴ ἐξεῖναι τοῦ μὲ ἄλλου τρόπου ἀὐτοῖς ἐπηρεάζειν αὐτούς. Redditur etiã Iniuria afficio, Iniuriam infero. Atque adeo inuenitur alicubi iunctum cum βλάπτω, & quidem apud Demosthenem quoque. Ab eodem cum φθονερὸς quoque copulatur. Apud Plutarchum autem legimus, δι' ὕβριν καὶ πλεονεξίαν ἐπηρεάζειν ἑαυτῷ, καὶ κακοπαθεῖν ἐφ' ὧν πολίτην, ipsum sibimet detrimento fore.

Ἐπηρεάζομαι, Damno afficior, Calumnias & negotia facessita patior, vt Budæus vertit in hoc Demosthenis loco, ex oratione in Midiam, ἐπηρεάζομαι καὶ βλάπτομαι. Et in isto, μηδὶ παύσῃ ἐπηρεαζόμενος χαλεπῶς. Ἐπηρεασμός, οῦ, ὁ, Vexatio, Molestiæ exhibitio, aut etiam Obtrectatio: vt ἐπηρεάζω poni nonnunquam pro Obtrecto, dictum est. Ab eodem illo verbo Ἐπηρεάζω. sunt alia duo verbalia composita Ἀνεπηρέαστος & Εὐεπηρέαστος, Damnis seu iniuriis obnoxius, Cui facilè nocere potest. Galenus Meth. lib. 2, Δυσπηρέαστος ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτιῶν, Causarum externarum iniuriis obnoxius, Expositus iniuriis quæ ex causis externis proueniunt. Chrysostomus σῶμα δυσπηρέαστον appellauit corpus humanum, vtpote tot iniuriis morbisque obnoxium. Illud autem Ἀνεπηρέαστος expositum in hoc Indice fuit suo loco.

Ἐπηρεαστής, οῦ, ὁ, Qui ad exhibendam molestiam seu ad facessendum negotium propensus est, Qui lubenter negotium facessit, Vexator. Redditur etiam Iniuriosus: item Calumniosus. Itidemq; ADVERB. Ἐπηρεαστικῶς, Iniuriosè, Calumniosè. Sed Calumniosus & Calumniosè, parum Latina sunt fortasse: ac pro illo nalim Calumniator: pro hoc autem, Per calumniam.

Ἐπήρεια, ας, ἡ, Damnum quod per vim seu violentiam alicui infertur, Iniuria, Contumelia. Suidas exponit βλάβην in hoc Thucydidis loco, (qui libro 1 legitur) ζεύξῃ τι φθόγγους ἐκλύσει κατ' ἐπήρειαν δίχα αὐτοῦ. (vbi tamen κατ' ἐπήρειαν videtur significare Per contumeliam) Subiungit autem & alios eiusdem fere proris locos: additque de bello propriè dici, & esse πρόφασιν καὶ ἀφορμήν: vtpote à nomine ἐπὶ ἀρὰς derivatum. Vnde quidam Insultum bellicum interpretantur. Demosthenes Pro corona, ἐγὼ δ' οὐκ ἐμαυτῷ ἐπήρειαν ἐγνωκὼς, καὶ λοιδορίαν, καὶ συκοφαντίαν ἐμοὶ, καὶ ταῦτα τοιαῦτα. In alio quodam eius loco Budæus vertit Calumniam. Vt autem existimem ἐπήρεια propriè dici de damno quod infertur ab eo qui est superior, (vt in bello fit) in causa est quòd ἐπήρεια δαίμονος in plerisque locis legitur. Lucianus, χαλεπὸν μὲν, ἔφην ἐγώ, δαίμονός τινος ἐπήρειαν ἀφορμῶν. Philostratus in quadam epistola, ἵνα μὴ ὑπὸ δόξης τινὸς ἐπήρειαν αἰσθῇ μᾶλλον ἢ παρὰ δαίμονος ῥᾳθύμως.

Ἐπηρίσαι, Hesych. exponit φθονερῶς ἐμβλέψαι.

Ἐπηρτημένος, t. 1, c. 1248, h

Ἐπηρτημένως, t. 1, c. 1251, h

Ἔπηρος, τος, ὁ & ἡ, Paratus & instructus, propriè ad remigationem, vnde nauigium dicitur ἔπηρος. Suidas ex quopiam cuius nomen tacet, τὸ δὲ πλοῖον ἔπηρον ἐκ τοῦ ὁ πλοῦς αὐτοῖς εὐμαλλουμένοις καὶ εὐπλοΐαις. Itidem ἔπηρος πλοῖον apud Arrianum.

Ἐπίερτος, ου, ὁ & ἡ, De quo contenditur, seu Ob quem contenditur. item Æmulatione dignus, in v. l. Est aliquoties nomen proprium apud Homerum: existimaturque dictũ Ἐπίερτος, pro Ἐπίερσος, (ex forma qua ἀμφίερσος) tanquam ab ἐρείδω. Vide Eustathium.

Ἐπιήρεις, t. 1, c. 212, c

Ἐπῆρξε Licuit, facultas fuit. In v. l. Facultaris fuit. Videndum autem ne potius scribendum sit ἐπῆρξι.

Ἐπῆρσε, Aptauit, ἐπήρμοσε. Legitur illud ἐπῆρσε apud Homerum, tanquam ab aoristo lequẽte futurum Æolicum. dam verbi ἀείρω. futurum Æolicum est ἄρσω.

Ἐπιστεύρης, t. 1, c. 572, c.

Ἐπίστημι, Ionicè pro ἐφίστημι, Permittam, ab ἐπίσταμαι. Herodotus, ἐπιστήμας σε ἀρχὴν Ἑλλάδος.

Ἐπιστία, idem quod ἐπιστὺς significare videri possit. A Suida tamen exponitur ἐπιβάθρα: sed non sine mendi suspicione.

Ἐπιστὺς, t. 1, c. 1222, g. Ἐπίστης, ibidem, h

Ἐπιστεμές, ου, ὁ & ἡ, Densus. Plur. ἐπιστεμέες apud Homerũ Iliad. 7, Λίθοι γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπιστεμέες ὑπὸ τε ποσὶν Ἰλιάδων, Densi, Conferti. Quidam hoc vocalulum dictum esse volunt παρὰ τὸ εἶς ὑφεῖναι ἑτέρᾳ, id est ἓν ἐπιπλάττειν μέρει. Vide Eustathium.

Ἐπιστεύς, Versutus, Vertipellis: λόγιος, πανοῦργος, Hesychio.

Ἐπιστὺς, t. 1, c. 1222, h

Ἐπιφί, Ægyptiis vndecimi mensis nomen: Anthol. epigrammatum lib. 1, Καὶ σπυρὸν κατὰ χεῖρα δίκαιον ἐπιφί.

Ἐπίχθιος, ος, ὁ, t. 1, c. 1483, h

Ἐπίωρος, ου, ὁ & ἡ, Pendens sublimis, seu in sublimi. Eud. exponit Impendens, in hoc Gregorii loco, Καὶ σπασμὸς ὑπῆν ἐπίωρος. Ἐπί, cum dativo, &c. t. 1, c. 1209, a. Ἐπί, cum genitiuo, &c. c. 1210, 1211, 1212, & 1213. Ἐπὶ cum accusatiuo, &c. c. 1213, c

Ἐπὶ pro ὑπὸ: item pro ἐπεὶ, ibid. g, & t. 1, c. 1134, a.

Ἐπὶ ἀγαθοῖ, t. 1, c. 11, c. Ἐπὶ αἰσχρῷ, t. 4, c. 312, b. Ἐπὶ χρόος, t. 4, c. 413, a

Ἐπαγαπητός, Charissimus, Perquàm charus. v. l.

Ἐπαγής, Hesychio teste ὁ ἐφαλτὸς: quem Æoles ἐπάγιον, alii Ἐπάλιον & ἐπωφέλιον appellant. Ἐπάδουσα, est πρὸς ἡδονὴν, Iucundum, Dexterum.

Ἐπάλλω, Immitto. Aristoph. Nub. ἄξεις, ὅπαλλ' Κιττῶν ὑπὸ τὴν σφυκτὸν τὴν στεφάνην. id est ὅπτ πέμψω σε, ſ. τὸ κίνδυνον. At apud Thuc. lib. 5, pag. 190, in fœdere quodam, αἱ δὲ τι καὶ ἄλλο δοκῇ τοῖς ξυμμάχοις, οἶκαδ' ὅπαλλον, Domum mittere. id eſt, Domum nullis literis nuntiiſve ſignificare. ſchol. exp. ὅπτέμπειν, σίλλειν. Sed ſcribitur ibi etiam ἀπάλλειν.

Ἐπάλμενος, per ſyncopen pro ὅπταλμένος, Aſſiliens vel Inſiliens, Saltu inuadens. Hom. Odyſſ. ω, Κύνα δέ μιν ὠκέες ὅπαλμενος.

Ἐπάλτης, t. 1, c. 340, b

Ἐπαοιδάω, Complaceo, Gratus ſum. Hom. Il. π, ἐμοὶ δ' ὅπαοιδὸν ὦπας. Od. τ, πῶν δ' ὅπαοιδὸν μῦθον.

Ἐπαοίω, Heſychio ὑπηρέτω, Permittam. Ionicum eſt pro ὅπαρω, ab ὅπαείρω.

Ἐπαύω, Incubo, Dormio in. Vel, Dormio inter aut apud. Hom. Od. ο, ſub finem, ὅρρ' ἴκετ' αὐλὴν, ἔνθα οἱ ἕπετο υἷες μάλα μυρίαι, ἵνα σύοιτο ἕκαστος ἐὼν ὅπαυεν. Schol. videtur legiſſe ἵνα σύοιτο ὅπαυεν, quum exponat κατ' ἐν διέσεσιν. Alioqui ſcribitur ibidem & ὠπαυεν, eodem ſenſu.

Ἐπαχέω, ſeu Ἐπαχέω, Acclamo. Hom. Il. ι, ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ὅπ' ἀχέοντο νῆες Ἀχαιῶν, Μῦθον ἀγασσάμενοι. id eſt ἐπῄνεσαν, inquit Heſ.

Ἐπίβαθρα, t. 1, c. 648, c. Ἐπίβαθρον, ib.

Ἐπιβαίνω, t. 1, c. 647, b. Ἐπιβαίνω, t. 1, c. 681, a

Ἐπιβάλομαι, t. 1, c. 684, c

Ἐπίβαλμα, Heſychio ὑπόπεδον, Scabellum: cui videlicet pedes ὑποβάλλομεν & ſuperponimus.

Ἐπίβαλοι, eidē ſunt πέδαι, Calces, Calcaneæ.

Ἐπιβαπτίζω, Intingo, Immergo.

Ἐπιβαρέω, t. 1, c. 719, c

Ἐπιβαρίω, ῶ, Aggrauo, Ingrauo. vel Degrauo, Premo, Grauibus detrimentis implico. Budæo, Grani damno afficio, afferenti ex Appiani Ciuil. bell. libro 4, de proſcriptione triumuirali, οἱ πολλοὶ ὧν ὁ πᾶς χρεία οὐσύμβιος. οἱ μὲν, ὅπτβαρῆν τοῖς ὑπηκόοις αἰδούμενοι, οἱ δὲ οὐκ ἐν αἰσίῳ σφίσι τὸ ἑκείνων τῆ νομίζοντες. Item, τοῖς δὲ φυγόντων οἱ μὲν ὑπὸ ναυσὶν ἀπώλλυντο, ἐς πάντα σφίσι τῆς τύχης ὅπτβαρυνούσης.

Ἐπιβασία, t. 1, c. 648, a. Ἐπίβασις, t. 1, c. 647, h

Ἐπιβάσκω, t. 1, c. 654, d. Ἐπιβατεύω, t. 1, c. 648, g

Ἐπιβατήριος, ib. a. Ἐπιβάτης, ib. c.

Ἐπιβατικὰ, ib. Ἐπιβατὸς, ib. d

Ἐπιβατὸς, ib. e. Ἐπιβατὸς, ib.

Ἐπιβδὰ, t. 1, c. 1877, c. Heſychio & Suidæ ὅπτβδαι ſunt αἱ μεθεορτιναὶ ἡμέραι. Nominis rationem ille hanc affert, ὑπὸ τῶν ὅπτβαζόντων τοῖς ἱεροῖς, οὐκ οὔσας ἐξ αὐτῆς: vel ἢ ὑπὸ τῆ διπὶ καὶ ἑορτῆ ἄγομεν αὐτὰς, ἢ ὑστέρων τῶ β. Suidas autem hanc appellationis eſſe cauſam ait, ἢ ὑπὸ τῶν ὅπτδείξει τοὺς ὑστέρους ἡμέρους ἡμέρας, ἅμα ὅπτβαίνουσης. Ex Pind. quoque ὅπτβδα affertur pro poſtridiana feriarum die.

Ἐπιβεβαιόω, & Ἐπιβεβαίομαι, t. 1, c. 730, d

Ἐπιβείωλον, poetica epentheſi τῆ ῑ pro ὅπτβίωλον: hoc autem, Ionica dialyſi pro ὅπτβωλον. à themate ὅπτβαίνω ſeu ὅπτβάω.

Ἐπίβημα, t. 1, c. 647, g

Ἐπιβήμεναι, Doricè pro ὅπτβῆναι: ab ὅπτβίβημι.

Ἐπιβήσω, fut. 1 act. verbi ὅπτβαίνω ſiue ὅπτβίβημι, ex inuſ. them. ὅπτβάω.

Ἐπιβήτωρ, t. 1, c. 647, h. Ἐπιβιβάζω, t. 1, c. 656, a

Ἐπιβιβάω, & Ἐπιβίβημι, idem quod ὅπτβαίνω. Heſych. ὅπτβιβᾶ exp. αἰαφέρω.

Ἐπίβιον, Iſæus dixit τὸ πᾶν βίον, vt refert Poll. l. 3, c. 21, in mētione verbi ὅπτβιῶναι: ſed ambiguum qua ſignif.

Ἐπιβιόω, t. 1, c. 740, f. Ἐπιβίωμι, Superuiuo, Viuo poſt, Superſtes ſum.

Ἐπιβλαβὴς, t. 1, c. 744, a

Ἐπίβλαξ, Heſychio σωτῆρος πρεσβ. pro quo infrà ὅπτβλακξ.

Ἐπιβλαπτω, t. 1, c. 744, d. Ἐπιβλαστάνω, t. 1, c. 747, a

Ἐπιβλαστάω, Supergermino, Inſuper germino, vt ὅπτβλαστάνω.

Ἐπιβλασπὰς, t. 1, c. 747, a. Ἐπιβλαστὴς, ib. b

Ἐπιβλαστοφόρες, ib. Ἐπιβλέπω, t. 1, c. 751, e

Ἐπιβλὴ, ῆς, ἡ, Fibula. Heſychio enim ὅπτβλαί ſunt περόναι: procul dubio ὅτι ἐπιβάλλουσαι τοῖς ἱματίοις, vnde & ὀπταὶ ſiue ὀπταὶ nominantur.

Ἐπιβλήδην, t. 1, c. 685, c. Ἐπίβλημα, ib. b

Ἐπίβλητ, Heſychio σωτῆρος. ſuprà ὅπτβλακξ.

Ἐπιβλὴς, t. 1, c. 684, d. & 685, c. Ἐπιβλήστης, t. 1, c. 685, c

Ἐπιβλητικὸς, ib.

Ἐπίβλητος, Adiectitius. Aliis, Aduentitius.

Ἐπιβλυζ, Affluenter, Abundè. Apud Athen. lib. 6, ex comico, ὅπτβλυζ κατὰ τῆς πηγῆς τῆς τῶ κοινοῦ ῥέοντας σφῶν αὐτοὺς.

Ἐπιβοάω, t. 1, c. 758, a. Ἐπιβοήθια, t. 1, c. 760, b

Ἐπιβοηθέω, t. 1, c. 761, c. Ἐπιβόημα, t. 1, c. 758, c

Ἐπιβόητος, ib. Ἐπίβοιον, t. 1, c. 779, a. Apud Etym. eſt & ὅπτβοιον & ὅπτβοῖον ξῦμα, afferentem & ὅπτβοῖον pro τὸ ὅπτ τῆ ξυομένη βοὶ ξυόμενον.

Ἐπίβοιος, t. 1, c. 779, a. Ἐπιβόλαιον, t. 1, c. 686, f

Ἐπιβολὴ, t. 1, c. 685, d. Ἐπίβολος, t. 1, c. 686, e & f

Ἐπίβολος, ibid. Heſychius exp. φρενίμως.

Ἐπιβομβέω, t. 1, c. 762, g

Ἐπίβοον, Suidæ τὸ ἐκ τῶ βοὸς ξυόμενον.

Ἐπιβόσκησις, t. 1, c. 781, d. Ἐπιβοσκὶς, ib.

Ἐπιβόσκω, & Ἐπιβόσκομαι, ib. c

Ἐπιβουκόλος, idem ac βουκόλος: vacante hîc præpoſitione. Hom. Od. χ, βοῶν ὅπτβουκόλος αἰπύ. Vbi nota & βοῶν pleonaſticon eſſe.

Ἐπιβούλημα, Molimen, Aggreſſio, Conatus. Ioſeph. De antiquit. Iud. μᾶλλον γὰρ ὅπτβούλημα ποιεῖς τῆς ἐγχειρήσεως, χρῶνται εἰς γειτονὶς τύχαις, maius n. facinus aggreſſus es quàm in tuam iſtam ætatē cadat. | Alioqui ſignificat etiam inſidiæ. Thuc. l. 4, p. 144, κατεγνῶσθαι τῆς ξυνωμοσίας τοῖς ἐπὶρσις τὸ ὅπτβούλημα. Et p. 150, μεταλήψεσθαι τῶ ὅπτβουλήματος. Niſi & hîc generalius pro molimine & machinamento accipere velis.

Ἐπιβουλεύομαι, t. 1, c. 771, a. Ἐπιβούλευσις, ib. b

Ἐπιβουλευτὴς, ib. Ἐπιβουλευτὴς, ib.

Ἐπιβουλευτήριος, ib. Ἐπιβουλεύω, t. 1, c. 770, e

Ἐπιβουλὴ, ib. d

Ἐπιβουλία, ας, ἡ, Inſidiæ. v. l. Sed quum in iis ponatur ante Ἐπιβούλημα, videntur ſcribere voluiſſe ὅπτβουλία.

Ἐπίβουλος, t. 1, c. 770, c. Ἐπίβουλος, ib.

Ἐπιβραδύνω, t. 1, c. 786, a

Ἐπιβραχὺ, ſeu ὅπτ βραχὺ, Ad breue tempus.

Ἐπιβρέμω, t. 1, c. 788, d. Ἐπιβρίχω, t. 1, c. 790, e

Ἐπιβρέχω, t. 1, c. 793, d

Ἐπιβρομέω, idem quod ὅπτβρέμω. Oppian. De venat. l. 3, Πυλὺ δ' ἐπ' Ἀλύῃ ἐελδόμενοι δι' ἀλᾶσθαι γαῖαν Ὄχλος ὅπτβρομέει βεβαρὼς βρύχημα λεόντων. id eſt, rugitum edit.

Ἐπιβροντάω, t. 1, c. 789, e

Ἐπιβρόντητος, ib. Propriè ita dicitur ὁ ἀκτραπὴς πρὸ φρενῶν ὑπὸ ἤχου βροντῆς, vt Latinis Attonitus is cui tonitrum mentem perculere.

Ἐπιβροχὴ, t. 1, c. 790, e. Ἐπιβρύω, t. 1, c. 795, e

Ἐπιβρώσκω, t. 1, c. 783, g

Ἐπιβυσσα, Obthuramentum. vel Obthuratrix, Obſtructrix. Lucian. in Lexiph. βύσσα πίσσης τὸ ὦτα, ἢδη ἄνευ· ἀπίσω δὲ ἡ ὅπτβύσσα, ἡ κυψελὶς, ſordes aurium quæ eas obſtruunt & obthurant ne vox penetrare queat.

Ἐπιβύω, t. 1, c. 799, c. Ἐπιβωμίζω, t. 1, c. 801, a

Ἐπιβώμιος, t. 1, c. 800, g. Ἐπιβώσομαι, t. 1, c. 759, b

Ἐπιβωτὸς, ib. c

Ἐπίβωτος, Heſychio eſt λοιὸς, ὀμαλός. Ex Anacreonte autem affertur pro Infamis. quod erit Ionicum pro ὅπτβροτος. Idem ἀβρότης.

Ἐπιβώτωρ, t. 1, c. 781, d. Ἐπήβαιος, t. 1, c. 803, d

Ἐπηβολέω, t. 1, c. 815, g. Ἐπηβολόω, ib.

Ἐπηβολία, ib. Ἐπηβολόω, t. 1, c. 814, b

Ἐπηβολία, ib. f. Ἐπήβολος, ib.

Ἐπηγκένισμαι, t. 1, c. 816, c. Ἐπηγκένιον, t. 1, c. 819, f

Ἐπηυρόμαι, ούμαι, Efferor animo & ferocior reddor ob. Apud Xenoph. ὅπτηυρωδὶς exponitur Lætatus, Lætior factus: in hoc loco Pæd. 2, ſub finē, ὧνπερ αἰσίους ἐν ὅπτηυρωδὶς τῆ ὑπαὶ Κύρε. Suid. exp. αἰσθρωδὶς, θρασυδὶς: Heſych. rectius ἐπαιδὶς. qui affert ε τ Ἐπήυρον pro ἰσχυρὸν, Validum, Robuſtum.

Ἐπήλα, t. 1, c. 807, f

Ἐπηγενίκαιος, ibid. & t. 2, c. 93, b

Ἐπήλυτον, t. 1, c. 807, c. Ἐπήλυς, ib.

Ἐπηλύφυλος, ibid. g. & t. 4, c. 249, c

Επιγελάω,t.1,c.813,f. Επιγλύμμα,t.1,c.839,c

Επιγήϊος,ὁ ἡ ἠ,affertur pro Indigena. Puto ſignificare etiam Natus poſt: vel ὀπίγονος. At Επιγήνιος,eſt nomẽ proprium apud Suid.

Επιγηράω,t.1,c.839,b. Επιγλυπτικός,ib.

Επιγηραίω,t.1,c.845,f. Επιγλύφω,t.1,c.850,c

Επιγῆτις,ιδος,ἡ, à nonnullis dicitur ἡ κλημαὶς, vt eſt in appendice Dioſc.ad lib.4.c.7.Nominis ratio ea eſſe putatur quòd humilis ſit & per terram ſpargatur.

Επιγίγνομαι,vel Επιγίνομαι,t.1,c.830,g

Επιγκρούω, ſiue Επιγκρόνω, t.1,c.1853,a

Επίδικος,in v.l.eſſe dicitur Longa tabula ſiue Aſſer. Sed ſcribendum ἐπίσσικος per σ.

Επιλυκαίνω,Dulce reddo,Condulco ſeu Indulco.

Επίγλυκυς,Dulcis.vel Subdulcis.

Επιγλωσσίς,t.1,c.856,h. Επιγλωττίομαι,t.1,c.857,g

Επιλωττίζομαι,ib. Επιλωττίς, t.1,c.856,h

Επιγλωττοϊάδιος,t.1,c.857,h. Επιγναμπτω,t.2,c.55,d

Επιγραφος,Interpolitus,Innouatus.v.lex.ex Suida.

Επιγράμμι,t.1,c.1853,f. Επιγράμμον,ib.g

Επίγνωσις,ib.e

Επιγραπίς,ίδος,ἡ,idem ac ὀπιγραφίς,de quo t.1,c.1891,d.

Επιγόνειον, ου, τὸ, dictum organum quoddam muſicum, quadraginta intentum fidibus : ab Epigono inuentore.Poll.lib.4.

Επιγονὴ,t.1,c.841,f. Ἐπίγονος,ib.

Επιγραφὰς,t.1,c.1891,d. Επιγραφίδιος,ib.g

Επιγραφὶς,ib.d. Επιγκαβδῶν,t.1,c.873,f

Επίγκαμμα,ib.d. Επιγκαμμαπίζω,ib.e

Επιγκαμμάπον,ib. Επιγκαμμαπτικὸς,ib.

Επιγκαρδὶς,ib.f. Επιγκαφὴ,ib.e

Επιγκάφω,t.1,c.871,h. Επιγκαφόμαι,t.1,c.873,b

Επίγκυπος, Aduncus , vel , Naſum habens aliquantulum vncum. Apud Platonem initio Euthyphr.τὸ πάνυ ἀγένειον, ὀπίγκυπον δέ.

Επίγνα,Suidas dicta fuiſſe tradit ἃ σπυμπήνα,(vt Heſych. quoque ὀπίγνια affert pro τὰ σπυμπήνια κάλων, addẽs, nonnullis ea dici πίσματα) mox tamen ſubiungens, Επιγνὶς,ἡ ἀπὸ γῆς, cum hoc exemplo , τὰ δὲ πλοῖα καὶ ἡ ἐκ τῆς γῆς ὀπιγνὶς σφιγκλαβοῦσα τὴ ζώνμα. Et hoc, ἢ ἡ ἀπὸ τῶ ῥύμματος πλοκὴ ἱσπαλίζουσα ἡ ἐκ γῆς ὀπιγνίς. Sed eam expoſitionem nullo modo his locis conuenire,patet ex duabus illis vocibus adiectis,ἀπὸ γῆς.quapropter exponendum σπυμπήνας,i.funibus ſeu rudentib⁹ quibus puppis à terra religatur. quæ & ἀπήλα:necnon ὀπίγλα,vt v.l.annotant.

Επιδαίμος εἶπας,Suidæ ὁ ὀπίπας καὶ ὠμεστὴς, ἡ ἐξ ἴσου καταφορὰς δίδωσιν. At Callimachi ſchol.ὀπιδαίμων εἶναι exponit μαιμεσιμῶν, hoc loco Hymni in Iouem, Ἀλλ' ὦ παῖδες ἐμὸν ἐφεπόμενοι πάντα πόλον· Τῷ τι καὶ γνωτὸς, σφετεριζόμενος ὀφ ἑαυτὸν, Οὐραὸν οὐκ ἐμίμησεν ἔχειν ὀπιδαίμον εἶναι. Vbi poſſis interpretari etiam, Non inuiderũt tibi q cælum habeas ceu domũ quæ tibi in regni partitione obtigerit.

Επιδαιτίομαι,t.1,c.900,g. Επιδαίτων,t.1,c.901,a

Επιδακνω,t.1,c.906,d. Επιδακρύω,t.1,c.908,d

Επιδάκνω φάτν, Sophocl.Doricè dicit pro ὀπιδάκνει.

Επιδακτίζω, & Επιδακτίζομαι,t.1,c.910,f

Επιδακὴς, Aliquantum denſus vel hirtus.

Επιδαλιδίομαι, t.1,c.911,h

Επιδᾶ, Atticè pro ὀπιδῆ: à ſequ.ὀπιδῆς.

Επιδὴς,t.1,c.918,d. Επιδίτημα,t.1,c.919,g

Επιδίκιος,t.1,c.1181,b

Επιδίκυμαι,& Επιδίκυμι,& Επιδικνύω,t.1,c.919,c

Επιδικνδωμῶ,Oſtẽdere vel oſtentare me cupio. Heſ.ὀπιδικνδῶσι exp.ὀπιδίκνυσθαι μάλιστα ἐθέλουσι.

Επιδικτικὸς,t.1,c.930,a. Επιδικτικῶς,ib.

Επιδίξις,t.1,c.919,g. Επιδυσπίω,t.1,c.936,c

Επιδίπιος,t.1,c.934,h. Επιδιπὶς,ib.g

Επιδίπιος,ib.

Επιδέκατος,Decimus.vel Qui ὀπὶ δέκα penditur.Xenoph. Hellen.1,τὰ χρήματα δημοσίωσαι,τὸ ἡ ὀπιδέκατον, τῆς θεοῦ εἶη. Aliquanto pòſt.καὶ τῆς θεοῦ τὸ ὀπιδέκατον εἶη. Sic ex Ariſtot.Œcon.1 affertur,ὀπιδεκάτας τινὰς πλοῦν,pro Vſuras decimas pendere. Et, τῆς τιμῆς δίδοναι τὸ ὀπιδέκατον, pro, Decimam partem pretii date. Suidas annotat veteres ὀπιδέκατον ſolitos dicere τὸ δίκατον, & ὀπιπεμπάδιον, τὸ πεμπάδιον.

Επιδεκτικὸς,Heſychio ὀπίδεκτος: ὀπίδεκτον autem exponit ὀπίσσιον, μέγα.Inſigne,Magnum : ſonicè procul dubio pro ὀπιδέκτιον.

Επιδέκτιος,t.1,c.941,g. Επιδέξια,t.1,c.961,d

Επιδεξιλυδίρως,apud Suid.ex Plat.Theæt.τοὺς διαμένοντας ὀξέως τε καὶ ῥᾳδίως ἐμμανῶς, καὶ καλεῖσθαι σ' ὡς ὀπιπαμένους ὀπιδεξιλυδίρως. Ipſe quidem non exp. Sed videtur ſonare More Phil. ὀπιδεξίων ἡ ιλυδίρων, ſeu ὀπιδεξίως ἡ ιλυδίρως,Dextrè & ingenue.

Επιδέξιος,t.1,c.961,c. Επιδέξιόπης,ib.e

Επιδέξιως,ib. Επιδέσμαι,t.1,c.918,d

Επιδέσις, autore Poll.l.2,dicitur τὸ ὠμίου ογμα τῆς φαλλοῦ, Caruncula illa quæ in media mulierbri pudendi fiſſura ſubſultat : quæ eodem teſte & νύμφη dicitur & μύρτα & κλειτορίς.

Επιδεσμὸς,t.1,c.945,c. Επιδέρκω,ib.

Επιδεσμὸς,t.1,c.947,c. Επιδερμὶς, ib.

Επιδέσις,t.1,c.964,d. Επιδεσμεύω,ib.

Επιδεσμίω,ib. Επιδέσμιος,ib.

Επιδέσμιος,ib. Επιδίδυμος,ib.

Επιδιὰ τρὶς,t.1,c.919,c. Επιδύομαι,ib.

Επιδύπορον,Iterum.v.l.Scribitur ἔφιπος διχρόνως.

Επιδέχομαι,Accipio, Recipio, Admitto. Exponitur etiã Expecto & Excipio.

Επιδία,t.1,c.964,d

Επιδιὰς,Non ſatis nec ſufficienter.Plato.

Επίδηλος,t.1,c.968,d. Inde aduerb. compar.grad.Επιδηλοτέρως apud Ariſtot.Manifeſtius,Clarius.

Επίδημα,ατος,τὸ,Saltus,Manſio:ſi v.l.credimus.

Επιδημέω,t.1,c.975,a. Επιδημία, t.1,c.974,d

Επιδήμιος,ib.f. Επιδημικὸς,ib.g

Επιδημία,ib.c. Επιδήμιος,t.1,c.973,h

Επιδημιουργοὶ,t.1,c.977,d. Επίδημος,t.1,c.973,h

Επίδησις,ιως,ἡ,Obſtruſio. Ita v.l.

Επιδήσαιμι,t.1,c.968,d. Επιδήσαιμι,ib.

Επιδήσεις,t.1,c.985,a.

Επιδήσκομαι, exponitur Acquieſco.

Επιδήσπερος,t.2,c.435,b

Επιδηλάμπω,Perlucco,Eluceo per, vt flamma per nimi. Ex Theophr.Hiſt.pl.lib 9.

Επιδήμω, Permaneo & perſisto in.

Επιδήσιμος, Inſuper diſtribuo.

Επιδησιάω,ex Xen.affertur pro Traiicio.ſonat potius Inſuper traiicio.

Επιδιαβάσιος, ex Hippocrate pro Recognitio & Retractatio.Gal.certè annotat ὀπιδιαβάσιον dici βιβλίον ὅπὶ τῶ σφετέρω γνησίμαιον ἢ διὰ τῦτο χαρὶν, ὅτω ἢ ὑπόθεσιν ἔχει τὼ αὐτὼ, καὶ τὰς πλείστας φήσεων τὰς αὐτὰς, πολλὰ δὲ ἀφορισμῶν φήσι ὁ τῶ σφετέρω συγγράμματος ἰσχύειν· ὁ σφετερίμβρα, πρὸς ὃ ὑπομνήματα. Quomodo dicit Eupolidis Ἀνθίλυκοι τὸ δίπορον,ὁ τῶ σφετέρω διατείνει. Sic verò (inquit) & τὰς Κνιδίας γνώμας Cnidii medici ὅτι τῶς σφετέραις διυπάρχειν ἐξέδωκαν, πρὸς μὲν ἔχοντες ὁ αὐτὸ πάντα, πρὸς δὲ σφετερίμβρα, πρὸς ὃ ἀφορισμῶν, καθάπερ καὶ ὑπομνήματα. Dicit itaque Hippocrates in lib.De victu in morb.acut. εἰ μέντοι ὕστερον ὀπιδιαβάσεως γενομένης δύ' ἢ ὑπὸ τῶν αὐτῶν τῦ σφετέρου ἐπάνω ſignificans , τὸ δίπορον βιβλίον ἐπανελθόντες συγκαῖς τὸ σφετ.

Επιδιαπίομαι,t.1,c.1164,b

Επιδιάπτομαι, Inſuper pacíſcor. Vtitur hoc verbo Demoſthenes in orat.aduerſ.Aparur.ὠνοῦντο ὃ τῆς δίκης (inquit)δίδωσιν ὁ Παριλήϊον ἔρωσ τῶν αὐτῶν τιμημάτων. καὶ τοῦτ' ἐδίδασκ· ὀπιδιαπτόμενος δέκα ταλάντων ἐμοῦ. Quæ Bud.ſic interpr. Lite autem conteſtata Parmenio hunc iuſiurandum de quibuſdam actionibus defert.quod iſte ſtatim accepit. atque eo amplius pecuniam certam depactus eſt niſi iuraſſet in quæ verba erat concepta delatio. ΑΥ Επιδιάθηκαι eſſe dicitur Poſterius teſtamentum.

Επιδιαπείω,t.3,c.1337,f

Επιδιάμπτικα, Quæ ſedem nunquam mutare ſolent. Ita v.l.ſed perperam pro ὀπιδήμπτικα.

Επιδίδυμις, (inquit Gorr.) eſt propria & intima teſtium tunica, & illis omni ex parte contigua, dura, crata,&

admodum valida. Eius ſupernæ parti vena atque arteria, ſanguinē ſpiritumque teſti deferentia, inſeruntur, & multi ab iis ramuli intra teſtis corpus peruadunt. Huic alia tunica ſuperpoſita eſt, ἐπιφυσηδὴς dicta, non eadem modò, verùm totum etiam teſtem comprehendens. Dicitur ὀπισθίδυμις, quòd teſticulo, quem δίδυμον vocant, ſuperinducta eſt. Malè quidam eo nomine teſticuli quoddam caput & veluti efflorescentiam ſignificari putant: nominibus manifestò aberrantes, (id enim ἐπιδιδυμὶς vocatur) & ob id in errorē lapſi, φ exiſtiment πλὴν ὀπισθίδυμίδα eadem ratione dici qua τὸ ὀπίσθιον & τὸ ὀπισθόμβριον. Ita Gorr. veruntamen & Galenus De ſemine, libro 1, ὀπισθίδυμίδα eſſe ait μέρεσιν ὀπταίμενον ὑπ' ἀρχαλεώ ὄρχεως. Necnon in Lex. Hippocr. annotat idem, μαίηρίων Hippocrati eſſe καλύμμα καὶ οἷ ἕλιγμά τι, quæ ὀπισθίδυμις vocetur. eſſe autem κρεώδη τινὰ ὄγκον ὑπ' αὐτὴν κορυφὴν ὀπταίμενον τῷ διδύμῳ. SED ET Ἐπιδίδυμον v.l. eſſe dicunt Tertium vas ſpermaticum, Latinè Seminarium dictum.

Ἐπιδίδυμι, t.1, c.997, b

Ἐπίδικος, t.1, c.1293, c. Ἐπίδικος ἡβᾶν dicitur qui iam ſupra duos annos puber eſt ſeu pubeſcit. id eſt Qui decimumſextum ætatis annum vel agit vel exegit. nam in decimumquartum annum ἡ ἥβη, id eſt pubertas, incidit. Sic Bud. pag. 115, Ἐπίδικος ἡβᾶν (inquit) ſignificat Decem & ſex annos natum eſſe, quaſi δύο ἐπ' ἐξήκοντα, hoc eſt, pubertatem annis duobus excedere. Apud Demoſth. ἐὰν δέ τις ὀπταίρου τις ᾖ, καὶ ἅμα ἡβῶν ὑπάρχῃ ἐπίδικος, κρατεῖν δεῖ χρημάτων. Et rurſum, πρὶν ἐπίδικος ἡβᾶν. antequam ætatis annos decē & ſex impleuerint. Vide & Etymol.

Ἐπιδίζημαι, Inſuper quæro.

Ἐπιδιήγησις, Repetita narratio. Vide Quintil. l. 4, c. 2.

Ἐπιδικάζω, & Ἐπιδικάζομαι, t.1, c.1013, d

Ἐπιδικασία, ib.e. Ἐπιδικάσιμος, ib.

Ἐπίδικος, t.1, c.1009, b. Ἐπιδίμοιρος, t.1, c.847, f

Ἐπιδίνεω, & Ἐπιδινέομαι, t.1, c.1010, e

Ἐπιδιορθόω, t.2, c.1440, g. Ἐπιδιόρθωσις, ib.h

Ἐπιδιορθωτικός, t.2, c.1441, b

Ἐπιδιπλόω, & Ἐπιδιπλασιάζω, Duplico, Ingemino.

Ἐπιδιφρεύς, t.1, c.1013, e. Ἐπιδίφριος, ib.d

Ἐπιδιώκω, pro Perſequor, Inſequor, ex Xenophonte. Pollux libro 8, tradit Iſæum ὀπιδιώκειν dixiſſe τὸ πάλιν δικάζεσθαι, quod interpretantur Iudicium reſortiri, ſecundóque experiri.

Ἐπιδοκιμάζω, Inſuper exploro. Exponitur ſimpliciter Probo.

Ἐπιδοκίδες, Heſychio θεοσδοκίαι, Exſpectationes.

Ἐπίδομα, t.1, c.997, e. Ἐπιδοξάζω, t.1, c.1035, b

Ἐπίδοξος, t.1, c.1034, h

Ἐπιδοξότης, ἡ, affertur pro Claritudo.

Ἐπιδοχεῖς, t.1, c.951, b. Ἐπιδορπίω, t.1, c.1043, a

Ἐπιδορπίζομαι, t.1, c.1041, c. Ἐπιδόρπιος, ib.b

Ἐπιδορπὶς, ib. Ἐπιδόρπισμα, ib. d

Ἐπιδορπισμὸς, ib. Ἐπίδοσιμος, t.1, c.997, f

Ἐπίδοσις, ib. Ἐπιδοτὴς, ib.g

Ἐπιδουπίω, t.1, c.1046, a

Ἐπιδοὺς, particip. verbi ὀπιδίδωμι.

Ἐπιδοχὴ, ῆς, ἡ, Receptio. vt ὀπιδέχομαι eſt Recipio. In v.l. redditur etiam Suſceptio, item Succeſſio: necnon Variatio: ſequendo Vallæ interpretationem in hoc Thucydidis loco, πόλεις ἔχειν ῥᾳδίας πρὸς πολιτῶν μεταβολὰς ἢ ὑπιδοχάς. ita enim ille hæc reddidit, Faciles ſunt vrbes ad ſtatus mutandos atque variandos. Sed in iiſdem affertur Græca hæc expoſ. τὸ εὐχάφειν ῥᾳδίως ταῖς πολιτείαις ξένοις ἢ φυγάδας.

Ἐπιδραίομαι, t.1, c.1046, f. Ἐπιδρέμω, t.3, c.1659, f

Ἐπιδρομάδην, t.3, c.1661, a. Ἐπιδρομὴ, t.3, c.1661, g

Ἐπίδρομος, ib.c. Ἐπιδυτικεύω, t.1, c.1059, e

Ἐπιδύω, t.1, c.1063, e

Ἐπιδυσακέω, Grauiter audio.

Ἐπιδυσφημέω, t.4, c.58, c

Ἐπιδυσχεῖν, Adulari, Palpari. Ita v.l. ex Heſychio, qui exp. ὀπιπτᾶζειν. Sed ſuſpecta eſt hæc ſcriptura.

Ἐπιδύω, t.1, c.1063, e

A Ἐπίδω, Inſpexero: ſicut ἐπῖδον eſt Inſpexi: ab inuſ. them. Ἐπίδω, pro quo dicitur Ἐφορῶ. Et med. ἐπιδώμαι, Ariſtoph. Nub. Inſpiciamus, Conſpiciamus.

Ἐπιείκεια, t.1, c.1120, g. Ἐπιεικὴς, t.1, c.1122, f

Ἐπιεικέως, t.1, c.1121, e

Ἐπιεικὴς, Decens, &c. t.1, c.1110, d. Ἐπιεικὴς, Qui æquum bonum amat, ib.f.

Ἐπιείκνυμι, t.1, c.1121, e. Ἐπιεικίζω, ib.

Ἐπιεικὴς, t.1, c.1114, c. Ἐπιεικῶς, t.1, c.1121, a

Ἐπιημβρία, t.1, c.1380, d

B Ἐπιέλπομαι, Spero, pro ſimplici ἔλπομαι. Hom. Il. α, μὴ δὲ πάντας ἐμοὺς ὀπιέλπεσθαι μύθους εἶδέναι.

Ἐπίεται, eſt infinit. verbi ἔπιμι, ab εἶμι.

Ἐπιενυμι, t.1, c.1380, c. Paſſ. ὀπιενύμην, Induti ſumus, in Epigr.

Ἐπίεσθαι, pro ἐφίεσθαι, Inſequor, Sequor. Apoll. Arg. l.1, κραπνὸν ὀπίεσθαι αἰόλον. Pro eodem legitur & ὀπίεσθαι apud Oppianum.

Ἐπίεσαι, & Ἐπίεσθαι, vide in Ἐπιένυμι, t.1, c.1380, c.

Ἐπιζαὴς, ιες, ὁ καὶ ἡ, in v.l. exponitur Deſuper valde flans. Sed ex errore habent hoc vocabulum: nimirum ex eo quòd præpoſ. ὀπὶ quæ cum verbo ὦρσι iungenda erat, cum nomine ζαὴς coniuncta fuit. Hom. Odyſſeæ μ, Ὦρσε δὲ ὀπὶ ζαὴν ἀέλλην νηλεγέϊ Ζέφυρον λαίλαπι θαπείην. Vbi ζαλῶ αὔω Euſtath. eſſe ait τὸ ἄγαν πνέω, id eſt Valde flantem, ſeu vehementer. Apud eundem poetam Iliad. μ, legitur, Δεῦτ' αὔμας ζαὴς, πίτνα σανίδας δονέουσα, Ταρφειὰς καπύσιν ὀπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. Vbi idem ſcholiaſtes, ζαὴς αὔμας, inquit, ὁ βίαιος ἢ ὑπερ τὸν δυσαῦ. καὶ ἐπὶ αὖ ὁ ζιόδωρος, ζάλη. ὁ δὲ μεγάλη ἄελλα. Extat verò & in aliis eiuſdem poetæ locis iſtud vocabulum ζαὴς. ſed in eo ex Odyſſ. μ, loco, & in aliis ſimilibus (ſiqui ſunt) exemplaria quædam præpoſitionem ὀπὶ illi epitheto adiunctam ſeu cum illo cohærentem habent: quum tamen verbo ὦρσαν adiungi debeat, id eſt, ad illud pertineat: ſitque ὦρσαν ὀπὶ pro ἐπῆρσαν. vt in aliis pleriſque huius poetæ locis: ex quibus eſt hic Odyſſeæ ε, Ὦρσε δ' ὀπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων. Et hic, ibidem, Ὦρσε δ' ὀπὶ κραιπνὸν βορέην, σὺν δ' ἴαχε κῦμα τ' ἔλαξεν. Vide igitur Zαὴς, t.1, c.617, inter deriuata à verbo ἄω.

D

E Ἐπιζάξ, Siniſtrorſum, In rectū, Proxima via, Ex obliquo. Ita v.l. ex Heſychio: quem vide.

Ἐπιζάφελος, ου, ὁ, Contumax, Vehemens, in v.lex. Apud Heſychium tamen legitur in neutro genere ὀπιζαφελὲς, non ὀπιζάφελον. quod ab illo exponitur, Θυμῶδες, ἰτέ ὀργίλον, & χαλεπὸν, ἰσχυρὸν, ὀπίσω πεπτ. Hinc eſt ADVERBIVM Ἐπιζαφελῶς, quo vtitur Homerus Iliad. ι, — αἰὲν ὀπιζαφελῶς χαλεπαίνει. Vbi aduerbium ὀπιζαφελῶς quidam interpretantur Vehementer, alii Ardenter, deriuantes ὀπιζαφελὴς (ex quo eſt hoc ὀπιζαφελῶς) à verbo φλέγω.

F

Ἐπιζάω, t.1, c.1388, h

Ἐπίζημα, ατος, τὸ, q.d. Inferuefactio, in vulg. lex. Sed ſi terminationis ratio habeatur, & alia huiuſmodi verbalia in eius ſignificatione ſequamur, de re inferuefacta dici potius exiſtimabimus.

Ἐπιζεύγνυμι, t.1, c.1396, c. Ἐπιζευγεύω, ib.

Ἐπιζευκτὴρ, ib.c. Ἐπίζευξις, ib.d

Ἐπιζέω, t.1, c.1398, g. Ἐπίζηλος, t.1, c.1401, g

Ἐπιζηλοτυπέω, ib.c. Ἐπίζημιος, t.1, c.1405, d

Ἐπιζήμιος, ib. Ἐπιζητέω, t.1, c.1407, b

Ἐπιζητήσιμος, ib.c. Ἐπιζήτησις, ib.

Ἐπίζυγις, Loculamentum machinæ (velut catapultæ, aut baliſtæ) in quod indicitur ὀπτὴξις: quæ ſagittæ crenam, id eſt γλυφίδα, concipit. Vide Ἐπτὴξις, t.3, c.1589, a

Ἐπιζύγιον, Pars nauis, Heſych.

Ἐπιζυγιῶν, Oculis diductis conniuere. v.l. Vide apud Heſych. hoc Ἐπιζυγιῶν, & participium Ἐπιζύγιωσα.

Ἐπιζυγόω, t.1, c.1394, b

Ἐπιζώστρα, Balteus, ζωστὴρ. vulg. lex. ex Sophocle. Vide Pollucem lib. 7.

H

Ἐπίηρα, t.1, c.1225, f. Ἐπίηρος, ib.g

Ἐπίηρος, ου, ὁ ἢ ἡ, Gratus. Item, Auxiliator, Adiutor. Vide & alias ſignific. apud Heſych.

Ἐπιθαλαμὶς, t.1, c.1498, c. Ἐπιθαλασσίδιος, t.1, c.1490, d

Ἐπηλάσιος, ib.
Ἐπηλατεύειν, ib.
Ἐπηλατεύς, ib.
Ἐπηλιβάω, t.1, c.1553, c.
Ἐπήλιος, t.1, c.1567, g.
Ἐπήλυς, t.1, c.1565, e.
Ἐπηλυσιάω, Audacem reddo, Audaciam adicio. vel, Animum addo, Animo.
Ἐπηλυσμός, ib.
Ἐπήμα, t.3, c.1499, a.
Ἐπηνωίζω, Oraculum reddo, in v.l. vt idem sit quod Χρησμῳδέω. Ibidem exponitur, Autor rei sum, Approbo. Et Ἐπηνωισμός, Oraculum, vel potius Oraculi redditio.
Ἐπήνωισμός, ib.
Ἐπήνωτος, c.3, c.1499, g.
Ἐπήρης, t.3, c.1500, a.
Ἐπηφία, t.1, c.1550, d
Ἐπηφιάω, al, Prospicio, Aspicio. v.l.
Ἐπήχθεια, t.1, c.1553, g.
Ἐπήχθημα, t.3, c.1498, g.
Ἐπηωρεῖσθαι, dici videtur de eo qui τῶν ἡνιόχων seu aliis ἡνιόχοις præst. In v.l. Qui quatuor elephantis dominatur, Duplaris ferarius, ex Gaza. Item Ἐπηωρεχία, Duplaris feraria.
Ἐπί, imperat. verbi ἔπιμι, ab εἶμι.
Ἐπιβηχάω, t.1, c.1560, c.
Ἐπιβήτωρ, ib.
Ἐπιβλάσας, Hesychius exponit σωτῆρας εἰπών, id est, Qui breuiter loquutus est. Sed mendi suspectum est illud participium.
Ἐπιβλίβω, pro simplici βλίβω, Premo.
Ἐπιβοᾶζω, Insideo, vel Sedeo, apud Eurip. ἐπιβοᾶζω μαρτυρίοις δαίμοσι.
Ἐπιβολάω, t.1, c.1572, f.
Ἐπιβόρυμαι, ib.f.
Ἐπιβοῶμαι, Insilio, v.l.
Ἐπιβουβάω, t.1, c.1581, f
Ἐπιβρέτιον, Nauis pars, inquit Hesych.
Ἐπιβραύω, Effringo, in Epigr.
Ἐπιβρίξας, Qui percurrit. Particip. aoristi temp. ab Ἐπιβρέχω, cuius futurum ἐπιβρίξω, per β. Hesychius ἐπιβρίξασης exponit non solùm ἐπιβραμόντης, sed etiã ἐπιξύσαντες.
Ἐπιβρύψω, Aluisse, Educauisse. pro βρέψω, à τρέφω.
Ἐπιβωϊώμαι, Flebiliter succlamo. v.l.
Ἐπιβωϊώω, t.1, c.1583, f.
Ἐπιβρύλλομαι, Orno, Polio. Ita v.l. sed huius significationis exemplum desidero.
Ἐπιβωσάω, t.1, c.1577, a.
Ἐπιβωλλίς, vide in Γιβωλλίς siue Γίπιον.
Ἐπιβυμάω, t.1, c.1610, g.
Ἐπιβύμασις, ib.
Ἐπιβυμητής, ib.
Ἐπιβυμητής, t.1, c.1610, h.
Ἐπιβυμίαμα, t.1, c.1617, b.
Ἐπιβυμίς, ib.c.
Ἐπιβυσία, t.1, c.1628, e
Ἐπιβύω, Super seu post alium sacrifico, &c. t.1, c.1611, g.
Ἐπιβύω, Impetu quodam feror, &c. c.1618, d.
Ἐπιγαμβρεύς, t.1, c.1634, b. Ἐπιγαμβρέω, ib.
Ἐπιγαμβρεύομαι, Armor aduersus quempiam, Apoll.
Ἐπιγαμία, t.1, c.1636, e
Ἐπιγαύσω, Inclamo, Inclamãdo hortor. Hesych. ἐπιγαύσαι exponit ἐπικαλέσωμαι.
Ἐπίδαιον, t.1, c.1113, c
Ἐπίδημα, Sepono, Admoueo, Infixo, Retento. Ita v.l. sed hæc absque exemplis suspecta sunt.
Ἐπίδηρος, t.1, c.1113, c.
Ἐπιδιαίνω, Perpurgo, Abstergo.
Ἐπιδιήζομαι, t.1, c.1081, b
Ἐπιδιήσθω, Indormio: cum datiuo, apud Luc. Redditur etiam Incubo.
Ἐπιδίομαι, Insideo: aut etiam simpliciter Sedeo. vt apud Demosthenem, ὁ ἐπιδιαίτων τῶν τραπέζης, Qui in mensa seder, Institor mensæ. Apud Polyb. dicitur φόβος alicui ἐπιδιήσθαι, in loco quem Suid. affert.

Ἐπιδιαλύω, t.1, c.1774, g.
Ἐπίδικος, t.1, c.11, a.
Ἐπιδιώκω, t.1, c.180, e
Ἐπιδιαλαμβάνομαι, ὁμαι, t.1, c.16, b
Ἐπιδιαλείμμα, ομμα, t.1, c.14, g
Ἐπιδιαλέω, Voco, &c. t.1, c.24, d.
Ἐπιδιαλῶ, ιήσαλῶ, &c. ib.e.
Ἐπιδιάλυμμα, t.1, c.44, d.
Ἐπιδιαλύω, ib.c.
Ἐπιδιαλυτής, ib.e.
Ἐπιδιαμπής, ib.
Ἐπιδιάμπω, & Ἐπιδιαμπόμαι, t.1, c.54, c
Ἐπιδιαμπτύλος, ib.e.
Ἐπιδικάρ, t.1, c.70, g.
Ἐπιδικαρπία, t.1, c.80, f.
Ἐπιδικαρπος, t.1, c.75, g. & 80, c
Ἐπικάμπος, ου ῥοῦ ὁ, Obliquus, Transuersus. Fœminã Ἐπικάμπη. ITEM Ἐπικάμπιον pro amiculo affertur ex Græcanico quodam colloquio, incerti autoris: ὑπὲρ ὑπικάμπιον, adhuc amiculum. Sed parua vel potiùs nulla illius libelli esse debet autoritas.
Ἐπικαρυκεύω, t.1, c.75, e.
Ἐπικαταβάλλω, t.1, c.689, d.
Ἐπικατάγνυμαι, t.1, c.80, e
Ἐπικαταδαρθάνειν, Indormire.
Ἐπικαταδαρθάνω, t.1, c.911, a.
Ἐπικαταικέω, Concludo, Recondo. Xen. Pæd. 4, ἐπικατακλείσαντες ἑαυτοὺς εἰς ἴγνυμα.
Ἐπικαταικίσκομαι, t.1, c.291, h
Ἐπικαταλαμβάνω, & Ἐπικαταλαμβάνομαι, t.1, c.574, h
Ἐπικαταμένω, Insuper maneo, Diutius maneo, vel immorator. Idem quod ἐφίστειβω. Xen. διὸ δὴ καὶ ἐπικατεμείναμεν ἄλλως βουλόμενοι ἐξαπατῆσαι τοὺς πολεμίους.
Ἐπικαταπίπτω, Superincumbo, ex Luc.
Ἐπικατασείω, t.1, c.511, d
Ἐπικατασκάπτω, Percutio, Impetuosè impello. v.l.
Ἐπικαταῤῥέω, Influo ex superiore loco, seu illabor.
Ἐπικαταῤῥήγνυμαι, Super aliqua re frangor. Q.d. Superconfringor.
Ἐπικαταστέω, t.3, c.758, a
Ἐπικαταστοιβάω, Superfodio, Superinfodio.
Ἐπικαταστρώννυμι, Libo desuper.
Ἐπικαταστρέφω, Superinuerto, Inuerto superiaciendo.
Ἐπικαταστρωφάω, t.3, c.1159, d
Ἐπικατατήκω, Concido, Lacero. Ita vulg. lex. in quibus subiungitur hic Demosth. locus, αἱ ὕπνα ὑπορύττουσαι καὶ καταπίνουσαι τὴν μίτραν ὑποῦς.
Ἐπικαθαρσεύω, t.4, c.109, c.
Ἐπικαθάρσιος, ib.d
Ἐπικαθαρτύω, Adobruo.
Ἐπικαταψεύδομαι, Ementior, Mentior: vel potius, Mentior aduersus aliquem. Vide Καταψεύδομαι.
Ἐπικαταχέω, ex verbo ἐπιχέω, præfixis præpositionibus ἐπὶ & κατά. Nam ἐπιχέω est Deplere, Columella: καταχέω autè & καταχύω, Decapulare & Elutriare, Plinio. quod & Transuasare dicitur (id est μεταγγίζω, Dioscoridi) siue Transfundere. Hinc ἐπικαταχέω, Decapulatum & elutriatum superponere, & indere cõpositioni, apud Gal. χ' περὶ τροφ. l.7, λέγουσιν αὐτὸ καὶ ἐπιχωλαυκῆ, ἢ ἐπικαταχέω. Ex v.l.
Ἐπικατάψευδος, Ionicè pro ἐπικαταψεύδης, Infidens. apud Herodotum.
Ἐπικαταῦν, Descendens, Desidens. Thuc. ἐπικατῦντας ἐπὶ τὰς ναῦς.
Ἐπικατοικίω, al, pro κατοικῶ, Inhabito, Incolo. Vtitur Cebes Thebanus.
Ἐπικαθύω, & Ἐπικαθύσσω, Veteramentarii sutoris (vt loquitur Sueronius in Vitellio) artem exercere, Corta quæ inueterauerunt & detrita sunt concinnare & conuariam facere, ex Apuleio, lib. 4, Græcanicæ fabulæ. Sed

A Ἐπικαθίζω, Insideo. Plutarchus in Themist. ἐπικαθίζουσι καρχησίοις. Actiua significatione ἐπικαθίσαι, Imposuerunt: ex Thucydide, ἐπικαθίσαι φυλακὴν, imposuerunt præsidium.
Ἐπικαθίσκω, t.1, c.11, a.
Ἐπικαίμιος, t.1, c.13, e
Ἐπικαίριος, ib.b
Ἐπικαίω, t.1, c.180, e
Ἐπικαλαμαίομαι, ὁμαι, t.1, c.16, b
Ἐπικαλείμμα, ομμα, t.1, c.14, g
Ἐπικαλέω, Voco, &c. t.1, c.24, d. Ἐπικαλῶ, Invoco, &c. ib.e. Ἐπικαλῶ, ιήσαλῶ, &c. ib.f
B Ἐπικαλυμμα, t.1, c.44, d. Ἐπικαλυπτήριον, ib.d
Ἐπικαλύπτω, ib.c. Ἐπικαλύπτομαι, ib.d
Ἐπικαλυτής, ib.e. Ἐπικαμπή, t.1, c.54, e
Ἐπικαμπής, ib. Ἐπικαίμπιος, ib.d
Ἐπικάμπω, & Ἐπικάμπτομαι, t.1, c.54, c
Ἐπικαμπύλος, ib.e. Ἐπικαθίζω, t.1, c.57, b
Ἐπίκαρ, t.1, c.70, g. Ἐπικαρπίζομαι, t.1, c.83, b
Ἐπικαρπία, t.1, c.80, f. Ἐπικάρπιον, τὸ, subst. ib.e
Ἐπικάρπος, t.1, c.75, g. & 80, c
C Ἐπικάρσιος, συῤῥοῦς ὁ, Obliquus, Transuersus. Fœminã Ἐπικάρσια. ITEM Ἐπικάρσιον pro amiculo affertur ex Græcanico quodam colloquio, incerti autoris: ὑπὲρ ὑπικάρσιον, adhuc amiculum. Sed parua vel potiùs nulla illius libelli esse debet autoritas.
Ἐπικαρυκεύω, t.1, c.75, e. Ἐπικαταβαίνω, t.1, c.649, d
Ἐπικαταβάλλω, t.1, c.689, d. Ἐπικατάγνυμι, t.1, c.94, f
Ἐπικατάγνυμαι, t.1, c.80, e
Ἐπικαταδαρθάνειν, Indormire.
Ἐπικαταδαρθάνω, t.1, c.911, a. Ἐπικατάκω, t.1, c.114, b
D Ἐπικατακλείω, Concludo, Recondo. Xen. Pæd. 4, ἐπικατακλείσαντες ἑαυτοὺς εἰς ἴγνυμα.
Ἐπικαταικίσκομαι, t.1, c.291, h
Ἐπικαταλαμβάνω, & Ἐπικαταλαμβάνομαι, t.1, c.574, h
Ἐπικαταμένω, Insuper maneo, Diutius maneo, vel immorator. Idem quod ἐφίστειβω. Xen. διὸ δὴ καὶ ἐπικατεμείναμεν ἄλλως βουλόμενοι ἐξαπατῆσαι τοὺς πολεμίους.
Ἐπικαταπίπτω, Superincumbo, ex Luc.
Ἐπικατασείω, t.1, c.511, d
Ἐπικατασκάπτω, Percutio, Impetuosè impello. v.l.
E Ἐπικαταῤῥέω, Influo ex superiore loco, seu illabor.
Ἐπικαταῤῥήγνυμαι, Super aliqua re frangor. Q.d. Superconfringor.
Ἐπικαταστέω, t.3, c.758, a
Ἐπικαταστοιβάω, Superfodio, Superinfodio.
Ἐπικαταστρώννυμι, Libo desuper.
Ἐπικαταστρέφω, Superinuerto, Inuerto superiaciendo.
Ἐπικαταστρωφάω, t.3, c.1159, d
Ἐπικατατήκω, Concido, Lacero. Ita vulg. lex. in quibus subiungitur hic Demosth. locus, αἱ ὕπνα ὑπορύττουσαι καὶ καταπίνουσαι τὴν μίτραν ὑποῦς.
F Ἐπικαθαρσεύω, t.4, c.109, c. Ἐπικαθάρσιος, ib.d
Ἐπικαθαρτύω, Adobruo.
Ἐπικαταψεύδομαι, Ementior, Mentior: vel potius, Mentior aduersus aliquem. Vide Καταψεύδομαι.
Ἐπικαταχέω, ex verbo ἐπιχέω, præfixis præpositionibus ἐπὶ & κατά. Nam ἐπιχέω est Deplere, Columella: καταχέω autè & καταχύω, Decapulare & Elutriare, Plinio. quod & Transuasare dicitur (id est μεταγγίζω, Dioscoridi) siue Transfundere. Hinc ἐπικαταχέω, Decapulatum & elutriatum superponere, & indere cõpositioni, apud Gal. χ' περὶ τροφ. l.7, λέγουσιν αὐτὸ καὶ ἐπιχωλαυκῆ, ἢ ἐπικαταχέω. Ex v.l.
G Ἐπικατάψευδος, Ionicè pro ἐπικαταψεύδης, Infidens. apud Herodotum.
Ἐπικατοικίω, Descendens, Desidens. Thuc. ἐπικατῦντας ἐπὶ τὰς ναῦς.
Ἐπικατοικίω, al, pro κατοικῶ, Inhabito, Incolo. Vtitur Cebes Thebanus.
Ἐπικαθύω, & Ἐπικαθύσσω, Veteramentarii sutoris (vt loquitur Sueronius in Vitellio) artem exercere, Corta quæ inueterauerunt & detrita sunt concinnare & conuariam facere, ex Apuleio, lib. 4, Græcanicæ fabulæ. Sed altera

altera interpretatio eſt melior.

Ἐπικαυλόφυλλος,t.4,c.249,c.
Ἐπίκαυσις,ib.
Ἐπικαύχησις,ib.
Ἐπικαχλάζω,Supernè ſtrepito:vt ſtrepitat vnda ſpumam ſimul emittens.
Ἐπικάω,t.2,c.180,e
Ἐπίκειμαι,Impoſitus ſum,&c.t.2,c.165,g. Ἐπίκειμαι,Iaceo ſuper,&c.c.166,c. Ἐπικεῖσθαι,pro Imminere, &c. ibid.e.
Ἐπικείρω,t.2,c.103,f. Ἐπικαμμένος,t.2,c.54,c
Ἐπικελεύω,& Ἐπικελεύομαι,t.2,c.115,e
Ἐπικέλλω,t.2,c.108,f
Ἐπίκερος, Vanus,in v.l.
Ἐπικερτόμησις,t.2,c.139,b. Ἐπικερτικὸς,ib.
Ἐπικέρας, vel Ἐπίκερας,Hippocrati Fœnum Græcũ:quod aliis nominibus dicitur τῆλις,αἰγοκέρας, αἰγοκίρως,καλλίκερως,βουκέρας.
Ἐπικερτέω,t.2,c.139,b. Ἐπικερδὴς,t.2,c.144,f
Ἐπικερτομέω,t.2,c 96,b. Ἐπικερτόμημα,ib.c
Ἐπικερτόμησις,ib. Ἐπικεύθω,t.2,c.1602,a
Ἐπικεφάλαιον,t.2,c.154,f. Ἐπικεφάλιος,ib.g
Ἐπικίχημα, Inhio. Capitur enim in ſignificatione præſentis ὀπτάζω. Lucian. ἀνωχωῶτα πάντα ὀπικιχήσιος τῆ καπῆ.
Ἐπικίχρα,t.4,c.406,a. Ἐπικήδιος,t.2,c.186,b.& 187,h
Ἐπικκακος,Ridiculus,Infamis.v.l.
Ἐπικήπιος αὔρη, Hortenſis aura.
Ἐπικηρυττῖν,Inimicari.v.l.ex Heſychio,qui exponit ὀπιδυςωθύεσθαι.
Ἐπικίελος,t.2,c.192,a. Ἐπίκιρος, t.2,c.191,f
Ἐπικίρως,ib.h. Ἐπικικυκεία,t.2,c.198,f
Ἐπικαρυκθύομαι,ib.c. Ἐπικερύτω, t.2,c.202,e
Ἐπικίδναμαι,t.3,c.814,b. Ἐπικίδνημι,ib.
Ἐπικινδυνεύομαι,t.2,c.212,g. Ἐπικίνδυνος,t.2,c.208,f
Ἐπικινδύνως,ib.g
Ἐπικλάζω,Inflecto,Infringo.v.l.
Ἐπικλαίω,t.2,c.222,d. Ἐπίκλαυτος,ib.
Ἐπικλάω,t.2,c.224,a. Ἐπικλαὶς,t.2,c.269,h
Ἐπικλείω, Celebro, &c.t.2,c.270,h. | Significat etiam Occludo:vt apud Ariſtophanem in Pace, καὶ ὅις ἀφοκτὰς ὀπικλείειν.
Ἐπίκλημα,t.2,c.25,a. Ἐπίκλιν,ib.c
Ἐπικλινέτις,t.2,c.244,a. Ἐπίκλητος,ib.f
Ἐπικληρέομαι,t.2,c.249,f. Ἐπικληρόω,ib.
Ἐπικλήρωσις,ibid.
Ἐπικλὴς,ίος,ὁ ἢ ἡ,Cognominatus:ſi non mentiuntur.v.l.
Ἐπικλῆσαι,apud Muſæum, Vocare,ab ὀπικαλέω.
Ἐπίκλησις,t.2,c.25,b. Ἐπίκλητος,ib.d.& t.3,c.866,b
Ἐπικλινὴς,t.2,c.255,c. Ἐπικλίνομαι,ib.b
Ἐπικλίντης,ib.d. Ἐπίκλιτος,ib.e
Ἐπικλίνω,ib.b
Ἐπίκλισις,Inclinatio,ſeu Acclinatio.Affertur enim ex Gregorio, κατ' ἐπὶ σχεδάκων ὀπίκλισιν,pro,Lignotum acclinatione.
Ἐπικλονέω,t.2,c.264,d. Ἐπίκλυσος,t.2,c.238,b
Ἐπικλύζω,t.2,c.266,d. Ἐπίκλυσις,ib.c
Ἐπικλυτὸς,t.2,c.269,a
Ἐπικλύω,ex Apollonio affertur pro Audio.
Ἐπικλώθω,t.2,c.273,c
Ἐπικνάμπτω, Inflecto. Hom.Il.a,dicit ὀπικνάμψασα φίλον κῆρ,quod ſcholiaſtes exponit σφαῦσασα,& paraphraſtes ὀπικλάσασα. Poſſis Latinè interpretari Infringens vel Torquens. vt verò hîc dicit,Καί ῥ' αἰώσασα καθῆκε ὀπικνάμψασα φίλον κῆρ,ita aliquanto antè,σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις Χωόμενος. Sed hîc manuſcr.cod.& emendatiores editiones habent ὀπιγάμψασα per γ.
Ἐπικράφων,Heſych.exponit ἕλκων ὀβριθείων, Trahẽs,Perimens:quoniam (inquit) olim οἱ γραφῆς ἀκαιρίων σπορὸν συρίψαντες, τὰ ἱμάτια ὀπὶ ὗς συροὺς ἕνασθον: qui συροὺς dicebatur γράφες.Itaque Crœſus inimicum ſuum ἐφέλκων τῆς ἀκαίνθους, atque eo modo perimebat. Sed ſuſpicor eum ſcripſiſſe ὀπὶ γράφων ἕλκων, ὀβριθείων, ſicut apud Suid.reperio,Ἐπὶ γράφων ἕλκειν, ὀβριθείων.
Ἐπικράω,t.2,c.275,h
Ἐπικτάομαι,ſchol.Nicandri exp.ὀπικτέῶ.

Ἐπικτίζω,t.2,c.279,e
Ἐπίκτισις,ib.f. Ἐπικτιλὶς,t.2,c.288,e
Ἐπικυμαίνομαι,t.2,c.291,f
Ἐπικοινῆς,affertur pro Communiter.
Ἐπίκοινος,t.2,c.296,g. Ἐπικοινωνέω,t.2,c.300,d
Ἐπικοιτάζομαι,Cubile habeo vel conſtituo mihi in.
Ἐπικολάω,t.2,c.308,a. Ἐπικόλλημα,ib.
Ἐπικολπίδιον ζρίφος,Infans qui in ſinu geſtatur,vel in gremio tenetur:apud Porphyr.
Ἐπικομίζω,t.2,c.325,b
Ἐπίκομος,ν,ὁ,Ad aliquid miſſus,Curator.v.l.
Ἐπικομπάζω,t.2,c.371,d. Ἐπικομπέω,t.2,c.370,g
Ἐπικόπτω,t.2,c.354,g. Ἐπίκοπτι,ib.c
Ἐπίκοπτ,ib.f. Ἐπίκοπος,ib.d
Ἐπικοτήης,t.2,c.355,a
Ἐπικόπτω, Incido, &c. t.2,c.353,f. Ἐπικόπτω, Cædo,&c. c.354,b.
Ἐπικορέζω,t.2,c.377,e. Ἐπικορία,t.2,c.105,b
Ἐπικορίσσω,ib.c. Ἐπίκορσος,ib.g
Ἐπικορυσσομαι, Armor ſeu armo me aduerſum. Luc.
Ἐπικὸς, οῦ, ὁ, Epicus. vt ὀπικὸς ποιητὴς,Epicus poeta,apud Cic.qui & ἐπικοὶς. Et ὀπικοὶ στίχοι,Epici verſus,quibus vti ſolent epici. Sunt verò Epici verſus iidem qui hexametri, teſte Diomede, vt Cicero quoque Ennium vocat epicum poetam,qui hexametris ſeu longis verſibus vſus eſt.Fuit autem hoc genus carminis φιλὸν,vt Ariſtot.tradit De arte poet.qualia Empedoclis & Parmenidis ἐπη apud Plut.necnon & τὰ Πυθαγόρου ἐπη.
Ἐπικοσμέω,t.2,c.392,a
Ἐπίκοτα,Heſych.ex SophoclisNauplio affert pro ὀπίμομφα, ἃ πᾶς αἴ τις μέμψατο. vt ſint Culpanda, & ob quæ meritò quis iraſcatur. Idem tamen ADVERB. Ἐπικότως exponit ὀπισφαλῶς: quum potius ſignificet Iratè vel Iracũdè.vt apud Æſchyl.in Prometh.Ὁ δὲ ὀπικότως αἰεὶ θυμὸς ἀγαμπτοτέρου.
Ἐπικούρειος,t.1,c.1214,f. Ἐπικουρέω,ib.g
Ἐπικούρησις,t.1,c.1215,a. Ἐπικουρία, t.1,c.1214,f
Ἐπικουρεῖς,ib. Ἐπικούριος,ib.g
Ἐπίκουρος,ib.c. Ἐπίκουρος, propriũ,&c.ib.f
Ἐπικουφίζω,t.2,c.399,a. Ἐπικραδαίνω,t.2,c.401,d
Ἐπικράζω,t.2,c.229,c. Ἐπικράδιον, Heſychio ὀπικάρσιον.
Ἐπικραιαίνω,t.2,c.414,c. Ἐπικραίνω,ib.c
Ἐπικραὶς,ib.d. Ἐπικραίριον,t.2,c.71,h
Ἐπικραὶς,ib. Ἐπίκρημον,ib.g
Ἐπίκρασος,t.2,c.414,d. Ἐπίκρασις,t.2,c.139,c
Ἐπικρατατόω,t.2,c.402,h. Ἐπικράτια,t.2,c.407,d
Ἐπικρατητήριος,ib. Ἐπικρατίω,ib.e
Ἐπικρατικὸς,ib.d. Ἐπικρατὴς,ib.
Ἐπικράτησις,ib.g. Ἐπικρατησὶς,ib.h
Ἐπικρατήτωρ,apud aſtrologos dici fertur ἀστὴρ cuius in the mate maximæ vires ſunt.
Ἐπικρεπίδες,Sudaria, Lintea ſudatoria:vt exponitur apud Hippocr.in ἐπιδαγγελίαις, dicentem, ῥυκτὰν ὃ καὶ πεῖψις ὀπικρεπίδων, ὅθεν ἀφοκρίνει αἰτίως. Interpretantur enim, Fugienda eſt tractio per lintea ſudaria,propter medendi autoritatem. Heſych. Ἐπικρεπίδιον eſſe ait σημεῖόν τι καὶ κύμμα χωρὶς τῆς κεφαλῆς. Vbi illud χωρὶς ſuſpectum eſt.
Ἐπικρατὸς,t.2,c.139,e. Ἐπικρατόω, t.2,c.404,c
Ἐπικρατῶς,t.2,c.407,d. Ἐπικρίμαμαι,t.2,c.420,c
Ἐπικρεμαννυμι,ib.a. Ἐπικρεμαννύω,ib.
Ἐπικρεμάω,ib. Ἐπικρεμὴς,ib.c
Ἐπικρίνων,t.2,c.414,e. Ἐπίκρημνος,t.2,c.421,e
Ἐπικρίνω,ου,ῶ,idem quod ὀπικραίνω.
Ἐπικρῆσαι,t.2,c.141,d
Ἐπικρηπεδίον, quidam interpr.Operculum τὸ κρηπεδίον.
Ἐπικρίνω,t.2,c.435,h
Ἐπίκριον,ν,τὸ, Antemna nauis. Homerus Odyſſ.ε, Ἐν δὲ ἱστὸν πίσε ἐν ὀπίκριον ἀρθμὸν αὐτοῦ. Apollon.Rhod.Arg. libro 2,ἱστία μὲν καὶ ὀπίκριον ἔνδοθι κοίλης ἔσσυτο νηὸς ἀκοίμητον. Vbi tamen ſcholiaſtes ὀπίκρια eſſe ait τὰ τῶν ναυπηγημάτων.
Ἐπίκριος,t.2,c.436,a. Ἐκρὶς,ib.b
Ἐπίκριτος,ib. Ἐπικρότος,t.2,c.457,e
Ἐπίκροτος,t.2,c.456,e. Ἐπικρουμα,t.2,c.450,c
Ἐπίκρουσις,ib.d. Ἐπικρύω,ib.c

Ἐπικρυπτικὸς, t.1,c.466,f.
Ἐπίκυφος, ib.g.
Ἐπικρύφω, ib.e
Ἐπικρυφις, ib.f,
Ἐπικτίσμαι, t.1,c.470,a
Ἐπικτίσιον, Locus supra pubem. namænis de pube interdũ dicitur. Vide Gal.in Lex.vocum Hippocr.
Ἐπικτήμα, t.1,c.473,d.
Ἐπίκτησις, t.1,c.470,a
Ἐπίκτητος, ib.b.
Ἐπίκτητος, proprium, ib.e
Ἐπικτίζω, Superædifico, Superstruo. Vel, Insuper ædifico.
Ἐπικτίλωμα, Vertex, in vulg.lex. Hesychius exponit ὀπισθόρωμα.
Ἐπικτίσιον, Ollæ operculum, Hesych.
Ἐπικυκλοτερὴς, t.1,c.484,h
Ἐπικυτταίω, t.3,c.1697,d.
Ἐπικύδης, proprium, ib.h
Ἐπικυδὴς, ib.e.
Ἐπικύημα, ib.f
Ἐπικυίω, t.1,c.487,e.
Ἐπικύκλωσις, t.1,c.488,f
Ἐπικυλίω, Inuoluere, v.l. addita etiam Græca expos. ἐπιστρέφω.
Ἐπικύλιος, sub. πλακοῦς, pro quodam placentæ genere, ex Athen.l.14.
Ἐπικυλίδες, sicut & κυλίδες, dicuntur superiores palpebræ.
Ἐπικυλίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inter pocula factus vel dictus. Bud. ex Laertio, in Arcesilao, παροιμιάζων ἐκεῖνα τὰς ὑπικυλιδίους ἐρωτήσεις. Sed vulgatæ editiones quæ meam præcesserunt, habent ὑπικυλικίας: in mea autem est ὑπικυλικείους, ex vet.codicum autoritate. At ille ὑπικυλιδίους ibi legebat.
Ἐπικυλίκιος, t.1,c.497,c.
Ἐπικυλινδέω, t.1,c.495,a
Ἐπικυλινδρόω, t.1,c.496,b.
Ἐπικυλίνδω, t.1,c.495,a
Ἐπικύλισμα, Quod reliquum est post panes formatos. Ita vulg.lex. ex Suida, apud quem legitur, τὸ μετὰ τοὺς ἐξ ἄρτου διαπλασθέντας ἐπιλειπόμενον. Additúrque, esse à κυλίξ, quod ἄρτον significat, id est panem. Verùm hinc deriuando, scribendum esset ὑπικυλίκισμα.
Ἐπικυμαίνω, t.1,c.491,h.
Ἐπικυματίζω, t.1,c.491,c
Ἐπικυνῶ, Osculari.
Ἐπικύπτω, t.1,c.507,f.
Ἐπικυρέω, t.1,c.516,b
Ἐπικύρωσις, t.1,c.512,h
Ἐπίκυρσις, Confirmatio.
Ἐπίκυρτος, t.1,c.511,c.
Ἐπικυρτόω, ib.
Ἐπίκυφος, t.1,c.509,d
Ἐπικωβωνίζομαι, Perpotare. Exponitur etiam φρατρίᾳ πίνειν, ex Polluce.
Ἐπικωκύω, Allamentor, Allacrymor, apud Soph. Vtitur & Greg. ὑπικωκύσης τῇ κλίνῃ.
Ἐπικωλάω, ib.
Ἐπικώλισις, t.1,c.530,c.
Ἐπικωμάζω, t.1,c.533,d.
Ἐπίκωμος, t.1,c.531,c
Ἐπικωμῳδέω, t.1,c.535,c.
Ἐπικώπτης, t.1,c.538,a
Ἐπίκωπος, t.1,c.537,c.
Ἐπικωπάζω, t.1,c.546,c
Ἐπιλαμβάνομαι, Prehendo, Comprehendo. Ex Euripide, ὑπιλαμβάνομαι σῶμα, Contineo os.
Ἐπιλαμβάνω, ib.b
Ἐπιλαμπάνομαι, t.1,c.590,c.
Ἐπίλαμπος, ib.
Ἐπιλαμπρύνω, & Ἐπιλαμπύνομαι, t.1,c.699,c
Ἐπιλαρχία, t.1,c.1129,a.
Ἐπιλάχω, t.1,c.610,b.& 610,b
Ἐπιλάχομαι, t.1,c.610,h. & 619,h
Ἐπιλείβω, t.1,c.656,b.
Ἐπιλείπω, t.1,c.670,c
Ἐπιλείχω, t.1,c.673,a.
Ἐπίλεψις, t.1,c.670,d
Ἐπίλεκτος, t.1,c.611,a.
Ἐπιλέκτομαι, ib.
Ἐπιλέληθα, paſſ.ſignif. Obliuioni traditus ſum, In obliuionem veni: ab ἐπιλανθάνω ſeu ἐπιλήθω.
Ἐπιλεξις, t.1,c.611,a.
Ἐπιλευκαίνω, t.1,c.690,c
Ἐπιλευκία, ib.f.
Ἐπίλευκος, t.1,c.688,g
Ἐπιλεύσσω, t.1,c.687,c.
Ἐπιλήθομαι, t.1,c.694,c
Ἐπιλήθω, ib.
Ἐπιλήθω, f
Ἐπιληκίω, ω, Sono, Canto.v.l.
Ἐπιλημπτος, Excæcatus, Hesychio teſte.
Ἐπιλήναια ἀγὼν, Certamen quod celebrari ſolitum in feſto Bacchi, quod λήναια dicebatur. Vide ſchol. Ariſtophanis, qui λήναιον eſſe ſcribit in agris περὶ τὸ Διονύσου.
Ἐπιλήνιον ἆσμα, vel μέλος, Cantilena quæ Baccho inter premendum uuas cani ſolebat. Ex Athen. & Poll.
Ἐπιληπτίζω, t.1,c.570,b.
Ἐπιληπτικὸς, ib.c

A Ἐπιλήπτομαι, ib.
Ἐπίληπτος, Reprehenſione dignus, &c. t.1,c.569,h. Ἐπιλημπτὸς, Correptus, &c. c.570,b.
Ἐπιλήσιμος, t.1,c.695,a
Ἐπιλήσμων, ων, ονος, Obliuio. Pro eodem dicitur etiam ἐπιλησμοσύνη, necnon ὑπολήσμη.
Ἐπιλησμοσύνη, t.1,c.695,a. Ἐπιλησμόσυνος, ib.
Ἐπιλήσμων, t.1,c.694,g
Ἐπιληψία, Inuaſio, &c. t.1,c.568,d. Ἐπιλῆψις, Retentio, &c. c.569,d.
B Ἐπιλήψιμος, t.1,c.569,c. Ἐπίληψις, t.1,c.568,c
Ἐπιλίγδω, Strictim, Leuiter tantùm perſtringendo. Redditur etiam, Leuiter attingendo: item Leuiter, ſine adiectione. Lucian. ἄκρων μὲν ὑπιλίγδην ἅπτεται, βαθὺς δὲ οὐκ ἐφικνεῖται πηλός. Inuenitur & ὑπολιγδὸν apud Hesychium.
Ἐπιλίπω, Permitto: ὑπερορῶ, Hesych. Sed ὑπολίπω mendoſum eſſe videtur.
Ἐπιλιμνάζω, Superſtagno, Reſtagno.
Ἐπιλιπαίνω, Pinguedine illino.
C Ἐπίλοιπος, ίας, ὁ ἡ, Deficiens, Qui deeſt.
Ἐπιλοιπὸς, t.1,c.1913,c. Ἐπίλοιπος, t.1,c.1919,c
Ἐπιλοιπόω, t.1,c.1923,a
Ἐπιλοβὶς, ίδος, ἡ, Iecinoris fibræ. apud Hesych.
Ἐπίλογη, t.1,c.611,b. Ἐπιλογχίζομαι, t.1,c.648,h
Ἐπιλογχισμὸς, t.1,c.649,a. Ἐπίλογος, t.1,c.610,b
Ἐπιλοιμια ὕμνη, Carmina quæ propter peſtem ſeu ad liberationem à peſte canebãtur. Vide Poll.
Ἐπίλοιπος, t.1,c.670,d. Ἐπιλοιφὴ, t.1,c.714,h
Ἐπιλύγαιον, Obſcurum, Tenebroſum, Nubiloſum. ὑπιλύγαιον, σκοτεινόν, Hesych. Scribitur ramè ἐπιλυγαῖον, ab ἠὼς.
Ἐπιλύσιμος, t.1,c.741,c
Ἐπίλυσις, ib.a
Ἐπιλυσία, t.1,c.756,b.
Ἐπίλυτος, ib.b.
Ἐπίλυσις, t.1,c.755,h
Ἐπιμαίνομαι, t.1,c.770,b. Ἐπιμαίμων, t.1,c.811,a
Ἐπιμάλθα, τι, t.1,c.783,b. Ἐπίμαλθος, ib.
Ἐπιμᾶλλον, Multo magis, Vehementius. Vide Suid.
Ἐπιμανδιλωτὸν, Baſium quoddam amatorium. vulg.lex. ex Ariſtophane.
Ἐπιμανὴς, t.1,c.770,b. Ἐπιμαστάω, t.1,c.788,c
D Ἐπιμανίκιον, Manipulus ſacerdotis, in libello Chryſoſtomi De te diuina. v.l.
Ἐπίμαργος, v.d, Inſanus. μεμηνὼς, Suidas.
Ἐπιμαρτυρία, t.1,c.796,a
Ἐπιμαρτυρέω, t.1,c.797,a. Ἐπιμάρτυρος, t.1,c.795,a
Ἐπιμαρτύρομαι, t.1,c.798,g. Ἐπιμαστίσμα, t.1,c.800,b
Ἐπιμαστὶς, ib. Ἐπιμάστιον, t.1,c.804,g
Ἐπιμαστίδιος, t.1,c.767,f. Ἐπιμαστὶς, ib.
Ἐπιμαστὶς, ib.g & 768,c
Ἐπιμαχεῖν, dicuntur ὅταν ὑπὸ ὀλίγων ἀμυνόντων μένῃ, vt tradit Ammon. quem vide, p.71.
E Ἐπιμαχία, t.1,c 812,g.& 813,g. Ἐπίμαχος, t.1,c.811,f
Ἐπιμάχα, in vulg.lex. male pro ὑπὲρ μάχης, in iſto loco, πρὸ τοῦ ὑπὲρ μάχης ἥκειν. Iungitur enim πρὸ cum præpoſitione ὑπὲρ: hoc modo, πρὸ ὑπὲρ μάχης πλοῦτον, pro ὑπὲρ μάχης πλούτου. Manauit autem hic error ex Suida, qui aduerbium eſſe ait, & μαχάλως exponit: afferrque & aliud eius exemplum. Sed mirum eſt, quum aduerbium eſſe tradat, ſcribi tamen ὑπὲρ μάχης diuiſim, in iis etiam quæ affert exemplis.
F Ἐπιμαιδέω, t.1,c.1608,f
Ἐπιμείλια, quæ cum verbo Μειλίσσω. Ibidẽ & ὑπιμειλίξω habebis.
Ἐπιμελαίνομαι, Niger reddor, Nigreſco. vel In ſuperficie nigredine inficior.
Ἐπιμέλας, Nigricans, vt Gaza apud Ariſtot. vertit.
Ἐπιμέλεια, t.1,c 863,c
Ἐπιμελίομαι, ib.h. Ἐπιμέλιον, ib.c
Ἐπιμελὴς, ὴς, ſubſt. ib.c. Ἐπιμέλημα, t.1,c.864,c
Ἐπιμελὴς, t.1,c.863,c. Ἐπιμελητὴς, t.1,c.864,d
H Ἐπιμελητὴς, ib.e
Ἐπιμέλω, Cunctor. vnde & bicompoſitum, αἰτιμέλω.
Ἐπιμέλομαι, t.1,c.864,b
Ἐπιμελὴς, t.1,c.863,e
Ἐπιμέμνημαι, Inſuper memini. vulg.lex. Videri autem

poteſt factum ex ἐπὶ μάμπηλαι. Dicitur alioqui ὀπιμυθῶσαι pro Mentionem facere.

Ἐπίμαμπτης, t.2,c.876,g. Ἐπιμαμφὶς, ibid.
Ἐπιμαύομαι, ibid.f. Ἐπίμαμψις, ibid.g
Ἐπιμηρίδης πέλλα, vide in Σέλλα.
Ἐπιμήω, t.2,c.879,c. Ἐπιμερὴς, t.2,c.854,d
Ἐπιμερίζω, t.2,c.853,c. Ἐπίμερος, t.2,c.854,c
Ἐπίμικτα ῥήματα, Verba deponentia, v.l.
Ἐπίμικτος. (q.d.Superplenus) Redũdans. ὀπίμικτος, ὑπέρπλεως, Pollux.
Ἐπιμιμνήσκομαι, Iterum accerſo.v.l.
Ἐπιμορφάω, t.2,c.904,h
Ἐπιμορφὴς, t.2,c.900,a
Ἐπίμυδι, t.2,c.899,h
Ἐπιμύδια, Conſilia, in vulg.lex. Sed hîc, ſicut in aliis pleriſque locis, præpoſitio perperam nomini iungitur, quæ ad verbum pertinet. Nam quum ſcribit Homerus, ὀπὶ μύδια κείρει. ad verbum κείρει tendit præpoſitio ὀπὶ: pro ὀπικείρει μύδια.
Ἐπιμύδιον, Vindicta Romanis. Caulis eſt non magnus, hederæ foliis denis, vel duodenis: neque florem neque fructum ferens: radice tenui, nigra, graui odore, guſtu fatuo. Refrigerat & humectat. Gorr. Vide Dioſcoridem lib.4,cap.19: Galenum Simpl.6: Plinium lib.27,cap.9. nam Epimenidium perperam pro Epimedium apud eum legi exiſtimatur.
Ἐπιμύδομαι, vide in Μῦδος.
Ἐπιμυκάομαι, & Ἐπιμυλὶς, & Ἐπιμυὶς, & Ἐπιμύλη, vide in Μῦδος.
Ἐπιμύκης, t.2,c.918,d
Ἐπιμύκιον, Oblongum, Diuturnum: & aduerbialiter Diutiſſimè, v.l. Sed rectius fortaſſis ὀπὶ μύκιον, ſubaudiendo χρόνον.
Ἐπιμυλὶς, vide in Μῦλον, ſignificante malum arborem.
Ἐπιμυλοσπόρος, vide in Μῦλον ſignificante quem.
Ἐπιμυλώδης, t.2,c.917,d
Ἐπίμυσον, ibid.g
Ἐπιμύχανος, t.2,c.917,b
Ἐπιμυχοῦμαι, t.2,c.919,g
Ἐπιμύω, t.2,c.934,f. Ἐπιμυτάω, ibid.
Ἐπιμυκρὸν, t.3,c.482,c.ob.
Ἐπιμυκτὴς, t.2,c.934,g
Ἐπιμένω, Permaneo in aliqua re, Perſto, Perſiſto. Ex Homero Odyſſ. ξ, — ἴχνος ἀείρας ᾧ ὀπιμένω, In quo verſor, Cui incumbo.
Ἐπιμὶξ, t.2,c.935,a
Ἐπιμιξία, t.2,c.934,f
Ἐπίμιξις, ibid.g
Ἐπιμίσγομαι, t.2,c.935,a
Ἐπιμίσθιος, t.2,c.945,c
Ἐπιμοάομαι, t.2,c.960,g
Ἐπιμοιρέω, & Ἐπιμοιρόομαι, t.2,c.849,b
Ἐπιμονὴ, t.2,c.879,g
Ἐπίμονος, t.2,c.880,a
Ἐπιμονόω, ὦ, Deſolo, id eſt Solum reddo, Solitudinem affero. Item Deſero, Deſtituo. vnde Ἐπιμονωτὴς, Deſtitutus.
Ἐπιμόως, t.2,c.880,a
Ἐπιμοχλὸς, t.2,c.854,d
Ἐπίμορτος γῆ, vide in Μόρτη.
Ἐπιμοχθὸς, t.2,c.979,f
Ἐπιμύζω, Suſpiro ſummiſſè, Tacitus fremo, Compreſſis labris gemo, & ita vt gemitũ vix exaudiri poſſit. Hom. Il.ρ. — αἰ δ' ἐπίμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη. HINC Ἐπίμυξις, Suſpirium tale, ſeu gemitus talis.
Ἐπιμυδάομαι, t.2,c.984,g
Ἐπιμυκάω, & Ἐπιμυκάομαι, t.2,c.973,b
Ἐπιμύσιον, ibid.
Ἐπιμύλη, idem quod Ἐπιμυλὶς. apud Heſ.
Ἐπιμύλιον, τὸ, ſubſtant. t.2,c.988,e
Ἐπιμύλιος, ibid. Ἐπιμυλὶς, ibid.
Ἐπίμυξις, vide in Ἐπιμύζω.
Ἐπιμυσᾶν, Reprehendo. v.l.
Ἐπίμυσος, & Ἐπιμύω, vide in Μύω.
Ἐπιμυτάω, vide in Μύσσω.
Ἐπιμωμάομαι, ῶμαι, & Ἐπιμωμητὴς, vide in Μῶμος.

Ἐπινάστης, t.2,c.997,f
Ἐπίνειον, t.2,c.1007,a
Ἐπίνεμος, t.2,c.1021,c
Ἐπίνη, t.2,c.1021,a Ἐπίνεμαι, ibid.b
Ἐπινιασμὸς, Oppletus. ex Ariſtophane, αἱ πρὰπιζαί γ' ἐσὶν ὀπινιασμὸν ἀγαθὸν παίσιν, καὶ παρεσκευασμέναι.
Ἐπινιφὸς, vide in Ἐπινέω, t.1,c.1055,b
Ἐπινόω, t.2,c.1042,c. Ἐπινόστιος, t.2,c.1051,b
Ἐπινοσέω, t.2,c.1048,b. Ἐπινοσὴς, ibid.
Ἐπινεφρίδιον λίπος, Pinguedo quæ eſt in renibus: vt ὀπινεφρίδιος ſit adiectiuum. Quum tamen Heſychius & Suidas ὀπινεφρίδιον eſſe ſcribunt τὸ ὀπὶ τοῖς νεφροῖς λίπος, dubitari poteſt an adiectiuè accipiant.
Ἐπινὶς, t.2,c.1048,h
Ἐπινέω, t.2,c.1051,f.& 1055,b
Ἐπίνοια, t.2,c.1055,b. Ἐπίνοος, t.2,c.1007,d
Ἐπινὸς, ib.e. Ἐπινοσέω, t.2,c.1056,b
Ἐπινὸς, Infirmus, in v. l. vbi affertur etiam ὀπινὸς τοῖς γηίοις χώροις, pro Terra feris obnoxia, ex Theophraſto, De hiſtoria plantarum, lib.8, cap.6. Sed planè mendoſum ibi hoc vocabulum eſſe exiſtimo.
Ἐπίνοος, t.2,c.1055,c
Ἐπινύσσω, t.2,c.1057,a. Ἐπινύχομαι, t.2,c.1053,a
Ἐπίνοια, t.2,c.1055,e. Ἐπινοικιὰ, τὰ, t.2,c.1060,d
Ἐπινὸς, ibid. Ἐπινοσὲς, ibid.g
Ἐπινύσω, t.2,c.1061,f. Ἐπινοέω, t.2,c.1077,c
Ἐπινύσμα, ibid.g Ἐπινοσματὴς, ibid.
Ἐπινοσὴς, ibid. Ἐπίνοια, ib.h
Ἐπινομὶς, t.2,c.1021,c
Ἐπινομὶς, ίδος, ἡ, Strena. Athenæus lib. 3, Νεῦ καὶ σὺ δὸ καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμένον στρῶσιν, κατὰ τὰ παρείκα σθαι λεγόμενα καὶ διδόμενα τοῖς φίλοις, ὀπινομίδα καλῶν; Heſych. ὡς τοῖς ναυτικοῖς dici tradit.
Ἐπινομὶς, Dialogus quidam Platonis vocatus exiſtimatur quaſi Appendix legum.
Ἐπινομοθετέω, ῶ, Inſuper ſancio, ſeu Deinde ſancio, Ad leges latas aliquam addo.
Ἐπίνομος, Hæres. Ἐπίνομοι, κληρονόμοι, Heſych.
Ἐπίνοος, t.2,c.1083,g. Ἐπίνοος, ibid.
Ἐπινοσίζω, t.2,c.1092,a
Ἐπινυκτὶς, t.2,c.1103,b
Ἐπινυσσάζω, t.2,c.1108,g
Ἐπινὼς, Valde. λίαν, Heſych.
Ἐπινωπὶς, t.2,c.1110,a. Ἐπινωπίδιον, ibid.b
Ἐπινώπιος, ibid.a. Ἐπιξαίνω, t.2,c.1113,g
Ἐπίξυλος, t.2,c.1115,d. Ἐπιξυνῶμαι, t.2,c.1124,c
Ἐπίξυος. Heſych. exponit ὀπιθότιος. quæ expoſitio ſuſpecta eſt.
Ἐπιξύω, t.2,c.1130,g
Ἐπίξυον, ſubſtant. t.2,c.1113,f
Ἐπίξυος, ſubſtant. ibid.
Ἐπιξηραίνω, t.2,c.1145,b. Ἐπιξηρασὶς, ibid.
Ἐπιξηρίζω, Protentis enſibus ſalto. vt interpretantur v.l. In quibus additur, ab Euſtathio exponi ἐξορχοῦμαι.
Ἐπιξυόω, Arctius alligo.
Ἐπίξυος, Communis, Promiſcuus. vt dicitur ὀπίσσιος.
Ἐπίξυος, t.2,c.1135,a
Ἐπίγδους, Seſquioctauus, ex Platone in Timæo.
Ἐπιὸν, όντος, τὸ, Quod irruit, Quod inuadit. vt τὸ ὀπιὸν ἀμύνασθαι, vel φυλάσσεσθαι, apud Thucydidem. Interdum Quod ſuperuenit ſeu ingruit, vel Quod venit poſt, ſeu paulo pòſt venturum eſt, aut futurum. Q.d. Quod imminet. vt τὸ ὀπιὸν δέος, Thucyd. Et τὰ ὀπιόντα εἰκὰ, futurorum cauſa, ex Demoſthene, ὀπιὸν σήμερον, Craſtina lux, Euripidi. Interdum verò ὀπιὸν Quod in mẽtem venit, à verbo Ἔπειμι, quod eſt ex compoſitis τῷ εἶμι.
Ἐπιπάομαι, t.2,c.1385,f
Ἐπιορκάω, t.1,c.1244,b
Ἐπιορκητικὸς, ὀν, ὁ, Ad periurium propenſus, Qui talis eſt vt facilè peieret.
Ἐπιορκία, t.1,c.1244,b
Ἐπίορκος, ibid.
Ἐπιορος, ibid.a
Ἐπίοχος, ibid.b
Ἐπιόομαι, t.2,c.1499,a
Ἐπιοπτεύω, Proſpicio, Prouideo, Aſpicio. Redditur etiam

Alloquor,& Significo. Vide Hesych.

Ἐπίωξις, t.2,c.1499,c
Ἐπιωξία, ibid.d
Ἐπίωπος, ibid.b
Ἐποψίας, t.1,c.1131,d
Ἐπιβάλλομαι, Circumspiciam: ab ἐπιβόλιμαι, quod vide.
Ἐπιμαχος, t.3,c.166,e.& 168,d
Ἐπιμᾶν, Omnino, Penitus. Idem quod πᾶν: nisi dicamus præpositionem ἐπὶ esse epitaticam. vt ἐπιμᾶν valeat idem quod μάλα πᾶν.
Ἐπιμαιζω, Pæanis cantu prosequor vel celebro, seu decoro.
Ἐπιπαίζω, Deludo.
Ἐπιπαιγμα, t.3,c.22,d
Ἐπιπαίω, t.3,c.28,d
Ἐπιπακτις, inquit Dioscorides lib.4,cap.109) οἱ δὲ ἐπιπόκτιδα. θηλυκὸν μακρὸς, καὶ ἀκανθώδης εὐμεγέθης ἔχων. ὁμοίως τῷ ἐλλεβόρῳ φυόμενος μακρὸς, καὶ ὁμοίως τὰ ἐν τῇ ῥίζῃ πάθη. Vnde Plinius, Epipactis ab aliis helleborine vocatur, parua herba, exiguis foliis, iocinoris vitiis vtilissima & contra venena pota. Theophrastus Histor.plant. lib.9,cap.11, de helleboro loquēs, μάλιστα δὲ ὁμοίως τῷ λευκῷ, ὅπως ἀναμάσῃ, καὶ τῆς ἐλλεβορίνης ἀναμασᾶσθαι τὸν ῥίζαν πάσαν.
Ἐπιπαστὸν, t.3,c.1171,E
Ἐπιπαλαίομαι, t.3,c.31,a
Ἐπίπαν, t.3,c.50,d
Ἐπίπαξ, Vt semel dicam, In summa, Summatim.
Ἐπίπαστος, t.3,c.355,c.& 1463,b
Ἐπιπαχύνω, t.2,c.1055,f
Ἐπιπαχυντέον, ibid.
Ἐπιπαχυσιάζω, Insuper paro, seu apparo, vel præparo.
Ἐπιπείρημι, t.1,c.1135,b.& 1140,d
Ἐπιπερίξημι, Sensim exeo. Vnde ἐπιπερίξιος, Paulatim euadens, seu excedens. v.l.ex Gaza.
Ἐπιπλοος, t.2,c.1176,c
Ἐπιπαρομαίω, οῦ, Exhortor. pro παρρμῶ, vacante præpositione ἐπὶ.
Ἐπίπαστον, & Ἐπίπασμα, t.3,c.59,c
Ἐπίπαστος, ib.
Ἐπιπαττάω, t.3,c.84,g
Ἐπιπάττω, t.3,c.59,e
Ἐπιπάτωρ, t.3,c.100,f
Ἐπιπαφλάζω, t.4,c.163,c
Ἐπίπεδος, t.3,c.214,h
Ἐπιπήγνυμι, t.3,c.136,g
Ἐπιπήγω, & Ἐπιπήγομαι, t.3,c.136,e
Ἐπιπηδάω, & Ἐπιπηδάομαι, t.3,c.157,f
Ἐπιπλαδίαι, Liba. Vide Hesychium.
Ἐπιπλεμμύριος, t.2,c.848,f
Ἐπίπλους, t.3,c.217,c
Ἐπιπλοκὴ, t.3,c.205,a
Ἐπιπλυσις, ibid.b
Ἐπιπνοὴ, vide in Πνοὴ.
Ἐπιπολάζομαι, t.1,c.1214,d
Ἐπιπολὴ, ibid.
Ἐπιπολὴ, ea herba est quæ dicitur ἄκανος, autore Plinio. Hanc Hippocrates lib. περὶ ἑλκῶν aduersus tumores & inflammationes commendauit. Refrigerat enim, & modicè adstringit. Sunt tamen qui eo nomine ἀείζωον intelligant: quod πόλυος à quibusdam dici Dioscorides scripserit. Gorr. Planta est ex earum genere quæ etiam solo auulsæ, suspensæque tantùm folio, diu durant. Vide Aristot. De part.anim lib 4.
Ἐπιπολύω, & Ἐπιπόλυμαι, t.3,c.268,c.
Ἐπιπολάω, t.3,c.275,b
Ἐπιπονέω, & Ἐπιπονοῦμαι, t.3,c.268,c
Ἐπιπρὸς, t.3,c.285,b
Ἐπιπικρὸς, Ad amaritudinem vergens, Aliquid amaroris habens. Vel Amaricans, vt Gaza vertit apud Theophrastum.
Ἐπιπρὸ, t.3,c.306,b
Ἐπιπρὸν, t.3,c.317,f
Ἐπιπρὸς, Insuper. Ab Hes. enim exponitur ἐπιπρόσω.
Ἐπιπρωσις, ιος, ἡ, Confirmatio insuper accedēs, Confirmatio quæ ad aliam accedit. In v.l.dicitur esse quasi geminarum causæ firmamentum, vel altera confirmatio: & esse pars orationis apud rhetores.

Ἐπιπρὸν, τὸ, t.3,c.372,c
Ἐπίπρασμα, t.3,c.350,f.
Ἐπίπρασις, ibid.f.
Ἐπιπτατέω, Dilato, Expando. ex Aristot. De mundo.
Ἐπιπτία, τὰ, t.3,c.372,c.
Ἐπιπτύσσω, t.3,c.486,d.
Ἐπιπτύξω, t.3,c.362,f.
Ἐπίπτωσις, t.3,c.366,a.
Ἐπιπτόλυσις, Ingressus nauis. ἐπιπτόλυσιν ἔχειν, ingressum tenent. v.l.ex Thucydide.
Ἐπιπτύω, t.3,c.372,a.
Ἐπιπτυγδὸν, Strictim.
Ἐπιπληρόω, t.3,c.385 g.ß
Ἐπιπλοσσω, & Ἐπιπλοκέω, t.3,c.394,h
Ἐπιπλοκὰς, Connexio, Amplexus.
Ἐπιπλοκὴ, t.3,c.361,g
Ἐπιπλοκήλη, Hernia, quum omentum descendit in scrotum. Vide Celsum.
Ἐπιπλόμενος ἔτος apud Homerum, & cæteros poetas, Verteus annus, Voluens annus (vt Virgilius dicit Voluentibus annis) Nam idem esse ἐπιπλόμενον ἔτος quod ἑξαπλόμενον, scribit Eustathius. Homerus Odyss. ξ. – ἐπιπλόμενος ἔτος ἦλθε. Hesiodus, ἐπιπλομένου ἀ ἐνιαυτοῦ. pro quo alioqui & ipse ἑξαπλομένου dicit. At in vulg.l. ἐπιπλόμενος redditur Accedens, Profectus, Aduolutus. Ité, Subsequens, Superueniens, Insequens. In illo tamen Hesiodi loco, ἐπιπλομένου ἐνιαυτοῦ, redditur, Anno voluente & decurrente.
Ἐπίπλους, τὸ, substant. t.3,c.372,e
Ἐπίπλοος, τὸ, substant. ibid.f
Ἐπίπλους, ibid.a
Ἐπίπλοιν, τὸ, substant. ibid.f
Ἐπίπλους, ib.a.
Ἐπίπλους, ib.a.
Ἐπιπνέω, t.3,c.415,c.
Ἐπίπνοια, ibid.e
Ἐπίποος, ibid.d.
Ἐπιπρὸς, Cellim, Retrorsum. in v.l. Sed malim ἐπὶ πρὸς.
Ἐπιποδὰν, Pedibus innitendo, Stando. v. l. ex Aristotele. Sed malim disiunctim, ἐπὶ ποδῶν.
Ἐπιποδάω, t.3,c.423,e.
Ἐπιπόρπης, ibid.
Ἐπιπορπίς, Attingere, v.l.ex Philostrati epist.
Ἐπιπόρπης, ὁ & ἡ, Fictus, Commēticius. Synes. ἐξ οὐ φασὶ τοὺς ἐπιπόρπους, ἤτοι τοὺς ὀπτοὺς, ἢ τοὺς ὑποβολίμους.
Ἐπίπορος, t.3,c.148,f
Ἐπιπορπάζω, t.1,c.1216,e.& 1798,e.ob.
Ἐπιπορπάζω, t.1,c.1216,b
Ἐπιπορπὰς, t.1,c.1215,c.
Ἐπιπορπίς, t.1,c.1215,d.
Ἐπιπορπὶς, In superficie. pro ἐπὶ πορπῆς.
Ἐπιπορπὸς, t.1,c.1217,c.
Ἐπιπορπώδης, ibid.
Ἐπιπορπωδῶς, q. d. Redundanter, Nimium & supra modum. Sic v.l. ex Polybio apud Suidam, ἐπιπορπωδῶς ἢ καθαίρους χρώμενοι τῷ πραγματι.
Ἐπιπορπίς, t.3,c.461,g.
Ἐπιπορπίδες, Fibulæ mulierbres. αἱ περόναι ἃς αἱ γυναῖκες περῶνται, Hesych.
Ἐπιπορὸς, t.1,c.1215,a.
Ἐπιπορόομαι, Canesco, vel Supernè canesco.
Ἐπιπορὸν, t.3,c.481,c.
Ἐπιπορία, t.3,c.223,g.
Ἐπιπορία, q.d. Supermarina. Veneris cognomentum, teste Hesychio.
Ἐπιπορὸς, t.3,c.219,f.
Ἐπιπρᾶσμα, t.3,c.163,b.
Ἐπιπρατὶς, ibid.c.
Ἐπιπροφυρίζω, t.3,c.491,g.
Ἐπίπροσθε, Aliquātulum. v.l. Sed scripserim potius ἐπὶ πολύ.
Ἐπιπρόσω, οῦ, Potum do. v.l. absque vllo testimonio.
Ἐπιπτῶσις, t.1,c.1714,h
Ἐπιπροσθόομαι, Insuper facio, Addo, in vulg. lex.
Ἐπιπρόπια, t.3,c.541,e

Ἐπισπαστής, ibidem.
Ἐπισπαστικός, ibid. d
Ἐπισπερχθύω, & Ἐπισπερχθύομαι, t. 3, c. 544, d
Ἐπισπερώνης, Cernuus, In faciem inclinatus. vt qui in terram spectant. Vide Hesychium in Ἐπισπερώνης & Ἐπισπερώνις.
Ἐπισπερώνις, t. 3. c 554, e
Ἐπισπεύω, t. 3, c. 556, g
Ἐπισχεδιάζω, t. 1, c. 699, h
Ἐπισφαλάω, t. 1, c. 1678, f
Ἐπισφάλλω, t. 1, c. 1671, f
Ἐπίσφορος, ω, ὁ & ἡ, Dotata, Quæ cum dote locata fuit seu locatur: (vt contrà ἄσφορος, Indotata) ὅτι σφοραὶ ἐκάλουν, Hesych. Vide & Pollucem, item Eustathium.
Ἐπίσφορος, Quod dotì accedit, Quod adicitur dotì. Ἐπίσφορα, τὰ ἐπιγινόμενα τῇ σφορᾷ, Hesych.
Ἐπισφόδιον, t. 3, c. 559, a
Ἐπισφόδιος, q. d. Superadditio. At in v. lex. confunditur cum ὑπισφόδιος. Siquidem illud per hoc exponitur.
Ἐπισφόδιος, t. 3. c. 559, b
Ἐπισφόδιος, ibid. f
Ἐπισφυρον, Procul. Quam significationem habet etiam simplex σφυρον.
Ἐπισφύρωσις, t. 3, c. 561, f
Ἐπισχίμπτω, t. 3, c. 583. f
Ἐπίσχισμα, t 3 c. 581, f
Ἐπισχίσις, ibidem.
Ἐπίσχλασαι, Aduolo, Superuolo, in v. l. pro ἐπίβλασαι, quod tomo 1 habes. Illinc autem esse volunt ἐπίσχλαν, Od ε, — ἐπίσχλαζε δὲ ξυλὸς ἔρις. Et ὑπισχλάδων apud Platonem De rep. lib. 2, ὅτι καὶ τὰ τῶν λεγόμενα ὥσπερ ὑπισχλάδων. pro ἰφισχλάδων, si sit in præsenti.
Ἐπισχλασμός, quæ & ὑπίσχλασις, in v. l.
Ἐπισχόρνυμαι, t. 3, c. 583, h
Ἐπισχλάω, ῶ, in v. l. Aduolo, Superuolo. Et infinit. passiuæ vocis ὑπισχλᾶσθαι, ex Luciano, φὴς ὑπισχλᾶσθαί μοι τὸν αἰτόν.
Ἐπισχλάζω, t 1, c. 1713, h
Ἐπισχῆμα, t. 3, c. 595, c
Ἐπίσχιξις, ibid. d
Ἐπισχίων, & Ἐπισχίωσμα, ibid. e
Ἐπισχολή, t. 3, c 603, b
Ἐπισχολή, t. 3, c. 595, e. ib. c. & 1331, d. qb.
Ἐπισχολή, t. 3. c 603. b
Ἐπίτυφος, t. 1 c. 651, b
Ἐπιτακτικός, t. 3, c. 468 a. Ἐπιτάκτης, ibid. b
Ἐπιτακτικῶς, t. 3, c. 646, e
Ἐπιτακτός, t. 3, c. 649, e. Ἐπιτάρσιος, ib. e
Ἐπιτάδδοφρον πὶ ἵππων, Virga seu virga ictu instigare equum ad curtum. Pollux lib. 1, τὸ ὑπιτάδδοφρον πὶ ἵππων, ὑπὸ παίειν ὑπαγόντων οἱ ἱππικοί.
Ἐπίτυμα, Cupiditas, Desiderium. ὑπιθυμία, Hesych. Sed videndum annon potius legi debeat ἐπίρρυμα.
Ἐπιτείνω, Accelero. ὑπιτανύω, Hesych.
Ἐπιτηρῶ, t. 1, c. 1154. c. Scribitur etiam ὑπιτηρῶ.
Ἐπίτριτος, Aliquantum incuruus, seu rugosus. Vel, Supernè aut superiori parte rugosus, aut incuruus.
Ἐπιτρέπω, t. 3, c. 691, e
Ἐπίτριμμα, t. 1, c. 518, d
Ἐπίτριμμα, t. 3, c. 669, f
Ἐπιτραπίζω, Taxo, Refello, Reprehendo. Item ὑπιτραπίζω πῦρ, Obruere ignem. Ita v. l. At Suidas locum quendam affert in quo ὑπιτραπίζω pro κωλύω positum esse censet. Ἡ τοῦ ὑπιτραπισμός, quod in iisdè affertur pro murmure, ex Polybio, μὴ δυνάμενος ὑποφέρειν ὑπιτραπισμὸν τῶν ὄχλων. Sunt autem metaphoricæ hæ significationes. Vide Ῥαπίς.
Ἐπιτρέπω, t. 3, c. 669, d
Ἐπιτρέπτω, t. 1, c. 518, d
Ἐπιτραφάω, t. 1, c. 131, g
Ἐπιτρίζω, t. 3, c 674, b. Ἐπιτρίζομαι, ib. c
Ἐπιτρίπτω, t. 3, c. 678, h
Ἐπιτρόπτω, t. 3, c. 678, d
Ἐπιτροπος, t. 3, c. 678, g
Ἐπιτρόπτω, ibidem.
Ἐπιτρύω, t. 3, c. 688, c

A Ἐπιτρύνω, Violenter inuado, Insilio, v. l. Sed non sinè mendi suspicione.
Ἐπιτρύπλω, t. 1, c. 1155, d
Ἐπιτρύμα, ibid. c
Ἐπιτρύματικός, Aduerbialis, Aduerbii formam habēs. Et aliquod vocabulum poni ὑπιτρύματικῶς dicūt, id est aduerbialiter.
Ἐπιτρύπος, t. 1, c. 1155, c
Ἐπιτρυπίδωμα, Prominentes duritiæ, ἐπιτρύμασι. v. l. ex Ruellio.
B Ἐπιτρυπρόω, vide in Ἐπιτρυπόω, t. 1, c. 1154, c. Affertur ex Athenæo pro Oratorìè dico & eloquenter.
Ἐπίτρυπος, t. 1, c. 1155, c
Ἐπιτρύζω, t. 3, c. 709, e
Ἐπιτρύπος, Naso iusto præditus. v. l. ex Luciano.
Ἐπιτρυπόω, t. 3, c. 714, b. Ἐπιτρύπτω, ibid.
Ἐπιτρυτή, t. 3, c. 688, f
Ἐπιτρύτω, t. 3, c. 694, e
Ἐπιτρύτης, ibid. f
Ἐπιτρύφος, ibid. h
C Ἐπιτρυσις, t 3. c 688, f
Ἐπιτρύζω, t. 3, c. 722, d
Ἐπιτρύζω, ibid.
Ἐπιτρύφω, t. 3, c. 723, d
Ἐπιτρύφω, ibidem.
Ἐπιτρυγής, Rostri curuitas, in auibus rapacibus: quibus aduncì vngues. vnde & γαμψώνυχες appellantur.
Ἐπιτρυής, ήεσσα, ές, Affluens.
Ἐπιτρύζω, Instigare & incitare canes. ex Aristophane in Vespis. Sed scribitur etiam Ἐπιτρύζω, quod vide t. 3, D c. 721, d
Ἐπιτρυλμίζω, t. 3, c. 716, h
Ἐπιτρυσις, t. 3, c 688, g
Ἐπιτρυτος, ibid.
Ἐπιτρύω, Instillo, v. l.
Ἐπιτρώτυμος, t. 3, c. 734, a
Ἐπιτρώτυνος, ibid.
Ἐπιτρώομαι, ib. g
Ἐπιτρωσις, ibid. c
Ἐπίτρωσις, εως, ἡ, Corroboratio, Roboris confirmatio, seu E virium.
Ἐπίτυγμα, t. 3, c. 746, f. Vide & ἐπίστυγμα.
Ἐπιτύζω, Complano, Adæquo, Inculco. Aristoteles in Problem. καὶ ὑπιτύζει τὸν χιλὸν, καὶ καταπίπτει, ὥστε κινεῖσθαι τὸ ὕδωρ. Ita v. l. sed illud ὑπιτύζει refertur potius ad ὑπιτύπτω. quod vide.
Ἐπιτυλόω, t. 3, c. 740, d
Ἐπίτυλος, t 3, c. 738, c. & 740, d
Ἐπίτυξις, t 3, c. 746, h
Ἐπίτυφος, t. 3, c. 777, c
F Ἐπίτυς, Æqualiter, Æquabiliter. v. l. pro ὑπίτυς.
Ἐπιτυτθόω, t. 3. c. 746, c.
Ἐπιτυτθόομαι, ibid. f
Ἐπιτυχής, Debitor. χειροκλέπης, Hesych. Sed apud eum est, ἐπιτυχὴς; licet alphabetica series illam scripturam poscat.
Ἐπίτυφον, τὸ, (vel Ἐπίτυον, vt apud Etymologum) Pubes. ἥβη, ἡφῆσαι. Pollux, αὐτὸ δὲ τὸ περὶ χοιρεῖα, ἥβη τε καὶ ὑπίτυον. nam ἡφῆσαι medicorum duntaxat esse ait. Suprà per diphthongum ἐπίτυον.
G Ἐπιτύπω, Attraho, Traho. Fortasse pro ὑπατύπω. Nisi sit à σκεπ.
Ἐπίτυπος, t. 3, c. 757, e
Ἐπιτύπω, ibid. a
Ἐπιτύπων, ibid. c
Ἐπιτυτα, Placentæ lunatæ. id est, in lunæ formam factæ.
Ἐπιτυφομβώδης, Lasciuus. Sed inuenitur & aliter scriptum hoc participium.
Ἐπιτύω, & Ἐπιτύομαι, t. 3, c. 759, c
H Ἐπιτυχαμίτης, t. 3, c. 746, f
Ἐπιτυφομβώδης τις πεῖν, t. 3, c. 1141, g
Ἐπίτυγμα, Iritatio & immissio canum. Ita vulg. lex. sed ὑπίτυγμα tolerabilius esset ab ὑπίτυζω, pro instigatione canum. Inde & ὑπίτυον, paulo post. Dicitur autem pro hoc ὑπίτυζω, & ὑπιτρύζω, vel potius ὑπίτρυζω.

Ἐπισημαίνω, t.3,c.771,g.
Ἐπισημασία, ibid.f.
Ἐπισημαντικός, ib.
Ἐπίσημος, ib.f.
Ἐπίσης, t.1,c.1718,f
Ἐπίσκιον, Focale, v.l. Hesychius exponit ἐπίσκεμμα περὶ τὸν τράχηλον.
Ἐπισκώπτω, t.2,c.X1,b.& t.3,c.797,d
Ἐπισπᾶς, t.3,c.786,e.
Ἐπίσσευε, vide in Ἐπίσσυτον. Habent autem illam scripturam cum alii, tum Suidas & Etymolog.
Ἐπίσσευτρον, ου, τὸ. Canum in venatione incitamentum. v.l. Ab ὀπίσσω, vnde & ὄπισμα: de quo paulo antè dictum fuit.
Ἐπίστα, τὰ, t.3,c.796,d.
Ἐπιστάζομαι, ib.f.& 797,d
Ἐπιστάτης, t.3,c.796,e.
Ἐπιστασμός, ib.d.
Ἐπιστάτω, t.2,c.X1,c.
Ἐπισφαλὴς, Irrisione dignum, Turpe, αἰσχρὸν, μωμητὸν, Hesych. Vide Σισφαλὴς.
Ἐπισπάζω, t.3,c.799,e
Ἐπισπαλμὸς, Tabella sub scalmo. v.l. ex Polluce.
Ἐπισπάσω, t.3,c.808,e.
Ἐπισπᾶς, vocabulum ex σκέλος factum, significante crus. Pollux à Xenophonte dici tradit de equo qui pedes mouere incipit.
Ἐπισπεῖν, t.3,c.833,a
Ἐπισκήπτειν, Inuisere oportet, vel inspicere, &c. sequendo significationes quæ verbo ὀπισκήπτομαι dantur.
Ἐπισκήπτομαι, t.3,c.815,g.
Ἐπισκιάζω, t.3,c.842,c.
Ἐπισκιασμός, ib.f.
Ἐπίσκιψις, t.3,c.826,b.
Ἐπίσκιος, adiect. t.3,c.853,e
Ἐπίσκιος, subst.c.854,b
Ἐπισκιόω, c.3,c.856,d
Ἐπισκήπτω, Innitor, &c. t.3,c.860,d. Ἐπισκήπτω, Irruo, &c. ib.f. Ἐπισκήπτω, Mando, &c.c.861,c
Ἐπισκήπτομαι, t.3,c.860,d
Ἐπισπερχίζω, t.3,c.865,d.
Ἐπίσκια, τὰ, Vmbrosa loca, in quibus æstate latitant feræ: vt subaudiatur χωρία.
Ἐπισκιάζω, t.3,c.871,c.
Ἐπισκιάω, t.3,c.870,g.
Ἐπισκιρτάω, t.3,c.874,f
Ἐπίσκληρος, Durus, v.l. Fortasse Aliquātum durus, Subdurus, Duriusculus. vt ὀπί minuat, sicut in ὀπίλαθος & ὀπιμύλας, aliisque nonnullis.
Ἐπίσκοπος, t.3,c.817,b.
Ἐπισκοπῆσι, t.3,c.817,d.
Ἐπισκοπάω, t.3,c.819,g.
Ἐπίσκοπος, t.3,c.832,a
Ἐπίσκοπος, c.3,c.826,d.& 831,e
Ἐπισκόπως, t.3,c.831,g.
Ἐπίσκοπος, ibid.
Ἐπισκυθίζω, Scythas imitor, in potando videlicet, Scythicas potationes imitor. Redditur etiam, Meracum bibo, Scythico more. quoniā ὀπισκύθισον, siue σκυθικὴ πόσις, quidam volunt esse ἀκρατοποσία ζωρότερον πίνειν. Sic etiam σκυθικὴ πόσις de intemperantia in potando, seu de potatione meri: quòd Scythæ & multribibi & merobibi essent. Herodotus in Eratone, pag.118, mex edit. Cleomenem à Scythis ἀκρατοποσίαν didicisse tradit. Vnde factum esse vt Lacones quum vellent ζωροτέρου πίνειν, dicerent ὀπισκύθισον. In v.l. Ἐπισκυθίζω etiam legitur cum τ, pro Intemperantius bibere. sed perperam.
Ἐπίσκωπος, t.3,c.1161,g
Ἐπισκυθίζω, in v.l. malè pro ὀπισκυθίζω: vide Ἐπισκώπτω, quod proximè præcedit.
Ἐπισκώπτω, t.3,c.888,f
Ἐπισμαραγέω, ἤσω, Insono, Instrepo, Infremo.
Ἐπισμήχω, t.3,c.890,a
Ἐπισμυγερὸς, t.3,c.891,d. Ἐπισμυγερὸς, ibid.
Ἐπισσεῖν, Incedere. v.l. Vide Σσεῖν.
Ἔπισος, Æqualis pro ἴσος. Ἐπισσείομαι, t.3,c.914,e

Ἐπισσείω, Subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus.
Ἐπίσσωρος, t.3,c.910,f
Ἐπισσωρία, t.3,c.910,f. & t.1,c.133,c.ob.
Ἐπισσώρως, t.3,c.910,h. Ἐπισσωρίς, t.3,c.911,a
Ἐπισσωρεῖν, ib.b. Ἐπισσωρέω, t.3,c.919,h
Ἐπισσῶν, cum accus. θάνατον vel θανάτου alicubi cum vtroque: Mortem attingere, vel Sponte mortem sequi non reluctando ei. Secundum quam expositionem non incommodè redditur Oppetere mortem. Sic ἐπισσῶν ἄμμορον ἦμαρ, Il.9. Vide in Ἐπίσσω, t.1,c.1111,b
Ἐπισσωρέω, t.3,c.935,f. Ἐπίσσωρος, t.3,c.941,g
Ἐπισσώρευσις, ib.f. Ἐπισσωρήσις, t.3,c.943,d
Ἐπισσώρησις, ib.c. Ἐπισσωρητὸς, ib.e
Ἐπισσωρεύω, t.3,c.945,a. Ἐπισσωρεύομαι, t.3,c.957,c
Ἐπισσωρίζω, t.1,c.1221,b. Ἐπισσωρίς, t.3,c.941,g
Ἐπίσσωρος, t.3,c.936,b. Ἐπισσωρία, ib.d
Ἐπίσσωρος, ib.g. Ἐπισσωρεύω, t.3,c.951,a
Ἐπισσωρίτης, ib. Ἐπισσωρὶς, t.1,c.1221,b
Ἐπισσώομαι, Accurro, Ruo. Hom.Il.β,— ἐπισσεύοντο ἕκαστοι.
Ἐπίσσυτος, t.3,c.760,f. Ἐπίσσωτρον, t.3,c.1216,c
Ἐπισσυτικὸς, t.3,c.965,c. Ἐπισσυτὸν, t.1,c.1767,a
Ἐπισσύω, t.3,c.965,d.
Ἐπισσώτης pro Assistentes: ex Euripide, ὀπισσώτης ἴχνη. Insistentes collibus.
Ἐπισταθμία, t.1,c.1740,g
Ἐπισταθμεύω, ibid.e. Ἐπισταθμεύομαι, ib.f.
Ἐπισταθμία, ibid.d
Ἐπίσταθμα, Mansiones, Statiua. v.l. ex Polluce.
Ἐπίσταθμος, t.1,c.1740,c.& 1741,d
Ἐπισταλάζω, t.3,c.966,d. Ἐπισταλάω, ib.
Ἐπίσταλμα, t.3,c.1004,b. Ἐπισταλικὸς, ib.
Ἐπίσταμαι, t.1,c.1111,g.& 1113,a
Ἐπισταμένως, t.1,c.1112,g. Ἐπισταμένως, t.1,c.1113,a
Ἐπιστάς, participium ab ἐφίστημι. ponitur antè pro Adstans, vel Superueniens. Vide Ἐπιστὰς in Ἐφίστημι.
Ἐπίστασία, t.1,c.1765,d. Ἐπίστασις, ibid.f
Ἐπιστάσις, Animaduersio, &c. t.1,c.1764,g. Ἐπίστασις, Substitutio, &c. c.1765,b. Ἐπίστασις, Cura, &c. ibid. Ἐπίστασις, Cohibitio, &c. ibid. Ἐπίστασις, ὑπόστασις, &c. ibid.c.
Ἐπίστασις, χώρας, &c. ibid.d
Ἐπιστασία, t.1,c.1767,a
Ἐπιστατεῖν, Præesse oportet. ὀπιστατεῖν τῆς μυθῳδίας, Plato De repub. lib.2, Certi homines præficiendi sunt fabulatoribus. Ita v.l. tanquam præcedente accusatiuo.
Ἐπιστατέω, t.1,c.1767,a. Ἐπιστατέω, t.1,c.1766,g
Ἐπιστάτης, t.1,c.1767,a
Ἐπιστάτης, t.1,c.1765,h.& 1766,d.& t.1,c.1736,c.ob.
Ἐπιστατὴς, t.1,c.1766,f. Ἐπιστάτης, ib.
Ἐπιστέγω, t.3,c.977,f. Ἐπιστέγω, t.3,c.981,g
Ἐπιστέλλω, mitto, &c. t.3,c.1003,b. Ἐπιστέλλω, mando, &c. ibid.g
Ἐπιστενάχω, t.3,c.1013,g. Ἐπιστενάχω, ib.e
Ἐπιστέω, t.3,c.1012,g
Ἐπιστοῦν, ῶσαι, in v.l. perperam redditur Gemo, Spiro. Significaret enim potius Coarcto, Angustum reddo.
Ἐπιστρὸς, t.3,c.1014,c. Ἐπιστρέω, ib.a
Ἔπιστρ, pro ὀπίσασαι, Scis. vt δυὼ dicitur pro δυοῖν, & καθ' pro κατ' ἕνα: necnon μίμνε pro μίμνετε. At Suidas scribit, ὄπιστρ, αἰόλιος β, αἰνῶ τῷ ὀπίσασαι, ὁ ὀπίστ. Idem habet Ἔπιστε, quod exponit ἐπίσχεθε, ὀπίσω.
Ἐπίσχημα, Adhortationes, ὀπισχήματα. v.l. ex Sophocle. Sed mendosum illud ὀπισχήματα esse existimo.
Ἐπίσχημα, t.1,c.1767,b. Ἐπίσχημα, t.1,c.1113,b
Ἐπισχηματίζω, ibid. Ἐπισχηματισμὸς, ibid.
Ἐπισχηματικὸς, ibid. Ἐπισχηματικῶς, ibid.c
Ἐπισχημόνως, ibid.b. Ἐπίσχεσις, t.1,c.1767,c
Ἐπισχεσιασμὸς, t.1,c.1113,b. Ἐπίσχεσις, ibid.a
Ἐπισχεῖν, & Ἐπισχεῖσθαι, t.1,c.1811,c
Ἐπίσχεσις, Sciendum est. ex Aphthonii enarratore.
Ἐπιστὸς, Cadens sub ὀπίστομαι, id est scientiam: vt δόξαστὸς est Opinabile, Quod in opinione positum est. Apud Aristot. τὸ ὀπιστὸν redditur etiam Quod sciri potest: distinguiturque ἀπὸ τοῦ δοξαστοῦ. in Anal.post.
Ἐπισύλαω, t.3,c.1035,d. Ἐπισύλαω, t.3,c.1037,c
Ἐπίσυρτος, ου, τὸ, Domicilium, Locus in quo alicuius familia

habitat. Ionicè pro ἐφίστιον. Ab Heſychio exponitur εἶκα μα, κατάλυμα. Ab aliis peculiarius etiam σκηνωτικὸν κατάλυμα, & σκηνή. Vnde redditur & Tentorium. Exponitur præterea πάρεδρον. Hom. Odyſſ. ζ. Ἀτὰρ ἢ οἰκόνδε μολέειν ἢ ὀδὸν ἀμφιέπεσθαι Εἰρύσατο. πᾶσιν γὰρ ὑπίστιον ἔστι τετεύχειν. Vbi à breuium ſcholiorum autore ὑπίστιον dicitur eſſe ἐπὶ κλίνης, & σκηνὴ, & πάρεδρον, vel σκάφος, ἢ ἁπλῶς τὸ ἔδαφος. Et addit, ſenſum eſſe, ὑπὸ τὴν πλῆξιν τῆς πολυστεγανίας ἔστιν ἡ εὐοδία. At Euſtath. ait ὑπίστιον hic eſſe πᾶς ἄν τις εἴποι ἑπάλξιον, alioqui & πάρεδρον ſignificare tradit. Grauiter autem errat ille breuium ſcholiorum autor in eo quòd ὑπίστιον ab ἱστὸν deducit: quum ab ἴστιν Ionico pro ἐστὶ, deriuari, vel potius inde fieri conſtet. Vide t.1,c.1277,a.

Ἐπίστιος, t.1,c.1877,a. Ἐπιστιχάεμαι, t.3,c.985,a

Ἐπισκώπτειν, Irridere, Conuiciari, Contumelia afficere. Apollon. Argon.lib.3, Μή μιν κερτομίῃσι ὑπεσκώπτουσι γυναῖκες. vbi ſchol. exp. χλευάζουσι λοιδορίαις, & μωμέσονται. Apud eundem poetam lib. 4, Ταῖσι δὲ καὶ χθιζὸς πρώιος ἐπεσκίασεν ἰόντας, Χλεύῃ γηθόσυνοι, idem enarrator exponit ἐλοιδορούμενοι, ὕβριζον. At verò autor Etymologici poſt ὑπεσκώπτουσιν, addit ex illo priore Apollonii loco, Μή μιν κερτομίῃσι ὑπεσκώπτουσι. Subiungens, ὑπεσκώπτουσι, καὶ ὑπὸ τῶν μ εἰς β.

Ἐπισκαλίδιον, t.3,c.1005,g. Ἐπισκάζω, ib.h
Ἐπισκάς, ib.c. Ἐπισκαὶ, t.3,c.1004,b
Ἐπισκιαφορος t.3,c.1005,c. Ἐπισκιὰς, ib.d
Ἐπισκιμαῖος, ib.g. Ἐπισκίον, ib.e
Ἐπισκοχάφος, ib.c. Ἐπισκοκιδὶς, ib.
Ἐπισμίζω, t.3,c.1052,a. Ἐπισμὸν, ib.c
Ἐπίσμομα, ib.b. Ἐπισπαζίζω, t.3,c.1012,e
Ἐπισραῖς, ιος, ὁ, Vehiculi genus. Vide Heſychium.
Ἐπισρατία, t.3,c.1074,f. Ἐπισρατόω, ib.c
Ἐπισρατὴν, ib.f. Ἐπισρατηγιδίου, t.3,c.1065,e
Ἐπισρεπτὸν, t.3,c.1094,g. Ἐπισρεπτὰς, ib.g
Ἐπισρεφεια, t.3,c.195,a. Ἐπισρεφὸς, ib.
Ἐπισρεφὴς, t.3,c.1094,h. Ἐπισρέφω, t.3,c.1093,e
Ἐπισρέφομαι, ib.f. Ἐπισρόγγυλος, t.3,c.1108,h
Ἐπισροφάδιον, t.3,c.1096,b. Ἐπισροφὰς, t.3,c.1095,g
Ἐπισροφὴ, ibid.b. & 1096,e
Ἐπισροφία, t.3,c.1096,c. Ἐπισροφίδες, t.3,c.1095,h
Ἐπίσροφος, t.3,c.1096,a. Ἐπίσρωμα, t.3,c.1062,a
Ἐπισρωτὸν, t.3,c.1062,a. Ἐπισρωτόω, ibid.
Ἐπισρωφᾶν, t.3,c.1086,f. Ἐπισυγκάζω, t.3,c.1114,c
Ἐπισύριον, t.1,c.1809,e. Ἐπισύρω, t.3,c.1117,e
Ἐπίσω, pro ὕπισθεν, Scitè: ab ὄπισθεν.
Ἐπισυκοφαντῆν, Sycophanticè aliquem infectari. Affertur ex Hyperide.
Ἐπισυμίγω, idem quod συμίγω, Colligo, Congero, Congrego. Paſſ. Ἐπισυμίγομαι. Cuius participium ὑπισυμιγὴς, Congeſtus. Dioſcor.lib.4, ὑπισυμιγὴς ὑπὸς.
Ἐπισύμψις, Superfœtatio.
Ἐπισυμβαίνω, t.1,c.653,d. Ἐπισυμμαχία, t.2,c.814,c
Ἐπισωάζω, t.1,c.89,a. Ἐπισωαζωγὸν, ib.b
Ἐπισωκάλλω, Inſuper adnecto. In v.l. redditur Coagmẽto, Coniungo, Continuo. Affertúrque ex Plutarcho in Camillo, πάλισσα δὲ καὶ ὑπισωκάλλουσι. vbi vacare prior præpoſitio videri poſſit: vt ſit pro σωκάλλουσι πάλισσα.
Ἐπισωδίω, t.1,c.965,b
Ἐπισωδίδωμι, Inualeſco, Acceſco. v.l.
Ἐπισωίχω, t.1,c.1359,c. Ἐπισωίημι, t.1,c.1142,a
Ἐπισωιτεῖται, Conuenire. Et Ἐπισωιτώντες, Conuenientes. Sed redditur etiam Superuenientes.
Ἐπισωίτης, t.3,c.1518,f. Ἐπισωίτεμαι, t.1,c.1796,e
Ἐπισωπάζω, (q. d. Superconſtruo, vel Supercompono) Impono aliis iam conſtructis ſeu compoſitis. In v.lex. ὑπισωπάξας, connectens.
Ἐπισωπῆμι, t.3,c.1518,f. Ἐπισύομαι, t.3,c.760,f
Ἐπισευέζω, t.3,c.1136,h. Ἐπίσυρμα, t.3,c.1142,h
Ἐπισύρω, ibid.b. Ἐπισυσσεσις, t.1,c.1796,e
Ἐπισυρίφω, t.3,c.2102,a. Ἐπισφαγὶς, t.3,c.1159,c
Ἐπισφαγιάζομαι, t.3,c.1158,b
Ἐπισφάζω, t.3,c.1159,c. Ἐπισφαλὴς, t.3,c.1176,b
Ἐπισφάλλω, ibid. Ἐπισφαλῶς, ib.c
Ἐπίσφαρος, t.4,c.71,h. Ἐπισφάτω, t.3,c.1159,c
Ἐπισφυρὶς, Remex. Heſych. exp. βραγὶς. apud quem plura vide.

A Ἐπισφίγγω, Inſuper adſtringo, ſeu conſtringo.
Ἐπισφὴς, pro ὑπισφὴς, vt annotatur in v.l. ſed abſque exemplo.
Ἐπισφορὰ, in v.l. perperam, pro ἐπισφορὰ.
Ἐπισφραγίζω, t.3,c.1187,g. Ἐπισφραγὶς, ib.h
Ἐπισυρίγιον, t.3,c.1192,b
Ἐπισχάζω, Leuiter hiſco, v.l. ex interpretatione Gazæ, Hiſtoriæ plant. lib.4, cap.13. Annotántque legendum eſſe ὑπισχαίω. Sed ne hoc quidem mendo carere putandum eſt. quum χαίω non dicatur, ſed χαίνω. tidémque ὑπισχαίνω, non ὑπισχαίω, dicendum ſit. Verùm apud Theophr. pro ὑπισχαζούσας multo veriſimilius eſſet ſcriptum fuiſſe ὑπισχαινούσας. Vide t.3,c.1194,g.
B Ἐπισχεδὸν, Propè, σωίγγως. Ex Apollon. Arg. 2. Frequentius eſt σχεδὸν, non præfixa præpoſitione.
Ἐπισχερὼ, Deinceps, Ordine. Theocr. — ἀπὸ κεφαλᾶς πολέμοιο Ῥαῖτις γενεάν, καὶ ὑπισχερὼ ἐς γόνυ εἶπεν Ἀδρηστείων ὁ χορός. vbi Euſtath. exponit χθαμαὶ & ἐφεξῆς. In iſto autem Homeri loco, Iliad.λ, Ἡ μὲν εἰσόκε δῖναι ἐφὴ ἀγχεμάχοιο Πηλείδαο, Λιγείων αἰεὶ πυρὸς ἀλκὴν ἔμπεδον ἐξομένη, Αὐτὴ πὰρ ἰωμὴν δ' ὑπισχερὼ, ait ὑπισχερὼ esse κατὰ τάξιν, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐχομένως καὶ ἐφεξῆς καὶ συνάπτως καὶ συνεχῶς.
C Ἐπισχεσία, t.1,c.1344,b. Ἐπίσχεσις, t.1,c.1343,h
Ἐπισχεσὶς, t.1,c.1344,c. Ἐπισχηματίζω, t.1,c.1329,g
Ἐπισχετὸς, t.3,c.1198,d. Ἐπισχὲτον, t.3,c.1198,e
Ἐπισχέζω, ibid.d
Ἐπισχραίνω, Arefacio, Extenuo. ὑπισχραντὸν, Arefacere oportet, ſeu extenuare.
Ἐπισχύσαι, t.1,c.1812,d. Ἐπίσχυρος, t.1,c.1813,f
Ἐπισχυρίζω, & Ἐπισχυρίζομαι, ibid.
D Ἐπισχὼν, t.1,c.1812,d. Ἐπίσχω, t.1,c.1363,a
Ἐπισωματὸν, t.3,c.1117,c. Ἐπίσωμος, t.3,c.1115,f
Ἐπισωρεύω, t.3,c.897,d. Ἐπίσωρος, t.3,c.1116,c.e
Ἐπισωρὴ, t.3,c.1165,b. Ἐπίσωγμα, ib.a
Ἐπισωγματικὸς, ib.b.
Ἐπίσω, Quæ citra contineantur, & opponitur τῷ ἐπέκεινα. Ariſtot. De ſenſu, ὁ τῷ ἐπέκεινα, ὁ τῷ ὑπίσω. Ita v.l. Vide ὀπίσω, t.1,c.1114,a.
Ἐπισώδιος, Amator. ἐφέτης, Heſ.
Ἐπισωκτὸν, t.3,c.1165,c. Ἐπισωκτὸς, ib.
E Ἐπισωκτῶς, ibid.
Ἐπίσωκτοι, vide inter vocabula ad rem militarem pertinentia. Redditur Triarii & ſubſidiarii milites.
Ἐπισωλαισωρίου, t.3,c.647,f
Ἐπίσωλον, Diuturnum. πολυχρόνιον, Heſych.
Ἐπισωμὸν, t.3,c.1409,f
Ἐπισώσασθαι, Intendo. v.l. Sed potius ſcribendum fuit Intendor.
Ἐπισωτὸν, t.3,c.1308,d
Ἐπίσωξ, Breuiter, Compendiariè. Vide Etymologum, qui ex ὑπίσωξ factum eſſe ait.
F Ἐπίσωξις, t.3,c.1265,b. Ἐπισωρίζω, t.3,c.1247,b
Ἐπίσωρες, ιδος, ἡ, Actuaria nauis. Gell. lib.10, cap. 25, ὑπισώρεις vel ἱσώρεις Græci vocant quas Latini actuarias naues. Ita quidem vulg.l. Sed ἐπισωρεῖδας pro ὑπισώρεις apud eum reponi & ita in quibuſdam editionibus legi, ſciendum eſt.
Ἐπισωρὸς, t.3,c.695,b
Ἐπίσωρον, Heſych. exp. ὑπισώριον & ὑποσώριον.
Ἐπίσωσις, t.3,c.1193,c. Ἐπισώσιμος, t.3,c.1264,f
G Ἐπισωτικὸς, t.3,c.1193,c. Ἐπισωτόμοροι, t.3,c.1264,b
Ἐπισώω, ibid.f
Ἐπίσωμον, Robuſtum. ἰσχυρὸν, Heſ.
Ἐπσαξις, t.1,c.1501,g. Ἐπσαχόω, t.3,c.1175,b
Ἐπτὰ, ab ἕπτω, compoſito ex ἕπω.
Ἐπτηλιασμένος, t.1,c.1536,b. Ἐπτηλιασμένως, ibid.
Ἐπτηξυλμένος, t.1,c.1618,e. Ἐπτύω, t.3,c.1192,f
Ἐπτυχίζω, & Ἐπτυχίζομαι, t.3,c.1360,f
Ἐπτύχισις, t.3,c.1361,d. Ἐπτύχισμα, ibid.a
Ἐπτυχισμὸς, ibid.d
H Ἐπτύωσι γυναῖκες, Hippocrati, Mulieres quæ tandem pariunt. v.l.
Ἐπτυλεῶν, t.3,c.1376,g. Ἐπτυλείωσις, ibid.h
Ἐπτυλόω, ῶ, t.3,c.1383,a. Ἐπτυλεόω, ῶ, t.3,c.1376,g
Ἐπτύλωμα, t.3,c.1377,a. Ἐπτυλὴς, t.3,c.1372,h
Ἐπτύλωσις, t.3,c.1368,b. Ἐπτύλωμαι, ib.c

Ἐπίμω, t.3,c.1402,c.
Ἐπίμυμος, t.3,c.1414,c.
Ἔπιπτον, ibid.e
Ἐπιπτώδια, t.3,c.1164,f.
Ἐπιπλαδίως, Intensè, Vehementer.
Ἐπιπλοφαστὴ, t.3,c.1617,d
Ἐπιπορπίσμαι, t.3,c.1413,b.
Ἐπιπυκτὴς, ibid.e.
Ἐπιπυκάω, t.3,c.1437,c.
Ἐπιπυκνὸς, ibid.f.
Ἐπιπλέκασθος, t.2,c.1218,e.
Ἐπιπλόϊος, Idoneus, &c. t.3,c.1217,g. Ἐπιπλόϊος, Amicus, &c. c.1218,b
Ἐπιπλοϊότατος, ibid.e.
Ἐπιπλοΐτατος, ibid.f.
Ἐπιπλοΐτος, ibid.f.
Ἐπιπλοκὴ, t.1,c.1219,c.
Ἐπιπλοὴ, t.1,c.1219,e.
Ἐπιπλοὴ, t.1,c.1218,h.
Ἐπιπλὸς, t.1,c.1217,d.
Ἐπιπλὸς, t.3,c.1458,c.
Ἐπιπόρπης, t.3,c.1464,c.
Ἐπίπομα, t.3,c.1497,f.
Ἐπίπομπος, ib.c.
Ἐπίπομα χίμαιρα. vide in Ἐπίπομος, t.3,c.1555,g
Ἐπιπομπὴ, t.3,c.1566,g. & 1578,c
Ἐπιπομπὸν, t.3,c.1567,g
Ἐπιπομπὰ, t.3,c.1567,h.& 1578,c
Ἐπιπομπὸς, t.3,c.1568 a. Ἐπιπομπὴ, t.3,c.1567,b
Ἐπιπομπὸς, t.3,c.1568,b. Ἐπιπομπὸς, ib.
Ἐπιπομπὸς, ib. Ἐπιπόμπων, t.3,c.1578,c
Ἐπίπομπα, t.3,c.1556,a.& 1568,b.& 1577,h
Ἐπίπομπον, t.3,c.1577.g. Ἐπίπομος, t.3,c.1556,b
Ἐπίπομος, t.3,c.1555,c.& 1193,f.oh.
Ἐπίπλοον, t.1,c.766,c.ob. Ἐπίπτωσις, t.3,c.1467.g
Ἐπίπλοον, t.3,c.1131,c. Ἐπίπτυμα, ib.
Ἐπίπομπος, t.3,c.1409,a. Ἐπιπόμπαιος, t.3,c.1409,a
Ἔπιπομπον, In vnum, Eòdem, In eundem locum. Quinetiam affertur ex Thucydide, ὅπιπομπὸν αἱ γνῶμαι ἔσχον, pro Sententiæ in idem conuenere. Sed ὅπι πομπὸν rectius scribitur.
Ἐπίπνοα, t.3,c.1401,g. Ἐπίπνοος, t.3,c.1534,d
Ἐπιπνοὴ, ibid.e. Ἐπιπνὴ, t.3,c.1568,h
Ἐπιπνοὴ, t.3 c.1586,b. Ἐπιπνὴ, t.3,c.1402,d
Ἔπιπνοι, ibid.
Ἔπιπνοι. Accedite, ex Aristophane in Ranis. ab Ἐπίπνω, compositio ex ὄπνω.
Ἐπίπνοια, t.3,c.1193,h. Ἐπίπνοος, ib.f.& 1300,a
Ἐπιπολάζουσα, t.3,c.1590,c. Ἐπιπολὴς, t.3,c.1589,a
Ἐπιπολὴ, t.3,c.1596,c.
Ἐπιπολὴ, t.3,c.48.d. & t.4,c.818,c
Ἐπιπραγία, t.3,c.1353,h. Ἐπιπραγία, ib.g
Ἐπιπραγὴς, ib.h. Ἐπιπραγοδία, ib.a
Ἐπιπραπίδιος, t.3,c.1210,g. Ἐπιπραπὴς, ib.
Ἐπιπραπὴσμαι, t.3,c.1211,f
Ἐπιπρὸ, apud Herodotum Ionicè pro ὄπιπρο.
Ἐπιπρὸς, t.3,c.1598,h. Ἐπιπρὸ, t.3,c.1618,b
Ἐπιπρὸ, t.3,c.1617,c. Ἐπιπρὸ, t.3,c.1649,h
Ἐπιπρὸ, t.3,c.1659,f. Ἐπιπρὸ, t.3,c.1339,c
Ἐπιπρόσθεμα, t.1,c.1150,b
Ἐπιπρόσθεμα, t.3,c.1339,g
Ἐπιπρόσθεμι, pro ἐπίπροσθεν quidam codices habent: sed deductionem sequendo, cuius facultatem mentio, secunda syllaba littera π scribenda est. Vide suprà ἐπιπρόσθεμι.
Ἐπιπρὸς, t.3,c.1339,g
Ἔπιπρὸς, Ter. Diolcor. lib.5,cap.4.
Ἐπιπτὰ, t.3,c.1610,a. Ἐπιπτὰς, t.3,c.1339,g
Ἐπιπτάδελφος, t.3,c.1619,f. Ἐπιπτὰς, ib.e
Ἐπιπτὰς, ib.f. Ἐπιπτὰς, ibid.d
Ἐπιπτὰπους, ib. Ἐπιπτὰω, ib.c
Ἐπιπτὰς, t.3,c.1618,h. Ἐπιπτὰζω, t.3,c.1635,a
Ἐπιπτὰκὸς, t.3,c.1628,f. Ἐπιπτὰς, ib.
Ἐπιπτάδελφος, t.3,c.1660,f. Ἐπιπτάλω, t.3,c.1656,c
Ἐπιπτάλος, t.3,c.1660,f. Ἐπιπτάλω, t.3,c.1656,c
Ἐπιπτὸς, t.3,c.1660,e. Ἐπιπτὸς, b.
Ἐπιπτόω, t.3,c.1675,l. Ἐπιπτύχω, t.3,c.1446,d

A Ἐπιπομβίδης, t.3,c.1685,d. Ἐπιπόμβιος, ibid.
Ἐπιπομβοειδὴς, ibid.h
Ἔπιπορ, ν, τὸ, Edulium quoddam ex cõfractis oliuis. (quorum genus quoddam πτισσὶς dicitur ab Athenæo, lib.β Dipnosoph.) Meminit Varro, De lingua Latina: Caro cap.119: Columella lib.12, cap.47: necnon Plautus in Milite. Hesych. ὄπιπορ vocat fæces & oliuarum magmata. id est, τὰ ἐλαΐα ἐκπιέσματα. Sed corruptus eius codex habet ὄπιπορ. Hæc ex v.l.
Ἐπιπορὰω, t.3,c.1704,d. Ἐπιπὼμα, t.3,c.1705,d
B Ἐπιπορὴς, t.3,c.1447,b. Ἐπιπορὰ, ibid.d
Ἐπιπορὸν, ibid.a. Ἐπιπορὸς, ib.c
Ἐπιπτίζω, Irrideo, seu Derideo, Conuicior. Theodoritus Hist. Eccles. lib.3, ὁ δὲ ἐπ' αὐτῷ μᾶλλον ἐπιπτίζων, ἐμοῦ τοῦτον οὐκ ἐῶντος πολλὰ γὰρ ἐπιπτίζω δίκαια ποιεῖν. Apud eundem, ἐπιπτίζουσι δὲ καὶ τῆς διαφορᾶς τὸ σεμνὸν τῶν ἐκφυλίων, καὶ τὰς ἀκόνους μαστίγωσι ἐπιπτίζων. Quidam exponunt ἐπιπτίζω, id est Assentor, Adulor.
Ἐπιπτύσσω, t.4,c.4,c
Ἐπιπτύω, & Ἐπιπτύσμαι, t.4,c.18,c
C Ἐπιπτώματα, t.4,c.29,d.& 30,a. Ἐπιπτωτὸς, t.4,c.192
Ἐπιπτωσία, t.4,c.30,a. Ἐπιπτωτὸς, t.4,c.19,c
Ἐπίπτωσις, quod vulgò dicitur Apparentia. Quidam σύμπτωμα apud Suidam, πᾶν μετὰ πάθους καὶ βλάβης, ὃ τῶν πολλῶν ὑποπίπτει. id est, Et victorum species præ se ferentes, siue hominum qui victores essent: ad tollendam ambiguitatem. Aut certè, Hominum qui vicerent.
Ἐπιπτωτὸς, Præceptalis. vt φάρμακα ὑπνωτικὰ, apud Xenoph.
D Ἐπιφαύσιος, Lucifer. ἀστὴρ ἑῷος, Hes.
Ἐπιφὴς, ης, ὁ & ἡ, Qui malè audit, apud Sophoclem: vt ὄδι contrarietatem quandam indicet. Ita v.l.
Ἐπιφαύσκω, t.4,c.40 b. Ἐπιφαὼς, ibid.c
Ἐπιφέρω, t.4,c.104 g. Ἐπιφόρημα, t.4,c.105,b
Ἐπιφεύκτης, ου, ὁ & ἡ, Fugiendus, Auersandus. v.l.
Ἐπιφθὰς, t.4,c.55,c. Ἐπιφθὰς, ibid.
Ἐπιφθὰω, t.4,c.54,g. Ἐπιφθὰμα, t.4,c.55,b
Ἐπιφθόγγομαι, t.4,c.138,c. Ἐπιφθὰμα, ib.d
Ἐπιφθὸς, Fortis. v.l. Sed vereor ne per errorem facta sit hæc compositio: aspectis ver. transiennam duntaxat Hesychii verbis, ἐπ' ἰφθίμῳ, ὅτι τὰ ἰσχυρὰ. quasi videlicet legeretur illic ἐπιφθίμῳ compositè: cuius nominatiuus esset ὄπιφθὸς.
E Ἐπιφθόνιος, t.4,c.151,g. Ἐπιφθόνος, t.4,c.149,c
Ἐπιφθόνως, t.4,c.150,a
Ἐπιφθόνον φάρμακον, Exitiale medicamentum, seu lethale, Venenum. Vel idem quod φάρμακον & ἀκόνιτον. vulg. l. ex Polluce.
Ἐπιφθύζω, Inspuo veneficarum more, vel potius Inspuo venenicè, si ita loqui liceat. Theocr. idyllio 2, Καὶ μὴν ὑποφθύζουσα, τὰ διλαφίδος ὀστία πάσσω. vbi tamen aliter scholiastes exponit, nimirum ὑποφθύζουσα, & ἰσχνὰ ἐπάδουσα. Legimus apud eundem poetam in Thalysiis. (hoc idyllii septimi est nomen) Ἄνω ὑποφθύζουσα μὴ κακὰ σπορὰ ἐρίσαι. Vbi melius exponere videtur idem scholiastes, & priori illi expositioni assentiri: quæ ex Eustathio petita est. Conuenit autem & cum hoc Tibulli versu, Ter cane, ter dictis despue carminibus.
Ἐπιφθορὰ, t.3,c.110,f. Ἐπιφθορὰ, ibid.
F Ἐπιφλὰω, t.4,c.175,f. Ἐπιφλὰγω, t.4,c.169,d
Ἐπιφλὰω, t.4,c.172,b. Ἐπιφλὰσμα, t.4,c.74,a
Ἐπιφλὸς, t.4,c.73,g. Ἐπιφλὰζω, t.4,c.183,d
Ἐπιφλοιὰζω, t.4,c.181,f. Ἐπιφλὰω, t.4,c.185,h
Ἐπιφοίτησις, t.4,c.186,b
Ἐπιφορὰ, t.4,c.105,g.& t.2,c.650,d.ob.
Ἐπιφορὰ, t.4,c.106,d. Ἐπιφόρημα, ib.c
Ἐπίφορος, ib.c
Ἐπιφορτίζω, & Ἐπιφορτίζομαι, t.4,c.117,b
Ἐπίφορτος, t.4,c.191,g. Ἐπιφορὰδιος, t.4,c.70,b
G Ἐπιφορὰδιος, b.a. Ἐπιφορὰω, t.4,c.69,h
Ἐπιφορὰζομαι, t.4,c.70,a. Ἐπιφορὰσσω, t.4,c.191,g
Ἐπιφορὰτω, ibid. Ἐπιφορὰ, Præcordia.
Ἐπιφρὰξις, t.4,c.221,h. Ἐπιφρὰσσω, t.4 c.199,c.
Ἐπιφρὰσσω, t.4,c.225,g. Ἐπιφρὰσσω, t.4,c.199,c
Ἐπιφυὰς, t.4,c.290,a. Ἐπιφυὴς, t.4,c.283,c

Ἐπιφυλάττω, Obſeruo. apud Plat. De leg.
Ἐπιφυμίζω, t.4,c.250,c. Ἐπιφυλις, t.4,c.249,h
Ἐπιφωνοκαρπος, t.4,c.250,f. Ἐπίφυμι, t.4,c.289,c
Ἐπιφύομαι, ib.d
Ἐπιφυσαω, t.4,c.262,d. Ἐπίφυσις, t.4,c.289,h
Ἐπιφυτεω, t.4,c.298.d. Ἐπιφύω, t.4,c.289,b
Ἐπιφωνέω, t.4,c.307,b. Ἐπιφωνημα, ib.e
Ἐπιφωνηματικός, t.4,c.308,b. Ἐπιφωνηματικῶς, ib.c
Ἐπιφώνησις, ib. Ἐπιφωνέω, t.4,c.313.g
Ἐπιφωνεω, t.4,c.39,h. Ἐπιχαίνω, t.4,c.333.g
Ἐπιχαιρεκακῶδης, t.4,c.341,h. Ἐπιχαιρεκακια, ib.e
Ἐπιχαιρεκακος, ib. Ἐπιχαίρω, t.4,c.346,a
Ἐπιχαλαζάω, t.4,c.365,e. Ἐπιχαλάω, t.4,c.368,f
Ἐπιχαλκεω, t.4,c.386,b. Ἐπιχαλκίτης, t.4,c.381,d
Ἐπιχαλκος, ib.d. Ἐπιχαλκος, ib.c
Ἐπιχαράττω, t.4,c.396,f. Ἐπιχαρίς, t.4,c.346,b
Ἐπίχαρις, t.4,c.155.a. Ἐπιχαρίτης, ib.b
Ἐπίχαρμα, t.4,c.346,c. Ἐπίχαρις, ib.
Ἐπίχαρις, ib.d. Ἐπιχάρις, t.4,c.403.a
Ἐπιχέζω, t.4,c.406,a. Ἐπιχείλης, t.4,c.407,d
Ἐπιχειμαζω, t.4,c.490,d.e. Ἐπιχείμασις, ib.e
Ἐπιχέω, t.4,c.441,b. Ἐπιχρίω, t.4,c.455,g
Ἐπιχείρημα, t.4,c.457,c. Ἐπιχείρησις, ib,f
Ἐπιχείρησις, ib. Ἐπιχορτία, t.4,c.458,a
Ἐπιχείρησις, t.4,c.457,h. Ἐπιχρησις, t.4,c.458,a
Ἐπιχειρῶ, ib. Ἐπιχίμα, t.4,c.444,h
Ἐπιχρεω, ib.g. Ἐπιχρεωκοπιδιῶς, t.4,c.460,a
Ἐπιχρεωτεω, t.4,c.428,e. Ἐπιχρεωτία, ib.h
Ἐπιχειροτονέω, t.4,c.470,a.
Ἐπιχέω, t.4,c.475 d
Ἐπιχαρμα, t.4,c.403,e. Ἐπιχθόνιος, t.4,c.519,g
Ἐπιχίλιον, Milleſimum, χιλιοστὸν.
Ἐπιχλυάζω, t.4,c.531,c. Ἐπιχυσόω, t.4,c.544,b
Ἐπιχυσις, t.4,c.543,f. Ἐπιχυτος, ib.
Ἐπιχολος, ου, ὁ, Iracundus.
Ἐπιχορδης, t.4,c.564,h. Ἐπιχορηγέω, t.4,c.571,d
Ἐπιχορήγημα, ib.f. Ἐπιχορηγια, ib.
Ἐπιχρω, t.4,c.485,d. Ἐπιχρωσμα, t.4,c.616,b
Ἐπιχρώω, t.4,c.640,a. Ἐπιχρωσις, t.4,c.601,a
Ἐπιχρωτίζω, t.4,c.618,c. Ἐπιχρισμα, t.4,c.616,b
Ἐπιχρισις, ib.c. Ἐπιχρω, ib.b
Ἐπιχρίω, t.4,c.631,c. Ἐπιχρίσις, ib.
Ἐπιχρίω, t.4,c.647,c. Ἐπιχρώσις, t.4,c.644,c
Ἐπιχρωσις, ib. Ἐπιχρω, t.4,c.635,c
Ἐπιχυσις, t.4,c.656,b. Ἐπιχρώζω, t.4,c.631,a
Ἐπιχρωματίζω, t.4,c.634,f. Ἐπιχρωννύω, t.4,c.635,c
Ἐπιχρωσις, t.4,c.631,b. Ἐπιχω, t.4,c.499,g
Ἐπιχως, ib.h. Ἐπιχτίον, t.4,c.500,b
Ἐπιχυσις, ib. Ἐπιχω, t.4,c.499,g

Ἐπιχωλος, pro χωλός, vel potius præpoſitione ἐπὶ diminutionem ſignificante, Aliquantum claudus. At in v. l. Aridus. Et ἐπιχωλοξηρα πόα, gramen aridiſſimum.

Ἐπίχωμα, t.4,c.485,c. Ἐπιχωματοποιός, ib.
Ἐπιχωννυω, ib.d. Ἐπιχωνύω, ib.
Ἐπιχωσις, t.4,c.675,h. Ἐπιχωσις, t.4,c.676.a
Ἐπιχωτίζω, t.4,c.667,g. Ἐπιχωτισμα, t.4,c.668,a
Ἐπιχωτίζω, t.4,c.684,f. Ἐπιχώτισις, t.4,c.667,a
Ἐπιχωτικος, ib.f
Ἐπιχωσις, Aggerem cumulare: ab ἐπιχώννυμι.
Ἐπιχωσις, t.4,c.485,c. Ἐπιψαλαζω, t.4,c.701,g
Ἐπιψαλλω, t.4,c.697,c. Ἐπιψαλμὸς, t.4,c.693,e
Ἐπιψαυω, ib.d. Ἐπιψηφος, t.4,c.711,f
Ἐπιψαχαζω, t.4,c.701,f. Ἐπιψαυσμα, t.4,c.715,d
Ἐπιψαμμα, t.4,c.689,e. Ἐπιψαφάω, t.4,c.694,b

Ἐπιψηφίζω, In ſuffragium mitto, t.4,c.730,a. Ἐπιψηφίζω, Suffragio meo confirmo, ibid.f. Ἐπιψηφίζω, Iterum rogo ſententias, t.4,c.731.d. Ἐπιψηφίσμα, t.4,c.731,e

Ἐπιψηφισις, t.4,c.689,d. Ἐπιψηχω, ib.f
Ἐπιψω, Intero, v.l. At Ἐπιψάω, habes t.4 c.708,d
Ἐπιψογος, t.4,c.711,e. Ἐπιψύχω, t.4,c.743,d
Ἐπιψωμίζω, t.4,c.710,d

Ἐπιω, in coniunctiuo verbi Ἔπιμι, compoſiti ex εἶμι. Participium autem eſt Ἐπιων. vide illud Ἔπιμι.

Ἐπιωγαὶ Loca in quibus ſtantes naues à ventorum iniuria tutæ eſſe poſſunt. Hom. Od. ε, Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ἔχοι, οὐδ' ὑπάκτιαι, ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε. Vbi Euſtath. ὕπαγαι exponit πλοίοις ἀγκαλαὶ, & quidem ex veterum autoritate: addens, μάλιστα δὲ παρ' ἀνέμων σκέπην ἔχοντες. vbi videlicet ἰωὴ, id eſt πνοὴ, ἄγνυται, quòd non poſſit illuc peruenire. Et κυματωγὴ ad imitationem huius nominis dictum eſſe ab Heſiodoro pro ἀκτὴ vbi τὰ κύματα ἀγνυται.

Ἔπαιο, & Ἔπλην, à Πέλομαι.
Ἐπαλιωτὴς, à ἅλαομαι, t.3,c.191,d.e
Ἔπαλτο, pro ἐπιπλαντο, ex Homero affertur: ἔπλητο θυμὸς, pro Impletus erat furore.
Ἔπαλωτὴ, à πάλλω, t.3,c.3 5,b
Ἐπηδοος, Seſquioctauus, vt Cicero interpretatur apud Platonem: vt videbis in meo Ciceroniano lexico. Toni autem muſici dicti ἐπηδόου meminit Macrobius in Somnio Scip. lib.2. Ἐπήδους etiã τόκου vocabant vſuræ genus in qua fœnerator de capite beſſem fœnoris nomine accipiebat: vt triobolum ex quatuor drachmis. Nam drachma ſex obolis valuit: & numeri viginti quatuor pars octaua ſunt tria. Suidas, Ἐπήδου, τὸ δι' ὅλου καὶ ἕκτου· οἷον τὰ τέσσαρα τὰ ἐπήδου μέρος λαβὼν τὸ ὄγδοον εἴη τρία· πολίζεται τὰ πρακτὰ ἕξ. Ita enim legitur in Mediolanẽſi edit. cui & vetus codex aſſentitur. At in Germanica habetur οἷον τὰ τέσσαρα τὰ ὄγδοον, omiſſis verbis illis inter τέσσαρα & τὰ ὄγδοον, alioqui tamen neceſſariis.
Ἐπήγμα, t.2,c.1158,a
Ἐπηδία, pro ἐφηδία, v.l.
Ἐπηδύομαι, t.2,c.1189 f. Ἐπήζω, t.2,c.1194.a
Ἐπηδίω, t.2,c.1200,c. Ἐπηδίσκω, t.2,c.1201,c
Ἐπηδίσκομαι, ib.d. Ἐπηδίω, t.2,c.1224,f
Ἐπηδία Δημήτηρ, t.2,c.1214,a
Ἐπήκοος, ου, ὁ, ſubſtantiuum, ib.
Ἐπηκοδόμημα t.2,c.1205,b. Ἐπηκοδόμησις, ib.c
Ἐπηκοδομοδόμαι, ib. Ἐπηκονάομαι, t.2,c.1209,a
Ἐπηλυς, t.2,c.1213 e. Ἐπηλυρίω, t.2,c.1211,e
Ἐπηκτίρω, t.2,c.1236,b. Ἐπηκτίζω, t.2,c.1235,f
Ἐπηκτίσμα, ibid.
Ἐπιμυλῶ, Allamentor, Adgemo.
Ἐπινος. Vinoſus, q d. ἐπ' οἴνῳ ὤν: eodem planè modo quo Gallicè dicimus, Qui eſt ſur le vin, pro Qui eſt addonné au vin, Vino deditus. A Suida exponitur μεθυστὴς & ὑπερακίζος. At Ἐπινία in v. l. exponitur Commentum, abſque vllo teſtimonio. Videtur certè ἐπινία, ſi de commento dicatur, de illo debere intelligi quod quis inter vina comminiſcitur.
Ἐπιχέω, t.2,c.1258,e. Ἐπίχεμαι, t.2,c.1157,c
Ἐπιχιλῶ, t.2,c.109,c
Ἐπιλὶς, Auis nocturnæ genus, teſte Suida. ambiguum an illud quod apud Ariſtot. ἀηδονίδες.
Ἐπιλοδαίνω, & Ἐπιλοιδῶ, ῶ, Illabor, Delabor, Incido. Ex Anthol. Epigr. ἐπιλοιδῶσι μείζονι ἀμπλακίαις, incidam in grauiora peccata.
Ἐπιλολυῶ, Eiulo, Lamentor miſerabiliter. Heſych. exponit θρηνῶ. Sed apud Ariſtoph. in Equitibus, Νεῶν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσιν ὄζει, ἐπιλολύξαι, ſcholiaſtes exponit θύξασθαι & ὠρύεσθαι.
Ἐπιλυρομαι, Lamentor, Lamentis proſequor.
Ἔπμαι, t.1,c.1220,f
Ἐπμοχ ι ροαπόπτα, Inutiles ad pugnandum milites. Ita v.l. non ſine graui errore, Ἐπίμαχοι ſcribentia pro Ἄπμαχοι. Quòd ſi ἐπίμαχοι alicubi extaret, ſignificare deberet, Qui pugnam ſeu pugnas ſequuntur.
Ἐπιμβριω, t.2,c.129 ,b. Ἐπίμβριος, ib.
Ἐπιμβρία, t.2,c.1290,h. Ἐπιμβρος, ου, ὁ, ib.
Ἐπιμβρος, t.2,c.1290,g. Ἐπιμβρίμαι, t.2,c.1291,b
Ἐπιμβρίως, t.1,c.1220,h
Ἐπιμυμαι, t.2,c.1298,b. Ἐπίμυμι, ib.
Ἐπιμυω, ib.
Ἐπιμοργνυμι, vel Ἐπιμόργνυμαι, t.1,c.395,f
Ἐπιμυω, a quo eſt ἐπιμυστι: ſed pro eo dicitur potius ἐπίμυμι ſiue ἐπιμυνω: licet ὄμυμι ſiue ὀμύω pro ὀμόω.
Ἐπιμφάλιον, τὸ, ſubſtantiuum, t.2,c.1313,a
Ἐπιμφάλιος, adiectiuum, ibid.
Ἐπινεύζω, t.2,c.1321,c. Ἐπινεύδιος, ib.
Ἐπινεύσις, ib.d. Ἐπινομαζω, t.2,c.1326,f.h
Ἐπινομάζομαι, ib.f. Ἐπινομασια, t.2,c.1327,a

Ἐπεμαίνετο, t.2,c.1347,a.
Ἐπεξέρχω, t.2,c.1358,g.
Ἐπενίζω, t.2,c.1361,d.
Ἐπενία, t.1,c.1222,b.
Ἐπενίης, ib.
Ἐπενίζω, ib.f.
Ἐπενίης, ib.
Ἐπενίδης, ib. c
Ἐπεπλεμεν, t.2,c.1385,f.& 1417,a
Ἐπεπλύω, Sibilo, v.l.
Ἐπεσβῆται, Inuident. ὀφθονῆ, Hes.
Ἐπεσχίω, t.2,c.1421,f
Ἐπέτης, Tutor, in v.l. Sed Hesych. ἐπίτης exponit ὁπτῆρα: cuius nominis significatio latius patet.
Ἐπεύχομαι, t.2,c.1435,b
Ἐπηβάω, & Ἐπηβάομαι, t.2,c.1446,b
Ἐπηβόλιος, ibid.
Ἐπηβολίζω, ibid.
Ἐπηετίης, t.2,c.1493,b.
Ἐπηκοος, ibid.
Ἐπημύω, pro ἐφημῶ, t.2,c.1452,c.
Ἐπηρεύω, t.2,c.1494,f.
Ἐπήρης, t.1,c.1492,b.
Ἐπής, t.1,c.1221,e.h.
Ἐπησχαλισμός, ib.
Ἐπιπολίζειν, In terram deiicere, seu prosternere, aut simpliciter Prosternere. Sed fortasse scribendum potius ἐπουδίζειν ex ὀδὶ & οὖδας. Nititur tamen lectio illa autoritate Hesychii: apud quem legitur, ἐπιπολίζῃ, καταβάλλει ὀδὶ γελῶ. Sed aliud est Hesychii, aliud editionum Hesychiani lexici autoritas. Cum illo certè ἐπουδίζειν plant & cõpositione & significatione conuenit Gallicum verbũ Atterrer, nam à terre, est ἐπ' οὖδας.
Ἐπιστρεύω, t.2,c.1518,d.
Ἐπιυλίω, t.2,c.1284,c.
Ἐπιυλιμος, ib.
Ἐπιυλίς, t.2,c.1541,g.
Ἐπιυρίω, t.2,c.1548,f.
Ἐπιυρίζω, ib.a.
Ἐπιφείλω, t.2,c.1561,b.
Ἐπιφθαλμίω, t.2,c.1413,c.
Ἐπιφθαλμίζω, Respicio, v.l. Vide Ἐπιφθαλμάω.
Ἐπιφθαλμος, t.2,c.1410,b.
Ἐπιχθονία, t.2,c.1572,b
Ἐπιχθύω, & Ἐπιχθύομαι, ibid.a
Ἐπιχίω, t.2,c.1574,a.
Ἐπιχύ, t.1,c.1343,f.
Ἐπιχυτος, t.2,c.1580,h.
Ἐπιχωριος, ib.g
Ἔπυψ, ωπος, ὁ. Vpupa. Hieron. in caput 5. Zachariæ prophetæ, Vpupam, (inquit) quam nos de Græci nominis similitudine traximus, (nam & ipsi ἔποπα appellãt, ab eo quòd stercora humana consideret) auem dicunt esse spurcissimam, semper in sepulcris, semper in humano stercore commorantem. Denique & nidum ex eo facere dicitur, & pullos suos de vermiculis stercoris alere putrescẽtis. Vide Aristot. & Plinium.
Ἐπωδύνη, t.2,c.1591,g.
Ἐπωλένη, ibid.
Ἐπώλης Ζεύς, ibid.
Ἐπωρεσίδιον, t.3,c.1240,c.
Ἑπτά, Septem, ὁ ἑπτὰ ἀριθμός. Numerus septẽ, vel Septenarius numerus. vt dicitur ὁ δὶς ἀριθμός, ὁ δὶς ἀριθμός. Bina ternarius numerus. Ternarius numerus: itidémq; in cæteris.
Ἑπταβόειος, t.1,c.780,a.
Ἑπταγράμματος, t.1,c.861,f.
Ἑπταετης, t.1,c.1194,a.
Ἑπταμηνιος, ου, ὁ & ἡ, Qui est septem dierum, Durans spatio septem dierum. Aut etiam, Factus spatio septem dierum, siue intra septem dies.
Ἑπταπαιδεκα, Septendecim. Aut etiam Decem septem, vt Cæsar loquitur.
Ἑπταπαιδεκατος, Septimusdecimus. Sed Latinè potius, Decimusseptimus. ἑπταπαιδεκατημόρια, Decimusseptimus dies.
Ἑπταπαιδεκατος, pro ἑπταπαιδεκατος, t.1,c.1194,b
Ἑπτατεσσαρεσκαιδεκαπλάσιος, Septem & viginti partibus maior, vt vertit Ficinus in Timæo Platonico.
Ἑπτάκαυλος, t.2,c.93,c.
Ἑπτακισμύριοι, Septuagies mille, Septuaginta millia, aut Septies decem millia.
Ἑπτακλίνιον, t.4,c.522,a
Ἑπτάκλινον, Locus septem lectos habẽs, ad discumbendum. In v.l. redditur, Locus septem accubantium. Ea forma dicitur qua πεντάκλινον, & alia.
Ἑπτακόσιοι, Septingenti.
Ἑπτάλυχος λυχία, Septem lucernas habẽs candelabrum, apud Greg. Vide epist. ad Hebræos cap. 9, in principio. Dicitur & ἑπτάκαυλος λυχία.
Ἑπτάμυλον, Volaui. vnde δὶς ἑπτάμυλον apud Hom. Iliad. α. ἧμος δ' ἴκετο πυρὸς εἶσις. In v.l. thema constituitur πτάμαι, pro ἵπταμαι. vt ἵπτω est ab ἵπταμαι.
Ἑπταμελισσάς, t.2,c.919,b.
Ἑπταμοιρία, t.2,c.855,b.
Ἑπτάπηχυς, ibid.d
Ἑπτάπυργος, Qui est septem cubitorum, Spatium septem cubitorum habens.
Ἑπταπλασιάζω, t.1,c.489,f
Ἑπταπλάσιος, ib.e. Pro eodem dicitur & Ἑπτάπλοος, ους, ὁ & ἡ.
Ἑπτάπλευρος, t.3,c.367,a.
Ἑπτάπλους, t.3,c.514,g.
Ἑπτάπυλος, t.3,c.612,d.
Ἑπτάῤῥοος, Septemfluus. Quidam interpret. Septem ostia habens.
Ἑπτάσημος, t.3,c.1044,d.
Ἑπτάσκηπτος, t.3,c.1181,b
Ἑπτάφθογγος, ου, ὁ & ἡ, Septem sonos habens. Redditur etiam Septem neruos habens, seu fides. item, Septem foramina habens, vbi de fistula dicitur.
Ἑπτάχοος, t.4,c.304,a
Ἑπτάχα, vel Ἑπτάχᾶ, Septempliciter, In septem partes. vt Odyss. ξ, ἑπτάχα δάσσασθαι, in septem partes distribuere.
Ἑπτάχορδος, t.4,c.565,b
Ἑπτάχαλκοι, Nomen loci Athenis. Fortasse autem ἀπὸ τῶν ἑπτὰ χαλκῶν ita dicebatur. Atque vt δίχαλκοι, æreos duos, ita ἑπτάχαλκοι septem significare potest.
Ἑπτάπικτος, Qua septies tonderi possit, Bene comata. ἁβροῖαις ἐχουσα κόμαις, ἡ ἑπτάκις διακαρῆναι δυναμένη. Ita v.l. lectionem Varini sequentia. Inde enim ea sumpsisse illam credibile est: quum apud Suidã in Mediolanensi etiam editione atq; adeo in codice scripto ἑπτάπικτος legatur. Quòd si non per errorem sed consultò scripturam illam ἑπτάπικτος mutauit Varinus, aliter potius mutare debuit, nimirum in ἑπτάπικτος. Ex duabus enim scripturis, nimirum ista Suidæ, ἑπτάπικτος, & Hesychiana ἑπτοπίκτους, vnam fieri debere crediderim, ἑπτάπικτος. Equidem si alphabeticæ seriei rationem habere velimus, ita Suidam scripsisse dicemus. habetur enim vocabulum istud de quo nunc agitur, inter Ἑπτακόσιοι & Ἑπτάπλοος. Esse autẽ natum hoc mẽdum existimo ex magna notarũ affinitate: quũ nota quæ pro diphthongo & ponitur in Mediolanensi editione planè similis sit illi notæ qua interdũ alpha maiusculum pingitur. Habetur verò eadem & in veteri illo codice, & quidem affinior etiam huic quam dico notæ: adeo vt multi esse potius illud maiusculum alpha crediturí sint.
Ἑπτάφυλλος, t.1,c.1717,c.
Ἑπτάφυλος, ib.
Ἑπτάω, volaui. ab ἵπταμαι vt ἐπτόμην ab ἵπτομαι. v.l. à πτάω.
Ἑπτάωρος, t.1,c.1150,d.
Ἑπτάωρος, t.3,c.1784,b.
Ἑπτώ, t.1,c.1219,h. & 1221,c
Ἑπτωάζω, t.4,c.785,h.
Ἑπτωσμός, ib.
Ἐπυβολία, quasi ἐπιβουλία dicitur. Quum enim à nomine ἐβολὸς deducatur, literam ι in hoc composito locum habere non oportet. aut certè ἐβολὸς etiam pro ἐβολὸς vsurpatum fuisse. quemadmodum apud Suidam legimus, ἐπυβολία, τὸ ἐκπεσὸν μέρος τῆς ἀμυγμαγῆς. Deinde, ἐπυ-

Ἑπτάκις, t.2,c.1194,a
Ἑπτάπτυχος, t.3,c.147,d
Ἑπτάμυλον, t.1,c.1711,h
Ἑπτάπυλον, t.1,c.1221,g
Ἑπτώσιμος, t.4,c.786,b
Ἑπτωσμός, ib.

βελία, τὸ ἕκτον μέρος τῆς δίκης. Et paulo pòst, ὀκταῖος δὲ αὐτὸς ὢν καὶ ἐπ' ἐκείνῳ δραχμὴν ὀβελὸς ἦν. Eustath. deriuata à nominibus ὀβελὸς & ὀβολὸς recenſens, ſimul huius ἐπωβελία mentionem facit, dicens eſſe τὸ ὀβολίσκειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Eſt ἐπωβελία (inquit Bud. in libro De aſſe) verbum ſatis frequens apud oratores: ex hoc dictum quòd in quamlibet drachmam calumniæ reus obolo mulctaretur: quum ſeni eſſent oboli in drachma. Sed Suidas intellexit ſextam partē æſtimationis litis. Harpocration ſextam partem cenſus intellexiſſe videtur. Plura vide ibidem. Scribit autem & in Comment. opere, Eſt enim ἐπωβελία, ſexta pars æſtimationis litis, pœna calumnioſi actoris in iudiciis ignominioſis. Plato De leg. lib. 11, ὃς δὲ σφαμιλίαν ἕλοιτο ἔργον, μισθοῦ μὴ ἐπιδιδοὺς ὧν χρόνους τοῖς ὁμολογηθῆσιν, ἐπιτιμᾶσθω παρὰ τὸν ὁσιωτὴν ἑκάστοις ἐπωβελίαν. ἐὰν δ' ὁ ἐπιτιμητὴς ἐλθὼν, τῇ δραχμῇ ἑκάστου μηνὸς ἐπωβελίαν καταγνώτω. Demoſthenes in epilogo orationis aduerſus Midiam, iudicum miſericordiam captans, ſcribit, ἐγὼ τοίνυν καμοὶ μὲν ἐπιτιμῶ ζημίαις κινδύνου καθίστασθαι τὸν μέγιστον. ἐὰν γὰρ ἀποφύγω μὲ ἔτι, (ὃ μὴ γένοιτο) τῶν ἐπωβελίας ἀφανὴς μηδὲ ἑκατὸν, id eſt, Nunc quum res meas recuperare contenderem, in maximum diſcrimen adductus ſum: vtpote qui centum minis continuò mulctandus ſim: ſi (quod abominor) iſte ab intentione mea abſolutus euadat. Vide etiam Pollucem, necnon Heſychium & Etymologum.

Ἐπωδή, t.1, c.117, c.
Ἐπῳδίνης, t.1, c.118, a.
Ἐπῳδός, ibid. & t.3, c.1081, d. ob.
Ἐπῳδύνος, t.1, c.1186, c.
Ἐπωθίζω, t.4, c.771, h.
Ἐπωμίδιον, t.4, c.777, e.
Ἐπωμίς, t.2, c.1198, f.
Ἐπώνιον, t.4, c.785, b.
Ἐπωνύμιον, ib.
Ἐπώνυμον, τό, ſubſtant. t.2, c.1334, d
Ἐπώνυμος, t.2, c.1329, d. Ἐπώνυμος pro φερώνυμος, ibid. g.
Ἐπώνυμος, cum genitiuo, t.2, c.1330, d.
Ἐπωνύμως, t.1, c.1331, b
Ἐπωπάω, & Ἐπωπάζω, Inſpicio. Ἐπωπᾷ, ἐφορᾷ, ἐπιβλέπει. Ἐπωπάζει, παρὰ αὐτῷ, inquit Heſych.
Ἐπώπης, Inſpector. Apud Heſychiū tamen ſcriptum eſt litera ο, non ω. hoc modo, ἐπόπης, ἐπόπτης, ἐφοράτωρ. Sed quū præceſſerit ἐπωπᾷ & ἐπωπάζει, & alphabetica ſeries quoque poſcat illam ſcripturam per ω, non dubito quin ἐπώπης ab ipſo Heſychio ſcriptum fuerit.
Ἐπώπιδες, Inſpectores. Quum tamen formam fœminini nominis potius habeat, voce Inſpectrices videtur debere exponi. Ab Heſychio exponitur nomine ὀθίσκαι, necnon αὐλῶπιδι: additque vſurpari à Lacedæmoniis. Nihil autem obſtat quin illa duo vocabula ὀθίσκαι & αὐλῶπιδι in fœminino gen. accipienda eſſe dicamus. Ἐπωπὶς & Ἐπωπὶς, à Sicyoniis dicta fuit Ceres, eodem teſte.
Ἐπωρυάζω, Curo, Solicitus ſum. ab ὦρα, habente ω tenuatum, eadem forma qua ἐξωρυάζω.
Ἔπωρυσε, t.2, c.1492, b. Ἐπῶρυσε, ib.c
Ἐπωρύω, & Ἐπωρύομαι, t.4.c.799, c
Ἐπωτίδες, αἱ, t.2, c.1552, c
Ἐπωτὶν, pro ἐπ' αὐτὸν, vt annotat Suid. Sed ἐπ' αὐτὸν diſiunctim ſcribo.
Ἐπωφέλεια, t.2, c.1566, b. Ἐπωφελέω, ib.
Ἐπωφελὴς, ib. Ἐπωφέλιμος, ib.
Ἔπωχα, ab Ἐπέχομαι.
¶ Ἔρα, Terra. vnde ἔρινοι & alia quædam vocabula deriuari exiſtimantur. Ab illo nomine ἔρα eſt ADVERBIVM Ἔραζε, In terram, Ad terram. Heſiod. φύλλα δ' ἔραζε χέει. Idem, σταχυὴς ἰδίοιο ἔραζε. Apud Homerū cum eodem illo verbo χέειν, Odyſſeæ χ, — ὑπὸ δ' ὕδατι γαῖαν ἔραζε. Sic lib. ο, eiuſdem poematis, — κὰδ δὲ πίτυας χαμάδις ἔραζε.
Ἐράζω, & Ἐράζομαι, Amo. Vnde ἠρασάμην, & poeticè ἐρασσάμην, non præfixo incremento. Heſiodus in Theogonia, Μνημοσύνης δ' Ἔρωτες ἐράσσατο. Sed thematum illorum nulla exempla afferuntur.

Ἐρᾶβα, Ramus oleæ, Ramentum. v.l. At Suidas habet, Ἐρᾶβα, ὁ κλάδος σημαίνει δὲ ἡ τῆς ἐλαίας τὸ σπαρλῶδες.
Ἐραγμαγέλας, t.1, c.1225, d. Ἔραγνα, t.1, c.1896, b
Ἐραγρίζω, t.1, c.1895, g. Ἐραΐμπολος, ib.h
Ἐραθίζω, t.1, c.1896, b. Ἐραθίζομαι, ib.d
Ἐραινὸς, ib.a. Ἐράσιον, ibid.
Ἐραστὴς, ib.g
Ἐρασμὸς, Amabilis, Iucundus. vt Καλυδῶνος ἐρασμὸς, Homerus.
Ἔρανος, Cœna collatitia, t.1, c.1894, c. Ἔρανος, Collatio, Symbola. ib.e. Ἔρανος, Beneficium, Gratia. ib.g.
Ἐρανοχρήματος, t.1, c.1225, d. Ἐρασίμως, ib.
Ἐρασμὸς, ib.g. Ἐρατὴς, ib.d
Ἐράσσατο, ib.g
Ἐρεθίζω, Milito. vel Moleſtè fero: ſequendo Heſychii expoſitiones: cui Ἐρεθὶ eſt nomen gentis ſupra Arabas.
Ἐρεθισμὸς, t.1, c.1225, d. Ἐρεθίζω, ib.e
Ἐρεθὶς, ib.d
Ἐρεθίχεος, ibid.e. & t.4, c.619, g
Ἔρεθω, t.1, c.1225, e. Ἐρείω, ib.b
Ἐργᾶ, pro ἐργάζῃ, teſte Heſychio. Sed fortaſſe reponendum ἐργάσῃ, vt dicetur in Ἐργάω.
Ἐργάζομαι, Operor, &c. t.1, c.1233, f. Ἐργάζομαι, Fabricor, &c. c.1234, a.
Ἐργαλεῖον, t.1, c.1242, b. Ἐργαλεῖον, t.1, c.1238, b
Ἐργανὴ, ib.a. Ἐργανίκη, t.1, c.1235, a
Ἐργασία, t.1, c.1234, b. Ἐργάσιμος, ib.g
Ἐργασῖνος, ὁ, Agricola. Ariſtophanes Veſpis, Οὔτ' ἐργασῖνος τὴν χάρακος ὑφελόμην. Vbi ſcholiaſtes exponit γεωργός.
Ἐργασίνη, t.1, c.1235, a. Ἐργασιμαίχας, ib.b
Ἐργαστῆριον, ib. Ἐργαστὴς, ib.
Ἐργάτιδες, Quæ peplum texunt, Heſych.
Ἔργατι, vide in Ergata, ex Vitruuio, t.1, c.1237, c.
Ἐργατὴς, t.1, c.1237, d. Ἐργατικὸς, ib.g
Ἐργατικῶς, ib.h. Ἐργατίνης, t.1, c.1238, a
Ἐργάτης, t.1, c.1237, f
Ἐργάτιες, & Ἐργάτις, Loci in agris vbi ſerui cubant. Atticorum autem eſſe hoc Ἐργάτης, tradit Heſych. Apud Cretenſes verò ἐργάτης (vt idem lexicographus teſtatur) ſunt ii quibus ſepulturæ mortuorum cura demandata eſt.
Ἐργάω. ſ. pro Operor, affertur in vulg. lex. ex Græcis Bibl. interpretibus. Ac primùm ex lib. 2, Reg. cap. 9. ἔργα αὐτῷ γῆν, pro Operare ei terram. Et ex cap. 20, Exodi ἓξ ἡμέρας ἔργα, καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, pro Operaberis ſex diebus. Sed quicunque hæc vulg. lex. inſeruit, cōſiderare debuit, ἔργα imperatiuum ſimul & futurum eſſe non poſſe. vel potius imperatiuum quidem dici poſſe ἔργα, conſtituendo thema ἐργάω: at futurum nequaquam. Quum tamen alioqui de futuro tempore accipiendum eſſe in illo Exodi loco conſtet, quid de ſcriptura illa dicendum eſt? Eam in ἐργᾶ mutari potius debere, litera α circunflexa, vt ſit pro ἐργάσῃ. Confirmatur autem hæc ſcriptura ἐργᾶ Complutenſis editionis auctoritate: neque tamen hoc in loco ſolùm, ſed & in illo altero. Nec certè minus ibi conſentaneum eſt in futuro verbum illud intelligi, quum aliud futurum iridē ſequatur: videlicet ἀρεῖσθε. ſed ἐργᾶ τὴν γῆν potius Coles terram quàm Operaberis reddendum fuerit. Suſpicor autem ἐργᾶ cuius meminit Heſychius, hoc ipſum eſſe, (nam & ex illis interpretib⁹ deprompta quædam afferri) & pro ἐργάζῃ, quo ipſum exponit, reponi debere ἐργάσῃ. At verò paſſ. vocem habemus Eſaiæ c. 5, ἵνα δὲ ἐργασθῇ ἄλκα ζάλῃ βοῶν, πίνοις κεράμου ἴτυ.
Ἐργάται, Serui quorum opera in agris vtimur. οἱ ἐπ' ἀγρῶν εἰσίται, Heſych. Infrà ἐργάται.
Ἐργατίπης, ου, ὁ, q.d. ἔργου ἐπίπτης, ſeu ἔργον, (id eſt, ἔργον ἐπὶ γῆν, ſiue ἔργα) Qui vrget opus. ὀνομάζονται δὲ τῷ ἐπίπτῃ dicuntur & οἱ ἐργατῖται, inquit Euſtathius pag. 588. Talem ſignificationem habet ἐργοδιώκτης, quod frequentius quàm hoc vſurpatur.
Ἐργατικάπης, vide in Ἐργατικάπης.
Ἔργμης, Sepes, Sepimentum. φραγμὸς, vt exponit Heſych. Eſt autem à verbo εἴργω, vel potius ἔρκω, quod vicinius

est, extátque apud eundem lexicographum: qui expo- A
nit κωλυει.

Ἐργάτης, eodem Hesychio teste, est ἱμαντοποιός.

Ἐργάζω, Operor. v. l.

Ἔργμα, t. 1, c. 1240, b. & t. 3, c. 673, f.

Ἔργμα, t. 3, c. 673, g.

Ἐργνύω, idem quod ἔρχω, siue ἄρχω. Hesych. exponit κρύπτω & κατακλείω. id est Abscondo, Includo.

Ἐργοδιωκτέω, t. 1, c. 1228, b.

Ἐργοδιώκτης, ib.

Ἐργοδότης, ib.

Ἐργοδοτῶ, ib.

Ἐργολαβέω, ib. c

Ἐργολαβικὸς, ib.

Ἐργολάβος, ib. b

Ἐργολαβία, ib.

Ἐργολάκτης, idem qui ἐργολάβος, Poll. l. 7.

Ἐργομωκῶν, Illudens, Irridens: ἐμπαίζων, Hesych.

Ἔργον, t. 1, c. 1227, a

Ἐργόπους, Inspector operum, vt exponit Hes. Existimarem alioqui conuenire cum Ἐργοδιώκτης & ἐργολάκτης: tanquam ex ἔργον & ἐπῶμαι factum.

Ἐργοχάων, t. 4. c. 444, b. Ἔργω, t. 1, c. 1239, f

Ἐργώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Operosus, Difficilis, Laboriosus, Molestus. Plato, τῆς ὀπωμελείας ἐργώδες εἶναι τὸ ἔτι. Crantor (teste Laertio) dicebat esse ἐργώδεις ἐν τῷ κυρίῳ πραγμάτων ἄσκημα καὶ συμπαθῶς χαίρειν. Hinc ADVERBIVM Ἐργωδῶς, Difficulter. Theophr. Hist. plant. lib 9, cap. 16, ὅσοις χ' ὑγρότερος ὁ καρπὸς καὶ μᾶλλον καὶ οἴνῳ, καὶ ζώνῃσι πανταχοῦ ὁ δ' ζώνης ἐργωδῶς. Item SVBSTANT. Ἐργωδία, Difficultas, Molestia, Negotium, apud Gregor. Nazianzenum. C

Ἐργῶμαι, t. 1, c. 1237, c

Ἐργώνια, Redemptio metallorum, vel sartorum tectorũ, vt Bud. vertit. Legitur autem hoc nomen apud Polybium, καὶ ζωσθέντων αἰδυπάτου πρὸς συμβάσεις ἀπολῦσαι τὰς ἐργωνίας. Vbi quidam interpret. Remittere elocationis pretium. D

Ἔρδω, t. 3, c. 673, c. Ἐρέα, t. 1, c. 1901, c

Ἐρεβεννὸς, ὀυ, ὁ, Tenebrosus, Caliginosus, vt περίοπτον ἐρεβεννὴν, Hom. Il. χ. Et νὺξ ἐρεβεννὴ, apud Hesiod.

Ἐρεβίβυσφον, vide paulo pòst in Ἔρεβος.

Ἐρεβίνθινος, & Ἐρεβινθιαῖος, & Ἐρεβίνθινος, vide post Ἐρέβινθος.

Ἐρέβινθος: υ, ὁ, Cicer. Legumen est radice surculosa, eademque altissima: caule ligneso, obliquo, foliis circinatis: siliqua rotunda: semine vario, tum colore, tum sapore, tum forma. Eius genera sunt, arietinum: (κριὸς à Græcis dictum, quòd arietino capiti simile sit) columbinum, idémque venerium, erui similitudine: ὀρεβίαιον ob id appellatum, à Columella Punicum. Iis generibus sylue stre adiicitur à Dioscoride, Galeno, Paulóque: cuius vis alia duo excedat. ὀρεβίας calidior arietino, subamarúsq; vt eruum. vnde nomen. In columbino & ὀρεβιαίῳ & sylueſtre contineri putamus. Hæc Gorr. Legimus autem Arietinum cicer apud Columellam pro eo quod ἐρέβινθος κριὸς à Dioscoride dicitur. Fuisse autẽ vocatum ἐρέβινθον & pudendum virile, testatur Aristophanis scholiastes: in Acharn. πρώτους αὐ ἐρεβίνθους; hîc (inquit) ἔπαιξε φησὶ τὸ αἰδοῖον τῷ αὐδρός. ἐπὶ καὶ ἐρέβινθον αὐτὸ καλοῦσι. Idem in hunc Ranarum locum, ὑγρὸν ὃ φησὶ τὸ βλέπειν, Τοῦ ἐρεβίνθου δραθόμενον. Vbi idem τὸ ἐρεβίνθου exponit τὸ αἰδοῖον. Audacter igitur apud Hesychium ἐρέβινθος pro ἐρεβίνθος reponere possumus: vbi hanc τὸ αἰδοίου significationem habere dicit. E

Ἐρεβίνθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cicerinus, E cicere factus. Ἐρεβίνθου Διόνυσος, Cicerinus Bacchus: prouerb. cuius meminerunt Hesychius & Suidas. Affertur etiam Ἐρεβίνθιος, pro eodem: necnon Ἐρεβινθιαῖος, ex Dioscoride, ἐρεβινθιαῖον μέγεθος, magnitudo quanta est ciceris. His additur Ἐρεβινθώδης. vt ἐρεβινθώδες φύλλον ex Theophrasto Hist. plant. l. 6, pro folio ciceris. Est tamen ἐρεβινθώδης Ciceri similis, Ciceris speciem præ se ferens.

Ἐρεβινθόω, vide post Ἐρέβω.

Ἐρεβόθεν, vide post Ἔρεβος.

Ἔρεβος, εος, τὸ, Erebus, Orcus, Inferi, Orci tenebræ seu caligo: ab ἔρεβ (vt opinor) potius quàm ab ἐρέφω, quod significat Tego. Hinc autem deduci quidá existimant, quòd à terra tegatur. Hom. Odyss. κ, Εἰς ἔρεβος σταίης. Apud eundem poetam Iliad. θ, Ἐξ ἐρεβέων ἀξοντα κύνα κυνεοῦν αἰδαο. Idem alioqui cum adiectione particulæ φα dicit alibi, ἔκλυεν ἐξ ἐρεβάφιν. Hesiodo teste ἔρεβος & nox ὁκ τῷ χάους ortum habent: in Theog. Ἐκ χάεος δ' ἔρεβός τε μέλαινά τε νὺξ ἐγένοντο. B

Ἐρεβοδιφῶ, Orci tenebris abscondita scrutor. Redditur alioqui simplicius, Subterranea scrutor, apud Aristoph. Nub. ἔτι δ' ἐρεβοδιφᾶσι τἄπὸ τῆς γῆς.

Ἐρεβόθεν, Ex erebo, Ex orco, Ex orci tenebris. aut etiam simpliciter, E tenebris.

Ἐρεγμα, vide in Ἐρεγμός.

Ἐρεγμίτης, vide post Ἐρεγμός.

Ἐρεγμός, οῦ, ὁ, simpliciter quidem & absolutè Faba fresa fractáque. vt sit ἐρεγμὸς in faba quod πτισάνη in hordeo, & χόνδρος in alica. Quòd si faba molam experta sit, & in farinam redacta, iam non ἐρεγμὸς, sed vel κυάμου ἄλευρον, vel ἄλευρον ἐρεγμίτου dicitur. Quanuis autem de faba sæpissimè ἐρεγμὸς vsurpetur, obseruatum tamẽ est etiam de aliis leguminibus itémque radicibus eodem modo fractis dici: non simpliciter quidem, sed nomine ipsorum appositio. vt κριθῆς ἐρεγμὸς, & ἴρτης aut πτισάνης aut ὀρόβου ἐρεγμός. Neque est idem quod ἔτυμος, neque quod λέπυρος. Nam ἐρεγμὸς (vt dictum est) fabam ipsam aut aliud leguminum genus fresum fractumq; significat, sed crudum adhuc incoctumque: ἔτυμος verò & λέπυρος, ipsum iam elixatum ita vt mandi possit. Dicitur ἐρεγμὸς à verbo ἐρέγειν, (vt ait Galenus) quod frangere significat. vnde & alicubi ἐρεγμὸς inuenitur scriptum. Hæc Gorr. Sed pro ἐρέγειν scribendum censeo ἐρεικειν, & istam alteram lectionem ἐρεγμὸς suspectá habeo. Apud Eustathium certè ἐρείκειν duntaxat legitur. itidémque ἐρείκω, per ει, & ἐρεικτὰ ἔσθεια, ac ἐρεικτὸς τροφὴ. Sed de his derivatis simulque de illa per ε scriptura, potius in verbo Ἐρείκω dicendum erit. Exponi autem & aliter nomen ἐρεγμὸς, docebo in Ἐρεικάδες. C

Ἔρεγμα, ατος, τὸ, idem quod ἐρεγμὸς, Faba fresa & fracta, Plinio. Theophr. De caus. plant. lib. 4 cap. 14, ἐκ τῶν ἐρέγματα διγλωχῖνα, μᾶλλον ἢ γλωχῖνα. Sed pro ἐρέγματα perperá scriptũ est ἐρίγματα. Verùm inuenitur & ἐρεγμα apud Hippocratem, vt infrà docebo. Quinetiam autor breuium in Homerum scholiorum scripturam istã habet, in versum illum Iliadis ρ, Ἤτοι μὲν πανάκεια κύρις ἐπὶ δουρὶς ἀχαιῶν. Ibi enim ἤτοι exponit διαχύσεως. addens, Vnde & ἐρείκειν: & τὰ ἔσθεια, ἐρείγματα, ἤγουν τὰ καταφαγεῖν. Verùm quædam exempl. quum ἐρείγματα ibi habeant per ι simplex, habent tamen ἐρίκειν per ει. Dicetur & in Ἐρεικτὸς de tribus diuersis scripturis. Vide præterea in Ἐρεικάδες aliã nominis ἐρεγμα expositionẽ. D

Ἐρέγμινος, adiectiuum: vt ἐρέγμινον ἄλευρον, Dioscor. Farina ex fabis fresis. Quidam interpretantur Fabæ lomentum.

Ἐρείγματα, vide post Ἐρείκω.

Ἐρείκω, Interrogo. Homer. Odyss. π, Μοῖ τὸν αἰθοπίην σοὶ πάντα μοῖ ἐρείκεο. (vbi tamen Eustath. vult σοὶ πάντα significare μὴ ὀκνήσῃς εἰπεῖν τὸ πᾶν) In nonnullis autẽ poematum eiusdem locis cum gemino accusatiuo legitur. vt Odyss. ξ, Αὐτίκα σ' ἔγ' ἐπειτα πάντ' ἐρείσομαι ἔπεα. Et libro α, — ἐπεὶ σὺ μὰ τοῦτ' ἐρείεις. E

Ἐρείσμαι autem pass. Interrogor, sed pro actiuo ἐρείσθαι ab eodem poeta vsurpatur, Odyssex ρ, — ἔφαρ σ' ἐρείσεται μάντιν.

Ἐκθρίζω, t. 1, c. 1257, e. Ἐρείσμα, ib. f

Ἐρείσμιος, ib. Ἐρείσιος, ib. g

Ἐρείσιος, ib. Ἐρείσω, ib. d

Ἐρείδω, t. 1, c. 1245, c

Ἐρείκη, vide post verbum Ἐρείκω. Ἐρεικὰς, ib.

Ἐρεικάδες, vide post Ἐρείκω. Ἐρεικὸς, ib.

Ἐρείκω, Frango, Confringo, Contundo. Hesiod. — εἰ δ' ἐρείκεαι ἦτορ Ἥρηται χθόνα δῖαν. vbi exponitur ἔκκοπτον. Eustathius hoc versu Odyss. ε, Δάκρυσι δ' ἐσαχθὲν ἢ ἄλκαρ δυσμενέεσσι χθὼν, participium ἐρεχθὲν exponit θλασθὲν, ἢ καταχθὲν, addens, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐρείκειν, καὶ ἐντεῦθεν ἐρίκη, καὶ ἔσθεια ἐρεικτά. Vel ἐρέχων, inquit, pro ἐρεθίζων, per pleonasmum literæ χ. Nisi autem diceret, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐρείκειν, videri posset legere ἐρείκων, non ἐρέχων. Sed præterquam quòd minimè verisimile est dixisse Eustathiũ ἐρείκω esse ab ἐρέικων, (cur. n. illud ab hoc potius quàm hoc ab illo?) Hesychii expositio δῆλόν τι συν illa Eustathii cõuenit: qui He-

qui Heſychius participium ἐρίχθων, quod exponit ἱστὸν ἀ participio ἵζησόμενον, ex eodem Homeri verſu ſumpſiſſe videtur. Verbum autem ἐρείκω lexicographus ille exponit χίζω, & σρίζω, & ῥηγνύω. quibus adiicit ἐάξω. Ab eodem aoriſtus ἤρειξα, vt neutraliter poſitus, exponitur ἔῤῥαγη, & διεχάνθη: necnon ἔπεσε. Eſt autem (vt opinor) ſumptum hoc ἤρειξα ex hoc verſu Iliad. ρ, Ἤρειξε δ' ἐπὶ σφυρὰ καὶ ἀμφοτέρω σκέλε δουρὸς ἀκωκή. Euſtath. enim ἤρειξα hoc in loco exponit itidem ἐχάνθη, & ἔῤῥαγη: dicens eſſe poſteriorem aoriſtum verbi ἐρείκω, ideóque habere ι, vt λείβω, ἔλιβον. Paſſ. autem Ερικομαι eſt Frangor, Cõ b fringor, Findor. cuius participium extat apud eundem poetam, Iliad. ν. v. 441, Δὴ τότε γ' ἀῶτε ἄυσεν, ἐρικτύπος ἀσπὶς ὀχῆι. Dixerat autem paulo ante, πῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα Χάλκεον, ὅς οἱ σκεπάδνι ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὀλίσθειν. Vbi Euſt. hæc annotat, Sciendum eſt pro ῥῆσιν dici etiam ἐρίκτιν. Ideóque hunc χιτῶνα ῥαχῦτα paulo pòſt dicit ἐρικτύπα, in hoc verſu, Δὴ τότε γ' ἀῶτε ἄυσεν ἐρικτύπος ἀσπὶς ὀχῆι. Verùm apud Heſychium non ſolùm ἐρικτύπος legimus, quod exponit ἀσπὶς χιτώνιος: ſed etiam ἐρικτύπους, vtrunque in ordine ſerici alphabeticæ. Sed & ἐρικτοκύαμοι in vulg. lex. habetur, pro fabis freſis. Pro c quo tamen (etiamſi demus dici etiã ἐρίκτιος per ι ſimplex) eſſet reponendum ἐρικτοκύαμοι, aut ἐρικνοκύαμοι. Vt porro in hoc verbo, ita etiam in deriuatis controuerſa ſcriptura eſt, vt ex ſequentibus diſces. In illorum autem deriuatorum numero ponendum videtur Ἐρίκυμα, quod ex Ariſtophane affertur pro pulmento quodam ex leguminibus confecto. Sed dicendum potius eſſet, Ex leguminibus confractis. Vide & Ἔρεγμα in Ἐρυγμὸς poſt Ἐρυγμός. Inuenitur porro & compoſitũ d Καπρείκω, vt docebo in Ερεικτός.

Ερεικτός, inde deducitur, participii vicem præſtans. vnde etiam redditur Confractus, Freſus. vel Fiſſus. vt ἔσωθεν ἐρεικτὰ Euſtathius exponit ὀστᾶ κεκαυμένα. Idem addit, ἐρεικτὸν πυρὸν vocatum, teſte Pauſania, τὸν μὴ τῆς ἀλθοῦς ἀπολεπισθέντα, ἀλλ' ὡς τὸ δυὸ ἐξ ἑνὸς γεγονέναι. In vulg. lex. ἔστιν ἐρεικτὸν, Faba freſa, Lomentum. ἐσκαμμός. Eſſe tamen inter hæc differentiam, dictũ fuit in Ερυγμός. Cæterùm vt pro ἐρείκειν & ἐρείκεσθαι, inueniuntur etiam ἐρίκειν & ἐρίκεσθαι per ι, ita ἐρικτὸς pro ἐρεικτὸς alicubi legitur. At- e que adeo habemus apud Heſychium, Ἐερικτὰ, ὦπες περιγιγνόμενος καὶ κοπίδιμος. Item Ἐερικτὸν, κεκαυσμένον. Vt porro pro ἔρεγμα inueniri etiam ἔερμα necnon ἔρυμα dictum eſt, ita pro hoc ἐρεικτὸς, non ſolùm ἐερικτὸς ſed & ἐρικτὸς inueniri ſciendum eſt. Nam ἐρικτὰ cap. 2 Leuitici, quædam exemplaria habent. Sed Complutenſis editio ἐερικτὰ habet per ι: hoc in loco, ἐκ δὲ σεσοφίσμενα θυσίαι σεσο πολυτιμήτων τῷ Κυρίῳ, τὰ περιγιγνόμενα χίδρα ἐερικτὰ τῷ Κυρίῳ. Atque adeo quarta etiam lectio extat, ἐρικτὸν, apud ſcholiaſtem Ariſtophanis in hunc lo- f cum Veſparum, Πρὸς ταῦτα, μύλλων ἀγαθὼ ὦσα ζητῶν σὺ καὶ τεκμαίρου, Ἢ τὰ μὴ τὰ λέγης ἢ τὰς δυνατὰ τὰ ἐμὰν θυμὸν καταρρήξαι. Hìc enim ille annotat, καταρρῆξαι eſſe καταβρᾶσαι. vnde quoſdam velle ἐρικτὸν deduci ἀπὸ τῶν ἐρεπομένων ὀπωρῶν. vnde etiam ἐρεικόμενος σῶμα dixerit. In alio tamen eius loco legi puto ἐρικτὸν. Vtut ſe res habeat, non dubium eſt quin vera ſcriptura ſit ἐρεικτὸς: itidémque ἐρεικτὸς ſcribi debeat, vt apud Euſtathium & Suidam legitur. Interim autem illud compoſitum Καπρείξαι à Καπρείκω obſeruandum eſt, quod redditur g Contundere.

Ερείκη, Erice. Arbor eſt fruticoſa, bis anno florens: prima videlicet & vltima ſylueſtrium. Plinius ait non multum à myrice differre, colore roris marini & penè folio. multo tamen quàm myrice minor eſt. Athenienſes τὴν ἐρείκην, autore eodem Plinio, appellant tetradicem, vel (vt habetur apud Theophraſtum, niſi mendoſus ſit codex) tetralicem: Euboei ſiſaron: vel, vt Varro habet, ſiſaram. Veſcuntur apes eius flore: vnde mel ἐρεικῶδες vocatum, ſylueſtre, improbum & ſimile ἀ- h reno ſo faciunt. Ἐρείκη vi pollet diſcutiente citra roſionem: ſed flore eius potiſſimùm & foliis vtendum. Sunt qui putent eſſe eam quam officinæ geniſtellam nuncupant. Hæc Gorræus: niſi quòd ἐείκη vbique ſcribit, & ἐειρᾶν. de qua ſcriptura paulo pòſt differam. In vulg. lex. annotatur, Columellam, amaricem & amaricum atque amaricinos flores commemorantem, Palladiumque tamariſcum, (quæ propriè myrica eſt) videri ἐρείκην intellexiſſe. Sed Dioſcoride l. 1, c. 18, ſcribere fruticoſam eſſe arborem, id eſt δένδρον θαμνώδες. (quod ita accipiendum eſſe quaſi dixiſſet θαμνος ὁμοιοτρόπως δένδρος. quoniam erica, quæ myrica eſt humilis Virgilio, & fragilis ac tenuis Ouidio dicta, Plinióque bryaſylueſtris: virgultum eſt fruticoſum, ſiue ſurculoſum, & ſarmẽtoſum. ὕλημα καὶ θαμνίσκιον) myricæ, id eſt tamarici, ſimilem, longè minorem, &c. Additur, Theophraſtum roris marini folia ericæ tribuere, & corim ericam foliis æmulari, teſte Dioſcoride. tametſi Nicandri ſcholiaſtes in hunc Theriacõn locum, Δαίζει δ' αἰθομένοισιν ἄφαρ ταινύφυλλον ἐρείκην, Ἤτοι μαλικοῦσιν ἐοικότα σύλαμις ἔρνων, ſcripſerit, ἐρείκην habere folia τῷ κισσῷ ſimilia, ſed μακρόφυλλα & ῥαχύτερα. Huius meminit Plutarchus in libro De Iſide & Oſiride. Quibus adiungunt, herbariorum conſenſu ericam eſſe virgultum illud quo ſcopæ parantur: vulgò Bruyere. Quod autem ad ſcripturam attinet, ſciendum eſt inueniri etiam ἐείκη, (& quidem apud Heſychium quoque) ſicut ἐρίκτιν & ἐρικτὸν ſcribi dictum eſt: ſed ſi ab ἐρείκω deduci verum eſt, (vt vult Euſtathius) quin vt ἐρεικτὸς, ita etiam ἐρείκη, per ει, vera ſcriptura ſit, dubitari nequaquã poteſt.

Ἐρεικώδης, Hippocrati ſunt αἱ ἀθρόμεραι διαπηδήσεις κρίθαι, (id eſt ordea craſſius diuiſa) vt Galenus exponit. Sed addit quoſdam intellexiſſe τὰς διχᾷ διαπηδήσεις. id eſt, quæ in duas partes diuiſæ eſſent. nam & ἐρεικοὶ ab illis cenſeri dictum ἀπὸ τοῦ διχᾷ διαπηδᾶν. Verùm ſibi omnia huiuſmodi à verbo ἐρείκειν orta videri: quo non ſignificari δίχα διαιρεῖν, ſed ſimpliciter θραύειν. Vnde etiam ἐρεῖον appellatum eſſe ἐρείκειν: quòd ſit εὔθραυστον. Hæc ille: ſed in vulgatis eius editionibus pro ἐρεικώδης perperam ſcriptum eſt ἐερικώδης. Nam vel illud ἐρείκειν eam ſcripturam reſellit. fuiſſet enim vt ἐερικώδης, ita etiam ἐερείκειν ſcribendum. Quod verò de altera illa nominis expoſitione tradit Galenus, conuenit cum iis quæ apud Erotianum leguntur, in libello qui vocatur Περὶ παρ' Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγὴ, pag. 50, meæ editionis. ibi enim φακῶν ἐρίσματα exponens διαιρήματα: addit, Propriè enim ἐρισμὸς dicitur ὁ δίχα διηρημένος κύαμος.

Ερείκιον, Galenus ait eſſe dictum τὸ εὐθρανστον, quòd ſit εὔθραυστον, id eſt facilè frãgibile, ſiue facilè friabile, vt quidam interpretantur, qui etiam putant ἐερεῖον illi eſſe aliquid eiuſmodi quale id quod vulgò appellamus Marzapain. Alioqui ἐερεῖον redditur Placenta, necnon Libum ex autoritate Athenæi. Apud Heſychium legimus, Ἐερεαῖς, ὁ ἐρισμός. Κοῦπες δὲ ὠσφραίς. Quibus addit, λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰ ἐερεῖα τὰ ἀπὸ πίων λαγάνα.

Ερεικώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Erica abundans. vnde quædam inſula hoc nomine dicta fuit, vt mox docebo in Ερεικοῦσα. Sed vulgata lex. habent Ἐερικώδης & Ἐερικώδες, quæ exp. Diſruptus. nomen eſt tanquam ab ipſo verbo ἐρίκω.

Ερεικοῦσα, ſiue Ερεικοῦσσα, vna eſt ex inſulis Æoli. quæ ſic Ερεικοῦσσα dicitur ἀπὸ τῆς ἐρείκης, vt alia quædam Φοινικοῦσσα vocatur ἀπὸ τῆς φοίνικος. Apud Stephanum ſcriptum eſt Ἐερικοῦσσα per ι: quanuis & ipſe ἀπὸ φυτοῦ nomen iſtud habere tradat. Apud ſcholiaſtem Ariſtophanis in Pluto, legitur Ἐερεικοῦσσα, cum ει, & vnico σ. Etiam Ἐερεικοῦσσα dicitur (inquit) διὰ τὰς ὀφ αὐτῇ ἐρείκας. Sic Κερασοῦς Pontica, ἀπὸ τῆς φυτοῦ τῆς κερασίας. Itidémque Πιτυοῦσσα dicta quondam fuit Miletus, quòd multas πίτυας haberet. Itidémque dixerim Ερεικώδες ſiue Ερεικώδεσσα vocatam eſſe hoc nomine, non ſimpliciter quòd ἐρείκας haberet, ſed quòd multas. Comprobátque meam ſententiam altera appellatio, ἐρεικώδης: quum ſciamus hæc terminatione abundantiam denotari. Sic autem & pro Φοινικοῦσσα dicitur Φοινικώδης.

Ἔρεξις, εως, ἡ, Fractio, vel Fiſſio, ſequendo ſignificationes quæ verbo ἐρείκειν datæ fuerunt.

Ἔρετο, pro ἤρετο, Interroga, apud Homerum ex ἔρω factum

per pleonaſmum τῶν. Iliad.λ, v.610, Ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε Διὶ φίλε Νέστορ' ἔρευε. Apud Heſychium autem ἴρευε legitur.

Ἐρείπιον, t.1, c.1247, b. Ἐρειπίωσις, Ruina.v.l.

Ἐρείπω, & Ἐρειπμαι, t.1, c.1247, a

Ἐρεισμαί, idem quod ἐρείσμαι, de quo dictum eſt t.1, c. 1145, g. & 1145, f. Nam ex Vitruuio eriſmæ & eriſmata pro eodem afferuntur.

Ἐρίβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cadiuus, ex Plinio: Ruinoſus, ex Cicerone in v.l. Quibus additur, ſonare quaſi quis dicat Labilis. Et ἐρίβρομον στέγος, Ruina lapſum tectum, ex Euripide.

Ἐρεμνός, t.1, c.1148, h

Ἐρεμβοί, (potius quàm Ἐρεμβοὶ) Troglodytæ, aut Indi, ſecundum quoſdã. Aut etiã Arabes, vt nõnullis placuit. Plura de hac voce & de eius deductione lege apud Euſtath. in hunc verſum Od.ν, 84, Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς. necnon commentariis in Dionyſ. περιηγητὴν, p.34 & 137, editionis patris mei. Quidã Ἐρεμβοὺς eſſe volunt Æthiopes, aut certè quoſdam Æthiopiæ populos, (vt habẽt v.l.) ſed refelli verſu illo Homerico videntur.

Ἐρέμβεμαι, Oberro, in v.l. ſed perperam pro ῥέμβομαι. Eſt autem natus error ex ἐρέμβωτη, expoſito ἀπατηλὸν ἦθος: dando ipſi themati literam ε, quæ ex augmento ſyllabico acceſſerat. Idem verò & in aliis pleriſque vocibus eadem lexica feciſſe comperi.

Ἐρεμνὸς, dici exiſtimatur quaſi ἐρεβεννὸς, pro Tenebroſus, Caliginoſus, Niger. Hom. Il.η, Ζεῦ δὶ σὺ Κρονίδη ὑψίζυγε, αἰθέρι ναίων, Αὐτὰς ἐπεσσομένων ἐρεμνὴν ἀίγλητα πῶσιν. vbi Euſt. ἐρεμνὴν exp. σκοτεινὴν: à nom. ἔρεβος. addens, eodẽ modo ex verbo σίβω fieri σμερδνὸς, vertendo β in μ. Item ἐρεμνὸν αἷμα, idẽ quod καπνὸν Homero. τὸ καλούμενον αἷμα, ὅτι σκοτεινὸν ἡ τραγῳδία φησὶ, inquit Euſt. Quum autem dicit ἐρεμνὸν in tragœdia vocari, de Sophocle intelligere dici poteſt, apud quem legimus in Aiace, ἐρεμνὸν αἷμα ἐδέξατο. nec dubium eſt quin & alibi idem adiect. cum eodem ſubſt. vſurpauerit. Sic apud Apoll. Arg. l.2, ἐρεμνὴν ἀλδήνα κόπτον legimus pro μέλαιναν.

Ἐρεμνὸς, quidã interpr. etiã Terribilis, Horrẽdus. Atque adeo illi ipſi nomini αἰγὶς adiunctum ἐρεμνὴ, non σκοτεινὴ vel μέλαινα expoſuerunt quidã ex veteribꝰ, ſed καταπληκτικὴ, vel φοβερὰ. Vtráque expoſ. apud Heſych. habemus. ἐρεμνὴ, (inquit) σκοτεινὴ, μέλαινα· οἱ δ', ἐρίβρεμτος, φοβερὸς καὶ ἐρίβρομος καὶ πλοκτικὴ.

Ἐρέομαι, ſicut & ἐρέω, Interrogo. Il.α, αὐτὰρ ἐρέσθω.

Ἐρεός, factum ex ἔριος, Laneus, t.1, c.1901, f.

Ἐρεπία, t.1, c.1246, h. Ἐρέπτω, & Ἐρέπτομαι, ib.g

Ἐρέπτω, Tego. v.l. Dicitur alioqui ἐρέφω illa in ſignif.

Ἐρεῦσαι, infin. præſ. temp. ab ἔρομαι. At ἐρέσθαι aor.2, ab eodem. ſicut in indicatiuo habet ἐρόμην.

Ἐρεσία, Remigatio, κωπηλασία. Dicitur tamen potius ἐρεσσία: quod vide t.1, c.1148, d. Eſt autem Ἐρεσία & nomen ἴδιον, ab vrbe Ἔρεσος, quæ & Ἐρεσὶς, cum σ, vt infrà dicetur.

Ἐρεσμάτρα, Geometria, Heſych.

Ἐρεσκὶν, Miniſterium, Veneratio. v.l. Ab Heſychio expo nitur θρησκεία. Ita enim ſcripſiſſe exiſtimatur, non θρησκεία, vt vulg. editiones habent.

Ἐρέσσω, vel Ἐρέσσομαι, t.1, c.1148, a

Ἐρεσὶς, vel Ἐρεσσὶς, Vrbs in Lesbo, vt ex hiſtoricis diſcimꝰ. Apud Steph. legitur Ἐρεσσὸς vnico σ. Apud Thuc. vtraq; lectio extat. Diod. Sicul. l.16, πόλεσιν ἡ ὅτι Λέσβιοι, Λέσβιοι μὲν ἦσαν Μηθυμναῖοι καὶ Πύῤῥαιοι καὶ Ἐρεσσῖοι καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι· ἦσαν δὲ Μηθυμναῖοι καὶ Λέσβιοι, μικρὰν οὖσαν, &c. Vbi quædam exempl. habent Ἔρεσσον cum accentu in prima. ſed paſſim accentũ in vltima habet, ſiue per σ, ſiue per σσ ſcribatur. Siquis autem ἤρεσσον ſcribat, cũ ἤρεσσον coincidet, præt. imperf. verbi ἐρέσσω, pro ἤρεσσον.

Ἐρεχθαίω, ῶ, Cauillor, Scommate illudo, aut etiam Scommate irrito. vel Ludificor, Mendacio illudo. Quæ interpret. ſunt Budæi: afferentis ex Platonis Phædro, ἐπεὶ σύ γε Φαῖδρε, ἴσως σοῦ τῶν παιδικῶν ἐπιτραβήμεν ἐρεχθεῖν ἐσμεν, Seriò contendis & enixè, ὁ Phædre: quoniam tuos amores compellauí, te ludificans, te deludens, & ioco irritans, vbi σπουδάζειν & ἐρεχθεῖν poni tanquã oppoſita annotat. Talis autẽ oppoſitionis hoc exemplũ ex eodem affert, l.8, De rep. βούλει οὖν φῶμεν τοὺς Μούσας, ἐρεχθεῖν ὡς φῶτες παῖδας ἡμᾶς παίζοντας ἢ σπουδῇ λέγοντας ἀληθολογοῦμέν τι; Subiungit & ex Luc. ἐρεχθεῖν μὲν μοι δοκοῦσι παῖδας ὡς ἄρα ἐπιτηδείως ἐρεχθεῖν. Ex eodẽ, ἐρεχθεῖν βουλόμενοι αὐτὸν ἢ δείματι τοῦ, ἢ μανίᾳ τινὶ ἐκφρονεῖν. Et ex quadã Diog. epiſtola, κἀγὼ δοξάσας αὐτοὺς ἐρεχθεῖν ὡς ἐμὲ, καὶ τῶν τυχὸν ἀπόκρισιν ἀπεκρινάμην, putans eos non ſeriò id reſpondiſſe, ſed me ludificari, & mendacio illudere. Idem ἐρεχθεῖν pro Cõtendo & Rixor ab Hermogene vſurpari teſtatur. (At v.l. ἐρεχθίζω in ea ſignif. ab illo vſurpari tradunt) Paſſ. autem ἐρεχθεῖσθαι reddit Cauillis & verbis ludificatoris ac terrantibus impetitur, in iſto Greg. loco, ἵνα μὴ ἐρεχθεῖται ὑφ' ὧν ὁ βουλόμενος πειρᾶται. Suid. ἐρεχθεῖται exp. φλυαρεῖται, ἐρεχθεῖσθαι esſe ait σκώπτεσθαι & χλευάζεσθαι ὑπ' ἀλλήλων.

(Ἐρεκτικὸν etiam dici annotant v.lex. ſed nullum vſus huius verbi exemplum afferunt. Apud Heſych. quidem legitur ἐρεκτικὸν: ſed dubium eſt an pro ἐρεχθεῖν quã exponat ἀκάζεται & ἐχλεύαζε. Quod autem proximè ſequitur apud eum, videlicet ἐρεθίζει pro ἐρεχθίζει, ſcriptum perperam eſſe ſuſpicari quiſpiam poſſit: quòd ſit inter illud ἐρεκτικὸν & ἐρεχθεία, tum quòd quædam habeat ex illis ſignificationibus quas Suid. verbo ἐρεχθὼ tribuit. Exponit enim illud ἐρεθίζει Heſych. κάζεται, & χλευάζει, item παίζει, σκώπτει, necnon ἔξαπατᾷ. Superius autem ἐρεχθεῖσθαι exp. ſuerat φλυαρεῖσθαι.)

Ἐρεχθεία, Ludificatio, Diſputatio ludificatoria, Contentioſa diſputatio. Greg. οἷς καὶ πᾶν μέρος τροφῆς, ἢ οἷον ἔπος ἐρεχθεία. Budæus φλυαρίαν ſignificare ait, vel contentioſam diſputationem, addens etiam τὴν κοσμικὴν καὶ ἀπράγμονα.

Ἐρέτης, t.1, c.1148, e. Ἐρετικὸς, ib.f

Ἐρετμὸς, t.3, c.1556, d. Ἐρετμὸν, t.1, c.1148, g

Ἐρετμὸς, ib. Ἐρετμὸν, ib.

Ἐρετὸς, Optabilis, Deſiderabilis. ἐρετὸν, ὀπτὸν. Heſych.

Ἐρετρικὴ γῆ, ſiue Ἐρετριὰς, Eretria terra ſiue Eretrienſis. Loci e quo effoditur, nomen ſeruat. Sic enim dicitur ab vrbe Euboææ Eretria, ſita prope Chalcidem. De cuius vi lege Dioſc. lib.5.

Ἐρετριάζω, Scommata iacio ſeu dicteria, Dicteriis proſequor, Cauillor. Heſych. eſſe ait σκώπτω vel παίζω.

Ἐρέτης, t.1, c.1148, a. Ἐρεττικὸς, t.1, c.1247, a

Ἐρέτμιος, ib. Ἐρέτμη, ib. d

Ἐρεύθεσθαι, v, τὸ, alia eſt herba quam ἐρυθέδανον (quæ & ἐρυθρόδανον) quæ Lat. Rubra. Nam (vt quidem annotatur in v.l.) ἐρεύθεσθαι ſpinoſum caulem habet, & in genicalis folia radiata: at ἐρυθέδανον ſpinis caret, vt hederæ: ſui etiam folia ſimilia habet, ſed rotundiora. vt teſtatur Theophraſt Hiſt. plantarum lib.9, cap.14. Plinus autem cillos erythranos dixit, libro 24, cap.10. quod ibi Theophraſtus ἐρυθέδανον. Idem Theophraſt. Hiſtor. plantarum lib.6, cap.1, inter αἰκάνην enumerat. at rubiam inter aculeata referre Dioſcorides, ipſi ταῖς ἁπλαῖς πρὸς χεῖρ tribuens. Sic Plin. ſpinoſum caulẽ ei eſſe tradit.

Ἐρεύθιος, t.1, c.1250, h. Ἐρεύθιον, t.1, c.1251, a

Ἐρεύθεδανον, ib. Ἐρεύθεμα, ib.

Ἐρεύθος, t.1, c.1150, h. Ἐρεύθω, t.1, c.1151, a

Ἐρευκτικὸς, t.1, c.1247, e

Ἐρεύμενον, per ſyncopen pro ἐρευγόμενον, apud Heſiod. Erg. l.2, vbi dicit, Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσας ἐρεύγεσθαι καὶ ἔπεσθαι Ἐσθίοντ' βιότου ἐρεύμενον ἦδυ ἑοῖο. Ita enim Moſchop. accipit, exponens, καὶ σε ἐλαύνειν παροτρύνει τὸν ἐσθίοντα βιότου ἐρεύγεσθαι ἦδυ ἑοῖο ὕπνου: qui etiam addit, Atticum eſſe hoc genus loquendi ἐρεύγεσθαι βιότου, vt ἐμπίμπλασθαι τοῦ ὕπνου: hoc autem τὸν ἔρευγα vocabulo ſignificari τὴν ἀφθονίαν, abundantiam & copiam: metaphora à ſtomacho, qui mulcis repletus cibis, ructat. Sed videtur ſcribẽdum potius ἐρεύμενον, vt ἀέχμενον pro ἀέχθενον: quæ ſyncope Ionica eſſe creditur.

Ἐρεύνα, t.1, c.1251, c. Ἐρευνάω, ib.a

Ἐρευνητὴς, ib.b. Ἐρευνητὶς, ib.

Ἐρεύω, pro ἐρέω vſurpatum afferunt v.lex. Sed ſine exẽplo. Heſychius verò affert ἐρεῦσι pro ἐρέσθαι & ἐρεύσεται pro ἐρωτήσει: à quo ἐρεύω erit ἐρεύσω.

Ἐρέφω, t.1, c.1251, e

Ερίζων, Hesychius exponit ἀμείβων, forsitan respiciens ad hunc locum Homeri Odysseæ τ, Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρίζων. licet ibi scholiastes exp. κατὰ πίνων ἐν ἑαυτῷ στόνον. Idem Hom. Iliad. ψ, dicit, Νῦν δὲλῶ ἰθυσὶν ἐριζομένῳ αἰέμασι. Vbi idem schol. exponit βαρυνομένῳ, vt Hesychius quoque βαρυομένῳ, qui addit etiam σκληρυνομένῳ & ταραττομένῳ. Ita vt ἐρίζειν sit Agitare, Turbare. Vide & t.2, c.1435, f. Vide item in verbo Ερίκω.

Ερίηρος, t.1, c.1151, g. Ἐρῆρις, ib.f

Ερίω, pro ἐρύω ponitur, si Eustathio credimus, in hunc locum Homeri Iliadis π, Ὡς ποτέ μ' ἐρίηρος μάχῃ ἐνὶ νηυσὶν ἐρύσσῃ ὦκὺ ἀπ' ὄκρι, Παίτων Ἀργείων ἐρίων ἐξελάσσῃ τε τίσῃ τε. Hîc enim annotat, ἐρίων & eius thema (ἐρίω videlicet) ἀσυγκόπτως esse τῷ ἐρύω & ἐρύων. quemadmodum enim ex ἴαω fit ἰάω, ex οἶχω fit οἴχω, sic ex ἐρίω fieri ἐρύω, & per pleonasmum literæ ι Dorice ἐρύνω, secundum vsum communem. Plura apud eundem vide ibidem. Sunt tamen & qui ἐρωτᾷ exponant. Breuiũ scholiorum autor & per ἐρύων & per ζητῶν explicat.

Est alioqui & ἐρίων (tanquam ab ἄρω) quod per futurum exponitur, ἐρωτῶσαν, ζητοῦσαν, ab Hesychio. quibus præfigit μαντευομένους. Idem, ἐρίω exponit λέξω, & ἀπαγγελῶ. Sed addit & expositiones per præsens, σημαίνω, atque ἐπερωτῶ. Homer. Iliad φ, circa principium, Ἔστιες δ' αὖτε ἴσχε κραταιόφρονας ἐν μεγάροισι, Ταί οἱ ἐρίων Ὀδυσῆϊ σωωίστην. vbi non solùm per futurum, sed & per præsens posse exponi videtur. Sed Eustath. vult hic itidem esse pro ἐρύων. Habet alioqui ἐρίω quibusdam in locis certam futuri significationem, præsertim que vbi ponitur pro Dicam. vt Odysseæ ω, & Iliad. ψ, & aliis plerisque locis, Ἄλλο δέ τι ἐρίω. Sic Odyss. π, & alibi, Τοῦτο δέ τι ἐρίω. Et Iliad. ζ, Εἴς ποτέ τις ἐρίει. Sic φάος ἐρίων exponere possumus φάος ἀπαγγελοῦν, in hoc versu Iliad. ψ, Ἦμος δ' ἠῶθεν φάος ἐρίων ὅτε φῶτα ἔγειρε: sicut φάος ἐρίουσα idem scholiastes exp. ἀπαγγελοῦσα. Qui tamen alioqui in illo ipso versu Iliadis φ, præsentis potius significationem participio illi tribuit, quippe qui dicat ἦῶς φέρειν idem esse quod φῶς ἐρίειν, id est ἀγγέλλειν. vt antea dixerat ἀγγέλλων φάος ἠελίοιο. Itidemque in τοῦτο πάντῃ ἐρίουσα participium ἐρίουσα exponit per præsens ἀγγέλουσα. Vide in Εἴρω t.1, c.1148, g.

Ερημα, ατος, τὸ, Desertio, Solitudo: ἐρημία. Ita v.l. in exemplum afferentia hunc locum Isocr. ex epist. ad Philipp. Ἅπαντες γὰρ τὰ χαλεπὰ, ἔρημα τῶν βουλήσεων ὄντα. Cui subiungunt, τὰ ἐρήματα, Deserta, Virgilio. Sed hæc mendosa sunt. Et quantum ad locum illum Isocr. attinet, esse nomen adiect. plur. num. & cum eo subaudiendum esse τὰ ὀπισθόδομα, satis manifestum est, si locũ adeas. At ἐρῆμα poetice pro ἔρημα, vt ὁμοῖα pro ὅμοια.

Ερημαζω, t.1, c.1255, f

Ἐρημαι, Hesychio βούλομαι ἐρωτῆσαι, Volo interrogare.

Ερημαῖος, t.1, c.1255, e. Ερημας, ib.f

Ερήματα, Suidæ τὰ θρέμματα, Pecora: forsan quia in solis & desertis locis pascuntur.

Ερημη, t.1, c.1254, g. Ερημία, t.1, c.1255, c

Ερημικὸς, ib.d. Ερημίτης, ib.e

Ερημοδίκιον, t.1, c.1254, g. Ερημοδίκης, t.1, c.1255, a

Ερημολόγος, ib. Ερημονόμος, ib.

Ερημοποιὸς, ib.f. Ερημοσκόπος, ib.

Ἔρημος, & Ἐρῆμος, t.1, c.1254, c

Ερημοῦμαι, t.1, c.1255, a. Ερημόω, ib.

Ερημῶζω, Sum solitarius. v.l. ex Epigr. perperam fortassis pro ἐρημάζω.

Ἐρημωσις, t.1, c.1255, b. Ερημωτὴς, ib.

Ἐρκτω, Inhibeo, Cohibeo, Reprimo. Hom. Il. σ, Λαοὶ δ' ἀμφοτέρωθεν ἐπέρκτανον ἀμφὶς ἀρόντε· Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρητύνον, inhibebant & reprimebant ne concurreret. Il. α, Ἠ χόλον παύσῃσι, ἐρητύσῃ τε θυμόν. Addit idẽ dat. ἔπεσσι: vt Il. ε, Τμεῖς δ' ἄλλην ἄλλος ἐρυτύσατε πίτνειν, Et Od. ι, ἀμφὶ δὲ ἑταῖροι Μειλιχίοις ἔπεσσι κατείρυσσαν μένος ἀνδρῶν. Ex Apollon. affertur ἐρκτὼν κακότητος, pro Reprimo calamitatem: sed puto significare Reprimo & inhibeo ab. Idẽ Apoll. pass. voce & signif. ἐρκτύοντο μάλιστα, itidẽ pro Inhibebantur seu prohibebantur quo minus curarent.

Ερι, particula in compositione solùm vsurpata, intendẽs & augens significationem eorum quibuscum componitur, vt ζα. Apud Hesych. legitur ἐρὶ ὑψηλὸν, μέγα, ἰσχυρόν. At ἔρι, est vocativus à nom. ἔρις.

Ερικάχμη, t.1, c.607, e

Ἐρίβοια νύξ, Hesychio ἡ μεγάλως θορυβώδης. Possit nox ita etiam dici putari, quoniam clamores & strepitus propter silentium in ea clarius audiuntur quàm interdiu.

Ερεβρεμέτης, t.1, c.788, c. Ἐρεβρεμὸς, t.1, c.789, a

Ερεβρύχης, Valde mugiens. Hesiod. Theog. v.832, Ταύρου ἐρεβρύχω μάκρος ἄχησεν. Dicitur etiam ἐρεβυχὰς, vt ἐρίμυκας: Suid. ex Epigr. de tuba, ἐρεβύχων παυσαμένη κελάδων, quod exp. πλανυχων.

Ερεβώλαξ, t.1, c.799, g. Ἐρέβωλος, ib.f

Ερεγκέστωρ, t.1, c.819, d

Ερεγνόδυπος, t.1, c.1045, e

Ἐρεγόρους, Hesych. exp. μεγαλοφώνους: à γῆρυς.

Ἔρεμμα, ατος, τὸ, idem ac ἔρυμα, Faba siue alia legumina fresa & cõfracta. Hippocr. Γυναικ. lib.1. κύαμοι δὲ φῶξαι σὺν κριθίνοις ἐρέμματι. Et in Coac. progn. τὸ χαλεπώτερον ἐν ἑαυτῷ φαγὼν ἢ ἐρεβίνθου ἐρέμματα ἀφεψήσας. Schol. Homeri ἐρέμματα esse dicit ἔσματα: intelligens autem ἔσματα ἑρικτὰ. Vide Ἔρυμα.

Ἐρεμνοὶ κύαμοι, affertur pro Fabæ fresæ. pro ἐρεμμένοι. vide in Ἐρείκω. ITEM Ἐρέμνη ex Aristoph. pro genere pulmẽti ex leguminibus confecti. Vide in Ἐρείκω.

Ερεργάνη, Hesychio κρύπτη, καταπλοκὴ: in qua posteriore signif. dicitur etiam ἐργάνη.

Ἐρεδαίτω, t.1, c.1256, c. Ἐρεδμαίνω, ib.

Ἐρείδυπος, t.1, c.1045, e. Ἐρεδὼν, t.1, c.1256, d

Ἐρείζω, ib.b. Ἐρείζομαι, ib.d

Ἐρείζως, Viuax. vnde ἐρειζώσιον, Hesychio παὺ ζῶσα.

Ἐρειπες ἑταῖρος, t.1, c.565, b. Ἐρίπης, ib.

Ερεμχὴς, t.1, c.1482, d.

Ἐρεθακη, ης, ἡ, Erithace: ἡ ὑπὸ τῶν μελισσῶν ἀφεψημένη ὕφη. inquit Hes. & confirmat Plin. vt videbis in Κήρινθος. nã & Κήρινθος dicitur hic apum cibus, à Latinorũ nonnullis sandaracha. Gaza eam ceraginem reddidit, voce ficta ad Græcam exprimendam. Aristot. Histor. anim. lib.5. cap.22, de api, φέρει δ' ὑπὸρ μὲν ἠελθακην ἀεὶ τοῖς σκέλεσι: vt lib.9, c.40, dicit eadem κήρινθον τοῖς σκέλεσι καμίζειν, καθάπερ ἡ τῆς κηρός. Quem locum cum Plinii verbis plenius habes in Κήρινθος. Varro autem non cibum esse vult, sed gluten ad glutinandos fauos. Sic enim ille l.3, De re rustica c.16, Erithacen vocant quo fauos extremos inter se conglutinant: quod est aliud melle, propoliitaque in hoc vim esse illiciendi. Quocirca examen vbi volunt considere, eum ramum aliámve quam rem oblinunt hoc, admixto apiastro. Idem tamen in eodem cap. dixerat etiam, Extra ostium aluei obturant omnia quà venit inter fauos spiritus, quam ἠελθακίδα appellant. Virgil. quoque illius apum glutinis meminit, Georg. 4, Vtraque vis (inquit) apibus pariter metuẽdat neque illæ Nequicquam in tectis certatim tenuia cera Spiramenta linunt, fucóque & floribus oras Explent, collectúmque hæc ipsa ad munera gluten, Et visco & Phrygiæ seruant pice lentius Idæ. Hermolaus esse putat quam vulgo verniginẽ appellãt. ‖ Hesychio ἠελθακη est etiam τὸ ὑγιεινὸν τῶν ἰχθύων μαλακῶν, ἢ τὸ τένδος ἔμβρυον. Ita enim reponendum censetur.

Ερεθακὶς, in v.l. esse dicitur quædam arbor. Apud Hesych. verò ἐρεθακὶς esse dicitur ὕδως δένδρον. de quo mox.

Ἐρείθακος, t.4, c.182, a. Ἐρεθακὶς, t.1, c.1491, f

Ἐρεθακὶς, ib.e. Ἐρεθαλὶς, ib.

Ἐρεθακὶς, ib. Ἐρεθαλος, ib.

Ερεθία, t.1, c.1902, c. Ἐρεθιὸς, t.4, c.182, b

Ἐρεθίνω, & Ἐρεθίνομαι, t.1, c.1901, d

Ἐρεθακὶς, t.1, c.1495, c. Ἐρεθὸς, t.1, c.1900, f

Ερεκαίνω, Hesych. dici scribit ἐρεχμόν, Sepẽ. Idem Ἔρικος.

Ερικὰς, eidem est ὁ ἔρεμμὸς, Faba fresa. Dicunt verò ita (inquit idem) & τὰ ἱπτεία, à nonnullis λάγανα vocata.

Ερεμνὸς, Hesychio πυθμὴν, Fundum: quoniam fortasse in fundo aliquid maximè κάθηται.

Ἐρέμνα, idem ac ἐρείκη, Erica. Item nomen filiæ Anauri, Hes.

Ερεμνὰν ἀρτὸν, Seleucus apud Athenæum libro 3 dici scribit τὸν ἐξ ἐρεμμένου καὶ ἀσήτου πυροῦ γινόμενον καὶ χονδροώδεις.

Ερίκυδις, Galeno in Lexico Hippocr. αἱ ἀθρόμαρδοι διαρ- A
ρῶσαι κρίσεις: alias αἱ δι' ὑγρῶν διαρρήξεις. quippe qui ἐρεμνὸν nominatum velint ἀπὸ τῆς δι' ὑγρῶν διαῤῥήξεως. Mihi verò (inquit Galenus) ἀπὸ τοῦ ἐρείκειν omnia eiusmodi facta esse videntur, quod non est τὸ δι' ὑγρῶν διαῤῥῆξαι, sed simpliciter τὸ θραῦσαι: vnde τὸ ἐρεῖνον nominatur & ipsum ἐρείκειν, quoniam est ὕθραυστον.

Ερικλαυτης, Lacrymosus in Epigr.

Ερκος, εος, τὸ, Murus, Septum, Sepes. Hesych. enim ἐρίκεως affert pro φραγμοῦ, & ἐρίκεια pro φράγματα: quæ & ἕρκια. & forsitan hic τὸ ι est pleonasticum. B

Ερκτὰ, eadem quæ ἐρικτὰ, Fresa. Hesychius ita dici tradit ὅταν παραχωσθῶσι καὶ κοπῇ ἔρκος, ὡς ἄλφιτα, χιτὰ ἄλθεα. Itidemque ἐερκτὰ exponit κατακοπὰ. Leunicl. cap. 1, τὰ πεπτυγμένα χόρτα ἐρικτὰ τῷ Κυρίῳ θεραπεύσεις, farta nova, tosta & confracta. Vbi quidam codices perperam habent ἐρκτὰ, alii ἐλκτὰ, rectè Complutensis. Sic apud Hippocratem Γυναικ. lib. 2, χόνδρους δὲ ὀρτῷ σπαλὸν ἠὲ ἐερκτῶν.

Ερίκτυπος, t. 3, c. 1697, c. Ερκωδὴς, t. 2, c. 485, a

Ερίνω, idem quod ἐρίκω, Frango, Confringo: scissione videlicet aut contusione, vnde Hesychius ἐρίειν exponit & ῥηγνύειν, & σχίζειν, ῥίζειν, addens etiam ἐσθίειν. nam & is qui edit, id quod edit, dentibus scindit & confringit ac comminuit. Hippocr. Γυναικείων libro 2, ζειαὶ ἐρίξασα ξυὶ δίσι καλύψει. Apud eundem De natura mulier. legimus, κριθὰς πεφωμένας καὶ ἐρεσμένας ὠμὰ ἐλαίῳ δύσας. Sed malim πεφεγμένας καὶ ἐρεσμένας. vt sub finem libri περὶ ὀπωπάσεως reperio ἐμύρης ὅσον κύαμον, λεκάνῃ τὰ δὶς ὅσον τῶν μύξας καὶ ζέσας, ἐρεσμένας ὁμοῦ σὺν ὄξει. Rursum apud Hesych. Ερικόμβρος, ὁ σχιζόμβρος. Cætera vide in Ερείκω.

Ερικώδης, Suidæ est ὁ διερρηγμένος τόπος, Locus diruptus ac scissus: forsitan ἀπὸ τοῦ ἐρίκειν, quod est ῥηγνύειν, σχίζειν.

Ερίμη, Hesychio ἔξοδες, Exitus. pro quo infrà ἐρμή.

Ερίμυκας, Valde seu vehementer mugiens. Homerus Iliad. ψ, Τῷ ὁπὸ βοῶν κίχον' ὄντας ἀπὸ παμφύλων ἐερμύκων. Odyssex ο, καὶ ὅλατο βοῦς ἐρεμύκας. Sic Hesiodus Erg. 2, καὶ σφέων καὶ βοῶν ἐρεμύκων Ταμίειλφ. Hesychius ἐρεμύκων exponit μεγάλων μυκωμάτων, μεγαλοφώνων, magnos edentium mugitus seu boatus: alii, πολλὰ μυκωμένων. E

Ερινάζω, siue Ερεινάζω, Caprificos admoueo: quæ ἐρινὰ siue ἐρινὰ dicuntur. Vtrunque legitur apud Theophrastũ De caus. plantarum lib. 2, cap. 13. Aut enim ibi, καὶ ἐρινάζειν κακίνους ὅπως ὀπτιμώσιν. Et paulo antè, ὅλως οὖν οὐκ ἐρινάζουσιν, ἀλλὰ καὶ πολλοῦσιν κηρύττουσιν ὡς αἰρήσασα, quamobrem nonnulli nec caprificos iis admouent, verùm etiam quum vendunt per præconium significant sese caprificorũ culices non passas vẽdere. Vtitur initio cap. & pass. ἐρινάζεσθαι, dicens, οὐκ αἰσίμους οἱ ψῆνες, ἀλλὰ συμμένειν πικῦσι ὅταν εἰς δύσωσι. ὅθεν καὶ πολλοὶ αὐτὰς ὅτι οὐ τὸ ἑαυτῶν φέρουσι, ὡς οὐ πάνυ χάριν ἐρινάζομεν, hanc ob rem caprificos ipsis admoueri, vt nimirum culices ex his in illas inuolantes, eas suo morsu aperientes penetrent, consumptoque superfluo in iis humore, maturẽt. Quæ de re vide quæ suprà in Ἀνήρινας ex Suida & Plinio tradidi. Participio ἐρινασμένος vtitur idem philosophus Hist. plantarum lib. 2, cap. 9, χειρότατα δὲ τὰ ἐρινασμένα τῇ ὑγρᾷ τῇ καὶ πικίλοις καὶ ἰχῶρι, Caprificatum, Caprifici culices passum. Sophocles & compos. ἐξερινάζω vsus est apud Athenæum lib. 3, sed metaphoricè: πάνυ δ' ἐοικὸς (inquit) ἀχθῆναι ὦ Ἐς βρῶσιν, ἄλλως ἐξερινάζοις λόγῳ. nam ὁ ἐρινὸς quod ipse non habet, aliis tribuit. Rursum Theophr. in loco paulo antè citato vtitur VERBALI Ερινασμὸς, dicens, τὰ δ' οἷσιν πάντα μὰ δεῖσθαι ἐρινασμῶν, οὐκ ἄπαντα, id est, Loca verò nonnulla non indigere caprificationibus, Non opus habere vt caprifici admoueantur ficubus. Duplicem caprificationem memorat Plinius libro 15, cap. 19. aut enim caprificos iuxta rationem venti seri in ficetis, vt ex iis ab aura spirante culices in ficos ferantur: aut alibunde quoque illatas & inter se colligatas caprificos, intici fico, vt sua sponte ficos inuadant, nutrimenti ex matre inopia. Apud Hesychium legitur & Ερεινάσαι & Ερι- C
ναξαι: cui ἐρινάζειν est συκᾶς θεραπεύειν ὥστε ἐρινεῖς παστοφόρια, appendere caprificos ad maturandos fructus. | Ερινάσαι eidem Hes. est ἐρινύσαι, ἐρεθίσαι. D

Ερινακαις, vocari ὑπὸ ἁλιέων τοὺς ὀλυνθίους, testatur Amerias apud Athenæum l. 3. id est Grossos, Ficus immaturos.

Ερινεαὶ, ἀδες, dicitur & ipsum esse Caprificus vel ὀλυνθὸς. Hesychio ἐρινεάδες sunt ὄλυνθοι ἢ σῦκα ἀῤῥητα. Nicand. sanè caprificum arborem sic vocat, Ther. v. 854.

Ερινασμὸς, vide in Ερινάζω paulo antè.

Ερινεως, Hesychio est ἀγριος μετὰ συκῆς. E

Ερινεὸς, siue Ερινὸς, οῦ, ὁ, Caprificus, Ficus syluestris: intellige autem de fructu. Priore ἐρινεὸς, vtitur Theophrastus De caus. plantarum lib. 2, cap. 13. dicens, κακίονται γὰρ ἧττον ἐρινεοὶ μᾶλλον ὀπωπάσθαι καὶ πλέω τὸν ὀπὸν. Posteriore, idem libro 1, eiusdem operis, cap. 6, κἀπὶ τῆς ἐρινεοῦ καὶ ἀγρίας ὕλης πλείας. Et Hist. plantarum lib. 4, cap. 16. συμβαίνει δ' ἐνίοτε καὶ τὸν ἐρινεὸν ἀπορρεῖν καὶ τοὺς ὀλυνθίους. Apud Athenæũ lib. 3, proparoxytonos scriptum ἐρινεον. Affert enim ex Epicharmi Sphinge, Ἀλλ' οὐχ ὁμοίως γ' ἐρινεὸς ὠφελεῖ. Et ex Alexide, Ἐρινεὸν ἀπέδετο, σῦκα πωλοῦσι ὁμοίως: de improbis ficuum venditoribus, qui καπηλεύουσι τὰ σύκα καὶ μαζεύουσι τὸν σῦκον εἰς Τήλεον, ὅπου λίπος δὲ πίπτει καλά. Vbi hic comicus ἐρινεὸν nomine videtur intelligere ficus immaturas, quæ aliàs ὀλυνθοὶ appellãtur. Rursum ibi Athenæus dicit Euripidem in Scirone mentionem facere τῆς ἐρινεᾶς σύκων, subiungens tamen hæc tragici illius verba, Ἢ σκεπτέον γνώμῃ κράδας ἐρινάς, sed hic ἐρινὰς κράδας puto idem esse ac ἐρινεὰς, caprificos arbores, seu ramos caprificorum. F

Ερινὸς, siue Ερινὸς, οῦ, ὁ, Caprificus, Ficus syluestris: intellige autem de arbore. vt & Athenæus lib. 3 ait, τὸ δὲ ἐρινεὸν αἰχία συκῆς ἥτις ἐστὶ ἐρινὸς καὶ τὸ ἄρσεν λέγεται. Homer. Odyss. ε μ, Τῷ δ' ὑπὸ ἐρινεὸς ὄζος μάλα φύλλα πολλὰ. Sic Iliad. ζ, λ, φ, χ. Et Theophrast. Hist. plantarũ lib. 4, cap. 16, ὁ δὲ ἐρινὸς οὐκ ἀκρόδρυον, οὐκ ἀπαμυγδαλεᾶ, οὐκ ἀμυγδαλεᾶ, οὐδὲ σκωληκοῦται ταῖς ῥίζαις ὑπὸ μύων. | Aliquoties Sophocles & πίτνων ἔρινος dixit pro πίτνων ἐρινεὸς, teste Athenæo lib. 3. (Vbi etiam nota proparoxytonos scriptum esse, vt ἐρινος. Verba autẽ Soph. habes in Ερινάζω paulo suprà.) Itidem Nicander ἐρινὸν vocat pomum caprifici. vt videbis in Ἀνακραδίζω. Aristot. ἐρινὸν οὖν appellat neutro genere caprificũ fructum: vt ἐρινεὰς κράδας Euripides ramos caprifici. Sic enim apud eum legimus Hist. animalium lib. 5, ὅταν ἐρινὸν οὖν τάγῃ, quũ syluestrem ficum ederit. τὸ ἐρινὸν autem esse Caprificũ Latinorum, testatur & Plut. in Camillo. G

Ερινὺς, Erinnys, Furia: dea infernalis peccatorum vltrix & pœnarum irrogatrix. Homer. Odyss. ε, ἅ τε θεοὶ τίς Ερινύες. Alibi συναρὰς Ἐρινύας dicit. vt Odyss. ο, ὡς μιν ἀγίνετ' Ἐρινὺς. Et Iliad. ι, Πολλὰ κατηρᾶτ', συναρὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς. Hesiodus κραπνὰς vocat, qui eas τὸ πῖμπλασθαι dicit αἱμοπλοθοῦντι & πίνουσι ἴσας αἰθούσας. Apud Sophoclem verò Aiax dicit, Ἀρὼν Ἐρινὺς τὸν ἐχάλκευσεν ξίφος ἄτιμον Erinnys seu Furia hunc cudit ensem pro meum videlicet exitium. Et Hercules apud eundem in Trachinis dicit, — δολώσας Οἰνέως κόρῃ Καθῆψεν ὥμως τῶν ἐμῶν Ἐρωήνων Τφαστὴν ἀμαρτίλλησεν. quod Act. apud Cic. vertit, Me furiali veste irretiit. Rursum Homer. dicit Ἐρινὺς τὸν, pro Erinnys quæ iniuriam alicui illatam persequitur. Odyss. ρ, Ἀλλ' οἱ πού πω χόλος γε θεοὶ καὶ ἐρινύες εἰσι. Præterea dicit aliquem alicuius Ἐρινύας ἐκπεπύσθαι, vel ἐκπέμπεσθαι, pro dedisse pœnas Erinnybus iniurias alicuius vlciscentibus. Iliad. φ, Οὕτω καὶ τοὺς μὲν θεοὶ Ἐρινύες ἐκπέμπουσι, Ἢ τιν' χωόμενοι κακὰ μηδήσονται. Non semper tamen iniuriam passi Ἐρινύες sunt, sed eius etiam qui fecit. vt Odyss. λ, v. 278. de Epicasta matre Œdipodis, τὴ δ' ἄτην καλλιστ' ἐπόησεν θεμένη μεγάλ' ἄχεα· τῇ δὲ μετέσσετο Ἐρινὺς ἀπευθὴς. Hesychius verò Ἐρινύας exponit ἀπαρτᾶς, procul dubio respiciens ad hunc locum Hesiodi Theogoniæ, v. 471, de Rhea parturiente, — ὅππως λελάθοιτο τεκοῦσα Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' Ἐρινῦς πατρὸς ἑοῦ, Παίδων οἷς ἐπόησεν. omnino enim hoc dicere velle videtur Rhea, Vt clàm parere posset filium, qui vlisceretur delicta patris sui Saturni in liberos quos deuorauit. Alii sic etiam vertêrunt, Quo pacto lateret parendo

filium charum: possit autem vlcisci furias patris sui contra liberos quos deuorauit. At Ἐρινύων ὑπηρέτις, prouerbialiter ὅτι πᾶσι δυσεκδίκητον. Suid.

Ἐρινύς, siue Ἐρινύν, vide in Ἐρινύν.

Ἐρινύς, & Ἔρινυς, vide in Ἐρινύς. | Ἔρινυς, est etiam herbæ nomen apud Dioscor. lib. 4, cap. 29: quam Plin. erineon vocat lib. 23, cap. 7. De eadem intellexit Nicander quū in Ther. v. 647 dicit, κλώβητος ὃν ἀφίζηται ἐρίνυν. Vbi eadem ferè de hac planta ex Dioclis ῥιζοτομικῷ refert eius scholiastes quæ Dioscor. & Plin. in locis paulo antè citatis. Sunt qui eandem esse velint cum echino Galeni Simplic. medic. l. 6.

Ἐρινύω, idē quod ἐρινάζω, siue Ἐρινάζω. Ex Theophrasto, ὅτι περὶ τὸ Ἀθαλίαν οὐ φασιν ὑποβάλλειν τὸν καρπόν, διὸ οὐκ ἐρινύουσιν. Locus est Hist. pl. l. 2, c. 9. vbi Ἰταλίαν reponūt nonnulli pro Ἀθαλίαν. Ibidem vertitur verbo synonymo ἐρινάζειν, item & nomine plur. ἐρινά.

Ἐρινύων, Arcadibus esse τὸ ὀρχεῖσθαι, tradit Etymol.

Ἐρίνω, Interrogo. Hes. ἔρι affert pro ἐρώτα. A quo ἐρίνω derivatum ἐρινάσει, quod idem exp. ἐρώτησις, ἐρώτησις. Alioquin ἐρίνω hoc significatu dicitur.

Ἔρξ, dictum etiam ὅλη τῆ ὕπατος: sed pro eo in plerisque exemplaribus scriptum ἧπαρ. Significat autem partem hepatis superiorem qua à se inuicem diuiduntur eius fibræ. Ita Galen. in suo Lex. Hippocr.

Ἐρίξει, Hesychius exponit κωλύσει. quod per ῡ potius scribitur ἐμίξει.

Ἐρισθένης, t. 1, c. 1080, d.
Ἐρισθενίδης, t. 1, c. 1898, h
Ἐρισθενικός, t. 1, c. 1899, d.
Ἐρισθενιστής, t. 1, c. 1900, b
Ἐρισπωλέω, ib.
Ἐρισπώλης, ib.
Ἐρισπωλικῶς, ib.
Ἐρισπώλιον, ib.
Ἐρισωάς, t. 2, c. 1319, d.
Ἐρισώνιος, ib.
Ἐρουργέω, t. 1, c. 1900, c.
Ἐρουργός, ib.
Ἐρυσίς, ib. f.
Ἐρυσφόρος, ib. e
Ἐρίσω, ibid. f

Ἐρίπτῡ, Hesychio est καταβάλλει, Deiicit, Diruit. At ἐρίπτῑν, quod idem exp. καταπτεσεῖν, vnà cum particip. ἐρίπων, est aor. 2 ab ἐρίπτω.

Ἔρπης, eidem sunt ἕλκοι, Titiones, Torres.

Ἐρίπνιον, eidem est τὸ ὑπόπτωσιν οἴκημα ἢ πλῆμα, afferenti & ἐρίπνιον pro πλῶσιν τοῦ τειχῶν. Suprà ἐρίπτω.

Ἐρίπνη, ης, ἡ, Cacumen, vel Rupes: καρυφὴ ἢ κρημνός. Secundum enim schol. Nicandri & Apollonii ἐρίπναι nonnullis sunt αἱ ἀκρώρειαι, αἱ τῶν ὀρῶν ὀξεῖαι, αἱ εἰς ὕψος αἰρόμεναι πέτραι, ita dictæ ἀπὸ τοῦ ἐρείπειν: secundum alios αἱ ὑπερῴαγες πέτραι, τὰ ῥήγματα καὶ ὑπερανέσματα τῶν ὀρῶν, ἀπὸ τοῦ ἐρείκειν, τὸ σχίζειν. Vtitur porro hoc vocabulo Nicander in Ther. dicens, διὰξαι ἢ αἰπὺ ἐρίπνης Ἢ ἢ αἰπήεντος χαμαιτάδος. Et Apoll. Arg. l. 2, ὑπὲρ δ' ὕπνον Δείμαν᾽ Δικταίης σκοπιὴν αὐτοῦ ἐρίπνης. Et rursum, ἐρίων ἀπ᾽ αἰπήλου ἐρέπνης.

Ἐρισσάω, t. 1, c. 1247, c

Ἐρίσσω, in v. lex. esse dicitur Cado: sed sine autoritate. Nam ἔλεγε, & ἐρίεσσε, quæ huc referūt, pertinent potius ad ἐρίπτω.

Ἐρις, t. 1, c. 1255, g

Ἐρισθένης, ίος, ὁ καὶ ἡ, Viribus præpotens. ἰσχυρός. Hes.

Ἔρισμα, t. 1, c. 1256, e

Ἐρισμάσχηρος, ου, ὁ, Magnos strepitus edens: Iouis epitheton, qui & ἐρίγδουπος & ἐρίκτυπος dicitur, Latinis Altitonans. Hesiodus Aspide, — ἐρισμάσχηρον Διὸς κλαγγὴ ἐπίκουροι.

Ἔρισμον, apud Dioscoridem lib. 3, cap. 119, legitur de marrubio, præcedente δασύ: exponitur autem Rugosum. Quidam legendum putat ἔρρινον: sed id non minus suspectum est.

Ἐρισπάφυλοι πλειστίδων, in Epigr. pro Magnas ferentium vuas, vel egregias & generosas.

Ἐρίστης, Hesychio μαρμαρυγὴ σάκκος, ἢ ἕρκος ἢ φορέκτης.

Ἐρικτός, t. 1, c. 1256, f. Ἐρικτός, ib.

Ἐρικτός, ibid. h

Ἐρυσίβη, Hesychio ὁ ὡς κονιορτὸς καταχόμενος ἢ αἰρούσιον ἢ ὄπον. Infrà Ἐρυσίβη, Rubigo.

Ἐρυτράσχηρος, Hesychio μεγαλαύχην, ὑψηλοφόρος, Qui magno & elato collo est.

Ἐρίζηλος, ου, ὁ, Contentiosus, Promptus ad cōuicia. ET Ἐριζηλῶν, Ad contentionem incitare. Ita v. lex. Suprà Ἐριζηλ.

Ἐρικταρβὴς, Admodum pauidus & meticulosus. μεγάλως δειλός, Hesych.

Ἐρίκτυπος, t. 3, c. 1556, c

Ἐρίφιος, Hesychio χίμαρος, Hœdus.

Ἐρίφινος, Hœdinus, Qui ex hœdo est. vt ἐρίφινα κρέα.

Ἐρίφλω, in Epigramm. Proiectus sum: à themate actiuo ῥίπτω.

Ἐρίφιμματα, Laconibus ἔριφοι, Hœdi, teste Hesych.

Ἐρίφιον, υ, τὸ, Paruus seu tenellus hœdus. Apud Athen. l. 14, ex comico quopiam, ἐρίφιον ἔμπικτον.

Ἔριφος, ου, ὁ, Hœdus: partus capræ recens adhuc & tener, vt agnus. Homerus Il. ω, Ἀρνῶν ἠὲ ἐρίφων δύπτοδμοι ἁρπακτῆρες. Hesychius esse dicit τὸν μικρὸν αἶγα, τὸν ἐπὶ τοῦ ἔτους φαινόμενον, ἤγουν τὸν πρόσφατον: χίμαρον autem, τὸν ἐπὶ τοῦ χειμῶνι. | Ἔριφοι, Hœdi, sunt etiā constellatio quædam apud Aratum & Proclum, Hyginum, cæterósque astronomos.

Ἐρίφυλλος, t. 4, c. 249, d

Ἐρίφλιμα, Hesychio πλῶσμα: afferenti & ἐρίφλαι pro ἀφαίσαι, καταρρίψαι.

Ἐριφώδης, t. 1, c. 1900, e. At Ἐριφώδια, Hesychio ἅμαξα.

Ἐριφώδινος, t. 2, c. 1186, d. Ἐριφώλη, t. 1, c. 1900, c

Ἐριφώλης, ib. Ἐριφώπης, t. 2, c. 1394, h

Ἐριφοπιζόμεθα, Hesych. ἐπιχειροῦμεν ἢ συμμίκτα σχήματα ἔχον. Pro quo paulo intrà rectius habet ἐρίφοπιζόμεν.

Ἐριφώπης, t. 2, c. 1394, h. Ἐριφῶπης, proprium, ib.

Ἐρκαίζει, Hesychio σκώπτει, Scommatis incessere.

Ἐρκαίη, t. 1, c. 1241, e

Ἐρκανὴ, Hesychio est φυλακὴ, Custodia: eadē forsan quæ εἰρκτὴ.

Ἔρκανος, t. 1, c. 1241, e. Ἐρκανίον, ib.

Ἐρκεῖαι, ib. d. Ἐρκεῖος, t. 1, c. 1240, h

Ἐρκεῖται, Hesychio οἱ ἐν ἀγορᾷ οἰκοῦντες. Suprà Ἐρχεῖται.

Ἐρκίον, t. 1, c. 1241, d. Ἐρκίτης, Suidæ ὁ φύλαξ, Custos.

Ἐρκόπτιζα, Hesychio sunt τὰ τῆς ὁδοῦ ἔξωθεν φερόμενα, ὡς τὸ μὴ ἐκβαίνειν τῆς, ἀκανθώδη ξύλα, ligna spinosa quæ in modum septi circumponuntur templis extrinsecus, quo minus transcendi queant.

Ἔρκος, t. 1, c. 1240, c. Ἐρκτὴ, ib. b

Ἔρμα, Fulcrum, &c. t. 1, c. 1143, f. Ἔρμα, Saburra, &c. c. 1144, a. Ἔρμα, Scopulus, &c. ibid. b. Ἔρμα, Inauris. &c. ibid. c.

Ἑρμάδιον, Suidæ τὸ Ἑρμοῦ, Mercuriale.

Ἑρμαίζω, t. 1, c. 1144, d

Ἑρμαΐδιον, esse dicitur Mercurii & Mineruæ statua.

Ἑρμαϊκὸς, t. 1, c. 1151, c. Ἕρμαιος, ib.

Ἕρμανες, seu Ἑρμᾶνες, ibid.

Ἕρμακες, Hesychio αἱ ὕφαλοι πέτραι, & αἱμασιαὶ, Saxa mari latētia, Sepes. At Ἕρμακον, idē esse dicit auē quādam. Apud Nicandrū dasiōs legitur ἕρμακες, in Ther. v. 150, Τῶν αἱ μὲν λίθακάς τε καὶ ἕρμακας οἰνάνθης. Vbi schol. annotat ἕρμακας dici posse λίθους συμβεβυσμένους εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἑρμᾶς quoque dicitur ὕφαλος πέτρα, ab Antiphonte, Anacreonte, & Aristophane, teste Harpocr. Pro quo perperam apud Suid. Ἑρμαῖος. AT Ἑρμᾶς, Doricè dicitur pro Ἑρμῆς, Mercurius.

Ἕρμασις, t. 1, c. 1144, f. Ἕρμασμα, ib. e

Ἑρμαπίζω, ib. f

Ἑρμαφρόδιτος, Hermaphroditus. Ita dicitur qui vtriusque sexus membrū habet, & virile & muliebre, quasi Mercurioueneremdiceres, & mixtum genus è Mercurio & Venere. Plin. l. 7, cap. 3, Giguuntur & vtriusque sexus, quos Hermaphroditos vocamus, olim androgynos vocatos, & in prodigiis habitos, nunc verò in deliciis. Idem libro 11, cap. 49, Contrà mulierum paucis prodigiosa affimulatio, sicut hermaphroditis vtriusque sexus: quod etiam quadrupedum generi accidisse Neronis principatu primùm arbitror. Ostentabat certè hermaphroditas subiunctas carpento suo equas, in Treuerico Galliæ agro repertas. Suidas ἑρμαφρόδιτον dicit vel τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια, ἀρρένων καὶ θηλειῶν: vel αἰσχρῶς καὶ πιεσῶπα καὶ πάσχοντα: qui posterior & ἀνδρόγυνος dicitur.

Ἑρμέων,ωνος,ὁ, Mercurius:ὁ Ἑρμῆς.in Epigr.
Ἑρμείας,& Ἑρμειάς,idem Mercurius dicitur à poetis.Hom. Odyſſ.o, Ἑρμείαο ἴκτιν ὀΐομαι. Interdum verò Ἑρμείας eſt nomen proprium, de quo Suidas. Etymol.& Ἑρμείας ſcribi tradit.
Ἑρμή,Heſychio Ἔξοδος,Exitus.
Ἑρμηλωτία,t.1,c.1151,f.
Ἑρμηρός,ib.e.
Ἑρμηλυθικός,ib.
Ἑρμίλλοι,Heſychio σιληνοί,Sileni.
Ἑρμῖς,t.1,c.1151,a. |Ἑρμαῖ,Heſychio ſunt etiam φυάδες δι' ὕδρωπα ἄχηται, Inutiles arborum fruticationes, Stolones:quibus ludentes ἑρμαῖα παίζειν dici tradit.
Ἑρμῆν, ſeu Ἑρμῆς,t.1,c.1145,a
Ἑρμογλυφεῖον,t.1,c.851,e.
Ἑρμογλυφικὴ,ib.
Ἑρμοκοπίδαι,t.1,c.1151,b. & t.2,c.356,h
Ἑρμόπαν,dicitur Pan,ꝙ Mercurio ſatus ſit.
Ἑρμοτυμβιεῖς,in Ægypto ſunt μισθοὶ ἀπὸ μαχίμων,vt Steph. ex Ariſtagorꝫ Ægyptiacis tradit. Apud Herodot. legitur Ἑρμοτύβιες,p.98,& 331.
Ἔρπας,Heſychio αἰσθάδυδρας,Vitis arbuſtiua:forſan quoniam ſcandit τὰ ὕρη: ideóque foret ὀξυώτιον.
Ἔρπεα,τὰ,autore Poll.l.1, dicuntur τὰ ἄγρια σύκα, ὁ τῆς ἐλεύου καρπὸς, Ficus ſylueſtres, Caprifici fructus. quæ & φθειρόμενα τοῖς συκοῖς ait,ne fructus earum ante maturitatem decidat. Addit his, τὰ περὶ ὄρια συμπίπτοντα ἀφ' αὑτῶν,dici συκάζειν. Id tamen potius ἐρεινάζειν ſiue ἐρεινάζειν dicitur & ἐρεινεῶ. nam & ἔρεινος ſiue ἐρείνεος dicitur τὸ ὄρεινον. Quin & pro illo ἔρπεα videri poſſit reponendum ἔρπεια.
Ἔρπος,τος,τὸ,Planta,Germen:interdum & Ramus. Homer. Iliad.ρ, Οἷον δὲ φύλλοισιν ὕπερθε ἔρπος ἀερθὲν ποσσὶν ὑποπρὸ πατεῖσι νεοθηλὲς ἔλαιον. Odyſſ.ζ, Φύσιος νέον ἔρπος ἀείρομεν. Iliad.σ, ὁ δ' αὐτόφαλον ἔρπετ' ἴουλος.Et Odyſſ.ξ, τὸν ἐπὶ ῥιζῇσι θαὴς ἔρπετ' ἴουλος.Legitur apud proſæ etiam ſcriptores. Dioſcor.lib.4,cap.81,de apocyno, ἔρπες δὲ ῥάβδους ἔχει μακράς, φύλλα κισσῷ ὁμοια. pro quibus Plinius lib.24,cap.11, Frutex eſt folio hederæ. Et ex Theophr.Hiſt.plant.lib.2, affertur ἔρπη φυτὸν πᾶν, pro Rami ſeruntur. INDE Ἑρπύλλιος,ου,ὁ,Hortulanus,Is qui plantas educat & curat. θεραπευτὴς, Heſych. ET Ἑρπύλλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Similis ἕρπει. Aliis Raſus. Heſychius verò ET Ἑρύπας dici tradit ἕρπη, βλαστήματα, κλάδους.
Ἑρξείης,t.1,c.1140,b
Ἕρξω,Faciam.Homer.Εἰ δέ κε καὶ ὣς ἔρξεις. Heſiod.ὅτε ξεῖνον κακὸν ἔρξει, qui hoſpitem malo afficiet. Sic Eurip.ἔρξειν κακῶς. In imper.ἕρξον dicitur:in ſubiunct ἔρξῃς: in infin. ἔρξαι. Quæ tria poſteriora ſunt aor.1: omnia autem à themate ἔργω, ſiue (vt alii malunt) ῥίζω, Æolica metatheſi & mutatione ſpiritus. |Ἔρξαι eſt etiam Arcere, Prohibere:itidem à themate ἔργω. vnde paſſ.ἐρξίσθαι apud Sophocl. |At ἔρξαι eſt Claudere, Concludere,ab ἔργω,ſynonymo τῷ εἴργνυμι.Hom.Odyſſeæ ξ, Ταὶ μὲν ἄρ' ἔρξαν.
Ἑρόεις,vide in Ἔρος.
Ἔρος, Æolicè pro ἔρως dici fertur,ſignificans Amor,Deſiderium.Homer.Iliad.ξ,Οὐ γὰρ πώποτε μ' ὧδε θεὰς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς Θυμὸν ἐνὶ στήθεσι φέρσεν ἐρικυδέος ἐξεδάμασσεν.Heſiod. Theogon.Τῶν καὶ ὑπὸ βλεφάροιν ἔρος εἵβεται ὁππότε κεν δὴ Λισσόμενος. καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται : de tribus Gratiis. Rurſum Homer.Iliad.π, Τῶν πὰρ πὲς καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἔξ ἔρον εἶναι Ἠ πολέμου. Et alibi ſæpe, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἦτορ, poſtquam verò cibi & potus deſiderium exemerunt ſibi. id eſt expleruntꝫ. Pro quo Virgil.dicit,Poſtquam exempta fames epulis. INDE Ἐρόεις,εντος,ὁ,Amabilis,Gratioſus, Venuſtus. Heſiod.Θαλίη τ' ἐρόεσσα: cuius videlicet ὑπὸ βλεφάροιν ἔρος εἵβεται δερκιάδος,vtpote καλὸν ὑπ' ὀφρύσι δερκιάδος.Sic ex Epigr.affertur ἐρόεις τύπος pro Amabilis effigies.
Ἐροτίων,dici pro ἑορτάζων,Feſtum,autor Heſych.
Ἔροτις,t.1,c.1206,e
Ἔροψ,Erops:auis quædam,teſte Heſychio.
Ἑρπικαστὴς,t.1,c.260,g.& 1159,b
Ἑρπίδεσσα,Heſychio ὀλισθηρὰ:ſuprà ἀφετηδέσσα.
Ἑρπετόκτονος,t.1,c.906,c. & 1158,c.

A Ἑρπὶς,t.1,c.1158,b.
Ἑρπύλη,t.3,c.877,a.
Ἑρπυσὶς,ib.g.
Ἑρπυσώδης,t.1,c.1159,a.
Ἑρπύλλιον,t.1,c.1158,c.
Ἑρπύλλη δολιχόπους,t.3,c.876,h
Ἑρπυλλὶς,Heſychio πτῶξ, Cicada.
Ἕρπυλλος,t.1,c.1159,g.
Ἑρπυσμὸς,t.1,c.1159,c.
Ἑρπυστὴς,ib.
Ἑρπύδιον, ib.g
Ἕρπυς,t.1,c.1158,c
Ἑρπυστικὸς,ib.h
Ἕρπυς,ib.
Ἑρπύζω,t.1,c.1159,d
B Ἕρπω,t.1,c.1157,h
Ἔρρα,Heſychio ζημία:ſuprà ἄλεκτρα,in ſing.num.
Ἐρραγὼς,eidem ἀχθεσθεὶς:quod & ῥαχίμενος.Infrà Ἐρρίφη.
Ἐρράγμεν,t.1,c.519,f
Ἔρραγκα,præt.perf.act.verbi ῥήγνυμι.
Ἐρράδατο,à ῥαίνομαι,t.3,c.694,a
Ἔρρας,Heſychio κριὸς,Aries.
Ἐρραστανδμήσιος,t.3,c.665,c.
Ἐρρίξομαι, Heſychio eſt φέβομαι.
Ἐρρίπορεία,ας,ἡ,vide ſuprà in Ἀρρίπορεία.
C Ἐρρόδινα,t.3,c.683,f. Ἐρρόδινα,ibid.
Ἐρριὼς, Heſychio πτηνὸς : pro quo paulo antè ἰρηγὼς.
Ἐρρίφθω,ſeu Ἐρρίφθω, Dictus ſum:aoriſt.1 paſſ.à them.ῥίπτω ſignificante Dico, vnde & ῥῆμα & ῥητὸν & ſimilia.
Ἐρρηφόρει,Heſychio οἱ τῇ Ἥρᾳ ὑποπλεύσαντες τὸ ἡμίολιον. Suprà ἀρρηφόρει.
Ἐρρίγησα,poetica paragoge pro ἐρρίγησ,ab ἐρίγω.
Ἐρρίγω,ῶ,pro ἀναγκάζω,Inalgeo. vnde ἐπερρίγωσε apud Ariſtoph.in Pluto.
Ἐρρίγω,Horreo,Cum rigore trepido, Metuo cum horore.verbum poeticum factum ex ἔρριγα, præterito medio thematis ῥίγω,ita vt κεκλίγω à κέκλιγα, & ſimilia alia.Heſiodus,Αὐτὰρ δὶ αὖσέρη καὶ ἐπήτριον ἐπιβρὶς Homerus Iliad.γ,Οὔτε τις ἐρρίγησε γ' ὀλιγήνορι εἰδομένῳ περ οὔτε κακὸς κακὸν ἄνδρα.
Ἐρρίζωμαι,Radices egi:vnde infin.ἐρριζῶσθαι. Ambo à themate ῥιζόω.σθαι. Sic ἐρριζωμένος à ῥιζόω.σθαι.
Ἐρριμμένος,t.3,c.712,e. Ἔρριπτο,t.3,c.699,a
Ἐρρίφθω, Iactum ſit. Itē,Iacta eſto alea,Eſto:in Epigr.A them.aor.ῥίπτω.
E Ἔρριψες,t.3,c.712,f. Ἐρρύηκα,t.3,c.683,e
Ἐρρυλω,ib.f. Ἐρρυθμορράφης, t.3,c.716,f
Ἔρρως,ω,ὁ,Rugoſus.v.l.ex Dioſc.l.3. Vide Ἐρεως.
Ἐρρωσταφόρος,t.1,c.1164,e
Ἔρρω,Æolicè pro ἴσθι,vnde fut.ἔρσω : vt φλήω pro φλήσω, vnde φλήσω. |Item Ægrè eo, Dolens & afflictus eo.Iliad.σ,de Vulcano claudo.αὐτὰρ ὁ ἔρρων Λῆμνον ἵκανε. Θέτις αὖ ὅτι ἐρρέτω ἵξοι φαεινώ. Et Odyſſ.ι, Vlyſſes de Idothea,Ἦ μὲν οἵη ἔρρετο σιωπάσα νόσφιν ἑταίρων. Vbi ſchol. quoque exponit μετὰ λύπης πορευόμενος καὶ σβεσθεὶς. At quum Odyſſ.ι dicit,Ἐπεὶ δὴ μοι μάλα πολλὰ μετὰ κῆρα μέδηται ἔρρων, ſignificat potius, Inauſpicatò & magno meo malo huc veniens. Quo modo & ἔρρων iubetur a meo liquis pro Abire in malam rem, Faceſſere in malam crucem.Iliad.ϑ, Ἔρρε, πάτερ κακὸ γλαῦκε. Odyſſ.χ, Ἔρρετε, κύνες ἠδὲ σύες ἠϊκτὴν. Ibidem, Ἔρρ' ἐκ δώ μου ἀπεσχάρα ὀφρύος πολὺ ἰκάνεις.Ibidem, Ἔρρ' ἐκ δώ μου ἐλεύσεαι ζωὸς ἰόντων. Ariſtoph.Pluto, ἔρρε ἐς κόρακας ἀπὸ τῶν ἐμῶν. Quibus in locis nota etiam præpoſitiones ἐκ,κατὰ & ἐς,cum ſuis caſibus. (Alibi idem comicus pro hoc ἔρρε dicit κατέφθισαι & ἐκ φθίμενος) Similiter Plato in Philebo,de rebus inanimatis,αὐτὰ ἔρρειν ἔασεν ἐκ τῆς ἐκείνου πρὸς χοὰς ἐκ ἡ ἀΐδου. Nam & hic accipiunt pro Faceſſere atque Abire. Alioquin ἔρρειν ex res dicitur quæ pereunt, intereunt, peſſum eunt. vt apud Xenophontem in Sympoſ.ſicubi dicit,ἐπεὶ δὲ ὁ γέλως ἐκ τοῦ αὐθαδεστέρου ἐκείνου ἔρρειν τὰ ἐμὰ ἐφαίνετο, Peſſum eunt res mez,Perii,Actum de me eſt.Plutarch.Cic.πάνυ δὴ πανταχοῦ ἐκεῖ, πολὺ δ' ἀνὰ ἡμέρᾳ ἕνα ἀπολλύμενον, παντὶ πλοίῳ ἀλλὰ καὶ ἅμαξι ἔρρειν συμβαίνειν, interire & evaneſcere. At Plato in Epiſt.πολλὰς Ἑλληνίδας ἐρρούσας ὑπὸ βαρβάρων ἀπολέσθαι, pro Deletas & excilas a barbaris. Affertur & ἔρρων ἐκ βυθοῦ ex Epigramm.pro E fluctibus emicans. At ἔρρω καὶ ἀπὸ apud Euripidem in Hecuba, Fundebar libamina: à ῥέω vſurpato pro χέω. Rurſum ab ἔρρω ſeu paſſivo ἐρρόμαι, affertur imperatiuus ἔρρου ex Eurip. pro Abi, Peri.

Ἐρίωνα,t.1,c.515,e. Ἐρρωμαι,t.3,c.730,f
Ἐριωλφύστατος,t.3,c.731,c. Ἐρρωμβυστέον,aduerb.ib.e
Ἐριωλφύστερος,ib.c. Ἐρρωμβυστέρως,ib.e
Ἐριωλφίως,ib.b. Ἐρρωμβίως,ib.e
Ἔρρωντο,Mouebantur: seu Ruebant.apud Hesiod.de Gorgonibus.à poetico them.ῥώω significante σείω.
Ἔρρως,ὁ, Callimacho esse dicitur Aper: κάπρος, σύαχος: Lycophroni Aries.ἀπὸ τ' ἐρούειν.
Ἔρρωσται,Roborati,Confirmati:à ῥώννυμι seu ῥώω.
Ἐρωδιός,t.3,c.730,g. Ἔρρων,ib.f
Ἔρσαι,Ἐρσαῖος,Ἔρσιος,vide in sequ.Ἔρση.
Ἔρση,siue Ἕρσα,ης,ἡ,Ros.Homer.ἔρση πηλαῖα,Virens ros:id est,faciens virescere & vigescere plantas. Hesychio est non solùm δρόσος,νοτίς, sed etiam ὑμίχλη. At plural. ἕρσαι eidem sunt non modò δρόσοι,verùm & οἱ ὑπὸ χθονὸς γινόμενοι ἕλκεσι,& τὰ ἁπαλὰ τῆς φοινίκων. Quo modo Homerus accepit,quum Odyss.ι,v.110,dicit, δξακτὴ μὲν ἔπειτα ἔρχατο χωρὶς ἀπ' ἄλλων, χωρὶς δ' ἀπάτερθεν, Χωρὶς δ' αὖθι ἕρσαι. Vbi scholiastes quoque exponit αἱ νεογαὶ καὶ ἁπαλαί, ac veluti δροσώδεις, Tenellæ agnæ & recentes adhuc à partu. INDE Ἑρσῖος, ET Ἑρσαῖος, ET Ἑρσώδης, Rorulentus, Roscidus, Rore imbutus. Duorum priorum meminit Hesychius. Affert enim ἑρσαίη pro δροσώδης.Et ἑρσῖος pro δροσερὸς,παρὸς:itémq; ἑρσίστη pro δροσερώτερον, ἴκμιον.Sed affert & quartum,nimirum Ἔρσια, exponēs itidem δροσώδη, ἁπαλὰ,νία,ἰκμαία, Roscida,Tenera,Recētia,Verna. Primo ἑρσίης & Homerus vsus est Iliadoω, 757. Ibi enim Hecuba de Hectore interfecto dicit,Νῶϊ δέ μοι ἑρσίης καὶ φοίνικος ὑπὸ μαζοῦ.
Ἔρσιν,Ionicè pro ἄρσην seu ἄρρην,Mas,Masculus,Virilis sexus.Herodot.ἑρσένων βοῶν.Idem,ἕρσενος γόνου.Idem,παῖδα τὸ ἔρσενα.vt & τὸ ἔρσεν dicitur Proles virilis.
Ἕρσης,siue Ἔρσης,t.1,c.1142,d.
Ἑρσηφόρη,schol.Nic.exp.δ ροσοφόρη,βριαφόρη,Ther.v.631.
Ἑρσώδης, vide in Ἕρση.
Ἐρυγγαίνω,t.1,c.1247,g. Ἐρυγή,ib.f
Ἐρυγεῖν,Eructare:ab ἐρεύγω.Hesychio φωνεῖν.
Ἐρυγλή,epitheton rhaphani,teste Hesychio:forsan quòd ructus cieat.
Ἐρυγμαίνω, Eructo. vnde particip.ἐρυγμαίνουσα apud Hes. de boue seu vacca.
Ἐρυγματώδης,t.1,c.1247,f. Ἐρύγμιλος,ib.
Ἐρυγμός,ib.
Ἔρυγξ,Sepes,Septum:Hesychio τὸ ἕρκος τῆς αὐλῆς.
Ἐρυθαίνω, & Ἐρυθαίνομαι,t.1,c.1251,b
Ἐρύθεμα,ibid.a
Ἐρυθίβιος,esse dicitur cognomētum Apollinis apud Rhodios,ἀπὸ τοῦ ἐρυθίβου,quam ipsi ἐρυθίβιν dicunt.
Ἐρυθραίνω,& Ἐρυθραίνομαι,t.1,c.1251,d
Ἐρυθραῖος,ibid.e
Ἐρύθρημα,ατος,τὸ,Rubor.v.l.Suprà ἐρύθεμα.
Ἐρυθρίας,t.1,c.1251,c. Ἐρυθρίαν,ib.d.e
Ἐρύθριος,t.1,c.1252,a. Ἐρυθρῖνος,ib.
Ἐρύθριον,t.1,c.1251,g. Ἐρυθρόχαλκος,t.1,c.877,f
Ἐρυθρόδανον,t.1,c.1251,b
Ἐρυθροδανωδία,Hesychio πυρρία,πυρσωδὴς,κόκκος:aliis Tincta radice rubiæ,quæ ἐρυθρόδανον dicitur.
Ἐρυθροειδὴς,t.1,c.1251,h. Ἐρυθρὸς,ib.
Ἐρυθροκάρδιος,t.1,c.97,f. & 1251,c
Ἐρυθροκάμας,Qui rubeis est comis. Ita cognominatā fuisse quandam mali Punici speciem discimus ex Plin.l.13, c.19:forsan ideo tingēdis vestibus vsurpatā.dicit enim florem mali Punici,balaustium dictum,tingēdis vestibus idoneum esse.
Ἐρυθρόνιον,siue Ἐρυθραίνιον,dicitur alterum satyrii genus,habens τὰς ῥίζας τὸν φλοιὸν πυρρόν, teste Dioscoride libro 3,cap.144. vt & Plinius lib.26,cap.10, Est & aliud(inquit)genus satyrii: erythraicon appellant:duræ radicis cortice rubro.
Ἐρυθρόπελας,t.1,c.1251,c. Ἐρυθρόπους,ib.& t.3,c.511,b
Ἐρυθρὸς,t.1,c.1251,b. Ἐρυθρόστεπτος,t.3,c.1034,g
Ἐρυκακέω,t.2,c.1267,d. Ἐρυκακῶ,ib.
Ἐρυκανέω,ib.e. Ἐρυκάνω,ib.
Ἐρύκω, t.1,c.1166,g. & 1591,g.ob.
Ἔρυμα,t.1,c.1165,b

A Ἔρυμαι,per syncopen pro ἐρύομαι apud poetas.hoc est Custodio,Seruo,Tueor. Homer.Odyss.ε,φύλλων δ' εἴλυς ἔπειτα πολλή, Ὅσση τ' ἀνδρὸς δύω καὶ τρεῖς αὐθι ἐρυσθαι ὥρῃ χειμερίῃ, quantumque duos aut tres homines hyemali tēpore tueri & defendere aduersum frigus queat. vt & schol.exp.ῥύεσθαι,σώζειν.Idem Hom.Odyss.ξ, καὶ μὴν ἑκηβόλους ἑταίρους Αὐτῷ παρ' νήεσι μένειν καὶ νῆας ἐρύσσαι, custodire ac tutari naues.vt & Apoll.Argon.lib.2,ὄφις ἀφεὶ τ' αἰμοῖ τ' ἔρυτο,sub.τὸ χρυσόμαλλον δέρος. Et rursum,κῶας ὄφις ἔρυτο δολίων. Quo ἔρυτο vtitur Homerus quoque.vt, de Hectore,Οἷος γὰρ σφιν ἔρυτο πόλιν καὶ πύργα μαχητά. Et Hesiod.Asp.Οὐδ' ἐρύκειν χαλκὸν ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο. Idē verò & pass.signif.dixit in Theogon.v.304.Ἡ δ' ἔρυτ' ἐν Λείμωσιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ ἐχίδνα. pro Tenebatur, seu Asseruabatur.
Ἐρυμβόνα,Cupediæ,Deliciæ,apud Ælianum. Ita v.lex.ex Suida. sed apud eum scribendum ἐρύμβωνα,à ῥυμβέω,de quo suo loco.
Ἐρυμνόπωπος,t.1,c.1165,e. Ἐρυμνὸς,ib.d
Ἐρυμνότης,ib.e. Ἐρυμνόω,ib.f
Ἐρυμνωδής, Hesychio est λύσεως καὶ φλεγμονῆς παρέχον,ἢ ὑδρώπειον.
Ἐρύομαι,t.1,c.1259,h.& 1164,f
Ἐρυσιβίη,Hesychio καπνοβίη,καυλοειδής: quo significatu & ἐρυσιβὴν dicitur.
Ἐρυσίμαπος,t.1,c.1160,a. Ἐρυσπάζω,t.1,c.1266,e
Ἐρυσίβη,ης,ἡ, Rubigo: Hesychio ἰὸς τις ἀέρος ὀπτηρὸς καὶ φυτοῖς καὶ καρποῖς. Theophr.De causis plant.lib 4,c. 15,esse dicit σῆψίν τινα τῆς ἐρυσιβώδους ὑγρᾶς, maximéque infestare τὰ σπαρτὰ καὶ τὰ χλωρά, in locis κοίλοις καὶ δροσοβόλοις,superueniente sole rori. Vnde Plinius libro 18, cap.17, Cæleste frugum vinearúmque malū nullo minus noxium est rubigo. Frequentissima hæc in roscido tractu conuallibúsque. INDE Ἐρυσιβώδης dicitur Rubiginosus.hoc est,vel Rubigini similis,vel Rubigini obnoxius, Qui rubigine infestatur. ITEM Ἐρυσιβάω,ᾶ, Rubigini obnoxius sum, vel Rubigine laboro.Theophr.in loco paulo antè citato,ἡ ὑποκειμένη μάλιστα ἐρυσιβᾷ κύαμος. Vtitur idem & alio verbo, NIMIRVM Ἐρυσιβόομαι, significante Infestor seu vitior rubigine. Affertur enim ex eius Hist.plant.lib.3, cap.17,ἐρυσιβοῦται ὑπὸ μάλιστα τῶν πυτιλλίων,pro Rubigine infestatur.
Ἐρυσιβής,t.1,c.1160,a
Ἐρύσιμον,ου,τὸ,Erysimum: à Theophr.De caus.plant.lib.2, cap.17, numeratur inter semina ea quæ ἐλάχιστα sunt ἢ πλυχύτατα, vt milium, sesamum,papauer,cuminum. Idem eiusdem operis lib.6,cap.19, ἐρυσίμου καὶ σησάμου χλωρῶν ὄντων οὐδὲν ἀπίεσθαι ζῶον, ἀφ' ὧν πυρούντας ἢ δυσχυλίαν ἔχειν ἥκιστα δοκοῦσιν. Eidem ferulaceū culmum tribuit,vt & sesamo,Hist.plant.libro 9, de frugum culmis loquens. nam inter fruges ipsum numerat,vt & Galen.in libro De aliment.facult. Plin.lib.18,cap.10, de sesama loquutus, Huic (inquit)simile est in Asia Græciáque erysimū:idémque erat nisi pinguius esset: quod apud nos vocant irionem,medicamentis annumerandum potius quàm frugibus. Et libro 22,cap.vltimo, Irionem(inquit) inter fruges sesamæ simulem esse diximus,& à Græcis erysimon vocari.Galli velarum appellant.Est autem fruticosum, foliis erucæ angustioribus paulo, semine nasturtii. Vbi quæ erysimo semini tribuit,Dioscorides erysimo herbæ,lib.2,cap.188.Paulus Ægin.libro 2,ἐρύσιμον, ὄρμινον,& βόζωμον,numerat inter olera quæ venerem excitant.
Ἐρυσίπελας,ατος,τὸ, Erysipelas: ἕρυθος μετὰ δξυτέρου φλεγμονῆς, ἐφ' ὃν πυρετὸν καὶ φλύκτας ὀπῆρεν, inquit Definit. medic.autor. Celsus inter cancri species numerat τὸ ἐρυσίπελας,lib.5,cap.26, vbi differens quibus signis decernatur,ait, Modò super inflammationem rubor vlcus ambit,isque cum dolore procedit.ἐρυσίπελας Græci nominant. Pōllux ἐρυσίπελας vocat,Latini etiam sacrum ignem, vulgi superstitio ignem sancti Antonii. Qu. Seren.Samonicus, Est etiam morbi species quæ dicitur ignis,Languida quo multo torrentur membra calore.Et Virgil.Georg.4, — contactos artus sacer ignis edebat:de pecudibus loquens,de quibus & Columella

lib.7,cap.5, Eſt etiam inſanabilis ſacer ignis,quam pulſulam vocant paſtores. INDE Ερυσιπελατώδης, Eryſipelari ſimilis,Eryſipelatis ſpeciem gerens,In eryſipelas vergēs.vt ἐρυσιπελατώδεις φλεγμοναὶ apud Dioſc. lib.1,c.15:& viciſſim ἐρυσίπελας φλεγμονώδης apud Galen. Therap.lib.14,initio,& ad Glauc.l.2,c.1.quibus in locis fuſe de hoc vitio tractat.

Ερυσιπελώδης,t.1,c.1226,a

Ερυσισκήπτρον,Eryſiſceptrum:frutex ſpinoſus, alio nomine dictus ἀκανάλαφος,teſte Dioſc.l.1,c.19,& Plin.hb.21,c.24: quem vide & l.24,c.13.

Ερυσμός,Heſychio πόλεμος,Bellum,Pugna.

Ερυσπις,eidem σαυρὶς,κόλαφος, Sportula,Quaſillus.

Ερυσὶς,t.1,c.1160,b. Ἐρύω,t.1,c.1259,h.& 1264,h

Ερως,t.3,c.1018,e

Ερχατίτιν συνδινα,Heſychius dici tradit τὴν σκυτινωμένην καὶ σωρηχόμενον.

Ἔρχατος,t.1,c.1241,c. Ἐρχατόω,ib.

Ἔρχομαι,t.1,c.1267,c. Ἐρχόμενος,ib.g

Ἕρμις,ιος,ἡ,Reptatio,ſeu(vt Plin.)Reptatus.

Ἐρῶ,Dicam:& ἐρῶ,Dicturus.fut.à them.εἶπω,de quo vide t.1,c.1148.g. In Epigr.εἰ κακῶς ἐρῶ,malè tibi dicet.Et apud Euripidem,ἐρῶ μὰ πάλαι,Hæc in me dicet. At Plutarch.ἐρῶν ἐκπλεῖν, prodiit ad dicēdum, id eſt ad orandum,ſ.cauſam.

Ἐρωάζω,Quieſcit,Quietus eſt:ἡσυχάζει, Heſych.

Ερωαίς,eidem eſt ἐρωδιός. ea autem auis ſpecies eſt ex genere Diomedearum,vt volunt nonnulli.Suid.ciconiæ ſimilem eſſe dicit,& ita vocari quaſi ἐλωδιὸν, ὅτι τὸ ὑγρὸν ἐλεῖν δηκτεύειν.quod erymon admodum probabile eſt. Nam & Ariſtot.Hiſt.animalium lib.8,c.3,tradit ἐρωδιὸν & λάκτιρωδιὸν ἐκεῖ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς δηχθῆναι. Vbi etiam ipſum à ciconia diſtinguit.Cæterùm Latinis dici ardeam ſeu ardeolam , cognoſcet qui conferre voluerit quæ ipſe Hiſtor.animalium lib.9, cap.1 & 18 tradit, & Plinius libro 10, cap.60 : vbi triplex eius genus enumerant.

Ἐρώης,ὁ ὑποχωρῶν: ἐρώης autem,optatiuum.Ita apud Suid. in manuſcripto codice, ſed non ſine mendi ſuſpicione. In vulg.lex.exponitur ἐρώης non ſolùm Cedens, ſed etiam Fluens, Deſiderabilis . verùm & ibi ſine vllo ea exemplo.

Ερωέω,οῦ, Eo,Fluo: interdū & Impetu feror. exponitur enim non ſolùm χωρῶ,ῥέω,ſed etiam ὁρμῶ. Homer.Iliad. α, Αἶψά τε αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει ἐκ δουρὸς, Fluet,Impetu feretur. Heſychio χωρήσει, ῥεύσει. Idem Hom.Il.ψ, de equabus Antilochi acrius concitatis,αἱ δ' ἐρώησαν ὑπ' ἄκνυμαι Ἀτρεΐδαο.Vbi ſignificat potius Deflexerunt: vt & ſcholiaſtes exp.ὀκνῶσι ἔδραμον. | Alioqui ſignificat etiam Recedo,Regredior,Retrocedo,Retrogredior:vel etiā Ceſſo, Deſiſto.Iliad.χ , Ἔξιον ὅππ δὴ πρὸς ἔπειτα, οὐδέ τ' ἐρώεις.Iliad.τ,Θαρσαλέον τό γε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐρωεῖν καὶμοὶ φρὴν πολέμοιο ἐρωέμεν πολέμιον. |Actiuam etiam ſignificationem habet , declarans Inhibeo , Auerto, Repello.Iliad.ν,Τῷ κε καὶ ἀτυζόμενόν περ ἐρώησαι δόρυ πυκνόν. vbi & ſcholiaſtes exponit ἀποτρέψοιτο καὶ ἐλάσειεν. | At Θηρὸς ἐρώησε ἑλεῖν κέαρ , Suidas ex Callimacho affert pro μειώσας , καπύξας : Etymol.pro εἰς τὸ ἕλειν καταχρῆσθαι.

Ερωή,ῆς,ἡ,Impetus. Heſychio ὁρμὴ & ῥῶσις. Homer.Iliad. ο, ὅσσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται, quouſque haſtæ emiſſæ impetus pertingit.Iliad.ρ,Δοιὴ χαρὶς ἐμοὶ,βελέων δ' ἀπόερσε καὶ ἐρωῆς.Iliad.γ, ἐρύσσατο δ' αἰόλος ἐρωὴ. Et alibi,ὁ δ' οὐχ ὑπὸ ἔμπεσε ἐρωῇ.Et Iliad. π,σαυρὸς δηλήσατο ἐρωῇ. Et Epigr. lib.2,ἡ δὲ κύπρου ἐρωή. |Significat etiā κατάπτωσιν, vt Etymol. accipit in hoc loco eiuſdem Homeri Iliad. π,— πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή. |Significat etiam Receſſio. ὑποχώρησις , Heſych. vt Dionyſ.quoque De ſitu orbis dicitur vſurpaſſe pro Fuga, ἐκφυγή.

Ερωμανής,t.1,c.1226,d. Ερωμανία,ib.

Ερωμένη, Quæ amatur, Amica, Amaſia: interdum Meretrix.ἑταίρα. vt ἐρωμένῃ Δημητρίου, apud Athenæū,de Lamia .

Ερώμενος, Qui amatur, Amicus, Amaſius:& in bonam & in malam partem,vt & præcedens. nam & de ſcorti ac meritorii pueri amaſio dicitur.

Ἔρως,t.1,c.1226,b. Ερωτάριον,ib.h

Ερωτεύω, Sciſcitor, Percontor,t.1,c.1901,g. PASS.Ερωτεῦμαι,t.1,c.1903,a. Ερωτάω, Argumentum ſeu quæſtionem propono , t.1,c.1903,d. Ερωτάω, Oro,&c. t.1,c.1904,b.

Ερώτημα,t.1,c.1905,f. Ερωτηματίζω,ib.g

Ερωτηματικός,ib.f. Ερωτηματικῶς,ib.g

Ερώτημάτιον,ib.h. Ερώτησις,ib.

Ερωτηδία,t.1,c.1226,b. Ἐρωτικός,ib.f

Ερωτικῶς,ib.g. Ἐρώτιον,ib.h

Ερωτοδιδασκαλος,ib.d. Ερωτολήπτος,ib.

Ερωτολῆψια,ib. Ερωτοπαιγνίον,ib.e

Ερωτοπαίκτης,ib.d. Ερωτοπαίκτρια,ib.

Ερωτοπαίγνιον,ν,τὸ,eſſe dicitur Poema, Amoris luſus.

Ερωτοπλοῶ,t.2,c.1226,c. Ερωτόπλους,ib.

Ερωτοφόρος,ib.

¶ Ἐς, Atticè & Ionicè pro εἰς dicitur:quod vide,t.1,c.1155, g. Ες ἀεὶ,t.1,c.112,g.& 113,b. Ες αἰὲν,t.1,c.113,h. Ες αὖτις,t.1,c.457,g

Ἐς,imper.aor.2 act.ab ἵημι,vt Νὶς à νίπτω.

Εσαγγελός,Ionicè pro εἰσαγγελός,t.1,c.19,c. ITIDEM Εσαγγέλλω , Ionicè & Atticè etiam dicitur pro εἰσαγγέλλω, Nuntio intrò, Nuntium affero ſeu perfero.id. Herodot.ἐσαγγεῖλαι οἱ οὐδένα ἤλπιον . Sic apud Thucydidem, ἐσαγγελθῆναι .

Εσαγείρω , vel Εἰσαγείρω,t.1,c.15,f

Εσαγίσσεται,ibid.

Εσάγω, Ionicè & Atticè pro εἰσάγω , Introduco, vel Duco aut deduco in.Homer.Il.ω,de Mercurio, ὦξε φίλους,καὶ ἀστῶν ἐσάγεν ἀγυιάς . Εἰς δ' ἄγαγε Πριάμοιό τε καὶ ἑτάρων ἀγορήν. At Iliad.ζ, v.252, Λαοδίκην ἐσάγουσα,pro πρόσω ἄγουσα. Λαοδίκην. Neutraliter enim aliquando accipitur pro Introco, Ingredior, vt & alia ab ἄγω compoſita.

Εσαεί,ſeu εἰς αἰεί,In ſempiternum. Vide t.1,c.111,g.& 113,b.

Εσαθρέω,t.1,c.136,g

Εσακοντίζω,Iaculor in, Iacula immitto, Iacula torqueo in, Thucydides lib.2,pag.74, ἐσακοντίζων δὲ ἐσέπεσε καὶ ἐσεκόντιζον.

Εσακούω,t.1,c.290,a. Εσάλλομαι,t.1,c.340,a

Εσᾶλτο,ibid.

Ἦσαν,Erant:poeticè pro ἦσαν. ab εἰμί . Homer.Odyſſ.ξ,ν ἦσαν οἱ πάντες. At ἧσαν, Miſerunt:aoriſt.1 act.ab ἵημι,vt ἧκαν à νίπτω.

Εσαυρίω,ῶ, Vitis impleo, Virili prole habitatum reddo. Apollon.Argon.libro 1, τὸν δ' ἐπὶ λιτὸς ἔψαυσεν ἄκτὴ πατὴρ μιν,ὅτοι κε λιμὴν Πανδῶν ἐσαυρώσῃ , donec Lemnū virili ſobole implerit. Paulo antè dicit , ὄφρα κεν αὖτις Νείσεται μετὰ πατρὸς ἀκήρατος αἰδοίοιο λιμένος. Olim enim in Lemno κουριδίας μὲν ἀπηύρατο γαμβρὸς Ἀρῆος ἰκέσιος, ἐχέ δ' ὀδὶ δμῳάδεσσι Τρηχὺν ὄρος. quamobrem illa zelotypia tacta & accenſa ἐπὶ τῷσιν τοὺς ὄρφνῃσιν ἀνέσσας Λήμνῳ ἄνδρας,πᾶσι δ' ὄρσεν ὑμοσσόον ἦμαρ.

Εσάπτω,t.1,c.457,g

Ἔσπτω,Impleuerunt:ab ἵω ſignificante πληρόω,inquit ſcholiaſtes Heſiodi in hoc hemiſtichio, Ἀσp.v.255, αἱ δ' ἀνὰ πρὰς ἕστ' ἀφ' ἑσπτο Λίμνης αἰδρομίου. Itidemq; & ὦπ pro ἐπλήρωσαν accipit in hoc Homerico verſu,ἐπὶ βροτὸν καὶ ἐδήτυος ἔξιον ἧπ. Quod tamen & aliter accipitur, pro Miſerunt , Ἔξιπ ἵημι, Emiſerunt foras , ſibi exemerunt .

Εσάπτω,Putrefactus ſum,Computrui:aoriſt.2 paſſ.ab act. them.σήπω .

Εσαφικνέομαι, Venire ad, Accedere:Ionicè apud Herodot. pro εἰσαφικνέομαι.

Εσαφίκανο,t.1,c.517,f

Ἕσας, Qui collocauit, Qui ſedere iuſſit vel fecit:item Qui induit.illud,ab ἕζω, hoc,ab ἵστημι ſeu ἵω. Poetæ geminato metri cauſa σ dicunt ἔσσας.

Εσαυρίζω, ex Epigr.pro Inſpicio.

Εσαύριον,t.1,c.628,c

Ἐσαῦτις, ſiue Ἐσαῦθις, Iterum,Denuò. Pro Aliàs,ex Apollonio Rhod.Argon.lib.1 , ἐσαῦτις ἀνέρες. Scribuntur verò hæc & diuiſim.

Εσάχρι, Aduſque.Apollon.Rhod.

Εσαφικνέομαι,Peruenio ad,vel Accedo.

Εσβαίνω,Ionicè vel Atticè pro εἰσβαίνω. Herodot.ἐσβαίνειν

πεμιόν, Ingreſſus in fluuium.
Εἰσβάλλω, itidem pro εἰσβάλλω, Iniicio, Immitto, Impono. Herodot. dicit εἰσβάλλομαι ἐς ἵππους ἐς νέας, pro Impono ſeu introduco equos in naues. Apud eundem neutraliter accipitur pro Ingredior, quum dicit, εἰσβάλλει ἐς Τένεδον: & εἰσβάλλει ἐς Αἴγυπτον. Alioqui in neutrali ſignificatione ponitur pro Irruo, Inuado, Irrumpo. Ariſtoph. Acharn. Ὅκκ' εἰσβαλοῦσι τοὺς ἀγροὺς μύες, Quum irruetis in agros veluti agreſtes ſeu aruales mures. Vbi ſchol. εἰσβαλεῖν eſſe vult πρὸς ἐχθροὺς εἰσελθόντας ἀκόλαστα πάντα καὶ ὡς ἔτυχε.
Εἴσβυκα, t.3, c.748, c. Εἴσθω, ἀπὸ σθῆμι, ib.
Εἰσβιβάζω, Introduco: Ionicè vel Atticè pro εἰσβιβάζω.
Εἴσβολη, itidem pro εἰσβολή. Significat & Irruptio, Inuaſio: & Ingreſſus. Herodot. εἰσβολὴ ἐς πεδίον, ingreſſus in planitiem. Idem, εἰσβολαὶ ἐς Αἴγυπτον, Ingreſſus in Ægyptum. Apud Ariſtoph. Ranis, εἰσβολαὶ γὰρ εἶσι πολλαὶ χ' ἅπραι τῶν σοφισμάτων, ſchol. expon. itidem εἴσοδοι, item ἀφορμαί, ἐφοδοι.
Εἰσόκεν, Donec. Εἰσόνατα, τά, Palearia. v. l.
Εἰσδέχομαι, Recipio intrò, Excipio: Ionicè pro εἰσδέχομαι.
Εἰσδέρκω, Inſpicio, Intueor. vnde aor. 2 εἰσέδρακον.
Εἴσδρομή, ῆς, ἡ, Incurſus, Incurſio, Inuaſio.
Εἰσδύνω, & Εἰσδύομαι, Ingredior, Introeo. aor. 2, εἰσέδυν, Ingreſſus ſum: tanquam ab ἔσδυμι.
Ἔσει, Atticè pro ἔσῃ, Eris: à them. εἰμί.
Εἰσελκύω, Atticè & Ionicè pro εἰσελκύω, Pertraho in.
Εἰσενηνεῦχθαι, Intuliſſe: Ionicè pro εἰσενήνεχθαι, ab εἰσενίσκω ſeu εἰσφέρω.
Εἰσέπωτα, t.1, c.1160, g
Εἰσερπύζω, Irrepo: pro εἰσερπύζω.
Εἰσέρχομαι, t.1, c.1169, a. Εἰσέχω, t.1, c.1341, c
Εἰσηγητὸν, Heſ. exp. ἄγαν θαυμαστὸν, Valde admirabilem.
Εἰσήγομαι, Induco, Adduco, Suadeo. VNDE Εἰσαγωγὴ, ῆς, ἡ, Inductio. Aliis etiam Caput. ET Εἰσηγητὴς, οῦ, ὁ, Dux: qui videlicet aliquò introducit.
Εἰσθέω, Colo ſeu decolo in. Aliis etiam Infercio, Infero.
Εἰσθίζω, t.1, c.1449, c
Εἴσιμεν, Immiſit: ab εἴσιμι pro εἰσίημι. Herodot. εἴσιμεν ἐς Γέρρας ἐς τὸ πίσσος, pro Introduxit. AT Εἶσιν, eſt Venio ſeu peruenio in.
Εἰσιόντων, ης, ἡ, Ingreſſus: in Epigr. pro εἰσέλευσις.
Ἐσθ' ἁ, t.1, c. XVI, b. Ἐσθόμαι, t.1, c.1381, f
Ἔσθημα, ib. g. Ἐσθησιόεις, t.1, c.1908, e
Ἐσθής, c.1, c.1381, e. Ἐσθής, ib. g
Ἐσθίω, t.1, c.1908, f. Ἐσθίομαι, t.1, c.1909, e
Ἐσθλὸς, Bonus: interdū & Probus, Frugi: de perſona. Homer. Odyſſ. χ, Οὔ πω τὸ πάροιθεν ὀνήιμην οὐδὲ σάωσα, Οὐ κακὸς οὐδὲ μάλ' ἐσθλός. De re, Bonus, Vtilis. Homer. Il. ι, Ἐσθλὴν καὶ πρηκτῆρα βουλῆς. Sic aliquid dicitur eſſe ἐσθλὸν, bonum & vtile, quod videlicet prodeſt & iuuat. Hom. Iliad. ω, Ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴκ' ἐλεήσῃ. Il. ο, Ἐσθλὸν καὶ τὸ πίτνεται ὄρνις ἐὼν ἐπὶ οἶκον. Sic aliquis ἐσθλὰ ποιῶ, ἀγορεύω, φρονέω. Heſiod. Erg. Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἱερεύω. Hom. Odyſſ. ρ, Ἐσθλὰ ἀγορεύοντος, κακὰ δὲ φρεσὶ βουλεύοντος. Et Il. β, — ἢ δὴ μοῦνοι Ὀδυσεὺς ἐσθλὰ ἴδυῖα. | Rurſum ἐσθλὸς de perſona, Bonus, Strenuus, Fortis. Iliad. ξ, Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρσαι δ' χείρονι δόσκεν. Il. τ, πολλοὶ τοι ἐσθλὸν γουνάσατ' ἔλυσεν. Odyſſ. π, ἐσθλὸν ἐπαμῦναι. At Iliad. ο, Ἐσθλὸς δ' ὡς τις ἔην, quidam malùt interpr. Peritus: quū præcedat, ὀλίγον μέμονε μάχεσθαι. INDE Ἔσθλωμα, ατος, τὸ, Factum ſtrenuum & facinus præclarum. Eurip. κηρυκικὰ φρενὸς ἐσθλώματα, Præclara & decantata facinora.
Ἐσθρέω, t.1, c.1575, b. Ἔσθος, t.1, c.1381, f
Ἔσθω, t.1, c.1907, d. Ἐσθῶ, t.1, c.1908, d
Ἔσια, Suidæ σπουδαία, Legatio. pro quo ἔσσια apud Hom. ſcribendum potius ἴσια, ab ἴσμι.
Ἐσιάλωσι, Doricè pro εἰσιάλωσιν: ab εἰσιάλλω, Immitto.
Ἐσιδρύομαι, t.1, c.1094, a
Ἐσιέναι, Inire. ἐσιέναι ἐς σπονδὰς, In fœdera concedere ſeu ire. Sic εἶσι, Ineat, Inceſſat. Herodotus, ἐσιέναι σφίσι εἶσι εἶσος.
Ἔσις, t.1, c.1935, g
Ἐσίσια, τά, Sacra quæ initio anni fiebant vt felix totius anni auſpicium foret: Romæ calendis Ianuariis, Athenis τοῖσι ἱσταμβαιῶσι. Demoſth. De malè obita leg. ἡ βουλὴ τὰ ἐσίσια ἔθυσεν, σωτήριά σφισιν ὑπὲρ τοῦ δήμου ἐποιήσαντο οἱ στρατηγοὶ, καὶ χαλεπὸν ἦν εἰπεῖν αἱ ἀρχαὶ πᾶσαι. Dion Cocceius, τῇ Ἰουλίου τὰ ἐσίσια τῇ τοιμιλίᾳ θύοντες, ῥαβδοῦχός τις αὐτῷ ἕπεται. Heſychio ἐσίσιον eſt τὸ ἐν μέσῳ αὔλημα.
Ἐσκαμμένος, t.3, c.806, c. Ἐσκεμμαι, t.3, c.811, b
Ἐσκεμμένος, Conſideratus: & ADVERBIVM Ἐσκεμμένως, Conſideratè, Circunſpectè. Poll. l.6. Ambo ſunt à σκέπτομαι.
Ἐσκιαγραφικὸς, t.3, c.866, h
Ἐσκλῆσ, Includo: Ionicè ſeu Atticè pro εἰσκλείω.
Ἔσκλικα, t.3, c.815, h. Ἐσκληκὼς, ib.
Ἐσκλικὼς, ibid.
Ἐσκνᾶδαι, Radendo interere: εἰσκνήθειν. Heſychio ξυρῆσαι.
Ἐσκομιδὴ, t.2, c.314, c. Ἐσκομίζω, ib. d
Ἔσκον, Eram, vel Erant: Ionicè pro ἦα & ἦσαν: ab ἔω ſeu εἰμί.
Ἐσκύθιζε, Pronus introſpicio, Intueor capite inclinato.
Ἐσλδύεται, Intueor, Inſpicio. Soph. ἐσλδύεται εἰκῆ πρόσω.
Ἐσλὸς, Doricè pro ἐσθλὸς, Bonus.
Ἐσμασσάμενος, Erot. ex Hippocr. affert pro ἐμβαλών.
Ἐσμάσσω, t.2, c.805, d. Ἐσμάττω, t.2, c.804, b
Ἐσμὸς, t.1, c.1680, g
Ἐσνέω, Innato, Natando ingredior. εἰσκολυμβάω.
Ἐσοικέω, t.2, c.1124, h. Ἐσοικίζω, t.2, c.1218, g
Ἔσομαι, Ero: fut. 1 med. verbi εἰμί, ex inuſ. th. ἔω.
Ἐσοπάζομαι, t.2, c.1385, d. Ἐσοπαίζομαι, ib. e
Ἐσοπηδὸς, ib. Ἔσοπτον, ib. d
Ἐσορμάω, t.2, c.1419, d. Ἐσορμάω, t.2, c.1453, a
Ἔσουται, Doricè pro ἔσονται, Erunt: ab εἰμί.
Ἐσπεσμένα, τά, t.3, c.939, c
Ἐσπίμπω, & Ἐσπιμπάνω, t.3, c.204, b
Ἐσπιπάμενος, Alcitrius: ſeu Aſcitus. ab ἐσπίομαι.
Ἑσπόν, Dum, Donec. Exponitur etiam In poſterum.
Ἐσπρηξα, t.1, c.1275, b. Ἐσπρίζω, ib. g
Ἐσπρίζομαι, ib. Ἐσπρωὸς, ib. f
Ἔσπρος, ib. e. Ἔσπρις, ib. f
Ἔσπυσμα, ib. g. & 1911, d. ob. Ἔσπυρος, t.1, c.1274, h
Ἐσπίπλω, Incido: interdum & Irruo. At ἐσπίπτει ἐς φυλακὴν apud Thuc. pro Conicitur in carcerem.
Ἐστάδιον, Nauigo in, Naui intro. Thuc. VNDE Ἔσπλους τῶν λιμένων, apud eundē, Aditus ſeu fauces portus, Introitus: vbi nimirum ingrediuntur in ipſos naues.
Ἐστιάω, t.3, c.435, f. Ἔστημαι, t.1, c.1210, f
Ἐστυδαεμένως, t.3, c.952, a. Ἐστοξάξις, t.3, c.535, a
Ἐστοχάζω, ib.
Ἔστω, Dico: poeticè pro ἔπω, vt ἔσπομαι pro ἕπομαι. Hom. Iliad. β, Ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι, Dicite nūc muſæ mihi. ſeu Pandite. De quo loco vide Gell. l.18, c.9.
Ἔστα, Sedere feci, Locaui: poeticè pro ἕστα, ab ἵζω. Itē Indui: ab ἵστημι ſeu ἵω. Hom. Od. σ, Ἀμφὶ δ' εἵματα ἕστο. Et alibi, περὶ δ' χροῒ εἵματα ἕστο.
Ἔστο μι χλαῖναν, apud Hom. Od. ξ, Indue me læna. Vbi eſt vel aor. 1 infin. modi, act. vocis: vel aor. 1 med. imper. modi: ab eodem ἵστημι, ſeu ἵω.
Ἐστόμωμαι, t.1, c.1379, d
Ἔστος, Rex. βασιλεύς Etymol. ex Callimacho, Οὗ τι χαὶ ἐστῶτα πάλιν ἵστησι. Idem annotat Epheſiorū dialecto ita dici τὴν βασιλεία, metaphora ab apum rege, qui propriè ἔστος dictus ſit: ἀπὸ τοῦ ἵστημι καὶ ἱδρύω, vnde & ἱστὸς ſeu ἱσμὸς.
Ἔστι, t.1, c.1129, h. Ἔστι, t.1, c.1379, e
Ἐστόωμαι, t.1, c.1478, h. Ἐστυμαι, t.3, c.759, f
Ἐστυμφώς, ib. g. Ἐστυμφώς, ib. h
Ἔστρα, t.1, c.1732, e. Ἔστρακα, t.1, c.1771, a
Ἐστρατονία, Forū veſtiarium, Tarentinis, teſte Heſ.
Ἔστρι, t.1, c.1157, h. Ἐστυφελὸς, t.3, c.1010, f
Ἐστυφελὼς, ib. Ἔστυκα, t.1, c.1732, e
Ἐστυται, t.1, c.1733, c
Ἑστηκα, thema factum more Syracuſano ex præterito perf. ἕστακα, vt κεκλήγω ex κέκληγα & ſimilia poetis præſertim vſitata. Significat autem Sto, & quidem Conſtanter ſto. Perito. Demoſth. ὅταν τὰ ὄπλα ἑστήκῃ δηλα πᾶσιν αὐτοῖς. Idem, πλείονος ἑστήκασι αἱ τῶν. Et Synef. ὁρᾶς ἑστηκε. Media voce Ariſtot. Metaphyſ. lib. 8, εἰ γὰρ τὸ, π

ἑστηὼς ἑστήξεται καὶ τὸ καθεδούμενον καθεδεῖται. At PARTICIP. Ἑστώς, ex ἵστημι est, significans itidem Stans, Cõsistens, Consistãs, Firmus. vnde ἑστῶσα ἡλικία apud Plat. quæ Ciceroni Constans & firmata ætas.

Ἑστῶμος, exponitur Interim. Ve sit In tunc, Vsque in illud tempus. Vtitur autem eo Homerus annexa etiam particula δέ. Odyss. n. Nam ibi Alcinous Vlyssi dicit, Πεμπτὸν δὲ ἑστῶμος ἐγὼ πεμπαίομαι ὄρνυμι δ' ἐς ἠῶ ἧος) Αὔριον, ἑστῶμος δὲ νὺ μὲν δὴ μιμνέμεν ὕπνῳ λελάχομεν, οἱ δ' ἐλάουσι γαλαίων. Ita enim scribit Eustathius, annotans ἑστῶμος dici vt ἐσαῦριον: ἐπίκτησιν autem illam quæ in fine est, esse superfluam, nec præpositionis vim obtinere, vt & in πημοσύνη. sed aliis potius dirimendum ab ἑστῶμος videtur δέ, & significationẽ suam retinere. quibus & ego assentior. Breuium scholiorum autor diuisim legit, vt qui τῷ τὸν μος dunta xat mentionem facta t, exponens τὸν καθ' ὑπ.

Ἑστώς, per syncopen pro ἱστικὸς, Stans, Perstans. Apollon. Arg. l. 2, Ἑστὼς εἰς αὐτὸν ἐχ' ὄμματα. At ex Hesiodo, ἱστικὸς κεφαλᾶς, pro Nixus capite.

Ἐσί, impersonale pro Licet, t. 1, c. 1131, b

Ἑσία, t. 1, c. 1276, a.
Ἑσίαμαι, t. 1, c. 1276, c.
Ἑσιάομαι, t. 1, c. 1277, b
Ἑσιάρχος, t. 1, c. 1276, d.
Ἑσιαί, t. 1, c. 1277, a
Ἑσιανός, ib. d.
Ἑσιαπία, ib. e
Ἑσιάπορ, ib.
Ἑσιάπωρ, ib. d
Ἑσιάω, ib. b,
Ἑσιήμι, t. 3, c. 1493, d
Ἑσιὰς, t. 1, c. χ v i, a.
Ἑσίς, t. 4, c. 811, b
Ἑσιοπάμμων, t. 1, c. 1276, d.
Ἑσιοῦχος, ib. e
Ἑσω, t. 1, c. 1379, c.
Ἑσώ, Siti Sit ita. ab εἰμί.
Ἑσωρος, ὁ, Clauus temonis. id est, Clauus ille seu paxillus qui per iugum in temonem defigitur, & circa quem subiugia lora voluuntur. Hom. Il. ω, Ἐκ δ' ἔφορον ζυγὸν ἧκε· σὺν ἀμφὶ ζυγῷ ὀστοπόνησεν. Καὶ τὸ μὲν οὖ κατέπηξαν ἐύξέσῳ ὄφρα τὸ ῥυμοῦ, Πεῖρ' ὅπῃ φορτὸ. ὅτι δὲ κρίκον ἔσει βαλεῖν. Vbi schol. quoque exponit τὸ ὀπισθίως πασσάλῳ κῦ τῷ ῥυμοῦ τῷ ζυγόδεσμον. sed annotans, quosdam scribere ἴακτηρα. Quæ scriptura non malè quadrat. retinetur enim eo clauo iugum ne excidat, vtpote per eum temoni affixum, retinentibus simul subiugiis loris circum eum volutis. Itidem Anstobulus apud Plutarchum in Alexandro, de nodo Gordio loquens, dicit πολὺ μᾶλλον αὐτὸν τὸν λύ σαι ἢ διαλύσαι τὸν ῥυμοῦ τὸν ἔσχατον καλούμενον, ᾧ συνέχε τὸ ζυγόδεσμον.

Ἐσὼς, pro ἱστικὸς seu ἑστικὸς, per syncopen: participiũ præt. perf. act. ab ἵστημι.

Ἐσύστερον, vel potius ἐς ὕστερον, In posterum, Posthac. Nonn.

Ἐσφέρω, Ionicè seu Atticè pro εἰσφέρω, Infero. Thucyd.

VNDE Ἔσφορος, ὁ, ἡ, Illatio: item Collatio, Tributum.

Ἔσφορτος, t. 4, c. 185, g.
Ἐσχαδής, t. 1, c. 1371, e.
Ἐσχαίνω, ib. f.
Ἐσχάρα, ib.
Ἐσχάρης, ib. e.
Ἐσχαρίς, Hesychio piscis quidam.
Ἐσχαρών, t. 1, c. 1371, g.
Ἐσχαρωπὸς, ib.
Ἔσχατα, ib. e
Ἐσχατάω, al. F. ἐάω, Sum in extrema parte. v. l.
Ἐσχατίζω, Extremus seu postremus sum, Tardo. Maccab. l. 1, c. 5, ὑστεροῦντες ἐν τοῖς ἐσχατίζουσι, Extremos.
Ἔσχατος, t. 1, c. 1371, f
Ἐσχατόγηρως, t. 1, c. 847, h. & 1371, e
Ἐσχατιαὶ, t. 1, c. 1371, f.
Ἐσχατιὰ, ib.
Ἐσχατὼς, t. 3, c. 1370, g.
Ἔσχατως, t. 1, c. 1371, e
Ἔσω, Sedere facio, Collocabo: fut. verbi ἵζω. Itẽ Induam: fut. verbi ἕννυμι ex ἐω.
Ἔσω, t. 1, c. 1157, g.
Ἐσώτατος, η, ον. Aspectus.
¶ Ἔσω, t. 1, c. 1182, e
Ἑσπέρα, t. 1, c. 1279, a.
Ἑσπεριαχὸς, t. 1, c. 1281, b.
Ἑσπερίζω, ib. b.
Ἑσπέριος, t. 1, c. 1279, a.

Ἑσπερίς, t. 1, c. 1180, c.
Ἑσπερίτης, ibid. g
Ἑσπερίτις, ibid.
Ἑσπερόω, & Ἑσπερόομαι, t. 1, c. 1181, d
Ἑσπερινὸς, t. 1, c. 1280, d.
Ἑσπερὶς, ib.
Ἑσπερὶτις, ib.
Ἑσπέριος, t. 1, c. 1277, f.
Ἑσπέριος, ib. g
Ἑσπερισμὸς, t. 1, c. 1181, g
Ἑσπερίσσια, ib. h
Ἑσπέριος, cum genit. rei, &c. c. 1178, g.
Ἑσπέριος, Administer, &c. ib.
Ἑσπιὸν, Hesych. affert pro ἀληθῶς ἐρίφια.
Ἑσπίριν, eidẽ ἑσπίριν φίλον σωτῆρα ὁ, Sodalis, Amica, Socia. Et ei & ἡ Περσεφόνη, Proserpina.
Ἑσπερία, idem ac ἑσπερία, Sodalitas.
Ἑσπερίζομαι, t. 1, c. 1181, e.
Ἑσπερος, t. 1, c. 1284, c.
Ἑσπερὼς, Hesychio ἀληθῶς, Verè, Reuera. ἑσπέρ.
Ἔσπιον, eidem τὸ κατ' ἔτος, ἑτήσιον, Annuum.
Ἑσπὶς, eodem teste piscis qui & χέσπερος dicitur.
Ἑσποβουτᾶδαι, t. 1, c. 1182, h.
Ἑσπόκριτος, ib.
Ἑσπὸς, ib. e.
Ἑσπεδὰ μώτες, ib.
Ἑσπέκριτον, ib. a
Ἑσπεχὴς, t. 1, c. 1188, g
Ἑσπεχλὰς, ib. e
Ἑσπερὰκὶος, lat. c. 330, g.
Ἑσπρας, t. 1, c. 1287, h
Ἑσπρογκεφαλᾶν, Poll. ex Aristoph. affert pro σφοδρῶν, Desipere. Plaut. dicit Laborare cerebro.
Ἑσπρὸς, t. 1, c. 1288, g.
Ἑσπρία, Hesychio ἀμφίβολα, Ambigua. Forsan etiã Alterna quadrantia.
Ἑσπρὸς, t. 1, c. 1288, g.
Ἑσπρογλωσσος, t. 1, c. 858, e.
Ἑσπρογλωσσος, t. 1, c. 855, h
Ἑσπρογνάθης, t. 2, c. 56, b
Ἑσπρογνώμων, Qui alterius seu diuersæ est sententiæ, Diuersa sentiens. VNDE Ἑσπρογνωμοσύνη, ης, ἡ, Diuersa sententia. Ioseph. εἰ δέ τις ἄλλως δοξάζειν βούλεται ἑλέσθαι, αἱρήσεται ἑκάτερα ἑσπρογνωμοσυνῶν. id est τὸ ἄλλως δοξάζειν, Aliter sentire. τὸ ἑσπροδοξῶν, τὸ ἑσπροδοξεῖν.
Ἑσπρόσωπος ζῶον, dicitur mulus à phyticis, ᾧ sit è diuerso semine prognatum animal, equino videlicet & asinino. Idem de lupo ceruario dici potest, qui Græcis λύκος est.
Ἑσπροδιδασκαλέω, t. 1, c. 986, c
Ἑσπροδέξιος, t. 1, c. 1034, d. & c. 1035, d
Ἑσπροδοξία, t. 1, c. 1035, d.
Ἑσπροδὴς, t. 1, c. 1105, g.
Ἑσπρόλλας, t. 1, c. 1401, g.
Ἑσπρολυχὶς, t. 1, c. 1393, g.
Ἑσπρόλλας, t. 1, c. 1493, g
Ἑσπρόλλος, Aliud volens. Damascen. ἑσπρόλλος ἢ ἑσπρόσωπος πρὸς ὑποτάξεις ἢ ἀλλοίας πεποίθησιν εἰπεῖν αἱρέσεσθαι. i. aliam alia velle & agere seu ἑτερογνώμων.
Ἑσπρόφασος, t. 2, c. 1584, c.
Ἑσπρὸς, t. 1, c. 1288, d.
Ἑσπρὸς, ib.
Ἑσπρόω, ib. e
Ἑσπρόωσις, ib. f
Ἑσπρωκλείης, Hesych. affert pro τῷ ἑτέρου κλίνης.
Ἑσπρωκλὴς, t. 2, c. 151, d
Ἑσπρωκλὴς, t. 3, c. 241, d.
Ἑσπρωκλὶτης, ib.
Ἑσπρωκλὶτις, t. 2, c. 151, d
Ἑσπρωκλησία, t. 3, c. 1600, c
Ἑσπρωκρανία κεφαλαία, seu Ἑσπρωκρανία, absolutè, dicitur ἑσπρωκρανία τὸ ἕτερον τῶν κρανίου μέρος πόνος ἴσχει, quum alteram cranii seu capitis partem dolor tẽtat, dextram vel sinistram: quæ & ἡμικρανία. Galenus in Isagoge & in Defin. medic. De quo sic Serenus, Portio si capitis morbo tentetur acuto.
Ἑσπρόμαλος, Altera parte villosus: oppos. τῷ ἀμφίμαλλος.
Ἑσπρομάσχαλος χιτὼν, dicitur ὁ ἐξωμὶς, teste Suida & Polluce. quia χῷ τῶν ἀριστερῶν πλευρῶν ἑτέρῳ οὐκ ἔχει. Vestis fuit seruilis, vt cõtrà ingenuorũ χιτὼν εὐπρομάσχαλος, siue ἀμφιμάσχαλος.
Ἑσπρομαχθὶς, t. 1, c. 837, a.
Ἑσπρομάχης, t. 2, c. 911, d.
Ἑσπρόμορφος, t. 2, c. 971, c.
Ἑσπρόπολος, t. 3, c. 370, b.
Ἑσπρόπολις, t. 3, c. 369, b.
Ἑσπροσωπικὸς, ib.
Ἑσπροσωπὼν, ib.
Ἑσπρόφασις, t. 3, c. 676, c.
Ἑσπρομὶς, t. 1, c. 851, c
Ἑσπρομολος, t. 2, c. 965, d
Ἑσπρομὶτης, t. 3, c. 73, d
Ἑσπρόω, n. subst. ib. a
Ἑσπροσωπεῖον, t. 2, c. 1404, b
Ἑσπροσωπικὸς, ib.
INDE Ἑσπρόμετρον, In alterã partem vergere seu propensum esse. In alteram partem inclinare. Pro quo ET Ἑσπροτρέπειν dicitur, vt ἑσπροτρέπειν. Nã & ἑσπρόφασις dicitur pro ἑσπρομὶς. Galen.

ἑπερρέπης εἰς ἕτερον μέρος ἀφίεται, In alteram inclinata partē, In alteram partem vergens.
Ἑπερόρυθμος, t.3,c.726,a
Ἕπερος, Alter, &c.c.1187,a. Ἕπερος, Alius, &c.c.1188,b.
Ἑπέρσι, t.1,c.1189,a. Ἑπερόσκιος, οἱ, t.3,c.868,c
Ἑπεροσειχος, Qui alterius ordinis est & diuersæ seriei.
Ἑπερόσιμος, t.3,c.1044,d
Ἑπερόστροφα, dicuntur μέτρα quædā apud schol. Aristoph. quorum Triclin. quoque apud Sophoclem meminit ex Hephæstione, & Hephæstio in suo enchiridio. quum enim dixisset τὴν συνημμένων esse quædam ἄστροφα, quædā αὐτομοιόστροφα: & hæc αὐτομοιόστροφα διαιρεῖσθαι ac diuelli interueniente persona aliqua, choro, ephymnio, epodo, aut alio quopiam epiphonemate: subiungit. διαιρεῖται δ' ἤτοι εἰς δύο ἢ εἰς πλείω. καὶ μὴ σωῖ εἰς δύο διαιρεθῇ, καλεῖται ἑπερόστροφον ἐὰν δ' εἰς πλείονα, ἀλλοιόστροφον.
Ἑπιμοχίμων, t.1,c.1330,g. Ἑπρότης, t.1,c.1288,d
Ἑπρότροπος, t.3,c.1638,c
Ἑπρούσιος, t.1,c.1331,f. Bud. scribit ἑπροίσιος, vt ὁμούσιος, ex Naz. asserens.
Ἑπροφθαλμία, t.2,c.1410,d. Ἑπρόφθαλμος, ib.
Ἑπροφρων, ονος, ὁ ἡ, exponitur Aliter sentiēs.
Ἑπροφυὴς, exponitur & Diuersæ naturæ, & Alibi enatum.
Ἑπρόφυλος, t.4,c.246,c
Ἑπρόφωνος, Aliā & diuersam edens vocem, Voce differens. VNDE Ἑπροφωνία, ας, ἡ, Diuersitas & differentia vocis. Ab Athen. lib.9, citatur Theophrasti liber περὶ ἑπροφωνίας τῶν ὁμοψύχων, de diuersitate vocis in eiusdem generis rebus & animantibus.
Ἑπροχοΐω, ῶ, Alio & diuerso colore fum. Bud. ἑπροχροΐζω ex Basil. affert pro Versicoloria, vt iris.
Ἑπρόχροος, t.4,c.619,g
Ἑπρόχρωμος, Discolor. Bud. ex Hippiatr. μὴ ταπείας ἔχέτω ἑπροχρώμους.
Ἑπρόχως, t.4,c.619,g. Ἑπρόω, t.1,c.1289,a
Ἑπρωθεν, t.1,c.1288,g. Ἑπρωθι, ib.h
Ἑπρώϊος, ib.f. Ἑπρωϊμία, t.2,c.1331,f
Ἑπρώϊμος, ib.d. Ἑπρωϊμος, ib.e
Ἑπρως, t.2,c.1189,a. Ἑπρωσι, ib.
Ἑπρωσε, ibid.
Ἑπωϊτῦ, Hesychio ἀληθεύει, Verum dicit, Vera loquitur. ET Ἑπωΐα, eidem ἀληθῆ, Vera.
Ἔπος, t.1,c.1282,b. Ἑπσίαι, t.1,c.1196,a
Ἑπτάπους, t.1,c.1295,h. Ἑπτυμία, t.1,c.1284,b
Ἑπτύπος, ib.a. Ἑπτύπως, ib.b
Ἔπι, Adhuc, &c.t.1,c.1190,c. Ἔπι, Amplius, &c.ib.f. Ἔπι, de futuro, &c.c.1191,c. Ἔπι, vacat, &c.ib.f.
Ἔπαδι, ib.c. Ἔπαλλω, t.3,c.1227,c
Ἔπηρὸς, Ἐπήρισις, Ἐπωδύνιος, vide in sequ. Ἔπος.
Ἔπος, εος, τὸ, Puls ex leguminibus. Pulmentarium ex leguminibus confectum, fresis videlicet elixisque. Galen. enim in libro περὶ ὀχυμίας καὶ κακοχυμίας tradit ἔπος sese & alios medicos nominare τὸ ὀπὸ τῶν ἑφθέντων ἑπιρίων τι καὶ χλοήτων σκευαζόμενον. Sic sanè apud eundem Gal. legimus κυάμινον ἔπος, apud Hippocr. φάκινον ἔπος. Nimis igitur restringit vocabuli huius significationem schol. Aristoph. dum ἔπος esse dicit εἶδος ἀθλάσεως ἀπὸ φακῆς: & alibi, ἔπος vocari τὸ ἀθλάσεν καὶ τὸ πίσινον ἀφέψημα seu ἔψημα. Nec enim ex phaseolis duntaxat & pisis fit, sed aliis etiam leguminibus. Deinde sunt qui ἀθλάσεν aut specie ἄθλασιν esse negent: quum eam Dioscor. tradat σκευάζεσθαι ὁπὸ τῆς ἀλληλουΐφης εἰς λειβὸν ζωμὸν, esse autem ῥόφημα ὡς ἀπὸ πολτάριον ὑγρόν: ἔπος verò sit spissius. Frequenter porro hoc vocabulo vtitur Aristoph. vt in Ran. Ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐλαφρᾶς ἔπους; Et rursum, Ἐπαΐεις, ἀρτίως, ἡνίκ' ἐπεχείρεις χύτρᾳ ἔπους δι' ἡμέρας. Et in Concion. Χύτρας ἔπους ἑψοῦσιν αἱ γειτόνισσαι. In quorum locorum secundo nota addidisse καπεχεῖν, fresorum, ζωμεῖον, siue χλοητῶν. alibi ὀπτάσια appellat τὸ ὀπὸ παιδιᾶς τῇ ἔπει ἄλθεσθαι, inquit eius schol. INDE Ἐπωδύνιος ζωμὸς dicitur Tudicula seu cochlear quo τὸ ἔπος δεχόμεθα & ex olla expromimus. quæ ETIAM Ἐπήρισις nominatur, quoniam ea τὸ ἔπος ἀρύομεν siue ἀρύτομεν. id est quoniam ea pultem illam ex olla haurimus. In Epigramm. Καὶ κώπαι καὶ τὰ ἐπωδύνια ζώματα. Aristoph. Acharnen. ὠάδες διὰ τὰ ἐπήρια, ἵν' ἔπος κατὰ χῶ ζύλατρος ζωμοῦ. INDE ET Ἐπηρὸν ἔψημα dicitur pro ἔπος, seu simile τῷ ἔπει, aut quod est ἐξ ἔπους. Athenæus ex Phania De plantis, χλοητώδης ὑμέρος φύσις ἐκασίμου τε ἐψήσεως ἕνεκα ἀσπιφῆ, ἐξ οὗ κύαμος, πίσος. ἐπηρὸν γὰρ ἐκ τούτων ἔψημα γίνεται. i. solēt ex his ἔψεσθαι ἔπη.
Ἑπιμάζω, cum verbali suo ἑπιμασία, vide post ἕπιμος.
Ἕπιμος, siue Ἔπιμος, (antiquo Attic. more, vt ἱρῦμος, ὁμοῖος, & similia) Promptus, Paratus, Qui in prōptu & ad manum est. Hom. Od.ξ, ἐπ' οὐκία δ' ἑπῖμα φορεύμεθα χεῖρας ἵκεσθαι. Et Il.ξ, Ἡ δὲ τοῦτό γ' ἑπῖμα πιθήσεται. Et Thuc. l.1, p.8, ὅτι τὰ ἑπιμα μᾶλλον πρέποντα: de iis historicis quibus ἀπαλαίπωρός ἐστιν ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας. Dicunt etiam ἐξ ἑπίμου pro tanquam E penu in quo in promptu & ad manum est quod promere velis. Isocr. ad Philipp. φαπαίπως σὺ μὲ ἐξ ἑπίμου λήψῃ τοσούτους. Et Xen. ἐξ ἑπίμου τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς φίλοι ἦ). Vbi ἐξ ἑπίμου ἦ) idem est quod ἕπιμοι ἦ). Dicit enim Thuc. ἑπιδὴ αὖτῷ ἕπιμα ἦν. Pro quo alii dicunt ἕπιμον ἦχον. At ἑπιμὶ ποιεῖσθαι, est Parare & facere vt in promptu & ad manū sit. Homo etiā aliquis esse ἕπιμος dicitur, itidem pro Prōptus, Paratus. Ac interdum cum infinitivo, vt Parare apud Latinos. Demosth. Pro cor. τοῖς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀγωνίζεσθαι βουλομένοις ὑπάρχειν ὑμᾶς ἕπιμοι, καὶ βοηθεῖν. Vbi etiam nota datiuum personæ. Cum infin. Isocrates Panath. ἑπίμους οὔσας ὑπὲρ αὐτῶν πάσχειν. Xen. Pæd. 4, ἕπιμοί εἰσι μανθάνειν οἱ ἐς ἐξέρχεσθαι. Neutro genere τὸ ἕπιμον substant. accipitur pro Promptitudo. Ex Philostrato τὸ ἕπιμον τῆς γνώμης affertur pro Animi iracūdia.
INDE ADVERB. Ἑπίμως, Prompte, Expeditè, Alacriter, Isocr. ad Archid. ὡς λίαν ἑτοίμως πεισθῆναι τὸ ἑτοίμως πεισθῆναι. Demosth. Pro cor. εἰς ἐχθρας καὶ τὸ ἑτοίμως ἀλλήλοις ἑπίμως ἔχοντας. Item SVBSTANT. Ἑπιμότης, τητος, ἡ, Promptitudo, Alacritas, Propensio. Plut. De educ. lib. ἀπὸ δοκιμάζειν τὴν λόγων πρὸς ἑπιμότητα, Dicendi promptitudinem, seu Promptitudinem ad dicendum subitò & ex tempore. Greg. ἑπιμότης ἐστὶ πρὸς τὸ χεῖρον, Animus ad id quod peius est promptior, Propensio ad malum. Est inde & VERBVM Ἑπιμάζω, idem significās quod ἕπιμον ποιῶ, Paro, Expedio, Facio vt in prompto & ad manum sit. Hom. Il.α, Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὖτις ἑπιμάσσατε. Polyb. lib.5, ὁ δὲ, ἀποδοὺς τὸ σῶμα τῷ καιρῷ τοῖς ὑπεναντίοις, ἑπιμάζει τοὺς πρωτεύοντας καὶ πρὸς οἰκίαν. Passiua quoque & med. voce vtuntur in act. signif. Hom. Il.κ, sub finem, Νῦν δ' οἱ φρόμιον ἕτερον βροτέην Δόλωνος Θῆκ' Ὀδυσεὺς, ὅρμ' ἱππεῦσ' ἑπιμασσάμενον Ἀθήνῃ, sacrificiū pararent Mineruæ: Ionicè pro ἑπιμάσσηται. Polyb. libro 5, σίτου μὲν καὶ χρημάτων πολὺ πλῆθος, ἐν δὲ τειχῶν καὶ βελῶν κατασκευαὶ, μετὰ πολλῆς ἀκριβείας ἐπιμαζόμενα. Appian. Ciuil. bell. lib.2, de Cæsare, χεῖρα πολλῷ ἀφανεῖ ἑπιμάζειν, magnam militum manum comparabat clanculum. Gregorius De homine, δίον αἱρματα καταβάλλειν, καὶ δι' ὀπτιμελείας ἑαυτῷ ζῷα ἑπιμάζεσθαι. INDE Ἑπιμασία, ας, ἡ, Promptitudo, Alacritas, vt ἑπιμότης. Basil. in Epist. ἑπιμασία καρδίας.
Ἔπις, t.1,c.1181,e. Aduerbialiter etiam exponitur Temere, Absre, Frustrà: apud Aristoph. Οὐκ ἐπὶς ὡς ἐμὲ ἦλθεν οὐδεπώποτε. Et rursum, Οὐκ ἐπὶς ἅπασιν οἱ δικάζοντες, ἀλλὰ σπουδαίως ἐν πολλοῖς μεχάφθαι χάλκεα. Sanè ἐπὶσσος significat Inanis, Cassus. quod hinc deriuatum videri queat. AT Ἐπὶς, forte Missus vel Missilis, ab ἵημι.
Ἔπρασσε, t.1,c.1191,b. Ἔπραξε, t.3,c.1344,e
Ἐπύθη, Mactatus est: ἐσφάγη, Hesych. Est aor.1 passi. à θύω, mutato priore θ in π ob aliud θ immediatè sequens.
Ἐπυμηγόρος, Veridicus: ἐτυμα ἀγορεύων.
Ἐτυμοδρυς, t.1,c.1055,a. Ἐτυμόθρονος, t.1,c.1579,c
Ἐτυμολογία, t.1,c.1283,e. Ἐτυμολογία, ib.d
Ἐτυμολογικὸς, ib.e. Ἐτυμολόγος, ib.d
Ἔτυμον, ib.b. Ἔτυμος, ib.a
Ἐτυμότης, ib.f. Ἐτυμώνιος, ib.h
Ἐτύμως, ib.f
Ἔτυχε, Accidit, Fortè euenit: aor.2 à τυγχάνω.
Ἐτύχθην, t.3,c.1224,b
Ἐτσιος, α, ον, Inanis, Cassus, Irritus, Nihil efficiens. μά-

ται. Odyſſ.χ, τὰ δὲ πάντα ἐπίσπα ἔπεα Φρυγῶν. Heſiodus Ergois, Χρῆμα μὲν οὐ πρῆξις, ἐπὶ δ' ἐπίσπα πάντ' ἀγορεύεις. Rurſum Homer. Iliad.ρ, Ἡμῶν δ' αὖτις πάντων ἐπίσπα πάσι ἔοικεν. Iliad.ξ & σ, Οὐδὲ μάν οἱ βέλος ὀξὺ ἐπίσπον ἔσσυτο χρωτός. At quod eodem Iliad.σ libro dicit, ἐπίσπον ἀχθος ἀρούρης, Virgil. interpr. Telluris inutile pondus. Ἐπίσπων, & Ἐπίσπα, aduerbialiter etiã vſurpantur pro In caſſum, Fruſtrà, Nequicquã. Apoll. Rhod. Arg. l.4, ἐπίσπα μοχθίζοντας. Theocr. Idyll.2, ἐπίσπα μοχθίζοντα, id eſt μάτην καμόντα, inquit ſchol.

INDE Ἐπισπερχής, οῦς, ὁ, Qui in caſſum laborat: ſeu Negligens operis, Non aſſiduus in opere: ideóque ſuis ceſſationibus reddẽs τὸ ἔργον ἐπίσπον. Heſiod. Ergo. Οὐχ ὁ ἐπισπερχὴς αὖθι πέλεται κακὸν ἀνήρ, Οὐδ' ἀεβαμόβιος, Qui deſes in opere eſt.

¶ Εὖ, t.1, c.1196, f. Εὗ, t.1, c.1069, b

Εὔα, pro ἴα, Æolico pleonaſmo τοῦ ῡ. Heſych. Eidem δῦα eſt ἐπιθυμιασμὸς ἀλικὴς καὶ μυστικός. Suid. habet oxytonos δυά, dicens eſſe πρόσφατος μίμημα, imitationem vocis hircinæ: afferéntque hunc ſine autoris nomine locum, ὁ δὲ τράγος ὅτι τῇ φρίκῃ ἐπιπάθοι, τὸ αὐτὸ φωνήσας δυά. Vbi tamen τὸ αὐτὸ videtur innuere non hirci propriam eſſe vocem, ſed hircum alius vocem fuiſſe imitatum.

Εὐαγγέλια, plur. t.1, c.17, c

Εὐαγγελίζω, & Εὐαγγελίζομαι, ibid. d. e. f

Εὐαγγελιάς, ibid. d

Εὐαγγέλιον, Lætum nuntium, &c. t.1, c.16, g. Εὐαγγέλιον, pro Euãgelio, &c. c.17, a. b. Εὐαγγέλιον, Præmium ob lætum nuntium, ib. c.

Εὐαγγελιστής, t.1, c.18, b. Εὐάγγελος, t.1, c.15, g

Εὐαγίως, Sanctè, Purè, Ritè. Apollon. Argon. lib.1, Ἁγίως καὶ εὐαγέως, ritè adolere.

Εὐαγὴς, t.1, c.116, b. Εὐάγνως, ib. d

Εὔαγλις, Bonas ſeu pulchras habens ſpicas ſeu nucleos: de capite allii. nam ἄγλιδες dicuntur οἱ κάρυκες ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων σύγκεινται, vulgò cruſilli dicta, inquit ſchol. Nicandri, exponens καλαὶ ἄγλιδας ἔχουσα, in hoc Alexiph. loco, v.431, Εὔαγλις κάρδια τίον σκορόδοιο πέλοιτο. Sed notãdum in textu ſcriptum eſſe ἀναγλὶς oxytonos, apud ſchol. proparoxytonos.

Εὐάγκαλες, t.1, c.44, c

Εὐαγρίω, ῶ, In captura felix ſum, Prædæ copiam habeo. Ex Epigr. affertur ἀάγρει non ſolùm pro Feliciter piſcare, ſed etiam pro Vale felix. Sed prior ſignificatio conuenientior eſt, in qua & Athenæus hoc verbo vſus eſt, dicens, ὅταν ἀναγρίσωσι, θύειν τῷ Ποσειδῶνι τὰ πάλιν θυόμενα.

Εὐαγρία, ας, ἡ, Felicitas & bonus ſucceſſus in captura, ſeu Proſpera captura. Lucianus dicitur ἀναγρίαν vſurpaſſe etiam pro feritate & ruſticitate. Sed verba eius non afferuntur.

Εὐάγρια, t.1, c.66, b. Εὐάγρως, ib.

Εὐᾶδία, t.1, c.1438, c

Εὐᾶδὶς, Heſychio ἀλύπως: afferenti & ἀᾶδὶς pro ἄλυπον. Sed addit, quoſdam ſcribere ἀαδὶς. quæ ſcriptura iſti ſignificationi eſt conuenientior. nam ἀαδὶς ſignificaret Placitus, Placens, ſeu Bene placens, Gratus.

Εὐαδίκητος, t.1, c.1007, b

Εὐαδρία, ας, ἡ, Tranquillitas cæli. Bud.

Εὐάζειν, t.1, c.1198, e. Εὐάκης, t.1, c.617, f

Εὐάκτης, t.1, c.185, 3. Εὐακτία, t.1, c.231, c

Εὐάκτιον, ſubſtant. ib. Εὐάκτιος, ib. b

Εὐάκων, t.1, c.158, f

Εὐάκτως, Medicatu curatúq; facilis. Hippocr. De victu in morbis acut. οὐχ ὁμοίως ταύτῃσι αἱτίῃσι εἰσὶν, ἀλλὰ πολλῷ ἀκεστότεραι.

Εὐάκτις, Pulchros habens radios. apud Moſchop.

Εὐαλεξιθύμης, t.1, c.308, b. Εὐαλέων, t.1, c.311, h

Εὐαλὴς, ib. g. Εὐαλῶς, t.1, c.312, f

Εὐάλιος, t.1, c.1456, a. Εὐαλοίωτος, t.1, c.358, g

Εὐαλωνία, Heſychio teſte dicitur Ceres, quoniam μεγάλας τὰς ἅλως ποιῇ καὶ πλατεῖ, quoniam implet areas frugum copia.

Εὐάλωτος, t.1, c.330, a

Εὐαμβεία, Heſychio eſt ἡσυχία.

Εὐαὶ, t.1, c.1198, d

Εὐαπάγωγος, Lectu facilis. vt ἀναπάγωγος βίβλος. Sic Ariſtot. Rhet. 3, ἕλως ὃ δὴ βιαπάγωγον τοῦτ' ἐστὶ τὸ γνωριμώτερον.

Εὐαπάγωγος, t.1, c.70, c. Εὐαπάδευτος, t.1, c.991, a

Εὐαπάλακτος, t.2, c.19, b. Εὐαπάλακτος, t.1, c.10, a

Εὐαπάλωβος, t.2, c.562, a

Εὐαπόφαλος, Facilè ex morbo reſurgens, Facilè reualeſcens. apud Hippocr. περὶ ἑβδομάδων. vbi etiam dicit, ὅσοι ἐν νούσοισι χρόνιαις, τούτοισιν δὴ, δυσαπόφαλοι, difficulter reſurgentes è morbo & conualeſcentes vbi ægrotare cœperint.

Εὐαπρηπὴς, Subuerſu ſeu euerſu facilis.

Εὐαρμία, & Εὐαρμίαμαι, t.1, c.436, g

Εὐαρμία, ib. f. Εὔαρμος, ib.

Εὐαύρμος, Ventorũ habẽs copiã, Ventis peruius, Vẽtoſus.

Εὐαίσιμος, Remiſſu facilis. Item Diſſoluto & dilutu facilis, Facilè liqueſcens. Dioſcor. libro 5, cap. 151, de morochtho lapide, ᾧ καὶ οἱ ὀδοντοτρόφοι χρῶνται, μαλακτικῇ δυνάμει ὑπάρχοντι, vtpote molli & facilè liqueſcenti, Ruell. interpr.

Εὐαθμος, Hippocrati idem quod aliis ἀθλμὸς & χαμαιμαλὸς, vt teſtatur Gal. in Lex. Hippocr.

Εὐαθῶς, ῶ, Bene & feliciter ſeu pulchrè floreo.

Εὐαθὴς, t.1, c.444, c. Εὐαθὶς, ib. d

Εὐαὶνης, Heſychio ὁ μαλθακὸς αἰσιμήρης, ἐπιεικὴς, πολίτης, Qui moderatè dolores fert, Mitis, Morigerus.

Εὐαίσιμος, t.2, c.1198, c. Εὐαίσιμος, t.1, c.459, c

Εὐαίτιλεκτος, t.1, c.615, c

Εὐαίτυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Pulchros habens αὐτυγας ſeu axes.

Εὐαμπλακὴς, t.1, c.350, c. Εὐαμπλακία, ας, ἡ, Comitas.

Εὐαμπώτης, t.1, c.460, d. Εὐαμπωτὴς, t.1, c.1874, d

Εὐαπηγὴς, Ionicè pro Ἀαφήγητος, Narratu facilis.

Εὐαπίβατος, Deſcenſu facilis, Facilem habens deſcenſum. vnde compar. gr. Ἀαπιβατώτερος.

Εὐαπόδεικτος, Demonſtratu facilis.

Εὐαπόδικτος, t.1, c.955, b

Εὐαπόδοτος, Redditu facilis. Item Qui facilè egeritur ſeu excernitur. Athen. l.8, βωξ ὃ ἰφθὸς, εὐαπόδοτος, Ἀαπέδοτος. At Ἀαπέδοτος dicitur Qui facilè digeritur in ſtomacho.

Εὐαπορίστως ἔχοντα, dicũtur Ad quæ reſpondere facile eſt. Quibus opp. τὰ δυσαπορίστως ἔχοντα.

Εὐαπολόγητος, t.2, c.617, g. Εὐαπόλυτος, t.1, c.753, a

Εὐαπόρρυτος, Facilè defluens. Hippocrates De fract. Ἀαπόρρυτα ποιεῖν.

Εὐαπόσασος, t.3, c.919, b. Εὐαπότυκτος, t.3, c.1360, a

Εὐαρατος, t.1, c.543, b. Εὐάρατος, t.1, c.579, b

Εὐαρεστοπόρως, ib. c

Εὐαρεσία, & Εὐαρεσίαμαι, t.1, c.577, f

Εὐαρέσιμος, t.1, c.578, b. Εὐάρεστος, ib. a

Εὐαρτὴς, t.1, c.577, f. Εὐαρίθμητος, t.1, c.566, g

Εὐαρκὴς πόλις, Munita & ad tolerandam obſidionem commoda. Strabo l.5, p.105, τὴν δ' Ἄλβα, διὰ τὸ ὠὰ βαθεῖ χώματι ἐρύσθαι, καὶ διὰ τὸ ἄφατος, πολλὰς αὐτοῦ σιτοβολίας ἔχοντα ῥᾳδίως. Et alibi itidem. Bud.

Εὐαρμοσία, ᾶς, Sum Ἀαρμοστὴς & concinnus. Hippocrates in Παραγγελίαις ſuis dicit, Ἀαρμοστότατα πάντων ἡ ὄψις ἐν χυμῶν κατιγάσει.

Εὐαρμοστία, t.1, c.581, b. Εὐάρμοστος, ib. a

Εὐαρμόστως, ib. b

Εὐάρατος, Bene aratus: vel Aratu facilis. vt Ἀάρατον πεδίον apud Apoll. Arg. l.2, & αὖλαξ Ἀάρατος, Epigr. l.1. vbi tamẽ ſcriptum Ἀαρότος.

Εὐαρχία, ας, ἡ, Ductus principatúſque probus. Vtitur hoc vocabulo ſchol. Homeri, Ἀτρεΐδης exponens Ἀαχίαν, ἀφ' ἧς τὸ εὐάρχειν. ITIDEMQVE Εὔαρχος ex Lycophr. affertur pro Bonus ductor & imperator. (Euſtath. verò ex eo affert Ἀάρχω μᾶλλον pro βασιλεῦσι χρῶμαι) Alioquin idem Ἀάρχης dicitur & ſerui eſſe epitheton, ſignificans Morigerum, imperio parentem, Regi facilis. AT Εὐαρχίσασθαι, Heſychio eſt ἀπαρξάσθαι: afferenti & Ἀαρχμὸν pro ἀρχεῖον.

Εὐασὶς, t.1, c.1198, f. Εὐασὶς, ib. g. Εὐασὶς, ib.

Εὐαυξὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Facilè ſeu bene augeſcens, Auctu inſignis. Frequens apud Theophr. apud quem & compar. Ἀαυξέστερος. Auctior.

Εὐαφὴς, t.1, c.505, a

Εὐάφορα, Suidæ ὕστερα, ἀθλιώτερα, in hoc loco, cuius autorem reticet, κελεύει ὑπαλεξάμενος ὑφ' οὗ τὰ ἡμέτερα δεῖ καὶ τὰ καιρίως ἀφορᾶν ἐᾷ, facilè despici poterant & lustrari oculis.

Εὐάφορος, exponitur Oportunus: item Excusatione dignus. Habes infrà in Εὐσεβείστερος, ex schol. Thuc.

Εὐαφῶς, t.1, c.505, a. Εὐβαστακτος, t.1, c.716, c
Εὔβατος, t.1, c.637, f. Εὔβατος, ib.b
Εὐβίοτος, t.1, c.741, d. Εὐβλαβέως, t.1, c.743, f
Εὐβλάστια, t.1, c.746, a. Εὐβλαστεῖν, ib.
Εὐβλαστὴς, ib. Εὐβλαστία, ib.
Εὔβλαστος, ib. Εὐβλαστόκαρπος, ib.
Εὐβοσήπτης, t.1, c.761, a. Εὐβοσία, t.1, c.780, g
Εὐβότρυχος, t.1, c.1589, d. Εὔβοτος, t.1, c.781, b
Εὐβουλία, t.1, c.768, e. Εὔβουλος, ibid. Εὐβύλας, ib.
Εὐβοχοι ἄμμα, in Epigr. pro Laqueo: ad verbum sonat Nexus multos habens laqueos.
Εὔβροτος, t.1, c.783, c
Εὐγαθὴς, Dorice pro ἀγάθης, Delectabilis, Iucundus.
Εὐγάλακτος, t.1, c.811, b
Εὔγαμος, Felix in nuptiis, Cui prosperum euenit connubium. Etymol.
Εὔγε, t.1, c.1197, f. Εὔγλαος, t.1, c.807, g
Εὐγλυκία, t.1, c.834, d. Εὔγλυκος, t.1, c.844, h
Εὐγλυκὶς, t.1, c.834, b. Εὐγλυκὸς, t.1, c.819, c
Εὐγλυκὺς, t.1, c.834, b. Εὐγλωκὸς, ib.d. Εὔγνως, t.1, c.806, f.
Εὔγηρις ἀοιδὰ, apud Aristoph. Vocalis cantus: pro quo v.l. habent εὔγηρος.
Εὔγηρως, Senio felix: seu Cui commoda & beata senectus obtingit. Ε Τ Εὐγηρία, ας, ἡ, Felix senium, Commoda & beata senectus. Vtroque vtitur Aristot. Rhet. l.1, sic scribens, Ἀγηρία δ' ὅτι ζῷ ἐκ δύτης γήρως μετὰ ἀλυπίας. ὅπερ γὸ καὶ ζῶν γηροκομεῖ, εὔγηρως· ἔτι εἰ μὴ μᾶλλον λυπηρὸς δή. Plut. quoque τὸ εὔγηρως vsus est, opponens ei τὸ ἀκόμορος, teste Budæo. Dici putarim & Εὔγηρος: vnde fit superl. ἀγηρότατος, quod Hesych. & Suidas exp. καλὸς γέρων, ἀξιόπιστος.
Εὔγλαγος, Lacte abundans & plenus. Hom. apud Athen. l.11, ὡς ὅτε μέγα Σταθμὸν ἀναβρεμίσωσι εὔγλαγοι μῆ πίλας.
Εὔγλαμος, Pulchras in oculis pupillas habens: item, Bonas in oculo pupillas habens, Acutum cernens. Oppian. De ven. l.3, Εὔγλαμοι λύγκες π πυρίγλαμοί π λέοντες.
Εὔγλαυκος, t.1, c.851, c. Εὐγλαυκὸς, ib.d
Εὔγλαωσις, t.1, c.856, a. Εὐγλαωτία, ib.
Εὐγλωττία, ib. Εὔγλωττος, ib.
Εὔγμα, t.1, c.1310, g. Εὐγνωμος, t.1, c.1845, g
Εὐγνωμοσύνη, ib.d. Εὐγνωμόνως, ib a. Εὐγνωμοσυνὴ, ib.d
Εὐγνώμων, t.1, c.1844, c. & t.4, c.150, b. ob.
Εὐγνώσεως, t.1, c.1867, g
Εὐγνωστος, t.1, c.1833, b. Affertur & Εὔγνωτος, Cognitu facilis, Cognobilis.
Εὐγόνατος, t.1, c.1892, d. Εὐγονία, t.1, c.841, g
Εὐγονία, ib. Εὔγονος, ib.
Εὐχαμμία, t.1, c.877, g. Εὔχαμμος, ib.
Εὐχαρὴς, t.1, c.864, h. Εὔχρηστος, t.1, c.891, g
Εὐδαιμονέω, t.1, c.897, b. Εὐδαιμονία, ib.
Εὐδαιμονίζω, ib.c. Εὐδαιμονικὸς, ib.b
Εὐδαιμονικῶς, ib.c. Εὐδαιμόνισμα, ib.d
Εὐδαιμονισμὸς, ib.c
Εὐδαιμονιστὴς, Felix prædicãdus, Fortunatus existimãdus.
Εὐδαιμόνως, t.1, c.897, a. Εὐδαίμων, t.1, c.896, g
Εὐδάκρυτος, t.1, c.908, a
Εὐδάπανος, Qui ampliter sumptus facit, Largus & liberalis in faciendis sumptibus, Sumptuosus. Plut. Symp. 1, probl. 1, τὸ ἀδάπανον ἢ μεγαλοπρεπὲς ἢ χαριτίων, κίμβικα ἢ κώμων σκευαζόμενον. Affertur & ἀδάπανα pro Quæ sunt facili sumptu & modico.
Εὐδαρὴς, t.1, c.944, f. Εὐδίτιλος, t.1, c.1181, c
Εὐδένδρος, t.1, c.935, c. Εὐδένδρος, t.1, c.943, c
Εὔδιστι, Ionicè pro εὕδει, Dormiebat: ab εὕδω.
Εὐδίφρητος, Subactu facilis & emollitu. Hippocr. De artic. τὰ δίφρακα τὰ ἀδιφρήτητα, optimè subacta & curata. τὰ καλλιστα μεμαλαγμένα, inquit Galen. in Comment.
Εὔδλαος, t.1, c.968, c. Εὐδλα, t.1, c.1015, c
Εὐδλαβάλητος, t.1, c.675, g
Εὐδλάβολον, Hesychio δλαβολὴς ἄξιον: aliis, Calumniis obnoxium, Calumniæ expositum.
Εὐδλαγχνος, t.1, c.72, h. Εὐδλέγμασι, t.1, c.1015, g
Εὐδλήτης, t.3, c.1491, c. Εὐδλήτως, ib.
Εὐδλητὸς, t.4, c.487, f. Suidæ est ῥῆμα ἀ πὸς δι' οὗ ἡ αὐτάλεια ὀφεῖ. Plut. Symp. l.7, probl.1, τὴν ἰδίαν πόρν δεῖπνα τὸ ἀβέβαιον ἢ ὑγρὰς θρῆς, ἀλλὰ εἰς αὐτὸ ἢ κατὰς ὧν, ὥσπερ ἀδλητὰς ἀμφορέως εἰς ταυτὸ δεῖ ταυτὸ εἰσκομιζομένους. Apud Poll. l.1, proparoxytonos scriptū ἄδλητος, quod itidē esse dicit ἢ αἰσχρολόγον. Suidæ ἢ πὸς εἰς ὀφελος τὸ ὕδατος. Hes. ἄδλητον à nonnullis vocari dicit τὸ χαμαιπετὲς μέλεον, metaph. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις χαμαιβίων ῥημάτων δεῖ τοὺς ὑμένας.
Εὐδλαίρητος, t.1, c.194, b
Εὐδλάπτητος, t.1, c.984, c. Εὐδλαπτος, t.1, c.983, b
Εὐδλάκτης, t.1, c.352, c. Εὐδλάκτος, t.1, c.619, g
Εὐδλάντης, t.1, c.754, g. Εὐδλαπτος, t.3, c.413, c
Εὐδλαπτος, ib. Εὐδλαπτος, t.1, c.547, b
Εὐδλάστορος, t.4, c.141, g. Εὐδλαστόρητος, t.4, c.99, d
Εὐδλάχητος, t.4, c.498, c. Εὐδλαχόρητον, t.4, c.674, f
Εὐδλαὼς, t.1, c.1015, g. Εὐδλεπὼς, ib.f Εὐδλεπὼς, ib.g
Εὐδλήγητος, Narratu seu pernarratu facilis. Isocrates, οὐκ ἀδλήγητα ἔστι.
Εὐδλήκεια, t.1, c.1009, c. Εὐδλήπτος, t.1, c.1010, c
Εὐδλητὸς, t.1, c.1015, g. Εὐδλοῦς, t.1, c.1165, g
Εὐδλεπὸς, Qui peruideri facilè potest, Perspicuus, Oculis seu visui perutilis. Aristot. in Probl. διὰ τί ἡ λάκαινα ἀδλεπτοτέρα τὸ πόνου, παχυτέρα οὖσα;
Εὔδλος, t.1, c.1015, c
Εὐδλοῦν, Ionicè pro ἀδλοῦν, ab ἀδλόω, quod vide.
Εὐδλωπος, t.1, c.1015, f
Εὐδόμπος, siue Εὐδμητος, Bene seu pulchrè extructus, Scitè elegãterq; ædificatus. Hesiod. εὐδόμπον δόμον πύργον.
Εὐδοκέω, t.1, c.1030, f. Εὐδοκία, t.1, c.1031, a
Εὐδοκιμέω & Εὐδοκιμόομαι, t.1, c.1033, a
Εὐδοκιμᾶμαι, ib.b. Εὐδοκιμητὸς, ib.
Εὐδόκιμος, t.1, c.1031, h. Εὐδοξέω, t.1, c 1037, b
Εὐδοξία, ib. Εὐδόξως, ib.a Εὐδουλος, t.1, c.1044, b
Εὐδρᾶν, quidam coniunctim scribunt vt ἀνιᾶν, afferentes ex Aristot. Ethic. l.8, οἱ γὰρ δι' ὠφελίαν φίλοι ὄντες, ἐὐδρᾶν ἀλλήλους ἐθέλουσιν, Benefacere, Beneficiis afficere.
Εὐδρασία, ας, ἡ. Hesychio ἰσχύς, Vires, Robur: seu Habilitas ad res agendas. Bud. scribit εὐδρωσία, afferens ex libro Sapientiæ, ἵνα εὐδρασίαν παῖς χρὴ εὐδρασίας αἰτῆται: sed sine expositione.
Εὐδρομέω, ἄ. Bene curro, Agilis & pernix sum cursu, in Epigramm. vnde participium εὐδρομοῦντες. Bud. εὐδρομεῖν interpr. Iucundo cursu progredi, ex Greg. ἀφελῶς φιλοσοφίας hunc locum afferens, καὶ εὐδρομῶν ἢ λαθεῖν ὑπ' ὀλίγης ἀπάτης λόγος ἢ δίκαιος.
Εὐδρομίας, t.1, c.1050, b. Εὐδρομος, ib.
Εὐδρὸς, Hesychio est ἀθῆτος, βεβαίως.
Εὐδυκοίνητος, t.1, c.1407, a. Εὐδυκοπίτατος, ib.
Εὔδυρος, t.1, c.1084, f. Εὐεδὴς, t.1, c.1105, h
Εὐείκαστος, Coniectu facilis. ἄδηλος ὡς πολλὰ εἶναι, Hesych.
Εὐεκτεῖ, idem Hes. affert pro ἀρωστεῖ, ὑγιαίνει. Quo significe, alioqui ἀνεκτεῖ dicitur, ὥσπερ τὸ εὖ ἔχειν.
Εὔεκτος, t.1, c.1124, b. Εὐεκτικὸς, ib.c
Εὔελπις, t.1, c.1181, a. & 1455, h
Εὐεμπαίω, t.1, c.1381, d. Εὐέμπτης, ib.c Εὐέμπτ, ib.
Εὔερρος, Bonam habens lanam. Hippocr. περὶ ἀέρων dicit, ὡς ἐν εἴη Μιλήσιοι μαλλοῦ ὡς εὐερρέστερα.
Εὐεσβόλος, t.1, c.676, h
Εὐέκβατος, Egressu facilis. Hipp. De victu in morb. acut. ἐς ἀνάβασιν ἢ ἐς ἀέκβασιν.
Εὐεκκριτος, Excretu facilis, Qui facilè excernitur. Athen. de pomis, τὰ ἢ πεπόνων ἀχυλότερα μὲν ἐστὶ τὸ γλυκέα, ἢ ἀεκκριτότερα ὅσῳ τὸ σῶμα μᾶλλον ἔχει. Sic prius apud eum legitur.
Εὐεκπλυτος, t.3, c.404, c. Εὐεκπίω, t.1, c.1324, b
Εὐεκτος, t.1, c.1323, g. Εὐεκτικὸς, ib.h
Εὐεκτικῶς. Corpore bene habito, Firmo corporis habitu. Suid. exp. ῥωμικῶς.
Εὐεκτὸς, t.1, c.1323, g. Εὐέκφορος, t.4, c.103, c
Εὐελιγκτος, t.1, c.1175, d
Εὐέλκης, Facile sanatu vlcus habens. Gal. Vide & δυσέλκης.
Εὐελπία, ας, ἡ, Bona spes. v.l. Sed sine exemplo.
Εὐελπίζω, t.1, c.1199, d. Εὐέλπις, t.1, c.1197, g
Εὐελπιστὶ, t.1, c.1198, h. Εὐελπιστία, ib. Εὐέλπτως, c.1198, g

Εὐάμβατος, Ingreſſu facilis. Habes in Εὐίκβατος.

Εὐαμβολος, t.1, c.679, g.

Εὐαμέω, Facilè vomo. vnde Ἀναμίσω, quod affertur pro Vomitio bene ſuccedat.

Εὐαμίης, t.1, c.1200, a.

Εὐαμπλώνιος, ib.

Εὐαξαπτος, t.1, c.1877, d.

Εὐαξία, t.1, c.1333, c.

Εὐαξος, t.1, c.1333, g.

Εὐαπόρθωτος, Correctu & emendatu facilis. Hippocr.

Εὐαπτα, t.1, c.1121, d

Εὐαπτολος, t.1, c.687, b.

Εὐαπτοίατος, vide in Ἐπαρτάζω, paulo ſuprà.

Εὐαπτὸς, t.1, c.1221, d.

Εὐαπτύλωτος, t.1, c.771, c

Εὐαπτώνωτος, Cognitu facilis: Ἀναπάλαπτος. Heſych.

Εὐαπτωτος, ὁ, ἡ, Aggreſſu & inuaſu facilis.

Εὐαπτώτως, Obliuioſus, Facilè obliuiſcens: oppoſ. τῷ μνημονικῶς. Theophyl. καλάκων γὰρ φύσις ἡ μνημονικὴ σφόδρα κατέχει, ἡ δὲ ἀναπάλαιν ἐναπλάσσει.

Εὐαπτώτως, apud Poll. lib. 5. ſynonymum τῷ Ἐξυμβόλως, φιλανθρώπως. Innuit igitur Ἀναπάλαπτος ἔχειν dici eũ quocũ facile eſt conſueſcere & congredi, id eſt Affabilem, Humanum.

Εὐαστήρατος, t 4, c.106, d.

Εὐαπτχείρωτος, t.4, c.458, a.

Εὐαργατίω, ib. f.

Εὐαργάτης, t.1, c.1230, d.

Εὐαργατικὸς, t.1, c.1230, h.

Εὐαργατικὸς, ib.

Εὐαπτόρους, ib.

Εὐαργεία, t.1, c.1230, b

Εὐαργέτημα, ib.h

Εὐαργετητέον, Benefaciendum.

Εὐαργετικὸν, ib.e

Εὐαργάτης, ib.d

Εὐαργέων, pro Ἀναργῶν, Beneficorum, Benefactorum: vide in Εὐεργὴς, t.1, c.1230, b.

Εὐάργη, & Εὐάργη, dicta à nonnullis ἡ Τρωΐη, teſte Poll. lib. 6, cap. 13. id eſt Tudicula. Heſych. Εὐάργια affert pro Τρωΐη: exponens etiam Ἀνιστία.

Εὐαργὴς, t.1, c.1230, a

Εὐαργία, ας, ἡ, Felix rerum ſucceſſus: cui opponitur δυσπραγία. Ita vulg. lex. ex Suida, apud quem tamen ſcriptum δυστυχία. Vide & Εὐάργη.

Εὐαργὴς, t.1, c.1229, g

Εὐαρέθιστος, Facilè irritabilis, Iracundus: apud Strab.

Εὐάρεστος, Promptus, Expeditus: ex Xen. Œcon.

Εὐάρεστος, t.1, c.1241, c. Εὐαρκὴς, ib. Εὐαρκία, ib.d

Εὐάρκτης, in Epigr. pro Ἀναργὴς, Benefactor.

Εὐαρμὴς, Heſychio Ἀνατυχὴς, Fortunatus: cui videlicet fauet Mercurius, mercatorum & furum deus. VNDE

Εὐαρμία, eidem H. Ἀνατυχία. Felicitas, Bona fortuna. Proſper ſucceſſus: vt contrà δυσαρμία dicitur ἡ δυστυχία. Eadem Suidas tradit, addens etiam, inde τὰ ἀπὸ τῆς τύχης ἀβάρματα dicta fuiſſe κατὰ ἔρωσιν: afferénſque hæc ex Ælian. Μηρυκίδης ὁ τὸν Ἀπολλώνιον λοιδορῶν ἐοικότα κατέχεται ἀναρμίας τῇ. Item, ἀσπαζόμενος ἀναρμίας χαιρεῖ, ἡ ἀσίγητος καλπὶς μὴ ἔχων κάκη. Vbi Ἀναρμίας χαιρεῖ vocat proſperitatem temporis ſeu occaſionis oblatæ.

Εὐαρὴς, Suidæ Ἀθαλὴς: vt Heſychio quoque Ἀναρὴς eſt Ἀθαλὴς, καλὸς βλαστῶν: ab ἔρος ſignificante βλαστὸς, κλάδος. Significat igitur Virens, Lætus germinibus. Rurſum Heſych. Ἀναρίσματα exp. Ἀσταλίχη, Pulchros habẽtia ſtipites ſeu truncos. Affertur ET Εὐαρεάδης, ου, ὁ, ἡ, pro Fruticoſus, Ramoſus.

Εὐάσσος, & Εὐάρος, Bene lanatus, Bona ſeu pulchra veſtitus lana. vt γαλαῦκα Ἀάρον βοσκῇ, apud Cratinum, de ouibus, teſte ſchol. Ariſtophanis, qui itidem Ἀάρον exponit μαλακὴν ὥσπερ σπόγγον Ἀάσσον, mollem vt ſtragulum è bona & laudata lana: in hoc Autum loco, Εἶτα πῶλον φοίνισσαν ἡμῖν Ἀάρον ἕξειν σπόγγον ἐγκαυκλίδιόν μαλακόν. perperam itaque Suid. pro Ἀάρον etiam dictum putauit. Rurſum ſchol. Ariſtoph. affert ex Platonico, καὶ τοῦτον Ἀάσσον ἀποδείκνυσι ὁ Τρίβολος ὥστ' ἀκριβῶς δεῖ id eſt, Hoc fructu ad Hyperbolum redũdauit ex vſu delicatæ molliſque veſtis ſtragulæ. vt iam ſit ſqualidiſſimus. vocat enim Ἀάσσον hic vſum lanæ exquiſitæ in veſte ſtragula. Suid. habet ἀδιάφορον δεῖ, omiſſo nomine Τριβόλου.

Εὐαστερίδης, pro Hortis Heſperidum legitur apud Theophraſt. Hiſt. plant. l.6, c.3: τὸ κτῆνος ὃ ἡμεῖς σφόδρα ἡ εὐαρ-

τὸν τῶν Ἀστερίδων. Pro quo Plin. lib.19, cap.4, Circa Heſperidum hortos ſyrtimque maiorem.

Εὐαὼ, Bonus & tranquillus ſtatus. Democritus Abderita, teſte Diog. Laert. p.359. τὸν Ἀθυμίαν vocauit tum aliis nominibus tum Ἀναὼ quam etiam ait τίνες δὲ καὶ τὸν τέλειον τῶν ἡδονῶν, ἀπὸ καθ' ὑγείαν ἀκλινῶς καὶ ἀπαθῶς ἐχούσης τῆς ψυχῆς. ὑπὸ μανδιῶν δὲ ἐκφέρεται σεβόμενος ἡ ἐπιφάνεια ἅπαντας πολίτας. Quæ apud Suidam quoque leguntur, habentem τυφλωττοῦσιν pro ἐκφέρεται. Eodem Suida teſte Ἀναὼ vocatur ἡ Ἀθυμία, vt ἀναὼ dicitur ἀντὶ τοῦ αἰδέσιμος. Idem Ἀναὼ affert pro Ἀθυμία, καταχρηστικῶς. Sic Heſych. Εὐαὼ, Ἀθυμία, ἀπὸ τοῦ εὖ. ἢ ὑπὸ τοῦ ἀθυμεῖν, ἀπὸ τοῦ ἰέναι τὸ οἶκον.

Εὐαπτεία, t.1, c.1195, d. Εὐάφοδος, t.2, c.1173, b

Εὐάψητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene coctus: vel Coctu ſeu concoctu facilis. Theophr. De cauſ. pl. l. 4, c. 14. ἡ μὲν ἀπὸ τῶν ἰσχνοτέρων ἀχυλότητα μᾶλλον καὶ πολὺ καὶ ἄπεπτα ἐκβάλλει, εὐέψητος δ' ἐστὶ καὶ ἁπαλὴ μᾶλλον.

Εὐζηλία, t.1, c.1402, a. Εὔζηλος, t.1, c.1401, h

Εὐζήλως, t.1, c.1402, a. Εὐζυγὴς, t.1, c.1193, h

Εὐζωία, t.1, c.1388, b. Εὔζωμος, t.1, c.1408, h. Apud Hippocr. legimus & ποιεῖν ἀλευρίδες ἀπὸ τῶν ἀνεμμένων κριθέων ἢ πυρίνων, pro Conditũ ac dulcem factũ.

Εὐζώνως, t.1, c.1411, c. Εὔζωος, t.1, c.1388, b

Εὐζωώτερος, t.1, c.1414, c. Εὔζωρος, ib.d

Εὐήχμος, t.1, c.834, d

Εὐήνεια, ας, ἡ, Bonus ductus, Bonum imperium. Hom. Od. τ. Θαλάσσα ἢ πάρεξ ἰόντι ἐξιτήριος, ἀρίστη ἢ λεῖα ἐπ' ἄκρα. Vbi & breuium ſchol. autor exp. Ἀπαρχίας, ἀφ' ἧς ἡγεμόνας: nõ aſſentiẽtium qui Ἀνήνεια ſcribunt.

Εὐηγορεῖω, t.1, c.35, a. Εὐηγορία, ib.b

Εὐηγόρως, ib.a. Εὐηγόρως, ib.

Εὐηθία, t.1, c.1099, a. Εὐήθης, t.1, c.1098, h

Εὐήθιζω, ib. Εὐηθίζομαι, t.1, c.1099, a

Εὐηθικὸς, ib. Εὐηθικῶς, ib.b

Εὐήθως, ib.a. Εὐήκης, t.1, c.169, d

Εὐηκόω, t.1, c.188, g. Εὐήκοος, ib. Εὔηκος, ib.f

Εὐηλάκατος, Heſychio εὖ βεβλημένη ἔριον ἐλάκατος. Eſt igitur Pulchram colum habens, ſeu Colus tractandæ pernæ: item Pulchras habens ſagittas, Sagittariæ artis perna.

Εὐηλατήσιν, v.l. afferunt ex Deuteron. c.29, ſed perperã pro Ἐλατήσιν, vt infrà videbis.

Εὐήλικος, t.1, c.1169, e

Εὔηλος, t.1, c.1455, g. Εὔηλος quoque apud Theophr. alicubi legitur pro Aprico. Sed pro eo repoſuerim ἄφυκτος.

Εὐημερία, pro Ἀμφὶς vſurpari tradunt v.l. ſed ſine exẽplo.

Εὐημερίω, t.1, c.1461, d. Εὐήμερημα, ib.c

Εὐημερία, ib.b.c. Εὐήμερος, ib.b

Εὐημοΐα, Heſychio ἐμπειρία: aliis Peritia iaculandi.

Εὐήμερος, t.1, c.427, f. Εὐήνιος, t.1, c.1470, a

Εὐήνιος, Effectu ſeu conſectu facilis: ab εἶνα.

Εὐηνόω, t.1, c.438, d

Εὐηπιάλης, Heſychio ὑποχείριοι, ἥμεροι, Mites, Manſueti, Moriger: ET Εὐηπιάλια, eidem Ἀθληία, Ἀθλία, Proſperitas, Bona habitudo.

Εὐήρεια, ας, ἡ, Facilitas. v.l.

Εὐήρης, t.1, c.1250, c. Εὐήρετος, t.1, c.543, b

Εὐηρεία, Heſychio Ἀνδρεία, ἀφ' ἧς οἱ ἀνδρες: pro quo potiùs Ἀνηρεία ſcribendum.

Εὐηρεῖον, ν, τὸ, affertur pro Animum oblectans.

Εὐήρετμος ἰμάς, Suidæ τὸ Ἀνῆρες, Bene elegantérq; textus veſtis. Sic Εὐήρετμος χιτὼν dicitur: & Εὐήρετμον ὕφασμα apud Poll. l.7, τὸ Ἀνῆρες ἢ λεπτόν. Eodẽ teſte hac voce vſus eſt Æſchyl. in Δικτυουλκοῖς non tamen ἐν τοῖς ἁπλῶς, ſed dicẽs Ἀνῆρες Ἀνῆρετμα. Luc. Lexiph. λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια ἐνήρετμα. Heſychius Εὐήρετμον exp. Ἀνεῖλον.

Εὐηχὴς, t.1, c.1481, d. Εὐήχετος, ib.g. Εὔηχος, t.1, c.1481, d

Εὐθαλὴς, t.1, c.1491, f. Εὐθαλὴς, ib. Εὐθαλέθω, t.1, c.1563, d

Εὐθαλέω, t.1, c.1568, b. Εὐθαλέστατος, ib.a

Εὐθαλὴς, ib.b. Εὐθαλέστερος, t.1, c.1503, b

Εὐθαλὴς, ib. Εὐθαλὴς, ib.

Εὐθλία, Recta: adiect. fœmin. gen. ex maſc. Ἐύθλος. Interdum verò Εὐθλία reperitur poſitum pro Εὐθλία χρήματα, Ἐὐθλία ὁδὸς, Εὐθλία δίκη, ſubaudito ſubſtantiuo pro loco. Quæ de re t.1, c.1299, c. Vide & Bud. cõm. p.51 & 53. Sic apud

gramm. Ἀθλία pro Ἀθλία πόλις.
Εὐθῆ, positum pro εὐθῆ, affert Hesych.
Εὐθηνεῖα, Suidæ ἡ εὐθηλία. SIC Εὐθηνέω reperitur pro εὐθηλέω, Prosperis successibus vtor, Vigeo. Demosth. Pro cor. Εὐθηνοῦντων τῶν πραγμάτων. Aristot. τὰ γὰρ μακρὰ μᾶλλον εὐθηνεῖ ἐν τοῖς βορείοις. Quod exp. εὐπαρεῖ, πανθύει, Gliscit. Idem philosophus vtitur SVBST. Εὐθηνία, itidem pro prosperitate & εὐπαρεία. Hist. animal. libro 8, ὥσπερ ἡ συμφορὰ ἑκάστοις φέρει εὐθηνίαν. Reperitur & τὸ Εὐθηνέομαι pro εὐθηνέω. Synes. ep 95, de splene, ἕως μὲν αἵματος ἔχει τὸ ὅλον, εὐθηνεῖται τε καὶ παντελῶς ὑπὸ σωματόλυτος, gliscit & bene habitus est. Sic εὐθηνέομαι dicitur pro εὐθηνέω.

Εὐθηκράβδους, t.1, c.1542, h.
Εὐθήμερος, t.1, c.1547, a.
Εὐθηνία, t.3, c.1476, h.
Εὐθηπίζω, t.3, c.1477, a.
Εὐθηνόρτος, t.1, c.1511, d.
Εὐθῆ, t.1, c.1300, e.
Εὐθηκτος, ib.
Εὐθηλέστερον, t.1, c.1549, d
Εὐθῆς, t.1, c.1300, e
Εὐθηνέω, ib.g
Εὐθῆτος, t.3, c.1476, f
Εὐθήνιος, ib.d
Εὐθηνῆς, t.1, c.1549, f

Εὔθηλος, Mammosus: vel Bene distentas mammas habens. vt εὔθηλοι βόες apud Eurip. At Εὐθηλάμεια Suid. affert sine expos. Ἄρτι καταβρίκοντα ἡ εὐθηλάμεια μάχη. quod sonare videtur Bene lactatum vitulum.

Εὐθημοσύνη, t.3, c.1478, d.
Εὐθήμων, ib.a
Εὐθηνέω, ὦ, Prospera fortuna & prosperis successibus vtor. Aristot. Ethic. 1. c. 9, οὐδὲ χαίρει τὸν μάλιστα εὐθηνοῦντα μεγάλαις συμφοραῖς ἀβιωτεῖν ἔδιη γενέσθαι: vt Priamum. Itidem ex Ioseph. lib. 6, affertur εὐθηνεῖ αὐτῆς ὁ γόνος, pro Felix est illius pars. Significat etiã Bona habitudine vtor, Bene habitus sum, Vigeo. Aristot. Polit. 1, ἀλλα γὰρ ἐν ἄλλαις εὐθηνεῖ χώραις: de armentis & pecoribus. Idem Histor. anim. lib. 8. ἔτι δὲ καὶ τῆς τοῖς ποταμοῖς αἰεπλοίσι πολλοὶ μὲν ἰχθύες, καὶ εὐθηνοῦσιν ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ταῖς λίμναις. Aliquando additur datiuus eius rei qua quis bene habitus est & viget. Aristot. libro 4 De gener. anim. συμβαίνει δὲ καὶ ἐξαφορεῖ περὶ ταῖ κυήσεις ὅτι τὰ μὲν αὐξόπτων ἢ μᾶλλον ἄλλων ζωογονεῖ μᾶλλον, εὐθηνεῖ μᾶλλον τοῖς σώμασιν τὸ πλεῖστον χρόνον· μᾶλλον δὲ χειμερίων αἱ πολλαὶ δυσφοροῦσι περὶ τὴν κύησιν. paulo pòst pro eodem dicit, εὐημερεῖ τοῖς σώμασι μᾶλλον. Εὐθηνέω & Εὐθηνέομαι significat etiam Exubero, Vber sum & abundans. vt εὐθηνοῦντος τόπου, Basil. in Hexaem. homil. 3. Idem cum datiuo, homil. 4, eiusdem operis, ὁ χώρα εὐθηνουμένη θαύμασιν ἀπολαύσεως. vt & schol. Aristoph. Ἀκουσθῆναι νῆσον circa Gades dici tradit διὰ τὸ εἶναι τὴν ἐν εὐθηνεῖσθαι φύσιν. Vbi nota hoc cõpos. εὐθηνοῦσθαι. SVBST. Εὐθηνία, ας, ἡ, Prosper successus: itẽ Bona habitudo. Item Abundantia, Vbertas, Copia. Philo in Vita Mos. l. 1, ὑπομιμνησκόμενοι ἕκαστ' Αἴγυπτος εὐθηνίας καὶ εὐετηρίας. At Herodian. l. 7, εἴ πῃ τὰ ἐν χρήματα πολιτικὰ εἰς εὐθηνίας ἤνεγκαν ἢ πολιτικὴν εὐθηνοῦσαν, Quæcunque pecuniæ ciuiles ad publicam annonã repositæ, vt Polit. vertit.

Εὐθηκτος, t.1, c.1557, a.
Εὐθηρος, t.1, c.1556, b
Εὐθὴς, pro Placens affertur ex Reg. l. 4, c. 10. vbi tamen in edit. Complut. εὐθὼ tantùm reperio. i. rectum. Verùntamen neutrum εὐθὲς legitur Reg. 2, c. 19, εὐθὲς ἐνώπιον ἐν ὀφθαλμοῖς σου: & apud Damasc. εὐθῆ, vt docui t. 1, c. 1300, e. Sed in illo loco ex Regum libro 2, cap. 19, sciendum rursus est Complut. editionem habere, πὰν ἤρεσεν ἐνώπιόν σου.

Εὐθίκτως, t.1, c.1559, h.
Εὔθιτος, t.1, c.1571, a.
Εὔθραυστος, Contusu facilis, Fragilis. At ex Plutarcho affertur εὔθραυστος ἥλος, pro Aptus ad vulnera imprimenda clauus.

Εὔθριξ, t.1, c.1586, b
Εὐθρόβις, ἴος, ὁ καὶ ἡ, Stridorem edens: si non mentiuntur vulgata lex.

Εὔθροος, t.1, c.1578, e.
Εὐθρυβὴς, t.1, c.1594, a.
Εὐθὺ, Rectà, &c. t.1, c.1300, e.
Εὐβοβολέω, t.1, c.668, b.
Εὐβύβολος, ib.a.
Εὐβυβόλως, ib.b
Εὐθρυσθὲς, t.1, c.1593, h
Εὐθὺ, Statim, &c. t.1304, d.
Εὐβοβολία, ib.
Εὐβυβόλος, ib.

Εὐθυγλυκία, Dulcis radix: quæ & Σκυθικὴ dicitur. Ita v.l. sed non sine mendi suspicione: licet apud Theophr. quoque id legi non ignorem, Hist. plant. libro 9, cap. 15. Sic enim ibi, γλυκεῖα ἡ ἐν Σκυθαῖς, καὶ ἔνιοι καλοῦσιν αὐτὴν εὐθυγλυκίαν. Sed sciendum est in vtraque edit. Ald. aliquid interstitii esse inter εὐθὺ & γλυκεῖαν, quod mihi ipsum reddit suspectius. atque adeo locum eum esse corruptum ostendit αὐτῷ bis ibi positum. nisi fortè εὐθὺ legendum sit & accipiendum pro ἁπλῶς, Simpliciter & absolutè. de quo tamen & ipso ἐπέχω.

Εὐθύγλωσσος, t.1, c.856, a.
Εὐθυδίωτα, pro ἁπλοῦ δημότου, Hes. ex Eurip. Antiopa.
Εὐθυδίκαιος, t.1, c.1009, g.
Εὐθυδικος, v.l. est ὁ ἰσόρροπος, ἄδολος: sine exemplo.
Εὐθυδρομέω, t.1, c.1050, c.
Εὐθυείπτως, Cui recta sunt intestina, Qui intestina directa habet. vt εὐθυείπτεα ζῶα, apud Aristot. de piscibus.
Εὐθυεπία, t.1, c.1111, e.
Εὐθυήκτης, t.1, c.1568, c
Εὐθυδρὶς, t.1, c.1586, b
Εὐθυκαίτα, Hesychio teste dicitur ὁ χοῖνος, διὰ τὸ εὐθὺς κτίνειν: ἀπὸ τοῦ εὐθὺ καὶ κτίνω.
Εὐθύκαυλος, t.2, c.93, c
Εὐθυδρομέω, Hesychio πλέκω, Crassus, Pinguis.
Εὐθύλιπδος, Comparatu facilis. v.l.
Εὐθυδρομέω, ὦ, Rectè loquor. ὀρθολογῶ, ὀρθοποιῶ. vel Rectè struo orationem. Bud. ex Theod. Gaza, αἱ ἡ πρὸς σοφιστικῶν μαζῶσαι, καὶ εὐθυδρομήσαι δίδυμοι φέρους τοῖς πρὸς ῥήματα σοφισταῖς σωπέσαι τε καὶ.
Εὐθυμακρος, υ, ὁ ἡ ἡ, Rectà in longum tendens.
Εὐθυμαχία, t.2, c.812, g.
Εὐθυμαίδαι, t.1, c.1604, d.
Εὐθυμανδὴς, ὁ ἡ ἡ, Gratiosus. v.l.
Εὐθυμητέον πᾶσιν ὑμῖν, Omnibus vobis lætandum, Bono animo omnes vos esse debetis. Xen. in Apol. Socr.
Εὐθυμία, t.1, c.1604, b
Εὐθυμονίδαι, ex Plat. De leg. affertur pro Componere, Cõcinnare, Digerere, Suo loco condere, Ordine collocare. Pro quo scribendum εὐθημονίδαι.
Εὐθυμος, t.1, c.1603, h.
Εὐθυμοσύνη, t.3, c.1478, e
Εὐθυμως, t.1, c.1604, a
Εὐθωσέομαι, ex Budæi epist. post. affertur pro Feliciter mihi succedit, Abundo, Sum opulentus. pro quo scrib. εὐθηνέομαι.
Εὐθωτάζω, t.1, c.1301, e. Hesych. quoque εὐθωσάτω exp. nõ solùm ἰσοχρωσάτω, sed etiam ἐρωτησάτω, κρίνεται, δίκας εἰσφερέτω καὶ ἀπαγέτω.
Εὔθωτη, t.1, c.1301, g
Εὐθωτον, Hesychio εὔπακτον, διάπηκτον, Compositũ, Morigerum: pro quo suprà εὐθηνέον.
Εὔθωτος, t.1, c.1301, f.
Εὐθωτὴρ, ib.
Εὐθωτὴς, ib.f.
Εὐθωτὶς, ib.f.
Εὐθυσωμεία, t.2, c.1316, f.
Εὐθύνυξ, t.2, c.1345, b
Εὐθυπλοκία, ας, ἡ, Recta textura seu connexio. Plato sub finem Politici, πᾶν δὲ πλὴν ὑφάσματος, εὐθυπλοκίᾳ ξυμπλακὲν γίγνεσθαι.
Εὐθύπυχος, t.2, c.1345, b.
Εὐθυπορέω, t.3, c.171, f.
Εὐθυπορος, ib.
Εὐθυπρὴμοσύνη, c.1, c.1152, d.
Εὐθύρροιζος, t.3, c.709, f.
Εὐθυρρὶς, ib.
Εὐθὺς, Rectus, t.1, c.1199, b.
Εὐθυσκοπῶ, Rectè aspicere. Ex Theophr. Hist. pl. l. 5.
Εὐθύπους, t.3, c.1181, a.
Εὐθύπνους, t.3, c.1181, b.
Εὐθυπεσχα, t.1, c.1586, b.
Εὐθυφλοιος, Gaza vertit Recticortex, apud Theophr. Hist. pl. l. 3, vbi est species roboris.
Εὐθυφορέω, In rectũ seu rectà ferri. vnde εὐθυφορούμενον σῶμα apud Procl. cui opponitur ibidem τὸ κυκλοφορούμενον.

Εὐθυπρὴμων, ib.
Εὐθὺς, aduerb. Protinus, Confestim, Statim, Euestigio, t.1, c.1303, g. & t.4, c.414, e. ob. Significat etiam Rectà, cuius exemplum habes in Ἐπιστολαῖ, t.1, c.1115, c.
Εὐθυπορέω, t.3, c.1300, g
Εὐθύπορος, t.3, c.1318, c
Εὐθυφορία, t.4, c.84, c

Εὐδωρεῖν, t.1,c.1300,h.
Εὐδώρητος, ib.h.
Εὐδωρία, ib.g
Εὐδωρίη, t.1,c.1301,a
Εὐδώρητος, ω, ὁ ἢ ἡ, Bene thoracatus seu loricatus: i. Bene armatus, in Epigr.
Εὔδα, Hesychio δίδια, Metuo.
Εὐδάδης, eidem Hes. sunt ἄμπελος: à Baccho qui δῦτες cognominatur.
Εὐδαπης, t.1,c.1638,b
Εὐδιλατδίω, t.1,c.1693,g.
Εὐδιλατδίων, t.1,c.1693,g.
Εὐδιλατδίων, Legitur & Deuteronomii c.29, οὐ μὴ γνῶσιν ὁ θεὸς δίδοσθαι εἰσῆλ, Propitius ei esse & ignoscere. Hesychius quoque δίδοσθαι affert pro δίδοσθαι τῇ.
Εὐδιλατδίων, t.1,c.1693,g
Εὐδιματοπάπης, vocat Milesios Max. Tyrius, à cultus elegantia, teste Erasmo in Adag. Dicitur igitur δίδιματος, Pulchris & elegantibus indutus vestibus.
Εὔδυος, Bene fibratus, Nervosus.
Εὔδυς, t.1,c.1198,g.
Εὔδυρον, Hesychio φοίβασιν μαλακήν: pro quo scribendum potius δύερον, Bonam habens lanam.
Εὐδαης, t.2,c.178,h.
Εὐδαλῆτης, t.1,c.1346,b
Εὐδιμίδιος, Magnanimus, Intrepidus, Præsenti animo .v.l. perperam procul dubio pro δυκάρδιος.
Εὐδιμρίω, t.2,c.12,c.
Εὐδιμρία, ib.c.
Εὐδιμρίημα, ib.c
Εὔδιμρος, ib.b.
Εὐδιμέμης, ib.
Εὐδαλος, pro δύκηλος, Quietus. Hesychio etiã ἴσος. VNDE
Εὐδαλία, eidem H. ἡσυχία, Quies: ET Εὐδαλεῖ, eidẽ ἀφρημίζει, Quiescit, Quietus est.
Ε ̓κάμαπος, t.2,c.50,f
Εὐκαμία, Doricè pro ἀκμία, hoc est ἀκμία πᾶσι ἡσυχίαι παρὰ τὸ κεῖσθαι τὰ ὀστᾶ τῷ σώματι τῶν ἵππων ἐμβαλλόμενον. Etym.
Εὐκαμπής, t.2,c.53,d.
Εὐκαμψία, ib.g.
Εὐκαρδίως, ib.
Εὐκαρπία, ib.d.
Εὐκαπηλάστης, Derisu facilis salis Ridiculus, Cõtẽnendus.
Εὐκαπηγόητος, t.1,c.105,f
Εὐκαπάληπτος, Cõprehensu seu perceptu facilis. Hermog.
Εὐκαπάλλακτος, t.1,c.354,g.
Εὐκαπάμαπος, t.2,c.50,g
Εὐκαπαίοπτος, t.2,c 1078,f
Εὐκαπάπρηστος, Combustu facilis. vt Hesych. quoque δύκαυστον exp. δύκαυσι, δύχρως καιόμενον.
Εὐκαπάπωπος, t.3,c.318,f.
Εὐκαπασπάρακτος, t.3,c.774,b
Εὐκαπασπάδαστος, t.3,c.844,d.
Εὐκαπάσπαστος, t.1,c.1773,a
Εὐκαπάσχετος, Volubilis in modum rotæ. Pro volatico & inconstante accipiunt in hoc loco Strab. ἵνα δ' ὁ Ἔφορος πεδίον οὐχ ὕπως ἁπλῶς εὐκαπάσχετον εἶπε μηδ' Αἰθίοπας αὐτοὺς ἰδὼν φάσκων. Apud Hesych. legitur Εὐκαδ' ἁπροχες, expositum ἀκαπόφορος.
Εὐκαπορία, Procliuitates, ex Diog. Laert.
Εὐκαπόφορος, t.4,c.109,c.
Εὐκάπτης, ω, ὁ ἢ ἡ, affertur pro Facilis retẽtu, & Subiectus. Quod si mendo caret, Ionicum erit. nam per θ scribitur.
Εὐκαπηγορος, t.1,c.1236,h.
Εὐκίας, t.2,c.174,b.
Εὐκιλάδος, Bene sonans, Sonorus, Canorus. Aristoph. ἀκιλάδων τε χορῶν ἐμβάσματα. Vbi schol. exponit ἀμούσων καὶ ἠλίων.
Εὐκιλ Ος, Bene aculeatus, Bonum habens stimulum & acumen. In Epigr. δῦκιλ Ος βέλος, de acuto telo.
Εὐκίφαλος, t.2,c.127,f.
Εὔκιφος, t.2,c.127,f.
Εὔκιφος, t.2,c.133,c
Εὐκιφαλος, t.2,c.154,b
Εὔκιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hesychio σταθμός, ἔντροχος, ἑδραῖος, Stans sine motu, Quietus, Mitis & lenis. Hesiodus Erg. libro 2, Τῖμος δ' ἀκριτός τ' αἴσιμος, καὶ πᾶσιν ἀρίσιμον, Εὔκλος. πᾶσι γὰρ ἡδὺ, αἰτίμητα πάθησι. Ελκάμβ ες πάντα. Homer. Iliados α, Ἀλλὰ μάλ' εὔκλος τὸ φερέζιμον ἔπλετο θυμῷ. Idem Iliad. ρ, de Troianis & Græcis, Εὐκλοι πολεμίζον ἐπ' ἀλλήλοισι μαχέσσασθαι. pro quo paulo pòst dicit, μετὰ παυσάμενοι δ' ἀκριτοι ἀλλήλοισι μάχεσθαι βάλλε στοτῆτα. VNDE Εὐκλία, ας, ἡ, Hesychio ἡσυχία, Quies. Ab eadẽ origine demanasse putatur VERBALE Εὐκλπτικός. Exponitur certè Quietis conciliatrix, Placatrix: ab Hesychio ἡσυχάστρια, à Suida etiam καταπαυστρία. Vtitur autem hoc verbali Hesiodus, dicens, Νεῖκος ἀλιξάμενος, παῖδων ἔκλπτικος ἔμμεν. Vbi tamen nonnulli interpr. Demulcens liberos, ac si sit à κηλέω.
Εὐκυπρία, t.2,c.216,d.
Εὐκύπης, t.2,c.217,f
Εὐκίων, ονος, ὁ ἢ ἡ, Pulchras habens columnas.
Εὔκλαστος, Fractu facilis, Fragilis.
Εὐκλείς, t.2,c.270,a
Εὐκλεία, ibid.
Εὐκλεία, seu Εὔκλεια, ib.
Εὐκλείζω, ib.b.
Εὐκλείς, ib.c
Εὐκλιῶς, Glorioſè: εὐδόξως, ἐνδόξως. Pollux.
Εὐκλείς, t.2,c.235,c.
Εὐκλεῖς, ibid.
Εὐκλήρια, t.2,c.246,c.
Εὐκλήρημα, ib.
Εὐκλήρια, ib.b.
Εὔκληρος, ib.
Εὐκλύζεσθαι, Varino εὐδοξάζεσθαι. Sed suspecta ea compos.
Εὐκαμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro Bene flexus: item Flexibilis, Flexilis, affertur ex Dionysio De situ orb. & ex Epigram. Dicitur tamen in ea signif. potius εὔγαμπτος seu εὐγαμπής, poetica dialysi.
Εὐκαπος, ν, ὁ ἢ ἡ, Bene paratus: à fullone.
Εὐκημος, t.2,c.286,d.
Εὔκημος, t.2,c.285,b
Εὐκείλης, t.2,c.189,f
Εὐκοινώνητος, Quocum communicare aliquid facile est, Facilis. Ex Aristot. Ethic. libro 4. ἀκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα, pro In rebus pecuniariis facilem se præstans & tractabilem.
Εὐκολία, t.2,c.311,h
Εὐκολίη, apud Callimach. ἡ Ἑκάτη, per antiphrasin, ἐπεὶ οὐκ ἄκολος, inquit Etymol.
Εὐκόλπος, t.2,c.307,f.
Εὔκολος, t.2,c.311,d
Εὐκόλυμβος, Vrinandi peritus. Ex Alciphr.
Εὐκόλως, t.2,c.311,g.
Εὐκόμης, t.2,c.328,f
Εὐκομώδης, t.2,c.333,a.
Εὐκόμως, t.2,c.321,g
Ε ̓κόμος, t.1,c.318,f.
Εὔκομος, Compositus. v.l.
Εὔκοπος, siue Τέκτων, ab Ameria & Timachida nominatus τὸν πυρίτιλον ἀφῆκε, tradit Athen. l.3.
Εὐκοπία, t.2,c.364,c
Εὐκόπως, ib.d. Inde ADVERB. Εὐκόπως, Facili labore & nullo negotio: apud Aristoph.
Εὐκοσμία, ib.
Εὐκοσμέω, t.2,c.390,g.
Εὔκοσμος, ib.
Εὔκοσμος, ib.f.
Εὐκράδιος, poeticè pro δύκράδιος.
Εὐκρᾶς, t.2,c.137,h.
Εὐκρεῖς, ib.g
Εὐκρασία, t.2,c.134,f.
Εὔκρατος, t.2,c.137,f
Εὐκρατῶς ἴχει, Obtinet ac firmare potest. ex Aristotelis Problem.
Εὔκριτος, Bene seu pulchrè strepẽs seu sonãs. Canorus, Sonorus. Greg. Naz. εὐκρίκτῳ κιθάρᾳ ὅθι δικτυωτὸς ἦχος.
Εὔκρηνος, Bono fonte præditus, Bona scaturigine manans. vt δύκρηνον πῆγα, in Epigr.
Εὐκρίνεια, in Εὐκρινὴς.
Εὐκρινὴς, in Εὐκρινὲς.
Εὐκριτὴς, ὶος, ὁ καὶ ἡ, Discretu diiudicatuque facilis: vel etiam Bene discretus ac distinctus, Purus, Clarus, Liquidus. Hesiodus Erg. libro 2, Τῖμος δ' ἀκριτός τ' αἴσιμος καὶ πᾶσιν ἀνύσιμον. Sic Isæus in oratione quam ἀπὸ Ξενοφῶντος scripsit, οὐκοῦν δῆλα τοῦτ' ἐστὶν ἃ γνόντες οὐκ ἂν ἀμφισβητήσαιμεν, σαφῆ καὶ εὐκρινῆ φανήσεται, clara & explicata. Hermogenes de quodam Demosthenis loco loquens, δῆλα δήπου καὶ εὐκρινῆ καὶ σαφῆ πεποίηκε τὸν λόγον. Hes. εὐκρινὲς exponit non solùm εὐκάθαρτον, σαφὲς, sed etiam εὐχρὲς, itidemque εὐκρινῆ affert pro εὔκλα. Eidem Hesychio εὔκρινὲς ἐστὶ τὸ ἐξ ἀρρωστίας ἀναλαμβάνειν, Qui ex morbo vires resumit, Reualescens: (quo modo ex Herodoto affertur εὐκρινία παίδων παίπης, pro, Omnes corpora sua curant) sed addit, ᾧ ὁ πικρός. quemadmodum Suid. quoque tradit communi consuetudine εὐκρινῶ dici τὸ ἐξ ἀρρωστίας ὑγιάζεσθαι, δῆλον δὲ ὅτι κυρίδιον: nonnullos verò etiam εὐκρινῶ πικρὸν ponere hoc vocabulum per antiphrasin. Inde ADVERB. Εὐκρινῶς, SIVE Εὐκριτῶς, Discretè, Distinctè. Xen. ὅτι ἓξ χύτραι φασὶν εὐρύθμου φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας. Plato, ἐὰν τοίνυν λέξωμεν, ἵνα εὐκρινέστερον ἴδωμεν ἃ βουλόμεθα. Et SVBST. Εὐκρίνεια, ας, ἡ, Distinctio, Puritas: Suidæ καθαρότης. Hermog. εὐκρίνειαν ἰδέαν, inter formas orationis' ponit, commungens eam cum τῇ καθαρότητι & σαφηνείᾳ, opponens eã τῇ συγχύσει.
Εὐκρίνων, Bene secerno & seligo. vnde particip. εὐκρίνων apud Hom. quod schol. exp. ἐκλεξάμενος. Odyss. ξ. Καὶ φρονέων τὰ ἕκαστα εὐκρίνων ἐνὶ θυμῷ. Sic εὐκίνως infra.

Εὐκεράλος, t.2, c.442, d
Εὐκερως, ως, ὁ καὶ ἡ, Facilis occultatu: aliis Bene latens.
Εὐκτᾶος, t.1, c.1311, a. Εὐκταίως, ib.
Εὐκτέανος, apud poetas idem quod Εὐκτήμων in prosa, id est Locuples, Opulentus: vtpote multa possidens. In Epigram. κούρη εὐκτέανος, metri causa soluta diphthongo.
Εὐκτὸς, Optandus, Votis expetendus. In Epigr.
Εὐκτίδεια ῥίνη, Theophrastus appellare dicitur quæ fibras & venarum cursus elegantes habent. Apud eundem Historiæ plant. lib.3. cap.10, pro Εὐκτεανίαις reponunt Εὐκτιδεανίαις, vbi ἡ ξύλινα πύκνα esse dicitur πᾶσιν εὐδαδὲς καὶ λειπέας καὶ Εὐκτεανίας: præsertim quum alibi apud eum legatur Εὐκτιδίων ῥίνων. Ego autem minori cum mutatione Εὐκτεανιπόρων legi posse existimo: vt Εὐκτέων dicatur sicut ἰξυπέων.
Εὐκτίμων, t.2, c.468, c. Εὐκτέως, t.1, c.1311, b
Εὐκτίλιφος, Bene structus, Eleganter conditus & ædificatus. Hom. Odyss. o, Οἶκον εὐκτίλιφον.
Εὐκτιτος, idem. Hom. Iliad. β, καὶ εὐκτιτον ἄστυ. Ambo sunt à them. κτίζω, & potius cum σ efferri deberent, εὐκτεσιφάνης, εὐκτιτος, vt dicitur κτίσμα & κτίσις ab eadem origine.
Εὐκτὸς, t.1, c.1311, a. Εὐκτὸς, t.1, c.1310, h
Εὐκτῶς, ib.
Εὐκυβεῖν, Feliciter & prospero successu ludere tesseris. Vide Διςκυλος.
Εὔκωκλος, t.2, c.501, d
Εὐλάβεια, Timiditas, &c. t.2, c.584, h. Εὐλάβεια, Religio, &c. ibid. d
Εὐλαβίομαι, t.2, c.585, d. Εὐλαβὲς, τὸ, subst. t.2, c.584, e
Εὐλαβὴς, Bonam ansam habens, &c. t.2, c.584, a. Εὐλαβὴς, Qui bene res capessit, &c. ib. b. Εὐλαβὴς, Religiosus, &c. ibid. f
Εὐλαβητέον, Cauendum. Eodem modo construitur quo verbum. Interdum cum accusatiuo. Galen. ad Glauc. Εὐλαβητέον τὰς ἄλλας κινήσεις τὰς αἰφνίας. Et lib.2, ad eundem, Εὐλαβητέον δὴ τὸ λείψανον αὐτῆς ἡμιόλιον σκιῤῥώδες, cauendum est ne reliquiæ transeant in scirrhum. Interdum cum infin. Εὐλαβητέον μίσγειν, cauendum est ne misceamus. | Significat etiam Timendum, Metuendum. Dioscor. lib.7, c.3, Εὐλαβητέον δὲ μεγάλα τρώματα.
Εὐλαβῶς, t.2, c.584, g
Εὐλάζει, Hesychio καταξᾷ, σκωληκᾷ. Quam posteriorem exposit. sequendo erit πρὸς τὰς εὐλάς. Vide & Εὐλάκα.
Εὐλαί, αἱ, Vermes: & peculiariter quæ in corpore, vulnereve aut vlcere nascuntur ex putredine: πρὸς τὰ εἰλαδῶ, vt vult schol. Homeri. Iliad. τ, Δείδω μή μοι πῆρος Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν Μῆδον καὶ δῦσιν καὶ χαλκοτύπις ὀπίσαι Εὐλαὶ ἐδήσονται, ἀπὸ δ' ἔσται. Iliad. χ, Νῶϊ δέ σε μᾶλλον πρὸς πυρὸς καιομένοιο νέκυς πυίουν Αἴολαι Εὐλαὶ ἐδύτην. Et Iliad. ω, οὐδέ τοι χροὸς ἅπτηται, νέκυν μὲν Εὐλαὶ ἔδωσιν, αἵ ῥά τε φῶτας ἀμπνοιάπνις κατέδουσι. Itidem Herodot. ὑπὸ Εὐλίων κατεσθιόμενοι. Et lib.4, de Pheretima Cyrenes regina, ζῶσα ὑπὸ ἐξείρεσιν Εὐλίων. Et Plut. Artox. Εὐλαὶ καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνος ἐκ τῶν ἀρρωστημάτων αἰωρέονται. Huiusmodi siue σκώληκας siue Εὐλὰς Lucret. appellat sæua vermina, lib.5, de primo sæculo, rudi adhuc & medicinæ ignaro, Donec eos vita priuarant vermina sæua Expertes opis, ignaros quod vulnera vellent. Suidas κατὰ μέρος nominat, vt Latini etiam Sæua animantia, Ventris animalia.
Εὐλαΐξ, ϊγος, E bonis pulchrisque structus lapidibus. Infrà Εὐλιθος synonymos.
Εὐλάκα, ας, ἡ, Vomer: vel Bidens, Ligo. Nam Schol. Thuc. l.5, p.170, vbi respondet Lacedæmoniis oracullum, ἀρχυμένα Εὐλάκα Εὐλάξειν, annotat, Εὐλάκαν à Lacedæmoniis dici πλοῦτον: vt alii volũt, πλοῦτον δίκελλαν, ἀπὸ τῆ λαχαίνειν, quod est σκάπτειν: Εὐλάξειν autẽ, ἀρόσειν, Arraturos. Iuberi igitur Lacedæmonios ἀρώμενοις ἐργαλείοις arare adarcendam famem, id est pecunia comparato frumento.
Εὔλαλος, t.2, c.551, c
Εὐλείπους, t.2, c.661, g. Dicitur & Εὐλίαπος, sine ι, itidem pro Contritu facilis, Molitu friatuve facilis, Friabilis.
Εὐλείμων, t.2, c.657, d
Εὐλιξις καὶ εὐώνυμος λόγος, apud Luc. initio Lexiph. Oratio habens bona vocabula, quæ λιξεις & ὀνόματα dicuntur.

A Εὐλέπιος, Desquamatu facilis: item Qui facilè delibratur, Qui cortice facile spoliatur, Cui cortex est extricabilis: vt Plin. loquitur. Λεπὶς enim & squamam & corticem significat.
Εὔλιθος, t.2, c.688, f. Εὐληπάργης, t.1, c.696, b
Εὐλημαπῖν, Hesych. ex Æschyli Cercyone Satyrico affere pro λήματος καὶ αἰδρείας οὐκ ἔχειν, Animosum esse, Forti esse animo, seu animoso pectore.
Εὐλήπιος, t.2, c.557, f. Εὐλήπιος, ib. g
Εὔληκα, Lora, Habenæ: vt exponunt in hoc loco Homeri Iliad. ψ, v. 481, ὅτε μὲ αὐτὸς ἔχων εὔληκα βάλοιτο. Etymol. quoque εὔληκα dici tradit τὰ ἰώνια, τοὺς ἱμάντας, quali εἵληκα, παρὰ τὸ εἱλεῖν: (vt Hesych. etiam παρὰ τὸ εἱλεῖσθαι τοὺς χοροὺς) apud Epicharmum verò dici εὔληκα, παρὰ τὸ αὐλὸν, vt sint τὰ ὀπτήκια.
Εὔλιπη, Hesychio est ὑπόφυρμα, ἐπίχρισμα.
Εὔλιφος, ν, ὁ καὶ ἡ, Pulchros habens lapides: vel Lapidosus.
Εὐλίμβος, t.2, c.703, c. Εὐλίμενον, ib. d
Εὐλιπὴς, t.2, c.715, c. Εὐλογία, t.2, c.633, h
Εὐλογητὸς, t.2, c.634, b. Εὐλογία, t.2, c.633, f
Εὐλογιστέω, t.2, c.647, a. Εὐλογιστία, ib.
Εὐλόγιτος, ib. Εὔλογος, t.2, c.633, d
Εὔλοχος, ν, ὁ καὶ ἡ, exponitur Bonam sortem habens. Possit signif. etiam Bonam seu pulchram habẽs lanceam.
Εὐλόγος, c.2, c.633, e. Εὐλυσία, t.2, c.723, f
Εὔλοφος, t.2, c.727, a. Εὐλόφως, ib. b
Εὔλοχος, Ἅρπυια ab Euripide dicitur quoniam parturientibus opem ferre ac fauere credebatur.
Εὔλυρος, t.2, c.741, d. Εὔλυτος, t.2, c.750, d
Εὐμαθία, t.2, c.787, d. Εὐμαθὴς, ib. b
B Εὐμαθία, ibid. d Εὐμαθῶς, ibid. e
Εὐμαλακτος, t.2, c.877, g
Εὐμαρὴς, Εὐμάρεια, Εὐμαρίως, vide in seq. Εὐμαρὴς.
Εὐμαρὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Facilis, ὄκνηλος, ἀχερὴς, ῥᾴδιος, Hesychio & Suidæ. Herodian. lib.4, ὅσα δὲ ἀπλάστως, καὶ τὰς πλατείας τῆ στρατοπέδῳ ἀμαρῆ, Facilia, seu Paratu facilia. Et lib.6, τῆς πεζῆς τῆ βάσει ἀσπαρῆ καὶ τῆ τραχείᾳ ἀμαρῆ παρεῖχεν, stabilem gressum facilémque trantitum præbebat: de regione aspera. Sic apud Suid. τὸν πάντοτε κτίσασθαι μὴ ἀμαρῆς, φυλάξασθαι δὲ ἐν ῥᾴστοις. Hesychio ἀμαρὴς est etiam ἀσφαλὴς, ὑγιὴς. Inde ADVERB. Εὐμαρέως, & per CONTRACT. Εὐμαρῶς, Facilè, Nullo negotio, Promptè, Expeditè. Apollon. Argon. lib.1, — οἱ δ' ἀμαρέως ἀχορθέες, id est, ἀχερῶς. Herodian. lib.2, ἀμαρῶς τῆ αἰχμῆ διοίσοντα, facili se gubernatione vsurum. Inde & SVBST. Εὐμάρεια, SIVE Εὐμαρεία, ας, ἡ, Facilitas: ἀχέρεια, ἀπαλία, Suidæ. quorum hoc est magis Ionicum, illud Atticis & communis linguæ scriptoribus commune. Apud Suid. ὧδε τοῦ ζυγὸς τῆ λυπέσῃ πλείονα ἀμάρειαν παρέχει. διόπερ καὶ οἱ περιφέροντες ὕπαιθρα κτίσεις. Synes. De insomn. ἀμάρεια σωματοφόρου τῆ ἐπ' αὐτῆ ὄχημα, facilitas & commoditas circumferendi secum. Apud Aristot. De mundo Bud. vertit Aptitudo. Suidæ teste apud Marcum Antoninum ita dicitur & ἡ ἀκεραιία: à Synesio etiam Tranquillitas, epist. 57, μετὰ τοσαύτης ἀμαρείας εἴλκυσε τοὺς ὁπισθεν, tãta cum tranquillitate. Suidas quoque apud Herodot. ἀμάρειαν pro ἡσυχίαν accipi tradit. Xenophon verò in Apologia Socr. pro Clementia vsurpasse dicitur: nisi sit potius Lenitas & Facilitas, morũ videlicet & animi, vt ἀπαλία quoque. Hesychio ἀμάρεια est non solùm ἀχέρεια & ἡσυχία, verùm etiam ὑπόπτωσις: Corinthus verò Εὐμαρείλιον ab Ionibus dici τὸν ὑπόπτωτον tradit, vt Suid. quoque ἀμαρείλιον apud Herodot. esse dicit ὑπόπτωσιν. Pro quo ἀμαρείλιον apud eum reperio lib. 4, pag. 163, de Amazonibus, ἔφασαν αἱ ἀμαζόνες ἐς Ἀμαρείλιον ὑπόπτωσιν πλεῦσαι. Et alibi, ἀμαρείλιον χρέονται οἱ πᾶν οἰκίοιον. Existimo autem ἀμαρείλιον ab eo dici τὸν ὑπόπτωτον, siue πλοῦτον ἄφοδον & secessum, quia leuandi ventris causa fit. vt exonerata aluo homo sit agilior & expeditior. Ideo Herodianus hoc vocat ὑποπτωτικὸν πρὸς τὸ εὐοχλοῦν. Certè & VERBVM Εὐμαρείζω exponitur Alleuo: ἐξαμαρείζω autem, Facilem reddo. Præterea ab Εὐμαρὴς DERIV. Εὐμαρεῖς. Ita enim dictum quoddam calceamenti genus, quia πᾶς αὐτὸ ὑποδεδεμένος παρέχει ἀμαρῶς βαδίζειν, inquit Etymol. & confirmat Suidas. Poll. libro 7, ἀμαρεῖδα esse dicit

πανὸν αἰόλημα φερὲς χιονᾶτας ὑπόδημα, Καρβατινὸν μὲν δῆ- A ρημα, ἐξ ἐλαφου δὲ πεποιημένον. Euripides fanè dicit, βαρβάρους ὑμαρεῖν. Apud Suid. verò ex Epigr. reperio ὡ βαδύπτωλος Εὐμαιος. proparoxytonos, haud scio quo significatu. sunt qui ibi vestis genus esse opinentur. sed quorsum ei vesti adderetur epitheton βαδύπτωλος?

Εὐμαχάδης, Fortiter pugnans. v.l.

Εὐμαχίδης, t.2, c.836, h

Εὐμαθόδους, Compendioſè. Facili via. vt ὅπως αὖ ὑμαθόδους καὶ ὁ ἐς ἀχὴ φερὲς τὸ τῆς ἀζηλίας πέλος ἀφίκεσθαι.

Εὐμαλὶς, t.2, c.1611, d. Εὐμαίλικτος, ib.c

Εὐμαίλιχοι, Hesychio ὑμαίλικτοι, Facile placabiles, Mites.

Εὐμαλὶς, t.2, c.874, c

Εὐμαλίας, & ſonicè Εὐμαλίης, ου, ὁ. Fraxini peritus. id eſt Fraxineæ haſtæ. Homer. Iliad. ρ, Ὁ δ' ἐξ ἄρα Πανθοΐδαο πεύκης: qui videlicet eum μελίης ὑμαλίης Πανθοΐδαο πεύκης: qui videlicet eum βαλὼν δουρὶ κατὰ χαπρίδιον ὑσμίνης. Et mox, Ἕως Πανθοΐδαο ἴρεις ὑμαλίαι φρονέουσι. Et Iliad. ω, λαὸς ὑμαλίου Πελάμοιο. quod Heſych. quoque exponit τοῦ δένδρου τῆς μελίας χρησιμεύοντος, οἷον πολεμικοῦ. quoniam videlicet μελία eſt ſpecies arboris appoſitæ ad cõficiendas haſtas. ſed addit & has expoſitiones, ἢ καλοῦ λόγου τοῦ μελοῦ τοῦ εὐμάκους ἢ ὑκτίμενος, πολυχρήματος. Sed his prior longè eſt conuenientior. Sic Heſiod. Κύκνος ὑμαλίης, Fraxinea haſta benè vtens, Strenuè pugnans fraxinea haſta.

Εὐμαλπίων, t.2, c.871, b. Εὐμαλπίδιον, ib.

Εὐμάρεια, t.2, c.885, g. Εὐμαρὶς, τὸ, ſubſt. ib.f

Εὐμάρης, ib.h. Εὐμαρίων, ib.g

Εὐμαρίων, ib. Εὐμαρίης, ib.g

Εὐμαρὶς, ib.e. Εὐμάρης, propr. ib.f

Εὐμαρίδης, αι, t.2, c.886, a. Εὐμαρίζω, ib.

Εὐμαρίζομαι, ib. Εὐμαρὴς, t.2, c.885, f

Εὐμαπάλαιστος, t.1, c.691, d. Εὐμαλάδολος, ib.e

Εὐμαλάδης, t.1, c.998, c

Εὐμαπὴς, Tranſpoſitu facilis: item Facilè mutabilis.

Εὐμαπόκινητος, t.2, c.218, c

Εὐμαπόκμητος, Tranſportatu traductúque facilis. Thucydidis ſchol. lib.1, pag. 1, dicit ὑμαπόκμητοι ὅτις φερὲς τὸ μεταπίπτειν pro Expediti ad tranſmigrandum & trãſuectu faciles.

Εὐμαπόπτωτος, t.3, c.137, c. Εὐμαπόπλωτος, t.3, c.319, e

Εὐμάπτωτος, Facilè mutabilis: ſeu Inſtabilis, Inconſtans. B Plut. De inſtitut. lib. ὑμαπτὸν δὲ, πάμπολυ μὴν ἀλλ' ὑμαπόπτωτον.

Εὐμαπχείρητος, t.4, c.453, c.h

Εὐμαπχείρωτος, t.4, c.454, a

Εὐμὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, Moderatus, Modum ſeruans.

Εὐμήκης, t.3, c.912, e

Εὐμηλος, vide poſt μῆλον, ſignificans Ouis.

Εὐμήρου τέλος, apud Luc. Lanæ ad nendum faciles.

Εὐμήτης, ιδος, ὁ, ἡ, Prudens, Conſulta, Conſilio valens. Epigr.

Εὐμηχανία, ας, ἡ, Induſtria, Solertia.

Εὐμήχανος, t.2, c.917, b. ADVERB. Εὐμηχάνως, Ingenioſè, Artificioſè, Affabré. Luc.

Εὐμίμητος, t.2, c.949, c. Εὐμιμόβιστος, t.2, c.956, d

Εὐμοιρία, ας, ἡ. Bona portio: vel Bonam portionem ſortitum eſſe, Felicitas. Ἀνολβία. Philo in Vita Moſis, lib.1, Ὑμοιρία φύσεως φθόνου παὶ ὑφηγητὴς, quum ingenii felicitate doctrinam anteuerteret. Et rurſum, ἐμὲ πρὸς ὑμοιρίαν χρήσιμον φύσεως. Indolis felicitate freti, Felicitate quadam naturæ præditi. Itidem accipiendum hoc Herodiani libro 1. de Commodo, οὐδενὸς ἧττον ὑνοίας καὶ ὑμοιρίας, εἰ μὴ καὶ τούτων ὑμοιρίαν αἴρεσθαι δίκαιον καταγνῶναι. Ibi enim ὑμοιρίαν vocat animi & ingenii dotes diuinitus ei conceſſas. Idem Herodianus libro 2. de Pertinace dicit, ὡς πάντες ἦσαν ὑμοιρίας καὶ ὑνοίας καὶ τοῦ βίου. quod Polit. interpr. Quum in hac morum vitæque modeſtia ageret. Lucianus autem ὑμοιρίαν τοῦ σώματος vocare dicitur quum omnes partes corporis integræ conſtant.

Εὐμοίρως, Bona & felici portione ſeu Fato bonam tribuente portionem. id eſt Feliciter. Ioſeph. ὑμοίρως ἀπέθανε, felici fato obiit. Sic ὑμοιρότατον apud Suid. Felicius: ὑπερτύχειον, ex Damaſcio. Apud eundem legitur Εὐμοιρῶς ου, ſed ſine expoſitione, ſine etiam exemplo. Apud Heſychium verò reperio Εὐμοίρους, expoſitum ὑπερτυχοῦντας, πλουσίους, Proſpera fortuna vius eſt, Sortitus eſt.

Εὔμολος, Heſychio ἁγαθὸς πολεμικὸς, δύσκολος: afferenti & Εὔμολα pro δύσκολα, δύσκολα. ſed his ſubaungit, Εὐμολώτατα, ἁπαλὰ, πιότατα.

Εὐμολπία, ας, ἡ. Elegans cantus: Heſychio ὑμνῳδία, λύρα. At Εὐμολπίδαι, nepotes & poſteri Εὐμόλπου, apud eundẽs de quibus & Suidas. apud quem itidem Εὐμολπία expoſitum ὑμνῳδία.

Εὐμουσία, t.2, c.971, c. Εὔμορφος, ib.

Εὐμουσία, ας, ἡ, Muſica elegantia, Muſicus lepor. Iulianus, παίζειν δὲ ἐδὲν καλὸν φερὲς τὸ, Χαρίεσσα γάμετο καὶ ὑμουσος.

Εὔμοχθος, t.2, c.979, f

Εὐναῖος, exponitur lacentes.

Εὐναίζω, t.1, c.1305, g. Εὐναίζομαι, ib.h

Εὐναία t.1, c.1304, f

Εὐναιόλβιος, pro εὔ ναιόλβιος, Benè habitatus, Populoſus. Homer. Iliad. α, Ἀνακτόμορον πολίεθρον. pro quo alibi dicit εὐκτιμένην.

Εὐναῖος, t.1, c.1305, b. Εὐναῖα, τὰ, ib.d

Εὐνάσιμος, t.1, c.1306, b. Εὐνασίμως, ib.

Εὐνασὶς, ibid. c. Εὐνάστωρ, ib.

Εὐνάστωρ, ib. Εὐνάω, t.1, c.1305, d

Εὐνήτης, t.1, c.1304, h. Εὐνὴς, ib.

Εὐνὴς, ib.d. Εὐνῆθεν, ib.g

Εὐνίσρια, t.1, c.1305, f. Εὐνήτης, ib.

Εὔνητον, Heſychio δὲ καταπεπλασμένον: afferenti itidem Δόνητον pro καλῶς πεπλεγμένον. Legitur autem apud Homer. hoc δόνητον ſeu εὔνητον, Bene filatum, & ideo Bene textum. Iliad. ω, Καδ δ' ἔλασε δινεφερὲς εὔνητον ἐν χερσὶν. Odyſſ. ρ, Ἠΰτ' ἐν πλοκὰς Ἀσπὶς εὔνητος.

Εὐνῆρι, t.1, c.1304, g. Εὐνία, t.1, c.1305, d

D Εὐνάω, Heſ. affert pro πολεμῶ: item pro ἀκροῶ, vt Δόνακας pro ἀκροὺς idem attulerat.

Εὐνὶς, Heſychio ἐστερημένος, ὑφαιρεθεὶς, ἀνδρὸς, Priuatus, Orbus, Indigens. Hom. Iliad. χ, Ὅς μ' εὐνὸν πολέμου τε καὶ ἑδνὰ δύναται ἕπεσθαι. Euripidi quoque εὐνὶς eſt Vidua, fœm. gen. Nec enim maſculini ſolùm generis eſt, ſed etiam fœm. pro Viduata, Orbata, Priuata, Vidua, Orba, Prua.

Εὐνόα, t.1, c.1068, d. & 1078, c

Εὐνήτης, t.2, c.1074, c. Εὐνοῦχος, ib.

Εὐνοια, t.1, c.1067, h. Εὐνοϊκὸς, t.2, c.1068, d

E Εὐνοϊκῶς, ib.e. Εὐνομίαμαι, t.2, c.1017, b

Εὐνοϊχοτήριον, t.b.c.

Εὐνομία, ibid.

Εὐνομώτατα τομαὶ κτήνεα, ex Herodoto affertur pro Paſcua accommodatiſſima pecoribus.

Εὔνομος, t.2, c.1016, h. Εὔνοος, t.2, c.1067, f

Εὐνοῦμαι, t.2, c.1078, c. Εὔνοος, t.2, c.1087, h

Εὔνομον, τὸ, ſubſt. t.2, c.1067, g

Εὐνομία, t.2, c.1068, d. Εὐνόμιος, t.2, c.1067, h

Εὐνήχαι, t.1, c.1307, b. Εὐνήχω, ib.d

F Εὐνῆχον, t.1, c.1306, h. Εὐνῆχος, ib.f

Εὐνοῦχοδὴς, t.1, c.1307, c.

Εὐνόες, t.2, c.1068, c. Εὔνως, ib.

Εὔνωτος, Bonum habens dorſum, vel validum, Qui bona validóque tergore eſt. Ariſtot. de leone, τὸ μεσόνωτον πλατὺ καὶ δύσθυμον καὶ δύνωτον ὑπερκύπτει.

Εὔξενος, t.2, c.1120, b. Εὐξεινος, ib.c. Εὔξεινος, ib.

Εὔξεστος, ib.b. Εὐξετος, t.2, c.1129, e

Εὐξηγατὴς, Exſiccatu facilis, Facilè ſicceſcens.

Εὔξυλος, t.2, c.1130, a. Εὐξυλὴς, t.2, c.1140, f

Εὔξυλος, Cuius bona probáque eſt materies: vel ξύλα G

Εὐξύμβολος, t.1, c.705, c. Εὐξυμπλία, t.1, c.1673, g

Εὐξυήτης, Intellectu facilis: apud Eunap.

Εὔοδος, t.2, c.1157, g. Εὐόδιος, t.2, c.1170, h

Εὐοδία, ib.g. Εὐόδης, t.2, c.1181, c

Εὐόδ μία, t.2, c.1196, b. Εὔοδ μος, ib.g

Εὔοδος, t.2, c.1170, f

Εὐοδὴς, Heſych. affert pro φερὲς ὕμνος εἰς τὸ περίχυτος ludo in ſecunda ſyllaba valde ſuſpectum.

Εὐοδεύομαι, t.2, c.1171, c. Εὐοδεύμενος, ib.f

Εὐόδεω, ib.c. Εὐόδως, t.2, c.1170, f.

Εὐοῦ, t.1, c.1298, a

Εὐοπανόμητος, Diſpenſatu & diſtributu facilis. Item Digeſtu facilis: apud medicos. Athen. οἱ δὲ πυρῶν ἄρτοι λεπτότεροι καὶ εὐοπανομητότεροι, ἢ τῶν ἄλλων κριθίνων.

Ibidem, ὁ δι' ἰσχνοφίας ὀφθῆς, βαρὺς, διαπεπύμπης, δῆλα τὰ αὐτομάλως ὑπάδοντα.

Εὐοπία, t.2,c.1144,b. Εὐοπία, ib.

Εὔοπος, ibid.

Εὐόλισθος, ου, ὁ ἡ ή. Lubricus. Alex. Aphrod. Problem. lib.1, κόπρος μαλακὴ καὶ εὐόλισθος, ſtercus molle & lubricum.

Εὐόμιλος, t.2,c.1308,d. Εὐομιλότατος, ib.

Εὐομολόγητος, Clarum & conceſſu facile: Bud. ex Plat.

Εὐόνειρος, Qui bona vident ſomnia. B. ex Strab.

Εὔοπλος, t.2,c.1369,f. Εὐόπλος, t.2,c.1382,e. & 1410,f

Εὐόργητος, t.2,c.1418,g. Εὐόργητος, t.2,c.1417,f

Εὐοργήτως, ib.g. Εὐόργος, t.2,c.1416,b

Εὐόρκητος, t.2,c.1435,b. Εὐόρκιος, t.2,c.1470,f

Εὐόρκιον, t.1,c.1144,d. Εὐορκία, ib.

Εὐορκία, ας, ἡ, Iurisiurandi ſancta obſeruatio. Xenoph.

Εὔορκος, t.1,c.1144,c. Εὐόρκος, ib.

Εὔορμος, t.1,c.1146,a. Εὔορτος, t.2,c.1456,b

Εὐόσμιον, t.2,c.1194,f. Εὐοσμία, ibid.

Εὔοσμος, ibid.

Εὐόστροπος κύων, Canis ſagax & facilè olfaciens.

Εὐόφθαλμος, t.2,c.1410,c. Εὐοφθάλμως, ib.g

Εὔοφρυς, t.2,c.1569,c

Εὐόχαον, t.1,c.1370,c. Exponitur autem illud Εὐόχαον, ἐπ' ἴλιπόν καλαῖς ὀχούμενος: & πλήθων τὸν ὀχῆν, id eſt ὄχθην. Quin & Εὐοχεῖται affertur pro Rectè regitur habenis.

Εὐοχθίον, t.1,c.1370,a. Εὔοχθος, ib.c

Εὐοψία, t.2,c.1591,a. Εὔοψος, ibid.

Εὐπαγής, t.3,c.265,b. Εὐπάθεια, t.3,c.73,f

Εὐπαθέω, t.3,c.73,h. Εὐπαθὴς, ib.c

Εὐπάθητος, t.3,c.66,b. Εὐπαθία, t.3,c.73,f

Εὐπαθόω, ὁ, t.3,c.79,a. Εὐπαιδευσία, t.3,c.18,e

Εὐπαίδευτος, t.3,c.19,a. Εὐπαίδευτος, ib.

Εὐπαλία, t.3,c.14,a. Εὔπαις, t.3,c.13,h

Εὐπαλαιόω, t.3,c.31,h. Εὐπαλὴς, t.3,c.25,c

Εὔπαλος, t.3,c.30,c. Εὐπαράγωγος, t.1,c.81,a

Εὐπαραδέκτως, Acceptu ſeu acceptatu facilis. Ex Baſilii epiſtola quadam ad Gregorium, Εὐπαραδέκτως ἔσῃ παρ' ἀνδρὶ τῆς θεραπείας, affertur pro, Caſtigando homini eris acceptus.

Εὐπαραίτητος, t.1,c.247,a. Εὐπαρέκλητος, t.2,c.27,c

Εὐπαραλυσία, ſubſtant. t.1,c.182,e

Εὐπαραλυτος, ib. Εὐπαρακόμιστος, t.2,c.325,g

Εὐπαραμύθητος, t.2,c.985,g

Εὐπαράφορος, Qui facilè mente dimouetur: Budæo, Qui facilè in malam partem detorquetur.

Εὐπαρειάς, t.1,c.1086,a

Εὐπάρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchras habens genas.

Εὐπαρηγόρως, t.1,c.33,g

Εὐπαροιστι, Heſychio Εὐπαρέρουται: Qui facilè παραφέρονται.

Εὐπαρόρμητος, Qui facilè commouetur. Ariſtot. ὅλως ὁ ὀπτιμιστικῶς καὶ μὴ καρτικῶς, ὀργίλοι καὶ εὐπαρόρμητοι. Bud.

Εὐπάροχος, Facilem ſe præbens. In Hippiatr. συμβάλλεται γὰρ καὶ τῷ ἵππῳ πρὸς τὸ καταπαλαίειν τὸν ἵππον ἡ εὐπάροχος ἦθος, vt morigeram ſe præbeat admiſſario. Bud.

Εὐπάρυφος, t.3,c.1767,a. Εὐπαχὼν, t.3,c.78,h

Εὐπάτρεια, t.3,c.91,b. Εὐπάτριος, ib.c

Εὐπάτωρ, ib.b. Εὐπάτωρ, t.3,c.80,c

Εὐπατόριον, ου, τὸ, Eupatorium: herba, de qua Dioſcor. l.4, c.41, reiiciens eos qui hanc eandem cum Artemiſia eſſe exiſtimant, ſeu cum Argemone, vt quidam legunt. Nomen inuenit à Mithridate cognominato Eupatore: vnde & Plin. lib.25, cap.6, de herbis à Mithridate inuentis loquens, Eupatoria quoque (inquit) regiam autoritatem habet. Affertur & κατὰ τοῦτο τῆς Εὐπατορείου ἀντιδότου, pro, Antidoti quod Eupatorium dicitur.

Εὐπατρείδας, ου, ὁ, Doricè pro Εὐπατρείδης dicitur.

Εὐπατρείδης, t.3,c.93,a. Εὐπάτρειος, t.3,c.95,c.b

Εὔπατρις, t.3,c.92,h. Εὐπάτωρ, ib.b

Εὐπέδιλος Ἶρις, apud Plut. in Erot. Iris pulchris induta calceis ſeu talaribus.

Εὐπειθία, t.3,c.131,c. Εὐπείθω, ib.d.

Εὐπειθὴς, t.3,c.131,a. Εὐπειθῶς, ib.c

Εὔπειστος, t.3,c.131,g. Εὐπείστως, ib.h

Εὔπεπτος, t.3,c.147,c. Εὐπλεκτος, t.3,c.195,a

Εὔπεπλος, ſiue Εὐπέπλος, Pulchrum habens peplum.

Εὐπήνης, t.3,c.119,b

Εὐπεριάγωγος, ν, ὁ καὶ ἡ, Circumactu facilis.

Εὐπεριαίρετος, Qui facilè detrahitur. vt Εὐπεριαίρετος φλοιὸς, Cortex qui facilè detrahitur, ſeu Cortex extricatu facilis, Cortex facilè extricabilis, vt Plin. loquitur. Vide in Δυσπεριαίρετος.

Εὐπερίγραφος, ν, ὁ καὶ ἡ, pro Congruenti modo circunſcriptus, affertur ex Luciano: & Εὐπερίγραφον πρὸς πούς, ex eodem.

Εὐπερίκοπος, apud Suidam legitur in manuſcripto etiam codice, cum hoc exemplo, ὁ δὲ πρὸς παῖ ὀπτῆσις Εὐπερίκοπος ἰῶ καὶ αἰτιάζεται, ſed ſine expoſitione.

Εὐπερίπλεκτος, t.1,c.1388,b. Εὐπερίστατος, t.1,c.1786,d

Εὐπεριτρόπος, t.3,c.1631,d. Εὐπερίφορος, t.4,c.312,g

Εὐπερίχυτος, t.4,c.501,g. Εὐπέπλεκτος, t.3,c.256,e

Εὐπετὴς, Expaſſu explicatúque facilis. Heſych. Εὐπετὲς exponit πλατὺ, ἀνάπτυσσον, Amplum, Flatibus peruium.

Εὐπετία, t.3,c.324,g. Εὐπετὴς, ib.h

Εὐπετῶς, ib.g. Εὐπηκὴς, ib.e

Εὐπηκῶς, ib. Εὐπηξία, t.3,c.118,d

Εὐπηχὴς, t.3,c.164,e.& 165,b

Εὐπηλὲξ, t.3,c.276,c. Εὔπηκτος, t.3,c.163,e

Εὐπηλὶξ, Pulchra ornatus galea. in Epigr.

Εὔπηνος ὑφὴ, apud Eurip. Textum è pulchro ſtamine.

Εὔπηχυς, t.3,c.285,b. Εὐπήλεξ, t.3,c.176,e

Εὐπῖλὴς, Sordidus. Heſych. enim Ἀπιλῆ affert pro πεπιτωμένον, Sordidatum, Inquinatum.

Εὔπιστος, t.3,c.140,g. Εὔπλατος, t.3,c.348,a

Εὐπλατὴς, t.3,c.353,g. Εὐπλατὴς, t.3,c.359,b

Εὐπλεκὴς, ib. Εὔπλεκτος, t.3,c.358,f

Εὔπλευρος, Qui bonis firmiſque lateribus eſt.

Εὐπλοΐα, t.3,c.369,c. Εὔπλοια, ib.

Εὔπλοος, ib. Εὐπλοκαμὶς, t.3,c.361,c

Εὐπλόκαμος, ibid. Εὐπλόκαμος, ib.

Εὔπλοκος, t.3,c.360,c Εὔπλοος, t.3,c.369,e

Εὔπλους, ib. Εὔπλυτος, t.3,c.399,c

Εὐπλωὶς, t.3,c.403,h. Εὐπλωὶς, ib.

Εὐποδισία, t.3,c.409,h. Εὔποδος, ib.

Εὐποιέω, t.3,c.411,d. Εὐποια, ib.c

Εὔποος, ibid.b. Εὔπους, ib.

Εὐπολία, t.3,c.511,b. Εὐπολέω, t.3,c.437,e

Εὐπομπὴς, ib. Εὐπομπὸς, ib.d

Εὐπομπὸς, t.3,c.435,a. Εὐπομπὸς, t.3,c.437,d

Εὐπομὸς, ib.d. Εὔπονος, t.3,c.148,g

Εὐπολέμητος, t.3,c.462,d. Εὐπόλεμος, t.3,c.458,a

Εὐπολύρκητος, t.3,c.470,f

Εὔπημος, affertur pro Bonus ductiæ ἀθὴς, καθαρὸς,

Εὐπορέομαι, t.3,c.173,c. Εὐπόρητος, t.3,c.180,h

Εὐπορέω, t.3,c.173,a. Εὐπόρητος, ib.f

Εὐπορία, t.3,c.171,e. Εὐπόριος, t.3,c.178,b

Εὔπορος, Perutus, &c. t.3,c.171,h. Εὔπορος, Abundans, &c. c.172,d

Εὐπόρως, ib.e. Εὐπορώτερον, aduerb. ib.

Εὔποτμος, Felix, Fortunatus. Apud Suidam, ὁ τῇ στρατηγῷ φρόνησις ἔχουσά τι καὶ τύχης ἀπτωμον δι' αὐτὸν. Vnde ADVERB. Εὐποτμως, Fortunatè, Feliciter, Secunda fortuna. Ἀτυχῶς, eidè Suidæ. Et SVBST. Εὐποτμία, ας, ἡ, Bona fortuna Felicitas. Ἀτυχία. Apud eundem Suidam, Ἀποτμίας δὲ κεκλαύσεται πᾶσις ἐξ οὐείων φρόνιμον. Et rurſum, ὡς Ἀποτμία τι καὶ ἀδαμαντία δίκην πολλὴ. Idem dici tradit, ζηλῶ τῶν τῆς Ἀποτμίας. Reperitur & apud Luc. hæc vox.

Εὔποτος, Potaru ſeu bibitu facilis. Item E quo potare ſeu bibere facile eſt aut iucundum. Athen. lib.11, de cymbio, ex Eratoſthene, ὡς εἰ παρεπλεύσαμεν ταῖς καλουμέναις κοτύλαις, κάλλιστα καὶ ἀποτώτατα ὑπεμάτων.

Εὔπους, t.3,c.511,b. Εὐπραγέω, t.3,c.527,b

Εὐπραγὴς, ib.c. Εὐπραγία, ibid.b

Εὐπρακτος, t.3,c.518,b. Εὐπραξία, t.3,c.517,b

Εὐπρεπέως, ſeu Εὐπρεπέω, coniunctim alicubi ſcribitur pro δι' εὐπρεπέως ſeu δι' εὐπρεπέω, quod eſt Feliciter rem gero, vel Feliciter res adminiſtro. Affertur & Εὐπρεπῶν εἰς χρημάτων λόγον, pro diuite & pecunioſo.

Εὐπρεμὴς, t.3,c.537,c. Εὐπρεμὸς, ib.

Εὐπρέπεια, t.3,c.539,d. Εὐπρεπὴς, t.3,c.538,g

Εὐπρεπῶς, t.3,c.539,c Εὐπρόσω, t.3,c.536,g

Εὔπρηκτος, Accensu vſtúque facilis: Suidæ & Heſychio ἀ- A φύσητος, Inflatu facilis.

Εὔπρηστος, t.3,c.554,c

Εὐπροπτῶν, Qui prior beneficio eſt affectus.

Εὐπρόσδεκτος, Acceptu ſeu receptu facilis. Item Acceptus. Paul. in epiſt.ad Corinth.2, cap.2,ex Eſaiæ 49, ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος· ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας. Pro quo Paulo antè καιρῷ δεκτῷ. Tempore accepto.id eſt Tempore gratuitæ beneuolentiæ & beneficentiæ. Et in ep. ad Rom.cap.15, ἵνα γένηται ἡ προσφορὰ τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος, vt oblatio gentium fiat accepta. Sic in epiſt.Petri B 1,cap.2,πνευματικὰς θυσίας, εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, acceptas Deo per Ieſum Chriſtum. In ſuperiore Eſaiæ apud Paulum loco, ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, quidam interpr. Tempus acceptandum.

Εὐπρόσδορος, t.1,c.1086,e. Εὐπροσηγορία, t.1,c.34,c

Εὐπροσήγορος, ib.d. Εὐπρόσκλητος, t.1,c.1141,g

Εὐπροσίτιστος, ib. Εὐπροσόδευτος, t.2,c.1179,f

Εὐπροσωπος, Allatu facilis. ex Euripide affertur pro Acceſſibilis. Peruius, Expoſitus, Facilis.

Εὐπροφερὴς ἐν λόγοις, Facundus, Diſertus. Herodian.lib.8, c de Criſpino, viro conſulari in Aquileienſium rep. φύσει μὲν καὶ ἄλλως αἰδήμων ὤν, ἔν τε τῇ Ῥωμαίων φωνῇ διαφερὴς ἐν λόγοις. Ibi enim Polit.vertit, Romana facundia pollens.

Εὐπρόφορος, t.4,c.191,d. Εὐπροφωνία, t.2,c.1404,a

Εὐπροφωνία, t.2,c.1403,h Εὐπροφώνως, ib.h,

Εὐπροφώνως, ib.f. Εὐπροφόρως, ib.h,

Εὐπροφάσιστος, Prætextu facilis, vel Specioſum habens prætextum.vt ἀπροφάσιστος αἰτία: quod alii exp.Idonea excuſatio & prætextus: ἀνάφορμος: Bud. Excuſatiſſima cauſa, Idonea ratio aliquid faciendi. Thucyd.in fine libri 6,pag.133,καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦδη ἀπροφάσιστον μᾶλλον τὴν αἰτίαν τῆς ἐς Σικελίαν διαβάσεως ἐποίουν. Inde ADVERB. Εὐπροφασίστως, Specioſo prætextu. compar.ἀπροφασιστότερον affertur pro Excuſatius.

Εὔπρωρος, Bonam ſeu pulchram habens puppim. Hom. Iliad. ν, ἔνθα τε νῆες Ἐρέτρια εὔπρωροι πολὺς ὅθι Σιρηναλάιστης.

Εὔπτερος, t.1,c.1716,a.

Εὔπτελος, Pulchros habens ramos: vel multos, Ramoſus. B Suidæ ἐύκλαδος.

Εὐτυχία, t.3,c.604,a. Εὔτυχος, ibid.

Εὔτυχος, t.3,c.655,g

Εὐτύφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Excandefactu & velut ignitu facilis.

Εὐτύχων, Barbatus: ſeu Multum barbæ habens. Apud Athen.

Εὔτυφλος, t.3,c.467,h.& 645,c. Εὐτυφλος, ibid.

Εὐφεγγαύχης, Pulchris irrorans guttis, apud Nonn.

Εὐφαὶ, autore Poll.lib.1, dicuntur τὰ πρὸ τῆς ἄξονι γιγνόμενα σιδήρια, καθ' ἃ περιδινεῖται ὑπὸ τῇ ὄχεσφι, ferramēta axi in id affixa vt ne à rota atteratur: forſan ἀφὶ τὸ ὕδωρ, vtpote lata.

Εὐφάμιλλον, Inuentu: aor.1 med. verbi εὑρίσκω ex εὑρίω ſeu εὕρω, vt ἐπιφαμίλλου ab ἐπιφήμας.

Εὐφαξ, Ex obliquo: ὁπ πλαγίου, vt accipiunt apud Homer. Iliad. ο, verſu 541, Σπῆ δ' εὐφαξ σιὼ δευελαΐδαι, βάλε δ' ἄμων ὀπιθεν. Etymol.quoque exp.εἰς πλάγιον, factum dicens vel ab εὖρος vt μουναξ à μοῦνος: vel à πλάθρον, per apheresin. Vtitur & Ariſtoph.hoc aduerbio in Auibus, dicens, Οὐκ ἀποσείσεις σὺ πρὸς ἐμὲ εὐφαξ πατάξῃ; Vbi ſchol. annotat hæc aduerbia à comico αἰσχρολογίας ἕνεκα πεποιῆσθαι· ἐπὶ τοῦ καμπτομένου, ἀφὸ τοῦ εὐρίσκω συμμιγνύμενα καὶ τὸ πατάξαι.

Εὐφεκής, ές, ὁ καὶ ἡ Bene ſeu pulchrè ſutus.

Εὔφορος, t.1,c.1308,f

Εὐφρὴς, Lata, Ampla: fœm.ex maſc.ἐυρύς.

Εὐφρὼς & Εὐφρὸς, afferunt pro Bene ſeu pulchrè fluentis. quæ infrà gemino ρ ſcribuntur & διαλελυμένως.

Εὔφρων, t.1,c.1308,d. Εὐφρονίνας, t.1,c.1111,e

Εὐφρονίνης, ib.

Εὐφραλογος, Solers in inueniendis verbis, Facundus, Diſertus. Laert.in Arcelilao, ὃν δὴ ἡ διφραλογώτατος ἀπεφήνατο Διοκλῆς, καὶ ὅτι τὰ φρονούμενα αἰνιγματωδῶς ἐξέφερε. Dicitur etiam de nugatore & verborum fundidatore: vnde à Suida & Heſychio exponitur φλύαρος. INDE Εὐφραλογία, ας, ἡ, Solertia vel promptitudo in inueniendis & proferendis verbis, Facúdia. Diogen.Laert.in Stilpone, pag.89, ἔοικεν δ' ἡ διφραλογία καὶ σοφιστικὴ φορτικὴ τοῖς πολλοῖς, διὰ μεγάλου δόξαν πάσαν τῶν Ἑλλήνων ἀφῃρῆσθαι τοῖς αὐτῶν μεγέθεσιν. Vbi tamē διφραλογία ſcribitur. Nonnunquam prolo quacitate ponitur & inanium verborū fundiatione. ET VERB. Εὑφραλογέω, ῶ. Prompiè & ſolerter verba inuenio. Item Verba fundo, Verba fundito, vt Bud.ex Cic.& Plauto interpr. Quo modo accipi poteſt in hoc loco apud Suidam, ex Polybio, ἔχων δὲ καὶ πάνυ λόγῳ, ἀγωνιῶ μὴ δόξω τῶν ὑμῶν οὐκ ἀναλόγως διφραλογῆσαι, nu la poſtulante neceſſitate verba copioſius fundiare. Notandum porro reperiri ET Εὐφραλογία ET Εὐφραλογέω pro illis διφραλογία & διφραλογέω. Plutarch.περὶ παιδῶν καὶ διφραλογίας ὑπτίαν δόξης, καὶ ἔρημον ἕξεως ἀπωθῆς, ὡς φησὶν ὁ Ἐπίκουρος τὴν φιλοσοφίαν. Philo.καὶ γὰρ διὰ τοῦτο τοσαύτην διφραλογίας ἀπαντῶσιν, ἵνα μὴ ὡς ἀπορίαν ὑπαχθῇ. Vbi Bud. διφραλογίαν itidem vt διφραλογίας interpr. Loquacitatem, Verboſitatem, Verborum fundiationē, & Cómentitiam diſputationē. Sic διφραλογέω affertur pro Infinitam orationis copiā fundebat. Quod verbum apud Athen. quoque legitur, lib.5, de Antiocho Epiphane, μάλιστα δὲ φησὶν ὁ Ἱππαρχος διφραλογεῖν καὶ χρυσοχαΐτας διφραλογεῖν ἐν φιλοσόφοις ἀνδράσι καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν. Vbi poſſis interpr. eum Differens. Nam in diſputationibus rerum cauſæ & verba inueſtigantur inueniuntúrque.

Εὑφρὴς, t.1,c.1308,d. Εὑφρὴς, Inueniendus.

Εὑφρὴς, t.1,c.1308,f. Εὑφρὴς, ib.

Εὑφρὴς, ίδος, ἡ, Inuentrix, Repertrix.

Εὑφρὴς, t.1,c.1308,e D

Εὑφρτρα, τὰ, Præmia quæ rei amiſſæ inuentori ſeu repertori dantur pro eius reſtitutione. Vlpian. Pandect.l.47, De furtis, Solent plerique etiam hoc facere vt libellum proponāt continentē inuenisse, & redditurum ei qui deſideraverit. hi ergo oſtendūt nō furandi animo ſe feciſſe. Quid ergo ſi εὕρτρα quæ dicūt, petatnec hic videtur furtum facere, etſi non probè petat aliquid.

Εὔρυμα, t.1,c.1308,c

Εὔρυμον, Heſychio καλλιτὴς: forſan ab εὐρύμων.

Εὔρυμος, ib. E Εὐρυμοσύνη, t.1,c.1131,d. Εὔρυμος, ib.

Εὔρυος, ου, ὁ, affertur pro Alens pulchras agnas. καλλιοβόσκος. Infrà εὐρύλειος.

Εὐρυπλογέω, & Εὐρυπλογία, vide cum Εὐφρα.

Εὑρυτὴς, Inueniendus. Ariſtoph.Nub.

Εὑρυτὴς, ορος, ὁ, Inuentor.in Epigr.

Εὔρυζος, Bene radicatus: vel Radice exuberans. Apud Suidam ex Pſalm. Dauid. εὐρίζου ἀκαλλίκαμον πόαν τῇ γῇ· quod ipſe exp.καλῶς ἐρριζωμένην, ὀπωρίαν: Heſych.καλῶς ῥίζας ἔχοντα ἢ χαρπούς. Rurſum Suidas affert particip. Εὐρίζων pro καλὰς ῥίζας χρυσοῦς ἔχων, ſeu καλὰς διακλάδους καὶ πυχίους, ἢ ἐπὶ πολὺ ἐκτεταμένας αὐτῷ καὶ ἀφθόνους ἔχοντα ῥίζας. item πλατύνων. quam poſtremam expoſit. affert Heſ. F quoque: ſed ſecundum eam eſſet ab εὖρος.

Εὐρὺς, t.3,c.698,b. Εὐρὺς, ibid.d

Εὐρυσθενὴς, ibid.

Εὐριπιδικῶς, More Euripidis, apud Ariſtoph. quod ſchol. exp. δεινῶς, πικρῶς.

Εὐριπίζειν, & Διευριπίζειν, Euripi modo huc illuc agitari & reciprocare. Ariſtot. Probl. ſect.15 διὰ τί ἐν τοῖς ὑγροῖς ἀεὶ ἔσται ὁ αὐτὸς διευριπίζων, καὶ μάλιστα τοῖς διδύμοις; AT Εὐρίπιος, Qui facilè ῥιπίζεται: aliis Inſtabilis vt euripus.

Εὔριπος, Fretum reciprocum. Plin.lib.2,cap.97, Velut Tarrominitani euripi ſæpius, & in Eubœa ſepties die ac nocte reciprocantis. Cicero De natura deorū l.3, Quid Chalcidico Euripo in motu idemidem reciprocando putas fieri poſſe conſtantius? Seneca in Herculeſm. — prius vicibus alternis fugax Euripus vnda ſtabit Euboica piger. Vnde Æſchines in Cteſiph hontem, πάντας τοὺς πράγμασι πρόσκαιρα καὶ διείπιον πνεῦμα ὀργιζομένους. item διείπιος αἰθυσσόμενος, & διείπιος τύχη, ob mutabilem & inconſtantiam. Quin & διείπιος ἔρωτα affertur pro Cogitatio quæ huc & illuc fertur. vt & Heſychio διείπιος eſt ὁ ἀκρατὴς μετεωρολόγος. Alicquī Εὔριπος eſt ὁ ἀκρατὴς simpliciter dicitur Fretum. id eſt Mare angustum. vt Suid.exp.πίλαγος στενὸν & πᾶν ὕδωρ τὸ ἐν μεταξὺ ἀκρατοῦ.

Et Poll. lib.9, cap.1, dicit, ἅλα καὶ θάλατταν ἐκάτερον εἶναι (reponendum enim ita pro εἶπε) τὸ μὲν γλυκὺ διαμένειν, hoc θαλάσσης αὐλῶνα & εὔριπον & πορθμὸν nominari. Plinius lib.4,cap.12,Euboea & ipſa auulſa Bœotiæ,tam modico interfluente euripo vt ponte iungatur. Et rurſum,Primas anguſtias Helleſpontum vocant. Porrigitur inde tenuis euripus LXXXVI M. paſſ.ſpatio. Sic Ariſtot. De mundo,ἰσαὶ καὶ δίναι καὶ τοῖς εὐρίπους καὶ πορθμούς. Et forſan quoniam in eiuſmodi anguſtiis & fretis mare reciprocat, factum inde eſt vt εὔριπος dictum ſit de freto reciproco,& generàlius pro re inſtabili. Legimus ſanè apud Cic. Pro Muræna,Quod enim frerum,quem euripum,tot meatus,tantas,tam varias habere putatis agitationes fluctuum,quantas perturbationes & quantos æſtus habet ratio comitiorũ? Quin & aquæ ductus & alia aquarum receptacula εὔριπους nominantur, ab illorum euriporũ ſimilitudine qui in mari ſunt terra vtrinque ſepti. Heſych. certè εὐρίπους interpr. δοχεῖα ὑδάτων,& Euſt. πόρους οἷον ὑποδοχὰς τοῦ ὕδατος: vt ſunt quos Latini appellant Lacus,Lacunas,Stagna,Ciſternas. Cic.lib.5 De leg.Ductus aquarum quos iſti Nilos euripóſque vocant, quis quum viderit, non irriſerit? Sueton.Circenſibus ſpatio circi ab vtraque parte producto,& in gyrum euripo addito. Æl.Spart.in Heliog. Euripis vino plenis nauales circenſes exhibuit.Ioſeph. in Antiquit.Iud.τὴν ἔξωθεν τοῦ εὐρίπου μίαν καὶ βαθεῖαν. Apud eundem exponitur Ciſterna: apud Dionyſ.Halic. Lacuna & Stagnum. INDE Εὐριπώδης dicitur Euripo ſimilis, Reciprocos æſtus habens in modũ euripi.

At Εὐρίπος,Heſychio teſte cognomen eſt Neptuni.

Εὐρίσκω,t.1,c.1307,d. Εὕρεσις,ib.g
Εὐροΐα,t.3,c.682,f. Εὔροια,ib.e
Εὐροκλήτης,t.3,c.722,b. Εὐρακλυδὼν,vide in Εὖρος.
Εὐρὸν,Fœtidum.v.l.
Εὐρυακίτης, in manuſcripto Suidæ cod.exp. καλῶς ῥέοντα: pro quo in impreſſis eſt εὐρυαλίτης. Vtrunque ſuſpectũ.

AT Εὐρύοπας,vide in Εὖρος.

Εὔρους,t.3,c.681,d
Εὖρος,t.1,c.1309,f. Εὖρος,ου,ὁ,Eurus: ventus ab oriente ſpirans,alio nomine dictus Vulturnus. Teſte enim Ariſtotele De mundo,εὖροι nominantur οἱ ἀπὸ ἀνατολῆς σωτηχοῖς πνέοντες αὔραις.Ibidem tradit ex euris χειρίαν dici τὸν ἀπὸ τῆ θερεῖ τὰς ἡελιακὰς ἀνατολὰς ποιοῦντα αὔραις: ἀπηλιώτην autem,τὸν ἀπὸ τῆ θερεῖ τὰς ἰσημερινάς: εὖρον verò,τὸν ἀπὸ τῆ θερεῖ τὰς χειμερινάς. Vnde Plin.libro 2,cap. 47, Ab oriente æquinoctiali ſubſolanus:ab oriente bruma li vulturnus. illum, apelioten: hunc, eurum Græci appellant. Porro INDE Εὐροκλύδων dicitur Euroaquilo, vt vet.interpr.vertit apud Lucam Act. Apoſt. cap.27, τυφωνικὸς ἄνεμος ὁ καλούμενος Εὐροκλύδων. Videri itaque poſſit legiſſe εὐρακύλων. nã εὐροκλύδων ſonat Fluctuoſus eur⁹. Apud Horat.ſanè minatur eurus fluctib⁹: quẽ Ouid.tumidũ vocat. ET Εὐρόνοτος, Euronotus: ventus ex euro & noto mixtus,ſeu inter eurum & notum medius. vt Ariſtot.De mundo εὐρόνοτον dici tradit τὸν μεταξὺ εὔρου καὶ νότου. Et Gell.lib 2,cap.22, Tertium (inquit)ventum qui ab oriẽte hyberno ſpirat, Vulturnum Romani vocant. Eum plerique Græci miſto nomine,Φ inter notum & eurum ſit,εὐρόνοτον appellãt. Hi ſunt igitur tres venti oriẽtales, Aquilo, Vulturnus,Eurus: quorum medius eurus eſt.

Εὖρος,t.3,c.682,d. Εὐρύαλος,t.3,c.669,b
Εὐρύβιος,t.3,c.680,a. Εὐρύδις,ib.
Εὐρύλεως,& εὐβόλος,Etymologo ὁ καλλιτρίβολος, Pulchras ferens oues:ſeu pulchras agnas.
Εὐρίπης,t.3,c.679,h. Εὐρίπη,t.3, c.698.f
Εὐρόος,t.3,c 682,d. Εὐρύ,t.1,c.1309.f
Εὐρυάσιος, t.1,c.92,c. Εὐρύαλος,t.1,c.1309,e
Εὐρύαλος,ib.

Εὐρυβατεύειν,Suidæ eſt πανουργεύειν,Vti malis artibus,Improbè agere: ab Eurybare ſeu Eurybato quodam,quẽ vnum ex Cercopibus fuiſſe perhibent ὑπὸ χαμαιζήλων, alii ὑπὸ δύτων. Plura de eodem vide apud eundem,& apud Eraſmum in Chil.necnon apud Euſtath.qui hoc nomẽ dictum vult ἀπὸ τὸ εὐρὺ βαίνειν. Apud Heſych.quoque Εὐρυβάτης, πανοῦργος, ἀπατεών, κέρκωψ

Εὐρυβίης,Cuius vis & robur latè ſe extendit,Latè potens. Heſiodus,Τείρων εὐρυβίης.In Epigramm.— εὐρυβίης ἀίδης. Ibidem,εὐρυβίης Ἀπόλλων. At Εὐρύβιος,nomen proprium apud Athen.

Εὐρυηχίης,t 1,c.834,d. Εὐρυδίνης,t.1,c.1019,f
Εὔρυθμα,aduerb.t.3,c.726,b. Εὐρυθμία,ib.c
Εὔρυθμος,ib.a. Εὐρυθμος,ib.g
Εὐρυκάρηνον δίπας,Corpus lato ſeu vaſto capite. Oppian. De venat.l.3.
Εὐρύκερως,t.2,c.128,b
Εὐρυκλῆς, quidam ἐγγαστρίμυθος dictus fuit:& ab eo homonymos Εὐρυκλῆς denominati alii etiam iſtiuſmodi vates,teſte Heſychio. vt & Suidas tradit Εὐρυκλῆν dictum fuiſſe πάντα τὰ ἐγγαστρίμυθον,ab Eurycle quodam tali vate. Vnde & Ariſtoph. Veſp. μιμοσκάμμας τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ δῆγόν τιν᾽ Ἐς ἀλκυόνας γαστέρας ὠδύς, καμφδικὰ πολλὰ χέασθαι. Vbi & ſchol.ipſius annotat hunc Euryclem,velut ἐγγαστρίμυθον,dici Athenis ἐπὶ τῶν μαντευομένων διὰ τῆ ὑποκρινομένου αὐτοῦ δαίμονος: ab eóque quoſuis alios vaticinantes dictos fuiſſe ἐγγαστρίτας & ἐνκυκλεῖτας, quòd primus Eurycles id factitarit.

Εὐρυΐας,Heſychio μεγαλόνεως, μέγα ἰσχύων. At Εὐρυέσσα.eidem πολυώρους,ſeu πολλὰ κοιλώματα ἔχουσα:quoniã veteres antiquitus vocabant τὰ κοιλώματα, cauitates,ſeu cauernas.noctis autem eſſe epitheton innuit.

Εὐρυκρείων,t.2,c.414,f
Εὐρυμεδὼν,Latè regnans,Latè rex. At εὐρυμέδων αἰθὴρ,ex Ariſtot.Rhet.pro Latus æther.
Εὐρυμέτωπος, t.2,c.1399,g
Εὐρυμιτασαι,Heſychio eſt ἐρεθίζουσαι:afferenti & εὐρύμιτας pro εὐρύχωρον.
Εὔρυμνος,v,ὁ, eſſe dicitur Qui per calumniã inter amicos inimicitias excitare conatur: ab Eurymno quodã qui id tentarit inter Caſtorem & Pollucem.
Εὐρυνόη,t.1,c.1309,g. Εὐρυώδης,t.2,c.1110,b
Εὐρυόδιος,t.2,c.1171,g. Εὐρύοπα,t.2,c.1583,e
Εὐρυοπής,ib.d.& 1392,g. Εὐρυόχλος,t.2,c.1575,f
Εὐρυοψ,t.2,c.1583,c. Εὐρύπορος,t.3,c.174,g
Εὐρυπρόσωπος, Qui lato ſeu amplo eſt podice. Ariſtophanes Nub.
Εὐρυπύλη,t.3,c.612,c. Εὐρυπυλὴς,ib.d
Εὐρύπυλος,ib.e
Εὐρυρυθμος,Lata habens fluenta,Latè fluens.
Εὐρυρρεὴς,t.1,c.1309,f.& t.3,c.679,g
Εὐρυτέων,t.3,c.679,g. Εὐρυς,t.1,c.1309.e
Εὐρυσακὲς,Latum ſeu amplum habens ſcutum.ὁ μεγάλην ἔχων ἀσπίδα,Suidæ,in exemplum afferenti hæc Sophoclis ex Aiace,pag.34, Ἀλλ᾽ αὐτός μοι σὺ παῖ λαβὼν ἐπώνυμον Εὐρυσακὲς,ἴσχε δέρᾳ πολυρράφου σφυρὸς Πέρσακας ἐπάβυσον ἀμφὶ νῶτα σακος. Sed ibi eſt nomen proprium filii Aiacis.

Eodem Suida teſte Εὐρυσάκειον πέμπος Athenis nominatum fuit ἀπὸ Εὐρυσάκου τοῦ Αἴακος, lucus Euryſaci Aiacis filio ſacer.

Εὐρυσθενὴς,t.3,c.779,a. Εὐρύσορος,t.3,c.896,f
Εὐρύστερνος,t.3,c.1011,d. Εὐρυσθὴς,t.3,c.1031,f
Εὐρύσημος,t.3,c.1044,c. Εὐρυπὶς,t.1,c.1309,f
Εὐρύπης,ibid.
Εὔρυτος,v,ὁ ῦ ῠ,ex Eurip.affertur pro Bene fluens:ita tamẽ vt dubitetur ſitne potius nomen proprium.
Εὐρύτροπος,t.3,c.1318,c. Εὐρυφυὴς,t.4,c.172,h
Εὐρυχαδὲς,Latus & capax.vt εὐρυχαδὲς πεδίον apud Luc. in Lexiph.
Εὐρύχορος,t.4,c.573,g. Εὐρυχωρὶς, t.4,c.664,g
Εὐρυχωρία,ib. Εὐρυχωρος,ib.f
Εὐρυωπὴς,t.2,c.1392,h. Εὐρυωψ,ib.e
Εὐρυωγὸς,t.1,c.514,e
Εὐρώδης,vide in Εὐρώς. Εὐρώεις,ibid.
Εὐρωστία, Bona valetudo. Heſychius enim εὐρωστίαν affert pro εὐξίαν,ὑγίειαν: quod in εὐρωστίαν vertendum putarem, niſi & ipſum mox ſubiungeret, exponens itidem ῥῶσιν,ὑγίειαν.
Εὐρώστιον,proprium,t.2,c.1392,g. & 1394.g
Εὐρωτὴς,t.1,c.1396,b
Εὐρώς,ῶτος,ὁ,Situs,Mucor,Humor putrefactus:ὑγρότης σηπομένη,Suidæ in hoc loco Callim.πίδακα τὴ μὴ τυπεῖσαν ἰκχυτὸς εὐρώς.Et in hoc Theocr.Ἀ σεῦγξ εὐρὼς πολλωτὰν,li-

cet ibi generalius accipiat pro Humor, ὑγρὰν: minus re- A
cte, quum & ibi significet ἰχῶρα σφαγιωδῆ καὶ σαπρὰν ὑγρασίαν. dicit enim Battus fistulam diutius neglectam fi-
tu & putredinoso mucore infici, seu situm contrahere.
Locus est Idyll. 4. Metaphor. Plutarch. De aud. τὸν ὑπὸ τῆς
ῥᾳθυμίας τῆς ψυχῆς. INDE Εὐρώεις, εντος, ὁ, ET Εὐ-
ρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Putris, Situ & mucore obsitus. Hesiod.
Erg. lib. 2, Βῦσσαι δὲ ὑρώεντα δόμον κρυεροῦ ἀΐδαο. Sophocl.
Aiace, pag. 65. ὑπὸ βροτῶν τὸν ἀείμνηστον τάφον ὑρώεντα κα-
λύψει id est σαπιδῶντα, inquit schol. addens etiam σκωλη-
κώδη. quoniam verminatio putredinis comes esse so- B
let. Pag. sequ. αὐτὰ τὰ ὑρώδη Τροίας, exp. itidem σαπρᾶς,
ὑγρᾶς ἐχούσας μόρφας: addens tamen & aliam expositionem,
nimirum σκοτινὰ καὶ ἀεροειδῆ τοῖς Ἕλλησι, vt Suidas quo-
que ὑρώεντα exp. σκοτεινόν, ζοφώδη. Eidem S. ὑρώεις est
non solùm σκοτεινός, sed etiam πλατύς, Latus, Amplus,
Spatiosus. quarum expositionum meminit & Hesych.
vtpote ὑρώεντα exponens non modò πλατέα, εὐσταθῆ-
μόρφα, sed etiam σκοτεινὰ, & ἃ σφόδρα τοῖς ἀφροῖς χαίτας: hoc po
steriore indicans Mucida, Putrida. Est ab ὑρώεις &
VERBVM Εὐρωτιάω, ῶ, Situ obsitus sum, Mucidus C
sum, Putreo, Marceo: vel etiam Situm contraho, Muco
re vitior, Marcesco. Theophr. De caus. plantarum lib. 1,
ὅσοις μὴ σήπεται μηδ' ὑρωτιᾷ. Itidem Dioscorides dicit,
ὑρωτιῶσαν λεπτομερῆ. At Aristoph. metaphoricè & per
iocum, in Nubibus, Ἐμοὶ γὰρ ὧν ἄχθεσθε πᾶσιν βίος, Εὐρω-
τιῶν, ἀκάρπως.

Εὐρωτάπις, pro ὑρωτάπις legitur apud Diod. Sicul. lib. 11,
p. 285, vt & ὑρώτης pro ὑρωτήρης, Fortior, in l. Sapient.
c. 8. Sed ea scriptura suspecta est.

Εὐρωτία, t. 3, c. 731, g. Εὔρωτες, ib. Εὐρώτης, ibid. D

Εὐρώτης, ου, ὁ, Eurotas: fluuius Laconiæ. Ita dicitur & pudè
dum virile, teste Suida, in exemplum afferente hunc lo
cum ex Epigr. Τὸν δ' ἐσφοδαίνοντα καπηχέι πλαμύρι χεῖ
Οὐχ ὅλον ὑρώτην, ἀλλ' ἴσον ἱδύνατο.

Εὐρωτιάω, vide paulo antè in Εὐρώς.

Εὖς, t. 1, c. 1297, c

Εὔσπα, τὰ, Polluce teste dicuntur τὰ ὑγκώμια: lib. 6, cap.
13, vbi de culinaris instrumentis & operibus loquitur.
Vide & Hesych. At Εὔσπασμα, idem Hesych. esse dicit
ἀκροώτημα θύρσοις καὶ βακχεῖοις ὀπτήρημα. nam τὸ βακ-
χεύειν dici διαζῆν: & σαβάσιος, ὃς βακχεύοντας. Idem
δύασμα.

Εὐσανίδωτος, Bene tabulatus, Bonum habens tabulatum.

Εὔσαρκος, Bonam habens carnem. Item Bene habitus, Cor
pulentus, seu Bene carnosus. Xen. in Laced. republica,
βύρσοί τε καὶ δύσαρκοι καὶ ὑρῶντι εἰσὶ Idem De re equ. πυ-
κνοῖ δὲ πόδες καὶ ἰσχυροὶ καὶ ὀστέινοι καὶ δοκίμους. Pau-
lo antè, ἰσχία πλατία τῇ μὲν χρὴ καὶ δύσαρκα. INDE
Εὐσαρκία, ας, ἡ, exponitur itidem Corpulentia, Plenitu-
do corporis. Et VERB. Εὐσαρκέω, ῶ, Reddo corpulen F
tum & δύσαρκον. Galen. Therap. lib. 14. πολὺ σιτῶ ὅτι δυ-
σαρκέσαι βουλόμεθα μέλεα, ἢ πεῖσαι χρὴ ἢ κατασταλῆναι, quæ
plena & carnosa reddere volumus.

Εὐσέβεια, & Εὐσεβέω, item Εὐσεβίως, Εὐσέβημα, Εὐσεβία, vi-
de in sequ. Εὐσεβὴς.

Εὐσεβὴς, ἐς, ὁ καὶ ἡ, Qui probè colit ac veneratur Deum,
Pius, Religiosus. Xenoph. sub finem sui Cyneg. φῶς δὲ
τὰ θεῖα τοῖς μὲν ὑπὸ ἀμαθίων ἀσεβεῖν εἰ δ' εὐσεβέσι. Lu-
cian. De calumn. φῶς δὲ τὸ εὐσεβῶ καὶ φιλόθεον ἄλλος καὶ
ἄλλος ὁρίζεται μάλιστα. Demosth. verò τὸ ἀσεβὲς ὅσιον,
Pium non est. id est impium & nefarium. Vnde
ADVERB. Εὐσεβίως, & per CONTR. Εὐσεβῶς, Piè,
Religiosè: more nimirum eorum qui probè Deum co-
lunt & venerantur. Demosth. Olynth. 3, τοὺς μὲν Ἑλληνικὰ,
πιστῶς, τὰ δὲ φῶς τοὺς θεοὺς ἐσπεισάμην. Idem in Mid. ὧν
τινας ἀναβὰς, ὧντινας ἐσεβῶς, ὧν μυστείοις ἐξηκούσατε, ita re-
ligiosè, ita piè. Inde & SVBST. Εὐσέβεια, ας, ἡ, Pro-
bus Dei cultus, Pietas, Religiositas. Plutarch. De super-
stit. ὅταν ἐθίζωσιν τὸν δεισιδαίμονα, μηδὲν ἄλλο πρὸς τὸ θεῖον
πράττειν καὶ λέγειν, ἢ καθαρεύοντα καὶ ἁγνεύοντα καὶ
ἀσεβεῖν. Æschin. in Ctesiph. ἐκεῖνο τὸν ἐγκωμίων τῆς ἐμ-
βίας ἐμὲ φῶς ἐποίησεν. Isocr. in Panathen. πάντα δὲ τὸν
χρόνον πάντας ἐσεβείας μὲν φῶς τοὺς θεοὺς, δικαιοσύνης δὲ
φῶς τοὺς ἀνθρώπους. Vbi nota eum addidisse φῶς τοὺς θεοὺς:
quemadmodum & Demosth. Pro corona dicit φῶς
τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν ἐξηυλαβήθην. nam & circa alias res εὐ-
σέβεια versatur, vt Pietas & religio apud Latinos. Di-
cit enim Isocrates rursum in Hel. encom. ἔοικε δ' εὐ-
σέβεια καὶ φρονήσεως χώραν φῶς τὴν ἰδίαν τὴν ἑαυτῆς.
quod est εὐλάβεια & cautione seu religione. (Ionicè
DICITVR Εὐσεβίη pro isto εὐσέβεια, vt in hoc pentame
tro apud Athenæum lib. 10, Καὶ τὴν εὐσεβίης γίνεται σω-
φροσύνη.) Est inde præterea VERBVM Εὐσεβέω,
ῶ, significans Sum εὐσεβὴς, id est Sum pius & religiosus,
Probè & religiosè Deum colo: seu Pietatem colo, Piè
ago. Synes. Epist. 4, εὐσεβῶν αἰσχυντηρόν. Notandum
porro construi aliquando cum accusativo rei, & signi-
ficare itidem Pietatem colo, Piè ago, Pius sum, addita
præpositione In. Eurip. Phœniss. Εἰσὶν δ' αἰδεῖσθαι χρὴ πα-
γκοίνους πόλει Κάδμου· αἰδεῖσθαι πάντα γ' εὐσεβῆ χρεών. Nam
ti violandum est ius, regnandi gratia Violandum est
aliis rebus pietate colas. vt Cic. interpr. Offic. libro 3:
vel luxus Cæsar, secundum Suetonium. Isocr. ad Demo
nic. εὐσέβει τὰ φῶς τοὺς θεούς. Idem in Nicocl. τὰ φῶς
τοὺς θεοὺς εὐσέβουσιν. Aliquando cum φῶς vel φῶς, in
eadem significatione. Affertur enim ex Epigr. εὐσεβῶ
φῶς τοὺς θεούς, pro Pius sum erga deos. & ex Euripide,
εὐσέβει φῶς ξένους, pro Pius sis erga hospites. At Paulus
Apost. subaudita hac præpos. φῶς vel εἰς, in epist. ad Ti-
moth. 1, c. 5, εἴ δέ τις χήρας τέκνα ἢ ἐκγόνους ἔχει, μανθανέ-
τωσαν φῶς τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδίδοναι τοῖς
προγόνοις, in propriam domum pietatem exercere, & vi
cem rependere parentibus. Est enim & in parentes
ac liberos quædà pietas: vnde apud Virg. Sum pius Æ-
neas. Sed & εὐσεβεῖσθαι aliquid dicitur, vt εὐσεβεῖσθαι in
Axiocho Plat. ἐστὶ καὶ τῶν εὐσεβεῖν, Vt etiã hoc à me cũ
reliquis piè & officiosè parenti tribuatur, Vt etiam hoc
pietatis officio erga parentem functus esse videar.
INDE Εὐσέβημα, ατος, τὸ, Pium factum, Officium pieta
tis. Demetr. Phal. ἢ τὸ δύσφημα εὔφημα ποιῆ, ἢ τὰ ἀσε-
βήματα, ἀνοσιήματα.

Εὐσελαγέτιον (nisi potius legendum Δισελαγέτιον) εἶδος,
Hesych. dicit aut vel φῶς τὴν σελήνην, vel περὶ τὴν πανσέλη-
νον μῆνα sit ὄνομα.

Εὐσελήνως, Lunæ fulgore illustris, Non illunis. Hesychio
est εὐφεγγής. E

Εὔσημος, Bona seu pulchra habens σήματα. Infrà Ενεσ.

Εὔσπλος, ου, ὁ ἡ, exponitur Venerabilis.

Εὔστοος, t. 3, c. 756, a. Εὔσωμος, t. 3, c. 765, h
Εὔστομος, t. 3, c. 776, c. Εὐσπλία, ib.
Εὐσθένεια, t. 3, c. 779, b. Εὐσθενέω, ib. c
Εὐσθενὴς, ib. b. Εὐσθενὰς, ib.

Εὔστομος, ου, ὁ, Qui est bono stomacho. v. l. At ἀστῶν vide-
tur significare Bene habitum esse è cibo, in hoc loco
Theophrasti Hist. plantarum libro 4, vbi de bobus lo-
quens ait, καὶ ξηραίνοντες παρίχειν ἅμα χιλωτὰ τοῖς βου-
σὶ, ὅταν ἐργάζωνται· καὶ τὰ εὐσωμα τὰ ἔχοντα διαπνοὴν, μᾶλ-
λον βαίνουσι κάλλιον. F

Εὐσταφύλιος, t. 3, c. 802, c. Εὐσταφύλιος, ib.
Εὐστελὴς, t. 2, c. 810, a. Εὐστελὴς, t. 3, c. 832, g
Εὐστελέω, t. 3, c. 857, c. Εὐστόλιος, ib.
Εὔστιος, Vmbrosus, Opacus: vel Gratas vmbras habens.
Εὔστομος, t. 3, c. 815, b. Εὐστομμόσιος, t. 3, c. 887, c
Εὐστομμοσύνη, ib. Εὐστόμμων, ib.

Εὐσθαρδὴς, Hesychio τύραννος, Validus.

Εὐσμίλωτα, eidem sunt τὰ κατασκευασμένα, Bene paratus: G
ἢ λατομικὴς σμίλης, à cæmentario scalpro.

Εὐσπία, idem affert pro ἀθηνία, σπουδὴ: necnon ὕσπιν pro
ἀσφαλῶς σκέψασθαι. Eidem ὕσπις est non solùm ὁ δι-
σκὸς, sed etiam ἀσπὶς: item nomen proprium he-
roïs. Superioris porro ὕσπια ab hoc ὕσπις derivari
meminit Suid quoque, exponens ἀσπίνα, Robur. Vi-
rium potentia, afferens hoc hemistichium, — ζώσε τ'
ἀσπίνας χάριν.

Εὔσπορος, Helychio ἀδρόμυος: pro quo infrà ἰύσπορος.

Εὐσπορος, t. 3, c. 916, c. H Εὐσπαλχία, t. 3, c. 956, c

Εὔσπαλχος, ib.

Εὔσπορος, siue Εὔσπορος, Fœcundus seminis.

Εὐσπλαμος, poetæ metri causa pro εὔσπλαμος dicunt, quod est
Bona seu pulchra habens σήματα: Hesychio εὔσπορος,
δικαίπορος, δυσπιδώτος, Bonis instructus transitus & in-

bulis. Itidem Euſtath. apud Homerū νῆας εὐστόλμους exponit εὐζύγους: quoniam videlicet στόλμοι dicuntur τὰ ζυγὰ & αἱ καλῖδραι.

Εὐσαώς, t.3,c.1216,f.
Εὐσαώτω, ib.d.
Εὐσαΐα, ib.c.
Εὐσακτον, t.3,c.964,g.
Εὐσαλῶς, t.3,c.995,a.
Εὐσαχες, ib.d
Εὐστίλας, Homer. vſurpat pro εὖ στίλας καὶ εὖ ἐξεπιδυόσας, Od.ξ, Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει νηυσὶν ἐΐσας Νῆας εὐστόλους τε σὺν ἀνδράσι ἑπέρεσθαι, Bene inſtructis apparatiſque nauibus. Sic ſuprà εὐπρῴρας.
Εὔστειρος, t.3,c.1011,e.
Εὐστοῖς, t.3,c.1018,g.
Εὐστίριος, ib.
Εὐστιχίζω, ex Eurip. affertur pro Probè decoro. Sed diuiſim potius ſcribendum.
Εὔστολος, t.3,c.997,b.
Εὔστομα, aduerbium. t.3,c.1044,g
Εὐστομαχία, t.3,c.1054.b.
Εὐστομάω, t.3,c.1045,d.
Εὔστομος, t.3,c.1044,e
Εὐσύρθυγγα κορῶναν, Clauam è bono pulchróue ſtipite. ſeu Clauam è robuſto & valido ſtipite, in Epigr.
Εὐσυναίζομαι, Coniectura aſſequor, vt tradunt vulg.lex. quæ etiam addunt, eſſe deponens, & genitiuo iungi: ſed viderint.
Εὐσυχέω, t.3,c.991,h.
Εὐσυχος, ib.e.
Εὔσυρα, in cōmœdia dicitur ἡ τοῦ συὸς φλοιός, vt refert Euſt.p.1186, deriuans ipſum ab εὖω. Sic p.1446 εὔσυρα apud comicum eſſe dicit ἐργαστήριον ἐν ᾧ χοῖροι καὶ τὰ παιδία εὔονται: ex antiquis exponens ξύθρον ἐν ᾧ ἀθροίζονται παῖδες τοῦ ὕδατος χάριν. Locus Ariſtophanis, quem comici nomine intelligit, hic eſt, in Equit. Ἐν ταύτην εὔσυρας καταδύλους ἐρυσθένους. Vbi ſchol. quoque exponit φλοιοσύρας, ὅπου τὰ ἱερεῖα σύονται: addens, εὔσυρα eſſe τὸ μαγειρεῖον, dicta ἀπὸ τοῦ εὖειν καὶ φλοιζειν τοὺς χοίρους. Sic verò & Pollux lib. 6, εὔσυρας dictas fuiſſe ſcribit etiam τοὺς βύβρους ἐν οἷς εὔονται τὰ χοιρίδια. Alioqui enim εὔσυρα vocata fuit ἡ ὑφαντὴ κριθή, alio nomine ἀμφίκαυτος dicta à comicis & tragicis, ἀπὸ τοῦ ἀμφικαίεσθαι: ſeu, vt alii volunt, ἡ ἀφοῦ τὴν ἔφιξιν πᾶσι πυρᾷ, quam appellant λαὸν ὠμὸν. ἔξω τὰ πυρὶ ἀφθέντα καίεσθαι πᾶσι ἀχύροις ὑπεπιδίοις τῇ ὑπὸ τοῦ ἁλῶναι, inquit ſchol. Ariſtophanis. Sic Euſt. pag.1446, εὔσυρα ex Pauſania expon. τὸ ὁλοκαχύων καυθέντων ἔδεσμα παρὰ αἰθιοπικὰς ἀπαβαλόντων, ὅτι τὸν ἀφεψικαυθέντα σῖτον ἔχων. alios verò ſic nominatam velle τὴν ὠμὴν κριθὴν, quæ & ἀμφίκαυτος apud Æl. Dionyſ. vocatur. comicos etiam ὀπὸ χωνευτοῦ μεῖον vſurpare hoc vocabulum: Cratinum verò ſic dicere τὴν ὀσφύν. Notandum verò repetiri & εὔσυρα, tenui ſeu leni ſpiritu, vt εὖω.
Εὐσραβὴς, t.3,c.1104,e
Εὐστρατηγέω, ῶ, affertur pro Bene impero exercitui.
Εὐστραφὴς, t.3,c.1080,g.
Εὐστρεπὴς, ib.d.
Εὐστρεφὴς, ib.
Εὔστροφος, ib.d.
Εὐσύλλητος, t.2,c.581,a
Εὐσυμόχως αἰτία, Cauſa quæ colligi facilè poteſt.
Εὐσύμβλητος, exponitur Facilis ad coniectandum.
Εὐσύμβολος, Bud. ex Seruio interpr. Boni ominis. ὁ αἴσιος. Ex Polluce autem ἀκαιρόστομος, ἀπέμυκτος, ἀνίπυκτος: opponi ei dicens τὸν δυσξύμβολον, hùncque Xenophontis locum afferens, de amico, εὔστροφος δὲ καὶ εὐξύμβολος ὢν τυγχάνει καὶ φιλόπονος ὢν: τὸ μὲν ἐλλιπάσαι εὖ ποιῶν. Idem Bud. exp. ὁ εὖ συμβάλλων, & ὁ ἀγαθὸς συμβάλλειν. vt Harpocr. quoque annotat Antiphontem in Politico, εὐσύμβολον dixiſſe τὸ ῥᾳδίως καὶ εὖ συμβάλλοντα. i. ἀγαθὸν συμβάλλειν. Quod & Suid. habet & Etymol.
Εὐσυμπαθέφορος, t.4,c.114,g
Εὐσύμφυτος, Facilè concreſcens & coaleſcens. ῥᾶστα συμφῦναι δυνάμενος. Theophr. τὰ μάλιστα εὐσύμφυτος, ξυμφυτείας ἔσης τῆς ὕλης ἡ δυναμένη συμφῦναι.

Εὐσωλήνιος, t.1,c.88,e.
Εὐσωμάλακτος, t.1,c.357,g
Εὐσωρμοτος, Qui facilè aptari poteſt & coagmentari.
Εὐσωνείδητος, ν, ὁ ἡ ἡ, Qui bene ſibi conſcius eſt.
Εὐσωτία, t.1,c.1673,f.g.
Εὐσωτικὸς, t.3,c.1515,f.
Εὐσωτικὸς, t.2,c.1389,d
Εὔσφυρος, & Εὐσφυρος, t.3,c.1192,d
Εὐχαμελογία, t.1,c.1331,a.
Εὐχαμύτως, ib.
Εὐχειμων, t.1,c.1330,g.
Εὐχερὴς, t.3,c.1196,g
Εὔχερως, ib.e.
Εὐχόλος, ib.
Εὖω, Excorio. Heſych. enim εὖσαντας affert pro ἐκδείραντας.
Εὐωμαπάω, t.3,c.1215,c.
Εὐώμαπος, ib.b.
Εὐωνία, Heſychio ἡσυχία: aliis etiam Silentium.
Εὔωνος, t.3,c.1226,f
Εὐπακὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Liquefactu ſeu maceratu facilis.
Εὐπακτέω, t.3,c.1160,f.
Εὐπάκτης, ib.f.
Εὐπαξία, t.3,c.1157,g.
Εὔπαρος. Etymologo καλῶς πλήρωσις: quoniā videlicet ἔαρ ἀπὸ dicuntur τὰ πτερά. Epigr. l.3,p.265, in cicadam, Ἐκτετικὼς ἀπάρσιον δι' ἴχνος ἠχέτα μολπαί.
Εὖπ, aliquando eſt χρονικὸν ὑπάρχημα, aduerbium temporis, æquipollens τῷ ὅπ καὶ ὁπότε, Quando, Quum, teſte Euſtathio, vt apud Homer. Iliad. γ. Εὖπ μοι ἐείδεα φυλάσσω ἠδὲ μενοινάς. Itidem εὖτ' αὖ idem Euſtath. eſſe ait ὑπάρχημα χρονικὸν ἴσον τῷ ὅπ, in hoc loco Iliad α, πῶς δ' ἂν ἔτ' ἐν δυνησαι ἀχνύμενος περ Χραισμεῖν, εὖτ' αὖ πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος αἰδρηφόροιο Θήσκοντες πίπτωσι. Sic apud Heſiod. εὖτ' αὖ παίδων, quum fuerint. Et Sophocl. εὖτ' αὖ μέλῃ, vbi venerit. At ex Herodoto affertur εὖτ' αὖ γένηται, pro Quoad fuerit. ex cuius l.7 affertur etiam εὖτ' ἔπλεον, pro Dum nauigarem. Apoll. Argon. lib.2 dicitur εὖπ vſurpaſſe pro Quandoquidem. ἐπειδή. ‖ Alioqui εὖπ eſt etiam ἀβεβαιώσεως ὑπάρχημα, ἰσοδυναμοῦν τῷ καίτοι, inquit Euſtathius in exemplum afferens hunc locum Homeri Iliadis γ, Εὖτ' ὄρνις κορυφῇσι νόος κατέχθιει ὀμίχλῃ: cui εὖπ in redditione ſimilitudinis reſpondet ὡς ἄρα. Pro eo verò & ἤπα dicunt poetæ, & facta dialyſi ἠύπα, Sicut, Velut, Ceu. Plura vide apud Etym. At ſine π ſignificat καλῶς.
Εὐπίχους, t.3,c.1357,c.
Εὔπιχος, ib.f
Εὐπικμαφὴς, Coniectu facile. Heſychio καλῶς τυπτόμενον.
Εὐπιτεία, t.3,c.1538,c.
Εὔπιτος, ib.d.
Εὐπλὴς, ib.d.
Εὐπλίζω, ib.b.
Εὐπλοΐη, t.3,c.1416,b.
Εὐπνοια, t.3,c.1433,a.
Εὔπνους, t.3,c.1456,c.
Εὐποίητος, t.3,c.1534,e.
Εὔπορος, ib.e.
Εὔπλυμος, ib.e.
Εὔπνους, t.3,c.1393,f.
Εὐπνοια, ib.d.
Εὐπνοος, ib.d.
Εὔπηξος, ib.g.
Εὔπορος, t.3,c.1316,a.
Εὐπραγμοσύνη, t.3,c.1641,g
Εὐπραπλοΐα, ib.c.
Εὐπραπλοῶ, ib.g.
Εὐπραφὴς, ib.c.
Εὐπρεπὴς, t.3,c.1641,g.
Εὐπρεπισμὸς, ib.b
Εὐπρεπτος, ν, ὁ ἡ ἡ. Verti facilis, Mutabilis. Ariſtot.
Εὐπρεπὴς, t.3,c.1643,b.
Εὔπρεπος, ib.d.
Εὔπρεξος, t.1,c.1587,a.
Εὔπροπος, ib.
Εὐπροφία, t.3,c.1646,a.
Εὐπροχαλος, t.3,c.1655,d.
Εὔπροχος, t.3,c.1653,g.
Εὐπρυμνος, ν, ὁ ἡ ν, Vindemiatu facilis. Aliis, Qui facilè

Εὐπωλάκτης, t.1,c.357,g
Εὐπωίητος, Qui facilè aptari poteſt & coagmentari.
Εὐπωνείδητος, ν, ὁ ἡ ν, Qui bene ſibi conſcius eſt.
Εὐπωτία, t.1,c.1673,f.g.
Εὐπωτικὸς, t.3,c.1515,f.
Εὐπωτικὸς, t.2,c.1389,d
Εὔπυρος, & Εὐπυρος, t.3,c.1192,d
Εὐχαμελογία, t.1,c.1331,a.
Εὐχαμύτως, ib.
Εὐχειμων, t.1,c.1330,g.
Εὐχερὴς, t.3,c.1196,g
Εὔχερως, ib.e.
Εὐχόλος, ib.
Εὖω, Excorio. Heſych. enim εὖσαντας affert pro ἐκδείραντας.
Εὐωμαπάω, t.3,c.1215,c.
Εὐώμαπος, ib.b.
Εὐωνία, Heſychio ἡσυχία: aliis etiam Silentium.
Εὔωνος, t.3,c.1226,f
Εὐπακὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Liquefactu ſeu maceratu facilis.
Εὐπακτέω, t.3,c.1160,f.
Εὐπάκτης, ib.f.
Εὐπαξία, t.3,c.1157,g.
Εὔπαρος. Etymologo καλῶς πλήρωσις: quoniā videlicet ἔαρ ἀπὸ dicuntur τὰ πτερά. Epigr. l.3,p.265, in cicadam, Ἐκτετικὼς ἀπάρσιον δι' ἴχνος ἠχέτα μολπαί.
Εὖπ, aliquando eſt χρονικὸν ὑπάρχημα, aduerbium temporis, æquipollens τῷ ὅπ καὶ ὁπότε, Quando, Quum, teſte Euſtathio, vt apud Homer. Iliad. γ. Εὖπ μοι ἐείδεα φυλάσσω ἠδὲ μενοινάς. Itidem εὖτ' αὖ idem Euſtath. eſſe ait ὑπάρχημα χρονικὸν ἴσον τῷ ὅπ, in hoc loco Iliad α, πῶς δ' ἂν ἔτ' ἐν δυνησαι ἀχνύμενος περ Χραισμεῖν, εὖτ' αὖ πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος αἰδρηφόροιο Θήσκοντες πίπτωσι. Sic apud Heſiod. εὖτ' αὖ παίδων, quum fuerint. Et Sophocl. εὖτ' αὖ μέλῃ, vbi venerit. At ex Herodoto affertur εὖτ' αὖ γένηται, pro Quoad fuerit. ex cuius l.7 affertur etiam εὖτ' ἔπλεον, pro Dum nauigarem. Apoll. Argon. lib.2 dicitur εὖπ vſurpaſſe pro Quandoquidem. ἐπειδή. ‖ Alioqui εὖπ eſt etiam ἀβεβαιώσεως ὑπάρχημα, ἰσοδυναμοῦν τῷ καίτοι, inquit Euſtathius in exemplum afferens hunc locum Homeri Iliadis γ, Εὖτ' ὄρνις κορυφῇσι νόος κατέχθιει ὀμίχλῃ: cui εὖπ in redditione ſimilitudinis reſpondet ὡς ἄρα. Pro eo verò & ἤπα dicunt poetæ, & facta dialyſi ἠύπα, Sicut, Velut, Ceu. Plura vide apud Etym. At ſine π ſignificat καλῶς.
Εὐπίχους, t.3,c.1357,c.
Εὔπιχος, ib.f
Εὐπικμαφὴς, Coniectu facile. Heſychio καλῶς τυπτόμενον.
Εὐπιτεία, t.3,c.1538,c.
Εὔπιτος, ib.d.
Εὐπλὴς, ib.d.
Εὐπλίζω, ib.b.
Εὐπλοΐη, t.3,c.1416,b.
Εὐπνοια, t.3,c.1433,a.
Εὔπνους, t.3,c.1456,c.
Εὐποίητος, t.3,c.1534,e.
Εὔπορος, ib.e.
Εὔπλυμος, ib.e.
Εὔπνους, t.3,c.1393,f.
Εὐπνοια, ib.d.
Εὐπνοος, ib.d.
Εὔπηξος, ib.g.
Εὔπορος, t.3,c.1316,a.
Εὐπραγμοσύνη, t.3,c.1641,g
Εὐπραπλοΐα, ib.c.
Εὐπραπλοῶ, ib.g.
Εὐπραφὴς, ib.c.
Εὐπρεπὴς, t.3,c.1641,g.
Εὐπρεπισμὸς, ib.b
Εὐπρεπτος, ν, ὁ ἡ ἡ. Verti facilis, Mutabilis. Ariſtot.
Εὐπρεπὴς, t.3,c.1643,b.
Εὔπρεπος, ib.d.
Εὔπρεξος, t.1,c.1587,a.
Εὔπροπος, ib.
Εὐπροφία, t.3,c.1646,a.
Εὐπροχαλος, t.3,c.1655,d.
Εὔπροχος, t.3,c.1653,g.
Εὐπρυμνος, ν, ὁ ἡ ν, Vindemiatu facilis. Aliis, Qui facilè

demetitur: pro quo malim Decerptu seu carptu facilis. A

Εὐτυχίζειν, Etymologo ἐπιμαίζειν.

Εὐτυκής, t.3,c.1425,f. Εὐτυκτης, ib.

Εὐτυχέω, t.3,c.1453,c. Εὐτυχέως, ib.d

Εὐτυχημα, t.3,c.1454,b. Εὐτυχὴς, t.3,c.1453,c

Εὐτυχία, ib.e. Εὐτυχῶς, ib.d

Εὔυδρος, t.3,c.1784,b

Εὔυμνος, v.ὁ, ex Lascari affertur pro Bonus hymnus.

Εὐυπρόβλητος, Superatu facilis, Facilè superabilis.

Εὐυπτόλεμος, t.3,c.581,h. Εὐφραντος, t.3,c.1768,g

Εὐυφὴς, t.3,c.1766,d

Εὐφαεσσα, Hesychio & Etymologo λαμπρὰ, Splendida.

Εὐφαλὲς, idem H. esse dicit ὀλιγαλσιον & βεκχυλιασμ. pro ὀλιγαλσιον tamen dicitur potius ἁφαλὲς, sine υ, vt porro ὀλὶ τῆς ἁλὸς.

Εὐφαμία, Etymologo est σωπὴ, ἡλαγία. Dorica id est pro ἡφημία.

Εὐφαμπαίωσις, t.4,c.37,f. Εὐφαίμαχος, t.4,c.45,c

Εὐφεγγὴς, t.4,c.75,g

Εὐφορόβιος, Elatus animo, Insignis effectus, Celebris. ita v.l. Sed sine vlla autoritate.

Εὐφημέω, t.4,c.59,b.g. Εὐφημία, t.4,c.58,f

Εὐφημίζω, t.4,c.60,d. Εὐφημισμὸς, ib.e

Εὔφημος, t.4,c.58,c. Εὐφήμως, ib.f

Εὔφθιτος, t.4,c.139,c

Εὔφιμος, Obstruendi obthurandique vi pollens. vt Nicander in Alexiph.v.175, ἄφιμον καρπὸν μύρτου dicit pro τὸ φιμοῦν τὴν σύριγγα, siue συρίσκου, teste schol.apud quem perperam ἀφίμου scriptum, in contextu autem ἄφιμον. sed rectè manuscriptus cod.habet ἄφιμν, & ita legendum patet ex schol.expositione.

Εὐφλεκτος, Inflammatu seu vstu facilis: vt εὔφλεκτα ξύλα, Hesychio ἕτοιμα.

Εὐφορβία, ας, ἡ, Pastus seu cibi copia.

Εὐφόρβιον, ου, τὸ Euphorbium: arbor in Libya ferulæ speciem gerens, acerrimum succum fundens, qui eodem cum ipsa arbore appellatur nomine. de quorum vtroque multa Dioscor.lib.3,cap.96: item Galenus & Aetius in Simplic.medicament.descriptione. Plin.& euphorbium vocat & euphorbiam, ab Euphorbo inuentore id nominis sortitam esse his verbis docēs, libro 25, cap. 7, Inuenit (inquit) & patrum nostrorum ætate rex Iuba quam appellauit Euphorbiam, medici sui nomine & fratris Musæ.

Εὐφορίων, t.4,c.85,f. Εὐφόρμης, ib.g.& 90,c

Εὐφορεία, t.4,c.85,d. Εὐφόρμηξ, t.4,c.187,f

Εὔφορος, t.4,c.85,a. Εὐφόρως, ib.b

Εὐφραδὴς, ἐς, ὁ καὶ ἡ, Hesychio σαφὴς, Clarus, Manifestus: vt Εὐφραδὲς quoque affertur pro Clarè. Alioqui εὐφραδὴς, exponitur etiam Bene differens, Disertus: & εὐφραδία, Venustas sermonis, Vis dicendi: necnon Εὐφραδίως, Eleganter, Prudenter. Etymol. certè εὐφραδίως exponit πρεφερομένως καὶ σωφρόνως: ἀπὸ τοῦ φρένας δυ: sed addens, expoti posse etiam εὐφρόνως καὶ κοσμίως. Quarū expositionum priores duæ accōmodari possunt huic Od.7,v.351, ὡς σὺ μάλ' εὐφραδίως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις. vt sic Sapienter & prudēter, simul & ore diserto.

Εὐφραίνω, t.4,c.199,g. Εὐφραίω, ib.

Εὐφρασία, ας, ἡ, Gaudium, Lætitia. Alias, Honestum gaudiū.

Εὐφρασις, t.4,c.69,b

Εὐφρήτης, Ionicè & poeticè dicitur ὁ Εὐφράτης, Euphrates: flumen Armeniæ seu Mesoporamiæ.

Εὐφρητίων, t.4,c.214,h. Εὐφρητίων, ib.

Εὐφρόνη, ης, ἡ, à veteribus dicta fuit ἀπὸ τοῦ εὖ φρένας, Nox: quòd putarent multū ἐφ' ὕπνῳ τὴν ψυχὴν ἀναπαύεσθαι καὶ τὰ σώματα ἀναψύχεσθαι, inquit Plut. in lib. εἰ πολυπραγμοσύνης. Sic idem Plut. Symp. lib. 7, probl. 9, tradit discessuros è conuiuio & cubitum se collaturos τῷ Ἑρμῇ πομπάτῳ καὶ ἐπιδίῳ, ὡς χρὴ παρὰ καὶ ὑπνοποιῷ τῷ φρονιμωτάτῳ θεῷ. Quin vetustissimos Græcos ostendere volentes ne Mercurio quidem indigere Bacchum, ὡς αὐτὸν βίβουλον, noctem propter ipsum appellasse εὐφρόνην. atque adeo apud Platonem esse συκοφαντίαν σύλλογον τοῦ ἀεὶ ἔσεσθαι καὶ πολυπλοκώτατον αἰσθάνεσθαι, ἐφ' ὃν αἰσχύνεται τις μέγας καὶ πλούσιος ἄξια φρονῶν. Inde procul dubio & proverbium, ἐν νυκτὶ βουλὴ, In nocte consilium, seu Noctu consilium: de quo vide Erasmum in Adag. Et apud Homer. Agamemnoni dicitur, Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Legitur porro hoc εὐφρόνην non apud poetas solùm, vt apud Hesiod. μακραὶ δ' ὀλίγιστοι εὐφρόνεσσι: sed etiam in prosa. vt apud Suid. ὥστε μὴ δεῖσθαι πλείονος ὕπνου εὐφρόνης. Hesychio verò εὐφρόνη est non solum νύξ, sed etiam εὐφροσύνη, Lætitia, Hilaritas.

Εὐφροσυνὴ, t.4,c.215,a

Εὐφρόνως, exponitur & Hilariter & Prudenter.

Εὔφρος, apud Suid. in vulg.edit. legitur expositiū εὔθυμα at ver.cod. pro eo habet εὔφρους. In v.l. habetur & ἵλαρος, ὁ, Lætus: sed sine vlla autoritate & exemplo.

Εὐφροσύνη, t.4,c.199,c. Εὐφροσυνη, ib.

Εὐφρόσυνος, ib.f. Εὔφρων, ib.c

Εὔφρων, ibid.

Εὐφυΐα, ας, ἡ, Fugæ facilitas seu commoditas. Polyb. ἐφ' ὑπου εὐφυΐας.

Εὐφυὴς, t.4,c.169,g. Εὐφυὲς, t.4,c.172,d

Εὐφυλακτος, t.4,c.139,g

Εὐφυρώτος, apud Alex. Aphrod. legi dicitur, & à Politiano reddi Penitus inutilis.

Εὐφωὲς, t.4,c.172,c. Εὐφωνία, t.4,c.303,g

Εὔφωνος, ib.h. Εὔφωνος, ib.f

Εὐφώνως, ib.g. Εὐφώνως, t.4,c.313,f

Εὐχαίτης, t.4,c.363,c. Εὔχαλκος, t.4,c.381,d

Εὐχαρις, t.4,c.355,c. Εὐχαριστίαι, t.4,c.362,b

Εὐχαριστημα, ib. Εὐχαριστημα, ib.c

Εὐχαριστία, t.4,c.361,h. Εὐχαριστος, ib.g

Εὐχαριτος, ib.

Εὐχαυτᾶσθαι, Hesychio est ὀγκαυχᾶσθαι, Gloriari.

Εὐχελὴς, t.4,c.407,g. & 514,g

Εὐχείμερος, t.4,c.491,h

Εὐχείμων, Pulchre vestitus. v.l. Sic Suid. quoque εὐχείμονες affert pro τοὺς καλὰ ἱμάτια ἔχοντας. Dicitur tamē ea significatione potius εὔχιμων.

Εὔχλοος, t.4,c.441,c. Εὐχλοία, ib.

Εὐχλωρος, t.4,c.442,c. Εὐχλωρωτὴ χόμη, ib.d

Εὐχλώρως, t.4,c.459,g. Εὐχροια, t.4,c.448,c

Εὐχρὴς, ib.b. Εὐχροια, ib.e

Εὐχρὼς, ib.c. Εὐχτὸν μαι, t.1,c.1311,f

Εὐχτὴς, Qui vorum facit. v.l.

Εὐχτὸν, Suidæ τὸ βιβλίδιον, Libellus. est tamē potius Libellus continens preces quotidie dici solitas.

Εὐχτὸς, t.1,c.1311,g. Εὐχὼν, ib.

Εὐχὴ, t.1,c.1311,c. Εὔχλοος, t.4,c.514,g

Εὐχλόεις, t.4,c.537,f. Εὐχλωρος, t.4,c.441,c

Εὐχολόγιον, Suidæ τὸ βιβλίδιον, Libellus. est tamē potius Libellus continens preces quotidie dici solitas.

Εὔχομαι, Precor, &c. t.1,c.1310,a. Εὔχομαι, Glorior, &c. ibid.f.

Εὐχορτος, t.4,c.578,h. Εὔχος, t.1,c.1311,d

Εὐχρηματίη, t.4,c.604,c. Εὐχρηματία, ib.

Εὐχρήματος, ib.b. Εὐχρηματος, ib.e

Εὐχρηστία, t.4,c.600,f. Εὐχρηστημα, ib.h

Εὐχρηστία, ib.e. Εὔχρηστος, ib.

Εὐχρηστοσύνη, ib.g. Εὔχρηστος, ib.e

Εὐχροια, t.4,c.630,a. Εὔχρως, t.4,c.631,a

Εὔχροια, t.4,c.630,a. Εὔχρως, t.4,c.619,g

Εὔχρως t.4,c.631,c. Εὐχυλία, t.4,c.510,d

Εὔχυλος, ib.c

Εὔχυμος, t.4,c.512,f. VNDE Εὐχυμία, ας, ἡ, Bonus succus: vel Bonus sapor, Saporis gratia.

Εὐχωλὴ, t.1,c.1312,g. Εὐχωλιμαῖα, t.1,c.1313,a

Εὐχωλιμαῖος, t.1,c.1311,h. Εὐχωρεῖσθαι, t.4,c.624,d

Εὔψυκτος, t.4,c.740,a. Εὐψυχία, t.4,c.755,f

Εὐψυχὲς, t.4,c.745,a. Εὐψυχία, t.4,c.755,b

Εὐψυχος, t.4,c.754,h. Εὐψύχως, t.4,c.755,b

Εὖα, siue Εὔα, Vro, Vstulo, admota flamma videlicet flammæ, vt porcorum setas admota flamma adurere solent & absumere: Hesychio καίω, φλογίζω. Homerus Odyssez β, — σάλος δ' ὕδατος οὐ καίει. Odyssez ξ, Εὖσε μετωπίδιον. Idem Odyssez ι, Παῖπε δέ οἱ βαλέρῳ ἀμφὶ καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἐέρσῃ αὐτμὴ Γλαῦκης καιομένης, Adustit. Et apud Hesiodum Erg. libro 2, mala vxor & διπλοκίχρη τὸν ἄνδρα καιέμεν ἔοικε Εὖπαρ δολοῖ, sine titione vrit seu torret. Quibus ex locis patet εὖειν non semper esse τὸ μαλάττειν ἐν ὕδατι, vt schol Homeri exponit: sed generaliter φλογίζειν, καίειν.

Εὐώδης,

Εὐώδης,t.2,c.1195,h. Εὐωδία,t.2,c.1196,a
Εὐωδίζω,ib.b
Εὐώδιν,νος,ὁ, Partu felix. Apud Nonn. Διὸς Ἀλάστωρ pro Fœcundi maris.
Εὐωνία,t.4,c.785,a. Εὐωνίζω,ib.
Εὔωνος,t.4,c.784,h
Εὐώνυμος, Bonæ nominis,&c.t.2,c.1332,a. Εὐώνυμος,Sinister,&c.ib.b. Εὐώνυμος,proprium,ib.d. Εὐώνυμον κέρας,t.3,c.1393,f.ob.
Εὐώνυος,t.4,c.785,a. Εὐώπης,t.2,c.1395,a
Εὐῶπις,ib. Εὐωπὶς,t.2,c.1396,c
Εὐωρία,t.4,c.796,g. Εὐωρία,ib.f
Εὐωχίζω,ib. Εὔωχος,t.4,c.791,a.& 796,e
Εὐωχέω,t.1,c.1369,b. Εὐωχέω quoque esse dicitur Conuiuio excipio,Conuiuio adhibeo:sed sine exẽplo.
Εὐωχία,t.1,c.1368,g. Εὐωχ,t.2,c.1393,a
¶ Ἔφα,Doricè pro ἔφη,Dixit:à φημί.
Ἐφαάνθη,poetico pleonasmo pro ἐφάνθη, Ostẽsus est, Apparuit, Conspectus est. Apollon. Arg.l.2,ἐπὶ δρόμους ἐφαάνθη Ἠελίοιο.
Ἐφαμίλλομαι,t.1,c.197,c. Ἐφαλάδιος,t.1,c.339,f
Ἐφάλιος,t.1,c.369,f. Ἐφάλλομαι, t.1,c.339,f
Ἔφαλος,t.1,c.369,f
Ἅφαλμος,Muria condirus. Plut.Symp.l.6,probl.2, αἱ τοῦ ἁφάλμου βρωμάτων ἀσυμίαι καὶ δριμύτητες.
Ἔφαλος,ου,ὁ,ἡ,Insulsus.
Ἐφαμα,ὁ,Indumentum.v.l.perperam pro ἔμφαμα.
Ἐφαμίλλω,t.4,c.52,e.f
Ἐφάμιλλος, De quo certatur, Ob quod contenditur. Quo modo accipi potest in hoc loco Demosthenis Pro corona, ἐφαμίλλου τῆς εἰς τοῦτο παρεσκευῆς ἁπάσης τοῖς πολίταις ὑπὲρ τῶν κοινῶν πραγμάτων λέγειν ἐφαμίλλου.vt sit, Proposito omnibus in commune certamine de declaranda in patriam beneuolentia.id est,Quum omnes in commune certarent de exhibenda sua patriæ beneuolentia & studio.Itidem verò & ἐφάμιλλον affertur pro Controuersum. Alioqui significat etiam Par, Æqualis:in certamine videlicet & contentione. vt à Suida quoque & Hesychio exponitur ἴσος, ὅμοιος. Demosth.in Epist.δύναμιν ἔχουσι ζημιῶν αἰσθέσθαι καὶ φιλοτιμίαν ἐφάμιλλον. Isocrates in Helenæ encomio, ἐφάμιλλον ἑαυτῷ δόξαν ποιεῖν τοῦ ὁμοίου κατέστη. Idem ad Philipp.οἷς καταδουλοῦσθαι μὲν, ἐφάμιλλον τοῦ σαυτῷ δόξαι κατασκευῆς ἔχειν σοφιστοῦ. (quod interpretari possis etiam, Gloria certabis cum) Sic τὸ ἐφάμιλλον dicitur paritas & æqualitas in aliquo certamine. Plutarch.Sympos.lept.sapientum, χαλεπὸν καὶ δύσκολον ἐπὶ τοῦτο κρίσιν δοῦναι τὸ ἐφάμιλλον, propter parem & æqualem laudẽ in illa carminis æmulatione. Rursum Isocr.ad Demon. dicit, σκοπεῖν ὅπως ἐφάμιλλος ἥξεις τοῖς πρὸ σοῦ διαπεπολιτευμένοις, pro Videre vt sis patriæ studiorum æmulus.
Ἔφαμμα, t.1,c.497,f
Ἔφαμμος, Arenosus:vt ὔφαμμος. Theophr.ἐὰν δὲ ἐν ἀλμώδει ᾖ ἐφάμμῳ φυτεύσῃ, λίθους ὑπεκθήναι.
Ἔφαν,t.4,c.51,g
Ἐφαρδάνω, Placeo, Complaceo. Hom.Il.ν, Βυλὴ γάρ τοι Διὸς ἐφραδάνει μενεαίνων.
Ἐφάπαξ,t.1,c.484,b
Ἐφαπλώματα, Suidæ sunt quæ Aristophani πλοίαρια.
Ἐφαπλίς,t.2,c.497,d
Ἐφάπλωμα,t.2,c.497,d. & 502,h
Ἐφαπλὸς,Hesychio ὑπὸ τοῦ καλαμοῦ.
Ἐφάπτω,t.1,c.497,d.e. & 507,e
Ἐφάπτωρ,exponitur Captator: apud Æschyl.in Supplicibus,pag.331, ἴσως γὰρ ἥκειρξ τις ἐφορίοις μόλοι, Ἄγαν θέλοντες ἡμῶν ἐφάπτορες. Vbi schol.ἡμῶν ἐφάπτορες exponit ἐπιχειρήσοντες ἡμᾶς δῆθεν ἁρπαγῆς:alii,Captis pignoribus nos coercentes. Pag.311, idem poeta dixerat, Καὶ μὴν δίκης ἡμῶν ἐφάψεται. quod itidem interpretabimur Captabit.
Ἐφαρδμόν, Hesych.affert pro ἡδύποτον πλοῖον.
Ἐφαρμογή,t.1,c.582,g
Ἐφαρμόζω, vel Ἐφαρμόττω,ibid.
Ἐφαρξαντο,t.4,c.189,f. Sic ἐφαρύνοντο apud Hesychiũ. quod exp.ἐφεξῆς:à φαρύνω seu φαρύω habente me-

tathesin pro φερύνω seu φερύω.
Ἔφαυσε πρωΐ, Illuxit mane,seu aurora:à φαύω seu φάω.
Ἐφαψίς,t.1,c.497,d. Ἐφεδρίς,t.1,c.1088,c
Ἐφέδρα,t.1,c.1084,f. Ἐφέδρανα, ib.g
Ἐφεδρεία,t.1,c.1085,d. Ἐφεδρεύω,ib.e
Ἐφεδρισμός,t.1,c.1084,g. Ἐφεδρίζω,ib.
Ἐφεδρισμός,ib. Ἐφεδροπῶρις,ib.
Ἔφεδρος,t.1,c.1085,a. Ἔφεδρος,t.1,c.1084,h
Ἐφέζομαι,t.1,c.1081,f. Ἐφέκα,t.1,c.1654,b
Ἐφεκτικός,t.1,c.1343,e. Ἐφεκτικῶς, ib.f
Ἐφέκτης πους, Suidæ est ὁ δύο πόδας τῷ ἑνὶ τῷ κεφαλαίῳ: Harpocration: ὁ δύο πρὸς ἕνα τῷ κεφαλαίῳ: afferenti id ex Demosthenis orat.pro Chrysippo. At Vitruu.libro 3,cap.1, Quum ad supputationem(inquit) crescat,supra sex adiecto asse,ἐφέκτης.
Ἐφέλης, Hesychio teste dicitur ὁ ὄπαλος.
Ἐφελκίς,ίδος,ἡ, Crusta vlceris. Galen.περὶ κρ' πόρων lib.3, πλασμικῷ τὰς ἐφελκίδας ὀνόμαζον: vt Cels.lib.6, Sub his crustæ resoluuntur : quæ tum per sternutamenta elidi debent. Item Paul. Ægin.l.3,c.37, διαγνώσεις δὲ τὸ ἕλκος ὅτι τῷ αἵματι ἢ πύῳ ἢ ἐφελκίδας ἐμοιδιᾷ, ex vomitione sanguinis,aut puris,aut crustarum vlceris.
Ἐφελκυσὶς, Suidæ βοήθεια:sonat potius Attractor.
Ἐφέλκω,t.1,c.1196,f. Ἐφέλκω,t.1,c.1194,d
Ἐφέξης,t.1,c.1206,c. Ἐφεξῆς, t.1,c.1343,d
Ἐφέπομαι,t.1,c.1210,h. Ἐφέπω,ib.d
Ἐφεπτύζω,t.1,c.1159,g. Ἐφέπτω,ib.c
Ἐφέσια,τὰ,sub.ἱερὰ, Sacra Dianæ Ephesiæ:apud Thucydidem lib.3,pag.117. At Ἐφέσια γράμματα, Ephesiæ literæ,pro Magicæ literæ:quoniam Ephesi plurimi magicarum artium professores fuerunt. vt & ex Luca patet, qui Act.Apost.c.19, tradit multos ex iis qui curiosas artes exercuerant, comportatos libros exussisse in omnium conspectu. Vide & Hesych.Suid.Eustathium, & Erasm.in Chiliad.
Ἐφέσιμος,t.2,c.22,c.ob. Ἐφέσιμος, t.1,c.1665,e
Ἐφέσιον, Hesych.exp.ἐγκαινούμενον. Alioqui gentile nomen est ab vrbe Epheso.
Ἔφεσος,t.1,c.1665,c
Ἑσπάσιος, Vespertinus. Apud Suid. Ἑσπερία, ἡ τοῦ ἱστίου. At Ἑσπερεῖον & Ἑσπερεύεσθαι, Polluci l.1,τὸ ἱστίου μέσον καταπέτασμα.
Ἐφέσσομαι,t.1,c.1210,h. Ἐφέστιος,t.1,c.1381,h
Ἐφεστρίς,t.1,c.1771,a.ob. Ἐφέστρια,t.1,c.1764,d
Ἐφεστρίς,ib.f
Ἐφεσταμένη, Hesychio est ἀνωχλὴς, ἀφεστηκὸς:ab ἐφίστημι, quod est Conuiuio excipio & exhilaro.
Ἐφέσιος,t.2,c.1176,g. Ἐφεσπέριον,t.1,c.1380,g
Ἐφεσπερίς,ib.d
Ἐφέσιος, ου, ὁ, per syncopen pro ἐφεστηκώς, Adstans:item Præfectus, Qui præest.ab ἐφίστημι.
Ἐφέστιος,t.1,c.1665,e. Ἐφεστρίς,ib.g
Ἐφετμή, Hesychio teste ludi genus est, nimirum ὅταν σφαῖραν ἄλλη ἀφιστῶσης, ἀλλαχῆ βάλωσι: qui etiam addit,factum esse hoc vocabulum ἀφὸ τοῦ φυλάττειν, quum sit potius ἀφὸ τοῦ ἱστῆναι.
Ἐφέτις,eidem est παιδίσκη, δμῳὰ, Ancilla.
Ἐφέτμη,t.2,c.1665,g. Ἐφέτης,ib. Ἐφέτης,ibid.
Ἐφθάζω,affertur pro Ouans:sed sine exemplo.
Ἐφθυρίτης,t.1,c.1509,d. Ἐφθυρίσκω,ib.c
Ἐφιλάσκομαι, ἐλάσθην, Scommatis incesso, Illudo:vt Hesychio quoque ἐφιλασθέντες sunt ὑπὸ παίζοντος, ὑπεκκωφθέντες. Homer.Odyss.τ, Τοῖσι καταρρώπησε ποδώκης δῖος Ἀχιλλεὺς· οἱ δ' ἐπὶ νῆας ἴσαν Ζωὸν ἀπαρ πεφνόντα γ' ἐφιλασάμενοι ἀκόντῃ. id est καθάπερ ὑπὸ γελοιαζόντων. Et aliquanto pòst, Οὔτω που κείνῳ ἐφιλασάμενοι χωόωντο Ξάνθου τε Σκαμάνδρου, ὅτι μιν κλυτὸν ἄμυδις ἔπεφνε, Τῶν οἵ γε αἰχμὴν αἰδὼ καθιλάσκονται ἀκωκῆς. Vbi rursum schol.exp καθυβρίσωσι,ἐλοιδορῶσι,diderius & conuitiis incessebant.
Ἐφίζω,t.1,c.1379,b. Ἐφίβαιον,t.1,c.1446,c
Ἐφιβάω,t.1,c.1447,h. Ἐφιβεία, t.1,c.1446,b
Ἐφιβῶον,ib.a. Ἐφιβεῖον,ib.b
Ἐφίβη,t.1,c.1445,e. Ἐφηβία,ib.g
Ἐφιβικὸς,ib.h. Ἐφηβος,ib.c
Ἐφιβώσης,ib.g. Ἐφημέρια,t.1,1428,a

Ἐφήκης, t.1, c.1428, b.
Ἐφηλίδιον, t.1, c.1433, f.
Ἐφήλξ, t.1, c.1453, c.
Ἐφηλις, ib.h.
Ἐφηλίων, t.1, c.1680, e.
Ἐφημερία, ib.
Ἐφημερικὸς, & Ἐφημέριος, afferuntur pro Quotidianus.
Ἐφημερίς, t.1, c.1464, c.
Ἐφήμερος, ib.b.
Ἐφημμένος, t.1, c.507, e.
Ἐφήμιδες, Placebat, Complacebat: ab ἐφαρμόττω.
Ἐφήμιος, t.1, c.507, e
Ἐφηρμοσμένος, In locum alterius electus: ab ἐφαρμόττω. Thuc.
Ἐφηρμόσθαι ἀρχὴν, l.4, p.134.
Ἔφησθα, Attica paragoge pro ἦσθα, Dicebas: à φημὶ. Placo in Epist. ἔφησθα τῷ σὺν δίκῃ.
Ἐφηδέσθαι, Lætari ob: ab ἐφήδομαι.
Ἐφησυχάζω, t.1, c.1479, h
Ἔφθακεν, Prævenerat, Præverterat, Anticipauerat: à φθάνω. Plut. in Galba, ἐφθάκει συμπληροῦν ἀργύβιον μυριάδας τὸν Ὀβίννιον.
Ἐφθαλίας, t.1, c.1578, c.
Ἐφθημέρευς, t.1, c.1463, c
Ἐφθήμερος, ib.
Ἐφθημιμερῆ μέτρα, dicuntur τὰ τριῶν ἐχόντα πόδας καὶ συλλαβὴν, teste schol. Aristoph. vtpote constantia ex septem semipedibus. velut in iambico genere, Ἐπειδὴ μισεῖ χεῖρας: & in dactylico, Ἧς ἄεχε φωνήσας αἰπύβιν. At ἑφθημιμερὴς cæsura in hexametro versu dicitur quum quarti pedis prima syllaba breuis quum sit, producitur. vt apud Maronem, Et furiis agitatus amor & conscia virtus.
Ἔφθιον, Præueni, Præuerti, Anteuerti: à φθάνω seu φθήμι. Plut. Publ. ἐφθάκει τοὺς πολλοὺς ἀκροβολίσασθαι.
Ἐφθίατο, t.4, c.144, c.
Ἐφθίμα, ib.b.
Ἐφθιμος, t.1, c.1377, h.
Ἐφθὸς, t.1, c.1377, g.
Ἐφιαλεῖν, t.1, c.1678, d.
Ἐφιαλτία, ib.g.
Ἐφίδρυσις, t.3, c.1793, b.
Ἐφηλὶς, Calyculus, vel simile quid in corona. Iosephus in Ant. quit. Iudaic. ἡ μὲν ἐφηλὶς οὐκέτ' ἔστιν· λεγέσθω γὰρ οὕτως ὁ κάλυξ.
Ἐφίεμαι, t.1, c.1665, a. & 1614, d. ob.
Ἐφίημα, t.1, c.1651, h.
Ἐφίημι, Initio, &c. t.1, c.1664, c.
Ἐφίημι, Permitto, &c. ib.f.
Ἐφίημι, Appello, &c. ib.h
Ἐφιστίομαι, t.1, c.1684, d.
Ἐφίμερος, Amabilis, Desiderabilis. Hesiod. Asp Νέφεα ἄπερ φιλότητος ἐφιμέρου.
Ἐφίνεις, Hesych. dici scribit παρὰ τὸ ὀπὶ τῷ ἰσθμῷ σπάρκας.
Ἐφιππάζομαι, t.1, c.1711, h.
Ἐφίππιος, t.1, c.1708, c.
Ἐφίππων, ib.
Ἐφίπταμαι, & Ἐφίπτημι, t.1, c.1713, g
Ἐφίστημι, Insto, &c. t.1, c.1764, d.
Ἐφιστάω, idem quod ἐφίστημι, Sisto, Inhibeo, Reprimo. Dioscor. l.4, c.16, χυμῶ τι χωνευτὸν ἐφιστάνει: de limonio. Hesychius ἐφιστάνειν affert pro ὀκλάζειν.
Ἐφίστημι, t.1, c.1763, d.
Ἐφοδεία, t.1, c.1181, c
Ἐφοδεύω, & Ἐφοδεύομαι, ibid.a
Ἐφοδιάζω, & Ἐφοδιάζομαι, t.1, c.1173, e
Ἐφοδιον, ib.b.
Ἔφοδος, adiect. t.1, c.1173, a.
Ἐφόλκιον, t.1, c.1194, f
Ἐφολκὶς, ib.
Ἐφολκος, ib.g
Ἐφομαρτέω, Insequor. Homer. Iliad. ϑ, Ἀλλ' ἐφομαρτῶμεν καὶ ἀπειλήσωμεν, ὅφρα κλέος ὦμεν Ἀχαιῶν Νεστορίδαι. id est ἐφαπαλουθῶμεν.
Ἐφοπλίζω, & Ἐφοπλίζομαι, t.1, c.1371, b
Ἐφόπτης, Hesychio δικαστὴς, αὐτόπτης. Sed ἐπόπτης potius dicitur, quod sonat Inspector.
Ἐφορεία, t.1, c.1419, f

Ἐφορία, t.2, c.1420, e.
Ἐφορεῖον, ib.d
Ἐφορεύω, ib.
Ἐφορεία, ib.e. & 1467, d
Ἐφόρια, Gē, subst. t.2, c.1420, g.
Ἐφόριος, t.1, c.1467, c
Ἐφόριον, t.2, c.1420, f.
Ἐφορμάω, t.2, c.1454, b
Ἐφορμάω, & Ἐφορμάομαι, t.2, c.1451, e
Ἐφορμάω, Stationem habeo, &c. t.1, c.1146, f.
Ἐφορμία, Nauibus insideo, &c. ibid.
Ἐφορμισμὸς, t.1, c.1146, h. & t.2, c.1451, h
Ἐφορμίζω, & Ἐφορμίζομαι, t.1, c.1147, f
Ἔφορμος, t.1, c.1146, a.
Ἔφορος, t.2, c.1410, b. & 1467, c
Ἐφὸς, vel Ἐφὸ ὄσσε, t.3, c.495, c
Ἐφὸ ὄσσε, ib.b.
Ἐφυβρίζω, ib.e.
Ἐφύβριστὴρ, ib.c.
Ἐφύβριστος, ib.
Ἐφυγρὸς, t.3, c.1718, d.
Ἐφυδρόω, t.3, c.1787, c.
Ἔφυδρος, ib.b.
Ἐφύει, t.3, c.1773, d.
Ἐφύμιον, t.3, c.1731, a.
Ἐφυόμαι, t.3, c.1773, d
Ἐφύπερθε, t.3, c.1748, c. & t.1, c.1616, c.ob.
Ἐφυπερθεῖον, t.1, c.1616, a
Ἐφυπερθὲν, ib.
Ἐφυπνίδιος, t.3, c.1753, b.
Ἐφυπνόω, t.3, c.1754, c
Ἐφυστερίζω, t.3, c.1764, d.
Ἐφυφαίνω, t.3, c.1769, a
Ἐφυφὴ, ib.
Ἐφυφος, ib.b.
Ἐφύω, t.3, c.1773, d
Ἐφ' ᾧ, pro ὅτι ᾧ, Ob quod, Propter quod. Dicūt & ἐφ' ὅτι & Ionicè ἐπ' ὅτι. Item ἐφ' ὅτῳ pro eodem. Luc. ἀμμιδὶ ἔχεις ἐφ' ὅτῳ τὴν ποινὴν, nihil causæ est cur hæc in me perpetres.
Ἐφέσιος, ου, ὁ ἡ, affertur pro Tempestiuus. In posteriore Etymologi edit. exponitur πρωΐμος, Maturus: quasi videlicet ἡ ὥρᾳ ἢ ὁ χρόνος πεπαίνει ἢ καρπόν.
Ἑφόσια, Hesychio τὰ νομιζόμενα, Iusta, Solennia.
Ἐχάδιν, t.4, c.318, a. & 319, f
Ἐχάϊν, Hesychio est σκῦλα ὁπλίτου ἢ ἱδρυσμένα, vas quoddā vitoriū: quod supra ἀχάϊνον.
Ἔχεα, t.4, c.471, c.
Ἐχεγγύη, t.1, c.883, f.
Ἐχέγγυος, ib.d
Ἐχέδι, ex Plat. l.1 De rep. affertur positū pro ἄγε δὴ σύ: ἴθι, Agedum, Heus tu.
Ἐχεδαμὸς, & Ἐχεδημία, vide in Ἀχαδήμεια.
Ἐχεδημος, t.1, c.1604, e
Ἐχείδιον, υ, τὸ, Vipertula, Parua vipera: ab ἔχις. Apud Suid.
Ἐχεκλος, t.2, c.39, f.
Ἐχέκλος, t.2, c.306, a
Ἐχεκλος, ib.b
Ἐχεμυθέω, ῶ, Linguam contineo seu cohibeo, Supprimo verba, Sileo. Hesych. enim affert ἐχεμυθῆσαι pro λαγεῖν, σιωπᾶν.
Ἐχεμυθία, t.2, c.983, e.
Ἐχέμυθος, ib.d
Ἐχενηΐς, t.1, c.1007, e.
Ἐχεπωλὸς, t.3, c.645, d
Ἐχεπωλὸς, t.3, c.159, g
Ἐχεπωλία, autore Hesychio dicitur ὅτι ἵππους ἔτρεφεν ἡ Βοιωτία.
Ἐχῖνος, Carni seu cuti adhærēs. Athen. l.13, tradit Phrynem meretricem non facile fuisse nudam videre, quoniam ἐχῖνον χιτῶνα ἀμπέχετο, καὶ τοὺς δημοσίους ἐκ τοῦ βαλανείου.
Ἔχιστα, Ionicè pro οὔτις, ab ἔχω, apud Hom. Ex Herodoto verò affertur ἔχιστα ὁ χαλκὸς τῆς ἀσπίδος, pro Æs clypei vix resonabat. Sed in ea signif. diceretur potius ἧχος.
Ἐχέσκω, Hesychio est αἰτῶ: quod & ἀχθῶ.
Ἐχέτης, apud Pindarum ὁ πλούσιος, Diues, Opulentus: ἀπὸ τοῦ ἔχειν, vt ἐρεθιστὴς ἀπὸ τοῦ ἐρέθω, inquit Etymol. Sic ἐχέτης.
Ἐχέτλη, ης, ἡ, Stiua: τὸ ἄροτρου τὸ κράτημα, seu ὁ κατέχων ἀπὸ τοῦ ἄροτρου, ea aratri pars quam arator manibus tenet: aratri velut capulum. ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὸ ἄροτρον. Hesiod. Ergon libro 1, Ἀκτέριος τὸ σπόρον ἀρώσας, ὅπως ἂν κρὸν ἐχέτλης χεῖρα λαβών, ὄρπηκα βοὸς, ὅστις νώτου ἔκαμε. Hesychio ἐχέτλη est etiam ἡ σωλὴν τοῦ ἀρότρου, & ἡ αὐλὸς, afferenti itidem ἐχέτλας pro ἀροτριάσαι, αὐλῆσαι, Sulcis. Idē affert VERBVM Ἐχετλεύειν pro ἀροτριᾶν, Arare. AT Ἐχέτλη, ης, ἡ, esse dicitur Locus in naui vbi res reconduntur.

Ἐχέτρωσις, Galeno in Lexico Hippocr. est ἡ λευκὰ βρυωνία, Bryonia alba. Legitur autem Γυναικείων libro 1, & περὶ γυναικ. φύσ. A

Ἔχθρα, t.4.c.471,c

Ἐχέφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Animi compos, Cordatus, Prudens: ἔμφρων, σωφρὼν, σώφρων. Odyss.ε, ἀχέφρονες καὶ ἀνόητοι. Iliad. ι, ἀφραδὴς ἠδ' ἀχέφρων. Odyss.ν, ἀχέφρονα Πηνελόπειαν. Nonnus ἀχέφρονα pro eo vsurpare dicitur qui mentem reprimit & cohibet. INDE Ἐχεφροσύνη, ης, ἡ, Prudentia, Mēs cordata, in Epigr. ET Ἐχέφρων, ων, Prudens & cordatus sum, Sapio, in iisdem Epigr. B

Ἔχης, dicitur ὁ κυκεὼν, Diues: ὅθεν τὸ ἔχειν: vt τοὺς πένητας ἐκ contrario vocant ἀχέτας, καὶ εἴρηται τὸ ἔχειν, inquit Etymol. Synonymum ἐχέτης.

Ἐχθαίρω, & Ἐχθαίρομαι, t.1,c.1314,a

Ἐχθές, Attice pro χθές, Heri. Aristoph. Nubibus, Ἐχθὲς δ' γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἐῶ ἐσιέναι, Heri vesperi. VNDE Ἐχθεσινός, οῦ, ὁ, Hesternus.

Ἔχθημα, t.1,c.1313,d

Ἐχθίμα, Hesychius ex Sophoclis Tyrannis affert pro μισήματα. C

Ἐχθίνως, t.1,c.1314,g.	Ἔχθιστος, ib.
Ἐχθίων, ib.	Ἐχθοδοπέω, t.1,c.1313,c
Ἐχθοδοπός, ib.b.	Ἔχθομαι, ib.
Ἔχθος, ib.a.	Ἐχθρα, t.1,c.1314,c
Ἐχθραίνω, ib.e	

Ἐχθρεκτέος, Odio prosequendus, Pro inimico habendus. Sophocles actiuè accepit in Aiace, pag. 4. Ὅτ' ἐχθρὸς ἦμεν, ἐς δόσιν· ἐχθρεκτέος Ὡς καὶ φίλοισιν αὖθις, Quum inimicus essem, eousque gerendæ inimicitiæ vt rursum essem amaturus. D

Ἐχθρόθυμος, t.1,c.1314,c.	Ἐχθροδαίμων, t.1,c.1315,a
Ἐχθροξενος, ib.	Ἐχθροποιέω, ib.
Ἐχθρὸς, t.1,c.1314,f.	Ἐχθρωδὴς, ib.e

Ἐχθύσαι, Hesychio est ἐλιμάσαι, Euomere: afferēti & ἐχθύσαν pro ἀκρασίαν, ἀκπλήξεις.

Ἔχθω, t.1,c.1313,c

Ἔχιγγος, Hesychio σκότωσις, Vertigo: pro quo suprà ἄλιγγος.

Ἐχιδ'να, Ἐχιδ'ναῖος, Ἐχιδ'νιον, Ἐχιον, vide in Ἔχις.

Ἔχιλος, υ, ὁ, esse dicitur Locus vbi tenetur temo.

Ἐχινάδες, siue Ἐχῖναι, insulæ quædam ante Ætoliam: ita nominatæ vel διὰ τὸ τραχύ, aut διὰ τὸ πλῆθος ἐχίνων, teste Steph. vel ab Echino vate, vt vult Apollodorus. τὸ ἐθνικὸν ab Ἐχῖναι est Ἐχινάδης: ab Ἐχινάδες autem, Ἐχινὰδ δς aut Ἐχινάδιος. Steph. E

Ἐχιναλώπηξ, Echinovulpes.

Ἔχῖνες, Echines: murum quoddam genus in Libya, teste Herodoto l.4,p.179.

Ἐχίνιον, Echinulus, Paruus echinus. Poll.l.1, ἐχίνιον dici tradit ἀπὸ τοῦ κυφὸν εἶναι καὶ κοίλον.

Ἐχινοκέφαλος, dictus à Cratino comico Pericles fuit, vt refert Pollux libro 2: quòd videlicet caput haberet simile capiti echini. Plutarch. verò legit κηνοκέφαλον, vt suo loco docui. F

Ἐχινομῆτραι, Echinometræ, seu Echinorum matrices aut matres. Ita dicitur echinorum quoddam genus cætera magnitudine excedens, teste Aristotele Histor. animaliū l.4,c.5. Plin.l.9,c.31, de echinis loquēs, Ex his (inquit) echinometræ appellantur quorum lōgissimæ spinæ, calyces minimi.

Ἐχινόποδες, putantur esse tribuli, vel spinæ genus echini aculeis horrens: quum apud Athen.lib.3 legamus ἐχινυχίζεις τὴ πάντα τὰ φερόμενα τοῖς σωθεῖσιν ἐχίνοις. ταῖς ἀκάνθαις σωπάζων. Ὡς ἂν ἐχινόποδας ἢ ἀσὰ πεπηγότα ὄντως αἰνὰ διῳκισμένα. Et apud Plutarch. in lib. περὶ φιλαδελφίας, Ὡς αἱ ἐχινόποδες καὶ ἀσὰ πεπηγότας ὁδὸν, ἵνα φύονται μαλακῶν αὐτὰ λυόντων. Etymol. quoque ἐχινόποδα esse ait ἀκάνθης εἶδος, ex eo nominatum quòd ἐχίνου παλαιστοῦ μαστὸν ἔοικεν. G

Ἔχῖνος, υ, ὁ, Echinus, Erinaceus: animal sui adsimile, spinis horrens. vnde & ἀκανθόχοιρος nominatur. Sic sanè in Epigr. legim', Οἷόν μ' λαχανιτὴν δίμας κίνδιον ἐχῖνον. Et Ion apud Athen.l.3. παῖ ἐχίνου εἴζυγες πόκας. Ὅς δὴ τ' αἰ ἄλσεα θηείου ὀμαὶς μαθὼν, Σᾶβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἰλίξας δίμας, Κῶνας δικεῖν τε καὶ θήλαν ἐπιμαχεῖ. In iisdem rursū Epigr. ἐχῖνον ἰδὼν δῆτ' ὦπα φέροντα Ῥᾴχεϊ. Plinio. n. teste, l.8, c.37, H

Præparant hyemi erinacei cibos, ac volutati supra iacētia poma affixa spinis, vnum non amplius tenentes ore, portant in cauas arbores. Vbi verò sensere venantē, contracto ore pedibusque, confluunt in formam pilæ, nequid cōprehendi possit præter aculeos. Plura de hoc animante vide ibidē. Plutarch. ἐχῖνον χερσαῖον nominat, ad differentiam. Sunt enim & θαλάττιοι ἐχῖνοι: de quibus multa Aristot. Hist. an. l.4, c.5: & Plin. l.9, c.31. vbi inter alia hæc scribit, Ex eodē genere sunt echini, quibus spinæ pro pedibus. Ingredi est his, in orbem volui: itaque detritis sæpe aculeis inueniuntur. De his intellexit Matron, quum apud Athen. l.3 dixit, Ἀνὴρ ἐχῖνος μᾶλλα καρπαμώτας ἀκάνθαις. Plutarch. ἐχῖνους θαλαττίους appellat. Hippocr. ἐχῖνον vocat etiam testam seu conchā huius echini marini. est n. ex ostreorum genere, teste Athen. l.3, vbi ei κέλυφος πραχὺ tribuit: vt & Aristot. Hist. anim. l.4, c.5, tradit πᾶσιν τοῖς κόγχοις τῆς τοῦ ἐχίνου κοιλίας σωίχειν ἐς ἐν σχῆμα τῷ ἔξωθεν τοῦ ὀστράκου, ἢ πεπτώκασι τὸ ὄστρακον. Et Martial. lib. 13, Iste licet digitos testudine pungat acuta, Cortice depositō mollis echinus erit. Dicit itaque Hippocr. in libro quem περὶ ἀφόρων scripsit, ἐγγάλεις ἐχῖνον θαλάσσης. Et Γυναικείων libro 2, ἐς ἐχῖνον οὖ τὸ ὀπίσθιμα ὑπὸν ἔχει. Itidem in lib. De natura muliebri, ἔοικε ἐγγάλει ἐς ἐχῖνον, καὶ τὸν εἶνον ὀπισθίαν. τὸ δ' ἐχῖνον πρυπόσω τὸ ὀπίσθιμα. Athenæus verò ἐχῖνον nominare videtur conum echinatum spinis, quum libro 7 scribit τὸν κῶνον τὸν κεφαλῆς τὸν κυρίως ἐχῖνον à Dorione vocari σφόνδυλον.

Ab horum echinorum asperitate multa ἐχῖνον nomen sortita sunt. Ita enim nominari comperimus πλατάγιον ἐκ τῶν βοὸς, ventrem bouis, teste Suida. Hesychius esse dicit κοιλίας μέρος τῶν μηρυκαζομένων ζώων, & τῶν θηλέων τὴν κοιλίαν. Eustathius quoque interiorem quandam τῆς κοιλίας partem sic nominari autor est. Aristot. De partib. animalium libro 3, cap. 14, τὰ κερατοφόρα καὶ μηρυκάζοντα, vt ouem, capram, bouem, ceruum, necnon camelū, plures habere ventres scribit, ob dentium inopiam: vt nimirum, quoniam τοῖς ἐγκοπὰς ἐλλείπει ἐκ τῶν πρόσθεν ἡ λειτουργία ἡ τῶν σιτίων, ἡ τῶν κοιλιῶν ἐπέχει φύσις ἐπέρας δέχεται τὴν βοηθὸν, ἡ μᾶλλον ἀκαπέπαυται, ἡ δὲ, κατεμπεμφθὲν μᾶλλον, ἡ δὲ, πάμπαν, ἡ δὲ, λίαν: vocari autem eas, κοιλίας & κερύφαλον & ἐχῖνον & λάσιον. Paulo antè dixerat camelum & cornigera animantia habere κοιλίας ἀκανθώδη καὶ ξυλίνην. ita vt ob spinosam asperitatem nominis hoc inuenisse non leuis coniectura sit. Fræni etiam pars quædam hanc appellationem sortita est. Scribit enim Pollux libro 1. τὸ ἐπὶ τὸ λοῖον, id est τὸ ἐπὶ τὸ μέσον τῆ χαλινοῦ, vocari δακτυλίους, ἐχίνους, περιβόλους: eósque mādi ab equo. Aliquanto pòst verò ἐχίνους appellari ait τὰ ὑπερκόμια τὰ κίλλα: ὑπερκόμια esse dicens τὰ χαλινοῦ τὰ σιδήρια. Ita porro intellexit Xenophon in lib. De re equestri, vbi de duplici frænorum genere loquens ait, τούτων δὲ ἔστω ὁ μὲν, λεῖος, τοὺς προχεῖς ἡμαλοῦς ἔχων. ὁ δὲ ἕτερος, τοὺς μὲν προχεῖς, καὶ βαρεῖς καὶ παχεῖς τοὺς δ' ἐχίνους, ἐξεῖς. Vbi hoc epitheto ἐξεῖς indicat nominis causam, dictos fuisse hos echinos ob asperitatem & acumen simile echinorum asperitati & acumini. præsertim quum subiungat, ἀγάλλων τὴ πραχύτητι, asperitate echinorum offensus. Vnde Budæus ἐχίνους ibi esse dicit orbiculos echinatos quibus fræni conserti sunt. Eandē ob causam περικάρπια quædam & φάλλια, id est ornamenta brachialia, ἐχίνων nomine dicta fuisse suspicor: quorum mentio apud Pollucem libro 5, cap. 16. Idē de architectonicis epistyliorum echinis dici potest: de quibus Vitruuius libro 4, cap. 3, Crassitudo (inquit) capituli diuidatur in partes tres: è quibus vna plinthus cum cymatio fiat, altera echinus cum anulis, tertia hypotrachelio contrahatur columnæ. Itidémque cap. 7, eiusdem libri. Hesychius quoque ἐχίνους esse testatur τὰ κατωφαῆ μέρος: qui etiam addit, ita nominari τοὺς τὰ πιχῶν ἀγκῶνας: item τὰ δρυὸς τοὺς κυπαρίσσους, & τὰ πλατάνων τὰ καρπία. Eodem Hesychio teste ἐχῖνος est etiam λοπὰς & σκύφος μαγειρικὸν, vt Pollux quoque ἐχῖνον fuisse tradit χυτρας εἶδος, speciem ollæ. (Sic & Horatius Serm. 1, satyra 6, — astat echinus Vilis, cum patera guttus, Campana supellex) Idem libro 8, capite 1, ἐχῖνον Athenis nominatum fuisse dicit οὗ αἱ μαρτυρίαι

ἐμβαλλόντες κατεμαίευον: quemadmodum & Harpocration, fuiſſe ἄγγος πήλινον ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ ἐφ' οἷς αἱ δίκαι ἐτίθεντο: cuius mentionem fieri à Demoſthene ὁ τῆς ἐφ' ἑστίᾳ Τιμοθέου, ab Ariſtotele in Rep. Athenienſium, & ab Ariſtophane. Itidem Suida teſte fuerunt vaſa ex terre aut teſtacea in quæ καθίσαντες οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἃ ἅπαξ ἐμαρτύρησαν, καὶ κατεσημήναντο μετὰ ταῦτα, οἱ ἑκάτερον ὁ διαιτητὴς, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν. Fuit itaque ἐχῖνος vaſculum nunc æreum nunc opere figulino, in quod teſtium dicta, acta litis, omniáque à partibus prolata coniiciebantur, apúdque ſequeſtrem deponebantur donec palàm in iudicium proferrentur ad ſententiã ferendã. Demoſth. in Olymp. τῶν ἀφανῶν ἁπάντων ἐστὶν ἀκολουθοῦσα ἡ ἀπόφασις, καὶ ἐξίασιν ἀκολουθοῦσαι αἱ ἀπόφασις, παλαιὸν ἐστὶ νόμιμον· καὶ γὰρ ἐκ τῶν ἐχεφανίων ἡμᾶς τὰ συμβόλαια, καὶ τὰ συμπεπλεγμένα· τὰ δ' ἀπόγραφα ἐμβαλόντες εἰς τὸν ἐχῖνον, ὅπως αὐτὰ μηδέποτε ὑποφανῇ. Quæ Budæus ſic interpr. Huic cõditionem tuli, poſtulans vt mecum ad tabellarium iret, (hoc eſt ad tabularum cuſtodem) apud quem pacti exemplis deſcriptis, rurſus pactum ipſum obſignaremus, exémpláque deſcripta in capſam forenſem demitteremus. Idem Demoſth. alibi, πλὴν τῶν μαρτυρίων τούτων οὐκ ἔστιν ἀντίγραφα εἰς τὸν ἐχῖνον. Plura vide apud Budæum comment. pag. 113 & 150. Ἐχῖνος Heſychio eſt præterea εἶδος ῥοιᾶς, & πῖνμα πανοπλίας εἰς πλοῦν. Galeno autem Simplic. medicam. libro 6, ἐχῖνος herba eſt fructum ferens σφυρὸν, & ob id prædituin vi ἀπεκρουστικῇ & ἐξεκτικῇ. Denique eſt nomen vrbis Acarnaniæ, quam Rhianus Ἔχιον (niſi potius ſcribendum Ἔχινον) ἄσυ, alii Ἐχινοῦν appellant ab Echino conditore, cuius ciuis, Ἐχινάτης. autor Steph.

Ἐχινοφόροι κάγχαι, dicuntur quibus cantant, autore Plin. lib. 33, cap. vlt.

Ἐχινώδης, ους, ὁ ἡ, ὀν, Echinatus, Spinoſus & aſper vt echinus.

Ἐχιόδακτος, & Ἔχιος, vide in ſequ. Ἔχις.

Ἔχις, ιος, vel εως, ὁ, Vipera, mas: fœmina, n. DICITVR Ἐχιδνα. Plato in Symp. τὸ δηχθέντος ὑπὸ τῆς ἐχιδνης πάθος. Achen. lib. 7, μύραινας ἐχεῖ μίγνυσθαι. Soph. Trach. Δοκῶ τὸ ἐχίδνης θερίσμα: vt Lucæ 3, ἐχιδνῶν ὀφσπρωτὸν. Et apud Gal. ad Glauc. l. 1, τὸ δ' ἐχιδνῶν σφάλμασιν. A fœminino Ἐχιδνα DERIV. Ἐχιδνάδης, Viperinus, in Epigr. ITEM Ἐχιδνιον, υ, ου, Viperula, ſeu Catulus viperæ, vt Gaza malint reddere. A maſculino autem EST Ἐχιδνάτης, Morſus ſeu ictus à vipera: apud Ceb. Thebanũ, & Dioſcor. lib. 2. qui Platoni eſt ὁ ὑπὸ ἐχιδνης δηχθείς. ITEM Ἐχίδιον, Viperula, Parua vipera, apud Suid. ITEM Ἔχιον, υ, ου, Echion: herba alio nomine dicta Alcibiadiũ, teſte Dioſcor. l. 4, c. 27, vbi fuſius eam deſcribit. Ita verò nominatam ἀπὸ τοῦ ἐχεῖς arbitrantur, quòd eorũ morſibus medeatur, aut ſemina habeat viperinis capitibus ſimilia. Plin. certè lib. 25, c. 9, Echios (inquit) vtriuſque generis pulegio ſimilis, foliis coronata: itẽ altera quæ lanugine diſtinguitur ſpinoſa, cui & capitula viperæ ſimilia ſunt. Nicand. ἐχῖνον nominat: in Ther. Ὅς δ' αὖτε τὸν ἐχῖνον ὀνομάζουσι τὸν χάρτα. Præterea ab ἔχις EST Ἐχίτης dictus lapis quidam ſeu gemma. Plin. lib. 37, c. 11, Ab animalibus cognominantur, carcinias, marini cancri colore: echites, viperæ: ſcorpites, ſcorpionis aut colore aut effigie.

Ἐχίτης, vide in præced. Ἔχις.

Ἔχμα, t. 1, c. 1367, a. Ἐχμάζω, ib. c

Ἔχομαι, Habeor, &c. t. 1, c. 1310, e. Ἔχομαι, cũ genit. &c. c. 1321, c. Ἔχομαι, cum accuſ. c. 1311, d.

Ἐχάδιος, t. 1, c. 1311, g. Ἐχεμάθιος, ib.

Ἔχεται, t. 4, c. 585, c. Ἐχλῶ, c. 4, c. 620, g

Ἔχνος, t. 4, c. 621, h. Ἐχυρός, t. 1, c. 1373, c

Ἐχυρόπης, ib. f. Ἐχυρόφρων, ib.

Ἐχυρὸν, ib. Ἐχύρωμα, ib. Ἐχυρῶς, ib. f

Ἔχω, Habeo, &c. cum accuſ. varios vſus exhibet, t. 1, c. 1315, & 1316. Ἔχω, cum accuſ. inuerſa conſtructione vſurpatur, c. 1316, d. Ἔχω, cũ aduerb. &c. ib. e. & 1317. Ἔχω, cum præpoſ. &c. ibid. g. Ἔχω, cum participii aoriſto, &c. c. 1318, a. Ἔχω, pro ſuis compoſitis, &c. ibid. c. Ἔχω, alias quàm compoſ. ſignific. accipit, ibid. e. Ἔχω, Habito, &c. c. 1319, b. Ἔχω, pro Habeo in numero, &c. ib. b. Ἔχω, Poſſum, ib.

Ἐχῶλις, t. 1, c. 1378, g. Ἐχῶν, ib.

Ἐχῶν, ib.

Ἔχων, Ionicè pro ἴσχων, Sequẽtis: ab ἴσχω, Heſych.

Ἔψα, Heſychio παίγνια, Ludicra: afferenti & Ἔψια pro γέλωτα, παίγνια, Riſus, Luſus. pro quo infrà ἴψια, ſine diphthongo: itidémque Ἔψω.

Ἔψεσθαι, eidem H. eſt ἀκολουθήσειν, Sequẽtur. Ἔψιν autẽ, vide in Ἔψιος, paulo infrà.

Ἐψευδόμην, Mentitus vel Ementitus: à ψεύδομαι.

Ἔψιος, t. 1, c. 1377, f. Ἐψιότης, vide ſuprà in Ἀβαεσχυν.

Ἔψιμα, t. 1, c. 1378, c. Ἐψιμαθὴς, ib. d

Ἔψινος, ibid. e. & t. 3, c. 217, f. ob.

Ἐψιτὴς, t. 1, c. 1378, f

Ἔψιτον, Coquendum. Ἐψιτίειν, t. 1, c. 1378, e

Ἐψιτὸς, ib. Ἐψιτὴ, ib.

Ἐψομερὴς, t. 4, c. 727, a

Ἔψω, ῶ, Etymologo ſunt τὰ ἀπὸ λόγου παίγνια, quaſi ἴσα, ἴσιν. Sunt igitur loci, Luſus, Dicta ludicra & iocoſa. Inde deriuari φιλόψιον ait: quod ἀκαιρίαν quum ſignificat φιλοπαίγμοσυνα: φιλόσκωπτον autem, quum φιλοψίαν declarat. quæ apud Suid. quoque leguntur.

Ἔψω, ας, ἡ, eidem S. eſt ὁμιλία, Colloquium: vt & Apollonii ſchol. ἐψίζειν eſſe dicit ἀπὸ λόγου παίζειν, quaſi ἰσάζειν quandam, ἀπὸ τοῦ ἴσος, quamobrem & ψιλοῦται. Aliquí eſt etiam Luſus, ſeu παίγνιον, vt Nicandri ſchol. exponit in hoc Ther. loco, v. 880, Στέμμ' ἅλιοι πλέξαι τ' ἐψίζειν ἔπλετο καιροῖς qua ludere inter ſe ſolent puellæ eſt, qua pueri ſe inuicem vrere per luſum & iocum ſolent. Vbi etiam nota non ψιλοῦται, ſed δασύνεται.

Ἐψιάομαι, ῶμαι, itidem ſignificat vel Colloqui, Confabulari, vel Ludere: ideóque modò exponemus Facetis & iocis ſe oblectare, modò Luſu ſe exhilarare. Sic ſanè apud Hom. Od. ρ, vbi Penelope ait, Οὔπω δ' ἐν δόμῳ πάντα θάλπεται ἐψιάασθαι, Η' αὐτῇ τῷ δείματ' ἐπὶ σφίσι θυμὸς ὀρώρει: ſchol. exp. & ἀβλεπτεῖν δοκοῦσι & παίζειν σφισι. Et ſchol. Apollonii Rhod. in hoc loco Arg. l. 3, αἰμὶ ἀσπαίρουσα τῷ πὰρ Χρυσίης, ἀπὸ κούρου ὁμιλίης, ἐψιόωσα, quum ipſe expo ſuiſſet ἐπαίζουσι, ſubiũgit, Philonem interpretari ἐμπαίζουσαν, deriuantem ἀπὸ τοῦ ἴσος. Itidem idem Apoll. ſchol. in hoc loco l. 1, αἰμοβαδὶς ὁμίλου Μυκηνὶς ἐψιόωσα, annotat hoc ἐψιόωσ' eſſe ἀπὸ δασέος ἢ ἐπὶ τὸ Τερπικλείου ἐψιόωσα, annotat hoc ἐψιόωσ' eſſe ἀπὸ δασέος ἢ ἐψιάασα, quæ ſit ἀπὸ λόγου παίζω, quaſi ἐπαίζουσα quædam, ἀπὸ τοῦ ἴσος. quapropter etiam ψιλοῦται, (quum autem aſpiratur, ſignificare ἀκολουθεῖν, Sequuntur) Cui loco ſimilis hic eiuſdem Apollonii l. 2, ἀλλ' ἄρα φῶτες παντοίμερον ἐψιόωντο, totum diem in conuiuio & epulo ſeſe iocis & luſu oblectabant: καὶ ἀκαχὲς ἐπέπνυτο ἐψιόωντι παίζοντι. Callim. quoque hoc verbo vſus eſt pro παίζειν, Ludere. vt initio hymni in Dianam, τὸν πᾶσα λαγχάνει πόλις μάλιστα καὶ χοροὶ ἀμφιλαφεῖς, καὶ ὠρύονται ἐψιόωντες. Et hymno in Cererem, Τῷ δ' ἔτι νῦν νομὸς ἐστὶ πολυκλήιδι ἐψιόωντι, circa meridianum tempus ludunt. Porro notandum eſt, in hac ludendi ſignificatione non ſemper reperiri tenuatum, ſed aſpiratum etiam, vt patet vel ex compoſitis ἐφεψιάομαι & καθεψιάομαι, ſignificantibus Illudo, Iocularibus dicteriis & ſcommatis inceſſo: interdum etiam conuiciis & maledictis. Ἐψιόωντα autem, Ionica dialyſi vel pleonaſmo dictum pro ἐψιόωσι & ἐψιάασθαι pro ἐψιάασθαι.

Ἐψιατέον, Ludendum: παιστέον, δεῖ παίζειν. Suid.

Ἔψιθυμον, eidem Suidæ eſt γυναικεῖον παίγνιον: afferenti ETIAM Ἔψιμον pro παίγνιον. Quæ, quanuis in manuſcripto etiam codice ſic legantur, ſuſpecta tamen alicui eſſe poſſint. Sed eo minus quòd apud Heſychium quoque legamus, Ἐψιάσματα, γυναικεῖα, παιγνιώδη. reponendum itaque pro γυναικεῖον apud Suid. γυναικεῖα. Ab ἴψιον autem eſt plur. ἴψια, de quo ſuprà.

Ἔψιον, Lexico meo veteri eſt παίγνιον, Dico: addenti, ἀπὸ τοῦ ἴσου, ἴψου, ἴψιον. quæ apud Etymol. quoque leguntur. Sed notandum eſt, in lexico illo meo veteri πῦ in hoc ἴψιον, ſuperſcriptum eſſe ου diphthongum: quo ſignificetur, eſſe qui per diphthongum ἴψιον ſcribendũ cenſeant. Et paulo antè, Ἐψιάασθαι, ὁμιλεῖν. ἀπὸ τοῦ ἴσου τὸ ἰσάζω, ἴψιμι, ἴψιος, ἴψιον, ἴψιμα, ἰψόμαι. ἰψιάασθαι, ἰψιάσω. quæ apud Etym. itidẽ leguntur, niſi φ pro poſteriorib⁹ ille habet ἰψιάω, ἰψιᾶς & initio, Ἐψιάασθαι, παίζειν ὁμιλεῖν.

Ἕω, t.1, c.1377, e. Ἕωμαι, ib.

Ἑωμάω, Hesychio sunt παίζοντες, Ludentes: à them. ἑάω, ἕωμαι. pro quo supra ἑψάω, ἑψάομαι.

¶ Ἔω, Induo, &c. t.1, c.1379, d. Ἔω, Colloco, &c. c.1382, h. At ἴω, Ionica dialysi à poetis vsurpatur pro ὦ, Sim: à them. εἰμί, vel ἴω. Homerus Iliad. α, ὄφρα μοι εἵος Ἀργείων ἀγορήσεις ἴω. Alioqui ἴω est etiam inus. thema à quo εἶμι & deriuatū est & tempora quædam mutuatur. Rursum ἴω interdū est verbū subiūct. modi præsentis temporis, Ionica dialysi pro ὦ, mittam, ab ἵημι: interdum inusit. thema ex quo ἵημι & factum est & tempora quædam mutuatur. Interdum nomen est accus. casus, à nomin. ἴως, aurora. Circumflexum ἶω, significat συλλαφῆ, παρὰ χαρᾶ, contractum ex ἰάω. At ἷῳ, pronomen dat. casus, ex nom. ἷος, Suus.

Ἑάω, t.1, c.618, h. Hesychio ἰάω est αἰσπολῶ: item ἡ τῶς φερεδάπις φθερπλιώῃ δήλοσε, (qualis infrà ὦα) & θυσία ἐν Κύπρῳ.

Ἑάγα, t.1, c.1197, h

Ἑάθα, Æolice pro ἔωθα, Consueui: ab ἔθω.

Ἑάθεν, t.1, c.619, a. Ἑαθινὸς, ib.

Ἑᾶϊος, idem quod ἑᾶος, quod & factum hinc est per contractionem: Maturinus, Orientalis. Apollon. Argon. lib.2. ὀθπιλλίοιτης ἑαῖοι Ἀπίηνα.

Ἑάειν, Simili eram: præt. pluſquamp. ex perfecto ἔσπα: ambo ab ἔκω. Hom. Il.β, Νίσεο δίω Εἰδὸς π μάλιστ π φίλῃ τ' ἄλοχῳ ἑάειν.

Ἑῶλος, Hesychio αἰσπολικὸς, ὀφθινὸς, Orientalis, Maturinus: item χθιζὸς, ἐχθεινὸς, Hesternus, Pridianus. Quibus subiungit, δηλοῖ δὲ σημαίνει ψυχρὸν, Frigidum. Sed id discrimen videtur nullius esse momenti, ideóque potius assentior lexico meo veteri in quo exponitur χθεινὸς, deriuatúrq; ἀπὸ τοῦ ἔω, quod significat πρὸ ἡμέρας. Quemadmodum Suid. quoque ἑῶλον esse tradit τὸ εἰς πρὸ ἔω (sequentis videlicet diei) λειπόμενον, χθιζὸν, ψυχρόν: interdum & μαίσιον, αἰσθητὸν, αἰσχρὸν: metaphora à cibis qui in sequentem diem relicti saporem ac vim suam amittūt fiuntq; inutiles. Atque adeò reperio opponi τῷ φερεφάτῳ ἢ τεταφὸς, id est recenti. Demosth. in Mid. καὶ τὰ δικάσιμα ἑῶλα τὰ ὑμῖν εἰς ὑμᾶς ἢ ψυχρὰ ἀφικνῆται τῇ δ' ἄλλων ἑκάστοις, αὖ π συμβῇ φερεφάτης κρίνειν. Axionicus comicus apud Athen. libro 6, Γλαῦκον βεβρωκὼς πίμπραχ' ἑῳθὲν πίμπρον, Ἀνέλου ἑῶλον τοῦτ' ἔχων νὺξ ἄχθομαι. Et lib. 14, apud eundem ex Artemidori ἰλαροτραγῳδοῖς γλαύκαις, ἰσοφάχθω μὲν δεῖ πᾶσ' εἶναι εἰς πρὼ κεφαλὴν, ἴσω δὲ ἑῶλος καθ' ὃν ὁ σφὸς ἐξ. καὶ ὃ ἥλως εἰς ἐχθὲς πέρας ἐᾶν πτελεῖν, & quæ sequūtur. Sic Hieronymus in penult. c. Esaiæ, Ius hesternum, quod Græci vocant ἑῶλον, auidis faucibus deuorabant. Et Galen. ἑῶλον γὰρ ἀκριβέστερον τὸ φερεφάτον. Idem comment. 3, in Prorrhet. libro 3, quum dixisset λαθυρὰ κρέα nominari τὰ τῶν σκληρῶν καὶ ἰνώδων καὶ δεσμαλύτων καὶ διαμασᾶσθαι ἐκτείνων διακείμενα, subiūgit, talia maximè esse quæ vulgo σκληρὰ dicuntur, μέλαν ἡμέραν ἢ δύο πεπεμμένα μᾶλλον τοῦτο γλιῶναι τὸ ζῶον: quæ à Græcis solere vocari ἑῶλα & Ἑωλίζειν, τὸ ὑπὸ πεφθῆναι: vnde & σάπιον τὸν ἄκρως dictum fuisse τὸ ὀπὸ βεβρωκὼς φερεωλισμένον. Ex quibus patet ἑῶλα propriè dici edulia hesterna seu pridiana, id est non recentia sed repolita: vt Quintil. lib. 2, Necesse est fastidium vt moueant, vt repoliti & frigidi cibi. ὡς ἑῶλα καὶ ψυχρὰ ἐδέσματα. Quoniam verò eiusmodi cibi putrescere incipiunt, interdum pro Marcidus seu Rancidus accipitur. Greg. Naz. σαθρὰ καὶ ἑῶλα δόγματα. Interdum etiam pro Vetus, Obsoletus: quoniam quod pridianum est, inuetteratum iam & exoletum esse videtur. Luci. ἑῶλος γὰρ ἡ ψυχρολογία, iam veteres sunt hæ nugæ. Cic. ad Attic. l. 13, epist. 21, Scripsit Balbus ad me, se à te quintum De finibus librum descriptum esse, in quo non sanè multa mutaui, sed tamen quædam. tu autē commodē feceris si reliquos continueris, ne & αἰδοίῳ πα habeat Balbus, & ἑῶλα Brutus. id est obsoleta. nam epist. sequente dicit, Balbo quidē intelligebam satisfactiēdum fuisse: rātùm nolebam aut obsoletum Bruto aut Balbo inchoatū dari. ΙΝDΕ Ἑωλοκρασία, ας, ἡ, dicitur τὸ ἑῶλον κρᾶμα, Mixtura pridiana & exoleta. Demosth. pro cor. ἄτοπος δέ γ' ἴσως, ὡς ἔοικε, ἑωλοκρασίᾳ τινὰ πρὸ μοῦ τῆς πατρίδος τῆς ἑαυτῶν καὶ τῶν ἀδικημάτων κατασκεδάσας, ἵνα αἰσχύνῃσιν ἐμοὶ πρὸς τοὺς πολίτας τῶν πεπραγμένων ἀπολύσασθαι. Quod Suid. ideò ab eo dictum annotat, quòd moris esse in ruibus δεῖπνόν καὶ πυκτεύειν κατὰ χεῖρ τῶν κωμῳδῶν τῶν ἑῴων δεῖπνον πρὸ ζωμοῦ πρὸς ἑταίρων παιδικὰ κικεραιδίους: vel potius oratorē vocabulū hoc fecisse ἀπὸ τῶν ἑώλων, quæ sunt ἀρχαῖα, quòd Æschines πρεσβεῖα ἀρχαῖα συμπερίστας, καταχρῆται. vt Didymus quoque exponit, ὅτι πρὸς χθὲς ἢ πρῴην ἃ εἰώθασι πρεσβεύματα, πάμπολυ μου καταχεῖ, ἢ ἐμὲ φοβεῖσθαι φησι, teste Harpocratione. Rursum Suid. ἑωλοκρασίαν ibi exponit ματαίαν πίστιν: forsan quia πρὸ ἑῶλα κρέαματα sunt minus efficacia. Apud eundem legitur ΕΤ Ἑωλοπρὸς, expositum ὁ πρὸ πολλοῦ πεπεμμένος πεπεδιλικὸς: in manuscripto etiā codice, præter illud πεπεδιλικὸς, quo videtur significari Triduanus, πεπαῖος. Idem ἑῶλος πεπρὸς dicitur citra compositionem.

Ἑᾶν, t.1, c.1131, d. Ἑᾶος, t.1, c.618, g

Ἑάσεα, t.1, c.1217, d. Pro suspendio seu reste ad suspendendum, Soph in OEd. tyr. p.101 Πλεκτὰῖς ἱστρίαις ἐμπεπλεγμένοι. Vbi tamē scholiastes ἱστρία exp. κρέμασις, ὕψωσις, μετάρσις.

Ἑαφαιῶος, t.1, c.1417, e

Ἑάφθη, Feceram: præt. pluſquamperf. medium ex præt. ἔσχα, à them. ἴσχω, vt in Anom. docui. Interdum pro præt. imperf. Faciebam. Homerus Odyss. ξ, ὃς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν ἑάφθη.

Ἑωρίσμαι, t.1, c.216, f. Apud Suid. est & act. ἑωρῶ, quod exp. κρεμῶ, Suspendo.

Ἑωρηθίτης, t.1, c.217, d

Ἑώρημα, ατος, τὸ, Id quod in sublime euehitur: vel etiam ipsa Elevatio, & in altum euectio. Annotat Suidas apud Euripidem, quum Bellerophōtes pegaso suo alato cælum ascendere cupiens dicit, Ἀγ' ὦ φίλον μοι πῶλον ὑπασσον πτανὸν, & quæ sequuntur, eum μηχανὴν αἴρεσθαι δηλοῦν μηχανῆς: idque appellari ἑώρημα: & id hac ipsa machina solitos eos fuisse καταγὰρ τοὺς θεοὺς ἢ τοὺς ἐν αἰθέρι πλανῶντας.

Ἑώρησις, εως, ἡ, Elevatio, Subuectio in altum: vel Suspensio. A Suida enim exponitur κρέμασις, addenti, καὶ Ἑώρημα, ὁμοίως.

Ἑωρίζω, Suidæ τὸ μετεωρίζω, Eleuo, In altum & sublime euehо: vt Hesych. quoque ἑωρίζει exp. μετεωρίζεται, addens etiam αἰσπαπᾶ.

Ἑωροπτίας, (sic enim pro ἑωροπίας reponendum ex veteri codice) Suid. exponit ὑψηλοφροσύνας, Superbias. Videntur enim superbi αἰροβατῶν καὶ κόπτειν τὸ μετέωρον.

Ἑωρύμενος, t.1, c.217, d

Ἕως, Aurora, t.1, c.618, f. Ἕως, Tantisperdū, Quoad, t.4, c.817, d. Ἕως, Interim, c.818, g. Ἕως, Vsque, Vsque ad, c.819, b. g. Ἕως, poeticè pro ὡς, c.830, f

Ἕως αὖ, t.4, c.818, f. Ἕως πάλι, t.4, c.819, d

Ἑωσφόρος, Lucifer: Stella auroræ seu lucis prænuntia, vnde eam secum ferre creditur. Hom. Iliad. φ, Ἥμενος ἠ' ἑωσφόρος ἦεν φόως ἠελίοιο δύσιν χαίτῃ. Suid. quoque ἑωσφόρον esse dicit αἰσπολικὸν ἀστέρα φωσφόρον: quem ab Hom. dici φέρειν πρὸ ἡμέρας ἀλλ' ἠλίου τὸν ἥλιον.

Ἑωυτὸν, Iones dicūt pro ἑαυτὸν, Seipsum. Hippocr. Epidem. lib. 7, ἡ δὲ διαφθορὴ σάφα εἰπεῖν, ἡ δὲ ἑωυτοῦ παρ' ἑωυτὸν, nec apud se existens. Paulo antè, ἐξ ἑωυτῆς γίνεται. Et rursum, καὶ αὐτὸς ἑωυτοῦ μᾶλλον ἐγένετο. Apud Herodot. etiam διαλελυμένως reperitur ἑωυτῷ, ἑωυτῆς, ἑωυτὸν.

Z Nota ſextæ apud Græcos literæ, quam ζῆτα appellant, compoſitam ex δ σ. Plato in Cratylo eam eſſe dicit πνεύματος δι, vt ϲ, ψ, ϱ: & antiquos pro ea vſos eſſe ΔΙΑΙ: vnde non mirum eſſe debet eam in derivatione tranſire in δ, veluti quum ex ἵζω ſit ἵδος. Ideóque & Dores eam ac Bœoti in medio dictionum in geminum δ vertunt, ἀνείδη dicentes pro ἀνείζην. Alioqui & β ac γ in eam verti comperiuntur. ζίφθον enim pro βίφθον reperimus vſurpatum καὶ γλῶσσαν, & ὀλίζον ab Ionibus dictum pro ὀλίγον, itidémque οἰζὺς pro ὀϊγμός. Eſt & numeri nota, ſeptenarii videlicet. nam ſenarium ſignificant πρὸ ϲ'. ab imo autem angulo ſiniſtro præfixum acuti accẽtus nota, ſeptenarium millenarium denotat, hoc modo, Ζ, ξ, ζ. At ZZ, ſiue ζζ, aut ϛϛ, apud medicos veteres πρὸ σμύρνης, hoc eſt myrrham, deſignabat, vt annotauit Hermol. Barb. Coroll. lib. 1, propterea quòd ζμύρνη perinde atque σμύρνη diceretur. Nunc tamen vulgò per duplex ζζ, omnes zingiberi intelligunt, magno & periculoſo errore. Gorr.

Ζᾶ, particula extra compoſitionem inuſitata, in compoſitione autem ſignificans μάλα, ἰσχυρὸν, πολύ, teſte Heſychio, vt & Apollonii Rhodii ſchol. τὸ ζᾶ eſſe ὑπερτατικὸν ait: alibi itidem ſcribens, Ζαμβὰς, ὁ μάγειρος, πρὸ ζᾶ κατ' ὑπέρτατον τύπον, οἱονεὶ ζάκοτος, ζάκορος, ζάλως. Æquivalet itaque πρὸ ἰσχύ & πρὸ σφό. Vide & Ζάκορος.

Ζάβα, Suidæ τὸ λωρίκιον, Lorica: V N D E Ζαβαρὸν eidem eſt id ἐν ᾧ αἱ ζάβαι ὑπόκεινται.

Ζαβάλλειν, Heſychio & Etymol. ἐξαπατᾶν, Decipere. Sunt qui pro διαβάλλειν poſitum exiſtimẽt, ideóque interpr. Calumniari. Sanè quem διάβολον Græci theologi vocant, Hilarius & alii Latini Zabolum dixere. Vide & Ζαμπρός.

Ζαβᾶς, vide in Ζάρμας. Ζάβοκος, t. 1, c. 781, c

Ζαβωλὼν, ſi Suidæ credimus, dicitur non ſolùm regio quædam, ſed etiam ὁ πάνυ βαλλόμενος.

Ζαβὼν, Heſ. & Suid. interpr. τὸν πλυνόμενον: qui & λάβρος.

Ζαβωνὶν, vulg. lex. ex Tertulliano eſſe dicunt venabuli genus: ex Suida lanceam. ſed falſò. apud eos enim ſcriptum ζόβωνα.

Ζαγκλη, ἡ, Falx. δρέπανον, Heſychio. Nicander Alexiph. v. 180, ὑπὸ ζάγκλην ἀβλεβέλοιο τυπεὶς ὑπὸ πόρκιν Κείρονος. Stephanus à Siculis τὸ δρέπανον appellari ζάγκλον tradit: & inde Ζάγκλον denominatam vrbem quandam Siciliæ, διὰ τὸ ἐκεῖ Κρόνον τὸ δρέπανον ἀποκρύψαι ὡς τὰ τοῦ πατρὸς αἰσχύνην αἰδοῖα. Nicander ſanè Siciliæ ſuæ libro 10, dicit, Ζάγκλης ἀρχαιοπλάστοιο πάγου. Eius vrbis incolæ Ζαγκλαῖοι dicuntur: à quibus poſſeſſiuum Ζαγκλαῖος. Dicitur E T Ζάγκλον neutro genere hoc ipſum δρέπανον, teſte Etymologo & lex. meo veteri, afferentibus ex Callimacho, Κέκριται μοῦνον ζάγκλον ὑπαὶ ῥόθιν. Quod ζάγκλον per ſyncopen dictum volunt quaſi ζάγκλον· διὰ τὸ λίαν σκολιὸν.

Ζαγρεὺς, à poetis dicitur ὁ Διόνυσος, Bacchus, quaſi ὁ πολὺν ἀγρεύων. Callim. Τὸν Διώνυσον ζαγρέα γλυκάμπυν. Intelligunt autẽ τὸν χθόνιον Διόνυσον, quem Plutonem eſſe exiſtimant. Et tunc etymò illud optimè quadrat. Pluto enim defunctorum animas venatur & captat. vnde & auari ditis domum Seneca dixit, & auidi ditis regna. Teſtis Etymol. & lex. meum vet. item Heſych. & Suid.

A T Ζαχάς, eidem Suidæ eſt ὑποδήματος. Diſcalceatus.

Ζαχεῖν, Heſychio eſt ὑποπτεύειν. Idem Doricum eſſe verbum ait, pro δοκεῖν, καὶ μαχεῖν. Infrà ζαπέσαι.

Ζαίνης, Heſychio πλούσιος. forſan σοφὸς πλούσιος: vt ſit πολὺς τὸ ζᾶ καὶ ἄνομ.

Ζαὶς, t. 1, c. 617. g. Heſych. affert & ζαὶς pro μέγα, πολὺ, ἰσχυρὸν, παμπόλυ.

Ζάϊος, Prædiuinus, Admodum diuinus, Sacroſanctus. Homer. Il. α. Κίνυρ' ἦ ῥα ζάϊλιν. Ariſtoph. ζάϊον πνεῦμα.

Ζάϊρος, Admodum calidus, Feruidus, Ardens: ὁ λίαν θερμός. Suidæ ex Epigr. εἶδα καθῆστο Λύσιππ ζάϊρος καὶ μανὰ θαλπόμενος: de cicada opinor. Heſych. habet oxytonos ζάϊος, exponens itidem ἰσχυρὸς θερμός.

Ζαΐς, Heſychio autore eſt pilei ſpecies.

Ζαλαμὶς, ίος, ὁ ἢ ἡ. Admodum formoſus, Perpulcher. Heſychio ζαλαμὶς eſt εὐκαλαμὶς. rectè. nam & εὐκὶ eſt epitaticon interdum in compoſitione.

Ζαλαμίδες, ſiue Ζαλαμίδες, Rapa vel Cucurbitæ. Nam Nicander Colophonius in libro quem Γεωργικὰ inſcripſit, tradit apud Bœotos γαστέρας nominari τὰ κραμβοειδῆ· τοὺς δὲ γογγυλίδας autem ζαλαμίδας: Amerias verò & Timachidas τὰ κολοκυντοειδῆ appellari ζαλαμίδας, teſte Athenæo lib. 9. Heſychio etiam teſte ζαλαμίδες ſunt κολοκυντοειδῆ ἢ γογγυλίδες, afferente paulo pòſt etiã Ζαλαμίδες pro κολοκυντοειδῆ. cuius nominis ea fortaſſe ratio eſſe poſſit quòd magna copia in Zacyntho inſula proueniant, aut ibi primùm exortæ ſint.

Ζάκορος, Ædituus Dei miniſter: vt apud Cic. Miniſtri publici Martis. Plut. Camillo, ἱερεῖς καὶ ζάκορος θεῶν. Athen. διακονήματα, τὰ ὑπὸ τῶν ζακόρων καὶ ὑπηρετῶν καὶ ζάκορα Ἀφροδίτης μὲν ἑταιρικὰ: de Hyperide defendẽte Phrynẽ meretricẽ. Etym. quoq; ζάκορος eſt ὁ τοὺς ἱερεῖς ἐκκαθαίρων καὶ τὸν ἱερὸν. vt & Nicandro τὰ κατὰ μικὸν τὸν ναὸν: hoc eſt ἱερεῖα ὑπὸ τῶν κοσμῶν ἢ σκευῶν, ἐξ οὗ τὸ ναὸν ἐκκαθαίρειν, quod Attici ſignificat σκαφεῖν. Sed eodem Etymologo teſte ζάκορος dicitur etiã ὁ ὑπηρέτης, Miniſter, Famulus ſeu ὁ ὑπουργός, Miniſtra, Famula. vt, Ἐπῆλθε τὸ τῶν ζάκορος ὑπνου κλέος. Nam & famulorum famularúmque miniſterio inuerendis expurgandiſque ædibus vtimur. Porro quod attinet ad ζᾶ in hoc compoſito, annotat lexicum meum vetus, non eſſe hîc ὑπερτατικὸν, ſed poſitum propter compoſitionem διᾶ, vt ſit διάκορος, id eſt ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὑπουργός. Æolico. n. more τὸ διᾶ verti in ζᾶ: quomodo ζάκυνθος dicitur pro διάκυνθος, & ζαφλεγὴς pro διαφλεγὴς. Nõ malè igitur & illi qui ζαβάλλειν pro διαβάλλειν poſitum volunt vnde ſit ζάβολος pro διάβολος.

Ζάκυνθος, t. 2, c. 393. a. Ζακυνθίδης, vide in Ζακυνθίδης.

Ζακχαῖ, legitur Paralip. 1. cap. penultimo ſeu vltimo, τὸ ἔσχατον τοῦ ναοῦ ἢ τὴν ὀπίσω αὐτοῦ, ἢ ζακχαῖ αὐτῶ. pro quo Cõplut. editio habet ἀπηχῶν, Cellarii. Peregrina itaque vox ea eſt, vel corrupta ex Hebraico Ganzich.

Ζάλα, Heſychio ζάλος, Tumulus quod & ζᾶν.

Ζαλαίνω, Etymologo eſt τὸ μαραίνω, Deſipio, Fatuè ago. Itidem Heſych. ζάλαινε affert pro μάραινε.

Ζάλακες, Heſychio ἐχῖνοι, Echini, Erinacei.

Ζαλαΐδα, idem exp. κινεῖ, Mouet, Agita.

Ζάλαφος, ἡ, Zalea: ita à nonnullis dicitur Laurus Alexandrina, teſte Dioſcor. lib. 4, c. 147.

Ζαλεῖ, Heſychio eſt μιμεῖ, Imitare. Doricè pro ζηλεῖ, Æmulare: à ζῆλος.

Ζάλη, ης ἡ, Heſychio eſt συγχυσὶς αἵματος μεγάλου: aliis μετὰ ὄμβρου πολὺ ζέσεως καὶ κλύσεως ὑδάτων: Latinè Turbo, Procella, Fluctuatio & agitatio maris. Tempeſtas enim generalius eſt. Legitur cùm apud alios tum apud Æſchinem in Epiſtol. Itidem Plato De republ. ὁ χειμὼν ὁπόταν πολυπλοῦς καὶ ζάλης ἐμπλεῴσῃ. Ex eodem apud Etymol. ἐπὶ ζάλη πνεύματος ὑπὸ αἴρης φασεμβολὴ καταλαμβάνει. Vbi Etymol. eum ſignificare velle ait συγχυσὶν καὶ συμμίν: alios verò exponere αἵματος κίνησιν, πνεύματος φυσώδους, & συμμίξεως πολλῆς. Idem ad etymon reſpiciens, ζάλην eſſe dicit πλοῦ μεγάλου αἷμα. (vt Clemẽs quoque μεγάλου συγχυσιν αἵματος) ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἁλίζεσθαι καὶ συγκρίνεσθαι: exponens etiam πλοῦ ζέσιν καὶ πολὺ αἷμα ὑπὸ τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου, ἀφ' οὗ καὶ τὸν ἱδρῶτα πολὺν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸν ἱδρῶτα ἁλμυρὸν εἶναι. sed alterum etymon probabilius eſt, vnde & Euſtath ζάλην eſſe dicit πλοῦ μεγάλου αἷμα. Rurſum Etymol. ait ζάλην quoſdam exponere χάλαζαν, grandinem.

Ζάλαμις, apud Paphios πίναξ ἰχθυηρὸς, Diſcus in quo pisces apponuntur, teſte Heſych. afferente & Ζαλαμὶν pro πρόσλιμν. Idem verò & Zaſtam Paphiis eſſe dixerat πίνακα ἰχθυηρόν.

Ζαλὸς, idem propè quod ζάλη, Aqua agitata & fluctuans. Nicander Ther. v. 568, ὁπόσσα μετὰ λεπτοὺς ζαλοὺς ἀλύουσιν. vbi ſchol. exponit βορβορώδη καὶ πῖλμα. Apud eundẽ legitur participium ζαλόεις. Fluctuans. eiuſdem operis v. 251, αἰμοὶ δὲ γῆρυς χεμερὶν ζαλόωσι πιεῖν βίβλοῦς χέραλ: niſi cum ſcholiaſte malis χειμερίοις σφίγγεσθαι, qui & κρύος ζαλοῖς πιεῖν βίβλοῦς affert pro ἐπὶ χειμερίοις σωμάτων. Vbi nota hoc ζαλοῖς à maſculino ζαλὸς, ſignificante Procelloſus vel Fluctuoſus. Ζαλόεσσα autem

Ionicum ac poeticum eſt pro ζαλῶσα, à them. ζαλάω, ſignificante Fluctuo, vel etiam Procellis agitor, κυμαίνω.

Ζαμαείτης, dici ſolitum quum cum reuerentia quadam aliquem nominamus vita functum, quaſi Valde beatus. pro quo vulgò dicitur Felicis recordationis. Ita v.l. ſed ſine exemplo. Syneſius & alii apud Græcos theologi dicunt μακαείτης.

Ζαμβύκη, Suidæ & Heſychio eſt μουσικὸν ὄργανον: quod alii σαμβύκιον vocant, Latini itidem ſambucam.

Ζαμέλης, Heſychio eſt μέγα μέλος ἔχων: item μεγάλων πτισσῶν, ὑμοψυχος. in qua poſteriore ſignificatione dicitur potius ζαλέφης ſeu ζαλέφις, à λέφος.

Ζαλδιάω, t.2, c.886, d. Ζαλδυὶς, ibid. b

Ζαλδὺς, ibid. c

Ζαμία, Doricè pro ζημία, id eſt βλάβη. Heſych.

Ζαὶ, t.1, c.1023, h. & 1519, f

Ζαϊδὲς, Heſychio ἡγεμονίδες, Ductrices, Duces.

Ζαίον, à Polluce inter coquinaria inſtrumenta poni tradunt v.l. ſed falſò. ſcribendum enim ξαίον, vt apud eum habetur. Sic ζαπτικὴ eadem v.l. falſò afferunt pro ξαπτικὴ, perperam etiam exponentia Ars nendi, quum reddi debeat Ars carpendi ſeu carminandi.

Ζαπέδου, Heſychio μέγα ἔδαφος. Videtur tamen adiectiuè potius ſignif. Magnum ſolum ſeu pauimẽtum habens.

Ζαπίνου, vide in Μέγας, t.2, c.974, b.

Ζαπίμελος, Admodum pinguis. μεγάλως πίων. Heſych.

Ζαπλήθης, Copioſum, Multitudine exuberans. Suid. exp. ἀμέτρητον, ἄπειρον, in hoc epigr. Σπείχορον ζαπλὴς ἀμέτρητον τόμε μυίης.

Ζαπλουτίω, t.3, c.399, c. Ζάπλουτος, ibid.

Ζαποτὸν, Heſych. exp. ἰσχυροπότην, Valde bibacem: ſeu Magnum potorem, Strenuum potorem.

Ζαρὲς, ſi Eurip. ſcholiaſtæ credimus, eſt ἅρπαξ καὶ πολὺ, auis rapax: vnde dictum ἐπιζαρὲς in hoc loco Eurip. Phœniſſ. ὡς δ' ἐπιζαρὲς Σφίγξ ἁρπαγῆσι πόλιν. Videndum tamẽ ne illud ἐπιζαρὲς poſitum ſit pro ἐπιβαρὲς, (ab ὀπίζω, ἀρέω ſignificãte Grauo, Aggrauo, Premo) vt ζίφιθρον pro βίφιθρον dici comperimus: præſertim quum nullam eius auis mentionem alibi reperiam, quæ ἁρὲς potius nominatur. At Ζαρὲς, Heſychio autore eſt epitheton πλαρχῶν, cicoriarum.

Ζαὶ, t.1, c.1023, h. & 1519, f

Ζαπῦσα, Doricè pro ζητοῦσα, Quærens. Theocr. Idyll.1, ἀ δὲ τί κώ ἐς Γᾶσαν αἰὰ κραίαν, πάντ' ἄλσια, ποτὶ φορεῖται ζαπῦσα.

Ζαβάκης, Heſychio ὁ βασιλεύς, rex. forſan pro σαβάκης.

Ζαβδύω, Suidæ τὸ ὠὸν μύλωνι βασανίζω, In piſtrino torqueo. Etymologo quoque teſte ζαβδεύω propriè eſt τὸ ὠὸν μύλωνι βασανίζω: qui etiam addit eſſe ἀπὸ τῦ ζηβδεύω, quod apud Ione ſignificet τὸ βασανιστήριον. Lexicum meum vetus eſſe vult τοῦτο τὸ ζᾶ ὀπίζαπτον, καὶ τὸ πρέω, quod eſt φοβοῦμαι. Vnde ἔστι τῦ ᾱ εἰς ᾰ dici ζηπρεῖον, τὸ τῶν δούλων διαμωπτήριον: quoniam ibi ἐδιαμύοντο οἱ δοῦλοι.

Ζαπρεὴς, t.3, c.1643, b

Ζαπῶσαι, Suidæ φοβῆσαι: itidémque Heſychio. qui exponit etiam φωτῶσαι, ζημιῶσαι: item ἐπανιῆσαι: pro quo ſuprà ζαχῶσαι. Etymologo quoque ζαπῶσαι eſt τὸ φοβῆσαι, & ζαπῶ, τὸ φοβέω.

Ζαφεγγὴς, Admodum lucidus ſeu ſplendidus. vnde ζαφεγγὴς, Heſychio σφοδρῶς λαμπρὸς: καὶ πάνυ ὑπερφυὴς.

Ζαφελὴς, Suidæ ὁ πάνυ ἁφελὴς, Admodum ſimplex: & ADVERB. Ζαφελῶς, itidem πάνυ ἁφελῶς. Heſych. verò lõgè diuerſas his ſignificationes tribuit. Nam ζαφελὲς ei eſt ἄγαν σκληρὸν, ἀχρεῖον, ὠμῶδες: (itidémque ζαφελῶς, μεγαλοπρεπῶς) item μεγάλως πυξημένον, ἰσχυρὸν: necnon πολυφλοισβον. Quarum expoſitionum ſecundam ſequitur Etymolog. Tradit enim ζαφελὲς per ſyncopen dici quaſi ζαέφελες, παρὰ τὸ ζᾶ καὶ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω. vt ſit ὁ ἄγαν πυξημένως, ideóque ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, ὑπέρογκος. Homerus vtitur compoſitis ὀπιζαφελὸς & ὀπιζαφελῶς, idque de ira. Il.1, ὅτι κέν τ' ὀπιζαφελὸς χόλος ἴκοι. Od.ζ, ὁ δ' ὀπιζαφελῶς μύρεσκεν Ἀτλησι Οδυσῆι.

Ζαφεγὴς, t.4, c.163, g

Ζάφορος, Heſychio πολύφορος: afferenti & ζαφορῆσαι pro μεγάλως φορῆσαι.

Ζαχμαὶ, Heſychio ἡνία, Habena, Lorum.

Ζάχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iracundus: ζάκοπος. vel etiã Valde iratus.

Ζαχρηὶς, t.4, c.640, d. Ζαχρὴς, ib. c

Ζάχρυσος, t.4, c.656, b

Ζάω, t.1, c.1385, a. ¶ Ζάει Cypriis eſt βιοῖ καὶ πνεῖ, vt eſt apud Heſych. ¶Ζήσεις με, Bud. ex Pſalmo 137, affert pro Viuificabis me.

¶ Ζεὰ, ſiue Zeá, Zea: ſecundum quoſdam frumenti ſpecies eſt, ſecundum alios idem quod ὄλυρα, inquit Heſ. quemadmodum Galen. quoq; ζειαὶ apud Hippocr. exponit ὀλύρας. Itidem verò & Herodotus zeam & olyram idem eſſe dicitur oſtendere. Aſclepiades apud Galenum lib.9 περὶ κρ' πόσεως far & zeam idem eſſe vult, inquiens, φαίρους (ὃ καλοῦσι ζέαν) ἀλπιστὰς μόνον. Sed iis non aſſentitur Plinius, manifeſtum diſcrimen ponens inter tria hæc ſemina. Ægypto autem (inquit) ac Syriæ Ciliciæque & Aſiæ ac Græciæ peculiares zea, olyra, tiphe. Qui zea vtuntur, non habent far. Et Gortæus περὶ ζειαῖ non far ipſum, ſed ſemen ex quo parabatur, à frugis præſtantia Latinos appellaſſe ait. Veruntamen & Hieronymus in Eſaiæ cap.28. Pro farre, (inquit) quod Græci ζέαν vocãt, quidam viciam intelligunt. Et in Ezech. cap.4, Quam nos viciam interpretati ſumus, Septuaginta Theodotióque poſuerunt ὄλυραν, quam alii auenam alii ſigalam putãt. Aquilæ autem prima editio & Symmachus ζέας ſiue ζειὰς interpretati ſunt, quas nos vel far, vel genitali Italiæ Pannoniæque ſermone ſpicam ſpeltámque dicimus. At Dionyſ. Halicarn. ζέαν Latinè dici fabilam exiſtimauit. Vtut ſit, frumenti genus eſt tritico ſimillimum, radice multiplici & alba, culmo numeroſo, ſed tritico fuſcius & minus, inquit Gorræus. Plinius dicit latiores eſſe eius ſpicas, nigrioréſque & breui ſtipula: & ex zea pulchrius quàm ex tritico fieri granum, quãuis id alicæ vitium ſit: tradique eam ac tiphen, quum ſint degeneres, redire ad frumentum, ſi piſtæ ſerantur, nec protinus, ſed tertio anno. eſſe hanc & Italiæ in Campania maximè, ſeménq; appellari: ac propter eam ab Homero ζείδωρον ἄρουραν dici, non, vt aliqui arbitrantur, quoniam vitam donaret. Duæ autem eius ſunt differentiæ. Dioſcor. autore, vna ſimplicis grani, altera gemini, duabus tunicis inuoluti, quæ ob id δίκοκκος cognominatur. Porrò quod ad ζειὰ attinet, ſciendum eſt ipſum eſſe Ionibus familiarius, ideóque legi non apud Hippocr. ſolùm, ſed & apud Homerum. vt Odyſſ. ν. Πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' ὀβρυζαι κρῖ λευκόν. ¶ Ζέα apud Athenienſes dicitur etiam ἡ Ἐκάτη, & portus quidam in Pirzeo, ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς ζειᾶς, teſte Heſ. ¶ At Hierocles in Hippiatricis, de equi febricitantis ſignis, καὶ τὸ σῶμα ἀφθῆς μισὸν, καὶ ἡ ζέα, ὅπερ χαμαὶ, μετώπου καὶ ῥινὸς καὶ μαλακὸν. vbi ſtriata pars oris ſignificatur. Alibi itidem, καὶ σκεπτέον μὴ ἀφαιρεῖν αὐτῆ αἷμα διὰ τοῦ ἀγκίστρου, διαεθμοτέμνοντα τὸν ζέαν τὸν σκληρὸν ἢ τὸν περίττον. Bud.

Ζειρεία, Heſychio μονὰς ὥρας. Herodoto quoque lib.4, pag.179, ζειρίαι ſunt murum in Libya genus quoddam. quod nomen Libycum eſſe ait, Græca autem lingua valere βοεικοί.

Ζειὰ, habes in Ζέα. Ζείδωρος, ib. & t.1, c.1002, d

Ζειρὰ, nonnullis dictum videtur pro σειρὰ, teſte Suida: qui apud Herodot. & pro μίτρα accipi tradit. Idem ζειραὶ eſſe ait χιτῶνας αἰγαγρόλους, ſeu ἱδυμάτιον ὃ ἐπιπεδίον τὸ μεταξὺ χιτῶνας, ὥς φησιν ἱστορικός. (Quæ ex Harpocr. deſumpſit, afferente hoc exemplum ex Xenoph. Anab. lib.6, de Thracibus, καὶ ζειραὶ μέχρι τοῦδε ὑπὲρ τῶν ἰσχίων, ἀπ' ἀχλαμύδος. Vbi pænulas dicere videtur) Itidem Heſychius quum diciſſet ζειραὶ nonnullis eſſe εἴδος χιτῶνος, aliis ζώνην, ſubiungit, rectius dici eſſe ἅπερ ὑπεζωμένον κῦ περὶ ὦμον φερόμενον, ἱστορεῖ ἱστορικός. idque teſtari Herodotum & Theopompum Chium. Mox tamen & ipſe ζείρη affert pro μίτρα, ταινία, δέσμα. Apud eundem legitur Ζειρηφόρους, ἁμαξοπόνους παρὰ Θεοπόμπῳ: ab eodem ζειρὰ, vt videtur: quod nonnulli eſſe aiunt genus veſtis laxum & ſinuoſum: alii autem genus amiculi & ſagulum. Rurſum Heſych. Ζειροφόρους affert pro χιτωνοφόρους. Ita enim repono pro χωροφόρους, quum ζειραὶ ſint χιτώνων ſpecies quædam.

Ζειρεῖν, Heſychio eſt ἀφαιματτωσῖν.

Ζείρη, vide in Ζειρά.

Ζειρόν, Heſychio eſt ποικίλον, Varium: vnde ἀζειρον. Ac
Ζεῖρος, eidem eſt ἄδικος πραγμάτης.
Ζειρηφόρος, vide in Ζεφύρος. Ab Antimacho ita dicitur &
δος, teſte Heſ. Ζειὼ, t.1,c.1398,b
Ζειλαπόδης, vide in Ζειλαπόδης.
Ζείλεον, Heſychio teſte eſt βάλλον, lacere. Sic Etymol.ait,
Ζείλεω, τὸ βάλλω. ἐξ οὗ ζείλεον τὸ βάλλον.
Ζίμα, t.1,c.1398,c. Ζίμιον, ib.d
Ζίνυμι & Ζινύω, idem quod ζέω ſignificãt, (ex quo & de-
riuata ſunt, vt κραινύω & κεκράνυμι ex κρεκίω, κρεμάνυμι
& κρεμανύω ex κρεμάω, & ſimilia) id eſt Feruefacio, &
Feruenti aquæ incoquo, In feruente aqua bullire ſino.
Paſſ. voce & ſignif. Alexand. Aphrod. Probl. lib.1, ὅτῳ τὸ
τὸ αὐτὸ ἐπιζώννυται, οὐκέτι δὲ καὶ ζινυμένῳ. Sic Dioſ-
cor. λεπτοζινυμένου ὕδατος.
Ζείτυρον, autore Dioſcoride, vocant in Bithynia zeæ tri-
ticiq; mixtam ſpeciem. Gorr. ſcribit & Ζείτυρον & Ζειτύ-
πυρον, eſſe dicens frumenti genus mediæ inter zeam &
triticum naturæ.
Ζίρφιον, Macedonicè pro βίρρινον dicitur, id eſt βύρσινον,
teſte Euſt. Itidem Heſ. ζίρφια ſunt βαλανεῖα, κοῖλοι τόποι.
Ζίσις, t.1,c.1398,d. Ζειπλωσία, ibid.
Ζειτὸς, ibid. Ζβλάσειν, t.1,c.1392,c
Ζβλεπίπρας ἱμάντας, Ioſeph. De antiq. Iud. dixiſſe fertur Lo
ra iugalia, Virgilii: Subiugia lora, Catonis. Sed valde
ſuſpecta ea vox: & forſan pro ea reponẽdum ζβλεπῆρας,
vel ζβλεπτῆρας.
Ζβλιλάπης, t.1,c.1391,b. Ζβλιλαπίων, ibid.
Ζβλιλάπης, ibid.
Ζβλίνων, dicebatur πέμμα quoddam in Athen. rep. nam
in quatuor πεμμάτων erat diſtincta, inquit Heſ. Vide ζβλ
γίτης, t.1,c.1392,b. Sic Suidæ ζβλίνων eſt τὸ τῆ ζβλίτῃ πίλης.
Apud Etymol ζβλίνων ſcriptum, vtrobique per ι: qui
itidem eſſe dicit ὃ τὴν πίλον ὁ ζβλίτης.
Ζβλίτι, Remiges, Qui collocantur in medio nauis: Ari-
ſtoteli eam ob rem μεσίτης dicti. Ita v.l. ex Poll. ſed per-
peram. apud eum enim ζύγιοι ſcriptum. τοὺς δὲ μέσα τῆς
νεὼς, (inquit lib.1, cap.9) ζύγια. ὃ οἱ ζύγιοι καλοῦσιν.
Ζβλίτης, t.1,c.1391,b. Ζβλίγλη, ibid.c
Ζβλιλίσμων, ib.d. Ζεῦγμα, t.1,c.1391,d
Ζβλίγυμα, ibid.b. Ζβλίγνυσι, ibid.
Ζεῦγοι, Heſychio βρόχοι ὑρίκων, laquei aurium.
Ζβλιγπόλη, t.1,c.1391,a. Ζεῦγος, t.1,c.1391,f
Ζβλιγξόειν, t.1,c.1391,a. Ζβλιγῶφρες, ibid.
Ζβλιπτεία, t.1,c.1391,e. Ζβλικτὸς, ibid.
Ζευῶ, t.1,c.1023,h. & 1519,f
Ζβλξία, Iuno apud Argiues hoc titulo colitur. ferunt e-
nim Apin, quum Argis migraſſet in Ægyptum, Ar-
giuorum regi miſiſſe boues, & τοὺς τῶ ἄπιος ἐγκαπίας
eum docuiſſe. quem, iunctis ad ſementem faciendam
bobus, Iunoni Zeuxidiæ templum ſtatuiſſe: quum ve-
rò ſpicæ egerminare & effloreſcere inciperent, eas lu-
nonis flores nominaſſe. Auctor Etymol.
Ζβλξίτιος, Suidæ eſt ὁ ἐπὶ τῶ ζβλίτει εἶναι οἱ καὶ itidémque
Heſychio, afferenti ipſum ex Sophoclis Andromeda.
Euſt. quoque annotat ex Homerico hoc, Ἥ ῥα τὸν πολ-
λοῖ δεδμήατο κούρῃ ἐοικώς, ab Homeri poſteris factum
eſſe ζβλξίτιος, & de rege dictum ὁ ἐπὶ τῶ ζβλίτει λαός. ſed
Heſ. exp. etiam ζβλιτὴς λαός.
Ζβλίμαι, Doricè volunt dictum pro γεύομαι, & ζβλίσθαι pro
γεύσασθαι. Heſych. ſanè ζβλίσασθαι affert pro γεύσασθαι, guſta-
re. Sic Etymol. ait, Ζβλίω, τὸ γεύω καὶ ζβλισάζω, τὸ γευσάμενος.
Ζεῦξις, t.1,c.1391,c. Ζβλς, t.1,c.1013,g. & 1519,b
Ζεφυρὶς, Ζεφυρεῖν, Ζεφυρεὺς, Ζεφύρεος, Ζεφυρίτης, Ζεφυρώ-
της, vide in ſequ. Ζέφυρος.
Ζέφυρος, ου, ὁ, Zephyrus, Fauonius. Ariſtot. De mundo, ζεφύ-
ρους vocari ait τοὺς ἀπὸ δύσεως πνέοντας αὔρους: ex quibus
ἀργέστην dici τὸν ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως πνέοντα, nonnullis di
ctum ὀλυμπίαν, aliis ἰαπυγα: ζέφυρον verò, τὸν ἀπὸ τῆς ἰσημε-
ρινῆς δύσεως: λίβα autem, τὸν ἀπὸ τῆς χειμερινῆς. Oppoſitus igitur
euro eſt hic zephyrus. Vnde & Gell. lib.2, c.22, Tres vẽti
orientales, Aquilo, Vulturnus, Eurus. quorum medius
eurus eſt. His oppoſiti & cõtrarii ſunt alii tres occidui,
Caurus, quem ſolent Græci ἀργέστην vocare: is aduerſus
aquilonem flat. item alter Fauonius, qui Græcè voca-
tur ζέφυρος: is aduerſus eurum flat. Tertius Africus, qui
Græcè vocatur λίψ: is aduerſus vulturnum flat. Et Plin.
lib.18, c.34, Subſolanus leniter pluuius. tamẽ eſt fecior
fauonius, ex aduerſo eius ab occaſu æquinoctiali occaſu, ze-
phyrus Græcis nominatus. Et lib.2, c.47, Ab occaſu æqui-
noctiali fauonius, ab occaſu ſolſtitiali corus: zephyrus
& argeſtes vocãt. Etymol. porrò ζέφυρος dictum exiſti-
mat quaſi ζωηφόρος, vtpote τὸ ζῆν πᾶσι φέρων: quoniam
videlicet τὴν ὥραν πάντων ἀνοῖ καὶ καρπίζεται. vt & Plin.
lib.18, c.34, de hoc vento loquens ait, Hic ver inchoat,
aperitque terras, tenui frigore faluber. hic vites putan-
di, frugéſque curandi, arborum ſerendi, poma inſerendi,
oleas fractandi ius dabit, afflatúque nutricium exercebit. Et Hom. Od. ν, Ζέφυρός ποτέ σε ἐκ Πύλου ἐπέρασε νηὶ γαίῃ, ἄνεμος δὲ πνεύσας, zephyrus autem flatus alta producit, alta maturat.
Vbi nota hanc VNCTAM Ζέφυρος, ſubſtantiuè vſurpatam pro ζεφυρία αἴα ex ſeu πνοὴ à MASCVL. Ζέφυρος: à quo & ζεφύρεια πνεύματα, Zephyri flatus: & τὰ ζεφύρεια, lubaudito ſubſtantiuo illo πνεύματα, pro eodem. Dicuntur verò & κινήματα quædam ac αἴαι ζεφύρεια, quæ videlicet fœminæ concipiunt è fauonii afflatu ab vbique maris cõgreſſu. Ariſtot. De gener. anim. lib.3, πολλάκις καὶ αἱ ζεφύρεια τῶν ὄρνιθων κύουσιν, ἐὰν πνεύσῃ ζέφυρος ἢ ζεφύρεια πνεῦσα. Et Hiſt. anim. lib.6, c.2, ζεφύρεια δὲ λέγεται τὰ κινήματα ὑπὸ πνεύματος, ὅτι ὑπὸ τοῦ ζεφύρου ὄρνυται (quæ maxime ſpirant Fauonii) φαίνεται δ' ἐχόμενα καὶ τὰ πάντα τῶν ἐρίφων. Vnde Plin. l.10, c.60, Irrita ova, quæ hypenemia diximus, quidam & vento putant generari quæ de cauſa etiam zephyria appellãtur. hæc autem vere tantum.
AT Ζεφύριον, ου, τὸ, loci nomen proprium in Caria, Cilicia, Scythia. Necnon Italiæ Ζεφύριον eſt à quo Locri Ἐπιζεφύριοι: item & promontorium Ægypti, à quo Venus & Arſinoe Ζεφυρίτις apud Callim. per ſyncopen forſan pro Ζεφυριάτις, ex maſc. Ζεφυριάτης, inquit Stephanus. Apud Athen. quoque lib.7, extat Poſidippi epigramma
εἰς τὸν ἐν τῷ Ζεφυρίῳ πυραμίδιον Λιρηδίτην, huiuſmodi,
Τοῦτο κρύπτει σῶμα καὶ ὀστέα χθονὶ τῇδε Φιλαδέλφου Κασσάνδρου
ἰλάσκεσθ'. ἱερὸν Ἀρσινόης. Ἡν ἀκαπνεύσητε, ὅτι Ζεφυρίτης
ἀκτὴς Πτολεμαῖος ἐναίρχεις ἔθηκεν Καλλικράτης. Ἡ δὲ καὶ Ζε-
φυρίτιν κλῆσιν ἐναίρχεις μέσῳ Τόπῳ λιμένος ἀλκυόνα
πολλὰ δίνας, ἢ χείματι μέσῳ Τὸν ποντοπόρον ἀλκυόνα
πίλαγος. Vbi nota Ζεφυρίτιν ἀκτὴν nominari hoc Zephyri promontorium: forſitan quòd in zephyrum ſpectaret. Præterea à ζέφυρος eſt & aliud nomen POSSESS. Ζεφύριος videlicet, idem cum ζεφύρειος ſignificãs. vt enim ζεφύρεια & ζεφύρεια πνεύματα legimus apud Theophr. pro Zephyri flatus, Fauonii venti.
Ζέω, t.1,c.1398,b
¶ ΖΖ, ſeu ζζ, aut ζζ, vide ſuprà in Ζ.
¶ Ζῆ, t.3,c.1306,g
Ζηθλιον, Heſychio ἀλοιφὴ ὑγρὸς ἀλοιτικός. Infrà ζθλιόν.
Ζῆθος, vide infrà in Ζυθος. Ζηλάρης, t.1,c.1404,c Ζηλεῖν, ibid.c
Ζηλθυπὶς, ib.c. Ζηλθωμὸς, ibid. Ζηλεῖν, ibid.e
Ζηλμων, ib. Ζηλεδεπὶρης, t.1,c.1400,c. Ζηλημοσὶς, ib
Ζῆλος, Æmulatio, &c. t.1,c.1399,a. Ζῆλος, Felicitas, &c. c.1400,a.
Ζηλστυπῶω, ib.f. Ζηλστυπία, ib.d Ζωϊσυνος, ib.c
Ζηλόω, Æmulor, &c. t.1,c.1401,d. Ζηλοῦ, Laudo, &c. ib.b
Ζηλωμα, t.1,c.1403,d. Ζήλωσις, ib.e
Ζηλωτὸς, Æmulandum, Imitandum.
Ζηλωτὴς, t.1,c.1403,e. Ζηλωτικὸς, ib.f. Ζωνικὸς, ib.g
Ζημία, Damnum, &c. t.1,c.1404,c. Ζημία, Mulcta, &c. ibid.f. Ζημία, Supplicium, &c. ibid.g
Ζημιόω, t.1,c.1405,d. Ζημιώδης, ibid
Ζημίωμα, ατος, τὸ, Mulcta, Damnum. Luc. τὰ ζημιώματα τῶν ἀνθρώπων. Ex Plat. verò De leg. ζημιώματα τὰ αὐτὰ ἐστιν ἅπερ, pro, Eadem ſit ædilibus mulctandi conditio.
Ζημιωσις, ιως, ἡ, Mulctatio.
Ζεὺς, & Doricè Ζεὰς, apud poetas pro Ζδς: ſed in obliquis frequẽtius. Ζῆνὸς enim dicunt & Ζῆνι, & Ζῆνα: item Ζῆνες & Ζῆς & Ζῆας: ſic nominantes τὸν Δία ἀπὸ τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως, vt volunt grammatici. Homer. Il. ι, Ζῆνός γάρ Il. π, Ζῆνὸς νίες. Il. ϑ, πατὴρ ἀνδρῶν τε Ζῆνί. Iliad. ξ, ἀγορὴν δὲ Ζῆνα vt & Heſiod. Theog. Ζῆνά τε μητιόεντα. VNDE Ζηνόθεν, ονος, ὁ καὶ ἡ, Iouem ſapiens. quod Apollinis eſſe epitheton dicitur, quòd ſit fatidicus, & oracula ſint à Ioue. Sunt inde & nomina propria, Ζηνόδοτος, Ζηνόδωρος, Ζηνόθεμις, Ζήνων.

Ζῆν,cum κτὶ,&c.t.1,c.1385,f. Ζῆν,cũ accuſ.&c.c.1386,a.
Ζῆν,cum dat.ib.b.
Ζιωφόρων,vide paulo antè in Ζιώ.
Ζὶς,t.1,c.1013,h.& 1519,f
Ζῆσαι,Ζήσας,Ζήσω,ſunt à them.ζάω.
Ζῆτα,dici valet locus in quo ζητηταὶ obuerſantur, vt δίαιτα dicitur locus in quem arbitri conueniunt, qui dicũtur διαιτηταί.Ita Cæl.Rhod.l.11,c.18.ſed viderit. Alioqui ζῆτα dicitur litera illa cuius ſeriem nunc tractam⁹, ſexta apud Græcos, vltima apud Latinos.
Ζητέω,poeticè pro ζητέω,Quæro,Conquiro. Heſiod.Erg. 2,Ζητεῦντες βίοτον κῆ᾽ ἀνίητας.
Ζητέω,t.1,c.1405,h. Ζήτημα,t.1,c.1406,b
Ζητημάτιον,ib.c. Ζήτησις,ib.
Ζητητέος,Quærendus. Ζητητέον,t.1,c.1406,e
Ζητητὴς,ib. Ζητητικὸς,ib.g
Ζητήριον,Heſych.affert pro ζητητήριον:ſed addens,quoſdam ſcribere ζητητήριον.quod magis probo.Id autẽ eſt à nom. ζητήτηρ,Quæſitor:idem ac ζητητὴς.
Ζητηρίου, eidem eſt τὸ παρὰ δούλοις κολαστήριον, Locus in quo ſerui puniuntur: itidémque Suidæ, afferenti ipſum ex Eupolide. Sic & Pollux lib.3,ἵνα κολάζονται οἱ δοῦλοι, eſſe dicit μύλωνας,ξυλίδια,ἀλφιτᾶα,χονδροτριβίδα,ζωπεῖα. Apud Suid.rurſum ζητητήρια ὄργανα ſunt quædam βασανιστήρια. Vide & Ζατρεῖον.
Ζίνω,Viuat:Doricè ſeu Ionicè pro ζαίνω,à ζάω.
¶ Ζιβυϊνὴ,ης,ἡ,idem quod σιβυνὴ,Iaculum ſeu ſpiculũ ferreum.Heſychio & Suidæ ὀλοσίδηρον ἀκόντιον ἢ λόγχη. Eſaiæ cap.2,συγκόψουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν εἰς ἄρότρια,καὶ τὰς ζιβυίνας αὐτῶν εἰς δρέπανα. Pro quibus Tertullianus habet, Concident machæras ſuas in aratra, ſibynas in falces.Hieron.Conflabunt gladios ſuos in vomeres,& lanceas ſuas in falces.
Ζιγγίβερις, Zingiberis: planta in Troglodytica Arabia naſcens,habens radices albas, odoratas, piperis ſaporẽ imitantes: vt inter alia tradit Dioſcor.libro 2,cap.190. Sic Galen.Simpl.medicament.l.6,ζιγγίβερις ἡ ῥίζα χρῶμά ἐστι.Plin.lib.12,cap.7,de pipere, Non eſt huius arboris radix(vt aliqui exiſtimauere) quod vocant zimpiberi,alii verò zingiberi:quanquam ſapore ſimili. Id enim in Arabia atque Troglodytica in villis naſcitur, paruæ herbæ radice cãdida. Hermol.& Ruell.appellant Gingiber.
Ζίγγος,Heſychio eſt ὁ παρὰ μελίσσαις ἢ παρ᾽ ὁμοίων ἦχος, Sonus ſeu bombus quem apes & ſimilia inſecta reddunt.
Ζίγλας,idem exp.κῶλα.
Ζίγις,eidem ἡ χαλκῆ σαῦρα: pro quo apud Ariſtot.eſt δυγὶς,vt docui t.4,c.387,a.
Ζιγόω,vide in Ζιωδόω paulo póſt.
Ζιζάνιον,ου,τὸ,Zizanium,Lolium:Suidæ ἢ ὁ παρ᾽ ἡμῖν αἶρος: Etymologo τὸ αὖθις αὖ ἐκ ἀνακαθάρσεως ἐκφυόμενον παρ᾽ αὐτῷ: qui etiam addit,dictum quaſi σπιζάνιον,ὅτι τὸ παρ᾽ αὐτῷ σπερμάριον καὶ σωκαυξάνεται. Legitur hoc vocabulum apud Euangeliſtas in Nouo teſtamento, & apud theologos: & quidem in plur.num.vt τὰ ζιζάνια σπεῖρον,apud Greg. Alibi non memini me legere.
Ζιζωδόω,Heſychio eſt σκυθρωπάζω,quod & ῥικνόομαι.Suid. habet ζιγωδόω. vt apud Etym.quoque reperio Ζιγωδῶ,τὸ σκυθρωπάζω: ἐκ Ζιγωδόω,τὸ σκυθρωπάζω.
Ζιμίχιον, Suidæ eſt τὸ λωρίον τῶν ὑποδήματος, Corrigia calceamenti. Idem & ζυγός.
Ζιραὶ,Heſychio χειρῶνες αἰχμάλωτοι:pro quo ſuprà ζειραί.
Ζίω,Etymologo eſt τὸ ζητῶ,Quæro. vnde ζίεται eidem eſt τὸ ζητεῖται,Quæritur:Heſychio autem τὸ ζητῶ,Quærit.
¶ Ζμαρδνὸς,t.1,c.858,e. Ζμάρδω,ib.d
Ζμικρὸς, pro Perpuſillus, affertur ex Euſt. Nimirum is p. 1411,dicit,τὸ μικρὸς ἐκεῖνο παιδίον τῆ σμικρός. primùm enim dici μικρὸς,deinde ὑποπίπτειν δῆθεν τῷ ζμικρὸς ἤγουν ζα μικρός: ex quo δῆθεν τὸ δοκοῦν παρὰ τοῖς ἰωνικοῖς fieri σμικρός. Itidem ſanè apud eundem,pag.1117, Ælius Dionyſius tradit ζμικρὸν & μικρὸν dici ab Atticis,μικκὸν,ab Ionib⁹. Et paulo antè Euſtath.dixerat,ὅτι ὃ τὸ Σμῶδιξ,καθὰ καὶ τὸ Σμαρδαλέον καὶ τὸ Σμικρὸν,δῆθεν τῷ ζ ἔοικε τῷ φθορικῷ ἀρχαίῳ πάλαι ποτὲ,δῆθεν τὸ παρεικὸς τῷ ἔχειν,ἀλλοῦσι οἱ παλαιοί. Indémque in Rhetoricis lexicis alphabeticam ſeriem ſequentibus reperiri & hæc dicit in litera ζ, nimirum Ζμυρνὰν,interdum τὸ σκαφῶν, interdum τὸ ἀξινάριον aliis autem ἥμισυ: item Ζβέσαι, τὸ σβέσαι,λύσαι,καταμῶσαι,& Ζβεννυμένων αἰγῶν,λιγουσῶν. & Ζμῶσαι, τὸ παπῆξαι. Similiter verò & Ζμῆγμα ſcribere eoldem & Ζμυνλων: quam ab eodem Æl.Dionyſio exponi ἀξινάριον,afferẽte hoc vſus iſtius exemplum ex Ariſtophane,ἀλλ᾽ ἰμάν τι μοι δὸς καὶ ζμυνλωτὸν ἐμὲ ὅπως ξύλα.Hinc igitur diſcimus,antiquos, & quidem Atticos,ob ſoni affinitatẽ quam inter ſe habẽt ζ & σ, pro σμαρδαλέος dixiſſe Ζμαρδαλέος,Ζμῆγμα pro σμῆγμα,Ζμικρὸς pro σμικρὸς,Ζμυνὴ pro σμυνὴ,Ζμῶδιξ pro σμῶδιξ,Ζμῶσαι pro σμῶσαι:item & Ζβέσαι pro σβέσαι,& Ζβεννυμένων pro σβεννυμένων.
¶ Ζόανα, Sacrati homines, vt quidem refert Cæl.Rhod. Antiqu.lect.L12,c.11. Ibidem Delubrum, id eſt Ligneũ ſimulacrum, Græcè Ζόανον dici annotat, ſeu Ξόανον,vt alii ſcribere malunt. De ſacris autem hominibus vide plura ibidem.
Ζοάνες,Heſych.exp.σβέστες:& Ζόανον,σβέσον: neſcio quidnam ſibi volens iſto σβέσαι,niſi fortè σβέσαι. Subiungit tamen his Ζωάσαι,ζέσαι.
Ζόη,eidem eſt ζῆ, Viuẽs them.ζάω.quod & ζώω.
Ζόη, t.1,c.1387,g. Vide & ζωὴ infrà.
Ζορκάδις,pro δορκάδις,Capreæ:apud Herodot.lib.4.
Ζόρκες,itidem pro δόρκες,Dorcades,Capreæ:apud Nicand. in Theriacis,v.142, Νεβρούκαι καὶ ζόρκες. à nominatiuo ſing.Ζόρξ,Capreæ. Itidem Ζορκὸς ἔλαφος nonnulli vocant, quod alii Λύγξ ἔλαφος.
Ζόρκων,itidem pro δόρκων dicitur,id eſt δορκάς, teſte Euſtathio pag.1159.
Ζόρκος,t.1,c.1913,c. Ζορκὸς,ib.b
Ζορκοδερκίας, & Ζορκοδερκίας,t.1,c.1911,e.f
Ζορκοδορτίας,ibid.c. At Ζορκόδορτος,vide in Κωλυσόδιπνος, t.1,c.935,c.
Ζορτιδίλαος,t.1,c.1913,a
Ζορτιδὴς,ib.b. Ζορτίης,ib.
Ζορτμενία,ib. Ζόρτος,t.1,c.1909,f
Ζορτω,& Ζορτόμαι,t.1,c.1913,c.d Ζόρτωσις,ib.d
Ζορτώδης,ib.c. Ζυγὰ,t.1,c.1391,g. Ζυγὰν,t.1,c.1394,g
Ζύγαινα,ib.
Ζυγαρχία,Duo currus. Ælianus enim τὸ δύο ἅρματα ſcribit vocata fuiſſe ζυγαρχίαι:duas autem ζυγαρχίας,συζυγίας.
Ζυγάστριον,t.1,c.1394,g. Ζύγαστρον,ib.
Ζυγαστρὶς,ib. Ζυγεῖ,t.1,c.1391,f
Ζυγηλεῖ, Heſychio ὁμοῦ, μάλα, σκυθρωπάζει. qua ſign.ſuprà ζυγεῖ ſiue ζιγεῖ.
Ζυγητὴ,eidem eſt ἡ κλεὶς, Clauis.
Ζύγια,t.1,c.1394,f. Ζυγιαὶὰς,ib.
Ζύγιμος,ib.c. Ζύγιος,ib.
Ζυγὶς,Zygis: Serpyllum ſylueſtre dicitur, teſte Dioſc.
Ζυγίτης,t.1,c.1394,f. Ζυγοδέσμιος,t.1,c.1393,b
Ζυγοδίτης,ib.
Ζυγοειδὴς,εος,ὁ ἢ ἡ,Iugi ſpeciem gerens, Iugi formam ſeu figuram præferens, Iugo ſimilis. ζυγοειδῆ ὀστᾶ dicuntur oſſa duo quæ ſuper foramina per quæ facultas audiendi eſt,emergunt,vt in Οστεολογίᾳ tradit Galen. Eadem ζυγώματα appellat.
Ζυγομαχέω,t.1,c.1393,b
Ζυγὸς,Iugum,&c.t.1,c.1391,d. Ζυγὸς, Statera,&c.ib.g. Ζυγὸς,Calceamenti corrigia,&c.c.1393,a.
Ζύγος,pro Ζεῦγος politum,vide ſuprà in Ἀμφιβόλου.
Ζυγοστάτιον,t.1,c.1392,h. Ζυγοστάτης,ib.
Ζυγοφόρος,t.1,c.1393,b. Ζυγὸν,t.1,c 1394,a
Ζυγῶδες, & Ζύγωμα, os eſſe dicitur in corpore humano medulla carens.Galen.ζυγοειδὲς appellat.
Ζυγωθρίζω,t.1,c.1394,d. Ζύγωθρον, ib.
Ζυγωμα,ib.c. Ζυγωτὸς, ib.d
Ζυθμίζειν,idem eſſe quidam dicit quod καθμίζειν ſiue ἰθύνειν, Ad normam libellámque dirigere,Corrigere,Emendare:in exemplum afferens ex Luciano ὑφ᾽ ἑκάστου de Phidia,qui quum Iouis Elei ſtatuam formaret,propoſito prætereũtibus opere,ponè ſtabat & iudicia hominum experiebatur: εἴτ᾽ ἐπαινέσειε τι παραπλήσιον οἷα,αὖθις ἰλιγγιάσειεν ἄνωθεν,ἐπιμορφοῖ καὶ ζυθμίζει τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο πρὸς τὰ τοιαῦτα δικαιῶν. Sed ſomniaſſe hominem puto, aut ſemapertis oculis locum inſpexiſſe. omnes enim,

quas mihi quidem videre licuit, editiones ibi habent ῥυθμίζειν: & rectè. Verumtamen & inſcitiam aliquam ſubeſſe audacculæ illi Διορθωτῇ, oſtendit alterum ἀδυμίζειν, confictum & ipſum pro ἀδύνειν.

Ζῦθος, ου, ὁ, vel ους, τὸ, Zythus: vinum hordeaceum, ſeu potus ex hordeo: Latin. nonnullis ceruiſia, Græcis etiã βρῦτος, βρύτον, βρύθιον, βωμὸς, πῖνος ſeu πῖνον, & periphraſticè κρίθινος οἶνος. Dioſcor. lib. 2, cap. 109, ζῦθος σκληρίζουσαν ὀπὸν τῆς κριθῆς. Theophr. De cauſ. plantarum libro 6, cap. 15, ὡς οἱ ἐκ τῶν κριθῶν καὶ ἐκ πυρῶν, καὶ τὸ ὑπ' Αἰγυπτίων καλούμενον ζῦθος: vt & Herodot. lib. 2, pag. 74, ſcribit Ægyptios οἴνῳ ἐκ κριθέων ἐπιπολαίοισι χρᾶσθαι: & Hecatæus apud Athenæum lib. 10, κριθὰς ἐς πόσιος κατασκευήν. Sic Hieronym. in Eſaiæ caput 19, Ζῦθος genus eſt potionis ex frugibus aquáque confectum, & vulgò in Dalmatiæ Pannoniæque prouinciis gentili barbaróque ſermone appellatur Sabaium: hoc maximè vtuntur Ægyptii. Et Plin. ſub finem lib. 22, Et frugum quidẽ hæc ſunt in vſu medico. Ex iſdẽ ſunt & potus, zythũ in Ægypto, cælia & ceria in Hiſpania, ceruiſia & plura genera in Gallia aliiſque prouinciis. Vbi nota neutro genere dixiſſe zythum: quum Dioſcor. maſculino dicat ὁ ζῦθος: vt & Galen. Simpl. medicamẽt. lib. 6, ζῦθος ἡμιμπρὸς ὅτι πᾶν κριθῶν οὐ ἁμικρόν. Apud Plut. verò reperio etiam τὸ ζῦθος, ſeu τῷ ζύθῳ, in libro εἰ αὐτάρκης ἡ κακία πρὸς κακοδαιμονίαν, ſub finem, pag. 887, mex edit. τὸν ἁλιφωτὸν τῷ ζύθῳ μαλακὸν ἡδύνοντες καὶ χαλῶντες καμπὴν καὶ διάθεσιν ποιοῦσι, ἄλλως δὲ οὐ δύνανται. Cuius rei & Dioſcorides meminit lib. 2, cap. 109, Διαχρῆς δ' (inquiens) καὶ ὁ ἁλιφὰς γενόμενος βοτρύδης αὐτῷ. Sunt verò & qui ζῦθος ſcribant, circunflexo υ, dicentes ita ſcriptum reperiri apud Galenum. Columella certè ipſum producit, in Hortulo ſuo canens, Vt Peluſiaci prorſitet pocula zythi. Apud Theophr. verò in loco ſupra citato per η ſcriptum ζῆθος: quod nequaquam probo, quum & apud Heſych. & apud Suid. ſua ſerie reperiam Ζύθος, expoſitum itidem οἶνος ἐκ κριθῆς χυτός: apud Heſych. verò etiam Ζύθιον, ἀλφίτου πόσις.

Ζύμα, τ. 1, c. 1407, f

Ζυμίας ἄνθρ, Athenis ὁ ζυμίτης, Fermentatus. Heſych.

Ζυμίτης, τ. 1, c. 1407, h. Ζυμίζω, ib.
Ζυμίτης, ib. Ζύμωσις, τ. 1, c. 1408, a
Ζυμώδης, ib. Ζύμωμα, ib. b
Ζύμωσις, ib. c. Ζυμωτὸς, ib. d

¶ Ζώ, τ. 1, c. 1385, c

Ζωὰ. Doricè pro ζωὴ, Vita. vnde ζωᾶς, apud Heſych.

Ζωάγριον, τ. 1, c. 54, d. Ζωαφικὸς, τ. 1, c. 539, f
Ζωαρχος, τ. 1, c. 1390, d

Ζωγη, Heſychio ſpecies herbæ eſt. A T Ζωγρέστης, eidẽ eſt ὁ οἶνος τῷ σπβλασίμου: niſi potius βαλσάμου ſcripſit. vt ſit, Liquor ſeu ſuccus quẽ balſami arbor fundit.

Ζωγράφειον, υ, τὸ, affertur pro Officina pictoris.

Ζωγραφεῖον, τ. 1, c. 865, a Ζωγράφημα, ib. b
Ζωγραφία, ib. a. Ζωγραφικὴ, ib.
Ζωγραφικὸς, ib. Ζωγράφος, τ. 1, c. 864, h
Ζωγρεία, τ. 1, c. 54, c. Ζωγρεῖον, ib.
Ζωγρίον, τ. 1, c. 53, h
Ζωγρία, τ. 1, c. 54, b. At Ζωγριαὶ, Heſychio θῆκαι πετραῖαι, Loculi & conditoria mortuorum: afferenti & Ζωγρίαν pro ζῶντα, Viuentem: à nom. ſing. ζωγρίας.

Ζωγρεῖν, idem affert pro ἐγκρύπτειν: procul dubio à ζωγρίον.

Ζῶγρος, τ. 1, c. 54, d. Ζωδιάρειον, τ. 1, c. 1391, a
Ζωδιαρικὸς, ib. Ζώδιον, τ. 1, c. 1390, h
Ζωδιωτὴς, τ. 1, c. 1391, a

Ζώεσκον, Viuebãt: Ionicè pro ἔζων, à ζάω. Heſiod. Erg. Πολὺ μᾶλλον ζώεσκον ὅτε χθονὶ πυκλυβτήρη.

Ζωὴ, c. 1, c. 1387, f. Apud Heſych. paroxytonos ſcriptũ ζώη, quod ei eſt non ſolùm ἡ ἕξις τοῦ ζῆν χρησίμως, ſiue χόρτος τῶν ἵππων, ſed etiam τὸ μέλι ὑφ' ὧν τὸ γάλακτι, alio nomine dictum χηλὸς. Sic verò & ζάω eſſe dixerat τὸ ὑπνοῦν τῷ μέλιτι, quod melli innatat.

Ζωθὸν, τ. 1, c. 1390, h

Ζώϊλον, Viuam: pro ζάσιμον, à ζάω.

Ζωηρὸς, τ. 1, c. 1388, d. Ζωηρότερος, τ. 1, c. 1387, g
Ζωθαλμὸν, Heſych. affert pro ζωπυρὸν, βρύσιμον.
Ζωΐδιος, τ. 1, c. 1390, f. Ζωϊκὸς, ib. e
Ζῶμα, τ. 1, c. 1409, f. Ζωμάδιμα, ib. a
Ζωμάδιον, ib. Ζωμάτιον, ib. b Ζωμίδιον, ib.
Ζωμίλη, Heſychio ἄνθος: forſan quoniam ea herba eſt ὀζωμος, & gratiam addit iuſculis.

Ζωμοπώλης, τ. 1, c. 1408, g

Ζωμορφος, υ, ὁ, Animal pictum: ſi v. l. credimus.

Ζωμὸς, τ. 1, c. 1408, d. Ζωμοτάριχος, ib. f
Ζωνὴ, τ. 1, c. 1410, d. Ζώνιον, τ. 1, c. 1411, g
Ζωνιοπλόκος, ib. Ζωνίτης, ib.
Ζώνυμι, ib. Ζωνύσκω, τ. 1, c. 1409, c Ζωνύω, ib.

Ζωοκόσμαρ, c. 1, c. 819, c. Legitur A T Ζωοκόσμος apud Heſych. expoſitum εἰ παὶ χαίρας ζωογυμφωτὴς: ſi tamen nõ ζωοκόσμος ſcripſiſſe exiſtimandus eſt.

Ζώπυρον, ſiue Ζώπυρ, proparoxytonos, ὁ μύλων, ἀφ' οὗ ζέα: quæ & ζωὴ vocantur: nimirum ὅτου αἱ ζωαὶ ἐκπίπτουσι, quaſi ζωόπυρον ſiue ζώπυρον. alii eſſe volunt πῦρ ὑπὸ ὅπου ἐκπαλαίστρα αἱ ἀκίδες. Ita Etymol. & lexicum meum vet. ſed apud illum ſcriptum eſt ζώπυρα & ζώπυρ. quod poſterius apud Ariſtoph. in Babyloniis legi tradit ex Oro Mileſio. Heſychius quoque Ζώπυρα vocari tradit τὰ μύλωνα, piſtrinum: veluti ζωόπυρον, ὅπου τὰς ζωὰς ἐκπίπτει, & Suidas Ζώπυρον, κλασίκιον σιτικόν. Apud Pollucem properiſpamenos ζωπῦρον ſcriptum eſt: cuius verba alibi in ſynonymo Σπυρεῖον.

Ζωογονέω, τ. 1, c. 1387, c. Ζωογονία, ib.
Ζωογονικὸς, ib. Ζωογόνος, ib. b
Ζωογονοῦμαι, ib. c. Ζωοδόκημα, ib. h
Ζωοδότης, ib. Ζωοδώρος, ib. g
Ζωοζωΐνη, τ. 1, c. 1389, g. Ζωόμορφος, ib.
Ζῶον, ib. c. Ζωοποιέω, τ. 1, c. 1387, f
Ζωοποιητικὸς, ib. Ζωοποίησις, ib.
Ζωοποιὸς, ib. Ζωοπόλις, ibid.
Ζωοπώλης, τ. 1, c. 1389, g.
Ζωὸς, τ. 1, c. 1387, a. Ζωοτροφέω, τ. 1, c. 1389, g

Ζωότης, ex Cic. interpr. Animabilis ſpirabiliſque facultas. Vtitur autem ea voce Plutarch. de mundo loquens, ὡς ὑπὸ ζωότητος. Poſſis etiam reddere Animalis natura: ad verbum Animalitas.

Ζωοτροφία, c. 1, c. 1389, h. Ζωοτρόφια, ib.
Ζωοτρόφος, ib. g. Ζωοτροφίον, τ. 1, c. 1390, b
Ζωοτρόφος, ib. a. Ζωοφορία, ib. b
Ζωοφάγος, ib. Ζωόφθαλμον, ib. e
Ζωοφόρος, τ. 1, c. 1387, h. & 1390, b. Ζώφυτα, τ. 1, c. 1390, f
Ζωτεὼ, ib. f. Ζώτιον, τ. 3, c. 330, g
Ζωτικὸς, τ. 3, c. 615, g. Ζωτικὸν, τ. 3, c. 616, a
Ζωτύκιον, τὸ, ib. Ζώτυπον, τ. 3, c. 615, e
Ζωτυπὸς, ib. b.
Ζωροποτέω, τ. 1, c. 1414, d. Ζωροποτία, ib. e
Ζωρὸς, τ. 1, c. 1413, c. Ζωροπότης, τ. 1, c. 1414, a
Ζωρόπυρος, τ. 1, c. 1413, e. Ζως, τ. 1, c. 1387, b

Ζωσαι, pro ἐζώσατο, Se cinxerũt: à ζώννυμι. Vnde & particip. paſſ. ζωσὸς, Cinctus. Nonn. ζωσθῆναι αἰζηὸν ὑφαντῇ μίτρῃ.

Ζώσιμος, τ. 1, c. 1386, e. Ζῶσις, τ. 1, c. 1410, a
Ζῶσμα, τ. 1, c. 1409, h.
Ζώστιον, Suidæ loci nomen eſt. Vide & Ζώσται.

Ζωστρὰ, Minervæ epitheton in Bœotia, teſte Heſych. qui alii ζωστρίας vocant.

Ζωστὴρ, τ. 1, c. 1410, a. Ζωστήριος, ib. b
Ζωστὶς, ib. c. Heſych. ζωστὰς exp. ζώσεις. item ζὰξ, ζώστης.
Ζώστρον, τ. 1, c. 1410, b. Ζώσται, vide in Ζώσται.
Ζωστῶδαι, Suidæ eſt ζωγρεῖδαι: in manuſcr. etiam codice.
Ζωστὴς, τ. 1, c. 1386, e. Ζωστὸς, τ. 1, c. 1387, a
Ζωύσιον, τ. 1, c. 1391, b
Ζωφυτὸς, pro Fertilis plantarũ affertur ex Plut. Romulo.
Ζωὸς, τ. 1, c. 1385, a. Ζωοφόρος, τ. 1, c. 1390, f
Ζωσθῆν, τ. 1, c. 1386, d. Ζωσὸς, ib. e
Ζωστὴς, τ. 1, c. 1390, g

H

H, Nota ſeptimæ literæ apud Græcos, quam appellãt ἦτα. Medium ea ſonum habet inter α & ε: vnde eã Latini modò in a vertunt modò in e, pro μάτηρ dicentes Mater: niſi id potius ex Siculo idiomate, vtpote ipſis viciniore, mutuati eſſe credendi ſunt. Siculi enim, & cæteri Dores, etiam ipſi eam literam in α vertunt, dicentes μάτηρ pro μήτηρ, ἀδὺς pro ἡδὺς, ἄβη pro ἥβη, & ſimilia. Viceuerſa Ioues α in eã vertunt. pro μοῦσα dicentes μοῦση, pro κούρα, κούρη, & ſimilia. Adhæc non α ſolùm, ſed & ε ac ο in eam tranſire ac mutari comperimꝰ. ἰκαβόλος enim pro ἑκαβόλος dicitur: Φηρηπάδης pro Φερηπάδης, ἰλαφηβόλος pro ἐλαφοβόλος: & hæc frequentius apud poetas κατ' ἔκτασιν, vt metri neceſſitati ſubueniatur. Eſt & numeralis nota hæc ipſa litera, ſignificãs octo: ab ima autem ſiniſtri lateris parte acuti accentus apice præfixa, declarat octo millia, hoc modo, ,Η, ſeu ,η.

Ἠ, Vel, &c. c.1,c.415,a. Ἠ, pro Aut, &c. ibid.f. Ἠ, An, &c. c.1416,e. Ἠνώ, Nonne, &c. c.1418,b. & c.1,c.1535,d. Η, Quam, &c. c.1420,d. Ἠ ἦ, Ha, ha: vel a,a,c.1,c.1422,e.

Ἠ, Certè, &c. c.1421,d. Ἠ, Verum, &c. c.1422,a. Interdũ pro ἤτοι ponitur, vt ἰὼ & ἴος pro ἴφθιμος & ἴφθιος. Hom. Iliad.α, Ἠ, καὶ κωκύσαι τε τὸν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντα. Itidémq; alibi paſſim. Eodẽ modo apud Platonẽ in dialogis ſæpe, ἦ δ' ὅς, pro Inquit ille, Dixit ille: ἦτοι ὁκεῖνος. vt ἰὼ ἰὼ ἰόν, apud eundem non ſemel. Sic ex Luc. affertur, ἦ ἦ ὅς Ἀνάχαρσις, pro Dixit Anacharſis. Rurſum ἦ Atticè pro ἦμην & ἰὼ dicitur. nam ab εἰμὶ fit imperfectum ἤϊν, ex quo Ionica dialyſi ἔα, vt ἤϊα ex ἤϊον, vnde per contractionem Atticam ἦ, vt tradit ſchol. Ariſtoph. Vtitur autem eo comicus ille in Pluto, dicens, δεῖ γὰρ ἐμὲ λέγειν ἃ κρύβδην ἦ παρεσκευασμένος, quæ occulere paratus eram, ſeu parauerat. Et in Auibus, εἰδὼς ὅτι αὐτὸς ἐμάνθανεν ὅπερ παῖς ἦ, quum puer eram.

Ἠ, fœmin. artic. &c. c.1,c.1154,b

Ἠ, c.1,c.1502,a. Interdum eſt pronomen poſſeſſiuũ tertiæ perſonæ apud poetas pro ἑή, Sua, ex maſc. ὅς pro εἷς, Suus. Vide c.1,c.1069,a. Sic Heſych. ἦ δὲ βίῃ affert pro τῇ δὲ αὐτῇ ἰσχύϊ. Eſt & relatiuum pronomen pro αὐτὴ, vt ὅς pro αὐτὸς: interdum demonſtratiuum pro αὕτη, Hæc. Hom. Odyſſ.ξ, v.59, ἦ γὰρ ἐμοὶ δίκη ὄλλυται, pro αὕτη γὰρ, vt Euſt. etiam exp.

Ἠ, aduerb. c.1,c.1509,e. Ἠ, interdum eſt etiam dat. præcedentis ἥ: interdum tertiæ perſonæ præſ. coniũct. ex prima ᾗ, à verbo ἵημι ſeu ἰῶ. vnde compoſ. ἀφῇ, ἰφῇ, & ſimilia.

¶ Ἠα, pro ἤϊα, καθ' ἔκτασιν Ἰωνικήν: aor.1 verbi εἰμὶ ex ἰῶ, teſte Euſt. qui exp. ἰὼ, ἤμην, ἦν, ἦα, Eram, Fui. Hom. Od. ξ, v.106, ἐπεὶ οὐκ ἀπόμοιος ἦα.

Ἠα, pro ἦϊα. Ac interdum quidem nomen eſt: quod alii interpr. Leguminum ſtipulæ, alii Edulia itineri neceſſaria. Pherecr. Τὰ γαστέρ' ὧν κἀχύρων σπαγμίους. Hom. Odyſſ.ι, Ὡς δ' ἐπὶ κῶας ἔβαν ἠὼ θημῶνα παχεῖαν. Interdum verbum eſt, itidem pro ἤϊα. ex ἰῶ enim (pro quo εἶμι potius dicitur) fit præt. med. ἴα: inde diſſolutione Ionica ἴϊα, & ἀποβολῇ τοῦ ι ἤϊα, vnde per contract. ἦα, ſubſcripto ι. Meminit & Suid. nam ἦα διανυμάβως ſignificare ait τὸ ὑπερβύεμαι: ſcribi autem σὺν τῷ ι, vtpote factũ ex Ionico ἤϊα. Apoll. Arg. l.1, ἦ ῥ' ἐφέζετο, Ibat foras.

Ἠαρ, Heſychio eſt αἷμα, ψυχή, Sanguis, Anima. pro quo ſuprà εἶαρ.

¶ Ἠβαιὸς, c.1,c.661,f. Ἠβάσκω, c.1,c.1446,g

Ἠβάω, ib.g

Ἠβη, Pubes, &c. c.1,c.1444,b. Ἠβη, Oblectatio, &c. c. 1445,a. Ἠβη, Dea pubertatis, &c. ib.

Ἠβηδὸν, c.1,c.1446,e. Ἠβητήρ, c.1,c.1447,a

Ἠβητήριον, ib. Ἠβητήριος, ib.g

Ἠβήτης, ib.d. Ἠβητικὸς, ib.e

Ἠβήτειον, Suidæ ἡ καπήλιος, Diuerſorium: per ſyncopen pro ἡβητήριον. nam & ἡβητήρια Heſychio ſunt ἱπποτήρια, καταλύσεις, Loca in quibus conuiuia agitantur, Diuerſoria: procul dubio ea in quibus iuuentus ſeſe exercet ludis & conuiuiis. At Ἠβητρον, pro quo apud Heſychium ἡβρίτας, eidem Suidæ eſt τὸ ξόανον, Simulacrum è ligno lapidéve, Delubrum.

Ἠβολεῖν, eidẽ S. eſt τὸ ἀργεῖν, Nihil agere, Otiari: itidémque Heſ. At Ἠβολον ἦμαρ, eidem H. eſt καθ' ὃ ἀπαντῶσιν εἰς ἑαυτὸν, vel δίκαιον, ἱερόν.

Ἠϐὸς, pro κυρτὸς, affert Suid. ex Hippocr. Coo. Id autem eſt Curuus, Inflexus, aliis Gibboſus.

Ἠβόωσα, Ionicè pro ἡβῶσα, Pubeſcens: ab ἡβάω.

Ἠβρίτας, Heſychio eſt ἀνδρὸς ἄγαλμα, ξόανον, Viri ſimulacrum, Delubrum. quod & βοίτας. Suid. ἥβητρον habet.

Ἠβωλιάω, c.1,c.1448,a. Ἠβώντες, c.1,c.1447,c

Ἠβώω, c.1,c.1446,g

Ἠγα, ab ἄγω, Frango, c.1,c.93,c

Ἠγαζόμην, Ἠγάσθην, & Ἠγασάμην, ab ἀγάζομαι, c.1,c.8,g.

Ἠγάθεος, Heſychio ἄγαν θεῖος, Admodum diuinus: ζάθεος. pro ἁγάθεος, ex ἄγαν & θεὸς, κατ' ἔκτασιν Ἰωνικὴν τῷ α metri cauſa. Hom. Od. ζ, Ἐς Πύλον ἠγαθέην.

Ἠγαλέης, c.1,c.94,a. Ἠγανον, c.3,c.1460,d

Ἠγε, c.1,c.1155,b. Ἠγεμονία, c.1,c.1415,e

Ἠγεμονεύειν, c.1,c.1415,d. Ἠγεμονίη, ib.e

Ἠγεμονὶη, c.1,c.1414,f. Ἠγεμονία, ib.g

Ἠγεμονίδης, pro Princeps, Rector & dominator, ex Pãd.

Ἠγεμονίη, Ionicè apud Herodot. pro ἡγεμονία, Ductus, Principatus, vel etiam Primæ partes.

Ἠγεμονικὰς, c.1,c.1425,c. Ἠγεμονικῶς, ib.d

Ἠγεμόνιος, c.1,c.1414,g. Ἠγεμονὶς, ib.f

Ἠγεμονὸς, ib. Ἠγεμόσυνον, c.1,c.1425,f

Ἠγεμὼν, c.1,c.1414,c

Ἠγέομαι, Duco, &c. c.1,c.1411,f. Ἠγέομαι, Sum dux, &c. c. 1413,c. Ἠγέομαι, Exiſtimo, &c. ib.e.

Ἠγερίομαι, c.1,c 15,c. Ἠγήσηρ, vide Ἀγήρω.

Ἠγήτρια, vide Ἀγήτωρ. Ἠγησία, c.1,c 1415,f

Ἠγητὴς, ib. Ἠγηλάζω, c.1,c.1414,a

Ἠγημα, c.1,c.1423,f

Ἠγημαι ἐμαυτὸν μακάριον, Beatum me duco, pro ἡγέομαι. Act. Apoſt. c.26.

Ἠγησὼς, c.1,c.1413,f. Ἠγήτειρα, ib.g

Ἠγητέον, Ducendum, Putandum, Exiſtimandum.

Ἠγητὴρ, c.1,c.1413,f. Ἠγητεία, ib.g

Ἠγητεία, ib. Ἠγητείας, c.1,c.1414,a

Ἠγήτεια, c.1,c.1413,g. Ἠγήτωρ, ib.f

Ἠγιωλημένος, c.1,c.40,e

Ἠγμένος, Educatus: vel Inſtitutus, Eruditus. vt ἀγωγὰ dicitur ἡ παίδευσις. Apud Suid. ὁ δὲ ἡγάσθη τὸ μειράκιον, ὥστε ἐξ ὑγκρίου ἔχειν ἡγμένον ἐξ αὐτῆ φιλοσόφως, αὐτῇ καπηγύησεν. Vnde ADVERB. Ἠγμένως, eidẽ Suidæ πεπαιδευμένως, Erudité.

Ἠγορόωντο, c.1,c.28,c

Ἠγρεν, Siue. ἤπιε, Heſych. Item Videlicet: necnon Id eſt. vt Suidas quoque annotat ἤγρεν & ἄπιεν eſſe ὑπερθέματα ἡδυσμενικά. Tale apud grammaticos eſt, Κάδομαι, ἤγρεν φροντίζω. Euſtathius quoque tradit poſteros Homeri τὸ Ἤπι γνῶθι δὲ μὴ ἐμεῖο πάις ἔσσεαι οὐδ' ἐπιβήσεαι, καθὸ καὶ τὸ Ἤγρεν ἐξ Εἶπεν: apud ipſum verò Hom. particulas eas ἀκριβῶς διαζευγνύειν τὰ νοήματα.

Ἠγχάμμαχος, Scriba, apud Ariſtophanem, ſi v.l. credimus.

Ἠγχουσα quoque, quod eadem afferunt pro Anchuſa, Purpuriſſum quo ſe fucant fœminæ, eiuſdẽ farinæ eſt.

¶ Ἠδαιὸς, οῦ, ὁ, affertur pro Iucundus.

Ἠδὲ, c.1,c.1155,c

Ἠδὲ, apud poetas eſt συνδέσμου συμπλεκτικὸς, æquiualens τῇ καὶ, Et: quamobrem & οὐδὲ, μηδὲ, τοιόνδε hæ duæ particulæ poſitæ reperiuntur. Ac interdum quidem præcedente ἠμὲν, vt apud Homerum Od. ξ, — πολλοὶ δ' ἐξ ἀνδρῶν Τρῶες ὑπ' ἀγχεσίοις ἠμὲν πρόφυγον ἠδ' ἐνέμοντο. Iliad. ι, Οὔρῃ δὲ χειμῶνας ἠμὲν ὑποδδέχεται καὶ αὔρας. Et alibi, ἠμὲν δίκας ἠδὲ καὶ αὐδήν. Sæpe & ſine ἠμὲν ponitur. vt Od. ξ, Οἷος οὐκέτ' ἔπειτα βουλεύοιμεν ἠδὲ μάχεσθαι. Iliad. β, — ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες. Iliad. α, Δεῦτε ἄγετε ἠδὲ καὶ αὖθις, atque etiam. Et rurſus eodem libro, Ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες ἀγορεύοντος· Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι πολὺ θέσπιν ἐέλδωρ, Etiam nunc, καὶ ἔτι. Apud Hippocr. verò & ἠδὲ pro ἔτι ponitur, annotat Gal. in Lex. Hippocr.

Ἠδέα, c.1,c.1111,f. Ἠδίκτα, ib.g

Ἠδὺς, εῖα, ὑ, Delectabilis: ſi non mentiuntur v.l.

Ἡδίων, t.1,c.1432,b
Ἥδη, t.1,c.1430,e. ¶Dicitur & ἤδη ὁπ. πολλοῦ, pro Iamdiu. & ἤδη νῦν, pro Iã nunc. Iungitur verò & aliis particulis. Reperitur enim ἤδη δή, de quo t.1,c.1431,b. Et ἤδη ποτέ, de quo ibid.c. Sic ex Xenoph. affertur ἤδη νύ ποτε pro Iam igitur aliquando, seu Iam tandem, Tandem aliquando, Aliquando igitur. pro quo & ἤδη ποτ' οὖν. Apud eundem Xenoph. reperitur & ἤδη που, sic scribentem, τί δὲ ἄλλα ἤδη που χρὴ ζητεῖν ἄνωθεν καλῶς φαίνεσθαι χρῆσθαι κελεύοντα.

Ἤδη, pro ἤδει, t.2,c.1556,d. Ἡδίων, t.1,c.1432,b
Ἥδιον, ib. Ἡδίστως, t.1,c.1433,g
Ἡδίων, ib.f. Ἡδυμαι, t.1,c.1434,h
Ἡδυλόγως, t.1,c.1435,c. Ἡδυπί, ib.g
Ἡδυπνοΐς, t.1,c.1437,c
Ἦδος, Suauitas, &c. t.1,c.1434,b. Ἥδος, Acetum, &c. ib.
Ἡδύ, aduerb. &c. c.1431,g
Ἡδύσματα, placentarum quædam genera apud Athenæum l.14, ex Chrysippo: forsan à voluptate & suauitate quâ vitæ afferunt.
Ἡδυβόας, Iucundum clamitans: vel Suauem vocem edens, Canorus. Epigr. lib.1,— κἠδυτέρης ἡδυβόας. Ibidem, ἡδυβόαν ὄρνιν.
Ἡδύγαιον, Suidæ τὸ καλὸν ἔχον γλῶ. Heraclides autem Tarentinus apud Athen. l.3, in Symp. suo ἀπὸ πανὸς vocat ἡδύγαιον, forsan quòd ἐν ἡδείᾳ γαίᾳ prouenirat.
Ἡδυγλωσσος, t.1,c.856,b
Ἡδυνόμων, exponitur Consiliis & responsis oblectans, id est Prudens, in hoc loco Polybii, ἐξ ὧν συνεμφαίνων οὐχ ἡδυσόμενος ἐπιμελὴς ὁ Γανυμήδης, ἀλλ' ἡδύγνωμων ὢν ἧκε πρεσβευτής. Nisi potius sit Animi ingenique luculenti, qui suauitate oblectans.
Ἡδυπάθεια, t.1,c.1222,f. Ἡδυπαθὴς, ib.
Ἡδύποτος, t.1,c.1579,c. Ἡδύκαρπος, t.2,c.78,c
Ἡδυπρόσωπος, t.2,c.417,c. Ἡδύκομος, t.2,c.532,c
Ἡδυπτίζω, t.1,c.1434,a. Ἡδυσμός, ib.b
Ἡδυλογέω, ib.ob. Significat Loquor quæ iucunda sunt & grata, Ad placitum loquor, Adulor. χρεσπυλογεῖν.
ΑΤ Ἡδυλογία, ας, ἡ, exponitur Suauitas sermonis, & ex Cic. Suaueloquentia.
Ἡδυλόγος, t.2,c.634,c. Ἡδυλύρης, t.2,c.742,d
Ἡδυμαλὴς, t.2,c.874,c. Ἥδυμος, t.2,c.1433,b
Ἡδυπάθης, pro ἡδυπάθησας, Potuisti, à δύναμαι, apud Ierem. cap.10. Sic πεπωμάμην & πεπωτάμην: quæ Attica sunt. Vide Anom.
Ἡδυπάρης, t.1,c.1433,a. Ἡδυπικὰ, ib.b
Ἡδυπικὸς, ib. Ἡδυπὴς, t.1,c.1431,h
Ἥδυπνος, ib.g Ἡδύποτος, t.2,c.1244,b
Ἡδυόπτρης, Suauia & iucunda afferens somnia. Apud Athen. lib.1, κατ' ἰδίαν ἢ ἐν ἰσχάδας ἡδυόπτρης.
Ἡδυσμία, t.2,c.1195,a. Ἡδύσμος, t.2,c.1194,f
Ἡδυπάθεια, t.1,c.1432,f. & t.3,c.74,b
Ἡδυπάθεω, ibid.
Ἡδυποΐης, t.1,c.1432,d. & t.3,c.74,a
Ἡδύποτος, t.3,c.411,d. Ἡδύποτος, ib.
Ἡδύπτης, ib. Ἡδύπολις, t.3,c.471,f
Ἡδυπορφύρα, & πορφύρα, ex ostreorum genere sunt, vt tradit Athen. l.3, ex Aristot. Hist. anim. Forsan autem ἡδυπορφύρα dicitur ob gratiam & venustatem coloris, vel etiam ob iucundum in cibis saporem.
Ἡδυπότης, Hesychio est ἔκπωμα πότου, καὶ κρόμμυον: forsan quòd potum commendet & gratiorem reddat. Athenæus quoque ἡδυπότιδας in poculorum censu numerat, dicens Rhodios eas αἰτιολογοῦντας φασὶ τὰς Ἀλκμάνος Θεσπιάδος.
Ἡδύπνους, t.3,c.303,b
Ἡδυσκόδον, Hesychio est τὸ κιτάρμιον. nã virgas fert suauissimi & gratissimi saporis.
Ἡδύς, Suauis, &c. t.1,c.1431,d. Ἡδύς, Fatuus, &c. c.1432,a.
Ἡδύσαρον, ου, τὸ, frutex alio nomine dictus πολύπους, qui Latinis est Securidaca. Marcell. apud Dioscor. à suauitate odoris sic nominatum censet. Vide Dioscor. l.3,c.147, vbi ipsum esse dicit περὶ γλυκυλίδα.
Ἥδυσμα, t.1,c.1433,b. Inde Ἡδυσματόπωλις ὀψάρια, Obsonia condimentorum nescio quæ nugamenta habentia. Archestr. apud Athen. lib.7, de piscibus saxatilibus, Καὶ πολυειδέας κυμβὰς ἐξ ἁπαλῆς ἀφρὸς ἁλὸς ἀναΐ) ὀλοφύρεται πύχνα γλίσχρον ἡδυσμάτων.
Ἡδυσμὸς, t.1,c.1433,f
Ἡδυφὴς λίθαργος, apud Dionysium De situ orbis, Electrum seu succinum suaue splendens. ἡδέως καὶ καλὸν ἔχων τὸν λαμπηδόνα.
Ἡδυφάρυγξ θρυμματίδες, apud Athen. l.4, Gutturi gratæ, Gutturi suaues & iucundæ.
Ἡδύφωνος, t.4,c.304,b. Ἡδύχροος, t.4,c.630,a
Ἥδω, t.1,c.1434,g
¶ Ἢ, pro ἤ, Aut, &c. t.1,c.1419,a. Ἢ, pro An, &c. ib.b.
Ἥα. Hesychio sunt ἀγαθὰ, Bona.
Ἡαίδη, t.1,c.1111,f
Ἦα, lueram: præt. plusquamperf. ex perf. ἔα, de quo suprà. Interdũ pro imperf. ponitur, Ibam. Plut. Camillo, ἦα δὴ τὰς ἐλπίδας.
Ἠάλιος, t.1,c.1454,c
Ἠεῖθε, apud poetas pro ἤθελε, Quàm. Hom. Iliad.a,— ἠείθεον ἠεῖθε νέεσθαι.
Ἠειρόμαν, t.1,c.219,c. Ἠΐθεος, ib.a
Ἠελβατα, t.1,c.1331,g. Ἠελιὸς, t.1,c.1071,g
Ἠέλιος, t.1,c.134,a. & 1073,a. Ἠερίφως, t.1,c.219,a.
Ἠελίτης, t.1,c.133,b. Ἠεροειδὴς, ib.
Ἠερίη, ib.h. Ἠεροῆτα, ib.g
Ἠερόπαμπις, ib.d. Ἠεροφοῖτις, ibid.e
Ἠεροφοῖτις, ibid.d. & t.4,c.185,d Ἠέρτημαι, t.1,c.219,f
Ἠερτόωτος, t.1,c.133,f. Ἠερτῶν, Hesychio est αἴρων, Tollens, Subleuans. quod & αἰρτίζων.
¶ Ἢη, pro ἤ, Aut. At ἢ ἢ poni dicitur pro πάντα. de quo vide & t.1, c.1422,c.
Ἧη, pleonasmo alterius η pro ἰῶ seu ἤμην, Erat vel Erã. Hesych.
Ἠθὸ, t.1,c.131 f
¶ Ἠθεῖος, t.1,c.1448,f. Ἠθὴς, t.1,c.1099,g
Ἠθῆις, sunt qui pleonasmo τῆ η positum velint pro ἠθῆς, vt πιθαὶς pro βαὶς, πιέω pro μέω. quamobrem exponunt βαυμασμὸς ἠθῆος. Alii esse dicunt πολλαὶ φιλοστοργίαι fratris sodalisve iunioris ad seniorem. quare modò redditur πάτερ, Venerande, Colende: modò Maior natu. vt Iliad. χ, Deiphobus ad Hectorem, Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε κασιγνήτοισι μέλεσθα βαιζέτην ὡς ἐκ Ἀχιλλέος. Et Iliad. ζ, Paris ad Hectorem, Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε κασιγνήτοισι μέλεσθα. Vbi reddere queas, Germane venerande, Frater colende & obseruande. Famulus etiam herum suum ἠθῆα vocat, itidem colendã & obseruandum, seu reuerendum. vt Odyss. ξ, subulcus de Vlysse hero suo, Ἀλλα μὲν ἠθῆα κἠγὼ ἐν φρεσὶν ἠδὲ φιλήσω pro quo dixerat ibidem, τὸν μὲν ἐγὼ καὶ ὦ πατρὶ ἐοικότι αἰδέομαι Αἰδόμαι, Nominare vereor: vel etiam Cum reuerentia quadam nomino. Ita vt ἠθῆος idem propè sit quod αἰδοίου καὶ σεβασίου. Dicunt & ἠθῆα κεφαλὴ pro ἠθῆα. vt Il. ψ, Achilles ad Parrocli defuncti animã, Τῶν μεμέλημαι κηδέμεν ἠδὲ κάρηνα, Venerandum caput, vel Fraternum caput, vt Eust. exp.
Ἠθμαία, t.1,c.1095,f
Ἤθμος, pro ἠθμὸς dicitur, vt infrà docebo.
Ἠθὼ, t.1,c.1448,b
Ἠθώειον, Hesych. idem esse dicit quod ἠθμεῖον. Ἠΐζω, ib.b
Ἠθῶος, t.1,c.1099,h. & 1448,g Ἠΐθεος, t.1,c.1448,h
Ἠθωὸς, t.1,c.1100,a. Ἠϊθεμεναι, ib.f
Ἠθωμὸς, ib. Ἠϊθεὸς, ib.c
Ἠθωνὸς, ib.e.
Ἠϊθεοσύνη, t.1,c.1098,b
Ἠϊθεόφρων, Qui ipsos etiam mores & ingenium hominis pingendo exprimit. Aristoteles De poet. ὁ μὲν γὰρ Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἠϊθεόφρων· ἡ δὲ Ζεύξιδος γραφὴ, οὐδὲν ἐν τῷ ἤθει.
Ἠϊθεσίη, t.1,c.1098,c. Ἠϊθεόφρων, ib.
Ἠϊθεωσύνη, ib.d
Ἠϊθεώω, ib.e.
Ἠϊθεὸς, ib.c
Ἦϊθος, Sedes, &c. t.1,c.1097,d. Ἦϊθος, Indoles, &c. ibid.f.
Ἦϊθος, Affectus, &c. ib. & 1098,b.
Ἠΐθω, t.1,c.1448,b
¶ Ἠΐα, Ionica dialysi & ζωῆ pro εἶα: præt. med. ex ἴημι seu εἶω. Homer. Od. σ,— αὐτὰρ ἐγὼν ὅτε δὴ ῥάκος Ἠΐα. Et mox, ἐσθῆ

θεὸς ἦεν ἁλαώτης θ' ὑμνήσομεν Ἦα, πολλὰ δὲ καὶ ζωοῖσιν ὁμιλήσας. A Et Iliad.α,— ἦεν γὰρ ἐοικώς. Herodot. ἦεν ἐς λόγους ἀκούσαντι, cum illo in colloquium iit.id eſt,eum conuēnit. Idem, τὸν ἦα λέξων λόγον. Legitur apud Platonem quoque.vt in Apologia Socr.ἀπιόντων ὅτι ἄλλοσε ἦα. At ἦα,ας,vide in Ἦειρ.

Ἤιδη,ex Nonno pro οἴδη,Norat,Sciebat.

Ἦϊα,t.1,c.233,e.& c.235,b

Ἤϊθεος,ου,ὁ, Adoleſcens, Iuuenis, Innuptus: παρὰ τὸ αἴθω, quaſi αἴθεος,quoniam θερμότερος ὁ πόθος, vt vult Etymol. Plut.Theſ.ζοῖς παιξὶ καὶ τοῖς ἤθεσι τῶν παίδων. Paulò pòſt, ἐμβαίνας δὲ πλοῖον αὐὸ αὐτοῦ ζοὺς ἤθεους. Et rurſum,ἐχόρευε μετὰ τῶν ἠθέων χορείας. Cœlibem etiam ſic vocari aiūt & qui illibatam ſeruat virginitatem. Heſychio eſt nō ſolùm ὁ ἀκμάζων ταῖς ἡλικίαις,ἀθρόος,νέος,ἄγαμος,παρθένος,ἄφθορος:ſed etiam πρὸς ἀδελφὸς καὶ μητρὸς,& φίλος. quorū ille alioqui ἤθεος dicitur, hic etiam ἠθεῖος. Dicitur ETIAM Ἠθήιος.triſyllabos,aſcripto ſeu ſubſcripto ι, vt ex Ælio Dionyſio refert Euſt. qui Atticum eſſe ait, & de virgine etiam dicit vt in hoc iambo, Εἰ μὴ κόρη δύναται πᾶσιν ἤθεος.alioqui quod ὁ ἡλικίαν γαμικὴν ſunt αἱ παρθένοι, hoc ὁ ἀνδράσιν eſſe ἤθειος, nimirum διὰ ὡραίους γάμους,καὶ διὰ τὸ γαμικοὺς εἶναι. vt apud Hom.Il.χ,ἄπ παρθένος ἠΐθεός τε κομιζέτην ἀλόχοιο. C

Ἤϊκτο,Heſych.exp.ἐφάνη,ὡμοίωτο. quorum illud eſt ab ἄϊστω,hoc ab εἴκω.

Ἤϊόνες,ιτης,ὁ,Litoroſus,Ripoſus. Hom.Il.ε,ἐπ' ἠϊόνεσσι Σκαμάνδρου. id eſt ἠϊόνας ἔχοντι, vt Heſych.exp.& cū eo Euſt. nam & ipſe annotat Scamandrum hīc dici ἠϊόνεσσι διὰ τὸ ἐκεῖ αὐτὸν ὀχεῖσθαι αἰγιαλοῦ δίκην,per ſyncopen pro ἠϊόσι τε.quia ἠιόνες dicuntur οἱ αἰγιαλοί. Alii tamen & alias aſ- D ferunt expoſ.nimirum ita dici pro ἰσόπεδα & αὐθημέρους λιμένας ἔχοντα. πρὸς τὸ ἴα. Vide & Etymol.

Ἦϊον,Viaticum,Cibus itineri accōmodus. Propriè enim ἦϊα eſſe volunt τὰ πρὸς ὁδὸν ὀπτοπόδια βρώματα καὶ πρὸς τὸ ἴέναι χρήσιμα,ἢ ὡς ἰσόπεδα ὀπτοπόδια,inquit Etym.Sic ſanè Hom.Od.μ, Ἀλλ' ὅτε δὴ νῆας ξύσσομεν ἦϊα πάντα. Et Od.ι, ὡς ἦ γ' ἦϊα κομίσσω,ὡς δή οἱ ὄψια πάντα μετοπίσσεται πολλά. Et alibi, Δῶτε φίλοι ἦϊα φερώμεθα. Idem Il.ι dicit,— αἴ κε δ' ὕλην Θώων παιδαλίων τε λύκων τ' ἦϊα πίλνατε. In quibus duo- bus poſterioribus locis nota τὸ ι produci, in præce- E denti autem abſorberi ſeu coaleſcere cum η. ¶ Ἦϊα dicuntur etiam τὰ ἀχυρα ſeu αἱ τῶν ἐσπερίων καλάμαι, Acera, Paleæ ſeu ſtipulæ leguminum. Hom.Od.ι,Ὡς δ' ὅτε λάϊνος ζακὸς ἐὼν ἠμῶντα πάλαι Καφαλίων. ¶Ἤϊον,Heſ. exp.etiam πάρειαι,γνάθοι,Maxillam.

Rurſum ἤϊον eſt & verbum,aor.2,à them.ἰάω ſignificā te Eo,dialyſi Ionica & ἔσκε poetica pro ἦεν.

Ἤϊος,per aphæreſin dictum volūt pro ἰήϊος. Eſt autem mo- F dò Apollinis epitheton, ex eo quòd ipſi acclamatur ἰὴ παιάν,vel quoniam iaculorum mittendorum peritus eſt, παρὰ τὸ ἵεναι. Modò Bacchi epitheton eſt hoc ἤϊος & ἤϊος, παρὰ τὸ ἰάσθαι à quo μαθήσεως,vt & Athen.apud Euſtath.ſcribit παρὰ τὸ μαθήσεως ζοῖς παλαιοῖς τὸ Διόνυσον καὶ αὐτὸν ὡς τὴν ἡμέραν τὸ ἤϊον,τοῦτον vocaſſe μάϑυ,vtpote καθ' ὁμοιότητα μαθήσεως: deumque qui hoc dat,appellari μάϑυμναῖον & λυαῖον,& ἤϊον & ἤϊον. Heſychio ἤϊος eſt παρόϊνος, παρανίσης.

Ἠϊονῆσαι,Heſychio eſt καταπλῦναι,Perfundere,Rigare. Διαλελυμένοι igitur eſt pro αἰονῆσαι. G

Ἤϊχθεν, t.1,c.233,d

Ἠιών,όνος,ὁ,Littus.Homerus Iliad.φ, — ἔνθι κύματ' ἐπ' ἠιόνος κλύζεσκον. Iliad.ρ,— ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι Ἠιόνες βοόωσι περιρρεόμεναι ἁλὸς ἴξῳ. Odyſſeæ ι, Ἠιόνας τε θοὰς ἀπορώνυχας ἀμφιελίσσας τε θαλάσσης. Et Xenophon Hellen.1, ἐκαυμάχησαν περὶ Λίβυσδον κατὰ τὴν ἠιόνα. Item Ripa. ὄχθη. Apol- lon.Rhod. Argon.libro 2. Ἀμφίας ἐπαμοιβὸς Ἠιόνας. Heſychio ἠιόνες ſunt non ſolùm ἀκταί, αἰγιαλοί,ſed etiam ὀφθαλμῶν τὰ ὑποκάτω:nimirum διὰ τὸ σίνεσθαι κατ' αὐτῶν τὰ δάκρυα,ὡς ἐκ τῆς θαλάσσης αἰγιαλοὶ τὰ κύματα. H Denique Ἠιὼν ciuitas eſt dicta in Cherroneſo: cuius ciuis, Ἠιονεύς.

¶ Ἧκα,Heſychio σφόδρα,ἡσύχως,Leniter,Quietè.vt & pa- raphraſtes Homeri exponit ἡσυχῆ,ἠρέμα, Senſim, Pau- lulum,his in locis. Iliad.ω, Ἀψάμενος δ' ἄρα χερὸς ἀπώσατο ἧκα γέροντα. Et Iliad.σ,— χτῶνας Εἰατ' ἐυπήκτους ἧκα πάλιντος ἐλαύνων, Leniter. Dicitur etiam ἧκα loqui qui ſubmiſſa voce ſeu ſubmiſſè loquitur.vt Il.γ,Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην ὅτι πύργον ἔβαινε, Ἧκα δὲς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντα προσηύδων. INDE Ἡκαλέη dicitur τὸ ἥσυ- χον,Quietum: quod & ἀκαλέη:ambo ab ἵκελος, inquit Suid. ET Ἡκαλέη γελόωσα,apud Heſych.σφόδρα γε- λῶσα, Leniter & blandè ridens.

Ἧκα,Ieci,&c.t.1,c 1654,b

Ἡκεσίη,Heſychio ἀσθενὲς, Inualidum,Imbecillum.

Ἡκαλέος,& Ἡκαλέος,vide in Ἧκα paulo antè.

Ἡκεσμένος,t.1,c.269,a

Ἧκται,Dolore affecit,Contriſtauit:præt.aut aor.2 ab ἄχω vel ἀχέω. Hom.Od.ο,τέ μάλιστα Ἧκται' ἀμφιθύμῳ.

Ἧκυ,ſiue Ἥκυρ,t.1,c.1418,h

Ἠκυος,ου,ὁ,Stimulū non expertus,Non domitus nec ſub- actus.ſeu nondum. Homer.Il.ζ,v.94, δυσκαίδεκα βοῦς ἐπὶ νηῒ Ἠκέας ἠκέντησε περιφραδέως. Ibi enim communi conſenſu exp.ἀκεντήτους, ἀδαμάστους, hoc eſt φορβάδας ſeu νομάδας, παρὰ τὸ α ſyncopen καὶ τὸ κεντῶ τὸ κεντέω, mutato poſtea α in η metri gratia. Apud Suid.legitur non ſolùm ἤκυος, ſed etiam ἠκέος,expoſitum ὁ ἀδάμαστος. ſed eius deſide- ro exemplum.

Ἠκὶ,idē quod ἀκὶ, Acies:Suidæ ἡ ὀξύτης ἢ ἀκμή:Heſychio ἀκωκὴ, ὀπτεύσεως,ἀκμή. niſi potius ἀίχμὴ ſcripſit. At Ἠκὺς, Acutus.Idem enim H.ἠκὺς affert pro ὀξύ.

Ἠκιστος,η,ὁ,Minimus: Heſychio nō ſolùm ἐλάχιστος, ſed etiā βραδύτατος, Tardiſſimus. Quæ expoſ.accōmodari po- teſt huic loco Hom.Il.ψ, Βράδιστε μὲν γὰρ σοί γε ἵππε καλλίτριχες ἵπποι, Ἠκιστοι δ' ἐν ἀέθλοις ἐλαυνέμεν ἐν πεδίοιο. Vbi Euſt. dicit hoc ἤκιστος eſſe ab ἧκα ſignif. ἡσυχῆ,ἠρέμα,ὀλίγον, exponēs ὀλίγος,ἀνδαμαστός. quāquā porro teneatur illud ἧκα,tamē hoc ἤκιστος aſpirari:forſitā autē & aduerbiū il- lud Atticè aſpirari. NEVTR.PLVR. Ἤκιστα aduerbialiter ponitur pro Minimè, Nequaquā, Nullatenꝰ.οὐδόλως, οὐδαμῶς,vt & ſynonymū ἐλαχιστα. Thuc.l.1,εἰ μέν, ὡς μάλιστα τὰ παρόντα πάντα βούλοιτο· οἱ δ' ὡς ἤκιστα τὰ εἰκότα φθήσεσθαι. Sic Plut.Pol.præc.ζοῖς μὲν ἐπαινοῦσιν αὐτὸ μάλιστα χαίρων· ζῶν δὲ σκώπτοντων,ἤκιστα δυσχεραίνει. Vbi nota ipſum opponi τῷ μάλιστα: in priore verò loco præfixum ſibi habere ὡς, Quàm,vt in hoc eiuſdē Thuc.eodē lib.καλῶν ὡς ἤκιστα ὑπόπτως κατοχῇ,Quā minimè,Haudquaquā. Demo- ſth.addit genit.παίδων, Pro cor.οὐδὲς ἀγροῦ, ἢ παίδων ἥκιστά ου.vt & Lat.dicūt Minimē omniū,& Minimē gētiū. In contrario ſenſu οὐχ ἥκιστα dicūt pro μάλιστα, Maximē. Thuc.l.1,κατηγορῶν ὃ αὐτὸ οὐχ ἥκιστα Μηδισμός. Et rurſū, ἢ οὐχ ἥκιστα βλάψασα ἢ μέρος τι φλέξασα ἢ λυμαίνεσθαι νόσος, nō minimū,id eſt maximē. Sic l.7,p.148. μάχεται ἢ οὐχ ἥκιστα ἴβλαψεν ὁ παρωνυμός. Xen.παῖσαι μὲ ἐμοιγε δοκεῖ τὰ καλὰ ἀσκήσαντι τῷ, οὐχ ἥκιστα ἢ σωφροσύνῃ. Sic Luc.De cal.ὡς μαγειρικοῖς ἢ τέ ὀν,ἢ παίσαν οὐχ ἥκιστα ἄδικοι. Plato au- tē inter οὐχ & κα inſerto μάν τ' αὖ,l.2 De rep.ἴδοι μὲ αὖ τις ἢ ὧν δηλοῖς ζώοις,ἢ μᾶλ τ' αὖ ἥκιστα ὧν κυνί, cum in alijs ani mātibus,cū verò maximē in cane. Rurſum ex,Thuc. afferūt οὐχ ἥκιστα οἱ πολῖται, pro Non parum multi. Vide & t.2,c.776,g.

Ἡκοα,t.1,c.283,a. Ἡκόλω,ib. Ἡκοίωσιν,ib.

Ἡκριωμένος,t.1,c.301,f. Ἡκριωμένος,ib. Ἧκτ,t.1,c.64,e

Ἥκω, Venio,&c.t.1,c.1688,e. Ἥκω,cū genit.&c.c.1689, b. Ἥκω, Attineo,&c.ib.e.

¶ Ἧλα,quaſi μῆλα,dicūtur Pruna. Vide Βεράβυλα.

Ἡλαίνεις,Etymologo eſt τὸ ὑπὸ τῆ ἡλίου θερμαινόμενον, quod ſolis ardore calefit:pro quo ſuprà rectè εἰλικρίες. Apud Heſ.reperio etiam Ἡλαίνειν, expoſitū itidem τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενον.ſed id nequaquam probare poſſum.

Ἡλαίνει,eidē H.eſt μωραίνει,Stulteſcit.Sic apud Callim.hy- mno in Dianā,Τῷ ἑα ἢ ἡλαίνων ἀλαπαζέμεν ἠπίαλον Δύσδαμις ὑβρισής,ſchol.exp.μωραίνων,Stulteſcēs,Inſaniēs.ni ſi malis per aduerb.Stultè & vecorditer, Per inſaniam. Apud Theocr.legitur & paſſ.ἠλαίνετο,ſed pro μεμβλωκὼς ἢ πλανώμενος ſyrophontis,vt ſchol.exp.vt ſit Vagātur,Vaga- būdè ſe gyrāt.Idyll.7,Ἀτὰρ ἐγὼ (.i.ſub meridianū æſtū) ἢ σκιερὸς ὑφ' αἱμασιῇσι καθεύδεα,Οἷά τ' ὀπταμυίδιον κεραοδαλλὶς ἠλαίνονται. Et forſan hoc ἠλαίνειν derivatum eſt ab εἰλεῖσθαι. Heſych.verò ἠλαινομένῳ exp.εἰλουμένῳ.

Ἠλακάτας,ιδ,Colus: mulierum nentium inſtrumentum circa quod lanam & linum voluunt. Hom.Od.α,Ἀλλ' ἐς

εἶκεν ἰούσας τὰ σαυτῆς ἴχνια κόμιζε, ξεῖν' ἠλακάτῳ τε. Od.ζ. A
Ἠλακάτη τετάνυσε ἰοὺ τερὶς εἴρος ἔχουσα. Itidē in Epigr. Ἐρεὰ τοι ἀκαλύφων νήματος ἠλακάτῳ. Ex Plut. habes in Ἄτρακτος. Theophr. verò Hist. pl. l. 4, de malo Medico loquēs, Ἡ αὐτὴ ἔστι ἰχὰ καὶ ἡ τῷ ἠλακάτῳ ὁμοία τὸ μέσον τι ἔχουσα, veluti colum extātem, vt Gaza vertit. At Plato De rep. l. 10, p. 139, τὸ ἀτράκτου ἢ ἠλακάτου dicit quasi scapum fusi: pag. sequente scribens, ἢ ἠλακάτου ἔξω μέσου τοῦ εἴδους στρόβιλα διαμφὶς ἐλαύνῃ, inquit B. Ab hac autē ἐριν γεῖν ἠλακάτη, Erinnæ poetriæ quoddam poematiō inscriptū est ἠλακάτη, teste Eust. Habet & nauticus malus ἠλακάτου quandam supra τὸ ἱστοδόκιον, αἰώρημα οἷς ὕψος ἔξεστι, vt ex Eust. & Athen. docui t. 1, c. 1634, e. Itidem ex Hom. affertur, Καὶ δ' αὖτε λίνα χεῦεν ἐπ' ἠλακάτῃ ἐνίσσας, & ex schol. exponitur ὑφάσας. Hesychio ἠλακάτη est etiam δόναξ: vnde μαλακάκανθαι dici τὰ ἐπὶ πολλῶν χείλη ait, quia videlicet multas ferūt δόνακας & arūdines. Sed addit, quosdā κανοὺς sic nominata velle τὰ χόρτα ἔχοντα, vt κάλαμον. Quod si verum est, ἠλακάτη pro colu synecdochicē posītum dicetur, posita nimirum materia pro re inde confecta. Idem dicetur de ἠλακάτῃ B vsurpato pro sagitta & iaculo, vnde χρυσηλάκατον dici Dianam volūt, vtpote χρυσᾶ βέλη ἔχουσαν, inquit schol. Hom. & confirmat Helych. Sic porro ἄτρακτος quoque & fusum denotare & sagittam, suprà docui: procul dubio quoniam vtrunque teres est & oblongum.

NEVTR. PLVR. Ἠλάκατα Hes. exp. ἄτρακτα, Fusum: Eust. τὰ ἀφ' ἧς ἠλακάτου ἴεται, lanas colui circūuolutas: Suid. νήματα, Fila, Stamina, quæ nimirū è colu ducuntur circumacto fuso. Hom. Od. ζ, Ἠλακάτᾳ τροφὸν ἡμετέρην φορέεσκε. Od. ρ, Κλισμοῦ καλλιφόρου λιπὲ ἠλακάτην τροφόεσσαν. C D

Ἠλακατῶτις, Athenæo teste l. 7, sunt ἰχθῦς κυπρῖνος, ὁποῖοί τινες θαλάττιοι, in exemplum afferēte cum alios tum hunc Mnesimachi locū, βωΐνης, καυλίας, ἠλακατῶτις. Eust. quoque p. 1413, ex Paus. tradit ἠλακατῶτας esse ἰχθῦς ποταμίους, καβιλίδας, θερμοδιμφίους. Apud Hes. verò scriptū ἠλακάτης, cui & ipsi sunt ποταμίων ἰχθύων οἱ κυπρῖνοι.

Ἠλακάτα autem, eodem Hesychio teste in Lacedæmonia fuerunt ἀρχὴ ὅτι Ἠλακάτα, amasio Herculis: ex Sosibio.

Ἠλάομαι, ΕΤ Ἠλαστάζω, Vagor, Errabundus circūeo. Homer. Il. β, de muscis, Αἵτ' ἀμφὶ μυχὸν ποιμνίων ἠλάονται. Il. τ, de cetuis, αἵτ' ἀνὰ ὕλην Θοὴν παρὰ λίμνην πλώουσ' ἰὲ πίσεσι, λύτας ἠλάονται αἰόλλιδες ἀνὰ δοῦπον. Et Il. ε, ἵππῳ κ' ἰσωμένας ἵππος Παλλὰς Ἀθήνη ἄμφω ὑπὸ βίλεσι ἠλασταζέτην. vbi schol. quoque exp. πλανώμενος, ἀφειγόμενος. vt & Hesych. ἠλασταζέτην & ἠλάσκετο esse dicit φεύγετον αὐτὸν ἠλᾶσθαι τόπον, πλανᾶσθαι. Cum accusatiuo significant ἐκκλίνειν, Declinare, Deuitare, Fugere: vel etiam Vagabundum declinare, Errabundum fugitare. vt Od. ι, Εἰπὲ ὅπως πάντες ἐμοὶ μῆλα ἠλασταζεν. vbi schol. quoq; exp. ἐκκλίνει, ἀφειδοῦσι. E F

Ἠλαστέω, Miserēdum consequutus: ab act. th. ἐλεέω.

Ἠλεβάτη, Hesychio est ἱμάτιον γυναικεῖον: idem procul dubio quod ἠλακάτη, Colus. At Thucyd. schol. pag. 240, lib. 7, ἠλεβάτην à piscatoribus vocari ait machina quandam alio nomine dictam ἄθλον. de qua vide ibi schol. & thesauri t. 2, c. 1341, e.

Ἠλέγετα, t. 2, c. 607, g.

Ἤλεκτρος, ου, ὁ, ΙΤΕΜ Ἤλεκτρον, ου, τὸ, Electrum, siue Succinum. Id est succus quidam pinguis, oleosus & leuis, qui in lapidem mollem concreuit, ignē flammámque facilè concipiens. Sed cuius generis succus ille sit, plurimum variant autorum sententiæ. Multi dixerunt esse arborum succum, ex arboribus littori vicinis stillantem in fluuios & mare: qui quum sit genere triplex, lacryma scilicet, gummi & resina: Aristoteles succinū lacrymam esse scripsit, nec tamen definiuit cuius sit arboris: multi verò, populi esse censuerūt, cuius opinionis & Dioscor. meminit, scribens Li, quosdam existimare lacrymam populorum quæ in Padum amnē defluat, durari ac coire in succinum. Quæ opinio, vel potius fabula, vnde profecta sit, Plin. explicat. Idem verò narrat poetas aliquos fuisse qui dicerent esse gummi: sed nec eos qui id senserint, nec arborem ipsam ex qua funditur, nominat. Ipse verò pineæ succū esse arbitratur: alii autē, cedrinæ. Verùm alii nec quæ succi species sit, nec quæ arbor eum exsudet, speciatim explicarunt, contenti in genere dixisse, succum esse arboris: inter quos plurimi fuerūt autores Græci: & è Latinis Corn. Tacitus. Sunt & qui succinum terræ succum siue sudorem esse dixerint, & crediderint solis radios circa occasum vehementiores in terram actos, pinguem sudorem ex ea elicere è quo fiat succinum. alii etiam è limo terræ gigni prodiderunt: alii, concreti maris purgamentum esse. Adeo multū pugnant inter se veterum sententiæ. Nouissimè verò Georg. Agricola, vir doctissimus & acerrimi iudicii, repudiatis veterum sententiis, scripsit succinum esse bitumen fossile quod in lapidem mutatum sit, quoniam omnes bituminis proprietates habeat. Cæterùm omnes consentiunt succinū in littoribus maris colligi, præsertim ad septētrionem, atque tēpestatibus in littora eiici: verùm è terra quidem, quæ sub mari est, oriri Serapio prodidit, non aliter ac fungi oriuntur ex ea quæ eminet à mari, ipsumque fluctibus & tēpestatibus è natali solo erutum ad littora impelli. Reliqui verò omnes, non nasci in mari, sed è fontibus in mare influere sentiunt, ibiq; durari. Non est autē succi no color vnus. aliud candidū est, quod habetur præstantissimum: aliud fuluū & perspicuum instar vitri, quod genus Græci nuncupant ὄσσον: aliud nigrū, quod est deterrimum. Omne admoto igne accenditur & ardet, vt reliqua bituminis genera: affrictuq; calefactū pinnas, paleas, rēsq; alias leues ac minutas, tanquā magnes ferrū, ad se trahit & retinet, eámque ob rem Græcorū quidam ἠλέκτρα ipsum appellarunt. Cæterùm nō in Oreano modo, sed etiam in mari Mediterraneo colligitur: quod tamen ad nos ferri negant, dicentes in eius locū substitui factitiū. Mauri atque Arabes ambram cinnō & caraben appellāt. Hæc Gorr. Seruius apud Virg. scribit, secundum Plinium in Naturali hist. esse tria electri genera: vnū, ex arboribus, quod succinū dicitur: aliud, quod naturaliter inuenitur: tertium, quod fit de tribus partibus auri & vna argenti: naturā autē eius probari veneno: quo recepto & stridorē emittere, & varios ad dissimilitudinē reddere colores. Hesych. esse dicit μίσημον χρυσίου: vt apud Dioscoridem quoque nonnulli ipsum χρυσήφιον appellant, dicentes etiā ipsi esse χρυσοειδῆ χώνευμα. Sic sanè Hom. Od. ε dicit, ὦμοι Χείονι ἠλέκτρου ἐπήρτυον ἠέλιον αὖε. Et Hesiod. asp. Ἠελίῳ δ' ὑπολαμπὲς ἔλον, χρυσῷ τε φαεσιμβρότῳ Ἀμφιπύρῳ. (Vbi nota ὑπολαμπὲς dixisse vt ostenderet minus esse splendidū auro) Necnon Dionys. De situ orb. Δείκνυ δ' ἀμείψασιν χρυσείης ἠλέκτροιο. Et paulo pòst, Ἠδυφαὲς ἠλέκτρου αἴγειρος αἰζηοῖς ἐν ἀγῶσι Μίνως ἀρίζηλος. Vbi nota dixisse ἠλέκτρου, quum Dioscorides & alii dicant ἤλεκτρ. Alex. verò Aphrod. in Præf. probl. ὁ ἤλεκτρος λεγόμενος. At Aristoph. ἠλέκτρους vocat τὰ τῶν κλινῶν ὑποβαλλόμενα, quia olim αἱ κλῖναι τοὺς πόδας εἶχον ἐστραλεμένους ἠλέκτρου, vt nunc argēto aut stanno, inquit schol. in hoc loco Equit. Ἐκπεπαλαίκασι τὸ ἠλέκτρου, καὶ τὸ πάνυ σιλβᾶν ἀσήμου. F

Ἠλιμαπὶς, t. 2, c. 942, c. Ab Hesychio & Suida exponitur μάταιος. Eustath. verò ex ἠλιὸς & ματαιὸς esse cōpositum scribit.

Ἠλιμήνια, Hesychio est ἡλιώσεια, Præfica. i. mulier quæ fletos mercede deflet.

Ἠλιὸς, οῦ, ὁ, Stolidus, Stultus, Insipiens. Interdū actiuè pro Stultescere faciens & desipere, Stultum reddens & insipientē. vnde ab Hesychio quoq; exponitur nō solùm ἄφρων, ἠλίθιος, μάταιος, sed etiā μωρπτικός. Quomodo accipitur in hoc loco Hom. Od. ξ, ὄλοιτο γὰρ αἰνῶς Ἠλιὸς, ὅστ' ἀφίκοιτο πολυφρασίῃ πάρ μιν' ἀάσσας. In præcedente verò significat idē dixit Od. β, Μύρι' ἀκαιρεσίῃ φρένας ἠλιὸς, οὐδὲ ἴδησιν. Apud Hesychium legitur non solùm ἠλιὸς, sed ΕΤΙΑΜ Ἠλις, expositum itidem ἄφρων, ἠλίθιος. Alioquin ΕΤ Ἠλὶς dicitur, per syncopen pro ἠλιὸς, & in vocatiuo ἠλὶ pro ἠλιὲ. vt Odyssea ο, Μαντίφιλ', υἱὲ Ἐυήρεος, ἠλὶ φρεσὶν ἀφραδίῃσιν, mente capte. vnde mox dicit μοῖς δ' ἀπάλαμνα καὶ αὐτῷ. G

Ἠλιμέλης, Mōlitus, apud Dioscor. lib. 1, c. 38. pro quo Atticè ἀλιμελὴς dicitur. ambo ab ἁλίω.

Ἤλιος, & Ἡλιόμολον, t. 1, c. 311, g.

Ἐλήλαστο, Ductæ erãt, ſ. malleo: poetica ἔκτασις, pro ἐλήλατο, ab ἐλαύνω. Heſiod. κωφὸν δ' ἔβη πὺξ ἐλήλαστο. A

Ἁλιάζω, Inſolo, &c. t.1, c.1457, b. Ἡλιάζω, In helixa iudico, &c. ib.g.

Ἁλικία, t.1, c.1457, d. Ἡλικιὰς, t.1, c.1456, g

Ἁλιαί, t.1, c.1457, d

Ἁλίασις, Inſolatio, &c. ib.c. Ἡλίασις, Iudicãdi mun⁹, ib.h.

Ἁλιαστήριον, t.1, c.1457, c. Ἡλιαστὴς, t.1, c.1458, a

Ἁλιαστικὸς, ib.b. Ἡλιάω, t.1, c.1457, b

Ἁλιβάτης, t.1, c.637, g. Ἡλίβατος, ib. & t.2, c.721, c. ob.

Ἁλιεῖον, t.1, c.1457, d B

Ἅλις, Fruſtrà, Incaſſum. Quo modo accipiunt in hoc loco Apollonii Arg.1, Τέων αἰνοπάτην ἐπικίρνατο νᾶλις ἀρωῇ. Ab Heſychio exponitur non ſolùm ματέως, ἀκῆ. ſed etiam χύδην, ἀθρόως, ἀδιλῶς, Profuſè, Confertim, Largiter, Copioſè. Quam ſignific. quum habet, præmitti ſolet πρὸ πολλοῦ. Hom. Od. ξ, — ἢ γάρ μ' ἔτι δύνεν ἔχει ἅλις ἠματα πολλά. Od. ι, Ὑπνῷ κὲ μόρῳ, Ἦρα τῷ κ' ἔτι πείνης κέχυτο μετὰ ἅλις ἠματα πολλά. pro quo dicit Od. ρ, ἢ οἱ μετεπάρφη δυσείων ἄλις κέχυτο. Et ſunt qui ex iſto ἄλις factum eſſe ἅλις exiſtiment. Apollon. quoque hoc ἅλις vſurpauit pro ἀθρόως, Arg. l.3, Τέων αἰνοπάτης ἐπικίρνατο νᾶλις ἀρωῇ. ἅλις γὰρ μὴ λάβρον ὕδωρ C πυκὶ τι διέτμαγεν.

Ἠλίθιος, υ, ὁ, Stultus, Stolidus, Inſipiẽs, Vecors. idē quod ἀλιὸς, eiuſdémq; originis. volunt. n. eſſe ἀπὸ τοῦ ἅλλομαι ἢ πάλλω, vt ſit ὁ πολλαπλῶς ἁμαρτάνων. Vtitur eo & Xen. Pæd. 1, dicẽs, διδάσκω μὲν παντὶ τρόπῳ βλάξ τις ἢ ἠλίθιος φαίνομαι. Aduerbialiter Ariſtoph. Nub. ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο ἢ ζῶσα χαίλη διερρυηκώς. Vnde SVBST. Ἠλιθιότης, τητος, ἡ, Stolidi tas, Stultitia, Dementia: Heſychio πανταπασῶς ἀνόητος. Et VERB. Ἠλιθιάζω, Stultè ago, vel Stultitiã factis præ me fero. αἰσχυνοίατο μωραίνω. Ariſtoph. Equ. Νῦν ἀκοῦσί γέ κώμας ὑμῶν ὅτι μ' ὑφορᾶν τομίζετ'. ἐγὼ δ' ἐκὼν ταῦτ' ἠλιθιάζω. Vbi ſchol. exp. φασὶ τινὲς μὴ ἠλίθιος εἶ), αἰσχυνοίατο: ità & alii ſubiũgẽs, αἰσθάνεται γὰρ οἱ λίθου, innuéntq; à λίθος hæc deriuari. ſed alterũ etymõ eſt veriſimilius. Affertur & Ἠλιθιουργὸς: ſed pro eo potius ſcribendũ ἠλιτουργὸς. Alioqui dicendum eſſet amiſiſſe τὸ ι. regula enim cõpoſitionis poſceret ἠλιθιουργὸς, qui foret ὁ ἠλίθια ἐργαζόμενος, Stultè agens, Stolida facta admittens.

Ἡλικία, Statura, &c. t.1, c.1450, h. Ἡλικία, Ætas, &c. c. 1451, a. Ἡλικία, Adoleſcentia, &c. ib.g. Ἡλικία, Ætas ſenilis, &c. c.1452, c. Ἡλικία, Seculum, &c. ib.d.

Ἡλικιώτης, t.1, c.1453, g. Ἡλικιώτης, ib.

Ἁλίκος, t.1, c.1449, d. Ἅλιξ, t.1, c.1452, d

Ἁλιβολος, t.1, c.1454, d. Ἁλιοειδὴς, ib.

Ἁλιοειδὴς, ib. Ἁλιοκαὶς, ib.e

Ἁλιοκαία, ib. Ἁλιοκάμπτης, ib.f

Ἁλιοκάτωρος, ib. & t.2, c.58, a. Ἁλίκλαστος, t.1, c.1454, e

Ἁλιμαινὴς, ib.g. Ἁλιόμορος, ib.

Ἁλιπὴς, ib. Ἅλιος, ib.a

Ἁλιοσκόπος, ib.g. Ἁλιτρὸς, t.1, c.1455, a

Ἁλιφορος, ib. Ἁλιτρόπιος, ib.

Ἁλιωδὴς, t.1, c.1456, b. Ἁλιφάτνια, t.1, c.1455, d

Ἁλιφαὴς, ib. Ἁλίω, t.1, c.1456, h. Ἁλίπους, t.1, c.1680, f

Ἅλτεως πέτρα, Suidæ ὑψηλὴ, Alta, Celſa.

Ἁλτὴς, t.1, c.1680, g. Ἁλτὴς, ib. Ἁλτηρὸς, t.2, c.721, f

Ἁλτήμενος, ib.e. & 917, h. Ἅλτης, t.2, c.719, g

Ἁλὺξ, Calceus. ὑποδήμα. Vide Ἀκάλιτος.

Ἁλιώδης, t.1, c.1456, h

Ἁλιώσαν κόμην, Candida coma. v.l. ſed ſine exemplo.

Ἁλίπους, t.1, c.1457, b. Ἁλογημένος, t.2, c.630, d

Ἅλος, t.1, c.1679, c. At Ἁλὸς, vide in Ἁλὸς.

Ἁλύπτης, t.1, c.1679, g. Ἁλύω, t.1, c.1680, d

Ἀλύγη, ης, ἡ, Vmbra: Heſychio σκιὰ & σκότος: apud quẽ oxytonos ſcriptum eſt ἀλυγή. Itidẽ Erotianus apud Atticos ἀλύγιον dici tradit ἢ σκιαί. Suid. verò exp. τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, Tenebræ nocturnæ, afferens ex Ariſtoph. Acharn. οὐδὲν ὁράᾳς εἰ μὴ τὰς δᾷδας ἢ ἀλύγιον. Vbi ſchol. quoque exp. σκιαὶ & σκότος, omiſſo genitiuo τῆς νυκτὸς. Euſt. idẽ eſſe dicit quod λύγη, i. σκότος vel σκιά. INDE Ἠλυγαῖος, Vmbroſus, Opacus: apud Suid. Affert. n. fœm. ἠλυγαίη, licet non exponat. Sunt inde & duo VERBA, Ἠλυγάζω ET Ἠλυγίζω, ſignificantia Obumbro, Obtenebro, Vmbra tenebriſve circunfundo & occulo. A quorum poſteriore eſt partic. ἠλυγισμένος, quod H. exp. ἐπισκιασμένος, κεκρυμμένος, Ariſtoph. ſch. ἰσχνοπρόσωπος. Ab eodẽ eſt VERBALE Ἠλυγισμὸς, Obũbratio, Obtenebratio. Apud Heſ. eſt cõpoſ. ἐπαλυγισμὸς, quod exp. itidẽ ὀπτασιασμὸς: à verbo ἐπαλυγίζω, quod & ἐπαλυγάζω dicitur. Apud eundẽ Heſ. reperio Ἠλύγιον, οἷον ἐν σκότῳ καταχρῆσθαι.

Ἠλύσιον πεδίον, Elyſius campus: fingitur à Græcis poetis & Latinis, à philoſophis etiam, locus eſſe in quem animæ iuſtorum poſt mortem congregentur, & in quo perpetuo gaudio & æternis fruantur voluptatibus. quas alii μακάρων νήσους appellarunt. Hom. Od. δ, Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης Ἀθάνατοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς, Τῷ περ μήκιστα βιοτὴ πέλει εὐκαρίωτος. Virg. Elyſios campos dicit, Ouid. Vallis Elyſia, Collis Elyſius, ità Domus Elyſia. Rurſum Virg. Elyſium abſolutè pro Campum Elyſiũ. Æn. 5, — amœna piorum Cõcilia Elyſiúmque colo. Et lib. 6, — per amplum Mittimur Elyſium. Forſitan ſic nominarũt ἀπὸ τῆς ψυχῶν ἀκῆσαι πλάνης: niſi cum Heſychio malimus exiſtimare dictum quaſi εὐλύσιον, ſ. ibi animæ à corporibus non diſſoluantur. Sunt eodem teſte qui eo nomine intelligant etiam κυκλοτερωλόφον χωρίον ὑπόπεδον: qualia loca eſſe dicunt ἄβατα: Polemon & alii ab Athenienſibus ſic vocari καταπεσόφιν χωρίον, ἢ ἱερόν. item ἀφοδίτιον.

Ἅλις, t.1, c.1179, b

Ἁλυσκάζω, Suid. affert pro ἐκκλίνειν, Declinare, Defugere. pro quo ſuprà ἁλασκάζειν.

Ἅλφος, t.1, c.376, f. Ἡλωκα, t.1, c.328, g

Ἅλων, t.1, c.320, c. Ἥλων, t.1, c.328, g

¶ Ἡμα, t.1, c.1654, e. Ἡμαμένος, t.1, c.161, f. & 161, f

Ἡμαθόεις, t.1, c.398, e. Ἡμαι, t.1, c.1383, a

Ἡμαιτίων, apud Suid. in manuſcripto cod. ex Herodoto pro δυσφορῶν. Infrà ἡμαιτίων, quod vide.

Ἡμαιτήριον, vocant nonnulli τὸ ἀγγειοφυλάκιον ἐν ᾧ κεῖσθαι τὸ νόμισμα, inquit Suid. Forſan autem σημαιτήριον ſcribẽdum, & intelligendus locus in quo ſignatur pecunia. In manuſcr. cod. non habetur.

Ἡμαρ, t.1, c.1466, d. Ἡμαρτημένος, t.1, c.386, c

Ἥμαρται, t.1, c.384, g. Ἡμας, t.1, c.1076, f

Ἡμᾶς, ib. Ἡμάσσεις, t.1, c.1466, g

Ἡμβροτον, pro ἥμαρτον, Aberrauit: ab ἁμαρτάνω. Homer. Il. ϛ, Ἡμβροτες, οὐδ' ἐτυχες. B

Ἡμασσε, t.1, c.1076, f. Ἡμαδαπὸς, t.1, c.1871, f

Ἡμεῖς, t.1, c.1076, d

Ἡμεῖτε, apud Matth. c.23, v.30, nonnulli cod. habent pro ἦτε, quod in aliis legitur. ambo ſunt à them. εἰμὶ: ſed illud, præt. pluſquamp. hoc autem imperf.

Ἡμεῖς, t.1, c.1076, d. Ἡμείων, ib.

Ἡμεκτίων, in Lexico Herodoteo exponitur δυσφορῶν, Ægrè ferens. vt & Corinth. Ioues ἡμεκτίων dicere tradit pro δυσφορῶν: & Camer. itidem ἡμεκτῶ ex eodem Herodoto affert pro Indignari, Offendi. Suid. & ἡμάκτων & ἡμάκτων affert pro ἀδυσφόρων.

Ἡμελημένος, t.2, c.861, c. Ἡμελημένος, ib.d

Ἡμελλον, t.2, c.871, g

Ἦμὲν, Et: coniunctio συμπλεκτικὴ apud poetas, cui reſpõdet ἠδέ, quod vide. At ἦ μὲν apud eoſdem poetas pro ἦ μὴν, in ſponſionibus & iureiurando, pro Sanè, Equidẽ. Apoll. Arg. l.2, ἐπόμοσαν ἦ μὲ δρήξειν Αἰήταο.

Ἦμὲν, interdum eſt Eramus: de quo in Ἡμεῖς paulo antè. Interdũ pro ἦλθε, poetica ἔκτασις: hoc autẽ pro ἦ, Eſſe, itidẽ ab εἰμί. Theocr. in Pharmac. ὡς μὰ θέλαιναν Ἀπηγωνίας ἴδῃσι κακὰν ἢ ἀπέρατον ἦμεν. At ἦμεν, Atticè pro ἤειμεν, ab εἶμι, Ibamus. Ariſtoph. Ἔπειτα φασὶν τὸ πίνδιον ἦμεν τῷ θεῷ. Plato De rep. l.1, ἦμεν ἐπ' ἀκρὰν εἰς τὸ παλαιμάρχου. Ibidem, ἀλλ' ἡμεῖς αὖ φαμέν σε ἦμεν, ad te iremus.

Ἡμέη, Lux diei, &c. t.1, c.1458, c. Ἡμέη, Dies, &c. ib.e. Ἡμεωθῆ, cũ elleipſi, &c. c.1459, a. Cum præpoſ. varius huius nom. vſus, ib.e. Ἡμέη, Tempus, &c. ib.g

Ἡμεωδίω, t.1, c.1465, g

Ἡμερίων δενδρέων, apud Herodot. pro ἡμέρων δένδρων, Satiuarum arborum.

Ἡμερήσιος, t.1, c.1465, d. Ἡμερίδες, t.1, c.1467, f

Ἡμερίδιον, t.1, c.1466, d. Ἡμερινὸς, t.1, c.1465, c

Ἡμέριος, t.1, c.1464, d. Ἡμερὶς, t.1, c.1467, g

Ἡμερόβιος, t.1, c.1460, a. Ἡμεροδρομέω, ib.c

Ἡμεροδρόμος, ib.a. Ἡμερόδρυς, t.1, c.1467, h

Ημερησιος,t.1,c.1491,g.
Ημερησιος, b.
Ημεροκοιτης,t.1,c.1460,c
Ημεροκοιτις,ib.d
Ημεροκοιτῶ, exponitur Quotidie numerare. Videtur tamen potius esse idē quod ἡμερολογῶ, Dies supputare. vel Recēsere quid singulis diebus acciderit. At ἡμερόλογον, apud Suid in manuscr.etiā cod.habetur sine expos.
Ημερολογειον,t.1,c.1460,c.
Ημερολογειον,ib.d
Ημερολογιον,ib.e.
Ημεροσιον,ib.
Ημεροσκοπειον,t.1,c.1467,c.
Ημερος,ib.a
Ημεροσκοπειον,t.1,c.1460,f.
Ημεροσκοπος,ib.
Ημεροσκοπος,t.1,c.1467,d.
Ημεροσκοπος,t.4,c.544,g
Ημερος, ου, ὁ ἡ, ἡμερον, τό, Diurnus, Per diem durans.v.l. Sed meo quidem iudicio ne perperam pro ἡμερήσιος.
Ημεροφορος,t.1,c.1460,g.
Ημεροφορος,ib.
Ημεροφυλακιος,ib.f
Ημερος, Priuatim ab ἡμέρα.
Ἡμέρω,t.1,c.1467,d
Ημερωματος,τό, Mitigatio: ex Theophr.l.5 De caus.
Ημερωρῶ, Suidæ est ἡμεροφυλακῶ. Hesychio ἡμεροφυλακῆς: quod nonnulli interpr. Interdiu custodire.
Ημέωσις, ιως, ἡ, Cicuratio, Manuefactio, Mitigatio.
Ημες, Doricè pro ἡμεῖς, Eramus: ab εἰμί.
Ημέτερος,t.1,c.1077,b.
Ημην, t.1,c.1076,d
Ημίλω, Eram: ab εἰμί.
At ἥμην, Sedebam, ab ἧμαι.
Ημί, Attica aphæresi pro σημι, D co.vt & ἰω, ῖς, ῖ, pro ἴφημι, ἴφης, ἴφη. Aristoph. Nub. Παῖ ἡμί, παῖ, παῖ.
Ημιαμφίεσον, ου, τό, Amphoræ dimidium. seu Dimidiata amphora.
Ημιαρτος,t.1,c.436,h.
Ημιαρτος,ib.c
Ημιασσων,t.1,c.417,f
Ημιαρτον, Hesych. esse dicit εἶδος ἄρτου ἡμιπλακοῦντος, speciem panis hemicycli figura, id est lunata. Apud Athen.l.3, haberur ἡμιαρτον.
Ημιαρτοπλακον, affertur pro Semitalus.
Ημιβεβηκως, Dimidia ex parte rigatus, Semimadidus, apud Theophr. De caus.pl.l.3,c.28.
Ἰτē ἡμιβρεχῆς ἧμισυς, ex Epigr. eadem signif.
Ημιβροχος,t.1,c.790,a.
Ημιβροχος,t.1,c.783,d
Ημιβρωτος,ib.c.
Ημιγλωττος,t.1,c.844,h
Ημιγενης, Semigenitus, apud Plat. in Tim. Alius, Imperfectum genus habens, Semicreatus.
Ημιγυμνος,t.1,c.888,a.
Ημιγυμνος,t.1,c.890,e
Ημιδακτος,t.2,c.899,h.
Ημιδαπος,t.1,c.901,d
Ημιδραχμος,t.2,c.909,c.
Ημιδαπος,t.1,c.916,f
Ημιδιπλοιδιον, ου, τό, Dimidiata diplois. Alii ex Martiale interpr. Semicinctium. Vtitur autem eo Aristoph. in Cōcion. dicēs, Τινα δ' ἡμῖν γυναικὸς ἡμιδιπλοιδιον. Vbi schol. exp. ἱματιον, ἀναβολαιον, Vestem, Amiculum.
Ημιδυλος,t.1,c.1044,c
Ημιεκτον, siue Ημιεκτιον, Dimidiatus sextarius. Dimidium sextarii: qui sextarius ξεστὴς dicitur & τὸ ἥμισυ ἕκτου μεδίμνου, continens octo chœnices. nam medimnus conficiebat 48 chœnices. Aristoph. Nub. Εἰ μὴ πρὸς μισθὸν ἦν ἡμιεκτιον, ἀννον πεπραμένον sit dimidiatus ἑκτὸς, i. quatuor chœnices. Alterum, ἡμίεκτον, legitur apud Theophr. Hist.pl.l.1,c.8, de palmis, τῶν δὲ λοιπῶν (i. ἑκτὸν τῶν ἄνω) μικρὸν αἱ τὰς ῥίζας, ἀλλ' ἄπαντ' ἀπέχουσι τὸ ἡμίεκτον.
Ημιεργος,t.1,c.1132,b
Ημιετης, Dimidium anni, Dimidiatus annus.
Ημιθνης,t.1,c.1378,a.
Ημιετης,t.1,c.1456,a
Ημιθνητις, εως, ἡ, ἡ, Semimortuus. Poll. Idem ἡμιθνές.
Ημιθραυστα,t.1,c.1532,h.
Ημιθραυστα
Ημιθραυστος,t.1,c.1565,c.
Ημιθραυστος,ib.g
Ημιθραυστος,ib.
Ημιθραυστος,ib.
Ημιθραυστον, Dimidia ex parte fractū seu cōtusum. Poll.l.6.
Ημιθωριον,t.1,c.1635,a.
Ημικαδιον,t.2,c.2,c
Ημικαδιον,ib.
Ημικαιειν, Phrynich. dicere vetat, dicere iubens pro eo ἡμιτελεῖν. Euclidē tamen & Sophoclē dixisse ἡμικαιειν, & Aristophanem ἡμικαίως, testis Poll.l.6,c.36.
Ημικαιτος, Semiustus. ἡμίφλεκτος, Suidæ.
Ημικαιτον, Semiuacuum. Poll.l.5,c.28.
Ημικλεις πύλαι, Semiclausæ portæ. Apud Suid. Ξέρξης ἐξαιρεῖται τὰς ἡμικλεῖς πύλας, ἀντὶ τοῦ κλειστὰς & κλῃστούς.
Ημικοελον, Dimidia cori pars. Apud Hesych. legitur ἡμικόλιον, deinde subiungit quæ magis ad alias exponi ἡμιχοίνικον.
Ημικυκλιος,t.2,c.395,f.
Ημικυκλιον,ib.
A Ημίκρανον, ου, τό, Dimidia capitis pars. Phrynich. iubet non ἡμικρανίαν dicere, sed ἡμικρανιον. Hesychius tamen ἡμίκρανον per ἡμικεφάλιον exp. addens etiam σαγήνης τὸ ἥμισυ. Vtitur autē eo præter alios Alex. Trall.l.1,c.11: ἐπιδιαιροῦσι τὸν ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, ὃ καλοῦσι τὸ ἡμίκρανον. VNDE Ημικρανία, ας, ἡ, ET Ημικρανικὸς, ἡ, ὁν, dicitur ὁ πάσχων τὸ ἡμικρανιον ὀδυνᾶν. De quo Galen. τὸ μὲν ἡμικρανικὸν ἄλγημα ὀδυνᾶται μὲν τὸ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, οὐκ ἴσον δὲ ἐν ἅπασι τοῖς ἡμικρανικοῖς ἀλγήμασιν ἐξαίφνης τὸ μὲν τὸ μέσον αὐτῶν ἐκπηδᾷ ῥαγῆ. Et Aet. l.6.c.49 παῖδα ὀδυνηρὸν γίγνεσθαι τὸ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς, ὃ καλοῦσι ἡμικρανιον. Oribas. ἡμικρανιαν appellat, in titulo cap.3,lib.4,ad Eunap. Sed alterum ἡμικρανία frequentius est. vt apud Paul. Ægin. l.1,c.5 ἐστὶ ἡμικρανία χρονία. Et mox, ἀπαλλάττεται μὲν τῆς κεφαλαίας ἡ ἡμικρανία. De eodem morbo intellexit Qu. Seren. quū cecinit, Portio si capitis morbo tenetur acuto. Ii verò qui ei obnoxii sunt, DICVNTVR Ημικρανιοι, Hemicranici. Paul Æg.l.1,c.5, δεινῶς πεπαθέναι τὴν κεφαλὴν, οἱ μὲν, ἀπὸ τοῦ ἡμίσους τῆς κεφαλῆς, οἱ δὲ ἡμικρανικοὶ ὀνομάζουσι. Vt verò redeam AD Ημίκρανον, legitur id apud Suid. quoqi, exponiturqi τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς, Dimidia capitis pars, in hoc loco, ἢ ἡμίκρανα πεπαιδιαγμένα ἐλίθια ἔχων. Sic apud Athen.l.9, ἡμίκρανα πεπαιδιαγμένα.
Ημικυκλιον,t.2,c.501,f.
Ημικυκλιος,ib.e
Ημικυλίνδριον, ου, τό, Semicylindrus, apud Porphyr. Quo pro cerunculi vsos fuisse Ægyptios tradunt.
Ημικυφον, Hesychio est ἥμισυ μεδίμνου. Poll. quoque l.4, c.23 ἡμικύφου meminit inter mensuratū genera, adscribens ex Hipponactis Iamborum l.1 simidémque lib.10, c.25, sed ibi scriptum habens ἡμίκυπρον.
Ημιλάσιον, Dimidia ex parte λάσιον. Meminit et' Pollux l.6.c.36. sed παμπόνηρον esse dicens.
Ημιλευκος, Semialbus, Dimidia ex parte albus.
Ημιλίτρα, Dimidiata λίτρα seu libra. Apud Siculos, Semiobolus, seu Sex æretri. λίτρα.n. obolū vocant, vt Poll ex Aristot. tradit. Epicharm. apud eundem Poll.l.9, λίτρα, αἱ δ' αἱ ἡμίλιτρα δίχαλκα.
Ημίλυπος, Semilotus. Poll.l.6, ex Cratino & Philylio.
Ημιλοχια,t.2,c.730,g.
Ημιλοχος,ib.
Ημιμαζιος,t.1,c.787,d
Ημιμαλλους, Suidæ & Hesychio μαλακὰς, βάκχη, vel ἡμίφαυλα, quas alii μιμαλλόνας appellant.
Ημιμαυσις, εως, ἡ, ἡ, Semimansus: apud Luc.
Ημιμάσσων, Semimansus: apud Poll.l.6, ex Cratete.
Ημιμέδιμνος, Semimedimnus, Dimidia medimni pars.i. mensura 24 chœnicū. Poll.l.4. Sic Athen.l.4, ἡμίτομα φῶτα ἡμιμέδιμνα Λίβικά.
Ημιμεδριος, Semiebrius. Poll.l.6,c.36.
Ημίμεκτος, Semiplen⁹, Dimidia ex parte plenus. Poll.l.5,c.28, τὸ ἡμίπλεων πλῆν, ἡμιπλέφατος, ἡμίπλεος, ἡμίπλεκτος.
Ημιμναιον, ου, τό, Dimidiū minæ, Dimidiata mina. Xenoph. τὸ ἥμισυ δυοῖν μνοῖν, ἃ ξὺν δέκα δραχμαῖς, ὃ δὴ ἡμιμναιον. Plut. l.5.c. ἡμιμναια πέντε ἀνῶνται, Duas minas cū dimidia. At ἡμιμναια vocant δύο καὶ ἡμίσεα μναῖ, teste Poll.l.9.
Ημιμόριον, ου, τό, Dimidiata pars. Poll.l.6.c.36.
Ημιπελεχρος,t.1,c.980,d.
Ημιπλεθρος, Vel Ημιπλεθρον,t.1,c.1076,e
Ημιναιον, ου, τό, Hemina: dimidium sextarii, alio nomine dicta coryia. Testatur.n. Ath.l.11, τὴν κοτυλίσκον vocari etiā ἡμίναιον.
Ημίπους, peculiari nomine ab Alexandrinis dicitur σαμία κόπις, coracinus pilcis, teste Athen.l.3: apud quem paulo antè legitur, τὸν καλὸν ἡμίπουν.
Ημιξεστον,t.2,c.394,g. Legitur apud Dioscor.l.1,c.14.
Ημιξυρος,t.2,c.1136,b.
Ημιξυστις,t.1,c.1173,g
Ημιολιακος,t.2,c.1282,d.
Ημιολιος,t.2,c.1281,g
Ημιολιος,t.2,c.1281,d.
Ημιολιος,ib.
Ημιολος,ib.e
Ημιονιη, Ἰχθυόκολλα,t.2,c.1341,f.
Ημιονος,ib.e
Ημιονον,ib.d.
Ημιονος,ib.f
Ημιονος,ib.& t.3,c.877,b.ob.
Ημιονος,t.1.c.1341,b
B Ημιονοι αὐλοὶ dicuntur tibiæ quæ da τὸν παλαιὸν ἰλαιόμενον, teste Athen.l.4. vbi & conuiuiis eas adhiberi scribit, indeóq; ab Anacr. vocari πόδας ἡμιόνους. Ibidē Ixiō dicit, ἐπὶ δὲ ἡμιόνοις ἢ φιλάσσασα, ὃ χίος ὁ μέγας παρῆν. Æschylum quoque dixisse ἡμιονοι αὐλοὶ, testatur Poll.l.6.c.36.
Ημιονος, Semiasus seu Semiasarus.i. Ex dimidia tantum parte asius. vt ἡμιονία κρία, apud Athen.l.3. Legitur & apud Poll.l.6.

Ἡμιαχής, t.3,c.165,b
Ἡμιαὶδ ὔτης, Semidoctus: Suidæ ἀπαίδευτος, Indoctus.
Ἡμιπαχής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Semicraſſus, Dimidiata ex parte craſſus.
Ἡμιπέλεκας, t.3,c.194,c. Ἡμιπελέκιον, ib.d
Ἡμιπέλεκκα, ib.c. Ἡμιπέλεκκον, ib.b
Ἡμιπελεκκος, ib.d. Ἡμιπέλεκυς, ib.c
Ἡμίπηλος, Semicoctus: apud Plut. de frugibus anni.
Ἡμιπηχυαῖος, Semicubitalis. i. Dimidium cubitum altitudine vel longitudine æquans. apud Dioſcor. l.3.
Ἡμίπλεθρον, ου, τὸ, Dimidium iugeri.
Ἡμιπλευξία, t.3,c.393,c. Ἡμιπλήρωτος, t.3,c.385,b.β
Ἡμιπλινθίον, affertur pro Semilateritium.
Ἡμιπολλίδιον, ου, τὸ, eſſe dicitur genus veſtis muliebris: ſed metuo ne perperam pro ἡμιδιπολλίδιον.
Ἡμίπονος, t.3,c.411,d. Ἡμιπονος, ib.
Ἡμιπόδιον, ου, τὸ, Semipes, Dimidius pes. Theophr. Hiſt. pl. lib.1, οὐ καταπίπτων πρὸ ἡμιποδίων.
Ἡμίπολις, Dimidia poli, id eſt cœli, pars. Heſych.
Ἡμίπονηρος, Semimalus, Semiimprobus. Ariſtot. in Ethicis & Polit.
Ἡμίπωλος, Semirutus, Qui dimidia ex parte corruit. Bud.
Ἡμίπυρος, pro Semiuſtus, Semiardēs, affertur ex Ariſtot. De mundo. At ἡμίπυρίας eſſet Semiruſus.
Ἡμιῤῥαχής, ἐος, ὁ ἡ, Semifractus, Semilacerus.
Ἡμισάλευτος, Heſychio ἐξ ἡμίσους σεσαλευμένος, Dimidia ex parte concuſſus & agitatus.
Ἡμισαπὴς, Semiputris, Qui dimidia ex parte computruit.
Ἡμίσεις, t.1,c.1730,f
Ἡμίσεια, abſol. & c. ibid. Ἡμίσεια, cum genit. & c. ib.h.
Ἡμισιλπίδες, ων, ὁ, affertur pro Semiſperans.
Ἡμίσιμμα, t.1,c.1731,c. Ἡμισίων, ib.
Ἡμίσορος, t.3,c.899,a
Ἡμίσπαστος, Semiuulſus ſeu Semiauulſus, in Epigr.
Ἡμιστίχιον, ου, τὸ, Dimidium verſus, Dimidiatus verſus.
Ἡμισυ, τὸ, ſubſt. t.1,c.1730,g. Ἡμισυ, cum genit. ibid. h.
Ἡμισυ, Semis, & c. c.1731,d.
Ἡμισυθλασεν, Semicontuſum. apud Heſych.
Ἡμισυς, abſol. t.1,c.1730,c. Ἡμισυς, cum genit. ib.h.
Ἡμισύτεμνι, Duo cum dimidio. δύο ἡμισυ. Heſychius ex Archilocho.
Ἡμισφαίρεια, t.3,c.1162,b. Ἡμισφαιρος, t.3,c.1235,c
Ἡμιτιλια, t.3,c.1373,b
Ἡμιτέλεστος, Semiperfectus, Dimidiata ex parte abſolutus.
Ἡμιτελὴς, t.3,c.1373,b. Ἡμιτόμως, t.3,c.1394,a
Ἡμιτομίας, ib. Ἡμιτομιον, t.3,c.1393,h
Ἡμίτομον, ib. Ἡμίτομος, ib.
Ἡμιτόνιον, t.3,c.1283,f
Ἡμίτραυλος, Semibalbus, Dimidia ex parte balbus.
Ἡμιτεταίος, t.3,c.1609,c
Ἡμιτύβιον, eſſe dicitur σπόδιον δίχρουν, vt & ſchol. Ariſtophanis exp. δίχρουν φακιόλιον & σουδάριον, in hoc loco Plut. Ἔστιν καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν, Τὰ βλέφαρα σφίξον, faſciolam ſeu ſudariolum è puro linteo. Hippocr. De morb. l.2 dicit, σφίγξαι αὐτὰ ῥάκεσι ἡμιτυβίου. Et De artic. ἄχολον τὸν ἀπὸ ἡμιτυβίου. Galen. apud eum ἡμιτύβιον eſſe dicit ὀθονίου παχέος μέρος.
Ἡμιτύμβιον, Dimidiatum ſeu paruum buſtum. Ab Suida enim exponitur μικρὸς τάφος.
Ἡμιφάλακρος, Semicaluus, in Epigr.
Ἡμιφάριον, Suidæ ἥμισυ ἱματίου, Dimidiata veſtis pars.
Ἡμιφασιάνιον, t.4,c.259,f. Ἡμιφαιγὴς, t.4,c.163,g
Ἡμιφλιχθὴς, t.4,c.167,g. Ἡμιφωνος, t.4,c.305,c
Ἡμιχαὴς, t.4,c.481,b. Ἡμιχάνεος, t.4,c.545,d
Ἡμιχολίδης, Semibiliouſus. Hippocr. Epidem. l.7.
Ἡμίχοος, t.4,c.481,h. Ἡμιχόεσσι, t.4,c.573,f
Ἡμίχους, t.4,c.481,h. Ἡμιχυτὸς, t.4,c.601,a
Ἡμιχυσος, t.4,c.657,d. Ἡμιψυγὴς, t.4,c.740,c
Ἡμιωβόλιον, ου, τὸ, Semiobolus: dimidiata oboli pars. Suidæ τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ: apud quem vide & prouerb. Ράπτης ἡμιωβολίου. & apud Eraſm. in Chiliad. Ex Dioſc. lib.4, affertur πλῆθος τεσσάρων ἡμιωβολίων, pro Seſquioboli pondus. Apud Ariſtot. verò Rhet. lib.3, annotat Victorius, quoſdam codices, & eos meliores, cum excuſis habere ἡμιωβέλια, nimirum vbi dicit Melanopum à Calliſtrato accuſatum fuiſſe ὅτι παρελόμενος τὰ ἡμιωβέλια ἐφυγε δεῖ τοὺς πεντήκοντα: forſitan quòd ὁ ὀβολὸς ex eo dictus traditur quòd oblongus eſſet & in mucronem deſineret, obeli ſpeciem referens. Quidam tamen ἐξηγητὴς ibi ἡμιωβέλια non ſolùm putauit eſſe εἴδους παθμοῦ μικροῦ, ſed etiã ἑπτακαίδεκα μικρὰ ξύλινα, paruulas ex ligno icunculas & ſimulacra. Sed id parum ad rem. Porro ab ἡμιωβέλιον DERIVAT. Ἡμιωβολιαῖος, α, ὁ, Semiobolum æquãs pretio vel pondere: ideóque Vilis. Pro exiguo accipiunt in hoc Xenophontis loco, τὰ φαλάγγια οὐδ' ἡμιωβολιαῖα τὰ μέγιστα ὄντα, ne ſemiobolum quidẽ magnitudine æquantia, ideóque admodum exigua & minutiſſima. Affertur ET Ἡμιωβολεῖον pro Semiobolus, ſed ſine exemplo.
Ἡμιώεις, t.4,c.791,h
Ἡμιωρεῖς, t.1,c.494,f. & 507,b
Ἡμως, t.1,c.1077,d. Ἡμως, t.1,c.1468,a
Ἡμωσιὼν, t.1,c.1654,c
Ἡμύω, Inclino, Cado. Homer. Iliad. β, Τῷ κε πάχ' ἡμύοντι πόλις Πελάσγικος αἰάζοι Χειρὶ ὑφ' ἡμετέρῃ ἁλόντ' ἀπὸ θ' ἑστίας ἀπὸ θ' ἡμῶν τε, Inclinarit, Ruerit. πάτου. (At aliquanto antè, v.148, Ὡς δ' ὅτ' ἂν κῦμα ζέφυρος μάλα λιγὺ ἐπιβρίσας, Λαίβρος ὑπαΐσσων, ὅθι τε μάλιστα θάλασσα, illud ἐπημύει eſt Incumbit, ſeu Deſuper incumbit & inclinat) Apud Nicandrum legitur & NOMEN Ἡμύεις, pro eo qui ſolet ἡμύειν vel etiam μύειν: in Theriacis, v.616, Κέφαρον ἡμυόεντα τε πυκάκτιόν τε κοτίλην. ſcholiaſt. enim exp. μεμυκότα, κυκλοειδῆ, σπογγοειδῆ, à μύειν deriuari indicans.
Ἡμφίεσμαι, pro ἀμφίεσμαι, ab ἀμφιέννυμι ſeu ἀμφιέω. Xenoph. ἱμάτιον ἠμφίεσμαι φαῦλον, indutus es. SIC Ἡμφιεσμένος ab eodem them. pro ἀμφιεσμένος, quod & ἠμφιεσμένος, Indutus. Plato lib.2 De rep. τὸν δὲ χειμῶνα ἠμφιεσμένον ἢ ὑποδεδεμένον. Ceb. Theb. ῥάκεα ἠμφιεσμένη, Pannos laceros induta, Pannis obſita.
Ἡμφοῖαι, Heſych. affert poſitum pro αἱμαδίαι: necnon Ἡμφοίασεν pro αἱμορροίασεν, ἐῤῥύησεν. Vbi forſitã ν̄ ν subſcribendum ſeu adſcribendum eſt ι.
Ἡμῶν, t.1,c.1076,d. Ἡμων, t.1,c.1654,c
Ἡμων, pro ἡμῶν, t.1,c.1076,d
¶ Ἤν, Si. Interdum cum indicatiuo. Homer. ἠὼ πὰρ ἀλιπεπλοιο, Si quem prouocarit. Frequentius cũ ſubiunctiuo. vt Iliad. ρ, Ἀλλ' ἄγ' ἐρισθενέας Δαναοὺς κάλει ἤν τις ἀκούσῃ, ſiquis fortè audiat. Iliad. α, — νῦν δ' ἦ Ἀχαιμίμνουσι νέεσθαι, ne ſi Agamemnonem quidem dicas. Ariſtoph. Veſpis, ἤν πως σπείσας αἰακρύσωμαι, ſi fortè. Item ἤν μὴ, Si non, Niſi. Ariſtoph. Veſpis, ἤν μή τι λέγῃς, niſi quid dicas. Herodot. ἤν τι ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω, niſi me fallat opinio. Thuc. ἤν μή τι γίγνηται, niſi quid accideret. Idẽ cum participio lib.5, pag.181, ἤν μὴ ψηφισαμένων τῶν πόλεων ἁπασῶν, pro εἰ μὴ, Niſi omnes ciuitates decreuerint. Necnon ἤν ᾖ, Etſi, Tametſi. vt εἰ καί.
Ἧν, Quam, ab ἥ, Qui. Item Suam, ab ὅς poſito pro εἷς, Suus, apud poetas.
Ἦν, Erat: à them. εἰμί, Sum. Interdum pro ἔστι vſurpatum reperitur. vt apud Ariſtot. in Topic. ἔστι δὲ ὅρος μέν, λόγος ὁ τί ἦν εἶναι σημαίνων. Vbi & Alexand. exponit τί ἐστὶ ὄν, quid res ſit. Alia exempla ex eodem philoſopho, necnon Platone, Ariſtophane, & Ioanne etiam euangeliſta, vide apud Budæum Comment. pag.101 & 102. Ponitur etiam pro ἦτοι, Licebat. Æſchin. ὡς ἦν ὕστερον ἀκοῦσαι. Alia apud Bud. habes ibid. pag.102 & 103. Inuenitur ἦν vſurpatum etiam pro ἦσαν, vt ἦεν pro ἦσαν, inquit ſcholiaſt. Apollonii Rhod. Cuius hoc exemplum extat apud Heſiod. in Theogon. Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, tria erant capita. Ἦν, ponitur etiam pro ἔφην, vt ἠμὶ pro ἔφημι, Attica aphæreſi. velut apud Platonem paſſim, ἦν δ' ἐγὼ, Dicebam ego. Affertur & ἦν ἰδοὺ pro En ecce, ex Ariſtoph. Pro quo infrà ἰδοὺ ἰδού, vel potius ἦν ἰδού, item ἠνὶ & ἤνιδ.
Ἦαι, apud Hippocr. κεῖσθαι: & Ἥιον, τὸν κυκεμένων, vt eſt apud Gal. in ἐξηγήσει τῶν Ἱπποκρ. γλωσσῶν.
Ἠάλωσα, t.1,c.421,c
Ἠνθραχωμένος, c.1,c.435,c
Ἠτίχησα, Atticè geminato augmento pro αἰτίχησα, ab αἰτίχημαι. At quod ex Eurip. affertur, ἠτιχόμην συμφορᾶς, videtur eſſe pro ἠσχόμην, ab αἴσχομαι.
Ἠτεκὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Porrectus & protentus in longitudinẽ,

Rectà in longitudinem tendens: interdum & Perpetuus, Continuus, vt ἠνεκὲς hinc derivatum. Nicander in Alex. iubens μακρὸν ἀφυσσάμενον χρόνον, inquit agrum se debere exercere ἠνεκέσιν πείσεσι πολλάκις ἐλαύνων. At neutr. ἠνεκὲς idem aduerbialiter vsurpauit pro ἀεὶ, Diu multúmque, Longo temporum eodem ordine, v. 517. πάντ' ἠνεκὲς ὧν σπορέα θαλάσσας. Empedocles ADVERBIO Ἡνεκέως vtitur, apud Aristot. Rhet. l. 1, ἐξῆς τ' ἀκίνητον αἰῶνα δρυμάδος Αἴθρης ἠνεκέως πεπαται, ἐξῆς, continua & interrupta serie. quod & ἠνεκῶς.

Ἠνεμώνη, t. 1, c. 427, a. & 428, e
Ἠνεμος, t. 1, c. 427, c.
Ἠνεμοσκοπεῖον, t. 1, c. 418, f.
Ἠνεμοφόρος, ib.
Ἠνεμώδης, ibid.
Ἠνιδιὴ, Hesych. affert pro κάτωθεν. quod suprà ἠνίδιον, Ab inferiore parte. Est igitur hic poetica ἔκτασις τῆς ι.
Ἠνεν, t. 1, c. 168, a.
Ἠνιοχεύς, t. 1, c. 1198, d.
Ἠνίοχος, t. 1, c. 168, a.
Ἠνις, t. 1, c. 1104, f.
Ἠνιστάζω, t. 1, c. 1470, b.
Ἠνὶ ἰδοὺ, ib.
Ἠνίκα, t. 1, c. 1470, f.
Ἠνιοστεύων, t. 1, c. 1469, a.
Ἠνιοστεύς, ib.
Ἠνιοχεύτης, Spartæ dicebatur διδάσκαλος ἱππικῆς τῶν παίδων, Qui iuuenes docebat artem equestrem, Magister equestris disciplinæ. Hesych.
Ἠνιοχεία, t. 1, c. 1469, f.
Ἡνιοχεῖον, ib. c.
Ἠνίοχος, ib. c.
Ἠνίπαπα, t. 1, c. 1124, c
Ἠνίς, ίδος, ἡ, Annicula. Hesychius enim ἰδῖνες exponit ἀνωμοσίους, vt & schol. Homeri in loco illo quem in Λίκνις attulimus; similis hic Iliad. κ, βοιὴ ἰδῖνι ἐρυμένῳ Λύκιος ἀνὴρ, ἰδῖ ὑπὸ τεύχεσι ἔχων ἤγαγεν αἰχμήν. Idem lexicogr. ἰδῖνες exp. πλείους, πίονι.
Ἠνίστη, t. 2, c. 1198, c
Ἠνορία, vel Ἠνορίη, t. 1, c. 437, h
Ἠνοῦ, Sonorus, Vocalis. Hesych. ἰδῶντα exp. non solùm πάνυ δύνοντα, sed etiam λαμπρὰ ἠχοῦντα, Lucidè, Perspicuum. Hom. Il. π, λίην δ' ἰδῶντα χαλκόν.
Ἠπάφ, idem quod ἰαὶ, Si. Et ἰαπέρ γε, Si quidem. Xen. ἰαπέρ γε βούλοιτο ἡ γνώμη ἀποδέξασθαι εἶναι ἀγαθά.
Ἠπαφοῦ ὅ,τι ἂν, Quancunque: ab ἰαπαφοῦ.
Ἤπατος, t. 3, c. 651, d.
Ἤπερ, ατος, τὸ, idem quod ὕπερ: vous ex ventribus animalium cornigerorum & ruminantium, ex eo dictus, vt putatur, quoniam in eo διανέμεται καὶ πέπτεται ἡ τροφή, conficitur & concoquitur cibus. Aristoph. Equit. Ἐγὼ δὴ γ' ὑπερβοὺς καὶ καπίας ὑείας Καταβροχθίσας, κατ' ὀπτιῶν τὸν ζωμὸν αἰωρήσας, Λαρυγγιῶ ὑμᾶς πάντας. Vide & Aristot. De part. animalium lib. 3, c. 14: & Histor. animalium lib. 2, cap. 17.
Ἠπάτη, t. 1, c. 475, b
Ἠπιαίφος, Vnitus: & ἠπλῶσθαι, Vnitum esse. ab ἑνίω.
Ἠπιχλόαν, pro ἐπιχλόαν, t. 1, c. 1577, a
¶ Ἧξα, ab ἄγω, Frango, t. 1, c. 93, c
Ἥξας, t. 1, c. 134, c
¶ Ἠόϊος, t. 1, c. 618, e
Ἠόνιος, pro αἰόνιος, Litoralis. vt in Epigr. ἠόνιον τύμμα, Sepulcrum in litore positum.
Ἠπάτιον, quod Suid. exp. ἀχρεῖον, est ab ἀπατίω.
¶ Ἠπειὰ, & Ἠπειῆ, Hesych. affert pro ἀπορίᾳ, στενοχωρίᾳ, μάχῃ πῆ: HECNON Ἠπεία pro ἀπορία, ἀμηχανία, Angustiæ, Inopia.
Ἠπεδανός, t. 1, c. 1471, a.
Ἠπεδανότης, ib. d.
Ἠπειγέως, t. 1, c. 1478, a.
Ἠπείγων, t. 1, c. 1471, b.
Ἠπειδέως, ib.
Ἠπειρος, t. 1, c. 1472, b.
Ἠπειρωτικὸς, ib. c.
Ἠπειρώτης, t. 1, c. 1471, a
Ἠπειρώτις, (dictum quasi ἀπήρωτις, id est ἄπους) significat χωλὸς ἀπόδους, Claudus, Inualidus, Infirmus: item αἰσθητὸς, ἀλλῆλος, Sensibus captus, Stolidus. Legitur apud Homerum Odyss. φ. ibi enim Vulcanus de se & Marte loquens ait, Venerem sese, vtpote χωλὸν ἐόντα, Αἰεὶ κακὰ ἐμοὶ ἐρέζειν, φιλέειν δ' ἀΐδηλον Ἄρηα, Οὕνεκ' (inquiens) ἐμὲ μὲν κακὸς ἔπλετο, κοὐκ ἐθέλοντα, Αὐτὰρ ὁ καρπαλίμοισι πόδεσσι θέων ἐσορᾷ μιν. Vbi schol. quoque exponit ἀΐδηλον. Et nota ibi ipsum opponi καλὸς καὶ ἀγαθὸς. Volunt itaque esse ἀΐδηλον ἀπὸ τοῦ ἀΐδηλος ἀφανὴς, ἄγνωστος ἐδόκει, σπανίως τε opponi ἰσχυρῷ καὶ τελείῳ, ἀγνῶτα ἐδόκει, σπανίως τε opponi ἰσχυρῷ καὶ τελείῳ. Et procul dubio quod Suidas ex fabulis affert, ἐγγυᾶ σ' ἐὸν Ἠπεδανὸν λέοντ', intelligendum de leone cuius pedi inhæserat spina. Rursum Hom. Il. δ. dicit, ὅτε δειλὸς ἠπεδανὸς. Affertur & VERB. Ἠπεδάνω, pro Debilito, Infirmum & viribus defectum reddo.
Ἠπεδίζει, t. 3, c. 114, f
Ἠπειγμένως, Festinatò, Festinanter, Citò. Hesychio itidem συσσείστως, σπουδαίως.
Ἠπειρόμαι, t. 1, c. 1471, g.
Ἠπειρέω, ib. g.
Ἠπειρωτικὸς, ib. b.
Ἤπερον, t. 1, c. 1160, g.
Ἤπερ, t. 2, c. 1502, d.
Ἠπεροδεύω, Decipio, Circumuenio, & quidem verbis ac vanis fallaciísque promissis seu persuasionibus. Vnde Iliad. ψ, Menelaus quum Antilocho dixisset, Βέλτερος αὖτ' ἀλκαῖσι μάχεσθαι ἠπεροδεύσας, subiungit, Οὐ γὰρ νῦν μάτην γ' ἄλλος ἀνὴρ πολυμήτιος Ἀχαιῶν. Eadem signif. idem poeta dixit Iliad. ε. Ἦ οὐχ ἅλις ὄφρ' ἀπὸ πάντων Ἀργείων πολεμίζω ἐναντίβιον μεμαυῖα; Et Odyss. ο, Τὸν δ' αὖτε Φάνης πολυπάμων ἠπεροδεύων. Et mox, πάντ (sub. ἔπη καὶ φιλότης) ἀπατηλὰ ἠπεροδεύοντα. Et mox, πάντ (sub. ἔπη καὶ φιλότης) ἀπατηλὰ ἠπεροδεύοντα θελητήσιν χαλεξί. Idem adiuncto etiam accusatiuo rei ad accus. personæ, Iliad. γ, Δαιμονίη, σέ μ' ἔοικε παλαίφατα πημοσύνησι; quid me his promissis & persuasionibus dolosè vis decipere? Vnde mox dicit, Τοιαῦτα δὲ πάντα δόλῳ φρονέουσα παρίστεο; INDE Ἠπεροδόμα, ατος, τὸ, dicitur Id quo aliquis ἠπεροδεύεται, Res ad decipiendum apta. Apud Athenæum libro 13, Critias in epigramm. quodam Anacreontem vocat Σαμιακὸν ἠρίθεμον, γυναικῶν ἠπεροδόμα. ITEM Ἠπεροδοσύνη, ης, ἡ, Deceptio, Circumuentio. ET Ἠπεροδότης, ου, ὁ, Deceptor, Circumuentor. Iliad. γ, Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς ἠπεροδότα: vtpote qui soleas γυναῖκας αἰσχρῶς ἠπεροδεύειν, vt Iliad. ε dicit. Idem DICITVR Ἠπεροδεύειν ab eodem poeta, sic canente, Odyss. λ, τὸν μὲν ἐγὼ τάχ' ἐπόψομαι ἠπεροδεύων Ἀργείων τ' ἰόν τε καὶ ὀπλότερον. nam Ionice ἠπεροδεύειν dixit pro ἠπεροπεύειν.
Ἠπεροδεύω, semel duntaxat reperitur apud Aristophanem in Δαιταλεῦσιν, vbi Hesiodi συνθήκας & præcepta derridens ait, καὶ τάκεται τὴν ἠπεροδεύω, inquit Phrynichus, ipsum reticiens, & pro eo vsurpandum dicens ἀκέσασθαι. Id autem est Sarcire. INDE Ἠπεροδός, οῦ, ὁ, Sartor, Sarcinator. qui & ἀκεστὴς siue ἀκεστὴρ. Legitur autem apud Homerum in Batrachomyom. ibi enim Pallas de murium iniuria cõquerens, inter alia dicit, Πέπλοι μοι πάντες ἐπήρωξαν, ἐν δ' ὀθόναι καμάσθην, Τρώγλας τ' ἐμπέπασται. οἱ δ' ἠπερόδοι μοι ἔασιν, Καὶ σκυτοτόμοι μοι πάσης. FORMIN. Ἠπεροδικὴ, ης, ἡ, Sartrix, Sarcinatrix, seu Sutrix. Hesychio & Suidæ ῥάπτρια: qui Atticos ἀκέστρια dicere addit. Inde ET Ἠπεροδίκιον, SIVE Ἠπεροδεῖον, per syncopen, Subula, id est Instrumentum quo sutor in consuendis coriis vtitur, & sartor in cõsuendis pannis, quod Acus dicitur. Suidæ itidem est τὸ σουβλίον μεθ' οὗ ῥάπτουσι τὰ βυρσίνεα. Vide & t. 1, c. 1673, g.
Ἠπιαλία, t. 1, c. 1474, c.
Ἠπιάλης, t. 2, c. 1473, f.
Ἠπίασμα, t. 1, c. 1473, f.
Ἠπιόδωρος, t. 1, c. 1002, a.
Ἠπιολη, t. 1, c. 1474, d.
Ἠπίολιν, ib. d
Ἠπίολος, t. 3, c. 612, b.
Ἠπιάλης, ib.
Ἠπιαλώδης, t. 1, c. 1474, c
Ἠπιάω, ib.
Ἠπιοδόμος, t. 1, c. 1604, e
Ἠπιολος, ib. c
¶ Dicitur etiam idem esse quod ἠπιάλης.
Ἠπιόνη, ex Epigramm. affertur pro Medela. Suidas verò Ἠπιόνην esse dicit vxorem Æsculapii: cuius filiæ, Υγιεία, Ἰασὼ, Ἀκεσὼ, Παναίκεια, à medicando & sanando denominatæ.
Ἤπιος, t. 1, c. 1473, d.
Ἠπιόπης, ib. f

Ἠπίχθ, epitheton Apollinis in Epigramm.ex eo quòd medicus sit & benigna seu placida manu opem ferat laborantibus. A

Ἠ πίσεσθε, t.3,c.1339,h. Ἠπίως, t.1,c.1473,f

Ἤπου, idem quod ἤ, vacante particula που, Aut, Vel. Plato epist.7, ἰσῶ δ' ὅπου τις δαίμων ἢ τις ἀλιτήριος ἐμπεσὼν αὐτῷ, vel dæmon quispiam vel sceleratus quispiam homo. Alia duo ex eodem exempla habes apud Budæum Comment.pag.931, in quibus hoc ἤπου est σοφιστικὸν τῷ ἤ, vt ὅπως τῷ ὡς. ¶ Alioqui ponitur & pro ἆρ, id est Quàm. Plato lib.4 De leg. πολὺ μᾶλλον ἤπου τις ἄνθρωπος, B multo magis quàm quispiam homo. Bud.ibid.

Ἤπου, itidem pro ἤ ponitur, id est Certè, Profectò, Equidem, Vtique, Nimirum, Nempe. Homer.Iliad.7,v.44, Ἤπου καγχαλόωσι κάρηκομόωντες Ἀχαιοί, Vtique rident Græci, quoniam videlicet te è prælio fugisse viderunt. schol.exponit ὅτι φεύγει. Cui loco similis hic Sophoclis, Ἤπου πολὺ γέλωτ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις. Et hic eiusdem in Aiace,pag.51, Ἤπου πάλαια τἀμὰ σοὶ ὅπλα φαίνεται, Ἦσή μέγαν κακὸν σὸν πάντα πέλει. vbi schol.itidem exponit ὅτι. Similiter pro Certè accipiunt in hoc loco Aristophanis Plato, Ἤπου σε δεῖ τῶν ἄλλων ἐβδελύχθαι. Idem interiecto ω inter ἤ & που in Nub.dixit, Ἤ ποθ' ὁ Κερκώπου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο. vbi itidem interpr. Profectò. Pro Nimirum accipit Budæus in hoc loco Platonis Phæd. Ἤπου χαλεπῶς ἂν ὑπὸ ἄλλης αἰτίας πίσυμμις οὐ ξυμφερούσης ἡγοῦμαι τῷ παρόντι τοῦτο γε μηδὲ ὑμᾶς δύναμαι πιθέσθαι. Cui simile aliud ex eodē philosopho exemplū habes apud eundem B.in Comm.initio p.930. Notandum porro reddi non solùm Certè, Profectò, Vtique, Nimirum, sed etiam Multo magis, quum videlicet comparationibus seruit, præcedente εἰ vel ὅπου. cuius exempla ex Demosth.& Lysia & Isocr.habes apud Budæum ibidem. Sic apud Xenoph.Hellen.6,pag.357, ὁπότε δὲ ἡμεῖς ἀγαλλόμεθα εἰ συναγωνιούμεθα Βοιωτοῖς ἀνδράσιν ἀγαθοῖς, ἤπου ὑμῖν γε οἷς ἐγὼ δυναμένοις βοηθεῖν γενοίμην ἂν τῶν φευκτῶν, εἰ. & quæ sequuntur. Sic Aristot.sequēte γε δή, Polit.lib.2,cap.3, τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν γίνεται καὶ σμικρὸν οἷς μηδὲν ἀξίωμα κακοπιθείας, ἤπου γε δὴ σμικρὸν καὶ πολεμικοῖς ἀνδράσι, Multo magis,seu Nedum.Cui simile exemplum habes apud Thucyd.lib.1,pag.46,circa finem. vbi τί ἤπου subiungitur δή. Significat verò & Multo minus, Nedum, Nullatenus. Cuius significationis exempla apud Bud.habes ibidem,ex Plutarcho, Athenæo,Iuliano: vbi & καὶ γε hunc vsum habere docet, afferens etiam Andocidis locum in quo est ἤπου καὶ γε, præcedente ὅπου. Interrogationi etiam seruit, vt Nempe apud Latinos,pro Vtrum, An, Anne. Plato libro 10 De rep. οὐδὲ γὰρ τοι ἀπὸς πάνυ ξυνιεὶς ἐβουλήθη ἄν. ἤπου οἶσθ', ἔφη, ἐγὼ ξυνίημι; Vtrum igitur ego intelligam, quum tu non intelligas? Demosth.in Timocr. εἰ δ' οὗτοι ἱκανῶν οὐκ ἔδοσαν, ἤπου νόμοι γε ὅδ' ἔστιν ἐξόμνυσθαι; An licebit, Anne, Vtrum. Bud. Pro Nonne, Annon, in Gorgia idem Plato dixit, ἤπου δ' ἀποθνήσκων ἀδίκως, ἐλεεινός τι καὶ ἀθλιός ἐστιν; Bud.ibidem. Itidem pro Nónne, Annon, accipiunt in hoc loco Aristophanis Pluto, Ἤπου καὶ σὺ συναράττεσθ' ὑπὸ ταῖς γυναιξὶ ἔνδον; Alioqui ἤπου οὐ dicitur pro Vtrum non, Annon, Nónne.cuius exemplum ibidem habes ex Antiphonte, præcedente ὅπου. Cui simile hoc Isocr. ὅπου γὰρ ἐμοὶ τοῦ λόγου μόνου ψῆφος ἐμπεσεῖται, ἀλλὰ δεκαμιαῖος ἀγών, ἤπου ἐμοὶ τοῦ βίου παντὸς ἐλαττουμένοις, οὐ φαύλοις εἶναι φανεῖσθε; C

Ἠπύω, Sono:itē Clamo & Voco.Od.κ,v.83, ὄφρ' ἑτάρους πεύσομαι Ἠπύτα εἰσελάων, ὅ δέ τ' ἐξελάων ὑπαγαγέσθω. id est μετὰ βοῆς ἐπεσφωνήσας. VNDE Ἠπύτης, ου, ὁ, Vociferator, Clamator, Qui cum clamore verba sonat & pronūtiat. Homer.Iliad.π, Σπεῦ ὦ μέγιστον μαιμάων ἠπύτα κόρυς: Macedonicè pro ἠπύτης, id est φωνητής. κράκτης, βοητής: aliis μεγαλόφωνος. Quin & Ἤπυτος hinc denominatus præco quidam,& Ἤπυτοι quoddā ὄρος in Thracia, πρὸς τὸ ὠᾶσθαι τὸν Πρωτέα ἤπυτον. Eust. D

¶ Ἠρ, Ver,t.1,c.1072,e. Ἠρ, Diluculum,ib.h

Ἤερα,t.1,c.463,h. ¶ Ἤερα est etiam nomen:ac interdum quidem singul.numeri,accus.casus,pro ἀέρα,teste Hesychio:per syncopen procul dubio factum ex ἀέρα. Interdum verò plur.numeri,significans κεχεσμένα,deri- E

uatum ex ἐχέω,& ἔχπαγλον habēs tū ε:vnde compositum ὄφθαλμοχαρὲς. Homer.Odyss.π,v.375, Ἀλλοί τ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἤερα σώζει. Ibi enim Eustath.exponit, μόλις μέν γε ἔτι ἔχουσι, οὐ κεχεσμένοι εἰσὶν ἡμῖν, εἶτα παραλλαγὴν ἥδιον φιλοῦσιν ἀντικῶς. Itidem Iliad.ξ, Θυμῷ ἤερα φέρουσι exponit χαρίζεσθαι ἑαυτοῖς, vt & breuium scholiorū autor, χαριζόμενοι τῇ ψυχῇ: in hoc loco,v.131, εἰ τὸ πάρος περ Θυμῷ ἤερα φέρουσι ἀφιέσθ' οὐδὲ μάχεσθε. Vbi Eustath. in dubio relinquit sitne ἤερα accus.sing.an pluralis.notandum enim esse dicit, ἤερα hic à poeta vocari τὴν χάριν καὶ τὸ ἱέσθαι: idque vocabulum fieri ex nom.sing.ἦρ, significante χάριν. vel potius ex ἱράω quod est ὑπηρετῶ, fieri ἦραν, vt πρίαμαι à πρίω, ξέομαι à ξέω: ex cuius plurali ἤερα esse ἤερα, per apocopen. vt τὸ θυμῷ ἤερα hic sint quæ alibi θυμήρη appellat voce compositā. Eadem ferè tradit pag.152. vbi etiam addit, Herodianum hoc ἤερα deriuare ex oxytono nominatiuo ἠρ significante ὑπηρεσίαν, Auxilium.quomodo & breuium scholiorum autor ὄπιερα accipit pro μετ' ὑπηρεσίας χάριν, in hoc loco Iliadis α,v.574, Τῶνς δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἤρχ' ἀγορεύειν, Μητρὶ φίλῃ ὄπιερα φέρων λευκωλένῳ Ἥρῃ. Paulo post tamen ὄπιερα φέρειν liquidò constat poni pro κεχεσμένως φερειφατεῖν, vbi nimirum Vulcanus dicit, Μητρὶ δ' ἐγὼ πιφαύσκομαι, καί περ αὐτὴ περ νοέουσα, Πάντῃ φίλῃ ὄπιερα φέρειν Διΐ, ὄφρα μὴ αὖτε Νεικείῃσι πατὴρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα θοινήσῃ. nam mox subiungit, Ἀλλά σὺ περ γ' ἐπέεσσι καταπτήσσουσα μαλακοῖσιν, Διΐ δ' ἐπιειμένε οἶδε μαχητὴν ἐόντα περ ἡμῶν. Ita vt ὄπιερα φέρειν sit non solùm Auxilium & opē ferre, sed etiam lenibus animóque gratis verbis alloqui.quod poeta vocat ἐπέεσσι καταπτήσσειν μαλακοῖσιν. Itidémque ἤερα φέρειν accipere possumus & pro Gratum facere, Beneficiis afficere,& pro Opem ferre, Auxiliari & Opitulari,in hoc oraculo Herculi reddito, Ἥρα τὸ ἀνθρώπιον φέρων καλὸς ἄφθιτον ἄξεις. nisi coniunctim ἤερα esse velis πρὸ μετ' ὑπηρεσίας χάριν, vt & schol.Homeri & Etymol.exp.

Ἥρα ας, & IONICE Ἠρη, ης, ἡ, Iuno:& soror & coniunx Iouis:quam Plato in Cratylo sic nominatam existimat ὡς ἐρατὴ οὖσα. Allegoricè autem esse dicitur ὁ ἀήρ, Aer: à quo & dicta isto nomine creditur, transpositis literis,& epitheto λευκωλένου ac χρυσοθρόνου nominari ob candorem ac splendorem aeriæ constitutionis quum pura est. INDE Ἡραῖος ου, ὁ, Iunonius. vt Ἡραῖος ταὼς, & Ἡραῖοι πῆχες. Dicitur & Ἥραιον, ου, τὸ, pro Ἡραῖον ἱερὸν, Iunonis templum: vt Ἀλσώαιον. apud Herodotum. Et ἡ Ἥραια, pro ἡ Ἡραία ἑορτή, Iunonia sacra,& ὁ τῆς Ἥρας πλυνὸς ἐστιν. Vbi nota Ἥραιον & Ἥραια subſtantiuè & absolutè posita παροξυνεσθαι, adiectiuè autem οξυβαρυνεσθαι. At Ἡραία dicitur quædam ἄκρα è regione Chalcidis,item vrbs Arcadiæ,teste Stephano: cuius ciues Ἡραιῆς apud Xenophontem Hellen.6: vt & apud Thucyd. Ἀρκάδων Ἡραιῆς, l.5, pag.187. Apud Plutarchū verò Ἡχαιῆς, & apud Athenæum lib.14, Ἡραῖος ὄρμος. At Ἡραῖον in Thracia dicitur τὸ Ἡραῖον πῆχος: cuius ciues Ἡραιοπηγῆται. F

Ἡραίη, Hesychio est λαγνεία, Delirat, Nugatur.

Ἡρακλῆς, & per CONTR. Ἡρκλῆς, Hercules: Iouis & Alcmenæ filius, antè dictus Ἀλκείδης, Alcides. Sic verò denominatus videtur quoniam ὁπότε Ἥρᾳ κλέος ἤρατο. multis enim eū certaminibus ea exercuit: ex quib⁹ quum victor semper discesserit, gloriam inde sibi peperit. vel ex oraculo, quod sic ei respondit, Ἡρακλῆ Διὸς υἱὲ Φοίβου ἐπώνυμον ὄφρα μάλιστα Ἥρᾳ τὸ ἀνθρώπιον φέρων καλὸς ἄφθιτον ἄξεις. iis enim qui vim patiebantur,& opem eius implorabant, auxiliū ferre creditus est. Porro declinatur Ἡρακλῆς. Ἡρακλέες, Ἡρακλεῖ, Ἡρακλέα: apud poetas Ἡρακλέος, Ἡρακλέϊ, Ἡρακλέϊ. At vocatiuus Ἡράκλεις & ὦ Ἡράκλεις, interdum est opem Herculis implorantis, interdum admirantis, tam apud poetas quàm in prosa.Xenoph. dicit etiam, Ἡρακλεῖς σοφολογίας. Latini & Hercule dicunt, & Dii boni, Prò dii immortales, Papæ. Porro ab Ἡρακλῆς DERIV. Ἡρακλέειος, Herculeus, Herculi peculiaris. vt Ἡρακλέειον πάθος, Morbus Herculeus: quem Aretæus elephantiasin esse dicit, vtpote qua nullus alius morbus sit valentior & maior. Et Ἡρακλέα λυπρά, Herculea

lauacra, id est thermæ: apud Athenæum & Hesychium. A Et Ἡρακλεους δεσμος, Hercules nodus, apud eundem Athenæum & Oribas. in lib. De laqueis. Item Ἡρακλειον πολυκνημις, ab Hercule inuentum: quod alii vocant origanum Heracleoticum syluestre, quoniam est origano simile, teste Plinio lib. 25, cap. 4. At Ἡρακλειος λιθος, Lapis Herculeus, dictus à quibusdam Magnes est, ab alius vocatus μαγνησις, teste eodem Plin. l. 36, c. 16. Quomodo Lucian. in Iconibus, circa principium dicit, ἀπαντα ξυνεδησα αὐτοις ἁλυσει, οἱα περ καὶ τὸν λιθον τὸν Ἡρακλειον ἀγει τὰ σιδηρια. Hesychius tamen negat Ἡρακλειαν λιθον & Μαγνητιν esse eandem: à Sophocle Λυδιαν λιθον nominari dicens, id est Lydium lapidem, quoniam Heracleæ, vrbe Lydiæ, reperiatur: vnde & Ἡρακλειτην λιθον vocari. Theophr. sanè Heracleo & Lydio lapidi eandem vim tribuit, probandi videlicet auri: vnde indicem Ouidius appellat. φησὶ τὸν βασανιζοντα (inquit in lib. περὶ λιθων) τὸν χρυσὸν ᾧ τῷ ἀργυρῳ, τὸν καλουμενον λιθον Ἡρακλειον καὶ τὸν Λυδιον. vt vicissim magneti quoq; βασανιστικὴν δυναμιν Eurip. ascribit, dicens, τὰς βροτοῦ γνώμας σκοπῶν ὡς τὸν Μαγνῆτιν λιθον. Itaq; non absurdum erit dicere Heracleon & Magnetem lapidem eundem esse, vel saltem eadem vi pollere, & attrahendi videlicet ferri & auri argentique probandi. NEVTR. τὸ Ἡρακλειον, s. ἱερὸν, Herculis fanum, Herculis templum, Herculea ædes. Athen. lib. 6, ὡς Δημοκλῆς ἐν τῷ Ἡρακλειῳ ἀθροιζομενος. Et Xenoph. Hellen. 1, ὁπότε δὲ τοῦ Ἡρακλειου καὶ τὰ ὅπλα ἱδρυσαν αἱ πολεις, ὡς τὸ Ἡρακλειον ἐν τῷ μαχῃ ἐλαμπρυνθη. Apud medicos autem τὸ Ἡρακλειον herbæ nomen est ex panacis genere: de quo Theophr. Hist. plant. lib. 9, cap. 11, & Plin. lib. 25, cap. 4: lib. 26, cap. 14: lib. 10, cap. 17. NEVTR. PLVR. τὰ Ἡρακλεια, s. ἱερὰ, Sacra Herculea, Sacra & festum in honorem Herculis. Plut. De deo Socr. ἐπιδημησάντος πρὸς τὰ Ἡρακλεια συλλογου τινός. Sic apud Demosthenẽ τὰ Ἡρακλεια Suet. vt Ἡραια. FORMIN. Ἡρακλεια, Heraclea, herbæ indẽ genus est sideritidis, apud Dioscoridem lib. 4, cap. 33 & 35: qui & τὸ λαχανωδες à nonnullis Ἡρακλειαν nominari tradit libro 3, cap. 158. At Ἡρακλεια, dicta spina quædam alba πεπλεγμενη, vtilis conficiendis στυπτηριας καὶ βαπτειαις, teste Theophr. Hist. plantarum lib. 4, cap. 5: qui & Ἡρακλειας μικρους meminit Hist. plant. lib. 9, cap. 14. id est Herculei seu Heraclei papaueris. Alioqui Ἡρακλεια, vrbis etiam nomen est & insulæ: cuius ciuis DICITVR Ἡρακλιδης, ET Ἡρακλειωτης, FIVE Ἡρακλειωτικος, teste Stephano: cuius fœminino Ἡρακλειωτις. vt Ἡρακλειωτις καρυα apud Theophr. Hist. plantarum lib. 1: quam lib. 4, idem Ἡρακλεωτικὴν καρυαν appellat, Heracleoticam nucem: quæ fert τὰ Ἡρακλειωτικα καρυα, ab aliis dicta Ποντικά. quoniam Heraclea Ponti oppidum est. Ab eadem vrbe dicti Ἡρακλειωται καρυοι apud Aristot. Hist. animalium lib. 4. At Ἡρακλειωτικὴς σπυρις nonnulli dictos existimant χονδρίδου ἀπὸ τῆς τραπεζης σφοδρα Ἡρακλειης τὸ χρημα, vt refert Athen. lib. 11. Denique ab Ἡρακλῆς est PATRONYM. Ἡρακλειδης, Heraclides, Herculis filius. vt apud Homerum Iliad. β, Ταπολεμος δ' Ἡρακλειδης, Tlepolemus Herculis filius. Sed & nepotes ac generalius posteri etiam Herculis, Ἡρακλειδαι nominantur, Hercleo de sanguine creti, Ab Hercule ducentes genus. vt quũ Xenoph. apud Plutarch. initio vitæ Lycurgi dicit Lycurgum γεγονεναι ἐκ τοῦ Ἡρακλειδων: τοὺς βουλομενους τοῖς σοφοῖς εἶναι καὶ σωφρονας Ἡρακλειζειν, inquit Plutarchus qui & τοὺς παιδας τοὺς ἀπὸ Σπαρτης βασιλεῖων dicit fuisse ἀφ' ἡμων Ἡρακλειδας, genere Heraclidas, id est, ab Hercule genus seu ortum duxisse. Alioqui Ἡρακλειδης est etiam nomẽ proprium cùm aliorum tum Põtici cuiusdam philosophi & historici. Iones pro Ἡρακλειδης DICVNT Ἡρακληιδης. quod tamen πανταχοῦ videtur, quum apud Herodotum inueniam Ἡρακλεῖδαι, l. 1, p. 4. Idẽ poeta pro Ἡρακλειος DICVNT Ἡρακληιος: & ἐς seu βὶη Ἡρακληιη periphrastice pro Ἡρακλῆς. Hom. Iliad. β. Τὸς πλεε Λυκιηνδε βὶῃ Ἡρακληιη. Et paulo pòst, Υἱὸς ἐων βὶῃ τοῖ τε βὶῃς Ἡρακληιης. Sic Hesiod. Theog. τοι κατὰ βὶῃ Ἡρακληιη. Rursum Homer. Iliad. α, v. 116, dicit βὶῃ Ἡρακληιη, pro Ἡρακλῆς, vt alibi ἐς Οδυσσῆς & ἐς Τηλεμαχον pro Ὀδυσσεὺς & Τηλεμαχος.

Ἡρακλειτιζω, Heraclitum sequor, Heraclitæ sectæ sum, Cum Heraclito facio: apud Aristot. in Metaph. VNDE Ἡρακλειτιστης, οῦ, ὁ, Sectator Heraclitii aut imitator, apud Diogenem Laert. pag. 347, Γαλατικὸς ὁ παρὰ τοῖς Ἡρακλειτιστης.

Ἡραστιον, Hesychio est βουσὶν, χαλκοῖς, Opitulans, Gratificans. παρὰ τὸ ἔρα significantẽ χαριν & βοηθειαν. AT Ἡραστης, eidem est βασιλεὺς, ἄρχων, φύλαξ, Rex, Præfectus, Custos: Etymologo βασιλεὺς ὁ βοῦς, Rex vel Opitulator: παρὰ τὸ ἔρα, τὸ μετ' ὀπτευσεως χαριν. Quomodo Paulus Silentiarius ὁ τῆ ὀπωρᾳ τῆς σοφιας ad Iustinianum imper. dicit, Γαλατῃ δαμασας μαχεδονις ἥρατο χαρης. Suid.

Ἡραυχμιον, t. 1, c. 449, a. & 1072, g

Ἡρεως, vide cum Ἡρεϊος.

Ἡρεκε, t. 1, c. 564, c

Ἡραρχμις, ιδος, ὁ, A vere incipiens ex Gaza De mensibus.

Ἡρεσιος, mensis quidam apud Laconas, teste Hesych.

Ἡρεσιλλαμις, ιδος, dicebatur olim ὁ συζυγια, Coniugium, teste Poll. lib. 3, cap. 3, vbi agit περὶ γαμων καὶ τῶν περὶ αὐτὸν: forsitan quoniã τῇ Ἡρᾳ, veluti præsidi nuptiarum ὁ τοὺς γαμους καὶ τὰ συζυγια ἐπιλυων, vt & Romani τὸν τῶν γαμικῶν θεὸν τὸν Ἡραν αἰτοῦνται, teste Plutarcho in Problemat. Rom. in cuius libri principio inter quinque deos quibus indigere εἰς γαμικοῦς putantur, idem Ἡρα nuncupatur nominat.

Ἡρεσιος, t. 1, c. 557, c.

Ἡρεσιος, ib.

Hesiri, Suidæ ἀφορμαὶς ἀρμα σκευασιν: Rheda.

Ἡρεσι Ἰλιου, t. 1, c. 182, d.

Ἡρεσια, t. 1, c. 1474, f

Ἡρεσιλλειν ὀπισθοφυλλειν, ex Esdræ l. 2, pro Sedebam mœrens.

Ἡρεσιαῖος, t. 1, c. 1451, c.

Ἡρεσιαιηρος, ib. d

Ἡρεσιαῖος, ib.

Ἡρεσιμος, ib. b

Ἡρεσιασμος, ib.

Ἡρεσιον, ib. d

Ἡρεσιμος, ib. c.

Ἡρεσια, t. 1, c. 1475, e

Ἡρεσια, t. 1, c. 1451, a

Ἡρεσιζω, & Ἡρεσιζομαι, t. 1, c. 1475, f

Ἡρεσιος, t. 1, c. 1455, a

Ἡρεσιδες, Hesychio sunt κῦραι αἱ λυδὰς καρπίζουσαι τῇ Ἡρᾳ. Sed forsan scribendum Ἡρεσιδες, aspero spiritu.

Ἡρι, Ionicè pro Ἡρα, luno. Ἡρημα, t. 1, c. 182, d

Ἡρι, per contractionem pro ἠαρι, Ver: item Vere, Verno tempore. Significat etiam Mane. vt apud Hom. Od. α, Ἀλλα μαλ' ἦος ἠριγενης, ὑπνῳ ἐν μαλακῳ κεῖτο.

Ἡρια, vide in Ἡειγης.

Ἡρικιον, Eringium. vide infrà in Ἠρυγιον.

Ἡρικλεια, t. 1, c. 817, d. & 1073, a

Ἡρικλειον, Hesych. dicit ait ἠρικλειον πεδαρ.

Ἡρικλης, t. 1, c. 817, d. & 1073, a

Ἡρικιον, t. 1, c. 1072, f

Ἡρικιης, Hesychio est τυμβωρυχος, Qui sepulcra confici. ὁ τὰ ἠρεια ἐπιζοφουσας. NAM Ἡρια, eodem teste sunt μνημαια, Monumenta, Sepulcra, Conditoria mortuorum. ET Ἡριδὴς, eidem τυμβος, Defunctus.

Ἡριγηλὴς, t. 1, c. 1071, f.

Ἡριμος, t. 1, c. 1073, a

Ἡρινεος, ex Herodoto pro Laneus. perperam pro ἠρινος.

Ἡριολοφος, t. 1, c. 1071, g.

Ἡριος, ib.

Ἡριπτιμος, ib.

Ἠρειον, ου, τὸ, Monumentum, Sepulcrum: Suidæ τὸ ἐπὶ τῇ γῇ μνῆμα, alludenti ad etymon. Sunt enim qui dictum velint παρὰ τὸν ἐπιχωμαζειν τοῖς τεκροῖς χοας. ad differentiã itaque dici ἠρειον μὲν ὃ ἐπὶ γῆς, ἠρεῖον δὲ ὃ ἐπὶ ὑψους. Sic sanè in Epigramm. δυσδακρυτον χ' ὕδωρ ἠρεια πιεζει, Ὅς σε κατ' ἀκτὰς ἀμφιβρότου ἁλὸς, ὦ φιλε, κεύθει, Ἐν ξείνῃ δίμας ἀπερῶν. Et rursum, Ἠρεια δὲ βαῖνον ἐπ' ἀκροτατῳ λιμενι, Ὅφρά σε καὶ φθιμενον δυσπεν ἐπιχθονιος ἀνὴρ Ἀξιος Θιαγενεος πρόπαρος κλεινὸν ἀκουσας. Legitur & apud Hom. Il. ψ, v. 116. Suid. paroxytonon ἠρειον, esse dicit eum: at ἤρειον, properaxytonon, nomen loci. Affertur & ἠρειον pro lana. sed perperam pro ἠρειον.

Ἠριπλαν, Aurora. In Epigramm. — οὐδὲ φαεσφορος Φοινιξ ἐπὶ δῶμα χέων ἠριπλανες. vbi tamen Suidas exponit ἡμέρας. Apud Hesych. verò reperio Ἠριπλανες, exposito ἡμέρας ἐξ ἡμέρας.

Ἠρισαλπιγξ, eidem H. est auis quædam species: forsan Φ manè aut vere buccinare videatur.

Ἠρισμιον, eidem Hesychio est ἱματιον ἠρινὸν, Vestis vernã,

Veſtimentum quo vere vtimur. forſan pro ἐαρίσιον. Iſidem veſtis æſtiua dicitur ϑερίσιον, in qua ϑερίζουσι.

Ἥρπα, t.1, c.563, h

Ἡσυχάκαι, Cauernæ in terra. ἀπὸ λώματος τοῦ ἠρῶς. Heſych.

Ἥρος, eidem H. eſt σπονδὴ καὶ εἰρήνη, Pactum, Fœdus, Induciæ: qui paulo antè ἤρως attulerat ἤρως pro εἰρήνης, Pacem. Alioqui ἤρος eſt etiam pro ἔαρος, genit. à nom. ἦρ. At ἤρα, plur. vide ſuprà.

Ἥρος ἀνθία, eidem H. eſt ἑορτὴ χαμαικτίσια λαμπρὰ, ἀγομένη ἐν Πιλοποντίῳ κῆ τὰ ἔαρια: à vernis floribus dicta.

Ἡσυχιανὸς, t.1, c.543, f. Ἡσυχίδιος, t.1, c.575, c

Ἠρύγγιον, ου, τὸ, Eryngium: herba ex genere πολυακανθυλλίων, teſte Theophraſto Hiſt. plantarum lib.6, cap.1, vbi ἠρύγγιον ſcriptum eſt: apud Heſychiũ verò etiam ἠρυγγίνιον. Dioſcor. quoque πολυακανθώδη eſſe dicit, qui ipſum latius deſcribit lib.3, cap.24. Sic Plin. lib.22, cap.7, Et clara in primis aculeatarum eryngē eſt ſiue eryngion, contra ſerpentes & venenata omnia naſcens. Alio nomine μυρσακανθη dici aiunt: vtpote quod habeat folia aculeata & ſpinoſa ſimul ac ἀκάνθας περὶ τὴν γένυν, adhæc radicem quoque λεπτὴν καὶ ἀρωματίζουσαν. vt eā ob rem non immeritò vnguentis expetatur. Trium porro generum eſſe dicitur, marinum, montanum, & vulgare. quod vulgare, album eſſe ferunt, & à multitudine capitulorum horrentium ſpinis, Centumcapita vocari Latinis. Nicander λευκάνθη πύνγλον appellat, in Theriac. v.848, ἢ σὺ πίνε λευκάνθης ἠρύγγια πικρὰ ἀφράδα ῥίζης. Vbi nota πύνγλον ab eo appellari, non ἠρύγγιον vel πύνγιον. itidémque v.645, eiuſdem poematis, ἠρυγίοιο καὶ ἀλθόμενος ἀκάνθου ῥίζης. In quibus locis ſchol. quoque annotat πύνγλον eſſe λάχανον ἀκανθῶδες, & βοτάνην φύλλα ἀκανθώδη ἔχουσαν. Heſych. verò πουγγίον eſſe dicit κεφάλιον κάρφος ἀκανθῶδες, ὁ καὶ ὅτι ἰοὺς σωροὺς ἀϊσσόμενον ὑπὸπτέρυγα ἵστησι: forſitan vt mures & auicula ſpinoſis aculeatiſque foliis ipſius inde arceātur. Rurſum ſchol. Nicandri, Nicandri πούγγιον & ἠρύγγιον Ariſtotelis idem eſſe cenſet: Ariſtotelis inquam, de quo hæc ſcribit Hiſt. animalium l.9, cap.3, ἔστι δέ τι καὶ ἐπὶ τοῦ μεταφρενίου τοῖς ἐρίφοις ἠρύγγιον (ἔστι δὲ θρίξ) αἱ ἄλλαι ἐσθίουσιν ὡς τὸ μαλακώτατον, καὶ βλάπτουσιν εἰς ἀκρίδιον. Sed fallitur. non enim herbam ibi ab Ariſtotele intelligi, ſed villum quendam caprarum, ſatis clarè indicant verba illa, ὅταν τις μαλάξῃ τὸ ἄκρον τοῦ ἠρύγγου: & hæc, ἔστι δὲ θρίξ. Vnde & Plin. l.8, cap.50. Dependet omnium mento villus, quem aruncum vocant. hoc ſiquis apprehenſam ex grege vnam trahat, cæteræ ſtupentes ſpectant: lib.28, cap.13, ſcribens rabiem hircorum, ſi mulceatur barba, mitigari: eadem præciſa, non abire eos in alienum gregem. vt πύνγλος ſit quas Martialis vocat barbas incanāque menta Hirci Cinyphii: veteres Latini Spirillum, autore Paulo & Feſto. Veruntamen & Plinius in priore loco verbis citatis ſubiungit, Id etiam euenire quum quādam herbam aliqua ex eis momorderit. Cui opinioni aſtipulatur & Plutarch. ſic ſcribens Sympoſ. lib.7, probl 2, τὸ ἠρυγγίον μαλάττουσι καὶ ἐσθίουσι, ὅταν ἐφίσται τὸ αἰπόλιον. Et in lib. De ſera numinis vindictâ, pag 991, αἶγες τὸ ἠρυγγίου λαβοῦσαι εἰς τὸ στόμα, ἕλκει ἐφίσταται τὸ αἰπόλιον, ἀχρὶς ἂν ἐξέλῃ τὸ ἀγκιστρον ὁ αἰπόλος. Vbi nota quod in Sympoſ. vocauit πουγγίον, appellaſſe ἠρυγγίδιον. cuius mentio fit apud Suidam quoque in manuſcripto cod. Dicitur enim ibi ἠρυγγίτης eſſe εἶδος βοτάνης: omiſſis duabus his vocibus quæ in excuſis exemplaribus habentur, ἑρπὸς ἄ. Non itaque mirum Nicandri quoque ſcholiaſtem putaſſe Nicandri ἠρύγγιον hanc vim ineſſe: ſed eam cum Ariſtoteliſco ἠρύγγῳ confundere non debuit.

Ἠρυγγίτης, Ἠρυγγος, & Ἠρυγγίον, vide in præcedente Ἠρύγγιον.

Ἠρύγγω, Mugio. Vnde ἠρύγγει, Heſychio μυκᾶται μύκησι.

Ἡρυθρολαγωϊδίος, t.1, c.1251, b

Ἡρύκαλος, Sophron per diminutionē vocauit τὴν Ἑρακλέα, teſte Heſychio, qui & Ἥρυλλον tradit ὑποκοριστικῶς nominari eundem Herculem, vt & Suid.

Ἥρω, pro Ἥρωα, Heroem: apud poetas plerunq;. Apollon. Arg. l.1, κάλλιπον ἥρω Ἡρακλῆα. At Ἥρω, poſitum pro ἥρωϊ, Heroi. Ambo à nom. ἥρως.

Ἡρώιον, t.1, c.1476, g. Ἡρωϊλειῶν, ib.f

A Ἡρωΐσσαι, Heſych. affert pro μυθίσκαι.

Ἡρωϊκὸς, t.1, c.1476, d. Ἡρῶϊν, ib.g

Ἡρωΐς, ib.h. Ἡρωϊσσα, t.1, c.1477, a

Ἡρῷον, t.1, c.1476, h. Ἡρῷος, ib.f

Ἡρῷος, ib.e. Ἡρῷος, ib.

Ἡρώων, Heſych. exp. σκώπτει, Irridet & ſubſannat.

Ἥρως, t.1, c.1475, g. A T Ἡρώς, Heſych. exp. δυνατῶς, ἰσχυρῶς, ἡμέρως, σιμῶς: item μικίλως, addens, dici ὅτι ἀπὸ μέτρου τῶν μελῶν.

Ἡράσσα, t.1, c.1477, a

B ¶ Ἧς, Eras: ab εἰμὶ. Ariſtoph. Nub. ἰλλὶ' ἧς. ¶ Doricè etiam pro ἰῶ ponitur, vt ἧμες pro ἴμεν. Theocr. Pharm. — αὐτὰ ἃ λοιπὰ, Οἷσί τ' ἔτ' ἧς καὶ δέρμα. Et mox, Ἀλλ' ἧς εὐδίη ἀκαφής. Ἧς autem, eſt Sis: ab eodem themate. At ἃς, Mittas, ab ἵημι ſeu ἴω, in eodem modo, tempore præſ. Ἧς verò, Cuiusmodi Suæ, pronom. fœm. gen. ex maſcul. ὅς.

Ἥσας, t.1, c.1448, b

Ἧσε, Æolica paragoge pro ἧς, Eras: Atticis etiam vſitatū. Ariſtoph. Pluto, Οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἧς ἀθλίως. Apud Plut. in Themiſt. ἐκεῖ μὲν ἡμυθίμης σὺ οὐκ ἂν ἦσθα, Tu non extitiſſes. ſeu Tu non fores, Tu non eſſes.

C Ἡσθμαί, t.1, c.129, a. Ἡσθμίδιος, t.1, c.1381, f

Ἡσθμίλιον, t.1, c.129, a

Ἧσι, Sit: poetica paragoge pro ἧ. Heſiod. πάντ' ἔπιτνα καὶ ἐς πίλας ἧσιν ἀμοῖαι. At ἧσι, Mittat, pro ᾖ, ab ἵημι ſeu ἴω. Item Ionice pro αἷς, Quibus, vel Suis: ex maſc. ὅς.

Ἧσι, & Ἧσιν, Attica aphæreſi pro φησὶ, Ait, ab φημί.

Ἥσκε, t.1, c.1435, d. Ἡσσᾶμαι, t.1, c.115, f

Ἡσσᾶσθαι, t.2, c.1502, d. Ἧσσα, t.1, c.1478, h

D Ἡσσημαι, ib.a. Ἥσσαι, ib.h

Ἧσσον, aduerbialiter poſitum, t.1, c.1477, b.

Ἥσσονα, t.1, c.1478, a

Ἥσσων, Minor, &c. t.1, c.1477, a. Ἧσσων, Inferior, &c, ib.c. Ἥσσων, cum genit. rei, &c. ib e.

Ἧστο, pro ἧντο, Erant: ab εἰμί. Ariſtoph. Equit. εἰ μὴ ἠθέλησ' ἕνεκ' ὠτὸς τῆς πόλεως μάχας, οὐκ ἂν ἔτι σκιὰν δύο χοᾶσιμοι. Non eſſent, Non forent. Sic Heſiod. in Scuto Herc. καστητύ τε γαῖαν ἧστο, Erant. pleonaſmo τῷ σ pro ἧντο. At ἧστο, Sciebant pro ᾔδεισαν, de quo fuſius in Anomalis.

E Ariſtoph. Τοὐμὲ γὰρ οὐκ ἀρέσκει οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικεῖν.

Ἥστινος, t.2, c.1503, d. At ὁστινοσοῦν, Cuiuſcunque, Cuiuſlibet: ab ὁστινοσοῦν.

Ἡσυχα, t.1, c.1435, d. Ἡσυχα, t.1, c.1479, e

Ἡσυχάζω, ib.f. Ἡσυχαῖος, ib.h

Ἡσυχαίτατος, ib.c. Ἡσυχαίτερα, ib.d

Ἡσυχαίτερος, ib.c. Ἡσυχᾶ, ib.

Ἡσυχία, Quies, &c. t.1, c.1480, g. Ἡσυχία, Otium, &c. ibid. h. Ἡσυχία, Silentium, &c. c.1481, a. Ἡσυχία, Solitudo, &c. ib. b.

F Ἡσυχὴς, t.1, c.1480, a. Ἡσυχος, t.1, c.1479, b

Ἡσύχως, ib.e

¶ Ἤτ, t.2, c.1502, f. Ἦτ, t.1, c.1418, g

Ἦτ, pro ἦ dicunt poetæ, vacante particula τι. i. Profectò, Vtique, Nimirum, Scilicet, Nempe. Homerus Iliad. ι, verſu 201, Ἀλλ' ἴομεν· νῦ γὰρ ἦτ' ἀπὸ πολὺ κέρδιον ἦεν. Et v.350, Εἰ δὲ σὺ γ' ἐς πόλεμον πωλήσαι, ἦτε σ' οἴω Τρῶσιν πόλεμον γε.

Ἤτερα, t.1, c.1189, e

Ἤτησα, Petiſti: aor.1 med. à them. act. αἰτέω.

G Ἦτι, t.1, c.1419, a. Pro Nunquid affertur ex Ariſtoph.

Ἦτοι, Profectò. Ex Ariſtoph. habes ſuprà in Ἦτοι.

Ἠτριόων, eſt πάντῃ ὁμοίων & ὁ κίρκος. Heſych.

Ἠτρίωται, idem affert pro αἰκῶται, διῃκμίζωται.

Ἦττι, t.1, c.1503, d. Ἦττις, ib.a, d

Ἦττις αὖ, ib.b. Ἡττῶσθαι, t.2, c.1504, a

Ἦττοι, Aut, &c. t.1, c.1419, f. Ἦττοι pro μὴ, &c. ib. Ἦττοι, Videlicet, &c. c.1410, a.

Ἦτορ, t.1, c.619, d. Ἠτρίδιον, vide in Ἦτορ.

Ἤτριον, ου, τὸ, Stamen. Suid. enim ἤτρια exponit στήμονας, in

H hoc loco ex Epigr. τὸν τὸ σοφίσαντον Ἀθηναῖον, ᾧ τοὺ ἄτρια κρεσσόφρασι κερκίδα. pro quo in iiſdem Epigr. Antipater dixit, Κερκίδα δαιδάλεα ἐ δίκεται μίτους: appellās μίτους quæ ille alter ἄτρια, Doricè pro ἤτρια. Ipſum etiam textum & ὕφασμα nominarunt ἤτριον. Plato in Phædro, ἀλλ' ὦ δαιμόνιε ἴδε καὶ σὺ οἷα καὶ σὺ φαίνεται διηκμάσθαι τὸ

ἧπειον οὖσαν ἐμοί, nónne pannoſi & lacera veſte videantur vt ego, Bud. interpr. Ieidem Galen accipit, quum ἧπειρον apud Hippocr. eſſe dicit τὸ διὰ τοῦ ἥπατος πεφιλμένον, percolatum & tranſmiſſum per pannum. quanquam peculiariter τὸ λεπτὸν ὕφασμα hoc nomine appellari velint, vt Suidas quoque eſſe tradit ἱστίδιον ὑμενῶδες, indumentum membranæ inſtar ſubtile: apud quem & ἧπειρ τὸ ὑμενοειδὲς σωμάτιον τοῦ ὠοῦ πολίου, hic legitur locus, μαπωσείζων τὸ πικίλον ἧπειρον, πάσας ἐλίσσει βοπάς. ſolent enim ſigna militaria ſeu vexilla è tenuiſſimo ſubtiliſſimóque filo cõfici, byſſino aut ſerico. Ἧπειρον ſchol. Nicandri dicit tradit etiã τὸ ἧπαρ, Hepar, lecur: in exemplum afferens hoc hemiſtichium, ἧπειρον ἐστιπίσιο. Inuulneratum: pro quo in excuſis exempl. habetur ἀπείριον, ad differentiam prioris ἧπειρον proparoxytonos ſcripti.

Ἧπαρ, Suidæ & ſcholiaſtæ Nicandri eſt τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος, pars vmbilico ſubiecta. vt Poll. quoque libro 2 ἧπαρ & ὑπογάστριον vocari ſcribit τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν πᾶν ἄχρι τῆς ὑπὸ αἰδοῖα τοῦ χοίνικος, omne illud quod ſub vmbilico eſt vſque ad pilos qui ſupra pudẽda ſunt. vt idẽ ſit quod ἱερὸν ἔντερον. rectius itaq; à Marcello redditur Imus venter, quàm ab Hermolao Pubes, quæ eſt ἴσχιον. Xen. De re equ. τὸ ἧπαρ καὶ τὰ αἰδοῖα, καὶ τὰ κύκλῳ. Metaphor. Ariſtoph. τὸ ἧπαρ τῆς χύτρας ἐλάκτιπεν. quod interpretari queas Ventrem ollæ, in qua nimirum expoſitus erat puer. At Nicander in Ther. v. 595, Καὶ χλωροῦ ταρβήκος ἀπαὶ μέσου ἥπατος ὀλίψας, pro ὀπτερώτου, medullam, vt ſchol. exponit, addens etiam τὸ ὀμφαλὸν, τὸ γογγύλον, Vmbilicum, Geniculum. Suid ἧπαρ eſſe dicit etiam τὸ καλύμμα τῆς μήτρας, quod ἕλυτρον appellant, Integumentum & inuolucrum matricis. VNDE Ἡπατῖα, ET Ἡπειάδα dicuntur quæ ad τὸ ἧπαρ pertinent, ſeu de eo ſunt. Luc. in Lexiph. παρακελεύεται δὲ πολλὰ καὶ πικίλα, δίχολα ὄντα, καὶ σκιλίδες, καὶ ἡπειάδα, καὶ ζωπάδες οἷς τὸ ἐμβρυῶδες χρῶμα ἔπηρται. qualis apud Athenæum eſt μίτρας πίμις. SED ET Ἡπειάδα τιμᾶσθαι comici dicunt ἀντὶ τοῦ ἧπατος, teſte Poll. l. 2. Sunt qui hæc velint eſſe Sumen ſeu Abdomen.

Ἡπάτα, t. 1, c. 1478, h.
Ἡπατίας, ib. a
Ἡπατίαω, ib. h.
Ἡπατίσμαι, ib. f
Ἡπάτιον, ib. a
Ἡπάτιον, aduerb. t. 1, c. 1477, b.
Ἡπιν, ib. a
Ἡπιν, Sic. pro εἶπον, ex ἰω. Plato l. 2 De rep. ἀλλ' ἦπιν ἁμαπίσασπες μιᾷχρὶ θανάπου. Refertur ad ἐιμί.

Ἧυ, Ionica & poetica dialyſi pro εὖ, Bene. Heſych. exponit ἀγαθὸν, ἰσχυρὸν, Bonum, Validum, Robuſtum. qui addit, poni etiam ὅπου τῶν ὡς, vt ἠὺν infrà.

Ἡφαιστος, t. 1, c. 844, h. Ἡφαιμες, t. 2, c. 318, f
Ἡὺς, t. 1, c. 1197, c
Ἡὺν, Ionica & poetica dialyſi pro ὅλον, Vt, Sicut, Velut: ὡς ἐσθλὸν, καὶ ἠὺν. Hom. Il. λ. μελαίνηφι νυκπὶ πίσσα φαείνῃ. Et Od. ξ, χίων ἠὺς ἐν κόπῳ πε χερσί.

¶ Ἡφαιστος, ου, ὁ, Vulcanus: filius Iouis & Iunonis, fabrorum metallicorum Deus, & inuentor τῆς χαλκευπικῆς. quamobrem & Mulciber Latinis dictus eſt à mulcendo terendo. INDE Ἡφαιστότευκτος, A Vulcano elaboratus. vt Ἡφαιστότευκτον ὄπλον, apud Eurip. ET Ἡφαιστότευκτα δίφρος, apud Athen. lib. 11, Poculum à Vulcano confectũ. eſt enim Homero teſte κλυπόχειρ. Ab eo DICTVM Ἡφαίστειος, ου, ὁ, Vulcanius. vt Ἡφαίστειος δεσμὸς, Vulcanium vinculum: prouerbialiter ὅπου τὰ ἀφάνπα, ex quibus effugi non poteſt, vt Mars & Venus ex Vulcani vinculis & nexibus euadere nequibant, apud Homerũ Od. θ. Suid. συγκαπακεκλῃμένος πᾶσιν ὡς τὸ Ἡφαίστου δεσμοῖς, ἀφύκποις, ἀλύσεσι, ὑφ' οἷς γ' οὐ κεῖπις ἐμπέσῃ. NEVTRVM PLVR. Ἡφαίστεια, τὰ, s. ἱερὰ, Vulcania ſacra, ſeu Vulcanalia: feſtum in honorem Vulcani. SINGVL. τὸ Ἡφαίστιον, s. ἱερὸν, Vulcania ædes, Templum ſeu fanum Vulcani. | Rurſum Ἡφαιστος dicitur pro φλὸξ Ἡφαίστου & πυρὸς, id eſt Ignis, Flamma. vt Odyſſeæ β, Σπάσσεται δ' ἐμπίρατος ὑπ' Ἡφαίστοιο χερεῖν Ἡφαίστου. Sic Ἡφαιστος vbẽ aliquam vel partem eius abſumere dicitur, apud poetas. Eodemque modo λῶπος pro bello.

Ἡφαιπμένος, οὐ, ὁ, Suidæ eſt ἀφῃρ. pro quo ſuprà ἀφαιπμένος ſiue ἀφῃρημένος.

¶ Ἥχα, ab ἄγχω, Frango, t. 1, c. 93, c
Ἡχαίω, Suidæ πλωχεύω, Mendico, Mendicus ſum.
Ἡχαίων, t. 1, c. 1486, b. Ἡχμες, t. 1, c. 1482, g
Ἡχαίως, ib. Ἡχαῶς, ib. c
Ἡχμες, ib. Ἡχμες, t. 1, c. 1482, e
Ἡχμ, t. 1, c. 1481, f. Ἡχμες, t. 1, c. 1482, e
Ἡχμῶες, Helychio κωφοὶ, πλωχοὶ, Inanes, Mendici: forſan pro αἰχμῶες, qui ſunt οἱ μηδὲν ἰσχύοντες.
Ἡχπης, t. 1, c. 1482, f. Ἡχθη, t. 1, c. 616, h
Ἡχμ, t. 2, c. 1510, a. Ἡχθη, ib.
Ἡχμπες, t. 1, c. 1481, c. Ἡχς, ib. b
Ἡχοὶ, t. 1, c. 1486, e. Ἡχωδης, t. 1, c. 1482, f

¶ Ἡὼς, dicitur ἰδιπικῶς ἡ πρῴα, vt tradit Heſych. Ἡὼθι, ib.
Ἡὼθι. t. 1, c. 618, f.
Ἡωπόπης, Heſychius exponit ὀφθαλμὸν ὕπνου, Matutinorum ſomnorum.
Ἡὼν, pro ἠϊών, Littus. interdum & Ripa. in Epigr.
Ἡὼς, t. 1, c. 618, e. Ἡὼς, ib. a. & d

Θ

Θ, Nota octauæ apud Græcos literæ, quã Θῆτα appellant, ſi grammaticis credimus, ἔχει τὸ πλῶ θῆτα τῆς πυπὸς μιμηπικῆς, vtpote quæ ſit κυκλοπερὴς, & τὴν μέσην μακρᾶς axem mundi repræſentet. Latini quoque eam thera appellant, non tamen vnica ipſi etiam figura eã ſcribentes, ſed duabus, th. quoniam ſonum habet τῆ τ, addita dũtaxat aſpiratione. vnde ſæpe ipſum τ per ſynalœphen in eam vertitur. veluti quum παῦ' ὁρᾷ dicitur pro παῦτα ὁρᾷ: & καθαρίσματα pro καπαρίσματα. Vtciſſim Iones hanc cum illa commutant, dicentes παῦτ' ὁρᾷ pro παῦθ' ὁρᾷ, & ἐσθοῦτα pro ἐσζοῦτα, & ἐσθόπης pro ἐσπόπης, & αὖπις pro αὖθις. Æoles δ quoque in eã vertunt, quoniã videlicet & τ & δ cognata eſt. vnde Ζεὺς enim dicunt pro Δεύς, & Ἄπης pro Ἄδης, teſte Euſtathio. qui & in derivationibus δ tranſire in θ annotat. veluti quum ex μανδω fit θεσμοθέτης & θεσμοθήκη. Idem gramm. σ quoque in eam verti ſcribit. μισθὸς enim dici pro μιστὸς, à μιστέω, & κισθὸς pro κιστὸς, & ſimilia. Rurſum ipſum θ in φ vertitur. Nã φλᾶν pro θλᾶν, & φλίβειν pro θλίβειν dicitur, eodem Euſt. teſte. Eodem autore interdum pleonaſtica eſt: idque vel in principio vocis ab aſpirata vocali incipientis, vt θημὰ pro ἄμα: vel in medio, ὡς ἐν βαχυφωνίας ὑπέλιξεν, quemadmodum quum poetæ πειθὼ dicunt pro πειχὼ. | In iudiciis quoque hac nota vtebantur. qui enim morti adiudicabant reum, calculo ſuo inſcribebant Θ, indicantes eum eſſe θανατηφόρον. Vnde ſatyrographus, Et pontes eum eſſe θανατηφόρον. Vnde ſatyrographus, Et pontes nigrum vitio præfigere thera. Et Martial. libro 7, ad Caſtricum, hoc ipſum thera appellat mortiferum ſignum, & lethalem iugulí notam. Apud Latinos verò condemnandi nota erat C litera: abſoluendi, A: amplius ſignum, N L, dabant, quod ſignificabat Non liquet. | Denique Θ ſeu θ eſt numeralis nota, ſignificãs videlicet nouem. ima autem ſui parte ſiniſtra præfixum acuti accentus apice, nouies mille denotat, hoc modo, Θ, θ, ϑ.

Θαάσσω, t. 1, c. 1487, a. Θάσσω, t. 1, c. 1510, b
Θάημα, ib. Θάπις, ib. c
Θαίβω, Heſychius affert pro ἐλαύνω, Impellit, Agitat.
Θαιμὲς, eidem eſt οἰκία, σπίτια, φωτία.
Θαιρὸς, ὁ, ὁ, Cardo: ὁ στροφεὺς, Polluci: Heſychio ὁ ἑνὸς λίθου τῶν ἄνω μερῶν τῶν κάτω στροφεῖ πῆς θυρας. Euſtathio quoque θαιρὶς eſt στροφὴ θυρας, in hoc loco Homeri Iliadis μ, de Hectore ingens laxum iaculante in portam, Ῥῆξε δὲ μοχλὸν ἀπ' ἀμφοτέρους θαιροὺς, πέσε δὲ λίθος ἔνπα βεβήκει μοχλὸς ἀπ' ἀμφοτέρους θαιροὺς, πέσε δὲ λίθος ἔνπα βεβήκει μοχλὸς ἀμφι πύλαι μυκον. Idem Euſt. annotat in Rhet. Ioannis eo θαιρος ex Sophocle afferri pro ἄξων, vt Heſychius quoque teſtatur à Sophocle in Triptolemo θαιρὸν dic

ἁ ἅξονα. Poll.l.1,de currus partibus loquens, θαμὶς nominari ait τὰ ἐγγύτατα τοῦ συμπίπτειν αἱ πλάγιαι πλευραὶ,& ἡ ὑποπερείας τὴ ἱκατέρωθεν πλευρά.

Θαχθίω,t.1,c.1488,b. Θαχίω, ib.
Θάχημα,ib.c. Θᾶκαι,ib.b
Θᾶκος,t.1,c.1487,c. Θαλάμαι,t.1,c.1499,a
Θαλαμαὶ,ib. Θαλάμαξ,t.1,c.1498,d
Θαλαμβυμα,ib. Θαλαμβύομαι,ib.c
Θαλαμβύττεια,ib.d. Θαλαμεα,ib.g
Θαλαμηγὸς,ib.b. Θαλαμηΐα,ib.c
Θαλαμιτῶλες,ib.a. Θαλαμία,ib.f
Θαλαμιὰ,ib. Θαλαμίαι, ib.
Θαλαμίδιοι,ib.g. Θαλαμιν,Ionicè pro Θαλαμία.
Θαλάμιος,t.1,c.1498,d. Θαλαμίτης,ib.
Θαλαμιτικὸς,ib.a. Θάλασσα,t.1,c.1497,c
Θάλασσα, Mare,t.1,c.1488,c. Θάλασσα, Marina aqua, ib.f. Θάλασσα, Aquæductus,&c.c.1489,a
Θαλασσᾶς,t.1,c.1490,c. Θαλασσεύω,ib.f
Θαλασσικὸς,ib.b
Θαλασσίδιος,Marinus vel Maritimus. affertur enim θαλασσίδιοι χῶροι pro Maritimarum terrarum. Dicitur & ὑπὸθαλασσίδιος.
Θαλάσσιος,t.1,c.1489,d. & 1490,a
Θαλασσίτης,t.1,c.1490,b. Θαλασσώδης, t.1,c.1489,c
Θαλασσωτικὸς,ib.d. Θαλασσοκρατία,ib.
Θαλασσοκράτωρ,ib.c
Θαλασσομέλι,τος,τὸ, Thalaſſomeli: potionis genus ex duabus marinæ partibus ad ſingulas mellis additis & vaſe conditis,teſte Dioſcoride lib.5.cap.20. vbi etiam dixerat σκιλλίτιδα ὀξυμέλιτος καὶ ὕδατος ἐμβρέξαι καὶ θαλάσσης, ἴσων διυλισμένων καὶ ἁλισθέντων ὑπὸ ἀχύτου πεπεσσωμένῳ ὑπὸ τῶν ὑπὸ καύσα καιομένων. Sic Plin.lib.31,cap.6,Inueteratur quod vocatur thalaſſomeli,æquis portionibus maris,mellis,imbris.
Θαλασσοπλαγχνίς,t.1,c.1489,c.& t.3,c.338,b
Θαλασσοπρεὴς,t.1,c.1489,c. Θαλασσοπρὲς,ib.
Θαλασσουργία,ib.f. Θαλασσουργὸς,ib.
Θαλασσόω,t.1,c.1490,c. Θαλασσωδὴς,ib.
Θάλαττα,t.1,c.1488,c. Θαλαττίδιον,t.1,c.1490,f
Θαλαττίδιος,ib.a. Θαλαττοειδὴς,t.1,c.1489,c
Θαλαττοκρατία,ib.d. Θαλαττοκράτιον,ib.
Θαλαττοκράτωρ, Atticè pro Θαλασσοκράτωρ. Qui mari imperat,ſeu Maris dominus,Mari potitus, Maris imperium tenens. Xenoph.Hellenic.1,de Lyſandro, ἔλεγε τὴ Καλλικρατίδα ὅτι θαλαττοκράτωρ ἄφιξιν ἐν τοῖς, καὶ ναυμαχίαν νικήσειν.
Θαλαττοπρεὴς,itidem pro Θαλασσοπρεὴς,t.1,c.1489,c
Θαλαττοπρὲς,ib. Θαλαττυργέω, ib.f
Θαλαττουργὸς,ib. Θαλαττόω,t.1,c.1490,c
Θαλάττωσις,ib. Θάλια,t.1,c.1493,h
Θαλίζω, t.1,c.1495,b
Θάλπη, t.1,c.1493,c. & 1494,c
Θάλπος,t.1,c.1494,a. At Θαλπὸν, Heſychio eſt καθαρὸν, Purum.
Θαλπροποιὸς,t.1,c.1491,h. & 1494,a
Θαλπρὸς,t.1,c.1491,g
Θαλπὼ,ibid.c. At Θάλτω, eſt genitiuus Ionicus ex Θαλῆς, pro Θαλοῦ, Thaleris, vt Πιτταλίδιος pro Πιτταλίδου. Exrat apud Plutarchum in Solone: apud Diog. Laert.etiam Θάλητος pro eodem.qui & vitâ huius philoſophi deſcribit.
Θαλίων, Heſych. affert pro τὸ φῶς τὸ ἅλλιον ὀπτικὸν, τὸ ἅλλιον ποιοῦντων παρχίων ἰδίων. ambiguum an à Θαλὴς. an à Θάλιος.
Θαλία,t.1,c.1493,b.& 1494,c. Θαλιάζω,t.1,c.1494,h
Θαλὶν,Ionicè pro θαλία: Heſychio eſt ἀφροσύνη,ἀδικημία, ἀθυμία,ἁμαρτία.
Θάλικτρον, Thalictrum: herba de qua Dioſcorides lib.4, cap.98. Apud Galenum Simplic.medicament.lib.6,reperio Θαλίπτρον, vt apud Paulum Ægin.quoque lib.7, & Plinium lib.27,cap.13,thalictrum: apud Oribaſ.vtranque ſcripturam.
Θαλισσοὶ, Heſychio ſunt οἱ τὰ σκυτύμβια αἰβώτια καὶ ζιὰ δερματίνους ῥίπτας ἐργαζόμενοι, qui arculas corio obductas conficiunt & coriaceos riſcos,vt Terent.etiã appellat.
Θαλίω,t.1,c.1491,c. Θαλλία,t.1,c.1493,b

Θαλὶς,Heſychio eſt μάρτυς μακρὸς, Marſupium oblongum.apud quem legitur & Θάλλα,σάκκος εἶδος.
Θαλὸς,t.1,c.1491,e. Θαλοφαγία,ib.f.g
Θαλοφορία,t.1,c.1493,a. Θαλοφόρος,ib.
Θάλω,t.1,c.1490,h. Θάλες,τὸ,t.1,c.1493,e
Θαλὸς,ib.f
Θαλοῦσθαι, In fuliginem euaporare, vt thus & alia odoramenta quædam. Ita v.lex. Sed perperam forſan pro αἰθαλοῦσθαι.
Θαλπίω,t.1,c.1497,d. Θαλπιάω,ib.c
Θάλπις,t.1,c.1496,f. Θαλπὸς,ib.e
Θάλπομαι,ib.a. Θάλπος,ib.d
Θάμβητηρίος,ib.e. Θαλπωρεία,ib.d
Θαλπωρὴς,ib. Θάλπω, t.1,c.1495,g
Θαλπωρὴ,t.1,c.1496,f. Θαλυκρίοπα,t.1,c.1497,e
Θαλυκρὸς,ib.d. Θαλυσία,ib.
Θαλύομαι,ibid.
Θαλύπα,t.1,c.1495,e.item t.1,c.416,f.ob.
Θαλύσιος,t.1,c.1495,g. Θαλύσια,t.1,c.1497,d
Θαλύω,ib. Θάλψις,t.1,c.1496,c
Θαμὰ,t.1,c.1499,b
Θαμὰ θυχεῖ, Heſychio eſt οὐχ ἡσυχάζει, Non quieſcit.
Θαμβαλίος,t.1,c.1552,g. Θαμβέω,ib.h
Θάμβεμαι,t.1,c.1553,b. Θάμβος,t.1,c.1551,c
Θαμβὸς,ib.f. Θαμὲς,t.1,c.1499,c
Θαμειὸς,ib.d. Θαμὲς,ib.b
Θαμίζω,ib.e. Θαμιὰ,ib.
Θαμιὸς, ib.d. Θαμιτὸς,ib.e.
Θάμιξ, Heſychio eſt ἀλώπηξ, Vulpes.
Θαμιὸν,t.1,c.1500,b. Θαμίσκιον,ib.
Θαμίσσιος,ib. Θαμισσιὰς,ib.a
Θάμιος,t.1,c.1499,f. Θαμιὼδης,t.1,c.1500,a
Θάμιξις, Heſychio eſt πανήγυρις, σύνοδος, ἢ συκοῦτος πολὺ, Solennis cœtus,Concilium, Conferta multitudo & frequentia hominum. VNDE Θαμιζέω, eidem eſt ἀθροίζω, συνάγω, Congregat, Cogit in vnũ. Idem ὁδὸς θαμίσκης dici ſcribit τὰς λεωφόρους, Vias regias, vtpote quæ hominum commeantium vltrò citróque multitudine ſemper ſint frequentes. Alioqui Θάμιξις eſt etiam nomen proprium: à quo prouerb. Θάμιξις μαίνῃ apud eundem Heſych.& Suid. ὅτι τὸν τῷ σώματι θεραπεύοντα ἢ ὁρᾶν θέλοντα.
Θαυάσιμος,t.1,c.1569,c. Θαυασπάω,t.1,c.1568,f
Θαυασπορέω,t.1,c.1566,e. Θαυασπόρος,ib.d
Θαυασπάω,t.1,c.1568,f. Θαυαλικὸς,ib.e
Θαυασπὸς,ib. Θαύασπος,t.1,c.1565,e
Θαυασπύσα,t.1,c.1569,a. Θαυασπὼ,t.1,c.1568,g
Θαυασπώδης,ib.d. Θαυάσπως,t.1,c.1569,a
Θάξαι, Heſychio eſt μυθῆσαι.
Θάπτω, idem exponit φίβω, Metuo.
Θάπος,t.1,c.1552,b
Θαπτὸν, Sepeliendum,Inhumandũ. Soph. Aiace, Τόνδ' οὖν, οὐ θαπτὸν, hic ſepeliendus non eſt.
Θαπτὼ,t.1,c.1500,b.& t.3,c.1540,a
Θάρανδρος, Tharandrus: eſſe dicitur animal quoddam: illud procul dubio quod Ariſtoteli & Plinio eſt Tarandus.
Θαργηλία,ας,ἡ,f.ἱστορ. ET Θαργήλια, τὰ, f.lect. Feſtum & ſacra in honorem Apollinis & Dianæ: à quibus menſis in quo celebrabantur & agitabantur, DICTVS Θαργηλιὼν,facet & ipſe iiſdem diis. Archiloch. πρῶν ἄγαν τὰ θαργήλια. Solebãt porro in hiſce θαργηλίοις τὰς ἀπαρχὰς τῶν φανομένων πεπόνων καὶ ἑφθαμμένων: & in olla quadam coquere ſemina: quam τὸ ἱερὸν ἐψήματος αἰάπλεων χύτραν nominabant θάργηλον, θαργήλου appellantes etiã ἡ ἱκετηρίαν quæ tunc fiebat, vt Heſychius tradit. Suidas quoque θαργήλια dicit fuiſſe feſtum Apollinis & Dianæ: in eóque fuiſſe ſolitum coqui χύτρον ἱερὸν ἐψήματος, μικτὸν ἀπαρμάτων, ſeu fuiſſe ſolitas coqui in eo ἀπαρχὰς τῶν ἡμῶν τῷ πρωτότοκα καρπῶν. Quomodo & Crates Ἀθηναῖος ἐξηγητικῷ libro 1, θάργηλον ἄρτον vocari ſcribit τὸν ὑπὸ τῆς συγκαμούσης ἀφορμὴν γενόμενον: quem θάργηλον à nonnullis vocari θαλύσιον, annotauit Athen.ibidem. Verùm & Etymolog. θαργήλια ſiue θαργηλίαι eſſe dicit feſtum quoddam Athenis, denominatum ἀπὸ τῆς θαργηλίου, quæ eſſe dicit πάντας ζιὰ τὰν γῆς καρπῶν: agitari autem menſe Θαργη-

λιῶνι, in honorem Apollinis & Dianæ. Porro ἡ Θαργηλιὼν A μὴν, mensis vndecimus, denominatum ἀπὸ τῶν θέρους πλεῖστον χλιῶν, quippe in quo sol ardentior sit, & flores terræ ficcescant. Quin & ὁ θερμὸς nominatum esse θέρμων. Notandum porro quòd dicit esse mensem vndecimum. vnde confirmatur coniectura eorum qui eum Latinorum Aprili respondere dicũt. nam primus apud Græcos mensis erat ἑκατομβαιών, Latinorum Iunio respondens, inter quem & Aprilem interiectus est Maius, respondens τῷ σκιροφοριῶνι. Vide libellum De mensibus, pag. 113, d. Rursum Θαργηλία est nomen B fœminæ cuiusdam formæ pulchritudine, sapientiæ & quatuordecim virorum connubio celeberrimæ. cuius meminit Plutarch. Pericle, Athen. lib. 13, Hesychius & Suid. ac Etymol.

Θαρθάν, Hesych. exponit ὀχλᾶν, ὀχλίσαι, πεῖσαι, συνῆσαι: afferens etiam Θάρσυνα pro μετεωρίζεται, ὀχλίσει. Idem dicit θαρσυνθεὶς esse τὸ πεπεισθεὶς sive autem ætate id significasse τὸν ἀξιόλογον ἔτι τῇ ἡλικίᾳ καὶ ὁμιλίᾳ, & τὸ ὀχλᾶν. quam ferè significationem habet τὸ θαρσυνθὲν infrà. Nam vt θαρσυνθὲν exp. μεγυνθὲν & ὀχλισθὲν, ita etiam θάρσυνεν, C ἐβελτιώσατο ἐν ὁμιλίᾳ.

Θαρραλέον, substant. t. 1, c. 1505, a

Θαρραλέος, t. 1, c. 1504, h.
Θαρραλέος, ib.
Θάρρη, t. 1, c. 1504, g.
Θαρρία, Hesychio πρασία. pro quibus infrà Θάρρος & Θαρσύ.
Θάρρος, t. 1, c. 1504, e.
Θαρσαλέος, t. 1, c. 1503, f.
Θαρσιον, ib. h.
Θαρσος, t. 1, c. 1502, g.
Θάρσυνα, t. 1, c. 1510, b
Θαλία ἄλμη, Thasia muria: denominata à Thaso insula, à qua & Θάσιον βῆμμα & Θάσιαι ῥαφανίδες. de quibus Athen. lib. 2 & 7: & Hesych. apud quem perperam scriptũ Θατία. Apud Suid. Θάσιος οἶνος: apud quem & prouerb. Θάσιος ἀγαθὸς.

Θάσιον, t. 3, c. 1274, c
Θάσιον, Sedeo. pro quo suprà θάσσον. Hesych. affert nõ solùm θάσσασι pro καθεδοῦσι: sed etiã θάσσουσι pro σπεύδουσι, Festinans, Properans. B

Θάσσον, t. 3, c. 1273, d
Θασρεῦσαι, Hesychio est ἀναβαλέσθαι, Differre.
Θάτηρον, t. 1, c. 1289, f
Θᾶτις, Cypriũ dicunt pro θῆτας, id est δούλους. Hesych.
Θατῆρες, idem esse dicit θεαταί, Spectatores: pro θεατῆρες.
Θάτιον, t. 3, c. 1274, c. Θάτιον, t. 3, c. 1273, d
Θαυλακίζειν, Hesychio est τῷ βοᾶς ἀπαιτῶν τι, cum clamore poscere aliquid. A T Θαυλία, Festum apud Tarentinos, teste eodem.

Θαῦμα, Admiratio, &c. t. 1, c. 1514, g. Θαῦμα, Miraculum, ibid. h.

Θαυμάζω, cum casu rei, &c. t. 1, c. 1512, c. Θαυμάζω, cũ casu personæ, c. 1513, a. Θαυμάζω, Obseruãtia prosequor, &c. ibid. d.

Θαύμαιτο. t. 1, c. 1515, d
Θαύμαχα Ξη, ν, π, ex θαυμάζω, Doricè faciente fut. a θαυμάξω, inquit Etym. afferens hoc ex Sophr. exemplũ, φησὶ τὸ θαύμαχα ἐν κατηθυμίοις. sed non exp.

Θαυμαλέος, t. 1, c. 1515, d
Θαυμάλεως, Lexico meo vet. sunt οἱ ἡμίφλεκτοι ἄνθρακες, Semusti carbones: itidémq; Etymologo, qui etiã subiũgit, Θάλψαι γὰρ τὸ καῦσαι, nisi fortè θαῦσαι scripsit. A Suida θαυμαλεῷ exponitur non solùm ἡμιφλεκτῷ, sed etiã ὀξυκαύστῳ ἀνθρακι.

Θαυμάσιος, t. 1, c. 1513, h.
Θαυμασιουργέω, ib.
Θαυμασμός, t. 1, c. 1513, g.
Θαυμαστέος, t. 1, c. 1514, c.
Θαυμαστικῶς, ib.
Θαυμαστὸν, ib. f.
Θαυμαστὸς, ib. e.
Θαυμαστότης, ib. b.
Θαυμαστῶς, ib. a. c.
Θαυμασιουργέω, t. 1, c. 1515, b.
Θαυμασιουργὸς, t. 1, c. 1515, a
Θαψία, ας, ἡ. Thapsia: herba est ferulacea, ex eo nominata quòd in Thapso insula primùm reperta fuerit, vt testatur Dioscor. l. 4, c. 157. vbi naturã & vim eius describit: Theophr. Hist. pl. l. 9, & Plin. l. 13, c. 22. Cæl. Aurel. Chron. l. 3, c. 2, ferulaginẽ à Lat. vocari tradit: quippe quã & Dioscor. τὴν ὅλην φύσιν dicat ἐοικέναι νάρθηκι. Itidémque Plin. in loco iam citato dicit, Semen ferulæ thapsiam quidam vocauere, decepti eo quoniã ferula sine dubio est thapsia, sed sui generis.

Θάψος, ν, ου, Thapsus: lignũ Scythicum buxei seu aurei coloris, quod nonnulli guaiacũ Indicũ esse putãt. denominatum & ipsum à thapso, vna ex Sporadibus insulis, quæ ibi primùm à Crateua repertum fuerit, teste schol. Nic. qui eius succũ esse dicit χλωρίσκου. ideóque eos qui volunt videri χλωροὶ ἐκ τοῦ πολλοὺς ἐμφανίζειν τὸ φοίνικος. Vnde Nicand. in Alex. v. 570 dicit, ἠδὲ χλόον ἴσκει θάψου. & Theocr. in Phar. Καὶ μὰν χὠμὲν ἐγὼν τὸν ἐμὸν πολίαν τὸν θάψον. Similis thapso. i. (inquit schol.) χλωρὸς ἢ ξανθὸς, pallidus seu flauus. nã thapsos est lignũ quoddã quod vocatur Σκυθίνον, i. Σκυθικὸν ξύλον. eo autẽ τὸ ἱερὸν βαθρὸν ἐκ τοῦτου μάλιστα, necnõ καὶ τὰς τελετὰς ξυλίζουσι. vulgò χρυσόξυλον nominatur. Asclepiades verò esse dicit φυτὸν τὸ χλωρὸν, quo tingi τὰ πρόσωπα. Itidem Paul. Æg. l. 3, c. 1, tradit tinctores thapso vti, quã à Romanis vocari herbam rubiã: & paulo pòst itidẽ subiungit, ἔστιν δὲ χλοῖον τοῖς Ῥωμαίοις ῥυβίαν καλοῦσι. INDE Θάψινος, ἡ, Thapsinus, Thapso similis, pallore nimirum seu aureo colore. Plutarch. Phocione, p. 1284, τὴν δὲ καὶ τοῦτον μὲν ἐξελαύνουσι τοῦ μυστικοῦ κόσμου, θάψινον αὐτὸν φοινικοῦν καὶ χρῶμα καὶ πορφυρίδι αἰωρήσαι, quum tingerentur, thapsinum & qualis mortuorum est colorem extulerunt. Sic Aristoph. Vesp. χωπανὶ ἰσκὶς θάψινα. Vbi itidẽ schol. exp. ὠχρᾷ, quoniam (inquiens) talis est thapsus, apud nos dicta χρυσόξυλον.

Θάω, Specto, Contemplor. Hesych. θάσσει exponit non solùm θεωρεῖ, sed etiam διάκειται, addens, θασσεῖν similiter accipi. Vide & θᾶσσον paulo infrà.

¶ Θέα, Videas, &c. t. 1, c. 1507, d. Θέα, Spectatio, &c. c. 1508, c.

Θεαγγελίς, t. 1, c. 1513, h
Θεαί, t. 1, c. 1533, g.
Θεαγρίς, Hesychio ὄνος, ἀπὸ βίας. videtur tamen esse potius Natus dea.

Θέαγρον, idem esse dicit τὸ θεῖον ᾧ καθαίρονται οἱ Σαλαμίνιοι, Sulphur. quod & Θειαρὶς Eustathio.

Θεαγρία, t. 1, c. 1529, a. Θεαγρὶς, t. 1, c. 1523, b. Θεάζω, t. 1, c. 1533, g
Extat apud Suid. quoque exponentem θεᾶν ἰδίαν ἔχειν, & eundem Antiph. locũ citantem.

Θέαινα, t. 1, c. 1533, g. Θέαμα, t. 1, c. 1507, e
Θεάμων, ib. g. Θεαμοσύνη, ib. b. Θεανδρίς, t. 1, c. 1519, a
Θεάομαι, t. 1, c. 1507, c
Θεανὼ, t. 1, c. 1519, b. Θεαρεῖς, ib.

Θεατήριον, τὸ, Conuenticulum, seu Locus publicus in Ægina insula, vbi conuiuia agitabantur. Alii fanum Pythii Apollinis esse ferunt vbi θεωροὶ sive θεῶναξες & ædiui conuenire epularique vnà consueuerant, vt tradunt ex schol. Pindari.

Θεαρχία, t. 1, c. 1519, b. Θεαρχὶς, ib. c
Θεατὴς, t. 1, c. 1533, h
Θεατὸν, Spectandum: ex Plat. De leg. pro Inspiciendum.
Θεατὸς, t. 1, c. 1507, g. Θεατὸς, ib. h
Θεατρικὸν, t. 1, c. 1509, d. Θεατρικὸς, t. 1, c. 1508, c
Θεατρίτης, t. 1, c. 1510, a. Θεατρίζω, t. 1, c. 1509, c
Θεατρικὴν, t. 4, c. 365, g. ob. Θεατρικὸς, t. 1, c. 1509, c
Θεατρικῶς, ib. d. Θεάτριος, ib. a
Θεάτρον, ib. Θεατρόω, ib.
Θεάτρου, t. 1, c. 1508, h. Θεατρώνης, ib.
Θεατρωτία, ib.

Θείαρ, Sulphur: pro quo suprà θεῖον. Vtitur eo Hesiodus exponẽdo θεῖον. Eust. teste θειαρὸς vulgo dicitur τὸ θεῖον, Θεῖον, poeticè & Ionicè pro θεῖον, Sulphur. Hom. Od. ξ, θεῖον ἐπὶ πλῆσαν, sulphure implebatur. Sic Il. φ, Διὸς ὃ θεῖον ἔπεμπε θείου καμάτοιο. Et Il. ξ, Διὸς ὃ θεῖον χύτο καλὸν ὕπνον. INDE Θειόω, Od. χ, Οἶον θεῖον κτὶ, καλὸν ἄνθος. Sulphure perfumo vel impleo. Homer. ibidem, Θειόω

θειώσω μέγαιρον. At Od.ψ, voce paſſ.in ſignif.act.v.490, — αὐτὰρ ὁ δῶμα θεειοῦται ἀφενηλὲς, Πῦρ μέγα κηάμενος.vbi ſchol.exp.θειαζόμενος, καθαίρει, expiat, ſulphure videlicet eam perfumans. Affertur ET Θειώσκειν pro Fumum ſeu vaporem facere, ſ.ſulphure.

Θειών,t.1,c.1510,a.
Θείων,t.1,c.1510,a.
Θειγέρος,t.1,c.1529,c.
Θείλαπος,t.1,c.1529,d.
Θειμαχία,t.1,c.1528,g.
Θειμασιων,t.1,c.1510,b.
Θειμαλίω,t.1,c.1528,g.
Θειπίς,t.1,c.1510,b.
Θειπὶς,t.1,c.1510,b.
Θειαίζω,t.1,c.1535,a.
Θειαστικῶς,ib.e
Θειώσω, Curro, Ionicè pro θέω.
Θειγδμος,t.1,c.1518,f
Θειηδόνος,t.1,c.1528,f
Θείημα,t.1,c.1510,a
Θειημαχίες,ib.
Θείμιων,ib.
Θειππόλος,ib.
Θειπίας,t.1,c.1518,h
Θεία, vide in Θεῖος.
Θειασμὸς,ib.b

Θειηπὶ, Heſych.exp.θαυμαστὶ, Admirandū ſeu Admirabilem.quod poeticam habet epentheſin τῆ ι pro θειπόν. Heſiod.Theogon.v.31, — δάφνης ἐριθηλέος ἔζον Δρέψασθαι θειπόν.

Θεῖκὸς,ὸν,ὁ, Diuinus. ADVERB. Θεικῶς, Diuiné : vel Deum reſpiciendo, Deum ſpectando. Ex Greg.Naz.οὐ πανηγυρικῶς ἀλλὰ θεικῶς ἑορτάζομεν.

Θειλοπόδω,t.1,c.1180,g. Θειλόπεδον,ib.e

Θειμωνιαὶ, Heſychio ſunt εἰ σωροὶ τῶν δραγμάτων, Acerui manipulorum.pro quo infrà θημωνιαί.

Θείω,t.1,c.1560,f

Θειοδάιμων, Suidæ eſt ὁ θεὸς δαιμάζουσα, Diuinum numen domans.

Θειοειδέστατος,eidem eſt θειοδὴς, Diuino numini ſimillima, ideoque Diuiniſſima.

Θεῖον,ου,τὸ, Diuinum,t.1,c.1534,b. | Item τὸ θεῖον ſubſtantiuè pro Numen diuinum,ſeu Deus,ib.c. | Θεῖον dicitur etiam Sulphur, veluti θεῖον, ſic nominatum διὰ τὸ θεῖόν τι ἔχειν, vt quidam volunt. vnde & καπνίτιν πῶρον dicitur à nonnullis, quum ὁ καπνὸς odorem ſulphuris reddat. Duo porro ſunt τῆς θείου genera, ἄπυρον & πυρωμένον: de quibus Dioſcorides lib. 5.cap.124:& Plin. lib.35,cap.14:vbi & ipſe teſtatur fulmina & fulgura ſulphuris odorem habere,ac lucem ipſam eorum ſulphuream eſſe : habere & in religionibus locum ad expiandas ſuffitu domos. τὸ ἄπυρον θεῖον, idem cum Virgilio appellat Sulphur viuum, ibidem : Celſus, Sulphur ignem non expertum, libro 5,cap.18. Heſych.θεῖον, Euſtath. θεῖον vulgò nominari tradit. INDE Θειώδης, SIVE Θειοειδὴς, Sulphuris colorem habens, Luridus. ET Θειώδης,ους,ὁ καὶ ἡ, Sulphureus vel Sulphuroſus. Item VERBVM Θειόω,ῶ, Sulphure perfumo vel expio.cuius paſſiuum θειοῦται Heſychius itidem exponit θεῖον καθαίρεται. Inde COMPOS. Διαθειόω,ῶ,pro eodem. cuius exemplum hoc legitur apud Euſtathium,Εὖ διεθείωσε: qui & ipſe θειόω esſe dicit θυμιάσαι, Suffire. Ionica autem dialyſi θειῶσαι dicitur pro hoc θειῶσαι, vt & θεῖον pro θεῖον: item θειώσας & θείσας pro iiſdem apud poetas, ex quibus Etymologus vult contracta eſſe θεῖον & θειῶσαι.

Θεῖος,ου,ὁ, Diuinus, contractum ex θέιος ſeu θέϊος, vt volunt nonnulli. vide t.1,c.1534,a. | Θεῖος dicitur etiam ὁ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, patris vel matris frater, teſte Euſtath.& Polluce. In qua ſignificatione interdum abſolutè ponitur.vt apud Xenophontem Pædiæ 1,ὁ θεῖος αὐτοῦ ἐλοιδόρει, auunculus eum increpabat. Et apud Plutarch.περὶ φιλαδελφίας, circa finem, Ἀλλὰ μὴν ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ μὲν πατὴρ μάχιμον ὄντα καὶ ὑβριστὴν, ἐκέλευε, καὶ χαλεπὸς ἦν· ὁ δὲ θεῖος αὐλίζεσθαι καὶ φεύγειν. Vbi quem θεῖον vocauit, mox πατρὸς ἀδελφὸν nominat. Interdum cum adiectione, ad tollendam ambiguitatē. Philo in vita Moſi.l.3, τὴν πατρῴαν θείου τοῦ πατρὸς ὑπερέμει τάξιν, quartum locum tribuit patruis. Vbi vt dicitur ὁ τοῦ πατρὸς θεῖος pro patruo, ſic etiam ὁ τῆς μητρὸς θεῖος pro auunculo. (Pollux & τὸν ὁμοσύμπυον ἀδελφὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς vocari θεῖον tradit: ſi tamen non potius ἀνεψιὸν ſcripſit) FOEMIN. Θεία,ας,ἡ, Amita,Matertera : itidem vel abſolutè vel cum adiectione. Ac vt θεῖος τοῦ πατρὸς eſt Patruus,ita θεία τοῦ πατρὸς, Amita: & vt θεῖος τῆς μητρὸς eſt Auunculus,ita θεία τῆς μητρὸς Matertera. Alioqui Θεῖα eſt etiam nomen proprium. Ita enim dicitur mater ſolis & lunæ, τῆς Ἠοῦς & Σελήνης, quaſi Θεία, vtpote quæ ſit αἰτία ἔνιοις ἡμῖν. Meminit eius Heſiod.in Theogon. At pro θεία,quæ à Theophraſto Hiſt.plant.lib.4,c.1,arboribus annumeratur,alibi apud eundem ſcriptum eſt θύα & θύα,ac rectius. Item verò & pro θεῖα quod Heſychio eſt ἰγδῆ, reperitur ſæpius θυῖα & θυεῖα, quod eſt mortarium.

Θειότης,t.1,c.1534,h. Θειόχους, vide in Θεῖον.
Θειόω,t.1,c.1535,a. Vide & Θεῖον.
Θειών,t.1,c.1550,c. Θειώδης, vide in Θεῖον.
Θείως,t.1,c.1534,f. Θειληθρον,t.1,c.1517,d
Θειαχίδες,& Θειαχὶς πᾶν σπερμάδιον, Nuclei alliorum:& Θειαμδουλίμα σπόρου δα, Allia in nucleos diſcreta.Ita v.l.ſed perperam,poſito videlicet η loco γ.
Θειαγῖνες, Heſychio ſunt οἱ πλανῶντες, γόητες, πιθανοὶ, φαρμακεῦται, Præſtigiatores, Venefici, Verſipelles : nimirum ἀπὸ τῆς θήλης quod idem exp.ἀπατᾶν. Cui etymo ſuffragatur & Euſt.
Θέλγμα,t.1,c.1517,c
Θέλγω, Mulceo,&c.t.1,c.1515,f. Θέλγω, Sopio,&c.c.1517,a.
Θελεμὸν, Heſych.exp.ὅλον ὁμοῦ ῥιζῶν, Totum radicitus. quo ſignif.apud Hom. quoque legimus θεσθέλυμνον
Θελεμὸν, eidem eſt οἰκτρὸν, ἥσυχον, Miſerabile, Quietum:afferenti itidem Θελέμιος pro ἡσύχιος, οἰκτρός.
Θέλημα,t.1,c.1095,g. Θέλημος,ib.
Θελήμων,ib. Θέλησις,ib.
Θελητὸς,ib.h. Apud Græcos Bibliorum interpretes habet diuerſam ſignificationem, nimirum pythonis. vt Regum lib.4,cap.21, καὶ ἐποίησε θελητὸν, καὶ γνώσας ἐπάθωσι. Et cap.ſequente, τοὺς θελητὰς καὶ τοὺς γνώσας καὶ τὰ εἴδωλα ἐξῆρεν. Ibi enim Hebraici textus verſio habet Pythones & ariolos. Sed notandum vtroque in loco Cōplutenſem editionem habere ἐγγαστριμύθους.
Θέλκω,t.1,c.1095,g
Θέλκαρ, idem quod Θέλγμα, teſte Heſychio. ſeu θέλγητρον, φίλτρον ἐφόδιον μετὰ τινος ἀνάγκης. Dicitur vt ἄλκαρ.
Θελκτήριον,τὸ, ſubſtant.t.1,c.1517,c
Θελκτήριος,ib. Θέλκτειος,ib.d
Θέλκτρον,ib.
Θελκτὼ, Blanditrix. Suidæ κολακευτική.
Θελξίνοος,t.1,c.1517,c. Θελξίφρων,ib.
Θελξιφροσύνη,t.1,c.1584,f
Θελοκακέω, De induſtria ignauiter ago: quod & ἰθελοκακέω.
Θέλυμνον,ου,τὸ, pro Fundamentum, affertur ex Homero.
Θέλω,t.1,c.1095,d. Θέμα,t.3,c.1473,f.& 1521,g
Θεμαπίζω,t.3,c.1474,c. Θεμαπὶς,ib.b
Θεμαπωμὸς,ib.c. Θεμέθλιον,t.3,c.1530,d
Θεμείλιον,ibid.g. Apud Heſychium reperio & Θέμελα expoſitū θεμέλιοι: Θεμελιωθέντα, ὁμοῦ ῥιζῶν ἠρθέντα.
Θεμέλη,t.3,c.1530,c. Θεμέλιον,ib.
Θεμέλιος,ib. Θεμελιόω,ib.h
Θεμελίωσις,t.3,c.1531,a. Θεμελιωτὴς,ib.
Θέμερον, Heſychio eſt σεμνὸν, Graue, Venerandum: afferenti itidem Θεμέρη pro σεμνὴ, item βεβαία, ὁσταδὸς: NECNON Θεμερωϊάδαι pro σεμνωϊάδαι. ITEM Θεμερόφρονας pro σεμνοὺς, σώφρονας. ET Θεμερωπὶς pro ἐγκαρσία. Infrà Θερμερωϊάδαι & Θερμερωπὶς.
Θεμιλλος,t.3,c.1530,c. Θεμίζω,ib.a
Θεμις,t.3,c.1527,h. Θέμιστες,t.3,c.1528,a
Θεμιστεύω,t.3,c.1530,a. Θεμιστεύω,t.3,c.1529,f
Θεμιστὴ,ib.e. Θεμιστεύδαι, ib.e
Θεμιστοσύνα,ib.e. Θεμιστοσύνης,ib.b
Θεμιστοκλῆς,ib. Θεμιστοπόλος,ib.a
Θεμιτὸς,ib.e. Θεμιτὸς,ib.
Θεμιτὼ,ib.b. Θεμίτων, ib.f
Θεμιτὼς,t.3,c.1530,a. Θεμιτὼς,ib.b
Θεμοὶ, Heſych. affert pro διαθῆκαι, παραιτήσεις.
Θέμωνι, idem exponit ἐγγίσαι ἐποίησε, ἐπιδάκασε, Appropinquare ſeu accedere fecit, Coegit: procul dubio reſpiciens ad hunc locum Homeri Odyſſeæ ι, Τλῶ δ' ἀψ πάπτηνα δὲ παλιρρόθιον φέρε κῦμα Πλημμυρὶς ὀκριόεσσα, θέμωνε δ' ὑπὸ ῥόον ἰκέσθαι. Vbi ſchol.quoque hemiſtichium illud exp.ἐγγίσαι ἐποίησε τῇ γῇ.

Θίναρ,αρος,τό,eidem Hesychio est τὸ κάλλιον τῆ χειρὸς ἢ πο- A δὸς, Cauitas manus & pedis: Latinis lr & Vola. Hom.Il. τ,ἄμφω χεῖρε αἰτήσῃσι λιλαιόμενον ἱδέ πάσσαι, Πρόμοιον ὑμῖν Ἀ ναρος, supra volam. Itidem ex Alex. Aphrod. Probl.lib. 2,μαλλὸν τῆ θέναρι πρὸς χρόαν affertur pro Volam manuum contingit. Etym.dictum vult vel παρὰ τὸ θίνειν: vel παρὰ τὸ θίνειν, εἶον,mirum εἰς ὃ ἀπάδειν τὸ διδόμενον: vel παρὰ τὸ θίνειν, quod est τύπτειν,quoniam δι' αὐτῆ πάντα γίνεται. Vbi no- ta hoc θίνειν,cuius Hesych.quoque meminit, afferēs θί- νειν pro κόπτειν,τύπτειν,Cædit, Verberat: pro quo suprà per diphthongum θίνειν. Affertur & Θιναρίζω pro Verbe- ro,παίω:sed sine vllo exemplo & autoritate.

Θίνειν,vide in Θίναρ.

Θιόλαβις,ib.

Θιοχλυτία,t.1,c.818,g.

Θιόγλωσσος,t.1,c.1522,c.

Θιόγνωτος,ib.

Θιοδίγμων,t.1,c.954,g. & 1522,c

Θιοδίκτωρ,t.1,c.1522,c.

Θιόδακτος,ib.f.

Θιόδμητος,ib.g.

Θιοδώρ,ib.h.

Θιοείκελος,ib.b.

Θιόθρις,t.1,c.1533,d

Θιόθυτος,t.1,c.1523,c. & 1646,h.ob.

Θιοίνα,t.1,c.1529,c. At Θιοίνη,ης,ἡ,dicitur esse Tem plum Bacchi.

Θιοίτιος,t.1,c.1519,c.

Θιοκάπηλος,t.1,c.1523,c.

Θιόκλητος,ib.

Θιοκλύστος,ib.h.

Θιόκμητος,t.1,c.1524,a.

Θιοκράσια,ib.

Θιόκτιτος,ib. Affertur & Θιόκτιτα pro Quæ sunt diuinit⁹.

Θιόλητος,t.1,c.1524,a.

Θιολογεῖον,ου,τό,Locus supra scenam in qua dii ostendebā- tur spectatoribus.Etenim Pollux lib.4,c.19,de theatro & partibus eius loquens,ait,λέπει δὲ θεολογεῖν, ὅπερ ὑπὲρ τὴν σκηνὴν,ἐν ὑψει ἐπιφαίνεται θεοῖς,ὡς ὁ Ζεὺς ἢ οἱ ἐκεῖ αὐτῶν οἱ Ψυχαγωγία. Procul dubio ex eo nominatum est quoniā ibi demissi machina quadam dii loquuntur.

Θιολογέω,t.1,c.1514,c.

Θιολογικός,ib.

Θιολογοδίδακτος,ib.f.

Θιόμαντις,ib.

Θιομαχία,ib.& 1518,g.

Θιόμβρος,ex Herodoto affertur pro Θιώμβρος,Spectans.

Θιομηνία,t.1,c.1525,a.

Θιόμητος,ib.

Θιομίμητος,ib.

Θιομισής,ib.b.

Θιόμορος,ib.

Θιόπαις,ib.d.

Θιοπάθεια,ib.

Θιοπάθεσις,ib.c.

Θιοπάλαιστος,ib.

Θιοπαλής,ib.c.

Θιοπάω,ib.g.

Θιοπειθὴς,t.1,c.1525,h

Θιοπίς,ib.

Θιοπρεπὴς,ib.

Θιοπρεπῶς,ib.c.

Θιοπρόπιον,ib.e.

Θιόπτης,t.1,c.1529,f.

Θιοπτικός,ib.

Θιορρύμων,ib.e

Θιόρρυμος,ου,ὁ ἢ ἡ,A deo dictus,Diuinus.Ex Nonno.

Θιόρρυτος,t.1,c.1526,f.

Θιός,t.1,c.1527,c. Θιὸς, pro Ζεὺς,&c.c.1510,a.

αὐτὸς,&c.ibid.c. Θιὲς, cum Ζεὺς, &c.ibid.e.

eum genit.&c.ibid.f. Θιὸς ἥτις,&c.ibid.g.

fœminini generis, &c.ibid. Θιὸς, in obliquis casi- bus,&c.c.1521,a.

Θιόσδοτος,t.1,c.1521,a.

Θιοσθένεια,t.1,c.1526,g

Θιοσθενὴς,ib.f

Θιοσβὴς,ib.g.

Θιοσίπτωρ,ib.

Θιοσμία,t.1,c.1527,a.

Θιοσοφία,t.1,c.1527,b.

Θιόστονος,t.1,c.1521,c. & t.3,c.760,a

Θιοστυγὴς,ib.b

Θιοσυνὴς,ibid.& t.3,c.1111,f.

Θιοσυλὴς,ib.

Θιοσπρεπὴς,ib.

Θιότης,t.1,c.1533,d.

Θιοτίκτειρα,ib.

Θιοτυκία,ib.

Θιουδὴς,ib.a.

Θιουργία,t.1,c.1529,h.

Θιουργὸς,ὁ,ἡ,esse dicitur Qui in sacris operatur.

Θιοφάνεια,ἡ,t.1,c.1527,c.

Θιοφανὴς,ib.e.

Θιοφανία,t.4,c.30,d.

Θιοφαντήρ,ib.

Θιόφαντος,ib.

Θιοφιλία,t.1,c.1518,b.

Θιόφιν,t.1,c.1519,f.

Θιοφορούμενος,ib.d.

Θιοφορητὸς,ib.

Θιοφόρος,ib.b.

Θιοφορτὸς,ib.e.

Θιοφορτίδιον,ib.

Θιόφρων,ib.

Θιοχάραγμα,t.1,c.1539,f.

Θιοχαράκτης,ib.

Θιοχαρὴς,ib.

Θιοχαρίτωτος,t.1,c.1527,g

Θιοχαρτίζω,ib.h

Θιοχαρὴς,ib.

Θιόφιλος,ib.

Θιοφόβητος,t.1,c.1518,b

Θιοφόρητος,ib.

Θιοφορεῖα,ib.c

Θιόφορος,ib.c

Θιοφορτίδια,ib.

Θιοφροσύνη,ib.f

Θιόω,t.1,c.1533,e

Θιοχαραγίδιον,ib.

Θιοχαρὴς,ib.

Θιοχαρίζομαι,ib.

Θιοχαρὴς,ib.

Θιοχαρὴς,ib.

Θιοχαρὴς

Θερμίνη,ib.b. Θερμαρώδης,t.1,c.1548,b
Θερμαρωπὸς αἰδὼς ab Æſchylo dicitur, quòd calefaciat & rubefaciat faciem: in Prometheo,pag.13, ὁπότ' ἐμοῦ τοῦ θερμαρωποῦ αἰδοῦς. Vbi & ſcholiaſtes exponit τῆς θερμῆς αἰδοῦς τῆς ἐξ αἰσχύνης αἵματος γεγινημένης. Poſſis etiam interpretari, Excuſſit ruborem calorémque pudibundis genis, pallorémque mihi induxit. Scribitur ibi & θερμαρώπου, teſte ſchol.
Θερμὰ, t.1,c.1545,c. Θέρμη,t.1,c.1546,c
Θερμηλασία,t.1,c.1545,e
Θερμῆναι dicendum,non θερμᾶναι, tradit Phrynich. Ambo autem ſunt à them.θερμαίνω.
Θέρμης,t.1,c.1546,c. Θερμοδότης,t.1,c.1545,d
Θερμοδώτης,ib. Θερμολυπία,t.2,c.723,g
Θερμολυτέω,ib. Θερμολουτρῶν,t.1,c.715,a
Θερμὸν,τὸ,ſubſt.t.1,c.1546,d
Θερμόπλα, Heſychio teſte eſt ὑπογύημα περὶ τοὺς πόδας: forſan quum vngulæ nimis calent.
Θερμοπότης,t.1,c.1545,d. Θερμοπώλης,ib.
Θερμόπυλαι, t.3,c.611,a.& c.1009,f.ob.
Θερμοπώλης,t.1,c.1545,d. Θερμοπώλιον,ib.
Θέρμος,t.1,c.1544,c
Θέρμος,ου,ὁ, Lupinus: leguminis genus,de quo Theophr. Hiſt.pl.l.8,c.7:& Dioſc.l.2,c.131:Plin.l.18,c.14. Sunt qui λυπινάριον vocent.
Θερμοσκοπία,t.3,c.960,c. Θερμότης,t.1,c.1546,b
Θερμοτραγέω,t.1,c.1545,e. Θερμοτραγία,ib.f
Θερμυδρὸς,ib.e. Θέρμων,t.1,c.1546,d
Θερμωλὴ,ib.b. Θερμῶς, ib.a
Θέρος,t.1,c.1548,b
Θεροσχθὼν, Heſychio eſt ὁ θερμαίνων ἢ καίων ἢ χλιῶ, qui calefacit & vrit terram.
Θεροτόμβος,eidem eſt θερμὸς θυτόμβος:à them.θέρω.
Θέρσος,t.1,c.1504,f. Θερτεία,Feſtum quoddam. Heſych.
Θέρω,Calefacio, &c.t.1,c.1543,e. Θέρω,Medeor,&c. ibid.g.
Θέσις,t.3,c.1474,c. Θέσκελος, t.1,c.1530,c
Θέσμα,t.3,c.1685,f.ob.
Θέσμα φαρθενίας ἀποδίδωμι,t.3,c.1524,g
Θέσμιος,t.3,c.1526,c. Θεσμοδοκέω,t.3,c.1514,h
Θεσμοθεσία,ib. Θεσμοθετέω, t.3,c.1515,d
Θεσμοθέτης,ib.a
Θεσμοποιεῖς, Heſychius exp.νομοθετῆς,Leges condis.
Θεσμὸς,t.3,c.1514,b. Θεσμοτόκος,t.3,c.1515,d
Θεσμοφορεῖα,ib.f. Θεσμοφορεῖζω,ib.h
Θεσμοφόρος,ib.d. Θεσμοφυλακεῖς,t.3,c.1516,a
Θεσμῳδῶ,ib.b. Θεσπέσιος,t.1,c.1537,a
Θεσπεσίως,ib. Θεσπεσιοιδὸς,t.1,c.1536,f
Θεσπιδαὴς,t.1,c.1537,b. Θεσπιπέσια,t.1,c.1536,d
Θεσπίζω,ib.f. Θέσπιον,ν,τὸ,Res diuina. v.l.
Θέσπις,t.1,c.1536,c. Θέσπισμα,ib.g
Θεσπῳδέω,ib.c. Θεσπῳδὸς,ib.
Θέσσυδα, Heſychio eſt αἰτῶν, ἱκετεύων: afferenti itidem θεσσύμενος pro σύμβολος, ἱκετεύων. At θεσσυτο idem exponit non ſolùm ἱκέτευσαν, ſed etiam ἐκάθισαν, ἐζήτησαν, ἐπεδύσαντο.
Θεσπαπόσαι,Heſ.exp.θεσπαπίζει,μαστίζεται,πολλὰ λαλῶ,Vaticinatur,Multa & inania loquitur.
Θέτιον,t.3,c.1475,d. Θέτις,ib.
Θετικὸς,ib.c. Θετικῶς,ib.f
Θετὸς,ib. Θεὺ,t.1,c.1550,c
Θθμοεία,t.1,c.1528,b. Θθμοεσάζω,ib.
Θιαῶ,t.1,c.1519,g
Θίβων.Curtam:à θίω. vt πλίβων à πλίω. vnde fut.med.θίσασθαι, ſignificans θραύειν.
Θιβρεία,t.1,c.1519,a. Θίω,t.1,c.1550,a
Θίων,t.1,c.1533,g. Θιωνυμία,t.1,c.1530,c
Θιωρῶν,ν,τὸ,eſſe dicitur ὁ ἱστορόμος: Suidæ autem θεωρῶν ſunt τὰ θεωρητικά.
Θιωρέω,t.1,c.1510,d.& 1539,d. Θεώρημα,t.1,c.1510,g
Θιωρικὸς,t.1,c.1511,b. Θεωρητέον,ib.c
Θιωρικὸς,ib.d. Θεωρητὸς,ib.b
Θιώρητρα,ῶν, dicta fuiſſe tradunt munera quæ ſponſus ſponſæ dabat ante nuptias quum ſe ſpectandam præberet depoſito flammeo: quæ & αἱ καλυπτήρια, ὀθόνια, αἱ θρέμματα.
Θιωρητῶς,t.1,c.1511,b
Θιωρία,Contemplatio, &c.ib.c. Θεωρία, Solennitas, &c.c.1537,g.
Θιωρίζω,t.1,c.1511,c. Θιωρικὸς,t.1,c.1538,h
Θιώριος,t.1,c.1539,d. Θεωρὶς,ib.c
Θιωρὸς,Spectator,&c.t.1,c.1511,f. Θεωρὸς,Qui ad Deum accedit,&c.c.1537,c.
Θίωσις,t.1,c.1533,c. Θεώπρος,t.1,c.1534,c
¶ Θῆ,Ponat:ſubiunct.præſ.à them.τίθημι ſeu θέω.
Θηβαγχμὸς, SIVE Θηβαγχμὸς,ὁ,ος,καὶ ι, Thebis genitus, Thebis natus ſeu oriundus. Heſiod. Theog. v.530, Ἡρακλῆος Θηβαγχμίου. Affertur & Θηβαγχμὸς Διόνυσος. Eſt autem Θήβη vrbs quædam Bœotiæ: cuius ciues Θηβαῖοι dicuntur,& fœm.gen.Θηβαΐδες. Ab his Θηβαϊκὸς,ὀν,ὁ, Thebaicus, Ad Thebanos pertinens, vel Thebis proueniens. vt Θηβαϊκοὶ βάλανοι apud Dioſc. Thebaicæ palmulæ, quæ videlicet proueniunt Thebis in Ægyptia. Fœm.Θηβαΐς,aliquando ſignificat etiam Territorium ſeu agrum Thebanũ, ſubaudito ſubſtantiuo χῶρ: interdum poema de rebus Thebaicis. vt apud Athen.libro 11, ὁ τῶν κυκλικῶν Θηβαΐδα ποιητικὸς. Sunt inde & aduerb.localia, Θήβηθεν, pro ἀπὸ Θήβης, Thebis,in Epigramm.Et Θήβησι,pro ἐν Θήβαις, Thebis, apud Athen.
Θῆβος, Heſychio θαῦμα,Res ſtupenda:forſan à θάπτω.
Θηγαλέος,t.1,c.1553,h. Θηγάνη,ib.
Θηγανεὼν,ib. Θηγανόω,ib.
Θηγὴ, Heſychio eſt θήκη,θήσις,τάξις.
Θηγὸν, Heſychio eſt ὀξὺ, αἰχμηρὸν, Acutum.
Θήγω,t.1,c.1553,c. Θηίεμαι,t.1,c.1510,c
Θηιμὸς,Heſychio ἐθισμὸς:afferenti itidẽ θήμων pro ἐθίμων.
Θηιπὴρ,t.1,c.1510,d. Θηιπὼς, Heſychio eſt θωρὸς,item ἀπατεών.
Θηιπὼς,t.1,c.1510,d. Θηίπωρ,ib.
Θῆϊον,ου,τὸ,eſſe dicitur Balſamum.perperam. eſt enim Sulphur: Ionica diſſolutione pro θεῖον. vt apud Homerum Odyſſ.χ. Ἤτοι μὲν ἀέρα σῦρ καὶ θῆϊον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν. Vnde θηΐδιον fieri poteſt vt θειδιον à θεῖον, teſte Euſt.
Θήκη,t.3,c.1477,b. Θηκίον,ib.c
Θηκὼς,t.1,c.1553,f
Θηλάζω.Θηλάτωρ,Θηλαμὼν,Θηλαμὼν,Θηλασμὸς,Θηλάστρια, vide paulo pòſt in Θηλή.
Θήλεια,Θηλέα,Θήλεια, vide paulo pòſt in Θῆλυς.
Θηλέω,ῶ,pro θάλλω, Vireo,Germino. Hom.Od.ε, Ἀμφὶ δ' ἄρα μῶρις μαλακαὶ ἴου πίλ' στεφάνου θήλεον. Et in Epigr.φυτὰ θηλήσαντα. Vide & t.1,c.1495,b.
Θηλὴ, ῆς,ἡ, Papilla: mammæ ſeu vberis apex: τὸ ἀκρότατον τῆ μαστῷ, quod vulgò ρᾶξ dicitur, inquit Euſtathius. Vnde & Ariſtoteles Hiſtor.animalium libro 2,dicit θηλαὶ μαστῶν, papillas mammarum. Alioqui vt μαστὸν ὀπτᾶν,ita etiam θηλὴν ὀπτᾶν dicitur nutrix quum infanti papillam ſugendam præbet. Et ipſe infans contrà ὀπτιλαμβάνεται & σπᾷ τῆς θηλῆς, quum eam arripit & lac ſuctu trahit. Lucianus in Zeux. μεταξὺ τῆς θηλῆς ἑκάτερος ἐπιλημμένος. Syneſ.epiſt.4, ὑπερμαζῶν καὶ ἀσυμμέτρως ἔχειν τὴν σίριγγα, ὥστε τὸ βρέφος μὴ δύνασθαι μᾶλλον ἀλλὰ δι' ὠμῶν σπᾶν τῆς θηλῆς αἰσθάνεσθαι. (Θηλαὶ, Heſychio autore ſunt non ſolùm τῆς μαστῶν τὰ ἄκρα, ſed etiam τῆς χηλῆς τὰ ἀκροτομήματα) INDE Θηλάζω,idem quod θηλὴν ἐπέχω, Papillam ſugendam præbeo, Lacto. Lyſias,ἐπειδὰν δὲ παιδίον ἐγγύτατα ἥκῃ,καὶ μήτηρ αὐτὸ θηλάζῃ. Galenus,οἱ παλαιοὶ δὲ τὴν γυναῖκα θηλάζουσαν ἐφίεσαν τοῖς ὠδῖσι τῆ φθορῆ καίμενοις, nutricem lactantem admouebant tabe laborantibus. Quo modo & Pollux πίτθας eſſe dicit τὰς θηλαζούσας: θηλάζειν autem vocari τὸ μαστὸν ὀπτᾶν. Ipſæ etiam mammæ ſeu vbera θηλάζειν dicuntur, vt non ſolùm Lactantes matres à Varrone dicuntur, & Lactans fœmina à Gellio, ſed etiam Vbera lactantia à Lucretio, ſic canente, libro 5, Vbera mammarum in ſomnis lactantia quærit. Lucæ cap. 23, μακάριαι αἱ μασοὶ αἱ οὐκ ἐθήλασαν, beata vbera quæ non lactauerunt. id eſt, lac ſugendum præbuerunt. Quin & ipſe fœtus matrem ſeu nutricem θηλάζει, pro Sugit præbita papilla. Plut.in Romulo,p.36, θηλάζουσης

ὠθοῦσα τὸ θρεῖον: de Romulo & Remo, quos secundum quosdam ἀπὸ τῆς θηλῆς, id est à rumia, denominatos ait. Aristot. Hist. animal. lib. 6, cap. 23, οὐ προσδέχεται δὲ οὐτ' ἡ ἵππος τὸν ὄνον, οὔτε ἡ ὄνος τὸν ἵππον, ἀλλὰ μὴ τύχῃ τῆς θηλαίας ὁ ὄνος ἵππου. Ἐστὶ δ' ἀλλιῶν γ' ὅτι πάσης οὐ καλοῦσι ἡμεροῦς ὄνος ἵππου. Vide Pollucem lib. 8. cap. 44, Arcerique vetarunt θῆλας. Vnde Plinius libro 8. cap. 44, Arcerique veruntque genus ab altero narrant, mili in infantia eius generis quod ineant, lacte hausto. Quapropter surreptos pullos in genebris equarum vberi, asinarúmve equileos admouent. Sic Lucæ cap. 11, μακάριαι αἱ μασταὶ αἱ θήλασαι σε, Beata vbera quæ suxisti. seu Quorum lac hausisti. Itidémque passiua voce & significatione nutrix θηλάζουσα dicitur pro Sugi. Aristoteles de delphine, ἔχει δὲ οὐχ ὡς τὰ πεζὰ πτερύγιον ἀπὸ τῶν ὤμων, ἀλλ' ὡς μίαν καὶ δύο ἔχοντα περόνην ὑπὸ τὴν πλευρὰν ἑκατέραν, ᾗ ὑπὸ γάλα ῥᾳδίως θηλάζεται ὑπὸ τῆς τίκτουσα βραχέλεσι δυσὶ πᾶσι. vt & Plinius delphinos ait suos catulos nutrire vberibus. Rursum Aristot. De generat. animalium libro 4, οἱ γὰρ τίτθοι τὰ θηλαζόμενα αἱ καθ' ἡμέραν δίδοσι τὸ θηλύ, Eis quæ sugũtur, id est Lactantibus. Itémque τὰ θηλαζόμενα γάλα apud Dioscoridem, Lac quod sugitur, seu suctu ex vberibus hauritur. Alioqui θηλάζειν poni volunt etiam pro θηλὴν ἐπέχειν, vbera seu papillam præbere sugẽdam: quum Plutarch. in Rom. pag. 35, dicat, ὡς ἔοικε τὰ ὑπὸ τῶν θρέψαντα ἐκφεύγειν καὶ δρυοκολάπτην καὶ λύκαιναν ἱκετεύειν θηλάζοντα καὶ τρέφειν: vt hic θηλάζειν τοῖς θρέψασι sit quod in lib. De fort. Rom. vocat θηλὴν ἐπέχειν τοῖς θρέψασι. Sed ego puto illo in loco dativum τοῖς θρέψασι ferri potius ad πειθῆναι quàm ad θηλάζειν. Nec verò tantùm nutrix & vber & ipsum lac θηλάζεται, sugũntur, sed ipse etiam partus θηλάζεται, pro Lactatur. Pollux enim tradit θηλάζειν vocari τὸ μαστὸν ἕλκειν, & θηλάζειν dici τὸ γάλα ἕλκειν ἀπὸ τῶν μαστῶν, lac ex vberibus suctu haurire seu trahere. INDE Θηλασμός, οῦ, ὁ, Lactatio: vel Lactis hausti. Quo verbali Plutarch. vtitur in Romulo, pag. 44, vbi dicit Ruminalem capriscum dictam videri ἀπὸ τῆς τῶν βρεφῶν θηλασμοῦ, quoniam τὸν θηλὴν antiqui rumam appellauere. Inde ET Θηλάσιος, α, ον, Nutrix, Lactatrix, Quæ papillam sugendam præbet infanti. Pollux enim libro 3, cap. 3, τὸν θηλάζουσαν καὶ θηλὴν ab Eupolide θηλάσιαν vocari tradit. Ab eodem θηλὴ DERIV. Θηλαμών, Lactens, ideóque Recens à partu. vt Hesychius θηλαμῶνα exponit νεογνά. ITEM Θηλαμών, Nutritor, Nutritius. vel etiam Nutrix. Eustathio enim teste à Lycophr. θηλαμὼν dicitur ἡ τροφός: itidemque Etymologo. Quapropter apud Helychium quoque pro πάρος, quo illud θηλαμὼν expositum legitur, putarim reponendum ἔρος. Suidas verò θηλαμόνας affert pro τὰς οἰκίας. Θηλάμων, idem cum θηλάζω significans. vnde est aorist. med. ἐθηλάμην, quod Hesych. exponit ἐθήλασα. Apud Plutarchum reperio & alia duo DERIVATA, Θηλασὶς videlicet ET Θηλασίς. Nam in Problem. Rom. pag. 496, scribit διὰ τροφοῦσας τὰ παιδία γάλακτα nominari θηλασίας, ἀπὸ τῆς θηλῆς: & Ruminam esse θηλασίδα ἢ θηλάσιον ἢ κουροτρόφον.

Θηλαστὴρ, Hesychio est κυνηγός: forsan pro θηρατής.

Θηλατίδης, pro Concameratus affertur ex Theophr. Hist. pl. l. 3. In qua signif. scriberetur potius θολατίδης.

Θηλάτιδον, & Θηλατιστήριον, alicubi reperiri aiunt pro θηλάδων & θηλασταστήριον: de quibus t. 1, c. 1180, c. g.

Θῆλυ, υ, vide in Θῆλυς. Θηλυβλής, t. 1, c. 817, d

Θηλυγενῆ, affertur pro Fœminam procreare. Θηλυγενία, t. 1, c. 841, h. Θηλυγένιος, ib.

Θηλυγόνος, ib. g

Θηλυδρίας, Θηλυδριώδης, Θηλυκὴς, vide in Θῆλυς.

Θηλυκραιλία, t. 2, c. 72, d. Θηλυμανὴς, t. 2, c. 769, f

Θηλύμελα, Hesychio sunt μέλη βιβρωσκόντα ἄλφιτα.

Θηλυμελεῖς ἀηδόνες, Fœmineum & molle modulantes melos luscinias, in Epigr. Aliis Molliter canentes.

Θηλυμήτωρ, t. 2, c. 952, g

Θηλυμορφος, Qui fœminea forma est. Aristot. de pardali, ἐπὶ αἰθριάσει τὴν ἀκουστὴν θηλυμορφότερον ἔχει ἐν μὲν κατὰ τὰ σκέλη.

Θηλυνω, Effœmino, Emollio. Hippocr.

Θηλύπους βάσις, ex Eurip. pro Pes fœmineus.

Θηλυπρῳρες, lles fœmina. Eust. p. 302, tradit apud Arcadas esse φυλὴν, μέσον τι ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, indeque à nonnullis θηλυπρῳρες nominatum.

Θηλυπρεπὴς, t. 1, c. 1722, e

Θῆλυς, εος, ὁ vel ἡ, Fœmineus: vel Qui est sexus fœminei. Plut. in Probl. Rom. de Pythagoricis, τὸ χολάδιμον ἢ λοπὸν, θῆλυ, ἄρρενα δ' ἐπὶ τῶν ἀφροδισίων ὀνομάζουσι. Sic apud Aristotelẽ, ὁ θῆλυς ἐλέφας, Elephas fœminei sexus, seu Elephas fœmina: & ὁ θῆλυς ἵππος, Equus fœminei sexus, Equa. Idem Aristot. Hist. anim. lib. 5, πολύπους ὁ θῆλυς, polypus fœmina. Et libro 6, ὁ θῆλυς ἡμίονος, mulus fœmina, id est mula. Et apud Dioscor. libro 1, θῆλυς κάλαμος, arundo fœmina. In fœm. gen. itidem pro Fœminea, Quæ fœminei sexus est, seu Fœmina. Hom. Il. 7, Ἦσαν θῆλυς ἐοῦσα, Quum sit fœminei sexus, Quum sit fœmina. Et Il. ψ, Αἴθων θῆλυς ἐοῦσα. Idem Od. κ dicit Θῆλυν ὄϊν: vt Eurip. θῆλυ σπέρμα, Fœmineum genus. Sic in Epigr. legimus θῆλυς φώνη: & θῆλυς χάος. Et Nonn. ἡμίβιον θῆλυ φωνῆς, fœminea voce. Alioqui ET Θήλεια dicitur in fœmin. gen. & IONICE Θήλεα, A, C Θηλὶς. Hom. Il. ϑ, Μήτις σοὶ θήλεια δύῃς τὴν μητέρα τῆς ἀφέλῃσι. Odyss. ξ, ὡς ἔτι καὶ νῦν Ἰθακήσιοι τὰς ὑὸς χαμαιευνάδας ἐγχέλεσιν Θήλειαν ὑὸν ἐκάλεσε. Sic Odyss. σ, — ἵππους δώσειν θηλείας. Sed & prosæ scriptores passim. Xenoph. in Lacedæm. polit. τὸ ἄρρεν φῦλον καὶ τὰς τὸ σπερμάτιον ἰσχούσας τῶν θηλείας φυτῶν. Plut. in Alex. θήλειαν ἵππον ἔτρεφε. Et apud Athen. lib. 1, θήλειαι παῖδες. Sic apud Platonẽ, θήλειαι κόραι, virgines: & θήλειαι ἔκγονοι, filiæ nepteſque. Item ἡ θήλεια, fœmina: de cuiuſuis generis animantibus. Plut. in Problem. Rom. de ipsis Romanis loquens, χρῶνται δὲ καὶ μᾶζαις ὀπτοῖς καὶ θηλείαις, τροφὴ δὲ οἱ ἄρρενες. Athen. lib. 9, de columbis, αἱ θήλειαι σπάνιαι διαβαίνουσι ἄρρεσι μὴ παρῇ. Xenoph. de perdicibus, ὡς τὰς τῶν θηλείας φωλεοὺς φυλάττουσι. Ionicè θήλεα & θηλὴ dicitur pro θήλεια, Fœminea, Quæ fœminei sexus est. vt θηλὴ μορφὴ, fœminea forma: & θήλεα ἵππος, apud Herodotũ. Neutr. θῆλυ, Fœmineum, Quod fœminei sexus seu generis est. Aristoph. Nubibus. ὀφείλει τὸ ὄνομα τῶν μελῶν τὸ θῆλυ ἀεὶ ἄρρεν ὄζειν ἄνδρα δ' οὐδὲν θήλεια, quæ masculini quæ fœminei generis sint. Et apud Herodotum, θήλεα τέκνα, fœminei sexus liberi. id est filiæ. Et apud Aristotelem, θήλεα ᾠά, Fœminei sexus ova. id est Ova quæ fœminam procreant. Item θῆλυ-γένης πᾶς, tota fœminei sexus familia. Et γένος τὸ θῆλυ, Fœmineum genus, seu Fœmina, apud Platonem. Dicunt etiam τὸ θῆλυ, subaudito substantiuo γένος. vt Gaza quoque ὁ τὸ θῆλυ, vertit, In sexu fœmineo. Ex Galeno autem ad Glauconem affertur τὸ θῆλυ pro Ingenium muliebre. item τὸ θῆλυ sine autoris nomine pro Vtero. Θῆλυς accipitur etiam pro Fœmineus, Muliebris, Mollis, Tener. vel Effœminatus. vt Actius apud Ciceronem hunc Sophoclis iambum ex Trachiniis, Νῦν σ' οὐ τόδ' ἔστιν θῆλυ δείσαι πλέον, vertit, Effœminata virtus afflicta occidit. At θῆλυς ἔρνος apud Homerum & Hesiodum non solùm redditur Mollis & tener ros, σπάνιαι ἔριθοι: sed etiam ἡ θάλλουσα πόαι ἀπὸ τοῦ φύειν, quæ virescere & germinare plantas facit: ἡ θρυλλὶς. quo sanè modo Plato in Cratylo τὸ θῆλυ denominatum videri ait ἀπὸ τοῦ θηλῆς: τοῦτο θηλὺ autem, ex eo quòd τὰ θηλάζοντα πάντα. Itidem τὸ & θήλεια ἀπὸ τοῦ θηλῆς esse putatur ἢ ὑποπτέρυγα καὶ πάντα θηλέα τὰ καὶ θηλῆς.

COMPAR. Θηλύτερος passim apud Homerum pro positiuo θήλεια, Fœminea, Fœminei sexus. Odyss. ϑ, Θηλύτεραι δέ τοι εἶδον αἰδοῖ' ὀπίσσω. Iliad. δ, Θηλύτεραι δ' ὄχεσφιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔβαινον ἅρμα θοὸν ζωστῆρας ἔχουσ' ἐπὶ μαζὸν ἑκάστη Πὸρ αἰχμητάων. Omnium & Θηλύτατον dicitur vt θήλεια, pro γυνὴ, fœmina. Epigramm. libro 1, titulo εἰς γυναῖκα, pag. 25, Μάτην πολὺ φρονεῖτε γυναῖκες θλασφορίτισσαι· Θηλύτατον μὲ ἐδάμασεν, τὸ οὐ κτεῖναι δύνες ἔκτωρ. In itidem Epigramm. legitur καὶ Θηλύτητος, fœmineis. Sunt qui Θηλύτης interpretentur Effœmination, In venerem pronior: sed nullo exemplo eam interpretationem probantes. Porro deriuantur & alia à θῆλυς. SUBST. Θηλύτης, τητος, ἡ, Fœminea natura, Fœmineum ingenium: seu Fœminea mollities, Muliebris & effœminata mollitudo. Plut. Alc. p. 561,

καὶ θηλύπιτας ἐσθίειν ἀλουργῶν ἐλεεῖν φήσιν δ' ἀγορᾶς. ADIECT. Θηλυδρίας, ου, ὁ, Mollis & effœminatus, Qui natura & ingenio est fœmineo. Luc. οὗτος ὁ θηλυδρίας, ὁ μαλθακὸς, effœminatus hic & mollis. Idem in Demonacte, τὸν αὐτὸς δεῖξας τοῦτον ἁβρόπουν, θηλυδρίαν δ' καὶ ἀγκύλα σφόν. Idem De saltat. θηλυδρίαν αὖ βρωτὸν ὁρᾷς, ἐδῶν μαλακῶν καὶ ἄσιτον ἀκολάστου ἀκαθαιρεσίαις. Sic Synes. ep. 50, τί μὴ θῆλυς, ἀλλὰ θηλυδρίας γε ὢν, si non fœmina, at certè effœminatus erat. INDE Θηλυδριώδης, ους, ὁ ἡ, itidem Mollis & effœminatus, seu Qualis est mollium & effœminatorum. Greg. Naz. πάσης θηλυδριώδους φύσεως ἀφίστησιν, οὔτε ἄρρεν οὔτε θῆλυ κατ' οὐσίαν ἐπιφέρουσα. Præterea à θῆλυς est nomen POSSESS. Θηλυκὸς, οὐ, ὁ, Fœminius, Fœminei sexus proprius & peculiaris. vox grammaticis vsitata. veluti quum Dionys. Halic. dicit quosdam τὰ ἀφύτευτα τῶν θηλυκῶν σωμάτων: & schol. Thucyd. Thucydidē solere ἀπὸ τῶν θηλυκῶν μεταβαίνειν εἰς τὰ ἀρσενικά. Vnde ADVERB. Θηλυκῶς, Fœminino genere. veluti quum Athen. lib. 11 scribit, Aristotelem in Thessalorum republ. dicere Thessalos θηλυκῶς vsurpare τὴν λάχανα: & lib. 5, prosæ scriptores ἀφυκτικῶς dicere τὰς αὐλάς, poetas verò θηλυκῶς τὰς αὐλάδας.

Θηλύπρος, & Θηλύτης, vide in præced Θῆλυς.

Θηλυτρεῖα, t. 3, c. 1534, f. Θηλυτρεία, ib.

Θηλυτρίας, ib.

Θηλυφανὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Qui videtur esse fœmina, Fœminæ similis.

Θηλυφόνος, ὁ καὶ ἡ, Fœminas occidens, Fœminei sexus animalia interficiens. Dioscor. libro 4, cap. 77, aconitum à nonnullis θηλυφόνον nominari tradit, vt & Plin. lib. 27, c. 3: qui cap. 1, eiusdem libri, dicit omnium venenorum ocyssimum esse aconitum, & tactis quoque genitalib' fœminini sexus animaliū, eodem die afferre mortem. Sic idem lib. 25, cap. 10, quū dixisset thelyphonon herbam ab aliis scorpion vocari propter similitudinem radicis, subiungit paulo pòst, Thelyphonon omnem quadrupedem necat, impositā verendis radice: folio quidem intra eundem diem. mutuatus ea ex Theophrasto Hist. plantarum lib. 9, cap. 19. vbi & ipse tradit τὸ θηλυφόνον à quibusdam vocari σκορπίον, διὰ τὸ τὴν ῥίζαν ὁμοίως ἔχειν σκορπίῳ: ἀποκτείνειν δὲ βοῦς καὶ ἵππους καὶ ὄνους βαπτὸν ἐν ἀκράτῳ τοῦ πηγάνου, καὶ εἰς τὰ αἰδοῖα πεῦσαι ῥίζαν τοῦ φύλλου αὐθημερόν.

Θηλυχρωτ, t. 4, c. 200, a. Θηλυχίτων, t. 4, c. 518, a

Θηλωτὴς, vide in Θηλή.

Θῆμα, t. 3, c. 1477, c. Θημεκὴν, ib. g.

Θημωνία, ib. f. Θημὼν, ib. e

Θημωνία, ib. f

Θὶὼν, t. 2, c. 1531, g. At pro Θιῶνας, quod Hieronym. in Ezech. c. 47, significare dicit Tumulos arenarum, putarem scribendū θῖνας, à θὶς, (de quo infrà) nisi apud Hesychium quoque legerem Θιὼ per η, idem esse ac θημὼν siue θημωνιά.

Θ'ιὼν, Hesychio est χάλα, Lac.

Θῆξις, εως, ἡ, eidem est τημὴ, ῥοπὴ, τάχος, Punctum, Momentum, Celeritas. quæ significationes mirè videri queunt, quum idem θῆξαι exponat non nisi ἀκοῦσαι, ὀξῦναι, Acuere. Apud medicos porro dicitur esse etiam quædam κατὰ θῆξιν θεραπεία, curatio in vulneribus per futuræ commissionē. Galenū enim περὶ χειρῶν τόπων libro 2, tres modos vulnera adducendi tradere ferunt: vnum, κατ' ἐπιτηδεσμὸν, hamulis seu fibulis impositis: alterum, κατὰ θῆξιν, per futuræ adductionem, quum per acum vulnera committuntur: & tertium, κατὰ συνάφειαν, quum enata carne coalescunt. Et hoc τῆς θήξεως vocabulum fieri ἀπὸ τοῦ θήγω τὸ ὀξύνω. Sed hæc suspecta sunt: præsertim quum quidam hîc scribant θῆξις per ι.

Θηπαὶς, t. 1, c. 1552, a. Θηπὼν, ib.

Θήπω, t. 1, c. 1551, f. Θηὼ, t. 1, c. 1554, a

Θήγα, t. 2, c. 1555, h. & t. 2, c. 510, a. ob.

Θηγάχα, t. 2, c. 1554, c. Θηγαχίτης, ib.

Θήγαμα, t. 1, c. 1556, f. Θηγάμαι, ib. e

Θηγαρχία, t. 1, c. 1554, c. Θήγαρχος, ib.

Θηγάσιμος, t. 2, c. 1556, g

Θηγατὶς, Venandus. Et Θηγατὸν, Venandum. Xenoph.

Θηγατίζεσθαι, Suidæ est αἰκιζεσθαι, in manuscripto etiā codice.

Θηγατὴς, t. 1, c. 1556, g. Θηγατικὰ, τὰ, subst. ib

Θηγατικὸς, ib. Θηγατὸν, ib.

Θηγαυλὸς, t. 1, c. 1554, d. Θηγάω, t. 1, c. 1556, d

Θήγειος, t. 1, c. 1555, a

Θήγειος, Varium. πεπίλον. ex Hesych. quem vide.

Θηδύμα, t. 1, c. 1555, e. Θηδύσματα, ib. b

Θηδύσμιος, ib. e. Θηδύσμος, ib.

Θηδύτης, ib. f. Θηδύτης, ib.

Θηδυτικὸς, ib. Θηδύτης, ib. e

Θηδύω, ib. b. Θήπημα, t. 1, c. 1557, b

Θηπτὴρ, ib. Θηπτωρ, ib.

Θηλα, vide in Θηλέω & Θήλεος.

Θηλαμὼν, t. 1, c. 1558, c. Θηλιάδωνες, ib. b

Θηρίβορος, A feris adesus seu comesus. Phocyl. Μηδὲ τὸ θηρίβορον δαίσῃ κρέας.

Θηλείδιον, t. 1, c. 1559, e

Θηλίκλειοι κύλικες, & Θηλίκλεια πεπώματα, dicta à Thericle quodam tornatore: quorum mentio apud Athen. & Theophr. ac Suidam, necnon apud Plin.

Θηλεόδηκα, t. 1, c. 1557, g. Θηλεόδηκες, ib.

Θηλεμαχὼν, ib. h. Θηλεμαχὼς, ib.

Θηλὺν, Fera, &c. ib. b. Θηλὺν, Lumbricus, &c. ib. f.

Θηλεμαχὼν, t. 1, c. 1558, a. Θήλεος, t. 1, c. 1555, a

Θηλεότης, t. 1, c. 1559, a. Θηλεοφρὼν, t. 1, c. 1558, c

Θηλεοτροφὸς, ib. a. Θηλεόφορος, ib.

Θηλεύδαμ, t. 1, c. 1559, a. Θηλεφόνιον, t. 1, c. 1558, b

Θηλεφόνες, ib. Θηλέω, t. 1, c. 1559, a

Θηλεάδης, ὁ, subst. t. 1, c. 1558, h

Θηλεώδης, ib. d. Θηλεώλα, t. 1, c. 1559, a

Θηλεωδὼς, ib. Θηλέωμα, ib. b

Θηλέωσις, ib. d. Θηριβολὴν, t. 1, c. 1554, d

Θηρίβορος, ib. Θηρίβοτος, t. 1, c. 781, c. & 1554, e

Θηρόβρωτος, t. 1, c. 1554, e

Θηρεσιδὼς ἐφαπλίδες, Hesychio sunt πεπίλους διϊστορίας, fortasse à variis animalium figuris intextis.

Θηρεύθραι, t. 1, c. 1554, e. Θηρευτικὸς, ib. f

Θηρολέκης, Suidæ est ὁ τὰς λαλιὰς θηρεύμενος. quem Athen. ὀνομαθήραν vocat, quasi venatorem vocabulorum. sed suspectior ea vox & non extet in manuscr. cod.

Θηρολίτης, t. 1, c. 1554, e. Θηρότμος, ib.

Θηροσκόπος, ib. f. Θηρσιὼν, ib.

Θηροφόρος, ib. Θηροφόνος, ib.

Θηρὼν, t. 1, c. 1476, g

Θής, ητὸς, ὁ, Operarius seu seruus mercenarius, Qui mercede alicui seruit, Qui mercedis causa operam suam locat alicui. cuiusmodi genus hominum erat in vltimo censu apud Athenienses, vt proletarii & capitecensi apud Romanos: medii inter δοῦλος & βαναύσους. Aristoteles Politic. libro 3, cap. 5, dicit τοὺς αἰσχρῶν ἐργον τοὺς μὴ ἐπὶ λειτουργοῦντας τῷ σώματι, δούλους esse: τοὺς δ' εἰς τοῦτο βαναύσους καὶ θῆτας. Et Plutarch. in Solone, pag. 155, ex plebeis eos nominatos fuisse ἑκτημορίους & θῆτας qui diuitibus ἐμίσθουν τὸν πλοῦτον τοῖς πλουσίοις τοῖς. Hique θῆτες Athenis infimi census quum essent, ex instituto Solonis οὐδὲν μέτεστιν ἀρχῆς, ἀλλὰ τῆς συνεκκλησιάζειν καὶ δικάζειν μόνον μετέχουσι τῆς πολιτείας, vt idem Plutarchus testatur p. 160. Hesiod. verò Ergon libro 2, iubet Θῆτα ἄνακτα πιθέσθαι, καὶ ἄκοιτιν ἔρξαι. Homerus quoque θῆτα vocat famulum seu ministrum mercenarium, Odysseæ σ, v. 644, — εἰ δ' αὖτε θῆτες ἢ δμῶες ἢ δίκαιοι ἢ καὶ ἀπειλάων. Nam & ibi scholiastæ θῆτας accipiunt τοὺς ὑπὸ μισθῷ δουλεύοντας, qui mercedis causa seruiunt, ob inopiam videlicet, quum alioqui ingenui sint & liberi: vt & Pollux libro 4 scribit πλείστας & θῆτας esse ἐλευθέρων ὀνόματα διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων: itidémque Eustath. pag. 1246, θῆτας & λάτρεις dici οὓς ὀψὲ ἐλευθέρους μισθοῦ ὑπουργοῦσιν, vt Apollo, inquit. Inde COMPOSITVM Θητίον, ου, τὸ, Pretium quo eiusmodi mercenarius operarius conducitur & veluti emitur, Pretium quo mercenarius operarius & minister operam suam locat ac ceu vendit: Suidæ τὸ τοῖς μισθωτοῖς διδόμενον. Derivatur inde & POSSESSIVVM Θητικὸς, ου, ὁ, Pertinens ad τοὺς θῆτας, Mercenariorum proprius & peculiaris: vel etiam Mercenarius, adiectiuè accipiēdo eam vocē. Aristot. Rhet. l. 1, c. χάριεν

καμβάνειν μᾶλλον ἢ ἐξ ἀπὸ τοῦ ἔχειν θητάς, nec etiam ἐχαλκεύσατ A
βασίλευσεν ἢ χαλκᾶς. Sic idem Polit.libro 3,cap.3. οὐ γὰρ οἶόν τ
ὅπως δοῦναι τὰ τῶν ἀρίστων χαλκᾶ τὸν βίον βασιλεύοντα ἀθητάς. Idē
Polit.lib.8. διόπερ οὐ πᾶσι τοῖς ἐλευθέροις κρίνομεν εἶναι τὴν ἐφορείαν,
ἀλλὰ θητικοῖς ἄν. Alioqui θητικὸς dicitur etiam Qui
conſtat ex eiuſmodi mercenariis famuliſque operā-
riis. vt quum idem Ariſtot. Polit.2,cap.10, dicit τὸ πά-
παλαι πλῆθος Athenis fuiſſe τῶν θητικῶν, οἷς μισθαρνεῖν ἐξῆν
μετρίῳ. Et lib.6,cap.7,eſſe πάντων μάλιστα μέρη τῆς πολιτείας,
γεωργικὸν, βάναυσον, ἀγοραῖον, θητικόν. Sic Plutarch.in Peri-
cle dicit, τὸ θητικὸν ὄχλον καὶ ἰδιώτικον. Dicitur etiam B
τὸ θητικὸν abſolutè & ſubſtātiuè pro τὸ θητικὸν πλῆθος, hoc
eſt τὸ ὅτι μάλιστα δουλεῦον: apud Suidam, καὶ θητικὸν ὑπονοεῖ-
ται οἱ αὐτοὶ τὸν πόλεμον. vt & οἰκετικὸν de famulitio dicitur.
Eſt inde & VERB. Θητεύω, ſignificans Mercede ſeruio,
Mercede operam meam loco. Hom Odyſſ. ο Ξεῖν', ἦ ἀρ' ἐ
ἔβλαπτ' ἐμὲ νῆα θοὴν, ἀγαθὸν δ' ἐπὶ νηὸς ἐρέσσειν (μισθὸν
δέ τοι ἄρχῃσι ἐπιτροπὴ ἠδὲ καὶ αὐτός) Αἴψα δὲ τὴν ἐλάσαι καὶ διήνυσα μακρὰ φυ-
τόωσα. Sic Apollo initio Alceſtidis Euripidez dicit, καὶ
μὰ θητεύσαι πατὴρ Θέσπις παρ' αὐδρὶ τῶνδ' ἐμοὶ λιπόντα πατρῴαν στέγην. C
Et Plato Polit.2,de Gyge, ὃς αὐτὸν μισθῷ θητεύσαντα τῷ
τότε Λυδίας ἀρχοντι. Et Philoſtr. Θητεύσαντες τὸν πύργον, o-
peram ſuam mercede locarūt ad muri extructionem.
Apud Herodotū legim⁹ etiam, ἐθήτευον ὅτι μισθῷ τῷ
βασιλέϊ, addito ὅτι μισθῷ, quod alias ei includitur.
VNDE Θητὴς, ἐος, ὁ, Qui operam ſuam mercede lo-
cat, Qui mercede ſeruit ſeu famulatur. idem qui Θής. Le-
gitur apud Suidam in manuſcripto etiam codice, Θη-
τὴς καὶ θητικός. & declarationis loco ſubiūgitur, οἷς ἡ
διαγωγὴ παρ' Ἀθηναίοις τῆς πολιτείας, οἱ ὑπηρέται τοῖς θητῆς
ἐλέγοντο, καὶ θητικὸν πάλιν. οὗτοι ἢ οὐδὲ μισθὸν ἔλαχον ἀρχῆς, οὐδὲ D
ἐψηφίσαντο. Quæ verba ex Harpocratione deſumpta
ſunt apud quem tamen non θητῆς ſcriptum, ſed θῆτες,
quod magis probo. atque ita eū ſcripſiſſe patet ex An-
tiphontis loco quem ſubiungit, ὃς τὸν θῆτα ἄπαντας ἐ-
πλήτας πεποίηκε. Eſt ab eodem θητεύω & SVBST.
Θητεία, ας, ἡ, ſignificās ſeruitus ſeu famulatus mercedis
cauſa. ἡ ὅτι μισθῷ δουλεία: Heſychio μισθοδουλία, & μι-
σθωσις. eam autē μίσθωσιν intellige qua quis operam ſuā
alicui mercede locat. Iſocr. ὅτι θητείαν ἰόντας. Porro E
vt ad Θῆς redeam, habet id gen. FOEMIN. Θῆσσα. & E
ATTICE Θῆττα. Ita enim dicitur Ancilla mercena-
ria, Famula mercede conducta, Quæ mercede alicui ſer
uit, Quæ mercede operā ſuam locat. Plut. Coriolano,
ἵνα τοὺς τῆς ἀγορᾶς καὶ καλουμένης θήσσης ἀπείσειεν. F
Meminit huius vocabuli Harpocrat. quoque. Quum
enim ex Demoſth.orat. περὶ Ἀγοίου κλήρου attuliſſet hæc
verba, τὸν δὲ κλήρον ἔσπ θητικὸν πλεῖον, ſubiūgit aliquā-
to poſt, Demoſthenem hic δουλικὸν nominaſſe τὸν πε-
νιχρὸν κλῆρον quam θῆσσαν appellant Attici: fuiſſeque ἐ-
πιταγὰς τοῖς ὑγιέσι μὲν τοὺς θῆσσαν ἢ λαμβάνειν πρὸς γά-
μον ἢ πέμπειν μετὰ διδόναι, teſte etiam Poſidippo comico.
Quæ apud Suidam quoque leguntur: cui itidem Θῆττα
eſt δουλικὸς εἰς ἔχουσα φειδὼ, πενιχρὰ καταλειφθεῖσα ὑπὸ
τῶν πατρὸς, ὑπὸ δὲ τῆς ἀγχεσίου προσηγορεύθη καὶ τὸν νόμον τῶν
πατρικίων δραχμῶν. Vnde intelligimus θήσσας ſiue θήτ-
τας fuiſſe virgines pauperculas, à parentibus ſine vlla
hæreditate relictas, ideóque opus habentes mercede fa
mulari ſeu ancillari aliis. Qua de re & Euſt. p.1146. Eu-
rip. θήσσω vſurpauit etiam pro θητικῷ, nimirum θήσσω
τράπεζαν appellans τὴν μισθωτικὴν καὶ δουλικὴν τροφὴν, G
cibum qui apponitur iis qui mercede operam ſuam lo
cant & ſeruiunt: initio Alceſtidis. Ibi enim Apollo di-
cit, Ὦ δόματ' Ἀδμήτου, ἐν οἷς ἐτλάμαν ἐγὼ Θῆσσαν τράπεζαν
αἰτίοις ἀνδρὸς πρὸς ὧν. Ad verbum, Seruilem & mercenariā
menſam.
Θῆσθαι, Heſychio eſt θρέψαι, θηλάσαι, Alere nutriréque, La-
ctare. Vnde voce med. θήσασθαι eſt τὸ θηλάζειν τὸ γάλα, lac
ſugere, teſte Athenæo lib.9, in exemplū afferente hunc
verſum Homeri ex Iliad.ω, Ἕκτορ μὴ θῆσαι τὸ γυναῖκα τὸ
θήσατο μᾶζόν. Cui ſimile hoc Callimachi, Hymno in lo-
uem, σὺ δὲ θήσεο μᾶζόν Αἰγὸς Ἀμαλθείης. Sed notandum, H
apud Athenæum ſcriptum eſſe non θήσασθαι, ſed θῆσαι,
qui etiam ſubiungit ſic dictum ὅτι τὸ σπένδειν τοὺς θηλαζ.
Legitur autem hoc θῆσαι apud Homerum, ſed in pau-
lo diuerſa ſignificatione, nimirum pro Mulgere: Od.ξ.

ἔνθα μὲ τὸν αἶγας θηήσατο, οὐτὶ τι πομὸν, Τυρὸς καὶ κονίν,
οὐδὲ γλυκερὸν γάλακτος. Λλλ' αἰεὶ παρέχειν ἐπιτοσὶν γάλα
οὐδὲ γλυκερὸν γάλακτος. Ibi enim Euſt. annotat θῆσαι alibi ſignificare τὸ
θηλάζειν, hîc verò τὸ ἀμέλγειν. thema autem huius eſſe
θηλάζειν, vnde derivari θηλὴ & πάθη. dici autem θῆσαι vt χεῖσαι,
χεῦαι, vnde derivari θηλὴ & πάθη. | Alioqui θήσασθαι dicitur etiam pro πάσασθαι, teſte He-
ſychio. Quò pertinent θησάμενοι & θήσαντο, quæ idem
interpr. θαυμάσαντες & ἐθαύμασαν. nimirum à πάσασθαι poſi-
to pro πάσασθαι. Idem affert θησάσθαι pro κατανοῆσαι: &
θήσατο pro ἐβουλεύσατο. Eodem teſte Cretenſes dicunt
θησαμένους pro αἰτησαμένους: afferente & θησάμενοι pro αἰ-
τησαμένους.

Θησαυρεύω, t.3,c.1479,b.
Θησαυρεσμός, ib.
Θησαυρευτικός, ib.g.
Θησαυρὸς, t.3,c.1478,c.
Θησαυροφύλαξ, ib.& t.4,c.136,b
Θησαυρόφυλακείον, t.3,c.1479,a
Θησαυρόφυλακεῖον, ib.c
Θησαυρώσασθαι, ib.f
Θησαυροποιός, ib.b
Θησεύς, Theſeus: filius Ægei & Æthræ, heros formoſiſſimus,
& Herculis imitator, Athenienſiſque reipublicæ fun-
dator. A quo PATRONYM. Θησείδης, Theſei filius.
In Epigr. Θησείδας quidam vocat Athenienſes, vtpote
nepotes & poſteros Theſei. Ab eodem DICITVR
Θησεῖον, Templum & lucus Theſei, ſubaudito ſubſtan-
tiuo ἱερὸν vel πάλαμος. Heſychio enim teſte Θησεῖόν ἐστι πᾶς
Θησεὺς ἐφ' οὗ οἱ ὑποδεξάμενος κατέφυγον: vt & Ariſto-
phanis ſchol. tradit ſeruos qui ad τὸ Θησεῖον cōfugiſſent,
habuiſſe ἀσυλίαν. Sed addit Heſychius, fuiſſe Athenis e-
tiam διαμόνιον quoddam hoc nomine, necnon φυ-
τὸν πολύν. cuius plantæ meminit Theophr. Hiſt. plantarū
lib.7,cap.11, ſub finem: & Plin.lib 21,cap.17, necnon li-
bro 22,cap.22. Plur. NVM. τὰ Θησεῖα, ſ.ιερὰ. Feſtum
in honorem Theſei agitari ſolitum Athenis, teſte Heſ.
In quo feſto ferunt populo datum fuiſſe congiarium.
A nomine verò Θησεῖον, ſignificante fanum & lucum
Theſei, eſt COMPOS. Θησειάζω, quo denotatur is qui
in Theſei templo ſeu luco (vtpote aſylo) verſatur & cō-
pus tenit: Erymologo ὁ ἐν τῷ Θησείῳ ἱδρυσάμενος, afferenti
ipſum ex Ariſtoph. Polyido. Præterea à Theſeo
DENOMINATA Θησηΐς κυνέη, Theſeis tonſura qua ni-
mirum τὰς κεφαλὰς τὰ ὀπίσθια μόνον κείρεται, vſurpata o-
lim à Theſeo adoleſcente, prius autem ab Homeri-
cis Abantibus, vt Euſt. tradit, & ante eum Plut. in The
ſei vita, p.3. Alioqui Θησηΐς, dicitur etiam poema de
Theſeo & reb. ab eo geſtis.

Θῆσσα, vide paulo antè in Θής, ſub finem.
Θῆσσαι, affertur pro πάσσαι, ſedere: quod Ionicum erit.
Θῆσσαι, vide paulo ante in Θῆσαι.
Θησσαλὰ, Heſychio ſunt θαυμαστὰ, ἀξιόλογα, ὡραῖα.
Θησσία, Θῆσσις, Θησσὶς, Θησσὸς, Θησσὰς, Θῆττα, Θηττὰν, vide
paulo antè in Θής.
Θήσσεος, t.1,c.1189,e
¶ Θησσόναι, ab Ætolis vocati ἀρῶντες τοὺς τῶν ἡμῶν χωρίων, ita
dicti Nicand. apud Athen. l.3. vt & Heſychio θησσόνες ſunt
ἀρῶντες ἢ παραπλήσιον τοῖς ἡμῶν.
Θιάσσω, Heſychio eſt χορεύω, Choros ducere, Tripudiare:
afferenti itidem θιάσει pro χορεύσει, Tripudiato, Choros
ducito. VNDE Θίασος, ου, ὁ, eidem χορὸς σύναυλος,
Cœtus & multitudo tripudiantium: ac propriè quidem
τὸ Βακχικὸν πλῆθος, Turba Bacchicos choros agitans. vt
& Athen. libro 8 tradit θίασον vocari τὸν τῶν Διονύσου πα-
ρασίτων ὄχλον, in exemplum ex Eurip. afferens hunc
ſenarium, Οἷσ' ἢ θιάσους πρὸς γυναικείων χορῶν. Cui adde
hunc locū Demoſth. Pro cor. ἐν ᾗ τοὺς ἐμοὺς τοὺς κα-
λοὺς θιάσους ἄγων ἔξω πρὸ τῶν ἐθύρων, τοὺς στεφανώμους τῷ μεγέθει
καὶ τῷ λαμπρῷ, τοὺς ὥρους τοὺς παρίας θαλίσι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀστε-
λῶν ἀφορῶν, καὶ βοῶν Εὐοῖ σαβοῖ, καὶ ὑπορχούμενος ὑπὸ
αὐλῶν ὑπὸ ὄχλου καὶ θορυβωμένου ἢ καὶ φόβου ἢ λιποφόρου ὑπὸ
τοῦ χαίδιον θορυβούμενος. Sic Virgil. dixit Ecl.5, In-
ſtituit Daphnis thiaſos inducere Baccho, Et ſolus lætas
intexere mollibus haſtas. Et Æneid.lib.7, Tum quorum
attonitæ Baccho nemora aua matres Insulrant thia-
ſis, — vndique collecti coeunt. Sic Suid. ex Ariſtoph. θία-
σους μουσῶν affert pro ἱερὰς χορὰς. | Præterea θίασος
Heſychio eſt ἑορτὴ γυναικῶν, Examen & caterua mulie-
rum, fortitan operantium Bonæ deæ: & generalius σύ-
λλογος ac τὸ φιλικὸν πλῆθος, Cōuentus, Cœtus, Collecta mul-

Digitized by Google

titudo. Quomodo & Harpocration quum diriſſet θίασον eſſe τὸ ἀθροίζεσθαι πάντας ὅπῃ πλεῖστοι ἐκ πολέως, (vnde & Athenæus dictum vult quaſi σίασον, ἀπὸ τοῦ σεύω τοὺς ἄνω Doricè) apud Demoſthenem & Xenophontẽ, addit, Ioně ὅτι πάντες ἀθροίσματα ponere hoc nomen. Sic ſanè Philo De mũdo dixit, ψυχῶν ὁ θίασος ἐστὶ σύστημα τῶν ὅλων. Plutarch. Antonio, χορδὴ τοῦ, κιθαρῳδοῦ, ὀρχηστοῦ, καὶ ὅλως ἄλλος ἀκροάματος θίασος. Plato in Politico, κατάγελαστον δρᾶμα, καὶ σατυρικὸς θίασος. Et Theodor. Hiſt. Eccleſ. lib. 3, τὸν θίασον τῶν Χριστοῦ dicit, quẽ & χορὸν appellat. vt Baſil. τὸν ἀναβαπτίστων θίασον. cui opponi A tur ὁ κακίας θίασος apud Xenoph. Apud eum enim ἀφίστηται τῆς κακίας dicit, τίς αὖ ὧν φρονεῖ τῷ σῷ θιάσῳ ὁλμίσεται τῷ; tui cœtus & ſodalitii eſſe. id eſt partes tuas ſectari. Budæus namque τῷ αὐτῷ θιάσῳ τῷ hic interpr. Socium, ſodalem & ſectatorem eſſe. | Θίασος dicitur etiam Conuiuantium cœtus, item Conuiuium. vnde Heſych. quoque exponit non ſolùm βακχικὸν πᾶῆς, ſed etiam ἀναχύσιν. Et Athen. libro 8, quum ἑορτὴν eſſe diciſſet πᾶσι τοῖς συμβαλλομένοις εἰσαγωγὴς, ſubiungit, hunc ipſum ἑορτὴν vocari etiam θίασον, indeque συνθιασώτας appellari τοὺς συνόντας ἑορτῇ. Atque eo ſenſu accipiendum B quod idem initio libri 5 dicit, πᾶν τὸ φυλετικὰ δεῖπνα καὶ δημοτικὰ φορτίπαξαν δὲ τοὺς θιάσους καὶ τὰ ἑορτεῖα καὶ ἐρανικά. Et Plutarch. in Hellen. de Æginetis ait. τοῦ Ποσειδῶνι ἔνιαι ἄγονται τοῖς καλουμένοις θιάσοις· ἐν ᾗ καθ' αὑτοὺς ἐν ἡμέραις ἐκκαίδεκα μάλα σωφρόνως ἑστιῶνται. Qui loci innuunt certa quædam certis in regionibus fuiſſe conuiuia ſeu conuiuantium certos cœtus. INDE Θιασάρχης, ου, ὁ, Sacri chori princeps, Princeps & antiſtes ſacrificantium vel ſolenni cœtu deum colentiũ. Luc. in Nigr. Θαυμάσιον σοφίαν τὴν Χειρωνιδείου ἐξίκεσθαι τὴν Πελασγιώτιν τῶν ἱερῶν καὶ γραμματέων αὐτὴν ξυγγενόμενος. ἢ τινας ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπεργάσεται, σοφιστὰς καὶ θιασάρχας καὶ ξυναγωγεῖς καὶ πάντα μᾶλλον αὐτοῖς ὦν. NECNON Θιασώδεις ὥρας apud Nonnum, Tempora thiaſis celebria, ſeu Tempora feſta & ouantia, vt alii interpr. ITEM Θιασεών, ῶνος, ὁ, Dom⁹ ſeu locus in quo thiaſi & feſta cõuiuia agitantur aut choreæ exercentur. Heſychio θιασεῶνες ſunt οἶκοι ἐν οἷς συνίστης διατρέφονται οἱ θίασοι, domus in quibus conuiuantium turba conuenit epulatum. E ET Θιασεύεσθαι, Qui in vnum locum conuenire ſolent choreas agitatum aut celebratũ conuiuia, Sodales qui ſimul choreas exercent aut epulantur. Heſychio χορεύουσι: Harpocrationi οἱ κατωνοιῶνται τοῦ θιάσου, ex Iſæo. Apud Suid. ἐλθὲ χορεύσων ἡμῖν εἰς θιασώτας. vbi χορεύειν intelligit. Frequẽtius de iis qui ſacrificiorũ & cultus diuini prætextu veluti ſodales coibant feſtis diebus, epuliſque & vino indulgebant. Xenoph. in Sympoſ. de Amore loquens, ἐπειδὴ πάντες ἐσπεύδομεν τοῦ θεοῦ τούτου θιασῶται. Ariſtot. Ethic. libro 8, cap. 10, ἔνιαι δὲ τοῦ κατωνοιῶν δι' ἡδονὴν δοκοῦσι γίνεσθαι, θιασωτοῦ καὶ ἑορτῶν οὖσαι χάριν καὶ συνουσίας. Et apud Athen. vnus ex dipnoſophiſtis cõſortes & conuiuii ſocios compellans dicit, ἄνδρες θιασῶται. vt ipſe quoque Athen. συνθιασώτας nominari dicit τοὺς συνόντας ἑορτῇ. Porro vt Xenoph. in illo loco dicit τῷ θεοῦ τούτου θιασῶται, ſic Theodorit. Hiſt. Eccleſ. lib. 2, τῆς Λεοντίας θιασῶται, pro Sectatores, Socii: metaphora ab iis qui choros & pompas in dei alicuius honorem inſtituunt, & magna caterua tripudiant ouantque, dei ſimulacrum deducentes. vnde & οἱ τὰ θεῖα ἄδοντες ſacerdotúmque ordo nominantur θιασῶται à Dionyſio Areopag. INDE Θιασωτικός, ή, όν, Ad eiuſmodi ſodalitia pertinens, apud Ariſtot. Œcon. lib. 2. Præterea à θίασος eſt VERB. Θιασεύω, idem ferè ſignificans quod Pompaticè & thiaſi more progredior aut egredior. Greg. ἀγὼ δὲ λοιπὸν ἡμῖν ὁ λόγος ὑπεδέξατο θιασεύσαι, καὶ πῶς δεῖ τὰ θεῖα ὑπολαμβάνειν, φασκέτω. quod Budæo idem eſſe videtur ac ἐξάρχειν.

Θίβη, ης, ἡ, Heſychio eſt πλεκτὸν τι καθαπερεὶ ὡς γλωσσοκομεῖον, fiſcella è vimine plexa arculæ in modum. Quo- H modo θίβη παπύρου affertur ex Exodi cap. 2 pro Fiſcella ſcirpea. Apud Athen. σίναξ ὁ θίβη καπεκάλυπτο ἀγγεῖα. Vbi Budæus ſignificari ait vas quod amplexabatur diſcum vitreum ne frangeretur in ferculis ferendis: à Plinio dictũ repoſitorium. Poſſis & loculum interpretari. Apud Suid. reperio Θίβης, κιβώτιον ὁπὸ βύβλου πεποιημένος ἢ ψαθώδης.

Θιβρὸν, idẽ H. exponit ἀπαλὸν, ῥυφερὸν, καὶ ὁμαλὸν: afferens item θιβρὸν pro φιλόκοπον, ἀβρωστικὸν, ὑπόπτωσιν: addẽnſque, apud Nicandrum eſſe τὸν ὑγρὸν καὶ καυστικὸν, ſeu χαλεπὸν, vt nonnulli exponunt. Apud eundem Nicandrum in Alexiph. διὰ θιβρᾶς χαλάσης, ſchol. interpr. ἐψηθείσης ὑπ' αἰθράκων, coſta ſub carbonibus, vt Heſych. ἐμπυρεύσας. Ignita.

Θίκωνες, etiam vt θίβη, à Cypriis dicitur κιβωτὸς, Arca, Ciſta, teſte Heſychio.

Θιγγάνω, t. 1, c. 1560, c. Θίγμα, t. 1, c. 1559, g

Θίγω, ib. f

Θιδραξ, & Θιδραχίη, pro θρίδαξ & θριδακίνη dicuntur, trãſpoſito ρ, teſte Heſychio.

Θίημι, eòdem teſte eſt πιαίνω, Facio: qui affert & θιῆσαι pro πιῆσαι, addens etiam φιλῆσαι. At θίσσω, quod idem exp. πιαίνω, ad πίθημι ſeu θέω referri poteſt. Idipſum verò θέω annotat accipi etiam pro ἵημι, αἴτιον, à Bœotis.

Θίλα, eidem eſt ὁ θημὼν, Aceruus.

Θιμῶνες, eidem ſunt θημωνιαὶ: pro quo θημῶνες ſuprà.

Θὶν, t. 1, c. 1560, c. AT Θῖναι, Heſychio ſunt ψάμμοι, ὑψηλοὶ τόποι, & αἱ τῶν καρπῶν συγκομιδαί. Quibus verbis intelligere eum puto arenæ cumulos & fructuum cõportatorum aceruos. ii autem colles & editiora loca repræſentant.

Θινιάω, eidem H. eſt τυπτάω. pro quo ſuprà θημάω.

Θινοδέω, & Ἀποθινοδέω, Aggere obſtrui. Polyb. l. 1, p. 18, in fine, ἔ τε παμμεῖ καὶ ἐπὶ θαλάσσαν ὀχυρωτὰς καὶ πύλας τείχεσι κατασκευάσαι ἀποθινοδέσαι τὸ στόμα καὶ παραφυλακὰς ἐμβάλειν ἐπὶ παρ' αὐτὸ τὸ στόμα πανδοσίου. Bud.

Θινώδης, Litoreus: ſeu θῖνας referens, Leuiter elatus in modum cumulorum arenarum & aceruorum frugum. Strabo lib. 8, θινώδης δὲ καὶ αὐτὸς ἐστὶν ὁ τῆς Πελλήνης λιμήν.

Θῖξις, t. 1, c. 1559, g

Θῖος, Cretenſes dicunt pro θεῖος, Deus. Heſych.

Θιπίβροτος, eidem eſt κακὸς. Et θνητίβροτος, eidem ὁ ὑπὸ σπλῆν βιβρωμένος. qui infrà βροτοβρ. cum ρ.

Θὶς, t. 1, c. 1560, c

Θίσσα, Heſychio eſt χῶμα σωρευτὸς. Agger ſeu terra egeſta in aceruum. quod & θὶν ſiue θῖς.

Θίσβη, Suidæ eſt & nomen proprium, & ὁ στρός.

Θιαυδόω, ab Heſ. affertur pro εἰκάζω.

¶ Θλασίας, t. 1, c. 1561, h. Θλασίας, t. 1, c. 1561, a

Θλάσις, t. 1, c. 1561, f. Θλάσμα, ib. e

Θλάσπι, τος, τὸ, Thlaſpi: nomen herbulæ ex eo ſic dictæ quoniam ſemen habet veluti σπονδυλαρίου, teſte Dioſcoride lib. 2, cap. 186, vbi & aliud à Crateua θλάσπι commemorari ait, nonnullis dictum Περσικὸν σίναπι, procul dubio, quoniam eius, vt prioris, ſemen eſt δρυμῷ & ἡρμαρινον. Plin. quoque duorum generum eſſe thlaſpi tradit: ac prius inter alia eſſe ait cauliculo ſemipedali nõ ſine ramis, peltarum ſpecie, ſemine incluſo lenticulæ effigie, niſi quòd infringitur, vnde nomen. alterum thlaſpi etiam ipſe dicit ab aliquibus Perſicum ſinapi vocari. Idem & Θλάσπις dicitur. Paul. Ægin. l. 7, θλάσπις, σπέρμα ὅμοιον δρυμῷ. Hippocr. Γυναικ. lib. 1, θλάσπεος λεῖον σπέρμα. Idem Hippocr. θλασπίνους dixit αἰτὶ τοῦ θλάσπεως, vt eſt in Lex. Galeni. Alioqui ſunt qui & θλασπίδιον ipſum vocent per diminutionem.

Θλασπὶς, t. 1, c. 1561, h. Θλατὸς, ib. g

Θλάω, ib. d. Θλῖβις, t. 1, c. 1561, d

Θλίβω, ib. b. Θλιμμαζω, t. 4, c. 420, c

Θλίμμα, t. 1, c. 1562, c. Affertur & Θλιμμὸς, οῦ, ὁ, pro Afflictio: ſed ſine exemplo.

Θλῖψις, t. 1, c. 1562, c

¶ Θνάω, Heſychio eſt ἀποθνῄσκειν, Mori ſeu mortuum eſſe. quod & πθνάω.

Θνατὸς, Doricè pro θνητὸς, Mortalis.

Θνησίδιον, t. 1, c. 1564, f. g. Θνησιμαῖος, ib.

Θνῆσκω, ib. Θνίσκω, t. 1, c. 1563, d

Θνησσὰ, Heſychio ſunt νεκρικὰ, Mortiſera.

Θνητογαμία, t. 1, c. 814, g. Θνητοειδὴς, t. 1, c. 1565, a

Θνητὸς, t. 1, c. 1564, g

¶ Θοάζω, t. 1, c. 1487, c. & 1553, f

Θοερὸς, Heſychio & Suidæ eſt πτοερσμένος, Turbatus.

quod & θολερός.

Θυά, eidem Hesi. est ζωγρὸς ἰχθύων, Iugum seu par mulorũ.

Θυμαλίδων, t.1, c.1385, c.

Θύρα, in Epigr. Doricè pro θύρη, Cœna, & Dapes.

Θύραμα, t.1, c.1571, f.

Θυραῖα, ib.c.

Θυρατίεται, t.1, c.1571, f.

Θυρατίς, ib.

Θυμηδίης, t.1, c.1573, b

Θυμηδίης, t.1, c.1574, f. & t.3, c.869, c.ob.

Θυμηδίς, t.1, c.1574, c.

Θύλος, t.1, c.1571, f.

Θύλος, Tholus, c.1573, c. & t.3, c.869, c.ob.

Θυλόω, t.1, c.1572, b.

Θύλωσις, ib.d.

Θυόω, ib.c.

Θυρίω, t.1, c.1574, g.

Θυσιαί, æ, subst. t.1, c.1576, a.

Θυσίξις, t.1, c.1636, b

Θύσιμα, Hesychio est Esca capiendis piscibus: δόλιαρ ἰχθύων.

Θυσιάσαι, t.1, c.1636, b

Θυρμωνίς, Hesychio est ὁ ξιφίας ἰχθύς, piscis qui alio nomine ξιφίας dicitur, Plinio Tomus Thurianus.

Θύρτυμα, t.1, c.1575, d.

Θυρτυοι, & Θυρτύομαι, ibid.

Θυρὶς, ib.f.

Θυρυβίων, Tumultuor, &c. t.1, c.1581, f.

Θορυβώδης, ib.f.

Θορυβωδὴς, ib.

Θορυβώδης, ib.c.

Θορυκαί, Θορύμβοι, Θόρυξις, perperam in v.l. scripta pro θερικαί, θερύμβοι, Σώρυξις.

Θῦρος, t.1, c.1574, g.

Θυλάκιστον, Hesychio est βαρύτατον, Grauissimum. forsan pro τὸ ὀλκιώτατον, quod maximè trahit & degrauat suo pondere.

Θῦνος, eidem est λέγος, μῦθος, ἱστίαμος.

Θυγεῖ, t.1, c.1576, b.

Θυγεῖς, ib.b

Θυμίτης, Hesychius exp. λάγνος, Libidinosi, Salacis.

Θυμῶδρα, t.1, c.1576, a.

Θυρίον, t.1, c.1576, a.

Θυελὸς, ib.c.

Θύελος, t.1, c.1576, c.

Θυελῶν, ib.d.

Θυωνὸς, t.1, c.1488, c.

¶ Θυάκη, t.1, c.1583, g.

Θυμέλη, ης, ἡ, Trabs. v.l.

Θυμίδιον, t.1, c.1578, a.

Θυμίδες κῶπαι, apud Etymol. scriptum pro θυρίδες. Ita autem dicuntur remi quos οἱ θρανῖται impellũt. Apud Hesych. verò Θυρίδες κῶπαι, εἶς οἱ θρανῖται χώνται ἐν τῇ καταφράκτῳ ναυΐ.

Θυρίδιον, t.1, c.1577, f.

Θυρίτης, ib.g.

Θυρίνη, ib.f.

Θυρὸς, ib.b.

Θυρίσκω, ex Lycophrone affertur pro Confringo, Comminuo. συντρίβω.

Θυρὶξ, t.1, c.1583, g.

Θυρὶς, vide Θυρὶς.

Θυρὰς, Hesychio est θραῦσις, ῥῆξις, ἄκανθα, πίδαξ ἢ πάλμυς, & ἄϊρσις.

Θυρᾶσαι, eidem est ἀναμιμνήσκειν, Recordari.

Θυρσίας, t.1, c.1584, g.

Θρᾶττα, & ATTICE Θρᾶτα, dicitur ἡ ὑπ Θρᾴκης, Focmina ex Thracia, quam Virgil. Thressam vocat. Aristoph. Acharn. πλὴν Σπαρτωλίδων Θρᾷττα. quod Suidas exponit Θρᾳκικὴ δούλη, ὑπ Θρᾳκὸς δούλου. Apud Athenæum verò lib. 7. θρᾶττα est piscículus marinus, cuius Eustathius quoque meminit vnà cum priore. meminit eius Aristot. etiam De gener. anim. lib. 5. Gaza appellat Thrassam.

Θρύπτω, & ATTICE Θρύβω, Perturbo, Molestiam affero. Hesychius enim θρύβειν exp. θορυβεῖν, ἐνοχλεῖν: vt Etymol. quoque, qui etiam addit, νύσσειν, κινεῖν, Fodicare, Mouere seu Agitare. idémque innuit derivari ex θρύπτω seu θρύβω. inde enim primùm fieri θρύπτειν, per syncopẽ, deinde θράττειν, τ in θ cõuerso: vt & πρᾶσσω ex πρήσσω factum volunt. Eadem expositiones affert & Suidas, vnà cum hoc exemplo, οὐκ ἐμὲ θράττειν τὸν κύνα ὑπὸ τῆς ἀπορρανείσης θηλείας, Ne turbaretur, Ne molestaretur, Ne vellicaretur. Et sicut Etymol. ac Suid. θράττειν exp. νύσσειν, Fodicare, ita Gal. ex Hippocr. affert θραυσμὸν pro νύσσεται, κινεῖται, Fodicatur, Pungitur. Plato quoq; hoc verbo θράττειν vsus est pro Conturbare, Commouere, Vellicare, Pungere, metaphoricè. In Parmenide, pag. 190, ἵνα μήτοι τοῦτο μὲ καὶ ἔθραξε μή τι ἐκ τοῦ παντὸς ζωοῦ. Et alibi, θράττει μέ τινες καὶ ὄκνον ἐμποιοῦσι. Plutarch. vtitur compos. συνθράττω in eadem significatione, dicens, καὶ τὰ μὲν, ὑπὸ τοῦ πυρὸς συνθραττόμενα διῄει, Nonnihil conturbabat, Subterrefaciebat. Apud Aristot. verò Rhet. l.3, quidã θράττειν ei dixit scõmatice. ibi enim quum Aristoteles dixisset τὸ δὲ χάσμα τῶν ὠῶν ὁ λάγλ, λάγλ, ἀπ' ὀ μαστιγίων ὄνομα, subiungit, tale esse Theodori in Niconem citharœdum, Θράττει σε. similare enim Theodorum sese dicere θράττειν, sed decipere & fallere auditorem, quippe qui aliud dicere velit periucundum ei qui intellexerit: nimirum Θρᾷττα, Thrassa te, f. mulier genuit, id est seruа: barbariem ei & seruilem originem occulte & ἀδόξῳ χάσματι exprobrãs. Et verò qui μὴ ἐπιστάμενοι Θρᾷττα τίκτει, (inquit Aristoteles) οὐ δόξει ἀστεῖον τί. Θράττειν Suidæ & Etymologo est etiam διχοστατεῖν, νοσφίζεσθαι. Apud Hesychiũ verò legitur ΒΥΤ Θραύεται, expositum non solùm ἐκθραύεται, sed etiam πραίσσεται.

Θεσσαλία, t.1, c.856, b. Θεσσάλιος, ib.

Θεσσαλὸς, t.1, c.880. h. Θεσσαλὶς, t.1, c.911. g

Θρασυκάρδιος, Audaci prædirus corde seu pectore, Qui impauido & magno est animo. Hesiodus, Διὸς θρασυκάρδιος υἱός.

Θρασυμήδης, t.1, c.1506, d. Θρασυμήδης, t.1, c.1617, f

Θρασύμηδος, Audacia fundítãs verba, In verbis & loquẽdo audax ac temerarius, Procax. Pind. Olymp. 13, dicit ὑβρεῖ μαινόμενον κέρτομον θρασύμηδον: quod interpretantur Procacem petulantiam.

Θρασυνία, & Θρασύτης, t.1, c.1506, h

Θρασυξενία, ας, ἡ, pro Hospitis insolentia, ex Platone De legibus. Significat Audaciam & insolentem esse, licet peregrinum.

Θρασὺς, t.1, c.1506, d

Θρασυπαλίσχιος, Audacibus viscéribus, Intrepido pectore. Æschyl. in Prometh. vincto.

Θρασυστόμιος, t.3, c.1045, f. Θρασύστομος, ib.

Θρασύτης, t.1, c.1506, g.

Θρασυφωνία, ας, ἡ, Vocis audacia & procacitas. seu Vox audax & procax. Ambo apud Poll. l.2: sed prius esse dicit βίαιον, vt & θρασύστομον.

Θρασυχλεία, t.4, c.441, d. Θρασυχλὴς, ib.b

Θρασὼν, t.1, c.1507, b. Θρασωνίδης, ib.

Θρᾶττα, & Θρᾷττα, vide paulo antè in Θρᾶττα.

Θραῦσμα, Hesychio est συντρίβημα, συγκλάσμα, Contrector, Concidor. quod & θραυσμὸς.

Θρᾴττης, eidem est lapis quidam à Thracibus denominatus: qui ab aliis Θρᾳκίας dicitur, Thracius à Plinio.

Θρᾴττω, vide in Θρᾴσσω, paulo suprà.

Θρανλίζω, Murmuro, si non mentiuntur v.l.

Θρανλὸς, & Θρᾶνος Hesych. exponit ὑπὸ τῶν παλαιστῶν Θρανλὸν μὲν ἀγαπητὸν, θρανλίσασθαι. Quorum vtrunque, & θρανλεῖν & θρανλίσασθαι, videtur esse à θραύω. nam τὸ ἐπιτρίβειν θραύειν & θρανλεῖν, videtur esse à θραύω. nam τὸ ἐπιτρίβειν θραύειν & θρανλεῖν, id est confringimus & comminuimus quæ in ma-

tario ſunt. Id autem quod κόλαπον eſt & ῥάπυς, id etiã ipſum quaſi πῆραυσαι. Apud Suidam habetur compar. θραυλόπορος, in hoc incerti autoris loco, πῶρ ἀπίπης ἢ πέτρας, ὄξος ἐπιξέχον, θραυλόπορας οὐ τόπου πιότητος. Vbi θραυλοπορας puto ſignificare Fractu aptiores, Ruptu facilliores. præſertim quum apud Plinium reperiam lib. 23, cap. 1, acetũm ſaxa rumpere infuſum quæ non rupe rit ignis antecedens.

Θραύπαλος, Traupalus: arbor apud Theophr. Hiſt. pl. l. 3, c. 7, & l. 4, c. 1.

Θραυπίς, auis ex genere τῶν αἰκαθοφάγων apud Ariſtot. Hiſt. anim. l. 8, c. 3. quam Gaza cardueli um interpr. Alibi & θραπὶς reperiri aiunt pro eodem.

Θραυσυπύξ, t. 1, c. 470, c. Θραῦσις, t. 1, c. 1563, b

Θράυσμα, ibid. Θραυσμὸς, ex Concil. Sardic. canone 7, affertur pro Murmuratio: ſed non ſine mendi ſuſpicione. Apud Heſych. in ea ſignif. habetur θριμμός.

Θραυστος, t. 1, c. 1563, b

Θραύω, t. 1, c. 1561. g. & 1591. g. ob.

Θρεῖα, t. 1, c. 1577, a. Θρεπτικὸς, t. 3, c. 1653, e

Θρεπτὸς, ib. e. Θ. ἔμμα, t. 3, c. 1643, e

Θρεξάσθαι, t. 3, c. 1653, e. Θρέπλα, t. 3, c. 1644, b

Θρέπτρα, t. 3, c. 1643, h. Θρεπτὴ, t. 3, c. 1644, d

Θρεπτὸν, t. 3, c. 1643, b. Θρεπτήρια, t. 3, c. 1644, a

Θρεπτήριος, ib. Θρεπτικὸς, ib. c

Θρεπτὸς, ib. Θρέπτρα, ib. b

Θρέπτρια, ib. a

Θρέπτρον, per ſyncopen pro θρεπτήριον, Præmium quod altoribus & educatoribus redditur.

Θριαμβαλὸ, vox à Philoxeno tragico conficta ad exprimendum ſonum citharæ qua ludentem Cyclopem introducit. Meminit ſchol. Ariſtoph. in Pluto.

Θρίαμβε, eiuſdem comici ſchol. barbaricum eſſe dicit pro ἀμφίῤῥυτον ſeu περιπολαῖον, in hoc loco Equitum, Ἀλλ' οὐκ ἔτι μοι τὸ θριαμβε.

Θριαμβεύειν, Θρίαμβος, Θριαμβεύεσθαι, ſunt à θρίαμβος.

Θρίγκος, t. 3, c. 1643, h. Θρίον, t. 1, c. 1578 g

Θρῆικες, Θρήικη, Θρηικιος, Θρηξ, Ionicè apud Herodotum & apud poetas pro Θρᾷκες, Θράκη, Θρακιος, Θρᾴξ. Item Θρῆισσα pro Θρῇσσα, Threſſa. quæ & Θρᾷσσα. Necnon Θρήικη & Θρηικῆτις pro Θρᾴκη & Θρᾳκῆτις, reſoluta diphthongo & α verſo in ε.

Θρηνεύω, t. 1, c. 1583, c. Θρηνητέος, Lugendus.

Θρηνητὸς, ibid. c. Θρηνητικὸς, ib.

Θρηνήτρια, ib. Θρῆνος, t. 1, c. 1582, g

Θρῆνυς, t. 1, c. 1577, a. Θρήνυσσις, t. 1, c. 1583, b

Θρηνώδης, ib. c. Θρηνωδία, ib. b

Θρηνῳδὸς, ib. a. Θρῆξ, ib. f

Θρὶς, Heſychio eſt ἡμίονος, Mulus.

Θρῖσαι & Θρίσασθαι, ſignificat καθίσαι & καθῖσαι, teſte Euſtathio & ſchol. Ariſtophanis, necnon Athenæo. Vide t. 1, c. 1577, a.

Θρισσία, t. 1, c. 1584. c. Θρισσαῖος, ib. b

Θρισσὸς, ib. d. Θρισσῶν, t. 1, c. 1583, g

Θρῖσσος, t. 1, c. 1584, e. Θρῖσσα, t. 1, c. 1585, a

Θρίτλιον, Heſychio eſt τῆς ἁμάξης ἐφ' ᾧ τὰ ἀχθήματα ἐπιτίθεται, Currus pars cui imponuntur onera.

Θριὰζω, t. 1, c. 1591, b. Θριαὶ, ib. a

Θριαμβεύομαι, ib. b. Θριαμβευτὴς, ib. f

Θριαμβεύω, ib. c. Θριαμβικὸς, ib.

Θριάμβος, ib. b

Θριασαὶ, eſſe dicuntur Ficuum cultores: item Vinitores. At Θριάσιον dictum quoddam πεδίον, ἀπὸ τῆς βασιλισσῆς οἷς αὐτὸ θρῶσιν Ἀθηναῖοι, quæ θριαὶ ſunt μαντικαὶ ψῆφοι, inquit Etymol.

Θριάσιον, Heſychio eſt ἀπαλωτέρα ὁρμή.

Θρίγγος, t. 1, c. 1590, d. Θρίδιον, ib. e

Θρίδακες, Pinna, &c. t. 1, c. 1589, f. Θρίδαξ, Septum, &c. c. 1590, c.

Θρίδακον, ib. d. Θρίδακωμα, ib. e

Θρίδακος, ib. e. Θριδακὸς, ib. d

Θριδακίνη, Θριδακινὶς, Θριδακίσκη, vide in ſequ. Θρίδαξ.

Θρίδαξ, ακος, ἡ, Lactuca: olus vulgo notum, de quo Dioſcorides lib. 2, c. 165, Athen. lib. 2, & Plin. lib. 19, cap. 8. & lib. 20, cap. 7. Eadem dicitur Θριδακίσκη & Θριδακίνη. Athen. enim lib. 2 dicit τὴν θρίδακα ab Atticis vocari θριδακίδα: & libro 3, περὶ παρ' Ἀλκμᾶνι θριδακίσκας λεγομένας eſſe eaſdem cum Atticis θριδακίσκαις. Galenus tamen θριδακίδα propriè nominari tradit ſylueſtrem lactucam, θρίδακα autem ſatiuam, ſic ſcribens τὴν κῶν πόκους libro 2, θριδακίνης τῆς ἀκαπνότου καὶ ἀχίας, ἣν ἰδίως ὀνομάζουσι θριδακίδα. τὴν γὰρ καπνώδη οὕτω καλοῦσι θρίδακα. Porro à θριδακίνη eſt DIMINVT. Θριδακινὶς, Lactucula, apud Athen. lib. 2, ex Strattide. ὡς μοι πάλαι καὶ θριδακινίδων ἐνόμιζον πλείων. A θριδὰξ verò eſt PRAETEREA Θριδακώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, Lactucæ ſimilis. Qui è lactucarum genere eſt, vel Lactucæ naturam refert, vt alii interpr.

Θρίζω, t. 1, c. 1549, f

Θρίμμός, οῦ, ὁ, Heſychio eſt γογγυσμὸς, Murmuratio.

Θρινακία, t. 3, c. 1604. f. Θρινακὶς, ib. d. & f

Θρίναξ, ib. e. & 1606, c. Θρῖξ, t. 1, c. 1585, a

Θριοβόλος, t. 1, c. 1591, b

Θρῖον, Extremi rudentes. Nam Ariſtoph. ſchol. in hoc Equitum loco, ταῖς πτέρυξι πλεῖον, dicit θρῖας eſſe ταῖς ἱστίοις πάλους, quos ἀκροφόρους vocant nautæ, & quos, ὅταν ὀκλάζῃ πνεῦμα, θορύβους ὀκ θορύβους χαλᾶσι.

Θρῖον, t. 1, c. 1590, f. Θρῖον, ib.

Θριπιδίσις, Θριπίβρωτος, Θριπιφάγος, Θριπιδὼς, vide in Θρὶψ paulo infrà.

Θρίσσα, t. 1, c. 1589, a. Θρίσσος quoque pro piſce quodam affertur ex Epigr.

Θρασὺν, Heſychio eſt ἀνδρεῖον, θρασὺ, Virile, Audax.

Θρὶψ, πος, ὁ, Vermis: & quidẽ peculiariter is qui ligna terebrat & corrodit: vt ἡ πρηὼν, ligna in mari, ὁ ἶξ, vites, ὁ ἴψ, cornua, ὁ κὶς, frumẽta, ὁ σὶς, veſtimenta. Theophraſtus Hiſt. plant. lib. 5, cap. 5, ἐνδύεσθαι δὲ τὰ μὲν ἐν τῇ θαλάττῃ σπερμάτια ὑπὸ πρηόνος, τὰ δ' ἐν τῇ γῇ, ὑπὸ σκωλήκων καὶ θριπῶν. οὐ γὰρ γίνεται πρηὼν ἀλλ' ἐν τῇ θαλάττῃ. Quibus ſubiungit, ἔστι δὲ ἡ πρηὼν τῷ μὲν μεγέθει μικρὸν, καφαλὴν δ' ἔχει μεγάλην, καὶ ὁδόντας οἱ θρῖπες, ὁμοίους τοῖς σκώληξιν ὑφ' ὧν περαίνεται καὶ μικρὰ τὰ ξύλα. Vnde mutuatus eſt Plinius hæc lib. 6, cap. 41, Infeſtantium quatuor genera. Teredines, capite ad portionem grauiſſimo, rodunt dentibus. Hæ tantùm in mari ſentiuntur, nec aliam putant teredinem propriè dici. Terreſtres, tineas vocant: cullicibus verò ſimiles, thripas. Idem coſſos quoque in ligno naſci tradit lib. 11, cap 33. VNDE Θριπόβρωτος ET Θριπιδώσης, ου, ὁ καὶ ἡ, Corroſus & exeſus ab iſtis vermibus. Vtrunque apud Heſych. exponiturque ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένος: quos θρίπας & ipſe dicit eſſe τοὺς ἐν τοῖς ξύλοις σῆτας. Vtroque Theophr. quoque vtitur, ſed poſteriore frequentius. velut Hiſt. plantarum lib. 9, τὸν ὑπὸ μέλιτος ἄνευ μὲν γλυκύτητός τινα ἴσχειν συμβαίνει θριπιδίσεις γίνεσθαι χοιρίλλοις, à vermibus exedi. (quo modo & Plutarch. in lib. De diſcern. amico & adul. τοὺς θρίπας dicit ἐμφύεσθαι μᾶλιστα τοῖς ἀπαλοῖς καὶ γλυκέσι ξύλοις) Sic Syneſius epiſt. 133, πεμπάρομαι δι' ὅπισθεν τὸ παμπάλαιον τῆς θριπιδίσεως μέγεθος. Et epiſt. 105, ὁρᾷς καὶ τὰ τέλη θριπιδίσεως. Et Luc. in Lexiph. φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγῖσι θριπιδίσεως. Solebant enim olim, Lacones in primis, σφραγῖσι χρῆσθαι ξύλοις ὑπὸ σπουδῆς βιβρωμένοις, teſte Heſychio, qui ex Philoſteph. tradit Herculis id fuiſſe inuentum. Notandum verò Syneſium dicere θριπιδίσεως & θριπιδίσεσι pro θριπιδίσεων & θριπιδίσεις: itémque Lucianum θριπιδίσεις pro θριπιδίσεως. ſi enim ſuperlatiuus eſſet gradus, Syneſ. in priore loco dicere debuiſſet θριπιδιστάτου, vel potius θριπιδιστάτου. Affertur verò ET Θριπώδης ex Theophraſto Hiſt. plant. lib. 3, pro Putreſcẽs, Vermibus obnoxius. Locus eſt cap. 3. eius libri, vbi de platyphyllo, quercus genere, dicit, φαῦλον δὲ ἢ ὡς πλεῖστον ἢ αὐθεκαθόπιν, ἢ θριπωδέσι μᾶλλον πλὴν ἀλίφλοιον. Sed hic quoque nõ immeritò ſuſpicetur aliquis ſcribẽ dum eſſe θριπιδίσιμον. Præterea à θρὶψ eſt COMPOS. Θριπφάγος, ου, ὁ ἢ ἡ, Vermibus lignorum veſcẽs, Cui victus eſt è coſſis: apud Ariſtot. Hiſtor. animalium lib. 9. ‖ Rurſum Θρὶψ Heſychio eſt λιχνὸς, φαῦλος, Tenax, Parcus.

Θρίωζι, pro τοῖς Θριάσιον πεδίον, Heſych. & ſchol. Thuc. l. 2.

Θρίον, t. 1, c. 1579, d. Θρομβεῖον, t. 3, c. 1652, c

Θρομβεῖον, ib. Θρομβίον, ib.

Θρομβωδὴς, ib. b. Θρόμβος, t. 3, c. 1651, d

Θρομβέω, t.3,c.1652,d. Θρομβώδης, ibid.b
Θρόμβωσις, ibid.f
Θρονίζω, & Θρονίζομαι, t.1,c.1578,f
Θρονισμός, ib. Θρονιστής, ib.
Θρύον, ου, τό, Flos, Pigmentum. Hesychio enim θρύα sunt ἀνθη καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα: respicienti procul dubio ad hunc locum Homeri Iliadis χ, v.440, de Andromache, Ἀλλ' ἤγε νῦν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, Δίπτυχα καὶ μαρμάρεια, τὰ δὲ θρόνα ποικίλα πῆσαι: Διπτυχα exponit ποικίλματα, αἴθη, Pigmenta, Flores. Possis reddere etiam Florida pigmenta & variegata. Theocriti scholiast. annotat, θρόνα τὰ ποικιλματα τὰ ζῶα, animalia variegata: Cyprios, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, floridas vestes: Ætolos, φάρμακα, Medicamenta, Venena, teste Clitarcho: Homerum verò τὰ ῥόδα, rosas, τῷ δὲ τὰ ἀνω χορεῖν ἐκ τῆς γῆς. Nicandri schol. tradit θρόνα à Nicandro nominari τὰ ἐμπαθῆ βοτάνια, in hoc loco Theriacon, v.413, Τῶν μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα μιῇ ἀλιθηρίεια τοίσιν, Φύλλα τε ῥίζητόματα διείσομαι αἰθρίαν ἐπλιν. Vbi malim ego φάρμακα, Medicamina, Pharmaca, vel saltem Medicas herbas. vt & pro Pharmacis venenisque accipere possumus in hoc loco Theocriti Idyll.2, quod φάρμακα inscribitur, Θέσται, μιῇ ἢ καθοῦσα τὰ τᾷ θρόνα ταῦτ', ὑπὲρ μάξοι Ταῖς πλείοις φιλίαις καθυφῆσθαι philtra enim ibi & amatoria pharmaca seu venena intelligit. Affertur ET Θρονιστικὰ, τά, pro Pigmenta varia. sed perperam procul dubio, pro θρόνα ποικίλα.

Θρονοποιός, t.1,c.1578,d
Θρόνος, ibid.a. & t.2,c.160,b.ob.
Θρόος, t.1,c.1578,h. Θροοδμαι, t.3,c.1579,d
Θροῦς, ibid.e
Θρυαλλὶς, Suidæ est λαλὶς, καχᾶ, Loquitur, Commiscet.
Θρυαλλίζω, t.1,c.1580,g. Θρυαλλὶς, ib.h
Θρυαπάω, ωῶ, Frico, Scabo, Scalpo. vt Hesych. quoque θρυαπᾷ, exponit κνᾶπτει, ξύει. Apud Aristophanem reperio θρυαπάσαι hoc significatu, in Concionant. non procul ab initio. Ibi enim Praxagora dicit, τὴν γοῦν Τλιὼν' ὀκκαλίσασαι θρυαπάσαι πλεῖον ἢ ἔγειρ. vbi schol. itidem exponit κνῆσαι καὶ ξῦσαι, atque ita poetam intellexisse patet ex sequentibus. nam altera mulier sese audiuisse dicit τὸ κνῆσμα τῆς δεξιτόλου. Quódque hic appellat θρυαπᾶν & κνᾶν, idem ξύειν vocat in Thesmophor. vbi quædam de amasio suo & mœcho dicit, Οὗτος πάλιν μου κύνιν ἐλθὼν ἠ ξύσειε, Κἄτ' ἔδοξ' ἐγώ.
Θρυλέω, t.1,c.1580,d
Θρύλιον, vide in Θρύον.
Θρυλίζω, ib.g. Θρυλισμα, t.1,c.1581,g
Θρυλλίζω, t.1,c.1580,g
Θρυλλίσσω, & Θρυλλισσμαι, t.1,c.1581,a
Θρύμμα, t.1,c.1593,a
Θρυμματίς, ib.b
Θρυμνοῦται, Hesychio est ὑπερηφανεύεται, Superbit.
Θρύον, eodem teste Arcadiæ vrbs est quam Homer. Θρύοεσσαν appellat: item ἔδος βοτάνης. Dioscor. lib.4, cap.74, τρύχειν τὰ μαστὰ à nonnullis θρίον nominari tradit. Sed verisimilior eorum est sententia qui esse volunt herbam palustrem, iuncum vel vluam. Vt enim χείρναν, ita etiam θρία sunt ψίαθοι. apud Suidam, χαμαιθρίοις αὐτὸ καὶ θρύῳ κεκλωσμένοις ψιάθοις, iuncea florea. Vtrumque θρύου meminit Steph. quoque. Θρύον enim esse ait vrbem Messeniæ denominatam ita ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ φυομένων θρίων: quam ab eadem planta denominari etiam Θρυόεσσαν, ad Alpheum fluuium sitam. De ea Homerus Iliad.λ, Ἔστι δέ τις θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολωνὸς. Ciuis eius vrbis dicitur Θρυώτης, Θρυωπὶς siue Θρυεὺς, Θρυεᾶτις, Θρυεᾶτος.
Θρύορες, vesicariæ herbæ species esse dicitur apud Theophrast. Hist. pl. lib. 9.
Θρυπαλεῖς, t.1,c.1593,c
Θρυπαλὶς, ib.d. Inde ADVERB. Θρυπαλῶς, Delicatè & molliter. apud Poll. l.6, vbi ei hæc synonyma apponit, βλακικῶς, ἁβρῶς, ἀπαλῶς.
Θρύπη ιος, t.1,c.1592,a
Θρύπτω, Frango, &c. t.1,c.1591,f. Θρύπτω, Frango delicatis, &c. ib.h.
Θρύπτα, Hesychio sunt ἄγρια λάχανα, Olera agrestia.
Θρυπτὰς, ab eodem affertur pro τρυφερὰς, μαλακὰς, χαύνας. quod θρυπτὰς potius dicitur.
Θρυπτὶς, t.1,c.1593,c
Θρυπτίχως, Qui molli cute est & delicata. τρυφερὸς, Hesych.
Θρώσκω, t.1,c.1576,d. Θρωσμὸς, ib.f
Θτάσσω, ib.e
¶ Θυα, t.1,c.1623,g. Θυαίζω, t.1,c.1625,a. & 1619,a
Θυάματα, Hesych. esse dicit τὰ θυμὸν & θυμιάματα.
Θυάρος, à quibusdam dicitur ἡ αἶρα, Lolium, Dioscoride teste lib.2,c.122.
Θυαρπαξ, t.1,c.1622,g. Θυαὶ, t.1,c.1628,c
Θυάω, t.1,c.1619,a
Θυγάτηρ, ἡ, Filia, Gnata. Homer. Odyss.ϑ, Οὐτέ τί σε παλὸν θυγατέρ' αἰνὸν ἐόντα μέμονε. Xenoph. Pæd.4, ἵνα δὲ μὴ καὶ θυγατέρα παρθένον ἀγαπᾶν, μάθοις ἂν ὧδε ἐφ' ἁπλῆ. In obliquis casibus accentum in penultimam transfert, vt μήτηρ. Homer. initio Odyssex. de Æolo Hippotæ filio. Εὖτ' ἂν ἐγὼ θυγατέρας τε φίλους τε υἱέας ἔκτισσα πόλιν ἐρατεινὴν ἐνοίκους. Sic Iliad.λ, Cisseus Iphidamanti δίδου θυγατέρα ἑλικώπιδα. Et apud Xenoph. Pæd.8, ἵνα τις ἐκδοῦναι βούλοιτο θυγατέρα. Et Plutarch. Apophth. τὸν τοῦ θυγατέρα μοιχεύσαντα. Idem in Artox. μίαν τῶν θυγατέρων. Idem obliqui syncopen etiam admittunt. Xenophon Pæd.8, πολὺ μᾶλλόν με τῶν θυγατέρων μιστεῖ. Sic Hom. Iliad.ι, Τρεῖς δὲ μοι εἰσὶ θύγατρες. Vbi vt θύγατρες dicit, sic in accus θύγατρα & θυγατρας: in dat. θυγατρὶ & θυγατράσι: in genit. θυγατέρος & θυγατρῶν: in vocandi casu θύγατερ & θύγατρες. Inde DIMIN. Θυγατρίον, ου, τὸ, Filiola. Gnathænium meretrix apud Athenæū lib.13. Εἰς τοῦτ' ἀπεδύσω τὸ θυγατρίῳ μου δίκαιον. Aliud exemplum habes suprà in Ηιμιτος. ITEM Θυγατρίδοῦς dicitur inde ὁ θυγατρὸς υἱὸς, Filiæ filius, Nepos: & Θυγατριδῆ, ἡ θυγατρὸς θυγατὴρ, Filiæ filiæ, Neptis, teste Polluce lib 3.
Θυία, t.1,c.1623,g. Θυία SIVE Θυὶα, ας, ἡ, Mortarium, Pila lapidea, ærea aut ferrea, in qua tunduntur aut miscentur res in cibos aut pharmaca assumendæ. Aristoph. Nub. ὡσὴ τὼ κάρδαπε Κλεωνύμω, Ἀλλ' ἐν θυΐᾳ σκευάσω γ' αἰτιάσθαι, molam non habebat, sed in mortario terere pinsebat. Idem in Ranis, Ἀλλ' ἐν θυΐᾳ τριπτὰς σωτήρους παρεμμένω. Ἡ δὲ θυία, quæ per mortarium est. id est per circuram in mortario tritam. ea enim citissimè ad orcum transmittit. Athen. libro 3, τὰς θυίας καθ' ἑκάστην πεῖνι ὀπτωλέας. Apud Dioscor. passim sine diphthongo. vt lib.1, cap.87, κατέχεται θυίαν πυροπώλιον ἀσβόλῃ, in pilam spongia madefactam. Et cap. sequ. τετροπώλιον θυίαν αἰσπίνου. Et cap.95, διαιροῦσι τὰς θυίας. Et sic alibi sæpe. Inde DIMINVT. Θυΐδιον, SIVE Θυΐλλιον, ου, τὸ, Mortariolum, Paruula pila. Aristophanes Pluto, παῖς αὐτῷ λίθινον Σωσίδου ἔσται, puer ei mortariolū lapideum apposuit.
Θύιλλα, t.1,c.1630,c. Θυιλλικὸς, ib.e
Θύϊνος, t.1,c.1623,b. Θύϊς, vide in Θύς paulo infrà.
Θυίσις, t.1,c.1623,a. Θυτικὸς, t.1,c.1621,e
Θυκλάσπιδας, t.1,c.1623,d. Θυμαὶ, ib.c
Θυμάλσιον, ib.d. Θυμὶα, ib.b
Θυμελαία, t.1,c.1622,f. Θυμηλὶα, ib.
Θυμέλιον, ib. Θυμὸλος, ib.
Θυμόλον, ib.
Θυμχέος, ib.g
Θυΐα, t.1,c.1623,g. Vide & in Θυία paulo antè.
Θυΐαι, t.1,c.1628,c. Θυαὶ, ib.
Θυΐδιον, vide in Θυΐα.
Θῦμα, t.1,c.1624,c. Θῦμις, ib.g
Θυΐες, ib.h. Θυόεσσα, t.1,c.1619,c
Θυΐτης, t.1,c.1623,f. Θυΐτης, ib.g
Θυΐτης λίθος, Thytes lapis, subuiridi colore iaspidem referens, lacteum succū reddens quum diluitur, teste Dioscoride lib.5,c.154.
Θύμα, t.1,c.1628,b. Θυμὶδιν, t.1,c.1619,c
Θύνος, t.1,c.1623,f
Θύλαξ, ET Θύλακος, ὁ, Saccus. Vtrunque apud Pollucem & Suidam, sed posterius longè est frequentius. Aristophanes Pluto, ὃς ἁλφιτ' οὐκ ἔστιν' ἐν τῷ θυλάκῳ. Athen. l.11, λάγυνον ἐχοντα κἀν, θύλακον δὲ μηδέν: cōtra in Proverb. οὐ μὰ θύλακος, οὐ δὲ θύλακος, bene instructus est vter, bene

& ſaccus. Rurſum apud Athenæum lib.1, πολλοὶ μὲν λῷτύμπανα μάδιμνοι, πολλοὶ δ' σάκκοι καὶ θύλακοι βιβλίων. Heſychio verò θύλαξ eſt φορεσιφάλαιον, Puluinar, Cerui cal. INDE COMPOS. Θυλακοειδὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Sacci formam habens. Gaza interpr. Folliculo ſimilis. Athen.lib.7, ex Ariſtot.Hiſt.anim.lib.5, de thynnide, τῶν δ' ἰχθύων πάντων περὶ τὸν ἐκατομβαιῶνα θυλακοειδὴς ὢν ὁ πάνυ χίνεται μικρὰ ὠά. ITEM Θυλακοτρώξ, Saccos rodẽs. quod Heſych.de mure dici ait, alii de locuſta. ET Θυλακοφορέω, Saccum gero. Cuius verbi meminit Pollux lib.10,cap.31.Ibi enim quum inter μαγειρίκους inſtrumenta numeraſſet θύλακας, ſubiungit, οἷς μαγείρους ἀπὸ κωμικῶν, & nominatim ab Ariſtophane, dici θυλακοφορῶν. Præterea inde DERIV. Θυλακώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, idem ſignificans quod θυλακοειδὴς, Sacci formam gerens, Sacco ſeu folliculo aſſimilis. Apud Dioſcor. enim libro 1, θυλακώδης καρπὸς Hermol.interpr. Fructus folliculari ſpecie. & τὸ θυλακῶδες à Gaza redditur Folliculus. ET Θυλακίσκος, ὁ, idem cum θυλακώδης, Sacci ſeu folliculi figuram imitans. Fœmin.gen. θυλακίσκης μήκωνος à quibuſdam dicitur ἡ ἥμερος καὶ κηπευτὴ μήκων, papauer ſatiuum, procul dubio quoniam ſacci ſeu vtriculi modo habet καρδίαν ὑπόπυρρον, vt Dioſcor.tradit lib. 4, cap. 65. Eodem teſte, lib.1, cap.8, θυλακῖτις καρδὸς à quibuſdam dicitur ἡ ὀρεινὴ, montana. Præterea inde ſunt DIMINVT. Θυλάκιον, Θυλακίσκος, Θυλακίσκη, Θυλακίσκιον, Sacculus, Culeolus. (interdum & Folliculus. veluti quum Dioſcor. θυλάκιον appellat folliculum ſeu vaginam ſeminis) Athen.lib.4, θυλάκιον αἰτίαν χυμοῦ. Ariſtoph. Ἔπειτ' ὀπὸ βύλοντ' ἦκε, τἀμὰ σπερίδια λαβὼν καὶ θυλακίσκον καὶ τὸ μέγα βαλάντιον. Fœminini θυλακίσκης meminit Pollux lib.10, cap.23, ſcribens in Ionis Alcmena θυλακίσκῃσι nominari ὁ εἰς ἢ τῆς προφῆς ἐμβεβυλωμένῳ, Sacculum, Saccellum. Inde & VERBVM Θυλακίζειν, quod Heſych. Tarentinos vſurpare ait pro ἀπαγχονᾶν ἢ ἐπὶβρόχου μετὰ θυλάκου.

Θυλήματα, t.1, c.1613, c. Apud Heſych. inuerſis vocalibus ſcriptum θηλύματα.

Θῦμα, t.1, c.1619, f. Θυμαδίων, Heſychio ἀθυμῶν.

Θυμαίνω, t.1, c.1611, c. Θυμαλγὴς, t.1, c.1600. b

Θύμαλον, t.1, c.1613, a. Θυμάλωψ, t.3, c.1705, g

Θυμαρὴς, t.1, c.1600, b. Θυμάφιλος, ib.c

Θυμάριον, t.1, c.1619, h

Θύμβρα, ας, ἡ, Thymbra: herba odorata, de qua Dioſcorides lib.3, cap.45, & Plin.lib.19, cap.8, vbi eam à Latinorum nonnullis cunilam eſſe vocatam ait, ſubiungens, Hæc apud nos habet vocabulum & aliud, Satureia dicta in condimentario genere. Cuniam ella tamen inter thymbram & cunilam ſeu ſatureiam diſtinguit, ſic ſcribens lib.9, cap.4, Eadémque regio fœcunda ſit fruticis exigui & maximè thymi aut origani, tum etiam thymbræ, vel noſtratis cunilæ, quam ſatureiam ruſtici vocant. Et in horto, Et ſatureia thymi referens thymbræ que ſaporem. Dicitur porro hæc thymbra etiam Θυμβραία, ab Hippocrate, teſte Gal. & θύμβρον à Theophraſto Hiſt.plantarum lib.7, cap.1, vbi tamen & fœmin.gen. θύμβρα habetur. Actius plurali etiam num. τὰ θύμβρα dicit, vt Martial. Improba nec proſunt iam ſatureia tibi. (Alioqui Θύμβρα & locus eſt Iliæ ad Thymbrum fluuium, vbi fanum eſt Apollinis Θυμβραίου, teſte Heſychio) INDE Θυμβρεφάγος, ου, ὁ, Thymbra victitans: ET Θυμβρεπίδειπνος, Qui thymbra ſuper cœna vtitur, aut thymbra ſuper cœna contẽtus eſt, Non niſi thymbra cœnitans, ideóque Frugalis, Reſtrictus & parcus. φειδωλὸς καὶ ἁπλοῦς ζῶν. Ariſtoph. Acharn. Ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κατοικῶ καλὴ κἀγαθὴ ὀψει, βλέπουσα θυμβρεφάγον. Idem in Nub. φειδωλοῦ καὶ τριβολίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπιδείπνου. NECNON Θυμβρώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Thymbræ ſimilis, Qui è thymbræ genere eſt: apud Theophraſtum Hiſtor.plantarum lib.1. ET Θυμβρίτης οἶνος, Thymbrites vinum, hoc eſt thymbra factum, ſeu Thymbra cõditum. de quo Dioſcor.lib.5, c.60.

Θυμελαία, ας, ἡ, Thymelæa: herba quam nonnulli χαμελαίαν & κνίωρον appellant, folia habens oleæ foliis aſſimilia & fructum ſimilem myrto, qui Κνίδιος κόκκος, i. Granum Cnidium, nominatur, teſte Dioſcor.l.4, cap.173, & Plin.lib.13, c.21. vbi & ipſe dicit eſſe ſimilem oleaſtro, foliis anguſtioribus, gummoſis ſi mordeantur, myrti magnitudine. VNDE Θυμελαίτης οἶνος, Vinum è thymelæa, ſeu Vinum thymelæa conditum: cõiectis nimirum in id ramulis, foliis & fructu. vt fuſius docet Dioſc.l.5, c.78.

Θυμελαίχαρπος, t.1, c.1625, f. Θυμέλη, t.1, c.1625, a

Θυμελικὸς, ib.f. Θυμηγορία, t.1, c.1600, c

Θυμηδὴς, ib.d. Θυμηδία, ib.

Θυμήρης, Iratus, Ira accenſus: particip. à verbo θυμαίνω.

Θυμήρης, t.1, c.1600, b. Θυμήρεσι, t.1, c.1619, h

Θυμίαμα, t.1, c.1626, b. Θυμίασις, ib.c

Θυμιατήριον, ib.d. Θυμιατὸς, ib.e

Θυμιάω, t.1, c.1615, g. Θυμιδίου, t.1, c.1611, h

Θυμῶνται, Fit thymiama, Suffitur, apud Herodot. Ionicè pro θυμιᾶται, vt apud Hippocr. Θυμιόω pro θυμιάω, & Θυμίσις pro θυμίασις.

Θυμὸς, t.1, c.1611, c. Θύμιτος, t.1, c.1612, g

Θύμιον, t.1, c.1613, a. Θυμίτης, t.1, c.1612, h

Θυμοδιαίτης, t.1, c.1616, a. Θυμοβαρὴς, t.1, c.1598, d

Θυμοβόριον, ib.e. Θυμοβόρος, ib.d

Θυμοδακὴς, t.1, c.905, f

Θυμοειδὴς, Animoſus, &c. t.1, c.1598, f. Θυμοιδὴς, Iracundus, &c. ib.h.

Θυμοειδὴς, t.1, c.1599, d. Θυμολέαινα, ib.

Θυμολέων, ib. Θυμόμαντις, ib.

Θυμομαχέω, ibid.e

Θύμον, Thymum, &c. t.1, c.1611, a

Θυμοπάλμη, t.1, c.374, d. & 1612, g

Θυμόσοφος, t.1, c.1611, e. Θυμοφθόρος, t.1, c.1600, a

Θυμόω, t.1, c.1611, e. Θυμώδης, ib.d. & 1612, h

Θύμωσις, t.1, c.1611, g. Θωΐα, t.1, c.1618, a

Θωϊτάδης, t.1, c.1619, e. Θωϊτάζω, t.1, c.1630, a

Θωϊταῖος, t.1, c.1619, h. Θωΐταξ, t.1, c.1630, b

Θωϊτεῖον, ib.a. Θωΐτη, t.1, c.1629, d

Θωϊτίζω, t.1, c.1630, a. Θωϊτίον, ib.b

Θωϊτὶς, t.1, c.1619, d. Θωϊτοθηρατῆρες, ib.f

Θωϊτοθῆρας, ib.e. Θύννες, ib.c

Θυννεσκοπεῖον, ib.g. Θυννεσκοπέω, ib.

Θυννεσκοπία, ib.f. Θυννεσκοπὸς, ib.

Θυννώδης, ib.g. Θῦνος, ib.c

Θύνω, t.1, c.1617, f. Θυοδόκος, t.1, c.1612, e

Θυΐεις, t.1, c.1614, d. Θύομαι, t.1, c.1619, d

Θύος, t.1, c.1613, g. Θύος, t.1, c.1612, c

Θυοσκόος, ib.d. Θυοσκόπος, ib.f

Θυόω, t.1, c.1614, g

Θύπλης, Heſychio eſt ὁ τυρὸς, Caſeus.

Θύρα, t.1, c.1613, b

Θυραγχματα, Heſychio ſunt ἀφοδεύματα, Excrementa.

Θύραζε, t.1, c.1616, d. Θύραζεν, ib.e

Θυραῖος, ibid.f

Θύραξ, Heſychio eſt θύρας, χιτών.

Θυραξαι, Heſychio ἔξω τῆς θύρας διατρίβειν, Foris agere.

Θυραυλέω, t.1, c.1613, h. Θραυλία, ib.g

Θυραυλὴς, ib.h. Θύραυλος, ib.g

Θυρεάσπιδες, t.1, c.1618, b. Θυρίβραι, t.1, c.1617, f

Θυρεοειδὴς, t.1, c.1618, a. Θυρίδες, t.1, c.1617, g

Θυρεοφόρος, t.1, c.1618, b. Θυριπποίκτης, t.1, c.1614, a

Θύρετρον, t.1, c.1617, e. Θυρηβόλιον, t.1, c.1614, b

Θυρηβόλος, ib. Θύρηθεν, t.1, c.1616, d

Θύρηφι, ib.f

Θυσιάζω, pro Sacrificio affertur ex Reg.l.4, cap.21. perperam. ea enim ſignif. θυσιάζω dicitur.

Θυείδιον, t.1, c.1617, c

Θυεκμαχος, ex Baſilio affertur pro Beſtiarius, perperam. ſcribendum enim θηεκμάχος per η.

Θύελλα, t.1, c.1617, c. Θυελὶς, ib.

Θυρεσὶς, t.1, c.1613, d. Θυρεσὶς, t.1, c.1614, a

Θυρεκτέω, t.1, c.1613, d. Θυρεκτὴς, ib.f

Θυρεκτικός,ib.
Θυρεκτονῶν,ib.
Θυρεκτονίς,ib.
Θυρεπηγία,ib.g
Θυρίδιον,t.1,c.1616,h
Θυρεσπόλος, Θυρεσπόλος, Θυρεσπόλιξ, vide in Θύρσος.
Θύρσος,ου,ὁ, Thyrſus. Heſychio eſt ῥάβδος, κλάδος, & Βακχεία βακχική, Baculus Bacchicus: Suidæ non ſolùm Βακχικὴ ῥάβδος, ſed etiam λαμπὰς ἐν ἐβάκχευσαν τοῖς τιμῶσι τὸν Διόνυσον. Sed eſt potius haſtula frondibus veſtita qualem ſolebant bacchantes geſtare. Plut. Alexandro, de Olympiade, ὅτι ἐν θυσίαις μετὰ ὄχλου καὶ βαρβαρικῆς πομπῆς, ὁρμῶν μετὰ χλαίνης χρυσοποικίλου τοῖς θυρσοις, εἰ πολλάκις ὀνειρευθείη τοῖς καὶ τὸν μετὰ τῶν λύκων τοῦ Διονύσου καταδυόμενον εἰς θέατρον, ὁ θύρσος τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῖς στρατίοις, ὀξυνόμενον τοῖς ἄκροις. Et apud Athenæum lib.14, pyrrhichæ ſaltatores ἐχόντων θύρσους αἱ δὲ σάτυροι, σκίλλαις καὶ ἀνθεμίσι καὶ κισσοῖς καὶ λαμπάδας φέροντες, ὀρχοῦνται πρὸ τοῦ θεοῦ τὸν Διόνυσον, καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν χοροὺς ἄγουσι. Item apud Suidam ex Epigr. Καὶ θύρσου κισσοφόρου κάμακα. Vbi potius de frondibus dici videtur, vt & apud Athenæum libro 5, περὶ στεφανωμένων ὧν ἡ κεφαλὴ καὶ ταινίαι καὶ θύρσοι καὶ μίτραι, καὶ τύμπανα. Virgilius quoque θύρσους vocat mollia folia: Ecl 5, Inſtituit Daphnis thiaſos inducere Baccho, Et foliis lentas intexere mollibus haſtas. Vocat & thyrſos, Æneid.7,— etenim molles tibi ſumere thyrſus: Te luſtrare choros. Poetæ metaplaſmo generis dicunt ET Θύρσα pro θύρσοι, vt ἐλεμὰ, ζυγὰ, & ſimilia. Apud Suid. ex Epigramm. Παῦε βίπτων χίμαιραν, νύμφαις ῥόδα, θύρσα Λυαίου. Τείαιν ἐπ' Ἀσπάλεις δῶρον ἑῆκα φόβας. INDE Θυρσοειδὴς, ἐος, ἡ καὶ ἥ, Thyrſi ſpeciem gerens. ET Θυρσολήπτης, Thyrſis percuſſi, hoc eſt Inſanientes in Bacchicis orgiis. Heſych. ET Θυρσοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Thyrſifer, Thyrſum geſtans: in Epigramm. & apud Athen. l. 10. INDE Θυρσοφορεία, Thyrſi geſtatio. Reperitur ETIAM Θυρσολόχος in Procli Sphæra, ſub finem, θυρσολόχος ὁ κραπὶ ὁ Κενταυρος. vbi nonnulli interpr. Haſtã, alii Græcum vocabulum retinent. Germanici Cæſ. enarrator thyrſum vocat, dicens centaurum in thyrſo tres habere ſtellas.

Θύρωμα,t.1,c.1617,a.
Θυρωρεῖον,t.1,c.1614,b. & c.1781,f.ob.
Θυρωρεῖος,ib.b
Θυρωρίον,t.1,c.1614,c.
Θυσανὶς,ib.c
Θυσανοειδὴς,ib.b
Θυσανωτὸς,ib.b
Θυσανωτὸς,ib.
Θυσαρὸς,ib.
Θυσαρὸς,ib.g
Θυσαρὸς,t.1,c.1621,g
Θυσαρὸς,t.1,c.1621,d
Θυσαρὸς,ib.
Θυσαρὸς,ib.g
Θυσαρὸς,t.1,c.1610,g.
Θυσαρὸς,ib.
Θυσαρὸς,ib.
Θυσαρὸς,ib.g
Θυσαρὸς,t.1,c.1619,b.
Θυσαρὸς,t.1,c.1624,g.
Θυσαρὸς,ib.
Θυσαρὸς,ib.
Θυσαρὸς,t.1,c.1621,g
Θυσαρὸς,t.1,c.1624,d
Θυσαρὸς,t.1,c.1624,g.
Θυσαρὸς,ib.
Θυσαρὸς,ib.
Θυσαρὸς,ib.
Θυσαρὸς,t.1,c.1619,a
Θυσαρὸς,t.1,c.1623,a
Θυσαρὸς,ib.
Θυσαρὸς,ib.
Θυσαρὸς,t.1,c.1621,g
Θυσαρὸς,t.1,c.1621,g
Θυσαρὸς,t.1,c.1621,g

Θωπύπιός, t.1, c.1631, g. Θωπυπικῶς, ib.
Θωπύω, ibid. c. & t.2, c.188, g. ob.
Θωπικός, t.1, c.1631, e. Θωπικῶς, ib.
Θώπιον, ib. c.
Θωρακίζω, t.1, c.1633, f
Θωρακίον, Lorica, &c. t.1, c.1634, c. Θωρακίον, Pluteus, &c. ibid. Θωρακίον, In ſummo carchefio quadrangulũ, &c. ib. c. Θωρακίον, Propugnaculum, &c. ib. f.
Θωρακισμός, t.1, c.1634, a. Θωρακίτης, t.1, c.1633, f
Θωρακομάχος, ib. d. Θωρακοποιός, ib.
Θωρακοφόρος, ib.
Θώραξ, Thorax, &c. t.1, c.1631, b. Θώρακ, Vinculum, &c. c.1633, a. Θώρακ, Poculi genus, &c. ib. b. Θώρακ, Montis nomen, &c. ib. c.
Θωρικτής, t.1, c.1636, b. Θωρὴξ, Ionicè pro θώρακ.
Θωρήξις, t.1, c.1636, a. Θωρήσσω, t.1, c.1635, b
Θώς, ωός, ὁ, Thos: animal lupo ſimile, teſte Heſychio. vt & Plinius lib. 8, cap. 34, ſcribit thoas eſſe luporum genus procerius longitudine, breuitate crurum diſſimile, velox ſaltu, venatu viuens, innocuum homini. Quare Gaza lupum ceruarium Latinè appellat. Atque adeò ſunt qui ex hyæna & lupo natum ferant: vt ſanè & Euſt. dicit eſſe ζῶον λυκοειδὲς & ἀγριώτερον ὑαίνης, addens à nonnullis vocari λυκοπάνθηρα. Plura de hoc animali vide apud Ariſtot. Hiſt. animalium lib. 9, cap. 44, & apud Oppianum De venat. l. 3.
Θῶσθαι, vide in Θῶμαι. Ab eodem eſt θώσασθαι, quod Heſ. itidem exp. ἀωχαρίσασθαι, μνησθῆναι.
Θωτίζειν, eidem ſunt ἀωχαρίζειν.
Θωπεύειν, eidem eſt ἐμπαίζειν, χλευάζειν: quod & παίζειν.
Θώῦμα, Ionicè pro θαῦμα, Miraculum, Res admiranda: frequens apud Herodotum. Itidémque Θωυμάζω pro θαυμάζω, Admiror.
Θωυμάσιον, t.1, c.1515, f. Θωυμαστὸν, ib.
Θωύσσειν, Heſych. exponit βοᾶν, μάλπειν, κηρύσσειν, Clamare ſeu Vociferari, Canere, Prædicare. item ἀπειλωδῶς ἐρμᾶν, Beluino impetu ferri, ſeu Feræ in modum inuadere. Homerus in prima ſignificatione vſurpauit pro Clamare, Vociferari, ſeu Latrare: de canibus dicens, βαρύβρομα θωύσσοντας. Sic Sophocl. in Aiace, de ipſo Aiace, παῖσας κἀεκα θωύξειν. Eurip. verò dicit τί θωύσσεις; Quid clamas? Quid vociferaris? Idem θωύσσων πάλι, hæc vociferans. Et rurſum Soph. Aiace, pag. 21, ἢ οὐκ ἀκούσεσθ' οἷα πρὸς θύρᾳ θωύσσει βοιᾷ; At quæ θωύξαι exponitur Clamore incitare & inhortari canes apud Eurip. in Hippol. Coron. vbi dicit ἐφ' ἵππων ἔχεσθαι κἀπὶ θωύξαι βαλίας ἐλάφους ἐγχεσιβόλους. INDE Θωυκτὴρ, ῆρος, ὁ, Latrator. de cane. At κύων θωυκτὴρ in Epigr. redditur Aper impetuoſus. COMPOS. Ἐπιθωύσσειν, Acclamo vel Inclamo, aut Vociferando incito. Ex Euripide affertur, ἐπιθωύξει κώπαις συεζυγὸν κέλευσμα ὁρμὴν Πανός, pro Sonabit ad remos.
Θωύσσω, t.1, c.1515, f. Θώχ, t.1, c.1631, d
Θώων, Thoum: à nom. ſing. θώς, vt Τρώων à Τρώς.

Ι

Ι Decimæ apud Græcos literæ nota eſt, quam appellãt ἰῶτα. Ea interdum eſt pleonaſtica in medio vocum πολυβεγχών, ad explendum metrum inſerta, dicunt enim μαστιτόλιος pro μαστιτόλος, ὀδοιπόρος pro ὁδοπόρος, κυνὸς pro κυνός. Nonnunquã κατ' ἐπέκτασιν Atticam apponitur quibuſdam partibus orationis. vt quum νήσι, ναὶ & ſimilia dicuntur pro ἔστι, ναῦ. Eſt ι & numeralis nota, ſignificans decem, hoc modo, ι: ab ima autem parte ſiniſtra præfixum acuti accentus apice, denotat decem millia, hoc modo, ,Ι, pro qua nota frequẽtius ponitur Μ, ſignificans μύρια.
Ἴα, Vox: aut Vis. A Suida enim exponitur & βοὴ & βία. Ab Heſychio itidem φωνὴ καὶ βοή, Vox & Clamor. Interdum ſignificat Sola: item Vna, ſeu Vna eadémque, ex maſcul. ἷος. Nonnunquam ſignificat Violæ, à nom. ſing. ἴον. Heſych. exponit non ſolùm αὖθη τὸ πορφυροῦν δῆ, ſed etiam βέλη, lacula: quæ potius ἰοί, à nom. ſing. ἰός.
Ἰάδες γυναῖκες, Ionicæ mulieres. Plut. Pericle.
Ἴαδας, Heſychio eſt σφυρὸς, Tortus, Tortuoſus.
Ἰάδω, Dormio. Idem enim Heſych. affert ἰαδεῖ pro καθεύδει. quod & ἰαύει dicitur.
Ἰαίζω, Ioues imitor: vel Ionica lingua vtor. Hermog. Heſych. verò ἰαίζειν affert pro ἴδρυτο. quod & ἵζειν.
Ἰαθμὸς, eidem Heſychio eſt κοίτη, ὅπου τις κοιμᾶται, Cubile, Stabulum. item ὕπνος. pro quo infrà ἰαυθμός.
Ἴαθος, eidem eſt εὔθυμος, Promptus, Alacer.
Ἰαιβοῖ, αἰβοῖ, dicitur eſſe aduerb. κατλιπαστικὸν apud Ariſtoph.
Ἰαίνω, Calefacio, vel Tepefacio: χλιαίνω, θερμαίνω, vt Euſtathius accipit in hoc loco Homeri Odyſſ. κ, ἐπὶ δ' αἴθοπι Πολλὸν ὕπνῳ πείσθη μαλακῷ, ἰαίνετο δ' ὕδωρ. ſubiungit enim, Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ζέσεν ὕδωρ, Ferbuit ſeu feruefacta eſt aqua. qua ſignific. alibi dicit, θέρμετο δ' ὕδωρ. Sic & voce actiua vſus eſt Odyſſeæ θ, dicens, Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἴαινεν, θέρμεν δ' ὕδωρ. Nam & Euſtath. ibi exponit θερμάνειν, calefacere. ‖ Alioqui ſignificat etiam Liquefacio, Diſſoluo. πήγω, διαλύω. vel etiam Emollio. Hom. Od. μ, Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ὑπὸ κέλευθα μεγάλην ἰός, (nam ipſum χαλκὸν εὐβαρῆσι πίεζον) Ἠελίου τ' αὐγή. Itidem apud Apollonium Rhod. Argon. lib. 2, pruina μετεμβεσίοισιν ἰαίνεται ἠελίοιο. liquitur. πήγεται καὶ λύεται, inquit ſcholiaſt.
‖ Significat etiam Perfundo. Heſych. enim ἰαίνεσθαι exp. διαχεῖσθαι, Perfundi. Quomodo Homerus dixit Odyſſ. ζ, — μάλα που σφίσι θυμὸς Αἰεὶ εὐφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἴνεκα σεῖο, Ἀθανάτων ὅτε δὴ θάλος χρὼς εἰσαφίκηται. Alibi ſine illo datiuo εὐφροσύνῃσιν dicit ἰαίνεσθαι pro ἀφραίνεσθαι. Il. ω, — οἱ δὲ ἰδόντες ἔθηκαν, καὶ πᾶσιν ὀπὶ φρονὶ θυμὸς ἰαίνει. Odyſſeæ η, — αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγλαΐῃσιν Λύπης ὀπὶ πάσῃσι καὶ ἀχυμένῳ περ ἰαίνει. Et Iliad. τ, — ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρονὶ σῇσιν ἰαίνῃς. Itidémque Apollonius, ὁ δὲ φρένας ἔνδον ἰαίνει. Metaphoram porro hic eſſe ab herbis quæ imbre aut rore perfuſæ exhilarantur & lætiores redduntur, patet ex Homero, quum Iliad. ψ dicit, — τῷ δὲ θυμὸς ἰαίνετο φαιδρὰ κέαχυῖα εἴρεσι Δηΐου ἀλδήσκοντος. nam αἰπήεντα κῶς dicere vult τοὺς κέαχυας περιχυθέντας δρόσῳ φαιδρυῖσθαι. Verùm & actiua voce vſus eſt in hac ſignificatione exhilarandi ſeu perfundendi lætitia. Iliad. ω, Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, ἅ τε θυμὸν ἰήνῃ. Itidémque Theocritus, τό δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει. ‖ Ἰαίνεται poſitum etiam pro χολοῦται, πικραίνεται, ὀργᾷ τὸν ἰόν, apud Phrynich. in Ægyptiis, teſte Heſychio.
Ἰαιφόνος, pro μιαιφόνος, Qui cæde ſe polluit, teſte eodẽ Heſ.
Ἰαχὴ, Clamor. Idem enim H. ἰαχὰς affert pro βοᾶς. Infrà Ἰαχή.
Ἰαχὸς, Ionicus. vt quum Athenæus lib. 9, τὸ λαγὸς, λαγοῦ, dicit eſſe Ἰαχὸν, τὸ λαγῷς autem, Δῶριον. Sic idem lib. 10 dicit, τὸ ἀγαλλῖν τὸν Ἰαχὸν ἀσωτίαν, ferunt enim Iones fuiſſe deliciis & luxui deditos.
Ἴαχχα, teſte Heſychio dictum fuit Sicyone στεφάνωμα ἀνθῶδες, coronamentum odoratum. vt βάκχαεις.
Ἰαχχαγωγὸς, οῦ, ὁ, dicitur ὁ τὸν ἴακχον ἐξάγων. Legitur apud Pollucem libro 1, cit. ἐκ μυστηρίων πλουσίων καὶ πλουσίων: ſed ſine expoſitione. Tantùm dicit Atticum eſſe. Vide in Ἴακχος.
Ἰαχάζω, Clamo & vociferor bacchantium more. vel Cum clamore & vociferatione edo. Orpheus initio libelli ἐκ λίθων, Οἵτινά τε κικλήσκουσι μιθὲ φρένα πηροφόωσαι, Ἀν θρώπους ἀφέρκειον ἰαχαζόντας ἀοιδὴν, Οἰωνοί. Item ex Herodoto in Ἴακχος habes ἰαχάζουσι φωνὴν pro Vocem tollunt, Bacchantur. Heſych. ἰαχάζει exp. φιλολογεῖ, (nĩ ſi potius ſcripſit φιλολαβεῖ) καταβοᾷ.
Ἰαχέω etiam affertur pro Clamo.
Ἴακχος, ου, ὁ, Iacchus. Ita dicitur & ipſe ὁ Διόνυσος, id eſt Bacchus, ſiue ἄγαλμα τῦ Διονύσου, Bacchi ſimulacrum: & μία ἡμέρα τῶν μυστηρίων ἡ τὸν Ἴακχον ἐξάγουσι: & ἡ ᾠδὴ ἣν οἱ μεμυημένοι ᾄδουσι. Pro ipſo Baccho aut hymno bacchantium accipi poteſt hoc in loco Ariſtoph. Ranis, Ἴακχε φιλοχορευτὰ συμπαραπέμπει μοι. attamẽ de

ipſo potius Baccho intelligendũ eſſe,patet ex eo quod præcedit,ἰακχε πολυάμωμε μέλος ἑορτῆς ἥδιστε θιάσῳ,δεῦρο συναπολούθει. Sic ἐξάγειν & ἐξελαύνειν τὸν ἴακχον dicunt pro Deducere Bacchum,cum acclamationibus videlicet & hymnis Bacchicis. Ariſtoph. de Eleuſiniis ſacris,τὸν μυστικὸν ἐξαγόντες ἴακχον. Et Plut. Alcib. p. 382, de iiſdem ſacris,οὐδέτα πόσιμον εἶχεν ἡ πλατὺ, ἀλλὰ καὶ θυσίαι καὶ χορεῖαι, καὶ πολλαὶ περὶ δραμήσεις καὶ ὁδοὶ ἱεραὶ, ὅταν ἐξελαύνωσι τὸν ἴακχον, ὑπ' αἰσχύνης ἐξέλειπεν. Vnde ἰακχαγωγοὶ dicũtur qui Bacchum deducunt & celebrant hymnis Bacchicis, quos ibidem vocat θεραπεύοντας τὸν πλατὺν, & μυσταγωγούς. Sic Virg. dicit, — gratiſſima vitis Iaccho. Et Claud. Lætus Iacchus. Suid. quoque ἴακχον dici teſtatur & Bacchum, & ἡμίεργα καθ' ἑαυτὸ εἰσὶ καὶ παύγματα, & τὸν ἐπ' αὐτοῖς ᾠδήν. in qua poſteriore ſignif. accipiendum quod Herodot. p. 305 dicit, ἔπειτα τὴν φωνὴν ἀκούσαν, καὶ οἱ φαίνεσθαι τὸν φανέντα τῇ μυστικὸν ἴακχον, myſticum Iacchum. hoc eſt, myſticum hymnum in honorẽ Iacchi herois ſeu Bacchi. (Vbi etiam ſubiungit, τὸν δ' ὀρθῶ ἑαυτὸν ἄγοντα Δήμητρος καὶ Κόρης μύστην ἑαυτὸν μυοῦσθαι. καὶ αὐτὸν τὸν ὀβελὸν καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα μυεῖται. καὶ τὸν φανέντα τῆς ἀκουῆς. ἐν ταύτῃ τῇ ὁρτῇ ἰακχάζουσι) Et apud Suidam, καὶ μέντοι καὶ ἴακχον παύεσθαι ὀνομάζουσι τὸν Ἄρειον πόλεμον, ὑμεναιοῦσιν τε καὶ ἀείδουσιν. Quo ex loco patet Iacchũ nominari ipſum hymnum, propterea quòd in eo Iacchi nomen ſæpius decantaretur & prædicaretur. licet Suid. τὸν ἰάκχον dictum velit. quo teſte ſunt qui ἴακχον interpretentur etiam θόρυβον, tumultum. forſitan quòd tumultuoſus & turbulentus eſſet hic myſticus Iacchus. ‖ Dionyſ. verò Sicul' ἴακχον appellauit τὸν χοῖρον, porcũ: forſan παρὰ τὸ ἰάκχειν καὶ βοᾶν. teſtis Athen. lib. 3, vbi eũ & alias rerũ nomẽclaturas mutaſſe docet.

Ἴακχος, Clamo, Vociferor. Legitur apud Suid. Dicit enim τὸ ἴακχον dictum eſſe παρὰ τὸ ἰάκχω.

Ἴαλεμος, ου, ὁ, Ialemus: fertur Calliopes fuiſſe filius, in carmine ineptus ac frigidus. vnde prouerb. ψυχρότερος καὶ ἐκ Ἴαλέμου: item Ἰαλέμου ᾠδή, de ea quæ eſt ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἀξία. Alioqui ἰάλεμος dicitur etiam Lamentum, ſeu Cantilena lamentabilis & lugubris: ab eodem Ialemo. nam ſchol. Apollonii quum ἰάλεμον expoſuiſſet θρῆνον, ſubiungit, εἰώθασι δὲ τὸν Ἴαλεμον τὸν μοῦσον παρὰ τοῖς. forſitan quòd carmina eius lugubria eſſent. Dicit itaque Apoll. Arg. l. 4, ὡς οἱ δὴ ξανθαὶ Νύμφαι κατέπεφνον ἀοιδῆς, Παιήονα τλήσαντα ἰάλεμον οἰδύοντα. Et Athen. lib. 14, ὁ γάμος, (inquit) ὑμέναιος ἐν ᾧ πίνεται, ἰάλεμος. ‖ Ἴαλεμοι Heſychio ſunt etiam θρηνητικοὶ, δυστυχεῖς, ἄθλιοι. Flebiles, Infortunati, Miſeri: item ὀρφανοὶ στερεμένοι, Orbi. vt & ἰάλεμος ei eſt ὁ κακοδαίμων, ὁ στερούμενος καὶ ὀρφανεύων: procul dubio quia (vt Suidas refert) Calliopes filius Ialemus dicitur fuiſſe κακοδαίμων καὶ ὑστερούμενος καὶ ὀρφανός. Ipſi autem Suidæ ἰάλεμος eſt ὁ ὅτι τῶν ἀπολωλότων ἀνίαν φέρων, qui dolorẽ percipit ex iis qui (vel quæ) pereunt. Porro ab Ialemo iſto DICVNTVR Ἰαλεμώδη. τὰ ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια, Frigida & nullius pretii: talia eius eſſent carmina. ET Ἰαλεμίζειν, τὸ θρηνεῖν, Flere, Lugere. Illud, apud Suid. hoc apud Heſych.

Ἴαλία, Cretenſibus eſt φωνή, Vox, teſte Heſychio.

Ἴάλιοι, iidem vocant ἰμβάτην τὴν ἅλαδε, teſte eodem.

Ἴαλλος, Suidæ eſt ὁ σκωπτόλης: & Ἴαλλοι, τὰ σκώμματα, forſitan παρὰ τὸ ἰάλλειν, quod eſt ὀπτίμπετε & ὀπτιβάλλειν. Dicunt certè Latini Scommatis impetere, Scommata iacere in aliquem, Dicteriis inceſſere. Vide & Etym. Ἴάλλω. t. 1, c. 1678, b. ‖ Ἴαλλει ab Heſychio exponitur non ſolùm πέμπει, ὀπτιβάλλει, σκώπτει: ſed etiam θλίβει, ἐπιπίεσει: item περιχαλᾷ, χαλᾷ. quanquam perispomenos apud eũ ſcriptum eſt ἰαλεῖ.

Ἴαλος, eidem Heſychio ſunt θάλαμοι, Thalami.

Ἰαλύσσα, eidem ſunt τὰ ἐν Ἰαλύσῳ ἡμίσματα. Eſt autem Ἰάλυσος, ſeu Ἰάλυσα, vrbs Rhodi, Scythiæ, Adriæ: cuius ciuis Ἰάλυσος, & fœm. gen. Ἰαλυσιάς.

Ἴαμα. t. 1, c. 1637, e

Ἰαμβωλεῖν, Ἰαμβωχάφος, Ἴαμβεῖον, Ἰάμβειος, Ἰάμβιλος, Ἰαμβαίζω, Ἰαμβίζω, Ἰαμβηχάφος, Ἰαμβοποιὸς, vide in ſequenti Ἴαμβος.

Ἴαμβος, ου, ὁ, Iambus: ῥυθμός τις, καὶ μέλος καὶ εἶδος πτώματος, inquit Heſych. Recte. Et rhythmus enim quidam metricus ſeu pes dicitur Iambus, conſtans duabus ſyllabis, priore breui, poſteriore longa. Et Iambi diuiuntur carmina ſeu cantica eo rhythmi ſeu pedis metrici genere conſcripti. quarum alia δίμετρα nominantur, alia τρίμετρα, alia τετράμετρα. Athen. lib. 7, δυσὶ γὰρ τοῖς λεγομένοις ἰάμβοις πεποίηται. Idem libro 12, οἷς ἐπαιδᾶτο καὶ Λίγιλλος ἐν τοῖς ἰάμβοις. Et lib. 10, de Anthea Lyndio, ὃς ἐποίησε δίμετρα ἐξ ἑβδομήκοντα ὀνόματα πάντα, ἃ Ἀστυδάμειος ὁ Φλιάσιος ὕστερον ἐχρήσατο ἐν τοῖς καλουμένοις ἰάμβοις, in profaicis iambis. Vbi nota epitheton illud Profaicis. nam (vt Demetr. Phaler. teſtatur) ὁ ἴαμβος, eſt ἁπλοῦς. καὶ τῇ λέξει πολλὴν λέξιν ὁμοίως. Præterea ἰάμβους dictos fuiſſe ἓξ μίμους ſiue διηκριβασὲς à recentioribus, necnon τὸ πάθημα αὐτῆς, teſtatur Athenæus lib. 14. Heſych. verò & verbem Troiani agri Ἴαμβον dictam perhibet. Porro à metro ſeu rhythmo illo qui ἴαμβος dicitur, DERIV. Ἰαμβοχάφος, Iambotum ſcriptor, Qui iambos ſcribit. id eſt poemata ſeu carmina cõſtantia rhythmi genere quod ἴαμβον appellant. ET Ἰαμβοποιὸς, ὁ, Qui iambos facit, Iambicus poeta. Athen. lib. 8, Φοινικα τὸν Κολοφώνιον ἰαμβοποιὸν. NECNON Ἰαμβωλεῖν, Iambis adhibere tibiam: Heſychio τὸ δι' αὐλοῦ μελαμβίζειν ἐν τῷ κιθαρίσαι καὶ ᾠδῆ: ſi tamen ita ſcripſit. INDE ET Ἰαμβικὸν μέτρον dicitur Metrum Iambis conſtans. de quo vide ſcholiaſtem Hephæſtionis. Duplex id facit. alterum enim vocari ait προαγωγὸν καὶ κωμικὸν: alterum, καθαρὸν καὶ τέλειον. Sunt tamen & alia eius generis de quibus metricos conſule. ITEM Ἰαμβεῖος, ου, τὸ, Iambicus verſus. Plut. Alex. φυγόκακος ἦν τὰς Μηδείας ἰαμβεῖον, Τὸ δόντι καὶ γόμφοι καὶ μοχλοὶ μιλτοῦν. Sic Luc. De conſcrib. hiſt. ἐς προαγωγὰ ἰαμβεῖα καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγξατο, καὶ μίγα ἰβύων. Idem, εἶναι φέρειν καὶ τὰ ἰαμβεῖα. Horat. adiectiuè accepit, ſic caueas De arte poet. — vnde etiã trimetris accreſcere nomen Iuſſit iambeis: pro Iambicis. vt Suid. quoque indicat dicens non ſolùm neutraliter & ſubſtantiuè τὸ ἰαμβεῖον, ſed etiam maſculino gen. & adiect. ὁ ἰαμβεῖος λόγος. Ex ſubſtantiuo autem ἰαμβεῖον DERIV. Ἰαμβοχάφος, ſignificans Iambeorum verſuum ſcriptorem, Iambei carminis poetam. Demoſth. Pro cor. ὁ βάσκανος οὗτος ἰαμβοχάφος. Sed potius ſcribendum ἰαμβοποιός. Ita enim Æſchinem à Demoſthene ſæpiùs vocari ſcribit Etymolog. à Demoſthene inquam παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸν ὑποκριτὴν ὀνομάζεσθαι. Verùntamen ἰαμβιφάγος eidem Etymol. dicitur & ὁ ἐκ τοῦ σώματος ἔχων ἰάμβους, hoc eſt ὁ λοίδορος, ὁ ἔχων δηλ. σώματος πλῆθος φιλολοιδορίας, quoniam ἴαμβος eſt ἰδέα λοιδορίας. Ab ἴαμβος verò derivatum eſt præterea & VERBVM Ἰαμβίζω, ſignificans Maledictis & conuitiis inſector: quoniam iambico plurimùm metro vtebantur comici & mimi quum aliquem taxare & traducere volebant. vnde Catullus dicit, Deſiſtemque truces vibrare iambos. Et Horat. Quem criminosis cunque voles modum Pones iambis. Heſych. tamen ἰαμβίζειν, τὸ λοιδορεῖν, κακολογεῖν, dictum vult ἀπὸ Ἰάμβης τῆς κακολόγου. ea enim ferunt πρὸς Δήμητραν αὐτοσχεδίως παίζουσα καὶ ἀσχημονοῦσα καὶ χύματα ἀσχήμονα ποιοῦσα, πιεῖν γελάσαι, teſte Etymologo, qui eam Panis & Echonis filiam fuiſſe tradit. Et ab hoc ἰαμβίζειν nonnulli voluut τὸ ἴαμβον nominatum. inter quos eſt ſcholiaſtes Hephæſtionis. Is enim ſcribit, ἴαμβον vocatum fuiſſe ex eo quòd οἱ ὑβρίζειν καὶ λοιδορεῖν βουλόμενοι οὕτω ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ. nam ἰαμβίζειν veteres dixiſſe τὸ ὑβρίζειν, quod eſt πικρίας αἰάμασι μέτρα λέγειν. Affert tamen idem & aliud etymon. Subiungit enim, poſſe iambum dictum videri etiam ab Iambe quadam puella, quæ αἰσχρὰς ὑβρίσθαι, ſuſpendio vitam finiit. atque eam ob rem nõnullos putare iambum ex breui & longa eſſe compoſitum quòd τὸ ὑβρίζειν è paruo orta principio in magnum malum deſinat. id quod ab Hom. quoque cõfirmari dum canit, Ἠΰ ὀλίγῳ μὲν ἔρις κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαῖνεν. Itidem verò Nicandri ſchol. ſcribit τὸ ἰαμβεῖον μέτρον denominatũ fuiſſe ab Iambe, ſerua Metaniras. hãc enim quũ vidiſſet Ceterẽ ob amiſſã Proſerpinã dolere, vt deã cõſolaretur, quoſdã γελοίους λόγους & σκώμματα ei pro-

tuhſſe ad riſum mouẽdũ. hæc autẽ fuiſſe *ἰαμβικὰ μέτρα ῥυθμοδύτα*, & inde *ἴαμβους* fuiſſe denominatos. Nicander certè horum Iambes luſuum meminit & ipſe, in Alexiph. canens, v. 132, *Θρῄκιος ἀθύρουσι ὑπαὶ ῥόπτρον Ἴαμβος*. Sed hæc nimis ſunt ſubtilia. ideóque ſimplici' eſſe puto *ἰαμβίζειν* deriuare ab *ἴαμβος*, quòd id carminis genus eſſe ſoleret mordax & maledicũ. vt Quintil. quoque l. 10. cap. 1, dicit iambi acerbitatem in Catullo, Bibaculo & Horatio conſpici. Legitur porro verbũ illud *ἰαμβίζειν* apud Athen. lib. 11. vbi nimirum Gorgias ſophiſta dicitur *αἰσχροὺς τοὺς ἐμφύτους αὐτοῦ διαλόγους*, conſeri B prũ à Platone, ad familiares dixiſſe, *ὡς καλῶς οἶδε Πλάτων ἰαμβίζειν*. VNDE *Ἰαμβικοὶ* dicuntur Qui iambico metro taxant & inſectantur: apud eundem Athenæum l. 4. Ibi enim dicuntur Athenienſes *τοῖς Διονυσιακοῖς χοροῖς καὶ τοῖς κυκλίοις ᾠδοῖς καὶ ἐμμέτροις*, Syracuſani autẽ *τοῖς ἰαμβικοῖς*. SED ET *Ἰαμβιάζω* ex Epigr. affertur poſitum pro *ἰαμβίζω*, hoc eſt *λοιδορῶ, κακολογῶ*, Conuitiis & maledictis proſcindo. Quomodo ET *Ἰάμβηλες* ab Heſychio exponitur *λοιδορητικὸς*, Conuitiator, Maledicus.

C *Ἰαμβύκη*. dicta fuerunt *ὄργανα μουσικὰ τετράχορδα ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ᾖδον*, inquiunt Heſych. & Suidas: additque ille, *τὸ σαμβύκιλον* eſſe diuerſum ab hoc inſtrumentũ & longè pòſt repertum.

Ἰαμβραί, eidem Heſſunt *οἱ ὑλαῖοὶ καὶ ὕυδροι τόποι καὶ πάσας ἔχοντες ἀπὸ τῆς αἰτίας τὰς ὕλας πλατεῖαι καὶ πίλιμοι*. Quibus verbis indicat *ἰαμβραὶ* dici loca herboſa arbuſtiſq; & fruticetis denſa, eo quòd ſtagna & loca humecta cœnoſaq; eiuſmodi plantas emittant. Itidem verò *ἰαμβρὸν* affert pro *καθύδρον πάνυ*. Pro quo ſuprà per diphthongum *εἰαμβρὸν* & *εἰαμβραί*. A Nicandro DICVNTVR *Ἴαμβοι* hæ ſiue *ἰαμβραὶ* ſiue *εἰαμβραί*. vt in Theriacis v. 29, *ἴσασι πάλιν Πρῶτα κυπειρώδη σκιερὰ χλοάοντας ἰάμβους*. Et v. 200, *Αἰγίπλοιο θοῆς βρυόεντας ἰάμβους*. Et v. 537, *Ἴδασπιν πεδίλῳ καὶ ἀείπλοιον ἰάμβοις*. Et v. 901, *Ἢ καὶ πουλύγονον λασίοιο ὑπαίματος ἰάμβου*. Vbi ſchol. quoque *ἰάμβους* eſſe dicit *ἰαμβραί, ἕλη, συμφυτα χωρία* ſeu *συμφύτους τόπους*. Sed in expoſitione poſtremi loci habet *τὰ ἰαμβρὰ ὑγρὰ σύμφυτα χωρία*. quod ſuſpectum eſt. Heſychio verò *ἴαμβοι* (ita enim reponendum eſſe pro *ἴαμβοι*, vel alphabetica E ſeries oſtendit) ſunt *θάμνοι, κάνναι, καλαμοί*.

Ἴανα, eidem H. ſunt *τὰ βαλλόμενα*, Miſſilia: *ἀπὸ τοῦ ἵημι*.

Ἰανθὴ, & *Ἰανθίδια*, ſunt ab *ἰανθὸς*, quod vide.

Ἰανθὸς, Heſych. eſſe dicit *αἴθος & χρῶμα τι πορφυροειδές*. Vnde *ἰανθινον χρῶμα*, Color purpureus ſeu Violaceus. Plin. lib. 21, cap. 6, de violis, Ex iis verò quæ ſponte apricis & macris locis proueniunt, purpureæ, latiore folio ſtatim ab radice carnoſa exeunt, ſolæque Græco nomine à cæteris diſcernuntur, appellata *ἴα*, vt ab his ianthina veſtis. Et cap. 8, Alium in amethyſto, qui in viola: & ipſe F in purpureum, quémque ianthinum appellauimus. Inde & Statius Papinius Violantillam ſuam *Ἰανθίδα* nominauit.

Ἰανοχρυσόμυκες, eidem Heſychio eſt *ἴοις ὅμοιος τὸ βαπτόμενον*: Suidæ *ὁ ζύμμα ἐξ ἴων φορῶν*, ferens ſertum è violis.

Ἰανόχροον, idem Suid. exp. *λεπτὸν*, Tenue, Subtile: vt Heſych. quoque *ἰανόχροα, λεπτά*.

Ἴανον, idem Heſ. eſſe dicit *ἱμάτιον*, Veſtem. pro quo ſuprà habuimus *εἶμα ἴον* & *ἰανόν*.

Ἰάομαι, t. 1, c. 1637, a

G *Ἴαονες*, à nonnullis eſſe putantur *οἱ Ἴωνες*, Iones: alii verò Athenienſes ſic nominatos volunt. Vide Euſt. Inde *Ἰαονὶς* dicitur pro *ἡ Ἰωνικὴ*. Et *Ἰαονίζω*: à quo aduerb. *Ἰαονιστί*: apud Steph. pro Ionicè.

Ἰάπετος, Iapetus: filius Cæli & Terræ: *ὅθεν ἁρπαγὴν* autem ita dicitur *ὁ ἀφ' ἁρπαγῆς καὶ μανίας*, teſte Suida & Heſ.

Ἰάπλω, t. 1, c. 16, 8, f

Ἴαπυξ, Iapyx: oppidũ Pediculorum, à Dædali filio denominatum, à quo & Iapygia, teſte Plinio lib. 3, cap. 11. vbi & *Ἰάπυγας ἄκρας* meminit, cuius mentio apud Thuc. H lib. 6, pag. 107. Alioqui *Ἴαπυξ* dicitur Apulus: & *Ἰαπυγία*, Apulia: iudéq; *ἰάπυξ ἄνεμος* nominatur qui inde ſpirat. Gellius lib. 2, cap. 22, *Ἰάπυγα* ex ipſius Apuliæ oræ proficiſcentem quaſi finibus. Apuli eodem quo ipſi nomine Iapygem dicunt. Eum eſſe propemodum A Caurum exiſtimo. nam & eſt occidentalis, & videtur aduerſus Eurum flare. Itaque Virgilius Cleopatram è nauali prælio in Ægyptum fugientem, vento Iapyge ferri ait. Equum quoque Apulum eodem quo ventũ vocabulo Iapygem appellauit. Meminit huius vẽti Ariſtot. etiam De mundo, ſcribens ex Zephyris nominari *ἀφρικὸν, τὸ ἀπὸ τοῦ θερινοῦ δυσμῶν μέσου*, quem à nonnullis *ὀλυμπίαν* nuncupari, ab aliis *Ἰάπυγα*.

Ἴαρξ, Heſychio *αἶμα* (quod aliàs *ἴαρ*) *ἢ μύρον*.

Ἰάρεξ, eodem teſte *Δωρικῶς* dicitur piſcis quidam, *ὃν τινὲς καλοῦσι τὴν πέλαμυν*, ſ. *ἔνιοι*: item *λύκος ὁ φερὸς τὴν ἰχθύν*.

Ἰαροπίης, eidem eſt *αἱμοπότης*: qui ſuprà *ἰαροπίης*.

Ἴαρχος, eidem eſt *καθαρός, θεῖος*.

Ἰάρωμα, eidem eſt *κοσμάκιον παιδικὸν, μιλίσκιον*, & huiuſmodi alia.

Ἰᾶς, ἄδος, ἡ, Ionica. vt *Ἰὰς ξυγγενείας*, apud Thuc. Sic *Ἰὰς γῆς Ἰὰς πόλις, Ἰὰς χώρης, Ἰὰς διαλέκτου*, pro *Ἰωνικῆς*.

Ἴασι, Eunt: ab *εἶμι*. Homerus Iliad. Ξ, *Καί τ' ἀγχιστῆνι ἴασιν ἀπὸ κρηνῖδος μελαιύδρου*. At *ἰᾶσι*, Mittunt: Ionicè pro *ἵεσι*, ab *ἵημι*.

Ἴασις, t. 1, c. 1637, e. *Ἴασις*, ib.

Ἰασώνη, Iaſione: olus ſylueſtre habetur in terra repens cũ laſte multo: florem fert candidum: concilium vocant, inquit inter alia Plinius lib. 22, cap. 24. A Theophraſto Hiſtor. plantarum lib. 1, cap. 11, numeratur inter *τὰ μονόφυλλα διαχαρῶν ἔχοντα μέσην τὴν πλευρὰν*. vt & Plinius lib. 21, cap. 17, Iaſione (inquit) vnum folium habet, ſed ita implicatum vt plura eſſe videantur. Hoc autem intelligendum de floris folio.

Ἰάσκειν, Heſychio eſt *ἄγειν*, afferenti etiam *ἰάσκων* pro *ἀφελόμενος*. D

Ἴασμα, & *Ἰάσματα μύρα*, dictum vnguentum quoddam in Perſide confici ſolitum, ex violæ albæ floribus in ſeſaminum oleum conjectis, vt tradit Dioſcorides libro 1, cap. 74. quod tamen caput in nonnullis edit. deſideratur. Vide ibi Corollarium Hermol. & Annot. Marcelli, qui facto à violis nomine quaſi violationem appellari poſſe ait.

Ἴασμος, οὗ, ὁ, Lugubre carmen. Hieronym. in Ierem. caput 25, Quumque ille rugierit, inſtar calcantium in torcularibus celeuma cantabitur: & in effuſione ſanguinis mutui carmen lugubre concinetur, quod Symmachus *κατήλημα*, Aquila *ἰασμὸν* vocat. cuius celeumatis & carminis ſonitus vſque ad extrema terræ perueniet, quia iudicium Domini cum gentibus. Sed ſuſpecta hæc vocabula ſunt.

Ἴασπις, ιδος, ἡ, Iaſpis: gemma quædam pretioſa, cuius ſex genera tradit Dioſc. l. 5, c. 160: Plin. l. 37, c. 8 & 9. vbi & *ἰασπιτυχα* memorat. Meminit eius & Dionyſ. in ſua *περιηγήσει*, modò *πορφύρεον ἴασπιν* cognominans, modò *ὑδατοειδῆ σπιν*, modò *χλωρὸν διαυγάζουσαν*: meminit & Orpheus *ἐν τῷ περὶ λίθων*. INDE *Ἰασπίζειν*, Iaſpidem imitari, Iaſpidis colore eſſe: apud Dioſc. l. 5.

Ἰασσῶν, Heſychio eſt *συμπλέκειν, δάκνειν*, Iraſci, Mordere.

Ἰαστί, Ionicè. Et *Ἰασὶ ἁρμονία* dicta fuit à Græcis *διὰ πασῶν ἀδόντων τῶν Ἰώνων*, Ionica harmonia, teſte Athen. l. 14. quã ibidem dicit fuiſſe *αἰσυμβόλου*.

Ἰασὼ, t. 1, c. 1637, f. & t. 3, c. 1723, c. ob.

Ἰατμαξ, ab Heſych. exponitur *φῶς*, Heu. Infrà gemino τ.

Ἰατὴρ, t. 1, c. 1638, b. *Ἰατρεία*, t. 1, c. 1637, f

Ἰατρεῖν, t. 1, c. 1638, b. *Ἰατρεῖον φάρμακον*, ib.

Ἰατικὸς, ὡ, ὸν, idem ac *ἰατρεῖος*, Sanandi vim habens, Qui ſanare poteſt, vel ſanat. G

Ἰατρεία, t. 1, c. 1638, c. *Ἰατὴς*, ib. a

Ἰατρα. t. 1, c. 1640, c. *Ἰατραλείπτης*, t. 1, c. 1639, a

Ἰατραλειπτικὴ, ib. d. *Ἰατρεία*, t. 1, c. 1640, a

Ἰατρεῖον, ib. b

Ἰάτρευσις, τως, ἡ, Medicatio, Morborum curatio & ſanatio. Plato lib. 1 De rep. *ἰάτρευσις τῆς ὁλοῦ κτήματος*.

Ἰατρεύω, t. 1, c. 1639, h. *Ἰατρεία*, ib. c

Ἰατρικὸς, ib. g *Ἰατρικῶς*, ib.

Ἰατρεῖν, ib. f. *Ἰατρολογία*, ib. d

Ἴατρον, Præmium quod medico pro reſtituta ſanitate datur.

Ἰατρικὸς, t. 1, c. 1638, h. *Ἰατρὸς*, ib. c

Ἰατρόχειρ, t. 1, c. 1638

Ἰαβαπαῖ, aduerb. est χαλεπαίνοντος, vt Heu apud Latinos. Vtitur autem ea exclamatione Aristoph. cum alibi tum in Nub. tribuens eam cuidam qui vexabatur à pulicibus. Idē in Equit. dicit, Ἰαβαπαιαῖ, τῶν κακῶν, ἰαβαπαῖ. Vbi Suid. scriptum habet Ἰαβαβαιαῖ, dicens esse ὀπτόρημα θρίαμβικον.

Ἰαῶ quoque, Suidæ est χαλεπαίνοντος ὀπτόρημα, aduerbiū seu interiectio indignantis. vt apud Eurip. quoq; esse dicitur vox lugubris, sicut ἰώ & ἰώ. Apud Aristoph. vox est τῶν ὑπακουόντων, audientis vocantē & respondētis. In Ranis enim Baccho dicenti, Ὦ Ξανθίας· ποῦ Ξανθίας; ὦ Ξανθίας: respōdet Xāthias seruus, Ἰαῶ. vbi schol. esse vult μίμημα συνεχοῦς. Rustici pro eo dicūt Hau, Ho & Hoia.

Ἰαύειν, Ionice pro ἰαύειν, ab ἰαύω: alii tamen ab ἰαύσκω deriuare malunt, idem significante quod ἰαύω, Dormio.

Ἰαυβός, t. 1, c. 1640, f

Ἰαυῖ, est ὀπτῳώνημα quo vtuntur χαρᾶς ἐπλησύσης, quale apud vulgus est Iū. Aristoph. Ran. Ὁ χρὸς σ' ἄδει τὸ χῖρ' ὠδὶ ξυγκρύσας, ὦ παῖ ἰαυῖ.

Ἴαυος, Hesychio est κοίτη, Cubile: ἀπὸ τῦ ἰαύειν.

Ἰαύω, t. 1, c. 1640, d. Pro eodem & αὔω dicitur: dempto ι.

Ἰαφέτης, t. 1, c. 1677, e

Ἰαχέω, ῶ, Clamo, Vociferor: interdum & Cum clamore seu vociferatione loquor. Epigramm. lib. 3, Οὐδὲ μάτην ἰάχουσι.

Ἰαχή, ῆς, ἡ, Clamor, Vociferatio. Hom. Il. ρ, Τόσση ἐξ ἀρὰ Τρώων ἰαχὴ ἤλυθε. Il. ο, Δαιμόνι' ἦ μέν τοι ἰαχὴ πόδας ὠκέος Ἀχιλῆος — ἰαχῇ πόδε φεύγοντας Ἀχαιούς πόλινδε κελεύω. Itidē Hesiod. φέρτατ' ἰαχὴ τ' ἀυτή τε. Legitur apud Hippocr. quoque.

Ἰάχημα, ατος, τό, idem. Suidæ ἰαχήματα sunt ᾠδαὶ Διονυσιακαί, in hoc ex Epigr. hexametro, Καὶ Κορυβαντίων ἰαχήματα χάλκεα ῥοίζων. Vbi nota cymbalis tribui ἰαχήματα: quæ magis propriè tinniunt, crepitant.

Ἰάχω, idem quod præcedēs ἰαχέω. hoc est Vociferor, Clamo. Hom. Od. ε, Ἡμῖς δ' αὖ' ἰαχοντες ἐπατύμεθ'. Il. ρ, Ἀχαιοὶ δὲ μάλ' ἴαχον. Il. υ, Σμερδαλέα ἰάχων. Nonn. trāslatiuè, ἰάχε φωνῇ, vocē cū clamore edidit. Reb' inanimis etiā tribuitur ἰάχειν, pro Resonare, Sonū & strepitū edere, Crepitare. vt Iliad. α, περὶ δ' ἔγχεα κῦμ' ἰάχησε πολλῶν, Resonabat, Strepebat. ἤχει. Iliad. ι, πλεῖον μεγα δὲ σπείρων ἐν ὕδατι ψυχρῷ βαπτὴ μεγάλα ἰάχοντα Φάρμακα τῶν, Strepentem, vel potius Stridentem. Item Hesiod. Βαρὺ σίων ἰάχησι σάλος, Resonabat, Crepitabat. ἠχεῖ ἀπηλεῶν. Vbi ἰάχουσα Ionice dixit pro ἴαχε.

¶ Ἰβάν, Hesychius affert pro αὐτάν, Haurit. ET Ἰβάν pro αὐτακτήριον, κάδος, Haustrum, Cadus, Vrceus. necnō Ἰβανον pro κάδον. σαμιστί. At Ἴβανα, à Cretensibus appellari ait τὸ εἶδος.

Ἴβδις, ιος, ὁ, Eust. teste ἰδιωτικῶτερον dicitur ὁ ἐν τῷ βάθει τῦ πλοίου πάσσαλος, clauus qui est in fundo nauis, quoque educto aqua effluit, ne putrescat nauis. Hesiod. χείμαῤῥον vocat, alii ὀλιάδιον.

Ἴβδω, Hesych. etse dicit σπρίω: afferens & Ἴβδειν pro σπρεῖ, Σκαι ἐσφάκασι, καβδοῖ: addens tamen etiam ὄβδομες, possit: subiungénsque præterea, Ἴβδιος, πλοκαμεῖ.

Ἴβηρες, Iberis: herba quædam, de qua Plinius multis in locis, Dioscorides verò libro 1, cap. vltimo. Forsitan autē sic nominata est quòd in Iberia primùm reperta sit. Duplex porro est Ἰβηρία, altera Persiæ finitima, altera ad columnas Herculis, ab Ibere seu Ibero fluuio denominata: à quo & accolæ illius dicuntur Ἴβηρες siue Ἴβηρσι. & ab his posſ. Ἰβηρικός. Alio nomine Hispani dicuntur: & regio, Hispania.

Ἴβις, ιδος, siue ως, ὁ, Ibis: auis serpentes deuorans, ob id colli tolita ab Ægyptiis. Vide Herodot. & Plin. lib. 25, c. 8: lib. 8, c. 27: l. 10, c. 48.

Ἰβίσκος, à nonnullis dicitur ἡ ἀλθαία, quæ est species malue fyluestris, inquit Dioscor. lib. 3, cap. 162. Suid. cū Galeno ἰβίσκον vocat, Plin. cum Dioſc. hibiſcum, præfixa aspirationis nota.

Ἴβουκα, Hesychio est σμυόεις, vel σπρὶς κρεῶν.

Ἰβύξ, eidem est species auis: Etymologo εἶδος ὀρνέου κρακτικόν. ex quo dicit esse nomen proprium Ἴβυκος. ad quod etymon Athenæus quoque alluſiſſe videtur quſi libro 13 dicit, καὶ ὁ Ῥηγῖνος δὲ Ἴβυκος βοᾷ καὶ κράζω.

Fuit autem Ibycus vnus ex nouem qui celebrantur lyricis. A quo forma poſſeſſ. Ἰβύκειος μοῦσα, Dictum Ibycium Ἰβύκου ὕμνος, apud Suidam. Id autem est, μετὰ ἐβδόμην ἀμπλακίαν πρᾶξιν ἔσχε αἰθρώσιον ἀμείλιον. Ab eodem & quoddam μουσικὸν ὄργανον dictum ell Ἰβύκειον, teſte eodem Suida. quod sambucam fuſile conuere eſt. nam aliquanto pòſt, ortum & vitam eius breuiter deſcribens, dicit eum primum inuenisse τὸν καλούμενον σαμβυκίνον, ἐξ οὗ πλῆκτρα τετράγωνον. Ab aue autem illa ibyce est VERBVM Ἰβυκίζειν. Ita enim lexicum meum vetus, ἀπὸ τῦ Ἴβυξ, ἴβυκος, (ἔστι δὲ τὸ Ἴβυξ εἶδος ὀρνέου κρακτικοῦ) γίγνεται Ἰβυκίζειν· ὅπερ ἐστὶ μεταφορικῶς γίγνεται Βουκίζειν. Suid. autem & verbū ἰβυκάνη, & nomen ἰβυκανίτης, vnà cum instrumento ἰβύκανον, ab Ibyco autore dictum innuit, sic scribens, Ἰβυκανή, ἀντὶ τῦ Ἰβύκου βύρετῦ. Et mox, quum dixiſſet Ἰβύκειον esse μουσικὸν ὄργανον, ἀπὸ Ἰβύκου, subiungit veluti exempli loco hæc verba suppreſſo autoris nomine, κατὰ τὸν συμπαίκτην τῦ Κλεοβοῦλου ἐκεῖ Ῥωμαίους αἰσχρότατον λέγει τὸ τῦ ἰβυκανῆ· ὃ συλλογικῶς πλῆθος οἷός ἐστι τὸ πανηγύρεσι παιζόντας, κεκραγὸν ὧν συμμιγῆς, οἷς καὶ ἡμᾶς ἐν Ἀθήναις πανηγύρεσι χρῆν, καὶ δοκῶ ἐκείνοις φωνὴν ἀκούειν. Innuit igitur ab Ibyco inuentore dictam fuiſſe Ἰβυκανίαν, buccinam: inde Ἰβυκανίτας, Buccinatores: & Ἰβυκανίσαι, Buccinare. idque multo est verisimilius quàm mei lexici etymō. etsi enim ἴβυξ auis sit κρακτικὴ & vociferatrix seu clamosa: tamen vix credibile est eam buccinæ sonum edere. Porro notandum est quod ad locum illum à Suida citatum sine nomine autoris attinet, esse eum Polybii, desumptum ex eius Hiſtor. l. 2, pag. 18, sub finem: sed vulgatas editiones ibi habere βυκανικῆ, vt suprà docui in Βυκάνη, pag. 659, b. Apud Hesychium reperio ETIAM Ἰβυκτῆσαι, expoſitum non solùm βαλεῖν, sed etiam ἐνυβρισμῶσαι: vnà cum participio ἰβυκτισμένος. Quibus subiungit, ἀπὸ τῦ ἴβυ deductam esse hanc λέξιν. id autem esse Ionicum aduerbium significans πολὺ καὶ μάτην: alios exponere βιαίως, alios πάνυ, nonnullos ἀφρόνως: quosdam δολερῶς. esse verò & iusiurandum Ionicum. Ac vt ἰβυκτῆσαι exp. ἐνυβρισμῶσαι, ita Ἰβυκτᾶν affert pro ἀφρονεῖν: necnon Ἴβις pro ἄφρων itidem, & Ἰβδὴ pro ἄφρονες: addens tamen his duobus posterioribus & alias expoſitiones: nimirum ἴβις exponens etiam σκιή: & Ἰβδὴ, etiam σκιάζων: nisi potius scripſit σκιάζων. Præterea affert Ἰβίειν pro πάσσειν, βοᾶν: forsan deriuatum ab ibye aui. nam ἴβις siue ἴβυξ esse dicitur auis κρακτικὴ & clamosa. à qua & ἰβίειν, quod est πάσσειν, dictum videri queat, vt sit Tundere & Verberare vt ibys suo roſtro tundit & percutit.

¶ Ἰγα, Cypriis est σώπα, Sile, Tace: teſte Hesychio. Procul dubio factum ex σίγα, dempto σ.

Ἴγδη, ης, ἡ, Hesychio est ἰσεία: Suidæ πεῖσεία: Etymologo itidem ἡ ἰσεία ὑφ' ἡμῶν μισογλῶσσι ἀρτίως: ἐξ ὧν πιεζῶσι τὸν ἰὸν, abiecto μ. Latini Mortarium vocant & Pilam, in qua nimirum pharmaca aut condimenta tunduntur & teruntur. Phrynich. verò ἰσεῖαν dicere iubet, non ἴγδην. Inde DIMINVTIVVM Ἰγδίον, τό, ut Suidæ ἰσεῖον à ἰσεία, & Mortariolum à Mortarium. Rursum Ἴγδη, SIVE Ἴγδις, est saltationis genus, teſte Polluce libro 10, cap. 24. Ibi enim in recensione vasorum culinariorum quum dixiſſet Solonem in iambis τὴν ἰσεῖαν vocasse ἴγδιν, addit, esse ἴγδιν & ὄρχημα χύτραν: & comicum, alludentem ad nomen, quum dixiſſet, Γυναῖκες αἱ λαὶ πᾶλαι, ὀρχοῦνται πάλαι τὴν ἴγδιν, subiunxiſſe, τὴν ἰσεῖαν ὀρχοῦς· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα τὴν ἴγδιν. Athenæus quoque huius saltationis meminit libro 14. ibi enim inter γελοίας ὀρχήσεις ab eo commemorantur ἰγδὶς & μακεδονικός. Et Etymolog. ἰγδίασμα esse dicit ὄρχημα ὀρχοῦνται οἱ τὴν ἰσεῖαν κυκλοῦντες τῶν ἀλεύρων. Vbi nota hoc VERBALE Ἰγδιασμα, à VERBO Ἰγδίζειν deriuatum. quod erit, Lumbos huc illuc flectere in modum rudiculæ seu pistilli dum in mortario aliquid eo tunditur. Apud Suidam quoque scribe, Ἴδιγμα, λύγισμα.

Ἰγδιλάς, Hesychio est ὁ ὀπὶ μέσῃ γαστρὶ, aut ἰσμαλής.

Ἴγκος, eidem Hes. est ἰγνυφαλῆς, Cerebrum. quod suprà ἐγκαρίς.

Ἰμαλέως, idem Hesychius affert pro ὑγρά, δίυγρα, Humidam, Humectam, Madentem. pro quo infrà ἰκμαλέα, per κ.

Ἰμάντες, Qui venit: ὁ ἐλθών: ab ἵκνέομαι, seu ἵκμαι.

Ἰμή, eidem Hesychio est βοή, Clamor, Vociferatio.

Ἰγνύα, eidem est ψυχή, Anima: & τὸ τῦ γόνατος ὄπισθεν μέρος, Posterior genu pars. qui Latinis poples dicitur. nam & ipsum esse oppositam genui partem ex his phrasibus patet, Terga ferire ac poplites cædere, Contendere poplitem, Flexo poplite fidere, Duplicato poplite ad terram incidere, Submittere poplitem. Item Defectus poples, Succiduus poples, Lapsus poples: cui oppos. Firmus poples, Tensus poples. est enim ea pars neruosa. Sic Plutarch. in Artoxerxe dicit Cyrum cecidisse ἐπὶ τὸν τῆς ἰγνύας φλεβὸς αἱμορραγίσαντα. Et in Galba, τυφθεὶς τὰς ἰγνύας ἔπεσε, Cæsis poplitibus cecidit. Dicitur ETIAM Ἰγνύς, & in plurali ἰγνύες, teste Suida. Vtrunque apud Aristot. reperiri aiunt, ac nominatim Hist. anim. lib. 1. πρὸς τὴν ἰγνύν, ad poplitem. Pro ἰγνύα autem, Ionicè DICITVR Ἰγνύη.

¶ Ἴδη, Hesychio est μάχη, Pugna. Alioqui Ἴδη est nomen montis in Phrygia & Creta. à quo Iupiter cognominatur Ἰδαῖος, quòd ibi coleretur & templum haberet, atque adeò inuocatur Ζεὺς πατὴρ Ἴδηθεν μαλίων, ab Idæ verticibus mundi habenas regens. Inde & Ἰδαία πόλις apud Theophr. Hist. plant. l. 3, c. 10. Et Ἰδαία ῥίζα, Idæa radix, apud Dioscor. lib. 4, cap. 45. quam Plin. Idæā herbam vocat l. 27, c. 11. Necnon Ἰδαία δάφνη, Idæa laurus, quam nonnulli Alexandrinam vocāt, teste eodem Dioscor. l. 4, c. 147: & Plin. lib. 15, c. vlt. quoniam plurima in Ida prouenit. Idem Plin. meminit & ficus Idææ: meminit etiam δακτύλων Ἰδαίων, de quibus vide t. 1, c. 931, g. vide & Suid. ¶ Affertur verò & Ἴδη pro Loca densa arboribus: sed sine exemplo. Vide Ἴδα.

Ἰδάλιμος, t. 3, c. 1793, e

Ἰδάλλεται, Hes. exp. φαίνεται, Videtur, Apparet. quod & εἰδάλλεται & ἰδάλλεται, prima producta.

Ἰδανόν, eidem H. est ἡδύ, Dulcis, Speciosum: item τὸ κάλλιστον & τὸ Ἀχίλλειον ῥιζίον.

Ἴδαρ, eidem est βρῶμα, Cibus, Esca. quod & ἔδαρ.

Ἴδε, Vidit. Item Videtidèo, t. 1, c. 1104, d. ¶ At Ἴδε, per systolen vsurpatur à poetis pro εἶδε, Et: quemadmodum Hesych. quoque esse dicit σύνδεσμον ἴσον τῷ καί. (annotās tamen poni & pro ὅπως, Vt) Sic idem ἴδον affert pro καὶ σύ.

Ἰδέα, Species, t. 1, c. 1106, h. Ἰδέα, Genus, c. 1107, a. Ἰδέα, Forma, ib. b. Ἰδέα. Commenti genus, ib. d.

Ἴδιρως, Hesychio & Suidæ est ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἐρᾶν, qui primo statim intuitu in amorem rapitur. vt Leander ille Musæi, qui ὡς ἴδεν ἀνδρὸς κούρην, συνεπνεύσατο θυμὸν ἀδῖνι. Sic etiam accipiunt illud Theocr. in Pharm. Χὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μοι φρὲν ἔμπεδος ἆφθη: quod Virg. sic interpr. Vt vidi, vt perii, vt me malus abstulit error!

Ἴδιτε, Vidit: Ionicè pro ἴδε, à them. εἶδω. Hom. Il. ζ, Σάκεσσι, ὔφρα ἴδῃ ἥδ' ἰδίησι καὶ ἀμφοτέρῃσι.

Ἰδιχθής, Hesychio Deformis. qui potius εἰδεχθής.

Ἴδιον, Ionica dialysi pro ἰδῶ, Videro: itē pro γνώσομαι, Cognoscam, teste Hesychio: qui affert & Ἰδίων pro φανερόμενος, subiungens etiam, εἶδος εἰπῶ.

Ἴδλα, Ionicè pro Ἴδα, Ida: vnde aduerb. Ἴδλην pro ἐξ Ἴδης, Ex Ida, seu Ab Ida, monte. Ab Hesychio appellatiuè quoq; exponitur ὕλη, Sylua. qui etiam addit, Iones ita vocare δρυμῶν ὄρος, montem dumetis spissum: significare etiam ψιλὸν τόπον, locum nudū arbustis & stirpibus: à Rhodiis appellari ita τὸ ξυρόκοπον. Addit significare & μορφώ, formam: vt idem sit quod ἰδέα.

Ἴδμα, eidem H. est ὄψεμα, Visum seu Visio.

Ἰδήμων, eidem est ἔμπειρος, γνωστικὸς, Sciens, Gnarus, Peritus. qui & εἰδήμων per diphthongum.

Ἰδίεμαι, eidem est καλὸς, ὡραῖος, Pulcher, Formosus. vt sit ὁ ἱέμενος τὴν ἰδέαν. seu Cuius τὸ εἶδος est ἱέμενον.

Ἴδια, t. 1, c. 1108, g.
Ἰδιάζοντος, ib. b.
Ἰδιαίτατα, t. 1, c. 1108, b.
Ἰδιαίτερον, ib.
Ἰδιάζομαι, t. 1, c. 1109, a
Ἰδιάζω, ib. a
Ἰδιαίτατος, ib.
Ἰδιαίτερος, ib.
Ἰδιάζων, οὖ, ὁ. Qui vitam priuatam agit. Diog. Laert.

Ἴδλη, t. 3, c. 1793, g
Ἰδικὸς, t. 1, c. 1106, b. Inde ADVERB Ἰδικῶς, Specialiter: Suidæ & Hesychio κατὰ μόνας, Seorsim.
Ἰδιοβουλίως, Proprio consilio nitor.
Ἰδιοβίως, t. 1, c. 834, e.
Ἰδιογράμματος, t. 1, c. 1845, g
Ἰδιόγραφος, t. 1, c. 865, c
Ἰδιόκτητον, ab Hesychio exponitur ἰδιόρρυθμον.
Ἰδιόκτητον, dicitur quod priuato iure princeps possidet, inquit Bud. qui peculium ἰδιόκτητον esse dicit castrense.
Ἰδιόμορφος, t. 2, c. 971, d.
Ἰδιοξυΐα, t. 2, c. 1110, b
Ἰδιόξυλος, ib. g
Ἰδιοπάθεια, ας, ἡ, Propria & priuata affectio: communis autem, συμπάθεια dicitur. Alex. Aphrod.
Ἰδιοπαθής, t. 3, c. 71, a.
Ἰδιοπάθημα, t. 1, c. 1108, c
Ἰδιοπραγῶν, t. 3, c. 531, f.
Ἰδιοπραγία, ib. c
Ἰδιοπράγμων, ib. d
Ἰδιοπραξία, ας, ἡ, pro Priuata commoditate: ex Plat. De leg.
Ἴδιος, t. 1, c. 1107, d. g. & 1641, h.
Ἰδιόστολος, t. 3, c. 995, b
Ἰδίστολος, t. 3, c. 996, a.
Ἰδιοσυγκρισία, t. 1, c. 437, f
Ἰδιοσυστασία, t. 1, c. 1795, d.
Ἰδιοσύστατος, ib.
Ἰδίστης, t. 1, c. 1108, d.
Ἰδιότης, t. 3, c. 1638, f
Ἰδιοτρόπως, ib.
Ἰδιότροφος, t. 3, c. 1646, a
Ἰδιοῦμαι, t. 1, c. 1108, d
Ἰδιόχειρον, Propria manu scriptum. VNDE Ἰδιοχείρως, Propria manu. vt ἰδιοχείρως ὑπογράψαι, Manu propria subscribere, in Pandect. teste Bud.
Ἴδιος, t. 1, c. 1108, d.
Ἴδιος, t. 3, c. 1793, f
Ἰδίωμα, ib.
Ἰδίωμα, t. 1, c. 1108, e
Ἰδίως, ib. g.
Ἴδιως, ib. d
Ἰδιώτης, ib. b.
Ἰδιωτία, t. 1, c. 1642, h
Ἰδιώτερος, t. 1, c. 1108, b.
Ἰδιωτίνω, t. 1, c. 1642, g
Ἰδιώτης, ib. a
Ἰδιωτία, affertur pro Rusticitas, Insciția. Sed id potius cū diphthongo scribitur ἰδιωτία.
Ἰδιωτικὸς, t. 1, c. 1642, f.
Ἰδιωτικῶς, ib. g
Ἰδιῶς, ib. f.
Ἰδιωτισμὸς, ib. g
Ἴδμεν, t. 1, c. 1111, a.
Ἴδμεν, ET Ἴδμεναι, ponitur etiam pro εἰδέναι, Scire, Nouisse. Homerus Odyss. α, — μάλαπες δὲ σὺ ἴδμεναι. Et alibi, Ἀλλ' ἐλθὲ ἴδμεν καὶ πειρήσομαι αὐτῶν.
Ἴδμὴν, Hesych. affert pro φρόνησιν, Intelligentiam.
Ἴδμοσυνη, t. 1, c. 1111, c.
Ἴδμων, t. 1, c. 1111, a. & 1112, b
Ἴδνόω, ῶ, Incurvo, Inflecto, Intorqueo. vnde pass. ἰδνοῦσθαι, quod Eust. exp. συστρέφεσθαι & veluti δινεῖσθαι πίνον: Hesychius verò ἰδνώθη exp. non solùm ἐκάμφθη, sed etiam ἐπινύσθη, vt & ἰδνωθῆς non solùm καμφθείς, sed etiam ἐπινυσθείς. Homer. Iliad. ρ, Ἰδνώθη δὲ μετὰ μοῦνας. Iliad. β, ὁ δ' ἰδνώθη. Hippocr. quoque ἰδνοῦσθαι vsurpauit pro λοξοῦσθαι & σωτρίζειν, teste Galeno. videlicet Γλαυκ. lib. 1, τὸ σῶμα οὐκ ὀρθὸν ὅτι τῆς μήτρης, ἀλλὰ ἰδνοῦται καὶ εὐλύεται τῷ γονατί. Sic aliquanto antè idem dicit, τῶν δὲ ξυμβαινόντων τῇ μητρίῃ τὸ σῶμα μιμεῖται ἢ ἰδνοῦται, ἢ ξυσπᾷ ἢ καίεται.
Ἰδνοῦσθαι, liue κυδιοῦσθαι, Hes. exp. καλλύνεσθαι.
Ἴδομαι, Videor. affertur enim ex Plut. Theseo, ὅπου νῦν ἴδονται, pro Vbi nunc visuntur. Sic apud Hesych. quoque Ἴδονται, φαίνονται.
Ἰδομαιάδαι, Hesychio οἱ παῖδες κατὰ μύλωνα.
Ἴδος, t. 1, c. 1104, a.
Ἴδος, t. 3, c. 1790, g. & 1793, c
Ἰδὼς, Hesychio est εἶδος, σῶμα, Via, Corpus.
Ἴδου, t. 1, c. 1104, d.
Ἰδυδοὶ, tibiarum genus, Poll. l. 4.
Ἰδρεία, t. 1, c. 1112, d.
Ἰδρις, ib.
Ἰδρίων, t. 3, c. 1793, g.
Ἱδροποιεῖσθαι, t. 3, c. 1792, b
Ἱδροποιία, ib.
Ἱδρυμα, t. 1, c. 1093, c
Ἱδρυμαι, t. 1, c. 1091, f
Ἱδρυμένοι φύλακες, t. 3, c. 466, g. ob.
Ἱδρυμι, t. 1, c. 1092, d
Ἱδρύω, & Ἱδρύομαι, t. 1, c. 1093, b
Ἱδρυσαμαι, t. 1, c. 1092, f.
Ἱδρυσις, t. 1, c. 1093, d
Ἱδρυτὸν, pro Detidendum, ex Sophocle, οὐχ ἱδρυτόν. At ex Aristoph. χύτραις ἱδρυτὸν sine expos.
Ἱδρύω, t. 1, c. 1093, e.
Ἱδρύω, ib. d
Ἱδρώς, t. 3, c. 1791, g
Ἱδρωσα, t. 3, c. 1792, c. Apud Poll. properispomenos scriptū ἱδρῶσα, quæ esse dicit ξυλόπριστα πεπλα.
Ἱδρὼς, t. 3, c. 1790, g.
Ἱδρωτες, t. 3, c. 1792, f
Ἱδρωτικὸς, ibidem. Actiua significatione pro Sudorem

mouens seu mouere potens. Hippocr. ὀδὰξ λαίνης l.2, τῶν χίσμασι χίνδαι ἕλιον ἰδρωτικόν. Quomodo & Plaut. Sudatorias vnctiones dicit.

Ἱδρωτικῶς, t.3, c.1791, g.
Ἱδρωτικός, ib.a.
Ἱδρόω, ib.d
Ἶδ ὦμι, ας, ν, Scient: ἐπιστήμων. seu Gnara. vt ἰδ ὑμὼν φρεσὶ θέσθαι apud Homerum Gnara mente. Vbi Eustath. annotat esse nomen participiale: at εἰδ ὦμι esse participiū.

SED ET Ἶδ ὑμις inde veteres appellasse ἐκ μάντεως, testatur idē, pag. 1154. itémq; p. 1540, annotat, si scribatur ἔπεξις id ὑμις φρενὶ θέσθαι, esse hic illud id ὑμις nō participium, sed nomen participiale, subiungens, ἐξ οὗ καὶ ἰδ ὑμις τοὺς ἐδ μένας μάντεις φασὶν οἱ παλαιοί. Apud Hesychium, Ἶδ ὑμι, μάντις· ἢ οἱ τὰς φονικὰς δίκας κρίνοντες οἱ ὃ συνέδρους. Sed hæc scriptura suspectior est.

Ἰδύλλιον, eidem H. est μαθημα, Disciplina.
Ἰδυναχὴς, eidem est μάντις, Vates, Diuinus.
Ἶδυις, idem affert pro μάντεσις, συνίστορας, Testes, Conscios. pro quo suprà id ὑμις habuimus.
Ἰδών, t.1, c.1104, a. Ἰδωνὶν, Hesychio ὕμνων.
¶ Ἰειας, idem affert pro κωλίας, ἰσχιοῦχος.
Ἴλεος, eidem Hesychio est ὁ περὶ ἔντερον διαφθορὰς, Intestinorū turbatio & tormina. quod potius εἰλεὸς seu ἴλεός.
Ἴεμαι, t.1, c.1654, c. & c.1935, c.ob.
Ἵημαι, t.1, c.1654, d. & 1935, h.ob.
Ἱεράγγελος, t.1, c.1648, g
Ἱερακῖνος, Ἱερακίτης, & Ἱεράκης, vide in sequ. Ἱέραξ.
Ἱερακοβοτάνη, t.1, c.1648 g
Ἱέραξ, ακος, ὁ, Accipiter: auis ex genere τῶν ἀρπακτικῶν καὶ γαμψωνύχων. de cuius speciebus Aristot. Hist. animaliū lib. 9, cap. 36. & Plin. lib. 10, cap. 8. Alcman apud Athen. lib. 9, λέγων τὸ ἄρρεν τὸ, παιδὸς ἄστ' ὄρνις ἱέρακος ἰόεντα μόλῳ. Etymol. dictum existimat ἀπὸ τῆ ἵεσθαι ῥᾴδιον, id est φέρεσθαι, quòd pernicissima sit volucris. ¶ Est ἱέραξ & piscis nomen apud eundem Athenæum l. 8. quem à nonnullis Δωρικῶνα vocari ἱέρακα, tradit Hesych. ¶ Ἱέραξ fuit & Antiochi cuiusdam cognomentum. Plutarch. Apophth. Ἀντίοχος ὁ ὀνομασθεὶς ἱέραξ. INDE Ἱερακίσκος, ου, ὁ, Paruulus accipiter apud Aristoph.

ET Ἱεράκιον, ν, τὸ, Hieracium: herba duorum generum, altera maior, altera minor. de qua consule Dioscoridē lib. 3, cap. 72 & 73. Plin. hieraciam lactucam vocat, simul nominis reddita ratione: lib. 20, cap. 7. Ex his rotunda folia & breuia habentem sunt qui hieraciam vocent, quoniam accipitres scalpendo eam, succóque oculos tingendo, obscuritatem, quum sensere, discutiāt. At de hieracio collyrio, vide eundem lib. 34, cap. 11.

Hinc ET Ἱερακίτης dicitur lapis quidam. De quo idem Plin. lib. 37, cap. 10, Hieracites (inquit) alternat tota, mil uinis nigricans veluti plumis. Et cap. sequ. A grus collo geranites cognominatur: hieracites, accipitris. Notandū verò q̄ in præced. loco dicit Miluinis: innuens ἱερακα esse miluium. Ionicè porrò DICITVR Ἱρηξ pro ἱέραξ. Hesiod. Erg. Ὡς ἴρηξ ἀκυπόδης ὄρηξ. Hom. Il. ν, ὥστε τ' ἴρηξ αἰολόπτερος ὠκὺ πέτεσθαι. Il. π, Θάνατος ἰρήκων ἕλῶρ.

Ἱερακίδης, t.1, c.1648, g.
Ἱεραρχέω, t.1, c.1649, a.
Ἱεράρχης, t.1, c.1648, g.
Ἱερατικὸς, ib.
Ἱερατεία, t.1, c.1651, b.
Ἱερατεῖον, ib.a.
Ἱερατεύω, & Ἱερατεύομαι, ibid.
Ἱερατικὸς, t.1, c.1650, f.
Ἱερεῖον, ib.f.
Ἱερεύς, t.1, c.1651, h.
Ἱερεύω, ib.b.
Ἱερεῖον, t.1, c.1651, g.
Ἱεροβοτάνη, t.1, c.1646, b.
Ἱερογλυφικὰ, ib.
Ἱερόγλυφος, t.1, c.856, b.
Ἱεροκαμματεὺς, t.1, c.1646, e
Ἱεροκαρία, ib.
Ἱεροκαρύδια, ib.e.
Ἱερόδουλος, ib.
Ἱερόθυτος, ib.

Ἱερόθυτος, ib.g.
Ἱερομάμας, ib.
Ἱερολογία, ib.b.
Ἱερομηνία, ib.ibid. & t.2, c.911, b
Ἱερομήνιον, Ἑρ, t.2, c.911, c.
Ἱερομνήμων, ib.c.
Ἱερόνικος, ib.d
Ἱερὸν, ν, Sacrum, subst. &c. t.1, c.1645, d. Ἱερὸν, Sacellum, &c. c.1646, a.
Ἱερονίκης, t.1, c.1647, e.
Ἱερόπαις, t.1, c.1646, e.
Ἱεροπλαστία, t.1, c.1646, e.
Ἱεροπόνος, t.1, c.1647, f.
Ἱερόπολις, ib.
Ἱεροσπονδεῖς, ν, subst. ib.h.
Ἱεροσυλητὴς, t.1, c.1648, a
Ἱερὸς, Sacer, apud poetas, &c. t.1, c.1643, a. Ἱερὸς, in solita oratione, &c. ibid. c. Ἱερὸς, apud medicos, &c. c.1644, a.
Ἱεροσυλητικὸς, t.3, c.741, d.
Ἱεροσυλία, ib.
Ἱερόσυλος, ib.
Ἱερόσυλον, ib.c.
Ἱερόσυλος, ibid. & t.3, c.1132, f.
Ἱεροσυλτὴς, ibid. c. & 1646, f. ob.
Ἱερουργὸς, t.1, c.1646, e.
Ἱερουργέω, t.1, c.1649, b.
Ἱεροφαντέω, t.1, c.1648, e.
Ἱεροφαντία, ib.
Ἱεροφαντικὸς, ib.
Ἱεροφάντης ἀνὴρ, ex Epigr. affertur: perperam pro ἱερὸς.
Ἱεροφορὸς, t.1, c.1648, f.
Ἱεροφυλακεῖον, ib.
Ἱεροφύλαξ, ib.
Ἱεροφάλαξ, ib.
Ἱερὸν, ib.h.
Ἱερὸς, t.1, c.1649, f.
Ἱερόσυλος, t.1, c.1649, f.
Ἱερόσυνον, ib.c
Ἵεσαν, Hesychio est βαδίζουσαν, Iens.
Ἴεσας, idem à Cretēsibus dici scribit τοὺς τραγοὺς, vel τοὺς ἀγρίους τράγους, hircos syluaticos.
Ἰέω, apud Aristoph. esse dicitur χλιαινὸν ὄπτημα. quale est Hui apud Terent.
Ἵεσι, t.1, c.1653, d
¶ Ἱέσιν, ος, ὁ, Vestis è caprinis pellibus. Pollux enim lib. 4, cap. 18, de histrionicis vestimentis loquens, ait, ὁ δὲ σατυρικὸς ἰσθὴς, τὸν δερμάτινον, ὃν ἱέσιν ὀνομάζουσι, ἔχων. Vel potius est Caprina pellis vestimenti vicè præstans.
Ἱέσιον, t.1, c.1091, f
Ἱέσιος, Laconibus ἀγαθὸς τὴν τύχην. AT Ἱέσιος, ὁ πελάγιος σκορπίος, scorpius marinus, vt est apud Hesych.
Ἱέσιον, t.1, c.1089, d. Ἵεσιμον, ib.
Ἵεσος, ib.c. Ἵεσμος, ib.d
¶ Ἵη, Ionicè pro ἵα. Sola, Vna. μία, μοῦνη, Hesychio, afferenti & ἵης pro μιᾶς. à masc. ἵος, Vnus, Solus. At ἵη, Veneni, ἕλη. à ἵημι. ἵη autem, Mittat, ab ἵημι.
Ἵη, Vox. φωνὴ, βοή, Hesych. vt & Suid. ἵη μιᾷ affert pro μιᾷ φωνῇ. Vna voce. ¶ Est etiam aduerbium seu interiectio lætis acclamationib' adhiberi solita. vt hymnis in Apollinem decantaris, lætoclamore accini solebat ἰὴ παιάν, seu ἰὴ παιών, vel ἰὴ παιήων. Ac sunt qui (vt Aristophanis schol. & Suidas tradunt) ipsum ψιλοῦσι quum in hymnum non assumitur: in hymnum autē assumptū volūt δασυνόμενον. Causa est q̄ ψιλὸν πνεῦμα factū arbitrē tur, quod aspiratur. Ac sanè ad hoc etymon allusisse videtur Callimachus Hymno in Apollinem, sic canens, Πυθὼ τι καπνιᾷ σαλεύεται δαμάσσιος ὗς Λητοὶς ὄρεσσι μὴ τι καπνίσαρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ βάλλων ἀκὺν ἴστω ἰὴν παιήονα ἢ λαοὶ. Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἰὴ βάλες, ἰὼ Pæon, immitte telum. Ibi tamē nullæ editiones, quas quidem ego viderim, aspiratum habent: vt nec paulo antè vbi sese huius ephymnii causam cognouisse ait, Ἰὴ ἰὴ παιῆον ἀκούετε πάντα τὸν Δηλιάδος τι φρασσάμενον ἐφύμνιον ἄρμενον ἀνδράσι καὶ θεοῖσιν ἐπιστάμενον πέλεν. Vtut sit, constat ex hoc Callimachi loco ephymnii huius Apollini accini soliti causam esse quòd Delphi olim ei in certamen cum Pythio angue descendenti & sagittis eum conficere parato acclamarint ἰὴ παιών, Dimitte seu Immitte Pæon, Lecta in re tam. Paulo antè idem poeta in eodem hymno dicit, ἰὴ ἰὴ Καρηνὸν πολίουχον. & circa initium, Ἰὴ ἰὴ φοῖβε· καὶ

μακάρεσσιν ἰρζειν. Quibus in locis nota etiam non tenuari ſolùm hoc ἰή, ſed etiam geminari. Ariſtoph. quoque geminauit, ſed interiecto παιών, in Pace, Ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ' ἰὴ παιών, ἰή. Vbi etiam nominis παιών cauſam innuit, (nimirum παίειν dictum eſſe ἀπὸ τοῦ πατάσσειν, quod eſt Verberare, Icere, Ferire. ex eo quòd Delphi Apollini draconem adorturo acclamarint ἴε, παῖ, Immitte, feri. ſeu Dimitte, verbera: ſ. beluam iaculis) dum τὸ παῖσον, veluti ominoſum, demere iubet, & tantùm dicere ἰή. ait enim ſub perſona Trygæi, Κρύε τὸ παίσον· ἀλλ' ἰὴ μόνον λέγε: tacitè etiam his verbis iſtud ephymnium deridens. Cæterùm & Terentianus Maurus huius ephymnii meminit, cauſam & ipſe innuens. Sic enim ille in lib. De metris, Quum puer infeſtis premeret Pythona ſagittis Apollo, Delphici feruntur adcolæ Hortantes acuiſſe animum bellantis, vt illos Metus habebat, aut propinqua adorea, Tendebat geminas pauida exclamatio voces, Ἰὴ παιάν, ἰὴ παιάν, ἰὴ παιάν. Et Macrob. Saturn. lib. 1, cap. 17, Quum autem ἴ παιὰν per i literam dicunt, cum aſpiratione prioris literæ, ſignificant hoc dici in aliquem aduerſa imprecatione, βάλλε παιάν, id eſt, Immitte Pæan feriendo. Qua voce ferunt Latonam vſam quum Apollinem hortaretur impetũ Pythonis inceſſere ſagittis. Eandem vocem, id eſt ἴ παιάν, confirmaſſe fertur oraculum Delphicum Atheniẽſibus petentibus opem dei aduerſus Amazonas, Theſeo regnante. nanque inituros bellum iuſſit his ipſis verbis ſemetipſum auxiliatorem inuocari hortarique. Itidem Athen. ſub finem lib. 15, refert ex Clearcho Solenſi Latonam olim quum è Chalcide Eubœæ Delphos aſcenderet Apollinem & Dianam geſtans, veniſſetque ad Pythonis ſpeluncam, & ab irruente in ipſos Pythone infeſtata eſſet, ad ſaxum quoddam acceſſiſſe, & Apollini, qui arcum & ſagittas in manibus haberet, dixiſſe ἴ παῖ. quod idẽ eſt (inquit) acſi diceret aliquis, ἄφες παῖ, ἠ βάλλε παῖ, Dimitte puer, & feri puer. Quapropter inde dictum volunt τὸ ἴ παῖ & ἴ παιών. Nonnulli verò περιγλίττοντες τὸν λόγον, volunt & ὅτι τοῖς δεινοῖς ἀλεξητήριον παρὰ παροιμίαν eſſe, enuntiantes ἰὴ παιών, & non ἴ παῖ. multi autẽ καὶ ὅτι τοῖς πίλοις ἔχουσι διαφέρονται ὡς παροιμίᾳ hoc ἰὴ παιών, non vt ἐρώμενον. Idem libro 8 & aliam nominis rationem affert. Scribit enim antiquos epulatum coire ſolitos in honorẽ diuini numinis: εὐόσῳ; ſeſe εἰς ἀφροσύνην καὶ ἄκριτον μεθύσκειν, poculentum quidẽ inde appellaſſe μεθυσμόν, deum autem qui hoc donaſſet, nũcupaſſe ex argumento μεθυσμῶν, λυσίων, ὑΐον & ἰήϊον eámque ob rem τὸ δαιμόνιον ἴλεων ἐξευρῶντας γένεσθαι, acclamaſſe ἴη ἰή. ſi tamẽ non potius aſpiratè ſcripſit ἵη, vt indicaret petiiſſe eos à deo vt lætitiam immitteret, eáq; mentes eorum laxaret vt corpora vino. ¶ Notandum porro hoc ἰή & triplicatum repertiri apud Ariſtophanem in Pace. Ibi enim Trygæo dicenti, Ἰὴ πῶ, καλεῖσθόν μοι τὸν Διί, reſpõdet Mercurius ἰὴ ἰὴ ἰή. Οὐ οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶ τοῦ θεοῦ. Φοβοῦδοι γάρ εἰσιν ἐχθὲς ἐξωπισθόπεδοι. Vbi ſchol. annotat hoc triplicatum ἰή eſſe σχῆμα ἐκ παφροσύνης, eiúſque ingeminatione ſignificari τὸ μέγεθος. Poſſit videri & χλευαστικὸν eſſe: quali ferè hodiéque vtimur quum verba alicuius cum illuſione refuramus.

Ἰαγρεῖν, Laconibus eſt ἐγρηγορέναι, Vigilare. Heſych.

Ἰαδύνες, eidem H. ſunt εὐφροσύναι, χαραί, Lætitiæ, Gaudia: item ἐπιθυμίαι, Cupiditates. forſan ab ἵημι, ſignificante ἐφίεμαι, Appeto.

Ἰαθητιουσα, idem affert pro ἐκπεπληγμένη καὶ ἀπορουσα, Perculſa & in anguſtiis conſtituta.

Ἰάθιος, eidem eſt ἔφηβος, ἄγαμος, Adoleſcens, Innuptus. qui ſuprà ἴθιος & ἤθιος.

Ἰήϊος, ſiue Ἰηΐος, ου, ὁ, Apollinis eſt epitheton, teſte Heſychio, qui addit, Δώριοι quidem eſſe ἀπὸ τῆς ἀφέσεως καὶ τῆς βολῆς: Ἰλιεῖς autem, ἀπὸ τῆς ἰάσεως. quippe quòd deus iſte ſit ἰατὸς, id eſt medicus. Sic & Macrob. Saturnal. libro 1, cap. 17, eadem opinio ſoſpitalis & medici dei, in noſtris quoque ſacris fouetur. Nanque virgines Veſtales ita indigitant, Apollo medice, Apollo Pæan. Quum ergo ſint huiuſce ſideris, id eſt ſolis, duo maximi effectus: alter quo calore temperato mortalium vitam iuuat, alter quo iactu radiorum nonnunquam peſtiferũ immittit virus, duo eadémque cognomina circa ſingulos effectus propriis enuntiationibus ſignant, appellantes deum ἰήϊον atque παιᾶνα. quæ cognomina vtrique effectui ſunt apta. vt ſit ἰήϊος ἀπὸ τῆς ἰάσεως, id eſt, à ſanãdo: & παιὰν, ἀπὸ τοῦ παίειν τὰς αἰτίας. Et rurſus ἰήϊος, ἀπὸ τοῦ ἰέναι, id eſt, ab immittendo, βέλος ἐχεπευκὲς καὶ παιὰν, ἀπὸ τοῦ παίειν, id eſt à feriendo. Obtinuit tamen vt quum ſanitatem dari ſibi precantur, ἰὴ παιὰν per η literam enuntient, id eſt, medere Pæan. quum autem ἴ παιὰν per ι literam dicunt, cum aſpiratione prioris literæ, ſignificant hoc dici in aliquem aduerſa precatione, βάλλε παιάν, id eſt, immitte feriendo. Hactenus ille. quibus quæ ſubiungit, habes in ἰή paulo antè. Athenæus verò & aliam nominis rationem affert. Bacchum enim ἰήϊον nominatum innuit quòd gaudia compotantibus immittat, eorúmque mentes curis & mœroribus ſoluat vt corpora vino relaxat. Qua de re & in Ἰή paulo antè, & ſuprà in Ἰήϊος. Rurſum Apollinem ἰήϊον nominatũ eſſe ex eo quòd ei accini in hymnis ſoleret ἰὴ παιάν, Apollonius indicat Argon. lib. 2. Locum, quia inſignis eſt, & ad eos quos ſuprà in Ἰή citaui quadrat, afferam. Dicit igitur eo in loco Œagri filium Biſtonia cithara cecinille Ὃς ποτε πετρῄη ὑπὸ δειρῇσι Παρνησσοῖο Δελφύσιν ἤϊσιν τιταίνων ἐξετάδειεν Κοῦρος ἰὼν ἐπὶ γυμνὸς, ἐπὶ τοῦ καμέσιν γαμψοῖς· Πολλαὶ δ' Κασταλίδες νύμφαι Ῥιπαῖαι δυσαῖες Αὐτῇ θαρσαλέοισιν ἐπὶ κελαινῇσιν· Ἔνθεν δὴ τότε καλὸν ἐρύσσατο φόρμιγγι ὑμνον Φοίβου. indicans iis verbis eum tum quum draconem iaculis ferire deſtinaſſet, à Mutis Corycijs incitatum fuiſſe ad iaculandum, acclamantibus ἰὴ ἰὴ βέλος: vnde factum fuiſſe illud ἐρύσσατο, ἰὴ παιάν, à nymphis videlicet dimittere iacula & iis draconem ferire adhortantibus. & ab hac acclamatione ipſum denominatum fuiſſe ἰήϊον. Quod epitheton ei & Soph. tribuit in Œd. tyr. p. 156, ἰήϊε Δάλιε παιάν. ¶ Alioqui ἰήϊος accommodatur & rebus inanimis & quidem πάθημασι. legimus enim ἰήϊους καμάτους apud tragicos. vt apud eundem Sophocl. in Œd. tyr. p. 158, οὔτι γὰρ ἕκτορα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεταν οὔτι πάσαν ἰήϊον καμάτων αἰὲν χαιτα χωλαίνει. Vbi libenter cum ſchol. expono πᾶν μετ' ὀλοῆς γινομένων. vt ἰήϊοι κάματοι ſint in quibus exclamatur ἰὴ παιάν, afferopem Apollo medice & dolorum ſedator. ſeu In quibus Apollini ἰητὸν vota fiunt. Ac ſunt qui hoc ὀλίσθημα dicant eſſe commune Dianæ cum Apolline, quam Dianam mulieres in eiuſmodi doloribus inuocant. Alii tamen aliam etymologiam ſequuntur, qui nimirum ἰήϊον interpr. θρίωπακῶν. Inter quos Euſt quoque eſt. Is enim pag. 500, quum dixiſſet, Ἀπόλλων Ἰήϊος, ὁ ἰάσεις, ὡς ἕξεις. ἢ ὁ ἰατρικὸς: ſubiungit paulo poſt, ἰήϊον βέλος & ἰήϊον θεὰν in tragœdia πλὴν θριωνάδι dici σχῆμα τὸ ἰώ. Itidémque Heſychius quum annotaſſet ἰήϊος καμάτους (ita enim apud eum ſcriptum eſt) à Sophocle in Œd. tyranno dici ὡς ἐπ' ἂν πάσαν, ὃ ἐστιν φωνὰς ἀφ' ὧν τοὺς πόνους καὶ τὰς ὠδῖνας αἱ γυναῖκες, addit, quoſdã exponere ὡς θριωνικοὺς πόνους, ἀπὸ τῶν Γαλατῶν: vt & paulo ante annotarat ἰήϊον ſignificare etiam θρήνον apud Sophoclem in Troilo & Ionem in Erytidis. Sed hæc expoſitio & etymologia mihi nullo modo probatur, in priores autem duas pedibus ire non vereor. niſi forte ἰή & pro θριωπακῶ aduerbio quiſquam vſurpatum legerit.

Ἰήκωτος, η, ὁ καὶ ἡ, Laboribus & doloribus medens: ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι τοὺς κάμνοντας. vt nonnulli accipiunt in hoc Æſchyli verſiculo apud Ariſtophanem in Ran. quo Euripides ibi ceu ephymnio vtitur, ἰήκωτον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. referentes nimirum hoc ἰήκωτον ad ſubſtantiuum ἀρωγάν. Sed notandũ eſt in primo loco in quo legitur, aliter eſſe intelligendum: in hoc nimirum ex Æſchyli Myrmidonibus deſumpto, Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ, τί ποτ' αἰόλοπτεν αἰπὺν Ἰήκωτον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. Ibi enim hypodiaſtole videtur ponenda poſt ἰήκωτον, & interrogationis ſignum poſt ἀρωγάν. vt ſenſus ſit, Phthiota Achilleu, cur nam quum audias virũm peremptorem laborem & in quo ἰᾶσθαι Apollinis numen imploratur, auxilio non venis? Si tamen ſecundus ille verſus ἰὴ ἰὴ, &c. cum ſequentibus in illa fabula ſubiungitur præcedenti. quod magis dubium videri queat, quũ ſchol.

Aristoph.ibi αἰδηδεῖκται fœminino genere exponat ♀ A αἰδηδῶν φόνιος πυόσσων.

Ἴυλα,Hesychio sunt ἀκρόδρυα.pro quo Athen.& Eust.habent ἴπλα, vt suprà docui. | Alioqui ἴπλα est etiam aor.1 act.indic.modi,à them.ἰάπω, significante ἵημι, πίμπλημι.cuius tertia pers.est ἴπλα, quod ab Hesychio exponitur non solùm ἐπλήσθη,πίβασε,sed etiam ἔβλαζε, ἔδυσε,necnon ἔχαιρε.

Ἰήλαμος, Ionicè pro ἰάλαμος apud poetas metri causa producto ᾱ. Ac vt ab hoc ἰήλαμος est verbum ἰηλαμίζειν, significans ἰθύειν, ita ab ἰήλαμος est verbum Ἰηλαμίζειν,à quo VERBALE Ἰηλαμίστρια,ας,ἡ, Ploratrix: vel Quæ lugubria in defunctos carmina canit, Præfica. Legitur apud Hesych.Is enim ἰηλαμιστρίας affert pro θρηνητρίας: suprà habens ἰηλαμίστρια sine ι. Ἴηλαμος autem ex Apollonio habes suprà in Ἴάλαμος. In lex.meo vet. SCRIPTVM Ἰηλαμῶσαι,θρηνῆσαι: itidémque apud Suid.qui ἰηλαμῶσαι affert pro πενθῆσαι.

Ἴημα,Ionicè itidem pro ἴαμα,Medicamẽ, Medicamentũ.

Ἴημι,t.1,c.1653,h,& 1935,e.ob.

Ἴης,alicubi reperitur scriptum pro ἰοῖς.vt apud Etymol. ἰὸν καμάτων,quod exp.θρήνων. VT IN Ἰόες quoque dixi apud Hesych.scriptum haberi ἰόες καμάτου.Sed fal tem his in locis subscribendum fores.

Ἰήπαιον, Apollo cognominatur quòd in hymnis ei accini soleret ἰὴ παιών.vt apud Apollon.Arg.lib.2, Ἀμφὶ δ' ἀμοιβοὺς ὕμνῳ χεῖρ' ἐτίναυσε, Καλὸν ἰήπαιον, ἰήπαιόνα Φοῖβον Μελπόμενος. Vbi tamen scholiastes Apollinem ἰήπαιόνα dici maluit vel διὰ τὸ πίπτειν τὰ βέλη,vel quoniam deus est ἰάσεως αἴτιος. Qua de re fusius in synonymo ἰητῆς.

Ἰήσιμος,Ionicè pro ἰάσιμος,Sanabilis,Medicabilis,Curabilis.hoc est Qui medela iuuari & restitui in integrũ potest.Hippocr.De sacro morbo,ἰήσιμα γὰρ ὁ χρόνος ἅμα τῷ νέῳ,κἂν ἐν ἀσήμοις γίνηται. ITIDEM Ἴησιν dicunt poetæ pro Ἴασιν, & nominatim Heliod.

Ἴητρος,itidem Ionicè pro ἰατρός,t.1,c.1638,b

Ἰητρεῖον, Hesychio ἰατρεῖον, Ars medica, Medicina: vel etiã adiectiuè Medica, Medicinalis.ab ἰητρός.

Ἰήτης, Hesychio est ἔξοπις,ἰοβόλος,Iaculator.

Ἰήφιον, Ionicè pro ἰατρεῖα, vide in sequ. Ἰητρεῖον.

Ἰητρεῖον,ου,τὸ,itidem pro ἰατρεῖον. Ab Hippocr.liber quidã inscriptus est κατ' ἰητρεῖον,vel potius duo libri, quoniã in iis ἀεὶ τὸ κατ' ἰητρεῖον ἀφελιμώτερον ὁ λόγος αἰτιᾶται γίνεται,teste Galeno,qui alibi dicit rectius & melius inscriptos fuisse ἀεὶ τὸ κατ' ἰητρεῖον.Sed postea liber ille Hippocr.in duos fuit diuisus,& prior inscriptus ἀεὶ ἀγμοῦ, posterior ἀεὶ ἀρθρων,teste eodem. Est autem ἰητρεῖον siue ἰατρεῖον, Officina medici, Locus vbi medicus artem suam exercet:nimirum chirurgus. In hoc verò eiusdẽ Hippocr.loco Epidem.lib.1,τὰ δ' ἄλλα οὐδὲν κατ' ἰητρεῖον, αἰσίως δίκην, annotat idem Galen.duplicem reperiri scripturam.quosdam enim codices habere per ο ἰήτρειον, quosdam ἰητρεῖον: priore scriptura significante τὸ κῆ τὸ ἰητρεῖον ἀφελιμώτερα,posteriore autem τὸ κῆ τὸν ἰατρικὸν λόγον. Indicare itaque Hippocratem iis verbis Thasios vel τὸ κῆ τὸ ἰατρεῖον ἴσχειν ὅτι τοῖς κάμνουσι χαλεπώτερα καθεστήκασι, vel τὸ κατ' ἰητρεῖον τὸν ἰατρικὸν. Itidem in hoc loco libri κατ' ἰητρεῖον, vbi ait, τὰ δ' ἐς χειρουργίαν κατ' ἰητρεῖον,annotat nonnullos scribere ἰητρεῖα.vt sensus eorum verborum sit, τὰ δ' ἐς χειρουργίαν τὸ κατ' ἰατρικὴν πλέον,ἐστὶ τάδε.

Ἰητρεύω,t.1,c.1638,c. Ἴητωρ,ib.

Ἰητρικὸς,t.1,c.817,d. Ἰατρικὸς,ib.e

Ἰθαίνει, Hesychio est ἀγρυπνεῖ. ET Ἰθί, eidem ἀγερώχει, Lætitia, Gaudium. At pass.ἰθαίνεται , idem exponit ἡσυχάζεται.

Ἴθαια, idem affert pro χορία,Funes.

Ἴθαρ,eidem est ταχέως,ἀθρόως, Celeriter, Citó.pro quo suprà εἶθαρ. VNDE Ἰθαρὸς,ὸ,ὸν,Celer, Velox.Hesych. ἰθαρὸς exp.non solùm ταχέως,παύρως,sed etiam ἰλαρὸς, καλὸς,καθαρὸς.

Ἰθέα,t.1,c.1913,g. Ἴθιος,t.1,c.1917,a

Ἴθι,I,Vademetaplasmo pro ἶς ab εἶμι. Hom.Il.β, Βάσκ' ἴθι οὖλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. |Aliquando aduerbialiter ponitur pro ἴσθι, vt ἄγε quoque aliquando esse aduerbium hortandi scimus.Xenoph.Ἴθι δὴ διαπειρώμεθα, Agedum igitur consideremus.Interdum sequẽte alio imperatiuo. idque vel immediatè. vt apud eundẽ Xen.ἴθι σύ, Age dic.Et Aristoph.ἴθι πάρασ, Agedũ expedi. Vel interiecta particula aliqua aut pluribus verbis.vt apud eundem Aristophanem ἴθι νῦν ἐμπόρευε, agedum descende. Et Plat. libro 1 De republica, ἴθι δὴ μετὰ τοῦτο πρὸς ἑπτάδα, agedum hoc deinde considera & perpende. Cum duali etiam & plurali apud Aristoph. legi tradunt.

Ἰθίτης,Hesychio ὁ βλάπτης ἢ μαντὶς,Fatuus.

Ἴθμα,ατος,τὸ,Gressus. Hes.& Suid.ἴθματα exp βήματα,ἴχνη, ὁμαδικὰ ἢ πάτους.

Ἰθμαίνει,Hesychio est ἀδημαίνει,Anhelans.

Ἴθμαν,eidem est ἀθεσίμως,ἀβεβαίως,ἀστάτως,vel στρατικῶς.

Ἰθμὰν,eidem est ἡ τῶν μαλακῶν ἐριθρὰ κόμης,Rubrum filetum apum.

Ἰθμὸς πλινθρηπὸς, ex Epigr.affertur pro Colum,seu cribrũ è seta tenuissimis foraminib⁹. vt & apud Suid.reperio, τὸ ἢ σίτινον διυφὲν ὑπὸ τῶν πλεκτῶν ἰθμόν. Sed solet scribi potius ἰθμὸς per ν.

Ἴθμος,eodem Suida teste est παροιμιώδης ὅτι τὸ ἀξυμβόλητον ἀθρόον. Erasm.in Chil.translatũ opinatur à nautis quos remigantes nauclerí vox animat ad gnauiter laborandum: vel ab equorum cursu. viderique compositum vocem ex ἰθί, Vade, & ὀρθῶν, Incitare. At ἰσθμὸς, aliud est.

Ἴθμων, Hesychio teste dicitur σπαδὼν, ἑνμὰς, ἀνοῦχος,Spado,Exectus,Eunuchus.vt sit Cui ἰὸς πέφυκεν,virilitas demessa est.

Ἰθὺ,nomen,t.1,c.1913,g. Ἰθύ,aduerb.t.1,c.1916,f

Ἰθύβολος,t.1,c.1915,f

Ἰθυδρίς,Hesychio est εἰς ἰθύνοντα πλοῦτον. quo significatur & ἰθυντήριον paulo pòst affert pro τὸ ἰθὺ πορεύειν ἢ ὁρθοδρομεῖν. Attamen ἰθυδρὶς sonat potius Quod rectum natũ est, vel rectum nascitur.

Ἰθυδίκης,t.1,c.1915,f. Ἰθύδρομος,ib.g

Ἰθυδρὶξ,t.1,c.1586,b. Ἰθυκλεὴς,ος,ες,t.1,c.1915,g

Ἰθυκτήριον,t.1,c.1916,d

Ἰθυμαχία, & Ionicè Ἰθυμαχίη,ibid.h

Ἰθύμβοι, Saltatores aut saltationes ὅτι Διονύσου, vt refert Poll.l.4,c.14,de saltationum generibus. Hesychio ἴθυμβος est ὁ γαλαντὶς & τὸ σκάζημα: ὅθεν καὶ ἰθύμβους,quæ dicit fuisse poemata ὅτι χαλῶν ἢ γάλων σκάζωμεν,& φάσκωμεν ἢ ὑποκύπτων.

Ἰθύνει,t.1,c.1917,h. Ἰθύνεται,ib.e.h

Ἴθυνος,ib.h. Ἰθύντατα,ib.a

Ἰθύντειρα,t.1,c.1918,a. Ἰθυντὴρ,ib.

Ἰθυντικὸν,ib.b. Ἰθυντὶς,ib.a

Ἰθύντωρ,ib.b. Ἰθύντης,t.1,c.1917,h

Ἰθύνω,Dirigo,Rego,t.1,c.1917,a. Ἰθύνω, Corrigo, Mulcto,ib.f.g. Ἰθύνω,idem quod ἰθύω,ib.h

Ἰθυπτῶν,t.1,c.1916,a. Ἰθύσμαγμα,t.1,c.1920,a

Ἰθυπτῆρες, & Ἰθυπτοὶ,t.3,c.1801,g

Ἰθυπτὴν, t.1,c.1916,a

Ἰθύς, Hesychio est τὸ ἀδιεγὲς τῆ ἄξονος τὸ σιδηροῦν,ferrum axis quod teritur à rota currente.Poll.ad ἄκρατον,χάλκωμα & δίφρον vocari tradit.

Ἰθύς, Rectus, Directus,t.1,c.1913,g. Ἰθύς, Rectà, Obuiam, Ex aduerso,t.1,c.1916,f. Ἰθύς, Impetus, t.1, c.1920,a.

Ἰθύτατος,Rectissimus:habes t.1,c.1913,g.

Ἰθυτενὴς,t.1,c.1916,e. Ἰθυντὴς,ib.d

Ἰθύτμητος,ib.e

Ἰθυντὴς,οῦ,ὁ,affertur pro Director.qui potius ἰθυντὴρ.

Ἰθυντὴρ,ῆρος,vide in Ἰθύβολος,t.1,c.1586,b

Ἰθυφαλλος,ου,ὁ, interdum dicitur τὸ ὀρθοστατοῦν αἰδοῖον, penis erectus: interdum τὸ πέπλημα ὃ ὅτι τῷ ἰσχίῳ φαλακρὸν ἀδύδυμον, carmen quod in arrectum penem cantabatur,teste Hesych.cui ἰθυφαλλεῖ sunt etiam αἱ ὄθναι (sic tamen ita scriptit) καὶ αἱ καλλιζῶνες τῷ φαλλῷ χαιρουσίαν ἔχουσαι στάλιν. Pausanias per diphthongum scribit εὐθυφάλλους,teste Eustathio , esse dicens non solùm αἰδοῖα, ἀλλὰ καὶ ὅλους ἄνδρας,(qualis est ἰξυμβος etiam teste Hesychio) sed etiam τὸ ΘΕΟΦΡΟ ἐς σωφροσύνην. vt ἰθυφάλλους etiam fit cui semper tentigine penis surrigitur. Ælius quoque

Dionyſius, teſte eodem Euſt. per diphthõgum ſcribit, dicens & ipſe eſſe αἰδοῖον ὀπτικὸμόνον & ἄσμα Διονυσιακὸν Ἀθήνησι, necnon ἐπιμελὲς ἆσμα, hoc eſt φίλον τοῖς ἑταίροις: quas & αἰσχροσπόλους dici φερωνύμους in comœdia, vtpote αἰσχυνούσας τὸν φαλλὸν, quod eſt αἰδοῖον αἰδρός. Similia referunt Harpocration & Suidas. Ille enim dicit, ἰθυφάλλου propriè dictum fuiſſe τὸ ὀπτικὸμόνον αἰδοῖον, vt apud Cratinum in Archilochis: hic autem, ἰθυφάλλους vocatos fuiſſe ὑπὸ εἰς μηροὺς μίσγοντας, οἱὰ δὴ καὶ ὑπὸ τῶν πραχτόρων ἐν ἀγῶσι διαμουσιφοῦντες, ἐξ ὑπηρῶν διαμάτων. qua de re & in Φαλλῆς idem Suidas. Dixerat verò idem ἰθυφάλλους nominari ὑπὸ τῶν ἑρώντων Διονύσου καὶ ἀκολουθούντων τῷ φαλλοφορίᾳ τολμῶντας: item πίτνασα ἀ ὅτι τῷ ἰσχίῳ φαλλοῦσθαι μαλ' ὀρχήσεως: quemadmodum Harpocration quoque ἰθυφάλλους fuiſſe ait πίτνασα πια ὅτι τῷ φαλλῷ αἰδοίῳ, in exemplum afferens hæc ex Hyperide verba, οἱ δὲ ἰθυφάλλους ὠνόμαζον τοὺς ὀρχησταὶ ὀρχουμένους. Sic apud Athen. lib. 6, Athenienſes Demetrium Macedonum regem ἐδέχοντο οὐ μόνον συμποτικῶς καὶ στρατιωτικῶς καὶ εὐτραπέλως· ἀλλὰ καὶ θεοῖς ὅμοιον καὶ χαρὶ καὶ ἰθυφάλλοις μαλ' ὀρχήσεως καὶ φόδης ἀπίστου αἰσχρᾶς. Vbi tamen & de ipſis hominibus intelligi poteſt qui ſurrectos penes geſtabant in collo aut inter femora & ſaltabant Bacchanalibus. vt & lib. 4, apud eundem, non procul ab initio, εἰ μὴν ἰθυφάλλοι καὶ σκληροταί τινες, καὶ πρὸς καὶ θαυμαστοὶ χωρεῖν εἰς ξίφη κυβιστῶντες. Plura de his ipſis ithyphallis vide apud eundem Athenæũ l. 14, ex Semo Delio: quónam videlicet vſi fuerint habitu, pompa, carmine. INDE Ἰθυφαλλικὸν μέτρον dicitur τὸ ἐφαλλικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, quoniam eo vtebantur ὠδῇ τῇ ἰθυφάλλῳ πομπῇ, vt teſtatur ſchol. Hephæſtionis.

Ἰθύω, t. 1, c. 1918. d. Ἰθυωρία, ib. a

¶ Ἴκω, t. 1, c. 1678, b

¶ Ἱκανοδοσία, t. 1, c. 1688, c. Ἱκάνομαι, t. 1, c. 1682, a

Ἱκανὸς, Idoneus, de perſona, &c. t. 1, c. 1687, c. Ἱκανὸς, de re, &c. ibid. h.

Ἱκανότης, t. 1, c. 1688, c. Ἱκανόω, ib.

Ἱκανόων, ſiue Ἱκανιόων, Heſychio ὀρθυμῶν, Cupiens.

Ἱκανῶ, t. 1, c. 1681, c. Ἱκανὼς, t. 1, c. 1688, d

Ἴκαρ, Heſychio eſt ἐγγὺς ἢ παρ' ὀλίγον τὸ ἐφικνεῖσθαι, Propè, Ita vt proximè accedas. Pro quo infrà ἵκταρ: videntúrque hæc potius aſpiranda, quum ἅπτομαι ea deriuet.

Ἴκαρι, ſiue Εἴκαρι, teſte eodẽ Heſ. dicitur pro εἴκοσι, Viginti.

Ἴκελος, t. 1, c. 1122, f. Ἰκελόω, ib. g

Ἰκαρὰς, Heſych. affert pro ὀρχήσεις, Saltationes.

Ἰκεβολίας, idem eſſe dicit ματαιολογίας, Inania & futilia verba, Inanes verborum funditationes. quæ potius εἰκαιολογίας ſeu εἰκαιβολίας dicerentur. quanquam εἰκαιβολίας dici poſſint etiam Vani atque irriti ictus ſeu coniectus.

Ἱκεσία, ας, ἡ, idem quod ἱκετηρία, Supplicatio. Epigr. lib. 7, θυμὸν ὁλισθηρὸν ἔμπλεον ἱκεσίης. Item affertur ex Plutarchi Othone, ἱκεσίας χεροῖν ἔπλουτο, pro Supplicibus manibus orabant.

Ἱκέσιος, proprium, &c. t. 1, c. 1686, c

Ἱκέσιος, ibid. b. & t. 2, c. 1612, f. ob.

Ἱκετία, t. 1, c. 1687, b. Ἱκέτευμα, ib. a

Ἱκετεύω, t. 1, c. 1686, g. Ἱκετηρία, ib. d

Ἱκετήριος, ib. c. Ἱκέτης, t. 1, c. 1685, f

Ἱκετίσιος, t. 1, c. 1686, b. Ἱκετικὸς, ib. g

Ἱκέτις, t. 1, c. 1685, h. Ἱκετοδοχεῖς, t. 1, c. 1686, a

Ἱκετόσυνα, ib. g Ἱκμαίζω, t. 1, c. 1681, d

Ἱκμαίνω, ib. f. Ἱκμαλέος, ibid. Ἱκμαῖος, ib. c

Ἴκμαρ, Heſychio eſt ὑγρὸς, Humor, Humiditas. Vide & Ἴκταρ.

Ἱκμὰς, t. 1, c. 1681, b. Ἴκμασία, ib. c

Ἱκμάω, ῶ, Vanno, Vanno purgo. Heſychius enim ἱκμᾶν dici tradit pro λικμᾶν & ὅπερ καθαίρειν. Inde paſſ. ἱκμώτη, quod idem Heſ. exponit ἐσθίοντο, ἐπίνοντο. vt & ἱκμῶνται affertur ex Theophraſti lib. 4 De cauſ. plantarum pro Diuentilantur.

Ἴκμορος, (inquit Heſych.) ſcriptum δικέως, ſignificat τὸν ἱκανὸν καὶ πρόθυμον, hoc eſt τὸν ἱκνεῖσθαι καὶ πρόθυμον πεποιῆσθαι: φιλῶς autem, τὸν ἱκμαστὸν καὶ ὕγρον, ἢ ὑγρόν. vt illa ſcriptura denotet Secundum, Impellentem & venire facientem: hæc autem, Humectum, Humidum. Itidem Euſt. in hoc loco Homeri Od. β, Τῶν σ' ἴκμενον οὖρον ἰεῖ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Ἀκραῆ ζείφυρον, dicit veteres exponere ὑγρὸν, ὃ δὴ πνεῦ ἱκμαῖον: ſed exponi poſſe etiam φορὸν καὶ εἰς τὸ ἱκνεῖσθαι ὀπτικῶτερον, ὡς οἱονεὶ ἱκέμενον. ſed tunc aſpirandum fore. Pro illa expoſitione facit quod idẽ Hom. Od. ε dicit, αὐτὰρ ἐμοὶ μέμβλει ὑγρὸν αἴσσειν, humidũ ſpirantium ventorum: pro hac, quod Odyſſ. ο, πέμψει δέπας οὖρον ὀπάσσω, immittet tibi ventum ſecundum, qui ni mirum à tergo ſpirans puppim optatis oris appellat. Rurſum vtens epitheto ἱκμένος dicit Od. λ, Ἴκμενον οὖρον ἰεῖ πλησίστιον, εὐθλὸν, ἰπαρὸν.

Ἴκμων, ωνος, ὁ, planeta apud Orchomenum naſcens, teſte Heſychio: forſan παρὰ τὴν ἱκμάδα, ab humore. nã & Theophraſt. eam in Orchomenio lacu naſci tradit Hiſt. plãt. lib. 4, cap. 11.

Ἰκμοβόλον, pro Humens gleba affertur ex Dioſc. l. 2. At Ἰκμοβόλος eſſet Humorem eiaculans.

Ἴκνα, Heſychio ſunt προφῆται: afferenti itidem Ἰκνίαν pro προφῆτιν, δίκαιον. Eodem teſte Ἰκνεῖς Rhodiis dicitur ὁ προφὴς.

Ἰκνέομαι, Venio, t. 1, c. 1682, c. Ἰκνέομαι, Supplico. ib. c. Heſ. quoque ἱκνοῦνται exp. nõ ſolùm ἔρχεται, & καταπίπτει, ſed etiam ἱκτεύει, δέεται, παρακαλεῖ.

Ἰκνεόμβροτος, t. 1, c. 1683, a

Ἰκνεύμενος, Heſ. affert pro ἐσκληκότες, Contracti.

Ἰκνεύμαι, t. 1, c. 1682, c. Ἰκνεομόβρως, ib. h

Ἴκνιον, Heſychio eſt κόπτον, σμῆγμα, Lixiuium, Sapo.

Ἰκνούμαι, idem affert pro ἱκετεύω. quod potius ἱκνέομαι dicitur. atque adeò idem & ipſum ἱκνέομαι attulerat pro ἔρχομαι, ἱκετεύω, παρακαλῶ.

Ἴκομαι, t. 1, c. 1681, c. Meminit Heſych. quoque huius thematis, exponens & Venio & Supplico. nam ἱκόμενοι ponit tradit non ſolùm pro παραγενόμενοι, ſed etiam pro ἱκετεύοντα.

Ἴκος, ſiue Εἶκος, eidem eſt πάχα, ἴσως, Forſan, Forſitan. Idem ἰκὼν affert pro ἀσφαλὲς, Decoris, Decentibus.

Ἰκρίον, ου, τὸ, Tabula: vel Tabulatum. apud Homerũ enim ἰκρία νεῶν interpretantur σανιδώματα ἢ καταστρώματα. vt Iliad. ο, Ἀλλ' ὄγε νηῶν ἐπὶ πρύμνης ἰκρί' ἐπώχετο μακρὰ βιβάσθων. Et aliquanto pòſt, λίπε δ' ἰκρία νηὸς ἐΐσης· Ἐν δ' ἄρ' ὄγ' εἰσέπεσε διδύσκεσθαι δ' ἐπέμελλε, ἐγχεῖ δὲ αἰεὶ Τρῶας ἀμύνεσθαι. vt & apud Thucydidem milites ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων μάχονται, è tabulato nauis pugnant. Et apud Polyb. ſtant ἐπὶ μάλιστα ἔπεσθαι ὅπου τὰ κατάστρωματα, In tabulato ſeu Super tabulato nauis. Rurſum Hom. Odyſſ. ε, — δοῦρα μακρὰ θαμὰ, πρώονος χαλκῷ Εὐκεκαλυμμένα ἐγκλίδην· αὐτὰρ ἰκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῇ Ὑψοῦ, tabulas ſuper ea coagmenta ſeu compinge. Sic apud Suid. ἐκβλήματα δὲ ξύλων τὰ ἐμπεπλεγμένα ἐφέσεσαν, καὶ ἰκρία ἐποιήσαντο, ἐβεβάσθησαν ἐπὶ σχεδίαν ἐμπαχθέντα. Itidem τὰ τῶν θεάτρων σανιδώματα dicuntur ἰκρία, necnon ἐν τῷ ἀκκλησίᾳ. nam olim Athenis dicũtur ſpectaſſe ludos ὅτε ξύλων antequam theatrum extructum fuit: ibidem & concriones habuiſſe. Dicit certè Ariſtophanes in Theſmophor Ὥστ' ἀθλίᾳ εἰσίοντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων Ὑπαβλέπουσ' ἡμᾶς: de viris è foro domum reuerſis, ſeu è tabulato quod in foro erat ludis ſpectandis vel concionibus habendis extructum. Itidem apud Athenæum lib. 4, Demetrii Phalerei nepos ὃς παραλαβὼν ὑπαρχος ὢν, ἰκρίον ἔστησε πρὸς τῇ Ἑρμαΐδι Ἀγελαΐδα, μαιωρόπτερον τῷ Ἐρωτῖ, tabulatum erexit Ariſtagoræ Corinthiæ, pellicì ſuæ, ſuper quo videlicet ludos Panathenaicos ſpectaret. Heſych. quoque ἰκρία eſſe dicit non ſolùm τὰ πλάγια καὶ τὰ μακρὰ σανιδώματα τῆς νεώς, & τὰ ὀρθὰ ξύλα τὰ ὅτι τῆς σκηνῆς καὶ πρόσεχε, verùm etiã τὰ ὅτι ὑπὸ ξύλοις καθασκευαζόμενα σανίδια, ſeu τὰ ξύλινα ἐφ' ὧν ἑστῶσι πρὸς τὸ τὸν Διόνυσον ἅπαντα θεᾶσθαι. Eidẽ Heſych. ἰκρίον eſt etiam σανίδωμα ἐν ξύλοις ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι ξέονται, tabulatum ſeu lignum ſuper quo ſontes cruciantur. Et apud Suid. ἰκρίῳ Ἰουδαῖοι τὸν σωτῆρα προσήλωσαν, tabulæ erectæ Seruatorem affixerunt. nam & τὰ ὀρθὰ ξύλα vocati ἰκρία, teſtatur idem Suid. & Heſych. quales apud architectos ſunt arrectariæ tabulæ. Euangeliſtæ quod ibi ἰκρίον dicitur, vocant σταυρὸν, Palum erectum, Furcam. Sed & ἱστὸν vocari ἰκρίον, teſtatur Euſtathius, veterum grammaticorum autoritatem allegans. nã & nauticus

malus eſt ὀρθὸν ξύλον, lignum erectum. vnde ἱκρία interpretantur etiam Sublicas, Palos, Perticas. Nota verò apud Euſtathium ſcribi ἰκρία, proparoxytonως, vt apud Suidam quoque in manuſcripto etiam codice: apud Heſychium verò & Etymol. ἱκρία, paroxytonως. Ac ſi Etymologo credimus ἱκρία dicuntur non ſolùm τὰ σανιδώματα, ἀφ' ὧν τὰ δ' ἐπάνω ἱστάμενα: ſed etiam πᾶσα τὰ ἀπὸ τῶν μετεώρων, ἀφ' ὧν τὰς ὕλας ἔκαμνον, οἱονεὶ ἱκρεῖα πεποίηται. Inde porro paragoge poetica DICITVR Ἱκρίοφι pro ἱκρίων. vt Odyſſ. ε. οἵη ἱκριόφιν ἐτάνυσσε νῆας, ſuper tabulato nauis. ὅτι ἦν σανιδώματα καὶ καταστρώματα. Ibid. Νηὸς ἀπ' ἱκριόφιν, τα (ſeu de) tabulatis nauis. Inde ET Ἱκριοποιοὶ AC Ἱκριοποιεῖ dicuntur Tabularum coagmentatores, Qui tabulata conficiunt. Poſterius legitur apud Pollucem libro 7, cap. 27. Ibi enim ἱκριοποιεῖς eſſe dicit τοὺς συνιστῶντας τὰ ἐπὶ τῶν πλοίων ἱκρία, Qui conficiunt tabulata in foro.

Ἴκταρ, Propè, ἐγγύς, Heſychio, qui λυτὸ τῆ ἰκνεῖσθαι deriuatum ſcribit, ſignificante nimirum ἐφικνεῖσθαι & καταπλήσσειν, attingere. Suidas quoque ἄφνω τι ἐφικνεῖσθαι dictum tradit, exponens & ipſe ἐγγύς, πλησίον: & quidem Atticum eſſe teſtatur Galenus. Plato De rep. lib. 9, καὶ τὸ λεγόμενον οὐκ ἴκταρ βαλλει: prouerb. pro Longè à ſcopo iaculatur, Prorſus ad ſcopum non peruenit, Scopum nullo modo attingit. Heſych. ἴκταρ exponit præterea ἐσχάτως, ἄρτι, Recèns, Nuper, Modò: item πυκνῶς, ἔχνος, ἐξαπίνης, Crebrò, Citò, Repentè. vt apud Heſiodum quoq; in Theogon. οἱ δὲ κεφαλαὶ ἴκταρ ἅμα βροντῆ τε καὶ ἀστεροπῇ πεποίηται, exponunt πυκνῶς: verùntamen & ἐγγὺς παρεπόμενοι, propius affectantes. ¶ Ἴκταρ, (inquit Galen. in Lex. Hippocr.) apud Atticos quidem ſignificat ἐγγύς: apud Hippocr. verò Γυναικείων libro 2, ita vocatur τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον. Erotian. quoque in ſuo Lex. Hippocr. meminit huius vocis, ſed in priori tantùm ſignif. nõ item in poſteriore. Ἴκταρ (inquit) apud Atticos eſt ἐγγύς, vt & Æſchylus in Eumenidibus dicit, Χαίρετ' Ἀθηναῖοι λεώς, Ἴκταρ ἥδομαι Διός. qui itidem in Edonis hac voce vtitur. Iſchomachus verò & Cydias Mylaſſeus ſcripſerunt ἴκμαρ: cuius rei cauſa eſt vocis iſtius ignoratio. Sunt qui properiſpomenως ſcribant ἴκταρ: ſed potius paroxytonως ſcribi debet, vt & in vet. cod. manuſcr. ¶ Ἴκταρ eſt & piſcis nomen, teſte Euſt.

Ἰκτάω, Venio, ſeu Ventito. Vnde ἰκτᾶς, quod Heſych. exponit ἥκων.

Ἰκτερίας, Ἰκτερικὸς, Ἰκτερώδης, Ἰκτερικὸς, Ἰκτερικῶδης, vide in ſequente Ἴκτερος.

Ἴκτερος, ου, ὁ, Ictерus, Morbus regius ſeu arquatus: id eſt effuſio biliſi humoris in corpus vniuerſum: oriens vel ab obſtructione veſicæ illius quæ bilem recipit, vel à calida & ſicca totius corporis maximèque hepatis intemperie, aut facultatis ſecretricis imbecillitate: vel à venenatorũ morbis aut potu pharmacorum deleteriorum: vel per morborum biliſorum criſes. Eſt verò & niger ictерus qui fit obſtructione lienis, & in eo nigra bilis effunditur in corpus, & color niger apparet. Hippocr. De loc. in homine, ἴκτερος ὧν ὀξυθυμίαν ἐμποιεῖ ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν. Dioſcor. libro 3, ἴκτερον δὲ τὸν μετὰ πυρετοῦ λύπας ἀναθαίρει. morbum regium per nares purgat. ¶ Item auis quædam ἴκτερος vocatur à colore: quæ ſi ſpectetur, ſanari id malum credunt, & auem mori. Hanc puto Latinè vocari galgulum. Plin. lib. 30, cap. 11. Meminit eius & Oppian. INDE Ἰκτερώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Ictero ſimilis: item Ictерum ſeu morbum regium denotans. vt quum Hippocr. in Coac. progn. dicit, αἱ πυκναὶ αἰσχύαι ὑπόχλωροι ἰκτερώδεες, ſciri, Morbum regium ſignificãri, Ictери ſigna ſunt. Idẽ ἰκτερώδεας vocat qui ictero ſeu arquato laborãt. Aphor. ſect. 5, attic. 71, οἱ ἰκτερώδεες, ἢν παῦρα καὶ σπυματώδεα ᾖσι. DICITVR ET Ἰκτεριώδης. vt in Prorrhet. lib. 2, οἷον ἢ τὰ χεύματα γίνεται οἷον μίσγεται ὅτι πολὺ χόλος, ξυμπίπτει χόλος ἢ μὴ ἰκτεριώδεα ἢ ὅτι, ἐὰν μὴ παραλύῃ αὐχένιον, nõ in modum ictericorum ſeu eorũ qui ictero laborant. Item verò ex Dioſc. l. 2 & 3 aſſertur ἰκτεριώδης pro Regio morbo laborãs, Felle ſuffuſus. Rurſum apud Hippocr. in Coac. progn. ὀφθαλμοὶ ἰκτεριώδεες καὶ αἰχλυώδεες, quib⁹ oculi aurugine & nubecula ſunt ſuffuſi. Eadem ſignif. DICITVR Ἰκτερικὸς, ου, ὁ. Galen. comment. in Prorrhet. lib. 1, τῆς λύπης δίχα χαρίσασθαι, ἢ ὑπὸ δίψους ἢ ἰκτερικοῦ συμπτώματος. Sic Plin. lib. 20, cap. 9, Ictericis radicis crudæ ſuccum gargariſandum bibendumque demonſtrat. Eſt inde & VERBVM Ἰκτερίαω, SIVE Ἰκτεριάω, Ictero laboro, Aurugine ſeu regio morbo laboro, Felle ſuffuſus ſum. Poſterius legitur apud Dioſcoridem lib. 3. Et apud Galen. comment. 1 εἰς τὸν κατ' ἰητρεῖον. Ibi enim dicit, ἴσως μὲν γὰρ ἅπαντα οὐκ ἀναγκαῖον γενέσθαι πικρὰ, καθάπερ τοῖς ἰκτεριῶσι, χολὴς ἐμπεφυρμένου τοῦ γλίσχρου. Eſt inde & aliud VERBVM Ἰκτεράζω videlicet, ſignificans Tentari aurugine, Corripi morbo regio, Arquato infeſtari, Felle ſuffundi. Hippocr. Prorrhet. lib. 1, τῶν ξυνισταμένων ἰκτεροῦσθαι κακόν. Et Galen. in comment. ibidem, ἀδιακρίτως τε καὶ ἰκτεράζειν. ὅτι καφώδεις καὶ οὖρας ἐξιμῶδες. Ibidem Hippocr. rurſum dicit, κακὸν δὲ καὶ τὸ ὅτι ἰκτέρῳ μιάνεται. pro τὸ ἰκτεριᾶν ἀδιακρίτως. Ab aue autem ictero DICTVS Ἰκτερίας λίθος, Ictерias lapis, colore nimirum eam referens. Plin. l. 37, c. 10, Ictерias aliti lurido ſimilis, ideo exiſtimatur ſalubris contra regios morbos. Eſt & alius eodẽ nomine liquidior. Tertia folio viridi ſimilis, lauor prioribus, penè ſine pondere, venis luridis.

Ἰκτῖν, t. 1, c. 1686, d. Ἰκτῖνος, ib. c

Ἰκτὶς Heſychio eſt ἱκέτης, ἐπαιτητὴς, ἱκέτης, Supplex, Adens, Mendicus.

Ἰκτὶς, ῖδος, ὁ, ET Ἰκτὶς, ῖνος, ὁ, Miluus: alis ex genere τῶν γαμψωνύχων καὶ ἁρπακτικῶν. vt Plin. quoque lib. 10, cap. 10, miluum eſſe dicit ex accipitrum genere, ſed magnitudine differentem: auem rapaciſſimam & famelicã ſemper. Prius porro ἰκτὶς legitur Leuit. cap. 11: alterũ paſſim non apud Ariſtotelem ſolùm & Ariſtoph. in Auibus: ſed etiam apud Lucian. & in Epigr. Apud Lucianum in Tim. φεναπατίζων ὡς φῶ ἰκτῖνος τὸ εἶφα. Epigr. lib. 2, ἔχει δ' Ἀρπαγὸς ἰκτῖνος χεῖρα κρατοῦσα πέλας. Sed notandum apud Suid. & Ariſtoph. proparoxytonως ſcriptum eſſe ἴκτινος, apud alios properiſpomenos ἰκτῖνος. ¶ Eſt verò & è luporum genere quidam Οἱ πᾶς ἰκτῖνος πολιόπεζα φῶς ἐλέξατο qui nimirum ἀγριώτατος τῶν καὶ γαστρὶ λάβρῳ Παμφαίνει, ὁ τοιγὰρ ὃ μόνον ἄκρα πάντα πορεύει, teſte Oppiano l. 3 De venat.

Ἰκτὶς, ίδος, ἡ, Muſtela ſylueſtris, & domeſtica à maior, vt Plinius teſtatur lib. 29, cap. 4. Apud Luc. leguntur ἰκτῖνες ὑμενόπτεροι, ex membrana alas habentes, vt veſpertiliones. Sunt qui Viuerram interpr. INDE Ἰκτῖνος, ου, ὁ, E muſtela ſylueſtri ſeu viuerra confectus. Homer. Iliad. χ. Κεφαλῇ δ' ἐπὶ οἱ κυνέην ἰκτῖνος ἄνευθε, galeam è muſtelina pelle.

Ἴκτω, pro ἵκω, Venit: per ſyncopen. Heſiodus, Ἔρδων δὲ ἴκτῳ φέρεσθαι.

Ἴκω, t. 1, c. 1681, g. Heſychio ἵκοντες ſunt non ſolùm ἐφεδρευτὰς, ſed etiam ὑπηκόους.

¶ Ἰλαδὸν, t. 1, c. 1119, a.

Ἰλαίνεσθαι, Heſychio eſt σιλλίαν, Luna.

Ἰλαθὶ, t. 1, c. 1693, a. Ἰλαξόμαι, ib. d

Ἰλάσμαι, t. 1, c. 1692. h

Ἴλαος, t. 1, c. 1694, b. & 1692, h. ob.

Ἰλαπίνας, Heſych. & Suid. aſſerunt pro ξυλίνας, ὑγρὰς, ὑδρίας. quod ſuprà per diphthongum ἰλαπίνας.

Ἴλαρ etiam, quod eidẽ H. eſt ἀσφάλεια, φυλακὴ, κώλυμα, per diphthongum ſcribitur ἄλαρ, & quidem frequentius.

Ἰλάειρα, t. 1, c. 1695, d. Ἰλαρὸν, τὸ, ſubſt. ib. a

Ἴλαρος, t. 1, c. 1694, h. & 1692, h. ob.

Ἰλαρίσκος, t. 1, c. 1695, d. Ἰλαρίων, ib.

Ἰλαρύνω, ib. Ἴλαρχος, t. 1, c. 1128, g. h

Ἰλαρχία, t. 1, c. 1129, a. Ἰλαφοδίων, t. 1, c. 1695, d

Ἰλαφοδία, ib. c. Ἰλαφοδὸς, ib. b

Ἰλάς, Suidæ eſt χοινὶς, Funis: aſſerenti itidem ἰλὰς pro δεσμοῖς. Sed hæc gemino potius λ ſcribuntur: atque adeò in manuſcr. eius cod. prius ἰνὰς gemino λ ſcriptum habetur, poſterius tamen ſimplici.

Ἰλάσκεσθαι, t. 1, c. 1693, c. Ἰλασμὸς, ib. e

Ἰλασμὸς, ib. f. Ἰλαστήριον, ib.

Ἰλαστήριος, ib. Ἰλαῶ, t. 1, c. 1692, g

Ἰλιδαῖοι, Suidæ οἱ δεσμοὶ, Vincula, Ligamina. quæ ſuprà ἰλιδαῖοι ex Homero.

Ἴλεος, t. 1, c. 1128, b. Ἰλεὼς, t. 1, c. 1127, b

Ἴλεος,t.1,c.1694,f.
Ἰλεόω,ib.
Ἴλεως,t.1,c.1694,c. & 1691,h.ob.
Ἱλάσιος,t.1,c.1694,f.
Ἴλη,t.1,c.1128,g.
Ἰλήκω,ib.
Ἰλιάς, άδος,ἡ, Ilias: turdi ſpecies cæteris minor & minus verſicolor, vt eſt apud Ariſtot.Hiſt.anim.l.9,c.10,& apud Athen.lib.2. vbi etiam addit ex Alexandro Myndio, eam à quibuſdam vocari τυλάδα. Sed notandum, Aldinam Athenæi editionem habere ἰμάδα, itémque Euſt. Alioqui Ἰλιὰς eſt & gentile nomen, idem ſignificans quod Ἰλιακή, Iliaca: atq; adeò Gaza ibi ἰλιάδα κίχλαν vertit Iliacum turdi genus. vt dicitur ἰλιὰς χώρα, Iliacus ager, ab Herodoto. Item Ἰλιὰς eſt Liber ſeu poema de rebus Iliacis, ſeu ad Ilium geſtis: Homeri opus: Hipparchi autem, ἡ Αἰγυπτία Ἰλιάς, teſte Athenæo lib.3 & 9. At Ἰλιὰς κακῶν, & ἀεὶ Ἰλίου κακά, prouerbialiter dicũtur διὰ τὰ μεγάλα κακὰ ἃ ἔπαθον οἱ Ἰλιῆς. magnis enim & infinitis malis vexati fuerunt Ilienſes in diuturna illa obſidione: à quibus ET Ἰλίεια, τά, dicta fuerunt ἑορτὴ τῆς ὅπλων χύσεως. Porro vrbs eorum DICTA Ἴλιος, cuius genit. poeticus, ſeu paragogen poeticã habens, eſt Ἰλιόφι. vt apud Homer. Il.ϱ, Ῥεῖα κ' Ἰλιόφι κατὰ πύργα λαὸν ἐέλσαι Τρωϊκόν. Inde & ADVERB. LOC. Ἰλιόθεν, Ab Ilio, ſeu Ex Ilio. Il.ξ, Ἔπλεον Ἰλιόθεν. ITEM Ἰλιόθι, Illi, In Ilio.
Ἰλιγγιάω,t.1,c.1189,b.
Ἴλιγξ,ibid.
Ἰλιάς, Ἰλίτα, Ἰλιόθεν, Ἰλιόθι, vnà cum primitiuo eorum Ἴλιος, vide in Ἰλιάς.
Ἱλαίζω,t.1,c.1914,d.
Ἱλαγμός,ib.c
Ἱλαρύνω,t.1,c.1910,f.
Ἱλαρύνομαι,ib.g
Ἱλαὸς, t.1,c.1915,a.
Ἱλάσκω,ib.b.& 1918,c
Ἱλάσσω,t.1,c.1914,a.
Ἱλλίς,t.1,c.1919,f
Ἴλλυρις, affertur pro Mutus, ἄφωνος, ex Athenæo. Is tamen eo vt factitio vtitur. nimirum lib.7 ſcribens, piſces à poetis vocari ἴλλυριδες, διὰ τὰ ἀφώνους εἶναι. velle enim eos, ſub. ἰχθῦς, κατὰ τὴν αἰκαλόγλωσσαν ἰλλυριὰς πᾶσας εἶναι, διὰ τὸ εὐφώνως φωνεῖν: nam τὸ ἰλλυρίζειν eſſe εὐφωνεῖν, & ὅτε dici τὴν φωνήν.
Ἰλλύριδα autem, & Ἰλυπᾶν, perperã in v.l. ſcripta ſunt per ο, quum per ω ſcribi debeant ἰλλώριδα & ἰλωπᾶν.
Ἵλος,t.1,c.1919,c.
Ἱλόω,t.1,c.1923,a
Ἴλλω, Oculis conniueo, ibid.b.
Ἴλλω, Conuoluo, t.1,c.1914,b.
Ἴλλω, Vincio, Conſtringo, Contineo, &c.ibid. f.g.
Ἴλλομαι,t.1,c.1924,f.g.
Ἰλλωπίζω,ib.
Ἱλὰς,t.1,c.1919,c.
Ἰλύα,t.1,c.1931,b.
Ἰλύες,ib.b.
Ἰλὺς, t.1,c.1927,d
Ἰλυοτάομαι,t.1,c.1128,d.& 1919,d. Inde VERBALE Ἰλυοτατὸς, Reptatio illa quæ fit tractim & volutim. quam Ariſtot.hirudini & lumbricis tribuit.
Ἴλυπα, t.1,c.1930,g.
Ἰλυώδης,t.1,c.1930,b
Ἵμα,ατος,τὸ, Veſtimentum, Indumentum: pro εἷμα. Heſych.enim ἵματα affert pro ἱμάτια.
Ἱμαῖος,t.1,c.1698,a.
Ἱμάλιος,ib.
Ἱμαντήριον,t.1,c.1697,b.
Ἱμαντιλικτᾶριον,ib.
Ἱμαντίδιον, Lorulum, vel Corrigiola.
Ἱμάντινος,t.1,c.1697,a.
Ἱμαντοπώλης,t.1,c.1696,c.
Ἱμαντότμος,ib.
Ἱμάντωσις,ib.g
Ἱμαοιδὸς,οῦ,ὁ, Qui τὸν ἱμᾶον canit: cantilenam molentiũ aut aquam è puteo trahentium. Heſychio ὁ ᾠδὴν τῇ μύλῃ ἢ τῷ αἰτήματι ἄδων.
Ἱμάς,t.1,c.1695,g.
Ἱμάσθλη,t.1,c.1697,c
Ἱμάσσω,ib.b.
Ἱμάσσω,ib.c
Ἱμαστὸν,t.1,c.1381,c.
Ἱμαστοπώλης,t.1,c.1382,b.
Ἱμαστοφύλαξ,ib.
Ἱματηρὸς,ib.c.
Ἱμάω,t.1,c.1697,c.
Ἱμείρω,& Ἱμείρομαι,t.1,c.1933,b
Ἵμερος, Cupiditas, Deſiderium, t.1,c.1933,d. Ἵμερος, Deſiderium amatorium, ibid.g. Ἵμερος, Cupido, deus, t.1,c.1936,a. Ἵμερος, id in oculis quo conciliatur intuentium amor, ibid.d.& 1937,g. Ἵμερος, Cantilenæ cuiuſdam nomen, t.1,c.1938,a. Ἱμερος, adiectiuum, Deſiderabilis, Amabilis, Suauis, ibid. Ἵμερος, proprium, ibid.b.
Ἱμερόεις,t.1,c.1939,b.
Ἱμερτὸς,ib.g.
Ἱμερτὸς,ib.c.
Ἱμερτὸς,t.1,c.1697,d.
Ἱμονιοτρόφος,ib.h
Ἵμψιος, Heſychio teſte dicitur Ποσειδῶν ὁ ζύγιος, Neptunus Iugalis: ab ἵμψαι quod Theſſalis eſt ζεῦξαι. Idem affert ἰμφὶς pro ἀμφιβληστὶς, ἀγχιβὴς, ὁλαφηδὸν. vt ἵμψαι ſignificet etiam idem quod ἁψαι.
Ἱμωνία,t.1,c.1697,h
¶ Ἴν, Cyprii dicunt pro αὐτὸν & αὐτὸ, Ipſum, Ipſam, teſte Heſychio. quod & μιν dicunt poetæ. ¶ Ἴν eſt etiam menſuræ nomen, teſte Euſtathio, qui dicit hinc fortaſſe factum eſſe ἱμάτια, vt ſit τὸ ἱμάτιον τῶν ἴν. Exemplum autem huius ἴν hoc affert, ἔλαιον πάλαι ἐν ἴν. ¶ Exponitur ἴν etiam Fibra, Neruus: item Vis. Sed id potius ἶς dicitur. de quo infrà.
Ἴνα, Vt, &c.t.1,c.1698,c. Ἴνα μή, Vt ne, &c.ib.g. ὡς ἴνα, &c.c.1699,a. Ἴνα, Vt, pro Quamuis, &c.ib. Ἴνα τί, vel ἵνατί, &c.ib.b. Ἴνα, aduerb.&c.ib.b.
Ἰναία, Heſychio eſt δύναμις, Vis, Robur: ὥσθ' αἱ ἶνες.
Ἰνάρπης, eidem eſt ἰκανὸς, ἱκάρπης: pro quo per diphthongum potius ſcribendum εἰκάρπης.
Ἰναρὴν, idem affert pro μαθεῖν, Inquirit.
Ἰνάσαι, eidem eſt καταχέαι, καταπλύσαι, & καταβαλεῖν: afferenti & ἰνάσασθαι pro καταχεῖται, ἰκάσθαι. forſan à themate ἰνάω idem ſignificante quod αἰνάω, Perfundo, Humore irrigo. Ἰνάδην tamen idem exponit ὀκνηρόδην, (quod infrà ἰνῆδα) & ῥᾳθύμως: vt & ἰνώμενος ὀκνηρούμενος, ῥᾳθυμούμενος.
Ἰναρὸν, idem affert pro συμφώνων: addens, dici ἰναρὰς etiam ταῖς τῶν ἀδελφῶν γυναῖκας, fratrum vxores. quæ apud Hom. εἰνάτερες.
Ἰνατὴ, t.1,c.1699,b
Ἰνάω, idem quod ἰνέω. Heſych.enim ἰνώμενος exp. ὀκνηρύμενος, hoc eſt (inquiens) ῥᾳθυμούμενος: ſubiungens etiam ἐξιλεῶν, & ἰνᾶσθαι afferens pro ζῶσαι. Vide Ἰνάσαι.
Ἰνδαλίμων,t.3,c.1793,f.
Ἰνδαλμαί,t.1,c.1106,c.
Ἰνδικὸν, οῦ, τὸ, Indicum: à Perſis vocatur piper. Ita enim Hippocr. Γυναικείων libro 2, τὸ Ἰνδικὸν, ὃ καλέουσιν οἱ Πέρσαι πέπερι καὶ ὃ ξυνέφηνε τὸ σπερμολόγιον ὁ καλὸς μυρτοδένδρον. Dioſc. verò iunior (inquit Galen. in ſuo Lex. Hippocr.) eſſe dicit plantam in India aſſimilem piperi, cuius fructũ vocari μυρτοδένδρον, eo quòd myrto ſimilis ſit. Alii & τὸ ζιγγίβερι appellant Ἰνδικὸν, decepti & in errorem impulſi ex eo quòd nonnulli zingiber radicem eſſe piperis opinentur: ſed diuerſas eſſe plantas zingiberis & piperis, Dioſcorides ſenior clarè ſatis explicauit lib.2, cap.189, & 190. vbi & ipſe piper eſſe dicit arborem in India naſcentem. ¶ Ἰνδικὸν eſt etiam coloris & medicamẽti

genus,de quo idem Dioſc.lib.5,c.107, duplex eſſe tradens, factitium & natiuum, atque hoc poſterius eſſe veluti ἐκβεβαιωμα τῆς Ἰνδικῆς καταμιμεῖται. Vide & Vitruuium lib.7,cap.10: & Plinium lib.35,cap.6. De Indica autem gemma,vide eundem Plin.l.37,c.10:de Indica ficu & ipina.l.12,c.10.

Ἰνδολίπης,t.2,c.1173,g

Ἰνδόπους, Heſychio eſt ἀσπάλαξ, Talpa.

Ἰνίω,ῶ, Vacuo,Euacuo,Inanio,Expurgo. Frequens apud Hippocr.ex quo Galen.quoque in ſuo Lex.Hipp.affert *ἰνίει* pro κενοῖ,& *ἰνίσω* pro κενώσω. Sic *ἰνίσαται* apud eundem,De loc.in homine,*ἰνίει δὲ ἰσχνὸς ἢ πιόεσιν καὶ ἰνίσι τὰς νύκτας*. INDE Ἴνισμός,οῦ,ὁ,Purgatio,Euacuatio,Exinanitio:κένωσις,Galeno in Lex.Hippocr. Vtitur eo verbali Hippocr.in eodem libro paulo ante locum citatum,dicens,*ὧν δὲ ἰνισμὸς ἐγγίνηται, ὧν μὲν ἐν παρεδ τῷ σώματος εἴπερ, τῆδε πεπὶ ἀφαιρέσιν*. Eſt inde & COMP. Ἐξανίσω,cum verbali ſuo ἐξάνισις.

Ἴνιν,vide paulo infrà in Ἴς.

Ἴνις,t.3,c.1155,f. Vide & Ἴς. Ἰνὸς,t.3,c.1155,a

Ἰνοῦν, Heſychius affert pro *ζῆσαι*, Viuunt. Idem *ἰνῶνται*.

Ἰνύεται,eidem H.eſt κλαίει,ὀδύρεται,Flet,Lamentatur.pro quo infrà *ἰνύρεται*.

Ἰνωδὴς,& Ἰνώδης,vide in Ἴς paulo infrà.

Ἰνῦξ, Heſychio eſt ὄρτυξ ἢ ᾧ χρῶνται αἱ φαρμακίδες:quod & ἴυγξ dicitur.

Ἰύρετο, idem affert pro ἐμύρετο, Lamentabatur, Plorabat. pro quo paulo antè *ἰνύετο*.

Ἰνύεσθαι,eidem eſt κοσμεῖν,ἱδρυόεσθαι,Ornare, Statuere.

Ἰόσαν,idem Heſych.affert pro ἐδίξαν,ἔπτυσαν:item καπνίσαν.

¶ Ἴξ,t.3,c.1345,b.ob. Heſychio eſt ψοφοδὲς τι ἀμπάλους ἐσθίον,animalculum vites adedens. Vnde Alcman,ὡς πικίλου ἴκα τῆδ' ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλιτῆρα.

Ἴξαι,t.1,c.1944,c. At ἴξαι, Venire: ab *ἴκω*.Heſych.

Ἴξαλος, ab aliis exponitur πηδητὴς, ἁρμητὴς, vt ſit Qui ſaltu ingreditur,Saltator,Impetuoſus:aliis κάλων, ὀχευτικὸς, vt ſit Salax: &(vt Etymologi volunt) ὁ ἀφεὶ τὰς τῆδ' θηλειῶν ἴξυας ἤπι ὀστρύνας ἀλλήλους. quidam exp.τράγος: apud Hom.Iliad.ω,— πέλεν ἴξαλον αἰγός. Itidem verò SVBST.Ἴξαλον Galen.apud Hippocr.exp.πλεῖον αἰγὸς δίμοιρα:apud Hippocr.inquam De fractur.vbi dicit, *ἴξάλεον δ' αἰγὸς χρὴ ὑποπτάδην*. Euſt.verò ex Rhetorico lexico tradit,vt πηδηλὴ & λευστῆ,ita etiam *ἰξαλῶ* dici τὴν αἰγείαν, ἀφεστωμένην. Rurſum πρόσωπον Ἴξαλον ἀσκαρθμῷ λέγομεν ὑλοδάτῃ Πανὶ quidam apud Epigr. Caprum ſaltatorem, ſeu Salacem, Caprum integrum, non caſtratum.

Ἰξάνω,affertur pro Cedo:quod potius ἐξάνω.

Ἰξευτὰς,t.1,c.1941,c. Ἰξευτεία,ib.d

Ἰξευτέον,ib.g. Ἰξεύτης, ib.a

Ἰξεύτικὸς,ib.g. Ἰξεύτικα,ib.d

Ἰξεύω,ib.a. Ἰξευτείας,ib.f

Ἰξία, Viſcum,t.1,c.1941,a. Ἰξία,herbæ nomen,quæ & Chamæleon albus dicitur, ibid.b. Ἰξία, Varix,&c. t.1,c.1944,c.

Ἰξίας,t.1,c.1941,c. Ἰξυβόρος,t.1,c.1940,e

Ἰξίον,t.1,c.1944,c. Ἰξίτες,t.1,c.1941,a

Ἰξις,ιος,ἡ, Aduentus:ἔφοδος, παρουσία, Heſychio,à quo exponitur & ἱκετία,Supplicatio.Galen.verò in lexico Hippocr.ἵξιν exponit non ſolùm ἄφιξιν, ſed etiam ἔλευσιν.Itidémque in comment.ſuis in Hippocr.κατ' ἵξιν exponit κατ' ἔλευσιν,& κατ' ἔλευσιν:alibi itidem ſcribēs eum ἵξιν ſolere nominare πλὴν ἔλευσιν ἤτοι. Idem comment.in librū De morb.acut.Scimus (inquit) eum *ἵξιν* vtplurimùm appellare πλὴν ἔλευσιν: interdum verò ita vocat πλὴν φοιτᾷ. Et in lib De fract.ait,*ἵξιν δὲ τὴν πλὴν ἔλευσιν ὀνομάζει, ποτὲ μὲν, πλὴν ἢ τὸ μᾶλλον τῷ σώματος, ἐστὶ δ' ὅτε ἢ ἧσσον τῷ πάσης*. Hæc ille.quibus ſubiungam exempla aliquot ex ipſo Hippocr. Dicit igitur Γυναικείων libro 1,*καὶ ὧν τὸ κάτω τῷ αἰδοίῳ ἀπόπτωσις ὁμοιοῦται κατ' ἵξιν, τὸ κάτω τῆς γυναικὸς τοῦ χείλεος τῷ ἕρπητι κατὰ ἵξιν*. Et in l.De artic.*μυοῦνται μᾶλλον αἱ σπάσεις πάσης, μᾶλλον δὲ ἢ ἧσσον ἵξιν*. Et in lib. De fract.*ἢ πλὴν σφυρὸν ἢ ἵξιν*.

Ἰξοάζω,t.1,c.1940,e Ἰξοβόρος,ib.

Ἰξοί,ib.c. Ἴξον,t.1,c.1681,g

Ἰξὸς, Viſcum,t.1,c.1939,b. Ἰξὸς, plantæ genus, ibid.f. Ἰξὸς, Arundo aucupatoria,ib. Ἰξὸς, Varix,ib.

Ἰξοφαγος,t.1,c.1940,e. Ἰξοφόρος,ib.f

Ἰξυας, Heſychio eſt piſcis quidam.

Ἰξύς, eidē eſt ὀσφὺς λαγών, Lumbus,Ilia: Etymologo ὀσφύς, *ἰσχίον*, Lumbus,Coxa vt & Pollux lib.2,*ὀσφυοκνήμιον τὸ ὑπὲρ αἰῶ* dici tradit ὀσφὺς καὶ ἰξύς. Galen.in Lex Hippocr.*ἰξύας* ab Hippocrate vocari ait τὸ μεταξὺ τῆδ' ἰσχίου καὶ τῶν ὀσφύος, quod inter coxendicem & lumbum eſt interiectum:procul dubio reſpiciens ad hunc locum Hippocratis De fract.ὀφείλει βάλλειν ὁ χεὶρ ὀλίγα τῆδ' ὀδόντων κάτω ἀμφὶ τὸ ἰσχίον καὶ τὰς ἰξύας. Vbi idem annotat,quoſdam eo nomine accipere τὰ τῆδ' λαγονοτόμου,quoſdam τὰ ὑποχάδια αὐτῆδ', quod proprie λαπάρα nominatur.Se autem, quod quidem ad λαπάρα attinet, demonſtrare poſſe eam τῆδ' μεταξὺ τῆδ' τε τῶν θωρακίων ὀστῶν καὶ τῆδ' ἰδίως καλουμένου λαγόνου ὀστοῦ: at verò τῆδε τῆδ' ἰξύων non poſſe διϊσχυρίζεσθαι. Veruntamen quum Homer.dicat,(Odyſſ.1) τῆδε δὲ ζώνῃσι βάλετ' ἰξύϊ, ſingulari numero vtēs: probabilius autem fit ὁ τῆδ' μεταξὺ τῆδ' τε καὶ λαγόνος ὀστοῦ καὶ τῆδ' τῶν θωρακίων τῆδε βεβλῆσθαι τὴν ζώνην, putare aliquem poſſe eam corporis partem *ἰξύϊ* nuncupari: quum verò Hippocr.plur.num.dicat τὰς ἰξύας,non abſurdè & citra rationem ita dici videri τῆδ' λαγόνων ὀστᾶ, illū oſſa. Sic Opp.Cyneg.l.1,initio,de centauris,*ὄχθῳ δὲ ἐπὶ Θερμώδοντι μεμάασι μὲν ἐπ' ἰξύας, ἐξόφιν δ' ἔτι πόντου*, vſque ad ilia,ſeu ilium oſſa.

Ἰξώδης,t.1,c.1940,f

¶ Ἰοβακχος,Heſychio ὁ Διόνυσος, ἀπὸ τῆδ' βακχίας.

Ἰοβλέφαροι,eidem ſunt καλλιβλέφαροι. Potius ſonat Purpureas & nigricantes habentes palpebras.

Ἰοβλεπὴς,t.1,c.1677,a. Ἰοβόλος,t.1,c.1666,h

Ἰοβόρος,t.1,c.1677,a. Ἰοβόσκος,t.1,c.1589,d

Ἰογλαύκη,vide in Ἰος. Ἰοδνιερὸς,vide ib.

Ἰοδοκὴ,t.1,c.1677,b. Ἰοειδὴς,ib.

Ἰοειδὴς,ibid. Vide & in Ἰος.

Ἰοεις,t.1,c.1677,f. Ἰόεσσος,vide in Ἰος.

Ἰοκαστὴ, proprium,t.2,c.1617,e

Ἰόκλυτος & Ἰόκλυτον,vide in Ἰος.

Ἰόμωρος,t.1,c.1677,c. Ἰόμωρος,ib.

Ἰος,ου,τὸ, Viola. Apud Athen.πολὺ μᾶλλον τὸ ῥόδον,πολὺ μᾶλλον τὸ ἴον. Proprie verò ἴα appellantur purpureæ nigricantesque violæ,vt patet ex verbis Plinii in Ἰάνθινος citatis.Et ideò in Epigr.*ἴον κυανοῦν*. Idem verò & Theophr.indicat,ſine epitheto dicens,καλεῖται τὸ ἴον καὶ τὸ μὲν λευκὸν, pro,Vt violæ tam nigræ quàm candidæ. Veruntamen & *ἴον μέλαν* dicit idem Hiſt.plantarum lib.1,& *ἴον λευκὸν*, lib.6. Porro ab ἴον COMPOS.Ἰοβλέφαρος,Purpureæ violæ in modum nigricantes habens palpebras. ET Ἰογλαύκη,ſimilem Habens nigricantes pupillas in modū violæ:Heſychio eſt μελαίνας γλαύκας ἔχουσα. ITEM Ἰοδνιερὸς,Violæ & nubis in modum nigricās:Euſtathio μέλας, ſiue πορφυροῦς & ἰώδης,qui ex ἴον & νέφος compoſitum dicit interueniente δ.Hom.Odyſſ.δ,κλαῖεν ἐπιδνιερὸς ὑάκινθος ὀλόεντα. ET Ἰοειδὴς, Violæ ſimilis, Violæ in modum purpurans ſeu nigricans. vt Heſiod.dicit *ἰοειδέα πέπλον*. Sic verò & Heſych.*ἰοειδὲς* exponit ὁ τῆδ' ὁρᾶσθαι πορφυροῦν & μέλαινα: afferens ET Ἰόεσσος, pro πορφυρόεσσος, Purpureo in modum violæ cingulo circundatus. Apud eūdem lexicogr.eſt COMPOS.Ἰομέλαμος, quod exponit μελανθρὶξ, Nigricantes violæ in modum cincinnos crinium habens. ET Ἰόμορος, Violæ colore purpurantē peplum geſtans. ET Ἰοπλόκαμος: quod ſignificare videtur Violarum contextrix, Quæ ex violis corollas nectit. HESYCHIVS Ἰοστέφανος,ου,ὁ,ἡ,ὁ, Coronam è violis geſtans, Violaceo ſerto redimitus.vt Κύπρος ἰοστέφανος apud Plut.in Solone. Eſt præterea inde DERIV. Ἰοῦς,εσσα,εν, Violaceus, Violæ ſimilis, Violam referens. Dioſcor.lib. 5,cap.171, ἐκεῖς χαλκώματα ἐλαιοῦται χαμαὶ κεῖται φορεμάτων: de Eretria terra, de qua Plin.lib.35,c.16,Si ea præducantur, violaceum reddit colorem.

Ἴον,eſt & verbum primæ perſ.aor.2,indic.modi,à themate εἶμι ſeu εἴω,ſignificans Iui,vel Ibam.cuius tertia perſ. ἴη,apud Homerum Il.3, — πολεμόνδ' ἴον νῶϊν κοσμ. Plat. ἴομεν,Imus, vel Ibamus: ſtē poetica ſyſtole pro ἴωμεν.

Eam

Eamus, eodem Iliad.lib.β, prima producta. Ac vt in subiũct. facit ἴωμεν, sic in opt. ἰοῖμεν. cuius tertia persona plur. ἴοιεν, apud Plat.lib.1 De rep. ἐπὶ ταῦτα ἴοιεν, eòdem irent, seu tenderent. At ἰών, lens: particip. præs. vel aor. 2, ab eodem them.

Ἴουλος, Suidæ est ἡ πρώτη τριχὸς τῶν παιδίων, Primus pilorũ exortus, Primi qui efflorescunt pili, Lanugo. Alii verò ἰούλους esse volunt ῥίζας & ἀφύσεις τριχῶν, radices enascentium pilorum. Alioqui ἴουλοι dicuntur etiam αὐθήματα ὑφαιρούμενα ἐξαντείνα τοῦ τριχώματος, ἁπαλὴν ἀκμήν, vt tradit Pollux lib.4. quos Latini Varos appellant: Græci etiam ἀκμάς, quoniam circa ætatis florem erumpere solent, vt in eo vocabulo docui suprà, c.334. Sic Aristot. dicit ἰούλοις μικροῖς. Et Dioscor. lib.1, cap.40, δύναμιν δ' ἔχει καθαρτικὴν στύφουσαν, φασὶν, ἰούλων, οὓς μελανίας: de oleo balanino. Vnde Plin. lib.23, cap.4, Balaninum oleum repurgat varos, furunculos, lentigines, gingiuas. VNDE Ἰουλώδης, ώδης, ες, Lanuginosa, Villosa: vel Varis laborans. Hom. Odyss.ξ. — δίμνα ἰουλώδεϊ ἀκτῷ. Vbi Appion exp. τῇσι ἰούλοις ἴκτισι, Celeriter cũ tis, Velocis: item ἰούλους ἐχούσης, ἢ ὀφύσεις σκληρὰς, inquit Hesych. sicut & scholiastes exponit τίλας, δασείας, τριχώσας, & ἰούλους ἐχούσας: ἰούλους esse dicens ῥίζας καὶ ἀφύσεις τῆς τριχός, siue τὰ ἐξανθήματα ἀκμάζοντος σώματος.

Ἴούμας, t.1, c.1677, g

Ἰόπαππος, Ἰοπάτωρ, Ἰοπάτωρ, vide in Ἰόν.

Ἴορναι, αἱ, Iorci: caprearum genus apud Oppianum De venat. libro 3, sub initium, vbi dicit, Καὶ δίφυιες ὄρυγες τε καὶ αἰγάλικτος ἴορνις. Sunt qui eos esse dicant similes cervis, maculosa pelle pardorum ritu. Apud Hesychium habetur ἴορνις non ἴουρνος: quos & ipse dicit esse ex genere τῶν δορκάδων: alii ἠλικίας ἐλάφου vt Oppianus rursum De venat. libro 2, τὰς ἴορνις esse dicit ἐλάφου δίμνας, at μοῦνον ὅτι νώτου πεπὸν ἢ πανάλωρ, vt pantheris.

Ἰός, Missile, &c. t.1, c.1676, d. Ἰός, Venenum, &c. ibid. e. Ἰός, Rubigo, &c. ib. f.

Ἶος, ἰα, ἴον, Solus, Sola, Solum: item Vnus, Vna, Vnum, vel Vnus idémque, Vna eadémque, Vnum & idem: vel Vnus solùm, Vna tantùm, Vnum duntaxat. In qua posteriore significatione Homerus Iliad.φ dixit, Καὶ γάρ κεν τοῦτόν γε πρὸς ὀξέϊ χαλκὸς ἑλοῦσα. Ἐν δέ τε ἰὸς ψυχή, corpus habet quod vulnerari ferro queat, & in quo vnica solummodo anima insit. Alibi dicit ἰῷ ἤματι, pro ἐνὶ μιῇ ἡμέρᾳ, vno die. Vbi nota hoc ἰῷ circunflecti, & quidẽ ab Aristarcho. genitiuos enim & datiuos huius nominis circunflecti aiunt, ita vt μιᾶς facit μιᾶς & μιᾷ, translato in vltimam accentu.

Ἰοσίφωνες, vide in Ἰόν paulo anté.

Ἴοτης, ητος, ἡ, Consilium, Voluntas. Homerus Iliad.τ, — θεὸν ἰότητι δαμάσσαι. Sic Odyssex ξ, — ξύμπαντα θεὸν ἰότητι μίγηναι. Et Odyssex φ, Καὶ τὸ μὲν ὡς αὐτοῖσι θεὸν ἰότητι κίοντας. Et Iliad.σ, Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι καὶ οὐκ ἐθέλοντος ἐμεῖο. Et Iliad.ο, Μὴ δ' ἐμὸν ἰότητα Πατροκλέων ἀνοΐσχων Πηλείδης Τρῶας, Non meo consilio & instinctu, Non me ita volente. Et rursum Odyssex λ, Ἐν νόσῳ ἀπόλοιτο κακῆς ἰότητι γυναικός, Consilio & instinctu improbæ mulieris. Apud Hesych. reperio etiam Ἰοτήτους, expositum itidem βουλήσεως: sed haud scio an perperam pro ἰότητος.

Ἰοτήτως, t.1, c.1677, d. Ἰοτητὼς, ibid. e

Ἰού, t.1, c.1943, f. Ἰοῦ, ibid. g

Ἰουλίζω, t.2, c.1286, g

Ἰουλὶς, ίδος, ἡ, Iulis: piscis quoddam genus quod Aristot. Histor. animalium lib.9, gregalibus annumerat, Dioscorides lib.2, saxatilibus. Numen. apud Athen. lib.7, dicit ἰουλίδα μαργόν.

Ἰουλόπλοκος, t.2, c.1286, g. & t.3, c.111, g

Ἴουλος, t.1, c.1286, b. & t.3, c.640, f. ob.

Ἰουλουρίω, ῶ, Primam pilorum lanuginem edo. Vtitur hoc verbo Gaza De senectute, dicens, ἡβῶσά τε καὶ ἰουλουροῦσα.

Ἰουλῶ, t.2, c.1286, d. Ἰουλώδης, ib.g

Ἴουπος, perperam quidam scribunt pro ἴοπος.

Ἰοφόρος, t.1, c.1677, d

Ἰοφόων, Hesych. ex Pherecyde affert pro χάλκων.

Ἰοχέαιρα, t.1, c.1677, e

Ἴοψαρος, apud Hesl. legitur, & Apollinis esse epitheton dicitur. Sed forsan ἰόψαρος scribendum. vt sit Arcu strepitum edens seu stridorem.

Ἰόω, t.1, c.1677, g

Ἰπνίς, t.1, c.1716, e

Ἰπνίτης, ibid. & t.2, c.47, c.ob.

Ἰπνολίβης, t.1, c.1716, c. Ἰπνολιβίνη, ib.

Ἰπνοποὺς, ib.d.

Ἰπνὶς, siue Ἴπνος, t.1, c.1715, g. & t.2, c.47, d.ob.

Ἰπνὼν, t.1, c.1716, d. Ἰπνωτὴς, ib.g

Ἴπος, t.1, c.1715, b. Ἰπὸς, ib.

Ἴππος, ib.c. Ἴππος, ibid.d

Ἰππάω, ib. Ἰππαχέτης, t.1, c.1705, c

Ἰππαχος, ib.b. Ἰππαχρὸς, ib.c

Ἰππάδες, & Κυβιστάδες, vocant nonnulli τὰ ἐν κύκλῳ παιζόμενα, teste Poll. l.9. forsan quoniam in hoc ludo ὁ φερόμενος videtur veluti ἱππαζόμενος & inequitare τῇ φορᾷ. At Ἱππάδες, vide in Ἵππος.

Ἱππάζεσθαι, t.1, c.1705, d

Ἱππάζω, & Ἱππάζομαι, t.1, c.1710, h

Ἱππάκη, t.1, c.1712, c. Ἱππάκης, ib.f

Ἱππακοντισταὶ, Equestres iaculatores, Qui ex equis pugnant iaculis. vt οἱ ἱππακοντίται.

Ἱππαλεκτρυών, t.1, c.1705, d

Ἱππαπαῖ, vox quædam ab Aristophane per iocum & lusum facta ἀπὸ τοῦ ἱππάζεσθαι. ac vt hoc ἱππαπαῖ est ἐπιφώνημα παιζόντων, ita illud dixit ὡς ὅτε ἵππευσι in Equitibus videlicet, Εἶτα (inquiens) πᾶς κάπας λαβόντες ὡς σφὼ ἡμᾶς οἱ βροτοὶ, ἐμβαλόντες αὐθρίαξαν, ἱππαπαῖ, ὡς ἐμβαλοῦ.

Ἱππάρδιον, t.1, c.1712, f. Ἱππάριον, ib.a

Ἱππαρχέω, t.1, c.1705, g. Ἱππάρχης, ib.e

Ἱππαρχία, ib. Ἱππαρχικὸς, ib.f

Ἵππαρχος, ib.c. Ἱππεὺς, t.1, c.1710, f

Ἱππεδὶς, t.1, c.1711, b. Ἱππεία, t.1, c.1580, d

Ἱππεία, t.1, c.1711, b. Ἱππέαμος, ib.c

Ἱππεῖς, ib.d. Ἱππεῖ, ib.e

Ἱππέτης, t.1, c.1705, h. Ἱππία, t.1, c.1710, b

Ἱππιὰς, t.1, c.1708, d. & t.3, c.190, a.ob.

Ἱππὶς, t.1, c.1705, c.ob. Ἱππίλαφος, ib.h

Ἱππεγκὼν, t.1, c.1706, a. Ἵππιος, ib.

Ἱππιὰμα, t.1, c.1710, b

Ἱππὰς, t.1, c.1709, h. & t.3, c.190, a.ob.

Ἱππιὰω, t.1, c.1710, b. Ἱππάω, t.1, c.1709, b

Ἱππιγὼν, t.1, c.1706, a. Ἱππιγὸς, ib.b

Ἱππὸδη, t.1, c.1712, c. Ἱππιλασία, t.1, c.1706, c

Ἱππιλάσιος, ib. Ἱππιλασίω, ib.b

Ἱππιλάτης, ib. Ἱππίλατος, ib.

Ἱππομολγοὶ, t.1, c.1705, b

Ἱππάδες, Statuæ equestres mulierum. v.l.

Ἱππασία, t.1, c.1706, d. Ἱππάσιος, ib.

Ἱππίδιον, t.1, c.1712, a

Ἱππικὴ, Ars equestris, &c. t.1, c.1709, f. Ἱππικὴ, herbæ nomen, &c. ib.g.

τὸ Ἱππικὸν, ib.e. Ἱππικὸς, ib.

Ἵππιος, ib. Ἱππιοχάρμης, t.4, c.363, d

Ἱππιοχάρμης, t.4, c.344, a. Ἵππις, t.1, c.1708, d

Ἱππίσκος, t.1, c.1712, a. Ἱππόβαμον, t.1, c.1700, b

Ἱππιβάτης, ib. Ἱππιβότης, ib.

Ἱππόβιος, ib.c. Ἱππιβότης, ib.d

Ἱππόβοτος, ib.e. Ἱππιβουκόλος, ib.

Ἱππόβροτος, ib.f. Ἱππογέφυραι, ib.g

Ἱππόγλωσσον, t.1, c.856, g. Ἱππόγλωσσος, t.1, c.1700, f

Ἱππογυμνὰς, ib. Ἱππόγυπες, ib.g

Ἱππόδαμος, ib. Ἱππόδικος, ib.h

Ἱππόδημα, t.1, c.1701, a. Ἱππόδης, ib.

Ἱπποδικὴτης, ib. Ἱπποδρόμια, τὰ, ib.c

Ἱππόδρομία, ib. Ἱππόδρομος, ib.c & f

Ἱππόδρομος, ib.b. Ἱππόδρομος, ib.a

Ἱππόζωνη, Hesychio est ἡ ζωὴ τῶν ἵππων ἡλαύνων.

Ἱππόθη, t.1, c.1712, b

Ἱππόθλας, t.1, c.1701, d. Vide & in Θλαδίζω suprà, col.1047, a.

Ἱππόθοος, t.1, c.1701, e. Ἱππόθοος, ib.

Ἱππόκαμπος, ib.f. Ἱππόκαμπος, ib.

Ἱπποκηλῆτος, ib.g. Ἱπποκίσσιος, ib.h

Ἱππολιδὴς, ib.

Ἱππεμόλγος, Sum ἱππεμόλγος, id est equorum curator.
Ἱππεμολγος, t.1, c.1701, h.
Ἱππεμολγος, t.1, c.1701, a
Ἱππερατης, ib.
Ἱππεραπια, ib.
Ἱππέχρημος, ib.
Ἱππερατια, ib.b.
Ἱππερος, ib.
Ἱππερατιω, ib.c.
Ἱππολάπαθον, ibid. & t.2, c.600, d
Ἱππολύτρα, t.1, c.1702, d.
Ἱππεμαις, ib.e
Ἱππομαιω, t.1, c.1703, b.
Ἱππεμαις, t.1, c.1701, d
Ἱππομαία, t.1, c.1703, d.
Ἱππομαιεφθερ, ib.
Ἱππομαχέω, ib.c.
Ἱππομαχια, ib.
Ἱππομολγος, ib.
Ἱππομυρμηκες, t.1, c.1700, g
Ἱππονιω, ex Xenoph. affertur pro Animũ ad equos adiicio: ε τ Ἱππόνια, pro Studiũ emendorum equorum, sed perperam. scribendum enim ἱππωνια, & ἱππωνία, de quibus infrà.
Ἱππονόμος, t.1, c.1703, c.
Ἱππόμαχος, ib.f
Ἱππόμαχος, t.1, c.1708, d.
Ἱππόπαρος, t.1, c.1703, f
Ἱππόλας, ib.g.
Ἱππορος, ib.
Ἱππομήδων, ib.h.
Ἱππομανες, ib.
Ἱππωνιος, υ, ὁ, Equorum venditor, Qui equos venditat.
Ἱππος, Equus, & c.t.1, c.1699, c.
Ἱππος, Piscis nomẽ, &c. c.1700, a.
Ἱππος, Oculorum affectio, &c. ib.
Ἱππος, Intensiua particula, & c. ib.d.
Ἱππαλεκτρυων, t.1, c.1704, a
Ἱππάλεκτρος, ib.
Ἱππαλεκτρυων, ib.
Ἱππόσυνος, ib.
Ἱππαλεκτρυων, t.1, c.1708, b.
Ἱππόσυνος, t.1, c.1708, b
Ἱππόταυρος, t.1, c.1704, b.
Ἱππόταυρος, ib.
Ἱππιλος, t.1, c.1704, b. & t.3, c.1541, g
Ἱππαγχιλαφος, ib.d
Ἱππεξέτης, t.1, c.1704, c.
Ἱππόφορβια, ib.d
Ἱππόφορβιον, ib.e.
Ἱππουσία, ib.f
Ἱππόφορος, ib.
Ἱππόμιδος, ib.
Ἱππολιδη, t.1, c.1725, d.
Ἱππουσις, ib.
Ἱππυρός, t.1, c.1706, d.
Ἱππουσις, ib.
Ἱππουρος, ibid. & t.3, c.867, f. ob.
Ἱππόφαιτον, ib.h
Ἱππόφαις, t.1, c.1704, g.
Ἱππόφωνος, ib.h
Ἱππόφαις, ib.g.
Ἱππόφορβός, ib.b
Ἱππόφοβας, t.1, c.1705, a.
Ἱππόφορβος, ib.a
Ἱππόφορβιον, ib.
Ἱππόφορβος, ib.b
Ἱππόφορβος, ib.
Ἱππόφορων, ib.h
Ἱππόφορος, t.1, c.1704, g.
Ἱππόχαρμος, ου, ὁ. Gaudens equis: vel Pugnans equo, Equo in pugna vtens. Idem & ἱππομάχαρμος.
Ἱππόδης, t.1, c.1708, c.
Ἱππων, ib.
Ἱππονίγ, t.1, c.1706, f.
Ἱππόνις, ib.
Ἱππονία, ib.
Ἱππλαμα, t.1, c.1711, g
Ἱππλαμα, ib.
Ἱππλω, t.1, c.1678, g. & 1725, a
Ἱππυω, Sono, Clamo. v.l. perperam pro ἱππω.
Ἱππω. t.1, c.1715, a
¶ Ἱερα, t.1, c.1653, a. Ἱερῶν, Hesych. affert etiam pro ἱδρῶν.
Ἱερα autem, Sacra, Ionicè pro ἱερὰ. Hom. διὰν μὲ ἱέρα, Sacra, seu victimas. τὰ ἱρεῖα.
Ἱεραί, t.1, c.1653, a.
Ἱέρωμαι, ib.b
Ἱερὰν, ib.c.
Ἱρεῖον, ib.
Ἱρες, Hesychio sunt λόγοι.
Ἱρεῖον, vide in Ἱερεύς.
Ἱρόδ, t.1, c.1653, c.
Ἱρδίω, ib.b
Ἱρίω, Dico. Hesych. n. ἱρῶν affert pro λέγῃ. quod & εἰρῶν. Paulo antè enim dixerat, Ἱερεῖον, ὀκκλησιῶδ. λέγει τὸ ἐν αὐτοῖς εἰρῶν, ὅθεν λέγῃ. Sed alii ἐρῶν scribunt pro hoc εἰρῶν.
Ἱρη, Ionicè pro Ἱερὰ, hoc est ἐρώτησις, Interrogatio. Idem Hesych.
Ἱρήν, t.1, c.1653, c.
Ἱρῆιος, ὁ, subst. ib.
Ἱρῆιος, ibid.
Ἱρηξ, vide in Ἱερηξ.
Ἱρήιεχα, t.1, c.1653, c
Ἱερηκες, ex Hippocr. affertur pro Arteriæ.
Ἱερημίκης εμέσματα, apud Athen. l.9, Smegmatibus irino oleo seu vnguento mixtis, aut etiam irina radice. odorata enim est & medicata.
Ἱερικος, t.1, c.1149, a
Ἱερὸς, ibid. Ἱερὸς dicitur etiam circulus ille in oculo qui circa pupillam est, inter eam & album oculi medius: nomine indito ab arcus cælestis similitudine. ambæ enim hæ ἱερίδες sunt versicolores. Alio nomine σφαῖρα & σφαῖρα dicitur, teste Gorræo. Multas significationes huic vocabulo tribuit Etymologus. Nec enim solùm esse dicit τὸ ἄγγειον τῆς ψυχῆς, & τὸ φάρμακον, sed etiam τὸ φιλοσοφίας & ἱερὸν significare & τυπώσεως εἴδος, & τὸ ὀφθαλμοῦ ἐκεῖ ἡ κόρη κύκλον, & τὸ λίθου ἢ χρυσοκολλήσεως item ἀρωματικὸν τι. de qua Theophrast. Hist. plantarũ lib.1, & lib.6, cap.7: lib.7, cap.12: Dioscor. l.1, cap.1. Ex eáque est ἱερινον μύρον siue ἱερινη ἔλαιον apud eundẽ Dioscor. lib.1, cap.67. cuius Plinius quoq; meminit, vocans ipsum & Vnguentum irinum, & Oleum irinum. Inde autem nomen sortita est hæc iris, quoniã floret diuersi coloris specie sicut arcus cælestis, teste eodem Plinio lib.21, cap.7. Idem iridis gemmæ meminit lib.37, cap.9: Proximum (inquiens) ceraunię nomen apud eos habet quæ appellatur ex argumento iris. nam sub tecto percussa sole, species & colores arcus cælestis in proximos parietes eiaculatur, subinde mutans, magnáque varietate admirationem sui augens. ferangulum esse vt crystallum constat. ¶ Dicitur & auris species esse iridis nomine. Apud Apollonium Rhod. in Argon. est & fluuii nomen. Inde enim Etymol. affert ποταμὸν οἰχάριον Ἱερὸν. Dicitur porro in genit. casu & ἱεροῦς, & ἱεῦς siue ἴριος: apud Hom. verò reperio etiam ἱεροῖν, ll. λ, ἱεροῖν ἐπὶ κρατὶ θῆκε φαεινὴν ἱερὴν πίλον μαρμάρεον αἰθόμενον. pro quo ἱερὸν apud Hesych. scriptum ἴριον.
Ἱρμὸς, Hesychio ἀκολουθία, series. quod suprà εἰρμὸς.
Ἱρμοφύλαξ, affertur pro Carceris præfectus. qui nidem εἰρμοφύλαξ suprà seu εἱρμοφύλαξ.
Ἱρὸν, ν, subst. t.1, c.1652, g. Ἱρὸς, ibid.
Ἱρὸς, t.1, c.1149, a. & 1652, h. Ἱερουργία, t.1, c.1653, a
Ἱεροφάντης, ib.b
Ἱρω, idem quod ἴρω, Necto, Connecto. vnde apud Hesych. ἴρεται, expositum συναπτέται: qui & ipse per diphthongum εἴρεται scribi monet. At ἱρῶ, idem exp. & ἱρῶ, Dicam, & λέγω, Dico.
Ἱρωσία, eidem Hesychio est ὑπόκρισις: quæ & εἰρωνία.
Ἱρὼς, idem exp. Ἡσυχιανὸς. Ionicè positum est pro ἱερὸς, Sanctè, seu Sacrosanctè.
¶ Ἶς, ἰνὸς, ἡ, Fibra. Sunt autem fibræ fila quædam oblõga, gracilia, alba, solida, valida, omnis generis partibus inserta. Quarum quum multiplex differentia sit, præcipua tamen est quòd aliæ neruosæ sint & sentientes, aliæ prodeant à ligamentis in fila tenuissima diducta sensus expertes. Alia quoque à situ sumitur, à quo fibræ aliæ rectæ, aliæ transuersæ, aliæ obliquæ dicuntur. Rectæ vocantur quæ secundũ corporis longitudinẽ feruntur: trãsuersæ, quæ rectas intersecãt ad ãgulos rectos æquales: obliquæ, quæ medio inter eas situ vtrasq; intersecãt ad angulos inæquales, vnũ acutũ & alterũ obtusum. Propria fibrarum actio est ipsarum in se contractio: quæ quidem pro vario fibrarum situ opus quoque varium exercet. Nam rectæ attrahunt, trãsuersæ expellunt, obliquæ retinent, præsertim aliis duobus fibrarum generibus adiutæ. Retentio enim firmissima est omnibus fibris simul contractis circa id quod continetur. Insunt autem fibræ omnibus partibus animalibus, vitalibus & naturalibus, per quas singulæ munieribus suis defunguntur. Quinetiam cum tota fibris multis à partium subiectarum neruis prodeuntibus plena est, per quas cum partibus ipsis connectitur & sentit. Hæc inter alia ex Gorræo. Venio nunc ad exempla. Homerus Iliadis ψ, — μὴ πρὶν μέγας ἠέλιος Σκέλλῃ λαμπρὸν ἐπὶ χροΐ ἶσιν ἐδὼ μέλεσι, ne solis vis cutem fibras & artus circunuestientem exarefaceret. Iliad. ι, — μίασας δὲ σάκὸς ὄσσε ἴνας ἔκιμεν, fibras & neruosa ligamenta. Odyssez λ, Οὐ γὰρ ἐπ' ὀστέοισι τεθήπασι καὶ σαρκεσσιν. fibræ enim carnes & ossa continent, veluti ligamenta. Prosæ etiam scriptores eodem modo vtuntur hoc vocabulo. Hippocrat. De nat. infantis ἐν δὲ τῷ ὑμένι ἐφάπτονται ὀστέοισιν ἶνες λευκαὶ καὶ παχεῖαι. Sic Aristoteles Histor. animalium lib.3, ἶνας ἔχειν. fibras habent. Et in Epigrammat. — ἶνας αὐχενίους. Transfertur hæc vox & ad inanimata, vt herbas: in quarum folus à tergo non aliter quàm in hominis dorso, spina à reliquo folio veluti costa & puluinus eminet. diuisiones enim eas intersectionésque Græci ἶνας vocant. Plin. aliquando fibras, aliquando nervos, aliquando dorsum, aliquãdo venas appellauit. Sic Theophr. Hist. pl. l.1, c.2, inter

cæteras plantarum partes numerat μύρρας, ἶνας, φλέβας, medullam, fibras, venas. Galenus ἶνα vocat etiam lineolam illam quæ literam θ per transuersum secat: initio Comment in Epidem. librũ 6, πέμπτα δύναι μὲν ὧν γραμμὴν διὰ τοῦ θ. τὴν μέσην δὲ γραμμὴν ὠνόμασεν αὐτὴν διαζωτικήν, ἔδοξεν ὁ βιβλιογράφος εὖναι γεγραφθαι. δύναται γὰρ δὴ οὕτω καὶ λεπτὴς ἶνὸς ὑπολαμβάνειν, σωματώδους τινὸς γραφὴν ταύτην.

¶ Porro quoniam virium corporis bona pars consistit in fibris, seu iis partibus quæ fibras multas habent & neruosæ sunt, ideò ἶς à poetis accipitur etiam pro Vis, Robur: ἰχύς, δύναμις. Homerus Iliad. ε, — ἶ' ἀπάλαθρον ἔχει πῆς. Odyss. σ, — οὐδέ οἱ ἰὼν ἶς Οὐδὲ βίη. Odyss. φ, εἴ μιν ἔτ' ἔστιν ἔΐς οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. Hesiod. Erg. πίτνα δ' εὐδείελον ἶς ἀίσσουσα βορέαο, vis aquilonis. Sed hic ἶς βορέαο periphrastice etiam dictum videri potest pro βορέας, vt ἶς πολιοῖο apud Homerum pro πόλος: Iliad. φ, Καίετο δ' ἶς πολιοῖο. Sic verò idē Homerus dicit ἶς Ὀδυσῆος & ἶς Τηλεμάχοιο, & ἶς Ηρακλείη, pro Ὀδυσσέως, Τηλέμαχος, Ηρακλῆς. Iliad. ψ, — κραπνὸς δ' ἔχεν ἶς Ὀδυσῆος. Odyssex β, Τοῖσι δ' ἅμα μνηστῆρσι πέρι ἶς Τηλεμάχοιο. Hesiod. Ἀλλά τ' ἐς ἴδμοσύνας βίης Ηρακληείης. Idem, Ἶς Ηρακλῆος πλείστας ἐπέτασσε ἀέθλους. Itidē Homer. dicit θεὸς ἶς ἐρίηρες, & μῆνις Αἰακίδαο, & βίη Ηρακλῆος. ¶ Denique is fluuii nomen esse dicitur.

Porro ex ἶς COMPOS. ἰτώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Fibræ similis, Neruosus. Deriuatum inde ET ἰτώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, significans itidem Fibræ similis, Neruosus. vt apud Aristotelem Hist. animalium lib. 1. ἰνώδεσι καὶ λεπτοῖς ὑμένιοις, Fibrarum instar tenuibus membranulis, seu Extenuatis in venas membranulis, vt Gaza vertit. NECNON ἶνιον inde ortum est, quod alii dicunt esse τὸ ὀπισθεν τῆ πραχήλου νεῦρον, posteriorem colli neruum: alii τὸ κάτω τῆς τῦ ἐγκεφάλου βάσεως ὀπῆ τὰ πλατέα νεῦρα, ἃ δὴ πάντα ἰσχνὰ ἡμῶν ἔχειν δοκεῖ: scholiastes Homeri τὸ κοῖλον τῆ τένοντος, ὅθι τὸ νωτιαῖον ἔΐ): vel πλατὺ καὶ παχὺ νεῦρον τὸ καθῆκον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὅπῃ τὸν αὐχένα: omnes autem sic nominatum inuenientes ὅθι τὸ ἰνῶδες καὶ νωτιαῖον ἔΐ), quòd fibrosum sit & neruosum. & sunt qui id τεθεῖσθαι hinc dictum arbitrentur. id enim esse Incuruari, & quidem tendine ceruicis ad inferiora concidente, & ad humeros contracto. Latinè Occiput & Occipitium interpretantur. Vtitur porro hoc vocabulo Homerus Iliad. ε, dicens, Βιβλήκει κεφαλῆς κῦ ἰνίον ὀξὺ δουρί. Verùm ET ἶνις, quo significatur νίος γόος & βοάσις, hinc originem traxisse putatur, quoniam οἱ γὰρ δύναμίς εἰσι τ πατέρων, & vis robúrque parentum in liberorum procreationem insumitur. Subscribunt huic etymo præter Etymologum Eustathius quoque, & Theocriti scholiastes. Euripides verò pro filia hoc ἶνις vsurpasse fertur.

ἶσα, aduerb. t. 1, c. 1727, h

Ἰσαγγελία, ας, ἡ, Nuntium conforme. vulg. lex. At Ἴσαγγελος est Angelis par & æqualis aut similis. vt Lucæ cap. 10, de excitatis ad vitam æternam, ἰσάγγελοι γάρ εἰσι. Sic Ἰσαγγέλους βιοῦντας, apud Aretham, Non aliter ac angeli.

Ἰσάζω, t. 1, c. 1730, b

Ἰσαῖος, ου, ὁ, idem ac ἴσος, vnde & deriuatum est id est Par, Æqualis: item Similis. Nicand. Theriacis, v. 359, Ναὶ δ' ἄγε χρυσόθρον καὶ ἀοιδὸν εἶρε μορφὴ Ἰσαίας. vbi scholiastes quoque exponit ὁμοίας καὶ κῦ μήκους ἴσους. Inde COMPARATIVVS Ἰσαίτερος, & SVPERLAT. Ἰσαίτατος, per syncopen pro ἰσαίτερος & ἰσαίτατος: nisi iis potius assentiendum est qui hæc Atticè vsurpari volunt pro ἰσόπτερος & ἰσόπτατος, vt μεσαίτερος, φιλαίτερος, μοιχαίτατος, pro μεσότερος, φιλότερος, μοιχότατος. Vtitur sanè hoc comparatiuo Thucydides, dicens libro 8, pag. 291, πρὸ πολιτείαν ἰσαιτέραν καθιστάναι, rempublicam ad statum æquabiliorem transferre. Itémque ἰσαίτερον apud Xenophontem & Euripid. pro Æquius. Alioqui Ἰσαῖος est & nomen proprium apud Suid.

Ἰσαίω, idē quod ἰσάζω. ac sicut ἰσάζομαι neutraliter interdum vsurpatur pro ἴσος ἐξαμοῖς εἰμι, ita & ἰσαίομαι. Nic. Alexiph. Τὼ κέν γε μεθυμήρη ἰσαιόμενα μάλα ταρφέ, gustu similem esse nardo.

Ἰσάκις, t. 1, c. 1730, d. Ἰσακίς, Suidæ & Hes. εἰσάμις.

A Ἰσάλη, Diphthera, Rheno, Vestis è pelle caprina. Aristophanis enim scholiastes suo tempore ἰσαλῆν dictam fuisse scribit quam Attici διφθέραν nominassent, hoc est περιφυῆ, περβόλαιον ἐκ δέρματος. Itidémque Gal. in Lex. Hippocr. affert ἰσαλῆν pro διφθέραν & δέρμα. Potius tamen id ἰξαλῆν seu ἰξαλῆ dicitur. de quo paulo suprà.

Ἴσαμαι, t. 1, c. 1112, g. At Ἴσαμι, Doricè pro ἴσημι, Hes.

Ἰσάμιλος, In contentione par, Æqualis in certamine.

Ἰσαμισος, Hesychio est δίσημος. Videtur sonare potius τὴν ἀμμόρφ ἴσον.

Ἰσάνεμος, t. 1, c. 416, h. Ἴσανσι, Doricè pro ἴσασι, Sciunt.

Ἰσάξιος, Pari & æquali dignus præmio, Æquiualens & æquipollens pretio. Porphyr. De abstinendo ab animalibus, οὕτως ἰσαξίου ὄντι τ ἀνθρώπου, Adeò nihil interest inter vtrunque factum.

Ἰσάριθμος, t. 1, c. 566, c

Ἰσάσκετο, Similis erat: pro ἰσάσκετο. Hom. Il. ω, v. 607, Οὔτε τ' ἄρα Ἀπτῖ ἰσάσκεθ' καλλιπάρῃ. Quæ scriptura & in ver. manuscr. cod. extat.

Ἰσάτις, ιδος, ἡ, Isatis: herbæ nomen: de qua Dioscorides lib. 2, cap. 215 & 216. Plin. lib. 20, cap. 7, tertium lactucæ genus in fyluis nascens, isatin vocari scribit. Nonnulli esse aiunt quod Cæsar appellat glastum, libro 5 De bello Gall. Britanni glasto se inficiunt, quod cæruleum efficit colorē. INDE Ἰσατώδης χολή, Bilis quæ isatin seu glastum colore refert, id est fusca. Galenus enim τὴν φαιὰν χολὴν tradit vocari ἰσατώδη. Vide & t. 4, c. 550, a.

Ἰσαχώς, t. 1, c. 1730, d

Ἴσειον, ου, τὸ, Sacrarium seu fanum Isidis.

Ἴσειω, ῶ, Æquo. Hesych. enim affert ἰσεῖ pro ἰσοῖ, ἰσάζει.

Ἰσηγορίω, & Ἰσηγορίομαι, t. 1, c. 35, b

Ἰσηγορία, ib. Ἰσήλιξ, t. 1, c. 1453, c

Ἰσημερία, t. 1, c. 1465, a. Ἰσημερινός, ib. b

Ἰσήμερος πυρός, apud Theophrastum De caus. plantarum lib. 4, cap. 12, Triticum cuius cura æquinoctio delegata est, vt Gaza interpret. Alii, Quod æquinoctio verno seritur.

B Ἴσημι, t. 1, c. 1112, a

Ἰσήμορος, & Ἰσόμορος, Æqualem partem capiens.

Ἰσημορτεῖ, Hesych. affert pro ἀπέθανεν, Mortuus est.

Ἴσην, t. 1, c. 1112, b

Ἴσης, τος, ὁ καὶ ἡ, Æqualis, Par. vt ἰσῆρες ψῆφοι, dixit Euripides Paria & æqualia suffragia. Itidem Nicandri scholiastes ἰσῆρης exponit ἰσοσταθμος, Paris & æqualis ponderis, vbi nimirum poeta dicit, αἰθρακίδα θέσταμεν ἰσῆμαρ, pro μακίδα ἰσόμοιρον, partem æqualem.

Ἰσηρεθμος, idē ac ἰσάριθμος, Æqualis numero & par. Plur. ἰσηρεθμοι vno verbo redditur Totidem.

C Ἴσθι, Scias, Scito: per syncopen pro ἴσαθι, à themate ἴσημι. Plato libro 1 De republica, δῦ ἴσθι ὅτι ἄκοντος ἁμαρτάνομεν. Sic Aristophanes Nubibus, ἴσθι τῆδ' οὕτως ἔχον, scias hoc ita esse. Et in Pluto, ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφῆκά σε, scias te ad ipsas fores peruenisse. Idem alibi, ἴσθι θανῶν. scias te moriturum esse. Vbi nota hæc genera loquendi, nimirum ἴσθι participio præsentis, præteriti vel futuri iungere, Attica esse. Cum accusatiuo, Herodotus, ἴσθι χάριν, Gratiam habeas, seu Loco beneficii pones. ¶ Alioqui ἴσθι significat etiam Sis, Esto, vt in Anomalis docui. Plato libro 1 De republica, μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι. Sic Matth. cap. 2 & 5, ἴσθι ὀκεῖ, esto illic. Paulus ad Timoth. 1, cap. 4, ἴσθι ἐν τούτοις, in his esto. Itidem dicitur βεβαίως ἴσθι πρὸς κακουργίαν. ¶ Affertur porro & ἴσθι pro ἴ, Vade. Ex Plut. Othone, ἴσθι καὶ πίεζε τοὺς στρατιώτας ὑμφανῶς ἐμαυτῦ, Abi & ostende te militibus. Et ex Prouerb. Solomonis cap. 6, ἴσθι πρὸς τὸν μύρμηκα, vade ad formicam. Sed in hac significatione scribendũ esse ἴθι, satis liquet.

D Ἰσθλή, Hesychio est αἰγεία μηλωτή, Caprina seu ouina pellis. quæ potius ἰσκλῆ seu ἰξαλῆ, vt suprà docui.

Ἴσθμα, eidē H. est ἄσθμα, & κόσμος πρὶ πράχηλον. Sicut verò ἴσθμα expon. ἄσθμα, ita ET Ἰσθμαίων affert pro ἀσθμαίνων, πάντων, Anhelans, Crebra suspiria ducēs: addens etiam ἀχθομένῳ, αἰκιζόμενος, φορτίζων, Cum grauibus

curis & doloribus luctans.

Ἰδμων, Ἰδμαίζω, Ἰδμαιός, Ἴδμων, Ἴδμονες, Ἰδμονεῖς, Ἰδμονδής, vide in sequ. Ἰδμώς.

Ἰδμώς, οῦ, ὁ, Isthmus: id est τὸ ἀπὸ τῆς γῆς εἰς ἄκρα μαζοῦ δύο θαλάσσαν, seu τὸ γεωγράφημα θαλάσσης ἀμφιθαλασσεύουσα γῆ. Terra bimaris. hoc est, Terra angusta duplici intercluſa mari. Aristoteles De mundo, κατ' ἰσθμὸν συνάπτουσι ἰδμοὶ εἰς τὴν πέρην ἤπειρον. Et paulò pòst, μάλιστα δ' ἐστὶν ἰδμὸς, ὡς μαζοῦ εἶπον τὴν Ἀρραβικὸν κόλπον καὶ τὴν ἐντὸς θαλάσσαν, ἀπεσχισμένος ὑπὸ τῶν ἔξωθεν καὶ τῶν περὶ αὐτὸν τόπων. Sic Plinius lib. 4, cap. 4, Angustiæ vnde procedit, isthmus appellantur. Et cap. 11, Alius nanque ibi isthmus angustia ſimilis eſt, eodem nomine & pari latitudine. Et cap. 10, Faucéſque alteræ isthmi. Vbi quem isthmum vocauit, appellat etiam Angustias. vt libro eodem, cap. 4, poſt verba paulo antè allata, In eo loco irrumpentia è diuerſo maria, eius omnem ibi latitudinem vorant, donec contrario in curſu æquorum tantorum exeſis vtrinque lateribus angusta ceruice Peloponneſum cõtingat Hellas: Lechæũ hinc, Cenchreæ illinc, angustiarum termini. Vnde & Pomponius Mela l. 2, de Isthmo loquens, Hoc illi (inquit) cognomen eſt quia quinque millium ſpatio Ægeum mare ab Ionio ſummouens, anguſto tramite Helladi Peloponneſum annectit. Et Martian. Cap. libro 6, Ab ipſius isthmi angustiis Hellas incipit, à noſtris Græcia dicta. Rurſum Plin. ibidem, Perfodere nauigabili alueo angustias tentauere Demetrius rex, Dictator Cæſar, C. princeps, Domitius Nero, infauſto (vt omniũ patuit exitu) incepto. Ex quo prouerb. Isthmum fodere. Porro licet plures memorentur isthmi, vt isthmus Thraciæ Chersoneſi & Athonis, κατ' ἐξοχὴν tamen de Corinthiaco ſeu Peloponneſiaco isthmo dici ſolet. ΥΝΔΕ Ἴδμιος, ΕΤ Ἰδμώτης, ου, ὁ, dicitur eius isthmi incola. Et Neptunus Ἴδμιος, quoniam in eo isthmo fanum habebat & lucum. ΕΤ Ἴδμια, τὰ, ſub. ἱερά, ſacra Isthmia, in honorem Neptuni. ſeu Ludi Isthmii. Strabo libro 8, pag. 165. ἔστι δὲ τοῦ ἰσθμοῦ καὶ τὰ Ἰσθμια Ποσειδῶνι ἱερὰ, ἄλσος πιτυώδες καὶ σκιερὸν, ὅπου τὸ ἀγώνισμα τῶν Ἰσθμίων κοινῶν συντελεῖται. Thucyd. lib. 8, pag. 167, πρὶν τὰ Ἴσθμια, ἃ τότε ἔμελλον, διατελέσαι. Sic Plut. χήρυττε Ἰσθμίων ἀγωνιστὰς, Isthmia certauit. De his verò ludis in Isthmo celebrari ſolitis, plura vide apud Plut. in Theſeo, & Pauſan. in Corinth. Ab iis ΔΙΚΙΤΥΡ Ἰσθμιακὸς ἀγὼν, ΕΤ Ἰσθμικὸς νίκη. quorum hoc apud Steph. legitur, illud apud Strab. in loco paulo antè citato. Ibi enim de Corintho loquẽs dicit, ὁ Ἰσθμικὸς ἀγὼν ἀπὸ συντελούσης, ὀλυμπιὰς γίνεται. quanquam ibi vet. codic. habeant Ἰσθμιὸς, Isthmicus. Veruntamen Ἰσθμιακὸς quoque retineri poteſt, quum apud Stat. legamus Portus Isthmiacus. Quod verò ad illud Ἰσθμικὸς attinet, idem valet quod Ἰσθμιακὸς ſeu Ἰσθμιὸς. ac vt dicitur Ἰσθμικὸς νίκη, Isthmica victoria, Palma Isthmicis ludis reportata: ita & Ἰσθμικὰς σπονδὰς, Isthmicæ induciæ. hoc eſt, Induciæ & fœdera quæ tantiſper durabãt dum Isthmiaci ludi celebrati eſſent. Præterea vt in iſto Strab. loco paulo antè citato dixi, quoſdam vet. cod. habere Ἰσθμικὸς ἀγὼν, ita apud Suid. reperio Ἰσθμικὴ πίτυς, Isthmica pinus, qua coronari ſolebant qui Isthmicis ludis victiſſent. vnde & ipſe dicit eſſe ἄλσος ὄρθιον. quod fuſius docet Plut. in Symp. Ab iisdem ludis Isthmiacis eſt ΥΕΡΒ. Ἰσθμαίζειν, prouerbialiter ſolitum dici ἐπὶ τῶν κακῶς βουλόντων, quoniam ὁ τῶν Ἰσθμίων καιρὸς erat ὀλίσθιος, teſte Suida. Vnde cognoſcimus propriè quidem Ἰσθμαίζειν eſſe τὸν τῶν Ἰσθμίων ἄγειν, Isthmiacum feſtum agitare, Isthmiacos ludos celebrare: tranſiatè autem & prouerbialiter, Malè habere, Parum commodè ſalubritérque viuere, quòd ludi iſti Isthmiaci morbis eſſent obnoxii ob frequentem populorum hinc inde confluentium colluuiem. Præterea à Corinthiaco Isthmo κατ' ἐξοχὴν ſic nominato, eſt ΑΔΥΕΡΒ. ΛΟΓ. Ἰσθμοῖ, In Isthmo, apud Plut. in Themiſt. A generali autem Isthmo ΔΙΚΙΤΥΡ Ἰσθμιὰς, Isthmo ſimilis, Isthmi formam ſeu ſpeciem gerẽs. ΕΤ Ἰσθμιάδε, pro eodem. vt apud Thuc. l. 8, p. 171, ἐπὶ στενοχωρίαν, ἰσθμιάδες ὄντες τὴν χώραν, οἱ Λάκωνες παρεσκεύαζον, Quum locus eſſet isthmo ſimilis, ſeu Isthmi in modum anguſtus. pro quo lib. 1 dicit, μία ἢ ἰσθμὸς τὸ χωρίον, Eſt autem isthmus locus ille. id eſt, Isthmi in modum anguſtus. ¶ Trãſferuntur porro ἰσθμὸς & ad alia. dicitur enim & in homine, veluti quũ Gal. Comm. in Aphoriſm. Hipp. μεῖζόμενα eſſe dicit φλέγμονας τῆς ἢ ἰσθμὸν χορίων: ſubiungẽs, ἰσθμὸν hic accipiendum eſſe τὸ μαζοῦ τὸ στομάτις τὸ καὶ τὸ στόμα χωνοῦσιν, partem illam quæ inter os & gulam ſeu guttur eſt interiecta: metaphoricè (inquit) διὰ τὸ κινεῖσθαι λεγόμενον ἰσθμὸν, ἐπὶ δὲ τοῦ τόπου τοῦ μεταξὺ τῶν ἔξωθεν μαζοῦ δύο θαλάσσαν. Schol. Homeri ἐπὶ βαθμὸν vocari ἰσθμὸν tradit, διὰ τὸ εἰρῆσθαι ἐπὶ τραχήλου δ' ἄμυδις. vt Euſt. quoque annotat, ἰσθμὸν dici ἐπὶ βαθμὸν veluti ἰθμὸν, vtpote ἀπὸ οὗ ἴασι τὸ στόμα. indéque μεσόδμια dici τὰ ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἰσθμοῦ. Quibus ſubiungit, ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ ἶναι σφυρίσχειν τὸ ἰσθμοῦ ἀπέχοντα ἴθμις, δῆλον τὸ σφῶν σῶμα, δῆλον καὶ ὅτι τῶν ἀπὸ τῆς Ὀσσαμῆς ἰσθμὸς innuens, ἰθμὸν dici Viam, Tramitem, ſeu Anguſtam viam, Anguſtum tramitem: in homine quidem, eum per quem cibus & potus in ventrem demittuntur: in mari autẽ, fauces & anguſtias, ſeu anguſtum interuallum inter duo maria. ΙΝΔΕ Ἰδμων, ωνος, ὁ Euſt. autore dicitur τὸ ἀπὸ τῶν ὠμῶν. Quod circum collũ eſt, Collum cingens: & quidem peculiariter ἀπὸ τραχήλου κόσμος, Collare ornamentum, Ornamentum quod collo circundatur: eo differens ab ὅμμα, quòd hic ψέλιον καὶ ἀκριμάδος, illud autem τῷ τραχήλῳ ἐστὶ χρυσίον, vt idem refert ex veteribus. Atque adeò Hom. manifeſtum inter hæc ponit diſcrimen Od. σ. Ibi enim Eurymacho affertur ὅμμι μαλακὰ δῶρα, χρύσεια, ἅτε δὴ σὺ ἄνακτος: Eurydamanti ὅμματα δῖα Τελεμάχοιο μενοινᾶν: Plinius autem Ἰδμονα λέγουσι περίαμμα, θηλαμοῦ εἶδος. vt ὅμμα ſit Monile: dicente Ouidio, — dat longa monilia collo: vel Catena è collo dependens: ἀπὸ τῶν ὠμῶν, ἰδμὼν autẽ, Torques collum ſeu fauces cingẽs: vt apud Propert. Torquis ab inciſa decidit vnca gula. Rurſum annotat Euſt. apud antiquos ferri, ἰδμὼν appellari etiam μέρος τι τῶν σιτίων ἀπὸ τῶν τραχήλων: vnde σῖτον μεσόδμιον denominari. item poculum quoddam Cyprium vocatum fuiſſe ἴδμων. Heſychio quoque ἰδμὼν eſt ἀπὸ τραχήλου σίτισμα, & αὐχὴν τι καὶ τραχήλου: vnde τὰ ἀπὸ τοῦ αὐχένος παρίδμια dici ait, μεταξὺ ὤτων καὶ ὠμῶν. Verùm ἰδμὼν eſſe dicit & τινὰ χωρία μεταξὺ δύο θαλασσῶν: ſeu γῆς τινὰ μεταξὺ δύο θαλασσῶν. Præterea & aliam ei ſignificationem tribuit, exponẽs etiam ἀδεσμὸν. Quo modo ἰδμὼς apud Ariſtot. accipiendus videtur in Hiſt. animalium libro 4, cap. 8. vbi nimirum quum dixiſſet, piſcatores ſiquando velint ἀσπαλιεύσαι εἰς ἄκρας δυὶ ἐπ' ἀπωλείαν ἐξιέναι ἰχθύι. eos τὸ σῖτον τὸ ἀπόλυτον ἀφελκύσαι φερόμενον ἰσθμὸς: & hic piſces ſtatim prodire: ſubiungit, eodem modo anguillas quoque capi. nam πλῆσαι (inquit) τὸν χόνδρον ἀφεῖναι, ὥστε εἰς τὸ στόμα τὸ ἀγγείου τὸ καλούμενον ἰδμονα. Videtur enim ibi intelligere quoddam σῶμα quo orificium vaſis teſtacei obſtruitur: & id quidem in anguſtas quaſdam fauces deſinens, per quas anguillæ in ipſum vas ſeſe intinuent. qualia in naſſis eſſe ſolent & in muſcipulis è ferreo filo confectis. Itidem verò ex eiuſdem Ariſtotelis Problem. affertur ἰδμὼς καρῳδόκος. pro Collũ clepſydræ, id eſt Inferiora foramina. Præterea ex Dioſcoridis libro 2 affertur ἀναβάδην τὸ ἐπιπλέον πίτυρον ἰδμοῦ. pro Eximere furfures innatantes incerniculo ſeu cribro. Verùm ibi ſunt qui potius ſcribendum cenſeant ἰθμοῦ, ſine δ: accipientes eo nomine cribrum multis foraminulis pertuſum, per quæ decidunt ſordes, vt ſuprà apud Suid. monui legi ἰθμοῖς πολύτρητος ex Epigr. pro colo ſeu incernitulo. vtrũque enim foraminibus tenuibus eſt perforatum: illud tamen multo tenuioribus.

Ἰσιακὸς, ὴ, ὸν, Iſiacus. hoc eſt, Initiatus ſacris Iſidis: vel Sacerdos Iſidis. vt Plin. dicit Iſiaci ſacerdotes. Vide Plut. De Iſide & Oſir. p. 617.

Ἴσκος, ου, ὁ, ΕΤ Ἰσκίον, ου, τὸ, Iſcium eſt edulii genus ex carne diligenter intrita & minutiſſimè inciſa, quod nunc per ſe, nunc reticulo aut omento circundatum, aliis etiam iunctis rebus & aromatibus aliquando, in ſortagine cum adipe aut oleo butyróve frigebatur. ſebat ex

diuersa materia, sicut Apicius docet lib.1, cap.1. Verùm ægrè id genus carnis concoquitur, quòd sua leuitate fluitet in ventriculo, vt habetur apud Alexandrum Aphrodis. Problem.22, lib.1. Autor est Macrob. Saturnal. libro 7, Isicium dici quod ab infectione insicium dictũ erat. amissione enim literæ, posteà quod nunc habet nomen obtinuisse. Hæc Gorræus, qui etiam addit, videri Græcos hoc nomen ex Latino suum fecisse. cui facilè assentior, quum nonnisi apud recentiores hoc vocabulum inueniam, Alexand. Aphrodiseum, Alexand. Trallianum & Athen. libro 9. atque adeò peregrinum esse vocabulum vel ex eo patet quòd ibi quidam quũ dixisset, ὡς ὁκ σαρκῶν εἰς λιπὰ καταικίζοντα καὶ μετὰ πιπερίδων συμπαθοῦντα, subiungit, ἰσικια γὰρ ἐνομαζον αἰδοῖα τὰ Ὀλυμπικὰ καὶ αὐτὸν εἰδὼς ἁβλῶς αὐτὸς χώμενος significans, sese propter Vlpianum ὀνοματοθέτην veteri vti eo vocabulo: quanquam sciat eum non illibenter iis vesci. ideóq; subiungit, non esse sibi vsque adeò magnam curam Ἀθηναίων χρίνων, præsertim quũ Paxamus suus meminerit τῆς ἰσικίων.

Ἶσις, ιδος, ἡ, Isis: Ægyptia quædam dea, quam Plutarchus denominatam existimat ἀπὸ τοῦ εἰδέναι seu ἴσασθαι, vtpote cui πάντες μᾶλλον τὸ εἰδέναι καὶ ἡ ὄψιν πρόσεστιν ipso eius nomine cultoribus ipsius promittente γνῶσιν καὶ εἴδησιν τῶν ὄντως. quare nonnullos eam Mercurii, alios Promethei filiam dicere. Vide & alia de hac dea apud eum in libro quem de Iside & Osiride inscripsit. Vide & Suidam. At Ἶσις πολύκαμος, herba apud Plinium sub finem lib.13.

Ἰσχύω, Possum, Valeo, v.l. perperam pro ἰσχύω.

Ἴσκω, t.1, c.1113, c. Apollonii scholiastes annotat Homerum ἴσκειν vsurpasse pro ὠμοίου: vt Etymolog. quoque in hoc poetæ loco, Ἴσκειν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα, annotat quosdam exponere ὠμοίου καὶ ἔπλαζε, vt sit Similia reddebat & conformia, Fingebat ita vt veris essent similia: afferens & ἰσκοντες pro ὁμοιοῦντες, Assimilantes: Αἴ κέ σε πὰρ ἰσκοντες ἀπὸ χροὸς πολέμοιο. Idem Homerico modo pro Fingebat, accipit scholiastes Apollonii in hoc loco Argon. libro 3, Ἴσκειν ὑπουργίαν ἀγαθὴν ἐπί. Sed malim ego accipere pro ἔπλαττε. Dicebat. vt sit, Talia dicebat subblandiens. vt lib. 1, Ἴσκειν ἁπαλὸν ὑπουργὸν φίλου πάλος, idem exp. ἔπλαττε. Et lib. 3, Ἴσκειν Ἀγλωνεΐδης. nisi & hìc velis ἴσκειν accipere pro Fingebat & dicebat vt vera seu veri similia. Hinc q; esse putatur Ἰσκὶς, quod Hes. exponit καλάπης.

Ἴσμα, Etymologo est τὸ ἕλκυσμα, ἀπὸ τοῦ ἕλκω: itidémque Hesychio ἕλκυσμα, κτῆσμα.

Ἰσμαίνει, eidem H. est αἰσθάνεται, ἀντιλαμβάνεται, ὁρᾷ.

Ἴσμὴν, t.1, c.1112, a

Ἴσμη, Hesychio est σωὶς, φώκαινα, & θαλάσσιος.

Ἰσμηνίου, cognominatur Apollo ὡς ἴσχει πλοῦ ὄπισθεν καὶ λέγεται, teste Plut. in lib. De ει apud Delphos, p. 685.

Ἰσοβαθὴς, ους, ὁ ἡ, Qui paris & æqualis est profunditatis, Æquè profundus.

Ἰσόβολος, Æquali pondere. Hesych. enim ἰσοβόλων affert pro ἰσοσταθμίων, subiungens, quosdam exponere ἁπλῶν.

Ἰσόγαιος, t.1, c.803, d. Ἰσογώνιος, t.1, c.891, g

Ἰσοδιάδρομος, t.1, c.943, c. Ἰσοδίαιτα, t.1, c.983, c

Ἰσοδίαιτος, ibid.

Ἰσόδιον, Xenium aduentitium quod dabatur ingredienti quãque vrbẽ magistratui, vt hodie principibus. Latini honorarium appellant. Ita vulgata lex. sed perperam pro εἰσόδιον.

Ἰσόδομος, t.1, c.940, c. Ἰσόδομος, ib.

Ἰσοδρομέω, t.1, c.1050, c. Ἰσόδρομος, ib.

Ἰσοδυναμέω, t.1, c.1057, f. Ἰσοδύναμος, ib.

Ἰσοελκὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, dicitur ὁ ἴσον πλοῦ ὁλκὸν ἕλκων, ἰσόσταθμος, Qui paris & æqualis est ponderis. ὁ ἴσον ὅλκων ἕλκων. Nicander in Ther. Καρδάμῳ ἀμμίξας ἰσοελκέϊ. Et alibi, φέρων ἰσοελκέα μοῖραν.

Ἰσοεὶς, teste Plinio lib. 15, cap. 13, dicitur à quibusdam αἰείζωον τὸ ἔλατον, semperuiuum minus, procul dubio quòd per totum annum semper sit sui simile, hoc est virens. vnde & αἰείζωον dicitur, hoc est semperuiuũ, quòd semper viuat & vireat.

Ἰσοζυγὴς, t.1, c.1393, d

Ἰσόζυγος, Æqualis, Par. Nonn. Τὰ ἁμάσσαν ἰσόζυγα ὦ ἄξια πᾶσι. vbi ἰσόζυγα aduerbialiter etiã accipi potest pro Æqualiter, Æquè ac. Hesych. affert καὶ Ἰσοζύγιον pro Ἰσοσταθμίου, κατίσου.

Ἰσόζυξ, t.1, c.1393, d. Ἰσόθεος, t.1, c.1533, a

Ἰσοκλίδιον, t.1, c.940, f. Ἰσοκαπάλκης, t.1, c.691, f

Ἰσόκιον, Hesych. ἕως αὖ, Donec. Id tamen potius εἰς ἰσόκιον dicitur per diphthongum.

Ἰσοκίνδυνος, t.2, c.208, h

Ἰσοκιναμωμον, cognominant mangones casiam quandã, teste Plin. l.12, c.10. forsan quòd cinnamomo æquipolleat. scribit enim Dioscor. lib.1, c.12, casiam duplo pondere medicamentis mixtam, cinnamomi vicem suppletre, si ipsum desit.

Ἰσοκλεὴς, & Ἰσοκλῆ, Hesych. affert pro ἰσόδοξοι, Pari gloria nobilem. Æquè celebrem. Sic apud Suidam quoque Ἰσοκλὴς, ἰσόδοξος.

Ἰσόκλινος, t.1, c.146, c

Ἰσοκλινὴς, Æqualiter vergens & inclinans, In neutram partem magis inclinatus, Æquè propensus, Ad æquilibrium quoquo versus tendens. Aristoteles De mundo, τόμος ὑμῶν ἰσοκλινὴς ὁ ἥλιος, οὐδαμοῦ ὀλίγῳ πλείονι ἢ μανθάνει.

Ἰσοκράνιος, t.1, c.386, g. Ἰσοκράτια, t.1, c.408, b

Ἰσοκρατὴς, ibid. Ἰσοκρατὴς dicitur etiam Pariter seu æqualiter temperatus. ὁ ἴσως κεκερασμένος. Hippocrates De morb. libro 2, ὧν δὲ μηδὲν ὁ θύτης φαίνηται, λούσας αὐτὸν πολλῷ θερμῷ, ποιεῖ τὸ σῶμα μὴ ἐπὶ τὸ ψυχρὸν ἢ εἶναι ἰσοκρατέα. paulo antè enim dixerat, ὁ ὕδατι δεδιὼς πίνει.

Ἰσοκράτης, t.2, c.408, b. Ἰσοκρατία, ib.

Ἰσοκωλία, t.2, c.516, d. Ἰσοκωλος, ib.

Ἰσολογία, Par & æqualis ratio. A Suida exponitur ἰσοσταμία, in hoc loco cuius autorem reticet, ἢ ψευδὴς ἡ τῆς κρίσεως ἐν οὐδενὶ πρὸς ἀμφισβητουμένων ἰσολογίαν ἔχει πρός τι ἢ πρὸς τὸ συμφέρον.

Ἰσομάτου, Cretensibus ὁ τῇ Δήμητρι ἴσος, Doricè pro ἰσομήτωρ. Hesych.

Ἰσομαχοι, οἱ, Pares & æquales in pugna.

Ἰσομεγὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, Æquè magnus, Qui paris & æqualis est magnitudinis.

Ἰσομερὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, idem ac ἰσόμοιρος, Cui par & æqualis portio obtingit, Æqualem partem capiens. Athenæus lib.4, ὡς ἡ ὀφανοῦ ἰσομερὴς τῇ. cæteris enim qui patres habebant, ἀπονέμοντο ἐξ ἡμίσους πρὸς τοὺς αἰδρᾶς θυγατρίδιον.

Ἰσομέτρης, t.2, c.903, g. Ἰσόμετρος, t.2, c.900, b

Ἰσομέτωπος, t.2, c.1399, g. Ἰσομόχλιος, t.2, c.911, e

Ἰσομοιρία, t.2, c.848, c. Ἰσομοιρία, ib.

Ἰσόμοιρος, ib. c

Ἰσομόρως quoque, Hesych. affert pro ἰσομόρως.

Ἰσομοῦσοι, eidem sunt ἀκριβολογοῦντες. forsan qui ita verba sua limant, vt paria vsquequaquè sint numero & momento.

Ἴσον, pro δίκαιον, t.1, c.1717, c. Ἴσον, τὸ, subst. ib. f.

Ἰσονομίαμαι, t.2, c.1018, b. a. Ἰσονομία, t.2, c.1017, c. a.

Ἰσονομικὸς, t.2, c.1018, a. a. Ἰσονομικῶς, ib.

Ἰσονόμος, t.2, c.1017, c. a.

Ἴσοξ. Hesychio est piscis quidã cetaceus. Idem procul dubio qui Esox Plinio. eo enim teste esox in Rheno inuenitur haud minor thynno. Vide l.9, c.15.

Ἰσοπαλὴς, t.3, c.25, c. Ἰσόπαλος, ib.

Ἰσοπαλὸς, ibid. Ἰσοπάλως, ib.

Ἰσοπαχὴς, t.3, c.111, d. Ἰσοπηδὸς, t.3, c.115, d

Ἰσοπλεθρον, Quod totidem iugerum est: Hesychio est ἰσόμοιρος.

Ἰσοπυχὲς, t.3, c.285, c

Ἰσοπλατὴς, t.3, c.353, g. Apud Athen. reperio etiã ἰσόπλατος, initio lib.4, vbi dicit, ἀρχὴν ἐκάστῳ ἰσόπλατος εἶδον. Sed suspectior est ea scriptura.

Ἰσόπλουρος, t.3, c.367, c. Ἰσοπολῖται, οἱ, t.3, c.477, b

Ἰσοπολιτία, ib.

Ἰσοπτέρυγες, Hesychio sunt ἰσόπτερα. Sonat tamen potius Pares habentes alas.

Ἰσόπυρον, ου, τὸ, Isopyrum: planta quædam quam & phasiolon vocant ob similitudinem, quoniam folium eius vt

coxas, vel etiam clunes: vt γαστρόδης, ὠμοδὴς, χλωροδὴς, πικρόδης. Eustathius pag. 1686. AT pro Ἰσχάζειν, quod in v.l. esse dicitur inter eundum in vtranque partē declinare, Hesych. habet Ἰχάλειν.

Ἰχαδίκης, ιτος, ὁ, Diuulsus, Diuisus. v. lex. perperam pro σχιδὶς à σχίζω.

Ἰσχαλέος, ib. d
Ἰσχάω, t. 1, c. 1364, c.
Ἰσχαωπός, ib.
Ἰσχαίνω, ib.
Ἰσχάδιον, Hesychio est ὑρῶναι, θλάσαι: qui & ἰχαλδῦσαι attulerat pro θλάσαι.

Ἰσχάδες, eidem sunt ἄγκυραι, ἰχάδις; Ancoræ, Caricæ: item φιλήματος εἴδος, osculi species.

Ἰσχνμυθία, eidem H. itidémque Suidæ est λεπτολογία: adferentibus itidem Ἰσχνμυθοῦντες pro λεπτολογοῦντες, ἀκριβολογοῦντες, Nimis subtiliter & exactè verba exquirentes. ἰχνὸς enim & λεπτὸν affinia sunt.

Ἰσχνός, t. 1, c. 1364, b. Ἰσχνότης, ib. c

Ἰσχνόφωνος, Qui gracili seu exili voce est: apud Aristot. Sunt qui interpretentur eum cui vox suppriminitur & sistitur inter loquendum. ITEMQVE Ἰσχνοφωνία, ας, ἡ, redditur non solùm Vocis exilitas, sed etiam Linguæ hæsitantia: præsertim quum Aristot. in Problem. dicat, ἡ δὲ ἰσχνοφωνία, λέγει τῷ μὴ δύνασθαι ταχὺ συναίρειν ἢ ἐπίσχειν συλλαβὰς ἐκ τοῦ ἐπέχειν. Vbi etiam quæritur cur pueri magis quàm viri sint ἰσχνόφωνοι: respondens, pueros τῷ γλώττῃ πᾶσιν κρατεῖν πρὸς αὐτοὺς, ὥσθ' ἅμα καὶ πρὸς τοὺς ἀκούοντας καὶ πρὸς τοὺς ὁδοῦς. Locus est Probl. sect. 11, quæst. 30. Indicat igitur ἰσχνοφώνους & ἰσχνοφωνίαν dici τοὺς μὴ δυναμένους τῷ φωνῇ, inquit Bud. Quomodo & Alcidamas ἐκεῖ τὴν λόγου ἰσχνότητα dicit, αἰσχρὸν δὲ εἶναι, ὅταν τοῖς τοὺς αὐτομάτους ἐν θεάτροις λόγους, ὑπείας καὶ ῥοιβδοῦ τινὸς γίγνεσθαι ἐν ἀγῶσιν τοὺς ἰσχνοφώνους, ab hæsitantibus & iis qui nō eumerpum τοὺς λόγους, sed linguæ titubantia intercidunt, vt hi Καπολογοῦντες seu βατταρίζοντες. Hesych. quoque ἰσχνοφωνίας exponit non solùm λισπότητας, sed etiam ἰσχνότητας τῆς φωνῆς, cui vocis cursus ob linguæ vitium sistitur & inhibetur seu impeditur: alludens & ipse ad etymon quod Aristoteles rursum clarius explicat Problem. sectione 11, quæst. 45. Ibi enim quærens διὰ τί οἱ ἰσχνόφωνοι οὐ δύνανται βραδίζεσθαι μικρόν, respondet ὅτι ἔοικεν ἡ γλῶττα τῇ φωνῇ ἐμποδίζοντι πάσῃ; Quibus mox subiungit, καὶ ἐμποδίζοντος τὸ τῆς κίνησης μῆκος, καὶ ἐμποδίζοντος, βιάσασθαι δεῖ. Et rursum, μᾶλλον δὲ φθέγγονται μᾶλλον οἱ τὴν ἰσχνὴν κεφάλην, ὥστ' ἐπὶ ἀνάγκη λέγειν βιαίζεσθαι τὸ κωλύον, ἀνάγκη μᾶλλον φθέγγεσθαι τοὺς ἰσχνοφώνους. Vbi apertè indicat ἰσχνοφώνους se intelligere eos qui lingua hæsitat, non eos qui sunt voce exili. dicit enim eos οἱ δύνασθαι βραδίζεσθαι μικρόν, non posse vti voce submussa inter loquendum: & μᾶλλον φθέγγεσθαι. Atque ita accipiendum etiam quod Plutarch. de Demosthene dicit, ὅτι μὴ πάντων ἀσθενῶν ἀπέφηνε, ἰσχνοφωνίᾳ πολὺ καὶ βλαβερᾷ τινι φύσει. In Demosth. enim (inquit Cic. libro 1 De orat.) tantum studium fuisse, tantúsque labor dicitur, vt primùm impedimenta naturæ diligentia industriáque superarit: quúmque ita balbus esset vt eius ipsius artis cui studeret, primam literā non posset dicere, perfecit meditando vt nemo planius eo loquutus esse putaretur.

Ἴσχναι, t. 1, c. 1361, g

Ἴσχος, ου, ὁ, in v. Laffertur pro Ramus: qui potius ὄχος dicitur. In iisdem ex Aetio affertur ἴσχος pro Viscum: quod aliàs ἰξός.

Ἰσχνός, t. 1, c. 1364, c. Ἰσχνεία, t. 2, c. 1546, f.
Ἰσχνείζω, & Ἰσχνείζομαι, t. 1, c. 1813, f
Ἰσχνογαμισταὶ, t. 1, c. 1846, b. Ἰσχνογάμων, ib. a
Ἰσχνογονία, t. 1, c. 1813, c. Ἰσχνοποιέομαι, ib.
Ἰσχυόῤῥιζος, ου, ὁ καὶ ἡ, Validam radicem habens seu agēs. lsocr.

Ἰσχυρὸς, t. 1, c. 1813, a. & c. 1811, a. ob.
Ἰσχυρὸν, t. 1, c. 1813, f. Ἰσχυρὸς, ib. d
Ἰσχύς, t. 1, c. 1811, f. Ἰσχύω, t. 1, c. 1811, a
Ἴσχω, t. 1, c. 1361, c
Ἰσωνία, Suidæ ἰσοτιμία, vel ἡ ἴση ἀγορά: quum videlicet pari seu æquali pretio res emuntur.

Ἴσως, Æqualiter, &c. t. 1, c. 1718, d. Ἴσως, Fortasse, &c. ibidem.

Ἴτᾶλος, ου, ὁ, dicitur ὁ Ἄδωνις, teste Hesychio.

Ἰτάλη, eidem sunt ἰσία, εἰς ἃ τοὺς ἵστους ἐμπήγνυσι.

Ἰτάλια, Ἰταλίζειν, Ἰταλικὸς, Ἰταλικώτερος, Ἰταλικὸς, Ἰταλὶς, Ἰταλιώδης, Ἰταλιώτης, Ἰταλωτὶς, Ἰταλίσκος, vide in sequ.

Ἰτᾶλός.

Ἰτᾶλός, οῦ, ὁ, Taurus, Bos: Hesychio ταῦρος. INDE Ἰταλὶς dicta creditur quòd bobus & vitulis esset fœta. Varro De re rustica lib. 2. cap. 1, Italia à vitulis nominata, vt scribit Piso. Et cap. 5, Bos maxima debet esse autoritate, præsertim in Italia, quæ à bubus nomen habere sit existimata. Græcia enim antiqua (vt scribit Timæus) tauros vocabat ἰτάλους. quorum multitudine & pulchritudine, & fœtu vitulorum, Italiam dixerunt. Sic Columella in præfat. libri 6, Nec dubium quin (vt ait Varro) cæteras pecudes bos honore superare debeat: præsertim autem in Italia, quæ ab hoc nūcupationem traxisse creditur quòd olim tauros Græci ἰτάλους vocarent. Alii verò (inquit rursum Varro in loco paulo antè citato) scripserunt quòd è Sicilia Hercules persequtus sit eò nobilem taurum qui diceretur Italus. Steph. ab Italo quodam denominatam ait, rege forsitan aut progenitore. Atque adeò incolæ eius regionis dicūtur eius nomine Ἰτᾶλοί, Latinis itidem Itali. De quibus vide Strab. initio libri 5, & Plin. 3. c. 5. Iidem ab ipsa regione NOMINANTVR Ἰταλιῶται, vt Φθιῶται à Phthia, Σικελιῶται à Sicilia. Sed differentia aliqua est inter Ἰταλοὺς & Ἰταλιώτας, vt inter Σικελοὺς & Σικελιώτας, teste Stephano. Σικελοὶ enim & Ἰταλοὶ dicti sunt ἀπὸ οἰκιστοῦ καὶ ἐπιχωρίου τῆς χώρας: ἀπὸ δὲ τοῦ ἡγεμόνος καὶ τῶν χρόνων Σικελιῶται autem & Ἰταλιῶται, οἱ ὕστερον ἡμῶν καὶ τῶν χρόνων βίρωνος φοινικηφόρου, ὑπὸ τοῦ μαθόντος ἀπ' αὐτῆς τὰς χώρας, illi à Sicilia, hi ab Italia. Itaque Ἰταλοὶ dicuntur antiqui verique Italiæ incolæ qui illuc cum conditore eiusque gentis venerunt, & regionem ab se denominarunt Italiam: Ἰταλιῶται autem, noui & aduentitii incolæ, qui nimirum eam Italiæ partem occuparunt quæ ab ipsis Magna Græcia vocata est: à regionis vocabulo sedibusque quas tenebant, nomen sortiti. Idque discrimē observatum fuisse ab antiquis constat. veluti quum Aristot. Rhet. lib. 2 dicit Pythagoram honoratum & cultum fuisse ὑπὸ τῶν Ἰταλιωτῶν. Sic Diodor. Sicul. pag. 461. de Philisto & Leptine, φυγόντες εἰς Θουρίους τῆς Ἰταλίας ὑπὸ τῶν Ἰταλιωτῶν μεγάλης ἀποδοχῆς τυγχάνουσι. Porro ab Ἰταλὸς est POSSESS. Ἰταλικὸς, οῦ, ὁ, Italicus. vt Ἰταλικὴ πόλις. Item Ἰταλικοὶ, Qui sunt ex gente Italica. vt quum Plut. Sympos. lib. 5, dicit τὸν Ἰταλικὸν οἱ σοφοὶ τῶν Παίδων οἰκοῦντες. At Ἰταλικὸν, verbs Iberiæ: cuius civis seu incola, Ἰταλικάνος, teste Stephano. Ab iisdem est & aliud possess. nomen, fœminini tantùm generis, NOMEN Ἰταλὶς: idem significans quod Ἰταλικὸν, vt Ἑλλὰς idem quod Ἑλληνικὸν. Ahoqui Ἰταλὶς est etiam ἐθνικὸν, idem valens quod Ἰταλὸς, Itala, id est Fœmina oriunda ex Italia. Ab Italiotis autem est FOEMININ. Ἰταλιῶτις, ίδος, ἡ, idem significans cum Ἰταλὶς, Itala. ET POSSESS. Ἰταλιωτικὸς, οῦ, ὁ, Italicus. Plato in epist. ad Dionis propinquos, ἐλθόντες δὲ μοι ὁ Ταύτου καὶ ὁ Σικελὸς καὶ βίος ἅπας. Ἰταλικῶν τε καὶ Συρακουσίων σφόδρα πλήρης, οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἦτον. Vt de Cic. Tuscul. 5, Quò quum venissem, vita illa beata quæ ferebatur, plena Italicarum Syracusanarúmque mensarum nullo modo mihi placuit. Rursum apud Hesych. reperio, Οἱ Ἰταλιῶται, οὓς ἀλαζόνας οὐδαμῶς, quod dictum sit propterea quoniam Pythagorici in Italia agitabant, vbi etiam perhibent ipsos ἐμπυρευθῆναι. Pro eo Suidas etiam cod. legitur Ἰταλικούς, ὁ ἀλαζών, λέγει δὲ τοὺς Πυθαγορικοὺς· διὸ καὶ τοὺς Σύβαριν, ὁ λάγνος. Denique ab Italia est VERBVM Ἰταλίζειν, significans τὸ Ἰταλίᾳ ἡδέσθαι διδάσκειν, teste Hesychio. Meminit Steph. quoque eius verbi, sed non exp.

Ἰταμὸς, t. 1, c. 1815, b. Ἰταμὸς, ib. d
Ἰταμὸς, ib.
Ἴτης, Hesychio est ὄρνις & ὁ αἰγιθός. quod posterius Doricum erit pro ἴτυς.

Ἴτι, Ite, Vadite. περιθετικὸν, ab εἶμι. Sicut verò illi suprà dicta est esse hortandi aduerbium: ita & ἴτι ἀνεπιθέτως sciendum est

apud Platonem De leg. vſurpari, pro Agite videlicet. A
Aſſertur & εἰ ἴη μετ' αὐτῶν ex Thuc. pro Si ab eis ſteteritis. ſed ea ſcriptura ſuſpecta eſt.

Ἰτέα, ας, ἡ, ET Ἰτέη, ης, ἡ, Salix: ὅτι πρῶτα πίνει, ſi Etymologo credimus, quoniam videlicet citò in altum excreſcit, inter primas etiam germinans, vt & populus & alnus. Homer. Odyſſ. κ, Μακραὶ τ' αἴγειροι καὶ ἰτέαι εἰλίσιαρμοι. Vnde Plinius lib. 16, cap. 26, Ocyſſimè ſalix amittit ſemen, antequam omnino maturitatem ſentiat, ob id dicta Homero frugiperda. Et lib. 24, cap. 9, Salicis fructus ante maturitatem in aranea abit. Eurip. ἰτέαν pro haſta vſurpaſſe dicitur: procul dubio ſaligna, id eſt confecta è ſalice: vt Homer. μελίαν vocat fraxineam haſtam: ſynecdochicè poſita materia pro re inde confecta. Apud Heſychium verò reperio, Ἰτέαι, αἱ ἀσπίδες· ἀφ' ἧς τοῦς ἐκ ταύτης τῆς ὕλης κατασκευάζεσθαι. Rurſum Ἰτέα, vrbis nomen eſt: cuius ciuis Ἰτεάτης dicitur, teſte Suida. Steph. Ἰτέαν fuiſſe dicit δῆμον τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς: & δημοτῖται eius vocari Ἰτεάτιοι, ab Androtione triſyllabos Ἰτεῆται. A planta autem ἰτέα eſt materiale NOMEN Ἰτέινος, Salignus, Qui è ſalice eſt, apud Theophraſt. Ex Herodoto verò affertur ἰτέινον μαίδιον, itidē pro Salignis virgis. ITEM Ἰτών, ῶνος, ὁ, Salicetū ſeu Salictum. i. Locus conſitus ſalicibus. B

Ἰτέον, Eundum: πορευτέον, Heſychio & Suidæ. Plato libro 1 De republ. ταύτῃ ἰτέον, Hac via eundū. Apud Ariſtoph. ἰτητέον.

Ἴτη, Heſychio συεσμὸς, ῥῖζος, Sibilus, Strepitus.

Ἰτηλὸν, idem H. ex Æſchyli Glauco affert pro ἔμμονον ἢ οὐκ ἐξίτηλον, Conſtans nec euaneſcens.

Ἴτης, t. 1, c. 1814, g C

Ἰτητέον, Eundum: apud Suid. ex Ariſtoph. Nub.

Ἰτητικὸς, t. 1, c. 1815, a. Ἰτικὸς, ib. b

Ἴτρον, Suid. dici ait τὸ ὑποκάτω τῆ ὀμφαλοῦ μέρος, partē vmbilico ſubiectam: vnde & μίτρας dici ἃς φέρει αὐτὰ ζώνιον: ITIDEMQVE Ἴτρεια Heſych. dicti ſcribit τὰ ὑποχόνδρια, imam ventris partem. Id tamen ἴτρον potius dicitur de quo ſuprà. Lascar. verò ἴτρον in Epigr. dicitur expoſuiſſe Vtrem, ſ. pelle confectum. Alioqui Ἴτρεια vocantur καθυρούδη πλάσματα, τίμματα, vt iidem lexicographi teſtantur. feruntque fuiſſe placentarum ſeu operis piſtorii genus prætenue, faciléque fragile: vnde idem Heſychius eſſe dicit κλάσματα, & Galenus in lexico Hippocr. τὰ ἴτρεια nominari etiam ἰρύτια, ἀφ' οὗ ῥύπτεσθαι: nimirum verbo ἰρύειν ſignificante θραύειν. Itaque rectè Anacr. apud Athenæum lib. 11 dicit, ἰτρείου λεπτοῦ κόπελας. Atque adeò ipſe Athen. lib. 14 teſtatur ἴτρεια fuiſſe πλακοῦντα λεπτὸν, idque ἀφ' ὑσσίμου καὶ μέλιτος ῥηγνύμενον, opus piſtorium tenue è ſeſamo & melle confectum: lib. 3 ſcribens libum à Romanis vocari πλακοῦντα ὑπὸ γαλατῶν, ἰτρείον τι καὶ μέλιτος. Galenus De alim. facult. l. 1, c. 4, duo eſſe ſcribit ἰτρείων genera: præſtantius quidem quod ῥυπάματα appellant, deterius verò quod λάγανα: quapropter omnia quæ ἀφ' οὗτον τὸ γένος ἁπλῶς σωπῆται eſſe παχύχυμα & βραδύπεπτα: at τὰ σὺν μέλιτι σκληρύνοντα eſſe μακτὰ δυνάμεως. Vide ibidem & alia de his placentis, itémque De tuenda valetudine lib. 5. Meminit Dioſcorides quoque τῶν ἰτρείων, l. 4, c. 64, dicens ibi τὰ μαζίδια μάνινα μέγιστον μελιτόμματα ἢ ἰτρείους, placentis mellitis & itrifs. Et Ariſtoph. Acharn. D dicit, Ἅμιλλαι, πλακοῦντες σησαμοῦντες, ἴτρεια. Et Sophocl. apud Athenæum lib. 14. Ἐγὼ δὲ πηδῶ σοῦ θοᾶς ἴτρεια βαίνων. Notandum verò apud Heſych. & Ariſtophanem ſcriptum eſſe ἰτρεία paroxytonως: apud alios properoxytonως ἴτρεια. Apud Euſt. verò ſunt ET Ἰτρεῖδες. nam p. 1631, ex Athen. refert Ῥοδιακὰς πίτας ἰτρείδας fuiſſe χριτὰς εἰς ἀφροδίσιον ἀφ' οὗ σωφρονίζεσθαι δοκοῦσι.

Ἰτρίτας, Pollux in fine lib. 7, vocari ſcribit τοὺς διφθέρας. Heſych. verò Ἰτρίτας affert pro διφθέρας: & ἰστίτας pro eodem. Item ἴτριλλον & ἰτριλὸν dici ait αἰγίλιον, μαλακτικὸν. quæ potius ἰξάλια ſeu ἰξαλᾶ. E

Ἴτω, Doricè pro ἴστω, Sciat. apud Plat. epiſt. 7, γιγνέσθω δ' οὖν ὅπως, ἴτω Ζεὺς ὁ Θηβαῖος, quomodo autē acciderit, ſciat (ſeu teſtis ſit) Iupiter Thebanus. Sic Ariſtoph. Acharn. Θηβαῖον ἴτω Ζεύς.

Ἴτυλος, Suidæ eſt ὀρφανός: itidémque Heſychio, à quo exponitur præterea μόνος, πίος, ἄπαις, Solus, Iuuenis, Tener. Vide Ἴτυς.

Ἴτυς, υος, ἡ, Circumferentia, & Vmbo: ἄμβων. id eſt, ora curuaturáque in extremo ambitu rotæ vel clypei. Ac τροχοῦ quidem περιφέρεια ſic nominat Hom. Il. δ, v. 486, de alno, Τλῶ μὲν ἥ τ' ἀρίμφατος ἐν ὄρεσι πέλεται Ἐξέμεν, ὄφρα ἴτυν καμψῃ περιπαλὲς δίφρου. Et Iliad. 1, v. 724, Τῶν (ſ. Ἑλίκων, quos καμπύλα κύκλα vocat) ἧκα χρυσείη ἴτυς ἄθραυστος νεμέθοι Χάλκεαι ἐπάλληλα περιφερέουσι. De clypei autem circumferentia ſeu vmbone, apud Heſiodum in Aſp. v. 314, Ἀμφὶ δ' ἴτυν βάλε κύκλος ἀκμονίου πολύδονος ἐσταώς. Sic verò Heſychio quoque ἴτυς eſt ἡ ἰσχάτη αἶξις, ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος ἢ τὸ ὄχθος καὶ πᾶσα περιφερὴς τοῦ πηλυκίου μέρος. Suidas & ipſe περιφέρειαν eſſe dicit, afferēs hæc exempla. Ex Xenophōte, ὡς ὁρᾷ αὐτὸν περιόντα, ὑπελαμβάνετο αὐτοῦ τῆς ἴτυος. Et ex Epigr. Γεραλία μὲν ἴτυν πολέμου ὑπὸ, γεραλία ἢ Ὁμφαλόν. ἀλλ' ἀρίστης λάμπομαι ἀσπίδος ἴτυν: verba ἀσπίδος de ſe. Et rurſum, Ἀλλ' ἴλεθ' ἁμφὶ ἑπάρην χοὶ κυκλότατον ἴτυν. Item, Γυρὸν τ' ἀγκίσειν καμπυλότατον ἴτυν. Vbi nota tribui ἀγκίσεις quoque.

Ἴτυς, υος, ὁ, Itys: filius Tereï & Prognes, à matre & Philomela matertera occiſus, & Tereo epulandus præbitus, vt fusè deſcribit Ouidius Metamorph. lib. 6. Ariſtophanes itaque in Auibus dicit, Χύσον δὲ νύμφης ἱερὸν ὕμνον, Οἷς ὄρνις ἱείσης σύριγγος ἠρίνης, Τὸν ἐμὸν κλαυσὸν ἐπολόλυξεν Ἴτυν ἐλελιζομένη διερὰς μέλεσι. Et Ouid. rurſum, Deflet Threicium Daulias ales Itym. Homerus hunc Itym vocat Itylum. Odyſſ. τ, v. 521, Ἦ ῥα μάν ποτε κεῖνος ἐν ἀνθρώποις ἐκέκλετο πολυηχὴς φωνὴ, Παῖδ' ὀλοφυρόμενος Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ Κτεῖνε δι' ἀφραδίας κούρων Ζήθου αἰάχης. Quanquam id quidam appellatiuè accipi putarint pro ὀρφανὸν, πίον, ἄπαιδα: perperam. vt & ſchol. docet & Etymol. & clari hiſ Ariſtoph. ac Ouid. cæterique poetæ. ITYS autē, Suidæ eſt ἰτέα, Salix.

Ἴτω, Eat. Itē Abeat. Greg. Naz. ἀλλ' ἴτω μὲν ἡμῖν ἅλιος, Sol hinc abeat. ſeu Hinc concedat.

Ἰτών & Ἰτωνία, dicitur vrbs quædam Theſſaliæ, quam nōnulli σιτῶνα appellant ἀφ' οὗ σπείρεται. vnde Minerua dicitur Ἰτωνία & Ἰτωναία, vt quæ ibi coleretur. Ciues quoque eius Ἰτωνάδαι dicuntur & Ἰτώνιοι. & fœmin. genere Ἰτωνίδες atque Ἰτωνιάδες, teſte Steph. Sic ſanè Call. in hymno in Cererem dicit, Ἠίθεοι Ἰτωνιάδες. Dicitur & Ἰτωνὶς χώρα, teſte Suida.

Ἰυγὴ, t. 1, c. 1946. b. Ἰυγμὸς, t. 1, c. 1945, f
Ἰυγξ, t. 1, c. 1946, d. Ἰύζω, t. 1, c. 1944. g
Ἰυκτὴς, t. 1, c. 1945, g. Ἰυκμὸς, ib.

¶ Ἰφθιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Generoſus, Fortis: εὐφυὴς, ῥωμαῖος, διάφορος, Euſtathio & aliis, quibus videtur eſſe quaſi ἰφθυμος, per ſyncopen & ἔκθλιψιν τοῦ υ. Homerus Iliad. α, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν. Iliad. 1, Ἰφθίμῳ ἀλόχῳ. Aliquādo redditur non tātùm Fortis, Animoſus: ſed etiā Viribus potens, Robuſtus. vt Od. κ, Ἰφθίμου εἴδη τε καὶ ἰφθίμης ἀλόχοιο. Ἰφθίμη Περσηϊὰς Il. π, χαλκὸν τε καὶ ἰφθίμους φόνους Il. ψ, βοῶν τ' ἰφθίμα κάμματα.

Ἰφι, Heſychio eſt ἰσχυρῶς, μεγάλως, Validè, Fortiter, Magno animo, vel Magna cum potentia. Homer. Iliad. α, — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις. Apud Etym. ex Euphor. Ἶφι βιαζομένῳ. Multa hinc ſunt nomina propria: virorum, vt Ἰφιάνασσα, Ἰφικλῆς ſeu Ἰφικλος, Ἰφικράτης, Ἴφιτος: mulierum, vt Ἰφιγένεια, Ἰφιμάδεια, Ἰφινόη, Ἰφιάνασσα.

Ἰφικρατὶς, Heſychio ſunt ὑποδήματος εἴδος, genus calceamenti. pro quo Suidas habet Ἰφικρατίδες, annotans & ipſe eſſe genus calceamenti denominatum ab Iphicrate Athenienſium duce, filio ſutoris. Idémque hoc exēplum affert ex Damaſcio, τὰς Ἀθήνας Ἰφικρατίδας ἢ τὸ σωφρονιστήριον ἐκάλουν ἀνδρῶν.

Ἴφιος, ου, ET Ἴφις, ιος, ὁ, Robuſtus, Fortis. Heſychio Ἴφις eſt ταχύς, Celer, Velox: afferenti & Ἴφιν pro καλῶς. Affert idē ἴφιον & pro λιπαρὸν, Pingue ſeu Pinguem. quomodo & Etymol. annotat ἴφια μῆλα dici τὰ ἀτραφῆ vel ἰσχνόμισθα ἢ ἰσόμισθα: ſed addens, κατ' ἀφαιρεσιν quoque ſic nominata dici poſſe velut ἀσθενῆ ἢ οὐκ ἰσχνά: Suidas verò exponit ἰσχυρὰ βασίλεια. Legitur porro hoc ἴφια μῆλα apud Homer. redditúrque Bene habitæ, Vegetæ, Pingues, Lætæ oues.

Ἰφλυμα, ατος, τό, Vulnus: τραῦμα, Hesychio.

Ἰφύη, Suidæ est species oleris agrestis. ☞ Apud Theophrastum verò Hist.plant.lib.6, cap.6, reperio ἴφυον, & cap.sequ ἴφυον, inter τὰ θερινὰ ἀνθη, flores æstiuos: at lib. 7, cap.12, ἄφυον, eadem in genere τῶν αὐθινῶν. Quæ posterior scriptura prioribus præferitur, quum apud Plinium quoque reperiatur tiphyon lib.21, cap.21, vbi interpr. locum Theophr.ex Hist.plant.l.6, cap.7, numerans & ipse istud tiphyon inter flores æstiuos. Veruntamen & ἴφυον ferri posse videtur: atque adeò quum in illo Aristoph.loco quem Suid.citat, scriptum sit οὐκ ἀπὸ ἰφύων, non ἰφυῶν, in manuscr. etiam codice putarim esse à nom. sing. ἴφυον, non ἰφύη.

Ἰφύς, eidem Suidæ est ὀφρύς, Supercilium.

¶ Ἴχθία, τ.1, c.1817, c

Ἰχθύα, poeticè pro ἰχθῦς & ἰχθύδια τινα, Ionicè pro ἰχθύια, à them. ἰχθύω.

Ἰχθύαι, τ.1, c.1817, a.

Ἰχθυβολεύς, τ.1, c.1816, f

Ἰχθυβολία, ὁ, Pisces ferio tridente, Pisces figo. in Epigr.

Ἰχθυβολικός, τ.1, c.1816, e.

Ἰχθύδιον, τ.1, c.1817, b

Ἰχθύη, ib.c.

Ἰχθύημα, ib.b

Ἰχθυηρός, τ.1, c.1816, h.

Ἰχθύια πύλη, ib.

Ἰχθύιαι θύρ, ib.f.

Ἰχθυοβολεύς, τ.1, c.1815, f

Ἰχθυοβολεῖον, ib.

Ἰχθυοβολές, ib.

Ἰχθυοβολικός, ib.

Ἰχθυόεις, τ.1, c.1816, g

Ἰχθυοθήρ, τ.1, c.1815, g

Ἰχθυοθήρα, ib.g

Ἰχθυοθήρας, ib.f.

Ἰχθυόθυρα, ib.g

Ἰχθυοθύρ, ib.g

Ἰχθυοκάμη, ib.g.

Ἰχθυολαβίς, τ.1, c.1816, f

Ἰχθυολογεῖον, ib.a.

Ἰχθυόλογος, ib.

Ἰχθυόμαντις, ib.

Ἰχθυοπάγαι, ib.b

Ἰχθυοπωλεῖον, ib.

Ἰχθυοπώλης, ib.a

Ἰχθυοπωλία, ib.b.

Ἰχθυόρους, ib.c

Ἰχθυοσφαγεῖον, ib.

Ἰχθυοσφαγία, ib.d

Ἰχθυοσφαγεῖς, ib.c.

Ἰχθυοσφάγος, ib.

Ἰχθυοφαγεῖον, ib.e

Ἰχθυοφάγος, ib.d.

Ἰχθυωπής, ib.f

Ἰχθύς, τ.1, c.1813, e.

Ἰχθυώδης, τ.1, c.1816, f

Ἰχθυώδης, ib.g.

Ἰχλα, Hesychio est κίχλα, Turdus.

Ἴχμα, eidem sunt ἰχεία, Vestigia: quæ suprà ἴβμασι.

Ἴχνη, τ.1, c.1819, f.

Ἰχῶν, ῶνος, ὁ, ib.

Ἰχεδομαι, τ.1, c.1818, c.

Ἰχνεία, τ.1, c.1819, b

Ἰχνελάτης, τ.1, c.1818, c.

Ἴχνευμα, ib.f

Ἰχνεύμων, ib.g.

Ἰχνεύς, ib.f

Ἰχνεύτης, ib,

Ἰχνεύω, ib.e

Ἰχνηλασία, ib.d.

Ἰχνηλατεῖν, ib.e

Ἰχνηλάτης, ib.

Ἴχνιον, τ.1, c.1819, d

Ἰχνοβάτης, τ.1, c.1818, a.

Ἰχνοσκοπία, ib.

Ἰχνοσκοπικὸν, ib.b.

Ἴχνος, τ.1, c.1817, d

Ἰχνοσκοπία, τ.1, c.1818, b.

Ἴχνος, τ.1, c.1819, f

Ἰχνύτης, Ἰχνύφωνος, Ἰχνώδης, perperam in v.l. scripta pro ἰχνεύτης, ἰχνεύφωνος, ἰχνώδης.

Ἴχνος, τ.1, c.1819, g.

Ἰχωρώδης, τ.1, c.1820, h

Ἰχωρώδεια, τ.1, c.1821, a

¶ Ἴψ, c.1, c.1726, f. & c.3, c.1345, b. ob.

Ἴω, Eam, vel ineorum or.2, subiunct. modi, à them. ἴημι vel ἰάω. Hom. Od.ε, Ἥ ἴμεν ὄφρα μαθῇς ἴω.

Ἰώ, Hesychio est ἰὼ δύναμις & βοή. Vis, Clamor. Est etiam nomen proprium filiæ Inachi. Item aduerbium seu interiectio dolentis & exclamantis, vt Io, Heu seu Eheu, Hei & O apud Latinos. Soph. Aiace, ἰώ μοι, ἰώ μοι, Hei, hei mihi. Ibidem addito genitiuo elliptico, ἰὼ μοιρίδιον τύχα, hei mihi ob reditus meos. Ibidem cum nominatiuo ἰὼ τλάς, Hei misero mihi, O miserum me. Item cum vocatiuo, ἰὼ τλαίπορον γύναι, ὁ miseram te. Sic Aristoph. ἰὼ ἡμῖν, ἰὼ σφυρὸν ἐμόν. Et rursum, ἰὼ τέκνα βαρύβροτον μοί τι βοᾶτον. Necnon cum genit. elliptico rei, omisso casu personæ, ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐμῶν δύστηνε, ὁ vulnera dolorifica. Vbi nota geminati. Ex Euripide ἰὼ ἰὼ affertur pro Proh proh. At ἰοῦ, Medére, pro ἰάσαι, ab ἰάομαι.

Ἰώγα, Bœoticè pro ἴωγα, Ego equidem, Hesych.

Ἰωγή, eidem Hesychio est σκέπη, (vt Suidæ quoque) καὶ στέγη καὶ αἰγιαλός, Tegmen, Diuersorium, Litus: item ἡσυχία, Quies: necnon πνεῦμα, φωνή, Ἦχος, Flatus, Vox, Clamor. Apud Homerum in fine lib. Odyss.ξ, — ἴδε δ' αὖτις ἀγχίστοκος Πίπτε ὑπὸ λαιψηρὰ βίη Βορέω ὑπ' ἰωγῆ, Aristarch. & eo scholiorum breuium autor exp. σκέπῃ, sub tegmine borex.

Ἰώδης, Æruginosus, & Venenatus, τ.1, c.1677, f.g. Eo significatu & Athenæus lib.2, αἰχμαὶ δὲ ἦσαν ἠρεθισμέναι ἰοῖς τῶν Νάλαγ, ἰῷδες δὲ ὕδωρ ἰώδες, καὶ πικρὸν τὸ Λιγυστικὸν ἀκόνιτον. ‖ Significat etiam Violaceus, de quo in Ἴον suprà.

Ἰωή, ῆς, ἡ, Vox, Clamor. Homer. Iliad.κ, Θῆξε δ' ἅμ' ἠῶ καὶ ἀϋτὴν θῆκε φάλαγγι πᾶσιν· ἰωὴ id est φωνὴ, Vox: nimirum clamore excitantis. ‖ Item Flatus. mox. quo modo accipiunt in hoc loco Iliadis ρ', — νέφος ἔτρεμεν ᾗ τινα τοῦτο ζεφύροιο ἰωῇ. Et in hoc Iliad. λ, — ὄφρα δ' ἀκτὴ Ζεφύρου ἰωῇ ἐξ αἰγιαλοῦ πολυκαλέτοιο ἰωῇς. ‖ Ἰωὴ ab Hesychio exponitur non solùm φωνὴ, κραυγὴ, πνοὴ, sed etiam ἀποφορὰ, κατάνυξις, αἰχμὴ, ὁρμή. Idem ἰωὴν affert pro βίαν.

Ἰωκὴ, siue Ἰωκὰ, eidem est δίωξις, ὁρμὴ, Persequutio, Impetus. per aphæresin enim dictum putatur pro διωκὴ seu δίωξις. Hom. Iliad.ε, de Ægide Palladis, Δεινὰ, τὰ σὲ μὲ πάντα φόβος ἰσταμένην Ἐν δ' ἕατε, ὁ δ' ἀλκὴ, ὁ δὲ κρατερὴ ἰωκή. Et aliquanto antè, — αἱ δὲ καὶ αὖτε Οὐκ ἐθέλουσι Τρωσὶ δαΐζειν, ὧν ἰωκάς. In quorum locorum priore scholiastes quoque exp. δίωξις: in posteriore verò non solùm τὰς ἐν πολέμῳ διώξεις, sed etiam κραυγὰς, ἀπειλὰς, Clamores, Minas. Rursum metaplasmo dicit ἰωκὴν pro ἰωκὴ, vt Hesiod. κρέκα pro κρέκω, inquit Etymol. in exemplum afferens hoc hemistichium, ἰωκὴν δὲ κρείσσων, quod extat Il.λ, vbi poeta canit, Ἐπεὶ ῥ' ἐδύσετο τεύχεα καλὰ, Εἰς ὄχεα προθορὼν μεγάλ' ἴαχε, δεινὰ δ' ἀυτὴν Ἔντυε· τοὶ δ' ἐπένοντο μάχην ἐς κύδιανειραν. Quo in loco exponunt itidem δίωξιν.

Ἰώλη, Hesychius & Suid. afferunt pro αὐλακὶ, Sulcum.

Ἰώλεος, Hesychio μέλας, Nigrum, Atrum.

Ἰώμαι, Medeor: ex ἰάομαι. At ἰωμὲν, Eamus: ab ἴημι seu ἴω.

Ἰών, Iens, Vadens: ab eodem ἴημι seu ἴω.

Ἴων, ωνος, ὁ, Ion: filius Xuthi, nepos Hellenis, à quo Ἴονες dicti fuerunt posteri eius ac subditi. ET Ionia ea, Ionia, regio quam incolebant: subaudito substantiuo χώρα, vt Αἰγιαλία pro Αἰγιαλία χώρα: ex MASCVL. Ἴωνος, vt Αἰγιαλίης. Alioquin Ἰωνία Athenis dicitur ἡ χαμαίπιτυς, vt est apud Dioscoridem lib.3, c.175. Ab iisdem Ionibus est nomen POSSESS. Ἰωνικὸς, Qui Ionum est, Ionum proprius & peculiaris. vt quum vocabulum aliquod esse dicitur Ἰωνικὸν. Sic Ἰωνικαὶ ῥῆσις apud Athenæum. Et Ἰωνικὴ ὀρχήστρα, Ἰωνικὰ ἄσματα apud eosdem, & Ἰωνικὴ ἁρμονία apud Lucianum. Sic Ἰωνικὴ μαλακὴ καὶ τρυφὴ apud Plutarchũ. Alioqui Ἰωνικὸς dicitur etiam qui ex Ionum gente est, vt Ἰταλὸς qui ex Italorum. Menander apud Athen.lib.4, Ἰωνικὸς ἀνὴρ ἐστὶν ἁπαλὸς πάνυ. Inde ADVERB Ἰωνικῶς, Ionicè, Ionũ more. Aristoph. pro Molliter & delicatè, quoniam ἁβρύνεσθαι est τὸ ἐν Ἴωσι μαλακίᾳ καὶ τρυφῇ. Pro Ἰωνικὰ dicitur ETIAM Ἰωνὶς, ίδος, ἡ, vt in Epigr. Ἰωνὶς φωνὴ, Ionica vox. Necnon ἡ Ἰωνὶς pro ἡ Ἰωνὶς χώρα, vt Ἰωνία pro Ἰωνὶς χώρα, Ionica regio. Præterea ab Ionibus est VERBVM Ἰωνίζω, Ionis imitor vel æmulor, Iones sequor.

Ἰωνία, ας, ἡ, vide in Ἴων præcedente. At Ἰωνιὰ, ᾶς, ἡ, dicitur ὅπου πολὺ ἴον φύεται, vt ἰοδόκη, Ἴου πολὺ ῥεῖ, teste Hesychio: quemadmodum Suidas quoque Ἰωνία, (inquit) ὁ λειμὼν ὅπου ἴον, οὗτος δὲ Ἰοδόκη· ὅπου ῥόδον τὸ Κεντρωνιὸν ῥόδον. Ita igitur vocatur Violetum. Locus violis consitus. vt apud Aristophanem in Pace, πῆς ἰωνιᾶς ἢ πῆς ἐρίσμης, ἢ τ' ἰλαιὰς ἢ πηδάλιον. Ex Theophr. verò affertur ἰωνιὰ μέλαινα pro Nigræ violæ tota planta, vt ἀσπαραγωνιὰ dicitur stirps asparagi cum radice & caule.

Ἰωνίζω, Ἰωνιὰς, Ἰωνικὸς, Ἰωνὶς, vide in Ἴων.

Ἰωνικὸς, ὁ, ἀb Ephesiis dicitur ὁ χρυσοφρὺς ἰχθὺς, vt testatur Archestr. apud Athen.l.7.

Ἴωξις, Hesychio & Suidæ est δίωξις, Persequutio, Insectatio.

Ἴωος, eidẽ Hesychio est τὸ ἐσώτατον χωρίον ἢ οἶκος, Locus mõstanus & monasterium οἶκος ἢ ἴωνος φυλακὴ, domus & custos eius. A Suida quoque exponitur ἴωνος, φύλαξ, qui prouerbialiter dici ait οὐκ' ἄνευ ἴωνος ἰώμου: & legẽ quandam

Athenis iuſſiſſe ἐκπὸς ἰώπου εἶναι τοὺς ἀνδροφόνους. poetam ὅτι τὸ ἀπειλούμενον καὶ σκαρδυπτόμενον prouerbio iſto vſum. A

Ἰῶτα, nomen literæ cuius ſeriem nunc tractamus. Significat etiam κεραίαν, apicem, teſte Heſychio. Quo ferè modo Matth.5, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται.

Ἰωπαΐζω, t.2,c.1109,c. Ἰωπασμός, ib.& t.2,c.1111,g

Ἰωχμός, οῦ, ὁ, idem quod ἰωκὴ & ἴωξις, eiuſdémque origi- nis, ex διώκω videlicet, aphæreſi literæ initialis. id eſt Perſequutio hoſtilis, Infeſta inſectatio. Hom.Il.Φ, πόρε Ἕκτορ ὠκέας ἵππους Ἥλῃσι αἰ' ἰωχμὸν θασσὼν, μαίεσθαι φορέοντες Ἀχαιούς. Et aliquanto poſt, ὅς ἄρα φαντιόων φύγαλ' ἵππων μώνυχας ἵππους Αὔθις αἰ' ἰωχμόν. Sic Heſiodus, — ποδῶν δ' αἰπεῖα ἰωὴ Λαπίθῃ ἰωχμοῖο βολάων τε κραταιάων.

Ἰωλ, piſcis quidam, teſte Suida. Meminit eius Callimach.

B

K

K Decimæ literæ Græcorum nota eſt, quam vocant κάππα. Vtuntur ea Latini quoque, ſed admodum rarò, vicem eius præſtante litera C. Eſt etiam numeralis nota, ſignificãs viginti, hoc modo, κ', κά, κβ', & ſic deinceps. præfixa autem acuti accentus apice ab imo ſiniſtri lateris pede, viginti millia denotat, ,κ.

Καασπίνειν, Heſychio πατεῖν: quod infrà καταπεῖν.

Κάβαισος, t.1,c.X1,f. Καβασεύς, t.1,c.X11,e

Καβάλης, Heſychio eſt ὑγιὴς ἵππος. vt & Latinum Caballus quandam vilitatis ſignificationem habet. Lucil.Succuſſator tetri tardique caballi. Horat.—aut olitoris aget mercede caballum. Sic ſanè Plutarch.De nõ fœner. ὄνου πὶ πὶ τυχόντι καὶ καβάλῃ χρώμενος, non expectans videlicet ἱππικοῖς μᾶλλον ὀχήμασι ζῶντα. INDE Καβάλλιον: quod Heſych.exp.itidem καβάλης, necnon ἡ σφὺρα τῶν τετραπόδων ὁμοῦ, δηλ. τὸ αἰδοῖον.

Κάβαξ, t.2,c.X11,e

Καβαρνοί, à Pariis dicuntur Sacerdotes Cereris, teſte Heſ. Vide Ὀργεῶνες, t.2,c.1432,d

Καβάσι, Lacones dicunt pro καταβῆθι, Deſcende: Heſych.

Καβασσος, t.1,c.X1,f

Κάββαλε, Æolica ſyncope pro κατέβαλε, Detecit. Heſiod. ὅττι χθονὶ καββαλε μίσῃ. Sic Hom.Odyſſ.ι, νῦν δ' οὐτιδανὸν καββαλε δαίμων. Thema quoque καββάλω conſtitui poteſt, vnde SIT Καββαλικός, Aptus ad deiiciendum. Affertur enim ex Plut. Apophth.Lacon. καββαλικώτερος pro Aptior ad proſternendum, Qui aptius proſternitur. Apud Suid. Καββαλὶς, ὁ καταβαλών. INDE Κάββαλμα, pro κατάβλημα. quod Heſ.à Laconibus vſurpari ait pro ἀθέτημα.

Κάβειροι, eidem H.ſunt χαρίτες, Cancri.quos diuino apud Lemnios honore coli dicit, & pro filiis Neptuni haberi.Suid.Καβείρους eſſe dicit gentem quandam: ſed eã vocem ſignificare etiam δαίμονας. Apud Herodot.Καβείρων ἱρὸν, & Καβείρων ἄγγια. Vide Etymol.

Κάβη, t.2,c.X1,f. Κάβηλος, t.2,c.X11,g

Καβηξ, ib.c. Καβησα, ib.d

Καβήνος, ib. Καβησήτης, ib.

Καβησήτις, ib. Κάβησσος, ib.c

Καβλίη, ib.f. Κάβλη, ib.g

Κάβλημα, ib.f. Καβος, t.2,c.X1,e

Καγχάζω, Cachinnor, &c.t.2,c.1,a. Καγχάζω, Conuitior, &c.ibid.

Καγχαίνω, Calefacio, Arefacio. Heſych.enim καγχαίνει affert pro θάλπει, ξηραίνει. VNDE Κάγχαυος, Aridus, Siccus. Homerus Iliad.φ, — ὑπὸ δὲ ξύλα κάγχαυα κεῖται. Odyſſeæ ε, — σχεδὸν δὲ ξύλα κάγχαυα θῆκαν Ἀνὰ πλάγι. Vide & t.1,c.94,b.

Καγκαλία, Heſychio ſunt καπνικαυσθέντα, Combuſta.

Κάγκαμον, ου, τὸ, Cancamum: lacryma Arabici ligni, myrrhæ quodammodo ſimilis, viroſi guſtus, quam ad ſuffimenta vſurpant, teſte Dioſcoride lib.1,cap.23. Meminit & Plin.lib.12,cap.20. Apud Heſychium ſcriptum Κάγκαλον: quod & ipſe eſſe dicit ligni cuiuſdam lacrymam & thymiama apud Indos. At Κάγκαυον, herba eſt apud Galen.Simplic.medicament.lib.7: Aet.lib.1, Oribaſ.Collect.medic.libro 15.pro quo apud Paulum Ægin.ſcriptum κάγκανον, ſed reclamante ſerie alphabetica. Eum enim ſcripſiſſe κάγκαυον, per γκ, Oribaſium autem cum Galeno κάικαυον, per ικ, ordo alphabeticus docet. Apud Actium verò extra ſeriem poſitum in fine τῶν κ̄.

C

K

Κάγκανον, vide in Κάγκαμον. Κάγκαυος, vide in Καγχαίνω.

Κάγκελος, vox Latina vſurpata à recentioribus Græcis. Ea enim Heſych.vtitur in exponendo ῥιφακτὸς, & ſchol. Theocriti in exponendo ἰξηλὲξ. Quinetiam ex Epigramm.κάγκελος affertur pro Cancellus. Et ſchol. Ariſtoph.κιγκλίδα dici ſcribit τὸ καγκελωτὸν θύρας, Portã cancellatam: quam Plautus clathratam appellat. c

Καγκὶς, Heſychio eſt πύελος.

Καγκύλαι, Æoles vocant τὰς κοκκίδας, Gallas. Heſych. quæ infrà καχρύς.

Καγχαλάω, t.2,c.1,c. Καγχαλίζω, ib.e

Καγχαλίων, ib.c

Κάγχαμος, Croconiatis dicitur ὁ κισσὸς, Hedera. Heſych.

Καγχάομαι, t.2,c.1,c. Καγχασμὸς, ib.a

Καγχασὶς, ib. Καγχασπὶς, ib.

Καγχλάζω, ib.c

Καγχρὶς, Suidas dici ſcribit τὰς κριθὰς ſeu τὰς ἀλφιτοειδεῖς κριθὰς, Hordea, ſeu Hordea mólita. VNDE Καγχρυδιὰς ἄρτος, panis inde confectus. Legitur ea vox & apud ſchol.Ariſtoph.in Equit.Nam κωρύβαν vocari dicit ὅταν αἱ καγχρὶς φύγωσιν: ſubiungens, καγχρὶς eſſe λελεπισμένας κριθὰς, ἀφ' ὧν ἡ πτισάνη, hordeum decorticatum, è quo peiſana fit. Itidem καγχρυδιὰς πυρὸς, triticum ſimile huic hordei generi, apud Theophraſtum Hiſtor. plantarum lib.8, cap.4, & De cauſis plantarum libro 3, cap.26. | Κάγχρις ſiue Κάγχρυ dicitur etiam ὁ τῆς λιβανωτίδος καρπὸς, fructus rorismarini, vt eſt apud Dioſcoridem lib.3,cap.87 & 88. Infrà & κάχρυ. ſine γ. quemadmodum & in priore Theophraſti loco quem citaui, nimirum Hiſt.pl.lib.8,cap.4, ſine γ habetur καχρυδιὰς. D E

Καδ δάεσε, ſeu καδ δ' ἄεσε, poetica & Æolica ſyncope pro κατ' ἐδ' ἄεσε. ITEMQVE Καδ δὶ, pro κατ' δὶ. Sic καδ δ' ἴβαλε pro κατέβαλε δί: & καδ δ' ἴδρι pro κατέδρι δί: καδ δ' ἴλεν pro κατέλεν δί, interiecto δὶ per tmeſin.

Καδ δ' ἴσαν, t.1,c.1383,a. Καδ δίσκος, t.2,c.2,a

Κάδ δυς, t.2,c.1,c. Καδ δραπέτιον, t.1,c.912,b

Καδ δύναμαι, t.1,c.1057,b

Καδ δύω, Æolica ſyncope apud poetas pro καταδύω.

Κάδδι, pro κατ' ἔδδι, Et oportebat, apud Soph.

Καδ δίκος, t.2,c.2,c. Καδ δίκος, ib.e

Καδ μεία, Καδ μεῖος, Καδ μείονες, Καδ μία, Καδ μογενὴς, vide in ſequente Κάδμος.

Κάδμος, ου, ὁ, Cadmus: filius Agenoris Sidonii, conditor Thebarum Bœoticarum. VNDE Καδμείονες, à poetis & poetarum principe Homero dicuntur Thebani, vtpote nepotes & poſteri illius Cadmi. Qui ET Καδμογενὴς, A Cadmo genus ducentes. vt Καδμογενὴς Ἡρακλῆς apud Sophocl. Ab eodem eſt POSSESS. Καδμεῖος, Cadmeus. Vtuntur enim eo & Latini poetæ, dicentes Thebæ Cadmeæ, Dirce Cadmea, Limen Cadmeum. Et Καδμεία νίκη, Cadmea victoria: prouerbialiter pro Victoria damnoſa, quòd tali victoria Cadmus & eius nepotes aliquoties potiti ſunt, vt fuſius docet Suidas & Eraſmus in Chiliad. Idem & Plut.teſtatur his verbis, αἱ δὲ τοῦ νικᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπερβάλλεσθαι δεινὸν ἐν αἷς τοῦ νικᾶν βλαβερόν. ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ νίκη Καδμεία. In Epigrammum quidam hanc Καδμείαν νίκην vocaſſe dicitur Καδμεῖον κρέας. Dicitur etiam Καδμεῖος τὸ ἔθνος, Cadmeus genere, Genus à Cadmo ducens. Et Καδμεῖοι, pro Poſteri Cadmi, Qui ori-

ginem à Cadmo trahũt. Heſiod. Aſpide, Ἐς Θήβας ἱκάνω σὺν ζευκτοῖσιν Καδμείοις. Idem in Theog. Καδμεῖοι ὀλέσθρου, Cadmeis, id eſt Thebanis Cadmi poſteris. Poetæ dicunt ETIAM Καδμῆος pro Καδμεῖος, vt & Latini Cadmeius pro Cadmeus: inter quos Statius, Cadmeius Æmon. VNDE Καδμεὶς, idem ſignificãs quod Καδμεία. vt Καδμεὶς γαῖα, Cadmeis terra, Cadmeium ſolum. id eſt Thebanum. vt & apud Ouid. Domus Cadmeis. Ac vt Καδμεῖοι interdũ dicuntur οἱ Θηβαῖοι, Thebani: ita etiam Καδμεῖδες, Thebanæ, ſ. mulieres. Seneca, Errant furentes impiæ Cadmeides. ATT Καδμεία, ας, ἡ, ſubſt. dicitur ἡ πρὸ Θηβαίων ἀκρόπολις, Arx Thebana, teſte Suida. Quo modo Xen. Hellen. 6, ὡς ἐν τῇ καταληφθῆναι ὑπὸ Θηβαίων τὴν Καδμείαν, τὴν αὐτὴν Θηβαίοις ὀνομαζομένην. Item Καδμεία, ſiue Καδμία γῆ, dicitur Territorium Thebanũ. Annotat Suidas dici Καδμεία χώρα & Καδμεία γῆ, per diphthongũ: at Καδμία χώρα per ι: quanquam & hoc ſint qui per diphthongum ſcribendum cenſeant. Præterea Καδμία. ſiue Καδμεία, eſt metallicum medicamentum, de quo Dioſcor. lib. 5, cap. 84, Plin. lib. 34, cap. 10. vbi & ipſum lapidem ex quo fit æs, cadmiam vocari ſcribit, fuſuris neceſſarium, medicinæ inutilem. vt & cap. 1, eiuſdẽ lib. dixerat, Fit æs & è lapide æroſo, quem vocãt cadmiam. Apud Dioſcoridem per diphthongum ſcriptum καδμεία, ſine diphthongo apud Aetium & Paul. Ægin. cum diphthongo rurſum apud Gal. Simplic. med. lib. 8. Cretenſibus autem καδμὸς eſt δάρυλλίος, ἀσπὶς, vt tradit Heſych.

Κάδις, ι. ι, c. 1, e

Καδίνον, Heſychio eſt εἶδος ποώδους, Species vuæ.

Καδρωσις, idem eſt κατωφερὴς, Prochiue.

Κάδρων, idem expon. καθῖον: quod poſitum videtur pro καθίδρυσον.

Καδυρὸς, eidem eſt κάπρος ἄγριος. Aper euiratus.

Καδύτας, ου, ὁ, Syriaca herbula, arboribus & ſpinis ſe circunuoluẽs, vt Plin. tradit L. 16, cap. vlt. ex Theophr. De cauſ. pl. l. 2, c. 13.

Κάπηξ, ικος, ἡ, fœmin. gen. ex maſculino Κάπ. vt Κάπηξ γυνὴ, & Κάπηξ ἵππος, apud Herodotum, Carica mulier, Carica veſtis.

Καίω, Fut. σω, Orno, Exorno, Decoro: vel Excolo, Inſtruo. κοσμέω, καλλωπίζω. Poeticũ eſt hoc verbum, nec niſi in præter. paſſ. vſitatum, itidémque in participio. vt apud Homerum Odyſſ. ρ, Πασσὶν ἀριστῆσιν κακὰ εἰδόσιν ἐν Δαναοῖσιν. Iliad. β, in catalogo nauium, de Aiace Oilei filio, Ἔγχεϊ οἷσιν ἄριστος ἐκαίνυτο πάντας Ἀχαιούς, haſtæ peritia ornatus inſtructuſque erat vt quiuis alius vniuerſorũ Græcorum. ἐκαίνυτο ὡς καίνυτο. Iliad. ι, Οὐδὲ ἑκαβόλοις, ἅσσα τε πολλὰ γ' ἐκέκαστο. Iliad. σ, Καί σε κακοῖσιν δόλοισι κακὰ φρονέουσα, κακοτέχνῃσιν, malis inſtructe artibus & dolis. Apollon. cum infinit. dixiſſe traditur ἐκέκαστο ἰδέσθαι, pro Præditus erat regendi facilitate, Argon. lib. 2. | Afferunt vulg. lex. & καίζουσα πρωΐ pro Præcox vua, ex Eccleſ. cap. 21. Sed perperam pro ὀψὲ καίζουσα, Matureſcens ſeu Pingi incipiens.

Καθ' ἅπαν, pro ἐφ' ἅπαν, In vniuerſum, Omnino. Sic καθ' ἅπαξ itidem Omnino vel Semel. Et καθ' ἅπαξ, Secundum quæ, Quemadmodũ. Καθ' αὑτὸν, Per ſe. Καθ' ἕνας, Vnuſquiſque. Καθ' ἕκαστον, Singulatim. Sed hæc & coniunctim ſcribuntur vt plurimùm.

Καθαγίζω, t. 1, c. 1505. g. Καθαγιάζω, t. 1, c. 117, f

Καθαγίζω, t. 1, c. 125, b. Καθαγισμὸς, ib. c

Καθαγίζω, Purifico, vel Expio. Schol. enim Eutipidis, in hoc loco Oreſtis, Ἔκτα δὲ δὴ τὸν ἔμαρ ὄρθιον σφαγὰς Θανόντα κἀπὸ σωτὲ καθάγισαι δόμας, exponit καθάρασαι καὶ καθαίνασαι, id eſt κάθαιρε. quoniam ignis eſt καθαρτικὸς. Apud Sophoclem autem in Antig. pag. 158, Οὐκ ἀπαράκλητ' ἦλθες ἢ κοινὸς καθάγιστος Ἡ δῆτις, pro μὴ ἄγος ὀλόμενον, inquit ſchol.

Καθαιμακτὴς, t. 1, c. 163. a. Καθαιμάσσω, ib.

Καθαιμάσσω, t. 1, c. 161, c. Κάθαιμος, t. 1, c. 160, f

Καθαίμαγμα, t. 1, c. 198, a. b. Καθαίρεσις, ib. c

Καθαιρετὰ ὑγιὴς, Potentia euertenda. Thucyd.

Καθαιρετὸς, t. 1, c. 198, e. Καθαιρετικὸς, ib.

Καθαίρω, t. 2, c. 1, d. Καθαίρμα, ib. & 118, f. cb.

Καθαίρω, t. 2, c. 1, d.

Καθάλωμα, t. 1, c. 340, a

Καθάλμις, Salſus, vel Aliquantum ſalſus, Aliquanta imbutus ſalſedine. Afferunt enim ex Nic. Alexiph. καθάλμια βώλακα γαίης, pro ὑφάλμυρον.

Κάθαλος, Sale conſperſus. Diphil. apud Athen. l. 4, Καθαλὰ τούτοισι ταῦτα ἐστὶ καὶ ἁλισμένα.

Καθαμαξεύω, t. 1, c. 381, g. Καθάμαξις, t. 1, c. 498, c

Καθαμμίζω, t. 1, c. 398. a

Καθάπαν, pro καθ' ἅπαν, Omnino, In vniuerſum.

Καθάπαξ, t. 1, c. 484, b. Καθαπερεὶ, t. 1, c. 1505, h

Καθαπερεὶ ὧν, pro καθάπερ, t. 4, c. 810, g

Καθαπερεί, t. 2, c. 1506, a. Καθαπερεὶ δὴ, ib.

Καθαπερεῖ, ib. Καθαπλεῖς, t. 1, c. 504, d

Καθαπλεῖ μαι, t. 1, c. 503, f. Καθαπλεῖν, t. 1, c. 504, c

Καθαπλῶς, t. 1, c. 498, b. Καθαπλῶς, ib. d.

Καθαπλῶ, t. 1, c. 497, g. Καθαρὰ ὑδρεῖα, &c. t. 1, c. 6. e

Καθαρσία, dicũtur ligna illa quæ ὑπὸ δαιμόνων ἐφορῶν ἐπιπίπτουσα. vt eſt apud Poll. l. 1, c. 14.

Καθαρὸς, t. 2, c. 7, c. Καθαρώτερος, ib. e

Καθαρόω, ib. a

Καθαρόβιομα, affertur pro Sum purus.

Καθαρεύω, & Καθαρεύομαι, t. 2, c. 7, b

Καθαρεύω, ib. Καθάρσιον, ii, ſubſt. ib. d

Καθαρεῖος, ib. c. Καθαρεῖος, ib. e

Καθαρεῖος, ib. c. Καθαρεῖος, ib. d

Καθαρμὸς, t. 2, c. 8, g. Καθαρμόζω, t. 1, c. 581, h

Καθαρμὸς, t. 2, c. 2, f. Καθαρὸν, ὸν, t. 1, c. 6, d

Καθαρτικὸν, t. 2, c. 7, a. Καθαρὸς, t. 2, c. 5, g

Καθαρτὸς, t. 2, c. 7, a

Καθαρπάζω. Corripio. Ex Ariſtoph.

Καθαρμα, τος, ſubſt. t. 2, c. 4, a. Καθάρσιον, ii, ſubſt. t. 2, c. 3. g

Καθάρσιος, ib. f. Καθάρσις, ib. e

Καθαρτὸν, Purgandum. Καθαρτὴρ, t. 1, c. 4, b

Καθαρτήριος, ib. c. Καθαρτὸς, ib. b

Καθαρτικὸς, ib. Καθαρύλλις, t. 1, c. 6, f

Καθαρὸς, ib. Καθαυαίνω, t. 1, c. 610, c

Καθαυτὸν, pro καθ' αὑτὸν, Per ſe, Sua ſponte: vel Seorſum.

Καθέδρα, t. 1, c. 1085, c

Καθέζου τὴν βασιλείαν, Occupat regnum. v. l. ex Plut. Theſ. Sed perperam. Scribendum enim καθίζου. vbi videlicet dicit, ἁπάντων αὐτὸν ἢ βασιλέα καθίζου, ſperabant ſe regnum obtenturos: de Pallantidis: p. 11, mecæ edit.

Καθέζομαι, t. 1, c. 1081, g. Καθείλησα, vide in Καθαίρω.

Καθεμένη, t. 1, c. 1666, c. Vnde ADVERB. Καθεμένως Demiſſè: aliis Remiſſè. ὑπολελυμένως.

Καθείργνυμι, t. 1, c. 1242, a. Καθειργνύω, ib.

Καθείργω, ib. Καθειρξις, ib.

Καθὶς, in nonnullis cod. manuſcr. repertitur pro καθ' ἕνα. vt Maccab. lib. 3, ὁ καθὶς τῶν φίλων, vnuſquiſque amicorũ. Et præcedente ὡς, Marci 14, ἕξαρνα λέγῃ αὐτὸν ὡς καθὶς, Vnuſquiſque, Singulatim. Et Ioann. 8, ἐξήρχοντο ὡς καθὶς, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων, Vnuſquiſque, Singulatim, Vnus poſt alium. At καθὶς, eſt particip. aor. 2 act. à them. καθίημι.

Καθίεμαι, Demiſſum eſſe: præt. perf. paſſ. à καθίημι.

Καθεστήκει, Cõſtiturus erat: vel etiam Erat. præt. pluſquãp. à them. καθίστημι ſeu καθέστημι.

Καθεκάστω, pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Singulis diebus.

Καθιερώσις ἀρχὴ, Votum voluntarium ſeu ſponte nem. Numer. cap. 15.

Καθεκτέον, Retinendum. Καθεκτὸς, t. 1, c. 1346, a

Καθεκτὸς, t. 1, c. 1345, g. Καθεκτῶς, t. 1, c. 1346, a

Καθελεῖν, Detrahere: à καθαιρέω ſeu καθίλλω.

Καθέλκω, t. 1, c. 1194, h. & 1196, f

Καθέλλω, t. 1, c. 1194, h

Καθίλλω, inuſ. thema eſt, ex quo καθαιρέω mutuatur futurũ 2 & aoriſt. 2. Inde enim eſt καθελῶ, καθέλλω, καθελῶν, καθελεῖν. Eſt porro ab aoriſto 2 καθεῖλον, tertia perſ. plur. καθείλοσαν, Bœotico more pro καθεῖλον, vt εἴλοσαν pro εἷλον. apud Eſaiam c. 22, καθείλοσαν δὲ οἶκους, Deſtruxerunt, Demoliti ſunt, Deiecerunt. Vbi Complut. edit. habet καθεῖλοσαν, minus rectè.

Καθεῖλμα, t. 1, c. 1666, f. Καθεῖξις, Deinceps. ἔξις.

Καθεῖξις, t. 1, c. 1345, g. Καθειργνύω, t. 2, c. 1159. g

Καθεῖσαι,

Καθηας,t.1,c.1081,h. & 1666,h
Καθημαι,t.1,c.1081,h. Καθίσσα,t.1,c.1770,c
Καθησαι,imperf.t.1,c.1771,b. Καθησαὶς,ή,ſubſt.ib.
Καθησυχαστικὸς,Compoſitè, ſeu Animo compoſito & moderato.Ex Ariſtot.Polit.l.8.
Καθιστάω,Conſto,Perſto, Conſtanter permaneo: ſeu Firmus ſto & ita vt non cõmouear. Quomodo ex Thuc. affertur, πάντων ἧσσον δυνάμενοι βέβαιον μηδὲν καθιστᾶν ὧν αὐ δόξαι πέρι.Et ex Soph. ὅτε μὴ καθιστάκει.
Καθιστὰς, particip.præt.perf.act.à themate καθίστημι ſeu καθιστάω, paſſiuam tamen ſignificationem habens, ſignificãs nimirum Conſtitutus. vt καθιστὰς ὁ συμφορᾶς, apud Demoſthenem. Itidem pro Conſtitutus accipitur quum apud Thucydidem καθιστὰς ἔθος exponitur Mos aſſuetus. idem enim eſt acſi dicas Conſtitutus & confirmatus longo vſu. Significat etiam Compoſitus,Sedatus,Conſtans:hoc eſt Qui non mouetur,Qui non eſt in motu.Plut.Camillo, οὔπω καθεστηκὸς οὐδ' αὐτὸ λοιπὸς αὑτοῦ,nondum compoſiti nec ad ſe reuerſi.Philoſtr.καθεστηκὸς ἰδέσθαι. Itidem apud Ariſtoph.καθεστὼς πνεῦμα ἐξ αὐλῶν,flatus ſedatus & lenis.Et καθεστῶσα ἡλικία apud Platonem in Epiſt.Conſtans ætas, quæ & Matura dicitur.
Καθιστὼς,τὸ,ſubſtant.t.1,c.1771,a
Καθῆσθαι,t.1,c.1667,f. Καθητὴρ,ib.a
Καθησυχασμὸς,ib.c. Καθῆσις,ib.d
Καθεύδω,Dormio. Ariſtoph. Σὺ δ' οὖν καθεύδε. Greg.Naz. ἐκαθεύδησας ἡδίους ὑπνώσεις.In imperf.facit ἐκάθευδον vel καθηῦδον, in fut.καθευδήσω.Hom.Il.η, Ἀτρεΐδης δ' οὐ καθεύδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Et alibi, Ἕως καθεῦδ' ἀϊδαῦσι, Dormiebat.ἐκοιμᾶτο,Etymologo teſte.Plato Symp.εἰ μὴ πρὸς τὸν καθεύδοντα. Xenophon Hellen.5, ὅτι οἱ πρόπαροχοι εἶεν καθευδήσοντες.
Καθιλάω,t.1,c.1379.c. Καθίλεω,ib.
Καθιῶσι,Attice pro καθίσουσι,Deſpiciebant: à καθοράω.
Καθῆ,Sedes:pro κάθησαι,vt μίμνῃ pro μίμνεις,& δύνῃ pro δύναται.
Καθηβάω,Pubeſco. Καθηγερὼν,t.1,c.1428,d
Καθηγέομαι,ib.b. Καθηγητὴς,ib.d
Καθηδυπαθέω,t.1,c.1431,g. Καθηδυπαθέομαι,ib.f
Καθεῖναι,abſol.&c.t.1,c.1691,b. Καθεῖναι,τὸ,ſubſt.ibid.c
Καθηκόντως,Ita vt officium poſtulat,Decenter,Conueniẽter,Ritè. Heſychio διόντως, ἁρμοστῶς, ἀρεσκόντως, itidémque Suidæ.
Καθῆκω,t.1,c.1689,f. Καθηλόω,t.1,c.1680,e
Καθήλωσις,ib. Καθηλωτὸς,ib.
Κάθημα,t.1,c.1666,g. Καθήμαι,t.1,c.1383,b
Καθημαξδυμέων, t.1,c.381,h
Καθημέραι,pro καθ' ἡμέραι,In dies.Singulis dieb⁹,ſeu Per ſingulos dies,Quotidie.Plato, ὅπως μὴ καθ' ἡμέραι διαίτης,victus quotidiani rationem habete.
Καθημερεὺς,t.1,c.1465,d. Καθημέριος,t.1,c.1464,f
Καθημεριβιος,ib.g
Καθῆραι,non καθάραι,dicũt Attici,ſi Phrynicho credim⁹. Ambo ſunt aor.1 act.infin.modi,à them.καθαίρω.
Καθημένη, Heſ.exp.καπηλεύουσα, καταχυμένη, καπεπτηκυῖαν:item & φλασμένα. Eſt particip.præter.à καθησύομαι. A Suida quoque exponitur ἐλθὼν & φλασθείς, hoc eius exemplum afferente, ἐὰν δὲ βασιλεὺς καθημένης ἐξ ἕδους τῆς βατιβουλῆς,ἐμβάλῃ τοὺς αἰχμαλώτους.
Καθηγίσαι,Mortuis immolare.τοῖς θανοῦσι, inquit Suid. Id tamen potius eſſet Καθαγίσαι.
Καθίδρος,t.3,c.1792,b. Καθίδρυμαι,t.1,c.1094,b
Καθίδρυσις,ib. Καθιδρύω,ib.a
Κάθιδρος,t.3,c.1792,b. Καθίημαι,t.1,c.1666,e
Καθιερεύω,t.1,c.1651,d. Καθιερόω,t.1,c.1650,b
Καθιέρωσις,ib.c
Καθηρωτία,Conſecranda,Dedicanda. Plato De leg.
Καθιζάω,t.1,c.1091,h. Καθίζει σραπὶν,t.3,c.1063,g
Καθίζω,t.1,c.1089,f. Καθίζομαι,t.1,c.1090,d
Καθίημι, Demitto,&c.t.1,c.1666,b. Καθίημι, Immitto, &c.ibid.e. Καθιεπτεύω,t.1,c.1687,c
Καθικνέομαι,Contingo,&c.t.1,c.1685,a. Καθικνοῦμαι, Demitto,&c.ib.e. Καθικνοῦμαι, Aſſequor,&c.ib.f.
Καθιμάω,t.1,c.1697,f. Καθίμησις,ib.f
Καθιμᾶσθαι, idem quod καθιμάω. vt Heſ. quoque καθιμᾶται exp. καθῖται,Demittit.
Καθιππάζομαι,t.1,c.1711,h
Καθίππασις, Inuaſio & incurſio quæ equo fit. Aliis Adequitatio.
Καθιππεύω,t.1,c.1710,e
Καθιππεκράτω,& Καθιππομαχέω,ῶ, Equis & equeſtri pugna vinco.Ambo ex Poll.
Καθιππόφαγέω,ῶ, Alendis equis conſumo. Bud.comm.ex Ilæo,ἐμὲ μὲν οὐδὲ καθιππόφαγεν,(ἐγὼ γὰρ πάντων ὀκτὼ πλείονες ἄξιον ἡ θεῶν μισθὸν) οὐδὲ καπηλεῖον ἔφαγεν.
Καθίσαμαι,t.1,c.1714,a. Καθισήμη,ib.
Καθίσας,t.1,c.1090,c. Καθίσμα, ib.d.
Καθίσταμαι,Conſtituor, &c.t.1,c.1770,c. Καθίσταμαι Fio,&c.ibid.g
Καθίσταμαι,impersон.t.1,c.1771,b
Καθιστάω,ᾶς τ Καθιστέω,ῶ,idẽ quod καθίστημι, Conſtituo. Cũ εἰς redditur Coniicio in.vt apud Chryſoſt.De officio epiſcopi,καθιστᾶν σε εἰς ἀπολογίας ἀνάγκην. Ponitur etiã pro ἀποκαθιστᾶν,i.Cõſtituere aliquo in loco,hoc eſt Saluũ & incolumem conſtituere aut conſtituendum ſuſcipere.quod & καθίστημι. Luc. Act. Ap.c.17,οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν,Qui verò Paulũ ſuſceperant tuto loco conſtituendum, deduxerunt eum Athenas vſque.
Καθίστημι,Conſtituo,&c.t.1,c.1767,d. Καθίστημις,Redigo,&c.c.1768,d. Καθίστημι vel Καθίσταμαι,Cõpono, &c.c.1769,a. Καθίστημι,Cõſtituo pro Firmo,&c.ib.d. Καθίστημι,vel Καθίσταμαι,Reſtituo,&c.ib.f. Καθίστημι,Committo,&c.ibid.h. Καθίστημι,Efficio,&c.c.1770,a.
Καθεδεῖν,t.2,c.1505,e. Καθεδήκω,t.2,c.1163,g. Καθεδηγία,ib.
Καθεδήγος,ib. Καθέδης,t.1,c.1173,g
Καθολικὸς,t.2,c.1181,d. Καθολικῶς,ib.e
Καθολκὴ,ῆς,ἡ,Detractio: vel Deductio.
Καθολου,t.2,c.1281,b
Καθομαλίζω,Exæquo,Cõplano. Metaph.Plut.in Cæſ.ἀπηνείας ἢ ἀπιστίας ἤθεσι καθομαλίσαι.Vbi quod καθομαλίσαι vocat,appellat etiã ἡμερώσασθαι.i.A ferocia in mãſuetudinem redigere, Efferas gentes manſuefacere & demulcere, inquit Bud.qui affert & καθομαλίσαι ἢ δῆσαι pro δημαγωγῆσαι.
Καθομειλέω,t.2,c.1194,h. Καθομιλέω,t.1,c.1310,d
Καθομολογέω,ῶ, Cõfiteor, Fateor.Greg.ὁμολογήσας ἢ τῷ χρόνῳ, ἢ πάλαι ὀφείλειν καθωμολογήκαμεν,Mutuò faſſi ſumus, Nobis inuicẽ aperuimus. Signif.etiã Paciſcor, & Ex pactis polliceor,Ex cõuentis promitto,Spõdeo, Deſpondeo. Quomodo aliquis alicui aliquã καθομολογῆ, Deſpõdet,Deſponſat.Exodi c.21,ἐὰν ἢ τῷ υἱῷ αὐτῆς καθομολογήσηται αὐτῇ, ſi autẽ filio ſuo deſponderit eã. Plut.καθομολογηθεὶς ἢ ἀδικεῖν αὐτὸ Πακίῳ.Idẽ paſſ.vt voce, ita etiam ſignif.Γαλάτῃ Σκηπίωνι καθωμολογημένῳ, ἢ γαμεῖσθ μέλλουσαι,Deſponſam.ἐγγεγυημένῳ. Itidẽ dicitur καθωμολογημένη δωρεὰ,Deſpõſatũ munus,Promiſſũ munus,teſte B.
Καθομοι,t.2,c.1300,c. Καθοπλίζω,t.1,c.1371,c
Καθοπλισμὸς, ib.
Καθοπτεύω,Heſych.affert pro καθορῶ. ε τ Καθοπτέρια pro ὀφθαλμοὶ.quæ potius per τ ſcribuntur.
Καθορακίς,t.2,c.1421,a. Καθοράω,t.2,c.1410,g
Καθορείζω,t.2,c.1475,g. Καθορμα,t.1,c.1145,d
Καθορμίζω,& Καθορμίζομαι,t.1,c.1147,f
Καθόρμιον, t.1,c.1145,d
Καθος,Heſychio eſt σανεὶς,Sportula,Calathus,
Καθοσιόω,t.2,c.1521,b. Καθοσίωσις,ib.c
Καθόσον,ſeu καθ' ὅσον,t.3,c.495,b
Καθὸπ,t.2,c.1505,f. Κάθου,Sede,à κάθημαι:vt in Epiſt. ad Hebr.κάθου ἐκ δεξιῶν μου,ex Pſalm.Dauid.
Καθυβρίζω,t.3,c.1710,f. Καθυχραίνω,t.3,c.1719,c
Καθυγρὸς,t.3,c.1718,d. Καθυδριάδις γίνομαι,t.3,c.1786,g
Καθύδρος,t.3,c.1784,f. Καθυλακτέω,t.3,c.1737,a,
Καθυλεμαίνω, t.3,c.1738,e. Καθυμαίνω,t.3,c.1733,d
Καθύπερ,t.3,c.1754,g. Καθυφίχω,t.1,c.1360,g
Καθυφὴς,t.3,c.1748,d. Καθύφιπι,ib.
Καθυπέρτατος,ib.a. Καθυφηρέω,t.3,c.1745,h
Καθυπέρτερος, ib.f. Καθυπηχοῦμαι,t.1,c.1363,h
Καθυπνὸς,t.3,c.1752,b. Κάθυπνος, ib.a
Καθυπνόω,t.3,c.1754,a. Καθύπνωσις,ib.
Καθυπερβάλλω,t.1,c.707,e.

Καθυπάκουμαι, affertur pro Subiaceo, Subſisto.
Καθυπακοῦσαι, t.2, c.1486, d. Καθυπαλῆς, t.2, c.1391, e
Καθυπαντᾶσαι, Subigere, Subiicere. Bud. ex Areop.
Καθυπαντικῶς, t.3, c.1597, h. Καθυπάτως, t.3, c.1763, f
Καθυπερέζω, t.3, c.1764, d. Καθυφαίνω, t.3, c.1769, b
Καθύπερθε, t.2, c.1676, c. Καθυφίημι, t.2, c.1675, f
Καθύω, Compluo. vnde paſſ. καθύσθαι, Complui.
Καθυφέλκομαι, affertur pro Glorior.
Καθώς, idem quod ὡς, Vt. Ac interdum quidem pro Poſtquam, Quum. Actor. Apoſtol. cap. 7, καθὼς δὲ ἤγγιζεν, quum autē appropinquaret. Interdū pro Velut, Veluti, Sicut, Sicuti, Quemadmodum, Qualiter. Ariſtot. De mundo, καθὼς αὖ λέλεκται. Phrynich. prohibet dicere καθὼς, ſed καθό.
Καθωπαιδίας, t.2, c.1511, b
Καί, Et, &c. t.2, c.7, e. Καὶ, Etiam, &c. c.8, a. Καὶ, Æquè, &c. ib. Καὶ, Vel, &c. ib. b. Καὶ, Sed, &c. ib. Καὶ iungitur ſeu præmittitur diuerſis particulis, quas ordine ſubiiciam. Καὶ γὰρ, Etenim. Et καὶ γὰρ δή, pro eodem. vide t.1, c.817, a. Sed & καὶ γάρ μοι itidem pro Etenim, apud poetas. Homerus Iliad. α, — πολὺ βούλομαι αὐτὸν Οἶκαδ' ἰέναι· καὶ γάρ μοι Κλυταιμνήστρης ἀδεκάστους βούλεται. At καὶ γάρτοι affertur pro Atque ideó. Καίγε, ſiue Καίγε, affertur pro Quanquam, Saltem, Atqui. Καὶ δή, Καὶ δὴ καί, Καὶ δῆτα, t.1, c.8, c.d. Ex epigrammi. verò affertur καὶ δὴ σὺ χαῖρε pro Tu quoque ſalue. Καὶ εἰ, Etſi. Etiamſi, Tametſi, Quanquam, Quanuis. quod & εἰ καί. Vtitur eo Ariſtot. Polit. libro 3. Homerus verò ei ſubiungit ex. vt Odyſſ. ο, — καὶ εἰ μὲ δυσηχὲς ἔπος. Et Iliad. ε, εἴ τι σ' ἐΐσω Ῥηϊτῶν πλατέων γε καὶ εἰ χ' ὑπερβάλῃ τύδευς. Καὶ ἤ affertur pro Siue. Καὶ εἴ τις, apud Homer. pro καὶ δή τις. Et καί τις, pro καὶ δή αὖ. Καὶ μάλα, Et quidem, Atque adeó. In reſponſione accipitur pro Equidem, Ita ſanè, Ita profectó. Xen. οἶδά τινα ἀγαθείσης καλωνίδας; καὶ μάλα, ἔφη. Alioqui ſequente ὅμως ponitur pro εἰ καὶ μάλα, καίπερ. Xen. Hell. 6, p.354, ὁ δ' ὑπηλίκας καὶ μάλα βουλόμενος ἀπαγαγεῖν τὸ στράτευμα, ὅμως οὐκ ἐπεμέλησε πρὸς ἡμᾶς ἐχεῖν, quanuis maximopere vellet. Καὶ μὴν δή, t.2, c.8, c. Καὶ μήν τοι γε, Atque etiam. Καὶ μήτοι γε αὖ, Quòd ſi, Sin autem. Demoſth. Καὶ μήν. affertur pro Siue nō. Καὶ μήν, t.2, c.1615, e. καὶ μὴν δή, ib.h. καὶ μὴν οὖν, t.2, c. 1626, a. καὶ μὴν γε, ib. καὶ μὴν οὐδέ, t.2, c.1615, g. καὶ μήν που, t.2, c.1626, h. Καὶ νυ exponitur Atque. vt apud Heſiod. Καί νυ δίκης ἐπέκυρσα, atque iuſtitiæ obedi. Καὶ οὐ, Et non, Nec, apud eundem Heſiodum. Sic Bud. καὶ οὐ, (inquit) Et nonquod etiam ἀλλ' οὐ γε dicitur. Gregor. ἐλάλουν ταῖς ἔξωθεν γλώσσαις, καὶ οὐ παρείας. Idem, καὶ οὐ λίγα τῶν, μὴ δῆτα πάντα μεμῦσθαι δοκῶ, Neque tamen hoc dico, Non negauerim tamen. Καὶ πάλαι, Et ſanè iāpridem. vel ſimpliciter Iamdudum, Iampridē. volunt.n. quidam hīc vacare καί. Καὶ περ, Quanuis, Etſi, Tametſi. quod & καίπερ, coniunctim, vt paulo pòſt docebo. Καὶ πῶς, t.3, c.650, b. Καὶ ταῦτα, Idque, Præſertim, Maximé. In priore ſignificatione Demoſthenes Pro cor. ἐγὼ δὲ δύο βούλομαι τοῦ καθ' ὑμᾶς πεφεγμένου καλοῦ τῇ πόλει διηζελθεῖν, καὶ ταῦτα ἐν βραχεῖ, Idque breuiter. vel, Et hæc quidem quambreuiſſimé. At in hoc Attico loquendi & concludendi genere apud Ariſtophanem, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, ſimpliciter ſonat, Atque hæc quidem huiuſmodi ſunt, Atque hæc quidem ita ſe habent. Itidémque apud Plat. ἃ δ' ἐστὶ ταῦτα, Et hæc quidem hactenus, vel Et hæc quidē hoc modo ſe habent. Καί τι δή, affertur pro Ideó. Καὶ τὰ δή, Atque adeó. Bud. ex Demoſth. καὶ δίκαιον τὰ δικαίων λέγειν, καὶ τὰ δὴ παιδευτικὰ ταῦτα ὡς οἷόν τε πλεῖστα ὑπάρχειν. Et rurſum, ὡς δὲ φορτίον τι φορτίον καὶ διπλασίονα, καὶ τριπλάσια τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις ἀκόλουθα. Idem Bud. καί τι καὶ affert etiam pro Et quidem, ex Luciano, καὶ τὰ δὴ ἐπιόντα οὐκ &c. Καίτοι, Etſi, Tametſi: item, Verùm, Sed, At, Atqui. itē, Et quidē, Iam verò. itē, Proinde, Itaque. de quibus vide B. in Comm. Sed frequentius coniunctim ſcribitur. Καὶ ὡς, t.4, c.820, e.
Καιάδας, α, ὁ, Cæadas: fuit apud Lacedæmonios carcer ſubterraneus, Spelunca in quam ſontes conniciebant Spartani. vt & ſchol. Thucydid. dicit fuiſſe τόπον ὑπορύσσοντες ὑπὸ τῷ Ταϋγέτῳ ὑπὸ τῆς καταίρεσεως εἰσβάλλειν ἐκέλευον. Indicat verò hoc ipſum Thucydides, nimirum l.1, p.43, καὶ αὐτὸν ὑμᾶλλον μὲν ἐς τὸ καιάδ' ἂν, ὥσπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλοντες ἐς δίκας ἦλθον τοῦ παντὸς. Sic Pauſan. in Meſſeniacis, ὑπάγουσι οἱ Λακεδαιμόνιοι ῥίπτειν τοὺς ἐς τὸν καιάδαν. Vnde apud Plut. quę que in Agide, vbi dicit, ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἀναλῶσαι τοὺς τὰ καιάδια δικαίως, quidam reponendum cenſent τὸν καιάδαν καὶ ἄλλα. Vbi & ipſe ſubiungit, τῶν δὲ θεῶν ἄκυμα τὴν ἐμὴν ἀμφισβητοῦσι τοῖς κατὰ δίκας λιμπάνουσιν. Locus eſt p.474, mex edit. Vide & ſequ. Καίατα.
Καίατα, Heſychio ſunt ὀνόματα, Foueæ: ſiue τὰ ὑπὸ σεισμῶν καταῤῥαγέντα χωρία, loca à terræmotibus diruta & hiantia. VNDE Καιάτειον dicta ab Homero creditur Sparta, ꝙ multis eiuſmodi χαίατα hiatet. Strabo lib. 8. pag. 360, Quum verò nonnulli (inquit) ſcribant Λακεδαίμονα κατείδομεν, (apud Homer. videlicet Il. β, v. 581) nonnulli καταείδομεν: quæruntur quomodo illud κατιδεῖν accipiendum, ſiue à ceris, ſiue magnam. quod videtur eſſe probabilius. καταείδομεν autem quidam interpretantur καλαμινθίδη, alii verò quòd ſi δὲν σεισμὸν μεγάλον vocatur καταί: & inde apud Spartanos τὸ διαμπερὲς dici καιάδας, vtpote quod ſit ἀνυπαλείπτον. Quæ ad verbum fere ex eo Euſtathius inſerit ſuis in eum locum commentariis, pag. 294 ſed habet iſte non καιάδας, ſed καίατας, itidémque veteres Strabonis codices. Et rurſum Euſtath. in expoſitione huius verſus initio Od. ο, Οἱ δ' ἔξω κείλεα Λακεδαίμονα κατείδον, quum annotaſſet, κατείδον dici pro μεγάλως, ὥσπερ τὸ κῦμα, quod omnium naratiuum maximū eſt: ſubiungit, quòſdā (inter quos Zenodotum eſſe) ſcribere καταείδομεν. id autem exponi καλαμινθίδη, vel πλεῖες ἐχάσθησαν καταί, quod eſt χασμὰς καὶ ῥαγμὰς ὑπὸ σεισμῶν. nam Laconicam eſſe δ pro θ & ab hac voce etiam διαμπερὲς τὸ καιαδὲς apud Laconas vocari καιάτας. vel per α̃ καιάτας. Indidem apud Callimachum eſſe, Γᾶπις καιάτα τὸν ἀπ' Εὐρώτα κρήνας. Notandum igitur Euſtathium & Stabonē pro Heſychiano καιάδα HABERE Καιάτας, & interpretari Fiſſuras ruptúraſque terræ ex terræmotu. Notandū etiā, quoſdā illud καταείδομεν exponere καλαμινθίδη, quoniam videlicet ἡ καλαμίνθη à Bœotis VOCATVR Καταί, teſte Heſychio. magna autē copia proueniſſe hanc plantam in Spartano ſeu Lacedæmonio agro tradant.
Καιαίειν, Heſychio eſt καταγελᾶσαι, Deridere.
Καικίας, ου, ὁ, Cæcias: ventus ex eurorum genere, & quidē ὁ ἀπὸ τῆ ἀφελιώτου καὶ ἡλιακῆς ἀπὸ τῶν πόλων ἀνέμος, qui ab ortu æſtiuo ſpirat. Ibidem dicit φασίαν vocari τὸν ἐξῆς πνέοντα τῷ λίβι, quem à nonnullis καικίαν appellari. Item, ventorum quoſdam eſſe ἀζώνους, qui videlicet πνέουσι κατ' ἀλήθειαν: quoſdam verò ἀκαμψώνους, vt eum qui καικίας dicitur. Eſt etiam ventus (inquit Gellius lib. 2, cap. 22) nomine cæcias, quem Ariſtoteles ita flare dicit vt nubes non procul propellat, ſed vt ad ſeſe vocet. ex quo verſum illum prouerbialē factū ait, Καὶ τὸ αὐτὸν ὑλακτοῦς ὁ καικίας πέμπει. Et ὑλακτοῦς. l. 2, c. 47, Narrant & in Ponto cæcian in ſe trahere nubes. Ibidem, Cæcian aliqui vocant Helleſpontū. Ibidē aliqui meſen nomine addidere inter Borean & Cæciā. Etymon vide in ſequ. Καικίνης.
Καικῖνος, ου, ὁ, dicitur ὁ καικίας ἄνεμος, à Caico fluuio, inquit Heſych. vt Etymol. quoque καικίαν dici ſcribit τὸν ἀπὸ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ πνέοντα ἄνεμον.
Καικύλλω, Hel. dicit ſcribi & κηφαλῶ, Caput.
Καινὰ, Noua. ὁδὸς καινὴ, Denuò, De nouo, De integro. vt ὁδὸς καινὴ ἐπίχωσαι τὸν πόλον. Sic Theophraſt. De cauſ. plant. lib. 5, cap. 1, ὡς πυρὸν ὁδὸς καινὴ ἔδει πολλήν. Vbi Gaza itidē vertit Denuó.
Καινία, Heſychio eſt νίκη, Victoria: forſan ἀφ' ἧς τὸ καίνειν.
Καινίζω, t.2, c.10, b. Καινισμός, ib.
Καινίτης, Heſych. dici tradit ἀδελφὸς ἢ ἀδελφαί, Fratres & ſorores: afferens itidem καινὰ pro ἀδελφεά, Soror.
Καινολογία, t.1, c.9, d. Καινόμοιρος, t.3, c.616, a
Καινοπρεπῶς, t.2, c.9, d. Καινοποιός, ib.
Καινοποιός, ib. Καινοπραγία, ib.
Καινοποιός, ib.c. Καινός, ib.a
Καινότης, ib.c. Καινοτομία, ib.e
Καινοτόμημα, ib.f & g

Καιτομία, ibid.g. & t.3,c.1394,b
Καιτόμιος, t.2,c.9,g. & t.3,c.1394,a
Καιτόμιος, t.3,c.1394,a. Καιτόμιος, t.2,c.9,g
Καιτυργίων, ib.b. Καιτύργημα, t.2,c.10,a
Καιτυρογλίζω, ib. Καιτυργομὸς, ib.
Καιτυργὸς, ib. Καιτύριλος, t.2,c.9,e
Καίτιος, t.2,c.10,b
Καίνυμι, Vinco, Supero. vnde imper. καίνυτε, Hesychio νικᾶτε, Vincat. Frequentior vsus vocis pass. in signif. actiua. quemadmodum idem καίνυται exponit κρατεῖται. Sic Hesiod. Ἀσπὶς ἥ γε χαλκοῦ φόλον ἐκκαίνυτο πολυπρέσσων Σείδεσι μαχέσσι τ' ἐῒν γε μὲν οὔτις ἔελδε Τάων. Et Hom. Od. γ. ὃς ἐκκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων Νῦν κυβερνῆσαι, ὅπερ αἰσχιστον ἄνασσαι. Significat etiam Perimo, Occido. & quidem victum proprie. vnde καινυμένη Hesychio ἡττωμένη. Eidem H. καίνυσθαι est non solùm νικᾶν, & ἀφαιρεῖσθαι, sed etiam χειροῦσθαι, μαχητῶν ἀγεῖν.
Καίνω, itidem Perimo, Occido. φθίνω. vt Hesych. quoque καίνει exp. φονᾶται, κτείνει.
Καινὼς, t.2,c.9,c. Καίομαι, t.2,c.174,g
Καίπερ, Etsi, Tamesi, Etiamsi, Quanquam, Quanuis: vsitatum tam in prosa quàm in carmine. Sed à poetis nonnunquam dirimitur per tmesin, interiectis aliis dictionibus. vt apud Hom. Il.α, Καί μάλα περ σπουδῇ μαχεσώμεθον. Et alibi, καί ποτε περ, pro καίπερ ποτε. Nonnunquè & redundat περ in hoc καίπερ velut in hoc loco Apollonii Arg. l.2, τῶ καίπερ ἀϊστὸς ἀνωγότος ἐκπάγλως. Ibi n. Schol. annotat τὸ καίπερ ἀθελοῦς ἔχει τὸ περ. nisi quis fortè ad τῶ referre velit, & tmesin factam esse dicere. Nonn. verò καίπερ dicitur vsurpasse pro Vtique.
Καίπης, Hesychio est ἀξίνη, Ascia, Securis.
Καίρεμμα, eidem est μικρὸς τοῖχος, vel ἀμφίτειχισμα. At pro καίρεα πόδα, quod idem exp. ὦδε κίεσκε πάλιξιν, scribendum potius κιρκιπόδα, à κιρκίζω.
Καιρεία, Instita, Fascia sepulcralis. v.l. perperā pro κιρεία.
Καιρεῖος, Tempestiuus, &c. t.2,c.11,h. Καίρειος, Præcipuus, &c. c.13,a. Καίρειος, Lethalis, &c. ib.b.
Καιρέιος, Tempestiuè, &c. ib.e.
Καιρίες, ibid.g
Καιροβόιον, Hesych. affert pro πρατίσιον, προβάλλειον, Vincũt, Præcurrunt.
Καιρὸς, Occasio, &c. t.2,c.10,d. Καιρὸς Modus, &c. ib.b. Καιρὸς, Deus apud Græcos, &c. c.11,a. Καιρὸς, Tempus, &c. ib. Καιροὶ, Tempora, &c. ib.c.
Καῖρος, Licium, &c. t.2,c.13,g. Καιροφυλακίων, t.2,c.11,d
Καιροφυλακτίων, ib.e. Καιρὸω, t.1,c.13,h
Καίρωμα, ib. Καίρωσις, ib.
Καιρωτὶς, t.2,c.14,a. Καιρωτρὶς, ib.
Καίτριαι, Hesychio ἔκτα Ἰδαίοις: aliis κυρτίαι. Latini certas dicunt.
Καίω, t.2,c.174,e
Καλάβη, ης, ἡ, Cacabus: Galen. ad Glauc. Alioquin ET Κάναβος, dicitur. Infrà gemino ν.
Καλαγγιλία, ας, ἡ, ET IONICE Καλαγγιλίη, ης, ἡ, Malus nũtius: à Galeno apud Hippocr. exponitur κακοῤῥημοσύνη, κακολογία, Maledicta. ET Καλάγγελος, Malus nuntius, Mala nũtiãs. ὁ κακὸν ἄγγελος, Homero, inquit Eust. Soph. ET Καλαγγελία dicit τὰ κακὰν ἀπαγγελίαν ἔχοντα, in Antigone, pag 166, ὦ καλάγγελτά μοι Προπομπὰς ἄχη, πῶ' αὐδᾶς λόγους
Κάλαγμοι, Hesychio sunt βολβοὶ, Bulbi.
Κάλαλα, eodem teste Æschyl. in Niobe vocauit πίκα.
Καλαλία, ας, ἡ, Cacalia: herba, quæ & leontice, teste Dioscor. l.4,c.113, & Plin. l.25,c.11.
Καλαλὶς, Hesychio est ναρκισσος, Narcissus.
Καλαῦς, t.4,c.405,f. Καλαυδρία, t.1,c.437,a
Καλαύω, Excitare. Ita enim accipitur apud Plut. in Apophth. Lacon. Vbi Laco interrogatus qualis esset Tyrtæus poeta, respõdit, ἀγαθὸς καλαῦσαι νέους ψυχὰς, bonus ad excitandos iuuenum animos. Quidam, Ad blandè ducendos iuuenum animos: legens nimirum αἰκαλέσαι, vt habetur in vita Cleomenis, p.1477. At Καλαΐζει, vide in Ἀκαλίζω suprà, p.317,c.
Καλάω, t.3,c.33.g. & t.4,c.405,f. ob.
Κάλεῦ, pro ἐκεῖ, Et illic. Itemque Κάλεῦθεν pro ἐκεῖθεν, Et illinc, seu Et inde, Act. Apost. c.7.

Κάλεῦος, t.1,c.1165,a. Καλίμαρπος, vide in Κακίμαρπος
Καλιστρίχια, t.3,c.1659,b. Καλιστριχὲς, ib.
Καλιεργὸς, Maleficus. vt Suid. quoque καλιεργὸν exponit κακοεργοῦς. Et fœm gen. καλιεργὸς πλοῦς, apud Dionys. Areop. de dæmonibus.
Καλιρευτὰς, pro ὁ ὀπτρευτὰς, à καλιρεύω.
Καλιτεῦῶ, Hesych. esse dicit καλεῖν καπρίσκειν vel ἀποσχίζειν à nom. sing. καλιτεὺς, vt ἱερεύω.
Καλίφατος, Extremè malus, Extremè improbus.
Καλίφατον, Hesychius exp. ἄδοξον, ἀκλεῶς, Inglorium, Ignobilem. Alioqui καλίφατον est etiam figura eius nominis apud grammaticos, vt quum Seruius apud Virg. scribit, Sanè cacephaton est Glauca canẽtia. Et rursum, Mala est compositio ab ea syllaba incipere qua superior finitus est sermo. nam plerunque & cacepharon facit, vt hoc loco Dorica castra. Quintil. καλίφατον vocat, sed paulo aliter definiens. Sic enim ille l.8,c.3, Vitium sit & quod καλίφατον vocatur: siue mala consuetudine in obscœnum intellectum sermo detortus est, siue iunctura deformiter sonat. In priore signif. Chrysost. dicit καλιμφάτου, cõm. in 1 epist. Pauli ad Corinth. ἴδιος γὰρ αὐτῷ ἐστὶ τὸ πᾶν καλιμφάτων καλῶς ὀνόματα χρῆσθαι. Vbi Bud. interpr. Nominibus mali ominis.
Κάλιον, t.4,c.327,h. Καλιτρεῖα, t.1,c.35,b
Καλιτρεία, ib.d. Καλιτρέιον, ib.
Καλιτρείστρος, & Καλιτρείπτης, ib.c
Καλιτρὸς, ib. Καλιτρὼς, ib.
Καλλιπλέων, à Nicandro in Ther. & Alex. dicitur ὁ καλῶς ἔχων, Qui malè habet, Æger.
Καλια, t.4,c.327,e
Καλλοπιχὸς, t.3,c.1433,g. & t.4,c.319,d
Καλίζω, t.4,c.329,a
Καλίδος, significat ὁ κολαζόμενος vel καλιζόμενος. Etymol. & Suid. Apud Hel. Καλιδᾶ, λιμοκτᾶ, famelica: afferentem & καλιδὶς pro λιμαρὸν, χαλεπὸν: & καλιδὶς pro ἄτροφος ἀμπέλος, vitis nutrimento destituta.
Καλιμέλως, affertur pro Aduersa luna natus, Infelix.
Καλιον, t.4,c.326,h
Καλισμὸς, οῦ, ὁ, Vituperatio ipsa actio τῶ καλίζειν & exprobrandi ignauiam.
Κάλιτρα, t.4,c.326,h. Κάλιτος, t.4,c.314,e
Καλίων, t.4,c.323,h
Καλιδᾶν, Laconibus sunt ἱδρῶτι ἀρχόμενοι, Quæ sudare incipiunt, teste Hesychio. Procul dubio ὦδε τὸ καλίειν.
Καλλάβα, Hesychio est πέρδιξ, Perdix. vt Athen. quoque lib.9, tradit ὑπὸ τινῶν πέρδικας à nonnullis vocari καλλάβας, ab Alcmane Καλλαβίδας. Ibidem dicit non omnes perdices καλλαβίζειν, quum Theophr. in libro περὶ ἐπιφωνίας τῶν ὀρνέων scribat, εἰ λίβυσσαι πέρδικες ὅτι τάδε τῶ Κορδάλου φασὶ τὸ αὖν καλλαβίζουσι· οἱ δ' ἐπίκλησιν, πλυβίζουσι. Vbi notandum illud καλλαβίδας, vnà cum verbo καλλαβίζειν, quod apud Aristot. quoque legitur, Hist. animal. lib.4 cap.9, vbi de vocis differentia loquens ait, διαφέρει καὶ τῶν ὀρνίθων ἑαυτῶν ἡμιόνιος καὶ ἵππος· ἔστι τὸ μὲν ὄνος ὀνίζειν, οἱ δὲ μὴν καλλαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσι. At lib.9,c.8, dicit, μόνοι δὲ ὁ πέρδιξ ἀδίει, καὶ τὸ τέττιξ ἀφίησι, καὶ ἄλλας φωνάς. Item Philomelæ autor, Caccabat hinc perdix. Hesych. habet καλλάζει quoque. Scribit enim καλλάζειν dici ab Atticis παρὰ τὰς φωνὰς τὸ ἵππου φθεγγόμενος, vt gallinæ etiam faciunt. Poll. verò meleagridũ proprium esse vult τὸ καλλάζειν, vt perdicum τὸ καλλαβίζειν & πλυβίζειν.
Καλλάβα, siue καλλάβη, ET Κάλλαβος, Cacabus, Olla testacea. vt apud Athenæum lib.8, ὁ καλλάβας ζωίσκος. Idem Athen. lib.4, scribit πρὸ χρόνου ab Aristophane vocari καλλάβιδα cum alibi tum in Δαιταλεῦσι, vbi dicit, κἄχθ' ὁπόθεν καλλάβας. Ibidẽ ex Antiph. affert, Μιχθῆναι κοίλας ὡς ζυθίου καλλάβας, Χλιαίνετ', αἴρετ', ἐψεται, παφλάζεται. Et rursum ex eodẽ Antiph. paulo pòst, κάκκαβον λέγω. (nimirũ quod ænigmaticè vocaui Καρυστου βρίμμα γηγενές, vtpote quod Carysti è terra fingatur) Σὺ δ' ἴσως οὐ οἶσθ· ἐμοὶ γὰρ τοῦτο μέλει· τοὺς μὲν καλλαβίδας τοὺς Χαιρωνεῖς ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ πλυβοὺς. Quæ verba apud Pollucem quoque leguntur, lib.10, cap.14. Vbi & DIMINVTIVI Καλλάβιον hoc affert exemplum, ex Eubulo, Καὶ πατάνια καὶ καλλάβια καὶ λεκάνιδες. Latini

phaſioli in pampinos torquetur. Dioſcorides libro 4, cap.111, & Plin.lib.17,cap.11. Meminit eius & Galenus Simplic.medic.lib.6. Sed nominis rationem nemo ex ipſis exponit.

Ἰσορρεπία,t.3,c.678,b. Ἰσόρροπία,ib.

Ἰσόρροπος,t.3,c.677,e

Ἶσος,vel ἴσος,Æqualis,apud poetas, &c.t.1,c.1726,g. Ἴσος,in ſoluta orat. Æqualis, pro ὅμοιος,c.1727,a. &c.ib.b. Ἴσος,de numero,&c.c.1728,b.

Ἰσόρριζος,Paribus viribus pollens, Æquali robore præditus, Æquè pollens.Democr. μικρὰ γὰρ ὁρμὴ πρὸς ἰσοῤῥιζῆ πλοῦτον πίπτει. id eſt ἰσοδύναμον,ἰσοκρατῆ.

Ἰσοσκελὴς,t.3,c.819,h

Ἰσοστασία,affertur pro Legumini ſimilis.

Ἰσοστάσιμος,t.1,c.1741,c

Ἰσοστάσιος,ου,ὁ καὶ ἡ,idem ac ἰσοτίμιος,Qui paris eſt ponderis vel Qui æquali pondere appenditur, Qui tantidem æſtimatur, Æquivalens pretio.In priore ſignific. Luc. ἰδού σε,ὡς ὁρᾷς, γυμνὸς ἀληθῶς τίμιος καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις γυμνοῖς. hic enim ἰσοστάσιος ſignificat ἰσοβαρὴς,ἰσόζυγος,& ἰσοκλὴς,vt Nicander loquitur. Plut.in Gracch.ἰσοστάσιον ἢ χρυσίον ἐπὶ θεσπεσιωτάτοις τῶν ἐπιγενῶν πρὸς ἀγορανόμον. c vt Heſych.quoque ἰσοστάσιον exponit ἴσον τῇ σταθμῷ, & Ἰσοστάσιον ἀργύριον. In poſteriore autem, Athen.ἰσοστάσιος χρυσὸς ἢ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξετιμήθη, Argento rependebatur: vt Plin. dicit de opobalſamo, Cum duplo rependebatur argento.

Ἰσόστασις autem,Heſychio eſt ἡ σταθμὸς ſiue σμύρνα.

Ἰσοστάσιος,t.3,c.1234,h

Ἰσοταχὴς,t.3,c.1275,g. Vnde ADVERB.Ἰσοταχῶς,Æquè celeriter, Pari celeritate, apud Strab. D

Ἰσοτάλαντος,t.3,c.1373,c. Ἰσοτάλαντος,ib.

Ἰσότης,τητος,ἡ,Æqualitas ſeu Æquabilitas, Parilitas. vt Solon apud Plut.dicit ὡς ἰσότης σῴζει τὸ πλῆθος. Sic Iſocr.in Areop.πολὺ ἰσότητος καὶ τῆς δημοκρατίας ἐπιμελοῦ.

Ἰσοτιμία,t.3,c.1556,f. Ἰσότιμος,ib.e

Ἰσότιμος,t.3,c.1181,f. Ἰσοτίμως,ib.

Ἰσοτοξότης,t.3,c.1698,d

Ἰσουργὰ,Heſychio ſunt ἴσα ὡ ἔργοις,ἴσα ἐργαζόμενα.

Ἰσοϋψὴς,Qui paris eſt altitudinis, Æquè altus.

Ἰσοφαρίζω,t.4,c.86,b. Ἰσοφόρος,ib.a E

Ἰσοφυὴς,t.4,c.273,a. Ἰσοχαλίνως,t.4,c.408,a

Ἰσοχαλὴς,t.4,c.407,h

Ἰσόχαυνος,Æquè lanuginoſus, in Epigr.

Ἰσοχορδὴς,t.4,c.565,c. Ἰσοχρονία,t.4,c.644,d

Ἰσοχρόνιος,ib.g. Ἰσόχρονος,ib.d

Ἰσόχρους,t.4,c.630,b

Ἰσόχρυσος,ου,ὁ καὶ ἡ,Auro par,vel Qui auro rependitur. Affert Poll.l.6,ex Archippo comico.

Ἰσοψηφία,t.4,c.724,g. Ἰσόψηφος,ib.e

Ἰσόψυχος,t.4,c.755,f. Ἴσως,t.1,c.1719,e F

Ἰστὰς,Heſychio eſt διφθέρα:quæ ſuprà ἱστὰν & ἱξάλη.

Ἵστημι,Sto,&c.t.1,c.1732,e. Ἵστημι, Perſto, &c.ibid.g.

Ἵστημι,Deſiſto,&c.ib. Ἵστημι,Statuo,&c.1733,b.

Ἰστὸς μιὴ, t.4,c.144.g.& 145,b.ob.

Ἱστόω,& Ἵστημι,idē quod ἵστημι,Statuo. Item Siſto.vt Dioſc. l.1,κονίαν ἱστᾷ,aluū ſiſtunt,ſeu reprimunt & inhibent. Exponitur etiam Pondero,Appendo.vt ἵστημι.

Ἴστον,Sciendum eſt.Heſychio non ſolùm γνωστὸν, ſed etiã πρωτότυπον. quod potius ἴστιον dicitur.

Ἵστημι, & Ἱστάω, & Ἱστόω, Statuo, &c.t.1,c.1731,c. Ἵστημι, Siſto,&c.c.1732,c. Ἵστημι,Appendo, &c.ib.d. G

Ἱστία,Heſychio eſt ἡ ὑφαίνουσα χωνὶ, & αἰκία, ἰφάς ἐστι δὲ ὅτε καὶ quod poſterius Doricum erit pro ἱστία.

Ἱστιάπτης,eidem ſunt οἱ διπλοΐστιες,qui & ἱστιάπτες.

Ἱστιατήριον,t.1,c.1277,f. Ἱστιάω,ib.

Ἵστιν,ib.a. Ἱστιοπέλιον,ib.f

Ἱστιοφορεῖν, Ἱστιοκόπιον,Ἱστοβάτης,& Ἱστοφόρος, cum Ἱστὸς, vide in Ἱστὸς.

Ἱστοβάτης,t.1,c.779,c. Ἱστοβάτ,ib. H

Ἱστοδόκη,Ἱστοδόκος,Ἱστοπόδη,Ἱστοπόδιον,vide in Ἱστὸς.

Ἱστοπόν,t.1,c.1114,d

Ἱστορημα,ατος,affertur pro Aſpectus:ſed ſine exemplo.

Ἱστορία,t.1,c.1113,f. & t.3,c.153,e.ob.

Ἱστορικὸς,t.1,c.1114,c. Ἱστορικῶς,ib.d

Ἱστορογράφος,ib.c. Ἱστορία,ib.b

Ἱστοριογράφος,ου,ὁ,Hiſtoriarū ſcriptor, Qui hiſtorias conſcribit. Lucianus in Macrob.φιλίστορές πώμα καὶ ἱστοριογράφος.

Ἱστὸς,οῦ,ὁ,Malus nauis:dictus παρὰ τὸ ἵστημι,ab erigendo. vt Homerus quoque innuit cum dicit, Odyſſeæ ε,Ἱστὸν δ' ἐλάϊνον κοίλης ἐνέπηξε μεσόδμης Σπάσσε δ' ἐπισταμένως, τετιήοτι ἐΐκτην. Sic Xenoph.Hellen.5, ὡς ἂν τοὺς ἱστοὺς αἰρόμενος αὖ ἐς ἱστὸς, ἀπὸ ζυγοῦ ἱστάμενος,ſublatis in alium & erectis malis. niſi potius ſit, Sublatis in malos ſpeculatoribꝰ. Rurſum Hom.Odyſſeæ μ,Ἐκ δ' οἱ ἱστὸν ἄρεξε πανὶ θοόν. Et paulo antè,ἱστὸς δ' ἐστήσατο πάντα. Ἱστὸς dicitur etiam ἰφικλῆσι ὑφαντικῆς, à ſimilitudine mali nautici,& ipſum παρὰ τὸ ἵστασθαι, teſte Euſtathio. vt Heſychio quoque ἱστὸς eſt non ſolùm τὸ ὀρθὸν ξύλον τῆς νεώς, ſed etiam τὸ ὑφαντικόν. De hoc textorio ligno ſeu textorio malo è quo ſtamina ducta ſunt, accipi poteſt quod Heſiodus dicit Erg.2, Τῷ δ' ἱστὸν τετάνυσται ἐπὶ σκαλμοῖσι νεώς, φορβαλέα τ' ὑφῆναι. Et quod Homerus Odyſſeæ β, Ἀλλ' ὅτε δὴ τὰ πρῶτα μετὰ σκοπιὴν ὑπερέβημεν, Ἴστόν τ' ἠλακάτην τε. Iliad.α, Ἱστὸν ἐπὶ νηὸς μελαινῆς καὶ ἱμάντα λεύκ' ἐπιπάσσας. His inquam in locis pro textorio illo inſtrumento intelligi poteſt ἱστὸς, ita tamen vt etiam de tela.nam & ipſum ὑφασμα eo nomine appellatur. velut Odyſſeæ κ, Κίρκης δ' ἐκ θαλάμοιο θεὰ καλὴ, Ἱστὸν ἐποιχομένη μεγάλ' ἄμβροτα. Et Il. γ,—ἡ δὲ μάλα ἱστὸν ὑφαίνει δίπλακα πορφυρέην. Sic Heſiodus dicit, πολυδαίδαλοι ἱστοὶ ὑφαινόμενοι,in Erg. Et Hom.rurſum Od.ω,Καὶ τώ γ' ἀλλήλοισιν ὑφαίνετον ἀγλαὰ ἱστόν. A nautico porro ἱστὸς ſunt COMPOS. Ἱστόπεδον, ου, ἡ, Mali nauticī receptaculum. ἡ ὑπὸ τὸν χηνίσκον τοῦ ἱστοῦ ἐπίπεδον,id eſt τὸ κοῖλον τῆς πρύμνης αὐτοῦ ξύλον ἐφ' ὃ κλίνεται ὁ ἱστός, inquit ſchol.Hom.in hoc loco Iliadis α,Ἱστὸν δ' ἐπὶ νηὸς μελαίνης στῆσαν. ITEM Ἱστοπέδη,ης,ἡ, Pes mali:Etymologo ὁ ὑπὸ μέσῳ τῆς νεὼς κοῖλος τόπος,ἐν ᾧ ὁ ἱστὸς ἐνήρτηται:quē & λωπάδα nominari dicit.Suidæ eſt ξύλον ἐφ' ὃν κεῖται (Heſych.habet ὅπου) τῆς ὕπτιδος ὁ ἱστὸς ἐπιδέδεται ὁ ἱστὸς,lignum rectum è carina aſſurgens cui alligatur malus. Hom.Od.μ,Οἱ δ' ὅτε δὴ μ' ἐξ ὕδατος ἐμοῦ χύσεις ἐπὶ πόντῳ πέμψας. A textorio verò ἱστὸς DICVNTVR Ἱστόπεδες.Pollux enim libro 7,c.10,recenſens vocabula quædam ad lanificium & textoriam artem pertinentia,ſcribit κλωστῆρας vocari ταῖς ἱστοπέδαις. quod ad verbum ſonat Pedes textorii ἱστοῦ. ET Ἱστοῦ πτύσματα,Stamina ſeu licia quibus textorius ἱστὸς intenditur. apud Ariſtophanem in Ran.αἱ δ' ὑπερφίαλοι κλίμακες ἀνάπτυσσαι ἱστοῦ πτύσματα.Vbi ſchol.ἱστοῦ πτύσματα eſſe dicit ταῖς ἱστοῖς αἷς ὁ τῆς αἴσης ὑφαίνων οἱ λεπτὰς, telas quas aranеæ in aere texunt.eæ tamen non dicuntur κλώθειν, Torqueri,ſeu Torquendo deduci,ſed ipſa licia & ſtamina ſeu fila quibus ὁ ἱστὸς intēditur à textore quã telam orditur. Præterea ab ἱστὸς EST Ἱστουργὸς,οῦ,ὁ, Qui telas conficit, Qui telas tractat, Qui percurrit pectine telas,vt Virg.loquitur.id eſt Textor. VNDE Ἱστουργία,ας,ἡ,Textura:vel Telæ contextio. Theophyl. epiſt.20, ἡ δὲ τῶν κριθῶν ἀπόφυσις,καὶ τῆς ἱστουργίας ἄλλης ἐπικαιρεστέρα.vt apud Plautum, Mulier telam deſerit contínuó. Inde ET Ἱστουργικὸς,οῦ,ὁ,Ad textorem pertinens,Telæ texendæ aptus.vt ἱστουργικὸν ὄργανον,Textorium inſtrumentum. Et ἱστουργικὴ, Τέχνη,Ars textoria, Telæ texendæ ſcientia. vt apud Nazian.οἱ θεῖοι τῶν βασιλέων ἱστουργικοὶ,Quos rex habebat telæ texendæ magiſtros,Regii textores. Eſt inde & VERBVM Ἱστουργέω,ῶ,ſignificans Telam tracto,Telas texo.vt apud Athenæum lib.14,ἡ περὶ ἱστουργοῦσα φδή,Cantilena quam cantare ſolent qui telas tractant. Denique ab ἱστὸς DERIV.Ἱστίον,ου,τὸ,Textum, Velum. Plato in Parmen. εἰ οἱ ἱστοὶ κατὰ πνεύματος πολλοὶ ἀνθρώπων φαίης ἕνεκα πολλοὺς εἶναι ἱστίους. Sic Exodi 27,πέντε ἱστία τῇ αὐλῇ τὸ εὖρος,velorū altitudo ſit quindecim cubitorum. Vbi quæ ἱστία dicuntur,vocātur ibidem & καλύμματα, ab aliis ἐπισκέπασμα. Sed vt plurimùm ἱστία dicitur de nauis velo tam in proſa quàm in carmine.Homerus Iliad.α, Οἱ δ' ἱστία λευκὰ πετάσσαν, erecto malo candida explicuerunt vela. Odyſſ.ε,Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ ἰόντι πνοιῇ βορέω. Odyſſ.ι,Τῆς ἦ πειθόμεθα πνοιῇ δ' ἱστία πάντα πετάσσας. Iliad.α,Ἕν δ' αἴσιμος ἔφθιτο μίσθῳ ἱστίον. Odyſſ.ι, ἱστία δ' ἐν

Τειχέα π καὶ παραλὰ δίχιον ἰς αἰόμενο. Aliquãto pòſt, Κελσάσηισι δὲ πνοιὴ καθύπερθεν ἱστία πάντα. vt Iliad.α Ἱστία μὲν ἔπειτα, λίνεον δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ. Et Od.π, Ἱστία μὲν ἔπειτα λίνεον, ἀρτεμὲς π χρὴν ἔχοντες. Vbi quod στέλλειν & καθαιρεῖν ἱστία vocant, dicitur etiam ὑφίναι, idem enim valent Contrahere ac detrahere velum, quod Submittere velum. Sophocl. Electra, pag. 97, Νεῶν δ' ὀκεανὸς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ, nauigare ſubmiſſis velis: nautarum exemplo qui ventorum vi reſiſtere non valentes, ὑφιᾶσι τὰ ἱστία. Sic apud Ariſtoph. ἀλλὰ συσπάσας ἄκροισι χρώμενος τοῖς ἱστίοις. His opponitur πλεῖσται ἱστίοις πλοῖν & ὅλοις ἱστίοις φέρεσθαι, pleno velo nauigare. Apud Suid. πλεῖστα ἱστίοις εἰς τὸ αὐτῷ σοφίαν καθῆκεν. (quod prouerb. eſſe dicit pro πάντα θέτει, πᾶσαν δύναμιν. ὅλη ψυχῇ) Et rurſum apud eundem, οὐ χθὲς μικρὸν ἀλλ' ὅλοις ἱστίοις ἐπιπέσθη τῆς σοφιστικῆς ἐπιστήμης, ἐπειδὴ τὸ σοφὸν τοῦτο ἐφιλοσόφησεν. INDE Ἱστιοδρομεῖν nauis dicitur quæ paſſis velis currit & vento ſecundo fertur, non remis impellitur. Legitur id apud Polybium, necnon in Epiſt. Hippocr. ad Damag. ἐπεὶ χθὲς δείλης περ ὑπ' ἰσηφίης ἱστιοδρόμησεν ἡ ναῦς, quando omnino proſperè velificata eſt nauis. Inde ET Ἱστοράφος, ου, ὁ, Velorum ſutor, Qui vela conſuit. Suid. apud Ariſtophanẽ vſurpari ait pro πανοῦργος, metaphora ἀπὸ τῶν τὰ ἱστία ῥαπτόντων, ab iis qui vela conſuunt. vtpote dolotis. ITEM Ἱστοφόρος, Heſychio ἱστιοφόρος, Velifer, Qui velũ gerit. AT Ἱστιώτης, ου, quod v. l. afferunt pro Nauigatio quæ fit velo & remige, ſuſpectum eſt.

Ἴσραξ, anis quædam, teſte Heſychio.

Ἰσριάνες, Ἰσριανίδες, Ἰσριὰς, Ἰσριὰς, vide in ſequ. Ἴσρος.

Ἴσρος, ου, ὁ, Iſter: fluuii nomen qui & Danubius dicitur, per Germaniam & Scythiam influens in Pontum. quamquam propriè Iſtrum nominari volunt inde vbi Illyrium alluit, Danubium ab origine ad eum vſque locũ. INDE Ἴσροι ET Ἰσροὶ dicuntur Accolæ Iſtri: qui ET Ἰσριανοὶ nominantur à regione ei fluuio adiacente. ea enim DICITVR Ἰσρία. Apud Heſychium proparoxytonos ſcriptum Ἴσρια, annotantem, ab Ariſtophane in Babylon. τὰ μάτια τῆς οἰκίας nominari Ἰσρίαια, quoniam ſunt ἐστιγμένοι. nam τοὺς ἀπὸ τῆς Ἴσρου οἰκοῦντας στίγμασι καὶ τυπίλαις ἐσθίουσι χρῆσθαι: quemadmodum Herodotus quoque Scythas teſtatur vti notis ſtigmaticis. Et vt ibi ſunt Ἰσρίαια μάτια, ita apud Stephanum Ἴσρινος λιμήν, Iſtrianus portus: mutato α in η. Apud eundem Stephanum eſt FOEMININ. Ἰσριὰς, idem valens ac Ἰσριανὴ, Iſtriana. Apud Heſych verò vt Ἰσρίαια proparoxytonos, ita etiam Ἰσριανίδες. Dicit enim Ἰσριανίδας vocari τὰς Σκυθικὰς στολὰς, Scythicas ſtolas: & apud Athenienſes σπυρίδια τὰ οἷς ἐκαλύπτον τὰ ἱερὰ κανᾶ, opertoria quibus ſacra caniſtra integebant. Eodem teſte ET Ἰσρίδες ſunt veſtes quædam ſic dictæ, procul dubio etiam ipſæ ab Iſtris: à quibus ET Ἰσριὰς οἶνος apud Dioſc. l. 5, Vinum Iſtricum. vt à Claudiano quoque memoratur Opacus vitibus Iſter.

Ἰσρυγὶς, apud Pollucem legitur lib. 2, dicitúrque eſſe μάστιξ. Sed perperam ſcriptum pro ὑστρυγὶς, vt ex ipſo etiam patet: quum ita denominari πλὴν μαστιγὰ dicat ἀπὸ τῆς περιχῶν.

Ἰσυάζει, Heſych. affert pro ὀρχίζεται, Iraſcitur.

Ἴσω, Atticè pro ἴσασι, Stant: ab ἵσαμαι. Sophocles, Ἵστασα πᾶς ἄλλοσε Ἀργείων πύλας Ἴσω. At ἴσω. Sciant, per ſyncopẽ pro ἰσάτω, ab ἴσημι. Hom. Od. ξ, Ἴσω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν. Soph. ζῶσι γὰρ φρονῶν ἴσω. Sic ἴσωσαι dicitur pro ἰσάτωσαι, Sciant. Greg. Naz. ἴσωσαν φοβούμενοι, Sciant ſe timere.

Ἴσων, τ. 1, c. 1113, e & f. At ἴσων, Suidæ eſt ὁ ἐπ' ἄκρῳ τῆς ῥυμοῦ ἐμπεπηγὼς πάσσαλος. qui & ἔσων.

Ἰσφαίνει, Heſychio eſt μειρακιᾶται. ἀγροικιᾶται.

Ἴσφωρες, eodem teſte Laconibus ſunt καλάθαι, λικνα.

Ἰχάδιον, ου, τὸ, Caricula. Ariſtoph. Pluto, ἰχάδιόν γ' ἡδὺ γοργάλια τοῖς ἀνθρώποις ἐνβάλλειν.

Ἰχαδόπωλις, ιδος, ἡ, Caricarum venditrix, Quæ caricas venditat. Ex MASCVL. Ἰχαδοπώλης, ου, ὁ, Caricarum venditor, Qui caricas venditat. Affert hoc ἰχαδοπῶλαι Poll. lib. 8 ex Pherecr. comico, vnà cum Ἰχαδώνης, qui eſt Caricarũ emptor. ὁ ἰσχάδας ὠνούμενος. vt ἱππώνης dicitur Equorum emptor. At Ἰχαδοπῶλις, Cratinus appellauit τὴν πλάνην, vt reperio apud eundem lib. 6, c. 11,

de panum ſpeciebus. Ea vox, ſi mendo caret, videtur ſignificare panem aut placentam aliud ve opus piſtorium cui caricæ inſaſſatæ ſunt.

Ἰχαμιὸς, τ. 1, c. 160, c. Ἰχαίμων, ib. e

Ἰχαίνω, τ. 1, c. 1364, c. Ἰχαλεῖς, ib.

Ἰχαλεῖν, Heſychio eſt τὸ δηλῆσαι τὴν πορείαν πολὺ ἐφ' ἑκάτερα ἐκκλίνειν, ἢ ὠθεῖν τῷ ἴσπλῳ. Idem affert Ἰχαλοῦσαι pro πλάσαι, & Ἰχαλωθῆναι pro διαπλαθῆναι.

Ἰχαίνω, τ. 1, c. 364, a. Ἰχανὸν, ib.

Ἰχάς, ib. f

Ἰχιαδικὸς, Ἰχιακὸς, Ἰχιὰς, Ἰχιοειδὴς, vnà cum primitiuo eorũ Ἰχίον, vide in ſequ. Ἴχις.

Ἴχις, Heſychio eſt ὀσφύς, Lumbus. VNDE Ἰχίον, ου, τὸ, Coxa, Coxendix. Heſychio τὸ ἰσχίον τῆς μηρῶν, & τὸ κοῖλον τῆς γλουτοῦ ἐν ᾧ ἡ κοτύλη ἐρείδεται: Icholiaſtæ Homeri & Etymologo τὸ ὑπὸ τὸν ὀσφὺν ὀστοῦν εἰς ὃ ἔγκειται τὸ ἰσχίον ὀστοῦν ὅπερ καὶ γλουτὸς καλεῖται, καὶ κοτύλη, ἔνθα ἡ μηλοπόκη: Pollux autem τὸ ὀπίσω τοῦ σιφάχου τὸν κοτυλίσκον ὃς ἐστὶ μικρόν. Dicit enim Homer. Iliad. ε, Τὸν βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτυλὴν δέ τε μιν καλέουσι. Rurſum Poll. ἰσχία vocari ſcribit τὰς ἐκπεφυκυίας μὲν ἀπὸ ὀσφύος ἐνβολάς. Ita vt ἰσχία dicantur interdum ligamentum ipſum quo femur coxendicis acetabulo colligatur: interdum ipſe articulus: interdum partes carnoſæ ex vtroque ſacri oſſis latere, quæ & σπάρια à Græcis vocantur, à Latinis Clunes nominari credũtur. Atque adeò ſunt qui nomen eis inditum exiſtimẽt ἀπὸ τοῦ ἴσχειν ἕως καθημένους, quòd ſedentes ſuſtineant carnoſæ illæ poſt lumbos vtrinque eminentiæ. Itaque Ariſtot. Hiſt animalium lib. 4, cap. 10, hominem ſolum ἰσχία habere dicit, τὰ δὲ παραπλήσια νόθα: itidemque Hiſt. an. l. 2, ſimiam tradit ἰσχία οὐκ ἔχειν, clunibus carere, aliis partibus homini aumilem. Apro tamen & leoni Homer. ἰσχία tribuit: de illo dicens Iliad. Φ, Κάπτων καπέτοιο Γ' ἰσχία πὶ γλουτούς π. de hoc, Iliad. υ, Οὐρὴ δὲ πλευρᾶς π καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθι Μαίεται. Apud Dioſcoridẽ verò cum alibi tum lib. 3, ἰσχίων ἀλγήματα, Coxendicis dolores: & l. 1, ἰσχίων πόνοι pro eodem. INDE Ἰχιὰς νόσος dicitur ὁ τῶν ἰσχίων πόνος, Coxendicum dolor: ſeu Arthritis coxẽdicis, aut Arthritis coxæ articulum occupans. eſt enim ἰσχίον ex genere τῶν ἄρθρων, ideóque ἡ ἰσχιὰς ex arthritidis ſpeciebus. Hippocr. & ἰσχιάδα dicit & ἰσχιάδας, vt apud Dioſc. quoque lib. 1 reperimus, ἰσχιάδας ὠφελεῖ, coxendixũ dolori medetur. At l. 4, c. 66, ἰσχιάδας ἢ ἰπποκαὶς διαθέσεις ἠρακλέων, iſchiadicos affectus. VNDE Ἰσχιαδικὸς, σὴ, ὸν, Ad coxendicis dolores faciẽs: de medicamento dictũ. vt apud Dioſcoridem lib. 2, c. 205, δύναμις δ' ἐστὶ τῆς φύλλου ἁφῆς: ὅθεν ἰσχιαδικόν ἐστι. ὅθεν καὶ ἀμωνιακὸν πίττα: de lepidio. Alioqui ἰσχιαδικὸς dicitur etiam Qui obnoxius eſt iſchiadi, id eſt coxendicum morbo, Qui coxendicum doloribus crebrò tentatur: vel etiam Qui coxarum dolores patitur, Qui è coxendicibus laborat. vt quum idem Dioſcor. lib. 1, c. 35, dicit ὠφελεῖ καὶ ἰσχιαδικούς. Plinius quoque iſchiadicos vocat cum alibi, tum lib. 30, cap. 6, Mirè id prodeſſe iſchiadicis affirmantes. Dicit verò idem & iſchiada: lib. 27, cap. 5, Bibitur propter iſchiada & ſtranguriam è vino: ex eo quod Dioſcorides lib. 4, cap. 106, πίνεται δὲ καὶ πρὸς ἰσχιάδας καὶ δυσουρείαν ὡς οἶνος. At lib. 26, cap. 7, Iſchiadicos dolores leuat, pro eo quod Dioſc. lib. 3, cap. 1, πιεῖν πρὸς ἰσχίων ἀλγήματα. Eodẽ Plin. teſte lib. 22, cap. 16, leucacanthen quidam iſchiada appellant: forſan quoniam lumborum dolorem ſedat ſemine poto aut ſucco, vt idem ibidem ex Hiceſio tradit. Notandum porro pro ἰσχιαδικοὶ reperiri ETIAM Ἰσχιακοὶ: vt apud Athenæum lib. 14. vbi ex Theophraſto traditur ἰσχιακὰς ἀσθενείας ἀφαιρεῖν οἱ καθωλκίσει τῆς τῇ πόᾳ τῇ Φρυγικῇ ἀμυσίᾳ. Quæ apud Euſtath. quoque leguntur pag. 1078. Et inde apud Gellium lib. 4, cap. 13, Creditum hoc à pleriſque eſt & memoriæ mandatum, iſchiaci quum maximè doleant, tum ſi modulis lenibus tibicẽ incinat, minui dolores. Sic apud Cat. De re ruſtica cap. 113, Vinum ad iſchiacos ſic facito. Dicuntur igitur ἰσχιακοὶ qui ἰσχίων doloribus tentantur, ἀπὸ τοῦ ἰσχία, vt ἰσχιαδικοὶ ἀπὸ τῆς ἰσχιάδος. Præterea ἀπὸ τοῦ ἰσχία DICITVR Ἰσχιόεις, ὁ μεγάλα ἰσχία ἔχων, qui craſſas & tumidas habet

coxas, vel etiam clunes: vt γαστρώδης, ὠμώδης, χολώδης, πιώδης. Eustathius pag. 1684. AT pro Ἰσχιάζειν, quod in v. l. esse dicitur Inter eundum in vtranque partē declinare, Hesych. habet Ἰσχάλειν.

Ἰσχιώδης, ητος, ὁ, Diuulsus, Diuisus. v. lex. perperam pro σχιώδης à σχίζω.

Ἰσχναίνω, t. 1, c. 1364, c. Ἰσχναλέος, ib. d

Ἰσχνανσις, ib. Ἰσχναντικός, ib.

Ἰσχναία, ib.

Ἰσχνίον, Hesychio est ὑφῶν, πλάσσων: qui & ἰσχνάνσιν attulerat pro πλάσσιν. B

Ἰσχνίς, eidem sunt ἀγκύρα, ἰσχάδις, Ancoræ, Caricæ: item φιλήματος εἶδος, osculi species.

Ἰσχνολογία, eidem H. itidémque Suidæ est λεπτολογία: afferentibus itidem Ἰσχνολογοῦντες pro λεπτολογοῦντες, ἀκριβολογοῦντες, Nimis subtiliter & exactè verba exquirentes. ἰσχνὸν enim & λεπτὸν affinia sunt.

Ἰσχνός, t. 1, c. 1364, b. Ἰσχνότης, ib. c

Ἰσχνόφωνος, Qui gracili seu exili voce est: apud Aristot. Sunt qui interpretentur eum cui vox supprimitur & sistitur inter loquendum. ITEMQVE Ἰσχνοφωνία, c αι, ἡ, redditur non solùm Vocis exilitas, sed etiam Linguæ hæsitantia: præsertim quum Aristot. in Problem. dicat, εἰ δὲ ἰσχνοφωνία, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὴν χεῦσιν φέρειν συναιβιάζειν πρὸς τὴν ἔσχατον. Vbi etiam quærit cur pueri magis quàm viri sint ἰσχνόφωνοι: respondens, pueros τῆς γλώττης ἧττον κρατεῖν πρὸς αὐτοῦ, ὥσπερ καὶ πρὸς χεῖρας καὶ πρὸς πόδας. Locus est Probl. sect. 11, quæst. 30. Indicat igitur ἰσχνοφώνους & ἰσχνοφωνίας dici πρὸς τὴν ἰσχνότητα τῆς φωνῆς, inquit Bud. Quomodo & Alcidamas πρὸς τοὺς λογοχάφους dicit, αἰσχρὸν ὄντι τοῦτο, ὅταν τις τοὺς αὐτομάτους ἐλ D θὼν λόγους ἀπείρως καὶ ῥοώδους πλήθει γράμμασι ἰσχνῶς καὶ μὴ δι' ὀφθαλμῶν τοῖς ἰσχνοφώνοις, ab hæsitantibus & iis qui nō eumpersoni suis λόγοις, sed linguæ titubantia intercidunt, vt hi Βαυλογλώσσης seu βαυλαρίζοντες. Hesych. quoque ἰσχνόφωνος exponit non solùm λειπόφωνος, sed etiam ἐπεχόμενος τὴν φωνὴν, cui vocis cursus ob linguæ vitium sistitur & inhibetur seu impeditur: alludens & ipse ad etymon quod Aristoteles rursum clarius explicat Problem. sectione 11, quæst. 45. Ibi enim quærens διὰ τί οἱ ἰσχνόφωνοι οὐ δύνανται ὁμαλίζεσθαι μικρὸν, respondet ὅτι ἔν E ἴσχονται τῇ φωνῇ ἐμπεδίζοντες πάσῃ; Quibus mox subiungit, μᾶλλον ἐμπεδίζοντες ἢ τὴν κίνησιν μανθάνοντες, καὶ ἐμπεδίζοντες, βιάσασθαι δεῖ. Et rursum, μᾶλλον δὲ φθέγγονται μᾶλλον οἱ τῇ ἰσχνῇ χρώμενοι· ὥστ' ἐπὶ αὐτῶν ἀναβιάζεσθαι τὴν κλείν, αἰτίαν μᾶλλον φθέγγεσθαι τοῖς ἰσχνοφώνοις. Vbi apertè indicat ἰσχνοφώνους se intelligere eos qui lingua hæsitãt, non eos qui sunt voce exili. dicit enim eos οὐ δύνασθαι ὁμαλίζεσθαι μικρὸν, non posse vti voce submissa inter loquendum: & μᾶλλα φθέγγεσθαι. Atque ita accipiendum F etiam quod Plutarch. de Demosthene dicit, τὴν μὲν πολιτικὴν δόξαν ἀπήγαγε, ἰσχνόφωνός πως καὶ δυσβάτους τὴν φύσιν. In Demosth. enim (inquit Cic. libro 1 De orat.) tantum studium fuisse, tãtúsque labor dicitur, vt primùm impedimenta naturæ diligentia industriáque superarit: quumque ita balbus esset vt eius ipsius artis cui studeret, primam literā non posset dicere, perfecit meditando vt nemo planius eo loquutus esse putaretur.

Ἴσχνωμα, t. 1, c. 1361, g

Ἴσχος, ν, ὁ, in v. l. afferetur pro Ramus: qui potius ἴσχον dicitur. In iisdem ex Aetio affertur ἴσχες pro Viscum: quod a- O liàs ἰξός.

Ἰσχνόω, t. 1, c. 1364, c. Ἰσχνεία, t. 2, c. 1546, f

Ἰσχνείζω, & Ἰσχνείζομαι, t. 1, c. 1813, f

Ἰσχνογωνιαῖον, t. 1, c. 1846, b. Ἰσχνογώνιον, ib. a

Ἰσχνοπάσσω, t. 1, c. 1813, e. Ἰσχνοπόσμαι, ib.

Ἰσχυόῤῥιζος, ου, ὁ καὶ ἡ, Validam radicem habens seu agēs. Ilocr.

Ἰσχυρός, t. 1, c. 1813, a. & c. 1811, a. ob.

Ἰσχυρόω, t. 1, c. 1813, f. Ἰσχυρός, ib. d

Ἰσχύς, t. 1, c. 1811, f. Ἰσχύω, t. 1, c. 1811, a P

Ἴσχω, t. 1, c. 1361, c

Ἰσωνία, Suidæ ἰσοτιμία, vel ἡ ἴση ἀγορά: quum videlicet pari seu æquali pretio res emuntur.

Ἴσως, Æqualiter, &c. t. 1, c. 1718, d. Ἴσως, Fortasse, &c. ibidem.

Ἰτᾶμος, ου, ὁ, dicitur ὁ λίθινος, teste Hesychio. A

Ἴτακα, eidem sunt ἴτια, εἰς ἃ δεῖ ἰσχνὸς ὑφαίνειν.

Ἰτάλια, Ἰταλίζειν, Ἰταλικὸς, Ἰταλικώτατος, Ἰταλὸς, Ἰταλιώδης, Ἰταλιώτης, Ἰταλιωτικὸς, Ἰταλιῶτις, vide in sequ. Ἰταλὸς.

Ἰταλὸς, οῦ, ὁ, Taurus, Bos: Hesychio ταῦρος. INDE Ἰταλία dicta creditur quòd bobus & vitulis esset fœta. Varro De re rustica lib. 2, cap. 1, Italia à vitulis nominata, vt scribit Piso. Et cap. 5, Bos maxima debet esse autoritate, præsertim in Italia, quæ à bubus nomen habere sit existimata. Græcia enim antiqua (vt scribit Timæus) tauros vocabat ἰταλούς. quorum multitudine & pulchritudine, & fœtu vitulorum, Italiam dixerunt. Sic Columella in præfat. libri 6, Nec dubium quin (vt ait Varro) cæteras pecudes bos honore superare debeat: præsertim autem in Italia, quæ ab hoc nũcupationem traxisse creditur quòd olim tauros Græci ἰταλοὺς vocarent. Alii verò (inquit rursum Varro in loco paulo antè citato) scripserunt quòd è Sicilia Hercules persequtus sit eò nobilem taurum qui diceretur Italus. Steph. ab Italo quodam denominatam ait, rege forsitan aut progenitore. Atque adeò incolæ eius regionis dicũtur eius nomine Ἰταλοί, Latinis itidem Itali. De quibus vide Strab. initio libri 5, & Plin. 3. c. 5. Iidem ab ipsa regione NOMINANTVR Ἰταλιῶται, vt Φθιῶται à Phthia, Σικελιῶται à Sicilia. Sed differentia aliqua est inter Ἰταλοὺς & Ἰταλιώτας, vt inter Σικελοὺς & Σικελιώτας, teste Stephano. Σικελοὶ enim & Ἰταλοὶ dicti sunt ἀπὸ τῶν οἰκιστῶν καὶ ἡγεμόνων τοῦ ἔθνους· ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Σικελία. Σικελιῶται autem & Ἰταλιῶται, οἱ ὑπ' ἐμφύλων καὶ τῶν χώραν βιάσεως ἐκπεπολεμῆσθαι, ὑπὸ τῶν αὐτῶν τῆς χώρας, illi à Sicilia, hi ab Italo. Itaque Ἰταλοὶ dicuntur antiqui verique Italiæ incolæ qui illuc cum conditore eius gentis venerunt, & regionem ab se denominarunt Italiam: Ἰταλιῶται autem, noui & aduentitii incolæ, qui nimirum eam Italiæ partem occuparunt quæ ab ipsis Magna Græcia vocata est: à regionis vocabulo sedibusque quas tenebant, nomen sortiti. Idque discrimē obseruatum fuisse ab antiquis constat, veluti quum Aristot. Rhet. lib. 1 dicit Pythagoram honoratum & cultum fuisse ὑπὸ τῶν Ἰταλιωτῶν. Sic Diodor. Sicul. pag. 461, de Philisto & Leptine, φυγόντες εἰς Θουρίους τῆς Ἰταλίας, B οἵτινες εἰς Ἰταλιώτας μεγάλας ἐπιδεχῆς παγχάπτης. Porro ab Ἰταλοῖς est POSSESS. Ἰταλικὸς, ὴ, όν, Italicus. vt Ἰταλικὴ πόλις. Item Ἰταλικοί, Qui sunt ex gente Italica. vt quum Plut. Sympos. lib. 5, dicit τῶν Ἰταλικῶν οἱ ἀπὸ τῶν Παίδων οἰκοῦντες. At Ἰταλικὸς, verbis Iberix: cuius ciuis seu incola, Ἰταλικάνος, teste Stephano. Ab iisdem est & aliud possess. nomen, fœminini tantùm generis, NI- M I R V M Ἰταλὶς: idem significans quod Ἰταλικὸς, vt Ἑλλὰς idem quod Ἑλληνικὴ. Ahoqui Ἰταλὶς est etiam ὄνομα, idem valens quod Ἰταλὴ, Itala, id est Fœmina oriunda ex Italia. Ab Italiotis autem est FOR- M I N. Ἰταλιῶτις, ίδος, ἡ, idem significans cum Ἰταλὶς, Itala. ET POSSESS. Ἰταλιωτικὸς, ὴ, όν, Italicus. Plato in epist. ad Dionis propinquos, ἀλλὰ μὴν δι' ἃ ἐγὼ τοὺς C χώρους οὗ βίος ἦν ἐμοὶ, Ἰταλικοῦ τε καὶ Συρακουσίου σφόδρα πολλοῦ, οὐδαμοῦ οὐδαμῶς ἤρεσε. Vide Cic. Tuscul. 5, Quò quum venissem, vita illa beata quæ ferebatur, plena Italicarum Syracusanarúmque mensarum nullo modo mihi placuit. Rursum apud Hesych. reperio, Οἰνῶ Ἰταλιωτικῷ, οὗτ' ἀλαζόνι οὐδαμῶς, quod dictum ait propterea quoniam Pythagorici in Italia agitabant, vbi etiam perhibent ipsos ἐμπνεῖν οἶνον. Pro eo Suidas HABET Ἰταλιώδης. Sic enim apud eum in manuscr. etiam cod. legitur Ἰταλιώδης, ἀλαζών, ἀπὸ τῶν Πυθαγορείων· ὅθεν ὁ τοῦ Σιβάριδος, ὁ λάγνος. Denique ab Italia est VERBVM Ἰταλίζειν, significans τὸ Ἰταλίᾳ ἡμφιέσθαι δίκαιόν, teste Hesychio. Meminit Steph. quoque eius verbi, sed non exp.

Ἰταμὸς, t. 1, c. 1815, b. Ἰταμότης, ib. d E

Ἰταμῶς, ib.

Ἴτας, Hesychio est ὄρνις & ὁ αἰγιθός. quod posterius Doricum erit pro ἴτης.

Ἴτε, Ite, Vadite. πρόσταξις ab εἶμι. Sicut verò ibi suprà dictũ est esse hortandi aduerbium: ita & ἴτε dicendum est

apud Platonem De leg. vſurpari, pro Agite videlicet. Affertur & εἰ ἴη ματ' αὐτῆς ex Thuc. pro Si ab eis ſteteritis. ſed ea ſcriptura ſuſpecta eſt.

Ἰτέα, ας, ἡ, ET Ἰτέη, ης, ἡ, Salix: ἀπὸ τοῦ πίνειν, ſi Etymologo credimus, quoniam videlicet citò in altum excreſcit, inter primas etiam germinans, vt & populus & alnus. Homer. Odyſſeæ κ, Μακραὶ τ' αἶγειροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. Vnde Plinius lib. 16, cap. 26, Ocyſſimè ſalix amittit ſemen, antequam omnino maturitatem ſentiat, ob id dicta Homero frugiperda. Et lib. 24, cap. 9, Salicis fructus ante maturitatem in araneã abit. Eurip. ἰτέαν pro haſta vſurpaſſe dicitur: procul dubio ſaligna, id eſt confecta è ſalice: vt Homer. μελίαν vocat fraxineam haſtam: ſynecdochicè poſita materia pro re inde confecta. Apud Heſychium verò reperio, Ἰτέαι, αἱ αἰσπίδες· ἀφ' ἧς τοῦς τὰς ὕλας κατασκευάζεσθαι. Rurſum Ἰτέα, vrbis nomen eſt: cuius ciuis Ἰτεάτης dicitur, teſte Suida. Steph. Ἰτέαν fuiſſe dicit δῆμον τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς: & δημοτῶν eius vocari Ἰτεᾶνα, ab Androtione triſyllabos Ἰτεῶνα. A planta autem ἰτέα eſt materiale NOMEN Ἰτεΐνος, Salignus, Qui è ſalice eſt, apud Theophraſt. Ex Herodoto verò affertur ἰτεΐνην ῥάβδον, itidẽ pro Salignis virgis. ITEM Ἰτεών, ῶνος, ὁ, Salicetũ ſeu Salictum. i. Locus conſitus ſalicibus.

Ἰτέον, Eundum: παρὸν ἰέναι, Heſychio & Suidæ. Plato libro 2 De republ. ταύτῃ ἰτέον, Hac via eundũ. Apud Ariſtoph. ἰτητέον.

Ἴτη, Heſychio συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, Sibilus, Strepitus.

Ἴτηλον, idem H. ex Æſchyli Glauco affert pro ἔμμονον καὶ οὐκ ἐξίτηλον, Conſtans nec euaneſcens.

Ἴτης, t. 1, c. 1814, g

Ἰτητέον, Eundum: apud Suid. ex Ariſtoph. Nub.

Ἰτητὸς, t. 1, c. 1815, a. Ἰτητὸς, ib. b

Ἴτηρον, Suid. dici ait τὸ ὑποκάτω τῆ ὀμφαλοῦ μέρος, partẽ vmbilico ſubiectam: vnde & μίτηρα dici ἃ περὶ αὐτὸ ζώνιον: ITIDEMQVE Ἴτεια Heſych. dici ſcribit τὰ ὑποκάτερα, imam ventris partem. Id tamen ἴτηρον potius dicitur de quo ſuprà. Laſcar. verò ἴτηρον in Epigr. dicitur expoſuiſſe Vtrem, ſ. pelle confectum. Alioqui Ἴτεια vocantur καθαρώτερα πλάσματα, πίμματα, vt iidem lexicographi teſtantur. feruntur que fuiſſe placentarum ſeu operis piſtorii genus prætenue, facilèque fragile: vnde idem Heſychius eſſe dicit πλάσματα, & Galenus in lexico Hippocr. τὰ ἴτεινα nominari etiam ἰρίκινα, ἀφ' τὸ ἔιρεσθαι: nimirum verbo ἰρίκινα ſignificante ῥᾴδια. Itaque rectè Anacr. apud Athenæum lib. 11 dicit, ἰτείου λιπαροῦ πλακοῦντος. Atque adeò ipſe Athen. lib. 14 teſtatur ἴτεινον fuiſſe πίμμα τι λιπαρὸν, idque ἀφ' οὗ εὐώδους καὶ μέλιτος ἡδύσθαι, opus piſtorium tenue è ſeſamo & melle conſectum: lib. 3 ſcribens libum à Romanis vocari πλακοῦντα ὑπὸ γαλλικῆς, ἰτείνην τε καὶ μέλιτος. Galenus De alim. facult. l. 1, c. 4, duo eſſe ſcribit ἰτείνων genera: præſtantius quidem quod ῥυπίμαλα appellant, deterius verò quod λάγανα: quapropter omnia quæ ἀφ' οὗπερ τὴν ὀμφαλὸν λεπτὴν σωτῆρος εἶναι μοχθηρὸν καὶ βραδύπεπτα: at τὰ σὺν μέλιτι σκληρύνεσθαι καὶ μακρᾶς δυνάμεως. Vide ibidem & alia de his placentis, itémque De tuenda valetudine lib. 5. Meminit Dioſcorides quoque τῶν ἰτείνων, l. 4, c. 64, dicens ibi τῶν ἰτειδῶν μάλιστα μὲν γενέσθαι μελιτίτην τὴν ἰτείνην, placentis mellitis & irrilis. Et Ariſtoph. Acharn. dicit, Ἅμιλλαι, πλακοῦντες σησαμοῦντες, ἴτεια. Et Sophocl. apud Athenæum lib. 14. Ἐγὼ δὲ πολλὰ μὲν θεὸς ἴτεια βαίνω. Notandum verò apud Heſych. & Ariſtophanem ſcriptum eſſe ἰτεία paroxytonως: apud alios properoxytonως Ἴτεια. Apud Euſt. verò ſunt ET Ἰτείδες. nam p. 1631, ex Athen. refert Ῥοδιακὰς πᾶσας ἰτειδας fuiſſe χαρτὰς εἰς ἀφροσιτεῖν ἀφ' οὗ τὸ σωφρονίζεσθαι δοκεῖν.

Ἰθῖναι, Pollux in fine lib. 7, vocari ſcribit τὰς διφθέρας. Heſych. verò Ἰθύλλας affert pro διφθέρας: & ἰστύλλας pro eodem. Item ἴσκλον & ἰσθλὸν dici ait αἰγείας, μηλωτὴν. quæ potius ἰξάλη ſeu ἰξαλῆ.

Ἴθω, Doricè pro ἴοιτο, Sciat. apud Plat. epiſt. 7, γίγνοι δ' οὖν ὅτῳ, ἴθω Ζεὺς ὁ Θηβαῖος, quomodo autẽ acciderit, ſciat (ſeu teſtis ſit) Iupiter Thebanus. Sic Ariſtoph. Acharn. Θήβαθεν ἴθω Ζεύς.

Ἰτυλὸς, Suidæ eſt ὀρφανός: itidémque Heſychio, à quo exponitur præterea μόνος, τὶς, ἁπλὸς, Solus, Iuuenis, Tener. Vide Ἴτυς.

Ἴτυς, υος, ἡ, Circunferentia, & Vmbo: ἄμβων. id eſt, ora curuaturáque in extremo ambitu rotæ vel clypei. Ac προχεῦ quidem ἐξωφέρειαν ſic nominat Hom. Il. σ, v. 486, de alno, Τλιὴ μὲν δὴ πρῶτα πανημέριος αἰὲν ἀΐσσει σάκεϊ ἐξόχα· ἔρρεν ἔπειτα καμὼν ἐξωφέρειαν ἀφ' ἵππων. Et Iliad. 1, v. 714, Τοὺς (ſ. θώρηκας, quos καμπύλα κύκλα vocat) ἅπτι χυτὴν ἴτυν ἀσπίδος· αὐτὰρ ὄπισθε κάλαι ὀβελίαστρα φέρεσκον. De clypei autem circunferentia ſeu vmbone, apud Heſiodum in Aſp. v. 314, Ἀμφὶ δ' ἄρα ἴτυν ἦκεν ἀκαμαντοπλήθοντα ἰσοκῶλον. Sic verò Heſychio quoque ἴτυς eſt ἡ ἰσχάτη ἁψὶς, ἡ ἐξωφέρεια τῆς αἰσπίδος ἢ τὸ ὄχλῳ καὶ πατεῖσθαι τὸ πλεῖστον μέρος. Suidas & ipſe ἐξωφέρειαν eſſe dicit, affertẽs hæc exempla. Ex Xenophõte, ὡς ἐρᾷ αὐτὴν παίζειν, ὅπλα μεμβαίνειν αὐτῇ τῆς ἴτυος. Et ex Epigr. Γηραλέαι μὲν ἴτυες πολέμων ὕπο, γηραλέαι δ' Ὁμφάλαι· ἀλλ' ἀμφοτέρας λάμπουσιν αἰς ἐντυχόν: verba αἰσχίδος de ſe. Et rurſum, Ἀλλ' ἴλαθ' ἁμφοτέρων χὠ κυλίστασιν ἴτυν. Item, Τυρσὸν τ' ἀγκύρωνα καμπυλότατον ἴτυν. Vbi nota tribui ἀγκύρους quoque.

Ἴτυς, υος, ὁ, Itys: filius Tereï & Prognes, à matre & Philomela matertera occiſus, & Tereo epulandus præbitus, vt ſuſe deſcribit Ouidius Metamorph. lib. 6. Ariſtophanes itaque in Auibus dicit, Χύσιν δὲ νόμος ἱερὸν ὕμνων, Οὓς ἀφ' Ἡϊόνων αἱμαγὴς ἐφλωΐς, Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν ἀηδὼν ὀλοφύρεται διηνεκῆ μέλεα. Et Ouid. rurſum, Deflet Threicium Daulias ales Itym. Homerus hunc Itym vocat Itylum. Odyſſeæ τ, v. 521, Ἦ ῥα μιὴ πρωτόσπορ χάριν πολυηχέα φωτοῖς, Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὅν ποτε χαλκῷ Κτεῖνε δι' ἀφραδίας κοῦρον Ζήθοιό τ' ἄνακτος. Quanquam id quidam appellatiuè accipi putarint pro ὀρφανὸν, τέκνα, ἁπαλόν: perperam. vt & ſchol. docet & Etymol. & clariſſimus Ariſtoph. ac Ouid. cæterique poetæ. Ἴτυς autẽ, Suidæ eſt ἰτέα, Salix.

Ἴτω, Eat. Ité Abeat. Greg. Naz. ἀλλ' ἴτω μὴ ἡμῖν ἥλιος, Sol hinc abeat. ſeu Hinc concedat.

Ἰτῶν & Ἴτων, dicitur vrbs quædam Theſſaliæ, quam nõnulli σιτῶνα appellant ἀφ' τὸ σιτοφόρον. vnde Minerua dicitur Ἰτωνία & Ἰτωναία, vt quæ ibi coleretur. Ciues quoque eius Ἰτωνῖοι dicuntur & Ἰτώνιοι, & fœmin. genere Ἰτωνίδες atque Ἰτωνιάδες, teſte Steph. Sic ſanè Call. in hymno in Cererem dicit, Ἠΐθεοι Ἰτωνιάδες. Dicitur & Ἰτωνὶς χώρα, teſte Suida.

Ἰυγὴ, t. 1, c. 1946. b. Ἰυμὸς, t. 1, c. 1945, f

Ἰυγξ, t. 1, c. 1946, d. Ἰύζω, t. 1, c. 1944. g

Ἰυκτὴς, t. 1, c. 1945, g. Ἰυχμὸς, ib.

¶ Ἰφθιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Generoſus, Fortis: εὐφυὴς, γενναῖος, ἀξιόμαχος, Euſtathio & aliis, quibus videtur eſſe quaſi ἰσόθυμος, per ſyncopen & ὅμοιον τῷ υ. Homerus Iliad α, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν. Iliad. 1, Ἰφθίμη ἄλοχος. Aliquãdo redditur non tãtùm Fortis, Animoſus: ſed etiã Viribus potens, Robuſtus. vt Od. κ, Ἰφθίμου υἱὸν ἐμὸν ἐξ ἐμεῖο γενέσθαι Περσοφόνην. Il. π, χαλκῆϊ τε καὶ ἰφθίμοι φόνον ἐσσεῖται. Il. φ, βοὸς τ' ἰφθίμα κάπετα.

Ἴφι, Heſychio eſt ἰσχυρῶς, μεγάλως, Validè, Fortiter, Magno animo, vel Magna cum potentia. Homer. Iliad. α, — ὃς Χρύσῃ ἀμφιβέβηκας Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις. Apud Etym. ex Euphor. Ἴφι βιαζομένη. Multa hinc ſunt nomina propria: virorum, vt Ἰφιάδαμας, Ἰφικλῆς ſeu Ἴφικλος, Ἰφικράτης, Ἴφιτος: mulierum, vt Ἰφιγένεια, Ἰφιμάδεια, Ἰφινόη, Ἰφιάνασσα.

Ἰφικράτεις, Heſychio ſunt ὑποδήματος εἶδος, genus calceamenti. pro quo Suidas habet Ἰφικρατίδες, annotans & ipſe eſſe genus calceamenti denominatum ab Iphicrate Athenienſium duce, filio ſutoris. Idémque hoc exẽplum affert ex Damaſcio, τὰς Ἀθήνας Ἰφικρατίδας ἢ τὸ σωφρονιστήριον ἀφιδρυθὲν ἐφεστήκασι.

Ἴφιος, ου, ET Ἴφις, ιος, ὁ, Robuſtus, Fortis. Heſychio Ἴφις eſt ταχύς, Celer, Velox: afferenti & Ἴφιν pro καλῶ. Affert idẽ ἴφιον & pro λιπαρὸν, Pingue ſeu Pinguem. quomodo & Etymol. annotat ἴφια μῆλα dici τὰ ἐντραφῆ vel ἰσχυρὰ καὶ πολύσαρκα: ſed addens, κατ' ἀφαιρετικὸν quoque ſic nominata dici poſſe velut ἀφιὸν ἢ οὐκ ἰσχνόν: Suidas verò exponit ἰσχυρὰ βασίζοντα. Legitur porro ἴφια μῆλα apud Homer. redditurque Bene habitæ, Vegetæ, Pingues, Lætæ oues.

Ἰφλασμα, ατος, τό, Vulnus: τραῦμα, Hesych.

Ἴφυ, Suidæ est species oleris agrestis. ☞ Apud Theophrastum verò Hist. plant. lib. 6, cap. 6, reperio ἴφυον, & cap. sequ ἴφυον, inter τὰ θερινὰ ἄνθη, flores æstiuos: at lib. 7, cap. 12, ἴφυον, itidem in genere τῶν ἀνθινῶν. Quæ posterior scriptura prioribus præferatur, quum apud Plinium quoque reperiatur tiphyon lib. 21, cap. 11, vbi interpr. locum Theophr. ex Hist. plant. l. 6, cap. 7, numerans & ipse istud tiphyon inter flores æstiuos. Veruntamen & ἴφυον ferri posse videtur: atque adeò quum in illo Aristoph. loco quem Suid. citat, scriptum sit ὁκ ἀπὸ ἰφύων, non ἰφοῦ, in manuscr. etiam codice putarim esse à nom. sing. ἴφυον, non ἰφύη.

Ἰφύς, eidem Suidæ est ὀφρύς, Supercilium.

¶ Ἰχθύα, τ. 1, c. 1817, c

Ἰχθυία, poeticè pro ἰχθυᾶς & ἰχθυάσσαν, Ionicè pro ἰχθύων, à them. ἰχθύαω.

Ἰχθυάω, τ. 1, c. 1817, a.

Ἰχθυβολέω, ib.

Ἰχθυβολίη, ib. Pisces ferio tridente, Pisces figo. in Epigr.

Ἰχθυβόλος, τ. 1, c. 1816, e.

Ἰχθύδιον, τ. 1, c. 1817, b

Ἰχθύειον, ib. c.

Ἰχθυηρὸς, τ. 1, c. 1816, h.

Ἰχθυικὸν, ib. f.

Ἰχθυοβολέω, ib.

Ἰχθυοβολίη, ib.

Ἰχθυοβρωτὸς, ib.

Ἰχθυοειδὴς, ib.

Ἰχθυοθήρης, ib. f.

Ἰχθυοκομία, ib. g.

Ἰχθυολαχάω, ib. a.

Ἰχθυόμαντις, ib.

Ἰχθυοπαλεῖν, ib.

Ἰχθυοπωλεῖα, ib. b.

Ἰχθυοπώλιον, ib.

Ἰχθυοπώλης, ib. c.

Ἰχθυοφαγία, ib. d.

Ἰχθὺς, τ. 1, c. 1815, e.

Ἰχθυώδης, ib. g.

Ἰχθυβολὸς, τ. 1, c. 1816, f

Ἰχθυβολὸς, τ. 1, c. 1815, f

Ἰχθύδιον, τ. 1, c. 1817, b

Ἰχθύειμα, ib. b

Ἰχθυϊκὴ τύλη, ib.

Ἰχθυοβολὸς, τ. 1, c. 1815, f

Ἰχθυβόλος, ib.

Ἰχθυάσσω, τ. 1, c. 1816, g

Ἰχθυόπρων, τ. 1, c. 1815, g

Ἰχθυόπρων, ib. g

Ἰχθυολὸς, τ. 1, c. 1816, f

Ἰχθυολόγος, ib.

Ἰχθυοπόλιον, ib. b

Ἰχθυοπώλης, ib. a

Ἰχθυόρους, ib. e

Ἰχθυοφόρια, ib. d

Ἰχθυοφόρος, ib.

Ἰχθυοφυὴς, ib. e

Ἰχθυωπὸς, ib. f

Ἰχθυοφάγος, τ. 1, c. 1816, f

Ἰχθυώδης, ib.

Ἰχλα, Hesychio est κίχλα, Turdus.

Ἴχμα, eidem sunt ἰχνία, Vestigia: quæ suprà ἴθμα.

Ἴχνα, τ. 1, c. 1819, f.

Ἰχνεύμαι, τ. 1, c. 1818, e.

Ἰχνεύτης, τ. 1, c. 1818, c.

Ἰχνεύων, ib. g.

Ἰχνεύτης, ib.

Ἰχνηλασία, ib. d.

Ἰχνηλάτης, ib.

Ἰχνηλάτης, τ. 1, c. 1818, a.

Ἰχνηλάτις, ib. b.

Ἰχνοσκοπία, τ. 1, c. 1818, b.

Ἰχνία, ib.

Ἰχνία, τ. 1, c. 1819, b

Ἰχνεύμα, ib. f

Ἰχνεύος, ib. f

Ἰχνεύω, ib. e

Ἰχνηλατέω, ib. e

Ἴχνιον, τ. 1, c. 1819, d

Ἰχνοσκοπία, ib.

Ἴχνος, τ. 1, c. 1817, d

Ἰχνεύσω, τ. 1, c. 1819, f

Ἰχνίτης, Ἰχνίφρων, Ἰχνίων, perperam in v. l. scripta pro ἰχνεύτης, ἰχνεύφρων, ἰχνεύων.

Ἰχνοποδάκης, τ. 1, c. 1810, b

Ἰχνοῤῥάπτης, τ. 1, c. 1821, a

¶ Ἴψ, τ. 1, c. 1726, f. & t. 3, c. 1545, b. ob.

¶ Ἴω, Eam, vel Iuerò aor. 1, subiunct. modi, à them. ἴημι vel ἴεμι. Hom. Od. ο, Ἦ ἵνα σῆς μητρὸς ἴω.

Ἰώ, Hesychio est ἡ δύναμις & Βοή, Vis, Clamor. Est etiam nomen proprium filiæ Inachi. Item aduerbiũ seu interiectio dolentis & exclamantis, vt Io, Heu seu Eheu, Hei & O apud Latinos. Soph. Aiace, ἰώ, ἰώ μοι, μοι, Hei, hei mihi. Ibidem addito genitiuo elliptico, ἰὼ μελέων τέκνων, hei mihi ob reditus meos. Ibidem cum nominatiuo ἰὼ τλᾶς, Hei misero mihi, O miserum me. Item cum vocatiuo, ἰὼ παῖ φέριστον γένει, ὁ miseram te. Sic Aristoph. ἰὼ ἡμῖν, ἰὼ τραπεζοποιὲ. Et rursum, ἰὼ τέκνα βαρύβροτοι μοί τ' ἄθυμοι. Necnon cum genit. elliptico rei, omisso casu personæ, ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων, ὁ vulnera dolorifica. Vbi nota geminari. Ex Euripide ἰὼ ἰὼ affertur pro Proh proh. At ἰοῦ, Medêre, pro ἰάσου, ab ἴαμαι.

Ἰώγα, Bœoricè pro ἔγωγε, Ego equidem, Hesych.

Ἰωγὴ, eidem Hesychio est σκέπη, (vt Suidæ quoque) καὶ στέγη τὸ αἰγιαλός. Tegmen, Diuersorium, Litus: item ἠσυχία, Quies: necnon φωνὴ, φοβερὸν, Sonus, Flatus, Vox, Clamor. Apud Homerum in fine lib. Odyss. ξ, — ἀλλ' ἄγε σὺς ἀγρέδονης Πίσεα ὑπὸ ῥιμφαρῇ δύσετ' βορέω ὑπ' ἰωγῇ, Aristarch. & eo scholiorum brevium autor exp. σκέπῃ, sub tegmine borex.

Ἰωδὴς, Æruginosus, & Venenatus, τ. 1, c. 1677, f. g. Eo significatu & Athenæus lib. 2, ἀσχαλᾷ δὲ καὶ ἡ ἡμιόνεια σὺν τῷ Νάλῳ, ἰῶδες τὸ ὕδωρ ἐσθίει, καὶ πικρὸν ἀπὸ Λιγυστίνων ἀπίλατον. ‖ Significat etiam Violaceus, de quo in Ἴον suprà.

Ἰωὴ, ῆς, ἡ, Vox, Clamor. Homer. Iliad. α, Φθὶς ξάνθοιο πὸ ἀΐξᾳ σὺν φρένας ἀλυσ' ἰωή. id est φωνὴ, Vox: nimirum clamore excitantis. ‖ Item Flatus. πνεῦμα. quo modo accipiunt in hoc loco Iliadis σ. — νέφος Ἐγχέλυος κῦμα ἐπὶ ζεφύροιο ἰωῇς. Et in hoc Iliad. λ, — οἷόν τε πνοιὴ Διὸς ἄστρα βολοῦσα πλυνῇσι θυέλλῃσι ἰωῇς. ‖ Ἰωὴ ab Hesychio exponitur non solùm φωνὴ, κραυγὴ, πνοὴ, sed etiam ἀπορροὴ, καπνὸς, μύρου, ὀσμὴ. Idem ἰωὴν affert pro βέλει.

Ἰωκὴ, siue Ἰωκὰ, eidem est δίωξις, ὁρμὴ, Persequutio, Impetus. per aphæresin enim dictum putarim pro διωκὴ seu δίωξις. Hom. Iliad. ι, de ægide Palladis, Δεινὴν, ἣν σὺν μὲν πάντα φόβος περιπαταγεῖται ἐπ' αὐτῇ· ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκὴ, ἐν δὲ κρατερὸν ἰωκή. Et aliquanto antè, — οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Οὐκ ἔθελον Τρωσὶν ἐπαλέξασθαι, σὺν ἰωκῇ. In quorum locorum priore scholiastes quoque exp. δίωξις: in posteriore verò non solùm τὴν ἐν πολέμῳ δίωξιν, sed etiam κραυγὴν, ἀπειλὴν, Clamores, Minas. Rursum metaplasmo dicit ἰωκὰ pro ἰωκὴν, vt Hesiod. κρέκα pro κρέκειν, inquit Etymol. in exemplum afferens hoc hemistichium, ἰωκὰ τ' ἀμφὶ κρυόεσσαν, quod extat Il. λ, vbi poeta canit, Ἔστιν γὲ θεὰ σφῶιν μεγακήτει νηῒ, Σίσυφον περὶ αἰτῶ ἰωκὰ τ' ἀμφὶ κρυόεσσαν. Quo in loco exponunt itidem δίωξιν.

Ἰωλὰς, Hesychius & Suid. afferunt pro αὐλακα, Sulcum.

Ἰωλὸν, Hesychio μέλαν, Nigrum, Atrum.

Ἰώμεθα, Medeor: ex ἰάομαι. At ἰωμὲν, Eamus: ab ἴω seu ἴημι.

Ἰὼν, lens, Vadens: ab eodem ἴω seu ἴημι.

Ἴων, ωνος, ὁ, Ion: filius Xuthi, nepos Hellenis, à quo Ἴωνες dicti fuerunt posteri eius ac subditi. ET Ἰωνία, ἡ, Ionia, regio quam incolebant: subaudito substantiuo χώρα, vt Αἰγυπτία pro Αἰγυπτία χώρα: ex MASCVL. Ἰώνιος, vt Αἰγύπτιος. Alioquin Ἰωνὶς Athenis dicitur ἡ χαμαίπους, vt est apud Dioscoridem lib. 3, c. 175. Ab isdem Ionibus est nomen POSSESS. Ἰωνικὸς, Qui Ionum est, Ionum proprius & peculiaris. vt quum vocabulum aliquod esse dicitur Ἰωνικὸν. Sic Ἰωνικὰ ῥήματα apud Athenæum. Et Ἰωνικὴ ἀγορὰ, Ἰωνικὰ ἄσματα, apud eosdem, & Ἰωνικὰ ἁρμονία apud Lucianum. Sic Ἰωνικοὶ πλόκαμοι καὶ τρυφαὶ apud Plutarchũ. Alioqui Ἰωνικὸς dicitur etiam qui ex Ionum gente est, vt Ἰωνικὸς qui ex Italorum. Menander apud Athen. lib. 4, Ἰωνικὸς πάνυ ἐστὶν ἀνὴρ ὁ ξένος. Inde ADVERB Ἰωνικῶς, Ionicè, Ionũ more. Aristoph. pro Molliter & delicatè, quoniam ἁβρύνεσθαι est ἢ τὸ Ἰώνων μαλακία καὶ τρυφή. Pro Ἰωνικὰ dicitur ETIAM Ἰωνὶς, ίδος, ἡ, vt in Epigr. Ἰωνὶς φωνὴ, Ionica vox. Necnon ἡ Ἰωνὶς pro ἡ Ἰωνὶς χώρα, vt Ἰωνὶς pro Ἰωνία χώρα, Ionica regio. Præterea ab Ionibus est VERBVM Ἰωνίζω, Iones imitor vel æmulor, Ionas sequor.

Ἰωνία, ας, ἡ, vide in Ἴων præcedente. At Ἰωνιὰς, ἀδος, dicitur ἀπὸ τῆς φωνῆς, vt ἰαδὰς, teste Hesychio: quemadmodum Suidas quoque Ἰωνιὰς, (inquit) ἡ λεπτὴ καὶ ἰώδης Ἰωνικὴ ῥόδου καὶ Κυπρίνου εἶδος. Ita igitur vocatur Violarum. Locus violis consitus. vt apud Aristophanem in Pace, τῆς ἰωνιᾶς τ' ἀπὸ τῆς φρίσης, ἣν τ' ἐλαιῶν ὦν πεφύλμεθ'. Ex Theophr. verò affertur ἰωνιὰ μέλαινα pro Nigræ violæ tota planta, vt ἀσπαραγωνιὰ dicitur stirps asparagi cum radice & caule.

Ἰωνίζω, Ἰωνικὸς, Ἰωνικῶς, Ἰωνὶς, vide in Ἴων.

Ἰωνικὸς, ὁ, ab Ephetis dicitur ὁ χρύσοφρυς ἰχθὺς, vt testatur Archestr. apud Athen. l. 7.

Ἴωξις, Hesychio & Suidæ est δίωξις, Persequutio, Insectatio.

Ἴωρος, eidẽ Hesychio est τὸ οἰκεῖον, χοιρὸν ἢ πῶϋς, Locus mõstans & monstrans οἶκος ἢ ὁ ἴωνος φυλαξ, domus & custos eius. A Suida quoque exponitur Σῶρος, φύλαξ, qui prouerbialiter dici ait οἰκεῖ' ἴωνος ἴωρος: & legẽ quandam

Athenis iuſſiſſe ἐκπὸς ἰόντου τῇ ὁδοῖς αἰδοιοφόρους. poetam ὅτι τὸ ἀκπαλάντιον ἐκ σαβαρδυομένων prouerbio iſto vſum.

Ἰῶτα, nomen literæ cuius ſeriem nunc tractamus. Significat etiam κορυφήν, apicem, teſte Heſychio. Quo ferè modo Matth.5, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται.

Ἰωτακίζω, t.2.c.1x,c. Ἰωτακισμὸς, ib.& t.2,c.v111,g

Ἰωχμός, οῦ, ὁ, idem quod ἰωκὴ & ἴωξις, etuſdémque origi-

nis, ex διώκω videlicet, aphæreſi literæ initialis. id eſt Perſequutio hoſtilis, Infeſta infectatio. Hom.Il.φ, πρὶν Ἕκτορος ὠκέος ἵππους Ἦλθον ἐγὼ καὶ ἐμὸν λαὸν ἐρύσσομαι, ἰώχμοιο φορέοντες Ἕκτορα. Et aliquanto poſt, Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἴππους μώνυχας ἵππασε Αἴθις ἐπ' ἰωχμόν. Sic Heſiodus, — τοδὲν δ' αἰπεῖα ἰωὴ Ἀσπίνου ἰωχμοῖο βολάων πραπέδοιο.

Ἴωλ, piſcis quidam, teſte Suida. Meminit eius Callimach.

B

K

K Decimæ literæ Græcorum nota eſt, quam vocant, κάππα. Vtuntur ea Latini quoque, ſed admodum rarò, vicem eius præſtante litera C. Eſt etiam numeralis nota, ſignificãs viginti, hoc modo, κ', καί, κβ', & ſic deinceps. præfixa autem acuti accentus apice ab imo ſiniſtri lateris pede, viginti millia denotat, ͵κ.

Καασπύειον, Heſychio πρητῖον: quod infrà κασπεῖον.

Καβαιος, t.1,c.x1,f. Καβασις, t.1,c.x11,e

Καβάλης, Heſychio eſt ἱππάριον ἵππος. vt & Latinum Caballus quandam vilitatis ſignificationem habet. Lucil.Succuſſator tetri tardique caballi. Horat.— aut olitoris aget mercede caballum. Sic ſanè Plutarch.De nõ fœner.ὥσπερ ἐπὶ τῶν τυχόντων καὶ καβάλην χωλὸν, non expectans videlicet ἱππικοὺς μηδὲ ὁμαλοὺς ζητεῖν. INDE Καβάλιον: quod Heſych.exp.itidem καβάλης, necnon ἡ ἀφορὰ τῆς περιπλοΐου ὁμοῦ, ὅθεν τὸ αἰσχύνη.

Κάβαξ, t.1,c.x11,e

Κάβαρνοι, à Pariis dicuntur Sacerdotes Cereris, teſte Heſ Vide Ὀργεῶν, t.2,c.1432,d

Καβάσι, Lacones dicunt pro καταβῆθι, Deſcende: Heſych.

Καβασος, t.2.c.x1,f

Κάββαλε, Æolica ſyncope pro κατέβαλε, Deiecit. Heſiod. ὅππ' ἐθέλοι καββαλε μάστι. Sic Hom.Odyſſ.ζ, τὼ δ' ὁπότε καββαλε δεῖμον. Thema quoque καββάλω conſtitui poteſt, vnde SIT Καββαλικός, Aptus ad deiiciendum. Affertur enim ex Plut. Apophth.Lacon.καββαλικώτερος pro Aptior ad proſternendum, Qui aptius proſternitur. Apud Suid. Καββαλὶς, ὁ καταβαλών. INDE Κάββαλμα, pro κατάβλημα. quod Heſ.à Laconibus vſurpari ait pro ἀθέτημα.

Καβειροι, eidem H.ſunt καρκίνοι, Cancri.quos diuino apud Lemnios honore coli dicit, & pro filiis Neptuni haberi.Suid.Καβείρους eſſe dicit gentem quandam: ſed eã vocem ſignificare etiam δεῖμωνας. Apud Herodot.Καβείρων ἱρὸν, & Καβειρων ἔργα. Vide Etymol.

Κάβη, t.1,c.x1,f. Κάβιλος, t.1,c.x11,g

Κάβηξ, ib.c. Καβιστε, ib.d

Καβίσιος, ib. Καβιστής, ib.

Καβιστήριον, ib. Κάβιτος, ib.c

Καβλίει, ib.f. Κάβλη, ib.g

Κάβλημα, ib.f. Καβος, t.2,c.x1,e

Καγχάζω, Cachinnor, &c.t.1,c.1,a. Καγχάζω, Conuitior, &c.ibid.

Καγχαίνω, Calefacio, Arefacio. Heſych.enim καγχαίνει affert pro θάλπει, ξηραίνει. VNDE Κάγκανος, Aridus, Siccus.Homerus Iliad.φ, — ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται. Odyſſeæ σ, — ἐπὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν Αὖα πάλαι. Vide & t.1,c.94,b.

Καγκαλία, Heſychio ſunt κατακαυμένα, Combuſta.

Κάγκαμον, ου, τὸ, Cancamum: lacryma Arabici ligni, myrrhæ quodammodo ſimilis, viroſi guſtus, quam ad ſuffimenta vſurpant, teſte Dioſcoride lib.1,cap.23. Meminit & Plin.lib.12,cap.20. Apud Heſychium ſcriptum Κάγκαλον: quod & ipſe eſſe dicit ligni cuiuſdam lacrymam & thymiama apud Indos. At Κάγκαλον, herba eſt apud Galen.Simplic.medicament.lib.7: Aet.lib.1, Oribaſ.Collect.medic.libro 15.pro quo apud Paulum Ægin.ſcriptum κάκαλον, ſed reclamante ſerie alphabetica. Eum enim ſcripſiſſe κάγκαλον, per γκ, Oribaſium autem cum Galeno κάγκανον, per γκ, ordo alphabeticus docet. Apud Aetium verò extra ſeriem poſitum in fine τῆς κ.

K

Καγκανοι, vide in Κάγκαμον. Κάγκανος, vide in Καγχαίνω.

Κάγκελλος, vox Latina vſurpata à recentioribus Græcis. Ea enim Heſych.vtitur in exponendo ῥιφάκτης, & ſchol. Theocriti in exponendo ὑπόπτῃ. Quinetiam ex Epigramm.κάγκελλος affertur pro Cancellus. Et ſchol. Ariſtoph.κιγκλίδα dici ſcribit τὸ καγκελωτὸν δίφρον, Portã cancellatam: quam Plautus clathratam appellat.

Καγκὶς, Heſychio eſt πύελος.

Καγκύλαι, Æoles vocant ταὶ κνημίδας, Gallas. Heſych. quæ infrà καγκὶς.

Καγχαλάω, t.1,c.1,c. Καγχαλίζω, ib.c

Καγχαλόων, ib.c

Καγχαμος, Crotoniatis dicitur ὁ κισσὸς, Hedera. Heſych.

Καγχάσμας, t.2,c.1,c. Καγχασμὸς, ib.a

Καγχασις, ib. Καγχασμὸς, ib.

Καγχλάζω, ib.c

Καγχὶς, Suidas dici ſcribit ταὶ κριθὰς ſeu ταὶ ἀλφιτισμένας κριθὰς, Hordea, ſeu Hordea mólita. VNDE Καγχυδίας ἄρτος, panis inde confectus. Legitur ea vox & apud ſchol.Ariſtoph.in Equit.Nam κυρίβια vocari dicit ἔνια αἱ καγχὶς φρύγοντα: ſubiungens, καγχὶς eſſe ἀλφιτισμένας κριθὰς, ἀφ' ὧν ἡ πτισάνη, hordeum decorticatum, è quo ptiſana fit. Itidem καγχυδίας πυρὸς, triticum ſimile huic hordei generi, apud Theophraſtum Hiſtor. plantarum lib.8, cap.4, & De cauſis plantarum libro 3, cap.26. ‖ Κάγχις ſiue Κάγχυ dicitur etiam ὁ τῆς λιβανωτίδος καρπὸς, fructus roriſmarini, vt eſt apud Dioſcoridem lib.3,cap.87 & 88. Infrà & κάχρ. ſine γ. quemadmodum & in priore Theophraſti loco quem citaui, nimirum Hiſt.pl.lib.8,cap.4, ſine γ habetur καχυδίας.

Καδ δέκα, ſeu καδ' ἕκα, poetica & Æolica ſyncope pro κατὰ δέκα. ITEMQVE Καδ δί, pro κατὰ δί. Sic καδ' ἔβαλε pro κατέβαλε δί: & καδ' ἔδυμ pro κατέδυμι δί: καδ' ἔλυ pro κατέλυσε δί, interiecto δί per tmeſin.

Καδ' εἶσι, t.1,c.1383,a. Καδ δίσκος, t.2,c.2,a

Καδ δος, t.2,c.1,e. Καδ δραπέτης, t.1,c.912,b

Καδ δύναμαι, t.1,c.1057,b

Καδ δύω, Æolica ſyncope apud poetas pro κατὰ δύω.

Καδδι, pro χρῆδι, Et oportebat, apud Soph.

Καδ'ίον, t.2,c.2,c. Καδ'ίσκος, ib.e

Καδ μεία, Καδ μεῖος, Καδ μείωνες, Καδ μία, Καδ μονχὴς, vide in ſequente Κάδμος.

Κάδμος, ου, ὁ, Cadmus: filius Agenoris Sidonii, conditor Thebarum Bœoticarum. VNDE Καδμείωνες, à poetis & poetarum principe Homero dicuntur Thebani, vtpote nepotes & poſteri illius Cadmi. Qui ET Καδμονχὴς, A Cadmo genus ducentes. vt Καδμονχὴς Ἡγεκλῆς apud Sophocl. Ab eodem eſt POSSESS. Καδμεῖος, Cadmeus. Vtuntur enim eo & Latini poetæ, dicentes Thebæ Cadmeæ, Dirce Cadmea, Limen Cadmeum. Et Καδμεία νίκη, Cadmea victoria: prouerbialiter pro Victoria damnoſa, quòd tali victoria Cadmus & eius nepotes aliquoties potiti ſunt, vt fuſius docet Suidas & Eraſmus in Chiliad. Idem & Plut.teſtatur his verbis, οὐ γὰρ τὸ νικᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπομένειν δεῖ καλὸν ἐν οἷς τὸ νικᾶν βλαβερόν. ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ νίκη Καδμεία. In Epigramm.quidam hanc Καδμείαν νίκην vocaſſe dicitur Καδμεῖον κράτος. Dicitur etiam Καδμεῖος τὸ γένος, Cadmeus genere, Genus à Cadmo ducens. Et Καδμεῖοι, pro Poſteri Cadmi, Qui ori-

ginem à Cadmo trahũt. Heſiod. Aſpide, Ἐς Θήβας ἱκέτην A
σι ζυγείσας Καδμείους. Idem in Theog. Καδμεῖναι δὲ
θεαι, Cadmeis, id eſt Thebanis Cadmi poſteris. Poe-
tæ dicunt ETIAM Καδμῆϊος pro Καδμεῖος, vt &
Latini Cadmeius pro Cadmeus: inter quos Statius, Ca-
dmeius Æmon. VNDE Καδμηΐς, idem ſignificãs
quod Καδμεία. vt Καδμηὶς γαῖα, Cadmeis terra, Cadme-
ium ſolum. id eſt Thebanum. vt & apud Ouid. Domus
Cadmeis. Ac vt Καδμεῖον interdũ dicuntur οἱ Θηβαῖοι,
Thebani: ita etiam Καδμηΐδες, Thebanæ, ſ. mulieres.
Seneca, Errant furentes impiæ Cadmeides. AT
Καδμεία, ας, ἡ, ſubſt. dicitur ἡ τῶν Θηβαίων ἀκρόπολις, Arx
Thebana, teſte Suida. Quo modo Xen. Hellen. 6, ὡς δὲ τοῦτο
πραχθὲν ἐν τῇ Καδμείᾳ ἐν Θήβαις Καδμεία. Et paulo antè, ἐ-
πεὶ δὲ παρελάβετο τὴν Καδμείαν, τοὺς αὐτοὺς Θηβαίους ὅπλι-
τας εἶχεν οὓς πρώτους εἶδεν. Item Καδμεία, ſiue Καδμία γῆ,
dicitur Territorium Thebanũ. Annotat Suidas dici
Καδμεία χώρα & Καδμεία νίκη, per diphthongũ: at Κα-
δμία χώρα per ι: quanquam & hoc ſint qui per di-
phthongum ſcribendum cenſeant. Præterea Κα-
δμία. ſiue Καδμία, eſt metallicum medicamentum, de B
quo Dioſcor. lib. 5, cap. 84, Plin. lib. 34, cap. 10. vbi & ip-
ſum lapidem ex quo fit æs, cadmiam vocari ſcribit,
fuſuris neceſſarium, medicinæ inutilem. vt & cap. 11, e-
iuſdẽ lib. dixerat, Fit æs & è lapide æroſo, quem vocãt
cadmiam. Apud Dioſcoridem per diphthongum
ſcriptum καδμεία, ſine diphthongo apud Aetium &
Paul. Ægin. cum diphthongo rurſum apud Gal. Sim-
plic. med. lib. 8. ¶Crerentibus autem κάδμος eſt δι-
ῤυλίφος σάνις, vt tradit Heſych.

Κάδος, ι. 2, c. 1, c
Καδοῦσα, Heſychio eſt εἶδος ψαρίδος. Species vuæ.
Καθαιρεῖς, idem eſt κατωφερεῖς, Procliue.
Καθάριον, idem expon. καθαρὸν: quod poſitum videtur pro
καθάρσιον.
Κάθαρος, eidem eſt κάπρος ἄγριος. Aper euiratus.
Καθίτης, ου, ὁ, Syriaca herbula, arboribus & ſpinis ſe cir-
cunuoluẽs, vt Plin. tradit l. 16, cap. vlt. ex Theophr. De
cauſ. pl. l. 2, c. 23.
Κάϊνα, ας, ἡ, fœmin. gen. ex maſculino Καΐν. vt Κάϊνα γυ-
νὴ, & Κάϊνα ἴσθι, apud Herodotum, Carica mulier, Ca- E
rica veſtis.
Καίω, Fut. σω, Orno, Exorno, Decoro: vel Excolo, Inſtruo.
κοσμῶ, καλλωπίζω. Poeticũ eſt hoc verbum, nec niſi in
præter. paſſ. vſitatum, itidémque in participio. vt apud
Homerum Odyſſ. λ, Πασπὶς ἐϋτμήτῳ κεκασμένον ὀμφαλοῖο.
ῖο. Iliad. β, in catalogo nauium, de Aiace Oilei filio, Ἔγ-
χεϊ δὲ κέκασται ἀμύμονα καὶ Ἀχαιοῖς, haſtæ peritia ornã-
tus inſtructuſque erat vt quiuis alius vniuerſorũ Grę-
corum. ὀκνέσκομεν οὐδὲ κεκάσθαι. Iliad. ι, Οὐδὲ ἐκεβόλοις, ἔνθ'
ἐμοὶ γ' ὀκέκασται. Iliad. ν, Καὶ οὐ κακῶν δόλοισιν κεκασμένε,
κακοῖσι φρονεῖν, malis inſtructe artibus & dolis. Apollon.
cum infinit. dixiſſe traditur ὀκέκασεν ἰθύνειν, pro Prædi-
tus erat regendi facilitate, Argon. lib. 2. ¶Afferunt
vulg. lex. & καΐζουσα σταφυλὴ pro Præcox vua, ex Eccleſ.
cap. 11. Sed perperam pro σταφὶς καΐζουσα, Matureſcens ſeu
Pingi incipiens.
Καθ' ἅπαν, pro καθ' ὅλου, In vniuerſum, Omnino. Sic καθ'
ἅπαξ itidem Omnino vel Semel. Et καθ' ἕκαστα, Se- G
cundum quæ, Quemadmodũ. Καθ' αὑτὸν, Per ſe. Καθ' ἕ-
καστος, Vnuſquiſque. Καθ' ἕκαστον, Singulatim. Sed hæc
& coniunctim ſcribuntur vt plurimùm.
Καθαγίζω, t. 1, c. 1505. ß. Καθαγιάζω, t. 1, c. 117, f
Καθαγίζω, t. 1, c. 115, b. Καθαγισμὸς, ib. c
Καθαγίζω, Purifico, vel Expio. Schol. enim Euripidis, in
hoc loco Oreſtis, Ἔστι δὲ λύτης ἦμαρ ὅδιον στρωτὸς Θα-
νόντι κεῖνο πυρὶ καθάγεται δέμας, exponit κεκάθαρται
καὶ καθαίνεται, id eſt κέκαυται. quoniam ignis eſt κα-
θαρτὴς. Apud Sophoclem autem in Antig. pag. 158, Ὅσων H
ἐπεφάνητ' ἢ κεἰσὶν καθάγιστοι Ἡ θάρις, pro ὧν ἄγος ἐκέμε-
σεν, inquit ſchol.
Καθαιμακτὴς, t. 1, c. 163. a. Καθαιμάσσω, ib.
Καθαιματὼν, t. 1, c. 161, c. Καθαιμὼς, t. 1, c. 160, f
Καθαίσιμος, t. 1, c. 198, a. b. Καθαίρτος, ib. c
Καθαιρετὰ ἐχὼν, Potentia euertenda. Thucyd.
Καθαιρέτης, t. 1, c. 198, c. Καθαιρετικὸς, ib.

Καθαίρω, t. 2, c. 2, d. Κάθαιρμα, ib. & 118, f. ob.
Καθάλμη, t. 1, c. 340, a
Καθαλμὶς, Salſus, vel Aliquantum ſalſus, Aliquanta imbu
tus ſalſedine. Afferunt enim ex Nic. Alexiph. καθαλμία
βούλακα γαίης, pro ὑφάλμυρον.
Κάθαλος, Sale conſperſus. Diphil. apud Athen. l. 4, Καθαλα
τύροισι ταῦτα καὶ ἐπικεκονιμένα.
Καθαμαξεύω, t. 1, c. 381, ß. Καθαμμα, t. 1, c. 498, c
Καθαμμίζω, t. 1, c. 398, a
Καθάπαν, pro καθ' ἅπαν, Omnino, In vniuerſum. B
Καθάπαξ, t. 1, c. 484, b. Καθαπερ, t. 2, c. 1505, h
Καθαπερεὶ, pro καθάπερ, t. 4, c. 810, ß
Καθαπερεὶ τὸ, t. 2, c. 1506, a. Καθαπερεί δὴ, ib.
Καθαπερεὶ, ib. Καθαπλοῦς, t. 1, c. 504, d
Καθαπλῶμα, t. 1, c. 503, f. Καθαπλῶς, t. 1, c. 504, c
Καθαπλῶς, t. 1, c. 498, b. Καθαπτὸς, ib. d.
Καθαπτὸς, t. 1, c. 497, ß. Καθαρὰ ὕδατα, &c. t. 1, c. 6. e
Καθαρεῖαι, dicũtur ligna illa quæ ὑπὸ δεσμοῦ ἑαυτῶν ὑπο-
πίπτουσι. vt eſt apud Poll. l. 1, c. 14.
Καθαρεὺς, t. 2, c. 7, c. Καθαρεύω, ib. e
Καθαρεύω, ib. a
Καθαρεύσιμα, affertur pro Sum purus.
Καθαρεύω, & Καθαρεύσιμα, t. 1, c. 7, b
Καθαρεύω, ib. Καθαρὸν, ὸ, ſubſt. ib. d
Καθαρεύω, ib. c. Καθαρεύτης, ib. e
Καθαρεύω, ib. c. Καθαρεύω, ib. d
Καθαρεύω, ib. e. Καθαρρεῖν, t. 1, c. 581, h
Καθαρμα, t. 2, c. 8, ß. Καθαρὸν, τὸ, t. 2, c. 6, d
Καθαρμὸς, t. 2, c. 8, f. Καθαρὸς, t. 2, c. 5, ß
Καθαρότης, t. 2, c. 7, a
Καθαρπάζω, Corripio. Ex Ariſtoph.
Καθαρσα, τὰ, ſubſt. t. 2, c. 4, a. Καθαρσὸν, τὸ, ſubſt. t. 2, c. 3, ß
Καθαρσὸς, ib. f. Καθαρὸς, ib. e
Καθαρτὸν, Purgandum. Καθαρτὸς, t. 1, c. 4, b
Καθαρτέος, ib. c. Καθαρτὸς, ib. b
Καθαρτὸς, ib. Καθαρτὸς, t. 2, c. 6, f
Καθαρὸς, ib. Καθαυαίνω, t. 1, c. 610, c
Καθαυτὸ, pro καθ' αὑτὸ, Per ſe, Sua ſponte: vel Seorſum.
Καθέδρα, t. 1, c. 1081, ß. Καθέδρα, t. 1, c. 1085, e
Καθέζω τὴν βασιλείαν, Occupat regnum. vt ex Plut. Theſ.
Sed perperam. Scribendum enim καθέξει. vbi videlicet
dicit, πλεῖον αὐτοῖ ἢ βασιλείας καθέξειν, ſperabant ſe re-
gnum obtenturos: de Pallantidis: p. 11, meæ edit.
Καθέζομαι, t. 1, c. 1081, ß. Καθέλεσθαι, vide in Καθέλω.
Καθεῖρον, t. 1, c. 1666, c. Vnde ADVERB. Καθειρόν,
Demiſſè: aliis Remiſſè. ἀνειμένως.
Καθείργνυμι, t. 2, c. 1242, a. Καθειργνύω, ib.
Καθείργω, ib. Καθειρξις, ib.
Καθεῖς, in nonnullis cod. manuſcr. reperitur pro καθ' εἷς.
vt Maccab. lib. 3, ὁ καθεῖς τῶν φίλων, vnuſquiſque amico-
rũ. Et præcedente εἷς, Marci 14, ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ εἷς κα-
θεῖς, Vnuſquiſque, Singulatim. Et Ioann. 8, ἐξήρχοντο εἷς
καθεῖς, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων, Vnuſquiſque, Sin-
gulatim, Vnus poſt alium. At καθεῖς, eſt partic. aor.
2 act. à them. καθίημι.
Καθεῖσα, Demiſſum eſſe: præt. perf. paſſ. à καθίημι.
Καθεστήκειν, Cõſtitutus erat: vel etiam Erat. præt. pluſquãp.
à them. καθίστημι ſeu καθεστάω.
Καθεκάστου, pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Singulis diebus.
Καθεσπίσας ἀρχὴ, Votum voluntarium ſeu ſponteneum.
Numer. cap. 15.
Καθετήριον, Retinendum. Καθετικὸς, t. 1, c. 1346, a
Καθετὸς, t. 1, c. 1345, ß. Καθετῶς, t. 1, c. 1346, a
Καθεῦδε, Detraheretà καθαιρέω ſeu καθέλω.
Καθέλκω, t. 1, c. 1194, h. & 1196, f
Καθέλκω, t. 1, c. 1194, h
Καθέλω, inuſ. thema eſt, ex quo καθαιρέω mutuatur futurũ
ε & aoriſt. α. Inde enim eſt καθελῶ, καθέλω, καθελὼν, καθε-
λεῖν. Eſt porro ab aoriſto α καθῆλα, tertia perſ. plur. κα-
θῆλαν, Bœotico more pro κατῆλθον, vt κάθηνε pro κατῆν.
ſer. apud Eſaiam c. 22, καθήλασαν δὲ οἶκους, Deſtruxerunt,
Demoliti ſunt, Deiecerunt. Vbi Complut. edit. habet
καθῆλασαν, minus rectè.
Καθεξὴς, Deinceps. ἑξῆς.
Καθεξὴς, t. 1, c. 1666, f.
Καθεξὴς, t. 1, c. 1345, ß. Καθερπύζω, t. 1, c. 1359, ß

Καθεύ-

Καθεως,t.1,c.1081,h. & 1666,h
Καθεσμός,t.1,c.1081,h. Καθέστηκα,t.1,c.1770,c
Καθεστων,imperf.t.1,c.1771,b. Καθεστώς,τός,subst.ib.
Καθεστώτως,Compositè,seu Animo composito & moderato.Ex Aristot.Polit.l.8.
Καθεστήκω,Consto,Persto, Constanter permaneo: seu Firmus sto & ita vt non cõmouear. Quomodo ex Thuc. affertur, πάντων ἧσσον δύνασθαι μενόντων καθεστηκέναι ὧν αἱ δόξαι πέρι.Et ex Soph.ἵνα μὴ καθεστήκῃ.
Καθεστώς, particip.præt.perf.act.à themate καθίστημι seu καθιστάω, passiuam tamen significationem habens,significãs nimirum Constitutus. vt καθεστὼς ὁ συμφορᾷ, apud Demosthenem. Itidem pro Constitutus accipitur quum apud Thucydidem καθεστὼς ἔθος exponitur Mos assuetus. idem enim est acsi dicas Constitutus & confirmatus longo vsu. Significat etiam Compositus,Sedatus,Constans:hoc est Qui non mouetur,Qui non est in motu. Plut.Camillo, οὔπω καθεστηκὼς οὐδ' αὐτὴ πόρρω αὑτῆς,nondum compositi nec ad se reuersi. Philostr.καθεστηκὼς ἰδέαν. Itidem apud Aristoph.καθεστὼς πνεῦμα ἧττον,flatus sedatus & lenis. Et καθεστῶσα ἡλικία apud Platonem in Epist.Constans ætas, quæ & Matura dicitur.
Καθεστώς,τώτος,ὁ,subst.t.1,c.1771,a
Καθετήρ,t.1,c.1667,f. Καθετήρ,ib.a
Καθετηριασμός,ib.c. Κάθετος,ib.d
Καθεύδω,Dormio. Aristoph. Σὺ δ' οὖν καθεύδει. Greg.Naz. ἐκοιμᾶτο καθεύδουσι ὑπισχνούμενος.In imperf.facit ἐκάθευδον vel καθηῦδον, in fut.καθεύδήσω.Hom.Il.ι, Ἀτρεΐδης δὲ καθεύδε μετὰ δόμον εὐπαλαῖον. Et alibi, Ἕνθα καθεῦδ' αἰσιμοῦσα, Dormiebat.ἐκοιμᾶτο,Etymologo teste.Plato Symp.εἰ μὴ πρὸς τὸν καθεύδοντα. Xenophon Hellen.5, ὅπου εἰ φοβήσαιντο εἶναι καθευδήσουσιν.
Καθεύλω,t.1,c.1379,c. Καθέλω,ib.
Καθεωρων, Attice pro καθεώρων,Despiciebant: à καθοράω.
Καθη,Sedes:pro κάθησαι,vt μίμνη pro μίμνησαι,& δύνη pro δύνασαι.
Καθηβάω,Pubesco. Καθηγεμών,t.1,c.1428,d
Καθηγέομαι,ib.b. Καθηγητής,ib.d
Καθηδυπαθέω,t.1,c.1431,g. Καθηδυπαθέομαι,ib.f
Καθήκει,absol.&c.t.1,c.1691,b. Καθῆκον,τος,subst.ibid.c
Καθηκόντως,Ita vt officium postulat,Decenter,Conueniẽter,Ritè. Hesychio δεόντως, πρεπόντως, ἀναγκαίως, itidémque Suidæ.
Καθήκω,t.1,c.1689,f. Καθηλόω,t.1,c.1680,e
Καθήλωσις,ib. Καθηλωτής,ib.
Κάθημα,t.1,c.1666,g. Καθήμαι,t.1,c.1383,b
Καθημαξδυμέων, t.1,c.381,h
Καθημέραν,pro καθ' ἡμέραν,In dies.Singulis dieb⁹,seu Per singulos dies,Quotidie. Plato,ὀψοφαγοῦσιν ἢ καθημέραν διαίτης,victus quotidiani rationem habere.
Καθημερινός,t.1,c.1465,d. Καθημέριος,t.1,c.1464,f
Καθημερόβιος,ib.g
Καθῆραι,non καθάραι,dicũt Attici,si Phrynicho credim⁹. Ambo sunt aor.1 act.infin.modi,à them.καθαίρω.
Καθημένη, Hes.exp.καπηλίς, καταχημένη, καταπτοημένη:item & φαίσατε. Est particip.præter.à καθιζάνομαι. A Suida quoque exponitur ἐλθὼν & φάσας, hoc eius exemplum afferente, ὁ δὲ βασιλεὺς καθημένης δὲ ταύτης τῆς ὀπτανούσης, ἐμβὰν ἐπὶ ἁρμαμάξης ἀπῆλθε.
Καθηγίσαι,Mortuis immolare.πικρὸς θεός, inquit Suid. Id tamen potius esset Καθαγίσαι.
Καθίδρυμα,t.1,c.1094,b Καθίδρυσις,ib.a
Καθίδρυσις,ib. Καθιδρύω,ib.a
Καθίδρως,t.3,c.1792,b. Καθιέμαι,t.1,c.1666,e
Καθιερεύω,t.1,c.1651,d. Καθιερόω,t.1,c.1650,b
Καθιέρωσις,ib.c
Καθιερωτία, Consecranda,Dedicanda. Plato De leg.
Καθιζάω,t.1,c.1091,h. Καθίζω τραπέζην,t.3,c.1063,g
Καθίζω,t.1,c.1089,f. Καθίζομαι,t.1,c.1090,d
Καθίημι, Demitto,&c.t.1,c.1666,b. Καθίημι, Immitto, &c.ibid.c. Καθιππεύω,t.1,c.1687,c
Καθικνέομαι,Contingo,&c.t.1,c.1685,a. Καθικνοῦμαι, Demitto,&c.ib.c. Καθικνοῦμαι,Assequor,&c.ib.f.
Καθιμάω,t.2,c.1697,f. Καθίμησις,ib.f
Καθιμάω, idem quod καθιμάω. vt Hes. quoque καθιμᾶται exp. καθίησι,Demittit.
Καθιππάζομαι,t.1,c.1711,h
Καθίππευσις, Inuasio & incursio quæ equo fit. Aliis Adequitatio.
Καθιππεύω,t.1,c.1710,e
Καθιππικεύω,& Καθιππομαχέω,ῶ, Equis & equestri pugna vinco.Ambo ex Poll.
Καθιππόω,ῶ, Alendis equis consumo. Bud.comm.ex Ilæo,ἐμοὶ γὰρ ἅπαξ καθιππώσαντι ἱππικὰς ἀγῶσι τὰ πάντα ἀκριβῶς πλείονες ἄξιον ἢ σεμνὰ μεμάθηκε) ἅπαξ καταζεύξαντι ἵππους.
Καθίπταμαι,t.1,c.1714,a. Καθίπτημι,ib.
Καθίσις,t.1,c.1090,e. Καθίσμα, ib.d.
Καθίσταμαι, Constituor, &c.t.1,c.1770,c. Καθίσταμαι Fio,&c.ibid.g
Καθίστατο,impersonal.t.1,c.1771,b
Καθιστάνω, ET Καθιστάω,ῶ,idẽ quod καθίστημι, Constituo. Cũ εἰς redditur Conicio in.vt apud Chrysost.De officio episcopi,καθιστᾶν τι εἰς ἀπολογίας αἰτίαν. Ponitur etiã pro ἀποκαθιστᾶν,i.Cõstituere aliquo in loco,hoc est Salũ & incolumem constituere aut constituendum suscipere.quo'd & καθιστάναι. Luc. Act. Ap.c.17,οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν,Qui verò Paulũ susceperant tuto loco constituendum, deduxerunt eum Athenas vsque.
Καθίστημι,Constituo,&c.t.1,c.1767,d. Καθίστημις,εως, Redigo,&c.c.1768,d. Καθίστημι vel Καθίσταμαι,Cõpono, &c. c.1769,a. Καθίστημι,Cõstituo pro Firmo,&c.ib.d. Καθίστημι,vel Καθίσταμαι,Restituo,&c.ib.f. Καθίστημι,Committo,&c.ibid.h. Καθίστημι,Efficio,&c.c.1770,a.
Καθό,t.1,c.1505,e. Καθοδηγέω,t.2,c.1163,g. Καθοδηγία,ib. Καθοδηγός,ib. Κάθοδος,t.2,c.1173,g
Καθολικός,t.1,c.1281,d. Καθολικῶς,ib.c
Καθολκή,ῆς,ἡ,Detractio: vel Deductio.
Καθολόω,t.2,c.1281,b
Καθομαλίζω,Exæquo,Cõplano. Metaph. Plut.in Cæsare, τὰς ἀπιστίας καὶ τὰς ὀργὰς ἡμῶν ἀνθρωπίνας καθωμάλισεν. Vbi quod καθομαλίσαι vocat,appellat etiã ἡμερῶσαι,i. A ferocia in mãsuetudinem redigere, Feras gentes mansuefacere & demulcere, inquit Bud.qui affert & καθομαλίσαι τὴν ὀργὴν pro ἡμερῶσαι.
Καθομαρτύρω,t.2,c.1194,h. Καθομιλέω,t.1,c.1310,d
Καθομολογέω,ῶ, Cõfiteor,Fateor.Greg.ἀφειδῶς τῷ χάριτι, τὰ πάλαι ἀμφίλογα καθομολογήσωμεν,Mutuò fassi sumus, Nobis inuicè aperuimus. Signif.etiã Pacisco,& Ex pactis polliceor,Ex cõuentis promitto,Spõdeo, Despondeo. Quomodo aliquis alicui aliquã καθομολογεῖ, Despõdet,Desponsat.Exodi c.21,ἐὰν δὲ τῷ ἰδίῳ αὐτῆ καθομολογήσηται παιδί, si autẽ filio suo desponderit eã. Plut.καθομολογηθῆναι τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Παύλῳ.Idẽ pass.vt voce, ita etiam signif.Ἰουλίαι Σκιπίωνι καθωμολογημένῃ,ᾗ γαμεῖσθαι μέλλουσι, Desponsam.ἐγγεγυημένῃ. Itidẽ dicitur καθωμολογημένη δωρεά,Despõsatũ munus,Promissũ munus,teste B.
Καθομοιόω,t.2,c.1300,c. Καθομοιλίζω,t.2,c.1372,c
Καθομολογήσεως, ib.
Καθονίδιον,Hesych.affert pro καθορᾶ. ET Καθόπερον pro ὄρεγμα.quæ potius per τ scribuntur.
Καθορμάω,t.1,c.1421,a. Καθορμέω,t.1,c.1410,g
Καθορμίζω,t.1,c.1473,g. Καθόρμα,t.1,c.1145,d
Καθορμίζω,& Καθορμίζομαι,t.1,c.1147,f
Καθόρμιον, t.1,c.1145,d
Καθος,Hesychio est σπυρίς,Sportula,Calathus.
Καθοσιόω,t.2,c.1521,b. Καθοσίωσις,ib.c
Καθόσον,seu καθ' ὅσον,t.3,c.495,b
Καθου,t.2,c.1505,f. Κάθου,Sede,à κάθημαι:vt in Epist. ad Hebr.κάθου ἐκ δεξιῶν μου,ex Psalm.Dauid.
Καθυβρίζω,t.3,c.1710,f. Καθυγραίνω,t.3,c.1719,c
Καθυγρος,t.3,c.1718,d. Καθυδριάδες νύμφαι,t.3,c.1786,e
Καθύδρος,t.3,c.1784,f. Καθυλακτέω,t.3,c.1737,a
Καθυλαμαίνω, t.3,c.1739,e. Καθυμνέω,t.3,c.1733,d
Καθυπερτερέω,t.3,c.1754,g. Καθυφαίνω,t.1,c.1560,g
Καθυφάω,t.3,c.1748,d. Καθυφήνω,ib.
Καθυπέρτατος,ib.a. Καθυφηρέω,t.3,c.1745,h
Καθυπέρτερος, ib.f. Καθυφηχέομαι,t.1,c.1363,h
Καθυπνίς,t.3,c.1752,b. Κάθυπνος, ib.a
Καθυπνόω,t.3,c.1754,a. Καθύπνωσις,ib.
Καθυποβάλλω,t.1,c.707,e.

Καθυπέχομαι, affertur pro Subiaceo, Subsisto.
Καθυπερτέρομαι, t.2, c.1486, d. Καθυπνόω, t.2, c.1391, e
Καθυποτάσσω, Subigere, Subiicere. Bud. ex Areop.
Καθυποτοπάζω, t.3, c.1597, h. Καθυπουργέω, t.3, c.1763, f
Καθυφίημι, t.3, c.1764, d. Καθυφαίνω, t.3, c.1769, b
Καθύφασις, t.1, c.1676, c. Καθυφίημι, t.1, c.1675, f
Καθύω, Complut. vnde pass. καθύσθω, Complut.
Καθωραΐζομαι, affertur pro Glorior.
Καθώς, idem quod ὡς, Vt. Ac interdum quidem pro Postquam, Quum. Actor. Apostol. cap. 7, καθὼς δὲ ἤγγισεν, quum autem appropinquaret. Interdū pro Velut, Veluti, Sicut, Sicuti, Quemadmodum, Qualiter. Aristot. De mundo, καθὼς οὐκ ἀεὶ λέγεται. Phrynich. prohibet dicere καθώς, sed καθό.
Καθωσιωμένος, t.2, c.1511, b
Καί, Et, &c. t.2, c.7, e. Καί, Etiam, &c. c.8, a. Καί, Æquè, &c. ib. Καί, Vel, &c. ib. b. Καί, Sed, &c. ib. Καί iungitur seu præmittitur diuersis particulis, quas ordine subiiciam. Καὶ γάρ, Etenim. Et καὶ γὰρ δή, pro eodem. vide t.1, c.817, a. Sed & καί γάρ pe. itidem pro Etenim, apud poetas. Homerus Iliad. α, — πολὺ βούλεται αὐτὼ Οἶκαδ' ἰέναι· καὶ γάρ ῥα Καλυψὼ δῖα θεάων Ἐν μεγάροισιν ἔρυκε. Et καὶ γάρπου affertur pro Atque ideó. Καὶ γε, siue Καίγε, affertur pro Quanquam, Saltem, Arqui. Καὶ δή, Καὶ δὴ καί, Καὶ δῆτα, t.2, c.8, c.d. Ex epigramm. verò affertur καὶ δὶ σὺ χαῖρε pro Tu quoque salue. Καὶ εἰ, Etsi, Etiamsi, Tametsi, Quanquam, Quanuis. quod & εἰ καί. Vtitur eo Aristot. Polit. libro 3. Homerus verò ei subiungit εἰ. vt Odyss. o, — καὶ εἰ μ' ἀπρὸς ἴσα. Et Iliad. ε, Ἦ τοι σ' ἐν Τροίῃσι πολεμίζοντα γε καὶ εἰ χ' ὑπερθύμῳ πύθηται. Καὶ ἤ affertur pro Siue. Καὶ εἴπερ, apud Homer. pro καὶ δὴ περ. Et καὶ εἰπ, pro καὶ δὴ αὖ. Καὶ μάλα, Et quidem, Atque adeó. In responsione accipitur pro Equidem, Ita sanè, Ita profectò. Xen. οἶδα· καὶ μάλα εἰκότως καλοῦμαι· καὶ μάλα, ἔφη. Aliquoties sequente ἐμοὶ ponitur pro εἰ δὲ μάλα, καίπερ. Xen. Hell. 6, p. 354, ὁ δ' ἐκείνοις ἐβοήθει· εἰ δὲ μάλα βουλόμενος ἀπέγλιθ' ἡ ἐράπυμα, ὅμως οὐκ ἐπεμέλησε πρὸς ἡμέρας, quanuis maximopere vellet. Καὶ μὴν δὲ γε, t.2, c.8, c. Καὶ μήτι γε. Atque etiam. Καὶ μήτι γ' αὖ, Quòd si, Sin autem. Demosth. Καὶ μὲν. affertur pro Siue nō. Καὶ μήν, t.2, c.1615, e. καὶ μὴν δή, ib.h. καὶ μὴν εἰ, t.2, c.1616, a. καὶ μήν γε, ib. καὶ μὴν οὐδέ, t.2, c.1615, g. καὶ μήν που, t.2, c.1626, b. Καί τι exponitur Atque, vt apud Hesiod. Καί τι δίκης ἐπέκυρσε, atque iustitiæ obedi. Καὶ οὐ, Et non, Nec, apud eundem Hesiodum. Sic Bud. καὶ οὐ, (inquit) Et non quod etiam ἀλλ' οὔ γε dicitur. Gregor. ἐλάλουν αὐξήσεις γλώσσης, καὶ οὐ πεπείσεις. Idem, καὶ οὐ λέγω τοῦτο, μὴ δῆτα πάσαι μεμηδέναι δοκεῖ, Neque tamen hoc dico, Non negauerim tamen. Καὶ πάλαι, Et sanè iampridem. vel simpliciter Iamdudum, Iampridē. volunt n. quidam hîc vacare καί. Καὶ περ, Quanuis, Etsi, Tametsi. quod & καίπερ, coniunctim, vt paulo pòst docebo. Καὶ πως, t.3, c.650, b. Καὶ τοῦτο, Idque, Præsertim, Maximé. In priore significatione Demosthenes Pro cor. ἐγὼ δὲ βούλομαι τῇ καθ' ὑμᾶς παροξυσμῷ καλῇ τῇ πόλει διξελθεῖν, καὶ τοῦτο ὡς βραχέα, Idque breuiter. vel, Et hæc quidem quambreuissimé. At in hoc Attico loquendi & concludendi genere apud Aristophanem, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, simpliciter sonat, Atque hæc quidem huiusmodi sunt, Atque hæc quidem ita se habent. Itidémque apud Plat. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, Et hæc quidem hactenus, vel Et hæc quidē hoc modo se habent. Καὶ πῃ δή, affertur pro Ideó. Καὶ πῃ γε, Atque adeó. Bud. ex Demosth. καὶ βλοσυρὸς ἦ ὁ ἀνὴρ καὶ πῃ γε καὶ σεμνοπαθήσων τοῦτον ὡς οὐδὲν ὄντα ποιεῖ. Et rursum, ὡς δὲ σφόδρα τι σοφὸν καὶ διηκριβωμένον, καὶ πάνυ πολλαχοῦ καὶ χωλαίνει καὶ πῃ καὶ ἀδύνατα ἀπέλιπεν. Idem Bud. καί τι καὶ affert etiam pro Et quidem, ex Luciano, καί τι γε ἐπιμύσαντα οἷα &c. Καί τε, Etsi, Tametsi: item, Verùm, Sed, At, Atqui. itē, Et quidē, Iam verò. itē, Proinde, Itaque. de quibus vide B. in Comm. Sed frequentius coniunctim scribitur. Καίτοι, t.4, c.800, c.

Καιάδας, α, ὁ, Cæadas: fuit apud Lacedæmonios carcer subterraneus, Spelunca in quam fontes conuiciebant Spartani. vt & schol. Thucydid. dicit fuisse τινὰ ὁμωνυμίαν τῷ Δακωνικῷ ἐπὶ τοῖς κακούργοις εἰωθότα γίνεσθαι. Indicat verò hoc ipsum Thuc quoque, nimirum l.1, p.43, καὶ αὐτὸν ἐμέλλησεν μὲν ἐς τὸ καιάδα, οὗπερ τοῖς κακούργοις ἐμβάλλουσι, διὰ δίκης ἐπὶ τὸ θανεῖν τοὺς καταψῆφον. Sic Pausan. in Messeniacis, ἔγνωσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ῥῖψαι τοὺς ἐς τὸν καιάδαν. Vnde apud Plut. quę que in Agide, vbi dicit, τοῖς ἐπιτίμοις οὐκ ἐᾶσθαι ἀπαγαγεῖν τὸν καλούμενον καιάδα, quidam reponendum censent τὸν καλούμενον καιάδα. Vbi & ipse subiungit, τῶν δὲ ἄλλων ὄκνος τοὺς εἰωθότας ἐπὶ τὰ παράδοξα ἀποτρέπων τοῖς καταδίκοις ἐπέσχεν. Locus est p.1474, mez edit. Vide & sequ. Καίατα.

Καίατα, Hesychio sunt σύγκαυτα, Foueæ: siue τὰ ὑπὸ σεισμῶν καταῤῥαγέντα χωρία, loca à terræmotibus dirupta & hiantia. VNDE Καιάτιον dicta ab Homero creditur Sparta, ꝙ multis eiusmodi καιάτις hiaret. Strabo lib.8. pag.160, Quum verò nonnulli (inquit) scribant Λακεδαίμονα κατὰ τάσιν, (apud Homer. videlicet Il. β, v. 581) nonnulli καιατιάσαν: quæ runt quomodo illud κατὰ τάσιν accipiendum, siue à cetis, siue magnam. quod videtur esse probabilius. καιατιάσαν autem quidam interpretantur καλαμωδήσαν, alii verò quòd οἱ ἀπὸ σεισμῶν μάχαι vocantur καιάται: & inde apud Spartanos τὸ διαπεπτωκὸς dici καιάδας, vtpote quod sit κατάλαιον. Quæ ad verbum fere ex eo Eustathius inserit suis in eum locum commentariis, pag. 294. sed habet iste non καιάδας, sed καιάτας, itidémque veteres Strabonis codices. Et iuxtim Eustath. in expositione huius versus initio Od. ρ, Οἱ δ' ἦσαν κοίλην Λακεδαίμονα κατὰ τάσιν, quum annotasset, κατὰ τάσιν dici pro μακρὰν, ἢ ὄχθῳ τινὶ, quod omnium natalium maximū est: subiungit, quosdā (inter quos Zenodotum esse) scribere καιατιάσαν. id autem exponi καλαμωδήσαν, vel πολλὰς ἔχουσαν καιάτας, quod est χαράδρας καὶ ῥαχμοὺς ἀπὸ σεισμῶν. nam Laconicam esse ἔκφασιν & ab hac voce etiam διερριπτεῖσθαι τὰ σπλάγχνα apud Laconas vocari καιάτας, vel per ᾱ καιάτας. Indidem apud Callimachum esse, Γᾶσαν καιατιῶσαν ἀπ' Εὐρώτα μάσαι. Notandum igitur Eustathium & Strabonē pro Hesychiano καιάδα HABERE Καιάτας, & interpretari Fissura rupturæque terræ ex terræmotu. Notandū etiā, quosdā illud καιατιάσαν exponere καλαμωδήσαν, quonam videlicet ἀπὸ καλαμίδη à Boeotis VOCATVR Καίδη, teste Hesychio. magna autē copia prouenisse hanc plantam in Spartano seu Lacedæmonio agro tradunt.

Καιαίνω, Hesychio est καταγελάω, Deridere.

Καικίας, ου, ὁ, Cæcias: ventus ex eurorum genere, & quidē ὁ ἀπὸ τῆς θερινῆς ἀνατολῆς πνέων πρὸς μέσον ἀέρα, qui ab ortu æstiuo spirat. Ibidem dicit καικίαν vocari τὸν ἐξῆς πνέοντα τῷ ἀφ' ἑσπέρας, quem à nonnullis καικίαν appellari. Item, ventorum quosdam esse ἀξιόπιστους, qui videlicet πάντως φέρουσι κατ' ἀρτίαν: quosdam verò ἀπατηλούς, vt eum qui καικίας dicitur. Est etiam ventus (inquit Gellius lib. 2, cap. 22) nomine cæcias, quem Aristoteles ita flare dicit vt nubes non procul propellat, sed vt ad se vocet. ex quo versum istum prouerbialē factū ait, Κὰν ἰσῇ αὐτὸν ἡ καικίας ἡ κακίας πέρᾳ. Et Ἄλωσ. l.2, c.47, Narrant & in Ponto cæcian in se trahere nubes. Ibidem, Cæcian aliqui vocant Hellespontiā. Ibidē aliqui mesen nomine addidere inter Boream & Cæciā. Etymon vide in sequ. Καικίας.

Καικῖνος, ου, ὁ, dicitur ὁ καικίας ἄπνους, à Caico fluuio, inquit Hesych. vt Etymol. quoque καικίαν dici scribit τὸν ἀπὸ Καΐκου ποταμοῦ πνέοντα ἄνεμον.

Καικύλλω, Hesychio dici scribit τὴν κεφαλήν, Caput.

Καινά, Noua. ἐκ καινῆς. Denuò, De nouo, De integro. vt ὁδὸς καινὴ ἐπίχωτος πλὴν πάλιν. Sic Theophrast. De caus. plant. lib. 5. cap. 1, ὡς περ ἐκ καινῆς ἴδιόν τι ποιῶν. Vbi Gaza itidē vertit Denuò.

Καινία, Hesychio est νίκη, Victoria: forsan ἀφ' ἧς τὸ καίνιον.

Καινίζω, t.2, c.10, b. Καινισμός, ib.

Καινίτας, Hesych. dicit tradit ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφάς, Fratres & sorores: afferens itidem καινίτα pro ἀδελφή, Soror.

Καινολογία, t.2, c.9, d. Καινοπάθεια, t.3, c.616, a
Καινοποιέω, t.2, c.9, d. Καινοποιός, ib.
Καινοπρεπής, ib. Καινοφωνία, ib.
Καινοφωνίς, ib. e. Καίνος, ib. a
Καίνυσσε, ib. c. Καινοτομία, ib. e
Καίνυσσεν, ib. f & g

Καιτομία, ibid.g. & t.3,c.1394,b
Καιτόμιος, t.2,c.9,g. & t.3,c.1394,a
Καιτόμιος, t.3,c.1394,a. Καιτόμιος, t.2,c.9,g
Καιτουργία, ib.h. Καιτούργημα, t.2,c.10,a
Καιτουργίζω, ib. Καιτουργικός, ib.
Καιτουργός, ib. Καιτφιλος, t.2,c.9,e
Καίτω, t.2,c.10,b
Καίτυμι, Vinco, Supero. vnde impet. καίτυτε, Hesychio νικᾶτε, Vincat. Frequentior vſus vocis paſſ. in ſignif. actiua. quemadmodum idem καίτυται exponit κρατεῖται. Sic Heſiod. Aſp. Ἦ ῥα γυναικῶν ἐσλοὶ ἐκαίτυτο φυλοπιδων Ἕκτωρ τε μεγάθει τ' ἠδὲ τόσῳ γε μὲν οὔτις ἔριζε Τρώων. Et Hom. Od. γ, ὅς τ' ἐκαίτυτο φῦλ' ἀνθρώπων Νῆα κυβερνῆσαι, ὅπη σπίσχοιτο ἄεθλα. ¶Significat etiam Perimo, Occido. & quidem victum proprié. vnde καίτυμένη Heſychio ἡττωμένη. ¶Idem H. καίτυσθαι eſt non ſolùm νικᾶσθαι, & αἱρεθῆναι, ſed etiam χειρωθῆναι, ματηθῆναι ἀγχοτ.
Καίτω, itidem Perimo, Occido. φθείρω. vt Hesych. quoque καίτει exp. φονεύει, κτείνει.
Καιτός, t.2,c.9,c. Καίτμαι, t.2,c.174,g
Καίτοι, Etſi, Tametſi, Etiamſi, Quanquam. Quanuis: vſitatum tam in proſa quàm in carmine. Sed à poetis nonnunquam dirimitur per tmeſin, interiectis aliis dictionibus. vt apud Hom. Il.α, Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. Et alibi, καί νύ περ, pro καίτοι περ. Nonnunquã & redundat περ in hoc καίτοι. velut in hoc loco Apollonii Arg. l.2, τῷ καίτοι περ ἀϊσσόμενος ἄνεμος πίτνα. Ibi n. ſchol. annotat τὸ καίτοι περιττὸν ἔχει τὸ περ. niſi quis fortè ad τῷ referre velit, & tmeſin factam eſſe dicere. Nonn. verò καίτοι dicitur vſurpaſſe pro Vtique.
Καίτυς, Heſychio eſt ἀξίνη, Aſcia, Securis.
Καίτσμα, eidem eſt μέρος τοίχου, vel ἀμφίτσμα. At pro καίτσματοδόν, quod idem exp. ὡς πίσσα πλίνθοις, ſcribendum potius κεκατσματοδόν, à κεκατίζω.
Καιτεία, Inſtita, Faſcia ſepulcralis. v. l. perperã pro καιτεία.
Καίτειος, Tempeſtiuus, &c. t.2,c.12,h. Καίτειος, Præcipuus, &c. c.13,a. Καίτειος, Lethalis, &c. ib.b.
Καιτείως, Tempeſtiuè, &c. ib.c.
Καιρίως, ibid.g
Καιροῦσιν, Heſych. affert pro κρατοῦσιν, προέχουσι, Vincũt, Præcurrunt.
Καιρός, Occaſio, &c. t.2,c.10,d. Καιρὸς. Modus, &c. ib.b. Καιρὸς, Deus apud Græcos, &c. c.11,a. Καιρός, Tempus, &c. ib. Καιροί, Tempora, &c. ib.c.
Καῖρος, Licium, &c. t.2,c.13,g. Καιροφυλακίων, t.2,c.11,d
Καιροφυλακτία, ib.e. Καιρόω, t.2,c.13,h
Καίρωμα, ib. Καίρωσις, ib.
Καιρωτὴς, t.2,c.14,a. Καιρωτὴρ, ib.
Καίτρεια, Heſychio ὄπλα Ἰδαῖα: aliis κυρτία. Latini cetras dicunt.
Καίω, t.2,c.174,e
Καλάβη, ης, ἡ, Cacabus: Galen. ad Glauc. Alioquin ET Κάλαβος, dicitur. Infrà gemino λ.
Καλαγγηλία, ας, ἡ, ET IONICE Καλαγγιλίη, ης, ἡ, Malus nũtius: à Galeno apud Hippocr. exponitur κακορήμοσύνη, κακολογία, Maledicta. ET Καλάγγελος, Malus nuntius, Mala nũtiãs. ὁ κακὸν ἄγγελλων, Homero, inquit Euſt. Soph. ET Καλάγγελτα dicit τὰ κακὰν ἀπαγγελίαν ἔχοντα, in Antigone, pag 166, ὦ καλάγγελτα μοι Προτιμῶσ' ἄχη, πὶ' αὖδᾶς λόγους
Καλάγμη, Heſychio ſunt βολβοὶ, Bulbi.
Κάλαμα, eodem teſte Æſchylum Niobe vocauit πίκα.
Καλαμία, ας, ἡ, Cacalia: herba, quæ & leontice, teſte Dioſc. l.4,c.113, & Plin. l.25,c.11.
Καλαμὶς, Heſychio eſt ναρκίσσος, Narciſſus.
Καλαῦ, t.4,c.405,f. Καλαυδρία, t.1,c.437,a
Καλαύειν, Excitare. Ita enim accipitur apud Plut. in Apophth. Lacon. Vbi Laco interrogatus qualis eſſet Tyrtæus poeta, reſpõdit, ἀγαθὸς καλαῦειν νέους ψυχάς, bonus ad excitandos iuuenum animos. Quidam, Ad blandè ducendos iuuenum animos: legens nimirum αἰκαλεῖν, vt habetur in vita Cleomenis, p.1477. At Καλαΐζειν, vide in Ἀκαλαΐζω ſuprà, p.327,c.
Καλαῦ, t.3,c.33,g. & t.4,c.405,f. ob.
Κἀκεῖ, pro καὶ ἐκεῖ, Et illic. Itemque Κἀκείθεν pro καὶ ἐκεῖθεν, Et illinc, ſeu Et inde, Act. Apoſt. c.7.

Κἀκεῖνος, t.1,c.1165,a. Καλίμφατος, vide in Καλίφατος
Καλιπρόσωπος, t.3,c.1659,b. Καλιπρόσωπος, ib.
Καλιργὸς, Maleficus. vt Suid. quoque καλιεργὸν exponit κακοεργοῖς. Et fœm gen. καλιεργὸς πλοῦς, apud Dionyſ. Areop. de dæmonibus.
Κάλιφρουίας, pro ἡ ὀκτωπίας, à κυρτάω.
Καλιστεῖν, Heſych. eſſe dicit καλὸν κατάστασιν vel αἴρεσιν ἔχειν à nom. ſing. καλιστὸς, vt ἀλιτὸς.
Καλίφατος, Extremè malus, Extremè improbus.
Καλίφατος, Heſychius exp. ἄδοξος, ἀκλεὴς, Inglorium, Ignobilem. Alioqui καλίφατος eſt etiam figura eius nominis apud grammaticos, vt quum Seruius apud Virg. ſcribit, Sanè cacephaton eſt Glauca canẽtia. Et rurſum, Mala eſt compoſitio ab ea ſyllaba incipere qua ſuperior finitus eſt ſermo. nam plerunque & cacephaton facit, vt hoc loco Dorica caſtra. Quintil. καλίφατος vocat, ſed paulo aliter definiens. Sic enim ille l.8,c.3, Vitium ſit & quod καλίφατος vocatur: ſiue mala conſuetudine in obſcœnum intellectum ſermo detortus eſt, ſiue iunctura deformiter ſonat. In priore ſignif. Chryſoſt. dicit καλίμφατος, cõm. in 1 epiſt. Pauli ad Corinth. ἴδε γὰρ αὐτοῦ ἀκριβῶς ὅτι τὰ καλίμφατα καλῶς ὀνόματα χρῆται. Vbi Bud. interpr. Nominibus malis ominis.
Κάλιφρος, t.4,c.317,h. Καλιτροφία, t.1,c.35,b
Καλιτροφία, ib.d. Καλιτρόφιον, ib.
Καλιτροφίστριος, & Καλιτροφίστρια, ib.c
Καλιτρόφος, ib. Καλιτρόφος, ib.
Καλλιμαίαν, à Nicandro in Ther. & Alex. dicitur ὁ κακῶς ἔχων, Qui malè habet, Æger.
Κάλλα, t.4,c.317,c
Καλλιστρόχος, t.3,c.1433,g. & t.4,c.319,d
Καλλίζω, t.4,c.319,a
Καλλὸς, ſignificat ἢ κολαζόμενον vel καλιζόμενον. Etymol. & Suid. Apud Hel. Καλλοὶ, λιμοὶ, fames lica: afferentem & καλλὸς pro λιμαρὸν, χαλεπὸν: & καλλὸς pro ἄτροφος ἀπὸ πόλεως, viris nutrimento deſtituta.
Καλλίμωρος, affertur pro Aduerſa luna natus, Infelix.
Κάλλος, t.4,c.326,h
Καλλισμὸς, οὗ, ὁ, Vituperatio: ipſa actio τοῦ καλίζειν & exprobrandi ignauiam.
Κάλλυξε, t.4,c.326,h. Κάλλυξε, t.4,c.324,e
Καλλίων, t.4,c.323,h
Καλλίσται, Laconibus ſunt ἱδρῶτι ἀφίεσθαι, Quæ ſudare incipiunt, teſte Heſychio. Procul dubio ἀπὸ τοῦ καλίειν.
Καλλάβα, Heſychio eſt πέρδιξ, Perdix. vt Athen. quoque lib.9, tradit ταῖς πέρδιξας à nonnullis vocari καλλάβας, ab Alcmane Καλλαβίδας. Ibidem dicit non omnes perdices καλλαβίζειν, quum Theophr. in libro περὶ ἐπιφανείας τῶν ὁμωνύμων ſcribat, οἱ Λίβυσιν πέρδικες ὅτι πάσι τοῖς Κορυδαλοῖς φασὶ τὸ αὐτὸ καλλαβίζουσι· οἱ δ' ἐπίκοινα, πλυβίζουσι. Vbi notandum illud καλλαβίδες, vnà cum verbo καλλαβίζειν, quod apud Ariſtot. quoque legitur, Hiſt. animal. lib.4 cap.9, vbi de vocis differentia loquens ait, διαφέρει καὶ τῷ ὁ ταυτὸ ἡμιόλιον καὶ πλεῖον τῷ τὸ μὲν πέρδικας, οἱ δὲ καλλαβίζειν, οἱ δὲ πείζειν. At lib 9, c.8. dicit, ὁ μόνος δὲ ὁ πέρδιξ ἀδιάλλακτα καὶ πεζομαχῶν ἀφίησι, καὶ ἅλλας φασί. Item Philomelæ autor, Caccabat hinc perdix. Heſych. HABET καλλάζειν quoque. Scribit enim καλλάζειν dici ab Atticis παρὰ ὄρνις παρὰ φορᾶς τὸ πίκτειν φθεγγομένας, vt gallinæ etiam faciunt. Poll. verò meleagridũ proprium eſſe vult τὸ καλλάζειν, vt perdicum τὸ καλλαβίζειν & πλυβίζειν.
Καλλάβα, ſiue καλλάβη, ET Κάλλαβος, Cacabus, Olla teſtacea. vt apud Athenæum lib.8, ὁ καλλάβα ζωύσας. Idem Athen. lib.4, ſcribit πλὼν χύτραν ab Ariſtophane vocari καλλάβιν cum alibi tum in Δαιταλεῦσι, vbi dicit, καχλὴ ὀκτὼ χαλκᾶν καλλάβων. Ibidẽ ex Antiph. affert, Μιχθεῖσα κόλικι ὁ ζωθεὶς καλλάβης, Χλιαίνετ', αἴρετ', ἐψεται, παφλάζεται. Et rurſum ex eodẽ Antiph. paulo poſt, καλλάβου λέγω. (nimirũ quod ænigmaticè vocau: Καρύου βρίμμα γυψοῦς, vtpote quod Caryſtri è terra fingatur) Σὺ δ' ἴσως αὖ ἴσως λοπάδ' ἐμοὶ ἢ ζωθεῖσαν δοκεῖς διαφέρειν ὅτι καλλάβης τινὲς Χαρῆτες ὀνομάζουσιν, ὅτι πίθους. Quæ verba apud Pollucem quoque leguntur, lib.10, cap.24. Vbi & DIMINVTIVI Καλλάβιον hoc affert exemplum, ex Eubulo, Καὶ πατάνια καὶ καλλάβια καὶ λοπίδια. Latini

quoque cacabum dicunt, vno c, vt & κάκαβος alicubi reperitur & καναβῆ, vnico κ. Plinius, Succus in cacabo nouo coquitur. Paulus iurisconsl. In cacabis pulmentarium coquitur. Sic Columella lib. 12, cap. 41, In cacabo figuli nouo, vel in stanneo coquitur: de conditura ex cydoniis.

Καππάβη, Καππαδίζω, Καππάβιον, Καππαβίς, Κάππαβις, Καππαίζω, vide in præced. Καππάβα.

Καππάζω, t. 2, c. 181, b. Καππάω, t. 4, c. 405, f.

Καππάω, t. 2, c. 173, f. Vide & seq. Καππαυλιῶ.

Καππαυλιῶ, Æolica syncope apud poetas pro κῆ κεφαλιῶ. Hom. Iliad. υ, Μίσσατ' καππαυλιῶ ξίφει ἔλασεν, medio in capite. Sic Iliad. φ, Ἀκρίῳ καππαυλιῶ, In summo vertice: ἀκρίῳ κῆ κορυφῇ. Itidem καππύσσω dictum videri queat pro κατακεκύφομαι, Decubituri. Sic sanè καρκρίπω pro κατακρύπτω.

Κάππη, ης, ἡ, Merda. Aristoph. Pace, Ἀπὸ μὲν κάππης πλεῖ ἐπὶ κόπρον. Vbi schol. miror cur exp. κακίας, quum subiungat, Nam veteres πλεῖν ἀκαθαρσίαν vocabant κάππην, & maximè τὸ δίκαιον, ἀπὸ κατάρματος. forsitan scripsit, vocem hanc habere καπίμαρτον, vt apud Suid. est. Deriuata autè videtur ἀφὸ τῆ κακκᾶν, quo verbo pueri nominare solent τὸ ἀποπατεῖν, Cacare.

Καππαυρῶν, vide paulo antè in Καππαυλιῶ.

Καππίς, Hesychio est ὁ μικρὸς δάκτυλος, Paruus digitus.

Καππύων, idem esse dicit σκαφίον.

Καππύπτω, t. 2, c. 467, a

Καυβᾶς, Infaustè pubescens: si non mentiuntur v. l.

Καυβίας, t. 1, c. 738, a. Καυβασία, t. 1, c. 746, b

Καυβιάσις, ib. Καυβιασμός, ib.

Καυβουλία, t. 1, c. 768, f. Καυβουλος, ib.

Καυχαυβᾶς χόος, ex Eurip. affertur: sed sine interpr.

Καυχάομαι, t. 2, c. 814, g

Καυχήτωρ, Malus vicinus. Soph. Phil. p. 409.

Καυχησις, t. 1, c. 845, a. Καυχλωπος, t. 1, c. 856, b

Καυχοδαιμονάω, t. 1, c. 897, c. Καυχοδαιμονίω, ib.

Καυχοδαιμονία, ib. d. Καυχοδαιμων, ib.

Καυχολιχτεύω, Malè excipio. Hesychio enim καυχολιχτεύειν est τὰ κακῶς δέχεσθαι.

Καυχόλιβολος, (si tamen non καυχολίχανος scripsit) eodem teste Laconibus est καυχησιάνωξ, Malus administrator rei familiaris.

Καυχολεκκαλέω, t. 1, c. 986, d. Καυχολικία, t. 1, c. 1009, g

Καυχολέξιω, t. 1, c. 1035, c. & 1037, b

Καυχολέξια, t. 1, c. 1035, d. & 1037, b

Καυχόλεξις, t. 1, c. 1035, d. Καυχόλυλος, t. 1, c. 1044, c

Καυχομανία, t. 1, c. 1381, d. Καυχομων, ib.

Καυχοπία, t. 1, c. 1222, f

Καυχοργὸς, Hesychio ὁ τὰ κακὰ ἐργαζόμενος, Maleficus. Phocyl. χρὴ καυχοργὸν ἀπὸ θυρέων ἀλάλησθαι, Maleficum & improbum auerlari oportet. Et in Epigr. καυχοργὸς μαχαίρα, Maleficus gladius. vt apud Hom. Odyss. σ, — αἰνὰ μὲν χειρὶ Θέρσιτος καυχοργὸς, Improbus venter. INDE Καυχοργέω, ῶ, Maleficus sum. Aristoph. Nub. μὴ σὺ σαυτῇ γένῃς καυχοργῶν, Ne maleficus sis in parentes tuos, Nullo maleficio afficias tuos parentes. ET Καυχοργία, ας, ἡ, Maleficium, Improbitas. Hom. Od. χ, v. 374, Ὡς καυχοργίης ἄλεσ' ἀνέρα μὴ ἀμείνονα. Cõtracte dicitur καυχοργὸς, καυχοργία, & καυχυργία.

Καυχυλία, t. 1, c. 1402, b. Καυχύλος, ib. a

Καυχύλος, ib. b

Καυχωλία, ας, ἡ, Malus tenuisque victus: vel Misera vita.

Καυχῶλια, t. 1, c. 1099, c. Καυχῶς, ib. b

Καυχῶλυμα, ib. d. Καυχῶς, ib. b

Καυχωτίσιον, affertur pro Deprauandum est.

Καυχωσις, t. 1, c. 1099, d

Καυχωλὸς, ὁ ἡ, Maleuolus. Theophil. in Institut.

Καυχωμοσύνη, t. 3, c. 1478, d. Καυχώμων, ib.

Καυχωσύνη, Infelicem esse vel malè habitum: oppositum τῷ δ' Ὑγιεῖν. Et καυχωσύνη τὰ σοβάματα dicuntur quum malè proueniũt agni, ipsæque partu sunt infelices, hoc est quum parua agnorum copia est. Aristot. Hist. anim. libro 6. Τῷ δὲ σοβάτων ἐαὶ μὲν τὰ σπερμάτια ὀλιγα σῶς πλὴν ὀλίγας κατὰ πλῆθος τῶν τεκμηρίων ὠφελεῖ, φαίνει δὲ τὰ μέλανα σημαίνει δυσγενείας τῆς τῶν σοβάτων· ἐαὶ δὲ τὰ γωνοχ, καυχωσύνη τὰ σοβάτα.

Καυχρὸς, & per contract. Καυβρὸς, Maledicus. ὁ κακὸν ῥητόν.

Καυχυμία, t. 1, c. 1604, c. Καυχύμενος, ib.

Καυχυμοσύνη, t. 3, c. 1478, e

Καυχίλιον, Improbum & scelestum Ilium. Homerus Odyssez τ & ψ — καυχίλιον ἦτορ ἐτέρωσιν, improbum & nefarium Ilium.

Καυχιμωνὶς, ιδ', ὁ, Cubicularis. v. l. perperã pro καυχιμωνία

Καυχαρπία, t. 1, c. 78, f. Καυχάρπως, ib. e

Καυχάτμως, t. 2, c. 285, b. Καυχρηία, t. 2, c. 429, f

Καυχολογέω, t. 2, c. 634, d. Καυχολογία, ib. c

Καυχολογικὸς, ib. d. Καυχολόγος, ib. c

Καυχομαθὴς, t. 2, c. 787, d. Καυχημα χαίνω, t. 2, c. 927, d

Καυχημα χάω, ῶ, Malitiosè pugno, Dolo malo vtor inter pugnandum. Luc. in Demon. vita, πλοῦς ἢν ἀλαπὰξ ὡς καυχημα χαίνῃς, ἢ ὥσπερ ὁ ῥίψας ὁ ἀσκὸν αὐτὸν πλησιαίζει δεκοντας. Sic Greg. De filio, ὡς ὅτας ἢ καυχημα χάῃ ἐπιλάβηται τὰς τροφὰς ἀφοβότερον;

Καυχηματρία, t. 2, c. 900, c. Καυχήματος, ib.

Καυχημένης, t. 2, c. 1617, b. Καυχημένος, ib. c

Καυχημηχανία, ας, ἡ, Malæ artes, vel Malorum machinatio.

Καυχημήχανος, t. 2, c. 927, c

Καυχημιμήτης χεῖρων, Malè imitando: Aristot. περὶ ποιητῆς, de malo pictore.

Καυχήμορος, t. 2, c. 842, f

Καυχμοχθος, t. 2, c. 979, g. Καυχὴς, t. 4, c. 314, f

Καυχοτία, & Καυχότης, vide in Καυχότος.

Καυχότμως, affertur pro Qui est prauis moribus. Potius tamen sonat Qui malis legibus vtitur.

Καυχότος, & per contract. Καυχότης, Maleuolus. Demosth. Philipp. 4, καυχότης μὲν καὶ ἐχθρὸς ὢν οὐδὲν τῶν ὄντων. Xenoph. Pæd. 8, δυνατὸν εἶς καυχότους, maleuolis bene velle. Inde SVBSTANT. Καυχότης, ας, ἡ, Maleuolentia. Plutarch. Alcibiade, ὡς διανέμων πλεῖν ὡς ἐκεῖνος ὁ ζῆλος καὶ καυχότης. Xenophon Pæd. 3, οὐ γὰρ καυχότης πρὸς τοὺς παῖδας, ἀλλ' εὐνοία. ET VERB. Καυχοτίω, ῶ, Maleuolus sum, vel Malè cogito.

Καυχόμορος, t. 2, c. 1097, c. Καυχόξενος, t. 2, c. 1110, f

Καυχόξενος, ib.

Καυχοξυίτης, ου, ὁ καὶ ἡ, In malis sapiens & prudens. Thuc. l. 6, p. 122, ὅτι διαπορῶ μεταβολῆς τοῖς ἀξυνετωτέροις, καυχόξυνετώτερον δέ. vbi schol. exp. πανουργότερον.

Καυχόσμως, t. 2, c. 1195, a

Καυχοπαθία, ας, ἡ, Malorum perpessio, Calamitas, Vexatio. Ταλαιπωρία & Ærumnæ. Vtitur Ceb. Theb. necnon Thucydid. lib. 7, pag. 260, dicit, μὴν τοῖς ξυμφοραῖς μὲν τοῖς ἀφ' ἑαυτῶν ἀξίως τῶν καυχοπαθιῶν. Sic Isocr. Archidamo, ὑπομένειν καυχοπαθίας. ADVERB. Καυχοπαθῶς, Ærumnosè, Multa mala perpetiendo, In multis vexationibus & molestiis. vt καυχοπαθῶς ζῆν apud Aristotelẽ Politic. lib. 1. quod exponitur Aspere tractari. ITEM VERBVM Καυχοπαθέω, ῶ, Mala patior, Malis vexor & afflictor. Herodian. lib. 8, βιώσεσθαι τε καὶ καυχοπαθοῦντες, in exteris nationibus conflictantes malis. Isocr. Areopag. ὑπὸ τῶν καυχοπαθίαν ἀπαλλαγέντες καυχοπαθῶν μᾶλλον ἢ μετὰ πολλῆς ἀσφαλείας ἄμεινον τὸν βίον ζῆν. Interdũ additur datiuus eius partis qua mala patimur. Isocr. ad Nicoclem. βουλοῦ δὲ μᾶλλον ἐν τῷ σώματι καυχοπαθῶν μᾶλλον ἢ τῇ ψυχῇ πονηρὸς καὶ σκληρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους. Nõnunquam cum datiuo rei quæ mala & molestias nobis affert. Thucyd. libro 4, καυχοπαθοῦντες τῷ χωρίῳ τῇ ἀπορίᾳ, loci inopia eos affligante diuexanteque. Idem cum genitiuo, intercedente ὑπό: lib. 2, ὑφ' ὧν καυχοπαθῶ, à cuiusmodi hominibus afficitur malis & detrimenta patitur. Et l. 3, πολλοὶ ξυνεῖδε ὑπὸ μιᾶς καυχοπαθίας, tot vrbes ab vna inconmodis affici. At καυχοπαθοῦντα μέρεα, apud Galenũ sunt Partes affectæ & ægræ.

Καυχόπαις, t. 3, c. 93, c. Καυχοπίνης, t. 1, c. 1713, g

Καυχοπίς, t. 3, c. 300, e

Καυχόπλους, ex Hermog. affertur pro Erratious. Videndũ tamen ne potius sit Malè fictus.

Καυχοπὸς, Maleficus, Malis afficiẽs. Epigramm. lib. 2, in fures, Τίς σφῶϊν καυχοπὸς ἐλάνθανεν quis primus venit maleficus & noxius? Aristoteles Ethic. lib. 4, cap. 3, οἱ καυχοὶ μὲν οὖν δοκοῦσι τῇ οὐδὲ οὗτος οὐ γὰρ καυχοποιοῦσιν. Itidem & Synesius in epist. 57, αἱ καυχοποιοὶ δυνάμεις, Maleficæ

poteſtates, Mali genii. INDE Κακοπάθεια, ας, ἡ, Maleficentia, (vt Cæſ. dicit, Iter facere per prouinciam ſine vlla maleficentia) Malorum illatio ſeu importatio. vel etiam Maleficium. Iſocrat. ad Demonicum, ὁμοίως αἰσχρὸν νόμιζε, τοὺς ἐχθροὺς τιμᾶσθαι τῆς κακοπαθείας, καὶ τοὺς φίλους ἀτιμάζεσθαι τῆς ἀνοργησίας. Idem in Panathen. ἀβουλίας ὧν ἐγίγνοντο, καὶ κακοπαθημάτων ἢ τυραννίδος, ἢ δουλείας τὴν πόλιν ἐλευθερώσαντες. A

Κακοπολιτία, t. 3, c. 477, b

Κακοπραγικός, ὀν, ὁ, ex Ariſtotele affertur pro Peſſimè affectus ad labores tolerandum, Ineptus ad laborandum, Debilis. B

Κακόποτμος, Qui infelici ſorte ſeu fato vtitur, Infortunatus.

Κακόπους, t. 3, c. 511, b. Κακοποιέω, t. 3, c. 527, a

Κακοποιός, Malefactus. Heſ. enim κακοποιοὺς affert pro κακοῦργους. Niſi fortè ſit Maleficus.

Κακοποιία, t. 3, c. 527, a. Κακοποιμοτίων, t. 3, c. 531, g

Κακοποιμοσύνη, ibid. f. Κακοποίμων, ib.

Κακόπυρος, t. 1, c. 1716, b

Κακοῤῥαφία, ας, ἡ, Malorum conſutura. id eſt Malorum machinatio. κακομηχανία. Hom. Odyſſ. α, Ἐρδέμεν ἔργα βίαια κακορράφοισι νόοισι. Odyſſ. μ, — ἵνα μὴ τί κακορράφῳ ἀλιτήτῳ Ἠὲ ἁλὸς ἢ δηΐ γε κακὸν πῆμα πάθῃσι. Et Iliad. ο, Οὐ μὰν εἴη γε σῶν δολορράφος ἀλιτήτω Τρώων ἐταίρων, καί τι πλεονήσιον ἧμαι. Metaph. autem eſt à ſutoribus qui coria conſuunt: vt etiam quum Od. π, dicit κακὰ ῥάπτειν ἀμέλεια. Plautus itidem dicit Cōſutos dolos: Huc adueniſti conſutis dolis. Heſych. affert & κακορράφους pro κακεπιβούλους, κακοπαγεῖς, Malorum machinatores, Dolorum conſutores. C

Κακορράπος, t. 1, c. 1151, d. Κακορράπων, ib.

Κακορροθέω, t. 3, c. 694, g. Κακός, t. 4, c. 320, c

Κακόσιτος, t. 3, c. 786, f. Κακοστάσια, t. 3, c. 791, g

Κακόστης, ib. Κακοσκελής, t. 3, c. 810, a

Κακοσμία, t. 2, c. 1195, a. Κάκοσμος, ib.

Κακόσπερμος, t. 3, c. 930, g

Κακοσυλλύρος, Heſychio eſt δυσὶν ὀμβλυωπέσι βλέπων, Qui torui intuetur & animo malè affecto. D

Κακοσύμαχος, t. 3, c. 1054, c

Κακοσυμία, t. 3, c. 1045, f. & 1046, c

Κακοσυμία, t. 3, c. 1046, b. Κακόσυμος, t. 3, c. 1045, f. & 1046, c

Κακοσυμπότης, t. 1, c. 1674, e

Κακοσυνθήκια, ας, ἡ, affertur pro Malum fœdus, Mala compoſitio. Heſych. verò & alii acceperunt pro Malorum ſtructio & machinatio, quum apud Hom. κακορράφιας expoſuerunt κακοσυνθήκας. E

Κακοσύστατος, t. 1, c. 1795, d. Κακοτεμόνως, t. 3, c. 1331, c

Κακοτεχνέω, ib. Κακοτεχνία, t. 3, c. 1109, c

Κακοτεχνίς, ib. Κακοτεχνέω, t. 3, c. 1433, d

Κακοτεχνία, ib. b. Κακοτεχνεῖν, ib. c

Κακότεχνος, ib. a. Κακότης, t. 4, c. 317, a

Κακοτρόπευμαι, t. 3, c. 1638, f. Κακοτροπία, ib. e

Κακότροπος, ib. d. Κακοτροπέω, t. 3, c. 1646, b

Κακοτροπία, ib. Κακότροφος, ib.

Κακοτυχέω, t. 3, c. 1454, d. Κακοτυχής, ib. F

Κακουργέω, Κακούργημα, Κακουργία, vide in ſequ. Κακοῦργος.

Κακοῦργος, ν, ὁ ᾱ ὑ, contractum ex κακοεργὸς eſt, & eandem retinet ſignificationem, videlicet Maleficus: item Improbus, Facinoroſus, Sceleſtus. Demoſth. Philipp. 1, κακούργου μὲν γὰρ δίκη κρίνεται ἀπόδειξιν, στρατηγοῦ δὲ, μαχόμενον τοὺς πολεμίους. Thucydides lib. 1, de carcere Laconico, οὗπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλουσι εἰώθασι. Demoſthenes, τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς ἄλλους κακούργους πρὸς ὀλίγα τοιαῦτα εἰσάγουσι. Sic Herodian. libro 7, ἐγκαταμιξάντων ἑαυτοὺς τοῖς στρατιώταις ὡσεὶ τὸ ἀρπάζειν κακούργων, improbis & facinoroſis hominibus. Vt plurimùm verò prædones ſolent κακοῦργοι nominari & latrones, vt qui homines & bonis & vita exuant. Thucydid. libro 1, οἱ γὰρ ἐπὶ τῶν πόντων κακοῦργοι αἱρέσεσι ὑπ' ἀλλήλων. In generali ſignificatione pro Malo damnóque afficiens, Noxius, conſtruitur etiam cum genitiuo patientis. Xenoph. κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτῷ δὲ πολὺ κακουργότερος, cum alios tum ſibi magis nocens. Inde ADVERBIVM Κακούργως, Maleficè, Improbè, Sceleratè. Et SVBST. Κακουργία, ας, ἡ, Maleficium, Improbitas, Sceleſtus: ſed plerunque dicitur de tecto & occulto maleficio, ideóque redditur Subdolũ maleficium, Aſtus, Dolus. Xenoph. Pæd. 1, ἢ οὐ γιγνώσκεις ὅτι τῶν τοιούτων κακουργιῶν πρὸς καὶ αἱ πόλεις καὶ πολιτεῖαι; Sunt & in pharmacis κακουργίαι, Maleficia, id eſt venena. Dioſcor. lib. 1, cap. 110, de rhamno, λέγεται δὲ καὶ πρὸς τὰ δηλητήρια καὶ φαρμάκων κακουργίας, Venefica depellere, Malefica pharmaca depellere. Eſt inde & VERB. Κακουργέω, ῶ, Maleficus ſum, Improbus & ſceleratus ſum. | Significat etiam Malitioſè ago, Malitioſus ſum & fraudulent⁹. Plato libro 1 De republ. ἐξ ὑπαιθρου̃ὰς ὧν τοῖς λόγοις κακουργεῖν, pro Malitioſè agere in diſputando. Ibidem, πρὸς τοῦτο κακούργει καὶ συκοφαντεῖ ὁπόσα δύνασαι. Ibidem cum accuſatiuo, ταῦτα ὑπολαμβάνεις ἢ αὐ κακουργοντας μᾶλλον τὸν λόγον, maleficè & malitioſè depraues. In pharmacis etiam aliquis κακουργεῖ pro Malitioſè agit, Maleficus eſt. Herodian. lib. 3, αἰτιᾶται τοὺς ἰατροὺς καὶ ὑπορίτας κακουργῆσαί τι περὶ τὸν θεραπείαν τῷ γέροντος, ὡς αὐ θᾶττον αὐτοῦ ἀπαλλαγείη. Et paulo pòſt, ὅτι τὰ ἰατρικὰ αἰτιῶνται, οἱ μὰ ὑπέκκαυσαν αὐτοῦ καλδίαν τὰ κακουργῆσαι, καὶ τὸν θάνατον ἐπιθεῖναι τῷ γέροντος. Dioſcorides cum accuſ. in præfat. libri 6, φαρμάκων πίστις ἃς εἰσφέρουσι οἱ κακουργοῦντες τὰ δηλητήρια, quas offerũt improbi maleficique venenorum artifices. | Eſt etiam Malo afficio, Incommodo, Noceo. Xenophon, ὡς μηδ' ὁτιοῦν τῆς κεφαλῆς ἡμᾶς κακουργῇ, Noceat, Incommodet. Thucydides libro 2, ἵππους μέντοι ἔξεπεμπον αἱ τὰ μὲν προσφόρους ἀπὸ τῆς γραπτῆς, ἐκπίπτοντας ἐς δὲ αἰχμὰς τῆς πόλεως, κακουργεῖν. Plutarch. in Sympoſ. ſeptem ſapientũ, πλοῖόν τι δικτύοις ἁλιεῦσι κακουργοῦν οὐδὲ τῶν ὄγκων, nocent prædæ & capturæ piſcium. Cum accuſatiuo conſtruitur in hac etiam ſignificatione, peculiaritérque de prædonibus & hoſtibus dicitur. Thucydides lib. 2, τὰ μὲν λῃσταὶ ἀπέκτεινον ἐξ Οἰνιαδῶν καὶ τῆς ἄλλης Ακαρνανίας, καὶ κακουργεῖν τὴν Εὔβοιαν, damno afficerent vaſtarétque Eubœam. Sic libro 3, τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν. Et libro 4, pag. 138, voce ſimul ac ſignificatione actiua, καὶ λῃσταὶ ἅμα τὴν Λακωνικὴν πᾶσαν ἐλύπουν ὁπόσα τῆς θαλάσσης, ὑπὲρ μόνον εἶδον τ' ἐν καιρῷ κακουργεῖν δοκοῦσαν, qua ſola parte poterat ei nocere incommodarique prædationibus & incurſionibus. vt ſcholiaſtes quoque exponit λῃστεύσασαν. Porro ex hoc verbo eſt nomen VERBALE Κακούργημα, ατος, τὸ, Maleficium, Facinus maleficũ, Scelus. Autor Axiochi, ὅσοις δὲ τὸ ζῆν ἦν ἐν κακουργήμασιν ἐλάσαι, Quibus vita acta eſt per ſcelus, Qui impiè ſceleratéque vixere. Exponitur etiam Dolus malus, Fraus, Quum quis doloſè in ſuo munere verſatur.

Κακουχέω, t. 1, c. 1316, e. Κακουχία, ib. f

Κακόφαρυ, vide in Καλόφαρυ.

Κακόφημος, t. 4, c. 60, g

Κακοφραδής, Malum cogitans & machinans. Hom. Iliad. ψ, Αἴαν τίπτε θεῶν ὧδε, κακοφραδές.

Κακοφροσύνη, t. 4, c. 100, c. Κακόφρων, ib. a

Κακοφυής, t. 4, c. 172, g. Κακοφυΐα, ib. b

Κακοφωνία, t. 4, c. 304, d. Κακόφωνος, ib. c

Κακόχαρης, t. 4, c. 344, e

Κακοχάσμων, Improbus. vulg. lex.

Κακοχέω, t. 4, c. 630, c. Κακόχεια. ib. b

Κακόχους, ib. Κακόχους. ib.

Κακόχυλος, t. 4. c. 510, d. Κακοχυμία, t. 4, c. 513, a

Κακόχυμος, t. 4, c. 512, g. Κακόψυχία, t. 4, c. 755, f

Κακόψυχος, ib. Κακόω, t. 4. c. 328, f

Κάκπαυε, per ſyncopen apud poetas pro κατέπαυε. Sic apud Heſiod. in Aſp. Κακπάθησι μαμαῶσι, pro κατεπαθῆσαι, Occidere.

Κάκτος, ου, ἡ, Cactus: ſpinoſa quædam planta Siciliæ peculiaris, vt Athen. libro 2 tradit ex Phænia. Ibidem affert prolixum Theophraſti locum de hac planta, ex Hiſtor. plantarum libro 6, cap. 4. quem Plinius lib. 21, cap. 16, ſic reddidit, Cactos quoque in Sicilia tantùm naſcitur, ſuæ proprietatis & ipſa. Cuius in terra ſerpunt caules à radice emiſſi, lato folio & ſpinoſo. caules vocant cactos: nec faſtidiunt in cibis inueteratos quoque. Vnum caulẽ rectũ habẽt, quẽ vocãt pternica, eiuſdẽ ſuauitatis, ſed vetuſtatis impatientem. ſemen ei lanuginis, quem pappon vocant. quo detracto & cortice teneritas ſimilis cerebro palmæ eſt: vocant aſcaliam. Locum

Theophrasti cum Athen.cod.conferi:& alterum ex altero emenda: similiter quæ Dioscor.habet l.6, cap.31 & 33, corrige ex his verbis Pauli Æginetæ, lib.5,cap.penultimo, καὶ οἱ περὶ πάτταν αὐτὴν δ' ἐστὶν ἀκάνθης τῆς καλαμβρίας καλουμένης. Rursum Athen.ibidem concludit, κάκτον esse quem Romani vocant carduum, Græci κυνάρα. Dō malè. Nam quæ de carduorum satione tradunt Plinius lib.19,cap.8,& Palladius in Martio,cap.9,in Octobri,c.11: hæc eadem propemodum sunt cum iis quæ de cinaræ sobole sationeque Columella lib.11,cap.3, & Constantinus Geoponicōn libro 11,cap.antepenultimo,ex Varrone. Porro κάκτος esse plantam spinosam, Theocr. etiam testatur, Idyll.10,dicens, αἱ τὸ πόδε κάκτος ἔτυψε. Et Philetas Cous apud Athenæum lib.2, Ὀξύης κάκτου τίλμα φυλαξαμένη. vbi & τριχὸς κάκτου ex Epicharmo in censu τὰ ἰδιώτεια λαχάνου. asperi enim sunt hi cardui ob folia spinosa. Ibique obiter nota eum masculino gen.dixisse τριχὸς κάκτου, quū cæteri poetæ & prosaici scriptores fœmin.genus ei tribuant. Vulgò dicuntur *artichaux*,quasi ἀρτίκαυλοι καυλοί, vt volunt nonnulli, qui & ἀρτίκαυλα ab Alex.Trall.vocari edules istos caules tradunt.

Καχαίνω,t.4,c.319,d

Καχαλίαι,Hesychio sunt ἰχρίωσεις.

Καχαλίη,idem affert pro ἀπάτης γελᾶ,seu ἀθρόος ἢ ἀπαιδεύτου γελᾶ,Cachinnatur.quod suprà καγχαλίη.

Κάχαρπος, eodem teste pro καὶ ἄκαρπος dicitur. Est igitur syncope.

Καχεῦσαι,Suid.expon.καταβαλεῖν. Potius sonat Defundere,Effundere:Æolica syncope positum pro κατα χεύσαι,à them.κατα χέω.

Καχχάπτει,Hesych.affert pro χεῖρα,Peius.quod & κακόπτερον:compar.gr.ex pos.κακὸς.

Καχχεῦ,idem H.exponit ἀραιτύβιε, κακοεργεῖ,Sed id suspectius est. Κάχχευ autem,esset Attica synalœpha pro ᾧ ἐκχεῦ.

Καλαΐδης,t.2,c.1196,b. Καλὸς,t.4,c.315,g

Κάλαος,t.4,c.318,g. Καλύπτρος,t.4,c.323,h

Καλαστικὸς,t.4,c.319,a

Καλαβαί,Hesychio est καλαβώτις quod vide.

Καλαβοῦσθαι,eidem Hes.est τὸ αἰσχυνθῆναι τὸ ἰχῖνα,apud quem & Καλαβίς.

Καλαβεδαίνεται, idem affert pro χλιαδαίνεται, Irridentur. At Καλαβροὶ, Calabri: gens quæ & Mesapii & ab ipsis regio dicta Καλαβρία, Calabria. Scribitur & Καλαυρ.

Καλαβισμὸς, οῦ, ὁ, ab Athenæo libro 14, inter saltationum genera numeratur, & quidem ea quæ sunt σκαμμώνεια καὶ σκιλλώντεια καὶ τὰ ὄρχησιν ἀκανονίστως ἔχοντα. Paulo pòst καλαβισμὸς itidem inter σχήματα ὀρχήσεως.

Καλάβρος, Suidæ est βουκολικὴ ῥάβδος, βακτηρία οὖσα τῇ κεφαλῇ, λεπτῇ τῇ κάτω ῥίζῃ, Virga pastoralis caput habens crassius & grauius, Pedum. Ex Philostr. Ἰδυίων τὸ θηρίον καλαβρεῖται, ἰδὼν ὁρᾷς αὐτὸν ἐμβαλόντα τῷ θηρίῳ τὸν ἄγκυρας. Infrà καλαύρης.

Καλαβίτας, Argiui vocant τοὺς καλοὺς, teste Hesychio.

Καλαβώτης, eidem est ἰχθὺς τις, piscis quidam:& σαῦρος. pro quo suprà ἀσπαλαβώτης. Itidem verò Leuit.c.11,vbi quædam edit.habent καλαβώτης ἢ σαῦρα, Complutensis habet ἀσπαλαβώτης ἢ σαῦρα, Stellio & lacerta.

Καλαδία, eidem H.est ῥυκάνη, Runcina.

Καλαθηρίσκος,t.2,c.31,f. Καλαθίσκος,ib.

Καλαθὶς,itidem affertur pro Paruus calathus, Quasillus.

Καλαθίσκος,t.2,c.31,f. Καλαθισμὸς,ib.g

Καλαθοειδὴς,ib.f. Καλαθοειδῶς,ib.

Κάλαθος,ib.b

Καλαῖς,Hesychio est τὸ ἱστίον, Velum:& nomen proprium. Alioqui καλαὶς est nomē proprium lapidis cuiusdam. Plin.lib.37,c.10, Augites nō multis alia videtur esse ꝙ quæ calais.Et aliquanto pòst, Calais sapphirum imitatur.candidior,& litteroso mari similis. VNDE Καλαΐτα ὄψακα, apud Galenum ἢ ᾧ τινες libro 5, & Aet.lib.6,cap.65, Vasa testacea è calaide lapide. Sic apud eundem Aet.alibi,& apud Actuarium, Vasa Alexandrina quæ vocantur καλαΐτα. Itidémque καλαΐτα χρῶμα, Calainus color: de quo obiter t.2,c.39,f. Dioscorides lib 5,de iaspide,ἡ δὲ τις πρασοβαφὴς λίθος, καλεῖται χρῶμα ὁμοιοῦται, calaino colori assimilis. Sed notandum hæc & duplici A scripta reperiri, apud Plin.videlicet & Galen.

Καλαμάχωτις,t.2,c.14,c. Καλαμαία,t.2,c.16,c

Καλαμᾶν,νι,subst.ib. Καλαμᾶτις,ib.

Καλαμαύλης,t.2,c.15,f

Καλαμαυλὴς,t.2,c.611,b. & t.2,c.14,c

Καλαμαυλητὴς,t.2,c.14,c. Καλαμβυτὴς,t.2,c.13,c. & 16,c

Καλαμβύω,ib. Καλάμη, t.2,c.15,c

Καλαμεπάκτη,t.2,c.16,c. Καλαμεπτημία,t.2,c.15,f

Καλαμέτρια,ib.h. Καλαμητεῖς,ib.

Καλαμοφορῶν,t.2,c.14,d. Καλαμοφόρος,ib.

Καλαμίζω,ib.g

Καλαμίνθη,ης,ἡ, Calamintha: herba est de qua Dioscor. libro 3,cap.43. Trium generū est:vna,montana,foliis ocimi: altera,pulegio similis,odore etiam ipsum referens,vnde nonnulli ἀχρὶς γλήχωνα dixere: tertia,similis ἡδυόσμῳ ἀγρίῳ,mentha stro.quam Romani nepetam vocant.Hæc inter alia ille. Vide & Plinium lib.20,cap. 14. INDE Καλαμινθίτης οἶνος,apud Dioscor.libro 5, cap.61,Vinum calamintha conditum.seu Vinum è nepeta.vt Plin.lib.14,cap.16,Ex his quæ in hortis gignūtur,fit vinum è radice,asparago,cunila,origano,apiastro,mine,abrotono,mēthastro,ruta,nepeta,serpyllo,mat rubio. ET Καλαμινθώδης, Calamintha abundās,Vbi calamintha magna copia prouenit:vide suprà in Καινήτιον.

Καλάμιος,t.2,c.14,g. Καλάμων,t.2,c.15,a

Καλαμις,ib. Καλαμίσκος,t.2,c.14,h

Καλαμοβόας,t.1,c.757,c. & t.2,c.14,c

Καλαμογλυφὴς,t.2,c.14,c. Καλαμογλύφος,ib.

Καλαμοειδὴς,ib. Καλαμόεις,ib.f

Κάλαμος, ib.a

Καλαμοτόνης, Laconibus ὁ ἰξευτὴς, Auceps, Hesych.

Καλαμοφάγος,t.2,c.14,d. Καλαμόφαγος,ib.c

Καλαμοφόρος,ib.d. Καλαμόφωνος,ib.

Καλαμοχρόης,ib. Καλαμώχρως,ib.

Καλαμωδὴς,ib.f. Καλαμωτὴ,t.2,c.15,a

Κάλαν, Hesychio est κάλων ὑποπόδιον.

Καλάπης,t.2,c.31,a

Καλαπῆς, Laconibus sunt ἰχνὴ, Aquæductus, Rivi, teste Hesquio & Καλαφῆναι ex Ameria affert pro πῆναι, Fossæ. Tales suprà ἀμάραι.

Καλάσεις, Hesychio est χιτὼν κατατόμως, tunica latoclauo insignis. vel κίνησις καὶ ἱστασις χιτῶνος. Quidam dicunt esse λινοῦν καὶ πολύπτυχα χιτώνια apud Aristophanem in Thesmophor.Herodot.libro 2,pag.75,de Ægyptiis, οἱ δὲ ἐπὶ κεφαλῇσι λινέας σφὶ τὰς σκιλλὰς περιτιθεῦσι, τὰς καλέουσι καλάσιρις. ὀπὶ δὲ τοῦτον ἐπὶ ἱρείνα ἄμπεχονται, τὰς καλεῦσι καλάσιρις. Apud eundem libro 2,pag 98, Καλασίριες sunt & Ægyptiorum gens quædam μίγαδες. Rursum Hesychius Καλασίρεις dici innuit τὰς ὄφεις, Fimbrias.

Καλαυτῶ,& Καλαυρῶ,apud eundem leguntur, expositaque τρυφᾷ,τέρπεται καὶ, Delectatur, Sese replet.

Καλαυρὲς λιθάργυρος dicitur ὁ ἐξ ἀργύρου, Spuma argēti ex puro argento, vt est apud Dioscor.l.5,c.101. forsan quòd in Calauria seu Calabria fieret.cognominat enim & alias ibi species à regionibus, Atticam, Puteolanam, Cipanum, Siciliensem.

Καλαύσιον, Hesych.esse dicit ξύλον ᾧ τοὺς βόας βάλλουσι, lignum quo boues petunt.id est pedum.quod & καλαυρὸν seu καλαβρὸν.

Καλαύρης,t.2,c.31,c. Καλεύσιον,t.2,c.17,a

Καλέομαι, Vocor, &c.t.1,c.16,f. Καλέομαι,In ius voco, &c.ibid.h.

Καλεύσης,t.2,c.17,a

Καλεῦσιν, Hesychio est λιθοβολοῦσιν, Lapidibus impetere. per syncopen forsan pro κατακαλεῦσιν: si tamen mendosum non est.

Καλεῦται, Doricè pro ἀκαλοῦσιν,à them.αὐ.καλέω.

Καλέω,t.1,c.16,d

Κάληβος, Hesychio est ὁ ἀπεκτεμημένος παιδίσκη, Apella.

Καλήμερις,t.1,c.17,b. Καλήμερις,t.1,c.1461,h

Καλημωδῆ, Heſychius affert pro καλῇ σαφῶς, Clara voce vocat.

Καλήτωρ, ορος, ὁ, epitheticoſ dicitur ὁ κήρυξ, Præco. λέγει τὴ Σοφὴ ἡ συλλαλοῦσ᾽ ἐ ἴσχιον, inquit ſchol.Hom.Il.ω, v.576, Ἐς δ᾽ ἄγαγε κήρυκα καλήτορα τῶ γέροντος, Præconem vocatorem, id eſt Qui populum conuocare ſolet.

Καλιά, t.2, c.31, g. Καλιάς, t.2, c.32, b

Καλίδιον, ibid.c

Καλίζω, & Καλίζομαι, t.2, c.30, b

Καλινδέω, & Καλινδέομαι, t.2, c.496, c

Κάλιπος, t.2, c.31, b. Καλυς, t.2, c.32, b

Καλλιβίλιμος, t.3, c.458, a

Καλὶς, Heſychio eſt σκεπάρνον, Securis.

Καλλιτρίω, t.2, c.30, c

Καλύω, Voluo. κυλίω. vt Heſychius quoque καλίομαι expo nit κυλίομαι.

Καλυδῶν, idem affert pro σφαῖραι, pilæ.

Κάλαμι, Heſychio ſunt τὰ βακτὰ ἱμάτια, Lanæ tinctæ. At Κάλαμα, ſiue Καῦκα, eodē teſte dicitur Calamus, Arundo.

Κάλαμα, t.2, c.39, c. Κάλαμοι, ibid.

Καλάϊνος χιτὼν, ibid.f. Vide & Καλαῖς ſuprà, & Κάλη paulo poſt.

Καλαρίας, t.2, c.1337, f. Καλύπτω, t.2, c.670, g

Καλλίλειρον, Lilium: à pulchritudine ſic dictum. v.l.

Κάλλιφλον, poetæ dicunt pro καλλίφλοιον. Heſych.

Κάλαι, dicuntur τὰ αὖθι, ſiue τὰ πεπυκνωμένα ἱμάτια, ſiue τὰ βακτὰ ἔρια: vnde & κέρκους καλάμους. Ita Etymol.& Suidas. Rurſum Etymol.quum κάλαμοι vocari ſcripſiſſet τὰ κάτω τῶν ἄλλων τριχῶν ὡσανεὶ ῥίζαι, ἐφ᾽ ᾧ τῶν ἄνωθεν καὶ περιφυῶν, ſubiungit, Nam & περιφυεῖς nominabantur olim κάλαμοι. Eupolis, Βάλλειν τὰ κάλαμοι ἀξίσμασι τῇ ῥοῇ. Et Æſchylus, Ἐν πολλοῖς γὰ θηκτὸν ὄντα κάλαμον. Vnde & Καλαμεῖον. Eſt autē χοῦμα αὐλητοῦ, vel quod βίετον dicitur. Hæc ille, & ex parte lexicon meum vetus.

Καλιβάντις, Heſychio ſunt ὑφάσματα ἐμπίπλασθαι ἐν αἷς τὰ ἐσθῆτα κοσμοῦσιν αἱ γυναῖκες: & ῥῆμα ἐρχόντως ἐσκευάσθαι τὰ ἐρχίων κραπυλίων.

Καλλιλίφαρον, t.1, c.753, d

Καλλιβόα, ſecundum quoſdam Telluris, ſecundum alios Cereris epitheton eſt. alii verò nutricem eius eſſe volunt, alii pediſſequam. Heſych.

Καλλίφυρος, t.1, c.1886, d

Καλλιχαρίω, t.1, c.865, c. Καλλιχαρία, ib.

Καλλιχάρος, ib. Καλλυ αὐξ, t.1, c.890, d

Καλλιδίκη, t.1, c.1100, b. Καλλίλαος, t.1, c.1166, g

Καλλίπνια, t.1, c.1221, f. Καλλιπνίω, ib.

Καλλίμηλον vocat Plato hunc mundum, vt teſtatur Philo in lib.De mundo. id eſt Pulchrè fabricatum, Affabrè factum. In libello autem eiuſdem περὶ ἀφθαρσίας κόσμου ſcriptum oxytonως καλλιμηλὸν, pag.646, edit.Turn. VERBVM Καλλιμήλω, ῶ, Pulchrè fabricor, Affabrè facio. Dionyſ.Areop. ἓ πολυμέρεια τῆ τοιᾶς σύμπτωσιν ἓ ἁρμονίαν καλλιμηλοῦσα.

Καλλιμίω, t.1, c.1652, b. Καλλίμημα, ib.g

Καλλίβρεξ, t.1, c.1586, c. Καλλίβυνος, t.1, c.1611, c

Καλλικαρπίω, t.2, c.78, g. Καλλικαρπία, ib.f.

Καλλίκαρπος, ib. Καλλικλαδὴς, t.2, c.1173, a

Καλλίκερως, Pulchra & elegantia habens cornua. A Galeno libro 1 περὶ χρήσεως vſurpari dicitur pro αἰγόκερως, Fœnumgræcum.

Καλλίκοκκος, κ, ὁ καὶ ἡ, Pulchra habens grana, ſeu Cui pulcher eſt acinus.

Καλλικολώνη, q.d. Pulcher collis ſeu tumulus: locus quidā amœniſſimus iuxta Simoentem amnem, diis ſacer. Homer.Il.υ, παρὰ Σιμόεντα λιπὼν ὄθι καλλικολώνη.

Καλλίκομος, t.1, c.328, g

Καλλικοττάβιον, ῶ, Venuſtè cottabo ludo, Eleganter ſcitéque cottabizo. Apud Athen.lib.11, Τῷ καλλικοττάβιῶ πικτίδια Τίμων.

Καλλικρήδεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchram habens vittam. Hom. Od.η, Σῖτον δὲ σφ᾽ ἄλοχοι καλλικρήδεμοι ἤνεικαν.

Καλλικύκλοι, dicti fuerunt οἱ κατὰ τὴν γεωμόρων ὠ Συρακούσας ἁμιλλώμενοι, δόλιοι τὴ φυγάδων. Quorum quum ingēs eſſet numerus, prouerbio ὅτι τὴ ἀκριβοῦς τόπων dici ſolebat Καλλικυκλείων πάντες. Hæc inter alia Suid.

Καλλιλογίω, ῶ, Eleganter dico, Venuſtè ſcitéque dico vel loquor. καλλιτεύω. ET Καλλιλογία, ας, ἡ, Elegans venuſtáque dictio. Budæo Vis bene dicendi.

Καλλίμορος, t.2, c.971, d. Κάλμος, t.2, c.41, e

Καλλίπους, Pulchrifluus, Pulchrè fluens. idē quod καλλίῤῥους. Eurip.

Καλλίπους, t.2, c.1060, c

Κάλπος, Ligneus. v.l. perperam pro κάλπις.

Καλπωνία, ας, ἡ, Vini præſtantia vel copioſus prouentus: ex Geopon.l.6. Pro vini bonitate & præſtantia vel etiā pulchritudine, accipitur c.3. eius lib. vbi videlicet Anatolius ſcribit, τὰ ἓ μικρὰ ἀγγεῖα πολὺ ἓ θέσις φυλακὴν καὶ καλπωνίαν συμβάλλεται.

Κάλπη, t.2, c.36, g. | Κάλπη dictum fuit etiā κυλίκιον μικρὸν ὠ σπονδείων Δίουλις, vt tradit Athen.l.11, ex Phileta Ἀσώτις. i. Caliculus quo Æolenſes libant.

Καλλίονος, ου, ὁ, Callionius, apud Dioſcoridem lib.2, in piſcium cenſu legitur. Sed forſan cum Hermolao reponendum καλλιώνυμος.

Καλυπτὴ, proprium, t.2, c.1583, f

Καλυπτὴ, ib. Καλύπλης, t.2, c.1186, d

Καλυπτὼ, t.2, c.37, b. Καλυπτρίδια, t.3, c.14, b

Καλύπτρις, ib.

Καλυπτώπις, Bœoticè pro καλλιπάρῃος, Pulchras habens genas: καλὰς παρειὰς ἔχουσα: &, ex parte accipiendo totum, Pulcher, Venuſtus. Homer.Odyſſ.ω, Ἐλένῃ ἓ περὶ τῶν καλλιπάρῃος.

Καλλιπήλεις, t.3, c.156, d. Καλλιπέπλαμος, t.3, c.361, d

Καλλίπους, t.3, c.411, e. Καλλίπους, ib.

Κάλπιτον, Reliqui: à καλάπτω poſito pro καλαλήπτω.

Καλλιφεγγὴς, t.3, c.581, a

Καλλιφεγγὴς, Aſpectu pulcher, ſeu Qui facie elegante pulchráq; eſt. Apud Athen.lib.11, ὦ καλλιφεγγὲς χρυσοβόσκυχε Γαλάτεια χαεσίφρων, κάλλος ἱμείρων.

Καλλίτυχος, t.3, c.604, b. Καλλίτυχος, t.3, c.635, g

Καλλιῤῥέφης, t.3, c.631, b. Καλλιῤῥόη, propr. t.3, c.682, h

Καλλίῤῥους, t.3, c.682, g

Καλλιῤῥήμων, Pulchris elegantibúſque ornatus verbis. vt apud Dionyſ.Halic. De compoſ. καθαρὰ καὶ καλλιῤῥήμων λέξις. VNDE Καλλιῤῥημοσύνη, Pulchra & venuſta dictio: vel Verba elegantia.

Καλλίῤῥους, t.3, c.631, g

Καλλιδίνης, t.3, c.779, c. Καλλιδίνης, propr. ib.

Κάλλιπ, aduerbium, &c. t.2, c.36, h

Καλλιτῶν, t.2, c.57, d

Καλλιτῶς, ab Ægyptiis dicebantur οἱ τὸν ὀξὺ κεκυμένοι κῶνον, vt eſt apud Poll.lib.6. id eſt Panes in acutum deſinētes, Turbinati, In acumen faſtigiati. Apud Herodotum καλλίτης ſunt Ægyptiorum panes, l.2, p.74.

Καλλίτυμα, t.2, c.37, d

Καλλιτύω, ib.b. Καλλιτύμια, ib.c

Καλλιτέφανος, t.3, c.1018, c. Κάλλιτρι, t.2, c.36, g

Καλλιτς, ibid.

Καλλιτρούθια σῦκα, Calliſtruthiæ ficus. Athen.lib.3. περὶ τὴ καλῆ Ῥώμη καλλιτρουθίων καλουμένων σύκων. quæ dicit habere maximam ὑπεροχὴ ἐφ᾽ ἑαυτῶν καὶ τὴ πάσης οἰκουμένης γενέσθαι. Contrà tamen Plin.lib.15, c.18, Calliſtruthia parum ſapore præſtantiores, ficorum omnium frigidiſſimæ. Iul.Capitol.in Clodio Albino, Nam & quingentas ficus paſſarias, quas Græci Calliſtruthias vocant, ieiunum comediſſe dicit Cordus.

Καλλιτὼ, t.2, c.37, f. Καλλίτροπος, t.3, c.1192, d

Καλλιτὰι, Heſychio ſunt φυτὰ πλαμωδῆς: forſan ex genere ſalicum, quæ ἰτέαι dicuntur.

Καλλιτχείω, t.3, c.1433, f. Καλλιτχεία, ib.

Καλλίτχορος, ib.

Καλλίτοκος, Pulchros edens partus, Pulchram pariens prolem. Heſ.καλλίτοκον exp. καλὸς τικτόμενον, ὠδῖνον.

Καλλιτεγγὴς, t.1, c.1587, a. Καλλιτεγγὴς, t.4, c.75, g

Καλλιφθόγγος, ν, ὁ ἓ ἡ, Pulchrum reddens ſonum.

Καλλίφυλλον, q.d. Pulchrifolium. Ita vocat Hippocrates quod alii appellant καλλίτχον & ἀδίαντον, teſte Galeno: Hippocr. inquam Epidem.lib.7, πῖμα τὸ λίτο τὸ καλλιφύλλου ξυλώδεος. Affertur & Καλλίφυλλον pro Adianto ſeu calliterichum.

Καλλιφωνία, t.4, c.304, c. Καλλίφωνος, ib.

Καλλιχάλινος, ν, ὁ, dicitur ὁ ἵππος. habebat enim τὸ ἡμιονεῖον.

ημα χαλινὸν ἵππικὸν ἐχομένων, inquit Hesych.

Καλλίχερ, Pulchras habens manus. Apud Athen.l.13, ἄλλη δ' ἐγώμιον καλλίχερας ἀλίτας.

Κάλλιχθυς (q.d.Pulcher piscis) à quibusdã dicitur ὁ αἰβίας ἰχθὺς, qui & καλλιώνυμος, teste Athen.l.7.

Καλλίχορος,t.4,c.547,e.

Καλλιώνυμος,t.2,c.1333,a.

Κάλλος, Pulchritudo oris, &c.t.2,c.39,a.

Καλλόφυλλος, ν, ὁ ἢ ἡ, affertur pro Pulchris foliis præditus.

Καλλωπισμα,t.2,c.40,b.

Καλλωπὴς,ib.

Καλλωπίων,ib.b

Καλλωπίζω, & Καλλωπίζομαι,ibid.e

Καλλώπισμα,ib.h.

Καλλωπισμὸς,ib.b.

Καλλωπιστὴρια,ib.

Καλλιβάται, affertur pro Grallatores: hoc est Qui grallis subnixi gradiuntur.vtpote quæ sint κάλαμοι,ligneæ.

Καλοδιδάσκαλος,t.1,c.986,c

Καλοποιὸς, Qui boni est augurii seu ominis. Aristoph. schol.scribit ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ καλὸν ποιοῦντα σæpe solere dici καλόπους & καλωπὸς. Vbi etiã nota illud καλόπους,sonans vel Lignipedes,seu ligneis soleis vtentes, vel Pulchripedes: si tamen mendo caret.

Καλοκαγαθία,t.2,c.34,g.

Καλοκαγαθὸς,ib.f.

Καλὸν, τὸ, Laudabile, &c.t.2,c.31,g.

Κᾶλον, Lignum, &c.t.2,c.30,c.

Καλοποιὸν,ib.f.

Καλὸς,t.2,c.30,f.& 36,e.& t.3,c.511,b.

Καλὸς,t.2,c.31,a.

Καλὸς, Pulcher, &c.t.2,c.31,d.

Καλοσέλινα, Hesychio sunt καλόσκορα.

Καλόστεχον,eodem H.autore vocatur τὸ κάλλιστον.quod alii καλλίστεχον appellant.

Καλστυπὴς,t.2,c.31,a.

Καλφόρων,t.4,c.100,c

Καλπάζω,vide in sequ.Κάλπη.

Κάλπη,ης,ἡ, ET Κάλπις,ιδος,ἡ, Vrna,Situla,Hydria. Prius apud Hesych.legitur, exponiturque ὑδρία,σκάφη. Sed posterius est longè frequentius. Hom.Odyssex ν, Παρὰ δὲ κρατῆρε δύω καὶ τρίποδε κάλπιν ἔχοντο. Aristoph.Ranis,Κάλπιδι μὲν γὰρ ἐκ ποταμῶν ὑδρίαν ἄγομεν. Athen.libro 5, ὃς χρυσᾶν καλπίδων μύρου ἐβάπτισεν. Apud eundem lib.12,λούεται δὲ χρυσοκαλπὶς καλπίδος μύρῳ. Herodian.dicit non κάλπιδος,sed κάλπιτος:apud quem & κάλπιτι legitur. vt libro 2, κάλπιδα φέροντες ὕδατα ἐκ τοῦ Σιβύρου λίμνης. Et libro 3,ἐς κάλπιδα ἀναβάσαν ὑμβλάπτης. Præterea κάλπη est inter signa cælestia. Proclus enim in sua sphæra κάλπιδα nominari scribit ὡς ἐν ἄκρα τῇ δεξιᾷ χειρὶ τῆ ὑδροχόου ποσὶ ἔχοντος ἀστέρας. quod Theõ ὑδρηγὸν vocat,Hyginus Aquarium & Aquarium vas. Iudiciarias etiam vrnas seu situlas vocabant κάλπιδας. nam schol.Aristoph.κάλπιδας nominari scribit ὕδατα παρὰ ψήφους κατίσαι οἱ δικάζοντες. Adhæc κάλπις dicitur vas quoddam potorium. Philemone enim autore κάλπις vocatur τὸ δεκτυλοειδὲς ἄκπωμα καὶ τὸ ἄμφωτον, in quod digiti vtrinque inseri possunt seu trahi: vel, vt alii volunt, τὸ ἔχον κύκλῳ δεκτυλοειδῆ ὀπὴν τύπος πολύ. testis Athen.libro 11.vbi oxytonon scribitur. Hesychio κάλπις est etiam ἵππος βατὸς, seu ὀξὺς δρόμου. Itidem pro cursus quodam genere accepit Pausan.Eliac.libro 1.vbi dicit, κάμψασι ἐπιστατῆσαι μάλα κάλπιδος τῆ λοιπῇ, μάλα αἰσίοις ἵπποις ἐπιόντας δρόμου.vbi subiungit,equa vehi solitos in hoc certamine: ad extremum autem curriculum ex equa celeriter desilientem equitem, apprehenso equæ freno, quasi cum ea cursu certasse.Item in Hippiatr.legimus,καὶ αἰσθάνεται ὅταν καλὸν ἵππον ποιῇς, δρόμου τοῦ ὀξέος κάλπιδος γύμναζε, ὅπως τοῦ λεγομένου πεπεδῶ. VNDE Καλπάζειν dicitur τὸ ὀξὺ κάλπιδος δρόμου γυμνάζειν: & ἐξεκαλπάζειν, Equo à latere cursitare, freno eius manu apprehenso. Plutarch. in Alexandro, de Bucephalo loquens, ἀλλὰ δὶ ὅσου δρόμου τοῦ ἵππου, ἐξεκαλπάσας, καὶ καταψήσας, οὐ μόνον ἀνεπήδησε θρασὺς καὶ πάλμασι, χαιρόντας ἵππους ἐπὶ τῶν χαμεύνων, καὶ μετὰ εὐσεμνίας αὐτοῖς, ἀσφαλῶς ἐκείθεν. Quibus verbis significat Alexandrum equi frenum manu tenentem,ad aliquantum spatii equum incitasse ad procursum, quum ipse quoque cursu equũ assequeretur atque æquaret: & deinde manu plausuque permulsisse: indéque in bucephalum insiluisse. Hæc ferè Bud.pag.111. vbi καλπάζειν esse dicit Equum ad ingressum exultantem vrgere:Gallicè vocari Gallopper,vt Gallopum τὸ καλπάζειν, vocabulo à Græcis trãslato. Præterea vt καλπὶς dicitur quoddam vas potorium: ITA ET Κάλπις vocatur ποτήριόν τι ἠβῶον ἐμβρίθειον,vt ex Pamphilo refert Athenæus l.11.vbi addit,putare sese esse tale quale τὸ σκύφον. Apud Hesych.verò ET Κάλπις est ποτήριον ἴδιον.

Κάλπι,Hesychio sunt ὑποδήματα παῖδα ἃ οἱ ἱππεῖς,calceamenti genus cauum in quo equitatur. Item Κάλπαι,& Καλπίναι,dicũtur Calcei & Calceoli.quorum vtrunque legitur apud Pollucem & Plutarchum. Sed haud scio an à Latinis mutuatum. Bud. καλπίναι apud Plut.esse dicit genus calcei pretiosi.

Καλύβας,vide in Ὀκρίβας.

Καλυβὴ,t.2,c.46,a & c.

Καλυβοποιὸς, & Καλυβοποιέομαι,ibid.

Καλυβὸς,ib.

Καλυκίζειν,ib.g.

Κάλυκες,ib.

Καλυκώδης,εος,ὁ ἢ ἡ, Calyculatus,Calycula intectus,apud Theophr.Hist.plant.l.3,c.10. Sic μῆλα καλυκώδη,Silicqua calyculata.apud Dioſc.l.1.

Καλυμμάτα, τὰ, t.3,c.1061,c.ob.

Καλυμμάτιον,t.2,c.42,g.

Καλυπτεῖα,& Πλυντεῖα, festa duo Athenis agitari solita,teste Etymol. ΑΤ Κάλυπτρα, Hesychio sunt κίσυμβρα,itidémque Suidæ,in exemplum afferenti hinc sine autoris nomine locum,καὶ ἡ τῶν ὀλοχύτων κάλυπτρα φέρουσι,ἢ κίσυμβρα καὶ κασσίδες. Pro quo suprà κάλυπτρα duplici λ.

Κάλυξ,t.2,c.46,a & e. Hesychio κάλυξ est non solùm τὸ μὴ ἀνεπτυγμένον ἄνθος, sed etiam ἡ ῥίζα, & τὸ ἔνυπνιον,& ἡ χυτὴ σύσταξις ἢ ὑγρὰ πλακοῦς σκληρύνουσα. (Suidas verò καλύκας generaliter etiam exponit σύσταγμας) Quibus addit,quosdam κάλυκας exponere ἔμβυτα, quoldam βλαστήματα. Significare verò & τὰ θαλασσίαν περιφερῆ. Præterea καλύκων affert pro τῶν ὑμεναίων. Denique κάλυξ herbæ nomẽ est, vt suprà docui in Ἄγχουσα.

Καλυξὶς,t.2,c.46,h.

Καλυπτήριον,t.2,c.43,a.

Καλυπτὴς,t.2,c.43,a.

Καλυπτὸς,t.2,c.46,a

Καλχαίνω,t.2,c.47,b.& t.4,c.388,a

Κάλχας,t.2,c.47,c.& t.4,c.388,b

Κάλχη,t.2,c.47,a. & t.4,c.388,a

Κάλχος,t.2,c.47,b.

Κάλως,ib.b.

Καλὼς,ib.

Καλὸς, Pulchrè, &c.t.2,c.35,a.

Καλὸς, approbantis, &c.c.36,b.

Καλὸς, ἀναβὰς,ib.c.

Καλὸς ἐχθρὸς,ib.d.

Καλὸς πατὴρ,ib.h.

Καλὸς σφενδόνην,ib.g.

Κάλως,t.2,c.41,a.

Καλυπτήριος,ib.d

Καμαικὶς σῖτος, in frumentorum genere apud Theophr. Hist.plant.lib 8.forsan quòd καμαικὸς magnitudinem æquet, seu perticæ instar crassum culmum gerat. quale est quod vulgò Turcicum frumentum dicitur, & Sorgum in Italia.

Καμαικὸς,t.2,c.51,d.

Καμαξὶς,ib.e

Καμάξ,ib.b.

Καμάριον,ib.

Καμαρόω,ib.g.

Καμάρωμα,ib.f

Καμαρὶς,t.2,c.51,g.

Καμάρωσις,t.2,c.51,f

Καμαιωτὴς, ibid.

Καμαῖτες, Heſychio ſunt ἰχθύες, Piſces. Apud Athenæum verò ſcriptum καμασῆνες. nam lib.8 ſcribit κατ' ἄλλους πάντας τοὺς ἰχθῦς ab Empedocle phyſico dictos fuiſſe καμασῆνας, vt quū canit, Πῶς καὶ δίνδρεα μακρὰ ἢ ὑπάλιοι καμασῆνες. Apud Plut. quoque leguntur aliquot Empedoclis verſus in quibus vox hæc eodem modo ſcripta eſt: itidémque Epigr.l.1, Φθίγκ' ὕσοι λεπάδες ἢ λοφυρίδες ἢ καμασῆνες Ἄδλη.

Καμαιὸς, Heſychio eſt βάσταρος.

Καμάσσειν, idem rurſum Heſ. affert pro κραδαίνειν, πιάσσειν, ἐνίοτε τὸ μίσγειν: necnon καμάσσαι, itidem pro σῦσαι. Adhæc καμάσσυντα pro περιάπτειν.

Καματηρὸν, Heſychio eſt ὀδύνηρον, ὀδύλυπτον, Laboriоſum.

Καματηρὸς, t.2, c.50, f. Καματηρῶς, ib.

Κάματος, ib.c. Καματῶν, ib.e

Καματώδης, ib. Καμβαίνειν vide in Κάμβος.

Καμβατηλὶς, Heſychio eſt καταπονηλὶς, Laboribus confectus.

Καμβολίαι, eidem ſunt κακολογίαι, λοιδορίαι, Maledicta.

Καμβοίζοντα, idem affert pro ἀμελοῦντα, Negligentem.

Κάμβος, ET Καμβαίνω, Ceſſo. Prioris meminit idem Heſ. afferens nimirum κάμβη pro παύσῃ.

Καμηλαύκιον, t.3, c.295, g. Καμηλαύκιον, ib.h

Καμήλειος, Καμηλίσιμος, Καμηλικὸς, Καμηλικὰ, Καμηλικὸν, Καμηλίτης, Καμηλοπάρδαλις, vide in ſequ. Κάμηλος.

Κάμηλος, ου, ὁ vel ἡ, Camelus. Frequentius vſurpatur fœminino gen. tum ab aliis tum à Xenoph & Athen. Sic Plut. in Alex. dicit, ὡς οὐχ ὑπῆρχον πλείους ὀκτὼ καμήλου ἀριθμὸς ὅλος. At Matth. cap.19, vbi Chriſtus dicit, Εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ῥαφίδος διελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς βασιλείαν τοῦ θεοῦ εἰσελθεῖν, annotat Theophylact. quoſdam non intelligere τὸ ζῶον, ſed τὸ παχὺ χοντίον ᾧ χαλῶσι οἱ ναῦται πρὸς τὰ ῥιπτῆρα τὰς ἀγκύρας, funem illum craſſum quo nauis vtuntur ad iaciendas ancoras. Suidas tamen & ſchol. Ariſtoph. Κάμηλος, (inquiunt) τὸ ἀχθοφόρον ζῶον· κάμηλος δὲ, τὸ παχὺ χοντίον, ἐξ οὗ τ. Itaque ſcribendum ibi foret κάμηλον, poſito ι loco τοῦ η. Porro ex κάμηλος COMPOS. Καμηλοπάρδαλις, Camelopardalis: animal è camelorum genere: cuius mentio Deuteronom. c.14, & apud Athenæum libro 5. Nomen ex eo ſortitum eſt quòd camelo ſimile ſit capite, pardali autem albis maculis rutilum colorem diſtinguentibus, vt his verbis docet Plinius libro 18, cap.18, Nabin Æthiopes vocant, collo ſimilem equo, pedibus & cruribus boui, camelo capite, albis maculis rutilum colorem diſtinguentib⁹: vnde appellata camelopardalis: aſpectu magis quàm feritate conſpicua: quare etiam ouis feræ nomen inuenit. Compoſ. inde ET Καμηλέμποροι, Negotiatores qui camelis merces vehunt. Bud. ex Strab. pag 221.

ITEM Καμηλελάτης, ου, ὁ, Cameli agitator: vel etiam Camelorum agitator & dux. ET Καμηλελασία, ας, ἡ, Camelorum agitatio: qua in exercitu vtplurimùm vtebantur in vehēdis impedimentis & commeatibus: mercatores etiam in mercibus & aliis oneribus. Præterea eſt inde DERIV. Καμηλίτης, ου, ὁ. Dicuntur autem καμηλίται idem qui καμηλελάται, Camelorum agitatores, vel etiam curatores. Ariſtot. enim quem καμηλίτην vocat, eundem & ὀπτηλευτὴν appellat, initio libri De auditu mirabil. Ibi enim quum dixiſſet τοὺς ὠὰ Λίβυσσα καμήλους perhiberi matres ſuas non inire, atque adeò ne vi quidem compulſos: ſubiungit, καὶ γάρ που λέγεται, ὅτι πρὸ οὐκ ἐῶν ὀχεῖσθαι, τὸν ὀπτηλευτὴν καλύψασα ἱματίοις τὸν πῶλον. ὡς δ' ὀχθῆσαι ἐπέβη, τότε ἤδη σωτηρίαν ἐπορᾶν· μικρὸν δ' ὕστερον δάκνειν τὸν καμηλίτην ἀπέκτεινε. Legitur idem vocabulū apud Herodianum ſub finem lib. 4. Ibi enim dicit, ὅτι καθορώμενα ὑπὸ τῶν ἱππίων ἢ τῶν καμηλιτῶν quos poſtea vocat ὀπτῆρας & ἐπόχους ἵππους ἢ καμήλους. Si verò Suidæ credimus, καμηλίτης eſt etiam βοῦς οὔτε ἄρσην οὔτε θῆλυς: forſan quòd habeat cameli more tuber in dorſo. Item à κάμηλος DERIVAT. Καμήλειος, Camelinus. ET Καμηλωτὴ, ῆς, ἡ, Pellis cameli: vt μηλωτὴ dicitur Pellis ouina.

Κάμηλος, vide in præcedēte Κάμηλος. At Κάμηλος diuerſam ſignificationem habet. nam Plutarchus in Numa, pag.117, refert ex Iuba, τὸν ὑπηρετοῦντα τῷ ἱερεῖ τῶν Διὸς ἀμφιβαλὼν παῖδα λίγκαδι κόμμεϊ, ſ. à Romanis: ſubiungens, ὡς καὶ τὸν Ἑρμῆν οὕτως ἔνιοι τῷ Ἑλλήνων κόμμει δηλοῦσθαι τὴν ἀγριότητα συνεπιγράφουσι. Forſan igitur & M. Furius fuit agnominatus Camillus quòd in pueritia Iouī miniſtraſſet.

Καμηλία, t.2, c.47, g. Καμηλῖτις, ib.h

Καμηλιβύσσεια, t.2, c.48, a. Καμηλίδιον, t.2, c.47, e

Καμηλία, ib.g. Καμηλιαῖος, ib.d

Καμήλιον, ib. Καμηλίτης, ib.

Κάμηλος, ib.c. Heſychio teſte eſt etiam pars quædam nauis: apud quem legitur & κάμηλοι, expoſitum ὑπόλυδροι βοῦς ἰσχυροὶ καὶ ὀλίγοι.

Καμηλῶ, t.2, c.47, c. Κάμμαρος, t.2, c.841, g

Καμμαρος, t.2, c.843, a

Καμμαρῦαι, Æolica apud poetas ſyncope pro καταμαρῦαι. Heſych. exp. καταλαβεῖν. apud quē & Καμμαρῦαι: quod tamen Æolenſibus eſſe dicit μᾶλλον σπάνιον καὶ μεμιγμένον. Verùm & Καμμάσσειν eſſe dicit μᾶλλον π.

Κάμμαπα, t.2, c.64, e. Καμμαπίδες, ib.

Καμμὸ, Æolica & poetica ſyncope pro κατὰ μόν, vt καὶ δὴ pro κατὰ δή. Heſiod. Erg. ὡς αὔλακι καμμὸ λόφοιο Ἄξεται. pro κατὰ ἄξεται μὸ λόφου.

Καμμύειν, itidem dicunt Lacones pro καταμύειν, teſte Heſych. VNDE Καμμονία, ης, ἡ, itidem pro καταμονὴ, Perſeuerantia: vel etiam Victoria quæ fortiter conſtanterque permanendo paratur. Plutarchus enim in libello De aud. poem. annotat Æolenſes καμμονίλλω vocare νικᾶν, nimirū τὸ ἐξ ὑπομονῆς καὶ καρτερίας. Ita igitur Homerus Iliad. χ dicit, — αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς Δώῃ καμμονίην, σὺν δὲ ψυχῇ ἀφέλωμαι. Et Iliad. φ. — ὦ δέ κ' Ἀπόλλωνι Δώῃ καμμονίλλῳ. Vbi ſchol. quoque exponit τῷ ὑπομονητικῷ νικῆσαι.

Καμμίξας, t.2, c.935, c. Καμμονὴ, vide in Καμμένειν.

Κάμμορον, τὸ, ſubſtant. t.2, c.842, g.

Καμμορος, ibid. f

Καμμῦσαι, Æolica & poetica ſyncope pro καταμῦσαι: veruntamen vſurpatum reperitur & à ſacrorum Bibliorum interpretibus, Eſaiæ cap.29, καμμύσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, claudere oculos: itidémque à Luca Act. Apoſt. c.28, ἐκάμμυσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, oculos compreſſerunt ſeu clauſerunt. itidémque Matth.13.

Κάμμυσι, Colloco. Heſych. enim κάμμυσι affert pro καθίζει.

Καμοῦν, Laſeſco, &c. t.2, c.48, a. Κάμοτος, Ægroto, &c. ibid. d.

Καμπείρους, perperam in nonnullis codicibus ſcriptū pro καμπύρους.

Καμπὴς, οἱ, t.2, c.48, f. Κάμπτειν, t.2, c.843, a

Κάμπος. Heſychio autore dicitur κλίθρα τὰ δένδρα.

Καμπαλὶς, t.2, c.53, e. Κάμπιος, ib.e

Καμπάγρωος, t.1, c.189, c. & t.2, c.53, e

Καμπαγὴ, & Καμπαγὴ, t.2, c.53, e

Καμπὴ, Inflexio, &c. t.2, c.52, h

Κάμπη, Eruca, &c. t.2, c.53, b. Κάμπηλος, ib.e

Κάμπος, ib. Καμπάγγα, ib.e

Καμπαύλης, t.1, c.611, f. Καμπὴρ, t.2, c.52, d

Καμπὴς, ib.e. Καμπῆμα, ib.b

Καμπὸς, ib.e

Καμπὼ, ibid.b. & t.3, c.333, g. ob.

Καμπυλὴ, t.2, c.53, e. Καμπυλιάζειν, ib.f

Καμπυλόχαλμος, ib. Καμπυλόπες, ib.

Καμπυλόρνις, ib. Καμπυλος, ib.e

Καμπυλότης, ib.

Καμψα, Heſychio θήκη, γλωσσόκομον: Capſa Latinis. Apud eundem & Καμψία, κασσίδες, κασσίτερα, κασσίβια πυξογραφικὰ ὡς γύναιοι, ἢ ὑποδήματα τινά.

Καμψελλαῦλος, t.1, c.613. d. & t.2, c.52, h

Καμψιζουσα, Heſychio eſt βαρβαρίζουσα, Barbarizans.

Καμψὶς, t.2, c.52, g. Καμψὶς, t.2, c.52, f.

Καμψὶδυνος, ib. Καμψὶς, ib.

Καμὼν, ὄντος, ὁ, Mortuus, t.2, c.48. f.

Κᾶν, t.2, c.8, d. Κᾶν εἰ, & κᾶν εἰ μὴ, ib.f & g

Κανᾶ, vide in Κανοῦν, t.2, pag.59, a.

Κανάβινος, t.2, c.59, g. Κανάβιος, ib.

Κανάβις, ib f. Κανάβος, ib.

Κανάβοι, οἱ, ib.h

Κανάδη, Heſychio ſunt παχύτης, γάδη, Malæ.

Καιάφα, t.2,c.58,f.

Καίαφος, Heſychio eſt ξίφος: forſan idem ac αἰπόλος.

Καιάξαι, t.2,c.59,d

Καιαφοι, ibid.

Καναχή, Reſono, Strepitum ſeu crepitum edo. Homer. Odyſſ.7, Ἐν δ' ἅλιβον πίσυρες κεμάδες καναχὴν ὀρθαλμόν, Quatuor cervi ſonitum dedit. INDE Καναχὴς, ῆς, Sonitus: interdum ſpecialius Strepitus, Crepitus. Hom. Odyſſeæ ζ, Μαίξεν δ' ἐλάαν, καναχὴ δ' ὑπὸ πυκνὸν ὄρυμτο ὀπλάων, Quadrupedum putrem ſonitu quatit vngula campũ. Et Il.π,— δοῦπον δ' ἐξ ἵππων γένετο κρατερὸν καὶ φαεινὸν ἀπὸ πλαγκτῆς βαλομένων καναχὴν ἴχε. Et rurſum ſub finem, Ἡ δὲ κονίσαλος καναχὴν ἴχε πατρὸς ἵππων. Item Heſiodus Aſpide dicit, Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε, Qui & dentibus crepitabant ſeu frendebant. Et paulo antè, de parca, Δεινὴ δ' ἐπιστενάχει, καναχὴν δ' ὀδὲ ἔβεβλήκει. INDE Καναχήεις, εσσα, εν, & ῆ, Pedibus ſonitum reddens, Pedibus ſonans: equi epitheton. Item ADVERB. Καναχηδὸν, ET Καναχηδὰ, Cum ſonitu: ſeu ſpecialius Cum ſtrepitu, Cum crepitu. Heſiod. Theogon. τύπτει δὲ καναχηδὰ βίη ποσίν. Prius καναχηδὸν apud Dionyſ. Afr. legitur, De ſitu orbis: exponiturque itidem μετὰ κτύπου πολύ. Sed & nomen adiectiuum eſt à καναχέω. NIMIRVM Καναχὴς, ſignificans Reſonans, vel Strepens, Streperus. vt apud Nic. in Ther.— χερσὶν καναχὴν ἐφέλκεται ὄβριν ἀράχνη. Eſt præterea & aliud VERBVM, Καναχίζω videlicet, idem ſignificans quod καναχέω, Reſono, Sonitum reddo: interdum & Strepito, Crepito. Homer. Iliad.μ,— καναχίζει δ' ἄρ' ὑπὸ στέρνοις καὶ ἀράβησε φαρέτρη χάλκεον. vt Homerus ſuprà dicit,— καναχὴ δ' ἐπὶ ἵπποισιν ἔβαλλεν. & Virgil. Quadrupedum putrem ſonitu quatit vngula campum.

Καίδαρος, Heſychio eſt αἶθραξ, Carbo. At Καίδαλα, eidem ſunt κοπάνισματα, βάθρα.

Καίδανος, vide in Κανδάνος.

Καιδηφόρος, Heſ. dici tradit ἐπὶ μαλακισμοῦ τὰς Atratos.

Καιδίνης, vide in ſequ. Καιδίναι, ſub finem.

Καιδίναι, & Καιδίνιαι, dicuntur ἱματισμοῦ πολυτελοῦς ὅπου τὰ πολυτελῆ ἱμάτια ἐβάλλοντο, Veſtiaria, Pretioſiorum veſtimentorum repoſitoria. Heſ. Pro quo poſteriore καιδίνιαι apud Poll. reperio καιδίνιτις. Eo enim teſte, lib.7, c.19, quas antiqui χλανὶς vocabant, καῖναι & καίνωσις, ex à recentioribus dictæ fuerunt ῥίνιαι & καιδίνιτις. Sed & Καιδίνιαλις apud eum pro eodem legitur. Nam libro 10, cap.31, quod ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος ἀναλωμάτων inſerti bitur, φησὶ ἅμαξαι δὲ (inquit) τὴν κίβωτον ἀξιοῦσιν ἢ σκεῦος καιδίνιαλις. vbi & hoc exemplum huius vocabuli afferit ex Diphilo comico, Ὁ δ' καιδίνιαλις ἐστὶ τί ὃν καὶ τὸ δύνασαι; ſubiungitque, videri ſibi hoc σκεῦος eſſe Perſicum, ſic denominatum ἀπὸ τῶν καιδίνων: à Macedonibus verò in communem vſum eſſe productum, vtpote qui multa multarum rerum Perſicarũ Perſica vocabula è deuicta à ſe Perſide reportaſſent. Quæ in re facile ei aſſentior. Porro τὸ καιδίνι fuiſſe λίνον τὸ Περσικὸν, teſtatur idem Poll. lib.7, vbi etiam addit, τὸν βασιλικὸν καιδίνι fuiſſe ἁλουργοῦν: at verò τὸ ἀπὸ ἄλλων, πορφυροῦν: nonnunquam autẽ confectum fuiſſe ex pellibus etiam. Sic vequam autẽ confectum fuiſſe ex pellibus etiam. Sic verò & apud Xenophontem legimus καιδίνι ἁλουργοῦν. Pæd.8, pag.117, de Cyro: & paulo antè de equitibus ei, ἱππεῖς τε καὶ τοξότας ὅσους τὸν καιδινοῦν ἐφόρουν καὶ τοὺς ἐν τοῖς ἁρμασι βασιλέως. Item lib.1, pag.5, inter Medicorum regum ornamenta, οἱ πορφυροῦν χιτῶνα, καὶ οἱ καιδινοῦς: ἢ οἱ τριπόλοι οὓς τῷ δίφρῳ τὸ ζῶνα οὓς τὸν χεῖρα. Iidem verò Heſych. καιδίνι eſſe dicit χιτῶνα Περσικὸν ἀνώμαλον ἐπὶ τὸ στρατιώτου. Rurſum Poll. in loco paulo antè citato ſcribit καιδίνιλον quoque fuiſſe Perſicam veſtem, quum Ariſtoph. in Veſpis dicat, Οἱ μὲν καλοῦσι Περσικὸν καιδίνιλον. Ibi tamen vulgatæ editiones habent καινὸν ἢ καιδίνιλον. Ibi tamen vulgatæ editiones habent καινὸν ἢ καιδίνιλον, non καιδίνιλον: itidemque ſchol. qui dicit fuiſſe βαρβαρικὸν φόρημα. Veram autem lectionem ſequamur, conſtat eum intellexiſſe barbaricam lanam, quum paulo antè præcedat,— τὴν πελλὴν ἐρεὰν, Τὴν δὲ χλαῖναν αἰπὺ καβοῦ πεβαπτῶσαν.

A Καίδυλος, ου, ὁ Candy'us: edulium ex amylo, taſco, lacte & melle, teſte eodem Polluce lib.6. vbi ipſum ſic ἐδύσμα ſit annumerari poſſe ſcribit. Vide in Καμὼν, t.1, c.75, b & in Τάγηνον, t.3, c.1342, h. Apud Euſtath & Athen. reperio Καίδωνας. Athen enim lib.12, tradit καίδωνας fuiſſe edulium quoddam apud Lydos, & id quidem trium generum. vſqueadeò enim eos ἁπανταχοῦ σφόδρα πολυτελείας conſtare autem ſolitum, teſte Hegeſippo Tarentino, ἐξ ἰσχάδος κριθῶν καὶ μετρίου μέλιτος, καὶ φρυγίου τυροῦ, καὶ οἴνου πεπαίνειν καὶ ζωμοῦ πίονος. Porro fuiſſe eum grati palato, Alexis docet, apud eum enim coquus quum daſſet, καίδωνα πικρὸν ἐπιτίθησιν, & alter ignoraret quodnam edulii genus hoc eſſet, ſubiungit, πικρὸν δ' ἐστὶ γε ἐκ τῶν ἐδεσμάτων ἐν οἷς ἀκρατὴς ὁ τῶν Λυδῶν Σαρδιανῶν γένος. At Καίδωνας, regis Lydorum nomen eſt apud Herodot & Plut. in Hellen. quæſt.

Καίδυς, Καιδύτιλις, Καιδύτιον, Καιδύτιος, vide in præcedente Καιδίναι.

Καίδυλος, Heſychio eſt κακοῦργος, λῃστὴς, Maleficus, Latro.

Καιῦν, eidem eſt κτένιον, κείρειν. vnde τὸ καιοῦν denominari ait ἀπὸ τῆς κομῆς τὰς ἐριφίους.

Καίτος, t.2,c.59,a. Καίως, t.2,c.58,h

Καιτώτη, t.2,c.59,a. Καιτωρεῖν, ib.c

Καιτώριος, ib.

Καυλιὰς καλουμένη ἄμπελος, apud Theophr. De cauſ.pl. lib.2, cap.10. Vitis quæ cùm hæreos dicitur. ex eorum genere quæ ἐπὶ μὲν καλουμένη τῶν καρπῶν οὐ πίνει. Sed ſuſpecta mihi eſt ea ſcriptura, quum apud Heſychium reperiam, Καυλιὰς, ἄμπελος ἀγρία. In Gaza verò veteſtiore legitur Canthara. Inde forſan eſt ἀκανθιὰς πίνης, cuius meminit Plinius libro 14, cap.7, inter vuas tranſmarinas.

Καυθαρίζειν, t.2,c.58,a

Καυθαρίσκος, ου, ὁ Cantharulus. Paruus cantharus. Plutarchus ἐν τῷ περὶ ἀσωτίας libro, ἐνίοις πολλὰ παρέπιπτον, ὁ ἐλαιόμυρον καυθαρίσκον (vt Marius) ἢ ῥύπτην, ἢ αὐλὸν ἐπίνοιαν.

Καυθαρίς, t.2,c.58,a. Καυθαροειδὴς, t.2,c.57,h

Καύθαρος, ib g.& 58,a

Καΐνι, Attica ſynaliphe pro ᾗ ὐνι, Et inde.

Καυθηλὶς, t.2,c.57,f. & c.1397,f. ob.

Καυθήλιος, t.2,c.57,e

Καυθίδια, Heſychio ſunt σπυρίδες, Sportulæ. quæ ſupra καμψία.

Καυθὶς, t.2,c.57,d. Καυθὶς, ib.a

Καυθοὶ, οἱ, ib. Καΐνιν, ib.d

Καΐς, Doricè pro καὶ ἅ, Etiam ſine. Ariſtophanes Acharn. σκοπῶν κἀγὼ τὸν πατρὸς πότμον ἐφ' ἁλὶ πεμφθέντα. Apud ſchol. verò ſcriptum καΐνις, duplici ν, exponente itidem ᾗ χοιρὶς.

Καίσιον, t.2,c.59,c. Καίσυρ, idem quod καίσιον, teſte Helych. id eſt Caniſtrum.

Καυσιὸν ὕλιον, idem affert pro ξηρὸν ὕλιον. Suprà Καγκανὸν ὕλιον.

Καπα, t.2,c.58,d. Καταβύται, t.2,c.59,e

Καταβὶς, ib. Καταβυδίται, ib.f

Καταβὸς, ib.e. Καίτηρος, t.2,c.58,e

Καυδίνας, Æolica & poetica ſyncope pro καταδίνας, à καυδίνω poſito pro καταδίνω. Annuo. Hom. Odyſſeæ ν, Ἦτοι ὁ καυδίνας κέλεται ὅπῃ ἴσα βαίνειν: poſtquam dixit, ὁ δὲ τι καυδίνας σαίνῃ.

Καΐνη, t.2,c.58,d

Καυνιὰς, Heſychio ſunt πλίγματα τριχῶν.

Καυνίωσις, t.2,c.58,g

Καῦς, vide paulo antè in Καῖς.

Καυσὼν, Heſychio eſt καυσίνιον, quod & καυῦν.

Καυσὶν, Heſychio καυῦν, Caniſtrum.

Καυσίας, t.2,c.61,g

Καυσίζω, & Καυσίζομαι, t.2,c.63,b

Καυσίας, t.2,c.61,b. Καυσιὰς, ib.f

Καύσιον, ib. Καυσὶς, t.2,c.63,b

Καυσὸν, t.2,c.59,a

Καυσῦτα, Attica ſynaliphe pro ᾗ ὐσῦτα, Et hic. Indéque

Καὐτὸν pro ᾗ ὐτὸν, Et hinc.

Καύτορες, Heſychio οἱ κρατοῦντες: qui & κραίπνες. Sed καύτορες videtur ſonare potius Peremptores, à κείρω.

Καύσπορον, t.2,c.59,d

Κάυσπος, ſiue Καύστος, ου, ὁ, Canobus ſeu Canopus: locus

Ægypti denominatus à Canobo Menelai gubernatore qui ibi obiit. Incolæ eius dicuntur Κανωβῖται. Et ab eo est nomen POSSESS. Κανωβικός, Canobicus. vt Κανωβικὸν σῖτον, & Κανωβικὸν διάρυξ, apud Strabonem lib. 17, pag. 349. Item FORMIN. Κανωβίς, ίδος, pro Κανωβική, Canobica. vt apud Plut. in Solone, Κανωβίδος ἀκτῆς. Inde & VERBALE Κανωβισμός apud Strabonem in loco iam citato. Ibi enim dicit Eleusinē esse κατοικίαν κοινὴν τῆς τε Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Νικοπόλεως ἐν αὐτῇ τῇ Κανωβικῇ διώρυγι κειμένην, διαπρεπῆ ἔχουσαν καὶ πάνυ τοῖς κατοικίζειν βουλομένοις καὶ αὐθράσι καὶ χωλαξί, δρόμῳ τινὰ κανωβισμὸν καὶ τῆς ὀκεῖ λαμπρότητος: innuens κανωβισμὸν nomine se intelligere Κανωβικὴν λαμπρότητα. Vnde Iuuen. Sat. 15, — sed luxuria, quantum ipse notaui, Barbara famoso non cedit turba Canopo. ¶ Rursum Canopus est sideris nomen, ingentis & clari, teste Plin. l. 6, c. 21. Proclus esse dicit stellam fulgidam in summo Argoæ nauis gubernaculo.

Κανών, Regula, &c. t. 2, c. 60, a. Κανών, Calamus, &c. ib. c. Κανών, Mensura saltus, &c. c. 61, b. Κανών, apud Ecclesiasticos scriptores quid, ibid. c. Κανόνες χρονικοί, &c. ibid. d

Κανυνις, dicitur τὸ τῆς ἄκτης ἄνθος, sambuci flos, teste Paulo Ægin. lib. 7. At Κανυπτική, dicitur à quibusdam ἡ πιτυοῦσα, pityusa herba, vt est apud Dioscoridem l. 4, cap. 166. forsan quòd multa Canopi proueniat. Est autem Canopus vrbs Ægypti, vt in Καίνωβος paulo antè docui. Græci vt plurimùm per β efferunt, Latini per p.

Καπαλαί, Hesychio sunt φάτναι, Præsepia. Idem affert Καπαλθυπαί pro ὀπλάπαι, agasones: & Καπαλίζη pro ζῴου γελαστῆ, Aurigatur.

Καπάνη, eidem est τειχίον κυνῆ, Galea è pilis. Pro præsepi quoque & Rheda seu Vehiculo mulari accipi indicat. Scribit enim καπανικώπεσσι dici τὰ χορταποίπεσσι, καὶ τῆς φάτνης. Quosdam verò accipere pro μείζοσι, quoniā καπανίας vocant τὰς ἁπλοΐδας. Sic Athen. libro 10, καπανικόπεσσι dici scribit veluti ἁμαξιαῖα, ideóque μεγάλα ac μεγαλότροπα. à Thessalis enim τὰς ἁπλοΐδας vocari καπανίας. Id quod & ex Xenarcho patet, sic scribente, ἐπεὶ δὲ καπανίας ἵππους Εἰς Ὀλυμπίαν ἢ λέγει καπανίας ὁ Θετταλὸς Παίπης καλοῦσι τὰς ἁπλοΐδας. Vtitur verò illo καπανικόπεσσι hinc deducto Aristophanes in Tageniſtis, dicens, Τί φῂς; ἃ Λυδῶν δίπτα καὶ τὸ Θετταλοῦ, Καὶ τὸ Θετταλικὸν μὰ πολὺ καπανικόπεσσα. Polluci autem καπάνη est pars currus, nimirum quædam μέση ῥάβδος sub τῷ παρῴῳ: lib. 1, cap. 10, titulo De partibus currus, vbi etiā dicit, αἱ δίδυμοι αἱ εἰς ἵππας βλαστοῦσαι ὑπὸ τῆς καπάνης μέχρι τοῦ κυρτοῦ. At Καπάνια, eidem H. sunt ἀρμοδίαι, Laquei, Funiculi.

Καπανία, & Καπανικός, vide in præced. Καπάνη.

Κἄπειτα, Attica synaliphe pro καὶ ἔπειτα, Et posteà.

Κάπη, ης, ἡ, Fouea seu fossa, Scrobs. Homer. Iliad. σ, Ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ κάπην, σταθμὸν δ' ἵππων ἐλάων, circū duxit fossam præ altitudine nigricantem, & circa hanc septum. Et Il. ε, Ῥεῖ' ὀχθας καπήιον βαθείης πολὺ μείζονα, labra & crepidines profundæ fossæ nullo negotio deiciens. Et Il. ω, Αἶψα δ' ἀφ' ἵππους καίλιν' κάπην ἔσαν. Sic Sophocl. in Aiace, pag. 65, ἀπόδοτε καίλιν' κάπην τ' ἰδίαν τάφῳ, ὅπως βροτοῖς τὴν αἰσίμησιν πᾶσιν ἀρίστην καθῇξε. Et pagina 76, καίλιν' κάπην χερὶ πλησίαν. Suid. per aphæresin dictam vult à σκάπτω.

Καπιτώλιος αὐλή, Aula seu palatium Capitolinū, in Epigr. Et Καπιτώλιος Ζεύς, Capitolinus Iupiter, apud Pausan. à Romano videlicet Capitolio: quod itidem Καπιτώλιον nominare solent Græci, litera i versa in ε.

Κάπη, t. 2, c. 64, g. Κάπηθι, à præsepi. Suid.

Κάπηλα, Tarentinis dicitur ἡ κρεωπωλικὴ ἀγορά, Forum carnarium, Macellum. Hesych.

Καπηλεῖα, t. 2, c. 67, b. Καπηλεῖον, ib. c
Καπηλεύω, ib. a. Καπηλεύομαι, t. 2, c. 66, f
Καπηλικός, ib. e. Καπηλικώς, ib. f
Κάπηλις, ib. c
Καπηλοδύπης, ου, ὁ, Qui cauponam subinde ingreditur, Qui tabernam frequentat. Hesych.
Κάπηλος, t. 2, c. 65, c. & t. 3, c. 278, c. ob.
Κάπεια, Suidas antiquis fuisse dicit placentarum genus suo tempore dictum κατύμα.

Κάπη, vas duarum Atticarum cotylarū capax, teste Hesychio. Pollux quoque eius inter mensuras meminit, Xenophontem autorem citans, sed non exponit quantum capiat.

Καπίστριον, Hesychio est φορβαία ὄνου: forsan ex Latino Capistrum, nisi fortè sit dictum ita ἀπὸ τοῦ κάπτειν.

Καπνίω, poetica ectasi & epenthesi τοῦ ι pro καπνίω, id est καπνίζω, Fumigo, Suffio. Nicād. Ther. v. 31, Καπνίωσι δὲ φῶτα πλυγλώχινα κεραίλῳ. vt & Plin. l. 10, c. 70, dicit Cornus ceruini odore serpentes fugari. Et l. 28, c. 9, Fugari eas nidore cornus, si vratur, dictum est.

Καπνίλαιον, t. 2, c. 67, h

Κάπνος, siue Κάπνις ἄμπελος, Capnia vitis: vitis genus ὃν μέλανος βότρυος λευκὸν, καὶ ὃν λευκοῦ μέλαινα φέρει, vt tradit Theophrastus Hist. plant. lib. 2, cap. 4. cuius meminit & De caus. plant. lib. 5, cap. 3. vbi etiam nomē hoc ei impositum esse docet ex eo quòd τὸ χρῶμα τῆς βοτρύος οὔτε μέλας οὔτε λευκὸν ἴσχει, ἀλλὰ καπνώδες. Meminit Aristot. quoque huius vitis, De gener. animalium libro 4, cap. 4. Ibi enim dicit esse vitem quandam quæ vocetur κάπνιος: quam, si ferat nigros botros, prodigiosam non haberi, quum sæpius id facere soleat. causam autem esse ᾧ sit μεταξὺ λευκὸς ἢ φύσει ἡ μέλαινα. Eadem procul dubio est quæ à Plin. nominatur Capnias, l. 14, c. 3. Suid. καπνίαν vocat, in Καπνίας.

Κάπνη, t. 1, c. 68, b. Καπνὶς, ib.
Καπνία, ib.
Καπνίας, ibid. At Καπνιαὶ, ἀδος, ἡ. vt καπνιὰς ἄμπελος, quæ & κάπνιος. Sic & ἡ καπνιὰς λίθος, Capnias gemma, à fumeo colore dicta. Plin. lib. 37, cap. 9, Et veluti fumo infecta, quæ capnias vocatur. At paulo pòst, Sunt in hoc genere capniæ. οἱ καπνίαι λίθοι. qui & καπνῖται. Itidem masc. genere καπνίας οἶνος, apud Suidam, quem fieri scribit Beneventi in Italia: addens, καπνίαν ἄμπελον dici τὴν μέλαιναν.

Καπνίσω, t. 2, c. 68, b
Καπνίζω, & Καπνίζομαι, ibid. c
Καπνὸς, ib. c. Καπνῶδες, ib. c
Καπνισμα, ib. Καπνώδης, ib.
Καπνοδόκη, t. 2, c. 67, g. Καπνοδόχιον, ib.
Καπνοδόχη, ib. Καπνοδόχος, ib.
Καπνὸς, ib. Καπνοφαεὶς, ib.
Καπνώδης, t. 3, c. 68, a. Κάπος, t. 2, c. 67, f
Κάπτω διπλοῦν, t. 2, c. v 1, b
Κάππαρις, ιος, ἡ, Capparis: frutex spinosus, cuius fructus quoque eodem nomine appellatur. Vide Dioscoridē lib. 2, cap. 104: Galen. Simplic. medicam. lib. 7, & De aliment. facult. lib. 2, c. 34: Plin. lib. 13, cap. 13. Meminit eius & Theophr. De caus. plant. lib. 3, cap. 1. INDE Καππάριον diminutiuè & per contemptū dicitur. vt in hoc iambo apud Plut. Symp. lib. 4. Πρὸς καππάριον ζῆς, δυνάμενος ὄρνις αὐθίας. vbi & alius similis, — τί χὠ ἐπ' Ἀκτῆς πᾶς λίθου ὑφάπτει ἢ κάππαριν;

Καππάδιον, pro καπιδιον, t. 3, c. 116, g
Κάππιον pro καπίπιον, t. 3, c. 318, g
Καππαρος, t. 2, c. v 11, a. Καππαρις, t. 2, c. 63, g
Καππάσεως, t. 3, c. 1146, f. Καππάω, t. 2, c. 63, g
Καπρίαι, t. 2, c. 64, c. Καπρία, ib.
Καπρίαω, ibid. a. & t. 1, c. 1619, a. ob.
Καπρίζω, t. 2, c. 64, a. & t. 1, c. 1619, b. ob.
Κάπρος, t. 2, c. 64, b. Καπρίσιος, ib. c
Κάπρος, t. 2, c. 63, d. Καπροφάγος, ib. g
Καπρόω, t. 2, c. 64, a. Καπροῦμαι, ib.

Καπὸς, Tubus fictilis, vt Gaza interpretatus est in hoc loco apud Theophr. De caus. pl. l. 5, c. 6, καθάπερ ἐν ὑδρίαις ὁ καπὸς. Sed suspectum est.

Καπύω, t. 2, c. 64, d. Καπύεια, & Καπυείδια, vide in Καπυρός. Καπυείζει, vide in Καυασισμός, initio præc. col.

Κάπυρις, dictus fuit Περσικὸς χιτὼν χειριδωτὸς, Tunica Persica manuleata. Poll.

Καπυρός, ab Hes. exponitur καπύσσων, ὀπτίων. Quo ferè modo accipiunt in Epigramm. Καὶ καπυρὸν γελάσας ἐβδομήκοντα. vt sit Magno cum cachinno veluti efflans risum. Alioqui exponitur etiam Torridus, Aridus. vt & Theocr. schol. in hoc locc Idyll. 6, ὡς ἀπ' ἀκαίνης

Ταὶ καπυραὶ χαῖται exp. αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τῆ ἡλίου θέρμοντα, à sole ob calorẽ adustæ: vt sensus sit, Quem admodum à carduo seu cinara desluũt torridæ comæ, id est lanugo à sole vsta & torrida. quam vocant κάπυρα. Apud Dioscoridem quoque redditur Torridus, Aridus, Siccescens. vt lib.1, cap.91, de retina lentiscina, ἄφρα καὶ καπυρὰ καὶ ἄβυσσα. AT Καπυροτράγεια καπύρια ab Epicharmo dictæ fuerunt αἱ ἐμπλάστραι, antygdalæ. vt est apud Athen. lib.2. forsan quoniam torridæ seu aridæ videntur inter comedendum. Idem dici possit de illo placentarum genere quæ DICVNTVR B Καπύεια, SEV Καπυείδια. vt Eustath. quoque docet. tradit enim καπυροὶ esse compositum ὁ ἀπὸ τῆ καίειν καὶ πυροῦν: indéque apud Dipnosophistam esse καπυείδης τὸ καλούμενα ὑγρὰ πρασία. Locus Athenæi ad quem respicit, est lib 3. εἰς δὲ τὰ καπύεια, (inquit) ὃ καλούμενα ὑγρὰ πρασία, μίξεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἥδιστα.

Κάπυς, t.2, c.67, f. Καπύα, ib.

Καπφαλαὶ, Æolica & poetica syncope pro κυφάλαια, iuxta clauos galex. Hom. Il. π, βάλιπε δ' αἰὲν Καπφαλαὶ ἵππων. Vbi schol. quoque exp. κυφὰ τὰ φάλαια. SIC C Κάπφαλα pro καπάρα vsurpatum affert Hesych. AT Καπφωλιὰς, ὁ, in v.l. affertur pro Vastatus.

Κάπυ, t.2, c.67, d

Καῦ, t.2, c.70, g. Est & gentile nomen. Καῖς enim sunt populi Ionibus & Doribus finitimi: quorum regio DICITVR Καεία. Ab iisdem Iupiter Κάειος vocatur: quin & ipsi Κάειοι. POSSESS. Καειεύς, vt Καειεὺς ὄνος apud Herodotum. A regione autem Καεία, est GENT. NOM. Καειάτης, cuius fœmin. Καειάτις. At à Καῖ est FOEMIN. Καῖσσα, siue Καΐεσσα, Carica. D Rursum Καῖ accipitur pro Carico mancipio, seu homine nauci & nihili, quales Carum gens, quæ aliis sese mancipabat. Quomodo accipiunt in hoc apud Homerum hemistichio, νῆα δὲ μιν ὀκὺς Καῒς ἄγεν. Vbi tamen alii scribunt ἴγκαρος, interpretantes ἰγκυφάλου, vt suprà docui. Hesych. καΐ exp. etiam ἅμα καὶ σφίγγεσθαι. Veruntamen & ipse Καῒς ἄγεν exp. non solùm ἅμα τὴν μοῖραν, sed etiam μισθοφόρου μοῖραν, quoniam primi Cares fuerint μισθοφόροι. E Eidem καΐ est etiam μεγαλοπρεπῶς.

Καέα, t.2, c.70, d

Καεαβία, Hesychio est δίκρανον ξύλον, Furca. AT Καεαβίδες, à Methymnæis dicuntur αἱ χάλκες, Vetulæ, teste eodem.

Κάεαβος, ου, ὁ, Carabus: animal marinum è cancrorum genere, cauda à cæteris cancris distans, vt Plin. tradit lib. 9, cap. 31. Vide & Aristot. Hist. animalium lib. 4, cap. 2: & Athen. lib. 3, in censu τῶν μαλακοστράκων, vbi inter alia ex Theophrasto refert, τοὺς ἀσπαλοὺς καὶ καεάβους καὶ καρίδας ὀφθῆναι πλῆθος. Ibidem Dipnosophista dicit, παῖ F μάδοντας τὸ ῥύγχος, ὃς δὴ καὶ γιγαντῶδη τῆ βοσκημάτων καεάβους ἐπικλῆσιν. Cui Callimedonti Alexis per iocum dicit piscatores Athenienses constituisse erigere in foro piscario statuam ἔχουσαν ἐπὶ τὸν καεάβου ἐν τῆ δεξιᾷ. Hesychius καεάβους præterea dicit tradit τὰ ὦτα τῶν ξηρῶν ξύλων σκαλμῶν: item καεάβους à Macedonibus dici τὰ πύλια.

INDE Καεαβοειδὴς ET Καεαβώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Carabi speciem gerens, Qui è caraborum genere est. Gaza apud Aristot. lib. 4 De part. animalium καεαβοειδῆ vertit Locustacea. vt καέαβοι, Locustam. Item DIMINVT. Καεάβιον, Paruus carabus. In v.l. tamen exponitur Nauicula.

Κάεαγος, Grauis strepitus, vt serræ. Hesych.

Καεαδρία, t.2, c.70, d. Καεαδρία, ib. e

Καεαβαφεῖα, t.2, c.69, h. Καεαβαφίς, ib.

Καεαιτὶς μοῖρα, ex Eurip. affertur pro Mors capitalis.

Κάεαρος autem, ex Xenophonte Hellen. 1, pro αὐτοκράτωρ, Qui cum imperio summáque potestate est. qui & ἡγεμονος. Locus est p. 257. Ibi enim dicit in epist. quadam regio sigillo obsignata, fuisse, Καπαπίτης Κῦρος καέαρος τῆς Κατωλὸν ἀβροκλαδίων: subiũgens & ipse, καέαρον esse ἐμὲ ἔφασκεν. vt paulo antè dixerat Cyrum ἄρξειν πάντων τῆ ὑπὸ ἥλιον. Alioqui Καέαρος est & nomen proprium, vt apud Plut. in Alex. & Athen. l. 4. AT Καέαρος, Hesychio κακόφωνος, κακόβροντος, κακόμουσος, ἀγροῖκος. Eodem teste Καραὶ vocant Cretenses τὰ ἄνω, Capram.

Καραινοῖ, idem affert pro κορυφοῖ.

Καρῖαι, & Καρᾶται, eidem sunt κεφαλαί, Capita.

Καρατμάω, t.2, c.70, g. & c.151, e. ob.

Καρατμὸς, t.2, c.70, g

Καρβαίζω, SIVE Καρβαΐζω, Caricè barbaréque loquor. Hesychius enim Καρβαίζοντας affert pro βαρβαρίζοντας: & Καρβαΐζει pro Καρικὰς καὶ οὐ βαρβάρους. Seo & Καρβαΐζει affert pro βαρβαρίζει, quoniam v delicet Græci Καρβαίους vocant τοὺς Κᾶρας siue τοὺς βαρβάρους. Aloqui Καρβαῖοι & Πισαῖοι dicuntur οἱ ἀλόγως καὶ ἀσχέτως: item τὰ ἄγρια σφυδρὰ καρδία, vt ex Seleuco tradit Hesychius.

Καρβαῖος, dicuntur οἱ βάρβαροι, οἱ ἴσχνοι Καρὸς βοῦς, inquit Etymologus: subiungens ex Lycophrone, Καρβατεῖον ὄχει.

Καρβαρεῖ, Hesychio teste dicuntur οἱ καέαβοι, Carabi.

Καρβατίνη, eodem teste dictum fuit vile & rusticum calceamentum vna suppactum solea. Xenoph. Anab. l. 4, pag. 195, ἐστὶ δὲ ὑποδήματος ἐκμαῖον, εἰς ὃ ἐμβὰς εἰς τοὺς πόδας οἱ ἱμάντες, καὶ τὰ ὑποδήματα ἀφεστηκότα τῆ χρόνου, ἐπειδὴ ἀπέλιπε τὰ δεξιὰ ὑποδήματα, καρβατίνας ἐποιήσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ἡρακλείδην βοεᾶς.

Καρδακες, Pausania autore dicti fuerunt σφαπιῶται ἐκ Δικαίας. Ælius Dionysius μιμοῦ σφαπιοφόρους βαρβάρους apud Theopompum sic vocari tradit: in genere autem & simpliciter πάντα τὰ ἀνδρεῖα καὶ πλατὰ à Persis nomina tum fuisse καρδακα. Hæc Eustath. Itidem verò Hesych. scribit καρδακας à Persis vocatos fuisse τοὺς σφαπιοφόρους βαρβάρους: & in Asia τοὺς σφαπιώτας: à gête (inquit) vel loco. Eust. rursum ἀπὸ τῆ Καρδῆ, vt Καρδαίους, ita & Καρδακας denominatos cred. t.

Καρδαμαΐλη, Hesychio est μάζα, quæ & καρδαμύλη.

Καρδαμακὰ, Καρδαμίζει. Καρδαμίνη, Καρδαμος, Καρδαμυγλύφος, vide in sequ. Καρδαμον.

Καρδαμον, ου, τὸ, Nasturtium, vt Cic. quoque interpr. Nam quod Xenophon dicit, Persis καρδαμον fuisse ὄψον, ipse sic reddidit, Persas ad panem adhibere nasturtia. Multa de hac herba Dioscorides lib. 2 cap. 185: Plin. lib. 20, cap. 13. Sunt qui sic nominatam putent quasi καρδαμον, quia calore & acrimonia sua caput tentet Plin. tamen capitis dolores tollere scribit & animum excruciantes: qui Nasturtium ait nomen accepisse à nauium tormento. vt & Varro in Vopisco, Nasturtiũ (inquit) nonne vides ideò dici quòd nasum torqueat? forsitan quoniã acrimoniæ vi singulari est præditum. vnde & καρδαμον seu καρδαμα βλίτον apud comicos pro δριμὺ βλίτον, eorum videlicet more qui cardamum gustarunt, vel quorum oculis naribúsve cardamum fuit admotũ. Et inde (inquit rursum Plin.) vigoris significano proverbio id vocabulum vsurpauit, veluti torporem excitantis. INDE Καρδαμυγλύφος, vt κυμινοτρίφης, dicitur ὁ φειδωλὸς, parcus, teste Hesychio. vt qui ob parsimoniam è nasturtio quoque, herba satis vili, decoctum aliquid: aut etiam qui ob parsimoniam scalpendo collecto nasturtio vitam tolleret. ITEM Καρδαμὶς ET Καρδαμὶς, Cardamine & Cardamis: herbæ à nasturtii similitudine sic nominatæ. Paul. Ægin. l. 7, ὁ πουρβεὺς à nonnullis vocari καρδαμὶλλα ait, vtpote καρδαμου φυσικώτερος. Item Oribas. Collect. medic. libro 12, scribit trifymbrium esse herbam aquatilem: ab aliquibus appellari καρδαμίλλα, quoniam τῆ καρδαμῆ, id est nasturtio, sit gustu similis. Aet. verò libro 3, cap. 1 ultimo, tradit πλείονες δὲ καὶ καρδαμίλλαν αὐτὴν καλοῦσι. itidémque libro 12, cap. 2. Quapropter apud Dioscoridem etiam libro 1, cap. vlt. legendum, Ἴβεριὶς, ἥτις καρδαμὶς: reponendo n: mirum καρδαμὶνη pro καρδαμὶς, vt habẽt vulg. editiones. Vbi itidem subiungit, eam habere πέντε φύλλα παρόμοια καρδάμῳ, radices etiam duas πεπλατυσμένας καρδάμῳ, δριμείας καὶ καυστικὰς. At Marcell. Empir. cap. vltimo sui De medicam. libri, Appones (inquit) herbam quæ in aquæ rugis decursu nascitur, quam latinè berulam, Græcè καρδαμίλλα vocant. Ad ἡ καρδαμὶς autem quod attinet, schol. Nicandri eam putat eandem esse cum τῆ καρδάμῳ: in Alexipharm. vbi dicit

dicit, ὑπὸ τῶν ἐκλεδόνων θρασῶν Καρδαμίδος. Et rursum A vbi ait, ἀλλ' ἔχε καρδαμίδας π. Plutarch. quoque pro nasturtio accepisse videtur quum περὶ ἀθυμίας dicit, ὁ χλὶς ὠὰ καὶ ἀμύλια καὶ σταῖσιν ἐφ' ἡδονῶν, τύμβον αὐτοῖς ἐπ' ἐλαίας ἢ καρδαμίδι σπεῦσαι. nam nasturtium pani adhiberi solitum fuisse, ex paulo antè dictis patet, nisi forte sisymbrium ibi intelligere velis, quum & ipsum sit ex genere edulium olerum. SED ET Καρδάμωμον à cardamo denominatum videtur. quum Galenus Simplic. med. l. 7, scribat videri & ipsum esse θερμῆς ἰσχυρᾶς δυνάμεως, non tamen ita vehementer vt τὸ καρδάμωμον, sed ὅσον ὑδρόν τι καὶ θρῖμμα πικρὸν ὑπάρχον καρδάμου, τοσοῦτο καὶ τῆς θερμῆς δυνάμεως ἀπολειπόμενα μετρίως. De hac verò aromatica planta multa Dioscor. l. 1, c. 5: & Theophr. Hist. pl. l. 9, c. 7. Plin. l. 12, c. 13, cardamomū amomo & amomidi simile esse scribit & nomine & fructice, semine oblongo.

Καρδαμύλη, vrbis nomen, & mazæ species, teste Eustathio, quam mazam Athenæus & Hesychius καρδαμάλην vocant.

Καρδάμωνα, Hesych. affert pro κατάπτια. Etymol. verò Atticos καρδαμυττὸν vocare ait τὸ σὺν χῶ τὰ ἐλίφαρα κριθῆς ἢ τίς ὄπτησιν ἄλλη: ἀπὸ τῆ καρδάμου. quoniam videlicet si quis ipsum φρυγίσῃ καὶ σὺν χῶ τὰ ἐλίφαρα μίσῃ. vel etiam ὅτι τὰ τὰς κόρας μύει. Dicitur idem & σκαρδαμύττων, & quidem frequentius.

Καρδαμωμον, vide in Καρδάμωμον paulo antè.

Καρβατίνες, dicūtur οἱ βάρβαροι, οἱ ἔχοντες Καρὸς βολὴν, inquit Etymol. subiungens ex Lycophr. Καρβάτον ὄχον.

Καρδιαγχῆς, t. 2, c. 97, d. Καρδιαγχὸς, ib. c

Καρδιαγχία, ib. D

Καρδιάλγημος, οὐ, ὁ, Cum cordis dolore coniunctus: vel Cordis dolorem inuehens. Hippocr. Prorrhet. lib. 1.

Καρδιοβαλαίδω, t. 2, c. 97, d

Καρδιογνώμης, t. 1, c. 1832, a. & t. 2, c. 97, d

Καρδιουλκέω, t. 2, c. 97, d. Καρδιουργῶν, t. 2, c. 99, a

Καρδιοφύλαξ, t. 2, c. 97, e

Καρδίνη t. 2, c. 98, b. Etymol. καρδιωτάμφου affert pro τῷ θύματος καρδίαν τῇ πιμελῇ καλύψαντος καὶ ὀπτήσαντος πῦρ τυεί.

Καρδιωμός, t. 2, c. 99, c. Καρδίωσον, ib. b

Καρδιώδη, ib. Καρδοπῶν, t. 2, c. 65, b

Καρδόπιον, ib. c

Καρδοπος, ου, ὁ, Mactra, hoc est Alueus in quo farina mixta aqua subigitur & panis pinsitur: quod & μαγὶς, μάκτρα, σκάφη, σκαφὶς, λίνος, teste Poll. qui & ipse esse dicit ἀγγεῖον ὃ ἅμα μάττεται τὰ ἄλφιτα: itémque Suid. πλὴν μάκτραν τὴν ἀξύλου μαγίδα ὁ ἢ ὃς ἀρτοις ἅμα βάπτουσι, seu σκαφίδιον ὡ ὃ ἀναμάττεται ἢ ἀναφυρᾶται τὰ ἄλφιτα. Sic sanè Aristoph. ipse apud Gell. l. 13, c. 24, dicit, Χρῆσόν σὺ μάκτραν, εἰ βούλει, κάρδοπον, Vtenda pete μάκτραν, vel, si mauis ita appellare, καρδοπον. Et in Nubibus, οὐδ' ἐν τῷ κάρδοπος Κλεωνύμου, Ἀλλ' ὡς συΐα σροχύλη γ' αἱματόεσσα. Sic apud Artemid. Oneirocr. lib. 5, legendū puto, ἔδοξέ τις ὅτι μάκτραν, τῆς λεγομένης καρδόπου, μεστὴν αἵματος ἀνθρωπίνου, βαστάζοντος φέρεσθαι: reponēdo videlicet μάκτρας pro μακρὰς & distinguendo post illam ipsam vocem. Apud Nicandr. autē in Ther. Καρδόπῳ ὀπτείσας, scholiastes exponit κοίλῳ αἰγείῳ, cauo vasi. vnde intelligere ibi possumus non alueum solùm, verùm etiam mortarium. Pollux affert E T Καρδοπηλύφος ex Cratini Γύπωσι. qua voce significatur Qui ligna scalpendo poliendóque eiusmodi alueos conficit.

Καρεον, t. 2, c. 73, d. Καρὴ, t. 2, c. 69, e

Καρὴ, ib. Καρηρὰ, ib.

Καρηβαρέω, t. 2, c. 70, a. Καρηβαρὴς, t. 2, c. 69, h

Καρηβαρία, t. 2, c. 70, b. Καρηβαρίαι, t. 2, c. 70, a

Καρηβαρικὸν, ib. f.

Καρηβαριάω, ῶ, idem quod καρηβαρέω, seu καρηβαρέω. Pollux libro 2, scribit Aristophanem καρηβαριᾶν vocasse τὸ ὑπὸ μέθης καρηβαρεῖν. quod & κραιπαλᾶν dicitur.

Καρηβαρικὸς, t. 2, c. 70, a. Καρηβαρίπης, ib. b

Καρηβοαῶ, t. 1, c. 758, d. & t. 2, c. 70, b

Καρηκομάω, t. 2, c. 70, b. Καρὴνον, t. 2, c. 69, b

Καρηφορικὸν οἶνον, Suid. dici tradit τὸν χυδαῖον καὶ τὸν μὴ εὐθυμίαν. Sed perperam ita scriptum est pro καρηβ.

Καρθμοὶ, Hesychio sunt κινήσεις. forsan pro σκαρθμοὶ, Saltationes, seu Saltus.

Καρία, ας, ἡ, sub. χώρα, Caria regio: denominata à Caribus incolis. Alioqui Καρία dicta fuit etiam ἡ ὑπὸ Μεγάροις ἀκρώτηλος, Megarensium arx: a Care Phoronei filio, teste Eustathio & Steph. Iisdem testibus ἡ Κῶς olim nominata fuit Καρία.

Καρεατίδες, à Poll. l. 4, c. 14, commemorantur inter τὰ ὀρχήσεως εἴδη, eáque ὅθεν Ἀρτέμιδι, in honorem Dianæ. Ambiguum tamen saltationes intelligat, an saltatrices. Alioqui Καρεάτιδες sunt Mulieres Caricæ, id est è Caria oriundæ: & Καρεάται, Cares. Infrà & Καρυάτ.

Καρειδίειν & Καρίδιον, vide in Καρὶς.

Καρίζω, vel Καρικάζω, Caricè loquor, ideóque barbaré. Posterius apud Hesychium legitur, afferentem nimirum Καρικάζει pro βαρβαρίζει. Prius verò & generali significat Cares sequor seu imitor. Vnde ADVERB. Καριστὶ, Carum more, Caricè: vel etiam Carica lingua, Carica dialecto.

Καρικεργὴς, A Carica gente factus. vt Καρικεργὲς ὀχαῖον apud Anacr. sicut apud Alcæum legimus, λόφοι σίων Καρικῶν. fuerūt enim Cares bellicosi & multorū armorum inuentores. Eust.

Καρικὸς, ὴ, ὸν, Caricus: nomē possessiuum à Carum gente. vt Καρικὸς τρόπος, apud Athen. Καρικὸν κακὸν, apud Hes. Καρικὸν μέλος, apud Athen. rursum. & Καρικὸν χῦμα apud Hes. quod dici ait ὅτι τῆ ἀκολάστων. At Καρικοὶ βάτοι idem à Soph. dici ait veluti ἁπλοῦς, Viles. vt & Καρικὰ καὶ αὐθράπεδα vili in pretio apud Græcos erant. Est & quoddam Καρικὸν φάρμακον, cuius componendi rationē tradit Hippocr. περὶ ἑλκῶν, circa medium. meminitque eius Gal. in Lex. Hippocr. vbi pro ἔδεσμα repone σαβίασμα aut ἔμπασμα, aut simile quid. Affertur & τῆ Καρικῆς παλάθης ex Luc. pro Caricarum massæ. quod est Ficuum aridarum.

Καρμοίους, teste Hes. vocant ἐκ μαδήματα μοῖρα, vel ἐκ μαδῶντες: propterea & Cares primi fuerint μαδῶντες.

Καρναι, eidē Hesychio sunt θρηνῳδοὶ γυναῖκες, αἱ ἐκ τοῦ νεκροῦ τὸν θρῆνον ἐξαπίνης ποιοῦσαι φωνὰς ταῖς ἄρσαι ἢ τὰ κάδη, Præficæ, Mulieres quæ defunctos in funere prosequuntur cum planctu & lugubribus carminibus seu lamentis, quia videlicet ad eam rem παρελαμβάνοντο αἱ ἀπὸ Καρίας γυναῖκες. vt Suidas quoque Καρικὴν μοδὴν accipi tradit non solùm ἢ βαρβαρικὴν ἢ σκαιὰν, sed etiā ἢ θρηνώδη. quia nimirū Cares erant θρηνῳδοί τινες ἢ ἀλλοτρίους νεκροὺς ἐπὶ μοδῶν θρηνοῦν. Est verò & ipsi Καρίνη, Mulier Carica. vt Phantias apud Plut. dicit Themistoclis matrem fuisse τὴν Θρᾴτταν ἀλλὰ Καρίνην, nō è Thracia oriundā, sed Caria. In v. l Καρίνη, ης, ἡ, dicitur esse Nux arbor.

Καρικεργὲς ὀχαῖον, ex Hom. affertur pro Amenti à Carib⁹ confecti. de quo dubito an apud eum extet. Apud Eustathiū verò ex Anacr. reperi Καρικεργὲς ὀχεῖν, vt paulo antè docui.

Κάριον, t. 2, c. 73, d

Καρὶος Ζεὺς Carius Iupiter, apud Herodor. l. 1, & l. 5. Denominatus à Carica gente, aut Care eorum progenitore.

Καρικὸν, Perimo. Hesych. enim καρικὸν affert pro κόκκυμα. forsan ὑπὸ τῶν κᾶρα, Doricè pro κάρα, i. κάκτον.

Καρὶς, ίδος, ἡ, idem quod Καρία seu Καρικὴ, aut Καρίνη. Eustath. pag. 367, ἡ ἢ Καρία καὶ Καρὶς λέγεται, καὶ Καρὶς ἡ. Alioqui Καρὶς est etiam piscis genus ex genere τῶν μαλακοστράκων, id est molli crusta tectorum: denominatum ἀπὸ τῆ κάρα, quoniam videlicet τὸ πλεῖστον μέρος τῆ σώματος ἡ κεφαλὴ ἀπολαμβάνει, teste Athenæo libro 3. vbi hæc inter alia affert ex Diphilo Siphnio medico, τῶν δὲ ἐσχατοδέρμων καρὶς, ἀσπὰς, καράβος, καρκῖνος, λέων, τὰ αὐτὰ χρόνον ὀπτᾶ ἐκφέρουσι. Sed Archestrat. diuersum etymon sequutus videtur innueréque ἢ καρὶδα à Caribus esse denominatam, vnde & primam eius syllabam producit tum ipse tum alii, quæ, si à κάρα denuaretur, corripienda esset. Ita igitur ille, Ἦν δέ ποτ' ἐν Καρῶν πόλει ἰσαφίκηαι, Καρὶς ἁμυχθήναι. Aratus, αἵ τε καμπυλαὶ Καρῖδες ἐξημοῦσι δελφῖνες δίκλιν. Anaxandrides, Ἐνθρώπου καρῖδος ὀφθὲν σ' ἥσσονα. Eubulus, Ὀλιγωτέρα δ' ὡς καρὶδες αἰθρίαν ὅτ' ἂν πνεύσῃ κυρτή. Alioqui secundā syllabā corripere etiā solēt. Eupolis, Ἔχων τὸ σχοῖνον καρίδος μαδῶν λεπτῆς. DORICE

Κωφείδις vocantur, ET Καρίδες, itidem producta prima syllaba. Sophr. Ἰδὲ καλὰν κωφείδων, ἰδὲ καμμάρων ἰδὲ φίλα πάσα μαὶ ὡς ἐρυθρὰ τ' ὀστὰ καὶ λίαν τερχιόεσσα. Epicharm. κωφείδες ἢ φρύνιαι. Idem, αἰρύας ἢ κωφείδας ἢ καμμύλας. Simonid. Θωϊκίων πυθὶς, χρυσίων καρίδες. Aristophanes verò & πανάπιας καρίδας memorat: quos Athen. esse putat τοὺς ἀπαιρεῖς καλουμένους. Porro ἀπὸ τῆς καρίδων sunt DIMINVT. Καρίδιον ET Καριδάριον, Parua squilla, Squillula seu Scillula. Anaxandrides, Καὶ συμπαίζει καριδείοις μετὰ φυλλίων καὶ ἁρπιδίων. Aristot. Hist. anim. lib. 5, de pinnis, ἔχουσι δ' ὑπ' αὐτὰς πτερύγια, αἱ μὲν, καρίδιον, αἱ δὲ, καρκίνιον. Qui locus ab Athenæo citatur lib. 3, à Plinio autem sic redditur, lib. 9, cap. 42, Pinna nũquam sine comite est, quem pinnoterem vocant, alii pinnophylacem. is est squilla parua: alibi cancer dapis affectator. Sic Cic. De nat. deorum libro 2, Pinna verò duabus grandibus parula conchis cũ parua squilla quasi societatẽ coit comparandi cibi. ¶Sed & locus quidam Chii Καρίδες dictus fuit Ø, ubi multæ reperirẽtur squillæ, vt Athen. lib. 3 refert ex Ephoro.

Καρίτι, Caricè, Carum imitatione. Vide in Καρίζω.

Καρίται, Hesychio sunt Equites siue Prædones Cares.

Καρκαίρω, Resono, Sonitum do: vel etiam Pulsatus vibro & tremo. vt & Homeri schol. in hoc loco Iliadis υ, καίκαιρον δὲ γαῖα ποδῶν Ὀτρυντέος ἅμαδος, exp. non solùm ἤχῳ, sed etiam σείεται. Vide Γαρίαιρον.

Καρκαρος, Crispus vel Hirtus: item Varius. Hesychio enim καρκαρέα sunt ὕλαι & τὰ ποικίλα τῶν ὀρέων: & Καρκαρεὺς, τραχὺς. Rursum καρκαρέα à nonnullis apud Rhinthonem accipi tradit pro μαίνδρας: apud Simonidem pro πίτυρα. Eidem καρκάρου sunt δισμοὶ & Καρκαρὶς, ξύλων ἢ φρυγάνων στρῶσις, item & adiectiuè δένη.

Καρκαιδὶς, Καρκίνιον, & Καρκινοβάτης, vide in Καρκίνος.

Καρκίνος, siue Καρῖνος. υ, ὁ, Cancer: de cuius piscis generib⁹ vide Aristot. Hist. anim. l. 4, c. 2, in cẽsu animalium quæ crusta teguntur: & Plin. l. 9, c. 31: necnon Athen. lib. 3. Est etiam sidus hoc nomine, ex duodecim zodiaci signis. de quo intellexit Aratus quum cecinit, — μέσσα δ' ὑπὸ καρκίνου ἕδρη: & Cic. Subiectus medio est cancer. Et Lucan. l. 9, — carcinus ardens. ¶Item καρκίνος & Cãcer dicitur tumor malignus, inæqualis, durus, oris prætumidis, aspectu teter, liuidus & indolens, cancro similis. Siquidem tumor ipse, cancri corpus, venæ tumidæ crassæque eiusdem pedes oculis repræsentant. vel (vt Aetius ex Archigene & Leonida refert) quoniam sicut cancri animalia sunt aspera & dura, & siquid forcipib⁹ suis ceperint, haud facilè dimittũt: ita tumor iste & prominet & tactui renititur & ægrè tractabilis est: atque vbi semel radices egerit, difficilimè auelli tolliq; potest. est enim malignus, ferus, proteru⁹, & quem curatio manuumque vel blandissima tractatio efferare potius quàm mitificare solet. Hæc inter alia Gorr. Ouid. verò ideò dictum innuit quòd cancri modo serpat & vinciet quæ attigerit. Vtque (inquit Metamorph. lib. 2) malum latè solet immedicabile cancer Serpere, & illæsas vitiatis addere partes. Græci plerunque vocant καρκίνωμα hoc malum: aliquando tamen & καρκίνον. Hippocr. Prorrhet. l. 2, οἱ κρυπτοὶ καρκῖνοι οἱ ὑποβρύχιοι. Idem in Aphor. ἐκ τούτων κρυπτοὶ καρκῖνοι γίνονται. Et Alex. Aphr. Probl. l. 2, quæst 92, ἡ μέλαινα χολὴ ποιεῖ τὸ διαζωστικὸν ἐν τῷ μαζῷ καρκῖνον. Lat. quoq; nũc carcinoma nunc cãcrũ vocant. Cato De re rust. c. 157, de brassica, Vulnera putrida cancrósque purgabit. Et paulo pòst, Si cancer ater est, is olet, & saniem spurcam mittit. ¶Præterea καρκῖνοι dicuntur ossa duo iugalia quæ prope tempora cõmittuntur. Poll. n. l. 2, scribit μετὰ δὲ τοὺς κροτάφους εἶναι δύο ὀστᾶ πλατέα συμβολὰς, ἃς ἐπιλαμβάνεται τὰ ὦτα: quæ nominari ζυγώματα & καρκῖνοι. forsan quoniam ita committũtur vt cancrorum forcipes inter se coeunt. ¶Καρκῖνος, Cancer: vinculi genus apud Gal. lib. De fasciis, quod capiti conuenit: fascia scilicet in plures partes scissa, cãcrorũ pedũ speciem referentes. Gorr. item Hes. καρκῖνος esse dicit δισμὸν πλοκῆς. Eodem teste καρκῖνοι dicuntur ὑποδήματα κοῖλα, calcea menta cauа. Poll. quoque καρκῖνος refert inter τὰ ὑποδήματα τῶν species, l. 7, c. 22, ex Pherecr. in exemplũ afferens, καὶ νόμας τοὺς καρκίνους. Rursum Hesych. καρκῖνον dici innuit χλιαρὸν πάγος. INDE Καρκινώδης, ες, ὁ ἡ, Cancro similis. vel Qui è cancrorũ genere est. vt τὰ καρκινώδη apud Aristot. l. 4 De part. anim. Quæ è cancrorum genere sunt. Sic apud Dioscor. l. 2, καρκινώδη ἕλκη, Vlcera cancris similia, Vlcera quæ ad cãcros proximè accedunt, seu Quæ in cancros vergunt. Itidémque καρκινώδης ὄγκος, apud Alex. Aphrod. Probl. l. 1, quæst. 92. Et καρκινώδης χειρὶς apud Paul. Æg. Itẽ Cell. l. 6, de polypo, Ea (inquit) caro dura est & spiritum impedit, fereque carcinodes est: itaque attingi nõ debet. Et Plin. l. 20, c. 17, Narium quoque carcinodes cõsumit, illarum ex aqua. Inde ET Καρκινώδεις dicuntur animalcula minutis cancris similia, colore fuluo, quorũ Aet. meminit: l. 2, c. 139, αἱ δὲ τῶν καρκινώδων ἐκτὸς ὄψεις, διεφθαρμένων ἐν ἀνθρώποις. Et mox, διαπτύξας δὲ τὸν ἐπὶ τῶν καρκινώδων. Itẽ DIMIN. Καρκινίδιον, ου, τὸ, Paruus cancer, Cancellus. Aristot. Hist. an. l. 5, de pinnis, ἔχουσι δ' ὑπ' αὐτὰς πτερύγια, αἱ μὲν καρίδιον αἱ δὲ, καρκίνιον. Pro quibus Chrysippus, ἃ μὲν πάνυ, ἔχουσι δύο ὑποπτερύγια, καρκίνος μικρός. Præterea inde est VERB. Καρκινῶ, ᾶς. vt apud Athen. l. 15, de cottabizandi ratione. Λυπηκὰς δ' καρκινᾷ τοῖς δακτύλοις, Οἷος ἡ μικρὰ τζυκα ἡμὶ πελεμὶ pro quo paulo pòst dicit, Ἀγκυλεύσῃ δὲ σφῦρα χειρὶ δεξιᾷ μόνῃ, Πέμπτου δ' ἀπάβαλον. Pass. voce καρκινοῦσθαι dicitur Cancro tentari seu infestari. Hippocr. μικρὰ κίνησις ὑγιὴς σκληρὰν ἧπατος ἐοῦσαν ἢ εἰς τὰ ἀνάλια διήκουσαν βουβῶνας σκληροὺς γίνεσθαι ποιεῖ, καὶ μᾶλλον ἐὰν ἐπὶ δεξιὰ κίνησις ᾖ καρκινοῦσθαι δοκῇ. At ὑπὸ καρκινοῦσθαι, ὑπὸ τοῦ ζωδίου καὶ ἄστρου, inquit Suid. ex Pherecr. hoc huius vsus exẽplum afferens, Ὅτι μὲν γὰρ ἄξις, δῆλον ἅπασι· νῦν δὲ Σελήνη καρκῖνος. Apud Theophr. quoque in hac signi legitur. vt De caus. plant. l. 3, c. 26, de frumentorum satu, ῥιζοῦται δὲ καὶ καρκινοῦται μᾶλλον. Et lib. 1, c. 13, de frumento itidem, ὑπὸ τῶν χειμώνων πολύμβρων ῥιζοῦται μᾶλλον. ὁ δὲ καρκινοῦται λίαν. At Plinius libro 18, cap. 7. Frumenta multis radicantur fibris sine ramis. Rursum Theophr. Hist. pl. l. 1, c. 9, ἔχουσι δὲ καὶ μονοῤῥίζων ἔνια καὶ ὅσα τῶν μίσων μεγάλην καὶ βαθεῖαν, ὡς αἱ μηλέαι, συκαῖ, ἐλαῖαι, μικραὶ δὲ πάντα τὰ ἄλλα μαλλον καὶ ὡς καρκινοῦσθαι. Volunt καρκινοῦσθαι dici plantarum radices quæ cancri instar diuaricatæ & in latera diffusis fibris vel capillamentis terram apprehendunt. Ab hoc verbo est VERBALE Καρκίνωμα, ατος, τὸ, idem significans quod καρκῖνος & Cancer. Corn. Cels. libro 5, cap. 28, de carbunculo. Non idem periculum carcinoma affert, nisi imprudentia curantis agitatum est. id vitium fit maximè in superioribus partibus, circa faciem, nares, aures, labra, mammas fœminarum. Et in iecore autem & splene hoc nascitur. Circa locum aliqua quasi puncta sentiuntur: isque immobilis & inæqualis tumet, interdum etiam torpet. Circa eum inflatæ venæ quasi recuruantur, hæque pallent aut fluent, nonnunquã etiã in quibusdam delitescunt, tactúsque is locus alias dolorem affert, in aliis eum nõ habet. Et nonnunquam sine vlcere durior aut mollior est quàm esse naturaliter debet, nonnunquam iisdem omnibus vlcus accedit. Plinius quoque, Sueton. & alii apud Latinos carcinoma appellant. Itemque Cato De re rust. cap. 157, Et siquid in mammis vlceris natum & carcinoma, brassicam tritam apponito, sanum facit. Apud Græcos medicos exempla passim obuia. Dioscor. l. 1, de thuris fuligine, ἔχει δύναμιν πλατεῖαι καρκινώμασιν. Et l. 2, de irrione, ἀρμόζει δὲ καρκινώμασι κρυπτοῖς. Dicitur autẽ κρυπτὸν καρκίνωμα, ὅταν μὴ ἐκφαίνηται, inquit Poll. l. 2. Hippocr. dicit κρυπτοὺς καρκίνους, & ὑποβρυχίους.

Καρκινώδης, Καρκινώδης, Καρκίνωμα, vide in præc. Καρκίνος.

Καρκοὶ, Hesychio est κάμπαι.

Κάρμα, eidem est non solùm τὸ κούρεμα (ξυρὸν τὸ κείρων videlicet, vt sit Tonsura) sed etiam χλοῦνις τὸ σφόδρα λεπτὸν ἔριον τοῦ χιτῶνος.

Κάρμωσον, idem dici scribit τὸ κοπὲν μαμμωλίων.

Καρναβάδιον, c. 2, c. 73, d

Κάρνειος, Apollinis epitheton: forsan à Carno Iouis & Europæ filio, inquit idem Hesychius. In eiusdem Apollinis honorem agitabantur Κάρνεια. sub hæc, sacra Carnia, seu Ludi Carnii. de quibus Athenæus libro 4 ex Demetrio Scepsio. Idem libro 14, ex Hellanico

τὸ Καρνεῖα πρεσβύτερος τούτου Τέρπανδρος γέγονε (quorum Καρνείων θέσιν scribit ἡμιεδεῖ χῦ τῶν ἑκτῶν καὶ ἑβδόμων Ὀλυμπιάδα) Et Plutarch. De Herodot. Ὀλύμπια καὶ Καρνεῖα παγκρατιαστάς. Fuit & quidam Καρνεὺς apud Lacedæmonios: procul dubio is in quo festum illud agitabatur. Meminit eius Thucydides libro 5, pag. 183. Item Plutarch. in Nicia, pag 989. vbi eum dicit ab Atheniensibus vocari μεταγενέστερα. A festo autē seu ludis Carneorum DICVNTVR Καρνιονῖκαι, Qui viceruntseu palmam reportarunt in ludis. Athen. lib. 15, ὡς τῶν ἐμμάστων Καρνιονίκαις καὶ τοῖς καταλεχθεῖσιν. 1-B

TERM Καρνεάδης dictus fuit philosophus quidam nouæ Academiæ princeps, quoniam Cyrenis natus fuit Καρνεία Κυρηναίων ἀγώνων, & quidem ea in honorem Apollinis. Plut. Sympos. lib. 8, pag. 1177. AT Καρνεᾶται, Hesychio teste fuerunt οἱ ἄγαμοι, κυκλοφορίαν ἢ ὅπλα τῶν Καρνείων λειτουργίαν. quinque autem ex vnaquaque (tribu) hanc liturgiam obibant quatuor annorum spatio.

Κάρνος, Hesychio est οὖλον, ὄσχημα, φόλκας, Pediculus, Pecus, Ouis. pro quo suprà κάρ. ET Καρνοσάσιον, eidem σάλας ὅπου τὰ κάρνα ἅπτει. Stabulum ouium, Ouile, Caula. Vbi nota eū mutato genere dicere τὰ κάρνα. Paulo antè verò à Galatis seu Gallis κάρνα vocari dixerat τὴν σάλπιγγα, tubam. Pro quo Eust. habet Κάρνυξ. nam pag. 1139, recensens aliquot tubarum species, tertiam esse dicit Galaticam, χοάνην, i. fusilem, nō admodum magnā: habere τὰ κώδωνα ἠελίοιο φορέοντα πίσω, & αὐλὸν μολυβδίνην in quem insufflāt tubicines. esse autem ἑξάγωνον, & vocari à Celtis κάρυξ. C

Κάρνον, Carœnum: alterum genus musti decocti, in quo tertia pars per decoctionē absumitur. Ita enim Pallad. l. 11, c. 18, Defrutum, carœnū & sapa vno genere conficiuntur ex musto. nam defrutum à deferuēdo dictum, vbi ad spissitudinem fortiter delpumauerit, efficitur. Carœnum, quū tertia perdita duæ partes remanserint: sapa, vbi ad tertias redacta desēderit. Meminit huius carœni Marcell. Empir. c. 26, inter ea medicamēta quæ calculosis & renum vitiis conferunt. Et Nicol. Alexād. Antidotum Adriani præbere ἰσχιαδικοῖς καὶ νεφριτικοῖς μετὰ καινίνου iubet. Vbi tamen manuscr. cod. habet καρωνίου. Putatur esse vox Lat. & à recentioribus medicis Gr. vsurpata pro eo quod veteres ὄξυρον & ὄξυμα appellabāt. Gorr. quoque κάρνινον esse dicit Vinum decoctum ita vt tertia pars absumpta sit, duæ tantùm remaneāt: speciem esse τοῦ σαπίου. D

Κάρον, t. 2, c. 73, d. Καρόπας, Hesychio ὁπλαῖος πᾶς.

Κάρος, t. 2, c. 73, d. & 72, f. & 695. g. ob.

Καρούδα, Lacones vocant τὰ κάρυα, Nuces. Hesych.

Καρούχος, eidem est ἄχρηστος, ἄβολος, Facilis.

Καρόω, t. 2, c. 73, a. Καρούδας, Hesych. affert pro ὠτοῦδας: & καρούλφους pro ὀπισθοφύλακας. E

Καρπίζω, Diffipo, Disicio. σκορπίζω. Hesych. n. καρπαδῆναι vsurpatum affert pro σκορπισθῆναι.

Κάρπαι, putātur esse vermes qui oleis innascuntur: quum apud Theophr. De caus. pl. l. 3. c. 2, legamus ὅσοις τοῦτο ἔθος ἐλαίοις ταῖς κάρπαις γίνεσθαι, vt ὑπὸ τῶν ἀμπέλων γίνονται οἱ ἴπες. Sed vereor ne reponendum sit καίμπαις, erucas: sequendo ea quæ idem philosophus tradit eiusdē operis l. 5, c. 14. vnde & Plin. l. 17, c. 24, Sunt ex eadē causa (i. quū defloreſcentē oleā percussit imber) nascentes & erucæ, dirum animal, eroduntque frondem, aliæ florem. F

Καρπαία, saltationis genus. Athen. l. 1, ἐν χορείοις τῶν καρπαίαν καλουμένων, οἷς ἐν τοῖς ὁπλίταις. Quæ desumpta sunt ex Xenoph. initio lib. 6 Anabas. vbi scriptum καρπαίαν: dicitúrque ea saltatio fuisse defaltata ab Æneanibus & Magnetibus. Apud Hesych. verò reperio Καρπαία, ὄρχησις Μακεδονική.

Καρπαλίμως, ET Καρπαλίωως, t. 1, c. 545, h. Aduerbium καρπαλίμως aliquoties legitur apud Hom. vt l. 7, Καρπαλίμως τ' ἔφερον ἑτάρους. Et lib 2. Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας, Celeriter, Citò, Ocyus. G

Καρπάλιος, t. 2, c. 83, d

Καρπασος, ου, ἡ, Carpasus: ex venenatorum medicamentorum numero. Dioscor. enim lib. 6, cap. 13, τὸν τῆς καρπάσου ἀνθον πάντα scribit κάρον ὀπῳφόρον καὶ πνιγμὸν ἐξω. Iidémque Paul. Ægin. lib. 5, cap. 43: sed habens καρπασίας pro καρπάσου: Plin. autem Carpathi, sub finem cap. 5, lib. 32, Contra dorycnion echini maximè prosunt, & iis qui succum carpathi biberint. Sed parum mihi probātur hæ duæ posteriores scripturæ: quum quem Dioscorides vocat καρπάσου ἄνθη, Galenus & alii composita voce ἀνθοκάρπασον appellent: Galenus inquam, cum alibi tum lib. 1 De antidot. & περὶ χῦ πόσεως lib. 1, cap. 3, ex Archigene. H

Καρπάσιον, Hesychio est ἀχρωμάτιν ὑπόδημα μονόδερμον. quales suprà καρβατίνας.

Κάρπα, vide paulo antè in Καρπαία.

Καρπία, t. 2, c. 83, c

Καρπᾶν, Hesychio est πάσθειν, Icere. At Κάρπαδαι, idem esse dicit καθαίρειν, Purgare.

Καρπᾶν, t. 2, c. 83, c. Καρπᾶσθαι, ib.

Καρπή, Hesychio sunt τὰ σπέρματα, Semina: & τὰ πήγανα ἄβατα λάσιος ἔχοντα, Sartagines verutis instructæ.

Καρπήσιον, ν, τὸ, Carpesium: festuca tenuis, sirculis cinnamomi similis, odore τῷ σχοίνῳ, sed valentiore & magis aromatico. duplo pondere pro cinnamomo vsurpatur à Galeno. Serapio, Auicenna atque Arabes omnes, cubebas esse dicunt. Theophr. autem, Dioscor. & Plin. nihil de eo habent scriptum. Sunt qui crediderint ὀξυμυρσίνην esse. quorum tamen errorē Hermolaus Barb. & Nicol. Leonicenus redarguunt. Gorr. Plura si requiras, consule Galen. Simpl. medic. l. 7, & De antidot. l. 1. Meminit eius idem lib. 1 περὶ χῦ πόσεως. AT Καρπησία, vide in præced. Καρπασος.

Καρπία, t. 2, c. 83, c. Plur. num. καρπία Hesychio sunt κλωνία, Ramuli.

Καρπίζω, t. 2, c. 81, g. Κάρπιμος, ib. e

Καρπισμός, t. 2, c. 83, a

Καρπὰ, Hesychio sunt δίυδρα καρπὸν ἔχοντα,

Καρποβάλσαμον, t. 2, c. 76, e. Καρποβάλσαμος, ib.

Καρποβρίθλος, ib. f. Καρποφορέω, ib.

Καρποφορία, ib. Καρποφόρος, ib.

Καρποδόσημα, t. 2, c. 75, f. Καρποδότημος, ib. g

Καρποδότης, t. 2, c. 76, g. Καρπολογέω, ib.

Καρπομανής, ib. Καρπόομαι, t. 2, c. 81, d

Καρπονόμος, t. 2, c. 76, h

Κάρπος, Iunctura manus, &c. t. 2. c. 75, e. Κάρπος, Fructus, &c. c. 76, a.

Καρποπρικία, t. 2, c. 77, a. Καρποπρικία, t. 2, c. 76, h

Καρπόπρικος, ib.

Καρποφαγέω, ῶ, Fructibus vescor, Fructus comedo. Item Fructuum esu viuo, Fructibus victito. Aristot.

Καρποφάγος, t. 2, c. 77, a. Καρποφορέω, ib. b

Καρποφορία, ib. Καρποφόρος, ib. a

Καρποφυλακέω, ib. c. Καρποφύλαξ, ib.

Καρπόω, Fruendū offero. Leuit. c. 2, ἐὰν προσενέγκητε θυσίαν ἀπαρχῶν καρπώσεως τῷ Κυρίῳ quod exponitur, Non offeretis ex eo ad sacrificandum Domino. Vide & t. 2, c. 81, a.

Καρπόομαι, ib. Καρποφορέω à καρπόομαι, t. 2, c. 81, h

Καρποποιέω, t. 2, c. 81, b. Καρπώσις, ib.

Καρπωτὴς χιτὼν, affertur ex Reg. lib. 2, c. 13, pro Vestis talaris. vbi de vestimentis filiæ Dauidis loquitur. Sed ea interpretatio conuenit alteri portus lectioni quæ est in Complutensi edit. αἰσθαλωτὸς χιτών. at κάρπωτὸς esset Manuleatus.

Κάρπαξον, Paphii dicunt pro κράξον, Clama. Hesych.

Κάρπάζω, t. 3, c. 673, d

Κάρπιστον, Suidæ est ἀπὸ κρείττονος, A meliore, A præstantiore seu potiore. Alioqui esset etiam Ex vrbe Carra.

Κάρρον pro κρεῖττον, t. 3, c. 681, e

Κάρρων, per contractionem pro κάρριων, i. κρείττων.

Κάρρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Melior, Præstantior, Potior. vt Hesychius quoque κάρρον exp. βέλτιον. Sicut verò ἀγαθὸς interdum accipitur pro Strenuo, Forti ac Valido: ita hoc pro Fortior, Validior. velut apud Plut. in Lyc. senum choro canente, Ἡμεῖς τοτ' ἦμεν ἄλκιμοι νεηλίαι, puerorū chorus respondet, Ἀλλ' ἦμες δή γ' ἐσόμεσθα πολλῷ κάρρονες. Et paulo pòst Bratidæ mater dicit, Βρασίδας ἐμὸς μᾶλλον ἢ ἄλλος· ἀεὶ δὲ Λακεδαιμονίοις ἔχει πλοῦν κάρρονας. Quæ in Apophthegm. quoque & Instit. Laconicis leguntur. Ac nota hunc comparatiuum positiui

ἀγαθὸς: Dorum esse proprium. Etymol. deriuat à κρατὸς, A vt βερέσων à βρεχὼς.

Καρπὸς, Obliquus. vt Hesych. quoque καρπὸν exp. πλάγιον. Inde ADVERB. Καρπίως, Obliquè: Suidæ itidem πλαγίως quod & comp. ex καρσίως. Affertur ET Καρσία, ας, ἡ, pro Obliquitas.

Καρπὸς, ους, ὁ, Tonsura: à κείρειν, quod est Tondere. vt τὸ τῆς κεφαλῆς καρπὸν ἀποκόπτειν, apud Theophrastum De caus. plantarũ libro 4. cap. 9. (perperam enim ibi scriptum κράσιν) Quæ in eum finem seruntur vt tondeantur seu demetantur quum in herbam eruperint. veluti pabuli seges apud Varronem.

Καρπίως, vide in Καρπὸς. Καρπὸς, t. 2, c. 1593, b

Καρπίζωδαι, Hesychius affert pro κρατύνεσθαι, διηρεῖζωδαι καὶ ἠδμαχάδαι.

Καρταίνω, t. 2, c. 1594, b

Καρτάνης. Suidæ est κόρυς ὀξεῖα κάπου, Cophinus seu corbis in angustum desinens. vt καρτάλλος βοΐνιον. Sic Deuteron. cap. 26, iubentur ludæi λαμβάνειν ἀπὸ τῶν ἀπαρχῶν πᾶν καρπὸν τῆς γῆς, καὶ ἐμβαλόντας εἰς καρτάνην deferre ad sacerdotem: & vicissim iubetur sacerdos λαμβάνειν τὸν καρτάλλον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῆς. Et Regum libro 4. cap. 10, ἔθηκαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν εἰς καρτάλλους, καὶ ἀπέστειλαν αὐτοῖς. Legitur & Ieremiæ cap. 5. Apud Hesychium vnico λ scriptum reperio καρτάλον. quod itidem esse dicit κάνεον ἀγγεῖον, in Ὀφαρτοπώλης.

Καρπίων, t. 2, c. 1597, b. Καρπίωσις, ib. g

Καρπεία, t. 2, c. 1596, c. Καρπεμὸς, ib. e

Καρπεμῶς, t. 2, c. 1597, b

Καρπήθυμος, t. 1, c. 1604, f. & t. 2, c. 1596, a

Καρπὸς, t. 2, c. 1594, d

Καρπόφορος, t. 2, c. 1596, b. & t. 4, c. 200, d

Καρπεώνυξ, t. 2, c. 1345, b. & 1596, b

Καρπρώνυχες, ibid.

Κάρπη, vestis species, apud Iubam libro 15 ἐσθὶς ὁμοιότατον. Hesych.

Καρπὸς, t. 2, c. 1594, a

Καρπωτὴς, οῦ, ὁ, Derisor: Hesychio χλευαστής. At καρπωτὴς foret Conuitiator.

Καρπὸς, t. 2, c. 100, f. Hesych. quoque affert καρπὸν pro κακοσυμβόλαιον. AT Κάρπον vocari τὸν μέγαν καὶ ἀδρὸν αὐχένα καὶ φυλλίτην, tradit Athen. l. 9. id est, magnam pastinacam & bene enutritam.

Κάρπος, t. 2, c. 402, e. & 1593, a. Καρτῶνα, t. 2, c. 1594, c

Καρύα, t. 2, c. 73, d. Hesych. καρύας dici ait τὰς αἰμαγδάλας καὶ καταίσας. Aſt Κάρυα est nomen vrbis Peloponnesiacæ: (dictæ & Καρυαὶ) cuius ciues masc. gen. dicuntur Καρυάται, & FOEMININ. Καρυάτιδες. Eucrates Corydus apud Athenæum lib. 6, quum compotatũ veniſſet in domum cuiusdam putridam & ruinosam, dixit, Ἐυζώῃμι δ' ἐπὶ τῶν δεῖ ὑποστῆσαι τὰς ἀρίστας χεῖρας ὑμῖν αἱ Καρυάτιδες, sinistra suffultum manu vt Caryatides. Architecti enim Caryatidum imagines ædificiis publicis designabant, oneri ferundo collocatas. Qua de re fusius Vitruu. lib. 1, cap. 1. Apud Hesych. & Καρυάτης ἱερὸς, in honorem Dianæ. Apud Lucianũ verò ὁ τῆς Καρεΐας ὀρχηστὴς Lacedæmonii à Castore & Polluce didicerunt Καρυατίζειν: id est Caryatico more saltare. Dicit enim id esse ὀρχήσεως εἶδος ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον.

Καρυάτης, Καρυατίζω, Καρυᾶτις, vide in præced. Καρύα.

Καρυνδὸς, t. 2, c. 74, f

Καρύνματα, Laconibus sunt τὰ κάρυα, Nuces, Hesych.

Καρυπὸς, t. 2, c. 74, g. Καρυῶνες, ib.

Καρυῆτις, ib. Καρυῖτης, ib.

Καρυκαλῶν, t. 2, c. 75, d. Καρύκη, ib. e

Καρυκεία, ib. Καρυκλίμα, ib. d

Καρυκλίον, ibid. Καρύκλιον, ib. a

Καρύκινος, ib. c

Καρυκλῦσι, Hesychio est ἀρτύσεσι, ἡδύνει: afferenti itidem Καρυκλύσιμα pro ἡδύσματα πολυτελῆ: & Καρυκλίσαι pro μαγειρεύσασθαι, ἀρτύσασθαι.

Καρύκης, t. 2, c. 75, a. Καρυκοπώλης, ib. c

Καρυκοσύνη, ib. Καρυκὸς, t. 2, c. 74, h

Καρυοκοπίον, t. 2, c. 75, d. Καρυοκοπὸς, ib. c

Καρὺξ, Doricè pro κάρυξ dicitur: & Καρύσσειν pro κηρύσσειν, teste Hesychio quoqi. Sed in καρὺξ exponit etiam καυλὸς, Caulis.

Καρυοκατάκτης, t. 2, c. 74, e. Καρυοκατάκλασμα, ib. c

Καρυὸν, t. 2, c. 73, d. & 1632, a. Καρυοφόνια, t. 2, c. 74, c

Καρύσσω, ib. f. Καρυόμμει, ib. d

Καρυατίζουσι, Hesychio est ὀρχοῦνται, Latari.

Καρυώδης, t. 2, c. 75, a

Καρυὸν, Hesychio est πᾶσαν ἕξιν καρύου, Placenta condita nucibus. seu Placenta è nucibus.

Καρυωτὸν, t. 2, c. 74, g. Καρυωτὸς, t. 2, c. 75, a

Καρταλίος, t. 2, c. 85, e. Καρφαμάτα, ib. c

Καρφὸν, ib. d. Καρφὸς, t. 2, c. 84, d

Καρφίον, t. 2, c. 85, d. Καρφὶς, ib.

Καρφίτης, ib. Καρφοειδὴς, t. 1, c. 84, e

Καρφολογίον, ib. Καρφολογία, ib. f

Κάρφος, t. 2, c. 83, g. Καρφύλαι, t. 2, c. 85, e

Καρφώνη, t. 2, c. 83, g. Καρφώσαι, t. 2, c. 85, d

Καρφωτὸν, ib. Καρφὼν, t. 2, c. 83, f

Καρχαλίος, t. 2, c. 85, f

Καρχαρίαι κύνες, Etymologo οἱ τραχεῖς, Asperi: ἀπὸ τῆς καρφος. In lexico autem meo vet. manuscr. habetur Καρχαλίος, κυνέων ὁ τραχύς, ἀπὸ τῆς καρφος: superstito φ πρὸ χ, ad indicandam diuersam scripturam, nimirum quoddam legere καρφαλίος.

Καρχαρίας, ου, ὁ, Hesychio teste dicitur ὁ θαλάσσιος κύων, Canis marinus: procul dubio quòd dentes habeat καρχαρους & asperos. Est autem piscis species. Apud Athen. l. 1, σωλήνιπποι τε καρχαρίαι τε.

Καρχαρίδες, t. 1, c. 1079, f

Καρχαρὸς, ου, ὁ, Asper. Animal καρχαρὸν dicitur pro καρχαρίδιον, id est, dentes habens asperos & acutos: φραγὶς ὀξὺς, seu τραχύλος καὶ οἱονεὶ κέγχρος ἐκ γωμίνης. Luc. De luctu, κύων τετράφαλος μάλα καρχαρος. Oppian. De venat. libro 3, Καρχαρον οὐλόφρονα παιδὸς τόμον. Rursum Luc. De cõscribenda histor. πλὴν τῆς ἑρμηνείας ἰσῶν, πλὴν μὴ σκληρὰ ἀκούειν καὶ καρχαρον, καὶ σωμάχῃ ταῖς ἀδολέσχαις καὶ ἀγκίστραις ὁμοιοῦσθαι, καὶ πλὴν ἄλλων τῶν ῥητορικῶν ἀνιστορεῖν μὴ καμοῦμεν πλημμύρης δεχόμενοι τὰς χάριτας. metaphora ab animalibus quæ ob dentium asperitatem & acumen καρχαρίαι dicũtur, vt patet ex eo ῥ subiungit πλημμύρης. vnde nonnulli interpr. Acutam.

Καρχήσια, Hesychio sunt δίλογχα, Illecebræ, Mulcedines.

Καρχήσιον, ου, τὸ, Carchesium. dicitur τὸ ἐκεῖ τὸ φέρειν τὸν πίνακα, teste Athenæo libro 11. vt Hesychio quoque καρχήσια sunt τὰ ἄκρα τῶν ἱστῶν, summæ malorum nauticorum partes: seu τὰ κέρατα τὰ ὑπὲρ τὸν καταρράκτην τῶν πλοίων. Itidem verò & Poll. libro 1, scribit τὸ παλαιὸν τὸ φέρειν τὰ κεραίας, vocari πλαγιαύλια & ῥωμαῖα & καρχήσια. Ita igitur Lucianus dicit τὸν καρχησίου ὀλισθεῖν, Carchesio insedisse. Et Lucill. Tertius hic mali superat carchesia summa. Et Catullus, Lucida qua splendent summi carchesia mali. Itè καρχήσια dicuntur οἱ ὄζοι τῶν παμφύλλων κάλων, vt annotat Galenus in Lexico Hippocr. qui & ipse καρχήσιον esse dicit τὸ ἐν ἄκρῳ τῷ ἱστῷ τὸ ἐχόμενον τῆς τροχαλίας. Apud Oribasium verò in libro De laqueis est etiam καρχήσιος laqueus: & is vel simplex vel duplex. Est autem id deligaturæ genus duabus habenis constans, vim habens æqualiter extendendi. Nomen accepit à fune qui in summo nauis malo habetur, quẽ Græci καρχήσιον appellant, inquit Galenus Comment. 2 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων, vbi Hippocrates dicit, ἀφεὶς ἀπὸ τοῦ καρχήσιον ἔχοντος. ¶ Rursum Hesychius καρχήσιον esse tradit τὸ ὀλισθήθρου πλῆθος ξύλων, & ἐργαλεῖον πετρῶν διαπεσεῖς. Quò forsan pertinet quod Vitruu. scribit libro 10, cap. 22, Callias Rhodum quum veniſſet, acroasin fecit, exemplumque protulit muri, & supraid machinam in carchesio versatili constituit, qua helepolim ad mœnia accedentem corripuit & trãstulit intra murum. ¶ Dicitur καρχήσιον etiam πᾶσα ὀλίγη μηχανὴ, συνημμένον τοῖς μείζοσι ὀλισθητικὴ, ὥστε ἔχειν μοχλὸν ἢ τινὰ μηχανὴν καθοπλίσαι. forsan sic nominatum ἀπὸ τοῦ ἀναπεπλάσθαι ἐμοιότητα τοῦ κατὰ τὴν ναῦν καρχησίου, vt Eustathius tradit, & ante eum Athenæus libro 11, vbi quidam dicit, τὸ Θεόκλειον & τὸ καρχήσιον idem esse. Latini quoque carchesium vocant. Virgil. Æn. 5, — duo rite mali

libans carchesia Baccho. Ouid. – superinuergès tepidi carchesia lactis, Alteráque muergens liquidi carchesia mellis.

Καρχος, dicitur esse leguminis genus.

Καρχώδης, Asper. καρχαρος. Nam Hesych. καρχώδες affert pro τραχύ.

Καρωσις, t. 2, c. 73, b. Καρωτικός, ib.

Καρωτίδες (siue καρωτικαί) ἀρτηριαι, quæ & λαβρακικαί, necnon ὑποκληκικαί: sunt rami duo arteriæ magnæ qui sub clauicula diuisi iuxta asperam arteriam, vnà cum vena iugulari in caput feruntur. Sic autem à veteribus medicis eiusmodi arteriæ dictæ sunt quòd vinculo exceptæ earum, lethargum & apoplexiam inducant. Gorræus. Meminit earum Aristoteles Hist. animalium lib. 3, Rufus Ephesius, Galenus in lib. De vsu respirationis, Alex. Aphrod. problem. lib. 2, quæst. 63: & ante hos Aretæus Acut. morb. lib 2, cap. 11. Et Celsus libro 4, cap. 1, In dextra (inquit) sinistráque circa guttur venæ grandes, quæ σφαγίτιδες nominantur: itémque arteriæ quas carotidas vocant, sursum procedentes, vltra aures feruntur. Perperam enim ibi quædam exemplaria habent Parotidas.

Καταλβη, & Καταλβαὶς. άδος, ἡ, Meretrix, Scortum: ex re & moribus impositio nomine ἀπὸ τῆ καλεῖν ἐς σοβεῖν: quoniam videlicet introuocat amatios, si non habeat: si habeat, expellit ad introuocandos alios, vt vult schol. Aristoph. & Suidas. Aristoph. Concion. ἐὰν τι πολλάκις τις τῶν τῦν τῶνδε τῶν καταλβάδων. INDE Καταλβεῖον dicitur Lupanar, Locus in quo meretrices se prostituunt. Vide in Καταύειον. ET Καταλβάζω. Conuitiis & probris incesso, ac quidem petulanter impudéterque, meretricum more. Aristoph. Equit. – καταλζάσω δὲ ὑμᾶς ὦ Πύλω σκατηγοί. Et mox, Λαρυγγιῶ δὲ ῥαπεχε. Ibi n. schol. prius καταλβάσω exp. λοιδορήσω, & λαρυγγιῶ, καταβοήσομαι. Infrà duplici σ.

Κάταμος, υ, τὸ. Casamũ: ab Aetio, Actuario, Nicolao Alex. aliisq; medicis recentioribus dicitur ἡ κυκλάμινος, cyclaminus, vt in interpretationibus eorum annotatur.

Κάπας, Hesychio est ἀμφιπίπης ἢ πλωτή, Tapes vtraq; parte villosus. Xen. Pæd. 8, p. 117. ἀλλὰ καὶ συσπλουφοῦσιν τῶν χοιρῶν φέρω τοῦδε δύω κάπα, τὸν μὲν, σοί, τὸν δέ, ἄλλῳ. Fortitan est Pertica vocabulum.

Καπαύεια. Hesychio est καπηλεῖς, πόρνη, Meretrix, Scortum. ET Καπανεῖς, ἀδ'ος, ἡ, itidé πόρνη: quod ita est deriuatũ à καπαύεια, vt καταλβαὶς à καταλζε. Ab eodem nomine EST Καπανεῖον, ου, τὸ, Lupanar. vt Hesych. quoque καπωνεῖς affert pro οἶκος ἐφ' ὧν αἱ ἑταῖραι ὁμιλοῦσι: forsan ex Aristophane, apud quem in Equitibus legimus, Τῶν γὰρ αὐτῆ γλῶτταν αἴρεται ἡδονῆς, Ἐν καπανείῳ τίς ἐστιν τῶν ὑπερπλουσίων ἀρίστων, Καὶ μολυνῶν ἐστὶν τῶν. ita enim ibi scriptum, per ι videlicet, non per η: itidémque apud Suidam. Schol. innuit scribi etiam ὁ καταλβίοις: exponés & ipse ὁ πορνεῖος. Vulg. l. afferũt ET Καπανεύς pro Scortator: sed sine exemplo.

Καπία, vide paulo post in Καπία.

Καπνίτης, t. 2, c. 86, a. Καπύης, t. 2, c. 85, g

Καπυδόρος, vide in Καπία. Κάπυς, t. 2, c. 85, f

Καπυλίζεται, Hes. exp γαγγαλίζεται, Titillatur, vel Ridet.

Κάπυρια, eodem teste sunt καπύματα.

Καπυρίζ, eidem est ἡ γηθυλίς.

Καπυς, eidem est ὁ μικρὸς δακτυλος, Paruus digitus.

Κάπυρος, ET Καπυβας, dicitur ἡ πόρνη, vt annotat lex meum vetus. quorum illud deriuat ἀπὸ τῆ καίειν, vt sit ἡ φθείρουσα τὸ σωφρονίζον καρδίαν vel etiam καίουσα: hoc autem, ἀπὸ τῆ καλεῖν καὶ σοβεῖν. Idem Etymol. quoque, exponens & ipse ἡ πόρνη, ἡ καταφερής. Lycophron κάπυρος ad actiuè vsurpauit, in Alexandra, dicens, νεφρὸν γόμων Διβύσσης, κάπυρος ὀκβαλὼν πελειάδος. vbi schol. τῆς πόρνης χοιρίδος ἐβρεστικῆς, à meretrice columba, seu scortatrice & libidinosa. Pro καπυβας autem dicitur & καπυλβας, vnico σ, & inserto λ ante β. Dicitur eadem ET Καπυεὶς. Lycophron Alexandra. Ὅταν κάπυρ καπυεὶς τὶς ἐπίσπετ Χαθίλων ὑλακτήσασα, κἀπαίσιον γάμοις. vbi schol. quoque exponit πόρνη, vt Suidas etiam πόρνη, ἑταῖρα: Etymol. ἡ πόρνη, ἡ καταφερής. ITEM VERB. Καπυοῦν, Meretricor, Scortor. Lycophron in Alexandra, ἡ δὲ βασσάρα Σιμωὶς καπυρεύουσα κοιλαῖῳ δόμος Θοίταιον ὄλβου ὀκτὼ τελέσσας: de Penelope Vlyssea. Duris etenim Samius eam ait συγγενείᾳ τῶν ζῶν μνηστήρων, & peperisse τὸν Πᾶνα, inquit schol. qui & ipse exponit πολυάνδρα. Nota autem ibi simplici σ scribi καπυρεύουσα, metri causa, vtpote in ea regione iambum requirentis. vt apud Hesychium quoque vno σ REPERIO Καπυρεῖον, πορνεῖον, Lupanar: ET Καπυρὸς, πορνικὸς. (Sed hoc postremum καπυρὸς non possum non suspectum habere) Sic verò & Καπυρὶς pro καπυεὶς inuenitur vnico itidé scriptum σ. Rursum duplici σ affertur Καπυλζασον pro Cõuitiis incessam. quod suprà vnico σ habuimus scriptum ex Aristophane.

Καπία, ας, ἡ, Cassia: frutex aromaticus in Arabia nascens, de cũius generibus Dioscor. l. 1, c. 12: & Plin. l. 12, c. 19 vbi inter alia dicit, Frutex & cassia est, iuxtáque cinnamũ pos nascitur, sed in montibus crassiore sarmento, teretui cute vetius q̃ cortice. Est & καπία συκιγνώδης, Cassia fistularis: quæ ab Actuario καπία μάλαμος dicitur, ab aliis κάλαμος, id est arundo, vt ex Gorræo docui t. 3, c. 1138, f. Diuersa autem hæc συκιγνώδης καπία est à priore quã recẽtiores Græci ξυλοκαπίαν appellarunt. Notandũ, crebrius, & forsan etiam rectius, vnico σ scriptum repertiri καπία, apud Galen. & Plin. vt & apud Etymolog. qui ἀπὸ τῆ κάειν dictam vult, quasi κατεσθίουσαν δίχ τῆς δυνάμεως τὰ αἰσθητά. Sic verò & apud Hesychium reperio Καπυβόρος, ὁ ὑπὸ καπίας γινόμενος σκώληξ, Vermis qui casiæ innascitur & eam rodit. Rursum apud Plin. & Virgil. Casia herbæ nomẽ est, apibus gratæ, quæque in coronamenta assumitur. Affertur verò & VERB. Καπίζειν, pro Catiam referre.

Καστίτερος, & ATTICE Καττίτερος, Stannum, Plumbum album: Solipatro itidem Cassiterus. Plin. l. 34, c. 16, Pluribus duo genera, nigrum atque candidum. Pretiosius nũ candidum, à Græcis appellatum cassiteron. Hom. Il. σ, καστητήν τε καὶ χρυσὸν πμῆτε ἠδ' ἄργυρον. Hesiod. Theog. ἐπτὰ καστίτερος ὠς. Idem, περίφρων καστιτέροιο. Et Homer. rursum, χάλκεα φαεινὸς καστιτέροιο. Plut. ὁ καστίτερος μαλθάττει τὸν χαλκὸν συνδρομὴν δίδωσι καὶ συγκεράννυται. INDE Καστιτέινος, ου, ὁ, Stanneus, E stanno confectus, apud Dioscor. l. 1. ET Καστιτρόω, ῶ, Stanno induco, vt χρυσόω est Auro induco, Deauro. vnde particip. pass. κεκαστιτρωμένος, Stanno illitus, Stanno inductus.

Καστόω, Reficio: & quidem ita vt veteramentarii dicuntur attrita calceamenta reficere. Nicand. apud Athen. lib. 9 ἐκ τῶν Πλίνιανα εἶσι πέδιλα παλίμβολα καστύοντι. INDE Κάστυμα à Nicolao Myrepso dicitur τὸ δέρμα, Corium, vtpote quo calcei solent καστύεσθαι. Attici dicunt καθύειν, & κάθυμα ex verso in θ.

Καστωλεῖς, & Καστωρόω, vide paulo antè in Κάστα.

Κασυα. Castana: vrbs Thessaliæ & Ponti. VNDE Κασυαϊκὸν κάρυον, Castanaica nux, Nux quæ in ea Thessaliæ seu Ponti vrbe prouenit: quæ ET Κασυὼν nominatur. Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 10, de radice loti, φλοιὸς δὲ περίκειται περὶ αὐτὴν μέλας, ὁμοίως τῇ Κασυαϊκῇ καρύῳ, similis Castanaicæ nuci, seu Castaneæ. (vt & Plin. l. 13, c. 18, Radicem lotos habet opertam nigro cortice, qualis & castaneas tegit) Mnesitheus apud Athen. l. 2, τῶν Εὐβοϊκῶν καρύων ἡ κασυαία (ἀμφοτέρως γὰρ καλεῖται) δύσπεπτός ἐστι καὶ ἀποφορητική. Diphilus verò τὴν κάστανα vocat etiam Σαρδιανὴν βαλανίδα: Nicander λοπιμὰ καρύα, sic canens in Georgicis, λοπιμοὶ καρύων τε Εὐβοΐδες βάλανοι δὲ μανδύπορα καλέονται. Ibidem legitur ET Καστάνεια. Annotat. n. Athen. τὴν κασυαίνεα ab Agelocho vocari ἀμύγδαλα. Nicandri schol. quatuor species cõstituit. Tradit. n. τῶν κασυάων τὴν μὲν, Σαρδιανὴν dici, τὴν δὲ, λοπιμὴν, τὴν δὲ, μαλακὴν, τὴν δὲ, γυμνοκάρυον. Rursum Nicand. τὴν κασυαίαν vocat δρυὸς καρύην, & Κασυωνὴν, metri gratia versũ α in ω. In Alexiph. Δικαίαρχος καρύοις τὰ Κασυαῖς ὑπεφθὰ φάγε. Et rursum, Κασυωνὸν καρύοις παχυφλοίοιο κάλυμμα. Vbi nota etiam Κασυωνὸν dixisse pro Κασυαϊκὸν, necnõ & Κασυὰς pro Κασυαϊκὴ. Atq; adeò ibi schol. annotat, Κασυὶς δὲ αἱ νῦν vocari vrbẽ Thessalicã: & ab hac Castanide terra denominari τὰ κασυαῖα, Castaneas. Vbi rectius sine diphth. per simplex σ scriptum κασυαῖα q̃ cum diphthõgo apud Athen. Scribitur tamen per diphth. apud Suid. quoque,

Καύρεις, Καυρείδης, Καυρίζω, Καύριον, Καύριος, vide in A sequente Καυρ.

Καύρυμμι, τ.3,c.1058,b

Κάστωρ, ορος, ὁ, Castor, Fiber: animal ἀμφίβιον, piscium vena tu vtplurimùm viuens. Plin.libro 32,cap.3, Spectabilis naturæ potentia in his quoque quibus & in terris & in aqua victus est, sicut & fibris, quos castores vocant, & castorea testes eorum. Amputari hos ab ipsis, quũ capiantur, negat Sextius diligentissimus medicinæ: quin immò paruos esse substrictósque & adhærentes spinæ, nec adimi sine vita animalis posse. Vbi nota HOC B Καύρια, pro καύρεια ὀρχίδια. Sic & libri 8,cap.30, Eaſdem partes sibi Pontici amputant fibri periculo vrgente: ob hoc se peti gnari. Castoreum id vocant medici. Galen.quoq; καύρεον nominari scribit ὃς ὄρχεις τῶν καύρων, Testiculos castoris. Modò singulari modò plurali num.sic vocant.Lucr.lib.6, Castoreóque graui mulier sopita recumbet.Virgil.Georg.1,— virosáque Pontus Castorea, s.mittit. Plin.libro 32,cap 9, Alnum emolliunt castorea ex aqua mulsa. Et cap.10, Castoreum ex mulso potum purgationibus prodest. Rursum ex Dioscoride affertur VERBVM Καστορίζω, Castoreum C imitor, Castorei odorem refero. ΙΚ πυρ est etiam nomen proprium cum aliorum tum Spartani cuiusdam, cui frater Pollux, σταδιοδρομίᾳ valde nobilitatus. Equestris artis & venatoriæ peritissimus fuisse fertur: atque adeò ab eo nominatæ sunt καύριαι κυνῆς. Xenophon Cyneg.p.g.470, τοὶ δὲ ἡμῖν τοῖ κυνοῖ ὅτι διανεῖ αἱ μὲν καύριαι, αἱ δὲ, ἀλωπεκίδες. ἐχουσι δ' αἱ μὲν καύριαι πλείστην ὑπομίαν ταύτην ὑπὸ καύρου κύνος τοῦ ἄρχεως μᾶλλον αἱ τοῦ διορύλαξιν. Eædem Καύριαι κυνῆς dicuntur ETIAM D Καστορίδες. In Epigr. αἱ γὰ καστορίδων ὑλακὰ κυνῶν ἄδαδι. Ab eodem Castore apud Spartanos DICTVM Καστόρειος μέλος, Castoreum carmen: quod ibia cani solebat in congressu cum hoste, sicut & ὁ ἐμβατήριος ῥυθμός, vt ex Plut.in vita Lycurgi discimus, & ex Poll.

Καυτῆρ, Καυτηρίαω, Καυτηρίς, vide in Κάω.

Κατά, præpoſ.cum genitiuo, &c.t.1,c.86,c. & c.537,d.ob. Κατά cum datiuo, &c.c.87,c. Κατὰ cum accuſat.pro τίς, &c.ib. Κατὰ cum accuſ.pro ὦ, &c.ib.c. Κατὰ præcedente ſtetic.itidem pro In, &c.c.88,a. Κατὰ cũ accuſat.Ob, &c.ibid.b. Κατὰ pro Per, &c.ibid.c. Κατὰ diſtributioni adhibetur, &c.ib.c. Κατὰ conuenientiam ſignif.&c.c.89,b. Κατὰ cum accuſatiuo interdum per genit.interdum per datiuum reſolui poteſt, &c.c.90,b. Κατὰ ſæpe per aduerbium redditur, ibid.c. Κατὰ cum accuſ.Circiter, Fermè, ibid.g. Κατὰ, cum accuſ.Propter, &c.ib.h. Vide ibid.& alios eius vſus.

Κατὰ χέρας, τ.4,c.418,c. Κατὰ χθονὸς, τ.4,c.413,b
Κάτω, τ.1,c.1160,c. Καταβάς, τ.1,c.635,b
Καταβάδην, τ.1.c 649,b. Καταβάλμος, ib.
Καταβαίνω, & Καταβαίνομαι, ibid.a
Καταβάλλω, τ.1,c.687,c. Καταβάλλομαι, τ.1,c.688,d
Καταβαπίζω, τ.1,c.710,b. Καταβαπτιστής, ib.
Καταβάπτω, τ.1,c.719,c
Καταβαρὶς, ἡ, Degrauo, Pondere deprimo.
Καταβαρύνω, idem.
Καταβασις, τ.1,c.649,c. Καταβατικὸν, τ.1,c.1885,g
Καταβάτης, τ.1,c 649,c. Καταβατὶς, ib.d
Καταβαυκαλητὸς, dicuntur αἱ τῶν παιδίων ᾠδαί, teſte Athen.l.14.i. Cantiones quibus nutrices ſopiunt pueros, interea videlicet dum cunas agitant.
Καταβεβαίωμαι, τ.1,c.730.d
Καταβελὴς, affertur pro Saucii, Icti iaculis ſeu telis.
Καταβιάζω, & Καταβιάζομαι, τ.1,c.734,g
Καταβιβάζω, τ.1,c.656,b. Καταβιβρώσκω, τ.1,c.783,g
Καταβιόω, τ.1,c.740,g. Καταβλακεύομαι, τ.1,c.741,h
Καταβλαπτω, τ.1,c.744,d
Καταβλὴδι, Heſychio eſt καταπίνει, Deglutit.
Καταβλὴν, τ.1,c.1910,c
Καταβλήματα, Poll.autore dicuntur ὑφάσματα ἢ πίνακες ἔχοντες χρωμάτων τὴν χρείαν τῆς δραματικῆς σκευῆς, texta aut tabulæ in quibus erant picturæ fabulis quæ ludebãtur accommodatæ. ex autem καταβάλλειν ἐπὶ τὰς σκηνὰς πάλιν. Apud Hippocratem verò καταβλημα Galenus exponit τὸ βλῆμα. ἔξ ὑπερμανίης ὕπνος ἢ πυρίχρωτα ἢ πυκνώματα: seu ἢ καὶ πάντων ἐλαφρὸν καταβολὴν apud Hippocratem inquam in libro De articul. vbi dicit, ἐκκαίειν τοὺς ἱμάντας καὶ τὸν κορυφὸν, κάτωθεν ἀπὸ τῆ μετώπου ὑπερίῳ κατὰ ῥῖνα καὶ καταβλημα χρὴ ἔχειν ὡς ἀπερμὴν ἢ ῥῆμα.

Καταβλὴς, Heſychio eſt μαίδακες.

Καταβλητὸν, Deficiendum. καταβλητὸν τὸ χεῖρ, Debitũ dependendum ſeu reſtituendum eſt.

Καταβλητὸς, τ.1,c.689,a. Καταβλιχέομαι, τ.1.c.754,g
Καταβλώσκω, Pereurro vel Decurro in.Hom.Od.π, Οὐκ ἐμαὶν μοι ἔπειτα μετὰ Τρῶας ἁλώσεται. Heſ. καταβλώσκει exp.non ſolùm καταφθείρει, ſed etiam ὑπερβάλλει.

Καταβοάω, τ.1,c.758,d. Καταβοὴ, ib.f
Καταβόσις, ib. Καταβολὰς, τ.1,c.689,d
Καταβολὴ, ib.a. Καταβολὴ, ib.d
Καταβρῖσιμος, ὁ, Cœni oblitio: vel Delectio in cœnũ. Plut. περὶ δεισιδαιμονίας, de Iudaicis superſtitionibus loquens, πολλοὺς, καταβρῖσιμος, μήλης ὄπι σέβεται, ἀλλοκότους σέβεσθαι ποιεῖ.

Καταβρίθης, τ.1,c.764,d
Καταβρόχω, & Καταβρόχομαι, τ.1,c.781,d
Καταβρυχὴς, Suidæ τῷ ἐφεξῆς κακολημφίᾳ, Crinium cincinnis obtectus.

Καταβυθίζω, ἁ, Decipio. Aliis Irrideo, Deludo.

Καταβυθίζω, τ.1,c.785,b. Καταβυθίσμα, ib.c

Καταβεβρυχὼς, Madefactus: ſeu Commadefactus: à καταβρύχω.

Καταβεβρυχὼς, ex Plat.Tim.affertur pro Paulatim. ET Καταβεβρυχὼ itidem pro Paulatim, necnõ Haud ita multo pòſt. Sed & diuiſim ſcribitur καὶ βεβρυχώ.

Καταβρύχω, τ.1,c.790,c. Καταβρύζω, τ.1,c.795,c
Καταβυσσίω, τ.1,c.789,c
Καταβρύω, Cruore inquino, Cruento.
Καταβρυχίζω, τ.1,c.791,c. At Καταβρυχίζω, in v.lect. Præcipito.
Καταβυκάω, τ.1,c.791,c
Καταβύρκω Commãdo, Comedo. Hipponax apud Athen. l.14, λαγὼς καταβύρκων.
Καταβύω, τ.1,c.795,a. Καταβώμα, τ.1,c.783,g
Καταβυθίζω, τ.1,c.797,f
Καταβυσσίω, ib. F
Καταβυσσος, τ.1,c.798,h
Καταγαῖος, siue Καταγλὰς, Subterraneus: oppoſitum τῷ ἀέρῳος. Et vt ἀέρῳος dicitur Cœnaculum in ſuprema domus parte: ita καταγαῖον in ima. veluti Geneſ.7, κατάγαια τριόροφα. Dicũt καταγαῖον, vt ὑπόγαιον, vocan ædificium quod non plano pede cõſtruitur, ſed vt in ſubſtructionibus ſubterraneiſque operibus.

Καταγαύω, Illuſtro.v.l.perperam pro καταυγάζω.

Καταγελὰς, τ.1,c.21,c
Καταγηλία ας, ἡ, Accuſatio, Conuitium.v.l. Id tamen potius κακηγορία diceretur. G
Καταγήλασμα, τ.1,c.21,c. Καταγήλας, ib.f
Καταγήλατος, ib.e. Καταγήλασμα, ib.d
Καταγήλιζω, In vas defundere vel condere. Dioſcor.lib.5, c.22, ξύλας καταγήλιον. Et c.25, ὁ ὄξος ὑάλινος, καταγήλιζε, ξ λύπιδος, defæcatum acetum in vas defunde & repone. Item cap.31, καὶ πλάζε καταγήλιος εἰς ὠσχεῖον, in vaſa defuſum ſeu tranſfuſum.

Καταγὴς, Subterraneus. vt apud Suidam, αἱ δ' εἰσὶν ὑπὸ καταγὲς.

Καταγέλασμα, ατος, τὸ, Deriſus. Pollux libro 6, cap.4, apud poetas legi dicit τῆς θαλάσσης καταγέλασμα: ſed diuerſo ſignificatu: eo forſan quo Lucr. Subdola quũ ridet placidi pellacia Ponti.

Καταγελαστῶς, Deridendo, vel Deriſorum more. Poll.

Καταγέλαστος, ον, ὁ καὶ ἡ, Ridiculus: hoc eſt In deriſum incurrens, Qui deridẽri ſolet, aut etiam Deriſione dignus. Plato Sympoſ. φοβοῦμαι οὖν μὴ μᾶλλον γελοῖόν τι ᾖ μὲ γελοῖα εἶπω, ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα. Plutarch. Lycurgo, χορείας χορδῶν καταγελάστους. choreas ridiculas. Iſocr. in Helen. encomio, καταγέλαστον ποιῆσαι. vt Plutarch. rursum in Camillo, καταγέλαστος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἦν μόνος. Vt verò aliquis καταγέλαστος ᾖ τοῖς & καταγέλαστος γένηται, ita aliquis aliquem ποιεῖ καταγέλαστον. Plato in Apol. Socr. καταγέλαστον τὸν πλάτ ποιῶν. At Ariſtophanes Nub.

καταγέλαστος εἶ, ridiculus es. Vnde ADVERB. Καταγελάστως, Ridicule, apud Æschin. vt & apud Xenophontem καταγελάστως βιώσεται.
Καταγελάω, & Καταγελάομαι, t.1, c.813, g
Καταγελως, ib.h. Καταγωγη, t.1, c.843, f
Καταγνώσις, Suid. est τῆ γνώσει ἡττᾶσθαι, Gustu victus.
Καταγνῶται, Hesychio sunt οἱ θάπτοντες ἢ πλυτῶντες, Qui inhumant mortuos. Hos autem extra vrbem habitare ait.
Καταγῆ, t.1, c.93, e. & 94, d
Καταγήοχα, Deduxi: Atticè pro κατῆχα, à κατάγω.
Καταγηρασκω, t.1, c.848, b
Καταγήρως, ω, ὁ ἡ, ex Aristophane affertur pro Consenescens. Possit etiam signif. Senex, Senio confectus.
Καταγιαζω, Ionicè pro καθαγιαζω, Consecro. Herodot.
Καταγιαρισμα, vide suprà in Γιγαρτα, c.679, d.
Καταγίζω, Ionicè pro καθαγίζω, vt καταγιαζω pro καθαγιάζω. Exponitur autem Adoleo. vt καταγίζων suprà. Herodot. καταγιζόμενον πυρὶ δυμίημα. Idem, καταγιζομένων μοιρέων ὅση τῷ βωμῷ.
Καταγινάω, t.1, c.91, g
Καταγίνομαι, seu Καταγίνομαι, t.1, c.831, a
Καταγινώσκω, t.1, c.1853, h. Καταγνωσκεσθαι, t.1, c.1855, d
Καταγλυκαίνω, t.1, c.851, f
Καταγλυφίς, Hesychio est ἄδηλος φλύκταινα.
Καταγλωττίζω, t.1, c.857, e. Καταγλώττισμα, ib.
Καταγλωττισμός, ib.f. Κατάγμα, t.1, c.80, c. & 94, e
Καταγνυμι, t.1, c.94, b.c. Καταγνυω, ib.
Καταγνωσις, t.1, c.1855, f. Καταγογγύζω, t.1, c.859, f
Καταγοητεύω, ib.e
Καταγομαι, t.1, c.79, d.g. & 80, a
Καταγόρδυπος, t.1, c.30, d.e. Καταγορδύω, ib.d
Καταγραφὴς, t.1, c.874, a. Καταγραφὴ, t.1, c.873, h
Καταγράφομαι, ib.f. Κατάγραφος, t.1, c.874, a
Καταγρέω, t.1, c.873, f
Καταγρεῖ, Hesychio est καθαιρεῖ, καταλαμβάνει.
Καταγυιόω, t.1, c.881, e. Καταγυμναζω, t.1, c.889, b
Καταγυξ αἰξ, t.1, c.890, d. Καταγωνις, ib.e
Καταδχω, Offoco, Suffoco. Basil. λιμῷ καταδχόμενος, πολύμβιος ὑπὸ κρύους. Hesych. καταδχᾶ expon. non solùm πνίγᾳ, sed etiam κωλύει.
Καταγω, Deduco, t.1, c.79, c. Καταγω, Appello in portum, ibid.d. Καταγω, Duco, ibid.f. Καταγω, Reduco, ibid.g. Καταγω, Frango, t.1, c.94, b.
Καταγωγὴ, t.1, c.80, b. Καταγωγιος, ib.c
Καταγωγιον, ib.
Καταγωγὶς, Hesychio est σκεῦος πετταικόν: item ἱμάτιον πολὺ οὗ πολὺ πῶχυ γυναικεῖον, κρόκας ἔχον: necnon φθαρτάλωμα.
Καταγωνίζομαι, t.1, c.105, e. Καταγωνισμὸς, ib.f
Καδαίνυμαι, t.1, c.900, c. Καταδακνω, t.1, c.906, e
Καταδακρύω, t.1, c.908, d. Καταδακτυλὶς, t.1, c.933, c
Καταδαμαζω, Domo: vel potius Edomo, Perdomo.
Καταδαμαμαι, t.1, c.909, b. Καδαπανος, t.1, c.910, c
Καταδαπανάω, t.1, c.911, f Καταδαπανη, ib.
Καδαπάω, ib.a
Καταδαπάω, idem quod καταδαπάω, Deuoro, Dilaniando voro & absumo.
Καταδαρθάνω, Dormio. vt καδαρθάνω.
Καταδαρθὴν, t.1, c.912, a. Aristoph. schol. annotat, Aticos paroxytonos dicere καταδάρθην pro καταδαρθῆν. Apud eundem Aristoph. reperitur & particip. pass. καδαρθὶς pro Qui obdormiuit, Consopitus: in Pluto, οἰκῶ δ' καδαρθὶς τὰ πρῶτα.
Καταδὴς, t.1, c.918, f. Καδὴν, ib.e
Καδαδύω, t.1, c.910, e. Καταδύνυμι, t.1, c.930, b
Καταδιαιτάω, t.1, c.913, c. Καταδίδρος, t.1, c.943, c
Καταδίομαι, t.1, c.916, e. & 964, d
Καταδὶσος, t.1, c.964, e. Καταδισμεύω, ib.f
Καταδίσμος, ib.e
Καδαδύω, Madefacio. Hesiod. Erg.1, ὑγραλέῃσι δ' ὕδῃσι ῥῖπας ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' ὥαλα μὴ καδάδυῃ, f.l. ὑπὸς. i. καταβρέχῃ, inquiunt Procl. & Moschop.
Καδαδύχομαι, t.1, c.958, e. Καδαδύω, t.1, c.964, d
Καταδυὴς, t.1, c.918, f. Καταδυὼν, vide in Καδαδύω.
Καταδυλος, t.1, c.968, e
Καταδημα, ατος, τὸ, ex Aristot. affertur pro Intercapedo, Gaza interprete: sed suspectum.
Καταδημαγωγία, t.1, c.970, h. Καταδημαγωγὸς, ib.
Καταδημοβορία, t.1, c.969, c. Καταδημοκοπία, ib.h
Καδαδημοσίευσις, t.1, c.970, b
Καταδὴσις, ὁ, pro καδαδύσις, Vasto, Deuasto, Depræ dor, Exscindo. vt Hesych. καταδήσαντες exp. φθείραντες διαφθείραντες, καταφάγοντες: afferens & καταδήσω pro καταφάγω.
Καταδιαλέομαι, οῦμαι, Certo, Concerto, Contendo.
Καταδιαιρέω, ῶ, affertur pro Diuido. quod & διαιρέω. Inde aorist. 2 med. κατεδειλόμην, significans itidem Diuiserunt. Et infinit. καδαδιλέσθαι, quod Hesych. & ipse exp. καταμερίσασθαι.
Καδαδιαπάω, & Καδαδιαπάομαι, t.1, c.984, e
Καταδίδυμος, t.1, c.997, h. Καταδίκημι, t.1, c.1757, e
Καδαδικάζω, t.1, c.1013, f. Καδαδίκη, t.1, c.1009, h
Καπάδικος, t.1, c.1010, a
Καταδιψάω, ῶ, Intensè sitio. Xen. At Καταδίψιον, Hesychio est εἶδος καύματος, species æstus.
Καταδιώκω, Persequor. Plutarch. Alcibiade, ἐπεὶ ψαπ καὶ καταδίωξιν ἄχει σπόνις. Sic Xeph. Hellenic. 1, εἰς τὴν θάλασσαν καδαδίωξαν.
Καδαδοκέω, t.1, c.1031, b
Καδαδοκίαμαι, t.1, c.1030, a. & 1031, b
Καταδοκὴς, t.1, c.1030, a. Καταδολιχῶ, t.1, c.686, f
Καταδοξάζω, t.1, c.1037, h
Καταδουλόω, & Καταδουλόομαι, t.1, c.1045, a
Καταδουλωσις, ib.c. Καταδυπάω, t.1, c.1046, a
Καπάδυσις, t.1, c.1045, f. Καταδυχὴ, t.1, c.958, f
Καταθαλία, t.1, c.911, b. Apud Hesychium est & participium passiuum Καταθαλὴς, expositum κατακοιμηθὲις, Consopiti.
Καταθρίμμα, t.3, c.1662, b. Καταθρύπτω, Decerpo, Stringo.
Καταθρομὶς, t.3, c.1663, g. Καταθρομὴ, ib.d
Καταθρομὸς, ib.f. Καπάθρυμμα, t.1, c.1055, g
Καπάθρυμις, ib.e. Καταθρύπτω, ib.g
Καταθυφάσσω, ib.d
Καταθύμβαι, Doricè pro καταδῦναι, à καπάδυμι, Subeo. Hesych. exp. λάθρα ὑπεισελθεῖν.
Καταδυναστία, affertur pro Oppressio: sed sine exemplo.
Καταδυναστεύω, & Καταδυτασεύομαι, t.1, c.1059, f
Καταδύω, t.1, c.1063, f. Καταδύομαι, ib.
Καπάδυσις, t.1, c.1064, c. Καταδυσωπέω, t.2, c.1407, b
Καταδύω, t.1, c.1063, f. Καταΐδω, t.1, c.118, c
Καταδυσωδία, t.1, c.1001, c
Καταΐδω, poetis idem quod profaicis καταΐδω.
Καταιμος, t.1, c.1380, g. Καταίπυμι, ib.
Καταιπύω, ib. Καταλάω, t.1, c.1389, a
Καταζεύγνυμι, t.1, c.1396, c. Καταζευγνύω, ib.
Καταζευγοφορία, t.1, c.1392, b. Καπάζευξις, t.1, c.1396, e
Καταζύγιος, t.1, c.1394, c. Καταζύγωσις, ib.
Καταζώννυμι, t.1, c.1412, f. Καταζωννύω, idem.
Καταζῶσαι, t.1, c.1412, f. Καταθαμβέω, t.1, c.1553, c
Καταθαπτω, t.1, c.1501, c. Καταθαρρέω, t.1, c.1505, g
Καταθαρσύνω, ib.
Καταθαρσύνται, Hesych. exp. καταπλώσι.
Καταθιάσομαι, t.1, c.1508, f. Καταθίλγω, t.1, c.1517, d
Καπάθημα, t.3, c.1483, h. Καταθημαίνω, t.3, c.1484, d
Καταθήματομὸς, t.3, c.1483, h
Καπάθησις, t.3, c.1502, f. Καταθέω, t.1, c.1550, c
Καταθήγω, Acuo. vnde καταθῆξαι Hesychio παροξῦναι.
Καταθήκη, t.3, c.1502, f. Καταθήκτη, t.1, c.1552, a
Καλαθλάω, ῶ, Fut. άσω, Contundo: vel Confringo.
Καταθλέω, ῶ, F. ήσω, Athleticis exercitationibus operã do. Plut. De liber. educ. τοὺς γεγυμασμένους καὶ καταθλήσαντας. Idem in eodem libro aliquanto pòst dicit, ὡς ἀκοντισμοῦ αὐτοὺς καταθλοῦντας καὶ τοξίας, Iaculandi & sagittas mittendi peritia inter se certantes. Affertur καταθλῆσαι & pro Vincere, athletico videlicet certamine. Hesych. certè καταθλήσαντες exp. καταχρησάμενοι.
Καταθνήσκω, t.1, c.1570, d. Καταθνητὸς, t.1, c.1565, b
Καταθοιάω, t.1, c.1571, f. Καταθολόω, t.1, c.1571, f
Καταθορὼν, t.1, c.1575, d
Καταθρασύνομαι, affertur pro Audax fit, Audacter loquor.
Καταθραύω, t.1, c.1563, d
Καταθρίξαι, Hesychio καταθραμεῖν: à καταπρίχω.

Καταβρίω,ῶ,Inſpicio,vel Perſpicio. Heſych.καταβρῶσι: affert pro καταπεπτώκασι,καταβεβρῶσι,καταβεβρῶσι:& καταβρῶσι ῥᾶον pro καταβεβρῶσι δ'χρεώς.

Καταβρόσιος,t.1,c.1577,a.

Καταβύμιος,t.1,c.1609,f.ob.

Καταβυμίως,ib.d.

Καταβύω,t.1,c.1621,g.

Καταὶ, poetica protheſi τῆς ι metri gratia pro κατ', vt παραὶ pro παρὰ,teſte Gaza lib.4 Grammat.

Καταιβάσιαι, αι, eſſe dicũtur Signa cælitus in terram demiſſa.

Καταιβάτης,t.1,c.649,c.

Καταιβατής,ib.

Καταΐδην,Impetuoſè,ſeu Irruendo.Apollon.ſecũda lõga.

Καταϊζίζω,t.1,c.1355,a.

Καταϊδίω,t.1,c.148,d.

Καταϊθαλόω, & Καταϊθαλόομαι,t.1,c.150,g

Καταΐξ ὄμβρος,Heſychio ἐκ καταιβυσμοῦ.

Καταΐσσω,t.1,c.148,h

Καταισχίζω,Defœdo, Contumelioſè iniuriéque fœdo. vnde apud Heſych.Κατασίσαι pro εἰς σῶμα ὑβρίσαι:& Κατησίσται pro αἰσχρὰ βλάβη σωμάτων.quod Κατησται legitur apud Homer.Od.7,initio,de armis Vlyſſis fumo fœdatis vitiatiſque ſeu corruptis.

Καταΐφης,t.1,c.169,c

Καταιφῶσαι, Heſychio συγκαταθέσθαι: poeticè pro καταβῦσαι, Annuere, Nutu affirmare ſeu approbate.

Καταιῶν,t.1,c.169,b

Καταΐξ,t.1,c.1355,a. Apud Heſych.reperio & Καταΐγας pro καταγίδας,tanquam à καταΐξ.

Καταιονάω,t.1,c.179,g.

Καταιόνησις,ib.

Καταιρῶ,Ionicè pro καθαιρῶ,Corripio, Comprehendo, Capio. Apud Suidam,ὡς δὲ φθόγγοι καταλαμβάνει ἐπ' αὐτῶν Πίνδαρος,καὶ ὡς καταιρόμενος ἐπ' αὐτῷ ὕμνῳ συγκαταθήσεται:ex Herodoto.

Καταΐρω,t.1,c.213,h

Καταιδέομαι,Sentio,Intelligo.Soph.

Καταΐσσω,t.1,c.1355,a

Καταιχμόω,t.1,c.1405,a.

Καταιχμώσιος,ib.b

Καταπαδής,t.1,c.254,b.

Καταπαομαι,ib.b

Κατᾶϊξ,genus galeæ depreſſum & tine criſta: ἀφῃρῆσθαι τὸ κάτω πτυχθῆναι, vt volunt nonnulli. Homerus Iliad.κ. ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέῃ κεφαλῇφι τέτυκτο Ταυρείῃ ἀφαλὸν τε καὶ ἄλοφον, ἠΰ κατᾶϊξ Κίλλητας,ῥύεται δὲ κάρη θαλερὸν αἰζηοῦ. Sunt qui callidem interpr.

Καταιωλόομαι,t.1,c.218,b

Καταϊῶν, Doricè pro καταιόων, Exuri vel Exuſtum eſſe:apud Plut.in Lycurgo.Eſt à themat.καΐω,κάω.

Καταιχίζω,Perimo,Conficio,Interimo.Eunap.ὁ δὲ ἔξοπλος ἡφὶ βίλος,ἄστοχος ὢν ἔσωθεν καταιχίσαι ἐπὶ ἡφὶ βέλει. Xenophon.ἓις μὲν καταιχίσαντες ἓις δὲ,καταδιώξαντες.Item, ἓις μὲν καταιχίσαι ὡ χερσὶ, ἓις δὲ,πτίσαι, ἓις δὲ,φοβῆσαι. Quibus in locis Suidas quoque καταιχίσαι exponit ἀναιρῆσαι,φονεῦσαι. Apud Heſychium verò reperio ΕΤΙΑΜ Καταιχμίσαι pro ἐπιπτῶσαι, tanquam ab Καταιχμίζω.

Καταικέλιον, Periculoſum, Lethale. Ita vulg.lex. forſan ex eo quòd apud Heſychium legerunt Καταικέλιον, εἰς κακὸν πίπτον. Sed pro eo ſcribendum eſſe diuiſim κῆ κακέλιον,ſatis liquet.

Καταικάω,t.1,c.180,g. Καταικέομαι,ib.h

Καταικαλίω,& Καταικαλέομαι,t.1,c.15,c

Καταικαλυπτω,t.1,c.40,c. Καταικαλυμμα,t.1,c.44,f

Καταικαλύπτω,& Καταικαλυπτόμαι, ib.c

Καταικαλυψις,ib.f. Καταικάμπω,t.1,c.54,c

Καταικέον, Heſychio eſt φίλτρον,Philtrum.

Καταικαπαλεύω,t.1,c.67,b

Καταικάρα, Atticè dici aiunt pro ὀπὶ κεφαλὴν, In caput.Id tamen potius καταικάρα.Reperitur & Καπικάρα. vt apud Dionyſ.Long.τὰ φερομενα τῶν ἐπὶ τῶν βίων ἐς καπικάρα ἔρριπτα ἐς φέροντα ἔσωθεν πάλιν.

Καταικάρδιος πληγὴ, Ictus in cor directus. Herodianus libro 6, παίουσι πληγὰς καταικαρδίας ξίφεσιν εἰς ἐπιφόρους ὑποκλοπίους.

Καταικαρπία,t.1,c.78,g. Καταίκαρπος,ib.

Καταικαρπία,t.1,c.82,d. Καταικάπωσις,ib.

Καταικαρτέω,t.1,c.83,f

Καταικαστὸς,Heſychio κατασκεπτὸς.

Καταικασία,Suidæ eſt καταφερὴς, Libidinoſa, Prona in libidinem:quoniam videlicet κατὰ dicitur τὸ σῶμα τῆς αἰδοῦς. Affert tamen & aliud etymon & expoſitionem, nimirũ αἰδία τῆ καταικασθῆναι.cuius expoſitionis meminit Heſychius quoque.Sed & ipſe aliam adhuc addit,ſcilicet καταικάσας dici τὸν καταδαίμονας & τὰς ὀδὰς τὰς ἐπὶ τοῖς ἐπὶ αἰσχίοις ἐν οἰκίαις ῥιπτουσας, quæ ob probra præ pudore intra cæſas ſuas ſe continent. Ad hoc enim etymon alludit: ad κάσαι inquam quod Romanis eodem etiam teſte eſt καλυβη, οἰκία, οἴκημα.

Καταίκαυμα,t.1,c.181,a. Καταίκαυσις,ib.b

Καταικαχάομαι,t.1,c.609,f

Καταικαχύσω,Heſych.exp.ῥίψω: quoniam αἱ κρᾶναι ῥηγνύμεναι (ex enim κάχυς nominantur ὑπὸ τῶν ὑγρῶν. Alii verò συντάξεις,καταχύσω. Suid.quoq; καταικαχύσαι eſſe dicit ῥῆξαι, ἢ σφῆσαι πεπόνθασι: addens & ipſe, metaphorã eſſe ἀπὸ τῆς φυσημάτων κρίσεως.

Καταίκειμαι laceo,&c.1,c.166,h. Καταίκειμαι,Decumbo, &c.c.167,b. Καταικείμαι,Accumbo, &c.ib.c. Καταικείμαι,Poſitus ſum,&c.ib.d.

Καταικίζω,t.1,c.103,f

Καταικίω,t.1,c.167,b, & 173,f. & 174,d

Καταικαυμάτιος,t.1,c.181,a

Καταικλυσμὸς,οῦ,ὁ,pars eſt τῆς Πυθικοῦ νόμου τῆ αὐλητικοῦ,teſte Poll. Forſan autem fuit inhortatio illa qua Delphi Apollinem ad feriendum draconem inſtigabant,ſecla mantes ἐν παίωνι.nam ſubiungit Poll.ὡ ὧ πῦ καταικλυσμὸ ἐμοῦ θεοκλεῖται τὸν δράκοντα.

Καταικλύω, t.1,c.1155,f.

Καταικνέω, ῶ, Euacuo, Exinanio.

Καταικνέτημα,t.1,c.120,f. Καταικνίτης,ib.

Καταικνίτης,ib. Καταικνίτημα,ib.

Καταικρασιμος,t.1,c.139,f. Καταικρασις,ib.

Καταικρασίας,ib.f.& c.ob.

Κατακτεωτόω,ῶ.Fulmine icto vel interficio.

Κατακτρδαίνω, affertur ex Xenophonte pro Quæſtum facio.ſeu Quæſtui habeo munus & functionem aliquam. Sordidè & lucri cauſa munꝰ aliquod obeo. Dicit enim, ὡς οἱ αὐ δῦρι τῆ ἀχαΐου ἢ καταμελοῦντας τῆ φρουραρχοῦντας ἢ καταικρδαίνοντας, τοὺς χαλκοῦς πολαῖτα. Vbi poſtit g. nitivus ille τῆ φρουραρχοῦ referri & ad καταικρδαίνοντας.vt ſit Quæſtui habentes præſidiorum præfectos.

Καταικρεμαπίζω,t.2,c.104,c. Καταικρεμμὸς,t.1,c.96,d

Καταικρεύδω, Exaſperari. Heſych.enim καταικχεῦται exponit πραχυτέται,μᾶλλον τῶν οὐλόμενα.

Καταικχάδω,t.4,c.617,a

Καταικχίδω. Doricè ſeu Ionicè pro καταικῶσω: & Κατακκίδω pro καταικάσομαι,apud poetas,ſimilè τῆ ω.

Καταικλίω,t.1,c.189,f. Καταικλητὸς,ib.

Καταικρίω,t.1,c.194,c

Καταικρυσσω,ſeu Καταικρύττω, Indico per præconẽ,Præconio edico.vt καταικρύξαι τὰν χειρὰ,quod & καταικλῶσαι dicitur,inquit Poll. Sic καταικρύξαι ἰαιχείαν,indicias & pacem ſequeſtram indicere.

Καταικίπησις,ιως,ἡ.Commotio, vel Dimotio.

Καταικμάω,t.1,c.141,g

Καταικμοπολίω,Pumice deſrico & deſtringo, Pumice lævigo. Apud Athen.l.12, de Sardanapalo, καπεκμάξαι τὰ πώγωνα καὶ καπεικμοπολῆσαι.

Καταικίσαδαι,Heſychio eſt θεοπαίδω,Simulare,Præ ſe ferre.quod & ἀκκίσαδαι.

Καταικλάζω,t.1,c.219,c. Καταικλαίω,t.1,c.221,d

Καπικλασις,t.1,c.224,c. Καταικλασις,ib.

Καταικλεῖμαι,t.1,c.233,c. Καταικλεὶς,ib.

Καπικλησις,ib. Καταικλίω,ib.c

Καταικλίζω,t.1,c.235,f. Καταικλησιάομαι,t.1,c.241,c

Καταικλησόομαι,t.1,c.249,g. Καταικλησχέω,t.1,c.243,c

Καταικλήσω,t.1,c.249,g

Κατάικλησις,t.1,c.25,f. ΔΤ Καταικλησία, ας,ἡ, videtur eſſe Concio, Cõuocatio multitudinis. vt apud Heſ. ὅταν τῆ μαζόνων ἡ δίκη περέχωμα δήμιαν,καταικλήσεις τῶν ἐν τῆ ἀγορᾶ ἐκαύτων, conuocabant qui in agro habitabant.

Κατακλινὴς,t.2,c.256,d. Καζακλίνω,t.2,c.255,f.& 256,a.
Κατακλίνομαι,t.2,c.255,g. & 256,c
Κατάκλισις,t.2,c.256,d. Κατάκλιτος,ib.f
Κατακλιτὸς,ib. Κατακλύζω,t.2,c.266,f
Κατάκλυσις,ib.h. Καζακλυσμὸς,ib.
Κατακλυσμὸς,t.2,c.273,c. Κατακλωθὼ,ib.f
Κατακλώθω,ib.e. Κατακλως,ib.g
Κατακνάω,t.2,c.276,a
Κατακνήθω,& Κατακνήθομαι,t.2,c.277,e
Κατάκνησις,t.2,c.276,b. Apud Hesych.κατακνῆσις,vt προκνῆσις,properispomenos.
Κατακνίδιον,t.2,c.280,g. Κατακνίζω,t.2,c.279,g
Κατακνίζομαι,t.2,c.280,a. Κατακνιμάομαι,t.2,c.291,f
Καλακοιμητὴς,ib.g. Καλακοιμίζω,t.2,c.292,b
Κατακοιμητὴς,ib.c. Κατακοιμῶ,t.2,c.292,g
Κατακοπανίον,t.2,c.300,c. Κατακοσμέω,t.2,c.301,c
Κατακομάω,t.2,c.308,b. Κατακολυθὼ,t.2,c.281,g
Κατακολπίζω,t.2,c.317,g. Κατακόλπησις,ib.
Κατακολυμβάω,t.2,c.318,d. Κατακολυμβητὴς,ib.
Κατακομιδὴ,t.2,c.315,d. Κατακομίζω,ib.b
Κατάκομος,t.2,c.318,g
Κατακομψοδιδάσκω, Scitè & eleganter dicere. Basil.
Κατακονὰ, Interemptio seu Peremptio. ἅμα θνῆσκε, Hesychio & Eustathio, qui vocem hanc Doricam esse tradit. forsan ἅμα τὸ κατακόψαι.
Κατακονάω,t.2,c.271,d. Κατακονδυλίζω,t.2,c.333,b
Καλακοπίζω,& Κατακοπίζομαι, t.2,c.273,d
Κατακοπὴ,t.2,c.355,d. Κατάκοπος,t.2,c.364,e
Καλακόπιον,t.2,c.355,b. Καλακόπτομαι,ib.d
Καλακορύπτω,t.2,c.108,f
Κατακορὲς, aduerbium,t.2,c.107,d
Κατακορὴς,ib.f. Κατακορὴς, ib.e
Κατακορμίζω,t.2,c.104,g. Κατάκορος,t.2,c.107,a
Κατακορρὸς,t.2,c.105,g. Κατακόρως,ib.b
Κατακορόμιον,t.2,c.392,b. Καλακόσμησις,ib.
Κατακούω, t.2,c.190,f
Κατακραίζω,Occlamo,Clamore obtundo.
Κατάκρας, nonnulli volunt esse pro καλακράτης seu κῦ κράτης, Vt: nonnulli pro ἐξ ὁλοκλήρου, ἁπλῶς, δόλου, Prorsus, Funditus. Thucyd. ὅτι τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἱστράπτοιτο, βουλόμενος κατάκρας καὶ βεβαίως ἐλεῖν αὐτόν. Idem, ἐλπίσαντες τὴν πόλιν ἕξειν κατάκρας, ἀδεέστερον στρατεύσασθαι αὐτῆς. Apud Hesychium diuisim scriptum κατ' ἄκρας, dicentem κατ' ἄκρας ἑλεῖν esse τὸ ἐξ ἐφόδου καὶ τὸ αἰφνίδιον. Idem & κατ' ἄκρης affert pro κῦ κρατῆς: addens etiam κῦ κράτης.
Κατάκρασις,ιως,ἡ,exponitur Temperantia. sonat tamē potius Commixtio vel Permistio.
Κατακρατὴς,t.2,c.413,c. Κατακράτησις,ib.d
Κατακρατὸς,ib. Κατακρατὴς,t.2,c.401,h
Κατακραυγάζω σοι,apud Suid.Occlamo tibi.
Κατακρεμάννυμαι, t.2,c.420,d
Καλακρεμάννυμι,ib. Καλακρεμαννύω,ib.
Κατακρίμασις,ib.c. Κατακρεμάω,ib.d
Κατακρεουργέω,t.2,c.416,d
Κατακρὴν,poeticum aduerb. idem significans quod κῦ κεφαλῆς, κῦ κρατὸς, seu κῦ κάρας. Hom.Il.π, Τρῶας ἢ κατακρῆν λάβε πίδος.
Κατακρήμναμαι,t.2,c.422,b. Κατακρήμνημι,ib.a
Κατακρημνίζω,& Κατακρημνίζομαι,t.2,c.421,g
Κατάκρης, Ionicè pro κατάκρας. quod vide.
Κατακρῆσαι,t.2,c.141,d
Κατακριβόω,ῶ,Exquisitè & accuratè rimor.
Κατακρισύνη, Hesychius exponi tradit vel καταλαλιὰν, quoniam αἱ ἀκρίδες πολύφωνοί εἰσι: vel καπνισμὸν, quoniam αἱ ἀκρίδες sunt αἰσθήματα γῆς καὶ λόφου: vel καταγέλασιν.
Κατάκριμα, eidem est κατάκρισις, καταδίκη, Damnatio, Condemnatio. vt apud Greg.Naz.in orat.De Christo, ἵνα φύσις ἑαυτὴ ἰώσας τὸ κατακριθὲν, ὅλον λύσῃ τὸ κατάκριμα, damnationis vinculo liberet.
Κατακρίνω,t.2,c.436,b. Κατάκρισις,ib.c
Κατάκριτος,ib. Κατακρητέω,t.2,c.457,f
Κατακρυπίζω,t.2,c.461,d. Κατάκρουσις,t.2,c.450,e
Κατακρυπτὸς,ib. Κατακρούω, ib.d
Κατακρύπτω,t.2,c.466,g. Κατάκρυψις,t.2,c.467,a

A Κατάκτω, autore Iulio Poll.l.7,c.3,dici possunt οἱ εἰς ξένοδοκεῖα καταχόμενοι. Quib' verbis significare videtur eos qui in diuersoria de ducunt hospites.nam κατάκτης deductorem sonat: ἀπὸ τοῦ κατάγω.
Κατακτάμενα, Doricè seu Ionicè pro κατακτῆναι, Occidere. Hom.Il.γ, κατακτάμεναι μενοινῶν. Idem, & alii poetæ,Ionica itidem ἀθροίσει dicunt καταπαύσουσι pro κατακτενοῦσι,Occident:à them.κατακτάνω.
Κατακτάομαι,t.2,c.470,c. Κατακτὰς,t.2,c.471,f
Κατακτάνω,t.2,c.473,b
B Κατακτενόμενα, Quæ pexis comis seu capillis est. Hesychio ἀκτενισμένη κτεὶς enim pecten dicitur.
Κάκτης,ω,ὁ,Deductor. vnde paulo antè κατάκτω. Significat etiam Fractor.
Κατάκτης,t.2,c.470,d. Κατακτὴς, t.2,c.94,f
Κατάκτεια,ας,ἡ,Hesychio est ἱερουργὸς,Sacrificia. Ad verbum sonat Deductrix vel Fractrix: à verbo καζάγω.
Καταυβδίω, t.2,c.483,d. Κατἀυκλέω,t.2,c.505,d
Καταυλόω,t.2,c.495.b
Καταυλίω,& Καταυλίομαι,t.2,c.494,a
C Κατακυδὼ,t.2,c.507,g. Κατακυεβδίω,t.2,c.515,a
Κατακυρόω,ῶ,Confirmo.In auctionibus κατακυροῦν τὴν ὠνὴν est licitatori rem venalem addicere & adiudicare. vt apud Ioseph.in Antiqu.Iud.ἐὰν ὡς αὔξοντα τὴν ὠνὴν φορέσωσιν, αὐτῷ καζακυροῦν τὴν ὠνήν. Hesych.verò κατακυρωθὲν affert pro κατακριθὲν.
Κατακωλύω,t.2,c.530,e
Κατακωμᾶ, Hesychio καταγελᾶ.quod & καταμωκᾶται. Apud Pollucem quoque lib.6, cap.49, de risu synonyma hæc sunt, κατακωμᾶσθαι, καπιρωνίδιον, ἐξαυτίου, κατηφίδιον, πωτίζειν. forsan ad verbum est Per vicos & pagos traducere ac deludere.
D Κατακωχὴ,t.2,c.1347,e. Κατακώχμιος, ib.
Καταλαβὶν, τὸ,t.2,c.571,f
Καταλαγνίδιος,Helychio est εἰς ἡδονὰς καπηλικὸς.
Καταλαζονίζομαι,t.2,c.308,a
Καταλαλαίζειν, Hesychio καπύειν, vel πλημμελῶς (nisi potius scriptit πλημμελῶς) βοᾶν.
Καταλαλίως,t.2,c.550,c. Καταλαλημφόος,ib.
Καταλαλιὰ,t.2,c.551,d. Καταλαλίης, ib.
E Καταλαλὸς,ib.
Καταλαμβάω,Deprehendo,&c.t.2,c.570,f. Καταλαμβαίω,Occupo,&c.c.571,b. Καταλαμβαίω, Detineo, &c.ibid.c. Καταλαμβαίω,Conuinco,&c.c.572,c. Pass.Καταλαμβαίομαι, t.2,c.571,g
Καταλάμπομαι,t.2,c.590,d
Καταλαμπὴς, Ionicè pro καταληπτὸς, Comprehendendus. Herodotus, καταλαμπτέος ἐστὶ θανάτῳ,Comprehendendus est & tradendus morti. sic Καταλαμφὴς, apud eundem pro καταληφὴς,Comprehensus:tanquā
F à them.καταλάμβω.
Καταλάμπω,t.2,c.590,c
Καταλγύνω,Dolore & molestia affici.
Καταλιαίνω,Læuigo:Ita contero vt læuis fiat.vnde καταλιαίνησις Hesychio κατασείφωσις.In v.l.exponitur Explano,Contero,Deleo,Lituras induco.
Καταλιμὴς,t.2,c.611,b
Καταλίμνιος, poetica syncope pro καταλεγόμενος, Dormiens.Cubans. Homer.Odyss.χ,Εὐρὺ δὲ μαλακὴ καταλίμνιος.Odyss.λ,Κίρκης ὁ μαχάρ καταλίμνιος. Idem aor.1 med.vtitur,Odyss.π,Τύχιος ἰμάσιν καταλίξατο εἶτα βαφῆσιν. Hesiodus futuro med.in Erg.libro 2, — ἰυγὴν καταλέξεται ὑδόθι εἶσιν. Sunt autem hæc à themate καταλίγομαι,vt Eust.quoque docet:licet alii à καταλέγομαι esse velint.
Καταλίγω,t.2,c.611,b. & 610,d
Καταλιβὼ, & Καταλιβόμαι,t.2,c.656,e
Καζάλειμμα,t.2,c.670,g
Καταλειπὴς, ibid. Vide & Καταλείφω.
Καταλίπω, t.2,c.670,d
H Καταλείφω, Fut.ψω,Oblino,Illino.Galenus enim ex Hippocrate καταλείφειν affert pro καταχρίειν. sic Καζάλειπτος μύρῳ ex Aristophane pro Illitus vnguento seu Inunctus.
Καταλεψὶς,t.2,c.670,g
Καταλεπτολογίως,ὦ,Subtiliter & argutè rimor. Aristoph.

Καταπίμπω,f.3,c.161,c

Καταπλαστικός,ώ,Pyctacus confuo.vt redditur Ioſue cap. 10.ibi enim hæc verba ἐκ σανδάλια αὐτῶν παλαιὰ καὶ καταπεπλασμένα ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν,redditur, Calceamenta eorum perantiqua & ad indicium vetuſtatis conſuta pyctacis erant. πίλαμα tamen dicuntur ſoleæ potius,& καταπλάσματα σανδάλων, Sandalium ſoleis notis in detritarum locum repoſitis reſarcire.

Καταπλατίζω,& Καταπλατφίτης,vide in ſequ.Καταπέλτης.

Καταπέλτης,ου,ὁ,Catapulta: machina & telũ bellicum, de quo multa Vitruu.lib.10,cap.15 & 18.Athen.libro 12.de Alexandro,ὅτι Ἀλέξανδρος τοὺς ἱστορικοὺς παντοίους ἐν τοῖς ἵπποις καταπέλτας καὶ πῶν τοῖς ἄλλοις βέλεσι εἰς τὸν πόλεμον ἐκπαιδεύσας. Ariſtot.Ethic.3,cap.1,ὡς ὁ τὸν καταπέλτην βουλόμενος ἀεὶτεῖναι. Itidem Polybius catapultas & baliſtas vocat καταπέλτας ἢ τὰ βαλλιστικὰ ὄργανα. Illis enim ad iacula & ſagittas,his ad lapides iaculandos vtebantur |Heſychio καταπέλτης eſt εἶδος βασιλικοῦ οἴκου χαλκοῦν ὃ ὃ ἐξαρθεῖσα τὰ μέλη οἱ δήμιοι. Suid.quoque εἶδος κολαστηρίου tradit,in exemplum afferens hæc verba, δι' ἐμοῦ χαίρω, καταπέλτας πλῶν. Sic Gregor.in Maccab. e encomio,οὐ διὰ ἐκμέλειαν, οὐδὲ διὰ μαλακίαν, οὐκ ἀφειμένα ἕλκη φερόμενα, ἢ ὄχει φερόμενος, ἢ τροχαντῆρες, ἢ καταπέλται. Plaut.dicit, Te neruo torquebo itidem vt catapultæ ſolent. A ſuperiore Καταπέλτης eſt COMPOS.Καταπελταφέτης, ου, ὁ, Qui catapultam ſeu telum è catapulta mittit.apud Suidam. Deriuatum inde & nomen POSSESS.Καταπελτικός, Catapultarius. (vt Plaut.dicit, Ex te hodie faciam pilum catapultarium) Plut.Apophth.καταπελτικὸν ἰδὼν βέλος τὸν στρατηγὸν ὁ Σικελίας κομῳδὸν. Et rurſum, καταπελτικὸν βέλος ἐμπεσὸν ἐκ τοίχου. Idem in Alexandro, de Philippo obſidente Perinthũ, ἐμπεσόντος αὐτῷ καταπελτικοῦ βέλους εἰς τὸν ἐφεστῶτα μῖσθον. Eſt inde & VERB.Καταπελτίζειν, ſignificans Catapultis infeſtare ſeu oppugnare. Ariſtoph. Acharn. Τύπος ἐστὶ δραχμὴς δύο πρὸς μισθὸν δεδόσθαι, Καταπελτίσοντας Βοιωτοὺς ὅπλων ἕνεκα. Vbi ſchol.quoque exponit καταπονήσοντας, ἢ καταβαλοῦντας. Subiungens tamen & aliam etymologiam & expoſitionem,nimirũ καταβραμοῦνται, Incurſabunt,Incurſionibus infeſtabunt, videlicet more peltatorum militum. eſt autem πέλτη genus ſcuti paruum, lorum non habens,quo ſagittarii & leuioris armaturæ milites vti ſolebant. Quo modo Heſychius quoque καταπελτίσοντας exp.καταβραμοῦνται,ſubiungens, ἀπὸ τῆς πελτατικῆς. Et ſic καταπελτίσασθαι eſſet Peltam ferre contrà, ſeu Peltatum incurſare.

Καταπέμπω,f.3,c.105,c

Καταπεπασμένον in muſica quid,f.3,c.351,b

Καταπεπλιγμένος,f.3,c.213,g

Καταπέπληκε,Confuſus ſum.καταπεπλῆχθαι Heſych.

Καταπεπόθη,Deglutitum eſſe:à them.καταπίνω.

Καταπεπτικὸς,f.3,c.586,b. Καταπέπτω,f.3,c.229,d

Καθάπερ, Ionicè pro καθ' ἅπερ, Vt, Quemadmodum: vel etiam Prout.Herodot.

Καταπέρδω,f.3,c.243,g

Καταπέρνημι, Longè ſupero, Longè excedo & ſuperior ſum.plus enim eſt quàm σφέτερον. Polyb.l.5,ὅτι πλέον ἐπὶ τῶν ξένων καταπέρνησι τὸν ἀριθμὸν ἢ τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Bud.comm.

Καταπερονῶντες, Tranſfigentes:à themate καταπερόνω. Significat etiam Infibulantes, Veluti fibula deligentes. Polyb.ἃ δὲ ἐνίοτε τοὺς ἀσφαλίζεται βλέπειν, τυπικῶς τοῖς λεγόμενα καταπερονῶντες, ὥστε, & quæ ſequuntur.

Καταπερπερεύομαι,exponitur Adulor:χαλεπαίνομαι.

Καταπεπίζω,f.3,c.253,d

Καταπεπλάδης,Deuolans, Volatu delabens.

Καταπεπαίνω,f.3,c.253,d. Καταπεπαίνω,ib.

Καταπέπαμαι,f.1,c.1714,d. Καταπέπασμα,f.3,c.253,e

Καταπέπαμαι,f.1,c.1714,d. Καταπέσσω,f.3,c.258,g

Καταπέπω,Attice pro καταπέσσω, Concoquo.Coctione abſumo ſeu conſumo. Metaphoricè aliquis χόλιν καταπέπει,vt Odium concoquit apud Ciceronem: metaphora à ſtomacho ſeu ventriculo qui cibum coquendo conſumit.

Καταπέφω,Occido,Interficio,Interimo. Hom.Iliad.γ, Εἰ μὴ ἄρ' Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνοι.Pro quo mox dicit,Εἰ δὲ κε Ἀλέξανδρον καπέφνοι Μενέλαος:ſynonymos vſurpans καταπέφνω & κτείνω.

Καταπήγνυμι,f.3,c.168,c. Καταπήδω,f.3,c.275,d

Καταπηλεύω, Adultero, Vitio. vulg.lexica perperam pro καταπηλάω.

Καταπημαίνω,Noceo,Damnum infero. vnde aor.1 κατεπήμηνα, Heſychio & Suidæ καταβλάψαι.

Καταπήξ,f.3,c.268,f. Καταπίασεν,ib.

Καταπίδιον,ib. Καταπίγες,ib.g

Καταπίζω,f.3,c.288,h. Καταπίσης,ib.

Καταπικρός,f.3,c.292,c. Καταπίμελας, Præpinguis.

Καταπιμπαμαι,f.3,c.382,e. Καταπιπράω,ib.

Καταπίμπλημι,ib.d. Καταπιφαύσκω,f.3,c.549,c

Καταπίμπρημι,ib.

Καταπίνω,& Καταπίνομαι,f.3,c.306,b

Καταπίπτημι,f.3,c.382,d. Καταποφαίνω,f.3,c.141,d

Καταπίπτω, f.3,c.318,c

Καταπιτύω,& Καταπιτύομαι,f.3,c.143,h

Καταπιτύομαι,f.3,c.146,g. Καταπίων,ib.

Καταπίτνασις,ib. Καταπίθω,f.3,c.331,d

Καταπίων,idem quod καταπίνω,Deglutio.vt Heſych.quoque καταπίει exp.per καταπίνει.

Καταπίων,Præpinguis:vel ſimpliciter Pinguis. Suidas enim Καταπίονα affert pro λιπαρόν.

Καταπλαγίας,ας,ὁ,affertur pro Conſternatio,Metus immodicus:ſed ſine exemplo. At καταπλαγὴς,Conſternat',Metu perculſus,eſt particip.aor.2 paſſ.à them.act. καταπλήσσω.

Καταπλακὼν,Heſychio eſt ἐξαμαρτὼν,Qui aberrauit.

Καταπλασμα,f.3,c.351,c. Καταπλασμα,f.3,c.350,f

Καταπλασις,f.3,c.351,f. Καταπλασις,ib.e

Καταπλαστὸν,f.3,c.350,f. & c.875,c.ob.

Καταπλάτιον,f.3,c.361,g. Καταπλατὲς,f.3,c.366,a

Καταπλέω,f.3,c.373,a. Καταπλοῦς,f.3,c.366,a

Καταπλησμὸς,ου,ὁ, Obiurgatio: vt exponitur Eccleſiaſtici c.21,καταπληγὴ ἐν ὕβρει ἀνομίαν πλούτου.

Καταπλήσσω,f.3,c.381,d. Καταπλησσὸς,f.3,c.395,f

Καταπλησσὸς,ib. Καταπλὴξ,ib.e

Καταπλὴξις,ib.d. Καταπλοκὴ,ib.c

Καταπλήσσω,f.3,c.382,d

Καταπλήσσω,f.3,c.395,c Καταπλήθομαι,ib.d

Καταπλοκὴ,f.3,c.362,h. Καταπλοῦς,f.3,c.373,b

Καταπλοῦς,ib. Καταπλυτίω,f.3,c.400,e

Καταπλευτίζω,ib.g. Καταπλύνω,f.3,c.404,e

Καταπλώω, Ionicè pro καταπλέω, Naui deferor ſeu deuehor.vnde participium aoriſti 1,καταπλώσας,apud Herodotum lib.1.

Καταπνεῦμα,f.3,c.415,g. Καταπνέω,ib.f

Καταπνίγω, f.3,c.422,g

Καταπνίζω,Fumigo:& Καταπνιζόμενος,Fumo perfuſus. Ira v.l.ſed perperam pro καπνίζω & καπνιζόμενος.

Καταπνοὴ,f.3,c.422,g. Καταπόας,f.3,c.504,a

Καταπὼς, Abſorptus,Deglutitus:à ch.καταπίνω.

Καταπῶρα,f.3,c.306,h

Καταποικίλω, Varieo, Vario.Hermog.Itidem B.interpr. Euario, Varietate diſtinguo, ex Plat.afferens in exemplum,ἢ τὰ ἐφεξῆς ἡμῶν ταῦτα καταποικίλατα.

Καταπολαύω,Perfruor.alias, Nimium & plus quàm par eſt fruor,vt καταχαίρω eſt Abutor.

Καταπολεμέω,f.3,c.462,g. Καταπολίμαινε,f.3,c.463,a

Καταπολιπόμενα,f.3,c.478,c

Καταπολλά,aduerbium,f.3,c.482,b

Καταπολέω,ῶ, Tabulis obduco, Contabulo. Heſych.ταπιτολαμβάνω affert pro καταπιπλάμβανω.

Καταπολὺ,f.3,c.482,a. Καταπόνω,f.3,c.223,g

Καταπόνος,f.3,c.219,g. Καταποιέομαι,f.3,c.223,g

Καταπονέω,f.3,c.488,f. Καταποντίμης,ib.g

Καταπόντισις,ib. Καταποντίω,ib.h

Καταποτὴ,f.4,c.243,g. Καταποθόμενος,f.3,c.181,g

Καταποτίδιον,f.3,c.243,d. Καταπορεύω,ib.c

Καταπρωτεύω,f.3,c.248,g. Καταπρόω,f.3,c.179,f

Καταπτὼς,f.3,c.306,f

Καταπτὼσσω, ab Heſychio & Suida exponitur φοβέω, Terreo, ſed potius Iu quantum, & ſcribitur à Homero ſæpius etiam.

Καταπτὼς,f.3,c.306,g. Καταπτὼσσω,ib.

Καταπτω

Καταφραγμαπύωμαι, t.3,c.5;4,a
Καταφρανής, t.3,c.550,d. Καταφράσσω, t.3,c.535,b
Καταφραύω, & Καταφραύωμα, ibid.
Καταφρόνας, t.3,c.519,g. Καταφρονέω, ib.f
Καταφρίμος, t.3,c.537,c. Καταφρήγω, t.3,c.548,f
Καταφρίνης, t.3,c.549,g. Καταφρίνω, t.3,c.550,a
Καταφρίνω, ib. Καταφρύω, t.3,c.510,a
Καταφρίω, t.3,c.554,e. Καταφυδίδωμι, t.1,c.999,h
Καταφθίημι, t.1,c.1671,f

Καταφθίνομαι, Progredior longius, Impunè euado. Præsentis cæterorumq; temp. nulla reperi exépla, sed fut. sunt frequentissima: & quidem in comminationibus. Archiloch δοῦ δ' ὠ ἐκ ἐπίης οὐ καταφθίξεται. Aristophanes Nub. Οὔ τι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ ἐς θεούς, ἐμοῦ καταφθίξει, Haudquaquam per deos ita iniurius in me esse perges. (seu, vt schol. exp. δώσεις ἐπίχαιτί μοι, Gratis me irritabis: vt paulo ante dixerat idem, Οἵ μ' ὡς καταγελᾶς) Et in Vespis, Οὔ τι καταφθίξει μὰ τὸν Ἀπόλλω τὸν δρῶν. Et paulo pòst, Οὔτι μὰ τὸν θεὸν καταφθίξει Οὔτω δῆθ' ὑβρίσεις ἐμοῦ τὸ φορτία, Non per deos impune progredia ris longius qui meas sarcinas ita corruperis. Quale est apud Hom. sub finem Il. ϖ, Οὐ θεὸν οὐδ' ἀνθρώπων δηρὸν βέβηκας, ἀλλὰ τοι ἤδη Ἄγχι παρίσταται θάνατος, non diu progrediaris, sed iam mors tibi imminet. Herodotus quoque hoc modo vtitur isto verbo. vt in Thalia, p.112, de Cambyse, Κροίσῳ μὲν συνέβαινε ὑφ' ἑωυτοῦ τελευτῆσαι, ὅσοι μὴ τοὺς ἑωυτοῦ πταίσαντας, οὐ καταφθίξαντας, non impune euasuros, sed eos occisurum esse. Et pag.139 Zopyrus de Dario ἥκιστα τοῖσι ἔπεσι φθίνει, οὐ γὰρ δὴ ἐμὲ γε οὕτω λαβόντα δοκεῖ καταφθίξεσθαι, non impune euadet qui me iam tædè mutilarit. Itidemque in Polymnia & Terps. Porro notandum est, quosdam hoc verbũ deriuare ἀπὸ τοῦ φθίνω: inter quos est schol. Aristoph. quem paulo ante dixi οὔ τι μὰ τὸν ἐμοῦ καταφθίξῃ exponere οὐ δώσεις τι ἐπίχαιτί μοι. Sic Suid. quoque ἀπὸ τοῦ φθίνω deriuat. Quum enim hæc verba ex Aristoph. attulisset, οὔ τι μὰ τὸν θεὸν οἱ καταφθίξει λέγουσι ὅμοια, exposuisset que, οὐ καταγελάσει μου χορεὺς ζημίας, subiungit, φθίνω enim vocabant & ἡ ζημίαν. Nec non Etym. quoque, Καταφθίξασθαι (inquit) dicitur ἀπὸ τοῦ φθίνω, quam Iones diuisum vocant φθίνω. Ac vt ἡ φθίξ δώσει δίδοται, sic etiam dicunt, οὐ δώσει μὰ καταγελάσεται μὲ, ἀλλ' ἀπόδωσε μοῦδν οὐ ἐμοῦ ἕξεις. Herodian. verò in suis Ἐπιμερισμοῖς deriuat ab ἴασμαι, a quo est ἴξις, significans δώρεὰν λαβεῖν: vt apud Archilochum, φθίνω χεῖρα καὶ φθίσομαι. Sed etymon quod ego sequutus sum, & quod Suidas indicat, multo est simplicius, & ex Homero etiam probari potest. vt enim dicunt οὔ τι καταφθίξει δῆτα τοῦδε, Non perges seu progredieris in hoc faciendo, (id est Non impune euades qui hoc facias, Nõ impune tibi hoc cedet) ita Homerus, Οὔ θεὸν οὐ δηρὸν βέβηκας, Non equidem diu progrediaris, sed tibi ἄγχι παρίσταται θάνατος. Atque adeò & Suidas ipse innuit esse à themate καταφθίνω δω seu καταφθίτω δω, exponens & ipse φθίκα ὀκνηρῶ, Gratis euadere, ad vtrunque fortitan etymon alludens. Præterea obseruandũ apud Aristophanem metri causa sine διαρίσει legendum esse. vt Phrynich. quoque annotat, quosdam οὐκ ὀρθῶς διαρεῖν, quum coniunctim dicendum sit καταφθίξεται. Rursum Suidas καταφθίξεται exponit καταφρονήσει, καταφθάσει. quæ expositio nullo modo quadrare videtur: licet eius Hesychius quoque meminerit. Nam & ipse καταφθίξει exponit non solùm δώσεις γελάσας, gratis & impune ridebis, sed etiam καταφρονήσεις: afferens itidem καταφθίξαντος pro καταφρονήσαντος ἢ οὐκ ἀναβαθεῖς, φθίκα ἢ αὖτο ποιήσας.

Καταφθορίω, t.3,c.564,e. Καταφθορόομαι, ib.
Καταφλαω, Deuolo: inusitatum thema, à quo καθίπτημι mutuatur sua tempora, vt καθίπτημι à καταφλαω. Lucianus in Caucaso, καταφλάσται δὲ ἥδη καὶ ὁ αἰτὸς ἀπὸ κεφαλῆς τὸ ἄκρον.

Καταπάομαι, t.3,c.585,h. Καταπάω, t.3,c.590,a
Καταπτάμαι, Ionice pro καθίπταμαι. Ex Herodoto καταπτάμαι μαρτύρων, Testes cito. Et καταπτάμαι τῶ Δημαρήτου, Demaratum testem cito, Ad Demaratum refero. Affertur & καταπτόμαι pro Deorsum volo. vnde καταπτάσθαι, in 2or. 2.

Καταπτύω, t.3,c.603,c. Καταπτύω, ib.b
Καταπτώμα, t.3,c.318,f. Καταπτώσις, ib.
Καταπτύω, t.3,c.586,f. Καταπτυχθύομαι, t.3,c.588,d
Καταπυγής, t.3,c.604,d. Καταπυγία, ib.c
Καταπυγοσύνη, ib.f. Καταπυγῶ, ib.g
Καταπύγων, ib.d. Καταπυγαίστρα, ib.g
Καταπύθω, & Καταπύθομαι, t.3.c.606,a
Καταπυκνόω, t.3,c.600,f. Καταπυκτόω, t.3,c.597,g
Καταπυρός, t.3,c.616,d. Καταπυρτολέω, t.3,c.623,g
Καταπυρός, t.3,c.632,b. Καταρά, t.1,c.511,a

Καταράσσω, seu Καταρράσσω, Lacero. Vnde pass. participiũ καταράκωμένος, Laceratus. Sophocl. Trachin. pag.370, Νῦν δ' ὦ τάλας ἀνάρθρος καὶ καταράκωμένος Τυφλῆς ὑπ' ἀτης ἐκπεπορθημαι πύλας. id est, inquit scholiastes, πᾶς σαρκας σαπὶς καὶ ἴχνη αὐτοῦ κρεμαμένης ὡς ῥάκη, cui carnes computruerunt & veluti panni laceri dependent.

Καταράκτης, t.1,c.518,g. Καταράσσομαι, t.1,c.511,b
Καταράσσω, seu Καταράττω, frequentius geminato ρ scribitur καταρράσσω & καταρράττω, nisi fortè in carmine.

Καταράκτης, t.1,c.511,c

Καταραψῳδῆσαι, Hesychio est φλυαρῆσαι. quod infrà gemino ρ.

Καταβύλους χαλάσας, Soph. in Troilo dicit pro πεδήσας, ὥσπερ καὶ ὀδεῖ τὰς ἀβύλας χαλάσαι, inquit Hesych. Id est Talaribus, Ad ipsa vsque calceamina demissis.

Καταργέω, ῶ, F. ησω, Reddo ἀεργὸν & ineffícacem, Facio cessare ab opere suo, Tollo, Aboleo. Crebro in vsu est hoc verbum apud scriptores Noui testamenti, & peculiariter apud Paulum. vt, in Epist. ad Rom. cap.3, ἡ ἀπιστία αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει; Ibidem, νόμον οὖν καταργοῦμεν διὰ τῆς πίστεως; In 1 epist. ad Corinth. cap.1, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ. Et cap.15, ὅταν καταργήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν. Et in epist. ad Hebr. cap.2, καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου. Itidè voce & signif. passiua. In epist. ad Romanos cap.6, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας. In epist. ad Corinth.1, cap.13, εἴτε γλῶσσαι παύσονται, εἴτε γνῶσις καταργηθήσεται. Et cap 15, ἔσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται, ὁ θάνατος. Itidem Basilium accepisse καταργεῖν pro Frangere & debilitare: & καταργημένος pro fracto, testatur Budæus. qui apud Paulum καταργεῖν interpretatur Antiquare, Abrogare. Rursum Paulus dicit καταργεῖσθαι ἀπὸ pro Liberari & separari ab: epist. ad Romanos cap.7. v.2, ἡ γὰρ ὕπανδρος γυνὴ τῷ ζῶντι ἀνδρὶ δέδεται νόμῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνὴρ, κατήργηται ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ ἀνδρός. Et versu 6, νυνὶ δὲ κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου, ἀποθανόντος ἐν ᾧ κατειχόμεθα, liberi sumus à Lege. At in Epist. ad Galat. cap.5, versu 4, κατηργήθητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ οἵτινες ἐν νόμῳ δικαιοῦσθε· τῆς χάριτος ἐξεπέσατε, Facti estis inanes Christi quicunque per Legem iustificamini: à gratia excidistis. seu Separati estis à Christo & facti tanquam aliquid prorsus inane & nihili. Significat καταργῶ etiam Inutilem reddo. seu Inutiliter occupo. Lucæ cap.13, de ficu infrugifera ἵνα τί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ; nam dum terram occupat, impedit eam, efficitque vt sit otiosa, hoc est sterilis & inutilis. Apud Dioscoridem autem in præfat. libri 6, τοῖς καθαρτικοῖς φαρμάκοις, interpretes verterunt Medicamentis purgatoriis.

Καπίσματα, τα, Primitiæ: à verbo καπίζομαι, apud Eurip. Ex Plut. Theseo affertur pro lustratione quæ ex primitiis frugum fit.

Καπίγυρος, t.1,c.533,a. Καθαγυρόω, t.1,c.534,b
Καπίδω, t.1,c.535,c. Καπιδεῖν, ab Hesychio exponitur non solùm πτίζειν, sed etiam διαφθείρειν, vt iaiεν suprà.

Καταριζω, t.3,c.673,c

Καθαπτός, Hesychio ἐπιφορητός, ἐπιπληκτός. quod crebrius gemino ρ scribitur.

Καπάρης αἶμος, ab Alcæo & Sapphone dicitur τὸ σωτηραμόμενον πόθημα καὶ καθαρράσσον, διὰ τὸ καταφορὰν ὁρμὴν ἴσχειν, vt Eust. tradit ex Aristoph. grammatico. Typhonem ferè vocant eiusmodi procellam & turbinem.

Καταρθρόω, ῶ, Articulo.

Καταεγλός, ός, όν, Horrendus, Horribilis. Homerus O-

dyſſex ξ, Ἀλλά μοι αἰὼν ἔπιρατμον ὀλέσαι ἔπος, Καὶ πίλαι μοι καὶ ἄλοιτις ἰδύσιν καὶ ὄϊσι Λυκοὶ, ἵν' ἄλλοισίν γε κατεσχημένα πίλεται. Vbi nota ſibi oppoſita φίλοι (ſi) & κατεσχημένα πίλεται.

Καταριθμέω, ῶ, Enumero, Connumero: vel ſimpliciter Numero. Plutarch. Solone, ἱβδόμοις ὡς τοῖς σοφοῖς καταριθμοῦσι, ſeptimum inter ſapientes numerant ſeu enumerãt. Paſſiua etiam vox in actiua ſignificatione vſurpatur: itidémque media. Iſocr. ad Demonicum, εἰ πόσους τις ἰατρῶν σοφιστὰς καταριθμοῦμαι ὑμῖν. Æſchines, καταριθμοῦμαι σοφιστὰς ὑμῖν, apud vos enumero & recenſeo. Et cum ὡς, Polybius libro 5, τὸ δὲ πλῆθος οὐχ ὡς ἀδίκημα κατεριθμεῖτο τῇ σφαξίᾳ, ὡς καθήκοντα αὐτῷ πολὺ μᾶλλον ἀπεκρύπτοντο, ne in iniuria quidem numerabat (id eſt iniuriæ loco ponebat) hoc facinus, vtpote quo ſua aliqua vendicaſſet, non aliena occupaſſet.

Καθαιρπάζω, Deicio. Heſych. καθαιρπάζουσι exp. σκορπίζουσι, Diſiciuntur. Infrà gemino ρ.

Καταρπάζω, Prandere. Athen. l. 10, ex Antiphont. Politico.

Καταρκῶ, Sufficit. Et καταρκέσει μοι, Mihi ſufficiet. Eurip.

Καταρμόζω, Ionicè pro καθαρμόζω, Adapto. vnde apud Herodotum participiũ καταρμόσιος, Adaptans. Apud Nicandrum verò in Alexipharm. v. 331, pro Ἢ πίσσῃ βλάσας τι καταρμόξαι βάπτῳ, vetus codex manuſcriptus habet, Ἢ πίσσῃ ἢ βλάστῃ καταρμόξαι βάπτῳ: itidémque ſcholia marginalia, in quibus exponitur κατατρῖψαι, Contere, Tundendo comminue.

Καταρύω, t. 1, c. 543, d. Καταρραγείς, particip. paſſ. à καταρήγνυμι ſeu καταρρήσσω.

Καταρραθυμέω, t. 1, c. 1609, c. Καταρράπτω, t. 3, c. 691, f

Καταρραπίς, t. 1, c. 518, g

Καταρραπτῶ, F. ψω, Inſuo. Aliis Conſuo, Perſuo.

Καταρράσσω, t. 1, c. 518, e

Καταρραφὴς, Conſutus, Pannoſus. Bud. ex Luc. pro Ex cõmiſſuris conſtans, non integer.

Καταρραφωδήσει, Suidæ φλυαρήσει, Nugabitur.

Καταρρεύσομαι, t. 3, c. 689, a

Καταρρέπης, t. 3, c. 679, a. Καταρρέπτω, ib.

Καταρρέω, t. 3, c. 689, a. Καταρρήγνυμαι, t. 1, c. 517, e

Καταρρήγνυμι, ib. Καταρρηγνύω, ib.

Καταράκτης, t. 1, c. 1155, d. Καταρρήσσω, t. 1, c. 517, g

Καταρρήτηρβέω, t. 1, c. 1154, c

Καταρρήττω, Atticè pro καταρρήσσω, idem quod καταρρήγνυμι.

Καταρρίζοβδος, Diſtillatione laborans. v. l. ex Dioſc. l. 3. perperam pro καταρρίζοδυής.

Καταρρίζος, t. 3, c. 709, f. Καταρρίζοομαι, t. 3, c. 711, c

Καταρρίζόω, ib.

Καταρρινάω, ῶ, Limo, Lima polio. Vnde καταρρινημένος, Limatus, Lima politus. Ariſtoph. Ran.

Καταρρίπτω, & Καταρρίπτομαι, t. 1, c. 711, e

Καταρρίπτάζω, Deicio vel Diſicio. Suprà ſimplici ρ.

Καταρρίπτέω, t. 3, c. 714, b

Καταρρίπτω, & Καταρρίπτομαι, ibid.

Καταρροίζομαι, t. 3, c. 689, g. Καταρρῶκα ποιήματα, ib.

Καταρρυπώς, ib. Καταρρους, ib. f

Καταρρους, ουος καὶ ους, idem quod καταρρώξ, id eſt Deorſum vergens, Pronus, Declivis. oppoſitum τῷ ἀναρρους. Galenus ad Glauconem lib. 1, δι' ὃ σχῆμα δύνασαι πηγὴν καὶ τὸν ἀναρρυτὸν κόλπον ἐργάζεσθαι καταρρουν, καὶ τὸν καταρρουν ἀναρρουν, facere vt ſinus cuius os ſurſum vergit, deorſum vergat, & viceuerſa: de ſinuoſo vlcere.

Καταρρώς, t. 3, c. 689, f. Καταρρώξ, ib.

Καταρροφέω, ῶ, Futur. ήσω, Sorbeo, Sorbillo. ſeu Sorbendo deglutio.

Καταρρυβδῶσι, Heſychio καταπωῖ, ῥοφῶσι. Pro quo ſcribendum potius Καταρρυβδῶσι.

Καταρρυὴς, Qui defluxit, Delapſus. Itidémque καταρρυήσεσθαι, Defluxurum eſſe.

Καταρρυθμίω, t. 3, c. 716, h. Καταρρυθμίζω, ib.

Καταρρυπαίνω, t. 3, c. 719, c. Καταρρώξ, t. 3, c. 689, d

Καταρρώξ πῆρα, ſeu ſimpliciter καταρρώξ, ſubaudito ſubitantiuo illo πῆρα, dicuntur αἱ ὀξὺ τὸ μὲν αἰσχὺν κύμασι καταράσσουσα πῆραι ῥωχμοὶ, teſte Euſt. p. 335. Etymologo ſunt πῆραι καταρρηδῶσαι.

Καταρρωδέω, ῶ, Extimeſco, Metu conſternor, Formidine percellor. vnde præt. pluſquamperf. καταρρώδηκα participium καταρρωδηκὼς, necnon aor. particip. καταρρωδήσας, apud Herodot.

Κάταρσις, t. 1, c. 814, b

Κάταρτον, Heſychio καθάλλημα ἢ καταρτή.

Καταρτάω, t. 1, c. 571, c

Καταρτεύς, ῶος, ὁ, affertur pro Aptatio.

Καταρτίζω, t. 1, c. 574, c

Καταρτόν, ὐ, τὸ, ex Hom. affertur pro Malus nauticus, ὁ ἱστός. Vtitur eo Heſych. in Καρχέσιον.

Καταρτισμός, t. 1, c. 574, h. Καταρτισμὸς, t. 1, c. 575, a

Καταρτιστὴρ, ib. Καταρτύω, ib. f

Καταρχαὶ, ſeu κατ' ἀρχὰς, Ab initio. Plutarchus Solone. Sic αὐτικα καταρχας, iam inde ab initio, Herodot. Dicitur verò & τὰ κατ' ἀρχὰς, quo inter alios vſus eſt Demoſth.

Καταρχὴ, t. 1, c. 554, h

Καταρχὴς, Heſychio eſt ἀσφαλὴς, πάλαι. At καταρχῆς affertur pro Ab initio. quod & ἀπ' ἀρχῆς, & ἐξ ἀρχῆς.

Καταρχω, t. 1, c. 554, c. & 561, c. Καταρχεμαι, t. 1, c. 558, c

Καταρχω, t. 1, c. 554, h

Καταρω, Obſtirmo, Occludo. Heſych. enim κάταρον affert pro καθάλλημα.

Καταρύγλα, idem ſcribit vocari γλῶτταν ἢ ὀπὴν φωνὴν ἐμπίπλουσαν.

Καθάσσεις, t. 3, c. 743, c. Καταασσάω, ib.

Καλασπάω, t. 3, c. 746, g. Καλασβάτημι, t. 3, c. 749, a

Καταασβαίνω, ibid.

Καταπίω, t. 3, c. 757, c. Καταπίομαι, ib. f

Καταστεφάνωμα, positum pro καταστεφάνωσις affert Heſych.

Καταστιμαίνω, t. 3, c. 773, h

Καταστίνω, & Καταστίνυμαι, t. 3, c. 777, a

Καταστηλόω, t. 3, c. 780, h. Καλαστηλόομαι, t. 3, c. 781, a

Καταστηλόω, t. 3, c. 780, a

Καταστιλλίζειν τυρὸν, Siculum caſeũ comedere. Suid. enim & ſchol. Ariſtoph. καταστιλλίζειν exponunt καταδάκνειν τυρὸν, in hoc loco Veſp. Ariſtoph. Ἀπόλοιο γὰρ εἰς ἅπαντα τυρὸν πολλὰ καταστιλλίζων, κἀπέπιες' ὧν τῷ σάκκῳ. Niſi fortè ſit, Sicula guloſitate deuorauit.

Καλασίνομαι, t. 3, c. 786, b. Καταστίνομαι, t. 3, c. 797, b

Καλασωτεύω, t. 3, c. 798, d. Καταστάζω, t. 3, c. 799, e

Καταστατέω, t. 3, c. 808, e

Καταστασιάζω, ῶ, Vellico, Fodio, Pungo. v. l.

Καταστατὴ, t. 3, c. 808, g. Καταστατὴς, ib.

Καταστάχυλος, t. 4, c. 1533, c. Καταστιδεύω, t. 3, c. 811, b

Καταστιδεύω, ib. Καταστιλπνόω, t. 3, c. 815, g

Καθαστιλόω, ib. d. Καθαστιχάζω, t. 3, c. 833, c

Καταστιχάομαι, t. 3, c. 817, c

Καθαστιβάζω, t. 3, c. 841, g. Καταστιβάζομαι, t. 3, c. 843, c

Καλαστιβασμα, t. 3, c. 844, a. Καταστιβασμὸς, ib.

Καταστιβασὴς, ib. b. Καταστιβασὶς, ib. d

Καταστιβασὲς, ib. b

Καταστιβαστέω, Deſtruo. Prouerb. Solom. cap. 30, ſeu 15, ὁ φεγγοὶ τῷ λίθῳ ἀπὸ καταστιβάσθητι, Et macera eius deſtruitur. Ita v. l. Sed id verbum mihi non poteſt non eſſe ſuſpectum. ac forſan pro eo reponendum καταστάθητι.

Καταστιδὴ, t. 3, c. 844, d

Καταστιόω, ῶ, Fut. ώσω, Exerceo, Erudio. Vnde καταστιώδης, Exercitatus, Eruditus. Baſil. in Hexaem. homil. 6, οὐδὲ ὠϊδὴ τῶν καταστιώδων τὸ νοῦν, ἢ οἷα ἡ φιλομαθὴς ζητοῦσα φύσις ἐξευτρωπᾶται.

Καταπλωάω, t. 3, c. 855, f. Καταπλωάομαι, ib.

Καταπλώω, t. 3, c. 856, c. Καταπλώσιμος, ib. g

Καταπνέω, t. 3, c. 862, f. Καταπνοὴ, t. 3, c. 863, b

Καταοικίζω, t. 3, c. 871, c. Καταοικίω, t. 3, c. 870, g

Καταοικοδόμημα, t. 3, c. 813, f. Καταόκνιος, t. 3, c. 868, d

Καταολλῦμι, t. 3, c. 816, d. Καταομνύομαι, t. 3, c. 830, d

Καταοικτίω, t. 3, c. 818, b. Καταοικτίω, t. 3, c. 830, d

Καταοκνὴ, t. 3, c. 817, f. Καταοκνὸς, t. 3, c. 818, a

Καταοκνέω, ibid.

Καταοικτω, t. 3, c. 817, g. Καταοικτίω, t. 3, c. 888, g

Καταμικρολογῶ τὴν φύσιν, De natura loqui vt parca & reſtricta, ſeu Naturæ impingere crimen τῆς ἐργασίας. Hippocr. in epiſt. ad Damag. πολλαὶ ἀπορίαι καὶ ἀμηχανίαι καὶ μάλιστα καταμικρολογῶ πάντων τὴν φύσιν ἰσόν

Vbi Bud. vertit, Noli exiguè de natura ſentire & malignè, hoc eſt illiberaliter, Noli naturam iudicare & exiſtimare parcam & illiberalem. poſſis etiam, Noli obloqui naturæ vt σμικρολόγῳ & parcæ. Sunt autem ea verba Democriti philoſophi ad Hippocr.

Καπσεμικρώω, Paruum reddo, Imminuo, Extenuo.

Καπίσμυρνος, Myrrhatus, Myrrham redolens. Apud Dioſcor. enim, lib. 1, cap. 16, de crocomagmate, ἐὰν δὲ αὐτῷ τὶ ἡδῦσῃς καλὸν, μίσυος καπίσμυρνον, Ruell. vertit, Modicè myrrham olens.

Καπσμύχω, t. 3, c. 891, e. Καπσμώχω, vide in Καταρμίζω.

Καπσοβέω ῶ, Depello. Aliis Perſequor, Arceo. Heſych. καπσοβῆται exp. καταδιώκηται.

Καπσοφίζω, Sophiſtice decipio, Sophiſmate circũuenio: vel Sophiſmate redarguo aut percello. Quo modo apud Plutarchũ dicitur Ariſtippus ἐν τοῖς λόγοις καπσοφισθεὶς ὑπ' αὐθρώπου τέλμαι ἔχοντος, ἅλλως δὲ μανικοῦ καὶ αἰσχύνου, quum exultantem gaudio eum videret, reſpondiſſe, Ἐγὼ μὲν ἐλεγχθεὶς ἄπειμι, σοῦ τῷ ἐλέγξαντι ἥδιον καθυδήσοντος. Vbi nota eum dixiſſe ἐλεγχθεὶς pro καπσοφισθεὶς ſed cum illo ἐλεγχθεὶς intelligentem σοφιστῶς, Sophiſti cè redargut' ſeu captus. Heſych. καζσοφισθῆναι exponit χλευασθῆναι, πεχασθῆναι.

Καπσοφιστεύω, F. εύσω, accipiunt itidem pro Eludo captioſe verborũ argutus, in hoc loco Gregorii ad Euſtochiũ ſophiſtam Ὦ Ὀδυσσεῦ μᾶλλον πως μὲ καθίκου, καπσοφιστεύων ἡμῶν ὁπωμελήποτε. Vbi tamen Bud. interpr. Arte rhetorica nos vrgens & oppugnans.

Καπαυλίζω, t. 3, c. 914, e. Καπαυλισμός, t. 3, c. 909, b
Καπαυράζω, t. 3, c. 911, g. Καπαυσμα, t. 3, c. 911, a
Καπαυστικὸς, ib. b. Καζαυτικὸς λάω, t. 3, c. 909, d
Καπαύω, t. 3, c. 911, d. Καταπύω, t. 3, c. 937, a
Καπίσιος, t. 3, c. 941, c. Καπισιόω, t. 3, c. 941, h
Καταπίγω, t. 3, c. 943, c. Καταπυόω, t. 3, c. 945, b

Καπαυλίζω, F. ίσω, Commaculo, Labem aſpergo, Inquino. vt & Heſych. καπαυλίζων exp. μολύνων. ‖ Hic autem, ἢ φιλιππίδιον φέρει καπαυλίζοντος, Etymol. exp. καπακρύπτοντος, addens, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑφάλων πετρῶν, αἵτινες ὑπὸ ὕδατος καλυπτόμεναι, πᾶν ἀσφαλῶς ναυτιλλόμενον κίνδυνον ἐπιφέρουσι. dicuntur autem ex σπιλάδες. Sic & lex. meum vet.

Καπαυδῶ, t. 3, c. 961, f. Καπαυδίζω, t. 3, c. 952, a
Καπαχμός, t. 3, c. 965, c. Καπαχίω, ib.
Καπαθμίζω, t. 1, c. 1741, b. Καπαθμίω, ib. f
Καπαθμισμός, ib. Καπαλπνος, t. 3, c. 1006, a

Καπσαμίζειν, In vas ſeu doliolum defundere & condere. vt καπαγίζειν. Itidem Poll. ſcribit mediæ comœdiæ ſcriptores καπσαμίζειν οἶνον vocare τὸ καπᾶν. Et ex Theophraſto l. 2 De cauſ. pl. affertur καπσαμισμένος οἶνος pro Vinum amphoris contentum.

Καπσαὶ, t. 1, c. 1770, d
Καπσασπάζω, t. 1, c. 1802, g. Καπσασπάζομαι, ib. h
Καπίσασις, Conſtitutio, &c. t. 1, c. 1771, d. Καπίσασις, Status, &c. c. 1771, b. Καπίσασις, Sedatio, &c. ib. d. Καπίσασις, Stipendium militare, &c. ibid. Καπίσασις, Exhibitio, &c. ibid. e.

Καπσαπῆσις, Heſych. eſſe dicit ἀπορημάτια, (ſicut videlicet καπίσσειν dici ſolet pro ἀπορεῖν) vel καταναυτία, καπίσασι ἴχνεσι, καλισαίνω, ἀπόρημα. Perperam verò apud eum ſcriptum eſſe καπσῆρας, patet tum ex ſerie alphabetica, tum ex ipſa expoſ.

Καπσάπης, t. 1, c. 1772, f. Καπσαπὶς, ib.
Καπσιγάζω, t. 3, c. 977, c. Καπσίγασμα, ib.
Καπίσγος, t. 3, c. 974, a. Καπσίνω, t. 3, c. 1024, f
Καπσιάω, t. 3, c. 981, h. Καπσίνω, t. 3, c. 1006, a
Καπσιάζω, t. 3, c. 1013, c. Καπσίνω, t. 3, c. 1012, g
Καπσιρίζω, & Καπσιρείζομαι, t. 1, c. 591, e
Καπίσιος, ib. Καπσίφω, t. 3, c. 1024, d
Καπσιλπνόω, t. 1, c. 1807, f. Καπίσμα. t. 1, c. 1773, a
Καπσιμαπὶς, ib. c. Καπσῆρις, vide in Καπσαπῆρις.

Καπσπεύω, Incumbo. vt καπσπεύδω. Hippocr. περὶ παθῶν, dicit, πάσχει ὑπὸ τούτων ὑπὸ χολῆς, ὅταν ἐς τὰς φλέβας ἢ τὰ ἄρθρα καπσπεύσῃ.

Καπσίζω, t. 3, c. 1035, d. Καπίσιος, ib. e
Καπσίλβω, t. 3, c. 1037, f
Καπσλὴ, ῆς, ἡ, Repreſſio, Inhibitio, Cohibitio. καπσλὴ redditur Modeſtia in veſtitu, ſeu Veſtitus modeſtus, apud Plutarch. in Pericle: vbi nimirum Periclì dicit inſuiſſe σφυρώτου σύσσιτον ἄθρυπτον εἰς γάλατα, σφριγῶντα πορίας, καπσολὴ σεβόλης. Et Hippocr. περὶ ἀγμοσύνης, medicum qui ægrum inuiſurus eſt, iubet ἐν τῇ εἰσόδῳ μεμνῆσθαι καὶ καθίδρυσις καὶ καπσολῆς, σεβόλης αἰσχυνομένου, βεχυλογίας. Heſychius verò καλασολὴν exponit σεβόλιον, Amictum. vt Suidæ quoque καπσολὴ eſt τὸ σολή.

Καπσίμα, metaphor. pro χῦμα τὸ ἐφ' ὑγρῷ, Heſychio teſte. Suid. diuiſim ſcriptum habet, & rectius.

Καπσμίζω, t. 3, c. 1052, e. Καπσμὶς, ib.
Καπσναχέω, t. 3, c. 1021, e. Καπσναχίζω, ib.
Καπσπίπτυμι, t. 3, c. 1058, a. Καπσπιπτύω, ib.
Καπσπίω, t. 3, c. 1057, f. Καπσπύρυμι, t. 3, c. 1058, b
Καπσχαίζομαι, t. 3, c. 992, a
Καπσραγίζω, affertur pro Facio diſtillare.
Καπσράπτω, t. 1, c. 595, b. Καπσραπτάω, t. 3, c. 1070, g
Καπσραπτοδύω, t. 3, c. 1065, e. Καπσρυσάω, t. 3, c. 1103, e
Καπσρίφω, t. 3, c. 1096, f

Καπσρλωσάω, ῶ, Fut. άσω, Inſolentius & laſciuius me gero aduerſũ, ſeu Laſciuio & inſolesco cõtra. Paulus in epiſt. ad Timotheum 1, cap. 5, πιστεῖας δὲ χήρας πραπῆ. ὅταν γὰρ καταπσρλωσάσωσι τοῦ Χριστοῦ, γαμεῖν θέλουσι. poſtquãenim laſciuire cœperint aduerſus Chriſtum, nubere volunt.

Καπσρφὴ, t. 3, c. 1097, f. & 1193, d. ob.
Καπσρφοπὼς, t. 3, c. 1098, a. Καπίσρωμα, t. 3, c. 1061, b
Καπσρώπυμι, ib. a. Καπσρωπύω, ib.
Καπίσρωσις, ib. e. Καπσυγὼν, t. 3, c. 1112, h
Καπσυρὸς, t. 3, c. 1110, d. Καπσωμύλλω, t. 3, c. 1056, d
Καπσυρίπτω, t. 3, c. 1137, a. Καπσύρω, t. 3, c. 1143, a
Καπσφαζω, t. 3, c. 1159, d. Καπσφακτὸς, ib.
Καπσφαλίζω, t. 3, c. 1175, a. Καπσφάλλω, t. 3, c. 1159, d

Καπσφίλωτον, Heſ. affert pro καθίλωτον. Sed forſan ſcribendũ καπσφίλωτον, à καπσφάλλω ſignificãte Deiicio.

Καπσφιόω, Cuneo. Hippocr. De nat. inf. ἰμάτια σωσίδιμα ἢ καπσφιωσιμία ἰχμοῦς.

Καπσφοζαίζω, t. 3, c. 1188, a. Καπσοζαίζω, t. 3, c. 1194, h
Καπσοχασμὸς, ib. Καπσοχάσιον, t. 3, c. 1195, a

Καπσοχλάω, Suidas exponit καπσφυκτιάω, ἀθυμῶ, in hoc loco Ioſephi, ἐγὼ δὲ φοινικᾶς μείζονες δίεμαι τὶ καπσοχλάσω τῷ θεῷ. Forſan eſt Machiner quidquã cõtra Deũ.

Καπσχὼν, t. 1, c. 1365, d. Καπίσχασις, t. 1, c. 1347, g
Καπσχολιάζω, F. άσω, Indignor aduerſum.
Καπίσχεσις, t. 1, c. 1347, h

Καπσχόω. inuſ. them. à quo καπίσχω mutuatur ſua tempora, ſignificans itidem Detineo, Occupo, Obtineo.

Καπσχηματίζω, t. 1, c. 1319, g. Καπσχηματίω, t. 1, c. 1330, f
Καπσχίζω, t. 3, c. 1198, e. Καπίσχισις, ib. f
Καπίσχισμα, ib.

Καπσχωμένη, Velata, Operta: καταπαλυψαμένη, vt accipiunt in hoc loco Homeri Il. γ, ἣν δὲ καπσχωμένην ἐπέεσσι. Malim, Faciei obtento ſeu prætento velo. ſeu Faciei obtendens peplum, Peplum ante faciem tenens. Ita enim τὸ καπσχὼν melius exprimeretur.

Καπσωτθίω, t. 3, c. 897, d. Καπσωτθίω, t. 1, c. 1883, c
Καπσώχω, affertur pro Attero, Cõtero: ſed vereor ne perperam ſcriptum pro καπσμώχω.
Καπαπίμπω, t. 3, c. 1409, f. Καπαπίξασθαι, t. 3, c. 1165, e
Καπάπξις, ib. c. Καπαπίσσω, ib. d
Καπαπίπω, ib. Καπαταχέω, t. 3, c. 1176, c
Καπαπὶς, t. 3, c. 1275, f. Καπαπηρικὸς, t. 3, c. 1505, h

Καπαπλήσσω, affertur pro Admiror, Obſtupeſco. At καταπεπλησμένος, quod Suid. exp. καπεθαύμασεν, ἐξεπλάγησαν, eſt prætat. pluſquamp. verbi καταπλήσσω.

Καπαπίνω, t. 3, c. 1194, c. Καπαπηχέω, t. 3, c. 1361, f
Καπαπιχηγαφέω, t. 3, c. 1356, d

Καπαπίλια, in Lex. Herodoteo eſſe dicuntur τὰ αἰσλώματα καὶ σωτήρια, Impenſæ & Conſeſſus. Suidas quoque καπαπίλια (ita enim vet. & manuſcr. cod. habet, non καπαπίλοια, vt vulg. edit.) apud Herodot. eſſe dicit τὰ αἰσλώματα, ἢ τὰ σωτήρια τῶν ἀρίστων, ἢ τὸ σωπλεῖν εἰς ἄστυ, qua ferè ſignif. & πίλια dicuntur, à nom. ſing. πίλος. Ex Arriani autem expeditione Alex. affertur, ἱερεῖα τῇ στρατιᾷ πᾶσι καπαπίλια ἐδίδου, pro, Sacrificiorum reliquias militibus diſtribuit.

Καβαίμων,t.3,c.1403,a.
Καβατιχολογίω,t.3,c.1431,c.
Καβατίκω,t.3,c.1458,c.
Καβατίημι,t.3,c.1500,h.
Καβατλλω,t.3,c.1542,b.
Καπατράω,ib.
Καβαϊκχαφαῶ,t.3,c.1356,d
Καπαζαίομαι, Fœnore obruor & exhaurior. Aristot.Pol. 2,ὅπ αἰσπνθιάδαι,καπαζαιόμθυι γίνονται πίνπτες.
Καβαλμάω,ῶ, Audeo aduersus. Cum genitiuo construi Suidas etiam testatur.
Καβαμά,t.3,c.1403,b.
Καπαξύω,t.3,c.1591,f
Καπαρίω,ῶ,affertur pro Corruo:sed sine exemplo. Potiꝰ esset Perforo,Perterebro.
Καβατραυματίζω,t.3,c.1343,e
Καπατράω,ῶ,Perforo.quod & καβατράω.
Καβατρίπω,t.3,c.1619,f.
Καπατρυσις,t.3,c.1319,b.
Καβατείβω,t.3,c.1340,a.
Καπατείχισις,t.1,c.1587,b.
Καβαθυπδμαω,t.3,c.1619,g.
Καβατρυφάω,t.1,c.1596,a
Καπατρυπή,ῆς,ἡ,in v.l exponitur Libido,Luxuria:sed sine exemplo. A Suida exponitur καπαυγὴ ísque in exẽplum affert hæc verba.αὖπ' ἐγὼ οὐ χ' ἵκω καπαυγήν: exponens iterum καπαυγὴν τὴ μανίαν,effugium quo minus dicam.Quæ licet in manuscr.vet.cod.itidẽ habeantur, & serie alphabetica confirmentur, haud tamẽ scio an non suspecta haberi debeant.
Καπατρύχω,t.3,c.1324,c.
Καπατρώγω,t.3,c.1346,f.
Καβαυαίνω,affertur pro Sicco,Splendidum reddo.In priore signif.scribitur & καβαυαίνω.
Καβαυγάζω,F.actiu,Illumino,Illustro. καπαυγάζω. Nonn.ὃς αὐτὸς ἐκ πάντα καθαρὸν Πνθμαπκὴς αἰπῖπ καβαυγάζων φύσιν αἰδῶ. pro eo quod Ioannes initio sui Euangelii,φῶς τὸ ἀληθινὸν,ὃ φαίνει πάντα ἄνθρωπον.Sic pass.voce & significatione Gregor.πῦ φωτισμῦ τῆς γνώσεως καπαυγάθυτας, cognitionis fulgore illuminati seu illustrati sunt. Nonnus rursum neutraliter vsurpasse dicitur pro Luceo & resplendeo:apud Ioann.cap.8. Sed locus qui citatur,corruptus est,& incertum quomodo emendandus. Pass.& media vox accipiatur & ipsæ neutraliter pro Video, Specto, Aspecto. vt Epigr.lib.1, Ζεὺς καπαυγαστμίων,Iouem spectaui. A superiore καβαυγάζω, significante Illumino, Illustro, est VERBALE Καβαυγασμός,ῦ,ὁ, Illustratio,Illuminatio.
Καβαύδησις,affertur ex Hippocr.Ἐπαγωγὴ φωνῆς pro Vociferatio,κραυγή. Locus est circa finem,vbi dicit,καβαύδησις λυπεῖ φλεγμονὴς κραπῆς ὖσα.
Καβαυλακίζω,t.1,c.614,a
Καβαυλέω,& Καβαυλίσμαι,t.1,c.611,f
Καβαυλίζομαι,t.1,c.617,e
Καβαυλος,t.1,c.611,b
Καβαυτὴς,Hesychio καπαδύτης,Vrinator:à verbo καβαύω, quod idem exp.καβαδύω,sed & καταυλῶσι.
Καταυπθι,Ibi. Apoll.Arg.1, καταυπθ' ἀκειλιόωσι.
Καταυχάομαι,t.1,c.609,f
Κάταυχμος,Suid.affert cum hoc exemplo,ὡσ ἢ τὰ φρύγανα ἢ καταύχμῳ ἢ ὑδρὸν πος ἀλωπὸ ἢς πολιμίοις. sed nõ exponit. Videtur signif.Squaliditate.
Καταύω,t.1,c.610,b. Vide & Καταυτὴς paulo antè.
Καπαφαγὴς,t.4,c.4,g.
Καπαφαίνομαι,t.4,c.31,b
Καπαφαίω, interdum est præsent.infin.à καπαίφημι: interdum aorist.1 infinit. à καπαφάω.ab Hesychio exponitur καπαπῆν.
Καπαφαίνα,t.4,c.31,c.
Καπαφαὴς,ib.b
Καπαφαντίζω,t.4,c.34,c
Καπαφατὴς, Qui affirmari potest, Affirmandus. vt apud Suid.ἀξίωμα ἐςὶ σχῆμα αὐπαπὸς ἀπαφατὸν ὖπ' ἐφ' ἑαυπῷ ἢ καπαφαπόν.
Καπαφαὴς,t.4,c.31,c.
Καπαφαρμαίνω,ib.g.
Καπαφατὴς,t.4,c.61,b.
Καπαφαρμακεύω,t.4,c.47,a
Καβαφαρμάσσω,ib.
Καπαφάσκω, t.4,c.66,b

A Καπαφάσκω,exponitur Dico contra aliquẽ:ité Sanctè polliceor & affirmo. vt apud Plut.in Solone,ἐγὼ δὲ σοὶ πῷ λόγῳ καβαφάσκων, ἢ πίσπν βαίαν πῷ δεσμῶν, αὐθρωπον χρυσῶ ἰσομέτρπν αἰδήσειν ὠ Διὸς φῶς.
Καπαφαπὴς,t.4,c.61,c. Καβαχαυμάω,vide Hesych.
Καπαφὴς,ευ,ὁ,affertur pro Recens.qui potius σαπαφὴς.
Καβαίρεσις,t.4,c.109,g. Καπαφὴς,ib.f
Καπαφέρω,t.4,c.106,g.& 108,a. Καπαφέρομαι, pro Defero,t.4,c.107,b. pro Appello,108,b
Καπαφθίγω,t.4,c.132,g. Καπαφθὴξις,t.4,c.133,a
B Καπαφημι,t.4,c.61,b. Hesychius καβαφητὴς exponit ῥητὴς,αἰτιατὴς.
Καβαφημίζω,t.4,c.55,c. Καπαφθίνω,t.4,c.143,a
Καπαφθίσθος,t.4,c.146,g. Καπαφθινύω,t.4,c.147,d
Καβαφθίνω,ib.b. Καπαφθὼς,t.4,c.146,f
Καπαφθορὰ,t.4,c.143,a. Καπαφιλέω,t.4,c.160,d
Καβαφιλοσοφέω,t.3,c.901,g
Καπαφλάσσω,Hesychio est καβαλύω,Contundere.
Καπαφλίγω,t.4,c.169,c. Καπαφλιξπλὴς,ib.
Καπαφλὴξις,ib. Καπαφλυαρέω,t.4,c.171,g
C Καπαφοβέω,ῶ, Conterreo, Exterreo. Passiuum Καπαφοβοῦμαι, Pertimesco, Extimesco. Aristophanes in Ranis, —εἰ δὲ πῦ καπαφοβεῖσθω μή πς ἀμαθὴς ὢσι τῆς ἡνωμένοις.
Καπαφοβὴς,ὺς,ὁ,ἡ, affertur pro Formidoloſus.
Καπαφοιτάω, t.4,c.186,b. Καπαφοιτὴς, Ionicè apud Herodot.pro καπαφοιπὴς,Descendentes.
Καβαφόρια,t.4,c.72,d
Καβαφονεύω,Occido,Perimo,Interficio.
Καπαφορὰ,t.4,c.108,c. Καπαφορία, t.4,c.110,b
D Καπαφορεὺς,t.4,c.109,h. Καπαφορὸς,ib.e
Καπαφορπὶς,Hesychio σορὸς: aliis Onerosus.
Καπαφραγμὸς,t.4,c.191,b. Καβαφράσσομαι, t.4,c.70,b
Καπαφρακὴς,t.4,c.192,a. Καπαφράσσω, t.4,c.191,g
Καπαφράω,ib. Καπαφρενόω,t.4,c.215,a
Καπαφρόνημα,ib.d. Καπαφρόνας,ib.
Καπαφρονπὴς,Despiciendũ. Καβαφρονπὴς,t.4,c.215,e
Καβαφρονπκὸς,ib. Καπαφρονπκὸς,ib.f
Καπαφρονπὸς,ib. Καπαφρονπέω,t.4,c.211,d
Καπαφρύγω,t.4,c.215,g. Καπαφυσάω,ib.
Καπαφυτὸν,ib. Καβαφυσάω,t.4,c.231,c.& 233,a
E Καπαφυχὴ,t.4,c.131,h. Καπαφύσημα,ib.
Καπαφυὴ,Hesychio est γωνὴ,Genitum.Ortum.
Καπαφυλὴν,eidem est κῆ ἔθνη, Per gentes. vt ἢς φυλὰς. Alias Per tribus,Tributim:κῆ φυλάς.
Καπαφυλάσσω,Obseruo. Ex Aristoph.
Καπαφύξιμος,t.4,c.133,a
Καπαφυσάω,ῶ,Flatu effundo in.seu Flando perfundo.Perspuo.Aristot.Hist.an.l.9,καπαφυσῶσι αἱ ὠγελαῖαι τὸν μελίσσυργὸν ὅπαν πῦ αἰδοίυ πάς.
F Καπαφυτεύω,t.4,c.298,d. Καπαφυτὴς,t.4,c.184,h
Καπαφωνέω,t.4,c.308,c. Καπαφωνὴς,ib.d
Καπαφωσκάω,t.4,c.313,g. Καπαφωρὰς, t.4,c.312,e
Καπαφωτίζω, Illumino,Illustro,Lumine penetro.In Epigr. & apud Greg.Naz.
Καπαχαίνω t.4,c.313,g. Καπαχαίρω,t.4,c.346,f
Καπαχαλάω,t.4,c.368,g. Καπαχάλκης,t.4,c.381,d
Καπαχαλκόω,t.4,c.384,g. Καπαχαλκίζομαι,t.4,c.361,d
Καπαχαρπὴς, Largitor.B. Καπαχάρμα,t.4,c.333,g
Καπαχαρμαίνω,t.4,c.332,b. Καπαχάρμενος,ib.
Καπαχέω,t.4,c.406,a. Καπαχθονία,t.4,c.419,b
Καπαχθονία,ib.c. Καπαχθὼν,t.4,c.476,c
Καπαχόω,t.4,c.475,f. Καπαχὼ,t.4,c.333,h
Καπαχώνω,t.4,c.334,a. Καπαχώνομαι,t.1,c.617,a
Καβαχθονὶς,t.4,c.519,g. Καπαχθονὸς,t.4,c.520,a
Καταχλυάζω,t.4,c.531,c. Καταχλύζω,t.4,c.535,f
Καπαχὼσις,εως,ἡ,affertur pro Tenebrarũ effusio,Caligo.
Καταχορεύω,ex Herodoto pro Rescindo.
G Καταχρήσις,t.4,c.575,f. Καταχρηνίζω,t.4,c.572,d
Καταχόω,t.4,c.485,f. Καταχὴς,t.4,c.619,f
Καταχαίνω,t.4,c.641,c. Καταχάομαι,t.4,c.616,c
Καταχίπτομαι, Excreo in,Conspuo: vel Despuo. Aristophan.Pace,ἓξ καταχίπτασθαι μίαν ἢ πλατὺ μόνον. vbi schol.quoque exp.καταπτύσασα.
Καπαχίσκω,t.4,c.584,c. Καπαχὼν,ib.
Καπαχὼν,t.4,c.617,b. Καπαχὼπις,ib.d

Καπηχρειωδῶς, ibid.
Καπηχρεως, t.4,c.616,d
Καπηχρεώς, ib.c
Καπηχρεών, ib.c
Καπηχρεώς, t.4,c.635,c
Καπηχρυσος, t.4,c.656,c.
Καπηχρυσοω, t.4,c.659,e
Καπηχρύζω, t.4,c.631,c.
Καπηχρυσωνέω, t.4,c.635,c
Καπηχρώς, ib.
Καπηχυμα, t.4,c.500,c
Καπηχυς, t.4,c.501,b.
Καπηχυσμα, t.4,c.500,c
Καθηχυσμάτιον, t.4,c.501,b.
Καπηχυτλον, ib.
Καθηχυτρείζω, t.4,c.509,a.
Καπηχύω, t.4,c.500,c
Καπηχωλύω, t.4,c.660,f.
Καπηχωνεύω, t.4,c.480,f
Καπηχαίνυμι, t.4,c.485,f.
Καπηχωνίω, ib.
Καθηχωρίζω, t.4,c.684,f.
Καπηψαίω, t.4,c.690,h
Καθηψάλλω, t.4,c.697,c.
Καπηψάω, t.4,c.686,f
Καπηψικάζω, t.4,c.701,f.
Καπηψυδρομέω, t.4,c.715,d
Καπηψυδρομαρτυρέω, t.2,c.794,d
Καπηψυδρομαρτυρία, t.2,c.799,c
Καπηψυδρομαρτυρομαι, ib.
Καπηψυδρομος, t.4,c.715,h
Καπηψυδρομός, ibid.
Καπηψιφῶ. Hesychio καπασκάζει, Obtenebrat. nam ψιφάς, (inquit) τὰ σκότη: οὕτω τὸ ψιφοῦσθαι τὸ μεταμελεῖσθαι καὶ ἐν σκότῃ καθεδεῖσθαι τοῖς λιγυφρόσι, τὸ καπηψιφῶ. Interdum verò & τὸ φρενίζειν ita vocabant. Hæc ille.
Καπηψηφίζομαι, Damno, t.4,c.731,g. Καπηψηφίζομαι, Antiquo, t.4,c.731,e. Καθηψηφίζομαι, Faciendū cēseo aut iubeo, ib.f. Καπηψηφίζομαι, Pronuntio, ib.g.
Καπηψηφισις, t.4,c.731,d. Καπηψίχω, t.4,c.689,e
Καπηψιλόω, t.4,c.708,d. Καπηψυκτικός, t.4,c.743,g
Καπηψυκτις, ib. Καπηψύξις, ib.f
Καπηψυχος, t.4,c.746,h. Καπηψύχω, t.4,c.743,d
Καπίαχα, & particip. Καπιαχῶς, t.1,c.94,b.d
Καπιαξα, ib.b. Καπίαξω, t.1,c.93,e.& 94,d
Καπαίξει, t.1,c.94,c
Καπασος, Hesychio καθευδομενῆς, Sopitæ, vel Qui dormiit.
Καπιατα, & Καθίαπω, Ionicè pro καθίζωται, Sedentiā καθῆσθαι, apud Herodot.
Καπάχθη, Fractus est: à καπάγω seu καπάγνυμι: Atticè siue Ionicè pro καπάχθη.
Καπελαυνιδῶν, t.1,c.743,a. Καπηγυάω, t.1,c.885,d
Καπηγυάομαι, ib.f. Καπηγαλέω, t.1,c.21,b
Καπήγλημα, ib.
Καπηγυρίω, ῶ, affertur pro Festino.
Καπηγυπτιδῶν, t.1,c.1893,c. Καπηγωνιμός, t.1,c.1855,d
Καπηζαίνω, t.4,c 333,f
Καπηχλιδάω, ῶ, Delicias facio: seu Delicatiusculo & moroliusculo fastidio reticio, Fastidiosē me indulgeo: vt amasius amasiāve fastidiosa & delicata. Athenæus lib. 13, de Lamia, ἀπηδοκιμαζούσης δὲ πάντα, καὶ πάνυ καπηχλιδούσης τῷ βασιλεῖ. Idem καπηρυφᾶν & ὑπηρυφᾶν dicitur.
Καπίδαρθι, Bœotica syncope pro καπεδάρθησαν, Dormierunt. aor.2 pass. à them. καπεδαρθάνω seu καπεδαρθέω. Alioqui καπέδαρθον & καπέδαρθι est etiam aor.2 act. sing. numeri, tertiæ pers. ab eodem them.
Καπηδαφίζω, t.1,c.1089 b
Καπηδοκιμάς, & Καπηδοκιμαφός, t.1,c.1078,e
Καπήδω, & Καπήδομαι, ib.
Καπηγὸς, Ionicè pro καπαγὸς, Fractus.
Καπηθίζω, Consuefacio: item Ex more facio. Polyb.lib.4, καὶ ὡσὲς ὗπις ὑπίας παὶ καὶ συνὸ ὡς ὁμοίως αὐθρώπ καὶ γυναιξὶ καπήθισαν.
Κάτη, Descende: à κατέημι. Luc. ὅπῃ ἢ γλῶ κάτη μοι χύων.
Καπίζω, & Καπίβομαι, t.2,c.656,g
Κατείδω, Video, Cōspicio, Perspicio. Vnde aor.2 καπῖδον: & particip. præt. med. καθειδώς, apud Plat. De leg.
Κατείδωλος πόλις, Vrbs idolis dedita. Lucas Act. Ap. c.17, de Athenis, qua de re & Paul. & Xen. in Athen. rep. satis locuples testimonium perhibent.
Καπῆν, Descendit vel Descendebat: ab inusitato themate καπίω, pro quo κάτεμι dicitur. Hesiodus, — ψυχὴ δ' ἄϊδόσδε κατῆν.
Κατειπάζω, t.1,c.1111,e. Κατειπὴς, t.1,c.1111,e.& 1114,c
Καπῖλε, Ionicè pro καθῖλε: à them. καθαιρέω seu καθίλλω.
Κατείλια, Erythræi vocant τὰ ἐσώτερα οἰκήματα, interiora conclauia, seu penetralia domus. Hesych.
Καπηλιόω, t.1,c.1126,f. Καπηλιμαῖος, t.1,c.571,g
Καπηλαῖς, ἡ, t.1,c.571,f. Καπηλεῖον, t.1,c.1188,f

Καπίλλω, t.1,c.1117,d
Καπίλοχε, Atticè pro καπαλίλοχε, à Καπαλίζω.
Καπηλυπῶδω, t.1,c.1128,d. Καπηλύω, ib.h
Καπηλωπεμφὸς, In seruitutem redactus, Mancipatus: καπαδδουλωμφὸς: ab ἤλως, quod apud Lacedæmonios significat seruū. Suid. Thema est Καπηλωπίζω, cui synonymum καπαδουλόω.
Καθηλωπῆν, Hesychio καθελιφαρίζειν. quod & καπηλώπησεν.
Καπηλμφὸς, t.1,c.1380,g. Κάπεμι, t.1,c.1139,f
Καπῆσαι, Demisisse: Ionicè pro καθῆσαι, à καθίημι.
Καπενύω, Etymologo est Circumuestio, seu Conuestio, Contego, καπὰ καλύπτω: vnde deducit καπείνυσι, quo Homer. in Il. vtitur, canens, Θεσσαλὸν ἢ πάντα νέκυν καπείνυσι. Ponit tamen & thema καπεινύω, quod crebrius geminato ν dicitur καπεννύω.
Καπεπῦν, t.1,c.1114,f
Καπίςη, Hesychio ἀσπὶς, πέλτη, Scutum, Pelta, Cetra.
Καπείρω, t.1,c.1143,b
Καπείρεσαν, & Καπειρέσιον, sunt à them. καπερέω.
Καπιρηκός, Qui denuntiauit. B. At καπειρῆσθαι οἶς οἱ ex Herodoto affertur pro Tibi dicetur, Tibi exponetur. A themate καπερέω seu καπείρω.
Καπίρυσα, Detraxi. Καπερύσθη, Detractum esse. à καπερύω.
Καπίρω, exponitur Calumnior, Detraho.
Καπειρωνεύομαι, t.1,c.1150,c
Καπεκίαν, Decubuerūt: Ionicè pro καπέκειντο, à καθέκειμαι.
Καπέκνα, Combussi: pro καπέκαυσα, à καταφλέγω.
Καπεκλησία, ας, ἡ, Concio derepentè conuocata si grabius aliquod negotium incidisset. Poll. n.l.8, scribit συλλογὴν ἀκκλησίαν dici ὡὸ τῆς ἐφόρου τὰς πόλεις, μείζονος χρείας ὑπὲρ βουλὴν: eandémque vocatā fuisse etiā καπεκλησίαν, quoniam & ὑπὸ τῶν ἐκ τοῦ ἀγῶνος καπεκάλουν, ὑπὸ τῶν τελούντων λειτουργοῦντας, ἄλλης τινὸς παραφορᾶς ἢ ὑπὸ τῆς ἐφόρου ἢ τῶν Σαλαμινίων. Hesych. habet καπεκλησία.
Καπεκλάσθης, ex Theocr. affertur pro καπεκλίσθης.
Καπέκτα, t.1,c.473,b
Καπεζῆν, Bœotica syncope pro καπεπάθησ, Occisi sūt: à καθέκτείνω. Homer. Iliad. 1, Λύθρῳ ὠλεσάμην καπέκτανον ἐξέϊ χαλκῷ.
Καπέκτα, t.1,c.471,a. Κατειλάω, t.1,c.1170,e
Καπειλίχω, t.1,c.1176,a. Κατειλέω, t.1,c.1177,d
Καπέλεκτο, poeticè pro κατελέγη, Cubabat: à them. καπαλέγομαι. Sic suprà καπαλέσμενος pro καπαλεγόμενος.
Καπέλης, Perimas: Ionicè pro καθέλης. à καθαιρέω.
Κατειλίαμαι, Conuoluor: Ionicè pro καθειλίαμαι.
Κατειλπίζω, affertur pro Spero, Spē cōcipio. ET Κατειλπεσμὸς pro Spes, ex Polyb. καθελπεσμὸν ἐμβάλλει, Spē incere.
Καπλω, Ionicè pro καθίλω: à καθαιρέω.
Κατειμμάτιω, ῶ, idē quod ἐμμάτιω. Nicād. Alex. Ἢ ὃ βαρεῖαν Χοῦν καθειμμάτιον, manū immittēs, in guttur videlicet ad prouocandum vomitum. vt schol. quoque exp. καθεῖς ὅπῃ τῷ ἐμέσῳ.
Κατειμπάζω, Corripio, vel Vrgeo. Apud eundē enim Nic. in Ther. ὁπόταν χρειὼ σε κατειμπάζῃ μογέοντα, schol. expon. καταλαμβάνῃ καὶ κατεπίγῃ.
Κατειναίρω, t.1,c.516,d. Καπίναπτο, t.1,c.465,e
Κατειναστα, ib.f. Κατειναίτιον, ib.g
Κατειναρίζω, t.1,c.516,f. Καπίναστα, t.1,c.997,d
Κατειναστμέλω, ib.e. Κατειδὴς, Indigus, Bud.
Κατειπχυρεάζω, t.1,c.1374,d
Κατειλώθην, idē quod ἐπιπόδην, Percurrebat: καπῆρχε seu ἐπήρχε. Hesiod. in Asp. πολλὰ δ' κόνις κατειλώθην ἅμαις. De them. huius vide quæ in Anom. dixi in Επιπόδη.
Κατειόλισον, ου, τὸ, modulationis genus est ad quam saltabant concutientes arma. schol. enim Aristoph. esse dicit εἶδος ῥυθμοῦ ᾧ πρὸς ὀρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. Dicit enim Aristoph. in Nub. Εἶτ' ἐπαίσω οὐδὲν ὅτι τὸν ῥυθμὸν Κατειόλισον. Sed videtur diuisim potius scribēdum κατ' ἰόλισον, vt in textu Aristoph. habetur, vel saltem κατειόλισις, vt manuscriptus & vetus Suidæ cod. habet.
Καπειτυδυκτὶς, t.3,c.1446,b. Καπειτυλάω, ib.a
Κατειτυγλω, Compunctus sum: aor.2 pass. à καπατύσσω.
Καπειώπα, t.2,c.1396,f. Καπειώπα, ib.
Κατειωπον, ib.e. Καπιξιώσομαι, t.1,c.1749,e
Κατιξιπάζω, Recognosco. vt ἰξιπάζω τὰ συμβόλαια, in comparationibus instrumentorum, in Pand. Ita Bud.

Καπξωπάζω,t.1,c.1133,g. Καπξώπες,ib.

Καπαγγέλλομαι, Policeor: vel etiam Effusè promitto. Demosthenes, ὧστε μὴ σωθῆναι ἐκείνῳ πρεσβυτέραν αὐτὸν, καὶ καπαγγέλλεσθαι ταῦτα, huic esse policitum. Vtitur & Plutarch. Activi καπαγγέλλω Suid.meminit,cũ dativo construi annotans.

Καπάγω,affertur pro Induco,Inuito,Infero.

Καπαδῶ,& Καπαδάλλομαι,t.1,c.118,a

Καπαίρομαι, Efferor seu effero me aduersum. Gregor. Naz.μὴ πάλιν καπαρθῇς ὡς ὁμολογήσαντων τῷ ἄγγελῳ,ne rursum in nos efferaris & insurgas.

Καπαλίφης,t.1,c.339,g

Καπαίγω,t.1,c.1108,c. Καπαίγομαι,ib.h

Καπαῖνος, Concupiscens.vulg.lex.

Καπαιρέω,t.1,c.1144,b

Καπεχέω,Defundere,seu Deplere.Diosc.ὅταν ᾖ πεπῇ, καπεχέας αὐτὸ εἰς ὕδωρ καὶ ψύξας,ὁπὸ διυπνίου τίθει.Idem,καπεχέσας εἰς ξυλα καὶ καθήσας,ἐμβαλε εἰς κεκαμένῳ ἀγγείῳ. Et rursũ,καπεχέσας εἰς ἀγγεῖον τὸ περιττὸς ἔλαιον,πάρχειν ἐᾷ.Latini hoc Decapulare dicunt & Eluuiare.

Καπηχάζομαι,t.1,c.1136,c

Καπηχασία,ib.h. Καπηχασία,Conficiendum.

Καπηχαστὸς,ὴ,ὸ,Conficiendi vim habens.

Κάπηρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Laborando excultus, Cultus. καπηρεμένος seu καπηρεαδὴς. Theophr.De caus.plantarum lib. 5,cap.10,ἐπὶ ἡ χώρα πᾶσα κάπηρος γίγνεται.pro quo paulo pòst dicit,δεῖ τὴ καπηρᾶσθαι τὴν χώραν: huic τῷ καπήρῳ χώρᾳ opponẽs τὸν ἀγρόν. At τὸ κάπηρον τῆ σκιλλῆς ex Exodi c. 30 affertur pro Opus tabernaculi. Καπήρη verò Hesychio πανταχοῦθεν,Antiquatum,Inueteratũ.

Καπήρω,idem quod καπήρω,Depello:apud Herodot.

Καπιεῖν,seu καπιῆν,Dicturum esse.

Καπιβίζω,Irrito,seu Incito.Vtitur Gaza De senect.

Καπιλάω,affertur pro Superimpono: sed sine exemplo.

Καπινίκω, vide suprà in Ερικτὸς,c.949,f

Καπιστέω, Fut.ήσω, Deiicio, Diruo. vnde præter.perfect. pass. καπιστεύμαι, & inde participium καπιστευμένος apud Plutarch. Sic Herodianus, τὸ δὲ πῖχος ἐφίστου μὴ καπιστεῦσθε.

Καπνόω,Eructo in,seu Ructu effundo aut efflo in. Apud Aristophanem enim in Vesp.Ὡς ἥδιον ἡ μαμὰ τὸ μοῦ καπνοῖ,schol.exponit καπνίσαι,ὡς ὅταν τὰ κῦμα φλοιὸν ἐρεύγεσθαι.

Καπηρὸς,ὸς,ὸν ἡ, Tectus, Tecto munitus.

Καπρέω,t.1,c.1153,a

Καπρίω,ῶ,Fut.ίσω, Dicam seu loquar contra, Obloquar, Accusabo,Deferam.Xenoph.Pæd.καπρῶ σε τῷ πάππῳ, Deferam seu accusabo te apud auum. Et Herodot.Thalia,καπρίω αὐτὸς ἐγὼ τὸ μάγον. Sic Plato lib.10 De republ.οὐ γάρ με καπρεῖσθε ἔσεσθαι ὡς τὸς τραγῳδίας ποιητάς. Ex eiusdem Epitaph.affertur,ἀλλ' ὅπως μου μὴ καπρεῖς, pro, Vide ne me prodas. Accipitur interdum et ã pro Dicam, seu Indicabo:aut Edifferam, Proloquar. Aristophanes Nub καπρῶ σοὶ γ' ὑμᾶς ἐλθόντας πάλαι.Sic Synes.ὁ δὲ παρὼν ἔπος λέγει αὐτῷ καπρεῖ, Ipsum indicabit seu Indicatum it.Bud.

Καπρόω,Detineo:idem quod ἐρύκω seu καπρύκω.Homerus Odyssea ι, initio, Ἦ μὲν μ' αὐτοῦ ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ, λιλαιομένη πόσιν εἶναι· Ὡς δ' αὖτως Κίρκη καπέρυκε δόλῳ, Detinebat seu Retinebat.

Καπρόμυιος,t.3,c.714,c

Καπρόπικτα χαλκεῖα, t.3,c.688,a

Καπροβοαίνω,t.1,c.1151,d. Καπρυκάω,t.1,c.1267,e

Καπρυκαίω,ib. Καπρύκω,ib.d

Καπρύω,t.1,c.1160,e. Καπόχεμαι,t.1,c.1170,e

Καπτῶ,t.1,c.1149,e. Καπτάω,t.1.1910,e

Καπτελλεία,t.3,c.816,d. Καπτελλικὸς,ib.e

Καπαπυσμὸς,t.3,c.945,d. Καπαπυσμὸς,ib.

Καπαπυσμὸς,t.3,c.951,a

Καπαὴς, Bœotica syncope pro καπαθεὶς, Cõstituti sunt contra.seu Obstiterunt.Hesiod.Theog.Οἱ πὰν Τιτῆσιν καπαὴν ὀδὰ λυγρὴν.

Καπιστάω,Ionicè apud Herodot.pro καπίστημι,Constituti sunt:a them.act.καθίκω seu καπιστῶ.

Καπεσμένος, Coronatus:à καπείρω.

Καπεὺς, siue Καπὸς, Ionicè pro καθεὶς, Constituens: à them.act.καθίκω.

Καπὴν,imperf.t.1,c.1771,b. Καπὴν,t.1,c.1770,c

Καπεσμὸς,t.3,c.1035,c

Καπεραμμένος, affertur pro Aduersé.

Καπερεφαὴν,Ionicè pro καπερεφθέντα, ab act.themate καπερέφω.

Καπεμελὴς,t.3,c.1056,c

Καπιχημαπερὴς,t.1,c.1319,g

Καπὸς,Quorannis, Annuatim.quod & diuisim κατ' ἔτος.

Κατάχυμα,ατος,τὸ,Imprecatio,Dirz:καπάρα,Suidæ:vt Hesychius quoque καπάχυμά τινα affert pro καπαρὰ: & καπαξάσθαι pro καπὶ τινος δῦξαι, καπερέσθαι. Ex Soph. autem Œdipo affertur καπάχυμα pro Rei vota,Donũ votiuum.

Καπαδαιμονίζω,Fortunatum dico,Beatum prædico.

Καπάδαιμονὴ,t.1,c.1461,e

Καπάδικπος,Suidæ est ὁ ἀπὸ τυχὼν, Assequutus.

Καπάδυ,t.1,c.1300,g

Καπάδυσις,ε.ὴ Amussis seu Regula fabrilis. Nam Homeri schol.καθμὸν esse dicit ἰσχάλεων τινὰ ἐπὶ τοῦ ξύλου,aliòque nomine dici καπάδυσιν.

Καπάδυω,t.1,c.1303,f

Καπάκτην,dici τὸν ὅπῃ τὴν ἀρχὴν ὑπάρχειν,autor Hesych.

Καπαλογέω,t.2,c.634,b

Καπαμαγίζω,Suidæ est καπηχρίζω,& Hesychio quoque καπαμαγίζοντες sunt ἀλοιφίζοντες, necnon καπαλείφοντες. Affertur & καπαμαγίζειν ἐδάφη, pro Complanare & faciliorem efficere.

Καπαμαγὴς,t.2,c.857,a. Καπαίζω,t.1,c.1306,c

Καπάνασις,ib.d. Καπανόω,t.1,c.1305,f

Καπανάγκη ἐδὲς ἡμῶν ἰὼ πρόοιμον τὸ αὖτ', Prosperè succedit iter nostrum quod inimus,Iudicum c.18. Pro quibus quædam editiones habent,εἰ καπανάγκη (sub. ἡ δὸς) τὸν ὁδὸν ἡμῶν,Si Deus prosperat iter nostrum.hoc est, Prosperum nobis iter concedit seu dat.Vnde καπανάγκη, Prosperatum est.

Καπανικῶ,t.1,c.1244,c. Καπανίκω, t.1,c.1310,a

Καπανυχὼ,ῶ,Bene coniecto:seu Bene coniecto contra.

Καπαπηρίζω,Apparo:vel Compono. Aristoph.

Καπαπυχὼ,t.3,c.1454,d. Καπάφημι,t.4,c.60,d

Καπάχω,t.1,c.1311 c. Καπάχομαι,ib.a

Καπαωχέομαι,ώμαι, Epulor.

Καπασσω,t.1,c.1767,c

Καπεχθαίνω,affertur pro Odio prosequor,Inimicor.

Καπιχμασὰς,Hesychio est καπαχὼν, Detinens,Retinens.

Καπιχω,t.1,c.1344,c. & 1345,c

Καπιχμαι,t.1,c.1345 f. Καπιφέρομαι,t.4,c.731,c

Καπνηρεμὴς,ibid.d

Καπιβοιάω,ῶ, Animam ago.Nicandri enim schol.καπιβοιᾶν accipit pro λειποψυχῶν.τὸν ὑπὸ τῶν ὑμεναίων ἰὸν in hoc loco Theriacõn, v.193, de eo qui cicutam hausit,ὁ δ' ἀπίσχε παῖρα καπιβοιᾶν Οἷα καπεκλίνων ψυχὴ δ' ἀίδηλος ὀλώτω.quem locum idem sic reddit paraphrastice, ὁ δ' ἐξ ἐμοῦ ὡς καπιβοιᾶν ὡμην, καὶ κάτω βλέπων λειποψυχίαν βλέπω, τίνος αἴτιος ἐξ ἐμοῦ τὸς αἰσθήσεις ὑπάρχει, τὸν θάνατον ἐμὲ καπιόντα. Vbi nota et am καπιβοιᾶν accipere pro ὡς καθεύδειν τῷ. Galen verò in suo Lex.Hippocr.καπιβοιᾶν ex Hippocr.affert pro ὑπνώδεις ἀρχὰς παρέχεσθαι, repetentibus accessionum initius.

Καπηγεῖν,Ionicè pro καθηγεῖν,Dux,Ductor.vnde plur. καπηγεῖς apud Herodot.

Καπηγεόμενος,itidè pro καθηγέομαι,Duco,Deduco,Dux fum. Herodot καπηγέοντο δὲ Πέρσας ἐς τὸν ἑρπετόν, Persis in suam regionem duces erant. seu Præibant. Idem,καπηγέοντο ἐς τὸν, eò illos perducebat. Ex eodem affertur καπηγεῖσθαι μάχης μάχας, pro, Prouehebantur vsq; ad prælium.

Κάπημα,ατος,τὸ,Ionicè itidè pro κάτημα,Fractura.Hipp. in Coac.progn.πᾶσαι ἰδέαι γίνονται τῇ καπήμασι ὀστέου προύσης. Idem in libro De morb.τὰ καπήματα καὶ τὰ ἀποθλίματα. Itidem in libro De fracturis,ἀποθλιμὸν τὸ καπήματος.

Καπηγορέω, Accuso, &c.t.1,c.34,f.g. Καπηγορέω,Indico, &c.t.1,c.31,b. Καπηγορέω, Dico, Prædico, &c.ibid.c. d. Καπηγόρημα,ibid.d.e.

Καπηγόρημα,ibid.e

Καταγνητέον αὐτῷ, Accusandus ipse. Plut. Galba.
Καταγρεία, t. 1, c. 32, g. h.
Καταγρεύς, t. 1, c. 32, f.
Καταδολιχωδίας, t. 1, c. 1580, f
Κατάειν, Descendebam: à them κατέημι.
Καταθλιμβόμενος, Exercitatus: à καταθλίβω.
Κατῆκαν, Ionicè dicitur pro καθῆκαν, Demiserunt, à them. καθίημι, apud Herodotum. Et κατῆκε ἐς πέλαγος, in mare demisit.
Κατίκεος, t. 1, c. 490, f
Κατίκω, Ionicè pro καθίκω, Deveni o. Item Pertineo, Pertingo. Herodot. κατίκει ὀπίσω θάλασσαν, ad mare pertingit. Ex eodem affertur κατίκεν Σάμῳ, itidem pro Ad Samum pertinet. Præterea idem ὀπίσω κατίκεσθαι σφέτερα vsurpasse dicitur pro Ob statum rerum præsentium. Item, ὀπίσω κατίκεσθαι τῶν σφέτερα πάθεϊ πιστὰ ἔθηκε, pro, Ad rem præsentem transigendam hoc agendum esse.
Καπαλίσσατα, Hesych. affert pro φοιτᾶδας πιῶτας.
Καπάλιψ, eidem est μεσόδμη, μεσόπυχον, δεῖς ἢ βαπίζουσα τὸν ὄροφον. nonnulli verò (inquit) esse volunt ἱκρίωμα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ. quod & melius est. Vsus est hoc vocabulo Aristoph. in Ranis. Ibi enim παιδεκβόλημα dicit, νῷ δὲ δίσσευ χί πω. (sub. Hercule stringente ensem) Ἐπὶ τῷ καπάλιβ' ὕθις αὐτὸν δύσομαι. Vbi schol. itidem καπάλιφα esse dicit τὰ μεσόδμων: sed addens, vel τὰ κλίμακα. Sic Lucian. in Lexiph. ὅτι τὰ καπάλιφα ὠνόμαζε χαπάμβους, ὑπορήματα ἐζήτει. Suprà καπάλιψ.
Κάπαλος, t. 1, c. 1179, d.
Καπάλωσις, ib.
Καπάμαρ, Indies, Quotidie, Singulis diebus. καθημερήν.
Καπαμαλιδίως, t. 1, c. 861, f.
Καπαμαλίς, Hesychio καπάκης.
Καπάνδυος, Ionicè pro καθάνδυος, Sedens. At Herodot. ὑπὸ μέσου καπεδύοντες, E medio se subducentes, seu cedentes.
Κατιωαλωμβώνα, t. 1, c. 413, a.
Κατιωαριεμβώνα, Interempta, Expoliata. Hesych. ex Soph. Aiace. Est à them. καπαρίζω.
Καπιώνιος, Ventis obnoxius seu expositus, Ventosus.
Κατήορας, Dependens, Demissus: oppositum τῷ ἐπήορος. Apoll. Arg. l. 2, Λυσσάμβιος πλαμῶτα κατήορα. Et Epigr. l. 7, — κατήορα βοσσυχα κώδεα, Pendentes cincinnos, seu Demissos, Promissos.
Καπηπάω, t. 1, c. 1473, f.
Καπηρεμίζω, ib. f.
Κατήρης, Pendens. Hesychius enim κατήρη exponit κρεμαμένου. Ex Euripide affertur κατήρη ἐρετῶν pro Remigio. At κατῆρες πλοίου, Budæus ex Valla interpr. Naugium actuarium.
Καπηρεμβίως, t. 1, c. 571, c.
Καπηρυμβώδης, t. 1, c. 575, g
Καπήρυδες, Hesychio sunt αἱ βεβίδουσαι καὶ καταρέουσαι ἄμπελοι, Vites præ pondere defluentes. Ita autem vocat (inquit) τὰς χυσὰς ἀμπέλους, παρόσον τὸν ὀπλαδεύειν.
Καπήρωσι, idem affert pro κυκλωμένου ἢ καπηχόμενον.
Κατήσιον, ex schol. Aristoph. affertur pro Hecates statua, quippe apud quem in Vesp. legatur, Ἑκάτιον, Ἑκάτης ἄγαλμα, τὸ Κατήσιον λεγόμενον. Sed suspecta mihi est ea scriptura: nec dubito quin scripserit Ἑκατήσιον. Pro Ἑκάτιον quoque ex Suida non dubitarim reponere Ἑκάτειον: præsertim quum idem ipse schol. subiungat, Callistratum hoc vocabulum φερεπαρίζουσιν, vt ὀπτάνιον: in quibusdam enim exemplaribus properispomenos scriptum reperiri Ἑκατῖον.
Καπήρεια, & Καπηρίων, vide in sequ. Καπηρής.
Καπηρὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui est vultu demisso, Qui frontem & supercilia remisit, præ pudore videlicet aut mœrore. vnde nonnunquam redditur Pudibundus, nonnunquam Subtristis. vt apud Plutarch. de Pompeio fugiente. Sic Aristot. Hist. animalium lib. 9, de equabus equiëtibus, ὅταν ἀποκύσωσιν, ἀπαυόσωσι τῆς ὁρμῆς μᾶλλον, καὶ γένωνται καπηρίσσαι. Et Plutarch. δι' μᾶλλα καπηρὴς ἢ δυσκέρμβιος. Theophylact. epist. 19, paupertatem esse dicit κακὸν ῥαθυμοποιὸν, καπηρὸν: vt vicissim diuitiæ frontem & supercilia erigunt. Grammatici deriuatum volunt ἀπὸ τῆ κάτω τὸ φαίβαμεν. quod etymon à significatione est minimè alienum. Inde SVBSTANT. Καπηφέα, ας, ἡ, ET IONICE Καπηρίη, ης, ἡ, Vultus demissus: seu Vultuosa tristitia, Pudor cum mœrore, vt Bud. interpr. Ac ita sanè & Plutarch. αἱ δυσωπίας tradit, καπηφέαι definiri λύπαι καπὶ βλάπτα πάθεσιν, mœrorem & animi molestiam quæ efficit vt vultu simus demisso. Rectè itaque Homerus eam opponit τῷ χαρᾷ, & coniũgit cum τῷ ἀνιδείᾳ. Iliad. η, Δεξιδρόμοισι μὲν χαίρεσκε, καπηφέσι δὲ σὺν αἴσῃ. Iliad. ρ, Σοὶ μὲν δὴ Μενέλαε καπηφέα καὶ ἀνιδρὸν ἔσσεται. Et Iliad. π, Σοὶ γὰρ ἔγωγε καὶ ἔπειτα καπηφέα καὶ ἀνιδρὸν ἔσεσθαι, ἥματα πάντα διαμπερές. Sic Plutarch. cum ἄχος copulat, in Coriolano dicens, πλὴν δὲ βουλαὶ ἄχος ἴσχε καὶ καπήφεια δεινή. Philo cum σωφροσύνα, in Vita Mos. libro 3, σωφροσύνας καὶ καπηφίας μισὸς ἴσῃ, εἰδὼς ὅτι τὸ τῆ πλήθος πεφυκυῖα. Rursum Plutarch. cum σωφρ, in Publicola, ἵνα καπήφεια καὶ σωφρ τῆ ἄλλων. Est inde & VERB. Καπηφέω, ῶ, F. ήσω, Sum vultu demisso, præ pudore videlicet aut tristitia. quod & καπυπτῶ dicitur, ex oculorũ dejectione. Homer. Iliad. χ, Σπῆ ἢ καπηφήσας. Philo in Vita Mosis lib. 1, καπηφοῦσι καὶ ἀεὶ καὶ σύννουσι, animi mœstam semper & gementem. Et lib. 3, ἐπαινῶ χαίρων ἅμα καὶ καπηφῶν. Aristot. Hist. animal. lum lib. 8, de equo lymphato, καπηφῆ δὲ αἰὲν καὶ λυπᾶται. pro quo paulo antè dicit καπυπᾷ. Dicitur ET Καπηφιάω, ῶ, pro eodem καπηφέω, vt μεσοδάω pro μεσοδέω, & ἀκροδρύω pro ἀκροδρύω. Plutarch. in Consol. ad Apollon. de Antigono rege, πυθόμενον τὸ υἱοῦ πάθος τὸν ὡς καθάπαξ ἀκμὴν ὀδυνηρὸν καὶ καπηφιάσαντα, ἐφύλαττεν, & quæ sequuntur. Vbi Bud. interpr. Mœsto vultu cogitantem. Ionicè pro καπηφιάω DICITVR Καπηφιόω. Gregor. in carm. Κιμβρικὸς ὁ μέλανιστι καπηφιόων καὶ αὐανὸς, mœstus & tacitus. Idem Iones dicunt Καπηρίη pro καπήφεια. ex quo deriuari verbũ καπηφιάω potest, vt ἀκηδίη, ἀκηδιάω ex ἀκηδία.
Καπηρία, Καπηρίαι, Καπηρίων, vide in præced. Καπηρής.
Καπηρίστες, Hesychio sunt καπαίχμωτι, καπηρίας ἄξια φορέσαντες, Pudefaciendi, Pudore & probris digna committentes: ex Homero nimirũm, Il. ω, vbi Priamus suos filios increpans dicit, Στυγεροὶ μοι κακὰ πάντα καπηρίστες. αἴθ' ἅμα πᾶσιν Ἕκτορι ὠφέλετ' αὐτὴ θοῆς ὄπιθεν πεφάσθαι. Suid. exponit αἰσχύνας & συγχύσεις: schol. ἄξιοι καπηρισθῆναι. Vtriusque expositionis meminit Eustathius quoque, exponens videlicet & φόνου ἄξιοι, & ἐπαισχύντοι. qui & appellatiuè accipi posse ait pro καπηφεῖς, probrati: vt sit quod alibi Hom. dicit κακὸν ἐλέγχεα.
Καπηχέω, t. 1, c. 1484, b. Patriuè καπηχεῖσθαι αὐτοῦ τινος dicitur Is cuius auribus aliquid insonatur, seu Ad quem aliquid defertur, Qui aliqua de re docetur. vt in libello αὐτοῦ παραμύθου qui Plutarcho inscribitur, Κατηχητὴς ἢ αὐτὸς τῷ συμβιώσαντος ὁ Ἐπίκουρος.
Καπηχεῖα, t. 1, c. 1484, c.
Καπηχεῖς, t. 1, c. 1485, c.
Καπηχεῖν, ib.
Καπηχεῖσις, ib.
Καπηχεῖς, ib.
Καπηχεῖσθαι, ib.
Καπηχεῖσθαι, ib.
Καπηχεῖσθαι

Καταλιπτύω, Extenuo seu Attenuo.
Καταλιχμαλία, Hesychio καζυγρότης, Humida.
Καταλθυσθείς, t.2, c.541, g. Κατάλθυσμος, ib.
Κατάλθω, ib.f
Κατάλιχμαι, Dormio, Cubo: interdum & Dormitum eo. Hom. Odyss. ξ, — ἴνθ' Ὀδυσεὺς κατέλεκτο. id est κατεκοιμᾶτο, pro κατελέκτο. Et Odyssex υ, — αὐλὴ τοι χθὶ, σφὶν οὖσι, κατάλιχθαι. id est καθεύδειν. Ita v.l. Sunt tamen hæc potius à κατάλιχμαι deducēda cum Eust. Vide t.2, c.607, a. vide & Κατάλιχμαι paulo anté.
Κατάλιω, Commolo, Mola frango. Hippocr. De antiqua medic. οὐκ μὴν οὐδ' ὧδε πυρὸν βρίζαντες καὶ λίσαντες πάντα καὶ καταλέσαντες καὶ ἐξοσήσαντες, καὶ ῥύζαντες καὶ ἐπιπήσαντες, ἀπὸ πίτνων ἄρτον. Vtitur & alibi sæpe, itémque Herodot.
Κατάλυγμα, t.2, c.692, d. Κατάλυγρ, ib.
Κατάλιζομαι, Prædationibus incurso, Vasto, Diripio. Hesych. καταλιζεῖται exp. διαρπάζει: & Καταλιστὰ μόλις, λαφυραγωγοῦσι, καταπατοῦσι.
Καταλκτικὸν μέτρον, t.2, c.692, e
Κατάληξις, ibid.d
Καταληπτέον, Occupandum. Καταληπτικὸς, t.2, c.574, e
Καταληπτικῶς, ib.f. Καταληπτὸν, τὸ, ib.d
Καταληπτὸς, ib.a. Καταλήψιμος, t.2, c.573, h
Κατάληψις, Deprehensio, &c. t.2, c.572, h. Κατάληψις, de morbo quodam, &c. c.573, c.
Καταλιθάζω, t.2, c.709, e
Καταλιθοβολέω, ῶ, Lapidibus impeto, seu Incesso lapidum iactu.
Καταλιθόω, t.2, c.709, d
Καταλιμπάνω, Relinquo. vt καταλείπω. Plato epist.9, χώραν καταλιμπάνειν φαύλοις αἱρουμένοις, locum relinquere & cedere improbis hominibus. Sic Suid. καταλιμπάνω οὐ dici tradit pro ἀφίημί σε.
Καταλιπαίνω, Pinguem reddo, Sagino. Λιπαρωτικὸν, Hesych.
Καταλιπαρία, t.2, c.705, b. Καταλίσκομαι, t.1, c.339, c
Καταλιπαίνω, ῶ, Demulceo. ἀδύτητος πλησθ. v.l. ex Aristoph.
Καταλιψὶ Hesychio est μασθὸμ.
Καταμαλθὴν, t.1, c.354, e. Καταμαγὶ, ib.d
Καταμακτὴς, ib.e
Καταμάττω, & Καταμάττομαι, ibid.b
Καταμβώσιμος, in vulg.l. affertur pro Dignus qui lapidetur: at Καταμβώω, pro Lapido. hæc tamen vnico tantùm scribi solent, nisi fortè metrum geminationem eorum requirat.
Καταμηλα, aduerbium, t.1, c.363, b
Καταμηλότης, ib.d
Καταμήλος, ib. Καταμιαίω, t.1, c.327, d
Καταμήνως, ib.c.
Καταμίγδην, Prosaicè, Prosa oratione. Isocr. πολλὰ μὲν καταμίγδην συγγεγραμμένα. Sic Plutar. De fort. Rom. Ἔστι τοίνυν ἐν τοῖς ὀλίγα μέτροις καὶ καταμίγδην ἅπαν γεγραμμένοις Dicunt & πεζῶς seu πεζῇ, ac πεζολογῶ.
Καταλογίομαι, Delectum habeo, Numero. v.l.
Καταλογὰς, t.2, c.611, e. Καταλογίσμαι, t.2, c.649, c
Καταλογισμὸς, ib.d. Κατάλογος, t.2, c.611, c
Καταλοιάω, t.1, c.328, b. Κατάλοιπος, t.2, c.670, g
Καταλοιδορίζω, t.1, c.623, h. Καταλοιδορῶ, t.2, c.725, e
Καταλούομαι, ib.f. Καταλουσαμένη, t.2, c.727, c
Καταλούσμαι, Illacrymor. v.l. perperam pro καταλοφ.
Καταλόχεια, t.2, c.730, b. Καταλοχίζω, t.2, c.731, d
Καταλοχισμὸς, ib. Καταλοχὸς, t.2, c.730, h
Καταλυγίζω, Flecto, vel etiam Vincio. Hesych. n. καταλυγίζεται exp. & στρέφεται & δεσμεύεται.
Καταλυκουργίζω, Lycurgi leges cito & vsurpo contra. Lamia in epist. ad Demetrium apud Alciphronem, de Lacedæmonijs, ἡ παύσονται ἡμῶν τὰ δίκαια, καταλυκουργίζοντες τῆς σῆς αὐθρωποκλείας, Lycurgi leges citā tes & vsurpantes contra vitæ tuæ rationem ex humanitatis indulgentia instituram, non è seueritatis duritia philosophiæque decretis. Bud. comm.
Κατάλυμα, t.2, c.757, c. Καταλυμαίνομαι, t.2, c.739, a
Κατάλυσις, t.2, c.758, a. Κατάλυσις, t.2, c.757, f
Καταλυτέον, t.2, c.758, a
Καταλυτὴς, Dissolutor, &c. ibid. Καταλύτης, Diuersor, &c. ibid.
Καταλυττάω, seu Καταλυσσάω, ῶ, Rabie concitatus sum aduersum. Suid. cum genit. construi tradit.
Καταλύω, Dissoluo, &c. t.2, c.756, b. Καταλύω, Finio, &c. ib.f. Καταλύω, Desino, &c. c.757, a. Καταλύω, Diuerto, &c. ib.d.
Καταμαγεύω, Magicis incantationibus occupo. Luc. ἵνα μὴ καταμαγεύσω.
Καταμάθησις, ιος, ἡ, Disciplina, Eruditio. Ex Hermog.
Καταμαίνομαι, Furore incitatus sum contrà, Insanio contrà. Exponitur etiam Furore contemno.
Καταμαλακίζω, & Καταμαλακίζομαι, t.2, c.781, e
Καταμαλάττω, t.2, c.779, a
Καταμαλθακίζω, & Καταμαλθακίζομαι, t.2, c.784, d
Καταμαλθάκωσις, t.2, c.783, f. Καταμαλθάνω, t.2, c.788, c
Καταμαντεύομαι, t.2, c.790, f
Καταμαξεύω, Curru tero, Currum agito per. Vnde εἶδος καταμαξευθὲν dicitur κατ' ἰδίαν ἁμαξεύσεως ῥύγχωσιν. Artemidorus Oniroc. libro 2, τῶν μὲν οὖν κοινῶν καὶ καταμαξευθέντων, ὅμως δὲ εἰρημένων, tritum & peruulgatum. Budæus. Scribitur aliquoi & καταμαξόω, itidemque καθημαξευμένον.
Καταμαραίνω, & Καταμαραίνομαι, t.2, c.791, g
Καταμαρτάνω, Comprehendo, Corripio. idem quod καταλαμβάνω, sed poetis familiarius, vt pote Ionicum. Hom. Il. ε, Τὸν μὲν Μενέλαος ὃτι δὴ κατέμαρπτε δίωκων. Et Iliad. π, — ὅτι μιν κατέμαρπτε φόβῳ ἐπικίων ἑὸν Θυμὸν Ἀχαιῶν, pro inimicia premens.
Καταμαρτυρέω, t.2, c.799, a. Καταμαρτυρέομαι, ib
Καταμασάομαι, siue Καταμασσάομαι, ῶμαι, Commanduco, Comedo, Manducando absumo. Alexis apud Athenæum libro 4, de Diodoro quodam, ὃν ἔστιν ἰδεῖν ἐξαίφνης ἀναδεξάμενον τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Οὕτω ταχέως ἅπασαν καταμασήσατο.
Καταμάσσω, t.2, c.768, d. Καταμάχομαι, t.1, c.816, e
Καταμάω, ῶ, Accumulo, Aggero. Frequentiori in vsu est vox media. Homer. Il. ω, Τὼ ῥα κυλινδόμενω κατεμήσατο χερσὶν ἰῆναι. id est ἐπισωρεῦσαι, vt schol. exponit & Hesych. qui deriuat ab ἄμη, quod est σκαφὶς quo terra accumulatur & attrahitur. Sic Ioseph. ὁ δὲ ἀφειρήκει τὴν ἐδάφην, καὶ κατεμήσατο τὴν παραλῆ κύτην. Vbi & Suid. exp. ὑπέβρυχον, ὑπεκατῆγεν.
Καταμβλύνω, Hebeto, Obtundo. Soph. καταμβλύνει πάρα.
Καταμεθύω, Inebrio, Ebrium facio.
Καταμειδιάω, t.2, c.1616, a Καταμειλίσσω, t.2, c.1616, a
Καταμελετᾶν, Meditari, Exercere. Ex Plut. De leg. Ita Plutarch. De lib. instit. ex Demosth. in Midian, τῷ δὲ ἐπιτηδεύσει μὴ οὐκ ἂν ἀφικέσθαι, καταμεμελετήκει γὰρ οὐδὲν μᾶλλον ἐμοί, meditatum esse.
Καταμελέω, t.2, c.862, e
Καταμελὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Saucius. vulg.lex. pro quo supra καταβελὴς.
Καταμέλλω, Cunctari, Procrastinare. B ex Polyb.
Καταμελοδέω, t.2, c.862, f. Καταμέμφομαι, t.2, c.876, b
Καταμεμψὶς, t.2, c.877, a. Καταμέρω, t.2, c.880, a
Καταμερίζω, t.2, c.853, e
Καταμερὶς, ίδος, ἡ, affertur pro Fragmentum.
Καταμερισμὸς, οῦ, ὁ, Diuisio, Partitio.
Καταμέρος, t.2, c.849, f. Καταμερτρέω, t.2, c.905, c
Καταμέτρησις, ib.d. Καταμεχὴς, t.2, c.911, e
Καταμηλόω, ῶ, Specillo demisso agito vel exploro: à μηλὶς significante specillum, siue spathulam aut rudiculam. Aristoph. in Equitibus, — ἔστιν' αἰαγκαῖόν πολλὰ σὲ μηλῶσαι καὶ μαλάξαι μου, κἀμὲ καταμηλῶσαι: metaphora à medicis qui ἀπὸ μηλὶς δοκιμάζουσι, ac interdum eam ἐς τὰ λαμβάνειν καθιᾶσι, vt οἱ ἰατροὶ τῆς ἀκτολογίας ἐς τὰ μηλία καθιᾶσι. Suidas quoque καταμηλῶσαι esse dicit τὸ μηλίῳ καθῆναί που, & medicorum proprium: prouerbia inter autem vsurpatum ὅτι ἐπὶ τῶν ἄδηλα πραττόντων. Verùm καταμηλοῦν dici etiam τὸ βάπτειν ἐς τὰ φάρμακα ἔστιν ὅτε καὶ ἐρεθίζειν πικυῶδες. Quomodo & Poll. l.7. λέγεται ἐπὶ (inquit) τῶν φαρμάκων τὸ ἕλκειν, καὶ μηλοῦν, τὸ μὴ ἁπλῶς καταδύειν. Itaque tinctor lanam καταμηλοῖ quum eam spathula seu rudicula agitat vel deprimit & in coloramenta immergit.
Καταμηνιάω, t.2, c.918, a. Καταμήνιος, ib.
Καταμηνιώδης, ib.c. Καταμηνίως, t.2, c.913, d

Καταμηρίσαι, affertur pro Deiicere, Sternere.
Καταμιαίνω, t.2, c. 931, b. Καταμίγνυμι, t.2, c.935, b
Καταμιγνύω, ib.
Καταμίω, Deuoro, Deglutio. Hesych. enim καταμῆ exp. καταπίνει, καταδύνεται quòd μιῆ dicatur τῇ ἐδώδιμι.
Καταμικρόν, alicubi coniunctim scriptum reperitur pro κατὰ μικρόν.
Κατάμιξις, ιως, ἡ, Permixtio. Καταμιξοβοσκέω, t.2, c. 943, a
Καταμιξοφορέω, ib. e. Καταμοναί, t.2, c.966, b
Καταμονομαχέω, t.2, c.813, a. Καταμυσσάω, t.2, c.833, a
Καταμπέχω, t.2, c.1332, d
Καταμώσεις. Apud Plut. in Camillo, pag 139. mea edit. legimus, συναγωγὰς αἰκυδόντας, ἀποσοφὰς τε καὶ καταμώσεις ξοάνων. Vbi quidam vertunt Nictationes: alii Vultus humi defixos. Et ita legendum videretur καταμύσεις, à καταμύω: vt id significet Inclinationem & nutum in terram.
Καταμυθολογέω, Fabulas tibi narro: seu Fabularum narrationibus te occupo aut oblecto. Philostr.
Καταμύσσω, Lacero, Laniatu saucio, Perstringo. Ita videlicet vt aratrum terram, & telum cutem perstringit leui terque sauciat, non profundum imprimens sulcũ. quod & ξέειν dicitur. Hom. Il. ε. Πρὸς χροὸ ἀθρόον καταμύξαι χαλκὸν ἀραιῇ. Athen. libro 2, καταμυχθεὶς τὴν κνημὴν ὑπὸ κωνοβάτου.
Καταμυῶσω, ῶ, Minutatim contero, vt allia in mortario contundi solent. Aristophanes Pace, Ἰὼ Μῆτερ Μέγαρ', ὡς ὀπτανείοιδ' αὐτὰ, Ἁπαξάπαντα καταμυῶμένα. id est Contrita penitus vt allia in mortarium cõiecta, seu vt alliatum quod in mortario contunditur.
Καταμύω, t.2, c.1651, b. Suidas καταμύειν passiuè exponit κλείονται, Clauduntur, Comprimuntur. seu Claudunt aut comprimunt se. Hesychius verò καταμῦσον affert pro κατακυψον, Inclinata facie despice, Oculos in terram defige.
Καταμωπαί, dicuntur αἰλουρίζοντες, teste eodem H.
Καταμωκάομαι, ὦμαι, Derideo, Deludo. Arrian. καταμωκησόμενός σου, qui te deridebit. Sic Ecclesiast. cap. 13. καταμωκήσεταί σου, deridebit te. Apud Hesychium reperio & actiuum καταμωκᾶ, expositum itidem καταγελᾷ. INDE Καταμώκησις, ιως, ἡ, Irrisio, Illusio, Derisio. Athenaeus, Λυκόφρων ὁ Σατυρικὸν δράμα ὁ ὄνομα καταμωκήσεις ἔγραψεν.
Καταμωσᾶς, apud Hippocratẽ significat, καθὰς ἔνεκα δ' ἐπιτάσεως facta ea dictio ἀπὸ τοῦ μαστεύειν, vt & τὸ καταμαπύλωσε, inquit Galen. in suo Lexico Hippocr. Sunt qui scribant καταμύσας.
Καταναγκάζω, & Καταναγκάζομαι, t.1, c.421, d
Καταναγκή, t.1, c.419, c
Καταναύφ, Comporto. Affertur enim καταναύξασπις γλῶ pro Comportantes iniicientésque terram. Hesych. καταναύξασπις exp. non solum αἰσχρᾶσπις τὶς ὑπὸπτος, sed etiam αἰσχρόσπαστος, Regressi.
Καταναγλυμα, t.3, c.1484, c. Καταναγλυμαπίζω, ib.
Καταναγνωμόω, & Καταναγνώομαι, t.1, c.228, c
Καταναλίσκω, t.1, c.422, g. Καταναλόω, ib.
Καταναρκάω, ῶ, Obtorpescere facio, Obtorpefacio, Torpidum reddo. Paul. epist. ad Corinth. 2, cap. 11, οὐδενὸς κατηρκησα. Et cap. 12, οὐ κατηναρκησα ὑμῶν. Et rursum οὐ κατηναρκήσω ὑμῶν. Vbi καταναρκᾶν vocat crebra sumptuũ flagitatione torpidum reddere, Sumptuum onere gravare & torporem afferre: secundum alios, Obtorpescere incommodo alterius. vt Paulus dicat, Quantumuis premente inopia non remisisse se quidquam de laboribus vt quenquam grauaret & oneraret sumptibus.
Καταναυμαχέω, t.2, c.1003, e
Καταναίω, Habitare facio, vel Habitatum colloco. vnde aor. 1 κατένασα. Hesiodus Erg. κατένασα πατὴρ τρίτατον γένος. Idem in Theogon. γυναῖκα κατένασα Νεμέσιν. Ibidem, κατένασα δ' ὑπὸ χθονός. id est Collocauit seu habitare iussit sub terra.
Καταναρίζομαι, Hesychio est καταπαλαῖσαι, Vincere, Superare. Sonat potius Viribus & vitilitate prævalere. Suid. cum genitiuo construi dicit.
Καταναρολογία, Collectio vitiũm facta. ἡ κατ' ἄνδρα συλλογή.
Maccab. l. 2, c. 12, καταναρολογίαν ποιησάμενος.
Καταναυθύομαι, Iuueniliter glorior: vel etiam Iuuenili robore prævaleo. Hesych. enim καταναυθύμενος exp. & καταναυχήμενος & καταχύων. Itidemque Suid.
Καταναύομαι, t.2, c.1054, f
Καταναύω, & Καταναύομαι, t.2, c.1021, d
Καταναῦσαι, pro Καταναῦσαι dici, autor Hesych.
Καταναύομαι, t.2, c.1054, d. Καταναῦμαι, ib.
Καταναύσας, t.2, c.1042, f. Καταναῦω, ib. e
Καταναῦσαι, Aggerare, Extruere. Herodot.
Καταναφαίω, t.2, c.451, c. Καταναίζω, t.2, c.1061, e
Καταναίτης, ib. d. Καταναίτω, ib.
Καταναύομαι, t.2, c.1054, f
Καταναίομαι, Insurgo cõtra seu aduersum: vel Insurgo repugnaturus. αἰσσόμενοι κατὰ Polyb. lib. 1, ὁ δὲ, ὅσῳ τὰ τραχέα καὶ ἱππάσιμα κατανάσσεται μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἐναντίων τόπου. Idem, de Rhodio, ὃς τῷ σφυρωτῷ τῶν αἰχμῶν τὸν πόλεμον ἐκ τῆς πόλεως κατανίσσοντα τὸν πόλεμον ἐκ τῆς πόλεως ἐκχωρεῖν. Suid. priorem locum affert, exponitque ὑφίστασθαι, ὑφορμίζεσθαι. vt sit In certamine quo in aliquem insurgitur, vincere & superare.
Καταναίω, t.2, c.1061, g. Καταναίω, t.2, c.1078, d
Καταναίσμα, ib. e Καταναίσης, ib. e
Καταναυπάς, t.2, c.1411, a. Καταναίσμαι, t.1, c.473, b
Καταναρμενίω, t.2, c.1027, h. β
Καταναμοθετέω, ῶ, Legem pono, Legem obrogo. Ex Plat.
Καταναυθετέω, ῶ, Monitis instituo & moderor, Præceptis tempero. Bud. ex Synesio, καταναυθετῆσαι καὶ παιδαγωγῆσαι τὸν ὄπτανιν. Possis etiam reddere Commonebit, Commonefaciet.
Καταπα, t.1, c.458, f. Καταπαίω, t.1, c.460, d
Καταπάτης, t.1, c.458, d
Καταπαβολέω ῶ, affertur pro Precor, dicitúrque cum accusatiuo construi. nullo tamen id exemplo nec autoritate.
Καταπακρύ, t.1, c.466, c & g. Καταπάου, t.1, c.462, g
Καταπαπιέας, t.3, c.136, e. Καταπαλίω, t.1, c.468, h
Καταπαλίσμαι, t.1, c.469, b. Καταπλημα, ib. d
Καταπαλπος, ib. Καταπαλτος, t.1, c.467, a
Καταπαγίω, Καταπαγίσμαι, Καταπαγῶ, Καταπαγλῶμαι & similia, sunt à them. καταπαγὰ seu καταπαγῶ.
Καταπάξις, t.2, c.1107, f. Καταπάσσω, ib. e
Καταπαζίζω, t.2, c.1108, g. Καταπαῶ, t.2, c.1107, e
Καταπάω, t.1, c.472, e. Καταπαπαῖος, t.2, c.1110, c
Καταπαπίζομαι, ib. f. Καταπαῖ, t.1, c.93, e. & 94, d
Καταπαίω, Carmino, &c. t.2, c.1113, h. Καταπαίνω, Attero, &c. c. 1114, b
Καταπαίω, t.2, c.1130, h. Καταπηράω, t.2, c.1145, b
Καταπάγρος, t.2, 1144, b. Καταπάσμαι, t.1, c.483, d
Καταπασπάσμαι, t.1, c.477, h. Καταπάω, t.1, c.483, d
Καταπάσσω, t.1, c.479, e. Καταπαμός, t.2, c.1135, b
Καταπάω ib. a. Καταπαίζω, t.3, c.21, d
Καταπαίω, t.3, c.21, d
Καταπακτός, ὁ ἡ, Compactus. v.l. sine exemplo.
Καταπαλαίω, & Καταπαλαίομαι, t.3, c.27, c
Καταπαλμος, affertur pro Desiliens: sed sine exemplo.
Καταπάλτης, Hesychio teste dicitur & τὸ ἀφιέμενον βέλος, & instrumentum quod telum eiaculatur. forsan quòd κατὰ τὸ ἐχόμενον πάλλεται βέλος. Idem & καταπάλτης: Latine Catapulta.
Καταπανουργέω, Malitiosè ago contra, Dolis vtor aduersũ. Suid. cum genit. construi tradit.
Καταπαξ, Prorsus. v.l. perperã pro καταπαξ: nisi sit Ionic.
Καταπαρδῶ, Oppedere: à them. καταπάρδω.
Καταπασμα, t.3, c.59, h. Καταπάσσω, ib.
Καταπατάω, t.3, c.60, a. Καταπατέω, t.3, c.80, c
Καταπάτημα, ib. e. Καταπάτησις, ib. e
Καταπάτω, t.3, c.59, h. Καταπαυμα, t.3, c.110, b
Καταπαυσμός, ib. c. Καταπαυσις, ib.
Καταπαύω, act. t.3, c.109, c. Καταπαύω, neutr. c.110, b
Καταπήγης, t.3, c.136, g
Καταπήγω, & Καταπήγομαι, ibid.
Καταπηγός, t.3, c.149, c. Καταπηράω, t.3, c.159, d
Καταπιεσμός, ib. c. Καταπιεστέα, t.3, c.157, g
Καταπιπτάω, ib. Καταπιέω, ib.
Καταπερπερία, t.3, c.156, g

Καταπίνω,t.3,c.161,e

Καταπλασμάτιον,id,Pyxidis confuo.vt redditur Ioſue cap. 10.ibi enim hæc verba ἐκ σανδάλια αὐτῶν παλαιὰ καὶ κατατετριμμένα ὑπὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν,redditur, Calceamenta eorum perantiqua & ad indicium vetuſtatis conſuta pyxidis erant. πίλημα tamen dicuntur ſoleæ potius,& καταπλασμάτιον σανδάλιον, Sandalium ſoleis notatus in detritarum locum repoſitis reſarcire.

Καταπελτάζω,& Καταπελτεύω,vide in ſequ.Καταπέλτης.

Καταπέλτης,ου,ὁ,Catapulta: machina & telũ bellicum, de quo multa Vitruu.lib.10,cap.15 & 18.Athen.libro 12.de Alexandro,ὅτι δ' ἐδίδασε πολιορκημοίας παντοίας ἢ ἐξ ἐπιπολῆς καταπέλτας καὶ τὰς ἐξ ἐλατῆρος βέλεσι εἰς τὰ πλέθρια ἐκπέμπειν. Ariſtot.Ethic.3,cap.1,ὡς ὁ τὸν καταπέλτην βουλόμενος ἀστῦναι. Itidem Polybius catapultas & baliſtas vocat καταπέλτας ἢ τὰ βολικὰ ὄργανα. Illis enim ad iacula & ſagittas,his ad lapides iaculandos vtebantur |Heſychio καταπέλτης eſt εἶδος βασκανείου ὡς ὄκλον χαλκοῦν ἐν ᾧ ἐξαρχέσθαι τὰ μέλη οἱ δήμιοι. Suid.quoque eſſe εἶδος κολαστηρίου tradit,in exemplum afferens hæc verba, δέσμιος χθὲς, καταπέλτας πεδῶν. Sic Gregor.in Maccab. encomio,ὡν οὐδὲ ἐκαμψεν,οὐδὲ ἐμαλάκισεν, οὐκ ἀρθέμενα ζόλα ὠστινόμενα,ἀ ἔχει ποδαγόμενα προκαπτήσεις,ἀ καταπέλται. Plaut.dicit, Te neruo torqueo itidem vt catapultæ ſolent. A ſuperiore Καταπέλτης eſt COMPOS.Καταπελταφέτης, ου, ὁ, Qui catapultam ſeu telum è catapulta mittit.apud Suidam. Deriuatum inde & nomen POSSESS.Καταπελτικὸς, Catapultarius. (vt Plaut.dicit, Ex te hodie faciam pilum catapultarium) Plut.Apophth.καταπελτικὸν ἰδὼν βέλος τὸν ὀφθαλμὸν ὁ Σικελίας κωμῳδὸς. Et rurſum, καταπελτικὸν βέλος ἐγγὺς ἐστὶ. Idem in Alexandro, de Philippo obſidente Perinthũ, ἐμπεσόντος αὐτῷ καταπελτικοῦ βέλους εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Eſt inde & VERB.Καταπελτεύειν, ſignificans Catapultis infeſtare ſeu oppugnare. Ariſtoph. Acharn. Τύπτε ταὐτὸν δράκμας δύο τὸν μισθὸν δίδωσ', Καταπελτεύοντα ἢ Βοιωτίαν ὄρνιν. Vbi ſchol.quoque exponit καταιονῶντα,ἢ καταπελτεύοντα ἢ εἶδος μηχανῆς ἀφ' ἧς ἀκόντια καὶ ἄλλα τινὰ τιμωρητήρια ſit εἶδος μηχανῆς ἀφ' ἧς ἀκόντια καὶ ἄλλα τινὰ τιμωρητήρια. Subiungens tamen & aliam etymologiam & expoſitionem,nimirũ καταβραμοῦνται, Incurſabunt,Incurſionibus infeſtabunt, videlicet more peltatorum militum. eſt autem πέλτη genus ſcuti paruum, lorum non habens,quo ſagittarii & leuioris armaturæ milites vti ſolebant. Quo modo Heſychius quoque καταπελτίσουσι exp.καταβραμοῦνται,ſubiungens, ἀπὸ τῆς πελτασικῆς. Et ſic καταπελτάσασθαι eſſet Peltam ferre contrà, ſeu Peltarum incurſare.

Καταπέμπω,t.3,c.205,c

Καταπεπλασμένοι in muſica quid,t.3,c.351,b

Καταπετάζω,t.3,c.213,g

Καταπίπτω,Conſilius ſum.καταπεπτώκασι Heſych.

Καταπιπράσκω,Deglutitum eſſe:à them.καταπίνω.

Καταπιτθίσας,t.3,c.586,b. Καταπίττω,t.3,c.129,d

Καπὶρ, Ionice pro καθάπερ, Vt, Quemadmodum: vel etiam Prout.Herodot.

Καταπίνδω,t.3,c.243,g

Καταπλέειν, Longè ſupero, Longè excedo & ſuperior ſum.plus enim eſt quàm πλέειν. Polyb.l.5,ὅτι τῷ σπύξιον καταπλεῖν ἢ τῷ ὁδὸν ἢ Ἀλεξανδρείας.Bud.comm.

Καταπρωκτίς, Tranſfigentes:à themate καταπρωκτίω. Significat etiam Infibulantes, Veluti fibula detigentes. Polyb.ἢ ἐνδιδύσι τοὺς αἰχμαλίζοντας βλαβαίους, πυκναῖς ταῖς λαβίσι καταπρωκτίσαντες, ὥστε, & quæ ſequuntur.

Καταπρωτεύομαι,exponitur Adulor:χαιτιζόμαι.

Καταπτήσσω,t.3,c.153,d

Καταπτώμενος,Deuolans, Volatu delabens.

Καταπτώσιμος,t.3,c.253,d. Καταπτώσιον,ib.

Καταπτώσιμος,t.1,c.1714,d. Καταπτώσσω,t.3,c.158,g

Καταπτύω,t.1,c.1714,d.

Καταπύθω,Attice pro καταπέσσω, Concoquo Coctione abſumo ſeu conſumo. Metaphoricè aliquis χόλον καταπύθει,vt Odium concoquit apud Ciceronem: metaphora à ſtomacho ſeu ventriculo qui cibum coquendo conſumit.

Καταπύρω,Occido,Interficio,Interimo. Hom.Iliad.γ. Εἰ μὴ τὸν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπύρσας.Pro quo mox dicit,Εἰ κε Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξὺν Μενελάῳ:ſynonymus vſurpans καταπύρσαι & κτεῖναι.

Καταπυτιεῖν,t.3,c.268,c. Καταπλάδιον,t.3,c.275,d

Καταπλήθω, Adultero, Vitio. vulg.lexica perperam pro καταμιαίνω.

Καταπμαίνω,Noceo,Damnum infero. vnde aor.1 κατεπήμηνεν, Heſychio & Suidæ κατεβλάβησε.

Καταπτύξ,t.3,c.268,f. Καταπτύσιον,ib.

Καταπτύσιον,ib. Καταπυγίς,ib.g

Καταπυίζω,t.3,c.288,h. Καταπυϊσις,ib.

Καταπίπρας,t.3,c.292,c. Καταπίμελος, Præpinguis.

Καταπιμπλαμαι,t.3,c.381,e. Καταπιμπλάω,ib.

Καταπιμπλημι,ib.d. Καταπιμφάσκω,t.3,c.549,e

Καταπίμπρημι,ib.

Καταπίνω,& Καταπίομαι,t.3,c.306,b

Καταπίπτω,t.3,c.382,d. Καταπιφαύσκω,t.3,c.241,d

Καταπίπτω, t.3,c.318,e

Καταπισύω,& Καταπισύομαι,t.3,c.143,h

Καταπισύομαι,t.3,c.146,g. Καταπίσσω,ib.

Καταπίσσω,ib. Καταπίτνω,t.3,c.331,d

Καταπίω, idem quod καταπίνω, Deglutio.vt Heſych.quoque καταπίει exp.per καταπίνει.

Καταπίων, Præpinguis:vel ſimpliciter Pinguis. Suidas enim Καταπίονα affert pro λιπαρόν.

Καταπλαγίας,ας,ὁ, affertur pro Conſternatio,Metus immodicus:ſed ſine exemplo. At καταπλαγὴς,Conſternat',Metu perculſus,eſt particip.aor.1 paſſ.à them.act. καταπλήσσω.

Καταπλανὼν, Heſychio eſt ἁμαρτὼν,Qui aberrauit.

Καταπλασμα,t.3,c.351,c. Καταπλασσω,t.3,c.350,f

Καταπλαστὸς,t.3,c.351,f. Καταπλασις,ib.c

Καταπλάττω,t.3,c.350,f. & c.875.c.ob.

Καταπλάω,t.3,c.362,g. Καταπλεως,t.3,c.366,a

Καταπλέω,t.3,c.373,a. Καταπλους,t.3,c.366,a

Καταπλησμος,ου,ὁ, Obiurgatio: vt exponitur Eccleſiaſtici c.21,καταπλησμὸς ἢ ὄψεις ὑπερηφάνου πλοῦτου.

Καταπλήττω,t.3,c.382,d. Καταπληκτικὸς,t.3,c.395,f

Καταπληκτικῶς,ib. Καταπληξις,ib.e

Καταπλήξις,ib.d. Καταπλησσω,ib.e

Καταπλήσσω, t.3,c.382,d

Καταπλήττω,t.3,c.395,e Καταπλήθομαι,ib.d

Καταπλοὰς,t.3,c.362,h. Καταπλους,t.3,c.373.b

Καταπλους,ib. Καταπλυτὸς,t.3,c.400,e

Καταπλυτίζω,ib.g. Καταπλύω,t.3,c.404,e

Καταπλύω, Ionice pro καταπλέω, Naui deferor ſeu deuehor.vnde participium aoriſti 1,καταπλύσας,apud Herodotum lib.1.

Καταπνεῦμα,t.3,c.415,g. Καταπνέω,ib.f

Καταπνίσω, t.3,c.421,g

Καταπνίζω,Fumigo:& Καταπνιζόμενος,Fumo perfuſus.Ita v.l.ſed perperam pro καπνίζω & καπνιζόμενος.

Καταπνξις,t.3,c.421,g. Καταπόας,t.3,c.504,a

Καταπὸς, Abſorptus,Deglutitus:à th.καταπίνω.

Καταπρὰ,t.3,c.306,h

Καταποικίλλω, Variego, Vario.Hermog.Itidem B.interpr. Euario, Varietate diſtinguo, ex Plat.afferens in exemplum,ἢ τὰ ἐν ἡμῖν ἕξεσι καταποικίλλεται.

Καταπολάω, Perfruor.aliis, Nimium & plus quàm par eſt fruor.vt καταχαίρω eſt Abutor.

Καταπολιμίω,t.3,c.461,g. Καταπολίμησις,t.3,c.463,a

Καταπολιπόομαι,t.3,c.478,c

Καταπολὸ, 2 duerbium,t.3,c.482.b

Καταπολῶ,ῶ, Tabulis obduco.Contabulo. Heſych.καταπεπλατυσμένα affert pro καταπεπαχυσμένα.

Καταπολὺ,t.3,c.482,a. Καταπόνιος,t.3,c.214,g

Καταπόνος,t.3,c.219,g. Καταπονόομαι,t.3,c.213,g

Καταπονῶ,t.3,c.488,f. Καταπορεύομαι,ib.g

Καταπορπὼν,ib. Καταπορῶ,ib.h

Καταπορπάω,t.3,c.243,g. Καταπορθμεύω,t.3,c.182,g

Καταπορπάω,t.3,c.243,d. Καταπορθόω,ib.c

Καταπορωτικὸς,t.3,c.242,g. Καταπρασσω,t.3,c.179,f

Καταπος,t.3,c.306,f

Καταπὸς, ab Heſychio & Suida exponitur πλοῦτος, Sæpius. Sonat tamen potius In quantum, & ſcribitur & vſitatius etiam.

Καταπος,t.3,c.306,g. Καταπὸς,ib.

Κατασσα

Καταφαγιαπύομαι, t.3,c.534,a
Καταφαγὰς, t.3,c.550,d. Καταφείσατο, t.3,c.535,b
Καταφεύδω, & Καταφεύδομαι, ibid.
Καταφράνισις, t.3,c.519,g. Καταφυσάω, ib.f
Καταφρίμος, t.3,c.537,c. Καταφυτεύω, t.3,c.548,f
Καταφωλὰς, t.3,c.549,g. Καταφωλεύω, t.3,c.550,a
Καταφωλεύω, ib. Καταφρύω, t.3,c.510,a
Καταφρίω, t.3,c.554,e. Καταφυσιδίδωμι, t.1,c.999,h
Καταφθίνω, t.1,c.1671,f

Καταφθίσομαι, Progredior longius, Impunè euado. Præsentis cæterorumq; temp. nulla reperi exempla, sed fut. sunt frequentissima: & quidem in comminationibus. Archiloch. δοῦ μ' ὀλέσσας οὐ καταφθίσει. Aristophanes Nub. Οὔτοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεούς, Ἐμοῦ καταφθίσει, Haudquaquam per deos ita iniurius in me esse perges. (seu, vt schol.exp. δώσεται ἐπίχαρτόν μοι, Gratis me irrideb is: vt paulo antè dixerat idem, Οἵ μ' ὡς καταγελᾶς) Et in Vespis, Οὔτοι καταφθίσει μὰ τὸν Ἀπόλλω τῶν δρῶν. Et paulo pòst, Οὐτοι μὰ τὼ θεὼ καταφθίσει Οὐτοι δῆτα φλυκίσας ἐμοῦ τὰ φορτία, Non per deos impunè progredia ris longius qui meas sarcinas ita corruperis. Quale est apud Hom. sub finem Il. ω, Οὐ θεὼ οὐδ' αὖτις ἀνὴρ ὀϊζυρὸς βίῃ, ἀλλὰ τιν' ἤδη Ἄγχι παρίσταται θανάτοιο, non diu progrediaris, sed iam mors tibi imminet. Herodotus quoque hoc modo vtitur isto verbo. vt in Thalia, p.111, de Cambyse, Κροίσῳ μὲν συνῳδέοντα ὑπὸ φθονεροῦ τινος, ὀκόσους μὲν τῶν φθονησάντων, οὐ καταφθίσαντας, non impunè euasuros, sed eos occisurum esse. Et pag.139 Zopyrus de Dario fictitiis verbis dicit, οὐ γὰρ δὴ μὰ γε ὧδε λωβήσει δμως καταφθίσεται, non impunè euadet qui me tam fœdè mutilarit. Itidemque in Polymnia & Terps. Porro notandum est, quosdam hoc verbũ deriuare ἀπὸ τοῦ φθίνω: inter quos est schol. Aristoph. quem paulo ante dixi οὔτοι μὰ τὸν ἐμοῦ καταφθίσῃ exponere οὐ δώσει τι ἐπίχαρτόν μοι. Sic Suid. quoque ἀπὸ τοῦ φθίνω deriuat. Quum enim hæc verba ex Aristoph. attulisset, οὐ τοι μὰ τὸν θεὸν οὐ καταφθίσεις λέγουσι ζωπυροῦντες, exposuisset que, οὐ καταγελάσεις μου χρείας ζημίας, subiungit, φθῖσις enim vocabant & τὴν ζημίαν. Necnon Etym. quoque, Καταφθίσασθαι (inquit) dicitur ἀπὸ τοῦ φθίνειν, quam Iones diuisim vocant φθῖσιν. Ac vt ἡ φθῖσις δωρεὰν δίδοται, sic etiam dicunt, οὐ δωρεὰν μὲ καταγελᾷς τοῦτο, ἀλλ' ἀπόδωσε μισθὸν τῆς ὕβρεως. Herodian. verò in suis Ἐπιμερισμοῖς deriuat ab ἴασμα, a quo est ἴξις, significans δωρεὰν λαβεῖν: vt apud Archilochum, μισθὸν χεῖρα καὶ φθίσασθαι. Sed etymon quod ego sequutus sum, & quod Suidas indicat, multo est simplicius, & ex Homero etiam probari potest. vt enim dicunt οὔτοι καταφθίσεις δῆτα τοῦτο, Non perges seu progredieris in hoc faciendo, (id est Non impunè euades qui hoc facias, Nõ impunè tibi hoc cedet) ita Homerus, Οὐ θεὼ οὐ δηρὸν βίῃ, Non equidem diu progrediaris, sed tibi ἄγχι παρίσταται θανάτοιο. Atque adeò & Suidas ipse innuit esse à themate καταφθίνω seu καταφθίνειν, exponens & ipse φθῖσις ὀκρυοῖν, Gratis euadere, ad vtrunque fortitan etymon alludens. Præterea obseruandũ apud Aristophanem metri causa sine διαιρέσει legendum esse. vt Phrynich. quoque annotat, quosdam οὐκ ὀρθῶς διαιροῦντας, quum coniunctim dicendum sit καταφθίξεται. Rursum Suidas καταφθίξεται exponit καταφρονήσει, καταφθίσει. quæ expositio nullo modo quadrare videtur: licet eius Hesychius quoque meminerit. Nam & ipse καταφθίσει exponit non solùm δωρεὰν γελάσεις, gratis & impunè ridebis, sed etiam καταφρονήσεις: afferens itidem καταφθιξάμβρις pro καταφρονήσας ἢ οὐκ ἀναλαβὼν φθῖσιν ἢ αὖτι πίστας.

Καταφθορίω, t.3,c.564,c. Καταφθορόομαι, ib.
Καταφλάω, Deuolo: inusitatum thema, à quo καθίημι mutuatur sua tempora, vt καθίημι à καταφλάω. Lucianus in Caucaso, καταφλᾶται δὲ ὑδὼρ καὶ ὁ αἰτὴς ἀποκρυῶ τὸ ὕδωρ.

Καταπτάω, t.3,c.585,h. Καταπτίω, t.3,c.590,a
Καταπτμαι, Ionicè pro καθέπτμαι. Ex Herodoto καπτμαι μαρτύρων, Testes cito. Et καπτμαι τὸν Δημαρήτου, Demaratum testem cito, Ad Demaratum refero. Affertur & καπτῶμαι pro Deorsum volo. vnde καπτάσθαι, in aor. 2.
Καπτυσὰς, t.3,c.603,c. Καπτύω, ib.b
Καπτυσμα, t.3,c.318,f. Καπτυσὶς, ib.
Καπτυσσὰω, t.3,c.586,f. Καπτυχθύομαι, t.3,c.588,d
Καπτυγὶς, t.3,c.604,d. Καπτύγες, ib.c
Καπτυγοσιὼν, ib.f. Καταπυγῶν, ib.g
Καταπύγων, ib.d. Καταπυγοτέρων, ib.g
Καταπυδῶ, & Καταπύδομαι, t.3,c.606,a
Καταπυκνὸω, t.3,c.600,f. Καταπυκνόω, t.3,c.597,g
Καπὶπυος, t.3,c.616,d. Καταπυρπολὰω, t.3,c.623,g
Καπυρὸς, t.3,c.632,b. Καπὶρα, t.1,c.511,a

Καταρακῶ, seu Καπρᾴκω, Lacero. Vnde pass. participiũ καπρᾰκωμένος, Laceratus. Sophocl. Trachin. pag.370, Νῶν δ' ὧδ' ἄθλιος ἀΐσσω καπρᾴκωμένος Τυφλὸς ὑπ' ἀτᾶς ἀκαπνιρῆμαι πέλας. id est, inquit scholiastes, παῖς σαρκας σαπὶς καὶ ἔχων αὐτὰς κρεμαμένας ὡς ῥάκη, cui carnes computruerunt & veluti panni laceri dependent.

Καταράκτης, t.1,c.518,g. Καταράσσομαι, t.1,c.511,b
Καταράσσω, seu Καταράττω, frequentius geminato ρ scribitur καταῤῥάσσω & καταῤῥάττω, nisi fortè in carmine.
Καπὶραπος, t.1,c.511,c
Καπεραφωδὸς, Hesychio est φλυαρῆσαι. quod infrà gemino ρ.
Καταρβύλοις χαλκέαις, Soph. in Troilo dicit pro πεδήσαι, ὥσπερ καὶ ὁπόταν τοὺς ἀρβύλας χαλκεύσαι, inquit Hesych. Id est Talaribus, Ad ipsa vsque calceamina demissis.
Καταργέω, ῶ, F. ήσω, Reddo ἀργὸν & inefficacem, Facio cessare ab opere suo, Tollo, Aboleo. Crebro in vsu est hoc verbum apud scriptores Noui testamenti, & peculiariter apud Paulum. vt, in Epist. ad Rom. cap.3, μὴ ἡ ἀπιστία αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει; Ibidem, νόμον οὖν καταργοῦμεν διὰ τῆς πίστεως; In 1 epist. ad Corinth. cap.1, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ. Et cap.15, ὅταν καταργήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν. Et in epist. ad Hebr. cap.2, καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου. Itidẽ voce & signif. passiua. In epist. ad Romanos cap.6, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας. In epist. ad Corinth.1, cap.13, εἴτε γλῶσσαι παύσονται, εἴτε γνῶσις καταργηθήσεται. Et cap 15, ἔσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται, ὁ θάνατος. Itidem Basilium accepisse καταργεῖν pro Frangere & debilitare: & καταργημένος pro fracto, testatur Budæus. qui apud Paulum καταργεῖν interpretatur Antiquare, Abrogare. Rursum Paulus dicit καταργεῖσθαι ἀπὸ pro Liberari & separari ab: epist. ad Romanos cap.7, v.2, ἡ γὰρ ὕπανδρος γυνὴ τῷ ζῶντι ἀνδρὶ δέδεται νόμῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνὴρ, κατήργηται ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ ἀνδρός. Et versu 6, νυνὶ δὲ κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου, ἀποθανόντες ἐν ᾧ κατειχόμεθα, liberi sumus à Lege. At in Epist. ad Galat. cap.5, versu 4, κατηργήθητε ἀπὸ Χριστοῦ οἵτινες ἐν νόμῳ δικαιοῦσθε· τῆς χάριτος ἐξεπέσατε, Facti estis inanes Christi quicumque per Legem iustificamini: à gratia excidistis, seu Separati estis à Christo & facti tanquam aliquid prorsus inane & nihili. Significat καταργῶ etiam Inutilem reddo. seu Inutiliter occupo. Lucæ cap.13, de ficu infrugifera, ἵνα τί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ; nam dum terram occupat, impedit eam, efficitque vt sit otiosa, hoc est sterilis & inutilis. Apud Dioscoridem autem in præfat. libri 6, ταῖς καθαρτικαῖς φαρμάκοις, interpretes verterunt Medicamentis purgatoriis.

Καπάρχματα, τὰ, Primitiæ: à verbo καπάρχομαι, apud Eurip. Ex Plut. Theseo affertur pro lustratione quæ ex primitiis frugum fit.

Καπάγυρος, t.1,c.533,a. Καθαγυρόω, t.1,c.534,b
Καπήδω, t.1,c.535,c. Καπηδὼν, ab Hesychio exponitur non solùm πάλιν, sed etiam ἀθρόαν, vt ἰαπὼν suprà.
Καταριζω, t.3,c.673,c
Καθαιτὶς, Hesychio ἐπιῤῥίπτις, ἐπιπαλὶς. quod crebrius gemino ρ scribitur.
Καπάρας αὐτμὸς, ab Alcæo & Sapphone dicitur τὸ συνεχόμενον πνεῦμα καὶ καθῤῥόησον, ὅθεν τὸ καπνιφὴν ὀρμὴν ἔχειν, vt Eust. tradit ex Aristoph. grammatico. Typhonem ferè vocant eiusmodi procellam & turbinem.
Καταρθρόω, ῶ, Articulo.
Καταρχηλὸς, ὸς, ὁ, Horrendus, Horribilis. Homerus O-

dyſſex ξ, Ἀλλά μοι αἰεὶ ἐπίστιτμα φίλα εἰδέναι, Καὶ πίστ-
μοι καὶ ἀπίστοι ἐόντες καὶ εἶσιν. Λυγκεύς, ὃς τ' ἀλλήλοισι γε κατα-
ειγηλὰ πίλεται. Vbi nota ſibi oppoſita φίλος τινὶ & κατα-
ειγηλὸς πίλεσθαι.

Καταριθμέω, ῶ, Enumero, Connumero: vel ſimpliciter Nu-
mero. Plutarch. Solone, ἑβδόμην ἐν τοῖς σοφοῖς καταριθμοῦ-
σι, ſeptimum inter ſapientes numerant ſeu enumerãt.
Paſſiua etiam vox in actiua ſignificatione vſurpatur: i-
tidémque media. Iſocr. ad Demonicum, εἰ πόσους τις ἐπι-
χείροι καταριθμεῖσθαι μίμους. Æſchines, καταριθμοῦ-
μαι ὑμᾶς, apud vos enumero & recenſeo. Et cum
ὦ, Polybius libro 5, τὴν δὲ πόλιν οὐκ ἐν ἀδικήμασι κατερι-
θμεῖτο τῶν προόντων, ὡς καταπόντων αὐτὴν πολὺ αἰτιωτέρους,
ne in iniuria quidem numerabat (id eſt iniuriæ loco po
nebat) hoc facinus, vtpote quo ſua aliqua vendicaſſet,
non aliena occupaſſet.

Καθεψιάζω, Deicio. Heſych. καθεψιάζονται exp. σκορπίζον-
ται, Diſiiciuntur. Infrà gemino ρ.

Καταρίζαι, Prandere. Atheo. l. 10, ex Antiphont. Politico.

Καταρκεῖ, Sufficit. Et καταρκέσει μοι, Mihi ſufficiet. Eurip.

Καταρμόζω, Ionicè pro καθαρμόζω, Adapto. vnde apud
Herodotum participiũ καταρμόσιος, Adaptans. Apud
Nicandrum verò in Alexipharm. v. 331, pro Ἢ πίσσει
βλάπτας τι καταρμόξαι βάπτω, vetus codex manuſcri-
ptus habet, Ἢ πίσσει ἢ βλάπτα καταρμόξαι βάπτω: i-
tidémque ſcholia marginalia, in quibus exponitur κα-
τάπτειν, Contere, Tundendo comminue.

Καταρόω, t. 1, c. 543, d. Καταῤῥαγὶς, particip. paſſ. à
καταῤῥήγνυμι ſeu καταῤῥήσσω.

Καταῤῥαδυμέω, t. 1, c. 1609, c. Καταῤῥαίω, t. 3, c. 691, f

Καταῤῥακτης, t. 1, c. 518, g

Καταῤῥακτόω, F. ῶ, Inſuo. Aliis Conſuo, Perſuo.

Καταῤῥάσσω, t. 1, c. 518, e

Κατάῤῥαφος, Conſutus, Pannoſus. Bud. ex Luc. pro Ex cõ-
miſſuris conſtans, non integer.

Καταῤῥαψῳδέω, Suidæ φλυαρέω, Nugabitur.

Καταῤῥεύσαι, t. 3, c. 689, a

Καταῤῥήκτης, t. 3, c. 679, a. Καταῤῥήκτη, ib.

Καταῤῥήξω, t. 3, c. 689, a. Καταῤῥηγνύμι, t. 1, c. 527, e

Καταῤῥήγνυμι, ib. Καταῤῥηγνύω, ib.

Κατάῤῥηξις, t. 1, c. 1155, d. Καταῤῥήσσω, t. 1, c. 527, g

Καταῤῥηπρόω, t. 1, c. 1154, c

Καταῤῥήττω, Atticè pro καταῤῥήσσω, idem quod καταῤ-
ῥήγνυμι.

Καταῤῥιβόμενος, Diſtillatione laborans. v. l. ex Dioſc. l. 3.
perperam pro καταῤῥοιζόμενος.

Καταῤῥιζόω, t. 3, c. 709, f. Καταῤῥιζόομαι, t. 3, c. 711, c

Καταῤῥίζω, ib.

Καταῤῥινάω, ῶ, Limo, Lima polio. Vnde καταῤῥινημένος, Li-
matus, Lima politus. Ariſtoph. Ran.

Καταῤῥινίζω, & Καταῤῥινίζομαι, t. 3, c. 711, c

Καταῤῥιπάζω, Deicio vel Diſiicio. Suprà ſimplici ρ.

Καταῤῥιπτέω, t. 3, c. 714, b

Καταῤῥίπτω, & Καταῤῥίπτομαι, ibid.

Καταῤῥοιζόομαι, t. 3, c. 689, g. Καταῤῥοϊκὰ ποιήματα, ib.

Καταῤῥοιπώδης, ib. Καταῤῥόος, ib. f

Καταῤῥοος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod καταῤῥοὴς. id eſt Deor-
ſum vergens, Pronus, Declivis. oppoſitum τῷ ἀναῤῥο-
ος. Galenus ad Glauconem lib. 2, δ' ὁ χῦμα δύνασαι πο-
ῆσαι καὶ τὸν ἀναῤῥοον κόλπον ἐργάζεσθαι καταῤῥοον, καὶ τὸν κα-
ταῤῥοον ἀναῤῥοον, facere vt ſinus cuius os ſurſum ver-
git, deorſum vergat, & viceverſa: de ſinuoſo vlcere.

Καταῤῥους, t. 3, c. 689, f. Καταῤῥοὴς, ib.

Καταῤῥυβδέω, ῶ, Futur. ήσω, Sorbeo, Sorbillo. ſeu Sorbendo
deglutio.

Καταῤῥυβδήσας, Heſychio καταπιὼν, ῥοφήσας. Pro quo ſcri-
bendum potius Καταῤῥυβδήσας.

Καταῤῥυὴς, Qui defluxit, Delapſus. Itidémque καταῤῥυῆ-
ναι, Defluxurum eſſe.

Καταῤῥυδμέω, t. 3, c. 726, h. Καταῤῥυδμίζω, ib.

Καταῤῥυπαίνω, t. 3, c. 719, c. Καταῤῥύπτης, t. 3, c. 689, d

Καταῤῥώγες πῆραι, ſeu ſimpliciter καταῤῥώγες, ſubaudi-
to ſubſtantiuo illo πῆραι, dicuntur αἱ ὑπὸ πολὺ αἰπήεν
κύμασιν ἀποῤῥηγνῦσαι πῆραι εἰς ῥωχμούς, teſte Euſt. p. 335.
Etymologo ſunt πῆραι καταῤῥηγάδες.

Καταῤῥωδιάω, ῶ, Extimeſco, Metu conſternor, Formidine

percellor. vnde præt. pluſquamperf. κατεῤῥωδήκειν pariti-
cip. καταῤῥωδηκώς, necnon aor. participp. καταῤῥωδήσας
apud Herodot.

Κάταρσος, t. 1, c. 814, b

Κάταρσοι, Heſychio καθάλλονται: ἀπὸ καταῤῥέω.

Καταῤῥώω, t. 1, c. 571, c

Καταρτής, ῶος, ὁ, affertur pro Aptatio.

Καταρτίζω, t. 1, c. 574, c

Καταρτός, ὁ, ἡ, ex Hom. affertur pro Malus nauticꝰ, ἡ ἰδία.
Vtitur eo Heſychius in Καρχήσιον.

Καταρτεμίς, t. 1, c. 575, a

Καταρτίον, ib. f

Καταρτήρ, ib.

Καταρχαὶς, ſeu κατ' ἀρχὰς, Ab initio. Plutarchus Solone.
Sic αὐτικα καταρχὰς, iam inde ab initio, Herodot.
Dicitur verò & τὸ καταρχαὶ, quo inter alios vſus eſt
Demoſth.

Καταρχὰς, t. 1, c. 554, h

Καταρχὴς, Heſychio eſt ἀσπαλὴς, πλήμης. Ἀπὸ καταρχῆς
affertur pro Ab initio. quod & ἀπ' ἀρχῆς, & ἐξ ἀρχῆς.

Καταρχὰς, t. 1, c. 554, c. & 561, c. Καταρχόμαι, t. 1, c. 558, c

Καταρχὰς, t. 1, c. 554, h

Καταρῶ, Obfirmo, Occludo. Heſych. enim κάταγμα affert
pro καθάλλεσθαι.

Καταρῶμα, idem ſcribit vocari γλῶτται φυτῶν ἁπαλαὶ
λοπίδες.

Καταρώμενος, ib. Κατασαρόω, ib.

Καθάσπερεὶς, t. 3, c. 743, c. Καλασαρόω, ib.

Καλασσάω, t. 3, c. 746, g. Καλασθήσομαι, t. 3, c. 749, a

Καταβαίνω, ibid.

Κατασείω, t. 3, c. 757, c. Κατασείομαι, ib. f

Κατασεσιδωμα, poſitum pro κατασεσιφωμα affert Heſych.

Κατασημαίνω, t. 3, c. 773, h

Κατασπάω, & Κατασπάομαι, t. 3, c. 777, a

Κατασπαλίζω, t. 3, c. 780, h. Καλασπαλίζομαι, t. 3, c. 781, a

Κατασπάω, t. 3, c. 780, a

Κατασκαλίζειν τυρὸν, Siculum caſeũ comedere. Suid. enim
& ſchol. Ariſtoph. κατασκαλίζειν exponunt κατεσθίειν Σικε-
λικὸν τυρὸν, in hoc loco Veſp. Ariſtoph. Ἀνδρὸς γὰρ ἐς ἡγε-
μόνα, τυρὸν πλακοῦντα κατασκαλίζει, καίπερ ὢν τὴν σκέψιν. Niſi
fortè ſit, Sicula guloſitate deuorauit.

Καλασσήσομαι, t. 3, c. 786, b. Κατασσήσομαι, t. 3, c. 797, b

Καλασσάω, t. 3, c. 798, d. Κατασσάζω, t. 3, c. 799, c

Κατασκάπτω, t. 3, c. 808, e

Κατασκαφάω, ῶ, Vellico, Fodio, Pungo. v. l.

Κατασκαφὴ, t. 3, c. 808, g. Κατασκαφὴς, ib.

Κατασκάφιλος, t. 4, c. 153, c. Κατασκιδνάω, t. 3, c. 813, b

Κατασκιδνάω, ib. Κατασκιλτάνω, t. 3, c. 815, g

Καθασκιλάω, ib. d. Καθασκιμπάζω, t. 3, c. 833, c

Κατασκιπάομαι, t. 3, c. 817, c

Καθασκυβαίζω, t. 3, c. 842, g. Κατασκυβάζομαι, t. 3, c. 843, c

Καλασκύβασμα, t. 3, c. 844, a. Κατασκύβασις, ib.

Κατασκύβασις, ib. b. Κατασκύβασις, ib. d

Κατασκύβασις, ib. b

Κατασκυβαλῶ, Deſtruo. Prouerb. Solom. cap. 30, ſeu 25, ὁ
φραγμὸς τῶν λίθων αὐτοῦ κατασκυβαλίσθησεται, Et macera e-
ius deſtruitur. Ita v. l. Sed id verbum mihi non poteſt
non eſſe ſuſpectum. ac forſan pro eo reponendum κα-
τασκάπτονται.

Κατασκυμ, t. 3, c. 844, d

Κατασκιωγὸς, Fur. ικώτερος, Exerceo, Erudio. Vnde κατασκιμένος,
Exercitatus, Eruditus. Baſil. in Hexaem. homil. 6, οὐδὲ
ὡδὶ πρὸς πάντα κατασκιμένων τῶν ποιῶν, ἢ οἷόν τ' ἦν φλυαρῆσαι πε-
ρὶ τῶν φύσεων ἐξωτερικῶν.

Κατασκιώδης, t. 3, c. 855, f. Κατασκιώδομαι, ib.

Κατασκιώκω, t. 3, c. 856, c. Κατασκιώδης, ib. g

Κατασκιπάω, t. 3, c. 862, f. Κατασκιάζω, t. 3, c. 865, b

Κατασκιάζω, t. 3, c. 871, c. Κατασκιάω, t. 3, c. 870, g

Κατασκιδάρμι, t. 3, c. 813, f. Κατάσκιος, t. 3, c. 868, d

Κατασκιλάμι, t. 3, c. 816, d. Κατασκιτόμαι, t. 3, c. 830, d

Κατασκιπάω, t. 3, c. 818, b. Κατασκιπάω, t. 3, c. 830, d

Κατασκιπάω, t. 3, c. 817, f. Κατασκιπικὸς, t. 3, c. 818, a

Κατασκιπάω, ibid.

Κατασκιπάω, t. 3, c. 827, g. Κατασκιάδω, t. 3, c. 888, g

Κατασκιμικολογῶ τὴν φύσιν, De natura loqui vt parcè &
reſtricta, ſeu Naturæ impingere crimen τῆς ἐμμανοῦς
γλώσσης. Hippocr. in epiſt. ad Damag. πολλαὶ ἀπορίαι καὶ
ἰσχναὶ καὶ μικρολογίαι καὶ πανοῦργοι τῆς φύσεως εἰσὶν.

Vbi Bud. vertit, Noli exiguè de natura ſentire & malignè, hoc eſt illiberaliter, Noli naturam iudicare & exiſtimare parcam & illiberalem. poſſis etiam, Noli obloqui naturæ vt σμικρολόγῳ & parcæ. Sunt autem ea verba Democriti philoſophi ad Hippocr.

Καπεμικρώω, Paruum reddo, Imminuo, Extenuo.

Καπίσμυρος, Myrrhatus, Myrrham redolens. Apud Dioſcor. enim, lib. 1, cap. 16, de crocomagmate, ἐπὶ δὲ αὐτοῦ τὸ ἄλοιφος καλόν, μέσως καπίσμυρον, Ruell. vertit, Modicè myrrham olens.

Καταμύζω, t. 3, c. 891, e. Καπεμύχω, vide in Καταμύζω.

Καπισβίω, ῶ, Depello. Aliis Perſequor, Arceo. Heſych. καπισβῶσι exp. καταδιώκουσι.

Καπισοφίζω, Sophiſticè decipio, Sophiſmate circũuenio: vel Sophiſmate redarguo aut percello. Quo modo apud Plutarchũ dicitur Ariſtippus ἐπὶ τοῖς λόγοις καπισοφισθεὶς ὑπ' αὐθρώπου πλουσίου ἥδεσθαι, ἄλλως δὲ μανικοῦ καὶ αὐτοῦ ὄντος, quum exultantem gaudio eum videret, reſpondiſſe, Ἐγὼ μὲν ἐλεγχθεὶς ἀπειμι, σοῦ τῷ ἐλέγξαντι ἥδιον καθυδήσοντος. Vbi nota eum dixiſſe ἐλεγχθεὶς pro καπισοφισθεὶς: ſed cum illo ἐλεγχθεὶς intelligentem σοφιστῶς, Sophiſti cè redargut' ſeu captus. Heſych. καζισοφισθῆναι exponit χλευασθῆναι, πεχασθῆναι.

Καπισοφιστεύω, F. εύσω, accipiunt itidem pro Eludo captioſe verborũ argutus, in hoc loco Gregorii ad Euſtochiũ ſophiſtam. Ὦ Ὀδυσσεῦ μᾶλλον τῶν μαθόντων, καπισοφιστεύσαντα ἡμῶν ὑπομείνατε. Vbi tamen Bud. interpr. Arte rhetorica nos vrgens & oppugnans.

Καπαυλίζω, t. 3, c. 914, e.	Καπαυλιῶ, t. 3, c. 909, b
Καπαφαίνω, t. 3, c. 911, g.	Καπαυσμα, t. 3, c. 922, a
Καπαυστικὸς, ib. b.	Καζαπαυλάω, t. 3, c. 909, d
Καπαύω, t. 3, c. 911, d.	Καταπαύω, t. 3, c. 937, a
Καπάυσις, t. 3, c. 941, c.	Καπαυσίδυνος, t. 3, c. 941, h
Καταπάργω, t. 3, c. 943, e.	Καταπαυδάω, t. 3, c. 945, b

Καπαυλαίζω, F. άσω, Commaculo, Labem aſpergo, Inquino. vt & Heſych. καπαυλαίζων exp. μολυνῶν. ¶ Hìc autem, ᾧ φιλεπίδικον φύσει καπαυλαίζοντες, Etymol. exp. καπηρύλοντες, addens, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑφάλων πετρῶν, αἵτινες ὑπὸ ὕδατος καλυπτόμεναι, πολλοῖς ἀφανῶς ἐμποδὼν κίνδυνον ἐπιφέρουσι. dicuntur autem ex σπιλάδες. Sic & lex. meum vet.

Καπαυδῶν, t. 3, c. 961, f.	Καπαυδαίζω, t. 3, c. 951, a
Καπαυμὸς, t. 3, c. 965, e.	Καπαύω, ib.
Καπαυθμίδιον, t. 1, c. 1741, b.	Καπαυθμίζω, ib. f
Καπαυθμισμὸς, ib.	Καπαυλικὸς, t. 3, c. 1006, a

Καπαυμίζειν, In vas ſeu doliolum defundere & condere. vt καπαγγίζειν. Itidem Poll. ſcribit mediæ comœdiæ ſcriptores καπαυμίζειν οἶνον vocare τὸ καπρᾶσαι. Et ex Theophraſto l. 2 De cauſ. pl. affertur καπαυμισμένος οἶνος pro Vinum amphoris contentum.

Καπασὰ, t. 1, c. 1770, d	
Καπασαπάζομαι, t. 1, c. 1802, g.	Καπασαπάζομαι, ib. h

Καπίσασις, Conſtitutio, &c. t. 1, c. 1771, d. Καπίσασις, Status, &c. c. 1771, b. Καπίσασις, Sedatio, &c. ib. d. Καπίσασις, Stipendium militare, &c. ibid. Καπίσασις, Exhibitio, &c. ibid. e.

Καπισαπῆρας, Heſych. eſſe dicit ἀπειμοθύμους, (ſicut videlicet καπίσειον dici ſolet pro ἀπείμων) vel καταπαυσίας, καπίσασι ἔχοντα, καθησυχῶντα, ἀπείμονα. Perperam verò apud eum ſcriptum eſſe καπισῆρας, patet tum ex ſerie alphabetica, cum ex ipſa expoſ.

Καπεσὼπης, t. 1, c. 1771, f.	Καπισαπὶς, ib.
Καπισιάζω, t. 3, c. 977, c.	Καπισίασμα, ib.
Καπίσιγος, t. 3, c. 974, a.	Καπισίζω, t. 3, c. 1014, f
Καπισίχω, t. 3, c. 981, h.	Καπισίλλω, t. 3, c. 1006, a
Καπισιτάζω, t. 3, c. 1013, c.	Καπισίτω, t. 3, c. 1012, g
Καπισιρίζω, & Καπισιείλομαι, t. 1, c. 591, e	
Καπίσιρος, ib.	Καπισίρω, t. 3, c. 1014, d
Καπισκληπεύω, t. 1, c. 1807, f.	Καπίσημα, t. 1, c. 1773, a
Καπασημαπὶς, ib. c.	Καπασῆρις, vide in Καπισαπῆρας.

Καπισπείλω, Incumbo. vt καπισπήλω. Hippocr. οἱ πεσόντες, dicit, πάσχει ὁ ὦτα ὑπὸ χολῆς, ὅταν εἰς τὰς φλέβας ᾖ τὰ ὦτα καπισπελῇ.

Καπασίζω, t. 3, c. 1035, d.	Καπάσκης, ib. e
Καπασλάβω, t. 3, c. 1037, f	

Καπασλὴς, ῆς, ἡ, Repreſſio, Inhibitio, Cohibitio. καπασλὴ - σθείσης redditur Modeſtia in veſtitu, ſeu Veſtitus modeſtus, apud Plutarch. in Pericle: vbi nimirum Pericli dicit inſuiſſe σωφρόνου σύσσιτον ἀφροντιστίαν εἰς γέλωτα, σφαίσπτα πορίας, καπασλὴν σεμνοβολίας. Et Hippocr. σεῖ δ' ἀμμωσώης, medicum qui ægrum inuiſurus eſt, iubet ὡς τῷ εἰσόδῳ μεμαθηκέναι καὶ καθόδῳ καὶ καπασλῇ, σεμνολὴ αἰσχυνόμενος, βεβαχυλογίας. Heſychius verò καλασλὴν exponit σεμνολογίαν, Amictum. vt Suidæ quoque καπασλὴ eſt ἱστολή.

Καπασίμα, metaphor. pro χρῶτα ψιμυθίῳ, Heſychio teſte. Suid. diuiſim ſcriptum habet, & rectius.

Καπασμίζω, t. 3, c. 1052, e.	Καπασμὸς, ib.
Καπασπαχὼ, t. 3, c. 1012, e.	Καπασπαχίζω, ib.
Καπασφίγγομαι, t. 3, c. 1058, a.	Καπασφιγγόω, ib.
Καπασφίω, t. 3, c. 1057, f.	Καπασύρομαι, t. 3, c. 1058, b
Καπασχαλίζομαι, t. 3, c. 991, a	
Καπασχαγίζω, affertur pro Facio diſtillare.	
Καπασχάλλω, t. 1, c. 595, b.	Καπασχαπτίζω, t. 3, c. 1070, g
Καπασχαπτιδεύω, t. 3, c. 1065, e.	Καπασχιδάω, t. 3, c. 1103, e
Καπασχίσω, t. 3, c. 1096, f	

Καπασχιωτάω, ῶ, Fut. άσω, Inſolentius & laſciuius me gero aduerſũ, ſeu Laſciuio & inſoleſco cõtra. Paulus in epiſt. ad Timotheum 1, cap. 5, νεωτέρας δὲ χήρας παραιτοῦ· ὅταν γὰρ καπασχιωτάσωσι τοῦ Χριστοῦ, γαμεῖν θέλουσι. poſtquãenim laſciuire cœperint aduerſus Chriſtum, nubere volunt.

Καπασχοῖ, t. 3, c. 1097, f. & 1193, d. ob.	
Καπασχοϊκῶς, t. 3, c. 1098, a.	Καπάσχομα, t. 3, c. 1061, b
Καπασχύνω, ib. a.	Καπασχωτιάω, ib.
Καπάσχυσις, ib. e.	Καπασύγω, t. 3, c. 1111, h
Καπασύφιλις, t. 3, c. 1110, d.	Καπασωμύλλω, t. 3, c. 1056, d
Καπασυρίττω, t. 3, c. 1137, a.	Καπασύρω, t. 3, c. 1143, a
Καπασφαλῶ, t. 3, c. 1159, d.	Καπασφακτὸς, ib.
Καπασφαλίζω, t. 3, c. 1175, a.	Καπασφάλλω, t. 3, c. 1159, d
Καπασφιλώνω, Heſ. affert pro καθιλῶσαι. Sed forſan ſcribendũ καπασφήλωσαι, à καπασφάλλω ſignificãte Deiicio.	
Καπασφιώω, Cuneo. Hippocr. De nat. inf. ἰμάτια σωλῆνα ἐμβάλλεται καὶ καπασφιοῦται ἰσχυρῶς.	
Καπασφακίζω, t. 3, c. 1188, a.	Καπασφάζω, t. 3, c. 1194, h
Καπαχασμὸς, ib.	Καπαχάσκω, t. 3, c. 1195, a

Καπαχθίζω, Suidas exponit καπαφλυαρῶ, ὑβρίζομαι, in hoc loco Ioſephi, ἐγὼ δὲ φρονεῖν μείζονα δίκαιος τι καπαχθίζω τῷ θεῷ. Forſan eſt Machinor quidquã cõtra Deũ.

Καπαχθὲς, t. 1, c. 1365, d.	Καπάχησις, t. 1, c. 1347, g
Καταχθαλίζω, F. άσω, Indignor aduerſum.	
Καπάχης, t. 1, c. 1347, h	

Καπαχὼ, inuſ. them. à quo καπάχω mutuatur ſua tempora, ſignificans itidem Detineo, Occupo, Obtineo.

Καπαχημαπίζω, t. 1, c. 1319, g.	Καπαχημωτίω, t. 1, c. 1330, f
Καπαχίζω, t. 3, c. 1198, e.	Καπάχισις, ib. f
Καπάχισμα, ib.	

Καπαχωδὴν, Velata, Operta: καπακαλυφαδὴν, vt accipiunt in hoc loco Homeri Il. γ, Βῆ δὲ καπαχωδὴν ἰέναν. Malim, Faciei obtento ſeu prætento velo. ſeu Faciei obtendens peplum, Peplum ante faciem tenens. Ita enim τὸ καπαχὼν melius exprimeretur.

Καπασυρδύω, t. 3, c. 897, d.	Καπασυρδίω, t. 1, c. 1883, c
Καπασώχω, affertur pro Attero, Cõtero: ſed vereor ne perperam ſcriptum pro καπασμώχω.	
Καπαπίμπω, t. 3, c. 1409, f.	Καπαπέσσω, t. 3, c. 1165, e
Καπάπαξις, ib. e.	Καπαπέσσω, ib. d
Καπαπίθω, ib.	Καπατιχίω, t. 3, c. 1176, c
Καπατίχης, t. 3, c. 1175, f.	Καπαπηρικὸς, t. 3, c. 1505, h

Καπαπίνω, affertur pro Admiror, Obſtupeſco. At καπαπθήπισεν, quod Suid. exp. καπθαύμασεν, ἐξεπλάγησεν, eſt præt. pluſquamp. verbi καπαθήσω.

Καπαπίνω, t. 3, c. 1194, c.	Καπαπχίζω, t. 3, c. 1361, f
Καπαπιχηραφίω, t. 3, c. 1356, d	

Καπαπίλια, in Lex. Herodoteo eſſe dicuntur τὰ αἰσχύσματα καὶ σωλήνια, Impenſæ & Confectus. Suidas quoque καπαπίλια (ita enim vet. & manuſcr. cod. habet, non καπαπίλοια, vt vulg. edit.) apud Herodot. eſſe dicit τὰ αἰσχύσματα, ἃ ἐς σωλήνια τὸν ἀρίστεα, ἢ τὰ σωπλοῦν ἐς ἔγκυα, qua ferè ſignif. & πίλια dicuntur, à nom. ſing. πίλος. Ex Arriani autem expeditione Alex. affertur, ἱερεῖα τῇ στρατῇ πάσῃ καπαπίλια ἐδίδοτο, pro, Sacrificiorum reliquias militibus diſtribuit.

Καζαίμω, t.3,c.1403,a.
Καζατεχολογία, t.3,c.1431,c.
Καζατίκω, t.3,c.1458,c.
Καζαπίνω, t.3,c.1500,h.
Καζαπλάω, t.3,c.1541,b.
Καπαπράω, ib.
Καζαβιχράω, t.3,c.1356,d
Καπαζύομαι, Fœnore obruor & exhaurior. Aristot. Pol. 2. ὅπ αἰσπυδιάδων, καπαζυόμδων γίνονται πίνητες.
Καζαλμάω, ſ, Audeo aduerſus. Cum genitiuo conſtrui Suidas etiam teſtatur.
Καζαμί, t.3,c.1403,b.
Καπαξδίω, t.3,c.1591,f
Καπαρία, ὁ, affertur pro Corruo: ſed ſine exemplo. Potiꝰ eſſet Perforo, Perterebro.
Καζαγραμμαπίζω, t.3,c.1343,c
Καπαγράω, ſ, Perforo. quod & καζαπράω.
Καζαγρίπω, t.3,c.1619,f.
Καπαγρίπης, t.3,c.1319,b.
Καζαγείδω, t.3,c.1340,a.
Καπαγείχης, t.1,c.1587,b.
Καζαθέμαι, t.3,c.1619,g.
Καζαγυφάω, t.1,c.1596,a
Καζαγυφή, ῆς, ἡ, in v.l exponitur Libido, Luxuria: ſed ſine exemplo. A Suida exponitur καπαφυγὴ iſque in exemplum affert hæc verba, αλλ' ἐγὼ οὐ χ' ἕξω καπαφυγὴν: exponens iterum καπαφυγὴν τὴν μανίαν, effugium quo minus dicam. Quæ licet in manuſcr. vet. cod. itidē habeantur, & ſerie alphabetica confirmentur, haud tamē ſcio an non ſuſpecta haberi debeant.
Καπαγρύχω, t.3,c.1324,c.
Καπαγρώγω, t.3,c.1346,f.
Καζαγωίω, affertur pro Sicco, Splendidum reddo. In priore ſignif. ſcribitur & καθαγίω.
Καζαγωζω, F. αω, Illumino, Illuſtro. καπαφωτίζω. Nonn. ὃς αἰεὶ ἐκ πάντα καθαίρει Πνδμαπικὴς ἀκτῖνι καζαγωζων φύσιν ἀἰδηλον. pro eo quod Ioannes initio ſui Euangelii, φῶς τὸ ἀληθινὸν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον. Sic paſſ. voce & ſignific. Gregor. τῷ φωτισμῷ τῆς γνώσεως καπαγωσθέντα, cognitionis fulgore illuminati ſeu illuſtriati ſunt. Nonnus rurſum neutraliter vſurpaſſe dicitur pro Luceo & reſplendeo: apud Ioann. cap. 8. Sed locus qui citatur, corruptus eſt, & incertum quomodo emendandus. Paſſ. & media vox accipiūtur & ipſæ neutraliter pro Video, Specto, Aſpecto. vt Epigr. lib. 1, Ζεῦξα καπαγασάμδω, Iouem ſpectaui. A ſuperiore καζαγαζω, ſignificante Illumino, Illuſtro, eſt VERBALE Καζαγασμός, οῦ, ὁ, Illuſtratio, Illuminatio.
Καζαϊδάκης, affertur ex Hippocr. Ἐπαγωλίαις pro Vociferatio, κραυγὴ. Locus eſt circa finem, vbi dicit, καζαϊδάκης λυπεῖ φιλοπονίης κραπῆς ὕπν.
Καζαυλακίζω, t.1,c.624,a
Καζαυλέω, & Καζαυλίσμαι, t.1,c.622,f
Καζαύλης, ib g.
Καζαυλίζομαι, t.1,c.617,e
Καζαυλος, t.1,c.621,b
Καζαυτὴς, Hesychio καπαδυτὴς, Vrinator: à verbo καζαύω, quod idem exp. καζαδύω, ſed & καπαλδύω.
Καπαυπὶ, ibi. Apoll. Arg. 1, καπαυπὶ δὲ λιθοδδάμας.
Καπαυχάομαι, t.1,c.609,f
Κάπαυχμις, Suid. affert cum hoc exemplo, ἰῶ ὃ πὶ φρονέων ὁ πῷ καπαύχμῳ ἢ ὑγρδίοιο ἀλωπὶ δίης πολμίοις. ſed nō exponit. Videtur ſignif. Squalliditate.
Καπαύω, t.1,c.610,b. Vide & Καπαυτὴς paulo anté.
Καπαφαγὴς, t.4,c.4.g.
Καπαφαίνομαι, t.4,c.31,b
Καπαφάω, interdum eſt præſent. infin. à καπαφημι: interdum aoriſt. 1 infinit. à καπαφάω. ab Hesychio exponitur καπαπῆν.
Καπαφαίνω, t.4,c.31,c.
Καπαφαντίζω, t.4,c.34,c
Καπαφατὴς, Qui affirmari poteſt, Affirmandus. vt apud Suid. ἀξίωμα δέ ἐσπ σχῆμα αὐπόπλεις ὑπαφατὸν ὅπαν ἐφ' ἑαυπῷ ἢ καπαφαπόν.
Καπαφατὸς, t.4,c.31,c.
Καπαφαρμάσσω, ib.g.
Καπάφασις, t.4,c.61,b.
Καπαφαρμακεύω, t.4,c.47,a
Καζαφαρμάπω, ib.
Καπαφάσκω, t.4,c.66,b
Καπαφαίζω, exponitur Dico contra aliquē itē Sanctè poſſe iceor & affirmo. vt apud Plut. in Solone, ὡ γὰρ θεὸς τῷ λόγῳ καζαφαπζει, τὸ παραβαίνειν τὴν νεμεσῖν, αὐθρωπικοῖς ἰσομαπρεῖν αἰσθάνεπαι τὸ Δελφοῖς.
Καπαφαπὴς, t.4,c 61,c. Καζαφαύρα, vide Hesych.
Καπαφαὸς, ω, ὁ, affertur pro Recens, qui potius φοίφαὸς.
Καζαίρεια, t.4,c.109,g. Καπαφαρὶς, ib.f
Καπαφέρω, t.4,c.106,g. & 108,a. Καπαφέρομαι, pro Deferor, t.4,c.107,b. pro Appello, 108,b
Καπαφήγω, t.4,c.132,g. Καπαφθίξις, t.4,c.133,a
Καπαφθρω, t.4,c.61,b. Hesychius καζαφθίσαι exponit νοῆσαι, αἰσθέσθαι.
Καζαφημίζω, t.4,c.55,c. Καπαφθίνω, t.4,c.143,a
Καπαφθίσκω, t.4,c.146,g. Καπαφθινύθω, t.4,c.147,d
Καζαφθίνω, ib.b. Καπαφθίω, t.4,c.146,f
Καπαφθορὰ, t.4,c.143,a. Καπαφιλόω, t.4,c.160,d
Καζαφιλοπρέω, t.3,c.901,g
Καπαφλάσσω, Hesychio eſt καζαφλύω, Contundere.
Καπαφλίγω, t.4,c.169,c. Καπαφλιξίπλας, ib.
Καπαφλιξις, ib. Καπαφλυαρία, t.4,c.171,g
Καπαφοβέω, ſ, Conterreo, Exterreo. Paſſiuum Καπαφοβέομαι, Pertimeſco, Extimeſco. Ariſtophanes in Ranis, —εἰ δὲ πὸν καπαφοβεῖσθαι μέ πις αἰμαθία σοῖς ἔπεσι ἐνωδμοις.
Καπάφοβος, ν, ὁ ἡ, affertur pro Formidoloſus.
Καπαφοιτάω, t.4,c.186,b. Καπαφοίτης, Ionicè apud Herodot. pro καπαφοιτήτης, Deſcendentes.
Καζαφόω, t.4,c.72,d
Καζαφθείρω, Occido, Perimo, Interficio.
Καπαφρὰξ, t.4,c.108,c. Καπαφρία, t.4,c.110,b
Καπαφρὴς, t.4,c.109,h. Καπάφρων, ib.e
Καπαφορτὴς, Hesychio σωρὸς: aliis Oneroſus.
Καπαφραγμα, t.4.c.191,b. Καζαφράσσω, t.4.c.70.b
Καπαφρακτὸς, t.4,c.192,a. Καπαφρακτὴς, t.4,c.191,g
Καπαφράπω, ib. Καπαφρένω, t.4,c.215,a
Καπαφρόνημα, ib.d. Καπαφρόνης, ib.
Καπαφρονητὸν. Deſpiciendū. Καζαφρονητὸς, t.4,c.215,e
Καζαφρονητὸς, ib. Καπαφρονητὸς, ib.f
Καπαφρονὸς, ib. Καπαφρονέω, t.4,c.111,d
Καπαφρύγω, t.4,c.215,g. Καπαφυλὴ, ib.
Καπαφυπὸω, ib. Καζαφυλάσσω, t.4,c.131,c.& 133,a
Καπαφυὴ, t.4,c.132,h. Καπαφύλη, ib.
Καπαφυὶ, Hesychio eſt γενεὰ, Genitum, Ortum.
Καπαφυλαδὸν, eidem eſt κ' ἔθνη, Per gentes. vt ſit κ' φυλάς. Alias Per tribus, Tributim: κ' φυλάς.
Καπαφυλάπω, Obſeruo. Ex Ariſtoph.
Καπαφύξιμος, t.4,c.133,a
Καπαφυσάω, ſ, Flatu effundo in. ſeu Flando perfundo. Perſpuo. Ariſtot. Hiſt. an. l.9, καπαφυσῶσι δὲ καὶ γλαυκῶν ἐμέπους οἱ μαλάκιορχοι ὅπαν πὸν αἰδοῖον ἐκπείνωσι.
Καπαφυπεύω, t.4,c.198,d. Καπαφυὴς, t.4,c.284,b
Καπαφωνέω, t.4,c.308,c. Καπαφωνὴς, ib.d
Καπαφωσκέω, t.4,c.313,g. Καπάφορος, t.4,c.313,c
Καπαφωτίζω, Illumino, Illuſtro, Lumine penetro. In Epigr. & apud Greg. Naz.
Καπαχαίνω, t.4,c.313,g. Καπαχαίρω, t.4,c.346,f
Καπαχαλάω, t.4,c.368,g. Καπαχαλάσσω, t.4,c.381,d
Καπαχαλάω, t.4,c.384,g. Καπαχεύμαι, t.4,c.361,d
Καπαχαιπὶς, Largitor. B. Καπάχεσμα, t.4,c.333,g
Καπαχέσμαμαι, t.4,c.331,b. Καπαχέσμης, ib.
Καπαχίζω, t.4,c.406,a. Καπαχρονία, t.4,c.419,b
Καπαχρόνια, ib.c. Καπαχύνω, t.4,c.476,c
Καπαχέω, t.4,c.475,f. Καπαχὶ, t.4,c.333,h
Καπαχίνω, t.4,c.334,a. Καπαχθομαι, t.1,c.617,a
Καζαχθὼνες, t.4,c.519,g. Καπαχθὼς, t.4,c.510,a
Καπαχλύω, t.4,c.531,c. Καπαχλύδω, t.4,c.535,f
Καπάχυσις, εως, ἡ, affertur pro Tenebrarū offuſio, Caligo.
Καπαχορδίω, ex Herodoto pro Reſcindo.
Καπαχόρδως, t.4,c.575,f. Καπαχρίω, t.4,c.571,d
Καπαχέω, t.4,c.485,f. Καπαχὴ, t.4,c.619,f
Καπαχαίνω, t.4,c.641,c. Καπαχαίνω, t.4,c.616,c
Καπαχίμπομαι, Excreo in, Conſpuo: vel Deſpuo. Ariſtophan. Pace, ἵν' καπαχιμφαθῶ μὴ ἐ πάπ' μοῦσ. vbi ſchol. quoque exp. καπαπτύσω.
Καπάχιος, t.4,c.584,c. Καπάχυσις, ib.
Καπάχυσις, t.4,c.617,b. Καπαχύνω, ib.d

Καπαχρηπῶς, ibid.
Καπάχρισμα, ib.
Καπαχρίω, ib.c.
Καπάχυσις, t.4,c.656,c.
Καπαχρίζω, t.4,c.631,c.
Καπάχρωσις, ib.
Καπάχυσις, t.4,c.501,b.
Καβαχυσμάτιον, t.4,c.501,b.
Καβαχυτρίζω, t.4,c.509,a.
Καπαχαλάω, t.4,c.660,f.
Καπαχαίνυμι, t.4,c.485,f.
Καβαχωρίζω, t.4,c.684,f.
Καβαφάλλω, t.4,c.697,c.
Καπαφακάζω, t.4,c.701,f.
Καπαφυδρίαστος, t.2,c.794,d
Καπαφυδρίαστρίω, t.2,c.799,c
Καπαφυδριαστρισμαι, ib.
Καπαφυσμός, ibid.
Καπαφιφῖ, Hesychio καπασκοπίζει, Obtenebrat. nam φιφαὶ, (inquit) τὰ σκότη: ὥσθ' ἡ φιφᾶσθαι τὰ μὴ ταμιεύεσθαι καὶ εἰς σκότη ἀφεῖσθαι τοῖς λιχμῶσι, τὰ καπαφιφῖν. Interdum verò & τὸ φωτίζειν ita vocabant. Hæc ille.
Καπαφορίζομαι, Damno, t.4,c.731,g.
Καπαφορίζομαι, Antiquo, t.4,c.732,c.
Καβαφορίζομαι, Faciendū cēseo aut iubeo, ib.f.
Καπαφορίζομαι, Pronuntio, ib.g.
Καπαφορωδίς, t.4,c.732,d.
Καπαφύω, t.4,c.708,d.
Καπάφυτος, ib.
Καπάφυξις, t.4,c.746,h.
Καπαφύχω, t.4,c.743,d
Καπάχα, & particip. Καπαχθὲς, t.1,c.94,b.d
Καπαξα, ib.b.
Καπάξω, t.1,c.93,e.& 94,d
Καπάξει, t.1,c.94,c
Καπάσας, Hesychio καβαιμωδίς, Sopit⁹, vel Qui dormiit.
Καπάται, & Καθάπται, Ionicè pro κάθηνται, Sedent: à κάθημαι, apud Herodot.
Καπάχθη, Fractus est: à καπάγω seu καπάγνυμι: Atticè siue Ionicè pro καπάχθη.
Καπελαυνόμενος, t.1,c.743,a.
Καπηγυάσθαι, t.1,c.885,d
Καπηγυάομαι, ib.f.
Καπηγυαλία, t.1,c.21,b
Καπήγλημα, ib.
Καπηγυρίω, ῶ, affertur pro Festino.
Καπηγυπνῶσθαι, t.1,c.1893,e.
Καπηγωνόμενος, t.1,c.1855,d
Καπήχαινα, t.4,c 333,f
Καπηχλιδάω, ῶ, Delicias facio: seu Delicatiusculo & moroliusculo fastidio reticio, Fastidiosè me indulgeo: vt amatius amasiāve fastidiosa & delicata. Athenæus lib. 13, de Lamia, ἀπεδυσμαζούσης δὲ παῖτα, καὶ πάνυ καπηχλιδώσης τῇ βασιλεῖ. Idem καπατηρυχᾶν & ὑπατηρυχᾶν dicitur.
Καπέδαρθι, Bœotica syncope pro καπεδάρθησαν, Dormierunt. aor.2 pass. à them. καπεδάρθω seu καπεδάρθω. Alioqui καπέδαρθι & καπεδάρθι est etiam aor.2 act. sing. numeri, tertiæ pers. ab eodem them.
Καπεδαρίζω, t.1,c.1089 b
Καπεδεκάς, & Καπεδεκαεμβρίς, t.1,c.1078,e
Καπέδω, & Καπέδομαι, ib.
Καπηχὴς, Ionicè pro καπαχὴς, Fractus.
Καπηλίζω, Consuefacio: item Ex more facio. Polyb.lib.4, καὶ ὥσπερ ὗπες ὑπὸ ὑπὸς πιὰς καὶ συνέδ ους ὁμοίως αἱρᾶσι καὶ γυναιξὶ καπήλισαν.
Κάπη, Descende: à κάπτω. Luc. ὅπη ἡ χλιῶ κάπη μοι χύτον.
Καπίζω, & Καπίβομαι, t.2,c.656,g
Καπείδω, Video, Cōspicio, Perspicio: Vnde aor.2 καπῖδον: & particip. præt. med. καβιδὼς, apud Plat. De leg.
Καπείδωλος πόλις, Vrbs idolis dedita. Lucas Act. Ap.c.17, de Athenis, qua de re & Paus. & Xen. in Athen. rep. satis locuples testimonium perhibent.
Καπῆν, Descendit vel Descendebat: ab inusitato themate καπίω, pro quo κάτειμι dicitur. Hesiodus, — ψυχὴ δ' εἰς Ἀΐδος δόμον καπῆν.
Καπικάζω, t.1,c.1122,e.
Καπῖλι, Ionicè pro καθῖλι: à them. καθαιρέω seu καθίλλω.
Καπείλια, Erythræi vocant τὰ ἐσώτερα οἰκήματα, interiora conclauia, seu penetralia domus. Hesych.
Καπηλαίω, t.1,c.1116,f.
Καπηλαρίς, ῆ, t.1,c.571,f.
Καπήλειος, t.1,c.571,g
Καπήλευσις, t.1,c.1111,e.& 1114,c
Καπήλιον, t.1,c.1111,e.& 1114,c
Καπήλιος, t.1,c.1188,f
Καπήλου, t.1,c.1117,d
Καπήλοχε, Atticè pro κατηλόχει, à Καπηλόχω.
Καπηλυπῶδαι, t.1,c.1118,d.
Καπηλώνιος, t.1,c.1188,d.
Καπηλωπεμβρίος, In seruitutem redactus, Mancipatus: καπαδδουλωμβρίος: ab οὖλος, quod apud Lacedæmonios significat seruū. Suid. Thema est Καπηλωπίζω, cui synonymum καπαδουλόω.
Καβηλωπῆν, Hesychio καβαλιφαρίζειν. quod & καπηλώπευεν.
Καπημβρίος, t.1,c.1380,g.
Καπῆναι, Demisisse: Ionicè pro καθῆναι, à καθίημι.
Καπηνύω, Etymologo est Circumuestio, seu Conuestio, Contego, καπακαλύπτειν vnde deducit καπηένυσι, quo Homer. in Il. vtitur, canens, Θεμιστὴ δ' ἅπασι νέκυσι καπηένυσε. Ponit tamen & thema καπανύω, quod crebrius geminato ν dicitur καπαννύω.
Καπηπῦ, t.1,c.1114,f
Καπίσκη, Hesychio αἰσπὶς, πέλτη, Scutum, Pelta, Cetra.
Καπίσχω, t.1,c.1143,b
Καπίσσαι, & Καπίεσαι, sunt à them. καπρέω.
Καπιρηκώς, Qui denuntiauit. B. At κατειπόντα ἔς σι ex Herodoto affertur pro Tibi dicetur, Tibi exponetur. A themate καπρέω seu κατέρω.
Καπίρυσα, Detraxi. Καπερύσθαι, Detractum esse. à καπρύω.
Καπίρω, exponitur Calumnior, Detraho.
Καπειρωδίαμαι, t.1,c.1150,c
Καπικίαπ, Decubuetūt: Ionicè pro καπέκιντο. à καβέκιμαι.
Καπίκκα, Combussi: pro καπέκαυσα, à καπακαίω.
Καπικκλησία, ας, ἡ, Concio derepentè conuocata si grabius aliquod negotium incidisset. Poll. n.l.8, scribit συλλογὴν ἀκκλησίας dici ὑπὸ τῶν ξαίφνης ἐπίκαιρόν τι ἢ μεῖζον χρείας ὄντος συγκροτουμένην ἐκκλησίαν: eandémque vocatā fuisse etiā καπικκλησίαν, quoniam & ὑπὸ τῶν πρὸ ἐμοῦ καπεκάλουν, ὑπὸ τῶν τελούντων λειτουργοῦντας, ἄλλως τε τεταραγμένης ἐν ὑπὸ τῶν ἀφέλου ἐν Σαλαμῖνος. Hesych. habet καπικλησία.
Καπικλάδης, ex Theocr. affertur pro καπικλίδης.
Καπικτε, t.1,c.473,b
Καπικτῆν, Bœotica syncope pro καπικτάνῃ, Occisi sūt: à καβεκτάνω. Homer. Iliad.1, Ἀνδρῶν οἳ πάλαμφιν καπίκτανεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Καπίκτα, t.1,c.472,a.
Καπιλαύω, t.1,c.1170,e
Καπιλίζω, t.1,c.1176,a.
Καπιλείω, t.1,c.1177,d
Καπίλιεπ, poeticè pro κατελίγπ, Cubabat: à them. καπαλίγομαι. Sic suprà καπαλίμπνες pro καπελιγόμενος.
Καπίλης, Perimas: Ionicè pro καθίλης. à καθαιρέω.
Καπιλίσσομαι, Conuoluor: Ionicè pro καβιλλίομαι.
Καπιλπίζω, affertur pro Spero, Spē cōcipio. Et Καπιλπισμὸς pro Spes, ex Polyb. καβαλπισμὸν ἐμβαλεῖν, Spē incere.
Καπλω, Ionicè pro καθίλω: à καθαιρέω.
Καπιμματίω, ῶ, idē quod ἐμματίω. Nicād. Alex. Ἢ ὃ βαρῆσαι Χῶρα καθιμματίων, manū immittēs, in guttur videlicet ad prouocandum vomitum. vt schol. quoque exp. καθὼς ὅτι τῇ ἐμέσει.
Καπιμπάζω, Corripio, vel Vrgeo. Apud eundē enim Nic. in Ther. ὁπόταν χρεὼ σι καπιμπάζῃ μογέοντα, schol. expon. καπαλαμβάνῃ ἢ κατιπίγῃ.
Καπιναίρω, t.1,c.516,d.
Καπίναπ, t.1,c.465,e
Καπιναπία, ib.f.
Καπίναπις, ib.g
Καπιναρίζω, t.1,c.516,f.
Καπίνασα, t.1,c.997,d
Καπινασαμίλω, ib.e.
Καπινδὴς, Indigus, Bud.
Καπινυσσίζω, t.1,c.1374,d
Καπινώσσω, idē quod ἐπινώσω, Percurrebat: καπέδρεχε seu ἐπέτρεχε. Hesiod. in Asp. πολλὰ δ' ὑπὸς καπινώσσει ὦμος. De them. huius verbi vide quæ in Anom. dixi in Ἐπινώσσω.
Καπινόκλιον, ου, τὸ, modulationis genus est ad quam saltabant concutientes arma. schol. enim Aristoph. esse dicit εἶδος ῥυθμοῦ ᾧ χρῶνται ὀρχούμενοι σείοντες τὰ ὅπλα. Dicit enim Aristoph. in Nub. Εἶτ' ἐπαίσει ὑπῶς ὃν τὸν ῥυθμὸν Καπινόκλιον. Sed videtur diuisim potius scribēdum κατ' ὀκνόκλιον, vt in textu Aristoph. habetur, vel saltem καπινόκλιος, vt manuscriptus & vetus Suidæ cod. habet.
Καπινσβυκτὴς, t.3,c.1446,b.
Καπινυχίω, ib.a
Καπινυχίω, Compunctus sum: aor.1 pass. à καπινύσσω.
Καπινώπα, t.1,c.1396,f.
Καπινωπον, ib.c.
Καπιξιπίζω, Recognosco. vt ἐξιπίζω τὰ συμβόλαια, in comparationibus instrumentorum, in Pand. Ita Bud.

Καπξυπαίζω,t.1,c.1133,g. Καπξύσεις,ib.

Καπποῦμαι, Polliceor: vel etiam Effusè promitto. Demosthenes, ταῦτα μὲν οὖν ὑπισχνοῦμαι καὶ ὑπόσχεσθαι αὐτὰ, καὶ καπποῦσθαι δυπὶ, huic esse policitum. Vtitur & Plutarch. Actiui καππόω Suid.meminit,cũ dativo construi annotans.

Καππάζω, affertur pro Induco,Inuito,Infero.

Καππαδοκία,& Καππαδόκιμος,t.1,c.118,a

Καππαίρομαι, Efferor seu effero me aduersum. Gregor. Naz.μὴ πάλιν καπταρθῆς ὡς ὁμολογουμένων τῶν ἀγώνων,ne rursum in nos efferaris & insurgas.

Καππαλιφίης,t.1,c.339,g

Καππάζω,t.1,c.1108,c. Καππάγημαι,ib.h

Καππάζιμος, Concupiscens.vulg.lex.

Καππιρεύω,t.1,c.1244,b

Καπεχέω, Defundere,seu Deplere.Dioſc.ὅταν ᾖ πεπῆ, καπεχεῦσαι αὐτὰ εἰς ὕδωρ καὶ ψύξαι,ὁπότε δυπίσει τὸν ἰδρῶτα. Idem,καπεχέσας εἰς ὄξυβαφα καὶ καθαίρουσι,ἐμβαλὼν εἰς κεκραμένου ἀγγεῖον. Et rursũ,καπεχέσας εἰς ἀγγεῖον τὸ παρὸν ὕδατος,τὸ κρῖμνον ἐψᾷ. Latini hoc Decapulare dicunt & Eluriare.

Καπεχάζομαι,t.1,c.1136,e

Καπεχασία,ib.h. Καπεχαστέον,Conficiendum.

Καπεχαστικὸς,ὴ,ὸν,Conficiendi vim habens.

Κάπηλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Laborando exultus, Cultus. καπηλαμβὸς seu καπηλαδὸς. Theophr.De caus.plantarum lib. 5,cap.20,ἐπεὶ ἡ χώρα πᾶσα κάπηλος γίγνεται.pro quo paulo pòst dicit,ὅθεν τὸ καπηλάδιον τὴν χώραν: huic τῷ κάπηλῳ χώρᾳ opponẽs τὸν ἀγρόν. At τὸ κάπηλον τῆς σκηνῆς ex Exodi.c. 30 affertur pro Opus tabernaculi. Κάπηλον verò Hesychio παλαιωμένον,Antiquatum,Inueteratũ.

Καπήλω,idem quod καπήλω,Depello:apud Herodot.

Καπιεῖν,seu καπιεῖν,Dicturum esse.

Καπιθίζω,Irrito,seu Incito. Vtitur Gaza De senect.

Καπιστάω,affertur pro Superimpono: sed sine exemplo.

Καπνίκω, vide suprà in Ἐρικτὸς,c.949,f

Καπνίσω,Fut.ίσω, Deicio, Diruo. vnde præter.perfect. pass. καπνίσμαι, & inde participium καπνισμένος apud Plutarch. Sic Herodianus, τὸ ὃ πῖχος ἐσήνεγκε μὴ καπνίσασθαι.

Καπνίζω,Eructo in,seu Ructu effundo aut efflo in. Apud Aristophanem enim in Vesp.Ὡς ἥκιστ' ἂν μαφὰ τὸν ἐμὸν καπνίσαιμι,schol.exponit καπνίσαιμι,ὡς ὅταν τὴν χοῦν φυσῶ ἐρεύγομαι.

Καπνιστὸς,ὴ,ὸν,Tectus,Tecto munitus.

Καπνίσω,t.1,c.1253,a

Καπνίω,ῶ,Fut.ίσω, Dicam seu loquar contra. Obloquar, Accusabo,Deferam.Xenoph.Pæd.καπνῶ σε τῷ πάππῳ, Deferam seu accusabo te apud auum. Et Herodot.Thalia,καπνίσω αὐτοὺς ὡς τὸν μάγον. Sic Plato lib.10 De republ.οὐ χαρίσομαι καπνίσαι ὡς τοὺς τραγῳδίας ποιητάς. Ex eiusdem Epitaph.affertur,μὴ ὄπισθέ μου μὴ καπνίῃς, pro, Vide ne me prodas. Accipitur interdum etiã pro Dicam, seu Indicabo:aut Edisseram, Proloquar. Aristophanes Nub καπνῶ σοὶ γ' ὑμᾶς ἐλθόντος πάλαι. Sic Synes.ὁ δὲ παρὼν ἔστ' ἂν λέγῃς αὐτῷ καπνῖ, Ipsum tibi indicabit seu Indicatum it.Bud.

Καπνόω,Detineo:idem quod ἰσχνόω seu καπνίσω.Homerus Odyssex,initio, Ἦ μὲν μ' αὖτ' ἄρυσε Καλυψὼ δῖα θεάων Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ, μεμνημένον ἔνδοθι θυμῷ· Ὡς δ' αὖτως Κίρκη κατερύκετο δῖα θεάων, Detinebat seu Retinebat.

Καπνόμαλλος,t.3,c.714,c

Καπνὸς κατὰ χαμαὶ,t.3,c.688,a

Καπνοφανὴς,t.1,c.1251,d. Καπνυκαίω,t.1,c.1167,e

Καπνυκαίως,ib. Καπνύω,ib.d

Καπνύω,t.1,c.1160,e. Καπνύχομαι,t.1,c.1170,e

Καπνῶ,t.1,c.1149,e. Καπνῶν,t.1,1910,e

Καπνελκα,t.3,c.816,d. Καπνελκὼς,ib.e

Καπανυσμένος,t.3,c.945,d. Καπανυσμένως,ib.

Καπανυσκευμένος,t.3,c.952,a

Καπεῦν, Bœotica syncope pro καπεσθῆναι, Cõstituti sunt contra seu Obstiterunt.Hesiod. Theog.Οἵ ῥα Τιτῆσιν καπεῦν ἐν δαὶ λυγρῇ.

Καπεσταμαι,Ionicè apud Herodot.pro καπέστημαι, Constituti sunt:à them.act.καθίστημι seu καπεσταω.

Καπεσταμένος, Coronatus:à καπεσταω.

Καπεστὼς, siue Καπεὼς, Ionicè pro καθεστὼς, Constituturus: à them.act.καθίστημι.

Καπέστω,imperf.t.1,c.1771,b. Καπέστω,t.1,c.1770,e

Καπεστρώτης,t.3,c.1035,e

Καπεσφαμμένως, affertur pro Aduersè.

Καπεφιφαι,Ionicè pro καπεφαμμένος εἶναι, ab actiuo καπεφέω.

Καπεφωνημένως,t.3,c.1056,e

Καπεχθονιαπεμένως,t.1,c.1319,g

Καπῆς, Quotannis, Annuatim.quod & diuisim κατ' ἔτος.

Κατάθεμα,ατος,τὸ, Imprecatio,Dira:καπάρα, Suidas:vt Hesychius quoque καπάθεμα affert pro καπαρά: & κατόξασθαι pro κατὰ τοὺς ὄξους, κατ' ἐξοχήν. Ex Soph. autem Œdipo affertur κατάθεμα pro Res vota,Donũ votiuum.

Καταδαιμονίζω,Fortunatum dico,Beatum prædico.

Καταθυμαρὴς,t.1,c.1461,e

Καταθίκτορας, Suidæ est ὁ ἐπιτυχών, Assequutus.

Καταθύω,t.1,c.1300,g

Καταθυτηρία,ας,ἡ, Amussis seu Regula fabrilis. Nam Homeri schol καθμὸν esse dicit ὑγρὸν πάσσιν quo κατηχοῦσι τὰ ξύλα,alióque nomine dici καταθυτῆραν.

Καταθύω,t.1,c.1303,f

Καταθύσαι, dici τὸν ὑπὲρ τοῦ ἀρχὴν ὑπέχοντα,autor Hesych.

Καταθυσίη,t.2,c.634,b

Καταθυμαρίζω, Suidæ est καπνχαρίζω,& Hesychio quoque καταθυμαρίζοντες sunt ἀναπαυόμενοι, necnon καθυπάρχειν. Affertur & καταθυμαρίζειν ἐάσει, pro Complanare & faciliorem efficere.

Καταθυμαχίη,t.2,c.837,a. Καταθυπαίζω,t.1,c.1306,c

Καταθυσιάς,ib.d. Καταθυόω,t.1,c.1305,f

Καταθυσθῆναι ἐδόξε ἡμῖν ἵνα πρόθυμα ἐγένετο αὐτῷ, Prosperè succedit iter nostrum quod inimus,Judicum c.18. Pro quibus quædam editiones habent,εἰ καταθυσθείη (sub. ὁ θεὸς) τὴν ὁδὸν ἡμῶν,Si Deus prosperat iter nostrum.hoc est, Prosperum nobis iter concedit seu dat.Vnde καταθυσθῆναι, Prosperatum est.

Καταθυσκῶ,t.1,c.1244,e. Καταθύτου,t.1,c.1310,a

Καταθυτχέω,ῶ,Bene conjecto:seu Bene conjecto contra.

Καταθυτρίζω,Apparo:vel Compono. Aristoph.

Καταθυτχάω,t.3,c.1454,d. Καταθυμίω,t.4,c.60,d

Καταθυχὴ,t.1,c.1311 c. Καταθύχεμα,ib.a

Καταθωχέομαι,οῦμαι, Epulor.

Καπαίνημι,t.1,c.1767,c

Καπεχθαίνω,affertur pro Odio prosequor,Inimicor.

Καπηχμασας,Hesychio est καπηχὼν, Detinens,Retinens.

Καπηχω,t.1,c.1344,c. & 1345,c

Καπηχμαι,t.1,c.1345 f. Καπηχήσαμαι,t.4,c.732,c

Καπηχησμὸς,ibid.d

Καπιβολίω,ῶ, Animam ago.Nicandri enim schol.καπιβολέων accipit pro λειποψυχούντων.πίνων ὑπὸ πίνων ὑμαρμένων ἰὸν in hoc loco Theriacõ,v.193, de eo qui cicutam hausit,ὑπὸ πίνων φαύρου ἀπίζει Οἷα καπιβολέων ἐνὶ χερσὶν ἑλίσσων. quem locum idem sic reddit paraphrastes, ὁ δὲ ἐκ καπιβολῆς ὢν,καὶ κάτω δῆθεν λειποψυχῶν βαίνων,ὑπὸ τοῦ αἴσθεσθαι ὑπὸ τῆς αἰσθήσεως ὑπεκφεύγοντα. Vbi nota et am καπιβολῆς accipere pro ἐκ καθέδρας ἢ βολῆς. Galen verò in suo Lex.Hippocr.καπιβολὴν ex Hippocr.affert pro ἐπιδρομὴν ἀρχῆς παροξυσμοῦ, repetentibus accessionum initius.

Καπηγεμὼν,Ionicè pro καθηγεμὼν, Dux, Ductor. vnde plur. καπηγεμόνες apud Herodot.

Καπηγέομαι,itidè pro καθηγέομαι, Duco, Deduco, Dux sum. Herodot καπηγέοντο ἐς Πίρσας ἐς τὸν πρότερον, Perfis in suam regionem duces erant. seu Præibant. Idem,καπηγέοντο ἐς τὸν, eò illos perducebat. Ex eodem affertur καπηγέοντο μάχῃ μάχεσθαι, pro, Prouehebantur vsq; ad prælium.

Κάπημα,ατος,τὸ,Ionicè itidè pro κάτημα, Fractura.Hipp. in Coac.progn.πάσιν ἰδίαν γίνεσθαι τὴν καπήμασι ὀπτὴν πρόσις.Idem in libro De morb.τὰ καπήματα καὶ τὰ ἀποθλίματα. Itidem in libro De fracturis, ἀκριβέστερον τὰ τοῖς καπήμασιν.

Καπηγορέω, Accuso, &c.t.1,c.31,f.g. Καπηγορέω,Indico, &c.t.1,c.31,b. Καπηγορέω, Dico, Prædico, &c.ibid.c. d. Καπηγόρημα,ibid.d.e.

Καπηγόρημα,ibid.e

Καπηλεῖον αὐτὸ, Accuſandus ipſe. Plut. Galba.
Καπηλεία, t.1, c.32, g. h.
Καπηλεῖς, t.1, c.32, a
Καπηλεύω, t.1, c.32, f.
Καπηλικὸν, ψυχῆς, t.1, c.1580, f
Καπηνὸν, Deſcendebam: à them καταιμι.
Καπηλημένος, Exercitatus: à καπηλάω.
Καπῆκαν, Ionicè dicitur pro καθῆκαν, Demiſerunt, à them. καθίημι, apud Herodotum. Et καπῆκε ἐς πέλαγος, in mare demiſit.
Κατίκοος, t.1, c.190, f
Καπῆκω, Ionicè pro καθῆκω, Deuenio. Item Pertineo, Pertingo. Herodot. καπῆκει ὅδὸς ἐπὶ θάλασσαν, ad mare pertingit. Ex eodem affertur καπῆκει Σάμῳ, itidem pro Ad Samum pertinet. Præterea idem ὅδὸς καπῆκουσι φρόνιμον vſurpaſſe dicitur pro Ob ſtatum rerum præſentium. Item, ὅδὸς καπῆκουσι ἐὸν φρόνιμα τάδε πρήσσειν, pro, Ad rem præſentem tranſigendam hoc agendum eſſe.
Καπηλόπωτα, Heſych. affert pro φοιτηδὸς πίνοντα.
Καπήλιον, eidem eſt μασήδιμη, μασητιχὴ, δοκὸς ἡ βασίζουσα τὸν ὄροφον. nonnulli verò (inquit) eſſe volunt ἱκρίωμα τὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ. quod & melius eſt. Vſus eſt hoc vocabulo Ariſtoph. in Ranis. Ibi enim παιδεύόμενα dicit, τὰ δὲ δίσταται γέ που. (ſub. Hercule ſtringente enſem) Ἐπὶ τὸ καπήλιον ὀθὼς αἰτιβόλουμεν. Vbi ſchol. itidem καπήλιον eſſe dicit τὸ μασήδιμον: ſed addens, vel τὸ κλίμακα. Sic Lucian. in Lexiph. ὅδὸς τὸ καπήλιον αὐδρίκιχοσάμενος, ὅπερ φέρημα ἐζήτει. Suprà καπηλίφ.
Κάπηλις, t.1, c.1179, d. Καπηλικὸν, ib. e
Καπήλιος, ib. Καπηλεξάμβιον, t.1, c.381, h
Καπῆμαρ, Indies, Quotidie, Singulis diebus καθημέραν.
Καπημελημένος, t.2, c.861, f. Καπημελημένως, ib.
Καπημελὴς, Heſychio καπήλους.
Καπήλιος, Ionicè pro καθήμενος, Sedens. At Herodot. ὁκ μέσου καπήλιοι, E medio ſe ſubducentes, ſeu cedentes.
Καπίωαλωμένων, t.1, c.413, a. Καπίωάλωσι, t.1, c.422, h
Καπίωαρισμένα, Interempta, Expoliata. Heſych. ex Soph. Aiace. Eſt à them. καπαρίζω.
Καπιώνιος, Ventis obnoxius ſeu expoſitus, Ventoſus.
Καπήρους, Dependens, Demiſſus: oppoſitum τῷ ἐπήρους. Apoll. Arg. L.2, Λυσίμβρος πλαμώνα καπήρους. Et Epigr. l.7, —καπήρεα βοσκυχα κλίνης, Pẽdentes cincinnos, ſeu Demiſſos, Promiſſos.
Καπηρεύω, t.1, c.1473, f. Καπηρεμέω, t.1, c.1475, e
Καπηρεμίζω, ib. f. Καπηρὴς, t.1, c.1253, a
Καπήρης, Pendens. Heſychius enim καπήρη exponit κρεμαμένη. Ex Euripide affertur καπήρει ἔρετμῷ pro Remigio. At καπῆρες πλοίου, Budæus ex Valla interpr. Nauigium actuarium.
Καπηρωμένον, t.1, c.571, c. Καπηρεσμένος, t.1, c.574, e
Καπηρυσμένος, t.1, c.575, g
Καπήρυδες, Heſychio ſunt αἱ βεβύδουσαι καὶ καταρέουσαι ἄμπελοι, Vites præ pondere defluentes. Ita autem vocat (inquit) παὶ χρυσᾶς ἀμπέλους, πρόσον ὐκ ὀκλαδίσεται.
Καπήρυτον, idem affert pro κεκαλυμμένον ἢ καπνόμενον.
Καπήσιον, ex ſchol. Ariſtoph. affertur pro Hecates ſtatua. quippe apud quem in Veſp. legatur, Ἑκάταιον, Ἑκάτης ἄγαλμα, τὸ Καπήσιον λεγόμενον. Sed ſuſpecta mihi eſt ea ſcriptura: nec dubito quin ſcripſerit Ἑκατήσιον. Pro Ἑκάταιον quoque ex Suida non dubitarim reponere Ἑκάτειον: præſertim quum idem ipſe ſchol. ſubiungat, Calli ſtratum hoc vocabulum ἐν τοῖς παροξυτόνοις, vt ὀλιτήκιον: in quibuſdam enim exemplaribus properiſpomenos ſcriptum reperiri Ἑκαπῖον.
Καπήρωμα, & Καπηρόω, vide in ſequ. Καπηρὴς.
Καπηρὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui eſt vultu demiſſo, Qui frontem & ſupercilia remiſit, præ pudore videlicet aut mœrore. vnde nonnunquam redditur Pudibundus, nonnunquam Subtriſtis. vt apud Plutarch. de Pompeio fugiente. Sic Ariſtot. Hiſt. animalium lib. 9, de equabus equiẽtibus, ὅταν ὑποπίρωνται, ὑποπαίουσι τῆς ὁρμῆς μᾶλλον, καὶ γίνονται καπηρίσιαι. Et Plutarch. δὺ μᾶλλα καπηρὴς ἢ δηλαχρυμένος. Theophylact. epiſt. 19, paupertatem eſſe dicit κακὸν μαθημάτων, καπηρὲς: vt viciſſim diuitiæ frõtem & ſupercilia erigunt. Grammatici deriuatum volunt ἀπὸ τῆ κάτω τὸ φὰ βάλλειν. quod etymon à ſignificatione eſt minimè alienum. Inde SVBSTANT. Καπήφεια, ας, ἡ, ET IONICE Καπηρίη, ης, ἡ, Vultus demiſſus: ſeu Vultuoſa triſtitia, Pudor cum mœrore, vt Bud. interpr. Ac ita ſanè & Plutarch. ἀφὶ δυσκρασίας tradit, καπήφειαν definiri λύπαν καὶ βάρος περὶ τὸ πρόσωπον, mœrorem & animi moleſtiam quæ efficit vt vultu ſimus demiſſo. Rectè itaque Homerus eam opponit τῷ χαρᾷ, & coniũgit cum τῷ ὀνείδει. Iliad. η, Δισσάμενοι μὲν χάρμα, καπηφίλῳ δὲ γόοιο αὐτῷ. Iliad. ρ, Σοὶ μὲν δὴ Μενέλαε καπηφὴς καὶ ὀνείδος ἔσσεται. Et Iliad. π, Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα καπηφὴς καὶ ὀνείδος ἔσομαι, ἤματα πάντα διαμπερές. Sic Plutarch. cum ἄχος copulat, in Coriolano dicens, πλὴν δὲ βουλὴ ἄχος ἦν καὶ καπήφεια δῆμου. Philo cum σώφρων, in Vita Moſ. libro 3, σωφροσύνας καὶ καπηφείας μετὰ ἐλευθερίας ἐδίδου τὸ πρόσφορον πεφυκυίᾳ. Rurſum Plutarch. cum σωφρ, in Publicola, ἐλεγεῖα καὶ σωφροσύνη καὶ ἄλλων. Eſt inde & VERB. Καπηφέω, ῶ, F. ήσω, Sum vultu demiſſo, præ pudore videlicet aut triſtitia. quod & καπωπιᾶν dicitur, ex oculorũ deiectione. Homer. Iliad χ, Ξεῖν' ἦ καπηφήσας. Philo in Vita Moſis lib. 1, καπηφὲς καὶ αἰδήμονα καὶ σύννουν, animi mœſtam ſemper & gementem. Et lib. 3, ἐπιφέρει χαίρων αἰμα καὶ καπηφῶν. Ariſtot. Hiſt. animalium lib. 8, de equo lympharo, καπηφῶ δὲ αἰεὶ καὶ λυπήσει. pro quo paulo antè dicit καπωπᾷ. Dicitur ET Καπηφαίνω, ῶ, pro eodem καπηφέω, vt μειδιάω pro μειδάω, & αἰνιδιάω pro αἰνιδέω. Plutarch. in Conſol. ad Apollon. de Antigono rege, πυθόμενον τὸν υἱὸν πολυτελῶς ὑπὸ φιλοπότου καὶ μοχθηροῦ τινος καὶ καπηφαίνοντα, φειδομένου, & quæ ſequuntur. Vbi Bud. interpr. Mœſto vultu cogitantem. Ionicè pro καπηφέω DICITVR Καπηείω. Gregor. in carm. Κυάμῳ δὲ μίασμα καπηείων καὶ αὐανδος, mœſtus & tacitus. Idem Ionesdicunt Καπηΐη pro καπήφεια. ex quo deriuari verbũ καπηΐαίνω poteſt, vt αἰνιδιάω ex αἰνιδία.
Καπηφία, Καπηφιάω, Καπηφιόων, vide in præced. Καπηφὴς.
Καπηφίαι, Heſychio ſunt καπήχωσις, καπηφίας ἄξια πρᾶγματα, Pudefaciendi, Pudore & probris digna committentes: ex Homero nimirũ, Il. ω, vbi Priamus ſuos filios increpans dicit, Σπερχθεὶς μοι κακὰ πήματα καπηφίαι. αἰδῶ ἄμμε παῖδες Ἕκτορος ὠφέλετ' αἰνῶς ὅδε τεθνηὼς πεφάδοι. Suid. exponit αἰσχύνοντες & συγχέοι: ſchol. ἄξιοι καπηφοδυσθῆναι. Vtriuſque expoſitionis meminit Euſtathius quoque, exponens videlicet & φόνου ἄξιοι, & ἐπονείδιστοι. qui & appellationẽ accipi poſſe ait pro καπηφαί, probra. vt ſit quod alibi Hom. dicit κακὰ ἐλέγχεα.
Καπηχῶ, t.1, c.1484, b. Patiuè καπηχοῦμαι, ὅτε τινες dicitur Is cuius auribus aliquid inſonatur, ſeu Ad quem aliquid defertur, Qui aliqua de re docetur. vt in libello ὅτε πατρὸς qui Plutarcho inſcribitur, Καπηχεῖς ἢ ὅτε τῷ συμβιωτικῷ ὁ Σύλλας.
Καπηχεῖα, t.1, c.1484, c. Καπηχὴς, ib.
Καπήχησις, t.1, c.1485, c. Καπηχητὴς, ib d
Καπηχῆσαι, ib. Καπηχίζω, ib.
Καπηχισμὸς, ib. Καπηχισμὸς, ib.
Καπθανεῖν, Æolica apud poetas ſyncope pro καταθανεῖν, Mortuum eſſe, vel Morituum themate καταθνήσκω. Sic καπθανεῖν, Morere, in Epigr. Et μὴ καπθανεῖν, Ne moriatur. Itẽ voce media, καπθανεῖσθαι, Morieris, apud Eurip. Et καπθανουμένην, Moritura, apud eundem.
Καπθάνων, t.3, c.1501, e. Καπθνὸν, ib.
Καπθάνων, ibid.
Κἀπὶ, Attica ſynaliphe pro ἔτι ἐπὶ, Et adhuc, ſeu Et amplius, Et κἀπὶ μᾶλλον, pro Atque adeó.
Καπαίνω, t.1, c.1679, a
Καπάσι, Deſcendunt, καπίοχονται: à κάτειμι. At καπᾶσι, Ionicum foret pro καθιᾶσι, Demittunt, à καθίημι.
Καπιδίας, t.1, c.1108, h. Καπιδὼν, t.2, c.1420, b
Καπίσαι, Deſcẽdere. Alex. Aphr. Probl. l.2, μᾶλλον κλίμα καπίμεν ἢ ἀίσσειν, per ſcalas & loca declivia facilius deſcẽdimus quàm aſcendimus. Sic & καπῆν, Deſcenderit: à them. κατέημι. Interdum verò καπίσαι Ionicè dicitur pro καθίσαι, Demittere, à καπέω, Ionicè itidẽ poſito pro καθίημι. Vnde apud Herodot. καπέντες, Demittẽtes: & Καθιεμένη, Demiſſa.
Καπίζω, Ionicè itidem pro καθίζω. Vnde apud Herodotũ ὁκάπιζε, Collocauit.
Κατίημι, vide in Καπίσαι. Καπθάνω, t.1, c.1918, c
Καπκίθω, Ionicè pro καθικέτευσι, Obſecrauit. Herodot.

Καπηρεία, ας, ἡ, Hesychio ἡ ὅτι καθίδρωσια, Sacrificium ob reditum. Ionicè itidem pro καθαρσεία.

Καπηλαίω, f.1, c.1910, b.
Κάπηλος, f.1, c.1916, c.
Καπηλοπῶ, f.1, c.1919, g.
Καπηλύω, f.1, c.1930, b
Καπόω, & Καπόομαι, f.1, c.1678.b
Καππάομαι, Ionicè pro καθίδρωμαι, Desudo.
Κάπτω, Ionicè itidem pro κάθιζω: & κάπτον pro κάθιστον, Colloca, Statue: apud Herodot. à them. καπίζω.
Κάπτω, Constituere: Ionicè itidem pro καθιστάω, à κατίστημι, Ionicè posito pro καθίστημι. Sic Herodot. κάπτω τὴν πόλιν δημοκρατίης, in ciuitatibus statū populare constituit: à them. καπτέω pro καθίστω.
Κάπτι, Scitis: apud Sophocl. per syncopen pro κάπιστας: à them. κάπτω, idem significante quod ἵστημι.
Καπύσσω, Ionicè pro κατίσχω: à them. κάπχω.
Καπφέρω, f.1, c.1364, e.
Κάπχος, ib.c
Καπχόω, ibid.e
Κάπχω, f.1, c.1812, f.
Κάπχω, f.1, c.1363, b.
Καπυδνάω, & Καπυδνάομαι, f.1, c.1187, c
Καπυδρηίς, f.1, c.1189, g.
Καπυδωλήσι, Hesychio est καπέρνυμφοι, Sordibus inquinatum.
Κάπυδε, f.1, c.1111, g.
Καπυίσσα, τι, f.1, c.1225, c.
Καπύπας, f.1, c.1215, c.
Καπυία, f.1, c.1214, b.
Καπυκίζω, & Καπυκίζομαι, f.1, c.1229, f
Καπυκίς, f.1, c.1212, d.
Καπυσμός, ib.
Καπυσσονομέω, f.1, c.1209, a.
Καπυσσόμαι, f.1, c.1225, a.
Καπυσσύρω, f.1, c.1236, b.
Καπυσσύρης, f.1, c.1236, c.
Καπυσσυζητής, Eiulantes: Hesychio συναίζοντες.
Κάπυσσος, f.1, c.1244, c.
Καπυσσύω, ib.
Καπυσύομαι, Hesychio καθαρύσσω, Abscondere, Occulere.
Καπύσσομαι, f.1, c.1161, c
Καπίσσεται χήματα, Allaturum seu numeraturum esse pecunias: à καπτέω. id enim futurum à mutuatur ab inusitato themate καπίω. Itidem Hesychius καπίσσεται affert pro καπτει.
Κάπτιδα, Nosti: per syncopen pro καπίδαδα: hoc autem Æolica & Attica paragoge pro κάπιδας. Soph Atace.
Καπίχομαι, f.2, c.1157, h.
Καπνεύω, f.1, c.1168, c
Καπνοχέ, pro καπχεῖ dicitur, teste Hesychio, qui affert & Καπνοχήια pro καπχεῖα, ἰσχυρά. Suprà καπαξ.
Καπνιζορίως, vt καθαπαξ, Admodum parum curo, Prorsus seu penitus negligo. Polyb. Cum genit. construi annotat Suid.
Καπνιδιάω, Delabor. Apud Suidam, Κλεοπάτρα, εἰς ἣν καπνιδιάνη πᾶσ πολιμίων ἡ δίωξις. Et rursum, Πᾶσ δὲ Ῥωμαίων καπνιδιαινόντων εἰς δάκρυα, καὶ ἀθυμολογούντων ὅτι πᾶσ πάθει.
Καπνοφύρομαι, Eiulo, Lamentor, Deploro. Eurip. καπνοφύρομαι τι, Defleo te seu sortem tuam.
Καπυβρίω, f.1, c.1191, c.
Καπύμυρμαι, f.1, c.1198, h.
Κάπυμος, ου, ἡ, affertur pro Adiuratio. Infrà Καπυμ.
Καπυσίζω, f.1, c.1311, d.
Καπυομίζω, f.1, c.1317, a.
Καπύω, ib.
Καπτίζω, f.1, c.1359, h
Κάπτυγη, vulgari lingua Græca dicitur Vectis, Obex, Repagulum. Ita enim schol. Theocr. δύσε τὰ παραλείμματα ἰῶ τῶ μεγάλω τῶ καπὼς λιγομένω καπτυγίω.
Καπύτω, f.1, c.1362, c.
Καπύτωδι, ib.e
Καπύλλω, Hesych. exponit καπύσσειν, Speculatorē. Dorice igitur pro καπύλλω.
Καπυλλάω, f.1, c.1387, c
Καπυλλίω, & Καπυλλίομαι, ibid.e

Καπύλης, ib.c,
Καπύλος, ib.b
Καπυλεύω, & Καπυλεύομαι, ibid.f
Καπυλειός, ib.
Καπυλειῶς, ib.
Καπύρου, ib.e
Καπρόω, ῶ, Ionicè pro καθοράω. vnde καπρῶ, Despiciens, Prospiciens, apud Herodot.
Καπρόω, f.2, c.1429, f.
Καποδύομαι, f.2, c.1441, g.
Καπόδυμα, f.2, c.1442, b.
Καπύθιμος, ib.
Καπύρη, Hesychio ἡ καπρίη βωμὸς ὑὸθυτος.
Καπρόδιλος, f.2, c.1479, b.
Καπρύω, ib.a.
Καπρόομαι, f.1, c.1486, c
Καπνόκτης οἶνος, Vinum catorchites: à nonnullis dicitur συκίτης οἶνος, quoniam fit ex ficubus seu caricis. nā caricæ chelidoniæ macerantur, & expresso inde succo persundūtur vinaceæ, è quibus deinde hic συκίτης οἶνος elicitur. Autor Dioscor. l.5, c.41.
Καπόσσον, Ionicè pro καθόσον, In quantum. Herodot.
Καπύ, Ionicè itidem apud eundem Herodot. Cur.
Καπυδάιος, ου, ὁ, Subterraneus. καπύλος, καπυλεύς. Hesychio καπυδάιοι sunt non solùm καπύλοι, sed etiam νεκροί. quoniā defuncti sub terra habitare credebātur.
Καβυλάξ, f.1, c.1917, a.
Καβυλόω, f.1, c.1184, f.
Καβυρίω, f.1, c.1548, g.
Καβυρία, f.1 c.1497, f
Καβύτιλον, Debere: Bud. ex Demosth.
Καβορυόμαι, f.1, c.1570, c.
Καβορυόμαμαι, ib.d
Καβόφυλ, ib.e
Καπχα, Hesychio τὸ πρυτάνιον τὸ καπχόμενον, Terebri pars quæ manu tenetur, Manubrium. Infrà Καπχάνη.
Καβχεῖ, f.1, c.1346, c.
Καβχίτης λίθος, Corticæ lapis est, impositam manum veluti gummi retinens, inquit Plin. l.37, c.10.
Καπχος, f.1, c.1346, g.
Καβλοφαγία, f.2, c.1589, a.
Κάπτειν Hesychio est κάπτειν, Declive: per syncopē pro καπτρειν.
Καβίς, eodem teste dicitur κακὸς, Malus, Improbus. Infrà Καβαρὸς & Καυτός.
Καπάδι, Dorica seu Æolica syncope pro κῇ δὲ, Secundā hac, Hunc in modum, Hac ratione.
Κάπης, υ, ὁ, Cattus: Suidæ ὁ καβαιδίας αἴλουρος.
Καπίτερος, Atticè pro κασσίτερος, Stannum. vnde Καπίτερνος, Stanneus.
Κάπυμα, & Καπίς, vide in sequ. Καπύω.
Καπύω, F. ύσω, Atticè pro καίσω, Consuo, seu Rebcio consuendo. Itidem Hesych. καπύειν exponit συρράπτειν. Metaphoricè Cleon apud Aristoph. in Equitibus, Οἰκ' ἐγὼ τὸ σκῶμα τοῦτ' ἔδη πάλαι καπύεται: artis suæ vocabulo facetè vtens. erat enim coriarius seu sutor. nam abusiuè facta translatione dicitur καπύειν & συρράπτειν δόλους, vt apud Plautum quoque Consuere dolos, quod & Nectere dicitur, Græcè itidem πλέκειν δόλους, pro συντίθεσθαι & Struere. Sic & Theodoret. in Histor. Eccles. vsurpasse pro Struere & Machinari, ῥάπτειν καὶ συντιθέναι, teste Budæo. INDE Καπύμα, ατος, τὸ, itidem pro dolosa machinamento accipitur: quum propriè significet Corium durius quod à veteramentario subditur calceamento muniendo, Soleam. Vtraque in significatione accipi vult ἀλλαντοπώλης apud Aristoph. in Equit. quū ad paulo antè citata Cleonis verba respondens ait, Εἰ μὴ σύ γ' οἶδα καπύμα', οὐδὲ τἄχ' ἐγὼ χανδύματα. Ὅτις ὑπομένων ἐπτώσεις δέρμα μοχθηρὸν βοὸς Τῶν ἀχράδων πιπράσκει, καὶ σφὰ ἡμέρας ἑκάστας, μαζὸν οὐδεὶς δέχεται: exprobrans nimirum πανοῦργον quòd dolosus sit in vendendis καπύμασιν. rusticis enim vendere corium quod crassum quidem spissumque videatur, sed si vel vno die gestetur calceamētis suppactum, lacerè extendat vel ad duas vsque palmas. In propria significatione Dioscor. libro 2. Διὰ τῆ καπύματος πολλὰ δέρματα, Coria è veteribus soleis, seu Coria è veteri calceamento, Veteres solea. Aristophanes Acharn. ὁ (sub. Cleonem

coriarium ſeu ſutorem) ἐγὼ καταπυμῶ τοῖον ἐπιπόδιον τοῦτο ἐς καθύμαλα. Vbi ſcholiaſtes quoque καθύματα eſſe dicit δέρματα πεποιημένα καὶ σκληρά, οἷα τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται. Rurſum idem comicus in Veſpis, ἐγὼ γὰρ αὖ πάλαι ὑποδοκοῦσά που ἔχθρων παρ' ἀσπίδ' ἀνεμώλια καθύματα; vocans ibi καθύματα nō tam ſoleas quàm calceamenta ſoleis ſuppacta. Pollux quoque καθύματα numerat inter τὰ περὶ ὑποδήματα εἴδη, lib.7, cap.21: τὸ δὲ καθύμα, (inquiens) καθῆρε, ὡς ἔγγυς τοῦ τῆς κόπτου τὸν πόδα: quale calceamēti genus eſt ſuprà καρβατίνη ſiue καρπάτινον. Aliquanto poſt τὸ καθύμα dicit fuiſſe ξύλινον, πτερνοβάκτυλον: habuiſſe ἱμάντας ὀπίσθιους. fuiſſe enim σανδάλιον: ipſumque ὑποδιδοῦσαν Mineruæ à Phidia. Heſych. affert ε τ Καθιὼ pro ὑποπτέρωμα δέρματος, Retrimentum corii: vel etiam Corium decrimentum.

Κατυβείσας, Ionicè apud Herodot. pro καθυβείσας.

Καϊυφθῆι, Ionicè itidem pro καθυφθῆι. Herodot. κατύφθη ὀλίγον, paulo ſuprà. Idem, κατύφθη χωίδας, Superare, Superiores euadere. Et τὰ κατυφθῆι, Superiora.

Κατυπέρπνος, ε 3, c.1745, g

Κατυπνῶσαι, Obdormiſſe, Cepiſſe ſomnum: Ionicè pro καθυπνῶσαι.

Κάτω, aduerb. Infrà, &c. c.2, c.91, b. Κάτω, cum articulo, per nomen redditum, &c. ib. c. Κάτω, pro Ad mare, &c. ibid. d.

Κατωβλέπων, οντος, ὁ, Catoblepon: beſtia tauro ſimilis, truculenta, terribilis aſpectu, non directè ſed ad terram verſus intuens, (vnde & nomen) iuba equina horrens, & flatu perimens accedentia ad ſe animātia, quem flatum cum acuta & horrenda voce emittit, vt inter alia tradit Ælianus Hiſt. animalium libro 7, cap. 5. A Plinio Catoblepas dicitur, libro 8, cap. 21. iuxta Nigrin (inquit) fera appellatur catoblepas, modica alioquin, cæteriſque membris iners, caput tantùm prægraue ægrè ferens: id dejectum ſemper in terram, aliàs internecio humani generis, omnibus qui oculos eius videre, confeſtim expirantibus.

Κατωβλεψ Ἑρμῆς, Deorſum reſpiciens Mercurius, apud Athen. ſub finem lib. 9. vbi ſimilis terminationis exempla affert, βάκλεψ, αἰγλεψ, οἰκτερεψ, χέρνεψ.

Κατώγαϊος, Subterraneus: idem quod κατώγιος ſeu κατώγαιος. Apud Suid.

Κατώγιος, t.1, c.806, d. Κατώδυνος, t.2, c.1186, d

Κάτωθι, t.2, c.91, f. Κατωθέω, t.4, c.770, a

Καπωκάϊξας, Heſychio ὅτι πέρα ἐκάθισας, Deſediſti.

Κατωκάρα, t.1, c.71, a. Κατώκαρα, ib.

Κατωμαδιος, t.4, c.778, b. Κατωμαδόν, ib.a

Κατωμίζω, ib.c. Κατωμιαῖος, b.

Κατωμιὸς ἵππος, ib.c. Κάτωμος, t.4, c.777, g

Κατωμοσία, t.2, c.1199, a. Κατώμοσις, ib.

Κατωμοτικός, ib.

Κατώμοτον, ου, τὸ, dicitur eſſe iuramenti genus.

Κατωνάκη, ης, ἡ, & Κατωνάκης, ου, ὁ, veſtis genus cui ab inferiore parte aſſutū erat ῥάκος, id eſt pellis ouina, ſeu fimbria aut limbus è pelle ouina. Breuis ea erat, nec infra genua deſcendens, ſeruilis potius quàm ingenua. Vnde Piſiſtratidæ ciues Athenienſes eam geſtare coegerunt ne ὑπὸ ἀπιστίας ventitarent in vrbem, vt Suid. & Heſychius tradunt. Patet verò id & ex Ariſtoph. Lyſiſtr. vbi Lacon Athenienſi dicit, Οὐκ ἴσθ' ὅτ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὖθις αὖ Κατωνάκας φορεῖν τοὺς ἀλφίτους δεῖ. Πολλοὺς μὲν ἀνδρας Θετταλοὺς ἀπώλεσαν, Πολεμοῦντες ἑταίρους Ἱππίᾳ καὶ ξυμμαχίᾳ, Ἔσωσε μαχεῖπις τὴν πόλιν ἡμέρᾳ μόνῃ, Καὶ λαβύρινθον, καὶ τὰς Κατωνάκης Τὸν δῆμον ὑμῶν χλαίνας ἦμπεχον πάλιν; indicans Laconum ope Athenienſem populum ſeruili iſta tunica à tyrannis inuncta liberatum fuiſſe, & iterum ciuica læna veſtitum. Itidem verò Blepyrus apud eundem in Concionant. dicit, ταὶ δούλαις ὑμᾶς δεῖ κοσμουμένας Τἀνδρὸς ἐλευθέρου ὑφαρπάζειν κύριον, Ἀλλὰ καθεῖναι τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι μόνον, Κατωνάκη τὸν χεῖρον ὑποπτερώσας: tribuens & ipſe ancillis hanc κατωνάκην. Notandum porro apud Suidam legi non fœminino tātùm genere κατωνάκα, ſed maſculino etiam. ſic enim apud eum legimus, Κατωνάκης, δουλικὸς χιτὼν καὶ ἀνελεύθερος. Heſychius fœminini ſolùm meminit, quod paulo antè habuimus ex Ariſtoph. Sic verò & ſchol. huius comici, Κατωνάκη, (inquit) ἱμάτιόν τι ἐκ τῶν κάτω μερῶν ῥάκους ἔχοντος διῃρημένον, ἐφ' ἑκατέρα μέρει: addens & ipſe, εἶδος χιτῶνος δουλικοῦ καὶ ἀνελευθέρου.

Κατωνωμένος. Vino obrutus, apud Plat. à καθύω.

Κατοπτάω, ῶ, Oculos deicio, Vultum demitto. Ariſtotel. Hiſt. animalium lib. 8, π, η ὑμφιᾶν καλούμενον, ἐν ᾧ συμβαίνει κατέχεσθαι ὅταν αὐλῆται, καὶ κατοπτᾶν. pro quo paulo pòſt dicit κατηφῆν, demiſſo vultu mœrere. Heſych. quoque κατοπτάσαι exp. κατηφῆσαι.

Κατοπτὸς, ὀδός, idem quod κατηφὴς ſeu κατόβλεψ, Qui oculos deiicit & in terram defigit, Qui vultu ex mœrore eſt dejecto. In Hippiatr. κατοπτὸς δὲ γίνεται καὶ λευκωμένος. Alibi, ὀφθαλμοὶ ἔχουσι ὑποδεδυκότας καὶ κατωπτείς.

Κατῦπα, t.2, c.1410, b

Κατώρα, Ionicè pro καθώρα, Deſpiciebat: à th. καθοράω. Herodot.

Κατωρκέομαι, Ionicè itidem pro καθωρκέομαι. Significat Otno me & oſtento iactitóque. σημαινόμενα, Heſych.

Κατωρυμαδίως, t.2, c.1412, b

Κατωρυξ, Heſychio κάτω ῥίπτων, Deorſum vergens: qui & καπρὸς. At Κατώρυξ, Suidæ eſt nomen proprium.

Κατωρυξ, t.2, c.1482, c. Κατωρυχὶς λίθος, ib.

Κατωρυχίας, ib.d. Κατωρυχὲς, ib.

Κατώτατος, t.2, c.91, g. Κατωτάτω, ib.

Κατωτέρος, ib. Κατωτέρω, ib.

Κατωτιρωλῆτι, ib.

Κατωτίδες, dicuntur teſte Heſychio, ἃς οἱ νομεῖς χρῶνται ὠῶν φερούσαις δέρματα. vt ſunt cuculli pellicei, quibus caput aduerſus pluuias, ventos, frigúſve muniunt.

Κατωτεχίας, t.3, c.1324, a

Κατωφαγᾶς, ᾶ, ὁ, auis nomen eſt quæ ὁρίσκεται τὰ σπέρματα: ſortalis ἀπὸ τῆς καταφαγῆς, inquiunt Ariſtoph. ſcholiaſt. & Suid. qui etiam addunt, quum Κατωφᾶτας, eſſe nomen proprium: quum βαρυῶνται, eſſe ὄνομα. Hoc autem nomine κωμῳδεῖσθαι τὸν Κλεώνυμον, ὡς πολυφάγον, ὅτι κάτω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔφερε. Malim dicere auem quandā & ab ea Cleonymum vocari κατωφαγᾶν, ꝙ ſemper eſſet capite in terram dejecto & voraret. Latini Lurconem & Comedonem dicunt: ſed non tam ſignificanter.

Κατωφερὴς, t.2, c.1565, g. Κατωφέρεια, t.4, c.84, c

Κατωφερὴς, ib.a.b.& 109, g. Κατωφερὰς, t.4, c.84, b

Κατωφόρος, ib.c. Κατωφερωδέστερος, t.2, c.1570, d

Κατωχάϊνος, propriè dicitur ὁ κατοχος τῷ τρυπάνῳ, terebri manubriū quo tenetur, autore Heſychio: ex quo ſuprà κάπυξα pro eodem.

Κατωχάω, t.4, c.834, c. Κατωχαίνω, ib.b

Καυαζοῦτα, Heſych. affert pro ὑποκαίζουτα.

Καυαλέον, siue Καυαλὲς, ab Æolenſibus dicitur τὸ αἴθος, Flos: vel καῦμα καυμένου. καπυρὸν, ξηρὸν, θερμὸν, Combuſtū, Torridum, Aridum, Calidum. Heſych.

Καυαλὸς, eidem eſt μαραλέος. Morio.

Καύαξ, eidem Heſychio eſt λαρὸς, Larus: quæ auis eſt vorācis rapaciſque naturæ. Eadem dicitvr Καύηξ, et Καύης Lycophron Alexandra. Τεύκρους δὲ ταυχήσουσι Κυπαρίσσου πάπαι Καύηκας ὡς ἀπώλεσ' Ἀλίπτα πόλιν: Calchantem Idomeneum, Sthenelum, καύηκας appellans διὰ τὴν ἡχὴν, καὶ λευκοὺς τοὺς ὡς τοὺς λάρους. Larus enim καυηξ dicitur, & καύης Æolicum dialecto. vt & Hipponax, Κίναιν δ' ὁ παιδάλιπης ἄρμοσε καύης. Ita ſchol. Legitur verò & in Epigr. καυήξι. Etymol. τὸν λαρὸν dici καύηκα ſcribit διὰ τὸ ἀδηφάγον: (nam καύλω dici τὸ ἐσθίειν) vel ἀπὸ τῆς λίγλης καὶ καῦ. Exemplum & ipſe affert ex Euphor. — νεὸν δ' αἰθυίαι οὐδὲ κρυεροὶ καύηκες.

Καυαξαῖς, t.1, c.94, c

Καυαρὸν Heſychius affert pro καυὸν, καπυρὸν, Malum, Torridum.

Καύηξ, & Καύης, vide paulo antè in Καύαξ.

Καυθμὸς, t.2, c.176, a

Καυκαλίας, Heſychio autore dicitur ὄρνις τις.

Καυκαλίον, ου, τὸ, ex Alex. Aphrod. Probl. 1, quæſt. 94, affertur pro vaſe ſic dicto à ſono quē edit dum aqua confertim egreditur aere exeunte, & cōtrā. Sed rectius ſcribitur βαυκάλιον, cum vet. codicibus. Itidem verò & noſtra lingua eiuſmodi vas appellamus Ecrat.

Καυκαλίς, ίδος, ἡ. Caucalis: herba ex olerum genere apud Theophr.Hiſt.plant.lib.& cap.7: Plin.lib.20, cap.10:& Dioſcor.l.2,cap.169:vbi & δ' ἄλλων ἄχιον à nonnullis eam nominari tradit,itidémque Galen.Simplic.medic.l.7. Rurſum autore Dioſcoride libro 2,cap.78, eſt & myrtha quædam καυκαλὶς dicta, præter modum exoleta, nigra & retorrida: forſitan ita denominata ἀπὸ τὴ καυθῆναι.

Καυκάλης, Heſychio autore eſt auis quædam, & herba ſimilis πλατυκορίῳ, coriandro.

Καυκίζεσθαι, Saltare, & quidem laſciuius. Alexis apud Athenæum lib.4, dicit Athenienſes in conuiuiis ὀρχεῖσθ' ἁπλῶς αἰ εἶτον μόνον Ὀρμᾶν ἴδιωτ: & imberbi quidē adoleſcentiæ aliquam ἐπίπαν χάριν: ſed(inquit) τὸν γόνατα θεῖσθαι Η' τὸ Πλεχτὸν σύντομ ἰδεῖν τὸν αἰσχρὸν Καυκίζοθαι τὸ λεβιὰ, Η'δίκον αἰ ἀπίξαμ' αἰ αὐτὸ ὅτι τὸ ξύλον λαβεῖν. For ſitan eſt ſaltare καυκίζεσθαι ὑποδεδεμένον, inducti calceamentorum genere quod nominatur καυκίδες. Eſſe autem Καυκίδες calceamenti genus, teſtatur idem Alexis comicus apud eundem Athen.lib.13, de meretricum aſtu loquens: Τυγχάνει (inquit) μικρά τις οὖσα, φελλὸς ὑπὸ ταῖς καυκίοις ἐγκαθῆται, Siqua parua & puſilla eſt, ſuberem calceis inſuendum curat.

Καυλὸς, Heſychio eſt καυλίον, Caulículus: & ἄχιον λάχανον, Olus ſylueſtre. Apud Plinium autem lib.26,cap.7, Caucon, quæ & ephedra, ab aliis anabaſis vocata, naſcitur ventoſo ferè tractu, ſcandés arborem, & ex ramis propendens, folio nullo, cirris numeroſis, qui ſunt ſuci geniculati, radice pallida. Καύκωνες verò, populi quidā ſunt apud Hom. quorum regio Καυκώνεια. Ab iiſdem poſſ. fœm. Καυκωνὶς & Καυκωνιάς.

Καυλίον, t.2,c.94,f
Καυλὸν, ibid.e. & t.3,c.1197,c
Καυλὶς, ib.
Καυλίας, t.2,c.94,c.
Καυλίται, vocantur οἱ χλωροὶ καυλοὶ, virides cobii: forſan à caulium aliqua ſimilitudine. Athen.l.8.
Καυλίτης, t.2,c.94,d.
Καυλὸς, t.2,c.91,h
Καυλοειδὴς, t.2,c.92,e.
Καυλώδης, t.2,c.94,b
Καυλωνία, vt tradunt Etymolog.& lexicum meum vetus, ex αὐλωνία factum eſt, pleonaſmo τοῦ κ. Suid.dicit eſſe χώραν: Stephanus vrbem Italiæ, ab Hecatæo nominatam Αὐλωνία, ἀφ' τὸ μέσον αὐλῶνος ἔχ). Ciuis eius, eodem teſte, dicitur Καυλωνιάτης & Καυλώνιος.
Καυλωνὶς, t.2,c.94,b.
Καυμασία, t.2,c.176,a.
Καυματώδης, ib.
Καυσία, Heſychio ſunt σχήματα vel ὑπηρεσιακὰ λῶ, Veſtis ſtragula aut aliud veſtimentum ab altera parte villoſum. Legitur hæc vox apud Ariſtophanem in Veſp. Ibi enim Bdelycleon Philocleonem iubet poſito πίλῳ ſumere καυσίαν: ita inquiens, τὸν πέτασον ἄφες, Τί μὴ δ' χλαῖναν αἰσθοῦ περιβαλοῦσ': & illo interrogante quid malum hoc ſit, reſpondens, Οἱ μὲν καλοῦσι Πέρσαι, οἱ δὲ καυσίαν: ſatis clarè indicans eſſe lænæ genus barbaricum ſeu Perſicum. vt & ſcholiaſtes eſſe dicit βαρβαρικὸν φόρημα. Philocleon autem ibidem eſſe putabat καυσίαν ὑμαρτάδα, veſtem pelliceam quæ in Thymætide curia fieri ſolebat. At Pollucem hoc in loco legere καυδίαν, ſuprà docui ſuo loco.
Καυσάμη quoque, affertur pro Stramentum, Stratum.
Καυσιάσαι, ſeu Καυτίσαι, vide in Καῦτις.
Καυτὸς, οῦ, ὁ, Heſychio eſt κακὸς, σκληρὸς, Malus, Durus. pro quo ſuprà καυαρὸς. Ab eodem exponitur etiam κλῆρος, Sors: necnon & vrbs Rhodi eſſe dicitur. Sed in hac poſteriore ſignificatione alii ſcribunt Καῦτος, properiſpomenos. vt Suidas, Διακαυτιάσασθαι, κληρώσασθαι, καῦτος γὰρ ὁ κλῆρος. Et Etymol. Διακαυτιάσασθαι, ἀξιωληρώσασθαι. καῦτος γὰρ ὁ κλῆρος. Quæ verba apud ipſum etiam Heſychium legūtur. Sic verò & Ariſtoph. ſcholiaſt. in hoc Pacis loco, Η' ἀξιωκαυτιάσαι πάντα πλανούμενα μᾶζα, quum ea verba ſic expoſuiſſet, ἀξιωληρώσασθαι πάντα ἐξ ὑμῶν πίλον ἀξιωθῆναι συστῆναι, ſubiungit & ipſe, καῦτον dici τὸν κλῆρον: hæc eius exempla afferens, τίνος ἕνεκ' ὁ καῦτος. Et ex Cratini Pytine, λάτ' ἀφεῖσθαι τὸν καῦτον ἀριθμούσης. Vt ex his ſatis clarū ſit, Καῦτον dici Sortem: & Καυτιάσαι ſeu Καυτίσαι, Sortiri, κληρώσασθαι: & Διακαυτιάσαι ſeu Διακαυτίσαι, Sorte diſcernere, ἀξιωληρώσασθαι. Sunt tamen qui à Caunis hæc deriuata velint, οἷς ἐξῆν Καυνίοις μᾶλλον χρῆσθαι: inter quos eſt ſcholiaſtes quidam apud Ariſtophanem, & Etymologus. Sunt autem Caunii ſeu Καύνιοι, incolæ ſiue ciues τῆς Καύνου, vrbis Cariæ ſic denominatæ à Cauno quodam: à quo & Καύνιος ἔρως prouerbialiter pro illicito & infelici. quòd Cauni & Byblidis ſororis amor talis fuiſſet, vt Suid.& Heſych.& Steph.tradunt.
Καυρὸς, Heſychio καιρὸς, Malus, Improbus. pro quo ſuprà καυτὸς, καυαρὸς, κ. τ. ἑ. Apud Suidam properiſpomenos Καῦρος, ὁ κοῦφος τῆς φρενὸς, pleonaſmo τῆς φρενὸς, velut καῦρος τῆς ὥρας.
Καυρίως, ſ. affertur pro Sicco: ſed ſine vlla autoritate. Metuo igitur ne perperam pro κεκαυρίωκα.

Καυσαλής, t.2,c.177,f.
Καυσία, ib.f.
Καῦσις, ib.c.
Καυσόομαι, ib.d.
Καυστικὸς, ibid.f.
Καυστικὸν, t.2,c.177,g.
Καυστὶς, ib.h
Καυσμός, t.2,c.176,a
Καύσμος, ib.
Καῦσος, t.2,c.177,a
Καυσοῦν, ib.
Καυστὸν, Vrendum.
Καυστρὸς, ib.f

Καῦτις, Heſychio ἡ ἴσχνωσις τῆς ἀκμῆς, Spicarum exortus πυροὶ ἀδρωσιβρῶσι καὶ χόρτος. quod ipſum & ἀμφίκαυτις & ἐπίκαυσις Δώριος. Cratinus, ὅτι τῷ μοχλῷ poſuit hoc vocabulum. Vocatur & Ἔδρα & Στρῶμα. Hæc ille. Itaque Seges adulta & ſole adurente matureſcens, fœnum itidem ſolis ardore inareſcens ac veluti torreſcens, καῦσις dicitur ἀπὸ τὸ καυθῆναι: muliebre autem membrum apud comicos per iocum, forſan ἀπὸ τῆς ὀκνήσεως τοῦ καυσιάζειν.

Καυσὸν, τὸ, t.2,c.177,g.
Καυσώδης, ib.c.
Καύσων, ib.f.
Καυστὸς, t.2,c.178,b.
Καυστρεῶν, ib.c.
Καυσὶς, ibid.
Καύσμα, ib.e
Καυσωδέως, ib.
Καυτηριάζω, ib.d
Καυτικὸς, ib.e

Καυχαλὶς, Heſychio eſt φλύκταινα, Puſtula.
Καυχάομαι, t.2,c.609,c.
Καύχημα, ib.d.
Καύχης, ib.
Καύχη, ib.e
Καυχηματίας, ib.
Καύων, t.2,c.175,c

Καφὰ, Laconica dialecto λουτρὸν dicitur. eique penè æquialet Latinorum Cupa ſeu Cuppa.
Καφάζειν, Ridere: ſeu Effuſe ridere, Cachinnari. Heſychius enim καφάζω exp. & γελᾷ & καγχάζει, afferens item καφάζειν pro γελᾶν.
Καφαὶ, eodem autore dicitur pro καφὼ, Fucus: Doricé.
Καφάσης, ου, ὁ, dicitur menſis quidam, eodem Hæſte.
Καφάω, ῶ, F. ήσω, Spiro, Anhelo: vel Exſpiro. Nam particip. καφηκὼς, quod hinc factum eſt ἀπόβολῆ τοῦ κ, Etymol. exp ἀκαπνιδικὸς, apud Hom. Il.ε, — καπνῷ καφηκὼς ἔμεν. Vide & ſequ. Καφηρεύς.
Καφηρεύς, ἑως, ὁ, Eubœæ promontorium. ἔχει μὴν (inquit Etymol.) καὶ Εὔβοια θέσεις τῶν ἐξῆς θαλάσσης καφηρεῖς. καφηρεὺς autem dicitur πᾶς θαλάσσης θέσις ἢ αἰγιαλὸς φαραχὺς καὶ παγχρήσιμος, παντὸς διαλημψόμενος καὶ ἔρματα ἢ χειμέσιον, καὶ τὰ θέσις λάβασι ἀπορώτατος, ἀπὸ κρημνοῦ θέσεως ζόφους· καὶ θέσις τοῖς ἄλλοις κακοῖς ὑπ καὶ δίλιμνον τοῖς ἀνεμοις καταπτόησιν, velut apud Homerum ἀκροβλὴς σπιλὰς τὰ οὐ πτερύγματα λείπει Πανθοίου αἰγυπιὸς, exiſtens & ipſe καφηρεύς. Et fortaſſis ita dictus eſt ἀπὸ τῆ καπνοῦσθαι αὐτὴ ὄντος. nam καφὸς dicitur τὸ πνεῦμα à quo & Homerus Αἶψα δ' ἐπὶ Ἀχαιμένιον ἄγεν καφηρέα νίκην, id eſt ſpiritum, anhelantem, ex bellicis videlicet laboribus, vel ex gaudio ob partam victoriam. Hæc Etymol. Videtur itaque καφηρὶς appellatiuè etiam nominari velle quemuis locum in maris littoribus ſcopulis & ſaxis latentibus aſperum & qui ſine intermiſſione à ventis furentibus perſpiratur. Stephanus eſſe ἄκρωτον Eubœæ tradit, & dictum fuiſſe etiam καφηρία, quoniam Eubœenſes ibi τοὺς πλέοντας καθῆρον. Inde gentile nomē Καφηρὶς: & fœm. Καφηρὶς: & poſſeſſ. Καφηρικὸς.
Καφὼς, t.2,c.67,f. Vide & præced. Καφὰ & Καφηρὶς.
Καφῶν, dicitur ὁ ἀλώπηξ, Vulpes, vt Suidas accipit in hoc

loco, τὸ τῆς καρδίας μίσσον δολειδὲς ἢ κοῖλον.

Καχαξῶ, affertur pro In cachinnos effundar: dicitúrque esse Doricum.

Κάχαεις, dicitur ἀχιὲ καὶ παιγνίῳ, καὶ χρυσαλλὶς τὸ κορικόμιον, Imaguncula seu puppa ex cera alba aut auro, puellarum ludicrum. Vel ἢ χαείζεσθαι μὰ δυναμένη, aut οὐκ ὄζαεις. Ita Hesychius, respiciens procul dubio ad hæc verba Sapphonis, σμικρά μοι παῖς ἴμμιν φαίνεται κάχαεις. Sed secũdũ has posteriores expositiones scribendã puto κάχαεις, vt sit synaliphe pro ἢ ἄχαεις. meminitque eius expositionis Plutarchus quoque in Erotico. Ibi enim dicit χαίειν à veteribus vocari τὸ μὴ θέλειν ὑποκρίνεσθαι τὰ ἄρρητα: & τὸ οὔπω κάμων ἐχρῶντο ὠθεῖν, à Sappho ne sic cõpellari, σμικρά μοι παῖς ἴμμιν φαίνεται κάχαεις. Itidem verò & Pind. schol. ἄχαεν ibi esse dicit τὸ μέτριον δυναμένῳ δέχεσθαι ἢ ἡλικίαν χαείσασθαι.

Κἄχζει, Attica synaliphe apud Aristophanem, pro καὶ ἔχει.

Καχεπίω, t.1, c.1314, f.
Καχεκτικὸς, ib.e.
Καχεξία, ib.b.
Καχέπτης, ib.d
Κάχεπος, ib.d
Καχύμορος, t.1, c.1463, a

Καχίλα, Cypriis dicuntur τὰ ἄνθη, Flores. Hesych.

Κάχλα, Cachla, à nonnullis dicitur τὸ βούφθαλμον, teste Dioscor. l.3, c.156. & Plin. l.15, c.8.

Καχλάζω, Strepito, Resono. vt idem Hesychius καχλάζει exponit ψοφεῖ, πρύζει. Ac propriè volunt τὸ κῦμα dici καχλάζειν quum φερόμενον ὅθεν δὲ τὰς κάχληκας ψοφεῖ καὶ ἠχεῖ: præsertim in litore, vbi fluctus agitati per lapillos strepitant & resonant. Alii verò volunt esse ὠσματῶδες πνεῦμα, significans τὸν ὑγρὸν ἀπόπλουν. Theocr. Idyll. 6, τὸ δὲ νιὸ καλὰ κύματα φαίνει λύσυχα καχλάζοντα. Apoll. Arg. libro 1, καχλάζοντος αἰόλου κύματος ἄχλυν. Ex Euripide verò & καχλάζειν ἄφρον affertur pro Spumam concitare τὸ καχλάζειν. Hesychius rursum & ipse dicit verbum hoc γίγνεσθαι ἀπὸ τοῦ κύματος, & significare πτοεῖσθαι, ἐπαίρεται, φλύζεται. Idem tamen exp. etiam κιχλίζει, ἁβρύνεται γελᾷ.

Καχλάσει, eodem autore est ὀκ τοῦ βούβου ζεούσης.

Καχλασμὰ, ατος, τὸ, Strepitus & sonitus quem οἱ κάχληκες à fluctibus agitati cient. Ab Eust. ll. ψ, dicitur exponi βοάσμα, ζέσις: quod potius πτόφλασμα dicitur. quanquam & Suid. καχλάζει exp. non solùm ζεούσης, φλύζεται, sed etiam βράσσει, Ebullit, feruendo nimirum.

Κάχληξ, ηκος, ὁ, Lapillus, Calculus: peculiariter verò καχλήκων nomine ii lapilli seu calculi dicuntur qui in aquis reperiuntur & maris litoribus. vt Suidæ quoque κάχληκες sunt λίθακες ἐν τοῖς ὕδασιν. Vnde quidam apud eundẽ dicit, ἐρῶτο δὲ ὅτου καχλῆκες τὸ ἐμφερόμενον τοῖς ἐδάφεσι. Et Thucydides lib. 4. pag 130, δῆμος ἔθνος τῶν κάχληκα ὅθεν τῆ θαλάσσῃ, ἔστιν ᾗ ἐπὶ ὕδωρ. Alii χάλικας appellãt & κόχλακας.

Κάχληκας autem, Hesychius exp. τῶ κόχλου. At Καχλὶς, eidem συμβολή.

Καχαζῆ, idem pro καγχαζῆ dici testatur.

Κάχλος, & Καχλὼν, apud comicos Ridiculus, Stupidus: ὀφὸ τὸ χάσκειν: quòd stultorum sit esse semper ore biãte. vulg. lex.

Καχρυδίας, & Καχρύδιον, Καχρύους, vide in sequ. Κάχρις.

Κάχρις, lexico meo veteri est σπερμὸν ἔσθιον, Legumen frumentaceum, seu Legumen frumentacei generis. Eust. verò κάχρις esse dicit πορυσμένας κριθὰς φησὶ δηλονότι ἐπὶ ἀλφιτοποιΐαν, hordeum in furno tostum vt facilius commoli possit & in farinam redigi: indéque esse καπνοκαχρύσαι apud Pausaniam metaphoricè pro καπνοφυξαι καὶ σωτεῖψαι. Suid. cum Aristoph. schol. simpliciter exponit κριθὰς: in Nub. A. δεῖν τι πίνειν δ' ὡς πρὸς κάχρις γοῦν ἐλθόντα. Et in Vespis, Εὐθὺς γὰρ ὡς ἐπέπιπτε πολλὴ καταχῶν, Ἐπήμιτ', ἐσάρπα, πτάρδει, καπνίλα. Cl. ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον ἀναχαλῶν, vt asellus epulat hordea tosta. Hippocr. De morb. l.3, ἡμιχοίνικας καχρύων δὶς ἐπὶ πασίῃ ἐν ὕδατος χοί. Scribitur verò & κάγχρις, vt suprà annotaui. Etymol. κάχρις propriè dici tradit πὰ πορυσμένας κριθὰς: abusiuè autem omnia etiam πὰ πορυσμένα. Ita etiam dici πυροὶ πτοι, & βυτάλου πτοι, & τῆς πτίλης τὸ βλαστὸν. quas significationes Hes. tribuit diminutiuo καχρύδιον, vt mox dicetur. ‖ Κάχρις, siue Κάγχρις, dicitur etiam rorismarini semen. Ita enim Dioscorides lib. 3, cap. 87, λιβανωτίδος τῆς καρπίμου ὁ καρπὸς κεγχρὶς καλεῖται. (At cap. sequ. dicit τὸ κέγχρυ, neutro genere) Plinius quoque cachryn vocat: l.24, cap.11. Est & rosmarinum. (inquit) duo eius genera. alterum, sterile: alterum, cui & caulis, & semen resinaceum, quod cachrys vocatur. Et paulo pòst, Cachrys multa genera habet: sed hæc quæ ex rore supradicto nascitur, si fricetur, resinosa est. Itidem Theophr. Hist. plantarum lib. 9, cap. 11, scribit τῆς λιβανωτίδος esse duo genera, alterum, ἄκαρπον, alterum, καρπιμον: & huius τὸ καρπὸν vocari κάχρυν. Rursum autore Plinio lib. 26, cap. 8, Crethmi semen feruens, odoratum ceu libanotidis, rotundum: habet intus nucleum candidum, quem aliqui cachryn vocant. Nõnulli verò κάχρυν nominari volunt ipsam τὸ καρπιμον λιβανωτίδα: vt & fructus & planta eodem nomine appellentur: attestante Etymologo quoque κάχρυν vocari herbam quandam. Sic verò & Galenus in Lexico Hippocr. annotat κάχρυς ῥίζας ab Hippocrate vocari τὰς τῆς λιβανωτίδος: quum verò numero multitudinis dicit κάχρις, intelligendas esse πὰ πορυσμένας κριθὰς. vt & Strabo libro 15, ait, πὰς κριθὰς δὲ φασι βλαστανούσας εἰς τὴν ὕλιν φύειν, καθάπερ οἱ ἴντυβ πὰς κάχρις. Veruntamen & in singulari numero pro hordeo vsurpatum reperitur id vocabulum. Theophr. De caus. plant. libro 4, cap. 17, φθεὶ σίτου βλαμονῆς loquens, τὸ δ' ὅλον, ἀκαπὲ τὸ μὲν ξηρὸν πτοιεῖ καὶ ἡ κάχρις χρησιμον. ‖ Est & arborum quarundam κάχρις. Theophr. Histor. plant. libro 3, cap. 7, ἴδιον δ' ἐπὶ ἐνίας ὑπάρχει καὶ τὸ τῆς καλουμένης κάχρυος: veluti ἐλάτη, πεύκη, δρυὶ, φιλύρα, καρύᾳ, διὸς βαλανώῳ καὶ πίτυϊ. Vnde Plin. lib. 16, cap. 8, Ferunt robora & cachryn. Ita vocatur pilula in medicina vrendi vim habens. Gignitur & in abiete, larice, picea, tilia, nuce, platano, postquam folia cecidere, hyeme durans. Continet nucleum pineis similem. Is crescit hyeme. aperitur vere pilula tota. cadit quum folia cœperint crescere. INDE Καχρυφόρος planta dicitur ἡ κάχρυν φέρουσα. Nicander Ther. v. 850, Ἄμμιγα καχρυφόρῳ λιβανωτίδι. nam, vt dictum est, κάχρις appellatur semen illud quod fert τὸ καρπιμος λιβανωτὶς. ITEM Καχρύεσσα ῥίζα, dicitur ab eodem poeta πὰς καχρυφόρους λιβανωτίδος ῥίζας, cachryferi rosmarini radix, ejusdem operis v. 40, — καχρύεσσα ἑλὼν θρεπτήρια ῥίζαν. Vbi schol. annotat τὴν λιβανωτίδα appellari καχρυεσσαν, quoniam radix ipsius radici τῆς κριθῆς (quæ κάχρις & ipsa dicitur) παρόμοιος: θρεπτήρια autem, quoniam est τυρώδης καὶ τὴν γεῦσιν ὁμοία τῷ ἄρτῳ πιπέρεως. sicut & Dioscor. lib. 7, cap 88, τὸ κάχρυ dicit habere θερμαντικὴν δύναμιν, αὐξητικὴν στόμαχου. Dicitur ET Καχρυώδης pro Καχρυόεις, hoc apud poetas, illud in prosa vsitatius. ambo autem significant Similis τῷ κάχρυϊ. Theophrast. Hist. plantarum lib. 3, cap. 12, scribit sorbum amisso folio ἄνθος ἔχειν τὸν καχρυώδη καρπὸν, λιπαρὸν ἢ ἐπιπολῆς, ὡς αἱ ὑδνῶ βλαστοὶ: eandémque καρπὸν in eo manere per hyemem. Præterea inde DICITVR Καχρυώδεις πυροὶ, apud Theophrastum De caus. plant. l.3, cap.26, & in Hist. plant. lib.8, cap 4. Vbi eum esse dicit χαῦνον καὶ μανὸν, & ἐν τοῖς ἐπιμβρίοις nasci, vtpote πολλῆς ὑφῆς δεόμενον, ideóque esse παχυκάλαμον. Forsan autem καχρυώδεις siue καγχρυώδεις dicitur quoniam καχρύου more torreatur. Sic enim Theophr. in posteriore loco, ἴσχουσι δ' ὁ τὰς δυνάμεις τὰς φερεσίτους πινες καὶ ἀπ' ἄλλων τοιαύτων φερεσιτρεύειας, οἷ καγχρυώδεις, ἐλεγχὶς, Ἀλεξάνδρειος. At καχρυώδεις ἄρτος diceretur Panis ex hordeo tosto. Est inde & DIMINVT. Καχρύδιον, ου, τὸ, Granulum hordei tosti, seu Hordeolum tostum. Aristot. Problem. sect. 10, quæst. 8, δέχεται πὰ σπλάγχνα, ἐπεὶ ἡ φερεσίτους μέχρι κάτω φέρει πὰς ῥίζας, φερεβάλλει τὸ καχρυώδιον, εἶτα αὖθις πὸ γλίσχρον, ἢ οὖπως δύναται, πεμπτεύθεισαι αἱ ῥίζαι; Cui quæstioni sic respondet, διότι τὸ καχρυώδιον, θερμὸν ὂν καὶ σπερμα, καπνὸν μὲν σώζει πὸ γλίσχρον καὶ εὐ φορεῖται αὖθις πάλιν δι', θερμὸν ὄν, ὥστε πολλὸ πὸ αὔξησιν γίγνεσθαι. Eadem iisdem penè verbis Theophrastus habet, De caus. plant. lib. 5, cap. 6, τὰ δὲ σπλάγχνα (inquit) φερεσιτρεύει πάντα μέχρι τῆς ῥίζης, καχρύδιον φερεβάλλοντος, καὶ αὖθις πὸ γλίσχρον, πάχυνσιν ποιεῖ ῥίζαις. ἄπτεται δέ, ὅτι πὸ γλίσχρον ἅπασαι αὗται λαμβάνουσι, καὶ ὡ δ' ἅπασι τοῖς βλαστοῖς. Et paulo pòst, ὅσοις δὲ σπλάγχνα πὸ καχρύδιον,

θερμοῦ καὶ πυκνοῦ ὁ, σπωμένου μᾶλλον τῆ πυκνότητι τοῦ ὕδατος, καὶ κατέχει δι' αὐτὸ μᾶλλον ὕδωρ ἐν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα τῷ θερμῷ πνεῦμα πολὺ ὂν καὶ ὑγρὸν ὑδατῶδες καὶ πνευματῶδες, πολὺ δὲ αὖ πνεῦμα πολὺς οὖν ὁ ὑδρὼν γονιμότητος καὶ πνευματώσεως. Sed notandum, perperam apud Theophr. scriptū esse καχύλλου pro καχυδίου, ex similitudine literarum nato errore: item ἀμβαίνειν pro ἐμβαίνειν: apud Aristot. verò scribendum esse potius ἐμβαλλω quàm ἐμβαίνω, & ἐμβεται pro ἐμβαίνεται: præsertim quum veterum etiam codicum autoritate hæc scripturæ nitātur. In Geop. reperio ἀχύεσσι pro isto καχύδεσσι seu καχύδεσσιν. Nam l.12, c.23. Florentinus scribit περὶ μίσχων ἐμβαλλομένων εἰς ἀμπελῶνας αὐτοῦ τὰς ῥίζας, ἀχύεσσι ἐμβαλλομένης ὑδρίδεσσιν. Sūt qui in illis Theophrasti & Aristot. locis reponant καχύδιον pro καχύδιον, quum Virgil. Georg. 2 canat, Aut lapidem bibulum aut squallentes infode cōchas. Sed viderint. Nec enim ibi Virgilius de apiū satione agit, sed virgultorum. deinde conchas esse naturæ ὑγρὸν καὶ πνευματῶδες, vix crediderim. Retinenda igitur ubique vetus lectio, præsertim quū ei nihil insit absurdi. Hesychius καχρύδιον propriè significare tradit περὶ μικρῶν κριθῶν, tostorum hordei granorum. καταχρηστικῶς autem ita nominari πᾶσα τὰ περιφερῆ, & βοτάνην λιβανωτίδα, & τὰς κόκκους τοῦ βλίτου, & πυρὸν πολὺν καὶ πυκνόν, vix crediderim. Retinenda igitur ubique vetus lectio, præsertim quū ei nihil insit absurdi. Hesychius καχρύδιον propriè significare tradit περὶ μικρῶν κριθῶν, tostorum hordei granorum. καταχρηστικῶς autem ita nominari πᾶσα τὰ περιφερῆ, & βοτάνην λιβανωτίδα, & τὰς κόκκους τοῦ βλίτου, & πυρὸν πολὺν καὶ πυκνόν, quas expositiones Etymologus primitiuo ipsius καχύς tribuit: & rectius. Denique à Καχύς est VERB. Καχύω. cuius Hes. meminit, tradens Καχύσω significare συγχέω, Confundam, Turbabo: & καταχύσω similiter.

Καχυτέσσι. Καχύω, & Καχυώδης, vide in præced. Κάχυς.

Καχυπτόλεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idē ac καχύποπτος. Poll. l.2. ex Plat.

Καχύποπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Suspicios, Suspicax: seu Qui omnia mali suspecta habet, metuens ne è quauis re aut quouis sermone mala & incommoda oriantur, vt ille apud Maronem, Omnia ruta timens. Plato lib. 3 De republ. ὁ δὲ ἀπὸ σκιᾶς καὶ καχύποπτος, ὁ πᾶσι πλάττων καὶ ποιῶν ὑποψίαν, καὶ σοφὸς οἰόμενος εἶναι. Aristot. Rhet. lib. 2, de senum moribus, ἔτι ὁ καχύποπτοι διὰ τὸ ἀπιστεῖν ἅπασι δι' ἀπειρίαν. plerumque enim senes quauis de re aut quouis de homine malas concipere suspiciones solent.

¶ Passiuè etiam exponitur Suspectus, & quidem mali, hoc est, De quo mala suspicio est. vt apud Plat. in Phædro, συλλαχὰς τι καχυπόπτους φυλακῆς δεῖ καπῆλος.

Καχυποπτικῶς, l.3, c.1597. h. Καχυπόπτως, l.3, c.1598, a

Καψα, ης, ἡ, Capsa: θήκη τι καπῶ τι εἰδίω, ἢ χωρητικὸν εἶδος πρὸς ὠνημάτων αὐτῆ, inquit Lex. meum vetus. A Suida quoq; exponitur κίστη & θήκη, Cista, Theca. DICITVR Καψάκης etiam pro Capsa seu Cista. vt Regum libro 3, cap. 17, ὁλόχρυσοι ἦσαν οἱ τοῦ καψάκου. Et mox, ὁ καψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἐλαττοῦται, capsa olei non diminuetur. Inde est DIMINVT. Καψάκιον, Capsula, Hesychio γλωσσόκομον.

Καψιδρωτον, teste Polluce lib. 7, cap. 16, à mediæ comœdiæ scriptoribus dictum fuit quod postea σουδάριον, Sudarium. Hesychius esse dicit εἶδος χιτωνίσκου, apud quem perperam scriptum Καψιδρίκιον. Ita verò dicitur quoniam sudorem imbibit & veluti deuorat: ἀπὸ τοῦ καψαι τὸν ἱδρῶτα.

Καψοπάλλος, eodem Hesychio teste dicitur ὁ μὴ πᾶν τὸ ἀλφιτον μὴ διδοὺς ἀναλίσκειν.

Καψις, l.2. c.64. c

Καψοί, Hesychio sunt τοῖχοι, Parietes.

Κάω, l.2, c.174. c

¶ Κέ, poetica particula, idem significans quod in prosa ἄν potentiale. vt, Ὅς κε τοῦς ἐπιτύχῃσι, pro ὃς ἄν, Qui diis obtēperarit. Sequēte vocali, adscribit τ. vt apud Homer. Odyss. ι, Καί νύ κε δύσκηθος ἰκάνεν ἐς πατρίδα γαῖαν Ἀλλά με κῦμα ῥῆξε Καὶ Βορέης ἀπέωσεν, Veniissem in patriam, seu Venire potuissem. Idem cum futuro indicatiui construit: necnon cum optatiuo. in Iliad. α, Καί κε τὸ βουλόμεθα. Vbi accipiunt pro ἄν, exponentes καὶ ἂν τῶν ἤθελε.

Κιάδας, Athenis fuit βαράθρου siue πίτου βαθυῦ ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐσκάλλοντο, vt apud Lacedæmonios εἰς τὸ καιάδας, teste Suida. At Κιάδης, est patronymicū à Κίας, significans filium seu nepotem Cex. Etymol.

Κιαίζω, l.2, c.159, c. & 174. a

Κιαίνος, spina quædam de qua Theophr. Hist. pl. l.4, c.11.

Κιαρ, l.2, c.95, d. Legitur apud tragicos præsertim, Æschyl. & Sophoclem. Sed & Aristoph. in Acharn. dicit, ὁ ὦν τὸ κιαρ δέρεσθαι δίκην. vbi schol. exponit καρδίαν, Cor. non male. paulo ante enim poeta dixerat, Οὐκ δὴ δίδωμι τὴν ἐμαυτῆ καρδίαν. Hesych. esse dicit ψυχὴν διὰ τὸ ῥεῖν, alludens ad etymon: nuens videlicet esse τὸ καίζειν.

Κιαρα, eidem Hes. sunt σίδηρα τεκτονικὰ ἢ σκευαί, Ferramenta fabrilia aut sutoria. vel ἀξίναι, Secures. quæ & σκέπαρνα.

Κίασμα, ατος, τὸ, Fractura, vel Fragmentum. Eidem enim Hesychio κιάσματα sunt κλάσματα κόμματα ῥήγματα. à verbo κιάζω.

Κίαται, l.2, c.159, d Κίβη, l.2, c.151, c

Κίβαι, ης, ἡ, Caput: per syncopen factū ex κιφαλὴ Macedonice mutato φ in β, vt restatur Etym. & Schol. Nicandri, afferēs ex Callim. hoc exemplū, — ἀμφὶ τε κίβαι ἐκ τοῦ ἀγλαὸν οὖλον ἔχει στεφανη. Sed & Nicandro nunc Κίβαγρος dicitur ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ γένος ἔχων, In capite fœtum habens: in Alexipharm. v. 433 μακρὸς κίβαγρος δαφνο. nam papauer in capite semen fert. INDE ET Κιβάνιτες, auis apud Aristoph. forsan ita denominata à rutilo seu igneo capite. Vbi schol. annotat, esse qui distinctim scribant κιβάνιτες: sed his contradicere alios. Notandum porro & paroxytonos & oxytonos scriptum legi apud duos illos scholiastas, Nicandri & Aristophanis: paroxytonos tantùm in lex. meo vet. & apud Etymol. Apud Hesych. verò reperio ET Κίβανος, expositum itidem κεφαλή, necnon & κάνδυς.

Κίβανος, vide in præced. Κίβαι.

Κιβάνιτες, Hesychio autore dicitur πτέρνιγες, Origanum.

Κιβάνιτες, vide paulo ante in Κίβαι.

Κιβάρες, eodem H. teste est κυνοκέφαλος κῆτος, Cetos quod à canini capitis similitudine dicitur cynocephalus. Procul dubio pro κίφαλες dicitur, vt κίβαι pro κεφαλαί.

Κιβεβρίνοι, Cebriones: auis nomen apud Aristoph. in Auibus: nomen item gigantis.

Κίγκλος, Suida autore est auis marinæ species. quæ infrà κιγκλος per ι.

Κίγκλος, Hesychio πέτρωται: apud quem & Κιγκλίδια, πραϋδια. πετρώδια.

Κιγκαμιδίας, Κιγκαμίς, Κιγκείων, Κιγκείας, Κιγκείς, Κιγκείδιον, Κιγκίης, Κιγκίνη, Κιγκίνης, Κιγκίνος, Κιγκίς, Κιγκίτης, Κιγκιτώδης, vide in sequ. Κίγκις.

Κίγκις, Hesychio autore est σπέρμα τοῦ μελίνου ὁμοιον, semē panico simile. Milium vocant Latini. Hesiod. Ἀσπ. Τίμησε δὲ κιγκίδι πόδα γλαφυρὸν πελάσσαι. Et apud Athenæ. libro 10, populi quidam πίνουσι βρῦτον, ἐκ κιγκίου, bibunt cerūsiam è milio confectam. ¶ Κίγκις dicitur etiam serpens quidam, à maculis quibus milii similitudine aluus eius tinctus est. Meminit eius Dioscorides lib. 7, cap. 16. describens symptomata quæ comitantur ὑπὸ τοῦ κίγκιος δηχθέντων: itidemque Actuar. sub finem suæ Methodi med. Alio nomine καγχρὶς dicitur & κίγκρις. ¶ Item vnum ex adamantis generibus κίγκρις vocant, quod est milii magnitudine, inquit Plin. libro 37, cap. 4. ¶ Κίγκις est etiam ornamentum vestis, inquit Budæus, asserens ex Athenæo libro 12, de actæa. vestimento Persico pretioso, καταπέπλασται δὲ χρυσοῦ κίγκιος ὁ κύκλος, πάμπολυ περιφερὲς, forsan sunt puncta milii figura. Idem B. κίγκιν à Chrysostomo vocari tradit πᾶσαν τὴν σωτᾶς, Granum fœni. quippe quod & ipsum milio sit simile. E superiore Κιγκίς COMPOS. Κιγκώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Milio similis, Milii formam gerens. Qui milii specie seu figura est. Vtitur hoc compos. Athen. libro 12, scribens τὰ καρύκεια, poculū dictum quasi κιγκίσκοι, ἀφ' οὗ πρώτου ἐκύκων καὶ ἔπινον. Deinde natum inde ET Κιγκώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, significans itidem milio similis, seu Ad milium accedens, Milii naturam referens. vt Philotimus apud Athenæum lib. 3, describens τὰ Πτολεμαίου λιπαντήρια καὶ κιγκώδεις τοὺς. Et lib. 2, Diocles ait Ἡρακλείτου καὶ ἐκ τοῦ κιγκώδους καὶ ὁλοσχεροῦς τοῦ λίθου, Cenchrites lapis, milii grauis velut sparsus. quit Plin. lib. 37, cap. 11. Et sanè gen. κιγκίδος ἐχούσης dicuntur

dicuntur caricæ quoniã granula in ſe habent milii gra A nis ſimilia. Apud Suidam, Καὶ κριθῶ ψαφαρᾷ κεγχίσαι ἐχέσαι ἀμοί. Poſſis interpretari Miliaris. ITIDEM Κεγχρὶς ἕρπης, apud Galenum ad Glauconem redditur Miliaris herpes: nomine ex eo impoſito quòd κέγχους ὁμοίας ὀδοχὰς ἔχῃ τὸ δέρμα πυῖ, teſte Oribaſio ad Eunapium lib. 3, cap. 48. vt Actuarius quoque περὶ διαγνώσεως παθῶν libro 2, cap. 31, ἢ δὲ λεπὶς καὶ πᾶσι δριμεῖα καὶ θερμὴ χολὴ φλυκταίνας μικρὰς ἐξ ὀπτασίας τῷ δέρματι ἐγείρει κέγχρους ὁσικάς· καὶ κεγχρὶς ἕρπης ὀνομάζεται τὸ τοῦτο πάθος ὁ ἰατρός). SIC Κεγχρίδιας ὄφις, dicitur Serpens veluti milii granis variatus. Dioſcorides libro 8, cap. 13, ὧν δὲ ὑπὸ κεγχρίδων δηχθῶσι βρωδακίνες ὁ καρπὸς μετὰ λιτοσίτου καὶ πλακοῦντος βοηθεῖ. At libro præcedente eum appellat κέγχρον. Ab aliis DICITVR Κεγχρίνης, ET Κέγχρις. Nicander Theriacis, Δύσις κεγχρίνου δολιχὸν πέρας, ὃν τε μάλιστα Αἴολον αἰόλλεται ἀθρήσαντα φολίδεσσιν. Lucanus libro 9, Cherſydros tractique via fumante chelydri, Et ſemper recto lapſurus limite cenchris: Pluribus ille notis variatam tingitur aluum Quàm paruis tinctus maculis Thebanus ophites: Concolor exuſtis atque indiſcretus arenis Ammodytes. Paulus Ægineta vocat & ipſe κεγχρίλον, libro 5, cap. 18: Aetius & κεγχίτην & κεγχρίτιλον. Nam libro 13. cap 15, τὸν ἀμμοδύτιλον vocari κεγχίτην ait. & cap. 27. Cenchrites, (inquit) ſerpens eſt magnitudine duorum cubitorum, figura autem craſſa in tenuem abeunte, colore viridi, maximè circa aluum, vt milium colore referat. vnde & κεγχρίας, hoc eſt miliaris, appellatur. Aiunt etiam hunc ſe ipſo fortiorem fieri quum milium floret. Cæterùm vbi ſe ad lædendum parat, extendit ſeipſum, D ac veluti iaculum vibratum corporibus inuolat, atque hoc modo verberat. Λίσπη eundem vocant à feritate ſæuitiáque. in corpora enim ſe vibrat, ſpiritu ea inuolnit, verbere caudæ rumpit, adactóque in clauiculas & thoracem vulnere, ſanguinem exugit, leonino hæc omnia ritu. Etymologus quoque ſerpentem quendam κεγχρίτιλον dici ait, vel διὰ τὸ πιπίλου τοῦ καὶ καπνίζειν, vtpote ὡς ἐκ κέγχους πικὸς ὀδὸν τὸ τόπον ἔχοντα, vel διὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆ κέγχου. Suida verò autore κεγχρίνης dicitur non ſerpentis tantùm ſpecies, ſed auis E etiã quæ nunquã ſitire fertur. & fortaſſis ipſa etiã à maculis quibus veluti milii granis variata eſt, nominis id ſortita eſt. Plin. ſerpentem cenchrin vocat, auem autẽ cenchridem: illũ, κεγχρὶν, hanc, κεγχρίδα. Marrubiũ (inquit lib. 20, c. 22) aduerſus ſerpẽtes efficax, maximè cenchrin & ſcolopendras. Et libro 19. cap. vltimo, Fimum cenchridis. accipitrum generis hanc Græci faciunt. Meminit huius auis Ariſtot. Hiſtor. animalium libro 6, cap. 1, & De gener. animalium libro 3, cap. 1. vbi tradit τὸν κεγχρίδα eſſe πολυγονωτάτων τῶν γαμψωνύχων, & ſo- F lam etiam ex curuunguibus bibere: item Hiſtor. animalium libro 2, cap. 17, habere κεκλάσας ὀμφὰς ἀετοβόλους: libro 6, cap. 2, parere ouа ἐμφερᾶ ὠοῖς τοῖς μίλανος. Quidam miliarem accipitrem interpretãtur, Gaza tinunculum, de cuius erga columbas amore vide Columellam lib. 8, cap. 8, & Plinium libro 10, cap. 37. Varro autem miliarias aues appellat quæ milio veſcuntur & pinguescunt. Præterea à κέγχρος DICITVR Κεγχρεῶος, Qui milii magnitudine eſt, Tantus quantum milii gra G num. vt κεγχρεῶον μέγεθος, Milii magnitudo, apud Dioſcoridem libro 2. Item nomen MATER. Κέγχρινος, ου, ὁ, E milio confectus, Miliaceus. vt κέγχρινον ἄλευρον, Milii farina, ſeu Farina è milii granis, apud eundem Dioſcor. libro 5, cap. 5. FOEMININ. Κεγχρίνη, Heſychio eſt τὸ ἀπὸ κέγχρου ἔψημα, Puls è milio. Adhæc VERBALE Κεγχρωμα, ατος, τὸ, quod ſonat quaſi diceres Miliamentum. Vocant autem κεγχρώματα, ſiue κέγχρους, pàtuos ex auro clauos quibus ἡ ἵππος τῆς H αἰσπίδος exornatur: vel potius parua foramina in ſcuti circumferentia per quæ aduerſarios ſpeculantur, vt tradit ſchol. Euripidis in hoc Phœniſſ. loco, de Eteocle & Polynice inter ſe pugnantibus, Εἰ δ' ὅμμ' ὑφέξων ἔτυχε πρὸς μάχῃ, Δόγχαι σκόπιμα τόμα θεοφθόρων θηλῶν Ἀλλ' οὐ θεοῖσιν ἀσπίδων κεγχρώματα Ὀφθαλμοὶ, δρῦν ἐν πόνῳ δὲ πῆχυν δίρυ. Dextrè itaque miliaribus clypeorum foraminulis admouebant oculos, ſéque clypeis tegebant, vt haſta qua ſe inuicem petebant, nihil efficeret. Affertur & DIMIN. Κεγχρίδιον, ου, τὸ, quod ſignificabit Paruulum milii granum. Denique à κέγχρος DERIVAT. Κεγχραμὶς, ίδος, ἡ. quo nomine dicitur Granum ſeu ſemen ficus. quoniam milii granum & figura & colore & magnitudine refert. Theophraſt. in fine libri 5 De cauſis plantarum, τὸ γίγαρτον καὶ ἡ κεγχραμὶς μᾶλλον ἀπεξηραίνεται γυμνούμενα. Idem Hiſtor. plantarum lib. 4, cap. 2, Ægyptiæ ficus fructum eſſe dicit πολὺ ἡδὺ τῇ γλυκύτητι τῶν ὀλιγίστων ἐχόμενον, πολὺ γλυκύτερον πάνυ, καὶ κεγχραμίδας ὅλως οὐκ ἔχοντα. Plinius libro 13, cap. 7, eſſe ficum prædulcem ſine granis interioribus. Vbi quæ grana interiora vocat, alibi appellat frumenta: libro 15, cap. 19, Ficis mollis omnibus tactus: maturis frumenta intus: ſuccus matureſcentibus lactis, percoctis mellis. Suidæ verò κεγχραμίδες ſunt non ſolùm τὰ σύκου, ſed etiam τὰ ἐλαῶν οἱ πυρῆνες, Nuclei ſeu oſſicula olearum. INDE Κεγχραμιδώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, dicitur Qui ex genere τῶν κεγχραμίδων eſt. Plur. τὰ κεγχραμιδώδη, Quæ è genere τῶν κεγχραμίδων ſunt: aliis ſimpliciter Ficorum grana. Apud Heſychium reperio & alia ab hac origine deducta. Affert enim ET Κεγχρηδὼν (ſi tamen non κεγχραμιδὼν portius ſcripſit) pro σπερμάτων ὁμοίων κεγχρῳ, ſeminum milio ſimilium. ET Κεγχρίλης pro πτεροχὴς: qui ſuprà κεγχρὶς, ex accipitrum genere. ET Κεγχρὴς pro ὁ καρπός. NECNON Κεγχραυπώλης pro προγηματοπώλης. AT Κεγχρὼν, ῶνος, ὁ, dicitur τὸ καθημαγμένον ὑπὸ τῶν ὀπῶν μᾶλλον κέγχρου διίψυχον, vt innuit Theophr. in l. De metallis. Ita Harpocr. in ſuo Lex. rhet. quum citaſſet locũ hunc Demoſth. ex τῇ πρὸς Παντάινετον ἀπολογίᾳ, p. 80, πίσσας τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐπιτηδείους εἰς τὰ κεγχρῶνα ὅπου βλάβη τῇ ὑμῖν. Vbi quod κεγχρῶνα vocat, appellat aliquoties ἐργαστήριον, Officinã: & quidem eam in qua grana & ramenta metallorum exſiccantur. Dicit etiam ibi ἀργυρῶται & μάγειρον, & μαγειρικὰς δίκας, quæ de iis ſunt qui μάγειρον ἐπὶ τῆς πόλεως ἐρίσαντες.

Κεγχρώδης, & Κέγχρωμα, vide in præced. Κέγχρος.

Κεδάζω, t 3, c. 813, f. Κεδάω, ib. h Κεδάω, ibid. f

Κέδματα, τὰ, ab Hippocr. dicũtur Diuturni ex defluxione affectus cùm in omnibus articulis tum præcipuè circa coxendicem. vt Galen. tradit in Lex. Hippocr. Itidem idem Galen. comment. 5 in librũ 6 Epidem. annotat, κέδματα ab eo vocari τὰ ἐν τοῖς τοῦ σκέλεος καταπεπτώκοσι ῥεύμασι, καὶ μάλιστα γ' αὐτοῦ τοῖς περὶ τὸν ἰσχίον διαφθοραῖς, ἅπερ καὶ κατ' ἰσχίον. Verba Hippocr. in quæ iſta annotat, hæc ſũt, κέδματα τὰ ὅσα τοῖς ὠσὶ ὄπισθεν φλέβας ἀλίζει. Idem Hippocr. & alibi paſſim hoc vocabulo vtitur. vt De loc. in hom. ἢν δὲ ὀλίγον ῥεύσῃ, ἰχὼρ ἀκρὶς καὶ κέδματα ἐπιπίπτει, ἐπὴν ῥέῃ παύηται. Et in lib. De aere, aquis & loc. ὁκόσοι πλείους ὑπὸ κεδμάτων καὶ ἰχνάδων καὶ φυσκίων ἁλίσκονται. Ibidem, ὑπὸ τῆς ἐπιπόσης αὐτῆς κέδματα λαμβάνει. Et Epidem. libro 7, ἔχει βουβῶνα καὶ κέδματα. INDE Κεδματώδεα, τὰ, dicuntur Quæ ad τὴν κεδμάτων naturam proximè accedunt, Similia τοῖς κέδμασιν, ſeu Quæ ſunt ex genere τῶν κεδμάτων. Affert Erot. ex eodẽ Hippocr. qui & ipſe κέδματα nominari annotat πολλαχοῦ ἐπεὶ τὰ ἄρθρα ἐβλάβησε.

Κεδνὸς, c. 2, c. 186, f. & c. 181, d. ob.

Κεδρέλαιον, Κεδρελάτη, Κεδρία, Κεδρίδες, Κεδρὶν, Κεδρίνης, Κέδρινος, Κέδριον, Κέδριος, Κεδρὶς, Κεδρίτης, Κεδρίτιλα, Κέδρον, vide in ſequ. Κέδρος.

Κέδρωτα, τὰ, Legumina. Annotat Erotian. apud Hippocr. Atticos κέδρωτα vocare τὰ ὄσπρια: quoſdam verò per π ſcribere κέπρωτα. Id tamen Ionicum potius videretur. Meminit eius & Heſych.

Κέδρος, ου, ἡ, Cedrus: arbor iunipero non abſimilis: radicibus raris, per ſumma terræ diſperſis: folio duro, acuto mucrone, capillato, ſpinoſo, pungente, ramoſo: ligno contorto, nodoſo, frequentibus alis: medulla rubente, odorata: baccis myrti flauis, hilaribus, odoratis, eſculẽtis: nouo fructu per autumnum cum anniculis pendente: coma perpetuò viridi. Galenus duplicẽ eſſe ſcribit alteram, frutſcoſam, iunipero aſſimilem: alteram verò, arboream non exiguam. Hæc Gorræus, ex parte

desumpta ex Theophrasto, Histor. plantarum libro 3, cap. 12: Plin. lib. 13, cap. 5, vbi inter alia hæc scribit, Iunipero similem habent Phœnices & cedrum minorē. duo eius genera: Lycia & Phœnicia. differunt folio. nā quæ durum, acutum, spinosum, habet, ἐξύδρυες vocatur, ramosa & nodis infesta. altera odore præstat. fructum ferunt myrti magnitudine, dulcem sapore. Et maioris cedri duo genera. quæ floret, fructum non fert: frugifera, non floret: & in ea antecedentem fructum occupat nouus. semen eius cupresso simile. quidam cedrelaten vocant. ex hac resina laudatissima. materiæ vero ipsi æternitas. itaque & simulacra deorum ex ea fecerunt. Homerus quoque odoratam esse arborem testatur. quippe apud quem Odysseæ 1, domi Calypsûs Πόρμιγξ ἐν παλάμῃσιν ἀείδετο λιγὺ μέλουσα. Κέδρου τ' εὐκάμπτου καὶ θεσπεσίης ἐνὶ δαιδί. vt & Virgiliana Circe Vritque odoratam nocturna in lumina cedrum. Rursum Plin. lib. 13, cap. 15, Cedrum Mauritanicam scribit esse cupressō fœminæ etiamnum syluestri similem folio, odore, caudice. Libanus autem mons Syriæ cedros ferre dicitur quarum fructus mali magnitudine sit, tereti & oblonga figura, callo compactili. Denique κέδρος esse dicitur etiam arbor citrei mali, cuius materies citrum Varroni & Martiali: quum Dioscorides libro 1, cap. 167, scribat, quæ à Romanis vocantur κίτρια, à Græcis nominari Μηδικὰ siue Περσικὰ μῆλα & κεδρόμηλα, quasi cedrina mala. quum Plin. item lib. 13, c. 16, de cedro loquutus, subiungat, Alia est arbor eodem nomine, malum ferens execratum aliquibus odore & amaritudine, aliis expetitum, domos etiam decorans. innuens & ipse cedrum & citriam malum eandem esse. Veruntamen idē ipse Plin. libri eiusdem cap. 14, apertè inter citrum & cedrum distinguit. vt prolixius docui t. 1, c. 1633. g. vbi etiam annotaui, forsitan legēdum esse κεφάλια aut κεφάλεια. De hoc fructu, vnà cum arbore ipsius, si plura cognoscere cupias, disces ex Theophr. Hist. plant. l. 4, cap. 4: Athen. lib. 3, (afferente eum Theophr. locum) Dioscor. l. 1, c. 167: Plin. l. 12, c. 3: Galen. Simpl. med. lib. 7: Palladio in Martio, tit. 20: Plin. rursum lib. 21, cap. 53, & Virgil. Georg. 2. Ad superiorem porrò cedrum vt redeam, INDE Κεδρελάτη dicitur Cedrus magna, abietē magnitudine æquans. vt & Plinius in loco suprà citato scribit maiorem cedrum quosdam cedrelaten vocare: è qua resinam manare laudatissimam. Sic verò idem lib. 14, c. 5, Cedr⁹ magna, (inquit) quam cedrelaten vocant, dat picem quæ cedria vocatur: & Dioscor. libro 1, c. 106, πίσσα κέδρου itidem esse δένδρου μέγα, ex quo πίσσα μεγάλου κεδρίας σκευάζεται. Vbi nota HOC Κεδρία, idē significans quod κεδρίνη πίσσα seu κεδρίνη ῥητίνη, & κέδρινον ἔλαιον: quod & voce COMP. Κεδρέλαιον dicitur. Galenus enim τὸ κέδρινον ἔλαιον à quibusdā nominari κεδρέλαιον auctor est: itidem Simpl. med. lib. 7 scribens κεδρέλαιον vocari τὸ ἔλαιον τὸ ἀπὸ τῆς κέδρου. Alii tamē inter κεδρέλαιον & κεδρέλαιον discrimen esse volunt. quum Plin. lib. 15, cap. 7, scribat oleum quod è malis cedri fit, κεδρέλαιον appellari: & lib. 16, cap. 11, liquum tædæ concisum, furnis vndique igni extrà circundato feruere: primum sudorem aquæ modo fluere canali: hócque in Syria cedriū vocari: sequentem liquorem, crassiorem iam, picem fundere. Sed & lib. 24. c. 5, idem Plin. quum dixisset cedrum magnam, quam cedrelaten vocant, dare picem quæ cedria vocatur: ex ea fieri & succum magni ad lumina vsus: subiungit, Fit ex eo & oleum quod pisselæon vocant, vehemētioris ad omnia eadem vsus. Κεδρία, (inquit Gorr.) Cedria: dicitur modò pix cedri, modò resina cedri, è magna cedro, quæ κεδρελάτη vocatur, emanans: ita vt si propriè sit loquendum, nihil aliud sit quàm cruda cedri lacryma. Κέδριον autem, oleum quod è cedro nascitur, siue succus cedri è tæda eius concisa & in furnis feruente primus aquæ modo fluens in canali. nāmque sequens liquor, iam pix, non cedrium appellatur sed cedria. ita vt κέδριον à κεδρία hoc differat quòd κέδριον liquidius sit & magis oleosum. Veruntamen nunc pro resina, nunc pro sudore tædarum, nunc pro pice confundunt autores κεδρία & κέδριον, indiscriminatim nominantes. Vitruuius quoque κέδριον reuera oleum cedrinum esse indicat his verbis, l. 2, c. 9, Item cedrus & iuniperus easdem habent virtutes & vtilitates: sed quemadmodū ex cupressu & pinu resina, sic ex cedro oleum, quod cedrium dicitur, nascitur: quo reliquæ res quum sunt vnctæ, (vti etiam libri) à tineis & carie non læduntur. Galen. hoc κέδριον siue κεδρέλαιον videtur vocare ἐλαιώδη κεδρίαν, κεδρίαν autem fæcē τῆ κεδρελαίου siue κεδρίου: quum Simplic. med. lib. 7, scribit τὸ λειπόμενον ἐκ τῆς κεδρίας καὶ ἀκριβῶς ἐλαιῶδες εἶναι, ὃ δὴ τὴν ὑπερκειμένην ἐσχάτην λιπαρὰν ἀφιεῖσαν, κεδρομαρίστων γένεσιν τῆς ὅλης κεδρίας, ἔχον πως ὁσὸν τὸ ὑπολειπόμενον τῆς κεδρίας τὸ παχυμερέστερον τῶν αὐτῆ λόγῳ ὑγρῶν καὶ τὸ ἔλαιον ὁσὸν πως ἀμόργιλλον. Apud Aetium sanè lib. 1, vbi hunc Galeni locum de cedria affert, verbis istis iam citatis præfigitur titulus κεδρέλαιον. vt & Dioscor. l. 1, cap. 106, tradit, ὁκόταν τῆς κεδρίας γένηται καὶ ἔλαιον χωνεύσωσιν ἀπὸ τῆς κεδρίας δ' ἐστὶν ὑπερκειμένου ἐν τῇ ὑγρᾷ ὡς ἀπὸ τῆς πίσσης. Notandum verò est, apud Galen. pariter & Aetium eo in loco scriptum esse κεδρία aliquoties, vt apud Vitruu. quoque cedreum: apud Paulum verò Ægin. κεδρεία per ει. Altera tamen scriptura per ι melior videtur: ac forsitan cum κεδρία subaudiri queat ῥητίνη aut πίσσα cum κέδριον autem, ἔλαιον: præsertim qui ADJECTIVI Κέδριος exempla aliquot reperiantur. Gorr. enim tradit τὸ κεδρέλαιον, Cedrinum oleum, à Columella vocari Cedrium liquorem. Et Hesych. κέδριον affert vsurpatum pro ἄλοιφος. nam cedrum esse odoratissimā, ex supradictis constat. Ionicè verò pro κεδρία DICITVR Κεδρίη: quod ex Herodoto affertur pro Cedrinō vnguentum. Præterea à κέδρος DERIV. Κέδρινος, Cedrinus, id est E cedro confectus. vt κεδρίνη κιβωτὸς & κέδρινοι ξύλοι, apud Eurip. Sic Cedrinus Apollo apud Plinium. nam simulacra deorum è cedro factitabāt, quòd materiæ isti æternitas ineesset, teste eodem, l. 13, cap. 5 qui c. 15, eiusdem libri, mensas quoque cedrinas maximo fuisse in pretio tradit. Itidem κέδρινον ἔλαιον apud Hippocr. quod alii κεδρέλαιον appellant voce compostā. Necnon κέδρινος οἶνος, Vinum cedrinum: quod ΕΧ Κεδρίνης οἶνος dicitur. vtrunque apud Dioscor. lib. 5 illud, c. 45: hoc, c. 47. vbi etiā eius confectiē di rationē docet, è cedria videlicet & musto. Poetæ pro Κέδρινος DICVNT Κεδρίνος etiam. Nicand. n. in Alex. v. 488, κέδρινον πίσσαν, cedrinam picem, vocat πίσσαν κεδρίαν, quippe quæ sit pix seu resina è cedro. Item à Κέδρος DERIV. Κέδρις, ίδος, ἡ, significans fructum cedri. Dioscor. enim l. 1, c. 106, & Galen. Simplic. medic. l. 7, κέδριδες vocari malunt τὸ καρπὸν τῆς κέδρου: vbi etiam medicam earū vim exponunt. Sic Hippocr. Γυναικ. lib. 2 dicit, κέδριδες τὸ τρίβειν ὠφελοῦσι, ξὺν μέλιτι. Et Plin. lib. 24, c. 5, Cedrides, hoc est fructus cedri, tussim sanant, vrinam ciant. Itidémque δαφνίδες dicuntur fructus lauri, seu baccæ lauri: & ἀμυγδαλίδες, nuces amygdalinæ. Apud Theophr. autē, Hist. plant. l. 1, κεδρὶς, est frutex cedro similis, in Phrygia nascens, teste Gorr. qui cum Gaza interpr. Cedrula. Denique à κέδρος est nomen VERBALE Κεδρόω, vt apud Latinos quoque Cedratus à Cedro. Eurip. Oreste, κεδρωτὰ πικρὰ δένδρα ὑφηγήσατο. In hoc autem loco Cassii Heminæ apud Plin. lib. 13, c. 13, Libros cedratos fuisse: propterea arbitrarier tineas non tetigisse: illud Cedros accipiendum potius pro Cedrio inūctos, quàm cedrinis tabulis compactos: testante eodem Plin. l. 16, c. 39, cedri oleo perunctam materiem nec tinearum nec carien sentire: & Vitruuio, cedrio vnctas res, vti etiam libros, à tineis & carie non lædi. Itidem verò VERBVM Κεδρόω significat Cedria seu cedrio condio, Cedrino liquore seu oleo perungo. Strabo, καὶ δὴ καὶ μείζων ἐπιδέξιον κεφαλὴ κεδρωθεῖσα ἐπιδίδωσιν. Testatur enim & Galenus Simplic. medicament. libro 7, τὸν κέδριον ξηραίνειν τε καὶ ἀσηπτα διαφυλάττειν τὰ κεδρωθέντα σώματα. ¶ Ad Κέδρος autem vt redeam, tradit Etymologus fœminino genere κέδρον dici τὸ δένδρον, neutro autem τὸν καρπόν. Hesychius verò κέδρον neutro genere ab Atticis vocari δίκτυον, cui κέδρος est non solùm δίκτυον, sed etiam κιβωτὸς, λάρναξ, Arca, Loculus: sed ea forsitan è cedrino ligno, posita materia prope inde confecta.

Κέδριον,ῳ,vide in præced.Κέδρος.

Κέδρος,ου.ἡ, Cedroſtis: a nonnullis appellatur ἡ λευκὴ ἄμπελος, Vitis alba, quæ & βρυωνία & ἑρμιονὶς φυλον. teſtis Dioſc.l.4,c.184,& Plin.l.23,c.1.

Κεδρώσαι,& Κέδρωσις,vide paulo antè in Κέδρος.

Κεῖμαι,Ionicè & poeticè pro κεῖμαι,Poſitus ſeu ſitus ſum.

Κεῖα, Ionicè itidem pro ἔκειρα: vnde particip.κειάμενος, & media voce κειάμενοι, pro κειράμενος,à κείρω. At nomen Κεῖα, Heſychio autore, ſignificat καθάρματα, Purgamenta.quæ infrà κεῖα.

Κείαι, t.2,c.159,d. Κεῖδη,t.1,c.1165,f

Κεῖδι,ibid.g. Κεῖμαι,t.1,c.159,e

Κειμήλαπὸ,t.2,c.650,d.ob. Κειμηλιάρχας,t.2,c.173,d

Κειμηλιάρχων,ib.

Κειμηλίαρχος,idem ac κειμηλιάρχης, Theſaurarius.

Κειμήλιον,t.2,c.172,f. Κειμήλιος,t.2,c.173,d

Κείνη,t.1,c.1165,f. Κεῖνος,t.2,c.119,e

Κεῖνος,t.1,c.1164,h.& 1165,e. Κείνως,t.1,c.1165,f

Κῆος,ου,ὁ, Ceus incola ἡ Κέως inſulæ,quæ & Κῶς. Teſtis Stephanus, Etym.& Suid.

Κῆπος,ου,ὁ, monſtroſum animal, τὸ μὲν πρόσωπον ἐοικὸς ἀνθρώπῳ,τἄλλα δ' ὅμοιος καὶ θήρατι μαπαξύ, inquit Strabo,qui in Æthiopia ipſum naſci tradit. Plinius cephos vocat: libro 8,cap.19. Pompeius (inquit)ex Æthiopia oſtendit quas vocant cephos:quarum pedes poſteriores pedibus humanis & cruribus,priores manibus fuere ſimiles.vt & Iul.Solinus cap.43. Iiſdem fermè temporibus illinc exhibita monſtra ſunt(cephos appellant) quorum poſteriores pedes crure & veſtigio humanos artus mentiuntur, perinde priores hominum manus referunt. Simile animal κάβος.

Κῆρα, Heſychio ἡλικία ἡ κλικία,Generatio vel Ætas.

Κῆραι, Tondere:& καίρασθαι, Tondere ſe,ſeu Tonderi:à κείρω.vnde particip.κειρας & κεκερμένος.

Κεκτεκόμης,t.2,c.100,e

Κεκείαι,t.2,c.192,b.ob. Κεκείαι, dicuntur non ſepulcrales tãtùm faſciæ,ſed faſciæ etiã lecti, vt Cic.quoque dicit, Somniaſſe ſe ouũ pendêre ex faſcia lecti ſui. Ariſtophanis enim ſchol.& Suidas κεκείαι eſſe dicunt τὰ ὀς ζώνης ὀκ χρονίων παστικὰς ἐμάτια ἐξ ἑαμβῶν ταῖς κλίναις:in Auibus nimirum Ariſtophanicis,vbi Ἐπ. dicit,Σπάρτον γὰ αὖ θερμίνω ἐχρῆν τῇ ἐμῇ τίλαι,Οὐδ' αὖ χαμαιτίλω ταύτη γε κεκείαι ἔχοι; quum ne faſciam quidem habeam quam lectulo meo humili intendam? alludens ad nomẽ σπάρτη quatenus ſignificat ſparteum funem, ſeu funem è ſparto plexum.Sic Solomon Prouerb.cap.7,κεκείαις τέτρωκα τὸν κλινῶν μου,ἀμφιτάπετους δίεφρους. Item κεκείαις à faſciarum ſimilitudine dici tradunt medicis ταῖς πλατείαις ἕλμινθας,lumbricos latos: qui itidem ταινίαι dicuntur,à Latinis etiam tæniæ:apud quos tamen alicubi ſcriptum Tineæ.

Κῆρις,ιος,ἡ, Ciris: auis quam aliqui accipitrem eſſe volũt,aliqui alcyonem, inquit Heſychius. Sunt qui velint auem eſſe quæ Scylla nominatur:rectè.ita enim Ouidius Metamorphoſ.libro 8, de Scylla, — plumis in auem mutata, vocatur Ciris.: & à tonſo eſt hoc nomen adepta capillo:videlicet ἀπὸ τοῦ κείρειν quippe quæ paulo antè, thalamos taciturna paternos Intrarat,& (heu facinus) fatali nata parentem Crine ſuum ſpoliarat, prædâque potita nefanda Tulerat ſecum ſpolium ſceleris: patris inquam Niſi, qui & ipſe in halizetum ibi mutatur. Vnde ἁλιάετος illam κῆριν perſequitur,veteris memor iniuriæ. Apud Oppianum Halieut.l.1,legitur κιρρὶς pro hoc κῆρις. Sunt qui Ariſtotelicũ eſſe αἶθον exiſtimẽt,quẽ Gaza Florum appellat: vulgò dicitur κανέας.

Κειροπλάστης,ου,ὁ, offertur pro ὁ περὶ κόμην καλλωπιστής. Qui rectius κομοπλάστης, apud Poll.

Κείρυλος,auis quædam,inquit Heſych.qui κειρύλος ab Antigono dici ſcribit τὸ ἁλκυόνιον ὑπὸ ἀρρένας,alcyonas maſculos. Infrà κιρυλος.

Κείρω, Tondeo,&c.t.2,c.99,h. Κείρω,Scindo,&c. c.100,c.

Κεῖσι,t.1,c.1165,g.

Κεισδιάει,Doricè pro κοιμᾶται,Iacebo:à κεῖμαι.

Κεισόδυλβυμβρίων,Heſychio ῥυθμὸς,Pigri, Ignaui.

Κεισὸς,eodem teſte eſt herbæ ſpecies.

Κῆτα,à Laconibus dicitur ἡ κίσσα, Pica, eodem autore.

Κεῖω,Iacere cupio,t.2,c.173,c. Κεῖω,Findo,ib.g. Κεῖω, Vro,c.174,g.

Κεκάδης,Heſychio eſt ἀωδὴς,Odoratum.quod & κηώδης.

Κεκώσασθαι,eidẽ eſt καθῆσθαι δέ: forſitan adoledo & ſuffiendo:ἀφὸ τοῦ κῶαι τὸ καίειν.Idem & ἐκκώσασθαι à ἐκκόω.

Κεκαδεῖν,t.4,c.319,a. Κεκαδησόμενος,ib.

Κεκαδέμεν,t.4,c.318,d. Κεκαδὼν,ib.a

Κεκαλλιπυμβρίος,t.1,c.1221,f. Κεκαμμένος,t.2,c.52,c

Κεκαστέκαι,t.2,c.63,b. Κεκαπνιδμβρίος,t.2,c.67,b

Κέκαρται,Totondi:& Κέκαρμαι,Tonſus ſum:à κείρω.

Κεκαυμβρίος, t.2,c.175,c

Κεκαφνίος,t.2,c.67,d. Vide & Καφίω ſuprà ac Καφηδός.

Κεκβύβη,t.2,c.1600,d. Κεκαλαμβρίος,t.2,c.188,h

Κεκῆνες,Cretenſes vocant ταὺς λαγῳούς,Lepores.Heſych.

Κεκεκῶν,idem affere pro βοᾶς, Vociferaris,Clamas.

Κέκμηκε,idem exp.πέθνηκε,Mortuus eſt,Expirauit.

Κέκυλος,eidem eſt ἰχνεύμονος.

Κεκλάγξω,& Κεκλαγξόμαι, Suida autore dicitur ὅπερ πρὸ κυνῶν,pro ὑλακτήσω,Latrabo.diuerſas tamen eſſe canũ voces κλαγγὴν & ὑλαγμὸν, in Κλαγγὴ & Κλάζω docui.

Κεκλαμβρίον,Furto ſurreptum:ab act.th.κλέπτω.

Κεκλέαται, Ionicè pro κέκληνται, Vocati ſunt ſeu Vocantur:ab act.th.καλέω ſeu κλέω.

Κεκλῆ, Heſychius affere poſitum pro καλῆ,καλθίη, Vocaj lubet:tanquam à them.κικλέω.

Κεκλιμβρίος,pro κεκλισμένος,t.2,c.230,d

Κεκλίαται,poetica ectaſi pro κεκλίαται: hoc autẽ,Ionicè pro κεκλίνται,Vocati erant,à καλέω.Heſych.exp.συγκεκλιμβρίοι ἦσαν,Conuocati erant.

Κέκλιγα,t.2,c.225,g. Κεκλίγω, t.2,c.226,b

Κεκλιγὼς,t.2,c.225,g.& 226,c. Κέκλομαι,t.1,c.111,a

Κεκλοφα,Furatus ſum:& Κεκλοφὼς,Furatus:à κλέπτω. Ambo apud Ariſtoph.leguntur,vtpote Attica.

Κέκλυτι,t.2,c.267,h. Κεκλωσμβρίου,τετιμβρίου:à κλώθω.

Κεκμηκὼς,t.2,c.48,f. Κεκμηὼς,idem.

Κεκολασμβρίος,t.2,c.302,c. Κεκολασμβρίως,ib.

Κεκομπασμβρίος,t.2,c.371,b. Κεκορυμβωμβρίνη,t.2,c.385,f

Κεκοπὼς,t.2,c.393,d

Κεκράαται, poeticè pro κέκραγται.i.πλεισμβρίου εἰσί, à κράγω.Hom.Od.ε,χρυσῷ ἡ ὅτι χείλεα κεκράαται.

Κέκραγα,t.2,c.218,f. Κεκραμα,t.2,c.229,b

Κεκραμὼς,ib.

Κεκράζω,thema ex præt.med.κέκραγα, idem quod κράζω, Clamo, Vociferor.vnde aor.1 ἐκέκραξα.

Κεκράκτης,t.2,c.219,b

Κεκραμβρίος, Temperatus. Vnde ADVERB.Κεκραμβρίως, Temperatè, ſeu Concinnè.

Κεκραξιδάμας,t.2,c.219,b. Κεκράξομαι,t.2,c.218,f

Κεκριγὼς,ότος,ὁ,particip.præt.1 erf.act.à them.κρίζω.

Κεκριμβρίος,t.1,c.425,a & d. Κεκριμβρίως,ib.e

Κεκυδιλλος,t.2,c.443,c

Κεκρυμβρίως,Occultè,Latenter,Clam.à κρύπτω.

Κεκρύφαλος,ου,ὁ, Reticulum: quo videlicet mulieres crines ſuos compeſcunt. quod & κροκύφαστον dici tradunt. Lexicographi exponunt κεφαλοδέσμιον & vittam. Homerus certe & ipſe eſſe κεφαλοδέσμιον, id eſt vinculum capitis,docet his verbis,Iliad.χ,de Andromache, Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέ δέσματα σιγαλόεντα, Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε.ἰδὲ πλεκτὴν ἐπικόρυσσαν, Κρήδεμνόν τ'.Et in Epigramm. quidam canit,— φιλοπλεκτοιο κόμας σφιγκτῆρα Φιλαινὶς Βαπτὸν ἀλὸς πολιῆς αἰθόμενον κεκρυφαλον: indicans κεκρύφαλον eſſe σφιγκτῆρα τῆς πλεκτῆς κόμης,reticulum quo plexa coma ſtringitur cohibeturque ne diffluat. Et rurſum,Κεκρύφαλον σφίγγουσι πόλῳ πέζαι. Itè,πορφύρεον χαίτης ῥίπτεσκε κεκρύφαλον. In eadem ſignificatione vſus eſt Plutarchus quoque & Syneſ. Helychius verò & ὅσοι τῇ ὄπισθεν κεκρυφαλοῦσι appellari κεκρυφαλους annotat. qui & ἄμπυκες reticula itidem loràve quibus frontales equorum crines ſtringuntur. Item Κεκρύφαλος dicitur ἄρκυος ἡ καλύπτις, plagæ ſeu retis cauitas. Budæus eſſe dicit ſinuoſum illum macularum contextum in quem inſinuant animalia vrgentibus canibus.tunc enim fera pulſu terrã vt vari proni concidant, & feræ opprimãtur. Xen.Cyn.ὅτι ἢ ὅκραι ἴσους βρόχους ὑπεβάλοντο.ὑμοίως αἱ πρεσβίτιδες,ἐπαίρωσι εἰς μέσον τὸν κεκρύφαλον. Sed & καλία

quædam πᾶν μηρυκαζόμενον ζῶον, venter quidam rumi- A nantium animalium, κεκρυφαλος nominatur, teſte Heſychio & ante eum Ariſtotele, qui & nominis rationem exprimit. σωμάρτημα δ' (inquit) κοιλίας τῇ μεγάλῃ πλησίον τῆ τοῦ χυλοῦ φερεσβόλῳ ὁ καλούμενος κεκρύφαλος ὑπό τ' ἰχθύων. δοκεῖ γὰρ τὰ μὲν οὕτω ἔχειν ὅμοιος τῷ πλέγματι κεκρυφάλου, plexis reticulis quibus crines vinciuntur ſimilis. magnitudine verò minorem eſſe dicit hūc ὁ κεκρύφαλος quàm ſit ἡ μεγάλη κοιλία. Hæc ille, Hiſt. animal. lib. 2, cap. vlt. Meminit & De part. anim. lib. 3. c. 13. Alii dicunt eſſe ſinum ventri prope ſtomachi commiſſuram annexum, ex argumento ſic dictum quòd mulieſ tum reticulis ſit ſimilis. Compoſ. HINC Κεκρυφαλοπέπλος, qui reticula nectit, apud Pollucem libro 7, ex Critia. Et DIMINVT. Κεκρυφάλιον, ου, τό, Reticulum, ibidem.

Κεκρύφατται. Abſconditæ ſunt: Ionicè pro κεκρυμμέναι εἰσί: à them. κρύπτω. Apud Heſiod. de Virgiliis.

Κέκτημαι, Acquiſiui, Comparaui, t. 2, c. 467, d. Κέκτημαι, Habeo, ibid. e.

Κεκτημένος, t. 2, c. 467, d. Κεκυφώς, t. 2, c. 507, a

Κέλω, Solicitè curo, Doleo. Heſychius enim κέλει affert pro φροντίζει, ἀχθεῖ.

Κελαδεινός, t. 2, c. 117, b. Κελαδίω, ib. c

Κελάδημα, ib. d. Κέλαδος, t. 2, c. 116, f

Κελάδων, t. 2, c. 117, c

Κελαινή, Κελαινεφής, Κελαινίδων, Κελαινόεις, Κελαινόλωτος, Κελαινοπάθιμος, vide in ſequ. Κελαινός.

Κελαινός, ή, όν, Ater, Niger: vt κελαινὸν αἷμα, Ater cruor: κελαινὸν κῦμα, Ater fluctus: κελαινὴ νύξ, Atra nox, apud Homerum. Heſiodus verò & κελαινὸν ὕπνον dicit ob atrum ſanguinem: in Aſpide, Ἐμβρίθεις δ' ἄρα τῷγε κελαινὸν πίμπλαται ἦπαρ. Sic Sophocles, κελαινὸς ξίφος pro Atro cruore imburis, ſeu Cruore atris, Cruentatis. Pro loco redditur Horrendus, Obſcurus: quia talia ſunt atra. (At Κελαιναί, Celænæ, oppidum Phrygiæ, teſte Plinio & Livio. necnon μαθηταὶ Athenienſium & Bœotorum, autore Suida) Inde COMPOSITVM Κελαινεφής, έος, ὁ καὶ ή, apud Ariſtophanem Ranis, τυπὶς κελαινεφὴς ὄρφνη: vel quòd nigra videatur, vel quòd nigrore ſuo lumen obſcuret. Suidas exponit μέλαινα, Nigra, Atra. ITEM Κελαινεφής, έος, ὁ καὶ ή, Nubes reddens atras. ſeu Atras obſcuráſque nubes cogens. Iouis epitheton apud Homerum. Dicit enim Iliad. φ, Καδ δ' ἴζον σφέας πρὸ κελαινεφέῃ. Et alibi, — κελαινεφέι Κρονίωνι. necnon vocandi caſu κελαινεφὲς, in Odyſſ. ITEM Κελαινόλωτα hinc dicuntur τὰ κεράσια, teſte Heſychio. ſunt enim ceraſa veluti nigricans lotus. NECNON Κελαινοπάθιμος, eodem Heſychio autore dicitur τὸ μὴ ῥᾳθυμοῦν, τὸ δόλιον καὶ τὸ ψυχὴ δύσκρυτον. forſan eſt Cuius affectus cordis obſcuri ſunt & veluti nigri: ac ex conſequēte Tectus, Non apertus, Subdolus. VTET Κελαινόφρων ὑμὸς redditur Tectum nec apertum pectus, ideóque ſubdolum: vel potius Profunda cogitans, Profundis cogitationibus velut nigricans, in hoc loco Sophocles Aiacis, de ipſo Aiace, — ἦ ῥα κελαινόφρων ὑμὸν ἐρυθεζόμενος τὸ πολύτλας ἀτίνει. vt ſit, κῆρ κεκρυμμένον καὶ δόλιον βαθυγνώμονά τε θυμὸν ἐρυθεζόμενος. Ad verbum enim Κελαινόφρων ſeu Κελαινώπης ſonat Aſpectu niger, Atricolor. Eſt à κελαινὸς & SVBSTANT. Κελαινότης, τητος ἡ, Nigredo. Item VERBVM Κελαινίσσω, Nigrico, Sum niger. A quo participium Κελαινίων, Nigricans: pro quo Ioues DICVNT Κελαινεών. quod Heſychius exponit itidem μελανιόμενος deſumptum ex Homero.

Κελαινώπης, & Κελαινώπις, vide in præced. Κελαινός.

Κελαῖσα, vt & ἐμβάφια & λεκάνια, à Poll. numerantur inter vaſa ὡς οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα.

Κελαρύζω, Murmuro, Strepito: vel potius Cum murmure & ſtrepitu ſuo. Homerus Odyſſeæ ι, — τόμαπες σὺ ἐξίπτοιο κάμιλλα Πικρώνι, ἢ οἱ πολὺ κῦμα κελαρύζει. Et Iliad. φ. de aqua itidem per canales deducta, τὸ δὲ τ' ὦκα κατεβήσετο καλαρύζον Χάρμῃ ὑπὸ σφετέρῃ, σῴζετο δὲ πᾶσαι τοι ἄλωαι. Vbi itidem ſcholiaſtæ exponunt μετὰ ἤχου ῥοῦ: Heſychius σωμαχῶς μὲν apud quem legitur & futurū medium κελαρύσομαι, expoſitum μετὰ φωνῆς ἠχοῦσι. INDE Κελαρύξις, ως, ἡ, eiuſmodi murmur & ſtrepitatio, ſeu Fluxus cum murmure & ſtrepitu. Heſychius eſſe dicit ἰδίωμα ῥοῦ, certum quendam ſonitum ſeu ſtrepitum. Affertur ET Κελαρύζει κέρασι, pro Crocitans cornix. quæ aliquoi κελαρύζει transpoſitis primoribus ſyllabis.

Κέλας, Ionicè pro κέλης, Iubes: à κέλομαι.

Κελαῦδη, t. 2, c. 658, d

Κελεβεί, Heſychio λεκανὰ ὑγρὰ κτήνη.

Κελεός, eidem eſt ἀξίνη, Securis.

Κελεύομαι, t. 2, c. 111, g

Κελεύστης, autore Pauſania dicuntur οἱ ἱππῆς καὶ τὰ λιθάκια καὶ πλινθία τὰ ξύλα: autore Ælio Dionyſio, οἱ ἱππῆς καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα. Euſtath. Sic Heſychius quoque κελεύστας eſſe dicit τοὺς ἱππῆς καὶ τὰ ὁπλιτικὰ μακρὰ ξύλα, δ' ἐστὶ, ἱππεῖς. Vſus eſt hoc vocabulo Antiphon ὁ τῶν Θεσσαλῶν Δημοσθένους χαριέντως κατηγορίας, dicens, ἵνα δὴ κελεύστης καὶ πάππος ἦς. Propriè autem (inquit Harpocration) κελεύστης ſunt οἱ ἱππῆς, vt & apud Ariſtophanem comicum: metaphoricè autem hoc loco oratorita vocare videtur τὰ ὁρμὰ ξύλα. Itidem Etymologus κελεύστας propriè vocari annotat τοὺς ἱππῆς, catachreſticè autem τὰ καταπτώματα ξύλα, quæ etiam σκῶρα nominantur. Apud Poll. ſcriptum κελεύστης.

Κελεύς, Suida & Etymologo autore eſt ὄρνεον ἰσχύοντα, auis perniciſſima: à qua & κέλης dicitur τὸ ἰσχὺν βαλλόμενον. Meminit huius auis Heſychius quoque: ſed apud eum ſcriptum eſt κελαιός, attamen contra ſeriem alphabeticam. Ariſtot. Hiſtor. animalium libro 9, cap. 10, κελεὸν & λαβὸν inter ſe eſſe πολεμίους tradit. Vbi Gaza interpretatur Galgulum: qui tamen dicitur potius ἰαμπὸς & χαραδριός. Alibi κελτὸς & κελεὸς pro eadem auí legi tradunt apud Ariſtot. ſed haud ſcio quàm verè. Etymol. & τὸν ἱππῆν quoſdā vocare κελεὸν ait, ſed ἀπὸ ζωμβώνης. Alioquin & nomen proprium heroïs eſt, teſte Heſych. & Suida.

Κελεύω, apud Heſych. eſſe dicitur ὃ πᾶς ἰχθὺς ἅπαξ ἐν τῷ τοῦ πατρὸς.

Κελλία, apud Etymologū ſcriptum pro καλία, ſed neſcio quàm rectè. dicit verò & ipſe eſſe οἶκος πεποιημένος ξύλινος, ac deriuatum ἀπὸ τοῦ κάλλει, quod ſignificat τὸ ξύλῳ, & τὸ οἴκῳ, quod eſt ῥίζῳ.

Κέλευθα, τα, t. 2, c. 110, g

Κελευθεύω, ib.

Κελευθίαι, t. 2, c. 111, c.

Κελευθίδιον, ib.

Κελευθίτης, ib.

Κελευθοποιός, t. 2, c. 110, h

Κελευθοποιών, ib.

Κέλευθος, ib. f.

Κέλευθος, ib. h

Κελεύομαι, t. 2, c. 111, f.

Κέλευσις, t. 2, c. 114, e

Κέλευσμα, ib. b.

Κελευσμοσύνη, ib. e

Κελευστής, ib. d

Κελευστικὸν, τὸ, ſubſtant. ibid. e

Κελευστικὸς, ib.

Κελεύω, t. 2, c. 111, d.

Κελεύω, ib. g

Κέλης, t. 2, c. 109, f. & 110, b.

Κελημοσύνη, t. 2, c. 111, h

Κελητίζω, ib.

Κελήτιον, t. 2, c. 110, e

Κέλητιον, ib. f

Κέλλιας. Heſych. eſſe dicit δημώδεις, plebeios.

Κελλὸν, idem Heſych. affert pro σκολιὸν, πλάγιον, Torum, Obliquum. ET Κελλὸν pro πλαγίαν, Obliquare. Infrà per υ.

Κέλλω, t. 2, c. 108, f

Κέλλης, Heſychio eſt παῖς ὁ λάκκος: & nomen vnius ex dactylis Idæis.

Κέλλομαι, t. 2, c. 30, e. & 111, e

Κέλλοντες, vocantur οἱ ἱππῆς, vt eſt apud Pollucem libro 7, cap. 10. Pro quo alii habent κελήτας, vt paulo antè docui.

Κελὸς, affertur pro Niger: μέλας. qui & κελαινός.

Κέλσω, Appuli, Ionicè & poeticè pro ἔκελσα, à κέλλω: vnde & infin. κέλσαι, Appellere: & particip. κέλσας.

Κελτικὸς, ὸν, ὁ, Celticus, ſeu Gallicus. Nam Κελτοὶ dicuntur ἔθνος ἐπὶ τῇ Γαλατίᾳ, à Celto filio Herculis. Eiuſdem gentis populi ſunt Κελτιβηνοὶ, & Κελτίβηρες.

Κελυφάκτου, & Κελυφωδὴς, vide in ſequ. Κέλυφος.

Κέλυφος, εος, τὸ. Cortex, Putamē: vt τὸ φλοιὸν τὸ βάλανον κέλυφος, apud Dioſcoridem lib. 1. & κέλυφος τῆς καρύου, ibid. Pedes libro, ὁ κελύφου μοῦς, in mali Punici cortice, ſeu corti-

Sic Theophraſt. De cauſ. plant. lib. 5, cap. 11, τὰ περὶ τὰς κυάμους κελύφη, fabarum puramina. Et Ariſtot. Hiſt. animalium lib. 9, κελύφια τῶν καρπίνων, cortices ſeu cruſtæ quibus cæteri integuntur. Dicitur & de inuolucro & integumento oculorum, vt ἐλυτρον. in Epigramm. κέλυφος ἔλαφου. Syneſ. verò & corpus humanum vocare auſus eſt χθόνιον κέλυφος, terrenum inuolucrum animæ: De inſomn. φρὶν τὸ χθόνιον ἀμφίσταδαν κέλυφος. QVIN ET Κελύφη reperitur fœminino gen. pro neutro κελυφος. Theophr. Hiſt. plant. lib. 3, cap. 9, de fago & haliphlœo, αἱ μὲν, φασὶ τῷ κελύφει, αἱ δὲ, φασὶν αὐτῇ τῇ σαρκί. INDE Κελύφαιον, ου, τὸ, idem quod κέλυφος ſeu κελυφη, Cortex: vel Integumentũ, Inuolucrum. EX QVO, Κελυφαιώδης, ες, ὁ ἡ, Putaminoſus. Corticoſus. Theophr. in cauſ. pl. l. 1, c. 7, de ſeminibus, ἃ δὲ δοκεῖ ξηρὰ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κελυφαιώδη πάμπαν, οἷα τὰ τῆς λαχάνου. id eſt accedere ad naturam τοῦ κελυφαίου, τοῖς κελύφεσιν eſſe ſimilia.

Κέλω, c. 1, c. 111, e

Κέλωρ, Heſychio ὑὸς, ἔγγονος, Filius, Gnatus, Nepos. vt & κέλωρ Ἀγαμέμνονος affertur pro Filius Agamemnonis. Ab eodem Heſych. exponitur etiã ὀκταμίας, γαμέτης, ἀπόδυτος, Exectus, Spado. Etymol. ſignificare ait τὸν φωνῶ, Vocem: ἀφὸ τοῦ κέλω, quod eſt φορτίσαι, vel ἀφὸ τοῦ καλῶ, mutato α in ε. Sed & ab Heſychio exponitur φωνὴ, afferente & VERB. Κελωρύειν pro κεκραγμὸν βοᾶν, Clamare, Vociferari. ex quo participium κελωρύσας, quod idem exp. φωνήσας, βοήσας.

Κέλως, putatur eſſe Vſtiuus, quum apud eũdem legamus Κέλωϊ, πυρὶ τῷ καυστικῷ. quod apud Hom. κηλέῳ.

Κεμὰς, ἄδος, ἡ, Hinnulus cerui, vel Caprea, Dama. eodem enim Heſych. teſte κεμὰς eſt ἐλάφου, vel (vt alii volunt) δορκάς. Hom. Iliad. κ, Ἡ κεμὰς ἢ νεβρὸς ἐλάφου ἐπέπιθεν. Athen. ſub finem lib. 5, ex Herodico Babyl. — τῆς ξυσῆς δειλότερον κεμάδος. Sunt qui dictã exiſtiment quaſi κεκμαδὰς, vtpote κεκμηκότα ὑπ' ὠκυπλαίου, nec audentẽ ſe committere ſyluis. Apud Heſychium & gemino μ.

Κέμμορος, Heſychio ἀχλὺς ὀμίχλη, Caligo.

Κέμμωρ, eidem μέγα κῆτος, Magnum cetus.

Κεμὸς, eidem κοῦφος ἢ ἐλαφρὸς αὔρωπος, Homo leuis. qui & κενέαρος. Ariſtoph. ſcholiaſtes κέμφους dici tradit τοὺς κούφους, ἀπὸ τοῦ ὀρέων, ſ. τοῦ κίπφων. inde n. τοὺς ἐλαφροὺς πῶς φρενὶ dici κούφους.

Κεμφὰς, Heſychio eſt ἔλαφος, Cerua. quæ & κεμὰς.

Κέμων, eodem H. teſte dicitur ὑπερόφθαλμος, Altero captus oculo.

Κὲν, pro κὲ dicitur ſequente vocali. Vide Κέ.

Κενεαγία, ας, ἡ, Vaſorum vacuitas & inanitas. Poll. l. 6, c. 6, loquẽs περὶ ἔστιῶν καὶ δείπνων, ſcribit Platonem comicũ dixiſſe & κεναγίαν. Apud Euſt. de calicibus in mẽſa exhauſtis. Infrà κενεαγία.

Κένεαφρος, Suidæ κενὸς ἀνὴρ, Vir vanus & futilis. Alioqui & adiectiuè ſignif. Viris vacuus.

Κένδυλα, in Epigramm. eſſe dicitur Inſtrumentum ad naues fabrefaciendas.

Κενεαγίη, Ionicè pro κεναγία, Vaſorum vacuitas: & peculiariter vaſorum corporis, pro Inedia, Fames. Hippocr. De victu in morb. acut. εἰ ὀκνηρῶς ἐδώδιμος ἐς κενεαγίην μεταβάλοι. Et paulo ãtè, οὐκ ὀρθρωτέον κενεαγίης εἵνεκεν. Idem in Coac. progn. αἱ φθαλμοὶ κενεαγίης καὶ ἐπίνης ἀδιώκατοι, κακόν. Pro quo Prorrhet. l. 1, αἱ φθαλμοὶ λόγον κενεαγίης ἀδυναμίαι, οὐκ ἐπίνης κενεαγίης, κακόν. Gal. quoq; Cõm. in Aphor. Hipp. annotat τὸ κενεαγίης ὄνομα quoſdam accipere ὅτι τῆς ἀσιτίας, quoſdam verò ὅτι τῆς φλεβοτομίας. Hippocratem enim πᾶσαν πλὴ κένωσιν nominare κενεαγίην, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος: quoniam videlicet κενά τὰ ἀγγεῖα συμβαίνει γίνεσθαι τῷ πάσας τὰς κενώσεις. In poſteriore verò loco nota & ADIECT. Κενεαγικὸς, quo idem Hippocrates vtitur in lib. De hum. vſu, ὅκου τὰ ψύχεται ἄκρια, ὅκου τὰ θερμαίνεται, ὡ κενεαγικοῖσιν, ὡ λειποθυμικοῖσιν. vbi ſub. πάθεσι. Sunt autem κενεαγικὰ πάθη idem quod κενεαγέα. Idem vtitur ADVERB. Κενεαγικῶς, in Coac. progn. dicens ἀδύνατοι κενεαγικῶς, id eſt eorum more quibus vaſa ſunt vacua. Sed & VERBO Κενεαγίαν vtitur, pro Habere vaſa vacua & inania. ἀσιτῶν. De artic. οὗτοι δὲ μάλα ὀλίγοι γίνονται οἱ διαθηκῶν ἄλλως ξυμφέρει κενεαγίαν. De victu in morbis acutis, φησὶ τὸν ἄνδρα κενεαγέοντα. Aliquanto pòſt, ὀλίγῳ ἡμέρῃ κενεαγήσας. Vbi & Galenus hoc κενεαγίαν exponit ἀσιτίαν. In eodem libro vtitur & thetico ADVERB. Κενεαγέως, dicẽs, οὐδὲ μὴν ἡμέρῃ κενεαγέως, ne vna quidem die vacuis eſſe vaſis oportet. i. à cibo abſtinere.

Κενεαγορεία, ας, ἡ, Vanorum verborum funditatio, Inanis ſermo, Vaniloquentia: ſeu Vana & futilia verba. Plato Polit. 10, ἡ λακπάζουσα φορὰ διαφθείρει κύνας ἀκόντων κραυγάζουσα, ἢ μάγας ὦ ἀφρόνων κενεαγορείαισιν, ἢ ὁ ἐξ ὀφθαλμῶν ἔρως κραθείς.

Κενέαρος, Heſychio eſt κενὸς, ἄλαφρος, Vacuus, Leuis.

Κενεαχὴς, c. 1, c. 609, a

Κενίβεια, Heſychio & Suidæ τὰ ἀπὸ θνησίμου καὶ νεκρίμαια κρέα, Morticinæ carnes, Carnes è mortuo cadauere: tralatis ſeu trãſpoſitis literis pro νεκρίμαια, vt vult ſcholiaſtes Ariſtophanis. Exemplum ex comico iſto habes in Κατάχυσμα, c. 4, c. 500, h. cui adde & hoc quod ſchol. eius affert, οὐκ ἴσμεν κενίβειον ὅπως θύεται. Apud Erotianum per diphthongum ſcriptum κενίβεια: qui non ſolùm τὰ νεκρίμαια κρέα. ſed & πᾶν ὅ,τι ἂν ῥέξειεν ὅπου πολίτης τὸ διαῶπι, appellari κενίβεια ait. Sic ἰχθῦς.

Κενταυρικὸς, c. 1, c. 646, g. Κέντος, c. 2, c. 119, d

Κέντωρ, ib. e. Κεντωνικὸς, c. 2, c. 120, a

Κενοτάφιον, c. 2, c. 1037, c. Κενοδοξία, ib.

Κενόδοξος, ib. b

Κενολογεῖν, Inaniter loqui, Inaniter verba fundere, Superua canea loqui. Bud. ex Ariſtot. & Themiſt.

Κενὸν, τὸ, ſubſtant. &c. c. 2, c. 117, c

Κενοπαθεῖν, Inaniter affici, Vanis duci affectibus. Baſil.

Κενὸς, c. 2, c. 117, d. Κενοσπερία, c. 3, c. 899, b

Κενόσπορος, ib. Κενοστομία, c. 3, c. 948, a

Κενοστόμος, ib. Κενοστόμως, ib.

Κενοφάνης, c. 2, c. 1501, a. Κενοφερὴς, ib. b

Κενόφρις, c. 2, c. 118, b. Κενοφρία, c. 3, c. 1394, a

Κενοφυὴς, c. 2, c. 118, b

Κενοῦχος, affertur pro Crumena: βαλλάντιον: ſed ſine exẽplo.

Κενοφροσύνη, ης, ἡ, Vana mens: ſeu Vana & inanis opinio mente concepta. Plut. in Quæſt. Platon.

Κενοφωνέω, ὦ Inanes emitto voces, ſeu Vana verba ſono. Suid.

Κενοφωνία, c. 4, c. 304, d. Κενόφωνος, ib.

Κενόω, c. 2, c. 118, b

Κένσαι, Heſychio κεντρίσαι, κελεῦσαι, Stimulare, Inhortari. Eſt à them. κέντω.

Κενταύριος, Κενταυρίδης, Κενταυρίδης, Κενταυρικὸς, Κενταυρικῶς, Κενταύρειος, Κενταυρεὶς, Κενταυρίσκος, Κενταυρομαχία, vide in ſequ. Κένταυρος.

Κένταυρος, ου, ὁ, Centaurus. Finguntur οἱ κένταυροι fuiſſe ſemiuiri & ſemiequi, ideóque à poetis vocantur Bimembres, Semiferi, Semihomines. Sed equites fuiſſe, ſic dictos ἀφὸ τοῦ κέντειν τοὺς ταύρους, ex hac patet hiſtoria, quã ex Seruio afferam: Rex quidam Theſſalus bobus cœſtro agitatis, ſatellites ſuos ad eos reuocandos ire iuſſit. hi, quum curſu pedeſtri non ſufficerent, equos aſcendẽre: eorumque velocitate armentum aſſequuti, ſtimulis ipſum agitando ad ſtabula reduxere. Inde ἀπὸ τοῦ κεντεῖν τοὺς βόας, quod eſt pungere & ſtimulare boues, κένταυροι dicti. Et quoniam vel currendo velociter, vel dum equi eorum in tranſitu Penei fluminis, portantes capita inclinata tenerent, vnum eſſe animal videbãtur, datus huic opinioni locus vt ſemiequi & ſemihomines eſſent. Hæc ille. Quia verò equeſtris illa gens olim, vt hodiéque, erat ferox & agreſtior, ideò à poetis centauri finguntur monſtra fera, ſæua, trucia, clauis vel arcu pugnantia. Apud Lucianum & fœmin. genere ἡ κένταυρος, de fœmina equite: in Zeuxide, ὅτι χλόης ἁλοῦσα ἡ κένταυρος αὐτὴ πανοπλίαν, ὅλη μὲν τὴν ὑπερθεν χαμαὶ κειμένη καὶ ἀποπίπτουσα τῆς ὑπτίου οἱ πόδες. τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ὑπῆρτο ἐπηρμένον, καὶ ἐπ' ἀγκώνος ἦν. Eſt & ſignum cæleſte κενταύρου nomine apud Proclum in Sphæra, vt & Centauri apud Latinos aſtronomos. Necnon κένταυροι dictæ naues quædam, à ſigno centauri quod in roſtris præferebant. Virgilius, Centauro inuehitur magna. A ſemiferis autẽ cẽtauris DICTA

Κενταυρομαχία ας,ἡ,Centaurorum pugna,vel Immanis pugna,qualis centaurorũ est. Inde & PATRONYM. Κενταυρίδης,ου,ὁ,Centauri filius, vel E centauro natus,A centauro genus & ortum ducens. Lucian.ὦ τῶν κενταύρων Μῶδον ὑπερβολέα. Item DIMINVT.Κενταυρίσκος, ου,ὁ,Paruus centaurus:Hesychio ἀγροῖκος.ἄγριος,Rusticꝰ, Agrestis. Est inde & nomen POSSESS.Κενταυρικός,Centauricus. vt Lustra centaurica apud Statium. Vnde ADVERB.Κενταυρικῶς,Centaurico ritu,Centaurorum more.id est Ferum & agrestem in modum. Aristoph.Ran.Τίς πὼ βύσσας ὑπαπτὴς ὡς κενταυρικῶς ἐπήλαλ'? Inde & aliud POSSESS.Κενταύρειος, Centaureus. vt Cẽtaurea cum Lapithis rixa super mero debellata,apud Horatiũ. Et apud medicos κενταύριον siue κενταυρία βοτάνη, herba centaurea : qua videlicet Chiro centaurus curatus dicitur quum ei Herculis excepti hospitio arma pertractãti sagitta excidisset in pedem: eam ob rem & Chironios dicta,vt inter alia tradit Plin. lib.25,c.6.Duorum ea generum est,altera dicitur κενταύριον siue κενταύρειον μεῖζον,Centaurium maius: altera,κενταύριον μικρὸν seu λεπτόν.quod aliqui λεπτάδιον vocãt,quoniam secundum fontes nascitur: alii λιμναῖον seu λιμνήσιον,ꝙ propter lacus in riguis vbertim proueniat: Latini fel terræ,ob summam amaritudinem.Nicãdri schol. κενταυρείαν vocat & κενταύριον neutro gen.Dioscor.& alii κενταύλιον,sine diphthongo. Latini poetæ & plur.num. Centaurea.Lucr.– tristia centaurea. Virg.– grauolentia centaurea. Plinio quoque & Centaurea dicitur & Centaureon,necnon & Centaurion. Terni generis esse dicitur quæ VOCATVR Κενταυρεῖς à Theophr. Hist. plant.lib.& c.9. vt & Plin.l.15,c.6 , de vtroque centaurio loquutus, Tertia (inquit) est centauris,cognomine triorches.De qua vide ibi plura. At plur.Κενταυρίδες esse feruntur genus ornamenti muliebris.

Κεντάω,t.2,c.110,c. Κέντωρ, ib.
Κεντέω,ib.a. Κέντημα,ib.c
Κεντεία Centeria: plantæ genus esse dicitur apud Theophrastum Hist.plant.lib. 9,cap.1.vbi scriptum κεντρεία, itidemque apud Gazam : τῇ κεντρεία καὶ τῇ ἀγραυτολίδι καλουμένῃ ἀκανθῃ.
Κεντητέον,t.2,c.120,d. Κεντητός,ib.
Κεντητὸς,ib. Κεντζω,ib.c
Κεντρὰλ,t.2,c.123,a. Κεντρὸν,t.2,c.110,c
Κεντρίνης,t.2,c.122,g. Κεντρίνιτις,t.2,c.111,b
Κεντρίζω,t.2,c.122,e. Κεντρίνα,t.2,c.123,a
Κεντρικὸς,t.2,c.122,g
Κέντρον,Suidæ τὸ βουπάστιον,Stimulus boum. Meminit eius Etymol.quoque, deriuans à κεντέω.
Κεντρὶς,t.2,c.122,g
Κεντυρίων,t.2,c.121,g. Eadem Attice dicitur Κεντυρίων.
Κέντρον,Stimulus,&c.t.2,c.110,h. Κέντρον, Spiculum,&c. c.121,d. Κέντρα,Cardines cæli,&c.ib.e. Κέντρον, apud mathem.&c.ib.
Κεντρωνὶς,ibid.g. Apud Etymol.& κεντρωνίδιον, pro μαστιγίαν, Verberonem.
Κεντρῶν,t.2,c.111,d. Κέντρωνες,οἱ, t.2,c.1193,g
Κέντρωνες, t.2,c.121,d
Κεντυρίων, Hesychio & Suidæ ἑκατόνταρχος : voce ad Græcos translata ex Latino Centurio.
Κέντω,t.2,c.110,b. Κέντωρ,ib.e
Κέντωμα,t.2,c.118,e. Κεντὼν,t.2,c.119,g
Κέντωνες,t.2,c.118,e. Κεντωνὶς,t.2,c.119,e
Κέομαι,pro κείομαι: vnde κέσται,itidem pro κείσται. Hesych. verò κέσται affert pro κεῖται.
Κέπφος,ου,ὁ, species auis marinæ leuissimæ , quæ facilè à quouis vento circumagitur.vnde ὁ ἐξὼ καὶ κώφος ἄθεσπις nominari κέπφος solet, inquit Hes. Itidémque schol. Aristoph.& Suid.ὁ κώφος seu ὁ ἐλαφρὸς φησὶν appellari κέπφος tradũt, κατὰ τὴν ὀρνίθων κέπφος enim esse genus auium κώφον καὶ ὀθνεῖον τοῖς κυμασιν, sed& ἄφρον.etenim quum amet ἄφρον θαλάττιον ἰδίᾳ, piscatorum pueros,seu piscatores,ea spuma ipsam χλευάζουσι: τὸ γὰρ ἔσχατον περιόντος ῥάβδου τοῦ ἀφροῦ, εἶτα ἐγγύς που, εἶτα φέροντας ἐπὶ τοῖς χείλεσι καὶ οὕτω δὴ μικρὸν ἀπὸ τῶν τοιούτων, ἀλλ' ὅσον ἀχθῆναι τὸ ὄρνεον ἐμπεσὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. vnde prouerbialiter dici ὄπτα δὴ ἀλλ' γίνεται κέπφος καὶ ἀνέπτη. Ita,nimirum pro stolido,accepit Aristophanes in Pluto. vbi videlicet sycophanta dicit, Οὐ γὰρ ἔστι τοῦτο ἐμαυτῷ μοι πάλαι Εὐμηχανῶ μᾶλλ' ἢ κέπφος,καθ' ὅσον αὖ δίκαιον.Itidemque in Pace,vbi Hierocles dicit,Καὶ κέπφος γάρ ἐστι,κἀκπαιδεῖται πάνυ. paulo antè enim dicit, Ὦ μέλιττ' Ἑλλὰς καὶ πόντιοι καὶ ἄνεμοι, & ἀφρονέστατοι θνητῶν ἄνθρωποι, ὁ miseri stolidique mortales, & præ demẽtia vestra deorum mẽtem non percipientes. Quin & κέπφος ὠδίνει paroemia est vana promittẽtes indicãt, vt illud Maronis, Parturiunt montes,nascetur ridiculus mus. Κίμφω quoque dici hanc auem,innuit schol. Aristoph.in expositione loci posteriorꝰ quem citauit.Ibi enim dicit, κίμφοι γὰρ οἱ κώφοι, λέγει δὲ ὄρνιθας. Idem dicit καὶ κῆν hanc auem vocari λάρον. qua in re bona pars ei non subscribit. INDE Κεκεφῶδες dicitur Efferri & leuiter circumagi in modum τοῦ κέπφου.cuius particip.aor.1 pass κεκεφωδὴς à Suida exponitur κεκωφημένος,ἐξίως ἠλαττωμένος,ἐρρωδηκώς: ab Hesychio non solùm ἐπαρθὴς,sed etiam ἀπατηθὴς, Deceptus. quoniã auis ea, vt dictum est,est ἀκατάστατος ac facilimè capitur. Idem Hesych.affert & particip.præt.pass κεκεπφωμένος, pro ἐπαρθέντα, Elatæ.

Κέρα,ας,ἡ,à medicis nõnullis dicitur quam Arcades vocãt ῥαφανὶς ἀγρία, rhaphanum agreste, autore Theophrasto Hist.plant.lib.9,c.5. At plur.κέρα,per contractionem dicitur pro κέρατα , à nominativo singulari. Significare autem traditur hoc κέρα non solum Cornua,sed etiam Crines. vt quidã Homericum Paridem κέρα ἀγλαὰ vocari tradunt pro ἀγλαὰ τὼ κόμω, teste Poll.

Κεραβάτης,t.1,c.637,h.& t.2,c.116,f
Κεραιάριος, t.2.c 116,e
Κεραία,Cornu,&c.t.2,c.130,a. Κεραία,Antenna,&c.ib.d. Κεραῖαι,Eminentiæ,&c.ibid f.
Κεραίζω,t.2,c.131,c. Κεραίτω,t.2,c.141,d
Κέραιος,Hesychio est σκωρὶς,Palus, Vallus acutus.
Κεραιοῦχος,t.2,c.130,g. Κεραίρω.t.2,c 141,d
Κεραὶς,t.2,c.131,e. Κεραϊτὶς,ib.f
Κεραΐτης ἰδὼς,ἡ,à nonnullis dicitur Fœnumgræcum:quod aliis βούκερως,aliis αἰγόκερως,aliis τῆλις,vt est apud Diosc. in Append.l.2,c.124.
Κεραϊὼν,t.2,c.131,f
Κεραμβηκὲς, Κεραμβὸν & Κεραμβὶς, Hesychio autore est ἠλείδιον πανταχοῦ ὅμοιον,ὁ ἀεὶ τοῖς σκώληξι δεσμεύεται ἐπὶ ἀλείπτῃ τῇ συκῇ ὃς σκώληξ. bestiola scarabeo similis quæ ficui arbori circumligata,voce sua culices abigit.
Κεραμεία,t.2,c.114,f. Κεραμεικὴ πύλη,ib.h
Κεραμεικὸς,ib g. Κεραμεῖον,ib.f
Κεράμειος,ib.a. Κεράμεος, t.2,c.113,f
Κεραμεὶς,ibid. & t.4,c.507,f.ob.
Κεραμεύεται,t.2,c.114,f. Κεραμεὺς,ib.e
Κεραμευτικὸς,ib.g. Κεραμεῖον, ib.f
Κεραμία.affertur pro Omnia fictilia:sed sine exemplo.
Κεραμίδιον,t.2,c.114,d. Κεραμὶς,ib.a
Κέραμος,ου,ὁ,Figlinus.vt & Hesychius κεραμίνη ἐσχάρα κεράμου,Confecto è terra figlina: addens etiam ὀπτῇ. Idem κεραμίνας affert pro δημοσίους: forsan quòd plebeiorum fit vti figlinis.
Κεράμιον,τὸ,substant.t.2,c.114,b
Κεραμὶς,ib.a. Κεραμὶς,ib.c
Κεραμοπώλειον,t.2,c.113,f. Κεραμοπωλεῖον,ib.
Κεραμοπώλης,ib.
Κέραμος, Terra figularis,&c.t.2,c.113,a. Κεραμοχύτημα,&c.ibid.e.
Κεραμοῦν,ib.h. Κεραμοῦς,t.2,c.114,a
Κεραυξαι,Hesychio est καλυμβῆσαι, κλύσαι, Aquis subire, Præcipitem in caput se dare.
Κεραυνὸς,t.1,c.132,b. Κεραυνὸν,ib.
Κέρεξ,t.2,c.131,c. Κερεκὶς,t.2,c.116,e
Κέρκος,t.2,c.129,g. Κερκὶς,t.2,c.116,h
Κερκαρὶα t.2,c.127,a
Κέρκη,t.1,c.125,a. & t.3,c.1393,f.ob.
Κερκὶς,t.2,c.130,h. Κερκίδωλος,t.2,c.116,a
Κερκοῦσα,Κερκοῦσα,Κερκοῦσαι,vide in sequ.Κέρκος.
Κέρκος,ου,ὁ,Cerasus:arbor satis nota.de qua multa Theophrast.Hist.plantarum lib.3,cap.15 & ex eo Athen.l.14

vterque maſculino genere dicens ὁ κέρασος. Latini autem fœminino genere ceraſum dicunt, vt alias etiam arbores. Alioqui eadem ET Κερασία dicitur. Florentin. Geopon. lib. 10, οὐκ αἴ ποτε καλοὶ οὐδὲ γλυκεῖαι δόσεις τῶν παρτοὶ ἡ κερασία ἐστὶ μὴ ἐξαυτερεύθη. Ibidem, εἰ δὲ ἐς κερασίαν μάλιστα τὰ φυλλὰ ἐξαυτερεύθη, τῷ ἴσα τὰ φυλλὰ οἵοι. Fructus eius, ſeu pomula, DICVNTVR Κεράσια, plurnum. vt ibidem, περὶ βέβαιος τῶν κερασίων, Quomodo ceraſa aſſeruanda ſint vt diutius durent. Sic Diphilus Siphn. apud Athen. lib. 1, τὰ κεράσια δύσπεπτα, θύχυλα, ὀλίγον ὄψα. Itidémque Dioſcor. lib. 1, cap. 158. Idem ibidem dicit, τὸ κόμμι τῶν κερασίων. Vbi non fructum ſed arborē intelligunt, quòd ea gummi illud reſudet. Quomodo & Florentin in Geopon. dicit, τὰ κεράσια φυτεύεται καὶ ἐξαυτερεύεται ὁμοίως τοῖς μήλοις: & hoc τὸ φυτὸν μᾶλλον χαίρει τῷ ἐξαυτερισμῷ: appellans & ipſe arborem fructus nomine. Ab huius arboris & fructus abundantia vrbs quædam Græciæ DICTA Κρασοῦς, quaſi κρασίνη τίς, vt κοπρεῦσιν inſulæ à τῷ κοπίων multitudine, & aliæ ſiue vrbes ſiue inſulæ ab aliarum rerū copia. Contrà tamen Larenſius apud Athen. lib. 2, vult Lucullum primum deuicto Mithridate τῶν τὸ φυτὸν in Italiā tranſportaſſe ἀπὸ Κρασοῦντος Πόντου πόλεως, & hunc eſſe qui fructum hunc κεράσιον appellarit ὁμωνύμως τῇ πόλει eiūſque rei teſtes citat ſcriptores Latinos. Sed parū ſi verisimiliter.

Κέρασμα, t. 2, c. 133, c

Κεράσσαι, metri cauſa apud poetas geminato σ pro κερά-σασθαι κεραίειν ſeu κερόω.

Κεραστής, t. 2, c. 131, f.	Κερατοφόρος, t. 2, c. 126, b
Κεραστὲς χυλοί, ib. c.	Κερατωνίας, ib. e
Κερατία, t. 2, c. 129, g.	Κερατηφόρος, t. 2, c. 126, d
Κερατίας, t. 2, c. 128, d.	Κερατίζω, ib. h
Κερατίνη, ib. f.	Κερατίνης, ib.
Κεράτινος, ib. e.	Κεράτιον, t. 2, c. 129, a
Κερατίτης, t. 2, c. 128, h.	Κερατίτης, ib. g
Κερατῖτις, ib.	Κερατογλύφος, t. 2, c. 126, c
Κερατοειδὴς, ib.	Κερατοειδὲς, ib. e
Κερατοειδὴς, ib.	Κερατοφορία, ib. d
Κερατοφόρος, ib.	Κερατόφωτος, ib.
Κερατόω, t. 2, c. 128, h.	Κερατώδης, ib. d
Κερατῶν, t. 2, c. 129, g.	Κερατωνία, ib. e

Κεραύλης, t. 2, c. 621, c. & t. 2, c. 127, a

Κεραυνέιος, t. 2, c. 142, h

Κεραυνίας, Heſychio ὁ κεραυνωθείς, Fulmine ictus, Fulmine tactus, De cælo tactus.

Κεραύνιος, t. 2, c. 142, h

Κεραυνοβόλης, t. 1, c. 666, c. & t. 2, c. 142, d

Κεραυνοβολέω, t. 1, c. 668, c.	Κεραυνοβολία, ib.
Κεραυνοβόλος, ib.	Κεραυνὸς, t. 2, c. 141, h
Κεραυνοσκοπῖον, t. 2, c. 142, e.	Κεραυνοφόρος, ib.

Κερανόω, ib. h

Κέραφος, Heſychio χλευασμὸς, κακολογία, Irriſio, Maledicta.

Κερέω, t. 2, c. 132, b

Κερβερεῖοι, Heſychio ſunt ἀδυνάτοι. Inualidi, Imbecilli. Eodē teſte Κερβερείους appellant τοὺς Κιμμερίους, Cimmerios populos: & Κερβερείαν, vrbem eius gentis, quam alii Κιμμερίαν, alii Κίμμιον appellant. forſan à cane infernalis atrii cuſtode, qui Κέρβερος vocatur. Nam vt Cimmerii in tenebris habitare feruntur, ita & triceps hic canis. atq; adeò fertur ab Hercule inde protractus lucem ita tuliſſe ægrè vt vomere cœperit. Ab eo certè cane ὁ πάρπαρος DICITVR Κερβεροκύνδυνος apud Heſychium. φ periculoſus & infeſtus ſit eo monſtro. Nam Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci Perſonat, aduerſo recubans immanis in antro: — ille ingens ianitor antro Æternùm latrās exangues territat vmbras, exitu prohibens ſi quæ exire audeant, abblandiensq; quæ introeunt. Nicandri ſcholiaſtes κέρβερον nominari ſcribit & τὸν ἄφθογγον βατραχον ſeu φρυῖσκον, ranam ſeu tubetam mutam.

Κερβολίω, ῶ, Conuitiis & maledictis inceſſo: item Decipio. Heſych. enim κερβολεῦσαι exponit & λοιδορῆσαι, βλασφημῆσαι, & ἀπατῆσαι.

Κερδαίνω, t. 2, c. 145, g.	Κερδᾶος, Heſychio eſt ὁ ὀπὶ κέρδει. qui & κερδῶος.

Κερδαλέη, t. 2, c. 146, d

Κερδαλέος, Lucroſus, &c. t. 2, c. 144, h. Κερδαλέος, Aſtutus, &c. c. 145, a.

Κερδαλεόπης, ib. c.	Κερδαλεόφρων, ib. b
Κερδαλέως, ib. a.	Κερδαλῆ, t. 2, c. 146, d

Κερδάλη, ib.

Κερδία, Heſychio πανουργία, Aſtutia, Verſutia, Vafrities. pro quo nonnulli reponunt Κερδία. At Κερδέαν, idem dici tradit ἀλωπεκίαν, Vulpinam.

Κερδίων, t. 2, c. 146, b.	Κέρδιον, t. 2, c. 145, e
Κέρδιος, ib. f.	Κερδίων, ib. e

Κερδοχαμαίων, t. 1, c. 814, c

Κέρδος, à nonnullis dicitur τὸ γρυθῖον, herba lanaria, vt eſt in Append. Dioſc. l. 2, c. 193.

Κερδοπὰ, Heſychio ὄσπεια, Legumina: tranſpoſito videlicet ρ pro πρόσπα. Alioqui χέρσοπα dicuntur.

Κέρδος, Lucrum, &c. t. 2, c. 143, b.	Κέρδος, Aſtutia, &c. c. 144, b.
Κερδοσύνη, t. 2, c. 145, c.	Κερδύφιον, ib. g
Κερδὼ, t. 2, c. 146, c.	Κερδῶος, t. 2, c. 145, d. & 146, d

Κερκαΐζει, Heſych. affert pro βασανίζει.

Κέρθιος, ου, ὁ, Certhius: auicula eſt parua, de qua Ariſtot. Hiſtor. anim. l. 9, c. 17. Gaza Certhiam vocat.

Κέρκα, Heſychio eſt ἀκρὶς, Locuſta.

Κέρκαξ, eidem eſt ἱέραξ, Accipiter.

Κερκάς, eodem teſte dicitur auis illa quæ alio nomine κρέξ vocatur.

Κέρκαφα, eidem Heſych. eſt ἐγγύη, Sponſio datis dextris facta. At Κερκαφίδαι dicuntur Rhodii in Epigrām. à Cercapho rege. Et Κερκαφίδες, Rhodiæ, apud Euſt.

Κέρκιτις, ab inuentoribus dicitur τὸ μικρὸν πηδάλιον, Parui gubernaculum, teſte Heſychio. forſan à Cercetis, quos idem lexicogr. eſſe gentē Indicam ſcribit. Vt verò Pauſanias apud Euſtathium tradit, ὁ δελφὶς ὁ καλούμενος κέρκιτις, ἔστι μηχάνημα σιδηροῦν ὃ ἁρπάζει τοὺς πλέοντας ὅταν ἐπὶ πολὺ ἀπέμους πλέωσι: quem delphinē alii eſſe volūt ὄργανον μολυβδοῦν ὡσεὶ θαυμαζόμενον, aſſimile delphini marino.

Κερκίδιον, Κερκιδοποιικὴ, Κερκίζω, vide in ſequ. Κερκὶς.

Κερκιθαλλὶς, Heſychio ἐρωδιὸς, Ardea.

Κερκὶς, ίδος, ἡ, Radius: & quidem textorius, quem pectinem etiam appellant. Homer. Odyſſ. 1, de Calypſone, ἡ δ' ἔνδον ἀοιδάασκε θεὰ καλὴ Ἴσὸν ἐπιχρυσέῃσι χρυσείῃ κερκίδι ὑφαίνων, aureo percurrens pectine telam. Apud eundem Iliad. χ, Andromachæ vlulatum è turre audiēti χαμαὶ ἔπεσε κερκὶς, è manibus in terram excidit radius, vtpote quæ ἰσὸν ὑφαίνε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Itidem apud Plat. in Cratylo, ὁ ὑφαντικὸς καλῶς χρῆται τῇ κερκίδι, quam eſſe dicit ὀργανικὸν τοῦ ὑφάσματος. Euſtath. denominari eam ſcribit ἀπὸ τοῦ κρίκειν, quod eſt ἠχεῖν, tranſpoſita litera ρ. quod de muſico potius pectine dici poſſit quo κρίκουσι καὶ πλήττουσι τὰς χορδάς. Itidem Etymol. κερκὶς dictam ait παρὰ τὸ κρίκειν, quod eſt ἠχεῖν, καὶ ὑφαίβασμόν, quaſi κρικὶς: vel παρὰ τὸ κρίκω τὸ πλήσσω, κερκὶς τις οὖσα. indéque & leonis caudam κέρκον nominari, vtpote πλησικὸν οὖσαν. Κερκὶς dicitur etiam ipſa tela quæ radio ſeu ſpatha calcatur: ſynecdochicè poſito ipſo inſtrumento rei conficiendæ pro re confecta. vt ἱστὸς quoque ſignificat & τὸ ἐργαλεῖον & τὸ ὕφασμα. Sic ſanè Eurip. dicit κερκίσι ἐφιστᾶναι vt Homer. ἰστὸν ἐπιχαλᾶσαι, Telā percurrere pectine, Telam tractare: in Hecuba, Σαίροντι δ' ὧδε κερκίσιν τ' ἐφαπτόμενα. Sed & apud ipſum Homerū ſcholiaſt. κερκὶς dicitur exponere ἐσωρυγίας: addēs, ἀπὸ μύρμηκος. quoniam αἱ κερκίδες σωμάτιον τι ἔχουσι κρίκειν τῷ σώματι.

¶ Item vt σφῆν dicitur rudicula qua aliquid agitatur in lebete vel olla dum coquitur, ita κερκίδα quoque accipi pro eadem ſciendum eſt. Lampon apud Galenum περὶ κῆρ πόπος libro 3, κίνει κερκίδι ἐμβόδῃ χαλκοῦ τι φάρμακον, rudicula ex ære rubro agita. Vbi nonnulli eſſe volunt δίδυκα, πεσσαίαν, ὑσσὸν, Piſtillum. cuius vſus potius in pinſendis contundendiſque quàm in agitandis pharmacis eſt. Sic ferè Plinius de pſittaco, Hæc quum loqui diſcit, ferreo verberatur radio. ¶ Ab earundem κερκίδων ſimilitudine κερκὶς nominatur paxillus ſiue clauus ferreus ligneúſve qui in iugi foramen inditur ad retinenda lora iugalia ne extra iugi caput excidant. Pollux enim ὄχμην eſſe dicit κερκίδα ξυλίνην ἐν οἷς τὸ τῆ

ζυγὸν πρύτανιν ἐμβάλλειν. | Eodem Poll. teste κερκίς nominatur τὸ μεῖζον ὀστοῦν τὸ πρὸ τοῦ κνήμου φέρει, maius illud os quod tibiam fert: vnde & ἀμφικερκίδες dicuntur τὰ μακρὰ ὀστᾶ quæ ab vtraque illius parte sunt, alio nomine dicta σφῦραι, fibulæ. Sed & τὸ ὀστοῦν τὸ μικρότερον appellari κερκίδα, idem tradit eodem lib. 2. Idque alio vocabulo dici σφυρόπηχυν, maiore nimirum esse vendicante sibi appellationem τῶν πήχεων. vt & Gorræus, Κερκὶς (inquit) Radius: est os alterum cubiti superius, sed minus & breuius. Nam quum cubitus generatim dictus duobus ossibus constet, vno quidem inferiore & subiecto, sed grādiore, altero verò superinsidēte & breuiore: illud, Græci πῆχυν, eodem cum tota parte nomine, hoc, κερκίδα, à figura rotarum paruarum radios imitante, nuncuparunt. Vide & Celsum lib. 8, c. 1. vbi itidem vocat radium. Ita Plutarch. in Alexādro dicit, πέδημα εἰς τὸν κνήμιον λαβών, ὑφ' ᾧ τὰς κερκίδας ἐστὶν ἀπτόμενον ἕξωθεν. Et pro eodem De fort. Alexandri, ζῶμα περὶ τὴν κνήμην, ἧς τὰς κερκίδας τὸ ἐστὶν ἀπτόμενον ἔξωθεν τῶν τιβιῶν ἐκάλουν. | Hesychius κερκίδα dici scribit etiam τὸν τῆς πίτυος καρυφὸν ἢ αἰγείρου, cacumen pinus aut alni. Theophr. verò & Aristot. κερκίδα non cacumen alni seu populi esse docent, sed speciem quandam. Theophr. enim Hist. plantarum lib. 3, cap. 14. in descriptione τῆς λεύκης καὶ τῆς αἰγείρου, inter alia dicit τὸν κερκίδα esse παρόμοιον τῇ λεύκῃ καὶ τῇ μελίᾳ καὶ τῇ ἰτέᾳ κλάδοις ὀπωλυδίοις ἴχλι. Et Aristot Histor. anim. lib. 7, cap. 5, scribit τὸν λάπυγα habere ὀδόντας ἰσχυροὺς, ἐξ οὗ πέρας exeuntem noctu ex aquis καὶ ἀεὶ τὸ πρωΐ τὸν κερκίδας ὀπτώμενον τοῖς ὀδοῦσι. pro quo Plin. generalius habet Arbores, libro 8, cap. 30, dicens fibrum animal esse horrendi morsus, arbores iuxta flumina vt ferro cædere. Proculdubio verò κερκίδες nominantur ex arbores quoniā in modū τῆς κερκίδος sunt stipite oblōgo, terete, & in acutū definēte. id quod & Theophrastus in loco paulo antè citato innuit, qui mendo non omnino caret. Gaza Alpinam vertit. Apud eundem Theophr. eiusdem operis libro 1, cap. 18. in cēsu τῶν εὐλοβεστέρων δένδρων, id est arborum quæ semen ὑπὸ λοβῷ seu siliqua ferunt: pro κερκίς quidam codices habent κερκὶς, vt Gaza etiam Cercis in sua versione. Etymol. quoque κερκίδα esse testatur διὰ τὸ ὀρθοῦ, hoc exemplo, Τῷ μοι αἰθέρα μάτην ἄπτ κερκίδες ex quo apparet arbores eas breui in summam adolescere proceritatem. Et fortassis (inquit idem Etymol.) ex hac planta mulieribus conficiebant παὶ κερκίδας. Hesych. verò & aliis speciem esse ait. Poll. κερκίδα esse dicit etiam partem quandam theatri, quum Alexis in Gynæcocratia dicat, δεῖ ἐνταῦθα σὲ τὴν κερκίδα ὑμᾶς καθιζόντας ἥκειν εἰς ξένας. quas κερκίδας τοῦ θεάτρου sunt qui theatrorum cuneos à Latinis dici scribant, cùm à Virgil. videlicet & Iuuen. tum à Vitruuio l. 5, cap. 6, vbi tradit quomodo cunei spectaculorum in theatris diuidi debeant. A superiore τοῦ ὑφαντοῦ κερκίδι, COMPOS. Κερκιδοποιὸς, Qui radios textorios conficit. Et inde Κερκιδοποιικὴ, ſ. πεχνη, Ars seu scientia conficiendi radios textorios, apud Aristot. Polit. lib. 1, cap. 5. vbi quidam interpr. Ars pectinaria, nimis generaliter. Ab eadem est DIMIN. Κερκίδιον, ν, τὸ, Radiolus. Item VERB. Κερκίζω, F. ίσω, idem significans quod τῇ κερκίδι χρῶμαι, seu Radio discrimino fila inter texendum. aut etiam Radio calco fila. Plato in Cratylo, κερκίζοντες δή τι ἐρῶμεν, οὐ τὸν κρόκην καὶ τὰς στήμονας συνεχομένας ὑφ' ἑκατέρων; Quo significatu Homerus suprà, Γῆν ὑπερκόπτην χρυσείῃ κερκίδι τέρπων. Et Virgilius, Arguto conjux percurrit pectine telas. Ouid.— rarum pectine densat opus.

Κέρκος, Hesychio ἱέραξ ἢ ἀλεκτρυών, Accipiter aut Gallus.

Κερκοτήρης, t. 2, c. 146, b. Κέρκος, ib. c

Κερκοῦρος, Hesychio teste est nauigii species & piscis. Apud Suid. proparoxytonos scriptum Κέρκουρος, qui & ipse tradit κερκούρους, μυοπάρωνας & κέλητας esse nauigiorū genera. Nonius esse dicit nauem Asianam prægrandē: vt & Plaut. Cercurum quo ego me maiorem non vidi se cēseo. Et Athen. l. 5, naui Hieronis ἐφόλκιον fuisse dicit κέρκουρον περιέχοντα πλάτος δίκωλον δυτικόν. hunc autem fuisse τετρήρη ὁπλιτικὴν. Cyprios inuenisse hunc cercurō, autor Plinius lib. 7, cap. 56. Sunt qui dicāt genus fuisse nauigii breuioris & caudati. Quibuscum facit Etymologus, qui & ipse κέρκουρον esse dicit οὐδὲν πλοῖον βραχὺ, & σφόδρα μακρὰ ἔχει τὰ στόμια. Aristoph. schol. & Suid. sine diphthongo habent κέρκυρα, dicentes κέρκυρα denominatum esse ἀπὸ τῆς Κερκύρας, & πέρατα ἀπὸ Πλόκου itidémque Νεξουργὰς & Κυδουργὰς naues dici ab insulis in quibus fiunt.

Κερκοφόρος, t. 2, c. 146, h

Κέρκυρα, per metaplasmum pro Κερκυραῖος dicitur, vt Ἴλιος pro Ἰλιεύς, teste Lex. meo veteri. Affert Etymologus ex Alemane.

Κερκυραία μάστιξ, Corcyræum flagellum: prouerbialiter pro magno & egregio. quia in insula Corcyra fiebant μάστιγες σφόδρα τοῦ μαχίμου, δυνατοῦ, ἐλεφαντίνης seu ἐλεφαντόκωπου, vt docet schol. Aristoph. qui comicus per iocum Κερκυραῖα πλῆγα dicit pro Κερκυραίᾳ μάστιγι, in Auibus.

Κέρκω, Pecto, Pulso, Resonare facio. Ex Dionysio Halicarnasseo libro 7, τὰ λεγόμενα βαρβάρια κέρκουσι. Idem & κρέκει.

Κερκώδης, vide in Κερχνώδης. Κερκώπιος, t. 2, c. 147, c

Κερκώπη, ib. d. Κερκωπίζω, ib.

Κέρκωπες, ib. a

Κέρκωψ, ib. b. & 1393, b. Κέρμα, t. 2, c. 103, g

Κερματίζω, t. 2, c. 104, b. & t. 1, c. 1591, g. ob.

Κερματισμὸς, t. 2, c. 104, b. Κερματιστὴς, ib. d

Κέρμαλος, Hesychio ἀφ' οὗ χαλκὸς γίνεται.

Κερμαδόντες, t. 2, c. 104, a

Κέρνα, Hesychio ἄξινα, Securis. pro quo suprà κάρνα.

Κέρνος, ου, τὸ, & Κέρνος, υ, ὁ, vel τὸ, τό. Poll. lib. 1, κέρνα nominari ait παγίας δύο πραχύτητας τὰς ἐπὶ ἑκάτερα τοῦ νώτου αἰσπάδας, duas obliquas asperitates ex septem illis quæ in dorso assurgunt. Idem, libro 4, cap. 14, inter saltationum species scribit κέρνα nominatas fuisse παρὰ ἰωνικοῖς: & INDE Κερνοφόρον ὄχημα, in quo κέρνα siue ἀγγεῖα ἄγουσι. Nicandri scholiast. κέρνους vocari tradit ὡρισμένους κρατῆρας, crateres mysticos, ἐφ' ὧν λύχνους τίθεσι & inde κερνοφόρον ζάκορον dici τὸν τὰς κρατῆρας φέροντα ἱέρειαν: à Nicādro videlicet, in Alexipharm. canēte, Ἢ ἐπὶ κερνοφόρος ζάκορος βωμίσσιν Ῥείης. Athen. lib. 11, de poculo quod κέρνα dicitur, ἔοικε τὸ κέρνος, ἀγγεῖόν τι σχημάτιον, ἴσον τῷ κοτύλῃ πολλοὺς κατυλίσκους κεκολπωμένον. Hesych. quoq; κέρνα nominari testatur ἀγγεῖα τετράμυξα, & τὰ μυστικὰ τοῦ Διονύσου: cui κέρνος est etiam σφαῖρα. Rursum Athenæus & ipse meminit τοῦ κερνοφόρου ὀχήματος libro 14. μακεδὼν ὀρχήστης esse dicens κερνοφόρον & ἀμαυρίδα. Hesychio verò κερνοφόρος est ὁ τὰς θυείας ἄγων, vt κέρνα idem esse dixerat τῷ μυστικὰ τοῦ Διονύσου.

Κερόδατης, t. 2, c. 116, f. Κερόδης, ib.

Κερωδὴς, ib. Κερώεις, t. 2, c. 130, a

Κερωιὰξ, t. 2, c. 117, a. Κερωπάτης, t. 2, c. 116, g

Κερωσπὼς, ib. Κερωλαῖος, t. 2, c. 117, c

Κερωλικὸς, ib. b. Κερωλὸς, ib. a

Κερωτίας, t. 2, c. 130, b. Κερωτικὸν, t. 2, c. 131, a

Κεσυχὶς, t. 2, c. 117, c. Κεσύχης, ib. b

Κέσσυτα, Ionicè pro ἐκέχυτο, Miscebantur à κεχέω.

Κέστρος, nomen piscis, teste Suida.

Κέστρα, Hesychio est Numisma Asianum.

Κέστρη, Æolicè pro κέχρη, apud eundem: qui exponit etiam γαμοῦσι, (afferens & τὸ Κέστρι pro γάμει, Nuptiæ) necnon ὁμιλίαν. Secundum quam postremam expositionem esset nomen.

Κέστρι, eodem Hesychio teste Armeniaca lingua dicitur πόλις, Vrbs. Itaque Tigranocerta sonat Vrbs Tigranis: & similiter alia.

Κεστρίμιον, t. 2, c. 96, a. Κεστρίμιος, ib. b

Κεστρικὰ, t. 2, c. 95, g. Κεστρικὸς, t. 2, c. 96, a

Κεστρίνος, t. 2, c. 95, g. Κέστρινος, ib. f

Κεχαλείος, vide paulo pòst in Κέχρω.

Κέχαρα, siue Κεχάρια. Hesychio teste dicuntur ὀστᾶ ἢ ῥίζαι ὀδόντων, Ossa & radices dentium.

Κεχάω, Κεχραλέος, Κεχραυσμὸς, Κέχρη, Κεχρὴς, Κεχρὶς, Κεχρὸς, Κεχρόω, Κεχρωδὴς, Κέχρωμα, Κεχρωτὸς vide in sequ. Κέχρω.

Κέχρω, Exaspero. Pass. Κέχρημαι, Exasperor: & quidem τῇ

vt vocem seu sonum edam raucum & creperum, qualis propemodum auditur in gutture eorum qui animã agere incipiunt. Hippocr. De morb. lib. 2, in descriptione symptomatum arteriæ vulneratæ, κίρχαται ἡ φάρυγξ ὑπὸ λιπαρῶν. pinguia enim solent arteriam exasperare aliquantum, phlegmatisque excitatis sonum in ea efficere raucum & creperum: quem plerunque tussis sequitur. VNDE Κιρχαλίας, ET Κιρχώδης dicitur qui ita exasperatus raucum creperumque sonum edit. Hippocr. Epidem. 7, de Posidonio quodam cui antè purulento postea superuenerat vitium pectoris, hypochondriorum & lateris, ἀπὸ κίρνωμένης πυώδους, βηξ κιρχαλίη καὶ φαύγγα καὶ ῥίγχωδης. Et aliquanto antè, de Polycrate quodam, βηξ καὶ ἀπὸ κίρνωμένης ὁμοίη πυώδεϊ ἔτι καὶ ἀφῃμένῳ καὶ φάρυγγα ὑπαισυελῖ καὶ κιρχαλίη· ἡ φωνὴ βεγλώσσης. Hesych. quoque meminit huius vocis κιρχαλίη, exponens σκληρόν, ξηρόν, δύσφατον, Durum, Aridum, Siticulosum. Quarum expositionum posteriores duæ magis accedunt ad id quod Hippocr. significare vult. quorum enim arteria inaruit & siticulosa est, ii κιρχαλίουσι φωνῆσι. Atque adeò Hippocr. in loco suprà citato antequam dixisset κίρχεται ἡ φάρυγξ, dixerat, ἡ φάρυγξ ξηρή, Guttur aridum est. Posterioris Κιρχώδης meminit Galenus Comment. 3 in eiusdem Hippocr. librũ De articulis, deriuans & ipse à verbo κίρχειν, quod factum esse dicit è crepero illo sono quem edunt quibus in respiratoriis meatibus est στενοχωρία ἢ ὑγρότης πλείων. Verba eius paulo pòst afferam in Κιρχώδης. Ab eadem origine est VERBVM Κιρχάω, idem significãs quod κίρχω seu κιρχνάω, Raucum creperumque sono. Hippocr. Epidem. 7, de Lycino grammatico, ὀκίρχα κῦ ἀπνώσα. Porro notandum est hæc efferri & per ι secundæ syllabæ inserto. Pró κίρχω enim DICITVR Κιρχάω etiam. idque vel actiuè & transitiuè pro Exaspero raucúmque & creperum quid sonare facio: vt apud Hippocr. De morb. exter. τὸ σκληρὸν ὦ τῇ φαύγγι δεῖ ἰκρᾶσθαι, καὶ κίρχειν αὐτόν. vel neutraliter pro Asperum, raucum, creperumque sono. vt apud eundem eodem in libro aliquanto ante locum citatum, βηξ ξηρή, καὶ ἡ φάρυγξ δοκεῖ κίρχειν. SIC ET Κιρχάω pro Κίρχω: vnde VERBALE Κιρχασμοὶ apud Galenum in Lex. Hippocr. idem significans quod τὰ κιρχώδη πάθη. seu τὰ κίρχοντα. ITEM Κιρχαλίης dicitur pro κιρχαλίου. cuius Galenus meminit in suo lexico Hippocratico: annotans κιρχαλίον ab Hippocrate dici τὸ κίρχον ποιοῦν· ita autem nominari & τὰ πρασχύνοντα τὰς φάρυγγας, & τὸν ὑπὸ τοῦ πνεύμονος φόβον: vbi & verbum κιρχάζειν significare scribit τὸ αἰώρειν. NEC NON Κιρχώδης pro κιρχώδης, significans itidem Similis τῷ κίρχοντι, vel Solẽs κίρχειν. Ac vt κίρχειν dictum est modo actiuè & transitiuè accipi, modò neutraliter, ita & hoc κιρχώδης. Passiuè seu neutraliter pro eo qui asperum quid, raucum creperúmque sonat. Hippocr. De artic. τοῖσιν ἐξ ὑγιεὸς αἰφνίδιον τι δύσπνοοι γίνονται ἢ κιρχώδεις. ἔσπν γὰρ ὅτε πυρετοῖσιν ἔχουσι αἱ κοιλίαι αἱ τὸ πνεῦμα διεχόμεναι καὶ στενοχωρέουσαι. Actiuè κιρχώδεα πάθη dicuntur quæ asperum raucúmque & creperum sonare arteriam faciunt. Hippocr. De hum. vsu, ἐπὶ οὐσίαι γὰρ ψυχρὸς γίνεται, ἢ ὀπίσω προσχωῖται, κιρχώδεα. Et Epidem. 6, sect. 6, ἔνια ἐρεθίσεα ἐξ ὧν, τὰ κιρχώδεα ὄξεα. Vbi significare putatur, si τὰ κιρχώδεα superueniant πάθη, id est creperæ stridulæve faucium asperitates, finiri morbum. Itidem verò βράγματα κιρχώδεα dicuntur ab eodem Hippocrate. Sic enim ille in lib. De artic. αἰροδιείων τὰ ἀπίχεται, βράγματα τὰ λιπαρῶν καὶ κιρχωδέων. Vbi Galenus annotat, ὅτα βράγματα ψαχνώδεα τὰ φαρυγγα βεχεῖαι βῆχα κινεῖ, ea ab ipso vocari κιρχώδεα. hoc autẽ ἐπεὶ τοῖς λιπαροῖς καὶ ἐξεσι καὶ ἁρμαῖς. Quibus addit, ὧν τοῖς ἀκριβέσι αὐτοῖς ἀφωνίας hoc κιρχωδέων in secunda syllaba scriptum esse per ι. nam factum esse ἀπὸ τῆς κίρχου: quo nomine Iones appellare πλὴν κίρχου, id est Milium: quum videlicet αἰθόμενος ὁ τῇ φάρυγγι πραχυτέρων γίνεται μικρῶν, οἷα κίρχοι, quum in gutture exiguæ quædam asperitates veluti aliqua milii grana sentiuntur. In superioribus autem (in quit ibidẽ) vbi dicit τοῖς κῦ τὸν πνεύμονα ξύμπαθα καὶ χοιτικὰ καὶ δύσπνοα ἔχοντας, κιρχωδεῖς γίνεσθαι, sine ι scriptũ est, factum ἀπὸ τῆς κίρχου, quod ipsum rursum factũ est ἀπὸ τοῦ φόβου τοῦ συμβαίνοντος ὅταν ὑπὸ στενοχωρίας ἢ πλείονος καὶ ταχυτέρας ἰδίως ἢ ὑγρότητος πλείων: vt plurimum verò fit concurrentibus his ambobus, id est & angustia & humore nimio occupante meatus respirationis. Hæc ille ibi, indicans κιρχώδης quidem fieri à κίρχω, at κιρχαλίης, à κίρχος. Quod quum parum aptum sit dicere iis in locis in quibus illud κιρχώδης passiuam habet significationem, seu de homine dicitur: visum mihi fuit commodius ipsum deriuare à κίρχω, vt κιρχώδης & κιρχαλίης à κίρχω, quum præsertim eidem Hippocrati non inusitatũ sit à verbis deriuare eiusmodi nomina in ώδης, non tantùm à nominibus. Erotian. in suo Lexico Hippocrateo annotat pro κιρχώδη quosdam legere καρυκώδη & κιρκώδη: esse autem τὰ πραχείας ὑπαναστάσεις ἔχοντα: & apud Atticos κιρχώδη ἀγγεῖα dici τὰ βραχείας αἱώμαλίας ἔχοντα. atque ita & Sophoclem σὲ τὸν ἀπότομον μόχθον dicere, Ἰχθὺς πραχὺς ὢν (χρ' & ὡς) χελώνης κίρχος ἐξαίρεται. Notandum porro his in locis nomen SVBST. Κίρχος, in posteriore significans (vt viderunt) πράχυνμα seu πραχύτητα, asperitatem: aut etiam ὑπαίσθησιν καὶ αἰώμαλίαν βραχῶν: in priore autem, Milium: vt Hesychio quoque in Κατακιρχοῦται Κίρχος est ὄσπριον, legumen quoddam. quo teste ETIAM Κίρχον dictum fuit τὸ ὠὸν μελάινης (ita enim reponendum pro ὠὸν μελαίνης) ἔψημα, Puls è panico, vel potius milio: addente tamen & τὸ ὠὸν τῶν ἰχθύων, & ὀρνίου εἴδους, & τὸ μελίχρου. Rursum Κίρχον dici τὸν τῶν ἀργυρείων κασίτερον, puluerẽ in officinis argentariis seu argentifodinis, Pollux tradit lib. 7, cap. 23: vbi de metallis & metallicis fabris agit. Quomodo καλχώσια quoq; Harpocration dictum fuisse scribit ὅτου τὸν ὠὸν τῶν μετάλλων καλχον διέψυχον, Vbi grana seu puluisculum e metallis erutum auræ perflandum exponebant, & exiccabant: nisi legere malis διέψηχον, perfricabant & detergebant. Alioqui κίρχειν à superiore κίρχιω vel κίρχω appellant etiam τὸν πραχύνοντα τὰς φάρυγγας καὶ τὸν ὑπὸ τοῦ πνεύμονος φόβον, vt paulo antè obiter annotaui ex Hippocrateo Galeni lexico. hoc est asperitatẽ gutturis, & creperum illum in pulmone sonum qui tussim plerunq; anteire solet. Nam (teste eodem Galeno, De symptom. caus. lib. 5, cap. 4) ὠὸν τὸν ἐμέτων αἱ ταυταὶ συνηρώτων, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ βηχὶ τὸ κίρχειν. καὶ μὴν καὶ ὡς τὸν ὠὸν ἐμέτους μὴ πάντες, οὐκ ἔμετον δὲ κῦ τὸν αὐτὸν ὄντα τὸ μὴ κίρχειν αὐτοῖς ἐνδύεται, βηξ δὲ οὐκ ἀκολουθεῖ, δι' ὀλίγων τῆς αἰτίας. ὁτὲ μὲν γὰρ βραχεῖα πραχύτητα φαρύγγος, ὁτὲ δὲ λεπτόν τι καὶ πάντως ὀλίγον ὑγρότητα συμβαίνει τὸ κίρχειν. αἰεὶ γὰρ ὑφ' αὑτοῦ τὸ πνεῦμα, τῶν ὀκβαλλόντων ὅπη χωρεῖ διὰ βηχός. ὅπου δ' ὑγρὸν ἐστὶ τὸ καταφερόμενον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ὡς ἐπὶ τῶν καταῤῥοῶν ὅπου κῦ ταῖς πραχύτησι λύπη ἐστὶν, ὡς ἐπὶ τῶν ἀφωνοτέρων τι καὶ ἀφωνοτέρων παρεμπίπτει. Inde Gorræus, Κίρχος (inquit) est leuis quædam ad tussiendum propensio, similitudinem cum nausea habens. vt enim nausea vomitum præcedit, ita κίρχος tussim. Vnde vt nõ sem per post nauseam vomitus sequitur, ita neque post τὸ κίρχον tussis, propter causæ paruitatem. Nam sæpe ex parua faucium asperitate κίρχος fit, sæpe verò ex tenui aliquo exiguóque prorsus humore, siue is à capite descendat, siue in asperis arteriis collectus sit. Quibus addit, Hoc autem symptoma sic appellatur ἀπὸ τῆς κίρχου. significat enim ἡ κίρχος apud Ionas idem quod ἡ κέγχρος, id est milium. Itaque quum in faucibus asperitates quædam paruæ veluti granorum milii sentiuntur, id τὸ κίρχον nominant: à quo κιρχώδης dicitur quod fauces exasperat & exiguam tussim mouet. Hæc ille. Alexander verò Trallianus κίρχον vocat etiam sonitum seu crepitum τῆς κίρχου præcedentis, hoc est quem edunt οἱ κίρχοντες quum asperitatem quampiam in arteria aut phlegma in pulmone sentientes, expellere illud volunt. Dicit enim, ὑπὸ φόβου ἢ ὑπὸ κίρχου ὑποπτεύοντες. Vbi tamen quidam interpr. Stertor, Stridor, Strepitus. Verùm & adiectiuè accipitur hoc κίρχος. vt ex Erotiano patet, nimirum pro Siccus. Is enim in suo Lexico Hippocrateo quum αἱμάκιρχα esse dixisset

τὸ μετὰ τὸ δίαιμα (ἢ) καὶ κατὰ ξηρόν: subiungit, Nam χέρ- A
νιβα Attici vocabant τὸ ξηρόν. Galenus quoque in suo Le
xico Hippocr. dicit τὸ κιχρεῖν, sed id significare scribit τὸ
αἰτιάσασθαι illius de quo paulo antè dictum est: innuens i-
dem significare quod κιχρᾶδες seu κιχραλέον: vel etiam
Asperum. Inde (nimirum ab adiectiuo κίρχος, significa
cante Asper, vel à substantiuo κιχρός, quod est Milium
vel Asperitas) est VERBVM Κιρχόω, ῶ, significans
Exasperо, seu Paruulis punctis veluti grauis milii aspe-
rum reddo. Cuius verbi Hesych. quoque meminit. Nã
compos. κατακιρχοῦσθαι exponens ῥαχιώσασθαι, ἤγουν τὸν ὑ- B
λόπτην, subiungit, itidem & κιχρᾶσθαι esse τὸ κατασῖξαι καὶ
ὥσπερ πραχῶσαι: ET INDE Κιρχωτὰς πίνακας. Sic & se-
rie suæ κιχρωτὰ esse dicit παραθυμίδια, Calata: ἀπὸ τῆς χέ-
λυος τῆς πτερωτῆς, ἢ τῆς κιρχοπόδης, πτυκία, πραχία, μαλύπα-
στα. Itémque ex Polluce affertur κιχρωτὸν ἀργύριον pro
Argentum pustulatum. Ab eodem verbo est & a-
liud nomen VERBALE, Κίρχωμα videlicet, cuius idē
Hesych. meminit. κιρχώματα afferens pro πραχύσματα,
κιχλώματα: procul dubio ex Euripide, innuens pro κιγ-
χώματα scribi etiam κιρχώματα. Ita verò (inquit) vocat C
τὰ ἐπὶ τοῖς ἴπνοις τῶν ἀσπίδων κύκλοι, & πτερύγιον ὀστρακικόν.
Nisi potius dicere voluerit ita vocari oram ac veluti
fimbriam clypeorum, & labra poculorum aspera pun-
ctulis veluti milii granis. Ab altero verò κίρχος
quo gutturis asperitas sonúsque raucus & streperus si-
gnificatur, vel etiam à verbo κιρχνῶ, DICTA Κιρ-
χνὶς auis. quam interpretantur Latinè Stridulam, eam-
demq. esse volunt cum Latinorũ strige, quippe quæ &
ipsa denominata sit à stridendo, testante id Ouidio lib.
6 Fast. his verbis, Est illis strigibus nomen: sed nominis D
huius Causa quòd horrenda stridere nocte solent. No-
cturna autem auis est, & depascens τοὺς πάρορνας, hoc est
apes syluestres, seu vespæ genus quod vuas tam immа-
turas quàm maturas exugit. Vnde Aristoph. Auibus,
Πρῶτα μὲν αὖτ' ταῖς οἰκίαις αἱ πάρορνες οὐ κατόψονται, ἀλλὰ
γλαυκῶν κίχρις εἰς αὐτὰς καὶ κιρχνίδων ὀπτηρίψει, noctua-
rum & stridularum agmen in ipsas ingruet, & eas con
teret. Meminit eiusdem auis & paulo antè, dicens, Πορ
φυρίς, κιρχνὶς, καλυμβὶς, ἀμπελὶς, φήνη, δρυοψόλος. Vbi scholiast. E
annotat, non κιρχὶς sed κιρχνὶ scribendum esse: in alte-
ro tamen loco, Forsitan ibi non κιρχνὶς scribẽdum, sed
κιρχνὶς, cum ι, vt Νυμφὶς. hic enim comicum dixisse κιρ-
χνίδων. Malim ego scribere κιρχὶς & κιρχίδων, vt Νυμφὶς
& Νυμφίδες per synæresin. alioqui dicendum esset ἰώτα
illud absorberi. Ferri posset & κιρχὶς: nullo autem mo-
do κιρχνὶ, vt ex priore loco patet.

Κιρχωδὴς, vide in præcedente Κίρχος.

Κιρῶ, Atticè pro κιρόω, vt ἰλῶ pro ἰλάσω. Hesych. exp. nõ
solum κιρόω, sed etiam πλήσω. At Κέρω, ex schol.
Lycophr. affertur pro Pulso, Cædo, παίω, τύπτω.

Κισσία, t. 2, c. 119. f

Κίς, Attica synaliphe pro ἡ ἐς: & κὶς pro ἡ τὶς.

Κίσκιον, Hesychius affert pro ἔκκεντρον, Stius erat, lacebat. Sed
videndum ne scribendum sit κίσκιον, sine ι. Id autem est
Ionicum.

Κισσὸν, eidem H. est συντῖλμα, τὸ ἀπὸ τοῦ λίνου, Stupa, Id
quod detrahitur è lino dum pectitur.

Κισσοχίτων, ex Orphei libro De gemm. affertur perperam
scriptum pro κισσοχίτων. pro quo alii minus rectè scribẽ-
dum putarunt κισσόχιτον.

Κισσὸς ἐβόλασος, pro Castanea: ex Aetii serm 8, c. 73.

Κισὸς, σοῦ, ὁ, Acu pictus. κισσὶ ἱμάτια Hesych. exponit ἐξηκυα
σμένα ἱμάτια seu κεντητὰ. id est Acus compunctionibus
elaboratum & pictum. vt & Homeri schol. tradit κισσὶ ἱ-
μάτια esse ζωωτὰ. sic vocatum ἀπὸ τῆς πολυποικίλου αὐτῶν
τέχνης, παρὰ τοῖς ὀπτικοῖς: apud Homerum videlicet Il. ξ, vbi Ven⁹
ἀπὸ σπάσης ἐλύτρου κάλυκα ἱμάντος Ποικίλον ἵησι αἰγλήεντα
πάντα πίτνει τὸ ἔνδυτον ἀμφὶ χροΐ, ὃν δ' ἵμερος, ὃν δ' ἐρατεινὸς
Πάφασις, πᾶν δ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονέοντος. hunc autem
Iunoni dat, iubens vt eum in sinu suo deponat. ita fore
vt quidlibet apud Iouem efficiat. Eò respexit Plut. in l.
De aud. poem. quum dixit, τὸν τῆς Ἥρας καλλωπισμὸν ὑπὸ
τῶν Διὸς, ἢ τῶν θεῶν ἡ κεστὸς γοητείαν.

Κίσπα, ας, ὁ, Malleus: Hesychio αἰμωτήριόν τι ὅπλον, σφύρα. Poll.
esse dicit σφῦρας πρὸς ἑνὸς σιδήρου, ferrei mallei speciẽ:
hoc ex Sophocle exemplum afferens, Κίσπα σιδηρᾶ πολ
λὰ ἐκ χερῶν ἁλόντ' Ἡλιακῶν πεσόντ. Idem, libro 10, cap. 147, scri
bit τὸν σφύρα, fustile simile quid κατασκεύασμά τι: forsi-
tan autem esse τὸν κίσπα. Hesychio rursum κίσπα
est etiam piscis species. vt Pollux quoque libro 6. c. 9,
de cibis è mari petitis, ait ἰχθύων, σκόμβρα, λίθος καὶ κίσπα
ὁπόσα ἀλίσκεται: innuens & ipse piscem ita nominari alio voca
bulo σκόμβραν dictum. Idem tradit Athenæus lib. 7. ex
Dorione: vbi exempla etiam affert ex Epicharmo &
Sophrone: quibus adde hoc ex Aristoph. Nub. Κίσπα
πυμάχα μεγάλα, κρέα τ' ἰρίδια καὶ λαγῶ: Dorice posito ι
σπὰ pro κίσπα. Vbi apud schol. scriptum Κίσπια. Ita e-
nim ille, Sciendum est (inquit) quòd αἱ κίσπιαι non idẽ
cum τοῖς κισσοῖς pisces sunt. Quidam enim volunt esse
eas quæ & σκόμβραι dicuntur: alii aliud quodpiam di-
uersum piscium genus. nunc verò κισσοὺς vocamus τοὺς
κεφάλους. Eadem apud Suidam leguntur iisdem prope-
modum verbis: vt inde pateat κίσπαι ET Κισσὸς (à no-
minatiuo SINGVL. Κισσὸς) diuersum esse piscium ge
nus: & τὰ κίσπαι quidem alio nomine σκόμβροι appe-
lari, τοὺς κισσοὺς autem alio vocabulo κεφάλους nominari.
Illos, Plinius vocat Sudes: hos, Mugines. Hicesius τοὺς κισσοὺς
in τῷ λιμνάσιον genere ponit. Is enim apud Athen.
lib. 7, scribit τῷ λιμνάσιον plures esse species. nam quos-
dam vocari κεφάλους, quosdam κισσοὺς, alios χελώνας, a-
lios μυξίνας. Ibidem Dorion τῷ παλαιῷ κισσοὺς species
ponit κεφάλου & τριγλ. Aristot. verò Hist. animalium l. 5,
cap. 11, κισσοὺς has species enumerat, χελώνας, σκορπίους
ξύους sive μυξόνας, κεφάλους. vt & Archestr. dicit κισσοὺς τοὺς
κεφάλους. At κισσοῦς ἐσθίων, proverbio dicitur ἐπὶ τῶν δι-
καιοσυναχρωτῶν, quoniã ὁ κισσὸς ex genere τῶν καταμα-
δόντων solus fere carnivorus non est, & partim ὑφ' ὧν
χίεται, partim alitur τῷ ἀπ' αὐτοῦ χειμῶνι μυξῶν. partim
ἀμμῶ καὶ ἰλυῖ victitat. vnde Amphias comicus, Νῦν μὲν
ἁπλῶς κισσὸς ἀκολουθήσεις ἐμοί. Et Eubul. Νῦν πανδοκευ-
τρίαις πεπᾶσι βίος. Et Diphilus, Οἱ μὲν διδόντες ἐσθίουσι τὰ
λαχανώδη ἐγὼ δὲ κισσὸς αὖ εἶμι ἴσπερ ἰχθύας ἄκρας. De certa verò
quadã τῶν κισσῶν specie intelligẽda hæc esse, Athen. scri-
bit, quũ Alexis dicat, Ἐγὼ δ' ὁ κισσὸς ἵππος, εἶτα δ' Ἀνδρομέ-
δα. Et Philemõ, Ἡρέσκει ἵππος, κισσὸς εἶτα τρίγλα. Idē de
CITVR Κισσῖνος quoque. vt ab Amaxandride comico,
τὸ πολὺ δ' ἀδύνατος ὢν περιπατῶ· Κισσῖνος δῆτ' ἂν ἵππος, εἰ ἐκ
νατος deambulet, vocatur mugil tertius⁹. Plura de hoc
pisce vide apud Athenæum loco iam citato: Plin. libro
9, cap. 17, & lib. 31, c. 2. Hesychius quoque & Suidas κι-
σσοὺς appellari tradunt τοὺς κεφάλους καὶ τριγλίνας, à pi-
sce isto qui λαίμαργος sit & ἄπληστος. VNDE ET Κι-
σσῶδες Hesychius exponit κεφάλους πεπαλαιωμένους, Præ fame
hiare. Ex Hippocr. verò affertur ETIAM Κισσὸς
pro Mugil, κισσός.

Κισσᾶς, Κισσία, Κισσὶς, Κισσώδης, vide in præced. Κίσσα.

Κισσῖνος, vide ibidem. Aristophanis scholiastes scribit in
Chaunis esse boues λακτικὰς qui & κισσῖνοι vocentur.
pro quo Hesychius habet Κισσοπικοί. Tradit enim Κι-
σσοπικοὺς βοῦς dici τοὺς ἐν Χαονίᾳ, quoniam olim ι Χαονία
appellabatur Κισσία.

Κισσίτης, t. 2, c. 175, c. Κίσσυρις, b. b

Κίσσυρος, Hesychio est ἡ ὀφρὺς τῆς κεφαλῆς ἡ σκληρὰ, & ἡ ὑ
πὸ τὴν γλαυκὴν πραχύτης, & αἰκισμὸς. Suidas dicit κίσσυρις fuisse
ξίφους εἶδος καὶ τὸ Περσικὸν ἀκινάκιον: quod Lat. scriptores
δολὸνem vocat Dec. 5, lib. 2. Descriptionem eius habes a-
pud vtrunque.

Κισσοσυμβόλιον, t. 2, c. 275, d

Κίσσυτον ξύλον, Hesychio τὸ βαρὺ ἔχον τὸ λίθον. Innuit esse
Quod præustum est, seu in summa parte vrendo acuti,
non cuspide præfixum ferrea.

Κόβαλος, t. 2, c. 1602, d. Κοβάλιμον, t. 2, c. 1601, g

Κόβαλοι, Suidæ sunt οἱ κατὰ χθονίοι δαίμονες: forsan ἀφ' οὗ
τόπου τῆς γῆς κεκόφθαι.

Κόβαλος, t. 2, c. 1600, f. Κόβαμοι, t. 2, c. 1601, c

Κόβαμος, t. 2, c. 1600, f. Κόβαυ, t. 2, c. 1599, c. & 1601, c

Κοβεύς, lib. f. Κόβαμος, t. 2, c. 1601, b

Κόβαμα, t. 2, c. 1600, f.

Κοβαμεία, t. 2, c. 1602, g

Κίφαλα, Hesychio κεφαλὴ, κεφάλαιον, & κόρυμβος θαλάσσιος.

Κεφάλαια, t. 2, c. 158, g Κεφάλαιον, Σῦκα,
Κεφάλαιον, Capitulum, &c. t. 2, c. 156, c.

&c.ibid.e. Κεφάλαιον, Caput vnde fructus manat, &c.c.157,e. Κεφάλαιος, ibid.f

Κεφαλαιοδμαί, ib.h. Κεφαλαιόω, ib.g
Κεφαλαιώδης, ib.f. Κεφαλαιωδῶς, ib.g
Κεφαλαίωμα, t.2,c.158,a. Κεφαλαλγία, t.2,c.152,a
Κεφαλαλγής, t.2,c.151,f. Κεφαλαλγητικός, t.2,c.152,a
Κεφαλαλγία, t.2,c.151,h. Κεφαλαλγικός, ib.
Κεφαλαλγὸς, ib.f

Κεφαλή, Caput, &c.t.2,c.147,e. Κεφαλὴ, de toto homine dictum, &c.ibid.h. τῇ κεφαλῇ imprecari aut minari, &c.c.149,d. Κεφαλὴ pro vita, &c.ibid.h Κεφαλὴ cum præpositione iunctum, &c.c.150,b. Κεφαλὴ, in ossibus, &c.ib.f. Κεφαλὴ, κύτος πλευπόδων, &c. ib.h. Κεφαλὴ, Summa, &c.c.151,a.

Κεφαληγερέτης, t.2,c.152,b. Κεφαλήτης, t.2,c.155,d
Κεφαλῆρι, t.3,c.1064,b. Κεφαλικὸς, t.2,c.155,d
Κεφαλικῶς, ib.f Κεφάλιον, t.2,c.159,b
Κεφαλῖτις, ib. Κεφάλιον, t.2,c.156,b
Κεφαλὶς, t.2,c.155,g. Κεφαλομυῖς, ib.h
Κεφαλοβαρὴς, t.2,c.151,c. Κεφαλοειδέμον, ib.d
Κεφαλοείδεμος, ib. Κεφαλοειδὴς, ib.
Κεφαλόθλασις, ib. Κεφαλοκρούστης, ib.e
Κεφαλόμαχος, ib. Κεφαλόρριζος, ib.
Κέφαλος, t.2,c.159,a. Κεφαλοτομία, t.2,c.151,e
Κεφαλοῦχος, t.2,c.155,f. Κεφαλωτὸς, ib.

Κέφυλος, ου, τὸ, affertur pro κίλυφος, sed sine autoris nomine: ideoque suspectum.

Κέχανδα, t.4,c.319,g. Κεχανδὼς, ib.
Κεχαρηκὼς, t.4,c.340,c. Κεχάρημαι, ib.g
Κεχαρηκώς, t.4,c.340,c. & h
Κεχαρὼς, t.4,c.340,c. Κεχαρισιδίους, t.4,c.360,a
Κεχαρισμένως, ib.c. Κεχαυτωμένος, t.4,c.362,f
Κεχάρμαι, t.4,c.340,g. Κεχωσμένος, t.4,c.334,g
Κεχωσται, t.4,c.330,h

Κεχλαδέναι, Hesychio est χάσκειν: afferenti & κεχλαδὼν pro χάσκων.

Κεχλιδόναι, eidem est ψοφῶν. At κεχλιδόπα, idem affert pro ἀθηρώπα, Florentem.

Κεχμαίζει, idem affert pro αὐθίζει, αὐλίζεται.

Κέχεδα, t.4,c.405,e

Κεχολώατο, Ionicè pro κεχόλωντο: à them. χολόω. Hom.

Κεχρυφότες, t.4,c.580,b.& 622,b. Κεχωρίδατται, t.4,c.684,a
Κέω, t.2,c.159,c.& 173,f.g.& 174,c

Κεώδης, Hesychio καθαρὸς, Purus, pro quo infrà κεώδης.

Κεώδη, eidem est ὄζον, ἀκώδης, Olens, Odoratum. pro quo suprà κεωδὴς, & infrà κεώδεϊ ac κεώδη.

Κεωΐ, idem affert pro κειμησόμενος, Cubiturus.

Κεωρῶν, eidem est παρθενεύειν, Muliebria appetere.

Κέως, ω, ἡ, Ceos: insula quæ & Cos. cuius incola Κῆος, & Ionicè Κήϊος.

¶ Κῆαι, Vrere, vel Accendere: pro καῦσαι, à κήω. Hom.Od. ε, Τὸν πῦρ κῆαι αὖτμη. Et Il.ι, Ἔνθα ἑ πῦρ κήαιτο. Inde partic. κήας, & med.voce κηάμενος.

Κῆβος, ου, ὁ, Cebus: animal è simiarum genere, caudam habens, quod & ipsum ancipiti natura, partim hominem partim quadrupedem bestiam imitatur. Scribit enim Aristot. Hist. animalium lib.2, cap.8, ἔστι τῶν ζώων ἐπιμιξία πρὸς ἄλληλα τοιάδε· πίθηκος καὶ κῆβος καὶ κυνοκέφαλος. esse autem κῆβους, πιθήκους ἰχνεσι μὲν καὶ ὄψει τῇ πρόσθεν, vt πιθήκους, κήβους & κυνοκεφάλους. esse autem κήβους, πιθήκους ἰχνεσι μὲν καὶ ὄψει seu κέρκον. Idē igitur κῆβος esse putatur ac κέρκος πίθηκος, Caudata simia. Supra Κῆπος.

Κηδάζει, & Κηδαλίζει, Hesychio est καθαίρει, Purgat.

Κηδαίνω, t.2,c.186,e

Κήδαλον, Hesychio est αἰδοῖον, αἰσχρὸς σκαλαθμὸς.

Κηδὲς, t.2,c.186,e

Κηδεία, Funeratio, &c.t.2,c.187,c. Κηδεία, Affinitas, &c.ibid.f.

Κήδιμος, t.2,c.186,c. Κηδιμοσὸς, t.2,c.183,e
Κηδιμοσύνη, ib.d. Κηδιμοσυνὴς, ib.f
Κηδιμοσυνῶς, ib. Κηδιμοῶν, ib.a
Κηδὸς, t.2,c.188,c. Κηδόσκω, t.2,c.186,e
Κηδόσις, t.2,c.181,e. Κηδοσία, t.2,c.181,b
Κηδοσιὰς, ib. Κηδοσὶς, ib.c
Κήδυμα, t.2,c.187,f. Κηδύομαι, ib.b
Κηδύσμος, ib.g. Κηδυσὴς, ib.
Κηδύω, ib.b. Κηδίω, t.2,c.181,e

Κήδος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex Æschylo affertur pro Funeralis. quod & κήδειος.

Κήδοσις, t.2,c.181,d. Κήδομαι, t.2,c.184,a.d
Κῆδος, Mœror, &c.t.2,c.184,b. Κῆδος, Cura, &c.ibid.g. Κῆδος, Affinitas, &c.c.185,a.
Κηδοσύνη, t.2,c.186,d. Κηδόσυνος, ib.
Κήδω, t.2,c.183,g. Κηδωλὸς, t.2,c.186,e
Κῆθι, Hesychio τάφος, Sepulcrum.

Κήθια, & Κηθάρια, eodem teste dicuntur τὰ ὀξύβαφα ὡς εἰς τοὺς κύβους ἐβαλον, vascula in quæ tesseras conniciebant. Aristophanis schol. habet Κήθια & Κηθάρια. Is enim tradit κηθάρια dicta fuisse τὰ ὀξύβαφα ἐξ ὧν τοὺς κύβους ἐρίπτουν: fuisse autem πλινθία, seu κηθάρια fuisse πλίνθια κατασκευὴς ὀστρακίνου τῷ κλιμακηδὸν ἐξ ὑφῶν: item verò & κήθιον fuisse vocatum ἀγγεῖον πλινθὶν εἰς ὃ πὰς ψήφους καθίεσαν. Rursum κηθάρια fuisse nominata τὰ ὀκτάπλα τρυβλία, ab Euphronio dicta κήθια: atque ita & Chærin κήθιον appellasse τρυβλίον τι εἶδος. Pro vtroque vasculo accipi potest in hoc loco Aristoph. Vesp.— σύφακα τὴν ἐξ αὐλοῦ Ἐκ κηθαρίου λαγαροξόμβου καὶ πραγαλίζοντα τὸ μυδίον, & pro scutella videlicet & pro vasculo in quod calculi & suffragia seu sortes conniciebantur. Pro tesserarum alueolo in hoc loco Hermippi, ἢ ὥσπερ κύβους ἴσχε κήθιον. Itidémque Athen. l.11, ait, κήθιον, τὸ καινὸν τὸ χωρὶν τοὺς ἀστραγάλους.

Κηθὶν, Hesychio est ζωπυρῆσαι: afferenti & κήθινον pro πυωτρόφον. Ac vt κηθὶν exp. βοηθὸν, ita etiā Κηθοὶ affert pro βοηθοὶ, Auxiliatores.

Κηθὸν, vide paulo antè in Κήθια. Κηθὸς, in Κηθὶν.

Κηΐα, Hesychio sunt καθάρματα. Ionicè procul dubio pro κῆα. nam & hoc κῆα idem itidem exposuerat καθάρματα. Sic sanè Κήϊος dicitur pro Κῆος, qui est Ceus seu Cous, Oriundus ex insula Ceo.

Κηκαδῆ, idem Hesych. affert pro λοιδορῆ, χλευάζει: afferens itidem Κηκὰς pro κακολόγος, δύσφημος, κακὸς, πικρός. Etymologus quoque & lexicum meum vetus meminerunt huius posterioris κηκὰς, exponentes & ipsi κακῶς καὶ, κακόεργος, πικρὰ, Malefica, Improba. vt & scholiastes Nicandri κακῶπιν, κακοπιὴς κακόεργος, sed addens etiam χλευαστικὴν, in hoc loco Alexipharm. Nicandri, v.185, Πικρὸν ὅπ βόστρυχ ἐόντα κηκὰς ἀλωπηξ. Ac sanè Etymol. deriuat ipsum à κακὸς, exponens etiam κακολόγος, Maledica. itidémque κακῶς accipi à nonnullis tradit pro λοιδόρως καὶ μετ' ὕβρεως, in hoc Homerico hemistichio, Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, vt sit Dimittebat cum maledictis & probris contumeliosis. Quo modo & Callim. dixit, κακὰδι σιὼ γλώσσῃ pro κακολόγῳ, λοιδόρῳ, Maledica, Conuitiatrice. QVIN ET Κηκάζω dicitur itidem pro λοιδορέω, Conuitiis & maledictis insector: & inde VERBALE Κηκασμὸς, οὗ, ὁ, pro λοιδορία, Conuitia & maledicta, seu Conuitiorum & maledictorum ingestio. Lycophron Alexandra, Καὶ σφῶν μὲν μύθοισιν ἀλλήλους ἐδὲξ Βρύξεται κηκασμοῖσιν ὠκριωμένοις, Λύθις δ' ἐναίχμιστον αὐτικ' ἰὸν. Vbi Etymol. exponit πρὸς λοιδορίας καὶ χλεύας πικραχθέντες, conuitiis & scommatis mutuis exasperati. itidémque schol. μετὰ λοιδορίας πολεμήσουσι, post conuitia ad bellum descendent.

Κηκάζω, Κηκὰς, Κηκασμὸς, vide in præced. Κηκαδῆ.
Κῆκες, Hesychio λαφυσσόμενοι: qui suprà κεώκεις. Vide Κῆξ.
Κηκὶς, affertur pro Acies. quæ potius ἀκὶς & ἀκή.
Κηκίδων & Κηκὶς, vide in sequ. Κηκίω.

Κηκίω, Salio, Cum saltu sursum feror. vt Hesych. quoque κηκίων exponit ἀπὸ ἅρ. αἰαφέρεται. Hom. Odyss. ε, Ὡς δὲ τὸ χρὶα πάσσα, θάλασσα δὲ κῦμα κυλίνδει Ἀν' εὖμα ῥηϊδίη π, cum saltu prorumpebat ex ore & naribus. vtpote qui totus tumeret aqua marina in quā mersus erat. Et Apoll. Argon. libro 1, Ἀφρῷ δ' ὑπὸ πᾶσα ἐκήκιε καλαμιὼ ὀκάκτη ἄλμη. Vbi schol. itidem exponit αἰδίδοτο καὶ αἰνυτὸ ἐκατέρωθεν τῆς πλοὸς, vt Homericus αἰφρίσσω. VNDE Κηκὶς, quod significat αἰάδοσιν, seu Nidor in altum veluti cū saltu se tollens: Hesychio ἀτμὶς, Vapor, Exhalatio. Sophocl. Antig. pag. 155, ὀκ ἐξ ὑμαίων Ἡφαιστος οὐκ ἔλαμψεν, ἀλλ' ὅδε κηκὶς ἀπὸ ὠμοδῶτος κνίσης μακέλου ὑπεκπτὰ, Κἄτυρε κεδνὸν θύει. Vbi schol. κνίσης nomine significari αἰάδοσιν dicit, propriè autem ita vocari τὸν λιγνὺν τῶν καπνῶν ἢ ἀπὸ θείων καρπῶν γενομένην, fuliginem fumi quæ oritur ex

iis quæ vruntur. Rursum Hesychio κηλὶς est τύμμα & ἀ κροπὶς τῆς δρυὸς, vt Suidæ quoque βεμμαλιὸν τυμμα. & κροπὶς τῆς δρυὸς ὀστράδιος ἢς βαρλῶ. De hac Gorræus, Κηλὶς, (inquit) Galla: pilula est ina quali superficie, salebrosa, in glandiferis arboribus præter legitimum fructum proueniens. quæ enim glandem ferunt, omnes & gallam, sed quercus optimam. omnis noctu semper vniuersa erumpit, mense ferè Iunio. Sed multiplex eius differentia est, solida, perforata, nigra, candida, maior, minor. Quædam earundem ὀμφακίας vocatur, parua quidem, sed tuberosa, solida, nullo foramine peruia. alia grandior est & fungosa, quam Galenus ὀνοκνιδα, quasi asininam gallam, vocari scribit à rusticis, & ignaua sit & minus efficax. Vide & Dioscor. lib. 1, c. 147, & Plin. lib. 16, cap. 7. Inde DIMIN. Κηλίδιον, ν, τὸ, Gallula, Paruula galla, apud Suid.

Κηλάδωσαι, Hes. affert pro ἴχνεσι, ἴβίσκοις. pro quo dicitur potius καλάδησαι.

Κηλαίνω, t. 2, c. 189, g

Κηλαῖος, in vulg. lex. Nocuus, Causticus. sed sine exemplo. Apud Suidam quidem vulg. editiones habent Κηλαίῳ, καυστικῷ πυρὶ: sed perperam pro καλίῳ, vt veteres etiam cod. arguunt.

Κηλαὶ, Hesychio τρίλαι ἀνύδρου, & χειμερινὴ ἡμέρα, & αἵξ ἥτις κῷ τὸ μέτωπον σημεῖον ἔχει τυλωτόν: Suidæ etiam κλόπαξ. quæ suprà epitheticῶς κηλαί.

Κηλάφυαι, eidem H. sunt σκαφίδες, αἴγειαι πιμπρικαί: necnon arbores quædam. Theophr. verò κηλάφους vocat has arbores, fœminino genere: numerans inter agrestes & ἀνεμόφιλους Histor. plant. l. 1, c. 15, & 3, c. 6. Gaza etiam Celastros appellat.

Κήλειος, vide in Κήλιος. Κηλέσμαι, t. 2, c. 188, e

Κήλης, ωνός, Vrens, Calens, Splendens. Hesych. enim κηλῶν exponit καυστικῶ, θερμῶ, λαμπρῶ, respiciens ad hunc locum Homeri Iliad. σ, ἀείσας ἵστασ' ὦ σπουδῇ κηλέων vel ad hunc Iliad. χ, νῆας ἰὼν ὄφρα σπουδῇ κηλέῳ. Dicitur ET Κήλης pro eodem, metri causa inserto ι. Hesych. enim κηλεῖν idem esse dicit quod κηλέω.

Κηλητὴς, t. 2, c. 189, g. Κηλὸς, ib.

Κηλέω, t. 2, c. 188, e. Κήλη, t. 2, c. 189, b

Κηλιδώνη, ib. f. Κηλὴμος, ib. b

Κήλημα, ib.

Κηλιῶν, Hesychio μέλαινα, Nigra. quæ & κηλαινή.

Κήλινος, t. 2, c. 189, b. Κηλιτιγὲς, t. 2, c. 189, d

Κηλητήριον, τὸ, substant. t. 2, c. 189, d

Κηλητῆρες, t. 2, c. 189, c. Κηλήτης, t. 2, c. 190, b

Κήλητρον, t. 2, c. 189, d. Κήλητρον, ib.

Κηλίδιον, & Κηλιδωτὸς, vide in sequ. Κηλὶς.

Κηλὶς, ίδος, ἡ, Macula. Plutarch. de am. frat. περὶ ὧν δεῖ τινα ἄσκοπον βαρλῶ ἢ κηλίδα, δυνατὸν ἡμῖν ἐστὶ καὶ δυσέκπλυτον. Synes. τὰ ἁμαρτήματα λέγει ἔχειν φῶς τὰς αἰτιατικὰς κηλῖδας, ineluibilium macularum instar sunt. Idé epist. 105, ἐμπεπλησμένον κηλῖδος οὐκ ἂν εἴποι τις ὀνείδους, ineffabilibus plenum maculis. Hesychio est non solùm ῥύπος & εἶδος αἰσχροῦ ἐν ἱματίῳ: sed etiam ἕλκος, οὐλὴ, Vlcus, Cicatrix, Nævus: necnon ὄνειδος, Probrum. vt Macula quoque & Labes apud Latinos. Sic apud Suidam, τῷ βίῳ τῇ αἰσχύνῃ κηλῖδα φερεστερέψατο. Et Herodian. lib. 6. πιμπρᾶσι τῇ κηλῖδας πίστις αὐτῶν αὖθις. INDE Κηλιδόω, ῶ, Maculo, Labe fœdo. EX QVO Κηλιδωτὸς, ὸν, ὁ, Maculatus, Labe fœdatus.

Κῆλον, Suidæ est τὸ ξύλινον βέλος, Ligneum iaculum, vt Hesychius quoque κῆλα exponit ξύλα, βέλη, respiciēs proculdubio ad hunc locum Homeri Il. α, Ἐπὶ μοὶ μὲν αἶσα τραπεῖν ὠκέα κῆλα θεοῖν, vbi schol. itidé exp. βέλη, Iacula, Tela, Sagittæ. Eustath. κῆλον propriè esse dicit τὸ τῶν βέλους ἕνεκεν πραττόμενον, fusum seu lignum iaculi: à κάλον quod est ξύλον, lignū. Hesych. rursum κῆλα exponit θεῖα σημεῖα, Signa diuina: & ἱερὰ ἀγάλματα, Sacra simulacra: forsitan è ligno. INDE Κήλων ET Κηλώνιον dicitur machina illa lignea quæ iuxta puteos ad aquam hauriē dam strui solet, rigno erecto trabeculam transuersam sustinēte quæ vna parte deprimitur pondere appenso, ab altera situlam sibi alligatam è puteo educit. Latini tollenonem vocant, testante Festo etiam Tollenonem esse genus machinæ quo trahitur aqua, in alteram partem prægrauante pondere. Ac vt Herodotus dicit κηλωνίοις ὑδρευόμενος, sic Plin. lib. 19, c. 4, hortos tollenonū hausturigandos. quos tollenones Plaut. vocat Tollones, trisyllabōs: ali grues, vt Græci etiam γερανοὺς. Sed notandum, in Herodoteo isto loco quoldam codices habere κηλωνίοισι: quod Ionicum est pro κηλωνείοις, resoluta diphthongo & ε verso in ι. undeque patet, rectius per diphthongum scribi κηλώνειον quàm κηλώνιον simplici: præsertim quum Hesychius quoque & Suid. per diphthongum scriptum habeant. quorum ille κηλώνειον esse dicit ξύλον ὦ ἕλκεται τὸ ὕδωρ, seu αὐτὸ τὸ ἕλκειν ξύλον: hic, τὸ γερανεῖον. Ad prius autem κῆλον quod attinet, Hesychio est non solùm αὐτάγαμα, & ὁ ὢν τοῦ λεχέος, sed etiam ὀχευτὴς, Admissarius: vt & κηλῶν ab Suida esse dicitur ἵππος ὀπιβατεύων: quo autore κῆλον dicitur ὁ ἁρμὸς τῆς αἰσχύνης, libidinosus & salax in modū equi aūtive admissarii. Eustath. quoq; tradit hoc nomen κῆλον factum esse ἀπὸ τῆς ὀχείας ὅτι, asserens hoc exemplum ex Archilocho, ὡς τ' ἐπὶ Ῥηνείοις κήλωσε ἐπάμμορον.

Κηλὶς, Hesychio est ξηρὸν, Siccum, Aridum. Vide VERBVM Κηλόω, ῶ, quod exponitur Comburo: necnon Decipio, Noceo: & Subagito. Hesychius verò longè diuersam ei signif. tribuit. Is enim κηλεῖν exponit θύχαδιν: & κηλεῖ itidem θύχεται ἢ ἀ.

Κηλόω, vide in præcedente Κηλὶς, & in sequ. Κηλοῦ.

Κήλων & Κηλώνειον siue Κηλώνιον, vide in Κῆλον.

Κηλωνὶς, apud Lycophr. sunt αἱ πορνίδες, Lupanaria: ἢ ἡ κηλώνειον, quod est ῥῆμα ἐπὶ σημείῳ Eust. p. 70.

Κῆμαι, Attica synaliphe pro κἠμαὶ, Et me: in Epigr.

Κημὶς, ίδος, ἡ, Camus: Hesychio est πλεκτὴ ἀγγεῖον ἐν ᾧ καμβαίνουσι τὰς πορφύρας, Fiscella è vimine qua capiunt purpuras. qualis est Nassa apud Latinos. nam & hæc pende vt κημὶς similis est ῥιπῇ, & in ea ponitur τὸ δέλεαρ, esca. Significat etiam (inquit idem Hes.) τὸ ὑπερκείμενον τῷ μέλι δικαῖον ὑφὶς πυκνοτέροις πώμασι κεκαλυμμένον χυτρὶ, operculū è vitili simile infundibulo quod iudiciariæ vrnæ superponitur. Ita Aristophanes Vesp. – καὶ πυκάζω ὅστις ὧν κημοῖς ἀναπεφραγμένον ὁ πλούτων. Itidem que aliquanto post eum locum, βάλλει κημὸς, in malam rem abiice camos. seu (vt schol. exponit) βάλλει μέγαν τὸ δικαστικὸν σκεῦος. Ita dicitur & ὁ ἀφορισθεὶς ὑπὸ τῶν τις ὁ αἱ κριθαὶ βάλλονται, fiscella è vimine aut reticulum è funiculis plexum quod equisones equi & muliones mulis circumponunt impositoin id hordeo, auena, fœnóve, ita vt equi mulive in itinere non subsistant quærendi pabuli gratia. Idem Hesych. esse dicit fræni etiam speciem, οἷός χαλινὸς: forsan quale equi ut qui mordere solent, circumponitur cancellarum, è ferreis bracteis. Ita sanè Xenophon De re equ. pag. 548, δεῖται δὲ καὶ τὸ στόμιον καὶ τὸ κημὸν ἀφεῖλαι τοῦ ἵππου, καὶ ὅταν ὅπου ᾖ ἐκεῖ καὶ ὅταν ὅτι κυλίσηται ἐκεῖ. καὶ οὕτω μὲν αὐ ἀσφαλέστατον ἄγειν. κημοῦ δὲ ὄντος οὐκ ἔστι κολάσαι, δάκνοντι δὲ οὐκ ἔστι καὶ τὸ ὀπισθοδόμει δὲ ἀφαιρεῖσθαι μᾶλλον ἔξεστι τοῦ ἵππου. At de panifice quodam apud Athenæum libro 11, χοιρίδιον ἔχων καὶ ἀφεὶς τοῦτο κημόν, ἵνα μὴ ἐσθίῃ τὰς σάκας, ἵνα μὴ ἐσθίῃ, μὴ ὡς σῶμα μὴ ὁ σεῖον ἐμπίῃ. Eò alluſit & Plautus quum dixit, Deos quæso vt hodie camum & furcam ferat. Et forsitan serui vt iumenta ἐφιππίων de cibis quos tractabant vesci possent. Rursum Hesychius κημὸν esse dicit γυναικεῖον σχῆμα: forsitā quali hodie nobiles matronæ vtuntur ad integendam faciem. Est hinc VERBVM Κημόω, ῶ, significans Camum circumpono. Habes id in loco Xenophontis paulo antè citato: vbi pro eodem dicit τὸν κημὸν ἀφαιρεῖται. VNDE Κημὸς, Hesychio ῥῖμμα, Fiscellæ seu cami circumpositio. Apud eundem Hes. legitur ET Κημώματα, expositum τὰ χαλινοῦ ἐμφερῆ: sed non sine mendi suspicione.

Κημόω, & Κημωτὸς, vide in præced. Κῆμος.

Κήν, t. 2, c. 8, h. Κῆν, t. 2, c. 9, a

Κίωνες, Hesychio est καθαροὶ, Purum.

Κίωνες, idem Hesych. ponit tradit pro ἐκεῖ, Illic: Cretica dialecto. Infrà κίωνι.

Κίωνιτον, eidem H. est ὁ τοῦ χλοῦ μέτρον, Agri mensor.

Κίωνις, eodem H. autore est herba quædam, At quam significet

significat τὸ πίλος, ait scribi per ι. Veruntamen & apud Matthæum cap 22, legimus κῆνσος pro Latino Census: & hinc apud Græcos iureconsl. sunt ὑποκήνσιοι, qui eodē tributo censi sunt.

Κλινοπαμεῖ, idem Hesych. affert pro εἴδωλον ἐξωμόμων. A quo verbo est VERBALE Κλίνημα, ατος, τό, quod idem esse dicit τὸ κενὸν τῆ σώματος, οἷ σκιὰ καὶ εἴδωλον, φάντασμα. Ita vt κλινάνεσθαι sit In spectrum & vmbram corporis euanescere: κλίνημα, Spectrum & vmbra corporis. Hoc ipsum κλίνημα idem exp. etiam ἀδυνὶς ἢ ἀχρεῖον: qui aliquanto antè & κένωμα esse dixerat ἀχρεῖον, ἀδυνὶς, Inutile, Inualidum.

Κλινῶ, Voco. Idem enim κλινῶ exp. καλῶ, Vocat.

Κλινῶ, idem Hesych. esse dicit οἰκῶ, Illic. pro quo paulo antè κλινοῦμαι.

Κὴξ, secúdum Apionem dicitur ὁ λαρὸς: qui & καύηξ. Quidam exponūt ἄθυρα, mergum: alii κίττον: alii diuersam esse auem volunt. Ita Hesych. respiciens ad hunc locum Hom. Odyss. ε, v. 478, Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσὼν· ὃς δ' ἐνὶ πόντῳ νηχόμενος κήξ. Vbi schol. esse dicit auem marinam similem hirūdini addens & ipse, esse qui ipsam λαρὸν dicant, alios ἄθυρα. Eadem auis NOMINATVR Κὴξ quoque ET Κηρύλος, Ceyx & Cerylus. Diuersa est à laro, mergo, ceppho. Aristot. enim Hist. anim. lib. 8, cap 3, quum dixisset ἀεὶ τῶν θαλαττίων ἁλκυόνια καὶ κηρύλοι, in eodē gen. ponit mox λαρὸν, κίττον, ἄθυρα. Ita igitur nominatur Alcyonum mas, vt Antigonus apud schol. Aristoph. testatur, scribens κηρύλους dici τοὺς ἄρρενας τῶν ἁλκυόνων: itidémq; Hesych. Euphronius Doricè κηρύλον vocari tradit, Atticè κηρυλον: vt Didymus quoq; κηρύλον nominari ita φησὶν ait. Et id innuit Aristoph. apud quem in Auibus Pisthetærus Euelpidi rogāti, Κηρύλος χἠ δεῖ ὄρνις; respondet, οὐ χἠ δῆτ' Σπογγίλος: innuit inquam κηρύλον dici ἀπὸ τοῦ κείρειν, quum Spongilus sit nomen κουρέως, tonsoris, teste scholiaste. Idem schol. κήυκα quoque esse alcyonem matem tradit, sic dictum à Ceyce Trachiniorum rege in hanc auem mutato: addēs & ipse, alio nomine appellari κηρύλον. Ouid etiam Metamorph. lib. 11, prolixè persequitur hanc ἱστορίαν Ceycis & Alcyones: apertè & ipse indicās καύκα esse alcyonem matem, seu maritum alcedonis. Sic Plin. l. 32, c. 8, Fit in mari & alcyoneū appellatum, ex nidis alcyonū & ceycum. Sed notandū κηρύλος paroxytonos scriptum esse apud Aristoph. & schol. ipsius, & Suidam: at proparoxytonos apud Hes. & Aristot. ac Athen. quin & apud Eust.

Κηπαία, ας, ἡ, Cepæa: herba portulacæ similis, sed nigrioribus foliis, radice tenui: teste Dioscor. lib. 3, c. 168.

Κηπαῖος, t. 2, c. 69, a

Κηπία, ας, ἡ, Cultura horti. Plato in Leg. ὕδωρ ἔφησεν εἶναι τὰς κηπίας, in colendis hortis nutrit.

Κηπιάσαι, t. 2, c. 69, a. Κηπιὰς, ib. b. Κηπιάω, ib. a

Κήπι, Attica synaliphe pro ᾗ ὅτι. vt κήπι Νιμέσιος Ζῆνα, & ad Nemeum Iouem: in Epigr.

Κηπίον, t. 2, c. 69, b. Κήπιον, ibid.

Κηπούρημα, t. 2, c. 68, g. Κηπούρημος autem, Hortorum curator, Hortulanus. κηπουρὸς, Hesych.

Κῆπος, Hortus, &c. t. 2, c. 68, e. Κῆπος, Pecten, &c. ibid. f.

Κῆπος, tonsuræ quoddam genus, &c. ibidem.

Κηπουρίαι, t. 2, c. 68, h. Κηπουρικὸς, ib.

Κηπουρὸς, ib. & 1449, f. Κηπωρὸς, t. 2, c. 68, h

Κήρ, t. 2, c. 190, b. Κὴρ, t. 2, c. 95, d

Κηραίνω, t. 2, c. 192, b. Κηραμύστης, t. 2, c. 191, b

Κηρεύθμιον, t. 1, c. 449, b

Κήρκορος, Hesych. est καὶ καρκῖνος, Carabus: piscis è cancrorum genere.

Κηρκάρης, t. 2, c. 193, f. Κηρῶναι, t. 2, c. 192, a

Κηρύλαιον, t. 2, c. 193, g. Κηρύσσω, t. 2, c. 191, a

Κηρυτοφόρος, t. 2, c. 191, c. Κηλαίζω, t. 2, c. 195, c

Κηείαι, t. 2, c. 191, b

Κηίδαι, Hesychio autore fuerunt μάντεις quædam.

Κηλίδη, t. 2, c. 194, c. Κήλιος, ib. d. Κηλιστὴς, t. 2, c. 195, c

Κήλων, t. 2, c. 194, f. & 195, a. & 867, a. ob.

Κηλωτὸς, t. 2, c. 195, c

Κηλιδᾶσαι, Hesychio est ὀκνηρίζεσθαι, Percelli, Consternari. Sic Suidas ὀκνηρίζω exp. φόβῳ τὸ δίος κήλωνος ἐγκόμιον, ex metu pallore cereo perfusus fumi addēs etiā, ἐπὶ τῶν δίων.

Κηὶς, ίδος, ἡ, piscis quidam apud Athen. lib. 8.

Κηλίτης, t. 2, c. 194, c. Κηστηφὼς, t. 2, c. 191, b

Κηλίφαξ, ib. Κηρογενία, t. 2, c. 193, b

Κηρογλαφίον, t. 1, c. 865, d. Κηρογλαφία, ib. & t. 2, c. 193, b

Κηρογλάφος, t. 1, c. 865, d. Κηρόδης, t. 2, c. 193, c

Κηροδρομέω, ib. d. Κηροειδὴς, ib.

Κηρόθι, t. 2, c. 95, c. Κηροπαγὴς, t. 2, c. 193, e

Κηροπήγιον, ib. Κηροπλαστέω, ib. Κηροπλάστης, ib.

Κηρὸς, Cera, &c. ibid. a. Κῆρος, fluuius Armeniæ, ib. b.

Rursum κηρὸν Hesych. affert pro λιπαρὸν, τοπερὸν, Tenue, Morbidum.

Κηροσταῖον, idem affert pro παλαιὸν, Veterum.

Κηροφόρος, t. 2, c. 191, a. & 193, f. Κηρουλὸς, t. 2, c. 191, c

Κηρύειν, Hesychio ἐκ τῆς ψυχῆς, Ex animo, E toto pectore: quod & κηρόθι.

Κηροχυτὴν, t. 2, c. 193, f. Κηροχοΐς, ib.

Κηρόω, ib. g. At particip. καὶ κηρωθὲν, ab Hesychio exponitur κακὰ καὶ μοχθηρὰ: à κὴρ, quod est Noxa.

Κήρπα, Hesychio sunt τὰ κέρδια, Quæstus, Lucrum.

Κηρύβια, propriè dicūtur τὰ ἀπεβρεγμένα τῶν κυάμων, Folliculi fabarum qui decedunt dum coquuntur. seu, vt alii interpr. Reiectamenta fabarum. Cratin. λέγων ἔχων ἐν σφυρῷ κἄπ κηρύβι' ἐώθει. Ita Etymol. qui hoc nomen καθαρματῶδες esse ait. Erotian. κηρυβίων apud Hippocr. exp. ἀχύρων καὶ πτισάνων, Acerum & furfurum: Atticam esse vocem auctorans.

Κηρύκαινα, θήλεια. Ita Suidas, subiungens, κηρυκίνας Alexandriæ vocatas fuisse fœminas τὰς εἰς τὰς αὐλὰς παρεισιούσας καὶ τὰς συνουσίας, ἐφ' ὧν σπογγίζονται τὰ μιάσματα καὶ ἀποφέρουσιν εἰς θάλασσαν: quæ purgamenta, nominata fuisse aiunt φυλακία.

Κήρυκα, t. 2, c. 200, a. Κηρυκία, t. 2, c. 198, b

Κήρυκειον, Caduceus, &c. t. 2, c. 197, g. Κηρύκια, Velamēta supplicum, &c. ib. h. Κηρύκιον, Merces, &c. c. 198, a.

Κηρύκιον, Mons Ephesi, &c. ibid. Κήρυκιον, Signum cæleste, &c. ibid

Κηρυκίσματα, Prædonia. Κηρυκεῖος, t. 2, c. 198, b

Κηρυκεῖον, t. 2, c. 198, b Κηρυκία, ib.

Κηρυκίνη ῥάβδος, t. 2, c. 198, b. Vide & Κηρύκαινα paulo antè.

Κηρύκιον, t. 2, c. 197, g

Κήρυλος, siue Κηρύλος, vide suprà in Κὴξ.

Κήρυξ, Præco, t. 2, c. 195, e. Τὰ κήρυκων varia munera, t. 2, c. 196 & 197. Κήρυξ, nomen proprium, &c. c. 197, c. Κήρυξ, piscis nomen, &c. ib. Κήρυξ, auis quædam, &c. ib. f

Κηρύσσω seu Κηρύττω, t. 2, c. 198, f. Κηρύσσομαι, seu Κηρύττομαι, c. 199, h.

Κηρώδης, t. 2, c. 193, g. Κήρωμα, ib.

Κηρωματικὸς, ib. h. Κηρωματοπώλης, t. 2, c. 194, a

Κήρωσις, ib. Κηρωτὸς, ib. b

Κηστὸν, Hesychio est δῶδιμον, Odorum.

Κητα, eidem est καλαμίνθη, Calamintha: quæ & κηρίτις. Vnde κητώνης.

Κητία, Κήτιος, Κήτιμα, Κητιώτης, Κήτιος, vide in sequ. Κῆτος.

Κῆτος, εος, τό, Cetus, seu Cetus: animal marinū inusitatæ & immanis magnitudinis. Hom. Od. μ, Δειλοῖσι τ' ἀνδράσι τό γ' εἴ τινι μάλιστ' ἔλπει Κῆτος. Et Od. ι, Ἦ τέ μοι καὶ κῆτος ὑπερμενὲς ἀμφιβέβηκεν. Sic Athen. lib. 7, dicit θυννοσυμπλόκους αὐξανόμενον fieri κῆτος. Rectè itaque Virgil. dixit Immania cete, & Scopulosa cete. Et Plin. Cetos sexcētorū pedum longitudinis. Apud Proclum est signum cæleste hoc nomine. Dicitur autem esse illud cetos cui Andromeda fuit exposita. Meminit eius Arat. quoque, apud quō Cic. specialiori vocabulo pistricem vertit. Hesych. affert & κήτεα pro σφήκια, ἐρημία. dicens itidem κῆτος esse nō solùm θαλάσσιον ἰχθὺν παμμεγέθη, sed etiā ἔρημίαν. Verùm id potius χῆτος dicitur. A superiore porrò κῆτος, DERIV. Κητώδης, εος, ὁ, ἡ, Cetaceus, Qui è cetorū genere est. vt κητώδεις ἰχθῦς apud Athen. lib. 7, Pisces cetacei. quos esse dicit ὀπισθόπους τοῖς θαλαττίοις. Sic τὰ κητώδη dicuntur Quæ cetacei generis sunt, Quæ cetorum genere continentur. Aristoteles Histor. animalium libro 8, capite 2, περὶ ὑδάτων καὶ περὶ ἄλλων κητωδῶν. Pro eodem DICITVR Κητῶος, ET Κητίος,

significant enim & hæc Cetaceus, Qui cetacei generis est. Ita enim Dioſc.l.3,dixit ἰχθύας κητώδεις pro Cetaceis, κητώδεις. Altera duo Κήτους & Κητώους exponuntur itidem Cetaceus, ſeu Cetaceæ magnitudinis, Immanis magnitudinis ceti inſtar. Hom.Od.λ, πολλοὶ δ' ἅμ' αὐτῷ ἀνδρῶν κήτεσι κτλίονται γυναῖκα ἄνακτα δίης. Et Od.ω.Οἱ δὲ ἴδον κοίλῃ Λακεδαίμονα κητώεσσαν. In priore enim loco κήτεσι exponitur μεγάλοις, magni: & κητώεσσαν in poſteriore itidem μεγάλην, ἀπὸ τοῦ κήτους, quæ omnium natatilium & ἑνύδρων maxima ſunt. vel etiam Plurima cete nutrientem, vtpote vicinam mari: aut etiam ὡς ἐνίοις δοκεῖ κητώδη ἐκάλουν. Veruntamē & aliter vtrūque iſtum locum accipi ſciendum eſt. Sunt enim qui in priore κήτεσι eſſe dicant τοὺς Μυσοὺς pro Μυσοῖς, Myſis: quo modo Alcæum quoque Κήτεσιν dixiſſe pro Μυσοῖς. Itidémque Heſychio κήτεσι ſunt non modò μεγάλοις, ſed etiam gens Myſorum, ἀπὸ τῆς Κήτους τῆς παρὰ Κύπρῳ, à Ceto fluuio qui eos præterfluit. Sic idem tradit in poſteriore quoſdam exponere καλαμωδεῖν. nam κήτεα à quibuſdam dici τὰ καλάμινα δένδρα. Qua de re & ſuprà in Κάκτος, c.1116,b. vbi docui ſcribi & κηρητώδεσιν pro hoc κητώδεσιν. Præterea reperitur ET Κήτος pro κήτεσι. Heſychius enim κήτου affert pro μεγάλου, magnū, vt κήτεα quoq; dicti eſt ſignificare μεγάλα. Sed tribuit huic & alias ſignific. Tradit n. κήτεα vocari etiam ὦν πρὸ ὀψὲ διοδεύουσι τοὺς πλησίον (quod & κήτεα): item ὑμᾶτα, vt indicat Cratinus ὦ ὦρμαι : item πῶμα & παρὰ τοῖς κρέμμυσι: necnon μάλης π. Sed addit, eos qui τὰ Ὀλυμπιακὰ conſcripſerunt, per γ ſcribere γήτεα. & quidem Hedius. SEDET Κητείων hinc dicitur, eodem Heſychio autore, πλοῦς μεγάλους κῆτος, Nauigium ceti inſtar magnum. Sunt indidem & duo VERBALIA, Κήτευμα, ET Κητεία. Quorum vtrunque apud Athenæum legitur. Is enim lib.3,ex Diphilo tradit τὰ σιλφιόεντα ἐσθίειν à quibuſdam vocari κήτευμα. At libro 7 dicit idem. οἱόν φησι καὶ ὁ τὰς κητείας περιφράττων αἰθρῶν ὁ Ἀριστομένης. Vbi videtur κητείας vocare Capturas cetorum. At Cetarias & Cetaria Latini vocant Loca iuxta mare ſtagnantia & lacuſtria è quibus cetacea ſalſamenta petuntur. Cetarii verò, qui cetacea ſalſamenta vendunt.

Κητώδης, Κητώεις, Κητῶος, vide in præced. Κῆτος.

Κήτυ, vide Κῆτυ. Κῆτυ, t.2,c.9,a

Κηφαί, ἰῶνος, ὁ, Fucus: quartum apum genus, μικρὸν μὲν μέγεθος πάντων, ἄκεντροι δὲ καὶ τοῦτοι, vt tradit Ariſtoteles Hiſt.animalium libro 5, cap.22. Sic Plinius lib.11, cap. 11, Sunt autem fuci ſine aculeo, velut imperfectæ apes. Heſiodus Erg. ὡς καὶ ἀργὸς Ζυὸν κηφῆνας ἀπείρονας ἐσθέμεν ἔλπει ἀρμιλλώ. Et Xenoph. Pæd.2, ὥσπερ οἱ κηφῆνες δ' ἀπεῖναι μόνοι ζημιοῦσι τοὺς κατόπτας. Vnde apes apud Virg. Ignauum fucos pecus à præſepibus arcent. Inde DIMINVT. Κηφίσκος, Fucus paruulus: ſeu Fœtus fuci. Ariſtot. Hiſtor. animalium lib.9 de apibus, πλείους δ' εἶναι, φασὶν οἱ ἐκεῖ τοὺς κηφίσκους γίνεσθαι, διὸ ὧν οἱς οἱ καλούμενοι βασιλῆς καὶ τὰ κηφίσκια. Ex eodē Ariſtot. κηφίσκοι in vulgatis lex. affertur non ſolùm pro Fucus paruulus, ſed etiam pro Fauus fucorum.

Κηφισίδες, Heſychio ſunt πτυρομυῖαι, καττιτοφαγομυῖαι.

Κηφός, Suid affert pro ἀργύριον, Argentum.

Κῆχες, Doricè pro πῆχες, id eſt πῦ, Quó. vt κῆχες γῆς Lexic. meum verus, Etym. & Heſych. Interdum ei præmittitur πῖ. Ariſtoph. πῖ κῆχες εἰς τὸν οἰκεῖον. Et rurſum, πῖ κῆχες ἄδης Σκαλίας. Heſychius indicat quoſdam & πῖ κῆχες ſcribere, & accipere pro πῖ ἄγχες, hoc eſt πῖ ἐγγύς. & cum eo Etymol. in Ποῖ κῆχες.

Κηχᾶ, eidem eſt δαπίζει, quod potius μηχᾶ.

Κηώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Bene olens, Fragrans. Heſychius κηώδη exponit ἡδοδε, πυθμενάδεα addens ita dici ἀπὸ τῶν καρίδων τῶν θυμιάματα. Hom.Il.ζ, ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ θέσπεσε πέπλῳ, Δαιδαλέῳ μάλα πᾶσα.

Κηώς, ῶτος, ὁ, ἡ, itidem Bene olens: & quidem propriè ex ſuffitu & aromatis quæ adolentur. Hom.Il.ω, ἰς δὲ γαλαμβόντο κηώεντα κόμιστα Κήδειον. Heſ. κηῶτ exponit non ſolùm δῶδ μον, πυθμενάδεσσι, ſed etiā μαλακὰ, καθαρὰ, Nitida, Purum.

¶ Κιαίτερ, Heſychio eſt κίναδος, Cinædus: apud quē ET Κιαδίς, ἰτῶος, Meretrix.

Κιαδεῖ, eidē eſt κιάδει, Situ eſſe, Iacére: afferēti tamē mox Κίαται pro ὀκνεῖν: niſi fortè mendoſa ſit ea ſcriptura pro ἰκνεῖ.

Κίβδηλος, eidē ἐξάκτης, Miniſter: Suid. ὑπηρέτης, Latro, Prædo.

Κίβδις, eodem H. teſte ab Ætolis dicitur πήρα, Pera. Infrà κίβισις, pro eodem.

Κιβδηλεία, t.2,c.104,d.	Κιβδήλευμα, ib.c
Κιβδηλεύω, ib.b.	Κιβδηλία, ib.a
Κιβδηλεύων, ib.c.	Κιβδηλὶς, t.2,c.103,c
Κίβδηλος, ibid.d & VIII, d.ob.	Κίβδις, t.2,c.103,b

Κίβισις, Heſ autore Cypriis dicitur πήρα, Pera. Apud Suid. & in lex.meo vet. per υ in ſecunda ſyllaba ſcripta Κύβισις rectius verò apud Etym. vt & apud Heſ. Κύβεις pera vtrobique. eā.n. ſcripturam metrū poſtulat, in quo trisbrachyn efficit hæc vox. Dicit.n. Callim. Κύπρος πάσα ἰμὰ κίβισις. Et Heſ. in Aſp. Παῦ ὁ μαστροφόρος καὶ καλὸς διὰ τοῦ πλαίσιου ζωγρεῖ. αἰμεῖ δὲ μὴ κύβισις ἢ (ἐκεῖνα ἰδίως) Ἀργυρίη, βύσσοι δὲ καταφορικῶς φασί. Vbi tamen ſchol. quoque & nonnullæ edit. habent κίβισις: quum ea ſcripturam ferre metrū nullo modo queat, vti iā dixi. Significat aūt vocabulū hoc κίστη ſiue πήρα, teſte Etym. qui dictū vult ἀπὸ τοῦ κίδης ὁπερ ἐστὶ βύσσος: vel etiam à κύω, quaſi ἀπὸ τοῦ κύειν ἢ ἐγκυμονεῖν ἔχουσα, i. ἔμβρυα. quā etymologiā & ſynonymo κίστις accōmodat. Schol. Heſ. pro ſacculo accipit, verba paulo ātè citata ſic exponēs κίβισιν δὲ τὴν πήραν τοῦ Γοργόνος σκευάζειν ἀργυροῦν, continebatur capur Gorgonis ſacculo argenteo. Sunt qui per υ ſcribant κύβεις.

Κίβος, itidem ſignificat Capſa, Theca, Loculamentum. Suid. enim eſſe dicit τὸ κιβώτιον. Heſychius verò κίβι à Paphiis nominari tradit τὸ ὀπτὸν, Mutum: vel Stultum, Attonitum.

Κίβρος, ου, ὁ, affertur pro Latro: qui Suidæ κιβδηλος.

Κιβώριον, ου, τὸ, Ciborium: fructus fabæ Ægyptiæ. Dioſcor. enim lib.2, cap.128, inter alia tradit Fabam Ægyptiam ferre folliculos in quibus faba ſupra operculum promineat bullantis ampullæ modo: quā vocat κιβώριον ſiue κιβώτιον. ἔχει τὸ τοῦ φυτοῦ τὸ καρπὸν γίνεσθαι ἀπὸ ὀπῆς μέσον ὡς ἰκμαδώδη: radicē verò eius nominat. καλλιάνειραν, quæ & cruda & cocta edulis ſit. Idem fere tradit Athenæus lib.tertii initio, afferens locum quendā Nicē Georgicis, in quo iubet κατὰ τὰ κιβώρια διατμηθέντα εἰς χερσὶν πιέζειν Αἰγυπτίου καρποῦ κιβώρια διατμηθέντα εἰς χερσὶν πιέζειν ὑπὸ πάλαι πεδίλοισιν ὀρύσσειν ὑπόβουγον, Pedē ſi quis ſubiungens, diſcriminans & ipſe κιβώρια ἐν ἀφύσσοις ἐπὶ τὸ μέσον: diſcriminans & ipſe κιβώρια καὶ τὰ κολοκάσια. Itidem verò & Diphilus Siphnius quum dixiſſet fabæ Ægyptiæ radicem καλλιάνειραν dici, ſubiungit, οἱ δὲ γεγράφασι κύαμοι ὅτι τὰ κιβώρια, χλωρὰ ἔτι ὄντα διὰ τοῦτο. Et rurſum, γίνεται δὲ ὁ τοῦ κιβωρίου καρπὸς ἐπιφανὴς, ab Ægyptiis dictum ἀστεῖος, à Naucratis μαλίωσις, vt Athenæus libro 5 dicit, κιβώρια αὐτὰ καὶ φύλλα ὁμοίως ἔχει τοῖς δένδρεσι. Steph. quoque in Δάκρα aīt huius plantæ radicem dici καλλιάνειραν, τὸ ὑπόφυτον autē huius nominari κιβώριον. Vbi nota eum generalius dicere τὸ ὑπόφυτον, Quod ſupernaſcitur, ſeu Quod in ſummo caule naſcitur: ideóque & de faba ipſa & de folliculo eius intelligi poſſe: vt Diphilus paulo antè etiam pro folliculo accipere videatur, quum dicit, οἱ γεγράφασι κύαμοι ὅτι τὰ κιβώρια. Alioqui κιβώριον eſt etiam εἶδος ποτηρίου, poculi ſpecies, vt teſtatur Athen. loco ſuprà citato, initio libri 5. & Heſych. quoque eſſe dicit Ægyptium nomen ἔθνει ποτηρίου. Athen. l.11, ex Didymo refert, κιβώρια forſan eſſe ἃ λεκάνην σημαίνει, ἅτε τὰ πινόντων εἰς ταῦτα συντιθέμενα εἰς ἓν λίγνιδος κιβώρια.

Κιβώτιον, & Κιβωτοειδὴς, vide in ſequ. Κιβωτὸς.

Κιβωτὸς, οῦ, ὁ, Arca, Ciſta, Capſa. Athen. l.3, de citrio malo, ὃ τὸ μὲν κεφάλαιον ἀπεῖπεν ὁ Θεόφραστος ὡς ἡ κιβωτὸς μετὰ τῶν ἰσχνῶν, vt & Plin. l.12, c.3, Pomum Aſſyriæ ſeu Medicæ malo similis non manditur, odore præcellit foliorum quoque, qui tranſit in veſtes vnà conditus, arcéque animalia noxia. Et Dioſc. l.3, c.26 de abſinthio, ἀνακεῖται δὲ ἐν ἱματίοις καὶ κιβωτοῖς ἄκραν ὠφελοῦσα πρὸς τὰ ἐμπίπτοντα. de quo & Plinius libro 27, cap.7, Veſtibus inſertum tineas arcet. Sic autor epiſt. ad Hebræos cap.9, dicit, τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, Arcam fœderis. INDE Κιβωτοποιὸς

Qui arcas ſeu ciſtas conficit, Arcarum fabricator, Plut. A
Et DIMIN. Κιβώτιον, ου, τό, Arcula. Capſula, Scriniolum, ſeu Scrinium. Plut. Alex. κιβωτίον δὲ τινες αὐτῷ φερεσυτλήτης, οὗ πολυπλήσιον οὐδὲν ἐφαίνετο τῶν τοῦ Δαρείου χρώματα ἢ τὰς ἀπὸ πηδυαῖ ἐσθῆτας ἀναμβαίειν. ibidem, ὁ κιβώτιος φρουρὸν τῶν Γαλατῶν. Veterr. & Ariſtoph.

Κιγκλὸς, Κίγκλος, Κιγκλίζειν, vide in Κίγκλος.

Κιγκλὶς, ίδος, ἡ, Porta cancellata, ſeu Valuæ cancellatæ, Cancelli. Plut. Galba, τὸν τοῖχον τῆς μέσης ἐλαύνοντες, καὶ σανίδα λεπτὴν κιγκλίδα, δίαυλα τοῖς βουλομένοις μετ' ἐμέσην παρέχον, Cancellis circunſepetum. Poll. l. 8, ſcribit τὰς ἐπὶ δικαστηρίων θύρας vocatas fuiſſe κιγκλίδας, à Romanis dictas cancelli: & ſchol. Ariſtophanis ait κιγκλίδα nominari τὴν θύραν τῶν δικαστηρίων, quam appellari & κανκελλωτὴν, cancellatam: ſeu τὸν κάγκελλον τῶν δικαστηρίων, cancellos iudicii, propriè autē ita vocari debere τὰς δικαστικὰς θύρας, quas & δικαστίδας appellant nonnulli. Dicit itaque Ariſtoph. Equit. Τὴν κιγκλίδ' ἐξαίφνης. Et in Veſpis, Ὁ δ' αὐτοῦ κιγκλὶς ὅτι τὴν κιγκλίδ' ἔπνιξεν: vtrobique intelligens de fori iudiciarii cancellis, ſecundum ſchol. ve certè accipiēdum apud eundē in Δαιταλεῦσι: vbi dicit, Ὁ δ' ἀλιτὴς ἦλθε πρὸς τὴν κιγκλίδα. Idē ſchol. κιγκλίδα esſe vult non ſolùm cancellos & valuas biſores, ſed etiā τὴν τρύπαν δι' ἧς ἡ κλεὶς πήγνυται, foramen per quod immittitur clauis. Schol. Theocr. vult eſſe etiam eorum ferreum portarum. Vide Κιγκλίζειν in ſequenti Κίγκλος.

Κίγκλος, & Κιγκλιμὸς, cum Κιγκλίζειν, vide in ſequ. Κίγκλος.

Κίγκλος, ου, ὁ, Cinclus: auis quæ continuo motu pennas quas in cauda habet, quaſſat, teſte Galeno 1 VF & Heſychio eſſe dicit ὄρνεον πυκνὰς τὴν οὐρὰν κινοῦν, ſecundum quoſdam τὴν σεισιπυγίδα: & Suidas, eſſe ὄρνεον μικρὸν ἢ στρουθὸν κινοῦν, quod nonnulli σεισιπυγίδα appellant. Id autem eſſe σφύραν λεπίδι: vnde prouerbialiter Menandrum in Thaide dicere πλοκάμους κίγκλου. Pro eodē apud eundem in manuſcripto etiam cod. reperio Κιγκλὸς & Κίγκαλος. Sic enim ibi, Κιγκλὸς, ὁ πλοκὰς. Quibus ſubiungit, Ab aue quadam marina ſic dicta: quæ vſque adeò inualida eſt vt nec nidū ſibi proprium cōſtruere queat, ſed pariat in alienis: ſemper autem mouetat pēnas quas in cauda habet, καθάπερ τὰ σείοντα σπυρία. Et rurſum, Κίγκαλος εἶδος ὀρνέου λευκοῦ καὶ κοπίνου. vnde prouerbium, πλοκάμους λιβυκοῖδος καὶ κιγκάλου. Sed harū ſcripturarum prior præſertim, quæ habet κιγκλὸς, ſuſpecta eſt: altera videtur tolerabilior. INDE Κιγκλίζειν dicitur imitari τὸν κίγκλον, in modum τῆς κίγκλου κινεῖν ἢ σείειν. teſte Heſych. etiam, qui κίγκλον eſſe ait ὄρνεον πυκνὰς ἢ σείειν κινοῦν: & inde κιγκλίζειν dici τὸ ἀβρὰ κινεῖσθαι, motu quaſſari & agitari. Sed idē κιγκλίζειν actiuè etiam exp. σαλεύειν, κινεῖν, Agitare, Cōcutere, Mouere: itidémque Suid. qui addit etiam ἦχον ποιεῖν, ſonitum efficere. Repetitur certè & paſſ. κιγκλίζεσθαι pro Motu ſuccuti, Crebro motu agitari: apud Theocr. verò de pathico cinædo, Tremulum criſſare ſeu ceuere: Idyll. 5 Ἦ νὰ μάμακα' ὅτ' ἐγὼ τὸ κατάπυγον, ἢ τὸ σπερμὸς ἔμον κιγκλίζει, καὶ πὰς ἁρὺς οἶχε πόκας; Vbi ſchol. quoque κιγκλίζειν eſſe dicit τὸ ἀβρὰ κινεῖσθαι ἢ σαλεύεσθαι ἀπὸ μαλθακοῦ τῆς κίγκλου οὕτω καλουμένου, quē nonnulli σεισιπυγίδα appellant. Veruntamen idem & ἀπὸ τῆς θύρας κιγκλίδος metaphoram eſſe dixerat, vocari enim κιγκλίδα, τὸ ἐπάνω τοῦ σκέλους ὀστοῦν τῆς ἰσχιάδος τὸ μέσον ἢ ὑπερκρανὶ ἢ θύραι. Sed hæc deriuatio parum veriſimilis eſt: ideóq; à præcedente non diſcedendum: præſertim quum eā Galen. quoque & Erotian. approbent. Quorum vterque VERBALE Κίγκλισμὸς exp. δόνησις ἀνωμάλος κίνησις, ἀπὸ τῆς κίγκλου, ὁποίᾳ πτυκνᾷ τὴν: vterq; inquam in ἐξηγήσει vocū Hippocrati peculiarium. Et ille rurſum Comm. 1 in l. b. De artic. exponens hæc verba, μικρὸς γὰρ ὁ κιγκλισμὸς ἢ δρόμος τῶν ὀστέων, annotat itidē κιγκλισμὸν eum ibi nominaſſe τὴν βραχεῖαν κίνησιν, ἀπὸ τῆς ζώου τῆς κίγκλου, διὰ τὴν σμικρὰς ὀκλάσεις τὰ πυγαῖα ποιεῖν. Vbi quod Hippocr. vocat κιγκλισμὸν, alibi DICIT Κιγκλισμὸν, ſub finem ferè eiuſdē lib. De artic. ἀπ' ὀλίγης μὲν (inquiens) καταπάσσειν, βραχεῖαν δὲ κιγκλισμὸν. Quo in loco Galen. iterum annotat, vocaſſe eum nunc fœm. gen. κιγκλισμὸν quod ſuprà maſculino κιγκλισμὸν appellaſſet, ἢ ὅτι βραχὺ γεγενῆσθαι δεῖ πάντα. addens, vti ſe ibi vocabulo ἐξαγκυλόω quū Hippocr. quoq; verbo ἐξαγκυλᾶν vſus ſit ὅτι ἡ βραχεῖα κίνησις ἐστὶ τὰ ἰσχία κινοῦσα. ita igitur dicitur Crebra & leuis agitatio, Succuſſus.

Κικρᾶ, Heſychio κιρνᾶ, Milcet. quod & κικρᾷ, ſine γ.

Κικραμμὰς, eodem teſte auis quædam eſt.

Κίκριται, eidem eſt κνίζεται, ἐλύπται, Vellicatur, Lamentatur. In qua poſteriore ſign. dicitur & κιρίται.

Κικχάω, idem quod πτήσσω, eodem autore: qui affert & κικχάνει pro εἰς φυγὴν τρέπει, λαμβάνει. Infrà fine γ.

Κιλχλίζει, idē affert pro σαλεύει, μυχλεύει, κινεῖ: pro quo paulo antè κιγκλίζει. Itidē pro Κιλχλὶς, quod eidē eſt ὁ τῆς δικαστηρίου καγκελλωτὸς, paulo antè habuimus κιγκλὶς. At pro κιγκλισμὸς, quod eodem autore eſt αἰχμὴς χάλκου μετὰ αἰκμῆς, infrà fine γ ſcriptum κιχλισμὸς.

Κίδαξος, nūmi genus apud Poll. l. 9. Ibi n. quidam tradit ἢ ἀθλητὰς eſſe πεπλοφόρους, ἢ δύτασθαι ὀπτὰ κιδάξους. AT Κίδαλον, Heſychius eſſe dicit κρόμμυον, cæpam.

Κίδαρις, eodem H. autore eſt πῖλος βασιλικὸς, Pileus regius quem & πίλον, nonnulli verò κίτταριν per τ appellant vel ſphæram quale ſacerdotes geſtant, ex myrrha & labyſo: vel ἀλαβαστρίτην πῖλον, ἄθλημα περσικὸν ἀνδρόμων. Ita ille. & cū eo Suid. Apud Plut. per τ ſcriptum κίτταρις. vt in Pomp. p. 1171, dicit Mithridatis ἢ κίτταρις fuiſſe βασιλικὸν τῆς ἱερωσύνης. Et in Artox. p. 1873, Dario datum fuiſſe τὸν καλούμενον κίτταριν ὑπὸ Πέρσαις. Apud Curtium (vt apud Poll. quoque) per δ, lib. 3. Cidarim (inquit) Perſæ capitis vocabant inſigne: hoc cærulea faſcia albo diſtincta circuibat. At apud Athen. l. 14, ἐν ᾗδαῖς Ἀρκαδικαῖς κίδαρις, de ſaltationis quodam genere.

Κιδάριον, ET Κίδαρος, Vulpes: Heſychio ἀλώπηξ. qui tamen poſterius κίδαρος adiect. etiā exp. δόλιος, Dolioſus, Subdolus, Fraudulentus, Aſturus, vulpis videlicet in modum. Quo ſignificatu ET Κιδάριος dicitur, eodē H. teſte, afferente nimirū Κιδαρίσαι pro παίζειν, vulpis more, quæ κίδαρος dicitur. A qua & VERB. Κιδαρεύειν, eodē autore ſignificans παίζειν, Malitioſè & vafre agere more vulpino. Sed idē tradit, verbum hoc exponi etiam ἰδίως, derivatum ἀπὸ τοῦ κίδου: itidémque κιδάριον quoſdā velle παιδὸς εἶδος ἐπὶ τοῦ κίδου, & ſignificare ἢ βδελυκτότατον. Quibus neſcio an aſſentiendum ſit. Infrà Κιδ.

Κίδαται, cum act. κίδημι, ῶ, ſ. c. 814, a.

Κίδη, Hordeum toſtum. Heſychio enim κίδαι ſunt αἱ ἐγχώριοι πρωτομήνιαι κρῖαι, quales ſuprà κάγχρις. Sed ſuſpectum eſſe poſſit illud ἐγχωρίαι.

Κιδηνόμιος, ſiue Λιδηνόμιος, H. eſſe dicit τοὺς ἀσυντάκτους, Inualidiores. At Κιδνὸν, idē Paphiis eſſe ait ὑπτιάδη, Huc.

Κίδνη, eidē eſt φέγγος, φῶς, αὐγὴ, Lux, Splendor: item πάχνη, Pruina: necnon ἔμπνιγη, Caligo.

Κίδνῃ, eidem ſunt ἡ μεσόβη σπορὰ: à nom. κίδη.

Κίδνημι, t. 2, c. 104, f.	Κίδνησις, t. 2, c. 105, a
Κίδνημι, ib. f.	Κίδνησμα, t. 2, c. 206, a
Κίδνημι, ib. g.	Κίδνητις, t. 2, c. 205, d
Κίδνησις, t. 2, c. 206, a.	Κίδνητμα, ib.
Κίδνησιμος, ib. g.	Κίδνητις, ib. c
Κίδνητις, ib. d.	Κίδνητρα, ib. f

Κίδνητρις quoque affertur pro κίδνητρα, Cit hriſtria.

Κίδνησις, t. 2, c. 206, f

Κίδνος, t. 2, c. 104, h. & 206, h. Apud Heſych. oxytonum κίδνις, expoſitum πλοκὴ, πῆξις.

Κίδνωδία, t. 2, c. 205, c.	Κίδνωδία, ib. b
Κίδνωδιστὴς, ib.	Κίδνωδὸς, ib. a

Κίδυες, affertur pro κίδαρις: ſed nullo citato autore.

Κιδών, t. 4, c. 516, c. Κίδων autem, Heſychio πῶμα πίθου, Operculum dolii.

Κίεμος, eidē eſt ὁ χερσαῖος κροκόδειλος, Crocodilus terreſtris.

Κίκι, ικος, τὸ, Cici: arbor quæ alio nomine κρότων dicitur, & σισαμον ἄγριον, & σέσαλι κύπειρον, teſte Dioſc. lib. 4. c. 164. vbi eam & vires eius medicas deſcribit: addens, INDE Κίκινον ἔλαιον dici quod ex fructu eius ἀποθλίβεται. Vnde Plin. l. 15, c. 7, Fit oleum & è cici, arbore in Ægypto copioſa: alii crotonem, alii trixin, alii ſeſamum ſylueſtre appellant. noſtri eam ricinum vocant à ſimilitudine ſeminis. At de medico vſu cicini olei, vide eundem l. 23, c. 4. De iiſdem, Galen. Simpl. med. l. 7.

Κίκινον, Heſychio ἢ κορώνης τὸ κόπριον, Fimus cornicis.

Κίκινος, vide in præced. Κίκι. AT Κίκινος, Cincinnus, Cirrus, Crinis intortus criſpatuſque. Epigramm. lib. 7,

pag.411,Ναὶ μὰ τὸν Δία κίκιννον Τιμοῦ φιλέοντα κίκιννον. A- A
ristoph.apud Suid ὡς ἐγὼ νομίζω τινὰς γῆρας τῷ κίκκῳ
ἢ πολὺν κιννίσκον παιδὶ καὶ σχῆμα καὶ ἀφροσύνην. Pol-
lux quoque l.2,scribit Aristoph.& Eupolin ἐν ὑποπτείαις
vocare κίκιννος: quos nominatos fuisse & στεφανίας,
quia videlicet iuxta aures imprimis interqueri & cri-
spari solent.Cratinus verò(inquit)dixit & στεφανίας κικι-
νους,ὡς στέφανόμενους ὑπὸ ἱερότητος,subtilitate æquiparan
dos stamini. Apud Hes.legitur ET Κίκινα,πεζόπλα-
στα:sed non sine mendi suspicione.
Κίκιρρος,Hesychio ἀλεκτρυών,Gallinaceus,qui & κικκός. B
Κίκις,factum πρὸς τὴν κίκκις, quod significat τὴν ἰχνῦν, verso
v in i.Ita Etym. At Suid.esse dicit nomen proprium
fratris Alcæi.
Κίκκι,pro Galla,affertur ex Theophrasto Hist.plant.lib.1,
& lib.3,c.6.sed perperam. Scribendum enim κικὶς per v
in priore syllaba.vt tum apud Dioscor.& Galen.tum Hes.
& Suidam.
Κίκκα,Hesychio ἀλεκτορὶς,Gallina.
Κικκαβᾶν, κικκαβᾶν, vox nocturnarum. Aristoph.n.schol. C
in Auibus scribit πρὸς γλαῦκας dici ita φωνῦν: & inde eas
VOCARI Κικκαβάς.
Κικκαβίνει,Hesychio ἐλάχιστα, οὐδέν,Res minima,Nihil.
Κίκκαπος,eidem Hesych.est ὁ ἀπὸ τῶν βδελυρῶν ἱδρὼς ῥέων,
Sudor qui è femoribus defluit: & nomen βάλανος,iactus
lusorii.
Κίκκη,eidem ἡ ἀπὸ τῆς αἰδοίου δυσοσμία,fœtor qui è veren-
dis fertur.qualis ferè suprà κίκκος. Ab eodem exponi-
tur συνουσία,Coitus.
Κικκιδᾶσαι,eidem est μυδᾶσαι,Merda inquinare. D
Κικκιλιδᾶς,eidem Hesych.est παιδὸς αἰδοῖόν,Excremē-
tum pueri.
Κικκὸς,eodem H.autore est ἀλεκτρυών,Gallus. item κάπηλος,
Fur.& ὕβρις χόρτου,Excrementum.
Κικλάει,Hesychio κλαυῖ, Vocat.quod & κακλάσκει.
Κικλήσκω,l.2,c.30,c. Κικλήσκομαι,ib.d
Κίκλισμις,Hesychio γέλως,pro quo suprà κιγχλισμός.
Κικνία,eidē sunt μικρὰ φλυκίδια, parui pediculi.
Κικυβαυλεύδης,Conchylii quoddam genus nigrum: itē πᾶ-
σα στάσις σκωλήκων.Hesych.
Κίκος,eidem H.est ὁ τῆς τίτθης, Cicada recens à partu. In- E
frà Κιμίς.
Κικράω ὦ,l.2,c.141,c
Κίκυβος,siue Κίκυμος,Hesychio λαμπτὴρ:item γλαυκὸς,Glau
cus:forsitan ab aue quæ VOCATVR Κίκυμις.ea autem
est γλαῦξ, Noctua: alio nomine dicta Κικκαβῆ, à voce
quam edit,teste schol. Aristoph. qui & hoc exemplum
affert ex Callim.κατ' ἀγαθὴν κίκυμις:additque ab Home
ro vocari κύμινδιν. Ab eadem aue, vel etiam à nomi-
ne adiectiuo,est VERBVM Κικυμᾶσαι, Suidæ παραλύ-
σαι,Cæcutire. Item Atticè Κικυμᾶσθαι,quod Hes.exp.
δυσβλεπεῖν, Ægrè videre, Visu seu acie oculorū esse de-
bili & hebete. Itidē verò idē & γλαυκίζειν attulerat pro
ἀμβλυωπεῖν: procul dubio ex eo φησὶ τὴν νυκτερίδα ζῶον
ἄμβλυ in diurna luce est ἀόρατος & ἀμαυρὸν, vt præter a-
lios testatur Plutarchus Sympos.lib.8, sub finem pro-
blem.8. Apud Hesychium scriptum Κικυμὶς pro κι-
κυμὶς,nescio an rectè.
Κικυμὶς,Κίκυμος,Κικυμώδης,vide in præced.Κίκυβος.
Κίκυς,Hesychio δύναμις, Vis,seu Vires,Robur. itidémque
Etymologo,qui deriuatum vult παρὰ τὸ κίνω τὸ περιβάλλομαι,
quoniam videlicet ὁ ἰσχυρὸς ὑπ' ἄλλων οὐ περιβάλλεται φαίνεται. Qua-
propter & Homericus schol.esse dicit ἀπὸ δυνάμεως κι-
νεῖται,motum coniunctum cum vitibus. apud Hom.O-
dyss.2, Δίκην οἰ γάρ οἱ ἴτην ἰῶς ὑμετέρους, οὐδὲ τι κίκυς. Inde ἀ-
κικυς,Cui nulla est κίκυς. Apud Suid.reperio & VERB.
Κικύω,expositum ἰσχύω,Valeo,Viribus polleo: & πρόθυ-
μαι,Accelero,Propero,Festino.
Κικάεως,Hesychio ὁ ἥλιος,Sol.
Κικλὰς,eidem est στρουθὸς ἄρσην,Passer masculus. H
Κικλήσκει ἄρπη,eodem teste dicuntur οἱ μεγάλοι καὶ μικροὶ ἅρπαι, vt
Athen.quoque libro 3 scribit Platonem comicum ἐν τοῖς
μικροῖς ἅρπαις καὶ στρουθοῖς vocasse κικλήσκη, his verbis,
κατ' ἄρπας καὶ στρουθοὺς, καὶ τὴν καλουμένην, οἶμαι μικρὰν
κικλήσκη. Forsan autem κικλήσκη siue κικλήσκη dicitur, quo-
niam tales in Cilicia fierent è farina per cribrū seu sac-
cellum non transmissa,sed mixta furfuribus. A Ci-
licum certè gente Κίκλωπες siue Κίκλωπες φρύγες denomi-
nantur οἱ δασεῖς, Hirti & hispidi, seu Villosi: quoniam
tales ibi prouenire dicuntur:indeque τὰ ἐκ τῶν ποιμνίων
ἱμάτια vocantur κίκλωπα,teste Hesych.& Suida. vt & Var
ro sub finem lib.2 De re rust. Capra(inquit)pilos mini-
strat ad vsum nauticum,& ad bellica tormenta & fabri
lia vasa. Tondentur,quòd magnis villis sunt in magna
parte Phrygiæ:vnde Cilicia & cætera eius generis ferri
solent.Sed quòd primùm ea tonsura in Cilicia fit institu-
ta,nomen id Cilicas adiecisse dicunt.Ita igitur Colu-
mella dicit,Cilicio detergito quicquid arenæ adhæse-
rit. Et Cic.Ciuitatibus coria,cilicia,saccos imperaret.
Κικιλίζω.& Κικκιλίσμαι,l.2.c.v,b
Κίκλωπες ὄλυφες,ib.d. Vide & Κίλικες paulo antè.
Κικκισμοὶ, Theopompus historicus vocat τὰ ἐκ περιττώ-
ματος,Cædem ex temulentia,teste Suida.
Κίκυς βοὸς, Hesychio autore dicitur τὸ ἐν κέρασι ἔχον κύκ-
λον.qui infrà & gemino λ κίλιξ. Alioqui Κί-
λιξ est nomen κύριον, significans hominem è Cilicia o-
riundum. At Κίλικα ὄλυφα dicitur pro Κλωπικὰ, mu-
rice.quoniam talis prædicatur Cilicum gens.vnde & Κι-
λικίους πυραμίδας dicūt τοὺς πτωχούς. Iatrones enim crudeli-
simique homines fuisse perhibentur Cilices.
Κίλικι,Κιλικτῆρι, vide in Κίκκος.
Κιλικιαρίζει, Hesychio est κακοπαθεῖν.
Κιλίβατις,Ligna tribus suffulta cruribus quibus clypeos
imponebant qui belli laboribus defessi interquiescere
volebant,vt tradit schol.Aristoph.& Suid. Dicit certè
Aristoph.in Acharn.ὅτι κιλίβατις οὐκ ἦν τῆς κύκλου.
Potius tripodem clypei interpretari,vt mensæ. Ita sanè
Budæus apud Athenæum libro 5, ὅτι κιλίβατις κατα-
σκεύασμα exponit Super tripodes excitata erat. Apud
Hes.verò reperio Κιλίβατις,βραχεῖα βάσις ἐφ' ὑποθέματι
στρογγύλῃ βραχείᾳ. Apud Poll.& κιλίβατις inter par-
tes currus:idem quod ὑποκυφώσιν,ἐφ' ὑπὸ ἓξ κρίκοις
μέσου ῥαβδοῦχος τὸ τόνον.
Κιλικευτὴς, Hesychio autore dicti fuerunt οἱ ἐπιτιθέμενοι
γεωμόροις.erant autem hi serui,& ὑπὸ ἀγρίου ἐξέβαλον,do-
minos eiecerant. Alii dicūt fuisse exulum Syracusano-
rum seruos, qui quum agros colerent,in tantam mul-
titudinē excreuerint vt dominos suos eiecerint. Suid.
habet καλικύδεται.
Κίλιξ,eidem H.est ἀμνὸς ἢ βοῦς τὸ ἓν κέρας ἔχων διεστραμ-
μένον, Agnus aut bos qui altero cornu est distorto. pro
quo suprà κίλιξ,vnico λ.
Κίλις,eodem teste dicitur ὄνος & πίθηξ σφόδρα à Cypriis.
Pro quo posteriore suprà habuimus κίλλος ex eodem.Ad
prius autem referendum κίλλος quod idem esse dicit τοῖς
δεσμωτηρίοις φασί. Nā ita & Poll.l.7,Est verò(inquit)
& κίλλος ὁ ὄνος χρῶμα. nam κίλλος Dores vocant πῶλον,
asinum:& κίλλαι τὰς ὄνους. vnde τὸ ὀνηλάτου,agasonem.indi-
cans nimirum κίλλος χρῶμα dici τὸ φαιόν,fuscum: ab asi-
ni colore,qui talis est. Nota igitur ibi κίλλος,Asininus,
Fuscus:& Κιλλακτὴς,Agaso. Ἐφ' ᾧ τὸ ἀγὼν τὸ κίλλος,ab agi-
tando asino. Nota etiam apud Hesych.oxytonum scri-
pturn esse κιλὶς, paroxytonos apud Pollucē. vt rursum
paroxytonos itidem apud Hesych.reperio Κίλλαι, ὄνοι,
Asinæ: item ἀσφάλειαι, Tali.
Κίλλυρος,eidem H.est σκοπτὸς, Moracilla. Forsan ab τὸ κίλλω
& verbo κίλλαν, quod sit quassare. vnde & κιλλώσεις for-
tè οἱ γεωμόροι dicti videantur, quòd dominos suos excus
serint & exegerint.
Κίμβαξ, Hesych.affert pro φράτρα:& κιμβάζει pro στρατεύ-
ται, Militat, Bellat. deducēs à nomine Κίμβαξ,quod est
ἀσπὶς,Scutum seu Clypeus.
Κιμβερικὸν, Suida autore, Vestimēti genꝰ est denominatū
a loco:apud Aristoph.Κιμβερικὸν ἱμάτιον. Hes.habet
Κιμβερικὸν.qui esse dicit χιτωνίσκου εἶδος πολυτελοῦς quod
appellatur στόλος. Apud Poll.verò scriptū κιμβερικὸν,qui
esse dicit διαφανῆ χιτωνίσκον, tunicularn pellucidā. Apud
Aristoph.initio Lysistr. κιμβερικὸν ὁρμήσας. vel κιμβερικὸν.
Κιμβίζει,Hesychio est ὁδοιπορεῖ,Iter facit, Viam carpit.
Κιμβικὸν,eidem est πανουργία, στάσις. A 7 Κιμβι-
ci sunt σφηκία, Vespulæ, Vesparum fœtus recens adhuc
à partu.Item sing.num.μικρολίθια, Sordes, Nimis tenax

& restricta parsimonia. Pro quo apud Suid.in manuscr. etiam cod.Κίμβικα. Ita enim ibi, Κίμβικα, σφυκία ἢ μειλίσια ἢ μικρολογία.quibus addit,ἢ ἄζηροφι. Forsitan tamẽ in prima signif.scribendũ κιμβικια vel κιμβικα: vt sit dimin.à κίμβηξ seu κίμβιξ idem significante quod βίμβηξ seu βίμβιξ. nam & hoc animalculum è vesparũ vel apum genere est. In posteriore autem,paroxytonos κιμβικία & κιμβικία. Ac quatenus quidem ἄζηροφιλῶ significat,possit derivari itidem à κίμβηξ seu κίμβιξ significante trochum & turbinem,vt βίμβηξ siue βίμβιξ.(nisi fortè cum diphthongo potius scribendum sit,à κιμβικιθία seu κιμβικθία, idem significante quod βιμβθία & βιμβικίζω) Quatenus verò eo declaratur σμικρολογία, derivandum à NIMIRUM Κίμβιξ. nam κίμβιξ dicitur ὁ σμικρολόγος,Sordidus,Nimis tenaciter restrictus & parcus. Plut.Sympos.lib.2.probl.1, τὴν ἀδικίαν καὶ μικροπρέπειαν καὶ χαλεπότητα, κίμβικα καὶ κύμινα (nisi potius scribendum κυμινοπρίστην) θεσσαλοβοιώτιον. Aristot.Magn.moral.lib.1,cap.22, ἔτι ὁ καὶ τοὺς αἰτιολογικοὺς ἔδη πάνυ· ἢ κίμβικας πάντας καλοῦμεν, καὶ κυμινοπρίστας καὶ αἰσχροκερδεῖς καὶ μικρολόγους. Idem Ethic.ad Nicom.lib.4,cap.1,οἱ μὲν γὰρ εἰς τοὺς ἰδίους τὰς θεσσαλογείας ἢ φειδωλοί, γλίχρι, κίμβικας, πάντες τῇ δόσει ὀλιγοστήν, τὴν δ' ἀπόκτησιν οὐκ ἐφιστανται, οὐδὲ βούλονται καμβύειν, οἱ μὲν, ὡς πάντα δύσκολον καὶ ἀνάβατον τὴν αἰχρὰν ὡς, οἱ δ' ἂν ὡς φόβον. Eust.κίμβικας dici vult ὡς ῥυπαρούς, ἀπὸ τῆς κιβδήλου χρυσίου.

Κιμβία,Κίμβικα.Κίμβιξ, vide in præced.Κιμβρικός.

Κίμβρος,Suidæ est ὁ λῃστής,Latro,Prædo: in exemplum afferenti hunc locum,ὁ δὲ, ὡς σώματα τὴν κίμβρων ἀφανεῖ ὄκ ἐλαθεν ἵνας ἡμέρας γήνται, πολυχρονιᾷ δὲ δοκῶν. Sed ibi κίμβρων nomine non intelligendi sunt latrones prædones ve,verùm populi Cimbri, qui in extremo Germaniæ angulo ad septentrionẽ chersonesum habent.hodie Dani vocantur à rege Dano.

Κιμμερὶς θεά, Hesychio autore dicitur Mater deorum, Bona dea: forsan à Cimmeriis. Ii enim interiora Asiæ olim tenuerunt: postea à regibus Phrygiæ Lydiæque, item à Scythis Nomadibus, Asia exacti ad occidua magis se receperunt. Itidem sanè ab iis Κιμμερὶς nominatur oppidum quoddam Troadis. Ab iisdem Cimmerii muri,Cimmeria portoria, Cimmerium fretum, Cimmerius Bosporus: de quibus vide Herodotũ. At Cimmerii lacus & Cimmeriæ tenebræ,prouerbialiter à Cimmeriis frigida & soli imperuia loca tenentibus.de quibus vide Festum & Strab.

Κίμπλω,pro κίμπτω dicitur,vt κιμπλὼν pro κιμπλάν. vnde κίμψαντες,quod Hesych.exp.ἐρίσαντες,συμξαντες.

Κίμωνις, apud scholiastẽ Aristophanis ex Homero pro γλαυξ,Noctua.Pro quo alii habent κύμωνις, transpositis literis vocalibus.

Κιμωλία γῆ, Cimolia terra: terræ genus quod in Cimolo insula effodiebatur. ea autem erat vel λευκή, candida, vel ἰώδης,ad purpureum inclinans. Dioscor.lib.5, cap.176. Plin.Cimoliam cretam appellat lib.35,c.6: qui itidem lib.eiusdem c.17,Cretæ(inquit)plura genera.ex iis Cimoliæ duo,ad medicos pertinentia,candidum & ad purpurissum inclinans.

Κιμώνια,Suidæ sunt λείψανα,Reliquiæ. Apud Hesychiũ sine diphth.Κιμώνια: quæ esse dicit ἐρείπια οἴκων κεκαπνισμένων, rudera inter quæ cinædi pædicones patiebãtur. Forsan autẽ rudera ista fuerunt fami in honorẽ Cimonis ædificati. Suid.n.Κιμώνιον memorat fuisse ἱερὸν τῆ Κίμωνος, Templum seu ædem Cimonis.

Κινάβαες,& Κιναβάεινος, vide in Κινάβαες infrà.

Κιναβδήματα, Hesychio sunt πανουργήματα,Doli,Facinora vafra & astuta.Infrà gemino ν.

Κινάβρα, propriè ἡ τῶν κυνῶν βρῶσις,Canum cibus: κακοβόρα τις οὖσα.aliàs ἡ δυσωδία τῆς μασχάλης τῆς αἰγὸς, fœtor quem caprarum alæ reddunt. Ita Suidas.vt Hesychius quoque κινάβραν esse dicit δυσωδίαν τῆς πράγεως, fœtorem hircorum. Apud Etym.scriptum κινάβρας,idq; propriè esse dicitur ἡ τῆς πράγεως δυσωδία:generaliter autem & simpliciter ἡ δυσωδία,quiuis fœtor:item ἡ πήρα, Pera. Sed ea terminatio non potest mihi non esse suspecta,quum apud Lucianum quoque reperiam fœmininum κινάβρα,in dialogo Charontis & Mercurii,pag. 50,ἀνθρωποπώπορες τινῶν αἰγαπόδων, ὑπὸ δίμβας ἀπὸ τῶν κινάβρων. Apud Pollucem reperio etiam Κινάγρα. Nam libro 2,tradit,τὸν ὦ τοῖς πρώτοις δυσωδίας, οἷς καὶ τὸν ὦ τῆς μασχάλης, κινάγρα vocari & χάσκη, tum ab aliis tum ab Eupolide in Πόλεσιν. Quam scripturam ferri posse iudicarem, vt καλαύροψ pro καλαβροψ reperiri scio,nisi Hesychius κινάγρα à Cyprijs vocari scriberet ψύχος τὸ λίαν ἡμέρα: forsan ἀπὸ τοῦ τὴν κακῶς κινεῖσθαι τὸν αὐχένα. Veruntamen vt κινάβρα ἐστὶ ἡ κινάδεσα, ITA ET Κινάγρα affertur à κινάγρα. Significat autẽ hoc verbũ Oleo,Fœteo: & quidem proprie Hircũ oleo,seu Ex alis fœtorem emitto. hircorum proprium. vt & Suidas apud Aristophanẽ αἰγῶν τι κιναβρώντων exponit δυσοσμίαν ἀποπεμπόντων ὀκ τῆ μασχάλη. Inde ET Κινάβρωμα dicitur Purgamentũ fœtens. Hesychio enim κιναβρώματα sunt ἀποκαθάρματα ὄζοντα.

Κινάβρας,Κιναβρεών,Κινάβρωμα, vide in præced.Κινάδρα.

Κινάδος,sunt qui esse velint ζῶον μικρὸν τὸ αἰδοῖον ἐσχηκὸς ἐς ὀμφαλὸν, ὅθεν τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον. alii ita vocari censent παρὰ τὴν ἀλώπεκα, peculiariter autem τὸν ἀλώπεκα, Vulpem. Quæ quum sit animal astutissimum, ideò κίναδος de homine vafro & versuto dici, hoc est, de homine vulpis in modum vafro, Vulpina vafritie prædito. Aristoph.Nub.κρόμμυον,κίναδος, πρόμυς. Demosth. Pro cor. τῶν ὃ ἐξ ἀρχῆς ὑμῖς πεπραγότων ἐστὶν, οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεπραγώς. Et rursum,οἷς οὐ ζώντας μόνον κίναδος, κολακείαν παρεκολούθησε, πεθνεῶσι δ' οὐκ αἰσχρὸν καταγελᾶν. Itidem Sophocleus Ajax,pag.7, Vlyssem vocat ὀπτικὸν κίναδος: quem Homerus quoque δολόμητιν & δολίαις κιναδεσσι ac κερδαλεόφρονα prædicat. Nec verò neutro tantùm genere dicitur τὸ κίναδος, verùm etiam ὁ κίναδος. Theocr.Idyll.5,Καὶ πῶς ὦ κίναδ' οὗ τὰ δί γ' ἴοντα ἐξ ἴσου νέμῃ; Vbi schol.quoque exp.πανοῦργε. nã Siculi(inquit) τὴν ἀλώπεκα appellant κίναδον: quod animal est πανοῦργον. Existimat autem eam sic nominari ἀπὸ τοῦ κινεῖσθαι αἰεὶ δῆθε. Hesychio verò κίναδος est θηρίον,ὄφις. Apud Suid.reperio & DIMIN.Κινάδιον.quum enim dixisset κίναδος dici eum qui sit κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ,subiungit,Peculiariter autẽ Siculos ferũt τὴν ἀλώπεκα vocare κινάδιον,Vulpeculam. Quæ verba apud Harpocr.quoque leguntur.

Κινάβιας,Hesychio κρυπτὸς,Occultus,Tectus.

Κινάθίζειν,idẽ esse tradit ἐδράζειν,ὑποπτεύειν καὶ μικρὸν συναίρειν. Sed addit,quosdã exponere μυκᾶσθαι & κινεῖν. Ac vt verbum κινάθίζειν expon.κινεῖν,Mouere: ita & eius VERBALE Κινάθισμα exp.κίνημα,Motus:sed addẽs πτήσεως,significans videlicet,esse motũ & strepitũ qui à plurib⁹ vnũ in agmẽ congregatis cietur.vt & schol. Æschyli exp.κίνημα πτήσεως, in hoc loco Promethei, κινάθισμα πτώκων πέλας οἰωνῶν. Pro κινάθίζειν autẽ,quod est μυρίζεσθαι, Querula voce lamẽtari,dicitur & Κιναρίζειν paulo ĩtrà.

Κιναιδία, t.1,c.144,d. Κιναιδίζομαι, ib.

Κιναιδίον,auicula quæ & ἴυγξ,teste Hes.videlicet ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὸν αἰδοῖον,vnde & σεσοπυγὶς dicitur, Lat.Motacilla.

Κιναίδημα, t.1,c.144,d. Κιναιδολόγος,ib.c

Κίναιδος,ib.& t.2,c.521,b.ob.

Κινάκτισθαι, Hesychio est μικρολογῆσθαι.

Κινάμωμον,& Κιναμωμὶς,vide infrà in Κινάμωμον.

Κινανδρα,Hesychio est ἀλώπηξ,Vulpes:quæ & κίναδος.

Κινάρα, t.1,c.513,c. Meminit eius obiter & Dioscl.3,c.10, scribens chamæleontẽ albũ ἀφιέναι ὀκ ἐκ μέσου ἀκανθας ἐμείαν ἰχῖνι παλαιστὴν ἢ κινάρα. Et Poll.annotat Doricẽs poetas κινάραν vocare τὴν καλυμβίλιν ἄκανθαν.

Κιναρίζειν,Hesych est θρηνεῖν μετὰ τοῦ γοργυζειν,Flere querulo cũ murmure.quod & κινυρίζειν & κινάθίζειν, teste eodẽ. Exp.& κινεῖσθαι,quod infrà κίνυσθαι,& paulo antè κινάθίζειν.

Κιναύρα,& Κιναυρεών, vide in Κινάβρα.

Κινανδίειν,Hesychio πανουργεῖσθαι. Malitiosè & vafrè agere.

Κίνδα,eidẽ est πόρνη,αἰσχρουργὸν, Meretrix, Turpitudo.

Κίνδαλος,Claud.Poll.n.tradit κινδάλους quoq; nominari δοὺς ἅλωσι:vsus eius hoc exemplum afferens ex τῷ τῶν νεῶν πλοίῳ Philonis siue Apollodori, κινδάλους γὰρ ἐχόντων ζυλον ἕκαστον. Idẽ l.9,scribit κινδάλους appellatos fuisse τοὺς παιδίους,paxillos: VNDE Κινδαλισμὸς dicatur ἡ δίξ παιδίων παῖξις, lusus qui fit paxillis. quo oportebat aliquem non solùm καταπῆξαι τὸν παίδαλον καὶ γῆς δύσαι, sed etiam τὸν

κατα πληξιν ακροδωνα, πληξαντα τον υφαλον ὑπερ πεδιον. vnde & prouerbiũ extitisse, Ηλω τ' ἠλον, πεδιον ω τον πεδαλον. Inde & à Dorienſium poetarum nonnullis ὁ ὧδὶ παιζων, qui ita ludit, VOCATVR Κινδαλοπαικτης, teſte eodem Poll.

Κινδαξ, Agilis, Qui facilè ſe huc illuc mouere & flectere nouit. Heſychio eſt ἀλλομενος, afferenti itidem κινδαλας pro ἀλλομενους.

Κινδαινω, eidem H. eſt κινεῖται, μοχθίζει, Mouetur, Cornibus ferit.

Κινδαξ, Vulpes. ἀλωπηξ, eidem Heſychio. qui ET Κινδαξιον affert pro ἀλωπικον, necnon πανουργον, Malitioſorum & vaſrorum vulpis more. Suprà line Κιδαξ & Κιδαξιον.

Κινδαξοι, eidem Heſych. ſunt ὄρνεα, Aues: & ἄγγεια κεραμεα. Suid. quoq; κινδαξον eſſe dicit auem quãdã. Heſ. & Etym dicunt eſſe & gentẽ Indicã. Infrà Σινδαξοι.

Κινδυνευμα, t.2, c.212, b. Κινδυνευτεον, Periclitandum. Eurip.

Κινδυνευτης, t.2, c.212, c

Κινδυνευτικος, Qui facilè ſe offert periculo. Ariſtot.

Κινδυνευω, Periclitor, abſolutè poſitum, &c. t.2, c.209, g. c Κινδυνευω cum infinit. &c. c.210, b. Κινδυνευω cum caſu aliquo, &c. ibid. a. Κινδυνευω cum præpoſ. aliqua, &c. ibid. g. Κινδυνευω cum infin. redditum per Videor, &c. ib. f. Paſſ. Κινδυνευομαι, c.211, b.

Κινδυνος, t.2, c.207, a. Κινδυνωδης, t.2, c.209, f

Κιννομοι, Heſychio οἱ μικροὶ ἰχθυες, parui piſces.

Κινεω, Moueo, t.2, c.213, b. Κινεω, Agito, c.214, d. Κινεω metaphoricè vſurpatum, ib. g. Κινεω, Muto, c. 215, a. Κινεῖται de ſeminibus dictum, ib. b. D

Κινησις, t.2, c.217, g. Κινημα, t.2, c.215, c Κινητος, ib. f

Κινητικος, Mouendus. Ariſtot. Polit. Et βια κινητος εις μαχην, Vi permouendus ad pugnam, Plut. Fab.

Κινητικον, t.2, c.216, d. Κινητης, ib.

Κινητικος, ib. Κινητὸν δ' α, t.2, c.217, c

Κινητος, t.2, c.216, f. Κινητον, ib. d

Κινηφος, Suidæ ὁ ποικιλος, Varius.

Κινια, ας, ἡ, Cinna: gramen quoddam in Cilicia naſcens. Dioſc. n. lib. 4. c. 32, ſcribit ὁ Κιλικια χλοιαδα, quandam ἄγρωστιν quam οἱ ὀπτορες vocent κινιαν. E

Κιννάβαρι, εως, τὸ, Cinnabari, ſiue Cinnabaris: Heſychio eſt εἶδος χρώματος ἀληθινοῦ quod vulgò κίννυον dicitur. vt & Theophr. οἷον λίθων ſcribit κιννάβαρι eſſe ἄμμον ὑπὸ συναγωγων ἀμμυελίζουσαν, καθάπερ ὁ κιννος: & Plinius libro 33, cap. 7, arenam cocci colore. Theophraſt. duplex eſſe dicit, natiuum & factitium. Locum ipſius confer cũ Pliniano. Et notandum, quod Theophr. vocat eo in loco κιννάβαρι, à Plinio nominari minium. Nam quum dixiſſet inueniri in argentariis metallis minium quoque, & ſuo tempore inter pigmenta magnæ autoritatis, & quondam apud Romanos non ſolùm maximæ, ſed etiam ſacræ, ſubiũgit paulo pòſt hoc ex Theophraſto teſtimonium. Verùm idem docet eſſe & aliud κιννάβαρι ab hoc diuerſum, Indicum videlicet, quod non amplius minii nomine vocari, ſed propriè cinnabarin. Milton (inquit) vocant Græci minium: quidam cinnabari. Natus error Indico cinnabaris nomine. Sic enim appellant illi ſaniem draconis eliſi elephantorum morientium pondere, permiſto vtriuſque animalis ſanguine. neque alius eſt color qui in picturis propriè ſanguinem reddat. Illa cinnabaris antidotis medicamentiſq; vtiliſſima eſt. at hercle medici, quia cinnabarin vocãt, pro ea vtuntur hoc minio, quod venenum eſſe paulo pòſt docebimus. Ibidem dicit veteres quæ etiam nunc vocant μινιχωματα, pinxiſſe cinnabari: pinxiſſe & Epheſio minio, (quod Theophr. Ἐφεσιον κιννάβαρι appellat) & hoc derelicto tranſiſſe ad rubricam & Sinopidẽ. cinnabarin autem adulterari ſanguine caprino aut ſorbis tritis. Idem libro 35, cap. 6, Floridi colores ſunt quos dominus pingenti præſtat, minium, Armenium, cinnabaris, chryſocolla, Indicum, purpuriſſum. etiam ibi cinnabarin & minium diuerſa eſſe oſtendens. vt & Dioſcorides cinnabarin eſſe minium apertè negat, dicens minium in Hiſpaniis ex lapide quodam argentex argẽtæ permiſto tẽperari ſolere, alioqui non dignoſcũ fornacibus autem in florentiſſimum flagrantiſſimúmque colorem permutari in metallis verò ſtrangulantem halitum eructare. ar cinnabarin ex Africa deferri, & magno conſtare, atque hactenus inueniri vt vix verſicoloribus pictorum lineis ſatisfaciat. Attamen abuſiuè interdũ & τὸ ἄμμιον, id eſt minii, dici κιννάβαρι, fatetur idem ipſe Dioſcorides lib. 5, cap. 110. vbi ſcribit ὑφαίνεται καὶ βαπτίζεται ὑπὸ τοῦ ἀμμίου λιγνυδίου, καλουμενοῦ δὲ τοῦτο κιννάβαρις λιγνυδίου. ac mox in conficiendi ratione dicit πλυθεν δὲ ὁποταν δὶς ἀφεψηθεὶς ὑγρὸν κιννάβαρι : palàm ibi vſurpans κιννάβαρι pro minio, quod ἄμμιον dicitur. Volunt itaque κιννάβαρι prima ſignificatione dici minium. ita tamen vt minii quidem κιννάβαρις vocabulum latius pateat, quum Celſus rubricam Sinopicã etiam appellet minium Sinopicum. Alterum verò κιννάβαρι, quod à Dioſcoride deſcribitur, eſſe cinnabarin Indicam Plinii, αἷμα δρακοντος Nicolai myrepſi Alexandrini, ſanguinem draconis officinarũ. hàncque ſecundæ ſignificationis cinnabarin antidotis medicamẽtiſque eſſe vtiliſſimam, & nihil aliud quàm rubram ſanguinis floridi modo lacrymam arboris Indicæ: tradẽre & Arriano in Περιπλῳ maris rubri, in inſula quadam γινεσθαι δὲ κιννάβαρι τὸ λιγνύδιον ἰδιον, καὶ ἐπὶ δένδρων ὡς δάκρυ σανδαράκινον: hàncque opinionẽ veram eſſe oculata etiam fide & ὀπτικῇ αὐτοψίᾳ confirmãte Aloiſio Cadamuſto. detrahendam enim hic Actio ſi dem eſſe, qui τὸ αἷμα δρακοντος in India ex herba draconculo appellata colligi atteruit, Tetrab. 4, ſerm. 3, cap. 12. Gorræus, poſtquam multas multorum de cinnabari opiniones ciraſſet, ſubiungit, vſqueadeò incertum eſſe quid vera & naturalis cinnabaris apud antiquos fuerit, in veteris enim locum nũc ſucceſſiſſe factitiam, quam chymiſtas videri caſu inueniſſe. Conficiendæ eius rationem apud eum tibi videndam relinquo. Inde porrò DICITVR Κιννάβαρινον χρῶμα, Cinnabarinus color, apud Ariſtotelem: vbi Gaza vertit Rubricæ color. Itidémque κιννάβαρινον ῥυσχος apud Athenæum libro 9. de perdicibus, Roſtrum cinnabaris ſeu minii modum rubens, Cinnabarino rubore tinctum. ET Κιννάβαρινον κολλυριον, Cinnabarium ſeu Cinnabarinum collyrium: quod Galen. ἐπὶ τῆς κοινῆς lib. 4 refert ad Axium ocularium medicum: inter alia recipiens κινναβαρεως < ι'. Eſt inde & VERBVM Κιννάβαριζω, Colore cinnabarin imitor, Cinnabaris colore tingo. apud Dioſcoridem lib. 5. Reperiuntur hæc alicubi & ſimpliciter ſcripta, minus rectè, vt vel ex Heſychio patet. atq; adeò gemino ſcripta reperio & apud Dioſcor. & Theophr. & Galenum: necnon apud Plin. qui & neutro genere cinnabari dicit, & cinnabaris fœmineo.

Κιννάβαρις dicitur à quibuſdam & τὸ ἐυθρόδανον, rubia, vt habetur apud Dioſc. Idque non immeritò. radix enim eius eſt ἐρυθρὰ, rubra ſeu rubea. quamobrem & ἐρυθρόδανον hinc ἐρυθρόδανον à Græcis dicitur, rubia à Latinis: experitum πὶς βαφῆσιν, vt πὶ κιννάβαρις πὶ χαρῆσιν. F

Κιννάβαρις, Suida autore dicitur πὶ εἴδωλον ἐφ' ὁ οἱ παλαιοὶ καὶ εἰλοχαροι βλέποντες ἐξησκοῦντο πλάττοντες, καὶ χρώματι κιννάβαρι πλάσεις. quod Plin. propiaſma vocat l. 35. c. 12. Cicero, Propoſito exemplari rei alicuius ſpecie & ſimulacrũ effingere atque imitari: Plato, ἐφ' ὃ χρώμενος ἐξεργάζεται τὸ ἴδιον πρὸς ἀπεικάζεσθαι. INDE Κιννάβαρισμα, ατος, τὸ, dicitur itidem propiaſma & exemplar quod ſibi plaſtes proponit in effingendo rei alicuius ſimulacro: ſeu Typ' & forma. quæ enim Ariſtoph. Κιννάβαρισματων prodire dicit, nonnulli prodire aiunt ex ipſis typis & formis officinarum: hoc eſt recèns eſſe edita. Ariſtoph. inquam apud Suidam, ἐμαυτὸν τὸ κομψὸν καὶ πάγχυ ἐνδὸ ευπαιδα ποιεῖν ἀπ' ἀκροσκιων κατὰ κινναβαρισμάτων. Vbi Suid. quoque annotat, per illud ἀπ' ἀκροσκιων ſignificare χαμοθεν ἐκ χαμαῖθρα καὶ ἐξ ὀλίγου φυομενα, quæ recèns veniãt ab igne & folium fiſtulis: at per κατὰ κινναβαρισμάτων indicare καινὰς πλαττομένας καὶ ἐξαρτίσεις ἐχοντας, iam recèns facta & aptata.

Κιναμωμον, ου, τὸ, Cinnamomum: frutex breuis & furculoſus, cuius dos omnis in cortice eſt: at lignum ipſius, quod ξυλοκιναμωμον nominant, in faſtidio eſt propter origani acrimoniam. Plura de hoc aromate vide apud

Theophraſtum Hiſt.plant.lib.9,cap.5: Dioſc.lib.1,c.13: Galenum ἐξ αὐτοψίας lib.1 De antidotis,& Simplic.medicament.lib.7. In quo poſteriore loco commemoratur ab eo ET Κιναμωμίς. Ibi enim quum τὸ κιναμωμον eſſe docuiſſet ἄκρως λεπτομερές, & οὐδὲν οὕτω ξυλῶδες ὡς ἐξ ἴσου θερμαντέον αὐτῷ, ſubiungit, τὸ δὲ κιναμωμίδα autem eſſe οἷόν φασι τινὲς τὸ κιναμωμον: à nonnullis vocari ψευδοκιναμωμον. quoniam videlicet verum cinnamomum ſapore mentiatur. Multa de hoc eodē aromate Plinius quoque lib.12,cap.19,ac hæc inter alia, Cinnamomum & caſias fabuloſa narrauit antiquitas,princépſque Herodotus, auium nidis, & priuatim phœnicis,in quo ſitu Liber pater educatus eſſet, ex inuiis rupibus arboribúſque decuti,carnis quam ipſæ inferrent pondere,aut plumbatis ſagitteis. Sed falſum hoc.ſiquidem cinnamomum, idémque cinnamum, naſcitur in Æthiopia Troglodytis connubio permixta. Ii mercantes id à conterminis, vehunt per maria vaſta ratibus. Attamen idem & lib.10,cap.33, In Arabia (inquit)cinnamologus auis appellatur:cinnami ſurculis nidificat. Plumbatis eos ſagittis decutiunt indigenæ, mercis gratia. Mutuatus hæc ex Ariſtot.Hiſt.animalium libro 9, cap.13.vbi tamen ipſe non κιναμολόγος habet,ſed κινάμωμον,eodem cum planta nomine.Ita.n.ibi ſcribit,dici & τὸ κινάμωμον eſſe auem quæ τὸ καλούμενον κινάμωμον alicunde ferat: eā τὸν νοσσιὰν ἐξ αὐτοῦ πηλοῦσαν ποιεῖσθαι ἐν ὑγρῷ τόπῳ, καὶ ὑπὸ τῆς ἁλμυρᾶς τῆς λίμνης, ἁμὰ δὲ τοῖς ἰσχνοῖς μάλιστα ὀφεῖ: τοῖς οὖσης προσαρτῶντας, ἐξαίφνης καταβαλλειν, καὶ οὕτω συναγεῖν ἐκ τῆ φορυτῆ τὸ κιναμωμον. Quibuſcum confer quæ Herodot.ἀφεῖ τῆς τὸ κιναμώμου ξυλλογῆς refert lib.3,pag.128. Præter ſupradictū autem NOMEN Κιναμολόγος,nota etiam VOCEM Κίνναμον, qua idem Plin.alibi etiam vtitur. vt libro 16, cap.31,Frutex cinnami:& lib.15,cap.7, Oleum de cinnami radice.(Quod oleum ſeu vnguentum Athen.libro 5 VOCAT Κιναμώμινον μύρον) Atque adeo inde compoſitum eſt illud κιναμολόγος,ſignificans ὁ συλλέγων τὸ κινάμωμον. Adhæc notandum, reperiri hæc alicubi & ſimplici ν ſcripta,vt apud Ariſtot.& Galenum: ſed rectius gemino, non ſolùm apud Plinium, ſed apud Heſychium quoque,idque poſtulante ſerie alphabetica.qui & ipſe κιννάμωμον eſſe tradit non ſolùm ἐν τῇ θρωμαικῇ, ſed etiam ὄρνιν,necnon πᾶν ἀρωματικόν.

Κιπάρα,quidam ſcribunt pro κιννάρα: ſed perperam.

Κιττυλίδες, Heſychio ſunt τὰ μικρὰ ὀρνίθια,paruæ auiculæ. Si vnico ν ſcriptum eſſet, putarem ἀφὸ τῆ κιττύζειν dictas,quòd querula ſtridulāque voce modulentur melos.

Κιτσύρας,eodem autore vocant τοὺς κακούργους ἵππους, equos maleficos,ſeu malignos & improbos, qui vel calce vel morſu vel excuſſione ſeſſorem lædunt.

Κίτταρ,in Epigr.ex Lat.voce Cenſor.Suprà per ν.

Κίτυμα,τ.2,c.219,d. Κίτυμι,ib.c

Κιτύρεμαι,Lamentor,& quidem querula voce, Lugubri & lamentabili voce queror.ἰδύρεμαι.Ariſtoph.Equit.τί κιτυρόμενος ἄλλως; quid fruſtra lamentamur flebili murmure. Cum accuſ.in Epigramm.Καί σε κτυπεῖσθαι. Itidémque apud Oppianum De venat.libro 3,Ἧς καὶ θῆλυς ὄιαχος ἐφ' υἱῇ πάμπαν ἔσκεν Οἰκτρὰ κιτυρομένῃ καὶ δύσμορα κωκυούσῃ.Quibus ſubiungit,Φάσκε καὶ παναπτομένου ἐὸν παῖδα ἀμφιβιβᾶσθαι Μήλιχα μυδιόωσι καὶ ἀμπαφίῃσι ἀγορεύειν: indicans & ipſe κιτύρεσθαι eſſe lamētari & quiritari cum murmure aliquo flebili & lugubri. VNDE Κιτυρὸς,ῦ,ὁ,Querulus,Lamentabilis.vt Suidas quoque κιτυρὸς exponit οἰκτρὸς,θρηνητικός: Heſych.præterea κιχὼ necnon ἀπαλὸς,τρυφερός:afferens & κιτυρὸν non ſolùm pro οἰκτρὸν, ſed etiam pro ἁπαλὸν,καὶ τυφερὸν,ὀξύ. Sed hæ ſignificationes raras eſſe exiſtimo. In prima autem ſignif.pro Lamentabilis,Funeſtus,Nonn.dicit, ἵππους ἔτι κιτυροῖο μεταίξειν. Dicitur inde & Κιτύρα, ας,ἡ.eſt enim ea ὄργανον μουσικὸν ſeu κιθάρα οἰκτρά,muſici inſtrumenti ſeu citharæ genus querulas & lamentabiles pulſatu reddens voces. δικάχορδον id fuiſſe dicitur, & plectro pulſari ſolitum. Ioſephus in antiqu.Iud.ψάλλειν δυνάμενος καὶ ψάλλειν ὅτι κιτύρας,citharam pulſare,& quidem æreis quegulúmque ſonantibus fidibus intentam.

Κινάτα,τ.1,c.219,d

Κινὼ,Dorienſibus idem quod κίνησις,Motus,teſte Heſych. At κίνω, idem quod κτείνω,Mouco. Suid.enim κινήσῃς affert poſitum pro κτυπήσῃς.

Κινώπια,Heſychio κιννάλια, θηλέα. Callimachi ſchol.ita dici ſcribit τὰ θηλέα,οἷονεὶ κινώπια, ἀφὸ τῆ ὀνομάζειν τὸν ἀρσενικὸν κυνίδιον: itidémque ſchol.Nicandri κινώπια dici θηλέα τὰ ἀφὸ τῆ πίθω κινούμενα, ἢ κινώπιά τινα ὀπά. Ita igitur Nicand.in Ther.v.16, Ἢ καὶ ἀν' ὑλήεντα παρὲκ λέχεα, ἢ καὶ ἀὴν βίεσσι ἔχασκεν, ὅθι πλῆσεν κινώπια βόσκεται ὕλῃ. Et Callim.hymno in Iouem,Πομπὰ δὲ Κουρήτων αὖον διερὸν ἀφ' ὑδάτος, ἔνθεν ἰδόντες κινώπια. Suidas magis reſtringit ſignificationem huius vocis, κινώπια eſſe dicens τὰ ἀφὸ τῆ πίθω κινούμενα ὑφάσματα. Affertur & Κινωπεῖα, εἰ,pro Reptilia, Culices, ſed ſine vllo vllius autoris teſtimonio.

Κιξάλης,Heſychio eſt φὼρ,κλέπτης, Fur: (itidémque Κιξάλαι,κλέπται)necnon ἁλιεύς. VNDE Κιξαλικὰ quod idem eſſe dicit πᾶσαν κακοτεχνίαν,omne genus malas artes. Sed notandum,hoc,apud eum gemino ,illa duo ſimplici λ ſcripta eſſe.

Κίξατο,eidem Heſ.eſt ἥρπασε, ἔλαβεν, ὠφέλησεν, Aſſequutus eſt & reportauit: à themate κιχάνω. Idem tamen particip.κίξας exp.εὑρὼν, προσλήψας:acſi κιχάνω idem etiā ſignificaret quod ἱκάνω.

Κίξος,eodem H.autore dicitur πίθηξ, Cicada.

Κίον,vide in Κίω.

Κίονος,Κίονι,Κιονὶς,Κιονόκρανον,vide infrà in Κίων.

Κιρκαία,ας,ἡ,Circæa: herba quæ & δρυκαία nominatur,inquit Dioſcor.lib.3,cap.134. vbi deſcriptionem eius vide,itidémque apud Plinium lib.27,cap.8. Apud Galen. libro 7 Simplic.& Paul.lib.7,ſcriptum Κιρκέα, per ε: ſed altera ſcriptura huic præfertur. Forſan ab inuentrice Circe dicitur, fertur enim ea herbarum fuiſſe perita.ab eadem certè mandragoram quoque denominatum eſſe Circeium exiſtimant nonnulli.

Κιρκήνσια,τὰ,Circenſes,ſeu Circenſes ludi.Arrian.in Epicteto,καὶ κιρκήνσια δοῦναι καὶ σπουδεῖα δεικνῦναι. Dicti putantur hi ludi à circo in quo celebrabantur & ſpectabantur:atque ita vox eſſet è Latina ἐξωλωιδῆται.

Κίρκος,ου,ὁ,Circus:tertia accipitrum ſpecies,poſt triorchē & æſalonem κρεμνὸν, pernicitate nulli ſecunda. de quo plura Ariſtot.Hiſt.animal.lib.9,cap.1 & 36: Plin.lib.10, cap.8.Homer.Iliad.ρ,Τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται, ἢ κορακῶν φόνον φέρει ὀξυστόμων, νιφάδας. Et Iliad.ν,αἰδὶ καὶ ἴρηξ Κίρκος ὁμαρτήσῃσι λαφυσσόμενος πετεηνῶν. Apud eundem in Batrachomyom. mus δείδει πᾶσαν ἐπ' αἶσαν Κίρκον καὶ γαλέην. vnde patet eum non ſolùm minores aues,ſed mures etiā venari. At Circanea ſiue Circenda, dicitur auis quæ volans circuitum facit,autore Feſto. |Reperitur κίρκος in ea etiam ſignific.qua Circus apud Latinos,pro loco circulari & in orbem redeūte. Athenæus libro 14, de L.Anſtio,μετεπιφάλιος δὲ ὁ τῆς Ἑλικάδος ὀπισθοτελὴς πηχίτης,καὶ σκιωλὴ κατασκευάσας μικρὸν ὑπὲρ τὴν κίρκαν,ὥστε εἰσῆλθε αὐλητὰς ἅμα πέντε. Sed opinor eum voce hac Latina ita vſum vt multis aliis cùm ipſe tum alii. Veruntamen κίρκοι comperiuntur etiā nominati quos Latini circulos & annulos vocant. Scribit enim Poll.libro 2,κίρκους vocari δι' ὧν οἱ ναυτικοὶ κάλοι διήρτηται. nam τὸν κρίκοι poeticū eſſe: ἴδιον autē τὸν κύκλον. Ita verò & Heſychio κίρκοι ſunt κρίκοι,δρόμοι & πᾶσα τὰ ὀπτικὰ μηχανήματα. INDEQVE Κιρκόω,ῶ,Annulo aut vinculo in orbem ducto ligo & adſtringo.velut apud Æſchylum in Prometheo,pag.9, Χάρυβδιν κάτω,σκέλαι δὲ κίρκωσον βίᾳ. pro quo p.præcedente dixerat πάγωσον. |Rurſum κίρκος Heſychio eſt etiam κωπηλάτης,& τὸ αἰχμῆς ἐβλάστησε.quæ ſuprà κερκίς.

Κιρκόω,vide in præcedente Κίρκος.

Κίρναμαι,τ.1,c.141,f. Κιρνάω,ibid.e

Κίρνημι,ib.f

Κίρρος,ου,ὁ,Fulus,ſeu Giluus:ſpecies rubei ſeu rubri ſeu rufi.Fuluus enim (inquit inter alia Gell.l.2,c.26) & Flauus & Rubidus & Phœniceus & Rutilus & Luteus & Spadix,appellationes ſunt rufi coloris, aut acuentes eum, quaſi incendentes, aut cum colore viridi miſcentes,

aut nigro infuſcantes, aut virenti ſenſim albo illuminã A tes. Nam phœniceus & rutilus & ſpadix, exuberantiam ſplendorémque ſignificant roboris: quales ſunt fructꝰ palmæ arboris non admodum ſole incocti. Fuluus autem videtur de rufo atque viridi miſtus, in aliis plus viridis, in aliis plus rufi habere: vt fuluum aurum dicitur, fulua arena, fuluum æs, fuluus leo. Flauus contrà videtur ex viridi & rufo & albo concretus: vt flauentes comæ, flauus pulus, flaua ſeges, flauum mel. Rubidus autem, eſt rufus atrore & nigrore multo miſtus. Luteus contrà rufus color eſt dilucidior. vnde eius quoque nomen eſſe factum videtur. Idem libro 13, cap. 19, dicit apud Meneſtheum ſcribi, tria eſſe genera vini, nigrum, album, melinum, quod vocant κίρρον. vt Galenus quoqi τῆς κῆ τέχνης libro 3, vini tria genera recenſet, οἶνος κίρρος, λευκὸς, μέλανος: & Plin. libro 14, c. 9, Colores vinis quatuor: albus, fuluus, ſanguineus, niger. Ita vt ſatis hinc conſtet κίρρον eſſe fuluum, ſeu melidum ſeu gilvum. gilvus enim melinus eſt color: (teſte Seruio) melinus autẽ, κίρρος, autore Gellio. hoc eſt color rufus in pallidum inclinans, ſeu pallidus aliquantum vergẽs in rubeum: c teſtante & Galeno Meth. med. lib. 12, οἱ ἄλλοι ἅπαντες ὀνομάζουσι τὸ κίρρον χρῶμα, δύναται δὲ καὶ λίχνι πυρρὸν εἶναι. Ac affinem hunc colorem eſſe τῷ ξανθῷ, flauo, docet idem his verbis, De ſanit tuenda lib. 5, σκοπεῖν ἔχει εἴποτε καὶ μὴ τοῖς εὐσήμοις ἐπὶ τῶν λιπόντων αἰτιᾶσθαι καὶ ἐπὶ τοῖς χρόαις, ὅτι ὁ ἐπιπολάζων ἐπὶ τῶν κιρρῶν καλῶν, δύναται δὲ καὶ ξανθὸν ὀνομάζεσθαι. Nec enim prorſus eoſdem colores eſſe τὸ κίρρον & τὸ ξανθὸν, docet idem Galenus Comm. 3 in librum Hippocratis De victu in morb. acut. Ibi enim dicit, μανδύα τῆς παλαιωθείσης εἶναι ἡδομένοις λευκὸν, καὶ ἐπιμαλίσκεται κατ' ἀρχὰς ὑπαρξῆ ξανθὸς, αὐτὴ δὲ καὶ μᾶλλον ἐαυτῆ κίρρότερον γίγνεται, πλουτοῦσα δὲ καὶ ξανθόν. Heſychius & κίρρον ὑπωρδιον ſcribit, quod exponit ἐρυθρὸν, ξανθὸν, Rubidum, Flauum: quod Latini Rutilum potius dicunt & Rutilans: Claud. Roſeũ quoque. INDE Κιρσοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Fluuo ſeu gilvo ſimilis. vt κίρσοειδὲς τὸ χρῶμα, Dioſc. l. 3. Vbi quidã interpr. Qui eſt colore rutilo, Barbarus autẽ Qui eſt colore cereo. Ar Κίρρα, Heſychio autore eſt piſcis quidam: forſan ita denominatus à fuluo ſeu gilvo B colore.

Κίρρος, eodem autore dicitur ὄρρος & αἷμα & πῶμα χαλκοῦ, Laconica dialecto.

Κιρσὸς, οῦ, ὁ, Varix: eodem Heſychio teſte quoddam πάθος φλεβὸς τὸ οἰδῶμα, quod nonnulli ἕλκος vocant, alii κρουνὸν. Eſt autem venæ dilatatio, ſeu vena dilatata: quum videlicet vena ob tunicæ mollitiem diſtenditur à ſanguine multo & craſſo, qui non facilè cedit, ſed contrà venam ſibi cedere cogit. præſertim verò id à flatulẽto ſanguine virium oritur, interdũ & puro in tibiis. Sic Galenus C Comment. 6 in Aphor. Hippocr. κιρσοὺς (inquit) δεῖ καθάπερ καὶ φλεβῶν, τῶν φλεβῶν τῶν ἐν τοῖς μηροῖς καὶ σκέλεσι λέγω τὰς ἀχλὺς καὶ μελαγχολικοὺς ὀγκώδεις αἵματος. Poll. eſſe dicit εἴδημα φλεβῶν ἐκ πνεύματος πολὺ, παχέων δὲ καὶ ἀραιῶν ὑγρῶν, μηροῖς ὑπάρχοι vocari etiam κρίξον, & ἴξιας, ἀπὸ τῆς ἐν ταῖς κνήμαις ὑμένων συρροῆς. INDE Κιρσοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Varicis ſpeciẽ gerens, Varici ſimilis, Varicum modo tumens, Varicoſus. Hippocr. De morb. libro 1, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ πλευροῦ φλίβια πάσχει, ὅσα ἔστι κιρσοειδέα εἶναι. ὁκόταν D σιτίων πολλῶν κρατήσῃσι καὶ μετέωρα ἐόντα. ET Κιρσοκήλη, ης, ἡ, Varicoſus ramex. hoc eſt, vt Paul. Ægin. definit, lib. 6, cap. 64, dilatatio vaſorum quæ teſticulum nutriunt. Celſus verò libro 7, cap. 18, Præter hæc æquè integris tunicis ramex innaſcitur, (κιρσοκήλην Græci appellant) quum venæ intumeſcunt. Hæ quoque introrſum conglomeratæque ad ſuperiorem partem, vel ipſum ſcrotum implent, vel mediam tunicam vel imam: interdum etiam ſub ima tunica circa ipſum teſticulum neruũmque eius increſcunt. Quibus ex verbis Celſus quatuor huius morbi differentias pro locorũ varietate conſtituit: κιρσοκήλην nuncupans ſiue interiora ſiue exteriora tumor iſte occupet. Nõ item Paulus. is enim vaſorum quidem in ſcroto aut dartis tunicis dilatationẽ, κιρσὸν, hoc eſt varices, ſimplici vocabulo appellat: eorum verò quæ teſticulum nutriunt tumorem & conglomerationem, κιρσοκήλην ex veterum ſententia. Meminit Actius τῶν κιρσοκήλης & inter mulierum morbos, Aſpaſiam autorem ſequutus: dicitque venarum eſſe dilatationem varicibus cruram ſimilem, inque pudendi alis naſci ſolere. Præterea à κιρσὸς DERIV. Κιρσώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, idem ſignificans quod ſuperius κιρσοειδὴς, Varicoſus, Ad varicem proximè accedens, ſeu Qui è varicum genere eſt. Hippocr. Prorrhet. 1, φλέβας παχέας καὶ τὴν γαστέρα κιρσώδεας. AT Κίρσιον, Cirſium, herba eſt, de qua Dioſcorides lib. 4, cap. 119: Plin. libro 27, cap. 8.

Κίρσιον, Heſychio eſt ἀδύνατος ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀπραγμοσύνης. Propriè verò ita nominari ſcribit τὸν σκληρὸν καὶ ἐπιπεπλεγμένον, τὸν γυναικίαν καὶ μὴ δυνάμενον χρῆσθαι, hominem mulierotum qui ad venerem ſit inhabilis. Hiatamen addit & αἰδοίου βλάβῃ, acti ſubſtantiuè etiam accipiatur.

Κίς, ιός, ὁ, Cis: vermis qui in frumento lignóre naſcitur, eáque rodit. Ac θεόφρ. quidé σπορὰν ita vocat Theophraſtus De cauſ. plantarum libro 4, cap. 16, dicens ἐκ σπυρῶν δὲ καὶ κριθῆς γίγνεσθαι τοὺς κίας. Heſiod. autẽ & ξυλοφαγα, docens quæ ligna & quando ſint cædenda.

Κίσσεις, & Κισσώδης, vide paulo pòſt in Κίσσεις.

Κισσὸς, Heſychio autore frutex eſt duorum generum, maſculi & fœminei. Qui infrà κιττὸς.

Κίσσιρις, eodem Heſych. teſte auis quædam eſt. Apud Suidam κισσίρεις.

Κίσσα, Coaca dialecto dicitur pro πικρὰ τῶν ὄνων, πολὺ κεκρασμένον χρῆμα πολυφόνου καὶ πολυθρήνου κίβδηλον ἐφιέμενον, ὑπὸ θεσπεσίων ῥημάτων καὶ ῥητίνης ὀφθῆναι καὶ φοινικοβαφοῦς ἀργίλου, μανδύου ἀναγκαζομένου, αἰεὶ αὐτὸν ἰδίζεσθαι καὶ ἐπιμυρομένου μανδύου ἀέρτου λευκοῦ καὶ ἀμίμητον. vt & Plin. libro 10, cap. 42, Expreſſior loquacitas certo genere picarum eſt. adamant verba quæ loquantur. nec diſcunt tantùm, ſed diligunt: meditanteſque intra ſemet, citra atque cogitatione intentionem non occultant. Heſychio eſt non ſolùm ἐρασμιωτέρα, ſed etiam ἐχθρὸς πάσης: item γυναικῶν πάθος, ὑβρισμένον. Proprium eſt prægnantium mulierum hoc malum, faſtidium videlicet conſuetorũ ciborum & abſurdorum appetitus: quod picam itidem vocant nonnulli, alii malaciam. Cauſam huius malaciæ exponit Alexander Aphrod. Probl. lib. 2. quæſt. 73. vbi & nominis rationem hãc affert: οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐγκύων (inquit) λέγει τὸ ὀρέγεσθαι τῶν ἀεὶ βιώσεις καταθύπτειν, ὅ ἐστιν ἐπιθυμεῖν τῆς χεύμασι καὶ ἁλμυροῖς, ὡς φησὶ καὶ ὁ ζωτικὸς ὄντως ἱπποκράτης. Eiuſdẽ faſtidii cauſas explicat & Paul. Ægin. lib. 3, cap. 1, inter alia hæc ſcribens, πλείονα καὶ ἁλμυρώτερα ὀρέγονται, ἢ αἷς ἐθισμένοις καὶ κεκρασμένοις καὶ ἡδίοσι χρῆσθαι. ὅθεν ἐν τοῖς ἐγκύοις καὶ τὰ ὀνόματα ἔσχηκε τὰ περὶ τὸ πάθος. ὀνομάζεται γὰρ ὑπό τινων πικᾶν, ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος τῆς κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς τῶν πικῶν ἐπὶ τῶν ἐγκύων ὀρέξεως. Ibidem dixerat, ταῖς ὀδυνηρίσιν γὰρ ἐθίσμασι καὶ ἀλυκοῖς ἔχει τὸ ἀκρόρριζον, ὃ χάος δυσαρεστίαν. ὃ δὲ ἐπὶ τοῖς ἐθίσμασι, ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῖς ἀηθεστέροις, καὶ μεταβάσεις ποιοῦσιν ἐπὶ τὰ ἐναντία. Ita vt κισσὰ dicatur quum mulieres alios atque alios cibos appetunt, & guſtatos mox reſpuunt: cuiuſmodi faſtidium in quouis homine dicitur ὀψοφαγία. Portò inde eſt VERB. Κισσάω, ῶ, ſignificans Laboro iſto faſtidio ciborum & multiplici inſolentium rerum appetitu. Alex. Aphrod. in loco paulo ſuprà citato, ὅταν τι καὶ κυοφορήσασα ἐθέλῃ ἐσθίειν καὶ τοῦτο μὴ ἐθισθεῖσα; Picæ morbo laborare, Malacia iſta quæ pica dicitur, tentantur. Interdum hoc verbum cum genitiuo conſtruitur, ſignificãs Appetere in eiuſmodi malacia & conſuetorum ciborum faſtidio. Athen. lib. 9, ἱστορεῖ ὁ τὰ Ἀττικὰ ἐξονομάσας τὸν Ἀτθίδα κισσᾶν γαστρίδος. Sed & generaliter pro ὀρέγεσθαι, μᾶλλον ἢ ἐπιθυμεῖν usurpatur, id eſt Appeto, vel potius Improbè appeto, Inſolito & inuſitato deſiderio flagro, more grauidarum fœminarum. Ariſtoph. Pace, ἐμοὶ μὲν γὰρ τοῦτ' ἐπιθυμία τῶνδε τῶν σίτων, σοὶ δ' οὐκ ἐπιθυμία. Idem cum infinitiuo conſtruit vt γλίχομαι pro Cupio, Deſidero: ſeu Inſo-

lenti desiderio cupio. in Vespis, Οὕτω κἀβὼ δι' ἡδὺ τὸν σικύων μετὰ χαιρίνης ἀπελθών. Suid. accipi scribit & pro μετ' ἡδονῆς συναμβλύω, cum voluptate concipio: in psalmo Dauidis 51, vbi dicit, ὡν ἐμίσησε συνελθεῖν θλιβ, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίησεν με ἡ μήτηρ μου. vbi Hebr. textus versio habet Peperit me. Ab eodem nomine est & ADIECT. Κιττώδης siue Κισσώδης. Dicitur enim κισσώδης mulier ἡ κισσῶσα, quæ malacia ista prægnantibus familiari laborat, consuetos cibos fastidiens, res insolitas & absurdas appetens. Dioscor. libro 5, cap. 12, de vino omphacite, συμπίνειν ἴσχει δύναμιν καὶ κισσώδεσι καὶ ὀκλαζομένοις τὸν στόμαχον ἀφιστᾷ: vt cap. 1, ἀφίστησι στόμαχικὰς καὶ κισσώσας, de foliis vitis. Ab aue autem est VERBVM Κιττιβίζω, significans Picæ vocem edo seu imitor. Pollux libro 5, cap. 13, tit. De auium vocibus, scribit τὰς κίττας κιττιβίζειν, vt αἱ κακκάβαι seu αἱ περδίκαι dicuntur κακκαβίζειν.

Κισσαπίλας, Κισσαύλιον, Κίσσαρος, vide in Κισσός.

Κισσάω, vide paulo antè in Κίσσα.

Κισσήρης, ους, ὁ καὶ ἡ, Hedera instructus vel densus. Soph. Antig. p. 160, Νυσταίων οὐρίων κισσήρεις ὀχθαι. Vbi schol. exp. κισσοφόροις, Hederiferæ.

Κίσσηρις, ως, ἡ, Pumex: lapidis genus fistulosas habens cauernulas & foraminula, ex eo nominatum, vt volunt nonnulli, quòd videatur erosum exesumque esse ab illo vermium genere quod κὶς nominatur, lignis & frumentis innascens, eáque exiguis foraminulis perterebrans. Quidam ipsum periphrastice in Epigramm. vocat Ἀύχμηρὸν πέτρου τρηματόεντα λίθον Τρηχαλέων τε λίθων δονάκων ἀθέσφατα κύμα. Plura de hoc lapide Dioscor. lib. 5, cap. 125: & Plin. lib. 36, cap. 21. INDE Κισσηρώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Pumicis speciem gerens, Pumici similis. apud Suidam. ET Κισσηρώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, itidem Pumicosus, Ad pumicē proximè accedēs. Porrò affertur ex Epigr. ET Κίσσεις prima breui, pro illo κίσσεις. vt & apud Theophr. Hist. plant. lib. 3, cap. 8, vnico ο scriptū reperio λιθάκιον κισσηρώδες. ¶ Rursum Κίσσεις Hesychio est βοσίδυρον.

Κισσοβαφὴς, Κίσσινος, Κίσσιον, vide in Κισσός.

Κίσσιες, Suidæ est auis species: pro quo apud Hesychium κίσσης.

Κισσοειδὴς, Κισσοκάλαμος, vide in sequ. Κισσός.

Κισσὸς, ET ATTICE Κιττὸς, οῦ, ὁ, Hedera: de cuius generibus vide Theophrastum Hist. plant. lib. 7, cap. 2: Dioscor. lib. 1, cap. 210: Plin. lib. 16, cap. 34, lib. 24, cap. 10: necnon Plut. Sympos 3, problem. 2. Est autem frutex genere triplex: candidus, fructu candido: niger, nigro, aut croci æmulo: ἕλιξ, nullo fructu, sed albis viticulis, foliis paruis, angulosis & concinnioribus. Inde COMP. Κισσοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Hederæ similis, Hederæ speciem gerens, Hederaceus, Dioscor. libro 2. ET Κισσοκάλαμος, ου, ὁ, Hedera comans, hoc est, Hederacea fronte redimitus apud Hom. SIC Κισσοφόρος Βάκχος, in Epigr. Bacch⁹ hedera coronatus. ITEM Κισσηφόρος, SIVE Κιττηφόρος, ου, ὁ, Hederam gerens, seu Hederaceam frondem gestans. Quorum illud, apud Dionys. De situ orbis legitur, hoc, apud Demosth. Pro cor. VNDE VERB. Κισσοφορέω, SET Κιττοφορέω, ῶ, Hederam gero, Hederæ frondem gesto: vel Hederæ fröde corymbisve redimitus sum, vt bacchantes. Plutarch. De lib. instit. μοιχεύειν ὅτις καὶ κιττοφορεῖται, mœchantes & in hederaceis corollis seu hederæ gestatione bacchantes. vt Antigonus apud Herodianum, τὸν Διόνυσον πάντα μιμεῖσθαι, κισσὸν ἀεὶ περιτίθεσθαι τῇ κεφαλῇ αἰτὴ καυσίας, θύρσον δὲ αἰτὴ σκίπωνος ἔφερε. NECNON Κισσόχιτων, Hederaceam indutus tunicam, seu Hedera loco tunicæ amictus. Orph. περὶ λίθων, loquens de barbaro lapide, Διὸς αἰγιόχοιο Τιτὶ κισσοχίτωνι. id est Baccho. is enim hedera vestiri redimirique amat. ADHAEC Κισσαύλιον ET Κισσάυλιον hinc dictæ sunt herbæ quædam. In Appēdice Dioscor. libro 4, cap. 159, ἡ ἑλξίνη, helxine, dicitur vocari à quibusdam κισσαύλιον. Nominis ratio hæc esse videtur, quoniam, vt Dioscorides tradit, in vineis præcipuè crescit, & folia habet hederæ similia, necnon hederæ in modum αἰτὸς τὰ μακρὰ κλωνία ἐκπεπλεγμένα ὅπου αἰτύχοι. Idem Dioscor. libro 2, cap. 195, alteram cyclamini speciem à nonnullis κισσαύλιον & κισσάυλιον nominari tradit: quā & ipse ait habere φύλλα κισσοῦ ὁμοίως, & hederæ modo ἐκπεπλεγμένους τοῖς ἐρείσμασι δένδρων ἐλικοειδῶς. Præterea à κισσὸς DERIVAT. Κισσώδης, Hederaceus, Ad hederam proximè accedens. ITEM Κίσσινος, ου, ὁ, significans & ipsum Hederaceus, sed in ea significatione qua denotat Confectus ex hedera. Apud Athenæum lib. 11, Ὁ μὲν, γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος. Idem Athen. lib. 5, λαμπάδας φέροντες κισσίνας ἐξαχρύσους. Ibidem, κισσίνῳ φυλλοβόλῳ ἐξαχρύσῳ πεπυκασμένος. Et aliquanto pòst, ἀγάλματα ἱστᾷ σφαίρους κισσίνους ὡς χρυσοῦ. VNDE Κισσινοβαφὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Hederaceo colore tinctus. Affertur & DIMINVT. Κίσσιον, pro Hederula. NECNON Κίσσαρος affert Erotian. ex Hippocr. pro κισσὸς, Hedera. Apud Dioscor. verò lib. 1, cap. 127, & Paul. Æg. lib. 7, repetio τὸν κίσσιν à quibusdam appellari κίσσαρον. pro quo Galenus & Aetius rectius habent κίσσηρον, vt in Κίσσις docebo. SED ET Κισσύβιον hinc deriuatur. Id enim, Hesych. & Suida autoribus, propriè significat τὸ ὡς κισσίνου ξύλου ποτήριον, Poculum è ligno hederaceo. vt & Neoptolemus Parianus apud Athen. lib. 11, significare ait τὸ κίσσινον ποτήριον, hederaceum poculum: idque inter lexisse Euripidem quum in Andromeda cecinit, πᾶς δὲ ποιμένων ἔρρει λεώς, Ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος, Ῥόπτων αἰχμητήρ, ὁ δ' ἀμπέλου χάνος. Eumolpus esse dicit εἶδος ποτηρίου ἴσως κατ' ἀρχὰς ὡς κισσίνου κατασκευασθὲν ξύλου. Sic sanè & Nicander Ætolicorum libro 1, ἐν τῷ περὶ τῆς Διδυμαίου Διὸς κτίσεως ἀποδεικνύουσι παλαιοὺς ἔτι τοὺς ἀρχαίους ὡς κισσίνοις κισσύβια φοιτᾶν. Vt hinc coniicere sit, τὸ κισσύβιον τὸ ἀφ' οὗ ἐρασθῆναι ὑπὸ τῶν ποιμένων ὡς κισσίνου ξύλου, postea verò dici cœpisse & de aliis poculis seu scyphis: Athenæo ita dici scribente τὸ μόνωτον ποτήριον. Asclepiades Myrleanus tradit σκύφοι καὶ κισσύβιοι τὸ μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ μετρίως οὐδένα κεχρῆσθαι, συβώτας ἢ βουκόλους καὶ τοὺς ὡς ἀγρούς, vt apud Homerum quoque Polyphemus tantùm & Eumæus eo vsi esse dicuntur. Apud eum enim Od. ι, Vlysses Cyclopi adstans Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνου, potum ei præbet. Et Odyssex π, Eumæus Ἐν κισσύβιον κίρνη μελιηδέα οἶνον. Veruntamen & hospes quidam Polidis apud Callimachum, Θρηϊκίην μὲν οἰνάπτα χαρὸν ἄμυστιν Ζηροπαῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ. Rursum & Theocr. indicat fuisse poculum pastoritium, & quidem cuius labris summis cælatura insculptæ essent hederæ frondes & corymbi: Καὶ βαδὺν (inquit Idyll. 1) κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδὺ καρῷ, Ἀμφᾶες, περιθεῖς, ἔπι γλυφάνου πτερόεντος. Τῷ σοὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑλόθι κισσὸς, Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κισσοειμένος· ἃ δ' ἔπ' αὐτῷ Καρπῷ ἕλιξ ἑλίσσεται ἀγλαοκάρφεα κρεμάεντα. Recte itaque & Pollux scribit, τὸ δὲ κισσύβιον κισσὸς ἐκλήθη, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Verùm & ὁ Διόνυσος DICI Κισσεὺς videtur, quòd hedera redimiri amet, seu quòd hedera delectetur. Suidas enim κισσὸν eum vocari tradit. Alioqui Κισσεὺς est nomen proprium, ex quo patronymicū fœmin. Κισσὶς.

¶ Rursum Κισσὸς, Achæis est κισσὸς, Varix, teste Hesych. Κισσοστέφανος, Κισσοφόρος, Κισσοχίτων, Κισσύβιον, Κισσώδης, vide in præced. κισσὸς: sed κισσώδης etiam in Κίσσα.

Κίστρα, Hesychio λάκκος φρέατος βαθέος siue βυθός. Latinis quoque id Cisterna significat.

Κίστη, ης, ἡ, Cista, Capsa, Capsula. Homer. Odyss. ζ, Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐνέθηκε μυρία εἵματα. Verùm κίστη (inquit Pollux libro 10, cap. 46) sunt non solùm ἐψοφόροι, & ἀγγεῖα εἰς ἐδώδιμα τιθέμενα, (quæ nominantur & κάνεα atque Arcæ à Latinis) sed etiam αἱ τῶν φαρμακοπωλῶν, vt in Amphiarao Aristophanis. Hesychius esse dicit ἀγγεῖον πλεκτὸν εἰς ἱμάτια ἀποτιθέμενα καὶ ἱμάτια, vas è vitili textum in quo edulia & vestimenta imponebantur. vt & Plin. dicit, In quadratam cistam vimineam, quæ neque spissè, solidè tamen & crassis viminibus contexta sit, rapa componito. Et rursum, Singula mala conuolui, cistis vitilibus condi. Itidémque Ouidius, Clauserat Actæo texta de vimine cista. Non semper tamen vitiles sunt cistæ, sed è ligneis quoque asseribus. vt apud Ciceronem, Iudices in cistam tabulas coniiciebant suas. Et apud Plinium, Selecti quidam ad custodiendas cistas suffragiorum in comitiis. Itémque κίστη in Epigramm. dicitur cista seu ar

cula ſcriptoria in qua atramentum, calami, cultellus, A pului ſculus, calculi, & ſimilia, ſuas habent veluti cellulas. Gaza κίστας vertit Cunas apud Theophraſtum Hiſt. plant. l. 3, cap. 10, vbi tiliæ fœminæ corticem eſſe dicit ἱκαμοῦ, ideóque inde fieri κίστας. Sed maluiſſem ego retinere ciſtarum vocabulum, eóque intelligere ſportulas ſeu caniſtra aut corbes. vt Plinius quoq; libro 16, cap 9, ſcribit è tiliæ cortice fieri vaſa corbeſque.

Dicitur ET Κίστις pro eodem. Suidas enim tradit κίστιν & κίστι dici ἀγγεῖόν τι ἐξ οὗ τὰ βρώματα καὶ τὰ ἱμάτια, vas in quo edulia aut veſtes reponuntur. Ac prioris quidem B κίστι hæc affert exempla ex Epigram. Καὶ κίστιν πολύσπα μολα δέκαν, de ſcriptoria ciſta, ſeu ſcribæ ciſta, vt paulo antè dixi. Et aliunde, οἱ δὲ, περιαγοῦσι κίστας ἐπὶ τὰς αἰδῶ ἐπόδοχάς. Poſterioris verò κίστι nullum affert, tantùm addit, datiuum caſ. habere κίστει ac oxytonō fieri, genitiuo caſu facere κίστιδος apud Ariſtophanem nec ipſum exponens. Verùm exēpla vtriuſque, & quidem eodem in ſignificatu, ſuppeditat nobis Ariſtoph. comicus in Acharn. Ibi enim ἀγύρτας dicit, ὅτι δίκην ἔλαχε Βαδίζει, πλὴν κίστη λαβεῖν καὶ τὸν χοᾶ. Et Δικαιόπολις e paulo pòſt, Τὸ δίκιον ὦ παῖ ἔνδον ἐν τῇ κίστιδι. vterque κίστι ſiue κίστιδι appellans πλὴν ὀψοφάγου, teſte ſcholiaſte, qui Homerum quoque id κίστι nominaſſe tradit, hoc ex eo afferens exemplum, quod & in κίστι paulo antè habuimus, Μίνως δ' ἐν κίστῃ χρύσεον μεδέων σκῆπτρον δεδορκὼς βασιλῆς: ſcribens videlicet κίστῃ pro κίστιδι. Idem in præcedentem locum annotat, ὅτι καλοῦσιν ἔνιοι δίκην ἀποφορὰς βασιλῆς apponere ſolitos fuiſſe τροφὰς καὶ μίσθους καὶ τραγήματα & alia quæpiam talia: vocatos autem, ἀπὸ τοῦ δίκην ἐπιφέρειν καὶ κίστιν καὶ χοᾶ. INDE Κιστοφόρος, C ου, ὁ, Ciſtifer, Qui ciſtam ſeu capſulā geſtat. Suid. Apud Ciceronē verò & Liu. Ciſtophorus eſſe dicitur nummi ſpecies tic dicta à canephoris virginibus quæ huiuſmodi miniſtrabant: ſeu numiſmatis genus in quo imago cuiuſdam qui ciſtam ferret expreſſa erat. Porrò quod ad etymon huius vocabuli κίστη attinet, Suidas innuit deriuatum εἶναι τὸ κίδνημι, quum τ in eo poſitum dicit pro δ.

Κίστις, ιος, & Κιστὶς, ίδος, vide in præced. Κίστη.

Κίστος, ου, ὁ, Ciſtus: frutex quem alii κίσθαρον ſiue κίσσαρον vocant, vt eſt apud Dioſcoridem libro 1, cap. 117: qui cap. 119, tradit eſſe & aliam ciſti ſpeciem quam nonnulli λάδανον appellent, indéque fieri τὸ λεγόμενον λάδανον. Vtriuſq; deſcriptionem apud eum vide, necnon apud Galenum Simplic. medicam. lib. 7 & Plin. lib. 24, cap. 10. Notandum porrò, apud Dioſcoridem & Paulum Ægin. ſcribi κίστος & κίσσαρος, per σ: apud Galen. verò & Aetium κίδος & κίδαρος per δ: itidémque apud Heſychium & Plinium. Quā poſteriorem ſcripturam per δ eſſe veriorem, patet ex ſerie alphabetica quam ſequuntur & Heſychius & Galenus, & Aetius & Paulus Ægin. omnes enim id ponunt ante κιττός. ideóque & compoſ. Κισσοφόρος ſcribendum per σ.

Κιστοφόρος, vide paulo antè in Κίστη.

Κίτιον, ου, τὸ. Citaris: regium capitis ornamentum, quod & κίδαρις dicitur per δ, vt ſuprà docui. Plutarchus De fort. Alexandri, libro 2, ἐφόρεσε τὸν βασιλικὸν καὶ ὀρθὸν καλούμενον κίτιον.

Κίτιον, ſiue Κίτιον μῆλον, τὸ, ibidem g. Meminit Suidas quoque huius vocis κίτριον, ſcribens ita vocari τὸ καρπὸν, fructum: videlicet τῆς μηδείας, quæ & Aſſyria ſiue Medica malus nominatur, necnon Indica, ſi non mentiuntur Heſychiani codices: apud quem paroxytonos legimus, μηδεῖον, τὸ Ἰνδικὸν μῆλον. Paroxytonos item apud Athenæum lib. 3, veruntamen & properoxytonos. vbi & quæritur an τὸ μηδεῖον nomen ſit antiquū, & apud antiquos ſcriptores reperiatur. Reſpondet Æmilianus, lubam in Libycis meminiſſe τοῦ κιτρίου, dicéréque ipſum apud Libyas vocari μῆλον ἑσπερικὸν: à quib⁹ & Herculem in Græciā aſportaſſe quæ δὴ τὸν ἰδίως vocantur χρύσια μῆλα, aurea mala. Democritus apud antiquos reperiri negat: à Theophraſto Hiſtor. plantarum lib 4, vocari Περσικὸν ſiue Μηδικὸν μῆλον, à comicis χρυσοῦν μῆλον, ex Heſperidibus oriundum: Phœnicum innuere κιτρέον dicum quaſi κιτρίον, ἀπὸ τοῦ κίτρου, vt enim cedrium, ita & τὸ κιτρέον ἐκάλουν ἐκεῖνοι τὸ χρυσοῦν μῆλον. Alii tamen negant τὰ χρυσόμηλα, aurea mala, eadem eſſe cū Medicis, ſed ex genere Cydoniorum ſeu cotoneorum. nam citria & Medica eſſe quæ vulgò dicuntur naràm, limones, citrones.

Κίττα. Κιττάβιζε, Κιττᾶν, vide ſuprà in Κίσσα.

Κίττυγες, eſſe dicuntur Nucamenta callo ſquamatim compactilia: perperam pro κίτταρα. Apud Heſychium & Κίττυκα.

Κίττυγες, Diadema quod ferunt Cypril: at qui ipſa diademata ferunt, Κίτταροι dicuntur, inquit idem Heſych. Suprà vnico τ.

Κίττυκα, vide in Κίσσα paulo ſuprà.

Κιττὶς, Atticè pro κιττὸς. quod vide. Lacones autem ὠὸν vocare καλεῖ, autor eſt Heſychius.

Κιττοφορία, & Κιττοφόρος, vide paulo ſuprà in Κιστὸς.

Κίττυκα, Heſychio ſunt τὰ καλύκια τῆς καρύου, cortices fructuum, qui infrà κύπαρος.

Κιττυρίνα, eidem ſunt ἰλαυκὰ, Glauca: quæ ſuprà κίσσυβα & κίκυμα.

Κιχάω, ῶ ET Κιχάνω, Ac Κίχημι, Inuenio, Aſſequor, Cōprehendo. Hierunque de eo dicitur qui curſu & pedū pernicitate aliquem aſſequitur ſeu nanciſcitur. Homer. Iliad. ϒ, Γίγνεται ἀ' Κηρεϊδὲς κιχάνει, μοῖρ' ὀλοὴ καὶ λίσσεσθαι. Iliad. ρ, — ἵνα δ' ἐκίχανε ἑταίρου ἕλκε μαλ' ἀμφὶ τὰ πρῶτα μετ' ἀσπερχὲς μετὰ θοῦρον. Iliad. π Μηριόνης δ' Ἀπάμονα κιχὴς πὶ καταλείπει. Et Odyſſex ω, — ὄφρ' ἐὺ εἰδῇ πατὴρ ἐμὸς, ἦν ἔτι κιχὼν Νέα πατρὸς ἀμύμονος, πὶ ἐπὶ οἶκον ἱκάνω. Sic & fames ſitiſque aut fatum aliquem κιχάνει quum eum corripit ſeu occupat. Iliad. τ, Λιμὸς τὸν λαὸν ἔτι βαρύνεται, εἰδὲ κιχάνει Δῖος Ἀχαιῶν καὶ λιμὸς. Iliad. χ, — τὼ αὖτε μὲ μοῖρα κιχάνει. In paſſ. quoque voce & media reperiuntur hæc ipſa vſurpata actiuè: itidem videlicet pro Aſſequi, necnon Corripere & occupare. Iliad. λ, Φίλ' ἐτάρους ἕλκεα κιχήμενον. αὐτὰρ ἐπὶ ἀγκῶνος. Et paulo antè, Δ' ἀλλ' ἐμὲ μᾶλα δὴ τε κιχείετον αἰπὺς ὀλέθρος. Necnon pro Deprehendere, Offendere, Inuenire. Iliad χ, κιχήσεσθαι δ' ἔπειτα ἔοικε Δαναοῖσιν ἐπὶ ἔμμεναι. Odyſſ. ξ, Ἦσιν ὧδε κ' ἔκαστα κιχείης ἐμμενὲς ἔμμεναι. Odyſſ. ρ, — ἐκὼν γε κιχείομαι ἐν φόνῳ ἐμῷ. Et Iliad α, Μή σε γέρον κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶν ἐμῇσι Ἢ νῦν δευόμενον τ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Vbi nota dictum κιχείω pro κιχάνω, metri gratia inſerto ι. Inde VERBALE Κίχημα, τος, τὸ, Aſſequutio, Deprehenſio, Comprehenſio: Heſychio λῆψις.

Κιχλᾶν, Heſychio ſunt αἱ κίχλαι, πτηνὰ ὄρνεα, Aues quæ dicuntur κίχλαι, Latinis Turdi. Vide κίχλη.

Κιχείρημι, Ionicè ſeu Doricè pro κιχάνω. Deprehendere. ex pud Nonn. in Paraphr. Euang. Ioann. c. 11. Eſt à them. κίχημι. quod vide in Κιχάω.

Κίχημι, & fut. Κιχήσομαι, vide in Κιχάω.

Κιχησὶς, Heſychio autore dicitur à Cypriis τὸ ἐπίθυμα τὸ λιβανωτὸς, In quod conijcitur thus. Sunt qui interpr. τὸ ſolùm Thuris vas, ſed etiam Thuribulum, Acerra quæ reſtrictiorem habent ſignif.

Κίχλη, ης, ἡ, Turdus: auis trium generum. prima eius ſpecies dicitur ἰξοφάγος, quia viſco veſcitur, magnitudine picæ. ſecunda. σκωληκοφάγος, par merulæ. terria, omnium minima, ἰλαὶ ſiue τολαὶ: quæ congregalis eſt & hirundinum modo nidificat. Plura de his Ariſtoteles Hiſt. animalū lib. 9. cap. 20: Athen. libro 2 Homer. Odyſſex χ, — κίχλαι τανυσίπτεροι, αἵ τε μάλιστα. Athen. l. 2, κιχλίδες ἢ πορφύραι ἢ κίχλαι καὶ πελειάδες ἱπτάμεναι. Apud eundem lib. 14, in ſecundis mēſis λαγῶς καὶ κίχλαι καὶ πᾶσι μετὰ ταῦτα μελίκρατα ἐπιφέρεται. Eſt & ἰχθὺς θαλάσσιος qui κίχλη dicitur. de quo Ariſtor. Hiſt. animal. lib. 8, cap. 13, & Athen. lib. 7: Plinius inter ſaxatiles piſces numerat turdum, libro 32, cap. 11: itidémque Columella lib. 8, cap. 16. Meminit eius & Quintil. lib. 8, cap. 2. Porrò Syracuſanis & cæteris Doribus αἱ κίχλαι DICUNTUR Κίχλαι. Epicharmus, πρὸς τ' ἰλαρομαζόνους κιχλάς. Et Ariſtoph. Veſpis Κεφαλὴ τμηθεῖσα μεγάλου κιχλοῦ, κρέα τ' ὀρθίας κιχλῶν reſtatur & χελιδόνας. Ita enim reponendum eſſe pro κιχλῶν reſtatur & metri lex & Athen. l. 2. Vbi etiam nota dixiſſe κιχλᾶν ἀμφὶ τὰς κιχλᾶς, aſinas turdorum carnes: quòd κιχλᾶν ſim

κίχλαι & turdi non aues solùm sint, sed pisces etiam, & ii quidem vt aues illæ μελανόστικτοι. A

Κιχλίσκομαι, Hesychius affert pro γελῶ, μειδιῶ, Rideo, Renideo. NECNON Κιχλασμός pro γέλως σφοδρὸς, Risus vehemens: seu Risus effusus, Cachinnus, qui & καγχασμός. Apud alios hæc per ι scripta reperiuntur, NIMIRVM Κιχλίζειν ET Κιχλισμός, itidem pro Lasciuius rideo, Cachinnor. vt & scholiastes Aristophanis exp. ἀκόσμως γελᾶν καὶ ἀμέτρως, incompositè & indecenter ridere seu immoderatè: afferens tamen & aliam ex etymo petitam expositionem, videlicet, λιπαρὰς κίχλας ἐσθίειν seu τρυφᾶν, Pingues epulari turdos. ita vt prior significatio huius posterioris consequens sit. qui enim delicatas auiculas comedunt, & inter has, pingues turdos, quibus secundum Horatium nihil melius est, epulantur, ti & ridere solent & cachinnari, seu in immoderatos risus & lætitiam nimiam effundi. Dicit igitur Aristoph. Nubibus, Οὐκ' ὀψοφαγῶν, οὐδὲ κιχλίζων. Et in Thesmophor. Ἀλλά τι διαῤῥᾳθύμει' ὀκιχλίζει. Vtitur idem & verbali Κιχλισμός, in Nub. dicens, — ἡδονὴ δ' ἐστὶν Μίμνης λεπτορρῑνῶσι, Παίδων, γυναικῶν, κοπρολάγνων, ὀψῶν, πότων κιχλισμῶν. Vbi itidem κιχλισμοὺς reddere possumus non tam Risus, Cachinnos, quàm Pinguium delicatorúmq; turdorum conestiones. B C

Κιχλόβρυς, t. 4, c. 580, b. Κιχλεὺς, ib.

Κιχλεών, ib. a. Κίχλημι, ib.

Κιχώριον, ου, τὸ, apud Theophrastum Hist. plant. lib. 7, cap. 7, legitur in censu τῶν ὡρισμένων λαχάνων, id est olerum arcensium. Dicitur ET Κιχόριον, ου, τὸ, idem olus ab eodem ibidem. Meminitque eius Dioscorides lib. 2, cap. 160. ibi enim tradit τὸ σέριδα esse duorum generum: alterum satiuum, alterum agrestem. & hanc appellari πικρίδα, à nonnullis κιχόριον. Idem cap. sequente chondrillam quoque à nonnullis σέριδα, ab aliis κιχόριον nominari tradit, vtpote quæ habeat folia, caulem & flores similes τῷ κιχορίῳ: vnde & σέριδος εἶδος species esse dici à quibusdam. Plinius lib. 19, cap. 8, erraticum intubum in Ægypto cichorium vocatum scribit, qui itidem lib. 21, cap. 15, In Ægypto (inquit) proxima autoritas cichorio est, quam diximus intubum erraticum. Nicander ETIAM Κίχορα appellat, in Alex. v. 419, Κίχορα καρδαμίδας τε. Vbi innuit schol. τὰ κίχορα suo tempore dicta fuisse γιγγίδια, ab Atticis autem κιχώρια siue κιχόρια. Pro quo κιχόρια, Poll. cum diphthongo habet κιχόριον, lib. 6, cap. 9. vbi & ipse hanc herbam inter agrestia olera recenset. Porrò à superiore κιχόριον DERIV. Κιχοριώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, significans Stimulis cichorio, Ad cichorium proximè accedens, seu Qui è cichoriorum genere est. Theophrastus Histor. plant. libro 7, cap. 7, de aruensibus oleribus, κιχώριον, ἡδύχρων, ᾧ ὅλως ὅπα κιχωριώδη. hæc enim & similia esse dicit ἰσχνῆ τῷ κιχορίῳ. D E F

Κίψα, Hesychio est καλαθίσκη. quod & ἴσως.

Κίω, Vado, Eo. vt Plato quoque in Cratylo κίειν esse dicit τὸ ἰέναι. Sed poeticum tantùm hoc verbum est. Hom. Il. ν, — μετὰ δὲ σφι πεσὼν κὺς ὀξέα λοιβὸν. Et Iliad. ω, — γέρων δ' ἰδὺς κίεν οἶκον. Idem Iliad. φ, Νῦν δ' ὅτ' ἄλφηστοι κίομεν πανάτην ὑπὸ δμῳήν. Et Odyssex λ, — πολλὰ δὲ μοι κραδίη πεφυλαγμένη κίῃσι, Eunti, Vadenti. Vbi nota oxytonos efferri hoc participium κιών, sicut & ἰών, acsi essent aor. 2. Iliad. α εἰ τὲ ἀπαύδῃ κιών per aoristum exponitur παραδῦναι, ἐπελθεῖν. G

Κίων, ονος, ὁ & ἡ, Columna. σύλος. Homer. Odyss. σ, — ἐς κίονα μακρὸν ἰοῦσαι, collocans ad columnam longã qua fulcire dorsum posset. Et Odyssex ψ, Κίονες ἐξέφυσαν μεγάλης. Et aliquãto antè, Κίον' ἀν' ὑψηλὸν ἐρύσαι, πλαίσιον τε δυσεῖαι. Vt verò suprà dicit ἐς κίονα μακρὸν ἰοῦσαι, ita Od. x, ἔστη φέρων ἐς κίονα μακρὸν. Vbi nota etiam epitheton μακρὸν & ὑψηλὸν tribui τῷ κίονι, vt & Odyss. τ idẽ poeta dicit, Εἰλάπιναί τε δόμοι καὶ κίονες ὑψόθ' ἕστασι. Nota etiam modò masculino, modò fœm. genere ab eo vsurpari hoc vocabulum. At in prosa masculino potius genere efferri sciendum est. Plutarchus De orac. Pyth. κίων τις ἐκ χαλκοῦ ἑστηκώς. Idem in Erot. ὑπὸ τῷ μάχῃ τῶν ὁ μάγας ἑστηκὼς κίων. Sic apud Athenæum lib. 11, χρυσοῦ κίονες ὀκτὼ κατῆχον quandam σκιωλὴν. A medicis κίων dicitur curculio præter naturã auctus & oblõgior, tenuisque æqualiter factus, tunc enim κίων, hoc est columnæ, similis euadit. Latini ferè omnes columellam interpretãtur. Quòd autem æquabiliter auctus fit, in eo differt ἀπὸ τῆς φυλλίδος, quæ vua dicitur, per quam curculio ima tantùm parte crassus rotundúsq; est. Ab anatomicis κίων vocatur interseptum narium carnosum quod ad labrum vsque descẽdit, vt Gorræus tradit ex Rufo. Quomodo Polluci quoque κίων est τῆς ῥινὸς διάφραγμα καὶ σωλὴν, ὃς καὶ τοιχίον τὸ τρυπημα τὸ διαιροῦν. Deniq; κίων dicitur τὸ ὀπὸ τῆς μεσίδιον ἄθροισμα πολὺ τῶν ἐξαβδελυκότων, congregata multitudo bestiolarum illarũ quæ frumentũ peredunt, autore Galeno in Lex. Hippocr. vbi etiam addit, ὧν ἕκαστον κίων ὀνομάζεται, quorum vnumquodque κίων nominatur. Addit etiam, legi vocabulum hoc apud Hippocratem sub finẽ libri à Γυναικείων. Verùm notandum est, apud Hippocratem scribi non κίων paroxytonos, sed κιὼν oxytonos. ita enim ibi, διὰ κιὼν ὁ ὄλεθρος ἐγγίνεται, ὁδύνη ἴσχει. Ac sanè hæc scriptura oxytona longe melior videtur, vt sit nomẽ ἀθροιστικὸν ex κίς, & κιὼν sit Multitudo κίδων, seu Multi κίδες vno eodémque in loco collecti. Videri tamen expositio hæc absurda & ridicula possit, ideóque legendum κίων, intelligendumq; de columella quapiã simili ei quæ in faucibus nascitur. Suspectũ est κίων etiam illud quo vocari ait vnumquodque τῶν στρογγύλων μεσιδίων ac pro eo reponendum potius κίς. Porrò è superiori κίων, quo significatur Columna, COMPOS. Κιονόκρανον, ου, τὸ, Caput columnæ τὸ ὀπίκρανον καὶ τὸ κεφαλὴ τῶν κιόνων. quod & ὀπιτύλιον dicitur, à Vitruuio epistylion itidem & capitulum seu capitellum columnæ. Legitur apud Ioseph. & Pollucem. Sunt inde & tria DIMINVT. Κιόνιον videlicet, ET Κιονὶς, ET Κιονίσκος, significantia Columellam, id est Paruulam columnã. Postremum legitur apud Athenæum lib. 12. Ἡρώνος (inquit) χρυσοῦς λέβ. ὃν ἐξεπύτησεν πίσσαις κιονίσκοις λιθοκόλλητοι χρυσοῦ. Posterius apud medicos de oris columella, quæ & κίων nominatur. Galen. enim περὶ χρ. παθῶν lib. 6 scribit, καρκῶδές τι μόριον τὸ περὶ τῷ στόματος ὑπολαμβάνουσι κριμαίδιον ἔχει δασυώδες τε ὑπεπλῶσθαι ὅλον τὸ στόμα, τῷ γλώττῃ τὸν κατωτέρω: hanc carunculam duobus vocitari nominibus à priscis Græcis, μαγαιρώδη & κίονα: ab iis verò medicis qui illos consequuti sunt, appellari κιονίδα: à nonnullis etiam σταφυλὴν: atque hoc vocabulo non ipsam reuera partem significari, sed eius affectum. Celsus sanè quos Hippocr. μαγαιρώδεις vocauit, vuam Latinè reddit. Hæc enim verba Hippocr. Prognost. l. 3, οἱ δὲ μαγαιρώδεις ὀπτώδυνοι καὶ ἀκόπιμοι καὶ ἄκρατοι, ἴσχ' αἱ ἐνθροῖ τι ὧν καὶ μικάλοι. καὶ ὁ φλεγμὸς ὀπτήσηται ἔστασιν καὶ αἱμοῤῥαγίαν: hæc inquam Hippocr. verba ipse sic inter pr. lib. 7, cap. 12, Vua si cum inflammatione descendit, dolorique est & subrubicundi coloris, præcidi sine periculo non potest. solet enim multum sanguinẽ effundere. Quo modo & lib. 6, cap. 14, idem dicit, Vuæ vehemens inflammatio terrere quoque debet. Plinius etiam vuam appellat, lib. 11, cap 37, Quod inter tonsillas vuæ nomine vltimo dependet palato, homini tãtùm est. Et Quint. Seren. Samon. docet quæ adhibenda sint remedia si afflictam languor detecerit vuam. Primùm verò κίονιον aliam apud Dioscoridem habet significationem. Is enim, lib. 2, cap. 6, κίονια vocari scribit τὰ ὀπὸ τῆς κηρίνου καὶ πορφυρᾶς μίσυος οἷς ἡ λιθὶς ἔχει τὸ ὀστρέου, purpuratum buccinarumque medias partes circa quas veluti columellam testæ volumen clauiculatim intorquetur. Perperam enim ibi scriptum esse ἰόνια aiunt. H I K L M

¶ Κλαγγάζω, t. 2, c. 217, e. Κλαγγαίω. ib. f

Κλαγγὴ, t. 1. c. 226, g. Κλαγγηδὸν, t. 2, c. 227, d

Κλαγγὶς, Cretensibus γέλα: quod aliis γλάγος. Hesych.

Κλάγγω, t. 2, c. 226, d Κλαγγώδης, t. 2, c. 227, d

Κλάγξω, t. 2, c. 226, d. Κλαδαρόμματος, t. 2, c. 285, f

Κλαδαρόῤῥυγος, ib. Κλαδαρὸς, ib.

Κλάδας, Ramus. Hesychius enim κλάδας affert pro κλάδοι, ῥάβδοι.

Κλαδάω, t. 2, c. 285, d

Κλᾶδες, Æolensibus sunt ζυγοί, Iuga. Hesych.
Κλαδίωνος, t.2,c.225,e. Κλαδίωνος, ib.
Κλαδιωτικὸν, ib. Κλαδίδιον, ib.
Κλαδίον, ib. Κλαδίονος, ib.d
Κλάδος, ibid.a. & t.3,c.998,c.ob.
Κλαδίδιος, t.2,c.225,d. Κλαδίον, ib.
Κλαδίονος, ib. Κλαζομεναί, t.2,c.226,e
Κλαζομένιος, ib.d. Κλάζω, t.2,c.225,g
Κλάζω, Doricè pro κλάω. Claudo. vnde κλᾶξαι, Hesychio κλεῖσαι: NECNON Κλᾶξ, Clauis. κλεὶς. apud Theocr.
Κλαῖσι, pro κλαίουσι, t.2,c.20,d
Κλαιὶν, Hesychio est τὸ καυτὸν, Canistrum.
Κλαὶς, eidem est μοχλὸς, Vectis, Obex. Ité Clauis Callim. hymno in Cererem, καταμαθὼν ἔχε κλαῖδα. Ibi enim schol. exp. κλεῖν, seu κλεῖδα.
Κλαῖστρα, ex Pind. Pyth. affertur pro κλεῖστρον, Clauſtrum.
Κλαίω, Lacrymor, Fleo, t.2,c.219,d. Κλαίω, Do pœnas, ib.g. Κλαιῶ, t.2,c.220,d.
Κλαμαξὶς, Hesych. exponit πλατὺ σχοινὶ, σανίδιον, Humectam, Laxã, Inualidã. Forsan ſignificat Fragilẽ, σαθρὸν τὸ κλᾶν.
Κλαμβὸς, legitur in Hippiatr. Ibi enim Aſyrtus in aſino e admiſſario requirit οὔτε μὰ μικρὸν, μηδὲ κλαμβόν. quod interpretantur, Ne mutilata ſint depopulatáque temporà raptis auribus.
Κλαμμὶς, Hesychio αἰγιδέσμη, Vitis arbuſtiua.
Κλαμυσᾶσθαι, eidem eſt βοᾶσαι, καλέσαι, Clamare, Vocare. Infrà κλαμμύσθαι.
Κλαῖνα, eidem ſunt ψέλια βραχιόνων, Armillæ. Pro quo apud Suidam κλαῖσια.
Κλαὶξ. vide paulo antè in Κλάζω.
Κλασμᾶσθαι, Hesychio eſt χρονίζειν, Tardare, Diu morari.
Κλαστὸς, Ademptus ſeu ſurreptus furto. à κλέπτω.
Κλαφχᾶι, Siculis eſt ἐλαφρῶς καθεύδειν, Leuiter dormit. Hesych.
Κλαῖρις, eidem Hesſunt αἱ ὀπὶ ἐδάφους ἐσχάραι, Humiles foci.
Κλαῖσον, eidem eſt ἀμπελῶνα, Vinetum: afferenti & κλαῖσα pro κλήματα ἀμπέλου: necnon κλαῖσιν pro κλάδοι. Sed his tribuit & alias ſignificationes. κλαῖσα enim exponit etiam κλαῖσι: vt Doricũ ſit à κλαῖς poſito pro κλεῖς. Et κλαῖσιν exp. etiam δοῦλον, ſeruũ: qui alioqui dicuntur κλαρῶται. Præterea κλαῖσον eſſe dicit Apollinis epitheton. Suid. verò κλαῖσα eſſe ait ψέλια, Armillas. pro quo Hesych. habet κλαῖνα, necnon κλαῖσι.
Κλαρῶται, eidem H. ſunt οἰκῆται, Helotes, Mancipia, Seruiæ Suidæ μίσθιοι, Inquilini: & quidem tales quales μισθοὶ δοῦλοι Heraclex, οἰκῆται Syracuſis. Itidem Calliſtratus Ariſtophanicus, vt refert Athen. libro 6. ſcribit quod Spartani fecerunt ὅτι τοὺς εἵλωτας, Theſſali ὅτι τοὺς πενέστας, hoc fecille Cretenſes ὅτι τοὺς κλαρώτας. vocare autẽ eos ita ait Ephorus quoque tradit κλαρώτας à Cretenſibus appellari τοὺς δούλους, ſeruos, ἀπὸ τῆς ἐμμονῆς οἷς αὐτοῖς κλῆσιν. ſeruntur enim fuiſſe olim indigenæ. poſtea in bello quodam redacti in ſeruitutem, ſortéque poſtquam ſubacti eſſent, inter ſingulos diſtributi.
Κλαῦδρον, Hesychio eſt κλεῖθρον, Clauſtrum: procul dubio à κλαῦω Doricè poſito pro κλαίω, Claudo.
Κλαμβάλαξ, t.2,c.223,a. Κλάμις, t.2,c.222,ſ
Κλάσμα, ib. Κλασμὸς, t.2,c.223,b
Κλασσίεσι, ib.a. Κλάσσις, ib.
Κλαυδιανὴ, t.2,c.221,g. Κλαυδιὰς, ib.f
Κλαυδμονέω, ib.h. Κλαυδμονέζομαι, t.2,c.222,a
Κλαυδμονισμὸς, ib.b. Κλαυδμοὶ ἐκ αἱματοῦς, ib.
Κλαυθμὸν, t.2,c.221,h. Κλαῦμα, ib.e
Κλαυμαχόδημοι, Tarentini dicunt pro κλαίοντα flentem. vt eſt apud Hesychium, apud quem & Κλαυμαρῶσαι, κλαῦσαι.
Κλαυσὶν, t.2,c.221,f. Κλαυσίπους, ib.d
Κλαυσιγελὶδιόμαι, ib.b. Κλαυσάων, ib.d
Κλαυσίγελως, t.2,c.220,g
Κλαυτὸν, Hesychius eſſe dicit τὸν ἐπιφανῆ: forſan cũ fletu.
Κλάω, t.2,c.219,d. (Vide & Κλᾶστον) Κλάω, pro eodẽ, &c.c.220,c. Κλάω, Frango, &c.c.222,f.
Κλεία, per ſyncopen pro κλέεια, à κλέος. Hesychius exponit εὐδοξίαι, Glorioſa & celebria facinora, εὐδόξα ἔργα.

Κλεμὸς, t.2,c.271,a. Κλεμὶς ib.
Κλείζω, Hesychio eſt κλαγγὴ φωνῆς, Vocc. Sono. At Κλείζις eſt nomen proprium loci apud Nicandrum Theriacis v.634.
Κλειδὸν, t.2,c.271,c
Κλεῖθρος, Hes. affert pro κλεῖδα.
Κλεῖα, Ionica epenthesi τῆς ι, poetæ dicunt pro κλέος, metri cauſa. Heſiod. — κλεῖα ἀνδρῶν ἡμιθέων τε πάλαι. Tymnæ, laudes priſcorum, ſeu Res præclarè geſtas, Glorioſa & celebria facinora. à κλεῖος.
Κλειδοῦν, t.2,c.231,d. Κλειδόχος, ib.c.
Κλειδὲν, ib.d. Κλειδία, ib.
Κλειδὸν, ib. Κλείζω, t.2,c.270,b
Κλεῖθρον, apud ſchol. Theocr. ſcriptum pro κλεῖθρον, perperã.
Κλεῖθρα, t.2,c.231,d. Κλεῖθρον, ib.c
Κλειμάζειν, Hesychio eſt πλανᾶσθαι, σκολιεύειν, ἀπατᾶσθαι, In luſtu ſupplantare, Decipere. quod & κλιμάζειν dicitur ſine diphthongo.
Κλειμακτὴρ, eidem eſt κλίμαξ, βαθμὶς, Scala, Gradus. quod itidem κλιμακτὴρ dicitur ſimplicit. a.
Κλείμαξ & Κλειμακτικὸς, Suidæ πλάσμα τινὸς, gen' quod dam luſtræ. quæ & ipſa infrà per ι.
Κλείματα, Hesychio ſunt ὑποδήματα, Calceamenta. quæ infrà & κλίματα.
Κλείσιος, t.2,c.270,g. Κλεισὶς, ib.
Κλείσμασι, t.2,c.230,d. & 270,d
Κλεῖς, t.2,c.270,c
Κλεῖτυς, Hesychio πόσεως τὸ κυλικωδέος χύτου.
Κλεῖσος, eidem eſt κλεῖδιον, Clauicula.
Κλεὶς, Clauis, & c.t.2,c.231,c. Κλεὶς, per metaph. pro eſſe tortuoſo, &c. ibid. Κλεὶς, Iugulum thynni piſcis, &c.c.232,a.
Κλεισία, t.2,c.260,g. Κλεισίαι, t.2,c.230,f
Κλεισὶς, ib.e. Κλεισὶν, ib.f
Κλείσιον, ib & 261,b. Κλεῖσες, t.2,c.230,a
Κλεισμὸς, ib. Κλεισοὶ, αι, t.2,c.231,a
Κλεῖσις, ib.b. Κλεῖσον, ib.d
Κλεισὸς, t.2,c.1462,a
Κλειτομήδη, Poll. l.2,c.9,tit. De partibus nauis, innuit τὸ εἶναι τὴν ἄνω ἔνοπλον τῶν, ſecundam carinam.
Κλειτὸς, Equis & re equeſtri inſignis. qui dicitur & κλυτὸς.
Κλειτὸς, dicitur τὸ γυμνάσιον αἰδοίου ἢ ὄρχεως. vnde Κλειτορίζειν vocatur τὸ τοῦ ψαλτοῦ, inquit Hesych. Sic Ruf. Epheſ. tradit χύσμα nominari τὸ ὑμὴν τὸ αἰδοίου γυμνάσιον. in quo medio eſſe muſculoſam quandã carunculam quæ νύμφη & μύρτος appellatur, à nonnullis ἐπιτηδείως, ab aliis κλειτορὶς. vnde κλειτορίζειν dici τὴν λάσιν τοῦτο τὸ σαρκίον αἰδοίου, laſcivius hanc caruculã contrectare. Quæ iiſdem propemodum verbis apud Pollucem leguntur, apud quem tamen loco τῶν poſitũ eſt. Sic enim apud eum, ἢ δὲ τοῦ χύσματος τὸ κλειτορὶς. τὸ δὲ μέσον τούτων σαρκίον, νύμφη ἢ μύρτος, ἢ ὅπερ διέγει τὸ κλειτορίζειν. τὸ δὲ κλειτορίζειν, τὸ δεξιῶς καὶ μαλακῶς τοῦ κλειτορίδα. Sed exiſtimo ſcripturam per diphthongum eſſe veriorem, quam cã confirmet ſeries alphabetica Hesychiani codicis: qui apud Suidam etiam ſua ſerie reperiam Κλειτορίζειν. τὸ μαλάσσειν αἰδοῖον τὸ γυμνάσιον αἰδοίου. Vbi etiam nota pro tafyllabos ſcriptum κλειτορίζειν, vt apud Hes. quoque apud Ruf. verò & Poll. tetrafyllabos, exempto ι. infrà κλιτ. per ſimplex ι.
Κλειτὶς, t.2,c.270,i. Κλεῖτος, ibid. At neutrum κλεῖτος, Hesychio ſignificat αἰσχρὸν δόξαι: (quod & κλεῖτος κλεῖτος dicitur.
Κλειτὸς, t.2,c.261,c. Κλείω, t.2,c.230,d & 270,c
Κλεῖμαι, t.2,c.237,g. Κλειμαλίαι, t.2,c.238,a
Κλειμακίδι, ib. Κλειμακτὴρ, t.2,c.237,h
Κλεῖμαι, Hesychius eſſe dicit ἀνάκλισιν, Sellã in qua recumbi poteſt.
Κλεῖμις, eidem eſt χελώνη, Teſtudo.
Κλειμᾶσθαι, eidem eſt κηρύσσειν, Præconio edere ſeu cenſere. Suprà κλαμᾶσθαι pro Vociferari, Clamare.
Κλεῖμαι, t.2,c.270,d
Κλεῖος, Fama, &c.t.2,c.269,b. Κλέος, Gloria, &c.ib.d
Κλεῖπες, t.2,c.237,g. Κλειτὴν χεῖρ, ib.e

Καίπας,ib.
Καιπιλός,ib.
Καίπλον,ib.d.
Καίπλεια,ib.
Καίπλω, Furor, &c.t.2,c.235,f. Καίπλω, Occulo, &c. c.236,e. Καιπλω,Decipio,&c.c.237,a. Paſſ.Καίπλομαι,c.235,h.
Καίπος,t.2,c.161,e
Καλδάμαι,per ſyncopen pro καλιδάμαι, ſeu ἰδάω, παρεχάομαι, teſte Heſychio, qui itidem καλιάσμαι affert pro καλιάσμαι,ἰδάσω. Idem tamen καλιάσμαι exp.etiam ἀκούσαμαι,σχηξάμην.
Καλδων, idē Heſych.vocari tradit τὸ σφύραν, quod & πόλαν,Beta.
Καλιάμβαι,eodem H.teſte ſunt μίλαι quædam apud Alcmanem.
Καλιαμβος,t.2,c.238,a
Καλιανος,dicitur ὁ καλιάων νόον, Qui aliud in pectore clauſum habet,aliud in lingua promptum,& ita veluti fallit animo,ſeu occulit animum ſuum.
Καλιαντία,t.3,c.303,e. Καλιάντιος,ib.
Καλιάρτιον ὕδωρ,dicitur τὸ τῆς καλιάρτας, hæc autem Athenis fons eſt qui ab arce ad viginti ſtadia ſub terra occultus fertur,in eum ſi qua iniiciantur, iterum conſpiciuntur & apparent quum eteſiæ aquilones flare incipiunt.Heſych. Ita verò nominatur aqua iſta,quoniã terram ſubeundo videtur veluti furari ſe & è conſpectu hominum ſubripere,ſeu furtim & ſecretò fluere,vtpote ſubterraneos habens meatus.
Καλιάρτιος,t.3,c.1534,f. Καλιάρτα,t.3,c.1785,b
Καλιάδριον,ib.g
Καλιαία,ας,ἡ,à quibuſdam dicitur τὸ ἑλένιον,helenium herba, vt eſt apud Dioſcoridem libro 1, in Append.cap. 27. Apud Theophraſtum verò Hiſt.plantarum libro 7,cap.4,eſt καλιαία ῥαφανὶς,Cleonea radicula:quam Plinius Cleonæum napum vocat, libro 19,cap.5. Apud Heſychium καλιάδαι ſunt genus quoddam ῥαφανίδων, ἀπὸ τῆς ἐν Καλιαδαις νήσου.
Καλιάν,t.2,c.18,e
Καλιάνιζω,& Καλιάνιζομαι,t.2,c.271,g
Καλιάνισμα,ib. Καλιάνισμός,ib.
Καλιάς,t.2,c.235,e. At καλιὰν Heſychius affert pro σωρὸν, Acervum, Cumulum.
Καλιάσχος,t.2,c.232,e
Καλιάν, Fama,&c.t.2,c.271,c. Καλιάν, Gloria,&c.ibid. c. Καλιάν,Omen,&c.ibid.
Καλίζω,t.2,c.234,g.& 271,a. Καλιάν,t.2,c.271,c
Καλίφα,ας,ἡ,& Ioniè Καλίφη,ης,ἡ, arbor ex genere τῶν χιτέων καὶ αἰμοβίων, autore Theophraſto Hiſtor.plantarũ libro 1,cap.7.Sed plerunque in locis vliginoſis & iuxta aquas prouenit. Pro eodem apud eundem eiuſdem operis libro 3,capite 4,ſcriptum καλάμος, vbi itidem numeratur inter τὰ παρυδρια καὶ δαυξῆτα. vt & apud Homer.Odyſſ.ε,in extrema inſula Calypſûs λιμνὰς μακρὰ πεφυκὼς,Καλίφη τ' αἴγειρός τ' ἰτέη τ' εὐώδεα κύπειρα. Volũt eſſe Latinorum Alnum.
Καλίφη,t.2,c.235,a. Καλίφεος,ib.
Καλίφος,vide in Καλίφα. Καλείδιον,Clauicula:Ionicè pro κλειδίον.
Καλίζω,t.2,c.234,g.& 271,a. Καλίφη,t.2,c.235,a
Καλίς,t.2,c.231,g.& 235,b. Καλίτης,t.2,c.234,h
Καλῆμα,ατος,τὸ,Palmes. Theophraſtus Hiſt.plant.lib.4,κλήματά τ' ὀπιβάλλειν καὶ καρποδοτεῖν ἐνιαυτὸν, Palmites ſubmittere, & fructum in annum elicere. Æſchin in Cteſiph.ex Demoſth.ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν,αἰκιστρεύουσί τινες τὰ κλήματα τῆ δήμου, Quidam ſunt qui ſic ciuitatem vt vitem vinitores putandam ſuſceperunt, hominéſque ex populo excidere quaſi palmites inſtituerunt.Bud. Sic Chriſtus Ioannis 15 dicit,ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ καὶ ὁ πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι. πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπὸν,αἴρει αὐτὸ· καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον,καθαίρει αὐτὸ,ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ. Et aliquanto pòſt, ἐάν μή τις μείνῃ ἐν ἐμοὶ,ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα,καὶ ἐξηράνθη καὶ συνάγουσιν αὐτὰ,καὶ εἰς πῦρ βάλλουσι,καὶ καίεται. ſolent enim inutiles & infrugiferi vitis palmites excindi & in ignem coniici. Hi palmites vocantur Flagella etiam. Columella libro 5, Ordinariæ vites ne pluribus flagellis emacientur,niſi propaginibus futuris proſpiciemus. Varro Flagellum dici ſcribit minorem vitem quæ nondum fructum fert: Virgilius ſummas arborum partes, vt Seruius apud eum annotat,Georgicôn 1, vbi canit,—néve flagella Summa pete,aut ſummas defringe ex arbore plantas. Ac vt flagella interdum aſſumebantur ad cædendos eos qui deliquiſſent, ita & κλήματι. Plutarchus Galba,de Sempronio centurione, τὸ κλῆμα ὦ καλαίωσιν ἐκπεπτωκὼς τοῖς πλησίον δημόσιος, ἐπακούσας.Macrobius vocat vitem centurialem: alii ſimpliciter vitem. Flor.in Epit.libri 57, apud Liuium, de Scipione Africano, Quem militem extra ordinem deprehendit,ſi Romanus eſſet, vitibus; ſi extraneus, virgis cecidit.vt apud Iuuenalem quoque Sat.8,miles No doſam frangebat vertice vitem Si lentus pigra munire caſtra dolabra. Lege enim ſancitum erat vt ciuis Romanus ſi deliquiſſet,cæderetur non virgis, ſed vite, ſeu vitis flagellis. Alioqui & pro Virga vſurpatũ hoc reperitur κλῆμα, vel potiũ pro Virga vitea ſeu virginea. Quod enim Plutarchus in Apopht.de Popil.Lænate ad Antiochum cum epiſtola miſſo dicit, eum, quum Antiochus lecta epiſtola diceret ſe deliberaturum ea de re eſſe,τὸ κλῆμα χύρον ἐπεῖ αὐτὸν ἐπεσχαράσαι:pro eo Appianus in Syriaco bello habet, αἰσχρὸν ἦ αὐτῷ καὶ λέγοντα βουλεύσεσθαι, κύκλῳ τῇ ῥάβδῳ ἐπεσχαφῆναι.itémque Valer.Max.libro 6,cap.4.Indignatus Pompilius quòd aliquam moram interpoſuiſſet, virga ſolum quo inſiſtebat,denotauit. Plutarchus igitur quod illi in genere de quauis virga dixerunt, ad viteam virgam reſtrinxit,ſeu ad vitigineum flagellum quod virgæ ſeu bacilli loco geſtabat. | Κλῆμα dicitur à quibuſdam ἡ πτισάνη, vt eſt apud Dioſcoridem libro 4,cap.166. At Plinius lib.17,cap.11, clema à nonnullis vocari ſcribit τὸ μαλυσσον, herbam ſanguinariam.
| Καῆμα Heſychio eſt ὑπόδημα,Calceamentum. pro quo ſuprà κλῆμα habuimus ex eodem. Porrò à ſuperiore κλῆμα DERIVATVM Κλημαπίδης,ου,ὁ καὶ ἡ, ſignificans Similis palmiti, Ad flagellum vitigineum proximè accedens. Apud Dioſcoridem libro 3, redditur Sarmentoſus. SIC ET Κλημάτιος redditur Sarmentitius. vt apud eundem Dioſcoridem lib. 6,κλημάτιον κονία, Lixiuium ſarmentitium, Lixiuium è ſarmentis factũ. Intellige autẽ de vitigineis,quæ & flagella dicuntur ac palmites. NE CNON Κλημάτις λεπτολόχια apud eundem redditur Sarmentaria ariſtolochia,libro 3,cap.6.quæ & μακρὰ dicitur,habens κλωνία λεπτά. Ab eodem recenſentur & aliæ κλημάτιδες SIVE Κλημαπίδες. Nam libro 4,cap.181,κλημάτις ab eo dicitur κλῆμα αἰπίνεα ὑπέρθυρον, λυγῶδες, σκελετίζεσθαι δὲ τοῖς δίκτυοις ὡς σμίλαξ. Vnde Plinius libro 24,ſub finem capitis 10, Similem huic(loquitur de ſmilace) aliqui clematida appellauerunt, repentem per arbores,geniculatam & ipſam. Rurſum Dioſcorides eiuſdem libri cap.7,eſſe dicit κλημαπίδα quæ habeat κλήματα μακρὰ ὅσον χήνου τὸ πάχος, πήχεων ἓξ μήκει, διάστασιν μεταξὺ τὸ γόνατος καὶ τῆς χειρός: vnde à nonnullis vocari διγονιαῖς,ab aliis ἑπταπηχίδες,ab aliis πολυγονιαῖς. Plin. libro 24,cap.15, Itali centunculum vocant: Græci clematidem.Sed Græci clematidas & alias habent, vnam quam aliqui echitem vocant, alii laginem, nonnulli tenuem ſcammoniam. Eſt verò & alia clematis, Ægyptia cognomine, quæ ab aliis daphnoides, ab aliis polygonoides vocatur, folio lauri,longa tenuiſque. Denominantur porrò herbæ iſtæ κλημαπίδες ſeu κλημαπίδες,quoniam emittunt κλήματα,hoc eſt flagella vitigineis flagellis ſimilia,ac vt illa ſcandunt arbores. Nicander τὰς κλημαπίδας ἀπὸν NOMINAT Κλημάτιον πόριον,vt annotat ſcholiaſtes in hoc loco Alexipharm.verſu 530,Λίπτοι κλημάτιον πόριον ὦ ὄξιι ῥίζητι πόριον. Niſi potius intelligenda ibi ἡ κλημαπίς.
Sed κλημαπὶς affertur etiam pro Sarmentum, Flagellum: vt diminutiuum ſit, idem valens cum altero DIMINVTIVO Κλημάτιον. quod & ipſum exponitur

Sarmentulum, Flagellulum: à nonnullis & Viticula: apud Theophraſtum Hiſt.plant.lib.9,cap.12, καλαμίνα ἀφίσιν ὅτι γλῶ ὡς ἀσπαμοῦσι: de tithymallo myrtite, de quo itidem Dioſcorides lib.4,cap.165, καλάμαι δ' εἰσὶν ἵβλες ἀσπαμοῦσαι ἄφισα. Heſychio verò καλαμάδες ſunt αἱ ἐκ τῶν καλαμώνων δέσμαι, Falces flagellorum ſeu palmitum derivatũ è vite exciſorum. Præterea à κάλαμος derivatũ VERB. Καλαμάσσομαι, ῶμαι, ſignificans Abeo in καλάμους, Palmitibus & flagellis luxurio: vt vitis non putata, quod in ſolo neglecto dicitur χαρασσόδαι, in arboribus ὑλομανῶν. Gaza vertit Materiem porrigere, In materiem laxari, ſed generalius: Budæus Pampinis & ſarmentis opacari ac ſylueſcere. Theophr. De cauſ.pl.l.2,c.14, μάλιστα δὲ καὶ μάλιστα τὴν μονοκάρπων αὔξησιν καμβαίνει μαλλον ἢ καὶ μᾶλλον τὴν πολυκάρπων αὔξησιν· καμβαίνει γὰρ ἡ μὲν, ὅ ἐστιν οἰονεὶ ἀφιεῖσαι καλαμοῦσθαι, ἡ δὲ εἰς ὕλης ἄφεσιν· δύναται γὰρ ἡ μὲν πολλοὺς ἡ δὲ πολλὰς ἡβῆσαι. Idé, l.3, etiamſdé operis, λέγω γὰρ τὴν κάτω φύσιν ἡ μὲν ὑγρότητος ἡ δὲ πυθμένος τῷ ὑβρίζειν καὶ ἐγκαλαμᾶσθαι.

Καλαμαίτατος, Heſych. affert pro πραχεῖα καὶ ἁβρὰ, Aſperam & arduam ſeu accliuem. Sed in hac ſignif. ſcribendum potius καλμαίτατος, à κλίμαξ, quod eſt ſcala. ea enim rectà in altum fert.

Καλμακτήριον, Suid. affert pro δυσχερεῖα, Difficultatum, cũ hoc exemplo, χωρὶς γὰρ ἐγκαυτῶν ἢ καλμακτηρίων οὐκ ἔστ' ἐπὶ τὸ ἄνω βαίνειν. Sed & hìc per ι ſcribendum καλμακτήριον, accipiendúmque non pro Difficultatibus ſed pro Scalis, ſeu Gradibus. At καλμακτὴρ, Denarius, neſcio vnde irrepſerit in v.l.

Καλμασίας, v.ὁ, ex Heraclide affertur pro terræmotus ſpecie in latum vibrantis. perperam. ſcribendum enim itidem καλμασίας per ι.

Καλμαίτης, Καλμαῖτον, Καλμαῖδες, Καλμαῖτης, Καλμαίτης, Καλμαῖδαι, Καλμαιτώδης, vide paulo antè in κάλμα.

Καλμικός, t.2,c.241,c. Καλοδοκία, ib.d
Καλοδότης, ib.e. Καλοδότις, ib.
Καλοθεμωδτίου, ib. Καλοκαχάω, ib.

Καλοκομέω, affertur pro Captans hæreditates: ſed ſine exemplo.

Καλοκορμέω, t.2,c.242,b. Καλοκορμία, ib.a
Καλοκορμώης, ib.b. Καλοκόμας, t.2,c.241,f
Κάλος, Sors, &c. t.2,c.239,d. Κάλος, Quod ſorte obuenit, &c. c.240,a. &c. c.241,a. Κάλος pro eccleſia Dei poſitum, Κάλος, Vermiculus, ibid.c. Κάλος pro σκαλὶς, t.3,c.817,c

Καλὸς, οῦ, ὁ, Sorte datus, Electus. Ex Cyrilli libello De iis quæ pro diuerſo accentu diuerſam accipiunt ſignif.

Καλοσμὸς, t.2,c.247,b.c. Καλουχέω, t.2,c.243,d
Καλουχία, ib.c. Καλουχὶς, ib.b
Καλοῦχος, t.2,c.241,g. Καλοῦω, t.2,c.247,b
Καλόωσις, ib.h. Καλωτεῖον, t.2,c.248,b
Καλωτὶς, t.2,c.247,h. Καλωτὴ, t.2,c.248,f
Καλωτικὸς, ib.e. Καλώωσις, ib.a
Καλωτὶς, ib.c. Κᾶς, t.2,c.235,e

Κᾶσαι, Lauare: propriè de poculis ac aliis vaſis: vt νίψαι, de facie ac manibus: πλύναι, de veſtibus. Ita v.l. Sed perperam pro καθᾶσαι.

Καπαδάκας, Heſ. dicit ſcribit παῖδας ἢ σκλωτὰς, portas ſeu fores tabernaculi: Poll. παῖδας τὰ καλύμματα, fores cõclauis. Verùm illa ſignif. ſcribendum potius καπακάδες, per κ in hac, καλακάδες, per λ.

Καπάκασον, Heſychio eſt συνάγειν Coge, Cõgrega in vnum. Forſan potius eſt Cõuoca, Voce congrega. καπάζει τὸ καλῶσαι, quod eſt Vocare.

Κᾶπις, t.2,c.17,b. Καπίς, ib.c
Καπνίου, t.2,c.18,a. Καπνίσμα, ib.b

Καπνὶ, apud Heſychium legitur expoſitum πορπία. ſed ſuſpectum.

Καπὸς, t.2,c.17,h. Καπυὸς, ib.f
Καπνεῖζειν, & Καπνεὶς, vide in Καπνεῖς.

Κάπις, t.2,c 17,c. At κᾶπις, Suidæ δόξα, Gloria. pro quo apud Heſych. κᾶπις: aliàs κάλος. Meminit huius vocabuli Etymol. quoque. Annotat enim, κάπις oxytonum ſcriptum, maſculinum eſſe, & ſignificare τὸ καλαμῶνα: at barytonon κᾶπις, eſſe neutrum, & denotare τὸν ἄλωνα καὶ συκάβρωσιν. Per ι autem κάπις, duo ſignificare, partem quandam domus dictam ἀπὸ κλίσεως ſiue κατακλίσεως, vt, ὡς ἔστι κάπις τῆς οἰκίας σου: item τὸ ἀνώγαιον τόπου, ſeu τὸ ἀνώγαιον μέρος, vt, πουήσω σε τῇ κάπις σου χαλεπὴ, καὶ μυελὸς σε δέξεται σου. Hæc ille.

Καπτήριον, Suidæ τὸ βασιλικὸν δόξα vel πρόπλα.

Καπτοὶ, Heſychio κάπηλοι, Vocatores. Apud eundẽ καπτῶ reperio expoſitum καλαύρων & κάπων.

Κάπτω, t.2,c.17,g

Κάπω, Claudo: Ionicè ſeu Atticè pro κλείω. Apud Thuc. ἔκαπον τὸ λιμένα, portum præcludebant.

Καπάδιον, Clibadium. Ita à quibuſdam nominari τὸ ὑβλῶν, helxinem herbam, tradit Dioſc. lib.4,c.86. Infrà καλύβαπος.

Καπβατικὸς, t.1,c.727,e. Καπβατικὸς, ib. Καπβάτης, ib.e
Κάπμα, t.2,c.251,c. Καπμάζω, t.2,c.261,f
Καπμάκιον, ib.c. Καπμακίδη, ib.
Καπμακηφόρος, Heſychio eſt ὁ ὅπου καπμακίου πλῆν τὸ πεῖν, & ſic eum efferens.

Καπμακίδη, t.2,c.261,e. Καπμακίζω, ib.
Καπμάκιον, ib.b. Καπμακὶς, ib.
Καπμακόκος, ib. Καπμακόπης, ib.
Καπμάκτης, ib.g. Καπμακτηρικὸς, t.2,c.263,e
Καπμαχωτὸς t.2,c.261,b. Καπμαξ, t.2,c.261,e
Καπματῶτις, t.2,c.261,g. Καπματίας, t.1,c.255,d
Καπάσιον, t.2,c.260,a. Καπη, t.2,c.258,d
Καπίσιος, ibid.g. & t.3,c.1357,c ob.
Καπίδιον, t.2,c.259,h. Καπτὴς, ib.f
Καπὶς, ib.g. Καπωνίδης, t.2,c.258,h
Καπιστικὸς, t.2,c.259,a. Καπωτεία, ib.
Καποπίδιον, ib.b. Καπωτικὸς, ib.a
Καπόπης, ib. Καπορίαρχος, t.3,c.1684,a ob.

Καπόστριχον, Heſychius τὸν ψαλίδα, Forficem.

Καπόφροχος, t.2,c.259,b. Καπτὴρ, t.2,c.251,e
Καπτήριον, ibid.

Κάπω, Reclino, &c. t.2,c.250,d. Κλίνω, Inclino, &c. ib.f. Κλίνω, Declino, &c. c.251,a & b.
Κλισία, t.2,c.260,c. Κλισιὰς, t.2,c.261,b
Κλισιὰν, t.2,c.260,e. Κλισίωδη, ib.d
Κλίσιον, ib.g. Κλίσις, t.2,c.251,a
Κλισμὸς, t.2,c.260,a. & 230,c.ob.
Κλιτὺς, t.2,c.252,e

Κλίτυς, exponitur Porticus, quum Heſychio κλίτυς ſint καὶ, necnon ὕφαι τῆς τῶ καπηλείου.

Καπηλεῖον, ſignificat τὸ οἰκεῖον τῆς γυναικός: VNDE Καπηλεύειν dicitur τὸ ἀγοραῖς ἀπέδοσθαι. Ita Etymol. & Lexicum meum vetus. pro quibus ſuprà habuimus καπηλεῖ & καπηλεύειν ſiue καπηλεύειν. Iidem Καπήλιον eſſe dicunt nomen ciuitatis: Suidas ciuitatem Arcadiæ. Etymol. ita nominari ait & fontem, cuius aquam qui guſtarit, auerſetur vinum.

Κάπης, t.2,c.261,c. Vide & Κᾶπις.
Κάπις, t.2,c.251,c. Κάπος, t.2,c.261,d

Κάπις, Heſychio ἁλυσιδωτὸς δεσμὸς, καπάγιον, μανίακης, Vinculum quod collo circundatur, Collare, Manica. ἁλυσὶς τὸ κάπιον. Includitur enim ei collum, manus, pedes. In Epigramm. Καπὶς ἔχει πόλις ὅλη. Athenæus lib. 5, ἐπὶ αὐτῷ ὁ παῖς δεσμὸς ἀχρεῖος ἔχεται καπὶς, παιδικὸν Οἰνῶ. Ita Dominus Ieremiam, capite 27, iubet ſibi facere δεσμοὺς καὶ καπὶς, καὶ ἀποστεῖλαι αὐτὰ τῷ βασιλεῖ Ἰδουμαίων, cóſque mittere ad regem Idumææ. Vbi quidam eſſe volũt lignea iuga ſeu ligneas catenas, alii iuga ferrea ſeu Catenas ferreas, alii Torques ferreas. Hieronymus ſermone vulgari boias vocari ſcribit, quod vocabulum apud Plautum legitur, dicentem, Numellas, pedicas, boias, torroréſque acerrimos. Itidem Xenophon Hellenic. lib.3, δεδεμένος καὶ τὸν χεῖρα καὶ τὸν πρόχειρα ἐν καπὶς. Et apud Plutarchum De Herodoti malign. Philippus Græcis à ſe ad Titum deficientibus dicit, ἐκεῖνον μὲν, μακρότερον δὲ καπὶν μεταβαίνει, leuiori quidem ſed diuturniori iugo ſe ſubmittere. Apud eundem in Erotico, Antigonus præfecto Munychiæ muniendæ iubet πυκνὸν μὲν μόνον ἐκ καπὶς ἰχνεύειν, ἀλλὰ καὶ κύων λυκῶν, non ſolùm conficere valdum cani collare, ſed etiam eum emaciare: innuens, Athenienſes non modò duris ſtringendos ſeruitutis vinculis, ſed etiam accidendos & exhauriendos opibus ac potentia. vt idem Plut. tradit in Fabio, οἱ καπυχικοὶ καὶ πονηροὶ

ſolent ὀδημιλία καὶ συμπλοκὴ καὶ ὠθισμὸς μάλιστ' ἢ μάχῃ καὶ καλῶς τὴν χαλεπότητα τῆς ζώσης καὶ τὸ συμφέρον καὶ τὸ δυσκολαίνειν ἐξαιρεῖν. At apud Xenoph. ſub finem Hellenic. 2, Τοῖς δὲ κύκλοις τοῖς κλοιοῖ ὑπῆσαν ξυλίδιον. Nec tantùm ligneum collare ſeu iugum ita nominatur, ſed etiam ferreum. vt apud Græcos Bibl. interpretes, ὑπόθημα κλοιὸν σιδηροῦν ὅτι τὸν τράχηλόν σου, ferreum iugum imponet collo tuo. De ligneo verò dici, patet ex Ariſtophane, apud quem in Veſp. cani qui Siculum caſeum deuorarat τύμπανα κλοιὸς συκοῦς, id eſt pœnæ loco imponitur ficulnum collare: poſito IBI Κλοὶς Atticè pro κλοιὸς: qui eidem in Pluto eſt κύφων. Notandum porrò in ſuperiore Plutarchi loco τὸ κλοιὸν, neutro genere, vt & plurali num. Chryſoſt. dixit τὰ κλοιὰ θέλκυσται. Inde VERB. Κλοιῶσαι, Collari ſeu boiæ includere. Ex quo VERBALE Κλοιωτὸς, οὐ, ὁ, Collari incluſus. Heſychio κλοιωτὰ ſunt δεσμοῖς δεδεκαημένα: apud quem legitur ET Κλοιωτὴς, ὁ δεσμώτης. Item COMP. Ἐγκλοιῶσαι, quod vide ſuo loco.

Κλοιῶω, & Κλοιωτὸς, vide in præced. Κλοιός.

Κλοῖρον, Heſychio eſt κλῆρον.

Κλοιῶω, t. 1, c. 264, a

Κλόϊνοι, Heſychio eſt ἰσχίοι, ῥάχις, ὀσφύς.

Κλοίνις, dicitur ὁ γαστὴρ, Venter: ἀφ' ᾧ τὸ αἰσχύνεται, inquit ſchol. Æſchyli, qui Antimachum ſcribit κλοῖν vocaſſe τὴν ῥάχιν, Spinam dorſi.

Κλοιτιάειν, Heſychio θηλαμόειος μάχεσθαι, πείθειν.

Κλοιτὴς, t. 1, c. 263, h. Κλόϊος, ib. f

Κλοπαῖα, τά, ſubſtant. t. 2, c. 238, d

Κλοπαῖος, ib. Κλοπεία, ib. f

Κλοπεύς, ib. e. Κλοπεύω, ib.

Κλοπέω, ib. Κλοπή, ib. a

Κλοπιμαῖα, τά, ſubſt. ib. e. Κλοπιμαῖος, ib.

Κλόπιμος, ib. d. Κλόπιος, ib. e

Κλοποφορέω, ib. b

Κλοποῦσιν, Heſychio eſt κλεψιγαμοῦσι. qua expoſitione innuit derivatum eſſe ἀπὸ τῆς κλοπῆς. Exponit etiam generaliùs θελγομυζιῶσι, ἀπατῶσι, Verba dare, Decipere. Euſtathius quoque annotat ſecundum veteres ſignificare τὸ κλοπεύειν καὶ δόλῳ θηρεύειν τὸν καιρὸν, latenter furari & ſubducere tempus: alios tamen velle poſitum eſſe pro κλοπεύειν καὶ δόλῳ κατασκοπῆς καὶ κλοπῆς ἴσως ἀσθενεῖν, Elegantia verborum tempus terere. Vſus eſt hoc verbo Homerus, & quidem ſemel, Iliad. τ, —τοῦ δὲ μετοίσομαι χαλκῶ Αἶψα μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοποῦσιν ὠδῖνι' ἐοῦσαν, Οὐδὲ δόλῳ πείθειν. Vbi ſcholiaſtes exponit ὑπασπιστὴν αὐτὸς τῆς μάχης ὁ τοῖς λόγοις, & ἐπίρρυτος ὀδυσσεύς: Heſychius etiam γραγγλιάσαι. apud quem legitur & VERBALE Κλοπεύτης, expoſitum ἐξαλλάκτης, ἀλαζών. Apud Suidam reperio & Κλοπεῦσαι & Κλοπτεῦσαι: ſed ſine expoſitione: procul dubio tamen idem eſſe vult quod κλοπεύω.

Κλύβανος, Clybanis, à nonnullis dicitur ἡ ἑλξίνη, helxine: herba quæ ab aliquibus perdicium vocatur & muraliù. Nicand. Ther. v. 537, Ἣ δὲ ἑλξίνην, τὴν ἢ κλύβανον καλέουσι. Dioſc. κλυβάδιον appellari tradit.

Κλυδάζομαι, t. 2, c. 167, f. Κλυδασμὸς, ib. g

Κλύδιον, Heſychio πέλαγος, Pelagus, Mare. quod & κλυδώνιον.

Κλύδων, t. 2, c. 167, d. Κλυδώνιος, ib. e

Κλυδωνίζομαι, ib. Κλυδώνιον, ib. f

Κλυζεσκον, Ioniccè pro ἔκλυζον, Lauabant, Abluebant vel Eluebant: à them. κλυζω, vel etiam κλυζεσκω.

Κλυζω, Abluo, &c. t. 2, c. 164, g. Κλυζω, Clyſtere abluo, &c. c. 265, a. Κλυζω, de quodam ſonitu, &c. ib. b.

Κλυθὶ, t. 2, c. 267, h. Κλυμένη, t. 2, c. 268, e

Κλύϊδμον, ib. Κλύμενος, ib.

Κλύμη, t. 2, c. 267, h

Κλύσις, ωος, ἡ, Lauatio: aliis Infuſio, Clyſter.

Κλύσμα, t. 2, c. 265, c. & t. 3, c. 401, c. ob.

Κλυσμάτιον, t. 2, c. 265, d. Κλυσμὸς, ib. e

Κλυστὴρ, ib. d. Κλυστήριον, ib. f

Κλυτιμωλίς, Heſychio ſunt ἀκουσαὶ θρίνων.

Κλυτόμητις, Inclytus conſilio & prudentia. Epigr.

Κλυτόμυχθος, t. 2, c. 979, g

Κλυτοπάτρης, αιδος, ὁ καὶ ἡ, Inclytus filiis, Clarus liberis.

Κλυτόπωλος, t. 3, c. 645, d

Κλυτὸς, Vocalis, &c. t. 2, c. 268, f. Κλυτὸς, Inclytus, &c. ib. g.

Κλυτοτέχνης, t. 3, c. 1431, d. Κλυτοτέχνος, t. 3, c. 1588, h

Κλύω, Audio, &c. t. 2, c. 267, g. Κλύω, Exaudio, &c. c. 268, b.

Κλύω, Auſculto, &c. ib. c. Κλύω, Percipio, &c. ib. d.

Κλωβοὺς ἀμφιρύτους, Caueas auium circumfluas. Ex Epigramm.

Κλωγμὸς, t. 2, c. 118, a.

Κλωδὸς, Heſychio κλέπτης, Fur.

Κλωδωνες, t. 2, c. 225, d. ob. Heſych. ita nominari ſcribit τὰς μαινάδας, μαινάδες, βάκχας. vt & Suidas κλώδωνας apud Macedones appellari tradit τὰς βάκχας τῶν Διονύσου, quæ poſtmodum ἀπὸ τῆς μανίας dictæ fuerint μαινάδες. Forſan autem, inquit Etymol. ſic vocantur ἀπὸ τῆς κατόχους ὀργιαστικῆς κλώζειν, quod eſt ᾄδειν τὰ νομάτων τινῶν ἄσματα ἐν ὀρεσιν ἀσπαλῶν ἢ θουβῶν. Meminit harum mulierum Plutar. initio Alexandri. Ibi enim feruntur Macedonicæ & Thracicæ mulieres ἔνθεοι τῆς Ὀρφικῆς οὔσης καὶ τῆς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιαστικῆς ἐν τῷ παλαιῷ, κλώδωνές τε καὶ μαινάδες ἀπαντικρὺ ἔχουσαι, πρὸς τὰς Ἠδωνὶ καὶ τὰς περὶ τὸν Αἷμον Θρᾴσσας ὁμοίας ὁρᾶν. Polyæn. initio lib. 4, ſcribit Argæum Macedonum regem, quum parua manu magnis ei obſiſtendum eſſet copiis, iuſſiſſe virgines ſub congreſſum acierum ex Erebœa monte βληχωλίῳ θύρσῳ αὐτὸ δεχέσθαι πολεμίους καὶ στρατεῖς τὸ πρόσωπον σκιαζούσας: hóc que modo fugatis hoſtibus tẽplum ſtatuiſſe Baccho κλώδωνες, virginéſque quas antiquitus κλωδώνας vocarant Macedones, ab eo tempore nominari iuſſiſſe μαινάδας, ἀφ' ᾧ τὸν μίμησιν τῆς αἰδοῦς.

Κλώζω, t. 2, c. 217, g. Κλωθὶς, t. 2, c. 273, f

Κλωθόνη, t. 2, c. 271, b. Κλωθὼ, t. 2, c. 273, f

Κλώθω, Neo, &c. t. 2, c. 271, h. Κλωθὼ, tertia ex Parcis, t. 2, c. 272, a.

Κλωκυδὲ, Heſych. eſſe dicit τὸ καθῆδαι ἐν ἀμφιτίροις πάνυ.

Κλωμακ, ακος, ἡ, affertur pro Aſperitas: ſed ſine exemplo. Heſychius meminit DERIVATI Κλωμακόεις, quod exponit κρημνώδης, δύσβατος, Præceps, Difficulter peruium, ideóque Arduum: necnon κλωμακόεσσαν pro πάλαι ἀπόκλιμα ἔχουσαν: & ex hoc πραχεῖαν ἢ ὄρειον. Quoniam videlicet declues loci plerunque aſperi ſunt & montani. Pro eo ſuprà habuimus κλιμακόεσσαν.

Κλοὶν, t. 2, c. 224, e. Κλοιὰξ, ib. g

Κλοιάζειν, ib. h. Κλοιάζω, ib.

Κλοιόεν, ibid. Κλοὸς, vide in Κλοιός.

Κλοπάλμα, t. 2, c. 238, h. Κλοπία, ib. g

Κλοπεύω, ib. Κλοπικὸς, ib.

Κλοπτεύω, ib.

Κλούσκω, Neo. Vnde κλούσκων, Heſychio ὀπτικῶν.

Κλῶσμα, t. 2, c. 272, c. Κλωσμὸς, t. 2, c. 228, a

Κλωστὴρ, t. 2, c. 272, c. Κλωστὴς, ib. h

Κλωστὸς, ib. Κλωψ, t. 2, c. 238, g

¶ SCIENDVM eſt, (inquit Etymol.) κ ante μ nunquam reperiri ab initio dictionis cuiuſpiam. nam ſimplex compoſiti πλύκμηπος, hoc eſt κμηπὸς, in vſu non reperitur. & præteritum κακμηκα, quod ſignificat κεκοπίακα, eſt non à themate κμῶ, ſed ἀπὸ τοῦ κεκάμηκα. Veruntamen tradit Herodianus Pamphylum ὡς ἐπὶ γλώσσης afferre τὸ Κμήλιφα, quod ſignificat τὰς δοκούς, Trabes. Hæc ille. Affert verò & Heſych. Κμηπὶ pro πτηπιθῶσα, πτυπιθῶσα.

¶ Κναδάλλεται, Heſychio eſt κνήσσεται, Prurit, vel Scabit ſe.

Κναζει, idem affert pro βοηθεῖ, Opitulatur.

Κναίω, t. 2, c. 276, c

Κναυὸς, Heſychio eſt ψαρὸς, Niger albis aſperſus maculis, Varius: afferenti & κναυὸν pro λευκὸν, πυῤῥὸν, Album, Rufum ſeu Rutilum. Alii eſſe volunt Fuluum accedentem ad album, ſeu Flauum inclinantem in candidum. In Epigrammat. apud Suidam, Κναῦον ὑπολιστὸν τινὰ αἰτῆσαι πράσσει. vt & apud Theocritum Idyllio 7, Ἐκ μὲν δὴ λασίου δασύποδος οὐκ πράσσει Κναυὸν δίρμ' ὤμοισι. Vbi ſcholiaſtes eſſe dicit ξανθὸν, vel λευκὸν: λευκὸν, à fructu ſeu ſemine τῆς κνίκου, quod candidum ſit: ξανθὸν autem, à flore, vtpote qui ſit aliquãtum rubeus. Exponit præterea & ipſe ψαρὸν & πυῤῥόν.

ITIDEM Κναῦον idem ſcholiaſtes exponit τὸ κνίκου

χνωδὲς ἔχειν, habentem colorem cneci. hoc est albũ flauente mistum: Idyll.3, vbi comastes Tityro dicit, καὶ τὸν ἀνθέχνα τὸν Λιβυκὸν κράκωνα φυλάσσει, μὴ τυ καρύψῃ. Pro quo Virgil. generalius, Occurſare capro (cornu ferit ille) caueto. AT Κναξίων, loci nomen. de quo vide Plut. in Lycurgo, pag. 78.

Κνάκων, vide in præcedente Κναύς.

Κνᾶμαι. t. 3, c. 1186, a

Κναμπῶ, idem quod γναμπῶ, Flecto. Heſychius κνάμπτει exponit non ſolùm κάμπτει, Flectit, ſed etiam κατίσχυε, Viribus prævalet, Robore vincit. quorũ hoc, illud antecedit. Idem κναμπόμαι exponit κακοῦμαι, κατατρύομαι, Malis frangor & ſuccumbo: eorum more quæ pondus ſuſtinere non valentia ſeſe flectunt, & onere pandantur. Idem Heſ. κνάμπει exp. etiam κατεξαίνει, itidémque Κναμπόμαι, κατεξύομαι. In qua ſignific. magis eximi ſoleo.

Κνάπτειν κυλλόν, idem Heſ. eſſe dicit ῥαδίως σωίχειν ὥσπερ τὸν ὀδόντων κυλλόν, lubeo linguam intra dentes continere. Idem κνατταλόμενον exponit ξαινόμενον. quæ ſignificatio crebrior eſt. Et ita Xenocrates apud Suidam, quũ quidam μὴν γεωμετρεῖν, μὴν ἀστρονομεῖν μανθάνειν, philoſophatum eum acceſſiſſet, dixit, ταῦτ' ἐμοὶ πάνυ οὐ κνάπτεται, Apud me lana non carminatur, ſeu Carpitur. Quod eius dictum refertur & à Diog. Laert. pag. 143. Inde ET Κνάφος dicitur Carduus fullonius. hoc eſt Carduus quo fullones pectunt pannos, ſeu Spina fullonica qua poliuntur & raduntur panni. Solent enim è panno recèns texto floccos detrahere eiuſmodi ſpinis. Sic & ſchol. Ariſtoph. dicit eſſe ἀκανθώδεις τὰ ᾠὰ ξύοντα τὰ ἱμάτια. qui etiam addit, hanc ſcripturam per κ eſſe Atticã, & quidem priſcis Atticis vſitatam: recentiores verò ſcribere per σ. derivari autem hæc ἀπὸ τοῦ κναῖν, quod eſt ξύειν. Eadem leguntur apud Suidam quoque, qui & apud Herodotum κνάφον eſſe dicit ἀκανθας ἐλκόντων ἱμάτια. Idem ſcribit κνάφον dici ſolitum fuiſſe ἀκανθῶν σωρὸν συσσήψαντες τὰ ἱμάτια ἔκαιον, carduos plures in vnum collectos quis pectebant veſtimẽta. vt & Heſych. tradit κνάφου δίκλινα eſſe ὅταν οἱ κνάφοι ἀφελκύσωσι τὰ ἱμάτια ἀφ' ἑνὸς μέρους κνάφου. hoc autem eſſe φυτὸν ἀκανθώδες, ſeu ἀκάνθας αἷς κνάπτεται τὰ ἱμάτια. HINC Κναφεύς, ἕως, ὁ, dicitur Fullo, Qui carduis pectit & deſtringit pannos: apud Ariſtophanem & alios. ET Κναφεῖον, ου, τὸ, Officina fullonis, quæ Fullonica dicitur. (Ab Herodoto Ionica reſolutione diphthongi ea VOCATVR Κναφήϊον) Item VERBVM Κναφεύω, Fullo ſum. Fullonicam exerceo, hoc eſt Carduis pannos pecto & expolio. Ariſtoph. Pluto, Οὐ γὰρ κναφεύσεις, ὁ δ' ἀπαιτῶν κωδύσει. VNDE Κναφεικὴ, ſub. τέχνη, Fullonica, ſeu Fullonica ars: apud Platonem in Polit. cui ſubiicit τὴν πλυντικὴν καὶ ἀκεστικὴν καὶ πᾶσαν τὴν περὶ τοῦτα θεραπευτικὴν ἕξιν κοσμητικήν. NECNON Κναφικὸς dicitur Fullonicus, ſeu Fullonius, Ad fullonem pertinens, Qui fullonis eſt. vt κναφικὸς κτὶς apud Suid. Fullonicus pecten, quo videlicet pectunt & deſtringunt pannos impolitos. Ita Suid. κνάφον eſſe ait ὄργανον τὸ ἐν κύκλῳ κέντρα ἔχον ἐφ' οὗ τοὺς βαπτιζομένους κτένισαν, ὅμοιον καφικῷ κτενί, inſtrumentum in orbem aculeatum ſtimulis quo perimunt eos qui in quæſtionem adhibẽtur, ſimile carduo fullonico. Ab eadem origine DERIV. Κνάφαλον, ου, τὸ, ſignificans Floccum fullonico carduo detractũ è panno inter pectendum, ſeu Tomentum ex eiuſmodi floccis, quo culcitræ infercire ſolent. pro quo ſcriptum reperimus ETIAM Κνίφαλον, apud Heſych. quoque & Suid. ſua forte: à quorũ vtroque exponitur τύλη, necnon ἐρεοκνάφαλον, poſito ſynecdochicῶς materiato pro materia, vt vulgò loquuntur. Itidémque & Poll. eſſe ſcribit γναμπὸν ἀπαλὸν καὶ μαλακὸν, ſtramentum ſeu ſtragulum molle, qualia conſtũt è floccis illis quos fullones è pãno dum pectitur detrahũt. Omnia verò hæc & per γ ſcribũtur, vt ſuprà docui. & id ipſum teſtatur Luc. quũ ὁ τῶν φωτείνων δίκλινα ait, ὅτι τὸ μάλιμμα τῆς κάτω διηρθρίζετο πλαγίως ὑπὸ τῆς κναφείου ἕδρας τῶν γναφέων.

Κνάσω, Heſychio ὀλίσθω, λυπῶ: forſan à κνάω deriuato ex κνάω, aut Doricè poſito pro κνήθω.

Κναφάλιον, Κναφεῖον, Κναφεύς, Κναφεῖον, Κναφικὸς, Κνάφος, vide paulo antè in Κνάφος.

Κνάω, t. 2, c. 273, h

Κνεφαῖος, ου, ὁ, Tenebroſus, Obſcurus. Item aliquis aliquid facit κνεφαῖος quum id facit ſub tenebras matutinas, veſpertinas aut nocturnas. Ariſtoph. pro ἠῶθεν vti ſoleo, quòd κνεφαῖος dicatur τὸ λυκάφεος. vt in Veſp. Οὐ γὰρ κνεφαῖος ὅδ' ἐπὶ τῇ κωλιάδι. Et in Ranis, Ὅπως κνεφαῖος ἐς τὸν ἀγῶνα φίρουσ' ἀπόδειμα.

Κνέφαλον, vide in Κναφάλιον. Κνέφας, t. 1, c. 1914, b

Κνέφος, ib. Κνέω, t. 2, c. 273, h

Κνεφρὸν, t. 2, c. 275, a. Κνηδᾶται, t. 2, c. 280, f

Κνήδη, t. 2, c. 280, e. Κνηδώων, t. 2, c. 277, d

Κνηθμὸς, t. 2, c. 277, d. Κνήθω, t. 2, c. 277, a

Κνηκὸς, ex Lycophrone affertur pro Niger, dicitúrque eſſe epitheton aquilæ. forſan eſt à κνηκὸς, & ſignificat Fuluus, vt & ipſum. Fuluas verò aquilas dicunt & Latini poetæ, teſte Gell.

Κνηκάλιον, & Κνήκινος, vide in Κνῆκος paulo póſt.

Κνηκίας, ου, ὁ, dicitur ὁ λύκος, Lupus. Suid. ex Babrii fabulis, Ὁ δ' ἀκαλυφὴς πόνον τε κἀπίας πάσης, Τὸν κνηκίαν χρέσσονα πάσης φόβης: de equo qui lupum diducto huntrem rictu calcibus impetens aufugiebat. Forſan ita dicitur à colore cneci. vnde Fulus ac can⁹ vocatur à poetis Latinis.

Κνηκὶς, Suidæ eſt ὁ περιπλοΐδιος ζώνη, τὸ μικρὸν πέπλος, Parma nubecula cæli partem aliquam veluti faſcia cingens. Cuius vſus hoc exemplum affert, Οὐδὲ πώ τις κνηκὶς ὑπαφαίνετο, πέπλατο δ' αἰθήρ. Heſychius properiſpumenas habet κνῆκας, exponens κνηκοειδὴς τὰ ἀέρος κατὰ πάσας, περίλιπα νεφέλη: necnon μελανία. Ac mox allato hemiſtichio hoc, κνῆκας ἐπιπόνῃ, ſubiungit itidem, μελανία τὸ τῆς σώματος, Nævus & Macula nigra: alios verò & ἔστι δὲ καὶ ἡφαιστεῖον hoc vocabulum vſurpare. Ab eodem hoc ipſum κνῆκος exponitur etiam διφθέρας λευκῆς, necnon ὕλαφος.

Κνηκὸς, οῦ, ὁ, Flauus, Flauum rubens, ſeu Rutilus, Luteus, Croceus: item Albidus. Heſych. enim ſcribit κνηκὸν dici τὸ κρεμιζὸν χρῶμα, ὅπερ ἐστὶν ἀξανθὸν: at ἐστὶ καὶ παρὰ τοῖς dici κνηκὸν, Quod ipſum de Dorico κνακὸν prædicat ſchol. Theocr. vt in ſuperioribus videre eſt. Apud eundem Heſych. legitur & properiſpumenas κνῆκας, expoſitum itidem λευκὰς: ita tamen vt dicatur eſſe & αἷμα τὸ αἷμα καὶ πυρὸς. Pro quo πυρὸς haud ſcio an ſcribendum ſit πυρρὸς, quũ in expoſitione τὸ κνακὸς quoque & ipſe & ſchol. Theocr. habeant itidem vnico ρ πυρὸς. Veruntamen exiſtimo eos velle hac voce intelligi non tricum, ſed ignis in medum turſilum ſeu rufum. ita tamen vt certi nihil pronuntiem, quum dicat eſſe αἷμα κνακὸν πῦρ. Huius porrò ſeminis cũ herba ſua meminit Dioſcorides lib. 4, cap. 190, ſcribens & ipſe inter alia, ferre εἶδος κρίνου ὅμοιον, σπέρμα λευκὸν καὶ πυρρὸν, δάκνειν, γαργαλιῶδες. Theophraſtus Hiſtor. plantarum lib. 6, cap. 4, duas eſſe ſpecies τῆς κνήκου tradit, ἥμερον & ἄγριον. Plinius eam numerat inter ea quæ & folio & caule ſpinoſas lanugines habent: & inter ea quæ vno caule ſurgunt, nec ramoſa. Idem ab Ægyptiis ſcribit maximè celebrari cnicon, Italiæ ignotam, ipſis autem oleo, non cibo, gratam. INDE Κνηκοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Cneci ſpeciem gerens, Cneco ſimilis: apud Heſychium. ET Κνηκίλαιον, ου, τὸ, Oleum è cneco: QVOD ET Κνήκινον ἔλαιον dicitur, Cnecinum oleum. ambo apud Dioſc. libro 1, cap. 45. ITEM Κνηκώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Cneco ſimilis, Ad cnecum proximè accedens vt quũ Theophraſtus Hiſtor. plantarum libro 1, cap. 18, dicit plantarum quarũdam ſemina eſſe ὡς πυρῶν μόνον ἢ κνηκώδη καὶ ὡσεὶ ξυρὸς, καθάπερ τὰ κνηκώδη ἀγγειώδη. Notanduni porrò, hæc modò per η, modò per ι ſcripta reperiri. per η, κνῆκος apud Heſychium & Theophraſtũ, & Paulum Ægineram: per ι apud Dioſcoridem, Ariſtotelem Hiſtor. animalium libro 5, cap. 19: Galen. Simplic. medicament. libro 7, Aetium libro 1, & Plinium quoque. Itidemque κνηκίλαιον & κνήκινον ἔλαιον apud Dioſcoridem, & κνηκώδης apud Theophraſtum. Sed ſenes alphabetica quæ apud Heſychium eſt, multum me mouet vt præferendam cenſeam ſcripturam κνῆ διὰ τοῦ η: præſertim quum apud alios quoque eam reperiam, necnon & Cnecinum apud Plinium.

Κνῆμα, t. 2, c. 274, c. Κνημαῖος, t. 2, c. 286, a

Κνήμαργος, t.2, c.285, 2.
Κνήμη, t.2, c.284, d. & t.3, c.185, d. ob.
Κνῆμις, t.2, c.273, h
Κνημία, t.2, c.286, a. & c.274, g. ob.
Κνημιδοφόρος, t.2, c.286, c.
Κνημοπαχής, t.2, c.285, a. & t.3, c.113, d
Κνημός, t.2, c.286, e.
Κνημῶσαι, Hesychio est περιχῶσαι, φράξαι, κλεῖσαι, Terra aggesta circumuallare, Circumsepire, Concludere. Item φθεῖραι, Perdere: (quo modo & κνημοῦμαι exp. φθείρομαι, & κνημωθῆναι, φθαρῆναι) necnon ἐλθεῖν, Venire.
Κνησία, t.2, c.277, c
Κνησμός, siue Κνησίη, dicitur ῥάκος χνοῶδες ἢ ψιαθίον, δι' οὗ διηθοῦσί τινα ὡς δι' ὑθμοῦ. Meminit & Aristoph. ὁ Ἀθηναῖος λέξεων. Ita Erotian. apud Hippocr.
Κνησμώδης, t.2, c.277, d.
Κνησμοειδής, ib.c.
Κνησμός, t.2, c.274, g
Κνησμῶδες, ib.
Κνῆσσα, t.2, c.274, f.
Κνῆσσος, t.2, c.275, e
Κνῆσσον, t.2, c.274, h.
Κνήφη, t.2, c.277, d
Κνιδᾶται, Hesychio est δάκνεται, Mordetur: ἴσως ἀπό τινος, forsan ab herba. id est vrtica. ea enim vrit & mordicat admota cuti.
Κνιδέλαιον, ου, τό, ΕΤ Κνίδιον ἔλαιον, Oleum è Cnidio grano. Dioscorides lib.1, caput 44 inscribit περὶ κνιδελαίου, quod docet δεῖν τὸ κνιδέλαιον σκυβαλίζεσθαι κέγχου λιπαρίστερον ἢ κατάντης.
Κνίδη, t.2, c.280, d
Κνίδιον, ου, τό, affertur pro Atriplex: necnon pro Cnidium granum. quod potius Κνίδιος κόκκος dicitur. quanquam & sine diphthongo reperiri scio κνίδιος, vt apud Athen. l.2, ex Eubulo, Κόκκον λαβοῦσα κνίδιον ἢ τῶν πτερίδων. Itidémque Κνίδιος καρπὸς apud eundem, l.1. sed hæc à Cnido insula. vnde & Κνίδιαι χῶμαι apud Gal. quas ediderunt olim οἱ ἀπὸ Κνίδου ἰατροί.
Κνίδωσις, t.2, c.280, f.
Κνίζα, t.2, c.278, h.
Κνίζω, t.2, c.277, e.
Κνιζόμαι, ib.g
Κνικάλαμον, Κνίκινος, Κνίκος, Κνικώδης, vide in Κνῆκος.
Κνίπα, Hesychio πίλημα, quo nescio quid sibi velit.
Κνιπία, ας, ἡ, affertur pro Parcitas. φειδωλία. à κνιπὸς.
Κνιπᾶν, Hesychio est σύρειν, ξύειν, Quassare, Radere.
Κνίπες, Κνιπίσκα, Κνιπλόχρες, Κνιπόεσσα, vide in Κνίψ.
Κνιπὸς, οῦ, ὁ, affertur pro Parcus, Tenuiter viuens. qui & σκνιπὸς dicitur. Sic & κνιπία pro Parcitas. Meminit huius κνιπὸς Suidas, annotans genitiuum casum nominis κνίψ, qui est κνιπὸς, μετὰ πτῶσιν εἰς ὖλιν, & significare τὸ ὀλίγον ἀκριβοῦντα.
Κνιπτικὰ, Galen. in Lex Hippocr. exponit κνησμώδη, Pruriti. Sed addit, quosdam eo nomine accepisse τὴν ξηροφθαλμίαν, Lippitudinem siccam: ex quibus est Erotianus. Locus Hippocr. est in lib. De loc. in hom. Ibi enim dicit, ὅταν δὲ ἐς τοὺς ὀφθαλμοὺς κατ' σμικρὸν ῥέῃ, καὶ κνιπτικὰ παρέχῃ, τῶν ἰσχίων μαλθακώτερα, ὁκοτέρῳ ἂν μᾶλλον ξηραίνοι ὅμα καὶ δάκρυον ὀλίγον ἀγάγῃ.
Κνὶς, t.2, c.280, e
Κνίσα, idem quod κνίσσα, Hesychio αἰτμὸς siue καπνὸς τῶν θυσιῶν. & τὸ λίπος τῶν ἱερείων. & ὀδμή τις.
Κνισαλέος, t.2, c.280, h.
Κνισαρὸν, t.2, c.282, f
Κνισήεις, idem quod κνισσώδης: Hesychio ἀχλύης.
Κνίσμα, t.2, c.278, c. & 283, c.
Κνισμοειδὴς, ib.g.
Κνισταλοιχὸς, t.2, c.281, h.
Κνιστὸν, τὸ, ib.d.
Κνίστει, Hesychio λυπεῖ, Mordet, Molestat: item φθείρει, ὀλίγει. metri causa geminatum σ habet: à th. κνίζω.
Κνιστερὸν, t.2, c.282, f.
Κνιστὴς, ib.d.
Κνιστοειδὲς, t.2, c.281, g.
Κνιστὸς, t.2, c.282, c.
Κνιστῶ, ib.h.
Κνισσὰ, ib.
Κνισσήεις, ib.d.
Κνισσηρὸς, ib.
Κνισσόεις, ib.
Κνισσώδης, ib.e

Κνιτὸς, t.2, c.278, g.
Κνίφος, t.2, c.280, h
Κνίφαι, vide in Κνίψ.
Κνίψ, ΕΙΝΕ Σκνίψ, πός, ὁ, Culex: infectum est ficus infestans, vt testatur Aristophanes in Auibus, dicens, Εἶθ' οἱ κνῖπες καὶ ψῶνες αἱ τὰς συκᾶς οὐ κατιδόντες, Ἀλλ' αἱ αὖθις πάντας καθαροὺς αὖπες ἀγέλην μία κιχλῶν. Vbi quum ψῶνες etiam sint culices, sunt qui ψῶνας esse velint quos Plinius vocat culices ficarios: & κνῖπας siue σκνίπας, quos idem appellat culices muliones, lib.11, cap.18, & libro 3, cap.16. vbi inter alia scribit, in culicum genere muliones arborarii pici rostrum habere, & mella eximere. Sed idem Plinius simpliciter etiam & sine adiectione culices vocat quos Theophrastus κνῖπας. Quum enim Theophrastus Hist. plantarum lib.4, c.17, scribat, ἐγγίνεται καὶ κνῖπες ἴσως πάντα τὰ τοιαῦτα δένδρα, ὡς σχεδὸν ἐπὶ τῆ ἀρυῖ καὶ τῇ συκῇ. καὶ δοκοῦσιν ὁπόταν τὰς ὑγρότητας σαπίσωσιν, τὰς ὑπὸ τὴν φλοιὸν σαπεροφύσας· αὗται δὲ ὅτι γλυκεῖαι γίνονται: inde Plinius lib.17, c.24, Sunt & culicum (inquit) genera aliquib' molesta, vt glandibus, fico: qui videntur ex humore nasci, tunc dulci subdito corticibus. Sic idem Plin. l.19, c.11, Infestant (inquit) & culices hortos, riguos præcipuè, si sunt arbusculæ aliquæ. Et Colum. lib.11, c.3. Qui æstate ista ferec, cauear ne propter siccitates culex adhuc tenera folia prorumpentia consumat. Meminit Galen. quoque horum σκνιπῶν siue κνιπῶν, tradens & ipse ab eis infestari vitem, & quidem oculos vitis germinantis: sed vermium generi eos annumerans. Nam Simpl. med. l.9, ἀμπελίτιδα χλόην ex eo nominari tradit, quoniã θεριζομένη τοῖς ἀμπέλοις φθείρει τοὺς ἡμιτρώφεις ἐπ' αὐτῇ σκώληκας, οὓς (inquit) σκνῖπας ὀνομάζουσι οἱ παρ' ἡμῖν ἀμπελουργοί. Quibus addit, generari hos vermes ineũte vere, quum germinant vites & τὰ ἐπιπολάζοντα αὐτῇ μέρη ὀλίγα ἐστὶ βλαστοῦ φύλλα, quod appellant ὀφθαλμόν. Sic paulo pòst, δύνηται καὶ (inquit) τοὺς ὀφθαλμοὺς διαφθεῖραι οἱ σκνῖπες, οὐ σμικρὰ βλάπτοντες τὰς ἀμπέλους. διὸ καὶ τὰς ῥίζας τῶν ὀφθαλμῶν τούτων ἀφελκύσαντες οἱ ἀμπελουργοὶ τοῖς ὄνοις δίδοσι. Quibus continenter adiungit hæc, καὶ τῶν μὴ θανασίμων ἀμπέλου καὶ φαρμακώδεις ἡ διαφθορὰ γίνεται, δηλοῦσα καὶ τὸ φθείρειν τοὺς σκνίπας ὅσοι αὐτῆς μέτριοι δυνάμεως φαρμακώδεις. Dioscor. quoq; lib.5, cap.181, testatur ampelitidem terram assumi ἀφ' ἧς τὰ μὴ ἀμπέλων χρίσει ἀφ' ἧς πλὴν τοὺς ἀναβλαστάνοντας ὠφελεῖ, vtpote κνίπους καὶ τοὺς ὀπτηματοφυεῖς σκώληκας. Verùm quum Galen. dicat τοὺς σκνίπας esse σκώληκας, vermes, suspecta videtur nonnullis ea scripturaq; σκνίψ siue κνίψ potius sit infectum pennatum siue pennigerum: & culex non vites priuatim arrodere comperiatur, sed vermis ille qui Plinio Conuoluulus & Voluox, Columellæ Volucra, & Plauto Inuoluulus dicitur. Quapropter eo loco reponendum existimant ἴπες, vel etiam ἴπας: canente Alcmane, ἢ πικλίσιαι ἴπα φθορὰν μὴ ἀμπέλων ὀλέσῃ. canendum tamen ne hunc vermem confundamus cum eo qui ἴουλος dicitur Suidæ, itidémq; vites arrodit. eum enim esse qui Latinis est Millepeda & Eruca hirsuta. De hac διορθώσει non habeo quod dicam, nisi non temere quidquam in Galeni codice immutandum esse, quum térque quatérque constanter ibi scriptum sit σκνίπες: quum reperiam etiam apud Aetium eandem propè scripturam, tantùm verso π in φ. tractans enim & ipse de terra ampelitide, libro 2, cap.9. quum dixisset agricolas ἧς εἰσβάλλουσι δίνας αὐτῇ, χρίειν τὰς ῥίζας ἀφ' ἧς βλαστοπάσσουσι ἀμπέλων, ἀφ' ἧς τὰ μὲν ἀπόλλυσι τοῦτο τὰ βλάπτοντα τὰς ἀμπέλους ζωύφια, subiungit, ὁκ δὲ τῇ φθίσει τὰς κνίφας, δηλονότι ὅσοι μέτριοι δυνάμεως φαρμακώδεις αὐτῆς. Deinde reperio κνῖπες nominari vermiculorum etiam genus à Theophrasto. Namque is, Histor. plantarum libro 2, cap. vltimo, sic scribit, φασὶ δὲ ἐγκαίζειν καὶ τὸ πάλιν ὁπόταν αἰγίσωσιν ἢ πολύ· καὶ τῶν τῆς πάλιας κύνδηξιν. ἐγγίνεται γὰρ καὶ ὡς ὕσπις μελίδι ἄπλα, κνῖπες· οἳ ὅταν ὦσι ταῖς συκαῖς γίνωνται, καταδύουσι τοὺς ψῶνας: manifestò κνῖπας appellans vermiculos, & quidem eos qui vimi folliculis innascuntur. quæ Dioscorides libro 2, capite 111, vocat θηρία κωνωπώδη, bestiolas culicibus similes, (vt Hesychio κνίψ quoque est ζῶόν τι πλωὸν ὅμοιον κώνωπι) in quas scribit αἰκάλυδας τὸ ὑγρὸν τὸ ὑπὸ ταῖς φύσαις κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν ἀναβλαστὸν διεστάμενον, humorem qui in folliculis arboris huius nascitur. Ita vt κνῖπες dicantur

& culices, ſiue culices muliones, & vermiculi his ſimiles qui vel in vite naſcuntur, eiuſque oculos turgentes rodunt, vel in folliculis vlmi. Nec verò ſemel tantùm Theophraſtus appellat κώπας eiuſmodi vermiculos. iterum enim in loco iam citato dicit, ὅσοις ὄψιμος ὁ πρέπων ἐστὶν ἐκ τῶν κώπων. Atque adeò ſunt qui in loco paulo ante allato pro illo κώπες REPONANT Κυπάρους, quod eſſe volunt κωπαρίους, hoc eſt folliculum & veluti peram cui innaſcuntur οἱ κῶπες. AT Κιττάλοχος eſt auis quædam ex genere τῶν ξυλοκόπτων, id eſt earum quæ roſtro arbores tundunt, vt οἱ δρυοκολάπται, qui Latinis A ſunt pici, ſeu pici arborarii: quorũ roſtrum habere culices muliones, teſtatur Plinius. Meminit verò huius auis Ariſtoteles Hiſt. animalium lib. 8, cap. 3, eſſe eam dicens τὸ μεγέθος μικρὰν, ὅσον ἀηδόνιον, πόδα δὲ χόας ἔχειν καὶ τὸν τράχηλον καὶ τὴν κεφαλήν, φωνὴν δὲ μικράν. Nominis ratio eſt quòd culicibus inſidietur. ſeu, ſcribendo κιττάλοχος, Φ culices colligat in cibum: vnde & culicilegam vocat Gaza. Ibidem quaſdam aues eſſe tradit σκωληκοφάγους & σκνιποφάγους, dicens, ἄλλα δ' ἐστὶ σκνιποφάγα, ἃ ζῶντας σκνῖπας θηρεύοντα ζῇ, id eſt culicinora, quæ culicum venatu B viuunt.

Κρόμ, SIVE Κρυῦς, dicitur ὁ ὑπὸ τῶν ἀξόνων ἦχος, Sonitus ſeu ſtrepitus quem rotarum axes edunt, quem nonnulli poetarum Latinorum appellant gemitum. item ὁ ὑπὸ πολλῶν ψόφος, pedum ſtrepitus ſeu plauſus. Nonnulli verò κρόμον quidem eſſe volunt τὸν ἦχον, Sonum ſeu Sonitũ: κρόϊον autem μέρος τοῦ ἄξονος, τὸν χειτιλίδα, modiolum rotæ. Hæc Heſych. Infrà iſta per χ ſcripta ſunt.

Κιόφος, t. 2, c. 1914. a. Κιόφος, ib. a. b

Κρό, eodem Heſ. teſte dicitur τὰ ἐλάχιστα, Res minima, Hilum, Floccus. quod & χρό. D

Κνύζα, t. 2, c. 283, e. Ab Heſychio quoque eſſe dicitur ὁ κνησμὸς, ἀπὸ τῆς κνίζης, dicique ὅτι τὴν κνησμὸν. Ita etiam dici κνῖσμα καὶ συσκνῖσαι. Vnde patet perperam apud eum ſcriptum eſſe κνῦσμα.

Κνυζάω, t. 2, c. 283, g. Κνυζημα, ib. c

Κνυζημός, t. 2, c. 284. a.

Κνυζῖ, Heſychius eſſe dicit ἀέρα ὑδατηρὸν καὶ πνεῦμα τοῦ νέφους, aerem nubibus obductum & perflatum ventis. Eidem Κνυζοὶ ſunt οἱ τὰ ὄμματα πεπωρωμένοι, Qui laborant E ex oculis.

Κνυζῶσι, t. 2, c. 283, f. Heſychius κνυζῶσιν exponit συστέλλω, κακύνω, Contraham ſeu Corrugabo, Vitiabo, Fœdabo.

Κνυζῶν, t. 2, c. 283, d

Κνυζῶψ, olus ſimile apio, λάχανον ὅμοιον σελίνῳ, Heſ.

Κνυθὸς, Heſychio eſt ἄκανθα μικρά, Parua ſpina: afferenti & Κνύθρον pro σμικρὸν, Paruum. quod & πυτθὸν.

Κνυπώτιν, eidem eſt θηκυώτιν, Sepiã, Loricabo, hoc eſt Maceria aut ſepimento loricãve muniam.

Κνῦσμα, t. 2, c. 283, c. Κνύσι, ib. b.

Κνύσι, ibid. a

Κνώδαλα, aſſertur pro Caput papaueris. quod & κνώδια.

Κνώδαλον, v. τὸ, Beſtia, Animans. Heſychius & ſchol. Ariſtophanis volunt proprie dici ὅσα τῶν θηλαζόντων θηρίων, veluti κυνῶδαλον, hoc eſt ὃ τὸ ἁλὶ κυνώμενον: Homerum verò & cæteros poetas κνώδαλον vſurpaſſe etiam ὅσα χερσαῖα θηρία. pro beſtia terreſtri. Sic enim ille Od. ρ, Οὐ μὲν γάρ τι φύεται βαθέης ὑπὸ κόλπον ὕλης Κνώδαλον ὅττι ἴδοιτο, quancũque in profunditatibus ſyluæ beſtiam cerneret. Et Heſiod. Theogon. Κνώδαλα ἴσκων ἠδὲ τέρεινα θηρία νηδύϊ θαλάσσης, Beſtias quaſcunque terra & mare alit: indicans tam de terreſtribus quàm de aquaticis dici. Æſchyl. boues quoque appellat κνώδαλα. Apud eum enim, pag. 31, Prometheus vinctus dicit, Καίζευξα θοώτατ' ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα. Ζεύγλαισι δουλεύοντα κώμασιν δ', ἵνα Θυμὸς μαλίσται βλάβαις με χθονὸς τῶν Γίγαντ'. Ac boues ibi intelligi patet ex his quæ ſequuntur, ὑφ' ἅρμασι ἵππους φιλοίους ἕπεσθαι. vt iumenta quoque τῷ κνωδάλων appellatione cõtineri ſciamus. Verum & reptilũ genus hoc nomine intelligitur, & τὰ μικρὰ ζῶα. Quo modo Nicãder Ther. v. 98 in deſcriptione antipharmaci cuiuſdam iubet ἐν πελάδνοις μαμμώσιτα κνώδαλα χύτρῃ Ζωὰ τίου θηρίων καὶ ἑρπετῶν ἐμβάλλειν: paulo pòſt, v. 110, ἑρπύς appellans vocabulo ſpecialiori quæ hic generaliori appellarat κνώδαλα. quod & ſchol. annotauit. Scribit enim & ipſe, κνώδαλα proprie vocitari τὰ θηλαζόντα, ὅσα τε πεπίδωκε ὁ τὰ ἅλατα διώκων. ſiue autem nunc ab eo ſic dicti ὡς ἐκ τοῦ ἁλὸς abuſiue, autem nunc ab eo ſic dicti ὡς ἐκ τοῦ ἁλὸς, & ab Oppiano vniuerſa τὰ ἅλια θηρία. (qui alioqui & ad ſyluaticas beſtias reſtrinxit quas venatu perſequimur: initio Halieuticõn canens, σκιδνάμενος ἢ σκιμαίρων γυμνητὶς κνώδαλα σφετέροισι, ἰδωλίοισι δ' ἅπαντας ἐνίπτων ὡς πρὶν) Rurſum Nicãder κνώδαλα appellat inſecta quoque noxia in eodem Theriacõn opere, v. 759, Φεύξεσι δ' Ἀρκάδιαι τάπερ ἐρίφοις τύλος ἄλφα Κνώδαλα, φαλαγγοκάλυκα. vbi & ſchol annotat intelligi inſectum volucre, ſimile τῷ φαλαγγίῳ. Vermes quoque à Platone vocantur κνώδαλα, in Axiocho, κνώδης δ' καὶ ἄπους ὢν καὶ πολύμορφος, ἀπὸ μόρφου εἰς ἄλλας καὶ κνώδαλα μεταβάλλων, in vermes & lũbricos. Non vſquequaque igitur veræ ſunt etymologiæ quæ aſſeruntur, nec ſanè ea quæ κνώδαλα vult ὅτι τὰ χρεμπτὰ ἐκ τοῦ κνυεῖν dici ἐκ τοῦ κνυεῖν ἁλισκόμενα. nec enim inſecta volucria, nec reptilia, vt angues & vermes, canibus venaticis capi queunt.

Κνώδαξ, Heſychio eſt καὶ πρωτάξων, γνώμων, Centrũ, Axis, Gnomon: item ἔργαλεῖον χαλκοτύπων, inſtrumentum quoddam aurifabrorum. vt & κνώδακας paulo antè eſſe dixerat ἐκ τῶν φυσητήρων ἀσκούς, follium vtres. Dicit eſſe etiam χαλκὸν, æramentum.

Κνώδων, t. 1, c. 1081, d. Sunt qui & κνώδιτες faciant themate genitiui κνώδοντος: cuius tamen nullum afferunt exemplum.

Κνώζει, aſſertur pro Clamat: βοᾷ.

Κνωμᾶν, Scalpere. Ita vulg. lex. in exemplum afferentis, οἱ δακτύλῳ κνώμῃσι τὴν κεφαλήν. Sed craſſo errore. Id enim eſt à themate κνάω, contractum ex κναάμεν: vt κνᾶσι ex κνάουσι.

Κνώς, Heſychio eſt κνησμὸς πάντων, Quies omnium.

Κνωσσᾷς, ſic. Κνωσσᾷς, eodem teſte dicitur ὑπνοῖς, Vrſus.

Κνωσσιᾷ, Dormio. Idem enim Heſychius affert κνωσσιᾷν pro καθεύδειν. Alicqui ET Κνώσσω hoc ſignificatu dicitur: cuius idem meminit, exponens ὑπνοῖ, καθεύδει, κοιμᾶται, item μύζει, Stertere, Ronchos inter dormiendum edere. Meminit eius Etymol. quoque, exponens etiam ipſe κοιμᾶσθαι, Cubare: ac per ſyncopen factũ eſſe dicens ex κνωόσσω, Φ inter dormiendum τὰ ὦσα (id eſt οἱ ὀφθαλμοὶ) ſint κινᾶ καὶ δηλῶ. Vtitur autem hoc verbo Homerus Od. ι, Ἥδυ μάλα κνώσσοντι ἐπ' ὀφθαλμοῖσι πέτηται, ſuaue dormiens ſeu ſterniens. Sic in Epigr. quidam Τὴν φύλακα κνώσσουσαν ἐπέσχεν. Euſt. κνώσσειν eſſe dicit τὸ βαθέως ὑπνοῦσθαι, Profundè dormire.

Κνώψ, Suidæ eſt ὁ τυφλὸς, Cæcus. Nicander ita vocat τὸ φαλαγγιον. in Ther. v. 751, dicẽs, λύγξ ἢ σκορπίοιο ἰὸν κνώπαντι πιόῃσι. Ibi enim ſchol. exp. ἀλγηδόνας ἴσας παρέχῃ τοῖς φαλαγγίοις εἰς σκοτῶσιν.

¶ Κεάλεμος, Heſychio eſt ἀλλᾶς, κάππαρις, Stolidus, Amẽs: itémque Suidæ, qui ait ἔοικε τῇ λιξιτήρᾳ εἶναι τὸ πλίνθιον καὶ τὸ κεάλεμος, quod eſt κοπίς. itaque κεάλεμον dici τὸ αὐτὸ καὶ τὸ κοπὶς, quod eſt κοπὶς τὸ πλίνθιον καὶ μαλθακὸν κονίαμα, ſeu πλίνθιον καὶ μαλθακὸν κονίαμα, id eſt κονίαμα ſiue ἀλοιφόμορτον. Idem etymon affert ſchol. Ariſtoph. in hoc loco Equitum, Λλλ' ὅπου μαλακὸν καὶ ἁπαλὸν ἐστὶν ἀσκυλοχάλινος Γαμφελέαν δράκοντα κεάλεμα σμαλερὸν πλίνθιον. In eius. n. loci expoſitione annotat, eo vocab. ſignificari τὸ Ἀγορακρίτειον, eique inelle τὸ πλίνθιον καὶ τὸ κοπὶς, quod eſt κοπὶς. κεάλεμον itaque dici τὸ αὐτὸ καὶ μαλθακὸν κονίαμα. Paulo ante tamen & aliam attulerat expoſitionem, ſcripſerat enim δράκοντα ibi vocari τὸν ἀλλᾶντα, farcimen longum, & in ſpiras ſeſe draconis more complicans: κεάλεμον verò iccirco dici quòd κεάλλει καὶ ποιεῖ τὸν κακὸν. Paulo pòſt comicus κεάλεμον fingit numẽ etic, dicens, ἀλλὰ σεαυτοῦ καὶ σπόνδει τῷ κεαλέμῳ. vbi ſcholiaſtes exponit τῷ ἀπόπλῳ Dementia ſeu Amentia. Euſt. & aliud etymon affert, multo magis conſentaneum ſcribit enim τὸν ἐν τῇ κεφαλῇ κακὸν εἶναι τὸ κεάλεμον, quod eſt κεῖσθαι, κλονεῖσθαι. quo ſignificatu dici & ἐκκεάλλειν, & μετεκκεάλλειν apud comicos. itidem τὸ μὴ κεῖσθαι. ex prædicto porrò κεάλεμος, ſignificante τὸν ἄφρονα, κεάλεμον nominatũ fuiſſe Cimonis proauũ, ἀφ' ἁρπαγῆς. vt & Æſchines Socratis, in Aſpaſia, Hipponicum Callix filium κεάλεμον appellat, teſte Athen. l. 5: vbi loquitur de philoſophis quibuſdam qui κακηγορεῖ τῆς πανουργίας μᾶλλον εἶναι.

Κόακοι, Heſychio ſunt βάρβαροι, Barbari.

Κόαξ, eidem eſt βάτραχος. Rana. At oxytonon κοάξ, apud Ariſt. vox eſt (ſeu imitatio vocis) ranæ: in Ran. Βρεκεκεκὲξ, κοάξ, κοάξ. Vnde Latinorum nõnulli finxerunt verbum Coaxo, idẽ ſignificans quod Ranas voce imitor, Ranarum vocem ſono.

Κόαρον, Heſychius eſſe ait τὸ ὀλάχιστον, Rem minimam, Hilum, Floccum: quo ſignificatu & κόγχιλον dici Suidas tradit. Idem ſuprà κνῆ.

Κοάχλικας, Heſ. eſſe ſcribit ἀρῆτας, Panes.

Κοάω, ῶ, Audio, Intelligo. Vnde apud Heſ. κοᾶ, expoſitum ἀκούει, πυνθάνεται: necnon Κοάσιν, ἀκούσασι. Aſſertur in hac ſignif. ex Plut. Cimone.

Κόβακτρα, Heſychio ſunt κολακεύματα, πανουργήματα, Aſſentationes, Adulationes, Aſtutiæ. quæ & κοβαλικεύματα.

Κοβαλεία, Κοβαλεύω, Κοβαλίκευμα, Κοβαλικεύομαι, Κοβαλία, vide in ſequ. Κόβαλος.

Κόβαλος, ου, ὁ, Heſychio eſt πανοῦργος, κακοῦργος, γαμψύλος, λάλος, πυθωνίς, ἀπατεών, Vafer, Maleficus, Blaterator, Loquax, Adulator, Impoſtor. Ariſtoph. Ranis, Μὰτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὡς ἔφη τις, μηδὲ πανούργους. Ibi enim ſchol. κοβάλους καὶ πανούργους poſitum eſſe ſcribit ἐκ παρεκτάσεως: alibi quoque annotans, κόβαλον dici ὁ τῷ ὄντι πανοῦργον καὶ ἀπατεῶνα παρὰ τὰ κοβάλια παίγνια χρώμενον, vt apud Philochorũ Atthidos libro 2, οὗ γὰρ, ὡς ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον ἦν καὶ κόβαλον τὸν Διόνυσον, ſcurram & deceptorem. Sic verò & in Equit. Ariſtophanicis ὁ ἀλλαντοπώλης Cleoni per conuitium ſibi dicenti, Κόβαλος εἶ, Deceptor & impoſtor es, reſpondet, πανοῦργος εἶ, Vafer es & improbus. Et chorus in Pluto eiuſdem, Διαῤῥαγήσῃ, ὡς μηδὲν ἦ σοι φύσει κόβαλος. Vbi ſchol. annotat, κοβάλους eſſe δαίμονάς τινας σκληρούς περὶ τὸν Διόνυσον, ἀπατεῶνας: alibi ſcribens κοβάλους ab antiquis vocatos fuiſſe τοὺς μετὰ ξύλου λῃστάς, latrones qui clava armati prædatum exibant. Et rurſum, κοβάλους dici τοὺς λῃστάς, qui & κορυνηφόροι vocantur. Sed hæc ſignificatio locis præcedentibus parum bene conuenit: alterã multo melius, quæ & huic loco in Ranis accommodari poſſunt, vbi Hercules dicit, Ἦ μὴν κόβαλός γ' ἔστιν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ. Ibi enim & ſcholiaſtes exponit ἀπατηλὸς, κακοῦργος, Impoſtoria & fallacia, Malefica & improba: innuens etiam κοβάλους dici quaſi κακοβούλους. Sed ex Didymo exponit non ſolùm ἀπατηλὸς, verùm etiã καπηλομωλεύσας, deblaterata. Pro Adulator ſeu Adulatorius accipi poteſt in hoc loco Ariſtot. Hiſt. animalium lib. 8, cap. 12, de oto aue, ἔστι δὲ κόβαλος καὶ μιμητὴς, καὶ αἰτηρολούθως ἀλίσκεται, προσλαθοῦσα ἡτέρου τὴν ἠρθὴν τέχνην. Ita enim & Plin. de otide, lib. 10, c. 23, Imitatrix aliàs auis ac parasita, & quodam genere ſalsatrix: capitur haud difficulter, vt noctua, intentam in aliquo circũeunte alio, parasitam nimirum appellans quam Ariſtoteles κόβαλον, rectè, quum parasitus vt plurimùm vocetur adulator, qui ventris gratia adulatur & aſſentatur. Rurſum Heſychius tradit à quibuſdam exponi μάταιος, Futilis: vel Stolidus. Ariſtophanis ſchol. ſubſtantiuè quoque κόβαλις & κόβαλον accipi annotat. Scribit enim κόβαλον dici πρὸς μετὰ ἀπάτης παιδιάν, luſum iocúmque coniunctum cum dolo & fallacia. Et κόβαλα vocari τὰ πανουργήματα, Verſutias, Aſtutias, Fallacias: ſeu σοφίσματα, κλέμματα. Quæ expoſitiones accommodari queant loco paulo ante ex Ranis allato. Eſt porrò hinc VERBVM Κοβαλεύω, ſignificãs Sum κόβαλος, Decipio. Suid. & Etym. innuunt eſſe Aliena paulatim pretio ad me cõuerto. Vnde VERBALE Κοβαλεία, Impoſtura quæ loco fit, Deceptio ludicri ſpeciẽ habens. ἡ πρὸς παίγνιον μετὰ ἀπάτης παιδιά, vt exponit ſchol. Ariſtophanis, qui & κόβαλον eſſe ſcribit τὸ ἑαυτὴν χρώμενον. Eadẽ apud Suidam leguntur, ſed κοβαλεία ipſe non cum diphthongo ſcriptum habet, verùm κοβαλία per ſimplex ι. Idémque κοβαλίαν eſſe ait etiam πρὸς τοιαύτην ἀνθρώπου κολακείαν, adulationem ab improbo & malitioſo homine profectam. hoc eſt doloſam & pernicioſam. κόβαλον enim dici τὸν κακὸν ἦθος, & κόβαλα appellari τὰ κακά.

Dicitur verò ET Κοβαλικεύω pro κοβαλεύω. Vnde VERBALE Κοβαλίκευμα, ατος, τὸ, idem ſignificãs quod κοβαλεία ſiue κοβαλία, Aſtus, Verſutia, Deceptio, Impoſtura: vel etiam Facinus aſtutum & doloſum. Ariſtoph. Equitibus, — δῆλός ἐστιν αὐτῷ, Ἐν πανουργίαις τι καὶ κοβαλικεύμασιν. Niſi malis Aſtutis aſſentationibus, Vafris & improbis adulationibus. vt ſane ſcholiaſtes exponit κολακείαις καὶ πρὸς χάριν δημηγορίαις. Ac vt ibi coniungit πανουργίαις καὶ κοβαλικεύμασιν, ita ſuprà ex eo copulata itidem habuimus κοβάλους καὶ πανούργους. Indidem eſt COMPOS. Ἐκκοβαλικεύομαι, quo idem comicus vtitur in eadem Equitum fabula. Ibi enim chorus dicit, Ὡς σ' ἀλαζόνα, ὡς δὴ μαίνομαι· εἶδές σ' ἐξαπατῶντα. Ὡς σοφοί γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύεται. quàm verſutus eſt! vides quibus cuniculis ſurrepat. quaſi ſenes nos fraudulẽtis adulationibus circumuenire conatur. ſeu, vt ſcholiaſtes exponit, ὡς σοφοὺς τοὺς γέροντας ὄντας ἐκπαιπαλήσας, οὕτω καὶ ἡμᾶς ὀπτικεῖρ ἔτασ. Cæterùm notandum eſt, alicubi apud Ariſtophanem reperiri hæc gemino λ ſcripta, eodémque modo apud ſcholiaſtem: apud Suidã verò & Heſych. vno tantùm. vtut ſit, α ſemper in eo producitur.

Κόβερος, Heſychio eſt γελοιαστὴς, σκώπτης, Scurra, Qui riſum iocis & dicteriis captat, Qui dicteria & ſcommata in aliquem iacit: λοιδορητὴς, Conuitiator. Idẽ & κόβειρα affert pro γελοῖα, ridicula.

Κοβαλίσκιον, idem eſſe ſcribit πτυβλίον, Scutellam.

Κόβυλις, εως, ἡ, Radula: & quidem ea qua caſeus raditur. Poll. enim libro 10, cap. 24, in culinariorum vaſorum cenſu ſcribit τὴν τυροκνῆστιν nominari κόβυλιν, quorum illud legi apud Platonem & Ariſtoph. comicos: hoc, apud Philem. in Ἁρπαζομένῳ, vbi ait, Ὅταν μαγείρου ᾖ κοβύλη ἢ σκάφη. Sed vereor ne ſcribendum ſit κύβηλις.

Κόγγρος, ου, ὁ, affertur pro Conger: qui & γόγγρος.

Κογκαλος, Heſychio eſt κατιοῦτις, Puluis.

Κογχυλιόφυτης, eidem ſunt οἱ κοχύλιον ὀπτέζοντες. Procul dubio autem κογχύλιον dixit pro κοχύλιον, Conchylium.

Κόγξ ὄμπαξ, idem Heſych. eſſe ſcribit τὸν τῆς δικαστικῆς ψήφου ἦχον, ſonum quem iudiciarius calculus in vrnam coniectus reddit: vt ὁ τῆς κλεψύδρας dicitur βλὴξ, apud Atticos.

Κοζαλίζειν, Κόζα, Κογχίον, Κοχίτης vide in ſequ. Κόχος.

Κοχαι, Heſychio ſunt αἰθόχαι, Pyra ſyluatica.

Κόγχος, ου, ὁ & ἡ, eidem H. eſt καχλίας, Cochlea: qui & κόγχον δίπλης prouerbialiter dici ſcribit pro ἴσον ἐποίησας, Feciſti æqualem. Sed potius eo nomine concha vocatur quàm cochlea: vt ex prouerbio illo liquet. nec enim cochleam poſſis διπλῆν vt conchã, quippe quũ cochlea ex vnica teſta gyris quibuſdam & voluminibus compacta conſtet, concha autem duabus veluti ſcutulis claudatur, quæ facilè diuelli à ſe inuicem queunt. Ita igitur Athenæus libro 4, dicit Timonem τὴν Λυδῶν καρυκὴν σκώπτειν τὸν κόγχον: & Pauſanias in Atticis, κόγχους Ἀλκαστίας ἔξω πάντες ἐσθίουσι τοῦ κοχλίτου λίθου. Nec verò κόγχοι binis duntaxat cluduntur ſcutulis, ſed vnis etiam, quales ſcopulis & lapidibus adhæreſcere ſolent. quæ ſcutulatæ teſtæ nominantur etiam ipſæ κόγχαι, Conchæ à Latinis. Ita enim Cic. Pinna duabus grandibus patula cõchis. Et rurſum, Quæ in concha patula pinna dicitur. Et Ouid. Oſtreáque in conchis tuta fuere ſuis. Virgilius Georg. — ſqualentes infode conchas. Item Horat. Funde capacibus Vnguenta de conchis. Sic apud eundem, Salis concha, pro Concha in qua ſal apponitur. Et in Pand Conchæ in inſtrumento pictoris, ad reponenda pigmenta. Sed & Ariſtoteles Hiſtor. anim. lib. 4, κοχλον nominauit conchã qua in implendo & deplendo vtũtur. vt & Dioſcor. libro 1, cap. 32, de oleo candido, Ἐὰν ὑφ' ἥλιον, αἰάχνη κόγχῳ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ſub ſolem quotidie concha refunde. Quanquam hic quoduis vaſculum concauum & conchæ ſimile intelligi poteſt, vt & apud Catonẽ quum dicit, Capulator concha oleum tollat: quum idem dicat, Conchas maiores duas, & minores duas. Ac Iuuen. Quum bibitur conchâ. Et Plin. Patinas fictilibus impoſitum ferrea concha, calice coopertum. Vnde & cymbala à poetis Latinis Conchæ vocantur quòd conchas ſimilitudine ſcutulata referant. Hippocr. verò mẽſuræ quoddam genus intelligit hoc nomine, quod & κόγχη dicitur & χοῦς, vt in Lexico Hippocr. annotat Galenus. procul dubio de eo quod tantũ

capit quantum concha. Ab eiusdem similitudine Lycophron κύγχην vocat hemicranium seu caluam capitis: nam & ipsa est scutulata: in Alexandra, Τυτθὶς ταπείρια κύγχη δίσκῳ μίσον. Eandem ob causam vmbonē clypei Polybius κύγχην appellat: in Epitome, ἐξεκίρασε τὴν δυτὴν καὶ ἀνέρρηξε κύγχος, ἢ τὰ ὀλοχοῦς ἀπεσίγα πλευρὰς λίθου. Necnon κύγχαι nominantur eodem modo τὰ ὑγρώματα τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ ὄζος τῶν βλεφάρων ἐδέδρομεν, teste Polluce. hoc est Cauitates oculorum, Caui illi in quibus oculi latent. nam & ipsi sua figura conchā repræsentant. Eodem P. autore τὰ ἔξω τῶν ὀφθαλμίδων πάντη καὶ σφαιρὶς ὑπεῖδε, ὥσπερ φρέαρ τὸ γόμφος, vocitatur κύγχες & κύγχη, & ὀστρακιὰς. Hactenus de mascul. κόγχος: venio nunc ad FOEMININ. Κύγχη. Id igitur idem significat quod masculinum κύγχος. Primùm enim κόγχαι dicuntur conchæ illæ seu ostrea marina aut aquatilia. Athen. libro 3, ex Mnesitheo medico, ὄστρια ἢ κύγχαι καὶ μύες. Ibidem Aristot. τὸν κόγχον ponit sub genere τῶν ὀστρίων, ostreorum: quippe quæ & τῶν λειοστράκων generi annumeretur. Ab eodem Athenæo lib. 1, commemorantur πελωρίδες κύγχαι. Apud Hesychium verò & Suidam κύγχῳ δίκαιον prouerbialiter ὄζει τῶν μαθόντων τὸ πιεῖν. quod facile sit concham discludere. Apud eosdem est & aliud prouerbium, nimirum κύγχης ἄξιον, pro οὐδενὸς ἄξιον, seu ἐλαχίστου ἄξιον, ἀπλῶς. vt & apud Athenæũ lib. 11, Pherecr. dicit, κοὐχὶ δυσωπεῖτ' οὐδὲ κύγχῳ, non donantem ne concham quidem. quo sensu & ἰχθύδιον dicunt, si bene memini. Intelligendum verò κύγχη in posterioribus his locis potius de testa ostrei. Deinde vt κύγχος dictum est pro mensura accipi quæ conchæ capacitatem æquet, ita & κύγχῳ vsurpari scitendum. Hippocr. De nat. mul. τῷ αὐλίῳ σείφας ὅσον κύγχῳ. Et De morb. lib. 3, δίδου δὲ τῷ παιδίῳ κύγχῳ. quod Galenus exponit χοιλίῳ. intelligens procul dubio & ipse Tãtum quantum concha contineri potest. Præterea vt κύγχος de vasculo conchæ in modum concauo & scutu lato dicitur, ita & κύγχη. Atque adeò ex Hippocrate afferetur κύγχη κεραμὶς, pro Olla, seu Testa cõchæ similis. Ad verbum potes interpretari Concha testacea seu figlina, vt Plin. dicit Concham ferream, de simili vasculo. Præterea vt κύγχος, ita etiam κύγχη dicitur Oculi cauitas, teste Polluce, qui & τὸ ὑπὸ τῷ αὐλίῳ τῶν ὠῶν nominari κύγχον autor est. Porrò à κύγχος siue κύγχη DERIV. Κογχίτης λίθος, Conchites lapis. cuius meminit Pausan. sub finem Articorum, scribens monumentum Caris, τῆς Ἰουδ χρύσιππος, κιονοειδὲς λίθου κογχίτου. Quibus hæc subiungit de illo lapide, μάνις δὲ Ἑλλήνων Μιλησίων ὁ κογχίτης ὧν ἅλς, καὶ σπόγγοι καὶ ἐν τῇ πόλει φυόμενα πολλὰ ἐξ αὐτοῦ. ἔστι δ' ἄγαν λεπτὸς, καὶ ἄλλου λίθου μαλακώτερος. κύγχοι δὲ αἱ θαλάσσιαι δίχα πασῶν ἴσασιν αἱ. Est inde ET DIMINVT. Κογχίον, ου, τὸ, Conchula. Antiphanes comicus apud Athenæum lib. 4, κογχίον τι μικρόν. Sed & VERBVM Κογχαλίζειν, autore Hesychio, τὸ πιεῖν τοῦ ἀπὸ τοῦ κόγχου τοῦ κόγχου, à sonitu concharum. forsan à sonitu quem inflatæ reddunt. inflari autem eas & sonare, Plin. docet, lib 9, cap. 5, scribens visum auditumq; in quodam specu concha canentem Tritonem, ea qua nascitur forma. Reperitur verò ET Κόγχος, significans Putamen ostrei, seu id quo integitur ostreum, quodque abiicitur quum comeditur. Ita enim Pollux libro 6, c. 15, de purgamentis eorum quæ in mensa apponuntur, καλχυλίων, κόγχος καὶ ὄστρεον, κόγχος ἰχθύων, λέπη καὶ κεφαλαὶ, ὄστρακα. Nisi forte reponendum κύγχος. Alioqui videri possit hinc DERIVATVM Κογχύλη, ης, ἡ, quod significat ipsum Ostreum seu purpuram: Suidæ παρὰ τοῦ ἐν hoc loco, αἱ κογχύλαι ἦλθον αὐτῷ ἐχθὲς φαίνεται δηλοῦν ἐρετόν. Hesychio quoq; κογχύλαι sunt τὰ ὄστρια καὶ πορφύραι: verùm & κοχλίδες, gallæ: forsan ob similitudinẽ. VNDE Κοχύλιον, ου, τὸ, Cõchylium: quod κόγχη seu κόγχος, Concha. Nam Plin. l. 9, c. 36, vt scribit conchas omnes celerrimè crescere, præcipuè purpuras: ita etiam, linguam purpuræ esse longitudine digitali, qua pascitur perforando reliqua conchylia. tantam duritiam aculeo esse. Alioqui κογχύλιον, Conchylium, de certa quadam concharum specie dicitur, expetita non mensis solùm, sed & vestium infectionibus. vt inter alios docet Plinius loco paulo antè citato, vbi loquutus de purpuræ flore illo tingendis expetito vestibus, Sed vnde (inquit) conchylis pretia, quis virus graue in fuco, color auferus in glauco, & iracúdi similis marti? Ibidem dicit concharum ad purpuras & conchylia eandem quidem esse materiam, sed distare temperamento. Inde κογχυλίου κρόκιδα vocant Floccũ lanæ conchylii fame infectæ. Cuius apud Galenum τῶν κατὰ τόπους libro 3. ὑπὸ τὰ κρόκιδα κογχυλίου, Floccum lanæ conchylio infectæ, vt Plinius loquitur lib. 21, cap. 7: seu Lanam conchyliatam, vt loquitur Marcell. Empir. In Dioscorides libro 2 dixit, τὸ δ' αὖτο ὅσον ἡ κρόκις ἐστὶ τῆς θαλασσίας πρόσφυσις, flocci lanæ imbutæ cruore purpuræ marinæ. Et Aetius lib. 9, cap. 35. τὸ μὲν πορφυρικοῦ. Et Paul. Ægin. lib. 3, cap. 26, τὸ μὲν ὑπὸ πορφύρας θαλασσίας, filũ è lana quæ purpuræ marinæ sanguine tincta est. Quinetiam κογχύλιον nominatur lana vestisve cõchylii cruore infecta, vt apud Calenum κογχυλίῳ ἔριον ἐβαπτισμένον, conchyliata lana autem obthura. Et apud Quintil. lib. 1, cap. 1, de puero nimis molliter educato, Nondum prima verba exprimit, & iam coccũ intelligit, iam conchylium poscit. pro Conchyliatam vestem, vt Plinius loquitur, Ciceronis imitatione, qui Cõchyliata peristromata dicit. Denique vt κύγχη & κύγχος dicuntur interdum de testa ostrei, ita & κογχύλιον, veluti quum schol. Aristophanis in hoc loco Vesparũ, τῇ κύγχῃ τῇ παλαιᾷ σημεῖον τῶν σημείων ἐπιτίθησι, scribit comicum ibi τῇ κύγχῃ dixisse pro τῷ κογχυλίῳ τῷ ὑπὸ τῶν σφαγίων, τῷ μὴ ἀφαιρεῖσθαι τὸν τύπον αὐτῶν. Idem Didym. apud Athen. libro 14, tradit solitos quosdam αἴρειν τὰς λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συλλαμβάνοντας, ὅτι μᾶλλον ἔχει πνα ἀπόληψιν τῶν ἐρχομένων. Vide & t. 2, c. 333, e. INDE Κογχυλευτὴς, οῦ, ὁ, Qui cõchylia venatur, Cõchyliarius, seu Conchyta, vt Plaut. in Rud. dicit, Saluete fures maritimi, conchytæ atq; hamitæ. Budæus tetrasyllabos scribit Κογχυλεύτης, à κογχύλη: VNDE ET Κογχυλίας λίθος, quem Hesychi' esse dicit durum, & in se habere κοχλιῶν τύπους. Meminit huius lapidis Poll. quoque, innuens à Xenophonte vocari κογχυλίτην.

Κολχυλαγὼγης, Hesychio sunt χυλοῦσαι πίμφαι.

Κοχλευτὴς, Κοχλίων, Κοχλιὰς, Κοχλευτὴς, Κοχλίας, Κοχλίς, vide in præced. Κόχλος.

Κόδαλα, Hesychio est piscis quidam qui & κυρδὰ, Mugil.

Κοδαλιᾶσαι, eidem Hes. est ἐνδιαιτᾶσθαι: afferentiidem κοδαλιάζει pro ἐνδον δίαιτᾶται, In domicilio se continere, seu Intus latitare. Idem κοδαλιάσθαι affert pro ἀφανίζεσθαι, ἀποκρύπτεσθαι.

Κοδομαὶ, eidem sunt αἱ φρυκτωρίαι. Vide & sequ.

Κοδομεῖν, idem affert pro φρύγειν τοὺς κριθὰς, hordeum frigit seu torret: dicens κοδομεῖν quoque esse τὸ ἐπὶ πυρὸς κριθὰς πυροῦν. VNDE Κοδομὰς, eidem est & ὁ φρύγων τοὺς κριθὰς, & ὁ ὀπτήσας τὸν φρύγοντα τοὺς κριθάς. ITEM Κοδομεῖον, ου, τὸ, Quæ frigit torrétque hordeum, apud Pollucem. ET Κοδομεῖς, ῶν, τὸ, Instrumentum quo ad frigendum hordeum vtebantur, teste eodem Polluce, qui lib. 6, cap. 10, scribit τὸ φρύγειν dici etiam κόδομον: & τὸ φρύγανον ὦ ἐφρύγετο, (ἴσως αἴγυπτιακῶς) vocari φρύγανον & κοδομεῖον. (Pro quo Ionicè apud Suidam Κοδμεῖον: expositum tamen καμινευτικὸν, adiectiuè, à nom. masc. κοδμεὺς pro κοδόμος) Ibidem scribit τὸ κοδομεῦσαι, siue φρύξαι, vocari κοδομεῖν. quamobrem & apud Hesychium in expositione vocabuli κοδομαὶ pro φρυκτωρίαι reponẽdum videri queat φρύγαι. præsertim quũ idem Hes. κοδομεῖν esse dicat ἢ ἐπὶ πυρὸς ἕψειν, sic dictum ἀπὸ τοῦ κοδόμου, quod est ὁ ἐπὶ φρύγει. vt sit Ancilla quæ in furno torret hordeum. Apud eundem Hesychium legitur ET Κοδμία, expositum σπορὰ, φρυκτὸς, ἀλωτεία.

Κοδράντης, apud recentiores Græcos pro Quadrans. Idem itidem Κοδρᾶτος dicunt pro Quadratus.

Κοδυμαλοὶ, t. 1, c. 1635, e. Hesychius quoque κοδύμαλα esse dicit τὰ φυλλία μῆλα, siue κοδύμια: sed quosdam velle esse genus floris, alios κόσμου εἶδος περιχάλκου, ornamentum collare.

Κοϊσω, Intelligo, Sentio. Tradunt enim dialecto quadam κοῶ dici pro νοῶ καὶ αἰσθάνομαι. Aristoph. schol. & Suid.

& Euſt. Vnde κοίλτιμος, ὁ πλέμα τοῦ. Vtitur autem verbo κοῦν inter alios Callimachus.

Κοδῆ quoque, Heſych. affert pro αἰσθάνεται, νοῦ, Sentit, Intelligit. ATTAMEN Κοδημα, & Κόπλον, idem dici ſcribit ὅτι τὸ αἰδοῖον, de pudendo ſeu verendo.

Κόθορνος, ου, ὁ, Cothurnus: calceamentum vtroque pedi aptum, ſeu vtrique ſexui conueniens, & virili & muliebri, autore Heſychio. vnde κόθορνον vocarunt Theramenem, ὅτι τὸν ἀεὶ τὴν πλατίαν ἀμφοτερομόν. Et in prouerbio Cothurno verſatilior vſurparunt itidem pro homine qui vtraque axilla geſtare nouit, vt aiunt. Ipſe adeò Theramenes apud Xenophontem Hellen. 2, pag. 275, dicit, Κριτίαν δὲ κόθορνόν με, ὡς ἀμφοτέροις συμπεπαιγμένον λοιδορεῖ: reſpondens ad hæc verba Critiæ, pagina 273, ἐγὼ δ' οὐδὲν οἶμαι πώποτε τῇ ὀλιγαρχίᾳ ξυνταραχθῆναι, ἀφ' ὅτου ἐμοὶ ἔδοξεν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐξηλλάχθαι· ὅθεν δή μου καὶ κόθορνος ὀνομάζεται· καὶ γὰρ ὁ κόθορνος ἁρμόττειν μὲν τοῖς ποσὶν ἀμφοτέρους δοκεῖ, ἀσθενέσι δ' ἐστὶν ἀμφοῖν. Κόης, vide in Κοῖης.

Κοθορδεύς, t. 2, c. 1540, d. Κόθορνος, ib. c

Κοθόν, Heſychio βλάβη, Noxa, Damnum, Detrimentum.

Κοθωνὶς, ίδος, ἡ, affertur pro Edax.

Κοΐ, Κοΐ, vox, ſeu imitatio vocis, porcellorum, apud Ariſtoph. apud quem & κοΐζειν dicuntur τὰ χοιρίδια μιμητικῶς. Vide t. 4, c. 548, g.

Κοιάζει, Heſychio eſt ὀτυχεμίζει. ἀ κοῖον.

Κοιᾶς, idem dici ſcribit σφαιρεῖς ἢ λίθους.

Κοιᾶται, idem affert pro ἠρέμα, forſan ἀ κοίης. Eodem enim autore Κοίης ſiue Κοῆς, dicitur ἡρᾳδὴς καθείρων ὁ καθαίρων φωνὰ. pro quo infrà κοιόλης.

Κοιλὰ, eidem ſunt κοῖλα, Caua, Concaua.

Κοίλεος, eodem Heſych. teſte dicitur τὸ ὠὸν τῶν κυάμων πεῖδον, Beſtiola quæ fabis innaſcitur.

Κοΐζειν, vide in Κοΐ, & t. 4, c. 548, g.

Κοίημα, Heſychio ἔμβρυον, Fœtus, quod & κύημα.

Κοίης, vide in Κοιᾶται, paulo antè.

Κοῖνις, in Æthiopia palmarum ſpecies, & τὸ πλεκτὸν ἐκ τῶν φύλλων τῆς δίκέρου σκεύη, φορμοί. Heſych. Solent enim è palmæ foliis texi crates, ſtoreæ, ſportæ, & id genus alia. Vide & Κοΐξ.

Κοιλαίνειν, idem eſſe dicit κεκλάσθαι: quòd κοῖλα dicantur τὰ ἐπὶ τῇ ὀφθαλμῶν. Alii eſſe volunt τὸ κεκοπῶσθαι ἢ βλαπτεσθαι κεκλασμένων, nonnulli φθονῶν. Suid. exp. non ſolùm κεκλάσθαι, ſed etiam κακοπαθῆς, in hoc loco, Τί ἂν σὺ κυρτὰς καὶ κοιλύμενος ἔχων;

Κοῖλα, τά, ſubſtant. t. 2. c. 287, h

Κοιλαίνω, t. 2, c. 288, d. Κοιλὰς, ib. e

Κοιλεμβολεῖ, t. 1, c. 680, f. Κοίλη, t. 2, c. 287, h

Κοιλία, t. 2, c. 288, f. Κοιλιακὸς, t. 2, c. 289, h

Κοιλοδάιμων, ib. c. Κοιλοδύτης, ib. d

Κοιλοκωλία, ib. Κοιλοπώλης, ib.

Κοιλὸς, t. 2, c. 288, e. Κοίλισκος, ib. f

Κοιλοπόδης, t. 2, c. 290, a

Κοιλοφθαλμεῖν, dicitur τὸ κοῖλα τὰ ὀφθαλμῶν οἰδεῖν, inquit Suid. in teſtimonium afferēs hoc Theocr. hemiſtichium, ὀφθαλ' κοιλοπόωντα. Sed ibi metrum aliam poſtulat ſcripturam, nimirum κοιλοπόωντα, prima correpta.

Κοῖλον, τὸ, ſubſtant. t. 2, c. 287, d

Κοῖλος, ib. a. Κοιλοσυρία, t. 3, c. 1045, g

Κοιλόσωμος, ib. f

Κοιλοσυρία, ſiue Κοίλη Συρία, Caua Syria: pars Syriæ quæ & μεσοποταμία, quòd ſita eſt inter Euphratem & Tigrim fluuios.

Κοιλόσυρτης, Suidæ ὁ χωλὸς, Claudus.

Κοιλότης, t. 2, c. 288, c. Κοιλοφθαλμία, t. 2, c. 1410, g

Κοιλοφθαλμιᾶν, ib. h. Κοιλόφθαλμος, ib. g

Κοιλόφυλλος, Qui cauis foliis eſt, Concaua habens folia.

Κοῖλυ, Heſychio eſt τὸ καλόν: miſi potius ſcripſit τὸ κοῦλον.

Κοίλωμα, t. 2, c. 288, c

Κοιλῶπις, Caua aſpectu: Suidæ βαθεῖα, afferenti ex Epigr. Ὑβρις αἰὲν κοιλῶπιν ὁμαδεῖ δύσπιν πόρον. Ὑβρις αἰὲν κοιλῶπιν ὁμαδεῖ δύσπιν πόρον.

Κοιλωπὸς, itidem pro Cauus affertur ex Eurip.

Κοιλώπα, Heſychio eſt arbor quædam: forſitan eadē quæ infrà κολουπα.

Κοιμάομαι, Dormio, &c. t. 2, c. 290, a. Κοιμᾶσθαι, Mori, &c. ibid. e.

Κοιμάστρις, Heſychio κοιτὼν, Cubile.

Κοιμάω, t. 2, c. 290, d. & g. Κοίμημα, t. 2, c. 291, a

Κοίμησις, Dormitio, &c. ibid. b. Κοίμησος, Mors, &c. ib.

Κοιμητήριον, ib. Κοιμίζω, t. 2, c. 292, a

Κοιμιστὴς, οῦ, ὁ, Sopitor. In Epigr.

Κόσμος, Etymologo eſt ὁ πάντα ὡς αὐτῷ διάταγμένα ἔχων καὶ κατακεκοσμημένα, In quo omnia bene diſpoſita ſunt & ornata.

Κοινεῖν, t. 2, c. 298, b. Κοινεῖσθαι, ib.

Κοινὴν, aduerbium, &c. t. 2, c. 297, a

Κοινὸν, t. 2, c. 298, b. Κοινίζων, t. 1, c. 738, a

Κοινοβουλεῖν, t. 1, c. 763, f

Κοινοβουλεύω, ὦ, Communiter conſulto. Xenophon in Lacedæmon. republ. συναίρωσιν ὁ αὐτὸς οἱ πολέμαρχοι, ὅπως ἀεὶ συνιόντες μᾶλλον καὶ κοινοβουλεύωσιν ὧν δέονται.

Κοινογάμια, Communes & promiſcuæ nuptiæ. Apud Athenæum initio libri 13, ὁ δὲ Ἀθήναιος ἀφορᾷ Κίκερωνίαν ἐπιζήλωτον, αἰδέσιμα τὰ φέρτερα οἰκεῖν τῶν σωφρόνων, καὶ κοινογαμίαν ὄντων.

Κοινοδυμεῖ, t. 1, c. 977, f. Κοινοδύμων, ib. e

Κοινοδρομεῖν, pro Pari incitatione communiter decurrere, vt currens ſocium adæquet curſus velocitate: ex Xenophonte Symp. Reponendum enim ibi aiunt ἐκοινοδρομοῦμεν pro ἐκωμοδρομοῦμεν.

Κοινολαλητὸς, Vulgari ſermone. Communi lingua.

Κοινολεχὴς ές, ὁ ἡ, Communē habens lectum, Adulter.

Κοινολογίσμαι, t. 2, c. 296, e. Κοινὸν, τὸ, ſubſt. t. 2, c. 295, b

Κοινοπλοῦς, t. 3, c. 369, f. Κοινόπλους, ib.

Κοινοποιέομαι, t. 2, c. 296, f. Κοινόπους, t. 3, c. 511, c

Κοινοπραγέω, t. 2, c. 296, f. Κοινοπραγία, ib. g

Κοινοπρεπὴς, Innouatio: vulg. l. perperam pro καινοπρεπὴς.

Κοινὸς, Communis, &c. t. 2, c. 294, d. Κοινὸς cum genit. & cum dat. ibid. f. Κοινὸς, pro κοινωνὸς, &c. c. 295, a. Κοινὸς, Peruagatus, &c. ibid. g. Κοινὸς, Conuerſatione gaudens, &c. c. 296, a. Κοινὸς, Frater, &c. ib. Κοινὸς, Profanus, &c. ib. c.

Κοινότης, t. 2, c. 297, d. Κοινότοκος, t. 3, c. 1534, g

Κοινόφρων, t. 4. c. 100, f

Κοινοχρηστία ας, ἡ, Communis vſus. Œcumen. in Acta Ap. οὐδεὶς ἐδίδαξέ πω τὴν ἑαυτοῦ, ἀλλ' οἷς κοινοχρηστίαν ἐφεστήθη.

Κοινοῦν, Communico, &c. t. 2, c. 297, d. Κοινοῦν, Inquino, &c. ibid. g.

Κοινωνὸν, ὄνος. Qui ſocius eſt & particeps, Qui commune aliquid habet cum alio. Heſychius enim κοινῶνας affert pro κοινωνούς.

Κοινωνεῖν, In communionem venio, t. 2, c. 299, a. Κοινωνεῖσθαι. Conſuefco, ib. e.

Κοινώνημα, t. 2, c. 299, e. Κοινωνία, t. 2, c. 298, d

Κοινωνικὸς, Communionis amans, &c. ib. e. Κοινωνικὸς, Ad communionem pertinens, &c. ib. h.

Κοινωνὸς, ib. b. Κοινὸς, t. 2, c. 297, c

Κοινωφελὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, In commune vtilis, Communem afferens vtilitatem, Suidæ ὁ πάντας ὠφελῶν. VNDE Κοινωφελία, ας, ἡ, Communis vtilitas. Affertur & Κοινωφέλημος pro Publicam vtilitatem habens, Reipublicæ vtilis.

Κοῖξ, ικος, ὁ, Coix: ſpecies τῆς καλαμοφύλλου, vt & ἡ φοίνιξ, teſte Theophraſto Hiſt. plant. libro 1, cap. 16. apud quem lib. 7, cap. 13, κοῖξ legitur inter τὰ βολβώδη, ſeu τὰ σφογγώδη τὰς ῥίζας. Heſych. fine dixteſi habet κόικις, vt ſuprà docui, tradens eſſe palmæ genus in Æthiopia, & πλέγματα inde confecta. Quo modo & Pollux libro 10, cap. 46. φησὶ τῆς δὲ πλέγματος σκευῶν tractans, ſcribit, poſſe in hoc cenſu collocari & κοῖκα, quem à Doribus κοῖν vocari. velut ab Epicharmo, Ἡ θυλακὸς ἔσται ἢ κοῖν φέρει, Hæ κωνικίδα. Ab Atticis κοῖκα dici. vt à Pherecr. — ἢ κοῖκ', ἢ κωρύκιον. Manifeſtò autem (inquit) hoc indicat Antiphanes, dicens, ἀγρίων ἀλφιτηρὸν, (pro quo forſan ſcribendum ἀλφιτηροῖ) ὁ κοῖξ δέον.

Κοιλὰς, Heſychio & Suidæ eſt ὁ ἱερεὺς, Sacerdos. qui ſuprà κοίης.

Κοῖον, Heſychio eſt ὀτίχυρον. vnde ſuprà κοιάζει.

Κοῖος, Cœus: pater Latonæ, ſic dictus παρὰ τὸ κοῶν, quod eſt νοῶν, veluti σωστὴς ὤν: vel quaſi πῶς, Æolicè verſo ϖ in κ. Qui enim allegoricè Titanum nomina accipiunt, in hoc loco Heſiodi Theogon. Κοῖόν τε Κρεῖόν τ' Ὑπερίονά τ'

ἰατικὴ π: volunt κόϊον esse πλὴ πάσσων, qualitatē παχεῖαν, A κρίσιν, Secretionem: ὑφίσια κεφάλαια, Iecuntatē ἰατικὴν, βαρυτητα, grauitatem. Hæc Etymol. INDE Κοιογένεια Artis apud Apoll. Arg. l. 2, vtpote ἐπὶ τῷ Κοίου ἡμιτελὴς, Genita à Cœo.

Κοισσόος, Hesychio est ὑγιὴς, ἰσχυρὸς, Grauida, Vterũ gerens, Prægnans, qui & κύημα attulerat pro ἔμβρυον. Infrà per u in prima syllaba.

Κοισσάδης, l. 2, c. 301, b. Κοισσαλίδης, ib. a
Κοισσαλὶς, l. 2, c. 300, g. Κοισσαλὶς, ib. h
Κοίσσαρος, ib. e. Κοῖς, vide in Κόϊξ. B

Κοισύρα, æ, ἡ, Cœsyra: fœmina quædam Athenienſis, vxor Alcmæonis, mater Megaclis & Lamachi: generis nobilitate & opibus clara, ſed ὅτι βλακεία δὲ διεβάλλοντο adeò vt inde Κοισυρᾶται dixerint comici pro πρωτοτόκοις κεκμῶσι, ſiue ἐπὶ τῆς Κοισύρας φρονοῦσι. Suid. ex ſchol. Ariſtoph. Inde ſuprà ἐγκοισυροῦσθαι.

Κοιτάζω, & Κοιταζομαι, l. 2, c. 294, a
Κοιτᾶται, l. 2, c. 292, d. & 293, h. Κοιτᾶτις, l. 2, c. 293, g
Κοίτη, l. 2, c. 292, c. Κοιτὶς, l. 2, c. 294, c
Κοῖτις, ibid. Pro Ciſta ſeu Arca prop. ſpomenes ſcriptum apud Etymol. Ita enim ille, Κοῖτις, (inquit) Atticè ἡ μικρὰ κίστη. nam πλὴ κίστη vocant κίστιον. Eſt autem in qua κοιτάζονται αἱ γυναῖκες κατατίθεται τὰ χρήματα, in qua cubantes mulieres reponunt pecunias, ſeu Cõclaue in quo mulieres habent ſua χρηματία. C

Κοῖτος, l. 2, c. 292, g. Κοῖτος, l. 2, c. 294, c
Κοῖτος, l. 2, c. 292, f. Κοιτὼν, l. 2, c. 294, a
Κοιτωνίσκος, ib. c. Κοιτωνίτις, ib.

Κοῖφις, vulgari ſermone & χῦ σαπιδίκως dicitur quod propriè εἰς ἀπιόντα dicendum eſt κόφις: è cenſu τῆς ἰσοῦ ἀ- D τιμῶ. Ita Etymol. Infrà κόφις.

Κόκκαλος, Erotiano eſt ὁ σφίβιλος. Vtitur hoc vocabulo Hippocr. De morb. acut. dicens, κόκκαλος καὶ σμύρνα ὀδυνᾶται. Et aliquanto pòſt, ἀφεψυθμοῦντες ὀλίγον τὸν δελεκτὸν deſcribens, ait, κόκκαλον, χαλβάνην ἐν μικρῷ ὀξυκράτῳ λεπτύναντες, miſcent ſimul. Vbi annotat Galenus, quem ipſe κόκκαλον appellat, antiquos non ſic nominaſſe, ſed potius κόϊον: à recentioribus propè omnibus vocari σφίβιλον. Solere autem Hippocratem ex eo confi. ere ὀλίγιστον, quum maximè pinguis eſt, hoc eſt quum πλεῖστα τὰ κοιλὰ σῶμα E χυμοῦται ἴδιον ἰδίαν ἰχῶρα. Itidem in Lexico Hippocr. tradit idem Galenus, κόκκαλον à pleriſque accipi πὶ τοῦ ῥιοῦ τῆς σφίβιλος. nucleum nucis pineæ: Dioſcoridem verò diminutiuè ita nominaſſe, quòd κόκκους, Cnidium granum. Heſychio κόκκαλος eſt non ſolùm σφίβιλος, ſed etiam ῥόμβος & πίτυλος.

Κόκκος, οῦ, ὁ, Progenitor, Auus. Epigramm. libro 1, κόκκοι vocantur Quercus, quòd ex priſcis mortalibus nutrices fuerint. Ita vulg. l. Sed perperam, vt videbis paulo F infrà in Κόκκυξ.

Κοκκίδα, Heſych. dicit ſcribit ἄγλαον, Populum nigram.
Κοκκοβαφὶς, l. 1, c. 718, h. Κόκκος, vide in Κόκκος.
Κόκκυξ, Heſychio eſt κορώνη, Cornix, forſan à voce.
Κοκκύζαρ, eidem eſt ſκαπτὴξ. Noctua.
Κοκκοβάφις, l. 1, c. 718, h. Κοκκοβάπτης, l. 2, c. 1445, g
Κοκκοβαπτίσσης. Heſychio eſt ὄρνις τις, auis quædam: procul dubio ſic dicta à confringendis granis.

Κοκκύδιον, eidem Heſ. ſunt τὰ σπυρίδια τῆς ἐλαίας, Olearum G nuclei.

Κοκκυμηλὶς, & Κοκκύμηλος, vide in ſequ. Κόκκος.

Κόκκος, ου, ὁ, Granum, vt apud Dioſcoridem lib. 4 κόκκοι τῆς ῥοιᾶς, Grana mali Punici. vel etiam Acini mali Punici. Sic κόκκοι κνίδιοι, ſiue κόκκος κνιδίου, Granum Cnidium, apud Dioſcoridem & Galen. necnon Athenæum. Eſt autem ſemen thymelææ, myrti in modum rotundum & inter initia viride, ac tandem rubeſcens. Vnde κνιδίου κόκκοι vocatur oleum quod ex eo paratur. Teſtis Dioſcorides lib. 4, cap. 173: & lib. 1, cap. 44. Ab eodem Dioſc. commemoratur & κόκκος Σαφίου, quam eſſe dicit ſμικρὸν μικρὸν σκωλήκιον ὃ φέρουσι τὰ κόκκινα φοινικοβαφῆ, optimam H eſſe Galaticam & Armeniacam, inde Aſiaticam & Ciliciam: vltimo loco Hiſpanicam. Ciliciam verò naſci in quercubus, ſimilem minutæ cochleæ: ore à mulieribus illius regionis legi, & κόκκον vocitari. Et fruticẽ igitur & granum eius appellat κόκκον, & quidẽ illũ genere fœminum. Theophraſtus φοῖνιξ vocat hanc arborem, & κόκκον fructum. Ita enim ille libro 3, Hiſt. plantarum cap 8, ὁ δὲ κόκκος τοῦ φοινικοῦ κόκκου φύσει. Et cap. 16. φύεται δὲ καὶ ἐν τῇ βάλανον κόκκον ἔχει φοινικοῦ: de ilice itidem. Plin. quoq; Coccum vocat, vt libro 9, cap. 41, Coccum Galaticæ inbens granum. Et libro 16, cap. 8, Omnes tamen has roboris dotes ilex ſolo prouocat cocco. Granum hoc. priſmóque ceu ſcapus fruticis paruæ aquifoliæ ilicis: cuicu lium vocant. Idem cocci vſum gratiorem eſſe ſcribit, quæ eo tincta fuerunt, Tyrio tingantur, vt ſint hyſginum: ſed & cocco Cnidio huius cocci colorem ethe, at magnitudinem grano piperis maiorem, vim ſideretem. Alibi coccum ilicis appellat, videlicet lib. 24, cap. 4. Idem coccum appellat cocci colorem, lib. 22, cap. 1, I iam verò infici veſtes ſcimus admirabili fuco. atque vt ſileamus, Galatiæ, Africæ, Luſitaniæ grana coccũ imperatorum dicatum paludamentis, trãſalpina Gallia herbis Tyrium atque conchylium tingit, omniſque alios colores. Niſi potius intelligendus ibi coccus minor pànus cocco tinctus, vt apud Philoſtr. epiſt. 27 πορφύρα μέσως ἐρυθρὰ ἀπαστράπτει, ὑφ' ἧς τὸν Εὐβοϊκὸν κόκκον καὶ τὸν Τυρίαν πορφύραν. Gorr. quoque κόκκον βαφικὸν eſſe tradit ilicem aquifoliam, ſolo cocco omnes roboris dotes prouocantem. eſſe illi colorem rubeum qualis in roſa micat, imperatoris tantùm paludamentis, trãſalpina Gallia herbis Tyrium atque conchylium tingit, omniſque alios colores. Niſi potius intelligendus ibi coccus minor pànus cocco tinctus, vt apud Philoſtr. epiſt. 27 πορφύρα μέσως ἐρυθρὰ ἀπαστράπτει, ὑφ' ἧς τὸν Εὐβοϊκὸν κόκκον καὶ τὸν Τυρίαν πορφύραν. Gorr. quoque κόκκον βαφικὸν eſſe tradit ilicem aquifoliam, ſolo cocco omnes roboris dotes ilicem aquifoliam, ſolo cocco omnes roboris dotes prouocantem. eſſe illi colorem rubeum qualis in roſa micat, imperatoris tantùm paludamentis, trãſalpina Gallia herbis Tyrium atque conchylium tingit, omniſque alios colores. Niſi potius intelligendus ibi coccus minor pànus cocco tinctus, vt apud Philoſtr. epiſt. 27 πορφύρα μέσως ἐρυθρὰ ἀπαστράπτει, ὑφ' ἧς τὸν Εὐβοϊκὸν κόκκον καὶ τὸν Τυρίαν πορφύραν. Gorr. quoque κόκκον βαφικὸν eſſe tradit ilicem aquifoliam, ſolo cocco omnes roboris dotes prouocantes

Ibi enim ſcribit κόκκυνα ab Hippocrate vocari κόκκυγα τὰ κοινῶς ὀπωραῖα, non τὰ κύδωνα: quem & ipſum interdum κόκκυα ſine adiectione ab eo nominari. Præterea à κόκκος generaliter accepto, eſt VERBVM Κοκκίζω. vnde apud Ariſtophanem, κοκκίσαι ῥόαν, Punicum malum ſuis exenterare granis, Grana eximere è malo Punico. ſeu acinos. quod & ἐκκοκκίσαι dicitur verbo compoſito.

Κόκκυ, Atticè pro ζάχυ, Celeriter. Ita apud Suidam in manuſcr. cod. Pro quo Erymol. habet Κόκυ. Sic enim apud eum legimus, Κόκυ, Λάβικοι τὸ ζάχυ. At κόκκυ ab Heſych. exp. τὸ λάχιστον, Res minima.

Κεκύαι, Suidæ ſunt οἱ πρόγονοι, Maiores: in exemplū afferēti, τὰ ὑμέτερα κεκύαι καθιδρύσαντο ἀρχαῖα. Infrà vnico κ.

Κόκκυγες, Κοκκυγίας, Κοκκυζω, Κοκκυμηλέα, Κοκκύμηλον, Κοκκύμηλος, vide in ſequ. Κόκκυξ.

Κόκκυξ, υγος, ὁ, Coccyx ſeu Cuculus: auis verna ex accipitrum genere, ſed degener & timida: ſic dicta ἀπὸ τῆ κόκκυ φωνῆ, quod vno verbo DICITVR Κοκκυζειν, Coccyzare, Cuculi vocem edere, Sonare cucu ſeu κόκκυ. Heſiodus Erg. 2, Ἥμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι, Quando cuculus in quercus foliis ſeu frondibus coccyzat. Verùm hoc κοκκυζειν non ſemper cuculi eſt, ſed tribuitur etiam gallinaceo. nam ſchol. Ariſtophanis κεκόκκυκα exp. ἔλεγεν ἀλεκτρυόνος βοῶντος, συρίττοντος, in hoc loco Ran. Καὶ λαβοιμὶ τὸ βῆμ' ἑκάτερος ὕστατον, Καὶ μὰ μαθεῖν σφὶν αὖ ἐγὼ σφῷν κεκόκκυκα. Vbi quum vterque ſuum βῆμα protuliſſet, Bacchus ait, Κόκκυ, μαθεῖν: nimirum φωνὴν τὸ κόκκυ ſeu κοκκυζων galli vel etiam cuculi more. Apud Ariſtot. quoque, Hiſt. animalium lib. 9, vox eſſe gallinacei generis dicitur, & à Gaza reddi Cucurrire. Itidémque apud Athenæum libro 14, ex Artemidori Oplarytycis, καὶ νομάδα πετεινὰ ὄψει, καὶ τοὺς πρῶτον ἀπὸ δένδρου κοκκύζοντας, pullos gallinaceos iam cucurrire incipientes. At Prouerb. Quum Nibas coccyzauerit, vide apud Eraſmum in Chiliad. adag. vbi affert & aliud prouerb. Coccyge aſtutior. Non ſolùm porrò auis nomen eſt κόκκυξ, ſed piſcis etiam, & quidem vocalis, apud Ariſtot. Hiſtor. animal. lib. 4, cap. 9. Ibi enim dicit κόκκυγα τὸν ἰχθὺν φωνεῖν ἔν τοῖς ῥηγμῖσιν. Coccygem itidem nominare poſſumus hunc piſcem, quum Plinius auem quoque appellet coccygem vocabulo Græcanico. Κόκκυγες dicuntur etiam Groſſi caprifici arboris: οἱ ὄλυνθοι quoniam videlicet φαίνονται κατ' ἔαρ ἅμα τοῖς κόκκυξι. Nicander Ther. v. 853, Σοὶ δὲ κραδὸς κύουσα λιπορμίζοιτο κεραυνῷ· Ἢ αὖτις κόκκυγες ἐγειράδες, ὅππα σοὶ ἄλλης Γεγγύλαι ἀφαίνοιτο αἰειθύτοιο ὀπώρης. Heſychio autore κόκκυξ dicitur & herba quædam, & ὁ σφόνδυλος. & τὸ ἱερὸν ὀστέον τὸ ὀφεῖ· ἔστι ἰχνίοις. Gorræus κόκκυγα eſſe dicit os in imo ſacri oſſis poſitum, tribus proprijs partibus conſtans, quæ inter ſe ſymphyſi vniuntur. Plura de hac appendice ſacro oſſi adnata vide apud eundem, necnon apud Galenum in lib. De oſſibus. Eidem Heſychio κόκκυξ eſt etiam λόφος & ἀκρωτηριαλία, Criſta & Galea: qui tamen ET Κόκκις affert pro λόφος. Denique κόκκυξ eſt nomen montis qui olim βρόμιος dictus fuit, teſte ſchol. Theocr. Porrò à κόκκυξ eſt COMPOSITVM Κοκκύμηλον, vt teſtatur Nicander hoc hemiſtichio apud Athenæum lib. 2, μῆλον ὁ κόκκυγος καλέουσι, malum quod coccygis vocitant. Latini Prunum appellant. Græci alio nomine Δαμασκήνων nuncupant, quoniam ἐν τῇ Δαμασκηνῶν χώρᾳ πλῆθος ἐστὶ τῶν τοιούτων ἀκρόδρυων καὶ κάλλιστα γεωργεῖται, vt tradit Athenæus libro 2. quum tamen Damaſcena ſint potius ſpecies quædam τῶν κοκκυμήλων Damaſceno agro peculiaris, ac διαφορὰς τῶν κατὰ τὰς ἄλλας χώρας γινομένων. Suidas eſſe vult pomorum ſpeciem quæ ſuo tempore dicta fuerint βερίκοκκα. quo vocabulo nominari videntur potius ex quæ vulgò *abricots* appellantur, à Latinis pariter & Græcis Armeniaca. Porrò τῶν κοκκυμήλων meminit Hipponax, dicens, σίφωνα δ' ἔχει κοκκυμήλων καὶ μίσπης. Et Alexis, σίφωνα σῦκα κύλικα κοκκυμήλων πεπόνων. Idem, κοκκυμήλων σπυρίδα πεπόνων. Sunt verò & ἄγρια κοκκύμηλα, pruna ſylueſtria, quorum mentio apud Athenæum libro 2. Arbor τῶν κοκκυμήλων DICITVR Κοκκυμηλία, Latinis Prunus. de cuius arboris fructúſq; vi medica, vide Dioſcoridem lib. 1, cap. 175. Theophr. Hiſt. plant. lib. 4, cap. 3, κοκκυμηλίαν quandam deſcribit, quam Plin. libro 15, cap. 10, prunum Ægyptiam vocat. Idem Theophr. lib. 3, cap. 16. commemorat & aliud genus τῆς κοκκυμηλίας, pro quo apud eundem Plin. reperio Coggygria, lib. 13, cap. 11. Rurſum Theophr. libro 3, cap. 7, τὴν ἀγριοδάφνην eſſe dicit veluti ἀγρίαν κοκκυμηλίαν, prunum ſylueſticam: cuius rei mentio & apud Athenæum lib. 2. Dicitur ETIAM Κοκκύμηλος pro κοκκυμηλία. Ita enim Pollux lib. 1, Sciendum (inquit) τὸ κοκκύμηλον quidem neutro genere dicitur ὁ καρπὸς, fructus: maſculino autem genere arbor à mediæ comœdiæ poetis dicitur ὁ κοκκύμηλος. AT VERO Κοκκυγίας vocant Crotoniatæ ventum quendam, teſte Heſychio: forſan quòd eo tempore ſpiret quo ὁ κόκκυξ incipit κοκκύζειν.

Κόκκις, vide in præced. Κόκκυξ. Κόκκον, in Κόκκος.

Κοκρύδδεσι, Heſychio ſunt κυμοί.

Κοκρύδαι, idem affert pro λῃστῶν, κλεπτῶν, Latronum, Furum.

Κοκύαι, Heſychio οἱ πάππαι καὶ οἱ πρόγονοι, aui & maiores: vt Etymologo quoque κοκύας eſt ὁ πρόγονος: qui addit, Ionicum eſſe vocabulum, & ſignificare τοὺς ἡλικομήνους. Pro Aui ſeu Ataui, Proaui, Maiores, legitur in Epigr. l. 1, tit. εἰς δένδρα. Ibi enim Zonas dicit, Τηλίθεοι ἴσχε δρυὸς πέλεκυν. κοκύαι γὰρ ἔλεξαν Ἀμῶν οἱ πρόσθεν μακρὸν ὅτι δρυὸς indicans auos monuiſſe à quercubus abſtinendam eſſe ſecurim propter ſtirpis antiquitatem.

Κόλα, Suidæ ἡ γαστήρ, Venter. cui ſubiungit dat. plur. τοῖς κόλαις. Plurale κόλα Heſychius exponit ἑορτὰς, μέλη, vt κῶλα: necnon ὄρχησις, dicens eſſe & ſaltationis ſpeciem, quæ alio nomine appellatur ξιφισμός, Gladiatio. Et hinc forſan ſunt VERBA Κολαβρίζεσθαι, ET Κολαβεΐζειν, ſignificantia Saltare, vt idem Heſych. innuit. κολαβίζουσι enim exponit κώλοις ἀλλομένους: afferens & κολαβεΐζειν pro σκιρτᾶν, Saltare: & quidem ita vt τοῖς κώλοις petulantius aerem verberes. Ex quo poſteriore verbo eſt VERBALE Κολαβεισμός: cuius Pollux quoque meminit inter ſaltationis ſpecies. nam lib. 4, cap. 14, κολαβεισμὸν eſſe dicit Θρᾳκικὸν ὄρχημα καὶ Καισικόν: ὀπίθιον verò & ipſum. At Suidas verbo κολαβεΐζεσθαι diuerſam planè ſignificationem tribuit. nam κολαβεΐζεσθαι ſignificare ſcribit ὀπισθοχωρεῖν. ἀπομαδᾶν, χλιαίνεσθαι, οὐδενὸς λόγου ἄξιον ποιεῖσθαι, propterea quòd κόλαβος ſiue κάλαβος dicatur ὁ μικρὸς χοῖρος, paruus porcellus, qui nullo in pretio eſſe ſolet. Suprà Καλαβεΐζεσθαι & Καλαβεισμός.

Κόλαβος, Suidæ eſt ὁ μικρὸς ψωμός, Offula, Buccea paruula. Idem κολαβὸς dici ſcribens τοὺς ὄγκους τοὺς ἐπὶ ταῖς παρειαῖς τῶν κυμάτων. quoſdam verò eſſe qui dicant eſſe ὄζους πλακοῦντος πυραγόντου ſiue ὄγκου μικροῦ, ἀπὸ τῶν ἐπὶ μεγάλων κολλυβίζεσθαι. qua de re vide & t. 2, c. 309, d. Inde ἐγκολάβωσεν apud Ariſtophanem pro Deglutiuit, ſeu Per gulam in ventrem demiſit veluti κόλαβον. volunt verò & κολαβεῖν eſſe Buccellam deuorare, Deglutire: nullo tamen eius allato exēplo. Rurſum κόλαβοι eſſe dicuntur lyricorum poetarum genus, ſic vocati ἀπὸ τῆς κολάβου, quæ ſunt citharæ verticilla in quæ fides aptandæ inſeruntur. At pro Κολαβὸν, quod ex Theophr. Hiſt. pl. l. 5, c. 10, affertur pro Curtum, Truncum, Diminutum, Quod ſummas ſui partes amiſit, ſcribendum κολοβὸν.

Κολαβρίζεσθαι, Κολαβεΐζειν, Κολαβεισμός, Κόλαβρος, vide paulo antè in Κόλα.

Κολάζω, t. 2, c. 301, d. t. 3, c. 1717, c. Κολάζομαι, t. 1, c. 301, d

Κολαινίς, Dianæ cognomen, à Colæno quodam quī templum ei conſtruxit: aut διὰ τὸ τὴν Ἀγαμέμνονα δῦναι αὐτῇ ὀκτὼ κηροῦ κόλον. vt tradit ſchol. Ariſtoph. apud quē vide plura de hoc cognomento. Infrà κολιμίς.

Κολακεία, t. 2, c. 313, a. Κολακεύεσθαι, t. 2, c. 311, f

Κολακευτικὸς, ib. g. Κολακευτικῶς, t. 2, c. 313, a

Κολακεύω, t. 2, c. 312, e. Κόλακος, ib. d

Κολακίς, ib.

Κολαχρίται, ex Cæl. Rhod. Antiq. lection. affertur pro Cimbium pecuniarum quæſtores. pro quo rectius κολακρίται infrà, quanuis apud Suid. quoque ſua ſerie inuenīā κολακρίται: & apud Erymol. κολακρίται, οἱ τῶν ἀργυρίων ταμίαι, οἱ τὸ πεντηκοστὸν ὑπάρχοντες.

Κολακώνυμος, ab Ariſtoph. per deriſum vocatur ὁ κολάκων ὄνομος, vt qui κόλαξ eſſet, hoc eſt adulator.

Κόλαξ, t.2, c.312, b. Κολακτήρ, t.1, c.305, a

Κολάπτω, t.2, c.304, g

Κόλαψ, ὁ, animal vlulæ & cæteris ſic χαμαιώνυξιν inimicum: vnde ab eis & deuoratur, teſte Ariſtotele Hiſtor. anim. lib.9, c.1.

Κόλασις, t.2, c.302, c. Κόλασμα, ib.d

Κολασμός, ib. Κολαστέον, Puniendum.

Κολαστήριον, τὸ, t.2, c.303, a. Κολαστήριος, ib.

Κολαστὴς, t.2, c.301, g. Κολαστικὸς, ib.b

Κολαφίζω, t.2, c.305, f. Κολάφισμα, ib.g

Κόλαφος, ib.e

Κόλια, Heſychio eſt Saltatio quædam: vt κόλα.

Κολαστίζοντες, eidem ſunt ὑβρίζοντες, κολούοντες, Pellentes, Prohibentes: item σφάλλοντες, Diuidentes: in obſcœna ſignificatione. VNDE Κολασμός, οῦ, ὁ, eodem autore dicitur τὸ πρωκτίζειν. Dicit autem hæc τὸ παίειν ἀπὸ τοῦ κώλου, & κολαΐζειν eſſe τὸ καθιέναι εἰς τὸν κόλον. Eodē teſte κολάφιχες quoque eſt καὶ ὄλεθρον ὄνειδος. AT Κολιὰ μες, eidem eſt μεταφορὰ qui ſuprà καλάμες.

Κολᾶν, Heſychio eſt ἐλθεῖν, Venire: forſan pro μολεῖν.

Κολακτῆρες, Suidæ eſt ἀργυρομοιβὸς, ὁ κέρμα ἀπὸ ἀργύρου ἀλλαττόμενος, τραπεζίτης, ἀργυροκόπος. Vox eſt è Latino vocabulo Collecta, ſignificans eum potius Qui pecuniam colligit, vel collectam diſpenſat.

Κολαμὶς, cognomentum Dunæ, à Colemo quodam, teſte Heſychio. Suprà Κολαμίς.

Κολαπήριος, vide in ſequ. Κολεὸς.

Κολεὸς, οῦ, ὁ, Vagina, Culeus. Hom. Iliad. α, Ἕλκεν δ' ἐκ κολεοῖο μάχαιρ' ξίφος. Sic Eurip. Iphig. Aulid. — ἐξὺ χρὴ φάσγανον πρὸς κολεὸν ἴσωδιν. id eſt ξιφοθήκην. INDE Κολεόπτερος dicitur Cuius pennis cruſta veluti vagina ſuperuenit, Cuius pennæ inuolucro cruſtaceo veluti vagina includuntur. vnde Gaza interpret. Vaginipennis, apud Ariſtot. Itidem Suidas κολεόπτερα vocari ſcribit ζωύφια τινὰ, ὅσα τὰ ὠὰ ἐν κολεῷ τινὶ περὶ σωίζει τὴν πτέρυγα. |Κολεὸς, Heſychio eſt etiam λαβὰς, ὑδρία, Loculus, Hydria. |Rurſum κολεὸς apud Ariſtotelem legitur pro aui quadam. Sed pro eo ſcribendum dicunt κολιός.

Κολτραβῆες, Oues glabræ, ſeu breuem lanam habentes. Apud Ariſtot. enim, Hiſt. animalium lib.8, cap.10, αἱ κολτραβεῖς ὄϊες ἀλγεινομετώπεραι τὴν ῥῖνα, Gaza vertit, Oues glabræ exuttiores, ſunt frigoris patientiores quàm veſtitiores. Vbi tamen alii interpretandum cenſent, Oues criſpæ ſunt hirſutis frigoris patientiores. Heſychius κολτρᾶς à quibuſdam ſcribit exponi τραχεῖς: ipſe interpretans, ὑπτίους, ῥαθυμοῦς.

Κολτρᾶν, ῶ. Verbo hoc vſus eſt Ariſtoph. in Nubibus, dicens, Τοῦτον δίκαιον κολτρᾶν ἀεί. Vbi ſchol. & Heſychius exp. κατὰ πατῶν, Proculcant: dicentes tranſlatum eſſe ἀπὸ τῶν ἐλαίας πατούντων. Id enim κολτρᾶν dici. Quoſdam verò exponere ἐκπίνοντας εἰς τὸ κάλλι, quod ſignificet εἰς τὸ χαίρειν. Quibus addit ſchol. Ariſtoph. ſignificare etiam τύπτειν εἰς τὸ χαίρειν. nam κάλλι dici τὸ πρῶτον ὕπνον. vel ἀπὸ κώλου τύπτειν.

Κολπάζει, Heſychio eſt ἐσθίει, κατεπίνει, Comedit, Deuorat, Deglutit.

Κολία, eodem H. autore eſt ὀρχήσεως εἶδος. VNDE Κολιάσω derluatum, quod idem exponit ὀρχήσασθαι, Saltare. Veruntamen idem κολία exponit etiam ὀστράκια & μέτρον τι & τὰ μικρόλιθα: item plur. numero τὰ ὀλίγα τραχήλια.

Κολίανδρον, Ariſtoph. ſchol. ſuo tempore dictum fuiſſe ſcribit quod ab Ariſtoph. vocatur κορίαννον, Coriandrum.

Κολίας, ου, ὁ, piſcis quidam ex genere eorum qui ſolent παλαμύδαι, vt tradit Athen. libro 3, vbi & ſardam ait magnitudinem eius æquare. Plinius lib.32, cap. vltimo, Colias, ſiue Parianus ſiue Sexitanus à patria Bætica, lacertorum minima.

Κολιάω. δ. Contendo, Debitum inficior ſeu Ingratus ſum. Heſych. enim κολιᾶν exp. ἀρνεῖσθαι, ἀγνωμονεῖν: afferens & κολιάσαι pro ὀρχήσασθαι, de quo in Κολία. Vide & κολιεῖς.

Κολιαυόμαι, t.2, c.527, d. Κολιεῖς, ib.

Κόλιξ, t.2, c.310, a

Κολιὸς, οῦ, ὁ, ſuis eſt apud Ariſtot. pro quo alicubi κολιὸς, alicubi κολιὸς habent eius exemplaria Gaza galgulum vertit: qui Plinio autore ἄπτερος eſt. Mentio eius fieri dicitur & apud Ælian.

Κόλλα, t.1, c.305, g. Κολλαβίζω, t.1, c.309, f

Κολλαβισμὸς, ib.g. Κόλλαβος, ib.b

Κολλάριον, vox à recentioribus Græcis vſurpata ex Latino Collare ſeu Collaria, quod eſt δίσκος φερετρικὸς. Vide Κολιὸς.

Κολλάω, t.2, c.306, c. Κολλήτης, ib.a

Κόλλα, Ionicè pro κόλλα, Glutinum ſeu Gluten.

Κόλλαπις, t.2, c.306, c. Κόλλαψ, ib.g

Κόλλαπις, ab Ægyptiis dicuntur οἱ ἄρτοι, Panes. vteſt apud Herodotum lib.2, pag.74. vbi χοῖ & κολλῆς. ſuprà καλλιστῆς.

Κολλητὸς, t.2, c.307, b. Κολλητὰς, ib.

Κολλητὸς, ib.d. Κολλιχρησὸς, t.1, c.310, a

Κόλλιξ, t.2, c.309, b

Κολλιβάρια, Heſychio τὰ κολλιβαρᾶ, Glutino tincta.

Κολλυβὸς, eidem eſt ἀμοιβὸς, ἀλλαγὴς: & ἰσοστάσιον, quod ferè infrà κολλυβὸς. Item τιμὴς τὴν κόλλησιν.

Κολλυμολίων, t.2, c.305, h. Κολλυτὴν, t.2, c.309, b

Κολλυτίζω, ib. Κολλυτιδίκτης, ib.

Κολλυτὸς, t.2, c.306, a

Κολλυτόω, Heſychio eſt καταπλάττω, Conglutinare.

Κολλυβιῆται, ſiue Κολλύβαται, dicuntur οἱ ἐπὶ τῆς κερματιστικῆς καθεζόμενοι τῶν τόκων.

Κολλουρεῖν, vide in Κολλύριον paulo infrà.

Κόλλυφ, t.2, c.308, f

Κολλυβιστὴς, & Κολλυβιστικὸς, vide in ſequ. Κόλλυβος.

Κόλλυβος, ου, ὁ, Collybus: Heſychio autore eſt ſpecies nummiſmatis, ſeu ὁ τῶν χαλκῶν κερματισμὸς βραχὺς. vt ait reus numulus cui bouis imago impreſſa erat. Poluit quoque aut fuiſſe ἀργύριόν τι νομισματικὸν, quum Callimachus de iis qui apud inferos ſunt, dicat, — βοῶν κολλύβοις πεφορτισμένοι: pro eo acſi quis diceret τοῖς φορτηγοῖς. Et hinc à poetis πεντακόλλυβοι quoque vocatum fuiſſe ἀργύριόν τι νόμισμα: ſi tamē non πεντάκολλυβα ſcripſiſſe exiſtimandus eſt. quod erit numiſma tribus valens collybis. Eidem Poll. κόλλυβος eſt ἀργυρίου ἀλλαγὴ, argenteæ nummi permutatio. Quibus verbis videtur ſignificare Minutos numulos quibus argentum permutatur. Nam INDE Κολλυβιστὴς dicitur ὁ τραπεζίτης, Trapezita, Numularius, hoc eſt Qui argenteos aureóſve numos permutat minutiis & κερμασι, quales oboli ſunt & ternuncii. Sic ſanè Cicero dicit, Deductiones fieri ſolebāt pro ſpectatione & collybo. Et rurſum, Collybus eſſe qui poteſt quū vtātur omnes vno genere nummorū? Item, In collybo eſt detrimenti ſatis. Necnon apud Suetonium Auguſto, Mēſarius collybo manus decoloratas. Legitur porrò nomen illud κολλυβιστὴς apud Lyſiam in orat. de aureo tripode, teſte Polluce (damnatum tamē à Phrynicho: qui pro eo vti iubet τὸν ἀργυρομοιβὸν) Et ab eo ſunt κολλυβιστικὰ σύμβολα, Symbola collybiſtica, ſeu Teſſeræ collybiſticæ: quales ſunt literæ quæ vulgò appellantur literæ cambii, inſtitutæ ad permutandam pecuniam externam, vt tradit Budæus. Notandum verò & κόλλυβος dici maſculino gen. & κόλλυβον neutro, teſte Polluce. nec tantùm pro numiſmate accipi, ſed etiam pro ſpecie quadam bellariorum, teſte Heſychio quoque, cui κόλλυβα ſunt τραγήματα. Eò igitur referendum quod ex Ariſtoph. Pluto affertur, κολλύβου φορέων, τραγήματα, ἄγε δεῦρο. Ac fortaſſis κόλλυβοι hic ſunt μέρη qui κόλλαβοι, hoc eſt σμικροὶ ἄρτοι, ſic dicti ἀπὸ τοῦ μείζονα κλασθῆναι, ſeu σμικροὶ ἀρτίσκοι ἀπὸ τῶν μειζόνων κολλυβισθέντες, parui panes ex magnis maſſis deminuti vt κόλλυβοι ex magna argenti maſſa. Alioqui idem commicus vocabulo κολλύβου vtitur & in ſuperiore ſignificatione, nimirum pro ſpecie ἁπλοῦ νομίσματος. in Pace, ὧν τῶν Οὐδὲν ἐπρίατ' ἂν ἀρίστων οὐδὲ κολλύβου. Nam πεντεκαίεικα δραχμῶν ἐμοὶ πάλαι.

Κόλλυνον, perperam apud Poll. ſcriptum pro κόλλυβον.

Κολλύριον, ὑπ. Collyra: panis ſpecies quæ pueris dari ſolebat, ſeu πλακοῦς τις ἄρτου, vt annotat ſchol. Ariſtoph. hoc loco Pacis, vbi Trygæus filiolis ſuis ſeſe τὰ πλακοῦντα καὶ τὰ ἄρτια αἰτήσεσθαι dicit, ἔπειτ' ἐκ τῶν Κολλύρια μικρὰ κολλυρίσκια.

καὶ κάνδυλον ἄψον ἐπ' αὐτῇ. Quem locum Athenæus quoque affert lib. 3, in ſermone de panibus, dicens & ipſe κολλυρεῖς eſſe panis genus, ſubiungénſq; alium quoque Ariſtoph. locum ex Holcadibus, καὶ κολλύρας τῆς πρώτης ἐξ τοῦ Μαραθῶνι ζέοντας. Vnico tamen ibi λ ſcriptum eſt, vt & apud Heſ. Inde DIMIN. Κολλυρίς, & VERBVM Κολλυρίζω, apud Græcos Bibliorum interpretes. vt Regum lib. 2, cap. 6, ἐκάστῳ διμοιρίαν κολλυρίδα ἄρτου, καὶ ἐγκρυφίαν καὶ λάγανον ἀπὸ πυρίου. Vbi itidem reddunt Collyridem panis. Et cap. 13, Amnon Dauidi patri dicit, εἰσελθάτω δὴ Θαμὰρ ἡ ἀδελφή μου καὶ κολλυρισάτω ἐνώπιόν μου δύο κολλυρίδας, καὶ φαγοῦμαι ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῆς. Et mox venit Thamar, καὶ ἔλαβε τὸ στέαρ, καὶ ἐψύρισεν, καὶ ἐκολλύρισεν ἐνώπιον αὐτῶν, καὶ ἔψησε τὰς κολλυρίδας. vbi interpretantur Pulmenta & Sorbitiunculas. ac ſanè ſequitur, καὶ ἔλαβεν εἰς ὀπτὸν χύτραν, καὶ ἐπέχεεν ἐνώπιον αὐτοῦ. vt liquidum fuiſſe ζωμὸν hinc coniicere ſit. Nōnulli tamē volūt eſſe Tortas panis. Suid. ſcribit κολλωρίζειν eſſe quod vulgari ſermone dicitur λαγανίζειν: & ὑπὸ χωρεῖως κολλύρια vocari τὰ λαγάνια.

Κολλύριον, ου, τό, SIVE Κολλυρεῖον, Collyrium: medicamentum oblongum & teres, ex liquoribus, ſuccis, ſeminibus, fructibus & metallicis, ad varios vſus compoſitum, compactum cohærénſque, in modum ferè eius quod vulgus pharmacopolarum magdaleonem appellat. Sic enim olim reponebātur & adſeruabātur collyria, quumque vtendi eſſet occaſio, ea vel integra, ſicuti condita erāt, adhibebantur in vſum, vel ſoluebātur in puluerem, qui aut ſiccus aut humore aliquo dilutus affectæ parti vel oblinebatur, vel linamento exceptus indebatur, vel ſuffitionibus aut alio modo inſeruiebat. nanque τὸ κολλύριον antiquis figuratum fuiſſe, & certam habuiſſe formam, ex veterum medicorum lectione cognoſcitur, qui pleraque medicamenta in collyrii formam fingenda præcipiunt. Corn. Celſus libro 5, docens quomodo callum fiſtularum erodere oporteat, Satis (inquit) eſt vel papyrum intortam, vel aliquid ex penicillo in modum collyrii adſtrictum medicamento Megetis illinere. Et paulo ſuprà, Exque eo (ſub. emplaſtro) collyrium fieri debet, altera parte tenuius, altera paulo plenius, idque ea parte qua tenuius eſt antecedente, demitti oportet in fiſtulam, donec ſanguis purus ſe oſtendat: quæ in omnibus fiſtularum collyriis perpetua ſunt. Similiter Galenus περὶ κράσεως libro 3, diſſerens de natium affectibus, docet ex certis medicamentis contuſis læuigatiſque collyriorum formas eſſingendas eſſe quæ congruam ad nares ægroti proportionem habeant, eáſque in naris affectæ meatū immittendas. Ad hæc Oribaſ. Collect. medic. lib. 10, c. 23, ex Antyllo collyriis figurā tribuit caudæ muris ſimilem, quatuórque digitorum longitudinem, & præterea ſoliditatem firmitatémque, vt oleo aliquo, non ſecus atque balani, inungi poſſint. Ac figuram quidem iis talem fuiſſe, ipſa nominis ratio videtur oſtendere. dicta enim putantur quaſi κολουρεῖα, hoc eſt κολοβὰ τὴν οὐρὰν, vel κολοβαὶ οὖσαι, quia ſint inſtar mutilatæ caudæ. ſe. ſūdum quod etymon vno λ & cum diphthongo ſcribendum eſſet, quum alioqui gemino λλ & interdum per υ ψιλὸν tantùm ſcriptum reperiatur, apud Latinos præſertim. Alii dictum putarunt ἀπὸ τοῦ κωλύειν ſiue κωλᾶν τὸν ῥοῦν: ſed parum probabiliter. nec enim tātùm ad ſiſtēdas fluxiones adhiberi compertūrur, ſed ad alias etiā quāplurimas affectiones. nā & fiſtulis indūtur ad conglutinandum, detergēdumve, aut ad exterendos earū callos: & naribus, ad polyporū & ozænarum curationem, itémque auribus vlcere affectis. adhibentur & vtero, cùm ad cīēdas purgationes & ad fœtum atque ſecundas expellendas, tum ad ſiſtendum etiam immodicas ſanguinis excretiones, alióſque vteri affectus ſanandos. Induntur collyria & in anum, quæ glandes etiam appellat Aetius in curatione dyſenteriæ: & Scribonius Largus ad teneſmum effingit itidem collyria adinſtar nuclei pineī: vt Columella quoque l. 6, c. 6, collyria componit quæ bouis cruditate laborantis aluo immittantur. Aetius l. 8, collyriis vtitur & ad ſuffitiones. Verūtamen oculorum præcipuè vitijs adhiberi ſolita ſunt: qui quanto ſunt reliquis corporis partibus præſtantiores, tanto magis medici veteres in eorum collyriis elaborarunt, & eorum copia quodāmodo luſerunt. Quorum quum plures reperiantur differentiæ, tres tamen præcipuæ & ſummæ habentur. alia enim κολούρεα ſimpliciter, alia ξηροκολούρεα, alia ὑγροκολούρεα compoſitis nominibus vocantur. differunt autem ab inuicem ſola materia. ſiquidem quæ κολούρεα ſimpliciter dicuntur, ex omni materia indifferenter conſtant, liquoribus, ſuccis, ſeminibus, fructibus, ſtirpium & animalium particulis, aromatibus, metallicis, cuiuſcunque ea ſint facultatis. ξηροκολούρεα verò, hoc eſt arida collyria, metallicis præſertim conſtant, ſeminibus, fructibus, aromatis, & alia ficca materia, humore aliquo vel gummi collecta & cohærente. At ὑγροκολούρεα, hoc eſt humida collyria, componuntur ex liquoribus, ſuccis, oleis, melle, animalium felle, & aliis compluribus ſimiliter humidis & varias etiam vires habentibus. Habent autem & horum collyriorum ſingula permultas differentias, quæ vt materia & viribus diuerſis conſtant, ſic varia ſortita ſunt nomina, μονόμιξα, ἄδυπα, ῥυπικά, πρὸς ἀποβροὰς, διάῤῥοδα, διάμωρα, χλωρὰ, λθυκὰ, διάκροκα, σπόδια, ναρδῖνα, πραξιμαπικὰ, σμυρνικὰ, ἰσόδυνα, ἡδύοσμα, & alia pleraq;. Hæc inter alia Gor. Exempla multa proferre ſuperuacaneū eſt, tamē aliqua ſaltem citabo, in quibus pro glande, peſſo aut errhino medicamēto ponitur. Anatolius in Hippiatr. πώσεις καλλούρεα, εἰς πᾶν ἕδρας ἔμβαλε. Hipp. Γυναικ. l. 1, ζῶντα μίξας καὶ πεῖφας λᾶβε, καλλούρεα ποίει μητρίων. Dioſc. l. 2, de iride, ἐξεσπάσαι δ' ὡς κολλούριον μετὰ μέλιτος, ἔμβυα καταπάσσων. Apſyrtus in Hippiatr. πιτύπας καλλύρεα μεγάλα ὅσον χειρίσιον οἱ μυκτῆρες, δι' αὐτῶν ἔμβαλε. In quo poſteriore loco nota ſine diphthōgo per v tātùm ſcriptū eſſe, in cæteris per v diphthōgum. Verùm & κολούρεα à Theophr. vſurpatū ὅπῃ τὰ πέρεα πλασμάτων, reperio apud Heſ.

Κολλυρεῖον. alius quædā eſt, reſte eodē Heſ. Meminit eius Ariſtot. Hiſt. anim. l. 9, c. 33 vbi Gaza vocat Collurionem.

Κόμη, ex Etymol. eſſe dicitur Capillus verticis quē relinquebant indetōſum diis conſecrādū. Alii habēt κώμη.

Κολλύχιον, Heſychio καρύου λέπυμα, Putamen nucis.

Κολλωδής, t. 2, c. 306, d.
Κολόβιον, t. 2, c. 315, b.
Κολοβοδακτύλιος, ib.
Κολοβοειδής, ib.
Κολοβοειδία, t. 1, c. 444, f
Κολοβοειδίαω, t. 1, c. 444, f

Κολοβουρὸς θυσία, Victima mutila ſeu trunca caudà, Cui cauda eſt amputata. vt ὑπότμητος. Chryſ. in ep. ad Rom.

Κολοβόπους, t. 3, c. 511, c.
Κολοβόῤῥις, ib.
Κολοβόσαρκος, t. 3, c. 969, e.
Κολοβοῦρος, t. 2, c. 1540, d.
Κολόβωμα, ib. h.
Κολοβόω, t. 3, c. 698, g
Κολόβος, t. 2, c. 314, d
Κολοβότης, t. 2, c 314, f
Κολοβόω, t. 2, c 314, g
Κολοβωτὸς, t 2, c 315, a

Κολοβόζειν, Heſychio eſt ἀπράκτως ἐσθίειν, Inordinatè ſeu indecenter comedere.

Κολοίδιον, eidem eſt ὀβελισκίδιον, Pugio aut Cu'ter.

Κολοίδορον, idem eſſe dicit ξύλον μάχας ποιουμένων ἐπεισφερόμενον. quod interpr. Lignum quod pugnantibus intertitur vt diuellantur, Longurius.

Κολοιὸν, eidem Heſ. eſt φωνὴ, Vox.

Κολοιόπληξ & κολοιόπληγα ζῶα, ὁ καὶ ἅλαος καὶ ἡ μηλολόνθη, & ſimilia. ita Suid. Sed pro priore ſcribendum potius κολοιόζηλα, vt infrà.

Κολοιὸς, οῦ, ὁ, Heſych autore dicitur Parua cornix: Latinis Graculus ſiue Monedula. Hom. Il. α, ἤτοι ἰυγξὶς ὣς ἐπιδεύετο κολοιὸς τ' ἠδὲ πύραζε τ'. Et Il. ρ, ὡς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν Οὔλον κικλήσκοντες ὅτε σφέδανον ἱάσιν Κίρκον. Et in prouerb. apud Luc. κολοιὸς ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεται, Graculus alienis pennis ſeſe oſtentat. ſeu Cornicula. vt Horat. dicit, — moueat cornicula riſum Furtiuis nudata coloribus. INDE Κολοιώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Graculo ſimilis, Ad graculos proximè accedens, Qui è graculorum genere eſt. A Plut. περὶ πολυφιλίας dicitur ἡ φωλεὰ eſſe σωτήριον ζώοις, οὐκ ἀγελαῖοι οὐδὲ κολοιώδεις, nō graculorum more gregale. ſolent enim gregatim volare hæ aues. vnde & poeta dicit ψαρῶν νέφος ἠὲ κολοιῶν. Eſt inde & VERB. Κολοιάω, ὦ, Graculorum vocem ſono, Graculos voce imitor. propria vox τοῦ κολοιοῦ. Poll. enim libro 6, cap. 13, de auium vocibus, tradit κορώνας

κρούειν, καλοῦσι κλύζειν siue καλοῦσι. Vbi tamen hæc sine diphthongo simplici ι scripta sunt, κολίζ & κολίζειν: minus rectè. A

Κολίπα, Hesychio est arbor quædam: eadem forsan quæ καλλίτης apud eundem. A Theophrasto Hist. plant. lib. 3, cap. 18, ἡ κολετία dicitur in Lipara insula nasci, & semen ferre ἐν λοβῷ leguminum modo. Alibi καλοτία apud eum legitur, vt apud Gazam quoque & Colœtia & Colutea.

Κολοιάδες, vide paulo antè in Κολοιός. B

Κολοκαῖοι, Hesychio sunt ὑμένικες ἢ λεπτοί, oblongi & tenues seu graciles. qui & κολεκαῖοι similiter positū fuisse scribit ὅτι μάκρος σωὶ λεπτότητι.

Κολοκασία, ας, ἡ, & Κολοκάσιον, ου, τὸ, Fabæ Ægyptiæ radix. Athen. n. initio libri 3, ab Alexandrinis κολοκάσια nominari scribit παὶ τῶ Αἰγυπτίου κυάμου ῥίζας. Itidémque Diphilus Siphnius ibidem, ἢ τὸ κυάμου (inquit) τῶ Αἰγυπτίου ῥίζας, ἅπερ λέγεται κολοκάσιον, δύσπεπτος χρῆσθαι. Et Dioscor. l. 2. c. 118, de Ægyptia faba, ῥίζα ἢ ὑπερπεφυκυῖα καλάμου, ἣν ἔνιοι κολοκασίαν καλοῦσιν καὶ κύαμον Αἰγύπτιον. Necnon Nicand. κυάμου λίψας κολοκασίου, ὠνομάσθαι π. Aliter tamē Plin. l. 21, c. 15, In Ægypto (inquit) nobilissima est colocasia, quam cyamon aliqui vocant. Hanc à Nilo metūt, caule quum coctus est, araneoso in mandendo, thyrso autē qui inter folia emicat, spectabili, foliis latissimis, etiamsi arboreis comparentur. Et mox, Implexis colocasiæ foliis in variam speciem vasorum, potare gratissimum habent. Fuit Sicyone & κολοκασίας Λίθινος λεκὸς, teste Athen. initio libri 3. C

Κολοκυνθόκολα, Intestina, Omasa: vt vult Lascaris.

Κολόκυμα, à comico dicitur τὸ κωφὸν κῦμα, Surdus fluctus; pro κόλπος siue κολαβὸν κῦμα. Id autem duobus modis fit, vel quum αἴσμου τῶ δύσπνου ὄντος κλύδωνα. Idē portò esse κολόκυμα & κωφὸν κῦμα, ex eo patet qui sic scriptum reliquit, Κολόκυμα, κωφὸν κῦμα ἢ ὅπτικα χαλίζον. κωφὸν verò hoc loco interpretantur veteres τὸ ἀήχητον ἢ ἀβρὸν τῶν μελῶν ἀκουσμάτων ἔχον πλοῦν ἠχοῦ. Ita Eustathius: forsitā ex Suida, apud quē legimus, Κολόκυμα, τὸ κωφὸν κῦμα καὶ μὴ ὅπτικα χαλίζον, Surdus fluctus nec vllum agitatis lapillis strepitū edēs. Vtitur autem hoc vocabulo Aristoph. Equit. vbi ὁ ἀλλαντοπώλης aduentante Cleone dicit, Καὶ μὴν ὁ πορφυρᾶς τὸν θορυβὸν ἤκει φέρων, Ὡς δῆτα κολόκυμα καὶ θορὸς ἔσται καὶ λυκῶν, Ὡς δι' καπνοῦ μόνος μα. Vbi schol. quoque κολόκυμα esse dicit τὸ κολαβὸν κῦμα siue κωφὸν, τὸ μὴ ὑπηχοῦν μικρὰ κλύζον. Sed videtur potius de eo fluctus genere dici quod nullo agitante vento tollitur & strepitat: quum statim Cleone minas crepare incipiente, ὁ ἀλλαντοπώλης subiiciat, Ἤδην ἀπειλὰς, ἰάλλεται ψολοκόμπους: minas eius & fumidas iactationes irridens, eāsque comparans fluctui qui per sese intumescere & strepere incipit. D E

Κολοκυνθή, siue Κολοκυντίς, ίδος, ἡ, Cucurbita. Hellespontii κολοκύντας nominare solent παὶ ἀφαιρεῖς, rotundas cucurbitas: σικύας verò, παὶ μακράς, oblongas. quas aliqui & Ἰνδικὰς κολοκύντας appellāt. hæque vt plurimùm ὑπόστατοι, illæ etiam ὀπίσθιαι. Alii verò & σικύας Ἰνδικὰς appellant παὶ κολοκύντας, διὰ τὸ κακομόρφ τὸ σώμα ὁμοίας τῆς Ἰνδικῆς: vnde & apud Cnidios παὶ κολοκύντας vocatas fuisse Ἰνδικὰς, vt tradunt Euthydemus & Menodorus apud Athenæum, qui Athen. scribit Atticos dicere tantùm κολοκύντιον, vt sanè scriptum & apud Aristophanem & Suid. qui prouerbialiter dici tradit κολοκύντης ὑγιέστερος. quod adagium legitur apud Athen. quoque, ex Epicharmo, Ὑγιέστερ' ἢ ἐπὶ κολοκύντας πολύ. Apud Dioscoridem autē reperio & Κολόκυνθα, lib. 2, cap. 161, vbi medicas eius vires explicat. Nec verò ibi solùm apud eū sic scriptum est, sed etiam alibi, vt lib. 4, cap. 178, de planta illa quæ hinc NOMINATVR Κολοκυνθίς. Ibi enim tradit τινὰ κολοκυνθίδα à quibusdam vocitari κολόκυνθα αἰγὸς, cucurbitam caprinam: ab aliis κολόκυνθα Ἀλεξανδρίνην, cucurbitam Alexandrinam: à nonnullis σικύαν πικράν, cucumerem amarum: allata simul horum nominū ratione. namque eam κληθῆναι ἢ φύλλα ἰσχναίνειν ὅτι τῆς γῆς αἰνίσσεται, ὅμοια τοῖς τῶ ἡμέρου σικυου· καρπὸν δὲ ἀφαιρεῖν, ὅμοιον σφαίρᾳ μέσῃ, πικρὸν ἰσχυρῶς. Plin. l. 20, c. 3, Cucurbita quoque sylvestris inuenitur, somphos à Græcis appellata, inanis: vnde & nomen. colocynthis vocatur alia, ipsa plena, sed minor quàm satiua. Hippocrates hanc appellat κολοκυνθίδα αἰγείαν etiam ipse, & σικυώδιον, teste Galeno in Lex. Hippocr. Ab Attico autem κολοκυντίον est DIMINVT. Κολοκύντιον, ου, τὸ. Cucurbitula. hoc est Parua cucurbita. Phrynich. comicus, Ἡ μαζὸν τ' μικρὸν ἡ κολοκύντιον. F

Κολοκυντίας, nonnulli παὶ βακλίδας, autore Hesychio.

Κόλος, l. 2, c. 310, b. & 315, h

Κολοὸς, apud Etymol. ὁ ὄρυζος, metaphoricè ἀπὸ τῶ κολοιοῦ, quod est θορυβώδης καὶ κραυγαστικὸν ὄρνεον. sed scribendum potius κολωὸς, vt infrà.

Κόλος, l. 3, c. 314, a. Ab Hesychio exponitur non solùm πηρὸς & κολοβὸς, sed etiam ὄρυζος. Vide & κῶλος infrà.

Κολοσσὸς, οῦ, ὁ, Colossus ἀπὸ τῶ μεγάλης, seu αἴφνης ὑπερμεγάθης: tracto nomine ἀπὸ τῶ κολοσσοῦ, ὃ ἔστι ἐλεφάντιον τὸ ὄσσοις, ἤγουν τοῖς ὀφθαλμοῖς, διὰ τὸ μεγάθους μὴ ἐφικνεῖσθαι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν, vt vult Etymologus. Plut. Fabio, τὸν κολοσσὸν τῆ Ἡφαιστίας μετακομίσας ὁ Ταραντῖνος, ἵστησι ὁ Καπιτώλιον. Luc. De conscrib. hist. τὸ Ῥοδίων κολοσσὸν τὸν μεγάλων τεσσάρων σώματα ὑπερβάντων. Itidem Plin. lib. 34, cap. 7, Moles quippe excogitatas videmus statuarum, quas colossos vocant, turribus pares. Et Stat. Sylu. l. 1, Quidquid & argento primùm, vel in ære Myronis Lusit & enormes manus est experta colossos. Rursum apud Plut. οἱ ἄπιχυ αἰθριαστικοὶ ἰσοκίονα μεγάλης ἢ ὀφεως ἢ τινῶν τῶν κολοσσῶν αὐ ὑβριστικώτερον σκίρρα καὶ ὄγκους ἔχοντες καὶ καχλάζοντας πλάσεων. Idem ibidem vtitur ADIECT. Κολοσσικὸς, hinc derivato, dicens reges & principes qui βαρύτερα φωνῆς καὶ βλίμματος φρονοῦντα καὶ δίκαια τῶν πρώτων καὶ ἀμιξίας ἀνθρώπου, ὄγκου νοημάτων καὶ σεμνότητα μιμοῦνται, καὶ ἐπιδεῖ τῶν κολοσσικῶν ὀλιγάρκων ἀνθρώπων, εἰ πᾶν ὅλως ἦν ἡρωϊκὸν καὶ θεοσεπτὸν μεμφόμενος χρῆσις, ὡς τῶν γῆς μικρὸν ἢ λίθου καὶ μολυβδου. Sic Plin. dicit Signum colossicum iudum. Vitruu. verò vtitur & comparatiuo κολοσσικώτερος lib. 10, cap. 4, Sin autem colossicotera amplitudinibus & ponderibus onera in operibus fuerint, non erit sine læ committendum. DICITVR INDE Κολοσσὸς quoque, Qui colossum æquat, Colosso par. Luc. in Hermot. καὶ πῶς ἂν ἡγήσαιο, καὶ κολοσσὸς ἢ μικρὸς. Apud Plinium Nero tulerat colosseum se pingi cxx pedum in linteo. Apud eundem quidam fecit Virtutē & Græciam colosseas. Sed hoc colosseus esset potius ut λίθινος, idem significans quod κολοσσικὸς. Apud Hesych. reperio ET Κολοσσία, expositum αἰθριασμὸς παὶ, & τὸ ὑπὸς αἰάσιμα, Statuæ colossææ vmbra. & Moles in altum assurgens, in modum videlicet colossi. G H

Κολοσυρτμὸς, eidē H. est ἔπαυλις καταβατὴ ἔχουσα ἢ πυλάς.

Κολοσυρτὸς, οῦ, ὁ, eidem est συρφετὸς, ὄχλος χαλκοφερὴς, κωφὸς, θορυβώδης, Confusanea multitudo, Vaga turba, Pulus excitatus & in altum se tollens, Tumultus. Hom. Il. 1, Οἵη δὲ μέλισσαι κολοσυρτὸν ἐκ πέτρης νεολαῖον ἔρχονται ἀεὶ ἀδῆν. Vbi vt κολοσυρτὸν dicit, ita Aristophanes in Pluto, Παιδίων ὑποπιπτόντων καὶ χαιδίων κολοσυρτὸν, Turbam, Promiscuam multitudinem. At Hesiod. Theogonia, ἐγὼ ἐρέω θηρῶν χθονὸς ἠδ' ὑποναίων Πιμπλάσιν κόπις καὶ ἠπεροπῆες ἀοιδοὶ κολοσυρτοῦ. Sunt qui velint propriè esse strepitum ac pulueremq; qui excitatur quum virgultorum stipulæ tumve fasces per terram trahuntur. κόλις enim dicimus φρύγανα. Etymol. Inde VERB. Κολοσυρτῶ, Hesychio θορυβῶ, Tumultuatur, Tumultum strepitumque excitat, Turbas dat. I

Κολύμβος, reperitur apud Theophr. pro κολύμβιθρα. De causis pl. l. 2, c. 20, ὅτι ἢ ἐν βαλτίῳ κολύμβα φασὶ γίνεσθαι. Et rursum, αὐξανομένων τῶν μελῶν κολυμβίθρα ἰχθύς, ἐπὶ quæ vinibus diminuta & truncata sunt. Ibidem ter legitur particip. aor. 1 pass. κολυμβῆναι sine ϵ. Sed haud scio annon hic inspecta esse debeat exempl. fides. alioqui κολύμβα pro κολυμβίθρα diceretur Attica syncope, vt λάκκος pro λακκύμβος. Aristoph. verò κολυμβᾶν vsurpauit etiā pro κολυμβητᾶν, in Vesp. Ἤλιν ἔχοντας ἡμέραν ὅλην ἐγχεῖ βαλὼν τοὺς ἐν τούτῳ κολυμβᾶν ὡς κολυμβῶντας ὠνίδισον, pœnas sumpturos in nutrum quas fecit. Sed scribendum potius ibi κολυμβᾶν vt docebo infrà in Κολυμ. K

Κολυὶς, Hesychius affert pro ψαμμὶς, qui & ἄκαλις.

Κολύμπας, l. 1, c. 313, e

Κολυμπᾶν, Hesychio est κολυβὰν, νεῖσθαι. At Suidas κολυμπᾶν ἅπαξ ex Callimacho affert pro κολπᾶν, κατακλύζειν

Caua, Inflexa. vel σφογγύλη, Rotunda siue Teres.

Κολυφεία, idem Hes. affert pro τῇ λεκάνῃ.

Κολύφειος, t.2, c.1540, f. Κόλυφες, ib.

Κόλυφος, ib.c. Κόλυπος, t.2, c.313, h

Κόλυσμα, ibid.g

Κολυτία, ας, ἡ, Colutea: arbor in Lipara præcipuè proueniens. iustæ est magnitudinis, fructū ferens in siliquis, quo oues mirum in modum pinguescunt. folium habet assimile fœnogræco. Autor Theophrastus Histor. plantarum libro 3, cap.17. vbi & hæc subiungit, βλαστάνει τὸ φυτὸν μονοφυὲς ὅπῃ ἐπὶ πολὺ πρέα, ὥσ ἐνίοις καὶ ταῖς βακτηρίαις γίνεται. δύναται γὰρ καλαὶ· καὶ ταῖς προβατίοις, ἐπιδιδόασι. καὶ ὁ καρπὸς βλαστάνει ἐν. εἶτα χιλόσπιν (nisi scribendum χίλιται) καὶ ἀποδιδράσκεται. Eandem è semine nasci tradit, & maximè è fimo ouillo. Ruell. senam esse putauit. sed reprehenditur. senam enim herbam esse purgatrice vi præditam. quæ itidem siliquetur, & quidem lunatis siliquis, sed singulis annis seratur ac emoriatur. coluteā verò arborem esse ferentem fructum in ventosis folliculis & in plures durantem annos. Alibi legitur κολυτία: vt suprà docui. quæ scriptura videri queat esse melior, quòd apud Hesych. quoque habeatur sua serie. At κολυτία, est ab hac diuersa, vt idem philosophus docet ibidem.

Κολύω, t.1, c.313, c

Κολύφωξ, πτ, dicuntur Iumenta. vt ex scholiaste Nicandri patet. Is enim sub finē Comment. in Alexipharm. de simile loquens, scribit. Andream dicere τοὺς ἱππομανῆτας αὐτῷ ἀποδόσθαι: Theophrastum verò de hominibus nihil dixisse, sed tantùm quòd τὸ κολύφωξ τῶν ζώων γυναῖκα (ἄρρ. & ὀδ μασκ.) ἀποδόσθαι: nomine isto λευκόν intelligentem βόας, ἡμίονους, & similia animantia: Callimachum verò ἱππους τῶν αἰὲν πηγάσσαντι λευκόν. Sed videndum ne potius scribendum sit λύφωξ, vt habet Theophrastus eo in loco, nimirum Historiæ plant. libro 3, cap.10, φασὶ δέ τι μὴ λύφωξ, ἀλλὰ φάγρον τῶν φύλλων, ἀποδόσθαι· τὸ δὲ μηρυκάζοντα, οὐδὲν πάσχειν. Vbi etiam innuit, non boues hoc nomine dici, sed asinos equósque: quum boues sint ex genere τῶν μηρυκαζόντων, ruminantium. Alibi quoque itidem reperiri λύφωξ apud eundem, docui t.2, c.716, g.

Κολοφών, ῶνος, ὁ, Fastigium, Apex: seu Summa manus, Finis. Plato epist.3, τὸν κολοφῶνα τοῖς ὑπηκόοις τὰ πολιτικὰ πᾶσιν ἐπιθῆναι. Idem De legibus, κολοφὼν ἐπιθεῖναι ὅλῃ τῇ λόγῳ. Strabo prouerbialiter ita vsurpari tradit ab vrbe quæ Colophon dicitur. olim enim ὅτε περὶ τὰ ἔθη τὰ δίκαια πολὺς πολίμους τὸ ἐπιτίμιον τῶν Κολοφωνίων ὑπεκκρίνοντι, solitum λέγεσθαι τὸν πόλεμον: & hinc adagio dictum τὸν κολοφῶνα ἐπιθεῖναι, ὅταν τέλος ὑπάρχῃ βεβαίως τῷ πράγματι. Ab eadem Colophone ciues dicuntur Κολοφώνιοι: necnon Κολοφωνία πίττα, Pix Colophonia: adferri inde solita. Item Κολοφωνία ὑποδήματα, apud Hesychiū, quæ dicit fuisse καῦλα, Caua. | Eidem Hesychio κολοφὼν est non solùm ὑψηλὸν ἀκρωτήριον, καφάλαιον, καὶ τὸ πέρας τῷ σφύραπος, sed etiam ὁ κολιὸς, graculus, & ἰχθὺς τοὺς θαλάσσιος, piscis quidam marinus.

Κολόχειρ, eidem H. est χείραρχος. Forsan est κολοβόχειρ, Truncus manu, Mancus.

Κολπίζω, t.1, c.317, f

Κόλπος, Sinus, &c. t.1, c.315, b. Κόλπος, in mamma, &c. ib. c. Κόλπος, Vteri pars, &c. ib. f.

Κολπόω, t.2, c.317, b. Κολπώδης, ib.

Κόλπωμα, ib.d. Κόλπωσις, ib. Κολπωτὸς, ib.e

Κόλπωσθαι, Hesychio ἱκετεύειν, Supplicare.

Κόλυβα, Suidæ σῖτος ἑφθὸς, Frumentum coctum.

Κολύβδαινα, ab Epicharmo dicitur, vt quidem Nicander vult, τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον: vt verò Heraclides in Opsartyticō, πλεῖ καρίδα. Ita Athen. lib.3, paulo post hæc verba Epicharmi, ἀσπαλοὶ κολύβδαιναί τ' ἔχουσι πόδια μακρὰ, τοὺς χῆρας δ' μακράς.

Κολυβιστὴς, Suidæ τραπεζίτης, Mēsarius, Numularius, sed scribendum potius κολυβιστὴς.

Κόλυβος, Hesychio ἴταυλος: qualis & καλύβη.

Κόλυφος, Suidæ est εἶδος φυτοῦ, species plantæ. Eustathius verò κόλυφα dici scribit τὰ πίτυρα σῦκα, ficus maturas: itidémque Athen. l.3 ex Philemonis Ἀπαρῆς λέξιν. vbi tamen per τ scriptum κόλυτρα: minus rectè.

Κολυκρίζοντες, Hesychio sunt ἀκπλεωῦντες. Pro quo infrà Κολυεῖζοντες, ὀκκινεωῦντες.

Κολυμβᾶς, t.2, c.318, e. Κολυμβάω, t.2, c.317, h

Κολυμβήθρα, t.2, c.318, b. Κολυμβητὴς, ib.a

Κολυμβὶς, ib.g. Κόλυμβος, ib.f

Κολύρας, Hesych. dici scribit ἀρτίδια σμικρὰ καθ' ἑαυτὰ, paruulos è pura farina panes. qui suprà duplici λ κολλυρὰς. verumtamen & apud Athen. vnico scriptum est. At κολυεῖζοντες, vide paulo antè in Κολυκρίζοντες.

Κολυτία, ας, ἡ, Colytea: arbor quædam Idæa, diuersa à κολυτία, vt fusius docet Theophrastus Histor. plantarū libro 3, cap.17.

Κόλυτρα, vide in Κόλυφος paulo antè.

Κολύφασις, Hesychio est φλοιὸς, λεπύριον, Cortex, Putamens qui paulo antè & κολύμφασις attulerat pro φλοιὸς itidē & λεπίδιον. Suprà rectius κολύφασις.

Κολυφρὸν, idem H. esse dicit ἐλαφρὸν, Leue siue Agile.

Κολχικὸν, οῦ, τὸ, Colchicum: herba quædam venenata apud Nicandrum & Dioscoridem, sic dicta quòd in Colcherum maximè regione proueniat. alio nomine ἰφήμερον dicitur & βολβὸς ἄγριος, quòd bulbo satiuo similis sit & vno die perimat. Vide Dioscoridem libro 4, cap.84. De naphtha autem intelligunt quod Nicander in Alexipharm. dicit, Ἦ ῥ' ὅ τε Μηδείης Κολχίδος ἰχθύδιον ἐπ ἄρ Κάσπιον πόντον δίξηται ἰφήμερον. Eius enim vsum inuentū esse à Medea Colchide, indéq; Colchicum appellatum. quæ de re plura ibi schol. & Plin. l.2, c.105.

Κολᾶ, Atticè pro κολαὸν, vt τἀλᾶ pro ἰλαὸν, teste Hesych. qui itidem κολωβύσιος dici scribit pro κολαόστομος. Itaque apud Aristoph. in Vesp. pro κολυβύσιος quod suprà attuli, scribendum potius κολωβύσιος: quum Hesych. ita legisse satis constet, & ea scriptura multo magis sit consentanea, exempto σ, & α ac ο in ω contractis.

Κολαόω, vide paulo pòst in Κολωός.

Κολοβὸς, pro Κολοβώδης, Mutilus, Pusillus. Theophr. De caus. pl. l.3, c.7, αἰσθάνεσθαι γὰρ ἡ μικρὰ ἡ κολοβὸν (sic enim legēdum, non κωλοβὸν) γίνεται διὰ τὰς πληγὰς τὰς ἐπὶ τὴν πόαν μάτων. Ita quidam: sed viderit.

Κόλων, ωνος, ὁ, piscis ex genere τῶν κεστρίων, mugilum, seu τῶν λευκίσκων, apud Athen. l.8. vbi & κολιὸς, properispōmenos: aliquanto antè χολιὰς pro eodem: apud Aristot. modò χάλωνες, modò χίλωνες: quam postremam scripturam sunt qui cæteris præferant, eósque pisces Latinè reddant Labeones.

Κολωτάς, Κολιὰν, Κολωτὶς, vide in sequ. Κολωτός.

Κολωνὸς, οῦ, ὁ, Tumulus, Collis, Locus editus: idque in campo seu loco plano. vt schol. Theocr. docet, scribens χωλάριον esse τὸν ὑπὲρ τοῦ ὁμαλοῦ πεδίου ὑψηλοτέρου ὄχθον, qui & κολωνὸς vocatur. Philo De vita Mos. lib.1, ὅτε κολωνὸν τὸν πλησίον μετὰ σπουδῆς ἀναβαίνομεν, conscenso celeriter proximo tumulo. Herodot. lib.7, p.190, de pugna ad Thermopylas, ἐς τὸ στενὸν τῆς ὁδοῦ αὐτὸ χώρην ὀπίσω, καὶ ἀπεμισήκεσαν τὸ τεῖχος, ἑλόντες ἔζωσι ὅτι τὸν κολωνὸν πᾶσις αἱ ἄλλοι πόλιν Θηβαίων. Quibus subiungit, ὁ δὲ κολωνὸς ἔστι ἐν τῷ ἐσόδῳ. Idem libro quarto dicit etiam κολωνὸς λίθων pro Aceruus lapidum, seu Tumulus è lapidibus structus. vt & Arrianus apud Suidam, καθάπερ κολωνοὶ λίθων πολλαχοῦ τῶν ὁδῶν γινόμενοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δὲ, ἐλάττους. Verùm & montium vertices seu cacumina vocantur κολωνοί. vt apud Apollonium Argon. libro 1, καὶ δὲ μιν ἐν ἀκρωτήρι κολωνῷ ἵδρυσεν. Ibi enim scholiastes exp. τῷ ὀξυτάτῳ ἀκρωτηρίῳ. Iudem Procop. apud Suidam dicit, ἐκπεσόντας δὲ ἐς τὸν τῶ ὄρους κολωνὸν ἱκωντας. Idē significat & ΡΟΣΜΙΝ. Κολώνη. Homerus Iliad. β, in Bœotia, Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη, Collis editus. vt & scholiastes exponit χωλιὰς, ὄχθος, τόπος εἰς ὕψος αἴρων. Ac vt montium culmina & fastigia editiora κολωνοὶ vocat Apollonius, ita etiam κολωνὸς paulo ante locum iam citatum, Τῶν δὲ Μαιρίδες ἑκατὸν καὶ πᾶσιν ἀφαὶ Θρῄκιαι οἱ χρεὼ ἐὰν ἐφεφαίνῃ ἰδέσθαι· Φαίνεν δ' ὑπὲρ τύμβ. Βερεκύντου, ἠδὲ κολωνοὶ Μυσῶν, vertices & fastigia Mysiacorum montium. Legitur verò & in prosa pro colle seu tumulo & loco

edito. Polemon apud Athenæum libro 13, de Cotina meretrice, ἧς ἐξῆρτῶ ὁπτῶ εἰκόνας ἡ λέγεται καὶ τοῦ ἐχθροῦ τῆς κολωνὸς ἵνα τὸ Διπυλικὸν ὄζει, ὁπτῶ δὲ τοῦλος ἐγκωμίων ἦν ἐν τῷ τόπῳ. Similiter apud Suidam, ὁ δὲ, ὅτι κολωνὸς πρὸς ἱππίους ἧς ἐφεῖ αὐτὸν ἱππίος, τὸ χάλκεος τοῦ Ἥφαιστος ἐποίησε, super tumulo quodam. Fuit in Atheniensi quoque agro celebris quidam κολωνὸς, Neptuno & Minervæ sacer: ac quoniam Neptunus equestris rei inventor creditur, ab eo cognominatus ἵππιος, ἱππίος, ἱππεύς. Vide Sophoclem in Œdipo pag. 173, & 195: Thucyd. libro 8, pag. 283, & Pausaniam in Atticis pag. 13. In hunc tumulum Atticæ primùm appulisse fertur Œdipus: indéque nuntium ad Theseum mississe. vnde fabula apud Sophoclem, Οἰδίπους ὅτι κολωνῷ, seu Οἰδίπους κολωνέϊ. Pollux scribit duos fuisse κολωνοὺς, alterum vocatum fuisse ἵππιον, in quem perhiberi Œdipodem confugisse. alterum fuisse in foro iuxta fanum Eurysacis, in quem conuenire solitos τοὺς μισθωτοὺς πόρους, mercenarios, qui mercede operam suam locabant: eam ob rem ab Hyperide dictos κολωνήτας. & hinc esse dictũ illud prouerbiale, Οὐ πᾶς, ἀλλ' εἰς τὸν κολωνὸν ἴσθι. quod Hesychius quoque prouerbio dictum scribit ὅτι τῶν μισθωτοῦντων. Idem & Harpocration refert, & ex eo Suidas. Scribunt enim κολωνήτας nominatos fuisse τοὺς μισθωτὰς, quoniam ἐφεῖ τῆς κολωνοῦ οἰκήσεως ὡς ὄντι κολωνὸν τῆς ἀγορᾶς ἔνθα τὸ Ἡφαίστειον καὶ τὸ Εὐρυσάκειον ὄζει. hunc quẽ κολωνὸν vocatum fuisse ἀγοραῖον. fuisse enim & alium κολωνὸν ad templum Neptuni, dictũ κολωνὸν τοῦ ἵππιον. Vnde quendam apud Pherecratem comicum dicere, venire se εἰς κολωνὸν, ἤγουν τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τοῦ ἵππιον. Esse inde & aduerbium κολωνῆθεν apud Demosthenem, quod significat motum de loco. | Κολωνὸς verò Hesychio est non solùm πᾶσα ὑψηλὸς & ἐπικαὶ τῶν βοωτικῶν, sed etiam πόλις μεγάλη, itidémque Suidæ. Eidémq; Hesych. κολῶναι sunt αἱ πόλεις Τροϊκαὶ, Oppida seu ciuitates Trojæ. AT Κολωνία, ab Eleis dicitur τάφος, eodem autore, id est Sepulcrum, Monumentum: forsan in edito extructum loco.

Κολῶσ & Κολοῶσ, SIVE Κολωὼς, dicitur eodem teste Suidæ, παρὰ τὸ κολεὸν. quippe qui sint ὑπὸ θορυβώδη καὶ κραυγαστικά. gregatim enim volant, & magno cum garritu strepituque. Vtitur hoc verbo Hom. Iliad. α. Ibi enim Vulcan' Iunonem & Iouem reprehendit quòd ἵνα δηὖτε ἐεδὲ αἰνῶς ὠλέσθην. Εἰ ἧ θεοῖσι κολωὸς ἰλαύνετον, tumultum & strepitum cient inter deos. Vtitur idem & VERBO Κολωὼ hinc deducto, significantéque Tumultuari, Turbas dare: vel etiam Vociferando perstrepere & garrire more graculorum. Iliad. β, Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἰάλλεσκε, Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἀκόσμα τὰ πολλὰ πρόφερε. Sic sanè Gellius libro 1, cap. 15, de futilibus & importunis loquutoribus, seu de morbo loquendi & stulta loquacitate, Neque non meritò Homerus vnum ex omnibus Thersiten ἀμετροεπῆ & ἀκριτόμυθον appellabat. verba illius multa & ἄκοσμα strepentium sine modo graculorum similia esse dicit. quid est enim aliud ἀμετροεπῆ ἰάλλεσθαι

Κολωνία, Hesychio est arbor quædam: forsan ἡ κολουνία siue κολεωνία.

Κόμαρος, t. 2, c. 318, d.

Κόμαρος, ου, ἡ, Arbutus: arbor ex genere τῆς ἀκριφόλλου, folia ferens lauri, numerosa, florem subherbaceum, fructus ve fraga ex longis pendulos pediculis, qui μιμαίκυλα dicuntur & κόμαρα. Autor Theophrastus Histor. plantarum libro 2, cap. 15, & libro 13, cap. 16: Dioscorides libro 1, cap. 176. vbi pro ἀκτιόφυλλον reponunt ἀκριόφυλλον ex Theophrasto Histor. plantarum libro 13, cap. 16. Sed notandum, apud Theophrastum fœminino genere poni, apud alios masculino. Ita enim ille in loco iam citato, ἡ κόμαρος ἡ τὰ μιμαίκυλα φέρουσα τὰ ἐδώδιμα. At Amphis apud Athenæum libro 2, Ὁ συκάμινος συκαμίνους οἴδας, φέρει· Ὁ σορβος, αἰκύλους· ὁ κόμαρος μιμαίκυλα. Sed crebrius fœminino vsurpari puto, vt & apud Aristophanem Auibus legimus, ὦ τῶν κομάρων καὶ τῶν κοτίνων. Fructum huius neutro genere Κόμαρον etiam dici aiunt, non tantùm μιμαίκυλον: & hinc esse COMAROSITVM Κομαροφάγος, apud eundem Aristophanem in eadem fabula, dicentem, τὸ κακὸν κομαροφάγε, τὸ κομαροφάγε. Vbi scholiastes simpliciter exponit μιμαροπώλιον. Virgil. hæc pomula vocat Arbuta, Ouid. Arbuteos fœtus.

Κομαστὴν, in vulg. lex. ex Æschyli schol. esse dicitur postrema chori pars, vbi reliquum totum in luctu consumitur. perperam scriptum pro κομμαστὴν. Id autem vocatur σὺν τῷ κόμματι & planctus.

Κομάω, Comatus sum, &c. t. 2, c. 319, b. Κομέω, Effero me, &c. ibid. e.

Κόμβα, Polyrrheniorum dialecto dicitur ἡ κορώνη, Cornix. Hesych.

Κομβασίαται, idem affert pro κόμπος λόγοι, Inanes proinde ampullas, & sesquipedalia verba. Idem ferè κομβῶν.

Κόμβαλα, eidem H. sunt πλόκαμοι τρίχα.

Κομβεῖν, affertur pro Ornare, Comere: κομᾶν: sed sine exemplo. Hesychius verò κόμβωσον exponit πᾶν ἔχον ἀπηνίτευον. quod ferè & κομβασιάσθαι est, Inanibus verborum ampullis strepitare: verbo ficto ex ipso sono. vnde & κομπεῖν ac κομπάζειν. Apud eundẽ H. reperio & κομβῶσαι expositũ ἀνήγαγεῖν, Recipere, Recuperare, quod potius κομίσαι dicitur.

Κόμβη, Curetum mater, teste eodem H.

Κομβίζων, idem affert pro φυσῶν, Flans.

Κομβολύτης, eidem Hesych. est βαλανοτόμος, Marsupiorũ amputator.

Κόμβος, eidem H. est κόσμβος, τὸ ἐγκόμβωμα. Legitur hoc vocabulum apud Suidam quoque. Sic enim apud eum reperio in manuscripto etiam codice: ὁ κόμβος δὲ ὁ χειρίδιον, ὅταν τις ἄνθρ ὅτι τὸν ὦμον τραχήλου. Inde VERBVM Κομβοῦσθαι, Hesychio συλλέγεσθαι: quod & εἰσκομβώσασθαι dicitur. Ex eo VERBALE Κόμβωμα, quod idem Hesych. exponit πλόκωμα, Amictus. Suidæ κομβώματα sunt τὰ καλλωπίσματα, Ornamenta: & Hesychio rursum τὰ ἐν ταῖς χειρὶς μικρὰ περὶ τὰ ἔχοντα ὑπὸ παιδίων. | Idem Hesych. κομβὰς dici scribit etiam ὀδόντας γομφίους, molares dentes, quos κόμμους. | Etymologo & Lexico meo veteri κομβὸς est ὑψηλὸς τόπος, locus editus seu altus: vnde nonnulli τὸ κομπάζειν dictum volunt, vt est apud eosdem.

Κομβοπερόνης, Hesychio est ὁ τὰς ἐγκεφαλὰς τῶν ἱματίων διχόμενος. ex Latino Commentariensis. Vide & Etymologum.

Κόμεα, t. 2, c. 318, h

Κόμη, t. 2, c. 327, c. & t. 3, c. 1349. a. ob.

Κόμης, Hesychio est ἄρχων, ἡγεμών, Præfectus, Dux: Suidæ ὁ κατὰ δῆμον ἄρχων, Præfectus populi. Eustathius scribit videri hoc nomine à recentioribus dici quem antiquiores vocabant ναύαρχον, Præfectum nauis seu classis. Meminit Etymol. quoque huius vocabuli, tradens genitiuum facere vel ἰσοσυλλάβως, κόμου, & ionicè κόμεω vel trisyllabon, κόμητος. Suspicor Græcos recentiores mutuatos esse ex Latino Comes.

Κομήτης, t. 2, c. 329, f. Apud Hesychium verò Κομητὴς, αἰχμητὰ.

Κομιδὴ, Cura, &c. t. 2, c. 321, g. Κομιδὴ, Portatus, &c. c. 322, b. Κομιδὴ, Aduectio, &c. ibid. d. Κομιδὴ, Aduerbium, &c. ibid. f.

Κομίζω, Curo, t. 2, c. 319, b. Porto, ibid. f. Adduco, ibid. h. Effero, c. 320, b. Tollo, c. 321, b. Meo, ibid. c. Κομίζομαι, Curor, t. 2, c. 319, d. Curo, ibid. e. Portor, ibid. f. Accipio, c. 320, d. Recipio, ibid. g.

Κομιστὴ, t. 2, c. 321, d. Κομιστὴρ, ib.

Κομιστὴς, ib. e. Κομιστὴς, ib.

Κομιστρία, ib. Κόμιστρον, ib. d

Κόμμα, t. 2, c. 347, g. & 348, b. d. & t. 3, c. 1198, c. ob.

Κομμαρὰ, siue Κομμαρὴ, a Macedonibus dicuntur καρύδια. Hesych. cuius generis & καμμαρὶ.

Κομμαρβίων, eidem est ποδώνιον μοχθηρὸν, Venans, Laborãs. quod ferè & καμμαρίων dicitur.

Κομμαπὸς, t. 2, c. 348, e. Κομμαπὼς, ib. f

Κομμᾶται, ib. Κομμᾶν, t. 2, c. 367, a

Κόμμι, Gummi: nomen exoticum à Græcis vsurpatum.

Est autem lacryma arborum quarundam congelata in ipsarum truncis: eo à resina differens quòd magis aquea substantia est, nec flammam vt illa concipit, sed in ignem coniectum crepitat. Verùm quum multa sint eius genera ex diuersis arboribus prodeuntia, vt cerasis, amygdalis, pruno, iunipero, cupresso, pinu, hedera: quum simpliciter κόμμι dicitur, intelligitur id quod ex acacia spina prouenit, in vermiculorum speciem contractum, vitri modo pellucidum, purum: quod & gummi Arabicum, & à quibusdam acāthinum appellatur, vtpote quod ex acantha nascatur, vt scripsit Dioscorides. idque primam apud antiquos laudē meruit, teste Plinio, scribente gummi optimum esse ex Ægyptia spina. Aetius verò commēdauit κόμμι σὺν λευκῷ τῷ κάλυκι Scribonius inter ocularia pharmaca gūmi Alexandrinum, & in hæmatitino collyrio gummi Thebaicum: quæ omnia idem sunt cum Arabico seu Ægyptio. Meminit Herodotus quoque, dicens τῇ κόμμι ὑπογρίσαι, gummi sublinere. INDE Κομμώδης, SIVE Κομμοειδὴς, Gummosus, Gummi referēs. Prius, apud Aristot. legitur, dicentem γλίσχρα καὶ κομμώδη, lenta & gummosa. Posterius, apud Theophr. De caus. pl. lib. 5, c. 13, ὁ ἐν ταῖς ἀμυγδαλαῖς καὶ πρόσθεν κομμοειδὴς. Plin. Bdellium Indicum esse gummosum tradit. Est inde & VERB. Κομμίζω, Gummi speciē præbere, apud Dioscor. teste Bud.

Κομμοτήριον, à Suida esse dicitur ὄπισθεν φορεῖον κλινοειδὲς ἐπὶ συλλόφων εἰς χαίρετον ex Latino Commonitorium.

Κομμὴς, Plautus, &c. t. 1, c. 366, a. Κομμὴς, ornatus quidā, &c. ibid. g. At κόμμι, Hesychio εἶδος χόμφου: qui & κόμβος. necnon κόμπος.

Κομμοῦδης, t. 1, c. 367, a. Κομμία, t. 2, c. 366, h
Κόμμωμα, t. 2, c. 367, b. Κόμμωσις, ib.
Κομμωτὴς, ib. c. Κομμωτίζω, t. 2, c. 369, b
Κομμωτικὸς, t. 2, c. 368, b. Κομμωτικῶς, Cōpte ex Hermog.
Κομμωτήρια, t. 2, c. 367 g. Κομμωτήριον, ib. a
Κομμωτήριον, ου, τὸ, dicitur esse Instrumentum muliebre: forsan quo vrebantur θρὶξ: τὰς καμμώσεις.
Κομοθρίω, t. 2, c. 318, d. Κομόω, t. 2, c. 330, c
Κομπάζω, t. 1, c. 371, a
Κομπελλίωσον, He. affert pro φορτικολαλοῦσον.
Κόμπελος, eidem est παλαιστροφύλαξ, Custos palæstræ. At Κόμπαρος, Suidæ est ὁ συνιζάνων εἰς ὑποκίσεις τινὰς, ὁμοίως τῷ αὐτῷ ὀνόματι πλοίῳ χρῶνται: ex Latino Comparo, vt videtur.
Κόμπασμα, t. 2, c. 371, c. Κομπασμὸς, ib.
Κομπαστὴς, ib. d. Κομπαστικὸς, ib. c
Κομπαστικῶς, ib. d. Κομπάω, t. 2, c 370, e
Κομπηρὸς, ib. g. Κομπλακέω, ib. a
Κομπολακύθης, ib. a. Affertur hoc thema in postrema Etymologi editione: putarim tamen dicendum potius κομπολάκυθος, ex κόμπος & λάκυθος.
Κομπορρήμων, t. 2, c. 370, b
Κομπὸς, t. 2, c. 509, c. Κόμπος, Iactatio, &c. ib. d. Κομπὸς, Iactator, &c. ib. h | Κόμπος, Hesychio sunt etiam εἶδος χόμφου: qui & κόμβος & κόμμος.
Κομπῶμαι, t. 2, c. 370, g. Κομποφορολογήμων, ibid. b
Κομπώδης, τὸ, ib. c. Κομποδοκέω, ibid.
Κομποδὸς, ib. Κομψεία, t. 2, c. 331, d
Κομψόμμα, ib. c. Κομψόμματος, ibid. b
Κομψοπερισκῶς, pro κομψῶς & more Euripidis, Scitè & eleganter Euripideo more. Aristoph. Equit. πῶς οὖν σοι δοκεῖ Εὐριπίδης αὐτὸν δεῖν κομψοπερισκῶς; vbi schol. exp. δεξιοπερισκῶς καὶ δεινῶς, id est πανούργως: quoniam antiquis κομψοὶ dicebantur οἱ πανοῦργοι. seu σκεπτικῶς ἢ μὴ φανερῶς, λεληθότως, tectè.
Κομψόω, t. 2, c. 331, b
Κομψόω, ῶ, Venustè dico, locor: σκεπτικῶς v.l. credimus.
Κομψοπερισκὴς, t. 3, c. 539, e
Κομψὸς, t. 2, c. 330, c. | Erot. scribit Euripidem κομψὸν vocare & σκριβλὸν: indéque Atticos κομψεύεσθαι appellare τὸ πανουργεύεσθαι, & κομψόμματος τὸ πανουργόμματος. Vide & Κομψοπερισκῶς.
Κομψότης, t. 2, c. 331, a. Κομψὸς, ib.
Κομψώτης, t. 2, c. 330, c. Κομψώτερα, ib. & 367, h
Κοναβίω, ῶ, ET Κοναβίζω, Resono, Sonitum reddo. Hom. Iliad. β, ἀμφὶ δὲ νῆας Σμερδαλέον κοναβησε θεὰ ποσὶ νισσομένοιο. Rursum Hom. Il. β, αὖτις ὑπὸ χθὼν Σμερδαλέον κοναβίζε ποδῶν ὑπὸ νισσομένων. Et Odyss. κ, ἀμφὶ δὲ δοῦπα Σμερδαλέον κοναβίζε. Itidémque Iliad. ν. Vtitur idem & NOMINE Κόναβος significante Sonitus, Strepitus. Od. κ, ἄσσον δὲ κακὸς κόναβος ἦλθε ἰόντας ὀρούσῃ Κίρκης ἐλυμβάων πολυφαρμάκου ἐν μεγάροισι. At ADVERB. Κοναβηδὸν in Epigramm. reperitur pro Cum sonitu: de Lacæna quadā, Ἀφεῖσιν κοναβηδὸν ὀπτηρίοισι γρῦσιν.

Κοναρὸν, Hesych. affert pro ὑπτιαρὸν, πίονα, Bene habitum, Pinguem. Item ὀρασιὸν: vt & κοναρώτερον pro ὀρασικώτερον, Agiliorem & Habiliorem.

Κονάσσουσα, eidem est κονιορτὸν ἐγείρουσα, puluerem excitans. quæ & κονίουσα.

Κονδὰς, Gratia: vnde ἄκονδος, quod vide.

Κόνδαι, Hesychio sunt κεφάλαι, ἀστράγαλοι, Apices, Tali.

Κονδίτης, t. 4, c. 563, e

Κόνδυ, Hesych. esse dicit Poculum barbaricum, κυμβίον. Diuersum tamen esse à cymbio, patet ex hoc loco Hippar chi apud Athen. lib. 11, καὶ κόνδυ καὶ ψυκτῆρα καὶ κυμβίον. Nicomachus Persicum esse poculū scribit, Athenæus Asiaticum, decem cotylarum capax. Pancrates, — σπένδων ἐκ κόνδυος ἡγεμόνι Νίκῃ.

Κονδυλὰν, t. 1, c. 333, c. Idem κονδυλὴ Hesychio.
Κονδυλίζω, t. 2, c. 333, a. Κονδύλιον, ib. e
Κονδυλισμὸς, ibid. d. Κονδυλόομαι, ib.
Κόνδυλος, Digiti articulus, &c. t. 2, c. 331, e. Κόνδυλος pro pugno, &c. ib. g. Κόνδυλος, Iunctura in brachio & humero, &c. c. 332, d.
Κονδυλώδης, ibid. g. Κονδύλωμα, t. 2, c. 333, b
Κονέω, t. 1, c. 340, d
Κόνη, Cædes, Hesychio. n. κόναι sunt φόνοι: forsan à κείρω.
Κονηρὸς, t. 2, c. 340, e
Κονῆλαι, Hesychio αἱ αἰσχύνης, Tumores, Inflationes. quæ & κονδύλαι.
Κονία, t. 2, c. 338, a. Κονίαμα, t. 2, c. 339, e
Κονίασις, ib. g. Κονιατὴς, ib.
Κονιατὴς, t. 1, c. 340, a. Κονιάω, t. 2, c. 339, b
Κονίω, t. 1, c. 340, a
Κόνιζα, quidam scribunt pro κόνυζα, innuentes deriuari ἀπὸ τῆς κόνιδος: quamobrem & pulicariam siue pulicarem interpretantur. Sed viderint. Hieron. κονίζω interpret. Vrticam: deriuans forsan à verbo κνίζω. dicit autē esse herbam vilissimam & amaram, odorisque pessimi.
Κονίζω, t. 2, c. 334, h. Κονίζομαι, t. 2, c. 335, c
Κονίλη, ης, ἡ, Cunila: herba quæ & Herculeum origanum. Sic enim Nicād. in Ther. — παυσικόπου τε κονίλαι, Ἥν τε καὶ Ἡρακλήιον ὀρίγανον ἀμφιτίθενται. At in hoc eiusdem versu in Alexiph. Πομάκα δὲ ῥιζώσεται ἐπιγειρόμενα κονίλαι, schol. κονίλαι exponit κονίαι, Lixiuium: forsan legens κονίλῃ.
Κονίσμα, t. 2, c. 335, c. Κόνισις, t. 2, c. 338, a
Κονισμὸς, t. 2, c. 334, f. Κονιστρὶς, ib. d
Κονιστὴς, ib. c. Κονιστρίω, ib. e
Κονιστρὸς, ib. d. Κονίσσω, t. 2, c. 338, a
Κονιόω, t. 2, c. 340, a. Κονιῶμαι, ibid.
Κονίπας, t. 2, c. 334, f
Κονίπλω, Excito puluerem, Impleo puluere. v. l.
Κονὶς, εως, Puluis, &c. t. 2, c. 333, e. Κόνις, Cinis, &c. ibid. h Κόνις, Lixiuium, &c. c. 334, a. Κονισμὸς, Lenis, &c. ib.
Κονισταλὸς, t. 2, c. 337, h. Κονισταλὸς, ib. d
Κονισταλὸς, t. 2, c. 338, a. Κονισταλὸς, t. 2, c. 337, d
Κονισταὶ, t. 2, c. 335, g. Κονιστικὸς, t. 2, c. 336, c
Κονιστρα, ib. a. Κόνιστρον, ib. d
Κονίω, Puluere impleo, &c. t. 2, c. 334, h. Κονίω, Puluerem moueo, &c. c. 335, b. Κονίω, Oblino, &c. ib. e. Κονίω, Festino, &c. ib. f.
Κονιῶμαι, t. 2, c. 339, b. Κόννα, t. 2, c. 338, d
Κοννάζουσα, Hesych. affert pro ἤχουσα: & Κοννάζειν pro ἤχειν ὀξυτηλῶ, necnon διεμβάνειν. Supra hæc vnico v.
Κόνναρος, Connarus: arbor apud Alexandrinos. quam prolixè describit Athen. lib. 14, ex Agathocle Cyziceno. Hesych. habet κόνναρον, innuens esse fructum arboris similis paliuro.
Κοννεῖν, eidem H. est συνιέναι, ὀξυτηκεῖν, Intelligere, Scire: affereuti & κεκοννῶσι pro γινώσκουσι, Cognoscunt.

Κόπις, Hesychio est μὴ λείπεσθαι πυίαν ἴχνεσι κοίτης ὦν ὄρνις, Qui vagari & mendicare cogitur licet optimus.

Κόπος, eidem est ὁ πώγων, ἢ γένειον. Barba: necnon χάρις, Gratia. Pro menti barba Luc. in Lexiph. ὡς αὖ οὐ σοὶ πολλοῦ τὸν κόπον καὶ τὸν τοιοῦτον ἀποκαμμηκός. Aliam significat habet in hoc loco Polybii, quem Suidas citat sine expositione: εἰδώλων δὲ πᾶσα τὰ τοιαῦτα· ἔστι μὲν παρ' οἷς κόπος ἡ φιλία· ἔστι δὲ παρ' οἷς, δραμεῖσα καὶ μαχαίρας. nisi forte ibi scribendum κώπας. Est κόπος etiã nomen proprium lyrœdi siue citharœdi cuiusdam mutis vnde prouerb. Κόπου ᾠδὴ dicitur ὅτι σὺν μουσικῇ ἀξίαν, teste eodem Suida. Ab eodem Conno esse videtur compos. Κοντόφρων, quod Hesychius exponit ἄφρων, Dementibus, Amentibus. At κόπος ὀφθαλμοῦ, eodẽ S. autore paroemia est ὅτι σὺν αἰσχύνῃ δίδοται.

Κοντὸς, οῦ, ὁ, Contus. ξυσὸν. Homer. Odyss. ι, Λύσαν ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν ἐκ κεμμάκια κοντὸν ἔσω παρὲξ. INDE Κοντοφόρος, ου, ὁ, Qui contum gestat, Conto armatus. Vide Onosan. in lib. De ord. milit. col. 77. Meminit & Luc. in libro De conscribenda hist. NECNON Κοντωτὰ πλοῖα hinc dicuntur Nauigia contis instructa, seu Quæ contis impelluntur, non remis. vt sunt minora & actuaria. Meminit Diodor. Sicul. & Appian. Est hinc ETIAM Κοντὸς, significans & ipsum τὸν κοντὸν, vt est in Lexico meo vet. At Hesych. κοντὸν esse scribit εἶδος ὑποδήματος, siue ὄρτυγα, Coturnicem: item esse serpentem quendam, forsitan illum qui ἀκοντίας dicitur, ex eo q̃ sese iacult modo in aduersarium vibret.

Κόνυζα ης, ἡ, Conyza: Hesychio est herba ἄφυλλος: qui tamẽ subiũgit, quoddã dicere esse φυὴν satis εὔφυλλον, ideóq; & στιβάδας ex eo fieri solitas. A Plinio conyza numeratur inter herbas coronarias, duorúmque esse genera dicitur, mas & fœmina: Hygino vocari cunilago. Vide librum eius 21, cap. 9 & 10: & Dioscor. lib. 4, cap. 136 vnde bonam partem mutuatus est Plin. Quidam κόνυζα scribendum censent, vt suprà docuimus: sed τὸν ἐξ ἧς τὸν χαμαιζηλὸν agnoscit Hesych. quoque & Suidas. Eadem κυνὸς dicitur, per syncopen. Theocr. Idyll. 4, — κύνζα καὶ ἀνίδης μελίτεια. Idem Idyll 7, Χἀ στιβὰς ἐκ πίτυος πεποικιλμένα ἔς τ' ὄπι πάχεα Κύνζα τ' ἀφροδίλα τε. Vbi schol. annotat esse φυτὸν χορτώδες ψυχικόν. quapropter τὰς ἀκμαζούσας ipsam στιβαδοποιεῖσθαι & substernere sibi ad cohibendos excutiendósque rei venereæ appetitus. Verùm & apud ipsum vno in loco per η, in altero per υ scriptum est.

Κοπεῖν, Hesychio est σωμάτων, διὰ σιδήρου: quod suprà κοπτεῖν.

Κόξα, Suidæ τὸ ὀπίσθιον τῶν γονάτων μέρος, Posterior genũs pars. quæ aliàs ἰγνύα dicitur siue ἰγνύς: Latinis Poples. At Coxa his aliud sonat: nimirum τὸ ἰσχίον.

Κοπάζω, t. 2, c. 365, f. Κοπαστήριον, t. 2, c. 349, g
Κόπαιον, ib. Κοπάς, ib.
Κοπάς, t. 2, c. 365, h. & 347, g. ob. Κοπεύς, ib.
Κοπεύς, t. 2, c. 348, g. Κοπή, ib.
Κοπηρός, t. 2, c. 365, f. Κόπιαν, ib. b
Κοπίζω, à κόπις, &c. t. 2, c. 349, d. Κοπίζω, à κόπις, &c. ibid. f.
Κόπις, t. 2, c. 348, g. & 349, c. & 817, e. ob.
Κόπις, ιδος, t. 2, c. 349, e. Κοπίσκος, t. 3, c. 1391, b
Κόπος, t. 2, c. 362, f. & 347, e. ob.
Κόπτω, & Κόπτομαι, t. 2, c. 365, a
Κόπτη, t. 2, c. 961, b. Κοπτικὸς, ib. c
Κοπρηγόρος, t. 2, c. 344, g. Κοπρεύω, t. 2, c. 345, d
Κοπρία, ib. Κοπρία, t. 2, c. 344, h
Κοπρίζω, t. 2, c. 345, d. Κοπρῖτις, t. 2, c. 344, h
Κόπρος, t. 2, c. 345, a. Κόπρος, t. 2, c. 344, h
Κόπρος, t. 2, c. 345, f. Κοπρομυῖς, ib.
Κοπρωδὴς, ib. b. Κοπρων, ib.
Κοπρολόγος, t. 2, c. 344, f. Κόπρος, ib. b
Κοπρόνεκρ, ib. f. Κοπρουρέω, ib.
Κοπρόω, t. 2, c. 345, e. Κοπρος, ib. b
Κοπρώνης, ib. c. Κοπρος, ib.
Κοπρίαιον, t. 2, c. 350, c. Κοπρὴ, ib. a
Κόπτομαι, Scindor, t. 2, c. 345, g. De frumẽti corruptione dictum, c. 347, a. Vexor, ib. e. Præcidor, obscœna signif. ib. f. Plango, ib.
Κοπὸς, t. 2, c. 350, a. Κοπτοπλαστὴς, ib. c

Κοπὸς, ib. a
Κόπτω, Seco, t. 2, c. 345, g. Vulnero, c. 346, a. Cædo, ib. b. Impello, ib. d. Cudo, ib. e. Tundo, ib. f. Obtundo, c. 347, c. Succutio, ib. d
Κοπώδης, t. 2, c. 364, g. Κορακίζω, t. 2, c. 374, e
Κόραι, Naues ἀφρακτοποιοὶ, &c. t. 2, c. 373, b.
Κορακίσμα, t. 2, c. 380, b. Κορακιστὴς, ib. g
Κορακιὰς, ib. f. Κορακιστὶ, ib.
Κορακῖνος, Coruinus. &c. ib. e. Κορακῖνος, Coracinus, &c. ib
Κορακῖνον, ib. g. Vide & Κορωνῖνος.
Κορακοειδὴς, t. 2, c. 380, d. Κορακώδης, ib.
Κοραλλιον, Hesychio est λίθος θαλάσσιος ἐρυθρὸς, lapis marinus rubens: cuius κοραλλίου meminit Arrian. quoque in Periplo τῆς ἐντὸς θαλάσσης. Plin. modò Corallium vocat, modò Corallum, modò Curalium. Ab eodem & Corallis ac Coralloachates inter gemmas numeranturlib. 37, c. 10, Coralloachates (inquit) gutteis aureis sapphiri modo distincta. Et aliquanto pòst, Coralloachates, similis corallo aureis guttis distincta: Corallis, marino. gignitur in India & Syene. Inde VERB. Κορακίζω. Corallum imitor, Corallo modo rubeo.
Κορακίζειν, à quibusdam dicitur ἡ κράμβη, brassica: vtpote ἀμελουμένη καὶ κίραι. Ita Lex. meum vet. & Etymol. apud quem sine λ scriptum. Aristoph. schol. τὴν κράμβην apud Atticos dici κορακίλλην tradit, ἐξ ἧ καὶ τὰς κίρας βλαστάνειν.
Κόραξ, Coruus, &c. t. 2, c. 379, c. Κόραξ, Piscis, &c. ibid. f.
Κόραξ, genus machinæ, &c. ib. g. Κόραξ, Marculus pal sandis fortib. &c. c. 380, a. Κόραξ, genus supplicii, &c. ibid. b. Κόραξ. proprium, &c. ib. c.
Κορακῶδες, t. 2, c. 375, c. Κορακωδὴς, ib. d
Κορακῶν, siue Κορακέω, t. 2, c. 380, h
Κοραλλὰν, Hesychio est ἀπόστημα, Abscessus.
Κόραρες, eodem autore est auris quædam.
Κόρδαξ, ακος, ὁ. Cordax: genus saltationis comicæ quod apud Græcos habitũ est φορτικὸν, vt tradit Ath. qui ipsum numerat inter τὰ σκωμμάτια ἢ παιδιὰ ἢ τὰ ἔχοντα ἀπλουστίαν ἐχόντα. Aristoph. schol. scribit tria fuisse saltationis genera: ἐμμέλειαν, tragicam: σίκιννιν, satyricam: κόρδακα, comicam: in qua solitos fuisse αἰσχρὰς κινῆ τὰ ὀπίσω, turpiter agitare seu morare lumbos, vt Hesych. quoque eius motus fuisse scribit ἀσήμους. passim igitur reprehenditur. Aristoph. Nub. οὐδὲ κόρδαξ' ἀλλοῖ. Ibidem Eupolis suo Maricæ apposuit χαῖρε μαθοῦσ' ὑπὸ τοῦ τὰς ὀπίσω, ad desaltandum cordacem. Et apud Theophr. ὁ δὲ ἀπειρὸς γαμεῖται, (si modo eius iste liber est) ἀντιτυπήσας ἀμείνων δυσκίνητος καὶ ἀρχαῖος νέου καὶ κόρδακα, scit sobrius quoque saltare cordacem: alioquin à potu desaltari solitum. INDE Κορδακικὸς, ὴ, ὸν, Cordacicus, Cordaci cõueniens, Cordacem decens. Vitur hoc vocabulo Aristot. Rhet. l. 3. ibi. n. de rhythmis loquens, scribit τὸν ἡρῷον εἶναι σεμνὸν καὶ λεκτικὸν καὶ ἁρμονίας δεόμενον· τὸν ἴαμβον εἶναι αὐτὸν τὸν τῶν πολλῶν λέξιν: ideóque oratorio numero ineptum, vtpote in quo oporteat esse ἀμείωτα vt possit ἐκφέρεσθαι· ἔχειν verò esse κορδακικὸν. idque patere ex tetrametris. esse enim ἔχοντα ῥῆμα τὰ τετράμετρα. Vnde Cic. De oratore, Aristoteles iudicat heroum numerum grandiorem quàm desideret soluta oratio: iambum autem nimis è vulgari esse sermone. Ita neque humilem & abiectam orationem, nec nimis altam & exaggeratam probat: plenam tamen eam vult esse grauitatis, vt eos qui audient, ad maiorem admirationem possit traducere. Trochæum autem, qui est eodem spatio quo choreus, cordacem appellat, quia contractio & breuitas dignitatem nõ habeat. Et Quintil. lib. 9, cap. 4. Licet herous, qui est idem dactylus, Aristoteli amplior, iambus, humanior videatur: trochæũ, vt nimis currentem damnet, eique cordacis nomen imponat. Ibidem dixerat ab Ephoro fugi spondeum & trocheum, alterius tarditate, alterius celeritate damnata. Est indidem & VERB. Κορδακίζω, significans τὸν κόρδακα ἐχορεῦσαι, Cordacem salto: Suidæ αἰσχρὸν ἐχορεῦσαι, Turpiter & incondite salto. Vnde VERBAL Κορδακισμὸς, οῦ, ὁ, Cordacis saltatio. Demosth. Olynth. dicit à Philippo despici & pelli qui ipsius τὰ καθημέρας ἀκροάσεις τὸν ὄρθρον ἢ μεθύων καὶ κορδακισμοὺς ferat

nequeant. Hesychio κορδακισμοὶ sunt τὰ πρὸ μίμων γελοῖα καὶ παίγνια: qui affert & Κορδαξίας pro ὀρχήσεσι.

Κορδίνημα, Ionica vox, significans πλοῦ καταβατείαν, ἢ δρόμον καθ' ὑπεῖδωσι, vt Erotian. tradit & Corinth. qui & σπορδίνημα scribi indicant.

Κορδύλη, eidem Hes. est κορυφή, ῥόπαλον, Clava, Fustis: Suidæ τὸ ὀξὺ καὶ σωληνοειδὲς ἔχον: necnon ἡ πρὸς τῷ ὤμῳ δι' ὠμοῦ. Aristoph. schol. κορδύλῃ à Cyprijs vocari scribit τὸ ἀβελτέριμα τῆς κεφαλῆς, Inuolucrum capitis: ideóque εἰλικορδυλημένος exp. εἰλιχρυμμένος, Intectus & inuolutus, in hoc loco Aristoph. οὐκ ἐγείρεται τῆς νυκτὸς, ἀλλὰ πέρδεται, Ἐν πίνῃ σπύραις εἰλικορδυλημένος. Sunt qui dicant esse & genus vilissimi pisciculi. vnde esse prou. apud Suid. κορδύλης οὐκ ἄξιος. Alioqui κορδύλη dicitur pelamis pusilla, seu fœtus thynni, vt ex Plin. docui in Παλαμὺς, t.3, c.179, d. Apud Aristot. verò scriptũ σκορδύλη: cui synonymum facit θυνίς. Nam Hist. anim l.6, c.17, scribit πλὴν αὐξήσει γε τὴν θυνίδων esse τὰ χαῖται. nam thynnos in ponto parere ova ὡς θυλάκῳ: ex quibus fieri quas nonnulli σκορδύλας appellant, Byzantii αὐξίδας vocant, ὅθεν τὸ ὠὸν ὀλίγαις ἡμέραις αὐξάνεται: ex his postea fieri παλαμίδες.

SED ET Κόρδυλις ab Hesychio dicitur esse piscis quidam. cuius meminit Aristoteles quoque. Nam De part. anim. lib. 4, cap. 13, scribit ὁμοίως κορδύλαις, βραχεῖα ἔχουσαν, τοῦ ὠὸς ἔχει. πτερύγια γὰρ οὐκ ἔχει, ἀλλὰ τῷ σώματι μικρὰ δὴ καὶ πλατέα. Et De respir. cap. 4, πλὴν τοῦ ὠὸς ἐχόντων ὃ ἔχει βραχεῖαν μέσην τὴν πλευρὰν ὧν, τὸν καλούμενον κορδύλον. Meminit huius & in Hist. anim. lib. 8, cap. 2, numerans eum inter τὰ ἀμφίβια. Sic enim ibi, ζῷ δὲ (inquit) ὃ τὴν ὑγρὰν ἢ ὅσα διέχεται μὲν τὸ ὑγρὸν καὶ ἔχει βραχεῖαν, πορεύεται δὲ εἰς τὸ ξηρὸν καὶ καμπτὰς ἔχοντα. ὃ δὲ μόνον τοιοῦτον ὄντα ὁ καλούμενος κόρδυλος. οὗτος γὰρ πτερύγια μὲν οὐκ ἔχει ἀλλὰ βραχίονα πρὸς πτῶσιν ἢ ὧσιν, ὡς καὶ πλέειν ποιητικὸς. A Numenio in Halieutico VOCATVR Κουρυλος, teste Athen. lib. 7. vbi & κορύδαλις ab eo memoratur: Ἢ μυᾶς ἢ ἴτεπας ἢ γλαυκὴν κορύδαλιν.

Κόρδυς, Hesychio πανοῦργος, Vafer, Veterator.

Κορεία, t. 2, c. 375, e

Κορεῖν, Hesychio est ἐξικνεῖσθαι. quod & κόρις.

Κορίννυμι, t. 2, c. 108, b. Dicitur & Κορεννύω pro eodem.

Κόρθυμα, t. 2, c. 375, e. Κορθύω, ib. d

Κορίω, t. 2, c. 108, b. & 371, e

Κορλία, Paphii dicunt pro καρδία, teste Hesych.

Κόρη, t. 2, c. 364, a. & 373, a. d

Κόρηθρον, t. 2, c. 371, b. Κόρημα, t. 2, c. 371, g

Κορθίλαι, Hesychio συρφοί, σκῶλοι: qui Κορθίλας quoque & κόρθιν esse dicit ὃς σκῶλες καὶ τὰ συρφετά. Idem κόρθυς.

Κόρθιλος, auis quam quidam βασιλικὸν dicũt, teste eodem.

Κόρθυς, eidem Hes. est σωρὸς, Aceruus: afferenti & κόρθυας pro τὰ κατ' ὀλίγον δράγματα. Suidæ quoque κόρθυς est τὸ εἰς ὕψος αἴρημα, Tumulus, Agger, Cumulus: in exemplum afferenti hunc locum, ὁ δὲ, πίσσας ἐξ ἄμμου κόρθυν, καὶ ἔκειρας τῆς γῆς οὐκ ὀλίγον τιλύ, πάλιν τῇ ποδὶ κατεπρησεν, αὐδὶς τὸ δέπεδον ἐμαλὶς ἐποίησε. INDE Κορθύω, SIVE Κορθωίω, In aceruum colligo, Coaceruo. Hesiod. Theogon. Ζεὺς δ' ἐπὶ σφιν ἄνωθεν κόρθυνε ἐὸν μέγαν οἶτον ἔπασι, vires suas collegit & veluti coaceruauit. Hom. Iliad. 1, ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν Κορθύεται, In aceruum veluti attollitur. seu κουφοῦται, αὔξεται, vt schol. exp. εἰς ὕψος αἴρεται, ὑψοῦται, μετεωρίζεται, vt Hes. Quod & Intumescere & Insurgere dicunt Latini.

Κορθώ, Hesychio βλάβη, Noxa, Damnum.

Κορίαλαι, Hes. teste dicuntur αἱ τεῖγλαι, mulli, pisces.

Κοριάνδρον, apud Theophr. Hist. plant. lib. 2, c. 18, legitur in censu τῶν γυμνοσπερμάτων λαχάνων, vt & ἀνήθου & κύμινου. Sed quidam pro eo reponendum censent κορίαννον, αἴσιον.

Κορίαννον, t. 2, c. 374, g. Κορίαιον, ibid.

Κορεύω, Effero me. Hesych. enim κορεῖσθαι affert pro γαυριᾶσθαι. pro quo infrà καρωτιᾶσθαι.

Κορίδιον, t. 2, c. 375, b. Κορίδιος, ib. c.

Κορίζομαι, t. 2, c. 377, c. Κορισταλὴς, t. 2, c. 376, d

Κορικὸς, t. 2, c. 374, f. Κορικὸς, ib. e

Κορικῶς, ib. f. Κορισσὸς, t. 2, c. 375, b

Κορισταὶ, οἱ, affertur pro Qui ex clanculario concubitu nati sunt. Forsan sunt Quos clam pepererunt quæ κόραι esse putabantur. cuiusmodi λαθιβόλα γενήματα Eubulus comicus per risum vocauit παρθένων αἰσχύνας.

Κορισθίζειν, Hesych. esse dicit μαστροπεύειν, ἑταιρεῖν: sumptum a meretricibus Corinthiensibus, vt tradit fusius Erasmus in Chil. Eodẽ Hes. teste prouerbialiter & Κορίνθιος ξένος dicitur, ὅτι πρὸς τὰς ἀλλαγὰς ῥᾴθυμοι. AT Κορινθιουργὴς, οῦς, ὁ κηροῖ, Corinthio opificio factus, apud Vitruu. Ab isdẽ Corinthiis est poss. Κορινθιακὸς: ab vrbe autem Corintho aduerb. Κορινθόθι, Corinthi: apud Hom. Il. 1, Κορινθόθι οἰκία ναίων.

Κορίννυσι, Hes. affert pro κονιορτὸν ἐγείρει, Puluerem excitant. quod & κονίσαι dicitur.

Κόρις, t. 2, c. 374, f

Κόρις, ιος, ὁ & ἡ, Cimex: Dioscor. lib. 2, c. 36, κόριες οἱ ἐπὶ κλίνης. & Geopon. lib. 15, πῶς χρὴ ἀπαιρεῖν τοὺς κόριας. Vide & Aristot. Hist. anim. lib. 5, cap. 31. Aristoph. verò in Nub. Ἀλλ' οὐκ ἐῶσιν ἔνδον ἡμᾶς οἱ κόριες, per iocum dixit pro οἱ Κορίνθιοι. ‖ Κόρις est & herbæ seu fruticis nomen, qui alio nomine dicitur hypericon, vt tradit Dioscor. lib. 3, cap. 174. Sic Plin. lib. 26, cap. 11, Semẽ hyperici quod coris appellatur. Et cap. 8, Est & aliud hypericon, quod alii corin appellant, folio tamaricis. Apud Hesych. oxytonos scriptum κορὶς, ab eóque esse dicitur piscis quidam: item herba quædam alio nomine dicta χαμαιπίτυς. Plin. sanè paulo ante locum citatum scripserat hypericum ab aliis χαμαιπίτυν, ab aliis corion appellari. Sed Dioscor. tamen seorsim περὶ κόριος tractat, seorsim περὶ χαμαιπίτυος, diuersas esse indicans.

Κορίσσω, Hesychio est ὑψῶσαι, In altum extollere, Eleuare.

Κορίστη, t. 2, c. 375, c. Κορίστιον, ib.

Κόρκυρος, t. 2, c. 373, a. Κορκυρὶς, t. 2, c. 375, b

Κόρκυρος, Hesychio autore piscis species est & olus syluaticum. Infrà κόρχορος, per χ.

Κορκορυγίω, t. 2, c. 763, h. Κορκορυγὴ, ib. g

Κορκορυγμὸς, ib. h

Κορκυῦτης, Hesych. αἰδοῖον ἀνδρῶν. pro quo series alphabetica apud eum requirit κορμυῦτης.

Κορμαζω, t. 2, c. 104, g. Κορμὸς, ib. f

Κόρνος, Siculis est κάρηνον, μυρσίνη, vt est apud Hesych. Nisi fortè scribendum καὶ ἔμυρσίνη. Latinis autem Cornus est quæ Græcis κρανία.

Κόρνωψ, ωπος, affertur pro Locusta. Hesychio verò Κορνώπιδες sunt κώνωπες, Culices. Rursum tamen Κορνωπίων dicitur esse Herculis cognomentum à fugatis locustis.

Κορολὼ, Hes. esse dicit τὸ ἄκρον τὸ πέρας, vel κρίκιον, Extremam sagittæ partem, vel annulum.

Κορυθαλὴς, t. 2, c. 376, d

Κορυδὸς, Hesychio autore dicitur ὁ ἠλίθιος καὶ μωρὸς, Stolidus & fatuus: à Coræbo quodam qui talis fuisse fertur, filius Mygdonis Phrygis, secundum nonnullos.

Κορσὴς, eodem teste dicitur ἀλώπηξ, Vulpes.

Κόρσιφος, t. 2, c. 374, c. Κορσιόσμιον, ib. c

Κορσταλὴς, ib. Κορυστὰς, ib. d

Κόρυς, Puer, &c. t. 2, c. 372, f. Κόρυς, Nouellum germen, &c. ibid. g. Vide & καρυθάλη. Κόρυς, Scopa, &c. ibid. Κόρυς, mensuræ genus, &c. c. 373, a. Κόρυς, Niger, &c. t. 2, c. 379, b

Κορυφώδης, ης, subst. t. 2, c. 371, f

Κόρφη, t. 2, c. 104, g. Κόρσαι, t. 2, c. 105, d

Κόρσακες, apud Cratinum comicum τράγοι, Hircus. Hes. forsan quoniã tonderi hirci solẽt, & inde fieri cilicia.

Κορσὸς, Hesychio κουρεύς, Tonsor: qui & κορσωτὴς.

Κόρσυ, t. 2, c. 104, g. Κόρσις, t. 2, c. 105, f

Κόρσυον, ου, τὸ, vocatur radix loti, rotunda, mali cotonei magnitudine. autor Theophr. Hist. plant. lib. 4, c. 10.

Κορσώτιον, Hesychio autore radix quædam dicitur: & numisma quoddam apud Ægyptios quod κορσαῖον vocatur.

Κορὸς, eidem est πυρὸς. Alias Κορὸς gentile est pro Κορικὸς. vt Κορὸς αἶα, Κορὸς χώρη.

Κορσοειδὴς, t. 2, c. 105, g. Κόρσειρος, t. 2, c. 374, e

Κορσὸς, t. 2, c. 105, g. Κορσοῦν, t. 2, c. 106, a

Κορσύρη, ibid. b. Κορσωτὴς, ib. a

Κορσωτὸν, ibid. Κορσωτήριον, ibid. b

Κόρταφοι, Tempora: poeticè pro κρόταφοι.

Κορτεχὲ, Hesychio κραιπαλὲ, ἰσχυρὲ. quæ & καρτερὲ.

Κορτὶς, idem dici tradit pro κροτὶς.

Κόρτη, à Parthis dicitur ἑῶσις ἰδὼ λαμβάνουσι παῖδες οἷς

κύδρας ἀριθμῷ, teste Hes. Talis Romæ prætexta vi- A tilis.

Κόρης, eidem est ὁ ὢν ἐν τοῖς κυσὶ κρέσιν, Ricinus canum.

Κορύβας, αντος, ὁ, Corybas: sacerdos Rheæ seu Vestæ, teste eodem Hesychio. id quod & Luc. testatur his verbis, in libro De saltatione, ὡσπερ δὲ ἐκεῖ Ῥέαν ἐνθέοντα τὸν πάντα ἐν Φρυγίᾳ μὲν, ἐν οἷς κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δ' ἐν οἷς κουρῆτας ὀρχεῖσθαι καλοῦσιν. Autor Strabo lib. 10, pag. 104, quosdam ἐν οἷς κορύβαντας καὶ καβείρους, καὶ Ἰδαίους δακτύλους καὶ παλαμναίους velle esse τοὺς αὐτοὺς τοῖς κουρῆσι, quosdam συγγενεῖς ἀλλήλων καὶ μικρᾷ τινι διαφορᾷ διῃρῆσθαι: B omnes tamen eos in genere esse ἐνθουσιαστικοὺς πάντας καὶ βακχικοὺς, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐν ὄρεσι καὶ ὕλαις καὶ κυμβάλοις καὶ τυμπανίοις καὶ ὀργίοις, ἔτι δὲ αὐλοῦ καὶ βακχῶν, ἐκπλήττοντας καὶ τὰς ἱερουργίας ὧν χάριν ἄγεσθαι. Sic Claudian. Non te progenitum Cybeleius ære canoro lustravit corybas. Et Horatius, — acuta Ingeminant corybantes æra. Trallatè Synes. epist. 111, δύσκολος τοῖς κατὰ τὴν χώραν ἐστὶ μοὶ κορύβαντις τις, μᾶλλον δὲ πολὺ πλείους Ῥέας ἀκούειν. Luc. verò κορύβαντα vocat etiam ὁ ἐνθουσιασμὸν simi- C lem τῷ ἐπὶ κορυβαντιῶντι: in libro De conscrib. Hist. καὶ ἐνίοις ὃ αὐτῶν τοῦτο τι μάγειον ἐφαντάζετο, καὶ κατεχλιαίνει εἰς τὴν τῆς μουσικῆς κορύβαντα. Porrò quod ad originē huius vocabuli attinet, sunt qui κορύβαντας dictos velint ἀπὸ τῶν κορύπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς, more Homericorum βατιμάντων: ac quum οἱ κορύβαντες sint ὀρχησταὶ καὶ ἐνθουσιαστικοὶ, inde τοὺς μαινικῶς κινουμένους denominari κορυβαντας, inquit Strabo lib. 10, pag. 107. Alii ἀπὸ τῶν κόρυθα, quòd galeatis incederent capitibus. vnde forsan est quod Pind. dicit, ζάκοτοι Κρῆτες διοχμίαις ἐν δ' αὐλοῖς, D ἐπεὶ πεκόρυθες αἰχμὰν βοροτοῖσιν ἔστασαν κυκλωμα. Diodorus scribit Corybantum Cybeles filium simul cum Dardano sacra matris deûm in Phrygiam detulisse, eósque qui hæc sacra peragere instituissent, de suo nomine corybantas appellasse. Cæterùm à corybantibus DICTVM Κορυβαίνειν, Templum corybantum, apud Strab. lib. 10, pag. 106. Apud Virg. verò adiectiue etiam Corybantia æra: pro Κορυβαντικά, vt Plut. dicit κορυβαντικὰ συρτήματα, in Erotico. In Epigr. autē κορυβαντιῶν ἐκ χήματα χάλκια ῥόμβων. Item ab iisdem est VERB. E Κορυβαντιάω, οῦ, significans Corybantas imitor entheo incessu. μαινικῆς κινήμασι, vt Strabo exponit. vel Insanio seu furo corybantum more. Luc. in Herod. μὲ μὲ κορυβαντιᾷν ὑπολαβών, corybantico furore percitum esse. Idem in Lexiph. κορυβαντιάσαι μοι δοκῶ, σεσυρίσμενος ἢ σεσηραμένος ἐπὶ κατοπτρικῆς μου ἐνομάτων. Sic Aristoph. Vesp. Ἀλλ' ὑφ' ὧν

Κορωΐαι,t.1,c.384,c. Κορωνᾶς,ib.b
Κορωΐη,ib.a. Κορωϊνησις,ib.c
Κορωνῖται,ib.d. Κορωνιτης,ib.e
Κορωνηφόρος,ib.d
Κορωνὶς,Hesychio est κόφινος, κάλαθος,ἀλικμῶν, Cophinus,Calathus,Qualus,Gallinaceus. At Κόρωνος, eidem est μάζης ψωμὸς, Offula mazæ.
Κορωνίτης,t.1,c.384,d
Κορωνίτης, Hesychio est κορωνομάχος,πτολεμάχος.pro quo alii habent κορωνίτης.
Κορωνὸς,Altus:si non mentiuntur Hesychii exemplaria,in quibus legitur κορωνὰ expositum ὑψηλά,Alta,Celsa.Ordo alphabeticus pro eo requirit κορωτά. B
Κορωνώδης,t.1,c.384,d
Κόρυξ,Hesychio est παιδίσκος,Iuuenis, Adolescentulus:pro quo suprà κόρυφ.
Κορυπίω,Cornibus peto seu impeto: vel Cornu ferio.κερατίζω.veluti quum arietes σωβαρόχροτες ἀλλήλοις πρὸ κορυφαὶ συμπλήσσουσι.Theocr.Idyll.3,Τὸν Λιβυκὸν κάπρον φυλάσσω, μή τι κορύψῃ. Vnde Virgil.Occursare capro (cornu ferit ille) caueto. HINC Κορυπίλος dicitur ὁ ὥς τις κέρατι πλήσσων, Qui cornibus impetit seu ferit, Petulcus. Theocr.Idyll.5, Οὔπω ὁ λύκος τὸν κορυπίλον,αἴ τι ὀχεύεις Τᾶν αἰγᾶν,φλάσσῳ τυ. Hesychius HABET Κορυπόλας, expositum itidem κερατιστής: afferens ET Κορυπόλλιστον pro κερατιστήν. C
Κόρυς,Galea,&c.t.1,c.384.f. Κόρις,Galerita,&c.ibid.g. D
Κόρυθα Hesychius affert & pro σκεδάσμοις, τὰ σκεδαζόμενα στέφανα.
Κορύσσω,& Κορύσσομαι,t.1,c.385,a
Κορυσσὶς,ibid.c
Κορύστοι,dicuntur οἱ Γορτύνιοι vel ὁπλῖται,autore Hesych.
Κορύτη,idem affert pro τῇ κεφαλῇ, Capiti.
Κορυτὸν,eidem est τὸ ὀλίγμεσον, Plenum.
Κορυφᾶ,Doricè pro κορυφῇ,seu ἀκροφορία:idem.
Κορυφαία,t.1,c.387,f.& t.3,c.361,e.ob.
Κορίφαινα,Hesychio autore est piscis quidam. Dorion in libro De piscibus, κορύφαιναι vocari scribit τὰ ἐπιπυρίτια, siue τὰ ἐπιπυρία, vt docet Athen.l.7. E
Κορυφαῖον,t.1,c.387,f
Κορυφαῖος,Verticalis,&c.ibid.a. Κορυφαῖος, Præsultor, &c.ibid.c.
Κορύφαλος,affertur pro κορυδαλὸς,Galerita,Cassita.
Κορυφεῖ,Defluit:καταῤῥεῖ: si non mentiuntur Hesychii exemplaria.
Κορυφὴ, t.1,c.386,b. Κορυφιστὴρ, t.1,c.387,f
Κορυφιστὶς,idem. Hesychio est κόσμου γυναικείου τὸ ἐπὶ τῷ κεφαλῷ χρυσίον,& κεκρυφάλου τὸ μέσον ῥάμμα. F
Κόρυφος,eidem est κόρυμβος γυναικῖος.
Κορυφοῦμαι,t.1,c.387,g. Κορυφόω, ib.f
Κορῳῶς, Hes.affert pro ἐλαφρῶς, Leuiter, Agiliter. quod suprà κολυφρῶς.
Κόρχορος,Hesychio & Suidæ est ἄχυρον λάχανον ὄπλις,id est olus quoddam syluestre vile.vnde prouerb.καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοις. vtpote vix dignus qui oleribus annumeretur.Sic & Theophr.Hist.plant.lib.7,c.7,de oleribus qui busdam agrestibus,ἐν οἷς καὶ παροιμιαζόμενός τις ὅτι ἔβρεξε πικρότατα κόρχορος, ἔχων τὸ φύλλον ὠκιμώδες. A Plinio quoque G lib.21,cap.15, numeratur inter vulgares in cibis herbas. Idem eiusdem libri c.32, Corchorum Alexandrini cibi herba est,conuolutis foliis ad similitudinem mori. Vbi nota ei tribui folia conuoluta: & eam ob rem à Nicandro in Ther.dici Κόρχορον ἡμιούσπα pro μαμμώδεις καὶ κυκλουμένοις φύλλοις ἔχοντα,folium habentem quod sese cõtrahit & claudit. Rursum Plin.lib.25, cap.13, Anagallidem ab aliquibus corchoron vocari scribit. Sunt qui κόρχορον dicant esse piscem quoque, ὄπλις ἰδίωμα H etiã ipsum,teste Suida, qui addit, dici de vilibus & iis qui maiores sibi honores arrogant quàm quantis digni sint. Scribi & κόκορος per κ,suprà docui.
Κόρων, Hesychio est τὸ ὀλιγοκαμμένον τῷ μήκει, Temonis pars inflexa seu incurua.quæ & κορώνη. In v.l.exponitur Improbus,Cornibus rectis.qui potius κορωνὸς dicitur.

Κορῶναι,αἱ,t.3,c.183,e.ob. A
Κορωνᾶδος,Hesychio est ἀμπέλου ἢ συκῆς εἶδος,vitis vel ficus species.pro quo alii habent κοκκώνης.
Κορώνεια, eidem est non solùm vrbs Bœotiæ,sed etiam ἀκρώρεια,πῖλος:quod & κορυφὴ & κορωνὶς.
Κορωνεὸς,t.1,c.381,e. Ita dicitur ficus quædam quòd fructus eius tint colore cornicis nigro: vnde & κορακίαν nonnulli eam appellant,quòd ὁ καρπὸς αὐτῆς κόρακος ἔσται τὴν χρῶμα,vt tradunt schol. Aristoph.& Suidas. Pro quo nonnulli reponunt κορακίαν,Coruinam. Hermippus verò & σῦκον κορακίων meminit,teste Athen.quæ forsan & κορώνια σῦκα nominantur,à cornicis, vt illa à corni,colore nigro. Vide t.12,c.380,h. B
Κορώνη,Cornix,&c.t.1,c.381,d. Κορώνη,Marculus pulsandis foribus,&c.ibid.f. Κορώνη, Summitas,&c.ib. g. Κορώνη, Omne incuruatum,&c.ib.h. Idem & κόρων Hesychio. Κορώνη, Corona, &c.c.382,b.
Κορωνίαιον,t.1,c.383,h. Κορωνιδικὸς,t.1,c 381,c
Κορωνίζω,t.1,c.382,f. Κορώνιος,t.1,c.383,g
Κορωνὶς,nauis epithetum, t.1,c.382,g. Κορωνὶς, Coronis,&c.c.383,a. Κορωνὶς, nota quædam,&c.ibidem b. Κορωνὶς, Fastigium, &c.ibid.c. Κορωνὶς, Corona,&c.ibid.f.
Κορώνισμα,t.1,c.382,f. Κορωνιστὴς,ib.
Κορωνοβολεῖ,t.1,c.668,c
Κορωνόμος,medicorum vox est, significans id quod κύβιτον dicitur,ab Hippocr.κύβιτον,Cubitum.Ita Poll.l.2.
Κορωνοπήδιον,t.1,c.382,c. Κορωνοπηδὴς,ib.
Κορωνίτης,ib.c
Κορωνὶς,t.1,c.383,f. Κόρωνος,propr.&c.ib.g
Κόσσυφος, Hesychio est σκεῦος συμπεπηγὸς ἐφ᾽ οὗ τὰς λάπαχας ἔβαλλον ἐπίζοντες. quod & κόσσαβος siue κόττυβος.
Κοσσύλαιον,eidem est τὸ βεβρεγχυὸν καὶ δίκημον.
Κοσσύλεφοι,eidem H.sunt κόλαφοι,Colaphi.
Κόσσυφοι,οἱ, Hesychio οἱ ὅτι θυηδὴ πεμμάτων, Ad sacrificia ordinati,seu Sacrificiis peragendis præfecti.
Κοσκινδὸν,Κοσκίνιον, Κοσκινόμαντις, vide in sequ. Κόσκινον.
Κόσκινον,ου,τὸ,Cribrum:πλέγμα ἐκ χοίνων ἢ ὧν τὸ ἄλδυξ διϊσάνουσι,inquit Pollux. Epigramm.lib.2,in temulentos, Τρητὴν δ᾽ ἡμέρην χεὶ κόσκινον, οὐ διὰ πυκνὰν Σχοίνων πίλησ πλείονας πυέσκετο.Et Aristophanicus Strepsiades in Nubibus putabat Iouem quum plueret, διὰ κοσκίνου οὐρεῖν, mingere per cribrum. Prouerbiis etiam quibusdam adhibetur hoc κοσκίνου vocabulum.Alexis apud Athenæum libro 1,Τὴν λοπάδ᾽ ὁρᾷτον ὑποδεδυκυῖαν κόσκινον.pro Multis pertusi foraminibus ita vt cribrum esse videatur. Item prouerbialiter dicitur Haurire κοσκίνῳ, pro In re cassa & inutili operam ponere. Plato Polit.2, Τοῖς αἰσθήσεις καὶ ἀδήλους ὂν ἄδου κοσκίνῳ ὕδωρ ἀναλίσκειν φέρειν, cribro aquam ferre. Lucian.in Demon.δοκεῖ ὁ μὲν ὑπερ ἔνθεν, πρόσγειον ἁμιλλᾶσθαι δι᾽ αὐτοῦ κόσκινον ὑποπτήσας. A- pud Pfellum esse dicitur figura quæ collectione numerorum perficitur,eo quòd velut per incerniculũ quoddam dilabantur primi quilibet numeri. Tradunt & masculino genere DICI Κόσκινος, pro κόσκινον:cuius nulla reperi exempla: neutrius autem terminationis exempla sunt & apud Pollucem & in Epigrammatis. Hesychio verò κόσκινοι sunt οἱ κατοικίδιοι ὀρνίθες, Aues domesticæ, Aues cortales, Aues quæ domi nostræ aluntur,vt gallinæ,anseres,perdices & similes,quarum ὀρνιθοφορία in villis præcipuè ædificantur. A κόσκινον porrò,siue κόσκινος, quod est cribrum, DERIV.Κοσκινόμαντις,εως,ὁ, Vates cribro diuinans: apud Pollucem libro 7,ex Philippide comico:vbi & ἀλδυρομαίτης. ITEM Κοσκινοποιὸς,οῦ,ὁ, Qui cribra conficit,Cribrorum texendorum artifex. ET Κοσκινόφεως,Hesychio ὁ τὸν κόσκινον καταπυκνῶν ῥάπτης: quod quidam interpret.Scutum in modum cribri confectum: quum potius sonare videatur Pellis ad conficiendum cribrum. nã & è pellibus siue membranis fieri cribra solẽt. Item DIMINVT. Κοσκίνιον, ου, τὸ, Cribellum. Athen.l.14, ἐκ δέ σοι παρὰ κοσκίνια μικρὰ, ὀπίβαλε, καὶ τὰ ἐκρεῖ τὴν ὄρρυν. Est indidem & ADVERBIVM Κοσκινδὸν, significans Cribri modo, In modum cribri. Luc.in Tim.οἱ στόμοι δὲ,κοσκινδὸν καὶ ἡ χώνη,συμπεδῶν. Affertur & VERB. Κοσκινίζω,Cribro.

Κοσυλμάτια, Coriorum & pellium minuta præsegmina: A Suidæ τὰ βυρσῶν τὰ ἐμπίπτοντα ἀποκόμματα, vt & Hesychio τὰ ἀπὸ βυρσῶν ἀποκόμματα, & scholiastæ Aristophanis τὰ ἀποτὰ τὰ ἀποτμήματα τῶν περὶ τὰ καθυφαίνειν. Metaphoricè seu abusiuè Aristoph. Equit. Ἡλαιοτρίβου, ἰχθυοπώλου, κοσυλματίου ἄρχων ὅλωνι λέγειν, pro ἀνθρώπῳ ἰσχνῷ, ἀσθενεῖ, Κοσυλματίους ἄρχων ὅλωνι λέγειν, siue λεπτοῖς ἀνθρώποις in modum περὶ κοσυλματίων.

Κοσμᾶ, Hesychio est ἐείξει, ἀγνωμοσύνῃ: quod suprà κολιᾷ.

Κοσμαίτερον, t.2, c.391, d. Κοσμάω, t.2, c.491, c

Κόσμημα, ib.f. Κόσμασις, ib.

Κοσμητὶς ib. Apud Hesych. paroxytonos κοσμήτης, expositum κουρεύς, ἢ ξυριστής.

Κοσμητικὴ, τῆ, t.2, c.368, c. ob. Κοσμήτωρ, ib.

Κοσμητὸς, t.2, c.391, f. Κόσμος, ib.

Κοσμικὸς, ib.b. Κοσμίως, ib.

Κοσμιότης, ib.c. Κοσμολογία, ib.c

Κοσμοκράτωρ, t.2, c.389, b. Κοσμολόγος, ib.d

Κοσμολογικὸς, ib. Κοσμοποιία, ib.

Κοσμοποιὸν, ib. Κοσμοποιὸς, ib.e

Κοσμωτὶς, ib. Κόσμος, Modus, &c. ib. d. Κόσμος, Ordo, &c. t.2, c.388, b. Κόσμος, Ornamentum, &c. ib.e. Κόσμος, Magistr. Cret. &c. ib.g. Κόσμος, Mundus, &c. ib.g.

Κοσμουργία, t.2, c.389, c. Κοσμουργὸς, ibid.

Κοσμῶ, t.3, c.120, d. Κόσος, pro ποσος, t.3, c.494, d

Κόσσαβος, idem ac κότταβος. Apud Athen. l.15, παῖς ὁ κοσσάβων ἀφιεὶς. Legitur & apud Hes.

Κόσσος, Suidæ τὸ ῥάκισμα, Alapa seu Plaga.

Κόσσυφος, ου, ὁ, Merula: in Epigramm. & apud Aristotelem Histor. animalium lib. 9, cap. 19. Atticè κίτταυρος dicitur, quod vide.

Κόστος, Hesychio sunt κριθαὶ, Hordeum. Sed legitur apud eum & paroxytonos κόστος. Vide ἀκόστιον.

Κόστος, υ, ὁ, Costus: aromatis genus, de quo Theophr. Hist. pl. l. 9, cap. 7. & Dioscor. lib. 1, c. 15. Plin. lib. 12, cap. 12. Radix costi gustu feruens, odore eximio, frutice alias inutilis. Apud Hesych. oxytonos scriptum κοστὸς, etiam ipsũ εἶδος ἀρώματος. Legitur & apud Hes.

Κοσύμβη, SIVE Κόσυμβος, Hesychio ἀπόθεμα seu ἱμάτιον βαθὺ & ἀβέλτερον. Aristoph. & ὅσα οἱ κρατῆρες φοροῦσιν ὑπὲρ τὰ ἀκροστόλια. Suidæ quoque est ἀπόθεμα, & χιτὼν κροσσωτὸς. Pro nodo & ἀπόθεμα accipitur Exodi 28, οἱ κόσυμβοι τῶν χιτώνων ὁπὸ βύσσου, nodi tunicarum ex byssо. pro quibus Hebraici textus versio habet, Stringes ei tunicam ex bysso. Pollux & pro crinũ nodo accipit. nam libro 2, tit. De tonsura & crinibus, quum synonymos posuisset, πλοκμὸς, σπεῖρα, στρόφος, τορεὰ, τορεὸς: subiungit, vocabulum κοσύμβη se non admittere. non enim Atticum esse, sed potius τῶν κρωβύλων. INDE Κοσυμβωτὸς, quod Hesych. exponit κροσσωτὸς, Fimbriatus: malim Nodatus seu Nodis substrictus. vt Exodi 28, περὶ τὸν ὑποδύτην χιτῶνα κοσυμβωτὸν, togam talarem & tunicã nodis substrictam. Sed notandũ reperiri hæc & gemino σ scripta apud Hesych.

Κοσύλυφος, eidem Hesych. est βόθυνος, Scrobs, Fouea: item ὄχθος, ἀπόκτισμα γῆς, Ripa, Tumulus terræ: necnõ σκῆπτρον.

Κοτ pro κοτὲ, t.2, c.1531, c

Κοτεγὴ quoque, Ionicè pro σκοτεγὴ dicitur, Vtra, seu Vtrũ.

Κοτέω, t.2, c.393, b. Κοτήμαγ, ib.d

Κοτίνος, ib.a

Κοτὴ, Hesychio est χλιδὴ, χλαῦ, Inuidet. quod & κοτία.

Κοτταλᾶς, eidem est ἀλίκτυπος, Gallus. qui infrà κόττος.

Κοτύλιον, eidem est τὸ αἰδοῖον αἰδρῆς: pro quo suprà κότυλον, in Κύτυλα, ex eodem.

Κοτύλουσα, codem Hes. teste pro πλουσία dicitur, Vellens, Vellicans.

Κότυς, υ, ὁ, Oleaster, Oliua syluatica: ἀχράς. Plut. Fab. σκληρότατοι δὲ τῶν φύσει καὶ βιαίοτατοι τῶν ἀγριελαίων ἐκτετῆς καὶ ἄχραν καὶ κότυν, quàm agricolæ caprificis, pirís syluaticis & agrestibus oluis. Hesychio κότυς est non solùm ἀχράς, sed etiam ὁ ἐξ ἀχράδος στέφανος ὀλυμπιακὸς, corona ex oleastro qua olympicis ludis donari solebant qui vicissent. Testis Archias Epigr. lib. 1. vbi quum dixisset esse quatuor ἀγῶνας ἐν Ἑλλάδι, Iouis, Apollinis, Palæmonis, Archemori, hoc est, Olympicos, Pythios seu Delphicos, Isthmios, Nemeos: subiungit, λάβε δ' ἀπ' Ἄλιδος μέλαν, σέλινον, πίτυν. Sic Pausanias κότινον ἐδὼν ὀλυμπικὸν τὸν κότινον, quum ei iam imponeretur corona ex oleastro. Κότινος exponitur etiã Acinus, apud Theophrastum Hist. plant. libro 1, cap. 8, de vite, ἄκινος ἄμπελος ἧς κότινος: cui antè opposuerat ῥᾶγα γίνεσθαι, def uuio fructus tentari. Porrò est hinc COMPOS. Κοτινοτράγος, Oleastro, seu baccis oleastri, vescens. ὁ κότινος τράγος. Suprà in Κομαρότραγος ex Aristophane. NECNON Κοτινὴ ἐλαία hinc dicitur Olea in oleastrum inserta. Hippocr. pro bacca oleastri accipere videtur quum dicit, ἢν δὲ ἐν ἀνθρώπῳ κακοήθεα ἔσῃ κοτινάδα: De morb. lib. 3. Verùm & insulæ quædam Κοτινοῦσαι, seu Κοτινοῦσσαι, per contractionẽ ex κοτινόεσσαι, dicuntur ob oleastrorum vberem prouentũ.

Κοῦας, Hesychio idem est quod κόας, ὀργάς, χόλος, ἔρις, ἔριθος, ἢ ἐλαφρὸν ὀργὴ εἰς κακοπάλαι. At apud Galen. Lex. Hippocr. exp. τὰ ἐπὶ τῷ περιπλεύμονι ἐλκώματα. Legitur apud Hipp. De morb. lib. 2, ἐὰν σφακελίσῃ ἐλκώματα ἐλκώδεα, ἰδίως λέγεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν ῥάχεως. Infrà κόη.

Κόης, t.2, c.392, d. Κοθαβεῖον, vide in Κόθαβος.

Κοθαβία, Hesychio est εὐκαλλὲς, Crispos habens capillos.

Κοθαβίζω, Κοθαβικὸς, Κοθαβίστι, Κοθαβὶς, Κοθαβίσται, Κοθαβόμενος, vide in sequ. Κόθαβος.

Κόθαβος, ου, ὁ, Cottabus: Atticè pro κότταβος. Ita autem vocatur παιδιᾶς εἶδός παρώνιον, à Siculis primùm repertum, mox à Græcis vsurpatum, & plerunque à iuuenibus amantibus. in eo, quum bibissent, reliquum sic è poculo eiiciebant vt id resonaret. Erat & aliud genus ludus quod fiebat ἐν λεκάνῃ ea implebatur aqua, cui innabant ἐξύδατα vacua: in quæ ex carchesiis deiiciebant τὰ λειπόμενα τοῦ πότου, αὐλητρίδος καρπιστοῦ ἕως ἀκροτόνου ἐπὶ τὸ μικρὸν ἐπῆχαι, καὶ μὴ πολλὰ: deinde poculo quantũ poterat in altum sublato, ἀσκολιάζων σκοπεῖ τὸν χῶρον ἀρίθμιος πίμπλη. Id quod potissimùm ἐν τῷ κατακλιθῆναι fieri solebat, qui sic ludebatur. è laqueari suspensum pendebat quoddam ex ære vasculum, vt λυχνεῖον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπ' ἄκρου εἶναι. Deinde erat κάτω περὶ ἐξωτερικὴς λεκάνης quam χάλκιον & σπάθην vocabant. hoc χάλκιον ὑπεπίπτετο μὲν ὕδατος, ὑπεπλεῖτο δ' ἀπὸ σπάθης καὶ πλάτης, καὶ μάτης, καὶ τρεῖς μυρίνας, καὶ τὰ ἐξύδατα. Itaque τὸ ὅλον πάρεργον κρεμάμενον καὶ ὑπεκβαῖνον ἐφέρετο ἐπὶ τὰ χαλκεῖα τὰ κάτω ἐπὶ τὰς κάτω ἀφετηρίας ἐκ τῶν ἀνωτάτω ἐξ ὑπερῴου. καὶ ἐν ὅσοις μὲν ἐπῆχε, & quidem ita vt humor qui in ipsum defundebatur, sonitum redderet, ἀνθρώπιον. quique plura innatantium vasculorum demersisset, præmii loco accipiebat τυρόκνημον & oscillum ab ea quam cæteris amaret. Hæc inter alia Athen. libro 15 & Poll. libro 6, cap. 19. Non solùm verò ludus iste dicitur κότταβος, sed κόθαβος nominatur etiam vinum quod è poculo in pelium suppositam demittebatur in vascula et innatantia: alio nomine dictũ λατάξ seu λατύγξ. Pro ludo accepit Euripides, in Œneo, dicens, Πυκνὰς δ' ἰάλλων βαχίου ἐξέβαλλε Κύπριν γάνους. (qui χάνων appellatur μάτης) τὸ βάλλειν δ' εἶχον Ἔρωτα πανδαμάτωρ. ἄθλα κοτάβων δ' ἦσαν. Pro vino seu alio liquore qui in pelium subiectã cũ sonitu demittebatur quo Eubulus, τὸν κότταβον λέγεις ὅτῳ τὸν μαλθακὸν πατάσσω, ἢ τοῦτον τὸν Αὐτὸς, (ἢ τὸν κλαπάγην) ὅτῳ τὸν μαλθακὸν πατάσσω, ἢ λόγος ἔστι τοῦτο πολὺς ὅτῳ δεῖ τὸν κότταβον. Et rursum, αἰσχυλώτερα δὴ σκώμματ' ἢ χύτρ', ἀνθρώπους πέμπτον ἢ κότταβον. Itidẽ Eurip. in Phisthene, πολὺς δ' ἀκούεται λόγος ἐν δόμοις ἀπὸ σκοπέλου δεῦρ' ἐκπεσόντα χαῖρ' ἀνὴρ ὑπὲρ δόμων. (Callim. κατάχυσιν ἐπέλαυεν, sic canẽs, Πολλὰ δ' ἑταῖρος ἀείσατο κἠπὶ θύρῃσι Οἰνοπίωνος Σκιλλὰς ὁπ' ἐκ κυλίκων λατάγεσ)! Ipse quoque Athenæus κότταβον sic vsurpauit, scribens ἐν τῷ κοτταβοφορεῖν vocabulum fuisse ἐπ' αἰσχύνῃ: quoniam videlicet oportebat αἰσχυλώτερα τὰ κάτω χέοντα, ἀπὸ τῶν ἀνωτάτω ἐπὶ τὰ κάτω. rursum in descriptione τῆς κατασκευῆς κοτταβείου, λυχνεῖον ὑψηλὸν, ἐχὸν τὸν μαλθακὸν καλούμενον, ἐφ' οὗ τὸν κατάβαθρον ἐπὶ τοῦ πυθμένος ἔδει πεσεῖν πλάστιγγα· ὑπεπλεῖτο δ' ἐπὶ τοῦ ἀκροτάτου ὑπερκειμένου, πατάλλοντος τῆς κοτταβείου καὶ τῶν ἀκρωτηρίων ἀχλυοειδῆ τὴν βολὴν. Itidem verò & Poll. dicit, ἐὰν ἐχρᾶτο τοῖς τῶν κοτταβείων ἀφετηρίαις. Rursum Athenæus, seu Viperanus

apud Athenæũ,in loco paulo antè citato,ſcribit κότταβον nominatum fuiſſe τὸ ἄχθος εἰς ἃ ἐβαλλον τὰς λεκάνας, & quidem à Cratino ὠνομάσθη. Ita accipi queat & in hoc loco Platonis comici qui ibidem citatur, Σποδὸς δ' ἔτυπτε φλὲξ χέας, τὸν κότταβον παροίσω. Et in hoc eiuſdem ibidem, κοτταβος δ' ἐξοίχεται θύραζε. Et in hoc Hegeſandri apud eundem Athenæum lib.11, ὁ καλλίμβης κότταβος παρῆλθε εἰς τὸ συμπόσια. Critias verò videtur & τὸν λεκανίδιον appellaſſe κότταβον, ſic canens, Κοτταβος ὁ Σικελὸς ἦλθε χθονὸς ἀμφιπίτνων, Ὃς σκεπτὸν εἰς λεκάνην πᾶσι καθιστᾶ μαθήματα. nam peluis & τὸ ἐν αὐτῇ ὕδωρ παλίζοντα erant ſcopus quem petebant ii qui τὰν λεκάνην ἐκ τῆ πετρείου ἐφίεσαν. Alioqui ea peluis DICEBATVR Κοτταβεῖον, vt docet Dicæarchus Mileſius apud Ath.l.15, ſcribẽs λεκανίζειν eſſe nomẽ Siculum: eſſe autem τὸ ὑπολειπόμενον ὕδωρ τῆ ἐκπλύσεως πετρείου ὑγρὸν, ὃ σωτηρραμμένον τῆ χθεί (pro quo Eubul.comicꝰ dicit κίκυωμένῳ) αὖθις ἐρίπλοον οἱ παίζοντες εἰς τὸ κοτταβεῖον. Verùm vt κότταβος dicitur etiã τὸ ἄγος εἰς ὃ ἐβαλλον τὰς λεκάνας, ita κοτταβεῖον etiam, vt patet ex Eubulo comico, qui in Bellerophonte dicit, Τίς αὖ λάθοιτο τῆ σκύλοις κάτωθί μου; Κἄνω γὰρ ὡς ἂν κοτταβεῖον ἄφραμες. ſolebat enim τὸ κοτταβεῖον, ſeu τὸ πετρεῖον ἐφ' οὗ οἱ κότταβοι, ἀφιέναι ὡς ὕλης σφόδρα, inquit Eubulus. (Athenæus tamen ibi κοτταβεῖα ſiue κατακλυσμοὺς κοτταβους eſſe vult λυχνία ἀπεγόμενα, πάλιν τε συμπίπτοντα) Adhæc κοτταβεῖα (inquit Pollux) dicebantur non ſolùm τὰ ἀγγεῖα, ſed etiam τὸ ἄθλον, præmium illud quod reportabat qui cottabo vicilſet. Ita igitur ipſe dicit, ὁ δὲ κλῆσις κατὰ δίωσις τῆ ὕδατος παλίσσοντος, τὸ κοτταβεῖα ἄθλου ἐλάμβανον. Pro quo κοτταβεῖα apud Athen.ſcriptum κοτταῖα, proparoxytonos & ſine diphthongo. Ita enim apud eum, libro 15, ὑπονοεῖ ὅτι τὰς λεκάνας ἐξυδαρῆ κατὰ, τὸ ἃ βάλλοντες τὰς λεκάνας ἐκ παρασκευῆς, ἵνα μᾶλλον κατακλύσει. αὐτὰ δὲ τὰ κοτταῖα ὁ κλέων κατακλύσας. Et paulo pòſt ex Callippi Pannychide, ὁ δ' ἀγχίνους, τὸν τυχεμοῦσα λήψεται τὸ κοτταῖα, καὶ τῆ παρουσῶν ἐῶ πλησίον. Et aliquanto antè ex Platone comico, παίζωμεν δὲ καὶ φιλημάτων. ἀμφιγαθὲς οὐκ ἐῶ παίζειν. πάλαι κοτταῖα σφῶν ἐγὼ τασδὶ γε τὰς κεφαλὰς, αἳ αὐτὴ φέρει. Nec ſolùm iis in locis ſic apud eum ſcriptum reperi, ſed etiam libro 11. Sic enim ibi, ζητοῦσι δὲ ἐνίοτε καὶ περὶ τὸ ὀπτὸν δίυμα (τῆ κοτταβου videlicet) ὥστε εἰς τὰ συμπόσια παρεισφέρειν ἄλλα, κοτταῖα καλούμενα. Apud Heſych. quoque per ι ſolum ſcriptum reperio, ſed paroxytonos κοττᾶια, expoſitum πλησία, acſi eſſet fœminini generis nomen, & ſecundæ ſimplicium declinationis. Ita tamen vt & alphabetica ſeries & expoſitio innuant ſcribẽdum cum diphthõgo κοτταβεῖα, tanquam verbale nomen à verbo κοτταβεύω. His addit, melius eſſe eo nomine accipere ἔπαθλον τῆ ῥᾴστα κοττᾶσαι, hoc eſt ei qui τὴ τὰ κατὰ λεκάνην ὑδωρ τῆ κοτταβείου ἐκ χειρὸς, καὶ περιωθῶν φέρει ἀπόπλουν, ἐπίτυχε μᾶλλον τῆ φέρω. vt & apud Iuuenal.Sat.3, amicus à paraſito laudatur Si benè ructauit, ſi rectũ minxit: Si trulla inuerſo crepitum dedit aurea fundo. Rurſum ſciendum eſt, apud Athen.cum diphthongo etiam proparoxytonos ſcriptum reperiri κοτταβεῖον, ſed pro poculo illo è quo αἱ λάπαγες effundi ſolent: vt in loco illo quem ſuprà citaui ex Eubuli Bellerophonte, Κἄνω γὰρ ὡς ἂν κοτταβεῖον ἄφραμες. Idẽ tamen & τὸ ἄθλον ſic nominari ſcribit ab Ariſtoph.in Δαιταλεῦσιν, ex quo hæc affert, ἐγὼ δ' ἐγὼ δὲ χάλκιον, τουτὶ κοτταβεῖον ἰσάγω καὶ μυρίνας. Sed hic poſterior locus mẽdo nõ caret. Venio nũc ad alia ex hoc nomine deriuata. Primum locum do ADIECTIVO Κοττᾶικὸς, quo Hermippus comicus ἐν μοίραις vtitur, dicens, ῥᾷδιον δ' ὄψει τὴν κοττᾶικὴν ἐν τοῖς ἀγχύροις κυλινδομένην. Locus eſt apud Athen.lib.11, & 15. Vtitur eo & Pollux lib.6, cap.19, ſcribens in cottaborum luſu fuiſſe μακρὰ τινα ῥάβδον quam κοττᾶικὴν nominabant. Eſt aliud indidem ADIECT. Κοττᾶις videlicet, idem ſignificãs quod κοττᾶικὴ, ac vt eſt κοττᾶικὴ ῥάβδος, ita κοττᾶις κύλιξ, ſeu κοττᾳβὶς κύλιξ, Cottabici calices, quibus vtebantur in cottabo, ſeu luſu cottabico. Præter verò hæc nomina deriuatum inde & VERB. Κοττᾰβίζω, ſignificans Cottabo ludo, Cottabo certo. De vtroque hæc Athenæus libro 11, Vſqueadeò (inquit) Siculi ſtuduerunt cottabo, vt in comunia inferrent etiam præmia quæ victoribus darentur: dicta κοττᾶια: & κοττᾶιδας appellauerint κύλικας quaſdam in eum vſum fabrefactas. Quibus addit, φεῖς δὲ τούτοις εἶναι κατασκευάζοντο κυκλοτερῆ ἴνα πάσης εἰς τὸ μέσον τῆ κοτταβείου πλήσης, ἐξ ὑπερτόματος ἴσου καὶ τόπων ἐμοίων ἀφωρίσθαι τὰ σφαῖρα τῆς νίκης. Nec enim ſolùm ἐφιλοτιμοῦντο βάλλειν ὀξὺ τὸν σκοπὸν, ſed ſcitè & cum elegantia quadam facere id nitebãtur. quapropter oportebat τὸν ἀριστεύσαντα αἴσχιστα ἐρίσαντα, καὶ τῆ δίξια κυκλοῦσθαι ὑγρὸν, ἀφῆναι τὰν λάπαγα. ita enim vocabãt τὸ ἐκπῖπτον ἐκ τῆς κύλικος ὑγρὸν. atque adeò nonnulli μᾶλλον ἐφίεσθαι ὅτι τῆ καλῶς κοτταβίζειν τὴν ὅτι τῆ αἰσχρῶς μέγα φρονοῦντας. Legitur porrò hoc τῆς κοττᾰβίδος vocabulum apud Harmodium Lepreatem, dicentem, καταγωνίσατο δὲ τοῦτο ἐν τῆ κοττᾰβίδι πίνων ἐκ μικροῦ. Verbo autem κοττᾰβίζειν vtitur non Athen.ſolùm, ſed Antiphanes etiam, dicens, ὡς πάντα νικήσομαι. σοὶ τὰ γελοῖα κοττᾰβίζειν. Alioqui & ὀπτὸν μᾶλλον ἐχρῶντο τῆ κοττᾰβίζειν: & apud Platonem comicum quidam iubet Herculem μὰ σκληρὰ ἔχειν τὰν χεῖρα μᾶλλον τὰ κοττᾰβίζειν. oportebat enim αἰσχυλοῦσθαι σφόδρα τὰν χεῖρ', ἀριθμὸς τίμιον τὸ κότταβον. Et quoniam ἀπεσκύλευον τὰν δίξιαν χεῖρα ἐν τῆς ἀπεκοττᾰβισμοῖς, factum inde eſt vt τὸ κοττᾰβίζειν ſiue ἀπεκοττᾰβίζειν dictum fuerit etiam ἀπ' αἰσχύλης βάλλειν, ſeu ἀπ' αἰσχύλης φορεῖσθαι τὸν κότταβον. Ita igitur & Anacr. dixit, Σπαλιεὺς κότταβον αἰσχύλην λέλυκε. Et Ibycus in Eroticis, δῦνε δ' ἀπ' αἰσχύλης ἵππου, ὡς δὲ θεὸν ναύταις λάβοι αὐτίκα πῆχυν. Inde verò & AEſchylus αἰσχυλοπῆχεις κοττάβους dicit ἐν Θεσμοφόροις, teſte Athen. lib.15. Apud eundem Plato comicus dicit φεῖς κότταβον παίζειν pro κοττᾰβίζειν ſiue ἀπεκοττᾰβίζειν. Sophocl. autem καλλικοττᾰβεῖν pro καλῶς κοττᾰβίζειν, Scitè & eleganter ludere cottabo: in Salmoneo, Τὸ καλλικοττᾰβεῖν νικητήριον Τίθημι, καὶ βαλεῖν χάλκεον κάρα· χάλκεον κάρα appellans ibi τὸν μάλον quem veluti ſcopum ſibi præfixum habebant qui τὰς λάπαγας iaculabantur in hoc cottaborum luſu. Apud Poll.reperio & COMPOS. Ἐπικοττᾰβίζειν, lib.6, c.19. Ibi enim ſcribit, καὶ τὸ μὴ ὀπτὸν τῆ ὑφόρου κρεμαμένῳ ἐχεῖν ὀπτικοττᾰβίσαντα πᾶσαι τινα φόρον. ſi tamen non potius purandus eſt ſcripſiſſe ἀπικοττᾰβίσαντα. Reperiuntur & VERBALIA Κοττᾰβισμὸς, ET Κοττᾰβίσις, ambo ſignificantia luſum ſeu luſionem cottabi, hoc eſt actionem ludendi cottabo. Priore vtitur Athenæus: poſteriore Plut.Symp.3, Probl.6. Ibi enim Soclarus Olympio dicit, ἀθλητικὰ ἔοικε, πυκτίσεσιν ἢ τῆς κοττᾰβίσεως ἔοικε. Huic cottaborũ luſui gens Sicula fertur & βήματα ὀπτάδια κατασκευάσαι, non tantùm κύλικας, vt præter Dicæarchum teſtatur & Dionyſius cognomento Χαλκοῦς, ſic canens in elegis, — εἰ δὲ παρόντος ἐπείρατ χεῖρας ἁπάσης Ἐς σφαῖρας κυλίκων· καὶ ὃν ἀνέβαινε (qui videlicet aſcendit ad laqueũ καὶ ἀπεκοττᾰβίζειν μέλλων) ἰδὼν, Ὅμμασι βηματόεσσαν τὸν αἰθέρα τὸν καλιὴν, Εἰς ὅσον αἱ λάπαγες χοεῖον ἀπέπτατο. ¶Verùm κοττᾰβίζειν & ἀπεκοττᾰβίζειν habent & alium vſum. ponuntur enim hæc per iocum etiam pro ἐμεῖν & ἀποκλύζειν, vt teſtatur Pollux libro 6, capite 19, qui itidem lib.10, c.24, ſcribit, ὅτῳ φίλον ἀποκλύζειν πίσσῃ, καὶ ἐξεμεῖν, οὗτοι οἱ πολλοὶ κοττᾰβίζειν καλοῦσιν, ei opus eſſe λεκάνης. Ad hunc huius verbi vſum alludit Ariſtoph.in Gerytade dicens, τὸν μὲν σὺ κατακοττᾰβίζειν· νυνὶ δὲ κατεμοῦσιν: innuẽs nunc dici κατεμεῖν quod aliàs κατακοττᾰβίζειν, Peruomere, ſeu Vomitum emittere in, Euomere in. Meminit huius ſignificationis Athen. quoque initio libri 15, vbi ſcribit, orta inter dipnoſophiſtas quæſtione περὶ κοττᾰβου καὶ τῆ ἀποκοττᾰβίζοντος, quendam ex medicis qui ibi aderant, opinatum eſſe dici hoc de iis qui ἀπὸ βαλανείου καθαροῦ ἕνεκα τῆ σώματος πίπτοντες ἄμοιροι, ἀποκλύζουσι. Ex ſimilitudine autem τῆ κοττᾰβίζοντος hoc dicitur, quoniã vt illi è ſuperiore loco vinũ cum crepitu defundunt in peluim, ita & hi: niſi quòd illi è poculo ſeu trulla, hi ex ore. Plautus verò cottabos per iocum appellauit verbera quæ cum crepitu ingeruntur: dicens Cauẽſis tibi ne bubuli in te cottabi crebri crepent. ¶Heſ.κοττᾰβίζειν eſſe dicit οἶνον πιπτεῖν αἰσχρῶς. Apud eundem legitur Κοττᾰβίσις, ὕδατος ἢ ᾧ οἱ κότταβοι ἐχέοντο: ſed ſuſpectum.

Κόττεια, eodem Heſ.autore eſt εἶδος σίκων μικρῶν, ſpecies

parvarum ficorum: κοτὴ δὲ καὶ autem, apud Cretenſes Virgo. Plin. quoq; lib. 13, cap. 5, In ficorum genere caricas, & minores eius generis, quæ cottana vocant.

Κοτὶ κλάδων, eidem Heſ. eſt ὕπνος οἱ ὄρνιθες κοιμῶνται.

Κοτίαμα, eidem ſunt τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς.

Κοτίζειν, eidem eſt τύπτειν, δαρδάπτειν, Verberare, Haſtili ferire.

Κοτίλιτα, eidem eſt πλατὺ γλῶσσαν, Crepitaculum.

Κοτίλιτα, eidem eſt πλατὺ γλῶσσαν, Crepitaculum. A T Κότιν eodem autore dicitur κεφαλὴ, Caput: indéque Κοτίδες, οἱ ἀλεκτρυόνες, Galli gallinacei, ἀφ' οὗ τὸ ὀπίσθιον τῆς κεφαλῆς ἀφορᾷ: & Προκόπτει, ſpecies quædam tonſuræ, quum anterior capitis pars crinita relinquitur, occiput raditur, vt quidam interpr. Suprà κοτὶς habuimus pro Occiput: atque ita ſcriptum eſt apud Hippocr. vno & altero in loco. Pro κοττὶς autem idem Heſych. habet κνήμας ſuprà.

Κόττικος, Heſychio οἱ ἀφελεκφαλᾶται, Galeæ: quæ & κόρυθες.

Κοττιζολεῖν, eidē eſt τὸ ἀθρόον πρὸς ὄρνιν, Obſeruare quãpiam auem. ſonat potius Petere auem: poſito κόττος generaliter pro quauis aui, quum propriè ſit Gallinaceus, teſte eodem in Κόττη. Eidem κόττος eſt non ſolùm ὄρνις, ſed ita à quibuſdam dici tradit etiam ἵππος, equum. Suprà apud eum oxytonos κοττὶς.

Κοττύβη, eidem eſt τὸ φυόμενον ἐμφερὲς μύκητι, quiddã quod fungi ſimile naſcitur.

Κοττυλοσσὶ, eidem ſunt κατοικίδια ὄρνιθες, Aues domeſticæ ſeu cortales. quæ ſuprà κόκκυκες.

Κόττυφος, ου, ὁ, Atticè pro κόσσυφος, Merula: auis ſatis nota, de qua Ariſtot. Ælianus, Oppianus. Vide ἴκταλλος ſuprà, c. 830, a. Eſt & piſcis nomen, quē Plin. quoq; merulam appellat. Eſt & nomen proprium ducis cuiuſdam apud Æſchin. in Cteſiph. Infrà Κόττυφος.

Κοτὶ, affertur pro Celeriter. quod ſuprà κοτὲ & κόκκα.

Κοτύλαια μικρὰ, Heſ. autore dicuntur ἀφ' οὗ τὸν κοτύλαν.

Κοτύλη, Cauus, &c. t. 2, c. 393, f. Κοτύλη, Caulas coxæ, &c. ibid. h. Κοτύλαι, Cymbala, &c. c. 394, b. Κοτύλη pro vaſculo quodam, &c. ib. c. Κοτύλη, menſuræ genus, &c. ib. f. & 395, a. b.

Κοτυλήδων, pro κοτύλη, &c. t. 2, c. 395, g. Κοτυληδόνες, Polypodũ acetabula, &c. c. 396, a. Κοτυληδὼν, Vmbilicus Veneris, &c. ibid. c. Κοτυληδόνες, Ora venarum, &c. ib. e

Κοτυλήρυτος, t. 2, c. 395, b. Κοτυλήρυτος, ibid.

Κοτυλιαῖος, ib. g. Κοτυλίζω, t. 2, c. 397, b

Κοτυλὶς, t. 2, c. 396, f. Κοτυλίσκιον, ib.

Κοτυλίσκιον, ib. Κοτυλισμὸς, t. 2, c. 397, a

Κότυλος, t. 2, c. 396, f. Κοτυλοειδὴς, t. 2, c. 395, g

Κόττωμα, Heſychio σκύβαλα, Stercora.

Κότυς, υος, ὁ, Cotys: dæmon turpitudinis præſes: & Κοτυτώ, οῦς, ἡ, itidem turpitudinis præſes dea, à Connthiis præcipuè coli ſolita: vnde & Eupolis ob odium in Corinthios dæmonis huius ſacra mirè exagitat in fabula illa quæ inſcribitur Βάπται. Meminit Heſ. & Suid. Nec non Iuuen. Sat. 2, de ſacris Bonæ deæ, Exagitata procul Ite profanæ, Clamatur: nullo gemit hic tibicina cornu. Talia ſecretà coluerunt orgia ex da Cecropiam ſoliti ba prælaſſare Cotytò. Sacra huius Κότυος ſiue Κοτυτοῦς, dicuntur Κοτύτια, in Sicilia agitari ſolita.

Κοτύων, t. 2, c. 393, b. Κοῦ, t. 2, c. 1508, b

Κοῦ ἔστιν, ibid.

Κοῦα, Heſychio οἰσύγγες: afferẽti ITIDEM Κουάσσι pro οἰσυγγάσσι: pro quibus ſuprà κοῖα & κοιάσσι per ει.

Κουβαρῆς, apud Dioſcor. lib. 2, in titulo cap. 37, dicuntur quæ in textu ὅσοι οἱ ἐπὶ τοῖς ὑδρίαις, aſelli qui ſub aquariis vaſis ſtabulantur: Curiones Marcello empirico.

Κούδουροι, dicuntur οἱ κηφῆνες, Fuci: ἀφ' οὗ τὸ κοῦδον τῶν οὐρῶν: ſiue quoniam ἄκεροι ſunt. Ita Suid. Sed ſcribendum potius κόδουροι.

Κουκουφόρον δένδρον, Arbor cucifera: de qua multa Theophr. Hiſt. plant. lib. 4, cap. 3: vnde hæc Plin. lib. 13, cap. 9, Cuci in magno honore, palmæ ſimilis, quando & eius foliis vtuntur ad textilia. Differt quòd in brachia ramorum ſpargitur. pomo magnitudo quæ manum impleat, colore ſuluus, commendabilis ſucco ex auſtero dulci. ligni intus grande, firmæque duritiæ, ex quo velares detornant annulos. In eo nucleus dulcis, dum recens eſt. ſiccatus durescit ad infinitum, vt mandi non poſſit, niſi pluribus diebus maceratus. Materies criſpioris elegantiæ, & ob id Perſis gratiſſima. Fertur eſſe quæ Nux Indica dicitur, vernacula earum lingua cocos, naſcens in Perſia etiam, Arabia & Ægypto.

Κουκούμιον, ου, τὸ, Cucuma: vaſis genus eſſe dicitur.

Κουλεὸν, Ionicè dicitur τὸ κολεόν, teſte Heſychio. vt apud Homerum Il. γ, ἵππους ἀμφὶς ἄρθρους χάλκεας μαίχεσιν· Ἡ οἱ πὰρ ξίφος ἦεν μέγα κουλεὸν αὖτε θύραζε, id eſt, τὸν τῆς ξίφους θήκην, Thecam gladii, Conditorium enſis, Vaginam. & Il. α, Δύο δ' οὐκ ἂν ἐγὼ δύο κουλεὸν ὧδε μάχεσθαι ξίφεα. Odyſſ. λ, ἀγχοῦ δ' ἀμφὶ οἱ ὦμον ἀνὰ στιβαρὸν ξίφος ἄορ γυμνὸν κουλεῷ ἐξηρτημένον ἦεν. Apud Hippocr. & καθ' ὅλης καρδίης, de inuolucro cordis quo tectum & conditum eſt ceu vagina. Porrò ab hoc ſiue κουλεὸς ſiue κουλεὸν, COMPOS. Κουλεόπτερος, idem cum καλλιγάστωρ, Cuius pennis cruſta ſuperuenit ceu vagina, vt ſcarabeo, & ſimilibus inſectis volucribus.

Κουλιδάπτας, ſiue Κλεπτὰς, H. dici ſcribit ἡ ἀλεκτρυὼν πᾶσα, quæ à nõnullis vocatur ἑλξὶν. Ea alis κλεβὶς & κλεβίας.

Κουλοπὸς, Heſychio ἡ πίτυς, Pinus.

Κουμάριον, eidem τὸ τῆς ὀρνίθων εἴσοικον, Nidus, Cauea.

Κουμίλος, apud Athen. & Ælian. pro Cuniculus.

Κουνοῦπες, Heſychio κώνωπες, Culices.

Κουπτὸν, eidem eſt καμάρα ἐν ᾗ τὸν ἅρμα ξύουσι γυμνόν, Camera ſeu fornix curruum & rhedarum.

Κουρὰ, t. 2, c. 100, f. At κούρα pro κόμη, à κείρω.

Κουραλλίον, ου, τὸ, Curalium: idem quod καυάλλιον, Corallium ſeu Corallum. Multa de hac gemma Orpheus ὡς τὸ φῦκος ἄκτιον, ſcribens ipſum ex herba quadam marina nãſci: vt & Ouid. Metamorph. lib. 5, Nunc quoque curalia eadem natura remanſit. Durities tacto capiant vt ab aere, quódque Vimen in aquore erat, fiat ſuper aquore ſaxum. Et lib. 15, — curalium quo primùm contigit auras Tempore, durescit: mollis fuit herba ſub vndis. Et Plin. lib. 32, cap. 3 Curalio forma eſt fruticis, color rubidus. hæcce eius candidæ ſub aqua ac molles: exemptæ confeſtim durantur & rubeſcũt, quaſi corna ſatiua ſpecie atque magnitudine. Aiunt tactu protinus lapideſcere, ſi viuat: itaque occupari euellique retibus, aut aeris ferramento præcidi. hac de cauſa curalium vocitatum interpretantur. probatiſſimum quàm maximè rubens & quàm ramoſiſſimum. Cur autẽ congelet & in lapidẽ dureſcat aere tacto, prolixè ibi docet Orpheus. Apud Theophr. quoque De lapidibus ſcriptum eſt καυάλλιον, vt & apud Dionyſ. De ſitu orbis, λίθος ἐνάλιος καυάλλιον. Apud Plin. verò quibuſdam in locis legitur Coralium & Corallum: vt & Auſon. dicit, Quum virides algas & rubra corallia nudat Æſtus. Affertur & VERBVM Κουραλλίζω pro Ad curalii colorẽ vergere. quod ſuprà κοραλλίζω.

Κουρεῖσα, Heſychio ἀπὸ μελάνης ἄλφιτα, Farina è panico.

Κουρὰς, ſiue Ἐξουρὰς, eodem teſte dicitur ὁ ὁμοῦ πολλὰ ἐν ὀλίγῳ ὁμοίωμα χαράξας, Picturæ ſeu tabulæ pictæ quibus laquearia & tecta ædium exornari ſolent.

Κουρεὰκὸς, t. 2, c. 101, d. Κουρεῖα, τὰ, t. 2, c. 377, c

Κουρεῖον, t. 2, c. 100, g. Κουρεῖς, ib.

Κουρεύτικὸς, ib. Κουρεύτρεια, ib. h

Κουρεύτρια, ib. g. Κουρεῶτις, t. 2, c. 101, d

Κουρεῶτις, ib. c. & t. 1, c. 1877, c. ob.

Κούρη, t. 2, c. 376, a

Κουρῆτες, οἱ, Curetes. Ita dictos putant nonnulli ἀπὸ Πάνος τοῦ κούρου, a Curso, oppido vicino πόλεως Παλαιφαρσάλου: quibus Æolo, Κουρῆτα. quæ & Κουρῆτιν vt in epigrammate de Æolo, Κουρῆτι χαλῷ δεσὶ πολλὰ κάμοντι. Autor Strabo lib. 10, vbi etiam ſcribit, eſſe qui dicant ἀπὸ τῆς Λητοῦς τοὺς Λητοῦς nactos eſſe κουρῆτας nomẽ quòd ἐθηλύνοντο τὰς κόμας, quòd puellarum modo fœmineo vtebantur veſtitu: quam ferè ob rem & Ἰάονας ἐκκομήτας vocata à poetis alios, quòd eſſent curioſi ἀφ' οὗ κουρᾶν καὶ δεῖσθαι τὸ πρῶτον: quod & ipſum κείρειν & κάρος familiare eſt. Quanum verò ita eſſent πολεμικοὶ ἀφ' οὗ κεκμηκότες καὶ σκληροὶ, tamen fortes & bellicoſos fuiſſe, adeo vt Homer° prædicarit κουρήτας πολεμιστὰς: quemadmodũ & Spartanes comatulos & tamẽ bellaces magnanimoſque compenſ. fuiſſe. ſolebat itaq; ἀπὸ τοῦ κείρεσθαι οἱ κουρῆτες a ſe primum tonſa. Phylarchus Hiſt. lib. 11, ſcribit teſtari Æſchylum Κουρῆτας nactos id nomẽ ἀφ' οὗ τὸν τροφὸν, his verbis, ἐκ

δῶν τι πόκαμος· ὥστε παρθένος ἀζυγὴς· Ὅτε καλῶν κούρητα A λαὸν ἤτεον. Agathon in Thyeſte tradit Pronactis filiæ procos ventſſe cùm aliis exornatos omnibus, tum κομῶντας τὰς κεφαλάς. repulſam verò paſſos, Κίνας ἐκινεῖτο μαλθακὸν (inquiſſe) μάστορας ὄμφῆς· Ἦ που πολίταν χρῆμα παίζουσι φρενί. Ἐπαινῶ γοῦν δίκας ἐχούσας κλέος, Κυρῆτες Ζηνὸς καὶ εἶμον χαίρειν τεχές. In Creta autē κουρῆτες dicti fuerunt οἱ τῷ Διὸς θοὰς σέβοντο, qui Iouis ſacra peragebāt μετ' ὀρχήσεως ἐνόπλιον. ἦσαν δὲ οἱ τὸν Δία τὸν ἐν Κρήτῃ μετ' ὀρχήσεως ἐκπαιδεύσαντες. Hos olim Rhea, quū Saturnus Iouē infantē deuorare vellet, fertur σπαργανῆι λαβὼν. cos. n. aiūt μετὰ τυμπάνων καὶ ὀρειῶν ἄλλων ψόφων καὶ ἀσπίδων κρούσεως καὶ δορύβου κρύψαι τὸν Ἄιδην, ὁπως μὴ κλάυσας τὸν πατέρα. eoſdem eādē cura educarum Iouē Rheæ reddidiſſe. indēq; κουρῆτας dictos vel ἀπὸ τοῦ νέους καὶ κούρους ὄντας ὑπουργῆσαι, vel ἀπὸ τοῦ κουροτροφῆσαι τὸν Δία. Demetrius Scepſius ait veriſimile eſſe τοὺς κουρῆτας & τοὺς καρύβαντας eſſe eoſdem, nimirū τοὺς ἀπὸ τοῦ μυθικοῦ τῶν ἀνδρῶν ἀριθμοῦ ἀπὸ τοῦ πρώτου ὀρθῶς πεπληρωμένου: illos, ſic denominatos quòd eſſent πλῆθος καὶ κόσμος, ſic vocatos ἀπὸ τῆς κορύθος τῆς βαρβαρικῆς. Nonnulli opinantur τοὺς κουρῆτας & τοὺς καρύβαντας eſſe ἀκμονίτας τοὺς Ἰδαίους δακτύλους. nam centum illos viros qui primi in Creta orti ſunt, vocatos fuiſſe Idæos dactylos: horum νεωτέρους fuiſſe nouē κουρῆτας: quorum vnumquēq; decem procreaſſe liberos dictos Ἰδαίους δακτύλους. Vide & Diod. Sicul. l. 3, p. 136. Lucr. l. 2, Terrificas capitum quatientes nomine criſtas Dictæos referunt Curetas, qui Iouis illū Vagitū in Creta quondam occultaſſe feruntur. Et apud Virg. Georg. lib. 4, apes canoros Curetum ſonitus crepitātiaque æra ſequutæ Dictæo cæli regem pauere ſub antro. Heſ. D κουρῆτας ſecunda ſyllaba circūflexa vocari dicit Pleuronis incolas, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κουρεικῶς αἰσθάνεσθαι τὰς νύμας κούρητας autem proparoxytonos eſſe νεανίας (vt Suid. quoq; κουρῆτας affert pro νέους) & gentē Cretēſium. Ego verò apud Diodor. quidē poſtremum reperi proparoxytonos ſcriptum: apud Strab. verò vtrūq; properiſpomenos, nulla accentus facta mentione. Prouerbialiter κουρήτων στόμα, pro θεσπεσιῳδὸν στόμα, diuinum ſeu fatidicum os: quoniam οἱ κουρῆτες pro vatibus & diuinis habebātur. Affertur ET Κουρητασμὸς pro Saliorum ſacerdotum feſtum. putantur enim κουρῆτες eſſe Salii Latinorum. E

Κουρεῖας, t. 2, c. 101, a.
Κουρεῖδης, t. 2, c. 376, g.
Κουρεῖζω, t. 2, c. 101, c. & 377, b
Κουρεῖομαι, t. 2, c. 377, b.
Κουρεικὸς, t. 2, c. 101, b
Κουρεικῶς, ibid. c.
Κουρεικῶς, Puellariter, Puellarum more. Habes in Κουρῆτες.
Κουρεισμὸς, t. 2, c. 101, b.
Κουρεὶς, ibid.
Κουρεὶς, ibid. Κουρεὶς Dorice vocantur etiā αἱ καρεῖδες, vt ex Athen. docui ſuprà col. 1139, a.
Κοῦρμι, Curmi: potionis genus ex hordeo, interdum & ex tritico, Iberis occidentalibus & Britannis vſitatum. vt tradit Dioſc. l. 2, c. 110. Tale & zythum, cæria, celia, ceruſia, autore Plinio. Vide ſuprà c. 1011, a. b.
Κουροτροφία, t. 2, c. 376, c
Κουροτρόφος, t. 2, c. 374, d. & 376, d
Κοῦρος, t. 2, c. 375, g.
Κουροσύνη, t. 2, c. 376, g
Κουρόσυνον, t. 2, c. 101, f.
Κουρόσυνος, t. 2, c. 376, g
Κουρότερος, ib. f.
Κουροτέρος, ib. d.
Κουροτρόφος, ib. G
Κούρυλος, vide in Κόρδυλος.
Κουρῶν, Heſychio eſt πρέπων, Decens, Conueniens.
Κούταρον, eidem H. eſt τὸ ὑπαιδίον τοῦ βοὸς ἢ σκέλος ὕδατι τὸ ὑδρωπικόν. Hierocles in Hippiatr. κακῶς κουταβίσαι (ita enim ibi ſcriptum) κακοπαθεσαμένῳ καὶ μαμαδισμένῳ teritur in equo laborante malide.
Κουτίδες, Heſychio ſunt συκαμῖδες, Ficedulæ: & Κουτίδια, eidem δίκτυα τὰ φερὲς τὰς συκαμίδας.
Κουφαγωγὸς, Leue onus ferens. Xenoph. De re equeſtri, ἱππιοχειῶν δὲ ἴσως μὴ κουφαγωγότερος ἢ ἵππος, αἰωτέρου H τοῦ χρόνου.
Κουφίζω, t. 2, c. 398, d
Κούφισις, ιος, ἡ, Leuatio, Alleuatio.
Κούφισμα, t. 2, c. 398, g.
Κουφισμὸς, ib.
Κουφολογία, t. 2, c. 634, e.
Κουφολόγος, ibid.

Κουφόνοι ἔρωτες apud Soph. in Antig. p. 139. quoniā amantium mens leuis eſt & inconſtans, & fallacia ac lubrica eorum cogitata.
Κουφότιτος, Qui leui dorſo eſt & agili tergore. Apud Athenæum lib. 14, ἡ σαύρα μὴς τῆς κουφοτίτου.
Κοῦφος, t. 2, c. 397, c.
Κουφόσκυλος, t. 3, c. 837, d
Κουφότης, t. 2, c. 398, c
Κουφόω, ῶ, Leuo, Alleuo. Erot. κουφοῖ ex Hippocr. affert pro λύει καὶ παύει τὰς ὀδύνας, dolores leuat ſeu alleuat.
Κούφως, t. 2, c. 398, a
Κούχει, Heſych. pro καὶ οὐχὶ dicit ſcribit. quod tamen potius κοὐχί. B
Κόφινος, ου, ὁ, Cophinus, Corbis. Epigramm. lib. 2, πλεῖ μοι τὸν κοφίνον. Nonn. δυώδεκα κύκλα κοφίνων, pro eo quod Ioannes dixerat, δωδέκα κοφίνους. habent enim cophini formam orbicularem. Vbi nota ι in hoc vocabulo productum eſſe, correptum in priore, vt & in hoc Ariſtoph. Auibus, Καὶ ζεῖ κοφίνοις ἅπαντας ἐμπίπλη πέρδων. ‖ Κόφινος eſt etiam μέτρον Βοιωτικὸν ἄμφω μοδίων, menſura Bœotica & aridorum & liquidorum. Stratis enim ait, Τὰ δ' ἄλφιθ' ὑμῖν πῶς ἐπώλουν; πέντ' ἄρων Δεκαμνῶν μάλιστα τὸν κόφινον. Et rurſum, Οἶνου κόφινος δυνάμενος τρεῖς χόας πυρῶν. Parum tamen vſitatam eſſe hanc ſignificationem oſtendit is qui priori loco admirabundus ſubiecit, πόσας; μέτρον ἔχοντα κοφίνου; quum propriè κόφινος ſit ἀγγεῖον πλεκτὸν ἐκ ἰτέας. C
Κόχλαξ, ακος, ὁ, idem quod καύχλαξ & χάλαξ. hoc eſt Calculus, Lapillus. propriè verò ita nominantur lapilli perpetua in aquis volutatione attriti, quales in fluminum ripis & maris litoribus leguntur, vndarum agitatione æſtúque electi. Vnde reddi ſolet Calculus marinus, Lapillus marinus. Poſſis & Calculus litoreus: vt Ouid. Arena litorea. Dioſcor. lib. 2, c. 75, ἐψηθὲν δὲ παῦλα, στυπτηρίου γένεται κοιλίας, καὶ μάλιστα τῶν ἐξ ὀστράκων κόχλαξιν ἐκπεμφθέν. Et mox, ἄχρις ἡμίσους τοῖς κόχλαξιν ἐψηθῇ. Sic Galen. ἀλλ' ἐξ ὀστέων. lib. 8, χάλα ἔστιν ἡ γυναικείων ἢ βοείων κοχλάκων ἀναψηθέντων πτόλωσις. Sunt qui Silices interpretentur, Celſo lib. 6, cap. De dentium dolore, præcipiente in peluē ſilices candētes demitti debere, ſic vt aqua tegātur, hominémq; cum hiante ore vaporē excipere. Rurſum Dioſcor. lib. 3, cap. 151, de aſpleno, φύεται ἐν τοίχοις ἢ πέτραις τῶν ὑπὸ κοχλάκων, in parietibus petriſque ſilicibus. ſaxa enim grandiora, litorea in primis, è ſilicibus & calculis litoreis coiere. Vbi quidam neſcio cur κοχλάδων ſcribant, quum & Pariſ. & Aldina editio rectè habeant κοχλάκων. INDE Κοχλακώδης, Siliceus. Theophr. Hiſtor. plant. lib. 9, cap. 10, de ſylueſtri rhapano, φιλεῖ δ' ὀρεινὰ χωρία καὶ κοχλακώδη. Pro quibus Plin. lib. 26, cap. 8, Naſcitur in montoſis aſperis, aliquando & in herboſis. Affertur & VERB. Κοχλάζω pro Ebullio. quod ſuprà καχλάζω, ἀφ' οὗ ζεῖ καὶ χλιαίνει. D
Κόχλαι ἔνιαι, Conchæ quædam. ex Ariſtot. Hiſt. anim. l. 4.
Κοχλιάριον, ου, τὸ, Cochleare, ſeu Cochlear. Frequens apud Dioſc. Itidémque in Hippiatr. πλείονι σπέρματος κοχλιαρίῳ μέτρῳ, ſeminis apii plenum cochlear. hoc eſt ſeminis apii quantum pleno cochleari capi queat. Verùm non eſſe vocem hanc antiquam, ſed à recentioribus vſurpatam Græcis, & à Latinis tranſlatam, tum Suidas docet, tum Pollux, qui τὸ κοχλιάριον vocari poſſe ſcribit μυστιλάριον, ſiue κοχλιούριον. Dici tamen videtur ἀφ' οὗ ζεῖ κοχλίας, vt Cochlear à cochleis. ſimilitudinem enim aliquam cochlearum gerit ſeu concharum. E
Κοχλίας, Κοχλίδιον, Κοχλιοειδὴς, Κοχλὶς, Κοχλιώδης, vide in ſequ. Κόχλος.
Κόχλος, ου, ὁ, idem quod κόγχος, Concha. Heſychius ſcribit olim τοὺς θαλασσίους κόχλους vſos fuiſſe ἀφ' οὗ τὰς θαλασσίγγους ἐβόησαν, conchis marinis: vt & apud Ouidium, Cæruleum Tritona vocat, conchāque ſonanti Inſpirare iubet. & apud Maronem, — caua dum perſonat æquora concha. Itidem Athen. lib. 10, κόχλοι συμφέρεσθαι ſcribit hoc Theognidis gripho, Ἤδη γάρ μοι κίχλησι θαλάσσιος οἰκαδὲ νεκρὸς, Τεθνηκὼς ζωῷ φιλοχρήματος ἀνήρ. Sed & Euripides dixit κόχλος φυσῶν, Conchas inſpirans, Concham inflans. hoc eſt Concha inflata canens. Ex Epigramm. verò pro cōchylio, oſtro, purpura. Gaza apud Ariſtotelem vertit Cōcha torulis & turbinata, Cochlea: quæ F

& ipſa VOCATVR Κοῖχος, ET Κοχλίας etiam. A quem enim Epicharmus κόχον σίναλον appellat, eum Dioſcor. κοχλίαν σίναλον. Epicharmus inquam apud Athenæum lib.1, dicens, Κόχον δὲ τὸν σίναλον ἅπαντ' ἐς τὸν ἐθέρα, cochleas quæ σίναλον dicuntur abiice in malam rem. Et Dioſcor.lib.2,cap.11,τὸν σίναλον κοχλίαν eſſe τὸν ἐκτὸς κοχλίας καὶ σαμάχου ἐμπαντὸς. ita verò nominari τὸν τῆς αἰκάνθης καὶ τῆς θαμνίσκης φορτικωτάτης ἄγριον κοχλίαν, agreſtem cochleam ſpinis & fruticibus hærentẽ. Idem Dioſcor. ibidem ponit & alia tria cochlearum genera, κοχλίας χερσαίους, πυραμίους, θαλασσίους: ex terreſtribus cochleis maximè laudans Sardoas, Libycas, Aſtypalæenas, Siculas, Chias, necnon τὸν ὑπὸ τῶν ἐν Λιγυστικοῖς Ἄλπεσι καλουμένων κοχλίαν, cochleas quæ in Ligufticis Alpibus vocantur operculates. Achæus epitheticũ dixit κοχλίας κερατίας, cochleas cornutas. animalculum enim hoc minutula in inceſſu protendit cornua, viæ indices in eis geſtans oculos. Heſiodus verò τὸν κοχλίαν vocat φερέοικον, domiportam: vt qui domum ſuam ſecum portet, nulli videlicet fidens, ſed ſemper metuens ne ſibi rapiatur. vnde elegan ter Anaxilas comicus dixit, Λύκειος ὁ τὸν κοχλίαν ἁλοὺς πάνυ, Οἱ φερέοικοι ὑπ' αἰσχίας πάνυ εἰσίασι. Athenæus lib.2, & griphum hunc conuiualem affert de cochlea, Τλήμων, ἀκάκητος, ἀναίμακτος, ὀχρεάδοος. Porrò τοῦ κοχλίου nomen tranſfertur & ad alia. Heſychius enim κοχλίας nominari ſcribit non ſolùm τὸ ἐσώτατον ζῶον, ſed etiam τὸ ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ξύλινον: & Suidas, κοχλίαν nominari ὀδὸν εἰς ἑκατὸν ἐκτεινομένην. Vitruu. lib. 10, cap.11, deſcribit cochleam qua magna vis aquæ poſſit hauriri, ſed non tam altè tolli quàm rota,eã fieri è tigno per octo craſſitudinis diuiſiones inuolutos habente canales,& iuſtam cochleæ naturalémque imitationem:verſationes facere hominibus calcantibus. Sic idem lib.5, cap.11,dicit,Cochleis,rotis, tympanis collocatis,locus exinaniatur. At lib.6, cap.8, Torcular ſi non cochleis torquetur, ſed vectibus & prelo premitur. Item κοχλίας dicitur τὸ ἔσω τὸ ἐξωτικὸν ἑλικῶδες,exterior auriculæ ambitus circumflexu & gyris quibuſdam cochleam imitans. Cæterùm à κοχλίας eſt COMP. Κοχλιώδης, Cochleæ ſpeciem gerens, Cochleæ ſimilis. vt κοχλιώδης καύλαξ apud Philopon.in Proclum,Scala quæ gyris quibuſdam & circuitibus quales in cochlea ſunt, in altum fert. ITEM Κοχλιώδης dicitur ὁ ἔχων τὴν κοχλίου, idem ſignificans quod præcedens κοχλιώδης: aliis Tortilis,Tortuoſus. Denique à nomine κόχλος, ſiue κοχλίας, ſunt DIMINVT. Κοχλὶς & Κοχλίδιον, ſignificantia paruam concham ſeu cochleam, conchulam, cochleolam. Poſterioris meminit Suid.quoq;, eſſe dicens ὄνομα ζωΰφιον,ſpeciẽ animalculi. Ex Strabone lib.vii.affertur κοχλίδιον pro ſcalarum genere cuius ſcapum,vt τὸ τοῦ κοχλιὰς κάννης, volumẽ ἑλικοειδὲς circumductum ambit à ſumma coaſſatione ad imum libramentum. ſed perperam: orto errore ex verſione Latina.in Græco enim κοχλίας legitur: pag.347. de Panéo, ſeu Panis fano,ἐφελικοειδὴς, ἐμφερὴς ὀχθῳ πλησίον οὔ, ὅθεν κοχλίου τινὸ αἰκάσαντος ἔχει, In quod per cochleam aſcenditur. Huiuſmodi cochleam Athenæus vocat καύλακα ἐλικώδη lib.5,de Philopatoris naue,ᾧ καύλαξ ἑλικτὸς εἰς ὕψος ἐκ τοῦ κρυπτοῦ ἀνέτεινε παρέκτασιν. Rurſum Strabo κοχλίαν vocat etiam aquariam machinam quam Vitruu. cochleam: eodem libro.pag.352.initio, ἀνάγκη δ' ἴσως ἀπὸ τοῦ σπερχειοῦ καὶ μέχρι Νείλου καταβαίνοντα, διὰ τοῦτο λέγειν τὸν ποταμὸν ἕλκειν καὶ κοχλίαν τὸ ὕδωρ αἰωρητὸν, αἰδρῶτι ἑκατὸν πήχεσι τὸν ὕψος ἐρχομένων.

Κόχλαι, Etymologo eſt γυρίζω, Gyro: vnde deriuat κόχλος & κοχλίας.

Κόχος, à ſchol. Theocr. eſſe dicitur ὁ ἀφθονὸς ῥόος, Humor abundè & magna cum copia fluens. Vnde eſſe vult VERB. Κοχύσαι apud Theocr.Id.2.vbi canit, ὡς δὲ μετώπῳ Ἴδηος μέλι κοχύσαιτο ἴσον τοπάσαι ἐέρσῃ, exponẽs & ibi ἀφθονίας ἕνεκα ſiue καταῤῥύσεως,magna cũ copia defluebat:addens etiam,hæc ὀνόματα πεποιῆσθαι non abs re. videtur enim κοχύσαι & κοχλάζειν, propriè eſſe Cum ſtrepitu quodam & murmure fluere,idem ferè quod καχλάζειν. Pherecr.apud Athen.l.5, Αὐτόματοι γὰρ ὅδ' ἦσαν τεκτόνων πατρὶ λιπαροὶ δοκοπάγες Ζαμοῦ μέλαιος, ᾧ Ἀχαιὸς μαζίας κεχυδωμένος, ὑπολαύῃ Λαὶς ἅμ' ἡδὺ πνεῦμα τῷ πατρὶ μαίνου χάριν. Nã & Euſt.ibi κεχυδῶν eſſe dicit τὸ πολυχεῖν, μετὰ ὕχ ὑπῶ. Legitur hoc verbũ κεχυδὼν apud Heſ. quoque,expoſitũ ὑπερχέων,Superfundere,ſeu Magna cũ copia funderens:ab alia tamẽ deducũ origine: nimirum à κοχύ, quod eſſe dicit πολὺ πλῆθος, magnam multitudinem,abundantiã:immediatè ſubiungens κόχοι ὄμβροι,exponénſq; ἰσχυροὶ ἢ μετὰ ῥόμβου ἢ καθόλου, Impetuoſi,Rapidi, Magna cum exuberantia, Cum ſtrepitu & murmure. haber verò hoc κόχυ in poſteriore loco ſcriptum paroxytonon,in priore oxytonon.

Κόχυ, Κεχυδὼν, Κεχύσαι, vide in præced. Κέχυς.

Κοχώνη, ης, ἡ, & Κόχωνη, ου, τὸ, ſignificat τὸ ἔξω ἰσχίων σὺν τοῖς ἰσχίοις, præter quam & πᾶς ὁ περὶ τὴν ἕδραν τόπος ita nominatur, inquit Galen. in Lex.Hippocr. Significat igitur & Commiſſuram coxendicis partium cum ſede, & totum locum qui circa ſedem eſt. Heſych. κοχώνας eſſe dicit τὰ τῆς ῥάχεως ὀστᾶ τὰ ἐπὶ τὰς πλευράς, ſpinæ dorſi ea partem quæ ad podicem eſt. ſeu τὰ ἐκτὸς ἑκάτερα τῶν ἰσχαρίων μέρη: afferens & κόχωνα pro ἰσχία. Vtitur porrò fem.κοχώνη Hippocr. Τυμπανίτιν lib.1, dicens, ὀδύνη κέφαλον, τὰ μὲν πρὸς τὰ γόνατα τὰ κάτω τῶν ὠμοπλατῶν, τὰ δὲ πρὸς βουβῶνας, τὰ δὲ πρὸς ἰσχία ἢ καὶ κοχώνας. Et De nat.mul ὀδύνη γὰρ καὶ πόνος γαστέρα, καὶ τὰ σπλάγχνα εἰρύσασι, καὶ τὰς κοχώνας ἐπέχει. Ariſtoph. & fœm.& neutro vſus eſt: dicens nimirũ & σκαπτόμενον δὲ τὰς κοχώνας, & Χαπνιστήριόν σε τὴν κόχωνα,in Equit.vbi ſchol.non abſurdè videtur κοχώνα exponere τὸν ὑπὸ τὸ αἰδοῖον καὶ τὸ μετὰξὺ καὶ τὸ ἰσχίον.

Κόψα, Heſychio eſt ὑδρία: vel potius ὑδρία, hydria: afferens & Κόψια pro χύτρα, Olla.

Κόψιμος, ου, ὁ, genus arboris apud Theophr.Hiſt.plant.l.3, putatur eſſe id quod vulgò ſorbum dicitur,è quo pigmẽtum ſit vulgo dictum sorel de verjus. Gaza in ſua interpr. prætermiſit. Habes infrà in Κρανίμηλος.

Κοψιχος, pro κίστιχος dicitur, teſte Euſt. vt & Heſ. tradit κοψιχον eſſe auis genus quod à nonnullis vocatur κίστιχος. ponit verò & ὅτι τὸ θαλάσσιον. Suidas per υ ſcriptum habet κύψιχος, tradens hoc κοψιχος de aue dici, κύψιχος verò de piſce. quod diſcrimen verũ non eſt, quum eam etiã comperiatur à multis dici κίστιχος ſiue κίσθιχος, Ariſtot. videlicet, Æliano, Oppiano, Athenæo. Hunc porrò κοψιχος hoc affert exemplum,τὸ δὲ κοψίχου πίσσαν κάπτουσαν πολλήν. Qui locus deſumptus eſt ex Auibus Ariſtoph. vbi ſcriptũ eſt per ι, nec ibi ſolùm, ſed & aliquanto poſt in eadem fabula. itidémque apud Athen. l.6 Τὰ πτέρυγα χρώματα ἔχοντα ὁ κόψιχος: ex Ariſtophonte. Et lib.13,ex Anaxila, Βαλλίμα καὶ φωνὴ γυναικὸς, τὸ πάνυ δὲ κοψίχου: de Theano meretrice. Euſtathiũ verò per ι ſcribere patet ex ſimiliter terminatis, πίσσιχος, θρυΐσσιχος, Θεόδισσιχος.

Κοῦ, Heſychio κιδάπιμμα, afferenti & κιῦ pro κιδάπτει, & κιῦν pro εἶδος.

¶ Κρᾶσι, idem Heſych exp.πάλαισι, Perfice. quod & κράσει. à κραίπνω.ſed κράσει potius à κρασίπεδον.

Κρασίπεδον, eidem κόσκινον ἐξύγκωμα, Cribrum ſine foſſa.

Κρατις, t.1,c.71.b

Κραβάτης, ſiue Κράββατος, Grabat°: lecti ſeu lectiæ genus, quod ſic dictũ putatur ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι τοὺς βάκτρῳ, à ſuſpẽdendo gradu.qui.n.eiuſmodi penũlibus lectiis ſedent aut recũbunt, pedibus terrã non contingunt. Legitur hoc vocabulũ in Nouo teſtamẽto.vt Marci 2,& Ioan.5. ἆρον τὸν κράββατόν σου, ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Et Act. Apoſt.c.5.ὥστε καὶ εἰς τὰς πλατείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τιθέναι ἐπὶ κραββάτων. Et c.9, κατακείμενον ἐπὶ κραββάτου. Poll.ſcribit afferri & ex Critonis Meſenii & Rhintonis Telepho: Phrynicho negãte Atticũ eſſe, ſed eos vſurpare vocẽ σκίμπους. Notandũ porrò apud Græcos paſſim gemino β ſcriptum reperiri: apud Latinos ſimplici,nempe & Virgilio, Mẽbra leuat ſenſim vili demiſſa grabato. Sic verò & Lacus dicunt idem pro λάκκος, & Piſana pro πίσσαμα, & ſimilia alia.

Κρᾶς, Heſychio ὁ λαρὸς, Latus: qui & καῖς.

Κράγγαι, Crangines: ſpecies quædam τῶν καρίδων, teſte Ariſtot. Hiſt.anim.lib.4,c.2. Paulo pòſt κράγγα pro eodem: ἔχει δὲ (inquit) καὶ ὁ κράγγα πτερύγια ὑπὲρ τῶν ὤμων. Heſych.habet Κράγγη, vnico γ & oxytonon, dicens & ipſe eſſe ὑπόδρυον ζῶον ex genere τῶν καρίδων. At Κράγγων, eidem eſt κύαμος, Piſa.

Κεφάλη, Heſychio σύνεσις ἐν κεφαλῇ, Contuſio in capite.

Κραζόν, idem affert pro κραυγήν, Clamorem, Vociferationem: Κέκραγον autem eſſe dicit βοήθημα, Opitulationem: & montem.

Κεκαδίκω, t.2, c.401, a. Κεκάδικμαι, ib.e
Κεκάδικα, t.2, c.400, g. Κεκάδικοι, ib.f
Κεκαδικός, ib. Κεκαδαφός, ib.
Κεκάδικω, ibid.g
Κεκάδιμαι, Doricè pro κράδιμαι: Heſychio τέρατα, μίτρα, τὰ ὀρθοκράσια στεφάνωμα.
Κεκλύω, t.2, c.401, e. Κεκάδη, t.2, c.399, f
Κεκλητίς, Heſychio φαρμακὶς ἡ τὰς κραδίας βαλλόμενος.
Καληφρεία, ας, ἡ, Geſtatio ramorum, ſeu ramorum ficus. Plut. Sympoſ. lib.4, de Iudæis, ἔστι δὲ καὶ κραδηφορεία τις ἑορτὴ καὶ θυροφορεία παρ' αὐτοῖς, ὅτε ἡδυπνοις ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν τίθεσιν.
Κεκαδία, t.2, c.99, e. Κεκαδοπώλης, t.2, c.400, e
Κεκάδης, t.2, c.400, c. & t.3, c.1167, e. ob.
Κεκαδφάγος, t.2, c.400, e. Κεκλω, t.2, c.228, e
Κραδίς, Temperatus, Mixtus: per ſyncopen à κεκράω.
Κραιαίνω, t.2, c.414, d
Κραίνω, Efficio, &c. t.2, c.415, e. Κραίνω, Impero, &c. ib.g
Κραιπαλάω, vide in ſequ. Κραιπάλη.
Κραιπάλη, ης, ἡ, Crapula: ἡ ἐξ οἴνου βλάβη τῆς κεφαλῆς, vt ipſa vocabuli compoſitio & etymologia oſtendit. dicitur enim ita ἀπὸ τοῦ τὴν κάρη πίνειν. vt propriè ſit Vibrans capitis dolor ex nimio vino. ἡ ἀπὸ πολλῆς οἰνώσεως πάλη, inquit Suid. Et Plinius lib.23, cap.1, de nouitio reſinato, Capitis dolorem & vertigines facit: ab hoc dicta crapula eſt. Hippocrates Aphoriſm. ἐς τὸν ὄρθρον ἐκ βοῆς καθ' ἑαυτὸν αἱ κραιπάλαι λύονται: de ebrio qui obmutuerit. Thomas Magiſter κραιπάλην eſſe vult Ebrietatem ex pridiano die, ſcholiaſtes Ariſtophanis τὸν ἐκ ἑσπέρας μέθυσον, ſeu Dolorem ἀπὸ χθιζῆς οἰνοποσίας: dicente comico in Acharn. Εἰσὶ μὲν ἡμῶν ξυμπόται ἐκ κραιπάλης. Inde COMPOS. Κραιπαλόκωμος, apud Ariſtophanem Ranis, νυνὶ δ' ὁ κραιπαλόκωμος τῆς ἑσπέρας χύδην χωρεῖ κατ' ἐμὲ πλῆθος λαοῦ ὄχλος. Vbi ſcholiaſtes κραιπαλόκωμον metonymicῶς eſſe dicit τὸν χθὲς μέθην γινόμενον ὕπνον: quum potius adiectiuè accipiendum videatur & coniungendum cum ὄχλος. vt κραιπαλόκωμος ὄχλος ſit qui ἐκ κραιπάλης κωμάζει, ſeu Turba quæ ebria & grauata vino comiſſatur ac bacchatur. ET Ἀκραίπαλα φάρμακα, Medicamenta crapulam arcentia, Quæ non ſinunt caput dolere ex vino. Deriuatum inde ET Κραιπαλώδης, Obnoxius crapulæ, ſeu Vſque ad crapulam potans. Apud Suidam, τὰς ψυχὰς τὸ ἀκαθάρτημα κατεπίασεν, εἶτα κραιπαλώδης τις εἶη καὶ μεθυσος, εἶτα φιλήδονος ἢ ὁ τοῖς αἰδοίοις ἔχων τὸν τράχηλον. At Liu. dixit, Plenos crapulæ eos lux oppreſſit, pro κραιπαλῶντας. quod eſt particip. à VERBO Κραιπαλάω, Crapulâ ſentio, Dolore capitis laboro ex nimio potu. Plato in Symp. κραιπαλῶντι ἔτι ἐκ τῆς ἑσπέρας, grauedinẽ adhuc ſentiens ex compotatione pridiana. Alexis apud Athenæum lib.1, Ἐχθὲς ὑπεπίνες, εἶτα νυνὶ κραιπαλᾷς. Καταύπνισον ταύτην γάρ. Ibidem rhaphanus eſſe crapulæ antipharmacum dicitur. Eubul', ἐμοὶ μὲν γὰρ ἐσθίουσί γε καμόντα εἰς ἐμὲ, τὸν κραιπάλιον Μέλητες ἀφῆναι πᾶσαν, ὡς ἐμοὶ δοκῶ. Et apud Nicocharem item quidam petit rhaphanos ἵν' ἔλαφρὸν τὸν κραιπάλιον. Vbi quam κραιπάλιον appellant, Anaxandrides vocat βαρὺν, dicens, Γάφανόν τι πολλὸν ὠνησάμην, παῦσαι Τὸ βαρὺν, ὀξυσκιδὲς τὸ στόμα τῶν νηῶν: clarè indicans κραιπάλιον eſſe grauedinem & veternum è nimio vini potu. Nota verò ibi & ὀξυσκιδὲς poſitum Atticè pro ὀξυσκιδάσαι. Κραιπαλᾶν eſt etiam Deſipere ſeu delirare per crapulam, Vino demẽtari & φρένιτιδᾶν τῷ κιρρίῳ, ſeu τὸν ἐκ μέθης ἀπακτῶν, inquit Suidas, qui exponit etiam ἀλαζονεύεσθαι, in hoc loco, τὸν δὲ Σίσυφον ὅτι πονοῦντα κραιπαλᾶν, ὥσπερ ἁμαξεύειν συμπίνεσθαι χρυσοκόλλητον, λίθος τις ἁμίλλης ἐστὶν ἐκβαλεῖν, καὶ ἐφελκύειν ζβυγίον εἰς ἡδυπάθειαν βασκῶν. Vbi malim, Vſque eò dementis arrogantiæ veniſſe. ſeu Eò inſaniæ. Affertur ET Κραιπαλίζω pro Crapulor: ſed ſine exemplo. Cæterùm quemadmodum quum Latini dicunt Edormire & exhalare crapulam, Diſcutere crapulam, intelligunt non tam dolorem & grauedinem capitis è nimio vini potu, ſed etiam τὸ ὀκνῶδες τῆς οἰνώσεως πόρος quo mẽs & ſenſus obſcurantur, ita & κραιπάλιον Græci. Plut. in Præcept. ſanit. ὡς οἶνον δεῖ τὸν οἶνον, κραιπάλην δὲ τὸν κραιπάλιον ἐξελόντας καὶ διαφυσήσαντας.

Κραιπαλίζω, Κραιπαλόκωμος, Κραιπαλώδης, vide in præcedenti Κραιπάλη.

Κραιπνὸς, οῦ, ὁ, Rapidus, Velox, Pernix, Celer. Homerus Iliad. ψ, Ὅς κε ἐλαφρότατος ποσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο. Iliad. χ, Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς. Et alibi ποσὶ κραιπνοῖσι μετιὼν. Idem poeta dicit etiam, Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, (ſub. νέου αἰόλος πέλεται) λαθὴ δέ τε μῶνις: Iliad. ψ. Idem neutrum plurale κραιπνὰ aduerbialiter vſurpat pro Velociter, Rapidè, Celeriter, Citò. Odyſſ. ρ, Κραιπνὰ ποσὶ φοιτήσαι. vt & in Epigrammatis legimus κραιπνὰ δίωκε. pro eo quod Homerus dicit κραιπνοῖς ποσί. Alioqui idem poeta vtitur & ADVERBIO Κραιπνῶς, pro Velociter, Citò, Properè. Iliad. κ, ὁ δ' ἐξ ὕπνου μάλα κραιπνῶς αἴρετο. Iliad. ω, ὡς κραιπνῶς μεμαῶτα διέπλατο ὠκέα ἵππω. Apud eundem Odyſſ. ϑ, ποσὶ κραιπνὸς ἔκιδνο. Affertur ET Κραιπνοφόρος pro Velox, Citus, ex Æſchylo. niſi forte ſcribendum potius κραιπνόφορος, vt ſit Qui rapido impetu fertur. ſicut κραιπνόστυπος.

Κραιπνόστυπος, t.3, c.760, a
Κραιπνοφόρος, & Κραιπνῶς, vide in præced. Κραιπνός.
Κρᾶρα, ſiue Κέρατα, Heſychio ἡ κεφαλή, Caput: & τὰ ἀκροσόλια. Vnde ὀρθόκραιρος, πανύκραιρος: item δίκραιρος, ἡμίκραιρος. Apud eundem Heſych. legitur & Κρᾶροι, expoſitum σόλοι τινὲς, μετωπα, κεφαλαί.
Κραιπὸς, t.2, c.229, a. Κραιπὸς, ib.
Κράμα, t.2, c.133, d
Κραμβαλίος, vide paulo pòſt in Κραμβίς.
Κράμβη, ης, ἡ, Braſſica: per ſyncopen pro κεράμβη, vtpote quæ τὰς κόρας & aciem oculorum hebetet. Eius tria genera enumerat Dioſcorides libro 2, ἥμερον, ἄγριον, θαλάσσιον: cap. 146, 147, 148. itidémque Galenus. Plinius verò libro 20, cap. 9, In tres (inquit) ſpecies diuiſere braſſicam Græci antiquiſſimi: criſpam, quam ſelinada vocauerunt, à ſimilitudine apii foliorum: alteram, leam, latis foliis, è caule exeuntibus. (vnde caulodem quidam vocauere) tertia eſt propriè appellata crambe, tenuioribus foliis & ſimplicibus, denſiſſimiſque, amatior, ſed efficaciſſima. Hæc ille ex Catone De re ruſtica cap. 157. Verùm & Euthydemus Athenienſis in libro De oleribus ait tria eſſe κράμβης genera. eſſe enim ἀλμυρίδα, λειόφυλλον, σελινοειδῆ: quarum hanc poſtremam τὴν πρώτην indicari: τὴν σελινοειδῆ verò ſic nominari ὅτι τὸν σέλινον, vtpote ſimilem apio. Plura vide apud Athenæum libro 9. vbi annotat eam habitam fuiſſe etiam ἱερὰν, eámq; ob rem à Nicandro vocari μάντιν: indéque, apud Iones præſertim, in iurando etiam dicere ſolitos ναὶ μὰ τὸν κράμβην: exempla eius iuramenti afferens ex Ananio, Teleclide, Epicharmo, Eupolide. Idem Athenæus ibidem, necnon & libro 1, τὸν ῥάφανον quoque dictam fuiſſe κράμβην tradit, hoc ex Apollodoro Caryſtio afferens teſtimonium, Οἶδ' ὅτι καλοῦμεν ῥάφανον, ὑμεῖς δ' οἱ ξένοι Κράμβην, forſan quoniam vtriuſque eadem vis. Vt enim Timæus dicit Sybaritas τοὺς τὸν πίνειν ſolitos κράμβας ἰσθίειν, & Athenæus, εἰς τὰς καπηλιοδαιμονίας ἀμαθοῦσι τοῖς λαμβάνουσι τὸ τῆς κράμβης ὄνομα: ita Amphis comicus τὰς ῥαφανίδας eſſe φάρμακον μέθης, ἀξιολόγους δὲ λήρους: & Anaxandrides, Γάφανόν τι πολλὸν ὠνησάμην, παῦσαι Τὸ βαρὺν, ὀξυσκιδὲς τὸ στόμα τῶν νηῶν Ἐπὶ τῷ μετώπῳ. Præterea vt Athenæus dicit, ſi qua in vinea naſcantur κράμβαι, ἀμαυρότερον γίνεσθαι τὸν οἶνον: ita & Theophraſtus ſub finem libri 4, τὸν ῥάφανον φθίνειν τὸν ἄμπελον. Item vt τῆς κράμβης tria enumerantur genera, ita & τῆς ῥαφάνου, εὐλίφυλλον, λειόφυλλον, ἄγριον: apud Theophraſtum Hiſtoriæ plantarum libro 7, cap. 4. Ex Epigrammatis verò affertur & καυλοειδὴς κράμβη.

Inde DIMINVTIVVM Κραμβίδιον, ου, τὸ, pro κράμβη. Ac vt dictum eſt κράμβην à nonnullis dici τὸν ῥάφανον, ita & κραμβίδιον: velut ab Antiphane, in Ruſtico, κραμβίδιον ἐφθὸν, χάρεντ, αὐτῶν πάνυ. Ita Pollux, afferens & ex Ariſtotelis Hiſtoria animalium, ῥάφανον.

νες, ὡὸ παλοῦσί τινες κεκμῶτα. ITEM Κραμβίω pro A κεκμῶτος ἀφεψήματι, Decocto brassicæ, vt accipit Galen. apud Hippocratem Γυναικείων libro 1, κλύζειν τῇ σικυᾶ τῇ κραμβίῳ χλιερῷ. Κραμβίον autem, Siculi appellant τὸ κάνειον, vt tradit Erotianus in suo Lexico Hippocr. Id est Cicuta. Apud Hesych. verò Κραμβίον, τὸ κάνειον.

Κεκάμβος, ου, ὁ, Crambus: vitium fructuum, & inter hos vuarum: simile τῷ ἐρυσίβῃ. fit autem ὅταν ὑπνώσης τῆς ὑγρότητος μετὰ τὴν ψακάδα ὑπὸ καύσωνι σφοδρῷ πρόσπτωσιν ὁ ἥλιος: quod & ὑπὸ τοῦ ἀνέμου accidit. Ita Theophr. De caus. plant. lib. 5, cap. 13. Plin. lib. 17, cap. 24, dicit Si sol acrior humorem seu rorem insequutus insuit. Ita igitur dicitur κεκάμβαι quum acriore solis exustione acini vuarum veluti tosti assiq; inarescunt. Nam κεκάμβος adiectiuè significat ξηρός, καυτηρός, Aridus, Torridus, teste Hesychio, asserente & κεκαμβίσαι pro καυτηριάσαι. Quomodo apud Aristophanem quoque in Equit. Ἀπὸ κεκαμβοπάτου τύπτειν μαίζων αἰσχυλοπάτας ὑπνώσας, scholiastes & Suid. exp ξηροπάτου, necnon πάνυ πάτου: qui etiam addunt, alludisse eum hac voce ad τὸ λάχανον, τὴν κεκμῶτα: ac Cratetem, de quo comicus ibi loquitur, fuisse ἀσκηθέστερον ἐπὶ τὰ ῥήματα. Porrò ab hoc κεκάμβος significatè καυτηρός. DERIV. Κραμβαλέος, significans etiam ipsum Tostus, Assus, Siccus: apud Athen. lib. 9, οὗ (sc. τῷ Ἀθηναίῳ τὸ εἰσαχθέντος εἰς τὸ συμπόσιον) πολὺ ἦμυσυ, κραμβαλέον ὂν, ὅτι καλῶς τι πεπηφέει, τὸ δὲ τὸ ἥμισυ ὠμὸν ἐξ ὕδατος ἐψηθὲν ζωρότερον. Ita autem accipiendum esse, docet mox ipse coquus, iubens dipnosophistas ostendere πῶς τὸ χεῖρον ἐσθίεται καὶ τῶν ἐξ ἡμισείας μὴ ὀπτῶν, ἐφ' ὃν ἀφ' ἑστίας ἦλθον. Hesychio quoque Κραμβαλέος est ξηρὸς καὶ καυτηρός: asserenti & VERBVM Κραμβαλίζειν pro καυτηρίζειν: necnon & καταιθίειν. Infrà κρόμβος pro hoc κραμβος. AT Κεκάμβαλα, eidem H. sunt μνημεῖα, Monumenta.

Κρεία, Hesychio κεφαλή, Caput. Ità Doricè pro κρέων, Fœs.

Κρειάϊτης, vide in Κρεῖπα. Κρεαῖος, t. 1, c. 72, e

Κρείνα, Hesychio λεπτοκάρυα, Auellanæ: videtur tamē potius significare Corna. Nam paroxytonon Κρεινία, ας, ἡ, dicitur Cornus: quæ & Κρανία, teste Suida. quo autore κρανία dicitur etiam τὸ ὀπὸ κρανέας δένδρου, vt μηλέα τὸ ὀπὸ μηλέας: in Epigrām. Ἔπιθι τῶδε κρανέα βρῶσκειν. Ita in manuscr. etiam codice: sunt tamen qui proparoxytonon scribant κράνεια. Quomodo apud Hom. quoque vetus & manuscr. cod. habet Iliad. π, Φηγὸν τε μηλέην τε πιτυώεντά τε κράνειαν. At Ionicè Od κ, καρπὸν τε κρανέης ἔδμεναι: pro κρανείας. vt apud Plut. Alex. φλοιὸς κρανείας ὠδὶ διῃρημένος. Rursum apud Suid. reperio κράνειον φυτὸν, & κρέιον: καρπὸς, adiectiuè, pro eo quod aliàs κρανῖνος. Rectè. Ita enim & apud Xen. in Cyneg. ῥάβδους κρανείας δοκιμωτάτας. At apud Gal. sine diphthōgo per ι, Cōm. in lib. De fract. κρανίας ἢ μηλίνη τὰς ῥάβδους ἔστι), ἀλλ' ἀπὸ μηλίας τοῦ ξύλου. Vbi tamē Hipp. non κρανίας habet, sed κρανέας.

Κρειῖνος, t. 1, c. 72, a. Κρεῖνον, ib. d

Κρείνος, & Κρεῖτας, vide in præced. Κρείνα.

Κρεινῶ, Ionicè pro κρανῶ, Perficiam: à κράω. vnde & particip. κρανθείς, Perfectus, Effectus.

Κρεῖνα, t. 2, c. 72. d

Κρεῖνον, Caluaria, &c. ibid. c. Κρείνιον, nomen gymnasii, &c. ib. d

Κρεινολόφης, t. 1. c. 152, e, & 1631, d. Κρείνον, t. 1, c. 71, e

Κρεινοποιός, t. 2, c. 72, c. Affertur & participium Κρεινοποιῶν ex Aristophane pro κρανῶν καὶ λόφους διηνυμένους, Galeas crepans.

Κρείος, t. 1, c. 72, b. Κρεΐπυρα, t. 2, c. 414, c

Κρεαπὴρ, t. 2, c. 413, h. Κρεπτέλιον, t. 2, c. 414, b

Κρεαπὴρ, ib.

Κρεπαῖος, poetica metathesi dicitur ἡ Καρπαθος insula.

Κρεπέτιλλοι, Hesychio autore sunt pisces quidam. κρεπέτιλλος tamen, eodem teste, vulgo est ὁ μωρὸς, Fatuus: quomodo & κρεπετάλης (simplici λ apud eum scriptū est) quum exposuisset αἰμωδὴς, καὶ ἀδυνὴς, καὶ ἀῖχρυσος λέγει: subiungit, rectius accipi pro ληρώδης, Delirus. Rursum κρεπέτιλλος ei est νόμισμα, Numisma.

Κρεῖ, t. 2, c. 71, b. Hesych. habet περισπωμενως κρεῖ, expositum κρέας: secundum quosdam κεφαλή, Caput.

Κρείβολα, eidem sunt κάλαθοι ἀμμάτων.

Κρεῖμος, t. 2, c. 133, f

Κρείσιδον, ου, τὸ, Fimbria, Limbus, Instita. Athen. lib. 9, (ἐφ' ᾧ ἀλουργίδι καὶ κρείσιδι χρυσῇ. Et lib. 4, περιείδε ἱμάτιον πορφύρεον χρυσῇ κρείσιδι, aureo prætextam limbo. Ita porrò nominari volūt τὰ κρείσιδα quasi κραμίδια ἀπὸ τοῦ πίδου. reuera enim hæ extremæ vestimentorum oræ in terram dependent. Nec verò vestibus tantùm tribuuntur κρείσιδες, sed rebus etiā. Poll. n. τὰ ἀκροκλίνια, id est τὰ σφυρὰ τῆς ὀρχήσεως, nominati à nōnullis κρείσιδες ait, à quibuldam πτερύγια. In Epigr. κρείσιδον αἰγιαλοῦ, Crepido seu margo litoris. quod & χεῖλος. Item montium αἱ κρημνώδεις sine ὑπώρειαι vocantur κρείσιδες. sunt enim veluti limbi & extremæ mōtium oræ. Xen. Hellen. 4, ὑπὸ τὰς καθηκούσας ἐς τὰ κρείσιδα τῆς ὁδοῦ. A similitudine autem radicis montis, κρεισιδὲς ab Aretæo Acut. morb. lib. 1, vocari dicitur vua seu columellæ affectus in tenuem & oblongam membranam desinentis.

Κρείσσω, affertur pro Vinco: Impero: sed sine vllo testimonio. Alioqui πρείσσω dicitur pro Vinco, Supero.

Κρεστίειον, & Κρεστίεμα, vide in sequ. Κρεστις.

Κρεστις, ιος, ἡ, Gramen, Herba seminanda vel virens etiam quod & χαΐς atque ἄχνοις. Polluce autore ὁ χόρτος dicitur & χλόη & βοτάνη, & κρεστις: vnde & κρεστίειον nominatū τὸ ἀγγεῖον ὁ ὅθεν τοῖς φάτναις καταρτὸν ὑπὸ τῷ χόρτῳ, crates lignea super præsepi cui imponitur fœnum. Sic idem lib. 10, c. 38, κρεστίειον dici scribit πίσσα ξύλα εἰς ἀλλα ὑπερμεγέθη πλέγματα ἐν οἷς διδόσαι: quæ super præsepi suspendebantur ad exhibendum iumentis τὴν χλόην, qui & κρεστις dicitur & χόρτος siue πία. Meminit Etym. quoq. Is enim κρεστὶς vocari scribit τὸν ἡμίξηρον χόρτον: vnde & τὰ ξῶα dici Κρεστίζεσθαι pro ἡμιξήροις τοῖς ἑαυτῶν χόρτοις, vesci tali gramine: quod & χλιδᾶσθαι siue χλιδᾶσθαι, ἀπὸ τῆς χλόης.

Κεκάταγος, ITEM Κεκαταγὼν, Cratægos, siue Cratægon: arbor habens folium simile mespilo, longum, sine mōsura, corticem quoque vt mespilus lævem: pomulum rotundum ea magnitudine qua ἡ κόκκυμηλις, seu ἡ κοκκυμηλὶς maturescendo exiccatur & nigrescit, succum gustanti offerens similem mespilo: vnde & syluatica esse mespilus videatur. Ita Theophr. Histor. plant. lib. 3, c. 14: & ex eo Athen. lib. 2. Plin. lib. 17, c. 8, Theophr. arborū genus intelligi voluit cratægon siue cratægona, quam Itali aquifoliā vocāt. Quo in loco reprehēdit. tur Plin. quòd cratægon esse dicat Italorū aquifoliā. vtpote quæ sit arbor aculeata & perpetuò virēs. ex genere τῶν φοινικοβάτων. Κεκαταγωνιαῖος, t. 1, c. 881, d. Κραταιγὼν, t. 2, c. 71, d. Infrà rectius κραταιγὼν.

Κραταιγόνιον, vide paulo pòst in Κεκάπιος.

Κραταῖον, τὸ, substant. t. 2, c. 402, h

Κραταιὸς, ib. e. At Κεκάταγος, ου, ἡ, herba est quæ alio nomine cratægonon. Theophr. Hist. plant. lib. 9, cap. 19, de iis quæ genituram augent, dicit sumi etiam τὸ ἐκ τοῦ κραταιγόνου καρποῦ τὸ ὕδωρ τὸ. nasci autem hanc ἐκ τοῦ λίνου τοῦ ἀγρίου, fructum verò veluti κίκχον, milium. Dioscoride autore κραταιγόνιον dicitur, siue κραταιγόνιον, lib. 3, c. 139: vbi ipsum scribit habere folia similia foliis melampyri, pluribus ab vna radice enascentibus calamis, iisque multorum geniculorum: semine milii, summopere acrisquem à muliere potum, facere ipsam ἀγόνατον. Itidē Galen. Simpl. medic. lib. 7, κραταιγόνου τὸ κατὰ τὸν καρπὸν ὅμοιον κεγχρῷ ἔστι καὶ στάχυος χαμαῖθεν, κίκχου φύσεως ὑπὸ χαμαὶ. Cratægonon (inquit Plin. lib. 17, cap. 8) spicæ tritici simile est, multis calamis ex vna radice emicantibus, multorúmque geniculorum. nascitur in opacis, semine milii, vehementer aspero gustu. quod si bibant ante conceptum vir & mulier, virilis sexus futurum partum aiunt. Est verò & alia cratægonos quæ thelygonos vocatur. differentia intelligitur lenitate gustus.

Κραταιὸν, t. 1, c. 402, g

Κραπίσιδον οὖδας, Firmum solum & durum: seu lapidibus stratum. λίθοστρωτον. Hom. Od. ϛ, οἱ δὲ μετ' ἀμφὶ κραπίσιδον οὖδας ἔχοντες κεῖατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν.

Κραπίστης, t. 3, c. 511, c. Κραπίωμα, t. 2, c. 402, h

Κεκαπιῶς, t. 2, c. 402, g

Κεκαπίων, ου, τὸ, forsitan est quod nunc vocatur κρανίον ἔνδον

πωμα, inquit Athen.lib.11, afferent ex Polemone, Τελέων κυπελλοστόμος ἴχνι κρατῆρι ἀργυρῷ.

Κεκπιὸς, t.1, c.401, h. Κεκπιόφορον, t.4, c.100, d
Κεκπιόω, t.1, c.403, e. Κεκπίρωμα, ib.
Κεκπρώνυξ, t.2, c.1345, b. Κεκπρώνυχος, ib.
Κεκπρῶς, t.2, c.403, d
Κεκπισι, poeticè pro κρασὶ, hoc eſt κραναῖς, apud Dionyſ.
Κεκπυταὶ, οἱ, dicũtur αἱ βάσεις ἐφ' ὧν οἱ ἱστιλίσται πήγνυσι σφῦρα ὄπιση, Verũum baſes & fulcra. quibus videlicet imponuntur verua dum infixæ eis carnes torrentur. Homerus Iliad.1, Πάσσι δ' ἄλοις ἦσιν κραπυπίοισι παείρας. Pollux quoque lib.10, cap.24, κραπυταὶ & κραπυτίδια numerat inter vaſa culinaria, addens, ὧν ἔνιοι δημοσιεύονται repetiri μαλιδδοκραπυταί Itidem lib.6, cap.13, ſcribit κραπυτίδιον eſſe σιδήριον ᾧ ἔνιοι ἱστιλίσκοις ὀπτῶσιν σφῦρα τὸν ἧπαρ κριὸς ὄπιση.

Κεκπίω, Imperium obtineo, &c. t.2, c.411, g. Κεκπίω, Superior ſum, &c. c.412, b. Κεκπίω, Contineo, &c. ib.e
Κεκπὶρ, Crater, &c. t.2, c.140, e. Κεκπὶρ, Signum cæleſte, c.141, a. Κεκπῆρες, in Ætna monte, &c. ibid. Κεκπὶρ, in fonte conceptaculum, &c. ibid.b
Κεκπῆνες, t.1, c.1150, f
Κεκπελίζω, t.2, c.141, c. Paſſ. ἐκραπελίσθησαν Heſ. affert pro ἐμεθύσθησαν, Exhauſtis crateribus inebriati fumus.
Κεκπέλιον, ου, τὸ, Parua cratera, ſeu Paruus crater. Hippocrates De nat. mul. ἐγχέας ἐς κρατήλιον. Apud Poll. verò pro κρατήριον reponendum κρατήλιον, vt ſatis patet ex etymo & ex expoſ. A T Κρατηλίσκοι, Heſychio ſunt οἱ τῶ ὀφθαλμοῦ, qui & μίκωνες dicuntur.
Κεκπὶς, ἡ, Farrago. Affertur enim ex Ariſtotele Hiſtor. anim.lib.8. κραπὶς ἔλκυος pro Farrago frugibus grauida.
Κεκπάω, aduerb.t.2, c.404, f. Κεκπεῦσι, τὸ, ib.g
Κεκπεύω, ib.f. Κεκπὸς, ib.c Κεκπῶν, ib.
Κεκπελὸς, οῦ, ὁ, affertur pro Imperioſus: ſed ſine teſtimonio.
Κεκπὸς, Robur, &c. t.2, c.401, e. Κεκπὸς, Victoria, &c. ibid.g.
Κεκπυντὴρ, Victor, vt Heſych. κρατιωτῆρες exp. καπχῶντα.
Κρατιωτήριος κλισμὸς, apud Hippocr. Sella ad retinendum.
Κρατιωτικὸς, t.2, c.404, b. Κρατόω, t.2, c.403, f
Κεκπὶς, ib.e. Κρατυσμὸς, Corroboratio. Hippocr.
Κραυγάζω, t.2, c.219, g. Κραυγάω, ib.h
Κραύγαστες, Vociferator, Clamator. Vide ſuprà in Βαβάκτης & Βαβάλης.
Κραυγαστικὸς, t.2, c.219, g. Κραυγὴ, ib.e
Κραυγίας, ib.g
Κραυγὸς, Heſychio auis quædam, ὁ δρυοκολάπτης, Picus arborarius, ſeu Picus martius.
Κραῦλος, ου, ὁ, Aridus, Siccus, Torridus, Friabilis, Rigidus: oppoſitum τῶ γλίσχρος. apud Ariſtotelem lib. 2 De partibus anim. Apud eundẽ, lib.8, κραῦρος dicitur eſſe Struma, morbus boues tẽtans: indidémque affertur V E R B V M Κραυρᾶ pro Struma laborat. Heſych. κραυρᾶν eſſe apum morbum dicit quum vermes & araneas gignunt. Eſt inde & S V B S T A N T. Κραυρότης, ητος, ἡ, Ariditas, Friabilitas: aliis Fragilitas.
Κραῦσι, Heſychio τὸ πῦρ.
Κεκφα, eidem eſt id quo οἱ κατηυρημένοι τὰς βολὰς ἀπέχουσι. qualis ſuprà ἀχείρα & ἀχεῖφα, Tridens.
Κεκὼ, t.2, c.132, h. Κριάχα, t.2, c.415, g
Κριαχὶς, t.2, c.416, a. Κριάδιον, t.2, c.417, e
Κριαὶας, Heſych. pro ἐλπίδας, Spes.
Κριασμάω, t.2, c.415, g. Κριασμία, ib.f
Κριασίμως, ib.
Κρέας, Caro, &c. ibid.b. Κρέας, Corpus, &c. ib.d
Κριβάνιον, Etymol. dictum ſcribit ἀπὸ τὸ κρεμᾶν τὰς βάσεις. Suprà Κεκίβανον.
Κρεμὸς, vide in Κρέκω.
Κρεοδόκος, t.2, c.416, h
Κρεοφαγέω, Carnes vorare: E T Κρεοφαγία, Carnium voratio ſeu comeſtio. Ambo apud Hippocr. ambo Ionica pro κρεωφαγῶ & κρεωφαγία.
Κρεῶς, t.2, c.415, e. Κρεοδόκος, t.2, c.418, a
Κρέων, t.2, c.417, f
Κρέως, ab Athenienſibus, à Macedonibus κωρύκους vocati τὰς τραχείας κόγχας, aſperas conchas, refert Athen.lib.3, ex Hegeſandro. Theophr. verò ὠμοφαγεῖς (inquit idem Athen.lib.2) πλείστους τῶν πιὰς vocat κρέως. vt & Sophilus, ὁ πατὴρ ὁ τοῦτος πολὺ μάγιστος ὅσα κρέως ἰσθίοντος. Et Diocles, κρείττους δ' οἱ λοβοὶ ἐσθίοντοι τῶ μαλακίων, καὶ οἱ Μιλήσιοι τῶ λιχνοβίων κρεῶν. Hæc ille. alii verò hìc κρὸς ſcribunt, vocantes Cicer arietinum, vt infrà docebo.
Κρέουσα, t.2, c.414, f. Κρέουσι, ib.b
Κρεπδωδίαι, E T Κρεπδώσεις, inter vitia ſeu morbos arborum ſunt. Theophraſtus De cauſis plant. lib.5, cap.13, τὰ δὲ ῥοιάδα ὀπτήσθαι, δύο αἰτίας, ἢ ὅταν ὀπτιφθῆ καὶ τὸν ἀπαίσηται, ἢ ὅταν κρεπδωθῆ. Quibus ſubiungit, τὸν δ' οἱ ἀλλοῖς, ἔνιοι καὶ ἡ ἀπαίσησις ὑγρότερος ὢν ὁ ἀὴρ, ὡς τὸ ἀπόνυσθαι. ἢ δὲ κρεπδώσεις, ἅπαντες καὶ μαθήσεται τὸν ὕστερον. ὥστε ἐξ ἀμφοτέρων βλάπτειν δυνατὸν τὰς ῥίζας, καὶ τὰς ὀπτηθείσας ὡς μικρὸν τί). Itidem Hiſtoriæ plant. lib.4, cap. 16, dixerat, ῥοιὰ δὲ γίνεται, ὁ καλοῦσί τινες ψίτθιον, ὅταν ὀπτιφθῆ καὶ τὸν ἀπαίσηται, ἢ ὅταν κρεπδωθῆ. τὸ δὲ πάθος ἔστιν ὥστε δυνατὸν τὰς ῥίζας, καὶ τὰς ὀπτηθείσας τί) μικράς. Itaque ἡ κρεπδώσεις, ſiue τὸ κρεπδωδίαι, ſpecies ſeu cauſa eſt τῆς ῥοιάδος, defluuii acinorum: vt alii volunt, ſpecies rotationis aut ſideralionis. quibus etiam ſuſpecta eſt hæc ſcriptura: putántque legi poſſe κρωδίαι & κρώσεις. vt ſit vitium arborum illud quo acini à frigore adusti ſi non defluunt, graciles tamen & exiles manent, repulſo & aliò verſo iſta frigoris iniuria nutrimento. Sed eam correctionem non admittendam arbitror, quòd immediatè ſequatur quæ τούτοις accidant arboribus ὅταν ῥιγῶσι, quando alſerint. Gaza exuperantiam vocat hanc κρείπδωσιν.
Κρείπδωσις, t.2, c.414, h Κρείδωσις, vide in Κρεπδωδίαι.
Κρέων, t.2, c.414, f. Sunt qui velint eſſe particip. ex verbo κρέω poſito pro κρέω, Impero. vt ſanè & ab Heſychio exponitur ἄρχων, βασιλεύων, ἡγεμονεύων, κρατῶν, ἰσχύων: afferente & κρέουσα pro καλλιεύουσα. At κρεῶν, pro κρεῶν, à κρέας, Carnium.
Κρέκα, t.3, c.361, e. Vide & Κρίξ.
Κρέκλος & Κρέκω, vide in Κρέκω.
Κρεκωδίλος, t.2, c.443, c
Κρέκω, Pectine ſeu radio pulſo. Apud Etymol. & Hephæſtionem, Γλυκεῖα μὲν ἡ ὑπὸ δύναμαι κρέκειν τὸν ἰόν, Πόθῳ δὲ μᾶλλον παιδὸς, βραδύτατα δ' ἀφροδίτης. Vbi Etymol. quoque eſſe dicit κτύπον, deriuãs inde κρεκὶς, καθ' ὑποβολὴν μόνον, vtpote quæ ſit κτυπικὴ. Itidem verò & κιθάραν κρέκειν dicitur pro κρούειν, pulſare citharam plectro. In Epigr. autem κρέξασα κίκαν, de cicada: vtpote quæ picæ modo garrula ſit & τῆς πέρδικι videatur κρέκειν. pulſat enim agitátque alas, & hoc modo ſonum ciet. Ariſtoph. dixit etiam ζεκίδι κύκνοι συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ πέρδικι κρέκοντες, ἴαχον Ἀπόλλω, alarum quaſſu reddẽtes clangorem. ſeu, vt ſchol. exponit, ᾗδῆς τῆς περὶ τὸν ὑγρὸν κινήσεως ὑμνοῦσιν τὸν Ἀπόλλωνα. Idem dicit etiam αὐλοὺς κρέκειν pro Inſonare tibiã, καταχρηστικῶτερον: (verbo κρέκειν propriè ſignificante κρούειν, impropriè ἠχεῖν) in eadem fabula, καλλίσας κρέκουσ' αὐλὸν, φθόγματα πεντὰς ἄχουσ' ἕν αἰσχρὸν. Heſych. affert non ſolùm κρέκοντα pro κιθαρίζοντα, ſed etiam κρέκειν pro κιθαρίζειν, Pulſare citharam: in qua ſignificatione omiſſus eſt accuſatiuus τὴν κιθάραν, & ſubaudiendus. Sunt qui κρέκειν, quùm ſignificat ἠχεῖν, velint ſignificare Edere ſonum moleſtum, Reddere ſonum inſuauiter creperum ſeu ſtridulum. quo ſanè modo N O M E N Κρέκειν Galenus apud Hippocratem ſignificare ait τὸν μετὰ πόνου ἦχον, ſonum odioſum, & ὠτεμάτων πυθέσθαι: apud Hippocratem inquam ὁ τοῦ διυτίου αἰεὶ πόνον τῆ μαίζοντι. Sic E T Κρέκελος ab Heſychio exponitur θρῶδες, Fletus, Ploratus: qui & ipſe eſt μουσικὸς ἦχος.
Κρεμάδια, t.1, c.419, c. Κρεμάμαι, t.2, c.418, e
Κρεμάννυμι, ibid.b. Κρεμαννύω, ib.
Κρεμασμὸς, οῦ, ὁ, Suſpenſio. Hippocr. De artic.
Κρεμαστὴρ, t.2, c.418, f. Κρεμαστήριον, ib.g
Κρεμαστήριος, ib. Κρεμαστὸς, ib.
Κρεμάφαγα, t.2, c.419, a. Κρεμάω, t.2, c.418, b
Κρεμβαλεῖον, ου, τὸ, Crembalum, ſeu Crepitaculum: aut Crepitaculi genus quod digitis agitarum edit ſtrepitum. Athen.lib.14, de muſicis inſtrumẽtis loquens, ὧν μὴν ἐγχορδα, τὰ δὲ, ὄγκα καπποβόλεια. ἰωνικὸν δέ πα καὶ χοεῖς τὴν ἐμφυσημάτων καὶ χορδῆς διειλημμένων ὄγκα, φόρμιγξ μόνον

πρὸς τὰ κρέμβαλα. Ibidē Dicæarchus A
scribit, olim καθ' ὑσβολὴν εἰς τὸ σκεπορχεῖσθαί τε καὶ
σκεπάζειν, Græcanicis mulieribus ὀθνεῖα ὀνόματα
τοῖς ἀκτοῦσι, εἶτα ὧν ὅπ τις ἅπαξ τοῦ δακτύλου ἐπάιων λιγυρὸν ψόφον.
vnde in carmine quodā in Dianā iubeti aliquā agitare
κρέμβαλα χαλκοπάρεια χερσί. Hermippus comicus τὸ
τοῖς κρούειν VOCAT Κρεμβαλίζειν: in Diis, λιπαδας δὲ
πτερῶν ἀπεκπίπτοντες κρεμβαλίζουσι, sonitum earum colli-
sione cient qualem τὰ κρέμβαλα pulsata reddunt. tra-
dente & Didymo ἐκίνουν αἱ πτερύγες αἱ τῶν λιπαδῶν τοῖς ὄρχου- B
σφακα συγκρούοντες, ῥύθμου τινὸς ἕνεκα τοῦ ἀκροάσεως. vt hodieque solent ossibus cochlearibúsve inter
digitos sinistræ insertis, eorum collisione rhythmica,
facta manu dextra, sonum quendam ciere qui saltaturis
citharæ tibiæque vicem præstet. Idem DICITVR
Κρεμβαλιάζειν. legitur autem apud Hesych. itidémque
esse dicitur κοσχύλια καὶ ὀστᾶ ἅμα συγκροτοῦντα ἦχον τινα
λιπαδῶν τοῖς ὀρχουμένοις. VNDE Κρεμβαλιστὴς apud
Hom. in Hymnis, Crembali peritus, Qui crembalū in-
sonare nouit vel solet, Qui crēbalo rhythmicos sonos
ciet. Κρέμαλον quoque dicitur Crepitaculū, παρὰ τὸ κρο C
τεῖν καὶ κρούειν.

Κρέμβαλα autē, Hesychio sunt τὰ οἷς αἱ κόραι ἐντυλίσσουσι
σὺν αἱ γυναῖκες, Radii quibus tramam inuoluunt mulie-
res, seu in quibus tramam agglomerant.

Κρεμάω, t.2, c.418, d

Κρέμμυον, pro κρόμμυον dicitur, Cæpa. Hesych.

Κρεμνάω, t.2, c.420, e. Κρέμνημι, ib.f

Κρέμπαμαι, t.2, c.418, e. Κρεμόω, ib.d

Κρέμυς, piscis λιθοκέφαλος, vt Athen. l.7 refert ex Aristot. D
Hist. anim.

Κρεμῶ, interdum pro κρεμάσω: interdum pro κρημνίσω, Ac-
cicē, vt ἐλῶ pro ἐλάσω, καλῶμαι pro καλέσομαι, & similia.

Κοιμῶν, t.1, c.300, f

Κρέξ, κρεκός, ὁ, Crex: auis rostro præacuto & serrato, pugnax,
inimicitias exercens cum merula & vireone, vt tradit
Aristot. Hist. apim. lib.9, c.1 & 17. Sic Aristoph. Auibus,
Τοὺς δ' ἰύγγας ἐτίνας, ἢ αἱ κρέκες τοῖς ῥοῖζοις, vt οἱ πλατανίστας τοῖς
ῥοίζοις etiam ipsi ἀποπλάσσουσι τὰς πύλας. Aristot. hanc
auem esse dicit καὶ πτερωτὸν, vt & Suid. δυσκοίνωτον τοῖς γα- E
μοῦσι. Ponitur etiam ὅπ τῆς κεφαλῆς, autore Hesychio, à
quo exponitur & κορυφαία, Coma verticalis. Suid. quo-
que κρεκα affert pro ῥίζα, ex Epigr. opinor: Περφυρέου ἥ-
μισυ κρέκα. Pro quo apud Eust. κρίκα, vt docui t.3, c.361, e

Κρεοκάκαβος, t.2, c.416, a. Κρεοπόμπη, ib.b

Κρεοσπάσαι, ib. Κρεουργία, ib.d

Κρεουργῶ, ib.c. Κρεουργός, ib.b

Κρεουργία, ib.c.

Κρέσσων, Ionicè pro κρείσσων, Melior. vnde οἱ κρέσσονες, me- F
liores: & τὸ κρέσσον, Melius, Potius, Satius, Vtilius. Hip-
pocr. De victu in morb. acut. μεταβάλλοι ἐς ἄλλο κρέσσον.

Κρεύλιον, t.2, c.417, f

Κρέων, affertur pro Impero, Regno.

Κρεωδαισία, t.2, c.416, d. Κρεωδέτης, ib.e

Κρεωδαίτης, ibid.f. Κρεωδέτεια, ib.

Κρεώδης, t.2, c.417, d. Κρεωδοκέα, t.2, c.416, g

Κρεωδότης, ibid. Κρεωδόχος, ib.h

Κρεωθηρικία, ibid. Κρεωπολίον, t.2, c.417, b

Κρεωπώλης, ibid.a. Κρεωπωλικός, ib.

Κρεωπώλιον, ibid. Κρεωσάθμη, ib.b.

Κοιωφαγίον, ibid.c. Κρεωφαγία, ib.b. G

Κρεωφάγος, ibid.

Κρήγυον, dictum putatur quasi καρδὶ ὠδύ, Cordi iucundum
& gratum: πλὴν ψυχρὸν ὕδωρ. vt sanè apud Homer. Iliad.
α, Μαντ κακῶν, οὐ πώ ποτ ἐμοὶ τὸ κρήγυον εἶπας, paraphrastes
exp. τὸ ἀρέσκον καὶ ὀφθυμοποιὸν τὴν ψυχήν: rectius quàm al-
ter scholiastes, qui ibi annotat, κρήγυον aliàs dici τὸ ἀλη-
θές, Verum: nunc autem τὸ ἀγαθόν, Bonū, Veile: vt & ab
Hesychio exponitur ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιές. Hippocr.
quoque eo vsus est pro ἀγαθόν, Bonum, teste Galeno in
Lex. Hippocrateo. nimirum in Coac. prognos. κακόηθες H
δὲ καὶ ὃν μαρὸν ὀρμὴ ἀλγήματος, ἀλλ' οὐδὲ χρήγυον τοῦτο κεῖ-
νον. Sic Plato etiam in Alcib. priore, οὐδὲ κρήγυα διδάσ-
καλοί εἰσι τούτων, Boni, Idonei, Apti. Sed notandum, a-
pud Hesych. & Hippocr. scriptum esse κρηγυον per ε in
secunda syllaba, apud cæteros per υ, vt & in meo manu

scripto & veteri Hom. cod.

Κρήδεμνον, t.2, c.71, d.

Κρηδῶαι, pro κρηδαῖαι, à κραιαίνω. Homerus Iliad. α, πάλι μοι
κρήηνον ἐπὶ δόρπ. itidémque κρηήναι in Odyss.

Κρηδῶν, Hesychio κακολογῶν, Maledicere.

Κρῆθον, t.2, c.71, c

Κρῆθμον, ου, τὸ, Crethmum: herba apud Galenum Simpl.
medicam. libro 7, Aetium libro 1, Paulum Æginetam
lib.7. Pro eo apud Dioscoridem scriptum κρίθμον
lib.2, cap.157, vbi & κρίταμον vocari à nonnullis tradit,
fusius ipsum describens. A Plinio dicitur Crethmos.
vt libro 25, cap.13, Crethmos agrios gramias tollit ocu-
lorum impositus. Et lib.26, cap.10, Item quam cre-
thmon agrion appellāt. Sic & c. vlt. eiusdē libri. Sunt
qui velint esse olus cordum, Columellæ, quod ipse à
quibusdam satiuum batim vocari scribit. in officinis
nominari crethamum marinum, ab Italis herbam sancti
Petri. Apud Hesych. oxytonos κρηθμός, λάχανα.

Κρηΐον, t.2, c.418, a. Κρηΐον, dicitur etiam placenta quam
Argiui à sponsa ad sponsum ferunt, inaffatam carbo-
nibus. apponitur cum melle, & ad eam vocantur ami-
ci: vt refert Athē. lib.14, ex Phileteæ Ἀσάκῃς. Hesych.
affert non solùm κρηΐα pro ὀθνεῖα, κρεοδέχεται λέβης,
sed etiam κρῆα pro ζωμός. Apud eundem reperio ET
Κρηΐον, expositum κρεοφάγιον, carnium repositorium.

Κρημαίαμαι, t.2, c.421, a. Κρημνίαι, ib.

Κρημνοβάτης, t.2, c.421, c. Κρημνογερίων, ib.d

Κρημνόμη, t.2, c.421, [illegible] Κρημνίζω, t.2, c.421, g

Κρημνοβάτης, ibid. Κρημνοκρεμνάω, ib.c.

Κρημνώδης, ibid.

Κρημός, Præcipitium, &c. t.2, c.410, f. Κρημοί, Labra vi-
cerum, &c. c.421, a.

Κρημώδης, ibid.f. Κρημώδεια, t.2, c.1461, b

Κρῆναγεν, & Κρηναῖος, vide in sequ. Κρήνη.

Κρήνη, pc. vi, Fons. Hom. Odyss. ζ, οἳ δὲ κρήνην εὗρον, ἐμοὶ δὲ τὸν
μὸν. Il. ι, & Il. π, ὡς ὅτε κρήνη μελαίνηφι, Ἥπατ ἀμῦσις
πίτνησ' ὀφρυόεντος ἀπὸ ἰδρῶ. Od. ε, εἰς κρήνην καθίσαι καὶ ἐ-
ρέθρου. Odyss. ι, ὄθι κοῖλον μελαίνηφι. Odyss. μ, ὄθι
κρήνη ἀφίκανεν Τυκτὴν καλλιρόην, ὅθι ἰφθίμου πάλαι
apud Athen. lib.2, quidam dicit, χεῖν ὑδρηλὰ κτήνη ἐπὶ
ὀχετῶν. Apud eúdem lib.8, κρήνη τὸ ἐλαιον, ἐκλαμβάνει
& lib.2, ἐλαίου κρήνη, fons seu scarnigo olei. Etymo-
logus vult hoc vocabulum παρὰ τὸ κρῶ, quod est ma-
ceraui, seu ἀπὸ τοῦ χέω, quoniam temperatam fundat aquam.
vt & apud Athen. ex Plat. legimus, ἡμῖν καθαρὸν κα-
χεῖσθαι καὶ παρεῖσθαι κρήνας. Apud eundem Plat. De legi-
bus, κρήνη dici fertur etiam de aqua pluuia retenta &
scatente. Ex Epigonis verò affertur & pro vase aqua-
rio capacissimo. INDE Κρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, Fon-
tis custos. Hesychio ὁ τῶν κρηνῶν φυλάσσων. vt Athenis i
ὑπηρετοῦντες τῷ κλεψύδρᾳ. HINC Κρηνουργεῖον dice-
batur quadam ἀρχὴ Athenis, Fontis custodia, seu Mu-
nus custodiendi & curandi fontis. Vtrunq; apud Pollu.
lib.8, vbi scribit κρηνοφύλακα dictum fuisse & leonem
quendam ex ære super fontem quo τὸ ὕδωρ ἐρεύγεται τοῖς
δεομένοις ὕδατος. Hesych. affert ETIAM Κρηνάρχην
pro ἀρχὴν ὅπ τῆς ὑπηρεσίας ὕδατος. Ité hinc DERIV.
Κρηναῖος, ου, Fontanus. vt κρηναῖον ὕδωρ, Aqua fonta-
na, apud Athen. lib.2. Sic Νύμφαι κρηναῖαι καὶ ποταμοὶ Διὸς
apud Hom. Odyss. ρ, At κρηναῖον ὕδωρεῖν, ex Galeno & A-
etio affertur pro Edulium τὸ κρατὺ atque temperie ge-
lidum ac refrigeratum, vel frigidum instar aquæ fon-
tanæ: cui opponitur χλιαρὸν καὶ γαλακτῶδες. Affertur
ET Κρήνις pro Fonticulus. Apud Theophrast. ver-
est nomē loci in Thracia: De caus plant. l.6, καὶ ἐν τοῖς
ταῖς κρήνιδας. Apud Schol. Theocr. κρήνιδες νύμφαι, quæ
Theocrito κρηναῖαι, Homerō κρηναῖαι, fontanæ.

Κρηνίας, quidam vocant τὰς κεφαλαίας, teste H.

Κρηνιῶν, eidem est καταβαρῶν, Grauedine capitis laborans.
à them. κρηνιάω.

Κρηνοφύλακιον, & Κρηνοφύλαξ, vide in Κρήνη.

Κρηπιδοπώλας, t.2, c.423, a. Κρηπιδοπώλιον, ib.

Κρηπιδουλκός, ibid.c. Κρηπιδοχέζ, ibid.b

Κρηπιδών, ibid.b

Κρηπίς, Basis, &c. t.2, c.422, c. Κρηπίς, Crepida, &c. ibid.

Κρῆς, per contractionem dicitur pro κρέας, Caro: apud Dores tantùm aut Iones. VNDE Κρεωφαγῶν, Carnes comedere: quod Hippocrati & Ionibus est κρεηφαγῶν, Atticis κρεωφαγῶν.

Κρής, ητος, ὁ, Cres: & FOEMIN. GEN. Κρῆσσα, Creſſa, i. Incola ſeu ciuis eius inſulæ quæ INDE Κρήτη dicitur, Latinis etiam Creta. Inde POSSESS. Κρητικὸς ET Κρήσιος, Creticus, vt κρητικαὶ ἀκίδες, κρητικαὶ πλακοῦντες, κρητικαὶ ὀρχήσεις, κρητικὰ ὑποχείματα, κρητικαὶ κασίαι, apud Athen. & Xenoph. Et κρήσιον πέλαγος, Creticũ mare, apud Soph. Trachin. pag. 335. Ab iisdem Cretenſibus dicitur Κρητικὸν ἱμάτιδιον, Creticum veſtimentum: λεπτὸν καὶ βεκχύ: quòd tali vterentur Cretenſes, teſte Heſ. Necnon Κρητικὸς μέλος, & Κρητικὸς ῥυθμός, ſeu Κρητικὸς πούς, Creticus rhythmus, Creticus pes: cuius itidem inuentio ad Cretenſes refertur. Dicitur autem Creticus pes, ὁ ἀμφίμακρος, vt præter alios docet Quinctil. l. 9. Et apud ſcriptores rei bellicæ Κρητικὸς ὁπλιτισμός, de quo vide lib. De vocab. milit. pag. 78. Ab inſula Κρήτη dicitur ET Κρηταιεύς, vnde plur. Κρηταιεῖς, apud Apoll. Cretenſes. Steph. habet Κρηταιεύς per diphthõgum αι. Apud eũdẽ Steph. ET Κρηταῖος, Cretæus, vt Κρηταῖον ὄρος, apud Apoll. Sic Humus Cretæa, Vrbes Cretææ, Certæ Cretææ, apud Latinos: apud Maronem verò & Creſſia nemora, Κρήσσα ſiue Κρήσσαι. Rurium apud Steph. à Κρήτη, DERIV. Κρητύς, ύος, ſiue ύης Cretenſis itidem: vnde POSSESS. Κρητικός. Eodem autore à gentili Κρήσιος, Κρησία, Κρήσιον, eſt POSSESS. Κρησιακός, ὁ, ἡ, idem valens quod ipſum Κρήσιος ſeu Κρητικός, Creticus. Præterea ab inſula Κρήτη eſt locale ADVERB. Κρήθεν, E Creta. Hom. Iliad. γ, ὁππόθεν Κρήθεν ἵκοντο. Ab incolis verò, qui Κρῆτες dicuntur, eſt VERB. Κρητίζω, Cretẽſes imitor, Cretico more ago. Vnde VERBALE Κρητισμός, οῦ, ὁ, Creticus mos, ſeu Cretica fallacia. feruntur enim Cretenſes fuiſſe fallaces & mendaces, teſte eo cuius eſt verſus ille ſatis notus, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί. Plut. Fabio, ὁ δὲ Κρὴς κεντρισμῷ χρησάμενος. Porrò ἡ Κρήτη dicta fuit ab Archilocho Κρητη, pleonaſmo τῆ τ quam alioqui per ſyncopen nominatam volunt quaſi κορήτη, τοῦ κόρου quæ ibi rapta fuit à Plutone, vt inter alia tradit Steph.

Κρῆσαι, Ionicè pro κρέασαι, ex κρεάω, Heſ. autore.

Κρησέη, ας, ἡ, Cribrum pollinarium, vt Plautus vocat, ſeu Excuſſorium pollinarium, vt Plin. lib. 18, cap. 11, Cribrorum genera (inquit) Galliæ ſeris equorum inuenere, Hiſpaniæ lino excuſſoria & pollinaria. Poll. inter κόσκινον, ἀλθρόπτην, & κρησέην hoc ponit diſcriminis, quòd κόσκινον quidem ſit τὸ ὁπὸ χοίνων πεπεσσόμενα ὡς τὰ ἀλθυρα διεσθίειν, vt ſunt cribra illa e ligneis bracteolis: ἀλθυροπτην autem, εἰ τῆ κοσκίνου κύκλω αὐτῆ τῆ χοίνικι λινοῦν τι στρῶμα ὑπὸ ξυρτηθείη, ὡς ἀκριβέστερον τὸ ἄλθυρον καθαρθῆναι, Cribrum pollinarium ſeu excuſſorium è lino: κρησέην verò, εἰ ἐξ ἐρίου, excuſſorium è filo laneo. Galen. tamen in ſuo lexico Hippocr. κρησέην eandem eſſe vult cum τῆ ἀλθροπτίδι, hoc eſt μαλακωτέρου λινοῦ, lineũ ſaccellum per quem farina purgatur. Apud Erot. ſcribitur Κρησίη, à quo itidem eſſe dicitur ῥάκος χονδρὸν καὶ δίκην δι' οὗ διηθοῦσι πρὸς ὡς δι' ἡθμοῦ, pannus ratus per quem aliqua veluti per colum tranſfuſa purgantur. Affert & ipſe ex Hippocr. addens, meminiſſe eius & Ariſtoph. ἐν ταῖς Ἀθηναίοις λέξει. Etymol. κρησέραν propriè ſignificare ſcribit ὀθόνιόν τι τῆς κεφαλῆς, ſecundũ alios σεσαχισμένον: ἢ τὸ σῶμα τὸ τοῦ κοσκίνου ὀθόνιον: Apollonio κρησέρας eſſe τὰ ὑποπεπιδυκότα κόσκινα οἷς ὀθόνια λύθησαν οἱ κοσκίνοι.

Κρήσιος, Cretenſis, Creticus, vide in Κρής. Heſychio verò Κρήσιαι ſunt καλλίστης.

Κρῆτα, vide in Κοῖος. Κρησφύγετον, t. 4, c. 131, a

Κρηταιεύς, Κρηταιεῖς, Κρηταῖος, Κρητεῖς, Κρήτη, Κρηθεν, Κρητίζω, vide paulo antè in Κρής.

Κρητῆρ, t. 2, c. 140, e. Κρητήριον, t. 2, c. 141, c

Κρητίζω, t. 2, c. v, e: & paulo antè in Κρής.

Κρητισμός, & Κρητισμὸς, vide in Κρὴς & ipſa.

Κρηφαγῶν, vide in Κρῆς. Κρὶ, vide in Κριθή.

Κελαδιδῶν, Bœotii dicunt pro γελᾶν, Ridere. Heſych. Pro quo apud Athen. ὀκριδιδῶν. Apud eum enim Stratis comicus dicit Thebanos τῦτα vocare τὰ σῦκα, κωπλάδας δὲ, ταὶ χελιδόνας· Τὸν ἴδιον δ' ὄκνον τὸ μὴ ἐθέλειν, ὀκνεδιδῶν: probans & aliis multis eos καπνωγὼν κῦτας φωνάς. Forſitan igitur ſcribẽdum ὀκνεδιδῶν, vt id ſit idem quod ὀγελᾶν.

Κριδαπίτης, t. 1, c. 727, e. Κριδαποειδὴς, ib.

Κελζίτης, ibid. c. Κελζιακὸς, ib. e

Κελδάνη, Heſychio πέλτη, ἀσπὶς, Pelta, Clypeus.

Κελεῖν, Κελεῖ, & Κελμὸς, vide paulo pòſt in Κέλλω.

Κελέστιον, t. 2, c. 440, f.

Κελτρὸς, οῦ, ὁ, Terribilis. v. l. perperam pro κρυερός.

Κελίζω, F. ξω, Strido, Stridorem edo: thema parum vſitatum eſt, niſi in præt. med & aor. 2 actiuo. Inde enim apud Homer. eſt particip. κεκληγυῖα, vt πεπληγυῖα à πελίζω: & irregularis aor. 2 ἔκριον pro ἔκρεγον, apud eundem: volunt; hũc aoriſt. de induſtria à poeta πεπεῖσθαι μιμήσει τῆς φωνῆς, non ἡμαρτῆσθαι, vt tradit Etymol. ex priſcis grammaticis: exponens ἐψόφησε, πεποίηκε ἀπήχησιν. Vtitur autem hoc aor. 2 κρίνω Hom. Iliad. φ, de equis canens, Τὼ δὲ βίῃφιν, κρίνε δὲ ζυγὸν. vbi Euſtath. quoque eſſe dicit poſitum pro ἔκριγε, & μεμπτικῶς εἰρῆσθαι. Inde VERBALIA Κελμὸς, οῦ, ὁ, ET Κελιγμὸς, οῦ, ὁ, Stridor. Amboapud Suid. ſed hoc poſterius paroxytonως. Nam κρίζω & κριγμὸν (ita enim videtur ſcribendum potius quàm κρισμὸν licet & hoc ferri poſſit, vt τεισμὸς pro τεῖγμὸς) dici ſcribit τὸν τῶν ἀποθνησκόντων τελευτὸν πρὸς τοὺς ἑδόντας γομφίους: dicente & Ariſtoph. in Auibus, Πεπῶπες ὡσεὶ τὰ Γλαυκέτει κεκρηγότες. quòd ſoleat qui fame moriuntur, ringi & animam cum ſtridore dentiumque crepitu emittere. Schol. quoque ibi paroxytonως habet κρίγη, eodem exponens modo: ſed Etymol. rectius κρίγη oxytonως, hoc ex Hipponacte afferens exemplum, Κεγὼ δὲ σικοῦν, ἀγγελέω τι κέκρυξ. Vbi vt πῶς πεκρὼς κρίζω attribuit, ita apud Homerum animæ Mercurium πελίζουσαι ἔποντο· Ὡς δ' ὁπόσοι νυκτερίδες μυχῷ ἀντρου θεσπεσίοιο Τρίζουσαι ποτέονται, ſtridẽtes veſpertilionum ritu. Paroxytonon verò κρίγη ab Heſychio exponitur γλαῦξ: item δαίμονες, ὕδατα.

Κελήθη, t. 2, c. 440, c. Κελθανίας, vide in ſequ. Κελθή

Κελθή, ῆς, ἡ, Hordeum. Et de planta dicitur & de grano eius. De planta cum grano, vt quum Athen. lib. 14, ſcribit ἐμαίαλας dicta fuiſſe τὰ βράσματα τῆς κριθῆς αὐτὰ καθ' αὑτά. Sapius de grano ſolo: vt quum Plut. in Probl. Græc. dicit pleroſque omnes Græcos θεοὺς ταῖς θυσίαις olim vſos fuiſſe τῶν κριθῶν ἀπαρχομένους τῆς πολιτικῆς. quas peculiariter & οὐλοχύτας appellabant. Sic Athen. lib. 1, Τοὺς δὲ πολλοὺς ἀποσεσωπηκότας οἶνου, πλὴν ὅτι τῆς κριθῆς ἡμῖν πίνειν: & libro 10, Pæonas πίνειν βρῦτον ἀπὸ τῆς κριθῆς, & Ægyptios ταῖς κριθαῖς εἰς τὸ πῖμα καταβύειν ſeu εἰς ποτὸν καταπλάσσειν. Homerus πλωτὴν κεκλῆθαι VOCAT Κελθὴ neutro genere, vt Od. ζ, Ῥηϊδίη τ' ἐλαίη τ' ἠδὲ ἀμυγδαλιὴ καὶ λευκὴ. Et rurſum. Παρὰ δ' ἔβαλον ζειὰν, ἠδὲ κριθὴν λευκὴν ἐν ὀλύρῃ ἐμμεξαι. Et Iliad θ, de equis, κεῖνοι δ' ἄκνον ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας. Vel potiùs Ἀπεκλίνεσθαι hoc κριθὴν κείμενον, vt infra dicetur. ‖ Κελθὴ, Hordeum, vel Hordeolum: eſt tuberculum parvum, oblongũ, palpebræ cilio quà pili ſunt, adnaſcens. Externum eſt & foris prominet: atque in eo, ſicut Celſ. ait, tunicà quidam quod difficulter maturescit, comprehenſum eſt. Ex quo patet, plurimum pituitæ in eo contineri, vel ſimplicis vitæque, vel cum alio humore miſtæ. Sic dicitur ab hordei ſimilitudine. Græci alio nomine πυάδας appellant, vt ſcribit Galen. extremo lib. 4 περὶ κατὰ τόπους. Gorr. ‖ Κελθὴ dicitur etiam τὸ περὶ αἰδοῖα αἰδοῖον, vt μύρτον τὸ περὶ γυναικῶν. Quò alluſit Ariſtoph. Pace vbi famulo dicenti, πότερα τοῦτο εἶναι περὶ μῆλα· Οὐκ ἔστι ταῦτ' ἐκεῖνα ὅπερ ἐγὼ περὶ κριθὰς ἔχει, ſubiicit Trygæus, Οὐχ ἑκὼν ἄνους ἦν ἄρα; & reſpõdet famul⁹, ἀλλ' ἐς ἐπιθεσιν Δώσουσιν αὐτὰς αὖθις: non hordea ſeu hordei grana intelligens, ſed glandẽ penis, à ſimilitudine. Porrò à ſuperiore κριθὴ eſt COMPOS. Κελθολόγος, ου, ὁ, Qui hordeum colligit, Hordelegus. Plut. in tio Quæſt. Græc. κριθολόγον apud Opuntios dictum fuiſſe ſcribit τὸν ὀπτὸν θυσιῶν ὄρχιπα καὶ κεμαζόμενον ταῖς ἅπαξ χαῖς, quoniam olim plerique omnes Græcorum θεοὺς ταῖς θυσίαις ἐχόντων ταῖς κριθαῖς ἀπαρχομένων τῆς πολιτικῆς, hoc eſt eum qui hordei primitias ab offerentibus accipiebat, iiſque rem ſacram faciebat. ITEM Κελθοτράγος, ET Κελθοφάγος,

Hordei comeſtor, Qui hordeo veſcitur, ſeu victitat. Ariſtoph. Auibus, ἴσθ' ὅτι ἀνάγκη ἐκ τῶν γήϊνων πέμματα φύλλα μυρία κριθοτράγου παρεμπλέκειν τῇ ἠθμῷ. id eſt κριθοφάγα. VNDE Κελθοταγία, ας, ἡ, Hordei comeſtura: pœna militaris apud Polyb. ITEM Κελθοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hordeum ferens, ſeu Hordei ferax. ET Κελθοφυλακία, ας, ἡ, Heſychio ἀρχὴ ἐστὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς κριθῆς: forſan qua obſeruatur cauetúrque ne hordeum ad exteros exportetur. Denuata ſunt ab eodem vocabulo alia etiam: NIMIRVM Κελθώδης, ης, ὁ καὶ ἡ, Hordeaceus. vt κριθώδης ἄρτος apud Nonn. ET Κέλθινος, ου, ὁ, itidem Hordeaceus, Ex hordeo confectus. Athen. lib. 1 & 10, κρίθινον πτισανοπόσιν εἶναι. quem eſſe καρωτικὸν ait & ἐμπνιγόμενον εἰς τὰ νῶτα πίνειν μεθυσθέντας: appellari autem πτισάνην ſeu βρῦτον nomine. Sic apud Plut. Erot. μᾶζα χοιρεία πίνειν ἔοικεν σύκινον πέμμα καὶ κέλθινον. Et Luc. Macrob. κριθίνῳ ἄρτῳ χαιρόντως. Et apud Athen. lib. 7, Καὶ κρίθινον πέλανα, δουλικὸν χόρτον. Rurſum apud Plut. κρίθινον ἄλθυρον, vt apud Theophraſtũ κρίθινον ἄχυρον, acus hordeaceũ. ITEM Κελθιτίας πυρὸς, Triticum hordeacei generis: ſeu Hordeago, vt Gaza vertit apud Theophr. Hiſt. pl. lib. 8, cap. 2, vbi dicit, πλὴν εἰ τὸ ἦχος πυρῶν πίπτει εἰς καλάμου σπυρίδας ἢ κριθίνας. Eſt inde & DIMIN. Κελθίον, ου, τὸ, Hordeolum, ſeu Hordei granulum. Athen. lib. 5, de Athenione, ὑπερφάσκοντι δ' ἐν τῷ πόλει καὶ τῇ φωνῇ τῇ ἐπ' αἰσχρῶν ἐπιδείκνυσθαι, κριθίδια ἐκ πυρῶν ἑλίττοντι δημοσίᾳ. Denique eſt inde VERBVM Κελθιάω ῶ, & ex hoc VERBALE Κελθιάσις, εως, ἡ. Equus κριθιᾷ, ſeu κριθιάσει laborare, dicitur quum ex itinere aut curſu adhuc anhelabundus hordeum deuorarit, indéque cruditate vexari cœperit, quæ ſubter tergus irrepens per totum corpus euagatur: ita vt conuellatur equus, neque pedibus inſiſtere vel articulos inflectere valeat. Eo in morbo magna cum vi lotium egerit: ſudor fœminibus & coſtis erumpit: cibus inter ſuſpiria datus raptim cum anhelitu trahitur. caducus recuſat excitari, ſed decumbens pabulo veſcitur: oculi malè habent, viſui caligo ſuccedens offunditur: os fœdis vlceribus, quas aphthas nominant, vitiatur: cremæ palati verſuſque ſublimes attolluntur & feruorem quendam expirant, ſanguine turgent venæ. Autor Hierocles in Hippiatr. lib. 1. vbi Apſyrtus quoque iiſdem propemodum verbis hoc malum deſcribit. Meminit eius Ariſtot. etiam Hiſtor. anim. lib. 8, cap. 24. Ruellius cum Gaza vertit Hordeationem. Alioqui κριᾶν dicitur etiã E nimio hordei paſtu laſciuire: vt ὑβρίζειν ἐστὶ ἐκ μαζάρων ἔσθοντα σκαρδύλλειν καὶ κριᾶν τὰ πῶλον. Autor Poll. lib. 7, cap. 10. vbi & hæc legũtur ex Sophocle, ἕως ἂν κριάσῃς ἵππου: ſed non ſine mendi ſuſpicione.

Κελθιάσις, Κελθιάω, Κελθίδιον, Κέλθινος, Κελθολόγος, Κελθοτράγος, Κελθοτραγία, Κελθοφάγος, Κελθοφόρος, Κελθοφυλακία, Κελθώδης, vide in præced. Κελθὶ.

Κέλια, & Κελιαδᾶν, vide in Κέλιος. Κέλι, in Κείλω.

Κέλιος, ου, ὁ, pro κίρκος dicitur. hoc eſt Annulus. ſeu Circulus: ea ſignificatione qua Virgil. Æneid. lib. 5, -- it pectore ſummo Flexilis obtorti per collum circulus auri: id eſt Torques. Pro Annulo. Theophr. Hiſt. plant. l. 4, cap. 2, de cucifera arbore, ἐξ οὗ καὶ τοὺς κρίκους περιδουμένους εἰς τοὺς σφραγιστῆρας τοὺς ἐξ ἐλέφαντος. Ex quo velares detornant annulos, interprete Plinio lib. 13, cap. 9. Vbi vt ſunt κρίκοι τῆς σφραγῖδος, ita κρίκοι ἱστίων apud Herodot. Annuli velorum: & κρίκοι τῆς δίκτυον, apud Pollucem, qui & δικτύλιοι: vt quũ dicit, κρίκοι δ' αὐτοῖς ἐκάλουν ἐκεῖνοι. Sunt & alii in naue κρίκοι δι' ὧν οἱ κάλοι διείρονται, qui & κίρκοι nominantur, teſte eodem Polluce. Sic Ioſeph. quoque dicit, ἐξήνεγκε δὲ τὴν κρίκων καλώδια. Sunt & τῆς ἁλύσεως κρίκοι, catenarum annuli, necnon loricarum, qui & ἁλυσιδωτὰ nominantur. De vtriſq; Alex. Aphrod. Probl. l. 2, τοὺς δ' ὁμοίους ἑαυτοῖς καὶ ἀπ' ἀλλήλων αὐτοὺς καὶ ἀδιακόπους κρίκους κρίκον. Pro circulo, ſeu brachiali & armilla, hoc eſt circulo e ferro aut alio metallo qui brachio circundatur, accepit Eratoſthenes, ſcribens Demoſthenem ἐκ κρίκου καλεῖν τὸ ῥαψάμενον φυλάττειν· τὸν δὲ κρίκον αὐτὸν φορεῖν ῥᾳδίως ἀφιέμενον χαλκοῦν. vt ex eo refert Plutarch. ſub finem vitæ Demoſth. Feſto autore Circites dicuntur circuli ex ære facti. Heſ. ET IAM Κέικα affert pro κρίκοι, tanquam à nomine ſing. κρίξ. Porrò ab hoc κρίξ, ſiue illo κρίκος, eſt DIMIN. Κεκίλιον apud Alex. Trallian. cap. De dolore colico. Sic enim ibi in cuiuſdam φυλακτοῦ ſeu amuleti deſcriptione, λαβὼν δακτύλιον σιδηροῦν πίσσει ἠμμένῳ τὸ κρικίλιον αὐτῷ ὑπεκγράψον, circulum ſeu circumferentiam eius. Sed planè nouum hoc diminutiuum. Eſt inde & VERB. Κελκαδᾶν, ſignificans τὸ ὠὸν ἀλλαξαι πρὸς δακτύλιος ὡς φησὶ κρίκος, autore Heſychio. Eſt & aliud inde VERB. Κελιόω, ῶ, ſignificans Annulo tranſicio & infibulo. Strabo lib. 11, σπυρίζουσι δὲ τοὺς χιτῶνας, ὧν αἱ πλεῖαι κυκλοῦνται τὸ χεῖλος τῇ σίμακος χαλκῇ. Inde VERBALE Κελιωτὸς, οῦ, ὁ, Annulatus, vel Annulis conſertus. vt κρικωτὸς θώραξ, qui & ἁλυσιδωτὸς & ἁλυσιγωνὸς, Lorica conſerta annulis ſeu hamis. At ἐμπυρωτὸς σφαῖρα, à Gell. redditur Sphæra pertuſa, teſte Bud.

Κελιαω, & Κελικτὸς, vide in præced. Κέλιος.

Κέλμα, τ. ἔχε 425, f

Κελμῖτις, & Κελμοίτης, vide in ſequ. Κείμενος.

Κείμενος, ου, τὸ, Farina craſſior, vt quæ per cribrum laxiora habens foramina tranſmiſſa eſt: pollen autem, quæ per κοσκινεῖον ſiue ἀλβυρίστριον. Galen. enim in Lex. Hippocrat. κρίματα vocari ſcribit ἃ ἀφ' ἁλὸς ἁπλῶς, καὶ ἀδρομερέστερα καὶ μᾶζαν τὴν ἀλφίτων: quæ craſſiorem in modum mólita ſunt. Sic idem Simpl. medic. lib. 7, κρίμνον nominari ſcribit τὸ πεχυμενὲς τῶν πυρίνου καὶ τῶν ἀπὸ ἀλύρου. vt & Dioſc. lib. 2, cap. 11, κρίμνον eſſe tradit τὸ ἀδρότερον τῶν καταγομένων τὴν ἀλύρου χονδρώδη τὰ πτύελα καὶ τραχύ, ἐξ οὗ ὁ πολὺς γίνεται, farinam è tritico zeáve craſſius confectam ſeu mólitam, è qua confici pulles ſoleant. Rurſum Galen. Comment. 2 in Prognoſt. Hippocr. κρίμνα vocari tradit, τὰ τῆς ἀλφίτου ἐμφερέστερα τῆς πεπεσσομένης κριθῆς μόνον ἀπλῶς, ἀλλὰ πεφθέντα δυνάμενα τὸν ὠὸν τὸ μὴν καταπροσθεῖν εἰς ἄκρας λεπτὰ μέρεα, γίνεται κίμνον. Vtitur porrò hoc vocabulo Hippocr. De morb. lib. 3, dicens, πῶμα πιτύινον τὸ ἄνω τοῦ κρίμνου. Et aliquanto antè, δίδοται πτισάνη τὸ ἄνω κρίμνου. Idem De nat. mul. κρίμνα πύρεια ἰωβαλῶν δίδου μυσσόμενον. Et rurſum De morb. l. 3, ὑδατώδεα κρίμνα κριθῶν βεβρεγμένων δίδου. Suid. κρίμνα eſſe ſcribit τὸ κριθῶν, Hordeumue ex quo per apocopen Homerum feciſſe ſuum κρὶ λεύκην: & πολυκρίμνου hinc dici τὴν πολύκριθον, Drutem hordei. Exempla autem huius ſignificationis iſta ſubiungit. Ex Epigr. Αὐτάνης ὁ σχοῖνος ἐχων ἄλητ καὶ δύο κρίμνα. Et ex Vabrio, Ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφῆκα βίου τὴν ὑπὸ κρίμνα μὲ φιλοῦσαν πρώτην, hordei grana. (Apud Heſych. verò Κεμμάτιον, κρίθινον: qui tamen κεμμοὺς eſſe dicit etiam λύκους ποίας βοτάνας, herbas quaſdam albas) A ſuperiore porrò κεμμὶς ET CITVR Κριμίτης πλακοῦς, apud Athen. lib. 14, ἐξ ἀλφίτων μεμιγμένος, Placenta è farina craſſius molita, ſeu è craſſioribus farinæ fruſtulis quæ à mola bene contuſa & contrita non ſunt. Apud Heſych. verò Κριμίτης, πλακοῦς κοσκίνου εἶδος: idem procul dubio cum Athenæi κριμίτης. ET Κεμμιῶδες οὖρον apud medicos, Vrina cui innatant craſſa quædã fruſtula ſimilia fruſtulis illis farinæ craſſioribus. Hippocr. in Coac prognoſt. ὅσοισι πυτίοισι κεμμιώδεες ὑποστάσιες εἰσὶν. Idem in Aphor. κεμμιώδεις δὲ ὅταν οὖρα γίνηται. Et in Prognoſt. κεμμιώδεις δὲ ὅταν οὖρα ἐπιστήσωσιν, ὑποστάσεις. id eſt πεχεῖς in modum κεμμου.

Κεμμὶς, & Κεμμώδης, vide in præcedenti Κεμμα.

Κείντα, & Κεῖντα, vide in Κείω.

Κείνη, Heſychio κοιδία, Vtrica.

Κεῖνον, ου, τὸ, Aridum, Siccum: dicitur de paupere & mortuo. Eſt verò & ſaltationis genus. Ita v. l. ied perperam pro κεῖνον.

Κείομαι, τ. 2, c. 425, 2 & e

Κεῖον, ου, τὸ, Lilium: quod & λείριον. Dioſc. lib. 3, cap. 106, τὸ βασιλικὸν κεῖον à nonnullis vocari λείριον tradit, & τοῦτο τὸ αὐτὸς esſe στεφανωματικὸν. Suidas κεῖον nominari ſcribit & πρὸ κολοκύντης, cucurbitam: alii potius florem cucurbitæ, vt qui lilii florem referat. Idem Suidas annotat, Ariſtoph. in Nub. dixiſſe etiam κεῖος τὸ ἄνθος, pro αἰσχύνεσθαι αἰ ἄρχαι τοῦ σώματος μετὰ τῶν κεῖων. hoc

autem κρίνον κακῶδες ἀπὸ τῆ τ κρίνος, vt τ πῖχος: quosdam verò dicere esse metaplasmum. Ita sanè λίνδριον dicitur pro λίνδρος: & vt λίνδριον pro λίνδρα, ita etiam κρίντα pro κρίνα, Ionicώteron. ab Herodoto nimirum lib.2,pag.77.ibi enim dicit, φύεται ἐν τῷ ὕδατι κρίνεα πολλά: ab Ægyptiis λωτὸς dicta. Et rursum, ἔστι δὲ καὶ ἄλλα κρίνα ῥοδώδεα ἐμφερέα.]Verùm & τοῖς πλωχοῖς appellant κρίνα, teste Suida. vt & Poll.lib.6, cap.47, τὸν πίνην siue πλωχὸν à quibusdam γυμνὸν & κρῖνον nominatum fuisse refert.Itidem Hesychius, κρίνον, (inquit) τὸ ξηρὸν, Siccum, Aridum. Ponitur & ὅλως πλωχὸν καὶ πικρόν, καὶ ἀκαπνώτερος. Est eodem Hesychio teste etiam χῆμα χοϊκὸς ὁ χόανος. cuius rei & Athen.meminit lib.3, & ex eo Eust. pag. 1018. Ibi enim, quum dixissent κρίνον esse speciem quandam mazæ, subiungunt esse etiam χῆμά τι χοϊκὸν ὀχάνου apud Apollophanem in Daulide. Huc alludisse videtur Plut. in lib. De discern. adul. & amico sic scribens, πλὴν Πτολεμαῖος πλούτου καὶ πολυτελείας καὶ ὀλολυγμοὺς, καὶ κρίνων καὶ τυμπάνων ἴσχε σχέσις, ἀνοίσεται ὀνομάζων καὶ ἡδὺν λαστρικὸν. Porrò à κρίνον quod est lilium, deriuatum ΘΕΣΙΚΡΙΝΟΝ Ν Ο Μ Ε Ν Κρινὼν, ῶνος, ὁ, Lilietum, hoc est Locus consitus liliis. Ε Τ Κρινωνιὰ, ᾶς, ἡ, Lilii planta. Theophr.Hist.plant.lib.1,cap.2. ῥοδωνιὰ δὲ καὶ κρινωνιὰ καταπεπήγασι τῇ καυλῷ φύεται, ὡς καὶ ἡ ἀχανής. Ibidē, φύεται δὲ ἡ κρινωνιὰ καὶ ῥοδωνιὰ καὶ ὅλου τοῦ καυλοῦ πλήθους.

Κρίνω, Secerno, &c. t.2,c.413,c. Κρίνω, vel Κρίνομαι, Decerno, &c.ib.e. Κρίνω, Seligo, &c.ibid.g. Κρίνω, Discepto, &c.c.414,a. Κρίνω, Iudico &c.ibid.f. Κρίνω, Accuso, &c.ib.h. Κρίνω, pro κατακρίνω, c.415,c. Κρίνω, pro ἐκπρίζω, ibid.

Κρινὼν, & Κρινωνιὰ, vide in Κρίνον.

Κρίξαι, Hesychio ἠχῆσαι, φωνῆσαι: à them. κρίζω.

Κρίξος, Polluce autore idem quod κιρὸς, quod vide. Infrà Κρισὸς.

Κριοδόκη, t.2,c.440,c. Κριοδόκη, ib.
Κριοπλὴξ, ibid.d. Κριόπυρ, ib.c
Κριοκοπέω, ibid.e. Κριομαχία, ib.
Κριόμυξος, ibid.e. Κριον, t.2,c.418,a
Κριοπρόσωπος, t.2,c.440,f

Κριὸς, Aries, &c.t.2,c.439,b. Κριὸς, Machina bellica, &c. ibid.d. Pro κριὸς ὠοβολίσκος, quod interpret.Cicer arietinū, à capitis arietini similitudine, Athen.habet κρῖος, per diphthōgum & properispomenon, vt suprà docui. Non solùm tamen apud Theophr.sic legitur, sine diphthongo videlicet, & oxytonon, sed apud Dioscor. etiam.ita enim apud eum, lib.2, c. 126, καλοῦται δὲ ὄπιον αὐτὸ (τὸ ἐμβόλιον videlicet) κύδος, κριός. Κριὸς in architectura, c.440,b. Κριοὶ, Populus Atticæ, &c.ib.c.

Κριοφάγος, ibid.f
Κρίπω, Sordido: si non mentiuntur v.l.
Κρισαι, Hesychio sunt ἕξεις ἐπιστημαί.
Κρίσιμον, τὸ, t.2,c.418,c. Κρίσιμος, t.2,c.417,g
Κρίσις, Iudicatio, &c.t.2,c.416,a. Κρίσις, Causæ dictio, &c. ibid.c. Κρίσις, Decretorium belli prælium, &c.ib.d.
Κρίσις, apud med.&c.ib.f
Κρίσμιον, Hesychio φυλακτήριον.
Κρισμὸς, οῦ, ὁ, Suidæ Stridor dentium, seu Stridor cum dentium collisione. pro κριγμὸς, vt τεισμὸς pro τειγμὸς. Vide Κρίζω.

Κρισσὸς, οῦ, ὁ, pro κιρσὸς dicitur, vt κρίσις pro κίρσις. V N D E Κρισσοκάδωνες equi dicuntur qui varices habent in testiculis, Qui laborant τῇ κιρσοκήλῃ: & ob id inhabiles sunt admissuræ. Ita enim Apsyrt° in Hippiatr. κρισσοκάδωνες ἵπποι λέγονται οἱ κῷ τῆ διδύμων κιρσοὺς ἔχοντες, ἄθρει μὴ φωὶς ὀχείαι. Meminit Hesych.quoque huius vocabuli, scribens, κρισσὸν dici πᾶν ὃ περὶ τοὺς ὄρχεις γινόμενον ὄζημα, ὅπερ ῥέπει ὁ ἰξὸς, vel πᾶν ὃ περὶ τοὺς ὄρχεις ὄζημα συλλαμβανόμενον καὶ ὀζῶδες, Varicem, quum videlicet venæ contortæ nodosum quendam tumorem excitant. Dixi suprà, apud Poll. scribi κρίξος: pro quo malim κριξός, oxytonos, vt Ionicum Doricúmve sit pro κριμὸς, sicut δίξὸς pro δισσὸς.

Κρίτινος, Hesychio τέρμινθος, Terebinthus.
Κρίτις, idem ὀδόντας, Dentes: at Κρῖται Doricè pro κριτὰὶ, Iudicem.
Κριτήριον, t.2,c.419,a.

Κριτὴς, t.2,c.418,f Κριτὴς, ib. Κριτὴς, t.2,c.419,c

Κρουΐσιον, à Græcis schol. & lexicogr. exponitur κρούων τοῖς ποσὶ, Pulsans pedibus, in hoc loco Homeri Il.χ, Ὡς δ' ὅτε πὴς ἁπὸς ἵππος ἀκοστήσας ὀδὸν ἀείρῃ, Δεσμὸν ὑπορρήξας ἑλίσσων κρουΐσιον: nonnullis tamen accipientibus etiam pro ὀπτασιωμένων, χειμαίζων, Libidine incensus, Lasciuiens, Hinniens. Sed verisimilior est prior expositio, vt ex etymo & origine verbi patet. quum enim sit ΘΡΟΥΩ τὸ κρούω, exempto υ, merito significat τὸ κτυπῶ καὶ ἠχῶ τοῖς ποσὶ, τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτῶ ἢ κροτῶ, teste Etymologo. vt apud Virgil. sonipes Quadrupedante putrem sonitu quatit vngula campum.

Κρύβαλος, Hesychio ὁ μαλὸς τῆ παιδίων: (qui Suidæ κρύζυλος) & αἱ τρίχες τῆ αἰδοίων, pili in pube.

Κρυβίζω, verbum ex quo fit κρυβίζω, ἀφαιρέσει τῆ β, καὶ κρέσει τῆ τ εἰς χ. Etymol. At Κρύβιζοι, gens Thracica, teste Hes.Strab.& Herodoto.

Κρυὸς, eidem H.est νοσώδης, ἀσθενὴς, Morbosus, Inualidus.
Κρύα, eidē est ἡ κρύη. Apud Hesiod.est etiam accusatiuus μετατετραμμένως ex regulari accusatiuo κρύην. Vidē t.2,c.441,a.

Κρυαλὴ, t.2,c.441,c. Κρύαλλος, ib.d.Infrà κρυσταλλίον.
Κρύη, Trama, &c.t.2,c.440,g. Κρύη, Arena littorea, &c. ibid.h. Κρύη, Littus, &c.c.441,a.]Hesychio κρύη est etiam πίμπλαμαι εἶδος, ἡ ῥοδωνιὰ itidemque Suidæ.

Κρυηΐας, t.2,c.443,g. Κρυηδίζω, t.2,c.442,a
Κρυηδιομὶς, ib.c. Κρυηΐζω, t.2,c.441,c.& 444,d
Κρύηπος, t.2,c.443,g. Κρυὴς, t.2,c.441,c
Κρυηβοφὼς, t.2,c.442,g. Κρυηοδίλιον, t.2,c.443,a
Κρυηόδιλος, t.2,c.125, f.ob.
Κρυηόδιλος, t.2,c.441,b.& 442,g
Κρυηόδιλος, t.2,c.443,a. Κρυηοδίλη, t.2,c.441,b
Κρυηοειδὴς, t.2,c.443,c. Κρυηοείμων, ib.d
Κρυηΐες, ib.f. Κρυηόμαχμα, ib.c
Κρύηος, t.2,c.441,d. Κρυηόπυλος, t.2,c.443,d
Κρύηος, t.2,c.442,d

Κρυοσφὶς, animal quoddam quadrupes in Æthiopia, teste Hes.Sic Plin.lib.8, cap.21, Æthiopia generat crocutas, ex cane lupoque conceptos, omnia dentibus frangentes, protinusque deuorata conficientes ventre. Et c.30, de hyæna, Huius generis coitu leæna Æthiopica parit crocutam, similiter voces imitantem hominum pecorumque.acies ei perpetua in vtraque parte oris, nullis gingiuis, dente continuo: qui ne contrario occursu hebeteretur, capsarum modo includitur. Meminit & Porphyr.lib.3 ΘΕΣ ἀπὸ χῆς ἐμψύχων.

Κρυσὸς, t.2,c.443,g. Κρυσὺδ ωλος, ib.c
Κρυσὺδ ηλὸς, ibid. Κρυσυδίζω, t.2,c.442,a
Κρυσύη, t.2,c.441,g. Κρυσύλτιμος, t.2,c.442,a
Κρυσὶς, t.2,c.441,e. Κρυσίφασις, ibid.b
Κρυσώδης, t.2,c.443,c. Κρυσωπὸς, ib.h
Κρυσωπερὸς, t.2,c.444,d

Κρυσίζει, Hesych.καυσάζει ταχέως, Citius te admoue.
Κρύμβος, eidem est ὁ ἀνάνδρος: necnon ὁ καπυρὸς: affereti itidem κρομβόπυγη & pro καταπυγοδυλομήνη & pro καπυρόπυγη. pro quo posteriore suprà κραμβόπυγη ex κρόμβος.

Κρόμμιον, ου, τὸ, Cæpa: τὸ ἀφρῶδες ὄξος τῆ πίτῳ φασὶ σφάγιον ἱερεῖον θυόντων τῷ οἴνῳ, inquit Hesych. Sed rustici potius & sordidi hoc obsonio vtuntur, & vinosi ad excitandum appetitum vini. vnde per reprehensionem apud Xenoph. in Sympos. κρομμύων ὄζειν. quanquam & ibi οἱ συμπόται dicuntur πάλιν πιεῖσθαι εἰ τις αὐτοῖς ὀσφρήσεται κρομμύων: secundum Hom. Il.λ, ὅθι δ' κρόμμυον πότῳ ὄζον. Quinetiam ibi dicitur τῇ εἰς μαχαιρίδιον ἐμπεσόντι καλῶς ἔχει κρόμμυον ὑποβρόχαλον: eorum imitatione qui gallis gallinaceis allia comedenda præbent quum eos volunt committere. Prouerbialiter κρόμμυα ὠδίειν, vel κρομμύων ἐσφραίνεσθαι dicitur qui inuitus flet, seu qui inuitus ad lacrymandum prouocatur, & pœnas dat: quia cæpa oculis admota lacrymas ciet: eā ob rem à Columella dicta Lacrymosa. Ita Bias apud Diog. Laert.lib.1, Haliatti Lydorū regi mandanti vt ad se veniret, rescribit, ἐγὼ Ἀλιάττῃ καλῶν κρόμμυα ὠδίειν: pro κλαίειν καὶ ὀιμωζειν, Pœnas dare suæ arrogantiæ & insolentiæ. Et apud Aristoph. Ranis, Xāthias vapulās, Æaco rogāti, Τί δῆτα κλαίεις; respōdet,

κραμμύων ὀσφραίνομαι, cæpas odoror. id est vapulo, & pœnas do, seu ob verbera cuti inflicta fleo. quia cæpæ naribus oculisve admotæ lacrymas prouocant etiam nolentibus. Quapropter etymon illud quod afferunt, valde consentaneum est, nimirum κρόμμυον ex eo dictum esse quòd αὐτοῦ ὀσφραινόμενοι τὰ ὄμματα πιμπλᾶσι τῶν κάρα μύοντες. oculos enim claudere, & emittere lacrymas consueuerunt qui ipsum naribus oculisve admouent, vel qui ori ingerunt, ii etiam qui in frusta concidunt. Quod etymon sequendo, vnico potius μ scribendum esset, vt sanè apud Homerum scribi comperimus, metri lege postulante, nō solùm in loco suprà citato, sed etiam in hoc, Od. τ, Τὸν δὲ χυτὸν ἀσπὶς ἐφὴ καὶ σκαλίωπα. Οἷόν τε κρομμύου λοπὸν κεφαλῆνος. Nec apud Hom. tantùm, sed etiam apud Xenoph. & Athen. Gemino autem apud Aristoph. & alios comicos, postulante geminatione τοῦ μ lege metrica. Porrò à κρόμμυον DERIV. Κραμμυοξυρισμία, Acidus ructus qualis eorū est qui cæpas comederint: seu Acidus ructus ex cæparum esu. vide t. 1, c. 1147, h. ET Κραμμυώδιον, ου, τό, Crommygetiū: olus mixtæ naturæ ex getio & cæpa. quare Gaza cæpigetium vertit, apud Theophr. Histor. plant. lib. 4. Item Κραμμυῶντος dicta est insula quædam à cæparum fertilitate. sita est iuxta Smyrnam, teste Plin. lib. 5, cap. 31. Et Κραμμύουσα, pro Κραμμυοῦσα, insula Iberiæ, eandem ob rem sic appellata: necnon Κραμμοῦν, vrbs vicina Ascaloni. Corinthiaci etiam agri vicus quidam à nonnullis Κρομμῶν siue Κρομμοὺν aut Κραμμοῦν dicitur, qui ab aliis Κραμμῶν siue Κραμμοὺν: vnde Κραμμωνία siue Κραμμουνία ἡ, interfecta à Theseo. Vide Paus. in Atticis & Corinth. item Strabonem. Steph. per ο gemino μ scribit, vnico Plinius. Quæ in scriptura nil interesse puto, quum Hesych. κρόμμυον dici tradat pro κρόμμυον. sed siue per ο siue per ω, siue vnico siue gemino μ scribatur, malim scribi oxytonos.

Κρόνια, Κρονίδης, Κρονικὸς, Κρόνιος, Κρόνιππος, Κρονίων, Κρονόλοφος, vide in sequ. Κρόνος.

Κρόνος, νου, ὁ, Saturnus: dictus ἀπὸ τοῦ χρόνου, quòd cum ipso tempore extiterit, vel potius ante ipsum tempus, autor ipse temporis. quò & Aristot. respexit in lib. De mundo, scribens, Iouem, τὸν Διὰ, dici esse filium κρόνου καὶ χρόνου, vtpote διότι ἐξ αἰῶνος ἀτίμητος εἰς ἄπειρα αἰῶνα. Fingitur is à poetis πανσοφώτερος: quapropter prouerbiali ioco ponitur pro morosō sene, necnon pro malefico. Ita Heliodorus quidam quum ex astrologo cognouisset Saturni planetam sibi aduersari, noctu templum ingressus aureámque Saturni statuam furatus est, hæc addit verba, Τίς θεῶν κακοποιὸς ἐλάνθη, πίεσαν, Δίεσπα, καὶ γοῦν τίς τίνος ἐστὶ Κρόνος, & nosces vter alterius sit Saturnus. Quoniam verò antiquissimus omnium deorum habitus fuit, & prisci mortales qui sub eius regno vixerunt, simplices fuisse prædicantur, ideò à comicis vsurpatur κρόνου vocabulum pro bardo & fatuo, seu deliro sene. Aristoph. Vesp. Καὶ πῦ πραγῳδὸς φησὶν ἀποδίξειν κρόνος Τὸν νοῦν, prædicat se ostensurum tragœdos esse bardos & fatuos vt eos qui Saturni tempore vixerunt. Et in Nub. ἐγὼ δίδαξες πῶποτε, κρόνος ὤν, quum senex sis & delirus. INDE Κρόνιππος, Qui valde stultus est, Vehemēter delir⁹: nomine ἵππος epitaticā vim habēte. Aristoph. in eadem Nubium fabula, σὺ δ' εἶ κρόνιππος. ET Κρονόλοφος, Senex delir⁹: de quo t. 1, c. 701. h. NECNON Κρονικὸς, οῦ, ὁ, accipitur pro Veruſtate desipiens, Præsenio delirus & fatuus: seu Priscam fatuitatem redolens quæ sub Saturno fuit. Aristoph. Pluto, Ὦ κρονικῆς γνώμης λημᾶτε τοῦ φρενὸς ἄμφω. Sic Κρονίων ζῆν ab eodem comico in Nub. dicitur pro ἀρχαϊκῶς ἀνοήτως, Priscam fatuitatem seu stoliditatem redolere. Ὦ μακρὰ σὺ (inquit) ᾧ κρονίων ζῶν καὶ βεκκίλλων, Saturnia tempora & priscam redolens stultitiam. Alioqui Κρονικὸς & Κρόνιος sunt possessiua nomina à Κρόνος, significantia Saturnius: vt Κρόνιος ἀστὴρ, Saturnia stella, vna ex septem errantibus. Et Κρόνιος μὴν, Saturnius mensis, Saturno sacer mensis. Ita autem antiquitus fuit appellatus mensis qui postea ἑκατομβαιὼν à sacrificiis maioribus quæ eo mense fiebant quòd esset initium anni. Sacra quæ in honorem Neptuni peragebantur, DICVNTVR Κρόνια, Saturnalia: ἨΝΔΕ Κρονίδης ἡμέρα, Saturnales dies, apud Plut. in Cicerone. Hesych. ista κρόνια scribit mense Hecatombæone agitari solita. Athen. verò Romæ τὰς τῶν κρονίων ἡμέρας vetere more scribit ἑορτάζειν πρὸς αὐτῶν ὑπὸ τῶν δεσποτῶν παίζοντας μετὰ τῶν οἰκετῶν ἀσυντάκτως: morem autem hunc eos à priscis Græcis esse mutuatos. Denique à Κρόνος sunt PATRONYM. Κρονίδης & Κρονίων, Saturni filius. Saturnius. Hom. Odyss. ι, Ζεὺς Κρονίδης. Odyss. ξ, Θεοὶ πάντες ἑορτάζουσι Κρονίωνες. Sic Hesiod. Erg. Δαίνυσθον δὲ Κρονίωνι ἄνακτι. Affertur κρονίων & pro Antiquus homo, ex Hesychio, qui κρονίωνας vocari scribit τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους, veluti nepotes Saturni deorū omniū vetustissimi.

Κροντᾶ, Hesychio καταπύεται, Putrescit.

Κρονίδαι, & Κρόνιοι, eodem autore vatum genus sunt.

Κρόξ, t. 2, c. 441, a. Hesychio est κρόκος, Crocus.

Κρόπιον, eidem est ἀξίνη δίστομος, Securis anceps, Bipennis.

Κροσὸς, & Κροσόν, vide paulo pòst in Κρωσός.

Κρόσσαι, (inquit Hesychius) quibusdam sunt κλῖμακες ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις, Scalæ scalis superpositæ. alii verò eo nomine accipiunt τὰς κεφαλίδας τῶν πύργων, vel σφαίρας, vel στρώσεις τῶν πύργων, vel τὰ κρηπιδώματα, quoniam κροσσοὺς etiamnū vocant τὰ καταπύματα τῶν ὀμφάκων. Et hæc expositio melior est. nam Homero nomen τῆς κλίμακος incognitum fuit, necdum ipsius ætate bellica instrumenta in vsu esse cœperant. Hæc ferè ille: schol. tamen Homeri constanter pro scalis accipit. vt Iliad. μ, de Troianis Græcorum muros inuadentibus, Κρατέουσι ἐπίσσωτοι ἀκαχμένα δύρατ' ἔχοντες: exponens nimirum ὑπὸ τοῖχον κλιμάκων φέρουσι πύργομάχων ὀπλίσεων: alibi itidem scribens, κρόσσας vocari τὰς πυργομάχους κλίμακας, scalas ad oppugnationem murorum accommodas. sed cum Hesychio potius κροσσῶν nomine intelligendas esse Pinnas murorum aut turrium, patet vel ex hoc loco eiusdem Iliad. μ libri, Ῥίγνυσθαι μάχη πύργος Ἀχαιῶν πρὸς πύργον. Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυσι, καὶ ἔστεσι πύκασσε. Ibi enim satis apertum est intelligi, Pinnas & propugnacula turrium à Troianis esse cōuulsa. quāuis ille iterum exponat κλίμακας ὅτι πρὸς πύργους ἦλθεν. vt sensus sit, Trahebant scalas & muro admouebant vt turres scanderent: sed parum rectè. Insolens enim est dicere πύργον ἔρυσαι pro ὅτι σύροντες ἦλθεν. Itaque ii potius sequendi sunt qui ibi accipiunt τὰς ἐξοχὰς, τὰ ἐξέχοντα, seu τὰ ὑπερκρεμάσματα: metaphora à vestibus, quarum τὰ ἄκρα nominantur κροσσοί. Quam expositionem sequutus est Philoxenus & Orion, illam Aristarchus, teste Etymologo. Verùm & ex Herodoto discimus non esse hic intelligēdas scalas murales, seu apras cōtendendis muris aut turribus ab hoste admoueri solitas: sed eminentias quasdam & pinnas turrium certo interstitio in eis positas, & graduum formam repræsentantes. Ita enim ille lib. 2, pag. 87, de pyramide Cheopis, τοσαῦτα δὲ ὦν αὐτὴ συνέστηκε αἰσάλωμα ἔστω, τοσαῦτα περὶ κροσσοὺς, (Aldina etiam editio per ω scriptum habet) οἱ μὲν βαρβαρικὸς ὀνομάζουσι. Quas κροσσοὺς siue κρώσσους turrium αἰσάλωμας vocat paulo pòst, scribens, χαμόθεν δὲ τὸ σχῆμα τοῦ αἰσαλώματος αἴρεται. Et mox, ἐπὶ δὲ τοῖχον ἕκαστον τοῦ αἰσαλώματος, τοσοῦτον καὶ αἱ μηχαναὶ ἕστασι.

Κροσσὸς, οῦ, ὁ, Fimbria, Limbus: extrema vestis ora quæ eam circumquaque ambit. vt Hesych. quoque κροσσὸς esse dicit τὰ κάτω τοῦ ἱματίου τὰ ῥαμματώδη, & in Κρωσὸς paulo ante, τὰ κάτω τοῦ ἱματίου, quæ imæ vestis oræ affuta sunt. Pollux κροσσῶν nomine villos intelligit qui vestimentis affui solebant. scribit enim κρόσσωσθαι dici τὰ πλουσίως ὀχήματα τῷ ἱματίῳ, Δωσιθέου verò τὰς λεπτὰς κροσσοὺς: qui δασυντὸν sunt villi quidam, vt suprà dixi. eo modo & Suidæ κροσσὸς est ὁ μαλλὸς: is nimirum qui extremæ vesti affuitur. INDE Κροσσῶν ῶ, eiusmodi fimbria villóve prætexo seu circūdo. EX QVO Κροσσωτὸς χιτὼν, seu κροσσωτὸς simpliciter, subaudito substātiuo χιτών, Tunica fimbriata seu villis prætexta. Aratus, τὰρ δ' ἐπὶ δεξιὰ, Φοινὶξ κροσσωτὸς καὶ χιονώδεϊ πάμπαν. Ita enim scribere quosdam pro κροσσωτὸς, tradit Pollux. Nō mirum esse debet vnico hic tantùm σ scriptum esse [illegible] illud κροσωτὸς, quū apud Etymol. quoque κροσὸς, κρωσὸς, κροσωτὸς, vnico itidem σ scripta legantur: vtroque m[illegible]

do in lexico meo veteri. quēadmodum' κόσυμβος quoque & vnico & duplici σ reperiri ſcriptum ſuo loco dixi. ¶In Epigr. verò κρωσὶς eſſe dicitur vas balneatoriæ ſupellectilis ad affundendam aquam: quale Polluci eſt χύτλον & καπύχυτλον, Alexandro Trallian. σίτλα. Sed pro eo ſcribendum eſt κρωσὸς per ω in priore ſyllaba, vt infrà docebo.

Κρίσαλος, Heſychio εἶδος ὑέλου: neſcio an peperam pro κρύσταλλος.

Κρίσνα, eidem ſunt φυλακτήρια.

Κρίσπις, ſiue Γρίσπις, ου, ὁ, dicitur Ferrea cuſpis qua imum haſtile præpilatur, τὸ ἐν τῷ ὑπὸν ἄκρον τῶ δόρατος ὀξύτατον σίδηριον: quod & σαυρωτὴρ dicitur & ἐγχείης ab Homero, necnon σύριγξ. autor Euſtath. pag. 795.

Κροκῶ, & Κροκωτὸς, vide paulo aſtrè in Κροτεῖς.

Κροτάλια, t. 1, c. 460, d. Κροταλίζω, ibid. c

Κρόταλον, t. 2, c. 459, f. Κρόταλος, t. 1, c. 460, a

Κροτηϊδία, αἱ, numerantur à Polluce lib. 10, cap. 31, inter τὰ χαλκία σκεύη, inter vaſa fabrilia, ſeu fabri ferrarii.

Κροτηϊστὴς, t. 2, c. 460. g. Κρότηρες, ib. e

Κροτίω, t. 2, c. 455, c. Κροτίσμα, t. 2, c. 456, a

Κρότισμα, ibid. c. Κρότιστις, ib.

Κροτιστὶς, ibid. d. Κροτοβρυσὸς, t. 2, c. 454, c

Κρότου, Heſychio iidem qui κρότωνες, Ricini.

Κροτοπαγγία, t. 1, c. 454, c. Κρότος, ib. b

Κρούδα, Heſychio ſunt ὑπόκαπα, ὀκτόπελμα.

Κρότων, ωνος, ὁ, Ricinus: τὸ ὠὸν κυνὶ καὶ βοΐ γινόμενον, alio nomine dictum κυνοσχοῖνος, ſiue κυνορέξιος, à canum infeſtatione. De eo hæc Plin. lib. 11, cap. 34, Eſt animal eiuſdem turpitudinis, infixo ſemper ſanguini capite viuens, atque ita intumeſcens: vnum animalium cui cibi non ſit exitus, dehiſcitque nimia ſatietate, alimento ipſo moriens: nunquam hoc in iumentis gignitur, in bubus frequens, in canibus aliquando, in quibus omnia: in ouibus & capris hoc ſolum. Quoniam verò id nullam habet ἔξοδον, ſed vſquequaq; ſui ſimile eſt, in prouerbio dici cœpit κρότωνος ὑγιέστερος, teſte Suida: qui hos κρότωνας vocat κυνείους φθεῖρας, pediculos canũ. ¶Sed & κυνὸς λοιμὸν à nonnullis dictum fuit κρότων, διὰ τὸν ὅμοιον τῶ ζῴου ἐμφέρειαν τῶ σπέρματος: ab aliis vocatum σκηπιωνα ἄγριον ſiue σκηπιὼς ἀγρία, à nonnullis σίναπι κυνῶδες, teſte Dioſc. lib. 4, cap. 164: & Heſychio: ab Herodoto σκηπιωνοειδὲς, lib. 2, p. 78. Dioſc. rurſum citato loco ſubiungit, καυσοῦσι δὲ φύσει ἐν βάθροις πραχθὲν, λεπίζοντα ὅμοιον κρότωνι τῷ ζῴῳ. ἐξ οὗ καὶ ἐπωνόμασται τὸ λεγόμενον κύνειον ἔλαιον. vocans etiam κόκκους iſtius plantæ grana ſeu acinos ricinis ſimiles. Plin. quoq; arborem crotonem appellat, non ſolùm loco ſuprà in Κίκι citato, ſed hoc etiam lib. 16, cap. 22, Maximè foliorum vnitas in ſuo cuique genere permanet, præterquam populo, ederæ, crotoni, quam & cici diximus vocari. Polluce autore κρότων in aure dicitur τὸ ὠὸν τῶ ὠτὸς. Eodem teſte κρότων vocatur μαλακτικὸν ὑγκαῖον ἔλαιον, ὅταν ἔλαιος ᾖ σπέρμα τοῦ ἐλαίου. Galen⁹ ab Hippocr. κρότωνας nominari ſcribit τὰ ὠὰ τῶν πνεύμονι χονδρώδη βρόγχια, cartilagines pulmonis bronchia: lib. 2 De morb. μετὰ δὲ, φησὶ, φύσιν καὶ οἷα ἔλαιος κρότωνες. Heſych. κρότωνα ſcribit à quibuſdã exponi etiam σπυρὸν. Alioqui & vrbis nomen eſt, cuius incolæ dicuntur κροτωνιᾶται. A ſuperiori porrò κρότων eſt COMPOS. Κροτωνοειδὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Crotoni ſeu ricino ſimilis, Ricini ſeu crotonis ſpeciem gerens. Hippocr. De nat. mul. πυκνοτεινοειδὲς τὸν ῥίζαν εἶδον κρότων. pro quo Gal. in ſuo Lexico, κρότωνος ῥίζαν, radicem crotonis: annotans hoc ab Ægyptiis vocari κίκι. Id autem ferre ſemen ſimile κρότωνι τῷ ζῴῳ, ſuprà dictum eſt.

Κροτώνη, Heſychio autore vitium eſt τὸ ὀδυνώμενον τῆς ὄψεως, μάλιστα τῆ ἐλαίᾳ. Meminit huius Theophr. Hiſt. plant. lib. 1, cap. 13, addens à quibuſdam nominari σρίμνον & γόγγρον.

Κρύα, t. 1, c. 1591, g. ob.

Κρύζω, Etymol. ſcribit ex κρεύζω factum eſſe, exempto β, & in vnum contractis ε & υ: neutrum verò quid ſit exponit.

Κρῦμα, t. 1, c. 445, g. Κρῦμαι, Heſychio μύζω.

Κρυμαπὸς, t. 2, c. 446, b. Κρυμαπτὸς, ib. a

Κρῦται, Heſychio κρῶσαι πλῆναι: & τὰ ἄφορα δίνδρα.

A Κρυταῖος, t. 2, c. 461, c. Κρυπδὸν, ib.
Κρυτίζω, ibid. Κρύπτωμα, ib. d
Κρυτὸς, t. 2, c. 460. g
Κρυτοφόρον, dicitur quiddam in nauibus. Heſ. Forſan quod ſuſtinet τοὺς κρυτοὺς καὶ τοὺς ὀχετοὺς τῆς μήτρας.
Κρυτοχαλίφαιον, t. 2, c. 461, b. Κρύφιμα, t. 1, c. 445, d
Κρύπλα, Heſychio ξύλινα ὑποδήματα, quæ & κρυπτίδα, Ligneos calceos, qui Latinis ſunt ſculponeæ. ſed exponit etiam κλεῖς, vt mox κρυπλαίας affert pro κλειδὰς, claues.
Κρυπτίαι, αἱ, t. 3, c. 111, h. Κρυπτίδια, ib. g
B Κρυπτιλάμενοι, οἱ, t. 3, c. 122, a. Κρυπτοφόρου, οἱ, ib.
Κρύπτια, Heſychio ὑφαντὰ ἢ ξύλινα ὑποδήματα: qualia ferè & κρύπλακας κρυπτίδας.
Κρυπτόδμους, t. 2, c. 446. d. Κρυπτόδμιος, ib.
Κρυπτόδους, inquit Heſychius, vocabatur pars quædam non addito rei nomine cuius pars ſit. Euſtath. eſſe dicit nomen αὐλητικοῦ τινος. Sonat fanuam pulſans.
Κρουπεμπρίων, t. 2, c. 446, c. Κρουπεμπὼν, ib.
Κρουπὸς, ibid. b. Κρουπεὺς, ib. e
Κρούω, Pulſo, &c. t. 2, c. 444, c. Κρούω, Collido, &c. ib. g
C Κρυβάζει, Heſychio eſt κατακρύπτει, Abſcondit, Occultat.
Κρυβάδα, t. 2, c. 463, f. Κρυβάδην, ib.
Κρυβὸς, t. 2, c. 462, g
Κρύβις, Heſychio ſunt νεκροὶ, Mortui: forſan διὰ τὸ κρυβῆναι. nam ſub terra ſunt abſconditi. Idémque affert & Κρυβαία, pro νεκυία: & Κρυβίτας pro πεπλευτηκότας, Defunctos. Certè κρυβηλὸς ei eſt κρυπτὸς, Abſconditus, Occultus.
κρύβος, perperam apud Ariſtot. ſcriptum pro κέλυφος.
Κρυγὸς, t. 2, c. 461, f
D Κρύμα, Heſychio δῦρμα: tranſpoſitis literis pro κῦρμα. Affertur ex Æſchylo etiam.
Κρυμαλίας, t. 2, c. 461, f. Κρυμώδη, & Κρυμὸς, vide in ſequ.
Κρυμὸς, ib. c. Heſ. habet Κρυμὸς etiam cum ν. κρυμὸς, (inquit) ſiue κρυὸς, dicitur παγερὸς, ψυχρὸς, μακρὸς ῥίγος, Magnum & glaciale frigus. Sic verò ET Κεκμηὼ affert pro ῥιγῶ. πήσσει, Riget, Horret, Glaciali frigore ſuccutitur. pro quo nonnulli ſcribunt κρυμῶ, ſine ν.
Κρυμώδης, t. 2, c. 461, e. Κρυνὸς, t. 2, c. 461, g
Κρυνὸς, ib. e. Κρυπαδίας, t. 2, c. 463, d
E Κρυπάσκω, affertur pro Coopertio, Occulto: ſine exemplo.
Κρυπτόδημα, Heſychio ὀνειδεσμὸς: forſan quomã inſidiatores ſeſe abſcondũt & in loca occulta abſtrudũt. At κρυπτόμα, apud Suid. ſine expoſitione in vet. etiã codice. In v. l. paroxytonos κρυπτεῖα. expoſitum Occultatio, Officium occulta indagans: ſed ſine vllius autoris teſtimonio.
Κρύπτη, t. 2, c. 463, c. Κρυπτικὸς, ib. e
Κρυπτικῶς, ib. Κρυπτὸν, ibid. b
Κρυπτὸς, ib. c.
F Κρύπτω, Abſcondo, &c. t. 2, c. 462, f. Κρύπτω, Celo, &c. ib. h
Κρυσία, apud Ariſtoph. in Concion. legitur, non ita procul à fine, ἀλλ' οὐχὶ νῦν κρυσίαν αἰτήσομεν. vbi ſchol. eſſe dicit τὸ σκεπάσμα τῆς κεφαλῆς. Sed perperam ſcriptũ pro κεκρυφαλον: de quo ſuprà.
Κρυσταίνεται, Glaciatur, Glaciali frigore aſtringitur, In glaciem coit πήγνυται. Nicand. Alexiph. Ἦμος πιλαμίδων ὑπὸ νηνεμίῃσι κρυσταίνεται ἔαρι.
Κρυσταλλίζω, t. 2, c. 461, e. Κρυσάλλινος, ib. d
Κρυσαλλινὸς, ib. c. Κρύσαλλον, ib.
G Κρυσαλλόπηκτα, ib. d. Κρύσαλλος, t. 2, c. 461, h
Κρυσταλλῶν, & Κρυσταλλῶμαι, t. 2, c. 462, d
Κρυσταλοειδὴς, ib. Κρύσταλος, ibid. b
Κρύφα, t. 2, c. 463, f
Κρυφαῖος, ib. h. Inde ADVERB. κρυφαίως, Suidæ κρύφα.
Κρυφάλεια, Galea, κρατὸς: apud poetas ſolùm in vſu. Ita v. l. ſed perperam pro κρυφάλεια. Κρύφαλον autem, Heſychio σκεπάσιον.
Κρυφαδὸν, eidem H. eſt κρύφα, Clàm, Occultè, Latenter.
Κρυφῆν, t. 2, c. 463, f. Κρυφηδὸν, ib.
H Κρυφίους, Heſychio ὑπόκλοπος, ſeu Qui animum ſuum occultat, Qui animi ſui cogitata celat nec vlli aperit. Idem κρυφίους.
Κρύφιον, τὸ, ſubſt. t. 2, c. 464, b. Κρύφιος, t. 2, c. 463, h
Κρυφίους, ſiue Κρυφίους, idem qui κρυφίους, & κρυφίους. Heſychio δόλιος, πανοῦργος: itidemque Suidæ, qui hoc affert

exemplum, ὧν δὲ ἐχόμενος καὶ κυρίλος. A
Κρυψις, t.2.c.463,a. Κρυφιχελος, t.4,c.553,a
Κρυώδης, Gelidus, Horridus: vt Hesych. κρυώδους exponit φρικώδους.
Κρώξα, olus simile apio, prope mare nascens. Erot. in Lexico Hippocr. pag.33.
Κρῶ, t.2,c.131,h. Vide & κρύω. Κρύζειν, vide Κράτειν.
Κρώβυλος, ου, ὁ. Hesychio ὁ μαλὸς τῆς παιδὸς, itidémq; Suidæ: illi etiam ὁ μαλὸς τῆς κόμης. vt significet & Cinerinnos puerorum intortósque crines, & crines qui in pube efflorescunt adolescentibus. pro quo suprà κρόβυλος, Hesychio est etiã ὁ κύρωμα τῆς ἐμπλοκῆς ὃ ὅταν αὐτὸ μόνον τὸ μετὼπον ὅταν τὸ κορυφαῖον, Nodus capillorum à fronte in verticem reductorum: scholiasti Thucydidis lib.1, pag.3, εἶδος πλοκῆς τῆς περὶ τὸν κρᾶτα τρίχας εἰς ὀξὺ ἀναλαμβανομένης, qui etiam subiungit, eiusmodi capillorum plexum in viris voratum fuisse κρώβυλον, in mulieribus κόρυμβον, in pueris σειρήνιον. Ipse sanè Thucyd. etiam indicat fuisse nodum crinium in vertice reuinctorum, dicens, χρυσῶν πόρπην ἐν τῷ κρώβυλῳ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς κεφαλῆς περονᾶν. Sic apud Suid. ex Epigr. αὖτη κόμη καὶ ὁ κρώβυλος ἐν τῷ Φαίδωνος Πλεξάντω μαλακῶς κώμας ὁ παρατὸς. Et ex Xenoph. ἔχων δὲ κρατὶ σκυτίνῳ κρώβυλον ἐγκατὰ χῦ μίσον εἰγνύμενον παρόντῳ. Vbi ipse quoque esse dicit περὶ τὸν κρᾶτα seu τὸ ὂν τῆς περὶ τὸν κρᾶτα πλοκῆς μέρος: scholiastes Aristoph. vt schol. Thuc. εἶδος κόμης ἐπ' ἀκρῶν τῶν ὀφρύων εἰς ὀξὺ ἀνηγμένης. Sic Didonì apud Virg. Æneid.4, pharetra ex humero, crines nodantur in aurum: Aurea purpuream subnectit fibula vestem. Vbi Seruius affert fœmin. κρωβύλαν, dicens esse retiolum quod colligit comas. Κρώβυλος est etiam nomen proprium apud D Hesych. & Suid. Notandum verò reperiri & paroxytonos κρωβύλους apud Suid. schol. Aristoph. & Eust. 1 ΝΔ. Κρωβυλώδης, Similis τῇ κρωβύλῳ. Lucian. in Lexiph. πλεκτανῶν τὰ ἑστῶτα κρωβυλώδη καὶ πλοκήν.
Κρωγμός, t.2,c.130,c. Κρώζω, t.1,c.127,g. & 130,a
Κρωδίππης, Hesychio ὁ δαίμων, qui potius κτωδίππης.
Κρωκαλέη, etdé est παιδίον πανοῦργον: quod suprà κράκαλον.
Κρωμαξ, eidem est σωρὸς λίθων, Aceruus lapidum: afferenti ET Κωμακτὴν pro κρημνώδη, Præceps, Abruptũ, Præruptum. Eadem & per λ efferuntur. vt & Eustath. testatur. Is enim exponens Homericum hoc hemistichium, Ilad. β. Γ Ξωμῶν κωμακτὴν ἔστην, scribit κλιμακτὰς secundum veteres esse τὰς ὑψηλὰς, seu πρανεῖς καὶ πετρώδεις ἀναβάσεις, καταπλώσεις δὲ αὐτὰς βαίνοντας: hâncque vocem sua quoque ætate in Paphlagonia duraſſe. eos enim κρωμακτὰς πέτρας appellasse τὰς πετρώδεις καὶ ῥᾴστον ἀναβατὰς ὄφεις.
Κρωπῖς & Γελπῖς, dicuntur piscatores, οἱ τὴν πόρκην χειρίζοντες, diuersi ab iis qui vocantur δικτυοβόλοι. Poll.
Κρώστηρ, ου, τό, Falx, τὸ δρέπανον siue ὁ δρεπανηφόρος. Vsus hoc vocabulo est Pherecydes comicus. nam de Codro loquens qui ὅτε φρυγανισμὸν exierat rustico habitu, vt ne agnosceretur, dicit eum τῷ κρωστῆρι quendam ferisse & occidisse. Poll. Id verò & ex aliis patet historicis, qui eum tradunt hostes δρεπανῷ lacessiuisse: inter quos Polyæn. libro 1. Hesych. quoque κρώστηρ esse ait δρέπανον: sed ad- E dens, quosdam κρώζειν scribere per β. atque adeò idem sua serie κρώζειν attulerat pro δρέπανον.
Κρώσας, apud Herodot. scriptum pro κρόσας, vide suprà in hoc ipso κρόσας. G
Κρωστὸς, οῦ, ὁ, Hesychio est ὑδρία, πίθος, λήκυθος: Suidæ ὑδρία, ἀγγεῖον ὑδροφορικόν: afferenti ET IAM Κρώστον pro πίθος. Apud Plut. in Alexandro pag.1240, legitur inter vasa balneatoria Darii. Ibi enim Alexander ἀπολουσάμενος τὸν ἀπὸ τῆς μάχης ἱδρῶτα τῷ Δαρείου λουτρῷ, εἴδεν μόλυκας καὶ κρωστοὺς καὶ πύελας ἐξ ἀλαβάστου. Vbi quidam interpretantur Hydrias, quidam Guttos. Memi- H nit huius vocabuli Eustath. quoque, apertè discriminãs à superiore κρωστὸς. Nam p.600, quum Σωστράτειον exposuisset κρωστῶτιον, subiungit, Δύναται γὲ, οἱ δηλ. τὸ ὃ μικρὸν χωρίδιον κρωστὸ τὸ μὲν οἱ δηλ. τὸ ὃ μεγάλον, οἱ δὲ ὑδροφόρα ἀγγεῖα. Sic pag.976, annotat Σωστὸς esse quos communis sermo κρωστοὺς vocat: vnde οἱ κρωστοὶ: at κρωστὸς per ὃ μέγα apud Pausaniam esse κεφάλαιον κρατῆρα ὑδατος, ὑδρίαν. Et p.603, τὸς δηλ. τὸ ὃ μικρὸν κρω- στοὺς, ex eo dici q ὠδὲ εἰς τὸ ἄκρον καὶ τὰ ταῦτα verò πὸ δηλ. τὸ ὃ μεγάλου denominatos εἶναι τὸ κρωστὸ, quod per syncopẽ ex κεφαλὸ factum significat τὸ κεφαλῶδες καὶ ὀγκῶδες. Vbi etiam addit, apud Sophoclem ita vocari πὸς κρατῆρας, apud Lycophronem ἀσπὶς δεξιὰ ὑδρίσκος, vt sunt λέβης & ξέστης. Itidem schol. Theocr. τὸν δηλ. τὸ ὃ μεγάλον κρωστὸν esse ὑδροφόρον ἀγγεῖον, canente Theocr. Idyll. 13, Ἦλθε δ' ἐπ' ἀκρήτοιο πιὼν πολυχανδέα κρωστὸν Βαῖος ἐπιχλωρὸς, pro ὁ κεῖνος ὅτι τὸ ὕδωρ ἦγε τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον, Hydriam, Vrceum. Inde Germanicum Krug, & nostrum Cruche.
Κτείνω, t.1,c.471,e,f
Κτᾶν, Hesych. affert pro κτήσαι, κέκτησο, φυλάττου: & κτᾶσθε pro αἰτεῖσθε δῶρα, κτᾶσθε δῶρα: quod potius paroxytonum scribendum κτάσθε. vtpote infinit. ex aoristo 1 med. ἐκτάμην.
Κτᾶσθαι quoque idem affert pro κτᾶσθε. vnde κτᾶσθε pro ἀκτᾶσθαι, hoc est αἰτεῖσθαι.
Κτάομαι, t.1,c.467,b
Κτᾶρ. Hesychio ἰχθὺς βραχύπους πάνυ.
Κτᾶς, t.1,c.471,e. Κτασία, t.2,c.471,d
Κτασθαι, siue Κτάσθαν, Hesych κτήσασθαι: per syncopen.
Κτασθαν, t.1,c.470,e. Κτάσθε, ibid.
Κτασθίζω, ibid.g. Κτάσθαν, ib.f
Κτένω, t.1,c.471,a
Κτὶς, ῖδος, ὁ, Pecten: τὸ δηλ. τὸν τρίχων κάλυμμα. In Epigr. καὶ κτένα κοσμικόμιλλα. Item Τριχῶν στρωμνίδιον τρίχινον κτίς. Hesych. κτίνας dici scribit etiam τὰς δηλ. χλόης καὶ τὰς δηλ. τὰ τυφλὰ τῆς τυφῆς, facta tralatione ἀπὸ δηλ. τῶν τὰς τρίχας δασυνομένων κτενῶν: ita verò dici & τὰς τοῦ ἀετοῦ πλευρὰς, costas dorsi. Ità κτῖνες dicũtur quatuor illi dẽtes anteriores, qui inter duos caninos interiecti naribus subsunt, alio nomine τομεῖς, ὀδοντῆρες & γναθμοὶ dicti, quorũ nominũ causas ex Poll. habes t.3,c.1396,c. Gaza apud Aristot. pectunculos vertisse dicitur. Κτὶς dicitur etiam τὸ ἱμάτιον, Pubes: Etymologo τὸ μόριον τὸ αἰδοῖον. Latini etiam pectinem id vocant. Iuuenal. Inguina traduntur medicis iam pectine nigro. Sunt & κτῖνες θαλάσσιοι, pectines marini, teste eodem Etymologo. De his Aristoteles Histor. anim. lib.4,c.4: Athen. lib.3. Plinius pectunculos vocat cùm alibi, tum lib.9,c.19, sic scribens, Loligo etiam volitat, extra aquam se efferens, quod & pectunculi faciunt, sagittæ modo. Alibi pectines appellat. Sunt autem ex genere τῶν ἰσοπλεύρων ὄστρων, & quidem eorum quæ quum δίθυρα sint, sunt etiam αἰσθυκτα, vt & οἱ μύες conchas habent pectinatim striatas. Portiò à superiore κτὶς est DERIV. Κτενώδης, ης, ὁ καὶ ἡ, Pectini similis: apud Athen. lib.2, in sermone de malua. ET DIMIN. Κτένιον, ου, τὸ, Pectunculus, Paruus pecten, apud Suid. & Pollucem. κτένια Hesych. vocari tradit τὰ κτένια τὰς ὑφαντικὰς ἀσπίδας. Et VERB. Κτενίζω, Fut. ίσω, Pecto. Anaxilas, ἡμᾶς δὲ κτενίζουσι Τελέσιππα τριχίσιππα. Pass. κτενίζομαι, Pector, seu Pecto me. Aristoph. Ἀσώτως καὶ κτενίσασθ' ὡς τὸ πλέον. Vnde ἀκτενισμὸς apud Archilochũ: & ἀκτενιστὶ, Impexus, apud Soph. & ἀκτενισμὸς apud Poll. Apud Hesych. reperio ET IAM Κτενοῦν, quod itidẽ videtur significare Pexus. Ipse tamen κτενοῦν exponit ὑφαντικὸν: & κτενοῦν τεῖχα dici ὑφαντίδα: τεῖχος appellatione ibi ait idcò vsurpata quoniam τὰ ἱστία sunt τείχη τῆς θαλάσσης. Itaque eo loco κτενοῦς erit Pectine percussus: (qui pecten & κτὰν dicitur ac κρὶς: dicente & Ouidio percurrere pectine telas, pro ὑφαίνειν) vel Pexus, quoniam panni recẽs texti carduis fullonicis pecti & κτενίζεσθαι solent.
Κτενίζω, & Κτένιον, vide in præced. Κτὶς.
Κτένιον, t.1,c.471,e. Κτενοῦν, ib.
Κτένων, t.1,c.471,h. Κτένω, ib.g
Κτεὰς, t.1,c.470,f. Κτέατα, t.1,c.473,d
Κτερίζω, ibid.e. Κτέρεις, ib.d
Κτερίζω, ib.e. | Ab Hesychio exponitur nõ solùm ἐνταφιάζω, Humo: sed etiam κτεῖναι, (à κτέρεας quod est κτέρισμα) & σκυλεύω. A prima significatione est VERBALE Κτερεὸς, Inhumator, Libitinarius. Vlpian. in Pand. de Institoria actione: Si libitinarius (quem Græci κτερεὸν vocant) seruum pollinctorem habuerit, isque mor- tuum

tuum ſpoliauerit, dandam in eum quaſi inſtitoriam actionem.

Κτίω, t.2, c.471, f

Κτιδών, Heſychio πεκτίδες. Apud Suid. verò in manuſcripto etiam codice paroxytonως ſcriptum κτιδόνες, ab oxytono nominatiuo κτιδών, expoſitū πεκτίδονες ἰχθύες καὶ ὑποδήματα. Quibus addit, ita vocari etiam παρ' ἐνίοις τὰς ξύλων ἀκρώσεις. Theophraſtus κτιδόνας in arboribus vocat Venarum curſus, ſeu Furcas quas venarum curſus facit: quæ intus in arbore id ſunt quod foris οἱ ὄζοι. vt videbis t.2, c.1191, vbi ex eo habes exempla cum Plinii interpretatione. Idem Plin. κτιδόνας vocat non ſolùm Venarum curſus, ſed etiam Pectines. velut libro 16, cap.38, Fagis pectines tranſuerſi in pulpa. Vbi etiam venas appellat: dicens, In quarundam arborum carnibus pulpæ venæque ſunt. diſcrimen earum facile. Venæ latiores candidioréſque, pulpæ fiſſilibus inſunt. Et mox, Quibuſdam pulpa ſine venis, mero ſtamine & tenui conſtat. Nec verò arboribus ſolàm κτιδόνες ſunt, ſed etiam membranis & tunicis in corpore humano. Hippocr. De corde, ὑμένας καὶ ἅλμοι πυκνοὶ τὸν πάντα κοιλίων ἐκάστων ἀράχναι δίκην ἱστοῦ πυκνοὶ τὰ σώματα, κτιδόνας ἐμβαλόμενοι εἰς τὸν ἕκαστον καρδίην. Vbi interpres Strias & ſegmenta tranſtulit. Et Rufus De partib. hominis lib.2, cap.3, ſcribit, oculi χιτῶνα τὸν ὑπερκείμενον ex eo ſic appellatum quoniam ὑφαντὸν ἀφ' ἑκατέρου εἰς κτιδόνας οἷον ἀράχνης. vbi interpres vertit Fibras & filamenta. Apud Euſtathiū reperio ΒΤΙΑΜ Κτιδόνες, per ι. Ita enim ille pag.1219, in expoſitione huius hemiſtichii, μαλλὸν ἰθυκτόωντα Ἀριστοφάνης ἐφῆκε, Ariſtarchus verò ſcribit ἰθυκτόωντα, hoc eſt ἐπ' ἀκρίας ἔχοντας παρὰ κτιδόνας, ſiue παρὰ τὰς τῶν ξύλων διαφύσεις. quas idiotæ ἴνας vocant, (id eſt venas ſeu fibras) His ſubiungit, ἡ δὲ χρῆσις τῆς κτιδόνος δηλοῦται καὶ ἐν τῷ περὶ λίθων χαρᾷ: innuēs, in lapidibus etiam κτιδόνας dici venarum curſus ſiue fibras. Sic verò & in mei manuſcripti Homeri margine annotatum eſt, quoſdam ſcribere ἰθυκτόωντα, dicentes, κτιδόνας vocari παρὰ τὰς ἀκρίας διαφύσεις τῆς ξύλων, οἷον ἴνας. Et mox, Annotat Ariſtonicus Zenodotū ſcribere ἰθυκτῶντα, properiſpomenos, quòd κτιδόνες dicantur τῆς ξύλων αἱ γραμμοειδεῖς διαφύσεις. Ibidem annotatur, eos qui per τῆ ſcribunt, etiam ipſos non tantùm proparoxytonως ſed etiam properiſpomenως ſcribere, interpretantes ἐπ' ἀκρίας φερομένων ſeu πεπηδώντων aut ὀρθὰ μενόντων: & hoc epitheto laudari non tam haſtam quàm Achillem nomine τῆς ἀκωκῆς καὶ ἀκμῆς: vt & alibi ἐπ' ἀκρίχου dicitur, Ἐδὲ βέλος πέπτατ'. Sed hæc obiter & extra rem propoſitam.

Κτῆμα, t.2, c.467, g. Κτημοπώλης, t.2, c.468, d

Κτημάτιον, ib.e. Κτημοπωλία, ib.b

Κτῆμι, inuſitatum thema eſt aoriſti ἔκτην, ex quo partic. κτάς, infinitiuus κτῆναι pro κτάναι: & media voce κτᾶσθαι, ac participium κτώμενος. Pro eo dicitur κτίνω, in præſenti & imperf.

Κτηνοδόν, t.2, c.471, d. Κτηνίασις, ib.c

Κτηνοβατεῖ, ibid.b. Κτηνόομαι, ib.d

Κτηνοτρικός, ibid.c. Κτῆνος, t.2, c.470, h

Κτηνοτροφέω, t.2, c.471, b. Κτηνοτροφία, ib.

Κτηνοτρόφος, ibid. Κτηνώδης, ib.c

Κτηνωδία, ibid.d. Κτηνίδιον, t.2, c.468, g

Κτήνος, ibid.f.

Κτήτωρ, ex Luc. pro Poſſeſſor equorum. Alioqui eſt proprium nomen.

Κτῆσις, t.2, c.468, c. Κτητὸς, t.2, c.469, a

Κτητὴς, t.2, c.468, g. Κτήτωρ, t.2, c.469, a

Κτίδες, vide paulo infrà in Κτὶς. Κτίδονες, in Κτιδών.

Κτίζω, Fut. ίσω, Condo, Creo, Fabricor. vt Deus dicitur mundum hunc κτίσαι, Condidiſſe, Creaſſe, Fabricatus eſſe: & princeps aliquis πόλιν πρὰ κτίσαι, Condidiſſe, Ædificandam curaſſe: ſeu Statuiſſe, Conſtituiſſe. Thucyd. lib.1, pag 3, τῆ πόλιν ὅσαι μὴ πάνυ εὐοίκητοι ἦσαν, ἐπ' αὐτῆς τοῖς αἰγιαλοῖς τείχιον ἐκτίζετο, muris cinctæ condebantur, ſeu muris à conditoribus cingebantur. Idem libri eiuſdem pag.33, dicit τὸ χωρίον τὸ κτιζόμενον, Locus qui ædificabatur. vel potius Vicus. nec enim tam commodè dicere queas Locū ædificare quàm Ædificare vrbem, villam, vicos, caſas, porticum, hortos, prædia: & Condere vrbem, arcem, mœnia, muros, rempublicam. Sic apud Homerum Odyſſ. ι, Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἑπτάπυλον ἐτείχιον Πύργωσάν τ', Ædificiis inſtruxerunt. Itidem verò & quā Herodotus dicit κτίζειν χώρην & κτίζειν νόμον, accipiendum eſt pro οἰκίζειν, Vrbibus conditis habitatam reddere: ſeu Oppida & vrbes pagóſque condere in. Phalaris verò in Epiſtolis dicit etiam κτίζειν τὸν νόμον, pro eo quod Cicero Artem inſtituere. Forſan & Condere reddideris, vt dicitur Condere iura, pro Autorem eſſe. quo modo Heſychius quoque κτίσαι exponit non ſolùm ἱδρύσαι, οἰκίσαι, ſed etiam δεξάσθαι. Porro pro paſſiui præteriti participio ἐκτισμένος poetæ DICVNT Κτιθείς, teſte eodem Heſychio, afferente κτιθῆναι pro κατασκευασθῆναι, & κτίθεσθαι pro οἰκεῖσθαι, Habitatum, Conditum. vt apud Homerum εὖ κτίμενον πτολίεθρον: quod & vna voce εὐκτίμενον ſcribitur. Verbalium autem ab hoc verbo deriuatorum PRIMVM, Κτίσμα, ατος, τὸ, Opus conditum ſeu creatum: ſeu Opus, Structura, Ædificium. In Epiſtola Iacobi, εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχήν τινα τῶν κτισμάτων αὐτοῦ, vt eſſemus primitiæ quædam rerum ab ipſo conditarum, ſeu Creaturarum eius, vt vulgo loquuntur. SECVNDVM, Κτίσις, εως, ἡ, Creatio, Fabricatio. Paulus ad Romanos cap.1, κτίσις τοῦ κόσμου, Creatio ſeu fabricatio mundi. Accipitur & pro κτίσμα, Res condita, Res creata: ſeu Creatura. Paulus ibidem ἐλατρεύσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα. Et in Epiſtola ad Galatas cap.vltimo, καινὴ κτίσις, Noua creatura, vel etiam Noua creatio. TERTIVM, Κτιστὴς, οῦ, ὁ, Creator, Conditor. QVARTVM, Κτίστωρ, ορος, ὁ, itidem Creator, Conditor, Fabricator, Architectator. Iuſtinus martyr, τὸν ὕπατον κόσμον τούτων, ὃν καὶ πατέρα τούτων δεῖ τίθεσθαι ἡμᾶς, μόνον ἀληθῶς πάντων δίκαιον καὶ κτίστορα. Et apud Athenæum lib.9, Ζώνιον τὸν τοῦ κτίστορα. QVINTVM, Κτιστὴς, οῦ, ὁ, Conditus, Creatus. SEXTVM, Κτιτὴς, ὑος, ἡ, idem cum ſecundo κτίσις, ſeu ἡ καθ' ὑμᾶς πόσις: apud Euſtath. ex Herodoto, ἐπὶ Μιλήτου κτιτύν, Ad condendum oppidum Mileti, ſeu Coloniam in Mileto collocandam. SEPTIMVM, Κτίτης, idem cum tertio & quarto ſignificans, Conditor. Atque adeò ex κτιστὴς factū eſt, exempto σ, & retracto accentu. Apud Eurip. κτίται exponitur οἰκήτορες, Habitatores, Incolæ: in Oreſte, vbi dicit, Ὦ χθὼν Δαναΐς, ἵππιον τ' Ἄργος κτίται. vt κτίται ſint etiam qui τὰ ἀκρωτήρια conſeruant vel inſtaurant.

Κτίλος, ου, ὁ, Etymologo dicitur ὁ ὑφηνιόμενος τῆ ὑφηνιάσει καὶ ὑφηνιαχῶν τῆς πείσεως κριὸς, Aries, dux gregis quaſi κίλος, à verbo κίω quod eſt πορεύομαι: ſeu, vt Homeri ſcholiaſtes vult, quaſi ἀκίνητος, ἀπὸ τῆ ἄγω τὸ λοιπὸ θρεμμάτα, quòd præeat & ducat cæteras pecudes. Homerus Iliad.γ. Αὐτὰρ ὁ κτίλος ὡς ὑπεπωλεῖτο τίτηας αἰθρῶν. Iliad. ρ, Λαοὶ ἴσαν, ὡ' ὦϊες ἐπὶ μετὰ κτίλον ἴασιν μῆλα. Volūt κτίλον dici etiam de quocunque alio cicure & manſueto animali. Ab Heſychio adiectiuè quoque exponitur ἡγεμών, Ductor: πρᾶος, πῆμος, Manſuetus, Cicur. vt ſanè ex Pindaro Pyth. affertur ἰοστέφανος κτίλον Ἀφροδίτας pro σεμνὸν θεὸν καὶ σωτῆρα. Itidem apud Nicandri ſcholiaſtem ex Empedocle, Ἦσαν γὰρ κτίλα πάντα καὶ ἀνθρώποισι θεσπιδὴς Θῆλύς τ' ἄῤῥητοί τε, μιλιφροσύνη τε δέδυκεν. Necnō ex Heſiodo, χρὴ δ' ὅτε πώεσι κτίλον ἐμμεναι. Nam & his locis κτίλα eſſe vult τὰ ἥμερα καὶ ἡσύχια. Quin etiam Nicand. εἰὰ κτίλα dixiſſe pro ἥμερα καὶ πῆματα, vel λιπαρά, vult idem ſcholiaſtes in hoc loco Theriacōn de dracone aduerſario aquilæ, πρόμαχον καλιᾶς, Αὐτὸς ὀρίνων τε κτίλα τ' ὠϊὰ βρύκων. Vbi non ſolùm Mitia, ſed etiam Tenera reddere queas. Sanè VERBVM Κτιλοῶ, ῶ, ſignificat Cicurare, Manſuefacere, Delinire, Demulcere. Herodotus libro 4, pag.163, de Scythis & Amazonibus, οἱ δὲ λοιποὶ τελέοισι ὡς ἐπύθοντο ταῦτα, καὶ αὐτοὶ ἐκπλώσαντες παρὰ λοιπὰς τῆς Ἀμαζόνων μαθὸν δὲ, συμμίξαντες τοῖσι γραπτοῖσι, οἵπερ ὁμοῦ, χωσάμενοι ἔχον ἕκαστος ταύτῃ ἢ προσέπιπτε συνιμιχθῆ, id eſt ἐκερᾶσαν, χρηίζοντες ἐπίσπαν. Inde participium paſſ. ἐκπλωσάμενος apud Pauſaniam, Qui cuipiam familiaris factus eſt, ὁ συνήθης παρὰ ξυμφόρου, teſte Euſtath.

Κτίλφος, vide in Κτίζω. At Κτιλφὶν, eſt vrbs Theſſaliæ.

Κύπτω, t.2, c.478, c. Κυπίον, ibid.d
Κύς, dicitur pro ἰκτίς, per aphæresin. id est Viuerra. ☞ DE Κύδιος, Confectus e viuerræ pelle seu corio. Hom. Iliad.κ, Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κυδίῳ καμαλῆφιν ἴλετο Καὶ λυπέω.
Κύδος, Κύσμα, Κυσὶς, Κυσὸς, Κύσπορ, Κύστις, vide paulo antè in them. ipsorum κυίζω.
Κύωσις, αἱ, Fibræ quæ ligna per longum percurrunt, αἱ ἐν τοῖς ξύλοις ἶνες, quas vulgariter ἶνας vocant. Sic Eust. ex Aristarcho Iliad.φ. Hæc v.l. sed falsò. apud eum enim κυδόνες scribitur, vt suprà docui in Κυδών.
Κύπος, t.1, c.472, d. Affertur & VERB. Κυπίω, ῶ, pro Occido: sed sine vllius autoris testimonio.
Κυπάριον, t.3, c.1696, g. Κύπασμα, t.3, c.1697, b
Κύπασις, ibid. Κυπῶ, t.2, c.478, c
¶ Κυαθίον, Κυαθίζω, Κυάθιον, Κυαθὶς, Κυαθίσκος, vide in Κύαθος.
Κύαθος, ου, ὁ, Cyathus: genus vasis potorii. Athen.lib.4, μετὰ τὸ δεῖπνον οἱ πλεῖστοι ἐλάδον δύο κυάθων. Et lib.10, ἀφ' ὑμεναῖ τὸ δεῖπνον οἱ πλεῖστοι ἐλάδον δύο κυάθων. Et lib.10, ἀφ' ὑμεναῖ τὸ δεῖπνον οἱ πλεῖστοι ἐλάδον δύο κυάθων. ex Pherecrate comico. Idem Athen.lib.6, τὸν ὀστρακόδερμον κύαθον ὃν τοῖς συμποσίοις vocatum fuisse scribit Σιληβίκου σκώπτων. Item κύαθος, Cyathus, est & liquoris & rei aridæ communis mensura apud Romanos, ligulas siue cochlearia quatuor continens. Erat autem sextarii pars duodecima, apud Atticos autem, & ipse tam aridorum quàm liquidorum mensura erat, capiés κύλικας duas, siue μύστρα quatuor, siue χόμας quinque, siue sesquinciam: id quod notum esse potest ex Galeno lib.2 περὶ χυμῶν, cap.5, vbi scribit ex Critone remedia ad varos. Mellis (inquit) Attici cyathum vnũ simedia ad varos. Mellis (inquit) Attici cyathum vnũ semedia drachmas duodecim. Apud Romanos quidè cyathi nota erat ista C: apud Græcos verò hæc, ☾. Gorr.
Est & nomen proprium viri ac fluuii apud Athenæũ. A superiore porrò κύαθος est ADIECT. Κυαθώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Similis cyatho. vt apud Athen. libro 11, ἡ κύμβη Cῖον dicitur esse ἀγγεῖον κυαθῶδες. Et DIMIN. Κυάθιον, ου, τὸ, Paruus cyathus, apud Poll. Reperitur ET Κυάθιον cum diphthongo pro Κύαθος apud Nicand. in Theriacis v.591, Εἰ δέ κεν κυάθοιο πελασσαμένης οἴνου. ET Κυαθίσκος, ου, ὁ, pro eodem. At κυαθίσκος τῆς μήλης dicitur chirurgici specilli pars altera concaua, in parui cyathi modum, qua aliquid vel extrahi vel infundi potest. Celsus & Scribon. Larg. vocant Specillum auersum: vt & Marcell. empiricus, Auriscalpio (inquit) auersso, quam partem κυαθίσκον Græci vocant. Est inde ET Κυαθὶς, ίδος, ἡ, quam Athen.lib.11, dicit esse ἀξωτὸν κατωλῶδες, simile κατόλῃ, apud Sophronem. Item VERB. Κυαθίζειν, Cyathis ludere, seu Cyathis indulgere, Potare. Apud Athen.lib.11, οὐκ ἐπὶ ὄξει τὸ κυαθίζειν. Et apud Polyb. lib.8, Marcellus δυσχερανθεὶς ὑπὸ τῆς συνεχείας τῶν πλοίων ὑπὸ Ἀρχιμήδους κατασκευασθέντων, dicebat τοῖς μὲν ναυσὶ αὐτοῦ κυαθίζειν ὑπὸ τῶν Ἀρχιμήδους, τοῖς δὲ σαμβύκαις ῥαμφίζειν ὑπὸ πόνου μετ' αἰσχύνης ὑποπιπτούσαις, nauibus suis velut cyathis è mari haurire. nam ferrea manu, vt Liuius scribit, suspensa prora, nauim in puppim statuebat, deinde subitò remissa cadêtẽ nauẽ ita vndæ affligebat vt etiã si rectà recideret, aliquãtum aquæ reciperet. Qua de re vide & Plut. in Marcello, p.558, meæ edit.
Κυάθων, Hesychio ἴλεως ὤν, Grauidus, Veerum ferens.
Κυάμινος, t.1, c.475, d. Κυαμβίωμα, ibid.e
Κυαμβυτὴς, ibid.g. Κυαμβυτὶς, ibid.f
Κυαμβίων, ibid.e. Κυαμίας, ibid.d
Κυαμίζω, ibid.g. Κυάμιος, ib.c
Κυάμιον, ibid.h. Κυαμοβόλος, ibid.b
Κύαμος, t.2, c.473, f. & 474, f. Κυαμοτρώξ, t.2, c.475, b
Κυαμὼν, ibid.d.
Κυανανὴς, t.1, c.601, d. t.2, c.478, a. ob. Κυανέμβολος, t.1, c.680, d
Κυανέος, t.2, c.478, b. Κυανία, t.2, c.479, b
Κυανίζω, ibid.a
Κυανὶς, ίδος, ἡ, In cyanum vergens. Hippocr. in lib. quem περὶ ὄψιος inscripsit, οὗτοι τῇ κυανίδι, οὗτοι τῇ θαλασσινῇ ἢ. Ibidem, αἱ ὄψιες αἱ διαφερόμεναι αὐτίκματα κυανίδες γεγόμεναι.
Κυανοειδὴς, t.2, c.477, d. Κυανόπτερος, t.3, c.581, a
Κυανόπτηλος, t.2, c.477, c. Κυανοφθόρμης, t.2, c.477, f
Κυανοφόρος, ibid.
Κυανόφορος, ibid.e. & t.3, c.581, a
Κυανόχρως, t.2, c.477, f
Κύανος, siue κυανὸς, Color cæruleus, &c. t.2, c.476, g.
Κύανος, Lapis, &c. c.477, a. Κύανος, Floris nomen, &c. ibid.c.
Κυανόφρις, t.2, c.478, a. Κυανοχαίτης, t.2, c.477, d
Κυανώχην, ib.h. Κυανώπις, t.2, c.478, a
Κυαρὸν, t.2, c.477, d
Κυαρ, Hesychio est τὸ τῆς μυρίδος τρῆμα, Foramen acus: & τὸ τῆς κώπης τὸ μέσον, Foramen manubrii in mola trusatili. Hippocrates De victu in morbis acutis, ὑπνώδης τὸ ῥάμμα τῶν βελτίστη τῷ τὸ κύαρ ἔχοντι, καὶ τὸ ἄξιον τῆς αὖ τομῆς τῷ βλεφάρου ἐς τὸ κάτω ἐξαιρετέους. Idem libro 1 De morb. μάλιστα δὲ λαβὼν κακὸς περὶ τὸν κατὰ τὸν κύαρ ἔχοντα. Poll. κύαρ vocari scribit etiã τὸ ὠτὸς τὸ μυκτῆρος τὸ ὠτὸς, Interius auris foramen.
Κυβασία, & κάσσα, autore Polluce, sunt Persica capitis ornamenta. In v. lex. autem κυβασία redditur Caput galli, Galea. Sed scribendum κυρβασία.
Κύβας, Hesychio σωρὸς, Loculus, Conditorium.
Κυβάσαι, eidem H. est καζωρίψαι, Euertere.
Κύβδα, eidem est πανίκιον, Potorium, Poculum. Κυβάβδα autem, Amathusiis ἄλμα dicitur, teste eodem.
Κύβδα, Inclinato capite. κυψόστομος. Vtitur hoc vocabulo Aristophanes Equitibus. Ibi enim τὸν Ἀλαντοπώλην dicenti, Ἐγὼ δὲ κλίνω γέ σου τὸν φρόνιμον αὐτὸν φύσας, respondet Cleon, Ἐγὼ δὲ τ' ἐξελῶ σε τῇ πυγῇ θυραζὶ κύβδα. pro κυψίστομα, turpitudinem suam ostendens ἐξ τὸ χεῖμα. Verùm & κυβδάλης dictus fuit quidam ἀπὸ τοῦ κυψίστομα, quòd etiã ipse inclinato capite muliebria patereturur, & καταπυγίου συχνοῦ: quem & ἡμίκαυλον & ἀμφίκαυλα & σπαδίσχλιν ἐβλασφήμουν, teste Eust.
Κυβεῖα, Hesychio τὰ ἐπὶ μελιασῶν, Loculamenta & cellæ apum. vt Suidas quoque κύβειον exponit θάλαμον μελισσῶν.
Κυβειρος, Suidæ αἰσχρὸς, Impudens.
Κυβελον, mons Phrygiæ in quo Cybeles deûm matris fanum est. vt Etymologus refert ex Alexandro Polyhistore: qui etiam addit, videri τὸν Κυβέλιον inde nomen tam. Idem est in lexico meo veteri. Hesychio κύβελα sunt non solùm ὄρη Φρυγίας, sed etiam κάρηα & μέλαμοι. Ab Etymologo autem κυβέλιον esse dicitur etiam ἡ ὀπὴ τῆς αὐτῆς, quod suprà κύαρ: & μέλας σωμάτων, membrum corporis, forsan quod infrà κυβέλη, Cubitum. Suidas etiam Κυβέλιον denominatam scribit ἀπὸ τοῦ Κύβελα ὄρη. fuisse enim montanam deam, & propterea binuges leones currum eius trahere. At Κυβέλης ὑβὶ à comicis vocari Cleocritum, quòd esset γυναικίας & κιναιδὸς vt cultores Cybeles. (qua de re suprà in Κοτυτὼ) Ab eadem Cybele Κυβέλιος dicitur τῆς Ῥέας. Hæc ille. quæ & Diodori testimonio probantur. Is enim libro 3, pag.134, scribit Meonem quum ex Dindyme fœminei sexus prolem suscepisset, eamque educare nollet, exposuisse in montem dictum Κύβελον. Ibi infanti prouidentia quadam diuina pantheras & huiusmodi alia animantia robore præstantia vbera præbuisse. quo viso pastorias quasdam mulieres factum mirantes, puellam sustulisse, & à loco Κυβέλιον nominasse. Ibi vide & alia de amoribus eius & furore. Sic verò & Virgilius Æneid.3 dicit, Hinc mater cultrix Cybeli: pro cultrix Cybeli montis Phrygiæ, in quo templum & ædificatum erat, & honorabatur. Seruius tamen & aliam etymologiam affert, vt infrà in Κυβήλη docebo. Poetæ Latini interdum metri causa duplicato l Cybellem dicunt, vt idem Seruius testatur. Propert. Vernice turrigero iuxtà dea magna Cybelle. Claudian. — blandiq; leones Submisere iubas: adytis gaudia Cybelle Exhilit, & pronas intendit ad oscula turres.
Κυβερνάω, & Κυβερνάομαι, t.1, c.479, c
Κυβέρνημα, ib.f. Κυβέρνησις, ib.e
Κυβερνήτης, t.1, c.480, b. Κυβέρνητις, ib.
Κυβερνητικὸς, ib. Κυβέρνητος, t.1, c.479, f
Κυβερνητὸς, ib.h. Κυβερνήτωρ, t.1, c.480, c
Κύβηνος, ibid.
Κύβιτος, Hesychio idem quod κύβειτος, seu πίσσα.
Κυβδυτίσεων, t.1, c.481, h. Κυβδυτὴς, ib.f

Κυβωτός, ib.g. Κυβώνιον, ib.d & e

Κυβίζειν, propriè τὸ ὅτι ἡ κεφαλὴ ῥίπτειν, vt ille apud Homer.Iliad.ι, — ἔκπεσε δίφρου Κύμβαχος ὀν κεφαλῇ. Et quoniam οἱ μαινόμενοι vt plurimum præcipites cadunt, ideò τὸν μπτερα τοῦ ἅλλου ἀπὸ τοῦ ὑψοποιεῖσθαι VOCARVNT Κυβιστᾶν, vtpote quæ suis μύσαις existat αἰτία ὑψοποιεῖσθαι: vel etiam ὁπὸ τοῦ κυβεῖν, κυβίσαι, quod est καταρρίπτειν, Euerto.Ita Etymologus,& iisdem propè verbis Suidas ac lexicum meum vetus:sed hoc,pro κυβίζειν habet κυβιστᾶν, ille,κυβιστᾶν. vnde fit vt suspectius ipsum haberem, nisi apud eundem eodem modo scriptum reperissem in κύμβαχος, & vestigia eius aliqua inuenissem apud Hesychium. Apud eundem Etymologum reperio ET Κυβιστᾶς,ὁ καπυλίας· ἀπὸ τοῦ κύβου. cuius vocabuli meminit Eustathius etiam,sed ita dici tradēs Cybeleio furore correptum, Cybeles instinctum afflatu, Entheum. ὁπὸ τοῦ αὐτοῦ (inquit) κυφοῦ καὶ Κυβίζα, ἀπὸ ἕδρας, ἢ Κυβήβη ἀπὸ τοῦ, ὁ Ῥέα· ἢ ὅτι ὁ καταχόμενος, ἢ ἀφ' ἅλλου δαίμονι καταχρηστῶς, Κύβηλις εἰλέγετο. Hesychio verò Κύβηλις non solùm μαινὰς & γάλλης, sed etiam κίναιδος, Cinædus: vt suprà κυβέλας υἱός. Apud Festum & hæc leguntur,Cybebe mater, quam dicebant magnam, ita appellabatur quòd ageret homines in furorem, quod Græci κύβιζειν dicunt. Cybele verò eadem dicta à loco qui est in Phrygia. Vbi quidam κυβίζειν scribūt pro κύβιζον. quod forsan non reiiciendum. Rursum Etymologus κυβίζω dictam fuisse scribit τὸν κεφαλῶ: vnde κυβιστᾶν dici τὸ ὅτι κεφαλῆς ποδ' ἄνω, τὸ ὅτι κεφαλῶ κίνησιν κινεῖσθαι. Ab eodem itaque & τὸ κυβίζειν deriuare queamus & τὸ κύβιζον,vtpote quæ significationem τῶ κυβιστᾶν sequantur: necnon αὐτῶ τῶ Κυβίζω,quæ suis cultoribus autor sit τῶ κυβιστᾶν.vt & Seruius Cybelem dictā vult ἀπὸ τοῦ κυβιστᾶν τὸν κεφαλὸν, id est à rotatione capitis:quod proprium est eius sacerdotum.Et rursum,Mater deûm (inquit) dicta Cybele,ἀπὸ τοῦ κυβιστᾶν τὸν κεφαλὸν, quòd semper galli per furorem motu capitis comam rotantes, vlulatu futura prænuntiabant. Lucanus,— crinémque rotantes Sanguinei populis vlulārūt tristia galli.

Κυβήκη etiam Hesychio est ἡ μήτηρ τῶν θεῶν:qui tamen Κυβήκλῳ & Θρηκλῳ dicit esse etiam Βάκχῳ,secundum alios Κρῆτας:necnon Ἀφροδίτῃ. Idem apud Arcadas ita vocari innuit & ὑποδήματα. Item Κύβηνις ei est ὁ καταχόμενος τῆ μητρὶ τῶν θεῶν κυβηλικῶν ὄργια. Affert & Κυβήκει pro διαφθείρει,κερυβαντιᾶ. Sed possint hæ scripturæ videri mendosæ: & legendum Κυβάβη,Κύβηβος, Κυβήβειν:quòd olim inter β & κ magna esset similitudo. ita enim in vet.libris τὸ β pingitur, ω, quod proximè accedit ad τὸ κ.

Κύβηλις,à quibusdam exponitur μάχαιρα & τυροκνῆστις. sed rectius ii qui eo nomine accipiunt πέλεκυν ὦ τοὺς βοῦς καταβάλλουσι. Vnde comicus quidam inter instrumenta coqui apud Athenæum libro 4,numerat τὸν κύβηλιν τὸν ἀχθοπηγείαν. INDE Κυβηλίσαι dicitur πελεκῆσαι,Secuti ferire,Securi percutere,teste Hesychio & Suida. At VERBALE Κυβηλιστὴς, idem Hesych.accipit pro Improbus,Maleficus,scribens κυβηλιστὰς καὶ κυβάλους dici τοὺς κακοῦργους. Suida autore Cratinus Δραπέτιδι de Lampone dixit τὸν αὐτόπτην καὶ κυβηλιστὴν. Ἀγχιστοκύβηλις, eodem Suida teste dicitur ὁ θύτης. pro quo forsan ἀγχιστόκηλις scribendum. quoniam ὁ θύτης mactaturus victimam,tollit securim ad ingerendum ei ictum. Notandum verò, apud Suidam & alios properoxytonos scriptum esse κύβηλις,apud Hesychium oxytonos κυβηλὶς duobus in locis.sed illam scripturā huic præferendam censeo. Apud Poll. verò & κύβηλις.

Κύβλωμα,eidē H.est σκεύωμα:afferenti etiam Κυβλώσεις pro ῥαψῳδίαις,Noctuis:quæ infrà κυμινδεῖς,& κυδιάνας.

Κυβόεσσα, perperam apud Hippocratem scriptum pro κυρτόβια.

Κύβος,t.2,c.482,h

Κυβοτόν,Hesych.affert pro πῆχυν:quæ & κύβιτος.

Κυβοτόνδα,& Κυβοτήρ, vide in Κυβιστᾶν.

Κυβύζω,t.2,c.482,d

Κυβυκός,ib.c. Κυβυκῶς,ib.d

Κύβυστρ,t.2,c.483,e.& t.3,c.1149,b

Κύβωτος,Hesychio κοίλη,Loculamentum.quæ suprà κίβωτος.

Κυβιστάω,ῶ,In caput me deiicio, In caput salto,ὅτι κεφαλῆς ποδ' ἄνω,Etymologo, deriuanti à κυβη quod est κεφαλη,caput,vt supra in κυβηβη docui.Xen.in Sympos.κύκλῳ ἐστεφανωμένοι ξυρῶν ὀρθῶν. εἰς μὲν οὖν ταῦτα ἡ ὄρχησις ἐχώρει πολὺ μετὰ τοῦ ῥυθμοῦ ἐνίοτε, καὶ ἐξεκυβίστα ὑφ' αὑτόν. Et mox,μανθάνουσι κυβιστᾶν εἰς τὰ μαχαίρας. Sic Athenæus libro 4, θαυμαστῶς κυβιστᾶν εἰς ξίφη κυβιστῶντα. Vsus est hoc verbo Homerus quoque Iliad.φ, de piscibus in Scamandro ardente, Οἱ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβιστηταὶ ἔνθα καὶ ἔνθα. Et Iliad.π, de quodam qui ex equis decidit,ὁ πεσὼν ἐξ ἵππων ῥίπτε κυβιστᾶ. Hesychius transitiuè etiam Κυβιστᾶσαι (ita enim repono apud eum pro κυβιστίζω) ὅτι κεφαλὴν ῥίπτω. vt & Seruius dicit κυβιστᾶν τὸν κεφαλὸν, Caput rotare: paulo suprà in Κυβίζειν. INDE Κυβίσημα,ατος,τὸ, ET Κυβίστησις,εως,ἡ,Saltus in caput,seu Saltatio in caput: qua videlicet aliquis se præcipitem in caput deuoluit. sicut hodie petauristæ corpore in spiram contracto in caput se prouoluunt. Prius verbale apud Luc.legitur,posterius apud Plutarchum. Apud illum,ἐξ γυμνασίων, p.302,πᾶσι καὶ τὰ κυβίσηματα συμπλέκειν ὡς ἀρετῶν αὐτῆς, apud hunc, De orac.Pyth. ὀρχήσεις παίδων καὶ κυβιστήσεις. ITEM Κυβιστητὴρ,ῆρος,ὁ, Saltator eiusmodi qui se in caput deiicit. Patroclus apud Homerum Iliad.π, Cebrionen a se saxo percussum irridens, ἢ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ ὃς ῥέα κυβιστᾷ. Et mox,Ὡς καὶ ὅδε ἐξ ἵππων ῥέα κυβιστᾷ· Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρωῶσι κυβιστητῆρες ἔασι, inter Troianos etiam petauristæ sunt qui se in caput præcipites deiicere sciant vrinatorum more. Et Iliad.ε, δύω δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς Μολπῆς ἐξάρχοντε ἐΐδην καὶ μολπῆς. Sic Eurip Phœnitl. Ἡμῶν δ' ἐς οὐδὲν ἦλθε· πύργων ἀπὸ Πυλαιτὶς κυβιστητῆρας ὠκ πεπτωκότας, qui è sublimi in caput deciderant & expirarant. Nonn.adiectiuè pro præcipiti vsurpasse dicitur. Apud Hesych.reperio etiam Κυβιστητῆρες,expositū πηδητὰς,& ὀρχηστὰς πικίλους: NECNON Κυβιστινδᾶ expositum ὅτι κεφαλήν. Quorum vtrunque suspectum habeo:ac pro illo quidem repono κυβιστητῆρας: (quanquam & apud Etymologum reperiam Κυβιστᾶν & Κυβιστὴς,expositā ὁ καλυμβητὴς, Vrinator:& deriuata ἀπὸ τῆ κυβη) pro hoc,κυβιστινδᾶν: accipiendo κυβιστινδᾶν παίζειν pro κυβιστᾶν,Deiicere se seu saltare in caput.ipso tamen exponente etiā φησὶ, ὅτι τοῦτο ἢ ἀπ' αὐτοῦ. quemadmodum & apud Poll. reperio,τὸν ἐν κατύλῃ παιδιὰν dictam fuisse & ἐν τοῖς δίσκοις & κυβίνδαν.

Κυβιστικὸς,Κυβιστητὴρ,Κυβιστινδᾶ, vide in præcedenti Κυβιστᾶν.

Κυβιστίζω,t.2,c.483,h. Κύβιτον,ibid.f

Κύβιτος,t.2,c.151,c

Κύβλα,Hesychio κῶλα,seu μεγάλα ἐσθῆτος & αἰλίκραια.

Κυβοειδὴς,t.2,c.482,b

Κύβος, Tessera, &c.t.2,c.480,c. Κύβος, Cubus,&c.t.2,c.481,c. Κυβοὶ, Spinæ vertebræ,&c.c.482,a

Κύβωλον,t.2,c.484,a

Κυγχρίδα, Hippocr.vocat τὴν τῶν σμικρῶν κύλικα ἢ ἰατρικὴν κοτύλην, vt annotat Galen.in suo lex.Hippocr.

Κύγχραμος,ου,ὁ,Cynchramus: dux coturnicum,apud Aristot.Histor.anim.lib.8,cap.12. Plin.habet Cychramus, lib.10,cap.23:Hesychius κιγκράμας.

Κυδαγχω,t.2,c.486,a. Κυδάγχω,ib.

Κυδαίζω,t.2,c.485 g. Κυδαίομαι,ib

Κυδαίνω,ibid.c. Κυδαίνεσθαι,ib.b

Κυδάϊον,Hesych.τὴν ἁλῆνα: quæ suprà κυδαιτᾶ.

Κύδαρ,eidem est τάφος,Sepulcrum.

Κύδαρος, eidem est ναῦς εἶδος, vt & Etymologo πλοῖόν εἶδος: qui tamen κύδαρον habet. Nauis igitur seu nauigii species est.

Κυδάσσω,t.2,c.485,h. Κυδάω,ib.d

Κυδεῖος,ibid.a. Κυδιάνειρα,ib.

Κυδιανδίδαι,ibid.d. Κυδιάνειρος,t.1,c.437,e

Κυδιάω,t.2,c.485,c. Κύδιμος,ibid.b

Κυδιόων,ibid.e. Κύδιστος,ib.b

Κυδίων,ibid.

Κύδνος,Hesychio κύκνος,Cycnus,Olor. Est & Ciliciæ fluuius hoc nomine, à quo Κύδνιον ῥεῦμα, Cydnia fluenta, apud Suidam. At oxytonon Κυδνὸς,οῦ,ὁ, expo-

nitur Glorioſus,Inclytus, Celebris : vepote derivatum à κῦδος,quod eſt Gloria. Ex Heſiodi Theog. Δῖός κυδρὴ θεὰ ἔκγονος. Et rurſum in Erg. Κυδρή τ' αἰδοίη τε θεοῖς. Vbi tamen & κυδνὴ ſcribitur: vel etiam κυδρή.

Κυδοιδοτᾶ. Heſ. affert pro τὰ ἐξαγε, κυκᾶ, θορυβεῖ, Turbat, Miſcet, Tumultuatur: vt & ſchol. Ariſtoph. κυδοιδοτᾶν exponunt ταράττειν, Conturbare, Confundere, in hoc loco Nubium. οὐκ ἄλλο τι ἡμᾶς Οὐδὲ ὁρᾷς, ἀλλ' αἰὲν τὰ καὶ κάτω κυδοιδοτᾶν. Sed indicat ſchol. dupliciter ſcribi, vel per κ κυκοιδοτᾶν, ἀπὸ τοῦ κυκᾶν, vel per δ κυδοιδοτᾶν, ἀπὸ τοῦ κυδοιμᾶν.

Κυδοιμός, οῦ, ὁ, Suidæ τὸ ἐξαγε, θόρυβος, Turba, Tumultus: itidémque Heſychio. Homer. Iliad. σ, Ἐν δ' ἔρις, ὠδὲ δὲ κυδοιμὸς ὁμίλου. Iliad. λ, Ἔκ τ' αἰθροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. Vtitur hoc vocabulo Athen. quoque lib. 5, dicens, πεύσῃ σαῦ κυδοιμοῦ καὶ φόβου καταλαβόντος τοὺς Ἀθηναίους. Volunt deriuari ἀπὸ τοῦ κύειν δίκην vel αἷμα. INDE Κυδοιμάω, ῶ, Turbas excito, Tumultuor. Homer. Iliad. λ, Τῶν δ' αἰὲν ὅμιλον ἐΐσκε κυδοιμᾶσαι. Id eſt ἐνοχλῆσαι, inquit Suidas, afferens & participium κυδοιμήσαν.

Κῦδος, Gloria, &c. t. 2, c. 484, a.

Κύδος, Conuitium, &c. ibid. d.

Κυδύπτας, t. 2, c. 485, c

Κυδρὸς, ibid.

Κυδρόω, ibid. Poſſ. κυδρούμενος pro κυδάνων, apud Suid. ὡς ἐκείνῳ μὲν ἐκ τοῦ καιροῦ κυδρουμένῳ καὶ πομπεύοντι ἄδηλον ἦν θρυπτόμενον.

Κυδώλιον, Heſychio ἔνδοξον, Inclytum. quod & κυδάλιμον.

Κύδων, t. 2, c. 1635, b

Κυδωνᾶτα σῦκα, ab Achæis vocari τὰ χλωρευτά, ficus hybernas, tradit Pamphilus apud Athen. lib. 3, autorem citans Ariſtoph. Λαικωνικῆς γλώσσης.

Κυδωνία μηλέα, vel κυδώνιος μηλέα, t. 2, c 635, b

Κυδωνιαῖος, ῶ, Mali cydonii modo me habeo, Imitor & repræſento pomum cydonium. Ex Epigr.

Κυδώνιον μῆλον, t. 2, c. 1635, a. Κυδωνίτης οἶνος, t. 2, c. 1640, d

Κυέω, t. 2, c. 486, a

Κυζόμαι, Iraſcor. v. l. perperam pro σκύζομαι.

Κυζυθμὸς, iiſdem v. l. eſt Canum blandientiũ admurmuratio: perperam itidem pro κυνηθμὸς.

Κύημα, t. 2, c. 486, f. Κυῆσις, t. 2, c. 486, e. Κυήσεις, ibid. c. Κυκλεῖ, Heſychio κρύπτει: quod & καυθάνει.

Κύθι, aor. 2 à κεύθω: Heſychio ἔκρυψε, ἐκάλυψε.

Κύθηρα, ab Homero dicitur ἡ Ἀφροδίτη, Venus, non quòd ἐκεῖ ἐκύησε Κυθηρεὺς, ſed quoniã κεύθεσθαι ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὰ πάντες ἐρασταὶ φιλίας ἕνεκα ἀφίενται κατὰ ἡμέρα. Heſ. Heſiodus tamen in Theogon. ſic nominatam ait quoniam ἐκεῖ ἐκύησε Κυθήρης. Ea autem vrbs & mons eſt in Creta: à quibus aduerbium Κυθηρόθεν, & nomen poſſeſſ. Κυθήριος. Vide & Etymol.

Κυθηχμία, Heſych. exponit κρυφηχμία, Clàm & occultè genitis.

Κυθήρεια, Cytherias, Venus dicitur à Cytheris ſiue Cythrone monte & vrbe Cretæ: vnde & Κυθήρια. quæ vide.

Κυθροδίκη, Heſychio ἀρχὴ τῆς περὶ ξενικὰ διοικήσεως: à Cythero populo ſeu curia Atticæ.

Κυθωνίας, eidem eſt ἄπολις, Perditus, ſeu Funditus perditus. Tradunt hoc vocabulum πεποιῆσθαι ἀπὸ Κυθνου τῆς νήσου. hanc enim ab Amphitruone ἀπολέσθαι. vt ſit Funditus perditus vt olim inſula Cythnus ab Amphitruone euerſa & vaſtata. Suidas habet Κυθρίδης συμφορὰ, quam & ipſe dici ait ὀδόθεν τῆς μεγάλης συμφορᾶς: à Cythnus, qui κάκιστα διετέθησαν ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος, id eſt peſſimè tractati fuerunt ab Amphitruone. Eſſe autem Κύθνον vnam ex cycladibus inſulis, & Cythnios eius incolas.

Κυθὼν, t. 2, c. 488, c.

Κύθομαι affertur pro Occulor, Abſcondor: ſed ſuſpectum. Id enim potius καυθόμαι dicitur.

Κύθος t. 2, c. 488, d

Κυθρὰ, Ionica enallage aſpiratæ & tenuis pro χυτρὰ dicitur, vt κυθὼν pro χυτὼν: id eſt Olla. Euſt. Etymol. κύθραν denominatam vult ἀπὸ τῆς κυθοῦς, ſiue ἀπὸ τοῦ καυθῆναι. INDE Κυθρόχαυλος, apud Ioſeph. in Antiqu. Iud. quod exponitur Labrum conchæ ſpecie.

Κυθρίζειν, apud Pollucẽ τὸ φιλολογεῖν πρὸς σοφὸν, Folia ficus ablegere. Sed haud ſcio an perperam pro θριΐζειν.

Κυθρίσαι, dicitur ὅτι τῷ σκώπτειν καὶ γελᾶσαι: à panegyri Athenienſi dicta κυθρίσαι, ὡς ἢ ἀπὸλλωνι ἐσκωπτόν, deridebant & ſcommatis dictis eſque imprecabant. Etymol.

Κυθρίχαυλος, vide in Κύθρα. Κύθρος, in Κύθρος.

Κυθώδης, Heſych exponit δυσώδης, Male olentis: forſan à κύθος, quod eſt σύμμα: quoniam id grauius olet.

Κυθώνιμος, t. 2, c. 1333, b. Ab Heſ. exponitur etiam ὃ ἐπικρύψει πωῦμα ἢ τὰ συμφορᾶς. quæ expoſito facit vt ſuſpicer ſcribendum κυθωνύμιον, vt κυδώνιον, à Cythno inſula fœdè vaſtata: præſertim quum ea ſcriptura ſenet alphabeticæ ſit conueniens. Vide & Zenodotum.

Κύϊξ, Cyix, ex genere bulborum, apud Theophr. Hiſtor. plant. lib. 7, cap. 13. At καῦξ, ex genere palmarum. Κυΐσκομαι, ib.

Κυΐσκω, t. 2, c. 488, e. Κύκαι, vocant Æthiopicum palmarũ genus, de quo multa Theophr. Hiſt. plant. lib. 2, c. 8. & Plin. l. 13, c. 4

Κυκαίων, t. 2, c. 489, d. Κυκάω, ib. g

Κυκαιῶ, pro κυκιῶ, ſeu κυκιῶνα, Heſych. dici ſcribit παρὰ τοῖς ἰατροῖς βοτανῶν συγκείμενα φαρμακίας, ποτὲ διαπεπτ. Vide t. 2, c. 490, a

Κυκεὶς, ίδος, ὁ, vocari dicitur Radix anguloſi iunci. perperam pro κυπείρις.

Κυκεῖν, t. 2, c. 489, g. Vide & κυκᾶν.

Κυκεὼν, pro κυκεῶνα, t. 2, c. 490, a. Κυκεών, ib.

Κυκήθρα, t. 2, c. 489, g. Κυκήθρον, ib. h

Κυκηθὸς, t. 2, c. 490, a. Κύκημα, t. 2, c. 489, g

Κυκνοπάτερος, ibid. g. Κυκνὸς, ib.

Κυκλὰ, t. 2, c. 499, g. Κυκλάζω, t. 2, c. 506, g

Κυκλαίνω, ibid.

Κυκλάμινος, ου, ἡ. Cyclaminus: herba ex coronariarum genere, de qua Dioſcor. lib. 2, c. 194, capite ſequente exponens & alteram eius ſpeciem κισσοφύλλων ſiue κισσοειδῆ dictam, quod habet folia hederæ ſimilia. Plin. & tota gen. cyclaminum vocat, & neutro. (vt & apud Theophraſt. Hiſtor. plant. lib. 7, c. 9, legitur τὸ κυκλάμινον) Vide eum lib. 21, cap. 9. & lib. 25. cap. 9. vbi ſcribit à Latinis vocari Tuber terræ: forſan quoniam eſt radice ita lata vt rapum videri poſſit. Ibidem & ipſe geminas eius ſpecies deſcribit. quarum ſecundam tradunt ab herbariorum vulgo appellari ſignum B. Mariæ.

Κυκλᾶς, t. 2, c. 503, c

Κυκλεῖ, ſiue κικλυτι, Heſychio ἀκούσατε, Auſcultate.

Κυκλεῖον, eidem eſt εἶδος πόματος ἐξ οἴνου καὶ γάλακτος.

Κυκλεῖται, ib. Κυκλεύω, t. 2, c. 505, e.

Κυκλικὸς, t. 2, c. 504, b. Κυκλίς, t. 2, c. 502, a

Κυκλιοδιδασκαλος, ibid. d. Κύκλος, ib. c

Κυκλίσκος, t. 2, c. 506, g. Κυκλοβόρειον, t. 2. c. 500, b

Κυκλοβόρος, ib. a. Apud Euſtath. & Suid. proparoxytonos κυκλάβορος, de flumine Atticæ.

Κυκλογελᾶν, Heſych. γλίσχρως, σμικρολόγως.

Κυκλοδίωκτος, t. 2, c. 500, b. Κυκλοίης, t. 2, c. 501, h

Κυκλοῆται, t. 2, c. 504, a. Κυκλοῦμαι, ib. b

Κυκλοπηδία, t. 2, c. 500, b. Κυκλοπήτιον, ib. c

Κυκλος, t. 2, c. 498, a. & t. 3, c. 119, f. ob.

Κυκλοτὸς, t. 2, c. 504, a. Κυκλοτοτὸς, t. 2, c. 500, c

Κυκλοφοιτέω, ibid. c. Κυκλοφορέομαι, ib.

Κυκλοφορικὸς, ibid. f. Κυκλοφορητικῶς, ibid.

Κυκλοφορία, ibid. Κυκλοφορικὸς, ib.

Κυκλόω, Circundo, &c. t. 2, c. 504, b. Κυκλὸς, In orbem colligo, &c. ib. f

Κύκλῳ, aduerbium, t. 2, c. 503, f

Κυκλωθὲν, t. 2, c 504. a. Κύκλωμα, t. 2, c 505, a

Κυκλωτὸς, t. 2, c. 1393, g. Κυκλώτιον, τὸ, ſubſt. ib. h

Κυκλώτιος, t. 2, c. 501, a. & 1393, d.

Κυκλωτὸς, t. 2, c. 501, b. & 1394, a

Κυκλωτικῶς, ibid. Κυκλώτιον, t. 2, c. 501, b. & 1393, b

Κυκλωτὸς, t. 2, c. 501, b. & 1394, a. Κύκλωσις, t. 2, c. 505, a

Κυκλωτὸς, t. 2, c. 500, g. & 1393, b

Κύκνος, ου, ὁ, Cycnus, Olor. Homerus Iliad. Βοιωτῶν πολιοκρωτάφων ἔθνεα πολλὰ, Κλαζόντ' ἠὲ γεράνων ἢ κύκνων δολιχαύχενων. Heſiod. Aſp. Κύκνοι αἰροπόται μεγάλ' ἄστυ. Apud Athen. autem lib. 9, Alex. Myndius dicit πολλὸς κύκνος πλεῖσ-

ἀηδεστάτους, τὸν ἀοιδὸν ἀηδόνιον. ferunt enim dulcissimũ canere iamiam morituri: Paus. etiam in Atticis scribente, esse κύκνου τοῦ ὄρνιθι μουσικῆς δέξαι. Idem ibidem ait ferri Cycnum fuisse regẽ Ligurum qui trans Padum supra Celticam siti sunt, αἶσθαι μουσικόν: quem post mortem voluntate Apollinis in cycnum auem mutatum. Alioqui fuit & alius Cycnus qui Herculi ἐμονομάχησεν, & alius qui Achilli: de quo Athen. libro 9, tradit eum πραφῦσαι ἐφὸς τὸ ὁμωνύμου ὄρνιθος. De aue autem cycno vide Aristot. & Ælianum, necnon Oppianum in Ixeuticis. Prouerbium verò Cyceni canent tacentibus graculis, vide apud Eras. in Chil. 2. dag. ¶ Κύκνος nominatur etiam πλοῖόν τι πλοίου, quoniam videlicet κύκνος ἔχει ἐπιτυπωσάμενος ὅτι τῆς πρῴρας. id est quòd in prora cycni effigiem gerat. Nicostrat. apud Athen. lib. 11, Ἡ ναῦς δὲ τοῦτο ἐποίησεν ἐξ ἧς ὁ κύκνος Η καὶ ἦρος; Vbi etiam COMPOS. Κυκνοκαΐηρος ἐξ ἀμφοτέρων τούτων κεκραμένη φύσις. Ab aue verò DERIV. Κύκνιος, Cycneus, Olorinus. vt κύκνειον μέλος. Athen. libro 14, ex Chrysippo, φιλοκαίσαρος μέλλων ὑπὸ τῶ δημίου σφάττεσθαι ἔφη δηλον ὡς αὐτὸς ὁ κύκνειον ἄσας ἀποθνήσκει. ὑπερβάλλοντος δ' εὐπόνου, ὑπερψάλτου.

Κυκείας, Hesych. τοὺς φαγήνους: qui suprà κυκίζω.

Κυκίζα, eidem est ἡ λευκὴ καλλίκαρπος: qui & κίκυον dici scribit τὸ σικυὸν, cucumerem.

Κυκιωᾶν, vide infrà in Κυκεωᾶν seu Κυκεανᾶν.

Κυκιῶν, ab Hesychio exponitur non solùm τὰ ἐρέσσοντα & αἰολίζοντα, sed etiam βρωμῶν: afferente tridem κυκιῶντες pro βρωμῶντες: forsan quoniam turbatis oculis erumpunt lacrymæ.

Κύλα, & Κυλαίδες, vide in Κυλοιδῶν. Κυλαδία, vide Κυρτοκαμαχία.

Κυλάω, t. 2, c. 493, c

Κύλη, vt innuit Athen. lib. 11, est ἡ Θηρίκλειος κύλιξ, Thericleus calix: apud Alexim in Hesione, Ἥτησε κύλαν, καὶ λαβὼν ἔλθ' ἔτυπας· ἔλαβε.

Κυλήεις, Hesychio κολοβὸν, Mutila, Trunca.

Κύληπες, t. 2, c. 493, c. Κυληπτὸς, ib.

Κυλιβίων, Suidæ ἡ ἄκαρπος πράμνη. Brassica sterilis.

Κυλικεῖον, t. 2, c. 497, c. Κυλίκιος, ib. b

Κυλικηγορέω, ibid. a. Κυλικηγορος, ib. b

Κυλικιαστὴς, ibid. Κυλίκιον, ib. c

Κυλικὶς, ib. Κυλίκιον, t. 2, c. 498, a

Κυλικὶς, t. 2, c. 497, b. Κύλικτρὸς, ib.

Κυλικρατὴς, ib. a. Κυλικεῖτης, ib.

Κυλινδέω, t. 2, c. 494, d. Κυλινδέομαι, ib. e

Κυλινδήθρα, t. 2, c. 495, a. Κυλίνδυσις, t. 2, c. 494, b

Κυλίνδημα, ib. d. Κυλινδητικὸς, t. 2, c. 496, a.

Κυλινδρικῶς, ibid. Κυλινδροειδὴς, t. 2, c. 495, b

Κύλινδρος, ib. f. Κυλίνδρου, t. 2, c. 496, a

Κυλινδρώδης, t. 2, c. 495, b. Κυλίνδω, t. 2, c. 494, d

Κυλίνη, ης, ἡ, affertur pro Terra minimè frugifera.

Κύλιξ, t. 2, c. 496, e. Κυλίσμα, t. 2, c. 493, c.

Κύλισις, ib. d. Κυλίσεως, t. 2, c. 497, e

Κύλισμα, t. 2, c. 493, c. Κυλιστὴς, ib. f

Κυλιστὸς, ib. d. Κυλίστρα, ib.

Κυλίχνη, t. 2, c. 497, f. Κυλίχνιον, ib. g

Κυλιχνὶς, ibid. Κύλιχνος, ib. f

Κυλλὸν, t. 2, c. 493, a

Κύμαβοι, Hesychio sunt ὑπερῶπα. Infrà κύμλια.

Κυμαίνει, idem θυμαίνει, Irascitur. quod infrà σκυμαίνει.

Κυμαῖος, eidem βόσρυχος, Cincinnus: qui & σπίλος & κύμαρος.

Κυμαργὶς, eidem δίπος, ἢ γυμνάσιον ἐν Κῴῳ. Plut. properoxytonos habet κυμαργὶς, dicens & ipse gymnasium esse Argiuorum. Vide in Pyrrho, pag. 739, & in Cleom. pag. 1498.

Κύμας, Eleis κύλαξ. Ita apud Hes. Sed mendosum hoc κύμαξ, ambiguum an pro κύλιξ, an pro σκυλαξ.

Κυμάσις, Panis quidam in Ægypto ex radicibus olyræ, inquit idem. Apud Herodot. κολλύρις, vt suprà docui.

Κυμασὶς, idem Hes. τὰς ὀφθαλμούς, Oculos.

Κυμίζω, idem dicit innuit κολοβὸν, Mutilam.

Κύμια, eidem sunt ὑπερῶπα, quæ suprà κυμαβοι.

Κύμιδος, eidem ξηρὰ σῦκα, Arida ficus.

Κυμίνιος, Κυμινοπώλης, Κυμινοπώλιον, in sequ. Κομμὸς.

Κυμὸς, οῦ, ὁ, Hesychio χωλὸς, καμπύλος, Claudus, Curuus. Vtitur hoc vocabulo Hippocr. De artic. dicens, αἱ ἰσχάδες ἐστὶ καὶ τὸν κατοῦντα, ἢ καὶ τὸ ἄνθρωπον τὸ ὀπισθοκυμὸν, κυμὸν καὶ σκολιὸν ἔτι. Et aliquanto pòst, εἰ δέ τοι χειρὸς πάντα ἀσθενῆ καὶ τὰ κυμά. Et aliquanto antè, κυμὸν δὲ τὸ οἷ καὶ μᾶλλον τὸ ἔσπερον. Galenus Commẽtario in hunc ἐν ἄρθροις librum scribit, τὸ κυμὸν nomine quosdã significari velle ἄπασαν διαστροφὴν κώλου, tribuentes ei ἡμιτόνιον τι σημαινόμενον: alios verò πλὴν παντελῶς μόνον διαστροφὴν ἐν ᾧ ἔσχε πλὴν ἔστω χώραν· ὅσοι εἰς τὸ τῆς κνήμης ἐπιφάνειαν τὸ σμικρὸν συντελοῦν. Idem Comment. 3 εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον, scribit τὰ μὴ ἔξω ῥέποντα, vocari βλαισὰ τὰ δὲ ἔσω, μόνα & κυμὰ, quæ ita intorta sunt vt intrò vergant & inclinata sint: & πλὴν διαστροφὴν ὅλου καὶ ἔσω καὶ ἔξω πλὴν ῥοπὴν ἔχει κυμαίνει, καὶ μάλιστα ἐν σπίλοις καὶ χόνδροις καὶ σφυροῖς. INDE Κυμαίνης, SIVE Κυμοπόδης, ET Κυμοποδίων, dicitur qui est κυμὸς περὶ πόδας, Cui crura pedũ introrsum curuata sunt, ideóque Claudus. Quorum primum κυμαίνης habes t. 4, c. 368, b. Tertium apud Homerum legitur. vt Iliad. φ, in oratione Iunonis ad Vulcanum, Ὄφρα κυμοποδίων ἐμπάσσεται. Ac vt idem Vulcanus absolutè ἀμφιγυήεις à claudicate dicitur, ita & κυμοποδίων. Il. ε, ὃν ῥ' αὐτὸς ποίησατο κυμοποδίων. Est inde & VERB. Κυλλόω, ῶ, significans Reddo κυμὸν: INDE QVE Κύλωσις, εως, ἡ. Ipsa actio reddendi κυμὸν. Hippocr. De artic. Τῶν δὲ ὦν κυμαίνεσι τὰ ἰσχία οὐ μόνον ἀλλὰ πλείονες. τὰ πόδια μὲν οὐκ ἐξ ἀρχῆς παντάπασι, ἀλλὰ δ' ὕστερον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐπὶ τοῖσδε κακοκινήσιος.

Κυλοιδῶν, t. 2, c. 287, g. Ad verbum significat οἰδῶν τὰ κύλα. hoc est, vt Hesych. expon. τὰ ὑπόκατω τῶν βλεφάρων κυλώματα, τὰ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς μύλα, τὰ ὑπόπτωμα, Cauitates oculorum quæ palpebris subsunt. Quæ & κυλάδες dicuntur, vt in Κυμίνιος tradit Etymol. κυλάδες γὰρ (inquit) σκωπτικῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη δέ τινα καὶ τῶν ὀδόντων οἱ ἰητροὶ, κυλοιδῶν καλοῦσι.

Κῦμα. t. 1, c. 490, e. Κύμα, pro κύημα, t. 2, c. 486, h

Κυμαγχὴ, Hesychio ἡ εἱρκτὴ, Carcer.

Κυμαῖνα, capræ siue vaccæ nomen apud Theocr. vt putatur, Æolicè pro κυμαίνη, ἢ τὰ κύημα αἴγας, id est ἐγκύους, ἔχον. Aliis tamen putantibus significari hac voce & τὸ ἐγκύημα, Grauidã, Fœtam. quæ alioqui κυμαὶ dicitur.

Κυμαίνω, t. 1, c. 492, d. Κυμαίνομαι, ibid.

Κύμανσις, εως, ἡ, Fluctuatio: verbale à κυμαίνω.

Κύμαρος, Hesychio κύμαρος, βόσρυχος. qui βόσρυχος suprà etiam κύμαιος.

Κυμαὶς, t. 2, c. 487, b. Κυμαία, t. 2, c. 491, b

Κυμαπὰς, ib. Κυμαπίζω, ibid. b

Κυμαπίζομαι, ib. c. Κυμαπὴ, ibid. b.

Κυμάπιον, ibid. d. Κυμαποειδὴς, ibid. a

Κυμαπῦμαι, ib. c. Κυμαποτυγὴς, ibid. a

Κυμαπυλὴ, ib. Κυμαποφορὶδες, ib.

Κυμαπὼν, ib. c. Κυμαπωγὴ, ib. a

Κυμαπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Fluctuosus. Aristot. Problem. κυμαπώδεις αἰγιαλοὶ, terræ seu litora fluctuosiora.

Κυμαπωτὸς, t. 2, c. 491, d

Κύμβα, & Κυμβεῖον, vide paulo inferius in Κύμβος.

Κύμβαδον, ἀκροποσὶ. Ita apud Hes. Infrà verò ex Homero κύμβα χαὶ ἀκροποσὶ, & quæ sequuntur.

Κυμβαλίζω, & Κυμβαλὶς, vide in sequ. Κύμβαλον.

Κύμβαλον, ου, τὸ, Cymbalum: ab Hesychio exponitur Baculus, vt & τύμπανον. necnon genus instrumẽti musici: ex ære videlicet. vnde à Latinis poetis nonnunquam Æs dicitur & Æs sonorũ. Xen. De re equ. ὡς δὲ τὸ κύμβαλον φορεῖ ἐφ' ἑνὸς τοῦ δεξιοῦ ὦμου καὶ κοίλου ὄντος. Athen. lib. 9, Ἀκούουσι γὰρ ἅπασι πανταχοῦ αὐλῶν βόμβος καὶ κυμβάλων ἦχος, ὅπου τυμπάνων κτύπος μετὰ ῥόδης ἅμα γενόμενος. Apud eundem lib. 14, τυταίσιν καὶ βόμβοις χαλκοκτύποις βρεμούσης κυμβάλοις. Latini etiam Cymbala vocant, ac inter hos Cicero, Neque collegæ tui cymbala ac crotala fugi. INDE Κυμβαλικὴ ὄψις dicitur τὸ πλέκειν κακουργῶς, vt est apud Hesych. ET Κυμβαλίζω, F. ίσω, Cymbalum pulso. Luc. De salt. ἐκυμβάλισέ τι καὶ σεσωρχήκατο. quo ferè modo Herodian. lib. 5 dicit, σβεδίων

τῆς βωμοῖς κύμβαλα καὶ πίπτοντα καὶ χεῖρας σίρον. Vtitur vet A bo hoc & Cassius Hemina apud Non. dicens, Mulier cantabat tibiis Phrygiis, & altera cymbalissabat. INDE Κυμβαλιστής, Cymbalista, Qui cymbalum pulsat. Apul. De deo Socr. Barbaro strepitu cymbalistarum & tympanistarum. De origine vocabuli κύμβαλον vide in Κύμβος.

Κυμβαπυτής, Κύμβαχος, Κυμβεῖον, Κύμβη, Κυμβιπαίων, vide paulo pòst in Κύμβος.

Κύμβιον, Hesych. scribit poni solitũ ὅπου ὀμικρολόγου: quem alioqui κύμβικα & κυμβεκύμβικα dixere. B

Κύμβιον, vel potius Κυμβίον, & Κύμβον, vide in sequ. Κύμβος.

Κύμβος ου, ὁ, Hesychio κοῖλος μυχός, Cauus recessus: item κερασμίου πυθμήν, Ollæ fundum. HEVTRVM Κύμβον simile quid significat. Ita enim dicitur τὸ ὀξύβαφον siue ἐμβαφιον, Acetabulum, hoc est Conchula seu scutella qua acetum apponitur in mensa ad intingẽdas carnes. Ita schol. in hoc loco Nicandri Ther. κοινοὺς Σπίρμα δ' ὄσον κύμβοιο πραπίδιπτος ἐλαιὴ. Quod κυμβιον idem schol. nominari ETIAM Κυμβίον ait, voce diminutiua. Alioqui κυμβίον dicitur poculi quoddam genus à similitu C dine eius nauigii quod VOCATVR Κύμβη, à Latinis Cymba. Ita enim Lexicum meum vetus, Κυμβία, τὰ κυφὰ ὀκτώμματα. ἤγουν τὸ σκευαρῶν τῆ καὶ κυφά. καὶ Κύμβαι, πλοῖα σκευαρῶν ἀφ' ὧν Γωμαίους. Et Suid. Κυμβίον, εἶδός τι ὀκτώμματος ὀθόμματος καὶ στενὸν, καὶ τὸ σχῆμα παρόμοιον τῷ πλοίῳ ὁ καλοῦσι κυμβίον. vt & Didymus apud Athen. lib. 11, esse ποτήριον ὀθόμματος ἢ στενὸν, τὸ σχῆμα παρόμοιον πλοίῳ. Ibidem Simaristus κυμβία esse ait τὰ κοῖλα ποτήρια καὶ μικρά: Dorotheus ἦσαν ποτήρια βαθέα καὶ ὀρθὰ πυθμένα ἔχοντα μικρὰ ὥστε: vt & Nicander Thyaterenus τὰ χοεῖς οἷον ποτήρια: Ptolemæus τὰ κυφά. Dionysius Samius κυμβίον appellauit quod Homerus καυλίον, scribens quòd Vlysses πληρώσας κυμβίον ἀκράτου, ὠθεῖ τῷ αὐλῶνι. Vtitur porrò hoc vocabulo pro vase potorio Philemon, dicens, κυμβίον ἀκράτου καταπίομαι ὑμῶν αὖθις. Anaxandrides, κυμβία ὀπάρουσι ὑμᾶς. Chæremon, Οὐ κυμβίοισι πολέμιε Εὐεστίδης. Et Ephippus, κυμβία τε παλαίχθιμ' ἐστὶν. Vnde discimus solitos olim ἐπιχαίνειν καὶ πατεῖσθαι τοὺς ἑστιάσεις κυμβία. καὶ πάντα ὁμοίως ἔδει. Itaque rectè Demosthenes Midiæ obiicit quod ὅτι ζώντος ἔδει τῆς ἀγορᾶς σοῦ, cum videlicet quum Sicyone esset, E κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὠνόμαστο οὕτως ὥστε πᾶς τις ἐπεύχεσθαι ἀκούειν: item quòd ex Argura Eubœæ τὸν ἀσφάλακα ὀχούμενος χαλκίδας καὶ κυμβία καὶ παιδίσκας ἦγε: pocula non profectiones decẽtia sed conuiuia. Porrò notandum est, non semper paroxytonos scriptum reperiri κύμβιον, vt in lex. meo veteri, apud Athen. & Demosth. in locis iam allatis, sed properoxytonos etiam apud Suid. in manuscripto quoque codice. Verùm Eustath. apertè ait παροξυνόμενα vt ἰχθύιον, χοιρίον. Apud eundem F porrò reperio non solùm κυμβίον, sed ETIAM Κυμβαῖον. Nam pag. 584, scribit τὸ ῥηθὲν κυμβαῖον ποτήριον alios scribere κυμβίον, dicentes, ipsum ἐοικέναι τῷ σχήματι πλοίῳ καλουμένῳ κύμβῃ, ex quo fortsitan & παροιμιακῶς. videri autem eiusmodi nauigium esse quam nonnulli κοινῶς appellant ξυλοκυμβάριον, corrupto vocabulo ex κυμβῃ. vt sit τὸ σκεῦαρμα ξυλοκύμβη, quod dicitur de mulieribus ἀφ' οὗ καὶ ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὧν σύμμικτον μαγίδος. Apud Etymol. scriptum ET Κυμβεῖον pro κυμβαῖον siue Κυμβίον: quod & ipse esse dicit εἶδος ποτηρίου ὠφελιμαίου τῷ σχήματι πλοίῳ ὃ καλοῦσι κύμβη. Veruntamen idem etiam κυμβίον habet sine diphthongo paroxytonos, κυμβία cum lex. meo veteri esse dicens τὰ κυφὰ ὀκτώμματα: sic dicta ἀφ' ὧν σκευαρῶν. nã κυφὸν, à quo ortũ sit nomẽ hoc, significare τὸ κυφωτὸν καὶ σκευαρές. Quin & κύμβα dictum ποτήριον quoddam, vt Athen. loco suprà citato, lib. 11, refert ex Apollodori Paphiis, quemad modum & Hesych. testatur κύμβας esse εἴδος ποτηρίου. procùldubio à similitudine nauigii quod κύμβη seu κύμβα dicitur, Latinis Cymba. Eius meminit Sophocles in Andromeda, dicens Γ' ἔπιον ἅ κυμβαίοισι ναυτιλεῖς χθόνα. Suid. id κύμβιον vocat, vt & Hesych. κυμβίον esse dicit non solùm εἶδος ποτηρίου, sed etiam πλοῖον. Nicander κύμβιον, vt κύμβον, vocat τὸ βυβλίον, Acetabulum seu paruam scutellam conchæ similem aut nauiculæ quæ κύμβη & κυμβίον dicitur: in Alexiph. v. 164, βαιὸν ἀλὸς ἐμπλέα κύμβιον. Venio nunc ad alias significationes horum vocabulorum κύμβος, κυμβίον, κύμβη. Κύμβη igitur ab Hesychio exponitur etiam τὸ ἐμπολήματα. Κυμβία à Suida τὰ μαζία ἢ τὰ χυσάρια, in manuscripto etiã codice. Κύμβας Hesych. exponit etiam κοίλας καὶ σφαιρικὰς, Cauas & rotundas: à nomine adiect. κυμβος significante Cauus, Rotundus. Κύμβας idem esse dicit etiam ὀρνιθας, Aues: vnde DERIVO Κυμβαπύτας quos idem esse ait ὀρνιθοθήρας, Aucupes. Eidẽ Hesychio κύμβη est non solùm τὸ ὠὸν, & ὀξύβαφον, sed etiam τὸ πέρα, Pera. Κύμβη Suidæ est etiam ἡ κεφαλὴ, Caput: itidemque Eustathio & Etymologo: quæ suprà κύβη sine μ. Ab hoc κύμβη, significante caput, seu potius superiorem capitis concham cauam & rotundam, est VERB. Κυμβατᾶν, propriè significans τὸ ὀθεῖν τὴν κεφαλὴν πρόσω, in caput deiicere: quod suprà κυβίζειν & κυβιστᾶν, à synonymo κύβη. Etymol. Ab eodem κυμβη, teste eodem, dicitur Κύμβαχος πίπτων is qui ὀθεῖ κεφαλὴν πίπτων, in caput cadit: velut apud Hom. Il. 2, Δορυφόνης ὕπτιος ἔπιπτε Κυμβαχος ὡς κοίλωσι. Vbi Eustath. quoque κυμβαχος esse dicit idẽ quod ὀθεῖ κεφαλὴν. videri enim τὸ κύμβος vocabulum dici non tãtum ὅτι ὀρθακοειδέμενον κυπτὸν, quod est cõcha: sed etiam ὅτι κεφαλὴν, κατὰ μετάλλωσιν: & hinc κυμβίον siue κυμβίον dici τὸ κεφαλοειδὲς ποτήριον. Alioqui κυμβαχος significat etiã τὸ κατ' ἄκρον τῆς ἀσπιδικῆς ὀμφαλὸν λίθου ὁ λόφος, inquit idem Eustath. & Etymologus, in exemplum afferentes hunc locum Homeri ex Iliad. 5, αἰμύδις χαλκήρης ἐπεπάγχιτο Κύμβαχον ἀκρότατον περὶ ἔγχει ἐχούσῃ. Sic verò & Hes. & Suid. κυμβαχος exp. non solùm ὅτι κεφαλὴς, seu ὅτι κεφαλὴν, & αἰώρημα τῆς κεφαλῆς, sum D mæ galeæ pars, Vertex cassidis. Ab Etymol. exponitur etiam τὸ σκληρὸν τοῦ κεφαλοῦ, βρίγμα: (itémque à Lexico meo vet.) necnon τὸ δίφρον, & τὸ σκαμνίον. quod esse vult ἀφ' οὗ κυφὸν, significans σφαιρικὸν. Verum & κύμβαλον hinc deriuari possit, quoniam cõchæ capitis similimum. vnde rectè ab Æschylo vocatur etiam κυπτὸν, in Edonis videlicet dicente, ὁ δὲ χαλκήρης ὑπὲρ κόρυμβος ἐστόμου: epitheto illo χαλκήρης à cæteris distinguens à cæteris. Omnia autem hæc esse volunt ἀφ' οὗ κυφὸς, quod est κυρτωδὴς & σφαιρικὸς. vt & κυμβαλα Etymol. dici vult quasi κύφαλα.

Κυμαίων ας, & Κυμαίως, vide in Κυμαίων, n. 2, c. 492.

Κύμινδις, ιος, vel ιδος, ἡ, auis est quam nonnulli interpretantur Quam, apud Hom. Il. ξ, Χαλκὶς κλαγγαίνουσι, πάρεξ ἀδὲ κύμινδις. Plin. esse dicit nocturnũ accipitrem. Nocturnus accipiter (inquit lib. 10, c. 8) cymindis vocatur, rarus etiam in syluis, interdiu minus cernens. bellum internecuum gerit cum aquila, cohærentésque ipso prehenduntur. Non itaque assentiendum Suidæ à quo Κυμίνδιος & Κυμινδὸς esse dicitur ὁ ἀετὸς, Aquila.

Κυμινδόχη, Κυμινθήκη, Κυμινοπώλης, vide in sequ. Κύμινον.

Κύμινον, ου, τὸ, Cyminum, siue Cuminum: herba & semen ὠφέλιμον, & maximè quod αἱματοπῶν vocatur, ab Hippocr. βασιλικὸν, vt inter alia tradit Dioscor. lib. 3, c. 68. capite sequente exponens & τὸ ἄγριον κύμινον. Vide & Plin. lib. 19, c. 8. vbi & ipse scribit condimentorũ omnium fastidiis cuminum esse amicissimum, alterum eius genus esse, quod rusticum vocari, ab alijs Thebaicum. INDE Κυμινοδόχη, Receptaculum cumini: ET Κυμινθήκη, Repositorium cumini. ambo apud Poll. lib. 10, cap. 23, inter vasa mensaria, vbi κυμινοδόχιον siue κυμινοδόχειον affert ex Nicocharmo: κυμινοπῶλαι ex τοῖς δημοσιεύμασι & Apollodoro grammatico. ITEM Κυμινοπώλης hinc dicitur qui Præparcus est & restrictus. ὁ φειδωλὸς. vt qui etiam in apponendo cumino, semine satis commune & ἀνθρωπάτῳ, sit iusto tenacior. SIC Κυμινοπρίστης dicitur Qui vel cuminum, granum valde minutum secare in plures partes non veretur, præ nimia tenacitate ne integrum quidem granulum dare audens. Aristot. Ethic. 4, cap. 1. quum dixit eos qui nominantur φειδωλοὶ, λήμμοι, κιμβικίαι, omnes τὸ δοκεῖ ὀλίγου, & δὲ ἀναγκαίου οὐκ ἐφιέναι: subiungit paulo pòst, πάντα δὲ καὶ τὰ μικροπρεπῆ καὶ πᾶς ὁ πιπράσκων, οἷον μᾶζαν ἢ τὰ ὠνούμενα ἢ τὰ μισθοῦ ἢ δανείζων. Tales sunt & οἱ καπηλεύοντες. vnde Δι-

ristoph.in Vesp.voce hinc COMPOSITA Κυμινοπριστοκαρδαμολύρας nominauit eos qui supra modū restricti sunt & sordidi, qui non erubescant etiam τὸ κύμινον πρίειν & τὸ καρδάμωμον γλύφειν. Vtitur vocabulo κυμινοπρίστης comicus quidam apud Athen.lib.8,adiectiuè, dicēs,Κυμινοπρίστης ὁ θεὸς δι' οὗ πάλαι. Apud eundem reperio ET Κυμινόπριζοι ἄλες,pro Sal cum cumino contritus:l.7,Πάσσειν δ' ἁλὶ κυμινοπρίζοις καὶ γλαυκῷ ἐλαίῳ. Denique à κύμινον est ADIECT. Κυμινώδης, ους,ὁ καὶ ἡ,Cuminaceus,Cumino similis,seu Ad cuminum proximè accedens: apud Theophr.Hist.plant.l.8.

Κυμινοπρίστης,Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφης,Κυμινώδης,vide in præced.Κύμινον.

Κυμοθήμων,t.1,c.954,g

Κυμοδόκη,& Κυμοθόη, marinarum dearū seu nympharum nomina,teste Suida.Illa,sic vocata dici potest vel quòd excipiat fluctus,vel quòd à fluctibus excipiatur,& in iis degat: hæc,vel quod per fluctus currat,vel quòd fluctus cursu æquet.

Κυμοθόρον,Hesychius dici tradit τὸν ὑπὸ τῆς κυμαίνουσης ῥοωῦ.

Κυμοτόμος,eodē Suida teste ἀμαχαιροποιὸς vocatur διὰ τὰς γαύρους σιδηρᾶς τελέσσαι, τὸ ξύλον ἔχον ὑπεσσόμενον ὡς πρῳρέων χήμασιν,ἐμβόλῳ τοὺς μακρᾶς ἀπικασθέν. Est igitur machina triangulari forma, anteriore trianguli parte acuta, assimilis rostro nauis longæ. Proculdubio autem columnis & sustentaculis pontium præstruebatur, ad secandos findendósque fluctus & alia,ne maiore impetu in ipsas pontium columnas impingerent.

Κυναβαρινον χρῶμα, affertur pro Rubricæ color. sed perperam scriptum pro κιναβαρινον siue κιναβαρίνον.

Κυναδέα, ας,ἡ, Fœtor alarum : propriè ἡ τῆς κυνὸς βρομή, quasi κυνοδρομή. Ita v.l.ex Aristoph.schol.sed parum fideliter. Eum enim per ι scripsisse κιναδέα,satis manifestum est ex eo quòd quū dixisset κιναδέαν esse τὴν δυσωδίαν τῆς μασχάλης, vel τῆς ἀγρᾶς, subiungit,propriè ita dici videri τὴν τῆς κυνὸς βρῶσιν:sed si hoc verum esset, fore vt scriberetur διὰ τοῦ υ ψιλοῦ.

Κυναίχμη,t.1,c.57.e.& t.2,c.519,f ob.

Κυναίχμη,t.2,c.521,d. Κυναγρὸς,t.2,c.519,f

Κυναίδης,Hesychio ὁ ἀνελεύθερος,Illiberalis. qui & Ποσειδῶνα κυναίδην Athenis cultum fuisse tradit.

Κυναίδη,t.2,c.522,f. Κύναιδος,t.1,c.521,b

Κυναῖος,ibid.

Κυναιχάτη, vel Κυναχαίτη, t.1,c.260,g.& t.2,c.519,f

Κυναλώπηξ,t.2,c.519,f. & t.1,c.309,g.ob.

Κυνάλωψ,quibusdam dicitur esse ὁ κυνοφόρος,aliis ὁ ἄλλος κύων, vt est apud Hesych.

Κυνάμβωπες,t.2,c.519,g. Κυνάμυια,ib.c

Κυνάρα ἄκανθα,t.2,c.523,d. Κυναέμων,t.2,c.522,c

Κύναρος ἄκανθα,t.2,c.523,d. Κυναὶ,ib.c

Κυνάω,t.2,c.522,h

Κυνδάλη,(inquit Hesych.)est παιδιά τις. Commentatores κυνδάλας esse aiunt σκυτάλας: alii verò τὰ γνωμονίσκια χύματα. perperam.κυνδάλους enim vocant τοὺς παστάλους. Et Κυνδαλοπαίστην,τὸν πασταλιστὴν,eum qui paxillis ludit. Apud Poll. hæc per ι scripta sunt in prima syllaba, vt suprà docui in serie τοῦ κ μετὰ τοῦ ι.

Κυνιδάρας,eidem est κυνόδων.

Κυνιδιόφαλος,eidem Hesych.ὁ τῆς ῥάχεως ἀπὸ κεφαλῆς εἰς τὰ αἰδοῖα φερόμενος χόνος.

Κυνίη,t.2,c.522,b. Κύνεος,ibid.a

Κυνιαφεῖ,Hesychio κρύπτει,Occultat,Abscondit.

Κύνεος,t.2,c.522,a. Κυνέω,t.2,c.489,a

Κυνῆ,t.2,c.522,c. Κυνηγία,t.2,c.519,a

Κυνηγέσιον,ibid.h.

Κυνηγατῶ,ᾶς affertur pro Venor.quod potius Κυνηγέω.

Κυνηγέτης,t.2,c.520,a. Κυνηγετικὸς,ibid.b

Κυνηγετικῶς,ibid.c. Κυνηγέτις,ibid.a

Κυνηγέω,t.2,c.519 g. Κυνηγία,ibid.

Κυνήγιον,ibid. Κυνηγός,ibid.

Κυνηδὸν,t.2,c.522,f. Κυνηλατέω,t.2,c.520,e

Κυνήπολις,t.2,c.521,b.

Κύνθιον,Hesychio σφυρωτῆρα ξύλινον,Larua lignea.

Κυνία,t.2,c.518,h.

Κυνίας,Hesychio est πῖλος ἡ χλαῖνα.

Κυνίδιον,t.2,c.522,e. Κυνίζω,ibid. g

Κυνικὴ φιλοσοφία,ibid.a. Κυνικὸν,ibidem.

Κύνικλος,Cuniculus. Ex Polyb.κύνικλος πρόσωθεν ὁρώμενος δι' ὀλίγης μικρᾶς ὄπας εἰς τὰς χεῖρας λαβόντες,μεγάλων ἐχθροὶ καὶ κατὰ πόδα διώκειν καὶ κατὰ πόδα βοῶσιν. Sūt qui κούνικλος scribant cum diphthongo,vt suprà.

Κυνικοὶ φιλόσοφοι,t.2,c.521,g. Κυνικὸς,ibid.e

Κυνίξεις,Hesychio ἀκροβολισμοί,Velitationes.

Κυνίσκη,t.2,c.522,f. Κυνίσκος,ibid.

Κυνισμὸς,ibid.h

Κυνίσφηλος,seu (vt alii scribunt)κυνίφηλος, Hesychio est ἀπατεὼν,Deceptor,Impostor.

Κυνοβατῆς,t.2,c.521,c. Κυνοβλώψ,t.2,c.518,b

Κυνόβλωστος,ibid.c. Κυνοβλωστὸς,ib.

Κυνοδίσμιον,ibid.d. Apud Hesych.κυνοδίσμια, expositum δεσμὸς ἀκροπηλίας.

Κυνόδακτος, ὁ, substant.t.2,c.518,d

Κυνοδακτὸς,ibid. Κυνόδηκτος,t.2,c.520,e

Κυνοδρομέω,t.2,c.518,d. Vide & κυνηδρομέω suprà.

Κυνοειδὴς,ὁ,ἡ,t.2,c.518,c. Κυνοειδέστερος,ib.

Κυνοειδὴς,ibid. Κυνόζηλος,ib.

Κυνοθηρικὸς,ίος,ὁ καὶ ἡ,Canina præditus audacia,seu impudentia:Hesychio ἀναιδὴς,Impudens.

Κυνοκάρδαμον,t.2,c.518,c. Κυνόκαυμα,ib.f

Κυνόκιον, Hesychio est herba quædam. Sonat Aculeus caninus.

Κυνοκεφάλαιον,t.2,c.518,g. Κυνοκεφάλιον,ibid.

Κυνοκέφαλον,τὸ,substant.ib. Κυνοκέφαλος,ibid.f

Κυνοκλόπος,ib.g. Κυνοκλοπέω,ibid.e

Κυνοκράμβη,t.2,c.518,h. & t.1,c.1702,e.ob.

Κυνοκτόνος,t.2,c.519,a. Κυνοκτὼς,ib.

Κυνολείχης,ib. Κυνολεχὴς,ibid.

Κυνόλοφα,ib. Κυνόλυσσος,ibid.

Κυνόμαζον,ib.b. Κυνομαχέω,ibid.

Κυνομόριον,ibid. Κυνόμορος,ibid.

Κυνόμορος,ibid.c. Κυνόμυια,ibid.

Κυνόμορον,ib.b

Κυνοπρῆτις,Hesychio ζῷόν τι tale proculdubio quale κύβιοπρῆτις: canibus nimirū ea mala inferēs quæ illa bubus.

Κυνοσχέσιος, t.2,c.519,d.

Κυνοσχίζαι,ibid. Attici geminato ρ dicunt κυνορραΐζαι,teste Eust. ὧδε τὸ τοὺς κύνας ῥαΐσαι. Vide & Κρέτων suprà.

Κυνόσχιστον,t.2,c.519,d. Κυνόρραιστος,t.2,c.520,f

Κυνόσχιστος, t.2,c.517,g. Κυνόσχιστος,ibid.

Κυνόσημον,t.2,c.518,b. Κυνοσουχὰ,t.2,c.517,h

Κυνόσουχα ὠά,ib. Κυνόσπασον,ib.

Κυνόστημα,t.2,c.518,b. Κυνὸς σῆμα,ib.

Κυνοστόμοι,ibid.

Κυνόσωρα,affertur pro Nullius pretii: quæ & ἀνδυόσωρα.

Κυνοῦσα,t.2,c.520,f. Κυνουρία,ib.

Κυνοῦχος,ib. Κυνοφθαλμίζομαι,ib.g

Κύπασος,t.2,c.523,b. Κύπρος,ib.a

Κυπάσσω,Cyprii τὸ ἀπὸ σμυρίλου πίνειν.Hesych.

Κυπάσσω,t.2,c.518,e

Κυπεών,Hesychio αἰσχρὸν πάνυ ἀπὸ κυνῶν, Caninus, seu Canina impudentia præditus.

Κυπάσσις, t.2,c.520,h. & 1395,a

Κυπεῖσις,t.2,c.521,a. & 1395,a

Κύπειρον,t.2,c.521,a. Κύπμαι,t.2,c.487,g

Κύπος,pro κύπμα,t.2,c.488,b. Κυπρία,ibid.

Κυφορία,ibid. Κυφορεία,ib.c

Κυπάττω,Hesych.κίναδος,μαλακοί.

Κυπάρισσος,ου,ἡ,Cupressus.Hom.Od. ι, ἀώδης κυπάρισσος. Attici DICVNT Κυπάρισσος: vt apud Ath. lib.1, Ἡ δὲ καλὴ Κρὴτη κυπάρισσον πᾶσι φύει. Sūt qui dictā velint ἀπὸ τοῦ κύειν πολύτοκος γὰρ ἀκρίμνας. INDE Κυπαρίσσιος θρὸς, Cupressos alens seu nutriens. Athen.lib.9,βοᾶν δ' ὀκ ἄλσεσιν κυπαρισσοθρόοις ἔχω. ET Κυπαρίσσινος, SIVE Κυπαρίσσεος,Cupressinus, E Cupresso factus. Hom. Odyss.ρ, Καπνὸν ἀθρῶν καθαρὸν κυπαρισσίνου. Et apud Dionys. Longin. Plato volens dicere τὰ δίλιπα, ait,χρᾶσθαι ὡς τοῖς ἱεροῖς ξηροῖσι κυπαρισσίνοις μύθοις. proculdubio autem in cupressinis tabulis scribebat,quia cupressinum lignum est ἄσηπτον & vermibus non obnoxium. ITEM Κυπαρισσίας dicitur tithymallus quidā, quoniam ἔοικε κυπαρίσσῳ siue πίτυϊ ὀρθρευθῆ, teste Dioscor.lib.4, cap.165. Sic Plin. etiam lib.26,cap.9,de tithymalli generibus lo

sequens, Quiatum (inquit) cyperiſſian vocant propter A foliorū ſimilitudinē. Apud Heſych. ΚΥΠΕΙΡΙΖΕΙ, verbs quædam.

Κυπέρους, (inquit idem Heſych.) vocabāt τὰ καλὰ ἀγγεῖα ἐκ χαρπικὰ, vaſa concaua & capacia. Eam ob rem & τὰ ἐν ἐρημίαις κατὰ πρόσις, & τὰ ἐν αἰδίῳ βαλανεῖα per metaphoram κυπέρους appellant. Theophr. autem ἐρεσιήνην τινὰ τῆς πόλεως καὶ τῆς πίτυος nominat κύπαρον. Hæc ille. Infrà κύπαρον: haud ſcio an perperam, quoniam geminum π eàdem propemodum figura ſcriptum reperitur interdum qua τὸ π, præſertim in manuſcriptis codic. B

Κυπὰς, άδος, ἡ, exponitur Pallium, & Lecti ſtragulū. Affertúrque ex Lycophr. Κρύψει κυπὰς τις χρημάδων ὑπηνεμίᾳ, cum hac expoſ. Teget eam operculum ſaxorum imbre, hoc eſt ſaxis obruetur. Sed videndum ne ſcribendum ſit κυπαστὶς χρημάδων ὑπηνεμίᾳ: idque idem ſit quod Homero λαΐνες χιτῶνες.

Κυπαστὶς enim Helychio eſt χιτῶνος εἶδος, ſpecies tunicæ: & ἐπίζωμα, Cinctus, Supparum. Apud Suid. & Poll. proparoxytonos Κύπασις, & nō ſolùm fœminino, ſed maſc. etiam genere. ac ab illo quidem eſſe dicitur κύπασις χιτὼν μάκρος μαστοῦ, ἐλίκνος, ab hoc verò σμικρὸς χιτωνίσκος ἄχρι μέσου μηροῦ, è lino confieri ſolitus: dicente Ione, Βεκχεῖ λίνου κύπασις ἐς μηρὸν μέσον Ἑλλάδος. Apud Suid. ἀνδρόγυνος κύπασις ἐστὶν Ἀτθὶς περιτίνιον ἄνωθεν ὑφαντὸν Σαμιακόν. Et apud Harpocr. ex Hecatæi ἐπιτόμῃ Εὐρώπης, de Ciſſis, ἐοικότες φορέμασι κυπασσοειδέσι Περσικοῖς. Vbi enā nota fœmin. genus. Vti verò hoc vocabulo Lyſiam quoque & Ariſtoph. ἐν Ταγηνισταῖς, teſtis idē Harpocr. Apud Heſ. & Poll. vnico σ ſcripturn: minus rectè. C D

Κυπάττει, Heſychio κύπτει, μαλακεῖ.

Κύπειρος, ου, ὁ, Cyperus: herba ex iuncorum genere, Hermolao Iuncus quadratus, Marcello lúcus anguloſus. Dioſc. alio nomine ἡρισπάνθριον vocari tradit, prolixè deſcribens lib. 1, c. 4 Plin. quoque cyperum annumerat iúcorum generi, lib. 21, c. 17, Latinè appellans gladiolum. palluſtrem eſſe dicit, ſed cæteris iuncis duriorem, vixque ſpirantem: cap. 18. Ibidem ab eo memoratur ΕΤ Κυπειὸς, Cyperis. Cyperus (inquit) iuncus eſt anguloſus, iuxta terram candidus, cacumine niger pinguiſque. Folia ima porraceis exiliora. radix oliuæ nigræ ſimilis, quam, quum oblonga eſt, cyperida vocant. Et mox, Eſt & per ſe Indica herba, quæ cyperis vocatur, zingiberis effigie: commanducata croci vim reddit. Meminit τῆς κυπειρίδος Nicand. etiam in Alexipharm. v. 591, Ἡ φίλα ζώοις κυπειρίδος εἰ κυπείρου. Vbi ſchol. κυπειρίδα eſſe innuit cyperum fœminam, quum annotat duo eſſe cyperi genera, ἀρσενικὸν τε καὶ θῆλυ. E F

Κυπελμαΐζες, t. 2, c. 510, d. Κύπελλον, ib. c

Κυπρεὺς τῆς πλατείας, legitur apud Theophr. Hiſt. plant. lib. 2, à Gaza redditum Vlmi folliculus. Pro eo quoſdam reponere κυπάριον, docui ſuprà in Κριός. G

Κύπη, Heſychio πρῳρᾶν, Foramen, ſeu Cauerna. Eidem κύπαι ſunt εἴδους πλοίων, ſpecies nauis: & αἱ ἐξ ὕλης καὶ χόρτου καινίσκαι, caſæ ex materia lignea & fœno. quales αἱ καλύβαι.

Κυπριάζουσι, Suidæ αἰθύουσι, Florentes: pro quo apud Heſych. tetraſyllabus Κυπρίζουσι codē expoſitum modo.

Κυπρῖνος, Cyprinus: piſcis fluuialis apud Ariſtot. Hiſt. animm. lib. 4, cap. 11, & lib. 6, cap. 14, & l. 8, c. 20. Heſychius pro eo properoxytonos habet Κυπρῖνος. Apud Athen. verò lib. 7 legitur Κυπριεῖς, quem ex Ariſtot. refert interpretari τοὺς σκληροὺς καὶ σωματώδεις: à Dorione autem eum recenſeri ait ἐν τοῖς λιμναίοις καὶ ποταμίοις: ex quo & hæc verba ſubiungit, λεπτόδυτοι, οὓς καλοῦσι τινες κυπρίσους. Sunt qui eſſe velint eum qui vulgò appellatur Carpio. Gaza carinum etiam reddit: malim ego cum Plinio cyprinum.

Κύπριος, Κύπρις, Κύπριος, Κυπρίτης, Κυπροθήκη, Κυπρογενὴς, Κύπρος, vide in ſequ. Κύπρος.

Κύπρος, ου, ἡ, Cyprus: inſula ſatis celebris. Eius incola DICITVR Κύπριος, Cyprius. vt apud Plut. οἱ ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνες. Idem Κύπριος adiectiuè etiā ponitur, nec tam gentile eſt quàm poſſeſſiuum. vt apud eundem Plut. οἱ Κύπριοι βασιλῆς, Cypri reges. apud Athen. Κύπριος κάλαμος, Cyprius calamus, Cypria arundo. In Epigr. ἔλαιον Κύπριον, Cyprio latice, hoc eſt Vino Cyprio. At Κύπριος βοῦς prouerbialiter ὅτι κωφεύουσι, quoniam Cypri boues feruntur κωφεύειν, teſte Heſ. & Suida. Apud Athen autem rurſum prædicatur quidam ὁ τὰ Κύπρια πινίκια ᾄσας, Cyprios verſus ſeu Cypriū carmen. Ab eadem inſula ἡ Ἀφροδίτη, Venus, VOCATVR Κύπρις, ΕΤ Κύπρις βασίλεια, ITEM Κυπρογένεια, ΕΤ Κυπρογενὴς, quoniam (vt & Heſiod. teſtatur) ἐν Κύπρῳ πολύκτιτος ἐστὶ Κύπρος, in Cypro inſula nata eſt. Empedocles apud Athen. initio libri 13, αἰνὰ Κύπρις βασίλεια, Τὴν ἐν δυσβάτοις ἀγάλμασιν ἱλάσκεται. Apud eundem Athen. lib. 13, ὦ δέσποινα Πειθὼ Κύπρις. Et aliquanto ante. πολλοὺς Κύπριδος ἐκπεπλῆσθαι. Apud Ariſtot. Ethic. l. 7, cap. 6, δουλεύειν κυπρογενεῖ. Aliquando Κύπρις & Κυπρογένεια, vt Ἀφροδίτη & Venus, vſurpantur pro opere ſeu actione veneréa, pro luſu venereo ſiue rebus veneréis, quæ alioqui ἀφροδίσια. Plut. Οἱ γὰρ κύπριν φεύγοντες ἀλλ' ἔστιν ἄγαν, Nosſunt. Achæus, ὦ κοῦ γ' ἀπὸ σοῦ πολλὰ τοιαῦτ' ἔρως ἀπῆν ἔτι. πανοῦν γὰρ ἡ κύπρις πικρά. Ex quo Euripides, Ἐν πλησμονῇ δὲ κύπρις, ἐν σπανιότητι δ' οὔ. Et Amphanes, Ἐν πλησμονῇ γὰρ κύπρις, ἐν δὲ τοῖς κακοῖς Γέγηθεν οὐκ ἐοῦσα ἡ θεός. Ἀφροδίτη βροτοῖς. Rurſum Eurip. Bacchis, Οἵτινες δ' ἀμπτὸν οὐκ ἔστ' ἄνευ. vt & apud Latinum comicum, Sine Cerere & Baccho friget Venus. Et vicißim teſte Bacchylide, Ζανὶ δ' ἀείδει χουσόθρονα κυδίμων θαλάμων δμῶες κύπρις. Itidem τῆς κυπρογενείας vocabulū vſurpat qui apud Plut. in Artox. dicit, κυπρογένεια δ' ἐν πάσῃ ἀνάγκῃ ἡ τῆς Ἀσσυρίας ἀφαίρεσις. Vide & c. 1, c. 817, c. Apud Heſych. oxyconos Κυπρὶς, πίτυς: afferentem & Κυπρογένειος pro φερνοῦλον, φερνάζεσθαι. Porrò præter ſuperius ἐπινίκιον, quod eſt Κύπειος, eſt & aliud, NIMIRVM Κυπρινὸν: ex Κύπειος autē, POSSESS. Κυπειακὸς, Cypriacus. Deniq; inde eſt locale ADVERB. Κυπρόθεν, E Cypro. vt Κυπρόθεν ἐκχεάμενον, Epigr. lib. 2, pro ἐκ Κύπρου. Κύπρος habet & alias ſignificationes. Ita enim dicitur arbor quædā olex foliis circūramoſis. Item inter alia tradit Dioſc. lib. 1, c. 125. Ex eius flore, addito oleo & aliis aromatis, vnguentum fit DICTVM Κυπρινον, Cyprinum, teſte eodem Dioſc. lib. 1, c 66. Sic Plin. lib. 23, c 4, Cypros qualis eſſet, & quemadmodum ex ea fieret oleum, docuimus: videlicet lib. 13, c. 1. Ibi enim dixerat, Cyprinum ex cypro fit, & omphacio & cardamomo, calamo, aſpalatho, abrotono. aliqui & myrrham addunt & panacem. Aliquanto antè tamen ſtrapſerat, Cyprinū in Cypro, deinde in Ægypto. Theophraſt. ipſum etiam vnguentum appellat Κυπρον: in lib. De odor. τῆς κύπρου ἡ ἐξαίρετος σκευασία τὸ τῆ μίλτῳ. Et ſic ibidem bis térve. Apud Heſych. verò Κύπρου, τὸ ἀφρόγλυκον. Eidem Heſ. κύπρις eſt etiam μέτρον ὑγρῶν ἡμιαμφορεύς. Et lib. 4, cap. 13, inter menſurarum nomina, κύπρος δὲ (ait) τὸ οὖτος καλούμενον reperias apud Alexandrum lib. 2: & ἡμίκυπρον apud Hipponactem libro Iamborum. H

Κυπρίζω, t. 2, c. 510, a. Κυπρίας, t. 2, c. 507, b

Κυπρὶς, ibid. Κύπρος, t. 2, c. 506, b

Κυρβάδιλμα, Heſychio κρύψιμα, Occultauerimus.

Κύρβας, αντος, ὁ, Corybas. nam idem Heſych. κυρβαντιᾶν dicit tradit pro κορύβαντας: afferens ΕΤ Κυρβάσαι pro ἐκμανῆναι: proculdubio à Corybantibus ducto verbo, ſi qui ſint ἐκμανεῖς, & ſoliti κορυβαντιᾶν βαίνειν. vnde & nomen eis impoſitum aiunt. Apud Serab. lib. 10, pag. 206, Pherecydes ζῶν κύβαντας dicit ex Apolline & Rhytia natos in Samothracia ſedes habuiſſe.

Κυρβασία, ας, ἡ, Heſychio eſt κόρυμβα ἁλιάτρου, Criſta galline ceu: item ὀρθὴ πίλος, Tiara erecta, qua Perſarum reges ſoli vtebantur. Ad ambas has ſignificationes reſpicit Ariſtoph. in Auibus dicens, Λύπημα δ' ὑμῖν φοβερὸν ἐπιβαίνειν πτερῶν ἀλεκτρυόνι ὡς ὑπερφυεῖ Ἥρᾳ τε Περσῶν φορέματ' ἔχοντι καὶ κυρβασίαν ἐπὶ κρᾶτος ὀρθὴν, μεγας δ' ἐξαίνης

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν κυρβασίαν, ἢ οἱ ἱππεῖς μίτρας, φησίν. Vbi schol. quoque annotat ex Clitarcho, omnibus Persis licuisse τὸν πίλον φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθόν. Solos enim reges gestasse ὀρθόν, cæteros verò ἐπικλῶντα καὶ προκάλυπτον εἰς τὸ μέτωπον. Galen. quoque in lex. Hippocr. κυρβασίαν esse scribit πῖλον ὀξὺν, pileum acutum, quem & πάκτην dici. Sunt qui velint esse non solùm pilei genus in coni speciem educti, sed etiam galeam seu cassidem cristatam, à similitudine cristæ gallinaceæ. Apud Poll. reperio non solùm Κυρβασία, sed etiã Κυκαφία, transpositio ρ. Ita enim lib. 7, c. 13, καὶ κυρβασία, ὃν καὶ κίδαριν καὶ πῖλον καλοῦσι. Itémque libro 10, c. 36, annotat κίδαριν ab Herodoto vocari quã Aristoph. κυρβασίαν nominat. At lib. 5, c. 16, ἡ δὲ πάκτη καὶ κυκαφία, Περσική. Sed rectius illud κυρβασία. Apud Suid. etiam Κύρβασις. Quum enim κυρβασίαν esse dixisset κεφαλὴν ἱππέως, caput galli, cristatum videlicet: subiungit Κύρβασις: eam à quibusdam exponi πάκτην dicens, qua quidem Persarum reges vsos fuisse erecta, duces autẽ, inclinata, ὑποκλιμβάνειν esse verò etiam περικεφαλαίας εἶδος & πῖλον.

Κύρβις, ιος, ὁ. Athenis κύρβεις dicebantur ξύλινοι σανίδες τετρασωνδύλους, tabulæ triangulæ pyramidum forma, quibus inscriptæ erant leges. ἄξονες autem erant quadranguli & ærei, continentes etiam ipsi leges. Et οἱ κύρβεις verò & οἱ ἄξονες in arce olim erant repositi, inde in prytaneum & in forum postmodum translati sunt, vt quibusuis eos legere & inspicere liceret. Ita Poll. lib. 8. Apollodor' De diis, tradit etiam ipse τοὺς κύρβεις habuisse ἐγγεγραμμένους τοὺς νόμους. esse autem ipsos λίθους ὀρθοὺς ἐκ τῶν μὴ τῆς τύπτους πλευρῶν, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως, ἀφ' ὧν τὸ κατερρωῶσθαι, κύρβεις vocarint, vt & κυρβασίαν τὸν ὀπισθοκλινῆ πῖλον. Sic sanè & Aristot. in Athenensium rep. ait, ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ βασιλείῳ. testis Harpocration, & ex eo Suidas. Idem Suid. & hæc affert, Κύρβεις, (inquit) erant ξύλινοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ ἀρχαῖοι τοὺς ἰδίους νόμους ἐγγεγραμμένους εἶχον πολιτικούς. ἄξονες autem appellabantur οἱ ἀρχαῖοι τοὺς ἰδιωτικοὺς ἔχοντες τοὺς νόμους, καὶ πύργοι. Quibus aliquanto pòst subiungit ex Etymologo, κύρβεις fuisse τοὺς ἐχούσας τοὺς τῶν θεῶν ἱστοὺς, quasi κερβίας quaspiam, vtpote in quibus τὰ τῶν θεῶν oporteret esse ἀποκρυφώτερα. Asclepiadem denominatos velle ἀπὸ Κύρβεως τοῦ τὰς ὑσίας θείσαντος: Phaniam Eresium ἀπὸ τοῦ τοῦτο κυρωθῆναι ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ. Eratosthenẽ eas esse dicere πετρίνους: Aristophanẽ, similes τοῖς ἄξοσι, nisi quòd οἱ ἄξονες νόμους, αἱ κύρβεις autem ὑσίας εἶχον. Amborum verò huiusmodi fuisse κατασκεύασμα. fuisse quoddam πανθύρων μέγα αἰδρομηκες, ὑπομοχλία ἔχον παράφορα ξύλα, τοὺς πολυσχεῖς πλατεῖς ἔχοντα ἐν γραμμάτων πλήρεις ἑκατέρωθεν δὲ κινοῦσι τοὺς, (Etymologus habet δύνακας) ὥστε κινεῖσθαι ἐν μεταφορᾷ τοὺς ὑπὸ τῶν αἰσχυνομένων. Notandum porrò, Aristotelem, Aristophanem, Apollodorum, Pollucem, Harpocrationem, & alios, masculino genere τοὺς κύρβεις dicere, Suidam & schol. Aristoph. fœminino τὰς κύρβεις: qui schol. Aristoph. scribit etiam ipse κύρβιν fuisse τὸν σανίδα ἵνα πᾶσι οἱ νόμοι γεγραμμένοι. Idem ex Apollodoro tradit πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους appellari κύρβιν. & quoniã veteres λίθους ἱστᾶντες τὰ δόξαν ἀνέγραφον, hos quidem lapides ἀπὸ τῆς τύπτους appellasse στήλας: κύρβεις autem, ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως. postea verò temporis eos τὰ ξύλα λεπτομερῆ γράφοντας, similiter nominasse. His subiungit, κύρβιν igitur esse τὸν φερόμενον τὰς ἱερὰς γραφὰς στήλων: Hesychius verò στήλων πετρίνων ἢ ξύλινον ἄξονα ἐν ᾧ τὰ παλαιὰ οἱ νόμοι ἐγράφοντο. Quo modo & Zenodotus scribit, & ex eo Suidas, κύρβεις apud Athenienses vocatas fuisse σανίδας πετρίνους ἐν αἷς τοὺς νόμους ἀνέγραφον, καὶ τὰς κρίσεις τῶν ἀδικημάτων τιμωρίας. vnde κύρβεις κακῶν prouerbio dictum fuisse ὅτι τῶν σφόδρα πονηρευομένων, de vehementer improbis. His ceu colophona addam Plutarchi testimonium de hisce legum tabulis quæ κύρβεις & ἄξονες dicuntur. Sic igitur ille in Solone, pag. 167. ἐγὼ δ' (inquit) τοῖς νόμοις πᾶσιν οἷς ἑκατὸν ὑσιαστὰς ἐδωκε, καὶ καταγράφοντας εἰς ξυλίνους ἄξονας ἐν πλαισίοις περιφερομένους ὧν ἔτι καὶ νῦν ἡμᾶς ἐν Πρυτανείῳ λείψανα μικρὰ διασῴζεσθαι ἐν ἐσχηματισμένα (ὡς Ἀριστότελης φησὶ) κύρβεις. Paulo post allatum Cratini testimonium subiungit, esse qui dicant, proprie κύρβεις nominatos fuisse ἐν οἷς καὶ θυσίας ἐγεγράφει, ἄξονας autẽ, οἷς ἄλλοις. Hæc ille, & ex eo scholiastes Aristophanis ad verbum, nisi quòd ἑκατογκάρηνον habet pro κατηγάφηνον, & λείψανά τινα pro λείψανα μικρὰ, eodem alioqui sensu. Idem rursum schol. scribit, κύρβεις secundum quosdam esse ἄξονας τετρώνους ἐν οἷς ἦσαν οἱ περὶ πόλεων νόμοι γεγραμμένοι καὶ αἱ δικαίαι ἱερομηνίαι: denominatos ἀπὸ τῆς κυρβάσεως siue κορυβάντων. eorum enim inuentum id esse, testati Theopompum ἐν τῷ περὶ Δυσεβείας. | Aristoph. verò κύρβιν vocat etiã Leguleiũ, Legũ peritum, Qui leges deblaterare nouit: in Nub. Τοῖς αἰθρώπως τ' ἐξ ὀρθοῦ Εὐριπίδης, ἀδολεσχᾶν δικῶν. Κύρβις, κρόταλον, κιναδος. ῥῆμα. Id est ἔμπειρος τῶν νόμων. siue Videat leges in memoria ita habere inscriptas vt ὁ κύρβις in suis tabulis.

Κυρεία, Suidæ ἡ ἐξουσία, Potestas. quæ & κυρία. At Κύρειος ὄρκος, possessiuè ὁ τοῦ Κύρου, vt & Κύρειον ἐράσμιον, τὸ μετὰ Κύρου ἀναζευχθὲν ὅτε Ἀρταξέρξῃ τὴν ἀδελφὴν, teste eodem.

Κυρίαν, t. 2, c. 515. h

Κύρη, apud Cuidios ἡ Δημήτηρ, Ceres: παρὰ τὸ κυρία τῶν ζῶν, vt Etymol. tradit ex Oro.

Κυρκασία, dicitur ἡ δι' ἀκρέατων μάχη, ὅταν οἱ τοῖς ἀλόγοις ζώοις χρῶνται, siue ἡ πρὸς τὸν βάγγον, inquit Suidas, afferens & VERSVM Κυρκασίαν ex Aristoph. cũ hoc exemplo, πρὶν δ' ἀκκλίνειν γε, δίκην ἐκεῖνος κυρκάσει, exponénsque ἐφορμᾶν τὸ σκέλος μαχίτην, ἢ ὑποπαίειν καὶ φύγειν. vt κυρκάσαι ἐφορμᾶν τὸ σκέλος sit Occursare & pugnare etiam non secus ac aries arieti vel alii occurrit. Hesych. hæc per ι scribit in secunda syllaba.

Κυρτία, τά, eidem Hesychio, itidémq; Suidæ, sunt τὰ κριθῶν τὰ ἀπερίσματα, hoc est acera & glumæ hordei quæ decidunt dum aqua maceratur. vel etiam quæ decidũt quum αἱ καλχῆδες φρύγονται, hordeum torretur in clibano aut sole. A Suida exponitur non solùm τὰ ἄχυρα, sed etiam τὰ πίτυρα, & quidem τὰ τυρῶν. vt hoc vocabulo tam hordei quàm tritici purgamenta intelligantur quæ tum decidunt dum vel aqua macerãtur vel torrentur ad solem aut in furno. Hesychio sunt præterea κυάμων λέπυρα, fabarum cortices: & τὰ τῆς κέγχρου ἄλφιτα, Farina è milio. de quo postremo ibi χρῶ, præsertim quum Galenus eius significationis non meminerit. Is enim quum κυρτία exposuisset ἄχυρα, subiungit, significare etiam τὰ πίτυρα, & τὰ τῆς κριθῶν ἀπόβρεγμα. Galenus inquam apud Hippocratem, qui hoc vocabulo vtitur cùm alibi tum libro 2 Γυναικείων, dicens, τῆς κυρτίων τῆς ἀπὸ τῆς κριθίνης δίδοναι δὶς τῆς ἡμέρας, ἐφ' ἑκάστῳ ἡμιστάλιον. Sic vero & Alex. Aphrodis. vsus est hoc vocabulo pro corticibus & folliculis hordei tritici ve quæ decidunt dum ea semina torrentur, macerantur, aut vanno post trituration em purgantur: in Problematis nimirum quærens cur τὰ ἅλατα τῶν λεγομένων μόνα τὰ κυρτία καὶ τὰ καρφη σώζει ἀσαπῆ, καλωμένων πύτων. Nec enim ibi assentior vel Gazæ, qui vertit Floccos, nec Politiano, qui Folia arida interpretatus est. Malim Paleas. vt Plin. libro 37, cap. 3, scribit succinum attritu digitorum accepta caloris anima trahere in se paleas.
Porrò notandum, vocabulum hoc & aliis modis scriptum reperiri: apud Erotianum pag. 33. Κυρσία, expositum indem ἄχυρα & πίτυρα: apud Pollucem Κυρσία, exponentem τὰ πυρῶν τὰ φαυλότατα, excrementa & purgamenta tritici: apud Hippocratem etiam κυδρία, lib. 2 De diæta, καὶ χόνδροι, κυδρία, ξηρὰ καὶ πάσιμα. Sed has scripturas nullo modo probo, maximè quum superiorem confirmet series alphabetica quæ apud Hesychium & Suidam est, necnon apud Galenum in Lex. Hippocr.

Κυρύλος, ου, ὁ, affertur pro Alcyon masculus: perperam. scribendum enim κηρύλος, transpositis vocalibus, vt suprà.

Κύρημα, ατος, τό, Suidæ ὄφλημα, συμφόρημα, εὕρημα, Inuentum fortuitum, In quod fortefortuna incidimus: dictũ & κύρμα, παρὰ τὸ κυρεῖν.

Κυρία. sub. ἡμέρα, &c. t. 2, c. 514, c. Κυρία, pro κυριώτη, ibid. d. Pro hoc apud Suid. κυρεία.

Κυριαλῶ, t. 2, c. 515, b. Κυριακὸς, ib. a

Κυριαρχία, t. 2, c. 514, d

Κυεβάζειν, Conuitiis pugnare, Altercari: Hesychio λοιδορεῖσθαι & βλασφημεῖν χαίνειν: afferenti itidem κυεβάζεσθαι pro βλασφημεῖν χαίνειν. Dicit autē hæc esse translata ἀπὸ τῶν κριῶν καὶ τῶν τράγων: à quibus & τὸ κυρίσσειν. Affert etiam Κυεβατης ET Κύρβος pro ὁ ἀσελγὴς ὡς τὰ πολλὰ, Insolens & improbus in conuitiando. seu lasciuè conuitiis imperēs vt aries hircusve petulcus cornibus. Suprà κυρτὸς.

Κυρίσια, vide in Κυρίσσια. Κύρβος, in Κυρβάζειν.

Κυελίνη, p.2, c.514, g

Κυείζειν, SIVE Κυεΐσσειν, Hesychio est κίεσθαι μάχεσθαι, Cornibus pugnare, Concurrere cornibus. Idem affert pro Κυεΐζειν pro πεσεῖσθαι, Conterimini seu Conteritis vos.

Κύελρα, eidem sunt φορτοπαῖα ξύλινα, Iaruæ seu personæ ligneæ: quæ suprà κύδαια.

Κυελοκτονία, p.2, c.514, c. Κυελοκτόνος, Iudæi, &c. ibid.

Κυελοκτόνος, ibid.

Κυελολεκτεῖν, ET Κυελολογεῖν, Propriè loqui, Propriis vti verbis, seu propriis vocabulis. Passiuè etiam nomen seu vocabulum aliquod κυελολογεῖται pro Propriè dicitur, Peculiariter vsurpatur. Iustin. Martyr, οὐδὲν ὄνομα ἔστι Θεοῦ κυελολογεῖσθαι δυνατὸν, nullum nomen de Deo propriè & peculiariter dici potest. vt & apud Philonem in Vita Mosis Deus de se loquens, ait, οὐδὲν ὄνομα ἐστὶ ἐμοὶ πρόσφορον κυελολογεῖται. INDE Κυελολογία, ας, ἡ, Sermo seu oratio propriis constans verbis, siue Verba propria & genuina, Verba peculiaria & nativa: quum videlicet id significant in quod primò denominata sunt. seu Proprietas dictionis, Proprietas verborum. Dionys. Long. οὕτως ἡ ἀκρίβεια πολλὰς συμφέρεται τῇ κυελολογίᾳ.

Κύελος, Autoritatem habens, &c. p.2, c.513, b. Κύελος, Rarus, &c. ibid. g. Κύελος, Præcipuus, &c. ib. h. Κύελος, Proprius, &c. c.514, b.

Κυελίτης, ibid. f

Κυελόω, ῶ, idem esse dicitur quod κυρόω.

Κύελις, Hesychio ὁ λῶρις: item πλέγμα τι, χαλινὸς ἢ κυρτὸς, Funis iunceus, aut Fiscella, Qualus.

Κυείσσω, SIVE Κυεΐζω, idem quod κυείζω, Cornibus ferio, seu Capite occurso aut ferio: Hesychio κεφαλίζω, τῇ κεφαλῇ πλήττω, πλήσσω μετὰ τῆς κεφαλῆς: necnon generalius πλήττω. Dionys. Longin. ex Plat. De repub. lib. 9, ἕνεκα τῆς τούτων πλεοναξίας λακτίζοντες καὶ κυείζοντες ἀλλήλους σφύραις κέρασι καὶ ὀπλαῖς, ὕπερ πρόβατα καὶ ὗες ἀπλήστως: de hominibus pecorum more lasciuientibus & insolescentibus. Rursum apud Hesych. LEGITVR Κυείλαος, expositum κερασφόρος, πλήκτης, Petulcus, Petulante cornu impetens: qui suprà κερυφόλας & κερυφίλος.

Κυείων, p.2, c.514, e.

Κυκαιᾶν, Hesychio κυκᾶν, περίστρεφειν, Miscet, Confundit, Conturbat. vt & Suidas κυκαιᾶν exponit περίστρεφειν, κινεῖν, in hoc loco, ἐμοὶ τοῦτο δοκεῖ ἀληθὲς εἶναι κυκαιᾶν ἀμφιγόητος. Scribitur & sine ι, vt docet Etymologus: ita tamē vt vsus obtinuerit τὸν μετὰ τοῦ ρ χαρακτῆρα. Sic enim ille, Κυκαίνη, (inquit) ἡ περιστροφὴ καὶ ὁ ὄρυβος ὄφεται, ἀπὸ τῆς παλαιᾶς φορᾶς τοῦ κυκῶ, τὸ περίστρεφω, κυκαίνη, ἢ πλεοναστικῶς τὸ ρ κυρκαίνη. Et rursum, Κυκαιᾶ, ἀπὸ τοῦ κυκῶ τὸ περίστρεφω. ἐναὶ δὲ Κυρκαιᾶ, πλεοναστικῶς τὸ ρ. Vbi etiam nota κυκαιᾶ & κυρκαιᾶ pro κυκαίνω & κυρκαίνω.

Κύμμα, p.2, c.515, c. Κύμμαι, ib.

Κῦρες, Autoritas, &c. p.2, c.511, g. Vide & ἄκυρος. Κῦρος, Proprium, &c. c.512, a.

Κυρόω, ibid. e. Κυροῦμαι, ibid.

Κυρτάζειν, Hesychio τὰς κίεσθαι ὀδοντοχεῖν κρούοντας, Cornibus ferire. quod suprà κυείζειν siue κυείσσειν.

Κύρσαι, eidem ὀδοντοχεῖν: Æolicus aor. à κύρω.

Κυρτάνη, Suidæ παῖς, ἔφηβος, Adolescēs, Ephebe: quoniam Lacones κυρτανίους vocant τὰ μειράκια. Idem Hesych. quoque tradit. Sed addit Suidas, ita dictos fuisse & τοὺς ἁπλῶς αὐξομένους, à κυρτὸς, quod est ἁπλῶς λάχανον. ideóque κυρτάνη exponit etiam ἁπλότης.

Κύρτειν, Galenus apud Hippocr. πρωκτὸν, Podicem. quem infrà idem Hippocr. κύσταφον.

Κυρτελίδες, Hesychio sunt τὰ τῶν μειρακίων αἰγεῖα, κυβαλίδες. Tales infrà κύστιος.

Κυρτίον, Hesychio μειράκιον, Adolescentulus: qui & κυρτάνιος.

Κυρτοκάλης, ὁ, Ramex varicosus: v. l. perperam pro κυρτοκνήμης. vt & apud Hippocr. κυρτὸς perperam pro κυρτὸς.

Κυρτὸς, vide in Κυείσσειν, paulo antè.

Κυρτόχειλος, p.2, c.607, c. & p.2, c.511, c

Κυρτῦς, Hesychio ἁλιεύς, nimirūm is qui τῷ κύρτῳ piscatur.

Κύρτη, p.2, c.511, a

Κυρτίας, Celtæ παῖ ἀσπίδες, Clypeos: teste Hesych.

Κυρτίδιον, p.2, c.511, b. Κυρτὸς, ibid. Κυρτοειδὴς, ibid. c

Κυρτὸς, Curuus, &c. p.2, c.510, f. Κύρτος, Nassa, &c. c.511, a

Κυρτοῦσθαι, ib. c. Κυρτοῦμαι, ibid.

Κύρτωμα, ib. Κύρτωσις, ibid. Κύρω, p.2, c.515, b

Κυρῶ, Incido, &c. ibid. h. Κυρῶ, Sum, &c. c.516, b

Κύρωσις, p.2, c.512, g.

Κυρωτῆρες, Hesychio ἄρχοντες, Principes.

Κυσαλίζειν, eidem est ὁμιλεῖν, Congreditur, Coit. forsan ἀπὸ τῶν κυσῶν.

Κυσίον, eidem κυθμὸν, χάσμα, Fundum. Hiatus.

Κυσθὸς, οῦ, ὁ, idem ac ὁ κυσὸς, sic dictus ἀπὸ τῶν κυσθῶν ἐξιόντων χοάνων, inquit Fust. Itidem Etymol. κυσθὸν dictum vult ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ γίνεσθαι τὸν ὄνον. Aristoph. schol. χοῦν dicit scribitur τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Muliebre pudēdum: quod idē κυσθὸν nominari: Aristoph. dicente in Acharn. καὶ γὰρ χοῖρος φαίνῃ. Ἀπὸ σοῦ ῥᾳδίως γε κύσθος ἴσ' οὐ πίτνων ἴσθι. Rursum schol. ille scribit, sua ætate κύσθον dictum fuisse qui à Laconibus olim κυσθὸν, διὸ τὸ πρέπειν μειρακίοις. A superiore verò κυσθὸς dicta Κυσθηνὶς nympha quædam apud Hesych.

Κυσιβάλοι, idem esse dicitur quod σκίβαλα.

Κυσιβάκχαρις, Κυσιδάκνιε, Κυσιλάκκαι, Κυσιλαμπὶς, Κυσιλάχης, Κυσιπίθης, vide in sequ. Κυσὶς.

Κυσὶς, νός, ὁ, Hesychio πυγὴ, Nates, Podex: item τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα, Pudendum muliebre. Eustath. paroxytonos habet κύσις, synonymum ei faciens τὴν κτένα. INDE Κυσιβάκχαρις, Hesychio ὁ τὰς κυσὶν μυείζων, Quinates sibi bacchari inungit: vel etiam Quæ sibi pudendum vngit bacchari. ET Κυσιδάκνια, eidem μοιχὰ, quum potius de eo dicatur cui nates prurūt, aut de ea cui pudendum. ITEM Κυσιλάκκαι hinc dictus Clinias, vtpote παῖς κυσοῦ λακκοποίου: verbo Λακκοποιῶν vsurpari solito pro τῶν παιδικῶν χειρίζεσθαι. Ita idem Hesych. ex Aristarcho. NECNON Κυσιλαμπὶς, eodē teste dicitur ἡ φελλαμπυδῶσα τὰς πυξίδας: quæ & πυγιλαμπὶς, ex eo quòd nates ei luceant. Latini Cicindelam & Noctilucam dicunt. ET Κυσιλάχης, ου, ὁ, Qui nates semper & cunnos in ore habet, De rebus turpibus & cinædicis semper loquens. Eustath. eum καταισχύνειν dici posse ait: generalius verò αἰσχρολόγον. Turpiloquum. PRAETEREA Κυσιπίθης, Natium seu pudendorum lauator: Hesychio ὁ πύρνος, ὅσπερ τοῦ σφαλιαπίθηκος. AT Κυσιχίων, teste eodem, à nonnullis esse dicitur ἡ ἀναστροφὴ: ab aliis, ἧδος διεφθαρμένον siue ξύλον ἐν ᾧ ἁμαρτάνουσι αἱ πύραι ἰδιεμβόλου.

Κύσαρες, idem ac κυσὶς, Anus, Podex. Hippocr. De nat. infantium, καὶ ἐς τὸν κύσαρον ὁδὸς γίνεται ἀπὸ τῆς κοιλίης ἐσίσιον. Galen κύσαρον ex Hippocr. affert pro φορτὸν.

Κύσαρις, ὁ, Pumex. v. l. perperam pro κίσαρις.

Κύσειρον, Hesychio αἰγεῖα τῶν μειλιττῶν, (qui & κυβαλίδες eidem) necnon τυρίσκοι, Caseoli.

Κύση, eidem est σπόγγος ἐν ὕδατι, Panis spongites.

Κύσηξ, vide paulo pòst in Κύσος.

Κύσιον, Hesychio τὸ ἁλικακκάβιον, Halicaccabum solanum. forsan ita dictum ἀπὸ τῶν κυσῶν. nam, autore Dioscor. lib 4, cap 72, τὸ καρπὸν ἔχει ὡς βολβοειδῆ ὑποστρόγγυλα: vnde & φυσαλίδα ipsum dixere nōnulli. Sunt herbam vesicariam appellant.

Κύστις, εως, ἡ, Vesica. Aristoph. Nub. ὅταν δὲ πλήσῃ αὐτὴν ὁ θεὸς κύστιν φυσᾷ, vt vesicam inflat seu spiritu implet. Et κύστις χαρτὰ, vt vesicam inflat seu spiritu implet. Et κύστις χαρτὰ, Vesica fusilla apud Galen. ad Glauc. Apud Alex. Aphrod. & medicos non ſolùm ὑπερεῖδες κύστις, Vesica quæ vrinæ est receptaculum: sed etiam κύστις χαρτὰ, Vesica fellis, Folliculus quo fel continetur. Plerunque tamen de vesica vrinæ dici solet sine vlla adiectione. Hom. Iliad. ε, ὑ δὲ βέλος αἰπὺ κέρτο ἀπὸ σφιγκτῆρος ἀνοῦσα ἀκωκὴ. Athen. lib. 2, τὰ δὲ ἄρσενα καὶ ὀπτώμενα, καὶ κύστεις καὶ ὄρχεις καὶ κύστιν. Suidæ est non ſolùm ἡ οὐροῦσα φύσα, vt & Hesychio: sed etiam τὸ ἐρεθισμὸν, τὸ ὑπογάστριον, καὶ κύ-

λία, imus venter: forsan quoniam ibi sita est vesica. Exponitur etiã Locus & pellicula cui aliquid includimus: vt illa apud Satyricũ — vetulæ vesica beatæ. INDE Κύστη Hippocr. vocauit κύστιν μικράν, paruam vesicam. A

Κύπαρον, Hesychio ζωμάριον: forsan ἀπὸ τοῦ κύπος. nam cochlear conchæ simile.

Κύπριοι, Cytini: flores mali Punici: τὰς ῥοιᾶς τὰ ἀνθώδη ἄκρα θύσανα, Hesychio. vt & Gaza apud Theophr. De causis plant. l. 1, ὅπως οἱ κύπριοι μὴ ὀρθοὶ γινόμενοι δέχωνται τὸν ὑγρὸν, vertit, Ne flores Punicæ in erectum formati humorem suscipiant. Plin. Cytinos vocari scribit primũ partũ mali Punici florere desinẽtis: Celsus appellat Capitulũ mali Punici: Cæl. Aurel. Caducũ mali Punici, Latinè Ampullagium siue Ambulacium dici addens. Ita enim hic Chronion lib. 4, cap. 3, Decocto mali Punici, vel eius caduci, quod Græci κύπριν ῥοιᾶς appellant, nos ampullagium. Et lib. 5, cap. 2, Aut mali Punici foliis viridibus, vel eius caduco, quod Latini ambulacium vocant. INDE Κυπρίδιον, ου, ὁ καὶ ἡ, Capitulo Punici mali simile. Gaza κυπρῶδες πωμῶν ἔχει apud Theophr. Histor. plant. lib. 4, vertisse dicitur Tale caput gerit. Porrò videri possit nomen κύπριν deriuatum esse ἀπὸ τοῦ κύπος, quoniam κύπος formam præfert. B

Κυπὶς, Cistæ: & Κυπίδιον, Cistula. Quod enim Aristoph. Pace dicit, κίστην πλέαν, id schol. πλήρη κυπίδια. nam κυπίδες vocatas fuisse παρὰ κίστας. Proculdubio & hæc vox est ἀπὸ τοῦ κύπος, quod significat cauitatem, vel alueum cauum.

Κύπισος, ου, ὁ, Cytisus: herba alio nomine dicta ἡνίοχος, autore Hesychio: sine dubio quòd eius folio gaudeant agni. Theocr. Α' αἶξ τὸν κύπισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει. Vnde Maro, — lupus ipse capellam, Florẽtem Cytisum sequitur lasciua capella. C

Κυτρίδιος, αἱ, ex Luciano pro emplastri genere.

Κύπος, ου, τὸ, vocabulum generale est significans omne id quod cauum est: vnde redditur Cauitas, Cauus sinus, seu Sinuosa cauitas, Ventricosa cauitas, seu Venter cauus. Synes. De insomnus, ὁ τοῦ κύπου τῦ κόσμου. Athen. χῦ μέσον τῆς νεὼς τὸ κύπος ὁ κοῖλος, Medium nauis ventrem, seu ventricosum alueum. Sic apud Aristot. & Plat. κύπος τῆς κεφαλῆς κυρίως, Caua & inanis capitis concha: ἡ περιοχὴ videlicet, quæ capillis tegitur. quæ & absolutè κύπος dicitur, teste Poll. Ac τὸ τῆς ψυχῆς κύπος Cicero apud Plat. vertit Animus. Corporis etiam truncus κύπος nominatur. vt quum Aristot. Hist. anim. lib. 1, cap. 7, scribit, τὸ ἄνω αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύπος vocari τῶν ἐντέρων. Sic idem tertiam insectorum partem κύπος appellat, ventrem seu truncum corporis cauum & penè rotundum: reliquas duas, caput & pedes seu brachia. Idem Histor. anim. lib. 5, ait araneos parere ὡς κύπει στρογγύλῳ, in cauo rotundo, seu sinu cauo & rotundo. Apud Athen. lib. 10, Antiphanes τῷ χύτρᾳ vocat κοιλοσώματον κύπος, quoniam corpus cauum est, rotundum & capax. Sic apud eundem Athen. lib. 1, Xenarchus, Πίμπλην λοπάδες στρογγύλαι κύπος, periphrasticè pro λοπάδα. ea enim concaua est. Ab Hesychio κύπος exponitur σῶμα, ὄγκος, Corpus, Moles: item χώρημα, βάθος, Capacitas, Profunditas: itidémq; à Suida. Idẽ Suid. affert & VERB. Κυπίω, vel potius comp. hinc Περικυπίω, cum hoc exemplo, βοεῖον δέρμα περικυπίσαντες: quod exp. τὸ κύπος ἐφελκυλύψαντες. Est inde & NOMEN Κυπώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Cauus, Cauo sinu tumẽs: aliis Alueo tumẽs. D

Κύπρα, Ionicè pro χύτρα, Olla: ITEMQVE Κύθος pro χύθος, apud Athen. lib. 11, κύθος χρυσοῦς. Alioqui & κύθρα ac κύθρος dicitur: multo rectius.

Κύπαρος, ου, ὁ, genrale itidem vocabulum est vt κύπος: atque adeò inde deriuatum videri potest, quum affinem admodum significationem habeat: & nonnunquam vnico τ scriptum reperiatur. Primùm itaque vt κύπος dictum est significare Cauitatem, Cauum sinum, Cauum alueolum, ita κύπαροι ab Æchæo dicuntur τὰ τρύμματα siue αἱ κατατρήσεις τοῦ κηρίου, apum cellulæ cauæ in quibus fauos & mella confingunt, teste Hesych. vt & Suid. esse dicit τὰς σφηκῶν κατατρήσεις, seu τὰ ὑπὸ τῶν κηρίων τοῦ μελιττῶν πυτιλίδα. Ita & Aristot. Hist. anim. lib. 5, κύπαροι vocat Loculamentum apum & Vesparum. E

Deinde κύπαρος nominatur ἡ τῆς βαλανείου πυελὶς, ὅπου ἐγκάθηται ὁ βαλανεύς, seu τοῦ βαλανείου τὸ ἀγγεῖον, vt idem lexicographi tradunt. hoc est cõchulæ illæ quibus glandes insidunt: cauæ & ipsæ, & vt plurimum rotundæ. Similiter piceæ & pinus nucamenta κύπαροι nominantur: τὰ τῆς πεύκης καὶ πίτυος φοβερὰ ἀνθῶτα σχιστὰ, Hesychio: Suidæ ἡ φοβερότης τῆς πίτυος, ἃ τις δέοι ὁ πάχος μικρὸς ὢν μεγάλων πυρῶν, ξηραινόμενος δὲ διακιῶται καὶ ἀποπίπτει. In qua significatione legitur apud Theophr. Histor. plant. lib. 3. Plin. Nucamenta appellat: lib. 16, cap. 10, de pinu, picea, abiete, E ramis generum horum panicularum modo nucamenta squamatim compacta dependent, præterquam larici. Et mox, In picea nucamenta compressiora maribus sunt, ac minus resinâ roscida. Suidas & τὸ τῆς ῥοιᾶς φοβερὸν ἄνθημα nominari κύπαρον ait. Rursum Theophr. κύπαρος vocat folliculos fabæ Ægyptiæ: Histor. pl. lib. 4, c. 10, ᾧ ὡσαύτως ἡ κύπαρον κύαμος μικρὸν ὑπερέχων αὐτῆς. Pro quo Dioscor. lib. 2, cap. 118, φύσει φυσικὰ φοβερώδεα διακείμενος ὁ αὐτὸς κύαμος μικρὸν ὑπερέχων τὸ πῶμα ὡς περιφλυᾷ: appellans φυσικὰ & διακείμενος quæ Theophr. κύπαρος. item πῶμα quod Theophr. κωδίαν. Denique κύπαρος τὸ ὑπερῷον dicitur Fornix seu camera cæli: similis & ipsa τῷ κύπει. Aristoph. Pace, de diis, Φασὶν γάρ εἶσιν ἐγγὺς ἐξωπεμφθέντες πρόσω πολὺ τοῦ αὐτῶν ἀπεχώς τοῦ ὑπερῷου τοῦ κυπάρου. Eiusdem comici scholiastes, itidémque Hesych. & Suidas, κυπάρους dici scribunt τὰς τυβλίδας & τὰ κοῖλα ξύλα, & τοῦ αἰδοίου τὰ βαλάνια. Suprà κύπαρος quoque scribi docui: sed haud scio an tam benè quàm hic κύπαρος. Ab hoc verò κύπαρος est DIMINVT Κυπάριον, ου, τὸ Cellula, Alueolus. Aristot. De gener. anim. lib. 3, ὡσπερ τὰ κηρία κυπάρια, in fauorum cellulis. F

Κυπεῖ, Hesychio τὸ διχτυωτὸν χώρημα καθ' ὃ πτύσσεται, siue εἶδος αἴγιδος Διονυσιακοῦ. hoc tamen posterius potius κυπεῖς.

Κυπώδης, & Κυπῶδες, vide paulo antè in Κύπος.

Κῦφαι, species quædam τῶν καρίδων apud Aristot. Histor. anim. lib. 4, cap. 2. Gaza gibbas interpr. Apud Suidam autem ex Epigr. Καὶ κυφαὶ καρίδων.

Κυφαγωγὸς, l. 2, c. 509, d

Κυφαλέος, Curuus, Incuruus. κυρτὸς, τυμβώδης. Suid. ex Epigr. ἐπὶ παχὺ δ' ἡ πολυκαμπὴς ἴξις κέκλιδεν ὠχρὸν κυφαλέα. G

Κύφελλα, dicuntur τὰ νέφη, Nubes, quasi κρυφελλα, vtpote quæ solem & lunam occultant & abscondant. ἐτμόγη δὲ κύφελλα. Callimachus verò τὰ κύφους ἐλαυνόμενα. Ita idem Suidas. Hesych. quoque κυφελλα vocari scribit τὰ νέφη, seu ὁμιχλώδεις καλύπτρας, περιέλιγμα κεφαλῆς. Idẽ prope & Etymol. tradit: qui & Κυφελεῖν affert pro τὸ πτύσσειν, ἀπὸ τοῦ κυφὸν quod significat βαθύ.

Κύφιον, siue Κυφίων, Cretenses Caput, τὴν κεφαλήν. Hesych.

Κῦφι, Cyphi: thymiamatis seu suffimenti genus Ægyptiis sacerdotibus vsitatum. vnde ἀγχουσὶ vocatur à Galeno ἀπὸ τοῦ κῦφις lib. 8, cap. 5 & 7. De eo vide Dioscor. lib. 1, cap. 24: Paul. lib. 7, cap 12: Aetium lib. 7, c. 116, & 117: necnon Plut. in lib. De Iside & Osiride. Quin & Damocrates eius componendi rationem carmine prodidit apud Galen. De antidotis lib. 2. Et Hieronymus aduersus Iouinianum lib. 2, Odoris autem suauitas (inquit) & diuersa thymiamata, & amomum, & cyphi, & œnanthe, museus & peregrini muris pellicula quòd dissolutis & amatoribus conueniat, nemo nisi dissolutus negat. INDE Κυφοειδὴς ἀντίδοτος, Antidotus cyphoides, apud Galen. ἀπὸ τοῦ κῦφις libro 8, cap. 7, quæ ad Andromachum refertur: sic dicta quòd in formam τοῦ κύφιος componeretur.

Κῦφος, l. 2, c. 509, g.
Κυφότης, ibid. d.
Κυφόω, ibid.
Κυφὸς, ib. e
Κυφοῦσθαι, ib. e
Κύφωμα ib. f

Κύφων, ibid. g. Etymol. κύφωνι affert pro τῷ κυρτώματι: quod exponitur Cameræ, Fornici, Loco testudinato seu incuruo. Alioqui & pro baculo incuruato ponitur. Pollux lib. 1, de partibus currus, scribit τῶν πλαγίων κύφωνας τὰς ὑπὲρ τῶν ῥάβδων τὰς ἔως κάτω πεπυκασμένας, appellari κυφῶνας: at τὰς ὑπ' αὐτὰς μέσας ῥάβδους ἕως τοῦ τέλους, vocari ὑποκυφώνια, vel κιλλίβαντας aut κιλλοποδίους. Dicitur esse vestis etiam genus: ex Pfello autem affertur pro Angina, κυνάγχη.

Κυφωνισμὸς,t.1,c.510,2. Κύφωσις,t.2,c.509,c

Κύχεμος,quidam ſcribunt pro κυχεμος.

Κύψαι,Heſychio eſt ἀπαγξάσθαι,Offocare,Strangulare.

Κυφίλη,eidem Heſych.eſt πλατὺ ἀγγεῖον μελιττῶν,alueare apum è vimine aut ſtramine plexum. Plut.De exilio, ὡς ὑφ' μύρμηκας ἢ μέλιτται μυρμηκιᾶς μικρὰ ἢ κυφίλης ὀπτομένης. Sic apud Suidam,αἱ δὲ μέλιτται ὑπεκφωλεύσασαι, ὥσπερ ὁ κυφίλη,τῷ φωλεῷ. τὸ μέλι σ' ἐλαίῳ χρῖ θύϊνα κεφαλαῖ. ‖ Κυφίλη,Heſychio eſt etiã στηρὸν αἰγείου. vt apud Ariſtoph.Pace, ὑπὸ κάμοῦ, λίθου Ἐμβολώτης, ἐκμιδήσας κυφίλῳ ἀπάλατον. Vbi & ſchol.annotat eſſe ὁδὸς ἀγγείου ἢ μᾶζαν δεκτικὸν πυρῶν ἢ κριθῶν, idque non ſolùm πλατὺ,ſed etiam κεχόμενον: quapropter comicum dixiſſe αὐτὸν κεκαθῆσθαι λίθῳ.ſic autem nominari ἀφὸ τὸ κεκρύφθαι αὐτοῦ τὸν ὦλον.eſſe enim σκοτεινὸν,obſcurũ. Heſych.κυφίλας dici ſcribit etiam τὰ κατὰ σκέλη:item κυφίλιον dici partem quandam camini. Idem κυφίλιον nominari tradit & τὸ ὠτὸς τὸ ὑγιεινὸν,Caunum auris:vt & Suidas τὸν ὑπὸ τῷ ὠτὶ. Non tantùm verò interius auris foramen ſignificat,ſed ſordes etiam quæ in eo colliguntur.vt Heſych.quoque κυφίλας & Κυφελίδας appellari docet τὸν ὑπὸ τῆς ὠτὸς ὑπόπυον συμφυόμενον ἰῷ πυρ. In hac ſignificatione vſurpauit vocem hanc Alexander Aphrodiſeus in Problematis: necnon Caſſius in ſuis itidem Problematis medicis,quærens διὰ τί αἱ κυφίλαι φύσιν πικρὰν γλυκεῖαν γίνονται ὅτι τὴν ὑπολυμφίαν, cur aurium ſordes, quum ſua natura exiſtant amaræ, dulceſcant in defunctis. vt viciſſim Alexander quærit διὰ τί τὰ μέλι παλαιούμενα πικρεῦται. INDE Κυφελίζουσι dicitur vel Obſtructus ταῖς κυφίλαις, & ſordibus aurium: vel Cui αἱ κυφίλαι, aurium foramina & auditorii meatus, obthurati ſunt. Lucian.in Lexiph.σὺ δὲ κυφελίζουσι ἔοικας ἰχθῦ ὦπα. A ſuperiore verò Κυφίλη ſunt DIMIN. Κυφίλιον, ου,τὸ, ET Κυφελὶς,ίδος,ἡ. quorum vtrunque affertur ex Ariſtot.Hiſtor.anim.lib.9: illud,pro Ciſta, hoc,pro Alueus. Gaza poſterius quoque κυφελὶς interpret.ciſtulam apud eundem Ariſtot. de apodibus, πέπτωκε δὲ κυφελὶσι ἐκ πολλῶ πτακαμένας, μακρὰς, ὅσον ὀξύδυον ἐχούσας. Alioqui κυφελὶς dicitur etiã ὁ ὠὸν ταῖς ὀρνίθων,teſte ſchol. Ariſtophanis,Suida,Heſychio.Eo modo vſurpauit Lucian. initio ſui Lexiphanis, dicens, σὺ δὲ ὑπέρυθρα πάσης τῆς ὦπα,οὐδὲ ἄκουτ.ἀπέχεις δὲ ἢ ὑπόπυρα, ἢ κυφελὶς, quapropter ſordes aurium quibus obthurari ſolêt,abſint. Sunt qui hæc gemino etiam λ ſcribant, ſed minus rectè. Apud Heſ. reperio & alia huc pertinentia: NIMIRVM Κυφίλιος, expoſitum μελιττοφάτνας: ET Κύφελον,expoſitum κυζίστον μελιττῶν, coopertorium ſeu alueare apum. AT Κύφελις, eidem eſt ὄρνις παρὸς ὅμοιος χελιδόνι,auis quædam ſimilis hirundini. Sic Ariſtot. Hiſtor.anim.lib.9,cap.30, οἱ δ' ἀπόδες,οἷς καλοῦσί τινες κυφέλιες,ὅμοιοι ταῖς χελιδόσι εἰσί. Et Plinius lib.10,cap.39,Plurimum volant quæ apodes,quia careant vſu pedum:ab aliis cypſeli appellantur, hirundinum ſpecie. Forſan autem hæ aues nominantur κύφελαι quoniam ὠὰ κυφέλαις ſiue κυφελὸν pariunt ὀκ παλοῦ πτακαμένας, teſte Ariſtot. in loco paulo antè citato:ſicuti olim Eetionis filio λιτὸ τῆς κυφέλης, ἐς ὃν καπεκάκυψεν,ὑπονυμίου Κύψελος οὐνόματι ἐτύθη,vt tradit Herodot.lib.5,pag.203. Iſtius Κυφέλου,patris Periandri, nepotes & poſteri,patronymicas dicuntur Κυφελίδαι, ab eodem Herodoto,necnon ab aliis.

Κυφελίδαι, Κυφέλιον,Κυφέλιος,Κυφελὶς,Κυφελίζουσι,Κύφελαι,Κύφελος,vide in præced.Κυφίλη.

Κύων,t.1,c.486,2.& 487,f.& 488,f

Κύων,t.2,c.516,g

¶ Κῶα,Heſychio ὠίγυρα:afferenti itidem Κωΐζει pro ὠιγυρεύει, (ſed & pro αἰσχαλίζει, à nomin.κωὶ quod exponit αἰσχάλαι)& paſſ.Κωΐζεις pro ὠιγυρεύεις. Suprà hæc eadem per υ & ει.

Κῶαι,eidem κώδιον,πάπυς,Pellis ouina villoſa,Vellus,Tapes. Apollon.Argon.lib.1,Χρύσειον μετὰ κῶας,quod alibi χρύσειον δέρας appellat. Sic Homer.Odyſſ.τ, φέρε δὲ δέρον καὶ κῶας ἐν' αὐτῇ.Et paulo antè, ὃν ὄϊν μάζα βαλὲειν κῶας. Vide & Κώς. Rurſum Heſychius κῶας exp. ὀφθαλμούς, oculos:tanquam à nominatiuo κώς.

Κώκαλα,Heſychio πανουργήματα.quæ ſuprà per ὁ μικρόν.

Κώκαλα,eidem ſunt κώπαι μικραί.

Κωκαξ,eidem ὁ μέγας πῆξ,Magna cicada.

Κωκύλαι,eidem Heſychio σαπρίαι,item βελόνη,Acus.

VNDE Κωκυλίον,eidem ἐπίπρεσα,Suſtrix ſeu Sarrix.

Κωκῖνος,eidem eſt ἡ λεπτὴ κόρυνη: quæ aliis κώπινος.

Κωκίας,ου,ὁ,Gobius ſeu Gobio: piſcis genus apud Ariſtot. & Plinium.apud quem & Gobiones reperio & Cobiones.Simonides apud Athenæum lib. 3, Θωϊκίων τάλλα, κωκίων κρείδες. Inde DIMINVT. Κωκίδιον ET Κωκιδάριον,Parvulus gobio,Gobiunculus. Athen.libro 7, ὠὰ δὲ μικρῶν καὶ φαύλων ἐστὶ τὰ τῶ ὄμμω ἐξογκώματα κωκίδια. Idem libro 3.ex Anaxandridis Lycurgo, καὶ ψηττάδιον μετὰ κωκιδαρίου,καὶ σκιαδαρίης μετὰ κωκίδιον. Hinc ET Κωκῖνος dicta quædam apuæ ſpecies. Athen. libro 7,ἐτέρας δ' ἐστὶ κόκκος κωκῖνος λεγόμενος.γίνεται δ' αὐτὸς ἐπὶ μικρῶν καὶ φαύλων ἐστὶ τὰ τῶ ὄμμω ἐξογκώματα κωκίδιον.Et aliquãto pòſt,ex Hiceſio,τῆς αὐτῆς ἡ μὲν ἀλλαὶ ἡ λίαν λεπτὴ καὶ ἀφρώδης,ἣν καλοῦσιν ἔνιοι καὶ κωκῖνον.Ariſtoteles κωκίνιον nominat,maſculino genere,forſan ſubaudito ſubſtantiuo ἰχθύς: Hiſt. animalium libro 6, cap.13, de apuis itidem,ὁ μὲν καλούμενος κωκῖνος, κρείων ἐστὶ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων,οἱ καλοῦνται εἰς τὸν χόν. Denique à Κωκίας ſiue Κώκῖνος,eſt ADIECT. Κωκιάδης,Gobioni ſimilis. Plut.De ſolert.anim.μικρὸν καὶ χρυσοῦν κωκιάδες ἰχθύδιον.

Κωκκαλίχας,Suidæ μάτηρ γῆς. Apud Heſychium verò Κόκκαλα χοῖρε, prouerbialiter,ὡς μείζων μήτηρ κυκήσῃ τὸν ἀχυρόμυον.

Κωκκάριον,ου,τὸ, diminutiuum τῶ κώδιον apud Ariſtoph.in Ran.κωκκάριον ἢ λυκοῦν ἢ Σολάκιον.

Κώκκα,ας,ἡ, dicitur ἡ τῆς μήκωνος κεφαλὴ, Caput papaueris,teſte Etymologo. Vtitur vocabulo hoc & Homerus Iliad.ξ,ſub finem,ὁ δὲ φῦ κώκκας αἰσχρὰς:ſed κώδειαν appellans caput Ilionei quod Peneleus haſta cõfixum tenebat. Significat κώκκια & τὸ σφαῖρα,Globulum,teſte eodem Etymologo.

Κώκκι,eidem Etymologo eſt ὁ καρπὸς τῆς μήκωνος, Fructus papaueris.

Κωκκία,ας,ἡ, idem quod κώκκα. hoc eſt Caput papaueris. Frequenti in vſu apud medicos, & inde medicamentum τὸ διὰ κωκκίων apud eoſdẽ celebre. Legitur & apud Dioſcoridẽ hoc vocabulum cum alibi, tum lib.4,cap. 64 & 65. Theophraſtus κώκκαια tribuit etiam fabæ Ægyptiæ: Hiſtor.plantarum lib.4,cap.10, ὅτι ἴδιόν τινων κωκκία παρομοία σφαίρᾳ σκληρᾷ. Et mox,ἐπάνω δὲ τῶ ὕδατος τὰ κωκκία. Et aliquanto pòſt, de Ægyptii loti floribus, ὅταν δ' ὅταν μὲν ὁ πλὴς συμμένῃ,συγκαλύπτει τὰ κωκκαῖα ὁλόκληρα διὰ τὸ αἰσθάνεσθαι διοίγεται,καὶ ὑπὸ τῶ ὕδατος γίνεται. ὅταν δὲ πολὺ μᾶζος αὐτὸ κωκκία ἀπολυθῇ, καὶ τὰ αὐτὰ σκληρύνῃ.τῆς δὲ κωκκίας τὸ μέγεθος ὁλίκον μήκωνος τῆς μεγάλης καὶ δίζεται πρὸς τὰς ταπεινὰς τὰ αὐτὰ ὥσπερ τὰ μήκωνι. Vnde Plinius libro 13, cap.17, Loto fructus in capite, papaueri ſimilis inciſoris.Et mox, Sole occidente papauera ea (κωκκία ſic vocat) comprimuntur & integuntur foliis: ad ortum autem aperiuntur, donec matureſcant, ſólque decidat. Nec verò tantùm Papauera appellat has κωκκίας,ſed etiam Capita. Pro iis enim quæ Theophraſtus paulo pòſt ſcribit, τὰς δὲ κωκκίας ταύτας οἱ Αἰγύπτιοι σκευάζουσι ὡς τὰ αὐτὰ σπέρματα:idem ibidem hæc, Incolæ capita in aceruis putrefaciunt. Sic idem de faba Ægyptia libro 18, cap.11, Simile caput papaueri, colore roſeo.in eo fabæ nõ ſupra tricenas Euſtath.per υ ſcribit κωκκύας,vt infrà docebo. ‖ Κωκκία & Κωκκὶς, Heſychio eſt κεφαλὴ χωρὶς σώματος,caput ſine corpore.quod Homero κώκκια. Quin ET Κώκκῖς,autore Etymologo.dictus ὑπὸ τοῦ ἐκκόπτειν τὰς ὠδὰς τῶ κωκκίου.Id tamen potius mutuatos crediderim recentiores Græcos ex Latino Codex :licet & Suid.diminutiuũ ipſius κωκκίδιον exponens δίμιτα σφαῖρα,à κώκκιον deriuatum indicet.

Κωκκίον,vide in Κώς. Κωκκὶς,in præced.Κωκκία.

Κωκκύα, Caput ciborii. Euſtath. pag. 999, Sciendum eſt (inquit)ὅτι ἄλλό τι παρὰ τὸν Ὁμηρικὸν κώκκιον τὸ ἐξ ὧν οἱ διαφέρουσι,καὶ παρὰ τὸν Ἀθήναιον ἐξ οὗ ὁ ψυκτὴ. Is enim κωκκύαν vocat τὸν τῶ κλωρίου. Idem p.1616,ex Athenæo, de faba Ægyptia,ὅτι δύσπυρα σ' ἡ κωκκία,καὶ τὰ αὐτὰ διπλάσιος ἡ μήκωνος: ſubiungens paulo pòſt,ὅθεν ὁ μὲν τῶν κωκκία

κωδύα δέ φησι τὸ ὑ φιλοῦ χαρακτῆρος ὡς τῶν αὐτηχάρων, ἄλλως δὲ παρὰ τὸν Ὁμηρικὸν κώδειαν. Apud Athenæum tamen vulgatæ edit. habent κωδίαν, per ιώτα: vt & Theophr. exemplaria, necnon Dioscoridis, & aliorum. Locus Athen. est initio libri 3, desumptus ex Theophr. Histor. plant. lib. 4, c. 10.

Κώδων, t. 2, c. 523, e.

Κωδωναῖα σῦκα, ab Achæis vocabantur τὰ χειμερινά, Ficus hybernæ. Eustath. pag. 1964. Athenæus habet Κοδωναῖα.

Κωδωνίζω, t. 2, c. 514, d. Κωδωνοφαλαρόπωλος, ib. a

Κωδωνοφορεῖα, & Κωδωνοφορήματα, ibid. c

Κωδωνοφόρος, ibid. b

Κώεα, vide infrà in Κώς. Κώϊος, in Κώϝων.

Κωθύλιες, Hesych. ὄνιες: qui & καιθύλιες.

Κώθων, ωνος, ὁ, Cothon: Λακωνικὸν ἔκπωμα χειμαιόπιον εἰς σφαῖραν, vt Athen. tradit libro 11, & Plut. in Lycurgo: vterque ex Critia. Id poculum Heniochus in Gorgonibus his depingit epithetis, Πεῖν' ἐγχέπτω λαβὼν στυφελῷῃ, κυκλοτρῆτι, βαθυχόωντι, παχύτειχι κώθωνι, παῖδα φάμενος. Theopompus in Στρατιώταις vocat σκιφαύχενα, dicens, ἐγὼ γὰρ κώθωνος ὃν σκιφαύχενος πείνων τὴν πρὰ χλόης αἰσχυλασμόν. Meminit eius & Xenoph. Pæd. 1, necnon alii. ‖Κώθων dicitur etiam Compotatio ipsa, quòd maximus in compotationibus vsus esset horum poculorum. Athen. libro 11, ex Hegesandro de Euphorione poeta, τῷ δὲ κώθωνες δὴ μάλα φερβιδυσπόρῳ, λαβὼν ἐν τῷ κυβωλείῳ, ὡς ἔφασκεν ἡ μυθίων, ἀνώρνυτο. Sic vnus ex dipnosophistis apud eundem Athen. libro 14 dicit, καὶ ἴσως πάντα τὰ παῖτα ὀπτιδιανίδας ἔλεγεν Μακιδὼν κώθωνας γὰρ ἡδύσματα ταῦτα πατά. Itidem vsus est vocabulo hoc Plutarchus in Pyrrho & Antonio, dicens & in Timoleõte περὶ κώθωνα διαπίνειν pro Potare seu Compotare. Atque adeò HINC Κωθωνίσαι dicitur pro Potare itidem seu Comportare: ET Κωθωνισμὸς, οῦ, ὁ, pro Potatio, Comportatio: nisi illud malis interpretari Cothone certare vel ludere: hoc autem, Dimicatio seu lusus qui cothone fit: sicut κοτταβίζειν & κοτταβισμὸς à κοτταβος. Mnesitheus Athenien sis in epistola quã περὶ κωθωνισμοῦ scripsit, τὸ μέντοι κωθωνίζειν (inquit) δέδοκται ὑμῖν δεῖν μὴ ποιεῖν, ἵνα καὶ τῷ σώματι κατάπαυσιν καὶ τῇ ψυχῇ αὐτῶν. Et mox, τὸν δὲ καταφρονῶν ἢ ὅλως τὸν κωθωνισμὸν, φρίττειν μᾶλλον. καὶ παίζειν γὰρ τὸ σῶμα ἴσως εἴωσι. Sic apud Athen. l. 1, ex Eubulo, Διθυραμβίους ἥκω καὶ κακωθωνισμούς. Et Aristot. in Probl. κωθωνιζόμενοι τοῖς μεγάλοις, amplis & fœcũdis calicibus se proluentes. Affertur verò ET Κωθωνίη ex Aretæo pro Larga potio. ‖Hesychio κώθων est non tantùm εἶδος ποτηρίου κεραμεοῦ μειρακίου, sed etiam ἄπαις, μάθων: qui alioqui compos. vocabulo ἀκρατοκώθων dicitur. ‖Siculi κώθωνα vocant τὸν καδίσκον, vt refert Athen. l. 7, ex Nicandri Colophonii Γλώσσαις & Apollodori scripto de Sophrone. Numenius verò in Halieutico eos VOCAT Κωθῶνας, sic canens, Ἠ σκαρὸν ἢ κώθωνα φυτίλον καὶ αἰακίδα δολίην. Et forsitan inde Sophron τὸν τῆ ξυστοβήκῃ ἰσχὺν appellauit Κωθωνίαν, inquit idem Athen. ibidem. Apud Hesych. verò reperio ET IAM Κώθω, κωθιὸς: NECNON Κώθη, ποτήρια, Pocula.

Κώϊον, Hesych. σκίχυσιν: (quod suprà κώϊον, & infrà κῶον) necnon ἰμάτιον.

Κώκαλον, idem esse dicit παλαιόν: necnon speciem galli gallinacei. AT Κωκάλια, τά, animalia sunt ex genere τῶν ὀστρακοδέρμων, sed eorum quæ carnẽ sub testa habent. Aristot. Hist. anim. l. 4, c. 4, de ὀστρακοδέρμων genere, τὰ δ' οὐκ ἔχει κύφι, οἷόν ἐστι τὰ σάρκα ἀφανῆ πάντα, πλὴν τῆς κεφαλῆς, ᾗ οἱ τε χαραδροὶ κεχλάκασι, καὶ τὰ καλούμενα ὑπό τινων κωκάλια, ᾗ τῶν ἐν τῇ παλαίστρᾳ αἵ τε πορφύραι ᾗ οἱ κάρυκες, ᾗ ὁ κόχλος, καὶ πάλαι τὸ στρομβῶδη.

Κώκυμα, Κωκυτιᾶν, Κωκυτὸς, vide in sequ. Κωκύω.

Κωκύω, F. ύσω, Fleo, Ploro: vel Eiulo, Lamentor. Hom. Il. τ, Ἀμφ' αὐτῷ χυδαῖη λὴϊ' ὀκώκει. Il. χ, κώκυσε δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἰδιδοῦσα. VNDE Κώκυμα, ατος, τὸ, Fletus, Ploratus, Eiulatus, Lamentum. Soph. Aiace, ἀλίφορτος ὀξίων κωκυμάτων ὑπηντίαζε. ET Κωκυτὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. Hom. Il. χ, ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτῷ τ' ἴσχοντο καὶ αἰμοσταγεῖ κτύπῳ ἄσευ. Et aliquanto pòst, Κωκυτῷ δ' ἅμυνε καὶ αἰματηρὸς ἀπὸ πύργου.

Vtitur hoc verbo Agathias etiam, licet πεπτωκότα, apud Suid. πάντων δὲ γεγενότων κωκυτὸς ἐπῆν μέγας, οἰμωγαί τε ἀνιόντα ἠκούοντο καὶ φθόγγοι θρηνώδεις καὶ διωλύγιοι. ‖Κωκυτὸς est etiam vnus ex fluuiis illis tribus qui εἰς Ἀχέροντα ῥέουσιν, συρὸς ὕδατος ἀπορρώξ, teste eodem Homero Odyss. κ, v. 612. Apud Hesychium reperio ET Κωκυτιᾶν expositum θρηνῶν, sed non sine mendi suspicione.

Κωλακρέται, Suidæ οἱ ταμίαι τῆ δικαστικῆ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς αἰσλωμάτων. Hesychius esse dicit ἀργυρικὰς ζημίας, quos putari à quibusdam μόνου τῆ δικαστικοῦ φροντίδα. Pollux libro 8, scribit ζημίας τῆς νεοῦ qui sorte legebantur, fuisse ex numero τῶν πεντακοσιομεδίμνων: pecunias accepisse præsente senatu: vocatos fuisse κωλακρέτας: habuisse potestatem etiam mulcta liberandi siqua ab archontibus iniustè esset irrogata. Aristophanes Vesp. Σὺ δ' ἁρπάζοις τὴν κωλακρέτιν· τὸ δὲ θρασὺ μόνον σε λέληθεν. Paulo pòst κωλακρέτου γάλα periphrasticè vocat τὸ δικαστικὸν μισθόν, dicens, κωλακρέτου γάλα πίνων. Scholiastes eius comici quum κωλακρέτας esse dixisset τοὺς ζημίας τῶν πολιτικῶν χρημάτων, subiungit, dicere Aristophanem grammaticum hos esse ζημίας τῆ δικαστικοῦ μισθοῦ: non verò huius solùm egisse curam, sed etiam τὰ εἰς τοὺς θεοὺς αἰσλωτικήματα per hos expensa fuisse: idque patère ex his verbis Androtionis, τοῖς δὲ ἱεροῖς Ῥωμαῖοι δωροῦς τοὺς κωλακρέτας δίδοναι ὅτι τῆ ναυκληρικῶν ἐφόδιον δίγυια καὶ εἰς ἄλλο ὅτι αὐ δέοι αἰσλῶσαι. ζημίας autem fuisse & προστίμους τοὺς δικασίας σπένδω. Alibi idem scholiastes quũ annotasset κωλακρέτιν vocatum fuisse τὸν κατέχοντα τὰ χρήματα τῆς πόλεως, τὸν ζημίαν τῆ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς αἰσλωμάτων, subiungit, legem fuisse vt sacerdotes acciperent reliquias sacrificii, vt sunt δέρματα & κωλαῖ: alludens forsitan ad etymon huius vocabuli.

Κωλαίειον, t. 2, c. 527, d. Κωλιὰς, ib. e

Κώλεφ, Hesychio τὸ φορτιζόμενον ἄλλοις πρὸς ἀχθοφορίαν.

Κωλεῖς, t. 2, c. 527, d

Κωλεπάραις, Hesych. αἰσχαλαβώπαις, Stellionibus.

Κωλεῦ, t. 2, c. 527, e. Κωλιὼ, ib. h

Κώλη, t. 2, c. 518, c. Κωλία, ib. a

Κωλιαὶ, ib. Κωλιάζ, ib. e

Κωλοβόλημα, t. 2, c. 527, c. Κωλοὶς, ib. a

Κωλόφων, ωνος, τὸ, fuisse dicitur Panis quo athletæ vtebãtur: ex eo nominatus quòd τὰ κῶλα, id est membra artũsq; redderet ἴφια, valida & robusta. Sed non nisi ex Iuuenale eius exemplum affertur, dicente, Luctantur paucæ, comedunt coliphia paucæ.

Κῶλον, Membrum, &c. t. 2, c. 524, g. Κῶλον, in periodo, &c. c. 525, c. Κῶλον, de quodam intestino dictum, &c. ibid. f.

Κῶλος, Cõlus: apud Athen. esse dicitur animal magnitudine inter ceruum & arietem, album, cursu illis velocius. Apud Strab. κόλος, per ō μικρὸν, lib. 7, p. 137.

Κωλοτομέω, t. 2, c. 516, a

Κωλύδαπα, apud Suid. legitur sine expositione: forsan est ea quæ suprà per ο μικρὸν κολύδαπα.

Κώλυμα, pro κῶλον, t. 2, c. 528, d. Κώλυμα, Impedimentum, &c. c. 529, c.

Κωλύμη, t. 2, c. 29, d. Κωλύσιμος, t. 2, c. 528, g

Κωλυσιπάμας, & Κωλυσίπεμος, t. 1, c. 426, b

Κωλυσάδιτος, t. 1, c. 935, e. & 1912, e. ob.

Κωλυσιεργία, t. 2, c. 529, f. Κώλυσις, ib. e

Κωλυτέον, Prohibendum. Κωλυτὴρ, t. 2, c. 529, f

Κωλυτήριον, τὸ, ibid.

Κωλυτήριος, ibid.

Κωλυτὴς, οῦ, ὁ, idem ac κωλυτὴρ, Qui prohibet & impedit.

Κωλυτικὸς, t. 2, c. 529, g. Κωλυτὸς, ib. h

Κωλύω, t. 2, c. 528, d

Κωλώτης, υ, ὁ, Stellio: qui & αἰσχαλαβώπης & χαλιώπης. Dicitur δύσχρως ἄλλοθεν ἄλλοσε τὰς μυίας, inquit Hes. & Suid. qui hos ex Vabrio iambos affert, Σοφῆς δράκαινα ἐστὶ δῆρις κωλώτης, Καὶ λεπτὸν ὠιδὴ φῶς ὀπωπὼν πίσυρ. Idem Suidas & τὸν Διόνυσον, Bacchũ, κωλώτην dici tradit. Alioqui est nomen proprium Epicurei cuiusdã quẽ Epicurus ὑπομειδιακῶς vocare solebat κολυπάραν & κολοβέλιον. Vide libros Plut. scriptos πρὸς Κωλώτην. AT Κωλωτὰ, μιᾶ.

apud Ariſtot. eſſe auis dicitur. Gazæ itidem Colotæ.

Κῶμα, Somnus, &c. t. 2, c. 530, f.

Κῶμα, Marcor, &c. ib. g.

Κῶμα, Illecebra, &c. c. 531, c.

Κωμᾶδῶν, Heſychio ὀρχεῖσθαι alioqui eſt ὀρχήσασθαι: futur. 1 vel aor. 1 à κωμάζω.

Κωμάζω, t. 2, c. 532, f.

Κωμαίνω, ibid.

Κωμαίτεσθαι, t. 2, c. 531, d

Κωμακόν, aromaticum quiddam, inquit Heſychius. Meminit eius Theophraſtus Hiſt. plant. libro 9, cap. 7, fructum eſſe dicens vnguentis pretioſis permiſceri ſolitum. Sunt qui caryophyllon eſſe velint. Sed notandũ, apud hunc proparoxytonos, apud illum oxytonos ſcriptum eſſe.

Κώμαξ, t. 2, c. 533, e.

Κωμαρχεῖν, ib. f

Κωμάρχης, ibid.

Κωμάσδω, Doricè pro κωμάζω: apud Theocr. Idyll. 3.

Κωμαστής, t. 2, c. 533, b.

Κωμαστής, ib. c

Κωμαστικῶς, ib.

Κωμασδός, t. 2, c. 531, e

Κῶμα, t. 2, c. 533, e.

Κωμαστός, t. 2, c. 534, a

Κωμήτης, t. 2, c. 533, b.

Κωμητικός, ib.

Κωμήτης, t. 2, c. 534, a.

Κωμικὸβίωμαι, t. 2, c. 536, a

Κωμικός, t. 2, c. 535, g.

Κώμιον, t. 2, c. 534, a

Κωμόπολις, t. 2, c. 533, g. & 814, b. ob.

Κῶμος, Compotatio, &c. t. 2, c. 531, d.

Κῶμος, Laſciuia, &c. c. 532, a.

Κῶμος, ſaltationis genus, &c. ibid. b.

Κῶμος, Deus comeſſationum, &c. ib. d.

Κωμοῦσθαι, Alto ſopore & veterno opprimi. Vnde κωμώδης apud Hippocratem, quod Galenus exponit ὁ κώματι ἁλούς.

Κωμύδριον, t. 2, c. 534, b

Κώμυς, υδος, ἡ, Laurus quæ ante fores ſtatuitur. Heſych. enim κώμυδα dici ſcribit δάφνίδια ἃ ἐπὶ τῶν θυρῶν. addens, ſignificare etiam δεσμὸν χόρτου, & τὸ κατ' ἐλάχιστον δράγμα. quo modo & apud Suidam, οἱ δὲ ξυλδίσκοι τῆς καλάμης καλοῦσιν τινὲς δὲ καὶ δλύπτας, κώμυδας πάλαι δὲ ἀστερίσκους. Itémque apud Theocritum Idyll. 4, Καὶ μαλακῷ χόρτῳ καλὰ κώμυδα δίδωμι, ſchol. exponit δεσμίον, ſiue δεσμάτιον, faſciculum. Legitur vocabulũ hoc apud Theophraſtum quoque, ſed in paulo alio ſignificatu. Nam libro 4 Hiſtor. plantarum, cap. 11, dicit τὰ χαμαιπετῆ κάλαμον εὐώδη ὅτι τῶν κωμυδῶν ſubiungens, κώμυδας vocari ὧν αἱ ῥῖζαι συνθρυπτόμεναι καλάμης καὶ συμπεπηγυίαις ταῖς ῥίζαις. hoc autem fieri ταδὶ ὑπὸ τῆς πίτυος τῆς λίμνης δύγκιον ἢ χοιρίον. Plinius libro 16, cap. 36, characiam arundinem naſci ſcribit in ripis expatiantis lacus.

Κωμῳδεῖσθαι, t. 2, c. 535, c.

Κωμῳδεῖν, ib. d

Κωμῳδία, ib.

Κωμῳδία, t. 2, c. 534, g

Κωμῳδιάρχης, t. 2, c. 535, c.

Κωμῳδιδασκαλία, ib.

Κωμῳδιδασκαλεῖον, ib. b.

Κωμῳδοποιεῖν, ib. f

Κωμῳδοποιός, ib. b

Κωμῳδοτραγία, ibid. c

Κωμῳδούμενος, ibid. b. & t. 3, c. 1350, d

Κωμῳδεῖν, t. 2, c. 534, b. & t. 3, c. 1350, d

Κωμῴδρυς, t. 2, c. 534, b.

Κωμωπιτὴς, t. 2, c. 535, c

Κώνα, Heſychio βόμβιξ, Turbo.

ΕΤ Κωνᾶν, eidem περιδινῆν, Circumagere. quod & βομβεῖσθαι. Idem aor. κωνῆσαι exponit non ſolùm κύκλῳ περιενεγκεῖν, ſed etiam πολλάκις πολλοῦ, vnde ab Æſchylo & Cratino in Creſſis πολυκώνητον μόρον dici ὅτι πίσσῃ κατακεχυδίνης πολὺ τύρος λιτοβλήτου. Verùm non modo habet κωνῆσαι per η, ſed etiam κωνίσαι per ι, in vtraque ſignificatione. Nam in Πλατωνίτῃ dicit Κωνίσαι eſſe τὸ περιενεγκεῖν, forſan à κῶνος: & in ſerie τῶν Κ cum ᾶ, κεκώνῃκε exponit πεπλανηκε, κεκλυκε. Sed alteram ſcripturam ἧττον τῶν ῆ melioremeſſe docet Etymologus etiam, dicens κωνᾶν eſſe τὸ στρέφειν, & κωνῆσαι apud Ariſtoph. in Tageniſtis τὸ περιενεγκεῖν à nomine κῶνος, quod eſt βόμβιξ. Propriè autem κωνῆσαι eſſe ait τὸ κέρασιν πεσσοῦ.

Κώνειον, ου, τὸ, Cicuta: planta venenata, de qua Dioſcorides libro 4, cap. 79, & Plinius libro 25, cap. 13. Vnde & Nicander in Alexipharm. κωνείου βλαβέντ' πῶμα, cicutæ noxii ſeu exitialis potus. Etymologus ita nominatũ tradit ὅτι τὸν ἀνθρώπον εἰλιγγιᾷ καὶ σκοτοῖ τοῖς πίνουσι. nam τὸ σκοτοῦν ἀντὶ τοῦ κωνεῖν antiquos dixiſſe κωνῆσαι.

ΙΝDΕ Κωνεῖον, ου, τὸ, Cicutæ ſuccus apud Suidam, κώνειον (quod eſt πυκάσαι καὶ ἀνακαλύψαι σκεπάσαι) τὸ πῶμα.

Κωνεῖον & κωνεῖα Heſych. eſſe dicit etiam καρδαμα, ferulam.

Κώνης, Heſychio θύρσος, Thyrſus.

Κωνία, Galen. in Lex. Hippocr. eſſe dicit ὕδωρ τὸ πολύκλυστον. cuius conficiendi rationem vide ibidem.

Κωνὶς, Heſychio ὑδρία, Hydria. ſeu Parua hydria.

Κῶνος, ου, ὁ Conus, Turbo, Meta: σχῆμα apud geometras & cæteros mathematicos ἀπὸ πλατείας βάσεως εἰς ἓν ἀπεχον. Ariſtoteles in Problematis, τῶν κώνου βασις κύκλος ἐστί. Idem De mundo, οἱ δὲ ἐξ ἀρχῆς ὑμοῦ μίαν σύριγγα καὶ κῶνον καὶ κώνου καὶ κύλινδρον. Rurſum in Problem. κῶνον eſſe dicit τὸν ἐκπώματος τὸν ὄψιον. quòd aſpectuum procidẽtia turbine ſeu cono agatur. vnde & acies. Inde κῶνος dicitur quidquid tali eſt figura. vt metæ ſegetum in areis. Galenus in Lexico Hippocr. pag. 61, ſcribit, ἐν ταῖς ἅλωσι, maximè vbi ſunt loca ὑπόδρομοι, ſolere erigi palum ligneum, & ὅπερ τοῦτον σανίδινον ἢ καρπὸν κωνοειδῆ: inde ſtruem illam κῶνον appellari: & hinc ἄκρον φορτίου dici τὸ ἐφ' ὑψηλοῦ κείμενον, hoc eſt ἐπὶ πλέον ὑπὲρ τὰ ἀπαλῶν κριθῶν. id eſt farinam ex recenti adhuc hordeo antequam in meram compoſitum ſus. Itidem κῶνοι, vt & σφόμβοι & σφῖγκλοι, dicuntur turbines illi quibus pueri ludunt, alio nomine βόμβυκες dicti. Necnon ὁ τῆς πίτυος καρπὸς, (vel potius inuolucrum fructus) dicitur κῶνος, vt σφόμβος, quoniam eàdem eſt figura. Theophraſtus Hiſt. plantarum libro 3, capite 10, in diſcrimine τῆς πίτυος & τῆς πεύκης, ſcribit τὸν μὲν πίτυον τὸν κῶνον ἐλαφρὸν φέρειν καὶ πορευτὸν μᾶλλον. Etiquanto pòſt, de abietis generibus, ὁ δὲ τῆς κοκκυμήλου τὸ ἀρρενικὸν ὀξὺ καρυῶδες ὀλίγα ὅσῳ τῶν ἄλλων τῶν δὲ τῆς πλατείας, ὅμοιος ὀυδέν. Sic Dioſcorides tradit πιτυίδας vocari τὰ καρπὸν τῆς πίτυος καὶ τῆς πεύκης, τὸν δὲ μεταξὺ μέσον τὸν τῆς κώνου. Et Mnetitheus apud Athenæum libro 2, ἐρημικὰς nominari τοὺς κώνους τῆς πυρεθρίας, necnon ipſos πεύκης κώνους. Latini & Conum vocant & Nucem pineam: Græci mediocri, recẽtiores præſertim, DIMINVTIVE Κωνάριον, inter quos Nicolaus Myrepſius. Habet & ὁ ἀφεσιμαῖος λαὸς ſuum κῶνον, quem Latini itidem conum appellant. Maro, Et conum intignis galeæ criſteſque comantes. Lucretius, Acumen coni. Heſychio verò κῶνοι ſunt etiam οἱ θύρσοι, thyrſi: quipe ſuprà κῶνος eidem. Porrò à κῶνος COMPOSITVM Κωνοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Coni formam gerens, Qui coni ſpecie eſt, Turbinatus. Herodianus libro 5, λίθος μέγας κατὰ σφενδόνης, λίθον τὸν ἐξύπνως κωνοειδῆ εἶπε χῆνα. ET Κωνοφόρος, ου, ὁ, Conum ferens, Conifer ſeu Coniger. vt Catullus dicit Conigeræ pinus: & Maro Conifer cypariſſi. Apud Theophr. Hiſt. plant. l. 3, cap. 10, κωνοφόρος eſt arbor quædam affimilis τῇ πίτυϊ, pinui. Heſych. exp. σφοδρὸν φορτίον.

Κώνωψ, t. 2, c. 367, e

Κωνωπεῖον, Κωνωπὸν, Κωνωπιδὴς, Κωνωπίσκος, vide in ſequenti Κώνωψ.

Κώνωψ, ωπος, ὁ, Culex: ſeu Culex vinarius, vt accipiunt apud Ariſtotelem Hiſtor. animalium lib. 5. Ita ſanè apud Plutarchum Sympoſ. libro 4 dicit quidam, τὰ ἐν ὠμοῖς ἀπεπεμφθέντα πυρὶ καὶ καπνῷ, σχεδὸν ὅσα τὸν οἶνον κωνωπας χρῆ πεφυλάχθαι. In Epigrammatis men & Οἰζυρὰ κωνωπὶς ἀμφὶς ἀμφὶ Σαμίης. Ariſtophanes in Pluto fœminino genere dixit πολλὰ κώνωπα, teſte Suida. INDE Κωνωπιδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Culicis ſpeciem gerens, Culici ſimilis. vt κωνωπιδὲς ἄνθος, apud Theophraſtum Hiſt. animalium libro 3. ET Κωνωπίσκος, ου, ὁ, Heſychio ὄρνις ὁ κωνωπας θηρῶν, Auis quæ venatur culices. ITEM Κωνωπεῖον, ου, τὸ, Conopeum: velum ad arcendos culices. Horat. Intérque ſigna turpe militaria ſol aſpicit conopeum. Affertur ET Κωνωπεῖον ex Epigr. pro genere inſtrumenti ad arcendos culices.

Κῶο Heſychio ἰμάτιον ἢ ὑπόχυτον. vnde κωόω ſuprà.

Κῶος, eidem Heſych. eſt ἀσπάλαξ, ſeu iactus taxilli, talens ſex. vnde prouerbium, Κῶος χίου, ſiue Κῶς ἐστὶ χίου, ſignificans comparationem imparium. quoniam ἀπὸ Κῶ διαίτας ἓξ, ἀπὸ δὲ χίου ἑπτά. Alioqui

Κῶος dicitur qui eſt ex inſula Co: & inde poſſeſſiuum A nomen Κωακός, Ad Coum pertinens, vel In inſula Co natus. Strabo lib.8,pag.160,quum dixiſſet καπῆς nominari τὰ σπήλαια & οἷς ὑπὸ σκεμῶν ῥοχμοί, ſubiungit, quoſdam eiuſmodi κοιλώματα dicere nominari potius κώας: indéque apud Homerum eſſe Φησὶν ὀρισπόους. vt ſit Habentibus ſpeluncas & cauernas in montibus. Verùm alios aliter id hemiſtichium interpretari, docui t.2,c.1461,d. At Κῶος,ου,τὸ, Vellus,Stragulum è pelle villoſa,vide infrà in Κως.

Κώπα,t.2,c.538,c. Κώπαι,vrbs,t.2,c.537,c B
Κωπαΐδες,ων,t.3,c.374,d. Κωπαῖος,t.2,c.538,c
Κωπαὶς λίμνη,t.2,c.537,c. Κώπα,t.2,c.538,c
Κώπις,ib. Κῶπις, οἱ,t.3,c.887,g
Κωπίτας, Heſych.σφονδύλους μεγάλους ἰχθύων.
Κωπίτης, eidem βολίτης: qui potius κοπίτης, per ο.
Κωπάς,t.2,c.538,c. Κωπεών,ib.d
Κώπη, Remus,&c.t.2,c.537,b. Κώπη, Manubrium, &c. t.2,c.538,d
Κωπηνίς,ib.f. Κωπηλασία,t.2,c.537,f
Κωπηλατέω,ib. Κωπηλάτης,ib.
Κωπήρης,ib. Κωπητήρ,t.2,c.538,a C
Κωπητέριον,ib.b. Κωπία,τὰ,ib.d
Κωπίον,ibid.
Κῶπος,ου,ὁ,in v.l.ὁ μὲν ἀνδρὸς παλμὸς,& Monile.
Κωπῳδοὶ,οἱ,Garruli: ſi iiſdem v.l credimus.
Κωπωτικὸν,t.2,c.538,c. Κωπωτήριον,ib.b
Κώρα, Heſychio ὕβρεις, Iniuria, ſeu Petulans iniuria.
Κωρακῶς,eodem autore apud Siculos ſunt οἱ ἀκαλύπτως τὰ κουρεῖλια,qui curalium legunt.
Κωρεῖλιον, idem eſſe dicit παιδίσκον, κόριον, Puellum ſeu D Puellam: afferens & Κωρεῖλιον pro μειρακιον. Κωρεῖλιον & Κοριλλιον reperiri dicitur & pro κουρεῖλιον ſiue κοριλλιον, Corallium ſeu Corallum.
Κῶρος, Doricè pro κοῦρος, Puer: itémque Κώρη pro κόρη, Puella. Vide t.2,c.376,a. AT Κωρίδες,pro καρίδες, vide in Καρίς.
Κωρύκιος, Κωρύκιον, Κωρυκὶς, Κωρυκομαχία, vide in Κώρυκος.
Κώρυκος,ου,ὁ, Pera, Saccus coriaceus: vt in quo panes reponi ſolent. Sic paraliti quidam apud Athenæum lib. 6, dicunt ſe αἴτε κωρύκων παρέχει ſe τοῖς ἀθλητάις. Vtitur E hoc vocabulo Homerus quoque Odyſſeæ ι. Ibi enim Calypſo Vlyſſi à ſe diſcedenti ὅσ᾽ ἔνι πόντῳ ἐνὶ κωρύκῳ, ὃν δὲ οἱ ὕδατι πῶμα πόρε ἰμερόεντα πεπαρμένον: appellians κώρυκον quem alibi δέρμα πανικὸν, & δορὸς ἰμάντι ἐρραφότας. Exponitur etiam Folliculus, ſicut θυλάκιον. Theophr.Hiſt.plant.libro 3, cap.14,de vimo,οἱ τοῖς κωρύκοις τὸ κόμμι ἢ ῥητίνῃ ἄπτα κωτωνοειδῆ φέρει. Ita enim reponunt pro τοῖς κωρυκίοις. (Ego verò dico veterem lectionem retinendam eſſe, & tantùm accentu correcto ſcribendum τοῖς κωρυκίοις. Nam F ET Κωρυκὶς dicitur pro κώρυκος, Euſtath.teſte,qui hoc eius exemplum affert ex Ariſtophane,σαννεῖς οὐ μικρὰ ἐν κωρυκὶς, ἣ καὶ τοὺς μαθητὰς ἐγαίρει, exponénſcue θυλάκιον, μάραγγας.) Capite ſequenti vtitur ADIECTIVO Κωρυκώδης,ες,ὁ καὶ ἡ, Pera ſeu folliculo ſimilis,de terebintho,φέρει δὲ καὶ κωρυκώδη τινὰ κοῖλα,καθάπερ ἡ πίτυς· ἐν οἷς ὑπάρξαι ἐγγίνεται κωτωνοειδῆ. Vnde Plinius lib.13,de terebintho itidem,Fert folliculos emittentes quædam animalia ceu culices. Eſt ab eodem Κώρυκος ET iam Κωρύκιον, Sacculus, Folliculus. Suidæ θυλάκιον & βουλγάδιον. ET Κωρυκίδιον,ου,τὸ. quod Heſych.eſſe G dicit δέρμα πινὸν κοίλωμα quod οἱ τοξόται τῷ ὀνόματι πιχηφορεῖσθαι. Κώρυκος,Follis,dicitur eſſe & pilæ genus,magnum videlicet & quo vento inflato ludi tur. INDE Κωρυκομαχία,ας,ἡ, Pugna ſeu luſus qui eiuſmodi folle fit. Cæl.Aurel.Chronion libro vltimo, cap.vlt.Tum volutatione in palæſtra varia,quam Græci κυλαδίαν atque κωρυκομαχίαν vocauerunt. (Ita enim quidam reponunt pro celadian & choricomachiã: ſed illud κυλαδίαν nõ minus ꝙ hoc celadian eſſe mẽdoſum dico.κωρυκομαχίαν autem probo,quum apud Hippocr. H quoque lib.2 De diæta,reperiam,κωρυκομαχίη καὶ χειροπληθίη μὴ προσφερέσθω ἀθρόα ἀθρόοισι,ſubaudi τῷ ἀκροχειρίζειν: vt ἡ ἀλινδήσις προσφερέσθω τῇ πάλῃ) Κώρυκος à Macedonibus vocari τὰς πραχείας κώγχας,ab Athenienſibus dictas κρίους, tradit Athenæus libro 3, ex Hegeſandri commentariis. Denique Κώρυκος eſt montis nomen.à quo Κωρύκιον ἄκρον, & Κωρύκειος κρόκος. Sunt qui Pamphyliæ promontorium eſſe dicant:cuius incolas vocari Κωρυκαίους. Prouerbio autem dici Κωρυκαῖος ἱκροάσασθαι,pro Explorator ſiue delator auſcultauit. nam, Ephoro teſte, libro 3, Corycæi qui ſub Coryco promontorio habitabant in oppidulo quodam, ſi qui ad ipſos appuliſſent negotiatores,ipſos accedebant veluti empturi quippiam aut cum ipſis nauigaturi. deinde cognito quid rei veherẽt & quò tenerẽt iter,Myonneſius vicinis iſtud nuntiabant.hi vectores adoriebantur, & illi in partem prædæ veniebant. Vide & Suidam ac Stephanũ. Comici verò & deum κωρυκαῖον in ſuas fabulas introduxere,ὥσπερ καὶ τὸν αὐτὸν καὶ οὗτος ὀνειροπολοῦντα.

Κοὶς,nomen verbale ἀφὸ τοῦ κῶ τὸ κοιμῶμαι: VNDE FIT Κοϊδίον,& per CONTRACTIONEM Κῴδιον, vt στῴδιον ex στοϊδίον. Significat autem σκεπάσμα δέρμα. Quinum vellus,ἀφὸ τοῦ ἐπ᾽ αὐτοῦ κοιμᾶσθαι. Ita Etymologus,exemplum iſtius κοὶς hoc afferens ex Nicochari Lemnia, ἐπαίρομαι ὦ κόρη ὅτι κοὶς. Ex hoc κοὶς idem Etymologus ſcribit FIERI Κῶς,κῦ πλεονασμοῦ. ſicut ex ὦς ὠὸς fit ὦας. Hæc ille, afferens & huius κῶας hoc exemplum,Κῶας ἄγχι κριοῦ μαμμᾶται. Idem apud Homerum quoque legitur,Odyſſeæ τ.Nam ibi Penelope iubente φέρου δίφρον καὶ κῶας ἐπ᾽ αὐτοῦ,Eurynome μάλ᾽ ὀρθαλέως κατέθηκε φέρουσα δίφρον ἥξιεν,καὶ ἐπ᾽ αὐτοῦ κῶας ἔβαλλεν. Diminutiuo autem κῴδιον vtitur Ariſtophanes,ἐ ἢ πλύνει κῴδια, lauat vellera. Et Antigonus Caryſtius in vita Menedemi,dicens,in cœnaculo ipſius τὸ μὲν δίφρους fuiſſe ἁπλοῦς σφόδρα ψιάθου ἑκάστης κλίνης,τὰ δὲ χαμαιτύπης κῴδιον, Vellus,Pellem villoſam ea enim pro ſtragulo vtebantur. At κῴδιον τῆς βολβοῦ, quod ex Theophraſto,Hiſtoriæ plantarum lib.6,affertur pro Flos bulbi,non poſſum non ſuſpectum habere. Affertur porrò & aliud thema, NIMIRVM Κῶς,ῶος,τὸ,itidem pro Pellis ouina,Vellus,Stragulum è pelle villoſa. Eius meminit Etymologus quoque. Nam τὸ κοὶς ſcribit μεταπλαττόμενος εἰς τὸ κῶος,vt ποῦς εἰς τὸ πόδος. Inde fieri plurale κῶα & κώεα. Iis Homerus vtitur, Odyſſeæ ρ, Κώεα καστρῶσαι θρόνοις οἰὶ δαιδαλέοισι. Et Iliad.υ, — ὁ δὲ δίφρῳ βαῖν᾽ ἐπὶ κώεσιν οἰῶν ἔβραλε. Et Apollon.Rhod.Argon.libro 1, μαλακοῖς ὅτι κώεσιν οἰῶν. Heſychius periſpomenos habet κῶς, quaſi contractum ex κῶας. Id exponit non ſolùm δέρμα,ſed etiam εἰρατὸν, διεμωτύλιον. vt & ex Etymologo traduntur ita nominatum fuiſſe apud Corinthios ergaſtulum quoddam vbi fures & fugitiui includebantur. Alioqui Κῶς eſt inſula quædam, Latinis itidem Cos:cuius incolæ Κῶοι & Κῷοι. Eadem Κέως vocatur,& incolæ Κῆοι.

Κώπελις, Tudicula.Ita enim Euſtathius pag.1675,ſcribit ἀθυρολογῶν à iunioribus exponi κώπελιν, hoc eſt τὴν ἀθύρων κύπελλον, Tudiculam ſiue rudiculam qua puls agitatur.

Κωπίλλω, Loquitor, Fabulor, Garrio. Heſiodus Erg.Μηδὲ γυνὴ σὲ γέρον τυροτόλος ἐξαπατήσῃ Λίμνῃσα κωπίλλουσα. Apud Athenæum libro 10,Ἡδέα κωπιλλεῖα καθυμένων οἰνοποτείων. Et Theocritus in Adoniazuſis,Παίσασ᾽ ὡ δύστανοι αἰλούσας κωπίλλουσαι. Exponitur etiam Blandis & fallacibus verbis decipio. INDE Κωπίλος, Loquax,Garrulus:item Blandus,Fallax.vt ab Heſychio quoque exponitur non ſolùm λάλος & φλύαρος, ſed etiam ἡδὺς, κολακευτικὸς,& ἀπατηλός. Ita in Epigramm.libro 3, Ἐσθλὸν δὲ τὸ φίλαρα τὰ κωπίλα, Blanda & fallacia. Et apud Suidam κωπίλοις λόγοις φιλικοῖς πειρώμενος, Blandis verbis. ITEM Κωπιλαδὶς hinc dicuntur αἱ χελιδόνες, Hirundines,vtpote quæ garrulæ ſint & loquaces. Vide Κελαδιδών.

Κωφαὶ,Κῶφις,Κωφθὼ,Κωφὼ,Κώφωσις,Κωφπίος,Κωφίας,vide in ſequ.Κωφός.

Κωφὸς, οὐ,ὁ,Surdus,ὁ πρὸς ἀκοὴν βεβλαμμένος, Cui auditus eſt vitiatus. Alexander Aphrod.in Problem.ἀφ᾽ ὧν οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ καὶ ἄλαλοι; vt & apud Gregorium κωφὸς καὶ ἄλαλος. Aliquando accipitur pro Fatuus,Stolidus,Hebes: ἀνόητος, ſeu Abſurdus. ex conſequente. quòd tales ſint οἱ κωφοί. Sophocles Aiace, Ἔγωγ᾽ ὁ πάντα

τὸ κωφός. Accipitur etiam pro Mutus. quoniam & A τὸ ἄλαλον consequens τῷ κωφῷ. Apud Etymologum, Καὶ κωφοὶ ξωπίμπλαντο, καὶ οὐ λαλίστατος ἀκούει. nam ibi ille exponit τῷ μὴ φθεγγομένῳ. Ita & κωφὸν πρόσωπον in scenis dicitur Muta persona, Quæ nihil loquitur. Et κωφὸς φρουὸς, Nicandro Rubeta muta: quam & ἄφθογγον appellat. Necnon κωφὸν κῦμα, Fluctus mutus, Fluctus nullum edens strepitum, Fluctus qui non exaudiatur, apud Homerum. Idem κωφὸν accepit & pro Hebes, Inualidum, Inefficax: Iliad. λ, dicens, Κωφὸν γὰρ βέλος αἰδῆρος ἀλκὴν οὐπιδέκεται. vt & ex Sophocle κωφὰ ἔπη afferunt pro Frigida. INDE Κωφότης, τητος, ἡ, Surditas: cui Demosthenes opponit ἀκριβῆ ἀϊσθησιν. ET Κωφίας, ου, ὁ, Surdaster. Hesychius esse dicit serpentis speciem qui & τυφλὸς nominatur, Latinis cæcilia, à cæcitate. Et VERB. Κωφόω, ῶ, Exurdo, Surdum reddo. Vnde VERBALE Κώφωσις, εως, ἡ, Exurdatio: seu Surditas.

Λ Α 1336

Est inde & aliud VERBVM, Κωφάω videlicet, significans itidem Exurdo, Obsurdescere facio: cuius passiuum Κωφάομαι, ῶμαι, Obsurdesco vel Obmutesco. Vide Σηκόω, τ. 3, c. 780, g. Item & alia VERBA, Κωφίω ET Κωφόω, significantia Surdeo, Surdus sum: item Sileo, Quiesco. vt Hesychius κωφοῦται exponit αἰσθάνεται, σωπᾷ, ἡσυχάζει. Idem κωφεῖ, vt κωφᾷ, exponit etiam παροῖ: necnon κακουργεῖ, βλάπτει, κλαίει: afferens item κωφῶσαι, pro κρύψαι. Sic VERBALE Κώφωσις exponit κώλυσις. Quemadmodum verò κωφὸν exponit etiam βλαπτὸν, ita aduerbium POSITIVVM Κωφῶς exponit βλαπτίως. AT Κώφις idem πώρωσις.

Κωχύω, Sustollo: vel Veho. Hesychius κωχῦσαι exponit μανωκίζει, κωφίζει, σείει: addens, idem dici & κωφόω. Iidem κωχῦσαι ex Sophocle affert pro μανωκίζωσι, ἐχεῦσι.

c

Λ

Λ Nota est vndecimæ apud Græcos literæ, quã λάμβδα, Cilix seu λαῖδα appellãt. ea est λᾶα, ideóque ἡγλῶττα, Cilix seu λαῖδα appellãt. ea est λᾶα, ideóque ἡγλῶττα ἐλισσόμενα ea interdũ pro ρ vtitur: quo vitio si πραναίζουσι laborant, κάλαξ dicentes pro κάραξ. Eadem affinitatem aliquam habet cum πῖ τ. Vnde Dores φίτατον dicunt & ἥτερον pro φίλτατον & ἧττον: & Attici λίττον pro ἴσσον. sic in compositione πιλλέκτης & πιλλίκιον ac similia pro παλλάκης & παλλάκιον: vt & Latini Illustris pro Inlustris, Collido pro Conlido. Atque adeò notæ harum literarũ admodũ similes sunt. nam π Λ est ν inuersum: & vicissim. Est etiam numeralis nota, significans triginta. vt λ′, λά, &c sic deinceps. at acuti accentus apice præfixum triginta millia notat, hoc modo, λ. Λᾶ, particula per se nihil significans, sed in compositione vim habens epitaticam, vehementiorem significationem reddens eorum quibus est præfixum: vt λᾶγνος dicũ volunt quasi λίαν γόνου ἔχων, vel λίαν γυναικώδης, per syncopen: λάμαγος pro λίαν μάγιμος. Ita ζα, & α.

Λᾶ, proprium, &c. t. 2, c. 539. d

Λάα, ibid. e.

Λάας, ibid. a

Λαβά, Hesychio σταγών, Gutta. quæ & λιβάς.

Λαβαίρυρος, ου, ὁ, Qui pecuniam accipit, Qui nil nisi pecunia accepta facit. Apud Athenæum libro 9, sub finem, quum Vlpianus dixisset, τίς δ' αὖτε ἢ λίθην βαλλάντους, οὐκ αὖ πείσεται εἰ μὴ παρ' ἑτέρου ἑκάστου μισθὸν λαβών: subiicit Democritus, λέγ' ἔχεται νὺξ ὦ λαβαίρυρος ὠμολογητής, ᾧ τὸν Τίμωνος φοβέσεται, λίξω τὰ ἔσω τῶ Ἡγήμονες.

Λαβέλλα, τ. 2, c. VIII, c.

Λαβέλλιος, ibid. f

Λαβέτιδες, ibid. d

Λαβεῖν, cum genitiuo, pro Prehendere, &c. t. 2, c. 556, c

Λαβή, Prehensio, &c. t. 2, c. 582, h.

Λαβή, Ansa, &c. c. 583, d

Λαβίρους, Hesychio πεπτηκότας. Infrà Λαβίρος.

Λαβίς, t. 2, c. 583, f.

Λαβίδιον, t. 2, c. 586, h

Λαβίον, ibid.

Λαβίρος, Hesychio βόθυνος, Fouea. Suprà λάβηρος.

Λαβὶς, t. 2, c. 586, g.

Λαβεγχειρία, ibid. c.

Λαβεγχείρημα, ibid. f.

Λαβεγχέω, ib. e

Λαβεγχίων, t. 2, c. 543, a

Λαβέξ, t. 2, c. 542, f. & t. 3, c. 1612, f, 1b.

Λαβρεία, t. 2, c. 542, c.

Λαβρεύομαι, ib. d

Λάβρον, τὸ, substantiuum, t. 2, c. 541, h

Λαβρότιον, Hesych. species poculi ampli. quale τὸ Λαβρωνία.

Λαβρωνία, t. 2, c. 542, b.

Λάβρες, t. 2, c. 542, g

Λαβροπάται, Hesych. χερσὶ μᾶλλον ἀκόσμως. quales & λαβροσύναι, Auidæ vorationes quæ fiunt patulo seu hiante ore.

Λαβρόστομος, t. 2, c. 542, c. & t. 3, c. 760, a

Λαβροστομία, t. 2, c 542, c. & t. 3, c. 1045, h

Λαβροστομία, ibid.

Λαβρόστομος, t. 3, c. 1045, g

Λαβροσύνη, t. 2, c 542, d.

Λαβρόστης, ibid.

Λαβροφαγία, ibid. c.

Λαβύνας, ib. f

Λαβρωτία, t. 2, c. 543, a.

Λαβρώτης, ib. b

Λαβρος, t. 2, c. 542, d

Λ

Λάβυζος, ω, ὁ, Labyzus: aromatis siue thymiamatis genus myrrha suauius & pretiosius: ex quo, iuncta myrrha, Persarum reges cidarin ferebant, vt testatur Hesych. in Κίδαρις, & Athen. libro 12, in sermone de luxu regum Persiæ.

Λαβύρινθος, Labyrinthus: Suidæ & Hesych. ψυχαγωγὸς πλάνης. Plinius libro 36, cap. 13, quatuor memorat labyrinthos, Ægyptium, Creticum, Lemnium, Italicumue inter alia dicens, ab Ægyptio sumptisse Dædalum exemplar eius labyrinthi quem fecit in Creta, sed centesimam tãtùm portionem eius imitatum, quæ itinerum ambages occursúsque ac recursus inexplicabiles continet, non breui lacinia millia pass. plura ambulationis continentem, sed crebris foribus inditis ad fallendos occursus, redeundúmque in errores eosdem. De Cretico, hæc Maro, Æneid. 5, Vt quondam Creta fertur labyrinthus in alta Parietibus textum cæca iter, ancipitémque Mille viis habuisse dolum: quã signa sequendi Falleret indeprensus & irremeabilis error. Et Ouidius Metamorph. 8, Ponit opus turbãque notas, (sub. Dædalus) & limina flexu Ducit in errorem variarum ambage viarum: Non secus ac liquidis Phrygius Mæander in vndis Ludit, & ambiguo lapsu refluitque fluitque, Occurrénsque sibi venturas aspicit vndas, Et nunc ad fontes nunc ad mare versus aperta, Incertas exercet aquas: ita Dædalus implet Innumeras errore vias, vixq; ipse reuerti Ad limẽ potuit: tãta est fallacia tecti. Dicitur etiã δῶδι φλυάρων, quòd ii soleant πολὺς λόγος κύκλος χρῆσθαι, teste Hesych. & Suida. INDE Λαβυρίνθιος, ET Λαβυρινθώδης, Labyrintheus, Labyrintho similis. Catullus dicit Labyrinthei flexus. & Lucianus λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις, Interrogatio intricata labyrinthi modo.

Λάγανον, ου, τὸ, Laganum: placentæ genus è simila & oleo recente, teste Hesych. Meminit & Athenæus lib. 3, hoc ex Aristophane exemplum afferens, λάγανα πέσσειν. Inde DIMINVTIVVM Λαγάνιον, apud Athenæum libro 14. Suidas quoque esse dicit πλακουντάριόν τι καὶ ῥόδι, ὅθεν τὸ λαγανῶν: afferens hunc locum ex libris Regum de Dauide qui arca fœderis recepta sacrificabat, γυναικὶ καὶ ἀνδράσι καὶ παισὶ διδοὺς κολλυρίδα ἕνα καὶ ἐφεστῶτα, καὶ λάγανον, καὶ μαζὰν σύμπασι. Locus est libro 2, cap. 6. Sed ibi scriptum καὶ λάγανον ἕνα πυρὸν, pro illis postremis apud Suid. verbis. Vide Ἐφεσ. Λαγαῖος autem, in Λόφιλος.

Λαγαρός, ά, όν, à quibusdam exponitur Arctus & Gracilis: ab aliis Laxus, Vacuus, Non distentus nec plenus: simulto rectius. Ita enim Hippocr. De corde, κάτω δὲ τὸ πάχος ἀμφοτέρωθεν, καὶ λαγαρώτερον πολλῷ τῷ ἐπίσω. Themist. oratione 6, πολὺ πολὺ κάτω λαγαρὸς καὶ ὑπανειμένος μᾶλλον ἑαυτοῦ ἀγγαλεύς. Athen. lib. 3, πολλῶν καὶ μεγάλων ὄγκων ἐπιχθόνιων, μετὰ σμικρὸν χρόνον λαγαρὸν γενόμενον. oppositio ibi nomine λαγαρὸς nomini ὀγκώδης. Et

Digitized by Google

pud Suid. ex Epigr. Καὶ λαχαρὸν λιμῆ δίπμα ἀφικόμεθα. A
Ibidem λαχαρὸν πτοίημα. Vbi & ipse exp. ὑπτίως, vt Eustath. quoque καλόπτω hoc vocabulo significari ait qualis est τὸ λαχάνου. Et grãmatici λαχαρὸν versum vocant qui non eodem, id est pleno, tenore incedit, sed in medio laxior est & ὑπτίως: eam ob rem & σκαζοντὶς dictus. qualis hic Homeri, Βῆ ῥ' εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα. Vide & t. 2, c. 151, d. & 189, g. INDE Λαχαρότης, τητος, ἡ, eiusmodi laxitas & vacuitas, quum videlicet aliquid distentum non est, sed inaniter laxum. ET Λαχαρόομαι, οῦμαι, Ita laxus & vacuus fio: aliis Extenuor, Contrahor. Fluuius λαχαροῦσθαι dicitur quum excauatur & paulatim subsidit, vt hyeme quum adstringitur gelu. in Epigr. ὁλισθὸν εἰς πλησμὸν ἦδη λαχαρούμενον. B
ITIDEM Λαχαρίζομαι accipiendum videtur pro Laxus fio & eximanior, in hoc loco Aristophanis Vesp. Οἱ δὲ ξύμμαχοι ὡς ἤσθοντό γε τὸν μὲν σύραχα τὸν ἄλλον Ἐπὶ κλισίου λαχαρίζοντα καὶ τραχαλίζοντα τὸ μηδέν. vt sensus sit, eos gauisos esse quum viderent τὸ τῆς δικαστικῆς ὄχλου καὶ συρφετὸν (erat enim κλισίον fiscella quæ vrnæ suffragiorum veluti infundibulum superimponebatur) non amplius tam tumido esse ventre, sed laxiorem fieri & euacuari, nec quidquam habere quod roderet: illa duo vocabula ἐπὶ κλισίου annectendo præcedentibus. Scholiast. tamen cum sequentibus iungit, λαχαρίζοντα exponi posse dicens vel κάμνοντα ἐκλύοντα vel ἀποζύοντα. vt sit ἀπὸ τῆς δικαστικῆς αἴρεσιν ἀποζύοντα. sed parum ad rem. Hesych. λαχαρίζειν esse ait τὸ ἐσθίειν τὰς λαχάνας τὰ αἰσχρὰ φαγεδαίνης τινὰ ἐξαπίνης τῶν χειρῶν. Ad meam expositionem facit quòd idem Hesych. C
λαχαρίζεται affert pro μεταβάλλεται. nam qui modico victu vtitur, is itidem ἐξ ὑγιοῦς fit λαχαρὸς siue λαπαρός.
Λαχάσαι, eidem Hesych. est ἀφεῖναι, Dimittere.
Λαῖξα, eidem ἡ τῆς ὑγρᾶς διόδους μοῖρα. Vide & Λιῖξ.
Λαχάζει, eidem ἀκιᾷ, Pigratur. quod & Λαγγάνει dici ait.
Mox λαγγάνει exp. ἀφειδεῖ, & Λαγγάνει, σβύνει.
Λαγγαυίδιος, eidem ἀφειδὴς μᾶλλον, ῥᾳθυμότερος.
Λαγγαρεῖ, eidem ὑποδιδράσκει, Aufugit.
Λαγγάνει, Fugere, Refugere: vide λαγγάσαι.
Λαγγὼν, eidem μαστόβολος, ἡμέτερος: qui & μαγγανεύτης. E
Λαγλαὶ, eidem δίκαι. qualia & αἰλεγλαί.
Λαγλής, t. 2, c. 548, b. Λαγωρὶς, Hesychio σμίλαξ.
Λαγίτης, ου, ὁ, Dux, seu Ductor populi. Eustathio ὁ στρατηγὸς siue ἡγεμὼν, ἀφ' οὗ τὸ λαοὺς ἄγειν: Hesych. ἡγεμὼν, ὄχλου συναγωγεύς.
Λαγύνιος, ου, ἡ, Lagena. Rhianus, Ἥμισυ μὲν πίσσης Κωπαΐδος, ἥμισυ δ' οἴνου, Ἡδὺ λαγύνιος ὤχλ. Et in Epigr. apud Suidam Κυφαρὶδι κεῖσαι λαγύνιε. vbi vocatur καπυρὴ βακχείας κύλιξ, δίπτυον ὅπλον ἐπιμέτρου, ὀχέφορος, συμπώλιον, necnon aliis epithetis. vnde satis constat poculi F
genus fuisse. Fuisse autem tale quod in itinere circumferri posset, vt hodiéque vtimur vel coriaceis, vel vitreis, vel stanneis aut è lamina ferrea confectis, patet ex eo quod Athen. lib. 10, dicit, Demetrium Phalereum Crateti cynico σοὶ τῷ πήρᾳ τὴν δρῦν καὶ λάγυνον πέμψας οἶνον. INDE Λαγυνοφορεία, ας, ἡ, Lagenarum seu lagenæ gestatio. Plutarchus apud Athen. initio libri 7, scribit, Alexandriæ λαγυνοφορεῖα fuisse festum quoddam in quo ἰδιώτευμα κατακλύσεως δηλοῦν ἐτελεῖτο, καὶ ἐξ ἰδίας ἕκαστος λαγύνου παρ' αὐτὴν φέροντες ὕσιον. ET G
Λαγυνάρχης, Hesychio ὁ ἐξουσίαν ἔχων τοῦ οἴνου, Cui lagenarum seu vini dispensandi cura commissa est. Sed notandum est, vbique ferè scriptum reperiri λάγυνος per υ in secunda syllaba, non apud Suidam tantùm sua serie, sed apud Athen. etiam & Eustathium: apud Hesychium etiam per ι λαγιναρχεῖται tamen vt series admittat τὸν ὕδρ τὸ ὕπτ χαφλύ. quare eam reiiciendam non esse putaui, præsertim quum eam Latini quoque secuti sint, dicentes Lagena. Ad Athenæũ verò vt redeam, scribit is libro 11, dicere quosdam λάγυνον esse H
mensuræ nomen apud Græcos, veluti χοᾶ & κοτύλην: capere autem cotylas Atticas duodecim: & Patris eam mensuram esse τὸν λάγανον. Sed iis potius assentiendum qui poculi genus esse tradunt, non fœminino solùm sed masculino etiam genere vocantes. Nicostrat. τὸν καπυρὸν μεθύοντα ἡμῶν λαγύνων πλείους. Idem, Καὶ δυσχερὴς λάγυνος οὗτος πλησίον ὄξους. Diphilus, λάγυνον ἔχων κεῖται, δύλακας δὲ μισεῖ. Sic Lynceus Samius, εἰς πίδ' ἐμοὶ πίσσης, ὃν οἷς λάγυνος κατ' ἀέρα κἀδίκως αἰωρεῖτο ἐκεῖ τὸν ἀδελφὸν, δίδοις ἕκαστος πείσεται. Fœminino genere Rhianus suprà dixit λάγυνον, vt & Aristoteles in Thessalorum republica scribit Thessalos fœminino genere dicere τὴν λάγυνον. DIMINVTIVO Λαγύνιον vsus est Diphilus, dicens, λαγύνιον ἔχων βαλίζει εἰς τὸ γόμφωθ' ὑπὸ μαλῆς. Quibus in locis nota etiam υ producit: corripi autem in Epigramm. vbi quidam dicit, Ἐν λαγυνίῳ πίνουσι.
Λαγὼς, Hesychio ὁ εἰς τὰ ἀφροδίσια καταφορός: qui eidem λάγνης & λαγνὸς, Pronus in venerem, Libidinosus.
Λαγιδίας, t. 1, c. 548, c. Λαγίδης, ibid. b.
Λάγιον, ib. c
Λαγὰρ, eidem est κάμηλος, καμὼν, Capsa, Arca.
Λαγγεία, Λάγγισμα, Λαγγίον, vide in sequ. Λάγνης.
Λαγνὴς, SIVE Λαγνὸς, ου, ὁ, Hesychio καταφορὸς εἰς τὰ ἀφροδίσια, καὶ πορνικὸς ἐπιθυμίας, Libidinosus, Lasciuus, Salax: qualis in fœmineo genere μαχλὰς dicitur. Memunit Suidas quoque harum vocum, scribens λάγνος pro λάγνης dici, & significare πόρνος, αἰσχρὸς, καταφορὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, Scortator, Turpiter in venerem pronus. Meminit Eustathius quoque, scribens λάγνον dici videri vel quasi λάγανον, admodum fœcundum seminis, vel quasi λάγνιον, admodum mulieroſum, itémque λάγνιν quasi λαγνίδα, particula λα vtrobique habente vim epitaticam & posita pro λίαν: Atticè in superlatiuo dici λαγνίστατος pro λάγνος, vt κλισίστατος: synonymum esse αἰφνίδιος, κλέπτης, πόρνος, μάχλος. INDE Λαγνεύειν, Libidinosum & salacem esse, Pronum esse ad res venereas. Hippocr. De morbis intern. vtitur pro Rebus venereis vti, Semen emittere, σπερματίζειν, dicens. ὦν γὰρ μανιώδεα ἢ ἄγαν ἐπιθυμίαι γένωνται, ἢ λαγνεύσῃ, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον μὴ ὑποπτεύσῃς. Sic etiam in lib. De genitura dicit hoc indicio esse quòd in coitu ἀποκρίνεται τὸ ἰχῶδες πλεῖον quoniam ἐπὶν λαγνεύσωμεν, σημεῖον οὐκ μικρὸν ἐστὶν ἡμῖν τὸ γινόμενον. In eodem libro, εἰ δ' ἀνεῦ γε ἐξ ἕξεως τοῦ τοιούτου λαγνεύσειεν ἐν ὑγιείῃ ἢ διόδου ἀμελοῦντα τῆς γονῆς. Et rursum, ὅσοισι δὲ παρ' ὀλίγα πτοιώδεα εἰσὶν, οὗτοι λαγνεύουσι μὲν καὶ ἀφίασι, γλίσχρον δὲ καὶ ἀδυνὲς, καὶ ἀχρὸν. Itidem VERBALIA Λάγνευμα ET Λαγνεία accipit pro Coitus seu Semen. De natura infant. δίδυμα δὲ γίνεται ἀφ' ἑνὸς λαγνεύματος οὕτως. Eodem libro, de viro, ἢν λαγνεύῃ πολλὰ, ἀραιότερα γενόμενα τὰ φλέβια μᾶλλον ἐπαγῇ τοῦ λαγνεύειν. id est τὸ σπέρμα, vt paulo pòst loquitur. Paulo antè dicit ὁκόταν τῇ λαγνείῃ, In coitu, In seminis emissione, vt & in libro De morbis intern. ἀπέχεσθαι λαγνείης ἢ ὀπφλιγίνης, abstinere à coitu & temulētia. Aristoteles quoque pro Genitura seu Semine vsurpasse dicitur. Ex eius enim Problem. affertur τῇ λαγνείᾳ ὑπάρχειν pro Admodum genitali semine abundat. Alioqui λαγνεία accipitur & in malam partem pro Libidinositas, Salacitas, Libido immodica, Immoderata rei venereæ appetentia. Philo in Vita Mosis lib. 3. οἰνοφλυγίαι καὶ ὕβρεσι καὶ λαγνείαις καὶ ἄλλαις ἀκαθάρτοις ἐπιθυμίαις. Sic Xenoph. λαγνείᾳ δουλεύειν. Et Philo rursum lib. 1, τὰ μὲν σώματα λαγνείαις, ταῖς δὲ ψυχαῖς ἀπόνοια τῶν χειρόνων διέφθειρεν.
Λαγοῦσσαι, t. 2, c. 548, a. Λαγοῦς, Hesychio ὀκνηρός.
Λαγὸς, t. 2, c. 547, b. Λαγοῦσαι, t. 1, c. 548, c
Λαγὼν, SIVE Λαγὴς, Hesych. κραββάτιον, Grabatulus. AT Λαγωνίτης, eodem autore placentæ species est.
Λάγυνος, t. 1, c. 890, e. Vide & Λαγήνιος.
Λαγχάνω. Sortior, &c. t. 2, c. 543. g. Λαγχάνω, cum genit. c. 544, b. Λαγχάνω, de creat. magistr. ibid. c. Λαγχάνω, Obtineo, &c. c. 545, b
Λαγχολέπιον, t. 2, c. 547, c. Λαγχολίς, ibid.
Λαγχόλιον, τὸ, ib. d. Λαγχόλος, ib.
Λαγχόλιος, t. 2, c. 548, b. Λαγχόλιον, ibid.
Λαγχοπηγὰς, ibid. a. Λαγχὼν, Hesychio ὄγκος πλοίου.
Λαγὼν, όνος, ἡ, eidem est ὁ κατὼν, Ilia, Lateris cauitas laxior & exossis inter costas & coxendicem: dicta, vt Athen. vult, ἀφ' τὸ λαπαρὸν, vt Eustath. ἀφ' τὸ λαγὸν ἐκεῖ τὸ ὀστοῦν πλεῖον: Homero vocata λαπάρη. Terræ etiam tribuitur. Nonn. χθόνιοι λαγόνες, Terræ cauitates & hiatus. vt & apud Athenæum lib. 11, de figulo, Ἐτύξε κοίλης

λαχόνος ὀρνέου βαθυ. Hesychio quoque λαχόνες sunt ὀνόματα χῆς. Affertur & Λαχονόπους, ωος, ὁ, pro Illiorum dolor. sed perperam. pro eo enim scribendum λαγόνων πόνος.

Λαχόνιος, t.2, c.548, b.
Λαχωνίζω, ib.
Λαχωνικός, ibid.
Λαχωνιστί, ibid.
Λαχωνοφοιτίς, ibid.
Λάω ἄνω, vide infrà in Λῶδν.
Λάδας, Hesychio ἔλαφος πυθείας, Cervus iuvenus.
Λάδομαι γράμω, apud eundem πάρομαι.
Λαδωνίς, Hesych. teste Venus dicitur, quòd ἐπὶ τῷ Λάδωνι ἐγένετο, fluvio Arcadiæ.
Λᾶδες, Doricè pro λᾶδος. Λαθρίων, t.3, c.679, g
Λαΐνος φόνος, dicitur ὁ τῶ Λαΐου, Lati cædes. Suidas.
Λαϊπαρίς, Hesychio λιθοξόος, Lapicida: suspectum.
Λαΐρτης, t.1, c.119, f. Vnde Λαερτιάδης, & Λαέρτιος παῖς, Filius Laertis, Vlysses.
Λαζάνης, Hesychio χαμερπὴς, καλαρίας ἰχθύς.
Λαΐζομαι, Prehendo, Arripio, Corripio: verbum poeticum idem significans quod in prosa λαμβάνω. Hom. Iliad. ϑ, Ἐς σ' ὄχα φλόγα πυρὶ βοτὸν, λάζετο δ' ἴζηξ, Arripiebat, seu Prehendebat, Capiebat. Iliad. β, Πρωτίστας ἐπὶ τοῖσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, Dētibus terram corripiant, seu Mordicus terram prehendant. id est corruant. Apud eundem, sermonem etiam aliquis λάζεται pro Excipit & veluti prehendit, altero suæ orationi finem imponente: Odyss. τ, πάλιν δ' ἔγε λάζεο μῦθον.
Λαζύμαι quoque apud Hesychium legitur, expositum λαμβάνομαι. Sic Hippocrates etiam vetitur & verbo λάζομαι & verbo λαΐζομαι, pro Accipere, Arripere, Concipere: Γυναικείων lib. 1, τὸ στόμα οὐκ ὀρθὸν ὅτι τῆς μήτρης, ἀλλ' ἐπὶ τοῦτο, καὶ οὐ λάζεται τὸν γονέα. Ab eodem in libro De loc. in homine, σῶμα τὸ ξηρότατον πρωτίς dicitur νόσους λάζεσθαι καὶ μᾶλλον ποιεῖν, morbos admittere. hoc est, morbis esse obnoxium. vt vicissim αἱ νόσοι λάζονται, Corripiunt & inuadunt. Eodem libro ὑπὸ ῥίγεως πυρετὸς οὐ λάζεται πλέον ἢ τρὶς ἢ πίσυρας ἡμέρας. Et De morbis lib. 2, ἰὼν φρενιτικὸν ἰδρῶτες, ὀδύνη λάζεται ὀπίσω τῆς κεφαλῆς ἐς τὸν ῥάχιν. Iisdem in compositione dicitur ET Ἀνταλαΐζομαι ET Ἀνταλαίζομαι, pro ἀντιλαμβάνομαι, Apprehendo, vel Capesso, Suscipio. Eurip. des, Τί δ' ἔστιν οὗ σοι καιρὸς ἀνταλαΐζεται; Idem in Oreste, Λύπ' ἀνταλαίζω καὶ πόνων ὑπ' ἀμφί.
Λαζω autem, diuersam habet significationem. Hesych. enim λάζει esse dicit ὑβρίζει, Iniuriosum & insolentem esse: forsitā pecudum more quæ nimia pabuli vbertate lasciuiunt. vt inde fit λαξ & λακτίζειν.
Λαζών, eidem est ἀλαζών, Arrogans, Insolens.
Λαθάνομαι, eidem est φροντίζω: quod & λάσσο.
Λάθαγος, t.2, c.695, e. Λαθεδάϊος, t.2, c.697, a
Λαθάργος, ibid. Λαθεσμός, ibid.
Λαθήκης, t.2, c.696, e. Λαθησιος, ib.
Λαθικλῆς, t.2, c.696, f. Λαθίνεως, ib. e
Λάθιος πηγή, ibid. h. Λαθίνιος, ib. e
Λαθίμιος, ibid. Λαθιφθόγγος, ib. g
Λαθιφρασίη, ibid. Λαθίφρων, ib.
Λάθομαι, Doricè pro λήθομαι. Ex Epigr. λάθεται, Immemor est, Non meminit, Oblitus est. λέλησμαι.
Λάθος, t.2, c.696, f. Λαθοσύνη, ib.
Λαθρα, t.2, c.697, b. Λαθραῖος, ibid. d.
Λαθραίως, ib. e. Λαθρη, ib. e
Λαθρηδὰ, ibid. e. Λαθρηδὸν, ib.
Λαθρημαίης, ibid. e. Sed rectius per ι scribitur λαθριμαῖος.
Λαθρίδιος, ibid. f. Λαθριδίως, ib.
Λαθριμαῖος, in Λαθημαῖος. Λάθριος, t.2, c.697, e
Λαθροδάκος, ibid. d. Λαθροδίκτης, ib.
Λαθρός, ibid.
Λαθρωῦ, Hesychio βλάπτειν, Lædere, Nocere.
Λαθροχαλῖν, t.2, c.697, d. Λαθυρις, t.2, c.699, g
Λάθυρος, ibid. f
Λαιαί, Hesych. esse dicit ἁρπαγάς: item κτήσεις: addens, Dores λαΐαν dicere ὅτι τὰς λείας, de præda. Vide λεία.
Λαΐβα, eidem ἀσκός, πλατύς (quæ infrà λαῖνα) item πέδιος.
Λαῖγμα, eidem σκιαφαλαῖος κόσμος. Mox tamen λαίγματα esse dicit πίμματα, σπίσματα, ἢ ἐκ ἀπίγματα.
Λαίγξ, & Λαίγγες, t.2, c.541, c
Λαιδίον, Hesychio ἀριστερὸν, Sinistrum. quod & λαιόν.
Λαῖδες, eidem est λᾶδες, σκῶλα: quod & λᾶδες.
Λαιδρός, eidem est ἀριστερὸς, Sinister: item ἀναιδὴς, ἀναιδὲς, θρασύς, Impudens, Procax, Audax: itidemque scholiastæ Nicandri, in Ther. σκύλακας γαλέης ἢ μυσὶν λαιδρὰ. Et in Alexiph. γρηυσὶν λαιδρὸς δαμάσσατο πόλεις.
Λαιτὰ, Suidæ τὰ ἀρχαῖα: pro quo rectius Hesych. Λαῖτα, τὰ ἀρχεῖα.
Λαιτάζομαι, t.2, c.697, b. Λαιτρεύω, Hesychio λατρεύω.
Λαιδυκάζω, Suidæ χλευάζω, Irrideo, Derideo.
Λαικάζω, eidem est ἀπατῶ, Decipio. Significat etiam Scortor. Aristoph. Equit. Βουλὰς πατεῖς, καὶ στρατηγοὺς ἀναπείθεις, Δήμους, φυλάττεις, ὦ πορνοπώλης λαικάσας. Ibi eum schol. exponit πορδάλιος, afferens ITIDEM Λαικάστρια pro πόρνη, Meretrix, Prostibulum: ET Λαικαστὴς, ὁ, pro πόρνος, Scortator, seu Qui corpore quæstum facit. Quo posteriore vocabulo vtitur idem Aristoph. in Acharn. dicens, Ἡμεῖς δ' (sub. ἄνδρες ὑγρούμεθα) λαικασταὶ καὶ πανοῦργοι. Vtitur idem & altero apud Athen. lib. 13, dicens Peloponnesiacū bellū Græcis ex arsisse ἐκ τῶν λαικαστρῶν, Simæthæ, & duabus Aspasiis raptis à Megarensibus. Volunt hæc esse ἀπὸ τοῦ καίειν πυρπολεῖν, & τὸ λαῖ τὸ ὕστερον, inserto ι.
Λαίλαψ, απος, ὁ, Turbo: genus venti procellosi. Aristot. De mundo, λαίλαπα & σρόβιλον esse dicit πνεῦμα βίαιον καὶ ἀνελούμενον κατωθεν αἴρω, ventum violentum qui infernè sursum versus repentè convolvitur. Turbinem & verticem appellat Budæus. Hesychius esse dicit ὄμβρου συστροφὴν μετὰ πνεύματος, venti vorticem cum imbre. Homer. Iliad. μ, ἰὼν δ' ἐπάλξεις βαῖνον ἰσμηνὸν λαίλαπι ἶσοι. Apud eundem Iliad. ν, νέφος Φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἀπὸ δὲ πνοιὴ λάπτε λαίλαπι πολλῷ, multum turbinis procellosi. Idem vento et imbri λαίλαπα tribuit. hoc est συστροφὴν μετὰ πνεύματος. Iliad. ρ, Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης αὐτὴν σὺν λαίλαπι πολλῇ Βόρεα τ' ἐξορσῴ καὶ ὀλέσσω ὅππη ἑκάστους. Odyss. ε, Νηυσὶ δ' ἐπὶ πᾶσι βορείη περιλήνατο λαίλαπι θοῦρος Ζεύς. Idem Odyss. μ, de vento, ἐπιπνεύσας λαίλαπι θοῦρος. Lucianus quoque pro turbine procelloso vsurpauit in Alcyone, αἴρειν δ' ἐκείνους τῆς αὐτῆς πνοῆς τῷ λαίλαπι καὶ τῷ ἐκχοῇ μιᾶς. Apud Hesych. legitur ET Λαιλάπης, ἐπίθετον τοῦ σωτῆρος καὶ αἰτιωδῶς ὁ αἰὼν ἅ. sed suspectum.
Λαῖμα, t.2, c.549, d. Λαιμάζω, ib.
Λαιμαργία, ibid. c. Λαιμάργος, ib.
Λαιμάσσω, ibid. Λαιμάω, ib.
Λαιμητικὸς, ibid. b. Λαιμητικώς, ib.
Λαιμοδάκνης, t.2, c.548, f. Λαιμοδόκη, ib.
Λαιμὸς, ibid. d. Λαιμοτόμος, ib. h
Λαιμοτομίων, t.2, c.549, b. Λαιμότομος, t.2, c.548, h
Λαιμοτόμος, t.2 c.549, b
Λαιμοδῶ, Suidæ θρασυνῶ. Λαιμώρη, eidem ἡ λαιμάργος.
Λαιμώσσω, t.2, c.549, d.
Λαῖνα, ex Strab. lib. 5, pro Læna: quæ χλαῖνα.
Λαΐνεος, t.2, c.541, c. Λαΐνος, ib. b. At Λαῖνος, Hesychio est & ὁ σπανιόρους γῆ, quæ etiam λαῖος & ἀριστερὸς, Sinister, qui etiam λαιὸς. Affert etiam Λαιόχειρ pro σκληρόχειρ, Qui dura est manu, Duras habens manus.
Λαῖος, ου, ον Dorice pro λαιὸς, ὸν versō ι in α & contractis vocalibus. VNDE Λαιοτομῶν dicitur τὸ λαῖον τέμνειν, Segetem demetere: apud Theocr. initio Idyll. 10, Οὐδ' ἅμα λαιοτομεῖς τὸ πάπον.
Λαιὸς, ὸν, ὁ, Sinister, Lævus idem ac ἀριστερός. Herodian. ὁ τῷ λαιῷ μείζων, à sinistra. Hesychio est non solùm ἀριστερὸς, sed etiam λαιὸς, quod poeticum fuerit.
Λαιοτομῶν, vide paulo antè in Λαῖος.
Λαΐνης, Hesychio αἰσχρὸς, λάσιος, Cinædus, Salax, Libidinosus, qualis & ὁ λαικὸς καὶ φθορεὺς & ὁ λαικαστὴς.
Λαιοσαιτορόρος, Hesychio ἐπιβούλου. forsan pro λαιοσάϊτος.
ET Λαιὸς eidem ἡ παχεῖα ἔδαφος.
Λαιπὸν, Clypeolus, Parmula. volunt esse ἀσπίδιον ἐκ βυρσέως ὀκτὼ λαιπῶν βυρσῶν αἴρεται, vnde & nomen: vel ἀπὸ τοῦ λαιῷ vt etiam τῷ λαιῷ commodè gestari queat & agitari. Homer. Iliad. ι & μ, Δυὼ μὲν αἰχμὰ ἐμοὶ σάκεος ἐπιπρὸ ἔτυχθεν· Λαιὸν δὲ ἰδνώθη λαιπὸν τ' ἀμφὶ σάκος.
Λαίπτης, Hesychio κίναιδος, πορνὸς, afferenti ET Λαικαστὴς

pro λαμωγόν, Impudentem, Effrænem. Suidæ etiam & Etymol. Λαίκασεσε est ὁ λάγνος καὶ λαμωνὸς, Perditè & impudenter libidinosus: πλεοναστικῶς τὸ κ, vt in μαίκρωπὸς pro μακρωπός.

Λαίδη, eidem Suidæ αἰσχύνη, Turpitudo, Dedecus.

Λαίς παις, à Leucadiis dicitur ὁ βούπαις, teste Hesychio.

Λαις πόδιας, ου, ὁ, nomen proprium. nonnulli verò esse volùt τὸν ὀρχηστὴν τῶν πέδας ἔχοντα. Hes. Aristoph. schol. scribit hunc Læspodian habuisse κύμβαλα σαμφόρα ad talos vsque obligatam. Sanè κακόκνημον fuisse, ipse Aristoph. indicat, in Auibus dicens, τί ἐσθ' ὁρῶσ' οὗτος ἀμπέχων λαισποδίας οἷ τὼ φύσει. Et Eupolis, Ταῦθ' ἃ δίνδρα Λαισποδίας ἢ Δαμασίας λύπαιν τοῖς κύκλοισιν ἀκολουθοῦσί μοι. Sunt qui & Ixionem ὃν ταῖς Ἀθήναις λέξιν ἴξιν vocari tradant, vtpote ἀκρατῆ περὶ τὰ ἀφροδίσια ὄντα καὶ κύκλῳ τὸν Δία. Hæc inter alia schol. Aristoph.

Λαιτὸν, Suidæ τὸ ἀχθηρὸν, Onerosum, Molestum.

Λαίγειον, Hesych. ξυσῆρα, πίθον: quod & λίγειον. Apud Suidam oxytonos λαιγεὸν, expositum φρυτανεῖον: quod potius λαΐνον dicitur.

Λαῖδα, Hesych. πέλτη, Pelta: quæ suprà λαΐδα, & infrà λαΐφα.

Λαῖτμα, exponitur θάλασσα, βάθος, πόντος, Traiectus, Latitudo: seu Æquor. Homer. Odyss. ι, χερσὶν ἐφ' ὑγρὰ μέτρα λαίτμα θαλάσσης. Idem sine genitiuo θαλάσσης, subaudito tamen, Odyss. ν, Νηῦς δ' οὐκέτι πάμπαν ἐπιπρὸ πεπάσσετο νόστου, Λαίτμα μιγ' ἀκριτόφρονι.

Λαΐτης, Hesychio τὸ ἀρχαῖον, Archiuum: afferenti & Λαΐτων pro δημόσιον πόστον: Doricè pro λητῶν. Perperam apud Suid. Λαιτὸν τὸ ἀρχαῖον: & Λαιγεὸν, τὸ φρυτανεῖον, pro Λαΐτον, ἀρχεῖον siue φρυτανεῖον.

Λαῖτς, Hesychio ἀκέραιος, Incolumis: Latinis Hilarus.

Λαῖφα, eidem est σαγὴ, quæ & λαῖδα & λάϊτα.

Λαιφάστης, eidem sunt ψιλαφοῶντες, qui & ἀφάστης.

Λαῖφος, τος, τὸ, ET Λαίφη, ης, ἡ, Vestis seu Vestimentum: & quidem è tenui stamine. λεπτὸν ἱμάτιον, ῥάκος. Vestis attrita & lacera. Homer. Odyss. ο, ἀμφὶ δὲ λαῖφος ἕστο ὅ τις συγκόπτων ἰδὼν ἀνθρώπους ἔχοντα. Et Odyss. υ, καὶ κῆπον εἶσω Τειλὴ λαίφεσ' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι. Fœminino genere apud Suid. διπλοῦν ἀπὸ τοῦ λαίφω. quod exp. χλαμύδα, Chlamydem. ¶ Neutrum λαῖφος significat non solùm ἱμάτιον, sed etiam ἱστίον, Velum. Apud Plut. μᾶλα λαῖφος ὑποτείνας. Sic Euripid Hecuba, ταῖς πανυπερθύροις σχεδίαις λαῖφος ἐστήσας ἐπιρρεμβίας. Et in Oreste, λαῖφος ἀκάτου θοᾶς αἰωρήσας πτερὸν δαίμων. Idem in Hecuba rursum dicit λευκόφαρος φάρος πέλων pro λαῖφος πέλων, velum contrahens. Apud Hesych. repetio ET Λαίφια, ῥάκη, Panni laceri: pro quo forsan λαίφια ipse scripsit.

Λαίφυρον, apud Suid. τὸ ἀδύνατον, Inualidum, Imbecille.

Λαιψηρόδρομος, t. 1, c. 1050, c

Λαιψηροδρόμος, t. 1, c. 256, c. & t. 4, c. 691, c

Λαιψηρὸς λιθος, ibid.

Λαιψηρὸς, t. 1, c. 256, c. & t. 4, c. 691, a. g. Suidas à Laconibus λαιψηρὸν dici scribit τὸ ἡμίεψον, Semiatidum.

Λακαθὴ, Lacatha: apud Theophrastum Hist. pl. l. 3, c. 4, in censu arborum campestrium: cap. 7, λθπακέα, in numero τῶν ἀναξιεπάτων: perperam, vt volunt nonnulli, pro λακαΐα. Hesychius λακαΐτιν & λακαΐνιν esse dicit δίνδρον τι.

Λακαΐνη, idem ac λικαΐνη: quod vide infrà.

Λάκαφθον, Lacaphthum: à Paulo Ægin. lib. 7, cap. 22, numeratur inter species aromatum è quibus κῦφι τὸ ἡλικὸν componitur: essèque dicitur φλοιὸς πίτυος ἢ ἑτέρου τινὸς δίνδρου. Itaque apud Plutarch. etiam in lib. De Iside & Osiride, vbi eiusdem cypheos compositionem exponit, pro λαπάθου reponendum fuerit λακάφθου: pag. 683, meæ edit. versu 1.

Λακαρὸν, Hesych. ἀκρῶν: AT Λακαρισθὸν, πεπιεσμένον.

Λακέρυζα, eidem μεγάλα κράζουσα, κράκτρια, Vociferatrix, Clamatrix: item λάλος, φλύαρος, Loquax, Garrula, Nugatrix: necnon λοίδορος, Conuitiatrix, Maledica. Epitheton est cornicis. crebrò enim apud poetas λακέρυζα κορώνη: necnon trāspositis primoribus syllabis κελαίρυζα κορώνη, pro Vociferatrix, Garrula, Loquax. Apud Platonem verò lib. 10 De republ. τὴ λακέρυζα θεὸς διαπτόλιν κύων ὀκείη κραυγάζουσα, itidem pro Vociferatrix, Loquax: vel etiam Iatratrix. Eandem significationem habere & VERBVM Λακερίζειν, ait Hesych. cuius Suidas quoque meminit, esse dicēs λοιδορεῖσθαι vel λοιδορεῖν, Multa verba facere, Garrire: vel Conuitiari, Maledicere. Etymol. habet λακερύζειν. scribit enim, ex κρὰ fieri κρύζα, & pleonasmo τοῦ ε κερύζα: inde λακερύζα, præfixa epitatica particula λά, quod esse ἢ μεγάλως κράζειν. hinc fieri verbū λακερύζειν. Fortitā tamē & ἀφὸ τοῦ λακεῖν hæc deriuata videri queant.

Λάκκη, Hesychius à Cretensibus τὸ ῥάκος dici scribit: afferent & Λακκίζειν pro ῥήγνυσθαι, quod infrà λακίσαι.

Λακεῖν, dicitur esse aor. 2 verbi λακεῖν, præsentis vicem gerens, significans nimirum Sonare, Resonare, Insonare, Sonitum dare: vel Crepare, Strepere. Hesychius hoc verbo λακεῖν denotari ait ἴδίωμα ἦχου, proprium quendam & peculiarem sonum: generaliter tamen exponēs etiam ἦχησεν, Sonuit, Insonuit, Resonuit, Sonitum dedit. Eustathius quoque dicit esse πάντα τὰ ἁπλῶς ἦχον ἐκπλῆξαι: proprium δὲ τὸ ἀφύλακτον. Homerus Iliad. υ, — ἡ δὲ βέλος ἐξ Ἰθαλίης ἔπεμψε μάλ', λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆ, sonitum seu crepitum dedit. Et Iliad. ρ, Pisandro ictu λάκε ὀστέα, crepuere, ἦχον ἀπὸ πλῆξαι: θραῦσιν. Et initio Il. ξ, — οἱ δ' ἀλάλησαν ἀνείρονθ' Ἑλλήνων· λάκε δ' ὄρνυθι πᾶς χαλκὸς ἀπείρων Νυκτὶ φίλῃσιν ἴζοντ' ἠχῆσαι ἀμφιγύοισι. æs enim, seu arma ærea ferreave, ensibus aut hastis pulsata, crepitant & ipsa & sonitum reddunt. Idem participium præt. λελακυῖα accepit pro Latrans: Iliad. μ, Ἐν δὲ δύω ἐνὶ σκύλακε λελακυῖα δεινὸν λελακυῖα: reddens videlicet φωνὴν ὡσὴν σκύλακος τὴν γλῶτταν γλάπτα· nisi multis generalius Vociferans, Clamās. ¶ Vsurpatur etiam ἐπὶ ὑποκρισεων, a tragicis imprimis, pro φωνεῖν, Vocem edere. Sonare, Loqui. Ita sanè Sophocles λακεῖν dicit pro φθέγξασθαι, Sonare, Effari: in Antig. pag. 258, Μὴ πώποτ' αὐτὸν ψεύδεσ' εἰς πόλιν λακεῖν. Eurip. λακεῖν ἀγγελίας, Nuntios retulit seu nuntiauit. Et Aristoph. apud Eustathium, Τί δῆτ' ὀφείλεις ἔλακεν ὁπόθ' ὁ πῶλ συμμάστιος; Quid sonuit hoc est Effatus est, Enunciauit, Dixit. Idē Aristoph. in Acharn. τὰ λέλακας; non tam pro φθέγγη, φωνεῖς, Dicis: quàm pro κεκράγας, Clamitas, Latras: vel etiā Garris. ¶ Hesychius λάκει exponit non solùm ἦχησεν, ἐψόφησεν: sed etiam ἐθλάσθη, συνετρίβη, Cōfractum est: ex consequente collecto antecedente. quomodo apud Latinos quoque Crepare dicitur interdum pro Cū crepitu rumpi. INDE Λακὶς, dicitur χάσμα ῥαγὰς, διάκοπὴ, Fissura seu Scissura facta cum crepitu: ex eo ὃ τὰ χιόνια διέλακε πέλακε. Vtitur hoc vocabulo Aristophanes pro frusto panni lacerando auulso, pro fragmēto: synonymum ei faciens ῥάκος, ῥάκιον, ῥάκωμα, πρύχος: in Acharn. mimirum. Ibi enim Dicæopoli roganti Δός μοι ῥάκιόν τι τῶν παλαιῶν ῥακίων, respondet Euripides, Τὰ ποῖα πρύχη; Et mox, Ποῖος ποτ' αὖτὸ λακίδας αἰτῆσαι πόθεν; Quumque ille tandem dixisset, Τηλέφου δὸς αὐτοῖς τῶν σὲ μὴ τὰ σπάργανα: Ὦ πῶς (inquit) δὸς αὐτῷ Τηλέφου μὲ κἀμὲ τὰ κάκιστα, Telephi pannos, laceros videlicet. seu Fascias Telephi laceras & pannosas. Itidem Hesych. λακίδας esse dicit σπαδόνας siue σπαρίγματα ἱματίων: & τὰ λεπτὰ τῶν ἀρμάτων χρίσματα, tenuia carbasorum fragmina. Eidem λακὶς est non solùm ῥαγὰς & χάσμα, Ruptura, Scissura: & ἱμάτιον, ῥάκη, hoc est, pannus seu frustū panni quod ἱμάσθαι καὶ ὑράκθαι ἱματίου διερρωγότος: verùm etiam τραῦμα, Vulnus: afferenti & λακὶς χθονὸς pro χάσμα χθονός, Hiatus & ruptura terræ. Apud eundem COMPOS. Λακιδοφόρων, expositum τῶν ὑγιῶν: ex consequente. quoniam qui vlceros as tibias habent, λακίδας φοροῦσι, pannos seu fascias circum eas ferunt. Necnon & VERB. Λακιδόω affertur pro Lacero: ab eodem λακὶς deriuatum. à quo & aliud VERBVM, Λακίζω, significans itidem Lacero, Dilacero, Scindo: & quidem ita vt sonitum edat & crepitum id quod laceratur, scinditur, finditur seu rumpitur. velut apud Suid. δύρον τὸν χιτῶνα ἱμαχμένον ἢ λελακισμένον. quod & ipse exp. κεχισμένον, afferēs paulo pòst & hoc exemplū, οἷον εἰ τὰ ῥάκη διέφθειρον τὸ φυλλοδὲς τῶ λίθασιν τῶ φλοιὸ λακίζόμενον. Inde VERBALE Λάκισμα, ατος, τὸ, significans idē quòd λακὶς. vt λακίσματα μαλῶν apud Suid. quod expon. τῶν σαπρῶν κρεμάσματα, Frusta & fragmina quæ vel auulsa sunt lacerando, vel putrescendo deciderunt. ¶ Rursum verbo λα

κῶπαι & λακίδες Hesychius & alias tribuit significationes. Λακᾶσαι enim exponit πατῆξαι, Pulsare: λακίζειν autem non solùm ῥηγνύναι, ἰᾶσθαι, sed etiam ψυχθίζειν, Blanditur, Blandimentis delinit, Adulatur. A superiore portrò λακεῖν, quod est, ἠχεῖν, DERIV. Λάκης, significans ἦχος, ψόφος, Sonus, Sonitus, Strepitus, Crepitus, teste Hesychio.

Λακκυμᾶν, nonnulli quod Attici γλωσσήμειον. Hesych.

Λακιδαίμονες, idem ψοφοῦντες, ἠχοῦντες, Strepitantes, Sonitum seu crepitum dantes. ὀφὲξ τὸ λακεῖν.

Λακιδοφοῦ, Λακιδέω, Λακίζω, Λακὶς, Λάκισμα, vide paulo antè in Λακεῖν.

Λακκαῖος, Λακκίζω, Λακκόπεδα, Λακκόπλουτος, Λακκόσπορκος, vide in sequ. Λάκκος.

Λάκκος, ου, ὁ, Fossa, Fouea. Plutarch. in Polit. præc. Τυχεῖν δὲ δεῖ φησὶ παῖδὸς ὃν λάκκου πυῖς ἀσφάλειαν ἐκπέπωκε. In Psalmis Dauidicis λάκκος & βόθος ponuntur pro morte & periculo: quoniam foueæ & fossæ fiunt vel in insidijs vel in morte. Dicit igitur Dauid, ἐμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Et rursum, ἀνήγαγές με ἐκ λάκκου ταλαιπωρίας. Attici (inquit Suidas) & cæteri Græci, ἐρύσασθε ὑπὸ τὴν γῆν πίθους ἀρύχους καὶ σκεύη καὶ πτάρνα, καὶ ἔστω κοινὸς, οἶνος ὑπὸ χθονὸς καὶ ἔλαιον εἰς αὐτὸ, καὶ ἔστω λάκκος ἐκπάλων. Cicero dicit cellam vinariam & olearia: Vlpianus cellam vini & olei. Quidam & cisternam interpretantur: necnon Lacum Latinorum hinc esse volunt nonnulli. INDE Λακκόπλουτος, E fossa ditatus, E cisterna dives factus. Callias Atheniensis à comicis λακκόπλουτος dicitur ἀφ' τοῦ ἐξ τύχης χρυσὸν εἰς φρέαρ βληθῆναι, inquit Hesychius. Sic Suidas scribit Xerxe Salaminio prælio fugato, fugientibusque iis qui Athenas tenebant Persis, famulos Persæ cuiusdam qui domi Calliæ ἐπεθύμουν, πολὺν χρυσὸν ἐμβαλεῖν εἰς λάκκον, in puteum seu cisternā subterraneam. id aurum Callia, barbaris reditus spe præcepta, inuenisse, & supra modū locupletatum, λακκόπλουτον inde dictum fuisse. Item INDE Λακκόσπορκος, Qui podicem habet latum & profundum in modum λάκκου: apud Aristophanem in Nubibus, cui synonymum facit δρύσπορκος. Hesych. ET Λακκοσκάφανδρι dici scribit τὴν λακκόσπορκον.

Apud eundem reperio & alia duo COMPOSITA, Λακκοπίδα ET Λακκοχάης. Is enim quum attuliſſet λακκοπίδα τῇ στελεᾷ, subiungit, ἀφ' ἁλὸς Σιδῶνος ἦλθον, καὶ τὴν διδύμου κρημαθίστην, vocatur λακκοπίδα: Λακκοχάης autem, Euphronius ὃς ἀφ' ἁπάσης καθημένων ἔχοντας αὐτό. dici verò ὄμμα siue ὀφθαλμὸν, τὸ αἰγίλωπα ὄπου οἱ δίδυμοι ἐμβέβληται. qua de re vide & quæ ex Polluce attuli, t. 2, c. 977, c. f. Vtitur verò vocabulo λακκοχάης Lucianus quoque in Lexiph. dicens, μακὰρ ἐκάστου φῆς Δίωπα τὸν καταπύγονα καὶ λακκοχάη; Præterea à λάκκος DERIV. Λακκαῖος, ου, ὁ, Cisterninus. vt λακκαῖον ὕδωρ, Aqua cisternina, Aqua è cisterna seu fossa subterranea. Anaxilas, Τὸ δ' ὕδατὸς τι λακκαῖον παρ' ἡμῖν ζυτὸν ἐστι γίγνεσθ' ὑπαρχὴν. Et rursum, Ἴσως τὸ λακκαῖον γε ὕδωρ ἀπόλωλεν. At τὸ λάκκου vocabulo vsus est Apollodorus Gelous in hac significatione, dicens, Ἀχρεῖόν τὸν τι τῶ λάκκου κάδον Λύσασα καὶ τὸν τῶ φρέατος, ἀντλεῖς Ταῖς ἡμετέραις πυτίναις: apertè distinguēs λάκκον & φρέαρ. Ita vt sit Cisterna, Fossa subterranea in qua colligitur aqua & afferuatur: dicēte Aristoph. quoque in Concion. Εἶτα καταπλύσω λάκκους ἐμπᾶν Τὸ δ' ἄπας. Affertur & VERB. Λακκίζω pro Fodio: sed sine exemplo.

Λακκόπεδα & Λακκοχάης, vide t. 2, c. 977, e & f: necnon in præced. Λάκκος.

Λάκκος, in Λακεῖν.

Λακπατίας, t. 2, c. 596, b. Λακπάτης, ib.

Λακρὶς, & Λάκης, Hesychio κώπη, ὄρυμα.

Λακτίζω, t. 2, c. 596, c. Λακτίζεμα, ib. f

Λάκτισμα, Hesychio idem quod λάκτισμα, Ictus calce incussus.

Λάκτις, t. 2, c. 597, d. Vide & Λακρὶς paulo antè.

Λακτιστὴς, t. 2, c. 596, g. Λακτιστὸς, ib.

Λάκυρος, Hesychio συμφυλίας ὄνος.

Λάκων, ωνος, ὁ, Laconum incola Lacedæmonis seu agri Spartani. Fœmina, DICITVR Λάκαινα, Lacæna. INDE Λακωνικὸς, Laconicus, Laconibus proprius & peculiaris. vt Λακωνικὴ κραπὶς, Λακωνικὴ μάχαιρα, Λακωνικὴ ξίφη: item Λακωνικὸν ὄτιμα. At Λακωνικὸν κόμμα dicitur de breui & acuto: Λακωνικὸς χιτὼν, pro ἀπὸ τῶν ἰσχίων: & Λακωνικὸς τρίβων, pro pallio attrito, quali Lacedæmone vtebantur. In vituperio Λακωνικὸν ζῆν dicunt ὅτι ἀσκητικόν: quod τὸ ἀφελεῖσθαι & τὸ παρέχειν ἑαυτὸν τοῖς ξένοις Spartæ esset commune. In laude apud Plutarchum φιλοθηρίαν πάνυ καὶ Λακωνικὴν. & apud Athenæū lib. 11, ἴσως δ' οὐδὲν ἦν τοῦτο Λακωνικὸν οὐδὲ ἀπεικὸς ἴχνει, ἀλλὰ πολὺ τὸ παιδαρικὸν καὶ τὸ ἡμερώδες. Absolutè etiam dicuntur Λακωνικοὶ, Λακωνικὰ, Λακωνικαί. Nam Λακωνικοὶ dicitur pro Λακωνικοὶ αὐλητὴς. Xenophon Hellā, ἐδόκει γοῦν αὐτῆς σκυθρωπὸν τοῖς Λακωνικοῖς. Et Λακωνικὴ pro Λακωνικὴ χώρα seu γῆ, Ager Laconicus. Plutarchus, τὰ Λακωνικὰ καλῶς ἐπαίνων. Et Λακωνικαὶ, pro Λακωνικαὶ κρηπῖδες, Laconicæ crepidæ: quas & Ἀμυκλαίδας vocabant ab oppido Laconico. Item τὰ Λακωνικὰ pro Λακωνικὰ σκώμματα. Æschines in Ctesiphōtem, Τὰ Λακωνικὰ ποιεῖν. Inde ADVERB. Λακωνικῶς, Laconicè, Laconico more, More Laconum. Apud Athen. ἀπὸ Λακωνικῶς. hoc est parcè & frugaliter. Pro fœminino Λακωνικὴ dicitur ETIAM Λακωνὶς. vnde in Epigr. Λακωνίδες, Laconicæ. sub. mulieres: quæ & Λάκαιναι, vt suprà dictum est. Est à Laconibus & VERB. Λακωνίζω, Lacones imitor. Plut. Alcib. τῇ δίαιτῃ Λακωνίζων, Victus ratione Lacones imitans, Laconicam victus rationem sequens. Sic sermone seu idiomate, breuitate sermonis, moribus, aliquis Λακωνίζει. Plut. Sympos. sept. sap. ὁ Χίλων Λακωνίσας, Laconico idiomate vsus. Idem De garrul. καὶ δι βούλεται Λακωνίζειν, καὶ τὸν μῦθον φθέγγεται τὸν Ἀνάχαρσιν, Laconica sermonis breuitate vti. Philostr. epist. 46, μὰ Δία Λακωνίζειν, ὦ γύναι, μηδὲ μισεῖν τὸν Λυκοῦργον. ξυνελαύνει ὅμως τὸν ἔχει, hospitem arcendo ne imitetur Lacedæmonios & Lycurgum. Significat etiam Lacones sequi, Cum Laconibus facere, Laconibus studere. Xen. Hell. 4, καὶ δυνάμεις ἦν πόλις Λακωνίσαι. Et lib. 7, πόλιν Λακωνίσαι ἢ πόλις. Et lib. 6, ὡς ἐκάστη πόλις οἱ μὲν Λακωνίζουσι, οἱ δὲ Ἀθηναίζουσι. INDE Λακωνισμὸς, οῦ, ὁ, Laconismus, Laconum imitatio: seu Breuiloquentia Laconica. Item Studium erga Lacones, Amicitia cum Laconibus. ET Λακωνιστὴς, οῦ, ὁ, Qui Lacedæmonis fauet, Qui partes Lacedæmoniorum sequitur. Xen. Hell. 1, ὅπερ ἦσαν οἱ Λακωνισταὶ καὶ ὁ Λάκων ἑρμοκράτης.

Λακωνίζω, Λακωνικὸς, Λακωνικῶς, Λακωνὶς, Λακωνισμὸς, Λακωνιστὴς, vide in præced. Λάκων.

Λαλαγέω, t. 2, c. 552, b.	Λαλαγὴ, ib.
Λαλάγημα, ib. c.	Λαλαγητὸς, ib. d
Λαλάζω, ib. a.	Λαλακτὸς, ib. d
Λαλαμὶς, λαλαψ: quidam λαμάτμησις scribunt. Hes.	
Λαλαξ, t. 2, c. 552, b.	Λαλέω, t. 2, c. 549, f
Λάληθρος, t. 2, c. 550, b.	Λάλημα, t. 2, c. 549, h
Λαλητὸς, Dicendus, Prædicandus. Ex Epigr.	
Λαλητικὸς, t. 2, c. 550, a.	Λαλητὸς, ib. a
Λαλησὶς, ibid. b.	Λαλιὰ, t. 2, c. 551, g
Λάλις, ib. f.	Λάλις, ib.
Λαλισιπὸς, ib. g.	Λαλίσιος, ib.
Λάλλαι, t. 2, c. 552, d.	Λαλλὸς, t. 2, c. 551, g
Λάλος, t. 2, c. 550, g	

Λαμβάνειν, Capere, cum accus. &c. t. 2, c. 553, c. Λαμβάνειν, cum præpos. c. 554, c. Λαμβάνειν, pro Pati, &c. c. 555, a. Λαμβάνειν, Consequi, &c. ibid. c. Λαμβάνειν, Prehendere, &c. ib. d. Λαμβάνειν, cum accus. passiuè redditum, ib. f. Λαμβάνεσθαι, Capior, &c. c. 556, a. Λαμβάνεσθαι, actiua signif. ibid. b.

Λαμβανόμενον, τὸ, substant. t. 2, c. 556, a

Λαμβδακισμὸς, t. 2, c. 1x, c.	Λαμβδακισμὸς, t. 2, c. v111, f.
Λαμβδοειδὴς, ib. d	Λαμὰς, Hesych. μῆ.

Λάμαχος, eidem Hesychio ἄμαχος, ἀκαταπόνητος: ex λᾶ epitatico. vnde potiùs interpretari etiā Strenuè & valdè pugnans. Est & nomen proprium ducis cuiusdam Athen. qui φιλοπόλεμος & μιξοπόλεμος prædicatur.

Λάμβαι, eidē H. τὰ χάσματα: & οἱ μὰν τὰ αὐδοῦντα, & ἰδιῶ-

Λάμια, seu Λαμία, eidē est ἰχθὺς, bestia quædā. Plin. lamias à Græcis numerari ait in planorū piscium altero genere quod pro spina cartilaginem habet. Nicander Colophonius ὁ τῶν γλαύκων scribit τὴν καρχαρίαν, piscem, vocari etiam λαμίαν & σκύμνον. Sunt qui lamiam esse di-

cant animal facie muliebri, ab inferiore parte pedibus equinis. Philoſtr. λαμίας inter τὰ φάσματα numerat. Apud eũ enim l.4, Apollonij Menippi cuiuſdã ſpõſam eſſe dicit μίαν τ̃ ὑμπουσῶν καὶ λαμίας τι ἢ μορμολυκίδα οἱ παλαιότεροι· ἐσθὶ δὲ πάντα, καὶ ἀφροδίσιον μὲν, σαρκῶν δὲ, καὶ μάλιστα ἀνθρωπίων, ἐσθὶ· καὶ πάνυ τοῖς ἀφροδισίοις ἐπὶ πολὺν δαίσασθαι. Tandémque Apollonio inſtante, acriuſque ſemper torquente τὸ φάσμα, faſſa eſt ὕμπουσα εἶναι, καὶ παίσαι ἡδονὰς τὸν Μένιππον ἐπὶ βραδὺ τὸ σῶμα τ̃. nam τὰ καλὰ καὶ τὰ ἐπὶ σώματος ſolere σπανίως ἐπιδιδόναι τοῖς ἀκράτοις τὸ αἷμα. Sic ferè Apuleius lamias appellat duas ſagas ſeu incantatrices. Duris Samius Libycorum libro 2, narrat Lamiam fuiſſe mulierem pulchram. quũ Iupiter rem cum ea habuiſſet, à Iunone zelotypa adactam ad prolem necandam ex hoc mœrore factam deformem, aliarum pueros rapuiſſe & interfeciſſe. eam, Iunonis ob iram noctes dieſque inſomnes duxiſſe, vt eo maiore eſſet in luctu: Iouis verò miſeratione exemperiles tãdem factam oculos quos pro libito modò tollere modò apponere poſſet: ab eodem obtinuiſſe vt in quam vellet ſe mutaret formã. teſtis ſchol. Ariſtophanis, qui Beli & Libyæ fuiſſe filiam ait. Item Diodorus Siculus libro 20, pag. 754. ex antiquis fabulis refert Lamiam fuiſſe reginam forma inſignem, feris autem moribus infamem. eam, quum omnes ipſius liberi morerentur, aliæ autem mulieres prole fœcundæ eſſent, mœrore & inuidia percitam, iuſſiſſe ex vlnis illarum infantes rapi & confeſtim occidi. ideò etiamnum mentionẽ mulieris illius eſſe formidabilem pueris, vt quæ deuorare infantes perhibeatur. (quo modo & Horat. Neu pranſæ Lamiæ puerum vivum extrahat aluo) ſi quando ebria eſſet, licentiam permiſiſſe omnibus faciendi quod liberet. ita ipſa non curioſius inquirente quid ageretur, famam fuiſſe eam oculos ſuos conieciſſe εἰς μάσσαν, ſiue δρόγγον, temulentia iſta verſa in incuriam & cæcitatem. Eodem propè modo Plutarchus initio libri περὶ πολυπραγμοσύνης, ſcribit fabulam eſſe, τὴν Λαμίαν εἶναι μὲν δύσοπτον τυφλὴν, ἐπ' ἀγγέλῳ δέ τινι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχουσαν ἀποκειμένοις· ὅταν δὲ θεάσασθαι θέλῃδαι καὶ βλέπειν. ¶ Lamia fuit etiam nomen tibicinæ cuiuſdam & meretricis: necnon vrbis, à qua Λαμιακὸς πόλεμος apud Diodorum libro 18. Meminit & Pauſanias Lamiæ & Λαμιακοῦ πλύματος in Atticis. Eius incolæ, Λαμιῆς vel Λαμιῶται, teſte Steph.

Λάμις, Heſychio θρίον vel πίλημις: & nomen proprium pauperis cuiuſdam ξυλοφόρου, qui & Λαμίας, teſte ſchol. Ariſtophanis.

Λάμμδιον, Heſych. λαλοιῦπα. niſi fortè λάλιδιον.

Λαμπαδαρχία, t.2, c.592, c.
Λαμπαδηφορία, t.2, c.592, g.
Λαμπαδηφορεῖα, ib.
Λαμπαδίζω, t.2, c.593, c.
Λαμπαδίτης, ib.c.
Λαμπαδοῦχος, ib.
Λαμπάς, t.2, c.593, h.
Λάμπη, t.2, c.593, f.
Λαμπηδὼν, ib.f
Λαμπήνη, vt ἅμαξα & ἄμαξα, apud Pollucem lib.10, cap.12, in cenſu τῶν ὀχημάτων, vehiculorum, ex Sophocle: ſed metuo ne perperam pro ἀπήνη, quod eſt Rheda, Vehiculum mulare. Apud Suid. λαπήνη.
Λαμπηνὸς, t.2, c.593, g.
Λαμπίδιον, Helleborum nigrum. vulg. lex. perperam pro μελαμπόδιον.
Λάμπις, t.2, c.593, e. & t.4, c.8, b.ob.
Λαμπουρὰ, t.2, c.591, d.
Λάμπυρις, ib.c.
Λαμπρεύμων, ib.e
Λαμπρεύπορος, t.2, c.971, d
Λαμπρὸς, t.2, c.594, a.
Λαμπρόφορος, Splendidã ſeu candidã gerens veſtem: λαμπρήμων. Suidæ Lucernã gerẽs, λυχνοφορῶν, ex Ariſtoph. VNDE Λαμπροφορεία, Splẽdidæ veſtis geſtatio. Gregor. λαμπροφορεία καὶ φωταγωγία, Splendidæ veſtis & luminis geſtatio.
Λαμπροφωνία, t.4, c.304, d.
Λαμπρόφωνος, ib.
Λαμπρόψυχος, t.4, c.755, g.
Λαμπρωπὸς, t.4, c.215, c.
Λαμπρῶς, ib.e.
Λαμπτηρεφόρος, ib.g.
Λαμπυρὶς, ib.d.
Λάμπυρος, t.2, c.547, f.
Λάμπω, t.2, c.588, a
Λαμπὼν, t.2, c.593, f. & t.4, c.8, b.ob.
Λαμπρία, & Λαμπρίζω, vide in ſequ. Λαμπρὸς.
Λαμπρὸς, οῦ, ὁ, ſiue Λάμπρος, (vtroque enim modo ſcriptũ reperitur) exponitur λάλος, βύλαλος, παμβύλος, ἀτρακτύλος, Diſertus, Loquaculus, Facetus. In malam potius partem impudenter loquax, Procaciter lepidus, Scurrilis. Significat etiam generalius Procax, Impudens, Proteruus, Modum excedens audacià. Apud Suidam, βρασὺς καὶ λάλος καὶ θρασὺς καὶ πρόπετὴς καὶ βάλλει, καὶ λαμπρὰς ὁμιλεῖ συνουσίας. Et rurſum, ἐβρίσθη δὲ τὰ φίλτρα καὶ κυλίκων αἱ λαμπραὶ θρόπτεις. Plutarch. aduerſus Col. θὶ ἐκ μειρακίων λαμπρὸν καὶ θρασὺν. Et in Alcibiade, παντάπασι δ' ἦν Ἀλκιβιάδου τὸ ἄγαν λαμπρὸν, καὶ τὸ μὴ καθεῦδον αἰσχρίας ἢ βωμολοχίας. Et apud Athenæum, γαστρὸς ἢ οὐ λαμπρότερον οὐδὲν, Proteruius, Impudentius ſeu improbius: ὑπέρτερον, vt alibi. vnde & λυχνίδιον, εὐλαμπίδιον & καπνιστὴν Homerus eam appellat. Mare etiam & lacus vocant λαμπρούς, à vaſtitate quaſi impudente. Etymologus enim λαμπρὸν dici τὸν θάλασσαν, velut ἄλσος πλατύ. Itemque Syneſ. ep. 148, τὸν μεγάλων λίμνων τὸν λαμπρὸν. Inde ADVERBIVM Λαμπρῶς, Diſertè, Lepidè ſeu Loquaciter, Scurriliter, Procaciter, Proterué. Xenoph. in Sympoſ. εἰ δ' λαμπρότερον λέγομι βωμαίζειν. ὁ γὰρ οἶνος σιωπᾶν ποιεῖ. vt & Homerus dicit Odyſſ. ξ, — οἶνος γὰρ ἀείδειν Ἠέλιος, ὅστ' ἐφίλησι πολύφρονα θῦμὸν ἀνῆσαι, Καί τ' ἀπαλὸν γελάσαι καί τ' ὀρχήσασθαι ἄνωγεν. Et Horat. Fœcundi calices quem non fecere diſertum? Eſt inde & SVBST. Λαμπρεία, ας, ἡ, Facundia, Lepores. Item Loquacitas: necnon Procacitas, Proteruia, Impudentia. vt ab Etymologo quoque exponitur & θρασυλία, & ἀλόγιστος αἰδὼς καὶ, Inconſiderata viribus, Temeritas. Plutarch. ſanè De diſcern. adul. ab amico, αἰσχρὸν φαίνεται λαμπρείας ἢ θρασύτητος. Idem Sympoſ. l. 6, ſcribit, ſi mulier nimiũ ſe ornet, & tandem τῆς σφετέρας κλίνης ἅπτηται γοητείας, σφενδόνην τὸ χρῆμα ἢ λαμπρείαν μὴ πρίσπουσαν γαμετὴν γενέσθαι. ¶ Dicitur hoc vocabulo ſignificari interdũ & καθαρότης, Puritas, Limpiditas. quo modo Thucyd. dixiſſe λαμπρὰ πηγὴν, pro καθαρὰν καὶ ἡδεῖαν, Fontem purum limpidumque & ſuauem. Sanè affertur VERB. Λαμπρεύειν pro Purum & ſplendidum eſſe: quod tamẽ potius λαμπρύνειν.
Λάμψαχος, ου, ἡ, Lampſacus: vrbs, cuius incolæ Λαμψακηνοί. Sic dicta eſt ex euentu, quòd conditoribus eius oraculo iuſſum fuit vrbem condere vbi luxiſſet. Vide Etymol.
Λάμψις, t.2, c.588, d
Λάμων, Gramioſus: qui & Λιάμων.
Λαναῖς, Heſychio eſt δίσπειρα οἶνος, Vinum ſecundariũ, Lora.
Λαναῖτμον ὕδωρ Simonides apud Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 5, vocat Tempus quo ſilent venti. Gaza vertit Clementiam temporis.
Λαναίνομαι, t.2, c.698, g.
Λαναίνω, t.2, c.697, f
Λαναΐζω, Heſychio λαγνίζει, βρέχει.
Λανὸν κῆρ, eidem σφοδρὸν τὴν ψυχὴν, Conſultum pectus.
Λαξ, t.2, c.595, g.
Λαξθυτεία, ας, t.2, c.708, b.
Λαξθυτὴς, ib.
Λαξθύω, t.2, c.539, h.
Λαξόω, t.2, c.540, b.
Λαοδυμαπῶς, t.2, c.598, a.
Λαομαι, Volo. Heſychius enim λάσσαι exponit βούλεσθαι, Velit.
Λαοξόος, t.2, c.540, b.
Λαοσσὸς, t.2, c.598, a. & t.3, c.1115, f
Λαοτρόφος, t.2, c.598, b.
Λαοτύπος, t.2, c.539, f.
Λάπαγμα, t.2, c.600, a.
Λαπαγμὸς, ib.
Λαμπρύνομαι, t.2, c.594, g
Λαμπρύνω, t.2, c.594, g
Λαμπὴρ, t.2, c.588, d
Λαμπυρίζω, t.2, c.591, f
Λαμπυρὸν, ib.g
Λαμπωδὴς, t.2, c.593, g
Λαμπωδία, t.2, c.594, g
Λαμπωνὶς, t.2, c.588, d
Λαμπωπεύω, t.2, c.591, f
Λαμπωπὸν, ib.g
Λαμπωπὼς, t.2, c.593, g
Λαμπωτὴρ, t.2, c.594, a
Λαμπὼ, t.2, c.593, f.
Λαμπωδὸν, ib.f
Λαμπώνη, vt ἅμαξα & ἄμαξα, apud Pollucem lib.10, cap.12, in cenſu τῶν ὀχημάτων, vehiculorum, ex Sophocle: ſed metuo ne perperam pro ἀπήνη, quod eſt Rheda, Vehiculum mulare. Apud Suid. λαπήνη.
Λαμπηνὸς, t.2, c.593, g.
Λαμπίδιον, Helleborum nigrum. vulg. lex. perperam pro μελαμπόδιον.
Λάμπις, t.2, c.593, e. & t.4, c.8, b.ob.
Λαμπουρὰ, t.2, c.591, d.
Λάμπυρις, ib.c.
Λαμπρεύμων, ib.e
Λαμπρεύπορος, t.2, c.971, d
Λαμπρὸς, t.2, c.594, a.
Λαμπρόφορος, Splendidã ſeu candidã gerens veſtem: λαμπρήμων. Suidæ Lucernã gerẽs, λυχνοφορῶν, ex Ariſtoph. VNDE Λαμπροφορεία, Splẽdidæ veſtis geſtatio. Gregor. λαμπροφορεία καὶ φωταγωγία, Splendidæ veſtis & luminis geſtatio.
Λαμπροφωνία, t.4, c.304, d.
Λαμπρόφωνος, ib.
Λαμπρόψυχος, t.4, c.755, g.
Λαμπρωπὸς, t.4, c.215, c.
Λαμπρῶς, ib.e.
Λαμπτηρεφόρος, ib.g.
Λαμπυρὶς, ib.d.
Λάμπυρος, t.2, c.547, f.
Λάμπω, t.2, c.588, a
Λαμπὼν, t.2, c.593, f. & t.4, c.8, b.ob.
Λαμπρία, & Λαμπρίζω, vide in ſequ. Λαμπρὸς.
Λαμπρὸς, οῦ, ὁ, ſiue Λάμπρος, (vtroque enim modo ſcriptũ reperitur) exponitur λάλος, βύλαλος, παμβύλος, ἀτρακτύλος, Diſertus, Loquaculus, Facetus. In malam potius partem impudenter loquax, Procaciter lepidus, Scurrilis. Significat etiam generalius Procax, Impudens, Proteruus, Modum excedens audacià. Apud Suidam, βρασὺς καὶ λάλος καὶ θρασὺς καὶ πρόπετὴς καὶ βάλλει, καὶ λαμπρὰς ὁμιλεῖ συνουσίας. Et rurſum, ἐβρίσθη δὲ τὰ φίλτρα καὶ κυλίκων αἱ λαμπραὶ θρόπτεις. Plutarch. aduerſus Col. θὶ ἐκ μειρακίων λαμπρὸν καὶ θρασὺν. Et in Alcibiade, παντάπασι δ' ἦν Ἀλκιβιάδου τὸ ἄγαν λαμπρὸν, καὶ τὸ μὴ καθεῦδον αἰσχρίας ἢ βωμολοχίας. Et apud Athenæum, γαστρὸς ἢ οὐ λαμπρότερον οὐδὲν, Proteruius, Impudentius ſeu improbius: ὑπέρτερον, vt alibi. vnde & λυχνίδιον, εὐλαμπίδιον & καπνιστὴν Homerus eam appellat. Mare etiam & lacus vocant λαμπρούς, à vaſtitate quaſi impudente. Etymologus enim λαμπρὸν dici τὸν θάλασσαν, velut ἄλσος πλατύ. Itemque Syneſ. ep. 148, τὸν μεγάλων λίμνων τὸν λαμπρὸν. Inde ADVERBIVM Λαμπρῶς, Diſertè, Lepidè ſeu Loquaciter, Scurriliter, Procaciter, Proterué. Xenoph. in Sympoſ. εἰ δ' λαμπρότερον λέγομι βωμαίζειν. ὁ γὰρ οἶνος σιωπᾶν ποιεῖ. vt & Homerus dicit Odyſſ. ξ, — οἶνος γὰρ ἀείδειν Ἠέλιος, ὅστ' ἐφίλησι πολύφρονα θῦμὸν ἀνῆσαι, Καί τ' ἀπαλὸν γελάσαι καί τ' ὀρχήσασθαι ἄνωγεν. Et Horat. Fœcundi calices quem non fecere diſertum? Eſt inde & SVBST. Λαμπρεία, ας, ἡ, Facundia, Lepores. Item Loquacitas: necnon Procacitas, Proteruia, Impudentia. vt ab Etymologo quoque exponitur & θρασυλία, & ἀλόγιστος αἰδὼς καὶ, Inconſiderata viribus, Temeritas. Plutarch. ſanè De diſcern. adul. ab amico, αἰσχρὸν φαίνεται λαμπρείας ἢ θρασύτητος. Idem Sympoſ. l. 6, ſcribit, ſi mulier nimiũ ſe ornet, & tandem τῆς σφετέρας κλίνης ἅπτηται γοητείας, σφενδόνην τὸ χρῆμα ἢ λαμπρείαν μὴ πρίσπουσαν γαμετὴν γενέσθαι. ¶ Dicitur hoc vocabulo ſignificari interdũ & καθαρότης, Puritas, Limpiditas. quo modo Thucyd. dixiſſe λαμπρὰ πηγὴν, pro καθαρὰν καὶ ἡδεῖαν, Fontem purum limpidumque & ſuauem. Sanè affertur VERB. Λαμπρεύειν pro Purum & ſplendidum eſſe: quod tamẽ potius λαμπρύνειν.
Λάμψαχος, ου, ἡ, Lampſacus: vrbs, cuius incolæ Λαμψακηνοί. Sic dicta eſt ex euentu, quòd conditoribus eius oraculo iuſſum fuit vrbem condere vbi luxiſſet. Vide Etymol.
Λάμψις, t.2, c.588, d
Λάμων, Gramioſus: qui & Λιάμων.
Λαναῖς, Heſychio eſt δίσπειρα οἶνος, Vinum ſecundariũ, Lora.
Λαναῖτμον ὕδωρ Simonides apud Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 5, vocat Tempus quo ſilent venti. Gaza vertit Clementiam temporis.
Λαναίνομαι, t.2, c.698, g.
Λαναίνω, t.2, c.697, f
Λαναΐζω, Heſychio λαγνίζει, βρέχει.
Λανὸν κῆρ, eidem σφοδρὸν τὴν ψυχὴν, Conſultum pectus.
Λαξ, t.2, c.595, g.
Λαξθυτεία, ας, t.2, c.708, b.
Λαξθυτὴς, ib.
Λαξθύω, t.2, c.539, h.
Λαξόω, t.2, c.540, b.
Λαοδυμαπῶς, t.2, c.598, a.
Λαομαι, Volo. Heſychius enim λάσσαι exponit βούλεσθαι, Velit.
Λαοξόος, t.2, c.540, b.
Λαοσσὸς, t.2, c.598, a. & t.3, c.1115, f
Λαοτρόφος, t.2, c.598, b.
Λαοτύπος, t.2, c.539, f.
Λάπαγμα, t.2, c.600, a.
Λαπαγμὸς, ib.
Λαμπρύνω, t.2, c.594, g
Λαμπὴρ, t.2, c.588, d
Λαμπυρίζω, t.2, c.591, f
Λαμπυρὸν, ib.g
Λαμπωδὴς, t.2, c.593, g
Λαμπωνὶς, t.2, c.588, d
Λαμπωπεύω, t.2, c.591, f
Λαμπωπὸν, ib.g
Λαμπωπὼς, t.2, c.593, g
Λαμπωτὴρ, t.2, c.594, a
Λαμπὼ, t.2, c.593, f.
Λαμπωδὸν, ib.f

Λαπάζω,t.2,c.599,f.
Λαπάθη,t.2,c.600,b.
Λάπαξις,ibid.a.
Λαπαρός,t.2,c.600,g.
Λαπαρώς,t.2,c.601,b.
Λαπάσσω,t.2,c.539,d
Λαπίζομαι,ib.g
Λαπίθη,ib.
Λαπαγεῖ,ib.g
Λαπαρός,ib.e
Λαπίστω,t.2,c.599,f
Λαπαθόμαι,ib.g

Λάπη, Pituita. Ex Hippocr. De morbis, ἐμέειν φλέγμα καὶ λάπην. Apud Athen.lib.4,ex Diphilo, Διὰ τὸ πολὺς παρ' αὐτοῖς ἰχθὺς εἶναι Παίτης βλιχαστὴς εἰπὼν μετωνόμασε. B

Λαπῆναι,Hesychio λαπαδῆναι: à λάπτω.

Λάπιον,Suidæ ἅμαξα,Rheda: quæ & λαμπίνη & αἰπίνη.

Λαπιδόρχας,Etymologo ὁ μεγάλους ὄρχεις ἔχων.

Λαπίζει, Hes. exp. σαυρώτας. Alioqui λαπίζειν est φλεγματώδη εἶναι, teste Etymologo. hoc est Insolentius & arrogantius se efferre,lactitare se. VNDE Λάπισμα, Iactantia, κόμπος, καύχημα. Cic. in Epistola ad Attic.16, lib.9, Ego hunc ita paratum video peditatu,equitatu, elatibus, auxiliis Gallorum, quos Matius ἐπαλπίζει, vt putor:sed CCC. M. dicebat peditum,equitum LX, pollicen sumptu suo annos decem. Sed sit hoc λάπισμα. magnas habet certè copias:& habebit non ille vectigal,sed ciuium bona. ET Λαπιστὴς, Iactator, Hesychio καυχητὴς, ψῦστης, φλύαρος, ὁ ὑβρὶς τῷ φρονήματι, Gloriator, Nugator, Mendax, Temerarius. item ψυφαρὸς, μὴ ἔχων φρενῖτιν, Delicatus & mollis, Nihil pēsi habens. Idem, itidémque Suidas, affert ET Λαπίσματα pro θλάσματα ὀστέων, item ῥεμβασμὸν, μετεωρισμὸν. Innuit autem idem Hesych.hæc deriuata esse παρὰ τοὺς Λαπίθας, quæ gens fuit Thessalica ferox. vt sane & Eustath. λαπίζειν dici ait αὐχημάτων: addens, παρὰ τὸ τοὺς λαοὺς εἰς ὄπιν ἄγειν καὶ ὑπηρετεῖν εἰς πᾶν ὅπερ αὐθαιρετοῦνται. sed id etymon videtur coactum. C

Λαπίθιον, Hesychio ὄρυγμα τὸ κυνηγετικόν: necnon olus syluestre edule. quod & λαπάθιον siue λαπάθιν.

Λάπισμα, Λαπιστὴς, Λαπίσματα, vide in Λαπίζω.

Λάπτω,t.2,c.599,b. Vide & λαπτίας.

Λαπτίδες,t.2,c.593,g

Λαρκὸς, Hesychio φλοιὸν στεγάσεως, Tegmen è stœbe.

Λαρεύειν, idē à piscatoribus dicit vocari κύπτειν οὐ λιχαίας: afferens & λαρεύοντὰς pro ἁλιεῖς. Sed λαρεύειν exponit etiam μίγνυσθαι: qui & λαρινός. E

Λαρισσιώται, eidem σπιθῶται: afferenti & Λαρισσιβάτας pro ὑδραφῶς, Saginati, Bene habiti. Sic Xenophanes Colophonius apud Athenæum lib.9, Πίμπλας γὰ κοιλίη ἑλέφων, σκέλεα ἵππου Τεύρου λαρινοῦ πάμπαν αἰόρι λαχάν. Idē Athen.eodem libro scribit Achæum & Eratosthenem τὰς σίας appellasse λαρινάς, trāslatè ἀπὸ τῶν λαρινῶν βοῶν: quos sic vocatos fuisse vel ἀπὸ τοῦ λαρεύεσθαι, quod est σπίζεσθαι, Saginari: vt apud Sophr. βοῦς δὲ λαρισσίωται F vel à Larina pago Epiroticorum: vel à pastore Larino. Eustath. ita dici vult διὰ τὸ παχὺ καὶ μέγα δέρμα ἔχειν: particula λᾶ significante τὸ λίαν, & nomine ῥινὸς denotante τὸ δέρμα. vt & Suidas dicit quosdā syllabam εἰ δασύνειν, vt sit μεγαλορείους: talésque boues in Chaonia esse, dictos κεγχρωτάς: atque ita Aristophanem dixisse ζητῶ τὸ λαρεινὸν ἵνες ὁ τὸν τοῦτον θρασὺν ψυχὴν, pro μιγᾶ, ἀπὸ μαστιγᾶς τῶν βοῶν. Meminit tamen & cæteratum etymologiarum: scribens videlicet, Apollodorum λαρισσὺς exponere ὑδραφῆς. verbum enim λαρισσίειν significare σπιθίειν. vel à Larino bubulco qui Herculi boues furatus est. quosdam & ἀπὸ τοῦ λαροῦ eos nominatos censere. Sanè λαρισσὸς ab eodem exponitur etiam ἡδὺς, lucundus, Suauis, vt λαρὸς. G

Λάεινος, Hesychio est ἰχθὺς τις, piscis quidam.

Λαρισσοτόμοι, ex Aristot. Polit. lib.3, affertur pro Conditores Larissæorum. Locus est cap.2, vbi Gorgias Leontinus dicit, καθάπερ ἅλμας ἔστι τοὺς ὑπὸ τῶν ἁλμοπωλῶν πεπιπρωμένους, οὕτω καὶ λαρισσαίους τοὺς ὑπὸ τῶν δημιουργῶν πεπιπρωμένους. εἶναι γὰρ τινας λαρισσοτόμους. Sed videtur in ambiguo luisse, quòd λαρισσὰ sit & vrbis nomen, cuius incolæ Λαρισσαῖοι: & nomen ἀπὸ τοῦ quod & σπείρατα, cuius artifex λαρισσοτόμος nominatur. H

Λαρικὸς, ὁ, Hesychio αἰθριακὸν φορμὸς, seu πλέγμα φορμοῦ ὅμοιον ᾧ οἱ αἰθριακὸς φέρουσιν ὅτε καὶ ἰχθῦς, corbis e vimine plexus quo carbones ferunt, interdum & caricas, Suid. paroxytonos hal et λαρίκος, dicens & ipse esse πλέγμα καρπαίας ἢ ἰχθυϊδίου ἢ ἄλλου τινὸς εἰς ἀγορὰν ἀΐσσοντος: dicente Aristophan Acharn. Τὸν δὲ δέος δὴ τὸν μεγάλου μου ἀχέλου Ο λάριος ἐπλάνησ' ὦχθῆν συσία. hoc est, τὸν δὲ δέος τῶν ἀσπίδων ἀφῆκεν ὁ λάριος ὑπὸ ἀγορᾶς ὦχθησε συσία τῷ ὄχλῳ. lepiæ enim quum captantur, atramentum suum effundere solent turbandæ aquæ causa ne conspiciantur ab insidiatoribus. Exponit & generalius φορμὸς, μόνος. Inde DIMIN. Λαρικίδιον, ου, apud Aristoph. Paruus corbis.

Λαρικὸς, κου, ὁ, Capsa, Arca, Loculus, Conditorium. Homerus Iliad.σ, de Vulcano, — ὅππα οἱ πάντα λάρνακες ἐς ἀγορήν συλλίξαντες ἔμιπτον. Et Iliad.ω, de nuptiis Hectoris, Καὶ τὰ μὲν χρυσοῖο καὶ ἀργύρου ἠδὲ χαλκοῦ, Πόσσα τε πολλὰ γυναῖκες ἐυπλοκαμῖδες ἄγονται. Iosephus De capt.Iud δύο λάρνακας εἰς ὀκτακοσίους πηχῶν περιεβάλοντο. Sic Thucyd.libro 1, ἐπειδὴ ὑπὸ ὀφρεσὶ ἦν, λάρνακας κυπαρισσίνας ἄγων ἁμάξῃ φυλῆς ἑκάστης μιᾷ, quum efferendum tunus est, arcas ex cupresso currus singularum tribuum singulas ducunt. Plutarchus & Lucianus Δευκαλίωνος λάρνακα dicunt quam Sacræ literæ arcam Noæ, hoc est nauigium arcæ modo structum. Ouidius ratem Deucalionis dicit Metamorphos.lib.1. A Suida quoque exponitur σκεῦος, ἐμβῶτος. Loculus, Arca, in hoc loco, εἰς λάρνακας μικρὰς δὲ ἀγγείων πολλῶν, ἐν αἷς ἀρώματα ἐπιβάλλουσι, ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὰ γραμματεῖα ἐμβαλόντες. I

Λάρος, ου, ὁ, Larus: seu Gauia. Aristot. Hist.animalium lib.9, cap.9, Τὰ δὲ αὐθύγλα καὶ οἱ λάροι πάντων οὐ τὰς θέσεις ποιοῦνται πέτρας· ἀλλ' ὁ μὲν λάρος τὰς πέτρας, ἡ δὲ αὐθὺς, ἐν χθονὶ τὰς ἐφέας. Vnde Plinius libro 10.cap.32, Gauiæ in petris nidificant, mergi & in arboribus: gauiæ æstate paruum mergi incipiente vere. Istidem λάρος ἐλάβιος Gaza vertit Gauia alba: dicente & Apuleio Anret alimi libro 5, Aut peralba illa gauia, quæ super fluctus marinos pumos natat, demergit sese properè ad Oceani profundum gremiū. Eandē sunt qui κίττην esse velint & κάρπην. Verùm quum auis hæc sit ἁρπακτικὴ καὶ αἰσχροκερδὴς rapax & vorax: ideò λάρος ὠχλικὸς prouerbio dicitur ὅτι ἐπ' ἁρπακτῶν καὶ κλεπτῶν, teste Suida. vt & Aristoph.Nub. Κλέωνα τὸν λάρον δῆλον ἐλόντες καὶ κλέπτην, Cleonem latum seu gauiam. hoc est, hominem auarum & rapacem seu furacem. Sunt etiam qui homines stupidos λάρους appellari dicant à stupiditate eius auis: quo sane modo κίτταρος, vt suprà docui.

Λαρυγίζω, Λαρυγισμὸς, Λαρυγισμὸς, Λαρυγικὸς, vide in sequ. λάρυγξ.

Λάρυγξ, υγγος, ὁ, Guttur: colli pars anterior, opposita νώτῳ. Ita enim Aristoteles Hist.animalium libro 1, ὦμος δέ, τὸ μὲν μεταξὺ φραγμοῦ καὶ βραχίονος· καὶ τοῦτο τὸ μὲν ἔμπροσθεν μέρος, λάρυγξ· τὸ δὲ ὀπίσθιον, σφυρὸν. Galen.Comment.in Aphor. λάρυγγα vocari scribit τὸν ἄνω τῆς τραχείας ἀρτηρίας, veluti caput & ostium asperæ arteriæ. vt Gorræus quoque laryngem esse dicit superiorem asperæ arteriæ partem, seu principium asperæ arteriæ faucibus continuum, tribus constans cartilaginibus, præcipuum vocis instrumentum. Eam arteriæ partem nominari φάρυγγα etiam, scribit Galenus libro 1 De vocis partium, quum tamen proprie, teste eodem, pharynx ante laryngem consistat. Pollux quoque discrimen facit inter λάρυγγα & φάρυγξα, scribens τὸ φάρυγγα esse τὸ μαλακὸν ὀρχίλιον, οἷς βρύκουσι λάρυγγα: & Thomas magister φάρυγξα quidem esse τὰς φωνὰς διεξόδους, λάρυγγα δὲ, τὰς διὰ σπιρατος εἴσοδον, eā partem per quam cibus ventriculum intrat: dicente Aristophane in Ranis, Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκπιόμενον τοῦτ' ἂν τὰς κόλικας κατόδυσα. Et mirum est, inquit, quòd ex voce φάρυγξ non factus verbum, sed ex voce λάρυγξ, sequens tamen significationē τῷ φάρυγγι. nam λαρυγίζειν dicimus non τὰ ἔδεσμα, sed τὸν ὄγκον λέγειν. Veruntamē hoc discrimen perpetuum non est, quum Aristoph. λάρυγγα appellet non solum cibi sed etiam vocis vehiculum seu meatum: in Equitibus, Ἐκ τοῦ λάρυγγος ὀκκύσας τὰς γνάθους, è gutture ad suum ipsius luspenso Hyperbolo eum detecturus in barathrum: pœna inflicta ei parti quæ maximè peccarat, guttur videlicet per quod causas deblaterarat. Κόλ-

itaque VERB. Λαρυγίζειν significat τὸ πλατύνειν τὸν φωνὴν καὶ μὴ κατ' ὀξὺν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ὁλοτράχηλον ἀπεργάζεσθαι τὸν λάρυγγα, teste Harpocr. seu Latius diducto gutture vociferari & clamitare. Demosth. Pro corona, ἐπιτείνας τὸν φωνὴν καὶ κεχηνὼς καὶ λαρυγίζων, οὐκ ἐμοῦ κατηγορεῖν. Lucian. in Lexiph. καὶ ὁ πόρος δὲ καὶ ἡ μεγαλαυχία καὶ ἡ κακηθεια, ἃ τὸ βριθύνεσθαι καὶ λαρυγγίζειν αἰτιάσω. Et apud Suid. οἱ δὲ κέρκωπες ἀφειλκυσμένοι αὖθις καὶ κάτω, ἅρπυοῦσθαι καὶ κεκραγότες μετὰ πολλῆς ἀσελγείας, οἷον οἱ κέρκωπες λαρυγίζουσι. quod itidem exponit βοᾶν, Vociferantur, Clamitant. Aristoph. non neutraliter solùm & absolutè vsurpat hoc verbum, sed actiuè etiam cum accusatiuo. Illo modo, λαρυγιῶ καὶ Νικίαν πεφιξω: hoc, λαρυγιῶ τὰς ῥήτορας, quod Suidas exponit non tantùm κατεβοησομαι τοὺς ῥήτορας, Occlamabo oratoribus: verùm etiam τὸν φάρυγα ἀκριβῶ καὶ κατατείνω τὰς ῥήτορας, præciso gutture faciam conticescere. quoniam τμηθέντος τοῦ λάρυγος vocem emittere nemo potest. Inde VERBALE Λαρυγισμός, οὐ, ὁ, Clamor & vociferatio quæ fit gutture lati⁹ diducto. vide in Κλωσμὸς siue κλωσμός, t. 2, c. 218, 2. Reperio ET Λαρυγιστὴς vel pro Vociferator, vel pro Vorator, Lurco: apud Athenæum l. 6, in sermone de paratitis siue epitiritis, ex Pherecr. comico, τοῦτον παντὸς μᾶλλον λαρυγιστὴν ὄντ' ἐμοῦ δεῖ κυνός. Hesych. sanè λαρυγίζω exponit etiam λαρύγγια τετραπόδων. Inuenitur verò & aliud verbum à λαρυγξ deriuatum, NIMIRVM Λαρυγιάω, ῶ, idem propè significans quod λαρυγίζω. Agathias Epigr. lib. 2, in medicos, κἠπὶ κατακτείνοντας ὀλοὸν πυρετὸν Καὶ σβεσθὲν λιπαροῖσι βοᾶσαι λαρυγιῶσιν, Raucum stertens in gutture, seu Raucos gutture ronchos edens. AT Λαρυγιὰς, Hesychio ματαιολόγος, Nugator.

Λαρπαδὰς, & Λαρπὸς, per synalœphen pro Λαιρπαδὰς & Λαίρπος: itémque Λαρπὸς pro Λαίρπος.

Λαρυδὶ, Hesychio τύλοι οἱ ὑπὸ τὸν ἀρότρου, claui in aratro.

Λαρύζει, eidem βοᾷ, Clamat, Vociferatur: ἀπὸ τοῦ λαρυγος.

Λαρωπίδων, dicebant ὡς τῆς ἀφροδίσιασιν vt ἐπιφδῶν. idem.

Λαᾶς, Lapis, t. 2, c. 539, d. Λαᾶς, propr. ab.

Λάσα, Hesych. βάπτισμα πληρωτικὸν, Mensa refertissima. Λάσιος idem dici scribit παρὰ λαρίσσης.

Λάσαγγες, eidem οἱ ἐν τοῖς λίμναις χλωροὶ βάβακοι, virides paludum ranæ. quæ suprà λάλαγγες.

Λάσιον, ου, τὸ, Chytropus. Hesychius enim & Suidas λάσανα dici scribunt τοὺς χυτροπόδας: Suidas & μαγείρου ὅπου τῇ βουλῇ σκεύαζεται μετὰ τῆς ὑοὸς κρέα. itémque schol. Aristoph. Pace, vbi comicus dicit, ὠθοῦσα χὠ Πρὸ τῶ πολίου τὰ λάσανα τῇ βουλῇ ποτ' ἰοῦ. Hesych. λάσανα exponit etiam βόθυνοι καὶ ἀφοδευτήριοι δίφρους, Cloacas, Sellas familiares. hoc est loca aut vasa ad deponendũ ventris onus. vt & Poll. l. 10, c. 9, λάσανα dici non solùm ὅτι τῷ ἀκάτῳ ἀπὸ πάτου, verùm etiam ὅτι τῷ πλήθει, qui alio nomine δίφρος & διφρίσκος nominatur. Quibus verbis hæc subiungit exempla. Aristophanes Proagone, οὔμοι τὰ λάσανα χυτρὶ μοι. Pherecrates Crapatallis, Πρὸς τῷ κεραλῷ μοῦ λάσανα κατάθες σφόδρα. Idem & præcedentis significationis meminit eodem lib. cap. 24, scribens τὸν χυτρόποδα comperiri & λάσανα vocatum, vt à Diocle in Apibus, ἀπὸ λασάνων ἑρμῶν ἀφαιρήσω. Hesychius λάσανα & τὰ ὑπόδικα τῶν μυρῶν, ἀπὸ τῆς δασύτητος: scholiastes Aristoph. τοῖς δασέσι μυροῖς. INDE Λασανηφόρος, Qui lasanum hero suo introfert. vt apud Horatium pueri lasanum portantes œnophorumque. Eo vocabulo vtitur Plutarchus in Apophth. Ibi enim Alexander Magnus, Ἑρμοδότου αὐτὸν ἐν τοῖς ὑπομνήμασι πλίνθου παῖδα χαλκοῦν εἰπόντος, respondit, Οὐ δῶτε μοι σωσόν ἐστ' ὁ λασανηφόρος.

Λάσιρον Κυρηναϊκὸν, apud Apsyrtum in Hippiatr. Laser Cyrenaicum, quod Hippocr. ὀπὸν σιλφίου appellat.

Λασδοίαν, Doricè pro λαζοίαν, hoc est λαμβάνων. Hes.

Λάσδη, Suidæ αἷμα, Sanguis: afferenti hæc exempla, λέγεται δ' ὅτι οὐδὲ σφυγμὸς οὐδὲ ἑπάλξεις κύμας ἐν τῇ ὕδρωπι καὶ λάσδης ἐς τὸν χρόαν παρελαμβανεν· ἀλλὰ αἷμα ἔχει συμφυῆς ἀσκὸν καὶ ὀκτίνων. Et rursum, οἱ δὲ Μεσσήνιοι σὺν λάσδη καὶ χόλῳ, ὥσπερ ἄθυρμα, τὴν Σπαρτιατῶν τὸ σφέτερον τῶν Διὸς αἱδοῖα διατιμῶσιν. Sed ea expositio proculdubio, licet & in veteri codice, mendosa est, ac suspicor reponẽdum χλιδάσμα aut χλιδὴν aut tale quid. quemadmodum ab Hesychio etiam exponitur χλιδὼν & ὀλιγωρία, necnon αἰσχρολογία, αἰσχύνη. vt sit Illusio, Contemptus, Probra, Contumelia. (exponit tamẽ & λήθη, Oblitio: afferens & λάσδας pro συμφορὰς, Calamitates) quo significatu apud Athen. lib. 8, in epitaphio Philænidis, Μή μ' ὦ μάταιε ταῦτα, πλὴν ἄκρατ' κάμπτων, Χλιδῶν τε πλὴν καὶ γέλωτα καὶ λάσδην, ne me ludibrio, risui & contemptui habeas. Ac vt λάσδη exponit χλιδὴ, ὀλιγωρία, αἰσχρολογία: ITA Λάσδειν, κακολογεῖν, Maledictis incessẽs: & Λάσδαι, παίζειν, ὀλιγωρεῖν, λοιδορεῖν, Ludificari, Ludos facere, Despectui habere, Cõuitiis proscindere: & Λάσδω, χλιδαζέτω, Irrideat, Illudat. Pro quo habet & Λασπάδω, exponens itidem χλιδαζέτω. NECNON Λασδαίνειν affert pro κακολογεῖν, Maledictis impetere. Affert ET Λασδὸν pro αἰσχρὸν, Turpe, Probrosum. Porrò quod ad λάσδω attinet & λάσδαι, videri queãt per syncopen posita pro λασπάδω & λάσπασθαι, à them. λάσδω, faciente fut. ε λάσσω: si modò mendo carent.

Λασθὴς, Hesychio θρασὺς, ἄπληστος, Audax, Inexpletus.

Λασῖος, eidem ἄφρων, ὀκνηρὸς, Demens, Obliuiosus.

Λασιάζω, Λασιάχρος, Λασιόμαλον, vide in sequ. Λάσιος.

Λάσιος, ου, ὁ ἡ, Hirsutus, Hirtus, Hispidus, Setosus. Hom. Il. ω, ὡς λάσιος μέγας. Philostr. epist. 25, φοβερώτερος καὶ λέων ὁ λάσιος, Leo hirtus & villosus. Et apud Oppian. Cyneg. libro 4, vrsa hyemale frigus horret Καὶ λασίη περ ἐοῦσα, quantumuis hispida sit & setosa. Homo etiã λάσιος dicitur qui hispidus est & pilosus. Aristoph. Nub. λῶ ἴδωσι κομήτην ἄχρι᾽ ἂν πᾶν λασίαν πόκον. Theophyl. epist. 15, ψυχὴν ἀνδρείαν καὶ σθεναρὸν λάσιος. Id signũ virilitatis & animositatis esse volunt: quin & animi cordati ac pectoris cõsultis: laudante Hippocr. etiam σῶμα πυκνόφρικον καὶ λάσιον. Inde apud Homerum esse λάσιον κῆρ, pro Animosum cordatúmque pectus, Virile & bene consultum pectus: quale ab eodem φρένες dicitur. Iliad. π, Ἀχαιοὶ ὧδε Μενοιτιάδεω Πατρόκλοιο λάσιον κῆρ. Et sub finem Βοιωτίαν, Παφλαγονίην θ' ἡγεῖτον Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ. Sic apud Athenæum libro 15, Ἀγαθοκλῆς λάσιαι φρένες ἔλασαι ἔξω. Et apud Homerum rursum, λασίοις σήθεσι. Terra etiam & locus aliquis λάσιος dicitur qui herbidus est, arboribúsque & fruticibus consitus: cui opponitur ψιλὸς, æquipollet δασύς. Xenoph. Hellen. 4, καὶ γὰρ ἦν λάσιον τὸ χωρίον. Philo in Vita Mos. lib. 1, ἅπασα ἡ χώρα λάσιος. Sic in Epigr. λασίη ἔφθη. At Luc. ἡ γῆ ὕλαις ἀγρίοις λάσιος, syluis agrestibus horrens & veluti hispida. vt Horat. Hispidi agri: & Stat. Saxa hirta dumis. Neutrum verò λάσιον Galenus apud Hippocr. exponit σινδόνιλον, sindonem seu linteum: forsitan villosum & veluti hirtum. vt Hesychius sanè λάσιον ὕφος esse dicit τὸ δασὺ, Hirtum villis, Villosum. Vide λάσια. INDE Λασιωπὸς idẽ lexicogr. vocari scribit τοὺς κωφοὺς, Surdos: quum potius sonet Surdos ex nimia aurium hispiditate. vt à Suida λασιώπους exponitur λάσια τὰ ὦτα ἔχοντας διὰ κικωφῶσθαι ὑπὸ αἰσθήσεως. ET Λασιόμαλον idem Hes. μᾶλλον τὸ ἔριον χνοῶδες, Malum lanuginosum, Malum lanugine quadam hirtum. ITEM Λασιαύχην, ενος, ὁ καὶ ἡ, Hirtam & villosam ceruicem habens: apud Homerum in Hymn. & Aristoph. Affertur ET Λασίωνες pro Loca densa & arbustis hirta, seu Tesqua: cuius expositionis vestigia & apud Hesych. extãt. Legitur verò id vocabulum apud Nicandrum, sed properispomenos, in Ther. v. 28, ἢ οἷά Σικανὸς Ἐφαπλὼ, ὅθι πλῆσε κυνὸς πατὴρ βόσιν αὐλὸν Δρυμοὺς καὶ λασίωνας. vbi schol. quoque expon. δασεῖς τόπους καὶ ὑλώδεις.

Λασιουργίας, Hesych. ἐριουργίας, (quæ & Θλασιουργία) & δημιουργίας. Vide & Λάσια.

Λασίφορος, t. 2, c. 1569, d

Λασίωμα, Hesychius dici scribit ὡς σοφιστὴ τῷ Λάσου καὶ πολυπόνου, vt sit Imitamenta Lasi, Astus & sophismata qualib⁹ Lasus vtebatur. fertur enim hic πολὺ ἐμπειροτέχνως εἰς τὴν ἡδυσμένην λόγους, teste Suida.

Λάσπης, Hesychio κίναιδος. Cinædus. Idem & Λαίσπης attulerat pro κίναιδος, πόρνη, Cinædus, Scortũ, Prostibulum. quod & λάσθη.

Λασχοβίωσα, Siculis πλανωμένη, teste Hesychio.

Λασὼν, siue λασὼν, vide in præced. Λάσιος.

Λαπαρῶ, Hesychio διαφθείρω, quod & λαγγαρῶ.
Λάπαυε, eidem Hesych. λῆγε, φθίσιζε. quod suprà λάφυσσε.
Vtitur hoc verbo Euripides, sed in significatione specialiore & restrictiore, idque actiuè cum accusatiuo, nimirum pro Probrosè & cum conuitio dicere, Maledictis incessere. in Andromache dicens, ξένης σ' ὕφερ Τοιαῦτα λάπτεις δεῖ ἀναξαίρεις φίλους. Id enim sonat ἐλαυνόμενος, ὀνειδίζεις. Nisi malis ὑλάκτεις. vt apud Hesych. λάπτουσι κυσὶς pro ὑλακτοῦσι. vt sit etiam Clamosè dicere modo canis latrantis. Idem Hesych. affert ET λαπτίζει pro φλυαρεῖ, Nugatur, Garrit: item pro ἡσυχάζει, Blanditur: & pro ῥήγνυσι, Rumpit.
Λάπος, ου, ὁ, Lapis, qui & λᾶς. Hesych. enim λάπαν affert pro λίθων. Alioqui Λάπος est & nomen propr.
Λάπασια, Pollux lib. 7, cap. 16, vocata fuisse scribit τὰ μαλακὰς ἔχοντα χρῆμα τρίχας, Mantilia hirsuta, Mantilia lanugine quadam hirta. καὶ ἀπὸ τῆς ἀκούσης. seu συνδόνια ἱστάμενα, hæc afferens exempla. nam Sapphonem μαλῶν lib. 5, dicere ἀμφὶ λάπτοις λαστίοις δ' ὑπύπτιαν. Et Theopomp. comicum in Ulyssibus, de ministro, λάπασιν ὅστις ἐξελήλυθε. Galenus in Lexico Hippocr. vnico σ habet λάσιον, exponens σινδόνιον, sindonem: vt & apud Hesychium legitur Λάσιον ὕφασμα, τὸ δασύ. Ita vt λάσιον dicatur pro λάπασιν ὕφασμα, Textum hirtum & villosum: indéque λασιουργία, eiusmodi hirti texti confectio.
Λαπαγεῖ, Hesychio ψοφεῖ: quod & λαπαγεῖ.
Λαπάρη, Hesychio μάστιξ, Flagellum, Scutica.
Λάπαι, eidem πόρναι, Prostibula, Scorta. quæ & λάπασι seu λάπασι.
Λαπαροκαλλιᾶν, t. 3, c. 1271, f. Λάπασιος, ib. e
Λάπαρον, ου, τὸ, ex Theophrasto Histor. plant. lib. 1, affertur pro arboris genere quod μανδήλιος λέγεται παρ' ἡμῖν. Verùm quum Gaza celastrum vertisse dicatur, non dubito quin perperam scriptum sit pro κνίκαστρον siue κάκαστρος: cuius mentio eiusdem libri cap. 15. & lib. 3, cap. 6.
Λαπαγεῖς, Λαπαγία. Λαπαγίων, Λαπάγη, in sequ. Λάπαξ.
Λαπάια, affertur pro Gladiolus, Culter qui maiori gladio adiungitur. Apud Hesychium legitur, sed non sua serie, nimirum ante Λαπύπη: ita vt videatur scribendum Λαπάια gemino π. exponit verò ἀποξυρίς καὶ παρὰ ζωγράφοις μάχαιρα, Gladiolus, Pugio.
Λάπαξ, ακος, ὁ, Hesychio ψόφος ὁ ὑπὸ κατάβων γινόμενος, Sonitus seu strepitus qui inter cottabizandum editur potus reliquiis è poculo in altum sublato in peluim subiectam defusis: quomodo & VERBVM Λαπαγεῖ exponit ψοφεῖ, τύπτει, Strepit, Percutit. Suidæ λάπαξ est ὁ μεγάλη σταγών, Magna gutta: ex Epigr. in exemplum afferenti λαπάγων πλήσασα πρατῆρος. parùm rectè. nam λάπαξ, siue λαπάγη, aurore Athen. lib. 11, dicitur τὸ ἀπὸπλον ὅτε τὰς κύλικας (quæ videlicet κάτταβος siue κατάβιον dicitur) ὀχεῖ. Quo sensu ibidem dicit de cottabissimo loquens, ἐδεῖτο γὰρ τὸν ἀριστεῖον αἴσιόν τε ἐξέσεσθαι, καὶ τὴν δεξιὰν κυκλώσαντα, ὑγρὸς ἀφεῖναι τὸν λάπακα. Sic aliquanto post dicit μαίλιον vocari τὸ δεῖπνον τὸ κατάβιον ἐφιστάντες ἐφ' οὗ τὰς λάπακας ἐν παρέδρᾳ ἔπεμπον. Et rursum in expositione loci cuiusdam Aristophanici, ὀκτάμματα γάρ που καὶ τὸν κατάβιον ἐδίδασκον ἐξεύρετον πλήσαντες εἰς ὃ τὰς λάπακας ἐξέχεον. Nec verò ille tàntùm sic vsurpat hoc vocabulũ, & cum eo Pollux, sed etiam vetustiores his poetæ. Dionysius cognomento Chalcûs, de cottabizantibus, Ὅμμασι βαπτίσασθε τὸν αἰθέρα τὸν κατακλυσῖ. Εἰς ὅσον αἱ λάπακες χρυσέον ὀκτάπηχυ. solebant enim αἱ λάπακες poculo in sublime eleuato deiici. Et Critias in Elegiis, Κότταβος ὁκ Σικελὴς ὅδε χθονὸς ὀκτωπὴς ἄγρει, Ὅς σκοπὸν εἰς λάπακα πᾶσα καθίσας μέθη. Vbi vt κότταβος dicitur Siculum esse inuentum, ita Dicæarchus Milesius in libro de Alcæo scribit τὸν λάπακα quoque esse Σικελικὸν ὄνομα. Sophocles in Inacho τὸν λάπακα appellat ἀφροδίσιον, venereũ, quoniam αἱ ἐρώμεναι in primis solebant ἀκροστατίζειν. qua de re plura vide in Κότταβος. Apud Suidam reperio ET Λαπαγία, ET Λαπαγίς, sed sine expositione. tantùm enim fœminini ea generis esse dicit. Si mendo carent, videtur hoc idem esse quod λάπαξ siue λαπάγη: illud, idem quod κοτταβισμός seu ἀποστατισμός, hoc est lusus ille quo reliquiæ potus è poculo alte sublato in subiectam pelum ita deiiciuntur vt sonum reddant. Sanè VERBVM Λαπαγῶ significat Strepitum seu sonitum reddere effusis τοῖς λάπαξι. vt apud Lucianum in Lexiph. ὑμεῖς δ' ἴσως οὐδὲ μὰ λαπαγῶ τὸ κοτταβίζειν. Sed notandum, in vet. manuscripto codice legi, Λαπαγῶν, καὶ ψηλαφῶ Λαπαγίς. ‖ Ad Λάπαξ porrò vt redeam, est id & animalis nomen, & quidem quadrupedis, amphibii, aerem, non humorem, recipientis, crocodili more. πανύπερος est ὑποφρίδες, dentesque habet validissimos. siquidem noctu exit, dentibusque excindit τοὺς ἐπὶ τῶν ποταμῶν κατοικίδας: habet δὲ χόλον σμυρνῶδη καὶ τὸ ὦόν μεταξὺ τῶν τῆς φωκης τε χολῶν καὶ τῶν ἐλαφείων, vt tradit Aristot. Hist. animalium lib. 8, cap. 5. vbi Gaza quoque latacem vocat. At Latacen Plinius l. 16, c. 4, in sermone de herbis magicis, dari solitum à Persarum rege legatis vt quocunque venissent, omnia rerum copia abundarent.
Λαζωνός, Etymol. τὸ ἱμάτιον. quoniam (inquit) αἱ λαζωνίαι λεπτὰ τὰ δέρματα. Ita & lex. meum vet.
Λατῖνος, ου, ὁ, Latinus: filius Vlyssis & Circes, progenitor Latinorum, qui ab eo Λατῖνοι dicti sunt, Latini. Ab hoc FORMIN Λατινίς, ίδος, ἡ, Latina. vt in Epigr. Λατὶς μοῦσα, Latina musa. Et ADVERB. Λατινιστί, Latinè, Latinorum ritu, Latinorum sermone: quod & Ῥωμαϊστί, à Roma Latini soli capite.
Λατιφρία, Hesychio ἁδυλία: quæ & ἀτιμία.
Λατμία, t. 2, c. 540, e. Λατμία, ib. c
Λατμος, ib. Λατίμως, ib.
Λάτις, ου, ὁ, Latus: piscis qui candidissimus & suauissimus est quocunque paratus modo. vnde Archestr. Τὸν ἁλιτὸν τὸν κλεινὸν ὃν Ἰταλὶη πολυβότρυι νήσῳ Ὀ Σικανὸς ἐχθὲ παρὰις ἰωμασὶν ἰδέσθαι. Autor Athen. l. 7.
Λατραβάζειν, Hesych. ἀσήμως λαλεῖν: afferens ET Λατραβεῖς pro λαμυρὶς: A T Λατραβῶν pro ἀλαζονευόμενος.
Λατραίζειν, idem: βαρβαρίζειν, Barbarizare, Barbare loqui.
Λατραπία, eidem Hes. λαμυρία μετ' ἐμφάσεως. pro quo forsan scribendum λατραβία, quum λατραβεῖς afferat pro λαμυρούς.
Λάτραψ, eidem νεφέλη, Nimbus: qualis ferè λαίλαψ.
Λατρεία, t. 2, c. 603, g. Λάτρευμα, ib. f
Λατρεῖ, ib. g. Λατρευτής, ib.
Λατρεύω, ib. e. Λάτρις, ib. d
Λάτρεις, ib. b. Λάτρω, ib. h
Λατβάια, vide in Λαπάια. Λατυπέω, t. 2, c. 541, b
Λατύπη, t. 1, c. 540, f. & t. 3, c. 873, c. ob.
Λατύπης, t. 2, c. 540, f
Λατύσσει, Hesychio πτερύσσεται, Alas expassas quatit: item νήχεται, Nat, Natat: præterea ζώννυσι, πλήσσει, πατάσσει, Conturbat, Quatit seu Quassat, Verberat, Calce impetit.
Λατὼς, Latous: fluuius sic dictus ex eo quòd apud eũ Latona partum ediderit. Etym. Item Doricè pro Λητὼ: vt apud Paus. in Attic. Λάτωνος ἱερὸν Λητοῦς: vt apud Paus. in Attic.
Λαυκανία, ας, ἡ, Guttur, Gula: λαιμὸς, φάρυγξ, seu παντὸς τοῦ φαρυγγιαίου ὀργ: παρὰ τὸ λαύειν, quod est καταπίνειν, quia è cibo potuq; voluptatẽ in ea pars præ cæteris sentit, vt tradunt grammatici. Hom. Il. ω, Νιῶ δ' ἐλάνετον πεσέμεν, καὶ αἰῶνα ὅλον Λαυκανίης καθύπερθε, πάσης γε μελίης πτερόεντος. Intrà λεπτὴ λαυκανία.
Λαυκὴ, Hesychio φοβερὰ, Terribilis, Horrenda: forsan pro γλαυκὴ. nam & hoc illam habet significationem.
Λαυξεῖ, idem affert pro κραπῖ: necnon pro ἀγάλλεται, διήνθηται, Oblectat, Epulatur.
Λαῦρα, ἡ, t. 2, c. 543, c
Λαύρειον, Suidæ τόπος Ἀθήνησι πολὺν μέτοικον ἔχων. vt & Hesychius λαύρεια esse dicit quæ Athenis vocantur χρυσῆ μετάλλου ἀφόρυσις apud Athenienses, Argentifodinam: addens tamen & διόρυγα, Lautum. A T Λαύρεις, eidem H. κλῆροι, μοῖραι, Sors, Portio. quæ & λαῶνες.
Λαύρων, Ionicè pro λαύρα: Hesychio ῥῖμα στενὸν, στενωπὸς, Vicus angustus, Angiportus: afferenti ET Δαυκετὰ, pro αἱ τῶν μισθωτῶν ζυγοστάσιαι ἐν τῷ στενωπῷ μὲν ἱστάμεναι, quales sunt deteriores: quum οἱ χρήσιμοι soleant μεσοστάδιοι. Addit, quosdam exponere ὀστρακινῶν ἰχθύων καὶ ὄψων.
Λαῦρες, ὁἱ Δαῦροι, vide in Λαύρειον paulo antè.

Λαῶρος, t.1, c.543, b. Λαωροσίτας, vide paulo antè in Λαώρη.

Λαωροσμάω, t.2, c.543, c. Λαῶρος, ibid.

Λαωτὴν, vide paulo post in Λαύω.

Λαύρακα, quidam λύκον, Lupum: quidam φρέατος ἄρπαγα, uncinum seu harpaginem qua extrahitur aqua e puteo. Hesych.

Λαύτια, τὰ, affertur pro Munera & xenia quæ legatis exterarum gentium dono mittuntur. Vox tamen ea non Græca, sed Latina est. Scribit enim Plutarchus in Problem. Rom. λαύτια Romæ dicta fuisse ξένια ἃ οἱ ἔμπειροι τῶν ἀρχαιοτήτων ἔφασαν: vt & Festus, Lautia, quæ dabantur legatis hospitii gratia, olim Daucia vocata. Vnde Liu. Locus lautiàque legatis præberi iussa.

Λαυφαλίζει, Hesychio σπεύδει, Festinat. At Λαυφάλισον, idē λαμπρὸν εἶδος, Auidè comedit: quod ferè & λαφύσσει.

Λαύω, t.1, c.604, a. Λαῦσαι. Hesychio πεπεισθῆναι τοῖς ἱππόταις, Hero à latere adequitare. AT Λαυτὴν, eidem μοχθηρὸς, Malus, Improbus: vel (inquit) εἶδος λαύκης.

Λαφάκη, eidem γλῶσσα, Lingua.

Λαφθία, eidem ἡ ἀσπὶς, Scutum seu Clypeus.

Λάφυρα, Pergæi pro δάφνην, Laurus: teste eodem.

Λαφὸς, eidem ὁ ἀριστερὰ χεῖρι χρώμενος, Qui læua seu sinistra vtitur manu, Lævus, Sinister.

Λαφυγμὸς, t.1, c.601, a. Λάφυξ, ib.b

Λαφύκης, ib. Λάφυξ, τὸ, ib.c

Λαφυραγωγία, ibid.f. Nomen SVBSTANT. Λαφυραγωγία affertur pro Præda: quū potius significet Manubiarum portationem. Suidas tamen & ipse λείαν exponit per λαφυραγωγίαν, Prædam, Manubias.

Λαφυροπωλῶν, t.2, c.602, f

Λαφυροπωλία, ib.e. Λαφυροπώλης, ib.

Λαφυροπώλιον, ib.f. Λαφύσσω, t.2, c.601, g

Λαφυστίον, propr. t.2, c.602, c. Λαφύττω, ib.b

Λαφύττω, t.2, c.601, g. Λαχαίνω, t.2, c.605, f

Λαχαναρὸν, t.2, c.606, a. Λαχανία, ib.b

Λαχανοδύομαι, ib.a. Λαχανὸς, t.2, c.605, h

Λαχανία, t.2, c.606, a. Λαχανίζομαι, ib.b

Λαχανικὸς, ib.a. Λαχανισμὸς, ib.c

Λάχανον, t.2, c.605, f. Λαχανοπωλεῖον, ib.g

Λαχανοπώλης, ib. Λαχανοπώλις, ib.

Λαχανώδης, ib.h

Λάχεια, Hesychio est βύσταρις καὶ δύγλος: παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, quod est σκαλίζεσθαι συνεχῶς. vt sit Fossu facilis, Bonum habens solum. Homerus Odyssex ι, Νῆσος ἐπιστὶ λάχεια περὶ κλυδὶης περίναιε. Vbi schol. quoque iisdē verbis exponit. alii proprium esse nomen volunt. nonnulli & ἐλάχεια scribunt, exponentes σμικρά, Parua, vt in Ἐλαχὺ docui, t.1, c.1172, g.

Λάχεσις, t.2, c.171, d. & 545, h.

Λάχη, t.2, c.545, g

Λαχματίειν, & Λαχμὸς, Eustath. deriuat ex verbo λαχεῖν, quod est Sortiri: sed non exp.

Λαχνὸς, t.2, c.545, e. Etymologus & Hes. hoc vocabulo significari volunt & λακτισμὸν & τὸ δεινὸν παρὰ θεῖον. Sed addit ille, Seleucum δεῖ παρὰ τὸ scribendum censere λάχνον, quod sit λάχνη, Lanugo, Pili, Villi, Hirsuties.

Λάχνη, ης, ἡ, Lanugo, Pili lanuginis modo molles: ἀπαλὸν τρίχωμα. Homerus Odyssex λ, — πρὶν ἐρεῖν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀΐδῆος, πυκάσαι τ' ἠϊθέην δυσαλθέι λάχνῃ. Iliados χ, — οὖλαι δ' ἐστιλώθη λάχνη. Et Iliad. β, de Thersite, — ψεδνοὶ δ' ἐπεμώωντο λάχναι. Hesychio est δεινὸν τρίχωσις siue χαίτη, & ἡ κροκὶς, ἡ ἐπὶ τοῦ ἱματίου τρίχωσις: item ὕλη, δασύτης, deriuanti παρὰ τὸ λάσιον. Eidem, itémque Suidæ, λάχνη est ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης, spuma maris: quæ & ἁλὸς ἄχνη. Nicander λάχνην vocauit etiam Pellem lanugine hirtam, Pellem hirsutam pilis mollioribus, in Theriacis canens, — ἣ μετέπειτα λαοὶ λάχνην Ἀχαϊάδες ἐκδέρμαιον, ἀποστίλβοντα δὲ λάχνῃ: de fele. Ibi enim schol. exp. δέρμα, verba illa ἀποστίλβοντα λάχνῃ, interpretans ὀκδίδεσθαι. Idem & herbarum comas λάχνην appellauit, in Alexipharm. — φέρει δ' ἄπυον λάχνην Πηλίου, folia cum flore: scholiaste tamen florem tantùm intelligente. INDE Λαχνᾶς, ET Λαχνίης, Lanuginosus, Villosus, Pilosus, Hirsutus, Hispidus. Quorum prius in Epigrammatis, secundum apud Homerum Iliad. β, — φῦλα ἐπέπνυτο λαχνήεντα. vbi scholiastes quoque exponit δασεῖς, βαθυτριχας, seu, vt Hesiodus loquitur, πολὺ δέρμα λάχνῃ κατηρεφὲς, quorum pellis villosa lanugine operta est. Rursum Homerus Iliad. σ, Λύχνα τε τιθαρὰ καὶ σῦκα λαχνήεντα: appellans σῦκα λαχνήεντα quæ alibi λάσια, Hirsuta, Pilis hirta. vt Hesychius quoque λαχνήεντα exponit περιχαρῆ, περιχαῆ, δασέα, Pilosa, Hispida. Idem Homerus & ὕφασμα λαχνήεντα vocat textum foliis & frondibus hirtum, vt quod conficitur ex frondibus & arundinibus: Iliad. ω, — καθεῖσθαι ἐπὶ ῥῶπας λαχνήεντ' ὀρόφοιο λελιημένον ἀμέσασθαι. Dicitur ET Λαχνὶς pro λαχνὴς, quod est δασὺς, vt tradit Suidas. qua de re & in Λαχνὶς. Denique à λάχνη est VERBVM Λαχνοῦσθαι, significans περιχαῆ, δασύνεσθαι, Pilosus fit & hispidus, teste Hesychio, apud quem & præteritū pass. λελάχνασται pro δασὺς ἦν, Hirtus es, seu Factus es hispidus & pilosus.

Λαχὸν, Æolicè pro λαχεῖν: hoc autē, Atticè pro λάχειν: à them. λαγχάνω. Etym.

Λάχος, t.2, c.545, g. Λάχος, ib.

Λάχος, affertur pro Quasi.

Λαψάνη, ης, ἡ, Olus agreste edule, teste Hesychio. Ex Plinio interpretantur cymam syluestrem. Inde prouerb. Lapsana viuere.

Λαψάνιον, eidem H. τὸ χειρὶ πεπίζον vel ἁπλοῦν.

Λάψαν, eodem autore est ὑποκολάπτειν τῷ γλώσσῃ, καὶ ἀναφέρειν τὸ ὕδωρ μετὰ τῆς ἄκρας: Suidas verò λαψάντες exponit ὀλιγοψυχήσαντες ἐχόντες τὸ πίνειν. Cupientes biberes respiciens ad hunc locum Homeri Iliadis π, de lupis, — ἀγχαλόωσι δὲ κατὰ κρῆνας μελανύδρου λάψαντες γλώσσῃσι ῥοιζηδὸν μάλα ὕδωρ. Sed eo in loco λάψαντες non præsentis sed futuri temporis significationem habet, formatum à themate λάπτω. quemadmodum Hesychius quoque λάψονται per futurum exponit τὸ ἄκρῳ τῇ γλώσσῃ πίονται.

Λαω, t.2, c.604, a. Hesychius λαὶ περὶ ἀπήγξαντο exponit ἐψέσθησαν, ἐφλίγησαν. Alii λαὶν esse dicunt Videre: vnde ἀλαὸς, Qui non videt, Cæcus: teste Suida. ve Hesychius etiam λαὶν affert pro σκοπῶν, βλέπων: & λᾷν pro ὁρᾷν.

Λαΐδης, t.2, c.598, e

¶ Λάϊα, Etymologo ὁ ἐν τοῖς ἱστοῖς λίθος, Lapis quem textores stamini inter texendum appendunt. quæ & λαῖα & ἀγύϊ. Hesych. oxytonos habet λαΐς, exponens & ipse τοὺς ἀπὸ τῶν ἱστῶν κρεμαννυμένους ἄκρους.

Λαΐδα, eidem Hesych. ἡ ὀξυτὴ τῆς πυρᾶς, Rupium eminētia. Infrà λιδάδα.

Λάϊνα, Lexna: fœminin. ex masculino λάϊνος, vt Λάϊγγα ex Λάϊγξ. At λάϊνα ὅτι πυραυνίδες, Hesychio autore est χύμα σωνωσίας ἀπόλαστον: quod ipsum testatur & Suidas in Τυρωνίδες.

Λαιπώ, t.2, c.661, g

Λαιστήρια, ης, ἡ, Lævigatrix. Suidas ex Epigramm. — λαιστηρίην τε κονίην.

Λαιστρικὸς, t.2, c.661, h

Λίβυρνοι, Suidæ πλοῖα πολεμικὰ, πειρατικὰ τινὰ: eædem quæ Λίβυρνα & Λιβυρνίδες, Liburnicæ naues.

Λιβύρεις, ίδος, ἡ, Exuuiæ, Pellis depositæ: Hesychio τὸ λέπος τῆς κυάμου, Cortex fabæ, Pellicula fabæ detracta: item τὸ τῶν ὀφεων γῆρας ὃ ἀποδύεται, Senium serpentis quod exuit: Plinio Membrana siue senectus anguium, libro 19, capite 5: Anguina vernatio, libro 30, cap. 3: Vernatio annua, alibi: item simpliciter Senectus & Vernatio, libro 7, capite 30, & libro 19, capite 6: Pellis exuuiæ, alibi: vt & Exuuiæ Virgilio in Georgicis. Statius Senium & squallentes annos vocat, Lucretius Vestem: hic, libro 3, — vestémque relinquere vt anguis Gauderet. Et libro 4, — quum lubrica serpens Exuit in spinis vestem. Ille, Theb. 4, — seu lubricus alta Anguis humo verni blanda ad spiramina solis E-

rigitur liber ſenio & ſqualentibus annis. nam (inquit Lactant. grammat.) depoſita pelle dicuntur ſerpētes in iuuentutem redire: id autem ætatis ſenium deponere, quum comederint herbam quæ marathron dicitur. quemadmodum & Nicander in Theriacis ſcribit ſerpentem, Τῦπος ὁτ' αἰακίων φολίδα καταδύσεται γῆρας, Μαλλῳ ὀπιτύχων, & ὕμμασιν ἀμβρόσιον: quapropter φθίνοντα τὸν φολιδὸν, quærere μαραθροῦ ὄρυμνα: quem βοσκηθέντα reddere ipſum αὐτὸν τε καὶ αὖγητην, ex tardo & ſegni celerem & agilem, ex exeutiente acri præditum viſu. Vbi nota eum γῆρας vocare hanc τὴν λεβηρίδα, quæ & σύραξ appellatur à Lycophrone. τῆς λεβηρίδος autem vocabulo vtitur Ioſephus in Antiqu. Iudaicis, de cingulo ſummi pontificis, ζώνη ὑβριστὶς ὑφασμένη ἄκρα λεβηρίδα δικῶν ὄφεως, zona ita texta vt caua & inanis ſit vt exuuium ſerpentis. Vbi vt τῇ λεβηρίδι ὄφεως tribuitur τὸ ὑβριστὸν, ita prouerbio dicitur κενότερος λεβηρίδος, Inanior ſerpentis ſenio. velut apud Athenæum lib. 8, πάντας γὰρ ὑπερορῶν περιῴδους, καθάπερ μὴ ἀμαθίαν καπνὸς, σαφῶς ἡ ἀποφαίνεις κενότερον λεβηρίδος. Apud Suidam & alia prouerbia, nimirum γυμνότερος ὑπὸ ἄρου καὶ πτέρις λεβηρίδος: de admodum nudo & paupere: necnon τυφλὸς λεβηρίδος, de prorſus cæco. Galenus quoque in Lexico Hippocrateo λεβηρίδα dici ſcribit τὴν ὄφεως γῆρας: ab aliis verò exponi κάτοχλον καλοῦ: forſitan reſpiciens ad hunc locū Γαυσαπ. l. 1, ἵνα ᾖ ἐν αἰχμῇ τὸ χωλεῖον, λεβηρίδος ὅσον ὀβολὸν πεζεῖον ἐν ἄκρῳ, ᾗ πίνειν.

Λεβηρός, οῦ, ὁ, ex Hippocr. affertur pro Humidus, ὑγρός: ſed perperam. ſcribendum enim λιβυρός.

Λίβυς, t. 2, c. 657. g. & t. 4, c. 435, c. ob.

Λιβυπάριον, t. 2, c. 658, c. Λιβύπιον, ib.

Λεβητοχάριον, Lebete ſeu lebetibus gaudens: apud Athen. lib. 8, ex Cercida Megalopolitano.

Λιβυπωλὰς, t. 2, c. 658, c. Λιβυπωλάριον, Pruſaenſium dialecto dicitur χιτὼν μοναχικὸς ὁκ πεζῶν σωμηδιμβρις, Ciliticum monachicum, vt tradit Suid.

Λιβιανὸς, οῦ, ὁ, Lebianus: piſcis. Dorion in lib. De piſcibus, τὸν λεπίδωτον nominat λεβιανὸν, addens, eſſe qui dicant eum eſſe τὸν αὐτὸν τῷ ἁλιάσῃ. Teſtis Athen. l. 3.

Λιβίας, ου, ὁ, Lebias: piſcis itidem, alio nomine dictus ἴππος, ὅμοιος φάγρῳ μικρῷ, καρχαρόδους καὶ σκληροφάγος. Idem libro 7. Λιβὶς Heſychio τὸ λεπίδωτὸν ἰχθῦς, Squamigera ſeu Squamata: necnō ἰχθῦς λιμναίους, piſces lacuſtres.

Λεβίθιοι, eidem Heſych ἐρίζηλοι, Cicer.

Λίγαι γυναῖκες, ab Archilocho dictæ feruntur Mulieres libidinoſæ & lecti ſemper appetentes. ITEMQVE Λιγαίων, mutatione literæ pro λιχαίων dictum volunt, quod eſt τῶν λίχνος ὀπτᾶν ἐπιθυμῶν.

Λιγατεύειν, Legare: ex Latino Legatum: in Pand. Gr. Rectius infrà Λιγατεύειν, in Λίγανον.

Λεγεών, ῶνος, Heſychio autore eſt agmen militare conſtans viris ſexies mille, ſexcentis ſexaginta ſex: ſecundum Suidam χιλιοχίλιοι ἑξακόσιοι. Id vocabulum recentiores Græci mutuati ſunt ex Latino Legio. Etymol. tamē deriuat ex λίγδην ſignificante συμίγδην, eam ob rem exponens τὸ πρὸς τὸ ὁπλιτικόν.

Λίγνον, ου, τὸ, Fimbria quæ aſſuitur extremæ veſtis oræ, τὸ ἐπὶ τοῖς ὤμοις τῶν ἱματίων: ſeu ipſæ veſtimentorum extremitates & oræ. vnde Hippocrates λίγνα per metaphoram vocat τὰ ἄκρα τοῦ ἐμβρύου τῆς μήτρας, extremitates orificii matricis, quæ & ἀμφίβληστρα appellat, teſte Galeno in Lexico Hippocr. in quo & ἰχνὸ affert pro τῷ ἐπὶ τὸ τέλος τῆς μήτρας ἑλκυσθῆναι τὸ ἔμβρυον. Apud Callimachi ſcholiaſtem reperio ETIAM Λίγνα. Nam quum λιγνοῦσθαι expoſuiſſet τὸ ἔχειν τέλος, hoc eſt τὸ ἔχειν τὸ ἀπολῆγον τῶν ἱματίων, ſubiungit, Λίγνα enim dicuntur αἱ ὦραι, τὰ λώματα, οἱ κροσσοὶ, quos Homerus θυσσάνους appellat. Item apud Heſychium reperio Λίγνα, τὰ ἄκρα: & Λίγνη, τὸ περιφερόμενον ἱμάτιον τοῦ ἄκρου ὠμου. Apud eundem Heſ. extant & hæc DERIVATA, Λιγνώδης, expoſitum ποικίλος, Varius, Variegatus: ET Λιγνοῦσθαι expoſitum itidem ποικίλλεσθαι, Variare, Variegare. At VERBALE Λιγνωτὸς, vt paulo antè docui, à ſchol. Callimachi reddituꝝ ὁ ἔχων ὦρας, Fimbriatus, Inſtitā habens: qui & κροσσωτὸς, ſiue θυσσωτὸς. Vtitur autē eo vocabulo Callimachus initio hymni in Dianam, canens, — ὡς γὰρ μάχῃ χρῶνται Ζάντιοδαι λιγνωτῇσι.

Λίγνος, Heſychio αὐλὸς ὀπὸς ὁ μὴ λεῖος.

Λιγνίων, Λιγνώδης, Λιγνωτὸς, vide paulo antè in Λίγνον.

Λίγδην, Lego ſeu Colligo, t. 2, c. 606, e. Λίγδην, Dico, &c. c. 612, d. Λίγδην cum aduerb. & accuſatiuo, ibid. g. Λίγδην cum infinitiuo, c. 613, b. PASS. Λιγδόμαι, Deligor, Recenſeor, t. 2, c. 606, g. Λιγδόμαι actiuè, Delego, Colligo, ibid. c. Λιγδόμαι, Numero, Percenſeo, ibid. c. Λιγδόμαι, Differo, Loquor, ib. f. Λιγδόμαι, Cubo, Iaceo, Dormio, ib. h.

Λιδὸν, Heſychio ἡ ἔρχι τῆς πίτρας: pro quo ſuprà Λιδὰς, ἡ ἔρχι τῆς πίτρας.

Λιδρῶται, idem Heſych. φροντίζει, θέλει, βούλεται, Curæ habet, Vult.

Λεῖα, idem eandem habere ſignif. aſt. videtur tamen leniùs potius poſitum pro λεῖα.

Λειλασία, t. 2, c. 651, c. Λειλασίαι, ib.

Λεῖα, ib. h. & 661, b. Λεῖα, à Suida exponitur non ſolùm Præda, ſed etiam ὁμαλὴ ὁδὸς, vt ſubſtantiuè poſitum ſit pro λεῖα ὁδὸς, via læuigata & complanata, ex adiectiuo λεῖος. Alioqui λεῖαι dicuntur etiam Lapides ſeu pondera quæ textores ſtaminibus appendunt: quo modo Heſychius vſurpauit hoc vocabulum, ἀγνῦται, ſiue αἰγινῆται, exponens λεῖαι. Pollux habet λεῖα, neutraliter & pluraliter, ſcribens ἄγνυθες & λᾶα eſſe δύο λίθους τοὺς ἐκπεπλῆχθαι τὴν σπείραν. Hoſce lapides Etymologus Λεῖας vocat, Heſychius etiam λειὰς, vterque ſine diphthongo: pro quo apud Ariſtotelem reperio λαιὰς, extremo lib 5, De gener. animalium, ὡς οὐδὲ τὰ τῶν χοιρίδιων καταπίπτει, σωλῆνα τὴν ἐξ ἀρχῆς τὴν διὰ τῶν ἐντέρων, ἀλλ' αἱ τοὺς ἐντὸς ὑφαίνουσι, καὶ γὰρ αὗται τὸν σπόγγον καταπίνουσι, πρὸς ἀπόπλυσιν τῆς καλουμένης λαιᾶς. quam lectionem Gaza quoque agnoſcit, interpretans Læuas.

Λεῖα, τὸ, t. 2, c. 661, c. Vide & præcedens Λεῖα.

Λειαίδης, t. 2, c. 662, b. Λειαίνω, t. 2, c. 661, f

Λειαξὶς, t. 2, c. 662, a. Λειβήθρα, ib. g

Λειβήθρα, propr. t. 2, c. 656, c. Λειβήθριον, ibid.

Λειβήθριον, ibid. d

Λείβομαι, t. 2, c. 655, c. Λείβομαι, ib. f

Λειτηρεία, t. 1, c. 1202, c. Affertur & VERB. Λειτηρέω, pro Laboro læuore ſeu fluxu inteſtinorum.

Λειβόμαι, Ionicè poni dicitur pro λειόμαι, Comminor, Conteror, Contundor.

Λείξομαι, & Λειξέομαι, t. 2, c. 652. g

Λεῖν, Ionicè pro λεῖα, Præda: vel Pecudum grex. Interdum pro λεῖα, Læuis, ex λεῖος.

Λεῖνον, Ventilabrum. τὸ πτύον Suidæ. vt & Etymologus ſcribit eo vocabulo ſignificari τὸ πτερὸν qui etiam addit, διφθογγίζεται δὲ τοῦτο καὶ διὰ τοῦ ει, per ει ſimplex. ac diphthongo quidem ſcriptum, pleonaſmo τοῦ ι fieri: ex λίνειον, hoc autem, ex λίχνος: nam veteres filios ſuos δίχα τοῦ πολίονος cubitum poſuiſſe ἐν τῇσ ψυναρίοις: (vnde apud Callimachum, — ἐπὶ ξυνὸν Λήραιτα Λείνῳ ἐκ χυσοῦ) ſin per ſimplex ι, fieri ex verbo λικμᾶν, quaſi λίκμειον. quoſdam verò ipſum vocare λᾶνον, propterea quòd καταλύσῃ τὸ χόμενον, τοῦ τὰ ἄχυρα λικμίζειν. Hæc ille, & ex parte Lexicum meum vetus. Heſychius λεῖνα eſſe dicit καὶ τὰ ἐκ τῶν λείων, hoc eſt ἐκ τυχούσης καρπῆς, ἐπιθέτου: afferēs & λείνειον ἐκφορικὸν, exponénſque λεῖνα πάντα σκεύη ἀγροικικά. Suidas λᾶνον eſſe dicit κόσμον βακχικὸν, ornamentum Bacchicum. vt in Epigr. φορεῖν Πελλαὶ μυστίδ' ἐπὶ λᾶνον ὑβρίζουσ' ἐκ κόμης.

Λείκρινα, Heſychio ſunt σκαὶ, χαῖται, πλόκαμοι. quæ infrà λείκρινα.

Λεῖμαξ, Limax. Heſych. in Λειμαλίς, Eſt (inquit) & animal ſimile cochleæ quod vocant λεῖμαξ.

Λειμακίστρος, t. 2, c. 657, g. Λείμαξ, ib. f

Λειμαλίς, ib. Λειμαξὶς, t. 2, c. 711, a

Λείμμα, t. 2, c. 663, e

Λειμώδρυον, Limodorum: herba quæ fœnum græcum ſuffocat radici ipſius à primo exortu adnaſcens, vt Theophr. tradit De cauſ. pl. lib. 5, c. 11.

Λειμών, t.1,c.657,a. Λειμωνήρης,ib.d
Λειμωνία,ή,ſubſt.ib. Λειμωνιαὶ,ib.f
Λειμωνιάτης λίθος,ib. Λειμώνιον,τό,ſubſt.ib.e
Λειμώνιος,ib.d. Λειμωνὶς,ib.f
Λειμωνοειδὴς,ib.d
Λειμωνόθεν, Ex prato. vide ſuprà in Λειχὴν.
Λεῖνα, Cypri θῆλυ, Lanas, teſte Heſychio. Infrà λιώνα.
Λεῖξαι, Lixæ: militum famuli. Suidæ ἡμῖνς τοὺς ὑπηρετοῦντας τοῖς στρατευομένοις αἰθρώποις, πάνυ κακῶς ἐκεῖνος ὑπάρχοντας, vt quod & armis & fide careret, militibus tantùm ſubſeruiens in ferendis armis ſarciniſque & rebus ad victum neceſſariis, item in detrahendis & congerendis exuuiis interfectorum. hos omnes fuiſſe λίχνους, & quo iure qua iniuria quæſtum feciſſe. VNDE Λειξοῦρα dictam fuiſſe lucrādi cupiditatem talem qualis lixarum eſt. Heſychio verò λειξοῦρα eſt τὸ δῶρον, παρὰ τὸ λείχω. Sed videtur hoc lixarū vocabulū Latinū potius quàm Græcū eſſe. Non enim Marcell. ſcribit veteres aquam vocaſſe lixam: inde lixas dictos qui militib⁹ aquam ad caſtra vel tentoria ſolent ferre: Pompeius, lixas eſſe qui exercitum ſequuntur quæſtus gratia: ſic dictos quòd extra ordinem ſint militiæ, eiſque liceat quod libuerit.
Λειόζηλος,t.1,c.657,g. Λειοθρίνης,t.1,c.844,c
Λειοκάρινος,t.1,c.69,d. Λειόκαυλος,t.1,c.93,c
Λειοκόνιτος, Heſychio κόνις ἡδεῖα λυθεῖσα, item πλείονος, quòd λείως ſignificet πλείως, Perfectè, Integrè, Planè.
Λειοπόρης, eidem H. ὁ πλείων ἐκπεπαυμένος τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχων. Ordo alphab. pro eo requirit λειοψόρης.
Λειοκύμων θάλασσα, dicitur Pacatum ſeu ſtratum mare: quum non eſt veluti aſperum fluctibus, ſed tanquam complanatum. Lucianus in fine ſui Scythæ, διὰ παύτα, καὶ πλοῖς οὔσης καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα. Apud Suidā Λειοκυμονοῦσαι αἱ νῆες quum veluntur æquore pacato & tranquillo, ſilentibus ventis.
Λειόμαρος, Heſychio τὰ χυδαῖα καὶ ἰδιωτικά.
Λειόμιτος, Suidas ex Epigramm. affert, cum hoc pentametro, Παλλάδος ἱστοῦσιν λειομίτου καλάμους, ſed non exponit. Videtur λειόμιτος καλάμη dici Pertica illa tranſuerſa cui appenduntur αἱ λᾶαι ad cōplananda ſtamina.
Λεῖον, τὸ, t.1,c.660,h. Λεῖον, Heſychio eſt non ſolùm ὁμαλὲς, ſed etiam ὁ ὦμος: quod & λαῖον, & λειὸν, dialyſi Ionica.
Λειοντῆ, Ionicè pro λεοντῆ, Pellis leonina, in Epigramm. vbi ET Λειοντόπαλις pro λεοντόπαλις, Qui luctatur cum leone.
Λειόπους,t.3,c.511,c. Λεῖος,t.1,c.660,g. & t.3,c.1319,g. & 875,e.ob.
Λειόστρακος,t.1,c.1524,h. Λειόστρια,t.1,c.1527,f
Λειότης,t.1,c.661,c. Λειοτελὴς,t.3,c.1319,h
Λειοτελὴς,ibid.g
Λειοτριχεῖν, Læui capillo præditum eſſe. Affertur & λειοτριχεῖν τινὰ pro Pilos læuigat & expolit.
Λειουργῶ, Reddo λεῖον, Læuigo, Expolio, Complano.
Λείουρος, Heſychio αἴλουρος, Felis: forſan παρὰ τὸ λείαν οὐρὰν ἔχειν, læuibus & æquabilibus præditam pili.
Λείουσι, Ionicè pro λείοισι, Leonibus: à nom. λείων pro λέων.
Λειούσματα, ſiue λειγούσματα, Galatis εἴδους καταφράκτου, vt tradit Heſych.
Λειόφλοιος,t.4,c.176,c. Λειόφυλλος,t.4,c.249,d
Λειόω,t.2,c.661,e
Λειπαίζεσθαι, affertur pro Reſiduum eſſe: quod & λειπαίζεσθαι.
Λειπανδρεῖν, Viris deſici, Virorum penuria laborare. vt Suidas ſcribit, βουλόμενος τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὸ λειπανδρεῖν, αὐξῆσαι τὸ πλῆθος. ψηφίσασθαι γαμεῖν μὲν ἀστὸν γάμαις, παιδοποιεῖσθαι δὲ καὶ ἐκ ἑταίρας. INDE Λειπανδρία,ας,ἡ, Virorum penuria. Rurſum apud Suidam in manuſcripto codice pro Λειπανδρεῖν HABETVR Λειτανδρεῖν, quod interpretantur nonnulli Decretum de virorum penuria emendanda latum, quo videlicet permittebatur ciuibus vt ex vrbica vxore & ex meretrice ſuſciperēt liberos, vt ea ratione virilis ſexus qui imminutus erat, augeretur.
Λειποβοτεῖν, Deficitur herbis, Gramine & pabulo caret. Apud Plutarchū in Apophth. rhetor quidam dicit, χοῖρος ἂν ὤφελε ἡγεμόνα λειποβοτεῖν ἐπίνειον τῶν λιπαρῶν.
Λειπογαμία,t.1,c.1848,a
Λειποδὴς,ους,ὁ καὶ ἡ, Egenus, Inops, Pauper: ex Pythag.
Λειπόδρομος,t.2,c.663,e
Λειποδραιεῖν, Viribus ad agendum neceſſariis deſici, Imbecillum eſſe & ad res gerendas inhabilem.
Λειπομοία, arbor quæ trunco fracto è radice germina emittit & pullulat. Heſych.
Λειποψυμία,t.1,c.1604,f. Λειποψυμίαι,ib.
Λειπόψυμος,ib. Λειποψυχίαι,t.2,c.417,d
Λείπομαι,t.1,c.661,b. Λειπομαρτύριον,t.2,c.796,c
Λειπὸν, Heſychio τὸ ἐλλεῖπον ὄν, Defectum ac λοιπὸν, Reliquū, Reſiduum. Λεῖπον verò, vide in Λεῖπον.
Λειποναύτης,t.2,c.1008,c. Λειποναύτιον,ib.
Λειπόπους,t.2,c.1006,e. Λειποστράτιος,t.3,c.743,c
Λειποστρατία,ας,ἡ, ET Λειποστράτιον,ου,τὸ, Deſertio expeditionis ſeu militiæ. Priore vtitur Herodotus: poſteriore Thucydides libro 1, pag. 31. Sic Philo in Vita Moſ. libro 1, μὴ λειποτάξιον, μὴ λειποστράτιον ἄλλο τοῦ ἱερῶς ἕνεκα διαπεφευγώς, nec ordinem nec militiam deſeruiſſe. Affertur ET Λειποστράτης pro eo qui militiam deſerit ſeu recuſat.
Λειποτακτῶ,t.3,c.1160,g. Λειποτάκτης,ib.
Λειποτάξια,t.3,c.1258,b. Λειποτάξιας,ib.e
Λειποτάξιον,ib.c. Λειποτάξιος,ib.e
Λειποψυχῶ,t.4,c.755,g
Λειποψυχία,t.4,c.756,a. & t.1,c.361,d.ob.
Λειποψυχώδης,t.4,c.756,c. Λειτουργίας πυρετὸς,t.3,c.616,e
Λείπω, Linquo, &c. t.1,c.661,b. Λείπω, Deſum, &c. c.663,b
Λειποῦδινος, Suida teſte genit. eſt ex nom. λειποῦδιν. Videtur ſignificare quem dolores reliquere, Doloribus exemptus, & quidem partus doloribus.
Λείριος, Λειρίεις, vide in ſequ. Λείριον.
Λείριον, ου, τὸ, Lilium: ſeu lilii ſpecies. nam Dioſc. lib. 3 cap. 116, ſcribit κρίνον τὸ βασιλικὸν à nōnullis vocari λείριον: cuius florem eſſe στεφανωματικὸν, aſſumi in coronamenta. Meminit & Theophraſtus τοῦ λειρίου, Hiſt. plantarum lib. 9, cap. 16, ſcribens ephemeron habere folium ſimile τῷ ἰσάτιδι ſiue τῷ λειρίῳ. Ita enim reponendum eſſe, ex Plinio patet, qui libro 25, cap. vltimo, dicit ephemeron habere folia lilii, ſed minora: ex Dioſcor. libro 4, cap 85, vbi & ipſe dicit τὸ ἐφήμερον φύλλα ὅμοια ἔχειν κρίνου, λεπτότερα δέ. Idem rurſum Theophr. Hiſtor. plant. lib. 6, cap 6, τὸ ναρκίσσου quoque vocari tradit λείριον à nonnullis: vt & Suidas ſcribit λείριον ab Atticis vocari τὸ ἄνθος τοῦ ναρκίσσου, florem narciſſi. Theophraſtus tamen capite vlt. manifeſtum diſcrimen inter λείριον & ναρκίσσου ponit. Idem lexicographus λείρια vocari ſcribit non ſolùm τὰ κρίνα, lilia: ſed generaliter etiam τὰ ἄνθη, hoc eius ſignificationis exemplum afferens ex Epigramm. Ἡ μουνη χαίτην λείρια δροσόεσσα. Itidémque Heſych. & Etymologus λείρια nominari aiunt τὰ ἄνθη: & Euſtathius λείριον non ſolùm eſſe ſpeciem floris, ἴον ſecūdum quoſdam, ſecundum alios κρίνον, ſed generaliter etiam παν ἄνθος: VNDE Λειρίεις dici pro ἀνθηρὸς, Floriduſ: alis tamen exponentibus ὀσμυρὸς, ὑδρὸς, φοινικὸς, θύμος, quòd talia ſint τὰ ἄνθη: nonnullis etiam ἁπαλὸς, Tener. Hi τὸ λείριον, ſignificans ἄνθος, ſic vocatum volunt ἀφ' οὗ τὸ λάνθανον ἴῃ, pleonaſmo τῆ ρ: eámque ob rem rectius ſcribi per ω diphthongū: quū & citra diphthongū ſimplici ι ſcriptū reperiatur λίειρον. Vtitur porrò hoc derivato λειρίεις Hom. vt Il. υ, — ὅτε χρὶα λειρίοεντα Ζέφυρος, floridam tenerámq; cutē. Et Il. ξ, de cicadis, Διὶ φίλα ἐφεζόμεναι ὅπα λειρίοεσσαν ἰεῖσαι, Vocem ſuauem. Sic affertur ET Λείριος Ἀπόλλων ex Apollonii libro 4, pro ſuaui. vt apud Suidam quoque REPERIO Λειρόφθαλμος expoſitum ὁ ὡραίους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, Qui miti & placido aſpectu eſt. Ad prius verò λείριον vt redeam, ex eo DERIVATVR Λειρίεις, ſignificans Lilinus, Liliaceus. vt λειρίου καρπὸς apud Nicandrum in Alexiph. pro Lilii flos: ad verbum Lilinum caput. ITEM Λείριος, ſignificans itidem Liliaceus, ſeu Lirinus, E lilio factus, vel Lilio ſimilis. In priore ſignif. Dioſcorides lib. 3, c. 116, de lirio ſiue lilio regio, ἀφ' οὗ καὶ τὸ χρῖσμα καταπλάττειν ὁ τῆς λειρίου, οἱ δὲ σύριον καλοῦσι.

Id Plinius quoque Lirinum vnguentum seu Lirinum oleum vocat, libro 21, cap. 5, & lib. 23, cap. 4. In posteriore significatione Theophrastus Hist. plantarum lib. 3, sub finem cap. vltimi: vbi similacem habere scribit ἄνθος λευκὸν καὶ ἰοειδὲς λείριον. nam ita scribēdum esse pro λευκὸν, Plinius docet libro 16, cap. 35, scribens similacem esse flore candido olente lilium. Ex eiusdem Theophrasti Hist. plant. affertur ET Λειριώδης pro Liliaceus, Lilium seu lirium referens, cum hoc exemplo, λειριώδη ἔλαιον ἔχει, pro, Redolet lilium. sed videndum ne scribendum sit λειριώδης, tetrasyllabos.

Λείριος, vide in sequ. Λειρὸς, & in præced. Λείριον.

Λειρός, ή, ὁ, Hesychio ὁ ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς, Gracilis seu macilentus & Pallidus. Sic & λειρίας κυίας dici scribit τὰς καταφρονήσεις καὶ ἀποβαλούσας τὰ τείχας. Quæ emacruerunt & pilos amiserunt, addens etiam, ἢ τὰς μικρὰς λέγουσι.

Λειρόθριξ, vide in Λείριον. Infrà λειρόθριξ.

Λειρώδης, vide in præced. Λείριον.

Λείρως, Hesychio ῥᾳδίως, Facilè: & ἁπλῶς, σφόδρα, Acriter, Vehementer: & πλούσιος, καλῶς, Perfectè, Pulchrè.

Λεῖσις, t. 2, c. 652, g. & 653, h

Λειτὰ, Hesychio sunt ἱκεσίαι, Supplicationes: quæ & λιταί. Idem affert ET Λειτουργὸν, pro ἱερέα, Sacrificæ: NEC-NON Λείτορες pro ἱερεῖς itidem, quum potius sonet ἀρεῖς, Sacerdotes, Sacrificos: & quidem eos qui pro populo preces & supplicationes Deo mittunt: ὅθεν καὶ λίτεσθαι.

Λειτὸς, eidem est πάμφαγος ὕδρος.

Λειτὸν, idem exp. βλάσφημον, Blasphemum, Maledicum.

Λειτουργέω, t. 2, c. 700, d.

Λειτουργία, ib. b.

Λειτουργὸς, ib. a.

Λείφαμος, ib. f

Λείφανα, Hesychio λείψανα, Reliquiæ.

Λειχὰς, eodem Hes. teste est φθεὶρ τῆς κεφαλῆς: qui & λιχὰς.

Λειχὴν, ῆνος, ὁ, Lichen: est summæ cutis asperitas cum leni pruritu. Deterior quidem est pruritu, vt qui sine asperitate sit, sed lenior quàm psora aut lepra, adeò vt si ieiuna saliua quotidie defricetur, sanescat, increscens verò, & extremam cutem in furfures resoluens, in psoram transit, atque inde in lepram, vbi pro furfuribus piscium quasi squamulæ concrescūt. Λειχῆνες nomine illum etiam impetiginosum morbum, mentagram Romanis appellatum, sed multo magis ferum, & agrestem ob id dictum, Plinius comprehendit, qui definitur ab eo non squamis, vt lepra, sed fœdo cutis furfure, totos primùm vultus, deinde verò & colla pectúsque & manus occupante, oculis tantùm immunibus. Fuit autem, vt idem autor est, nouus morbus & ante Tiberii principatum prorsus incognitus. Nec verò in iis tantùm notis feritas eius erat, sed quòd admodum contagiosus esset, solóque oscula vel contactu non humilem aut mediam plebem, sed solos proceres inuaderet. Omnes ferè λειχῆνα interpretantur impetiginem. at Cornel. Celsus non ita, sed papulam videtur vocare, cuius duas, quas habet & lichen, differentias statuit, feram & mitiorem. nam quæ ab eo describitur impetigo, sine dubio lepra est. Gorræus. Plin. vide lib. 16, cap. 1. | Λειχὴν dicitur etiam callus in equorum genibus & supra vngulas in flexu earum partiū induratus, teste eodem Gorræo, sequuto Dioscoridem libro 1, cap. 45, vbi & ipse dicit λειχῆνας ἵππων esse τύλους κατ' ὀπισθογόνιον ὀπὴν τυλωθέντας ἀπὸ τῶν γόνατα καὶ ἀπὸ τῶν ὀπλῶν. Sic Plinius libro 28, cap. 11, Lichene item equi cum oleo infuso per aurem. | Λειχὴν est etiam herbæ species, quam aliqui βοίον appellāt, quoniam saxis adhæret. Sunt qui putent esse hepaticam in officinis dictam. Sanè Dioscorides l. 4. cap. 53, scribit λειχῆνα τὸν ὑπὸ τῶν πετρῶν à quibusdam βοίον vocari, esse enim βοίον ἀπεστεχόμενον τῶν ὀρθίων πέτρας. Nominis ratio ea esse videtur quoniam, vt idem Dioscor. tradit ibidem, λειχῆνας ἀγρίους ἀπολύει. Inde VERBVM Λειχηνιᾶν, ab Lichene laboro. Theophr. De caus. plantarum libro 5, cap. 12, λειχηνιᾶν τὴν ἐλαίαν συμβαίνει, quod interpr. Accidit oleæ impetigo.

Λείχω, t. 2, c. 671, d

Λειψανδρία, ας, ἡ, idem quod λειποανδρία, Virorum penuria. quæ & λειποανδρία suprà. Hesychio itidem λεῖψις ἀνδρῶν.

Λείψανον, t. 2, c. 663, f. Λεῖψις, ib.

Λειψυδρία, ας, ἡ, Aquæ defectus seu penuria. Theophr. De caus. plant. lib. 5, cap. 16, δι' ὑπάτους θερμοὺς, ἢ διὰ λειψυδρίαν ἢ χώρας κακίαν. At Λειψύδριον, Lipsydrium, locus Atticæ, dictus itidem ab aquarum inopia. In eo obsessos quosdam fortes viros Pisistratus vicit, vnde proverbium, ἐπὶ λειψυδρίῳ μάχη, in infelicem exitum virorum strenuorum.

Λειώδης, t. 1, c. 661, d. Λείωμα, ib. e

Λείων, Ionicè pro λέων, Leo: apud Hom. & cæteros poetas. vt Il. 1, ν, ο, — λείων ὡσεί τε μεμάκοις ὠμοφάγοισι.

Λείωσις, t. 2, c. 661, e

Λεκάνη, ης, ἡ, Peluis, vel Catinus, Patina: Atticè pro communi λακάνη, quod factum est ex intensiuis particula λα & verbo χαίνω, propterea quòd sit κοιλότερον inquit Suidas, qui itidem exponit τὸ μεῖζον ἢ ἐξυβάφιον τῶν ἀπλῶν, magnum acetabulum & patulum: itémque schol. Aristoph. qui comicus vtitur hoc vocabulo in Ambus, dicens, ἐμοὶ δοὺς ὑπαλαφέρνιον λεκάνιον. Idem in Nub. ἐβὼ, πανὶ καὶ δὸς Χαιρεφῶντι τὴν κεκαν. δὸν μοι λεκάνιν, præbete mihi peluim seu catinum: videlicet vt vomam. nauseam enim mouerunt frigida ipsius verba. Ita ibi schol. & Suidas. Itidem Plut. in Polit. præcept. λεκανίδιον καὶ πλυτὸν ὅπως ὑμῖν. At apud Athenæum lib. 5, λεκάνιον χρυσοῦν δυοκαιδέκα: in pompa Ptolemæi Philadelphi, vbi & φιάλαι, οἰνοχόαι, λεκάνη ἐξ ὑάλου, μεγίστη πασῶν. Inde DIMINVT. Λεκάνιον, ET Λεκανὶς ET Λεκανίτις, Parua peluis, seu Paruus catinus aut Parua patina. Aristoph. Acharn. Κἀπὶ λεκανίου δὴ λαγῴου δὸς κρεῶν. Athenæus libro 4, κρέας ὑπὲρ καὶ λεκανίου πλατέος. Altera duo diminutiua apud Hesychium leguntur, Λεκανίδας esse dicentem παρὰ μίαν λοπάδας: Λεκανίσκον verò, ἀπὸ τῆς λεκάνης βολόν. Suid. præter λεκάνην & λεκανὶς ac affert & aliud DIMINVT. Λεκανίδιον, omnia hæc esse dicens τὰ μείζονα τῶν ἐξυβάφων καὶ ὀκτίμαια. Ad λεκάνη verò vt redeāmus, deriuarim ego ipsum ex NOM. Λεκὰς, quod itidē significat τρυβλίον, teste Hes. qui & λεκὰς ac λεκάσιον hoc sensu dicit ait. (si tamen ita scripsit, & nō potius λέκος ac λεκάσιον) Meminit & Poll. huius vocabuli, sed paroxytonos scripti habens λέκας. Nā libro 10, c. 23, de mensis & vasis mentionis loquens, scribit ὁ δὲ τοῖς δημοσίοις πανηγυρικοῖς χρώμενος περιττὰ λέκας: itémque Hipponactem dixisse λέκος συμποσιακὸν. (pro quo infrà λέκυς τυρῶν) Ibidem affert & deriuata quædam ex hoc λέκος. Annotat enim in ἀμφικύπελλα τὰς τοιαύτας reperiri Λεκανίδα, βυβλίδα, ὀξύβαφα, ἰμβάφους: apud Epicharmum, Ατελίδας, in Niobes nuptiis dicentem, Ατελίδα καὶ ἰμβάφια δίδου: in Scyrone, Παλαιστάς, pro λεκὶς παλαίστρα. seu ὁκ παλαιοῦ: Hippocratem verò ὁ τῆς φύσεως τοῦ Κνιδίων δόξας, dixisse Λεκανίσκον. Apud eundem Hippocr. legitur ET Λεκανίσκιον, sub finem libri De victu in morb. acutis. ῥᾳδίως δὲ (inquit) μάχονται τῶν λεκανίσκων τὰ ὑπόστατα λεκανίσκιον, ὕδατι διὸς ἀραιοῦται πάντα ἀλλήλοισι, οὕτω δέχεται τὸ ὑπόστατον τὸ ἐμέτου.

Λεκανίδιον, Λεκανίσκιον, Λεκανὶς, Λεκανίσκη, Λεκάνιον, vide in præced. Λεκάνη.

Λεκεδαιμόνιος, t. 2, c. 675, f. Λεκεδαιμονίως, ib. d

Λεκεδαιμονίως, ib. Λέκθος, t. 2, c. 674, b

Λεκιθώδης, t. 2, c. 675, e

Λεκίς, Λεκίσκιον, Λεκισσὸς, Λέκος, vide in Λεκάνη.

Λέκτρα, ET Λεκτὰ, Hesych. Chlæna, χλαῖνα. quæ & λεκτὴ.

Λέκτρινα, idem dici tradit pro ὠλέκρανα, i. ἀξίνας.

Λέκτρινα, eidem στρωμὴ, χλαῖνα: quæ & λεκτρίνη.

Λέκτρον, eidem σχοῖνος, ἢ πᾶν ἑλατήριον, cerriulorum rami.

Λεκτρίτιον, t. 2, c. 614, b. Λεκτρὶς, ib. a

Λεκτὸς, t. 2, c. 607, b. & 614, a

Λέκτρος, Qui lecto aliquem excipit. Vnde in Epigr. ἀμφὶς χαμμαικὴς, id est Susceptrix, Quæ suscipit etiam lecto vt hospita. In iisdem Epigramm. pro copulatione ipsa coniunctionéque in lecto & nuptiis. Ita v. l. Sed quod ad locum priorem ex Epigr. allatum attinet, male ea citarunt. scribendum enim, πανὸς λέκτρου χαμμαικὴς errore orto ex similitudine quæ in manuscriptis vet. codicib. est inter τὸ Λ & τὸ Δ. Locus est libro 2, pag. 141

meæ editionis. Estque id λίκνεια non ex λίκνευς, sed ex A λίκνον seu λικνίο aut λίκνος.

Λικνεῖτη, Hesychio ἕρμα καὶ κλίνη ἔχουσα, Sellæ in qua velut in lectulo recumbi potest.

Λίκνον, t.2, c.607, d. Λίκνος, t.2, c.675, a & d

Λιλαῖος, t.3, c.1306, f. Λιλαία, vide suprà in Λακεῖν.

Λίλαιμαι, t.2, c.698, h

Λιλαιῖτις, Hesychio κόχλακις siue κοχλιώδης πόα.

Λιλαιοχιμῶνες, οἱ, t.2, c.673, c

Λιλαιφρις, piscis quidam qui & φυκὶς, teste Hesychio.

Λιλαῖτης, t.2, c.698, f. B

Λιλίζω, pro ἐλελίζω dicitur. Hesych. enim λίλιξιν affert pro ἐλίλιξιν, hoc est δίνησιν, Cōcussit, Quassauit, seu Torsit, Contorsit.

Λιλαμμένος, putatur esse participiū præt. perfecti à themate λιλαίομαι. Sanè exponitur σφοδρῶς ἐπιθυμοῦντος, ὑπ' ἔρωτος ὢν, Cupiens, Ardenti desiderio accensus. vt apud Homerū Iliad. λ, Ἕλκε δ' ὑπ' ἀγκῶνος βελέων λελιημένος. Ac vt λιλαίομαι cum genitiuo construitur, ita & hoc participium. velut apud Apoll. Arg. lib. 1, — λελιημένοι ἱππήων, id est ἐρῶντες, ὅτι σφοδρῶς, Magno desiderio flagrantes terræ. id C est cupientes appellere ad continentem. Hesychius affert & λελίηται, pro πεπόθηται, Accensus est, Ardet, Flagrat, desiderio videlicet: & λελιῆσθαι pro θέλειν, ἐρᾶν, ποθεῖν.

Λιλιαῖος, piscis quidam, teste eodem Hesychio.

Λελογισμένως, Prudenter, Re bene perpensa & bene subducto calculo. Eurip. Et Herodot. ὅπῃ τοι χρεὼν λελογισμένως ἐλαύνειν. Locus est lib. 3, p. 118.

Λελουβιμένος, t.2, c.763, a

Λίμβος, ου, ὁ, Lembus: Hesychio autore Paruum nauigium D quod & ἰφόλιον dicitur. vt & Suidas esse dicit Paruum nauigium, μικρὸν πλοῖον, hæc afferens exempla, ἐπέρας δ' ὦ χειμῶνι σοφρὼ λίμβος ἐξεπίμψαν. Et rursum. πλοῖα δὲ λίμβους δ', καὶ πολεμικὰς τοῖς Λίτωλοῖς κατὰ θάλατταν. Idem in datiuo etiam λίμβῳ dici scribit, neutro genere, ex nominatiuo λίμβος. Thuc. λεπτὰ πλοῖα vocat hosce λίμβους, vt scholiastes ipsius annotat. VNDE

Λιμβάρχοι, Qui lembo præsunt seu præfecti sunt: Etymologo οἱ ὑπὲρ τῶν ἰφολίων πλέοντες: Hesychio verò λεπτὰ πλοῖα. E T Λιμβικὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, Lembo similis. Affertur & DIMINVTIVVM Λιμβάριον, ου, τὸ, qui Cornelio Tacito est Lembunculus, Paruus lembus. Cæterùm ὁ λίμβος est ex genere nauium τῶν τὰ χρυσία σῶν καὶ καθαρτικῶν, vt κάλπιον & ἄλκας. Polybius libro 1, ἀπήγγελλε οἱ σφετέρων εἰδυῖαν λίμβον τὸν ὅπλων τῶν ἐναντίων. quas naues Thucydides φορτίδας, Xenophon φορτηγοὺς vocat, Plutarchus κατασκοπικὰ πλοῖα, quoniā explorandi causa cæteras classi præmitti soleant, vtpote leues & veloces. nam leue esse nauigium & ab vno F remige impelli valens, Virgilius etiam docet in Georgicis libro 1, — vix aduerso flumine lembum Remigiis subigit si brachia fortè remisit: Atque illum in præceps prono rapit alueus amne. Sed sunt & grandiores lembi, quos Liuius actuariis nauigiis annumerare videtur: dicens Dec. 4, lib. 4, Præter duos lembos qui nō plus quàm sedecim remis agerentur. Sanè Dec. 3, lib. 1, actuarias naues vocat quas Polybius λίμβους ῥωμυλκωδεῖς. Atque adeò maritimis pugnis & profectionibus vtiles esse lembos, patet ex eodem & ex Diodoro. Sic enim ille libro 11 Decadis 4, Centum triginta G Illiaci lembi maritimam oram vastare, & expositas propè in ipsis litoribus vrbes cœperint oppugnare. Hic, libro 20. αἱρούσης δὲ αὐτοῖς τὰς ἀδροπόλεις τῶν λίμβων, καὶ ζωγρίας καταφερούσας σώματα καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καταπολλά σας, ὥστε μὴ τὰ πεπορισμένα μόνον ἐξαρκεῖν τοῖς πόροις πάντα βάναυσα.

Λίμμα, t.2, c.677, e

Λίμνα, ἡ, plantæ genus in Orchomenio lacu nascens, teste Theophr. Histor. plant. lib. 4, cap. 11. Sunt qui λίμμα scribant, & sic dictum existiment quòd sit veluti λεπίς.

Λιμὸς, Hesychio φαρυγξ, λαρυγξ. qui porius λαιμός.

Λιμφὸς, eidem ὁ μυξώδης καὶ μαστῶν, Mucosus, Stolidus: seu αὐτὸς, κατάπληκτος, Amens, Mentis attonitæ. Ammon. paroxytonos habet Λίμφος, scribens ab Atticis λίμφους vocari τοὺς κορυζώδεις καὶ μυξώδεις: vt apud Menandrum, χέρνιβ' ἅλμης λίμφος. Rursum Hesychius λίμφον affert pro αἱ πεπηγυῖαι μυξαι, mucus induratus & veluti conglaciatus. Meminit Eustathius quoque vtriusque significati, paroxytonos vtrobique scripsit habens. Λίμφος (inquit p. 1761) & ἰφόλιον, dicitur σκάφος siue πλοῖον: quod & ἰφολίδα quidam appellauit: at λίμφος per φῖ. non per βῆτα, dicitur secundum veteres ἡ πεπηγυῖα μυξα ὑπὸ τῆς μυκτῆρος. vnde & λίμφος vocatur ὁ ἀλόγιστος. Fatuus Stultus: quoniam οἱ μωραίνοντες διὰ τοιαύτης ῥεύματος ὑπὸ τῆς μυκτῆρος. ex quo & ἀπομύξαι παρὰ dicunt τὸ ἐξαπατῆσαι, Decipere. Verùm & τὰ μυξώδη κρέα vocabantur λίμφοι. at vocabulum hoc nouū est nec in vulgari sermone vsitatum. Hæc ille.

Λίμνιον, Hesych. esse dicit ἀσπίδιόν τι περιφερές, Cinctum sacerdotalem. Meminerunt huius vocabuli Suidas quoque & Etym. sed neuter exponens: hic à verbo λειαίνειν deriuat, quod sit καθαίρειν, ac per syncopen dictum vult quasi λειαίνιον. Sed vana hæc etymologia. nam vox est à Græcis recentioribus tantùm vsurpata, & mutuata ex Latino Linteum. Ioan. Euang. cap. 13, λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν. Greg. Naz. λέντιον διεζώσατο, linteo præcingitur.

Λεξίδιον, siue Λεξίδιον, ου, τὸ, Dictiuncula, Vocula, Vocabulum. Scribit Etymol. λεξίδιον cum diphthōgo Atticum esse, ex genit. λέξεως: λεξίδιον, Ionicum, ex genit. λέξιος. Eandem rationem esse in ῥητίδιον & ῥητύδιον.

Λεξικὸς, οῦ, ὁ, vulgò redditur Dictionarius, Vocabularius. A Gaza in lib. De mens. Atticis, Suidas vocatur λεξικὸς, ᾧ vocabula sua serie posita explicet & interpretetur. cuiusmodi scriptores vocantur etiam λεξιγράφοι. Et Λεξικὸν nominatur liber in quo vocabula sua serie posita explicantur: vulgò Dictionarium, Vocabularium.

Λεξὶς, ἡ, c.613, e D

Λεξοῦσα, Doricè pro λέξουσα, Dicent: à λέγω.

Λεοντὶν, Λεοντία, Λεοντὶς, Λεόντιος, Λεοντὶς, Λεοντιδεὺς, Λεοντιάδης, Λεοντιδεὺς, Λεοντίδιον. Λεοντικὴ, Λεόντιος, Λεοντίσκος, Λεοντοκέφαλος, Λεοντόμμας, Λεοντόκρατος, Λεοντοκρανίδας, Λεοντομαχία, Λεοντομάχιον, Λεοντοπάλαιον, Λεοντοπόδιον, Λεοντοφόρος, Λεοντοχλαινα, Λεοντῶδες, Λεοντώδης, vide infrà in Λεων.

Λεουργὸς, apud Pollucem libro 3. cap. 28, synonymum est huic, θρασὺς, παιπάλημος, ἀφελοποιὸς ἀνὴρ, & similibus: sed aliū ipsum esse φορτικὸν, quanuis à Xenoph. quoque vsurpatum. Infrà rectius λεωργὸς: atque ita scriptum apud eundem Xenoph.

Λεπαδιοδάμας, Hesychio σωφρόνων λεπάδας, hoc est πλατείας κύγχας μικρὰς φερεφωνίας τῆς πέτρας, seu τὰ φωνὴν πέτρας κυκλοτερῆ κογχύλια ὑρίων ἐλαίῳ.

Λεπαδίῃ, apud eundem legitur, expositum ἰμάντες πλατεῖς εἰς χαλινὸν τιτραχάλου τοῦ ἵππου φωνὴ τὸ ζυγόν. Sed perperam pro λεπαδνίσαι, vt est apud Hom.

Λεπαδνίσπας, t.2, c.682, c. Λέπαδνον, ib. F

Λεπαῖος, ib. b

Λέπανον, siue Λέπαντος, Tarentinis λεπάδριμος, Apella, Recutitus, autor Hesych.

Λεπαργος, t.2, c.529, f. Vide & Λαμπιδίων suprà.

Λεπὰς, Cōcha, &c. t.2, c.681, g. Λέπας, Rupes, &c. c.681, a.

Λεπασὶ, ib. c. Λεπασῆς, ib. d. Λέπαργον, ibid.

Λεπεῖν, Hesychio πατεῖν, Verberare. Percutere. Apud schol. Aristoph. paroxytonos Λέπειν, τύπτειν.

Λεπάδιον, t.2, c.679, c.	Λεπάδιος, t.2, c.678, g
Λεπαδοχάλκος, t.2, c.679, a.	Λεπάδιος, ib.
Λεπίζω, t.2, c.678, b.	Λεπὶς, ib. d
Λέπισμα, ib. b.	Λεπὶς, ib. e
Λέπος, t.2, c.677, f.	Λέπος, t.2, c.681, g
Λεπρεὶς, t.2, c.683, b.	Λεπρεία, ib. d
Λεπρεάται, ib. e.	Λέπρεον, ib.
Λεπρεὺς, ib.	Λεπρέα, ib. d
Λεπρὸς, ib. b.	Λεπρόομαι, ib. e
Λεπρὸς, t.2, c.681, e.	Λεπρὸν, t.2, c.683, c

Λεπρόω, & Λεπρώομαι, ibid.

Λεπρώδης, ib. b.	Λεπιδωτὸς, t.2, c.684, e
Λεπτάλεος, ib. d.	Λεπτολεπτὴς, ib. e

Λεπτὸν, Hesychio est πλέκειν, dictum ὅτι τὴν ψυχὴν. Pro quo apud Suidam, λεπτὰ ξαίνειν, λεπτὸν πλέκειν. Scribit enim λεπτὸν ξαίνειν dici ὅτι τὴν ψυχὴν ἀφαιρόμενον τὸν βίον: & λεπτὸν πλέκειν itidem prouerbium esse ὅτι τὴν πενίαν, veluti ἀκρόβυθα, σπιλάς. vnde esse λεπτολόγον. Idem apud Apostolium.

Λεπτότης, eidem λεπτῆς ἐργασίας πυκνότης, Subtilitas, Subtilis & exquisito artificio elaborata. Idem & Λεπτικὸς affert pro Λεπτός, Subtiles.

Λεπτός, vide Λεβετός.

Λεπτόφυλλος γῆ, apud Theophr. Hist. plant. lib. 2: & Λεπτόγαιος apud Lucian. Cuius solum macrum est, vt Plin. loquitur lib. 15, c. 19: Cuius agri pingues non sunt, sed parum feraces.

Λεπτόχλοος, t. 1, c. 807, h. Λεπτόχυμος, t. 1, c. 806, g

Λεπτογεώμων, t. 1, c. 1846, b.

Λεπτόγραφος, t. 1, c. 865, c. Λεπτοδέρμαται, t. 1, c. 947, c

Λεπτοδερμία, ας, ἡ, Corni seu corticis tenuitas.

Λεπτόδερμος, t. 1, c. 947, d. Λεπτοθρίξ, t. 1, c. 1586, c

Λεπτόφυλλος, Tenuia habens folia. propriè de ficu dicitur, abusiuè de aliis etiã arboribus aut herbis, pro λεπτοφυλλος. vel ut apud Nicandrum in Theriacis, v. 875, λεπτόφυλλος κανίζης.

Λεπτοί, οἱ, Pauperes, &c. t. 3, c. 111, c. ob.

Λεπτόνευρος, Tenues neruos seu exiles fibras habens.

Λεπτόκαρπος, t. 2, c. 78, g. Λεπτοκάρυον, t. 2, c. 74, a

Λεπτοκάρφος, t. 2, c. 78, h. & 84, h. Λεπτόκαυλος, t. 2, c. 93, d

Λεπτοκοπεῖν, Minutatim contundere seu concidere. Λεπτὸς κόπτειν. vnde participium præt. pass. Λελεπτοκοπτικώς.

Λεπτολεσχῆς, & Λεπτολέσχης, Aristoph. vocare dicitur philosophos de rebus leuioribus subtiliter & nimis anxiè disputantes nugantésque. VNDE Λεπτολεσχία, Subtilia nugamenta.

Λεπτολογέω, & Λεπτολογέομαι, t. 2, c. 684, b Λεπτολογία, ib.

Λεπτόλογημα, ib. Λεπτολόγος, ib. b

Λεπτολογικὸς, ib. c. Λεπτομέρεια, t. 2, c. 851, c. Λεπτομερὴς, ib.

Λεπτομερὴς, ib. d

Λεπτόμητις, exponitur Prudens consilium: ab Hesychio ἀκριβὴς ψυχὴ, Animus cordatus qualis sub hirsuto seu hispido pectore latet. tamen idem, vbi Homerus iuuentibus tribuit λεπτὴ μῆτις, exp. εὐστόχως βουλὴ καὶ δύσκολος, pectus inualidum ad capienda consilia & excogitandas astutias.

Λεπτόμιτος, t. 2, c. 951, c. Λεπτὸν, τό, subst. t. 2, c. 684, a

Λεπτόνητος, Subtiliter netus: vel etiam E stamine subtili textus. Eubul. apud Athen. l. 13, πώλους κἀφορίδας ἐξυφασμένας, Et λεπτονήτους ὑμένας ἐφύσας: appellans λεπτόνητας ὑμένας, vestimenta seu peplos è tam subtili filo textos vt videantur esse membranæ.

Λεπτόνω, Tenuem vel gracilem reddo, Extenuo.

Λεπτόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Tenues seu graciles habens pedes.

Λεπτόπτυξ, t. 3, c. 605, b. Λεπτὸς, t. 2, c. 683, e

Λεπτοσκελὴς, t. 3, c. 810, a. Λεπτοσώμη, t. 2, c. 634, d

Λεπτοχιδὴς, t. 3, c. 1196, g

Λεπτόσωμος, Qui tenui & gracili corpore sunt: ἰσχνοί. Eust. Λεπτότεχνος, t. 1, c. 1587, b

Λεπτουργὸς, οῦ, ὁ, Subtilium operum artifex, Qui exquisitissimo & subtilissimo artificio opus aliquod conficit. vt Callicrates & Myrmecides apud Plinium libro 7, cap. 21. Diod. in descriptione funeris Hephæstionis, ἐχθὲς τεχνας ἀθρόους καὶ λεπτουργοὺς κοῦλος. VNDE Λεπτουργία, ας, ἡ, Confectio operis subtilis: vel etiam Opus exquisito & subtili artificio factum: quod tamen λεπτούργημα potius dici potest, à VERBO Λεπτουργέω, ὦ, significante Subtilia opera conficio artificio exquisito. vt exclatores & sculptores, & similes alii artifices. Plut. Δοκεῖ τοῖς περὶ τὴν ζωγραφίαν ἢ λεπτουργεῖν. Ex Platone autem pro Subtiliter partiri & distinguere, metaphora à subtilibus artificibus: ἀλλὰ τὸ λεπτουργεῖν οὐκ ἀσφαλές.

Λεπτόφλοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tenui & subtili est cortice.

Λεπτοφυὴς, t. 4, c. 273, a. Λεπτόφυλλος, t. 4, c. 249, d

Λεπτοφωνία, t. 4, c. 304, c. Λεπτόφωνος, ib.

Λεπτόχυλος, t. 4, c. 408, b. Λεπτόχυλος, t. 4, c. 510, c

Λέπτυνση, apud Lycophr. quidam dictum volunt τὸν ἅδην, Plutonem: quidam τὴν Περσεφόνην, Proserpinam: vtpote λεπτύνουσαν τὰ σώματα τῆς ἀποθνησκόντων: quidam τὴν ψυχὴν, Animam, vt quæ sit λεπτομερεστάτη quippiam. Autor Etymol.

Λέπτυνσις, t. 2, c. 684, c. Λεπτυνσμὸς, ib. f

Λεπτύνω, ib. c. Λεπτυσμὸς, ib.

Λεπτύχανα, t. 2, c. 679, f. Λεπτύνειν, ib. d

Λεπτυνσία, ib. e. Λεπτυνσίδης, ib.

Λεπτυρὸς, ἡ, subst. ib. c. Λεπτυρὸς, ib.

Λεπτυρώδης, ib. d. Λεπτυχαίνω, ib. e

Λέπω, t. 2, c. 677, d

Λεπυρίζω, t. 2, c. v 1, a. & t. 4, c. 181, b

Λεπυρὰς, t. 4, c. 181, c. Λεπυρόω, ib.

Λέπυρον, à quibusdam dicitur quod ab aliis φιάλης. hoc est τὸ τῆς σκάφης ἐπιμήκες, autore Polluce libro 1, titulo de partibus nauis. Ab Athenæo verò libro 11, Λέπυρον dicitur esse poculi species, apud Hedylum in Epigramm. dicentem, — πορφυρίης λέπυρον ἐξ ὑάλης. forsitan sic dictũ est quòd in Lesbo conficeret aut in vsu esset: à qua & Λεσβία σκάφη, seu Λέσβιος εἶπε.

Λεπώλα πτερίτιν, Hesych. affert pro ἀστερίσκον πτερόν. sed rectius per diphthongum αι Λαπώλα.

Λέσσω, Hesych. exp. μεγαλύνω, ὑμνῶ, Magnam, Aquosam Didymus τὴν καταδυομένην εἰς πλατείαν τόπον & ἔνυδρον. Sunt etiam qui λοχμῶν.

Λεσχὴς, t. 2, c. 685, e. Λέσχη, t. 2, c. 684, g

Λεσχηνεύω, t. 2, c. 685, f. Λεσχηνία, ib. b

Λεσχηνίδιον, ib. a. Λεσχηνίτης, ib. b

Λεσχηνίον, ib. a

Λεσχητὴς, Hesych. exp. ὁμιλητὴς, μυθολογητὴς.

Λεσχήτης, t. 2, c. 685, b. Λεσχίνειον, ib. e

Λεσχίνωτος, ib. c. Λέσχιος, ib. f

Λέσχος, apud Athenæum libro 8, in sermone περὶ ἀνωνυμίας τινὸς, ex Phœnice iamborum poeta, Ἐλθοῦσα κἀμὲ χἀτέρους ἐπὶ κρίσιν, Τῷ παιδὶ τἀπόλλωνος, ἣ λέσχος τύραν, ἣ ἀσπίδιον. Pro quo suprà λέπας τυρὸν Poll. ex Aristoph. Cannum seu scutellam tritici.

Λέτμος εἶδος ἀκάνθης τινὸς, Hesych. ex Amelio: sed non sine mendi suspicione.

Λέτων ἵππος, eidem αἰσθητὸς πῶλος καὶ ἀγὴν ἵππος.

Λεθαλέος, ου, ὁ, ab Hesychio & Eustathio exponitur ὀλοὸς, θανάσιμος, Pernicios us: ab Hesychio etiam χαλεπὸς, ἐπίφθονος, Difficilis, Grauis: necnon κακὸς, Malus. Apollon. Arg. Μή μοι λεθαλέας ἀνιάσῃς μήτηρ ἀϊσσας. Homer. Il. ν, — μὴ δέ σε πάμπαν Λεθαλέος ἵμερος αἰνῆς ἀνδρὸς ἀπὸ πτολέμοιο κακοῦ λαθικηδέος ἄρνυσθαι. Apud eundem Iliad. ε, Λὰξ ἐπὶ δεξιτερὸν μαζὸν λάβε λεθαλέον πῆμα, Ἄψ ὑπὸ φῶτα, Atroci seu pernicioso animo. vt & schol. exponit φρενὶ δηϊκῇ, ὀλεθρίᾳ. Sic alibi λεθαλέον ἦτορ dicit. Exponitur ab Hesychio etiam οἰκτρὸς, Miserabilis: vt pro Miser, Ærumnosus. Calamitosus Homerus quoque vtitur Odyss. π, dicens, Πάντα κακὰ λεθαλέῳ συναείρεται ἀνδὶ γένηται. Accipiunt & pro Inualidus, ἀδύνατος, apud eundem Odyss. ζ, vbi dicit λεθαλέοι ἐσόμεσθα. Inde ADVERB. Λεθαλέως, Grauiter, Acerbè. Apollon. Argon. lib. 2, λεθαλέως ἰφθιμον Hom. pro Tristi animo, Non sine tristitia & grauiter: bóque dolore: Il. ν, Ἐν δὲ τε καὶ λεθαλέως νεῦρ' ἄπο γυῖα λύοντα Τρῶες ἰάχοντο πᾶσι γένοντο.

Λεθὴν, Hesychio μέγαν καὶ μάλακον.

Λεθὶς, Lenta: apud Iudæos ἱερὰς, Sacerdos: quoniam familia Leui ἱερατείαν τάξιν ἐπέσχον. Meminit horum & Plutarchus sub finem libri 4 Symp. sed profanâ appellationis causam afferens. Ibi enim quum dixisset Iudæos Bacchum colere, & eius in honorem Σαβάζειν agitare, καὶ κλάειν ἀγόντας (inquit) ἅπερ σκύβαλα, καὶ σὺν λεθίδι περικομμοῦσιν, εἶτα θεῷ τὸν λύσητα, σὺν μανίᾳ πολλῇ καὶ θόρυβον τὴν ὄπτησιν χαμηλάφαι. Dicitur significare etiam ὑπηρέτης, Minister, Famulus.

Λεθυρὴ, propr. t. 2, c. 690, f. Λεθυρὴς, ib.

Λεθυρὸς, & Λεθυρώτερος, ibid. b

Λεθυκανθὴς, t. 1, c. 159, b

Λεθυκάνθη, epitheton Eretriæ, ἀπὸ τῶν λεθυκάνθων φυομένων. Autor Eust. At λεθυκὰ ἄνθρυσκα Hesych. dici scribit τὰ κίγκλου: quam κίγκλον innuit etiam λεθυκὸν nominari. Sopater apud Athen. l. 4, ἔπειτα ὑμῖν ἐπιπλήττουσι λεθυκὸν φύσει φύσει ἄνθρυσκα.

Λεθυκαίνω, t. 2, c. 449, b. Λεθυκανθὶς, t. 1, c. 444, f

Λεθυκαυθίζω, ib.

Λεθυκαία, ας, ἡ, idem quod λευκασία, vt λεθυκὴν idem quod λευκὴν. hoc est Guttur, Gula. Homer. Iliad. χ, — ἐκ δ' ὄμματ' ἀμύχετ' ἰόεντα λεθυκαίνης ἄπο ψυχὴ πτῶσσ' ἐξ ἀνέμοιο. Et Epigr. libro 2, ἐκεῖ λεθυκαίνῃ βόσκετε λαμπόμενοι.

Inde ADVERB. Λὐκαὶλωδι, Ad gulam. Apollon. Argon. 2, λάκαὶλωδι φορβὶλιος. Vbi ſchol. annotat λάκαὶλω quoſdam interpretari τὸ ἀπεστομῶσθαι τῷ χαραπτῶντος: Ameriam, λαιμὸν, βούγγον. ET Λευκαὶλη, Ex gutture, ſeu Ex imo gutture. Alioqui Λὐκαὶλια, regionis Italicæ nomen eſt, quam Latini Lucaniam appellant: eiúſq; incolæ Λὐκαὶλοὶ, Lucani. Itidē Λὐκιος & Λὐκολλος Græci dicūt quem Latini Lucium & Lucullum: hi, à luce, illi, ἀπὸ τὸ λὐκὸν.

Λευκάργιλος, t.1, c.530, g

Λευκαῖον, pro Διυκαλίων dicitur: & Λευκάιον pro Λευκάδιον, mutatione τῶ λ εἰς δ̀ καὶ ι. Etymol.

Λευκὰς, t.2, c.689, c. Λευκασμὸς, t.2, c.690, c

Λὐκασπις, t.1, c.590, g

Λευκία, Euſtathio ὁ τῆς λὐκης φλοιὸς.

Λευκῖον, t.2, c.690, g

Λευκιλιφαίπικα, Heſychio λευκὰ ὡς ἱλεφαίπινα.

Λευκιμνὶς, eodem autore ficus ſpecies eſt. Idem tradit Athen. l.3, ſubiungens, forſitan hanc eſſe quæ ferr τὰ λευκὰ σῦκα, afferénſque hunc ex Hermippo iambum, Ταὶς λευκιμνίσὶν δὶ χοιρὶς ἰχνάδας.

Λευκίπυρος, t.2, c.688, e

Λευκιρωδίας, Alba ardea ſeu Alba ardeola: ardearum ſpecies apud Ariſtot. Hiſt. anim. lib.9, c.18: Plin. l.10, c.60, & lib.11, cap.37.

Λεύκη, t.2, c.690, c. Λευκοπετάλιας, t.1, c.1471, d

Λευκηρετμὸς, t.1, c.1249, a. Λεύκιμμα, t.2, c.690, a

Λεύκιππος, ib. g. Λευκίπτος, ib.

Λευκίτης, t.1, c.689, b. Λευκοβαφείον, t.1, c.788, b

Λευκόγαιος, Cuius terra alba eſt. Plin. l.18, cap.11, de creta, Inuenitur hæc inter Puteolos & Neapolim in colle Leucogæo appellato.

Λευκογαφίω, t.1, c.865, c. Λευκογαφὶς, ib.

Λευκοδίθρει, Heſych. Λευκοδίφθαι, Albis pellibus ſeu rhenonibus amicti.

Λευκόζωπες. Eodem H. autore τῆς γῆς alia vocatur λευκόζωπες, alia μελαίζωπες: ſed quænam ex ſint, non exp.

Λευκοθία, ας, ἡ, Leucothea: Matuta dea, vt Plut. interpr. in Camillo. Etymologo eſt ἡ Ἰνὼ. Ino: ſic dicta quòd in furorem acta, per album campum qui circa Megaridem eſt, currens, ſeſe in mare dejecerit. Myrſilus λευκοθίαν dicit non ſolùm τὴν Ἰνὼ, ſed λευκοθίας appellat etiam τὰς Νηρηίδας, Nereidas nymphas: forſan quòd per albicantes maris vndas curſitent, vt ἡ κυμαθὼν. Itidem Heſychio λευκοθίαι ſunt πᾶσαι αἱ πόπαι.

Λευκοθρὶξ, Qui candido eſt capillo ſeu niueis pilis.

Λευκόϊον, Alba viola: τὸ λευκὸν ἴον. Violarum enim differentia conſiſtit ὁ τῆ αὐτῆ. nam id eſt vel λευκὸν, album ſeu candidū: vel μέλινον, melinū, eius coloris cuius ſunt mala coronea: vel κυανοῦν, cyani colore: vel πορφυροῦν, purpureum, inquit Dioſcorides libro 3, cap.138. Sic Plin. libro 34, cap.11, Ex eo candidum colorem ſentientem violam, λευκόϊον appellant. Apud Plutarch. & Athen. — μαλακῶν αὖλια λευκοΐων.

Λευκόκαρπος, t.2, c.78, h. Λευκόκωλος, t.2, c.93, d

Λευκοκέρατες, Alba habentes cornua. Heſych. λευκοκέρατες vel ἤγουν τὰ πὰς ὁ Εὐβοῖα βοῦς λευκὰς ἔχει, vel fortaſſis pro λαμπροὶ, Lucidi, Splendidi.

Λευκόκομος, Qui candida eſt coma, Albente præditus coma. Plinius libro 13, cap.19, de malis Punicis, Samia & Ægyptia diſtinguuntur erythrocomis & leucocomis.

Λευκόκρας, Heſychio λευκοκέφαλος, Candidū habens caput.

Λευκόλινον, Album linum: ex Herodoto.

Λευκόλοφος, t.2, c.727, c. Λευκομανὶς, t.2, c.772, b

Λευκομφάλιος, ficus quædam quæ φεσσόμενος fert. Athen. lib.3, ex Theophr. φυτικῶν αἰτίων lib.3.

Λευκόνοτος, t.2, c.1093, a. Λευκόομαι, t.2, c.689, d

Λευκοπάρηος, ſeu Λευκοπάρειος, Candidas habens genas.

Λευκοπάρυφος, t.3, c.1767, c

Λευκοπίπλας, gemma quæ candorem niuis ex auro diſtinguit. Plin. l.37, c.10.

Λευκοπλὴς ὀκλασία, ex Ariſtoph. Albis plena.

Λευκόπρωκτος, Cui albus podex, Candidas habens nates. Callias apud ſchol. Ariſtoph. Οἷς αὖ μάλιστα λευκοπρώκτους εἰσίδῃς. Synonymum λευκόπυγος.

Λευκόπυγος, t.3, c.604, g. Λευκόπωλος, t.3, c.645, d

Λευκόπωρος, t.2, c.1415, d

Λευκόρροδον, Alba ſeu candida roſa: τὸ λευκὸν ῥόδον.

Λευκὸς, Albus, &c. t.2, c.687, c. Λυκὸς, Limpidus, &c. c 688, a. Heſychio λευκοὶ ſunt etiam δειλοί: forſan quia timidi metu expalleſcunt.

Λεύκος, proprium, t.2, c.688, a

Λευκοστερὴς, Heſychio κεκαυσμένος, fulmine ictus: forſan quòd is fulgore quaſi coronari videatur & cingi.

Λευκόπεπλος, t.3, c.1034, h

Λευκόσυρος, Syrus albus ſeu candidus, λευκόχρως. Heſych. Ita dicuntur Æthiopes albi, ad differētiam nigrorum.

Λευκότης, t.2, c.689, b

Λευκόφθαλμοι, apud Ariſtoph. in Auibus eſſe dicit ſcholiaſt. τὰ λευκὰ καὶ ῥυσικὰ, qualia eſſe τὰ μύκητα πανθήκτα.

Λευκοφαὴς, Qui albus videtur, Candidus aſpectu.

Λευκόφαιος, ευ, ὁ καὶ ἡ, Ex albo & fuſco mixtus, Cādidus fuſco colore permixtus. Plin. l.31, c.10, Adalligatur in panno leucophæo.

Λευκόφθαλμος, t.2, c.1410, h

Λευκοφλεγμασίας ὕδρωψ, t.4, c.165, a

Λευκοφόρος, Albam ſeu candidam veſtem ferens, Albatus, Candidatus. Ammian. Epigr. lib.2, Τίχης ῥητορικὸς δαίμονα λευκοφόρον. At Plinius libro 35, cap.16, Sinopidis Ponticæ ſelibra, filis lucidi libris 10, & melini Græciēſis duabus, miſtis tritiſque vnà per dies 12, leucophoriū fit, hoc eſt glutinum auri, quum inducitur ligno.

Λευκοφρὴς, t.2, c.1569, d. Λευκοχίτων, t.4, c.528, a

Λευκόχροια, t.4, c.630, c. Λευκόχροος, ib.

Λευκόχυμος, t.4, c.656, c. Λευκοχρως, t.4, c.631, c

Λευκόψαρος, t.3, c.688, c. & t.4, c.691, g

Λεύκωμα, t.2, c.689, d. Λευκωλένος, t.4, c.775, a

Λεύκωμα, t.2, c.689, e. Λεύκωμος, t.2, c.690, a

Λευκώπης, t.1, c.1395, a. Λευκωπίας, ib.b

Λευκῶπις, ibid. Λευκωπὸς, t.2, c.1396, d

Λευκωσία, t.2, c.690, b. Λεύκωσις, ib.

Λευμωνία, ας, ἡ, affertur pro Loquacitas, Facetiæ: lucunditas: necnon Puritas: itémque λευμωνὸν ὕδωρ pro Pura aqua. ſed metuo ne perperam pro λαμπρία & λαμπρὸν. nulla enim horū mentio apud Græcos lexicographos, ſed illorum.

Λεῦραι. Heſychio θείσαιεν: quod & δῦραι ſeu θύραι.

Λευρὰ, eidem λεῖα, Lævis: afferenti itidem λευρᾶς pro ὁμαλὰς καὶ μὴ τραχίας, παπιῶδες, κοίλας: & λευρὸν pro ὁμαλὸν, πλατὺ. (vt apud Eurip. quoq; in Hecuba, ὦ ψαμάθῳ λευρᾷ πόντου, ſchol. exp. πλατείᾳ καὶ ὁμαλῇ) ſed affert & λευρᾶς σκληροσώμους pro πλείας καὶ παχείας.

Λευσιμαδίκευ, Heſych. τῆς λιθοκολλήτου πυμαρίας: niſi potius ſcripſit λευσίμου δίκης.

Λεύσιμος, t.2, c.541, c. Λευσμὸς, ib.

Λεύσσω, t.2, c.687, a. Λευτὴρ, t.2, c.541, c

Λεύτης, ibid. f. Λευχειμονίω, t.1, c.1381, e

Λευχείμων, ibid. Λευχιπποὶας, t.1, c.1471, d

Λεύω, t.2, c.541, d

Λεχαίην, Λεχαία, Λεχαῖος, vide in Λέχος.

Λεχάρια, Argiuis θυσία ὑπὲρ τοκετοῦ τῇ Ἥρᾳ. Heſ.

Λεχέα, eidem ἀπάλαι. Λεχμαδὰ, idem ἥλικες.

Λέχος, τος, τὸ, Lectus. Homer. Odyſſ. ψ, Ἐν λέχει ἀσκηθὲ. Heſiodus Theog. Σῶπῆς ὃς λεχέεσσι. Rurſum Hom. Iliad. γ, ὃν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέεσσι. Odyſſ. α, ὅθι πρῶτα λεχέεσσι. Il. ω, Τρὶπῆς ὃς λεχέεσσι δύσαν. At Odyſſ. σ, Ἐκ λεχέων ἀναλύρας. Idem Hom. Odyſſ. γ, τῷ δ̀ ἄλοχος δίσσαινε λέχος πόρσω καὶ θύρῃ. Et Odyſſ. ω, — τύπτουσαι λέχος ἰγκυέουσαι: de famulis. Et Iliad. γ, de Briſeide captiua, Ἴσον ἐποιχομένῳ καὶ ἐμοὶ λέχος αἰπὺ νέεσθαι. Idem Homer. Iliad. ϑ, Ἠέ γυναῖχ' ἥτις τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι. Heſiodus Theog. Ζηνὸς ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα. Rurſum idem de viro, in eadem Theog. Δημήτηρ πολυφόρβης εἰς λέχος ἦλθε. Et rurſum, Ἡγάγετο Κλυμένῃ, καὶ ἐμοὶ λέχος εἰσαναβαίνειν. Et in Aſpide, Περὶ λεχέων ὀπλίζεσθαι ἐυστρώτων Ἥλικι πρωΐης. Apud Hom. rurſum, λέχος δ̀ ἐτάνυσσε καὶ ἤλασε Ἡφαίστοιο ἀνάκτος: de Venere adultera. Et apud Athenæum libro 13, Οὔτις λέχη γε σώφρονα γυμνοῦται λαθραῖα, Παῖς οὐχὶ παιτὸς ἔστιν ἀθυρόπαπος. Heſychius affert & λέχος συγκοὶτον pro γάμου συγκοίτου: annotans λέχη vocari etiam ἐφ' οἷς πὰς νεκρὸς κεκόμισται. Eidem λέχος eſt μῖξις, συνουσία, Concubitus, Coitus: vt qui in lecto heri ſoleat. I-

ta Sophocl. Trachin. pag. 345, dicit, κρύφιον ἔχειν λέχος, pro ὡ κρυφίῳ λέχει μίσγεσθαι. Sunt qui hoc vocabulum derivatum velint ex VERBO Λέχομαι, significante Dormio, Cubo: afferentes & ACTIVVM Λέχω, pro Facio dormire, cum his exemplis ex Hom. Iliad. γ, Λέξασθαι αὖθι κατ' ἀντιθέου μνήστιν ὀπὶ κύπτων. Et ex Iliad. ι, φυλακὰς δὲ λέξασθαι Λιξαῖος ἐφέπεσθαι. id est, κατακλιθήσεσθαι. Sed hic Eustathius potius sequendus, qui aoristos ἔλεκτο. medios deducit à themate λέχω seu λέχομαι, vt suo loco docui, t. 2, c. 606, h. Porrò ex Λέχος COMPOS. Λεχοποιός, Ferens herbas lectis & stibadiis idoneas. Homer. Iliad. σ, Ἄνσσον σ' ἴκελος βασιλῆϊ λεχοποιῷ. vbi scholiastes quoque exponit βασιλεῖ πάνυ ἔχοντι λεχοποιόν. vbi quid sit λέχος ποιῆσαι, id est, κοίτην, herbas ferens ex qua lecti quoque seu tori extrui possunt. Idem Homer. dicit & Πηλεὺς λεχοποίῳ eandē ob causam. Ex Herodoto verò λεχοποίη affertur pro Ripæ gramineæ. ET Λεχώριος, Lecto affixus, ὁ ἀεὶ ἐν λέχει ὢν παρόν. OEdipus apud Eurip. in Phœniss. πάρ' ὦ πατρῷα ἔκβλητα ταφὸς πόδες ἔλαχες ἐς φῶς λεχώρια ἐκείνου ἀπ' ἀλόχου ἐν ἔρημα δέμνια; Inde ET Λεχαία, sub. πία, dicitur herba quædam lectis seu toris extruendis apta. Ita Hesych. λαφρᾶν à piscatoribus vocari tradit κύρνον τὸν ὑπ' αὐτῶν λεχαῖον. Apud Theophr. & λεχαία legitur & λοχαία, vt in λοχαῖος docui, t. 2, c. 732, h. & 733, a. At Λέχαιον, nauale Corinthiorum, teste Hesychio & Suida. cuius crebra mentio apud historicos. Est indidem & ADVERBIVM Λέχοθι, significās eis λέχος, Lectum versus, Ad lectum. Homer. Iliad. ζ, Ἦ ῥα, καὶ ἀμφὶ λέχοθι κιὼν ἅμα σ' ἕσπετ' ἄνασσα. Affertur & VERBVM Λεχαίειν, pro Lectum, hoc est concubitum, appetere. pro quo suprà & λεχαγεῖν. Apud Hesych. reperio & aliud VERBVM, Λεχέσσω videlicet, expositum σωρεύω, θάπτω, Considebant: quum potius sonare videatur Cubitum se cōferebant, In lecto se ad capiendum somnum componebant. AT Λεχώων, idem exponit ὑλώδης, βοτανώδης, Fruticosum, Herbosum. forsitan tamen λεχοίης seu λεχόης idem significat quod λεχοποίης, Præbens herbas extruendis toris. Denique ab eodem Λέχος DERIV. Λεχώ, significans lacens seu decumbens in lecto, & quidem peculiariter Puerpera, (quoniā in puerperio decumbendum est fœminis) quæ & τεκάς. Oppian. De venatione lib. 3, Ἡ δέ οἱ λεχοῖ ἐν ἑῷσα καὶ ἀδινέσσατο τόκοιο, Παιδὶ λυχὼ πολεμήϊον, οὐρίῳ μάστιν ἐπιμοίρῃ. Sic in Epigr. Οὐκέτι οἱ ὀρνιθεῖα λεχοῖ διὰ νυκτὸς Χάεσκε, ἀπὸ τόξων πῆσιν ἐκόντα μάρψαι. vbi Suid. exponit ὀρνίθων, Recèns enixæ. Legitur & apud Hippocr. De morb. l. 1. INDE Λεχοΐτις, ET Λεχωΐς, Ad puerperium pertinens. vt & Suidas λεχωΐτα exp. τὰ διὰ τῆ λοχείᾳ συμβαλόντα, in hoc ex Epigr. allato loco, χαίρω τῷ παιδὶ λεχωΐτα πάντα πένονται, lustrica balnea qualia puerperis parari solent. Apud Nonn. λεχωΐδες ὧραι, Tempora partus: apud quem & λεχωΐς γυνή, Mulier ex partu dècumbens, Puerpera: quæ & λεχώ, vt dictum est, & τεκάς.

Λέχοθι & Λεχέσσω, vide in præced. Λέχος.

Λέχριος, ου, ὁ, Obliquus: πλάγιος, λοξός, Hesychio: itidémque Suidæ, afferenti hoc hemistichium, — ἰθὺς λέχριος ὡς παλαιμῶν. Affertur & ADVERB. Λέχριος, pro Obliquè, πλαγίως.

Λέχω, Λεχὼ, Λεχώων, Λεχωΐς, in Λέχος.

Λεωβάτης, t. 2, c. 598, d

Λεωβάτης, siue Λεωπάρτης, Hesychio λεωλίθευς, παντελῶς ἐξολεθρίμορος, Planè perditus.

Λεωβάτιον, t. 2, c. 598, d

Λεώλης, Hesychio πανώλεις ἐξώλης, Planè perditus.

Λεωλογία, Populum percenseo. Phœnix Colophon. apud Athenæum libro 12, de Nino, Οὐ λεωλογῶ ἐμαυτὸν, οὐκ ἀμεθύσω.

Λεῶμι, idem exponit ἀλείψω ἄν: pro quo nonnulli scribunt πλοῖμι ἄν, Perficiam, seu Perficere queam.

Λέων, οντος, ὁ, Leo: qui poetis DEFLVIT Λέως, metri gratia inserto ι, more Ionico: NECNON Λῖς. Hom. Iliad. ρ, & Odyss. ζ. ὥστε λέων ὀρεσίτροφος αἰολὶ πεποιθώς. Iliad. μ, λέοντ' ἀϊδρείῃσι μάρψαι. Idem Odyss. λ, & ρ, κρατερὸν λέοντα. Et Iliad. ε, λέοντ' ἀϊδρείῃσι, vt Latini fulvum leonem. Et Odyss. ι, χρυσοῦν λέοντος: qui Catullo Cæsii leones. Idem poeta vtitur & alteris duobus, λέων & λῖς, priore, Iliad. ε, & ι, λέοντα ὑπαὶ ἀριστερὰ μαζὸν ἀνασχών: posteriore, Iliad. α, Ἐλπόμενος γὰρ ἔτι μιν ἐὺς λῖς ἐν δόμῳ ἕξει. Iliad. ρ & σ, — ὥστε λῖς πυκνῇσιν. Est λέων & nomen sideris cælestis, ex numero duodecim zodiaci signorum, apud Arat. & cæteros astronomos. Latini itidem leonem appellant. Sed & piscis genus hoc nomine dicitur, teste Hesychio. Plinius sub finem lib. 32. Sunt lacertorum genera soligo volitans, locustæ, leones, quorum brachia cancris similia sunt, reliqua pars locustæ. Itidem libro 9, cap. 31, leones in cancrorum genere numerat: vt & Athenæus lib. 3, in genere τῶν ὀστρακοδέρμων. Serpens etiam quidam vocatur λέων, alio nomine κιγχίης dictus. Nicand. Theriacis. Δῆσε δὲ χρόνῳ δολιχὸν πεφυγὼς, ὅτε λέοντα λέβητι σὺν ἀζαλέῃ φθινύθοντα φολίδωσε. Nominis rationem in Κιγχίης attuli supra, c. 1185, d. Λέων dicta fuit elephantiasis etiam. Ita enim Aretæus, ἐπιλαμβάνει δὲ καὶ λέοντα τὸ πάθος, τῷ ὀνόματι ὁμοιότητος οὔσης. At λέων χρυσοφύλαξ, Leo fontis custos, dicta fuit Athenis ærea leonis effigies super fonte eo ex quo aqua afferebatur ἐπὶ τὰς θεοὺς ὕδωρ ἄγοντας, teste Polluce. Λέων, vt idem Poll. tradit, lib. 4, cap. 14, dictum fuit etiam ὀρχήσεως φθειρὰς εἶδος: ab Athenæo verò lib. 14, λέων numeratur inter γελοίας ὀρχήσεις, saltationes ridiculas. Denique Λέων est nomen proprium, vt & Latinis Leo. Venio nunc ad composita ex hoc nomine λέων, quatenus de quadrupede dicitur. Eorum PRIMVM, Λεοντοκέφαλος, Leoniceps, Leonis caput habens. apud Luc. in Hermot. καυσοκεφάλους καὶ λεοντοκεφάλους αἱρέσεις. SECVNDVM, Λεοντοκόμος, ου, ὁ, Curator leonis, Cui datum est negotium curandi leones. Oppian. De venat. libro 3, Λεοντοκόμοι ἀγροῖο. TERTIVM, Λεοντοκράνιος, quod Hesychius esse dicit Ἡμαζονικὸν ὄνομα, forsitan leonino capite. QVARTVM, Λεοντοκροκόττας, Leocrocutas. Plinius lib. 8, cap. 10, Leocrocutam, perniciosissimam feram, asini ferè magnitudine, cruribus cervinis, collo, cauda, pectore leonis, ore ad aures vsque rescisso, dentium loco osse perpetuo. QVINTVM, Λεοντομιγής, Leonis mixtione seu initu genitus. vt λεοντομιγεῖς κυνὸς apud Pollucem, Canes canum & leonum coitu prognati. SEXTVM, Λεοντοπέταλον, Leontopetalon: herba apud Dioscoridem lib. 3, cap. 110: & Plin. lib. 27, cap. 11. vbi & rhapeion dici scribit. SEPT. Λεοντοπόδιον, ου, τό, Leontopodion: herba itidē apud eundē Dioscor. l. 4, c. 130. & eidem Plin. lib. 26, c. 8. Illud, sonat Folium leonis: hoc, Pes leonis. OCTAVVM, Λεοντοφόνος, Leonicida, Interfector leonis, in Epigramm. Alioqui λεοντοφόνον dictum & animal quoddam. Plin. lib. 8, cap 38, Leontophonon accipimus vocari parvum, nec aliubi nasci quàm vbi leo gignitur: quo gustato, tanta illi vis sit exteris quadrupedum imperitans illicò expiret. Haud immeritò igitur odit leo, visumq; frāgit, & citra morsum exanimat. ille contrà vrinā spargit prudens, hanc quoque leoni exitialem. NONVM, Λεοντοφόρος, ου, ὁ, Leoniger, Qui leonem fert. DECIMVM, Λεοντοχάραγες, Chlænam è leonis spolio habens. Herculis epitheton in Epigr. Præterea à λέων DERIV. Λεοντώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Leoninus, seu Leoni similis, Qualis est leonum. Aristot. Polit. 8, ὡς ἡμιθεοτέρους καὶ λεοντώδη τὴν φύσιν. Plutarch. Alex. κυνῆ παῖδα δυσμενῆ καὶ λεοντώδη τὴν φύσιν. Et neutro genere τὸ λεοντῶδες, Leonina natura, Leoninum ingenium, Leoninus animus. Idem Plutar. De fort. Alexandri, lib. 2, οὐ διηρώτησεν αὐτὸ τὸ ἀρίστου καὶ λεοντώδους. Idem in Fabio, τῷ μεγαλοψύχῳ καὶ λεοντώδει ἐν τῇ φύσει καὶ βασιλικῷ. Hinc ADVERB. Λεοντωδῶς, Leonino more, Leonino ritu, Leonili more dum. Athen. libro 4. συσκιρτῶντες δὲ ἔστιν ἃ καὶ λεοντωδῶς ἢ ἵππων χρεῶν ἀμφιπλεκόμενοι ἀλλήλοις. Hesychius. Synonymum ADVERB. Λεοντιδόν. Hesych. affert ET Λεοντίδιον pro ἰσχυρὸς καὶ τὸ λέοντος, Valdè leonis more. vbi existimo subaudiri substantivum σῶμα, vt sit, Leonino more. Item derivata INDE Λεόντιος, ET Λεόντιος, ET Λεόντιος, significantia itidem Leoninus, Qui leonis est, seu Qualis leonis est.

Illo modo, Oppian. De venat. lib.3,v.130, ἠμύσιοι λεοντίνοι, Malis leoninis. Et Heſ. λεόντιος δορὰ, pro δέρμα τῆς λέοντος. Hoc, Gregor. λεόντιον εἶδος σφόδρα σκύλου, leoninam ſpeciē præ ſe ferre. Sic in Epigr. λεοντία βία, Leonina vis. ITEM Λεοντία dicitur pro λεοντία δορὰ: ET Λεοντίη, ac per CONTRACT. Λεοντῆ, itidem pro Λεοντία ſiue Λεοντῆ δορὰ, Leonina pellis, Leonis ſpolium ſeu exuuium. Apud Suid. ὁ δὲ τὴν λεοντέαν αὐτοῦ ἐνεδέδλητο. Herodian. lib.1, de Commodo imperatore, ἐπεδυσταξάμενος τὴν Ῥωμαϊκὴν καὶ βασίλειον χλαμύδα, λεοντῆν ὑπερώμνυτο, καὶ ῥόπαλον μετὰ χεῖρας ἔφερεν: Herculis more. Ariſtoph. Ranis, Ὁρᾷς λεοντῆν δεῖ προκυκᾶν κυμβάλῳ. Metaphorice Plato Cratylo, ὅμως δέ, ἐπειδήπερ τὴν λεοντῆν ἀνέδυκεν, οὐκ ἀποδυτέον. Et apud Plut. in Apopheth. Lyſander Heraclides, dicit, ὅπου μὲ ἰσχὺς ἡ λεοντῆ, σοὶ χρηστέον τῇ ἐκείνου ἀλωπεκῇ: innuens, dolis vtendum vbi viribus ſuperare non datur. At λεοντία βοτάνη, ſiue λεόντιος πόα, dicitur Orobanche, herba quæ eruum & cætera legumina ſuffocat, in Geopon. dicta etiam ἰοβοτάλιον, quaſi leguminarius leo. Et λεόντιος πάρος, autore Heſych. dictus Alpheus fluuius, quoniam ὅτι τοῖς πηγαῖς αὐτοῦ λεόντων εἴδωλα ἐφίδρυται. Apud Plinium Leontios, in gemmarum numero: lib.37, cap. 11, Sunt & à leonis pelle & pantheræ nominatæ Leontios & Pardalios. At Leontice, Λεοντικὴ, eodem teſte libro 25, cap.11, herba, quæ & cacalia. Affertur ET Λεοντιαῖος, pro Leoninus, Ad leonem pertinens: ſed ſine exemplo. Adhæc à λέων DERIV. Λεοντιδεύς, Leonis catulus: cuius plurale οἱ λεοντιδεῖς. Et DIMIN. Λεοντίσκος, Leunculus, Paruus leo. quod eſt & nomen proprium, vt & Λεόντιος, & Λεοντίων.

Λεοντόπτυς, t.2, c.598, d.

Λεοντόχρα, Heſychio λεῖος λεῶς, Petra læuis. Suidas habet λεοντοχρέα, expoſitū itidem λεία πέτρα: hócq; exēplum affert, δύνανται δέ τινὲς καὶ πυκνὸς λεοντοχρέας ὀνομάζειν πετρώδεις ὄντας καὶ θαλάττης εἰς τὴν χέρρονησον, ᾗ τοῦτο ἡμῖν ἔδοξε πολεμίοις.

Λεοντῶδες, t.2, c.598, g

Λεώς, Turba, &c. ibid. d. Λεώς, proprium, ib.

Λεώς, pro παντελῶς, &c. t.2, c.599, a

Λεωφοίδου λεπίστερος καὶ Θυμαίνδος: prouerbialiter de ſummè macris. fertur enim Leotrophides fuiſſe admodum gracilis & macilentus. Suid.

Λεωφόρος, t.2, c.598, e & 543, f. ob.

¶ Λῆ, Heſych. θέλε, Vult. contract. ex λάει, vt δίζῃ ex δἰζάεαι.

Ληβόλα, Heſychio λεβόλα: forſan pro λαβόλα, ex λαβ. Exponit etiā paſſ. ἄξη λεπαδίδωσι: qui & λεβίσμος. Affert ET Λεβόλια pro δημόσια κοπρία, Forica, Publicum ſterquilinium.

Λήϊω, Suidæ idem quod λαμβάνω, Capio, Prehendo, Accipio. actiuū, cum accuſatiuo conſtrui dicit, paſſiuum, cum genitiuo. Sed parum vſitatum eſt hoc thema niſi in futuris & temporibus inde formatis.

Ληιάτη, eidem τὸ ὑφ' ἡμῶν λειπόμενον, quod teſtamento relinquitur: ET Ληιατήριος, magiſtratus quidam apud Rom. ET Ἐληιάτευσε pro ἐπίτηδες. Ex Latino Legatum.

Λήϊγε, t.2, c.690, g

Λήδανον, in Λῆδον. Λῆδιον & Λήδιον, in Λῆδος.

Λήδιν, Heſychio κοπῆν, καὶ μοχθῆσαι: afferenti itidem Λήδησας pro κακωθείς, κοπιάσας, Labore fractus, Defeſſus.

Λῆδον, ου, τό, Ledum ſeu Ladum: ciſti genus eſt, ſimili quo ciſtus modo naſcens, ſed foliis longioribus & nigrioribus, quæ verno tēpore quiddāpingue attrahūt. Ex eo fit quod DICITVR Λήδανον. capras enim aiunt matutinis paſtibus ladum rodere, deinde nebula ſole diſcuſſa, madentibus rore villis pinguem illum ſuccum abſtergere, quòd viſcoſus ſit & villis facilè adhæreſcat. hùncque poſtmodum depecti, colari & in offas cogi. Alii tradunt, quum pingue huius plantæ inſideat, attractis funiculis herbam eam conuolui, atque ita offas fieri. Auctor Dioſcor. lib.1, cap.129: & Plinius lib.12, cap. 17. Sed Plin. herbam vocat & ladam & ledam: ſuccum deterſum, & ladanum & ledanum. Sunt (inquit in loco iam citato) qui herbam in Cypro ex qua ladanum fiat, ledam appellent. etenim illi ledanum vocant. Et lib. 26, cap. 8, Lada appellatur herba ex qua ladanum fit in Cypro barbis caprarum adhæreſcens. Herodot. λήδανον vocat τὸ λαδανον: lib.3, cap. 128, τὸ δὲ λήδανον, τὸ λίβανον καλέουσι λάδανον, ἐν δυσὶ μοῦνοισι γινόμενον, ἀνωδιζομένῃ ὑπὸ τῶν αἰγῶν τῶν ἔνερθε ἐν τῇσι πέτῃσι ἐνεούσῃσι ὑγιαίνουσι, οἷον γάλακτος ἀπὸ τῶν οὐλῶν.

Λῆδος, ους, τό, Veſtis è panno raro aut detrito: Philemon ἀπαλὸς πεδίνων ſeu χαμαιδίων παλαιός. Dores (inquit Didymus) τὸ λῆδος dicunt λᾶδος, vt Alcman, λᾶδος εἱμάτια καλεῖ. INDE Λῆδιον ET Λήδιος, SIVE Λήδιον, itidem πεδιὰς ἁπαλός. Suidas λήδιον eſſe dicit ἁπαλὸς ἱμάτιον ἠκιστον, ἥκιστον, veſtem vilē qualis a ſtate ferri ſolet. (tunc enim leues rariſque ac magis detritas induunt veſtes) vt apud Ariſtophanem Auib. χοὐ χλαῖναν πωλεῖν ἥδη, καὶ λήδιόν τι πείσεσθαι. Ad præcedens λήδιον quod attinet, Philemon & Didymus ipſum παρεξύνουσι, Euſtath. verò παραξαίνει, itémque Heſych. & Suidas. Sed addit Euſtath. ſcribeda hæc eſſe per n cum ι adſcripto ſeu ſubſcripto, vtpote deriuata ἀπὸ τοῦ λῆνος. Apud Heſychium ſanè ἐξαλαυδίας REPERIO Λήδιον, ἁπαλὸς ἱμάτιον: (vt & apud Athenæum libro 13, καινὸν λήδιον) ET Λῃδιώδης, πεδιωδης: pro λήδιον & λῃδιώδης.

Λήζομαι, ex Epigr. affertur pro λῃζόμαι poſitum. Sed pro eo ſcribendū potius ληΐζομαι per ι cum ϊ ſubſcripto.

Λῃθαῖος, t.1, c.696, c.	Λῃϊάω, t.2, c.693, b
Λῃθαργία, t.1, c.695, f.	Λῃθαργίζω, t.2, c.696, b
Λῃθαργικὸς, ib.a.	Λῃθαργος, t.2, c.695, e. & 696, b
Λῃδιώδης, t.1, c.696, d	
Λῃδιῶν, ibid.	Apud Heſychium Λῃδόν, expoſitū λύμης: ſed ſuſpectum.
Λήϊη, t.2, c.695, b.	Λῃϊκὸς, t.2, c.696, d
Λῃμμάτιον, Heſ. λαθαργὸς.	Λήϊος, t.2, c 696, d.
Λῃσμοσύνη, ib.f	Λῃϊτὴς, ib.d.
Λήϊτο, t.2, c.692, h	Λῃϊάδης, t.2, c.653, a

Λῃϊστικὸς, Heſychio ἡ πανοῦργος τῶν ἀνδρῶν γυναικῶν ἐρᾶν, quæ facit vt viri mulieres ament. λέγει τὴν ληΐζουσαν τοὺς ἄνδρας.

Λῃΐας, t.2, c.652, h

Λῃΐδης, Λῃΐδης, & Λῃΐδιος, vide in Λήϊον.

Λῃϊδεμὸν, Λῃΐδιον, vide ſuprà in Λῆδος.

Λῃΐδης, t.2, c.653, c. Λῃϊδιάδης, in Λῆδος.

Λῃΐζω, & Λῃΐζομαι, t.2, c.653, e

Λῃΐη, t.2, c.652, g. Λῃΐμος, in ſequ. Λήϊον.

Λήϊον, Ionica dialyſi pro λῆϊον ſeu λᾶϊον, quod eſt Seges: ſeu, vt Heſ. vult, σπόριμος καρπὸς, Triticea frux, Triticeæ fruges. Ariſtoph. ſchol. λήϊον ὑμᾶς vocari ſcribit τὸν σφετέρων ἐκγόνων ὑπὸ τυράννων. Ex Ariſtot. verò Hiſt. an. l.9, λήϊον τὸ σίτου pro Herba tritici. Poetæ frequentius vruntur pro Aruo ſegetibus cōſito, ſeu Campo ſegetum. quod eſt σπαρέον χωρίον. Hom. Il. β, Ὡς δ' ὅτ' ἂν κίνυσιν ζέφυρος μάλα λῆϊον ἐλθών. Sic Heſiod. Aſp. Ἦλθον βαθὺ λήϊον, ἔνθα μάλιστα Λίχμαὶ ὀξείαων καρπίζονται πυκνὰ Βοιωτῶν χθονί. Pro hoc apud Theocritū REPERIO Λᾶϊον: Idyll.10, τὸ μέσον κατέκαμε τὸ λᾶϊον. Et mox. Δάμαπερ πολύκαρπα, πολύστάχυ τῶν τὸ λᾶϊον Βυσσῶν τ' ἔπη ἐ καρπιμον ὄλλι μάλιστα. Ibidemq; VERB. Λαιστμαῖν pro λῃϊστμαῖν, Segetes demetere: initio Idyllii, Οὐδ' ἅμα λαιστμαῖς τὸ πάσιον. vbi & ſchol. λᾶϊον ſiue λήϊον eſſe dicit χωρίον σπαρτόν. Porrò ex ſuperiore λᾶϊον COMPOS. Λᾰϊβότης, & Λᾰϊβοτὴρ, Qui ſegetem depaſcit: quorum poſtremum Suid. eſſe dicit epitheton aratri. Inde FORM. Λᾰϊβότειρα, ſiue Λᾰϊβοτίη Ionicè, Quæ ſegetes depaſcitur & arua vaſtat. vt & Heſych. Λᾰϊβοτήρας exponit τοὺς τὸ λᾶϊον πεδίον βοσκομένους. Vtitur verò hoc vocabulo Hom. dicēs σοῦ Λᾰϊβοτείρων. Idem Heſych. affert ET Λᾰϊμος pro δίψος, deriuatum hinc etiam ipſum, vt videtur. [Apud Suid. & Λήϊον, ἁπαλὸς καλόδιον, in manuſcr. etiam cod.

Λῃΐς, t.2, c.653, a. Λῃϊδιὼν, Heſychio σφετεριζόμενος.

Λῃϊσμαλία, eidem Heſych. αἰχμαλωσίας, ἁλαπαγάς.

Λῃϊστὴρ, t.2, c.653, g. Λῃϊστὴς, ib.

Λῃϊστήριον, Heſychio eſt πτύον ἐφ' οὗ τὸ τῦρ φέρεται.

Λῃϊστὴς, t.2, c.653, g

Λῃϊστοπλαγγίς, dicti fuerunt Tyrrheni, & prædones eſſent & primi tubas inuenerint. Heſych.

Λῃϊτὸν, t.2, c 653, g

Λῃτὼ, Heſych. λῆρια: (quæ & λήτειρα) necnon λητὼ.

Ληϊαί, eidem ἡμιμανίαι, φρατίαι, λαφυσσυγγλαι.
Ληΐης, t.2, c.653, d. Ληϊαρχαι, t.2, c.700, a.
Ληΐτης, t.2, c.699, g. Hesych. λήϊτα etiã κτήματα.
Ληΐτης, t.2, c.699, g. Ληϊτυρίαι, ib.h
Ληϊτυρός, ibid.

Ληκάω, ῶ, Sono, Crepitum seu Strepitum cieo. vnde volunt esse aorist.2 ἔλακον, & præteritum medium λέλακα, de quibus suprà in Λακάω. ‖ Hesych. Λακεῖ exp. non solùm κροτεῖ, βοᾷ: (affereus item λακεῖσαι pro παταξαι, ὑλακτῆσαι) sed etiam φοβεῖ, Terret, crepitu videlicet aut strepitu. Affert idem ET Λακεῖν pro φοβεῖν ὠδὴν ἐγχειδίαν: at passiuum λακεῖσθαι exponit etiam φοβηθῆναι. Quomodo accipiendum quod Suidas ex Aristoph. affert, μᾶλλον δ' ὅταν ὑπό τινος λακώμεθα πλὴν τῆς ὄλλυ. quod & ipse exponit κινώμεθα, subagitemur. COMPOS. Ἐπιλακῶ, significat Crepitũ seu strepitum excitare ad, Applaudere. vt apud Homer. Odyss. Φ, vbi de saltantium choro loquitur, κοῦροι δ' ὑπαὶ πάλλοντο ἄλλοι Ἐπειοὶ κατ' ἀϊῶτα πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει: Eustathio etiam & Hesych. exponentibus ὑπερόπλων, ὑπερόπλων τῶν ποδῶν.

Ληκτεία τῆσος, Lycophroni ἡ διαπέλαγος καὶ ἀφεσίεσις, Suis terminis finita & circumscripta. Eust.
Ληκτὶς quoque Hesychio καταληκτὶς, Suis finibus in quos desinit, terminatus: cui opposit. ἀληκτος, Infinitus, Indesinens.
Ληκυθίς, t.2, c.677, d.
Ληκυθίω, t.2, c.670, d. & 377, b, ob.c
Ληκύθιον, t.2, c.677, b. Ληκυθομὰς, ib.
Ληκυθοπώλης, ib.c. Ληκυθοπωλὶς, t.2. c.676, d
Ληκύθος, t.2, c.675, g

Λῆμα, ατος, τὸ, idem quod θράσημα, Præsens animus, Virilis fortisque animus, Acer animus & præsens: seu Animi præsentia, Animi fortitudo. Synesius in Epist. ad fratrem, πῶς ἔδει τὸ ἡμέτερον λῆμα τοῦ πρὸ ἐκείνου χαιρεῶν. Sic Iosephus, δεῖ λήματος οὐδὲν τῆς μεγάλων φιλεῖ δίχα πονδύνου καταφρονεῖσθαι. vt Virgilius dixit, Nunc animis opus Æneа, nunc pectore firmo. Ita apud Aristoph. λῆμα ἔχω, Sum præsenti animo. & apud Herodot. in Polymn. ὑπὸ λήματός τε καὶ αἰθρηΐης ἐστρατεύετο. Sed non semper de præsente & forti animo dicitur, verùm etiã de timido, vt ex epithetis patet. Nam vt Ioseph. dicit ἡμιτάριον λῆμα: & Euripides in Iphig. Εἰ λῆμ' ὑφέντα: & Aristoph. Nub. λῆμα μὲ πάρεστι πρὸς οὐκ ἄπαλμον ἀλλ' ἔπιμον: & in Ranis, ἐγὼ παρίζω μανὸν αἰθρῆον τὸ λῆμα: ita idem in eadem Ran. fabula, βαίλφον εἰς τὸν Ἡρακλεοξανθίαν, Εἰ δείλιός ἐσμεν καὶ κατὰ σὸν τὸ λῆμ' ἔχων: & Euripides, Κακὸν τὸ λῆμα κοὐκ ἀνδρεῖον τὸ σόν. Idem Eurip. λῆμα & λῆμα πηδημάτων vsurpat etiam pro animo irato seu ira. vt in Medea, Δεινὰ τυράννων λήματα. vt qui χαλεπὸς ἐγὼ μεταβάλλομαι Et sub finem Orestis, Μενέλαε, σοῦ σε λῆμ' ἔχων πηδήματα. Ex Herodoto verò, λήματος πλέως pro Solertiæ plenus. Videtur deriuatum θέλω τὸ θέλω quod est Νέλω, Volo. vnde & ab Hesychio λῆμα exponitur non solùm φρόνημα, αἴθρια, τόλμα, sed etiam βουλὴ, βούλευμα, δέλημα, ἀξίωμα, Voluntas, Consilũ, Decretũ seu propositum animi: qui itidẽ λημάτων ὀφθρῶν affert pro Λημναίων πυρῶν. Itémque DIMIN. Λημάτια, idem exp. non solùm φρονήματα, sed etiam βουλεύματα: & cum eo Suidas. At pro λῆμα quod idem Hesych. esse dicit κέρδος, δῶρον, Lucrum, Donum, duplici μ scribendum λῆμμα. Sed vt ad superius λῆμα redeam quo significatur Animi præsentia, Animi confidentia seu præfidentia, Animus præsens, Fortis & confidentia plenus animus: deriuatũ inde ADIECTIVVM Ληματίας significans idem quod suprà λῆμα ἔχων, λήματος πλέως, præfidenti & præsenti animo præditus: Hesychio & Suidæ itidem φρονηματίας, μεγαλόφρων θρασύδειλος. Et VERB. Λημαπάω, ῶ, idem quod λημάτιας εἰμὶ, seu λῆμα ἔχω, Præsenti animo sum. vt & Suidas apud Aristoph Ran. λημαπᾶς καὶ αἰθρῆος εἶ exponit μεγαλοφρονεῖς, Magno & virili animo es. Item aliud VERBVM ACT. Λημαπάω, ῶ, significans λῆμα ποιέω, Animum addo, Animo præsenti & confidenti munio. vnde præteritum pass. λελημάπημαι, quod Hes. exponit λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον.

Λημαλέος, in Λήμη. Λημαπᾶς, Λημαπάω, Λημάπιον, Λημάτιον, in præced. λῆμα Λημάω, in sequ. Λήμη.

Λήμη, ης, ἡ, idem quod suprà γλαῖμα seu γλαίμη, Gramia, Lippientes oculi: seu Sordes oculorum: quum lacrymæ & pituita concrescit, ac veluti glutinat palpebras: Hesychio λῆμαι ἰχὼρ ἐν ὀφθαλμοῖς συνεκφερὴς, ὁ τοὺς καθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πυκνοῖ ἐπὶ πλεῖστον, ὁ ἀφίστησι τὰ ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίας. Vnde ADIECT. Λημαλέος, Gramiosus, Lippus: qui & λαίμων ac γλαίμων. Luc. initio sui Lexiph. ἀφθονίαισι πυόεσσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μαλλὸν λημαλέους ἢ μυδῶντας διηρὸν βλέπων. Inde & VERBVM Λημάω, ῶ, Lippio, Gramiosos oculos habeo, Gramias seu glamas oculorum patior. Luc. λημᾶς δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κώμου καὶ οὐκ ἀφῶν τὸ ὦπα. Idem in Dial. Sim. & Pol. χέρσιτα λημῶντες καὶ κραιπῶντα. At Aristophanes Nub. καὶ γὰρ καθορᾶς αὐτὰ, εἰ μὴ λημᾶς κολακωνίτας, nisi cucurbitis lippis. hoc est, λήμας ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχεις μεγίστας ὡς κολακωνίτας. Et in Pluto, Εἰ κρονικῆς γνώμης λημῶντες καὶ φρένας ἄμφω, vterque Saturninis animis lippientes, hoc est Vterque animis excæcati & stulti, vt qui olim sub Saturno viuebant. Metaph. & per iocum Pericles apud Aristot. Rhet. lib.3, Athenienses iussit τὴν Λῆμναν ἀφεῖλεν, τῷ τῆ Πειραιῶς λήμην, seu, vt Plut. in Apophth. habet, ὡς τὸν λημῶντα τῆ Πειραιῶς. Apud Athen. verò l. 8, Demades dicit Ægimani esse λημῶν τῆ Πειραιῶς.

Λῆμμα, t.2, c.556, d. & c.650, d. ob.
Λημνάσιον, t.2, c.557, b
Λημνίσκος, ου, ὁ, Lemniscus: fasciola coloria dependens è coronis, autore Festo. vt & Seruius apud Virgilium Æn. 5, scribit poetam his verbis, Puniceis ibant euincti tempora vittis, significare lemniscatas coronas quæ sunt de frondibus & discoloribus fasciis. Et Plinius libro 16, cap. 3, de Crasso diuite, Primus argento auróque folia imitatus, ludis suis coronas dedit: accesserúntque & lemniſci, quos adiici, ipsarum coronarũ honos erat propter Hetruscas, quibus iungi nisi aurei non debebant. Ita & Plutarch. in Sylla, θύσαντος, δάφνης στεφάνῳ τὸν ἐχθρὸν ἀλωὸς ἀφῆ καὶ λημνίσκων δύο καπεπημένων. Hesych. innuit Syracusanum esse vocabulum: eos enim λημνίσκους vocare τὰς στενὰς ταινίας, Strictas fascias, Angustas tænias. ‖ Apud medicos λημνίσκος à fasciolæ similitudine dicitur linamentum oblongum quod vulneri inditur: ex genere τῶν ἐμπάστων, seu πατῶν, vt Paulus vocat, πλαστῶν, vt Apsyrtus, πλασμάτων, vt Herodotus. Heraclides apud Galenum τῶν κατὰ τόπους libro 3, μακρὸν πῶν appellat. Et ita Celsus quoque lib.7, cap.18, Linus (inquit): implicitum in longitudinem linamentum (λημνίσκον Græci vocant) in aceto tinctum demittere. Sunt qui ex Catone turundam, ex Columella pannos interpretentur: malo ego ex Celso, Linamentum oblõgum, seu Linamentum in longitudinem implicitum. Aetius lib.14, cap.7, de abscessibus sedis, διὸ δεῖ συμφέρει λημνίσκον πυκνότατα, καὶ ἐμβάπτοντα τῷ πεφαρμάκῳ, ὀπτᾶν εἰς τὸν ἕδρον. Et Paul. Ægin. lib.6, c.24, μηκίστου δὲ ὄντος τοῦ λημνίσκου, καὶ πολλῶν διαιρέσεων, δέοντος πολλοὺς λημνίσκους δι' αὐτῶν εἰσαγομένους. Vide & t.2, c.978, b.

Λῆμνος, ου, ἡ, Lemnus: insula Thraciæ finitima, sacra Vulcano. Eius incolæ, DICVNTVR Λήμνιοι, Lemnii. Sed Λήμνιος adiectiuè quoq; vsurpatur, vt & Lemnius, pro Qui Lemniorum est, seu Qualis Lemniorum est. velut apud Aristoph. Λήμνιαι ἄμπελοι. Fœminæ eius insulæ dicuntur Λήμνιαι, Lemniæ, NECNON Λημνιάδες, Lemniades. Hisce Venus ob sui neglectum dicitur immisisse fœtorem, ita vt mariti ipsas auersarentur, & cum Thracicis fœminis consuescerẽt. quamobrem zelotypia tactæ, & maritos & Thressas occidére. Ex quo facinore Λήμνιον κακὸν dicitur τὸ μέγα κακὸν, magnum & audax malum, teste Suida. quod & ex Plutarcho patet, dicente in Erotico, τὸ γενόμενον τὸ λημνιον ὡς ἀληθῶς. Sic Λημνία χεὶρ dicitur pro ὠμὴ καὶ θρασεῖα, ab eodem Lemniarum facinore. Necnon Λημνία δίκη pro κακῇ, autore Suida. Eodem modo Λήμνιον βλέπων, seu Λήμνιον κακὸν βλέπων, pro Truculentum & vindictæ auidum vultum præferens. At Λήμνιον πῦρ proueribialiter dici tradũt, quoniam in Lemno sit ἀείφλεκτος τις πυρὸς χαλκοῦ. Ab eadem insula est locale ADVERBIVM Λημνόθι, Ex Lemno. Suidas.

¶ Apud Heſychium legitur & λήμνων expoſitum νήσων, Inſularum: ac ſi λῆμνος non proprium tantùm ſit, ſed appellatiuum etiam, de quauis inſula dici ſolens.

Λλῶ, Heſ. dici ſcribit pro λίαν, Valdé. per ſyncopē pro λίλω. Λλωαί, Λλωαια, Λπαιός. Λλωαῖος, Λλωάτης, Λλωαιών, Λλωαί, Λλωΐων, Λλώις, Λλωεάτης, vide in ſequ. λλωός.

Λλωός, οῦ, ὁ, Lacus torcularii preli, nimirum ὅπου πιέζεται. Vbi vuæ prelo exprimuntur. Macedon. Epigr. lib. 2, Αὐτὰρ ἐμοὶ κρητὴρ μὲν ἔοι δίπας, ἀμφὶ δὲ λλωός. Itidem Pollux λλωὸν dici ſcribit id cui ἐμπατοῦσαι αἱ πατοῦναι, In quo calcantur vuæ, Torcular calcatorium. Idem Poll. lib. 7, cap. 5, & lib. 10, cap. 24, de panificis & coqui vaſis, tradit à Menandro in Δημιουργῷ, λλωὸν vocari πλὴν κάρδοπος ſeu πλὴν μαζίδος, πλὴν μάκτρας, quæ & σκάφη nominatur. hoc eſt alueū in quo farina ſubigitur. Rurſum idem Poll. lib. 10, cap. 31, συνωνυμοῦσι σκάφη eſſe ſcribit σορόν, πύελον, κιβώτιον, λλωόν. Nam Eraſtum & Cerycum in epiſtola quadam ad Platonem ſcribere, λλωὸν αὐτῶν τὸν σκαφοφάγον λίθον: & mox de eadem re ſubiungere, Καίτοι πόθεν λλωοὺς ποιοῦμεν ἀνῳόμενοι; Itidem Heſychio λλωοὶ ſunt σοροί, πύελοι. Idem Heſych. λλωοὺς eſſe dicit etiam τοὺς ἁρματίων δίφρους τοὺς καλλίστους. vt & Ælius Dionyſ. apud Euſtath. pag. 1307, χρώμενος, (inquit) vocatur τὸ κοῖλον τοῦ ἁρματίου δίφρου εἰς ὃ τοὺς μαίσσοντας οἱ ἱππόται ἀπορίπτουσι. hoc ipſum verò & λλωὸν quidā dixere. Quin & mali nautici conceptaculum appellauere λλωόν. Athen. lib. 11, τὸ ἐσωθεν κατωτάτω, πίθους καλοῦσι, ἢ ἐμπίπτει εἰς τὸν λλωόν. Pro quo λλωὸς apud Poll. LEGITVR Λπὰς, libro 1, cap. 9. Ita enim ibi, τὸ μὲν ὑποδοχεῖον τὸν ἰσὸν, λλωὸς· τὸ δὲ ἁρμοζόμενον αὐτῷ, πίθους. ſed rectius apud Athen. λλωός. Idem & ἰσθμὸν dicitur τοῦ τὸ ὑποδοχεῖον τὸν ἰσὸν. Porrò vt redeam ad ſuperius λλωὸς, quod eſt Lacus torcularii preli, compoſitum INDE Ληνοβάτης, ου, ὁ, ſignificans Calcator, Qui vuas πὶ λλωῷ ἐμπατεῖ: alias Vinitor. INDIDEM Λλωαὶ Arcadibus dictæ βάκχαι, Bacchæ, Mulieres bacchantes: vt alii volunt, Torcularium nymphæ, in Epigramm. ET Λπὰς, Bacchus: ὁ Διόνυσος, teſte Heſych. proculdubio quoniam torcularibus & vini expreſſioni præeſt. Vnde & Virgilius Georg. 2, Huc pater ò Lenæe, tuis hæc omnia plena Muneribus. Itémque idem poeta Lenæos latices, Lenæum honorem (vt & Lenæa dona Statius) dicit pro Bacchicum, vinum intelligens. Prædicatur enim Bacchus conſitor vuæ, Racemifer, Lætitiæ dator. Orpheus ſanè in λυσιν λλωικὸν ὕμνῳ eum canit φυτόκαρπε, πανσθενὲς Διόνυσε, Χαρμα βροτοῖς φιλάλυπον, εὔφρονα πᾶσιν. Sic autem inchoat eum hymnum, Κλῦθι μάκαρ Διὸς υἱὸ Διθυραμβοβάκχε δίματορ: Διθυραμβοβάκχε ibi appellans quem mox λλωαῖον, quòd τῆς λλωῆς præſit. Feſtū quod in honorem τοῦ Λλωαίου agitatur, τὸ ἱερὸν Διονύσου, VOCATVR Λλώαιον, Lenæum, teſte Etymologo. vt & ſcholiaſt. Ariſtoph. λήναιον eſſe ſcribit ὁ ἀγὼν ἱερὸν τοῦ Διονύσου, ſic dictum ὅτι τὸ πρῶτον ὁ πύτων τοῦ τότε λλωὸν πεποίηται: quæ ſacra ab Ariſtophane vocari τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια alibi itidem ſcribens τὰ λήναια Athenis fuiſſe ἑορτὴν εἰς Διόνυσον, in qua ad ſuam vſq; ætatem poetas ſolitos certare carminibus ad riſum cōpoſitis. Et rurſum τὸν τῶν Διονυσίων ἀγῶνα bis quotannis peragi ſolitū: primum, verno tempore in vrbe, quo tempore tributa Athenas ferebantur: ſecundum ἀγῶνα celebratum fuiſſe in agris, dictum ὅτι λλωάῳ, quo tempore nulli erant peregrini, extremo menſe autumni, quem hyems inſequebatur. Ita igitur Ariſtoph. in Acharn. εἶτ' λλωάῳ τ' ἀγῶν', (ſub. ὄζει) Κοὐπω ξένοις πάρεσιν. Et apud Demoſth. in Midiam, ὅτε λλωάῳ πομπή. At τῶν λλωαίων vocabulo vtitur Athen. lib. 4, non procul ab initio, dicens, λήναια καὶ χύτροις ἑορτὴν: λήναια appellans feſtum Lenæorum, ſeu τὸν ὅτε λήναιον ἀγῶνα: qui ET Λλωαῖος ἀγὼν dicitur à Poſidippo apud eundē Athen. lib. 10, epigrammate in Phylomachū, ὁὐ γὰρ ἀγώνων Τῶν τότε λλωαϊκῶν ἦλθ' ὕστατος καλλίστους: ita enim reponendū videtur pro λλωαϊκὸν. Idem ἀγὼν dicitur ET Σκαλικήσιος, à ſchol. Ariſtoph. Is enim quum τὰ λήναια eſſe dixiſſet τὰ ὃ ἀγροῖς ἦσαν τῆς Διονύσου, ſcribit inde dici τὸν ὅτε λήναιον ἀγῶνα qui πλάστας τοῦ Διονύσου. Dicitur ET Λλωατὴς pro λλωϊκὸς, ab Ariſtoph. in Equit. ἔφυσεν χρηστὸν λλωατὴν ὁ παπᾶς ἀ-

πὸ χαίρων, κἀγοῦ σφιγξὰς φαιδρὸς λόμπιν ἐξεσώσω, Plauſum Lenæicum. eo enim qui vicciſſet poeta ſuis carminibus, excipi ſolebat, & lætus ſereno vultu diſcedere ex certamine. Porrò mēſis in quo hæc λήναια agitabantur, DICEBATVR Λλωαών, à feſto illo τῶν λληναίων quod in honorem Bacchi Lenæi à torcularibus cognominati celebrabatur. Heſych. ſcribit conicere Plutarchum τὸν λλωαιῶνα μῆνα eſſe eum qui βουκάτιος dicitur, vtpote qui ſit ψυχρός: quoſdam verò τὸν ἑρμαῖον, qui poſt τὸ βουκάτιον eſt. Athenienſes enim τὴν τῶν λλωαίων ἑορτὴν ὠνόμαζον τοῦτῳ ἄγοντες. Meminit eius Heſiod. in Erg. Ibi enim quum iuſſiſſet ἥρως ἔπι μίσσου ἰόντος πιτύδεα καλιαὶς, quoniam οὐκ αἰεὶ ἥρες ἐωῦσι: præcipit ſimul ἀλδιάασθαι μῆνα τὸν λλωαιῶνα, vtpote in quo ſint καὶ ἤματα, βουδόρα πάντα, & πηλὸς αὖτ' ὀλίγη γαῖα· Πλειάων δυσομενάων βορέαο διηνεκέϊ πλαγξῃσι. Vbi ſcholiaſtes vult λλωαιῶνα eſſe hybernum menſem, Ægyptiis dictum χοιάκ, Romanis Ianuarium: lexicum meum vetus λλωαιῶνα, ſiue τοξοφόρον, Februarium. Sed nec huic nec illi aſſentiendum puto, verùm potius ſcholiaſti Ariſtophanis, qui ſcribit τὰ λλωάια agitari ſolita ὀπὸ μετοπώρου, autumnali tempore, poſtquam αἱ ἐπῶραι collectæ erant. Et rurſum, ὅτι λλωαίῳ ἀγῶνα in agris celebratum fuiſſe quo tempore peregrini Athenis non erant, quoniam χειμὼν τὸ λοιπὸν ἦν. vt clarum hinc ſit, fuiſſe menſem autumnalē, & quidem eum qui in hyemem inclinaret, octobrem videlicet aut nouembrem. præſertim quum idem ille Heſiodi ſcholiaſtes τὸν λλωαιῶνα ſic dictum velit vel quoniam τὰ πλεῖστα οἴνων συλλεγόμενα κατ' αὐτὸν ἐγίνετο, (quæ in octobrem plerūque incidit) vel quoniam ἐν τῷ τῶν λληναίων αἴτιον Διονύσῳ ἑορτὴν τὴν λεγομένην ἀμβροσίαν ἐπέλαυε, quæ Romanis Brumalia dicitur, à Baccho qui nominatur βρισεύς. Hæc ille. Vbi etiam nota eum τὰ λλωάια eadem eſſe velle quæ Latinis Brumalia dicuntur, hoc eſt ſacra quæ circa brumam agitantur, id eſt ſolſtitium hybernum. brumam enim id tempus propriè appellant. vt & Cicero indicat, apud Aratum canens, Titan brumali reflectens tempore curſum. Sed hac de re ἐπὶ χω. Præterea à λλωὶς DERIV. Λλωὶς, idem ſignificās quod λλωή, Baccha. Suidas enim λλωΐδα eſſe dicit τὴν βάκχην, bacchā: ἀπὸ τῶν λλωῶν. itidémque Etymol. Heſych. affert & VERBVM λλωΐδιεσι pro βακχεύουσι, Bacchantur. ¶ Λλωὶς Suid. allegoricè in Sacris literis vocari ait τὴν ἐκκλησίαν: & λλωδάτας, τοὺς ἱερεῖς. Sic ἀμπελὼν & ἀμπελουργὸς pro iiſdem.

Λλῶς, ῶος, τὸ, Lana. Æſchyl. in Eumenid. pag. 172, ἐλαίας θ' ὑφηλῶν πτόνων κλάδον Λλῶσι μαλλοῦ σεμνὸν ἱκτηρίως ἱστημένον Ἀργῆ πέπλῳ. Solebant enim ſupplices præferre ramum oleaginum candidæ lanæ villo coronatum. Heſych. duplici accentu hoc vocabulum ſcriptū habet. nam & properoxytonos affert λλώεα pro ἔριον, & periſpomenos λητῆ pro ἐρίῳ.

Λπξιαρχεῖον, τ. 2, c. 692, a
Λπξιαρχικὸν γεαμματεῖον, τ. 2, c. 691, g
Λπξιαρχεῖ, ibid. Λπξιπύρτης, τ. 3, c. 634, d
Λπξοπύρτης, ibid. e
Λῆξις, Ceſſatio, &c. τ. 2, c. 691, c. Λῆξις, Sortitio, &c. ibid.
Λῆον, Etymol. per ſynæreſin dici ſcribit pro λῶον, quod eſt σπορίον χωρίον, Ager frugibus conſitus. Heſych. λῆον exp. ὕδωρ καὶ ὄχλον.

¶ Λπτέος, Captendus, Capeſſendus, Suſcipiendus. Xen. ἔργον λπτέον. Significat etiam Sumendus.

Λπτὴς, τ. 2, c. 557, c. Λπτὸς, ib. d
Λπτὸς, ib. Λπτέος, τ. 2, c. 702, d
Λπτέος, ib. b. Λπτεμα, ib. c
Λπτρος, ibid.
Λπτοπαιδή, Heſychio λπαιδή, Delirum.
Λῦρος, de verbis dictum, &c. τ. 2, c. 700, g. Λῦρος, de reb., &c. c. 701, c. Oxytonon λπρὸν Heſych. exp. τὸ φθαρτὸν τῶν γυναικείων χιτώνων κεχυσωμένον.

¶ Λπρὸς, τ. 2, c. 702, a. Λῦς, τ. 1, c. 1096, a

Λπρὸν, Heſychio ῥυπρόμενος: pro quo ſuprà λῦρον ἰών. proculdubio igitur adſcribendum ſeu ſubſcribendum ei ι.

Λῦσις, eidem βούλησις, αἵρεσις, Voluntas, Propoſitum: verbale, vt exiſtimo, verbi λῶ, quod eſt θέλω, vnde & λῆμα deriuari poſſe dixi.

Λιβίς, t.2,c.709,b.
Λιβοζελαίω, ib.b.
Λιβογλυφὶς, ib.b.
Λιβόδιτρον, ib.c.
Λιβοδίφιμος, ib.
Λιβοδόμος, ib.
Λιβοειδὴς, t.2,c.706,d.
Λιβοκαρδίος, ib.
Λιβοκλαπα, ib.
Λιβοκοπία, ib.f.
Λιβολιθὶς, ib.g.
Λιβολιθῶ, ib.
Λιβολογέω, ib.
Λιβολόγος, ib.g.
Λιβοξέσιος, t.2,c.706,h.
Λιβοτεὶς, t.2,c.707,a.
Λίβος, Lapis, &c. t.2,c.705,d.
Λιβοσος, t.2,c.707,b.
Λιβοτομία, ib.d.
Λιβοτόμος, ib.
Λιβοτροχὶσκ, ib.c.
Λιβουλικὸν, ib.
Λιβουργικὸ, ib.
Λιβοφορέω, t.2,c.707,c.
Λιβοφόρος, t.2,c.708,f.
Λιβωδία, ib.
Λιβώδης, t.2,c.709,c
Λιβόβλαπτος, t.2,c.706,a
Λιβόβλος, ib.a
Λιβογλύφος, ib.
Λιβοδίφρης, ib.
Λιβοδίκτιον, ib.
Λιβοειδὴς, t.3,c.391,d.ob.
Λιβόλαϊος, ib.
Λιβοφάλος, ib.c
Λιβοκλαπὶς, ib.
Λιβούπης, ib.
Λιβόλυτος, ib.
Λιβολύω, ib.
Λιβοξεσίου ἱμάτιον, t.2,c.707,a
Λιβόομαι, t.2,c.709,b
Λιβόρμος, ib.
Λίβος, Discus, &c. ib.h
Λιβόσπορμον, ib.
Λιβοτρώτης, ib.c
Λιβοτομία, ib.
Λιβοτόμος, ib.
Λιβυκὸν, t.2,c.708,a
Λιβυρνικὸν, ib.c
Λιβυρνὶς, ib.b
Λίβυς, t.2,c.709,b
Λιβύδης, ib.
Λιβυστὶς, ib.c

Λικπάζειν, Hefychio σκιρτᾶν, Saltare: ſeu Laſciuius ſaltare.

Λικλίων, eidem eſt ἀγγεῖον ὀστράκινον, Vas teſtaceum.

Λίκνιξ, vt vult ſcholiaſtes Ariſtophanis, dicitur ἡ ἐλαχίστη βοὴ τῆ ὄρνιθος, minima & exiliſſima auis vox. Vide Στριβιλίκνιξ.

Λικμάζειν, Hefychio σφίγγειν, Continere, Comprehẽdere.

Λικμᾶν, Λικμητὴρ, Λικμητήριον, Λικμητρὶς, Λικμητὶς, Λικμίζω, vide in ſequ. Λικμὸς.

Λικμὸς, οῦ, ὁ, Ventilabrum, ſeu Vannus. vnde dat. λικμῷ, Heſych. πτύῳ. Inde deriuatum VERBVM Λικμᾶω, ῶ, Ventilo, Vanno, hoc eſt Ventilabro ſeu vanno purgo. Homerus Iliad. ι, Ὡς δ' ὅτ' ἀὴτμος ἄχνας φορέῃ ἱερὴς κατ' ἄλωας Ἀνδρῶν λικμώντων. id eſt τὰ ἄχυρα ἀπὸ τῦ σίτου διαχωρίζοντων. Meminit Suidas quoque huius verbi, ſcribens λικμίσουσι dici ὅτι φ' ἅλως, à themate λικμῶ, quod eſt πνέω, & τὸ σῖτο καθαίρω: at λιχμίσουσι per χ, eſſe λέξεως, à themate λιχμάω. Inde VERBALIA Λικμητὴς ET Λικμητὴρ, Ventilator, Vannator, Qui vanno ſeu ventilabro frumentum purgat. Hefychio ὁ ἀποχωρίζων τοὺς καρποὺς καὶ τὰ ἄχυρα: Suidæ ὁ τὸ πῦρ καθίζων. Sed Heſych. prius λικμητὴς exp. etiam διασκορπισμὸς, Diſſipatures, Diſſectores: metaph. ſumpta à vẽtilatoribus. A poſteriore λικμητὴρ DERIV. Λικμητήριον, ου, τὸ, Ventilabrum, Vannus, Id quo fruges purgari ſolent ab aceribus & paleis πτύον, Heſych. AT Λικμητρὶς, dicitur πτύχωσις ὑφ' ᾗ διηθοῦσι τὸν πτύχα, Qualis per quem fax percolatur. Heſ. affert & aliud hinc deriuatũ verbũ. NIMIRVM Λικμίζω, quod exp. ἀλοᾶν, Triturat: quũ potius, vt λικμᾶν, ſic Vannat, Ventilat. Apud Suid. verò & NOMEN Λικμαῖος legitur, cum hoc exẽplo, Δηοῦ λικμαίῳ. vocari autem Ceres λικμαία videtur, quoniam eius beneficio fruges acceptæ ferebantur, ipſáque dare credebatur quod ventilaretur ſeu vannaretur. QVIN ET Λικμοφόρος affertur pro Vannifer ſeu Vanniger: ſed pro eo ſcribitur etiam λικνοφόρος.

Λικνίτης, & Λικνοειδὴς, vide in ſequ.

Λίκνον, ου, τὸ, idem quod λικμός. vt enim λικμὸς exponitur πτύον, ita & hoc λίκνον: necnon & κόσκινον, Cribrum, vt λικμᾶν quoque volunt eſſe κοσκινεῖν. Suidas ſcribit τὸ λίκνον eſſe ὀστράκινον σκεῦος πλατὺ καὶ βαθὺ: quique hoc ferè, VOCARI Λικνοφόρον. Ita ſanè Athenæus lib. 5, in pompa Philadelphi, βάσεις πανδεκτὰς, καὶ αἱ τὰ λίκνα φέρουσαι. Et Demoſthenes in Æſchinem, ἔσχατος καὶ φορτικώτατος καὶ λικνοφόρος καὶ τὰ παιδία ὑπὸ τῆ χαιδίου συσκαλευόμενος. Sic & Virgilius Georg. 1 dicit, Arbuteæ crates & myſtica vannus Iacchi. Inde ET Λικνιστὴς, Vanno redimitus. Apud Heſychium λικνιστῆ pro λίκνῳ στεφανούμενος βοησάτω: verbo deducto ex λικνιστὴς, VT Λικνοφορέω ſit ex λικνοφόρος. quo verbo vtitur Polemon apud Athen. lib. 11, dicens, ὁ δὲ πῶν ἔσχατος, ὢν λικνοφορεῖ καὶ πάνυ γέρων. Præterea inde COMPOS. Λικνιτὴς, Vanno ſimilis: Suidæ ὁ φορτικὸς, Sordidus. Denuatum item ET Λικνίτης, quod eſt Bacchi epitheton, ἀπὸ τῦ λίκνου ὃν εἶς τὰ παιδία καθαίρουσι, inquit Heſych. qui λίκνον exponit etiam κανοῦν, Caniſtrum.

Λικνοφόρος, Λικνοφορέω, Λικνοφόρος, vide in præced. Λίκνον.

Λικρὶς, Obliquè, In obliquum, ſeu Ex obliquo: Suidæ οὐ πλαγίως, Heſychio οὐκ πλαγίως. Hom. Iliad. ξ, κάδμεν δ' ὦκα μάλ' αὖτε Λικρὶς οἴξας. Et rurſum Odyſſ. τ, ὁ δ' ἀμφιφαμένῳ ἔλασεν διὰ χεῖρα μέσσην ὑπὲρ, πλὴν δὲ λίκριν ἔμπεσε ἐγχος, Λικρὶς οἴξας.

Λικρὸν, Heſych. τὸ ἴζος τῆ ἐλαφείου κέρατος, Cerui noti cornuum rami. qui ſuprà λίκρι.

Λιλαίομαι, apud poetas idem quod γλίχομαι in proſa, Cupio, Appeto, Deſidero. Ac vt γλίχομαι conſtruitur interdum cum genitiuo, interdum cum infinitiuo: ita & hoc. Cum infinitiuo, pro Cupio: Hom. Iliad. ξ, ὡς καὶ ὁ φιλέτατον λιλαίεται καμμονίῃσιν. Od. υ, μάλα δ' οὐκ λιλαίομαι ἐπιδημῆσαι. Odyſſ. ο, σοὶ δ' οὔτ' ἄνυ λιλαίομαι ἔμπεδον. Cum genitiuo, pro Appero, Deſidero. Homerus Iliad. γ, λίσσεο λιλαίεσθαι πολέμοιο. Odyſſ. μ, λιλαιόμενοι βίοτοιο. Odyſſ. ν, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀάρου λιλαίεται. Et Odyſſ. α, Μνῆ ἐπὶ νῶϊ κατίμεναι λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο. Heſychio λιλαίεται eſt non tantùm ἐπιθυμεῖ, ὀρέγεται, ſed etiam σπεύδει, Feſtinare, Properare.

Λιλαῖ, idem affert pro φλυᾶ, ἐπιθυμεῖ, Inuidet, Appetit.

Λιμαγχέω, t.1,c.57,h

Λιμαγχειάω, & Λιμαγχείω, t.1,c.59,a.

Λιμαγχειωμένος, ibid. Λιμαγχελ, t.1,c.47,b.ob.

Λιμαίνω, t.2,c.711,a

Λιμακώδης, ex Hippocr. pro Herbidus, βοτανώδης: necnon Humidus. Suprà rectius per η diphthongum.

Λιμαλέος, Heſ. ῥωσὶν, τενῆν, Rugoſum, Tenue ſeu Macrum.

Λιμᾶν, idem λιχνεύειν, ἀπατᾶν, Catillonem, Inſtatiabilem.

Λιμβὸς, Suidæ & Etymol. ὁ σκοτεινὸς, Tenebroſus, Obſcurus. Etymologus rurſum alludens ad rationem nominis λιβρίου, eſſe dicit τὸν λίαν ὑγρὸν, epitheton neſtis. Sed addit, per ſyncopen etiam dictum videri poſſe pro λιβὸν εἶναι, ἀπὸ τῦ λίβα δηλ. ὑγροῦ τῆς νυκτός. quod magis probo. vt μ interitum poſtea fuerit ad efficiendum ſonum plenioremque, ſicut in κίμινος & ſimilibus.

Λιμβαλίχας, t.2,c.701,g. Λιμβαλχία, ib.h.

Λιμβόνηχος, ibid. Λιμβονὸς, ib.

Λιμβρίζω, t.2,c.703,d. Λιμβρὸς, ibid.

Λιμβῶτις, ibid. Λιμβοφορμὶς, ib.a

Λιμβοφυλακία, ibid. Λιμβοφύλαξ, ib.

Λιμὰω, t.2,c.701,f.

Λιμάρης, Etymologus ex Pindaro affert. idémque, vt & lex. meum vetus, per ſyncopen dictum vult, vel pro λιμοβόρος, à nom. λιμὸς, vel pro λαμπρὸς, ex nom. λαμπὸς.

Λιμαρὸς, t.2,c.703,f. & 711,h

Λίμβιος, Heſychio ὑγρὸς, Lubrici.

Λίμνα, Doricè pro λίμνη. Sophocles ita vocat τὸν Ἑλλήσποντον, mare, vt & Hom. interdum. At λιμνὰ, ex Theoc. Pharmac. affertur pro λιμνάια, Paluſtris: perperam. Ibi enim ſcriptum λιμνᾶτις, Doricè pro λιμνῆτις, verſu ſic: τὸ μὲν μέλαν ὠκ χρὼς αἷμα Ἐμφίς, ὡς λιμνᾶτις ἔπνω ἀ βάλανος πίπτουσα.

Λιμναζω, t.2,c.704,c. Λίμναι, propr. t.1,c.703,h

Λιμναία, pro λίμνη, t.2,c.704,d. Λιμναῖος, ib.a.c

Λιμναὶς, άδος, ἡ, Lacuſtris, Paluſtris. λιμναὶς. Theoc. Idyl. Οὐ μὰν οὐδ' αὖτ' αἰπὺ τὰς λιμναίδας, Σύμαιθ. hoc eſt τὰς αἰγαγρομόρφους ὑφ' ὕδατος λίμνας.

Λιμνᾶτις, Doricè pro λιμνῆτις. Vide in Λίμνα.

Λίμνη, t.1,c.703,f. Λίμνη, propr. ib.h

Λιμνῆτις, t.2,c.704,a. Λιμνῖτις, ib.d

Λιμνιθαλασσία, ib.a. Λιμνομαχία, ib.

Λιμνόομαι, ib.f Λιμνοτρια, ib.b

Λιμνοτρὸς, ib. Λιμνοφυὴς, ib.a. Λιμνοχαρὴς, ib.b

Λιμοζελὲς, propr. ib. Λιμοκάδης, ib.d

Λιμοδωρεὶς, t.2,c.710,e. Λιμοδωρεῖσθαι, ib.f

Λιμοκτόνιξ, ib. Λιμοκτονία, ib.g. Λιμοκτονία, ib.

Λιμοκτόνος, ib.f. Λιμὸς, ib.a. & t.3,c.1,f.c.ob.

Λιμοφορδός,t.2,c.710,h. Λιμοφόρος,ib.
Λιμόφωρος,t.2,c.711,a
Λιμπαίνω,Linquo:deriu.à λείπω.vnde ἀπολιμπάνω,&c.
Λιμφθίνω, Hesychio est ἀπατᾶν,Decipere,Fallere:forsan à nom.Λιμφὸς,quod ab eodem exponitur συκοφάντης,μηνυτὴς ἄδικα πράττων,Sycophanta, Delator rerum contra leges admissarum:item & φενδωλὸς,Parcus.
Λιμωδίης,t.2,c.711,h. Λιμώττω,t.2,c.711,a
Λιπαχειρουμένη,t.2,c.714,b. Λίναια,ib.e
Λιπᾶρος,ib. Λιπάρεια,ib.f
Λίπινος μίτος,Lineum stamen:apud Suid.
Λίπεος,t.2,c.714,e. Λιπερνὴς,ib.e
Λιπερνοῦσα,ib.b
Λιπὸς, Hesychio ὁ κεφαλὸς ἰχθύς, mugil piscis. forsan quoniam è filis piscatorum escam furatur.nam & Plin.libro 32,cap.2, Scit(inquit)& mugil esse in esca hamum,insidiasque non ignorat:auiditas tamen tanta est vt cauda verberando excutiat cibos.
Λιπὼ,v.l.Intermitto.quod potius ἐλιπὼν.
Λιπίτης,t.2,c.714,f. Λιποδίκαιος,t.2,c.713,c
Λιπόδιτης,ib. Λιποθρὴς,ib.
Λιποζωστὶς,ib.
Λιποθυμέω,t.1,c.1633,d. & t.2,c.713,c
Λιποκάλαμος,t.2,c.713,d. Λιποκάρηνος,ib.e
Λιπόκλωστος,ib. Λιπόκρανος,ib.
Λίνον,Linum,&c.t.2,c.712,c. Λίνον,Rete,&c.ib.e
Λιποπάλαιστος,t.2,c.714,b. Λιποπάλακτος,t.2,c.713,f
Λιποπάλιξ,ib. Λιποπάλος,ib.
Λιποπλωμας,ib.g. Λιποπόρος,ib.
Λιποπλάζω,t.2,c.714,d
Λιποπλάω, & Λιποπλάομαι,ibid.c
Λιπόπλους,ib. Λιπορραφὶς,t.3,c.1684,a.
Λιπόρραφος,ib. Λῖπος,propr.t.2,c.711,g
Λιποσπονδεῖν,t.2,c.713,g. Λιποστόμιον,ib.h
Λιποτακτέω,ib. Λιποτακτία,t.2,c.714,a
Λιποτακτῶδαι,ib. Λιποτίμως,ib.
Λιποτρεὲς,ib.c. Λιποχίτων,ib.b
Λιποχλαινος,ib. Λιπόω,ib.e Λίπωνες,ibid.
Λίξ, Hes.πλάγιος,Obliquus:& λίξος πλατὺς,Lapis latus.
Λιολιθρίς,idem exp.παπλὴ ὀλίθρου.
Λιοπίτερον,eidem est λίξος λεῖος,Lapis læuis.pro quo suprà λιωπίτερα.
Λίπα,Suid.per apocopē dictum vult pro λιπαρὸν, Pingue. Sic λίπ' ἐλαίῳ pro λιπαρῷ ἐλαίῳ. vt apud Hesiod.Erg.ᾧ λίπ' ἐλαίῳ Χριστοῦμεν. Vtuntur prosæ etiam scriptores hoc vocabulo λίπα pro λιπαρῶς ἔλαιον. Thucyd.λίπα γὰρ ἀλείφεσθαι ὅπως μὴ ἀδήλως ἕξει. Ælianus,ὀστέα δὲ περίοικα κινδυνεύοντα,λίπα ἀλείφεται. Itémque Theophr.Hist.pl. lib.9,λίπα ἀλειφάμενος.
Λιπαίνω,& Λιπαίνομαι,t.2,c.715,f.
Λιπαθὴς,ib.
Λιπαραὶ,genus medicamenti,&c.t.2,c.716,d
Λιπαρὰ θαλάσσια, Aristoph.vocat Lagenam seu phialam vini Thasii,λιπαρὸν vocabulo vtens, ὅτι τὸ οἶνον, ἄμπυκας autem, ἅτε τὸ σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τὸ οἶνον, quod ἄμπυξ dicatur τὸ σκεπάζον. Ita schol. Vide ἄμπυξ suprà, c.389,g.
Λιπαρὲς,t.2,c.705,a. Λιπαρίσκος,t.2,c.704,h
Λιπαρὴς,ib.f. Λιπαρὲς,ib.h
Λιπαρὲς,Ionicè pro eodem,ib.
Λιπαροχώρης,Pinguem terram habens,Qui pingui solo est.
Λιπαρύζωσος,t.1,c.1411,d. & t.2,c.716,g
Λιπαροκρήδιμος,t.2,c.716,g. Λιπαρόμματος,t.2,c.717,a
Λιπαροπόταμος,t.2,c.716,h. Λιπαρὸς,t.2,c.715,g
Λιπαρότης,t.2,c.717,c Λιπαρὼς,t.2,c.704,h. & 717,a
Λιπαρῶψ, t.2,c.1394,b. Λίπας,t.2,c.714,h
Λίπασμα,t.2,c.715,g. Λιπασμὸς,ib.
Λιπαυγὴς,t.1,c.602,d
Λιπαυρῶν, Hesychio ἄνευρε ὀπταλέοιπε.
Λιπαύω,t.2,c.715,c. & 780,c.ob.
Λιπαφὴς,Hesychio ὁ ἐκ πλουσίου πένης,seu ὁ ἐξ ἀγροῦ εἰς πόλιν πεφυγὼς, Qui ex diuite factus est pauper, Qui ex agro in vrbē confugit. vt sit ὁ λιπὼν τὰ ἔρια, Qui plantas destituit. Suidas HABET Λιπαφὴς,exponens πτωχὸς, Mendica, Paupera: ἅτε τὸ λείπεσθαι ἐρίων, quod est φυτῶν. Idémque ET Λιπαφιῶντας affert pro πτωχεύοντας, Pauperes. In veteri meo Lexico scriptum λιπαφρίτης. Sic enim ibi, Λιπαφρίτης,& fœm.genere Λιπαφρίτις,significat τὸν ἀδύνατον καὶ πτωχὸν, Egenum,Mendicum.vt,Οὐχάρμοι πενίη πατρώιος, οὐδ' ἀπὸ πάππου Εἰμὶ λιπαφρίτης. deriuatū ἅτε τὸ λείπεσθαι ἐρίων,quod est φυτῶν. nam ἔριος dicitur τὸ φυτόν. Aristoxenus λιπαφρίτας dicit τοὺς ἁλιεῖς ἢ τοὺς ἁλιεῖς, piscatores & eos qui in mari victum quærunt. vtpote qui cura arborū neglecta τὸ ὕδωρ θηρῶσι. Idem est apud Etymol.
Λιπανδρέω,Maritum deserens,Adultera: ex schol.Euripid. in Orestam.
Λιπήμερος, Qui statum diē deseruit, Qui statuto die præsto non fuit.Ionicum est.
Λιπήνης,t.2,c.715,f
Λιπόβιοι,Qui vitam deseruerunt, Vita defuncti.πεφροὶ,Hēl.
Λιποβλέφαρος κύκλος,Orbis cui palpebræ desunt:Nonn.pro eo qui oculo est destitutus.
Λιπόγυως, Artubus destitutus:& specialius Destitutus pedibus,Mancus.in Epigr.
Λιποχρώμων,idē ac λειποχρώμων suprà.quod vide. Hesychio exponit non solùm ἀποχρησταῖς & ἀπιβιβλαπαῖς τοῖς ὑδρωπικοῖς illos qui sunt χρώσιμα τῆς ἁλικίας,sed etiam ὁ πένης τῇ ἡλικίᾳ.
Λιπόδερμος, idem itidē ac λεπιδέρμης, Apella. hoc est Quę pellicula glandem tegens destituit.
Λιποδρανούσης, Viribus in agendo defectas:alii,Animi defectione laborantes: de mulieribus.
Λιποζυγὸς,Qui societatis iugum deseruit. vt Hesych.quoque λιποζύγιον exp.μοιχαλίσιον.
Λιπομήτωρ,ορος, Qui matrem reliquit.in Epigr.
Λιπόνεως,Qui nauem destituit, Nauis desertor.
Λιπόνους,t.3,c.215,c
Λιπόριπος,Pelle destitutus, & quidem ea quæ dura sit. Nicander in Alexipharm.λιπόριπον σαῦρον vocat πλὴν σαλαμάνδρας,vtpote quæ οὔπω δέρμα ἔχει οὔπω λεπίδα: nisi forte propterea quoniam λίπος ἀφιεται ἀπὸ τῶ δέρματος. nam γλίσχρος est & λιπώδης.
Λίπος,t.2,c.714,g. Λιποσαρκὴς,t.3,c.743,c
Λιπόσαρκος, ib.
Λιποσκότιος, Qui vmbrosas reliquit tenebras, Clarus: ex Nonno.
Λιποστράτων φύλων,ex Epigr.
Λιποστρατία, ας, ἡ, ET Λιποστράτιον,ου,τὸ, Militiæ desertio:τὸ μὴ θέλειν στρατεύεσθαι,schol.Thucyd.Prius apud Hesych. legitur, posterius apud Tucyd.& Philonem. Suprà per ι diphthongum.
Λιποτάκτης, Qui ordinem suum deserit: Suidæ ὁ τὴν τάξιν αὐτῶ καταλιπὼν,φυγὴς:afferenti & particip. VERBI Λιποτακτῶν,nimirum λιποτακτοῦντας,itidem pro τὴν τάξιν αὐτῶν καταλιπόντας,φυγόντας.
Λιποτάξια,t.3,c.1258,d. Λιποτάξιον,ib.
Λιποτελὴς,ές,Depilis,Quem pili destituerunt. Epigr.
Λιποφεγγὴς,ές,ὁ καὶ ἡ,Quem lumen deficit,Cæcus.
Λιποφθόγγος, Quem vox destituit,Mutus.
Λιποψυχέω,t.4,c.755,h. Λιποψυχία,t.4,c.756,a
Λιπόων κεκρύφαλος, Reticulum nitidum & splendidum instar pinguium. Ionicè pro λιπῶν, à λιπόω, in Epigr.vbi itidem λιπόωντα πλόκαμα, Pinguentia.
Λίπω, Hesychio est ὀπτῶμαι, Cupio, Desidero, Appeto. vt & apud Nicandrum in Theriacis,v.116, Ἡ ὅτι δὴ λίπηται μετ' ὀφρύσι νεμέσις, scholiastes exponit ὀπτῶμένου χρὴ τοῦμοῦ,id est βουλῆς.
Λιπτυείης,Ionicè pro λιπτυείης.Hippocr.De iudic.φιλεῖν ἐς λιπτυείῳ ἀθελήσαντας.
Λιπώδης,t.2,c.715,c
Λίριστες, ET Λιριὸς,vide in sequ.Λίριον.
Λίριον, ου, τὸ, pro λείριον dicitur, Lilium, seu Lilium regium, βασιλικὸν κρίνον, vt suprà docui. Ab Hesychio exponitur non solùm κρίνον, Lilium, sed etiam ἄνθος, Flos: vt suprà & λείριον. INDE Λίριος, Liliaceus, Lilinus,E lilio confectus.vt λίριον ἔλαιον, τὸ ἀπὸ τῶ λιρίου,teste Galeno: qui etiam addit,quosdā sine ι scribere λίριον pro λείριον.hoc autem vocari non tantùm κρίνον, sed etiam σώσιον, & αἰθῖον. quorum postremum mendosum est: nec satis tutum reponere vel αἰθῆον vel αἰθέον, vt quidam volunt.

Λίρος, t.2, c.701, f. Hesychius non solùm oxytonos habet λιρὸς, expositum αἰσχρωπὸς, αἰσχρὸς, θρασὺς, Inverecundus, Impudens, Audax: sed etiam properispomenos Λῖρος. nam in Λιρεσίοντα annotat, τὸ λῖρος, quod significat τὸ αἰσχρὸν, scribi διὰ τοῦ ῖ. vt apud Callimachum, λῖρος ἐγώ. deriuatum autem esse ἀπὸ τοῦ λίαν. nam ἀμαυρὰς παρὰ τὰς ὄψεις. INDE Λιρόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui oculis est impudentibus & audacibus. Apud Suidam. Suprà hæc per diphth. οι.

Λῖς, Leo: accus. habet λῖν, Leonem. vt apud Theocritum, Ὅς τιν λῖν ἐπέμενε. At λῖς, λιτὸς, dicitur Tenue & subtile linteum: λινοῦν siue λεπτὸν ὑφασμένον. Homerus Il. ψ, Ἐν κλισίῃσι δὲ ῥῆγος ἐϋξόου ἐστόρεσσε καὶ λῖτα πτύσσας, Et Odysseæ α, Αὐτὰρ ἐπὶ ῥῆγος βῆναι ἐϋξόου ἐν δὲ λῖτα πτύσσας, Substrato linteo. Sic Iliad. ψ, Κρῆτα δ' ἀμβρόσιον πίτνε καὶ λῖτα πτύσσας, Circundato linteo. Sunt tamen qui λῖτα hic esse velint plurale, ex singul. λῖτον: inter quos Athenæus est. Is enim libro 1, in sermone ὑπὲρ πολίων στρωμάτων, scribit Homerum τὴν στρωμάτων τὰ μὲν καττύσσα esse dicere λῖτα, hoc est λευκὰ καὶ μὴ διεσαμμένα ἢ πτυκτὰ μέρη: τὰ δὲ ἑξαίρετα στρώματα appellare ῥήγια. Sed singularem accusatiuum esse λῖτα, patet vel ex datiuo λιτὶ, quem Eustathius putat μετὰ πτώσεως ex λιτὴ. Veruntamen & in Epigramm. pluraliter vsurpatum hoc λῖτα reperitur. vt apud Suidam, Λίνῳ λῖτα δύω πολυδαίδαλα: vbi & ipse pluraliter exponit καταπετάσματα. Sanè Etymologus negat assentiendum Ascaloniti, qui datiuum λιτὶ & accusatiuum λῖτα putet à λὶς deriuari. vt enim à κλαὶς μετὰ πτώσεως κλαὶ, κρίνα à κρίνη: ita hæc à λιτὴ & λιτὶν. Adhæc λὶς per apocopen vsurpatur à poetis pro λιστὴ, Læuis, Glabra. λεία. Hom. Odyss. μ, Πέτρη γὰρ λὶς ἔστι, θεὰ δ' ἐν χερσὶν ἐμῇσι. Sic & paulo antè, v. 64.

Λιτανεύειν, Ionicè pro ἐλίσσειν. Alii tamen deducere malùt à them. Λιτανεύομαι, quod sit Supplico, deriuatū ἀπὸ τοῦ λίτομαι, ex verbo λίτομαι.

Λιγαίειον, Ligo. Vtitur hac voce scholiastes Theocriti, in exponendo σκαπάνῃ. vt inde coniiciam fuisse linguæ vulgaris.

Λίσπος, Hesychio δίσπος. Λισπόπυγος, t.3, c.604, h

Λίσσος, ω, ὁ, Attritus seu detritus vsu. Aristophanes Ranis, — τραπεζοποιὸς ἐπὶ τῶν βασανίσεων λίσσον γλαῦκα. Vbi scholiastes exponit ὀκτετριμμένον καὶ λείαν, seu λίαν ὀκτετριμμένον καὶ ὁλοθρεγῆ: vnde λίσσους ἀγροικίους dici τοὺς πεπαιδευμένους, quos esse δυσθηράτους ὑπὸ παιζόντων. Itidem aliquos dici λίσσους τὰ ἤθεα: vnde λισσοπάτρους. Vtrunque epitheton Athenienſibus per risum à comicis tribuitur, vtpote nepotibus Thesei, qui fertur ὑπὸ τοῦ πάππου τοῦ ἑαυτοῦ, inquit Hesych.

Λισσάνιος, Laconibus ἀγαθὸς, Bonus: teste eodem H.

Λισσὰς, in Λισσὸς. Λίσσομαι, t.2, c.718, a

Λισσὸς, οῦ, ὁ, Lævis, Glaber: idem quod λεῖος, vnde forsitan & deriuatum est: alii dictum volunt quasi λίαν ἴσος, Admodum æquus & planus. Homerus Odysseæ ι, — ἀμφὶ δὲ κῦμα βίβρωχε ῥηγμῖνι, λισσὴ δ' αἰεὶ δρόμος ἐστήρικται, Petra lævis & glabra, ex crebro videlicet fluctuum incursu. Et Odysseæ γ, Ἔστι δέ τις λισσὴ πρὸ πόλιος ἔκτοθι πέτρη. Apollonius dixit etiam λισσὴ ὀθόνη λόφοιο ὑπαΐξαι, Argon. lib. 2. quod exponunt ὁμαλῆ, Planæ, Non asperæ. nisi malis à fluctibus attritæ, vt λισσὴ πέτρα dicitur. DICITVR Λισσὸς quoque pro λισσὴ, Glabra, Lævis, ex attritu videlicet. vt λισσὰδες πέτραι Eurip. pro λισσαί. Sic Apollonius Argon. libro 2, — τῶν δ' ὑπὸ πέτραι Λισσάδες ὑφρίζωνται ἀλίβροχοι ἀμφὶ δὲ τῶν Κῦμα κυλινδόμενον μακέλαι βρίμι. ‖ Hesychius & alias huic voci significationes tribuit. nec enim tantùm λισσὸς affert pro ἰσοχεῖ φαλακρούς, sed etiam λισσὸν pro αὔχμηρὸν, ἀπότομον, ὑψηλὸν, Aceliue seu arduum, Præruptum seu abruptum, Altum: necnon ἔλατον (quod potius λίζον) & ἄβατον.

Λίσσω, t.2, c.718, c. ‖ Λίσσεται & Λιάσεται, Hesychius exponit ἁρμᾶται, βούλεται. Idem H. affert λίσσεται pro ἰάσεται.

Λισφάτνη, Λισφάδιον, Λίσφιον, in sequ. Λίσφος.

Λίσφος, ου, τὸ, dicitur σκαφὶς siue πῖνον σιδηροῦν, Scaphula seu ventilabrum ferreum, qualibus vti solebant in complanando pauiendóque solo: vnde & ὁμάλισφος atque ὁλοσίσφυρος exponitur. Exponitur verò & ξυστὴρ, Radula. Eustathius quoque dicit esse πῖνον σιδηροῦν & ξύστρον, apud Homerum Odysseæ χ, vbi poeta canit, Λίσφοισι δὲ πάντα τετύκτο δίκτυα Ξάνθου. Pollux libro 6, cap. 13, & lib. 10, cap. 14, in censu vasorum seu instrumẽti culinarii, scribit Λίσφος SIVE Λίσφις antiquis dictum fuisse quod recentioribus πυανοστρόφιον: fortasse à forma superioris λίσφου. Hesychius quoque λίσφος dictum fuisse tradit quod sua ætate πυανοστρόφιον: addens, quosdã esse velle μάτρον τι μαθ' οὗ δεῖ τὸν πυανὸν ἀλφιτον δοκιμάσαι, mensuram quandam qua farinam in sartaginem infundunt. A superiore λίσφος sunt VERBA Λισφάτνω ET Λισφάδιον, significantia Complano, Pauio, Læue & æquabile reddo. Hesychius λισφάσσειν exponit non solùm ξύειν, sed etiam σκαπανᾶσθαι, vt & Suidas λισφαίνω affert pro σκάπτω, Fodio. Et inde & tertium VERBVM, Λισφίω, οῦ, significans itidem Pauio, Complano, Rado: vnde VERBALE Λισφωτὸς, Pauitus, Complanatus, Rasus: Hesychio ὁμαλὸς & λιθόστρωτος. Sed hoc posterius minus quadrat, hunc præsertim loco apud Nicandrũ inimo Theriacõ, vbi canit, Αἴ κε παρὲξ λισφωτὸν ἄλως δρέψωμεν. Ibi enim & scholiastes exponit ὁμαλὸν καὶ ἐξυσμένον: quoniam λίσφοι dicuntur ξυστῆρες. Vbi nota hoc λίσφου, pro λίσφα: si tamen ita scripsit. Apud Hesychium reperio ΕΤ Λισσεῖς, expositum οἱ λισφάδιοι, necnõ οἱ φέρεις τὰς ὑποσταμένας χύτρας ἐπὶ μέσης κεφαλῆς.

Λίσσει, Atticis dicuntur τὰ ἰσχία, παρὰ τὸ λίσσεσθαι καὶ παρακαλεῖν. Sed δύνανται καὶ λίσσοι εἶναι. Ita lexicum meum vet. & ex parte Etymologus, qui etiam addit, καὶ τὰ ὀπίσω. Apud Hesychium reperio & VERBVM Λισσωτεῦσαι, quod exponit ἐλαττῶσαι. acsi λίσσος significet etiam Minutus aut Exilis: indèque Λισσόω, Attenuo, Minuo.

Λίσσος, siue Λιγγὺς, pro γλίσχος siue γλιγρὸς dicitur. Suidas enim λίσσος affert pro φειδωλὸς, Parcus, Tenax: & Hesychius ADVERBIVM Λισσῶς pro φειδωλῶς, σκληρῶς, Parcè, Tenaciter. ‖ Λίσσα, eidem H. sunt τὰ στρώματα τῶν στρωμάτων.

Λιτὰ, aduerbialiter pro λιτῶς, in Epigrãm. At Λῖτα, vide in Λὶς.

Λιτὰζομαι, idem quod λιτανεύω, id est ἱκετεύω, seu θρασύνομαι, δύσομαι, Supplico, Precor. Hesych.

Λιτανεία, t.2, c.719, a. Λιτανεύω, ib.

Λιτὰρχαι, Hesych. οἱ ἱερεῖς, Sacerdotes, Sacrificos.

Λιταργέω, & Λιταργισμὸς, vide in sequ. Λίταργος.

Λίταργος, Suidæ ὁ ὠκὺς, Velox, Celer. VNDE Λιταργίζειν est Festinare, Celeri gradu proficisci. Aristophanes Pace. Εἶθ' ὅπως λιταργιεῖτε οἴκαδ' ἐς τὰ χρήματα. id est σπουδῇ καὶ θρασέως ἀπέρχεσθε, inquit scholiastes, deriuans ἀπὸ τοῦ λίαν ἀργοῦ. Ex hoc verbo fit VERBALE Λιταργισμὸς, οῦ, ὁ, Rapidus cursus aut fuga. Eiusdem Arist. schol. scribit λιταργισμοὺς vocata fuisse ἁλέσεις καὶ πηδήσεις, Saltus, seu Saltus lasciuos: qui itidem compositum λιπαργισμὸς exp. non solùm λιποψυχίαν, sed etiam λιπαρουργίαν: afferens & aliud etymon: nimirum λίτρα dici ἔλαιον, tanuam, & ἀργὸν, Celerè. inde λιπαργίζειν dici pro Celeri gradu à foribus se propere.

Λιτὴ, t.2, c.718, g. At Λίτη, in præced. Λίταργος.

Λιτὴρα θαλλοῦ, Hesychio τὸν ἱκέτην, Ramum supplicem.

Λιτήρες αὐχένα, itidem Supplex ceruix, apud Nonn.

Λιτοῖρες, Λιτοῖσμαι, vide in Λιτὸς. Λίτομαι, t.2, c.718, c.

Λίτρα, vide in Λὶς.

Λιτὸς, οῦ, ὁ, Hesychio ἁπλοῦς, ψιλὸς, ἁπλᾶς, Simplex, Nudus, Vilis: redditur & Tenuis, Exiguus. Dicitur de omnibus iis quib. nulla superflua cura adhibita est, Nõ elaborata exquisitè. Inculta. Epicurus in Epist. τὸ μὲν φυσικὸν πλοῦτον ἔστιν ὠφ λιτὰ χυλοὶ ἔστι παρασκευῆ δίαιτα τοῖς τοιούτοις ἀφθονώτατον. Vnde Cicero, Naturæ diuitias parabiles esse, & tenuissimo victu, id est, contemptissimis escis & potionibus, minorem voluptatem non percipi quàm rebus exquisitissimis ad epulandum. Sic Phœnylides iubet ξυνίζειν ζωὸς λιτὰ τραπέζης. Et Plutarchus in Symposiac. libro 7, vetat λιτὰ ἀφ' ἑστίαν παρακαθέζεσθαι πολυτελῶς καὶ ἀκολάστως. Necnon λιτὰ δῶρα dicuntur Munera exigua & non sumptuosa seu magnifica. vt & in Epigr. Λιτὰ τάφου λιτοῖς, pro Sepulcro vili nec

magnificè extructo. Quin & terra λιτὴ dicitur Quæ exculta & laborata non eſt, Incultа. vt apud Athen. libro 7, ex Alexandro, ὦ ἡλίε φαίνοιτ' ἂν μακαίρων νήσων λιτὴ χύσις ἐάσει χαίρειν. Subſtantiuè τὸ λιτὸν dicitur PRO ἡ Λιτότης, Vilitas, Tenuitas, Frugalitas, Simplicitas. vt τὸ λιτὸν τῆς διαίτης, & τὸ λιτὸν τῆς ἐσθῆτος, apud Plutarchum. Et apud Cic. epiſt. 26, lib. 7, Lex ſumptuaria, quæ videtur λιτότητα attuliſſe, ea mihi fraudi fuit. Dicitur λιτότης & figuræ genus qua res magna modeſtiæ cauſa extenuatur verbis. Compoſ. ΠΙΝΟ Λιτοβίος, Heſychio ἁπλῶς βαφείς, Tenuiter & frugaliter educ⁹, Vili & tenui aſſuetus victui. ΕΤ Λιτοδιαιτής, pro eodem. vnde τὸ λιτοδίαιτον & τὸ λιτὸν τῆς διαίτης dicitur Victus tenuis, ſeu Victus tenuitas & frugalitas.

Λιτουργοὶ δημόσιοι, affertur pro Miniſtri publici, qui potius λειτουργοὶ ſiue λητουργοί. Ita enim & Ammonius ex Didymi commentario in Iliad. 2, Λητουργῶν (inquit) per η̃, & Λιτουργῶν per ῑ̃, differunt. nam τὸ Λητουργῶν ſignificat τὸ δημόσιον τὰ περιττά: quia λῆτος dicitur τὸ δημόσιον, vt, λῆτον ἀμφιτιθέντα. At verò Λιτουργῶν, eſt κακῶς λέγειν, Maledicere. Heſych. verò λειτούργιον affert pro κακούργημα, Maleficum.

Λιτουργῶν, & Λιτούργιος, vide in præced. Λιτουργοί.

Λίτρα, ας, ἡ, Libra: menſuræ & ponderis nomẽ duodecim continentis vncias. Paſſim de pondere vſurpant: quãobrem vbi ambiguitas eſt, addũt vel μίτρᾳ vel σταθμᾷ. Galen. περὶ χυμῶν lib. 1, in compoſitione emplaſtri albi, σταθμὸς ἴσος μιᾶς λίτρας κηροῦ, σταμνίου φιτίνου ἡμίσους, ἴσου ἐλαίου μίτρας. Et Plaut. Laſerpitii libram pondo diluũt. Et ſic paſſim apud Scrib. Largum. Verùm id ſcire oportet, libram & vnciam menſuralem, atque adeò mẽſuram omnem, certam atque immobilem ſemper fuiſſe: ponderа autem rerum omnia ferè varia eſſe, pro eorum quæ expenduntur varietate. Attamen vt Plin. pro mina vetere libram, quæ tamen quatuor drachmis eſt minor: ita Græci contrà nonnunquam centum drachmis libram, non minam, exprimunt, vbi quatuor drachmæ redundant. Teſtatur id Galen. περὶ χυμῶν lib. 6 ſcribens, ποτὲ μὲν αὐτὴν τὴν λίτρᾳν, ὁ δραχμὰς ἑκατὸν ποτὲ δ', αὐτὴν τὴν μνᾶν. Et ſimiliter eiuſdem operis lib. 1. ὥςπερ ἡ αὐτὴ αἰτία λογίζεσθαι, μνᾶν μίαν διαφόρους εἶναι τὰς κατὰ δραχμὰς ἑκατὸν ὀγδοήκοντα καὶ, εἶναι τὰς ὀκτακοσίας ἐξ αἷς δυσὶ κεράτια τὰ ἐλαίου μιχθήσεται. Ad hũc verò locum Scribonii Largi, In libra denarii octoginta quatuor apud nos, quot drachmæ apud Græcos incurrunt: ad hunc inquam locum reſpõdetur, Scribonium pleraque medicamenta vertiſſe ex Græcis, qui libræ vocabulo vſi ſunt in ſuis compoſitionibus, diuidentes eam more Romano in duodecim vncias, vnciam verò in ſeptem drachmas, denarios intelligentes. ita vt more illorum Scribonius loquutus videatur. alioqui libra drachmarum eſt ſex & nonaginta. Hæc inter alia Gorr. ‖ Λίτρα eſt etiam numiſmatis genus, & id parui admodum pretii. Poll. enim lib. 9, tradit Siculis τὴ λίτρᾳ facere ὀβελὸν Αἰγινᾶν: vnde ἡμιλίτρια & δικαλίτρια dici pro τὰ ἥμισυ τοῦ ὀβελοῦ & δίς δίκα ὀβελοί. nec verò Dores ſolùm ita vſurpare, poetas in primis, ſed Atticos etiam comicos. Dores, vt Epicharm. ἄλλα δὲ λίτρας, αἱ δ' αὖ ἡμιλίτρια δ' ἐχόλβαι. Atticos, vt Diphil. in Siculo, μνᾶν δ' ἔχειν Εἰ μὴ κλίνους ἀξίους λίτρας δύο. Idem tradit idem Pollux lib. 4, cap. 24, afferens & ex Sophrone duo exempla, hæcque ſubiungẽs, Ariſtoteles (inquit) in Agrigentinorum republ. quum diciſſet, ἐζημιοῦτο πεντήκοντα λίτραις, ſubiicit, ἢ δ' λίτρα δύναται ὀβελὸν Αἰγινᾶν. In Himeræorum verò republ. ſcribit Sicilienſes δυὸ χαλκοῦς vocare ἡμιλίτρια: ſex autem ἡμιλίτρια: obolum, λίτρᾳ: Corinthium ſtaterem, δικαλίτρια, vt qui δίκα ἰσοῦσι δύνᾳ). Ritum verò λίτρᾳ ἐπιζημιοῦσθαι quidam in Epigr. dixiſſe fertur pro modico temporis. Nota τῆς λίτρας compẽdiaria hæc eſt, λ̄, & hæc, χ̄. COMPOS. Λιτροπώλης Heſychius dici ſcribit ὡς ἀρχεκακοδείας, ἀπὸ τῶν Σικελικοῦ νομίσματος, quod λίτρα vocatur. Itidem κολυδοπώλης.

Λιτρεῖς, Heſychio κύτη σκεπαστήρια, Loculus, Arca.

Λίτρον, Atticè pro νίτρον dicitur, Nitrum. VNDE Λιτρώδης, pro νιτρώδης, Nitroſus. vt apud Athen. l. 2, ὕδατα βαρύτερα καὶ λιτρωδέστερα.

Λιτροπώλης, in Λίτρα. Διτρώδης, in Λίτρον.

Λίτρᾳ, affertur pro Cupio. quod potius λίπτω dicitur.

Λιτυέρσης, Lityerſas: cantionis genus ſic dictum à Lityerſa Midæ filio ſpurio, qui fuiſſe perhibetur ὠφελιμώτατος. Fertur Celænas incoluiſſe, viatoreſque excepiſſe & coegiſſe ſecum λαλεῖν: deinde capita eorum amputaſſe, & truncum corporis in manipulos inuoluiſſe: ipſe tandẽ ab Hercule interfectus fuiſſe. Ita Suidas, qui etiam ſubiungit, εἰς ἡμᾶς τὸ Μίδου λεγόμενον ὕμνον ἐπ' ἀσπὶς συμπήγη. Poll. eſſe dicit σκαπανικὸν ᾠδὴν καὶ γεωργικὸν, cantionem foſſorum & agricolarum, & quidem Phrygiacorum.

Λιτῶς, Tenuiter: ſeu Simpliciter. ἁπλῶς, ἀφελῶς. à λιτὸς.

Λίτω, t. 2, c. 718, g

Λιφαιμεῖ, Heſychio λείπεται τοῦ αἵματος, ſiue αἱμορρόῃ, Sanguine deficitur. vnde particip. λιφαιμήσας. Suprà per ει.

Λιφοπωλῶν, idem affert pro ὁ σωδιτόφορα πάντα ἀφειδῶς ἀλφιτόμενος, In arboroſo loco amicè degentes.

Λιχαίζω, t. 2, c. 673, h. Λιχανὲς, ib. f

Λιχὰς, ib. g. Λίχας. propr. ib. h

Λιχμάζω, ib. b. Λιχμάομαι, ib.

Λιχμὰς, ib. d. Λιχμάω, ib. b. Λιχμύρης, ib. d

Λιχνεία, t. 2, c. 674, c. & t. 1, c. 1939, c. ob.

Λιχεδύμα, t. 2, c. 674, d. Λιχεδύω, ibid.

Λιχεδυμαί, ib. Λίχνον, τό, ſubſt. ibid. c

Λιχνος, ibid a

Λιχνοφιλαίγυπος, qui λίχνος quidem eſt, ſed φειδωλός. Heſychius ex Philolai Vrbibus.

Λίχνος, t. 2, c. 674, c. Λίχος, ib. g

Λιψ, t. 2, c. 659, a

Λιψύδριον, locus quidam ἄνυδρος, ex re ſic dictus.

Λιωγὸς, Heſychio κακοδίγος, qui ſuprà λωγός.

¶ Λόβαι, Heſych. αἱ χῖτες. Λόβια, in ſequ. Λοβός.

Λοβὸς, oſ. ὁ, ima auris pars & carnoſa, quam Gaza interpretatur fibram apud Ariſtotelem Hiſt. anim. lib. 2, cap. 11. Heſych. & Suid. ſcribunt λοβοὺς vocari τὰ ἄκρα πάντα, propriè verò ἀπὸ ὤτων τὰ κάτω. vnde λοβίαν facta ἀπόφασις dicti πλὴν ἀπὸ ὤτων πεπηρείας, & λοβὸν eum qui ſic mutilatus ſit. Homerus Il. ξ, Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἦεν ὑπήνεμα λοβοῖσιν Τειχλίοισι μορόεντα. quæ ἕρματα propterea dicuntur ἐλοβία. Suidas & idem Heſych. ſcribunt λοβοὺς ὑπὸ τῆς δυσπεψίας nominari etiam σημεῖόν τι ὑπὸ τῆς ἥπατος. hoc eſt, extremas hepatis partes quas extiſpices conſiderare ſolebant in viſcerum inſpectione. Sic λοβοὺς ἥπατος dicitur à Gregorio: & à Luciano in Lexiph. λοβὸς ὁ τοῦ χολίου. Præterea λοβὸς dicitur τὸ ἀγγεῖον τὸ περιβρύου, τὸ κυάμου, & ſimilium ſeminum. hoc eſt, Siliqua ſeu folliculus quo ſemen veluti vaginà clauditur. Frequẽs in hac ſignificatione apud Theophraſtum, apud quem hinc ἐλοβία & ἐλοβοπερματα & πολύλοβα nominantur. Denique λοβοὶ & φασίολοι ſiue φάσηλοι dicuntur quos antiqui, Hippocrates & Diocles, δολιχοὺς appellarunt, Dolichi ſeu Phaſeli, inquit Galenus De facult. aliment. libro 1, cap. 28. Vbi etiam hæc ſubiungit. Theophraſtus (inquit) λοβοὺς nominat τὰ περιέχοντα τὸ σπέρμα πᾶν ἑκάστου σπερμίου, vt ſunt φακὸς, ὄροβος, πίσος, κύαμος, θέρμος. quemadmodum enim frumentacea ſemina ſpicis continentur, ita hæc λοβοῖς, ſiliquis ſeu folliculis. Et τοὺς δολιχοὺς etiam ipſos οἱ λοβοὶ περιέχουσι: quam ob rem arbitror fructum totum ab huius temporis hominibus appellari λοβοὺς, vt ἀσάχυας ὅλους τοὺς σιτηροὺς καρπούς. Item Aetius libro 1, in ſerie τῶν Δ, Qui nunc (inquit) ab omnibus nominantur λοβοὶ, ab antiquis vocabantur δολιχοὶ & φασίολοι. præ cæteris verò λοβοὶ appellantur, quoniam τοῦτον μόνον τὸν τοῖς ἔχουσιν ἀμφίσημα λοβοὺς, ὅλος ὁ καρπὸς ἐσθίεται ὡς ὀπώρα τις. plerunque enim & fructus & folliculus ipſius vnà cocti comeduntur, non item alia legumina. INDE Λοβώδης, ους, ὁ ἡ, Siliquæ ſeu folliculo ſimilis, Siliquaceus. ET Λοβίον, ου. τὸ, pro ipſo primitiuo λοβὸς. hoc eſt gibba hepatis pars, quam fibram nonnulli vocitant. Heſychio τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος.

Λογάδες, Oculi, &c. t. 2, c. 651, e. Λογάδην. ib. f

Λογαειζω, t. 2, c. 643, f. Λογαειμονὸς, ib.

Λογαειμος, ib. Λογαιον, ib. e

Λογὰς. Delectus, &c. t. 2 c. 651, c. Λογάω, t. 2, c. 643, h

Λογάζει, Heſych ἐκκόπτει. διαπείρει, Pigratur, Tempus teritis afferens itidem λογάσαι pro ἐκδιαπεῖσαι & σχολῆσαι,

Prolongare tempus.

Λογγασίας, eidem Heſ. ſunt ἐξῆς τὰ προμνήσια δίκαι τῆς τέκν. Idem λογχαπίλιν innuit eſſe τὰς καὶ ἐπὶ τοῦ ὕφασμα. Infrà λογχάν.

Λογγάνειν, eidem eſt βάπτειν, Tingere, Mergere.

Λόγγη, eidem eſt πάφος, Sepulcrum, Buſtum.

Λογγᾶν, ῶνος, ὁ, idem quod λογχασία, ſiue λογχασία. Vocantur λογγᾶνες, οἱ ὅτι τῶν λιθίνων τρητὰ λίθοι, οἷς πρυτάνεων τὸ ἐξαρτῶσιν ἐξ αὐτῶν τὰ χρήματα τῆς τέλεως, inquit Etymologus & lex. meũ vetus: ſed addit ille, hoſce λογγᾶνας dictos fuiſſe etiã λογγάσια. Sũt igitur lapides in portu pertuſi, in eũ finem vt per eorum foramina traiectis funibus puppis religari queat. quem vſum hodie annuli in portubus præbent.

Λογεῖον, t.2,c.643,b.
Λογεὺς, t.2,c.643,b.
Λογέα ἔδος, t.2,c.618,g.
Λογεύς, ib.b
Λογίζομαι, Rationem ineo, &c. t.2,c.644,a. Consîdero, &c. ib.d.
Λογικαὶ ἰατρεῖαι, t.2,c.618,g
Λογικὸς, Sermocinans, &c. t.2,c.640,h. quens, &c.c 641,a.
Λογικῶς, ibid.f.
Λόγιμος, ib.
Λόγιος, Celebris, &c. ibid.b.
Λογιστὴς, t.2,c.643,b.
Λογισμὸς, Supputatio, &c. t.2,c.645,a. ſilium, &c. ibid.d
Λογιστέον, Ratiocinandum, Conſiderandum, Cogitandum.
Λογιστικὸν, t.2,c.646,d.
Λογιστὸς, ib.g.
Λογοχαρίσιον, t.2,c.616,h.
Λογοχαριστικὴ, ib.
Λογοδαίδαλος, t.2,c.627,a.
Λογοδαιδαλία, ib.
Λογοδιδάσκαλος, ib.c.
Λογοδοσία, ib.c.
Λογοθέτης, ib.d.
Λογοθέτου σήματα, ib.
Λογοθετῶν, ib.g.
Λογοθέσιον, ib.g.
Λογοκαχία, ib.
Λογομυθία, t.2,c.618,a.
Λογοπόιημα, ib.f.
Λογοπλία, ib.d.
Λογοφορεῖται, de rabula, t.2,c.618,f. da, ibid.
Λόγος, Dictum, &c. t.2,c.621,a. oppon. τῷ ἔργῳ, ibid.c.
Λόγος pro rumore, &c. c.623,b. &c. ibid.e.
Λόγος, Liber, &c. ibid.h.
Λόγος, Ratio, &c. c.624,d. & t.1,c. 1903,h. ob.
Λόγοι, Rationes, &c. c.625,a.
Λόγος, Portio, &c. c.626,b.
Λόγος, Mens, &c. ibid.d
Λογοτικὸς, apud philoſophos dicitur τὸ ἐξ ἀμφοτέρων συνῆχθαι, vt, Si viuit Plato, ſpirat Plato: at primum eſt, ergo & ſecundum. Ita Suidas, apud quem vide plura. Dialectici id vocant ſyllogiſmum hypotheticum.
Λογυάριον, Heſychio ὕαλος, Vitrum. At λογυάριον.
Λογχᾶς, vide in ſequ. Λόγχη.
Λογχὰς, ex Etymologo affertur pro Albugo oculi, Albũ in oculo. Sed ſimul annotatur, ſcribi etiam λοχὰς. Heſychius ſanè λοχὰς ait quibuſdam eſſe dicit τὰ λευκὰ τῆς ὀφθαλμῶν, quibuſdam τοὺς κατόπτας, quibuſdã τὰς ὄψεις, quibuſdam etiam τὰ λευκὰς ψήφους.
Λόγχη, ης, ἡ, Ionum idiomate dicitur λῆξις, μοῖρα, Sors, Portio: ἀφ' οὗ τὸ λαγχάνειν, teſte Etymologo & Heſychio. Cuius ſignificationis hoc ille exemplum affert ex Ione, ὁκόσ' ἦν τῶν λόγχας λόγχας ποιῶν. Huc pertinet λόγχη quod Heſ. exp. ἀπολαύσεις, Fruitiones. Alioqui λόγχη ſignificat etiam Lancea, vt Feſtus etiam teſtatur, Lãcea, inquiẽs, à Græco dicta, quam illi λόγχην vocant. Apud Ariſtot. De poet. λόγχαι σοφοῦ γεγράμμεναι. Xenoph. De re equeſtri, τὸν λόγχαν αἴρει. Chion in epiſt. οἱ Θρᾷκες, ὅτε ἐς ἐφικτὸν ἐλθοῖεν ἀκοντίσαι τοῖς λογχαῖς ἔκαστος. In Epigr. Venabulũ quoque λόγχη appellatur. Pollux λόγχην eſſe dicit τὸ ἐσχάτου σιδήρου τῆς δόρατος, quod & ἀκμὴν, ὀξύτητα, Cuſpis, Mucro. vnde πολυλόγχης dicti quorum haſtilia latis cuſpidibus præfixa ſunt. Ita ſanè Xenophon Hell. 7, πανταχόθεν λόγχας καὶ μαχαίρας ἔχοντες. Et Ariſtoph. Holcadibus, Λόγχαι σ' ἀκαυλίζουσι καὶ ξυστὰ καὶ μάχαι. At quum Lyſimachus dicit ſe τὴν λόγχην ἀπώλεσεν τὸν αἰχμὸν τοῦ ἐγχειριδίου, cuſpidem cũ ſuo haſtili intelligit. INDE Λογχεύς, Lanceatus, apud Euripidem. ET Λογχοφόρος, ου, ὁ, Qui lanceam fert. Item hinc DERIV. Λογχᾶς, & Λογχίτης, ſiue Λογχίτης, Lanceatus. Quorum illud, apud Suidam legitur, expoſitum ὁ μετὰ λόγχης: hoc, de ſatellite dicitur, lãceario, vt Sueton. vocat. FORMIN. Λογχίτις, ιδος, ἡ, Lonchitis: herbæ nomen eſt ſic dictæ quoniam ὁ μὲν ἐκκαρπίας κάρπιμα ἔχει τετράγωνα, ὅμοια λόγχῃ, vt Dioſcor. tradit libro 3, cap. 161, duas eius ſpecies enumerans. Virgide & Plinium lib. 25, cap. 11. vbi inter alia, Lonchitis (quam) non (vt plerique exiſtimauerunt) eadem eſt quæ ziphion aut phaſganion, quãquam cuſpidi ſimilis ſemine. Eſt indidem VERBVM Λογχοῦσθαι, ſignificans Mucronatim in acutum deſinere. VNDE Λογχωτὸς, ὴ, ὸν, ὁ, Mucronatus, Cuſpidatus, Mucroni ſeu cuſpidi ſimilis, aut etiam lanceæ. Suid. ex Epigr. Καὶ τὸ δίκρανον τῶν λογχωτῶν.

Λοίασμα, t.2,c.723,c.
Λοιγὸς, t.2,c.725,c.
Λοίδη, t.2,c.723,c
Λοιδαξ, eidem ὁ ξηρὸς χόρτος, Fœnum aridum.
Λοιδάομαι, t.2,c.655,h.
Λοιδόησον, ib.g.
Λοιδὸς, t.2,c.656,a
Λοιδορεῖσθαι, ib.
Λοιδορία, ib.
Λοιδορίας, t.2,c.722,c.
Λοιδόρημα πονηρὸν, ib.h.
Λοιδορησαμένου, ib.d
Λοιδορητὸν, ib.g.
Λοιδορία, ib.b
Λοιδορησμὸς, ου, ὁ, Cõuitiatio, ſeu Conuitia: Obiurgatio cũ conuitiis. Reuerit hãc vocem Thomas Magiſter, & pro ea vti iubet voce λοιδορία.
Λοίδορον, τὸ, ſubſt. t.2,c.722,a.
Λοιδορὸς, ib.
Λοιδορούμενος, ib.d
Λοιὸν, Heſych. λιμὸς, Fames: ſed ſuſpectum. Infrà λοιμὸς.
Λοιμβύομαι, Λοίμη, Λοιμικὸς, vide in ſequ. λοιμὸς.
Λοιμὸς, οῦ, ὁ, Peſtis: ὀλοφυρτικός τίνος ex aeris intemperie, inquit Suidas. vt & Empedocles phyſicus apud Plutarchum, ὅτε πρὸ ὀλίγου χρόνου καὶ ποιότητος τοῦ περιέχοντος ἐμπεσούσης ἐκμὲν ἐξέλιπε λοιμὸν τὸν ἐκκαθῆναι τὸ χωρίον ἐμπεσούσης ἐκμὲν ἐξέλιπε λοιμὸν τὸν ἐκκαθῆναι τὸ χωρίον ἐξ. Hippocr. ἐπιδήμιον νόσημα vocat huiuſmodi contagioſum morbum, vt qui per totum populũ graſſetur. Homer. Iliad. α. Εἰ δ' ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς ἀρηγὼ. Heſiod. Erg. Τοῖσιν δ' αὖ μάλα μὲν στυγερὸν κακὸν ἔπλετο λοιμὸς. Sic Plut. in Coriol. πᾶς μὲν ἐπὶ λοιμοῦ διαπεσὼν τῆς πολιτείας ὁ λοιμὸς ἐφείλατο. Metaphorice res etiam aut homo λοιμὸς vocatur, & Peſtis itidem apud Latinos, pro Æquè exitialis ac peſtis: Heſychio φθοροποιὸς, Suidæ ἐπιβλαβεῖς. Idem Heſych. affert & λοίμιος pro τῆς λοιμικῆς νόσου: à NOMIN. Λοίμη, ſignificante idem quod λοιμὸς Peſtis, Morbus contagioſus, Morbus gliſcens & latiſſimè pens per populum. INDE Λοιμικὸς, ET Λοιμώδης, Peſtilens. Plutarch. Pericle, λοιμώδη τὴν ἰσχὺν ἔσχεν, καὶ κατέπιπτεν πᾶν ἀκμαζούσης ἡλικίας καὶ δυνάμεως. Idem in Probl. Rom. λοιμώδη νόσον ἐν Ῥώμῃ γεγενῆσθαι τοσαύτην λοιμὸν ἀξιοθέατος ὅτι πολλοὶ ἐπεσχέθησαν. Dionyſ. Longin. τὸ ζῆν τὴν λοιμικὴν τοῦ βίου ἀξιοῦν. à Sic λοιμὸν ἔπαρμα apud Alexandrum Aphrodiſ. Et λοιμώδη ἔπαρμα

apud Pollucem. Inde & VERBVM Λοιμαίνω, Peſte laborare, Peſte infeſtari. Luc. in Scytha, ὅτι σαώσουσι τὴν πόλιν λοιμῷ ἐχόμενοι ὑπὸ τοῖς συνήθεσι οἷον πολλῷ ῥᾴονες. τῶν δὲ συχνοὶ ἐφθάρησαν, ὅτε καὶ μάλιστα λοιμαίνεσθαι αὐτοὺς ἔδει· ἐπὶ ἅπασι γὰρ ἦσαν πονηροὶ ὁ οἶνος σβέσας τὸ δεῖμα, &c. Heſych. affert ET Λοιμάνται pro φθορεῖς.

Λοιμώδης, & Λοιμῶδες, vide in præced. Λοιμός.

Λοιπάδες, t. 2, c. 664, d. At Λοίπαδες, nautici veli genus eſt, idem ac ἀκάτιος ἱστός, vt nonnullis placet. Poll.

Λοιπίζομαι, t. 2, c. 664, d. Λοιπὴν, τὸ, ſubſt. ib.

Λοιπός, ib.

Λοίσθιος, ET Λοῖσθος, ου, ὁ, Vltimus, Poſtremus. Homer. Il. ψ, Λοῖσθος αὖθ' ἵκεσκε λαὸν μάστιχας ἐνὶ πᾶσι. Heſiodus in Theogon. Λοισθοπάτῳ δ' Ἠοῖ φαεσίμβροτον αὐγὴν ἄκοσμεν. Et in Epigr. Λοίσθια δὴ παίδι. Et apud Nonnum, λοίσθιος ἔρχεται ὤμῳ. Apoll. cum genitiuo λοίσθιος ἄλλων, cæterorum omnium vltimum. Ex Sophocle verò λοίσθιον aduerbialiter pro Ad poſtremum. Vtitur hoc vocabulo Plato quoque, quanuis poetis vſitatiore: dicens in Phædone, τὸ λοίσθιον πνεῦμα, pro Ducere extremum ſpiritum. Porrò à λοίσθιος DERIV. Λοισθιεύω, ἰῶ, de eo peculiariter qui in certamine aliquo curſorio vltimus eſt. Homerus Iliad. ψ, Ἡμιτάλαντον δ' ἄρα μιν χρυσοῦ λοισθήσειν ἔφασκεν. VNDE Λοισθία, Ionicè pro Λοισθεῖα, Præmia quæ vltimo dantur: quæ & λοισθήια ἄεθλα. Homerus Iliad. ψ, Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήιον ἔπλετ' ἄεθλον Μενελάου. Apud Heſych. reperio & alia hinc deriuata: NIMIRVM Λοίσθιον, expoſitum τῆς καταστάσεως ἄκρως τῆς ὥρας. ET Λοίσθημα, τέλος, πέρας ἴσμεν.

Λοισθωνᾶς, idem H. eſſe dicit τὸν ἀκρατῆ, τὸν τὰ ἀφροδίσια, Incontinentes & immodicè libidinoſos. Apud Suidã verò Λοισθωνᾶν, ἡ ἀφροδισία, Audax.

Λοιτύσιον, Heſychio ταφεῖον, Sepelire: afferenti ET Λοιτὴ pro ταφὴ, Sepulcrum.

Λοιτὸς, eidem eſt λοιμὸς, Peſtis: pro quo ſuprà Λοῖτον, λιμός: ſed perperam, vt opinor.

Λοκαλος, ex Ariſtotele Hiſt. animalium libro 2, pro Ciconia auis.

Λόκκη, Heſychio χλαμὺς ἐφαπτή: pro quo in Epigr. λόκκη: libro 2, titulo εἰς συμποτικὰ ἀστεῖσματα: vbi Antipater ait, Φθονῶ δ' ὅσοι λόκκας ἢ λεφιδίας ἢ καμασῆνας Λύδιον, πωπῦ ῥῶλον ἀκαθολόγον. ſi tamen non Buſta hic cum aliis eo nomine intelligenda ſunt.

Λοκρὸς, οῦ, ὁ, ex Dionyſ. affertur pro Placidus, Mollis. Alioqui eſt gentile nomen. Heſychio Λοκὸς & Λοκρὸς eſt φαλακρὸς, Caluus.

Λομβοὺς, idem Heſych. τοὺς ἀπεσκολυμβύους. At Λόμβαι, eodem teſte dicuntur αἱ τῶν Λοπάδων ἀρχοῦσαι· ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν παιδιὰν σκιᾶς, quoniam οἱ φάλαγγες ita nominantur.

Λόνδις, eidem βωμολόχος ἄνθρωπος, Scurra.

Λοξεύω, Λοξίας, Λοξὸς, Λοξοβάμων, Λοξοβάτης, Λοξοπολέω, vide in ſequ. Λοξός.

Λοξός, ή, όν, Obliquus, Non rectus. Ariſtot. De mundo, λοξὴ ὡς πρὸς τὸν οἰκουμένην, poſitu ad terrarum orbem inflexo: de Taprobane inſula. Sic à Proclo & à cæteris aſtronomis zodiacus circulus vocatur λοξὸς κύκλος, circulus obliquus. Apud hiſtoricos & τοὺς τακτικοὺς eſt etiam quædam λοξὴ φάλαγξ, phalanx obliqua, de qua vide Ælianum & Appendicem vocabulorum militarium. INDE Λοξοβαμων, ET Λοξοβάτης, Obliquè incedens, Obliquis flexibus iter faciens. Heſ. ET Λοξοπολέω, ῶ, Obliquè vagor: aliis Tranſuerſus feror. Deriuatũ inde & ADIECT. Λοξίας, ου, ὁ, quod Apollinis eſt epitheton, vel ὅτι τὸ λοξὸν μαντεύεται, vel ὅτι τὸ λοξὸς πορεύεται. obliquis enim flexibus cælum percurrit, & olim obſcuris ambagibus reſponſa conſulentibus dabat. Macrob. Saturn. libro 1, cap. 17, Loxias cognominatur, vti ait Œnopides, ὅτι ἀκροβύεται τὸν λοξὸν κύκλον ὑπὸ δυσμῶν εἰς ἀνατολὰς καὶ οὐρανόν, id eſt, quòd obliquum circulum ab occaſu ad orientem pergit. aut, vt Cleanthes ſcribit, ἐπειδὴ καὶ ἕλικας πλέκεται· λοξαὶ γάρ εἰσι καὶ αὗται. vel quòd flexuoſum pergit iter: vel quòd trãſuerſos in nos à meridie immittat radios, quum ſimus ad ipſum ſeptentrionales. Vtitur hoc epitheto Ariſtoph. ſubſtantiuè, in Pluto dicens, — τῷ ᾧ λοξίᾳ, Ὃς πανσελῆ πρὸς τὸν ἥλιον, Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι. Ab eodem ſunt duo SVBSTANTIVA, Λοξότης, ET Λόξις, ambo ſignificantia Obliquitas: eorumque poſtremo vſus eſſe dicitur Ocellus in lib. περὶ πανσ. Item duo VERBA, Λοξεύω, ET Λοξόω, vtrunque expoſitum Obliquo, Obliquũ reddo. Poſteriore vſus eſt Proclus De ſphæra: & ex eo eſt VERBALE Λόξωσις, ιως, ἡ, Obliquatio. Strabo eo vſus fertur pro Obliquitas. Denique à λοξὸς deriuatum ADVERB. Λοξῶς, Obliquè. Dicitur λοξῶς ἔχειν πρός τινα ὁ ἔχων is qui alienore erga aliquẽ eſt animo & ſuſpectũ eum habet, eique fidere non audet. pro ὑποπτῶς. Polyb. διὰ τὴν ὑπόνοιαν τὴν γενομένην τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ μᾶλλον ἔτι καὶ διέχειν πρὸς ἀλλήλους λοξότερον ἔχειν. Λοξότατος, t. 2, c. 1654, a

Λοξότης, Λοξόω, Λόξωσις, in præced. Λοξός.

Λοπαδαρπαγίδης, t. 2, c. 681, b. Λοπάδιον, ib.

Λοπαδιφυσητὴς, ib. Λοπαδοφυσητὴς, ib.

Λοπὰς, t. 2, c. 680, g Λοπάω, ibid. c

Λοπητὴς, ib. f. Λοπὶα, ib. c

Λοπιάω, ib. Λοπίζω, ib.

Λόπιμος, ib. a. Λοπὶς, ib. g

Λόπισμα, ib. c. Λοπὸς, t. 2, c. 679, f

Λορδὸς, ή, όν, Curuus, Incuruus, Cui caput & dorſum in anteriora inclinat: Latinis Cernuus: oppoſ. τῷ ὑπτίῳ ſiue κυφῷ, teſte Galeno: qui hæc ὧδε μείζης τῆς ῥάχεως dici ſcribit. Hippocr. De fract. ὅσῃ μὲν διεστραφθῇ ἡ τῶ ἡ τῷ, μᾶλλον μὲν κυφὸν ἔσται. Idem De artic. αἱ ἀσπαίζονται κατὰ τὸν μέσον σπόνδυλον λορδὸν τὸν αὐχένα ἔχειν. INDE Λορδόω, ῶ, Incuruo, ſeu Curuo in anteriora. Hippocr. De artic. ἰῶν τῆς φωνῆς αὐτῆς κατὰ τὸν τόπον, ὑπάγεται λορδούμενος. Et Galenus Comment. in Aphoriſm. λορδοῦται κατ' αὐτὸν ἡ ῥάχις. Hinc VERBALE Λόρδωσις, εως, ἡ, Inclinatio ſeu Incuruatio in anteriora: quum homo vitiata dorſi ſpina capite ſemper prono eſt & cernuo. Gal. initio Comm. 3, in lib. De artic. Ὀπισθότονοι, (inquit) nominantur ἡ εἰς ὕπτιον διάστασις τῆς ῥάχεως, vt εἰς τὸ πρόσθιον vocatur λόρδωσις· ἡ εἰς τὰ πλάγια, σκολίωσις. Iridem aliquãto pòſt ſcribit, πρὸς γίνεται παρὰ κατὰ τὴν ῥάχιν ὁ τῶν ἄνω σπονδύλων μυκτισμὸς, nimirum κύφωσιν, λόρδωσιν, & σκολίωσιν. ac κύφωσιν quidem, ὁπόταν ὅλος χωρισθῶσιν· λόρδωσιν, εἰς τὰ πρόσθια ἰόντων· σκολίωσιν, ὅταν τὸ πλάγιον ὁπότερον πρὸς πλάγιον. Eſt & aliud VERBVM, Λορδαίνω, idem cum λορδόω ſignificans, Incuruo in anteriora. Hippocr. De artic. ὁ ἦθρος παίνται μᾶλλον ὑπολορδαίνεται ἡ σωφρονεῖν. Id enim & λορδοῦσθαι dicitur cùm ab Hippocr. tũ ab aliis. Procopius de Theodora Iuſtiniani vxore, ὡς τοῖς μέσοις ἐπικλᾶν, λορδυμβῶν τε καὶ τὰ ὀπίσω ὑποκινοῦσα. vbi & Suid. exp. καταμιλτᾶν.

Λοῦμα, t. 2, c. 723, d

Λουσὸν, Heſychio λαμπρὸν, Splendidum, Lucidum.

Λοῦσον, eidem κόλουρον, κολοβὸν, πεθραυσμένον, Mutilum, Contuſum.

Λοῦσον, ου, τὸ, Luſſum: quiddã in abiete naſcens, ὑπόχρυσον τὸ αἰγίδι, niſi quòd album eſt. Theophraſtus Hiſt. plant. lib. 3, cap. 10.

Λουτὴρ, t. 2, c. 723, h. Λουτρεία, t. 2, c. 724, a

Λουτρεῖδιον, ibid. b. Λουτρεῖον, ib. a

Λουτρίων, t. 2, c. 725, d. Λουτρίδες, t. 2, c. 724, a

Λούτριον, ibid. b. Λουτρὶς, ib.

Λοῦτρον, Aqua ſordida, &c. ib. Λοῦτρον, Lauacrum, &c. ib. c

Λουτροφορεῖον, ib. g. Λουτροφόρος, ib. f

Λουτρῶν, ib. g. Λουτρὼν, t. 2, c. 725, b

Λοὺς, t. 2, c. 723, b. Λοφάδης, t. 2, c. 727, d

Λόφαλοι, t. 2, c. 718, d. Λοφαμπικὸς, ib.

Λοφάω, ib. c. Λοφεῖον, ibid. b

Λοφίον, ib. e. Λόφη, ib. d

Λοφιὰς, t. 2, c. 727, f. Λοφίας, t. 2, c. 718, b

Λοφίζω, ib. c. Λοφιὴ, t. 2, c. 727, f

Λοφίον, t. 2, c. 718, b. Λοφὶς, ib. d

Λοφία, ib. f. Λοφνὶς, ib.

Λοφιὰς, t. 2, c. 727, f. Λοφωνικὸς, t. 2, c. 716, e

Λοφωτολέω, ib. f

Λοφώρυγα, Heſ. τὰ ἀπορρώγα τοῦ ὤμου.

Λόφος, Cerui x, &c. t. 2, c. 725, g. Λόφος, Criſta, &c. ib. h.

Λόφος, Collis, &c. c. 726, d

Λοφουργὸς, ὁ, t. 2, c. 726, f. Vide & κολοφουργὸς ſuprà.

Λοφοδύτης, siue Ὀλοφοδύτης, Miserabilis. οἰκτρός, Hesych.
Λοφυρός, t.2, c.728, e.
Λόφωσις, ib.f
Λοφωτός, Hesychio ὀξύκομος, propriè Crista insignis.
Λοχαγίτης, t.2, c.730, g.
Λοχαγία, ib.f.
Λοχαγός, t.2, c.732, a.
Λοχᾶος, ib.g
Λοχάω, t.2, c.731, f
Λοχεία, t.2, c.733, c.
Λοχεῖα, τά, ibid.h
Λοχείος, ib.g.
Λοχεύω, ib.c.
Λοχεύω, ib.c.
Λοχεύτης, ib.
Λοχεύω, ib.
Λοχμᾶς, t.2, c.731, b.
Λόχμη, t.2, c.733, b
Λοχμᾶ, t.2, c.734, a.
Λοχμάς, t.2, c.732, c
Λοχμάω, t.2, c.731, b. & 734, a.
Λοχμόομαι, t.2, c.731, c
Λόχμος, t.2, c.733, a.
Λοχμώδης, ib.
Λόχμωσις, ib.b
Λοχμώδη μαδεσα, t.2, c.732, d.
Λόχμωσις, ib.c
Λόχμιος, ib.c.
Λοχμόομαι, ib.g
Λοχμός, οῦ, ὁ, affertur pro Obliquus: qui & δόχμος.
Λοχμώδης, t.2, c.732, e.
Λόχος, Cohors, & c. t.2, c.729 f.
Λόχος, Insidiæ, & c. c.730, b.
Λοχὰς, Grauida, & c. c.732, g
Λοχῶμαι, t.2, c.731, h.
Λόω, t.2, c.723, e
¶ Λύα, Seditio, Dissidium πόλεως, Hesychio: apud quem & oxytonως λυά, expositum itidem στάσις, διχοστασία. Vnde VERBVM Λυᾶτε, quod idem exponit σπαράττει, διχοστάτει. Affert verò & aliud VERB. Λυάζει, exponēs & ipsum σπαράζει, Dissidet: sed addēs etiam, φλυαρεῖ, μωρολογεῖ, Nugatur, Fatua & stulta effutit. quam ferè significationem habet verbum λυβάζειν.
Λυᾶτες, t.2, c.750, b.
Λυάομαι, in Λύα.
Λυβάζειν, Hesychio est λωδορεῖν, Conuitiari: quod ferè & λυάζειν.
Λύγαια, eidem H. τὰ περὶ τὰς χεῖρας φλέβια, Brachialia, quasi & περικάρπια.
Λυγαῖος, & Λυγαίως, vide in Λύγη.
Λυγαίω, in Λυζω.
Λυγγάνειν, in Λύγξ.
Λυγδα, Hesychio ἡ λεύκη, τὸ δένδρον, Populus alba.
Λύγδα, vide in Λύζω paulo pòst.
Λύγδινος, in Λύγδος.
Λύγδος, ου, ὁ, Lygdus: lapis genus est, teste Suida. Hesychius esse dicit λίθον εἰς τὰ ζώδια, lapidem è quo sigilla animalium fiunt: siue τὸ Πάριον, Parium lapidem. Apud Suid. ex Epigr. εἰδὰ π λύγδου Λεπίδω παρθένῳ βεβυθίῳ χαρίτων. Ibidem hinc deriuatum adiectiuum MATERIALE, Λύγδινος, Lygdinus, E lygdo confectus: Κίονες ὑπὸ κίονα τὰ λύγδινα κοινὰ μακὼν ἔσται μίσγος χωμὰ πεπεδωμάδες. Et rursum, Γαλύβας ἐπτὰ ἡ λυγδινὸν πε Ἑρμάϊον. Meminit & Plinius Lygdini lapidis. Lygdinos (inquit, libro 36, cap.8) in Tauro repertos, amplitudine qua lāces craterásque non excedant, antea ex Arabia tantùm aduehi solitos, candoris eximii. Vnde patet lygdum esse marmoris genus: quibusdam tamen interpretantibus etiam calculum littoralem, glaream.
Λύγη, ης, ἡ, Obscuritas, Tenebræ: σκοτία, Suidæ & scholiastæ Homeri. VNDE Λυγαῖος, ου, ὁ, Obscurus, Tenebrosus. vt Hesych. quoque λυγαίαν exponit σκοτεινὴν, σκοτεράν, ἀφανῆ, Tenebricam, Nubibus tectam, Obscuram: item δόλιον, Dolosam. Hinc ADVERB. Λυγαίως, quod idem Hesych. & Suidas exp. σκοτεινῶς, ἀφανῶς, & λελανθότως, Obscurè, Latenter. Vtitur autem adiectiuo λυγαῖης Apollon. Rhod. Argon. libro 2, canens, — μετ' ἠϊόνας βάλε νήσου Νύχιὸ ὑπὸ λυγαίῳ. Vbi scholiast. quoque exponit σκοτεινῷ, afferens & hoc exemplum ex Sophoclis Polyxena, Λὰν' αἰθέρος δὲ καὶ τὸ λυγαίου πέρας. Hinc q; τὸν σκοτεινὸν dici λυκαβαντα quasi λυγαβαντα, quoniam μετὰ λυγῆς βαίνει: quin & ἀμφιλύκη hinc dici ac λυκόφως, quasi ἀμφιλύγη & λυγόφως. ipsum verò λύγη siue λυγὴ, (vtroque enim modo apud eum scriptum est) dici ἀπὸ τῆ λύγου τῦ χρῶ, quoniam id μέλαν est, nigrum. Suprà ἡλύγη & ἠλυγὴ, pro hoc λύγη & λυγή.
Λυγίζω, Λύγινος, Λύγισμα, Λυγισμός, Λυγιστὴς, vide in Λύγος.
Λυγκαίνω, in Λύζω.
Λυγκάζ, Λυγκεύς, in Λύγξ.
Λυγκὸς, vide in Λύζω.
Λύγξ, γγός, ὁ & ἡ, Lynx: fera quadrupes, de qua multa Aristoteles & Plin. ac Oppian. Cyneg. lib. 2. Maculosum & varium est: vnde apud Euripid. βαλιαὶ λύγκες. Prædium & acerrimo visu: VNDE Λυγκεῖοι βλέπειν apud Hom. in Batrachomyom. pro Acutissimis oculis. QVINET Λυγκεῖς hinc quidam dictus est ob insignem & lynceā visus aciem: adeò vt & ὄμματα λύγκεια dicantur. Inde proverb. Aristoph. Pluto, Βλέπειν' ἀπολέξω σ' ὀξύτερον τῦ Λυγκέως. Et apud Suid. Λυγκέως ὀξυωπέστερος βλέπεις, Lynceo acutius cernis. Adiectiuè Cic. Quis est tam lynceus qui in tantis tenebris nihil offendatur & Horat. lynceis Contemplari oculis. Rursum ab animāte illo lynce DICTVM Λυγκούριον, Lyncurium. id est quod à nonnullis vocatur ἤλεκτρον, Electrum, teste Dioscor. lib. 2, c. 100. vbi etymon his verbis exponit, τὸ δὲ τῆς λυγκὸς οὖρον, ὃ δὴ λυγκούριον καλεῖται, ἅμα τῷ ἐξουρεῖσθαι λιθοῦται παραυτίκα, Lyncis vrina, quæ lyncurium vocatur, simulac excernitur, in lapidem concrescere credita est. Sic Plinius lib. 8, cap. 38, Lyncum humor ita redditus vbi gignuntur glaciatur, arescíque in gemmas carbunculis similes, & igneo colore fulgentes, lyncurium vocatas: atque ob id succino à plerisque ita generari credito. Nouere hoc sciúntque lynces, & inuidentes vrinam terra operiunt, eóque celerius solidatur illa. Idem, lib. 37, cap. 2, de electro, Philemon, fossile esse, & in Scythia erui duobus locis: candidum atque cerei coloris, quod vocaretur electrum: in alio loco fuluū, quod appellaretur sualternicum. Demostratus lyncurion id vocat, & fieri ex vrina lyncum bestiarum: è maribus, fuluum & ignitum: è fœminis, languidius atque candidum. Alii dixere langurium, & esse in Italia bestias langurias. Et cap. sequ. De lyncurio proximè dici cogit autorum pertinacia. quippe etiamsi non electrum id esset, lyncurium tamē gemmam esse cōtendunt. fieri autem ex vrina quidem lyncis, sed egestam, terra protinus bestia operiēte eam, quoniam inuideat hominum vsui. esse autem qualem in igneis succinis colorem, scalpique. nec folia tantùm aut stramenta ad se rapere, sed æris etiam ac ferri lamnas. quod Diocles quidem & Theophrastus credidit: ego falsum id totum arbitror. Hæc ille. Sunt qui λύγουρον & λιγύριον appellent, procul dubio à loco in quo & reperitur, Liguria videlicet. In ea autem inuenit, autor est Theophrastus ὁ περὶ λίθων. vbi quum multa de hac gemma differuisset, subiúngit esse ἤλεκτρον παρὰ τοῖς Λιγυστικοῖς. & hinc Plin. lib. 37, cap. 2, de electro loquens, Theophrastus (inquit) in Liguria effodi dixit. Et Strabo lib. 4, de Liguribus tractans, παρεμπολᾶσθαι παρ' αὐτοῖς, ἔνιοτε ἤλεκτρον φασὶ γίνεσθαι. Vbi etiam nota per ι in prima syllaba scriptum λιγυστικοῖς apud Diosc. verò & Theophr. λυγυστικοῖς, per υ & duplex γ: quemadmodum & λύγγας apud Plutar. reperio pro λύγκας, & Λυγγεῖς apud Theophyl. pro Λυγκεῖς. sed eam scripturam non probo: quum λύγξ cuius genit. est λυγγὸς, aliud significet, vt infrà docebo in Λύζω.
Λύγος, ου, ἡ, Vitex, Salix Amerina: quæ & ἄγνος siue ἁγνὸς, teste Eustathio. A Nicænero epico apud Athen. lib. 15, ἡ λύγος dicitur ἀρχαίοις Καρσὶ τισὶ: Athenæus verò ἀγροίκοις esse στρέμμα ait: vtpote aptiorem ἐς δεσμὰς καὶ πλέγματα. viminis enim seu vitilis vsum præbet, teste Hom. etiam: Od. ε, Τοῖς ἀκίνδυνα σανίδεσσι ἐυσσέλμοισι νέεσθαι. itémque Odyss. κ, ἀσπασίως ἐθέσπις π λύγοισι, πλέεσκε δ' ὅσον τ' ὠγυγίη ἐυσσέλμοιο νεὸς ἀμφιτρέχουσι. Πλεξάμενος σανίδας δεινοῖο πλώοντος. Accipitur & generalius pro Virga, Bacillus, vt κλῆμα. Ioseph. καὶ ἔστω αὐτῷ τὸ λυγίζεσθαι ἔχον αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Itidem Hesychio λύγος est ὁ ἰσχνὸς καὶ εὐθὺς θαμνίσκος, seu ἰσχνὸς καὶ εὐθὺς κλάδος, quod ἄγνος dicitur: sed etiam ἀπαλὸς καὶ εὐκλώστος. Rursum λύγοι Suid. esse dicit τὰς μάστιγας αἷς οἱ ἀθληταὶ τύπτονται, Flagra quibus athletæ se cædunt. Neutrum τὸ λύγος Etymol. dici scribit τὸ σκέπος, Tenebras: ἀπὸ τῦ λύειν τὸν ἀέρα. sed id significat fœmininum potius λύγη siue λυγὴ, de quo supra. AT Λυγὸς oxytonon Hesych. est ὄργανόν τι ἐκ καλαμίνων ἐμβάμματος, seu σχοινίων ὑγρῶν, Instrumentum cui includuntur quæ glutinantur, vel Instrumentum quo in torqueendo vtuntur: ex prelorum genere. Ad primum porro λύγος vt redeam, quod est ἐκπλεκτὸν σκεῦος, compos. INDE Λυγόδεσμος, Vitice vinctus. Ferè

Dianæ hoc cognomentum esse: alii, quòd simulacrum eius rectum vitice ligari solitum fuerit: alii quòd in densis arbustis vitice inuoluta fuerit reperta. ET Λυγοπυχὴς, E vitice confectus seu fabricatus. vt λυγοπυχὴς κύρτος in Epigr. de cauea pistraci. Deriuatum inde ET Λύγινος, ου, ὁ, Viticeus, E vitice confectus, seu Vimineus. vt λυγίνοις στέφανοις apud Athen. lib. 15, ex Anacreonte. solebant enim λύγινοις στεφανοῦσθαι olim οἱ ἀρχαῖοι. ET Λυγώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, itidem Viticeus. hoc est Vitici similis, lentore nimirum & flexilitate. quamobrem & redditur Flexibilis, Lentus. Item VERB. Λυγόω, ῶ, significans Flecto, Inflecto, nimirum λυγοῦ instar, quæ omnium φυτῶν maximè flectitur, ideo dicta ἰμαντώδης. In Epigr. ᾧ Δαιμὼν ἐλύγωσε Ὀλυμπιὰς φρένα. Exponitur etiam Vincio, Ligo. quoniam ἡ λύγος est & flexilis & apta ad vinciendum: dicente Hom. etiam, δῆσε μέσσην λύγισιν. Itidem ET Λυγίζω, deriuatum hinc etiam ipsum, exponitur & Flecto, Torqueo, & Vincio, Ligo: ita tamen vt prior significatio multo sit frequentior, qua videlicet ponitur pro Flecto, Torqueo, Circumago, Verso: κάμπτω, στρέφω, περιάγω. Aristoph. Vesp. πολὺ ῥᾷον λυγίσαιτο ὑπαὶ ῥώμης: more athletarum qui corpora artificiosis flexibus torquent huc illuc, vt infestos complexus & nexus euadant. vt & pro πάσας στροφὰς στρέφειν, hoc est, omnigenis flexibus conari euadere. Suida teste accipitur in hoc loco Plat. Gorgia. πάσας δὲ διεξόδους διελθὼν, ἀποστροφὰς λυγίζόμενος ὥσπερ καὶ παρίχων δίκην. Pro simplici Flecti, Torqueri: Soph. in Trachin. p. 359, Μαφὰς πόδες νιν, ἄβουν ἢ λυγίζεται, ea parte qua articulus flectitur, seu torquetur. στρέφεται. Phalar. in Epistolis. λυγίσθησαι ὑφ' ὑμῶν, Torti sunt & in rotis distenti. De animo Theocr. Idyll. 1, Ἦ ῥ' οὐκ αὐτὸς ἔπεσσι ἐπ' ἀγροτέροις ἐλυγίσθης, id est ἐκάμφθης. INDE Λύγισμα, ατος, τὸ, ET Λυγισμὸς, οῦ, ὁ, Flexus, Contorsio. κάμψις, στροφή. Vtrunq; exponitur αἰάκλασις μελῶν: vt sanè posterius Aristoph. pro flexione cantus vsurpauit, in Ranis inquiens, οἱ δ', ἀκροώμενοι τοῦ αἰσχρολογεῖν καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν, ὑπερημάησαν. Apud Eust. verò οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι ὁ φαῦλος ὁ χάσπα λυγισμός. vt sanè & Suid. λυγισμὸς in voce & cantu turpe fuisse dicit, exempli loco subiungens, ἐκαμῴδησεν ὡδὰς ὁ πάππας ὁ Νέρων ἐλύγιζέ τε καὶ ἴσχνευε. Idem cum Hesychio λυγίσματα exp. συγκλασματα, Confractionibus. Præterea à λυγίζω DERIV. Λυγιστὸς, οῦ, ὁ, significans eum qui agiliter nouit λυγίζεσθαι, Agilis in flectendo se. vt Poll. lib. 4, cap. 13, inter saltatoris boni epitheta synonyma ponit ὑγρομελῆ, δραματῆ, λυγιστὸν. Ita & Theod. Eccl. Hist. lib. 2, dicit, πρὸ τοῦ τὸν θυμέλην λυγίζώσων, pro ὀρχηστὴν θυμελικὸν. solebant enim in scena omnigenis flexibus saltationes quasdam desaltare. Vide & Greg. καταχεῖν τοῦ θεατῶν κατηύνης καὶ αἰσχρολογίας λυγισμάτων.

Λυγοπυχὴς, & Λυγὸω, vide in præced. Λυγρὸς.

Λυγρὸς, οῦ, ὁ, dictum putatur quasi λίαν ὑγρὸς, Nimium humidus, Præhumidus: quum potius significet Grauis, Difficilis, vel Funestus, Tristis, Exitiosus. vt quum Homerus dicit λυγρὸν γῆρας, Od. ω: & Hesiod. λυγρὴ ἔχθη, in Theog. Rursum Hom. Il. τ, ἔπι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρὰ. Et Od. σ, πᾶσι γ' ἤνυσε λυγρὸν ὄλεθρον. Hesiod. Erg. 2, dicit etiam, οἱ λυγρὰ νοέοντες ἀλλήλοισι δίκας. Itémque in Theogon. ὕδρην λυγρὴ εἰδυῖα. vt & Hom. Od. λ, ἡ δ' ἔξοχα λύγρ' εἰδυῖα. Exponitur non solùm Funestus, Tristis, sed etiam Miserabilis, seu Misero cõueniens: quum idem Hom. Od. ρ dicit, λυγρὰ μὲν γὰρ ἔοικε ἔπεα πρὸς λυγρὸν ἰόντα. Et Od. τ, Λυγρὰ δὲ εἵματα τοῖσι πρὸς χρὼς ἔστο. Inde ADVERB. Λυγρῶς, Grauiter. χαλεπῶς.

Λυδίζειν, Λυδίζειν, Λύδιος, Λυδιστὶ, Λυδοπαθὴς, in sequ. Λυδὸς.

Λυδὸς, οῦ, ὁ, Lydus. Sunt autem Lydi, populi quidam Asiæ: quorum regio DICITVR Λυδία, Lydia: f. χώρα seu γῆ: ex MASC. Λύδιος, ου, ὁ, Lydius, quod posteriuum nomen est τῆς πρὸς Λυδοὺς. vt Λύδιον μέλος, & Λύδιος ἁρμονία, inuenta & vsurpata à Lydis. Sic Λύδιος λίθος, siue Λυδία λίθος, Lydius lapis: coticulæ genus in Lydia frequens, auri probatione admodum celebratum: alio nomine dictum βασανος. At τῆς Λυδίου ἅρμα πλέον ἐχούσων apud Pind. prouerbialiter dictum volunt pro Celeriter currens, à Lydii currus velocitate. Ex hoc Λύδιος ET Λυδιγενὴς, queniadmodum Φρυγιγενὴς ex Φρύγιος. Athen. lib. 12, citat Xanthi librum τ Λυδιακῶν, Lydiorum. hoc est, rerum in Lydia memorabilium. Apud Hesych. cum diphthõgo Λύδσους pro Λύδιος: vt Λυδσία ἡ τῶν Λυδῶν μάχαιρα. Λυδσους τομεῖς: NECNON Λυδιακὸς λίθος, pro Λυδία siue Λυδσία λίθος, Lydius lapis. Est à Λυδὸς & COMPOS. Λυδοπαθὴς, ὁ καὶ ἡ. Obnoxius iis παθήμασι quibus Lydi. hoc est, Voluptarius, Mollis, Effœminatus. tales enim erant Lydi. nam olim quum seditiosi essent, iusserat eos Cyrus de Crœsi consilio, armis abstinere, sinuosas ferre tunicas, cithara & tibiis ludere, baccho & veneri operam dare. vnde & Æschylus in Persis, pag. 117, dicit, ἀβρομάλακτοι Λυδῶν ὄχλος. Vtitur autem vocabulo isto Λυδοπαθὴς pro ἁβροπαθὴς, Anacreon, teste schol. Æschyli: afferẽte ET Λυδοφοίτης. dicẽtéque hoc etiam nomine notari eorum τὸν πρωθῆ. nam ista voce dici τὸν μυροπώλην, qui Lydiam peragrare solebat, & vnguenta inde afferre cum alia tum τὸν βάκχαριν, quæ apud eos erat nobilitata. Denique inde est VERBVM Λυδιάζω, SIVE Λυδίζω, Lydios imitor: vtrunq; apud Suidam, exponentem τὰ τῶν Λυδῶν φρονῶ. Lydos sequor, Cum Lydis facio. Inde ADVERB. Λυδιστὶ, Lydorum imitatione, Lydorum more, Lydicè. vt ἡ Λυδιστὶ ἁρμονία apud Aristot. Polit. 8. quæ à Luc. vocatur Λυδιος ἁρμονία, ac dicitur esse βαρυτάτη.

Λυπηρεία, apud Poll. & alibi perperam pro λοιμηρεία.

Λύω, Fut. ξω, Singultio, seu Singulto. Apud Suidam ex Epigramm. Καὶ χειρὶ λύζων ἐσπόρζει ἔτος. Et apud Alexandrum Aphrod. λύζειν ὑπ' ἄρτου, ex pane singultire. Iteḍ accipiendum in hoc loco Aristophanis Acharn. Εἶτα λύζει καὶ δακρύει καὶ λέγει θεὸς τις φίλος, Οὐ μ' ἐχρῆν σπεῦσαι πρίασθαι, πὶν ὅλων ἀπέρχεσθαι. licet ibi scholiastes exponat non solùm λυγμὸν σπαράττειν, & πικρὰν φωνὴν προαγειν ἀέκοντα, sed annotet etiam, ῦ per ζ scribatur, significare ὀλολύζειν: sin sine ζ, esse ἀλύειν, hoc est ἀδημονεῖν. neutrum enim istorum huc quadrat: sed prima expositio, Singultit. vt apud Ciceronẽ legimus Multas lacrymas & fletum cum singultu. Inde VERBALIA Λυγμὸς, οῦ, ὁ, ET Λύγξ, γγὸς, ἡ, Singultus. Quorum priore vtitur Plutarch. in libro De garrulit. dicens, ὅπου καὶ λυγμὸν καὶ βῆχα ἄνθρωπος οὐ μὴ δυσέρικτον ἀταξίμενος μετ' ἄλλων καὶ ἀλιγδόνος ἐξεπούσατο. Posteriore, post Thucydidem Plato in Sympos. docens quomodo alicui παύσεται ἡ λύγξ. Ibidem dixerat, πυκνῶν δὲ αὖπαλ πρὸς ἡ ὑπὸ καυσωμένης, ἢ ὑπὸ τινος ἄλλης λύγγα ὀπτησάμενος. Suidæ verò λυγμὸς est etiam ὀλολυγμὸς, Vlulatus: vt λύζειν idem esse vult etiam quod ὀλολύζειν. Præterea à λύζω est ADVERB. Λυγδὴν, significans Singultando, seu Cum singultu. Apud Suid. πιὼν ὑπ' ἀλλήλων ἀμφικείμενος, λύγδην ἔκλαιον ἅπαντες. Item duo VERBA. Λυγγάνω, ET Λυγκάνω, Singulto. Quorum illud, apud Hesychium extat, afferentem λυγγανόμενον pro λύζοντα ἢ τὸ κλαίειν, Singultantem in fletu: hoc, apud Suid. ἀπολυζουσα exponentem per λυγκάνουσα.

Λύη, Ionice pro λύα, quod est ταραχὴ, διαφορὰ, μάχη. Seditio, Dissidium, Pugna. Dictam volunt ἅτε τῶν δι' αὐτῆς λύεσθαι τὸν ὁμόνοιαν. quod etymon est satis consentaneum. Λυθὶς, t. 2, c. 749, b

Λυθιεγμὸς, à Pindaro vocari dicitur ὁ Διόνυσος, Bacchus, propterea φ quòd Iupiter eum adhuc semicrudum in femur insuisset vt matureſcerer, postquam maturuit, clamare cœperit, λύθι ῥάμμα, Solue futuram. Suprà διθύραμβος, t. 1, c. 1614, h.

Λύθιος, Heracleotis τὸ μὸς, Colum. vt est apud Hesych.

Λύθρος, ου, τὸ, Cruor: seu Puluerulentus sanguis, Puluis sanguine & sudore permixtus. Homer. Iliad. υ, — λύθρῳ δ' ὑπὸ πᾶσα κατέστη χεῖρας ἀκαπνὸς. Et Odyss. χ, Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετ' ἀνδράσιν ἔνδοθι οἴκου Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον. Scholiastes Homeri thema constituit NOMIN. Λύθρος, dicẽs esse τὸ μετὰ κονιορτοῦ καὶ ἱδρῶτος αἷμα. INDE Λυθρόω, ῶ, Cruento. seu Sanguine cum puluere permisto fœdo. ex quo participium λελυθρωμένος. ET Λυθρώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Cruentus, Sanguinolentus. vt λυθρώδης πὰς χεῖρας in Epigr.

Λυκάβας, αντος, ὁ, Annus. Homer. Odyss. ξ, Τοῦ δ' ἤδη λυκάβαντος ἐνιαυσιὸς ὠφέλησε Ὀδυσσεύς. Affertur & ex Epigr. Ἑπτάκις λυκάβαντος ὥρας pro Sexaginta anni. Porro di

Λιπομοιρία, t.2.c.693,d. Λίπεμον, ib.c.
Λίπος, ὁ ἀπὸ τῦ ἰσχὶ τῦ σπερμάτου λεμφῶδες ἀπόρ. Hes.
Λιπαρχος, t.2,c.654,c. Λιπαρχος, ib.
Λιπεία, ib.f. Λιπεύω, ib.e
Λιπεμον, τὸ, substant. ib.g. Λιπήεις, ib.
Λιπὴς, ib.a. Λιπὴς, ib.c
Λιπηρῶς, ib. Λίπος, t.2,c.693,d
Λιπαρότης, t.2,c.654,b. Λιπὸς ib.
Λιπαρὸν, τὸ, subst. t.2,c.655,a. Λιπαρὸς, t.2,c.654,h
Λιπαρῶς, t.2.c.655,b. Λιπαρὶς, ib.
Λίπτα, Hes. λαῖλαπι, Venti: qui & βόκτα.
Λιπτῆρες, eidem Hes. sunt ἱερεῖ σφαγεῖφόροι ἀπὸ μαστιγῶν afferenti etiam Λιπτῆραι pro ἱέρεια ἀπὸ σμιλῦ ἢ λαβὴ: ET Λιπτὴ pro ἱέρεια, Sacerdos, Sacrifica. Suprà hæc per ι in prima syllaba, & infrà per ε, vtpote ἀπὸ τῦ λίπαρος: eáque scriptura melior.
Λιπτοψὼς, & Λιπτὶδης, vide in Λιπτὸ.
Λίπτος, Hesychio λιμὴν ἢ θάλασσα, Portus aut Mare. nisi forte scripsit λίμνη, Lacus.
Λιπτὸ verò, idem esse dicit δημόσιον, Publicum: quod suprà λῆτον. Sic Λιπτουργὸς, affertur pro λειτουργὸς: ET Λιπτουργῶ pro λειτουργῶ, Publicum obire munus. Sed hæc scribenda potius per ε subscriptum seu ascriptum τῷ η. vt sanè scriptum apud Plutarchum in Probl. Rom. vbi scribit λῆτον ad suam vsque ætatem ὑπὸ πολλῶν τῦ Ἑλλήνων τέμενος τι δημόσιον scriptum inuenirí. Vbi etiam rectius properispomenos λῆτον vt λῆτον.
Λητὼ, οὔς, ἡ, Latona: mater Apollinis & Dianæ. vnde ille VOCATVR Λητοΐδης, Latonæ genitus: ET Λητίδης, Latonæ filius: ET Λητῶος, SIVE Λητῷος, Latonius. HAEC, Λητὶς κούρη, Latonæ filia. in Epigr. Volũt autem τὸν Λητὼ ex eo dictam quòd sit ὀδηλητικὴ τῦ κακῶν.
Ληφθὶς, t.2,c.556,b
Ληχμὸν, Hes. λῆξιν, Sortitionem. qui & λαχμός.
Ληχοῖον, non λοχοῖον, idem dici scribit καινοῶν, Caniſtrum.
Λήχω, inus. thema, à quo λαγχάνω fut. tempora mutuatur, vt καμοῦμαι à κάμνω.
Λῆψις, t.2,c.557,b. Λήψιμος, t.2,c.559,f
¶ Λιαζω, Fut. άσω, Agito, Iacto, Turbo. Hes. enim λιάζει exponit ῥίπτει, πορεύεται: item λίαν σπουδάζει, Admodum properat, seu Magnam adhibet diligentiam. Affert idẽ & λιάσαι pro χωρίσαι, Separare. Sanè passiuũ λιάζεσθαι exponitur χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, ἀποκλίνω, Separo me, Declino, Deuito: vel etiã Abſcedo, Secedo. velut apud Hom. Il.α, ἐπεὶ πρῶτα ἄφαρ ἴζεται ἠδὲ μεθ' υἱόν. Et Il.λ. ὁ δὲ, νόσφι λιασθείς, Τῶν ἄλλων ἀγαπάζετο καρδίῃ ἧσιν. Et Il.ο, τῷ δὲ Μέγας ὑπερθύμου ἰδὼν ὁ μὴ ὕπαλκα λιασθῆ Πουλυδάμας. Nonnunquam conſtruitur cum præpoſitionibus. Cum ἐκ pro Exiſto, Egredior, Exeo: ſeu Proripio me. Homer. Od.ε, ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς Σχοίνῳ ὑπερκύψῃ. Cum εἰς pro Abeo, Diſcedo. Hom. Odyſſ.ζ, εἰς πομπὴν αὐτῶν λιάσθη, In auras abiit, ſeu Euanuit. Cũ ἐφὸς & διὸρ. Eo, Venio. Eurip. ἀπωθῶ σ' ἐφὸς ἰλιάσθαι. Hom. Iliad. χ, initio, Οἱ δὲ τὸν (Troes videlicet) ὡς ἄρ' ἄλεγε, σὺ δὲ διὸρ λιάσθης. Idẽ λιάζεσθαι cũ ἐφὸς conſtructũ poſuit pro Inclino, ſeu Demitto me. Iliad. υ, Ἕπεσθε χρόνῳ ἴσχοντα λιαζόμενον πολεμόν. Conſtruxit idem & cum ἀμφὶ: Il.ω, ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης, Coibat, ſeu Claudebat ſe. Hes. λιαζόμενοι affert etiam pro συνιστῶντες.
Λιάμαθοι, Etymologo οἱ ἀγύμναστοι, ἀπὸ τῦ λίαν ἀμαθῶς, Paſtores capraríi, vt qui admodum ſint indocti & rudes. Heſych. verò λιαμαθὼ αἰγιαλῶ pro λίαν ἀμαθώδη ποιῶ, Admodum arenoſo, à λίαν & ἄμαθος.
Λίαν, t.2,c.701,d
Λιαξ, Heſychio παῖς ἀρχιγλύφος: forſitã ἀπὸ τῶν λείων, quòd læues & glabras genas habeat.
Λιαρὸς, t.4,c.531,h. Λίασμα, t.4,c.532,c
Λιαζόμενον, t.2,c.658,h. Λιαζω, t.2,c.659,a
Λιαιτικὸς, t.1,c.660,c. Λιαίτως, propr. ib.
Λιβανόμαντις, ib.b. & t.1,c.1622,c.ob.
Λιβανοπώλης, t.2,c.660,c. Λίβανος, ib.a
Λιβανοφόρος, ib.c. Λιβανώδης, ib.
Λιβανωτὶς, ib.f. Λιβανωτὸς, ib.c
Λιβανωτοπωλεῖον, ib.e. Λιβανωτοπώλης, ib.d
Λιβανωτὸς, ib.c. Λιβανωτοφόρος, ib.e

A Λιβανωτεὶς, ib.f. Λιβαὶ, t.2,c.658,f
Λιβδέυμαθα, Etymol. deriuat ἀπὸ τῆς λιβάδος, exponens ἐμβυθίσμαθα. vnde (inquit) & Ino cognominata est Λευκοθέα, quoniam βυθίζεται, Submerſa est. Euphorion verò βύθιον ait pellat τὸν θαλάσσιον, Mare: vt, πολύφρονα δ' ἄγκυρα βυθοῦ: dicere volens πυθμένα ἁλὸς, ſalem. Sed poteſt hoc λιβδέυμαθα & per ſynalœphen factum esse ex ἀλιβδέυμαθα, quod est εἰς ἅλα βυθίζομαι. Hæc ille & lexicũ meum vetus.
Λιβδύειν, Heſychio ἀφορίζειν, Determinate. vel Separare.
B Λιβύρνα, ET Λιβυρνίδες, Suidæ εἴδη πλοίου, Nauigij genus. Infrà λιβυρνίδες, Liburnicæ naues. Idem Suidas λιβύρνιον dictum fuiſſe ait locum illum in quem hiantem Curtius ſe præcipitarat cum equo. Hiſtoriam apud eũ vide, & apud Liuium.
Λίβηθρον, t.2,c.656,d. & 658,f, Λιβυρὸς, t.2,c.658,f
Λιβόνοτος, t.2,c.659,c. Λίβυς, t.2,c.658,f
Λιβυφοινὶξ, t.2,c.659,c. Λιβύες, t.2,c.658,f
Λιβύη, t.2,c.659,f. Λιβυαιγύθιον, ib.h
Λιβυη, ib.f. Λιβύνθη, ib. Λιβυὶς, ib.
C Λίβυρνον, Heſychio πολεμικὸν πλοῖον, Bellicum nauigiũ: quod ET Λιβυρνὶς ET Λιβυρνικὸν πλοῖον dicitur, Liburnica à Liburnis ſeu Liburna gente, rei nauticæ & bellicæ peritiſſima. Appianus & Lucianus ſcribũt Liburnos fuiſſe gentem Illyricam quæ Ionium mare & inſulas eas celeribus & leuibus nauigiis prædaretur: vnde etiam num Romanos τὰ κοῦφα καὶ ὠκέα δίκροα appellare λιβυρνίδας. Iſta Appiani verba ſunt: hæc, Luciani in Amoribus, ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν ἔδοκουμεν, ἔχοντες ἐπιτήδειον οὖρον τὸν δικρότον ὃν μάλιστα χρῶνται Λιβυρνικῶν. Plura de his nauigiis vide apud Bayf. De re naual. pag 22, 23, 24.
D Λίβυς, t.2,c.659,d. Λίβυσσα, ib.e Λιβυσσὰς, ibid.f
Λίβυς χώρα, ex Epigr. pro Libyca regio.
Λιβυφοίνιξ, οἰός, t.2,c.659,h. Λιβυφοίνιξ, ib.
Λίβω, t.2,c.658,e
Λιγα, & Λιγαίνω, vide infrà in Λιγὺς.
Λίγγω, Strideo ſeu Strido, Stridorem edo: verbũ à ſono fictũ. Sed præſentis nulla, aoriſti 1 aliqua reperiuntur exempla. vt apud Homerum Iliad σ, de ſagitta ex arcu iamiam mittenda, Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν. Heſychius λίγξε ὑπὸ exp. non ſolùm ἠχήσατο, & ὀλόφυρτο, ſed etiã ὀδυρμὸν ἐποιήσατο.
Λίγδα, Heſychio eſt ἡ αἰσύη, Cos: & ἡ κονία, Lixiuium, aut Puluis.
Λιγδαμοιχόπας, apud eundem οἱ ἀπὸ τῆς λίγδας, (infrà ὡς λιγδεῖς) hoc eſt χαλκέας, τοὺς σίδηρας ἰσχνοὺς.
Λιγδάω. vide in ſequ. Λιγδῶ.
Λιγδῶ, Strictim. (vt dicitur Strictim attondere: oppoſitũ τῷ Tondere per pectinem) hoc eſt Superficiem tantùm perſtringendo, Summas tantùm radendo partes, In ſuperficie tantùm: quod & ἀκουθητῶς. vt & ſchol. Homeri in hoc loco Odyſſeæ χ, Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον προσέφη χαλκῷ δὴ καρπῷ Λιγδῶ, ἄκρον δ' ἀπέτμαγεν ἠλακάτης, hoc aduerbio λιγδῶ exp. ὀξὺ ὀδηλῶσαι, hoc eſt ὀδηλῶσαι ὀδυνηλαίως μόνον τὴν ἄκραν ὀδηγαίαν τῦ σώματος. Id quod ex ipſo etiam poeta clarũ eſt, expoſitionis loco ſubiungente. ἄκρον δ' ἀπέτμαγεν ἠλακάτης, ſummam cutem læſit ferrum. Iſidem & Heſychius λιγδῶ ἀκαλῆσαι affert pro μικρῶς ἁψῆσαι, ἀπὸ τῆς ὀδηγαίας. Dicitur & compoſ. ὑπολιγδῶ pro eodem. Rurſum Heſych. affert VERBVM Λιγδάω pro ἀπαχρῶ ἀπὸ ὀδηλῶσαι τὰς ὀδηγαίας.
Λίγδες, eidem Heſych. χαλκὸν ὃ χαλκίον, ſiue πᾶς χαλκὸς: item θυεῖα. vt ſit & Fornacula in qua metalla conflant, & Mortarium, Pila: quæ alio nomine ὕδρα dicitur, & ἄμμις. hac poſteriore ſignif. Nicand. in Ther. vſurpaſſe dicitur. Rurſum Heſychius λίγδες à quibuſdam exponi dicit λίπαρα τῷ ἀφυείων. Apud eundem & Λιγδίμοι ἀκροτελεύτιοι τῷ ἀσταχύων.
F Λίγδα, ſiue Λιγδία, & Λιγάω, vide in Λιγὺς.
Λιγνιαλὶς, ſiue Ὀλιγνιαλὶς, Heſych. dici ſcribit ἀσθενὴς, ἀσθενὴς, Inualidum, Degener.
Λίγνα, Pollux eſſe dicit τὸ ὀπίσω τῦ ἱματίου ἐκατέρου μέρους, ab ea videlicet parte qua non eſt ἡ ὠμοπλάτη. id eſt à parte interiore.

Λιγυ[illegible] ... long. ſcribit deriuari vel à λύγος vel à λυγίζω, A
[illegible]γα ἐστι, ſed non exponit. Sunt qui interpretentur Flexilis.

Λιγυίνος, vide in ſequ. Λιγύς.

Λιγύς, ύος, ἡ, Fuligo, ſeu fumus. τὸ καπνῶδες τῆς πυρὸς, inquit ſcholiaſtes Nicandri, qui & πῦρ φλόγα, flammam, à Nicandro appellari λιγνὺν annotat, in Alexipharm. videlicet, v. 51, vbi poeta dicit, Ἠὲ σιδηρείοιο ὑπὸ πρύμνα, πῦρ καμίνων Ἔντοθεν χοάνοιο δύῃ πυρὸς ἄλκαρ ἰύγες. Item vel pro flamma, vel pro fumo accipi poteſt in hoc loco Sophoclis, Antigones pag. 260. οἱ δ' ὑφ' ἱλίσσου πέτρας τίριψ ὄπωπα λιγνύς. Ibi enim ſcholiaſt. exponit λαμπρὸς καπνός. Idem poeta λιγνὺν metaphoricè vocat φλεγμονὴν φλογοειδῆ νόσον, teſte eodem ſcholiaſte, in hoc loco Trachin. pag. 359. vbi Hyllus de Hercule ardente medicatis flammis dicit, Τότ' ἐκ μεσημέρου λιγύος ἀίσσοντος Ὀφθαλμοὶ ἄεσαν, εἶδον μ' ἐν πολλῷ σφαγῇ Δακρυόροα πῦρ. Apud Dioſcoridem lib. 1, cap. 97, eſt λιγνὺς πίσσης ἡ τῆς ὑγρᾶς πίσσης, fuligo picis: cuius conficiendæ rationem ibi tradit, inter alia dicens, ἄλλο ὑγρὸν ὅσον χεῖ ἕως ἂν αἰθαλώσῃς λιγνὺν αὐτῆς. Et cap. 86, quum præcedente capite docuiſſet quo modo conficienda ſit ἡ αἰθάλη τῆ λίβανωτῷ, ſubiungit, τὸν αὐτὸν τρόπον σκευάζουσι καὶ τὴν ἀπὸ τῆς σμύρνης καὶ ἀπὸ τῆς ἐκπίνης καὶ ἀπὸ τῆ σύριγγος λιγνύν, necnon λιγνὺν τὴν ἀπὸ τῆ κοπτῆ δαυκίου: ſynonymos vſurpans λιγνὺν & αἰθάλην, fuliginem. vt & Plinius dicit, Fornacum balneariumque fuligine. hoc eſt, excremento nigro quod ipſis ex fumo adhæret. INDE Λιγνώδης, ET Λιγνώδης, Fuliginoſus. αἰθαλώδης. Apollon. Argon. lib. 2, ὑπὸ σφιν δὲ λιγνύοντι Καπνὸν πυρὸς ὄμβρια: qui eodem libro dicit, καλαὶ δ' Λιγυστὶ καὶ κατὰ καίματα βαφαὶ D ὀπάζουσι pro αἰθάλην, ſeu Fumo denſiore, Fumo ſpiſſiore fuliginis in modum. Apud Alexandrum Aphrod. λιγνώδη περιττώματα, Fuliginoſa itidem excrementa, ſeu Fuligini ſimilia, nigrore videlicet. Apud Hippocr. verò Galenus λιγνώδης exponit μελανώσα, Denigrans: propterea quod ἡ λιγνὺς ſit μέλαινα.

Λιγνώτης, Pinguiſimilis. apud Nicandrum enim in Theriacis, de aſterio phalangio, τῷ δ' ὅτε ἰὼν ἀπὸ Λιγνώτα σίλφιον διαγρὶς ἐκ χθονὸς ἄξεται, ſcholiaſtes exponit λιπώδη. E

Λίγξ πλάγιος, Heſychio καμπύλη πλαγιος, ſeu χαμηλὰ πλαγία. Vide λιγύς.

Λίγος, Stridulus: ſi vulg. lex. credimus. Vide λιγύς.

Λιγυκλής, vide paulò poſt in Λιγύς. Λιγυθόος, t. 1, c. 1579, d

Λιγύμυθος, t. 2, c. 989, f Λιγυρεία, Λιγύειος, in Λιγύς.

Λιγυπνεῶν, infrà in Λιγύς. Λιγυρίτερος, t. 2, c. 1579, d

Λιγυρίζω, in Λιγύς. Λιγυρῶς, in Λιγύς.

Λιγυρότης, Λιγυρὸς, infrà in Λιγύς.

Λίγυς, υος, ὁ & ἡ, Ligur: & plural. Λίγυες, Ligures: gens eius regionis Italicæ quæ ab ipſis DICITVR Λιγυρία, Liguria. INDE Λιγυστικὸς, Ligusticus. vt λιγυστικὸν πέλαγος, mare Ligusticum. Et Λιγυστικὸν, Ligusticum: herba ſic appellata quòd in Liguria vtplurimum reperiatur, in Apennino monte, teſte Dioſcor. libro 3, cap. 58. Itidem Plinius lib. 19. cap. 7, Ligusticum ſyluestre eſt in Liguriæ ſuæ montibus: ferutur vbique ſuauius ſatiuum, ſed ſine viribus. panacem aliqui vocant. Inde ET Λιγυρὸς, SIVE Λιγύειος, dictum putant Ligurium lapidem Iosephus De antiqu. Iud. λίθοι δοκοῦσι μοι κἀγὼ καλοὶ διαφέροντες, οὐκ ἐπὶς αὐθωπείοις κόσμοις δεῖ πρὸς τὴν ὑπερβολὴν ὄντες, σαρδόνυξ, πράσος, σμάραγδος, ἄσβεστος, ἴασπις, σάπφειρος, λίγυρος, ἄμεθυστος, ἀχάτης, χρυσόλιθος, ὀνύξ, βήρυλλος: pro quo Exodi 28, λιγύριον, & in veteri verſione Ligurius. in noua Lyncurius. Quam ſcripturam ſi ſequamur, erit ſuccinum, ſiue electrũ, quod alni ſudare feruntur ad Padum, qui Ligurum Vagiennorum finibus viſendo fonte profluit. Ac probabilis eſſet hæc opinio, niſi Iosephus diceret has gemmas incomparabiles eſſe magnitudine & pulchritudine. Sed huic reſponderi obiectioni queat, olim in pretio fuiſſe ob raritatem, nunc ob copiam eſſe viliorem.

Λιγὺς, ύος, ὁ, Stridulus, Argutus, ſeu Argutum ſtridens: interdum & Canorus, Iucundus. Hom. Il. ξ, & Od. γ, λιγὺς ἀοιδὸς. Idem alibi, λιγὺς ἀγορητὴς: nimirum Il. β, in orat. H Vlyſſis ad Therſitem, Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε, λιγὺς περὶ ἴοὶ

λιγυπνεῶν. Fœmin. genus Λιγεῖα, ſiue Λίγεια, itidem Stridula, Argutа, Canora. In Epigr. φερμὸν λιγείη. Inde COMP. Λιγυηχὴς, Stridulum ſeu canorum reſonans, Argutum tinniens. vt κίθαρις λιγυηχὴς, in Epigr. ET Λιγυπνεῶν ex Hom. pro ἡδὺ καὶ λιγὺ πνέων, Dulce ſpirans: ſi non potius diuiſim ſcribendum λιγὺ πνέων. id enim Euſt. innuit, Od. δ, v. 566, vbi poeta dicit λιγυπνείουσας ἀήτας. ET Λιγύφθογγος, AC Λιγυφωνος, Argutam vocem edens, Stridulum & argutum ſonãs: ſeu Canorus, Argutus. Hom. Il. β, κεκλήγοντες λιγυφθόγγοισι κέλευθα Κρώσσοντες. Et Heſiod. Ἐσσομένοις λιγυφωνοι. Inde & ADVERB. Λιγέως, Stridulè, Argutè, ſeu Arguto cum ſtridore. Hom. Od. π, Κλαῖον δὲ λιγέως ἀδινώτερον ἢ τε οἰωνοί, Φῶκαι θ' ἁλιπόρφυροι. Heſiod. Aſpide, ἣ ἔχεται σείας μεγάλω ὁρμαγδῷ Ὀξέα καὶ λιγέως. Rurſum Hom. Il. ψ, de ventis, φυσώντες λιγέως, pro λιγυπνείοντες, vt alibi dicit. hoc eſt Stridulum ſpirantes, Argutum flantes. Idem λιγέως in laude etiam ponit pro Argutè, Canorè, Suauiter: Il. γ, de Menelao, αἰχμήσειν Παῦρα μάλ', ἀμφὶ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος Οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς. Sic & Il. τ, & Od. υ, λιγὺς θοὸς ἠὲ ἀγορητὴς, in bonam itidem partem, Argutus, Canorus, Suauiter loquens. Pro λιγέως dicunt poetæ ETIAM Λιγὺ, ET Λιγέα: NEC NON Λίγα pro λιγέα, facta ſyncope. Hom. Od. θ, Ἀμφὶ αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει. Et Il. τ, Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε. Sic verò & ὦκα dicitur pro ὠκέα ſeu ὠκέως. Ex quo aduerb. VERBVM Λιγαίνω, Stridulum & argutum ſono. Ex Epigr. de Apolline canente cithara. (Suid. verò λιγαίνειν exp. πραΰνειν, Demulcẽtis) Præterea à Λιγὺς DERIV. Λιγυρὸς, ὸν, idem cum ipſo ſignificans, nimirum Stridulus, Argutus, ſeu Argutum ſtridens: interdum & Canorus, Vocalis. Epitheton eſt flatus ſeu venti, cantus & vocis. Hom. Il. ψ, ὣς ἔφατ' ὄκριμα Πηλεΐδαο λιγυροῦ: itémq; Iliad. ρ. Idem in Od. σπερχθεὶς λιγυρῇ θλάσσοιτ' ἀοιδῇ. Et Heſiod. Erg. Ἐνθά με παρφάσσει λιγυρὴς ἐπιείκελα φωνῇ. Eurip. λιγυρὰ ἄχεα βοᾶ, Stridulos & argutos præ dolore clamores edit. Rurſum Hom. Il. λ, Μάστιγι λιγυρῇ ἴμασεν καλλίτριχας ἵππους, arguta ſcutica. nam argutũ ſonitum reddit verbere. Vtuntur hac voce proſæ etiam ſcriptores, quamuis ποιητικώτερον. vt Ariſtot. Hiſt. animal. lib. 9, λιγυρὰν φωνὴν ἔχει, vocem habet arguram ſeu canoram. Pro iucundum, Suaue, Ilocr. in Epiſt. ad Philipp. ἐπὶ δὲ καὶ σύμβολον τοῦ, ἀπαίτων ἥδιστον καὶ λιγυρώτατον. INDE Λιγυρόπους, ſiue Λιγυρόπους, idem quod λιγυπνεῶν ſuprà. hoc eſt Argutum ſpirans, Stridulum ſeu argutum flatu ſonum reddens. Eſt inde & ADVERBIVM Λιγυρῶς, idem ſignificans quod λιγέως, Stridulè, Argutè, Canorè: interdum & Suauiter, Concinnè. vt Donat. quoque apud Terent. λιγυρὸν eſſe dicit Suaue, indeque deduci Latinum verbum Ligurio. Item VERBVM Λιγυρίζω, Fĩo, Cano, vel potius Argutè & concinnè cano. vt λιγαίνω. Heſychius enim λιγυρίζει exponit μελῳδεῖ. Affertur verò & Λίγυς, ύος, pro Stridulus. Suidas ET Λιγάκρυπτα pro λιγύκρυπτα dici ſcribit, Stridulum ſeu argutum edens crepitum.

Λιγυστικὸς, in Λίγυς.

Λιγυφθεγγος, & Λιγύφωνος, in Λιγύς.

Λιδίριον, Heſychio ῥυβλίον, Scutella.

Λίζει, eidem βύσσει, σάλει, παίζει, Tuſſit, Stillat, Ludit.

Λίζονες, pro ὀλίζονες, hoc eſt ὑπόσωσεις, Minores. idem Heſ.

Λίημος, Heſychio ψάμμος, Arena.

Λίθω, Ionicè pro λίαν, Valdè. vt λίθω ἄφθονες, t. 2, c. 702, d

Λίκνος, Heſychio eſt δίκτυς, Acer: aut Attrox.

Λιπαίγυρος, t. 2, c. 707, f Λιπάλιον, t. 2, c. 709, b.

Λιθείας, Suid. πολυπλοκίας παρὰ λιθίας λιγκωβίας.

Λιθὰς, t. 2, c. 709, b. Λίθιος, t. 2, c. 708, h

Λίθιος, ibid.

Λιθόσπορος, Apollo dicitur ὁ ἀπὸ τῆ Μαλέα λίθω σπορεὶς ὑμβρίος, teſte Suida: qui ita à λίθος fieri dicit vt Μαραθήσιος à Μάραθος. pro quo apud Steph. Μαραθεύσιος.

Λιθιακὰ, τὰ, t. 2, c. 709, a. Λιθίασις, ib. g

Λιθιάω, ib. f. Λιθίδιον, ib. b

Λιθίζω, ibid. f

Λίθινα, τὰ, ſubſtantiuum, t. 2, c. 708, g

Λίθινος, ibid. Λιθίνως, ib.

Λιθίς,t.2,c.709,b.
Λιθοειδέω,ib.b.
Λιθογλυφής,ib.b.
Λιθοδιόφορον,ib.c.
Λιθοδόρμος,ib.
Λιθόδομος,ib.
Λιθοειδής,t.3,c.391,d.ob.
Λιθοειδής,t.2,c.706,d.
Λιθοκαρδίος,ib.
Λιθοκόλλα,ib.
Λιθοκοσμία,ib.f.
Λιθολαβίς,ib.g.
Λιθολαβῶ,ib.
Λιθολογέω,ib.
Λιθολόχος,ib.g.
Λιθοξέος,t.2,c.706,h.
Λιθοτείς,t.2,c.707,a.
Λίθος,Lapis,&c.t.2,c.705,d.
Λιθόσπορος,t.2,c.707,b.
Λιθοτομία,ib.d.
Λιθοτόμος,ib.
Λιθοτρύπτικὸν,ib.c.
Λιθουλκοί,ib.
Λιθουργικὴ,ib.
Λιθουργία,t.2,c.707,c.
Λιθόω,t.2,c.708,f.
Λιθωδία,ib.
Λιθώνης,t.2,c.709,c
Λιθοβλὴς,t.2,c.706,a
Λιθόβλος,ib.a
Λιθογλύφος,ib.
Λιθοδιφρικὸς,ib.
Λιθοδίκτιον,ib.
Λιθοειδὴς,t.3,c.391,d.ob.
Λιθοκάλαι,ib.
Λιθοκέφαλος,ib.c
Λιθοκόλλητος,ib.
Λιθοκοπία,ib.
Λιθόλιθος, ib.
Λιθολόγιον,ib.
Λιθολογία,ib.h
Λιθοξέϊστὶ ἰχναλῆται, t.2,c.707,a
Λιθόομαι,t.2,c.709,b
Λιθόπρίστος,ib.
Λίθος,Discus,&c.ib.h
Λιθόσπερμον,ib.
Λιθοτρωτὸς,ib.c
Λιθοτομία,ib.
Λιθοτόμος,ib.
Λιθουλκίον,t.2,c.708,a
Λιθουργέω,ib.c
Λιθουργὸς,ib.b
Λιθόω,t.2,c.709,b
Λιθώδης,ib.
Λιθωμάται,ib.c

Λιθώνης, t.2,c.709,c

Λικμᾶζειν,Hesychio σκυρτᾶν,Saltare: seu Lasciuius saltare.

Λικλάνω,eidem est ἀγχῶ ὑφαίνειν,Vas testaceum.

Λίκνιγξ, vt vult scholiastes Aristophanis, dicitur ἡ ἐλαχίστη βοὴ τῆς ὄρνιθος,minima & exilissima auis vox. Vide Σπερμολίκνιγξ.

Λικμᾶζειν,Hesychio συνέχειν,Continere, Comprehēdere.

Λικμάω, Λικμητὴρ, Λικμητήριον,Λικμητὶς,Λικμητὸς,Λικμίζω, vide in sequ.Λικμός.

Λικμὸς,οῦ,ὁ, Ventilabrum, seu Vannus. vnde dat.λικμῷ, Hesych.πλόῳ. Inde deriuatum VERBVM Λικμάω, ῶ, Ventilo, Vanno,hoc est Ventilabro seu vanno purgo.Homerus Iliad.ε, Ὡς δ' ὅτ' ἄνεμος ἄχνας φορέῃ ἱερὰς κατ' ἄλωὰς Δηοῦς λικμώντων.id est τὰ ἄχυρα ἀπὸ τοῦ σίτου διαχωρίζοντων. Meminit Suidas quoque huius verbi,scribens λικμήσοντας dici ὅτι τὰ ἄλωα,à themate λικμῶ, quod est πνοίζω,& τὸ σῖτον καθαίρω:at λιχμήσοντας per χ,esse λείξοντας,à themate λιχμάω. Inde VERBALIA Λικμητὴς ET Λικμητὴρ, Ventilator, Vannator, Qui vanno seu ventilabro frumentum purgat. Hesychio ὁ ἀποχωρίζων τοὺς καρποὺς καὶ τὰ ἄχυρα: Suidæ ὁ τὸ πνεῦμα κατέχων. Sed Hesych.prius λικμητὴς exp. etiam διασκορπισμὸς, Dissipatores, Dissectores: metaph.sumpta à vētilatoribus. A posteriore λικμητὴρ DERIV. Λικμητήριον,ου,τὸ, Ventilabrum, Vannus,Id quo fruges purgari solent ab aceribus & paleis πλόον, Hesych. AT Λικμητὴς,dicitur πρόχυσις ὑγροῦ δι' ὃ διηθοῦσι τὸν τρύγα, Qualis per quem fæx percolatur. Hes. affert & aliud hinc deriuatū verbū, NIMIRVM Λικμίζω,quod exp. αἰνῶ, Tritprat: quū potius,vt λικμᾶ,sit Vannat,Ventilat. Apud Suid.verò & NOMEN Λικμαῖος legitur,cum hoc exēplo,Δηοῦ λικμαίου. vocari autem Ceres λικμαία videtur, quoniam eius beneficio fruges acceptæ ferebantur,ipsáque dare credebatur quod ventilaretur seu vannaretur. QVIN ET Λικμοφόρος affertur pro Vannifer seu Vanniger:sed pro eo scribitur etiam λικνοφόρος.

Λικνίτης,& Λικνοειδὴς, vide in sequ.

Λίκνον,ου,τὸ,idem quod λικμὸς.vt enim λικμὸς exponitur πλόον,ita & hoc λίκνον: necnon & κόσκινον, Cribrum, vt λικμᾶν quoque volunt esse κοσκινεῖν. Suidas scribit τὸ λίκνον esse ὀπτὸν πλόον ἐκ πύρου πεπαλαιωμένου καὶ ξηραθέντος: quique hoc fert, VOCARI Λικνοφόρον. Ita sanè Athenæus lib. 5,in pompa Philadelphi,διασεσωσμένοι καὶ αἱ τῶν λίκνων φέρουσαι. Et Demosthenes in Æschinem, ἄρχες καὶ θεσμῶν καὶ κιστοφόρος καὶ λικνοφόρος καὶ πάντων ὑπὸ τοῦ χαλεπὸν θεσμοθετοῦντος. Sic & Virgilius Georg.1 dicit, Arburee crates & mystica vannus Iacchi. Inde ET Λικνίτης, Vanno redimitus. Apud Hesychium λικνοφορῶ pro λίκνον στεφανούμενος βρυτίοις: verbo

A deducto ex λικνοφόρος, VT Λικνοφορῶ fit ex λικνοφόρος. quo verbo vtitur Polemon apud Athen.lib.11,dicens, ὁ δὲ πᾶν βαστάσας, εἶτα λικνοφορήσας πάντα γελοῖα. Præterea inde COMPOS. Λικνοειδὴς, Vanno similis : Suidæ ὁ μανιώδης, Sordidus. Denarum inde ET Λικνίτης, quod est Bacchi epitheton,ἀπὸ τοῦ λικνίου ὃ εἶχε τὰ παιδία κυμβάτια, inquit Hesych.qui λικνον exponit etiam καλαθίσκον, Canistrum.

Λικνοφορέω, Λικνοφορία, Λικνοφόρος,vide in præced.Λίκνον.

Λικνοφὴς, Obliquè,In obliquum,seu Ex obliquo: Suidæ ἐκ πλαγίου,Hesychio ἐκ πλαγίου.Hom.Iliad.ξ,αἰδώσατο δὲ μάλιστα Δικνοφὴς ἰδέσθαι. Et rursum Odyss.τ,ὁ δὲ μνησάμενος ἔλασεν σὺς Γοιμοῦ ὑπερ,πλεῖ δὲ δικνοφὴς εἰδώς, Δικνοφὴς ἰδέσθαι.

Λικροὶ,Hesych.οἱ ὄζοι τῆς ἐλαφείων κεφαλῆς, Cerninorū cornuum rami.qui suprà λίκροι.

Λιλαίομαι, apud poetas idem quod γλίχομαι in prosa, Cupio, Appeto,Desidero. Ac vt γλίχομαι constituitur interdum cum genitiuo,interdum cum infinitiuo : ita & hoc. Cum infinitiuo, pro Cupio:Hom.Iliad.ξ,ὡς οὐκ ἐθέλοιτε λιλαίεσθαι καμπύλα τόξα. Od.υ, μάλα δ' αὖτε λιλαίετο ἐνὶ θαλάμῳ. Odyss.ο, ὥστε πάτερ λιλαίομαι ἀπιέναι. Cum genitiuo, pro Appeto,Desidero. Homerus Iliad.γ,λίην λιλαιόμενοι πτολέμοιο. Odyss.μ,λιλαιόμενον βιότοιο. Odyss.τ, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἐπὶ παιδὶ φίλῳ δεύτατα λιλαίηται. Et Odyss.α, Μνηστῆρες λιλαίονται ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης. Hesychio λιλαίεσθαι est non tantùm ὀρέγεσθαι, ὀρμᾶσθαι, sed etiam σπεύδειν,Festinare,Properare.

Λιλεῖ, idem affert pro φθονεῖ, ἐπιθυμεῖ, Inuidet, Appetit.

Λιμαγχέω,t.1,c.57,h

Λιμαγχονᾶω,& Λιμαγχονίω,t.1,c.59,a.

Λιμαγχονιώδης,ibid. Λιμαγχονῶδ,t.1,c.57,h.ob.

Λιμαίνω,t.2,c.718,a

Λιμακώδης, ex Hippocr.pro Herbidus,βοτανώδης: necnon Humidus. Suprà rectius per α diphthongum.

Λιμαλέος,Hes.ῥωπώδης,λασιώδης, Rugosum, Tenue seu Macrum.

Λιμβάς,idem λιχνεία,σ' πάσσαλος, Catillonem,Insatiabilem.

Λιμβρὸς, Suidæ & Etymol.ὁ σκοτεινὸς, Tenebrosus,Obscurus. Etymologus rursum aliudens ad rationem nominis λείβω,esse dicit τὸν λίαν ἐμβεβυσμένον,epitheton nestis. Sed addit,per syncopen etiam dictum videri posse pro λιθρόεντ,ἀφ' οὗ τὸν λιθώδη, ἤγουν τὸν ὑφαντὸν τῆς νηός. quod magis probo.vt μ intertum postea fuerit ad efficiendum sonum plenioremsicut in κύμινος & similibus.

Λιμεναίχης,t.2,c.701,g. Λιμεναρχία,ib.h.
Λιμενίοχος,ibid. Λιμενόχος,ib.
Λιμενίζω,t.2,c.703,d. Λιμένιτης,ibid.
Λιμενίτης,ibid. Λιμενοφυλακία,ib.a
Λιμενοφυλακεῖα,ibid. Λιμενοφύλαξ, ib.

Λιμένος, Etymologus ex Pindaro affert:idémque, vt & lex.meum vetus,per syncopen dictum vult,vel pro μεμονώμενος,à nom.λιμὴν, vel pro λιμενώτης,ex nom.λιμὼν.

Λιμένος,t.2,c.703,f.& 711,h

Λιμένες,Hesychio ὑπόγειοι,Lumbrici.

Λίμνα,Doricè pro λίμνη. Sophocleta vocat τὸν Ἑλλήσποντον, mare, vt & Hom.interdum. At λιμνὰ, ex Theoc. Pharmac.affertur pro λιμναία,Palustris:perperam. Ita enim scriptum λιμνᾶτις, Doricè pro λιμνῶτις,versu illo τί μοι μάλα δὴ κύων Ἐμῆς,ὡς λιμνᾶτις ἀπὸ σκύλα πέπακας;

Λιμναίζω,t.2,c.704,e. Λίμναι,propr.t.2,c.703,h

Λιμναῖα,pro λίμνη, t.1,c.704,d. Λιμναῖος,ib.a.c

Λιμναῖς,ἀδος,ἡ, Lacustris, Palustris, λιμνατὶς. Theocr. Idyl. Οὐ μὰν οὐδ' αὐταὶ ταὶ λιμναῖαδες, ξουμφαι. hoc est ταὶ αἰσχροτριχώδεις ἐν ταῖς λίμναις.

Λιμνᾶτις,Doricè pro λιμνῶτις. Vide in Λίμνα.

Λίμνη,t.1,c.703,f. Λίμνη,propr.ib.h

Λιμνῆτις,t.2,c.704,a. Λιμνῶτις,ib.d

Λιμνοθαλασσία,ib.a. Λιμνοκαχεῖν,ib.

Λιμνόομαι,ib.f Λιμνόπρια,ib.b

Λιμνουργὸς,ib. Λιμνοφυὴς,ib.a. Λιμνοχαρὴς,ib.b

Λιμνόχαρις,propr.ib. Λιμνώδης,ib.d

Λιμοδεκτὴς,t.2,c.710,e. Λιμοδεκτία,ib.f

Λιμοκτονέω,ib. Λιμοκτονία,ib.g. Λιμοκτονίη,ib.

Λιμοκτόνος,ib.f. Λιμὸς,ib.a.& t.3,c.278,c.ob.

Λιμοφορδές, t.2,c.710,h. Λιμοφόρος, ib.
Λιμόφωρος, t.2,c.711,a
Λιμπάνω, Linquo: deriu. à λείπω. vnde ἀπολιμπάνω, &c.
Λιμφδύειν, Hesychio est ἀπατᾶν, Decipere, Fallere: forsan à nom. Λιμφός, quod ab eodem exponitur συκοφάντης, μαντὶς ψεῦδη νόμων, Sycophanta, Delator rerum contra leges admissarum: item & φενδωλός, Parcus.
Λιμώδης, t.2,c.711,h. Λιμώττω, t.2,c.712,a
Λιπαγκυπυμφή, t.2,c.714,b. Λίπαια, ib.e
Λιπαῖος, ib. Λιπάειον, ib.f
Λίπεος μίτος, Lineum stamen: apud Suid.
Λίπεος, t.2,c.714,e. Λιπηρός, ib.c
Λιπηρόσπα, ib.b
Λιπός, Hesychio ὁ ὑπόπλους ἰχθύς, mugil piscis. forsan quoniam è filis piscatorum escam furatur. nam & Plin. libro 32, cap. 2, Scit (inquit) & mugil esse in esca hamum, insidiasque non ignorat: auiditas tamen tanta est vt cauda verberando excutiat cibos.
Λιπόω, v.l. Intermitto. quod potius ἐλλιπόω.
Λιπόπους, t.2,c.714,f. Λιποδύτας, t.2,c.713,c
Λιπόδυτης, ib. Λιπόδρις, ib.
Λιποζωστις, ib.
Λιποθυμέω, t.1,c.1633,d. & t.2,c.713,c
Λιποκάλαμος, t.2,c.713,d. Λιποκάρηνος, ib.c
Λιπόκλωπος, ib. Λιπόκρανος, ib.
Λίνον, Linum, &c. t.2,c.712,c. Λίνον, Rete, &c. ib.e
Λινόπαλος, t.2,c.714,b. Λινόπλακτης, t.2,c.713,f
Λινοπλέκω, ib. Λινοπλόκος, ib.
Λινοπλωκάς, ib.g. Λινοπόρος, ib.
Λινοπλώω, t.2,c.714,d
Λινοπλόω, & Λινοπλόομαι, ibid.c
Λινόπλοος, ib. Λινορραφίς, t.3,c.1684,a.
Λινόρραφος, ib. Λίνος, propr. t.2,c.712,g
Λινόσπορος, t.2,c.713,g. Λινόσπορον, ib.h
Λινόστομον, ib. Λινοστασία, t.2,c.714,a
Λινοστρίδαι, ib. Λινοτόμος, ib.
Λινουργός, ib.c. Λινοχίτων, ib.b
Λινοχλαίνης, ib. Λινόω, ib.e Λίνωσις, ibid.
Λίξ, Hes. πλάγιος, Obliquus: & λίξος πλατύς, Lapis latus.
Λιολιθίζ, idem exp. παιπαλεῖ λίθῳ.
Λιοπίσειον, eidem est λίξος λεῖος, Lapis lævis. pro quo suprà λειοπίρα.
Λίπα, Suid. per apocopē dictum vult pro λιπαρόν, Pingue. Sic λίπ' ἐλαίῳ pro λιπαρῷ ἐλαίῳ. vt apud Hesiod. Erg. ξ λίπ' ἐλαίῳ Χρισαμένη. Vtuntur prosæ etiam scriptores hoc vocabulo λίπα pro λιπαρὸν ἔλαιον. Thucyd. λίπα γὰρ ἀλείφασθαι ὅπως μὴ ἀδικῶνται. Ælianus, ὅταν γὰρ ἀφρίσιον κινδυνεύωσιν, λίπα ἀλείφονται. Itémque Theophr. Hist. pl. lib. 9, λίπα ἀλειφάλοφος.
Λιπαίνω, & Λιπαίνομαι, t.2,c.715,f.
Λιπανθίς, ib.
Λιπαρά, genus medicamenti, &c. t.2,c.716,d
Λιπαρὰ κυπέλλια Θασίας, Aristoph. vocat Lagenam seu phialam vini Thasii, λιπαρὸν vocabulo vtens, ἀπὸ τοῦ πίνειν τὸν οἶνον, ἄμπυκας autem, ἀπὸ τοῦ σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον, quod ἄμπυξ dicatur τὸ σκεπάζον. Ita schol. Vide ἄμπυξ suprà, c.389,g.
Λιπαρίω, t.2,c.705,a. Λιπαρίως, t.2,c.704,h
Λιπαρὸς, ib.f. Λιπαρεία, ib.h
Λιπαρεῖν, Ionicè pro eodem, ib.
Λιπαροχώρος, Pinguem terram habens, Qui pingui solo est.
Λιπαρόζωνος, t.2,c.1411,d. & t.2,c.716,g
Λιπαροκρέδιμος, t.2,c.716,g. Λιπαρόμμαπος, t.2,c.717,a
Λιπαροπλόκαμος, t.2,c.716,h. Λιπαρὸς, t.2,c.715,g
Λιπαρότης, t.2,c.717,c Λιπαρῶς, t.2,c.704,h. & 717,a
Λιπαρῶψ, t.2,c.1394,b. Λίπας, t.2,c.714,h
Λίπασμα, t.2,c.715,g. Λιπασμός, ib.
Λιπαυγὲς, t.2,c.601,d
Λιπαυρῶ, Hesychio αὔξω ὀπαλίσκω.
Λιπάω, t.2,c.715,c. & 780,c.ob.
Λιπόπλης, Hesychio ὁ ἐκ πλουσίου πένης, seu ὁ ἐξ ἀγροῦ εἰς πόλιν πεφυγώς, Qui ex diuite factus est pauper, Qui ex agro in vrbē confugit. vt sit ὁ λιπὼν τὰ ἔρια, Qui plantas destituit. Suidas HABET Λιποπήτας, exponens πτωχὸν, Mendica, Paupera: ἀπὸ τοῦ λείπεσθαι ἐρίων, quod est φυλλῶν. Idémque ET Λιποπωλοῦντας affert pro πτωχεύοντας, Pauperes. In veteri meo Lexico scriptum λιποπήτης. Sic enim ibi, Λιποπήτης, & fœm. genere Λιποπήτις, significat τὸν ὀλίγα καὶ πλωχὸν, Egenum, Mendicum. vt, Οὐχὶ μοι πενία πατρώιος, οὐδὲ λιπὸ πάππων Εἰμὶ λιποπήτης. derivatū ἀπὸ τοῦ λείπεσθαι ἐρίων, quod est φυλλῶν. nam ἔριος dicitur τὸ φυτόν. Aristoxenus λιποπήτας dicit ζωὰς ἁλιεῖς καὶ ζωὰς θηλασίους, piscatores & eos qui in mari victum quærunt. vtpote qui cura arborū neglecta τὸ ὕδωρ διφῶσι. Idem est apud Etymol.
Λιποπόνιμος, Maritum deserens, Adultera: ex schol. Euripid. in Orestam.
Λιπόμμερος, Qui statum diē deseruit, Qui statuto die præsto non fuit. Ionicum est.
Λιπονὴς, t.2,c.715,f
Λιπόβιοι, Qui vitam deseruerunt, Vita defuncti. τεθνεῶτες, Hes.
Λιπόβλεφαρος κύκλος, Orbis cui palpebræ desunt: Nonn. pro eo qui oculo est destitutus.
Λιπόγυιος, Artubus destitutus: & specialiter Destitutus pedibus, Mancus. in Epigr.
Λιπογυιόω, idē ac λειπογυιόω suprà quod vide. Hesychio exponit non solùm ἀπογυμνοῦσι & ἀποβιβάζουσι ζωὰ ὀδόντας illos qui sunt γνάθεσμα τῆς ἁλιείας, sed etiam ὁ πένης τῇ ἁλιείᾳ.
Λιπόδερμος, idem itidē ac λεπιδέρμις, Apella. hoc est Quę pellicula glandem tegens destituit.
Λιποδρασύοντες, Vitibus in agendo defectas: alii, Animi defectione laborantes: de mulieribus.
Λιποζυγος, Qui societatis iugum deseruit. vt Hesych. quoque λιποζύγιον exp. μοναζόντων.
Λιπομήτωρ, ορος, Qui matrem reliquit. in Epigr.
Λιπόνεως, Qui nauem destituit, Nauis desertor.
Λιπονηος, t.3,c.215,c
Λιπόρινος, Pelle destitutus, & quidem ea quæ dura sit. Nicander in Alexipharm. λιπόρινα σαῦρον vocat τὸν σκληρόδερμον, vtpote quæ οὐκ δέρμα ἔχει οὐκ λεπίδα: nisi fortè propterea quoniam λίπος ἀφίησιν ἀπὸ τοῦ δέρματος. nam γλίσχρος est & λιπώδης.
Λίπος, t.2,c.714,g. Λιποσαρκὴς, t.3,c.743,c
Λιπόσαρκος, ib.
Λιποσκίαστος, Qui vmbrosas reliquit tenebras, Clarus: ex Nonno.
Λιποστράτιον φύλλον, ex Epigr.
Λιποστρατία, ας, ἡ, ET Λιποστράτιον, ου, τὸ, Militiæ desertio: τὸ μὴ θέλειν στρατεύεσθαι, schol. Thucyd. Prius apud Hesych. legitur, posterius apud Tucyd. & Philonem. Suprà per ι diphthongum.
Λιποτάκτης, Qui ordinem suum deserit: Suidæ ὁ τὴν τάξιν αὐτοῦ καταλιπὼν φυγῇ: afferenti & particip. VERBI Λιποτακτέω, nimirum λιποταξίαν, itidem pro τὴν τάξιν αὐτοῦ καταλιπὼν, φυγῇ.
Λιποταξία, t.3,c.1158,d. Λιποτάξιον, ib.
Λιποτεχὴς, ίος, Depilis, Quem pili destituerunt. Epigr.
Λιποφεγγὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Quem lumen deficit, Cæcus.
Λιπόφθογγος, Quem vox destituit, Mutus.
Λιποψυχέω, t.4,c.755,h. Λιποψυχία, t.4,c.756,a
Λιπόων κεκρύφαλος, Reticulum nitidum & splendidum instar pinguium. Ionicè pro λιπῶν, à λιπάω, in Epigr. vbi itidem λιπόωντα πλόκαμα, Pinguentia.
Λίπτω, Hesychio est ὀπτάνομαι, Cupio, Desidero, Appeto. vt & apud Nicandrum in Theriacis, v.126, Ἡ ὃν δὴ λίπτεται μεδ' ὅτ νομὸν, scholiastes exponit ὀπτάνομαι χῆτ νομὸν, id est βοσκῆς.
Λιπυείης, Ionicè pro λιπυείης. Hippocr. De iudic. φλέβες ἐς λιπυείην ἀφίενται.
Λιπώδης, t.2,c.715,c
Λίριον, ET Λιρίνη, vide in sequ. Λίριον.
Λίριον, ου, τὸ, pro λείριον dicitur, Lilium, seu Lilium regium, βασιλικὸν κρίνον, vt suprà docui. Ab Hesychio exponitur non solùm κρίνον, Lilium, sed etiam ἄνθος, Flos: vt suprà & λείριον. INDE Λίριος, Liliaceus, Lilinus, E lilio confectus. vt λίριον ἔλαιον, τὸ ἀπὸ τοῦ λιρίου, teste Galeno: qui etiam addit, quosdā sine ι scribere λίριον pro λείριον. hoc autem vocari non tantùm κρίνον, sed etiam σώσιον, & αἴθιον. quorum postremum mendosum est: nec satis tutum reponere vel αἴθιον vel αἰθιὸν, vt quidam volunt.

Λίρος, t.2,c.701,f. Hesychius non solùm oxytonos habet λιρὸς, expositum ἀναίσχυντος, αἰσχρὸς, θρασὺς, Inverecundus, Impudens, Audax: sed etiam properispomenos Λῖρος. nam in Λεξείπτῳ annotat, τὸ λῖρος, quod significat τὸν αἰσχρὸν, scribi δεῖ τῷ ῖ. vt apud Callimachum, λῖρος ἰχώ. derivatum autem esse φασὶ τὸ λίαν. nam ἀμήτορες παῖδες ἀπὸ τοῦ ἐμέσαι. INDE Λιρόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui oculis est impudentibus & audacibus. Apud Suidam. Suprà hæc per diphth. αι.

Λῖς, Leo: accus. habet λῖν, Leonem. vt apud Theocritum, Ὡς τὸν λῖν ὑπέμεινε. At λὶς, λιτὸς, dicitur Tenue & subtile linteum: λινοῦν siue λεπτὸν φᾶρος. Homerus Il. ψ, Ἐν κλισίῃσι δὲ ῥῆγος ἐϋστρωτὸν λιτὸ καὶ λαυκᾶ. Et Odyssex α, Αὐτὰρ ἐπὶ ῥῆγός ἐστιν ἄγρη, ὑπὸ λῖτα πέπασται, Substrato linteo. Sic Iliad. ϑ, Ἄρμασι δ' ἐμβαίνοντε πίθεν κατὰ λῖτα πέπασται, Circundato linteo. Sunt tamen qui λῖτα hic esse velint plurale, ex singul. λῖτον: inter quos Athenæus est. Is enim libro 2, in sermone περὶ ποικίλων στρωμάτων, scribit Homerum τὰ στρώματα τὰ μὲν κατὰ πόρκα esse dicere λῖτα, hoc est λευκὰ καὶ μὴ διεσταλμένα ἢ ποικιλμένα: τὰ δὲ ἐστρωμένα appellare ῥήγεα. Sed singularem accusativum esse λῖτα, patet vel ex dativo λιτῖ. quem Eustathius putat μετὰ πτῶσιν ex λιτὴ. Veruntamen & in Epigramm. pluraliter vsurpatum hoc λῖτα reperitur. vt apud Suidam, Λίθια λῖτα δύω πολυδαίδαλα: vbi & ipse pluraliter exponit κατὰ πτῶσιν. Sanè Etymologus negat assentiendum Ascaloniti, qui dativum λιτῖ & accusativum λῖτα putet à λὶς derivari. vt enim à κλαὶς μετὰ πτῶσιν κλαῖ, κρόκα à κρόκη: ita hæc à λιτὴ & λιτῆ. Adhæc λὶς per apocopen vsurpatur à poetis pro λιτὴ, Lævis, Glabra. λεία. Hom. Odyss. μ, Πέτρη γὰρ λὶς ὄθι, θεὸς ἔξοχα νίκᾳ. Sic & paulo antè, v. 64.

Λιτανεύειν, Ionicè pro λίτεσθαι. Alii tamen deducere malùt à them. Λιτάσσομαι, quod sit Supplico, derivatū ἀπὸ τοῦ λίσσεσθαι, ex verbo λίτομαι.

Λιγαίειον, Ligo. Vtitur hac voce scholiastes Theocriti, in exponendo σκαπάνῃ. vt inde coniiciam fuisse linguæ vulgaris.

Λίσπος, Hesychio λίσπος. Λισπήτυρος, t.3,c.604,h

Λίσπος, ου, ὁ, Attritus seu detritus vsu. Aristophanes Ranis, — σμικροπυρὸς ἐπῶν βαπτίσια λίσπη γλαφυρὰ. Vbi scholiastes exponit ὀκτεσμένων καὶ λείων, seu λίαν ὀκτεσμένων καὶ ὀλισθηρὰ: vnde λίσποι ἀγροικάλους dici τοὺς πεπτωκότας, quos esse δυσβάστους ὑπὸ τῆς παίζης. Itidem aliquos dici λίσπους τὰ ἰσχία: vnde λισπήτυρος. Vtrunque epitheton Athenientibus per risum à comicis tribuitur, vepote nepotibus Thesei, qui fertur ὑπ' ἄδου σφοδρῶς τῆς πάτρας ἐπὶ τὴν Γλαυκῶπιν, inquit Hesych.

Λισσαίους, Laconibus ἀγαθοὺς, Bonus: teste eodem H.

Λισσὰς, in Λισσός. Λίσσομαι, t.2,c.712,a

Λισσὸς, οῦ, ὁ, Lævis, Glaber: idem quod λεῖος, vnde forsitan & derivatum est: alii dictum volunt quasi λίαν ἴσος, Admodum æquus & planus. Homerus Odyssex ε, — ἀμφὶ δὲ κῦμα βίβρωκε ῥηγμῖνι, λισσὴ δ' αἰεὶ ἔφαται πέτρη, Petra lævis & glabra, ex crebro videlicet fluctuum incursu. Et Odyssex γ, Ἔστι δέ τις λισσὴ παλίη πρὸς ἄστυ τε ἄλλα πέτρη. Apollonius dixit etiam λισσὴ ὀπαλίσσατο νήσῳ, Argon. lib. 2. quod exponunt ὁμαλῆ, Planæ, Non asperæ, nisi malis A fluctibus attritæ, vt λισσὴ πέτρα dicitur. DICITVR Λισσὰς quoque pro λισσὴ, Glabra, Lævis, ex attritu videlicet. vt λισσάδες πέτραι Eurip. pro λισσαί. Sic Apollonius Argon. libro 2, — τῶν δ' ὑπὸ πέτραι λισσάδες ἐρρίζωνται ἀλίβροχοι ἀμφὶ δὶ τῶν Κύμα κυλινδόμενον μεγάλα βρέμει.

‖ Hesychius & alias huic voci significationes tribuit. nec enim tantùm λισσὸς affert pro ἠσυχῇ φαλακρούς, sed etiam λισσὸν pro αἴλιπες, ἀπότομον, ὀφλικὸν, Acclive seu arduum, Præruptum seu abruptum, Altum: necnon ἔλαττον (quod potius λίζον) & ἄβλαστον.

Λίσσω, t.2,c.718,c. ‖ Λίσσει & Λιάσσει, Hesychius exponit ἐρεθίσσει, βρίσσει. Idem H. affert λισσαῖον pro ἐλάσσονα.

Λισφαίτω, Λισφεῖν, Λίσφιον, in sequ. Λίσφον.

Λίσφον, ου, τὸ, dicitur σκαφὶς siue πῖνον σιδηροῦν, Scaphula seu ventilabrum ferreum, qualibus vti solebant in complanando pauiendóque solo: vnde & ὁμάλισφον atque ἰσοφίσφιον exponitur. Exponitur verò & ξυστὴρ, Radula. Eustathius quoque dicit esse πῖνον σιδηροῦν & ξύστρον, apud Homerum Odyssex χ, vbi poeta canit, Λίσφοισι δ' ἀνδρὸς πῶμα πυκνὸν δέμας Ξύσε. Pollux libro 6, cap. 13, & lib. 10, cap. 14, in censu vasorum seu instrumẽti culinarii, scribit Λίσφος SIVE Λίσφον antiquis dictum fuisse quod recentioribus πυελίσκιον: forsitan à forma superioris λίσφου. Hesychius quoque λίσφιν dictum fuisse tradit quod sua ætate πυελοειδὲς: addens, quosdã esse velle μέτρον τι μικρὸν οὗ τὸ πλῆθος ἀλφίτων ὅσον χοῖνιξ, mensuram quandam qua farinam in fartaginem infundunt. A superiore λίσφου sunt VERBA Λισφάω ET Λισφόω, significantia Complano, Pauio, Læue & æquabile reddo. Hesychius λισφόσαι exponit non solùm ξύσαι τε, sed etiam ἐπιπλάσαι, vt & Suidas λισφῶσι affert pro σκάπτῳ, Fodio. Et inde & tertium VERBVM, Λισφίω, ὦ, significans itidem Pauio, Complano, Rado: vnde VERBALE Λισφωτὸς, Pauitus, Complanatus, Rasus: Hesychio ὁμαλὸς & λελειασμένος. Sed hoc posterius minus quadrat, huic præsertim loco apud Nicandrũ initio Theriacõ, vbi canit, Αἴ τε παρὲξ λισφωτὸν ἄλως ἐρέμνον. Ibi enim & scholiastes exponit ὁμαλὸν καὶ ἐξωμαλισμένον. quoniam λίσφοι dicuntur ξυσῆρες. Vbi nota hoc λίσφοι, pro λίσφα: si tamen ita scriptit. Apud Hesychium reperio ET Λισφῆρες, expositum οἱ λισφόντες, necnõ οἱ φῶς τῆς ὑπερκειμένης χύτρας ἐπιβύοντες ἀσπίδες.

Λίσφοι, Atticis dicuntur τὰ ἰσχία. φασὶ τὰ λίσπους εἶναι παρ' αὐτοῖς. Sed δύνασται καὶ λίσφοι εἶναι. Ita lexicum meum vet. & ex parte Etymologus, qui etiam addit, κατὰ τὸν ὀπισθεν. Apud Hesychium reperio & VERBVM Λισφοῦσθαι, quod exponit ἐλαττοῦσθαι, ac si λίσφος significet etiam Minutus aut Exilis: indéque Λισφύω, Attenuo, Minuo.

Λίχνος, siue Λιχνὸς, pro γλίχνος siue γλιχνὸς dicitur. Suidas enim λίχνος affert pro φειδωλὸς, Parcus, Tenax: & Hesychius ADVERBIVM Λιχνῶς pro φειδωλῶς, σπανίως, Parcè, Tenaciter. ‖ Λίχνα, eidem H. sunt τὰ σφυρὰ τῶν σπερμάτων.

Λιτὰ, aduerbialiter pro λιτῶς, in Epigrãm. At Λῖτα, vide in Λὶς.

Λιτανεύομαι, idem quod λιτανεύω, id est ἱκετεύω, seu εὐχὰς, δέομαι, εὔχομαι, Supplico, Precor. Hesych.

Λιτανεία, t.2,c.719,a. Λιτανεύω, ib.

Λιτάρχας, Hesych. τοὺς ἱερεῖς, Sacerdotes, Sacrificos.

Λιταρχέω, & Λιταργικὸς, vide in sequ. Λίταργος.

Λίταργος, Suidæ ὁ ἀφῃρὸς, Velox, Celer. VNDE Λιταργίζειν est Festinare, Celeri gradu proficisci. Aristophanes Pace. Εἶθ' ὅπως λιταργιεῖτον οἰκαδ' ἐς τὸ χωρίον. id est σπουδαίως ἀφαιμώμενοι, inquit scholiastes, detinuant φεῦγε τὸ λίαν ἀργόν. Ex hoc verbo fit VERBALE Λιταργισμὸς, οῦ, ὁ, Rapidus cursus aut fuga. Eiusdem Aristoph. schol. scribit Λιταργισμοὺς vocata fuisse τὰ σκιρτήματα, Saltus, seu Saltus lasciuos: qui itidem compositum λιταργοῦς exp. non solùm λιποψύχους, sed etiam λιταργισμοὺς: afferens & aliud etymon: nimirum λίτου dici ἐλάφου, tanquam, & ἀργὸν, Celerẽ. inde λιταργίζω dici pro Celeri gradu à foribus se prompere.

Λιτὴ, t.2,c.718,g. At Λίτα, in præced. Λίταργος.

Λιτὴν θαλλὸν, Hesychio τὸν ἱκέσιον, Ramum supplicem.

Λιτήρες αὐχένι, itidem Supplex ceruix, apud Nonn.

Λιτοβίρας, Λιτοδίαιτος, vide in Λιτὸς. Λίτομαι, t.2,c.718,c.

Λιτὸς, vide in Λὶς.

Λιτὸς, οῦ, ὁ, Hesychio ἁπλοῦς, ψιλὸς, Ἄπλαστος, Simplex, Nudus, Vilis: redditur & Tenuis, Exiguus. Dicitur de omnibus iis quib. nulla superflua cura adhibita est, Nõ elaborata exquisitè, Inculta. Epicurus in Epist. πρὸς μὲν φυσικὴν πλοῦτος εὐπόριστος ἐστι· οἷον λιτὴ χυλοῦ ἡδονὴ πολυτελῆ διαίτῃ τῇ ἀπὸ πολλῶν σκευασμάτων. Vnde Cicero, Naturæ diuitias parabiles esse, & tenuissimo victu, id est, contemptissimis escis & potionibus, minorem voluptatem non percipi quàm rebus exquisitissimis ad epulandum. Sic Phocylides iubet ξυνίζειν ἔχοις λιτῶν τραπέζας. Et Plutarchus in Symposiac. libro 7, vetat λιτὴν δεῖπνα παρασκευάζειν πολυτελῶς καὶ ἀκαλέσους. Necnon λιτὰ δῶρα dicuntur Munera exigua & non sumptuosa seu magnifica. vt & in Epigr. Λιτὰ δίδου λιτῷ, pro Sepulcro vili nec

magnificè extructo. Quin & terra λιτὴ dicitur Quæ exculta & laborata non eſt, Incultа. vt apud Athen. libro 7, ex Alexandro, ὡ ὠλίε φαίδιμε Ἐν μακάρων νήσοισι λιτῇ ζώειν ἔκας γαίης. Subſtantiuè τὸ λιτὸν dicitur PRO τὸ λιτότης, Vilitas, Tenuitas, Frugalitas, Simplicitas. vt τὸ λιτὸν τῆς διαίτης, & τὸ λιτὸν τῆς ἐσθῆτος, apud Plutarchum. Et apud Cic. epiſt. 16, lib. 7, Lex ſumptuaria, quæ videtur λιτότητα attuliſſe, ea mihi fraudi fuit. Dicitur λιτότης & figuræ genus qua res magna modeſtiæ cauſa extenuatur verbis. Compoſ. RINC Λιτοβίος, Heſychio ἁπλῶς βαφείς, Tenuiter & frugaliter eductꝰ, Vili & tenui aſſuetus victui. ET Λιτοδιαιτος, pro eodem. vnde τὸ λιτοδίαιτον & τὸ λιτὸν τῆ διαίτης dicitur Victus tenuis, ſeu Victus tenuitas & frugalitas.

Λιτουργοὶ δημόσιον, affertur pro Miniſtri publici, qui potius λειτουργοὶ ſiue λητουργοί. Ita enim & Ammonius ex Didymi comment. in Iliad. 2, Λητουργῶν (inquit) per η, & Λειτουργῶν per ι, differunt. nam τὸ Λητουργῶν ſignificat παρὰ δίκην ὑπηρετῶν: quia λῆτον dicitur τὸ δημόσιον, vt, λῆτον ἀμφιπίπτουσι. At verò Λειτουργῶν, eſt κακὰ λέγειν, Maledicere. Heſych. verò λειτουργὸν affert pro κακοῦργον, Maleficum.

Λειτουργῶν, & Λειτούργος, vide in præced. Λιτουργοί.

Λίτρα, ας, ἡ, Libra: menſuræ & ponderis nomẽ duodecim continentis vncias. Paſſim de pondere vſurpant: quãobrem vbi ambiguitas eſt, addũt vel μίτρᾳ vel σταθμῷ. Galen. περὶ κρ. φλεγμ. lib. 1, in compoſitione emplaſtri albi, σταθμὸς ἔστω μιᾶς λίτρας ἑκατέρου, συναμφοτέρου δ', ὅστε ἐλαίου μίτρον. Et Plaur. Laſerpitii libram pondo diluũt. Et ſic paſſim apud Scrib. Largum. Verùm id ſcire oportet, libram & vnciam menſuralem, atque adeò mẽſuram omnem, certam atque immobilem ſemper fuiſſe: ponderа autem rerum omnia ferè varia eſſe, pro eorum quæ expenduntur varietate. Attamen vt Plin. pro mina vertit libram, quæ tamen quatuor drachmis eſt minor: ita Græci contrà nonnunquam centum drachmis libram, non minam, exprimunt, vbi quatuor drachmæ redundant. Teſtatur id Galen. περὶ κρ. φλεγμ. lib. 6 ſcribens, ποτὲ μὲν αὐτὴν τὴς λίτρας, ὁ δραχμὰς ἑκατὸν ποιοῦσι· ποτὲ δ', αὐτὴ τῆς μνᾶς. Et ſimiliter eiuſdem operis lib. 1, ὥςπερ ἡ αὐτὴ ἀναλογία σώζεται, μυδὲν μεῖζα διαφέροντος ἔτι τὸ κατὰ δραχμὰς ἢ μνᾶς τὰ πλείω, ἔτι τῆς ἐντεῦθεν ἐξ αἰδὼ κοτύλαι τὸ ἐλαίου μεγέθους. Ad hũc verò locum Scribonii Largi, In libra denarii octoginta quatuor apud nos, quot drachmæ apud Græcos incurrunt: ad hunc inquam locum reſpõdetur, Scribonium pleraque medicamenta veriſſe ex Græcis, qui libræ vocabulo vſi ſunt in ſuis compoſitionibus, diuidentes eam more Romano in duodecim vncias, vnciam verò in ſeptem drachmas, denarios intelligentes. ita vt more illorum Scribonius loquutus videatur. alioqui libra drachmarum eſt ſex & nonaginta. Hæc inter alia Gorr. ‖ Λίτρα eſt etiam numiſmatis genus, & id parui admodum pretii. Poll. enim lib. 9, tradit Siculis ἡ λίτρα facere ὀβολὸν Αἰγινᾶν: vnde ἡμιλίτρα & δεκάλιτρα dici pro τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ & δέκα ὀβολούς. nec verò Dores ſolùm ita vſurpare, poetas in primis, ſed Atticos etiam comicos. Dores, vt Epicharm. ὅλαν δὲ λίτραν, αἰ δ' αὖ ἡμίλιτρον δεχόμεθα. Atticos, vt Diphil. in Siculo, μυδὲν δ' ἔχειν Εἰ μὴ κυλίκους ἀξίους λίτρας δυοῖν. Idem tradit idem Pollux lib. 4, cap. 24, afferens & ex Sophrone duo exempla, hæcque ſubiungẽs, Ariſtoteles (inquit) in Agrigentinorum republ. quum diciſſet, ἐζημιοῦτο πεντήκοντα λίτραις, ſubiicit, ἢ δ' λίτρα δύναται ὀβολὸν Αἰγινᾶν. In Himeræorum verò republ. ſcribit Sicilienſes δύο χαλκοῦς vocare ἑξάλιτρα: ſex autem, ἡμίλιτρον: obolum, λίτραν: Corinthium ſtaterem, δεκάλιτρον, vt qui δέκα ὀβολοὺς δύναται. Pertitum verò λίτραν τιμήσας quidam in Epigr. dixiſſe fertur pro modico temporis. Nota τῆς λίτρας compẽdiaria hæc eſt, λ, & hæc, χ. COMPOS. Λιτροκοπεῖς Heſychius dici ſcribit οἱ ἀργυρεμπολεῖς, ἀπὸ τῆ Σικελικοῦ νομίσματος, quod λίτρα vocatur. Itidem κολικίσαι.

Λιτρεὶς, Heſychio πυξὶς σκευοπάσσαλος, Loculus, Arca.

Λίτρον, Atticè pro νίτρον dicitur, Nitrum. VNDE Λιτρώδης, pro νιτρώδης, Nitroſus. vt apud Athen. l. 2, ὕδατα βαρύτερα καὶ λιθωδέστερα.

Λιτροκοπεῖς, in Λίτρα. Λιτρώδης, in Λίτρον.

Λίτω, affertur pro Cupio. quod potius λίτομαι dicitur.

Λιτυέρσης, Lityerſas: cantionis genus ſic dictum à Lityerſa Midæ filio ſpurio, qui fuiſſe perhibetur ᾠδικώτατος. Fertur Celænas incoluiſſe, viatoréſque excepiſſe & coegiſſe ſecum θερίζειν: deinde capita eorum amputaſſe, & truncum corporis in manipulos inuoluiſſe: ipſe tandẽ ab Hercule interfectus fuiſſe. Ita Suidas, qui etiam ſubiungit, εἰς ἡμᾶς τὸ Μίδου θερίσται ὕμνον ἐπ' ἀσπὶ σωπῶντες. Poll. eſſe dicit σκαπανικὸν ᾠδὴν καὶ γεωργικὸν, cantionem foſſorum & agricolarum, & quidem Phrygiacorum.

Λιτῶς, Tenuiter: ſeu Simpliciter. ἁπλῶς, ἀφελῶς. à λιτὸς.

Λίτω, t. 1, c. 718, g

Λιφαιμεῖ, Heſychio λείπεται τοῦ αἵματος, ſiue αἱμορρόῃ, Sanguine deficitur. vnde particip. λιφαιμῶντας. Suprà per η.

Λιφηροῖῶτης, idem affert pro ὁ ἐν δένδρῳ πόῳ ἐσκηνιδωμένος ἢ ζῶντες, In arboroſo loco amicè degentes.

Λιχαζω, t. 1, c. 673, h. Λιχαιὸς, ib. f
Λιχὰς, ib. g. Λίχας, propr. ib. h
Λιχμαζω, ib. b. Λιχμάομαι, ib.
Λιχμὰς, ib. d. Λιχμάω, ib. b. Λιχμήρης, ib. d
Λιχνεία, t. 2, c. 674, c. & t. 1, c. 1939, c. ob.
Λιχνεύω, t. 2, c. 674, d. Λιχνεύω, ibid.
Λιχνεύομαι, ib. Λίχνου, π, ſubſt. ibid. c
Λίχνος, ibid a
Λιχνοφιλαίγυρος, qui λίχνος quidem eſt, ſed φιλοδίκης. Heſychius ex Philolai Vrbibus.
Λίχνως, t. 2, c. 674, c. Λίχος, ib. g
Λιψ. t. 2, c. 659, a
Λιψύδριον, locus quidam αὐδρος, ex re ſic dictus.
Λιωγὸς, Heſychio καυσίγνος, qui ſuprà λεωγός.
¶ Λόβαι, Heſych. αἱ χῖνες. Λόβια, in ſequ. Λοβὸς.
Λοβὸς, oδ. ima auris pars & carnoſa, quam Gaza interpretatur fibram apud Ariſtotelem Hiſt. anim. lib. 1, cap. 11. Heſych. & Suid. ſcribunt λοβοὺς vocari τὰ ἄκρα τῶτα, propriè verò τῆ ὕστου τὰ κάτω. vnde λοβίῶ facta ὀκτώσει dici τὸν δεξὶ τῆ ὕστου τιμωρίας, & λοβὸν eum qui ſic mutilatus ſit. Homerus Il. ξ, Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἦεν ὑπήκοα λοβοῖν Τειχλόωντα μορόεντα. quæ ἕρματα propterea dicuntur ἐλόβια. Suidas & idem Heſych. ſcribunt λοβοὺς ὁ τῆ θυμῆ nominari etiam σημεῖόν τι ὁ τῆ ἥπατος. hoc eſt, extremas hepatis partes quas extiſpices conſiderare ſolebant in viſcerum inſpectione. Sic λοβὸς ἥπατος dicitur à Gregorio: & à Luciano in Lexiph. λοβὸς ὁ τῆ ἥπατος. Præterea λοβὸς dicitur τὸ ἀγγεῖον τῆ ἐρεβίνθου, τῆ κυάμου, & ſimilium ſeminum. hoc eſt, Siliqua ſeu folliculus quo ſemen veluti vaginâ clauditur. Frequẽs in hac ſignificatione apud Theophraſtum, apud quem hinc ἐλόβια & ἐλοβοσπέρματα & πολύλοβα nominantur. Denique λοβοὶ & φασίολοι ſiue φάσηλοι dicuntur quos antiqui, Hippocrates & Diocles, δολιχοὺς appellarunt, Dolichi ſeu Phaſeli, inquit Galenus De facult. aliment. libro 1, cap. 28. Vbi etiam hæc ſubiungit. Theophraſtus (inquit) λοβοὺς nominat τὰ φερόμενα τὸ σπέρμα πρὸς ἕκαστον ἑαυτοῦ, vt ſunt φακὸς, ὄροβος, πισὸς, κύαμος, θέρμος. quemadmodum enim frumentacea ſemina ſpicis continentur, ita hæc λοβοῖς, ſiliquis ſeu folliculis. Et τοὺς δολιχοὺς etiam ipſos οἱ λοβοὶ φέρεσθαι: quam ob rem arbitror fructum totum ab huius temporis hominibus appellari λοβοὺς, vt ἀσάρκους ὅλους τοὺς σπερμοὺς καρπούς. Item Aetius libro 1, in ſerie τῶ Δ, Qui nunc (inquit) ab omnibus nominantur λοβοὶ, ab antiquis vocabantur δόλιχοι & φασίολοι. præ cæteris verò λοβοὶ appellantur, quoniam τοῦτον μόνον ὁ τοῖς ἔχουσι ἀμφίτομα λοβοὺς, ὅλος ὁ καρπὸς ἐσθίεται ὡς ὁπόπανον. plerunque enim & fructus & folliculus ipſius vnà cocti comeduntur, non item alia legumina. INDE Λοβώδης, ους, ὁ ἡ, Siliquæ ſeu folliculo ſimilis, Siliquaceus. ET Λόβιον, ου, τὸ, pro ipſo primitiuo λοβὸς. hoc eſt gibba hepatis pars, quam fibram nonnulli vocitant. Heſychio τὸ ἄκρον τῆ ἥπατος.

Λογάδες, Oculi, &c. t. 2, c. 651, e. Λογάδιν, ib. f
Λογαειζω, t. 2, c. 643, f. Λογαειασμὸς, ib.
Λογαειασης, ib. Λογαειον, ib. e
Λογαὶς Delectus, &c. t. 2, c. 651, c. Λογάω, t. 2, c. 643, h
Λογγάζει, Heſych ὀκνεῖ, βραδεύει, Pigratur, Tempus teritit afferens itidem λογγάσαι pro ἐνδιατρῖψαι & τραγῳδίαν

Prolongare tempus.

Λογγασίας, eidem Heſ. ſunt ἔξω τὸ σφυρόπεδα δίεσι πλῆθος. Idem λογχασίλιον innuit eſſe πύξις καὶ ἰσχίον ὕφασμα. Infrà λογχών.

Λογγάδιον, eidem eſt βάπτισμα, Tingere, Mergere.

Λόγγη, eidem eſt τάφος, Sepulcrum, Buſtum.

Λογγών, ῶνος, ὁ, idem quod λογχασία, ſiue λογχασίη. Vocantur λογγῶνες, οἱ ὅτι πλῆθος λιμένων τρυπῶσι τὸν ὄχθον ἀρτῶσιν ἐξ αὐτῆς τὰ χοινικοπλήθη, inquit Etymologus & lex. meũ vetus: ſed addit ille, hoſce λογγῶνας dictos fuiſſe etiã λογχάσια. Sũt igitur lapides in portu pertuſi, in eũ finem vt per eorum foramina traiectis funibus puppis religari queat. quem vſum hodie annuli in portubus præbent.

Λογεῖον, t.2, c.643, b.
Λογεύς, t.2, c.643, b.
Λογία θεός, t.2, c.628, g.
Λογιάδες, ib.b
Λογίζομαι, Rationem ineo, &c. t.2, c.644, 2. Λογίζομαι, Conſidero, &c. ib.d. Λογίζομαι, Imputo, &c. ib.f.
Λογικὴ ἐπιστήμη, t.2, c.618, g
Λογικὸς, Sermocinans, &c. t.2, c.640, h. Λογικὸς, Eloquens, &c. c.641, 2. Λογικὸς, Rationalis, &c. ibid.d.
Λογικῶς, ibid.f.
Λόγιμος, ib.
Λόγιος, Celebris, &c. ibid.b.
Λογίστης, t.2, c.643, b.
Λογισμὸς, Supputatio, &c. t.2, c.645, 2. Λογισμὸς, Conſilium, &c. ibid.d
Λογιστέον, Ratiocinandum, Conſiderandum, Cogitandum.
Λογιστεῖον, t.2, c.646, d.
Λογιστὴς, ib.g.
Λογοκαφία, t.2, c.616, h.
Λογοκαφικὴ, ib.
Λογοδαίδαλος, t.2, c.617, 2.
Λογοδαιδαλία, ib.
Λογοδιδάσκαλος, ib.c.
Λογοδίκης, ib.c.
Λογοθέτης, ib.d.
Λογοθετήρια signa, ib.
Λογολεσχεῖν, ib.g.
Λογομαθὴς, ib.g.
Λογομαχία, ib.
Λογομαχικὸν, t.2, c.628, 2.
Λογομίμημα, ib.f.
Λογομιμία, ib.d.
Λογοποιὸς, de rabula, t.2, c.618, f.
Λόγος, Dictum, &c. t.2, c.621, 2. Λόγος, Verbum, vt quũ oppon. πρᾶγμα, ibid.c. Λόγος, Sermo, &c. c.622, c. Λόγος pro rumore, &c. c.623, b. Λόγος, Colloquium, &c. ibid.e. Λόγος, Opinio, &c. ibid.g. Λόγος, Liber, &c. ibid.h. Λόγος, Ratio, &c. c.624, d. & t.2, c. 1903, h. ob. Λόγα, Rationes, &c. c.625, 2. Λόγος, Proportio, &c. c.626, b. Λόγος, Mens, &c. ibid.d
Λογοτέμνης, apud philoſophos dicitur τὸ ἐξ ἀμφοτέρων συώνυμον, vt, Si viuit Plato, ſpirat Plato: at primum eſt, ergo & ſecundum. Ita Suidas, apud quem vide plura. Dialectici id vocant ſyllogiſmum hypotheticum.
Λογυρίσιον, Heſychio ὕαλος, Vitrum. At λογυνίσιον.
Λογχαῖος, vide in ſequ. Λόγχη.
Λογχάς, ex Etymologo affertur pro Albugo oculi, Albũ in oculo. Sed ſimul annotatur, ſcribi etiam λοχάς. Heſychius ſanè λοχάδ᾽ ac quibuſdam eſſe dicit τὰ λευκὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, quibuſdam τοὺς καυθμοὺς, quibuſdã τὰς ὄψεις, quibuſdam etiam τὰ λευκὰς ψήφους.
Λόγχη, ης, ἡ, Ionum idiomate dicitur λῆξις, μοῖρα, Sors, Portio: ἀφ᾽ ἧς τὸ λαγχάνειν, teſte Etymologo & Heſychio. Cuius ſignificationis hoc ille exemplum affert ex Ione, ὁπόσα λόγχας λόγχας πιεῖν. Huc pertinet λόγχη quod Heſ. exp. ἀπολαύσεις, Fruitiones. Alioqui λόγχη ſignificat etiam Lancea, vt Feſtus etiam teſtatur. Lãcea, inquiẽs, à Græco dicta, quam illi λόγχην vocant. Apud Ariſtot. De poet. λόγχῃ χρῆσθαι γενικῶς. Xenoph. De re equeſtri, πίπτει λόγχῃ ἀφῆ. Chion in epiſt. οἱ Θρᾷκες, ἐπὶ ἵππους ἐφιππεύσαντες ἐλθόντες, ἐκόντισαν τρεῖς λόγχας ἐκάστῳ. In Epigr. Venabulũ quoque λόγχη appellatur. Pollux λόγχην eſſe dicit τὸ ἐκ τοῦ ἐπιδέσμου τῆς δόρατος, quod & αἰχμὴ, ὀξύδερκὶς, Cuſpis, Mucro. vnde παντοιόλογχος dici quorum haſtilia latis cuſpidibus præfixa ſunt. Ita ſanè Xenophon Hell. 7, παντοίων λόγχας καὶ μαχαίρας. Et Ariſtoph. Holcadibus, Λόγχαι σ᾽ ὀκταυλίζουσι καὶ ξυρὸν καίμαξ. At quum Lyſimachus dicit ſe τὴ λόγχη ἀπὸ ὤμου τὸ σάρισσαν cuſpidem cũ ſuo haſtili intelligit. INDE Λογχάριος, Lanceatus, apud Euripidem. ET Λογχοφόρος, ου, ὁ, Qui lanceam fert. Item hinc DERIV. Λογχᾶτος, & Λογχάτης, ſiue Λογχίτης, Lanceatus. Quorum illud, apud Suidam legitur, expoſitum ὁ μετὰ λόγχης: hoc, de ſatellite dicitur, lãcearius, vt Sueton. vocat. FORMIN. Λογχίτις, ιδος, ἡ, Lonchitis: herbæ nomen eſt ſic dictæ quoniam ὁ πόα ἐλαφρότατον ἄνθημα ἔχει περίφορον, ὅμοιον λόγχῃ, vt Dioſcor. tradit libro 3, cap. 161, duas eius ſpecies enumerans. Vide & Plinium lib. 25, cap. 11, vbi inter alia, Lonchitis (inquit) non (vt plerique exiſtimauerunt) eadem eſt quæ xiphion aut phaſganion, quâquam cuſpidi ſimilis ſemine. Eſt indidem VERBVM Λογχοῦσθαι, ſignificans Mucronatim in acutum deſinere, VNDE Λογχωτὸς, ὴ, ὸν, Mucronatus, Cuſpidatus, Mucroni ſeu cuſpidi ſimilis, aut etiam lanceæ. Suid. ex Epigr. Καὶ τὸ δόρυ τὸν τῶν λογχωτὸν.

Λοιβὴ, t.2, c.723, c. Λοιβάδιον, ib.
Λοιβὸν, t.2, c.725, c. Λοιβοχόος, ib.
Λοιὸν, t.2, c.723, c
Λοιὰ, Heſychio ἐκκλησία ἢ ὁλεθρία, Concio, vel Pernicioſa.
Λοιὰξ, eidem ὁ ξηρὸς χόρτος, Fœnum aridum.
Λοιβάομαι, t.2, c.655, b. Λοιβάσιον, ib.
Λοιβή, ib.
Λοιδεῖται, ib.g.
Λοιδὶς, t.2, c.656, a
Λοιγαῖος, Λοιγηρὸς, Λοίγιος, vide in ſequ. Λοιγός.
Λοιγός, οῦ, ὁ, Heſychio ὄλεθρος. Pernicies, Exitium: necnon θάνατος, Mors. Hom. Iliad. ϑ & λ, Ἐπεὶ κε λοιγὸς ὧδε, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένηται. Idem Iliad. α, Χρυσὴν ἐμοὶ ἄμυναν ἀμήχανα ἔργα γένηται. Λοιγὸν ἀμυνέμεν αἰνῶς Τοῖς ἄλλοις. Et Iliad. φ, Τρωσὶν ἢ λοιγὸν ἀλάλκοι. INDE Λοιγήσιος, ET Λοίγιος, νὴ, Perniciosus, Exitialis. Priore vtitur Nicander in Alex. ph. τὸ πῆμα appellans λοίγιον. Poſteriùs, frequens apud Homerũ. vt Il. α, Ἥ δὴ λοίγια ἔργα πέλει ἠμὲν τόδε καὶ τόδε τ᾽ αὖτις. Et Il. ψ, τῷ τ᾽ εἴθ᾽ λοίγια εἰδὼς. AT Λοίγεα εἵματα, ex Lycophr. pro Veſtis lugubris: vt ex Nonno quoq; λοίγιος ὥρη pro Funeſta hora.

Λοιδορέω, t.2, c.722, c. Λοιδόρημα, ib.g
Λοιδορήματον, ib.h. Λοιδορία, ib.b
Λοιδορησμὸς, οῦ, ὁ, Cõuitiatio, ſeu Conuitia: Obiurgatio cũ conuitiis. Reiicit hãc vocem Thomas Magiſter, & pro ea vti iubet voce λοιδορία.
Λοίδορος, ὁ, ſubſt. t.2, c.722, 2. Λοίδορος, ib.
Λοιδοσέμαι, ib.d
Λοιὸν, Heſych. λιμὸς, Fames: ſed ſuſpectum. Infrà λοιμός.
Λοιμβόομαι, Λοίμιον, Λοιμικὸς, vide in ſequ. λοιμὸς.
Λοιμὸς, οῦ, ὁ, Peſtis: ὀθονειὸς, ίους ex aeris intemperie, inquit Suidas. vt & Empedocles phyſicus apud Plutarchum, ὅρος πνεῦ ἠέρος βαρυῦ καὶ πεσόντος τοῦ πάλαι τ᾽ ἐόντος ἰμπνέουσι ἐμφ᾽ ἐξαίφνης, λοιμοὶ τάδε πάντα κατέχουσι τὴν χθόνα. Hippocr. ἔνδημον νόσημα vocat huiuſmodi contagioſum morbum, vt qui per totum populũ graſſetur. Homer. Iliad. α, Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς ἀχαιούς. Heſiod. Erg. Τοῖσιν δ᾽ οὐρανόθεν μὲν ἐπιπρὸ πέμπε χαλεπὸν λοιμὸν Κρονίδης, λαοὶ δὲ καὶ λοιμῷ ἐπηβόλῳ ἐφθίνυθον δὲ λαοί. Sic Plut. in Coriol. πᾶς μὲν ἐπὶ πολλοὺς λοιμὸς διέλυσε τὴν πολιτείαν ὁ λοιμὸς ἐφεῖλκυσε. Metaphoricè res etiam ait homo λοιμὸς vocatur, & Peſtis itidem apud Latinos, pro Æquè exitialis ac peſtis: Heſychio ὀθονειὸς, Suidæ ὀλέθριος. Idem Heſych. affert & λοίμιος pro τῆς λοιμικῆς νόσου: à NOMIN. Λοίμιος, ſignificante idem quod λοιμὸς, Peſtis, Morbus contagioſus, Morbus gliſcens & latè ſerpens per populum. INDE Λοιμικὸς. ET Λοιμώδης, Peſtilens. Plutarch. Pericle, λοιμώδης ἐπιπνεύσας, καὶ καταμίξας τῷ σώματι πολλὰς καὶ δυναμένας in Probl. Rom. λοιμώδη νόσον ἐν Ῥώμῃ γενέσθαι τοιαύτην μαλλὸς ἱστορῆσαι πᾶς ὅτι σκώληκες ἐπεγένοντο. Dionyſ. Longin. ἐν τῷ ἑαυτοῦ λοιμικῷ τῷ βίῳ ἱστορεῖ. Sic λοιμικὸν πάθημα apud Alexandrum Aphrodi. Et λοιμώδη ἴλιγγα

apud Pollucem. Inde & VERBVM Λοιμώθην, Peſte laborare, Peſte infeſtari. Luc. in Scytha, ὅτι σαύσον τοι τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι ἰῷ ὧς ἐγωπὶς εἶ.ω. πολλοὶ ῥάιστα. πῶν συχνὰς ἡμέρας ἡμῖν ἐπαυσεν μηκέτι λοιμώττειν αὐτοῖς· ὅτι ἀτμοὶ πᾶσι πονηροὶ ὁ οἶνος σθένος τῶν ὁδῶν, &c. Heſych. affert ET Λοιμᾶνται pro φθείρονται.

Λοιμώδης, & Λοιμῶττω, vide in præced. Λοιμός.

Λοιπάδες, t. 2, c. 664, d. At Λοίπαδες, nautici veli genus eſt, idem ac ἀκάτιος ἱστὸς, vt nonnullis placet. Poll.

Λοιπίζομαι, t. 2, c. 664, d. Λοιπὸν, τὸ, ſubſt. ib.

Λοιπὸς, ib.

Λοίσθιος, ET Λοῖσθος, ου, ὁ, Vltimus, Poſtremus. Homer. Il. ψ, Λοίσθιος αὖτε ἔρεσσε· λαοῖσι μάλα χαῖρε ἅπασι. Heſiodus in Theogon. Λοισθοπάτιον δὲ Ἥρην ἠλέγξεν πόσιος ἄκοιτις. Et in Epigr. Λοίσθια δὴ παῖδα. Et apud Nonnum, λοίσθιος ἔρχεται ὥρη. Apoll. cum genitiuo λοίσθιον ἄλλων, cæterorum omnium vltimum. Ex Sophocle verò λοίσθιον aduerbialiter pro Ad poſtremum. Vtitur hoc vocabulo Plato quoque, quanuis poetis vſitatiore: dicens in Phædone, τὸ λοίσθιον πνεῦσαι, pro Ducere extremum ſpiritum. Porrò à λοῖσθος DERIV. Λοισθιάω, ἰῶ, ὁ, de eo peculiariter qui in certamine aliquo curſorio vltimus eſt. Homerus Iliad. ψ, Ἡμιπλάων τὸ χρυσοῦ λοισθὸν ἔπηεν. VNDE Λοισθία, Ionicè pro Λοισθῖα, Præmia quæ vltimo dantur: quæ & λοισθήϊα ἆθλα. Homerus Iliad. ψ, Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήιον ἔρκεϊ ἆθλον Μηριόνεω. Apud Heſych. reperio & alia hinc deriuata: NIMIRVM Λοίσθιον, expoſitum τῶν καταπαίων ἄκρως τὴν ὠτίων. ET Λοίσθημα, τέλος, πέρας ἴσχατον.

Λοισθωπᾶς, idem Heſ. eſſe dicit τοὺς ἀκρατῶς περὶ τὰ ἀφροδίσια, Incontinentes & immodicè libidinoſos. Apud Suidã verò Λοισθωπᾶν, τὴν ἰσοπεσίαν, Audax.

Λοιτύσιον, Heſychio τὸ πῆλον, Sepelire: afferenti ET Λοιτὸν pro τάφος, Sepulcrum.

Λοιτὸς, eidem eſt λοιμὸς, Peſtis: pro quo ſuprà Λοίθιον, λιμός: ſed perperam, vt opinor.

Λοκαλὸς, ex Ariſtotele Hiſt. animalium libro 2, pro Ciconia auis.

Λόκμη, Heſychio χλαμὺς ἐφαπτή: pro quo in Epigr. λόκκη: libro 2, titulo εἰς συμποτικὰ ἀκτίσματα: vbi Antipater ait, Φίλτρῳ δ' ὅσσι λόκκας ἢ λοφιδίας ἡμαμύσσας Λίδλη, τοσσῷδε ῥύσιν αἰκαθολόχου. ſi tamen non Buſta hic cum aliis eo nomine intelligenda ſunt.

Λοκρὸς, οῦ, ὁ, ex Dionyſ. affertur pro Placidus, Mollis. Alioqui eſt gentile nomen. Heſychio Λοκὸς & Λοκρὸς eſt φαλακρὸς, Caluus.

Λομβοὶ, idem Heſych. οἱ ἀπεσκολυμμένοι. At Λόμβαι, eodem teſte dicuntur αἱ τῆ Λετίμνῃ θυσιῶν ἀρχουσαι· ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν παιδιὰν σκύτης, quoniam αἱ φάλαγγες ita nominantur.

Λόνδις, eidem βωμολόχος ἀνὴρ, Scurra.

Λοξεύω, Λοξίας, Λοξὶς, Λοξοβαίμων, Λοξοβάτης, Λοξοπολέω, vide in ſequ. Λοξὸς.

Λοξὸς, ὸν, ὁ, Obliquus, Non rectus. Ariſtot. De mundo, λοξὴ ἐστὶ τοῦ οἰκουμένου, poſitu ad terrarum orbem inflexo: de Taprobane inſula. Sic à Proclo & à cæteris aſtronomis zodiacus circulus vocatur λοξὸς κύκλος, circulus obliquus. Apud hiſtoricos & τοὺς τακτικοὺς eſt etiam quædam λοξὴ φάλαγξ, phalanx obliqua, de qua vide Ælianum & Appendicem vocabulorum militarium. INDE Λοξοβαίμων, ET Λοξοβάτης, Obliquè incedens, Obliquis flexibus iter faciens. Heſ. ET Λοξοπολέω, ῶ, Obliquè vagor: aliis Tranſuerſus feror. Deriuatũ inde & ADIECT. Λοξίας, ου, ὁ, quod Apollinis eſt epitheton, vel ἀπὸ τοῦ λοξῶς μαντεύεσθαι, vel ἀπὸ τοῦ λοξῶς πορεύεσθαι. obliquis enim flexibus cælum percurrit, & olim obſcuris ambagibus reſponſa conſulentibus dabat. Macrob. Saturn. libro 1, cap. 17, Loxias cognominatur, vti ait Œnopides, ὅτι οὐκ ἀπ' ὀρθοῦ ἔρχεται τὸν λοξὸν κύκλον ὑπὸ δυσμὰς εἰς ἀνατολὰς καὶ μεσουράνιος, id eſt, quòd obliquum circulum ab occaſu ad orientem pergit. aut, vt Cleanthes ſcribit, ἐπειδὴ καθ' ἕλικας κινῆται. λοξὰς γάρ εἶπε καὶ αὐτὰς. vel quòd flexuoſum pergit iter: vel quòd trãſuerſos in nos à meridie immittit radios, quum ſimus ad ipſum ſeptentrionales. Vtitur hoc epitheto Ariſtoph. ſubſtantiuè, in Pluto dicens,— τὴν ἢ λοξίαν, ὃς κατοφθῇ πελίνδουν ὀκ χρυσπλάτου, Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι. Ab eodem ſunt duo SVBSTANTIVA, Λοξότης, ET Λόξις, ambo ſignificantia Obliquitas: eorumque poſtremo vſus eſſe dicitur Ocellus in lib. περὶ πανῶς. Item duo VERBA, Λοξεύω, ET Λοξόω, vtrunque expoſitum Obliquo, Obliquũ reddo. Poſteriore vſus eſt Proclus De ſphæra: & ex eo eſt VERBALE Λόξωσις, εως, ἡ, Obliquatio. Strabo eo vſus fertur pro Obliquitas. Denique à λοξὸς deriuatum ADVERB. Λοξῶς, Obliquè. Dicitur λοξῶς ἔχειν πρὸς τινα ἐχθρὸν is qui alieniore erga aliquẽ eſt animo & ſuſpectũ eum habet, eique fidere non audet. pro ὑπόπτως. Polyb. ὅτε τὰ δεδοκημένα οὐκέτι ψευδῆ. διὸ καὶ τὸν μὲν Ἄρατον ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας οὐδὲν ἧττον ἢ μᾶλλον ἀπιδέχεσθαι καὶ πιστεύειν, ἔχειν δὲ τὸν Ἀπελλῆν λοξότερον ἔτι.

Λοξοῦχος, t. 3, c. 1654, a

Λοξότης, Λοξόω, Λόξωσις, in præced. Λοξός.

Λοπαδάριον, παχίδιον, t. 2, c. 681, b. Λοπάδιον, ib.

Λοπαδιφυσητὴς, ib. Λοπαδοφυσητὴς, ib.

Λοπὰς, t. 2, c. 680, g Λοπάω, ibid. c

Λοπητὸς, ib. f. Λοπία, ib. c

Λοπάω, ib. Λοπίζω, ib.

Λόπιμος, ib. a. Λοπὸς, ib. g

Λόπισμα, ib. c. Λοπὸς, t. 2, c. 679, f

Λορδὸς, ὸν, ὁ, Curuus, Incuruus, Cui caput & dorſum in anteriora inclinat: Latinis Cernuus: oppoſ. τῷ ὀπιſθοφ, ſiue κυφῷ, teſte Galeno: qui hæc ὅταν μόνης τῆς ῥάχεως dici ſcribit. Hippocr. De fract. ὅταν μὲν διεστραμμένα ᾖ τὰ τῆς ῥαχεως, μᾶλλον λορδὸν μᾶλλον κυφὸν ἔσται. Idem De artic. αἰσχαίζονται τὴν μίαν σφόνδυλον λορδὸν τὴν αὐχένα ἔχειν. INDE Λορδόω, ῶ, Incuruo, ſeu Curuo in anteriora. Hippocr. De artic. ἰῶνται ψαύοντες αὐτὸ τῷ πόνῳ, ὑπείκειν λορδοῦντες. Et Galenus Comment. in Aphoriſm. λορδοῦται κατ' αὐτὸ ἡ ῥάχις. Hinc VERBALE Λόρδωσις, εως, ἡ, Inclinatio ſeu Incuruatio in anteriora: quum homo vitiata dorſi ſpina capite ſemper prono eſt & cernuo. Gal. initio Comm. 3, in lib. De artic. Ὀπισθοκύφωσις, (inquit) nominatur ἡ εἰς ὀπίσω διαστροφὴ τῆς ῥάχεως, vt εἰς τὸ ἔμπροσθεν vocatur λόρδωσις· ἡ εἰς τὰ πλάγια, σκολίωσις. Itidem aliquãto pòſt ſcribit, περὶ γίνεσθαι παθῶν τῷ ῥάχει ἢ τῶν τῆς σφονδύλων μεταστάσεων, nimirum κυφώσεων, λόρδωσεων, & σκολιώσεων. ac κύφωσιν quidem, ὀπίσω τὸν χωρεῖν τῶν λόρδωσιν, εἰς τὰ ἔμπροσθεν ἴσταν σκολίωσιν, ὅτι τὸ πλάγιον ὀνομάζουσιν. Eſt & aliud VERBVM, Λορδάω, idem cum λορδόω ſignificans, Incuruo in anteriora. Hippocr. De artic. ὁ δ' αὐθωπὸς πάντα μᾶλλον ἐλορδαίνεται ἢ σωτήριον. Id enim & λορδοῦσθαι dicitur cùm ab Hippocr. tũ ab aliis. Procopius de Theodora Iuſtiniani vxore, ὡς δὲ μάλα εἰκότως, λορδουμένη πῃ καὶ ὀπίσω ἀπειλουμένη. vbi & Suid. exp. κακαμμένη.

Λοῦμμα, t. 2, c. 723, d

Λουὼν, Heſychio λαμπρὸν, Splendidum, Lucidum.

Λοῦσον, eidem κόλουρον, κολοβὸν, πθραυσμένον, Mutilum, Contuſum.

Λοῦσον, ου, τὸ, Luſſum: quiddã in abiete naſcens, αἰώρημα τῆ αἰγίδι, niſi quòd album eſt. Theophraſtus Hiſt. plant. lib. 3, cap. 10.

Λουτὴρ, t. 2, c. 723, h. Λουτρεία, t. 2, c. 724, a

Λουτρεῖδιον, ibid. b. Λουτρεῖον, ib. a

Λουτρεύω, t. 2, c. 725, d. Λουτρεύτης, t. 2, c. 724, a

Λούτρεων, ibid. b. Λουτρὶς, ib.

Λοῦτρον, Aqua ſordida, &c. ib. Λοῦτρον, Lauacrum, &c. ib. c

Λουτροφορεῖον, ib. g. Λουτροφόρος, ib. f

Λουτρὼν, ib. g. Λουτρὼν, t. 2, c. 725, b

Λούω, t. 2, c. 723, b. Λοφαδὸς, t. 2, c. 727, d

Λόφαλος, t. 2, c. 718, d. Λοφαμπος, ib.

Λοφάω, ib. c. Λοφῆνον, ibid. b

Λοφίω, ib. c. Λόφη, ib. d

Λοφιὰς, t. 2, c. 727, f. Λοφιὰς, t. 2, c. 728, b

Λοφίζω, ib. c. Λοφιὴ, t. 2, c. 727, f

Λοφιὸν, t. 2, c. 728, b. Λοφὶς, ib. d

Λοφιὰς, ib. f. Λοφὶς, ib.

Λοφιὰς, t. 2, c. 727, f. Λοφωπὶς, t. 2, c. 716, c

Λοφωπολέω, ib. f

Λοφόρραγα, Heſ. τὰ ἀπορρώγια τοῖς ὤμοις.

Λόφος, Ceruix, &c. t. 2, c. 725, g. Λόφος, Criſta, &c. ib. h.

Λόφος, Collis, &c. c. 716, d

Λοφωνεῖα, τὰ, t. 2, c. 716, f. Vide & κολόφωνα ſuprà.

Λοφυδ΄ρής, siue Ολοφυδ΄ρής, Miserabilis. οἰκ Ὃς, Hesych.
Λόφωσις, t.2, c.728, c.
Λοφωτὸς, Hesychio ὀλίσθημος, propriè Crista insignis.
Λοχαγ΄ης, t.2, c.730, g.
Λοχαγία, ib.f.
Λοχαζω, t.2, c.732, a.
Λοχάω, t.2, c.731, f
Λοχεία, t.2, c.733, c.
Λοχεῖος, ib.g.
Λοχεύω, t.2, c.734, a.
Λοχεύομαι, ib.c.
Λοχεύω, ib.c.
Λοχευτὴρ, ib.
Λοχεὼν, t.2, c.732, b.
Λοχᾶ, t.2, c.734, a.
Λοχίζω, t.2, c.731, b. & 734, a.
Λόχιος, t.2, c.733, a.
Λοχμηδὸν, ib.
Λοχμαῖα μοῖρα, t.2, c.732, d.
Λόχμιος, ib.c.
Λοχμὸς, οῦ, ὁ, affertur pro Obliquus: qui & λόχμος.
Λοχμώδης, t.2, c.732, e.
Λόχος, Cohors, &c. t.2, c.729 f.
Λοχὸς, Grauida, &c. c.732, g
Λοχὼμα, t.2, c.732, h.
¶ Λύα, Seditio, Diſſidium πάσις, Hesychio: apud quem & oxytonos λυαὶ, expoſitum itidem στάσεις, διχοφορίαι. Vnde VERBVM Λυᾶσθαι, quod idem exponit στασιάζειν, διχοφορεῖσθαι. Affere verò & aliud VERB. Λυάζειν, exponēs & ipſum στασιάζειν, Diſſidere: ſed addēs etiam, φλυαρεῖν, μωρολογεῖν, Nugatur, Fatua & ſtulta effutit. quam ferè ſignificationem habet verbum λυδάζειν.
Λυᾶσις, t.2, c.750, b.
Λυβάζειν, Hesychio eſt λοιδορεῖν, Conuitiari: quod ferè & αὐάζειν.
Λύγαια, eidem H. τὰ περὶ ταῖς χερσὶ ψέλια, Brachialia, qualia & περικάρπια.
Λυγαῖος, & Λυγαίως, vide in Λύγη.
Λυγγάνω, in Λύζω.
Λύγδη, Hesychio ἡ λεύκη, τὶ δένδρον, Populus alba.
Λύγδην, vide in Λύζω paulo póſt.
Λύγδος, ου, ὁ, Lygdus: lapis genus eſt, teſte Suida. Hesychius eſſe dicit λίθον εἰς τὰ ζῶϐια, lapidem è quo ſigilla animalium fiunt: ſiue τὸν Πάριον, Parium lapidem. Apud Suid. ex Epigr. οἷά τε λύγδου Λεπτὸν παρθένιον βεβολυμένου χαρίτων. Ibidem hinc deriuatum adiectiuum MATERIAL, Λύγδινος, Lygdinus, E lygdo confectus: Κίονες ὑπ' αὐτὰ τὰ λύγδινα κίονες μαστῶν Ἔστηκε μίσγοις χιονέοις ὑπαϊξομένοις. Et rurſum, Γαύλους ὑπὸ λυγδίνοις τοῖς Ἑρμαίοις. Meminit & Plinius Lygdini lapidis. Lygdinos (inquit, libro 36, cap. 8) in Tauro repertos, amplitudine qua lāces craterāſque non excedant, antea ex Arabia tantùm aduehi ſolitos, candoris eximii. Vnde patet lygdum eſſe marmoris genus: quibuſdam tamen interpretantibus etiam calculum littoralem, glaream.
Λύγη, ης, ἡ, Obſcuritas, Tenebræ: σκοτία, Suidæ & ſcholiaſtæ Homeri. VNDE Λυγαῖος, ου, ὁ, Obſcurus, Tenebroſus. vt Hesych. quoque λυγαίαν exponit σκοτεινὴν, σκιερὰν, ἀφανῆ, Tenebricam, Nubibus tectam, Obſcuram: item δόλιον, Doloſam. Hinc ADVERB. Λυγαίως, quod idem Hesych. & Suidas exp. σκοτεινῶς, ἀφανῶς, & λεληθότως, Obſcurè, Latenter. Vtitur autem adiectiuo Λυγαίης Apollon. Rhod. Argon. libro 2, canens, — μετ' ἠόσι βάλε τίσιν Νύχ' ὑπὸ λυγαίην. Vbi ſcholiaſt. quoque exponit σκοτεινὴν, afferens & hoc exemplum ex Sophoclis Polyxena, Λίπε' αἰθέριος δὲ κατὰ λυγαίου νέφους. Hinceq; τὸν ἰσχνὸν dici λυγαίζοντα quaſi λυγαίζοντα, quoniam μετὰ λυγῆς βαίνει: quin & ἀμφιλύγαιον hinc dici ac λυγόφωτος, quaſi ἀμφιλύγαιον & λυγόφωτος. ipſum verò λύγη ſiue λυγὴ, (vtroque enim modo apud eum ſcriptum eſt) dici ἀπὸ τοῦ λύγου τοῦ φυτοῦ, quoniam id μέλαν eſt, nigrum. Suprà κλύγη & κλυγὴ, pro hoc λύγη & λυγὴ.
Λυγίζω, Λύγινος, Λύγισμα, Λυγισμὸς, Λυγιστὸς, vide in Λύγος.
Λυγκαίνω, in Λύζω.
Λυγμὸς, vide in Λύζω.
Λύγξ, γκὸς, ὁ & ἡ, Lynx: fera quadrupes, de qua multa Ariſtoteles & Plin. ac Oppian. Cyneg. lib. 2. Maculoſum & varium eſt: vnde apud Euripid. Βαλιαὶ λύγκες, Pradium & acerrimo viſu: VNDE Λυγκεῖ βλέπειν apud Hom. in Batrachomyom. pro Acutiſſimis oculis. QVINET Λυγκὸς hinc quidam dictus eſt ob inſignem & lynceā viſus aciem: adeò vt & ἀφ' ὧν ὁρᾷς ἐκαλοῦ. Inde prouerb. Ariſtoph. Pluto, Βάσκετ' ἀποδίξω σ' ἐξόπισθεν τῶν Λυκίων. Et apud Suid. Λυγκίνῳ ἐξωπίσειον βλέπεις, Lynceo acutius cernis. Adiectiuè Cic. Quis eſt tam lynceus quin tantis tenebris nihil offendari & Horat. lynceis Contemplari oculis. Rurſum ab animāte illo lynce DICTVM Λυγκούριον, Lyncurium. id eſt quod à nonnullis vocatur ἤλεκτρον, Electrum, teſte Dioſcor. lib. 1, c. 100. vbi etymon his verbis exponit, τὸ δὲ τῆς λυγκὸς οὖρον ἐὰν λυγκούριον καλῶσι, ἅμα τῇ ἐκπυρώσει λιθοῦται πυκνοῦ. Lyncis vrina, quæ lyncurium vocatur, ſimulac excernitur, in lapidem concreſcere credita eſt. Sic Plinius lib. 8, cap. 38, Lyncum humor ita redditus vbi gignuntur glaciatur, areſciſque in gemmas carbunculis ſimiles, & igneo colore fulgentes, lyncurium vocatas: atque obid ſuccino à pleriſque ita generari creditо. Nouere hoc ſciuntque lynces, & inuidentes vrinam terra operiunt, eóque celerius ſolidatur illa. Idem, lib. 37, cap. 2, de electro, Philemon, foſſile eſſe, & in Scythia eum duobus locis: candidum atque cerei coloris, quod vocaretur electrum: in alio loco fuluū, quod appellaretur ſulterneum. Demoſtratus lyncurion id vocat, & fieri ex vrina lyncum beſtiarum: è maribus, fuluum & igneum: è fœminis, languidius atque candidum. Alii dixere langurium, & eſſe in Italia beſtias langurias. Et cap. ſeqn. De lyncurio proximè dici cogit autorum pertinacia. quippe etiamſi non electrum id eſſet, lyncurium tamē gemmam eſſe cōtendunt. fieri autem ex vrina quidem lyncis, ſed egeſtam, terra protinus beſtia operiēte eam, quoniam inuideat hominum vſui. eſſe autem quilem in igneis ſuccinis colorem, ſcalpique. nec ſolia tantùm aut ſtramenta ad ſe rapere, ſed æris etiam ac ferri lamnas. quod Diocles quidem & Theophraſtus credidēt: ego falſum id totum arbitror. Hæc ille. Sunt qui λιγκούριον & λιγκούριον appellent, procul dubio à loco in quo & reperitur, Liguria videlicet. In ea autem inuenit, autor eſt Theophraſtus ἐν τῷ περὶ λίθων. vbi quum multa de hac gemma diſſeruiſſet, ſubiūgit eſſe ἤλεκτρον ταύτην παρὰ Λιγυστικοῖς. & hinc Plin. lib. 37, cap. 2, de electro loquens, Theophraſtus (inquit) in Liguria effodi dixit. Et Strabo lib. 4, de Liguribus tractans, θαυμάζουσί τε τὸ λιγκούριον παρ' αὐτοῖς, ὃ τινες ἤλεκτρον τῶν ὀφθαλμικῶν. Vbi etiam nota per ι in prima ſyllaba ſcriptum λιγκούριον. apud Dioſc. verò & Theophr. λυγκούριον, per υ & duplex γ: quemadmodum & λύγγας apud Plutar. reperio pro λύγκας, & Λυγκεῖ apud Theophyl. pro Λυγκεῖ. ſed eam ſcripturam non probo: quum λύγξ cuius genit. eſt λυγγὸς, aliud ſignificet, vt infrà docebo in Λύζω.
Λύγος, ου, ἡ, Vitex, Salix Amerina: quæ & ὄγνος ſiue ἄγνος teſte Euſtathio. A Nicæneto epico apud Athen. lib. 15, ἡ λύγος dicitur ἀρχαίων Καρῶν τίφος: Athenæus verò ἀρχαίων εἶναι τέρμα φησὶ: vtpote aptiorem ὄρχοις ἀνακειμένοις καὶ πλέγμασι. viminis enim ſeu vitilis vſum præbet. teſte Hom. etiam: Od. ι, Τοὺς αἰνῶν σανίδεσσι διηνεκέεσσι λυγοῖσι, itémque Odyſſ. κ, ἀσπίδι μὲν γὰρ ἔπειτα τρεῖς ἐπιδήσομαι ἄλλας Βοείας ἀσπίδας ἀμφιτέτυκται Παλλαδίῳ πολεμιστῇ δῶκε πόδας ἀνδρὸς πολέμου. Accipitur & generaliùs pro Virga, Bacillus, vt κάλαμος. Ioſeph. καὶ ἔτι μᾶλλον τὸ λυγρὸν ἔχων αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Itidem Hesychio λύγος eſt τὸ ſolum ἀνθρώπιον ἢ μικρόν, ſeu imaginēs φασὶ, quod ἀγάλματα dicitur: ſed etiam ἀσπαλιεύδες. Rurſum λύγος Suid. eſſe dicit τὰ μαστιγίας αἷς οἱ ἀθληταὶ τύπτονται, Flagra quibus athletæ ſe cædunt. Neutrum τὸ λύγος etymol. dici ſcribit τὸ σκότος, Tenebras ἀπὸ τοῦ λυγρὸν καὶ αἰσχρόν. ſed id ſignificat fœmininum potius λύγη ſiue λυγὴ, de quo ſuprà. AT Λυγὸς oxytonon Hesych. eſt ὄργανόν τι ἐν ᾧ κομᾶ ἄφυκτα ἰμβάλλεται, ſeu ſpiculatorium ἐργαστήριον, Inſtrumentum cui includuntur quæ glutinantur, vel Inſtrumentum quo in torquendo vtuntur: ex prelorum genere. Ad primum porro λύγος vt redeam, quod eſt ἀκανθῶδες, ex ſimi, compoſ. INDE Λυγόδεσμος, Vnice vinctus. Fetis

Dianæ hoc cognomentum esse: alii, quòd simulacrum eius rectum vitice ligari solitum fuerit: alii quòd in densis arbustis vitice inuoluta fuerit reperta. ET Αυγοπυχὴς, E vitice confectus seu fabricatus. vt λυγοπυχὴς κίρκος in Epigr. de cauea plitteci. Deriuatum inde ET Λύγινος, ου, ὁ, Viticeus, E vitice confectus, seu Vimineus. vt λύγινος στέφανος apud Athen. lib. 15, ex Anacreonte. solebant enim λύγινος στεφανοῦσθαι olim οἱ ἀρχαῖοι. ET Λυγώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, itidem Viticeus, hoc est Vitici similis, lentore nimirum & flexilitate. quamobrem & redditur Flexibilis, Lentus. Item VERB. Λυγόω, ῶ, significans Flecto, Inflecto, nimirum λυγοῦ instar, quæ omnium φυτῶν maxime flectitur, ideo dicta ἰμαστοφόρος. In Epigr. ἢ Δαιμὼν ἐλύγωσε· Ὀλυμπιὰς φρένα. Exponitur etiam Vincio, Ligo, quoniam ἡ λύγος est & flexilis & apta ad vinciendum: dicente Hom. etiam, δῆσαν μέγαιρον λύγοισι. Itidem ET Λυγίζω, deriuatum hinc etiam ipsum, exponitur & Flecto, Torqueo, & Vincio, Ligo: ita tamen vt prior significatio multo sit frequentior, qua videlicet ponitur pro Flecto, Torqueo, Circumago, Verso: καμπῶ, συστρέφω, σφίγγω. Aristoph. Vesp. πολὺ ῥᾳὸν λυγίσαιτ' ἂν παῖς ῥώμης: more athletarum qui corpora artificiosis flexibus torquent huc illuc, vt infestos complexus & nexus euadant. vt & pro πάσας στροφὰς τρέπειν, hoc est, omnigenis flexibus conari euadere, Suida teste accipitur in hoc loco Plat. Gorgia, πάσας δὲ διεξόδους διελθὼν, ἀποστροφῶσι λυγίζεσθαι ὥστε μὴ παρέχειν δίκην. Pro simplici Flecti, Torqueri: Soph. in Trachin. p. 359, Μαρψας πόδος τι, ἄρθρον ἢ λυγίζεται, ea parte qua articulus flectitur, seu torquetur. στρέφεται. Phalar. in Epist. ἀλγήσαντες ἔτι θυμῷ, Torti sunt & in rotis distenti. De animo Theocr. Idyll. 1, Ἀρ' οὐκ αὐτὸς ἔσεσθε ὑπ' ἀμφοτέροιν ἐλυγίσθης. id est ἐκαμφθῆς. INDE Λύγισμα, ατος, τὸ, ET Λυγισμὸς, οῦ, ὁ, Flexus, Contorsio. κάμψις, στροφή. Vtrunq; exponitur αἴσχιστος μελῶν: vt sanè & Suid. λυγισμὸς in voce & cantu turpe fuisse dicit, exempli loco subiungens, ἕκαστον ὠδῆς σπάσας ὁ Νέρων ἐλύγιζέ τε καὶ ἴσχετε. Idem cum Hesychio Λυγίσματα exp. συγκλάσματα, Confractionibus. Præterea à λυγίζω DERIV. Λυγιστὴς, οῦ, ὁ, significans eum qui agiliter nouit λυγίζεσθαι, Agilis in flectendo se. vt Poll. lib. 4, cap. 13, inter saltatoris boni epithera synonymos ponit ὑγρομελῆ, ἁπαλοπῆ, λυγιστὴν. Ita & Theod. Eccl. Hist. lib. 2, dicit, πρὸς τὴν ὀπὴ τῆς θυμέλης λυγίζεσθαι, pro ὀρχεῖσθαι θυμελικῶς. solebant enim in scena omnigenis flexibus saltationes quasdam desaltare. Vnde & Greg. καταρχοῦς τὴν θεατῶν παντοίους καὶ αἰσχρυντηλίους λυγισμοὺς.

Λυγοπυχὴς, & Λυγόω, vide in præced. Λυγος.

Λυγρὸς, οῦ, ὁ, dictum putatur quasi λίαν ὑγρὸς, Nimium humidus, Prælumidus: quum potius significet Grauis, Difficilis, vel Funestus, Tristis, Exitiosus. vt quum Homerus dicit λυγρὸν γῆρας, Od. ω: & Hesiod. λυγρὴ ἔχθρα, in Theog. Rursum Hom. Il. τ, ἔπι γὰρ ἔχουσ' ἕλκια λυγρά. Et Od. ρ, πᾶσι γ' ἤπιος λυγρὸν ὀλέθρου. Hesiod. Erg. 1, dicit etiam, οἳ λυγρὰ ῥέζουσι πρὸς ἀλλήλους διάτας. Itémque in Theogon. ὕδρην λυγρὴν εἰσιδοῦσα. vt & Hom. Od. λ, ἡ δ' ἔξοχα λυγρὴ εἰδῆται. Exponitur non solùm Funestus, Tristis, sed etiam Miserabilis, seu Misero cõueniens: quum idem Hom. Od. ρ dicit, λυγρὰ δὲ θεὸς χροὶ εἵματα ἕσσε. Et Od. π, Λυγρὰ δὲ εἵματα ἕστο κακὰ χροΐ. Inde ADVERB. Λυγρῶς, Grauiter. χαλεπῶς.

Λυδίζειν, Λυδίζειν, Λύδιος, Λυδίστὶ. Λυδοπαθὴς, in sequ. Λυδὸς.

Λυδὸς, οῦ, ὁ, Lydus. Sunt autem Lydi, populi quidam Asiæ: quorum regio DICITVR Λυδία, Lydia: f. χώρα seu γῆ: ex MASC. Λύδιος, ου, ὁ, Lydius, quod postessiuum nomen est πρὸς τὴν Λυδίαν. vt Λύδιον μέλος, & Λύδιος ἁρμονία, inuenta & vsurpata à Lydis. Sic Λυδιος λίθος, siue Λυδία λίθος, Lydius lapis: coticulæ genus in Lydia frequens, auri probatione admodum celebratum: alio nomine dictum βασανος. At πρὸς Λυδίου ἁρμα πρὸς ἰχνεύιον apud Pind. prouerbialiter dictum volunt pro Celeriter currens, à Lydii currus velocitate. Ex hoc Λύδιος ET Λυδιακὸς, quemadmodum Φρυγιακὸς ex Φρύγιος. Athen. lib. 12, citat Xanthi librum τὰ Λυδιακὰ, Lydiorum. hoc est, rerum in Lydia memorabilium. Apud Hesych. cum diphthõgo Λύδειος pro Λύδιος: vt Λυδείαν ἐσθῆτα Λυδία μάλιστα. Λυδείους νόμους: NECNON Λυδιακὸς λίθος, pro Λυδία siue Λυδίαν λίθος, Lydius lapis. Est à Λυδὸς & COMPOS. Λυδοπαθὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ. Obnoxius iis πάθεσι quibus Lydi. hoc est, Voluptarius, Mollis, Effœminatus. tales enim erant Lydi. nam olim quum seditiosi essent, iusserat eos Cyrus de Crœsi consilio, armis abstinere, sinuosas ferre tunicas, cithara & tibiis ludere, baccho & veneri operam dare. vnde & Æschylus in Persis, pag. 117, dicit, ἀβροδίαιτον Λυδῶν ὄχλον. Vtitur autem vocabulo isto Λυδοπαθὴς pro ἡδυπαθὴς, Anacreon, teste schol. Æschyli: afferêtè ET Λυδεροίτης. dicêtéque hoc etiam nomine notari eorum πλοῦ τρυφῶν. nam ista voce dici τὸν μυροπώλην, qui Lydiam peragrare solebat, & vnguenta inde afferre cùm alia tum πλοῦ βάκχαριν, quæ apud eos erat nobilitata. Denique inde est VERBVM Λυδίζω, SIVE Λυδίζω, Lydios imitor: vtrunq; apud Suidam, exponentem τὰ τῆς Λυδῶν φρονῶ. Lydos sequor, Cum Lydis facto. Inde ADVERB. Λυδιστὶ, Lydorum imitatione, Lydorum more, Lydicè. vt ἡ Λυδιστὶ ἁρμονία apud Aristot. Polit. l. 8. quæ à Luc. vocatur Λυδιος ἁρμονία, ac dicitur esse βακχική.

Λυτηρεία, apud Poll. & alibi perperam pro λιτηρεία.

Λύζω, F. ξω, Singultio, seu Singulto. Apud Suidam ex Epigramm. Καὶ χθιζὸν λύζων ἐπεσόχλει ἔρως. Et apud Alexandrum Aphrod. λύζειν ἐπ' ἄρτου, ex pane singultire. Istidē accipiendum in hoc loco Aristophanis Acharn. Εἶτα λύζει καὶ δακρύει καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους, Οὐ μ' ἐχέλως σπλῆν ἀφιᾶσι, τῆτ' ὄφλειν ἀπράγμονα. licet ibi scholiastes exponat non solùm λυγμῶ σπωμένη, & πολλὰ φωνῶ πραγέως ἀφίησι, sed annotet etiam, si per ζ scribatur, significare ὀλολύζει: sin sine ζ, esse ἀλύει, hoc est ἀθυμεῖ. neutrum enim istorum huc quadrat: sed prima expositio, Singultit. vt apud Ciceronē legimus Multas lacrymas & fletum cum singultu. Inde VERBALIA Λυγμὸς, οῦ, ὁ, ET Λύγξ, γγὸς, ἡ, Singultus. Quorum priore vtitur Plutarch. in libro De garrulit. dicens, ὅπου καὶ λυγμὸν καὶ βῆχα αὐθημερὸν ἐπὶ τῷ μὴ σχεῖν ἀπαλλάξαι μετὰ πόνου καὶ ἀλγεδόνος ἐξερρυηκότα. Posteriore, post Thucydidem Plato in Sympos. docens quomodo alicui παύεται ἡ λύγξ. Ibidem dixerat, τυχὸν δὲ αὐτῷ πάλαι ἢ ὑπὸ πλησμονῆς, ἢ ὑπό τινος ἄλλης λύγγα ὀπτησάσης. Suidæ verò λυγμὸς est etiam ὀλολυγμὸς. Vlulatus: vt λύζειν idem esse vult etiam quod ὀλολύζειν. Præterea à λύζω est ADVERB. Λύγδην, significans Singultando, seu Cum singultu. Apud Suid. πᾶσιν ἐπ' ἀλλήλοις ἀμφικείμενοι, λύγδην ἔκλαιον ἅπαντες. Item duo VERBA, Λυγγάνω, ET Λυγκάνω, Singulto. Quorum illud, apud Hesychium extat, afferentem λυγγανόμενον pro λύζοντα ἐπὶ τῷ κλαίειν, Singultantem in fletu: hoc, apud Suid. ἀναλυγοῦσα exponentem per λυγκάνουσα.

Λύη, Ionice pro λύσα, quod est πόλις, διαφορὰ, μάχη. Seditio, Dissidium, Pugna. Dictam volunt ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς λύεσθαι πρὸς ἀλλήλους. quod etymon est satis consentaneum.

Λυθὶς, t. 2, c. 749, b

Λυθίγαμος, à Pindaro vocari dicitur ὁ Διόνυσος, Bacchus, propterea quòd Iupiter eum adhuc semicrudum in femur insuerit vt matureſceret, postquam maturuit, clamare cœperit, λυθι βρέφος, Solue futuram. Suprà Λύσιγαμος, t. 1, c. 1614, h.

Λύθιος, Heracleotis πθμὸς, Colum. vt est apud Hesych.

Λύθρον, ου, τὸ, Cruor: seu Puluerulentus sanguis, Puluis sanguine & sudore permixtus. Homer. Iliad. υ, — λύθρῳ δ' ἅπαν πέλασεν χθόνα αἱματόεσσαν. Et Odyssex χ, Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κτείνεσσι γένεται Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον. Schoiastes Homeri chema constituit NOMIN. Λύθρος, dicēs esse τὸ μετὰ κονιορτοῦ καὶ ἱδρῶτος αἷμα. INDE Λυθρώεις, ῶσα, ὠεν, Cruento. seu Sanguine cum puluere permisto fœdo. ex quo participium πελιθρωμένος. ET Λυθρώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Cruentus, Sanguinolentus. vt λυθρώδης πὺξ χεῖρες in Epigr.

Λυκάβας, ντος, ὁ, Annus. Homer. Odyss. ξ, Τοῦ δ' ἤδη λυκάβαντες ἐείκοσι πῶμα γένοντο Ὀδυσῆϊ. Affertur & ex Epigr. ἑξήκοντα λυκάβαντες ὥραι pro Sexaginta anni. Porro di

dum voluit τὸν λυκαβαντα vel ἀπὸ τοῦ λυκείου βαίνειν, quòd annui temporis latenter & tacitè præteream, vel ἀπὸ τοῦ λύκου δηλοῦ βαίνειν. Serie enim quadam dies eius cohærentes labuntur luporum more, qui feruntur, quum flumē aliquod tranāt, mordicus quisq; proximè præcedētis caudā tenere. Macrob. Saturn. lib. 1, cap. 17, scribit vetustissimos Græcorum annum appellasse λυκαβαντα, ἀπὸ τοῦ λύκου. id est à sole. Solem enim λύκον appellari, etiam Lycopolitanam Thebaidis ciuitatem testimonio esse. Solis autem cursu & recursu annum perfici, notum est.

Λύκαινα, τῆς, t. 2, c. 735, g. Λύκαινα, t. 2, c. 736, a

Λυκαῖος, ib. Λυκαῖος, t. 2, c. 735, f

Λυκαμβὶς ἀρχὴ, à Cratino dicitur ἡ πολεμαρχου, vt innuit Hesychius.

Λυκαυθρωπία, t. 2, c. 735, b. Λυκάνθρωπος, ib. c. & 519, g. ob.

Λυκαὶς, t. 2, c. 735, h. Λυκαυγὲς, ib. c

Λυκαψὸς, ibid.

Λυκάων, ibid. g. Λυκάων, propr. ibid. h

Λυκίη, ib. g. Λυκίη, ib.

Λύκειον, ib. f. Λύκειον, ibid.

Λύκειος, ib. e. Λύκειος ἀγὼν, ib. f

Λυκὴ, ib. g. Λύκη, t. 2, c. 736, a. Vide & λυξ.

Λυκηγενὴς, t. 2, c. 735, d. Λυκηγὸν, ib. g

Λυκηθμὸς, ibid.

Λυκηλάτης, Hesych. παὶ ἰγχέλης, Anguillas.

Λυκιδεὺς, t. 2, c. 735, h

Λύκιον, ου, τὸ, Lycium: spinosa arbor est, alio nomine τυξάκανθα dicta. ex ea medicamentū fit eiusdē nominis: appellatione ex eo impositā quòd vt plurimùm in Lycia proueniat. Alioqui & Indicū Lycium est ex fructice qui Ionchitis appellatur. Autor Dioscor. lib. 1, cap. 133. Plinius lib. 34, cap. 14, Lycium præstantius è spina fieri tradunt quam & pyxacanthon Chironiam vocant. Ibidem de rhamno syluestri dixerat, Huius radice decocta in aqua, fit medicamentum quod vocatur Lycium. Vide ibidem & de Indico Lycio. ¶ Adhæc Λύκιον Thessalici loci nomen est. ex eo quòd lupus ibi Pelei boues inuadens, in saxum est conuersus. Etymol.

Λύκιος, t. 2, c. 735, f

Λυκιουργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Confectus in Lycia: seu Lycio artificio elaboratus. vt Λυκιουργεῖς φιάλαι apud Athenæum lib. 11. quas tamen nonnulli volunt esse à Lycio seu Lycone quodam confectas, minus rectè, vt ipse Athen. ibidem docet. Ibidem ex Herodoti lib. 7, δισχίλιοι δὲ Λυκιουργίας, Ionicè pro Λυκιουργεῖς. Locus est p. 259, mea editionis. vbi scriptum λυκιουργίας, vt in Aldina etiam. ego vtrobique malim Λυκιουργίας, vt sanè ibidem memorātur πέλται Λύκιαι. Rursum apud Athenæum paulo ante ista quæ modò attuli verba, ex eiusdem Herodoti libro 7, τρισχίλιοι δὲ Λυκιουργίας ὑμιοπλίας: sed perperam, vt arbitror, illo λυκιουργίας diuiso in Λυκιουργοὺς ὑμιοπλίας: quum sensum etiam verba ea reddant parum commodum. Dicuntur autem iis verbis significari ἀκόντια ἐκ λύκου δέρεως ὁλοπτύδια ὑπ' Αυκίοις εἰργασμένα.

Λυκὶς, t. 2, c. 736, a

Λυκίσκος, ου, ὁ, Hesychio est Trochlea quæ non habet ὀϊσίσκον, fuculam, sed tantùm τρῆμα, Foramen: vel αὐτὸ τὸ σκάμμα.

Λυκοβατίας, t. 2, c. 734, c. Λυκόβορος, ib. d

Λυκόδοντος, t. 2, c. 735, d. Λυκοειδὴς, t. 2, c. 734, d

Λυκοεργὴς, ib. Vide Λυκιουργὴς siue Λυκιουργὴς, paulo antè.

Apud Hesych. & Λυκοίεια, ὁπὸ λυκείου δέρματος ποιημάτια: sed suspectum.

Λυκοθηρὸς, t. 2, c. 734, d. Λυκοθρασὴς, ib.

Λυκοκτόνος, ib. c. Λυκόκτονος, ib.

Λυκοπάτωρ, ib. Λυκόπους, οἱ, ib. f

Λυκορράφης, ibid. & t. 3, c. 666, c

Λύκος, t. 2, c. 734, a. Λύκος, propr. ib. c

Λυκοσκυτάλιον, t. 2, c. 735, d. Λυκοσκυτάλις, t. 2, c. 734, g

Λυκοσκυτὶς, ib.

Λυκόσμος, Qui ore lupino est. apud epicheton. Suid.

Λυκοῦμαι, t. 2, c. 736, a. Λυκόφρυες, t. 2, c. 734, h

Λυκόφθαλμος, t. 2, c. 735, d. Λυκοφιλία, t. 2, c. 734, h

Λυκοφίλιος, ib. g. Λυκοφιλίος, ib. h

Λυκόφρυες, t. 2, c. 735, a

Λυκοφρύας, & Λυκόφρυες, apud Plutarchum reperimus pro eādem herba positum: in Institut. Lacon. p. 411, de iuuenibus Spartanis, οἱ δὲ τῆς χειμῶνος ἕως λιτοφυλλίας λυκοφρύας ὑπεστέλλοντο ἢ καπνίζοντο τοῖς σκέλεσι θρυαντικὸν ἔχοντι τὸν τῆς ὕλης δασυσμόν. Et in Lycurgo, p. 91, iisdē ista verbis, nisi quòd ibi scriptum λυκόφρυας pro illo λυκοφρύας. Forsitan existimet quis λυκοφάντης scribendum, Hesychio tradente λυκόφαντα à Messeniis, vicinis Lacedæmoniorum, vocari τὰ ἐχινόμετρα: qui ἐχινόμετρα est herba aculeata referens figura sua pedes echini marini, vt vult Etym.

Λυκόφως, t. 2, c. 736, a. Sunt qui ἀπὸ τοῦ λύκου nominatum velint, quòd lupi colorem referat, qui cinereus est nec præferens nigredinem intensiorem. seu quòd referat colorem pilorum lupi, qui prope cutem albi sunt, exteriore parte nigriores. alii ἀπὸ τοῦ λύγου, τοῦ σκότους, quasi λυγόφως, quòd sit φῶς quoppiam λυγᾶον καὶ ὑποσκοτον, lux quædam obscura & nocti non absimilis, qualis est ἕως τοῦ ὄρθρου & vesperi quum dies & nox miscerī incipiunt. Dicitur igitur esse ὁ βαθὺς ὄρθρος ἕως τοῦ λύγου, Summum diluculum quod nocturnas tenebras sequitur. Vide & λυξ.

Λυκόχροος, t. 2, c. 735, b. Λυκωψία, ib. c

Λύκωψ, ib. Λύκωψ, ib.

Λυκῶω, t. 2, c. 736, a

Λυκτὰ, Hesychio οὐκ ἀνεκτὰ, Non toleranda. forsan pro ἀνυκτὰ, vt sit Vitanda, Fugienda: ἀπὸ τοῦ ἀλύκτω.

Λυκτώδης, Lupinus, Lupo similis, Lupum referens. vt Λυκτώδης τὸ χρῶμα, colore lupum referens.

Λυκτωρὸς, dicitur Apollo ἀπὸ τοῦ Λυκώρεια, à Lycorea, vico Delphico, in quo colebatur: vnde POSSEIS. Λυκωρείην αἰπήεσσαν, Cithara Apollinis Lycorei, in Epigr. Plura Steph. & Etym.

Λῦμα, purgamentum, &c. t. 2, c. 736, f.

Λυμαίζω, idem quod λυμαίνω, vt tradunt v. l. ex Etym.

Λυμαίνω, Purgo, &c. t. 2, c. 737, b. Λυμαίνω, Pernicie affero, &c. ibid. f.

Λυμαντὴς, t. 2, c. 738, f. Λυμαντὸς, ibid.

Λύμακες, Hesychio πίτυρα: forsan ἀπὸ τοῦ λύμω, vt sint Sordidæ & contaminatæ ex alluuione vndarum. quales propè suprà διαπλοὺς.

Λυμαχμὸς, eidem Hesychio, ἡ ἐς ἄλφιτα καὶ ὕδωρ. vt eidem sit quod λύμη. Et forsan deriuatum hoc nomen à λυμαίζω.

Λυμεὼν, t. 2, c. 737, c. Λύμη, ibid. b

Λυμλώτη, apud Hesych. βλάβαι: sed suspectum.

Λυμὸς, idem dici scribit pro γυμνὸς, Nudus.

Λύμπη, eidem H. est πόνος. Labor, Ærumna.

Λυμπουχος, eidem τὸ λυχνίον, Lucernula.

Λυξ, eidem est λύξ: si tamen ita scriptit. In v. l. exponitur Lux: sed sine vlla autoritate. Scio equidem legi apud Macrob. Saturn. lib. 1, cap. 17, Romani, vt pleraque alia ex Græco, ita & lucem videtur à lyce figurasse. Et mox, Ipsos quoque λύκους, à lyce, i. à luce, prima, appellatos quidā putāt, quia hi ferè maximè id tempus aprum rapiendo pecori obseruant, quod antelucanum post nocturnam famem ad pastum stabulis expellitur. Sed his se autoritatibus tueri nequeunt. nam ablatiuum lyce ibi esse à nominatiuo non λυξ sed λύκη, vel ex ipso patet Macrobio, qui ibidem, Prisci (inquit) Græcorū primam lucem, quæ præcedit solis exortus, λύκλον appellauerunt, ἀπὸ τοῦ λύκου, id est temporis: hodieque λυκόφως cognominatur. Sic mox Apollinem ab Homero λυκηγενὴ dici scribit ὡς ἡμιτέτοκα πλὼ λύκλω, vtpote qui geniti sit exortu suo lucem.

Λυπαίω, Lucianus à quibusdam τὸν ῥήτορα seu σοφιστὴν dictū scribit ὅτι πᾶς ὁ κλαυσιάσας, ἀφειδῶς οὗτος, ἐπαίσχυντος. In Pisu dologista, pag. 342.

Λύπια, Hesychio λιπαρὲς, Pinguia.

Λυπιαῖος, t. 2, c. 740, h. Λυπίσμαι, ib.

Λύπη, t. 2, c. 739, b. & t. 3, c. 1638, c. ob.

Λυπιδέα, Suidas esse dicit leguminis speciem quam & Ἤρμους siue Ἤρμα vocant. Sunt qui ἀπὸ τοῦ λυπᾶν deriuent velint, quum & Virg. dicat Tristis lupini calamos, pro Amari, & gustum offendentis. Ego potius ex Latina voce Lupini recentiores Græcos mutuatos arbitror.

Λυπρὸν τὸ, subst. t. 2, c. 740, d. Λυπρὸς, ib. c

Αυπηρὸς,ib.d. Αυπηπὲς,t.2,c.741,b
Αυσεύγαιον, τὸ, ſubſtant.t.1,c.740,f
Αυσεύγειος,ib.
Αυσεύγιος, Atticè pro αυσεύγειος dicitur.
Αυσεὶς,t.2,c.740,d. Αυσείτης,ib.g
Αυσεῖς,ib. Αυσὲς,t.2,c.741,d
Αυσκιδὲς,t.2,c.742,b. Αυσίλεω,ib.e
Αυσικὲς,ib.d. Αύσιον,ib.e
Αυσιτὶς,ib.
Αυσίτης, Heſychio ζῶόν τι παῖς δρυὸν ὠνόμασεν, animal quoddã quod in quercubus parit. Sunt qui glirem interpretentur.forſitan & Sciurus eſſe poſſit.
Αυροκηπὶς,t.2,c.741,g. Αυρὸς,t.2,c.742,d
Αυροτρυγὲς,t.2,c.741,g. Αυρυηλὲς,ib.
Αυρὸκτυπος,ib. Αυροκτυπὶς,ib.h
Αυροκτύπος,ib. Αυροπαῖδες,t.2,c.742,a
Αυροπαῖδα,ib. Αυροπὸς,ib.
Αυροφοίνιξ,ib.b
Αυστὸς,ab Epirotis dicitur ὁ σκύφος, vt Athenæus libro 11 refert ex Seleuco.
Αυρωδία,t.2,c.741,c. Αυρωδὲς,ib.b
Αυρωδὸς,ib. Αυρωνία,ib.
Αυσιάδιος,t.2,c.744,b
Αυσιᾶς,ου,ὁ,dicitur ὁ λύων τὰς αἰτίας, Mœrores & triſtitias ſoluens. Apud Ariſtoph. verò Nub. Strepſiades de ſuo filio, ὥσπερ δόμοις, ἐχθροῖς αἰτιαρὸς λυσπτίας παῖδάριον μεγάλων κακῶν, pro Diſſolutor mœrorum quos pater ex magnis his malis percipit. At δυσαύσιος γνώμη vocatur ἡ ὅπη τις τυχοῦσαι ἀχθεσθήσῃ, Heſych.
Αύσασθαι,redimere,&c.t.2,c.749,b
Λύσεις,πλατεῖαι dicebantur quædam ἀφ' ὧν λύσεις Διόνυσον, eodem Heſychio autore. Apud Suid.λύσεις.
Αυσίαν,idem Heſ.ὁρμὴν ἢ σωφροσύνην, μανίαν.
Αυσιγαμος,t.1,c.815,a
Αυσιγυῖς, Membra ſeu artus diſſoluens. At Αυσιγῦαι ex Hippocr.pro Membrorum luxatio & diſſolutio. Locus eſt in lib. De loc.in hom. vbi dicit, ὁ κίνδυνος συνίκαμψις ὅτι μάλιστα λυσιγῦαι γίνεται.
Αυσίδικος, Qui lites dirimit:vel Qui iura diſſoluit.
Αυσίζωνος,t.1,c.1100,b. Αυσιζώνη,t.2,c.747,d
Αυσίκωμος,t.1,c.1411,c.t.2,c.747,d
Αυσιμάχιον,ν,τὸ, Lyſimachium: herba quædã apud Dioſc. lib.4,c.3. Ab Heſychio Αυσιμάχους βοτάνη dicitur,propter Lyſimachum inuentorem.vt & Plin.lib.25,c.7,Inuenit (inquit) & Lyſimachus herbam Lyſimachiam, quæ ab eo nomen retinet, celebrata Eraſiſtrato. Ibidem dicit vim eius tantam eſſe vt iumentis diſcordantibus iugo impoſita,aſperitatem cohibeat. vnde videtur innuere dictam ἀφ' ἧς τὰς μάχας λύει.
Αυσιμαχὶς,t.2,c.871,g. Αυσιμέλιμος,t.2,c.856,c
Λύσιμος,t.2,c.749,g
Αυσίπολις, Legis diſſolutor, Legum ruptor. Nonnus.
Αύσιος,t.2,c.750,a. Αυσιτεῖ, Heſychio φωνεῖται.
Αυσιτέλεος,t.3,c.219,g
Αύσις, t.2,c.749,d.& t.1,c.1794,g
Αυσιτελεία,ας,ἡ, Vtilitas.ὠφέλεια. Poll.vocabulum φαῦλον eſſe dicit,& pro eo dicendum ὠφελία.
Αυσιτελὴς,ib. Αυσιτελοῦντος,ib.
Αυσιτελοῦντος,ib.
Αυσιῳδὸς,οῦ,ὁ. Ariſtoxenus apud Athenæum lib.14, μαγῳδὸν vocari ſcribit τὸν αἰδρεῖα καὶ γυναικεῖα σχήματα ὑποκρινόμενον: Αυσιῳδὸν verò, τὸν γυναικεῖα αἰδρείως, ſeu (vt Euſtath.habet) τὸν ὡς αἰδρείως σχηματίζοντα γυναικεῖα ὑποκρινόμενον, qui ſub virili perſona muliebrem fabulam agit. forſitan quòd eiuſmodi δράματα peragi ſolerent ὡς Αυσίου πλατεῖς.
Αυσκάζω, Heſychio φεύγω, Aufugit:quod & ἀλυσκάζει.
Λύσκα,t.2,c.741,f. Αυσκάλιες,t.2,c.743,d
Αυσκὸς,ib.h. Αυσκόω,ib.e
Αυσκῶες,ib.d. Λύσκημα,ib.g
Αυσκτὴρ,ib. Αυσκύκλωπα,t.1,c.518,d.ob.
Αυσμονδικτης,t.2,c.743,b. Λύσσομαι,t.1,c.744,b
Αυσσημανὴς,t.2,c.743,c
Αυσσὸω, & Αυσσόομαι,t.2,c.744,a
Αυσσὼν, Ionicè pro λυσσῶν,à them.λυσσάω.
Αυσσώδης,t.2,c.743,d
Λύσσημα τριχῶν,ex Ariſtotele Hiſt.animalium libro 3,affertur pro Æquamentum ſeu diſcrimen capillorum:id eſt vertex,Gaza interpr.
Αυτὰ, τὰ, ex Epigr.pro Iuſtitia,Iuris intermiſſiones, quæ & λύσιμα dici feruntur.
Αυτὰν,Soluendum. Αυτὴρ,t.1,c.750,f
Αυτήρια,τὰ,ib.g. Αυτήριος,ib.f
Αυτήρους,perperam quidam cod.pro λυτῆρας.
Αυτικὸς,t.2,c.750,c. Αυτικῶς,ib.f
Αυτὶς,ib.d. Λύστρον,t.2,c.760,c
Αυτόω,ib.d
Αυτρὼν,ῶνος,ὁ,idem ac ἀφεδρὼν, Receſſus ad deponendum onus ventris: forſan ἀφ' οὗ τὸ ὀκὼν λύουσι τῶν κοιλίων. Suidas hoc vocabulum barbarum eſſe dicit, vt & τὸ ἀφοῤῥαῦα.
Λύτρωσις,t.2,c.760,c. Αυτρωτὴρ,ib.
Αυτρωτὴς, Redimendum. Αυτρωτὴς, Redemptor.
Αυτῆλα,t.1,c.741,f. Αυτῆλάω,t.2,c.743,c
Αυτῆλίω,ib.g. Αυτῆλοι,ib.h
Αυτῆλ', affertur pro Singultio:quod rectius λύζω.
Λύτων,t.2,c.750,h. Λυχεᾶ,τὰ,t.2,c.744,g
Λυχεᾶες,t.2,c.745,h. Λυχεᾶπὶς,ib.c
Λυχεαλία,ib. Λυχεία,t.2,c.746,b
Λυχεῖον,ib.a. Λυχελὲς,t.2,c.745,h
Λυχελίω,t.2,c.746,h. Λυχειὼν,ib.g
Λυχεία,ib.b. Λυχειαῖα φλὲξ,ib.c
Λυχείδιον,ib.c. Λυχνιον,ib.a
Λυχεὶς,ib.c. Λυχνίτης,ib.e
Λυχεῖτης,ib. Λυχνῖτης,ib.g
Λυχελόπιον,t.2,c.744,g. Λυχνοβόρες,ib.h
Λυχνοκαΐα,t.2,c.745,a. Λυχνοκαυτία,ib.
Λυχνοπιὸς,ib.b. Λυχνοπώλης,ib.
Λύχνος,t.2,c.744,c. Λυχνοῦχος,t.2,c.745,c
Λυχνοφόρος,ib.b. Λυχνώμασι,τὰ,t.2,c.746,h
Λύω,Soluo,&c.t.2,c.747,a. Λύω,Libero,&c.ibid.e.
Λύω,Soluo è portu,&c.c.748,g. [Λύει, Heſychius & Suid.exp.non ſolùm λιστρᾷ, ſed etiam ἀδημονεῖ. quod potius ἀλύει dicitur.
Λυῶδες,Hippocr.vocauit ἀφροδισιακὸν, vt eſt in Lex.Galeni. Reperio λυμώδεις apud Hippocr.hoc ſignificatu,circa finem lib.De artic. πυρετοὶ ὀξεῖς, λυμώδεις, γνώμης ἀπόλεμοι. forſitan quoniam animum cum corpore diſſoluunt,ideò ſic dicuntur.
¶ Λώ,t.1,c.1096,a. Λωβάζω,t.2,c.764,a
Λωβάω,t.2,c.763,a. Λωβάομαι,t.2,c.761,e
Λωβήεις,t.2,c.764,e. Λωβήω,ib.a
Λωβήω,ῶ, Ionicè pro λωβάω,apud Hippocr.De artic.πολλὰ λωβῶνται οἱ χαίροντες τὴν καλὴν ὀστέων.
Λώβη,t.2,c.761,g.& 764,c. Λώβης,t.2,c.762,e
Λώβησις,t.2,c.763,b. Λωβητὴρ,ib.b
Λωβητὴς,ib. Λωβητὸς,ib.c
Λωβήτωρ,ib. Λωβὸς,t.2,c.764,c
Λωγάλιον,ου,τὸ, Heſych. Ἐσθὴς τὸ ὑπὸ τὸν πρόχειλον χάλασμα. At Λωγάλιοι, eidẽ ἀστρόγγυλοι ſiue πόροι. Ac vt λωγάλιοι exp. πόροι,ita ET Λωγὰς affert pro πόρνη, Meretrix, Scortũ.
Λώγανος,eidem eſt βυρσικὴ μάστιξ, Flagrum è taurina pelle.
Λωγάω, Dico.vnde ἐλώγων Heſychio ἔλεγον.
Λώγη,eidem H.eſt καλάμη, Stipula: & σωαγωγὴ σίτου, Frumenti collectio.
Λώιτασα, idem Heſ.τὸ ἅμαξαι, Currum ſeu Carrucam: quam & λώιτασα.
Λωΐων,Melius,t.1,c.1096,a. Λωΐους,in Λῷος.
Λωΐσμὸν,Heſychius λῶμα, Fimbriã, Inſtitam:ſeu κλωσμόν.
Λώϊτος,t.1,c.1096,c. Λωΐτερος,ib.
Λωϊτὴν, Heſychio συμφορητικὸν, Cõducibilior, Vtilior: pro λωΐτερον, Melior.
Λωΐων,t.1,c.1096,a
Λώιτασα, Heſ.τὸ ἅμαξαι:quam & λώιτασα.
Λωλύσιτα,idem ἀνθωῦσα, Florentem. Infrà λωπωῦσα.
Λῶλον, idem eſſe dicit edulium quod pueris ex acinis & ficubus paratur.
Λῶμα,ατος,τὸ, Fimbria, Inſtita: ῥαφὴ ἢ κλωσμὸς εἰς τὸ κατώπερον τῦ ἱματίου, Heſych. Quod imæ veſtis oræ aſſutum vel attextum eſt. quod & κράσπεδον,& κροσσός. Exodi 28, πόσος ἔσται τὸ λῶμα τῦ ὑποδύτου κατωθεν ὡσεὶ ἐξ αὐτοῦ σῶς ῥοιᾶς ἐξ ὑακίνθου, In fimbria ſeu limbo. Inde DIMIN.

Λωμάτιον, ου, τὸ, Fimbriola, Paruulus limbus seu Fa- A
mula instita. Ex Epigr. λωμάτια μικρὰ pro Vestimenta
tuelina: nescio quàm rectè.

Λῶπα, Doricè pro λῶσο, hoc est θέλεσο, Volunt.

Λῶπες, ου, ὁ, Lous, à Macedonibus dicitur ὁ ἑκατομβαιὼν, mẽ-
sis hecatombæon, vt testatur Plutarchus in Alex. pag.
1121. seu βοηδρομιὼν, vt est in epistola Philippi ad Pelo-
ponnesios apud Demosth. Pro cor. τῷ ὑπερθέσει μῆνας λώ-
ους ὑμᾶς (Macedones) ἀγαγόμενος, οἷς δὲ Ἀθηναῖοι, βοηδρομι-
ῶνος ἐκ τῆς κεφάλης, καὶ ἑνὸς. Suidas esse dicit Romano- B
rum Augustum seu Sextilem: sed fallitur. nam scri-
bit Galenus comment. 1, in Epidem. lib. 1, τὸν ἕκτιλιν ἰσ-
σημερίας εἶναι Ἀρτεμισίου μηνὸς, κατὰ Μακεδόνας, καθάπερ γε
καὶ τὸν θερμιὼνα τῶν λώων. ἐκ γὰρ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐαρινῆς μέλωσι
τοῖς τ' ἰσημερίας καὶ τῆς ὥρας γίνεσθαι τοὺς Μακεδόνας. Sunt
qui ι subscribant seu adscribant, λῶιος, siue λῶιος: quidã
& trisyllabos Λώιος.

Λωπάς, άδος, ἡ, affertur pro Vestis, Crumena, Vas: & Λωπά-
διον, pro Vasculum: sed sine vllo testimonio.

Λωπεύει, Hesychio ψεύδεται, Mentitur, Fallit.

Λώπη, t. 2, c. 681, c. Λωπίζω, ib. f C
Λώπιον, ib. Λώπισις, ib. g
Λωπόδυσία, ib. e Λωποδύσιον δίκη, ib. e
Λωποδύτης, & Λωποδυτέομαι, ibid. d
Λωποδύτης, ib. c. Λῶπος, ib.

Λωπόω, affertur pro Salto: sed sine autore.

Λωρὸν, Hesychio πικρὸν, Amarum. At Λῶρον siue λῶος, re-
centiores Græci vsurpauere pro Latino Lorum.

Λωστυτὸν, idem exp. βαθύπεπλα, κατωπᾶ, Profundissimè, D
Imimè.

Λῶσα. eidem est θέλουσα, Volens: à them. λῶ.

Λώσος, t. 1, c. 1096, c

Λώτης, Λωτοῦτα, Λωτία, Λωτίζω, Λώτιος, in sequ. Λωτὸς.

Λωτὸς, οῦ, ὁ, Lotus: à Theophrasto Hist. plantarum lib. 7,
cap. 14, numeratur inter ea quæ ὀλίγα πλείοσιν ἰδίαις δυνάμεσι
δὲ ἐξαίρετοι εἰσὶ. multas enim hui' esse species ait, quæ &
fol. o & caule & flore & fructu differant. De prima spe-
cie, vide eum lib. 4, cap. 4: & Plin. lib. 13, cap. 17, vbi cel-
tin vocari tradit. Huius fructus magnitudine fabæ est, E
colore croci, densus in ramis myrti modo nascens: tam
dulci apud Afros cibo vt nomen etiam genti terræq;
dederit, nimis hospitali aduenarum oblitione patriæ.
quemadmodum sanè apud Homerũ Odysseæ ι, socio-
rum Vlyssis ἧς τις λωτοῦ φάγοι μελιηδέα καρπὸν, Οὐκέτ' ἀπ-
αγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι· Ἀλλ' αὖτοῦ βούλοντο μετ'
ἀνδράσι λωτοφάγοισι λωτὸν ἐρατεινὸν ἐρεπτόμεν ἠδὲ νέεσθαι. (vnde prouerbio λωτὸν φαγεῖν, lotum comedisse, F
dicitur is qui exteræ regionis dulcedine captus patriæ
obliuiscitur) Vinũ quoq; exprimitur illi, simile mulso:
baccæq; cõtusæ cũ alica ad cibos dolis condũtur. quin
& exercitus pastos eo tradunt, vtrò citròque commeã
tes per Africam. Hæc ferè Plin. loco citato, & Athen.
l. 14, ex Polybio, consentiens cum Plinio quod ad fru-
ctum attinet, non quod ad arborem. Sed & fabã Græ
cam Romæ à suauitate fructus syluestris quidẽ, sed ce-
rasorũ penè natura, loton appellarunt. Autor idẽ Plin.
l. 16, c. 30. vbi descriptionem eius prolixiorem vide.
Est eodem nomine in Ægypto caulis in paluſtrium ge
nere. recedentibus enim aquis Nili riguis, prouenit hu- G
milis fabæ, caule, foliisque densa congerie stipatis, bre-
uioribus tantum gracilioribúsq; : cui fructus in capite,
papaueri similis incisuris omniq; alio modo: intus gra
na, ceu milium. ea capita incolæ in aceruis putrefaciũt:
mox separant lauando, & siccata tundunt, eoque pane
vruntur. Autor idẽ Plin. l. 13, c. 17: & Theophr. Hist. pl. l.
4, c. 10: necnon Herodot. l. 2, p. 77. (qui & superioris loti
meminit, l. 4, p. 176. palmeam dulcedinem ei tribuẽs, &
vinũ inde confici dicens) Athen. verò initio l. 3, scri-
bit ὁ τοῦ κώνειον nasci & florem coronarium, quem H
Ægyptii λωτὸν appellent, Naucratitæ verò μελίλωτον: vn
de μελιλώτινος στέφανος vocari, admodum odoratos & in
æstu maximè refrigerantes. Alioqui λωτὸς & ex herbarum genere est. Duæ eius species. vna, ἥμερος, quã τὸ φύλλον appellant nonnulli, φυομένη ὁ παραδείσιος. altera λωτὸς ἄγριος dicitur, alio nomine λίβυος, quòd in Libya, vt plurimum prouenit, folio similis λωτῷ τῷ περφύλλῳ τῷ ὁ χαμαιπίτυος ῥιζοτομίᾳ, semine fœnigræci, sed mul- I
to minore. id φαρμακοῦσθαι ὁ τὴν ὑδέην. Autor Diosc. lib.
4, cap. 111, & 112. Item Plin. lib. 22, c. 11, Loton (inquit) qui
arborem putant tantùm esse, vel Homero autore cor
gui possunt. is enim inter herbas lubnascentes deorum
voluptati, loton primum ne immaurit: mirum lliad. ξ,
de Ioue & Iunone canens, Τῶν δ' ὑπὸ χλοῦν ἄνθεα ἐφύετο ποηδεα ποίλα, λωτὸν τ' ἐρσήεντα ἰδὲ κροκον ἠδ' ὑακινθον. Quin
& inter equorũ pabula λωτὸν commemorat idem. p. e-
ta: Iliad. β, ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασιν εἶσταν ἐΐσας λωτὸν ἐρι-
θηλον καὶ θρῖον πολυγηθὲς ἐπιπλον. Et Odyss. δ, Telemachus quum
inter alia munera à Menelao acceptilet equos etiam,
hos ei reddit, dicẽs Ithacam suam prata carere, ipsum
verò πεδία ἀφνειὰ ἐπάγειν Εὐρέος ὡς ἔστι μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κρι-
θὴ, Πυρὸς τε ζειαί τ' ἠδ' ἀργεῖαι καὶ ὀλύραι καὶ λόφοι. | Redeo nõc
ad lotum arborem, de qua primo loco dixi. Lignum
eius colore nigro est, carieni vetustatemque non sen-
tit: ad tibiarum cantus expetitur: e radice verò cultellis
capuli fiunt, autore Plinio. Sanè pro ipsa tibia inde
confecta ponitur frequẽter à poetis. Suidas λωπὸς scri
bit vocari ὑπὸ παλαμαίους παῖδας αὐλοὺς, hæc ex Epigrafe-
rens exempla, λωπὶ δ' ἄχουι, καὶ ἠπαλέων ὑπὸ παιδῶν δῦναι. Et rursum, Ἁρπαλὲ νῦν σὺ γε λωπὶ δόμεν ἐλεγεῖον ἄχουι
λωπί. Item, ὦ παλαμαῖε δὸς ἐπὶ λωπὶ λωπὸς, καὶ γαμέτις ὑ-
μνος ἔχοιτο κρότος. Affert & δίδυμος λωπὸς ψιθύρια. Sic
apud Athen. lib. 4, ex Sophrone de nabla, Ὁ λωπὸς ὁ
πολυρρὴν ἀψυχος παρὰ Ἐμπεδίωι αὐλὸς μύεται. quanquam
sunt nonnulli qui λοπὸς scribant per ο quum pro tibia vsurpatur, vt suprà docui. Venio tunc ad compo
sita & cætera derivata. A loto arbore dulcissimi fru-
ctus ferace, DICVNTVR Λωτοφάγοι, populi quidã, Lati
nis itidẽ Lotophagi, ex eo quòd loti fructu victitẽt: de
quibus Hom. Od. ι, & Herod. l. 4 p. 176: Pl. l. 5, c. 4: à quo
c. 7, & Lotophagitis insula memoratur. Sed & Strabo l.
vlt. Λωτοφάγοι meminit & σύριτας Λωτοφαγίτιδος: loton
indicans herbam esse & radicem qua gentes eius non
indigeant. Inde ET Λωτὸς, Lotus, Qui è loto est.
vt λωτινοι ξύλοι apud Theophr. Histor. pl. lib. 5: & lib. 4,
cap. 3. Sic Athen. lib. 4, λωτῖνες αὐλοὶ vocari scribit qui
κατασκευάζονται ὁπὸ τῶν καλουμένων ὄπων, ab Alexandrinis
dictos φοίνικας. vbi itidem subiungit, lotũ esse lignum
in Africa nascens. Quidam & λωτίνας σύριγγας vocant
hosce λωτίνους αὐλοὺς, quasi luscinias e loto confectas:
luscinias appellans ob cantus suauitatem. ITEM Λω-
τίνος, ίνη, ον, Loti ferax, Loto abundans. Ex huius accu-
satiuo λωτίνητα Atticè contracto in λωτοῦντα, Hom. fe-
cit IONICVM Λωτιόωντα, Iliad. μ canens, Τοὶ μὲν ἔπειτα
καρυφὰς καὶ ὀξυόεντας ἀκρητὰς Καὶ πεδία λωτοῦντα, καὶ αἰόλον
ποτὰ ἔρχα, campos loti tritolii feraces: λωτὸν ἔρχα πε-
δία, Hesychio, qui & generalius exp. αἰόλα λώτα: itidem
que Λώτα attulerat pro αἴθη, Flores: ac λωτὸν esse dicens
proprie τὸ ἐν τοῖς λιβάσι φυόμενον, ἃς καὶ αἴθας. AD HAEC
Λώτα siue Λωτὶν, Suidæ ῥίζαις ὁν λωτὸν, Serrum è loto. K
Et VERB. Λωτίζω, significans Lotũ carpo. Hesych. λω-
τίζει exp. non solum ἀπολιβάδευει, sed etiam λιπαίνει: à
quarum significationũ priore est VERBALE Λώτισμα,
quod exp. οἱ σφόδρα καὶ ὀλιγίστοι. At Λωτίζειν σῦκα, idẽ
à nonnullis vocari scribit Ægyptios, ab alijs Thraces,
ab alijs Scythas: proculdubio quòd loti pastu victitent,
vt οἱ Λωτοφάγοι. Est & Lotometra, (inquit Plin. l. 13, c. 11)
quæ fit ex loto sata, ex cuius semine, simili milio, fiunt
panes in Ægypto à pastoribus, maximè aqua vel lacte
subacto. Λωτὸς autem, quod in v. l. redditur Latro, Qui
turpiter vitam agit: item Voluptuarius, Vnguẽtis deli
butus: interpretandum potius Tibicen, à λωτὸς, quo si-
gnificatur Tibia, vt Eust. tradit quosdam per ο μικρὸν
scribere λοτὸν, τὸν αὐλὸν, vnde λοτόγα dici τὸν αὐλητὴν.

Λωΐτ, Laconibus esse δεῖπνον ἄλειμμα, vnctionẽ vesperti-
nã, autor Hes. Videtur Dorice potius dictũ pro λουτρὸν. L
Lauacrum.

Λωΐτχόος, t. 2, c. 724, h. Λῶκαι, t. 2, c. 719, f
Λωκαῖος, t. 2, c. 728, b. Λωκεῖα, t. 2, c. 719, d
Λωκῆται, ibid. e. Λώκημα, ib.
Λώκριος, ibid. Λωκία, ib.

Λωΐς, Hesych. χλαμύς, Chlamys: generalius λῶτος.

Λῶτος, t. 1, c. 1096, b

M

M Nota eſt duodecimæ apud Græcos literæ, quã appellant μῦ: nota item quadragenarii numeri, hoc modo, μ'. præfixum vero acuti accentus apice, quadringenta millia denotat, ſic, μ. Maſculum quoq; M numeralis nota eſt, index videlicet eius numeri q ab ipſa incipit, nimirum τ μυριάδος, vt Χ τ χιλιάδος. Sic gemina, terna, quaterna, ſignificant totidem myriadas: πλ Π verò incluſum, quinq; myriadas notat, hoc modo, [M]. & ſic deinceps, vt prolixius docui in Appendice De numeris ex Herodiano & aliis.

Μά, τ.1, c.1531.a. Μᾶ, τ.3, c.33.a

Μαᾶροι, Lacones μωροὶ dicunt. Fatuum, Stultum, Heſ.

Μαγαδίσαι, Μαγαδίζω, Μαγάδιον, Μαγάδις, Μαγίζω, in ſequ. Μαγὰς.

Μαγαεὶς, Heſychio μικρὰ σπάθη, Parua ſpatha.

Μαγαεπτὸς, eidem eſt πτυελίσκος, Paruus diſcus.

Μαγαρὸν, non μέγαρον, dici εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ καταθῦνται, tradit apud Eust. Ælius Dionyſius. hoc eſt Sacellum, Fanum.

Μαγὰς, dicitur σανὶς πηχαία, ὑπόκωφος, δι' ἧς μέση τὰς κόλπας καὶ τὰς ὠτίδας, καὶ τὰς πλευρὰς τὰς τοῦ ἀσθενοῦς, Heſych. & Suidæ. vt tit lamina illa lignea repanda ſuper qua citharæ nerui contenduntur, pulſatis iis ſonum reddens è foraminibus quibus pertuſa eſt. Boethius hemiſphærium nominaſſe dicitur, recentiores mutuli Fulcrum & Pontem (vt & Suid. rurſum eſſe dicit τὸν τὰ κόλπας ſiue λύρας καβάλλων τοῦ τὰς νεύρας βαστάζοντος) & Canonem. Metaph. Greg. ὁ δοὺς πῆχυ τοῦ δεῖ μαγάδα: INDE Μαγάζω dicitur τὸ ψάλλειν, Fides pulſare. seu Neruis τὴν μαγάδα superductis harmonicos ciere ſonos. Inde ET Μαγάδις, SIVE Μάγαδις, dictum inſtrumentũ quoddam muſicum, procul dubio ab amphore magade, vtpote viginti chordis intendi ſolitum, teſte Anacr. qui apud Athen. dicit, Ψάλλω δ' ἔτεσσι χορδαῖσι μαγάδι ἰζων. Apud eundẽ Athen. ibidẽ, nimirũ l. 14, dicitur eſſe ὄργανο ψαλτικὸν admodum vetuſtum: quod poſtmodum μιτακτάδιον dictum fuerit σαμβύκη: ſecundum alios à Lyside: ſecundum alios, à Sapphone inuentum. Sunt qui μάγαδιν & πηκτὶδα eandẽ eſſe velint, inter quos Menæchmus eſt: Ariſtoxenus verò diuerſa. ſcribit enim τὴν μαγάδιν καὶ τὴν πηκτὶδα χωρὶς πλήκτρου δεῖ ψάλλεσθαι τὴν χορδὴν, magadin & pectidem ſine plectro digitis pulſari. paulo pòſt tamen idem Athenæus non Menæchmi tantum ſed & Ariſtoxeni teſtimonio τὴν πηκτὶδα & τὴν μαγάδιν eandem eſſe ait, quũ ſcribit Terpandrum inuentiue αἰτιᾶσθαι τὴν παρὰ Λυδοῖς πηκτὶδ τὴν βαρβίτον. eo quòd Pind. dicat Terpandrum Lesbiũ primum ὡς ἅπτειν εὗρε Λύδιον ψαλμὸν αἰτιᾶσθαι ψαλὰς πηκτίδος. Vbi quum dicat ψαλὰς, ſuſpicari poſſit aliquis τὴν μάγαδιν. siue τὴν πηκτὶδα, fuiſſe ſimile inſtrumentũ ei quod hodie manichordium & ſymphoniacum vocant, quadratum, ſed oblongum, æreis ferreisque intentũ neruis. Ion verò μάγαδιν appellat & tibiarũ quoddam genus, in Omphale, Λυδὸς τ μάγαδις αὐλὸς ὑγιὲς ὠδὴν βοᾷ. Didymo credimus, ſic appellans τὸν κιθαριστὴν αὐλὸν: vt alii volunt, τὸν ψαλτικὸν αὐλὸν τῷ μαγάδι, vt Heſych. eriam τὸν σαμβύκην τῷ μαγάδι. niſi forte putandus iis intellexiſſe inſtrumentum muſicum ſimile ei quod vulgo ſymphoniacum appellant, idem propè cum eo quod manichordiũ nominant, niſi quod hoc chordas, illud uſtulas habet quæ digitis percurrentibus flatum recipientes ſonum reddunt ſuauiſſimum. Ac vt ibi Ion dicit ὑγιὲς ὠδὴν βοᾷς, ita Pindarus in ſcolio quodam ad Hieronem τὴν μάγαδιν vocat ψαλμὸν αἰτιᾶσθαι, propterea quòd δυσγήρων habeat σωμάτιον, puerorum videlicet & virorum. vnde & Phrynichus, Ψαλμὸν αἰτιᾶσαν' ἀνδρὸς μέλη. Tryphon & Μάγαδιν & Μάγαδον vocat. Nam περὶ ὀνομάτων libro 2, ſic ſcribit, ὁ δὲ Μάγαδις καλοῦμεν αὐλός. Et rurſum, Μαγαδὶς ὁ ξυστὸς καὶ βαρὺς ἦχος καὶ ὑπόκωφος αὐλὸς: dicente Alexandride, Μάγαδιν λαλήσω μιχθὶς ἅμα σοὶ καὶ μόγις, indicans, magadi ſe redditurum & exiles & grauiſonas ſeu grandiſonas voces. Sic verò idẽ Ath. l. 4, ὁ δὲ μαγάδις καλούμενος αὐλὸς, ὁ καὶ παλαιομαγάδις ὀνομαζόμενος, ὁ ξυστὸς καὶ βαρὺς φθόγγον ὀπτάδιστος, afferens & ipſe hoc Alexãdridæ teſtimonium. Idemq; refert Euſt. p. 1157. Ad ſuperiorẽ verò magadin vt redeã, idem Athen. l. 14, ſcribit Diogenem tragicũ τὴν πηκτίδα à magadide diſcriminare. quippe qui quum dixerit, Ψάλλοις τερπνόν, πηκτίδων τ Πιερικῶν, ſtatim ſubiũgat, αἰπεῖ γόοις Ὀλυμπίοις κρουούσας μάγαδιν, ὑμᾶς Πιερικῷ Νόμῳ ξυνωδοὺς αὐλοὺς ὁμοτόνῳ χορεῖς. Sic vero & Phyllidem lib. 2 De muſica, vt diuerſa organa ponere πηκτίδας, μαγαδίδας, σαμβύκας, περίχορα: μαγαδίδας nominari dicentem τὰ δὲ πλεῖ καὶ ὧδε, ἴσα τὰ μέρη τῶν ἀδύτων ὑμοιώματα. Hæc ille ibi. Ac notandum eſt, eũ in obliquis dicere & μάγαδιν & μαγαδίδα. in dat. uo μαγάδι, ſine diphthongo, Ionico more, vt & apud Heſych. ſcriptum reperitur: quum de tibiæ genere dicitur, maſculino etiam genere dicere ὁ μάγαδις. Verũ & μαγαδίδας apud eum legi ſciẽdum eſt, paroxytonos, ab oxytono nominatiuo μαγαδὶς, itidémque apud Euſtathiũ: apud Poll. verò μαγάδιν, ex Anacreonte. quod ſuſpectum habeo, nec dubito quin reponendum ſit μάγαδιν. Heſych. triſyllabi tantùm meminit, μαγαδίσεις dici ſcribẽs & ψαλτικὰ ὄργανα & αὐλοὺς κιθαριστικούς. Ex eóque eſt VERB. Μαγαδίζειν ſignificans τὸ τῷ μαγάδι δέρειν ψάλλειν, Magadi canere, ſeu Magadis neruis pulſatis muſicum ciere melos. Theophil. comicus, τοιγὰρ, ὦ τᾶν' Ἐπὶ μαγαδίζειν δεῖ τοῖς καλοῖς καὶ μιθρίοις. Ouidius, Nunc mihi cantandum tibia, nunc fidibus. Ariſtot. actiuè etiã & trãſitiuè poſuit pro ψάλλειν, Pulſare, Digitis tangere: in Probl. Sect. 19. Nã quæſt. 18, quæritur cur ὁ δεῖ πάσῃ συμφωνίᾳ ἁδὺ μόνον. hanc. n μαγαδίζειν. ἄλλως δ' ἡδύμιον. Et ſub finem dicit, δι' ἣν μάλιστα μελῳδεῖται, ὅτι μιᾷ ἔχει χορδῇ τὸ αἰσθητὸν φωνῆς: ſynonymos ponẽs μελῳδεῖν & μαγαδίζειν. Denique à diſyllabo μαγὰς eſt DIMIN. Μαγάδιον, υ, τ, Paruula μαγάς. vt apud Luc. de Mercur. lyræ ſeu citharæ inuẽtore, p. 19, χελώνιον τοῦτο καὶ δι' ὑμῶν ὄργανον ἀπ' αὐτοῦ συνηρμόσατο. πηχεῖς γὰρ ἐκείνους ἐξ ὑγρᾶς, ὥσπερ καλάμους ἐμπήξας, ἐς μαγάδιον ὑπόηχον, ἐς ὀπτὼ μάλιστα ὑπὲρ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρόν. Vbi Micyll' vertit, fundóq; & dorſo ſubiecto.

Μαγδαία, Suidæ Vas vinarium è lignis cõfectum. Idem in Γαῦλος, inter alias expoſitiones, oxytonon γαυλὸν eſſe dicit οἱονεὶ ἀγγεῖον ἐκ ξύλων κατεσκευασμένον, quam Italos vocare magdaias. Nõ eſt itaq; merè Græcum vocabulũ.

Μαγδαιεία, Μαγδαίσμα, Μαγδαίω, Μαγδαυπὸς, vide in ſequ. Μαγδανὸν.

Μαγδανὸν, υ, τ, varias habet ſignificationes. Heſych. enim μαγδανὰ exp. non ſolùm φάρμακα, γοητεύματα, Venena, Præſtigiæ: ſed etiã μηχανήματα, Machinamenta ſeu machinæ: necnõ δίκτυα, Retia. Ariſtoph. ſcholiaſtes ſuæ ætate μάγδανον vocatum fuiſſe ſcribit quam Ariſtoph. βάλανον dicit, hoc eſt τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήρεον βαλανεῖον: nimirum exponens τὰ μάγδανα τ κλειδώσεως. Itidemq; ſchol. Thuc. l. 2, p. 49. Sed primã ſignificationem vſitatiorẽ puto, qua nimirũ pro Machinamento ſeu Machinamẽto præſtigioſo ponitur. quapropter & Suid. exp. per παράδοξόν τι, Inopinatum quippiam & inexpectatum machinamẽtum, qualia ſunt præſtigiatorũ. VNDE Μαγδαύω, exponitur Præſtigiis & incãtationibus vtor. Ariſtoph. Plut. Κἀγὼ γὰρ τὸν τὰ φάρμακ' ἀπαγαγόντα, ἢ μαγδαύσαντα, ἢ μολιόντα τι τῶν ἑταίρων. id eſt, καταφαρμακεύσαντα. vt Hom. quoq; τὸν πολυφάρμακον Κίρκην canit πυκάς κυκεῶσα βαλοῦσα τ' ἐσθλὰ φάρμακα πάσῃ, Vlyſſis ſocios in porcos & alia animantia conuertiſſe. Hinc VERB. Μαγδανεία, ας, ἡ, idẽ ſignificãs quod φαρμακεία, Veneficium. apud Suid. ὁ δὲ, νόσῳ σεσηπέναι ὀνομαγδανείας χαλεπῆς, ἢ πολλοὺς δεῖ πύτω ἀλόντας ἐκόλασαν. Metaph. Naz. ὁ ἐμπαθὴς μαγδανείαις, pro Lenocinia & quaſi veneficia, Scitamenta. Non tantùm pro Veneficio, ſed etiam pro Præſtigiis vel incãtationibus accipi poteſt in hoc loco apud Suid. ex Procop. τὰ δῶρα μαγδανείας καταλήψεσι πολλῆς. vbi ipſe expon. γοητείαις, Præſtigiis & fallaciis. Et Plat. l. 11 De leg. φαρμακείαν ἢ μαγδανείας τινὰ ἢ ὑποδοὰς ἢ καταδέσεις ληρωδίας πάσας τοὺς πολλοὺς ἐλαύνειν οἴονται. ITEM Μαγδαύσμα, ατος, τὸ, ſignificat Veneficiũ, Præſtigias: ſeu Lenocinium. Plutarch. de Cleopatra, ὁ τῆς ἐκείνου κύτου μαγδαύσμασι καὶ φίλτροις ὑπάδας ἡμῶν.

Vbi metaph.eſt,ſicut & apud Greg. dicentem, ἀπειρομαγεύειν καὶ τὰ μαγείων μαγγανεύματα καὶ κομψεύματα. Quintil. Artificium coquorum dicit, Plinius Mangonium. NECNON Μαγγανευτής, Veneficus,ſeu Præſtigiator. ET Μαγγανευτικός, ή, όν. Præſtigiatorius. Latinum Mango procul dubio hinc factum eſt. Proprie enim Mangones dicuntur qui,vt Quintiliani verbis vtar,colorem fuco, & verum robur inani ſagina in manciplis mentiuntur. Indeque Mãgonium & Mãgonicus quæſtus. Plin.dicit etiam,Lætiore quodam colore & cutis teneritate mangonizat corpora.

Μαγδαλιάς,t.2,c.803,e.
Μάγδυλες,Heſych.σιμιδάμματα,Structura quædam.
Μαγεία,in Μάγος.
Μαγειρεῖον,t.2,c.807,f
Μαγειρεύω,ibid.e.
Μαγειρικός,ibid.d
Μαγειρικὸς,ſ.τέχνη,ibid.e
Μάγειρος, ibid.a
Μαγείτων αὐλὸς,Heſ.τὸ μαγεύοντα τὰς ἀκροωμένους.
Μάγδυμα,in Μάγος. Μαγεῖς,t.2,c.801,f
Μαγεύω,in Μαγος paulo póſt. Μαγικὸς,ibid.
Μαγὶς,t.2,c.801,c. At Μάγη Heſych.ὁ ἀπάτη.
Μαγίστωρ,eidẽ H.διδάσκαλος,ὁδηγητὴς, Doctor, Præfectus afferenti itidem Μαγιστόρεις pro διδασκάλους, ὁδηγητὰς. haud ſcio an ex Latino Magiſter.

Μάγμα,t.2,c.801,b
Μαγνὶς, Heſych.dici ſcribit τὴν καθαίρουσαν. nam καθαίρειν vocari quando καθαιρεθείσης τῆς ἀσχημοσύνης τινὸς παθ.
Μάγνης,ητος,ὁ,Magnes:& propriũ & gentile nomẽ eſt. Dicũtur.n.Μάγνητες,populi quidã Aſiæ,quondã à Cimmeriis funditus deleti:vnde prouerb.Μαγνῆτιν κακὰ. Fœmininum huius Μάγνης eſt Μάγνησσα, apud Callim. & Μάγνητας apud Parthenium : apud Soph. Μαγνῆτις, teſte Steph. qui vrbem horũ τὴν Μαγνησίαν & Μαγνησσὸν vocari Μαγνησίαν autor eſt. Item Μάγνης dicitur quidã κυβευτικὸς βόλος,Iactus teſſerarii ludi ſeu alex. Necnon lapis quidam Μάγνης ac Μαγνῆτις dicitur, vel etiã fœminino genere Μαγνῆς,propterea quòd in Magneſiaco agro magna eius ſit reperta copia. Nicander ab inuentore appellatum ſcribit, in Ida repertum, clauis crepidarũ & baculi cuſpide hærentibus quum armenta paſceret,trahitur enim ab hoc lapide ferrum,domitrix aliarum rerũ materia,adeò vt ad eũ currat, & vbi prius venit,aſſiſtat,teneatur,& cõplexu hæreat.ob quã vim nominatur & ἡράκλειος λίθος, necnon σιδηῆτις propterea quòd ferrũ ita ad ſe cogat. Sic itaq; Alex.Aphr. Probl.libro 2,ἕλκεται ὑπὸ μαγνητος σιδηρος.Et in præfat. Probl.λίθος ἡ μαγνῆτις ἕλκει μόνον τὸν σίδηρον.Et Dioſc.lib. 5,c. 148, τῆ μαγνήτιδι λίθῳ cum probat qui τὸν σίδηρον δοκοῦσι ἕλκειν & πρὸς χόανον κινεῖσθαι. reperitur enim in Magneſia Aſiæ & candidus neque attrahens ferrũ, ſimilis pumici, omnium magnetum deterrimus, teſte Plinio. Achilles Statius Μαγνησίαν λίθον appellat: in Eroticis, ἐκ τοιοῦτου ἡ Μαγνησία λίθος σιδήρου. Heſ.& ἡρακλεῖτιν vocat,forſan quòd Heraclææ etiam reperta prædicetur.

Μάγος,ου,ὁ,Magus. Perſicũ vocabulũ eſt,ſignificãs Sapiẽtem ſeu rerũ diuinarũ & naturaliũ peritũ. Is herbarum gemmarúmq; & aliorũ vires callebant,miracula edebant,diuinabãt:& ob futurorum prædictionem & vitam religioſam diis familiares credebantur, magno in honore habebantur, ac de rebus grauioribus conſulebantur. Cic.De diuin. Ei magos dixiſſe(quod genus ſapientum & doctorum habebatur in Perſis) ex triplici appetitione ſolis xxx annos Cyrum regnaturum eſſe. Et rurſum, Diuinationum ratio ne à barbaris quidem gentibus neglecta eſt.Siquidem & in Gallia Druides ſunt,qui & naturæ rationem,quam phyſiologiam Græci appellant,notam eſſe ſibi profitentur,& partim auguriis,partim coniectura,quæ ſunt futura,dicunt.& in Perſis augurantur & diuinant magi,qui congregantur in fano commentandi cauſa atque inter ſe colloquendi. Itidem Strabo libro 16, ſcribit τοὺς μάγους in honore fuiſſe:quales apud Indos fuiſſe τοὺς γυμνοσοφιστὰς, apud Perſas τοὺς μάγους,item τοὺς καλουμένους, & τοὺς λεγομένους : apud Aſſyrios τοὺς χαλδαίους, apud Romanos τοὺς Τυρρηνοὺς αἰροσκόπους, Etruſcos aruſpices: talémque fuiſſe Moſen Iudæorum ducem. Et Lucian Macrob.ἐν οἱ καλλίμαχοι ὁ μάγοι,(inquit) ἡμῖν τὸν μαντικὸν ἢ θεοῖς αἰκαιόμενον παρὰ τοῖς Πέρσαις καὶ Σάκαις ἢ Μήδοις ἢ παρὰ πᾶσιν ἄλλοις βαρβάροις : ſicut apud Æthiopes οἱ ἱερογραμματεῖς, apud Indos οἱ βραχμᾶνες, αἵπερ εἰσὶν οἱ φιλόσοφοι καλούμενοι. Apud Xen.Pæd.8,p.111,κατὰ ταὐτὰ οἱ μάγοι ἡμῖν παιδεύουσι καὶ ἅμα τὴν νίκην παρὰ θεοῦ ἢ δίκαιοι εἶναι νομίζουσιν οἷς οἱ μάγοι θεοῖς εὔχονται. Et Pæd.7,p.109, εὐχόμενοι τοῖς θεοῖς ὅλεθρον ἐπὶ τοὺς ἐναντίους ἐξηγοῦνται. Et apud Plut.in Alex.οἱ μάγοι ταῦτα ἐξηγοῦνται. Et apud Herodian.l.4, Antoninus Caracalla iubet Maternianũ μάγον τοῖς θεοῖς ἐγκατασκευάζειν καὶ χοᾶσθαι, μαθὼν αὐτὸν τῆς πόλεως τῆς βίου αὐτοῦ. Apud Luc. verò in Demonacte quidam dicit se μάγον εἶναι καὶ τοῖς θεοῖς ἐπῳδὰς ἐπαγωγοὺς εἰδέναι αἷπερ ἅπαντας ἀπαλλάττειν καὶ παρέχειν ἀπὸ τύχης ἐλευθερίαν. Vnde factum vt τὸ μάγου vocabulum in malam etiam partem acceptum fuerit,nimirum pro præſtigiatore & venefico.quo ſanè modo Æſchin.in Ctefiph.dicit, ὑπ Φρυνώνδ ας ὑπ Εὐρύδαμας, ὑπ' ἄλλους τινὰς πάντ ἂν πάνυ πονηρῶν πάντας μάγους ἐγὼ φήσαιμι. Et Sophocl. Τρὸς μάγου πιόνδε μηχανορράφου. Itidem Plin.lib.19,cap.4, Vt eſt magorum ſolertia occultandis fraudibus ſagax.Et lib. 28,c.7, Tactis menſtruo poſtibus irritas fieri magorum artes.Et lib.36,cap.19. Veneficiis reſiſtit omnibus, præuatim magorum. Itidem DERIV. Μαγικὸς, ἡ, ὸν, in malam plerunque partem accipitur pro Præſtigiatorius, Veneficus:vt quum idem Plin. initio libri 30, dicit Magicas vanitates & lib.28,c.8, Contra magicas inſidias pollere. De origine magicæ artis, quando & à quibus cœperit, & à quibus celebrata fuerit, docet idẽ initio libri 30:& caput ſequens ita orditur, Vt narrant Oſtanes,ſpecies eius plures ſunt. nanque & ex aqua & ex ſpharis, & ex aere & ſtellis, & lucernis ac pelubus ſecuribúſque & multis aliis modis diuina promittit: præterea vmbratum inferorumque colloquia. quæ omnia ætate noſtra princeps Nero vana falláque cõperit. Sed vt ad Μάγος redeam, adiectiuè etiam accipitur pro Magicæ artis peritus,Magica vi inſtructus.vt quum Plato in Axiocho dicit,Γοήτων ἀνὴρ μάγος. Et quidã in Epigr.Καὶ κεῖθ' ἑπτάζωνα μαγεύτρια, ἰσ ſermone ceſtũ Veneris ſuperans velut magicis incantationibus. Suid.exp.Ἡλεκτρώνια.habebant.n.& magi ſua Ἠλεκτρα. Porrò præter adiectiuum μαγικὸς, deriuatum à μάγος etiam VERBA. Μαγεύω,Magum eſſe,Magicis artibus imbutum ſeu inſtructum eſſe, Magicas artes callere. Plut. Artox. ὕτα πᾶν ἱερὸν ὃς ἂν παιδὶ Κύρου τῷ πρωτοτόκῳ ἐπιχωρῇ θύσαντι μαγεύσαι καὶ διδάξαι μαγεῦσαι αὐτόν. Nec enim (inquit Cic. De diuin.l. 1) quiſquã rex Perſarum poteſt eſſe qui non antè magorum diſciplinam ſcientiámque perceperit.Et Cyrus minor in epiſtola ad Lacedæmonios dicit ſe φιλοσοφεῖν μᾶλλον ἢ μαγεύειν τὸν ἀδελφὸν, vt eſt apud Plut. in Artox. & in Apophth. | Significat etiã Vti magicis artibus,ſeu Adhibere magicas artes aliqua in re. vt quum idem Plut.in Numa dicit,καταμαγεῖν τὴν Διὸς μαγδωνίτης ἐλαίους, illos magicis vſos artibus,ſeu præſtigiis,Ioue deduxiſſe.vt & Cic. dicit Magorum portenta:& Plin. Oſtanem magum ſemina artis portentoſæ ſparſiſſe. Inde VERBALE Μάγευμα,ατος,τὸ,Machinamentum magicum : vel Artes magicæ,Inſidiæ magicæ.Plut.Erotico,φάσματα καὶ μαγεύματα καθημερινῶς ἀκολούθως γιγνόμενα. ET Μαγεία,ας, ἡ, itidem Magica ars, Magica ſcientia. Interdum in bonam partem accipitur hoc vocabulum, vt & μάγος.veluti quum Suidas ſcribit μαγεῖα fuiſſe δαιμόνων ἀγαθῶν ἐπὶ ἀγαθοῖς ἐπιτηδεύματος, quales fuerint Apollonii Tyanei θαύματα : γοητεῖα autẽ δαιμόνων κακοποιῶν ἐπὶ πονηροῖς χειρίσμασι. μαγεῖαι verò, ὅταν δῇ τινες σεβασμὸν ἢ λατρείαν ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἀδίκῳ τινὶ δίκῃ τῶν ὁμοίων. indicans, magos bonorum geniorum inuocationibus vel futura prædiciſſe,vel miracula aliqua ediditſſe: vt & Plato in Alcibiade ſcribit πεῖθω μαγεῖαι Perſicam fuiſſe διὸν δαιμονίαν. Sed quoniã poſteriores magi γόητες etiam erant & φαρμακοῖς,præſtigiis portẽtoſis & veneficiis vtebãtur,idcirco infame etiã τὸ μαγείας vocabulũ eſſe cœpit,ac poni pro arte præſtigiatrice,incãtatrice,venefica. Vide Plin.l. 24,c.17: & lib.30,c.1 & 2. Præterea παρὰ τοὺς μάγους εὐ COMPOSITVM Μαγοφονία, ας, ἡ, Magorum occiſio ſeu cædes: eorum videlicet qui regnum

Perſidis inuaſerant. Feſtũ eſſe hoc nomine apud Perſas quotannis celebrari ſolitum, in memoriam eius diei quo ſeptem principes occiderant magos qui regnũ malis artibus ad ſe traduxerant, autor eſt Herod. lib. 3, p. 173. vbi etiam addit, eo die magos domi ſe continere, nec foras prodire, metu magni illius diei quo omnes fuiſſent interfecti niſi nox ſuperueniſſet. Sic in Epit. Cretic. p. 4, ἄγεται τῆς Πέρσαις ἑορτὴ τῆς μαγοφονίας, καθ' ἣν Σφενδαδάτης ὁ μάγος ἀνῃρέθη. Deniq; inde COMPOS. Μαγῳδός, ex quo deriuatum μαγῳδία. Athenæus enim lib. 14, ſcribit τὸν μαγῳδὸν accepiſſe nomẽ B ἀπὸ τῆς οἰκείας μαγικὰς ἐπῳδὰς καὶ φαρμακον ἐμφυλίου δυνάμεως. eſſe autem μαγῳδὸς, hiſtrionum genus ad comicum accedẽs: vti tympanis & cymbalis, habitu muliebri: perſonam agere modò mulieris, modò mœchi, modò lenonis, modò viri tenulenti qui ad amaſiam comeſſatum venit: καὶ πάντα πλὴν ὀρχεῖσθαι τὸν κόμον: ἱλαροῦ δὲ autem, eſſe multo σμικρότερον, & ad tragicum hiſtrionem propius accedere. Vide & Λυκαφίδα. Apud Heſych. Μαγῳδὴ, ὄρχησις ἁπαλὴ, Mollis & effœminata ſaltatio: dicta à Chrylogono mago.

C

Μαγοσοφία, vide in præced. Μάγος.

Μαγύδαρις, Magudaris: radix ſilphii, ſeu laſerpitii. Scribit enim Dioſc. lib. 3, c. 94, τὴν ῥίζαν τοῦ σιλφίου nominari μαγύδαριν· τὸ δὲ φύλλον, μασσητὴν. Poll. verò lib. 6, c. 10, annotat τὸ κόμμι τοῦ σιλφίου vocari μαγύδαριν, (ita enim reponendum pro μαιδάριν) radicem autem, σίλφιον: folium, μασσητὴν φυτὸν, καυλὸν. Sanè apud Theoph. Hiſt plant. lib 6, c. 3, legimus ſilphii radicem ὅτι τὸ μέσον habere κεφαλὴν: e qua enaſci τὸν καυλὸν: & ex hoc μαγύδαριν ἢ τὸ καλούμενον φύλλον. Sed ſunt qui mendoſum eum locum D eſſe dicant. ſicque reſtituant, ἐξῆς δὲ τμηθὲν ῥεῖ ὑπὸ ὡς χάλαζα μὴ τοῦτο δὲ φύεται τὸν καυλὸν, καλεῖται δὲ μαγύδαριν· ὃν δὲ πύτυρ τὸ καλούμενον φύλλον χυσοειδὲς. τὸν δ' ἕτερον. ita enim legendum eſſe ex Plinio, qui lib. 19, c. 3, Tradunt (inquit) in laſerpitii radice tuber eſſe ſuper terram. hoc inciſo profluere ſolitum ſuccum ceu lactis, ſupernato caule, quem magydarin vocarunt. folia aurei coloris pro ſemine. Paulo pòſt, idem Theophr. ſcribit τὸν παλούμενον μαγύδαριν eſſe ὑπερον τῆ σιλφίῳ, μαστώδες τι καὶ ὑπὸν δομοῦ, καὶ τὸν ὑπὸν οὐκ ἔχειν. vt & Plinius eo- E dem in loco, Alterum genus eſt quod magydaris vocatur, tenerius & minus vehemẽs, ſine ſucco. Hoc quoque laſerpitium quoſdam vocare, Theophraſt. & Plinius docent ibidem. quin & verum ſilphium eo adulterari.

Μαγῳδὴ, Μαγῳδία, Μαγῳδὸς, vide in præced. Μάγος.

Μαδαχῆμες, Μαδαλλᾶν, Μαδαρὸς, Μαδάρωσις, Μαδάρωσις, Μαδᾶσθαι, vide paulo pòſt in Μαδὸς.

Μάδδα, Doricè pro μάζα dicitur, ἀπὸ τῆ μάσθαι, inquit Etymologus. Sudas Megarenſes ſcribit τὸν μάζαν, ſiue F Θρᾴττᾳ, vocare μάδδαν, per duplex δ.

Μάδιγμα, ſiue Μάδδιγμα, Heſych. διλιαρὸν, ἐσθίσμα.

Μαδιβὶς, ſiue Μαδίσσος, eidem δίκλινα, Ligo. Bidens.

Μαδίζω. Μάδισις, Μαδίσσειν, Μάδες, in ſeq. Μαδὸς.

Μαδὸς, σῦ, ὁ, Doricè pro μαζὸς dicitur, vt Euſt. tradit ex Heraclide. Alioqui μαδὸς eſt etiam adiectiuum, ſignificans Læuis, Glaber, Depilis. apud Theophr. Heſ. non oxytonos ſolùm aſſert μαδὸν pro λεῖον, (addens, eſſe & herbam quandam) ſed etiam paroxytonos Μάδες, exponens τὸ ψίλωθρον, Pſilothrum, Medicamẽtum quo cu- G tis deglabratur & depilis redditur. quod & Μαδίσσειον, vt mox docebo. INDE Μαδαρὸς, σῦ, ὁ, eiuſdem cũ μαδὸς ſignificationis, Depilis, Glaber, Læuis. vt apud Ariſtot. Hiſt. anim. l. 4 μαδαροὶ γίνονται. itémque ab Heſych. exponitur ἀφαιθεὶς, ψιθυρὸς. HINC Μαδαρότης, ET Μαδάρωσις, Glabrities, Læuor ex defluuio pilorum. Quorum prius apud Hippocr. legitur τοῦ χυμοῦ, poſterius apud Galenum & alios medicos, qui μαδάσεων peculiariter appellant τὴν τῶ βλεφάρω τριχῶν ἀπόπτωσιν, alio nomine dictam μίλφωσιν, ſeu πίλωσιν. Vide Act. l. 7, c. 80: Paul. Æg. l. 3, c. 22, & Act. περὶ ὀφθαλμ. παθῶν l. 2, c. 7. Hippocr. hoc vitiũ φαλάκρωσιν vocat, καταχρηστικῶς, vt viciſſim quidam in Epigr. Η' ἐπὶ δὺς κεφαλὴν μαδαρὰν: ille, vſurpato τῆς φαλακρότητος vocabulo αἰτὶ τῆ τῆς μαδαρότητος: hic, τῆ τῆς μαδαρότητος αἰτὶ τῆ τῆς φαλακρότητος: mulìò tamẽ Hippocrates κατὰ χρηστότητα, quum φαλακρὸς proprium ſit capitis, μαδαρὸς verò & aliarum corporis partium. Apud Poll. l. 2, tit. De barba, reperio & COMPOS. Μαδηχῆμες, quo ſignificatur Is qui læui & glabro mẽto eſt: qualis & ὁ ἀγένειος: ambo oppoſita τῆ δασυχείῳ & βαθυχείῳ. Camer. legit μαδηγένειος: de quo t. 1, c. 845, a. & rectius. Præterea inde DERIV. Μαδάω, ῶ, ſignificans Sum μαδὸς, ſiue μαδαρὸς, Læuis & depilis ſum. vt & ſchol. Ariſtoph. μαδῶντα exp. κεφαλὴν μὴ ἔχοντα, vbi comicus dicit in Pluto, φριξοῦντὶν ῥυπῶντα, κεφὸν, ἰνδεὸν, μαδῶντα, ναδὸν. Hom. ſchol. hoc verbo tranſitiuè vſus eſt, βύειν exponens μαδᾶν ὕδατι ζέοντι, Aqua feruenti depilare, ſeu glabrare: vt Colum. l. 12, c. 53, Vel aqua candente, vel ex tenuibus lignis flammula facta glabrãtur. nam vtroque modo pili detrahũtur. Rurſum neutrum μαδᾶν videtur & aliam habere ſignificationem, nimirũ Madere, Madidum eſſe. Nam quod Theophr. Hiſt. pl. lib. 4, dicit, τοσοῦ δὲ συνῃ ἢ ὅταν ἐπομβρία γένηται, τὰ δὲ ἐκ τῆς ῥίζας ὥσπερ μαδᾷ: Plin. ſic extulit lib. 17, c. 24, Si imbres nimii fuere, alio modo ficus laborat, radicib. madidis. Sunt & alia duo verba à μαδὸς deriuata, NIMIRVM Μαδάλλω, ET Μαδίζω, actiuè & tranſitiuè ſignificantia Glabro, Depilo. Vtrunque apud Heſych. legitur. Is enim & μαδάλλοντες affert pro πίλοντες, (exponens tamen & ἐσθίοντες) & μαδίσας pro τὰς τρίχας ἀποβαλών. Ita tamen vt hac poſteriore expoſitione innuat, μαδίζειν neutraliter etiam accipi pro μαδᾶν. Ita ſanè apud Hippocr. reperio Γυναικ. l. 2, ἢν μὴ μαδίσῃ, κίμινον ἔμπλασσε, pro eo quod paulo antè dixerat, ἢν ῥέωσιν αἱ τρίχες, ſi defluant pili. ITEM Q. Μάδισις, ιος, ἡ, pro Defluuium pilorum, ſeu Glabrities & Læuor è defluuio pilorum. Apud Theophr. legitur inter plantarum vitia, vt & πίμαδᾶν. Nam De cauſ. pl. l. 5, c. 12, ſcribit συμβαίνειν τισὶ μάσεις περὶ τὰς εἴλας, quod vocari λεπίδα. id autem eſſe veluti μάδισιν πισσώδη περὶ εἴλῃ, ἢ μικρὰν ἐπάνω ἕδρᾳ τῆ πολυσφίας. Videtur itaque μαδᾶσι & μάδισις dici quum propter nimiam humoris copiam cortex radicis defluit, vt in corpore humano quum pili decidunt. Sed reperitur & Μάδωσις per ω, à them. μαδάω: apud Hippocr. Epidem. lib. 3, ſect. 3, οἷσι περὶ κεφαλὴν τοιοῦσι τὸ ξυμπίπτειν γίνεσθαι, μαδώσεις τε ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐγίνοντο ἢ τὸ γένειον, καὶ ὀστέων ψιλώματα. Rurſum à μαδίζω habente ſignificationem tranſitiuam, eſt VERBALE Μαδιστέον, ῶν, τὸ, ſignificans Id quo glabratur cutis, Id quo cutis redditur Læuis & depilis. quod Græci alio nomine θριχολαβίδα & τριχολαβίον vocant, à pilorum prehenſione: Latini Vulſellam ſiue Volſellam, ab euulſione pilorum.

Μάδρυα, Seleucus in Γλώσσαις eadem eſſe dicit quæ Σφαῦλα ſiue κοκκύμηλα, quaſi μαλόδρυα. Athen. & Euſt.

Μαδρωθῆσομαι, Heſych. κολασθήσομαι, ὀδυνηθήσομαι.

Μαδωνάϊς, Madonais, à Bœotis dicitur ὑπνωφαία, nymphæa herba, vt eſt apud Theophr. hiſt pl. l. 9.

Μαῦπα, Heſ. μωρολογῶ, Fatua & ſtulta loquitur.

Μᾶζα, t. 1, c. 806, a.	Μαζαγὰς, t. 2, c. 806, e
Μαζαχείτης, t. 2, c. 806, f.	Μαζάω, t. 2, c. 806, g
Μάζια, τὰ, Pudenda virilia: v. l. perperam pro μίζια.	
Μαζὸς, Phrygibus ὁ Ζεὺς, Iupiter. Heſych.	
Μαζιναὶ, eidem ſunt μαζοὶ, Mammæ: ſi mendum non eſt.	
Μάζιος, t. 2, c. 806, g.	Μάζιον, t. 2, c. 806, g. At μαζιὸν, Heſych. ὀλίγον, Parum.
Μαζονόμαι, t. 2, c. 806, g.	Μαζονέμων, t. 2, c. 806, e
Μαζονόμων, t. 2, c. 806, c.	Μαζοπώλης, t. 2, c. 806, f
Μαζὸς, t. 2, c. 765, a.	Μαζοφορεὺς, t. 2, c. 806, f
Μάζω, t. 2, c. 805, d.	

Μάζωσις, apud Spartanos dicta fuit olim ἡ Διονυσιακὴ συνόδος, bacchanale conuiuium. Athen. lib. 1.

Μαθαμίδας, Pamphilus nominari ſuſpicatur genus ὀκτώμαπος vel μίτρα: Diodorus exp. κύλικας, apud Blæſum in Saturn. κύλικα μαθαμίδα ὅτι χαμηλὸν τῶ γλυκυπάτω. Athenæus libro 11. Heſych. vnico λ ſcriptũ habet, itidem exponens.

Μαθὸς, idem μαθήσιος: à Dorico μάθα pro μάθη.

Μάθημα, t. 2, c. 784, g.	
Μαθηματικὴ, ſ. ὀδυνημη, t. 2, c. 785, d	
Μαθηματικὸς, t. 2, c. 785, b.	Μαθηματικῶς, ibid. f
Μάθησις, t. 2, c. 765, f.	Μαθητία, t. 1, c. 786, a

Μαθητέον, Discendum.
Μαθητεύω, t.2,c.785,h
Μαθητικός, t.2,c.786,a
Μαθήτρια, t.2,c.785,h
Μαθητὴς, t.2,c.785,g
Μαθητὴς, t.2,c.785,g
Μαθητὴς, t.2,c.785,h
Μάθημα, Hesych. γναθοι, Malæ, Maxillæ.
Μαθῶμαι, idem ζητῶ, Quæro: quod & μαθύω & μαίω.
Μᾶθι, t.2,c.811,d. & t.3,c.34,e.
Μαίανδρος, ου, ὁ, Mæander: Phrygiæ fluuius est, qui recuruatis in vndis ludit, & ambiguo lapsu refluitque fluitque, vt canit Ouidius. Plin. quoque eum dicit plurimis affundi oppidis, ita sinuosis flexibus vt sæpe crediatur reuerti. Inde fit vt μαιάνδρου hoc vocabulũ transferatur ad alia etiam. Hesychius enim ἱππαίας quoddam genus apud τοὺς ἱππαλεκτρύονας ita nominari scribit, quum nimirum pulli multiplicibus flexibus agitantur, interdum & in gyrum. Idem H. μαίανδρον esse dicit κόσμον πολύστροφον: vt Festus quoque mæandrum genus picturæ dictum esse à similitudine flexus amnis qui appellatur Mæandrus: Nontus, mæandrum esse picturæ genus à simili opere labyrinthorum ortum, claiculis illigatum. vt apud Verg. Æn. lib. 5, Victori chlamydem auratam, quam plurima circùm Purpura mæandro duplici Meliboea cucurrit. vbi Seru. quoque intelligit purpurã flexuosam & inter se remeabilẽ. Itẽ in cælatura μαίανδρου dicitur lineis discursantibus, nunc per helices & spiras retortis, nunc per gyros & anfractus sinuatis. Ioseph. in Antiq. Iud. μαίανδρος ὡς κρατῆρα πυκνώσεις τὸ ὕψος ἐξήρκασι κατὰ σωλῆνα λίθων πανσίων πλὴν ἴδιαν. Inde Mæandratus dicitur In quo mæandri sunt, seu Flexuosis mæandris circumductus. Varro in Humatione Menippi, Mihi facies mæãdrata & vermiculata, atque adeò orbem terræ. A flumine autem, Μαιάνδριος χιών, apud Athen. l.1: & ἴυγγλις Μαιανδρίη, l.7. Sic Μαιάνδριον πόδιον, & Μαιάνδριον ὕδωρ, apud Suid. pro quo apud eundem ex Epigramm. Μαιάνδρου πὰρ πειλήσιον ὕδωρ.

Μαιάς, t.2,c.811,a
Μαιάω, t.2,c.822,b
Μαίβυμα, t.2,c.822,e
Μαίβυσις, t.2,c.822,e
Μαιβυτικός, t.2,c.822,f
Μαιβυτικὸν, t.2,c.822,g
Μαίβυς, t.2,c.822,b
Μαιβυτικὴ, sc. τέχνη, t.2,c.821,f
Μαιβυτικῶς, ibid.g
Μαιβυτικῶς, t.2,c.822,g
Μαιβῶ, Hesych. εἶμαι, Eheu: vt ἰαῶ.
Μαίβολος, ου, ὁ, Insanus. v. Iperperam pro μαιόλης.
Μαιμάζω, t.2,c.819,h
Μαιμακτήρια, τὰ, t.2,c.810,a
Μαιμακτὴς, t.2,c.819,h
Μαιμάσσω, t.2,c.819,h
Μαιμακτὴρ, t.2,c.810,c
Μαιμάω, t.2,c.819,f
Μαιμάω, Hesych. κινοῦμαι: vel ἀδιαφῶ.
Μαιμώσσω, t.2,c.810,e
Μαιμώ, t.2,c.810,c
Μαῖα, t.2,c.769,c
Μαῖδιον, t.2,c.772,b
Μαιόλης, t.2,c.769,d
Μαίομαι, t.2,c.768,f
Μαῖνα, Suidæ piscis species est.
Μαινῶν, Hesychio ὀφθαλμῶν: asserẽti & Μαινῶσι pro ὀφθαλμῶσι, procul dubio ἀφὸ τὸ μαίνεσθαι.
Μαίνη, t.2,c.769,c
Μαινίδιος, prop. t.2,c.1293,d
Μαίρα, Canicula, sidus: vel Intensissimus æstus. Quidam lunam ita dici tradunt. Nonnulli Mæram fuisse vnam è filiabus Prœti, sororẽ Æthræ. Tarentini verò Μαιρεῖν dicunt τὸ κακῶς ἔχειν, Malè habere. Ita Hesych.
Μαίρει, affertur pro Luceo. quod potius μαρμαίρω.
Μαίστωλος, animal quadrupes in India nascens, simile vitulo. Hesych.
Μαίτης, t.3,c.1421,g. ob. Ab Hesych. exponitur μαχαιρίδιον: alii βόρον esse dicunt, ἀπὸ τῆ μασᾶσθαι.
Μαίω, t.2,c.811,a
Μαιόσσα, Hesych. ἰρὰ τῆ φύσει. quod & μαίη.
Μαιῶται, propr. t.2,c.813,b
Μαιώτις λίμνη, t.2,c.813,b
Μάκαιρα, t.2,c.774,e
Μαιωτικὸς, t.2,c.822,b
Μαιεία, t.2,c.822,c
Μαιώτης, t.2,c.813,a
Μαιώτιδες, t.2,c.813,a
Μαιώτις, t.2,c.813,b
Μακαίρας, t.2,c.774,e

Μάκαρ, t.2,c.771,c
Μακαρία, t.2,c.773,c
Μακαρίζω, t.2,c.773,g
Μακάριος, Beatus, & c. t.2,c.773,a.
Μακαριότης, t.2,c.773,c
Μακαρισμὸς, t.2,c.774,b
Μακαρισὸς, t.2,c.774,c
Μακαρίως, t.2,c.773,c
Μάκαρες quoq; ου, ὁ, affertur pro Felix, sed sine exemplo.
Μάκαρς, t.2,c.774,d
Μακάρτατος, t.2,c.774,e
Μακεδνὸς, t.2,c.913,f
Μακαρία, t.2,c.1560,g
Μακαρίζομαι, t.2,c.774,b
Μακάριος, Defunctus, &c. ibid.c
Μακαρίτης, t.2,c.773,e
Μακαρισὸς, ου, ὁ, substantiuum, t.2,c.774,d
Μακαρίτης, t.2,c.773,e.g
Μακάρτατος, t.2,c.774,d
Μακεδόνες, Macedones: populi Græcis vicini, quorum regio dicitur Μακεδονία, Macedonia: subaudito substantiuo χώρα. Nec enim Μακεδονικὸς solum, sed & Μακεδόνιος dicitur ἀφὸ τοῦ Μακεδὼν, ὄνος, testẽ Stephano. ac poetæ, vt illud Μακεδόνας versum intret, ι in eo producunt versum in κ. Mimnermus apud Athen. l.13, Ἅπαν Μακεδόνης πᾶσιν καπνίσκετο λαοῖς. Prosæ verò scriptores vt dicunt Μακεδονικὸν χῶρον, ita etiam Μακεδονικὴν χώραν, Μακεδονικὰ δυνάμεις, Μακεδονικὸν ὄπλον, Μακεδονικὸν ἔθος, & similia. Apud eosdem aduerbium Μακεδονικῶς, Macedonicè, Macedonico more: vt Μακεδονικῶς καθωπλισμένοι apud Athen. l.13. Item verb. Μακεδονίζω, Macedones sequor, Cum Macedonibus facio: apud Plutar. & Athen. Vnde aduerb. Μακεδονιστὶ, Macedonum imitatione, Macedonico more vel sermone. Plut. Alex. Μακεδονιστὶ καλοῦσι τὰς ἀσπίδας. Dicitur & Μακεδονὶς pro Μακεδονία, siue Μακεδονικὴ. Necnon Μακὶς pro Μακεδονικὸς fœm. Μακὶς, quod & Μάκισσα, siue Atticè Μάκαινα. Sic Μακεδὼν dicitur ὁ Μακεδονίτης, teste Hes.
Μάκελα, t.2,c.109,f
Μάκελλος, t.2,c.109,f
Μακέλλα, t.2,c.109,e
Μάκερ, Macer: cortex qui ex India aduehitur, subflauus, crassus, modicè linguã gustu astringẽs accendẽsque mixta quadam acrimonia aromatica. Autor Dioscor. lib.1,c.111: Galen. Simpl. med. l.7, & τὴν ξυλίνην l.6. Plin. habet Macir. Et macir (inquit lib.12,c.8) ex India aduehitur, cortex rubens, radicis magnæ, nomine arboris suæ. Qualis sit ea, incompertum habeo.
Μακισκήρατες, vocatur ὁ ἔπωψ, Vpupa: quoniã in capite habet veluti κέρας, cristam: ob quam & κορυθαίολος nominatur. σίτλα etiam appellant, & ἀλεκτρυόνα & χλαμυδοφόρον Hesych. Doricum est pro μακισκήρατες, Oblongam galeam habens.
Μακισκήρ, t.2,c.913,e
Μάκιστα, in Μακιδόνες. Μακίστη, Μάκιστα, Maxilla, in Μακιδόνες itidem.
Μακραὶ, αἱ, ὰ, pro Solium, Labrum, affertur ex Galen. οἱ ξυλίνης, vbi legitur, καθῆζε εἰς μακραὶ καὶ ἀπίστου. Itidem pro solio balnearũ vsurpasse Damocratus dicitur apud eundem, eiusdem operis lib.10, dicens, ἐμπεσὼν δὲ ναυάγιον ἐλπιδίφιλος, εἰς πίθον μακραὶ καθῆς. Artemidorus verò libro quinto pro Arca panaria, vbi dicit, ἰδεῖν τις ὀκτὼ μακραὶς, τῆς λεγομένης καρδόπου, μεστὰς αἵματος αἰγείου, ἐπιζούσης φύσεως. Sed eo equidem in loco reponendum affirmo μακτρας: vt sanè apud Aristoph. legimus, Χὰν σὺν σὺ μακτραν, εἰ βούλει, κἀδέσποτον: scripturam eam confirmantibus Pollucis etiã & Gellii codicibus, ac nominatim apud hunc lib.13,c.24. Verùm & apud Galen. legendũ esse μάκτρα pro illo μακραὶ, ex Poll. discimus. Is enim l.7, titulo De balneis, scribit, recentiores comicos πόλεσι τὸν τῆ βαλανείου nominasse μάκτραν, quem eius vocis vsum ad suam vsq; ætatẽ perduraſſe. exẽplumq; eius hoc affert ex Eupolide, εἰς βαλανεῖον εἰσιὼν, μὴ ζητήσῃς ἃ συμβαίνει σοι εἰς τὴν μάκτραν. Ita vt μακραὶ primo loco dicatur Alueus in quo farina subigitur: deinde Alueus in quo corpus abluitur, alio nomine dictus σκάφη, à forma oblonga & nauiculari. At μακραὶ, τὰ, ex Homero affertur pro Puteis, aut Lacus profundi.
Μακροδρομώτατοι, Qui longissimè currunt. Legitur in Xen. Cyneg. sed malim μακροδρομώτατοι.

Μακισὼ, t.2,c 391,e
Μάκιτος, t.2.c.913,c
Μακκοᾶν, quod est αἰσθητᾶν, μωραίνειν, θεραπεύειν, Desipere, Fatue & stultè se gerere: quidam dictum volũt quasi μὴ κωῆν, hoc est, μὴ νοεῖν, Nõ percipere animo nec intelligere: alii θεὰ τὸ μὴ ἀκούειν, exponẽtes θεραπεύειν, μὴ ἀκούειν, Simulare, seu Præ se ferre, Non audire. Alii dictum volunt θεὰ τ Μακκὼ, quæ fuerit ὀνὰ καὶ βαρέως νοοῦσα: vt sit Maccùs more surdastrum esse & stolidum. ὠνὸν καὶ κίνητον εἶναι. Quidam & pleonasmo τῶ μ pro ἀκκοᾶν, ab Accone quadã famosæ stoliditatis, quæ in speculo conspicans suam imaginem, cum ea veluti cum alia confabulari solita sit. Ac secundum posteriores duas etymologias duplici, secundum priores vnico κ scribendum est: quo sanè modo scriptum legitur apud Hesych. Vetitur porrò hoc vocabulo Aristoph. in Equit. dicẽs, Καὶ τὸ τῶ δήμου θεραπεύειν μακκοᾶ καὶ παίδιον. Et aliquanto antè, Ὁ δ', αὐτ ὡς ὀρᾶ μεμακκακότα, Τί χρὴ ποιῆσαι. Vbi schol. & aliud etymõ affert, derivans non solùm θεὰ τὸν Μακκὼ, exponẽnsq; τὸ Μακκοῦς ἐροτοῶντας, sed etiam θεὰ τὸ μάταια κοεῖν, quod est νοεῖν, exponẽs αἰσθητᾶν τα, θεραπεύειν τα, ληρεῖν τα, Delirantem & negocium non intelligentem.
Μάκκος, Hesychio βασιλεύς, rex.
Μακκούρα, idem H. χειροτονητὰ ἢ χειροτονητὰ ἐκ τῆς ἵππου.
Μακκᾶν, vide paulo antè in Μακκοᾶν.
Μάκων, instrumẽtum rusticum: vt δίκελλα. Hesych. Forsan idem quod μακέλλα siue μάκελλα.
Μακρωίων, Hes. Μάκτυον κιχλῶν, quod & πρόλιν.
Μᾶκος, t.2,c 913,c. & 914,f
Μακρὰ, aduerb. t.2,c 914,d
Μακραίων, t.1,c.258,g
Μακρὰ, aduerb. t.2,c.914,g
Μακρύχειος, t.1,c.607,e
Μακρὰ χειρ, t.1,c.607,e
Μακρότειος, t.1,c.1295,c
Μακρηγορῆν, Longa vti oratione, Prolixè dicere, Multa verba facere. Phi De mũdo, τὴ χρὴ μακρηγορῆν ἐπὶ τοιούτοις;
Μακρόβιος, t.1,c.738,b
Μακρόβιος, t.1,c.738,b
Μακροβιώτερος, t.1,c.739,b
Μακρόβιωλος, t.1,c.799,g
Μακροχέτειος, t.1,c.844,d
Μακροδάκτυλοι, Quibus prælongi sunt digiti. Aristot.
Μακρόδρομος, t.1,c.1050,c
Μακρόθε, t.2.c 915,b
Μακροθυμέω, t.1,c.1604,h
Μακροθυμία, t.1,c.1604,h
Μακρόθυμος, t.1,c.1604,g
Μακροθύμως, ibid.g
Μακροκαταλήκτης, In longã vocalem desinens.
Μακρόκαυλος, t.2,c.93,d
Μακρόκαυλος, t.2.c.122,c.
Μακρόκυπρος, t.1,c.147,a
Μακροκέφαλος, t.2,c.154,e.1b.c. &c.289,g. obiter.
Μακροκωλία, t.2,c.516,e
Μακρόκωλος, t.2,c.516,e
Μακρόλοβος, Longam habens siliquam, seu folliculum.
Μακρολογέω, t.2,c.634,f
Μακρολογία, t.2,c.634,e
Μακρολόγος, t.2,c.634,e
Μακρός, aduerb. t.2,c.914,e
Μακροστοιχία, t.2,c.1084,a
Μακροτονεῖν, In penultimam longam desinere.
Μακροπαροίνιος, affertur pro Longè contumeliosissimus: ex temulentia videlicet.
Μακρόπνους, siue Μακρόπνοος, dicitur ab Hippocr. Qui longos ducit spiritus μακρὸν ἀναπνέων, siue δι' μακροῦ. vt Eupidem l.6, ἐπνίγεται χασμώμενος συνεχῶν, μακρόπνους. cui opponit τὴν βραχύπνοιαν ibidem. Eurip. in Phœniss. μακρόπνοον ζωὰν dicit de vita longa, vtpote in qua lõgo tempore spiratur.
Μακροπώρος, Longè improbissimus. apud Suid.
Μακροπώρος, t.1,c.1716,b
Μακροπώγων, t.3,c.641,c
Μακροῤῥιζία, t.3,c.709,f
Μακρόῤῥιζος, t.3,c.709,f
Μακρός, t.2,c.913,g
Μακροστελὴς, t. 2, c. 289, g
obiter. t.3,c.810,b
Μακροστελέχης, t.3,c.992,d
Μακροστελέχος, ibid.
Μακρόστομος, t.2,c.915,a
Μακροτομέω, t.3,c.1394,b
Μακρότομος, t.3,c.1394,b
Μακροτραχήλος, t.3,c.1598,g
Μακροφυὴς, Qui longus nascitur: seu, Sua natura longus.
Μακροφυλλαριστὴς, ὁ, Prolixus nugator.
Μακρόφυλλος, ὁ καὶ ἡ, Longa habens folia.
Μακροχείρ, t.4,c.441,e
Μακροχόνιος, t.4.c.644,g
Μακρῶ, aduerb. t.2,c.914,f
Μακρωίων, t.2,c.915,a
Μάκρωνες, affertur pro Qui longo sunt capite: μακροκέφαλοι. Apud Xenoph. gentis nomẽ est, Anab. 4, p.100.
Μακρῶς, Longè, Prolixè. Exponitur etiam Serò.
Μάκρωσις, ως, ἡ, Prolongatio, seu In longum diductio. Ex Polyb. histor. affertur pro μακρότης, Prolixitas.
Μακτῆρες, idem qui μάκται, siue μακτοί, hoc est, οἱ μάκτρας τὰς μαίζας. Hesychio est μακτὴρ ἡ κάρδοπος, ἡ πυελὶς, Alueus in quo farina subigitur. quæ & μάκτρα. Eidem est præterea διφθέρα, Pellis: & χῆμα ὀρχήσεως. quod Athenæo μακτρισμός. Ac μακτρίων ab eo exponitur ἱλαστήριον, καλυμμα ἱερεῖ, & κύκλος ξύλινος.
Μάκτρα, t.2,c 801, g
Μακτρισμός, & ἴγδις, ab Athen. lib.14, numerantur inter παίγνια ὀρχήσεις, saltationes ridiculas. Ibidem dicit, quam Cratinus & alii vocarunt ὀπίσιον, postmodum dictam fuisse μακτρισμόν.
Μακώτας, Hesych. μαχαιρώτας, ῥαβδώτας. Doricum est pro μαχώτας, à them. μακόω.
Μακὼν, idem exponit βοὼν, Vociferatus: forsan à μηκᾶν. Alii interpretantur In longitudinem extensus. Legitur apud Hom. Il. π, Od. σ & τ. Καδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών.
Μάλα. Valdè, &c. t.2,c.774, e Μάλα, affirmat. c.775,a. Ac μάλα, ας, ἡ, Doricè pro μάλη.
Μαλάβαθρον, vide paulo infrà in Μαλόβαθρον.
Μαλάγας, Hel. Συλακὸς, σακὸς, Saccus, Vter.
Μάλαγμα, t.2,c.778,c
Μαλάκια, τὰ, t.2,c.781,d
Μαλακία, t.2,c.780,f
Μαλακίας, t.2,c.781,b
Μαλακιάω, t.2,c.781,c
Μαλακιῆς, t.2,c.781,d
Μαλακίζομαι, t.2,c.781,h
Μαλακίζω, ibid.g
Μαλάκιον, t.2,c.781,d
Μαλάκιον, t.2,c.781,b
Μαλακογνώμων, t.1,c.1846,c
Μαλακοδίερμος, t.1,c.947,d
Μαλακόθριξ, t.1,c.1586,d
Μαλακοκραὴς, ἐος, ὁ, auis nomen apud Aristotelem Histor. animal. lib.9. A Gaza redditur Molliceps.
Μαλακοπώγων, t.3,c.637,h
Μαλακὸς, t.2,c.779,c
Μάλακος, propr. c.780,c.
Μαλακόσαρκος, Qui molli carne est: idem ac ἁπαλόσαρκος, Tenera præditus carne. Galenus De aliment. libro tertio, τοῦ γὰρ τὴν σάρκα μαλακωτάτην τε καὶ μαλακωπάτων ἔχει τὸν σπέρμα, καὶ δι' ἀπεργασίαν ἥδιστον ἐσθίειν.
Μαλακόστρακος, t.2,c.1515,a
Μαλακύπτης, t.2,c.780,g
Μαλακότριχες, Quibus molles capilli. Aristot.
Μαλακοφλοιος, Cortice molli vestitus.
Μαλακτὴρ, t.2,c.778,g
Μαλακτικὸς, t.2,c.778,f
Μαλακτὸς, t.2,c.778,f
Μαλακύνομαι, t.2,c.781,f
Μαλακύντος, t.2,c.781,g
Μαλακύνω, t.2,c.781,f
Μαλακῶς, t.2,c.780,c
Μάλαξις, t.2,c.778,f
Μάλαστος, Hesychio τράχηλος, Collum.
Μαλάσσω, t.2,c.778,a
Μαλάττω, t.2,c.778,a
Μαλάχα, t.2,c.781,f
Μαλάχη, t.2,c.779,b
Μαλαχὰ, t.2,c.781,f
Μαλαῶν, Hesych. λίαν πάνυ Videtur Doricum seu Ionicum esse pro μαλεῶν, siue μάλα οὖν.
Μάλεια, idẽ H. δύσημον, πονηρὸν, φαῦλον. Alioqui Μάλεια, siue Μαλία, est & promontorii nomen Laconici, teste eodem. Idipsum & Μάλειαι vocãt plurali numero. Gentile nomen inde deriuatum est Μαλιάτης, & Μαλειαῖος: quorum illud est à Μαλία, quod sine diphthongo scribitur.
Μαλερὸς, ὁ, ὁ, ignis est epitheton apud Homerum & Apollon. vt & apud Hesiod. in Aspide legimus, μαλερῷ δὲ κατὰ στόμα πυρὶ κάμας. Quidam interpr. καμαρὸν, alii καυστικὸν, μαφαστικὸν, ὀξὺ, ἰσχυρόν. Contrà tamen Hesych. μαλερὰς φρένας dici scribit pro ἀσθενεῖς ὑγρὰς. Μαλερὸν idem affert pro ἄλφιτον, σίαρ, Farina, Pasta.
Μαλᾶν, affertur pro Augere, Crescere. Hesych. verò μαλητέον exp. ζητητέον, Quærendum.
Μάλη, eidẽ lexicographo est μαλάχη, Malua: item χαλάζα, Lænamecnon μαχαίλη, Ala, Axilla. Vnde aliquis aliquid ὑπὸ μάλης occulere, gestare seu habere, dicitur, pro occultum. quoniam quæ sub ala superindura tunica gerimus, ea noncõspiciuntur. Synes. ὑπὸ μάλης ἰχθύδιον τι, ἀσπίδας. Lysias in oratione aduersus Cliniam, ὑπὸ μάλης λαβὼν ἀπῆγεν, ξίφος ἔχων. Xen. Hellen. 2, ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντας. Sic Athenæus libro decimo, λίθους ὑπὸ μάλης ἔχων, εἰς ἅλα ἐβαλε τὴν ἰδίαν τῆς ἀκολουθούσας αὐτῷ. Metaphoricè & per iocum, Lucian. in Dialogo Charontis & Mercurii, docens quomodo

philosophi exuendi sint,& eorum vitia retegenda, ὑπὸ τῶν βαρύτερον ὑπὸ μαλακίας ἔχειν, videlicet πρὸς πολλακίαν. Et rursum, ἄλλον δ' αὖ τινὰ ἀλόφωτος ὑπὸ μαλακίας κρύψας ἑαυτὸν ἵνα κινηθεὶς. Sic aliquid fit ὑπὸ μαλακίας, pro Clanculum, Occultè. Demosth.in Aph. ἀλλὰ μὴν οὐχ ὡς νῦν δίκη ἐστὶν ἰδίᾳ, οὐδ' ὑπὸ μαλακίας σκέψασθε γιγνόμενα, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ, πολλῶν παρόντων. Et Dion Cocc. ὅτι γὰρ ὑπὸ μαλακίας τι αὐτῷ ἐπράχθη, ἀλλ' ὡς πᾶσι, καὶ αὐτὸς φησί, πάντ' αἰτιᾶται. Eodem modo apud Plutarch. adulator ἐν πᾶσι ὑπὸ μαλακίας πράξειν ἀφεστάναι δίκης, καὶ πᾶσιν ἕρπειν ὑπὸ μίτρης. A

Μαλθᾶ, t.2,c.782,e. Μαλθακόπολις, t.1,c.1304,g

Μαλθακτὸν, Tenerum, Molle. μαλθάκιον. Hesych.

Μαλθακία, t.2,c.784,b. Μαλθακίζω, ib.

Μαλθακίζομαι, ibid.

Μαλθάκιστος, t.2,c.784,b. Μαλθακιστὶ, ib.c

Μαλθακὸς, t.2,c.783,f. Μαλθακόω, t.2,c.784,b

Μαλθακώδη φαρμακα, ib.a Μάλθαξις, t.2,c.783,c

Μαλθάσσω, ibid.d. Μάλθη, t.2,c.782,e

Μαλθόω, t.2,c.783,d. Μαλθώδης, ib.c

Μάλθων, ibid.

Μαλὶς. Hesych. ζητεῖς, Quæris. B

Μαλὶς, eodem autore est τὸ ὑπὸ τῶ ὑπερύγμα παθὸς, nimirum ὄν βύβῶν, lumentorum morbus, quum tussiunt. Hippiatri μάλιν vocant. Scribit enim Apsyrtus μάλιν esse veterinorum παθὸς: à nonnullis καπρίωσιν nominari: reuera esse ἀφρῶδες. Theomnestus τὸν μάλιν esse dicit χυμῶν σπασμὸν δυσδιαφόρητον ὑπάνω, κοιλίᾳ δὲ μᾶλλον ὑπὸ τῶ σώματος, ἐκ δὲ τῶν ἰδίων ὑποστάσεων ἔχοντα: esse enim ἀφρῶδη μάλιν, & esse ὑπόθερματώδη: præter has, ὑγρὰν & ξηρὰν. Vide lib.1. Inde VERB. Μαλιάω, ῶ, Malide laboro: ex quo VERBALE Μαλιασμὸς, οῦ, ὁ, idem ac Μάλις. Suidas esse dicit νόσον ἐφ' ἵπποις ὀνοις γινομένην: esse autem καπρίωσιν ἐπὶ τῶ μυκτῆρος, καὶ σρίφος ἐφ' ὑπνῷ: ex horum verò morborum neutro euadere asinum. Inde esse volunt Malandria & Malandriosus apud Marcell.empir. C

Μαλικὰ πόδα, Hesych. χειρίδια δερμᾶ qui etiam addit, ζηλία & παγὶς vocantur μαλικά.

Μαλικοβάλανος, ὁ, planta esse dicitur in Ægypto nascens, autore Theophr.Hist.plant.l.4.

Μάλιν, Hesych. μᾶλλον, Magis.

Μάλις, vide paulo antè in Μαλὶ.

Μάλιστα, t.2,c.776,e. Μάλιστα, cum articulo τὸ, &c. c.777, b. Μάλιστα, sequente εἰ δὲ μὴ, &c. ibid.d. Μάλιστα γε, affirm. ibid.f D

Μαλιωτὴρα, Hesych. φορτηγίδα.

Μαλκίων, & Μαλκίων, vide in sequ. μάλακη.

Μάλακη, ης, ἡ, Manuum pedumve contractio & stupor ex frigore. cuiusmodi torpor dicitur etiam ῥαφὴ. Nicand. ὅτ' ὀ πολιὸν μέτωπον αἰγυρὸ Μάλακι δῆσεν ὑπὸ κρυμοῦ δεδμήτων. Vbi schol. quoq; μάλακας esse dicit τὰς μαλακίας καὶ διεσπασμένας διὰ τὸν κρύος ὑπορρωγάδας: sed addes, vel τὰ χίματα, id est, ὅσ ῥήξεις τῆς χειρὸς καὶ τῶν ποδῶν: quos Plin.appellat Perniones & Pernūculos. Marcell. empir.dicit Malandriæ & frigore adustis pedibus. Sanè Theon apud Arat. μάλακα esse dicit τὸν ὃν ψύχους χειρῶν καὶ ποδῶν ἐπιτάσιον, quæ χίματα nominari, Manuū & pedum inflationē & tumorē è frigore. INDE Μαλακία, SIVE Μαλακιὼ, Ionicè & poeticè, ET Μαλακίαω, ῶ, Frigore cōtrahor, Ex frigore obtorpesco. Primo vtitur Demosth. Phil.4: secūdo, Nic. in Ther. μαλακίοντα dicēs: tertio, Aratus in Phænom. canēs, τὸν δὲ κρύος ὀκ Διὸς ὄβρι Νώτῳ μαλακίοντα κατασπερ: Ionica dialysi posito μαλακιοντι pro μαλακῶντι. Germanicus Cæsar verba hæc elegantissimè sic reddidit, Tunc rigor, aut rapidus ponto tunc incubat auster, Tarda ministeria: & nautis tremor alligat artus. Schol. quoq; μαλακίοντα expon. ῥαφιῶντα, sed addens, quosdam id accepisse pro ὅτι ἔχοντα τὰς χεῖρας. quoniam frigido tempore manus in sinus conuertimus. Cicero generalius vertit, Tum fixum tremulo quatietur frigore corpus. Apud Hesych. legitur ET Μαλακῶν, expositum iridem ὑπὸ ψύχους συστέλλειν τὰς χεῖρας. pro quo malim μαλακῆν, vt Doricum sit pro μαλακὸν. Est inde & ADJECT. Μάλακον, quod Suid. expon. ψυχρὸν, frigidum: quum sit potius Frigus cum torpore inue- E

hens. vt in hoc loco, de Mithridate, πρὸς ψῦχος ἀνθρώπου καὶ μάλακον, βραδίως πὼ ἰσχὺν ἀπόλλυντα. Hesych. superiat. μαλακώτερον exp. μαλακώτατον, mollissimum. Rursum Suid. affert ET Μαλακὸν pro ψυχρὸν, frigidissimum: cū hoc hemistichio, πόδι μὴ μαλακὸν ἔμαρ. Μάλακα à Parisis vocari πόδα πυκνὸν, autor Hes.

Μαλακὰω, Μαλακὸν, Μάλακος, Μαλακίστης, vide in præced. Μάλακη.

Μαλακὸν, dici pro μαλακὸν, Molle, autor Hesych.

Μ' ἄλλα, pro μὰ ἀλλὰ, apud Aristoph. F

Μᾶλλον, t.2,c.776,e

Μᾶλλον, Validius, &c. t.2,c.775.b Μᾶλλον, τὸ, pro nomine, &c. c.776,b. Μᾶλλον δὲ, correctionē seruiēs, &c. ibid.c

Μαλλοπρωκτῶν, Immo. Μαλλοτὸ, pro μᾶλλον, Magis.

Μαλὸς, οῦ, ὁ, Vellus, Lana promissa. Heliodus Erg. Ἐριθάκει δ' ὁ ἔτος μαλοῖς καταζέεσθαι. Hesychio μαλὸς est non solùm τὸ ἔριον, Lana, sed etiam ἡ καθημένη κόμη, Promissa coma: & σκόλος, Cirrus seu Cincinnus. Aliqui Μαλὸς est etiam Cliciæ vrbs: cuius incola Μαλώτης, & fœmin. genere Μαλῶτις. At Μαλοὶ, apud Plin. in Alexandro, gens Indica: pro quo apud Steph. Μαλλοὶ, vnico λ. A superiore μαλὸς est COMPOS. Μαλοφόρος, ὁ, ἡ, ὁ, Vellus ferēs, seu Laniger Ceres: id esse cognomē dicitur in Megaride. ET Μαλοπάρους, Cenas velleris in modum molliculas habens. Ab Hesych. exponitur λευκοπάρους, Candidas habens genas: quippe qui μαλὸς exponat etiam λευκὸς, Candidus, Albus. Sed scribitur & simplici λ μαλοπάρους, de quo t.1,c.1639, d. Est inde derivatum ET Μαλωτὸς, ὴ, ὸν, significans Lanatus, Villosus, seu Vellere dentus, Velleris hirsuti: Polluci ὁ μαλωτὸς ἵππος, afferenti ex Platone comico μαλωτὴν χλαμύδα, addentique, eodē modo dici posse μαλωτὸν χιτῶνα. Hesychius verò Idam montem μαλωτὸν vocari ait διὰ τὸ πολυφόβατον εἶναι, quod ouibus abundet, atque ita multa incolis vellera præbeat. Fœminino μαλωτὴ, substantivè ponitur pro μαλωτὴ δορὰ, Pellis lanata, Vellus.

Μαλοπάρους, Μαλοφόρος, vide in præced. μαλὸς.

Μαλυὶς, Hesychio περὶ χειρὸς quæ & μαλὶς.

Μαλωτὸς, Μαλωτὸν, Μαλῶτις, Μαλωτὶς, vide in præced. μαλὸς.

Μαλοβάθρον, siue Μαλάβαθρον, Malobathrum: arbitrantur aliqui esse Indici nardi folium, falsi quidam odoris cognatione. sed est folium sui generis, quod Indicæ gignunt paludes, lentis palustris modo innatans aquis sine radice. Tradunt siccatis à fluio feruore aquis humum aridis fruticibus vti: quod vbi non euenerit, ne amplius quidem renasci. Plura vide apud Dioscoridem lib.1,cap.11: & Plin.lib.12,cap.26. Sed hic arborem esse dicit. Dat (inquit) & malobathron Syria, arborem folio conuoluto, arido colore: ex quo exprimitur oleum ad vnguenta. vt sanè apud Paul. Ægin. lib.4,c.48, φύλλου μαλαβάθρου σταγόνα β'. Et in Geopon. l.6,c.6, ταλοῦ μαλαβάθρου σταγόνα ἑ. Aetius appellat etiam φύλλα σκύλματος, alii φύλλα Ἰνδικὰ, quidam κατ' ἐξοχὴν φύλλον nominant. Ferunt apud Indos nasci in ea regione quæ Malaber dicitur: vernacula ipsorum lingua brathrum siue bethrū appellari. inde Græcos cūpobita voce nominasse μαλάβαθρον. Vt inde clarum sit, recte scribi μαλάβαθρον, per α in secunda syllaba, vt sanè scriptum apud Dioscoridem, Galenum, Aetium, Paulum, Geoponicōn autores. apud Plin. verò Malobathrū aliquot in locis scriptū est, quomodo & apud Aetianem legi tradūt. Horat. Malobathrum uocat vnguentū malobathrinum: Carm.1, ode 7, Cum quo morantem saepe diem mero Fregi coronatus nitentes Malobathro Syrio capillos. Ita Tibullus nardum pro nardino seu spicato vnguento, Iamdudum Syrio madefactus nardo. Plin. & Plaut Foliatum vnguentum vocāt.

Μᾶλον, t.2,c.1630,f

Μαλοπάρους, t.2,c.1639,a. Vide & in sequ μαλὸς. Supra & μαλοπάρους in μαλὸς.

Μαλὸς, οῦ, ὁ, pro ἔμαλος dici aiunt, quod est ἀσπὶς, Tener. ac sanè Eustath. annotat, quoniā apud Homerum in Iliad. κ. ἄρια μαλὰ scribere prò ἀρι ἔμαλα, quod in aliis legitur codicibus. Itidem μαλοπάρους quoque ci-

ctum videri possit pro ἁμαλοπάρης, hoc est ἁπαλοπαρ- A
ρος, Qui teneris est malis. [Exponitur etiam Albus, Candidus, vt μαλλός. VNDE Μάλουρος, Hesychio λεύκουρος, Qui alba cauda est: afferenti & fœm. Μάλουρις pro λευκόουσα, ἥτις πλὴν οὐρᾶς ἐχεῖ λευκήν. Rursum μαλὸς exponitur Exittolus: ἀφαυστικός. qui potu μαλύρος.

Μαλόπα ὁδός, Hesych. ἡ τὴ φορβάδα βαδίζουσα Dorico μᾶλον pro μᾶλον. sed forsan scribendum μαλόπατα.

Μάλουρις, & Μάλουρος, vide in præced. μαλὸς.

Μάμαια, Hesychio πάππαια, βούματα.

Μαμαπόδης, eodē teste à Dolopib⁹ vocātur αἱ ἀπαλοδράδες. B

Μάμερτος, eidem est Ἄρης, Mars. Varrone autore à Sabinis Mars dictus fuit Mamers: vt Festus Pompeius vult, lingua Osca.

Μαμμαί, siue Μαμμά, aut Μαμμάς, medicamenti genus apud Actuarium, Nicol. Myrepsum, & Paulum Æginetam, qui eius meminit lib. 3, c. 22, titulo De cicatricibus & albuginibus. Idem lib. 7, in serie τῶν μ, Μαμμᾶς, (inquit) οἷον ῥύσιόν τι πίσσης ὄντος, ἔχει ὡς καὶ κονδύλους φυκώσεις· ὅπερ ἁλὰς καὶ λεύκωμα λεπίζουσι πυρίσκοντες, διλοῦσι μυθικῆς ὑπαρχόντων δυνάμεως. Sunt qui idem esse velint quod C
Doronicum Romanum.

Μάμμα, t. 3, c. 34, d	Μαμμαία, t. 3, c. 34, d
Μαμμακύθος, t. 2, c. 1663, a	Μαμμαῖ, t. 3, c. 33, f
Μάμμαν, t. 3, c. 34, d	

Μαμμία, t. 3, c. 32, h. ob. Exponitur Auia & Mater. vt μάμμη. Suidas scribit Atticos πρὸ μητρὸς vocare μαμμίαν, ἀπὸ τοῦ τὰ παιδία μαμμᾶν τὸ φαγεῖν λέγειν.

Μαμμικόν, Hesych. μικρόν, Paruum.

Μαμμίον, diminutiuè & blandientiū more dicitur ἡ μάμμη, siue ἡ τίτθη. D

Μαμμιόθρεπτος, A nutrice vel potius auia educatus: & ideo educatus mollius. qualis apud Latinos Nepos.

Μάμμων, Hesychio οἰκέτης, Famulus, Seruus.

Μαμῶ, affertur pro Cupio. σφόδρα ἐπιθυμῶ μαι. quod potius dicitur μαμῶ.

Μάν, t. 2, c. 916, a. & 1616 c. Vide & μάννα.

Μανάκης, Raro. ἀπειλάκης, ἀλαζὼν, Hesych. à nom. μανός.

Μανάς, olim vocare solebant πᾶς οἰκέτας, siue πᾶς δούλους, Famulos, Seruos: ἀπὸ τῆ μάνης, quod fuisse dicitur ὄνομα δουλικόν. Inde Aristoph. Auibus, ὑμᾶς πάντες φεύγετε μεγάλους ἀγῶνας τ' ἀγωνίζον· Νεῶν δ' ἀναδραμοῦμαι, πλουσίους, μανάς. E

Μανδάκη, ης. ἡ, exponitur Corium, Pellis. δέρμα. Legitur verò hoc vocabulum in Hippiatr. Ibi enim Apsyrtus dicit, τὸν ἵππον ἀκόλλῃ τῷ ὤμῳ καμοῦσα ἀφαιρεῖσθαι δεῖ τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσαντα μανδάκης. In eodem opere legitur & ADVERBIVM Μανδακηδόν, exponiturque Ad cutim. ὡς χοῦς. Dicit enim idem Apsyrtus ibidem, καίσας μανδακηδὸν ὀπισθοδ. Et Tiberius itidem, καίσας μανδακηδὸν, ὡς καλοῦσι, μέχρι τῆς βύσσης. Videndum tamen ne aliud significent hæc vocabula. Budæus sanè μανδακηδὸν interpr. Lunata forma. F

Μανίδες, perperam apud Pollucem pro μαγίδες. quod vide.

Μανδαλωτὸν, οὐ. τὸ, dictum fuit φίλημά τι, oscŭli seu basii genus quoddam. Scholiast. Aristoph. scribit fuisse ἐρωτικὸν φίλημα, amatorium oscŭlum, in eóque basiantis linguam lambi soliram fuisse: seu εἶδος φιλήματος ἡλυδρῶδες καὶ καταγλωττισμένον. Sunt qui velint esse quod Plautus dicit Labella cum labellis: & oscŭlum lasciuius. Dicit sanè Aristoph. Acharn. Φιλήσατόν με μανδηλωτὸν, ὦ G
χρυσίον, Τὸ σφέτερον τοῦτο κἀπιμανδαλωτὸν αὖ.

Μανδρα, ας, ἡ, Stabulum: seu Clausŭrum & sæptum quo nocte clauduntur pecora. Hesychio μανδραι sunt σταὶ βοῶν καὶ ἵππων, necnon ἔρκη, φραγμοί: præterea ὕλαι, Syluæ. Exponitur non solùm Stabulū, Caula: sed etiam Spelunca: item Locus in quo torcularia sunt & uuæ exprimuntur. Quin ET Μανδρωμα, ατος, τὸ, affertur pro Caula.

Μανδραγόρας, ου, ὁ, Mandragoras: planta est duorum generum, vnum, nigricat, folia habens lactucæ similia: vnde θριδακίας μανδραγόρας appellatur. fœminam id esse volunt. alterum enim genus quod candidum est, marem existimant. Ambo mala gerunt vitellis quorum similia, crocei coloris, sed fœmina pallidiora, odorata. Est & tertia species quam μήλειον appellant, propterea quòd ἐκ μήλου ἐστὶν ὀπωρᾶς. veruntamen & cæteris mandragoræ speciebus inest vis παρωτικὴ καὶ ὑπνωτικὴ, corporis sensuumq; obstupefactrix & somnifica. vt & Demosth. docet, Philipp 4 dicens, μανδραγόραν πεπωκότι τῷ φαρμάκου ἄλλο πιόντων ἐοικέναι μᾶλλον ἀνθρώπους. Et Luc. in Timone, ὅπου γε καθεύδουσι ὑπὸ μανδραγόρου καθηδύσι. Vnde prouerbialiter μανδραγόραν ὑπνωτικὴν dicuntur qui in rebus gerendis dormitant & veterno quodam correpti sunt. Iulian. Cæsar in Epistolis, ἡ φαιδρὰ πολὺν παῦ μανδραγόραν ὑπνωτικὴν. Apud Athen. quoque ὁ μανδραγόρας ἀνθρώπους κοιμίζει. Plura vide apud Dioscor. libro 4, cap. 76: apud Theophr. Hist. plant. lib. 6, cap. 2: Plinium lib. 25, cap. 13. Sed addendum his, à Romanis τὴν μανδραγόραν appellari etiam caninam malum, seu terrestrem: à Græcis ἀπήμονα, quòd malum imitetur: à Pythagora verò propter diuaricatas humano modo radices ἀνθρωπόμορφον nominari: ámq; ob rem & semihominis epitheton ei tribui à Columella, sic canente, lib. 10, Quanuis semihominis velano gramine fœta Mandragoræ pariat flores. INDE Μανδραγορείτης οἶνος, Vinum mandragora conditum: cortice nimirum radicis mandragoræ conecto in mustum. Vide Dioscor. lib. 5, cap. 81. Hesychio verò μανδραγορείτης est ἡ Ἀφροδίτη, fortitan ob similitudinem virium quibus vterque polent. Apud Suid. ET VERB. Μανδραγορίζω, sed sine expositione. videtur significare Mandragoram propino, Mandragoram offero: vt ἰλιγγιᾷ ζω. vnde passiuum μανδραγορίζομαι, fabulæ nomē ab Alexide conscriptæ, cuius mentio apud Athen. lib. 8.

Μανδύας, ου, ὁ, Vestimenti militaris genus apud Persas, vt est apud Hesychium. Suidas esse dicit speciem vestimēti quæ λωρίκιον dicatur. Pollux fœminino genere habet Μανδύη, dicens eam esse ὅμοιόν τι τῇ καλουμένῃ φαινόλῃ, pænulæ. Volunt esse quod Mantelum Plautus appellat, vulgus etiamnum Mantellum.

Μανίς, Furore percit⁹, Ad insaniā redactus. à μαίνομαι.

Μανίρος, apud Ægyptios est φδὴ ἁβρὰ, genus cantilenæ, à Manero quodam in quem compositum fuit, vt est apud Athen. lib. 14. Apud Pollucem lib. 4, cap. 7, scriptum μανίρος, dicitúrque esse Ægyptiorum agricolarū ἆσμα, at Μανίρος extitisse vir γεωργὸς ἄριστος, μουσῶν μαθητής. Apud Suid. quoq; μανίρος scriptum est, qui itidem esse dicit φδὴν τινα apud Eubul. in Cāpylione. Hic verò Μανίρος Ægyptiorum primus fertur à magis fuisse eruditus, ac propterea omnium ore celebratus, vt refert Clearchus ὁ τῆς ἀεὶ παιδίας.

Μανιπόκνης, Libidinosa. v. l. perperam pro μανίκνης.

Μάννα, siue μάν, (quorum illud Chaldaicum, hoc Hebraicum esse volunt) ab Israelitis dictum fuit id quod Deus in deserto roris instar noctu de cælo mittebat, post solis exortum liquescens. Erat ὡσεὶ σπέρμα κεχρὶ λευκὸν, τὸ εἶδος αὐτοῦ ὡς εἶδος κρυστάλλου, id est, veluti semen coriandri album, crystalli specie. manè id ante solis ortū colligebant, mola aut pistillo in mortario terebant, in olla coquebant, aut ex eo conficiebant ἐγκρυφίας, placentas subcineritias. gustu referebat ἐγκρίδα ὠμὰ μέλιτι. Certā verò mensurā eius colligebāt, quòd in crastinum seruari non posset à putrefactione & vermiculatione. Autor præter Ioseph. in Antiqu. Iudaicis, Moses Exodi c. 16: & Num. c. 11. Vide & Deuter. c. 8, & Iosuæ c. 5. Dauid in Psalm. appellat ἄγγελων ἄρτον, panem angelorū: Nonn. μελίρρυτον ἄρτον, à mellea dulcedine. Prædicatur & Arabica quædam μάννα, grani itidem formam habens. eodemq; modo esse dicitur μελιτώδης χλόη ὀπὸ τῶν ἄτρος, eā ob causam ἀτρομάλτης & δρυομάλτης nomine dicta, à Virgilio Melaetium, & Roscidum mel: ab Hipocr. κέδρινον μέλι, forsan quòd cedris insideat, vt Theophrast. Hist. plant. l. 3, c. 9, ex Hesiodi autoritate scribit, τὸ δρυὶ ἢ ἐξ ἄτρος μελιτώδη χυμὸν φερούσῃ. Galenus sanè De aliment. facult. lib. 3, cap. de melle, tradit magna copia colligi in Libano concussis arboribus: in quo monte crebras esse cedros, satis notum est. Corn. Celsus Syriacum mel appellat, quòd in Syria maximè proueniat, cuius regionis mons est supradictus Libanus. Vide & Aristot. Histor. animalium lib. 5, cap. 22, ἐκ μέλιτος τῆ πίπτοντος ἀπὸ τῶν ἄτρος. Vnde Plin. lib. 12, cap. 12, Venit hoc

ex aere,& maximè ſiderum exortu, præcipuéque ipſo ſirio exſplendeſcente ſit,nec omnino prius Vergilianum exortu ſublucanis temporibus. Ieraque tum prima aurora folia arborum melle roſcida inueniuntur: ac, ſi qui matutino ſub dio fuere,vnctas liquore veſtes capillumque concretum ſentiunt: ſiue ille eſt æthi ſudor, ſiue quædam ſiderum ſaliua,ſiue purgantis ſe aeris ſuccus. Apud medicos μαννα,ſiue μάνν λιβανω,vocatur grana ſeu micæ thuris concuſſu eliſæ. Quum enim thus geſtatur, vehiturque,aut quouis modo tractatur, multa ex eo fragmẽta decidãt neceſſe eſt, quæ mannã propriè appellant,inquit Galenus. Vide eum περὶ κρ. πνοῆς lib.4:& Dioſc.lib.1,cap.74. Sic Plinius lib.12.cap. 14,de thure, Micas concuſſu eliſas mannam vocamus. Colum.quoque libro 6,capite 30, thuris micas dicit: Scribonius Largus ſæpe pollinem thuris nominat.

Μάινς,t.2,c.771,f. Μάϊκς,proprium,c.771,a. Vide & λαπάξ ac κάθαξος.

Μαϊνίς, Heſ. παῖς λαπάξας:forſan ἀπὸ τοῦ μαίλω.

Μαθάνω, Diſco, &c.t.2,c.784,d. Μαθάνω, Doceo,&c. ibid.f

Μαΐα,t.2,c.770,d. Μαΐα,propr.ib.h

Μαΐακης,vide paulo infrà in Μαΐος ſiue Μάϊος.

Μαΐας,t.2,c.771,a. Μαΐδες,ib.

Μαϊκῶς,ib.d. Μαϊόκαπος,t.2,c.68,g.& 771,a

Μαϊώδης,ibid.e

Μαΐος,ου,ὁ, ſiue Μάϊος,dicitur eſſe genus ornamẽti collaris. Sanè Pollux lib.5,cap.16, recenſens nomina mundi muliebris, quum in ἀβελτερόκαλλον ſiue ἀβελτήριον genere numeraſſet ἅμμος,σπείρας,necnon καθίσματα & καθίσκας,ſubiungit, tale quid & μάϊον ſiue μάϊος nominatum fuiſſe,maximè à Dorienſibus. Quo in loco ſunt qui pro μάϊον reponant μάϊνον,& μάϊον pro μάϊνον, deriuatiáque hæc exiſtiment à Latino vocabulo Manus: vt μάϊνα,ſiue μάϊος, propriè ſint manuum & brachiorum ornamenta,quæ Latinis Brachialia & Armillæ dicuntur,Græcis ἀβελτερόκαλλα itidem & ἀβελτήρια. Attamen Pollux ibidem τὰ ἀβελτερόκαλλα,ſiue βελτερόκαλλα,manifeſtè ab illis diſtinguit. Sed rurſum illa ſententia Polybii autoritate roborari poteſt,qui & collaria & brachialia ornamenta NOMINAT Μαϊάκας, voce ex hoc μάϊος, vel ſaltem Latino Manus,deriuata. Is enim μαϊάκας eſſe dicit χρυσοῦν φύλλον ὃ φοροῦσι περὶ τοὺς τραχήλους αἱ Γαλάται. Et rurſum lib.2,χρυσοῦς (inquit)μανιάκας καὶ περιχείρια ἔσαν κατακεκομμένοι: quæ Liu. Torques vocat: Virg.Aurum cui lactea colla innectuntur. Apud Plut. quoque in Cimone legimus φύλλα χρυσᾶ καὶ μαϊάκας: ſed ſignificatione ambigua. Verum à Μάϊος eſt & DIMIN. Μαϊάκιον. Eo vtitur ſchol.Theocr. Nam Idyll.11, v.41, annotat quoſdam μαϊοζώνους ſcribere pro ἀμφιφώρους, vbi poeta canit, ἄμφω δέ τοι ἐνέπεκα νεβρὼς Παίσης ἀμφιφόρους. μάϊον verò eſſe τὸ περιζώνιον κάσμον, τὸ(inquit) λεπτὸν μαγάδιον. ¶ Ad Μάϊος verò vt redeam, apud Suidam eſt etiam nomen proprium:forſitan qui Latinis Magnus.

Μαΐος verò,ου,ὁ,à præcedente μαῖος vt accentu differt, ita etiam ſignificatione.eſt enim Rarus, idem ac ἀραιός: interdum & Laxus,χαῦνος. Illo modo,σπορὰ μαϊὴ,& φυτὰ μαϊὰ, apud Theophr. De cauſ.plant.Satio rara & amplo diſtincta interuallo.cui opponitur πυκνή,Deſa, Spiſſa.Hoc modo,μαϊὸν σῶμα apud Galen.ad Glauc.pro χαῦνον,Laxa ſeu Mollis.vt Ariſtot.in probl.dicit τὸ μαϊὸν eſſe μαλακὸν καὶ δυσκίνητον εἰς αὐτὸ σωτῆρα. Theophr. ſanè & ipſe coniunctim dicit μαϊὸν καὶ μαλακὸν σπέρμα: itémque De cauſ.plãt.l.4,τὸ μὴ μαϊὸν καὶ μαλακὸν σπέρμα δέ, πυκνὸν καὶ σκληρόν. INDE Μαϊοκάρπος, Rarum ferens fructum, Cuius fructus non denſe hæret. ET Μαϊοσπορέω,ῶ,Rarè ſemino, Semẽ rarè ſpargo. ITEMQVE Μαϊόσπορος,Rarè ſeminatus, nõ denſe nec ſpiſſé. ET Μαϊόφυλλος, Qui rara habet folia. Apud Heſych. ET Μαϊόσπορος,expoſitum ἀραιόσπορος: forſan ἀπὸ τοῦ στήμονος.vt ſit,Qui laxo ſeu raro ſunt ſtamine. Præterea inde eſt SVBST. Μαΐτης, τητος,ἡ, Raritas, ſeu Laxitas. ET ADIECT. Μαϊώδης, ſignificans vel idem quod μαϊὸς,Laxus,Rarus: vel Similis τῷ μαϊῷ. Et ADVERB. Μαϊάκις,Rarò:de quo ſuprà. Item VERB. Μαΐω,ῶ,Rarefacio,Solutiorem & laxiorem reddo. Vnde paſſ.μαϊοῦσθαι Rarefcere,ἀραιοῦσθαι.Theophr. Hiſt.plant.lib.9,σπορισθέντα δὲ τὰ ἐκ τῶν ὑδρομελίων καὶ κιτρομήλων. Vnde VERBALE Μάϊωσις,ωσεως,ἡ,Rarefactio: ſed ponitur pro μαϊότης etiam, quod eſt Raritas,ſeu Laxitas:ἀραιότης. Theophr.De cauſis plant.lib.4,c.15, ὅσῳ τὸ πλῆν ὑγρότητα μαϊοῦσθαι ἴσχειν εἰς ἑαυτὸ πλὴ μαϊώσεως:de faba.

Μαϊσανρίω, Μαϊσανρος, Μαϊσάνμις, Μαϊσής, Μαϊσόδης, Μαϊσόμυλος, Μαϊσῶ, vide in præced.μαϊος.

Μαϊτία,t.2,c.790,b. Μαϊτῖαι,ib.e

Μαϊτῖος,ib.d. Μαΐτις,t.1,c.1622,d.ob.

Μαΐτυμα,t.2,c.790,e. Μαϊτυόμαι,t.2,c.789,g

Μαϊτυτής,t.2,c.790,e. Μαϊτυτικός, ib.f

Μαϊτύτης,ib. Μαϊτῖνι,ib.d

Μαϊτῖϊος,ib.e. Μαϊτῖϊς,ib.d

Μαϊτικὸ,ſub.πίχυ,t.2,c.789,f. Μαϊτικός,ib.

Μαϊτπίλος,ib. Μαΐτς,ib.a

Μαϊτιχόεις,ου,ὁ,Mantichora beſtia horrenda: de qua vide Ariſtot. Hiſtor.anim.lib.2,cap.1: Ælianum lib.4,cap.10: Plin. lib.8,cap.21,& 30. Apud Cteſiam in Indicis ſeu περὶ μαϊτιχόεως, pag.13: vt & apud Philoſtr.in Vita Apollonii: apud Pauſaniam verò in Bœoticis μαϊτιόεις, ſine χ.

Μαϊτοσύνη,t.2,c.789,g. Μαϊτώδης,ib.

Μαϊτῶλος,t.2,c.790,d

Μαΐω,Doricè pro μανῶ,Indico:item Expono. Eur.

Μαϊωδής,& Μαϊωνες,vide ſuprà in μαϊὸς.

Μαξεῶται,& ὀϊῶται,vocant quidã τὰ χαμαιδαφῆ, vt eſt apud Athen.lib.7.

Μαπίον,Ionicè pro μαπεῖν: vide in μαίπω.

Μάραγδος,ου,ὁ,gemma,quæ & σμάραγδος appellatur,Smaragdus ſed rectius μάραγδος dicitur ſine σ. nominata enim eſt ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν,τῷ διαφαίνειν τὰ ἀρχαῖα,propterea quod pellucida ſit. Ita Athen.l.3, hoc afferẽs ex Menandro exemplum, Μάραγδος ἦ) πάντ' ἔλιπεν σκότος.

Μαράγη, Plauto comicus in Cleophonte vocant τὴν μάστιγα, Flagellum ſeu ſcuticam,teſte Poll.l.10,c.13. Apud Heſych.ſcriptum reperio & Μάσγα & Μάϊανα, expoſitum itidem μάστιξ,πυρσία,Flagellũ,Flagellũ è taurino corio: item ῥάβδες, Virgæ. ſed poſterius μάϊανα mendo non carere, infrà docebo. Eurip. poſuiſſe dicitur μαράγαι pro genere ſupplicii.

Μαράγοι, Heſychio οἱ ἀπόκρημνοι τόποι, Loca abrupta & præcipitia,Loca præruptа.

Μαράθεον,ου,τὸ,Marathrum,ſeu Fœniculum:herba ſanè nota. Ea vocatur ET Μαράθος,ſine ε,& genere maſculino. vt apud Athen.lib.13,Καὶ τὸ μαράθου ἐσθίειν,τινὰς φησὶ μάλα. Sic Ouid. De medic.fac. Protulit & marathes beneolentibus addere myrrhis. Sed Μαράθη eſt etiam nomen vrbis Acarnaniæ, cuius incola & ciuis Μαραθώνιος dicitur, ſiue Μαραθώσιος,teſte Steph. Quin ET Μαραθών,qui eſt δῆμος Αἰγηΐδος τῆς Λεωνίδης φυλῆς, dictus videri queat ἀπὸ τοῦ μάθου, quòd magna ibi marathi ſeu fœniculi eſſet copia. Eius ciuis, Μαραθώνιος dicitur: à quo eſt poſſeſſ. Μαραθωνιακὸς. Ab eodem ſunt aduerbia localia, Μαραθωνόθεν, & Μαραθῶνδε quorũ illud, motũ de loco,hoc,in loco ſignificat. vt apud Ariſtidem,πλὴ Μαραθῶνι μάχῃ μιμνησόμενος, Pugnam Marathone factam.à qua pugna DICVNTVR Μαραθωνομάχοι ἄνδρες,ab Ariſtoph.in Nubibus, Viri qui Marathone pugnarunt,& nobilem illam de Darii exercitu victoriam reportarunt.

Μαραθών, Μαραθῶνι, Μαραθωνιακὸς, Μαραθώνιος, Μαραθωνόθεν, Μαραθωνομάχοι, vide in præced.Μαράθου.

Μαΐα,dicti feruntur οἱ χῖνες,Manus: indeque deriuari ἀμαρὴς & δυσμαρὴς,vt à χείρ fit ἀχερὴς & δυσχερὴς.

Μαΐανα, apud Heſych.legitur,ex poſitum μαστιγώσεις:ſed alphabetica ſeries pro eo requirit μάραγα, vt apud Poll.ſcriptum eſt. Atque adeo apud eundem Heſych.quum & ἀμάραγα reperiatur,ita ſcribendum eſſe manifeſtũ eſt. Dici videri queat ἀπὸ τοῦ μαραγεῖν ſiue ἀμαραγεῖν,quoniam crepitum ſeu ſonitum verberes edit.

Μαραίνω,t.2,c.790,h. Μαραινομαι,t.1,c.791,b

Μαραμίς, Heſychio eſt ἡ μεμαραμμένη πως πόλις.

Μάϊνος, t.2, c.791, d.

Μαΐξος, mensis ille qui & Ἀπελλαῖος dicitur. Hesych.

Μαϊσσεμός, t.2, c.791, d. Μαϊσσεμώδης, ib.h

Μαΐσσαι, Hesychio κυῖσκι, ὄρνιθες, Canes, Aues.

Μαΐσσω, affertur pro Splendeo: indéque esse dicitur ὁ μαϊσσηδὸς λίθος. sed nullo id exemplo probatur, nulla autoritate.

Μαραυγῶ, exponitur Perstringi lumina. Vtitur eo verbo Plutarchus περὶ συμφορᾶς, sub finem lib.1, dicens, ὀφθαλμὸς, ὑχρὸ πλειόσεως ἀναπλεῶς, μαραυγῶ καὶ ἀπεῖσθες τὸ οἰκεῖον ἔργον. Et initio libri De exilio, ἴσι δὲ καὶ χρώματα λυπρὰ τῇ ὄψει, φύσις ἃ γίνεται τὸ συγχεῖσθαι καὶ μαραυγῆν.

Μαργαίνω, t.2, c.793, d

Μάργαρον, ου, τό, ex Paul. Arcad. affertur pro Vnio: itidémque ex Epigr. μάργαρα pro Margaritæ. Sed frequentius hæc gemma dicitur Μαργαρίτης λίθος, siue Μαργαρίτης λίθος, masculino genere vel fœminino. Gignitur veluti χάλαζα in ostreo illo quod βύσσεον dicitur, magnitudine qua oculus piscis est, colore aliàs aureo, aliàs argenteo, aliàs albo. Plura vide apud Athen. lib. 3, vbi inter alia dicit καθυβίσαι τοὺς ἁλιεῖς τοὺς μαργαρίτας, quoniam ὁ κόγχος soleat μύειν & vrinatori digitos præscindere, quum eum accedere sentit. Vide & Ælianum lib.10, cap.14: & lib.15, cap.8: item Plin. l.9, c.35. Hanc ipsam gemmam vocari etiam ἰνδικὸν λίθον aiunt, à Luciano λίθον ἁβραῖον. Tacitus & margarita dicit, plurali numero gen. neutro. Hinc apud Plin. Margaritifera cochlea: & apud Iul. Firm. Margaritarius, qui Græcè μαργαριτόλης dici potest vt πορφυρόλης: Athenæo, ὁ ἁλιεὺς τοὺς μαργαρίτας.

Μαργάς, Vinculum: in v.l. sine vlla autoritate.

Μαργαίνω, t.2, c.793, d.

Μάργη, ibid. d.

Μάργης, ibid.

Μαργὸς, t.2, c.792, g.

Μαργώτης, ibid. d

Μαρεώτης, Vitis species est, autore Hes. Sic Μαρεώτης οἶνος apud Athen. lib.2, nomen id adeptus à Mareæ fonte Alexandriæ.

Μαρὴ, Manus. vnde plur. μαῖαι, de quo suprà.

Μαρήλη, Hes. λαμβάνει, quod & μαρίλη.

Μαρὴς, vide paulo infra in Μαρὶς.

Μαρισσουτίζεις, idem affert pro εἰρωνεύεις.

Μαρίσσειν, idem ὀχλεῖσθαι, πυρέσσειν, Vexari, Febricitare.

Μαρίλλα, Lapis quidà qui aqua instillata ardet. Idem H.

Μαρικᾶν, idem esse dicit Cinædum: à puero quodam barbarico.

Μαρίλα, ης, ἡ, Puluis carbonum: Polluci ὁ χοῦς τοῦ ἀνθράκων: Gascholiasti Aristophanis ἡ ἀνθράκων τέφρα καὶ σποδιά: Galeno θερμασποδιά. Latini Faullam dicunt eiusmodi cineres scintillis prunarum permixtos, quòd ignis veluti fomenta sint seu fomites. Ita igitur Hippocr. Γυναικ. 2, ὅταν δὲ βλάπτυσις γίνηται ὁ βῆχος, ὀξέλαιον χρὴ πιεῖν ξύλα, καὶ τοῦ ἀνθράκων εἰ δὲ ἄσπρα πιεῖται καὶ βλάπτυσις τοιῦτο δὲ ἀποδιλῶ καὶ ἡ μαρίλλη ἐν τῷ βόθρῳ κατάλιπε. Vbi nota apertum discrimen fieri inter τοῦ ἀνθράκων τοὺς ἄσπρους, ἀποδιλὰ & μαρίλλη: ac μαρίλλη esse quiddam medium inter τοὺς ἄσπρους ἀνθράκας ac τοῦτο ἀποδιλῶ, minutias nimirum & reliquias prunarum quæ in cinere reperiuntur. Aristophanes pro puluere carbonũ accipit, quum in Acharn. dicit, ὥσπερ τοὺς ἄνους τοὺς μαρίλης μοι συχνοὺς ὁ λαμπὼν ἀπέλαυνε ὅτε πρῶτα σπεῖρα. Loquitur enim ibi de carbonibus nõdum accentis, qui sunt in corbe carbonario. Sic apud Suidam, χαλκεὺς οἷά τις χίμων καπνοῦ καὶ μαρίλης. Et ex Cratino, ἐξῆλθ' ἀπὸ μαρίλης πλέων ἐχων, Fere enectus est faullis quarum plenus erat. vt & Plautus dicit, Faullæ plena ac fumi. Suidas quoque iis in locis μαρίλλη esse dicit τὸν χοῦν καὶ τὸ λεπτότατον τοῦ ἀνθράκων: mentionem tamen faciens & prioris significationis, exponens nimirum ἀμαυρὸν πῦρ, Igniculos sub cineribus abditos: secundũ quam expositionẽ deriuatũ videri queat παρὰ τὸ μαραίνεσθαι, vt sit μεμαραμμένον πῦρ. Porrò deriuatum ΙΝΔΕ Μαριλοποιὸς, Faullæ potor: Vulcani & cæterorũ fabrorum epitheton: quippe qui dum follibus excitant carbones, faullas & puluerem inde exsurgentem deuorare coguntur. Et ΥΕΡΒΥΜ Μαριλλᾶσθαι, Circa faullas versari: vnde ΥΕΡΒΑΛΕ Μαριλλᾶται, Qui faullas tractãt, affines τοῖς ἀνθρακίοις, apud Poll. l.7, c.14. Affert Hesych. ΕΤ Μαριλλεῖται τοῖς pro ἀνθρακεύουσι: μαρίλλη & ipse exponens τὸ λειφθὲν τοῖς ἀνθράκων, Ramentum carbonum. ΑΤ Μαριλλωνὶ, οἱ, Carbones, in v. l. suspecti sunt. Notandum porrò μαρίλλαι siue μαρίλλη apud Poll. reperiri etiam duplici λ scripam: apud cæteros verò quos autores citaui, simplici.

Μαριλλᾶται, Μαριλλᾶται, Μαρίλη, Μαριλλωνὶ, Μαριλλεῖται, Μαριλλοποιὸς, vide in præced. Μαρίλλα.

Μαρῖνοι, οἱ, Marini: pisces quidà apud Aristot. Hist. anim. lib.6. Hesych. marinos pisces esse dicit, alio nomine dictos κιθαρούς. Est & nomen propr.

Μαρὶς, ιδος, ἡ, Matis: mensura liquidorum sex cotylarum capax, vt tradit Pollux lib.10, c.47, afferens ex Aristot. Hist anim. οἱ νῦν μάεις. Idem lib.4, c.23, habet μαρὶς per ῖ: scribens & ibi esse ἑξακότυλον. Sed ea scriptura mendosa est. Polyænus verò μάεις multò capaciorem facit. Nam lib.4, in Alexandro, quum dixisset regem Persiæ in singula prandia & singulas cœnas insumere χάλκους αὐτημερεῦον δέκα μάεις, οἷν πεντακοσίας μάεις, & cæterorum tot vel tot, subiungit, μάεις ὅτι δέκα χοῦς Ἀθηναῖοι, decem congii Attici. Apud Hes. reperio etiam Μαρεὺς, expositum itidem ἐξ κοτύλας. Quibus addit, eodem vocabulo dici etiam τὸ μακρὸν πέπερι, piper longum. At Μαεὶς, idem à Cretensibus vocari tradit πλῶ σιῶν, fuem.

Μαρκὰς, Hesychio μακάριος, βύμοιρος: qui potius μάκαρ.

Μαρμαίρω, Resplendeo, Vibranti splendore coruisco. Homerus Iliad.γ, Ὄμματα μαρμαίροντα. Iliad.ε, πύκλα μαρμαίροντα. Il.ζ, χάλκια μαρμαίροντα. Sic Sophron apud Athen. lib 6, τῷ δὲ χαλκωμάτων καὶ τῷ ἀργυρωμάτων ἐμάρμαιρε δοκία. Apud eundem libro 2, Ibycus, χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίροισιν οἶκοι. vt libro 14, Alcæus, μαρμαίρει δὲ μάζας δόμος χαλκῷ. Hesych. μαρμαίρει exponit non solùm λάμπει, sed etiam ὀπτανᾷ, forsan quòd diuinitus afflatorum oculi igniculis quibusdam vibrare & scintillare videantur. Inde ΔΕ ΡΙΥ. Μαρμαρύσσω, significans itidem Splendeo, Splendore vibrante reluceo. Vnde ΥΕΡΒΑΛΕ Μαρμαρυγὴ, ῆς, ἡ, Splendor, seu Splendor vibrans, Fulgor. Chrysost. ἡ τοῦ θείου κάλλους καὶ τῆς ἀστράπτουσα μαρμαρυγή. Galenus ad Glauc. μαρμαρυγὰς ὁρᾶν φαντάζονται. Homer. verò pedũ μαρμαρυγὰς vocat tam celerẽ in cursu motũ vt αἱ τῶν σφυρῶν σφαῖραι videantur μαρμαρύσσειν, vibrare, veluti radii solares. Dicit igitur Odyss. ϑ, Μαρμαρυγὰς ἠεῖτο ποδῶν, ἠύμαλγις δὲ ϑυμῷ: de Phæacum iuuenibus qui ἀθλήσεις ὀρχηθμῷ Πέπληγον χορὸν ἠῒον ποσί. Inde ΑΔΙΕΚΤ. Μαρμαρυγώδης, Fulgidos è se radios splẽdoris vibrans. Hippocr. Μαρμαρυγώδια πρίσιν τὰ ὕμματα. Suprà ἀμαρύσσειν & ἀμαρυγὴ habuimus pro his μαρμαρύσσειν & μαρμαρυγή. Hesychius & Μαρμαρυκᾶ dici scribit ἀπὸ τῶ μαρμαίρων: sed quid sit, non exponit. Præterea à μαρμαίρω ΔΕ ΡΙΥ. Μαίμαρος, significans λευκὸς, Albus, Candidus. quoniam quæ candicant, eadem & splendorem quendam ex se vibrant. Meminit huius significationis & Hesychius, afferens nimirum μαίμαρα pro λευκὰ, Alba, Candida. itáque accipiendum in hoc loco Homeri Iliad.ω, ὑπερθε δὲ λάζετο πὴξ Μαίμαρον ὀκρυόεντα. Verùm idem poeta & μαίμαρον substantiuè dicit pro μάρμαρον λίθον, teste Hesychio etiam, afferẽte μάμαρος pro λευκὸς λίθος. Ita igitur poeta Iliad.υ, & Odyss. ι, μαίμαρον ὀκρυόεν βαλών. Cæteri scriptores μάρμαρον vocãt etiam certum quoddam candidi lapidis genus, niuea albedine insigne, interdum & rubore quodam suffusum, interdum etiam nigrum, splendidum, læue, durissimum. vt Chrysost. De prec. χρυσὸς καὶ πολυτίμητος λίθος καὶ μάρμαρος πιεῖσα τοῦ οἴκου τοῦ βασιλέως. Id Latini poetæ vocant candens marmor, læue, solidũ: dicunt & nitor marmorũ: necnõ adiectiuè & materialiter Domus marmorea, Sola marmorea, Pauimenta marmorea, Tecta marmorea, Columnæ marmoreæ, Tumulus marmoreus, Signum marmoreũ, Opus marmoreum. Verùm vt apud eosdem Marmoreus est etiam adiectiuum similitu-

dinis, ſignificans videlicet Marmori ſimilis nitore, candore, ἀχυότε: dicentes Candor marmoreus, Cervix marmorea, Collum marmoreum, Palmæ marmoreæ, Pulex marmoreus, Pedes marmorei, necnon Gelu marmoreum, vt Æquor marmoreum: ita etiam Græca adiecti ua inde derivata, NIMIRVM Μαρμάρεος, ET Μαρμάρεος, ſignificationem & ipſa ſimilitudinis habent, ſignificantia Marmoris modo candens nitēnſque, teſte Heſych. etiam, afferente μαρμάρεον pro λάμπει, λαμπρόν: & μαρμαρίλον itidem pro λαμπρόν. & ſic Hom. Iliad. γ, Δίπλακα μαρμαρίλον, diploidem marmoteam. Il. ξ, ἅλμα μαρμαρίλον, Æquor ſeu mare marmoreū. Heſiod. materialiter pro E marmore ſeu albo lapide confectus in Theog. ὀφθαλμοὶ μαρμάρεαι ἢ τύλαι, καὶ λᾶες οὐδός. niſi malis τυκτοί, Solidæ & firmæ quales ſunt marmoreæ. Proſæ ſcriptores in materiæ ſignificatione frequētius vtuntur altero ADIECTIVO, Μαρμάρεος. Athen. lib. 5, ζῶα μαρμάρεα τὴν φορὰν πρηέα. Et aliquanto pòſt, μαρμάρεον ἄγαλμα τῆς θεοῦ, ſignum marmoreum. Veruntamen & hoc ipſum μαρμάρεος, vt μαρμάρεος dicitur. vt μαρμάρεος ἦλιος pro Radians ſol, Marmoreo nitore vibrans. Sic verò ET Μαρμάρεος ſimilitudinis ſignificationem habet, teſte Heſychio etiam, μαρμαρόεν exponente λάμπον, Splendentem, marmoreo videlicet nitore & candore. NEC NON VERBVM Μαρμαρίζω, ſimilitudinis ſignificationē habet, declarans, Marmoreo ſplendore vibro, ſeu Marmoreum ex nie ſplendorem vibro: veluti quum Pindarus apud Athenæum libro 13, dicit, λιὼ παῖδι Θεόξενον ἀκμᾶν θεὸς αὐτὸν μαρμαρίζοισαν ὀράνᾳ. AT Μαρμάρων, ſcorti nomen eſt apud Diogenem Laertium libro octauo: forſan à marmoreo corporis candore nitoréque ipſi impoſitum. Rurſum μάρμαρος dicitur & Fragmētum marmoris poliendo decuſſum, Marmoris cæmentum: vel ſimpliciter Cæmentum, λατόμημα. Plut. Symp. 4, in præfatione, ὁ μάρμαρος τῶ ὄρους ὁ λίθος, τὸ κατατηκτὸν ὅταν ἴσχνανθῇ καὶ βίπτα ἀφαιρῶσι, δῆλον ποιεῖ τὸ μαλακτικὸν αὐτῆς καὶ τυπῶδες. Et De primo frig. οἱ χαλκεῖς τὸν πυρουμένον καὶ σιδηροβολοῦντα σίδηρον μάρμαρι καὶ λατόμῳ βαπτίζουσιν. VNDE Μαρμάρεος dicitur quicquid eiuſmodi cæmentis confectus eſt. Diodorus Sicul. De rebus geſtis Philippi, οὐδὲν ἧττον μαρμάρεος ἔχειν ἔοικεν. Ita enim accipiendam eſſe vocem hanc, teſtantur hæc eiuſdē alio loco verba, ἔχειν καταβάσεις διαλημμένας πυκνοῖς διαφράγμασι, crebris cæmentorum interſepimentis. Μάρμαρον & Μάρμαρα, eſt etiam vitium quoddam veterinorum. In Hippiatr. enim τὰ μάρμαρα eſſe dicuntur κατάλυσιν καὶ πῶρον ὑπὸ τὴν ὀφρύν: vt & Hierocles ibidem ſcribit, eſſe πάθος quoddam quod οἱ ἵππων vocitent μάρμαρον, infeſtans τὰ ἔχεσθαι τῆς ὀπῆς in pedibus anterioribus: eſſe autem κατάλυσιν μάλιστα τῶν ἐμπροσθίων, καὶ τὰ ἔχεσθαι τῆς ὀπῆς μᾶλλον τῶν ἐμπροσθίων, καὶ τὰ ἔχεσθαι τῆς ὀπῆς καλοῦσι στρεβλὸν, μάρμαρα δὲ εἶδος ἔχοντα, καὶ κατάλυσιν μάλιστα σκληρά καὶ περιφερῆ. Vocatur autem procul dubio vitium hoc μάρμαρον nomine, quoniam tumores eiuſmodi duri videntur eſſe quidam μάρμαρα, cæmenta. Heſ. affert Μάρμαρα & pro λαμπρὰ ἐρυθρίβη, Splendida rubigo: necnon Μαρμαρύσσειν pro αἱ τῆς ἐρυθρίδανος βαμμάτων, Rubia tinctæ: forſan ab eo marmoris genere quod rubore quodam eſt perfuſum. Denique apud eum LEGITVR Μάρμαρ, expoſitum σωτὴρ, Soliceū, marmoris videlicet modo. AT Μαρμαρίδαι, gens Numidica in Africa, apud Pauſ. Attic. p. 5. Forſan autē ſic nominantur quòd apud eos præſtans ſit marmor. prædicatur enim marmor Numidicum.

Μάρμαι, Μάρμαρα, Μαρμάρεος, Μαρμαρίδαι, Μαρμάρεος, Μαρμαρίζω, Μαρμαρίζω, Μαρμαρίζω, Μαρμαρίζω, Μαρμαρίζω, Μαρμαρίζω, Μαρμαρυκτός, Μαρμαρόεις, vide in præced. Μαρμαίρω.

Μαρναμαι, Pugno. deriuatum volunt etymologi ἀπὸ τοῦ μάρνᾰσθαι, hoc eſt ἀπὸ τοῦ μὴ διαλλάττειν: ab irreconciliabili odio & inimicitia, propterea quod olim ἐν ταῖς διαλλαγαῖς ὅρκιᾰ ἔθυον, in reconciliationibus & fœderibus agnos mactabant. Hom. Iliad. π, μαρναμένων ὁμοῦ αὐτῶν. Iliad. ρ, μαρναμένοιο δίμας πυρός. Il. τ, ὁ δὲ μαρνᾶτ' ἐπιχθόνια πηδῶντας. Et Il. γ, μαρνάμενον Μενελάῳ, Pugnantē cum Menelao. Proſæ ſcriptores μάχεσθαι pro eo dicunt.

Μαίη, ης, ἡ, affertur pro Manus: ſed ſine vllo teſtimonio.

Μαΐη, montis & herbæ nomen, vt tradit Heſych.

Μαΐλιον, & Μαΐλιος, ex Ptello affertur pro ἱδρῶτι.

Μαίνω, Capio, Corripio, Prehendo. idem quod λαμβάνω ſeu ἐπιλαμβάνω in præſa. Hom. Il. ψ, Ἔστη πλήκτης ἱμαντοδετοῖο μάστιγος, λύων μαλερὸν μάστιγι δαμῆναι. Il. θ, ἐλθὼν μάστιγα λαβοῦσα. Odyſſ. ι, de Cyclope, Σεῦε δ' ἄνω μάλ' ἀφειὸς σπέος ἐκτὸς ἰὼν καὶ ἔπειτα μάστιγι πυκνὰς κατὰ χῶρον ἔκαστα. Sic Eurip. apud Plut. ὀργὰ καὶ βραδὺς πρὸς ὀργὴν κέντρῳ. Sic Eurip. apud Plut. ὀργὰ καὶ βραδὺς πρὸς ὀργὴν κέντρῳ μάστιγι πεῖσαι κακούς. Rurſum Hom. cum dativo instrumentali, Iliad. φ, ὁμοστάδην δ' ἔτι κε, τῷ χάλκεα μαίνῃ Σκαιῇ. Idem dicit πὸν μαίνεσθαι, pro Aſſequi pedibus & prehēdere. Il. χ, ὃς ὁ πάρος ἄλλον μαίνεσκε πόδεσσι. Il. φ, Καμμάτιξε μάστιγι παρ' ἵππους ὠκείας. At Il. ξ, ἐπεὶ ἔβαν μετὰ πρόσσω, terrā carpebat ſeu calcabat pedibus. Aora facit μαρπτῆναι τε μαίμησέν τε πόδεσσι, vnde participium μαιμώς. Sed & ſine ν dicūt μιμάασι & μαιῶ. Heſiod. Asp. Ἱμείρω μαιόμενος, Cupiens prehendere. Et rurſum, ἐς δὲ θοὸν μιμάασι Κείμενον ἐν πόντῳ πτερά.

Μαρπάζω, Heſychio ἰσχυρῶς, Violenter & contumeliosè iniurius: ſeu ἐπιβουλεύω μαρπάζων. Sed videtur ſcribēdum μαρπάζω. Nam μαρπάζω eſſet potius ἰσχυρῶς.

Μάρρα, Hel. ἐπιγάλειον σίδηρον, Inſtrumentum ferreum. Simile quid eſſe dicitur Marrha apud Columellam.

Μάρσιππος, ET Μαρσίππιον, Marſupium, Crumena, Loculus, Sacculus. Scribitur & per ι, & vel ſimplici vel gemino π. Simplici, apud Suid. ex Xen. Anab. ἐδίδου πᾶσι πέντε μνᾶς ἀργυρίου ἐν μαρσίπποις ἑκάστοις. quod exp. σακκίοις. Itidem Poll. μαρσίππους ἱματίων ex Xen. affert: & μαρσίππιόν τι μικρὸν ex Apollodoro Carystio. Duplici π Heſych. Μαρσίππια pro βαλάντια. Sic apud Alex. Trall. μαρσίππους, poſitum pro ſaculo quo pars dolens fouetur. Apud eundem reperio Μαρσίππιον quoque, expoſitū non ſolùm σάκκος, ſed etiam γαστέρα, quoniam forſitā καὶ γαστέρες μαρσίππων ventres æque capaces ſunt atque vel amplißimi ſacci.

Μαρσυήλ, & Μαρσυάς, vide ſuprà in Μαρσύας.

Μάρτυρ, t. 2, c. 793, β.	Μάρτυρι μαρτύρει, t. 2, c. 798, b
Μάρτυρες, t. 2, c. 797, d.	Μαρτύρημα, t. 2, 798, c
Μάρτυρια, t. 2, c. 795, a.	Μαρτυρικὸς, ibid. f
Μάρτυριον, ibid. d.	Μαρτύρομαι, t. 2, c. 796, c
Μάρτυρος, t. 2, c. 794, c.	Μάρτυς, ibidem.

Μαρυανδυνοί, apud Etymol. & Μαριανδυνοί apud Athen. legitur: perperam pro Μαριανδυνοί vt tum apud eundē Athen. tum apud Euſt. & Steph. ſcriptum eſt. apud quē Stephan. eſt Μαριάνδυνες, proparoxytonos, & Μαριανδυνικὸν ſcribit. Μαριανδυνικὸν & Μαριανδυνικὸν. Fuerunt olim hi Mariandyni ab Heracleotis in ſeruitutem redacti, vt ci εἵλωτες à Spartanis. vnde ſicut εἵλωτες, ita Μαριανδυνοί vocantur Mancipia, Serui. Euphor. eos δουριφορήτους appellat, ſic canens, Δαρεφόρητοι καλέοντο, Σπαρτιήτεω δ' ἄνακτος. ſicut & Callistratus Ariſtophanem ſcribit quòd πὸν Μαριανδυνὸν vocarint δουριφορητὸν καὶ πωλικὸν, ὅτι τὴν οἰκετικὴν ἐσήνεγκεν, vt Spartanæ δουριφορήτους fecerunt, Theſſali δουλικοὺς, Cretenſes ὀπαδικοὺς & κατωφερικούς. Hæc inter alia Athen. lib. 6, vbi plura vide de eiſdem.

Μαρύσσω, Doricè pro μαρύω, quod eſt κινῶ, Euſt.

Μαρυκάομαι, ὦμαι, Rumino: vt Heſych. quoque μαρυκᾶσθαι exponit. ἀναπαύεται τὰ θηλαστικὰ, ἢ πάλιν ἐπὶ τὸ αἰσθητὸν ἐπανέρχεται. Doricum eſt & ipſum pro μηρυκάσθαι. Inde VERBALE Μαρύκημα, Id quod ruminatur, ſeu Ruminatio. Plut. De ſolert. anim. ἄχρις μαρυκήματος ἀπαλοῦ γλύπτου.

Μασάομαι, t. 2, c. 799, c.	Μασδός, t. 2, c. 767, c
Μάσημα, t. 2, c. 799, f.	Μάσταξ, ibid. β
Μαστὴρ, ibidem.	

Μάσθλη, ης, ἡ, ET Μάσθλας, ητος, ὁ, Heſychio δίφρακα, διφρηλάτην: item ὑπόδημα φοινικοῦν. Ariſtophan. Rhet. & Suid. μάσθλαι eſſe dicunt τὰ μεμαλαγμένα λῶρα, Loca emollitum. vnde hominem μάσθλην dici à comico τὸν ὀλιγωρίᾳ καὶ μεμαλαγμένῳ ὡς πίνειν, vt in Nub. Μάσθλης, ἄνθρωπε, γλισχρὸς, ἀλαζών. Et in Equit. Ὡς σ' ἀλαζόν, ὡς δὲ μάσθλην εἰσιδεῖν εἰ ὑπάρχεις.

Μάσθλ, t. 2, c. 767, d

Μάω, Hes. μαγάλω, Grandè: afferens itidem Μαΐγδουπος βασιλία pro μεγαλήχορ, μαγαλώ ἠχώ.

Μαπμαίας, idem tradit dictos simile πὶ βαρβάρας.

Μάσκη, eidem est δίκλημα, Ligo, Bidens.

Μάσπτα, idem τὸ σιλφίου τὰ φερόμενα πέταλα, prima silphii folia. rectè. scribit enim & Dioscorides silphii radicem dictam à quibusdam esse μαγύδαριν, folia autem μάσπτα. Itidemque Plin. lib. 19, cap. 13, de silphio, Huius folia, masperum vocabant, apio maximè similia: ex his Theophrasti Histor. plant. lib. 6, cap. 3, τὸ δὲ φύλλον, ὁ καλοῦσι μάσπτον, ὅμοιον τῇ σελίνῳ. Perperam apud Poll. δέσπτον pro μάσπτον scriptum est, & μαΐδακες pro μαγύδακες.

Μάσπτ, Hesychio ζητῆσαι, καθαρίσαι, φυράσαι: à them. μάσσειν, quod itidem exponit καθαρίζειν. Aorist. med. μάσπτασθαι exponit καθαίρεσθαι, ἐφάψασθαι, necnon μάχεσθαι, ἀναγκάζεσθαι. Meminit huius verbi Eustath quoq; μάσσεσθαι exponens ἅπτεσθαι, & μάσπτασθαι itidem ἅψασθαι, ἐγκρατῶς ἔχεσθαι. Homerus compositè dicit, ὀδὸν χερσὶ μασπτάσθαι, Prehendere manibus Capere: Odyss. λ, v. 590, de Tantalo. altero comp. ἐκμάσπτατο, vtitur idem Iliad. ω, v. 425.

Μάσπτμα, t. 2, c. 799, c.
Μάσπτηρ, ib. f
Μάσπτηρ, ib.
Μάσπτης, idem g.
Μάσπω, Pinso, &c. t. 2, c. 800, h.
Μάσπω, Tango, &c. c. 805, c. Vide & μάσσαι, paulo ante.

Μάσπων, pro μακρόπους dicitur, vt βεσπόνων pro βεσπόδπους vel βεσχίπους. hoc est Longior: interdum & Maior. Xenophon ἂν μὲν πολὺ μάσπονες ὦσι. Hippocratem in Prorrhetico maiore μάσπονα posuisse pro πλείονα, Amplius, Plus, annotauit Gal. in Lex. Hippocr.

Μασπίζω, t. 2, c. 820, f.
Μάσπαξ, ib. b. & 16, 8, c. ob.
Μασπαρίζων, t. 2, c. 800, g.
Μασπαρίζω, ib.
Μασθύτης, t. 2, c. 768, b.
Μασθύω, ib. a
Μάσπω, ibid. d

Μάστ, per apocopen dicunt poetæ pro μάστιγι. Alii tamen volunt esse à nom. μάστις, vt docui t. 2, c. 808, b.

Μαστυδές, t. 2, c. 808, d.
Μαστιόων, ib.
Μαστιάω, ib. e
Μάστιμα, ib. g.
Μαστιοτόμος, ib. b
Μαστιοφόρος, ib. b
Μαστιοῦμαι, ib. e.
Μαστιοφόρος, ib. f
Μαστιόω, ib. e.
Μαστιώσας, ib.
Μαστίγιος, Flagellandus. Aristoph.
Μαστίζω, t. 2, c. 808, g.
Μαστὶξ, t. 2, c. 807, g. ib. c. & 1294, c. ob.

Μαστὶς, t. 2, c. 808, b

Μαστίχη, ης, ἡ, Mastiche: lentiscina resina. Ita enim Dioscorides lib. 1, cap. 91, γλυκᾶται δὲ καὶ μᾶσσον ἐξ αὐτῆς χιόνι καλυμβῇ, ἐπ' ὀνίων δὲ μαστίχη Sic Plinius lib. 14, cap. 20, de resinis, In oriente optimam tenuissimámque terebinthi fundunt: deinde lentisci, quam & mastichen vocat. Idem Plin. lib. 12, cap. 17, tradit & alia mastiches genera, de quibus eum consule. INDE Μαστίχινον ἔλαιον, Oleum mastichinum, Oleum è mastiche: apud Dioscor. lib. 1, cap. 52.

Μαστίω, t. 2, c. 808, g
Μαστοειδὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Mammæ similis. vt μαστοειδῆ σαρκία apud Aristot. quas Gaza vertit Mamillantes catúculas.
Μαστὸς, t. 2, c. 767, d
Μαστύειν, Hes. δαπίζειν: quod & μαστύσειν.
Μάσφαι, apud Rhodios βουλευτὰς: at Μασφίαι, eodem autore, αἱ τῶν ἀρχόντων ἕδραι.
Μασφύλλιον, Suidæ τόπος ἔνθα οἱ μασφοποὶ διέτριβον, Locus in quo lenones degebant. Infrà μαξύλλιον.
Μασφοπεία, Μασφοπεύω, vide in sequ. Μασφοπός.

Μασφοπὸς, οῦ, ὁ, & ἡ, Leno, Lena: qui & φεναξπώς, φεναξπὸς, πορνοβοσκός. Reperitur & per ω μεγα & per ο μικρὸν scriptum: illo modo, apud Suidam: hoc, apud Hes. & Athen. cùm alibi, tum lib. 10, παὶ μασφοποὶ παὶ αἰδοῖαι συμβίαι φεναξπεύουσι παὶ ἐλαθέρας γυναῖκας. Et lib. 7, ex Diphilo comico, Ἀφροδίτη ὑπὸ πάλλους μασφοποὶ πεῖται. Inde VERB. Μασφοπεύω, SIVE Μασφοπεύω, Perduco seu Produco, Prostituo. Apud Suid. μασφοπεύσοντες οἱ βασιλικοὶ παῖδα Ζώπυρον ἐφ' ἡμᾶς ἐπέμψαν, φεύγειν ἡμᾶς ἐν τῷ ἀρίστῳ ἔρωτας λυσᾶν ἕξ παὶ δύσαν ὠκύπους. Xenoph. in Symp. ἐγὼ δὲ ὑμῖν δοκῶ μασφοπεύειν ἔργον εἶναι, ὡς αὖ ἢ ὃν αὖ μασφοπεύω, ἀφίσπατα πᾶσιν ὑπὲρ δικαιοσύνης εἰς αὖ συεῖν. Ibidem metaphorice, εἰκαιῶς σὺ μὲ μασφοπεύσεις φεύγειν τὰ πλείστα, καὶ αὖ φίλος ὢν αὐτῷ. Athen. in loco paulo antè citato hoc vocat φεναξπεύειν. quod interpret. & Producere & Conciliare. Latinum Lenocinor significat Lenonis arte gratia concilio: ita vsurpatum tum ab aliis tum a Quintil. lib. 5, Mancipiorum negotiatores formæ puerorum virilitate excita lenocinantur. Porro à μασφοπεύω est VERBALE Μασφοπεία, ας, ἡ, significans Lenonã conciliationem vel lenocinium. Plut. Sympos. 2, probl. 1, τὸ φιλεπιὸν καὶ σπουδαγωγὸν ἀνθρώπων εἰς βύπλας, μασφοπείαν καὶ σπουδαγωγίαν καὶ ἀγωγὸν ὠνίμενος. Xen. Symp. μασφοπείας ἀπολουθος ἡ φεναξπία. Hesych. habet non solum μασφοπὸς, sed ETIAM Μασφοφὸς, exponens nõ modò ὁ φεναξπὸς, sed etiam δυσβὴς, πανοῦργος, ἀπατεών. Quod ad etymon τῆς μασφοποῦ attinet, Eustath. sic dictam vult quasi πλὴν μασφὸς ὅτι σφιζομένη ἐν τῇ αἰμύλῃ πανουργίᾳ, μασφοπεύεται οὕτως.

Μάσφ, t. 2, c. 768, c
Μασφὼν, Hesychio βδέλυπτος, Parasitus, Adulator.
Μάσφωρ, ορος, ὁ, Quæsitor seu Inquisitor μασφῶρες fuisse dicũntur magistratus quidam de rebus publicis inquirendis, Latinis Quæsitores.

Μαχάλη, ης, ἡ, Axilla, Ala, Armus. Xen. De re equestri τὰ ἱππικὰ τῶν διφρικῶν ὑπὸ τὴν μαχάλην καλύπτεται. Plutarchus in præceptis sanit. αἱ τὴν μαχαλῶν ψηλαφήσεις οὐκ ἴδιον ἰδίᾳ φρέαρ οὐδ' ἴλεων χλαῖναν τῇ ψυχῇ παρέχειν. ἀλλ' οἰκείᾳ ἀσυμφωνίᾳ καὶ χαλεπῇ. At μοχαλίζειν ἀέρι prouerbialiter dicitur καθαιμιζέσθαι καὶ πίνειν, Cothonibus certare & potare: quia qui bibunt, solent alas eleuare altius dum calicem exhauriunt. vt Homerus quoque dicit χῆνες αἰζηοὶ: & χῆνες ἀκαχήμενοι. Ita Hesych. & Pollux. quorum ille hoc affert exemplum, ὡς αὖ Τλῶ μαχάλῃ ἀέρα ἐμπεπωκότες. | Μαχάλη, est etiam pars ea loco quo est τὸ πέρας quod vocatur ἄκρωμον. Hes. | Eidē Hesych. μαχάλη est ἐλαίας φύλλου τὸ μέρος, pars quædam folii oliuæ. Verùm & aliis in genere hebis tribui μαχάλη dicitur, esséque cauus ille inter caulem & ramulos anfractus, vnde sinuatim noua proles egreditur. Latini similiter alas vel sinus appellare perhibentur. | Rursum Hesychio μαχάλη est ἡ τῶν φοινίκων ῥάβδος: VNDE Μαχάλιον dici scribit κάνεον φοινίκινον, Canistrum palmeum: vel χοινίον, funem è palma vtrebantur enim olim canistris & funibus plexis è palmarum foliis. A μαχάλη LIBRIV. Μαχάλις quoque, axillam seu alam significans. de arboribus etiam dici traditur, apud Theophr. Hist. plant. lib. 3. Item VERBVM Μαχαλίζω. Qui cædem aliquam patrassent, μαχαλίζειν τὰ φονεθέντα dicebantur quum ei extremas præcipue partes corporis amputantes, eásque connectentes sub axilla ferebant. vt qui putarent, defunctum ita mutilatum inualidum reddi ad se vlciscẽdos. quemadmodum & Iason apud Apollon. lib. 4. ἐξαίσματα πόμεν ἡνίοχης. Sophocl. Electra pag. 102, de Clytæmnestra, Τῷ ἧς ἡνιοὺ ἄπνους ὠκὺ δυσμενὴς. Ἐμαχαλίσθη. VNDE Μαχαλίσματα dicũtur eiusmodi ἀκρωτηριάσματα quæ sub axilla ferebantur. Ita enim Suidas, Qui aliquos (inquit) ex insidiis interfecissent, vt iram eorum effugerent, amputatis eorum partibus extremis & connexis, è collo suspendebant, traiectas per axillas: eáque appellabant μοχαλίσματα. His addit, significare vocabulum hoc & τὰ τῆς μορῆς ὀπτηθέντα ἀπὸ τῆς ὤμου ἐν ταῖς ἡλιαίαις θυσίαις. Eadē apud Hesych. leguntur, sed aliquantum corrupta. | Μαχαλωθῆναι ab Hesych. exponitur etiam αἰωρηθῆναι ἐκ τῶν μοχαλῶν, Ex axillis suspensum esse. VNDE Μαχαλιστὴρ eidem est ὁ δεσμὸς τῶν μαχαλίων ἵππων τὸ ὑπεζυγίον. vt sunt lora illa latiora supra alas seu armos iumentorum quibus currui alligantur: Homero dicta λέπαδνα. Vtitur hac voce Æschylus in Prometheo vincto, pag. 9. Ibi enim τὸ κράτος Vulcano dicit, Ἀλλ' ἁμοὶ πλευραῖς μαχαλιστῆρας βαλὼν: tubens eum vincire per latera loris latis, qua per axillas ducantur. Herodotus etiam μαχαλιστῆρας vocat eiusmodi vincula lata sub axillis, sed quæ ornatus causa gererẽtur, vt cingula: sub finem libri 1, de Massagetis,

ἐστι δὲ ὑπερβολὴ καὶ ἔνδεια ἡ μὲ χαλινῶσα, χωρὶς τοῦ Α
ριστοτέλους Pollux l.5.c.6 δὲ ὑπὸ τοῦτο τοῦ ἐπιεικοῦς καὶ μὲ χα-
λινοῦντος: qui lib.1, titulo De loris sive habenis, μὲ χα-
λινὸν esse dixerat τὸ ὑπὸ πάντων ὀνομαζόμενον ἵππιον. Apud eundē
σπουδὴν quidam ἡ μεγάλη dictus est μεγαλοπρεπής, nimi-
rum ὁ ὑπὲρ τὸ ἀπαιτούμενον. Apud Hesych. legitur & Με-
γαλοπρέπεια expositum ὑπὸ κάλλους καὶ ὑπὸ μέγεθος, sub alia
forte. AT Μεγαλοπρεπὴς idem affert pro χιτῶνα, Tunicam.

Ματοζω, l.2, c.810, c
Ματαιάζει, Hesych. διατρίβει, χρονίζει, Tempus terit, Moratur.
quod rectius ματᾶ, à them ματαω.
Ματαΐζω l.2, c. 809, d.
Ματαιολογος, ibid.
Ματαιομαγος, l.2, c. 809, e
Ματαιοπονια, ibid.
Ματαιοπραγια, ibid.
Ματαιοσπουδια, l.3, c. 948, b
Ματαιοτεχνια, l.3, c. 1434, b
Ματαιότης, l.2, c. 809 l.c.
Ματαιόφρων, ibid. d
Ματαιοφρονεω, ibid.
Ματαιοφρονως, ibid. e
Ματαιοφρων, ibid.
Ματαιοχρονος, ibid.
Ματαιωμα, l.2, c. 809, e
Ματαιωνομαι, ibid.
Ματαιωσις, ibid.
Ματαμοσχαρα, l.2, c. 810, b
Ματαξ, l.2, c. 809, b
Ματαξευτης, ibid.
Ματαξηχες, ibid.
Ματαξοφονος, ibid. e

Ματαϊσμός, οῦ, Stolida actio, seu rerum stolidarum: ipse actus τῶ ματαΐζειν. vt quum Seleucus apud Athen. lib. 5. scribit ἡ γαλεώτιδας eum caueri à mulieribus ἀφ' ὧν ποιεῖν ματαϊσμούς. Idem refert Eust.

Ματαίων, Hesych. μωραίνων. Ματαίως, l.2, c. 809, e
Μάτᾱν, Dorice pro μάτην. Frustra, Incassum. Ex Soph. af-
fertur τοῦδε ματᾶν pro ἀθλιαπάθειαν.
Μάτηρος, Hesych σημαίνει μεμβράνας.
Ματήν, l.2, c. 768, f.
Ματθίω, ibid. d.
Ματιάω, l.2, c. 768, f.
Ματιδιον, l.2, c. 768, f.
Ματιον, ibid. a.
Ματιον, ibid. b.
Ματιος, l.2, c. 825, g
Ματια, l.2, c. 810, a
Ματιολιχες, ibid. b
Hesych. esse dicit τὸ μικρὸν καὶ ὀλίγον, & ματιον: necnon δίμματον.

Ματις, Hesych. μίγας: addens, quosdam accipere δῶν τὰ βα
σιλέως.
Ματίων, l.2, c. 768, f
Ματις, Hippocrati ἀζήτησις. Inquisitio, Perquisitio: & Ma-
τεῖν, ζητεῖν, Quærere, Perquirere. vt est in Galeni Le-
xico Hippocrateo.

Ματρόξενος, l.2, c. 814, b
Ματρυιαι, idem ac μαστρωπὸς, Lena: VNDE Ματρυιεῖον
dicitur τὸ πορνεῖον, Lupanar, Locus in quo lenæ suas me-
retrices prostituunt. Suid. ita vocari ait locum in quo
degentes vetulæ suscipiunt eos qui vino se ingurgitare
velint: in testimonium afferens munilum hunc Menandri
Ἰκνεῖ, οὐκ εἰσακέκτηκε πατὴρ τρεῖς ὁ μαζῶνος τὸ βίον. He-
sych. sine diphthongo per ι habet Ματρῶιον, esse dicēs
τὸ τῶν πορνιδίων τόπον, id est πορνεῖον, ὅπου εἰσέρχονται μαι
νόμενοι, ὑπὸ τῶν ἐρώντων.

Ματρως, l.2, c. 816, h
Ματταβᾶς, Hesychio ὁ μωρὸς Fatuus, Stolidus. At Ματτά
βαιος ὁ ἀνόητος: vt & Ματταβᾶν exponit βλάπτειν, ἀδικεῖν. A-
pud eumdem reperio & Ματταβώνης, expositum μάταιος
καὶ ἀνόητος.
Ματτυακιν, l.2, c. 800, h
Ματτύη, l.2, c. 805, f
xitis qua iuvat ματτύειν.
Ματτάζων, l.2, c. 805, h.
Ματτύη, l.2, c. 800, h
Hesychio ματτύαι sunt γάλα, Ma-
Ματτύη, ibid. f

Μαυλιας vocabant τὰς μαχαίρας, quasi ἡμωλίας, ἀφ' τοῦ ἀμω
λύνειν, inquit Thuc. Ichol. p.1 & ex eo Suidas. pro
cul dubio vterque cultros intelligens. Ii enim plures in
vna vagina veluti stabulari possunt. Nicander verò
μαυλίδ' ἃς appellat, à NOMIN. Μαυλὶς in Ther. v. 705.
μαχαίρης ἀπὸ δοιῆς ἀφέλκων Μαυλίδ' ἀκαμπῆ. vbi & Ichol. quo-
que exp. χαλκῆ μάχαιρα, æreo seu ferreo cultro. He-
sychio etiā Μαυλὶς est μάχαιρα, afferenti & Μαῦλαι pro-
perispomenos pro λαπτῆρι, Calum lapicidarum quo
lapides scalpūt polituntque. (vt apud Eust. quoqs pro-
perispomenos reperio μαῦλις, exp. μάχαιρα) Rursum
oxytonon μαυλὶ. Hesychio est ἡ μισθὸς ἢ πωλοῦν, Quæ
mercede aliquid facit. Vnde verbum μαυλίζειν, quo
idem vtitur pro Mercede præstituere: μαυλιστὴν nimirū
esse dicens τὸν μισθὸν ἢ ὅρον συνεπαινοῦντα ἐφ' ᾧ μαυ
λίζεται. Et ex hoc, verbale Μαυλιστὴς, quo Suid. vtitur
in exponendo μαστρωπὸς, ro significans eum Qui alteri-
us corpus quæstui habet, cui alterius corpore quæstum
facit, Quum eiusdē alterius corpus prostituat lenō.
At Μαυλιστικὸν, vide apud Hesychium.

Μαῦρον, Hesychio & Suidæ est τὸ μωρὸν καὶ ἀνόητος, Otio-
sum & inualidum: per aphæresin ταῦρος. Hinc Μαῦ-
ρος est μωρὸς, Fatuus, Stultus. Et recte μαῦρος derivat,
VERB. Μαυρόω, idem quod ἀμαυρόω, Obscuro, Obtenebro.
Deleo, Extinguo, Pessundo. Hesiod. Erg. Ἵνα μὴ μαυρώσῃ
μένος ἀνδρῶν.

Μαῦλον, Hesych. διάνοιαν, Mentem & cogitationē.
Μαχαιρα, l.2, c. 817, d.
Μαχαιρεών, l.2, c. 818, g
Μαχαιρεων, ibid. e.
Μαχαιρεύς, ibid.
Μαχαιρίδιον, ibid. d.
Μαχαιριστὴς, dicitur ὁ παῖς ἐπὶ τοῖς ἐπὶ τοῦ μαστιγίου, teste Hes.
Lorum est alligando gladio.
Μαχαιρομαχος, l.2, c. 818, c.
Μαχαιροποιεῖον, ibid.
Μαχαιροποιος, ibid. d.
Μαχαιρουλκος, ibid.
Μαχαιρωτὸς, ibid. g.
Μαχαιρωτὸν, ibid. g
Μαχαιρωτος, ibid. d
Μαχαιωτὸς, ibid. g
Μαχέτης, Hes. αἰτιατικὸς: Suid. nomen proprium. Quum
pugnatorem significat, est Doricum pro μαχητὴς, &
ὀξυτονον.
Μαχαων, l.2, c. 817, c.
Μαχαιρίδριον, l.2, c. 815, e
Μαχαιτᾶν, ibid. d
Μαχητέον, Pugnandum: in quibusdam codicibus repe-
ritur & μαχεστέον, apud Plut.
Μαχη, l.2, c. 810, c.
Μαχημὸς, l.2, c. 815, e
Μαχησὶς, ibid.
Μαχητὴς, ibid. e
Μαχητὸς, ibid. g.
Μαχητὸν, l.2, c. 815, f
Μαχμας, l.2, c. 814, f
Μαχὰς, Μαχάων, Μάχλης, Μάχλις, in sequ. Μάχλος.
Μάχλειον, Hesych. χρημάτων, Capatum. At Μάχλειον
ab Æthiopibus vocari ὃς αἰτημάτων, transfugas, Hel-
ror est.
Μάχλος, ου, ὁ, Incontinens, Libidinosus, Lascivus: Suida
ἀκόλαστος ἀκρατὴς, hoc afferens exemplum, ἀπὸ τοῦ σφόδρα
μάχεσθαι τοῖς βιάσασθαι βίᾳ, ἢ ὅτι ἐπὶ τὰς ἀφροδισίους ἡδονὰς
τὸ πᾶν ὁρμὴν ποιεῖται μᾶλλον. In Epigr. μάχλος ἀνὴρ,
virorum appetens: de muliere, vt videtur. nam & vi-
& mulieribus hoc epitheton tribuitur. Hesiod. Erg. τὸν
μὲν τοιοῦτον ἄνδρα καὶ οἷος δέξεις, Μάχλαιναν ἢ γυναῖκα.
Luc. De calum. Ἐπὶ μάχλα γυναικὶ δεῖ βουλεύσασθαι, hic
idem De saltat. τὰς μαχλοτέρας Φαίδρας. Hesych. ab-
fere ET Μάχλης pro Μάχλος quod ita pro μαχλότερος
sum erit vt λάγνης pro λάγνος, exponit vero & ἀφρο-
κρατὴς, πόρνος. A superiore verò μάχλος DERIV.
Μαχλοσύνη, ης, ἡ, Incontinentia, Libidinositas, Lascivia:
Hesychio ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια κακοπραγία, πονηρία.
Hom. Iniuria Il. ω, de Paride, Τοῦ δ' ἦτορ ἐνὶ στήθεσσι μαχλο-
σύνῃ ἀλεγεινῇ. Derivatum INDE Μαχλοσύνη
que, ET Μαχλὶς: vtrumque significans Mulierem in-
sciuam & libidinosam, teste Hesychio: ita, afferente Ma-
χλὰς pro πόρνης & Μαχλὶς pro πόρνη, Scortum,
Meretrix. Apud Nonn. & adiecta ne μαχλὰς ἑταῖρα
pro Molli & quasi lasciuiam quandam redolente co-
ma. vel etiam Meretricia. Apud Hesych. reperio &
VERB Μαχλάσπις pro πορνίσπις, Libidini indulgen-
tes, Scortantes.

Μάχομαι, l.2, c. 814, h
Μαῦ, Frustra, In cassum, μάτην. Hom. Iliad. υ ἀπὸ μοῖρα
μαῦ αἴσιμα δέχεσθαι. Et Od. π, in querimonia Ly-
De procis, κεἰ σὺ τοῖς Μαῦ αἴσιμα πάντα ὀίεαι, ὅτι frustra
δὴ ἔγω. Inde COMM. Μαψιλογία, ας, ἡ, Vana &
nugas effutit, Inanes nugas deblaterans: qui & μαψιλο-
γος, de quo l.4. c. 1041. f. priori, nulla afferuntur exem-
pla. ITEM Μαψίλογος, Frustra latrans, Inanibus re-
pitans latratibus. hoc est Inania deblaterans magnā
clamore. Apud Plutarch. ex tragico quopiā, μαψιλόγου
γλώσσης μαψιλόγος. Apud Hesych. reperio ET
Μαψίφωνος, expositum ματαιόφωνος, Vanus, Inanis: qui eadem
μαψίφωνα affert pro ματαιοφρονεῖν. Derivatum inde ET Μα
ψίφωνος, η, ον, significans & ipsum μ τῶν Inanis, Vacuus
tette eodem Hesychio. Vnde ADVERB. Μαψιφώνως,
Inaniter, Vane. In cassum, Frustrà, ματαίως. Homil. O-
dyss. de procis. Εἰς ματαίαν ἀποβαίνουσι τὴν ἐλπίδα καὶ μα
ψίως: pro quo Od. π dicit ἐπὶ σφῶν ἰόντας Μάψ αἰσιμα πάντα

αἰνύτω ὅτι ἔργῳ. At Od. γ, Ἠέ τι φραζόμενος μαψιδίως ἀλάλησαι; an negotii alicuius causa, an temerè & nullo proposito fines

Μαψαῦραι,t.1,c.619,d

Μαψίδιος, Μαψιδίως, Μαψιλάκας, Μαψίφωνος, Μαψίλακτης, Μάψωνος, vide in præced.Μαψ.

Μαω,t.1,c.818,g.

¶ Μη,t.1,c.1076,a

Μῆα,variè vsurpatum,t.2,c.834,b

Μηάδης,propr.t.1,c.839,f. Μηάδιος,t.1,c.1005,h

Μηαδρυάς,t.1,c.1002,b. Μηαλωπός,t.1,c.1503,d

Μηαλῶτις,t.1,c.836,g. Μηαλῶς,ib.

Μηᾶσμος,t.1,c.1605,b.

Μηάω,Inuideo.Hom.Iliad.δ, Τάων οὔτι ἐγὼ φθονέω ἔτι μᾶλλον ἰδοῦσα· μηάομαι νύ μιν ἄμμι. id est φθονῶ. nam mox subiungit, Εἴπερ γὰρ φθονέω, οὐκ ἂν νῶϊν φθονέοιμι, Quantumuis enim inuiderem, nihil ista inuidia proficerem. Et Od.α, cum infinitiuo, μνηστῆρας ἀγλαΐας οὔτι μηάσατο ἔμμορε γὰρ βίοτος καὶ κορέσσατο θυμὸς, non equidē inuideo procis quod. Cum dativo pers.& genit.rei, Apoll. Rhod. ἐμοί γοι μοιτῆσιν, partum mihi inuidit. Pass.voce & signif.in Epigr. ἔσχεν μηαιρομένην, Cui inuiderunt ab oppidanis. | Significat etiam Curo, Respecto.Od.θ Δαῦτ' ἄγε, πειρήσω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατο λίην, Ἢ τοὶ γε πολλὰ, ἢ καὶ πᾶσι· τῶ μηάομαι Παίτων Φαίηκας. vel etiam Formido. Schol. tamen & hic exp.φθονῶ. | Hesych. μηάομαι exp. non solùm φθονῶ, ζηλοῶ, sed etiam σκέπτομαι, Prouare, Orbare. A superiore μηάομαι, quod est φθονῶ, Inuideo, est VERBALE Μῆαρος, ου, ὁ, Inuidia: φθόνος, Hesych. ET Μηαρτὸς, Inuidiosus: eidem Hesychio αἰχόμενον καὶ φθονερὸν. Ex quo ἀμήαρτος, Inuidia carens, ἄφθονος.

Μηακέτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Magnā seu ingentia habens cete. Item Ceti instar magnus, Ceros magnitudine æquans. Hom.Iliad.φ, Ὑπὸ δ' ἀλφηστὰς μηακέτης ἐλάσσε Φάλαγγας.Iliad.λ, δῦσε θρόμον μηακέτην περί. itidemque Iliad. θ, μηακέτῃ ἐπὶ μελίνῃ.

Μῆαλα,vt & μῆα, interdum aduerbialiter ponitur pro μηάλως, Valdè, Admodum. vt Od. ξ, μῆαλα συάχεται Φοίνιξ.

Μηαλαδικαστὴς,t.1,c.1007,d

Μηαλαλκὴς,Magni roboris. μηαλεδανὴς,Hesych.

Μηαλάμφωδες,t.2,c.1171,g

Μηάλαφροι,affertur pro Magni viri aut fortes.

Μηάλαρτος. Polemon apud Athen. lib.3, scribit ἐν Σκάλῃ τῇ Βοιωτικῇ μηαλάρτου καὶ μεγαλομαζίου ἀγάλματα ἱδρῦσθαι, magnorum panum datoris. IBIDEM Μηαλαρτία, Festum magnorum panum. Tradit enim ex Semo Delio, πεῖσαι ἀχαιοὺς εἶναι ἄρτους μεγάλους, thesmophoris fieri solitos: ac festum quo offeruntur, appellari μηαλαρτίαν. eos verò qui offerunt, canere se offerre Ἀχαιΐδι γῆτος ἔμπλειν τραγὸν κριβανίτην.

Μηαλαωχέω,& Μηαλαωχέομαι,t.1,c.609,a

Μηαλαωχία,ib. Μηαλαωχὸς,ib.

Μηαλῆσι,τῇ,subst.t.2,c.835,c Μηαλῆτι μύρῳ,ib.

Μηαλῆος,ib. Μηαλοῖτις,ib.c

Μηαλόεις,ib. Μηαλίμπορος,t.3,c.184,d

Μηαλοπόθολος,Qui magnis rebus manum admouet, Ardua capessens, Magna aggrediens. Suidæ itidem ὁ μεγάλων ἐφαπτόμενος κατορθώσεως, hoc afferenti exemplum, ἰδίᾳ γὰ ὁ βασιλεὺς οὗτος μεγαλοπόθολος καὶ πολυμερὴς ἦν, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἐξιώσασθαι.

Μηαλησιορίων,t.1,c.35,d. Μηαλησιορεία,ib.c

Μηαλησιόρος,ib. Μηαλησιος,t.2,c.835,c

Μηαλίπαρ,t.1,c.619,f. Μηαλίζω,t.2,c.835,a

Μηαλίζομαι,ib. Μηάλιος,ib.d

Μηαλόβυζοι, vocati fuerunt Ephesii templi sacerdotes eunuchi, vt est apud Strab.lib.14.

Μηαλογραφία, ας, ἡ, Magnarum rerum descriptio seu pictura. Vitruuius libro septimo, capite quarto, Triclinii hybernis non est vtilis hæc compositio nec megalographia, nec camerarum coronario opere subtilis ornatus, quòd ea & ab ignis fumo & ab luminum crebris fuliginibus corrumpuntur. Itemque capite sequenti.

Μηαλογωμοσύνη,t.1,c.1846,f

Μηαλογώμων,ib.c. Μηαλόδους,t.1,c.1079,g

Μηαλοδυναμέομαι,t.1,c.1057,f

Μηαλοδύναμος,ib. Μηαλοδωρία,t.1,c.1003,a

Μηαλοδωρία,t.1,c.1002,b. Μηαλόδωρος,ib.

Μηαλόδωρος,ib. Μηαλοθυμος, t.1,c.1605,b

Μηάλοιτοι,pro χθόνιοι,t.3,c.1030,c.ob.

Μηάλοιτος, ν, ὁ καὶ ἡ, Admodum infortunatus & infelix. Theocr.Idyll.1, ἰὼ ἰὼ αἰὰ μηάλοιτος Ὠμάρτυρι.

Μηαλόκαρπος,t.1,c.79,a. Μηαλόκαυλος,t.1,c.93,d

Μηαλοκέφαλος,t.2,c.154,b. Μηαλοκιδύτης,t.2,c.109,a

Μηαλοκοίλιος, Qui magno seu amplo est ventre.

Μηαλοκύμων, Ingentes fluctus excitans.

Μηαλόκωλος,t.1,c.526,c.

Μηαλόμαλος, vide in Μηάλαρτος.

Μηαλόμαθος,t.1,c.767,h Μηαλομέρεια,t.1,c.851,f

Μηαλομιτρία,ib.g. Μηαλομιτος,ib.e

Μηαλομιτῶς,ib.f. Μηαλομματος,t.2,c.816,b

Μηαλομυκητὴς, Grande mugiens: item Grande rudens. asini enim epitheton esse dicitur. Infrà μεγαμυκητὴς.

Μηαλόμωθος,t.2,c.945,c. Μηαλόνοια,t.2,c.1068,f

Μηαλόνους,ib. Μηαλόνοως,ib.

Μηαλόπετις,ib. Μηαλόπλους,t.3,c.401,c

Μηαλόπλους,t.3,c.399,d

Μηαλοπολίτης, ου, ὁ, Magnæ vrbis ciuis. vt μικροπολίτης, Parui oppidi ciuis. Poll.lib.9.

Μηαλοπόρος,t.3,c.215,c. Μηαλόπους,t.3,c.511,d

Μηαλοπρεσμοσύνη,t.3,c.531,h

Μηαλόπρεσμων,ib.g. Μηαλοπρέπεια,t.3,c.539,g

Μηαλοπρεπὴς,ib.e. Μηαλοπρεπῶς,ib.

Μηαλόπυλος,t.3,c.618,d

Μηαλορήμονία,ἡ,Grandibus verbis vtor. vt μεγαληγορία. Alii interpr.Magna loquor & iactito.

Μηαλορημοσύνη, t.1, c.1151, d

Μηαλορήμων,ib. Μηάλος,t.2,c.833,b

Μηαλοσθενὴς,t.3,c.779,c.

Μηαλόσκαλχος,Qui magno corde seu animo est.Eurip.

Μηαλόσταχυς,Magnam emittens spicam.

Μηαλοσύνη, ης, ἡ, affertur pro Maiestas. μεγαλοψυχία. Sed rectius scribitur per ω, vt apud Suid.

Μηαλοτάμων,t.1,c.1331,c

Μηαλόσωμος,t.2,c.936,d.ob. Significat eum qui magno seu ingenti est corpore, procero & crasso.

Μηαλότηχος,t.3,c.1434,c. Μηαλότομος,t.3,c.1556,g

Μηαλότραμος,t.3,c.1583,g

Μηαλουργὸς, οῦ, ὁ, Magnificus. VNDE Μηαλουργία, ας, ἡ, Magnificentia. Plut. in fine Fabii, de templis & aliis operibus magnificè structis, ἔδοξεν ἐμοὶ καὶ ἐνταῦθα καὶ αὐτόχρησι ἡμῖν ἔχειν μεγαλουργίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐπιδεῖξαι. Hel μεγαλουργίας exp. μεγάλας ὑπάσεις. Affertur & Μηαλουργὴς, ῆ, pro Grandium rerum conatus.

Μηαλουχία,Helych.μεγαλαυχία,ὑψαλοφροσύνη.

Μηαλόφθαλμος,t.2,c.1411,a. Μηαλοφλιβὴς,t.4,c.175,f

Μηαλοφορτίων,t.4,c.200,b. Μηαλοφροσύνη,t.4,c.101,a

Μηαλοφρόνως,t.4,c.200,b. Μηαλοφροσύνη,ib.

Μηαλόφρων,ib.g. & 101,a

Μηαλοψυχὴς,Magnanimus, Magno animo præditus. μεγαλόψυχος. Greg. Καισαρίου τοῦ μεγαλοψύχου καὶ λογιωτάτου ἀδελφοῦ. VNDE Μηαλοψυχία, ας, ἡ, Magnanimitas. μεγαλοψυχία. Hesych.

Μηαλόφυλλος, Magna habens folia.

Μηαλοφωνία,t.4,c.304,e. Μηαλόφωνος,ib.

Μηαλοψυχία,t.4,c.756,d. Μηαλόψυχος,ib.c

Μηαλοψύχως,ib.f. Μηαλυμνος,t.2,c.835,a

Μηαλυμναῖος,ib. Μηναλωΐδιος,t.1,c.1186,d

Μηαλώνυμος,t.2,c.1333,b. Μηάλως,t.2,c.834,g

Μηαλωσὶ, ib.

Μηαλωσύνη, apud Suid. sine expos. Putatur esse Maiestas.

Μηάμπορος,t.2,c.836,g

Μηαμυκὴς, Hesych. μεγαλομυκητὴς, addenti, asini esse epitheton. vt & Grande rudens. Alioqui propriè signif. Grande mugiens seu boans.

Μηάομαι,t.1,c.437,f. Μηάομαι,ib.g

Μηάομαι, Μηαομένη, Μηαομένῃ, Μηαομένης, Μηαρῆ, vide in sequ.Μηα por.

Μήαρον, ου, τὸ, Domus, Domicilium: quidā strictius accipiūt,

interpretãtes κατώγεον οἴκημα, Subterrancũ domicilium, A necnon ἢ ὑπόγειον, Deorũ ædẽ. Videtur tamẽ potius de augusto ædificio dici. Ita enim Hom. appellat Vlyssis domũ. velut Od.υ, Οὐ γάρ οἱ μετόπισθε ἀπήμονα μεγάροιο. Et Odyssex ρ, Οἵ δὲ τε πείνης μάγαρον κατεπωμάσσουσι. Sic Iliadis ζ, Hector, Πῆ ἔβαν Ἀνδρομάχη λελουμένος ὀξ μεγάροιο; Eodem modo plurali vtitur pro Domo seu ædibus. Odyss.κ, Δαιτυμόνες δ' ἔσαν πάντες ἐφεξόμενοι κατὰ μέγαρον. Odyss.ρ, ἀπηρώρεον ἀμφὶ δὲ πάντες ἐφέζοντο κατὰ μεγάροις. Odyss.χ, ἔκθορε μεγάροιο. ¶ Pro dei ædes seu fano, apud Suidam, ὥστε ἐκ τῶν εἰς τὰ μέγαρα, ἢ ἔνθα τὰ ἱερὰ κεῖται μόνα τοῦ παντὸς ἱεροῦ τοῦ ἐν τῇ πόλει τόπου. ¶ In Epigramm & pro Stabulo vsurpari tradunt. ¶ Rursum plurale Μέγαρα est & loci nomen. ita enim dicitur vrbs quædam Isthmo vicina, media inter Peloponnesum, Atticam & Bœotiam. Eius ciues DICVNTVR Μεγαρεῖς, Latinis Megarenses. Est inde nomen POSSESS. Μεγαρικός, οὐ, ὁ. Megaricus. vt Μεγαρικὰ ἀγάλματα, Μεγαρικὰ πλάσματα, Μεγαρικοὶ βίοι, quorum Megaris copia est. At Μεγαρικαὶ στάσεις, prouerbialiter de meretricibus, teste Hesychio, qui & aliud prouerbium affert, Μεγαρικὸν δάκρυον pro Fictitiæ lacrymæ, quòd multæ apud Megarenses nascerentur carpæ, quæ non veras cient lacrymas. Item ἡ Μεγαρικὴ dicitur pro ἡ Μεγαρικὴ γῆ, Megarica terra, Megarentium ager. quæ ET Μεγαρὶς nominatur. nam Μεγαρικὴ & Μεγαρὶς synonyma sunt. Est inde & VERBVM Μεγαρίζω, Megarenses imitor seu sequor. Aristophanes Acharn. Κἀκεῖνα μεγαρεῖς. vt ἀφῆσεις τὴν σκυτίνην; Megarensiũ modo flebis. quippe qui quũ hostis sis, audeas huc commeare & porcos vendere. Nisi malis, Pœnas dabis & lacrymaberis, vt qui Megarensium factionem ceu hostis sequutus sis. Sunt inde & localia aduerbia, NIMIRVM Μεγαράδε, ET Μεγαροῖ, ET Μεγαρόθεν. quorum primum significat εἰς Μέγαρα, Megara: secundum, ἐν Μεγάροις, Megaris: tertium ἀπὸ seu ἐκ τῶν Μεγάρων, Megaris, Ex Megarensium agro.

Μέγαρος, & Μεγαρὶς, vide paulo suprà in Μεγάρων.

Μέγας, t.1, c.833, a.

Μεγασθένης, t.3, c.779, c

Μεγασσώνης, vnæ species, in Cnido, teste Hes.

Μεγαχάδη, Hesych. exp. μέγα χάσμα ἐχούσης, Magna rima fidæ.

Μεγαψυχὲς, t.1, c.609, a

Μεγάψυχοι, idem ac μεγαλόψυχοι, Magnanimi. Hesychio verò μεγάψυχοι sunt non solùm οἱ μεγαλόψυχοι, Magnanimi: sed etiam μεγάλως σώφρονες, Dementes admodum: ex μέγα & ἄφρων facta compositione. Affertur & VERBVM Μεγαφρονεῖ, pro Nimis magnos spiritus sumo seu animos, Insolesco, Nimis magnificè de me sentio. quod potius citra compositionem μέγα φρονεῖ dicitur.

Μεγαχάτει, Hes. μέγα βοήσει, Ingentem clamorem edet.

Μεγαθενὴς, t.2, c.836, g

Μεγαθος, Magnitudo, &c. t.2, c.835, c. Μέγεθος, Vehementia, &c. c.836, d. Μεγεθος, Grauitas, &c. ib.e

Μεγαθυγάτας, ὁ, Operis magnitudo. Philo De mundo, οὐδὲ δὴ τοσοῦτον φύσις πόνου διέκεισε, non sublata esset ad tantam operis molem.

Μεγαλύνω, Maiorem reddo, Amplifico. apud Alexandrum Aphrodis. Problem. libro 2. Passiuum Μεγαλύνομαι, Maior fio, Increscо.

Μεγαύχης ὁ δαίμων, v.l. ex Libanii Declam. pro Inuida fortuna. pro quo diceretur potius μεγεσθὴς.

Μεγεσθὴς, Admodum amabilis, Peramabilis. Hesiodus Theogon. μεγεσθὴς πάντα θεοῖσι. Vbi tamen sunt qui legendum existiment μεγεσθὲς, Nimis potentia & validiora quàm vt cum eis contendatur.

Μεγίον. Hesych. τὸ τίμιον, μεγαλέχαρπα, Pretiosa, Ob quæ magnopere lætandum est.

Μέγας, Suidæ ὁ μέγας, Magnus: alioqui est nomen proprium.

Μεγαστὸς, t.2, c.839, d

Μεγιστὸν, aduerbium, ibid.c. Μέγιστος, t.2, c.838, h.

Μεγαὼ, propr.t.2, c.839, f

Μέδιμνος, ου, ὁ, siue Μέδιμος, (Atticè enim eum μεδιμνᾶν tradit Thomas magister) Medimnus: mensura aridorum Attica, sed agricolis frequẽtior quàm mercatis, ob magnitudinem: quippe quæ contineat chœnicas quadraginta octo, vt Suidas & alii ante eum tradidere: hoc est, centum & octo libras mensurales, seu modios sex, non medicos quidem, sed georgicos. Apud Aristotelem Hist. anim. libro 8, est & Μακεδονικὸς μέδιμνος, Medimnus Macedonicus. Nota eius hæc fuit, μ. Inde Μεδιμνᾶιος, Medimnum æquãs. Hesych.

Μέδω, Impero, Imperium teneo, Regnator sum: ἄρχω, βασιλεύω. Frequentior vsus est particip. μέδων pro Regnator, Imperator, Præfectus. Homerus Odyss.α. Φαίηκες ἀνδρὸς ἑκάστου ἀλλὰς ἀζηχὲς μέδοντες. Odyss.ν, Φαίηκες ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. vt & Iliad.β, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. Passiuum etiam Μέδομαι significat Regno, Impero, si non fallitur Hesych. qui μέδονται exponit ἄρχουσι, βασιλεύουσι: afferens itidem μεδέοντα pro βασιλεύοντα. Alioqui μεδεόντως λέγειν dicitur Qui curam rei gerit, Cui id curæ est, seu Qui de eo cogitat, Qui id meminit: vel etiam Qui de eo tibi prospicit. vt ibi Hesych. μεδέουσι exp. φροντίζουσιν, ὀλοφύρονται, φροντίδα ἔχουσι. Frequens & in hoc vsu apud Homerum. vt Odyss.μ, εἶπον μέδεσθαι. Od.τ, δείδιστο μὴ δὴν Ἥφαιστος ἐκ μεγάρου Il. ω, ὃς μὴ δόρπου μέδεται γέρας ἠδὲ γυναικός. Eodem libro, ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ τῶν μεδέωμεθα δῖα γυναικῶν. Od.γ, οὐδέ τι μεδέομεν. οὐ γὰρ ὄψιν. Od.β, εἰς ὅτεο σέθεν, οὐδὲ μεδέουσιν. Alibi verbo μεμνῆσθαι vtitur in hac significatione. seu in hoc loquendi genere. Adast. verò μέδω vt redeam, ex eo DERIV. Μεδέω, ET Μεδέω, idem cum primitiuo ipsorum significantia. Hesych. enim μεδέοντα exponit βασιλεύοντα, afferens & μεδέων itidem pro βασιλεύς: addens tamen, vel φροντίζων. meminit idem & alterius μεδέωτος: afferens nimirum μεδέωτος pro βασιλέως, derivãnsque & ipse ἀπὸ τοῦ μέδω quod est φροντίζω καὶ φροντῶ.

Μέζια, τὰ, Pudenda, Verenda, Genitalia membra. Hesiod. Erg. de brumali tempore, Θῆλυς δὲ φείδεται, μέζεα δ' ὑπὸ μέζεα ἴσχει. id est ὑπὸ τὰ αἰδοῖα. Apud Hesych. oxytonus Μιζὸς, expositum αἰδοῖον.

Μείζονως, Ionicè pro μειζόνως, Maiorem in modum, Magis. Itidemque Μείζων pro μείζων, Maior, Grandior, Amplior: apud Herodotum & Hippocr.

Μειαμοίζω, t.2, c.582, h. Μειαμύζω, idem.

Μείαν, Ionicè pro μεῖον, à them. μειάω.

Μειάκιον σοι χρημάτων, Particeps esse debes pecuniæ. apud Thucyd.

Μειλικὸς, t.1, c.1348, h. Μείλιξις, t.1, c.1348, g

Μείλιχος, t.1, c.1195, a. Μείλιμμαι, t.1, c.1211, a

Μείλιχρος, t.1, c.1206, f. Μειλιμμειδιάω, t.1, c.1211, a

Μείλιτος, t.1, c.1220, f.

Μειλιτοῦντες, οἱ, Qui demigrarũt è vita. Ita vulg.l. Sed crasso errore pro μειδιῶντες, à them. μειδιάω.

Μείπιον, Dimittendum.

Μείρω, t.2, c.1604, f.

Μείσσων, ex Aristoph. affertur pro μείζων.

Μειωνιεῦμαι, Ab vna ætate in aliam Transeo: VNDE Μειωνίωσις, Eiusmodi transitio ab ætate in ætatem, velut à primo septennio in secundum, è secundo in tertium. Basil. μειωνίωσις ὅτι τῶν ἑβδομάδων ἐστὶν ἐπὶ ἑτέρας.

Μείωμος, t.2, c.890, a.

Μείωσις, t.2, c.896, b. ob. Significat è medio tollere. Diurnus, Qui interdiu fit. vt κλοπαὶ μειωσιναὶ apud Paul. De fort. Alex. lib.2.

Μείωσιν, t.1, c.1668, g. Μείωμα, ibid.

Μείωμα, ib, f. Μείωσις, ib.b.

Μείωσις, t.1, c.1775, h. Μειώνυμος, ib.c

Μείων Postquam. Μειώδης, t.2, c.1175, c

Μείων δύσις, ib.a. Μείων δύσις, ib.b.

Μειώσεως, t.2, c.1163, g. Μειώσεως, t.2, c.1174, f

Μείωσις, ib.b. Μείωσις, t.2, c.1175, d

Μειώδης, ib.a.

Μειώδης, t.2, c.1174, a. Μειωμάτιον, t.2, c.1210, g

Μεθοδεύω, t. 2, c. 1473, g.
Μεθοδικός, t. 2, c. 1467, f.
Μέθυ, t. 2, c. 1603, a.
Μεθυμία, t. 2, c. 1604, d.
Μεθυσθείς, ib.
Μεθυπόδυμαι, Post induo seu calceo. Aristoph.
Μεθύσιν, t. 2, c. 1605, c
Μεθύσις, t. 2, c. 1605, d.
Μεθύσκομαι, ib.
Μεθυσοπότας, t. 2, c. 1605, d.
Μεθυστής, t. 2, c. 1606, f.
Μεθυστικός, ib. d.
Μεθοδικός, t. 2, c. 1468, a
Μεθόμεθυσις, t. 2, c. 1147, f
Μεθυδότης, ib. f
Μεθυμαίος, ib.
Μεθύω, t. 2, c. 1605, d
Μειαγωγέω, ῶ, significat τὸ μεῖον ἄγω, Minus pondero. In Apaturiis patres pro filiis offerebant ouem. eam ferunt oportuisse aliquanto minus pendere solito pondere. ideóque τοὺς πατέρας ὅτι τὸ καθυστερεῖν τῷ ἱερείῳ ὑπεμφαίνοντας μεῖον. Inde μειαγωγεῖ est dicere ἀγὼν μεῖον, pendere minus. Aristoph. Ranis, Τί δὲ μειαγωγοῦσιν οἱ δικασταί; Et apud Synes. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα ζυγοστατοῦσι, ῥοπῇ τῷ δικαίῳ ὀξυτέρᾳ χρώμενοι· οἱ δὲ πολιτικὸν μειαγωγοῦσι τὸν πολιτικὸν μοῖραν λαμβάνοντες, quod minus ponderet. Inde Ἀμειαγώγητον χρῆμα, Res quæ non minus ponderare dicitur: seu Quæ non ponderatur, Cuius pondus non examinatur. Vide & Μεῖον.
Μειδάω, t. 2, c. 1607, b.
Μειδιάζω, t. 2, c. 1608, e.
Μειδίαμα, ib. f.
Μειδιασμός, ib. f.
Μειδιητής, t. 2, c. 1610, a.
Μείδημα, ib. d
Μειδίαμα, ib.
Μειδιασμός, ib. e
Μειδιητής, ib. d
Μείδης, t. 2, c. 1607, d
Μείζωμα, ατος, τό, affertur pro Partes inferiores, Deterior conditio: & Μειαπῶ pro Posteriores partes tero. sed id potius μειοτίκτωμα dicitur & μειοπῶ.
Μείζονως, t. 2, c. 838, f
Μείζων, t. 2, c. 837, b. Μείζων, cum genitiuo, ibid. d. Μείζων, cum particula ἤ, &c. c. 838, d
Μειλαξ, Suidæ ὁ λειμών, ὁ παράδεισος, Pratum, Hortus. pro quo suprà λείμαξ.
Μείλαι, idem affert positum pro μέλαι: vt & Hesych. μειλαῖ pro μελαῖ.
Μειλεῖν, eidem Hes. ἀρέσκειν, Placere.
Μείλιγμα, t. 2, c. 1610, c.
Μειλικτέον, ib. d.
Μείλικτρα, ib. e.
Μείλιος, siue Μήλιος, t. 2, c. 1614, f.
Μειλίξις, t. 2, c. 1610, f
Μείλιον, ib. c.
Μειλιοῦμαι, ib.
Μειλίχη, ib. b. c.
Μειλίχιος, t. 2, c. 1613, f.
Μειλιχόμηνος, ib.
Μειλικτέον, τὸ, t. 2, c. 1611, e
Μειλικτής, ib. b.
Μειλίκτρα, in Μειλόεις.
Μήλιος, t. 2, c. 1613, f
Μειλίσσω, t. 2, c. 1609, b
Μειλίχια, τά, t. 2, c. 1613, d
Μειλίχιος, t. 2, c. 1612, c
Μειλιχόδωρος, t. 2, c. 1612, a
Μειλιχίως, t. 2, c. 1611, c
Μεῖον, Minus μεῖον ἔχειν, Minus habere, dicitur pro Inferiore esse conditione, cùm apud alios, tum apud Xenophontem, quod in compositione vocatur μειοτικτῶν. Pollux μεῖον vocatum fuisse scribit τὸ ἱερεῖ τὸ ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς θεράποντας εἰσαγομένων παίδων: vnde μειαγωγεῖν dictum fuisse τὸ εἰς ἀγῶνα ἱερεῖον. | Μεῖον, Meon: herbæ genus, dictum Athamanticum. de quo Dioscorides lib. 1, cap 3 vbi inter alia esse dicit foliis anethi, radice odoris iucundissimi. Pro eo apud Plinium Meu, lib. 20, cap 23. Galenus, Aetius & Paulus Ægineta habent μᾶον: quod magis probo. Sed vt ad μεῖον adiectiuum redeam, ponitur id aduerbialiter etiam pro Minus. vt μεῖον ἀπέχειν, Minus distare, pro Minore spatio distare. Sic apud Galenum, μειοῦνται τῆς ὀμφαλικῆς λεπῖδος ὠδῖνι μεῖον, nihilo minus quàm preces Homericæ.
Μειοτικτέω, t. 1, c. 1324, g.
Μειοτικτικός, ib. h
Μειοτξία, ibid.
Μείπρος, Minor. Apollon. Argon. lib. 2, μετὰ τὸν δ' ἀγχέμορος Μείπρος λθυκῆσιν ἐλαστηρσιν ἄλα δίαις, pro ἐλάσσων: vt & schol. exp.
Μειρακιεύομαι, ibid.
Μειρακίζομαι, ib. c.
Μειρακίσκος, ib. g.
Μειρακιώδης, ib.
Μειρακιώδης, ib. h.
Μειρακιώδης, ib. b.
Μειρακιώδης, ib. b.
Μειρακιώδης, t. 2, c. 1542, a.
Μειρακιώδης, ib. f. & t. 2, c. 152, d. obiter.
Μείρομαι, t. 4, c. 201, c
Μειόω, ῶ, Minuo, Minorem reddo: ex comparatiuo μεῖον. vt synonymum ἐλαττόω ex ἔλαττον. Passiuum Μειοῦσθαι, plerunque significat Inferiorem esse, Deteriore esse conditione. quod & μειοτικτῶν dicitur: vt, οὐδὲν ἡγεῖτο μείονα τῆς μεγάλης δυνάμεως, Arbitrabatur suum sacrificium non inferius esse eorum qui magna fecissent. Ex Xenophonte passiua significatione, μειοῦμαι τὴν διάνοιαν, pro Mente minuor, In delirium vergo. Inde VERBALE Μείωσις, εως, ἡ, Imminutio, Extenuatio. ἐλάττωσις. Animi etiam μείωσις dicitur itidem pro Imminutio, qua nimirum minor fit & deprimitur. vt apud Stoicos, dicentes λυπεῖσθαι esse δόξαν ἀφύτου καὶ παρούσης κακοῦ πρόσκρισιν ἀξιοῦντος εἶναι μείωσιν καὶ συστολὴν ἀνωφελῆ. Vnde Cic. Tusc. quæst. l. 4, Ægritudo est opinio recens mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur: μείωσιν τῆς ψυχῆς reddens Demitti animo: quod alibi Demissionem & infractionem animi dicit. Est inde & aliud VERBALE Μειωτικός, οῦ, ὁ, Vim habens diminuendi seu imminuendi.
Μειρακιεύομαι, t. 1, c. 1150, f
Μειρακίζομαι, ib. c.
Μειρακίσκος, ib. g.
Μειρακιώδης, ib.
Μειρακιώδης, ib. c
Μειρακιώδης, ib. g
Μειρακιώδης, ib. h.
Μειρακιώδης, ib. b.
Μειρακιώδης, t. 1, c. 1150, e.
Μείρομαι, ibid.
Μειρακιεύομαι, ibid.
Μειρακίζομαι, ib.
Μειρακίσκος, ib.
Μειρακιώδης, ib. g
Μειρακιώδης, t. 1, c. 1150, e.
Μείων, t. 2, c 839, f.
Μεῖος, t. 1, c. 916, a
Μεῖον, Hesychio ἐλάχιστον, Minimum: ex compar. μεῖον.
Μείων, ονος, ὁ, Minor. ἐλάσσων. ex μικρὸς. regulariter μικρίτερος dicitur.
Μείωσις, & Μειωτικός, vide in Μείω.
Μείωψ, t. 2, c. 1652, b.
Μελαγγεώς, t. 1, c. 807, h
Μελαγγεώς, t. 1, c. 806, g.
Μελαγκάρπος, Nigrum ferens fructum: seu fructus loco atram afferens obscuritatem. vt μελαγκάρπος αἰσχύνη apud Plutarch.
Μελαγκύρφος, t. 2, c. 386, g. & t. 3, c. 1125, d
Μελαγκραὶς, Nigriceps. Iunci genus hoc nomine dicitur. Plin. lib. 21, c. 18, de iunco, Tria genera eius: acuti, sterilis, quem marem & ἑξαὼ Græci vocant: reliqua fœminini, ferentis semen nigrum. quem melancranin vocant. Et mox, Ex his melancranis sine aliis nascitur. Pro eo apud Theophrastum reperio μελαγκράμιδα, libro quarto Histor. plant. capite 13. καμὸς καρπὸς, ὃν μέλαγκράμιδα καλοῦμεν, ὅμοιος τὸ μέλαινα τὴν καρπὸν ἔχειν. Sed ea scriptura mihi non probatur. Hesycio quoque μελαγκραὶς est ὀξυχρώς, item πικρὸς μελαγίζων.
Μελαγκρύφιμος ὀμίχλη, Atra caligo. Nonn.
Μελαγχαίτης, t. 4, c. 363. e
Μελάγχειμος, t. 4, c. 488, d
Μελάγχιμος, ib. f.
Μελάγχαιτος, t. 4, c. 533, d
Μελάγχλωρος, t. 4, c. 541, c
Μελαγχολάω, t. 4, c. 554. g.
Μελαγχολικός, ib. g.
Μελαγχρής, t. 4, c. 631, a.
Μελαγχρώς, ib. b.
Μελαγχρώς, t. 4, c. 631, d.
Μελαγχρὼς, t. 4, c. 630, d
Μελαγχρὼς, t. 4, c. 638. d
Μελάθρου, ου, τό, Domus: Hesychio non solùm τὸ οἴκημα siue κοινία, sed etiam τὸ ὑπερῷον, & αἱ δοκοὶ τῆς στέγης, siue ἡ ὀρθοστάτης δοκός. id est, Trabes tecti, vel Trabs transuersaria quæ contignationem sustinet. Homerus sanè Iliad. ι dicit Ἀθήνας δὲ μελάθρῳ, ὑπερόφιοι δ' ἔσαν εἰκὼ Παλλὰς Ἀθηναίη. Et aliquanto antè, Οἵ γὲ φίλτατοι αὖθις ἐμῷ ἐνὶ μελάθρῳ. Idem Od. τ, de aquila, Ἄψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἵζεν ὅθι σφέτερος μέλαθρος, consedit in summa domo, seu eminentia tecti. Proprie hoc nomine significari volunt mediâ tecti trabe, dicique ἀπὸ τοῦ μεταίρεσθαι ὑπὸ τῆς στέγης. Sed id etymon non vsquequaque est consentaneum. Frequenter enim vsurpatũ reperitur pro οἶκος seu μέγαρον, vt cùm in superioribus locis, tum in hoc Il. β, Πεῖρ μὲ κατὰ ῥῶιτς βαλέειν Πελασγικὸν μέλαθρον.
Μέλαιος, Hesychio ἄβλιος, μάταιος: qui infrà μίλιος.
Μελαιτάετος, Aquila nigra seu pulla.
Μελαίνω, Denigro, Nigrum reddo. vnde pass. μελαίνομαι, neutraliter interdum pro Nigresco.
Μίλιος, Æolico pleonasmo pro μέλας dicitur, vt ἄλλαια pro ἄλλας, autore Etymol.

Μελαμβαφής, Nigrum ex profunditate. Apollon. l. 4. A
Μελαμβαφής, t. 1, c. 719, a. Μελάμβιος, t. 1, c. 738, c
Μελάμβολος γῆ, Terra nigris glebis: ideóque fertilis. Oppian. De venat. lib. 3, μελάμβολον κατ' ἄμφεπεν.
Μελάμπεπλος Περιφόρητος, in Epigr. Nigro vestita peplo.
Μελαμποδίων, ωνος, ὁ, dicitur Elleborũ nigrum, à Melampode qui primus eius vsum inuenit. vt fusius cognosces ex Theophr. Hist. plant. lib. 9, cap. 11: Plin. lib. 25. c. 5.
Μελάμπυγος, t. 4. c. 605, b. Μελάμπυρον, t. 3, c. 639, f
Μελάμφυλλον, t. 4, c. 249, c. Μελάμφυλλος, ib.
Μελάμφωνος, Cui vox fusca & obscura. Galen. lib. 4 De dogmatis. B
Μέλας, αινος, τὸ, Nigrum: ex adiectiuo μέλας. Substantiuè ponitur etiam pro Atramentum, seu Pigmentum atrum. velut quum Poll. & alii dicunt τὸ μέλαν τρίβειν. Idipsum vocant & μέλαν ζωγραφικόν, Atramentum pictorium: ad differentiam aliorum atramentorum. Apud medicos enim est μέλαν ἰνδικόν, Plinio itidem Atramentum Indicum, libro 35, c. 6. At μέλαν τὸ Κύπριον, Hippocrati τὸ Κυπρίας σποδοῦς, Cyprius cinis: quo ad ocularia medicamenta vtuntur. autor Galen. in lex. Hippocr. C
Μελαναιγίς, Atro nimbo seu procella horrens. Ex Plut.
Μελαναυγής, t. 1, c. 601, e
Μελανδέτην ἄορ, Ensis nigro illigatus capulo, Nigrum habens manubrium. Hesiod. Asp.
Μελανδίκη κιστη, Arcula recipiendo atramento, id est Atramentarium. In Epigr.
Μελαίδρυα, t. 3, c. 1149, a. ob. Μελαίδρυτι, t. 1, c. 1055, a
Μελαίδρυς, ib. b. Μελαιτμητον, t. 1, c. 1381, f
Μελαιόμματος, t. 1, c. 1381, e D
Μελαιόβοτρυς, Fusca: ex Epigram.
Μελαίσθμιον, t. 1, c. 449, c.
Μελαίσθιος πόα, siue Μελαίσθιον, Melanthium: herba quæ & μελαίσπερμον dicitur, à nigro semine: in officinis Nigella. Alio nomine Latini vocant Gith. Vide Theophrastum Hist. plant. lib. 1, c. 11: & Dioscor. lib. 3, c. 93: & Plin. libro 20, cap. 17. INDE Μελαισθίνων, siue Μελαισθινον ἔλαιον, Oleum è melanthio confectum: apud Dioscor. lib. 1, c. 47.
Μελαίσιον, ου, τὸ, Viola nigra: vt λευκόϊον, viola alba. Theophrastus Hist. plant. lib. 6, cap. vltimo. pro quo & μέλαν ἴον diuisim apud eum legitur. Plinius libro 21, cap. 11, μελαίσιον, melanion, recenset inter flores vernos. E
Μελαισχαμμος, t. 1, c. 877, h
Μελαισθήκιον, Atramenti receptaculũ, Atramentarium.
Μελαισθίς, t. 1, c. 1586, d. Μελαισκάρδιος, t. 2, c. 97, h
Μελαισθίμας, t. 2, c. 328, g. Μελαισκιμος, ibid.
Μελαισθίμαστος, t. 2, c. 1379, d Μελαισκιμίτην, t. 1, c. 1381, f
Μελαισθόπορος, t. 1, c. 1716, b Μελαισκόπορος, t. 1, c. 1711, a
Μελαισθίτης, ητος, ἡ, Nigredo seu Nigritia: Galenus ad Glauconem. F
Μελαυχενίδες, t. 2, c. 1541, b. Μελαίουρος, ib. a
Μελαυχόπελαμος, t. 2, c. 1411, a Μελαίουρος, t. 2, c. 1569, d
Μελαυχρώς, t. 4, c. 631, a
Μελαίχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Nigrũ corpus seu cutem habens.
Μελαινα τις, Μελαίπορος, Μελαινρέα, in Μέλας.
Μελαίυδρος, t. 3, c. 1784, g Μελαίωπος, propr. t. 2, c. 1396, c
Μελαίωπος, ibidem d
Μελαίωπος, in sequ. Μέλας.
Μέλας, αινα, αν, Niger, Ater: fœmin. gen. μέλαινα, Nigra, Atra: neutro, μέλαν. cuius comparat. μελαίτερος, Nigrior, superlat. μελαίτατος, Nigerrimus. Hom. Iliad. γ. ἀρ' ἔτερον G ἀδυὸν, ἐπεὶ ἢ μέλαιναν. Hesiod. Asp. ἀδυὸς καὶ μέλανος ὕπνου. Rursum Homerus dicit μέλαν ὑγρὸν αἷμα, & μέλαν ὕδωρ. vt Apollon. μέλας πόντος. Apud medicos μέλαινα χυμὸς, & μέλαινα χολὴ: necnon μελαίνη σπλὴν. Homer. rursum dicit μελαίνας ὀδύνας, & μελαίνας φρένας, pro βαθείας, profundas. Ex Marco Aurel. affertur & μέλαν ἦθος, pro Nigri mores: vti Horatius dicit, Hic niger: hunc tu Romane caueto. Neutrum τὸ μέλαν, substantiuè accipitur. vt quum dicunt τὸ μέλαν τῶν ὀφθαλμῶν, Nigrum oculi, pro Nigra oculi pars. & τὸ μέλαν τῆς δρυὸς, Nigrum quercus, pro Nigra quercus pars. quod est ἐντερώδες, medulla. Sic μέλαν pro atramẽto H accipi, docui supra, suo loco. INDE Μελαίτης, ητος, ἡ, ET Μελαία, ας, ἡ, Nigredo, Nigrities, Nigror. Prius legitur apud Galenum ad Glauc. secundum apud Dioscoridem. Vtitur verò eo & Plinius tanquam Latino. vt lib. 14, cap. 8, & 16, c. 14, Ad carcinomata & melanias veteres. ITEM Μελαντηρία, ας, ἡ, Melanteria: succus quidam niger in metallis concrescẽs. vnde quidam eum Atramentum metallicũ nominarunt. Scribonius Largus vocare dicitur cretam sutoriam qua ingulæ calceorum denigrantur. Vide Dioscoridem, lib. 5, cap. 118. Est inde & VERB. Μελαντῶ, significans Nigrico, Nigrum imitor. Athenæus libro 7, ὑπὸ τοῦ οἴνου μελαντούμενοι, pro quo paulo ante dixerat μελαίνεσθαι. Sunt inde & alia duo verba ACTIVA, Μελαίνω, siue Μελαντῶ, Nigrum reddo, Denigro. Homerus Iliad. π, Οἷον δὲ ζεφύρου ἰχθυόεντα πόντον ἐπέρχεται ἔγρεσις ἀνέμου, μελαίνει δέ τε κυμα ὑπ' αὐτῆς, Nigrum reddit pontum, fluctuum videlicet tumore. Iliad. ϛ, μελαντο δὲ χθὼν καλὸν, Fiebat nigra, Nigrescebat. Hesiod. Asp. μελαίνετο δὲ μᾶλλον αἰεὶ. Inde VERBALIA, Μελασμα, ατος, τὸ, ET Μελασμὸς, οῦ, ὁ, Nigror, Nigredo. Petus μέλασμα, à Polluce lib. 2, elle dicitur τὸ τῆς κόμης βάμμα, Nigrum pigmentum seu atramentum quo coma denigratur. Plutarchus μελάσματα vocat Nigras maculas: De sera numinis vind. Ita, dicens, μελάσμασι καπνώδεσι, nigris maculis seu nævis. Posterius μελασμὸς sonare videtur potius Denigrationem: vtpote actum habens terminationem. Affertur & Μελασμὸς pro Denigratio, Macula, ex Greg. Naz.
Μιλάω, Liquefacio: seu Macero, Cõsumo: Eluo, Coquo. Helychius sanè μιλάω exponit πίνω, εἴλω, ἕψω. Apud Homerum Iliad. φ. de lebete, Κύκλῳ μιλάοντος ἀπαλῆφιν σώματος Παιῶνος ἀμυδαλέοιο. vbi itidẽ scholiastes μιλάοντος exp. κίνουντος πίνων, Liquefaciens & eluens proguedinem. quidam & κινάω scribunt, passiuum μινάομενος positum dicentes pro actiuo μιλάων. sed illa lectura magis probatur, videturque poeta ex voluisse significare vehementiam τῆς πήξεως καὶ ζύσεως, qua ipse lebes à pinguedine videretur μιλάων, liquefieri & dissolui. Helych. Μιλάων exponit etiã ἐπιθυμῶν, Cupiens, Desiderans. quod potius ἐκδέχεται.
Μίλαξ, Curæ erat: pro ὕμνος, à μέλω. At ὦ μιλαξ pro ὦ μέλε. de quo vide in μελέος.
Μελεαγρίδες, Meleagrides: Africæ gallinarum genus, gibberum, variis sparsum plumis, inquit Plinius libro 10, capite 16, vbi inter alia addit, Meleagri tumulum nobiles eas fecisse. Quibus verbis adde hæc eiusdem lib. 37, cap. 2. Suphocles electrum vitra Indiam fieri dixit lacrymis meleagridum auium Meleagrum defletarum. Item Varro libro 3, capite 9, Gallina (inquit) Aphricanæ sunt grandes, variæ, gibberæ, quas μελεαγρίδας appellant Græci. Apud Hesychium non solùm μελεαγρὶς, sed etiã μελιάγρος, ὁ καπνώδης ἰχὼρ, quod haud scio an mendosum sit.
Μελεδαίνω, Curo. ὑπὲρ μελέσθαι. verbum Ionicum & poeticum. Herodotus, πᾶς τις ἐστὶν καπνὸς ὁ τῶν βίων μελεδαίνων τι καὶ πράσσων. Hippocrates quoque vsurpat pro ὑπὲρ μελεδαίνειν καὶ θεραπεύειν. vt Prorrhet. 2, ὁ τι μὴ πάσχοντα δεῖ ὑφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχειν τὸν μελεδαίνοντα, eum qui curat. Aliquanto ante dicit τὸν ἰητρὸν τὸν μελεδαίνοντα αὐτοῦ. Vtitur idem passiuo μελεδαίνεσθαι pro Curari. De natura mulieb. τοῦ δὲ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρῃ μελεδαινομένου ὑφ' ἑαυτοῦ. Et lib. De nat. infantis, οὐ μὴ μελεδαίνεται ὑπὸ τοῦ τοκέος. INDE Μελέδημα, ατος, τὸ, Cura, Curiosa & anxia cogitatio. Hom. Iliad. ι, Odyss. υ & ψ. de somno λύσει μελεδήματα θυμοῦ. Odyss. λ. ἀπὸ γὰρ μελεδήματα θυμοῦ. Idem dicit μελεδήματα πάσσω, pro Curæ & cogitationes de patre: Odyss. ο, de Telemacho, ἐπεὶ οἱ θυμῷ Νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πάσσω ἐμοῖς ἐπέεσι. Apud Athenæum libro 13, λαμπρὸν καὶ ἀνδρικὸν μελέδημα, vt dicitur Musarum cura. pro eo quod est Musicis curæ. Hippocrates fœminino genere DICIT Μελέδη, pro Cura, Curatio, ἀπαντᾶν τὴν μελέδην τῇ τέχνῃ, ἵνα ἡ μελέδη ἐπὶ τὸ βέλτιον ἀπίκηται, pro ὑπόμνησιν, ἀκρόασιν. Inde Μελεδήμων, ονος, ὁ, Curator, seu Qui exercet. in Epigr. Sed dicitur ET Μελεδώτωρ,

A C Μελεδών pro μελέδημα. Hom.Od.τ, Κῆμαι σὺν λιτῷ, τυκτὰ δ' ἐμοὶ ἀμφ' ἀδύτοιο κἀν Ὀξῇσι μελεδῶν' ὀδυσῆϊ ἑῇ θέσαν. Heſiod.Erg. Καὶ πόνου ἀμέλειαν, καὶ γυμνασίας μελεδῶνας. Paulò alio ſignificatu Hippocr. Γυναικ.lib.1, Μελέδωνα ἐκ τῶν μαζῶν, καὶ δίψαν πολλὴν μελεδωνίς. pro ὀδύνη μελεδὼν καὶ θεραπείας, Cura, Curatione. nec enim hîc eo ſignificatu accipit quo poetæ: nam, inquit Galenus, μελεδῶνας vocant τὰς λύπας, quaſi τὰ μέλαν ἰδέσθαι, id eſt καταθύμιους: quo pacto & Latini curas dictas volunt quaſi vrentes cor. Poſterius Μελεδῶνες apud Heſych. legitur, expoſitum φροντίδες, Curæ. Eidem μελεδὼν eſt βασιλεύς, φροντιστής, ὀπάδος, οἰκονόμος, φύλαξ, Rex, Curator, Præfectus. Qua ſignificatione dicitur ET Μελεδωνεύς, ET Μελεδωνίς, teſte eodem. Sic enim idem, Μελεδωνεύς, φύλαξ, & ſimilia. &, Μελεδωνεῖ, φροντίσαι, ac ſimilia. Horum poſterius apud Herodotũ legitur fœmin. genere, μελεδωνίδα κατεδείξαντο τῶν ὑῶν, Curatrices, ſeu Procuratrices. Alioqui & maſcul. genere ponitur pro φροντιστὴς, ὀπάδος, ὀπαδεμελητὴς, Curator, Procurator.

Μελέδη, Μελέδημα, Μελεδήματα, Μελεδὼν, Μελεδώνη, Μελεδωνεύς, Μελεδωνὶς, Μελεδωνὸς, vide in præced. Μελεδωνὸς

Μελεθρον ex Oppiani Cyneg. pro Pedica, Funis quo ligantur artus.

Μέλει, impers. t.2, c.858, g

Μελίας, Fraxinus. ex Theophr. Hiſtor. plant. lib. 5. Videtur potius dicendum μελίττιος à μελία.

Μελιδεῖ, t.2, c.872, h

Μέλιος, Heſychio μάταιος, ἀνόητος, Vanus, Inanis, Stultus: item Infortunatus, Infelix. Hominis epitheton apud poetas. Heſiodus Erg. Οὐκ ἐὺ εἰδότα μελίῃσι τυτὸς μάλα πάντα πεφύκει ἀνθρώποις. Neutrum μέλιον aduerbialiter pro ματαίως, In caſſum, Otioſe & ſine vllo effectu. Hom. Iliad. κ, οὐδέ τι μοι χρὴ Ἐστάμεν μέλιον σιὼ πύματον. Iliad. σ, ἔγχεϊ μὲν γὰρ Ἕκτορ' ἐγὼ μέλιον ἐνάριξα, μέλιον δ' ἐπάϊστον ὄμοιον. Verùm & nomine μέλιος vtitur pro Inane, Vanum, Nihil efficiens, aut Non durans. vt Iliad. φ, v. 469, μέλιοι δέ οἱ ὦμοι ἔδυνον Νηλείδαι. vbi Scholiaſtes quoque exponit ματαῖοι. Porrò vt νήλεος dicunt poetæ interdum pro πολύς, ita etiam μέλε pro μάλα. Ariſtoph. Ἀλλ' ὦ μέλε' ἐξολεῖσθαι, O miſer, ſeu O ſtulte.

Μελεοτροφεῖον, t.4, c.201, b.
Μελετάω, t.2, c.865, d.
Μελέτη, ibid. b.
Μελετηρὸς, ibid. d.
Μελετητὴς, ibid.
Μελετητήριον, affertur pro Exercitii domus: μελετητήριον, ſed ſine autoritate.
Μελίτωρ, t.2, c.859, a.
Μελεδὼν, Heſychio μελεδὼν. φροντὶς, Cura: quæ ſuprà μελεδώνη. Exponit etiam ᾠδὴ, Cantus: quæ & μελῳδία. Idem plurale μελεδόνες exponit præterea ἐπιθυμίαι, Cupiditates.
Μέλημα, t.2, c.859, g.
Μελημοσύνη, ibid.
Μελητὸν, Curandum. Plato lib.2 De rep. ἡμῖν οὐ μελητὸν τῶν λεχθέντων, nobis non curandum vt lateamus.
Μελη, t.2, c.866, a
Μελία, ας, ἡ, ſiue Μελίη, Ionicè, Fraxinus: arbor optima conficiendis haſtis, ideòque Achillis haſta nobilitata ab Homero. vt inter alia docet Plinius lib.16, cap.43. Hom. Iliad. υ, ὁδὸ δ' αὖτ' ἴσαν μελίην ἐπ', Cecidit vt fraxinus. Sed ſæpius μελίη ponit pro Fraxinea haſta. Iliad. χ, Σοὶ δ' ἀρὰ δόρυ μελίης τανυγήεος ἐρύσσεις. Iliad. υ, τὸ δὲ δόρυ Πηλιὰς ἔγχε μελίη. Eodem libro, μελίῃ ὑπαλύξας Αἰακίδης ἐξέρυσε. Et Iliad. χ, Σείων Πηλιάδα μελίην ἐπὶ δεξιὰ ὦμου. Ab Ouidio dicitur Pelias haſta. Heſiodus Theogon. memorat & μελίας νύμφας, quæ ſic dictæ putantur vel quòd cum fraxinis natæ ſint, vel fraxinos ament & circum eas verſentur: eam ob rem dictæ & μελιάδες. Ab arbore μελίᾳ eſt nomen MATERIALE Μελίνος, Fraxineus: vt μελίνου δόρυ, Fraxinea haſta. pro quo μελίττος, ſuprà ex Theophr. μελίττιος.

Μελιάδης, t.2, c.866, f.
Μελιάδω, Heſychio μέλλω, Cunctari.
Μελιβρεμὴς, t.2, c.866.d
Μελιγάδης, t.2, c.866, d.
Μελιδίλιος, ib.e.
Μελίζομαι, t.2, c.869, e.
Μελίζω, t.2, c. 873, a. & 874, g
Μελίζωνος, τὸ, lubilant. t.2, c.866, e.
Μελίζωνος, adiect. ib.
Μελίη, ης, ἡ, Ionice pro μελία: quod vide.
Μελιηδὴς, t.2, c.866, f.
Μελίθρεπτος, ib g
Μελίκερως, ib.
Μελικηρία, ib.h.
Μελικήρεις, ib.
Μελικὸς, t.2, c.874, e.
Μελικράτου, t.2, c.867, c.
Μελίκρητον, ib.e.
Μελικτάρα, t.2, c.870, h
Μελίκτατα, ib.
Μελιλώτινος στέφανος, t.2, c.867, f
Μελιλωτὸς, t.2, c.474, b. obiter. Vide & λωτὸς.
Μελίλωτος, τὸ, t.2, c.867, e
Μελίμηλος, t.2, c.474, b. obiter. & 867, c
Μελίμηλον, t.2, c.867, f. & 1636, b
Μελίνη, vitis ſpecies, teſte Heſych.
Μελίνη, ης, ἡ, legumnis genus, ſimile milio, inquit idem. Latini Panicum dicunt: Græci καὶ τὸ μέλαν, vt innuit his verbis Plin. lib 21, c.25, Panicum Diocles medicus mel frugum appellauit. Apud Theophraſtum verò reperio Μελίνος, non μελίνη, Hiſt. plant lib. 8, c.1. περὶ δὲ τῶν θερειῶν, ὁ τ' ἔλυμος καὶ ἡ κέγχρος καὶ μέλανος καὶ σήσαμον. recte. Etymol. enim & fœm. & maſcul. gen. dici ſcribit. Alio nomine ἔλυμος vocatur, teſte Galen. qui De alim. lib. 1, capite 15 ſic inſcribit, περὶ κέγχρου καὶ ἐλύμου, ὃν καὶ μελίνου ὀνομάζουσι. Μέλινον autem, apiaſtrum eſt Ira enim Varro, 3, De re ruſt. c.16, Apiaſtro, quod alii μελίφυλλον, alii μελιτόφυλλον, quidam μέλινον appellant.
Μελιπάκτης, t.2, c.867, g.
Μελιπειθὴς, ib.
Μέλισμα, t.2, c.874, g.
Μελισμὸς, Suidæ τὸ μαλθακὸν διαρρεῖν verbo μελίζω. Sonat igitur Membrorum diuiſio. Poſſit & pro modulatione accipi.
Μελίσσαρδις, t.2, c.868, a.
Μελισσεὺς, t.2, c.870, f.
Μελισσὶς, t.2, c.871, b.
Μελισσὸς, ib.
Μελισσοβάτης, ib.
Μελισσοβότης, ib.
Μελισσοκόμος, ib.
Μελισσὸς Ῥοὰ, ib.
Μελισσοφυλλον, t.2, c.870, g.
Μελιστεγὴς, t.2, c.868, b.
Μελίστη, ib.
Μελίτημερον, ib.f
Μελιτηρὶς, ib.d.
Μελίτης, t.2, c.869, c.
Μελιτὶς, t.2, c.868, f.
Μελιτίωσα, t.2, c 917, e. ob.
Μελιτοπώλης, t.2, c.866, c
Μελιτουργία, ib.d.
Μελιτοῦττα, t.2, c 868, f.
Μελιττὼ, t.2, c.870, a.
Μελίττιον, ν, τὸ, Apicula.
Μελιτοφόρτιον, ib.
Μελιτουργία, ib.a.
Μελιτοῦσσα, t.2, c.868, f.
Μελιτώδης, t.2, c.868, b.
Μελιφόρβη, ib.c.
Μελιφόνιος, t.2, c.868, b. t.4, c.137.c
Μελιφυλλον, t.2, c.868, b.
Μελιφυρὴς, ib.b.
Μελιχάνης ὕμνος, t.2, c.866, c.
Μελιχὴς, t.2, c.869, c
Μελιχήρης, ib.
Μελιχρὼς, t.2, c.856, c
Μελίχρως, ib.
Μελιὼ, ὠ, ἡ, Ionice pro μελία: quod vide.
Μελιώδης, ib g
Μελίωνες, ib.
Μελίωνες, ib.
Μελκηρία, ib.h.
Μελκήρεις, ib.
Μελκὼς, t.2, c.874, e.
Μελκρατον, t.2, c.867, c.
Μελκτάρα, t.2, c.870, h
Μελιλωτινος στέφανος, t.2, c.867, f
Μελλὼν, ὠνος, ὁ, legumnis genus, ſimile milio, inquit idem. Latini Panicum dicunt: Græci καὶ τὸ μέλαν, vt innuit his verbis Plin. lib 21, c.25, Panicum Diocles medicus mel frugum appellauit. Apud Theophraſtum verò reperio Μέλινος, non μελίνη, Hiſt. plant lib. 8, c.1. περὶ δὲ τῶν θερειῶν, ὁ τ' ἔλυμος καὶ ἡ κέγχρος καὶ μέλανος καὶ σήσαμον. recte. Etymol. enim & fœm. & maſcul. gen. dici ſcribit. Alio nomine ἔλυμος vocatur, teſte Galen. qui De alim. lib. 1, capite 15 ſic inſcribit, περὶ κέγχρου καὶ ἐλύμου, ὃν καὶ μελίνου ὀνομάζουσι. Μέλινον autem, apiaſtrum eſt Ira enim Varro, 3, De re ruſt. c.16, Apiaſtro, quod alii μελίφυλλον, alii μελιτόφυλλον, quidam μέλινον appellant.
Μελιπάκτης, t.2, c.867, g.
Μελιπειθὴς, ib.
Μέλισμα, t.2, c.874, g.
Μελισμὸς, Suidæ τὸ μαλθακὸν διαρρεῖν verbo μελίζω. Sonat igitur Membrorum diuiſio. Poſſit & pro modulatione accipi.
Μελίσσαρδις, t.2, c.868, a.
Μελισσεὺς, t.2, c.870, f.
Μελισσὶς, t.2, c.871, b.
Μελισσὸς, ib.
Μελισσοβάτης, t.2, c.870, f
Μελισσοβότης, ib.
Μελισσοκόμος, ib.
Μελισσοφυλλον, t.2, c.870, g.
Μελιστεγὴς, t.2, c.868, b.
Μελίστη, ib.
Μελίτημερον, ib.f
Μελιτηρὶς, ib.d.
Μελίτης, t.2, c.869, c.
Μελιτὶς, t.2, c.868, f.
Μελιτίωσα, t.2, c 917, e. ob.
Μελιτοπώλης, t.2, c.866, c
Μελιτουργία, ib.d.
Μελιτοῦττα, t.2, c 868, f.
Μελιττὼ, t.2, c.870, a.
Μελίττιον, ν, τὸ, Apicula.
Μελιτοφόρτιον, ib.
Μελιτουργία, ib.a.
Μελιτοῦσσα, t.2, c.868, f.
Μελιτώδης, t.2, c.868, b.
Μελιφόρβη, ib.c.
Μελιφόνιος, t.2, c.868, b. t.4, c.137.c
Μελιφυλλον, t.2, c.868, b.
Μελιφυρὴς, ib.b.
Μελιχάνης ὕμνος, t.2, c.866, c.
Μελιχὴς, t.2, c.869, c
Μελιχήρης, ib.
Μελιχρὼς, t.2, c.856, c
Μελίχρως, ib.
Μελιὼ, ὠ, ἡ, Ionice pro μελία: quod vide.
Μελιώδης, ib g

Saxones & cæteri inferioris Germaniæ incolæ lac simili nomine appellant.

Μέλαιον, Hesy. κολύμβη, Fons: & παίγνιον, Ludicrum.

Μελαίβιος, ὁ καὶ ὡσεὶ ἔνδον Hesy. ἡμιθνήσκων, Semimortuus, Semianimis. quales animam trahere dicuntur & quasi cunctari in hac vita, morti occumbere non valentes. Ab eodē exponitur ὁ μὴ σωτὴρ, siue ὁ μὴ διδάσκων. de quo infrà.

Μελαμπυγος, t.1, c.1150, d

Μελάμπους, Futurus maritus. Poll. lib. 3, ex Sophocl. Itidē ab Hesy. exponitur ὁ μέλλων αὐτὴν γήμασθαι.

Μελαμψάρμος, lamiā sternutaturus, apud Aristot. in Problem. sectione. 31, καὶ τὸν κρυπτὸν τῇ μελαινῇ καὶ τοὺς αὐτοὺς βλεπόντων λευκὰ δι' ὀμμάτων, οἷς μελαμψάρμος. Vbi Budæus putat scribendum μελαμψήμους. Sed ferri & illud potest.

Μέλανδυ, t.1, c.871, b.

Μελαμπόδιος, t.1, c.1445, f. & t.3, c.15, f. ob.

Μέλαμπυγος, t.1, c.1445, f. & t.3, c.15, f. ob.

Μέλαμπυγος, ib.c

Μελανεμίη, ib.d.

Μελανεμίη, t.2, c.871, d.

Μελανεμίη, ib.d.

Μελανεμίη, t.2, c.871, d.

Μελανεμίη, t.2, c.871, d.

Μελανεμίη, ib.d.

Μελανεμίη, t.1, c.1652, a

Μελανεμίη, ib.a

Μελανεμίη, t.2, c.815, f

Μελανεμίη, t.1, c.1568, c

Μελετᾶν, Nicīæ in modum differre & procrastinare. Aristoph. Auibus, Καὶ μὲν μὰ τὸν Δί', οὐχὶ νυστάζειν γ' ἐν ὅρᾳ ἔστιν ἡμῖν, οὐδὲ μελετᾶν. Μελετᾶν, t.2, c.1097, c.

Μελετᾶν, Hesy. ὁ νῦν δέκα ἐτῶν, μειρακίσκος παῖς τὴν ἡλικίαν. vt sit proximus adolescentiæ.

Μελέτημος, vide paulo antè in Μελέτημος.

Μέλλω, Futurus sum, &c. t.2, c.871, d. Μέλλω, Cunctor, &c. t.2, c.872, a. Μέλλω, Futurus, &c. t.2, c.871, g

Μελλοντία, t.2, c. 872, g. Μέλλω, t.2, c.859, h

Μέλλω, à μέλει, Quod curæ est. Plato in Apolog. οὐδὲ μέλει σοι τοῦτο, nosti tibi curæ esse. Aristoph. Οὐδέν σ' ἐμοὶ μέλει, Nulla mei cura, Nulli sum curæ.

Μελοποιός, t.1, c.873, f. Μελοποιητής, ib.g

Μελοποιία, ib.f. Μελοποιός, ib.c

Μέλος, Membrum, &c. t.2, c. 872, f. Μέλος, Carmen, &c. t.2, c.873, a

Μελυσίς, esse dicitur σπερμάτων ἀκρίς, Locusta frumentum rodens.

Μέλπεθρον, & Μέλπεμαι, vide in sequ. Μέλπω.

Μέλπω, Cāto, Cātu celebro. Hom. Il. α. μεμαὼς δῖον ἀλέσσειν, Καλὸν ἀείδοντ' Παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν, Μέλποντες ἑκάεργον. vbi schol. exp. ὑμνοῦντες, Prædicātes, Hymnis celebrantes. vt Hes. quoque μέλπει exp. ᾄδει, ὑμνεῖ, addens tamen & ἀλαλάζει, παίζει. Pass. etiam μέλπομαι accipitur pro Cano seu Canto, Hymnos decanto. vt apud Hom. Il. π, de Polymela, ἣ δὲ κρατὺς ἀγγελίωνης Ἤρασατ', ὀφθαλμοῖσι ἰδυῖα μολπῇσιν Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος. Et vna ex Musis dicitur Μελπόμενη, necnon Bacchus Μελπόμενος, vel quòd cantu oblectentur, vel quòd cantus autores sint. Videtur μέλπεσθαι esse etiam Tripudiare & saltare ad cātum: indeq; metaphoricè Ἄρηι μέλπεσθαι dici Ad martios sonos gressum componere, Bellicas choreas desaltare, hoc est pugnare. Scholiastes sanè Homeri hoc loco Il. π, v. 241, Οὐδὲ σ' ἐοὶ σταθέον δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηι, esse dicit ἀπὸ τῶν ἀχέων καὶ ὑμνήσεως κατὰ μίμησιν: translatum à choreis. Nisi generalius malis παίζειν, Ludere: SIC VT Μέλπεσθαι ab eodem poeta accipitur pro παίζειν, Ludicrum, Id quod ludos facimus. vt Il. ο, μὴ κοῦροι ἀπὸ τῆς νεότητος Ἐν Τροίῃ, κλῦ' οὐδενὸς μέλπεθρα χάριεν. Et Il. ρ, Πεφύασιν Τρῶσι καὶ μέλπεθρα χαρίεντα. Ibi enim & schol. exp. παίγνια, ἐμπαίγνια: quoniam videlicet saturati canes reliquis carnium ludere solent. Ad primum verò μέλπω vt redeam, est inde COMPOS. Μελπώδιος, (nisi forte scribendū μελπωδοί) quod Hes. exp. μέλπομαι, ᾄδοντες, ὑμνοῦντες. Et VERBALE Μελπή, ῆς, ἡ, Cantus, Hymni: vel etiam Chori cum cantu. Hom. Iliad. σ, τοὶ δὲ χορὸν ἐστήσαντο Μολπῇ τ' ὀμφῷ τε παρ' ἀκάμαντι ῥοῇσιν. Od. φ, εἰ μάλα δὴ Μολπῇ καὶ ὀρχηστύϊ γ' ἁρμόζεται ἀλλήλοισιν, Μολπῇ τ' ὀρχηστῷ τε, παρ' αἰθήματα δαιτός. Et Od. α, τοῖσι μὲν οὖν φόρμιγξ ἐν χερσὶν ἑτοῖμα μέμηλεν, Μολπῇ τ' ὀρχηστῷ τε, παρ' αἰθήματα δαιτός. Vbi vt cum ὀρχηστῦς coniungitur, ita cum ὀρχηθμός, Iliad. ρ, Παῦροι μὲν κείρας ἔθεν καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, Μοῖρα δὲ τῆς γε μάλιστα καὶ ἀρίστους ὀρχηθμοῖο. Primo loco similis hic Iliad. σ, δίχα δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς Μολπῆς ὀρχηστὺς ἰδυίης κατὰ μίμησιν. Ibi enim μολπὴ significat cantum cum saltatu: vel, vt Athenæus vult, παιδιάν: afferens hunc locum vt ostendat antiquos quoque in conuiuiis vsos fuisse κιθαρῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς: allato simul & hoc hemistichio, de conuiuio Menelai, μέλπετο δῖος ἀοιδός, canebat diuinus poeta. Itidem in Xenophanis Colophonii conuiuio apud eundem Athenæum lib. 11, Μολπὴ μὲν πρῶτα θεοὺς ὑμνοῦσι παλαιοῖς. Inde VERBVM Μολπίζω, Canto, Decanto, Celebro. Aristophanes, τὴν φωνὴν μολπίζει. VNDE Μολπιστής, οῦ, ὁ, Cantor. Cuius FOEMININVM Μολπίστρια, ας, ἡ, Cantrix. Affertur ex Epigrammatibus ETIAM Μολπιστὴς, pro Cantoritidem.

Μελύζιον, t.2, c.869, c. Μελύδριον, t.2, c.874, b

Μελῳδεῖν, t.1, c.873, h. Μελῳδικός, ib.

Μελῳδία, ib. Μελῳδός, ib.g

Μεμαα, t.2, c.818, h. Μεμαϊκυῖαι, vide Μεμάασιν.

Μεμακώς, t.1, c.818, b. Μέμαμεν, ib.

Μεμαώς, t.1, c.819, a

Μεμάσσιν, Ionicè pro μάσσουσιν. vide Μάσσω.

Μεμάασιν, t.2, c.818, h. Μεμάασιν, t.2, c.810, c

Μεμαώς, t.1, c.818, h

Μεμβλάσσαι, Hesych. σωθῆναι, Colligare.

Μεμβλάσσω, t.2, c.859, d. Μέμβλεται, ib.

Μέμβλομαι, ib.e. Μέμβλων, ib.

Μεμβλώκω, t.2, c 964, c

Μεμβρᾶς & Μεμβράσιν, vide suprà in Βεβρᾶς.

Μεμαλμένος, t.2, c.859, f

Μεμαλμένος, Partitus, Diuisè. Aristid. orat.

Μεμηκάλοι, perperam alicubi pro μεμαίκασιν.

Μέμηλε, t.2, c.859, c. Μεμήλει, ib.

Μεμήλως, ib.d Μεμιλιμένος, t.2, c.911, f

Μεμιγμένος, t.4, c.13, a. ob. Μεμιγλῶνες, t.2, c.933, d

Μεμιγμένος, t.2, c.953, c

Μέμονες, aues sunt apud Ælianum & Oppian. in Ixeut. Ex Plinio sunt Memnonides. Autores sunt (inquit, l.10, cap.26,) omnibus annis aduolare Ilium ex Æthiopia aues, & confligere ad Memnonis cumulum, quas ob id Memnonidas vocant. Fuit autem Memnon Æthiopiæ rex, qui auxilio veniens Troianis contra Græcos, à Græcis est interemptus. Hesychio Μέμων est etiam ὄνος, Asinus: & Μεμόνεσσι, τοῖς ὄνοις κρέα, Asinæ carnes. pro quo infrà μεμόνεσσι.

Μέμων, v.l. Maneo, Duro. καρτερῶ quod potius μένω.

Μεμύλωσμαι, t.4, c.13, b. ob. Μέμυκα, t.2, c.878, a

Μεμυκτήριος, t.2, c.833, a

Μεμφίος, Culpandus, Incusandus, Accusandus.

Μεμφίς, t.2, c.876, a. Μέμφομαι, t.2, c.875, a

Μεμφωνί, ib.c. Μεμψιγαμία, ib.f

Μεμψιμοιρία, ib.g. Μεμψίμοιρος, ib.h

Μεμψίμοιρος, ib.f. Μέμψις, ib.e

Μέν, t.2, c.1615, b. & 1622, h. Μέν γ', t.2, c.1617, b. Μέν δή, ibid. c. Μέν οὖν, Quidem certe, t.2, c.1617, a. Μέν οὖν, Ar, Atqui, t.2, c.1618, b. Μέν οὖν, Porrò quidem, &c. ibid. c. Μέν οὖν γε, vel Μενοῦνγε, ibid. e. Μέν που, t.2, c.1619, b. Μέν τε, ibid. d. Μέν τοι, t.2, c.1621, b. Μέν τι, t.2, c.1619, e. Μέν τι, ibid. f. Μέν τοι, vel Μέντοι, Sed, &c. t.2, c.1619, f. & 1620, a. Imo verò, t.2, c.1611, b. Porrò, ib.c. Vice versa, Rursus, ib. Interrogatiue positum, ib.f. Expletiuè, siue ornatus gratia positū, ibid.g. Μέν τοι, ibid.h. Μέν τοιγε, ibid.

Μένανδρος, t.2, c.882, c.

Μένδης, Ægyptiorum lingua Hircus seu Caper dicitur, & capripes deus Pan, quorum vtrunque sanctè colebant Panopoli. Inde Μενδήσιον ἔλαιον siue μύρον, Mendesium oleum siue vnguentum, dicitur quod in ea vrbe bene confuerit. Vide Diosc. l.1, cap.73, & Paul. Ægin. lib.7. cap.18. Vide & t.1, c.855, d. Ægyptium quoque vocant tradunt.

Μενεαίνω, t.2, c.886, c

Μενεδῆος, t.1, c.904, b. & t.2, c.881, d

Μενέκτιμος, t.1, c.882, d. Μενεκτιμένος, ib.c

Μενετόν, Manendum. Plato De rep. ἄκοντα μενετέον ἦν.

Μιτὴς,t.2,c.878,b
Μιτυχάρμης,t.1,c.881,f. & t.4,c.344,b
Μιτύχαρμος,t.4,c.344,b.
Μιτῶσαι,αἱ,t.2,c.887,d
Μιτῶσθαι,ibid.
Μιτοειδὴς,t.2, c.884,d.
Μιτοειδῶς,t.2,c.887,a
Μιτοειδὲς,ibid.c.
Μιτοειδὴς,t.2,c.887,a.
Μιτόλουτρον, Vas balneatorium. vide ſuprà in Κρατὴς.
Μίτος,t.2,c.883,b.
Μίτου,t.2,c.877,a
Μίτρα, Heſychio ὄμματα, Oculi.
Μιτραρχία,ας,ἡ, vocatur αἱ δύο χιλιαρχίαι agmen conſtans è viris bis mille quadraginta octo: & ὁ τῶν μίσους πάντα ἡγούμενος, dicitur Μιτάρχης. Ita in ſuis τακτικοῖς Ælianus.
Μιτυλὶς, Heſychio ἐσθίουσα ἰσθίει, Auidè comede. quo ſignificatu & μαιτυλὶς dici queat, à μαιτύλη quod eſt Vorax.
Μιτόω,t.2,c.857,g.
Μιτρέω,ibid.g.
Μιτρεὺς,ibid.
Μιτρεῖον,t.2,c.855,c.
Μιτρεμπόλης,ibid f.
Μιτρεμποριακὴ,αἱ,t.2,c.855,g.
Μιτρεμπορικὸς,ibid.
Μιτρεὶς,t.2,c.852,d.
Μιτρίτης,t.2,c.852,c.
Μιτρίδατες, Romæ olim dictus fuit ὁ ἐμβόλιμος μὴν, qui Februario inſerebatur, à Numa inſtitutus. vide Plut. in Numa, p.131: & in Cæſare, p.1349.
Μιτρομανὴς,t.2,c.856,f.
Μιτόμαρος,t.2,c.856,g.
Μιτομανὲς,t.2,c.857,b.
Μιτρομεληὰς, Heſych. οἱ πειρατὰι, Prædones.
Μίτρος, ὁ, ἡ, Funiculus, Filum. λεπτὸν χορδίον. Hom. Od. x, κατὰ μὲν μαζοὺς φαεινὸν. Volunt deriuari hoc vocabulum ἀπὸ τῆς ὕσης, pleonaſmo τοῦ μ. quaſi ἴσμος.
Μίσμης, Heſychio τελίσχος: ambiguum an accipitris genus quod τελίσχης dicitur, an generaliter pro Tres habens teſticulos.
Μίσου, eidem Heſych. eſt μαστιῶν.
Μίσσα, propr.t.2,c.1583 c.
Μίσσαι, propr.ibid.b.
Μίσσαι, propr.ibid.c
Μίσσης, οἱ, ibid.a
Μίσος,t.2,c.849,c.
Μίσος cum ὁ præp.ibid.f.
Μίσος cum λὸς ſeu ὸς, t.2,c.859,c
Μίσοψος,t.2,c.1583,a.
Μισύπης, Heſ. exponit αἰσχρὸς ἀνὴρ, Impudens.
Μισσὸν, eidē eſt ἐλάσσων, Minor.
Μισσόω, ibid.b.
Μισσύω,t.1,c.779,a.
Μισσάζω,t.2,c.891,f
Μισσάκυλλον, vide ἀγκύλη.
Μισσάπιος,t.2,c.890,a
Μισσαχμὸς,t.2,c.855,g
Μισσήτορες, ibid.
Μισσὸν, Heſychio καλὸν τὸ ἰσόν, hinc τὸ αἴσιον, malus textorius. Suid. habet Μισσὸν, τὸ καλὸν, τὸ μέσον καὶ ἄμωμον τὸ ἰσόν. Lib.1 Reg. cap.17, legitur μισσὸν, de Goliathe, ὁ κοπὶς τῆς δόρατος αὐτοῦ ὡσεὶ μισσὸν ὑφαντοῦ.
Μισσαμβρία, Herodot. Ionice pro μεσημβρία, Meridies.
Μισσαῖον,ου,τὸ, idem quod μεσεντέριον. Siquidem, Heſychio autore, λέγεται dicitur ἡ κατὰ τὴν λαπάρα ὑπήνεμος, Venter & tenuia inteſtina. Item λέγεται dicitur τὸ λεπτὸν καὶ στενὸν, tenue & anguſtum. Eam ob rem μεσάραιον dicitur quaſi in medio inteſtinorum tenuium vel ventre poſitū, non aurem à raritate, vt quidam exiſtimarunt. Gorr. Alii dicunt eſſe membranam venis, arteriis neruiſque contextam, per cuius vaſa (quæ μεσεντερικὰ inde dicuntur) alimentum è ventriculo in hepar diſtribuitur.
QVIN ET Μίσπαρχον vocari τὸ μεσεντέριον, quod omnes venas quæ ad ipſum ex hepate feruntur, vnà cum adiacentibus arteriis circumquaque ambit & complectitur: eſt in v.l.
Μισσὸς,t.2,c.891,c
Μισσόω, vide paulo antè in Μίσσαμαι.
Μισσὸς,t.2,c.892,c.
Μισσαύειν,t.1,c.614,h.
Μίσσαυλον,ibid.g.
Μισσυχὰω,t.1,c.607,f.
Μισσυλία,t.1,c.621,c. ob.
Μισσαύλιος,ibid.
Μίσσαυλος,ibid.
Μισσυνάομαι,t.1,c.885,f
Μισσύνειος,ibid.f
Μισσυνεὺς,t.1,c.1201,e
Μίσσιος, epitheton Iouis, teſte Heſ. forſan quòd in medio τοῦ ἱεροῦ ſtatui & coli antiquitus ſoleret.
Μισθία,t.2,c.891,f
Μίσθ,t.2,c.890,a. & t.3,c.1746,d. ob.
Μισθαλὸς,t.1,c.803,d.
Μισθὸς,ibid.
Μισθὶξ,t.1,c.1453,d.
Μισθοδοσία,t.1,c.1465,d
Μισθοδοσὰω,ibid.f.
Μισθοδοσὶα,ibid.f.
Μισθοδοσιοῦχος,ibid.g
Μισθοδοσὶς,ibid.f
Μισθοὶς,t.1,c.803,f
Μισθοφορὰ,ibid.e
Μισθοφορὶα,t.1,c.1465,d
Μισθοφορὰω,ibid.g
Μισθοφορικὸς,ibid.g
Μισθοφορικῶς, ibid.g
Μισθὸς,t.1,c.891,f
Μισθὸς,t.2,c.890,a. Meminit & Plin. Alii(inquit,lib.2, c.47)meſen nomine addidere inter boream & cæcian.
Μισὸς ἄρχων, ex Ariſtot. Polit.l.5,c.6, affertur pro Princeps medius, & in neutram partem magis inclinans. Florentina editio habet μεσίδιος. ſic enim ibi, ἀφ' ὧν ἀπέστη τὸν ἐφ' ἑκάτερα ἀπέχοντες, ἐγχειρίζουσι τὴν φυλακὴν στρατιώτας καὶ ἄρχοντα μεσίδιον, ὃς οὐκ ἂν γένοιτο κύριος ἀμφοτέρων. Sed forſan ſcribendum μεσαῖον. Pro ſuperiore μεσσὸς facit μεσσαῖον quod Heſych. affert pro μεσὸς. Infrà & Μεσίδιος.
Μισσόω,t.2,c.891,a.
Μισσὸς,t.2,c.891,g
Μισσὴτ, vocabat ὁ τὰ ἅλατα κρίνων ὑπηρέτην. pro quo ferè ſuprà μεσσίτην.
Μισσὸς, ex Nicandro Heſych. affert pro δίρμα, κάλλος.
Μισσὰ, Heſych. dici ſcribit pro μεσσὰ.
Μισσοβασιλεὺς, Plutarch. interpretatur quod Latini Interregnum vocant. Vide Numam pag.111. Sic Μισσοβασιλεὺς dicitur qui Latinis Interrex. Apud Suidam, μετὰ τὴν Ῥωμύλου ἀπαρχὴν οὐκ, ὥσπερ ἔθος ἦν σύγκλητον τὸ κῦρος τοῦ κοινοῦ οὐχὶ ἑφεξῆς ἀπονέμειν, πενθήμερον ἀρχὴν τοῖς ὑπατικοῖς βουλευτὴν ἐκ βραδύτητος καταμίσουσι, μεσοβασιλεῖς ὠνόμασεν.
Μισσόλημα, Galenus in Lex Hippocr. dictum ab Hippocr. ait ac ſi μεσόπυα diceret. Vbi quidam codices habent μεσόλευκα & μεσόπλευρα pro μεσόλημα & μεσόπυα. quod ſanè μεσόπυα non ſuſpectū habere non poſſum. Quidam interpr. Interſtitium.
Μισσόειν,t.1,c.779,a.
Μισσάγαια,t.1,c.803,d
Μισσάγαιος,ib.
Μισσάγαια,t.1,c.819,e
Μισσάκα,t.1,c.808,a.
Μισσάκης,t.1,c.807,h
Μισσάκειον,t.1,c.1892,e.
Μισσάκιον,ib.
Μισσάκαρος,t.1,c.865,f
Μισσάκαι, dicuntur à quibuſdam οἱ δικασταὶ, vt qui medii in lite iudicanda eſſe debeant, tum iuſtiſſimi. Ariſtot. Ethic.lib.5,cap.4, καὶ καλοῦσιν ἔνιοι μεσιδίους, (ſ. τοὺς δικαστὰς) ὡς τοῦ μέσου τυγχάνοντος, τοῦ δικαίου τυγχάνοντες. Ita Bud. At Florentina editio habet μεσίδιος, vt ſuprà quoque in Μισσὸς. Quam ſequendo ſcripturam, μεσίδιος erit Intermedius, Interpres, Mediator, Arbiter.
Μισσὸν μαι, & Μισσὸν μαι, Heſychio τὰ μεσότυπα: ſeu, vt alii interpretantur τὰ πρὸ δεκὸν ἡδύσματα. Galenus μισσὸν μαι vocari ſcribit τὸ μέγα ξύλον ὃ διὰ τοῦ ἐπάνω τοίχου φέρεται τὸν ὕπερθεν δόμον, ἔν τε ταῖς πρὸ τοῦ δεκόνος οἰκίαις ταῖς μεγάλαις ὡς οἷς ἐστὶ τὰ κτήνη, καὶ κατ' ἀγρὸν ὁμοίως ὡς ταῖς γεωργικαῖς οἰκίαις: & in Lexico τὸ καθ' ἕνα οἶκον εἰς δύο μεμερισμένον διορίζουσα τὸ δοκοῦν ὄρθιον, vt ſit magna trabs quæ per mediā domū traiecta eſt per trāſuerium, ſuſtines alias trabes minores aut pauimentum eis impoſitum. Vtitur verò hoc vocabulo Hippocrates in libro De articulis dicēs, χρὴ δὲ καὶ ἐπάνω τοῦ ὀδοντοειδέος φερεσβόλου διὰ παντὸς ἰμάντα καὶ μαλθακὸν, μὴ ἐντείνοντα εἰς τὸν μεσόδμιον. Et Homerus Odyſſ.τ, πῖπτε μεγάρων καλὰ τὰ μεσόδμια, ἐλάφοισί τε δόκοισί τε κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. Idē poeta μεσόδμιον vocat foramen in mediā nau cui malus inditur: niſi potius ſit Trabs tranſuerſa pertuſa per quam demittitur & à qua retinetur. Odyſſ.β, ἴσὰ δ' ἱστία λάπτον κοίλης ὑπὸ μεσόδμιος Σῖραι ἀίσσουσαι.
Μισσόδμα, Laconibus χωρὶς, vt eſt apud Heſych. Sed ſuſpecta hæc reddunt quæ paulo antè leguntur apud eundem, nimirum, Μισσόδμα. χωμοί. quare ſpectetur.
Μισσίδγμα,t.1,c.1391,e.
Μισκαρπὸν,t.1,c.75 h

Μεσόζωμα, t.1,c.1391,e.
Μεσόκαπα, Hesychio μέσαπαι, siue οἱ τοῦ καρποῦ ἐπιμεληταί.
Μεσοκάπαι quidam dicuntur οἱ ὑπὸ δίκτυον ἢ τελώνιον, μεσοκόποι. Hesych. Ii ab Athen. dicuntur ἡμίοπαι.
Μεσοκεφάλιδες, eidē H. sunt δένδρα τὰ ὑπὸ αἰόλων καταῤῥῶτα καὶ κουφᾶ, Arbores quæ vel à ventis fractæ sunt, vel à securi per medium cæsæ.
Μεσόκρανον, ου, τό, Media capitis seu cranii pars, Vertex. Scribit enim Pollux lib.2, τὸ ὑγιαῖνον τῶ κρανίου vocari κορυφήν, quod & μεσόκρανον nominari in Orphicis carminibus.
Μεσοκρηῖδες κίονας vocitabant metallici οἷς κατέλιπον μίσους αἰτίαν τοῦ χοῦ. vt forsan sit terræ moles quam in medio relinquebant ceu columnam, ad sustinendum cæteræ terræ pondus.
Μεσοκωφίον, t.2,c.521,d.
Μεσολαβέω, t.2,c.585,g.
Μεσολάβη, t.2,c.586,2.
Μεσομήκεια, t.2,c.1644,f.
Μεσομφάλιον, τό, subst. intestinum, t.2,c.1313,c
Μεσομφάλιος, ib.a.
Μεσονάϊτης, Medii inter nautas & vectores: quales ferè sunt Mediastini in domo. Legitur in Pand.
Μεσονύκιον, τό, subst. t.2,c.1006,b
Μεσονύκιος, ibid.
Μεσονυξία, Vsque ad medium terræ defixum. Hes.
Μεσοπαλής, eidem H. καταδεδυκὸς ἐν μέσῃ.
Μεσοπέρονα, Semiperfica: putantur esse calceamenta ad Persicorum formam accedentia. Meminit Hes.
Μεσοπλάδιος, t.3,c.367,c.
Μεσόπλους, Semicanus: qui supra μεσοπλάτιος.
Μεσόπορον, Hes. μέσον ὁδόν, Mediam viam carpens. pro quo puto scribendum μεσοπορῶν: cuius vestigia extant apud Suid.
Μεσοπτωμία, t.2,c.888,g.
Μεσοπυόμον, t.3,c.635,g.
Μεσορεῖον, t.2,c.1475,h
Μεσορμβος, apud medicos δισμὸς quidam est, teste Hes.
Μεσοῦν, apud Suid. in manuscripto etiam codice, exponitur τῷ μέσῳ ὁδεύειν: sed perperā, vt opinor, pro μεσοπορῶν.
Μέσος, t.2,c.887,d
Μεσοσυλλαβίσκω, Comprehēdo seu complector medium: Alex. Aphr. ὅταν ἡ ἀρχὴ τοῦ ῥήματος τῆς λέξεως μεσοσυλλαβῇ μέσην αἴρῃς.
Μεσοχειώνης, In medio fistus, seu per medium. In Epigrām.
Μεσοχήν, t.2,c.891,a
Μεσοχής, ib.
Μεσοχμος, ib.
Μεσοχυτεύω, t.2,c.1543,c.
Μεσοχυτέω, ib.
Μεσοψεῖον, t.2,c.1475,h
Μεσοψηφίζω, Hesych. μεσολαβῶ, Comprehendere mediū nisi forte sit Comprehensum medium gestare.
Μεσόψυον, t.2,c.1568,d.
Μεσόχλοος, Semiuirens, Dimidia ex parte virens. vt Nicand. in Ther. v.753, dicit, μεσοχλόων ὑπὸ δρύπτῃσι, quod schol. exponit μισὴν λέαν σκληρᾶς, μισὴν λέαν ἁπαλῆς.
Μεσόχορος, Qui medius in choro est, Medio loco stans in choro. Plin. Epist. 2, ad Maximum, Hoc ingens corona colligitur, hoc infiniti clamores cōmouentur, quum μεσόχορος dedit signum. Sidonius, Nullus ibi lyristes, chorsules, mesochorus, tympanistria, psaltria, canit.
Μεσόχρων, Hesych. ἡμίχρων, Semiaridum.
Μεσόω, t.2,c.891,c
Μεσπιλον, ου, τό, Mespilus: arbor satis nota, de qua Theophr. Hist. plant. lib.3: & Athen. lib.2. Eius fructus neutro genere DICITVR Μέσπιλον, Latinis itidem Mespilū similis sorbo. INDE Μεσπιλάδης, ου, ὁ καὶ ἡ, Mespilo similis, Ad mespili naturam accedens. seu Mespilaceus.
Μέσπιλη, Scythis dicitur ἡ σελήνη, Luna. Hes.
Μεσσάβη, idem H. τὸ ἱμάτιον ᾧ τὸν ἀνθρώπινον σῶμα μέσον περιζώννυσιν, quod nonnulli ἐγχείριον. Hæc ille. suprà vnico σ.
Μεσσάπιος, t.2,c.891,d.
Μεσσηγύ, ib.f.
Μεσσηγύς, ib.f
Μεσσηγὺς οὐρίος, Medius Syrius. Ex Eurip.
Μεσσήεις, pro μεσήρης dicitur. hoc est Medius. Hes. μέσος, Medius, Æqua is siue Par.
Μεσσηρής, t.2,c 817,f
Μεσσήρι, In medio. Arat μέσσα δὲ ἑ μεσσήριον. Ex Apoll. Arg 2 μεσσήριος pro Vsque ad medium nauis.
Μεσσής, seu μεσσῆς, E medio.
Μέσσον, t.2,c.890,c
Μεσσοπαλής, Hesych. τὸ ἐν τῷ μέσῳ κραδαινόμενον.
Μεσσοπλόκιον φυτόσωμα, Hesych. τὸ σπαρτίον πλόκιον, Vermiculatum. Sed mendum ei vocabulo subest.
Μεσσόρης, eidem est ὁ μέσος ὤμος, ἢ καὶ ὑγρὸν πῆμα.
Μέσσος, poetica geminatione pro μέσος dicitur, Medius. Hesiod. Theog. Ῥείᾳ δὲ λέων ἐπιβήσετο δῖα θεάων, μεσσάτη ἐν ἀγέλῃσι.
Μεσσόταμος, t.3,c.1394,c
Μεσσοτεμής, ὁ καιρὸς, In medio apparens.
Μεσσοτίνης, Hesych. ὁ μεσιτεύων καὶ τὰ μέσα ἔχων, Qui se medium in certamine interponit, dirimens pugnantes.
Μέσσυλα, siue Μασσυλα, Hes. τὰ μεταπορεύσιμα ὄρεσι, Cibum præmansum.
Μέστος, ὁ, ὁ, Plenus, Refertus. Apud Athen. lib 4, ἡ γῆ μέστη ἦν ἀπὸ μισθοῦ ἀνθρώπων. Construitur cum gen. Isocr. ad Philipp. πόλις μέστη ἀνδρῶν. Idem in Panath. πόσης ἀμαθίας ἦν ἡ ὑμετέρα μέστη. Eadem orat. ἀγορᾶς καὶ δημοῦ καὶ ἐδάφους καὶ φιλοτιμίας μέστης. Et rursum, πόλεως ὑμῶν μέστης. Sic Demosth. in Mid. μέστη ἐστὶ φανίας καὶ ὑβρέως. Inde VERB. Μεστόω, imuleo, Repleo, Refercio. quod itidem cum genitiuo cōstruitur. Soph. Antigone, p.215, Πατὴρ σὸς ἐξέστακε μεστοῦν λόγον, Desine antequam & me tuis verbis implicas.
Μέστια, poeticum aduerbium pro μέχρι, Dum, Donec, Vsquedum. Apollon. Rhod Arg. lib.2, ἠρήσατο Μοῖρας δόρπου κρατερὰ ἰδυίας πατέειν. Et apud Hesych. μεστὸν pro μέχρι ὅτου. Cum genitiuo, pro Vsque ad. vt μέχρι. Hom. Iliad. θ, μεστὰ δὲ μοῖρ' ἐνέηκεν. Aratus verò dixit, μεστὰ δὲ καὶ αὐτῷ Οὐρίῳ, Vsque ad ipsam caudam.
Μεσῴδικὰ, apud metricos dicuntur οἷς ἐπὶ μὲν τοῦ ῥήματος μέσα, μέσον δὲ τὸ πρόσωπον τίθεται, inquit Hephæstion in lib. De metris. Sic idem aliquanto pòst, ὅταν ἐπὶ μὲν τοῦ ῥήματος ᾖ μεσῳδικὰ, ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ προσώπου ᾖ μεσῳδὰ, ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ μέσου ᾖ τοῦ ῥήματος ᾖ προσώπου. Meminit & schol. Aristoph.
Μέσων, Hesych. μέσος: afferenti & μέσσων pro μέσῳ. Apud eundem H. & Poll. μέσσα ὅπλα, de armis quæ mediæ ætatis pueris aptabantur, decennibus videlicet. Hesych. festum fuisse innuere videtur. Vtriusque verba vide, mendo non carentia.
Μεσῶν, Mesor: mēsis nomen apud Ægyptios, cuius meminerunt Synes. & Luc. Sunt qui existiment respōdere Latinorum Sextilī seu Augusto.
Μέσως, t.2,c.890,h
Μέσσ', cum dativo, c.893,h.
Μέσ', cum genit. t.2,c.891,h.
Μέσ', cum accus. ..894,c.
Μέσσα, sine casu, pro Postea, ..895,c. & 896,a.
Μέσ' ἀνίας, ..4,c 418,d.
Μέσσα pro μέσῃσι, t.1,c.1134,c. & t.2,c.895,d
Μεσσαβάτιον, t.1,c.650,a.
Μεσσαβάτιμος, t.1,c.690 e
Μεσσάβατος, ib.d
Μεσσαβάτης, t.1,c.650,a & t.3,c.153,f. ob.
Μεσσαβάτης, t.1,c.650,b.
Μεσσαβάτης, ib.e
Μεσσιάζω, t.1,c.656,c
Μεσσιάλφιτον, Germen muto, Mutato germine pallulo.
Μεσσιβλάστης, t.1,c.691,a
Μεσσιβλαστίων, Hes. μεταφυτεύων, μεταφυτεύσας, Mutato scrobe plantantes, Transplantantes.
Μεσσιβολεύς, t.1,c.691,f.
Μεσσιβολεῖς, ib.g.
Μεσσιβολεύς, ib.d
Μεσσιβολεῖς, ib.f
Μεσσιβολιμαῖος, t.1,c.770,c.
Μεσσιβρασμός, Hesych. μεσισμός: item ἐμέσεως, qui potus mero sit.
Μεσσίγγελος, Internuncius: seu simpliciter Nuncius. Hom. Iliad. e, ἔστι θ' ὑπὸ ζωστῆρα μεσσίγγελος ἀκὺς ἰόντα.
Μεσσιγγέω, In aliud vas fundo, De vase in vas transfundo. Quo significatu Latini Elutriare dicunt, Decapulare, Deplere & transfundere: Græci synonymo verbo μεσ-

ράσιν. Dioſcor. lib. 1, cap. 63, de ſuſino oleo, μεταγγίζε δὲ παλαίας εἰς ἑτέρα ἀγγεῖα. Inde VERBALE Μεταγγισμός, οῦ, ὁ, De vaſe in vas transfuſio, Elutriatio, Decapulatio.

Μεταγειτνιών, ῶνος, ὁ, Metagitnion: ſecundus Athenienſiũ mentis, in quo Apollini μεταγειτνίῳ ſacrificant, vt tradit Lyſimachides in lib. De Athenienſium menſibus. Ita Harpocration. Plut. Publ. p. 189. εἰδοῦς Σεπτεμβρίαις, ὁ συντυγχάνει σχεδὸν τῷ πανσελήνῳ τῷ μεταγειτνιῶνος: indicãs Idus Septembres & plenilunium metagitnionis maximè concurrere. Idem in Camillo, p. 151, ſcribit menſem metagitnionem à Bœotis vocari Panemum: & in Nicia, p. 989, menſem Carneum Syracuſanorum ab Athenienſibus nominari metagitniona. Meminit eius & Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 5. c. 17.

Μεταγνώσιμος, τ. 1, c. 832. e — Μεταγνώς, ib.
Μεταγνώσομαι, vel Μεταγνώσομαι, τ. 1, c. 832, e
Μεταγωνίσω, τ. 1, c. 1856, c — Μετάθεσια, τ. 1, c. 38, c
Μεταγωγεία, τ. 1, c. 1857, c. — Μεταγωγός, ib.
Μεταχαράττω, Exſcriptor, Qui transſcribere ſolet.
Μεταχαφή, τ. 1, c. 874, b. — Μεταχάφω, ib. a
Μεταχθῶ, τ. 1, c. 80, d. — Μεταχθεὶς, ib. e
Μεταδαίομαι, τ. 1, c. 839, h
Μεταδέ, vel potius μεταδή, Poſtea verò.
Μεταδῦσαι, Heſ. affert pro μετανοίαν, Pœnitentiam.
Μεταδύα, eidem eſt μεταμέλεια. Quæ ambo ſuſpecta.
Μεταδίδημος, τ. 1, c. 975, b. — Μεταδιδάσκω, τ. 1, c. 985, f
Μεταδιδάσκω, τ. 1, c. 987, g. — Μεταδίδωμι, τ. 1, c. 998, a
Μεταδιωκτέον, Perſequendum, inſequendum.
Μεταδίωκτος, Perſequendo captus. Quem nacti ſunt qui inſequebantur. aliàs, Retractus. vt, μεταδίωκτος γίγνεσθαι, Retractus venit.
Μεταδιώκω, τ. 1, c. 1018. e. — Μεταδυάω, τ. 1, c. 1031, b
Μεταδοξάζω, τ. 1, c. 1038, a — Μεταδόρπια, τ. 1 c. 1042, e
Μεταδόρπιος, ib. — Μεταδορπίσματα, ib. f
Μεταδοὺς, τ. 1, c. 998 a. — Μεταδούπιος, ib. b
Μεταδύντες, τ. 1, c. 1045, ζ. — Μεταδρομὰς ὦν, τ. 3, c. 1661, g
Μεταδρομή, ib. — Μεταδρομὰς, ib.
Μεταζώγρουμι, τ. 1, c. 1396 g. — Μεταζώγρουν, ib.
Μεταθέοντος, τ. 3, c. 1505, a. — Μεταθεὼν, ib. b
Μεταθεῖν, τ. 1, c. 1550, c
Μεταΐσσω, Inſequendo cum impetu. Schol. Apollon. ſimpliciter exp. ὁρμητικῶς, in hoc loco Apollonii Argon. l. 2, ταῦτα γὰρ γοργοὺς ἀμείβων Κήλων μεταΐσσω ὑφ' ὕδατος.
Μεταΐσσω, τ. 1, c. 1091, d — Μεταίρω, τ. 1, c. 814, c
Μεταιτεῖν, Heſychio μεταχρῆναι.
Μεταΐξας, Heſychio μεταδιώξας, Inſequutus: malim Cum impetu inſequutus. eſt aor. à them. μεταΐσσω. Hom. Il. φ, Καί με μεταΐξας μάρψαι ζωὸν ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
Μεταιτῶ, τ. 1, c. 243, c
Μεταίτης, Mendicus: qui & ἐπαίτης & προσαίτης. Item μέτατης. Apud Suid. ex Polyb. ὥσπερ οἱ μεταίτης ἐπαδόντες καὶ χρημάτων ἄπορος, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν φίλων.
Μεταίτος, τ. 1, c. 250, f. Μέταιτος, in Μεταίτης.
Μεταΐτιος, Repentinus. Heſych. ἐξαίφνης.
Μεταϊχμιον, τ. 1, c. 255, c. — At Μεταϊχμεῖ, Heſ. μεγάλοι.
Μεταϊωσσος, τ. 1, c. 211, a
Μεταλλάζω. affertur pro Trãsfero. Malim Μεταλλάζω, Transpono, Mutata ſede loco.
Μεταλαλῶ, c. 2, c. 25, f. — Μεταλλάξομαι, ib.
Μεταλλέγω, τ. 2, c. 75, h — Μεταλλάμαι, τ. 2, c. 167, f
Μεταλλοίνομαι, τ. 2, c. 139, g. — Μεταλλαγὰς, τ. 2, c. 140, a
Μεταλλάσσομαι, τ. 2, c. 139. g
Μεταλλάξαι, Heſych. μεταλλὰξ: afferens itidem μεταλλάξαι pro μεταλλάξαι, μεταχρῆσαι, ἐπιδίωξαι. Vtitur hoc verbo Hom. Od. α, initio, de Neptuno, Αἰθίοπας μεταλλάξας τηλόθι ναίων: id eſt, μεταλλάξας, Mutato loco iuit, ſeu Abiit inde ad.
Μεταλαιῶ, τ. 2, c. 218, d. — Μεταλλητὴς, ib.
Μεταλαίω, τ. 2. c. 228, c. — Μεταλλῶ, c. 2, c. 270, h
Μεταλλὰς, ὥσος, ἡ, Accitus, ſeu Accerſitio: Heſych. καλῆς δ' ἑτέρους πιεῖς.
Μεταλλῶ, τ. 1, c. 257, b. — Μεταλλὰς, ib. c
Μεταλλώντων, Heſych. καλούντων, Participem.
Μεταμώζω, τ. 2, c. 325. e
Μεταπόδυλος, τ. 2, c. 331, f. & 331, f

Μεταμώζω, Traiicio, Transfero. v. l. per ε ſeram pro μεταμώζω.
Μεταμοσμία, τ. 2, c. 392, c
Μετάπόσμα, Intermũdia. Ita enim Cic. De fin lib. 1, de Epicuro, Individua & intermundia vocat ἄτομα & μετάκόσμα.
Μεταπλάζω, Aliter condo ſeu creo, Transformo.
Μεταπλωτὸν, τ. 2, c. 495, b
Μεταχύμιον, Fluctuum interuallum, τ. 1, c. 155, f
Μεταχύμος, τ. 2, c. 491, g. — Μεταχύρας, τ. 1, c. 140, b
Μεταπιεῖν, Heſychio φεπιεῖν.
Μεταλαγχάνω, τ. 2, c. 546, g
Μεταλαμβάνω, Cum alio accipio, &c. τ. 1, c. 575, d. — Μεταλαμβάνομαι, Vendico, &c. c. 576, c. — Μεταλαμβάνω, Poſt accipio, &c. ib. d. — Μεταλαμβάνω, Victiſim accipio, &c. c. 577, b
Μεταλείπω, ex Apoll. affertur pro Produco.
Μεταλήγω, τ. 2, c. 691. g. — Μεταλληλὶς, τ. 2, c. 578, b
Μεταλληλικῶς, ib. c. — Μεταλλὶς, τ. 2, c. 578, b
Μεταλκὴς, τ. 2, c. 577, d. — Μεταλαγὴ, τ. 1, c. 355, f
Μετάμαξις, τ. 1, c. 1b. — Μεταλλαθὼν, ib. c
Μεταμάω, τ. 2, c. 897, g — Μεταλλεία, ib. f
Μεταμέσον μυρον, ib. g — Μεταλλὺς, ib. e
Μεταλλύπκη, f. πίχη, ib. — Μεταλευτὴς, ib.
Μεταλευτὴς, ib. d. — Μεταλλύω, ib. b
Μεταλλιάζω, ib. — Μεταλλεὺς, τ. 2, c. 896, g
Μεταλλητὴς, τ. 2, c. 897, b. — Μεταλλὴ, τ. 2, c. 896, c
Μεταλλὰς, ib. f. — Μεταλλαγὼν, ib g
Μεταλλαγὴς, ib. f. — Μεταλλὼ, τ. 2, c. 897
Μεταλμὸς, τ. 1, c. 339, h. & τ. 3, c. 275, f. ob.
Μεταμαίος, τ. 2, c. 766, a. — Μεταμαθὼν, τ. 2, c. 788, e
Μεταμύβω, τ. 1, c. 393, c. — Μετάμειψις, ib.
Μεταμέλει, impers. τ. 2, c. 860, a
Μεταμέλεια, ib. d — Μεταμελητὴς, ib. e.
Μεταμέλομαι, ib. c. — Μεταμέλει, absolutè, ib.
Μετάμελος, ib. d.
Μεταμβάλλω, Heſych. μεταμελήσω.
Μεταμέλεια, eidem eſt μετάνοια, Pœnitentia.
Μεταμίξ. Mixtim. πάμιξ, μετὰ μίξει, Heſ.
Μεταμιξία, ὥσος, ἡ, Mixtio, Commixtio.
Μεταμορφόω, τ. 2, c. 972, a. — Μεταμορφωσὰς, ib. b
Μεταμοχθὼ, Transplanto. vnde apud Heſ. μεταμόχθοι, μεταφύτευσι.
Μεταμπίεσμαι, τ. 1, c. 1362, d
Μεταμφιάζομαι, τ. 1, c. 1380, b
Μεταμείνυμι, τ. 1, c. 1379, h
Μεταμείσω, τ. 1, c. 1380, b
Μεταμώλιος, Vanus, Irritus, Inutilis. μάταιος, ἀκύρωτος: ſeu, vt quidam volunt, μεταμελείας ἄξιος. Hom. Od. ζ, μή μοι μεταμώλια ταῦτ' ὀλέσῃ. Et Il. δ, πῆ δὴ ταῦτα θεὸς μεταμώλια θῆκεν. Reperitur & Μεταμώνιος ſcriptum pro μεταμώλιος. vt Od. σ, v. 331, & 391, ἡ νῦ περ αἰεὶ Τοῖς νέοις ὄδυσι, ὁ καὶ μεταμώνια βάζεις, Vana & inutilia. Et apud Ariſtoph. ἐς πέρακα βαδίζῃ μεταμώνιος, itidem pro μάταιος καὶ οὐκ ἐνδιάχρησιμος. Pro Irritũ, Ineffícax, Nicand. in Ther. de phalagiorum quodam genere, Ἄνεμοι δ' ὀλίγῃ τύμμα φέρει μεταμώνιον αἰθρὶ. id eſt, μάταιον ἐξ αἰθρίης.
Μεταναγνώσκω, & Μεταναγνώσκομαι, τ. 1, c. 1850, h
Μεταναστὰς, τ. 2, c. 996, c. — Μεταναστάσιος, τ. 1, c. 1751, a
Μεταναστὰς, ib.
Μεταναστεύω, ib. b. & τ. 2, c. 997, g
Μεταστὰς, τ. 1, c. 1751, a. & τ. 2, c. 997, f
Μεταστὰς, τ. 1, c. 1751, a — Μεταστάσιος, τ. 2, c. 997, f
Μεταστερὰ, ib. — Μεταστέλλομαι, τ. 2, c. 1054, f
Μεταστίζω, τ. 1, c. 1061, e. — Μεταστίλβει κύλιξ, τ. 2, c. 1060, g
Μεταστὰθμον, ib. — Μεταστέλλομαι, τ. 2, c. 1054, f
Μεταστάμαι, τ. 1, c. 1750, g. — Μεταστὴμι, ib.
Μετατείνω, τ. 2, c. 1078, f. — Μετατόνια, τ. 2, c. 1079, a
Μίταξα, à recentioribus Græcis dictum fuit Sericũ, quod Itali ſetam vernacula lingua appellant. Et nominatim ex Actuar. & Nicol. myrepſo afferunt μίταξα ὠμὰ, Sericum crudum. hoc eſt Bombycum vellus nondum euolutum nec infectum. Legitur hoc vocabulum & in Pand. lib. 39, tit. De public. & vectig. Ibi enim Mettianus ait, Metaxa, veſtis ſerica vel ſubſerica, vela tincta. Sic Codic. lib. 11, De muricilegis, Loras ſericoblattæ &

metaxæ huiuſmodi ſpecies inferri præcipimus. Vnde Metaxarii lib.8 Cod. De pignor.& hypoth.appellantur Serici negotiatores. Verùm & μεταξωτὴν commu-
ni lingua à Græcis vocari Sericum tradunt.

Μεταξύ, Inter,In medio:cum genit. Plato de leg.lib.9,μεταξὺ ἀμφοῖν γίγνεται αὖ, Sit amborum mediũ, ſeu In medio amborum. Theophr.apud Athen.lib.2,de rubo canino,μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρου,Inter fruticem & arborẽ. Item in prouerbio, Πολλὰ μεταξὺ πέλεται κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου, inter calicem ſupremáq; labra multa ſunt interiecta. Dicunt etiam μεταξὺ λέγων pro Inter confabulandum,Interea dum loquimur. Conſtruitur cum participijs etiam vel genitiui vel allus etiam caſus, & tũc redditur Interim dum,Interea dum. vt μεταξὺ λειμῶνος,Interea dum lauaretur. Item μεταξὺ ὀπτωμένων,Interea dum aſſarentur:ſeu Inter aſſandum. Et μεταξὺ λεγόντων,Inter dicendum.pro quo Plato dicit λέγοντα μεταξύ: in Apolog.Socr. καὶ τοι οὐκ ἄλλος λέγοις πολλαχοῦ δὴ μεταξὺ ἐν τῷδε λέγοντος μεταξύ.Sic Xenoph.Paed.8 dicit Perſis ὅπως χωρεῖεν ſuiſſe τὸ μεταξὺ προβαίνοντας μᾶλλον ἐδόκει μᾶλλον πίονεσθαι,interea dũ proficiſcuntur,Inter proficiſcendum. Sæpè abſolutè & ſine caſu ponitur.Hom.Il.α, πολλὰ μεταξὺ οὔρεα, Multi interiecti ſunt montes. Ariſtotel.in Rhet.φίλος ἢ ἐχθρὸς ἢ μεταξύ, Amicus vel inimicus vel inter hos medius. Subintelligitur enim hic genitiuus. Præmiſſo articulo adiectiuè ſignificat Medius, Intermedius,Qui in medio eſt, Qui interiectus eſt & medius.Iſocr.Panathen.τὰ δὲ μεταξὺ τῶν δύο λέγοντα ἐξηπατήθην; Sic ὁ μεταξὺ χρόνος apud Demoſth. qui dicit etiam ἐν τῷ μεταξὺ,ſubaudito ſubſtantiuo χρόνῳ. Quin & τὸ μεταξὺ ſubſtantiuè interdum redditur pro Intercapedo,Interſtitium, Interiectus & Interpoſitus: ſubaudito ſubſtantiuo διάστημα, quod omiſſum eſt. INDE Μεταξυλογία,ας,ἡ,Interloquutio ſeu Interfatio. Thuc.ſchol. accipit pro parentheſi,lib.2,p.58.Suid.μεταξυλογίαν eſſe dicit τὸ ὑφ' ἓν βραχὺ σχῆμα λεγόμενόν τινα παρῆκαν ὑπὸ τῶν, οἷον ἐπὰς κιθῶνα τὸν λόγον. Cui expoſitionem ſubiungit hoc exemplum,ὑφ' ἓν βραχὺ ὁ λόγος ἐπὰς κιθῶνα αὐτῷ οἷον ἡ χλαῖνα,καὶ αὖθις ὡς τῷ ἐν μεταξυλογίᾳ πεποιῆσθαι λόγον τὸ Σαμοθρᾴκιον διηγήσασθαι ἄμεινον.

Μεταξυλογία,in Μεταξύ. Μεταξωτὸν,in Μίταξα.

Μεταπαιδεύω, Aliter erudio & inſtituo , Mutato inſtitutionis genere erudio.Luc. in Lexiph. ἀφῆκα αὐτὸν μεταπαιδεῦσαι, καὶ διδάσκειν ἃ χρὴ λέγειν.

Μεταπαιδαγωγέω,ῶ,idem ſignificat. Luc. πρῶτα τὸν μεταμορφωθέντα καὶ μεταπαιδαγωγοῦντα τὸ θεῖον τὸ καλλαῖον ἐξ αἰσχροῦ μαθεῖν.

Μεταπαίομαι,t.3,c.110,d. Μεταπαιστολή,ib.e
Μεταπίθω,t.3,c.136,h. Μεταπίθομαι,ib.
Μεταπιμπλῶ,t.3,c.157,g. Μεταπιπράσκω,ib.
Μεταπίπτω,t.3,c.137,a. Μεταπίπτω,ib.
Μεταπλασθείς,t.3,c.205,f. Μεταπλάττω,ib.
Μεταπλάττω,ib.c. Μεταπλῶ,ib.f

Μεταπεσσεύω, Mutatis calculis ludo , veluti q calculos initio malè poſuerũt , poſtea rectius collocant & promouẽt. Metaphor. Plato in Minoe,ἴσως γὰρ οὐκ ἀνοήτως ἔφη μεταπεσσεύεσθαι ἐν ἔφη ἔθει , pro Eadem eſſe etiamſi tranſponantur ac transmutentur.

Μεταπείθω,t.3,c.275,d. Μεταπλάσσω,ib.e
Μεταπίθω,t.3,c.318,g. Μεταπλασμός,t.3,c.351,g
Μεταπλάττω,ib.f. Μεταπλέω,ib.
Μεταπλάττομαι,ib. Μεταπνέω,t.3,c.437,c
Μεταπνέομαι,ib.f. Μεταπίπτω,ib.g
Μεταπτύω,ib. Μεταπίπτω,t.3,c.447,b
Μεταπυκάζω,t.3,c.205,g. Μεταπρᾴδω,t.3,c.183,a
Μεταπυρόομαι,t.3,c.182,g.
Μεταπωματικὴ,t.2,c.437,b.obiter.
Μεταπρεπὴς,t.3,c.165,g. Μεταπρεπὴς,ib.

Μεταφράσις ædium dicuntur,quum venditæ aliter extruuntur.Strabo lib.5,p.103,ξύλοις καὶ λίθοις ἐκ τῶν οἰκοδομιῶν,ἃς αἱ βλάβαι ἐποίησαν αἱ συμπτώσεις καὶ ἐμπρησμοὶ καὶ μεταφράσεις,αἱ βλάβαι λεγόμεναι καὶ αὗται ὄντως. Quibus ſubiungit, καὶ γὰρ αἱ μεταφράσεις οἰκιῶν αἱ τῶν συμπτώσεων οὐκ ἀναβαλλόντων καὶ οἰκοδομούντων ἐκείνας τὰς ὀπτασίας ἐπραξ ἐπιφαν.nam qui veteres domus emunt, de nouo eas ædificare ſolent , & alias facere ab illis quæ ipſis venditæ ſunt.

Μεταφράσσω,t.2,c.65,f. Μεταφράσω,t.3,c 541,f
Μεταφυάδιος,Tranſuolans,in Epigr.à μαθήμ.
Μεταφώνιος,t.3,c 319,d

Μεταπύργιον,Spatium quod inter duas turres eſt τὸ ἐν μέσῳ ἐπιδέδεμαι ὅθι ὅτι τῷ πύργῳ πύργοι, Ædificium quod eſt in medio turrium muri,vt Harpocr. exponit , & cum eo Suidas. Vtitur hoc vocabulo ſæpius Thucydides. vt libro 3, ᾗ μεταπύργιον ἐφεστήκεσαν πρὸς τὰ ἐπάλξεις, Qua interuallũ erat turrium.Et rurſum paulo pòſt, ᾗπερ τὰ μεταπύργια ὑπερέβαινον , Per interuallum turrium transcendebant.

Μεταείθμιος,t.1,c.566,d. Μεταῤῥέω,t.3,c.689,h
Μεταῤῥιπτέω,t.3,c.714,c. Μεταῤῥέω,ib.
Μεταῤῥέω,t.3,c.690,a. Μεταῤῥυθμίω,t.3,c.717,b
Μεταῤῥυθμίζω,ib.a.
Μεταῤῥύθμισις,εως,ἡ,Ipſa actio τῷ μεταῤῥυθμίζειν.
Μεταρσιολογέω,t.1,c.114,g. Μεταρσιολογικὸς,ib.
Μεταρσιολογία,ib. Μεταρσιολόγιον,ib.h
c Μεταρσιολόγος,ib. Μετάρσιος,ib.e
Μεταρσίως,ib.f. Μετασκευάζω,t.3,c.845,h
Μετασκευάζομαι,t.3,c.846,a. Μετασκὼν,t.1,c.111,b
Μέτασσα,Suid.τὰ ὕπερθεν φυόμενα, Oues agnos ſub verb. habentes : rectius Euſtathio μασσάκας, per epenthelin ſyllabæ τα pro μάσσα,Mediæ,Mediæ ætatis inter agnos & iam grandiores natu oues. Vtitur autem eo vocabulo Hom.Od.ι,χρεὼς μὲν σφέτερος,χρεὼς δὲ μέτασσα,Χρεὼς δ' αὖ ἕρσην.

d Μεταστρωτέον, Cum impetu inſequi:μετὰ ὁρμῆς, καταλουσθῆναι αὐτῷ,id eſt μεταδιώκειν.Euſt.

Μετάστασις,Mutatio, &c.t.1,c.1776,c. Μετάστασις, Migratio,&c.t.b.h
Μεταστατέον,Sedes mutandæ,Tranſmigrandum.
Μεταστατικὸς,t.1,c.1777,c. Μετασύρω,t.3,c 981,b
Μετασύλωμαι,t.3,c.1006,b Μετασύω,t.3,c.1012,b
Μετασῦς,ὁ,ſubſtant.t.3,c.1031,f. Μετασῦκος, adiectiuum,ibidem.
Μετασχεῖν,t.3,c.987,g

e Μετασχίζω,ῶ, In aliud elementum tranſmuto, Tranſformo. Meminit Suidas particip. μετασχίζοντες,exponens μεταχωματίζοντας,μεταπλάττοντας.

Μεταστασιάζω,t.3,c.1012,f
Μεταστρατοπεδεύω,t.3,c.1065,f
Μεταστρέφω,t.3,c.1098,b. Μετασφῆνα,ib.f
Μετασυγκείω,t.2,c.437,g. Μετασυγκεῖσθαι,ib.
Μετασυγκεῖσθαι,t.2,c.438,a. Μεταχωματίζω,t.1,c.1319,g
Μεταχωματισμός,t.1,c.1330,a
Μεταπάομαι,t.3,c.1165,f. Μεταπάω,ib.
f Μεταβάτα,t.2,c.895,f. Μεταπήγνυμι,t.3,c.1504,e
Μεταπρίαμαι,t.3,c.1619,g. Μεταπριάω,t.3,c.1649,h
Μεταπρίαμαι,t.3,c.1661,g
Μεταβαπτίζουσι, Helych.βαπτιζόμενοι.
Μεταβάπτω,t.3,c.1630,a. Μεταβάπτω,ib.
Μεταπυκάζω,t.3,c.1694,c. Μεταπύκασις,ib.
Μεταδάω,t.1,c.612,b. Μεταδαλὸς,t.1,c.614,g
Μεταδαίω,t.1,c.618,c
Μεταδικὴ, Mox, Statim póſt.
Μεταυχένιος,ν,τὸ,Quod poſt ceruicem eſt.Poll.lib.1,titulo De ſpina & dorſo,ſcr.bis,ὑπὸ τὰ μετ' αὐχένα κεῖται, Dorſum ceruici ſubiacere.eius τὸ ἐγκέφαλον nominari χρῆναι τὸ δὲ ἐπικρανίον ὠμοπλάτας, τὸ δὲ ὑγιὲς τὸ πάσχα vocari μεταυχένια. Sunt qui interpretentur Interſcapilium ex Marcello empirico.

Μεταῤῥίω,t.4,c.110,b. Μεταῤῥυμὸς,t.4,c.61,c
Μεταῤῥέω,t.4,c.110,c.
Μεταφερτὸς, Trãslatilis,Qui transferri poteſt.vt Ariſtot. Phyſic.l.4,τὸ ἀγγεῖον eſſe dicit οἷον μεταφορικὸν. Sic μεταφέρειν οἶνον dictum fuiſſe τὸ πωλεῖν, αἰνιγματικῶς, tradit Euſtathius.

Μεταφορικὸς,t.4,c.110,d. Μεταφορικὸς,ib.e
Μεταφράζω,t.4,c.70,c. Μεταφραστὴς,ib.d
Μεταφραστὴς,ib.e Μεταφραστὴς,ib.
Μεταφρένιος,t.4,c.196,c.

Μεταφύομαι, Transformor, Naturam muto. Plat. in Tim.
Μεταφυτία, t.4, c.298, d.
Μεταφυτεύω, ib.
Μεταφωτίω, t.4, c.308, d.
Μεταχειρίζω, t.4, c.451, f.
Μεταχείρισις, t.4, c.445, c.
Μεταχειρισμός, t.4, c.453, c
Μεταχειριστής, t.4, c.445, c.
Μεταχέω, t.4, c.476, d
Μεταχθόνιος, t.4, c.520, a. & c.645, a. obiter.
Μεταχίρω, t.4, c.547, f.
Μεταχίρωσις, ib.
Μεταχρόνιος, t.4, c 644, h.
Μεταχρόω, t.4, c.635, d
Μεταχρωτίω, ib.
Μεταχώρησις, ibid. c
Μεταψαλάσσειν, Hesych. μεταπλύνειν, Transponere: afferens ex Μεταψάρων pro μεταφρόνων, Transferens.
Μεταψίφω, eidem est μεταβουλεύομαι, Consilium muto: afferenti itidem μεταψίφειν pro μεταβουλεύεσθαι.
Μεταψηφίζω, t.4, c.733, a. Μεταψήφισις, ib.
Μετεγγεγραμμένος, t.1, c.871, f. Μετεγκαθίω, t.1, c.1856, g
Μετείναι, t.1, c.1224, f. Μετείπον, t.4, c.62, d. ob.
Μέτειμι, Intersum, &c. t.1, c.1134, b. Μετείμι, Eo post, &c. c.1139, g
Μετείναι, t.1, c.894, a. ob.
Μετείς, Ionicè pro μεθείς, à μεθίημι, quod est Dimitto. Herodot. μετέες τὴν τυραννίδα. Idem, μετέντα ἡμέας μουναρχίην. Item μετέες τὴν γνώμην. Et μετέες τὴν ὀργήν. Idem dicit etiam μετέες Pindarus γλῶσσαν pro ἀφείς, Sonans, Loquens.
Μετέω, pro μέτειμι, dici tradunt, quod vide. Dixerim potius esse pro μετῶ, Ionica dialyti & epenthesi ab eodem themate.
Μετεωρίζω, t.1, c.1062, h. Μετεωρίζομαι, t.1, c.645, c
Μετεκβάλλω, Alio expono, Transpono. Thuc.
Μετεκδίδομι, Post edo: vel Post eloco.
Μετενδύω, t.1, c.1063, b. Μετενδύομαι, ib.
Μετέπειτα, idem quod μετὰ ταῦτα: à them. μετάπειτα, idem significante quod μέτειμι sive μετέρχομαι.
Μετεμβαίνω, Transcendo. vt qui vno mutato nauigio aliud conscendit. Plut. μετεμβαίνειν εἰς μυσπάρωτα.
Μετεμφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex Epigr. affertur pro Inuitus. Potius est Ex vno in aliud insitus.
Μετεμψυχόω, t.4, c 754, f. Μετεμψύχωσις, ib. g
Μετενεγκεῖν, Transferre: vnde part. μετενεχθείς, Translatus. Referuntur ambo ad μεταφέρω.
Μετεπιμαστώσις, t.3, c.1217, b
Μετεξαίτιμι, Expello & alibi sedem ponere cogo. Alii, Transfero subinde.
Μετεξαστλίω, t.1, c.468, c. Μετεξίπορι, t.1, c.1289, d
Μετέπιστα, t.1, c.1160, g
Μετεχείν, F. -σειν, idem quod μεταγγίζω, De vase in vas trāffundo, Eluitio, Decapulo. Vegetus? Dioscorides, Galenus & alii medici ac pharmacopœi.
Μέτηρος, Æolico πάθει pro μητρὸς dicitur: & Μέτηρα pro μητέρα. Etymol. & Lex. meum vetus.
Μετέχομαι, Adeo, &c. t.1, c.1270, f. Μετέχομαι, Transeo, t.1, c 1271, d
Μετέωρος, t.1, c.1221, b. Μέτεστι, impersonè t.1, c.1134, b
Μετεύχομαι, ex Eurip. affertur pro Opto.
Μετέφην, t.4, c.62, c.
Μετέχω, t.1, c.1348, c. & t.2, c.576, b. obiter.
Μετοίκησις, t.1, c.121, g. Μετοικίζομαι, t.1, c.1214, a
Μετοικίζω, t.1, c.123, g. Μετοικισμός, t.1, c.1214, b
Μετοικοδομῶ, t.1, c.118, g. Μετοικοδόμησις, ib. b
Μετοικολογέω, ib. c. Μετοικολογία, ib. b
Μετοικολογίς, ib. c. Μετοικολογικός, ib. d
Μετοικολογικῶς, ib. c. Μετοικολογικός, ib. d
Μετοικολόγος, ib. c. Μετοικολογία, ib. e
Μετοικοπόρος, ib. f.
Μετοικος, t.1, c.120, g. & t.2, c.1436, f. ob.
Μετοικοσκοπέω, t.1, c.123, f. Μετοικοσκοπικὴ, ib.
Μετοικοσκόπος, ib. Μετοικοσκοπικὸς, ib. g
Μετοικοφάντης, ib. Μετοικοφάντης, t.1, c.222, f
Μετοικόπορος, ib.
Μέτα, Media. Hesych. enim μάτιν affert pro μείων, exponens tamen & ματυίαν.
Μετῶλαι, in Μετῶλαι. Μέτωλος, t.1, c.1179, e
Μετωπίμιος πῶλος, Pullus equinus qui pedum pernicitate vel cum ventis contendat, vt illi qui apud Homer. πόδας μετὰ ποσὶν ἀείρει.
Μετώπιος, t.1, c.220, c. Μετώπιον, t.1, c.214, d
Μεθίλλω, affertur pro Contemnere, Despicere: sed sine exemplo.
Μεθίμι, Ionicè apud Herod. pro μεθίημι: itemque μεθίεμαι pro μεθίεμαι.
Μεθῶλαι, Hesychio sunt αἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους τῶν ὄφρυων ῥάβδοι. Poll. lib. 1, tit. De partibus curtus, habet Μεθῶλαι, ita vocari scribens τὰς διδύμους ῥάβδους καὶ εἰς τὰς ἵππους βλαπτούσας ὑπὸ τῆς κάπης μέχρι τῶν κυρτῶν.
Μεθχω, t.1, c.1363, b. Μεθικοία, t.2, c.1225, f. Μεθικίω, ib. d
Μεθίκνεις, ib. c. Μεθικία, t.2, c.1215, c
Μεθικίζω, t.2, c.1230, d. Μεθικίζομαι, ib.
Μεθικικὸς, t.2, c.1215, b. Μεθίκιος, ὁ, ib. c
Μεθικισμὸς, t.2, c.1230, c. Μεθικοδομέω, t.2, c.1205, d
Μέθικος, t.2, c.1214, d. Μεθιχόμαι, t.2, c.1258, a
Μεθιωλίζομαι, t.2, c.1264, f. Μεθιωλάζω, t.2, c.1265, g
Μεθκωχὴ, pro μεθοχὴ dicitur, teste Hesych. qui tamen exponit etiam ἐποχὴν, necnon ὀχεῖα.
Μεθὶς, t.1, c 1134, b. Μεθυμαίζω, t.2, c.1317, c
Μεθυμαίζομαι, ib. Μεθυμαϊκὸς, ib. d
Μέθυρα, vocabulum architectonicum. Vitruuius lib. 4, c.2, Vtraque enim, & inter denticulos & inter triglyphos, quæ sunt intervalla, metopæ nominantur. ὄπαι enim Græci tignorum cubilia & afferum appellant, vti nostri ea cauã, columbaria. Ita quod inter duas opas est intertignium, id metopa apud eos est nominatum. Sed notandum, scribi vocabulum hoc constanter ibi per th, itemque cap. sequẽti, Necesse est triglyphos constitui contra medios tetrantes columnarum: methopasque, quæ inter triglyphos fient, æquè lõgas esse quàm altas. Et mox, Ita methopæ quæ proximè ad angulares triglyphos fiunt, non exeunt quadratæ, sed oblongiores triglyphis dimidia altitudine. Itidem verò apud Hesych. reperio μεθύστιον, quod & ipse esse dicit μέρος τῆς καλυμβήθρας ὑπὸ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τεχνολογίαν. vt difficile sit de etymo statuere. nã si μεσύριον scriberetur, esset τὸ μεταξὺ τῶν ὀπῶν, quod inter foramina est, seu tignorum afferumque cubilia & veluti columbaria. Quam scripturam, alii sequuti sunt, ego reuocandam non putaui.
Μετῆει, t.1, c.1362, c
Μετηιόθη, t.1, c.1366, f. Μετήιωρα, ib.
Μετεωρεύς, t.2, c.1415, f. Μετέωρος, ib. d
Μετερμίζομαι, Ionice pro μεθερμίζομαι. Herodotus μετερμίζομαι ἐς γῆν ἄλλην, In aliam terram transfreto.
Μετήχμιον, Interstitium quod est inter arborum seu plãtarum ordines, qui ὄρχοι nominantur. Scribit enim Pollux μετήχμια nominari τὸ μεταξὺ τῶν πηγνυμένων, vt quorum ὀρύσσεις vocetur ὄρχος. Columella Interordinia appellat. De sparis (inquit lib. 5, cap. 5) ordinum eatenus præcipiendum habemus, vt intelligant agricolæ, siue aratro vineas culturi sint, laxiora interordinia relinquenda. Et sic alibi. Vtitur verò Græca voce Aristoph. in Pace, Ἢ καλὸς αὐτῷ ἀπαλλάξειν ἀπὸ μετήχμιον. Vbi Scholiastes quoque μετήχμιον esse dicit τὸ μεταξὺ τῶν συμφύτων πλίνθων ἐν ᾧ ἢ σῖτος ἢ ἄλλό τι ἵστανται. qualia spatia etiamnum in Italia visuntur inter vitium ordines, consita tritico aliove semine. Apud Schol. Theocr. scriptum Μετήχμιον, qui & ipse id esse ait τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν. sed ea scriptura minus recta est.
Μετωσία, t.1, c.1134, d. Μετωσιακὸς, ib.
Μετωσὼ, apud Hes. ἀφελείτω, ἀπολείτω, ἀφίτω. sed susp.
Μετηχενώω, t.2, c.1571, b. Μετηχὴ, t.1, c.1349, a
Μετηχανὸς, ib. Μετηχανίζω, t.2, c.1577, f
Μετηχμάζω, t.1, c.1367, f. Μετηχὸς, t.1, c.1349, a
Μετρέω, t.2, c.902, b. Μετρεύμαι, ib.
Μετρημα, t.2, c.902, h. Μέτρησις, t.2, c.903, a
Μετρητὴς, ib. a. Μετρητικὸς, ib. f
Μετρητὸς ib. c. Μετρητίζω, t.2, c.908, a
Μετρικὸς, ὁ, ἡ, Pertinẽs ad τὸ μέτρον, Qui est τοῦ μετρεῖν. vt ἡ μετρικὴ τέχνη, Scientia mensuratum seu Ars rectè metiendi. Cuius qui peritus est, nominatur μετρικὸς & ipse. Est & carminum ac versuum μετρικὸς & μετρικὸς, qui eius periti sunt. apud quos μετρικὸς ῥυθμὸς, Rhythmus seu numerus metricus hoc est qui, seu qualis, in metro & mensura versuum requiritur.

Μετριαλόγως, Moderatus in verbis. Antiphon.
Μετριοπάθεια, t.3,c.74,d. Μετριοπαθέω, ib.e
Μετριοπαθής, ib.c. Μετριότης, t.3,c.303,c
Μετριοπαθῶς, ib. Μετριοτῆτι, ib.
Μέτριος, t.2,c.906,c. Μετριώτης, t.2,c.907,g
Μετριοφρόνως, adv. Moderatè de me sentio, seu Modestè de me sentio, Non nimium me effero. Appian.
Μετρίως, t.2,c.907,a. Μέτρον, t.2,c.898,b
Μετρόομαι, ib.g
Μεύδον, Hesych. pro μᾶζον, Maius. quod & μάσδον.
Μεταυμία, t.2,c.1336,f. Μεταυμιακός, t.2,c.1337,a
Μεταυμιακῶς, ibid. Μεταύτη, propr. t.2,c. 1395,e
Μεταφυδόν, t.2,c.1399,h. Μεταφίας, t.2,c.1400,b
Μεταφυτον, ibid.& c.1568,d.obit.
Μεταφυτος, t.2,c.1400,d. Μεταφυτον, t.2,c.1398,g
Μεταφυτικός, t.2,c.1399,d. Μεῦ, t.1,c.1075,f
Μεύει, Hesych. affert pro κοιμᾶται, Cubat, Dormit.
Μεχείρ, nomen mensis Ægyptiaci in Epigr. In quodam meo lexico veteri χὴκ etiam βεχείρ, dicturque esse Februarius Romanorum.
Μέχρι, De loco, t.2,c.908,c. Μέχρι, De tempore, ibid.d
Μέχρι, Quoad, &c. t.2,c.909,a. Μέχρις, t.2,c.908,c
¶ Μή, Ne, &c. t.2,c.909,f. Μή, Non, &c. t.2,c.910,f.& 1519,d.f. Μή, Nunquid, &c. 1,2. Μὴ γὰρ οὖν, ibid.c
Μὴ γέ δη, ib. Μὴ γέπη, ib.& 1513,a. Μὴ δῆτα, ibid.
Μὴ μᾶν, t.2,c.1616,f. Μὴ μὲν, ibid.d. Μηδέτερος, t.3,c. 454,c.
Μὴ ἔτι, t.2,c.1512,h.& 1513,a. Μὴ ἦ, seu Μὴ ἦχ, t.2,c.910,g & 1519,h. Μὴ ποτε, seu Μήποτε, t.2,c.1512, b.c.
Μήποτε δή, ib.c. Μὴ πω, seu Μήπω, t.2,c.1509,a. Μὴ πως, seu Μήπως, t.3,c.651,d. Μὴ πῃ, seu Μήπῃ, t.2,c.911,b.
Μὴ τι, seu Μήτι, Μὴ τοι, seu Μήτοι, Μὴ τοι δή, Μήτοι δή, ib. D
Μὴ τοιγε, seu Μήτοιγε, Μὴ τοιγε δή, Μήτοιγε δή, ibid.b.c
Μὴ φημί, t.4,c.52,c
Μηδαμᾶ, t.2,c.1538,f. Μηδαμοῦ, ib.e
Μηδαμόθεν, t.2,c.1538,e. Μηδαμόθι, ib.d
Μηδαμοί, ib.c. Μηδαμῆς, ib.b.& t.2,c.912,a
Μηδαμόθεν, t.2,c.1538,d Μηδαμοῦ, ib.e
Μηδαμῶς, ib f
Μηδατᾶ, Hesych. γῆ ἰδία, Terra propria: sed viderit.
Μηδέ, seu Μήδε, t.2,c.912,e. Μηδ' αἷς, Ne vnus quidē. E hoc est Nullus, Nemo. pro quo dicitur & νὴ δ' αἷς, necnon μηδεὶς αἷς. Μηδ' αἰ ἐπ γλυκοῦ, Ne si accideret quidem aliquid. pro Nullo modo, Nullo pacto, quidquid accideret. quod dicitur & νὴ δ' αἰ ὁποιῳοῦν γένοιτο. Greg. In vet. in Iul. πονῶν αἰσχρὸς ὢν ἢ παθὼν ἀνήκεστος, ἢ πᾶς πόνου ἦν βασιλέως ἐξαίρετος ἢ αἰκίας, ἢ μηδ' ἂ εἰ ἐπ γλυκοῦ τι, τῷ φρονοῦντι ἐφέρετο ἡσυχῇ. Μηδ' ἓξ ἑνός, Ne vna quidem ex re. hoc est Nulla ex re. Plato in Phædro, ἐξ ἀρχῆς γὰρ ἀνάγκη παντὸ πραγμάτου ἀρχήν τινα λαβεῖν, αἰτίαν δ' μηδ' ἓξ ἑνός, Nam ex principio oriuntur omnia: ipsum autem nulla ex re alia nasci potest. Cicerone interpr. Μηδ' ὁπωσοῦν, Ne quicunq; quidem ille sit. id est Nullus, Nemo. Μηδ' αἷς, siue μηδεὶς. Μηδ' ὡς, t.4,c.801,a
Μήδεα, Hesychio sunt non solùm βουλεύματα Consilia: vt in hoc loco, Εἰ τινες δὲ βουλαὶ πρήσσειν μήδεά τ' αἰδῶ: sed etiam τὰ αἰσχρὰ, Pudenda, Verenda, vt in hoc versu, Μήδεα τ' ἄκρητος ὁ φίλτατος ἀμφεκάλυψεν.
Μηδείη, t.1,c.1159,e. Μήδεια, t.1,c.1617,f
Μηδεῖν, Hesych. μὴ ἐσθίειν, Non comedere. Sed vereor ne G scribendum sit μᾶδειν, Attica synaliphe pro μὴ ἰδεῖν.
Μηδεὶς, t.2,c.1159,c.& t.2,c.912,a.ob.
Μηδείωμα, t.2,c.1159,c.& t.2,c.912,a.ob.
Μηδείη, t.2,c.1159,c.& t.2,c.912,a.ob.
Μηδεμονή, t.2,c.1512,a. Μηδέπω, t.2,c.1508,g
Μηδεπωποτε, ib.& 1512,b. Μηδεπωπω, t.2,c.1617,e
Μηδέποτε, t.2,c.1289,b. Μηδεπόθεν, ib.c
Μηδεπωποτε, ib.
Μηδεία Μηδ Κῳ, Μηδικὸ, Μηδικὸς, Μήδιος, Μηδίος, Μηδὶς, Μήδομαι, vide infra in Μῆδος.
Μηδόλως, pro μηδ' ὅλως, Haudquaquam.
Μήδομαι, t.2,c.1627,f Μῆδος, ὁ, ion. a. Vide & Μηδεία.
Μῆδος, ου. Medus alius Medea à quo Μῆδες dicti sunt populi qui Caspios adiacentem portis regionem incolunt, vt Persæ à Perse eius fratre, regionem habitantes vicinam. Illorum regio DICITVR Μηδία, Media: pro Μηδία χώρα, Media regio: ex ADIECT. Μήδιος, α, ον, Medius: ex quo Μήδιον, siue Μήδιον ἄδρον, dicūtur & Μῆδοι, Medi, Qui à Medo originem trahunt: autore Steph. Ab Hes. autem Μήδιος exponitur μαλακὸς, Mollis: procul dubio à vitio eius gentis fuisse enim eos μαλακοὺς καὶ ἁβροὺς tam in cultu corporis quàm in victu, præter alios Athen. tradit lib.12. Rursum Hesych. & herbam quandam hoc nomine esse ait, necnon κόμην Μήδειον. De herba vide Dioscor.l.4. c.18. ex quo hæc Plin.lib.27, initio cap.12, Medion folia habet tridis facturæ, caulem tripedalem, & in eo florem grandem, purpureum, rotundum, semine minuto, radicem semipedalem: in saxis opacis nascitur. Meminit idem & Medeæ gemmæ, l.37,c.10. Medea (inquit) nigra est, à Medea illa fabulosa inuenta. habet venas auret coloris: sudorem reddit croci, saporem autem vini. Præter hoc Μήδιος à Medis deriu. ET Μηδικὸς, ὴ, όν, Medicus, Mederi proprius. vt Μηδικὴ ἀσπὶς, Amictus seu habitus Medicus. Et Μηδικὴ βοτάνη, Medica herba: sic dicta ἀπὸ τῆς Μηδίας παλαιόθεν, quod magna eius in Media copia sit: maxima prædita vi nutriendi equos, inquit Strabo lib.11, & ex eo refert Stephanus. Sic & Plin.lib.18,c.16. Medica externa etiam Græciæ, vt à Medis aduecta per bella Persarum, quæ Darius intulit. Sed vel in primis dicenda. tanta dos eius est: quum vno satu amplius quàm tricenis annis duret. Similis est trifolio, caule foliisque geniculata: quidquid in caule assurgit, folia contrahuntur. Vide & Catonem De re rust.c.41: Varronem, l.1,c. 41,& lib.2,cap.2: Columell.lib.2,c.2: item Aristot. Hist. anim.lib.8,& Dioscor.lib.2,cap.177. Rursum Strabo loco paulo ante citato, Ferr (inquit) Media & πικρόν: vnde succus eius dicitur Μηδικὸς χυμὸς, Medicus succus: Cyrenaico non multò inferior, nonnunquam & præstantior. Idem est apud Steph. Est & Μηδικὸν μῆλον, Medica malus: & Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum. de quibus t.2,c.1634,f: & 1633,d. vide & Plin.lib.12,c.4: lib. c.35. vbi idem malum Medicum vocat, nec aliam arborem in Medis laudari ait. Quin & Virg. Georg.lib.2, Media (inquit) fert tristes succos tardumque saporem Felicis mali: quo non præsentius vllū (Pocula si quando sæuæ infecere nouercæ, Miscuerúntque herbas & non innoxia verba) Auxilium venit, ac membra agit atra venena. Ipsa ingens arbos, faciemq; simillima lauro, Et, si non alium late iactaret odorem, Laurus erat. folia haud vllis labentia ventis, Flos apprima tenax animas & olentia Medi Ora fouent illo, & senibus medicantur anhelis. Item Μηδικὸς ἵππος, Medica appellatur ὁ πικὸς, Pauo, quòd ex Media in hæc citeriora loca sit transuectus. Plurali numero τὰ Μήδια apud historicos pro Res contra Medos gestæ, Bella Persica. Aristot. Polit.5 μετὰ τὰ Μήδικα. Ibidem, μεγάλην τὴν Μηδικὴν. Et rursum, ἐκ τῆς Μηδικῆς. Inde Μηδικοφόνοι, Medorum occisores, in bello videlicet contra eos, seu contra Persas, gesto. Epigramm. Pro Μήδια, siue Μηδία, dicitur etiam Μηδὶς, cuius Steph. meminit. et Μηδὶς χώρα, Μηδὶς χώρα. Demq; à Medis est VERBVM Μηδίζω, significans Medos imitor. Item Medos sequor, hoc est Medorum partes sequor, Cum Medis seu Persis facio. Xen. Hellen.3, ἐν μὲν τοῖς ἑαυτῶν μηδίζουσας ἐφύλαξε. Vnde VERBALE Μηδισμὸς, Cum Medis seu Persis facere. Herodot. μηδισμὸν τὴν Ἀρμενίων ἀποστάσιος.
Μηδιτιων, t.2,c.1617,f
Μηδοπωῦ, siue μηδ' ὁπωσοῦν, Nihil quidquam.
Μηδοφόνος, ου, ὁ, Qui Medos interfecit. In Epigr. Vide I
Μηδὲν, Nihil, seu nihil quidquam: ET μὴν & ἴσ, vt μὴν μηδὲ & ἴσ. Legitur apud prosæ etiæ scriptores, Aristot. & Plutarch. sed ἰαμβικὸν in carmine.
B Μήθυμα, t.2,c.1604,d
Μηθὼν, siue Μήθυμα, inusitatū thema ex quo μηθόμενος mutatur sua tempora, vt ἀμήθων à ἀμήθω, ἀμήθομαι
Μηκὼν, Galen. in Lex. Hippocr. μακὼν, μήκων.
Μῆκα. Hesychio μέγεθος, Cornua. VNDE Μηκάδες secundum quosdam ab Homero vocatas ἐδὲ αἱ μεγαθεῖς, Cornutas. Sed horum parum pro bilis: reuera enim αἱ αἶγες appellantur μηκάδες ἀ

βο Μηκᾶδες, ſignificãte Capris propriã vocẽ reddere. A nam propriũ capris eſt μηκάδες, vt βληχάδες ouiũ, & μηκάδες boũ. Sunt q interpr. Balare: quũ tamẽ id ouibus peculiariter cõueniat, vt Mugire bobus. dicente tamẽ & Plin. l. 10, c. 14, de pulegio, Guſtatũ à pecore capriſque balatũ cõcitat. Hom. præter. med. ouibus etiã tribuit: Il. δ', Ἀίξηχες μηκαδὸν ἰέναι ἀνουτάζοντα ὅπα ἀρνῶν, Indeſinenter balãtes poſtquã audierunt vocẽ agnorũ. nam & ſchol. id præteritum reddit per præſens μηκαάζοντα. Vtitur Nicand. & VERBO Μηκάζω, inde derivato, & eandẽ retinente ſignificationem. Verũm tribuit id homini B qui toxicum biberit: in Alexipharm. v. 214, Λύτρῳ μηκάζοντα μετὰ ὑπὸ μυελὸν φαύζων, vbi ſchol. exp μηκᾶται ὡς φεύβεται, Balat vt ouis. poeta paulo pòſt pro eo dicit generaliùs βοᾶι, Clamat, Vociferatur. Superiore verò adiectiuo μηκάδες vtitur non Homerus ſolum, cùm alibi tũ Od. ι, βοσκέμεν ἠπὲ μηκάδας αἶγας, ſed Theocr. etiã & comicus quidã apud Athen. l. 10, caprinum lac gryphicè vocãs μηκάδων Αἰγῶν ἀπὸ ἱερὸν βρόμον. Porrò à μηκάομαι, ſiue μηκάζω, eſt VERBALE Μηκασμός, οῦ, ὁ, ſignificans Balatus. Pluc. in Probl. Rom. de iis qui C comitiali morbo corripiuntur, μηκασμῷ ὀξεῖ παραπλήσιον φωνὴν ἀφιᾶσι. Dicitur ET Μηκή pro μηκασμός, Balatus, Caprarum vox: vt βληχή, Vox ſeu balatus ouium. hoc, à βληχάομαι: illud, à μηκάομαι. Affertur autem id μηκὴ à ſchol. Hom.

Μηκάζω, Μηκάομαι, Μηκασμός, Μηκάς, in præc. Μῆκα.

Μηκάδωνες, t. 2, c. 913, c.	Μηκων, t. 1, c. 1190, h
Μηκή, in Μῆκα.	Μηκωνεῖς, t. 2, c. 913, a
Μηκιστήρ, ib. f.	Μηκωνίς, ib. a
Μηκοπαῖς, t. 2, c. 912, d.	Μῆκος, ib. b D
Μηκύνω, t. 2, c. 913, a.	Μηκύνομαι, ib. b

Μήκων, ωνος, ἡ, Papauer: nomen & herbæ & ſeminis. eius quatuor produntur differentiæ: vnũ, ſanum ſiue hortenſe, cuius tria genera obſeruant: primum, capitulo longo & ſemine candido, quod panibus ſanitatis vſu inſpergitur, vel toſtũ in ſecunda menſa bellarii modo editur: ſecundũ, cui caput inſidẽs demiſſumq; eſt, & ſemẽ nigrũ, quod πίθιος vocatur & ἰουλὶς, quia eius ſcapo lacteus ſuccus emanat: tertium, magis ſylueſtre, multò hoc longius & productiore capitulo. Alterũ genus pa- E paueris, erraticum eſt, quod ῥοιὰς proprie vocant, qa flos eius protinus decidit. id in aruis naſcitur flore interdum puniceo, interdũ albo, capite oblongo, ſed minore quàm eſt caput anemones, cui ſimilis eſt. Tertiũ eſt quod κεφαλὴν μήκωνος dicitur, Papauer corniculatũ, flore pallido, calyculo fœnigræci in corniculorum modũ inflexo, ſemine papaueris puſillo nigróq;. Quartũ, ἀφρὸς, hoc eſt ſpumoſum, dictum, quia totum colore candido ſpectatur atq; ſpumeũ. vocatur ab aliis Hexamion. Hæc inter alia Gorr. Vide & Theophr. lib. 9, c. 13: F Plin. l. 10, c. 18, & 19: & l. 19, c. 8. Vide itẽ Dioſc. l. 4, c. 64, 65, 66, 67. A Nicãdro ἡ μήκων dicitur καδωνόεις, quoniam ſemen & veluti fœtum ſuum in capite terat. quod caput κώδιον nominare ſolent ſiue κώδωνα. Hom. κάρη etiam appellat, Il. θ, Μήκων δ' ὡς ἐπέρωσε κάρη βαρύ, τὴ ἐπὶ καρπῷ Καρπῷ βεβριθυῖα νέοι π ἐαρινῇσι. Et huius imitatione Caput Virgil. Æn. 9, — laſſóq; papauera collo Demiſere caput, pluuia quum fortè grauantur. | Heſych. μήκων eſt etiã ἀμαρωτικὸς, & ὕπνωμα βύσσινον, necnõ G ἀφέδρωμα π ἀ πίνης & cæterorũ oſtreorũ. vt & Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 4, c. 4, ſcribit τὰ μήκωνα eſſe veluti ἀφέδρωμα τῶν τῆς ὀστρακοειδοῦς. eſſe autẽ ὲ τῇ συθμίδι, ἅπερ ἐπικαλέσασιν, αἷον φίσσαν πολλοὶ ἀφρὸν τὴ ἀφρώδες. vnde ἐλαίαν ei tribuit, dicẽs, ἡ ὃ ἀρχὴ τῇ ὀστρακοειδεῖ ἐλαίᾳ ἐ μήκωνος. Sicut verò ibidẽ ait μήκωνες ὕδατι ὲ τῇ συθμίδι: ita Athen. lib. 3 de buccinis, τούτων δὲ αἱ μήκωνες λεχόμεναι ἔχειν τῆς συθμίδος, ἁπαλαί. Rurſum Ariſtot. Hiſt. anim. l. 5, c. 15, de purpuris, τὸ δὲ αἷμα ἔχουσι κἀκ μίσυ ἐ μήκωνος ἢ τῆ βατράχου: Plin. verò l. 9, c. 36, ſcribit purpuras florem illum tingendis experitum veſtibus, in mediis habere faucibus. Ex Æliani quoque Hiſtor. animal. tradit Suidas μήκωνα eſſe μέρος π τῆ ὑπὸ πόδιον τῆ πολύποδος τῆ ἰχθύος, ὃς κεῖται ὑπὸ τὸν κεφαλὴν οἷονεὶ κάτης ὲ αὐτῆ ἔχουσα τὸν ὄλεθρον. Sic Athen. lib. 7, de polypo itidem, ἔχει δὲ τὸν λεγόμενον ὄλεθρον οὐ μέλανα, καθάπερ σηπίας, ἀλλ' ὑπόλευκον, ὡς τὰ λεγόμενα μήκωνος. διὰ μέσων κεῖται ὑπὸ τὸν κεφαλὴν, οἷονεὶ κύστις. vt sit folliculus & veluti vesica ſupra ventrem ſita in qua ſuũ gerit atramentum. Vbi etiam nota eos maſculino genere dicere ὁ μήκων. | Μήκων apud metallicos dictum fuit etiam χαλκοῦ π ὀνόμ, teſte Polluce lib. 7, c. 27. forſan à ſimilitudine ſeminis papaueris, vt καλχοὶ à mihi ſimilitudine nominãtur arenulæ aureæ. | Μηκώνης, ὁ, dicũtur eſſe etiam piſces quidam gregales apud Ariſtot. Hiſt anim. l. 9: Gazæ Papaueres. Porrò à ſuperiore μήκων DERIV. Μηκωνιαῖος, οῦ, ὁ, Papauereus, ſeu Qui papaueris eſt. vt σπερμάτια μηκωνιαῖα apud Athen. l. 2, Semina papaueris, ſeu Semina papauerea. vt Ouid. dicit Papauereæ comæ, de capite papaueris. ITEM Μηκωνίτης λίθος, gemma papauera exprimens, autore Plin. l. 37, c. 10. ET Μηκωνὶς ἰδέα ἀκτῆς, ſpecies lactucæ atræ: ſic vocata à copia lactis ſoporiferi, teſte Plin. l. 19, c. 8. Quãquam enim omnes lactucæ ſomnũ párere dicantur, hæc tamen multò magis, papauerea quadam vi prædita. Meminit eiuſdem idem Plin. lib. 10, c. 7: & Galen. περὶ κ π lib. 8, c. 4. Apud Aetium lib. 15, μηκωνίτης dicitur, vt tradit Gorræus, qui & ipſe μηκωνίδα eſſe ſcribit lactucæ atræ, amaræ & lactentis quoddam genus, ſic dictum à copia lactis ſoporiferi, quo ſomnum inducit non aliter quàm τὸ μηκώνιον. Eſt AVTEM Μηκώνιον, Succus papaueris, qui ὄπιον etiam alio nomine vocatur. Sunt tamen quæ ea diſtinguant, Plinũ ſequuti, qui l. 20, c. 18, ſcriptum reliquit, quum capita ipſa & folia papaueris decoquuntur, ſuccum meconium vocari, multò opio ignauiorẽ. Μηκώνιον vocat Hippocrates τὸ ὀπίου καλούμενον quem & μηκωνίτην nominat: inquit Galen. in Lex Hippocr. Sic Plin. l. 27, c. 11, Peplos, quam aliqui ſycen, alii meconion aphrõdes vocant. pro his Dioſcor. l. 4, c. 168, Πέπλος ἐ δὲ, σπερμᾶ, οἱ δὲ μήκωνα ἀφρώδη καλοῦσι. Hanc μήκωνα ἀφρώδη ab Aetio vocari μηκωνοφόνον, & commendari in potu contra viperas, autor Gorr. Rurſum μηκώνιον dicitur excrementum illud quod pueri primum emittũt, forſan à coloris aut ſpiſſitudinis ſimilitudine. Scribit. n. Ariſtot. Hiſt. anim. l. 7, c. 10, infantem recèns editum ἀφιέναι ἀφέδρωμα, & quidem πάνυ π τῆ παιδὸς καὶ τὸ μήκωνος. hoc à mulieribus vocari μηκώνιον. eius χρῶμα eſſe αἷμα πῶδες ᾗ σφόδρα μέλαν καὶ πιθῶδες: μετὰ ᾗ τὸν ὄνυχα μᾶλλον πῶδες, quoniam videlicet lac fugere incipit. Sic Act. Serm. 4, tetrab. 1, c. 3, infantis recèn nati anum digitis diduci iubet. eo n. modo ipſum τὸ μηκώνιον ἀπολύεται. Plin. l. 28, c. 4, in ipſo vtero emitti has ſordes ab infante ait. Rurſus (inquit, de ſordibus humanis loquens) in fœminis, infantium aluo editas ſordes in vtero ipſo, cõtra ſterilitatem ſubdi cenſent: meconion vocant. Et Celſus l. 7, c. 29, Solet euenire vt is infans humore diſtendatur, ex eoque profluat fœdi odoris ſanies: loquens de partu intus mortuo. Denicq σβέσαι τὸν μήκωνα DICTA Μηκώνη ferunt, quòd ibi primùm Ceres papaueris fructum inuenerit. Etymol. Suidas vrbis nomen eſſe dicit.

Μηκώνη, Μηκωνικὸς, Μηκώνιον, Μηκωνὶς, Μηκωνίτης, Μηκωπῆς: vide in præced. μήκων.

Μηλαίνη, t. 1, c. 445, a. & t. 2, c. 1638, a	
Μηλαμπὴ, τὴ, t. 2, c. 1641, c.	Μηλαπὴς, ib.

Μηλαπὴς, ib.

Μηλαφῆσαι, Heſych. ψηλαφῆσαι, Tangere, Contrectare.

Μηλία, t. 1, c. 1619, f

Μηλιαγορεῖ, Heſych. ἀγοραζεῖ, Concionatur.

Μηλὶς, t. 2, c. 1641, b. Vide & Μῆλις.

Μηλὶς, ίδος, ἡ, Specillum: inſtrumentũ chirurgicum quo aliquid illinitur, vel findituv, vel extrahitur, vel infunditur. Quæ quum varia ſint, eorum varietas adiuncto diſtinguitur. vt σπαθομηλὶς, Specillum latum, ſeu potius ſpecilli altera pars lata, inſtar ſpathæ ſiue rudiculæ, quo chirurgi vnguẽta vel diluunt, aut miſcent, vel ægris oblinunt, vel ſuper alutam aut linamentum expandunt. Id Hippocrates μηλίον σπατίλιν nuncupauit. Dicit igitur Gal. l. 2 περὶ κ πάσης, c. 8, de parygro empiaſtro, τῶν αὐτὸ μαλάξαι δεῖ ὑ χειρὸς δίχα σπαθομήλης ἅμα μὲ δίνου, ᾗ πτύσαι δεῖ χλιαρὸν, ἵνα ἐμπάσασι, ἐπιχρίσῃς. Et Marcel. empir. Spathomela agitabis. Et Hipp. μήλης τῇ σπατίλ

Apud eundē Hippocr. eſt & μίλη ἐξαιμακτὶς, qua nimirum aliquid ἐξαιμοῦται καὶ ἐξαιματοῖ: vnde & ἐξαιμαλὶς nominatur, teſte Galen. in Lexico Hippocr. Ibidem annotat idē Galen. μίλαι ἐξωτικὸν ab Hippocr. vocari τὴν μηλωτίδα, ſiue μηλωτικὸν δ a. de qua paulo infrà. At μίλαι ἐφηλὶς, eidem eſſe τὴν τραυματικὴν μίλαι, Specillum vulnerarium, quo in vulneribus peculiariter vti ſolent chirurgi. Præterea τῇ μίλῃ tribuitur καθαίρειν & πυριᾶν. Latini καθαίρειν τῇ μίλῃ vocāt Specillum auerſum. Celſ. lib. 5, c. 28, Quidquid autē inſpergitur, auerſo ſpecillo infundi debet. Et lib. 7, c. 12, Quod paruulum eſt, ſuper inguen in aluo vel digito vel auerſo ſpecillo repellendum eſt. Et c. 17, Vulnus digitis vel auerſo ſpecillo diducendum eſt, vt torquentibus exitus detur. Idautē eſſe τὸ καθαίρειν, Scribon. docet, inquiens c. 227, Ac quarto die auriſcalpio auerſo, quā parte abalienatū oportet, quò celerius hæmorrhoides excidant. At πυρὶς ἡ μίλης, Nucleus ſpecilli, eſt extremū eius capitulū, piri formā repræſentans. Gorr. quoq; ſcribit ſpecillū duobus extremis conſtare: alterū, ferè ſemper latū eſſe, alterū verò diuerſæ figuræ. ſi concauū eſt, καθαίρειον appellari: ſi rotundū, πυρῖνα μίλης, hoc eſt ſpecilli nucleum: ſi fiſſum eſt, vt aliquid apprehendi & extrahi poſſit, ἄγκιστρα nūcupari. Celſum omnē eam partē vno nomine auerſum ſpecillū dicere. Galen. l. 4 τῶν κατὰ τόπους pharmacū illum iubet ἢ πίτυος ἢ ἐλείας ἐκ κυκλαμίνου μίλῃ ἢ πυρίδι, ſpecillo lana obuoluto, aut eius capitulo. Porrò à nomine μίλη DERIV. VERB. Μιλάω, ῶ, ſignificans Specillum demitto in, ſeu Specilli demiſſione pertento. Poll. n. & Heſ. μιλᾶσαι eſſe dicunt τὸ τῷ μίλῃ καθῆσαι τὴν. quod & καθαμιλᾶσαι dicitur. Idem H. μιλᾶσαι & καταμιλᾶσαι dici ſolitos ſcribit quū ὁ τῷ ἰατρῷ καθίσασι τὸ εἰς τὸ σῶμα. Cuius hoc extat exemplum apud Poll. ex Phryn. Ἔμπλασμα μιλᾶν. φλεγμαίνει γὰρ ἐπὶ πλέον, Specillo in guttur immiſſo vome, ſeu Manu aut penna ſpecilli loco. Præterea Heſ. verbo hoc ſignificari ait τὸ τὰ βατίδια ἐν τῷ πίσσῃ εἰς τὸ χαλκεῖον, Lanas quæ tinguntur ſpatha ſeu rudicula deprimere in ahenum. Vnde fortaſſis DICVNTVR Μιλάφια, τὰ βάμματα, Coloramēta quibus panni immerguntur. Heſ. n. βάμματα eſſe dicit ſed addens, alios hoc μιλάφια vocabulo accipere τὰ ἐξ ἱερμάτων ζώμματα, alios τὸ φοίνιγμα τῆς πορφύρας: alios hoc nomine intelligere καλλωπίσματα, Fucamenta. Sanē ἄμπελος λευκὴ, Vitis alba, μιλάφιον & μίλαφον à quibuſdam vocatur quia fructu eius, qui eſt βοτρυώδης & πυρῆνας μίλακος τοῦ δίπυρου, teſte Dioſc. l. 4, c. 184. vt & Plin. l. 23, c. 1, quū dixiſſet vitē albam eſſe quam Græci ampeloleucen, alii ophioſtaphylon, alii melothron, alii pſilothron appellāt: ſubiungit aliquāto pòſt, Semen in vua raris acinis dependet, ſucco rubente, poſtea croci. nouere id qui coria perficiunt. illo enim viuntur. Ab eodē Plin. l. 21, c. 9, melothron numeratur inter herbas quæ in coronamenta venere ſolho. Meminit & Theophr. Hiſt. pl. l. 3, c. vlt. & l. 6, c. 10. Iterū τῷ μιλάφιον DICTA Μιλαφίς, Specillū orticularium: Hippocr. μίλη ἐξωτὶς. Galen. l. 3 τῶν κατὰ τόπους, de iis quæ in aurē inciderint, καθίσκειν σπὼ μικρῷ μιλαφοειδὲς αἰσαμα ἀκριβῶς. vt Celſ. l. 6, c. De extrahendis quæ in aurem inciderunt, Sin aliquid exanime eſt, ſpecillo oriculario protrahendum eſt. Rurſum tamen Galen. τῷ μιλαφοειδῇ vtitur etiā in hæmorrhagia narīū, τῶν κατὰ τόπους l. 4, τὸ σπογγίον ὑπὸ τῷ ἐξωθοῦντι τὸ αἱμορροοῦντος μυκτῆρος, πίζουσα μιλαφοειδῆ μάχεν τῷ φοινικίνῳ. Ac fortaſſe par uū ſpecilli genus eſt quo μιλᾶσθαι εἰ ἐκ ἔστι τι ὦτα aut alias cauitates. id eſt quo immiſſo aliquid extrahunt præmūnt ve. SANE Μιλώσεις dicitur Specilli demiſſio, ſeu Pertentatio & exploratio quæ fit ſpecillo immiſſo. Hipp. De vuln. in cap. ἰάσθαι τὸ τὸ ἕλκος ἐξελεῖν μιλώσεις, ἢν μὲν ἐμφαίνῃ τὸ ὀστέον ὅσον ὀξὺ φύσις ἐστὶν, ἢν ἐκ ἐμφαίνῃ. Idē Hippocr. & verbo μιλᾶσθαι vtitur, De morb. lib. 2, καὶ μιλωθῆναι καρδίην μὴ γινώσκειν εἰ τὸ ὀστέον κατέαγε, ſpecillum in caput demittendo explorandi cauſa.

Μιλία γῆ, vide infrà in Μῆλος. At Μίλιαι, Heſ. αἰσχίσται.
Μιλιαῖ, in Μῆλος.

A Μιλίζω, t. 2, c. 1640, d.
Μιλιάσις, τος, ὁ, idem ac μίλασις, Melinus. hoc eſt Coloris mali cotonei referens Nicand. Ther. v. 173. χροιὴν ἔλκων μιλιάσιος καὶ αἰόλος, ἄλλοτε πεφρὶ, Pallens & ἀλφοῖσιν. Quāquam ibi cum diphthongo ει μειλιάσιος ſcribitur, forſitan ἀπὸ τῆ μέλι, poetica epenthеſi τῆ ι. ſchol. & εἰχεῖν & χλωρὸν exp.
Μιλίης, t. 2, c. 1639, b.
Μιλὶς, t. 2, c. 1640, e.
Μιλίτης οἶνος, t. 2, c. 1640, d.
Μιλοβάτης, ib.
Μιλοβοτὼν, t. 2, c. 1641, b.
Μιλοβότης, ib.
Μιλοδὴς, t. 2, c. 1640, g.
Μιλολαΐη, ſiue Μιλολαΐς, t. 2, c. 1638, a. g
Μιλολαΐτις, ib. g.
Μῆλον, Pomum, t. 2, c. 1630, f.
Μιλὸς, vide in Μῆλος.
vide & Μῆλος.
Μηλόβατος, t. 2, c. 1641, a.
Μηλοβοτὼν, t. 2, c. 1639, f
Μηλοβότης, ib.
Μηλοβότης, ib.
Μηλοκάμπης, ib.
Μηλομαχία, ib.
Μῆλον, Pomum, generaliter de omnibus fructibus, t. 2, c. 1636, c. Μῆλον, Malus, arbor, ib. d. Μῆλον, Ouis, t. 2 c. 1641, a. Μῆλαι, Genæ, Malæ, t. 2, c. 1636, d. Μῆλα, De mammis puellæ, t. 2, c. 1637, b. Μῆλον, Oculorum quidam tumor, ibd. Μῆλα, Carnes quædam rubræ ſub tonſillis, ib. b. Μῆλα, Labra, ib. c
Μηλόβατος, t. 2, c. 1638, a.
Μηλοφαγίδες, t. 2, c. 1641, d.
Μηλοπάρους, t. 2, c. 1638, b.
Μηλοπαχυτικὸν, ib. b.
Μηλόπη, ib. h
Μηλοπόμες, ib.
Μηλοπωνικὸς, ib.
Μηλοπωλικὸς, ib.
Μῆλος ου, ὁ, Melus: inſula vna ex Cycladibus, in qua vbi eiuſdē nominis. Eius ciuis, Μήλιος, Melius. Ab Ariſtoph. in Nub. Socrates vocatur Μήλιος, non quòd ex Melo oriūdus eſſet, ſed quòd videretur ſacere cū Diagora Melio qui ἄθεος habebatur: poſito ibi nomine Melius pro ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὡς Διαγόρας ὁ Μήλιος. Apud eundem comicum prouerbialiter Μήλιος λιμὸς, Mela fames: pro maxima. quia talis olim Melum preſſiſſe dicitur. Ab hac ipſa inſula denominata Μηλὶς γῆ, Terra Melia, coloris cinericii vt Eretria, non medicis tantùm vſitata ad corpus reddendū purum, ſed pictoribus etiā ad diuturnitatē colorum. Vide Dioſc. l. 5, c. 180. Vocatur eadem & Μηλὶς. Ita enim apud Plin. De diſcrimine amico & adul. Apelles pictor Megabyzo volenti aliquid differere de lineis & vmbra, reſpondit, Ὁρᾷς τὸ παιδάριον τοῦτο τὸ τὴν μηλίδα πιέζοντα; A Theophraſt. l. De lapid. nominatur & Μηλία & Μηλιάς. vbi etiā dicit pictores ea vti quod ſit καλὴ, ἐξῃ τὴ λίπος ἔχει ἡ πυκνότητα ἐν ἑαυτῇ. Apud Hippocr. verò in l. De vlc. μηλίδες ἐπὶ τῶν ἑλκέων. Galenus exp. ἐφ' ὧν Μήλη χαλκίτεως ἢ σανδαράκης: quoniam eodem libro bis pro eodē dicit, σανδαράκη μετὰ λιθαργύρου ἐφεστῶτα & Dioſcor. τὴν Μηλίαν γῆν eſſe σανδαράκην ἀφρώδη καὶ λιπαράν, aluminoſa vi præditam. Latini ſcriptores τὴν Μηλίαν γῆν appellant Melinum: vt Plin. lib. 35, c. 6 & 7: & Paul. iuriſc. Pand. l. 31, De legatis 3. ita Vitruu. l. 8, c. 7, Melinum nomē habet ex eo quòd eius vis metalli inſulæ cycladi Melo dicitur eſſe. Necnon Plaut. in Moſtell. Neqi ceruſſam, neqi melinū, neqi alam offundā. Alioqui Μηλία eſt & vrbs Theſſaliæ vicina Trachinis cuius incolæ dicuntur Μηλιεῖς, vt tradit ſchol. Sophoc. in Trachin. p. 338. qui ab iiſdem & Μηλιάδ ἀπὸ τόπου, denominari ſcribit in Philoct. p. 410. Ab eadem vrbe dicta Μηλὶς λίμνη à Sophocle in Trachin. p. 353 & Μηλιὰς κόλπος à ſchol. ibidē. qui etiā addit, eum λιμνῶν dixiſſe pro θαλάσσης. Mentio horū apud Steph. quoq; qui Μηλία esse dicit etiam vicum Acarnaniæ.
Μηλοσὼν, t. 2, c. 1641, c.
Μηλοσσεὺς, t. 2, c. 1641, c.
Μηλοσφαγία, ib.
Μηλοσφάγος, ib.
Μηλοφόρος, t. 2, c. 1639, g
Μηλόω, & Μηλώσις, vide in Μῆλον.
Μηλὼν, t. 2, c. 1640, c.
Μηλωτὶς, ib. c.
Μηλωτὶς, ib. Vide & Μῆλον.
Μηλωτὶς, particula, t. 2, c. 1623, c.
Μῆνις, Menſtrua, &c. t. 2, c. 916, a
Μηνιγγῖτις, ib. b.
Μηνιγγὼν, ib. d. & t. 2, c 444, b.
Μηλωτίδες, ib. g
Μηλωφαγία, ib.
Μηλωφάγος, ib.
Μηλωφόρος, t. 2, c. 1641, a
Μηλωφόλαξ, t. 2, c. 1641, a
Μηλωτὶ, t. 2, c. 1641, b
Μηλωτὶς, ib.
Μηλωτὶς, t. 2, c. 1639, d
Μὴν, Menſis, t. 2, c. 915, b.
Μηνιαγὼν, ib.

Μίνη,t.1,c.919,c. Μίνη σωσθεκή,t.3,c.1399,h.ob. Μίνη σωσθής, ibid.f.ob.

Μίνιθος,t.1,c.919,a

Μίνιαμβοι,& Παρινμβίδες,dicti fuerunt quidam τύποι κιθαριστικοὶ εἰς καὶ φορτικόν. Poll.l.4,c.10.

Μίνιάω,t.1,c.913,a

Μίνιγμα,Hel. μάνλω: ſi tamen non potius ſcripſit μῆνις, vt idem ſit quod μήνιμα,ira,Excandeſcentia.

Μίνιγξ,γγος,ἡ,Membrana,& peculiariter ea quæ cerebrũ foris integit,Pellicula cerebrũ ambiẽs, Tunica ſeu inuolucrũ cerebri: à Polybo medico dicta εἰλαμὶς,quoniã cerebri eſt inuolucrũ. Alex.Aphr.Probl.l.1,οὐκ ἐπειδὴ πᾶσι μήνιγγας τὰς ἐγκεφάλου. Sic Ariſtor.Hiſt.anim.l.3, μήνιγξ ἐστὶ περὶ τὸν ἐγκέφαλον. | Heſych. μήνιγξ eſt nõ ſolùm ὑμὴν τὸν ἐγκεφάλου,ſed etiam τὸ περιεκτικὸν πᾶσι τοῖς ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ τε ἐγκεφάλου καὶ τῶν αἰσθητικῶν: item ὀθόνιον. Eſt & inſulæ nomen apud Ptol.& Strab. A ſuperiore μηνίγξ eſt COMP. Μηνιγξοφύλαξ.Cuſtos membranæ cerebri: inſtrumenti chirurgici genus,de quo Corn.Celſ.l.8,c.3. Lamina eſt ænea, firma, paulùm reſima,ab exteriore parte læuis, qua chirurgi in vulneribus capitis vtũtur quoties excidendum os eſt & attollendum, metuſque imminet ne in ipſo opere cerebri membrana,negligentius & vltrà quàm res poſtulat,premẽdo,lædatur: ex quo ſopores & graues inflammationes cum periculo mortis oriuntur.Ea de cauſa Græcis μηνιγξοφύλαξ, Celſo membranæ cuſtos,appellatur.Gorr.Meminit &Galen.Cõm. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον.

Μηνιθμὸς,t.2,c.922,g. Μήνιμα,ib.f

Μηνὶς,t.2,c.921,f. Μηνίσκος,ib.c

Μήνιτο,t.2,c.922,d. Μηνοειδὴς,ὸν,ſubſt.t.1,c.919,e

Μηνοειδὴς,ib.d.& t.3,c.1393,d. & c.1399,g.ob.

Μήνυμα,t.2,c.923,c. Μήνυσις,ib.

Μηνυτὴς,ib.d. Μηνύτωρ,ib.

Μηνύτως,ib. Μηνύω,ib.b

Μῆον,Meum,herba,de qua in Μῆον ſuprà.

Μήπη,ſeu μή πη,t.2,c.1512,b. Μήπω,t.2,c.1509,a

Μηρὸς,ὁ,t.2,c.1644,a. Μηρικὸς,t.2,c.1646,a

Μήριγξ,Spina quæ villis ouium adhæret.Heſych.

Μηρίνθος,ν,ὁ,Funiculus: σπάνιον χρῆσιν. quod & μάρμις. Alex. Aphr.ἡ θάλασσα νήρια βάλλει τὸ μηρίνθου τὸ σῶμα παρεῖσα, per funiculũ piſcatorũ piſcatoris corpori corporẽ immittit.Sic & in Epigr. pro funiculo piſcatorio poſitũ legitur. Apud Ariſtor.verò De mundo,αἱ τῶν ἀστραπῶν μίαν μηχανὴν ὑπαπτεύομεν πεῦσιν καὶ αἰχμὴ κινοῦσα καὶ χλόη τὸ ζῶον,καὶ ὠὴν καὶ ὀφθαλμὸν,ἔστι δὲ ὅτε πάντα τὰ μέρη, μετὰ τινος διαρθμίας, Vno funiculo ſeu neruo adducto, Vna fidicula. Hom.quoq; hoc vocabulo vſus eſt, Il.φ,canẽs, ὡς ὁ ῥήτωρ πέλεται Λυκάων μηρίνθῳ δῖον πεδίον, tenui funiculo. Apud Heſ.legitur ET Μηρίνθη, ἀνθρώπου.

Μηρίον,t.1,c.1646,a. Μηροβάφης,t.3,c.669,a

Μηρὸς,t.2,c.1643,a. Μηροπαίων,t.2,c.1644,c

Μηροτραφὴς,ib. Μηροτυπὴς,ib.

Μηρυκάζω,Μηρυκάομαι,& Μηρυιζω,idem ſignificãt,nimirum Rumino.Etymolog.ea deriuat ex them.Μηρύκω, quod ſignificare ait τὸ ἐκ βάθους ἀρύσασθαι καὶ εἰς μικρὰ κόψαι, E profundo haurire & in minuta concidere. hoc autem μηρύκειν eſſe φησὶ τὸ μηρύειν,quod ſit εἰλίττειν. Ita vt μηρύκειν, μηρυκᾶσθαι, μηρυκάζειν & μηρυιζειν propriè ſignificent Cibum iam antè manſum & deglutitũ veluti renoluere ac rurſum mandere: ἀναρύσασθαι πάλιν τῷ φόβῳ καὶ πάλιν μασᾶσθαι,quod ipſum Ruminare eſt. Portò μηρύκομαι legitur in Hippiatr. συμβαίνει δὲ τοῖς ἑλάφοις ἐγγίνεσθαι τοὺς σκώληκας ἐν τῇ κοιλίᾳ,ἃ μηρυκάζοντα αὐτὰ ἀναφιεῖσι.Secundum μηρυκᾶσθαι,apud Luc.dicentem,αἰσθάνομαι μηρυκάζοντος τοῦ μετέωρου τὸ ἐξεμοῦμαι.Tertio vtitur Ariſtor. ſub finem Hiſt.anim.τὰ δὲ μηρυκάζοντα (inquit) πάντα ζῶα χαίνει μηρυκάζοντα,καὶ μηρυκάζοντα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐδόντα.μηρυκάζει δὲ τὰ μὴ ἀμφώδοντα,vt boues,oues,capræ,cerui: necnon πάντα ἀμφώδοντα quædam, vt mures Pontici & piſces quidam,& inter hos is qui ἀπὸ τῆς ὄψεως DICITVR Μήρυξ.Hæc ille. Meminit verò & Heſych.πάντα μηρύκων ἰχθύων,piſcium qui μήρυκες nominantur,eo quòd rumi nent vt quadrupeda. At Athen.vult τὸ σκάρον μόνον πάντων ἰχθύων μηρυκάζειν. Quarto μηρυίζειν vtitur Baſil. dicens, νῦν δὲ μηρυίζειν τὰ παρ' ἰχθύσι. Idémq; vtitur & VERBALI Μηρυισμὸς,ὁ,ἡ,Ruminatio.Necnõ & Greg. Μηρυκάομαι,Μηρυκίζω,Μηρυισμὸς,Μήρυξ,vide in præced. Μηρυκάζω.

Μήρυμα,vide in Μηρὸν. Μήρυξ,in Μηρυκάζω.

Μηρύω,Etymologo eſt τὸ αἰολίζομαι,Reuoluo: Suid. τὸ πολλὰ σωλίζειν,Glomero.Galen.quoque apud Hippocr. μεμηρυκὼς exp.σωληνώσας,Conuoluit: metaphoram eſſe dicẽs ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἰερείων. Quoniam verò inter nendũ ſtamina,fila non ſolùm agglomerantur,ſed etiã deducuntur,& id quidem prius, ideò non mirũ eſſe debet Heſychium afferre & μηρυομένη pro ἐκπεπλεγμένη,& μὴ μύσασα pro σωλήνωσας.mulieres enim filum quod deducendo extenderunt, mox contrahendo agglomerant, vtrunque fuſi circumactione. Heſiod.vſurpauit pro Texere ſeu Intexere: in Erg.Στήσαι δ' ἐν σταθμοῖσι πολὺ κρέα μηρύσασθαι,In pauco ſtamine multam cramam intexere. INDE Μήρυμα,ατος,τὸ,dicitur τὸ κατὰ πλοκὴν, Filum ſeu ſtamen quod digitis è colu deductum,& fuſi circumactione recollectum agglomeratumque eſt. quod idem ῥῆμα.Ita Soph.ſchol.in Trachin.p.356,quod tragicus vocat κατὰ πλοκὴν οὖς,ipſe exp.αἴγειον μήρυμα,Fila deducta è caprina lana aut ouina. Plut.verò De def. orac.Caryſtum dicit aliquando tuliſſe μηρύματα λίθων μαλακὰ τηλωπὰ,è quib.confierent χειμάκλα, δίκτυα & κιναιδεῖα,hoc eſt lapides molles qui in fila ſeu ſtamina deduci poſſent,vel,vt Turn.vertit, Molles lapidum glomos qui in licia deducerentur. quo modo & Strab. initio lib.10,ſcribit Caryſti φύεσθαι λίθον πλὼ ξανθιζόντων καὶ ὑφαντιζόντων,lapidem qui carpatur, in fila deducatur & texatur.indéque fieri tum alia ὑφάσματα tum χειμάκλα. Apud Heſ.reperio ET Μήρυσμα, ET Μήρυγμα,hoc, expoſitum σπείραμα & πλόκιον ἐμόν: illud, κατὰ πλοκὴν & σπάσμα ἐμόν. Itémque apud Poll.lib.7,c.10, reperio τὸ κατὰ πλοκὴν vocari & μήρυγμα. Vtitur hac voce Nicander.Nam in Ther.v.160, dicit aſpidem ſerpentẽ κατ' ὀπισθότονον Ἀτραπὸν εἰλιγμὸν ὀλιγῷ μηρύσατο χερσὶ.pro μακρῷ ἐξαπλώσατο καὶ εἰλιγμῷ. Et v.165,de ceraſte,θοὸς αἶψα δύσει Λιβυκὸν ἰὸν ὀλιγῷ μηρυσάμενος χερσὶ, appellans μήρυσμα hoc loco tractũ illum ſerpentũ quo ſeſe in ceſſu cõuoluunt ac veluti glomerãt & extendunt. τὸν εἱλινδασμὸν, quum ſeſe conuoluendo trahunt.

Μήτιδάω,eſt βουλεύεσθαι, μηχανᾶσθαι, πραγματεύεσθαι, Animo moliri & machinari. Hom.Od.λ,πάντ' ἴσαν μετὰ σοὶ φρεσὶ μήσατ' ἰόντι,Et Il.ζ,αὐτὰρ οἱ Πρῶτος κακὰ μήσατ' Ἀχαιοῖς,pro ἐμηχανήσατο.Sunt autem hæc à them.μήδομαι.

Μήτηρ,t.2,c.1628,d. Μήτι,t.1,c.911,e

Μητίεσσα,t.1,c.816,d. Μητίετης,ib.e

Μήτις,t.1,c.813,c. Μητιάω,t.1,c.1647,d

Μητιᾶδαι,ib.f. Μητίετης,ib.a

Μητίζομαι,ib.g. Μήτημα,t.1,c.1650,a

Μητίεις,t.2,c.1646,e Μῆτις,t.1,c.1645, b

Μητιόεσσα,t.1,c.1649,a. Μητιόω,t.2,c.1647,g.& 1650,a

Μητίομαι,t.1,c.1647,g. Μήτις, & Μήτηρ,t.1,c.911,b

Μῆτις,t.1,c.1650,b. Μητρα,t.1,c.817,g

Μητραγυρτία,t.1,c.815,d. Μητραγύρτης,ib.a

Μητράδελφος,ἡ,ib.f

Μητραλοίας,t.1,c.939,c.& t.1,c.815,e

Μητραλοία,t.1,c.318,b.

Μητραλοίας,vel Μητραλοίης,ibid.

Μητραγύρτης,t.1,c.165,f.& 819,a

Μήτρη, Ionicè pro μήτηρ. Μητριάζω,t.1,c.817,d

Μητριὰς,t.1,c.816,e

Μητρὶς,ſ.πλὰξ,t.1,c.817,b.& t.3,c.96,b.ob.

Μητρῳὸς,t.1,c.817,g. Μητροδίδακτος,t.1,c.813,h

Μητρὸθεν,t.1,c.817,d

Μητροκασιγνήτη,t.1,c.814,a.& t.3,c.89,b.ob.

Μητροκασίγνητος,t.3,c.89, b. Μητροκτόνος,t.1,c.814,a

Μητρόκτονος,ib. Μητρομανία,ib.

Μητρομήτωρ,ib.b. Μητρόξενος,ib.

Μητροπάτωρ,ibid.c.& t.3,c.91,e

Μητρυιὰς,t.1,c.818,h. Μητρυιὸς,t.1,c.814,c

Μητρυιάτης,ib.g. Μητρυιὸς,t.1,c.814,h

Μητρῴάσεως,ib. Μητρῳθίνιος,t.1,c.815,a

Μητρῴτης,ib. Μητρῴτης,t.1,c.815,a

Μητρυιά,t.2,c.817,d.& t.3,c.100,b.ob.
Μητρυιός,t.2,c.817,g.& t.3,c.100,f.ob.
Μητρυκόδης,t.2,c.827,g.
Μητρυκός,t.2,c.816,h
Μητρῴας,ib.
Μητρῷος,ib.
Μηχαναίομαι,act.t.2,c.918,g.
Μηχαναῖος,t.2,c.928,g
Μηχαναόμβροι,Ionicè apud Herodot. pro μηχαναίμβροι.
Μηχανή, Artificium, &c.t.2,c.923,c
belli,&c.ib.c.
Μηχανήματα,pass.t.2,c.919,c
Μηχανητέον,Machinandum.Plato lib.7 De leg.μηχανητέον
μηχανᾶσθαι πᾶσαν ὅπως ἀν,& quæ sequuntur.
Μηχανητής,t.2,c.919,f.
Μηχανικός,t.2,c.927,f.
Μηχανοποιική,sc.τέχνη,t.2,c.918,d
Μηχανοποιός,t.2,c.914,g.
Μηχανοπόριος,ib.g.
Μηχανώμενος,Hesych. affert pro βλαζόμενος.
Μῆχαρ,t.2,c.930,a.
¶ Μία,t.2,c.1158,g.
Μιαγαμία, ας, ἡ, Pollutæ nuptiæ, Temeratæ ac impuræ
cũ filiabus Caini. quod hæ pollutæ & impuræ essent,
illis contrà ex numero filiorum Dei.
Μιαιφονία,t.2,c.930,b.
Μιαιφονίας,ib.d.
Μίαμμα,t.2,c.930,f.
Μιαρίς,ib.c.
Μιαροφαγία,ib.
Μιαρῶς,ibidem.
Μιαί, siue Μιαφοὺς,dicitur μολυσμός,καθηρσία,ῥύπος,μια-
ρότης,μῶμος.Hesych.Idem crebrius μίασμα.
Μίασμα,t.2,c.930,d.
Μίαστος,ib.
Μίαστωρ,ibid.g
Μίαχος, Hes.μίασμα,καθάρσιον, Piaculum,Scelus. Quibus
addit,poni etiam ὅταν τὸ δυσειδές. Attamen Μιαχὸν
idem affert pro καθαρὸν,Purum : quum potius videa-
tur debere significare μιαρὸν,Impurum,Scelestum.
Μίγα,t.2,c.933,h.
Μιγάζομαι,t.2,c. 34,a
Μιγάς,ib.
Μιγδάλιος,t.2,c.933,c
Μιγδαλοῦν,Hesych.κίναμωμον,Mixti.
Μιγδάλω,t.2,c.933,d
Μιγδοκεῖον,Hesych.ὠφέλιμον:forsan pro μιγτοκεῖον.
Μίγμα,t.2,c.933,d.
Μιγμάτιον,t.2,c.1575,f.ob.
Μίγνυμι,t.2,c.931,h.
Μιγνύω,t.2,c.931,h.
Μίγω,ib.
Μίδας,Midas:rex Phrygiæ olim ditissimus. à quo Μίδειος
denominatur ὁ πλουσιώτατος,Prædives. item ὁ φιλόχρυσος,
qui ille auri esset cupidissimus. Est etiã nomen κυδω-
νιᾶν βίλαν, teste Hes. & Suid. vnde esse volunt prouerb.
Μίδειοι ὀλίγοις ἀβέλοις χαίρουσιν. Ita vocatur etiam ἡ ἐκ
τῶν ἀνθῶν πᾶς κυάμους, bestiola quædam fabas peredens,
teste eodem Hes.necnon Theophr. qui De caus.pl.l.4,
c.16,αἱ δὲ μῦες καὶ αἱ κανθαὶ,πᾶς ἂν τις,ſ.generant : ὁ δὲ
κάνθαρος,τὸν ὑπὸ τῶν κυάμων μίδαν.
Μίεν, Hes.ἐσθίειν, Comedere. quod infra μίσιν.
Μιθρίνης,t.2,c.935,d
Μίθριος, Suid. ὁ ταχύς.alioqui est nom.propr.
Μίθρας,siue Μίθρης,apud Persas dicitur ὁ ἥλιος, Sol : quem
summi dei loco habebant & venerabantur. Eius sacra
dicebãtur Μίθρια,quibusnon nisi per gradus quosdã
pœnarum initiatos ferunt, vt ostenderent sese veluti
αὐτοπαθεῖς & indolentes
Μίκα, Hes.λαχανα ἥμερα.
Μίκης,eidem est ὁ μικκολέκυθος.
Μικκός, Doricè pro μικρός, Paru⁹, Pusillus. Callim.πᾶς μικ-
κὸς μικκὰ διδοῦσα φυή. Frequens apud Theocr.qui & ad-
verbialiter dicit, ὡς ξεῖνε μικκὸν ἄκουσον, pro Paulùm
ausculta. Inde DIMIN. Μικκίλος, Paruulus, Pu-
sillus.Moschus in Amore fugituo,Μικκίλα μοι πάντα τὰ
χειρίδια,μικκαὶ δὲ βάλαι.
Μικκός, Hesych.αἴγιος,Caprar.
Μικρεμπορικός,t.1,c.1007,d.
Μικροβίως,t.2,c.738,c.
Μικροδοσία,ας,ἡ, Exiguæ donationes, Parua munera. Po-
lyb.τῆς βασιλέως μικροδοσίας καὶ μικρεμπορίας ἀξίωσε.

Μικροξυμία,t.2,c.1605,c.
Μικροξυμος,ib.
Μικρόπαρος,ib.
Μικρόπιδος,t.2,c.209,a.
Μικροπολίτης, Qui paruo ventre est.
Μικροπραγία,ας,ἡ, Pauca accipere.In μικροδοσία.
Μικρολογία,t.2,c.938,a.
Μικρολογίομαι,t.2,c 938,c.
Μικρολόγος,ib.h.
Μικρομέρεια,t.2,c.851,g.
Μικρόμματος, Qui paruis est oculis.
Μικροπρεπνεῖα,t.2,c.1478,b
Μικροπολίτης,t.3,c.474,g.
Μικροπόλις,t.3,c.225,c.
Μικροφυΐα,t.2,c 938,d. & t.3,c.540,c
Μικροφυτεύομαι,t.2,c.938,d. & t.3,c.540,c
Μικροφυτία,t.2,c.938,c. & t.3,c.540,a
Μικροφυτικός,t.2,c.938,d. & t.3,c.540,c
Μικρόφραξ,t.1,c.513,f.
Μικρόφυλος,ib.
Μικρός,t.2,c 936,c
Μικροσπερμία,ας,ἡ καὶ ι, Paruum semen ferens.
Μικρόστομος,t.3,c.969,c
Μικρόστομος, Qui paruo seu angusto ore est.
Μικρόψυχος,t.3,c.1190,b.
Μικροψυχία,t.2,c.938,c
Μικροψύχιζος,t.3,c.110,c
Μικροψύχιος,t.1,c.1187,b
Μικροψύχιος, & ὀλιγοψυχία,ἡ Poll.tenuiter vt ἀκαιρίαν,
pro iis vsurpante aduerbium μικροψυχῶς. Attamen
idẽ admittit vt μικροψυχία, ita etiã μικρόψυχος & ὀλιγο-
ψυχεῖν, Pusillanimus. Quinetiam affert Iubst. μικροψυ-
χιαν, Pusillanimitas,Parum & angustus animus.
Μικρόψυλος, Qui paruis seu minutis est folijs.
Μικροφωνία,t.4,c.304,f.
Μικροφώνως,t.4,c.756,g.
Μικρόψυχος,ib.f.
Μικρῶς,ib.e.
Μικτός,t.2,c.933,f
Μικτύειον, Hesych.τὸ μικρὸν καὶ νήπιον.
Μίκυς,pro ἐμίκυς dicitur.ea est hederæ species è quatuor
fiebãt.eadem poetas coronari solitos aiunt. Aristoph.
Nub.μίκυος ὄζων. Inde dici μίκυν χρῆμα, Eust.trahit
ex quodã ψηφισμ.
Μιλησιουργός,Miletio opere factum, seu Milesiaco opificio.
celebrantur enim Milesii artifices, à quibus & Μιλη-
σιουργήματα. Laudantur etiam Μιλήσια ἔρια, & Μιλησία
κατάκλιτα. Est autem Miletus vrbs Asiatica.
Μίλτινδες, plasticæ artis vox . Ita n. Poll.l.10, cap.penult.
αὐτὸ δὲ τὸ πλάσαι ὁ ἀφελὼν τὸ πλάττειν τὸ κηρὸν ἐξ ἧττον
μὲν ἀφεστῶσι τοῦτο, ἐγγὺς δὲ πάλιν ἰόντες ἄγαλμα ἀπεπλά-
σαντο ἀνδρὸς ἢ γυναικός. Vnde apud Soph.in Capturis esse
dicuntur ἐμμίλτινδες, pro eo quod est Mulieres pertulum fa-
taminibus è crebris ictibus.
Μιλίγματα, Etym.τὰ λείμματα, Reliquiæ. Quib.addit,quæ-
dã eo nomine accipere τὰ ἐκ τῶν κατάμματα τοῦ χόρτου ἢ
πάλιν ἀπὸ ξύλων. quod Attici vocant λιπαγδάνια. Et
forsatlis dici quasi μιλίγματα, à verbo μιλέω. Sin pro
ἐφεδρεύματα accipere quis velit, per diphthongum scri-
bendum esse μειλίγματα.
Μίλινος,Hes.esse dicit arborẽ similem abieti,qua adolescẽ
tes coronari solerẽt ὑπὸ τῶν πρεσβυτῶν. Item mensuri seu
spatium viæ continens septẽ stadia. Alii verò octon
stadia tribuũt : quemadmodũ Suid.quoq; scribit decẽ
milia conficere stadia ἐξόγδοντα. Vocant idipsum etiã
Μιλιάριον, Miliarium seu Miliare : à mile passibus Nec-
non lapidem: quòd lapidibus miliaria essent distincta.
Μιλίς,Hesych.βραδὺς,χαῦνος,Tardus seu hebes,Ineus.
Μίλος,ου,ὁ,vocati dicitur Taxus arbor:quæ & σμίλαξ.
Μίλτος,Μιλτηρός,Μίλτινος,Μιλτώδης,Μιλτωτός,Μιλτω-
δης,Μιλτώσσης,vide in frequ.Μίλτος.
Μίλτος,ου,ἡ,Minium. Ita enim Plin.lib.33,c.7, Miltos vo-
cant Græci miniumquidã cinnabari. Et quod Crelius
dicit phœtacũ auem habere collũ rubrum πρὸς μιλτώδη,
idem Plin.l.10,c.41,phœnicopterum esse vtridẽ toto corpore,
torque tantùm miniato in ceruice distinctum. Vocat
etiam Rubricam:lib.33,cap.7, Autoritatem colorismi

nio videlicet)fuiſſe non miror.Iam enim Troianis tẽporibus rubrica in honore erat,Homero teſte, qui naues ea commendat: eas nimirum appellans μιλτοπάρῃους.Sic quam Dioſc.lib. 5,c.11. vocat μίλτον Σινωπικὴν, Vitruu.lib.7, c. 7, nominat rubricam Sinopicam, Marcellus empir.Minium Sinopicum. Rurſum quam Nicand.in Ther.μίλτον Λημνίδα appellat, Vitruuius ibidem Rubricam Lemniam nuncupat:quæ alio nomine Λημνία σφραγὶς dicitur. vt & Dioſcor. in Præfat.lib.6, ait,μίλτου δ' καλυμμένης Λημνίας σφραγῖδος, Rubricæ quæ Lemnia σφραγὶς nominatur.Et aliquanto pòſt, ὧν ἔστι καὶ ἡ Λημνία μίλτος,Lemnia rubrica, ſeu Minium Lemnium. Itidémq; vocatur in verſibus Andromachi apud Galen.lib.3 De theriaca ad Piſonem.Celſum quoque l.4, cap. De torminibus, minii glebam dixiſſe ferunt pro μίλτου Λημνίας, ſeu Λημνίας σφραγῖδος, aut Λημνίαν γλῆν. tot.n.nominibus appellatur.Rurſum Vitruu.l.9,c.3,dicit Signans cera ex milto,pro cera miniata, vt Cic.loquitur. ¶ Μίλτος dicta fuit etiã ἀπὸ τοῦ ἁβρύνεσθαι. hoc eſt δρόσῳ καὶ μαλακῇσιν ὕδατι καίνεσθαι, ὑφ' ἧς ἁβρύνεται καὶ ἀπαλύνεται καρπὸς,vt Euſt.refert ex Pauſ.atq; adeò idè Pauſ.ſic vſurpaſſe dicitur in Bœoticis.Latini rubiginẽ dicunt,itidem à rubido & miniaceo colore. Inde COMPOS. Μιλτοδὴς,Quo foribus inducitur minium. Epigr.lib. 6,ſub finem,μιλτοδῆτ Σχοῖνοι ὑπ' ἀκμονι χαλκὸν ἐλαύνομεν καινὸν.Ibi enim intelligitur funiculus fabrorũ rubrica tinctus, quo ſignare ligna ſolent rectis lineis quas in eis complanandis ſequantur.Suid.habet μιλτοῦν τὸ χεῖρον.forſan ſcribendum μιλτωτὸν,vt ſit Minio imbutu. ET Μιλτοπάρῃος,ν,ὁ ἡ, Minio infectas genas habens, Qui miniatis ſeu rubricatis genis eſt. Hom.meraphor. μιλτοπαρήιους dixit eas quarũ prorz minio ſeu rubrica eſſent infectæ:ll.6,Τῷ δ' ἅμα τῇσι ἴσην δοάσθην μιλτοπάρῃοι. ITEM Μιλτοφοίνικος, Miniaceo ſeu rubeo colore decorus, id eſt, Rubens. vt Euſtath.etiam pag. 1154, affert μιλτοφοίνικι μήρῳ pro ἐρυθρῷ. NECNON Μιλτωτὸς,ὸν,ὁ καὶ ἡ,Minio illitus,Rubrica illitus,Miniatus,Rubricatus. ET Μιλτωρύχος,ν,ὁ, Minii ſeu rubricæ effoſſor.eſt enim ἡ μίλτος è genere metallorum. Ipſa eius effoſſio DICITVR Μιλτωρυχία. Amborum horũ meminit Pollux libro ſeptimo, cap. 23,ſcribens, Quum Amipſias ὁ μυχὸς dixerit μιλτωρυχίαν,videri ὁ μιτανθὼν numerari poſſe τὸν μιλτωρύχον. Meminit Euſtathius quoque nominis μιλτωρυχία, ſed dicens eſſe τόπον ὃ μίλτος ἐρύσσεται, locum in quo foditur minium ſeu rubrica.quæ Plinio eſt Miniaria. Præterea à Μίλτος DERIVATVR Μιλτώδης,ες,ὁ καὶ ἡ,Miniaceus,Minio ſimilis,colore videlicet rubeo. Apud Athen.lib.13,ἐκ δὲ τῆς γαλῆς ἱδρὼς ἐπὶ τὸν φάλλον ἄλευκα μιλτώδη πιπτει. ET Μιλτώδης, AC Μιλτώης, itidem Miniaceus, hoc eſt Qui è minio eſt.Epigr.lib. 6, ſub finem, Γείνατο μιλτώην σχοῖνον πυρίβρυτον, ferram quæ lineam miniato fune factam ſequitur. Sic μίλτινον χρῶμα,Miniaceus color,Color è minii gleba. Plutarchus in Probl.Rom. πρὸ γὰρ ἑξακοσίων μίλτινον, ὃ νῦν μιλτώδη καλοῦμεν, ἐχρῶντο. NECNON Μιλτῖνος. vt μιλτῖνος λίθος, Lapis minii colorem referens. Sotacus apud Plinium libro 36,capite 11, dicit quarti generis hæmatiten coctum vocari miltiten, ad omnia vtiliorem rubrica. Denique inde eſt VERB. Μιλτόω,ῶ,Minio inficio,Rubrica tingo: ſeu Minio. vt Plinius dicit louem miniandum locare. Inde paſſiu. particip. μεμιλτωμένος, Miniatus:vt idem dicit Miniatus torques,& Cicero Miniata cerula.Dicit enim ſchol. Ariſtoph. μεμιλτωμένη χορδὴ,Miniatum funem, Funiculum rubrica tinctum.

Μιλτόω,Μιλτώδης,Μιλτωρυχία,Μιλτωρύχος,in Μίλτος.

Μίλφαι,ſiue Μίλφωσις,Defluuium pilorũ palpebræ:quod vitiũ alio nomine μαδάρωσις dicitur.Nam Paul.Ægin. l.3,c. 22, & Actuar.l.2 περὶ διαγνώσ. παθ.c.7,ſcribunt μαδάρωσιν ſiue μίλφωσιν eſſe λεπτότητα τῆς τριχῶν. Idem Paul.Ægin.μίλφας appellat,& Galen.τὰς τῶν ὀφρύων lib.4,cap.5. Aetius τὴν μίλφωσιν eſſe dicit παθος περὶ τὰς ὀφρῦς, in eóque τὰς τριχὰς fieri ἐρφὰς, ἰσοπαχεῖς μίλτῳ τὴν χροιάν.

Μιμαίκυλον,υ,τὸ,dicitur ὁ καρπὸς τῆς μιμαίκυλου,Fructus arbuti, A Pomulum arbuti:ſimile meſpilo. Theophraſtus apud Athen.lib.2,ἡ δὲ μίμαρις ἡ τὴν μιμαίκυλον φέρουσα ἐν Ἰδαίοις μοῦσι. Amphis ibidem,ἡ συκάμινος συκαμίνους, ὡς ὁρᾷς, φέρει· Ὁ δὲ τρέχων ἀκίνητος, Ἡ μίμαρος μιμαίκυλα. Ibidem Theopompus, Τρέχειν μίσπιλα καὶ πίτυα μιμαίκυλα. Variè peccatur in huius vocabuli ſcriptura. alicubi enim μιμαίκυλον pro eo reperitur, alicubi μαιμαίκυλον, alicubi μαμαίκυλον,alicubi aliter. ſed omnes ex ſcripturæ mendoſæ ſunt. hæc non apud Euſtathium ſolùm & Athenæum extat,ſed eam confirmat etiam ſeries alphabetica Heſychiani lexici.

Μιμαλίσσει,t.2,c.941,f. Μιμαλίσσει,ib. Vide & κνώδοντες, ſuprà.

Μίμαρις eſt σκεῦός τι quædam ſcutica ἐξ ὑφάντων. propriéq; eſſe volunt τὴν ἐκ τῶν λαγῶν αἵματος ἐξ ὑπογείων σκευαζομένην καμάκην. vt ſit farciminis genus è ſanguine & interaneis leporis. Ita ſchol. Ariſtoph. in hoc loco Acharn.Ἀλλ' ἐφ' ἑστίαν τὴν μίμαρα καὶ κοπίδ' ἁμᾶ. Itémq; Suid. At Heſ.habet Μιμάρεις, eſſe dicens καυλίας καὶ ὑπερα τῶν ἰχθύων μὴ αἵματος σκευαζόμενα. maximè verò de leporinis dictum fuiſſe,interdum & ſuillis: Pherecratẽ verò per iocum de aſininis etiam dixiſſe.

Μίμαικα,eidem H.ὄσπρια λαχανώδη,Sylueſtria olera.

Μιμαλλὼν,t.2,c.941,c.	Μίμαλλος,ib.
Μιμίαμμα,t.2,c.938,f.	Μίμεμα,t.2,c.942,a
Μιμηλάζω,t.2,c.940,d.	Μιμηλὶς,ib.c
Μιμηλότης,ib.d.	Μίμημα,t.2,c.939,b
Μίμησις,ib.d.	Μιμητὴς,Imitandum.
Μιμητὴς,t.2,c.939,f.	Μιμητικὴ, ſ. πέχνη,t.2,c.940,a
Μιμητὴς,t.2,c.939,g.& t.3,c.153,d.ob.	
Μιμητικῶς,t.2,c.940,a.	Μιμητὸς,ib.
Μιμητὸς,t.2,c.941,f.	
Μιμιχμὶς, Heſ.τὸ ἵππου φωνὴ qui & χιμετμὸς,Hinnitus.	
Μιμνάζω,t.2,c.883,a.	Μίμνεται,t.2,c.962,d
Μιμνίσκομαι,ib.	Μίμνω,t.2,c.881,g
Μιμνιχάφης,t.2,c.941,b.	Μιμνιχάω,b.c
Μιμολύγης,ib.b.	Μῖμος,t.2,c.940,e

Μιμὼ,οῦς,ἡ,Simia,autore Tzetzæ, quia hominis actiones imitatur.ἡ πίθηκος.

Μὶν, Ipſum,vel ipſam:poeticè pro αὐτὸ vel αὐτὴ.Dicũt etiã μὶν αὐτὸ pro αὐτὸ ἐκεῖνο. vt Hom.Od. γ, Αἰσχρὸς δέ μοι αὐτὸ ἔπος γυμνῆναι ἔπειτα. Necnõ αὐτὸν μὶν pro αὐτὸν,Seipſum. vt de Vlyſſe,Αὐτὸν μὶν κατέχειν ἀπολίσθανον ἀδμῆτας. Apoll.μὶν poſuit etiã pro αὐτοὺς,Argon.l.2, Καὶ ἢ μὴν ἀμφὶ τόκα καὶ χρεὼ μιν ἐρέσθαι Νηλῆος, εἴ τ' ἔσαν, interrogare ipſos de nauigatione,& quinam ſint.

Μίνα,Heſ.μίσγεται,& τὸ μικρὰ σῦκα.

Μίναυθος,t.1,c.444,h

Μίναρ,Heſychio χορδὴ,Chorda.

Μινδαξ,eidem eſt βύσμα πυὸς, Suffimentum quoddam.

Μίνθη,ſiue Μίνθα,Mentha: herba quæ alio nomine ἡδύοσμος dicitur à ſuaui odore.vt Dioſc.tradit l.3,c.41.vnde & ſίραιον ὄξος μίνθης apud Athen.l.2. Plut. inter μίνθαν & ἡδύοσμον diſcrimen facit: Sympoſ.l.8 probl.9,ὥσπερ γὰρ ἐπ' ἰχθύων ἐξὸν φύσαι δάφνην, κἂν πυὸν αἷμα, κἂν μίνθης ἡδύοσμον.indicans μίνθαν eſſe degenerẽ ἡδύοσμον, ſeu vitiũ ἡδύοσμου,vt lolium eſt vitiũ tritici,vappa vini. Apud Theophr.reperio μίνθον pro μίνθαν. Hiſt. pl.l.6, c.7,ὥσπ σπείρεται τὸν μίνθον. Et De cauſ.l.2, c.21, τὸ σπείρεσθαι εἰς μίνθον μαζᾶν. Alioqui μίνθος (ſed & μίνθη, vt vult Heſ.)dicitur ἀκάθαρσία κόπρου,Sterc' humanũ,Merda. VNDE Μινθοῦν eſt Merda aſpergere vel ingnare. Itẽ Merdã affricare.vt apud Ariſtoph. in Pluto, Ἀλλ' ὅταν κριὰς μὲν, Μινθοῦμεν τὼ ὀρχὼ δάκνει,Τὼ ἐμὼ, eiuſq; velut hirci,naribus merdã affricabimus. Solent.n.paſtores quũ hirci ex perfrictione veternũ cõtraxerint,merda naribus eorum oblitis, ſternutamenta eis ita ciere, & fœtore illo eos excitare.vt & Catull. Nũc cũ volo de tuo ponte mittere pronum, Si poteſt olidum repentè excitare veternum,Et ſupinum animum in grauis relinquere cœno. Scholiaſtes tamen μίνθου nomine & herbam quandam accipi vult in ſtercoribus naſcentem, qua hirci mirè afficiantur. Sed prior expoſitio melior eſt.nam idè comicus & alibi μινθοῦσθαι vſurpat pro Merda aſpergere cõtaminaréq;,in Ranis dicens,Καὶ φεστηρίδιν γ' ἐς τὸ σῶμα τῆς ἀλφίτου καὶ μινθοῦσθαι ἐπιτετ.

Μίσθη, Μίσθης, Μισθόω, vide in præced. Μίσθω.

Μινύθειν, Hesiodo affert pro ἐλαττοῦν, vt sit pro μειοῦν τὸ ζῆν, Breui temporis spacio viuere.

Μινύθω, Minuo, Imminuo. ἐλαττόω. Odyss. ξ, de suibus Vlyssis, Πάντας γὰρ σφοὺς μινύθεσκον ἔδοντες Ἀτάλαντοι, eorum enim numerum minuebant proci comedendo. Idem Hom. Il. σ. Ἐπεὶ οὐκ Ἀχαιῶν μινύθει μένος, medendo. Et Il. υ, Ζεὺς σ' ἀρετῶν ἀίδρειαν ὀφέλλει ἢ μινύθει ἢ ὄπασσε· καὶ ἐλπωρή. Sic Hesiod. Erg. Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ὁρῆσαι. ‖ Neutraliter etiam accipitur, vt φθινύθω, pro Imminuor, Minor fio, Decresco. Hom. Il. ρ, μινύθουσι δ' οἶκοι. Imminuũtur domus: incendio videlicet. At Hesiod. Erg. μινύθουσι δ' οἶκοι, pro Imminuũtur & decrescunt domus seu familiæ, tum quoad opes tum quoad sobolem. Ex Apollonio quoque affertur pro Defício, Tabesco. Apud Hippocr. legitur & μίμνυθμαι. quod Erot. exponit καταφθείρομαι, Gracilores facti sunt & macriores.

Μινυνθά, Paululum. Ad paululum temporis: ἐπ' ὀλίγον χρόνον. Hom. Od. ο, Καλλιόπη τοίνυν πολὺ δῶτ' χρόνον, ἀλλὰ μινυνθά. Odyss. χ, Ἤματα δὲ πλείω μενέτω σὸν, νῦν μάλα δηΐου. INDE Μινυνθάδιος dicitur ὁ ὀλιγοχρόνιος, Breui tempore durans, Qui breuis & exigui temporis est. Dicitur & de homine pro βραχυβίου, & de rebus inanimis pro ὀλιγοχρόνιος. Hom. Od. τ, κλῦθι νῦν δὴ μινυνθάδιος περ ἐοῦσα. Il. ι, μινυνθάδιός γ' ἔπλετ' ἔμελλον ἔπειτα. Il. φ, μινυνθάδιος δὲ μοι αἶσα τέτυκται. Idem Hom. Il. ρ, μινυνθάδιοί εἰσι δὲ οἱ αἰῶνες ἑκάστῳ. Et Il. χ, Ἀχαιῶν οἳ ἄλλοι μινυνθάδιοι πόσιν ἔασιν. Sic μινυνθαδίους νούσους apud Apoll. Breui tempore durans morbus.

Μινύω, Hesych. est τὸ βλίττω, Blitum: & ῥύπωμα κηροῦ τι, item τὸ κατάβαρμα, quod Latinis Minium. At μινύς quidam volunt esse μικρός, vnde fit μινυώδης & μινύθω. Atque adeò Eust. Atticè μινυτὸν dici vult pro μικρὸν, Paruum, Exile.

Μινυσμα, Μινυίζω, Μινύεσμα, in sequ. Μινύρομαι.

Μινύρομαι, Querula & flebili voce loquor vel cantillo. Sophocl. Ὑμᾶς λιγείᾳ μινύρεται πολλὰς ἀοιδὰς χλωρᾶς ὑπὸ βοτάνης. Aristoph. Concion. μινυρόμενον τι φῶς ἐμαυτὸν μέλος, querula & exili voce mecum cantillans. VNDE Μινυρὸς, ὸν, ὁ, Querula ac flebili, ideòque gracili, voce cantillans. Theocr. μινυρὰ ὀρταλίχεα dicit pro λεπτὰ φωνῇ ῥηϊτεύοντα, Gracili voce lamentantes, Pipientes: Idyll. 24. Οὐδ' ἐπὶ ὀρταλίχοι μινυρὸν πόσιν ἔκτανε μήτηρ. Σποράδας παρὰ μητρὶ ἐν αἰθαλέοις πινύραι. Suprà κινυρὸς & κινύρομαι pro his habuimus eadem significatione. Præterea hinc est VERBVM Μινυίζω, significans μινυρὰ φωνῇ χέω μολπὰς, Querula & lachrymabili voce loquor, Exili voce lamentor. Homer. Il. τ, Μινυίσκεσκε παρὰ ῥοδόεντι μινύιζε. Od. δ, ἐπεὶ δὲ ὁ μοῖρα μινύιζε θάνοιο. Pro exili & flebili voce cantillare. Aristophanes Vesp. λύχνος ἔχοντες καὶ μινυίζοντες μάλα. Et Plato Polit. ζ, μινυίζων τι καὶ γοερώτερον ὑπὲρ αὐδῆς. Plutarch. de discern. amico & adul. πολλοὶ δὲ βαθυλείων οὐκ ἀπόνωνται μόνον, ἂν μινυίσωσιν, Διόνυσε δέ, ἂν μαθοῦσαν, Ἀπόλλωνες μόνον, ἂν μινυίσωσιν, non statim Apollines sunt si cantillent, aut querulas fides pulsent. Inde VERBALE Μινυισμα, ατος, τὸ, significans Flebile murmur, Querulum & exile murmur, Lamentum exili voce. ‖ Ad Μινυρὸς verò quod attinet, Hesych. μινυρὸν exponit οὐ μόνον τὸν κατὰ μινυίζοντα, sed etiam μικρὸν, ὀλίγον, Parvum, Pusillum.

Μινυρὸς, vide in præced. Μινύρομαι.

Μινύτοις μαχαίροις, v. l. ex Thuc. perperam pro μινύταις.

Μινυώδης, 4 c. 791 g

Μινυώδης, ib. b

Μινώα. Vitis species est, autore Hes.

Μξαλθοια, 1. 1. c. 153. e.

Μξαίθριον, ib.

Μξιβάρβαρος, Mixtus barbaris, Semibarbarus.

A Μξελία, 1. 2, c. 1175, c.

Μξελὸς, ib.

Μξέλος, 1. 1, c. 1554 g.

Μξοβὴξ, τελχὶς, Qui mixtis pilis est, Semicanus.

Μξοτρὶξ, Hes. μίξας, πεπαλαιωμένος, Coitus.

Μξολυδὶστὶ, Lydia harmonia mixta. Aristot. Polit. 8, ἡ μξολυδιστὶ καὶ ἡ καταυλοῦσα ἁρμονία.

Μξόπωα, ἥτις dicitur ἡ ἀφὴξ, quòd virginea facies ei adimatur effet, hoc est quòd ex parte effet facie virginea. Eurip. Phœn. πλευρὸς μξοπώρους, ἄκλιν τέγος.

Μξόπωλος, Cuius pilis cani miscerí incipiũt, Semicanus: Homero μεσσηβόλος. Suprà μξοθρὶξ.

Μξοφὼς, 1. 2, c. 1569, d

Μξόφως, Mucosus, v. l. perperam pro μυξώδης.

Μὶς, affertur pro Vnus: sed sine exemplo. nam forsan ad ἷς referrur.

Μιαίνω, Hesych. est πλαίνω, Luto obducere.

Μιαρὰ, eidem sunt λιχνεία, Olera.

Μιαρὸς, idem pro δυσώδης, πικρὸς αἰθήρ.

Μιαρὸν, idem dici scribit ὅτι τὸ κακοπαθὲς καὶ ἀνιαρὸν καὶ πονηρὸν, de sordido & improbo.

C Μιαρὸς, ὰ, ὸν, affertur pro Gula.

Μιαρὸς, Hesych. μῦς, μίασμα, Piaculum.

Μιαγαθία, 1. 2, c. 951, a.

Μιαγαθία, ib.

Μιαλεξάνδρος, ib. b

Μιαλλὶς, 1. 2, c. 365, b. & 1. 2, c. 951, b

Μιαλλὶς, 1. 2, c. 951, b

Μιαλλὶς, 1. 2, c. 365, b

Μιαμβοσία, ib.

Μιαμβοσία, 1. 2, c. 454, b.

Μιάμβοσις, ib.

Μιγαλήσια, 1. 2, c. 48, c

Μιγαλήσιος, ib. c.

Μιγαλία, 1. 2, c. 1175, c

Μιγαλὶς, Hesych. ἡ ἀμβρὸς, Tumultus: nimirum ex confusu & miſtione multitudinis.

D Μιαγρούμος, eidem ὁ πανταχοῦ τὴν γῆν, Terra vbi promiscuè pascunt omnes.

Μιαγρὸς, 1. 2. c. 932, g

Μιαλλὶς, 1. 2, c. 951, b

Μιάνα, 1. 2, c. 948, b.

Μιαμαι, ibid. d

Μιαντὸς, ib. c

Μιαντὸς, 1. 2, c. 949, a

Μιάντα, 1. 2, c. 948, b.

Μιαντὰς, ib. d

Μιαντὴς, ib. g

Μιαντὴν, ib.

Μιαντὴν, ib. d.

Μιαδαλάσια, 1. 2, c. 943, g

Μιαδάλεια, 1. 2, c. 945, g

Μιαδάλεος, ib.

E Μιαδαλεύκιος, 1. 2, c. 944, d.

Μιαδαρεῖον, ib. b.

Μιαδαρεῖος, ib.

Μιαδαρεὶς, 1. 2, c. 943, h

Μιαδαρικὸς, 1. 2, c. 944, d.

Μιαδαρικὸς, 1. 2, c. 944, b.

Μιαδαρικὸς, 1. 2, c. 943, h

Μιαδαρχία, 1. 2, c. 944, f.

Μιαδαρχὶς, ib. c

Μιαδάτα, 1. 2, c. 945, f.

Μιαδάτα, 1. 2, c. 943, a

Μιαδάτου, 1. 2, c. 842, h.

Μιάδατος, ib. g

Μιαδάτημα, ib. h.

Μιάδης, ib. a

Μιάδημα, 1. 2, c. 946, b.

Μιαδηρεχὶς, ib. f

Μιάδηρεια, ib. e

Μιάδηρεῖον, ib. c.

Μιάδηρος, ib. a

Μιαδηρεχὶς, ib.

Μιάδημα, 1. 2, c. 946, e

Μιάδιον, 1. 2, c. 945, h.

Μιάδημος, ib.

F Μιαδιαῖος, ib. g.

Μιαδηνὶς, 1. 2, c. 947, b

Μιάδης, ib.

Μιαδηνεῖα, 1. 2, c. 947, b

Μιαδὶς, 1. 2, c. 946, h.

Μιαδὶς, Hesychio κῆπος, Hortus.

Μιαιὸς, eidem ἀπλῶς ὁ μέλας οἶνος, Vile & nigrũ vinũ.

Μιαιὸν autẽ volũt esse Sordidum & præpostrum, qui frusta etiam & fragmenta colligat. NAM Μιαιὰ dicuntur frusta & reiectamenta cœnarum quæ euerri solent, vt est apud Poll. lib. 6, c. 15.

G Μιαὶν, Hes. ἀρχὴν, Incipit.

Μιαιβαφάρας, 1. 2, c. 949. c.

Μιαιβαλὶς, ib.

Μιαγμὸς, ib. f.

Μιαγμὸς, ibid. & 1. 1, c. 890, f. ob.

Μιαγμὸς, ib. f

Μιαδὲ ἐς, ib. g.

Μιαδὲς, ib.

Μιαλαὶ, ib. b.

Μιαλαμαχὲς, ib.

Μιαλαὶ, 1. 2, c. 950, b.

Μιαλαὶ, ib.

Μιαλοὶ, ib. a

Μιαλοὶ, ib. b

H Μιαξὲνος, Osor peregrinorum seu hospitum, Inhospitalis. Vnde Μιαξενία, Odium peregrinorum, Inhospitalitas, apud G cg.

Μιαὶ, 1. 2 c. 950, b.

Μιαὶ, ibidem: & 1. 3, c. 473. b

Μιαὶ, 1. 2, c. 950, b.

Μιαὶ, ib. d

Μισυνηεία,t.2,c.550,d
Μισυνίτης,ib.
Μισυνίτην,ν,subſt.ib.c
Μισυπαπαιοπαγος,ib.c
Μισυρα χωλη,t.1,c.950,e. & t.3,c.531,h
Μισυρος,t.1,c.950,f. & t.3,c.641,c
Μίσυς,t.1,c.947,g.
Μισυσηρος,t.1,c.950,f
Μισυπεια,ib.g.
Μισυπινος,ib.f
Μισυρόχρους,t.1,c.950.g. & t.3,c.1698,e
Μισυῶ,propr.t.1,c.948,g.
Μισυφίλεπτος,t.2,c.950,g
Μισυφιλόσοφος,ib.
Μισύφιος,ib.
Μισυφρωτις,ib.
Μισυχρους,t.1,c.951,a. & t.4,c.615,d
Μισυλη,ης,ἡ, dicitur Panis cochlearis modo excauatus : ὁ καῖλος ἄρτος, Euſtath.& ſcholiaſt.Ariſtoph. Vnde VERBVM Μισυλᾶσθαι, ſignificans ἐξ μισύλης ἄρασθαι, Pane in cochlear excauato haurire, ius videlicet aut pulmentum. Ariſtoph.Pluto, Ὦ πλοῦτε θνητῶν μισυλημάτων Γέροντες ἄνδρες ἐν ὀλιγίστῃ κλοίσῃ. Vbi ſcholiaſtes quoque exponit οἱ πάνυ κενοὶ ἄρτοι ζωμοῖς καὶ ἀθλίοις ἀφυσλῶσι, quòd μισυλᾶν ſit τὸ ἐξ μισύλης (ὃ ὅτι ἄρτου κοίλου εἶδος δείδυκας) ζωμὸν ἀφυσᾶσθαι. Theſeorum autem feſto ζωμοὺς & ἀθλίους gratis eis appoſitas fuiſſe.

Μισυλλω, In minutas partes ſeco, In parua fruſta concido. εἰς μικρὰς μοιρίδας διαιρῶ. Homer.Il.α, Μίσυλλόν τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν. Vbi ſcholiaſtes quoque exponit εἰς μικρὰ διαιρῶν. Vtitur hoc ipſo verbo Clidemus quoque apud Athen.lib.14, ſcribens, ἔδρων δ' οἱ καρῆνες ἄχρι πλοῦ βουθυτοῦντες καὶ σκυλεύοντες, καὶ μυλλοντες, εἶτα δ' ἑψοντες. Vbi itidem ſignificat Carnes in minuta fruſta ſecantes.

Μίσυ, Miſy: ſuccus in metallis concretus in glebæ formam vel pollinis aliquãdo, finitimus chalcitidi. ex ea namque effloreſcit, quanquam non ex ea tantùm, ſed ex ſory etiam atque melanteria, omnique atramento ſutorio. naſcitur in iiſdem metallis in quibus & chalcitis, atque in ſe inuicem aliquanto temporis ſpatio tranſeũt. Iureum eſt, & micas habet auri colore interniteſcentes. Vide & Dioſc.lib.5, cap.117. At Plin.lib.19, cap.3, poſt ſermonem de tuberibus, Simile eſt (inquit) & quod in Cyrenaica prouincia vocant miſy, præcipuũ ſuauitate odoris ac ſaporis, ſed carnoſius : & quod in Thracia ceraunium.

Μισοὶ. Qui dimidiam corporis partem albam habent, dimidiam nigram. quos nonnulli μίσγους appellant. Heſych.

Μίσχη, Heſychio πλάσματα, ταινίαι, οἱ μαλλοὶ ἢ ἔρια.

Μίσχος, eodem autore dicitur ᾧ συνίστανται ἐκ τοῦ φυτοῦ καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ φύλλον, Id quo fructus & folia appenſa ſunt plantæ. vt & Theophr. Hiſtor. plant.lib.1, cap.3, μίσχον eſſe id ᾧ συνίστανται ἐκ τοῦ φυτοῦ τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός. ¶ Heſychio μίσχος eſt etiam ὁ ἐξ ἀρχῆς τοῦ φύλλου κόκκος, Granum ſoho adhæreſcens. Ita Baſilius homil.5 in Hexaem.de ſalice, vlmo, populis, ὁ γὰρ ὑποκείμενος τῷ φύλλῳ κόκκος, ὃν μίσχον τινὲς ἐξ ἀρχῆς τοῦ ὀνόματος ἐκάλεσαν ἀποτερπόμενοι, τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἔχει δ' οὕτως. ¶ Ἔστι μίσχος etiam inſtrumentum ruſticum vertendæ terræ. Theophraſtus De cauſ.plant.lib.3,cap.15, Θεῖλαι δ' ἰσχυόταται ἐν ἀγαθῇ ἔχουσαι ἔρυσιν, ὁ καλοῦσιν μίσχον, ὁ μᾶλλον εἰς βάθος κατὶν, πλείω γῆν ἀναῤῥίπτει καὶ κατυπερθεν. Gaza Paſtinum eſſe putat:ali Rutrum aut Bipalium Varronis.

Μισώδης, affertur pro Odioſus, Odio dignus.

Μιτίσκεσθαι, Heſych. ἀθλίως, Flebant. Forſan eſt Cum ſtridore flere & eiulare.

Μιτραφορὸς,t.1,c.951,c.
Μίτρα,ib.c
Μιτρα,ib.f
Μίτρα, ſiue Μίτρη,ib.
Μιτραγχενα, Heſychio λεπὶς χρυσῆ ἢ τῆς ματαίας φορεῖται: cui μίτρα quoque eſt ἡ χαλκῆ λεπίς.
Μιτρηφόρος,t.1,c.951,c.
Μιτροφόρος,ib.
Μίτρων,ib.
Μίτυς,t.1,c.951,e
Μίτυλος, Mutilus cornibus, ſeu Carens cornibus. Nam ſcholiaſtes Theocr. μιτύλαν αἶγα eſſe dicit τὴν ἄκερων, Idyll.8, Τὴν μὲν μιτύλαν δοκῶ τὴ δίδακτρά τι αἶγα. At Μίτυλον Lacedæmonios vocare ἐχεπὶ νεπίον, eſt apud Heſych.

Μίτυς, υος,ἡ, vocabulum rei apiariæ. Ariſtoteles Hiſtor. animalium lib.9,cap.40, ἐκεῖ δὲ τὸ σῶμα τῶν σφήκων τὸ μὲν ἄνωθεν τῆς εἰσόδους ἐκκαλλύνεται μίτυϊ. ἡ δὲ σωτηρία ἀλωπεκὶ πυκνῇ, παχείᾳ, ἀμβλύπυρι καὶ ἥδιστα φαρμακώδει τῆς μίτυος. Vbi etiam addit τὴν μίτυν eſſe μᾶλλον ἰκανῶς ὡς σπαθάλην ἅρμα τῷ κηρῷ, καὶ πλὴν ὀσμὴν δριμύ. Plin.id commoſin videtur dicere,lib.11,cap.7.

Μιχαλλόϊσται, ſiue Λιμχαλόϊσται, Heſ.ἀλίμβων.

Μιχανῶ, idem affert pro ἠχῶ, Sonat.

¶ Μνᾶ, ᾶς, ἡ, Mina. pondus eſt quod apud medicos vnciarum ſedecim fuit. Id quod patet ex Dioſc.qui in lib. De ponderibus & menſuris ſcribit πλὴν μνᾶς τῆς πλὴν ἰατρικὴν χεῖται ἀγχὶ γὰρ γίγνεται οὐ, τυγχάνει ὀλκὰς ρκδ. Verùm ἡ Ἀττικὴ μνᾶ multo leuior eſt Romana. nam centũ modò drachmas pendit, vt ex Suida apparet, qui ſcribit centum drachmas facere minam vnam: item ex Plin. qui lib.21, cap.vltimo, Mna, (inquit) quam noſtri minam vocant, pendet drachmas Atticas centum. quinetiam ex Fannio, ſic canente, Mnan vocitant, noſtrique minam dixere priores. Centum hæ ſunt drachmæ. Proinde quum Plinius verba Dioſcoridis in Latinum vertens, μνᾶν reddit libram, proculdubio Atticam intelligit, ceu drachmis tãtum quatuor differentẽ à libra Romana, quæ drachmarũ eſt nonagintaſex. Eodẽ modo mina vſus videtur Philoxenus medicus, dum apud Galenum περὶ ξηρῶν lib.4, ſcribit, κηροῦ δραχμὰς ρ'. ὁ μνᾶν ὀπτήσαντι. Galenus verò quum Crito minam ſcripſiſſet, dubitat quamnam intelligat. locus is eſt lib 5, eiuſdem operis, quum inquit, φαίνεται δὲ καὶ ὁ ἄλλος ρ' δραχμῶν βουλόμενος εἶναι τὴν μνᾶν. Quoniam verò Romæ egiſſe Critonem conſtat, vt qui Cæſareus medicus fuerit, dubium eſt an quum drachmas ſcribit, vt alii denarios intelligens, voluerit minam eſſe centum denariorum. tunc enim ab Attica mina multum, à medica parum differret. Sic autem ait Galenus, διαφέρονται δὲ τῆς ἐν τοῖς φαρμάκοις καὶ μέτροις χαλκοῦς, ὅπερ ὅτι ὁ τῆς μνᾶς σταθμὸς ἐστὶν μὲν ἑκατὸν δίκαι λιτρῶν ἓξ ἡμισείας τὴν μνᾶν, ἐστὶν δὲ ἔνιοι· ἐστὶν δὲ καὶ διακοσίων, καὶ τὴν μὲν Ἀλεξανδρεωτικὴν οὖσαν φασκόντων ἡμῖν γίγνεσθαι, τὴν δὲ ἄλλην, ἑκατὸν δίκαι. Idem verò etiam lib.2 dicit, τινὲς μὲν σταθμοῦσιν ὑγιείας ἕνεκεν τὴν μνᾶν, ἔνιοι δὲ ἑκατὸν δίκαι. Alexandrinam autem medicis in vſu fuiſſe, Galenus indicat, recenſens ex Aſclepiade emplaſtrum Moſchionis veteris medici, ſic ſcribentis, λιθαργύρου μνᾶς μίαν· ἡ δὲ μνᾶ ἔστι νῦν τῷ φαρμάκῳ ἔχει ὀλκὰς ρξ'. Itaque Galenus addit, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν φαρμάκων καὶ κατ' ἐμὲ ἐξ ἴσης αὐτοῖς γεγραμμένον ξ' δραχμὰς φησὶν ἔχειν τὴν μνᾶν. ἐδήλωσεν οὖν ὅτι Ἀλεξανδρεωτικὴν λέγει μνᾶν, ὑγιείας ἕνεκα ἔχουσαν, ὅπως ἑκάστῳ σταθμῷ ὑγιῶν ἔχῃ δραχμὰς ρ'. οὕτω γὰρ ξυμβήσεται καὶ ξ' δραχμὰς ἔχειν τὴν μνᾶν. Hinc videmus medicis aliis in vſu fuiſſe Atticam minam, aliis quam nominãt medicam, aliis Alexandrinam: Atticam, potiſſimũ iis qui vel antequam populi Romani nomen & res floreret, ſcripſerunt, vel in Græcia agentes Romana pondera ignorarunt: Alexandrinam verò, iis qui Alexandriæ medicinam exercuerunt: medicam autem, quibus res Romanæ non fuerunt ignotæ. Sed quum à Galeno nulla ratio ſit indicata cur hæc mina cõſtituta ſit, poterit fortè ratio iſta aſſerri quòd medici qui Romæ egerunt, quia vterentur Romanis ponderibus, vtpote libra, vncia, denario, quem drachmam appellare ſolent, & ſcirent Atticis minam eſſe centum drachmarum, ſcripſerunt minam quoque eſſe centum drachmarum, denarios intelligentes. Sic Crito videtur accepiſſe minam. Alii referentes ad drachmam Atticam, qua denarius quinta parte grauior eſt ex Cleopatræ ſententia, drachmas inuenerũt Atticas centum vigintiquinque tot denarios efficere: quæ drachmæ in vncias collectæ, conficiunt ſedecim, minus tribus drachmis, quas non curarunt. Sic natam at bigror medicam minam, quæ eadem & centum ſit denariorum, & drachmarum Atticarum centum vigintioctо. Porrò Alexandrinæ ratio eſt aut quòd drachmas grauiores habuerint, ſi Polluci credimus, minas omnibus fuiſſe centum drachmarum, ipſas verò drachmas pro earum grauitate vel leuitate variaſſe: aut quòd mina, ſi Pollucis ſententiam non probamus, plures apud

eos quàm centum drachmas habuerit. Itaque ſi grauiorem drachmam fuiſſe putauerimus, non ſemper quinque drachmæ Alexandrinæ efficient octo Atticas. habebit enim vna drachma Alexandrina ſeſquidrachmam Atticam & decimam ipſius partem. ſin minus plurium fuit drachmarum quàm centũ, nemo quot fuerint, niſi grauitate drachmæ prius cognita, ſcire poteſt. Illud nobis ſatis ſit, Alexandrinam minam drachmas Atticas pendere centum ſexaginta. Gorr.

INDE Μναῖος, ET Μνᾶος, ου, ὁ, Minæ pondus æquans, Tantum ponderans quantum mina. Xenophon lib. De re equ. pag. 548, λίθους τροχίλους ἁμαρτίμους ὅσον μναίους. Et apud Suidam de Balearidum inſularũ funditoribus, μναίους λίθους ἐβαλον. Alioqui ponuntur etiam pro Minæ pretium æquans. & neutro genere τὸ μναῖον ſiue μνᾶον dicitur Minæ pretium, Tantũ quantum mina valet. vt apud Suidam, μναῖον δίδου τὸ ἀργαμοῦ ὑφ' ἑνὸς ὠνεῖται. Apud eundem reperio Μναῖον, & Δικαμναῖον: ſed metuo ne perperam pro μνᾶον & δικαμνᾶον: præſertim quum ea non ſint in manuſcripto codice, & apud eundem ſua ſerie ſcriptum ſit δικαμνᾶον. Euſtathius & tetraſyllabum Μνααῖον affert ex Ariſtotele: vt μναϊαῖος λίθος, χαλκὸς, aut tale quid, exponens itidem μναῖα ἴσῳ, Minam pendens, Minam ponderans. Compoſitorum verò ex μνᾶ præter μναῖος eſt & alia terminatio, μνοῦς videlicet. Dicitur enim ἑξάμνους & δικάμνους, teſte eodem Euſtathio, pro ἑξαμναῖος & δικαμναῖος. At pro μνᾶ Ionicè Μνέα dicitur. vt μνέαι ἑπτὰ apud Herodot. Minas viginti.

Μναῖος, vide in præced. μνᾶ.

Μναὶς, Capra quæ mulgetur. Heſych. enim μναΐδας dici tradit τὰς ἀμελγομένας αἶγας.

Μνᾶ, idem lex. cogr. affert pro μνεμβύτης.

Μναῖος, Μναῖος, Μνᾶος, vide in præced. μνᾶ.

Μναμοσύνη, Dorice pro μνημοσύνη dicitur. vt μνάμων.

Μναμοσύνη, Heſych. τὸ δύπτειν ἢ μαμᾶσθαί τινος.

Μνάμων, t. 2, c. 955, a

Μνασίων, Heſychio μνώμενος & μνηστῆρας.

Μνάομαι, Memoro, &c. t. 2, c. 951, h. Μνάομαι, Memor ſum, &c. c. 953, d. Μνάομαι, Ambio, &c. c. 961, e.

Μναρόν, Heſych. μαλακὸν, θυμῆρες, ἡδύ, Molle, Animo gratum, lucundum. Exponit etiam ὑφαῖνον. quomodo & Μναῖον à Bœotis vocati τὸ πάλαι ὕφαν ait, Scopas.

Μναῦν, idem Heſ. eſſe dicit μέτρον τι δημόδιμνον, Menſuram quandam duorum medimnorum capacem. At Μνάουν in Ægypto dicitur herbaceum quoddam quod vt papyrus edule eſt, dulciſſimum in cibo ſaporem offerens. Theophr. Hiſt. plant. lib. 4, cap. 9.

Μναστὴρ, dictus fuit menſis quidam, Heſych. autore.

Μνάω, t. 2, c. 954, a. Μνέα, vide in μνᾶ.

Μνέα, t. 2, c. 958, f

Μνειάδης, Ionicè pro μνηστῆρες. Herodotus lib. 1, μνειάδης ἀρχὴ, Imperium affectans.

Μνῆμα, t. 2, c. 954, a. Μνημαστὴς, ib. e

Μνημεῖον, ib. e. Μνῆμα, ib. e

Μνημεῖος, ib. e. Μνημείδημα, t. 2, c. 955, g

Μνημοβόσιμα, ib. e

Μνημοβόσιον, Meminiſſe oportet.

Μνημοβουλὴς, t. 2, c. 956, d. Μνημοβουλὴς, ib. e

Μνημοβίως, t. 2, c. 955, c. Μνημόσυνα ζητήματα, ib. e

Μνημονικὸς, ib. d. Μνημοσυνὴ, ib.

Μνημοσυνὴ, t. 2, c. 957, f. Μνημοσυνὸς, ib. e

Μνημὼν, Heſ. exponit σκυθρωπὸς, Vultu eſt terrico: aſſerens & μνήμωνας pro ὑποπτήσσοντας, δυσχεραίνοντας. Idẽ fere μνῶν.

Μνῆμων, t. 2, c. 954, g

Μνησῆος, affertur pro Pius. In appẽd. Dioſcor. annotatur τὸν δρεπανίδην τὸν μεγάλων ἀπὸ τῶν κυπαρίσσων αἴγιλον. à nonnullis vocari μνησῆον, ab aliis κυπαρίσσιον αἴγιλον. Alioqui eſt nom. propr.

Μνησικλείδης, t. 2, c. 958, a. Μνησικλῆς, ib.

Μνησίκλειος, t. 2, c. 957, g. Μνησικλῆς, t. 2, c. 958, a

Μνῆσις, t. 2, c. 957, f

Μνησιχάρη, Heſych. ἡδονὴ, Voluptas.

Μνησιχαία, ας, ἡ, Ipſa actio ambiendi. dici enim ait τὸ μνηστῆρας, Poll. tradit lib. 3.

Μνήσιμα, ατος, τὸ, idem propè ſignificat. Euripides Phœniſſ. ὦ κεκλημένη μνηστήρματα. Niſi ibi pro Sponſalibus accipere malis.

Μνησίνοος, t. 2, c. 963, c. Μνησίνοος, t. 2, c. 962, g

Μνησίνοος, ib. h. Μνησιφορία, ib.

Μνησις, t. 2, c. 962, h. Μνησὶς, t. 2, c. 962, g

Μνῆσος, t. 2, c. 963, b. Μνῆσος, t. 2, c. 963, b

Μνησσα, Heſych. μέσον δὲ ἔστι, niſi potius ſcripſit μνῆσα.

Μνησὶς, & Μνῆσις, vide in ſequ. Μνὶς.

Μνὶς, ου, ὁ, Muſcus, vel Alga. Heſych. enim μνία vocari ſcribit τὰ βρύα καὶ τὰ φύκη. Inde Μνίσος & Μνησὶς, Muſcoſus. Poſteriore vtitur Oppian. lib. 2, dicens, μνησὶν ἐπὶ πλατὺ μῶσι. Et quidem apud Suidam, μνησὶν ἐκβρίζειν τῶν πετρῶν, qui Suid. & ipſe μνία eſſe dicit τὰ ἐπὶ τοῖς πέτραις ἀνθήματα, ſiue βρύα. Nicander in Alexipharm. v. 497, dicit etiam μνησὶδια βρῖα, pro τὰ φύκια ἢ βρύα.

Μνίσα, Comedo. Heſych. enim & Suid. μνῖσαι afferunt pro ἐδῶσι. Apud Galen. in Lex. Hippocr. μνῖσαι.

Μνοΐα, Heſychio ἰωνία. Athen. verò lib. 6, à Cretenſibus μνοΐαι vocari τὰ κατὰ δυνάμεις, refert ex Soſicrate Creticis.

Μνοῦς, Heſychio μαλακὸς, Molle: forſan à μνῆ.

Μνουᾶς, eidem οἱ μηροὶ, Femora.

Μνοῦς, Prima lanugo, vt χνοῦς. Heſychio ἡ ἀφανὴς ἢ ἁπαλὴ καὶ πολλὴ ἐξανθοῦσα, ἢ ἐπὶ τῶν ἀκάνθων. Plumas etiam tenerrimas & molliſſimas ſic nominari tradit, at propriè anſerum. Suidas quoque ἁπαλὸν τρίχα ſic vocari ſcribit, Tenerum mollemque pilum: hoc ex Epigrammatis exemplum afferens hemiſtichium, καὶ μοῦν χνόον πρεσβύτου. Pollux etiam χνοῦν & μοῦν dici ait τὸ μαλακὸν τῶν τριχῶν tradit, Ariſtoph. autorem citans.

Μοῦσα, Heſych. δουλεία, Seruitus. pro quo paulo antè μνία. Inde Μοῦσται, Serui. Pollux ſcribit μναῖόν & μνάϊος apud Cretenſes fuiſſe μεμιγμένον ἐλαίῳ καὶ ὀσμαῖς, vt ἀλείπτας apud Lacedæmonios, μυρεψοὺς apud Theſſalos.

Μνάομαι, poeticè pro μιμνήσκομαι, Memini, Recordor, In mentem mihi venit. Homer. Iliad. β, Οὐ γάρ μοι μνωομένῃ γε νεὼς ἔβη. Sic Apollon. Argon. lib. 1, οὔτε τινὸς μνώεσθαι ἐπηρκέες. Sic Apollon. Argon. lib. 1, οὔτε τινὸς μνώεσθαι ἐπηρκέες. Ibidem ὕπνου μνώοντο. Rurſum apud Hom. extat imperat. μνώεο pro μνῆσαι, Memineris, Memento. accedit participium μνώμενος pro μνησάμενος, Odyſſ. 2, Ἐκ μνωομένῳ πατρὸς ἐμοῖο. Ærumnarum recordatione & cum memoratione nos oblectemus. Vide & t. 1, c. 953, e.

¶ Μογγὸς, opponitur ei qui clara eſt voce. Ita enim in Hippiatr. de aſino admiſſario, ἵνα δὲ τῇ φωνῇ μὴ μογγὸς, ἀλλὰ λαμπρός.

Μογεῖν, Μογέω, Μογήσω, Μογῆσαι, Μεμογηκὼς, in Μόγος.

Μογελαλία, t. 2, c. 951, e. Μογελάλας, ib. d

Μόγις, Vix, Ægrè, Magno cum labore. Homer. Iliad. ε, μόγις γ' ἐξαλέεσθαι ἔμελλεν. Plato libro 1 De republ. μόγις γ' ἐκφεύξεσθαι ἔμελλεν. Dicitur & μόλις.

Μόγος, ου, ὁ, Labor, Arumna. πόνος, μεριμνήματα. Homer. Iliad. η. Ἰφθίμῃ δ' ἐν ἰδυίῃ μόγον ἐστὶ καὶ ἀργαλέον. Vtuntur & proſæ ſcriptores. INDE Μογερὸς, ὁ, ἡ, Laboriosus, Ærumnoſus. Heſych. μογερὸς expenſæ non ſolùm ὀδυνηρὸν αἰδίως, λυπηρὸς: ſed etiam πονηρὸς, quemadmodum & Suidas μογερὸν affert pro μοχθηρὸν haud ſcio an in prima ſignificatione an in ſecunda recipientes. SED ET Μογερὸς pro μογερὸς dici tradunt. Deriuatum inde & VERBVM Μογερύω, Laboro. Significat etiam Labores tolero, Ærumnas patior & perfero: cum accuſat. vt κακὰ quoque & κακὸν πολὺ. Hom. Iliad. α, Ὦ ἔμοι μάλ' ὀφέλλετε μόγον. Odyſſ. ξ, Οὐκ ἀνὰ ξύμβλητον ἐμὸν ἔσται μόγον. Item ſimpliciter pro Tolero, Perpetior: miſi malis Magno cum labore & arumnis tolero & patior. Odyſſ. ζ, ἅ μοι πολλὰ μογήσαντι ἔπεσσι. Odyſſ. β, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας. Item Labore feſſus ſum. Odyſſ. ω, Ἡλθ' ὀϊόμενος Δολίῳ, καὶ οἱ μόγος ἦεν ἰδέσθαι. Item Doleo, vt mod. Euripides ἐξ ἔργων μογήσας. Item Doleo, vt mod. Euripides μογῶ πόδα, Laterũ dolore infeſtor. Apud Demoſth. legitur & paſſ. μογοῦμαι pro Laborare & Malè ſe habere. τὰ μογούμενα τῶν πραγμάτων, Philipp. 4. Ionica & poetica epenthesi ῶ dicitur μογέω. TIAM Μογέω pro μογέω, vt πονέω pro πονῶ. vnde Doricè μογείσω, quod Heſych. exponit μοχθήσω, συγκόψω.

Μογερὸς, t. 2, c. 962, g

Μογηρὸς, t. 2, c. 962, a

Μόθος, t. 1, c. 958, h

Μογερία, t. 2, c. 964, a

Μογερὸς, t. 2, c. 962, g

Affert idem ET Μογδύντας pro μογοῦντας ſeu μο- A χθοῦντας, Laborantes, Laboribus & ærumnis conflictantes.

Μογοστικόν, t.3, c.1535, a. Μογοστόκος, t.3, c.1534, g.

Μόδα, Heſych. στρώματα, Stramenta ſeu Stragulæ.

Μόδιος, ου, ὁ, Modius: menſura ſedecim continens ſextarios. Apud Dinarch. in Demoſth. χίλιοι μόδιοι.

Μόθαξ, Verna. Heſychio enim μόθακες ſunt οἱ ἐλευθερόμοι τῶν ἰδίων δούλοις παιδίοις. Athen. lib. 6, μόθακας ait Spartæ fuiſſe liberos quidem, ſed non Lacedæmoniosſ fuiſſe autem σωφρονεῖς Lacedæmoniorum, vtpote qui cum ciuium filiis educari aliquæ ſolerent, καὶ μετέχειν τῆς παιδείας τούτους. Infrà μόθων.

Μόθωνα, affertur pro Deteſtor, Odi, Calumnior. Apud Heſych. verò Μεθύων, ψέγων: ſed pro quo alphabetica ſeries poſtulet μισῶν.

Μόθος, ου, ὁ, Heſychio eſt πόνος, Labor: item πόλεμος, μάχη, φόνος, Bellum, Pugna & conflictus, Tumultus. Ita Homer. Iliad. υ, Εἰ σοὶ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ ἐπὶ μόθου εἶσ' ἀέκοντος. Iliad. φ, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον ἐμήνιον. Sic Heſiod. πανσώμεθα κατὰ μόθον. Rurſum Homer. Iliad. π, Οὐδὲ σὺ ἐπαξεῖς μόθῳ ἵππων, pro μάχῃ ἵππων, vt paræ haſtes exponit.

Μοθωνεῖς, Heſ. τὰς λαβὰς τῶν κωπῶν, Remorum manubria. At μόθωνες, eadem quæ λάφυγες. Bud. ex Ariſtot. Phyſiognom. τοὺς μὲν ἐπὶ λοφείων ἢ μυρίνων κατὰ θάλασσαν ἔλκοντας. Ita enim reponit pro λιθύρων, quod eſt in Ald. cod.

Μόθων, ωνος, ὁ, idem ac μόθαξ, Verna. Etymologus enim Lacedæmonios ita nominare ſcribit τὸν οἰκογενῆ δοῦλον, Seruum domi natum & educatum, quem Athenienſes οἰκότριβα appellent. vt & Heſych. μόθωνας à Lacedæmoniis vocari ait τοὺς συντραφομένους παιδίοις, pueros B qui præter liberos domeſticos aluntur & educantur: Ariſtophanis verò ſchol. & Suidas, τοὺς παρεισφρήτους τῶν ἐλευθέρων, Ingenuorum aſſeclas & pediſequos. Ab his μόθωνας appellarunt τοὺς ἀπλῶς καὶ δουλοπρεπῶς, καὶ κωμικῶς, necnon τοὺς φορτικούς, quòd tales eſſent οἱ μόθωνες. hoc eſt Homines viles & ſeruili indole prædi-tos, Nugatores & garrulos, Moleſtos. Ariſtoph. Equit. Βιρίχθοι τε καὶ κίβδηλοι καὶ μόθωνες. Idem in Pluto. Διαῤῥαγείς, ὡς μόθων εἶ καὶ φίσει κίβδηλος. Vbi ſchol. quoque μόθωνα exponit φιλάργυρος, φορτικός: qui etiam addit, μόθωνας C dici τοὺς οἰκέτας καὶ δουλοπρεπεῖς. nam Lacedæmone μόθωνας dictos fuiſſe τοὺς συντρεφομένους τοῖς ἐλευθέροις παῖ-δας, pueros qui præter ingenuos educabãtur & alebãtur. Erãt ſchol. μόθων eſt etiã οἶδος αἰσχρὸν καὶ δουλοπρεπὲς ὀχλικόν: itidémque Suidas, qui addit etiam καὶ φορτικῆς. quemadmodum Poll. quoque lib. 4, cap. 14, ſcribit μόθωνα fuiſſe φορτικὸν ὄχλημα καὶ ταπεινόν. Ab Athen. l. 14, μόθων numeratur inter τὰ τῆς αἰσχίστων ἡδυ-πάθειας. Porrò à μόθων quod eſt φλύαρος καὶ φορτικὸς eſt D ET Μοθωνία, quod Heſych. & Etymol. exp. ἀναίδεια, Inſolentia. ET Μοθωνικὸς, ὴ, ὸν, quod itidem pro Inſolens ac Superbus accipitur apud Plut. in Pericle, vbi Ion poetà dicit τὸν τῆ Περικλέους ὑμιλίαν eſſe μοθωνικὸν καὶ ὑπέρογκον.

Μοι, t. 1, c. 2075, g.

Μοιμύττει, ET Μοιμύλλει, comici vocant τὸ συναγαγεῖν τὰ χεί-λη, Contrahere ſeu comprimere labia, teſte Polluce. Heſych. μοιμυᾶν quidem eſſe ait τὸ τὰ χείλη ἐφεῖς ἄλλην ἀφεσιάζειν: μοιμύλλειν verò non ſolùm τὸ τὰ χείλη ἀφεσιά-ζειν ἀλλήλοις, ſed etiam θηλάζειν, Sugere, & ἐδώδιμον, Edere. Μοῖος, eidem Heſ. eſt σκυθρωπός, Tetricus, Vultuoſus.

Μοῖρα, Pars, &c. t. 2, c. 844. g. Μοῖρα, Sors, &c. c. 845, g. Μοῖρα, Fatum, &c. ibid. h. Μοῖρα, propr. c. 846, e

Μοιραγέτης, ib. g.	Μοιραῖος, t. 2, c. 848, g
Μοιρακώδης, t. 2, c. 849, a.	Μοιρίδιον, ib.
Μοιρηφόρος, t. 2, c. 846, g.	Μοιρικὸς, t. 2, c. 848, h
Μοιρίδιον χρέος, t. 4, c. 541, f.	Μοιρίδιος, t. 2, c. 848, g
Μοιρίλεγχος, t. 2, c. 846, f.	Μοιροδεκάτη, ib.
Μοιρολαχάω, ib. e.	Μοιρολόχαι, ib.

Μοιρολοχάω, ib.

Μοῖσα, Æolicè pro μοῦσα dicitur, teſte Euſtath.

Μοῖτοι ἔτημοι, apud Heſych. vt Cuiatius quoque Obſerv. lib. 11, cap. 37, ex Sophr. affert μοῖτοι ἔτημοι: ex hoc μοῖτος deriuari poſſe dicens Latinum Mutuus. idémque proverb. Siculum apud Heſ. ſic legit, εἰ γὰρ χάρις μοῖτον οὐχ χάριν.

Μοιχαχία, t. 1, c. 54, g

Μοιχαίζω, Μοιχαλὶς, Μοιχάομαι, Μοιχὰς, Μοιχάω, Μοιχεία, Μοιχεῖα, Μοιχεύω, Μοιχίδιος, Μοιχικὸς, Μοιχὸς, vide in ſequ. Μοιχὸς.

Μοιχὸς, οῦ, ὁ, Mœchus, Adulter. Plut. in ſuo περὶ ἀδυμίας libello, ὡς ὁ μοιχὸς τὰς ἑτέρων γυναῖκας θαυμάζοντες καὶ τὴν ἰδίων καταφρονοῦσιν. Ariſtophanes Pluto, Οἱ γὰρ ἁλόντες μοιχὸς ὄβολόν που τίθενται. qui enim deprehẽſi eſſent mœchi, ſi mulctam perſoluere non poſſent, ἀπε-κόπτοντο τῶν ἑαυτῶν τὸ περίνεον, podex eis raphano terebrabatur & pili e natibus ac pudẽdis euellebãtur. Item μοιχὸς dicta fuit ſpecies quædam κουρᾶς ἀσχήμονος καὶ κακοδαίδου, tonſuræ genus indecorum ac cinædicum. Suidas ex Ariſtoph. Κερκώπους αἰσχιστομήλους μοιχὸς μᾶλλον χαίρει. Ex ſuperiore μοιχὸς COMPOS. Μοιχοτί-μης, ους, ὁ, Heſychio ὁ ὑπὸ μοιχῶν τυπτόμενος, Mœchis tũdendum cunnũ præbens. ET Μοιχεῖα, τὰ, Mulcta quam perſoluit mœchus deprehenſus in adulterio. de quo t. 1, c. 54, g. Deriuatum ab eodem ET Μοιχικὸς, ῆ, ὸν, AC Μοίχιος, ου, ὁ, Adulterinus. Quorum hoc in Epigr. legitur, illud apud Phocyl. dicentem μοιχικὰ λέκτρα. Apud Athen. verò libro 15, & μοιχικαὶ ᾠδαί, Cantilenæ mœchicæ, quales à mœchis cani ſolẽt. Verùm & homo μοιχικὸς dicitur pro mœcho ſeu in adulteria prono. Plut. De aud. poem. οὐδὲν γὰρ ἄλλο αἰθρίαν ἡμῖν συν-αναμένουσι γυναικὶ πονηρᾷ ἢ τὸν ἀκόλαστον καὶ μοιχικόν: Pa-ridem videlicet. Idem in Præcept conn. τῶν ἔρωτας τοὺς μοι-χικοὺς καὶ τοὺς ἀκολάστους ὄρνιθας καλοῦς. Sic in lib. De fera num. vind. ἀκρασίας ἴντυγα τὸ μοιχικὸν καὶ πανοπτικὸν καλέ-ζουσι πολλάκις, Propenſum in adulteria. NECHON Μοιχίδιος eſt Adulterinus, ſeu Ex adulterino concubitu natus. Lucian. μοιχίδιός σὺμι ἐξ ἑτοίμης σου ἡδυόδμης. vt & Suidas μοιχίδιον vocari ſcribit τὸν ἐκ μοιχοῦ γεγενημένον, non ab Hecatæo ſolùm, ſed etiã ab Hyperide. Præ-terea inde ET Μοιχὰς, άδος, ἡ, Adultera, ſeu Adulteriis dedita. vt quum Æſchines Socraticus apud Athen. lib. 6, τὰς ἐκ τῆς Γοργίου γυναῖκας συλλήδην μοιχὰδας καὶ πορ-δαλίας appellat. ET Μοιχαλὶς, ίδος, ἡ, pro eodem: Suidæ itidem πόρνη, μοιχευομένη. Frequens hoc nomen in Nouo teſtamento. vt Math. 12, & 16 γενεὰ πονηρὰ καὶ μοι-χαλίς. Item μοιχαλὶς pro γυνὴ μοιχαλίς. Iac. 4, μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες, οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ θεοῦ ἐστι; Ad Romanos 7, ὥστε ἐὰν ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς μοιχαλὶς γένηται, ἐὰν ᾖ γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ, mœcha vocabitur ſi viuente marito fiat alterius. Petrus & pro adulterio vſurpauit, ep. ſt. 2, cap. 2, v. 14, ὀφθαλμοὺς ἔχοντες μεστοὺς μοιχα-λίδος, oculos plenos adulterii. Præterea à μοῖχος eſt VERBVM Μοιχάομαι, ώμαι, Mœchor, Adulter ſum. Matth. 5, & 19, ὁ ἀπολελυμένην γαμῶν μοιχᾶται. Sic Mar-ci 10, ἐπ' αὐτὴν καὶ ἐὰν αὐτὸς γαμήσῃ ἄλλον, μοι-χᾶται. Apud Xenophontem legitur & actiuum μοιχῶ. Apud eum enim Hellen. 2, pag. 260, Callicratidas Cononi dicit ὅτι παύσει αὐτὸν μοιχῶντα τὴν θαλάττην, Adulterantem, Adulteri modo occupãtem. Dicitur verò ET Μοιχαλίω, cuius hoc exẽplum apud Suid. ἀκολάστως γυναι-κῶν ἐμοιχαλίωσεν: ſed ſine expoſitione. Sunt qui itidem interpr. Mœchor. Eſt verò & tertium verbum à μοιχὸς deriuatum, NIMIRVM Μοιχεύω, ſignificans etiam ipſum Mœchor, Adulter ſum. vt apud Athen. lib. 12, ἐὰν μὴ ἐθέλοντες τὴν μοιχεύειν ἢ κτείνειν ἢ ἀποδιδόασι τὰ ἑαυτῶν. Sic Plut. ἀκούσας γὰρ τὸν πολέμαρχον μοιχεύειν, ὡς καὶ τὸ μοιχεύειν. Sic etiam Lucas ca-pite 16, πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ γαμῶν ἑτέραν, μοιχεύει. At Apocal. 2, πεὶ μοιχεύσουσιν μετ' αὐτῆς, pro Rem cum ea habentes, Mœchos ipſius. Alioqui μοιχεύω ponitur & actiuè pro Adultero, Stupro, Adulte-rio vitio. Plato lib. 2 De rep. τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύ-σουσι. pro quo Cicero Offic. 3, Reginæ ſtuprum intulit: de Gyge. Sic paſſ. μοιχεύεσθαι dicitur quæ ſtupratur & adulterio vitiatur. Athen. lib. 13, ὑπὸ τῆ Ἀντίοχος Μοιχεύ-μενον αἰσθόμενος αὐτὸν ἔστρεψε. Luc. de Danae, ὑπὸ πάντος μοιχεύεσθαι αὐτὴν αὐτόν. Item μοιχεύεσθαι fœmina neu-traliter dicitur pro Mœchis ſe dare ſtuprãdam, Mœchis ſe proſtituere, Mœchari. vt apud Athen. lib. 10, τὸν ἐλεύθερον μὲ ὀκνηρεύεσθαι μᾶλλον ἀδυπάθειαν, ἐὰν μὴ μοιχεύσῃ-σεμένον. Sic Ioann. 8, αὕτη ἡ γυνὴ κατείληπται ἐπ' αὐτοφώρῳ

μοιχθηρόν. INDE Μοιχθήρεια, ας, ἡ, Mœcha, Adultera, Quæ ſolet μοιχεύεσθαι, mœchari. Plato Sympoſ. γυναῖκας φίλανδρόν τε καὶ μοιχθήρειαν. Plutarch. De diſcern. amico & adul. ἐὰν δὲ φεύγῃ ὑπονοεῖν ἡ μοιχθήρειαν ἐρωμένῃ τινὰ μὴ δεῖ τὸν ἐραστὴν ὑπερηφάνως. ET Μοιχία, ας, ἡ, Adulterium. Plut. De ſera num. vind. dicta, γυναικὸς κρατηθείσης μοιχίας. Idem in Problem. Hellen. διὰ γυναῖκα τὴν ὅτι μοιχείᾳ ἁλῴη. Vbi conſer τὰς μοιχείας δίκας cum ea quæ eſt apud ſchol. Ariſtoph. Idem Plut. alibi, διενεχθέντα περὶ ἑταίρας μοιχείᾳ γυναικός. A

Μοκίς, vide in Μολυβίς, col. ſequ. l. c.

Μολγός, οῦ, ὁ, Bulga, Saccus coriaceus, Culeus. Xiphilinus in Epit. Dionis, de Nerone, μολγὸν τινα καὶ αὐτὸν αἰδοίας αὐτῷ τέκνων ἀκριβέσατον ἀνδρειούμενον ὧν ἐς ἐκεῖνον αἰνίττεσθαι. Sic Suetonius, Alterius collo & alcopera delegata, ſimulque titulus, Ego quod potui ſed tu culeum meruiſti. Poll. l. 10, Tarentinorũ lingua ſcribit μολγὸν vocari τὸν βύσινον ἀσκόν, Vtrem è bubulo cono. vn de Vulcanum à Theodorida dici φυσητῆρα μολγοῖς χρῶσαν, ſoliibus coriaceis. vel verò eo vocabulo & Ariſtophanem, dicentem Μὴ μοι Λίβυσσαι αἱῶνες μολγοὶ ἥκουσι. Idem Ariſtoph. in Equit. dicit, ἀλλ' ἐκ τούτου πίθοι, Μολγοὶ γλυκέων δίνων. Vbi diuerſæ à ſcholiaſte afferuntur expoſitiones, hæ tamẽ præcipuæ. nimirum πίνειν καὶ κλέπτειν τὸ δημόσιον. μολγοὶ enim ſiue ἀμολγεῖς dici τὰς ἐκμολγούσας τὰ κοινά. vel πονηρόν, quoniam ſeruis Scytharum qui equas mulgebant, eruebantur oculi, vt docet Herodot. Ibidem ab eo annotatur, Apud comicos μόλγος, vt γόης, eſt ὁ μοχθηρός, Ærumnoſus vel Improbus. Hęc quoque μολγοὶ ſiue ἀμολγεῖς dici ſcribit τὰς μοχθηρὰς, πονηρὰς, τὰς ἀμέλγοντας τὰ κτήνη. Alioqui B μολγοὶ dici τὸν βύσινον ἀσκὸν: interdum vero poni etiam διὰ τὸ ἀμέλγειν.

Μολθάκη, τ. 2, c. 965, a. Μολίη, τ. 2, c. 964, c

Μολιβδαχάτης, τ. 1, c. 616, b. Vide & in ſequ. μολίβδες.

Μολίβδαινα, Μολίβδης, Μολίβδινος, Μολίβδις, Μολιβδοειδής, vide in ſequ. Μολίβδες.

Μόλιβδος, ου, ὁ, Plumbum. Lucian. De conſcrib. hiſtor. ὁκοῖα μολίβδου χυτὸν ἐπιφάνεια, ἢ ἄργυρον ἢ καὶ χρυσόν. Plut. Sympoſ. l. 6, αἰόλον μολίβδου, cotes è plumbo. Apud eundem De ſera num. vind. λίμνη μολίβδου, lacus plumbi. B INDE Μολιβδοειδής, Plumbi ſpeciem gerens: quod vide cũ μολιβδοειδὲς in μολίβδες. in ſeq. tmemate. ET Μολιβδοχοεῖν, Plumbum fundere. ET Μολιβδόχροος, Qui plumbi colore eſt: apud Dioſcor. lib. 5, cap. 100. ET Μολιβδόχρους, οῦν, Cuius corpus plumbeo colore eſt. qui & μολίβδινος, Liuidus: apud Galenum in Arte medendi lib. 11. Deriuatum inde ET Μολίβδεος, οῦς, ὁ, Plumbeus, apud Luc. Idem DICITVR Μολίβδινος. quod vide cum μολυβδίνης in μολίβδες, paulo infrà. ET Μολίβδις, ἰδος, ἡ, Pila ſeu maſſa plumbea. apud Plut. ex tragico quopiã, Μολίβδις ὥσπερ δ' ἐκτὸς καταπεπαται. ſolent enim rebus plũbeæ appendi pilæ, ſeu plumbei globi, qui ipſum deprimant. HEBENEN Μολίβδαινα inde deriuatum, quod vnà cum μολίβδαινα vide in tmemate ſequ. ITEM Μολίβδωμα, ατος, τὸ, Opus è plumbo, quaſi Plumbamentum diceres. Athen. καταβλήματα δὲ μολίβδωματα καὶ σανίδων πλευραὶ ἐχόντων ὑφάσεις. Vbi intelligi queant Plumbeæ laminæ, vel Plumbeum tectorium. Dicitur ET IAM Μόλιβος, ſine δ. Homer. Iliad. λ. μόλιβος ὡς ἐπιπάντ' ἀκμὴ, veluti plumbum. Itidémque in Epigr. Inde compoſ. μολιβαχάτης, de quo C l. 1, c. 616, b.

Porrò notandum, reperiri ſcriptum ET IAM Μόλυβδος, per ῡ ψιλὸν in ſecunda ſyllaba, teſte Euſtath. quoque, confirmante eandem ſcripturam ſerie alphabetica quæ apud Heſych. eſt, Suida etiam vtranque ſuo ordine collocante. Ita apud medicos μόλυβδος κεκαυμένος, Plumbum vſtum: μολύβδου πετάλιδες, Plumbum lotum ſeu Lotura plumbi, σκωρία μολύβδου, Scoria ſeu recremẽtum plumbi. Apud eoſdẽ μολύβδου ἔλασμα, Lamina plumbi: pro quo & ἐλάσματος μολύβδου dicitur. vt apud Suid. οἷς ἐλάσμασι μολύβδου χέοντες, in laminas plumbeas. INDE Μολύβδινος, ος, ὁ καὶ ἡ, Plumbi ſpeciem gerens, Plumbo ſimilis. Apud Dioſcor. per ὁ μολίβδινος λίθος, lib. 5, cap. 98. ET Μολύβδιος, ὁ, καὶ ἡ, Plumbeus aſpectu, Qui plumbeus videtur. apud Athen. lib. 9, ex Alexãdro Myndio, de ſcope auc, ὅτι μολύβδιον ὀφθαλμὸν χάλκεον ὑπόλευκα σημεῖα ἔχει. ITEM Μολύβδοχοεῖον, οῦ, Plumbum fundo. ſeu Traſto ad rem fundendi plumbi. Poll. μολύβδοχοεῖον generatim eſſe dicit τὸ μόλυβδον ἐργάζεσθαι, Tractare plumbum. ET Μολύβδοχοεύς, οῦ, ὁ, Qui plumbum tractat, Plumbarius. Deriuatum inde ET Μολύβδεος, ου, ſiue Μολύβδινος, Plumbaceus, Plumbi naturam referens. Dioſcor. lib. 5, cap. 97, μαλθὴν ἔχουσα μολύβδεος. Sic & cap. præced. ἄχνη αὐ μαλθὴ ἔχει μολύβδεος. ET Μολύβδινος, Plumbeus. vt μολύβδινος κανὼν, apud Ariſtot. Ethic. 5. Scribitur & per ι in ſecunda ſyllaba. vt μολίβδινα τὰ κυμάτια apud Athen. lib. 5. Sic μολίβδινα δίκτυα, & μολίβδινος ἰὸς, apud Dioſc. lib. 5, cap. 95, de plumbo eloto. ITEM Μολύβδινος, ου, itidem Plumbaceus aut Plumboſus. vnde in fœm. gen. μολύβδινος λίθαργος. Plin. lib. 33, cap. 6, Spumæ argenti genera tria: optima, quam chryſitin vocant: ſecunda, quam argyritin: tertia, quam molybditin. Chryſitis, ex vena ipſa fit: argyritis, ex argento: molybditis, plumbi ipſius ſuſura. HEBENON Μολύβδις, ίδος, ἡ, Globus ſeu pila plũbea, vt quæ rem appendunt. Nonnullis etiam Lamina plumbea. Heſychio μολύβδις eſt σφαῖρά τι ἐπίμακες: quod & Manẽt. ET Μολύβδαινα, ας, ἡ, idem ac μολυβδὶς, hoc eſt Globus ſeu pila plumbea quæ reti aut etiam hami funiculo appenditur ad ipſum deprimendum: Euſtathio ὁ ὅσον τὸ ἰσχυρὸν καὶ τὸ ἀγκίστριον ἀφελκύσας μολύβδῃ τινὶ ἢ λίθῳ καθιεὶς ἁλιεύει: vt quum Hom. Il. ω. dicit, Ἡ δὲ μολυβδαίνῃσιν ἐπὶ ἰχθύσι δῆσεν. Item μολύβδαινα nominantur pilæ ſeu maſſæ plumbeæ, quales manu eiaculari ſolẽt velin certamine vel in exercitio. Lucian. in Lexiph. ὁ δὲ μολύβδαινα χρυσᾶ δίκην ἀράβδων ἔχων, ἐγχειρίζεται. Verum & vaſa plumbea appellantur μολύβδαινα. Athen. lib. 5, ὡς κἀκεῖνα πανταχοῦ ζηλωτὰ ὄντα ἀφελόμενος τὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης ἢ μολυβδαίνας ἢ ἀργυρᾶς, ſtatuibus & plumbeis in menſis. Alioqui μολυβδαῖνα dicitur etiam metallicum quiddam, de quo Dioſcor. libro 5, c. 100. Plin. lib. 34, cap. vltimo, Eſt & molybdæna, quam alibi galenam vocauimus, plumbi & argenti vena communis. & hanc metallicam vocant. Adhæreſcit & auri & argenti formacibus. Melior hæc quanto magis aurei coloris, quamque minus plumboſa, friabilis & modicè grauis. coſta cum oleo iocinoris colorem trahit. Eſt μολύβδαινα herbæ etiam nomen. Plin. lib. 25, c. 13. Naſcitur vulgò molybdæna, id eſt plumbago, etiam in arvo, folio lapathi, craſſa radice, hiſpida. Ea (inquit Gor.) multis eſſe creditur maior perſicaria, aut omnino nobis ignota eſt. Denique à μόλυβδος eſt VERBALE Μολυβδώσις, εως, ἡ, Plumbatura, hoc eſt ferruminatio quæ plumbo facta eſt. Cæterùm vt μόλυβος interdum ſine ο ſcriptum reperitur, ita etiam μολὺς, in carmine præſertim, metri lege poſtulante ſecundæ ſyllabæ correptionem. INDE Μολυβοῦν, Plumbeus. Athen. lib. 14, τοῖς μολυβοῦν περιπεπλεγμένοις ἰμᾶσιν ἢ σιγηροῖς ἢ πλάγιος. καπνίσαντες. SIC Μολὸς apud Heſych. pro μολυβδὶς, nimirum μολὸς ἀντὶ exponentem μολυβδὶς, pilæ ſeu globulo plumbeo. Idem ET Μολυβὼν affert, exponens μολυβοειδὴς, Plumbi ſpeciem gerens, Plumboſum. quod proculdubio ſcribendum eſt μολυβώδης.

Μολυβδοχάνη, Μολυβδόχρους, Μολυβδοχοεῖν, Μολυβδώμα, Μόλυβος, vide in præced. Μόλυβδος.

Μόλις, Vix: idem quod μόγις ſuprà. Iſocr. ad Philipp. ὁ μὲν πατὴρ ἐμὸς μόλις αὐτὸν ἔθρεψε τοσοῦτον. Xen. μόλις πως, Cum quadã difficultate. Nic. ſchol. accipit etiã pro σπανίως. vbi poeta in Ther. ait, μόλις γε μὴν ἐφεῦρε δῖνα. Nihil tamen & ibi vetat interpr. Vix, Ægre, Difficulter.

Μολίσσων, idem quod μολίζων, vnde & deriuatum eſt, vt ἐκ τοῦ ἐρίζων ex τοῦ ἔρις. Schol. Hom. Od. α exp. βοᾶν ἢ ὠθεῖν.

Μολίστης, Heſychio μαχητὴς, Pugnatorreſtalis Gradator. ἢ ὁ μολεῖν. Alioqui Μολίστης patronymicè dicitur filius Mol.

Μολοβρός, dici putatur quaſi ὁ μολίσκων ὅθεν τὸν βιὸν ἔχει, Qui cibi cauſa ventitat aliquò, vt ſunt ὀψοφάγοι καὶ ὁμοίως mendici & paraſiti: ideo exponitur etiam γαστρίμαργος

Gulosus, Vorax. Hom. Odyss. ρ, Πῶ δὴ πτωχὲ μολοβρὲ ἄγῃς ἀμύγδαλα σεῖο; Apud Nicandrũ quoque in Ther. v. 661, πτόα μολοβρὸν ῥίζα ὑπ' ἀρχίατρα, Scholiast. metaphoram esse vult ἀπὸ τῶν πτηνῶν τῶν βορᾷ μολοβρῶν pro πτηνῶν vel etiam μόλις αὐξανομένων. At μολόβεια dici τὰ ἀχρεῖα ἢ μείονι τιμῇ, autor Hes.

Μολόθουρος, Molothurus: herbæ nomen. Nicander Alex. πίσσα γε μὴν ὑψι πόληι Οἰνοπὶ μολόθουρος. Euphorion semper virentium generi annumerat, canens, Πτῶκες ἀειχλαυρῆσιν ἰαύσασαι μολοθοῦρις. Hesychius properispomenos habet μολοθοῦρις, dicens esse vel ἀσφοδέλου vel ἁλίχους.

Μολυρὸς, Hesych. λυπηρὸς, ἀηδὴς, Molestus, Iniucundus.

Μόλυς, eidem πόνος, μάχη, φρύαγμα, Labor, Pugna, Fremitus, quo fere signif. & μώλος suprà.

Μολοσσὸς, siue Μολοσσεὺς, apud metricos pes quidam dicitur, nimirum ὁ τρίμαχος, qui tribus longis syllabis constat. Nomen accepisse fertur à Molosso Pyrrhi & Andromaches filio, qui cantilenas quasdam hoc carminis genere in Dodonæo templo recitarit. Μολοσσοὶ verò siue Μολοσσεῖς, populi sunt Epiri: quorum regio Μολοσσία dicitur: necnon Μολοσσὶς, vt quum Plut. in Probl. Hellen. dicit ὕφασμα ἐφεῖ τῶν Μολοσσίδα. Inde Μολοσσίδες κύνες apud Poll. quæ Xenoph. in Cyneg. Μολοσσικοὶ κύνες: Athenæo lib. 7, Μολοσσικαὶ κυνῆς. Horat. — domus alta Molossis Personuit canibus: at Virg. substantiuè, Veloces Spartæ catulos acremque Molossum. At μολοσσικὸν ἰαμβεῖον à pede molosso dicitur: apud Athenæum lib. 14, Δάκτυλοι, ἰαμβικαὶ, μολοσσικὸν ἰαμβεῖον, κινάδιξ.

Μολουρίδα, Hesychio βατραχίδα, & τὴν ἐν χυτροῖς τιθεμένην.

Μολυρὶς, eidem est μόλις ψῆφος, Ægrè reddens vrinam: item κολοβὴ αἰδοῖα, Cuspis mutilata: & αἰδοῖον, Pudendum. Apud Nicandrum verò schol. μολυρίδας esse dicit animal assimile locustæ: in Ther. de chelydro, Ἀχθόμενον δὲ μιῇ μολυρίδας ἢ βατραχίδας. At Μόλυροι ab eodem poeta numerantur inter serpentes, & eos quidem innoxios, in Ther. v. 461.

Μολοῦσι, Hesychio ἱκετεύουσι τὰς ἀφροδίτας. quod potius κολοῦσι dicitur.

Μόλοψος, eidem H. est ἱκετεύσας.

Μολόχη, c. 1, c. 779, b. Inde Μολοχίτης λίθος, Lapis malvæ virorem imitans. Plin. lib. 37, cap. 8, Non transluceat molochites spissius virens, à colore malvæ nomine accepto, reddendis laudata signis.

Μολπίζω, Μολπιστὴς, Μολπιστρία, Μολπὴ, Μολπιστὶς, vide suprà in Μέλπω. Sed adde, Μολπιστὶς ab Hesychio exponi συμπαίκτης, Collusor: afferentè & Μολπιστρὰ pro συμπαίκτρια.

Μολπὸς, eidem est ᾠδὸς, ὑμνῳδὸς, ποιητὴς, Cantor, Poeta.

Μόλπη, idem vocari scribit πλόκου κανλὸν vel ὑπερῴαν.

Μολπὶς, idem τὸ κεκαυμένον, Prunæ.

Μολυβδαινα, Μολυβδῖτες, Μολυβδίς, Μολυβδῖτις, Μολυβδοειδὴς, Μόλυβδος, Μολυβδοφανὴς, Μολυβδοχοεῖν, Μολυβδώδης, Μολίβδωσις, Μολυβὶς, Μόλυβος, Μολιβοῦς, Μολυβρὸς, vide suprà in Μολίβδος, tmemate secundo.

Μολυγρὸν, Suidæ ὁ μορμὼ καὶ ὁ φόβητρον, Larua & terriculamentum. Apud Hesych. μεμῦρον.

Μολυνὴν, & Μόλωπες, in sequ. Μολύνω.

Μολύνω, Polluo, Contamino, Inquino, Conspurco. Synes. epist. 5, ἢ κέρδει παρ' αὐτῆς ἐμολυνόμεθα, lucro ab his contaminatus est. Activa voce in Apocal. τὰ ἱμάτια αὐτῶν οὐκ ἐμόλυναν. INDE Μόλυσμὸς, οὗ, ὁ, Inquinatio, Contaminatio. Item Inquinamentum, μίασμα. Paulus ad Corinth. 2, cap. 7, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος. ET Μόλυσις, ιως, ἡ, itidem Inquinatio, Contaminatio, vel Inquinamentum, apud Theophr. De caus. pl. lib. 4. Aristot. verò μολυσμὸς nomine leuem quandã coctionem intelligit, parum ab ipsa differentẽ cruditate. Ita enim ille Meteorol. lib. 4, μόλυσμος δ' ἀπεψία μὲν, ἀκαρπία δ' οὐχί, ἔτι δ' αἱ ἀκαρπίαι ἢ σφόδρα ἀπεψίαι τῶν ἐν τῷ σώματι ἀσθενοῦς δ' ἐνδείας τῆς ἐν τῷ ὑγρῷ τῷ περὶ ἥπατος. Præterea à verbo μολύνω DICITVR Μολυνὴν, ἡ ἔξω, Podex: quoniam excrementis quæ eicit, polluitur.

Μολυρίδας, Suidas dici scribit τὰς ἀκρίδας, Locustas: apud quem legitur & μολυρίδος κεφάλαιον. Suprà μολυρὶς habuimus pro animali simili locustæ.

Μολυρὶς, Hesych. λυπηρὸν, βαρὺ, Segne, Tardum: item αἰσχρὸν, λυπηρὸν, ἀηδὲς, ἀχάριστον, Dolorificum, Molestum, Iniucundum, Ingratum.

Μόλω, t. 2, c. 964, c

Μορμὼ, Hesych. ἡ μορμὼ καὶ φόβητρον, Larua & terriculamentum. Μορμὼ, idem dicitur. idem enim Hesych. subiungit, Μορμὼ, quod nos μορμὼ dicimus, ἡ φόβητρα τῶν παιδίων. Apud Suid. μολυβρὼ legitur pro μιμβρὼ, sed repugnante serie alphabetica.

Μορμὴ, t. 2, c. 876, d

Μόμφος, siue Μόμφις, Hesych. δύσκλεια.

Μοναδικὸς, t. 2, c. 967, a. Μοναδικῶς, ib. b

Μοναδὸν, t. 2, c. 967, b. Μοναζω, ib. c

Μοναζοντες, Monachi appellari dicuntur, peculiari habitu sese distinguentes.

Μοναίκτωρ, t. 1, c. 261, c

Μοναλκὴς, Eximio robore præditus, ita vt solus esse videatur robustus. Hes.

Μοναμπυκες πῶλοι, Vnum tantùm habentes ἄμπυκα singuli. Eurip. ita vocare dicitur τὰς κέλητας.

Μοναστήριον, t. 1, c. 437, a.

Μόναυλος, à Pæonibus dicitur ὁ βόμβυκος, Bonasus. vt tradit Aristot. Histor. anim. lib. 9, c. 45.

Μοναρχέω, t. 1, c. 560, c. Μοναρχέομαι, ib.

Μοναρχὴς, ib. a. Μοναρχὶς, ib. b

Μοναρχικὸς, ib. Μόναρχος, ib. a

Μοναὶ, t. 2, c. 966, g. Μοναστήριον, t. 2, c. 967, d

Μοναχὴς, ib. c. Μοναχικὸς, ib.

Μοναχὸς, ib. d. Μοναχὸν, ib. e

Μοναυλέω, t. 2, c. 621, d. Μοναυλία, t. 2, c. 615, a

Μοναυλὸν, t. 1, c. 621, d. Μοναυλὸν, ib. c

Μόναυλος, ibid. & 614, h. & t. 2, c. 14, c. ob.

Μοναχῆ, t. 2, c. 968, d. Μοναχικὸς, t. 2, c. 967, g

Μοναχὸν, t. 2, c. 968, d. Μοναχὸς, t. 2, c. 967, f

Μοναχοῦ, t. 2, c. 968, d. Μοναχὸς, ib. d

Μονήρης, ους, ες, dicitur Magnum intestinum, Colum, quia neutra sui parte aliis intestinis annexum est, sed intestinum per se est. Ita enim in Hippiatr. χρὴ δὲ τὸ πᾶν σκέλος ἀπὸ τοῦ μονήρους, ὃ καλοῦσι κῶλον, ἕως τοῦ μὲν σωφλίζειν τοὺς ἵππους ὑπὲρ ἀμφοτέρα, ἅμα κυκλοῦν καθ' ἑαυτόν. Et rursum, σμῆξαι δὲ πᾶν τὸ μεταξὺ ὑπερῴου καὶ μονήρους.

Μονὶ, t. 2, c. 878, c. Μονιμέριος, t. 1, c. 1465, a

Μονίμαρος, t. 1, c. 1463, a. Μονὴρης, t. 1, c. 1150, f

Μονηρεῖον, τὸ, t. 2, c. 968, c. Μονὴρης, ib. a

Μονοβυβλιτῶν χιλίαι, Aristoph. schol. suo tempore numeratam fuisse ait inter καρύκας seu καρυκεύματα. Et Μονοβυβλίους siue Οἰνοβυβλίους, Pollux vocatas fuisse scribit τὰς ἐξωτικὰς σκευασίας, Nimis exquisitos & superfluos ciborum apparatus. vt μονοβυβλιτῶν χιλίαι intelligamus fuisse ventrem exquisitioribus καρυκίαις καὶ ἀρτύσεσι apparatum.

Μονὶας, t. 1, c. 968, g. Μόνιμος, t. 2, c. 878, d

Μονὶς, siue μόνις, t. 1, c. 968, c.

Μόνιτος, t. 1, c. 1708, c

Μονοβαίας, & Μονοβας, Hesychio κλέπτης, Fur: quoniam solus ire solet.

Μονόζαμος, t. 1, c. 815, a. Μονοζυγὴς, t. 1, c. 817, f

Μονόλιθος, Hesychio μονόφθαλμος, Vnoculus.

Μονογράμμοις, Qui vnius sunt sententiæ. vel Ab vna sola dependentes sententia.

Μονόγραμμος, t. 1, c. 878, a

Μονόδους, Vnicum habens dẽtem. Μονόδους (inquit Festus) appellatus est Prusiæ filius qui vnum os habuit dentium loco. Itidem Pyrrhus Epirota συμφυεῖς habuisse dentes fertur.

Μονοειμων, t. 1, c. 1381, f

Μονόζωος, t. 2, c. 1191, b. Μονόζωνος, t. 2, c. 1393, e

Μονόζυξ, ib. Μονόζωνος, t. 2, c. 1411, e

Μονόχρων, ὸ, substantiuum, t. 1, c. 1615, d

Μονόχρους, ib. Μονοκαμπὴς, t. 2, c. 52, f

Μονοκαυλὸς, t. 2, c. 93, d. Μονοκέρως, t. 2, c. 127, c

Μονόκριος, ib. g. Μονοκληρόμος, t. 2, c. 142, d

Μονοκριὸς, t. 2, c. 189, g. Μονόκωλος, ib.

Μονοκύδιλος,t.2,c.332,f. Μονοκύτυλος,t.2,c.395,f
Μονοκράτωρ, Qui solus rerum potitur, Qui solus imperium tenet. μονὸς κράτος. Vnde Μονοκρατορία, Suidæ idem quod μοναρχία.
Μονοκρατὶς,t.2,c.413,b. Μονόκροτος,t.2,c.455,b
Μονόκωλος,t.2,c.516,g. Μονοκρεύς, Qui solus cubat.
Μονολήμματος,t.2,c.557,e. Μονόλιθος,t.2,c.708 d
Μονόλεπτος,t.2,c.680,a. Μονομαχέω,t.2,c.812,h
Μονομαχία,ib. Μονομαχὸς,ib.g
Μονομερὶς,t.2,c.851,g. Adverb. Μονομερῶς ex Pand.lib. 6 affertur pro Simpliciter, Non in vniuersum.
Μονόμματος,t.2,c.951,f
Μονόμματος, Vnoculus. Epigr. Hes. μονόμματον exp. μονοειδῆ, ἀπλοῦν.
Μόνον,t.2,c.966,c
Μονονοὺ,ibid.c. Μονονουκὶ,ibid. Μονονυχὶ,ib.f
Μονόξυος,t.2,c.1191,f Μονόξυλος,t.2,c.1140,e
Μονόζυξ,t.2,c.1191,b. Μονοώνιος,t.2,c.1131,f
Μονοπάθεια,ας,ἡ, Affectus & morbus vnius tantum. vt μονοπάθεια τοῦ ὀφθαλμοῦ, quum vnus tantùm oculus dolet. Alex. Probl.
Μονότοκος υἱὸς, Filius vnicus, seu vnigenitus. Eurip.
Μονοπάτιον iter, in Pand. differt τῆς πλατείας ὁδοῦ, inquit Budæus. Significare videtur Quod vnus tantùm calcare queat.
Μονοπέδιλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Vno indutus calceo seu talari.
Μονοπῖραι λύκαι,t.3,c.154,a
Μονοπλοκος, Vno seu simplici indutus peplo. μονοχίτων.
Μονοπλοῦς,t.3,c.515,a. Μονοπροσωπία,t.3,c.531,e
Μονοφυΐτης,t.2,c.1404,b. Μονοφυσίτης,ib.
Μονόπυρος,t.1,c.1716,c. Μονοπωλεῖον,t.3,c.641,f
Μονοπώλης,ib.d. Μονοπωλία,ib.
Μονοπώλιον,ib. Μονορξ,t.1,c.510,g
Μονόρριζος,t.3,c.709,g
Μονόρχις ἵππος, in Hippiatr. Equi qui vnicum tantùm habent testiculum, Altero testiculo mutili.
Μόνος,t.2,c.965,g
Μονοσίλλη, Clara stella quæ in hyadibus est. Hesych.
Μονόσπορα ὄρνεα, Alexandriæ in Ægypto sunt ex quibus galli pugnaces nascuntur, bis & ter ova fouentes. vt est Geopon.lib.14,cap. περὶ καπνιδίων ἀγρίων. Sunt qui Indicas gallinas vulgo dictas interpretentur.
Μονοστάσιον,t.3,c.791,h. Μονοστάσια,ib.
Μονόστιχος,ib.g. Μονοστιχὶς,t.3,c.810,b
Μονόστυλος,ib. Μονοστυπέρος,t.3,c.859,d
Μονοσυλὶς, Hesych. ὁ κῶ μόνος συλλέγων.
Μονοτιλόχειρ, siue Μονοτιλόχειρος, Qui simplici est caudice, Vnum à radice caudicem emittens. Plinius dicit Vnistirpia.
Μονόχειρος,t.2,c.1521,g. Μονόχειρος,t.3,c.983,f
Μονόχηλος, Solus & desertus, apud Sophocl. seu Qui solus it. vt Hesych. quoque μονόχηλον exponit τὸν κῶ μόνας ἰόντα.
Μονόχειρας ἀξίνη, Securis vnicum solùm habens στόμα, Non biceps, Vna tantùm parte scindens.
Μόνυξ, idem ac μονόχειρος, Vnico osse constans. vt μόνυχες αὐχένες. Collum perpetuo osse rigens. Aristot. De part. anim. lib. 4, οἱ δὲ λύκοι καὶ λέοντες μόνυχες τὸν αὐχένα ἔχουσι.
Μονυχιὰς ὄχος, Hesychio ἡμιόνος.
Μονύφορος,t.3,c.1081,g. Μονωλκάβος,t.2,c.581,a
Μονώπιος,t.3,c.1538,c. Μονωπὸς,t.3,c.1535,a
Μονωπία,t.3,c.1281,g. Μονώψιος,ib.f
Μονώψιος,ib.g. Μονῶψος,t.3,c.1638,f. Inde ADVERB. Μονῶψι, Vno tantùm modo & singulari. Ioseph. De capt. Iud. μονῶψι τὰ ἰδίοις πτηνός.
Μονῶψαι, Vno pastu vtor. Strabo pag. 67, de Lusitanis, ψυχρολουσιῶνται καὶ μονῶψαι καθημερινὸν καὶ λιτὸν.
Μοῦαμα, Hesychio τὰ λευκὰ λίπη ἐν ὠῷ.
Μουάλας, Clara stella in corde leonis, Hesych.
Μουσικία ας,ἡ, affertur pro Cælibatus.
Μουσαγέω,t.4,c.3,g. Μουσαγία,ib.h
Μουσαγωγὸς,ib.f. Μουσάγος,ib.
Μουσαῖος, Qui solus apparet. μόνη φαινόμενη. Hesych.
Μουσθαλμος,t.2,c.1421,a. Μουσθηρος,t.4,c.137,c
Μουσόβοσκος, ου,ὁ καὶ ἡ, Solus pascens. Hes.
Μουσουρὸς,t.4,c.274,c. Μουσωλος,t.4,c.149,d.e
Μουχὴ,t.4,c.441,f. Μουχλὸς,t.4,c.515,b
Μουχὸς,t.4,c.528,b. Μουχρὶς,t.4,c.565,c
Μουχρὸς,t.4,c.630,d. Μουχρώματος,t.4,c.634,b
Μουχρὸς,t.4,c.631,c
Μουψάλης, Hesychio μονὸς, κἀπομάγαλος, Solitarius.
Μουσὼ,t.2,c 968,g
Μουσεῖον, Μουσεῖα. Μουσεῖς, in sequ. Μουσεῖς.
Μουσεῖς, οῦ, ὁ, poeta dicitur qui sub vna tantùm persona argumentum aliquod exponit, ὁ μονοπροσώπως ἐκφερόμενος τὴν ὑπόθεσιν. vt Lycophron in sua Alexandra. Vnde μουσεῖκὸν πόημα dicitur poema eo modo compositum. Item μουσεῖα dicuntur qui soli aliquid cantant, sine choro, vt Electra Sophoclea in luctu & dolore. VNDE Μουσεῖν ET Μουσεῖα dicitur ὅταν τὸ μὴ μετὰ χοροῦ ᾄδειν, καὶ οἷον ἰδιωτεύειν ὁ χορός, autore Suida. id est quum vnus tantùm ab scena canticum recitat & non totus simul chorus. Id quia in tragicis scenis fieri solebat ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, factum inde est vt μουσεῖα vitiosè pro τραγῳδίαι, & μουσεῖα pro τραγῳδοῖς, Natta, Carmen funebre.
Μονώνυξ,t.2,c.1345,c. Μονώνυχος,ib.
Μόνως,t.2,c 966,f. Μονωσὶς,t.2,c.969,c
Μονωτὴς,t.2,c.966,a. Μονωτὴς,t.1,c.969,d
Μονωτὶ,ib.e. Μόνωτος,t.2,c.1551,c
Μονωχὴ,t.2,c.1394,b. Μόνωχος,t.2,c.844,e
Μονῳδὸς, Pollux τὸ μέρος τῆς χοροστασίας vnde ὁ τὸ μονῳδὸν χορὸν ἄγων apud Solonẽ esse ait τὸν ὅτι μόνον χοροστατοῦντα. Apud Hesych. Μόνωδον est μόνον ᾠδῆς, hoc est solum. & ὠδὴν ἐμπίπλον.
Μονῳδίας, Hesych. χοροστασιῶν καὶ ἀκροάσεις.
Μόνυξ etiam vocabatur ὁ ἀμόνυχος χιτὼν, vt est apud Pollucem, lib 7, c.16. sed quidã pro eo reponunt ἀμυχὸς.
Μονωμὶ,t.2,c.394,b
Μόνυχος, Hesych. φραγμὸς, Septum: & τὸ ὅλον τῆς ἀμάξης σχῆμα ἐν ᾧ τὰ ἄχυρα φέρουσι. (quod apud Poll. μυχὸς) Ab eodem exponitur σώματα τῶν ὄχεων.
Μονωμὶ, idem exp. χρονοτριβεῖ, Tempus protrahit.
Μονὰς,t.2,c.841,g. Μονὴ,t.2,c.844,b
Μόνημα,ib.e. Μονία,ib.b.& 855,e
Μονίαι,t.2,c.855,e. Μονίδες,ib.d
Μονίας,t.2,c.844,b.& 855,d. Μονῖται,t.2,c.844,b
Μόνιτον,t.2,c.853,g. Μόνιτος,t.2,c.844,d
Μονὶς,ib.& 855,d.
Μορμογλίκιον, vide in Μόρμων paulo pòst.
Μορμολύκειον, siue Μορμολυκεῖον, ου, τὸ, Larua. Aliquando nominantur tragicorum & mimorum personæ, quas Dorienses etiam γοργόνας vocant. Aliquando Terrores & spectra. Lucian. in Philopseude suo. τοιαυτὶ τινα καὶ ἀφορίζεται μορμολύκεια καὶ γοργόνια. Et apud Philostratum Apollonius dicit Menippi sponsam esse μορμολύκειον ἐξ ἐμπούσης ἀλαμίας τὸ καὶ μορμολυκεῖον τοῦτο γεγονὸς. Apud Strab. legitur & Μορμολύκιον, itidem pro larua & spectro. ἔστι γὰρ λαμία μῦθος ὅτι, καὶ ἡ γοργὼ καὶ ὁ μορμολύκειον καὶ ὁ μορμολύκιον.
Μορμολυττόμαι, Terreorae proprie laruis spectrisque & similibus terriculis. Xenoph. Sympos. ἀπὸ τούτων ἐμὲ μὴ οὕτω τις φίλος μορμολυττέσθω ἀπὸ τῶν καλῶν, à pulchris deterreo. Plutarch. Sympos. 5, in fine probl. 7, ἵνα μὴ μὲ δέξηται πάλιν τὸ ἐπὶ θυσίᾳ ὑμῖν ἐπιγενόμενον φάσμα καὶ εἴδωλον πανυφὴς καὶ φοινικοῦν μορμολυττόμενον ἐμφήνῃ τὸν ἐχῖνον. Accipitur etiam pro Formido, Metus. Autor Axiochi, ἐμμανῶς μορμολυττόμενος τὸν θάνατον, eos qui mortem formidant. Apud Hesych. legitur & actiuum Μορμολύττω expositum φοβίζω, Terret.
Μόρμων vocatur τὸ ἐκφερόμενον ἐπὶ τῶν ἀμάξῃ ἀποκεκαλυμμένον ἐσθῆτι καὶ ἄλλοις διπτύοις. VNDE Μορμολύττω dicitur τὸ δεῖμα τοῦτο ἐν αὐτῷ φέρον. Autor Poll. libro 7, cap. 16. Vide Μόρμος.
Μόρμορος, Hesychio φόβος, Terror, Metus. qui infrà μόρμος
Μορμορωπὰ ῥήματα, Aristoph. in Ranis vocat τὰ κατασκευαζόμενα καὶ φοβερὰ, Terribilia: ἢ μορφώσεις τῶν μορμόνων ἢ τὰ ἄλογα φοβοῦντα. vt tradit schol.
Μόρμος, itidem Terrificus. Hesych. enim μόρμον exponit καταπληκτικὸν, addens etiam χαλεπὸν, Graue, Difficile. Eidem μόρμοι sunt φόβοι κενοί: nisi forte scribendũ sit, vt sint, Metus terroresque inanes, quales sunt ex somnio & [illegible]

Eidem μύρμαι sunt φάσματα nisi forte scribendum κῆ- A
ναι vt sit, Metus terroréſque inanes, quales sunt ex lar-
uis & ſpectris.

Μύρμηλος, Ælianus vocare dicitur quem Aristot. μυρμύρα.

Μορμωΐσι, Hesych. affert pro δειλιᾶσι.

Μορμυρίη, & Μορμυρίζω, vide in Μορμύρω.

Μορμύρος, piſcis quidam marinus est, de quo Aristoteles & Athen. lib. 7. Plinius ex Ouidio Pictas mormyras dicit. Athen. hos ipſos piſces ab Epicharmo μύρμας vocari ſcribit: Ælianus μορμύλους nominaſſe fertur.

Μορμύρω, Murmuro. πᾶν ἦχο ποιοῦσι, Hesychio: qui ta- B
men exponit etiam πλημμυρῶ, Inundo. Homer. Iliad. φ, de Scamandro, ῥυκάζῃσι, ὑψόσε δίνας, Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι κηκίετο. Sic Iliad. ε, de Oceano, Ἀφ' οὗ μορμύρουσι ῥόοι ἁπάντων. Apud Suidam & Hesych. reperio ET
Μορμυρίζει, expoſitum ἠχεῖ, veluti aquæ. NECNON
Μορμυρίη aſſerтur pro Murmur aquarum: ſed ſine vllo teſtimonio.

Μορμυρωπὸς, apud Suidam legitur. Ibi enim malum omen esse dicitur ſicut in ſomnis ſol videatur αἱματώδης ἢ ὑφαιμὸς ἢ μορμυρωπός. Ambiguum ſignificétne Terrificus aſpectu, an Turbidus aſpectu. Suprà μορμυρωπὸς.

Μορμύσσεται, Terret: vt μορμολύττεται. Callim. hymno in Dianam, de Mercurio cineribus oblito, Δύσκα τὸν κούρον μορμύσσεται· ἡ δὲ πιοῦσα Δωὶς ἴσα κλάσις, ἥλιθον ὄβριμα χεῖρε. vbi ſchol. quoque exp. ἐκφοβεῖ. Hesychio μορμύσσεται est ἐκφοβεῖται.

Μορμώ, οῦς, ἡ, mulier horrenda & monſtroſa facie, vt ſtrix, furtle dicitur, indéque pro larua & terriculo accipi, deriuato inde & nomine μορμολύκειον. Aristoph. quoq; horribilitaté vocabulo huic includi indicat quum μορ- D
μὼ τῇ θράσει dicit pro O horrendam audaciam: in Equit. ὦ σχέτλιε Ὠδῶν κολόκυμα, καὶ τῷ σχέδην καὶ κυκῶν, Ὡς δὴ καταπτύλοις με μορμὼ τῇ θράσει.

Μορμωνίης, ὁ, pro μορμὼ dicitur, vt γοργὼ pro γοργών. Aristophanes μορμόνια vocat Galeam Lamachi quòd μορμόνος ſiue γοργόνος capite inſignis eſſet. In Acharnenſ. Ἀλλ' αἰσθάνῃ σ' ἀπιόντα μου τὴν μορμόνα. Et in Pace, Οὐδὲν διόμεθ', ὦ Ἕρμα, τῆς σῆς μορμόνος. Xenophon rectius pro Larua & terriculo, Hellen. 4, οἱ μὲν τὰ Ἀκταίου μόνον δίσκευάσθαι ἐπάλμους ὡς οἱ συμμαχοι φοβοῦντο· οἱ δὲ τὰς μορμόνας παιδεύεσθαι. Hesych. μορμόνας eſſe dicit πλάνητας δ' αἴμονας, Dæmonas erraticos, vt qui noctu diſcurrunt varioſque terriculis formidoloſos perterrent.

Μορὲς, t. 2, c. 844, d. & 855, d

Μορολόγιον, t. 2, c. 842, a. — Μορόνης, t. 2, c. 843, e

Μόρον, t. 2, c. 1666, c. — Μορονίτης, t. 2, c. 842, b

Μόρος, Portio, &c. t. 2, c. 841, b. — Μόρος, Morum, &c. ib. f. Μόρος, Acutus, &c. c. 481, a

Μορόσυκον, t. 2, c. 1666, e. — Μορόσυκος, ib.

Μορσιμος, t. 2, c. 843, h

Μορσίον, Hesych. dicit fuiſſe quoddam πλέγμα ὀπὸ φλοιοῦ, quo ſeſe mutuò verberarent in ſacris Cereris.

Μορόχθος, ου, ὁ, Morochthus: lapis quidam Ægyptius, alio nomine dictus γαλαξίας & λευκογραφὶς. Eo vruntur linteones ἐφεῖς λεύκωσιν τῆς ἱματίου, ad dealbandas veſtes, teſte Dioſcor. vt Galenus quoque eo vti ſcribit πρὸς πλυνοῦντας καὶ ὑφάντας. Apud eundem Galen. legitur & μόρυξος pro eodem, Simpl. medic. lib. 9, vbi agit περὶ τῶν χρωμάτων. Ibi enim tradit Ægyptium lapidem a quibuſdam μόρυξον nominari, ab aliis λευκογραφίδα.

Μόρτη, ἡ ἕκτη μέρος τῆς καρπῶν, ἢ ἐδίδοντο τοῖς ἐκτημορίοις, vt refert Euſtath. ex anonymo quodam Lexico rhetorico. Hes. habet μορτὴ, ita vocari ſcribens τὴν ἡμιωβολίαν καταβολὴν ἀπὸ τῆς καρπῶν.

Μορτοβάτην, Hesych. ἀνθρωποβάτην τινῶν.

Μορτὸς, t. 2, c. 844, a

Μορύεται, Inquino, Fœdo, μολύνω. Hom. Od. ρ, de veſtimentis Vlyſſis, Ῥυπαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ. H

Μορφάζω, t. 2, c. 972, c. — Μορφασμὸς, ib. d

Μορφὰς, ib. c. — Μορφὴ, t. 2, c. 970, a

Μορφίζω, t. 2, a. c. 972, c

Μορφνὸς, Suidæ σκοτεινὸς, Obſcurus, Tenebroſus: Hesychio ξανθὸς, Flauus vel Fuluus. Hoc nomine dicitur & aquilæ ſpecies quædam. Aristoteles Hiſtor. animalium l. 9, cap. 32, aliud aquilarum genus eſſe dicit quod πάσσος vocatur, magnitudine & robore ſecundum, inhabitans valles & paludes: id cognominari πυῤῥόκορσ & μορφνὸν. Inde Plinius lib. 10, cap. 3, de aquilis, Tertii generis morphnos, quam Homerus & percnon vocat, aliqui & plancum & anatariam: ſecunda magnitudine & vi, huicque vira circa lacus. Homen locus quem reſpicit, eſt Iliad. ω, vbi Iupiter Priamo ad Apollinem proficiſcenti αἴσιος ἔπλετο πτηνῶν Μορφνὸς ἀκυπτὴς, ὅς ῥα καὶ ἀγρὸν καλέουσι. Nota igitur μορφνὸν & πορκον dici à colore vel nigro vel vario. vnde & Gaza ſcribit eam à macula pennæ quaſi næuiam dici poſſe. Meminit eius & Heſiod. in Aſpide canens, Μορφνῶ φαίνοντα καλυπτόμενον πτερύγεσσι.

Μορφνὸς, t. 2, c. 970, d — Μορφοκορσὸν, ib.

Μορφὸν, t. 2, c. 971, f. — Μορφοῦν, t. 2, c. 972, a

Μορφὸς, ib. — Μόρφωμα, t. 2, c. 971, b

Μόρφωσις, ibid.

Μορτιάδιον, Hesych. μικρὸν πύργον.

Μόρτιον, Hesychio πύργος, ἔπαλξις, Turris, Propugnaculum. Sed peculiariter dici volunt de turri lignea, de propugnaculo ligneo: necnon de muro ligneo: VNDE Μορτιωσίαι appellétur Qui in ligneis turribus ſedes ſuas & domicilia habent. Teſtis Apollonius, ſic canens Argon. libro 2, Τὴ δ' ἐπὶ Μορτιώσαι ἰάνυσσεν ὑλήεσσαι Ἐξοχα πᾶσι νέμονται ἐπ' ἠϊόνας τε τίθενται, Δουρήτιες πύργοι· τὼ οἷσιν πεπόνηται Κάλυμνα καὶ πύργος ἀπήμων, Οὓς καλέουσι Μορτίωνας· καὶ δ' αὐτὴ ἐπώνυμος ἔπλετο ἔδρη. Idem μόρτιον vocat ſedem ligneam, tribunal ſeu ſuggeſtum ligneum, eodem libro canens, Αὐτὰρ ὁ ὑψόσε βαινε δόμου μόρτιον ἡδὲ θύρας Ἡϊόνας πλατέας δίκας λαοῖσι δικάζων. A Moſſynœcis, gente Pontica, Didymus Μορτιώνια dici ſcribit ξύλινας πύργους, εἰσὶ μεγάλους, adeo vt in iis etiam ἅλωνα μετατίθεσθαι queant. ſeu μακρὰ καὶ μεγάλα ξύλινα. proculdubio quòd apud Moſſynœcos eiuſmodi diſci fierent. AT Μορτιῶν, idem Hesychius exponit μετατίθεσθαι βεβαίως, Tardè mandere.

Μορχάειον, t. 2, c. 74, b. ob. & 975, a

Μορχὶς, t. 2, c. 974, h. — Μορχὸν, ib. g

Μόρχον, ib. f. — Μορχίλιον, ib.

Μορχθίτης, ib. h. — Μόρχθμα, t. 2, c. 976, a

Μορχθὸν, t. 2, c. 975, e. — Μορχὴ, t. 2, c. 974, h

Μορχὸν, t. 2, c. 975, c. — Μορχὶς, ib. a

Μορχὸν, ib. d. — Μορχικὸς, ib. e

Μορχὸν, ib. b. — Μορχοκάρυον, t. 2, c. 974, d

Μορχονία, ibid. e

Μόρος, Vitulus, &c. t. 2, c. 971, f. — Μόρος, in arbore, c. 973, b. Μόρος, odoris genus, &c. ib. h. Μόρος, propr. c. 974, d

Μορφοσχεσία, t. 2, c. 974, e

Μορχωτὸν, ib. h. — Μορώσιν, t. 2, c. 978, h

Μορῶσαι, Hesych. καταπλῆξαι.

Μορὼν, 978, d. — Μορῳδίης, t. 1, c. 845, a

Μορὼν, π, t. 2, c. 978, c. — Μορὼς, t. 2, c. 977, h

Μορφαγία, vide in Μορῳαγία.

Μορὼν, t. 2, c. 979, a

Μορῶσαι, Hesych. τὸ πρόσωπον πληγῶσαι καὶ ἕλκωσαι.

Μορῶσι, Hes. τρώσαι, καὶ ἕλκῶσαι, Vulnerat, Turbat.

Μορῶ-ῥῆνες, idem exponit καταπυγοσύνας. vt ſit Cuius mentum raris eſt veſtiturum pilis, & ferè depile. Sunt qui vnico τ ſcribant μοττ-ῥῆνες.

Μορῳαγία, ας, ἡ, Sacrificium quod Salamine vrbe Cypri peragi ſolet. Heſ. Suidas vnico τ ſcriptum, eodem modo explicans.

Μόσβοις, Hesychio οἱ ἔκλυτοι καὶ παρειμένοι, Exoluti & Languidi.

Μοσβατῶσι, eidem eſt τῇ πέδῃ πάλλει, Calce verberare.

Μοῦ, t. 2, c. 1075, f

Μοῦαι, Vermes qui carnibus innaſcuntur. Heſ.

Μουκηρίζας, eidem eſt καρυοκατάκτης. Pro quo apud Athenæum μουκηρίζατος. Is enim lib. 2, Pamphilus (inquit) ἐν γλώσσαις dicit μουκηρίζατον à Laconibus vocari τὸν καρυοκατάκτην, hoc eſt, ἀμυγδαλοκατάκτην. nam μουκήρης à Laconibus nominari τὸ ἀμύγδαλον. vt ſit Qui ſuper nuces aut amygdalas gradiens, eas frangit: nisi

de instrumento etiam dicatur quo super eas volutato A confringãtur.

Μουκίζει, Hesych. μάσσεται τῆς χείλεσι.

Μουκηρεΐδη, idem σκαρδαμύσσει.

Μουτόξ, t.1, c.969.f. Μύνας, ib.h

Μωνιάτης, Solus remex. in Epigram.

Μουνυχίης, t.1, c.817, g

Μουνόγλωσσος, pro μονόγλωσσος: Vnoculus: in Epigr.

Μουνοκέρως, Vnicornis: τὸ μονοκέρατα ἔχοντα ελκειν, Hesych. ex Archilocho.

Μουνολέων, ex Epigrammatibus pro Solus leo, Solitarius leo. B

Μουνοκοίτης, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ solus cubat. Epigr.

Μουνόλιθος, Ex vno lapide constans. vel Ex lapide tantùm constans.

Μουνομήτωρ, Cui sola mater supereſt. Hesych.

Μουνόμματος, t.2, c.970.a

Μουνοπίλαι, Hesychio αἱ μόνη πύλη τυγχάνουσαι.

Μοῦνος, t.1, c.969, e

Μουνοπαλὶς, Hesychio ἡ μόνως συλλόβως. C

Μουνοῦσα, t.1, c.969, h

Μουνυχία, ας, ἡ, Munychia: portus Athenienſium munitiſſimus, in quo Dianæ Munychiæ fanum erat, ſupplicum aſylum. Vnde apud Pollucem: ἔφυγε εἰς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, ſub. ἱερόν, Ferebant in Munychiæ Dianæ templum. Et Demoſth. Pro Cteſiph. οὐκ ἐν Μουνυχίᾳ ἐκαθίζετο, Non ad Munychiæ aſylum confugiebat, & ad Dianæ aram ſedebat. Incola eius loci Μουνύχιος dicitur, & fœm. genere Μουνυχιάς, teſte Stephano: qui & localia adiuerbia hæc affert Μουνυχιάζε, Μουνυχιάζοι, Μουνυχιάδε. Inde ET Μουνυχιών dicitur menſis in quo ſacra fiebãt Dianæ Munychiæ, menſium Atticorum decimus, vt tradit Harpocr. & ex eo Suidas. Meminit eius Plutarchus in fine Phocionis, & in Demetrio pagina 1650. D

Μουσόλη, t.1, c.1394, b. Μοῦσα, t.2, c.829, c

Μουσάξ, Heſ. ὁ ἐπὶ τῇ βοᾷ τριφόμενος, Rabula.

Μουσαπλατής, t.1, c.830, d. Μουσεῖα, τά, t.2, c.831, g

Μουσεῖον, τό, ib.e. Μούσιον, propr. ib.g

Μουσῖος, ib.e. Μουσυκὸς, t.2, c.830, d E

Μουσυκῶν, Muſis citharæ pulſu præiens.

Μουσῶμαι, t.2, c.831, g. Μουσκεύομαι, ib.d

Μουσκή, ſ. πύξη, t.2, c.831.g

Μουσκὸς, t.1, c.1707, e. ob. & t.2, c.831, d

Μουσκτὴς, t.2, c.831, g. Μουσκῶς, ib.c

Μουσκώτατα, ibid.d

Μουσοφοίτεις πέτραις, in Epigr. Quas Muſæ percurrunt.

Μουσυργίδης, t.2, c.829, h

Μουτιλατίδης, ib. Μουτμανία, t.2, c.830, a

Μουτμανὴς, ib. Μουτμανία, ib. F

Μουτόμανος, ib.b. Μουτοπάτωρ, ib.

Μουτοπατρίδης, ib.c. Μουτοπίδης, ib.

Μουτοπαῖ, ib. Μουτοπλόος, ib.d

Μουτουγίων, ib.e Μουτυγὸς, ib.

Μουτων, t.2, c.831, g

Μοῦτιν, Attica ſynaliphe pro μου ἔτιν.

Μοῦτον, recentiores Græci à Latinis mutuatum vſurparunt pro ſuo γλύκυσμα. Sic apud Athen. lib.14, μουστὰ ἐξ ἡδυόμελης, Muſtacea liba ex œnomelite. De muſtaceis libis vide Catonem Rei ruſt. cap. 118. G

Μούσσεται, Heſ. αἱ ταρροῦσι τῇ μαχίρᾳ, & οἱ πηγῖται.

Μοχθὶ, t.1, c.980, g. Μοχθὸς, ib.

Μόχθημα, t.2, c.981, b. Μοχθρεσία, t.1, c.980, c

Μοχθηρὸς, & Μόχθηρος, t.1, c.979, h. & 980, c

Μοχθηροτέρους, Peius, Deterius. Plato De rep. lib.1, τὸ μὲν ἐν τοῖς ἀμείνοσιν ἀμέλειαν μοχθηροτέρους ἴσχει.

Μοχθίζω, t.1, c.981, b. Μοχθισμὸς, ib.

Μοχθοποιὸς, ib. Μοχθὸς, t.1, c.979, c

Μοχλεία, t.2, c.1579, a. Μοχλοῦσις, t.1, c.1578, g

Μοχλοῦω, ib.f. Μοχλὸν, ib.d H

Μοχλώσας, ib.d. Μοχλὸς, t.2, c.1577, g

Μοχλόω, t.2, c.1578, f

¶ Μυάγρα, t.2, c 993, c Μύαγρος, ibid. b

Μυακανθος, Myacanthus: à Theophr. Hiſtor. plant. lib.6, cap.4, numeratur inter ſuffrutices qui præter ſpinam folium habent, vt phleos, ononis, tribulus: dicitúrque hic μυάκανθος folium habere admodum στρυφνὸν. Plin. lib.19, cap.8, ſylueſtrem aſparagum, corrudam dictum, à Græcis orminum aut myacanthon vocari ſcribit.

Μύαξ, ακος, myrtulus. μύακες ſiue μύες dicuntur eſſe cochæ ſponte naturæ in arenoſis prouenientes, vt poſtiues. De his multa Plin. lib.32, c.9: vbi Græca voce myaces appellat. Dioſc. μύακα vocare ſolet ipſam conchæ ſeu teſtam oſtrei iſtius. vt lib.1, κόγχη μύακι ἐπὶ ὄξους ἔλαιον, concha tollito innatans oleum. Et turſum, ἐν μυακος τοῦ λιπαρείας εἰκοσαμέλιτον.

Μυᾶν, eſt τὸ τὴν χεῖρα ὅλην ἐπὶ πολὺ σιαγόνι, Contrahere labra: quod & μύλλειν dicitur. Ita Suidas, ſubiungens hunc locum Ariſtoph. τὸ μὲν μυᾶν κατὰ δίνην· τὸ χεῖρ πᾶσαν τὴν ἀκρίδα καθίζειν; Sed addit quoſdam exponere τὸ ἐφελκυσθαι σπουδὴν δυσκρασίαν, σκαρδαμύσσειν· ἄλλοι μὲ λέγειν μυκτηρίζειν. Suprà μυμᾶν & μυμᾶσθαι habemus pro iſtis μυᾶν & μύσσειν, ex Heſ. & Poll. Verùm & paſſ. μυᾶται pro σκαρδαμύττεται afferunt Heſ. & Suidas.

Μυγαλὴν, t.1, c.952, d. Μυγαλᾶν, ib. C

Μύγμαται, Hesych. & Suid. κατάξεσματα: quomodo ex Eurip. affertur μύγματα ὀνύχων pro Lacerationes. forſan per apocopen poſitum pro ἀμύγματα.

Μυγμὸν, t.2, c.1x, g. Μυγμὸς, ib.f

Μυδᾶν, Auerſari, Abhorrere ab. Nicand. in Alexiph. Αὐτὰρ ὁ ναυσίης ἐμυδᾶτο δεῖπνα. Id enim ſchol. exponit ἀποστρέφετο, παρητεῖτο, & ἀπεμυκτήριζεν.

Μυδαίνω, & Μυδαλέος, vide in Μύδος.

Μυδάω, οῖ, F. ήσω, Nimio humore & vligine vitior, Nimis vmidus putreſco. hoc eſt Præ nimio humore ſeu madore putreſco. Philo De mũdo, λίθοι εἰ κατατακεῖεν αἰῶνα ὑπὸ μυδῶν ἢ σηπεδόνος; nónne humore putrifico affecti putreſcunt tandẽ? Et apud poetã, μυδάουσι δ' ὑπὸ χθονὸς ἕρπετα λάχνῃ, putrifica vligine vitiata. Apud Theophr. quoque μυδᾶν quidã reponunt pro μυδᾶν, cùm alibi, tum De cauſ. plant. l.5, c.vlt. ITEMQVE Μύδης pro μυδαλέος. Eſt autem Μυδᾶν quum aliquid nimio humore vitiatur, quum nimio madore vitiatum decidit. vt apud Dioſcor. lib.1, cap.6. de nardo, πινῶν τὸ φῦλλον πρὸς τὰ ὀφθαλμικὰ μυδᾶντες τῷ βλεφάρῳ, ἐφέλκεται τὰ δακτύλια πρὸς βλεφαρίδας. vt alibi quoque apud eum legi tradit Bud. χύμων ἐφ' ὑγρὸν μυδᾶντα βλέφαρα. quidam tamen hic μαδᾶντες ſcribendum cenſent. Gorræus μύδην eſſe dicit vitium omnium partium commune, quæ putreſcentes humore aliquo madent & defluent. ideò vt τὰς μυδώσας nomen iis competat quæ putrefacti liqueſcunt & ſtillant. Quanquam verò omnibus partibus, vt habetur ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, communis ſit ὁ μύδης, in oculis tamen ante omnia vſurpari, eorumque præſertim palpebris, quæ adipe tumentes humorem aſſiduè remittunt. velut apud Dioſcor. in loco paulo ante citato, ἐφ' ὑγρὰ τὰ ὀφθαλμικὰ μυδῶντα τῷ βλεφάρῳ, Ad ſuperfluo humore redundantes palpebras. Potiò præter verbale μύδης, à verbo μυδᾶν deriu. & NOMEN Μυδαλέος, ſignificans Humidus, Vmidus, Madidus. Hesiod. Erg. 1, de imbre, Χεῦται τ' ἀμβολαὶ ὄμβρου δηναί, χθὼν δ' εὐῶσα δέδυκε. Idem, Δάκρυσι μυδαλέη, Lachrymis madens. Significat etiam Nimio madore vitiatus, Putris ex nimia vligine, Madore puteris. Apollonius Argon. lib.2, Καὶ ἀ δὴ μυδαλέῃσιν ὑπὸ χθονὸς ἔνδυε χύτλα. Sic Gregor. Τύμβος ἐπὶ πάσης μυδαλέων τετύχθω. Eſt verò & aliud VERBVM, Μυδαίνειν, quod Hesych. exponit σήπειν & σαπεῖν, Stillare, Putrefacere. vt proprie ſit Nimio madore & vligine putrefacere.

Μύδιον, ſi nonnulli, alii ὑμενίδα vocant τὸν ὑμὸν τὸν περὶ τὴν γλυκείας βαλανίου φύσιν, autore Theophr. Hiſtor. plant. lib.3, cap.9.

Μυδὸς, Hesychio ἀσωτὸς, Mutus. pro quo infrà μῦς.

Μυδρίασις, ιος, ἡ, oculi vitium eſt quo pupilla effunditur & dilatatur, acieique eius hebeſcit, vt tradit Celſus lib. 6, cap. 6. Meminit & Paul. Ægineta lib. 3, cap. 22. Sibẽs & ipſe μυδρίασιν nominari ait id quidã κατὰ μὲν χρῶμα μέλαν αἰσθητὸν φαίνεται, πλατυνόμενον δὲ τῷ κύκλῳ, ὡς ποτὲ μὲν ὀλίγας ὑπολείπειν τῇ ὁράσει, ποτὲ δὲ πολλὰς, ὡς τὸ ὁρώμενον αὐτῆς πάντα δοκεῖν μικρὸν εἶναι.

Μυδρος,ου,ὁ, Hesychio λιθος σίδηρος & κραπαὶς λίθος: addenti, pont etiam ὅτι τὸ αἰμάτινον. His demum expositionibus subiungit vsitatissimam, σίδηρος πυρωμένος, Ferrum ignitum: vt ab Æschyli quoque scholiaste exponitur σίδηρος πυρακτωμένος. Alii interpretantur generalius Globus candens, Massa candefacta seu ignita. Strabo lib.6, pag.113, αἰνιγμώδεσι τισὶν τὴν τομαίαν δι' ὧν τὸ πῦρ ἀναφυσᾶται, καὶ μύδροι καὶ ὕδατα ἐκπίπτει. Pro eo Aristoteles dicit μύδροι ἐξαπυροι, innuens μύδρον simpliciter etiam de massa ferri aut lapidis dici: de Ætna, Lipara & Æoli insulis, αἱ δὲ καὶ ἄνω πολλαχοῦ πεπαυμέναι δίκλιμοι, καὶ μύδρους ἐκπεπτωκυῖαι ἐξαπύρους. Sic apud Diogenem Laertium lib.2, pag.53, Anaxagoras ἀποφαίνεται κρίνεσθαι δίκην τὸν ἥλιον μύδρον ἔλιθον ἐξαπυωμένον. vnde quidam in Epigramm. Ἥλιον πυρόεντα μύδρον τὸν φάσκειν ὑπάρχειν, Καὶ δίχ' τοῦτο τοῖσιν μάλιστ' Ἀναξαγόρας. Id Suidas exponit πύρινον λίθον, Lapidem ignitum: malim ego Massam ignitam seu candentem: quum & Euripides Anaxagoræ discipulus in Phaethonte fulmen vocet χρυσίαν βάλον, auream glebam. hoc est Massam glebæ auri modo fulgentem. INDE Μυδροκόπος dicitur ὁ χαλκεύς, Faber ferrarius, vt qui candentem ferri massam malleo tundat. Et hinc VERB. Μυδροκοπέω, ῶ, Candentem ferri massam malleo tundo. Æschylus in Prometh.pag.17, Κεκμηκὼς δ' ὡς ἄκμονος ὕφορος μυδροκοπεῖ Ἥφαιστος.

Μυδὸν, Caro fungosa in vlcere fistuloso in quo callosæ oræ sunt, sinus verò mucosi. Ex Poll.

Μυελὸς, οὖ, Medulla: τὸ ἐγκέφαλον τὸ λευκὸν πάσσημα. Homer. Iliad.χ, εὖ δὲ γνωτὸν πάσσι μυελὸν οἷον ἐόντα καὶ οἷά πέρι δῆμον. Iliad.υ, μυελὸς δ' ὑπὸ σφυδάλοιο ἔκπαγλος. At μυελὸν λευκὸν Sophocles & tragici vocitarunt τὸν ἐγκέφαλον, cerebrum: quòd turpe putarentur nominare τὸν ἐγκέφαλον, vt Euripides indicat quum dicit, ὑπὸ ἐκτεμὼν κρανίου Οἴτου ῥαφῆναι φόνος, ἵν' αἵματι μὴ λύχνος. Locus Sophoclis est in Trachiniis, de Hercule qui Licham correptum in mare proiecit, Κύμασι δὲ λευκὸν μυελὸν ὀκρυόεντος μέσου Κρηναίας ἐξαπερῴτησε πάσσας δ' ὁμοῦ. Homer. verò Odyss.β, ἄλφιτα μυελὸν ἀέξουν appellat quoniam vires corpori addunt, vt ὁ μυελὸς τὰς ὀστᾶς. Apud medicos hæ ponuntur differentiæ τοῦ μυελοῦ. est μυελὸς ἐγκεφαλίτης, medulla cerebralis: hoc est ipsum cerebrum: & μυελὸς ῥαχίτης, Medulla spinalis, per rachin totam descendens situm παχίτης, διαυχένιος & ῥαχίτης. INDE Μυελώδης, ους, ὁ, Medullæ plenus, Medullosus. Hom. Odyss. ι, σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα. ET Μυελοειδὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, itidem Medullosus seu Medullaceus. hoc est Medullæ speciem gerens, Ad medullæ naturam accedens. vt μυελοειδὴς ὑγρότης, Humor medullæ speciem gerens. Apud Hesych. COMPOS. Μυελαύξη· ἡ ἐπὶ τὸν μυελὸν πρόφυσις. Affertur & VERBVM Μυελόω, ῶ, pro Medulla impleo.

Μυέω, t.2,c.1633,f

Μυζάω, t.2,c.1659,b. Μυζέω t.2,c.1x,h.& 1649.b

Μύζουσες, t.2.c.1541,d. Μυζω, t.2,c.1x.e.& 1659,b

Μύζων, Mugo: piscis de genere mugilum, apud Aristotelem Histor.anim. lib 5. Ita v.l. Locus est eius libri cap. 11. Sed pro isto μύζων reponendum μύξων, Muco.

Μύημα, t.2,c.1654,a

Μύησις, εως, ἡ, Initiatio: Hesychio μυστηρία, μυστηριακὴ τελετὴ ἐπὶ χθονίοις καθάρσιος.

Μύθα, Cyprus φωνὴ, Vox: autore Hes.

Μύθαν, eidem est μῦθος, Scelus, & quod abominamur.

Μυθείειον, t.2,c.984,a

Μύθεχοι, Factionum duces: οἱ στασιῶται τῶν σύμπαν. Hes.

Μυθέομαι, t.2,c.984,b. Μυθόομαι, ib.c

Μύθημα, ib.a. Μυθώδη, ib.

Μυθητὴρ, ib.d. Μυθητὴς, ib.c.

Μυθίης, Homo seditiosus & turbulentus. Scribit enim Etymol. μύθων ab Homero dici etiam πᾶν σῶμα, vt, μυθῶν πεπόνηαι ὀλίζονα. inde apud Anacreontem μυθῶν libro 2, μυθίας de piscatoribus dici pro σαπρούς. Sed scribendum potius μυθίνας, vt habet lex. meum vetus. seu μυθήνας, vt Eust.

Μυθίζομαι, t.2,c.986,d. Μυθιὸς, t.2,c.983,h

Μυθιπόλια, ib.a Μυθίτης, t.2,c.984,d

Μυθογράφος, t.2,c.981,d. Μυθολογεύμενα, ib.e

Μυθολογδία, ib.f. Μυθολογέω, ib.e

Μυθολέρνια, ib.f. Μυθολογία, ib.d

Μυθολογικὸς, ib. Μυθολόγος, ib.

Μυθοπλαστέω, ib.g. Μυθοπλάστης, ib.

Μυθοποιία, ib. Μυθοποιὸς, ib.

Μῦθος, t.2,c.981,b. Μῦθος propr. t.2,c.981,c

Μυθώδης, t.2,c.983,a. Μυθώδες, τὸ, ib.g

Μυιάδης, ib. Μῦια, t.2,c.986,c. Μυιάγρης, ib.g

Μυκάομαι, Hes. αἰσχύνομαι, Impudentem: quam & κυκάομαι

Μυκδὰ, siue Μυκδὰ, t.2,c.986,f

Μυκθηρὰς, ib.g. Μυκτήρακλον, ib.h

Μυκιδεῖς, t.2,c.987,b

Μυκισθὼν, ibid.a. Μυκισθὸς, ib.b

Μυκὼν, Hesychio ὁ μὴ τῆς χοιρὸς, siue τὸ βοὸς χίνος. qui rectius μυκὸν, sine diphthongo.

Μύκα, vide in sequ Μυκάομαι.

Μυκάομαι, ἆσαι, Mugio: boum proprium. sed tribuitur ea melis quoq; & asinis, necnon aliis etiam tam inanimis quam animatis quæ magnum boatumque quendam reddunt. Aristophanes Ranis, Ἐβόησεν ὡς ἐμὲ δρμὴν κατὰ μυκᾶσθαι. Plutarch. De deo Socr. τὰ δὲ μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνὰς πρὸς αἰσθήσεις. Rursum Aristoph. Nub. βροντᾶν τε μυκησάμενον. Actiuæ etiam vocis vsus aliquis esse videtur, quum crebro Homerus vsurpet aoristi 2 act. ἔμυκον. vt Iliad.δ, Λύσσηται δὲ τύλαι μυκον οὐρανῷ. Iliad.μ, μυκᾶτο δ' ἄμφι τύλαι μυκον. Iliad.υ, μυκᾶτο δ' ἄμφι σακέων μύκε δούρατα αἰχμῆς. Verum idem & præterito μέμυκα. Iliad φ, μεμυκυῖαι πῦρ πυρός. Odyss.μ, κεφαλὴ δ' ἄμφ' ὀδοῦσι ἐμορμύρει Οἴδματα πολλὰ καὶ αἷμα. Quibus subiungit, βοᾶν δ' ὡς γίγνετο φωνὴ: indicans proprie μυκᾶν seu μυκᾶσθαι esse bouis vocem reddere, quod est Boare, Mugire. atque adeò ὀνοματοποιίαν hoc verbum ἀπὸ τῆς λέγειν μῦ, vt μυκᾶσθαι ἀπὸ τοῦ μὴ λέγειν, βληχᾶσθαι ἀπὸ τοῦ βλῆ λέγειν: proculdubio Latino etiam vocabulo Mugire facto ex sono quem bos edit, & Balare ex eo quem ouis. Porrò ab hoc verbo sunt VERBALIA Μύκημα, Μυκηστὴς, Μυκηθμὸς, significantia Mugitus, Boatus. Homer. Odyss.ι, Μυκηθμοὶ δ' ἦσαν βοῶν αὐλιζομένων Οἰῶν θ' βληχῆς. Et Iliad.σ, Μυκηθμῷ δ' ἅμα πάντες ὑπεστόνασαν ἰοῦσαι. Plutarch. De solerc.anim. μόχθου μυκήματα καὶ βόγχημα πυκνὸν ἔμοιγε. DICITVR ET Μυκᾶ pro μύκημα seu μύκησις, vt μακᾶ & βαγχᾶ. Apollonius Argon.lib 4, μυκᾷ σπείους ὑπὸ φωσφόρα. id est μυκήσεις δοκέων γίγνεσθαι ἐν τοῖς τόποις, inquit Scholiastes. Vbi nota hoc verbale μυκᾶς. HINC ET Μυκησίδωρος, ὁ, Terræmotus qui cum mugitu quatiunt terram. Aristoteles De mundo, γίνονται καὶ μυκήσεις σεισμοὶ σύντροποι τῷ χθονὶ κατὰ βρόμον. Affertur ET Μυκητὴς pro Mugibilis: sed sine exemplo. Apud Hesych. repetito ETIAM Μύκα, expositum Μύκησις, Mugitus, Boatus: Dorice forsan pro μυκὰ positum.

Μυκαλὶς, Hes. νυκτερὶς, Vespertilio.

Μύκη, Galeno in Lexico Hippocr. μύκης, vt docui t.1,c.1650,f. Suidæ verò est θήκη, Theca, Cōditorium, Repositorium. Sic dicitur etiam μύκης, Fungus. Epicharmus apud Athen.lib.2, οἷον αἱ μύκητες αἱ ὑποπλαστοὶ πυξίδιοι. Aliud exemplum ex Theophr. habes in μύκης quod fungum lucernæ significat.

Μυκὴ, Μυκηθμὸς, Μύκημα, vide in Μυκάομαι.

Μύκητες, Hesychio αἰμυγδαλαὶ, Amygdalæ: item κάρυα, Nux. pro quo suprà μύκητες.

Μύκης, ητος, vel ους, ὁ, Fungus: φυτὸν αὐτόματον, vt tuber, non in terra solùm sed & in arboribus nascens. Duo δὲ μύκητων genera sunt. quidam enim sunt ἐδώδιμοι & βρώσιμοι, innoxii & edules, vt βολῖτης καὶ αἰμανίτης, Boleti & amanitæ: quidam φθαρτικοὶ, noxii, vtpote quorum esus strangulet. Vnde Ephippus comicus apud Athenæum lib.2, ὥστ' εἴ τις οἱ μύκητες ἀπεπλήγησαν. Et Epicharm. οἷον αἱ μύκητες αἱ ὑποπλαστοὶ πυξίδιοι. Et Diphilus, καὶ δῆτα αὐτῇ ὅμοιος τοῖς μύκησι, πυρρὸς ὢν τὴν. Nicander τοὺς μύκητας siue τοὺς μύκας in Alexiph. vocat ζύμωμα καλὸν χθονός: Horatius cibum ancipitã: apud quem elegantissimum locum habes de fungorum esu in Ser-

monibus. Plura si requiras, vide apud Dioscoridem libro 4, cap. 83: Galenum De aliment. facult. lib. 2, cap. 69: item Plin. lib. 22, cap. 23. | Porrò & alia μύκητες nomine dicuntur quæ similitudinem aliquam cum eo habent. Theophr. enim μύκητα à quibusdam nominari scribit τὸν ἅλατ ὑπ φυκ ἢ ἐλαίᾳ, ab aliis dictum λεπάδα: Histor. plantarum lib. 4, cap. 6. Vnde Plin. lib. 17, cap. 24, Olea præter vermiculationem clauum etiam patitur, siue fungum placet dici vel patellam. hæc est solis exustio. | Item μύκης siue μύκη dicitur τὸ ἐπὶ τῷ τῆς λύχνου θυμελίδι ἐφιστάμενον, seu τὸ ἐπὶ τῷ θυαμίδι αἰσθητικὸν ἀπογέννημα, Fungus ellychnii. Huiusmodi fungi si in ellychnis exsiliant, pluuiæ præsagium est. Aristophanes Vespis, ὕδωρ αἰσχρὸν ἔχει τὸν λύχνου μύκης. Ἔτιμα γοῦν τῶν λύχνου τοῦτ' μυκητ. φιλῶ δ' ὅταν ᾖ πυκν, Ποιῶν ὕπνον μάλιστα. Sic in Epigram. quidam, Μή τινα λύχνε μύκητα φόρει, μηδ' ὕμβρι ἐοικώς. Et Theophrastus in Signis tempest. ὅταν χαμαὶ ὄπτ μύκης μάλιστα τῆ λύχνου ἀπτηθῶσιν, χαμαὶ σημαίνει. Quin & Aratus, ὑπ λύχνου μύκητ ἐγείρονται αἶθι μυξαι Νύκτα ὑπ σκοτίην. Indèque Virgil. Nec nocturna quidem carpentes pensa puellæ Nescisuere hyemem, testa quum ardente viderent Scintillare oleum & putres concrescere fungos. Nam (vt Seruius ibi ex Plinio annotat) quum aer humidus esse coperit, fauilla quæ cum fumo solet egredi, prohibita aeris crassitate, in lucernis residet, & quasdam velut fungorum imitatur imagines. Et ipse Plin. lib. 18, cap. vltimo, Ab his terreni ignes proximè significant. pallidi nanque murmurantésque tempestatum nuntii sentiuntur: pluuiæ etiam in lucernis fungi. | Μύκης, Hesychio est etiam τὸ ἔξω τοῦ ὑπ τῶν λεπίδων κρεατῶδες καὶ ἀνώμαλον: scholiastæ Nicandri τὸ ἄκρον τῆς ξίφους τὸ καπυλεῖον τῶν θηλέων: illud quod in ima capuli parte fungi simile vaginam tegebat. vnde apud Herodotum, ὁ μύκης τῆ κολεοῦ τῆ ξίφους ἀπτηκώς. Hesychio est præterea πῖλος & δερμάτινον ὑπηρέτημα. Ad pilei significationem alludit & Plautus in Trinumo dicens, pol hic quidem Fungino genere est, capite se totum tegit. | Denique Hesychio μύκης est τὸ αἰδοῖον μέρος, membrum virile. fungi enim simillimus penis. A superiore verò μύκης videtur DERIV. Μυκητῶν quod Hesychius exponit μωρανθῆν, Fatuissima: quoniam fungi sua natura sine condimentis sunt fatui & insipidi. Sanè Plautus, Adeon' me fuisse fungum vt illi crederem pro Insipidum, Stupidum, τὸ ἀνόητον.

Μύκητας, in Μυκάομαι. Μυκητὰς, in Μύκης.

Μυκητὰς, & Μυκητὴς, in Μυκάομαι.

Μυκλαι, siue Μυκλοι, Hesychio αἱ ὀλίγαι ὀθόναι γραμμαὶ μέλαιναι τῶν βραχίλων καὶ ὄνων ἐγγινόμεναι, Nigræ lineæ quæ in asinorum collis & pedibus sunt. Etymologus μυκλοι esse dicit τὰ ἐν τῆ τραχήλῳ τῶν ὄνων ὑποπτύσσοντα. vt sint Rugæ & plicæ in asinorum collis, quibus nimirum pellis rugatur & veluti duplicatur. vnde apud Callimachũ, ἔστι μοι Μάγνης ὑποπτύσσοντας ὄνος. | Μύκλοι Hesychio sunt etiam οἱ λαγνοι, οἱ ἑκάται. Libidinosi & lasciui homines, Salaces. vt Lycophronis quoque scholiastes annotat procos Penelopæ à poeta μύκλους vocari διὰ τὸ αἰδοιάζεσθαι καὶ καπηλεύειν, à Myclo quodam tibicine qui fuerit καπηλεύσας εἰς γυναῖκας, ideoque taxatus ab Archilocho ὅτι τῦ μαχλότατος. Locus in quem ista annotat, hic est, de Vlysse, ὀλίγεται δὲ καὶ Μύκλοιο δόμον ἐς βαθὺν αἰόλον Μύκλος γυναικολέτης.

Μυκλοὶ, Hesychio σιωπῶντες, ἡσυχάζοντες.

Μύκλαι, in Μύκλαι.

Μυκὸς, Hesychio ἄφωνος, Mutus: qui suprà μύδρος. Ei expositioni addit, μὴ εἶναι ὅπως μυκτηρίζοντος. Præterea, quosdam hoc nomine intelligere τὸν κακοήθη καὶ σκολιὸν ἄνθρωπον, hominem malignum & peruersum: quosdam τὸν ἀλαζόνα, Arrogantẽ & insolentem, Superbum. Apud eundem mox Μῦκες, μιαροὶ, Impurus, Scelestus.

Μυκτὴρ, Naris, t. 2, c. 1655, e. & 1660, a. Μυκτὴρ, Nasus, c. 1655, f. Μυκτὴρ, Proboscis elephanti, c. 1656, f

Μυκτηρίζω, t. 2, c. 1657, a. Μυκτερισμὸς, ib.

Μυκτηρόθεν, ib.

Μύκων, ωνος, ὁ, Hesychio σωρὸς, ἅλμη, Aceruus, Cumulus. Polluci verò est pars auris, nimirum τὸ κῦ πρὸς μέσῃ τῇ ἀκοῇ. Dicitur esse & piscis, Gazæ dictus Mico, apud Aristotelem Histor. animalium lib. 6. Sed perperam proculdubio. nam μυξων pro eo legitur, libri eius capite 17: istémque reponendum pro μύξων, libro 5, cap. 11.

Μυλαδεὶς, t. 2, c. 989, c. Μυλαχὶς, ib.

Μυλαχρύαι, ib. Μυλαχρὶς, ib. d

Μύλαχρος, t. 2, c. 988, a

Μυλάστιος, Hesych. θεοὶ ὑπὸ μύλαι, Dii molarum præsides.

Μυλαξ, t. 2, c. 988, h

Μυλαὶ, Suidæ τόπος. Sed scribendum potius μυλαὶ.

Μύλαι, t. 2, c. 987, d. | Μύλαι Suid. non specialiter tantùm exponit οἱ ὑπὸ ὀδόντες, vtpote qui soleant μύλαιναι τῶν θηρίων, sed generaliter etiam ὀδόντες, Dentes, in hoc hemistichio, Μύλας λειάνων.

Μυλαθρὶς, t. 2, c. 989, d. Μυλαυχὴν, t. 2, c. 988, c

Μυλάχανα, t. 2, c. 988, c. & t. 4, c. 71, g

Μυλὰς, t. 2, c. 988, c. Μυλεὼν, ib. a

Μυλεὼ, ib. f Μυλικὸς λίθος, ib.

Μύλιος, ib. Μυλίτης, ib. a

Μυλίτης λίθος, ib. e

Μυλὰς, άδος, ἡ, Scortum, Meretrix: ἀπὸ τῆ μύλης.

Μύλλος, Hesychio idem quod κυλλὸς, hoc est καμπύλος, στρεβλὸς, Curuum, Tortuosum. Dicit esse etiam piscis speciem: & prouerbio dici de eo qui surditatem simulat quum tamen audiat. fuisse verò & comœdiarum scriptorẽ hoc nomine. Eustathius inter hæc discrimen facit. paroxytonos quidem enim dici Μύλλον comœdiarum illum scriptorem qui meretricum personarum vsum repererit: oxytonos verò μυλλὸς vocari τὸν διεστραμμένον τῶν ὀφθαλμῶν, Eum qui oculis est distortis, Strabonem. Apud Athen. lib. 14, μύλλοι sunt etiam placentarum species. Ibi enim tradit ex Heraclidis Syracusii περὶ θεμῶν libro, Syracusios τοὺς κανθάρους τῆ σωφρονείου ex seismo & melle confici τρόφιμα μυκητία, quæ per vniuersam Siciliam vocari μύλλους, & circumferri deabus, Cereri videlicet & Proserpinæ. vt sint placentæ quæ pubem seu pectinem muliebrem imagine repræsentarent. Apud Galen verò De aliment. lib. 2, οἱ τὸ παρὰ τὴν ἥβην τόπον ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ὀνόματος ὀνομάζοντες. proculdubio de piscis genere quod Μύλλος nominatur. Oppianus, vt tradunt nonnulli, hunc μύλλον placercum appellat, quum masculus est: gnotum, quum putillus, à Græcis vulgo mylocopton vocatur, molgus. Ita illi. Sanè Athenæus lib. 3, ex Dorione refert quos pisces nonnulli μύλλους vocant, ab aliis appellari παπαιοὺς, ab aliis γοπίδας, vtpote qui idem sint. | At Μύλλη, Hesychio λάκκος.

Μύλλειν, Ore aliquid significare & veluti innuere. Eustathio enim autore μυλλεῖν τῷ στόματι, ἐπιδείκνυσθαι δὲ τὸ σφαλῶς. Suidas μύλλειν esse dicit τὸ τὰ χείλη σφίγγειν σωκάζει, contrahere seu comprimere labia. quod & μυμύλλειν, necnon μυᾶν & μυμυᾶν. Hesychio μυᾶν est παίζειν. vt & Eustathius scribit Theocritum μυᾶν vsurpasse ὀδὸν μιξιον τοῦ σημεῖον, forsitan ὀφθαλμῶν: nimirum Idyll. 4, Εἶν' ἄγε μοι Κυπρίδα, τὸ χείλεα μυᾷ, ἢ ῥ' ὑπὸ μύλλαν Τίλλεται τὰ κυανόφρυα ἐρατεὰ, τὸ πτερόεσσα; vt sanè Horat. dicit Alienas permolere vxores pro Inire.

Μυλάδοντες, t. 2, c. 988, a. Μυλοειδὴς, ib. d

Μύλαθρος, t. 2, c. 989, c. Μύλαν, t. 2, c. 988, a

Μυλαπλασίως, ib. d. Μυλασίως, ib.

Μυλαυχέρω, Qui molam euertit vel curat. Idem ferè μυλαρὸς dicitur.

Μύλας, t. 2, c. 988, b. | At μυλὰς τῶν Hesych. σφονδύλων

Μυλάσσω, t. 2, c. 989, a Μυλεὼν, t. 2, c. 989, a

Μυλεῶνες, ib. Μυλεῶνες λίθοι, ib.

Μυλοφαγὶς, ib. c. Μυλοφόρος, ib. d

Μυλωθρὸς, ib. c. Μύλων, seu Μυλὼν, ib. b

Μυλωρὸς, ibid. d

Μύμαι, Epænetus in Opsartytico dicit fieri ex quauis victima & aue. oportere autem carnes teneras in minutula frustula concidere, viscerâque & intestinum & sanguinem contusa condire aceto, caseo asso, ac

tio, cumino, thymo viridi & ſicco, thymbris, coriandro viridi & arido, gethyo, cœpa purgata & toſta, papauere, uua paſſa, melle & Punicæ acidæ granis. Autor Athen. l. 14. Simile quid ſuprà μίμαρμις, ſed paucioribus conſtans condimentis.

Μύμαρ, Heſ. ἄχος, λύπη: item φόβος. At VERB. Μυμαείζει, eidem γλαυζει.

Μυμάω, ῶ, aſſertur pro Reprehendo. ET Μυμητὸν pro Reprehenſibilis: ſed ſine vllo teſtimonio.

Μωαλιδικὸς, vide in Μωόμαι.

Μωαδὸς, Heſychio ἄφωνος, Mutus: qui ſuprà μώδης. Item ἔνθεος, Diuino numine afflatus. Eſt hoc nomine & B vrbs Aſiæ: cuius ciuis ſeu incola Μωάδιος dicitur. Steph. Cariæ vrbem eſſe tradit.

Μωαν, vide in ſequ. Μωόμαι.

Μωόμαι, Prætexo, Prætendo. Scribit enim Euſtath. Alexum μωώσθαι dicere τὸ φενακίζεσθαι, hoc ex eo ſubiungens exemplum, οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἄλλο τέκνα. INDE Μωλὼν dici τὸν φενακιστὴν, quaſi μωλὼν, Æolicè mutato ο in υ, ὥσπερ τὸ μώλων καὶ ὄνηλον. Eo modo Homerus vtitur Odyſſ. ε, v. 111, in oratione Vlyſſis ad procos, ΑΛΛ' ἄγε μοι μύθῳ πιθέσθων, μηδὲ τι πρὸς δηρὸν λυπρὸν μεθέπωμεν ἐόντες, ne prætextibus multis rem protrahite. vbi ſchol. quoque exponit φενακίσωμεν. Alii tamen & pro μώλων accipiunt, vt ſit μώλωπα τῷ ἁμαρτάνοντι ἢ τῷ σώματι. Sed altera expoſitio magis conſentanea.

Μωλιζόμενος, Heſychio μωλοπιζόμενος, φενακιζόμενος.

Μύξα, t. 2, c. 1657, e. & 1660, a.
Μυξάζω, t. 3, c. 1658, c
Μυξαν, t. 2, c. 1657, g.
Μυξαρίαι, t. 2, c. 1658, c. e
Μυξητὸς, t. 2, c. 1657, g.
Μυξίτης, t. 2, c. 1658, c. e
Μυξὸς, ib. d.
Μυξώδης, ib. a

Μυξὼν, ωνος, ὁ, piſcis quidam ex genere τῶν ὑαιρέων, mugilum, qui & χελὼν nominatur, vt eſt apud Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 6, cap. 17. Attamen lib. 5, cap. 11, inter eos diſcrimen facit. perperam enim ibi ſcriptum μιζὼν pro μύξων, vt Gaza quoque teſtatur, qui Muconem Latinè appellat. rectè dicitur enim ἀπὸ τοῦ μύξαι, quoniam ὑφ' ἡδονῆς τὴν ἀκτῖνα αὐτῶν γλισχρὰν μύξει, vt Athenæus lib. 7, refert ex Ariſtot. Idem Athen. locum poſteriorem Ariſtot. ex lib. 5, citans, habet μύξης pro μύξων: quem ex Heſiſio μύξιτον appellat. niſi potius μυξίτην ſcribendum, vt habet Euſt.

Μυξωτὸς, t. 2, c. 1657, g
Μυοκλῆς, t. 2, c. 992, d
Μυογλώσσης σάρξ τῆς γλώσσης, ex Ariſtot. Probl. affertur pro Caro linguæ mollis ac inſtar ſpongiæ. Scribendum igitur σπογγώδης.

Μυοδόκης, t. 2, c. 992, f. Scriptum reperitur & μυοδόκος pro eodem ionicè.

Μυοδοκίτιον, t. 2, c. 992, f.
Μυοθήκαι, ib.
Μυκτῆρες, ib.
Μυοθήρ, ib.
Μυοξία, t. 2, c. 1651, f

Μύοπα, t. 2, c. 994, g

Μυοπάρων, ωνος, ὁ, Myoparo: genus nauigii ex duobus diſſimilibus formatum, nam & midion & paron per ſe ſunt. Ita Feſtus Pomp. Quod ad paronem attinet, meminit eius ſcholiaſtes Ariſtophanis, ſcribens κέκευφον dici à Corcyra inſula, in qua fieri ſoleret: πάρωνα a Paro itidem. At Midii nulla mentio apud ipſum niſi eo loco, nec apud alios. quare mēdoſum eſſe dico. nihil tamen habeo quod pro eo reponam, quū nihil nec apud Latinos nec Græcos quod reponi queat, inueniam. Bayfii coniectura eſt eſſe nauigii genus compoſitum ex nauigio quod Myūte, & nauigio quod in Paro fieri ſoleret. Vtut ſit, velocis nauigii genus fuiſſe conſtat, & ideo à piratis vſitati. Plut. Lucullo, de ipſo Lucullo feſtinātèr in Ægyptum proficiſci iuſſo, ὥστε παθεῖν φεῦ Ἑλληνικῆς μυοπάρωνι, καὶ δικρότοις ἴσως Ῥοδιακοῖς. Appianus in Mithrid. de piratis, μυοπάρωσι φορτηγοῖς καὶ ἡμιόλιαις, οἷς δικρότοις καὶ σκαφίοις καὶ μικροῖς ἐπλανῶντο. Latini maſcul. genere myoparonem dicunt. Saluſt. Hiſtor. lib. 3, Fortè in nauigando cohors vna grandi faſelo vecta à cæteris deerrauit, marique placido à duobus prædonum myoparonibus circumuenta. Cicero De rep. lib. 5, Quo ſcelere impulſus mare haberet infeſtum vno myoparone. Idem Verr. 7, Hic te prætore Heracleo archipirata cum quatuor myoparonibus paruis ad arbitrium ſuum nauigauit. Et Verr. 5. An quòd in portu Syracuſano piraticus myoparo nauigauit

Μῦς, τός, τὸ, affertur pro Scelus: quod potius μῶνος.

Μυσαύτη, t. 2, c. 991, d.
Μυσπάν, ib.
Μυσπᾶν, ib. b.
Μυσεμὰ, t. 2, c. 994, a
Μυσεμὰ, ib. b.
Μυσεμὰζειν, t. 2, c. 993, d. & 1540, h
Μύσιος, ibid.
Μυσόφοιτος, t. 2, c. 991, g
Μυσόφοιτον, ib. h.
Μυσχέδας, t. 2. c. 991, f. & 993, a
Μυσχέδας, t. 2. c. 993, a

Μυσαπὰ, & Μυσαπᾶς, vide in Μῦρς paulo infrà.

Μυσγαύτα, t. 2, c. 363, g
Μυσγαυτοπώλης & Μυσγαυτοπωλία, vide in Μῦσος.
Μυσμὰ, Heſychio ῥῆμα. Ramentum.
Μυσολικὸς, & Μυσολὸς, vide in Μῦσος.
Μυσῶν, Heſychio ὕδωρ ἁλμυρὸν: item ὑγρὸν: necnon κλαῖον, θρηνῶν, ὀλοφυρόμενον. Sed ſcribendum potius μυσσῶν.
Μυσῶν, eidem λυπρὸν, ἀηδὲς, Moleſtum, Flebile.
Μυσωπὸς, vide paulo infrà in Μῦσος.
Μυσοφόρος ναῦς, Nauis quæ decem millia hominum vehere queat. quæ & μυριοφόρος. Sic μυριαγωγὸς ὁλκὰς apud Chryſoſtomum.
Μυσοφόρος, t. 2, c. 99, c.
Μυριάμφορον, Decies mille amphorarum capax: vel Decies mille amphoras æquans. Suidas exponit μυρίων ἀμφορέων ἄξιον in hoc loco Ariſtophanis Pace, Ὦ πότνια Βρίμοι πῶν τὸ κάδιόν ἐστιν μυριάμφορον ὅταν φορήσῃτον. Malim Tam amplum quam vas eſt decies mille amphorarum capax, nimirū ampullas & ſeſquipedalia verba, ſi parua licet componere magnis.
Μυριάνδρου πόλις, Vrbs in qua decemuirorum milia ſunt, Decē virūm millibus inſtructa. Plat. epiſt. 7, μυριάνδρου πόλεως πυνθανόμενοι ἥκετε παρ' ἐμοῦ. At Lucianus in Nigr. δεκάνδρου μυριάνδρου, pro, Capax decem millium.
Μυριάρχης, ſIVE Μυριάρχος, ου, ὁ, Qui decem vrūm millibus præeſt, Decem millium præfectus. Xenophon Pæd. 6, πῶς οἱ μυριάρχαι ἐπαινοῦσι τοὺς ἑκατοντάρχους καὶ τοὺς χιλιάρχους ἑκάστους. Et Pæd. 8, μυριάρχοι δὲ χιλιάρχων δέκα ἐλοῦνται.
Μυριαὶ, t. 2, c. 991, d
Μυριαφόρος, ſcriptum alicubi pro μυριοφόρος. quod rectius.
Μυρίδιον, in Μύρα.
Μυρίδανος, t. 1, c. 1185, b
Μυρίκη, t. 2, c. 1194, b.
Μυρίκινος, in Μῦρα.
Μυρικᾶς, Heſychio ἄφωνος ὡς ἑαυτῷ ἔχων ὁ μέλλων φορεῖσθαι, Tacitus ſecum retinens quod facturus eſt.

Μυρίκη, ης, ἡ, Myrica: arbor de qua Dioſc. lib. 1, cap. 117, & Plin. lib. 13, cap. 21. lib. 24, cap. 9. Sed videtur Plin. fruticem facere, poſteriore loco ſcribens, Myricen, quam & tamaricem vocat Lenæus, ſimilem ſcopis Amerinis dicit. (prædicante & Virgilio humiles myricas in Bucol.) Priore loco dixerat myricen ferre & Italiam, quam alios tamaricem vocare, Achaiam autē bryan ſylueſtrē. Cuius poſterioris nominis ratio peti poteſt ex Dioſc. qui dicit τὸν μυρίκινον ferre κεφαλὰς ὥσπερ αὐτὸς βρυώδεις κρεμάμενον τοῦ συκίνου. INDE Μυρίκινος, Myricinus, E myrica confectus. Heſych. ET Μυρικώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Myricæ ſimilis, Ad myricam proxime accedens. vt Gaza quoque μυρικώδη φύλλα interpr. Folium tamaricis ſeu myricæ.

Μυρίνη, Heſychio μυρσίνη, Myrtus. Iſidem accipiūt in hoc loco Poll. lib. 6, ἢ μυρίνην δέ τινες ὅτι δεξιὰ φέρουσι καὶ ἐπτάπλοα καὶ λύγους, ἀδύνατον ἔξιμεν. Similiter & apud Athenæum ſimphici reperio, libro 15, τὸν δὲ στέφανον αἱ τῆς Διὸς ὠδαὶ μυρίνην. Et libro 2, οὐδὲν ἐοικὸς ἦν μύρτῳ ἢ μυρίνῃ ἐλαίᾳ.

Μυρίνης οἶνος, autore Poll. lib. 6, cap. 2, fuit ὁ μύρῳ κεκραμένος, vinum vnguento miſtum ſeu conditum: pro quo apud Ælianum μυρσίτης: De varia hiſtor. μυρσῖται δὲ οἶνοι μυρσίνης οὔσης ἐπιπολῆς, καὶ ἐκλεῖπτε ὁ οἶνος μυρσίτης. (Sed malim μυρίτης pro iſto μυρσίτης, ſi quidem ſit à μύρτος. nam μυρσίτης eſt potius à μυρσίνη, & ſignificat

myrto conditus) Vnde & apud Iuuenalem est Satyra 6, Quum perfusa mero spumant vnguenta Falerno. Addit Pollux loco superiore, esse qui μυρίτην οἶνον vocari dicant τὸν γλυκὺν οἶνον, vinum dulce. vt Hesychius quoque μυρίτην non solùm τὸν ἡδὺν ἢ ἐπιχεῖν μύρῳ, sed etiam τὸν ἐπιδεδεγμένον μύρον. Atque adeò videtur vinum fuisse non sua natura dulce, sed arte confectum vel vino vel alia potio cui aut vnguenta aut alia dulcia mixta essent. Sanc vinum natiuum non fuisse ex Gellio patet, qui lib.10, cap.23, quum diuisset mulieribus Romæ & in Latio interdictum fuisse vsu vini, subiungit, ferri bibere salitas loram, passum, murinam, & quæ id genus optant potu dulcia. Necnon Plautus in Pseudolo dicit, Quod si opus est vt dulce promat Indidem, ecquid habet rogas? Murinam passum, defrutum, mellinam. Et alibi, Mittebant vinum pulchrum, murinam. quanquam is locus non vsque adeò eúidens est vt superiores. Præterea quum Hesych. duplici μ μυρρίνιον scribat, dicátque quosdam ita vocare οἶνον μυρρίνιον, videtur & certiam expositionem indicare, nimirum μυρρίνιον οἶνον aut μυρρίνιον πῶμα dici ἀπὸ τῆς μύρρας, à myrrha. vt sit vinum myrrha conditum: quod alioqui & μυρρίτης siue σμυρνίτης οἶνος nominatur. Nec vana ea coniectura, quum Plinii autoritate nitatur, qui eius cum superiore mentionem faciens sic scribens lib. 14, cap 13, Laudatissima apud priscos vina erant myrrhæ odore condita, vt apparet in Plauti fabula quæ Persa inscribitur. intelligens nimirum quam Plautus Murrhinam vocabat, (sic enim proculdubio legebat, non Murinam) eam esse μυρρίνιον πῶμα, Vinum seu potionem myrrhæ odore conditam. Sed statim subiungit & alteram expositionem, cuius autor esset Dorsenius & approbator Scæuola, Lælius, Atreius Capito. Quanquam (inquit) in ea & calamo addi iubet. Ideo quidam aromatite delectatos maximè credunt. his verbis declarans, murinam alios intelligere vini aliusve potionis genus calamo saccarifero aut alius aromatis dulcibus conditum. Vtur sit, si myrrhæ odore conditum intelligamus, cum Hesychio scribemus potius μυρρίνιον, murrhinam: vel masculino genere accipientes pro μυρρίνιον οἶνον, vel fœminino pro μυρρίνιον πῶμα. vt apud Plinium quoque Murrhina vasa: apud Iuuolen. in Pand. Murrhea vasa: Propertium Murrheus onyx.

Μύσσος, Myrinus: piscis apud Aristotelem Histor. animalium lib. 8.

Μυσταγωγός, ὁ, ἡ, Qui ab infinitis dicitur, πολυθρύλλητος. Polluci ex Xenophonte. Locus Xenoph. est Hellen. 5, pag. 324. καὶ τοῦτον ἡμῖν ὧδε λέγοντα ὅτι καὶ ὁ τῆς θεοῦ Ὀλυμπίων δόμων μυσταγωγὸς ἔλεγε. sic enim legendum. Ex Dionys. Areop. epist. affertur pro Millies dictum, Infinitis vicibus dictum.

Μυσταγωγέω, τ. 1, c. 1005, b

Μυστικαὶ μάχαι, apud Plut. initio Alex. Pugnæ in quibus decem millia cecidere.

Μυστιπόλος, τ. 1, c. 591, d. Μυστιπόλιος, ib. b

Μυστιπόλος, τ. 3, c. 379, g

Μυχίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Decem millia pedum habens. vel Infinitos pedes habens, aut permultos. A Nicandri scholiaste οὐλοὺς dicitur μυχίπους σπόλος: à Latinorum nonnullis Millepeda.

Μύχιος, τ. 2, c. 989, f. Μυχιστή, τ. 2, c. 991, c

Μυχιστηφόρος, ib. Μυχίτης, ib. c

Μυχίτυχος, ex Euripide affertur pro Multi armati.

Μυχίτης, ου, ὁ, Infinitas, Infinita multitudo, Infinitus numerus. Phocylides de api, Σμήνεσι μυχίτῃσι κατ' ἄντρα κηροδομοῦσα, Infinitas è cera struens cellulas in alueariis.

Μυχιόφρις, τ. 4, c. 125, f. Μυχιόφρων, ib. e

Μυχιόφυλλος, τ. 4, c. 249, b. Μυχιόφυλλος, ib.

Μυχόφωνος δῆμος, ex Epigr. affertur sine expositione. Ambigi tum significet Infinitas voces edens: an Infinitis linguis loquens.

Μύχωμα, Μυχωμός, & Μυχιστός, vide in Μύρ.

Μυχώτατος, τ. 2, c. 1333, c

Μύωψ, Syracusiis ὁ παλαίων μὲν διὰ μάχης ἀκαίρου, Qui prosus loqui non potest: ὁ πάνυ, ὁ φαῦλος, Mutus. Hes.

Μύρμαξ, το μῦρμες. Μύρμα, vide in Μυμαίνω.

Μυρμηδών, Μυρμηκάφροπες, Μυρμηκοειδῆ, Μυρμηκία, Μυρμηκίας, Μυρμηκιάς, Μυρμηκιάω, Μυρμηκίδιον, Μυρμηκίζω, Μυρμηκιόεις, Μυρμηκίτης, Μυρμηκοειδής, Μυρμηκόλεων, Μυρμηκώδης, Μυρμηξ, vide in sequ. Μῦ. μυς.

Μῦμος, ου, ὁ, Formica. Hesychio enim μῦμοι sunt μύρμηκες. (At μύρμος, ε: est φῶς, Metus) INDE Μυμάω eidem ξυνωτίζω τὴν μυρμηκίαν, Formicarum contubernium. hoc est Multitudo formicarum vna domicilium & sedes habentium. quæ & μυρμηκιά. Dotensibus autem Μυρμιδόνας esse aut τὰς μυρμήκας, formicas. Inde & Ægineæ dicti fuerunt Μυρμιδόνες, quoniam formicarum modo terram eruentes locis petrosis inspergebant vt colere ea possent, necnon in foueis habitabant lacebris parcentes, vt Strabo docet lib. 8 vbi rem fabulam quæ Μυρμιδόνας ex eo nominatus vult quoniam olim peste sublato populo, Æaci precibus formicæ in homines mutatæ sint. Ab eadem μύρμος DERIV. Μύρμαξ, idem cum eo significatus, hoc est Formica. Proeo DORICE Μυρμάξ dicitur Theocr. Idyll. 9. Τίς ἁ πόθος ἁ πάγχυ φίλος, μυρμᾶκι δὶ μυρμᾶξ. Idem in Syracusiis. μύρμακες αἰνέσθαι καὶ ἀμᾶς. Et in Ptolemæi encomio, Μυρμάκων ἀπὸ πολὺς ἀὶ ὠχυτὰς μεγάλων. At μύρμηκας γ' ἡγοῦμαι quidam dixisse ferunt τὰς τυκτὰς ἐμπαίστας, cæstus pugilum, quoniam irritas perforant ac mordicant formicarum modo. Inde COMPOS. Μυρμηκολέων, Leo formicarius: parvum animalculum formicis insidians. ET Μυρμηκολέοντος, ου, fabulæ nomen à Pherecrate conscriptæ, apud Athen. & Suidam. Denuinde ET Μυρμηκώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Formicinus, Qualis formicarū est, formicis proprius. Plut. in suo περὶ φιλοστοργίας libello, καὶ πολὺ πρὸς τὸν μυρμηκώδη λόγον εὐστόχως. Idem in lib. περὶ ἀδολεσχίας dicit, τὰ περὶ ἡμῖν καὶ ἄλλα, μυρμηκώδη καὶ μυϊώδη, Formicarum & murium est, Formicis & mures dcuet. ITEM Μυρμηκίτης λίθος, gemma innatam repentis formicæ effigiem habens, vt ἀμμήχεις scarabæorum, autore Plinio libro 37. cap. 11. Ab eodem, capite præcedente, memoratur ET Μυρμηκίας, ίδος, Myrmecias lapis, nigras habens emicantias similes verrucis quæ verrucæ nominantur μυρμηκίαι aut μυρμήκια. Præterea à μύρμαξ DERIV. Μυρμήκιον, ου, τὸ, phalangii genus, de quo hic Plinius libro 29, cap 4. Myrmecion, formicæ similis capite, alio nigra, guttis albis distinguentibus: vesparum dolore torquet. Id à Nicandro DICITVR Μυρμήκιον, in Theriacis, v. 747 μυρμήκιον, ὃ δὴ μύρμηκα γίγνει. Sotratus, vt scholiastes annotat, vocat & μυρμήκιον & μύρμηκα Ἡρακλειωτικόν: ab aliis APPELLATVR Μυρμηκοειδὲς à formicæ similitudine: vtpote quod μυρμήκων τίνων, formicis simile sit. Alioqui μυρμήκια dicuntur etiam verrucæ quædam. Celsus lib. 6. cap. vltimo, de acrochordone & thymio loquutus, Myrmecia autem vocantur humiliora thymio, duraque, quæ radices altius exigunt, maioremq; dolorem mouent, infra lata, super autem tenuia: minus sæpe guttas emittunt, magnitudine vix vnquam lupini medium excedunt. Nascuntur ea quoque aut in palmis aut in pedis frontibus partibus pedum. Et mox, Myrmecia latissimis radicibus inhærent, ideóque ne excidi quidem sine exulceratione magna possunt. A Græcis medicis VOCANTVR Μυρμήκια. vt cùm ab Aetio & Paluce, tum à Paulo Ægin. lib. 4, c. 15, vbi de myrmecia & acrochordone simul tractans, ἰκανῶς (inquit) πεποιήκασι δὲ καὶ τὰ λίθματα μικρὰ, τὰ ὀνόμασι, ἀκροχορδόνας καὶ μυρμήκια. ἀλλ' ἡ μὲν μυρμηκία, τὰ πλεῖστα ἔχει τὰ ἴδια, ἃ φασι καὶ ἀπηύξησε δὲ & ὑπερηύξησε) ὁμοίως αὐξάνει ἐπὶ τὸ μέγιστον μύρμηκος· ἡ δὲ ἀκροχορδόνη, σπάνιον ἔχει τὸ ἴδιον ἐπὶ τὸ μέγιστον ἐπιδιδόναι. Nonnulli ideò in primis ἀκρόχορδόνας ὁμοιομερῆ. Hinc VERB. Μυρμηκιάω, ᾶς, Infestor myrmecis, Infestor verrucis quæ μυρμήκια nominatur. Ex quo VERBALE Μυρμηκίασις, εως, ἡ, πρὸς illud dicitur, quum nimirum aliquis istas verrucas patitur. Alius Verrucarum for

micarum inſtar eruptio. apud Aet. Apud eundem lib. 11, c. 41, *Μυρμηκίζειν* dicitur ſignificare ita affici vt ſi formicas repentes ſentiras. quomodo *μυρμηκιᾶν* quoque & *μυρμηκίασις* ſignificare poſſint Sentire reptationes vel morſus quaſi formicarum. Ex videntur eſſe Plinii formicationes, lib. 18, c. 7, Capilli mulierum ſi crementur, cinis formicationes corporum ſiſtit. Et lib. 30, c. 8, Verēdorum formicationibus verrucíſque medetur arterini pulmonis inaſtati ſanies. AT *Μυρμηκίζω σφυγμός*, dicitur pulſus inæqualis in vna pulſatione & diuerſis partibus arteriæ, formicarum motui ſimilis. omnium is pulſuum minimus eſt, & quō motus multos amiſerit, in vnum eumque prorſus paruū deſinit. vnde & nomē quidam inditum volunt, quòd perinde paruus ſit ac formica: alii ex eo nominatum volentibus quòd eodem quo formica motu agatur, ſicut & *σκηκαλίζων* & *σκωληκίζων* à motionis ſpecie appellantur. quidam vtranque ob cauſam ſic nuncupatum cenſent. Denique *Περὶ τῆς μύρμηκος* DICTA *Μυρμηκιά*, ᾶς, ἡ, idem ſignificans quod ἡ *μυρμηδών*, Contubernium ſeu agmen formicarum: vnde prouerb. *μυρμηκιὰ ἀγαθῶν*, pro ingenti bonorum multitudine ceu formicarum. Alioqui *μυρμηκιὰ* dicitur etiam Sedes & domicilium formicarum. Plut. De exil. *ἡμεῖς ὥσπερ μύρμηκες ἢ μέλιτται μυρμηκιᾶς ἢ κυψέλης ἀκτίσεσθε*. Et apud Heſych. prouerb. *ὁ πῦπος εἰς μυρμηκιὰν οἰδεῖ τὸ χεῖλος*. ὁ Δεινίοχος. Eodem Heſych. autore *μυρμηκιὰ* ponitur *ὅτι διδασκαλεῖον καὶ συναγωγίσκος*. quoniam in ſcholam puerorum agmen velut formicarū confluit.

Μυρμύρων, ſiue *μορμύρων*, eidem Heſ. *παρακτῶν*, Turbans. Sed poni ait etiam *ὅτι παντὸς ἰχῶρος ῥύμα*.

Μυροβάλανος, *Μυροθήκη*, *Μυροθηκιον*, in Μύρον.

Μύρομαι, Fleo, Ploro, Lamentor. vt Heſych. quoque *μυρόμην* exp. *ὠδυρόμην*. Hom. Od. τ, Οἷον δ' ἀλιτρεῖον γοερὸν *μύρεται* ἠὲ μυρόμορον ἢ Ἥβην. Il. σ, εἰλίσσετο δ' ἀμφίς ἑταῖροι Μυρόμενοι. Il. τ, ἀμφὶ δὲ ἑταῖροι *Μύροντο*. ‖ Significat etiam Fluo. Apollon. Rhod. Argon. l. 1, de Thermodonte fluuio, Θερμώδοντος ἐπ' ἄκριον *Μύρεται*, θῆρσιν ἀζηχὲς ἀπὶ ῥόον. vbi Schol. exp. *ὀλισθαίνει*, Effluit. Apud Heſych. reperio etiam *μύρον* pro *ἰβδέλυγμα*. Etymol. & actiui *μύρω* meminit, exponens *ῥέω*, Fluo. Euſtathius innuit *μύρω* eſſe *χέω*, Fundo: indéque eſſe *μορμύρω*, & *ἀλιμυσίους*, necnō *μύσον* inde dici *τὸ σφόδρα ἐκχυθὲν δάκρυον*. Καὶ *Μύρρας τὰς τῆς Θείαντος*. Sane *μύρομαι* exponitur *χέομαι*, Fundebantur quaſi & liqueſcebant lacrymis. Poſſit igitur huc referri *μύρον* quod pro *ἰχῶρι* accipiunt in hoc loco Heſiodi Aſp. v. 131, de iaculis Martis, Πρόσθεν μὲν θανάτου τ' εἶχον καὶ δάκρυα *μύρον*, dicique potius id *μύρον* eſſe aor. 2 pro ἔμυρον. ut ſenſus ſit, In anteriore ſui parte mortē habebant, & lacrymis fluebant, pro Mortem & lacrymas afferebant ei quem terrifiſſent. alioqui cum δάκρυα ſubaudiendum foret ὄντα, ſuū aut ἅμα, ſi *μύρον* eſſet nomen accuſatiui caſus.

Μύρον, ου, τὸ, Vnguentum. Athen. lib. 1, *μύρους ἀλειφομένους*. Et lib. 5, *ἀναμιξάμενος τῷ μύρῳ*. Sic apud eundem lib. 2, Ephippus, *νόμαι μύρους ψακασῖς*. Et lib. 12, Anaxilas, *ξανθὸς τὰ μύρους χεῶσα λιπαίνων*. Idem lib. 2 dicit, *συγχέασα πλὴν κεφαλῆς μύρῳ*. vt lib. 3 apud eundem Archeſtratus iubet *παπᾶν μύρους ἀγαθοὺς χαίτῃσι πεφυθυῖαν*. Vnde alibi apud eūdem, *χαίτης ἀμπεχόνη μύρων ἡμμένος*. Idem lib. 12, *τοὺς πόδας ἀναλιπεῖν μύρῳ*. Et lib. 5, *ὁπόταν χυτὸν καπνίσθῃ μύρος ῥαίνων*, vnguentis aſpergere: vnde apud eundem lib. 12, *ῥάσματα μύρων ἐπιπλεῖν ὅτι πλεῖν χλιῶ*. Apud Plutarchum verò Artoxerxes, *λαβὼν ἐκ τῆς ἀλαβάστου στρεπτόν, καὶ βάψας εἰς μύρου τὸ πλυνθὲν ἐκεῖσε, ἐπέμψε τῇ Ἀνακλίδᾳ*. Et apud Ælian. Var. hiſtor. lib. 11, Græci *μύρον* οὐκ *μυγοῦσιν*, ὥσπερ ἔνιοι, ἢ ὑπόφλυκτον ἡδύνουσιν ἢ πικρότητι κρατοῦσιν, id vinum nominantes εἶναι *μυρίνην*. Vnde & Iuuenal. Sat. 6, Quum perfuſa mero ſpumant vnguenta Falerno. Sunt autē varia *μύρων* genera. vt *σκευτὰ* & *ψακασὰ μύρα*, apud Ephippum & Archeſtratum: quibus oppōnuntur *τὰ παχέα* apud Athen. lib. 12. & *ξανθὰ μύρα*, apud Anaxilam. à materia præcipua ex qua fiunt, dicta *ἀμαρακίνα*, *ἀρτύλλια*, *ἰσατίνα*, *κιττόμυρα*, *κρίνινα*, *κρόκινα*, *μηλίνα*, *ῥόδινα*. (quæ Galeno ad Glauc. ſunt *μύρα τὰ ξηρὰ τοῖς σκληζόμενα*) *ῥόδινα*, *συμβεβινα*: à loco *Λιγύστικα*, *Χία*, apud Athen. Vide & Dioſcor. lib. 1. Inde COMP. *Μυροβάλανος*, Myrobalanus: glans vnguentaria. alio nomine dicta *βάλανος μυρεψική*, ſiue ἡ *τῆς μυρεψῶν βάλανος*. Ita enim Aet. lib. 10, c. 11, ἡ *τῆς μυρεψῶν βάλανος*, *ἢ μυροβάλανος καλοῦσι*. Archigenes apud Galen. *περὶ κρ. πους* lib. 5, *Λιγυστικὴ βάλανος* nominare dicitur. Plinius & ipſe myrobalanum nominat. Apud Ariſtot. De plantis lib. 1, cap. vlt. *μυροβάλανοι* arbores quædam ſunt. de quibus eum vide. ET *Μυροθήκη*, ης, ἡ, Vnguentorum apotheca ſeu repoſitorium. vel etiam Vnguēti conditorium: vt alabaſtrum, Vas vnguentarium. AC *Μυροθηκιον*, υ, τὸ, idem Vnguentorum apotheca. Cicero ad Attic. lib. 2, epiſt. 1, Meus autem liber eorum Iſocratis *μυροθήκιον* atque omnes eius diſcipulorum arculas, ac nonnihil etiam Ariſtotelica pigmenta conſumpſit. ITEM *Μυροπανικὸς*, ή, ὁ, compoſiti medicamenti genus apud Galen. *περὶ κρ. πους* libro 1, titulo *ἐκ τῆς περὶ Ἰωνίαν φαλακρηνικῆς*, in pharmaco quodam ſymbolicō ſcripto. Exiſtimat autem Galenus *μυροπανικὸν* dictum pro πᾶσις καὶ κηρὸν πεποιημένον *μύρῳ* τινὶ *τῶν ἐκ τῆς* τὰ πάντα δεκαύτου *ἐμπλάστρων*, picis & ceræ liquatorum vnguento aliquo quod ad eiuſmodi cōuenire videatur: qualia ſunt, *γλάδινον*, *διάφοινον*, *ῥόδινον*, *χλωρὸν σκεπάσμου*, *κάδινον*. ET *Μυρόπνους*, ου, ὁ. Vnguentum ſeu vnguenta ſpirans. in Epigr. Pro quo reperitur ETIAM *Μυρόπνους* apud Plutarchum in Problem. Hellen. ex Archyta Amphiſſenſi, *πῶς ἐσθίοντες μυρόπνουν μανῦναι ἔχουσι*. NECNON *Μυροπώλης*, ου, ὁ, Qui vnguenta conficit. vt *μυροπώλης παντοπώλης* repertos ſcribit Athenæus libro 13, inter impedimenta Darii. ET *Μυροπώλης*, ου, ὁ, Qui circa vnguenta verſatur, Vnguentarius. ET *Μυροπώλης*, ου, ὁ, Vnguentorum venditor, Vnguentarius. Athen. lib. 13, *αὐτὸν δὲ αὐτὸ καπήλου μυροπώλου ἀποδιξει*. Inde fœm. genere *Μυροπώλις* apud Ariſtoph. Vnguentorum venditrices, Vnguentariæ. Et VERB. *Μυροπωλῶ*, Vnguēta vendere: apud Poll. ex Ariſtoph. ET *Μυροπωλεῖον*, SIVE *Μυροπώλιον*, ου, τὸ, Locus vbi vnguēta venduntur, Officina vnguētaria: Myropolion Plauto etiam. Prius, apud Ariſtoph. legitur, poſterius apud Suid. Præterea ex *μύρον* COMPOS. *Μυρελαιῶν*, Vnguentis ſe illinere: *μύροις ἀλείφεσθαι*: apud Poll. VNDE *Μυρελαιρία*, ας, ἡ, Vnguentorum illitus. Plut. Sympoſ. 4, *ἀλειψάμενοι ἐπαρυσάμενοι μυρελαιρίου*. Apud Pollucem *μυρελαιρεῖον* pro eodem. ET *Μυρεψός*, οῦ, ὁ, Vnguentorum coctor, Qui vnguenta coquit ſeu conficit, Vnguentarius, *μυροπώλης*. Athen. lib. 2, *πλέκονται δὲ καὶ ἡ τῶν ὀψοποιῶν σκευασία καὶ ἡ τῶν μυρεψῶν*. INDE *Μυρεψικός*, οῦ, ὁ, Qui eſt *τῶν μυρεψῶν*. vt *μυρεψικὴ τέχνη*, Ars coquendi conficiendique vnguenta. Philo De vita Moſ. lib. 3, *χρίσματος ἀνδρικοῦ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις ὁ μυρεψικὴ τέχνη καταρτίσας*. Item *μυρεψικὰ φάρμακα*, Medicamina vnguentariorum. Plutarch. Sympoſ. 4. *μυρεψικῆς φαρμακείας περίπλεως τὸ χρῆμα τὸ ἀνάθημα ἦν*. vt ſunt aromata. Sic *μυρεψικὸς κάλαμος* apud Hippocr. Derivatum à *μύρον* ET *Μυρεψός*, οῦ, ὁ, Vnguentarius. vt *μυρεψικὸν ἄγγος*, Vaſa vnguētaria, Vaſa recondendis vnguentis: apud Poll. lib. 10, cap. 16, ex Ariſtoph. *Δαιταλεῦσιν*. Ibidem *μυρεψικὴ λήκυθος*, Lecythus ſeu ampulla vnguentaria: ex eadem fabula, *τῆς μυρεψικῆς λήκυθου σὺν κατακόρει*. quam *μυρεψικὴν λήκυθον* puta. & *μυροφόρον* dici poſſe, vtpote aptam ferendis vnguentis. ITEM *Μυεῖς* pro vnguentario vaſe, ſeu vnguentaria ampulla, poni videtur. Polluce lib. 7 ſynonymus ponēte *ἀλάβαστρον*, *μυεῖδα*, *μυρεψικὴ λήκυθον*. Eſt inde & DIMINVT. *Μυείδιον*, υ, τὸ, quo Ariſtoph. *κατακεῖσθαι τὸ μύρον*. quaſi Vnguentulum diceres. Præterea inde derivatum VERBVM *Μυείζω*, Vnguentis imbuo ſeu inungo. Strato Epigr. lib. 2, Καὶ στεφάνους κεφαλῆς πυκασώμεθα, καὶ *μυείσωμεν* Λύπης. At Ariſtoph. Pluto, *μύροισι μυείσας σαυτὸν ὑπέρτερον ἡμῶν αἰεί*. Paſſ. voce Plut. Symp. 6, *μυοῦνται φυκιοῦσθαι καὶ μυείζεσθαι*, fucantes ſe & vnguentis illinentes. Sic *μεμυεσμένος* apud Athen. lib. 8, Vnguentis delibutus, Vnctus: itémq; apud Herodot. INDE *Μύεσμα*, ατος, τὸ, ET *Μυεσμός*, οῦ, ὁ, Vnguētorum illitus. *μυελαιρία*. Athen. εἰς τὸ *μυεσμὸν* καὶ τὰς στρώσεις ἱκανὸν

ὠὰ ἀλειφόμενοι ἀγόμεν. Prius μυείμασι, apud Poll. legitur lib. 7, vnà cum μυείοις, μύω, ὠ χρίεσθαι, μύρου ἕζεις: & videtur potius significare Vnguenta quibus vngimur, vt μυρίσματα. Affertur ET Μυεστικός, ή, ό, pro Odorus: quum potius sonet Aptus ad χρῖσιν τῶν μυείων. Est verò præter μυέζω & aliud VERBVM, Μύδω videlicet, idem cũ μυρίζω significans, hoc est, Vnguentis inungo, seu Vngo: VNDE Μύωμα, ατος, τό, Id quo inungimur, Vnguentum. Aristoph. μακαρίσατον ἐγὼ εἶπε μαμμυόμαι τῶν ἱερατικῶν μυώματων ἀγαθῶς. Ab eodem verbo μαμυσαλβος, vt μαμυεσάλβος, Vnguentis deliburus, Vnguentatus, vt Iul. Capitol. loquitur. ET Μύωσις, εως, ἡ. Vnguẽti illitio, Vnctio. Hippocr. Coac. progn. κακῶς ἢ ὅτι ἐπὶ μύωσις.

Μυροπαικιλος, Μυροπώλης, Μυρόπωλος, Μυροπώλη, Μυροπωλῶν, Μυροπώλης, Μυροπώλιδες, Μυροπώλιον, Μυροφόρος, vide in præced. Μύρον.

Μύρις, ιδος, ὁ, Myrus seu Murus: piscis qui & ἐμύρος dicitur. Eius fœmina dicitur Μύραινα, siue Σύραινα, Muræna. Aristot. Hist. anim. l. 5, c. 10, διαφέρει δὲ ὁ ἔμυρος καὶ ἡ ἐμύραινα. ἡ μὲν γὰρ ἐμύραινα διαφέρουσι πολλοὶ καὶ ἀδιάφορον· ὁ δὲ ἔμυρος ὀμόχροος καὶ ἰχθυώδης. καὶ ὀδόντας ἔχει καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Vnde Plinius lib. 9, c. 23, de muræna, Aristoteles myrum vocat marem, qui generat. discrimẽ esse quòd muræna varia & infirma sit, myrus vnicolor & robustus, dentésque extra os habet. Idẽ μύρος dicitur etiã μύραινα. scribit enim Hesμύραινα dici πὸν μύραινα δρέποντα: sed quosdam eum nominare μύρον. Suid μύραινα dici tradit & ὅτι καταφερὴς, de libidinosa & prona in venerem, hoc afferens exemplum, Ἡ φερόδη καὶ ἐπιχαρὴς καὶ μύραινα εν.

Μυρτεω, vide in μύρον paulo anté.

Μύρτα, ας, ἡ, Myrrha, siue Murrha: apud Hippocr. Æolico idiomate pro σμύρνα, vt annotauit Galen. ὡ τῶν γλωσσῶν. |Μύρτα, & μυρτίς, vocatur etiã herba quædam cicutæ caulibus & foliis tenuissima, (vide herbariis & officinis cicutaria dicitur) radicem habens modicè oblongam, teneram, rotundam, odoratam, cibo non insuauem. Autor Dioscor. lib. 4, cap. 116: & Plin. lib 14. c. 16. Quin & τὸ γεράνιον à quibusdam μυρτὶς vocatur, vt est in eiusdem Dioscor. append. ITEM Μυρτίτης λίθος hinc dicitur, myrrhæ colorem habens, faciémq; minimæ gemmæ, vnguenti odorem, attrita etiam nardi. Autor Plin. lib. 37, c. 10.

Μυρσίνη, SIVE Μυρσίνη, ης, ἡ, Myrtus. Prius Atticum est. Pherecr. apud Athen. lib. 6, Ὑπὸ μυρσίναισι καὶ μυρσιδίοις καθεύδω. Plato de rep. l. 2, καταπλέκειν δὴ σοὶ δοκῶ στεφάνους μάλακι τινὶ καὶ μυρσίναις. Et in conuiuiis pueri κλῶνα δάφνης ἢ μυρσίνης λαμβάνοντες ᾄδει. Vnde apud Aristoph. in Nub. quidam iubetur μυρσίνην λαβὼν ᾄδειν Αἰσχύλου τι ἔξαπτε. Posterius μυρσίνη communis linguæ est, vtitur que eo Galenus, Plutarchus, alii: ac nominatim Plut. in Problem. Rom. dicens, διὰ μυρσίνας τὰ περίφορα. Apud Theophr. legitur ET Μυρσίνες, Hist. pl. l. 1, c. 5, ὁ δὲ μύρσινος καὶ ἀειπαθεστερόφυλλος ὀλιγοῦται, Myrtus si non repurgetur, in fruticem abit. vt Hel. quoq; scribit πὸν μυρσίνον masculi. genere dictum fuisse μύρσινον. apud quem legitur & μύρσινον στέφανον ἐπλέκετο.

INDE Μυρσινών, ῶνος, ὁ, Myrtetum, Locus myrtis consitus. apud Aristoph. AT Μυρσινῶν, ab eiusdẽ schol. necnon à Suida, exponitur ἀρχὴ δήμου τινός. quoniam μυρσίνας τεταγμένως αἱ ἀρχαὶ εἶχον. Apud Hes. verò paroxytonos scriptum μυρσίνων, quod significare ait ὅτι ἦν ἀρχὴ τοῦ κεραμεικοῦ. ita autem videri id ἐγνωκέναι quoniam αἱ ἀρχαὶ τὰς μυρσίνας ἐστέφουν. A μυρσίνη autem COMPOS. Μυρσινοειδὴς, Myrto similis. Aduerb. μυρσινοειδῶς, Ad similitudinem folii myrti. Galen. lib. 13, εἰ δὲ καὶ λεπτότερον μυρσινοειδῶς ὀνόμασε τὸ σῶμα. ET Μυρσίνελαιον, ου, τὸ, Oleum myrteum, Plinio: quod ET Μυρσίνινον ἔλαιον dicitur, vtpote confectum ex foliis myrti teneris omphacino oleo infer uefactis. Ambo apud Dioscor. libro 1, cap. 49. Palladius Myrtinum oleum vocat, describens in Ianuario, tit. 18. ITEM Μυρσίτης οἶνος, Vinum myrto conditum, ramis videlicet foliisque & baccis myrti in mustum coniectis. de quo Dioscor. lib. 5, cap. 37: Colum. lib. 12, cap. 38: Pallad. in Ianuario tit. 19 & in Febr. tit. 31. De myrteo vino Cato De re rust. cap. 115. Idem Attice μυρσίνης dicitur ἀπὸ τοῦ μυρίνου. Vocatur etiam μυρτίτης οἶνος, ἀπὸ τοῦ μύρτου. de quo mox paulo. Apud Athen. lib. 1, reperio & μυρίνης οἶνος pro μυρσίνης siue μυρσινίτης. Ita enim ibi, Μυσσης autem siue Μυρίνης οἶνος, extat apud Posidippum, dicentem, Δεῦρ' ἐς μυρίνης ὁ πάνυ. Potius tamen ἀπὸ τοῦ μυρίνου dicendum foret μυρίνιτης quàm μυρίνης, vt supra docui. Latini Murrinam dicunt. Festus, Murrina, genus potionis quæ Græce dicitur nectar. hanc mulieres vocabant murriolam, quidam murratum vinum. Quidem id dici putant ex vuæ genere murrinæ nomine. Vide & Μυεμένος.

Μυρρίτης, Μυρρίτης, Μυρόπης, Μυόπτων. in Μύρτα.

Μυσίς, & Μυσσίς, vide supra in Μύρτα.

Μυστιλλων, Μυστίτης, Μυστίνης, Μυστινὸς, Μυστινοῦς, vide paulo suprà in Μυσσίνη.

Μύσσος. Hesych. κίσσος ὅτι ἔχει, qui & ἄσσυχος. Corbis auritus. Cophinus auriculas habens.

Μύστα, Μυστία, Μυστάδιον, Μυστικὸς, Μυστὶς, Μυστίτης, Μύστις, vide in seq. Μυστης.

Μύστης, ου, ὁ, Myrtus: eadem ac μυρσίνη. Alcæus, εἰ μύστου καὶ δάφνας ἔφυς θαητὸς. Neutrũ τὸ μύστιν, fructus myrti dicitur, hoc est Bacca myrti, & præterim plurali numero. Plato Polit. 2, loquens de bellatus suorum ciuium: καὶ μύστα καὶ φηγοὺς ἀπεδίδουν ἔφοδον τῷ στρατῷ. Sic Dioscor. lib. 1, c. 156, ὁ δὲ ἀγρίελαιος μύστου ὀβολὸν πίνεται χυλὸς. Et lib. 5, c. 37, de vino myrsinite, τὸ φυλλῶδες σὺν τοῖς μύστοις καθεῖναι. Sic & cap. præc. μύστα μάλακα παραμίξαντα ὕδατι, καὶ ὀβολὸν ἢ χυλὸν. Ab huius baccæ similitudine μύστα dicitur caruncula illa subsultans in media mulierum pudẽdi rima, alio nomine dicta καλλιγὼς. Cuius extremitates & veluti labia quæ vtrinque sunt, τὰ ἐκπεφυκότα σαρκώδη, VOCANTVR Μυστηρίδες, necnon μυστὶ & πλοκάμια, vt tradit Poll. lib. 2. Ruf. Ephes. scribit τὰ ἐν μαζοῖς μυδώδη σαρκία nominari μύστα siue μυστίδια: τὰ ἐκπεφυκότα πλοκάμια appellari μυστηρία.

Item ἀπὸ τοῦ μύστου DICVNTVR Μυστὰ, & Μυστὶς, idem significantia quod ipsum μύστα, Myrtus, teste Hesych. Alioqui μυστὰς idem sunt quod μύστα, Myrti baccæ. Athenæus lib. 14, ex Polybio, de loto, ἔστιν ἐν τοῖς ὄμβροις ἥδιστα καὶ τὸ χλωρὸν καὶ τὸ μυρσῖνον τοῖς μυστοῖς τοῖς πυκνοφύλλοις. Plin. verò fructũ loti dicit nasci in ramis denium myrti modo, lib. 13, c. 17. ET Μυρσίτης οἶνος, ου, ὁ, Vinum myrto conditum, myrti minorum baccis nigris contusis, vt prolixius docet Dioscor. lib. 5, c. 36: vbi eum à myrsinite diuersum facit. Est & πόμα τι quidam μυσσίτης siue μυρσινίτης, ex eo nominatus quòd τὸ φύλλον ὅμοιον ἔχει μύστῃ, teste Dioscor. lib. 4, c. 165, vbi etiam addit, eum in fœmineo tyhymalli sexu censeri. Sic Theophr. hist. plant. lib. 9, c. 12, scribit τὸν μυσσίτην καὶ τὸν λόφον πόμαλλον τὸ φύλλον ἔχειν ὅμοιον μύρσῃ πλὴν ἀκανθώδες τὸν λόφον. Vnde Plin. lib. 16. c. 8, Alterum genus tuhymalli myrsinites vocant, alii caryites, folijs myrti acutis & pungentibus, sed mollioribus. Meminit idem Plinius & τοῦ μύστου libro 14, cap. 16. At Myrsinites gemma, siue μυρσίτης λίθος, apud eundem myrti odorem habet, colorem melleũ, libro 37, cap. 10. Eodem Plinio autore τὸ μυλόφυτον à quibusdam APPELLATVR Μυστικὸν, lib. 27, cap. 11. forsan quòd sit myrti folio. Præterea ἀπὸ τοῦ μύστου DERIVATVR Μυστάδιον. Dioscorides lib. 1, cap. 157, dicit τὸ μυστάδιον ἀκρόδρυον esse ὅπερ ἐστὶν εὐώδιμον καὶ ἰχθυῶδες καὶ ὀμόχροον ἔξω τῷ τῆς μυρσίνης φύλλου, teste Galeno etiam in Lex. Hippocr. Apud eundem tamen Galenum pro illo μυστάδιον scriptum μυρτάδιον, apud Paul. Ægin. μυρτὶς. Ille enim Simpl. medic. lib 8, πῶς τὰ ἐπὶ τοῖς καλάμοις τὰ καλούμενα ὑπὸ τινων ἰχθυώδη a nonnullis μυστάδια nominari tradidit. Hic verò, ἢ δὲ μυρτὶς, ἣν τὰ ἐπὶ τοῖς καλάμοις φύλλα μυρίνης ἰχθυώδης ὀνομάζουσι. Interpr. Oribasii myrtidanum habet Collect. medic. l. 11: in Euporistis ad Eunap. l. 1 myrtada Aetius tilet. Verum amẽ μυρτὰ non nisi perperam esse scriptum ex eo apparet, quod Galenus in Lexico Hippocr. annotet Dioscoridem quidem Ad

zarbensem lib.1 περὶ ὕλης, μυρσίδα αὐτὸν appellare ὀξύτερον αἰώνιμα αὐτὸν καὶ ὀξυδόρκα περὶ τὸ τῆς μυρσίνης φρόνιμον, alios verò complures τὸ πύξινον: Hippocratem τὸν καρπὸν αὐτῆς πύξιον, qui & ipse ab aliis πύξινος nuncupetur. Verba Hippocr. sunt hæc, De morb. mulierb. lib.2, τὸ δὲ λευκὸν καλέουσι τὸ Πέρσαι πύξινον, καὶ ὁ ποντικὸν ὑπὸ τρωγλύων, ὁ καλεῦσι μυρσίδα αὐτὸν. vt sit rotundum quippiam myrti forma in pipere seu Indico prouenions. nam & simpliciter τρωγλύων appellat eodem libro, ante locum citatum, Ἰνδικὸν φάρμακον τὸ πλοιοφάγον, ὁ καλεῦσι πύξινον, καὶ τὸ τρωγλύων ἰκάστου φέρει. Plin. verò lõgè aliter. Ita enim ait lib.14, cap.16, De vinis factitiis, Myrtiten Cato quemadmodum fieri doceret, mox paulò indicabimus. Græci & alio modo. Ramis teneris cum suis foliis in albo musto decoctis, tusis, libram in tribus musti congiis deferuere faciunt, donec duo supersint. Quod ita syluestris myrti baccis confectum est, myrtidanum vocant. Itemque lib.23, cap vltimo, Myrtidanum diximus quomodo fieret. Necnon lib.15, cap.29, Succorum natura præcipuam admirationem in myrto habet, quando ex vna omnium olei vinique bina genera fiunt: item myrtidanum, vt diximus. constanter myrtidanum accipiens pro vino ex syluestris myrti baccis & musto albo. ΑΤ Μυσίνη, vt tradit schol. Nicandri, est εἶδος ἀλόης, necnon εἶδος ἐλαίας, & id quidem βραχὺ ἔχον καρπὸν, ac forsitan myrti baccis assimilem.

Μυσίχωλα, & Μυσιχωλίδες, vide in præced. Μυσις.

Μυσος, Fœtus, Stillicidium Fundo. vide in Μύσσομαι suprà.

Μυσσάζω, affertur pro Lugubre canere. ΑΤ Μυσσάζει pro Vnguentorum odor. vtrunque sine testimonio.

Μύσσομαι, & Μύσσεται, vide suprà in Μύσσ.

Μύς, t.2, c.991, c. Μῦσαι, vide in Μύω.

Μυσταλμαι. Hesych. πολὺ πιόντες καὶ ἐσθίοντες. Eust. μυσταλμὸν scommaticè dicit tradit ὁ τῷ μυσταλέῳ ἀλμῷ, quod sit ὁ ἐν ὑπερβατῷ ζέσει. vnde rectius μυσταλμὸς scriberetur, vt infra.

Μυσθοία, Μυσθὸς, Μυσταί μαι. Μυσαχθὴς, Μυσαχθὴ, Μυσαχρὸς, vide paulo pòst in Μυσος.

Μυσπιπτεῖν. Hesych. τὸ πιπίσκειν τὸ ζωμίον: reprehendens eos qui dicebant esse ζωμιμαῖον μικρόν.

Μυσταῖ, eidem αἰάζεσθε. Respirate: vel συσπαίζοντα πολυτρόπως. Anhelare in cœtu. Alius est ἀθορίζει. Eidem Hes. μυσαλὸν est σπαλέον.

Μυσταφροὶ quidam legunt apud Cratinum in ὥραις, accipientes pro μαινομένοις: καὶ ξηνῶς. Alii μυσταφροὶ. Sùntq; qui sic nominatum aliquem existiment, μηδὲν ἀφ' ἑαυτῆς γλαφυρὸν σκώπτοντα, ἀλλ' ὅπερ καλοῦσι παιδίαν. nomen enim esse μυσταφρῶν, cuius meminerit Apollophanes comicus. Hesych.

Μύσις, t.2, c.1650, f

Μυσκάλιθρα, Stercora muris, Mus cerdæ: quæ & μυόχεδα. Apud Hesych. & Poll. μυσκάλυφα.

Μύσκλον, Hesych. οἱ σκώληκες, & οἱ ἐν τοῖς ἀφύκτοις σύκοις.

Μυσκος, eidē est μόσχημα, κῆδος: v.l. Musculus, Paruus mus: diminutiue à μῦς.

Μύσσι, Mysi τῷ ἀξίνῃ, Securim: Hes.

Μύσος, εος, τὸ, Scelus. μίασμα. Budæo, Scelus & facinus detestandum. Theodoritus Hist. Eccles. lib.3, pro sacrificio dæmonico sæpe vtitur, teste eodem. quia apud Deum eo nihil sceleratius & detestabilius. ΑΤ Μυσὸς, σὴ, σὸν, Detestandus, Abominandus, Detestabilis, Abominabilis, Impurus. Hesych. enim μυσὰ sunt μυσαρὰ, μιαρὰ, μεμιασμένα. Idem DICITVR Μυσηρὸς, ἀντὶ τοῦ μύσους. VNDE Μυσηρία, ας, ἡ, Detestabilitas, Abominanda fœditas. Bud. ex Aretha. NECNON Μυσαχθὴς, ΕΤ Μυσαχὴς, indidem dicitur Abominandus, Sceleratus, Impurus. Quorum vtrunque apud Hes. legitur: μυσαχθὴς, synonymum habēs μυσηρὸν: μυσαχὴν autem, expositum μεμιασμένον. Itidemque μυσαχῆ affert pro μιαιφόνῳ, ἀκαθάρτῳ, Odio prosequēda & execrāda, Impura. Apud Eust. paroxytonos μυσάχη, quod esse dicit σκῶμμα τόνου: alibi tamen exponens μυσερὰ, derituànsque ex μεμύσαχα præterito verbi μυσάττω. Notandum verò, vt & μυσαχὴν & μυσαχῆν scribitur, intelligiturque de fœmina detestandæ & sceleratæ libidinis: ita & μυσὴ & μυσῆ dici de fœmina libidinis extremo odio prosequendæ. Præterea à μύσος derivatur VERBVM Μυσαζω, significans Polluo scelere. siquidem Hesych. μυσάσει affert pro μιανῖ. ΕΤ Μυσάττομαι, Abominor. Auersor vt detestandū & scelestum. βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, Hesych. Vtitur hoc verbo Luc. dicens, οἱ δὲ πρὸς οὐδὲν ἂν ὅτι μέγα ἐμυσάττοντο, Abominabantur & auersabantur vt prodigium. idem Luc. cum accus. μυσάττεται τὰ σφαγεῖα. Porrò quod ad originem vocabuli μυσος attinet, Eust. ipsum deriuat ἀπὸ τοῦ μύσσω, vt sit ἀφὸς ὁ μυσώδης, Ad quod oculos claudimus: videre ipsum non sustinentes, sed nauseantes.

Μύσταλα, Hesych. μυαχρὰ, παχεῖα. Muscipula.

Μυσταλῆ, eidem Hes. est ὡς μυῒ ἁλωτῇ, μυὸς τροπὴ αἰσχρόφευγα. ex Aristoph. Vesp. vbi comicus, Καὶ μυστολῆς τις ὀρθὸς καταδέδυκεν, & aliquis ibi veluti mus oberrat ac scrutatur, quisquis tandem sit qui subintrauit.

Μυσταγωγέω, t.2, c.1654, f. Μυσταγωγία, t.2, c.1654, g.

Μυσταγωγὸς, ib. d

Μυσταλμὸς, t.2, c.374, c. Μύσταξ, t.2, c.800, c.2.3, c.640, e

Μυσταλέος, t.2, c.1656, b. Μυσταλὸς, ib.

Μυστέω, t.2, c.1654, h. & t.4, c.45, b. ob.

Μυστηρώδης, t.2, c.1656.2

Μυστηρώδεις σπονδαὶ, apud Poll. lib.1, titulo De mysteriis & iis qui initiantur. Forsitan sunt Libationes quæ fiūt quum aliquis mysteriis initiatur.

Μυστὶς, t.2, c.1654, a

Μυστικὸς, pilosis in ore non dentes habens, sed pilos suillis similes, vt tradit Aristot. Hist. anim. lib.3, cap.22. Gaza musculum vocat.

Μυστικὸς, t.2, c.1656, b. Μυστικῶς, ib. c

Μυστὶλη, Polluci ζωμὸς κοίλος quo ἕψουσι aut ζωμοὺς ἀφύσσουσι, Buccea panis caua qua pulmentū aut ius hauritur: qui & τὸ κοχλιάριον VOCARI Μυστιλάριον posse addit. Itémque schol. Aristoph. μυστίλιον dicit tradit κοῖλον ἄρτον ὡδυνατόν τις καὶ ζωμοὺς ἀφύσσεσθαι, Panem cauum quo & iusculum hauriri potest. Inde VERB. Μυστιλᾶζειν est τὸ τῇ μυστίλῃ ἀφύσσειν, Haurire pane excauato, polentam videlicet aut iusculū. Metaphor. Aristoph. Equit. κἀμοῦ χαρὼν μυστιλᾷ τὴν δημοσίαν, pro ἀφύσσει ἢ καταβιβρώσκει. Eust. quoque p.1476, scribit μυστίλας esse ζωμοὺς κοίλους, veluti μυσσὰς, aurore Ælio Dionysio. vnde μυστιλᾶσθαι vocari τὸ ὕπνῳ ἐθέλειν, siue τὸ κοιλαίνειν ζωμούς, Bucceas panis excauare & ita pulmentum iúsve haurire. At Μυστίλον Atticus vocasse τὸν ἄρτον τὸν πρὸς κύλικα καθεψόμενον, annotat schol. Aristoph. Panis bucceas quæ canibus obiicerentur, quales ferè Canicæ apud Festum. Suprà μυστύλη habuimus & μυτυλᾶσθαι: quarum scripturarum vtranque agnoscit Eust.

Μυστλεῖ, Hes. τμήσει, In frusta secat. quod suprà μυτλεῖ.

Μυστυλᾶσθαι, ex Nonno affertur pro Celebrare.

Μυστωλὸς, t.2, c.1656, c. Μυσὶς t.2, c.1654, c

Μυσωδίας, t.2, c.1656, d. Μυσωλὸς, ib. c

Μυσωδόνες, ib. d

Μύσπον, υ, τὸ, Eustathio idem quod μυστίλη, Panis excauatus ad hauriendum pulmentum siue ius. vt & apud Athen. lib.3, οἱ στιγχόποτες χάνδρυ, Vlpianus dicit, ὅτι μυστίλιον τὸ ἐκ τοῦ ἄρτου μύσπον. Sed videtur μύσπον esse potius Cochlear. nam & ipsum ex ligno, ita nonnulæ aut argento excauatum hauriendo vel iuri vel pulmento seruit. Quo modo accipi non incommodè potest in hoc loco Nicandri qui ibidem citatur, Ἤρμοσε δ' ἰσχιάοιο κοίλοις ἐνδάπτεσθαι μυσποις: q sic ibi exponitur, ἁρμόσας χειρὸς ἀγκῶνι κοίλοις ἐνδύεσθαι τοῖς μύσποις. vt sit, Cauis hauri cochlearibus. Itidemq; Hippolochus in epistola quadam de quodam epulo Macedonico dicit, ἐκάκω δὲ ἐν τοῖς πανταχοῦ δοκίμοις μύσποις χρυσοῖς. Pollux tamen diuersum videtur facere à cochleari. nam libro 6 cap.12, quū μυστίλιον esse dixisset ζωμῶν κοῖλον ad hauriendū pulmentum vel ius: & τὸ κοχλιάριον vocari posse μυστιλάριον, subiungit, meminisse se se in epistola Alexandri ad matrem, inter alia vasa repertisse etiam τὸ μύσπον: nulla facta mentione idem esse vel cum μυστίδι vel cum κοχλιαρίῳ. Vbi nota etiam ὁ μύσπος, vt & apud Eust. quodam

in loco ſcriptum eſt. Sanè & inter menſuras μύστρον quam κοχλιάριον capacius eſt. In Hippiatricis enim mēſuris τὸ μύστρον dicitur continere duo cochlearia: & κοχλιάριον eſſe μύστρου τὸ ἥμισυ. Ibidem dicitur μύστρον eſſe quarta cyathi pars, dimidiata vnciæ. In eodem libello De menſuris & ponderibus τὸ μικρὸν μύστρον dicitur eſſe cotylæ pars decimaoctaua, pédere drachmas tres, ſcripula octo: τὸ δὲ μικρὸν μύστρον habere ſcripula octo. A ſuperiore autem μύστρον eſt DIMINVTIVVM Μυστρίον: EX QVO Μυστροπῶλαι, Qui myſtra vendunt. apud Athen. & Euſtath.

Μύστρον, Heſych. πᾶς, Muſcipula. ἀπὸ τοῦ τοὺς μυὰς φύειν ὀλισθαίνειν, quòd exitium afferat muribus.

Μύχαι, eidem ſunt αἱ ἀμυχαὶ. Lanitus vnguium.

Μύχανε, eidem eſt μύλας, Mola.

Μύχιον, eidem eſt τὸ αἰδοῖον καὶ γυναικεῖον μόριον.

Μυχίζω, τ.1, c.1x, c. Μυχμισμός, τ.1, c.vIII, g

Μύχος, eidem H. eſt ὁ ὠὸς καὶ ὁ μὴ λαλῶν, Mutus, Qui non loquitur. Item ὁ ἀφρόδισια ἐκπεπληδώς, Exolutus & ineptus ad res venereas. Dicit eſſe etiã piſcem fœminam quæ ſine mare non pariatur.

Μυχτίζειν, Punire. κολάζειν, Heſych.

Μυττὰς ἄγρα ex Thocr. afferunt pro Mutilam. pro quo ſuprà μυτὰς ες. Apud Heſych. oxytonos μυτάλ, expoſitum ὁ ἀκρωτηριασμὸς καὶ κόπτος, τόπος.

Μύτις, ιδος, ἡ, dicitur ὁ μυκτὴρ, Naſus, peculiariter ὁ ἀνθρωπείων πρὸς, autore Euſt. quemadmodũ & Ariſtoteles quum dixiſſet ſepiam ὠὸν τῇ μύτῃ habere τὸν ὄρυγα, ſemẽ genitale: hanc μύτιν paulo poſt μυκτῆρα appellat: addẽs etiam, τὴν μύτα non abſurdè vocari poſſe μύτιν. Idem Hiſt. anim. lib. 4, cap. 1, ſcribit nullum τῶν μαλακίων habere σπλάγχνον, ſed quam vocant μύτιν, ἣ ὅτι ἔσωτέ θέλει. Et mox, τὴν μύτιν καλοῦσι τὸν τόπον, καὶ ὅτι ἔσωτε πίπτει τὸ σίτιον. ὃ δ' εἰς τὸ ὕδωρ αἰμάτιον, καὶ τὸν ἐν τῷ ὑδρορόᾳ ἀπὸ τῶν ὑμένων αἷμα τὸ θάλλον καὶ τὸ σκώληκα. Galen. in Lex. Hippocr. annotat μύτην vocari τὸ ἐν τῷ στόματι σῶμα μέλαν, Atramẽtum quod in ore ſepiæ eſt: verum & piſcem quendam hoc vocabulo ab Hippocrate denotari. Apud Heſych. repertio Μυτὶς, gemino τ, & oxytonos, quod itidem eſſe dicit τὸ μέλαν ἐν τοῖς ἰχθύσι ἐκεῖνο τὸ τῶν σώματα ἔχοντα ἐκκρίνον, atramentum ſepiæ quod in ore habet & excernit in metu. id etiam δόλος nominatur.

Μύτιλος, pro Mytilus dicit Athen. lib 3, τὴν πλείστην λιγεμβικὴν ἰσως ὁ παῖς, ἐπὶ Ῥωμαίοις μύτιλον ὀνομάζεται.

Μυττακὸς, Siculis μύκης, Fungi: lonibus πύζηκες, quæ & μύκητες. Heſych.

Μυττάζειν, eidem eſt στενάζειν, Gemere, Ingemiſcere: afferens & Μυττακίζειν pro στένειν.

Μυττὶς, vide paulo ante in Μύτις.

Μυττὸς, Heſych. ὠὸς, Mutus: qui & μύτης. necnon τὸ γυναικεῖον μόριον.

Μύττων, τ.1, c.1658, f

Μυττωτὸν, Heſych. autore propriè dicitur ὑπόπεμμα ἐξ ὀξυδόλων adhibitus & aliis condimẽtis. Ariſtoph. ſchol. & ipſe ſcribit eſſe ὑπόπεμμα ἐξ ὀξυδόλων: confici autẽ ex allio, porro, caſeo, ouo, oleo, aceto: nimirum in Equit. vbi comicus dicit, Ἐπὶ ταυτὶ κατατυπτάλω τὸ μυττωτὸν μετὰ τοῦτου. Denominari ἀπὸ τοῦ μυσσᾶσθαι, quoniam odor eius ſit μυσαρὸς, quaſi μυσττὸν. atque adeò à Callimacho VOCARI Μυττὸν, hoc hemiſtichio, ἐν ὑπερλήτῃ μυττῶν. Inde Μυττωτὸν eſt Contero: vel, Acribus condimentis condio. Ita enim Ariſtoph. ſchol. in Veſp. vbi comicus dicit, Αὐδᾷς τι αὐτὸν ἄλφα μυττωτὸν πιεῖν. hoc μυττωτὸν expon. συλλιφανὲν, necnon δριμύπικρον & ἀκροκραιπάλου: quoniam (inquiens) μυττωτὸν proprie eſt τὸ ἐκ σκορόδου καὶ τυροῦ καὶ ὄξους τετριμμένον. vt ſit, Allium modo conteremus, ſiue acrem reddemus. Doſcor. quoque libro 2, de allio, μυττωτὸν vocari autor eſt πόα σκορόδου καὶ τῶν μελάνων ἐλαίας γινόμενον τέμμα, Intritum ex allio & nigra oliua. Alliatũ. Theophr. maſculino genere μυττωτὸν dicit, Hiſt. plant. lib. 9, cap. de allijs, σκόροδον Κυπριον καλοῦσιν οὐχ ἑλληνικὸν, ὃ καὶ ἔνιοι τινὲς μυττωτὸν χρωνται. pro quo Plin. habet Rurſis pulmentaria, libro 9, capite 6, de Cyprio allio itidem loquens.

Μυχαίτατος, τ.1, c.1660, c. Μύχατος, ib.

Μυχάτος, ibid. e

Μυχθίζουσι, Heſychio μυκτηρίζουσι, χλευάζουσιν, Irridẽt, Deridẽt. Sic Suid. quoque μυχθίζειν affert pro χλευάζειν, μυκτηρίζειν, cum hoc ex epigr. exemplo, καὶ ὁ μὲν παῖς μυχθίζει τὸ χάος τὸν ἀνδρὸς γελοίης. Exponitur μυχθίζω etiam Suſpiro, Ingemiſco. vnde apud Aſchyl. eſſe dicitur ἀναμυχθίζειν. Sanè VERBALE Μυχθισμὸς Heſych. eſt στεναγμὸς, Gemitus, Suſpirium. Meminit Euſt. quoque verbi μυχθίζειν in hac ſignificatione, deriuans ἀπὸ τοῦ μυχμοῦ, ſiue μεμυῆσθαι, quem eſſe dicit τὸν ὑπὸ τῆς ὀδύνης τοῦ μυκτῆρος ὀδμασπὸν ἔχει, ſonitum quem reddunt per nares ii qui anhelant & reſpirant.

Μυχαῖος, τ.2, c.1660, c. Μύχιος, ib.

Μυχλὸς, Heſychio Homo otioſus: item Libidinoſus, ſalax, Incontinens, πάσχων, ὁ χυτὸς, ἀκόλαστος. Phocenſes ita nominare & ἔστιν ὅτε ὅταν ἔχωσι τὰ μεμβράνα, ἀένος admiſſarius: qui & καλαμίτης. Pro ſuperiore μυχλὸς dicitur & μιχλὸς.

Μυχμὸς, eidem eſt ἴδιωμα ὄχου: aliis Sonitus qui per nares redditur. qui & μυγμὸς. vide & μυχθίζω.

Μυχοειδὴς, τ.1, c.1660, c. Μυχοείδεια, τ.3, c.487, h

Μυχὸς, τ.2, c.1659, c

Μύχυρ, Dorica lingua eſſe dicitur Palearum acerus. pro quo apud Heſych. μύαυρ.

Μυῶν, τ.2, c.1649, c. Μυώδης, τ.1, c.994, c

Μυωτὸν, ib. e

Μυωτὶς ab Epicrate dictam fuiſſe mulierem libidinis portentoſæ, de nouiſſima muris ſalacitate, qui μῦς dicitur, refert ex Æliani Varia hiſtor. Cælius Rhodigin. lib. 14, c. 8.

Μυώξινα, τ.2, c.1652, f. Μυῶξις, ib.

Μυῶξις, εως, ὁ, Epiphanio autore in Ancorato, animal eſt ſexto quoque menſe moriens & reuiuiſcens. Idem in Originem, hæreſi 64, Phyſici (inquit) aiunt τὸν μυῶξιν in latibulo ſe continere, & multam vno partu edere prolem, vſque ad quinque fœtus & amplius. Si latibulum incidat vipera, nec omnes deuorare queat, comedere vnum aut alterũ donec ſanetur, reliquos effodere oculos, cibumque eis præbere, & ita eos cæcos alere donec vnumquemque eorum deuorare relit. Si forte accidat vt aliquis in hos incidat impendens, eosque in cibum capiat, extinctos ipſis eſſe, vtpote vi ex veneno enutritos. Memini hæc animalia Galenus quoque libro 3 De aliment. facult. ſcribens ἐν ἀγγείοις μυῶν καὶ ἐν καταβόθροις ἐνίοις ἐν μέσῃ τῇ Θρᾴκῃ μυωξὸν καλουμένῳ. hoc eſt ἐν μυωξὸν eſſe mediæ naturæ inter mures ſtruenſes & mures paluſtres. Sunt qui exiſtiment eſſe Alpinum murem Plinii, libro 10, capite 65: quique vulgò in Alpibus appellatur marmota.

Μυωπὸς, τ.1, c.994, f. Μυωπίζω, τ.1, c.1651, g

Μυωπὸς, ib. d. Μυωπίζω, τ.2, c.1653, b

Μυωπίας, τ.1, c.1652, d. Μυωπίας, ib.

Μυωπίζω, τ.1, c.1653, d. Μυωπὶς, τ.1, c.1651, b

Μυῶν, τ.1, c.992, d

Μυῶν χιτὼν. Murina tunica. Poll. lib. 7, cap. 13, De veſtium generibus, ſcribit ἐν μυωνὶ fuiſſe Armenis peculiarẽ χιτῶνα. eumque vel ὁ μυὸς τὸν μὲν αἰσχρὸν σπουργεῖται, vel μύας ἔχειν ἐμπεποικιλμένους: hoc eſt, vel coloratum è murium qui apud ipſos reperiuntur pellibus, vel murium effigiebus variegatum. At μυωνὶ σὰρξ, Muſculoſæ carnes, apud Athen. lib. 9. quomodo & Alex. Aphrod. Problem. lib. 2, ἐν ζώοις dicit eſſe μυωνὶ, Muſculoſum, Muſculis conſtantem. nam μὺς vocatur etiam muſculi.

Μύωψ, τ.2, c.1651, e & 1653, c

¶ Μώ, τ.2, c.x, b. Μωὶ, Heſych. ἀνθρωπικὸν.

Μώδα, eidem H. ſunt ἔλαφοι σπανοὶ, ſanna frumenti.

Μωδίζει, idem affert pro λαλεῖ, αὐδᾷ, Loquitur, Canit.

Μωδιξ. eidem eſt φλὸξ, φλογὸς, Flamma, Puſtula. Infrà σμωδιξ Vibex. Liuor & tumor ex plagis.

Μώδιον, eidem eſt ſpecies ſportulæ, σπυρίδιον.

Μώδυξ, eidem eſt ἀπαίδευτος, Indoctus, Inerudítus. Pro quo infrà μώλυξ.

Μωλύη, idem affert pro πάλαι. ἐκλύει, μαραίνει.

Μωκάω, & Μωκίζω, in ſequ. Μῶκος.

Μῶκος, Heſych. & Suidæ μωρὸς, χλευασὸς, σκώπτης, Fatuus, Irriſor, Deriſor In lex. meo vet. & apud Etymol. ſcriptũ oxytonως, Μωκὸς, itidémq; expoſitũ. Inde VERB. Μωκάω, ῶ, Irrideo, Deludo. cuius particip. fœm. μωκᾶσα apud Suid. extat, afferẽtem & paſſiuum μωκωλύης pro χλευαζόμενος. Sed crebrior paſſiuæ quàm actiuæ vocis vſus. Alciphron, καὶ τὸ μὲν πρῶτον κηλίζουσα μετ' εἰκόνος καὶ μωκωμένη, πλὴν δυσμένειαν οὐδεμίαν. Inde compoſ. κατα-μωκᾶσθαι, ſignificans itidem Derideo, Deludo: in Eccleſiaſtico, ἵνα μὴ ἐχθρὸν κατα-μωκήσηται σου, ad extremũ te deridebit. Bud. ITEM Μωκίζω pro ἐμπαίζω affert Suidas, Illudo.

Μώλαξ, vini genus. Quidam eſſe dicunt τὸ ὑπὸ τῆς ἰκμάδος σαπὲν δένδρον, quod in fœderibus libatur. Heſ.

Μῶλος, Heſychio πόλεμος, μάχη, ταραχὴ, Bellum, Pugna, Tumultus: pro quo ſuprà μόλος & μυθος Hom. Il. ν, κὴ μῶλον Ἄρηος. Od. σ, ξεῖνον γε καὶ ἐν μῶλος ἐπέχθη Μνησῖρον ἰοπλ. Il. ρ, ὄφρ' ἐξ αὖτε μῶλος ὁμιλαδὸν Ἀχαιῶν. Il. σ, μετὰ κατθύσει μῶλον Ἄρηος. Iliad. β, Ξυνέμβλος ἠλασκὼν γε φυγῆν καὶ μῶλον Ἄρηος. Inde eſt VERBVM Μωλᾶν, quod Heſ. exp. μάχεσθαι, Pugnat, Manus conſerit, afferens & med. μωλήσεται pro μαχήσεται, pugnabit: ſed addens etiam πικρανθήσεται, Exacerbabitur. Cæterùm ſunt qui μῶλος hoc deriuatum velint ἀπὸ τοῦ μολεῖν, vtpote in quo oporteat feſtinanter irezalii ἀπὸ τοῦ μολύνειν, quoniam manus in eo polluuntur ſanguine. | Rurſum μῶλος eſſe dicitur Ædificium quoddam in fluctibus extructum ad vſum nautarum, Portus manufactus, in Epigr. Exponitur etiam Pondus, Lapillus qui ponitur in lapidibus coniungendis, ſed hæc αἰμαξόπορος.

Μῶλυ, Moly: herba de qua Dioſcor. lib. 3, c. 54. Plin. lib. 25, c. 4, Laudatiſſima herbarum eſt Homero quam vocari à diis putat moly, & inuentionem eius Mercurio aſſignat, contráque ſummæ veneficia demonſtrat. Naſci eam hodie circa Pheneum & in Cyllene Arcadiæ tradunt, ſpecie illa Homerica, radice rotunda nigráq; magnitudine cæpæ, folio ſcillæ: effodi autem difficulter. Græci autores florem eius luteum pinxere, quum Homerus candidum ſcripſerit. Locus Homeri eſt Od. κ, vbi Vlyſſes dicit ſibi contra Circes veneficia à Mercurio datum pharmacum è terra effoſſum, declarata ſimul eius natura, ſubiungens, Ῥίζῃ μὲν μῶλυ ἔκειτο, γάλακτι δὲ πέλεν αὐτὸ. Μῶλυ δ' μὲν καλέουσι θεοὶ χαλεπὸν δὲ τ' ὀρύσσειν Ἀνδράσι γε θνητοῖσι.

Μωλυζα, ex Ptiello medico affertur pro Caput alli. Galen. in Lex. Hippocr. eſſe dicit σκόροδον ἀπολῶ τὸ κεφαλὴν ἔχον καὶ μὴ διῃρημένον εἰς κλῶβας, Alliũ quod ſimplex caput habet nec in nucleos diuiditur. Quoſdã eo nomine accipere τὸ μῶλυ.

Μωλυρὸν, Heſ. ἀνόητον, βαρὺ, Pigrum, Ignauum, Graue.

Μῶλυς, ſine Μώλυξ, Indoctus, Ineruditus. Ambo apud Heſychium, afferentem nimirum μῶλυς pro ἀμαθὴς, & notantem μώλυκα à Zacynthiis dici τὸν ἀπαίδευτον. Addit idem, Sophoclem in Phædra μῶλυν dicere πρὸ παρειμένον, Exoluram viribus. Item exponitur βραδὺς, ναφρὸς, Tardus, Segnis, Ignauus. vt apud Nicandr. in Ther. de angue, Τῶνος ὑπ' αἰόλιον φολίδων ἀπολύσκετο γῆρας Μῶλις ὀδοιπόρων, Incedens tardus & ſegnis. Itidem igitur & à Sophocle μῶλυν dici volunt, Qui tardus & hebes ſit ingenio. Exponitur & Hebes, Remiſſus, Languidus, Imbecillus. vnde compar. μωλύτερος, Etymol. ἀμβλύτερος, ἀσθενέστερος. Inde & VERB. Μωλύνω, SIVE Μωλυνω, ſignificans Hebeto, Remiſſiorem facio: vt Etymol. quoque μωλῦναι exp. ἀμβλῦναι καὶ κωλῦσαι: & μωλύνει, πραΰνει καὶ καταστέλλει. Galen. quoque μωλυνόμενα in Lex. Hippocr. affert pro τὰ βραχὺ ὑπομαραινόμενα, Paulatim emarceſcentia.

Μώλωψ, ωπος, ὁ, Vibex, Verberum in cute veſtigium, Cutis ex verberum incuſſione fugillata. ὁ ἐκ τῆς πληγῆς αἱματώδης τύπος. Plut. De ſera num. vind. πλὴν καὶ μώλωπες ὅσοι περὶ πληγὴν ἑκάστην τοῖς μὲν μᾶλλον ἐμμένουσι, τοῖς δὲ ἧττον. Apud eundem Symp. 2, quidam è verberone inſolentiore quærit πῶς ὁ περὶ λιθῶν καὶ μὴ λιθῶν ἱματίων φοινικοῦν γίνεται μώλωψ. Idem De aud. ὁ σκληρὸς παρὰ καὶ τυλοῦται μώλωπα μὴ λαμβάνοντος. Apud Athen. lib. 13, Μαστίγιας μώλωπας ὑφάλους ἔχων. Apud Ariſtot. verò in Probl. μώλωπες καλοῦνται τὰ δέρματα φλεγμαίνοντα. ſed recèns præcipuè excoriatorum pecorum pelles calidas corpori verberato admotas vibices prohibere aiunt.

Μῶμαι, Quæro. vnde μώμενος apud Heſych. ζητοῦντα: afferentem & μῶσαι pro ζητῆσαι ac πηχυΐ. Simiiter μῶσθαι affertur pro ζητῆσαι καὶ πολυπραγμονῆσαι. dicitúrque eſſe Laconicum.

Μωμάομαι, t. 2, c. 1661, a. Μώμ, αρ, t. 2, c. 1661, a
Μώμεμαι, t. 2, c. 1662, a

Μωμεύω, Carpo, Reprehendo. idem quod μωμάομαι ſiue μωμεῖσθαι. Hom. Od. ζ. Τὼ αἰτείω φῶτε αἰδοῖα μή τις ὀπίσσω Μωμεύῃ. Sic Heſiod. Erg. 1, Μωμεύειν αἴδοια, clàm carpere & reprehendere.

Μώμημα, t. 2, c. 1661, c. Μωμητὸς, ib. d
Μωμῆσις, ib. Μωμήσιος, ib. e
Μώμος, t. 2, c. 1661, a. Μωμοσκοπέω, ib. e
Μωμοσκόπος, ib.

Μωμφαί, Heſ. μέμψεις: quæ potius μομφαὶ per ὀ.

Μῶν, Num, Nunquid, An, Vtrum. πρῶτα. Ariſtoph. Nub. μῶν παῖδας ποιῇ τινας; Num heroinæ aliquæ ſunt? Sunt ne heroinæ aliquæ? Reſpondet Socrates, ἥκιστα, Minimé. Idem, μῶν καὶ σὺ κατα-γελᾷς; An & tu derideſ? Sic Sophocles, οἴμοι τί φῂς; μῶν ὀλόμαθον; num perimuſt? Et Luc. μῶν σ' ἐξαπατᾷ κρυπτόμενος; nunquid te decepit? Sequente μὴ vel ν ſignificat Nonne. τὰ μῶν ν' οὐκ ἐπιτρέπεις; Vtrum non? Annòt Eurip. μῶν ν' οὐκ ἐπιτρέπεις annon credis? Plato in Epiſt. ἀ χρὴ ποιῶν ἐμὲ; μῶν οὐχ ὅπερ ἐποίουν; annon quod feci? Idem De rep. lib. 1, ἐπὶ τοῖς ἐχθίστοις ἀδικίαν, μῶν μὴ ἀπολῇ τὴν αὐτῆς δύναμιν; nonne perdet? Sic Ariſtophanes, μῶν οὐκ ἂν φέροις;

Μωνὶ, Heſych. ἀλογήσει, Neglectus. AT Μωνὶ eidem μάταιον, ἀχρεῖον, Inane, Inutile.

Μώνυξ, t. 1, c. 1345, c. Μώνυχος, ib. d
Μωνθάνει, Heſych μεμφθῆναι, Conqueri, Incuſare.
Μωρᾶναι, t. 2, c. 1665, d. Μωρέσαι μαι, t. 2, c. 1666, b
Μωρία, t. 2, c. 1665, b. & 1668, a. Μώριον, t. 2, c. 1668, a.
Μωρίων, t. 2, c. 1664, d Μωρολογία, ib.
Μωρολογίων, ib. e. Μωρολόγος, ib. d
Μῶρον, t. 2, c. 1666, d. Μωρὸς, t. 2, c. 1663, a
Μωροσοφέω, t. 2, c. 1665, b. Μωροσοφία, ib.
Μωροσόφος, ib. a. Μωρότονος, t. 2, c. 1666, e
Μωρότονος, ib. Μωρότης, t. 2, c. 1665, b
Μωρωδὲς, ib. c. Μώρωσις, ib. d
Μωρωτὸς, ib. g

Μῶσθαι, t. 2, c. 819, g. Vide & μῶμαι.

Μωτῖ, Heſychio ζητῶ, quod & μῶτι.

Μώχθει, eidem φθονεῖ.

Μωῦ, Heſychio eſt Qui puros quidem oculos habet, non tamen acutum cernit. Talis ferè μινυθ.

N Nota decimætertiæ literæ apud Græcos, quã vocant νῦ. ea αἰτιατικῆ in Dorica dialecto τὰν, veluti quum τὴν dicunt pro τὴν, & φέρωντες pro φέροντες. In compositione trãsit interdum in λ, interdum in γ, interdum in μ: vt quum dicitur παλίλογος, παλιλλογία, παλιμβολία. In fine assumitur interdum κατ' ἐφελκυσμὸν, sequente vocali aliqua aut diphthõgo. vt λέγειν pro λέγει, ὕβριν pro ὕβρι. & sic in similibus. Est etiam numeralis nota, denotans nim trũm quinquaginta, hoc modo, ν'. præfixum autem acuti accentus apice significat quinquaginta millia, hoc modo, ,ν.

Νάβλα, t.2, c.1010, c. Ναβλας, ib.d

Ναβλιστὴς, ib.e. Ναβλον, ib.c

Ναῖμα, affertur pro Vellus. quod & νάϊμα. forsan idem est quod σάϊμα aut πλάϊμα, à τὸ νάω.

Ναιδαμῶς, contrarium τοῦ νἠδυμῶς. Hesych.

Ναιλὸς, Thessalis φέρεται: qui aliis νιφαλὸς. Hes.

Ναίμβια, eodem autore est δίκτυα, Domina.

Ναιπὶρ, t.2, c.996, c. Ναίπας, ib.a

Ναίπαρ, Hesychio ῥέων, πολύρρους: q.d. Fluxor: à νάω significante ῥέω, πίλλω.

Ναΐσιος, Hesychius τοῦ χρεοφάγας: addens, poni etiam ὅλως τοῦ σώζειν.

Ναΐσσαξ, pro ναῦβαξ dici autor Hes. forsan transpositione & mutatione Dorica, vt διφρακὶς pro βιβλίδακὶς.

Νάϋμος, dicitur esse Saxum latens in mari: & herba marina, vt alga. sed ἁμαρτύρως. Hesych. νάϊμος.

Ναί, Nx, Ita, Etiam: aduerbium affirmantis & cõcedentis, vt νὶ negantis. Matth 5, ἔτω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν Ναὶ, ναὶ Οὒ, οὔ. monens in congressibus & colloquiis ad interrogata respondendum simpliciter per Ita & Non: nullo adhibito iuramento. quemadmodum & apud Ceb. Theb. roganti πότερον καὶ αἱ δόξαι; respondetur simpliciter ναί, Nx, Etiam, Ita. vel etiam Vtiq, Immò. Apud Aristoph. geminatum legitur, in Nubibus. Ibi enim Phidippidi interroganti, ἀλλ' οὐκ ἀπολεῖσόμαι πὰξ ὑπὸ σοῦ; respondet Strephiades ναί, ναί, Ita, ita. seu Immò, immò. Et in Epigr. ναὶ ναὶ φίλος. Rursum apud Aristophanem addito iureiurando, in eadem fabula, vbi Socrati quærenti, οὐκ ἀπολεῖς αὐτὸν ὑπ' ἐμοῦ; respõdet Strepsiades ναὶ σφόδρα νὴ τὼ θεὼ, Vtique per deos, Immò per deos. Sic apud Xenoph. quidam respondet ναὶ μὰ Δία, Ita sanè per Iouem. Et apud Aristoph. rursum, ναὶ μὰ τὼ θεὼ. In indirecta etiã affirmatione ponitur, pro Vtique, Sanè. Greg. οὐκ ἔστι πως ναὶ πως. Huic adde Homericum illud Iliad. α, Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα χάρων κὴ μοῖρα ἔπεται, Equidem, Sanè, Vtique. Verùm & hic iuramentum additum reperitur. vt eodem libro Iliad. Ναὶ μὰ νῶϊ σαόφρονι τῷδε ὑπὲρ φίλτρου καὶ ἔρωτος θέσθαι. Sic Athen. lib. 9, ex Anaxo, οὐ πολλῶν αἰτησάντων τὸν φιλόσοφον μαίνεσθαι, ναὶ μὰ τὸν ἡρακλέα, Vtique per rhaphanum. Et Epicharm. ibidem, ναὶ μὰ τὸν ἡράκλεα. Et apud Suidam, ναὶ ναὶ μὰ μακρὸν χάλων. quem esse dicit ὅρκον ὅτι χαλασμὸς. Apud eundem, Ναὶ μὰ τὸ εἶναι σύραρ ἰμάτιον. Idem Suidas dicit tradit interdum ναὶ μὰ τὸν, & ναὶ μὰ τὰ, omisso accus. τὸν & τὰ. Quod verò attinet ad illud iurisiurandi genus, ναὶ μὰ τὸν κύνα, & timidos, soliros fuisse antiquos τοῦ θεοσεβοῦς κὴ θεῖ πάντα ἐμπλεων, εἰκὰ κὴ τὸ θεοσεβὲς ἀσύστατον.

Ναϊάδες, Naiades: nymphæ fluuiales & fontanæ.

Ναΐδιον, Sacellum, Ædicula: à ναός.

Ναϊκκαίως, Ionicè pro ἀνοήτως: vel à ch. ναϊκκάσκω.

Ναϊπαῖος, t.2, c.996, f. Ναΐπης, ib.a

Ναΐρει, Hesychio τιτρώσκει, νύσσει, λύει, ἔλαφος, Hinnuli ceruorum.

Ναϊσιουργοῦντας, Hesych. dici scribit pro ὀπτῆρας ἐργαζομένους καὶ ἐξυπηλίζοντας. Data opera carpentes & eleuantes aliquid. Alios dicere ναϊσιάζειν dici ὅτι τὸ ἐμφαίνοντας ἰμολογεῖν καὶ μὰ ἰμολογοῦντας. ellégi vocem hanc ἐπὶ καπηλείων.

Ναῖμας, eodem teste ὁμολογῶν est significans Nì, Sanè, Vtique. Doricum forsan est pro ναὶ μὰν seu ναὶ μὴν, quod ab eodem exponitur ὄντως Nì, à Suida ναὶ ὄντως.

Ναῖμαι, t.2, c.995, c. Ναῖος, t.2, c.1011, b

Ναῖπαι, ων, ῶν, Næ: unde Theophr. Hist. plant. lib. 9, cap. 7, numeratur inter ea quibus vsuntur εἰς τὰ ἀρώματα, seu quæ ἀρωματίζονται εἰς τὰ μύρα, odoramẽta seu aromata quæ immiscent vnguentis. At Ναιὰς, Hesych. affert pro νύμφαι.

Ναΐτισσα, eidẽ H. est οἰκοδέσποινα, Domina familiàs. quæ suprà νάϊρα.

Ναΐχι, Suidæ ὅτι ῥῆμα συγκαταθέσεως, aduerbium affirmantis. Hes. Atticum esse dicit pro ναὶ, Nx, Ita, Etiam, Vtique. sicut οὐχὶ pro οὐ quoque dici scimus.

Ναΐων, t.2, c. 995, a

Νάκος, ους, τὸ. ET Νάκης, εος, τὸ, Vellus, Pellis cum suo villo. κώδιον, δέρμα μετὰ τοῦ μαλλοῦ. Homer. Iliad. ξ, δὶ δ' ἐκάλυψε νέφεσσι κυανέοις εὐπετέος μεγάλοιο. Theocr. Idyll 5, θέλγει δὲ Λακίνων τὸ μαλὸν νάκος ἰχθὶς ὑπαλφὸς. Vbi Zenodotus exponit κώδιον, schol. δέρμα αἰγὸς. quemadmodum & Etymolog. vult νάκλον dici τὸ αἰγὸς δέρμα, Caprinam pellem: κώδιον & κώδιον, τὸ ὁποδοῦν πῖλος, Pellem ouinam: reprehendens eam ob rem Simonidem qui dixerit τὸ ἐν Κόλχοις νάκος, Colchicum vellus arietis. Veruntamen & Herodot. pro vellere seu pelle arietis vsurpasse νάκος comperitur, & Lucian. pro pelle ouis: Ioseph. pro quacunque pelle villosa. Affert idem Etymolog. & MASCVL. Νάκος, ου, ὁ: sed non exponit. tantùm dicit, fœmininum νάκα fieri ex neutro νάκος, vt βυσσὸς ex βύσσος, σπόγγα ex σπόγγος: masculinum νάκης ex fœm. νάκα, vt λέσχης ex λέσχη, ἀρώχης ex ἄρουρα. Porro ex νάκος fiunt COMPOS. Νακοπλάτης, ου, ὁ, Is qui villosas pelles vellit, Qui vellera vellit: apud Pollucem ex Philemone. Meminit eius & Hesychius, νακοπλάτην asserens pro οἱ κείροντες τὰ ὁποδοῦντα, Tonsores ouium. Et VERB. Νακοπλατῶ, Vellera vellere seu tondere. vnde particip. νακοπλατοῦντα apud Pollucem ex Archippo. Apud eundem extat ET Νακόπλατος, ex Cratini Dionysalexãdro. Νακόπλατος εἰς ἀφροδίσια κινούμενος ἐφαίνετο. quod videtur esse Velleris in modum vulsus. Apud Hesychium reperio ET Νάκυρτα, AC Νακύρτια, expositis eisdem δέρμα, Pellis.

Νάκτα, idem dici scribit πὰρ τίλλειν καὶ τὰ ἐμπίλλα, à νάκος.

ET Νᾶμα, ατος, τὸ, Fluentum, Scaturigo, Latex. omne id quod alicunde fluit, siue aqua sit siue alius liquor. vt ab Hes. quoque generaliter exponitur χῦμα, ῥεῦμα. & vnde in Epigramm. de vino quoque & melle dicitur. & Philostratus epist. 10, dicit, τὰ ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀγρῶν νάματα πίνων. Vtplurimum tamen de aquæ scaturiginibus & laticibus dicitur. vt πίνειν νάματα ἔχοντες, Loca quæ scaturigines & latices habent, Loca rigua. Sic apud Athen. lib. 2, ἀπεχρῆτο τῷ νάματι. Et apud Plut. De defectu orac. ναύμαχον ἅμιλλαν ἐκίνησε. Apud Plut. De leg. νάματα τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα, Scaturigines à Ioue proficiscentes, pro Aquæ pluuiæ. Apud eundem in Tim. metaph. νᾶμα πᾶν λόγον, Fluxus verborum. INDE Ναματοῦσθαι ὕδωρ dicitur Aqua quam fluenta fundunt, hoc est latices & scaturigines, seu riuuli. Theophr. Histor. plant. lib. 4, cap. 3, τὰ πεπαμένα μὲν οὐκ ἀφθονίαν ἔχοντα, μαναίους δ' ὕδατος. οἷον γὰρ κρήνας ποιεῖ. vbi nota κρήνας, fontes, vocari νάματα, & apertè distingui à fluuiis seu fluminibus. ET Ναματώδης χώρα apud Aristot. Regio cui scaturiginum & fontium copia est. Gaza generaliter vertit Locus aquosus: pro quo malim Riguus.

Ναμερτὴς, Hesychio ἀληθὴς. Vera: Doricè pro ἀμερτὴς. Sic Ναμέρτια affert pro ἀλήθεια, Veritas.

Ναμίσματα affert pro ἱερεῖα, Victimæ.

Ναῖνη, eidem est αἰμάτιον, σφάγιον, Victima.

Ναῖνας, idem esse dicit Matris vel patris fratremalios sororem horum sic nominatam vellе. quæ & νάϊνα.

Ναϊνάριον, idem scribit vocatum fuisse quoddam genus ἀσκοῦ: sed rectiùs eo nomine intelligi τὸ ἀρχαῖον καὶ καλὸν. forsan est Latinorũ Nepos, quod significat prodigum & luxui deditum. ΑΤ Ναῖνα εἰς, eidem est κίναδος, Cinæda.

Ναϊνῶ, eidem est ἴθαται, Volat: asserenti itidem ναΐνω pro ἴπταται. Gemino autem ν scribendum esse, docet series alphab.

Ναΐνη, eidem est μητρὸς ἀδελφὴ, Soror matris. quæ & ναΐνας necnon μαίμαν, si bene memini. At Ναΐνας, idem de scribi

ſcribit ναῦται ἀπὸ τῆ ναὸς.

Ναυσικλεα, Heſ. δῆλα εἰπεῖν λαλοῦσα, Per nares loquens.

Ναυος, υ, ὁ, Nanus, Pumilio. Apud Gell.l.18,c.13,Corn.Frõto partua nimis ſtatura homines pumiliones appellare mauult quàm nanos: Apollinaris Græcâ verbũ eſſe ait. ναῦος.n.Græcos vocare breui atq; humili corpore homines,paulũ ſuprà terrã extãtes. Ariſt. nanos eſſe dicit q trũco corporis ſõgruore ſunt, ſuſtẽtaculo autẽ eiuſdẽ bremore. Dicit igitur, ναῦοι εἰσὶ τὰ σκέλη ναῦα, σφόδρα ὀλίγα ἔχοντα τὰ κατωθεν. Et rurſum, οἷον ὅσα ἐπὶ πολὺ μακρὰ, τὰ δὲ κατω μικρὰ. διὸ καὶ ὑποζύγια: De partib.anim.l.4,c.10. INDE Ναοφυὴς, Qui natura pumil⁹ eſt, Pumilio: q ET Ναώδης dicitur. Luc. De conſcrib.hiſt. τῶ Ροδίων κολοσσῶ τὰ κατὰ μηρὸν ὀστᾶ σώματα ὑπερβάλλοντα. Idẽ De ſaltat. μετὰ ὑβρεως ἄγαν ἴσως καὶ πέρα τῆ μέτρου ὀσημέρας, οἷον ναυσὶν καὶ νανώδεσι τοῖς ψυχροῖς. Ariſtot. verò ναυώδεις, vt ναῦοι, eſſe vult τὰ πολὺ μὲν μακρὰ, τὸ δὲ εἶδος τοῦ ὅλου καὶ πηλίκον, μικρὰ: ideoq; ναῦα τὰ ζῶα πάντα ἔσται τὰ αὐτὰ τοῖς ναυώδεσι, quoniã homo progreſſu ætatis αὔξεται τὰ κατωθεν, nõ itidẽ cætera animantia: De part.anim.l.4,c.10. | Rurſum ναῦος eſt ἀρὴν πλατυπυγὸς δίχα πυρρὸς καὶ ἰλαὸς καταπεπαλαγισμένος, vt refert Athen.l.14.

Ναξα, Heſych. eſt ναξα, βύσσα: afferẽti & ναξὶ pro ἐσθῆτι, λέγεται. Eſt à them. νάσσω.

Ναξιουργὸς, ου, ὁ ἡ, Naxio opere factus. vt Ναξιουργὲς καλάθιον apud Ariſtophanem: à Naxo inſula, cuius incolæ Ναξιοι. Et Ναξία αἶξ dicebatur ἡ ἐκείνη, Cos, quòd præſtantes Naxus ferret.

Ναὸς, οῦ, ὁ, Templum, Ædes ſacra: ὅθεν τὸ ὀνειρον ὁ ἀπὸ τῆ ναῦ. Vnde & Dom⁹ Dei vocatur in ſacris literis. Athen. l.5, ναὸς ὀπὶ χρυσοῦ, ἢ ἀφιερωμένος τῶ θεῶ πλοῖον. Attice DICITVR Νεὼς, vt Ἀθηνᾶς pro Ἀθηνᾶς. Athen.l.14, ἀδύνατον ἦσαν τῶν τῆ νεῶ. Xen. Hellen.6, οἷς ὁ Ἀρμοδὶος ναὸν κατεσκευάσατο. Et rurſum, οἱ περὶ ναὸν ἀπόμαχοι ἀπέφυγον. IONICE Νηὸς vocatur, frequens apud poetas. Ex ναὸς COMPOS. Ναοποιὸς, οῦ, ὁ, Cui tẽpli vel extruẽdi vel reficiẽdi cura cõmiſſa, Sacrarũ ædiũ procurator, vt Cic. loquitur. quod officiũ ædilitatis pars eſt. Ariſtot. Rhet.l.1, παρελογίσατο ἡμᾶς ὁ ναοποιὸς ἐν τῆ ἀγορᾶ. INDE Ναοποιία, ας, Templũ ædificatio: apud Greg. Naz. ET Ναοφυλακία, ας, ἡ, Tẽpli cuſtos, Cui tẽpli & rerum ſacrarũ cuſtodia tradita eſt: Ædituus. Ariſtot. Polit.6, ἱερατικοὶ δὲ καὶ ναοφυλακίαι ἢ ταμίαι τοῦ ἱεροῦ χρήματος. Ex Attico ναὸς COMPOS. Νεωποιὸς, ὁ, Cui tẽpli verrendi expurgãdiq; & exornandi cura cõmiſſa eſt, Ædituus. apud ſchol. Ariſtoph. (In Epigr. verò & nauta purgandæ nauis curã habẽs, νεωκόρος vocari dicitur, ex Attico genitiuo νεὼς, τοῦ νεῶ τοῦ ναοῦ) INDE Νεωποιία, ας, Sum ædituus, Tẽpli verrendi purgandiq; curã habeo. NECNON Νεωποιῶ, Templũ ædificare, ſeu templi ædificationi aut refectioni præeſſe: Polluci νεὼν ἐποδομῶσιν, ἐγείρωσι, αἰκίσωσι, πατάξωσι, ἱερὰ ἄξωσι. ET Νεωρύλαξ, ακος, ὁ, Cuſtos templi, Ædituus. Ex Ionico verò νηὸς COMP. Νηοπόρος, idẽ cum Attico Νεωκόρος ſignificans, hoc eſt Ædituus, Tẽpli purgator. in Epigr. ET Νηοπόλος, υ, ὁ vel ἡ, Qui in tẽplo verſatur: Ædituus itidẽ vel ſacerdos. Apud Heſiod. in Theog. Venus Phaethõtẽ iuuenẽ raputt, καί μιν ζάθεος εἰς νηὸς Νηοπόλον ἤγαγε πότνια, δίαιτα δῖον. vbi videtur ſignificare velle da monẽ q noctu in tẽplo verſetur & incubãtib. viſa offerat.

Νάπια, vide in Νᾶπυ.

Νάπος, ου, ὁ, ET Νᾶπος, ους, τὸ, Saltus, Cluus montis aut promõtorii ſyluoſus & leniter cauus. vt his verbis indicat Apoll. Argon.l.2, καὶ παλίλλησιν ἠπείροιο Κοίλην ὑπαὶ νᾶπος. Verùm & Hom. τῆς νάπης collocat poſt πτ, σκοπιὰς ἀκρης, cacumina celſa: & Ariſtoph. poſt πετρωτὰς, Sic.mille, ll.θ, Ἐκ τ' ἔρεων πέτα αι σκοπιαὶ ἢ σκωπιος ἀκρη Καὶ νάπαι. Hic verò, νάπαι παιπαλοειδεῖς. pitheticè Plut. in Numa dicit νάπαι σκιεραί: Eurip. νάπης ὑλώδεσιν: Sophocl πεδόβλητοι νάπαι apud Xen. διὰ δασέων νάπων: Hellen. 5, ὅπου νάπαι αἰθρίαι τε ἐγίγνοντο. Sunt q νάπαι ſiue νᾶπαι interpretari malint Valles nemoroſas: Hieron. eo nomine intelligi ſcribit Loca nemoroſa, in Ezech.c.36.

Νάπτος, Helychio μάταιος, Inanis. Significat tamen potius Impunis, Impunitus: Doricè pro νήποινος.

Νάπυς, vide in Νᾶπυ necnon t.3,c.787,e.

Νᾶπυ, υος, τὸ, idem quod σίναπι, & quidẽ apud Atticos, teſte Phrynicho, necnõ Vlpiano apud Athen. initio libri 9. vbi etiã addit, neminẽ Atticorum vnquã dixiſſe σίναπι: dici autẽ quaſi νάπυ, quoniã ἐσθίεται μύσους. Porrò celebratur νᾶπυ ἄκρον apud Athen.l.2: & à Theophr. νᾶπυ inter ὀπώρας numeratur, teſte eodẽ l.2. Ariſtoph. verò in Equit. dixit κάδιον νᾶπυ pro δριμὺ ἅλατος, quia ſapor eius acerrimus eſt. Ex eodẽ Crates in Vocabulis Atticis affert, Κάδιον σίναπι, ἢ τὸ ἀφεψημα αὐτοῦ. A Nicandro VOCATVR Νάπυ: in Alexiph. Εἰ δέ τι νάπυος ῥαφανὶς ὀλίγη.

Νάρδος, υ, ἡ, Nardus: frutex duorum generum, Indicus & Syriacus. Eſt & alia νάρδος, ἰξαίνη vocata, quòd virulẽtũ exſpiret odorẽ. Dicitur alia Σαμφαρανὰ, à regione in qua oritur, pumilo frutice, grandi ſpica, odore hircino: quod aliqui λιβανωτὸν eſſe ſuſpicati ſunt. Eſt apud antiquos celeberrima & Κελτικὴ νάρδος, ſic dicta q in Ligurix alpibus naſcatur. Eſt & nardus montana, quæ ab aliquibus Ψυλλαῖος, à Gal. πόλιος etiã nominatur. Deniq; νάρδος ἀγρία a quibuſdã dicitur τὸ ἄκανθον, vt eſt apud Doſc. Hæc inter alia Corr. Inde COMPOS. Ναρδοστάχυς, Spica nardi. vt apud Galen. ad Glauc. μύρα τὰ ἐξ ναρδοστάχυος ἡτοιμένα, Vnguenta quæ fiunt ex ſpica nardi, quæ & νάρδοστάχυς ſoluti nominatur. Denuinde ET Ναρδίνος, η, ον, Nardinus, E nardo cõfectus. Athen.l.10, ἄλειφε καὶ μεμύρισμαι ἐκ ναρδίνου ἐλαίου. ET Ναρδίτης οἶνος, Vinũ nardi odore conditu, Vinũ nardi odorem reſipiens. Apud Dioſc.lib.5,c.67, ἔστι δὲ Σκεπασία νάρδος ἐν ᾗ Κιλικία: & c.ſeq. οἱ δὲ ἀγρίας νάρδου. Plin. præter nardinũ vnguentũ cõmemorat etiam nardinas coronas valdè laudatas: necnon nardina pira. Fœm. gen. Ναρδὶς vocari ſolet nardus mõtana, multò inferior Cretica, Celtica & Indica. Præterea à νάρδος eſt VERB. Ναρδίζω, Nardo ſimilis ſum, Nardũ imitor ſeu refero, velut odore aut alia ſimilitudine.

Ναρθηξ, ηκος, ὁ, Ferula, Bacillus. Xen. Pæd. 1, οἷς ὁ παιδοτρίβης ναρθηξὶ τὰς χεῖρας τοῖς ἀμελοῦσιν ἔδακνε. Plut. Symp. 6, τὸ ναρθηκα τοῖς μαινομένοις ἐν χορείαις καταφέρεσθαι ἔθος: De Baccho. Heſiod. Εἰ καὶ μάλα νάρθηκα. Et ναρθηκας ἐλεφαντίνους, ferulæ eburneæ. Dicitur eſſe & medicã inſtrumentũ è ferula, teſte Luc. & Etymol. Propriè verò νάρθηξ arbor quædã eſt, de qua Theophr. l.6,c.2. & inde Plin l.13,c.21 Ferula calidis naſcitur locis, atq; trãs maria, geniculatis nodata ſcapis. Duo eius genera. νάρθηκα Græci vocant aſſurgentiẽ in altitudinẽ: νάρθηκία verò ſemper humilem. Vbi nota ILLVD Νάρθηκία, cuius & Theophr. meminit loco antè citato. Gaza ferulaginẽ appellat. Porrò ex νάρθηξ COMPOS. Ναρθηκοπάρυπος, Quo ferula impleta eſt. apud Heſ. ex Æſchyli Prometheo, vt videtur, Ναρθηκοπάρυπον ὃ θησαυρὸν πυρὸς Παγχαὲς. quod ipſe exp. νάρθηκα θησαυρισθέντων, In ferula reconditam. ET Ναρθηκοφόρος, Ferulã ſeu bacillũ geſtans. Plut. aduerſus Color. initio, αὐδρα νάρθηκοφόρον, ἀλλ' ἱμάτιον ἐπὶ ἀγαθῆ τύχη Πλάτωνος. Denuatũ inde ET Ναρθηκώδης, Ferulaceus, Ferulæ ſimilis, Ad ferulæ naturã proximè accedens. AC Ναρθήκιον, υ, τὸ, Narthecium. Græci quidã medici libros à ſe editos νάρθηκας & ναρθήκια inſcripſere, Ferulas & Ferutulas: forſan quòs ceu ferulis niterẽtur ipſi vel alii. Galen. τῶν ἡμετέρων lib.5, οὗ Ἡγεσὼ ἐν βιβλίοις ἐπιγράφεται τοῖς νάρθηξιν, ὀνομάζουσι νάρθηκα. itemq; Crateuæ νάρθηκα citat idẽ Galen. τῶν πόας lib. 6: Soranũ νάρθηκα Act. lib. 8, c. 44. Apud Heſ. repetito & particip. Ναρθηκώδης, expoſitũ νάρθηξι πεποιωμένος.

Ναρκαφθὸν, υ, τὸ, Narcaphthũ: odoramenti genus ſuffitib. admiſceri ſolitũ. vt eſt apud Dioſc. l.1, c.21. Pro eo apud Paul. Ægin. νάρκαφθα: necnon λάκαφθον, l.7, c.21. Idẽ eſſe putatur νάρφα apud Theophr. Hiſt. pl. l.9, c.7: & ſericatã apud Plin. l.12, c.21. id enim ex Arabia aduehi ait, & in vnguenta addi ab aliquibus.

Ναρκα, τ.1, c.1668, f. Ναρκαῖος, t.2, c.1669, h. Ναρκίας, ib.b
Νάρκη, t.1, c.1667, b. & 1668, c. & 1669, a

Νάρκημα, ατος, τὸ, idem quod νάρκη, Torpor, Torpedo, Stupor.

Νάρκησις, t.1, c.1669, e. Ναρκίσσινος, ib. Νάρκωσις, ib.e
Νάρκισσος, t.1, c.1670, f Ναρκίτης, ib.f
Νάρκος, t.1, c.1669, h. Ναρκώδης, t.1, c.1668, c. & 1669, f
Ναρκοπέδη, t.2, c.1670, b.
Ναρκωπὶς, t.1, c.1669, f

Νᾱρίαξ, Heſ. κυδωνίς: quæ & λᾱρίαξ.
Νᾱρίς, idem H. affert pro σίφων, κύρμα, Scopæ. Exponit etiam πυκνομυλίαν, & ὑγρόν. Item ναρὶς affert pro φύλακες. AT Νᾱρίς, eidem eſt ἀφίστιον καὶ μαγεῖρ.
Νᾱρθηκος, dicitur eſſe genus vaſis apud Ariſtoph.
Νᾱρπη, ης, ἡ, Narta: à Theophr. Hiſt. pl. l. 9, c. 7, numeratur inter ea quibus εἰς τὰ ἀρώματα χρῶνται, ſeu quæ θυμιάματα καὶ μύρα. Putatur eſſe ὁ νάρκαφος Dioſcoridis.
Νᾱρφη, Heſychio σκάφας ἄρτης, qui & μαστρίς.
Νᾱρων, idem affert pro πίων, λιπαρός, πρύτης, χηπῶ, ἀμέλγειν quæ ſignif. valdè diuerſæ ſunt.
Νασάω, ε. 2, c. 997, b
Νασμός, οῦ, ὁ, idem ac ναῦμα. Fluctum vel Fluor, Scaturigo, Riuulus, Latex: Heſ. ῥοῦμα, ἀπόῤῥοια. Eur. Hecuba, φοίνια σταλάγματ' αἵματος πάρπιτον ὡς χρυσοστερῆ νηδὺς νασμῶ μελαίνᾳ νιφί, Fluore atro ſanguinis, Scaturigine ſeu riuo atro ſanguinis. INDE Νασμώδης, ους, ὁ ἡ, idé ac ναματώδης, Scaturigimibus & riuis riguus. vt τὸ νασμῶδες apud agricolas dicitur Scaturigimibus rigua: διύγρεος, Heſych.
Νάσσα, ε. 2, c. 997, b. Νασσαμίνη, ib.
Νάσσω, Heſ. ὁμαλίζω, θλίβω, Æquat ac complanat, Premit. Inde apud Ariſtoph. ἀμφορεῖς νενασμένοι, amphoræ ad ſummum vſq; plenæ & preſſæ. inde ET Νασὶς, ίδος, ἡ, Denſe plenus ac veluti preſſus, Confertus: πυκνὸς, πλήρης, μασὶς, μᾶλ' ἔχων ὕπαιθρα πανοῦ πεποιλμένα τῷ χαίτῃ ἢ μασῷ ἢ ὑπτίοισιν. Ita igitur apud Dioſc. νασὶς καλαμίς, lagittis conficiendis aptus. Et apud Philonē ὁ πάσσαλος eſt πλήρης ἢ νασὶς ἢ τόπος ἔφυτος πυκνός, plenus & denſus, Bud. interpr. Νασὶς dicebatur etiam ἀρτὴς πᾶσα ſiue πλακοῦς ἐκ μέλιτος, vnis paſtis, aliisq; cõdimentis. denſior cõſtipatiorq; ſi erat, nec quicquã inanitatis vel ſpongioſæ laxitatis habebat: ſed in eo paſta & cõdimenta erãt πεπιεσμένα. Ariſtoph. Pluto, τῷ γὰρ αὐτομάτως δοῦ πυκνὸς ἐμπίπλαται. Athen. νασὶς eſt non ſolùm εἶδος τραπεζοῦντος ἔχον ὑδατος παρουσίας, ſed etiã ἀρτὸς ζυμίτης μάζας. vt Lycophron quoq; panẽ ſimpliciter νασὶν vocare dicitur. Sed ſapius de placenta illa, de qua hæc Nicoſtratus, Νασὶς τὸ μάγδαλος πλακοῦς διάτρητα λεπτὰς τὸ μὲν πάχος ὑφέκαστος τῶν κανθῶν. Ὅσημαὶ δ' ἐπιβάλλομ' ἐπὶ σεσηράθη, Ἐλαφὶς' αὖθ', ἡ μάλιστ' ἐμπεφόβηται Ἄρτεμις πεσεῖς πᾶσ' εἶναι. ἐπὶ δὲ θρυμὸς ἐῶ. INDE Νασίτης, Inciſor τῶν νασῶν. ET Νασοφάγος, Cõueſtor τῶν νασῶν ſiue τῶν τορτῶν. VNDE Νασοφαγεῖν, Comedere νασὶς apud Poll. Eſt inde & DIMIN. Νασίδιον, Parus νασὶς. apud Athen. l. 6, ex Pherecr. ἀμυσίδιον δὲ νασίδιον πλουτύρου. ¶ Verùm vt tedeam ad verbũ νάσσω, facit id ſuũ nõ ſolùm νάσσω, ſed etiã νήσσω. vnde paſſ. νάσσεται, quod Suid. exp. ἐμπλήσσεται, in hoc loco Ioſephi, συνεκπίπτει δὲ τῆς πολιτείας ἕδος, ἢ πᾶσα οἰκία ἐπλήσθη νεκρῶν, πλήρη δ' ἦν τὰ μαγεῖρεια κατάτατα, Armatis referta erat & veluti denſata. Et hinc νάσσω, de quibus ſuprà.
Νάστης, Heſychio οἰκήτης, Habitator: & nom. propr.
Νασσίκος, Νασσίτης, Νασὶς, Νασοφαγεῖν, Νασοφάγος, vide paulo antè in Νάσσω
Ναυαγέω, t. 1, c. 999, c. Ναυαγία, t. 1, c. 998, g
Ναυαγιον, ib. Ναυαγὸς, ib. f
Ναύαιθος, t. 2, c. 999, d. Ναυαρχέω, ib. g. Ναυαρχία, ib. e
Ναυαρχὶς, ib. f. Ναυαρχίτης, ib. g. Ναύαρχος, ib. d
Ναυάτης, ib. h. Ναυβάτης, ib.
Ναυηγέω, t. 2, c. 1000, b. Ναυηγὸς, ib. Ναυήγιον, ib.
Ναυηγὸς, ib. a. Ναυκαρία, t. 1, c. 1001, f
Ναυκαρεῖον, ib. e. Ναυκαρεὶς, ib. b. Ναυκλάρεια, ib. e
Ναύκλαρος, ib. b. Ναυκληρέω, ib. a. Ναυκληρία, t. 1, c. 1000, g
Ναυκληρικὸς, ib. f. Ναυκληρεῖον, ib.
Ναυκληρος, ib. c. Ναυκληρόμενος, t. 2, c. 1001, b
Ναυκράρεια, ib. g. Ναυκραρικὰ, t. 2, c. 1001, a
Ναυκράρειον, t. 2, c. 1001, e. Ναυκράρεος, ib. b
Ναυκράτειον, t. 2, c. 1001, a. Ναυκράτης, t. 2, c. 1001, g
Ναυκρατικὰ, t. 2, c. 1001, a. Ναυκράτης, t. 2, c. 1001, h
Ναυκράτης, ib. Ναυκρατῶτης, t. 2, c. 1001, a
Ναυκρατὴρ, ib. b. Ναῦλα, t. 2, c. 1010, c
Ναῦλας, ib. d. Ναῦλον, ib. f. Ναῦλος, ib.
Ναῦλον, t. 2, c. 1009, h. Ναῦλος, t. 2, c. 1010, a
Ναυλοχεμπόριος, t. 2, c. 1001, d. Ναυλοχάω, ib. g
Ναυλόχειον, ib. f. Ναυλόχιον, τὸ ſubſt. ib. e
Ναύλοχος, ib. b. Ναυλὼν, t. 2, c. 1010, e
Ναυμαχέω, t. 2, c. 1003, c. Ναυμάχος, t. 2, c. 1001, h
Ναυμαχεῖον, t. 2, c. 1003, d Ναυμαχία, ib. b
Ναυμάχιον, ib. c. Ναυμάχος, t. 2, c. 1001, h
Ναυμαχὶς, t. 2, c. 1003, a. Ναυπηγέω, ib. h
Ναυπηγάμα, t. 2, c. 1004, a. Ναυπηγία, t. 2, c. 1003, g
Ναυπηγικὴ, ſ. τέχνη, t. 2, c. 1008, b. Ναυπηγικὸς, ib.
Ναυπηγὸς, ib. g. Ναυπηγὸς, ib.
Ναυπλίος, t. 2, c. 199, c. ob. Ναυπλία, t. 2, c. 1004, c
Ναυρίζειν, Heſ. καταμασᾶσθαι, Deridere.
Ναῦς, t. 2, c. 997, h. Ναυσιάω, t. 2, c. 1010, f
Ναυσιάω, ib. Ναυσία, t. 2, c. 1009, g
Ναυσιβᾶς, ib. Ναυσόα, ib.
Ναυσίβιος, t. 2, c. 1004, g. Ναυσικλῆς, ib.
Ναυσικλυτὸς, ib. b. Ναυσινόη, ib.
Ναυσιπόδης, t. 2, c. 1005, a. Ναυσίπορος, ib.
Ναυσιτόης, ib. Ναυσκάθμη, t. 2, c. 1004, d
Ναυσκαφὴς, ib. c. Ναυσκοπέω, ib. d
Ναυσκοπία, ib. f. Ναῦτης, t. 2, c. 1007, g
Ναυτία, t. 2, c. 1009, d. Ναυτάω, ib. f Ναυτάρ, ib. g.
Ναυτικὴ, ſ. τέχνη, t. 2, c. 1008, e
Ναυτικὸν, τὸ, ſubſtantiuum, ib.
Ναυτικὸς, ib. d. Ναυτικὸς, t. 2, c. 1009, a
Ναυτιλία, ib. e. Ναυτιλμὸς, ib.
Ναυτίλος, ib. a. Ναυτιλὸς, ib. f
Ναυτικὸς, ib. g. Ναυτικὸς, t. 2, c. 1008, a
Ναυφόρια, t. 2, c. 1007, h. Ναυφόριον, t. 2, c. 1004, f
Ναῦφορος, poetice pro νεὼς, teſte Heſ. Homilius, ναῦφορα κέρματα id eſt νεὼς πλοῖα. Od. ξ, ναῦφορα κειμήλια, id eſt νεῶν πλοῖα, à nauibus.
Ναυφραγὴς, t. 2, c. 1004, f
Ναύω, Fluo, Mano Heſ. enim ναίειν exp. ῥεῖν, βαίζειν. Idem affert ναίειν pro ἐκτείνειν, Supplicare.
Νάφθα, ης, ἡ, Naphtha: autore Dioſc. l. 1, c. 101, eſt Βαβυλωνία ἀσφάλτου εἶδος ὑγρὸν, τῷ χρώματι μέλαν: ὀσμὴν ἔχει δριμεῖαν πισσώδη, μᾶλλον καὶ ὁ βίτυμος τῆς νάφθης. Sic Plin. l. 2, c. 105. loquutus de malthæ, hinc flagrantiſſimo, Similis eſt naturæ naphtha: ita appellatur circa Babyloniam & in Aſſyriæ Parthiæ profluens bitumen liquidi modo. Huic magna cognatio ignium, mutuoque protinus in eã vndecunq; viſam. Ita ferunt a Medea pellicem crematam poſtquam ſacrificanti ad aras acceſſerat, corona igne rapta. Et Plutarchus Alexandrum, Alexãdrum, quum Babyloniam obiret, cum admiratione ſpectaſſe τὴν χάσμα τῆς γῆς ἐν Ἐκβατάνοις, ἀφ' οὗ πηγῆς σωμάτων ἀναφερομένων, ἡ νάφθα τὸ πλεῖστον ἀναζωννῦσι δῆλον ἦν πᾶσιν. vbi præter alia & ipſe addit ſtem hoc eſſe τὸ δ' Μηδίας ἐφόρμαιον ἢ τὸ περιπεφυκὸς πίσσῃ ἢ πίττῃ ἔοικεν. vide & Strabonem l. 16. vbi idem ait ἡ τῆς νάφθας πηγὴ, vt Plut. ῥεῦμα τῆς νάφθας. Suidas ἀφρὸς eſſe dicit. dicit enim ἀφρὸς, ὁ ἐπιπολάζων: eſſe autem Medicum vocabulum, a Græcis vocari Μηδίας ἄλωσιν. Heſ. exp. θεῖον, θήιον, Sulphur.
Ναφόϊ, eidem Heſ. eſt λινοῦν ἱμάτιον, Lineum ſilem.
Ναῶ, Habito, t. 1, c. 997, b. ¶ Significat etiam Fluo, Mano, Scaturio. Greg. Naz. ναῶν, ῥεόντων ἐπὶ τὸν ἀέρα. ET Ariſtoph autem ναῶν ἐκόπρια, pro Stercus innatans.
¶ Νᾶα, t. 1, c. 1019, b. d
Νᾱηγενὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Nuper genitus, ex Eurip.
Νᾱίδιον, t. 1, c. 1035, b. Νᾱίον, t. 2, c. 1031, f
Νάϊσσα, t. 1, c. 1038, d. Νᾱίσσα, propr. ib. e
Νᾱιὰς, ἀδος, ἡ καὶ ἴδος, Recens acutus: Dorice pro νεᾱς. Dicitur ET Νᾱιάσσης pro eodem. Schol. Soph. Electra: item & Heſych.
Νᾱιὰς, t. 1, c. 1034, a
Νᾱίλης, Heſych. νεοῦ ἁλιεύς, Recens capex: quæ ET Νᾱίλεως dicitur. affert enim idem ipſe ναίλεως pro νεοῦ ἁλιεύς.
Νᾱίς, t. 1, c. 1035, f. Νᾱισία, t. 1, c. 1037, b
Νᾱισάω, ib. a. Νᾱίσσας, t. 1, c. 1035, g
Νᾱισθμα, t. 1, c. 1037, a. Νᾱισθμαι, t. 1, c. 1036, e
Νᾱιτίζω, t. 1, c. 1037, c. Νᾱίτης, t. 1, c. 1035, h
Νᾱιτικὸς, t. 1, c. 1036, d. Νᾱῦς, t. 1, c. 1035, f
Νᾱιτικὸν, t. 1, c. 1037, f. Νᾱυτιλάω, ib. e
Νᾱιτικὸς, t. 1, c. 1037, d. Νᾱυτιλμὸς, ib. a
Νᾱιτίσμα, ib. d. Νᾱτος, t. 1, c. 1031, f
Νᾱχὴ, t. 2, c. 1035, f
Νᾱωδὴς, Recens ſeu nouus poeta in Epigr.
Νᾱρὶς, t. 1, c. 1033, e Νᾱρὼς, t. 1, c. 1034, a
Νᾱσος, t. 1, c. 1030, c. Νᾶσσα, t. 1, c. 1031, a
Νᾶσις, Nouatus, &c. t. 1, c. 1031, f. Νᾶσος, ib. g. & 1038, b & t. 3, c. 1746, a. ob.

Νιάω, t.1, c.1031, d
Νιβγενὴς, Hesy. οἱ ἄρρενες τετράποδες ἔλαφοι πρώτον.
Νιβεῖος, Νιβείας, Νιβεοδόνταλος, Νιβεΐζω, Νιβεὶς, vide in sequ. Νιβός.
Νιβρὸς, ὁ, Hinnulus, Pullus ceruī: sic dictus ἀπὸ τοῦ πίνειν βορὰν ἐλαφηβόλου, si grammaticis credimus. Hom. Il.θ, Νιβρὸν ἔχων τ' ὠκύποδα, τέκος ἐλάφοιο τανύσσας. Xen. Cyneg. ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ ὑπάντα αἰγίσους καὶ νιβρεῖς ἔσεις ἢ πάντα ἢ αὖ μάλιστα ἕκαστα τὰ ἐφ' ἡλίκου, καὶ πλησιάσεις ἢ χαλᾶ διδύσεις. Ibidem dicit, εἰ νέος εἴη νιβρεύς. Inde COMPOS. Νιβροφόνος, ν. ὁ, Hinnulorum occisor. Apud Aristot. Hist. anim. l. 9 νιβροφόνος αἰετὸς: quam Plin Hinnulariam aquilam vocare dicitur. ET Νιβροχαρὴς, Hinnulis gaudens: Apollinis epitheton in Epigr. Deriv. inde ET Νιβρώδης. In Epigr. Bacchus νιβρώδης vocari dicitur quòd bacchantes hinnulorum pellibus vterentur. ET Νιβρεῖος, ν, Qui ex hinnulo est. Plut. Sympos. 4. ὥσπερ γὰρ οἱ τὰ νιβρεῖα σεσ. χειμῶνος πῖς ὀνίους, βίαιον ἔχων λιμὸν, relictis hinnulei ossibus. Sic νιβρεῖοι αἰῶν in Epigr. Tibiarum confectarum ex ossibus hinnulorum. ITEM Νιβρεῖος γαλεὸς, Mustelus nebrias, apud Aristot. Hist. anim. l. 6. ET Νιβρεῖτις λίθος, Nebritis gemma, Libero patri sacra: nomen sortita à nebridum eius similitudine, teste Plin. l. 37, c. 10. Est AVTEM Νιβρεὶς, ίδος, ἡ, Hinnuli pellis, Exuuiū hinnuleū: quod Bacchus & bacchantes gestare solebant. Plut. Sympos. νιβρεῖδα χρυσόπαστον ὀπτημένος. vt & apud Stat. Aspersæ nebrides vario auro. INDE Νιβρεΐδωτος, Bacchus in Epigr. dicitur quòd peplum seu vestem gestaret ex hinnuleis pellibus. Item VERB. Νιβρεΐζω, Pellem hinnuleā gesto, vt bacchantes. Demosth. Pro cor. τὸν μὲν νύκτα νιβρεΐζων καὶ κραιπαλίζων καὶ καθαίρων τοὺς πλησίον.
Νιδίας, Helych. ὁ τοὺς ἀθύας, mergos.
Νῆες, Naues: Ionicè à ναῦς. Hom. Il. β, Πεντήκοντα νῆες.
Νηχυτὴς, t.1, c.827, g. Νηΐας, t.1, c.269, c
Νημερτὴς, t.1, c.271, c
Νημέρτης, pro νημερτὴς, Æditus, affertur ex Epigr.
Νημερτὴν, Hesych. πᾶσαν: quæ & πολλὴν.
Νηπιάτης, Remex: ὁ ἐπιβάτης τῶν ναῦν. Hes.
Νηπιακὸς, Recèns malleo ductus, Recèns cusus: νεοπλὴς, Hes. | Demosth. verò in orat. pro Crestph. νηπιακὰ per ellipsin dicit pro νηπιακὰ ἄλφιτα, hoc est τὰ νεωστὶ ἀλοιτευθέντα, Recèns molitas farinas, teste Harpocr. qui etiam subiungit, has farinas melle imbutas & subactas, iectis simul vuis passis & ciceribus viridibus, sacra peragentibus distribui solitas fuisse. eásque à quibusdam ἀμβροσίας vocatas fuisse. à quibusdā μακαρίας. Verba oratoris hæc sunt, μισθὸν λαμβάνων ἐκεῖνος ἐργάτου ἢ νηπιακοῦ.
Νηπιακῆς οἰκίας, Domus recèns illitæ. Aristot. in Probl.
Νήπιος, Qui nuper admodum aduenit, Qui recèns aduenit. ὁ νεωστὶ ἐλαυθεὶς. Etym. Hesych. verò νήπιος exp. νεωστὶ καταχρεώστης, νεωστὶ πτωχευτικὸς, Eius quæ nuper admodum seu recèns decessit.
Νηρὶς, t.2, c.1037, f. Νῆρις, ib. Νηρίδιος, ib.
Νῆα, Hes. Ligna fabricandis nauibus: quæ Ionicè νῆια.
Νήαγξ, t.1, c.1038, d. Νηαρὰ, ib. Νηαρὸς, ib.
Νήασις, ib. a. Νηασὶς, t.2, c.1012, g
Νηιάσιος, Hesych. πολέμιος, Inimicus, Aduersarius.
Νηιασὶρ, t.2, c.1013, a. Νηιὼν, t.1, c.1012, g
Νῆιος, t.2, c.1011, d
Νεῖλος, ν, ὁ, Nilus: Ægypti fluuius: à quo Νειλαία μοῦσα, in Epigr. Nilæa musa: & Νειλαῖα παρίχα, Nilaca salsamēta, apud Luc. Item Νειλωΐδες πυραμίδες, Niloticæ pyramides, in Epigr.
Νείμω, Ionice & poeticè pro νέμω ex Nicand. Alexiph.
Νειόθι, t.1, c.1038, b. Νειόθι, ib. c. Νεῖον, aduerb. ib.
Νειοπείω, ib. g. Νεῖος, ib. a. & t.1, c.1011, a.
Νειός, t.1, c.1038, f. Νείπους, ib. a. Νειπυτίη, ib. h
Νειράατι, Hesych. est νειράατι.
Νεῦρα, eidē καπύστια, Infimæ: aliis τὰ κατώτατα τῆς, Infimæ ventris partes. Hoc ipsum mox ἐξωΐν: afferens nimirum νειρὰ pro τοιλία ἐσχάτη, extremus seu imus venter: item νειρὸν pro ἔσχατον, Extremum seu imum: addens etiam σφοδρὸν, Vehemens.

Νείατμαι, t.2, c.1054, e. Νείφω, t.1, c.1061, f
Νεικὴς, t.2, c.1014, d. Νεικοσφαγίων, t.2, c.1013, h
Νεικρὰς, t.2, c.1014, a. Νεικροβόρος, t.2, c.1013, d
Νεκροδύγμων, ib. c. Νεκροδόκος, ib. Νεκροκομεῖσθαι, ibi
Νεκροκόμος, ib. Νεκρομαντεῖα, ib. f.
Νεκρομαντῶν, ib. Νεκρόμας, t.2, c.1044, b
Νεκρομπρὰς, t.2, c.1013, f. Νεκροπομπὸς, ib. g
Νεκρὸς, ib. a. Νεκροστολίσω, ib. h. Νεκροτύλος, ib.
Νεκροσύλος, ib. & t.3, c.1131, g. Νεκρόσυλος, t.3, c.1131, g
Νεκροτόμος, t.1, c.1501, b. Νεκροφόρος, t.2, c.1013, h
Νεκρόω, t.2, c.1014, a Νεκρώδης, ib. Νέκταιος, ib. b
Νέκταρ, t.3, c.701, g. Festus Pomp. scribit νέκταρ Græcis esse id potionis genus quod Latini Murrinam vocāt: dulcem & ipsam. Quidam dicunt fuisse vini genus in Lydiæ Olympo ex fauis permixtis & floribus odoratis concinnatum, vt tradit Athen. l. 2. INDE Νεκταρεσσιγενὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui è nectare destillauit. hoc est Dulcis & suauis odoratusq; Athen. l. 1, Χίου οἶνον καλὸν Η' Αἰσύου χίρνατο πιπαροεσσᾶ. Et turſum, ἡδὺς αὐθομία ἢ νέκταρος ἠὲ πιπαρεσσῆ. ITEM Νεκτάρεος, ε, ν, Nectareus, Nectaris modo suauis & odorus. Luc. in Herm. dicit νεκτάρεον πῶμα pro ipso nectare. Item Nectaris suauitatem & odorē referens, idróq; diuinus: vt Hes. quoq; exp. δίδυς, δαΐδας, θεούς. Hom. Il. γ, v. 385, νεκτάρεος ἐκ δὲ Il. σ, v. 15 νεκτάρεον χεῖται. ITEM Νεκτάρειον poni pro νέκταρ ἢ ἡδύσμα, autor Suidas. Dioſc. l. 3, c. 66, scribit τὸ ἐλάτειον à nonnullis vocari νεκτάρειον: INDE Q. Νεκτάρειον οἶνον dici ὁ ὃν τῷ ἐλατίῳ σκευάζομεν. Sic Plin. l. 24, c. 16, Inuenitur & nectarites ex herba quam alii helenion, alii medicam, alii symphyton, alii Idæam & Orestion, alii nectaream vocant.
Νεκτὸς ἐχε. Hesych. μάστιξ, Flagrum: sed suspectum.
Νεκτρεῖος, Νεκτρεῶν, Νεκτρείτης, vide in Νέκταρ.
Νεκτρίδιον, Hes. affert pro ἐλαφρεΐζων: ET Νεκτρίζω pro ἡδύνω ἢ: sed suspecta sunt.
Νεκύδαλος, Necydalus: insectum è bombylio nascens. Aristot. Hist. anim. l. 5, c. 19, scribit esse vermem quendā magnum qui habeat veluti cornua & differat à cæteris: ὃν πάντα μεταβαλόντες γίνεσθαι κάμπαλον, ὅπερ καὶ βομβύλιον. ὃν δὲ πάντα τὰ νεκύδαλον. ὃν δὲ πάντα τὰ βομβύλια. Plin. l. 11, c. 22, de bombycibus, Et alia horum origo è grandiore vermiculo, gemina protendente sui generis cornua. Hi eruca sunt. Fit deinde quod vocatur bombylius: ex eo necydalus, ex hoc in sex mensibus bombyx.
Νέμεα, Hesych. συνδένδρου τόπου, Loca arboribus densa, Loca syluosa, qualia sunt nemora apud Latinos. Alioqui Νέμεα dicebantur etiam ludi quidam solennes in honorem Iouis: quibus qui vincirent, VOCABANTVR Νεμεονῖκαι, vt tradit schol. Pindari. Dicta por τὸ τὰ νέμεα θεῷ τῷ Νεμέᾳ, à Nemea, loco Eliaci siue Argiui agri: cuius incolæ appellantur Νεμεᾶοι, & Νεμεᾶται, autore Stephano: apud quem itidem Νεμεᾶος Ζεὺς, & Νεμεάτης Ζεὺς, coli ibi solitus. Item Νεμεᾶος λέων, Nemæus leo: ab Hercule interfectus. Inde & Νεμεάδες πύλαι Argis, sic dictæ ἢ ὅτι ἐκεῖ τῇ Νεμέᾳ πεζεύουσι, autore Hes. Idē tamē huic νεμεάδες & alias tribuit expositiones, nimirū, ὀρεσινόμοι, λειμῶνες, ἔλαται, ἀπίονες, ἱχθύες. Ad Νεμέα vt redeā, vocatur eadē ET Νεμέη à poetis, Ionico more inserto η, propter versum. VNDE Νεμεαῖος λέων apud Hesiod. in Theog. v. 327. Ex Epigr. verò affertur ET Νέμεης χλαῖνα pro spolio quod Hercules gestabat Nemæo leoni detracto. Itidem Νέμεια pro Νέμεα dicitur. Pausan. Attic. νέμεσθαι Νεμείων ἀπομάξαι τόπον.
Νεμέω, Pasco: idem quod νέμω, vnde & derivatum est. Hinc pass. νεμέσθην, quod Hes. itidē exp. ἐνέμοντο, ἢ ἐφ' ἡμέρας. Nicand. Ther. v. 419, τῆς μὴ τῆς Ὀξὺς ἀπὸ νεμέσσεται ἔπλετο σίτου, Depascens.
Νεμεσῆς, Νεμεσία, Νέμεσις, vide in Νέμεσα.
Νεμερτὴς, t.2, c.1014, c. Νεμέα, ib. g
Νεμεσσαίτης, ib. f. Νεμεσσητῆν, ib. Νεμεσσητῆν, ibi
Νεμέσσητος, ib. Νεμέσσων, Hes. νεμεσσητῆν.
Νεμεσσὸς, t.1, c.1014, f. & t.3, c.1125, g.
Νεμεσσὼλης, t.1, c.1014, g. Νέμος, ib. d

Νεύσια, ib.g.
Νεμοσύνημαι, ib.
Νεμεσίμων, t.1,c.1015,h.
Νεμεσητὸς, t.1,c.1015,h.
Νεμεσίζω, t.1,c.1016,c.
Νέμεσις, ib.g.
Νεμεσσάομαι, ib.
Νεμέσσεται, t.1,c.1015,a
Νεμεσσητὸς, t.1,c.1016,a
Νεμεσσήτως, t.1,c.1016,b
Νεμεσσᾶν, t.1,c.1017,d
Νεμεσσάομαι, ib.
Νεμεσσάω, ib.b
Νέμεσσις, ib.g

Νεμέω, inusitatum thema est, à quo νέμω sua tempora mutuatur. Inde aor. 1 med. νεμησάμην, quod Suid. exp. διαμερίσασθαι, Distribuere, Dispertiri.

Νέμησις, εως, ἡ, Distributio. vt νεμήσεις ἐπικρῖναι apud Suid. quas esse dicit veluti διχρίσεις. scribit. n. τοὺς ποιητὰς ὅσας ἐπεισοδιώδεις νεμηθῆναι κλήρῳ, ἐπεισοδιωδῶς τὰ δράματα, tres histriones sorte tributos fuisse q fabulã agerent. Eorum qui vicissent, postmodum assumi solitum fuisse ἄκριτον. Sic μίσησις γάμου apud Poll. pro διχοστασίαν, διαίρεσιν, Distributio & partitio. ❡ Νεμητὴ, eidem item dem qui μεριστὴ, siue μερίτης & μοιρολόχης, Partitores, seu Particulones. Nonio enim autore Particulones dicti sunt cohæredes, quòd partes patrimonii sumant.

Νέμος, ους, τὸ, Hes. σωφρόνησις τόπος καὶ νεμέων ἔχων, τόπος. hoc est Locus arborib. densus & pascuus. Latini itidē Nemus dicũt. Hom. Il. λ, ἐν νέμεϊ σταφυλῆς, In nemore vmbroso seu opaco. Sic νέμος ἱππάκων apud Soph. quod Suid. cũ schol. exp. ἱππάκων ἄλσος, Littoralis lucus. ❡ Νέμος Hes. est etiam τὸ χωνευτὸν αἰδοῖον & τὸ τῆς ὀφθαλμῆς κοῖλον.

Νέμω, Tribuo, &c. t.1,c.1017,e. Νέμομαι, ib.h. Νέμω, siue νέμομαι, Possideo, &c. 1018,b. Νέμω, Pasco, &c. ib.g

Νεόκλος, Hes. πυγαλὶς, Cæcus: itē ἀπονενικημένος, αἰσχύνης, Attonitus, Deniẽs, Vecors. vt & à schol. Callim. exponitur μανιώδης, hymno in Iouem, Ὃς μάλα μὲ τρίκλος.

Νεπαίζει, Hes. πανοικεσίᾳ, Maledictis incessit: quod & ληκάζει.

Νέπος, Patruus, vel Auunculus. Scribit. n. Eust. p. 971, νέπον esse πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὸν, quẽ & νέπιον dici. Poll. pro auunculo accipit, scribens matris fratrẽ vocari μητράδελφον, μητρῶα, vel νέπιον. Paulo antè tamen idẽ dixerat, Matris patrem, siue Auum maternum, ab Eurip. nominari μητρώιον, à poetis etiam νέπιον: lib. 3, c. 1, titulo περὶ συγγενῶν. At Νηπὺς, Hes. ἄνοπλος, Stultus, Fatuus.

Νεοθηλὴς, t.1,c.1676,e. Νεοπομφὴς, t.1,c.1091,g

Νεῦρα, Hes. τὰ ὁραίσματα, Stramenta, Stragula.

Νεοκλὴς, Nuper auctus: seu Qui recèns excreuit. Hes. Νεοφυὴς, t.1,c.535,b. Νεόζωστος, t.1,c.727,f

Νεόζωστος, t.1,c.746,b

Νεόζυγες, Recèns adesus aut esus: vnde νεόζυγος, Hes.

Νεοδρόσοι, Recèns irrigati: Hes. ὑγροὶ.

Νεοδρὸς, t.1,c.783,d. Νεόγαμος, t.1,c.815,a
Νεοζμὴς, t.1,c.819,g. Νεογαλὴς, t.1,c.830,a
Νεογαλὸς, t.1,c.819,g. Νεογαλὸς, ib.h

Νεόγλωσσος, Nouas habẽs pupillas: id est Qui visum recèns recuperauit.

Νεογὸς, t.1,c.830,a

Νεόγονος, idem ac νεογὸς, Recens à partu, Recenti partu editus, Recèns natus. Legitur apud Herodot.

Νεόγυος, t.1,c.880,h. Νεογμὸς, t.1,c.890,f
Νεοδαμώδης, t.1,c.976,e Νεόδαρτος, t.1,c.947,f

Νεόδαρτος, t.1,c.947,g

Νεόδμητος γάμος, ex Eurip. affertur pro Nuper celebratæ nuptiæ. ἐπὶ τοῦ νεωστὶ ἐπὶ γάμοις δεδεμένου νέου γάμβρου.

Νεόδμητος κόρη dicitur ἡ νεοδάμαστος, Recèns domita & subacta à sponso puella, Noua nupta.

Νεόδορος, t.1,c.947,g

Νεόθρεπτος, Recèns seu nuper admodum decerptus.

Νεοικὸς, t.2,c.1019,b.d

Νεοιργὸς, Recèns elaboratus seu factus: νεωστὶ εἰργασμένος, Hesychius.

Νεόζυξ, t.1,c.1393,e

Νεόζυγος, ὁ καὶ ἡ, Recèns coniugatus seu copulatus. De recèns nupta, seu noua nupta, apud Eurip.

Νεοθαλὴς, t.1,c.1495,d. Νεοθαλὴς, t.1,c.1565,e
Νεοθηγὴς, t.1,c.1553,f. Νεοθηλὴς, t.1,c.1495,c

Νεοθηλίζης, ους, ὁ καὶ ἡ, Recèns expressus, apud Heraclid.

Νεοθὴς, Recèns mortuus vel interemptus. Plato De leg.

Νεοθρεφὴς, t.3,c.1644,e

Νεοθρὸν, Hes. νεοσφαγὲς, νεωστὶ σφαγὲν ἢ σφαγὲν, ἢ σφαγὲν.

Νεοίγυος, t.1,c.1621,c. Νεοὶν, t.2,c.1037,a

A Νέοιος, apud Epicharmum: & νεοίπολις, apud Eupolim, Poll. idem esse vult quod νεοπολίτης apud Platonem. vide Νεοπολίτης paulo infrà.

Νεοκατάκτητος, t.1,c.1773,a. Νεοκατοίκητος, t.4,c.616,e
Νεοκάτοικος, in Νέοικος. Νεοκαυὴς, t.1,c.178,a
Νεόκαυτος, ib.e Νεοκαυὴς, t.1,c.185,g
Νεοκλωνὴς, t.1,c.373,a. Νεοκμὴς, t.1,c.49,e. & 50,a
Νεοκτὴς, t.1,c.49,g

Νεοκτῆτα καὶ ῥόδον, Eupol. dixit νεὼ τινὶ νεοκτήτῳ, Aluẽi seu mactram recenti cæsura & excauatione tacta am, matore Poll. qui & νέοκτιν μύλλιν affert ex Aristo ph. Loc° est in Vesp. vbi dicit, Πρὸς ταῦτα μύλλιν ἀγοράσω νέαν (ἐπεὶ σὺ καὶ νέοκτιν.

Νεοκρὰς, t.1,c.137,g. Νεόκροτος, ib.f

Νεόκτιτος, Recèns conditus. Thuc. lib. 3, πόλιν νεόκτιτον οὖσαν.

Νεολαία, t.1,c.1034,h

Νεόλεκτος, Nuper collectus, vel delectus: ἐφήβους, Hes.

Νεολήϊον, idem H. ἐπιγράφει: quod suprà νεμηδόν.

Νεολαῖον, t.1,c.1005,c. Νεολαία, ib.b
Νεόλαιον, ib.d.e Νεόλαιος, t.1,c.723,g

Νεολουτὸν, Hes. νεωστὶ λελουσμένον ἢ μεμιγμένον.

Νέομαι, t.1,c.1054,c. Νεομέλιον, t.1,c.910,e
Νεομηνία, ib.d. Νέον, aduerb. t.1,c.1030,b.f
Νεονυμφὴς, t.1,c.1097,d. Νεοπαγὴς, t.3,c.265,b
Νεοπηγὴς, t.3,c.135,d. Νεοπηγὴς, t.3,c.111,b
Νεοπηγὴς, t.3,c.164,e. Νεόπηκτος, t.3,c.263,f
Νεοπλὴς, t.3,c.359,b. Νεόπλυτος, t.3,c.399,d
Νεοπλυτὸς, t.3,c.403,g. Νεόπολις, ib.

Νεοπολῖται, Polluci apud Plat. esse videtur ἡ δωδεκαπληθὴς, videlicet ὁπόσα δήμαρχοι καὶ πολιτῶν ἄρχουσι, Qui publico suffragio ius ciuitatis adepti sunt. vt tint Noui ciues. Nuper in ciuitatem assumpti. Ita verum erit quod lib. 9 scribit, quem Plato νεοπολίτην (sic enim ibi) appellat, eundem esse cum eo qui ab Epicharmo νέοιος, ab Eupolide νεοπάτριος nominatur. Νέοιος enim sonat Qui recèns ædes alicubi habere incipit. Νεοπάτριος, Qui recèns alicubi habitare cœpit. Attamen νεοπολίτης eo loco aliter accipit. Scribit enim, magnæ vrbis ciuem dico aliter accipi posse μεγαλοπολίτην: paruæ, μικροπολίτην: & nouæ nuper ciui, νεοπολίτην, secundũ Platonẽ: νέοιον, secundũ Epicharmũ: νεοπάτριον, secundũ Eupolin. Sicq; νέοιος & νεοπάτριος foret, In noua vrbe domũ habẽs, Nouæ vrbis habitator.

Νεοπορὴς, t.3,c.540,d. Νέοπος, t.3,c.554,e
Νεόπρατος, Hes. ἀφ' οὗ ἐγένοντο, Filii aut filiæ.
Νεοργὸς, Recèns factus. νεωστὶ εἰργασμένος, Hes.
Νεόρραιστος, Recèns aspersus. Soph. Ajace, σταγὼν νεόρραιστον ξίφους, Cum gladio recenti cruore aspersi.
Νεόρρυτος, Qui recèns effluxit. Suid. νεόρρυτος affert pro νεωστὶ ῥυείς.

Νέορτος, Recèns excitatus seu exfuscitatus. Soph. OEd. Colon. Τί σ' ὦδε, ὦ παῖ Λαΐου, νέορτον αἴρῃ; quid noui excitarum est? schol. exp. νέον.

Νέος, Nouus, &c. t.1,c.1018,b.a. Νέος, Iuuenis, &c. ib.f
Νεός, Noualis, &c. t.1,c.1031,d. Νέος, pro eodem, ib.e
Νεόσμηκτος, Recèns extersus: νεωστὶ ἐκμεμαγμένος, Hes.
Νεοσσιὰς, t.3,c.915,f. Νεοσσογενὴς, t.3,c.911,f
Νεοσσὰς, t.3,c.915,e. Νεοσσὸς, t.1,c.1039,d
Νεοσσὸς, ib. Νεοσσὸς τέκνων, ib.
Νεοσσὸς, t.1,c.1038,h. Νεοσσὸς ὄρνιθος, t.1,c.1039,e
Νεόστευτα, Hes. νεωστὶ ἐκμαγέντα, ἐκπεφυρμένα.
Νεοστιὰς, t.1,c.1738,d. Νεοστέλεχος, Hes. νεοδενδρον.
Νεοστεφὴς, Recèns coronati: Hes. νεοστέφανον.
Νεόστηρος, t.3,c.1082,g. Νεοσυλλέκτης, Recèns collectus.
Νεοσσεισμὸς, t.1,c.1795,e. Νεοσσεισμὸς, ib.
Νεοσφαγὴς, t.3,c.1158,f. Νεόσφακτος, ib.
Νεοτλὴς, Recèns absolutus: νεωστὶ πεπαλαισμένος, Hes.
Νεοτάκτης, t.3,c.1415,a. Νεοτάκτης, ib.
Νεότης, t.2,c.1034,c. Νεοτήμιος, ib. g
Νεότμητος, t.3,c.1408,c. Νεοτηρὶς, t.3,c.1643. b
Νεοτρεφὴς, t.3,c.1330,a. Νεοτρόφος, t.3,c.1340. g
Νεοτρία, t.2,c.1040,a. Νεοτρίλλιος, ib.
Νεοτρίλλω, t.2,c.1039,h. Νεοτρία, siue Νεοτρίλλιος, ib.g
Νεοτρὸν, ib.f. Vide & νεοτρὸς. Νεοτρὸς, t.2,c.1039,f
Νεοτρὸς, ib.e. ❡ Νεοτρὸς dicitur etiam πρὸς τοῦ κίτρους, siue πρὸς τοῦ ὠοῦ, Vitellus oui, Luteum oui. Cuius significatio-

nis exempla habes ex Menandro & Chrysippo apud Suidam: necnon hoc. Videbat quidam in somnis ova ex suo lecto suspensa esse: deque eo viso vatem cõsulebat, iuber is eo loco fodere. inuenturum. n. thesaurum. quumque hic doliolum inuenisset in quo aurũ & argentum erat, & tantùm argenti quiddam vati attulisset, respondit is, τῶ τοιοῦτῳ οὐδὲν μοι δίδως, nil mihi das ex vitello: aurum eo nomine significans. Itidẽ DIMINVT. Νεόττιον vsurpat Diphilus, dicens, Ὡσὰν δ' ὠὸν αὐτῶ διέπτηχε νεόττια.

Νεοδίδακτος, t.2, c.1039, f. Νεοχμός, t.2, c.1005, d

Νεοσσῶν, Secundo vento vti. vt quidam interpr. in hoc dicto Diogenis ad quendam sibi conuitium dicentẽ ὀπὶ πλ ἔβλαχας ἐξαίφνης τὸ νέφος: Καὶ γὰρ ὀπίσω θᾶττον, οὗ δ' ἔ. Interpr. & Erasm. vertunt, Tunc mingebam citius: ac si esset ὄβρι τὸ οὐρῶν. Locus est p.219: sed mendo non carere videtur.

Νεόσσιτος, t.2, c.1555, d

Νεόσβιτος, Qui recens interiit. vt Suid quoq; τὸ ἐσβὸν exp. τοῦτο τὸ δι' ὀλίγου τεθνηκός. Hesych. νεόσβιτος οὐκ est nõ solùm ὁ τοῦτο πλεονάσας, sed etiã ὁ ἀρτι φθαρείς: quod inter alia significat, Recens vitiatus.

Νεοσβῶτες quoque affertur pro Nuper corruptus: sed ἀμαρτυρος.

Νεοσσὸς, t.4, c.285, b.	Νεόσσιος, ib.a
Νεοχαράκτης, t.4, c.395, d.	Νεοχμὼ, t.2, c.1033, b
Νεοχμὰ, ib.	Νεοχμίζω, ib.e
Νεοχμὲς, t.2, c.1032, g.	Νεοχμὸς, t.2, c.1033, b
Νεοχμὼς, ib. a.	Νεόχμωσις, ib.d
Νεὼν, t.2, c.1031, a.	Νεῶς, t.3, c 511, d
Νεωστὶ, t.2, c.1634, b.	

Νερτὲ, & Νερτὲν, Subter, Infrà: quod & ἐνερτὲ. Hom. Od υ, κεφαλὴν ἀποσπάσαι, νερτὲν γοῦνα. Apollon. νέρτε τ' ἀδοῦς, Infra sub terra. Sic Phocyl. χθὼν νέρτε ἰοῦσα. INDE Νερτέριος, α, ὁ, Infernus. vt νερτέριος νυθμὸν ex Epigram. de latibulo inferorum. Est inde & COMPAR. Νέρτερος, Inferior: κατώτερος, Suidæ: qui per apocopen pro ὑπέρτερος dici tradit. Hes. habet non solùm νέρτερε, sed ET Νερτέρεια, ita dici scribens πᾶς τὰς ἐσχατιὰς ἔχὼ τὸ κατώτατον πρυτάνεις, ad ima tartara detrusi sint: ita πᾶς χθονίους νεκρὸς, manes inferos, seu mortuos qui sub terra sunt. Itidémq; νέρτερος eidem est & κατώτερος. & νέρτερος ὑπὸ χθὼ, κατώτερω. Sic Eurip. νέρτεροι θεοὶ, Infernales dii, Dii qui apud inferos estis. Item inde est SVPERL. Νέρτατος, Infimus, Imus. Hes. νέρτατα exp. ἔσχατα, Vltima.

Νεῦρα, Νευρίεσσι, Νευρίεσσι, Νέρτατος, Νέρτερος, vide in præced. Νέρτε.

Νέρτης, ητος, ἡ, auium species sunt apud Aristoph. in Auib. teste Hesych. etiam.

Νεῦμα, t.2, c.1041, d.	Νεῦμα, t.2, c.1054, d
Νευρὰ, t.2, c.1047, g.	Νευρὰς, t.2, c.1046, h
Νευρὴ, t.2, c.1047, g	Νευρῆες, ib.b.
Νευρὰ, t.2, c.1046, g.	Νευρὰς, ib.f
Νεύρειος, ib.	Νευρέον, ib.g
Νευρὶς, ib.	Νευρὶς. propr. t.2, c.1047, a
Νευρίτης, ib.	Νευρίτης, ib.b
Νευρίτης, ib.	Νευροβάτης, t.2, c.1044, f
Νευροβάτης, ib.	Νευροδὴς, ib.
Νευρὸν t.2, c.1047, a.	Νευρόκωλος, t.2, c.1044, g
Νευροκοπῶ, ib.	Νευροκόλλος, ib.h
Νευρομῆτρες, t.2, c.1045, h.	Νευρομήτρα, t.2, c.1044, h
Νεῦρον, t.2, c.1043, h.	Νευροσπαδὴς, t.2, c.1045, c.
Νευρόσφυρος, ib.d.	Νευροστιφὴς, ib.c.
Νευρόῤῥαφος, ib.b	

Νευρὸς, perperam alicubi apud Aristot. pro νεῦρος.

Νευροσπαδὴς, t.2, c.1045, d.	Νευροτομοί, οἱ, ib.c.
Νευροτομίαμαι, t.2, c.1046, a.	Νευροτόμος, ib.
Νευρόσπαστος, t.2, c.1045, d.	Νευροτρώτης, t.2, c.1046, b.
Νευροτρώς, ib.	Νευροτρώτης, ib.
Νευρόω, t.2, c.1047, ib.	Νευρώδης, t.2, c.1046, c.
Νευρώσεις, ib.e.	Νεῦσις, t.2, c.1052, a.
Νευστάζω, t.2, c.1043, g.	Νευστὴρ, t.2, c.1052, b.
Νευστικὸς, ib.a.	Νευτὸς, ib.b.

Νευτὴρ, Hesychio κολυμβητὴς, Natator: qui potius νευστὴρ.

A Νέω, Nuo, &c. t.2, c.1040, c. Νέω, Nuto, &c. ib.e. Νέω, Noto, & c. t.2. c.1051, g.

Νεφέλη, t.2, c.1050, a.	Νεφελαγερέτης, ib.g.
Νεφέλιον, t.2, c.1051, c.	Νεφελαγερέτης, ib.a.
Νεφελοσιδὴς, ib.	Νεφελοκοκκυγία, ib.b.
Νέφος, t.2, c.1048, b.	Νεφόω, t.2, c.1049, g.

Νεφρὶς, Νεφρεπικὸς, Νεφρὶς, Νεφροειδὴς, Νεφρομάστιγ, Vide in sequ. Νεφρός.

Νεφρὸς, οῦ, ὁ, Ren. Athen. l.1, αἱ δὲ τῶν νεφρῶν χάλικες. INDE Νεφροειδὴς, ίες, ὁ καὶ ἡ, Renum speciem gerens, Renibus similis. ET Νεφρομάστιγ, Renum matrices: de quo t.2, c.1045, a. ITEM Νεφρὶς δημος, Pinguedo quæ circa renes est. ET Νεφρὸς σπόνδυλος, apud Poll. Vertebra quæ prope renes est: quam primam esse dicit vertebrarum lumbi. Necnon Νεφρὸς, ἡ νόσος ἢ διάθεσις, Morbus seu affectus renum, id est, quo renes infestari solent, Renũ dolor. Thucyd. διὰ τὸν περὶ τὸν νεφρὸν καῦμα. Eo vitio qui laborat, DICITVR Νεφρητικὸς, ἡ, ὁ: Latinis etiam Nephriticus.

Νεφώδης, t.2, c.1049, g. Νέφωσις, ib.h

Νέω, Eo, t.2, c.1054, c. Νέω, Neo, &c. ib.f. Νέω, No, &c. c.1051 e. Νέω, Glomero, &c. c.1055, c

Νεώδωρ, Hesychio teste pro νεόδωρον dicitur.

Νεωκορέω, & Νεωκόρος, vide in Ναὸς suprà.

Νεωλκέω, t.2, c.1005, e.	Νεωλκία, ib.
Νεώλκιον, ib. g.	Νεωλκὸς, ib.d
Νεώμα, t.2, c.1031, a.	Νεώρμη, in Νεῶν.
Νεὼν, t.2, c.1010, h.	Νεωσσὸς, t.4, c.783, d
Νεωστὶ, t.2, c.1005, g.	Vide & in Ναὸς, νηὰ cum νεωστὶ.

Νεωστὶς, Qui iuuenili facie est, Iuuenis. Hesych.

Νεωτερισμὸς, ὁ καὶ ἡ, Scholiastæ Sophocl. νεωτερίσμασι, id hoc loco Electræ, Ὀρᾶς νεωτὶ βόσκυχον πτημάτων.

Νεωτέω, t.2, c.1005, g.	Νεωτὲρ, ib.h
Νεωτὸς, t.2, c.1006, b.	Νεωτερικὸς, t.2, c.1480, e
Νέως, t.2, c.1030, β. g.	Νεὼς, vide in Ναὸς.
Νέωσις, t.2, c.1031, b.	Νεώσσιος, t.2, c.1006, c

Νεωσσὸς, Hesychio καινίζει, Innouat. Vide νεοχμὸς.

Νεοσσὸς t.2, c.1030, ε. g.	Νεοσσὸς, t.2, c.1031, c
Νεοσσὸς, t.2, c.1030. β. f.	Νεοσσεία, t.2, c.1029, h
Νεοσσεὺς, t.2, c.1030, β. e.	Νεοσσεύω, ib.d
Νεοσσεὺς, ib.e	Νεοσσιὰς, t.2, c.1029, β. h
Νεοσσοτροφία, ib.f.	Νεοσσοτρόφος, ib.
Νεοσσὸς, ib.f.	Νεοσσὸς, t.2, c.1030, β.e
Νεοσσὸς, t.2, c.1031, b.	Νεοσσὸς, ib.

Νεοσσύαξ, vide suprà in Ναὸς.

Νεόχμος, Terra recèns culta. Hesych.

Νεοχμὸς, t.2, c 1033, a. Deriuatur à νεόω.

Νη privandi particula in comp. t.2, c.1879, h. Νη, intendendi, ib.g. ITem etiam particula concedentis affirmantisque, & quidem cum iuramento, subiungitur enim ei accus. vel Dei in genere, vel dei alicuius specialis, interdum & alius rei: redditurque vel Ita per, vel Vtiq; per, Sanè per: vel etiam Ita profectò per: quemmadmodũ & ναί. vt νὴ τὸν Δία, apud Phrynichum, Næ per gemellos. νὴ τὼ Δίω, apud Plat. νὴ τὼ Ἥραν apud Xen. νὴ τὸν ἀγαθὸν τὸν Ἀθηναῖον, apud Luc. Sed frequentissimũ νὴ Δία: ac interdũ quidè directè ad interrogationẽ. vt apud Xen. in Pædia quærenti Cyro, ἦ καὶ δίδως μοι ὦ πάππα, ταῦτα; respondet Astyages auus, νὴ Δία ἔγωγε ὦ παῖ, Ita per Iouem. Et apud Ceb. Theb. πότερον ὡμὴ καὶ ὑδὶ εἰς πεδίον ἐστὶ; νὴ Δία καὶ ἁδί. Similiter apud Xen. quoq; roganti καὶ σὺ ὦ ἄνερ; respondetur, νὴ Δία. Interdum post responsionem, sequente καί, ad affeuerationem rei adhuc grauioris. velut apud Plat. in Apolog. Socr. μὴ ξύνοιν μοι τοῦτο δικάσητε ἡμᾶς παρακαλοῦντες μᾶλλον παῖδας τοὺς ἑαυτῶν ἵνα μὴ νὴ Δία μόνον ἀσεβῶμεν φεύγοντες ὑπὸ Μέλητον, Quinimmo & reũ, seu Et quidè reũ etiã impietatis factũ à Melito. Interdũ indirectè ponitur, nulla præcedẽte interrogatione pro Vtiq;, Equidè, Profectò. Dem. Pro Cherson. οὐδὲν αἰσχρὸν ὑπολαμβάνει κρατεῖν νὴ Δία καὶ δαιμονίως γε καὶ ὑπερφυῶς αὐτοῦ. Nihil sanè per Iouẽ. Idẽ, ἀλλ' ὅμως ἐκεῖ, καὶ νὴ Δία οὐκ ἴσως γε, Verũtamẽ dictu rus est, & quidè meritò. vel Et meritò vtiq;. Νὴ Δία sequẽte ἀλλὰ est ἀξιωματικὸν, significãs Ar, Atenim. Demosth. νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ὑπερ ἐμοῦ τὰ γράμματα ἔσται.

Atenim ipſæ literæ obſcuro quodam loco temeréque A poſitæ ſunt. Necnon poſito γὲ pro δηλαδή. Idem Demoſth. De malè obita legatione, τὴ Δί', οἱ γέ γε ὑμῶν δι' ἐκεῖνον ἐσπάσθη τὸν ἀγῶνα βλάπτειν, atenim iuuenes noſtri ob illud iudicij illâmq; animaduerſionẽ, ad frugẽ morum meliorẽ redigentur. Ilixus, ἴσως γὲ τὴ Δία παίσεσθε καὶ φαῦλοι. At fortaſſe nihil ad rem pertinebat & aſpernandu erat. Plura vide apud Bud. p. 898: necnon p. 897. Seruit ironicis etiã reſponſionibus, vt Credo, Nempe, Scilicet apud Latinos. Demoſth. in Leptinem, ἀλλ' ἦν τὴν ἀρετὰς, τὴ σοὶ δοκῶ ἐπαίδευσέν τὴ Δία ἐκεῖνος τὸν ἄνδρα ἀγαθὸν τῶν ἀπάντων αἰεὶ κρίνειν; Quòd ſi quis nos roget, qd tandẽ per deos immortales reſpõdebimus? φ nonnulli, credo, qui immunitatẽ ciuitatis beneficio cõſequuti fuerãt, indigni erant eo beneficio. Interdũ pro Atq; adeò ponitur, præcedẽte καί. Luc. καὶ γὲ μὰ τὴν καὶ τὴ Δία ἐπομόσαντα ὑμῶν ἀληθῆ ὄμνυναι ἀφίησι. Ariſtoph. & imperat. adhibuit: dicens, τὴ Δία πάνυ. Et, τὴ Δία καὶ σὺ γὰρ ἴσως. Vbi rectè ad verbum interpretaberis Per Iouem.

Νῆα, Nauem: Ionicè pro ναῦν, ex genit. νηός.

Νηαίτης, t. 2, c. 1007, d

Νηγάτας, quali νεόγατος, ſignificat νεωστὶ ἠμφιεσμένος, teſte Euſt. hoc eſt Recèns factus. Il. β, ὅ, ἕδνα τε κτῆνα Καλὸν νηγάτου. Νήγατος, t. 1, c. 1074, e. Νηδύμος, t. 1, c. 1433, h. & c. 1621, b. ob.

Νηδύτης, Heſychio αἰνιδότης, Diſcalceatus.

Νηδύς, ύος, ἡ, Vẽter. Hippocr. De aere, aqu. & loc. αὖτη καλεῖται ὑγιὴς ἡ νηδὺς καὶ κάτω ἡ κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ ἡ κάτω ἕδρη καὶ ἡ νηδὺς αἰεὶ ἐν τοιούτῳ χώρῳ καὶ φύσει. Ide. ἔχει δὲ τὸ σῶμα αἱ μὲν νηδὺς, ἀλλὰ πάντες, αἷς ἴσασιν οἱ πολῖται ἐμέλησεν. additq;, ὅσαι γὲ δὴ μᾶλλον ἔχει σαφῆ τὰ περὶ τὴν νηδύν. Ide. ἔχει δὲ τὸ σῶμα αἱ μὲν νηδὺς, ἀλλὰ πάντες, αἷς ἴσασιν οἱ πολῖται ἐμέλησεν. additq;, ὅσαι γὲ δὴ μᾶλλον ἔχει σαφῆ τὰ περὶ τὴν νηδύν. intelligẽs νηδὺς nomine omne concauum in modũ vẽtris conceptaculũ quo humor alendis partib. idoneus cõtinetur. Sed plerunq; νηδὺς vocatur ὁ πρῶτος διέξοδος. H. Od. ι, Λύτερ ἐπὶ νῆσον ἔπλευ μεχαλίην ἐμοὶ ἄντιον ἠδὲ νηδύι. Sic apud Athen. l. 10, Γραῦν τὴ δεῦρο, νηδύς θ' ὑπὸ μάμμης. | Significat etiam Veterus. Hom. Il. ω, Ἔνθα καὶ ἑπτὰ μὲν μιν ἐν νηδύι ἔκτα. Sic Heſiod. Theog. ὅσσας δεκὰς μὲν μιν ἐν νηδύι ἔκτα. Atiuriſconſulti Græci alueũ fluminis νηδὺν ſiue κοίτην interpretari dicuntur. INDE Νηδύια, ων, dicuntur τὰ ἐντὸς πάντα, ſiue τὰ κατὰ τὴν νηδύν, Interanea. Hom. Il. ρ, ὡς δὲ τε λέων ἔγχος Νηδυίοιο μεμαὼς ἐξέμεν ἀμφιβρότοιο λύσε γύα. Apollon. Arg. lib. 2, Νηδύια πάντων ἐξαίρετα ἔνδοθεν ἔσθων ἔλαφος.

Νηΐα, t. 2, c. 1056, a.

Νηϊάδες νύμφαι, t. 2, c. 1011, c.

Νηϊάς, t. 2, c. 1011, c.

Νηΐδες, ib. a.

Νηΐον, Heſych. ἔσχατα, καταπύστια, Extrema, Ima.

Νηΐτης, t. 2, c. 1011, d.

Νηΐτιδες νύμφαι, t. 2, c. 1011, c.

Νηΐτις, ib.

Νηκάρης, t. 1, c. 217, g.

Νήκτης, t. 1, c. 267, h.

Νηκτὸς, t. 2, c. 1052, c.

Νηκτὸς, ib. f.

Νηλαγὴς, t. 1, c. 314, a.

Νηλὴς, t. 1, c. 1177, c

Νηλία, ex Theophr. affertur pro Vnedo, ὑμήρος.

Νηλιτὴς, t. 1, c. 1177, c.

Νηλιτόπους, ib. c

Νήλυτος, affertur pro ἀόρατος, Inuiſibilis.

Νηλεὴς, t. 1, c. 1177, c

Νηλὴς, idem quod Νηλεὴς, Immiſericors. Heſ. & Suid.

Νηλίπεζοι, ΕΤ Νηλίποδες. Diſcalceati, Nudis incedẽtes pedibus. αἰνιδότης, Heſych. Dicitur ΕΤ Νηλίπους itidẽ pro αἰνιδότης, Diſcalceatus. vt apud Suid. κατ' ἀχρίαν Τίλλιν ἄστυ νηλίπους τ' ἀλωλότα.

Νηλιτὴς, Peccati & culpæ expers: ἀναμάρτητος: ex τὴ priuatiuo & ἁλίσκομαι. vt Heſych. quoque νηλιτὲς & νηλιτὲς exp. ἀναμάρτητον, ἀναίτιον. Hom. Od. τ, & Od. ϖ, Αἶψα δ' ἀπὸ μαζῶν καὶ ἀπὸ νηλιτὲς ἦτορ: contrario ſenſu accepit pro λίαν ἁμαρτωλὸς, Nimium delinquentes, Improbæ, Scelestæ. Reperiri tradunt & fœm. Νηλίτιδες, itidem vel pro ἀναμάρτητοι, vel pro λίαν ἁμαρτωλοὶ. Id Suid. deriuat ex barytono νηλίτης.

Νηλιφὴς, idem ac ἀνάλιφος, Non vnctus, Non illitus.

Νήλωτος, ὁ, Veſte carens: ex τὴ priuatiuo & λῶς.

Νῆμα, t. 2, c. 1054, g.

Νημερτὴς, t. 2, c. 389, b.

Νημερτὴς, ib. a.

Νήπιος, ib.

Νηπίως, t. 2, c. 1056, a

Νηπιωζόντως, Heſych. μωρολογοῦντες, ἀσελγαίνοντες. pro quo ſupra μανιοζόντως.

Νηξίμαδις, ι, ος, t. 3, c. 511, e.

Νῆξις, ibid.

Νηοπόρος, & Νηοπόλος, vide ſuprà in Νηὸς.

Νηοπρεπὴς, t. 2, c. 1007, d.

Νηοπρεπὴς, t. 2, c. 1007, d.

Νηοῦχος, Nauis tutator & cuſtos: φύλαξ ναὸς. Heſ.

Νηπιακὴς, t. 3, c. 147, e

Νηπιᾶν, Galen. in Lex. Hippocr. ἀδυνατεῖν.

Νηπιαχεύω, t. 3, c. 212, f.

Νηπιώδης, t. 2, c. 1673, b.

Νηπιάζω, ib. c.

Νηπιάχθη, t. 2, c. 1674, a.

Νηπιαχὸς, t. 2, c. 1673, e.

Νήπιον, ib.

Νηπιόφρων, ib. d.

Νηπιοφρονέω, ib. d.

Νηπιόφρων, t. 2, c. 1673, c.

Νηπιόφρων, ib.

Νήπιτος, aduerb. t. 3, c. 446, h.

Νηπυτὴ, ib.

Νήπιτος, t. 3, c. 446, h.

Νηπυτὸς, Heſych. ἄπυστον, Inauditum.

Νηπύτιος, t. 2, c. 1674, c

Νηρεὺς, ῆος, ῆϊ, Nereus: deus marinus. Cuius filiæ Νηρεΐδες, poeticè Νηρείδες, & per contract. Νηρῖδες. Apud Athen. & Νήρεια τέκνα vocantur piſces, quaſi proles Nereï: Μετὰ ζώνυσι Νηρέος ἀστερόεντα Νηρήϊα τέκνα.

Νήριθμος, idẽ quod ἀνάριθμος, Innumerabilis, Innumerus.

Νήριτα, ων, τὰ, Nerũ: frutex qui & ῥοδοδάφνη, ſiue ῥοδόδαφνος vocatur. Dioſcor. l. 4, c. 82: Plin. l. 16, c. 20, & l. 24, c. 11.

Νηρὶς, Cauum ſaxum. Heſych. enim πέτρας dici ſcribit τὰς κοίλας πέτρας.

Νήρϊτος, t. 1, c. 1157, c

Νηρίτης, ου, ὁ, Nerites: concha quædam natatilis, quam nericem interpretatus eſt Gaza apud Ariſtot. De partib. anim. l. 4. Memmit & Ælian. Necnon Plin. l. 9, c. 33, de cõchis. Nauigant ex his neritæ, prædentesq; concauæ ſibi partem, & alteram auræ opponentes, per ſummam æquorum velificant.

Νήριτος, t. 1, c. 1157, d

Νηρίτης, ib. c. Νήριτος Heſych. eſt εἶδος πέτρας, quod eſt καλλίτριχον κοχλιῶδες, πολύλοφον.

Νηριτόφυλλον, Heſych. πολύφυλλον, Multa habens folia.

Νηρὸς, pro νηρὸς dici Phrynich. indicat, quũ annotat nequaquam dicendum νηρὸν ὕδωρ, ſed ὑφέρμαιον. Suid. & Etymol. ex Lycophr. afferũt ὡς χθονὸς νηρὸς μυχοὶ pro καίλαις, καθυγραῖς, Cauis, Humidis. At νηρὸς ἦθος quod apud eundem Suid. legitur, forſan reddi queat Nazarator. Heſych. νηρὸν exp. πραεῖς, Humile. Suprà νηρὸν habuimus, itidem pro ὑγρόν.

Νηρὸς λίθος, quibuſdã Sardia gẽma, aliis Smaragdus. Heſ.

Νηρυδρύας, t. 2, c. 1055, h.

Νηρυδρύας, t. 2, c. 1054, b.

Νῆσις, t. 2, c. 1054, h.

Νησιώτης, ib. a.

Νησιῶτις, ib. a

Νῆσσα, Heſych. πτηνὸς, Pullus.

Νῆσσα, t. 2, c. 1053, d

Νήσσα, ib. c. Inde DIMIN. Νησσίον, Anaticula.

Νησσία, t. 2, c. 1575, a.

Νησσὰς, t. 2, c. 1055, a.

Νήσσιμος, t. 2, c. 1674, g.

Νῆσσις, ὁ καὶ ἡ, t. 2, c. 1673, f.

Νῆσσις, piſcis, t. 2, c. 1674, f.

Νησυφρὶς, t. 2, c. 1054, b.

Νητὺς, t. 2, c. 1038, a

Νῆτος, t. 2, c. 1031, c. &c. 1. 2, c. 1055, a.

Νηὸς, vide in Ναὸς.

Νηὸς, ib. c. Inde Νηΐας, ib.

Νηΐδιος, t. 2, c. 1673, b.

Νηΐζομαι, ib.

Νηϊκὸς, ib. a

Νηΐς, ib. b

Νηΐτης, ib. b

Νηλεὴς, ib. h

Νημερτὴς, ib.

Νημερτὴς, t. 2, c. 427, g

Νημερτὴς, ib.

Νηπιάζω, t. 2, c. 1673, a.

Νηπιάχθη, ib.

Νηπιάχθης, ib.

Νηπιάχθης, t. 2, c. 1672, c

Νήπιος, t. 2, c. 1673, a

Νηπιὸς, t. 2, c. 1672, c

Νήπιος, t. 2, c. 1671, b

Νηπιοφρονέω, t. 2, c. 1671, d

Νηπυτὴς, t. 2, c. 1673, b

Νηρεὺς, ῆος, ῆϊ, Nereus: deus marinus. Cuius filiæ Νηρεΐδες, poeticè Νηρείδες, & per contract. Νηρῖδες. Apud Athen. & Νήρεια τέκνα vocantur piſces, quaſi proles Nereï: Μετὰ ζώνυσι Νηρέος ἀστερόεντα Νηρήϊα τέκνα.

Νηρὶς, Cauum ſaxum. Heſych. enim πέτρας dici ſcribit τὰς κοίλας πέτρας.

Νηρίτης, ου, ὁ, Nerites: concha quædam natatilis, quam nericem interpretatus eſt Gaza apud Ariſtot. De partib. anim. l. 4. Memmit & Ælian. Necnon Plin. l. 9, c. 33, de cõchis. Nauigant ex his neritæ, prædentesq; concauæ ſibi partem, & alteram auræ opponentes, per ſummam æquorum velificant.

Νηρὸς, pro νηρὸς dici Phrynich. indicat, quũ annotat nequaquam dicendum νηρὸν ὕδωρ, ſed ὑφέρμαιον. Suid. & Etymol. ex Lycophr. afferũt ὡς χθονὸς νηρὸς μυχοὶ pro καίλαις, καθυγραῖς, Cauis, Humidis. At νηρὸς ἦθος quod apud eundem Suid. legitur, forſan reddi queat Nazarator. Heſych. νηρὸν exp. πραεῖς, Humile. Suprà νηρὸν habuimus, itidem pro ὑγρόν.

Νηρὸς λίθος, quibuſdã Sardia gẽma, aliis Smaragdus. Heſ.

Νηρυδρύας, t. 2, c. 1055, h.

Νηρυδρύας, t. 2, c. 1054, b.

Νῆσις, t. 2, c. 1054, h.

Νησιώτης, ib. a.

Νησιῶτις, ib. a

Νῆσσα, Heſych. πτηνὸς, Pullus.

Νῆσσα, t. 2, c. 1053, d

Νήσσα, ib. c. Inde DIMIN. Νησσίον, Anaticula.

Νησσία, t. 2, c. 1575, a.

Νησσὰς, t. 2, c. 1055, a.

Νήσσιμος, t. 2, c. 1674, g.

Νῆσσις, ὁ καὶ ἡ, t. 2, c. 1673, f.

Νῆσσις, piſcis, t. 2, c. 1674, f.

Νησυφρὶς, t. 2, c. 1054, b.

Νητὺς, t. 2, c. 1038, a

Νῆτος, t. 2, c. 1031, c. &c. 1. 2, c. 1055, a.

Νηὸς, ib. ob.

Νητὸς, accumulatus, & cab-

Νηϊτικὸς, t.1, c.1879, g
Νηϊτικῶς, t.1, c.1880, e.
Νῆϊν, Suidæ τὴ κλωστῆρα.
Νηΐα, t.2, c.1053, c.
Νηΐαφιν, ib.d
Νηΐδιον, ibid.
Νῆϊδα, Hesych. πλήρεις, μεστὰν, Plenum, Refertum.
Νηΐδιφόνος, t.2, c.1053, c.
Νηΐς, t.2, c.938, a
Νήϊτμος, Halitus & spiritus expers: ex τῦ priuatiuo & αὐτμὴ. Hesiodus Theogon. Κῆτα νήϊτμος πολυεμβόλοις ἐν ὑδάτεσσιν.
Νηϊφίνα, t.2, c.1057, d.
Νηϊφάλιον, ib.
Νηϊφαλίζω, ib.
Νηϊφάλος, ib.a
Νηϊφαλοπῆς, ib.d.
Νηϊφαλισμὸς, ib.
Νηϊφάλιος, ib.
Νηϊφαλὴς, ib.e
Νήϊφα, ib.
Νήϊφα, t.2, c.1056, c
Νηϊχοπάλαι, t.2, c.1051, g
Νήϊχυς, t.4, c.495, e. & t.2, c.1879, g. ob.
Νήϊχα, t.2, c.1052, c.
Νῆϊς, t.2, c.1056, e
Νήϊω, t.2, c.1055, d
¶ Νία, Suidæ τὴ χοιρὶς, Funes.
Νίβα, t.2, c.1061, b
Νίβαδες, Hesychio αἱ τὰς λίφους ἴχνευσαι αἶγες.
Νίβασμὸς, genus saltationis barbaricæ. Hes.
Νίγλαροι, eidem sunt πρωτόμαστα, πρόβατα κριόμαστα: asserenti ITEM Νιγλαρεῦσι pro πρωτόκλωσι. Similiter Suidas exponit. At scholiastæ Aristophanis νίγλαρος est πρῶτος, & μᾶλλον ἀκμαῖος ἀφροδισιάζειν, in Acharn. vbi poeta dicit, Αὐλῶν, καλῶν, νιγλάρων, πορνιδίων.
Νίδες, à Siculis dicuntur τὰ αἰδοῖα τῶν ἀρχαίων παίδων, pudenda siue testiculi puerorum: autore Suida. Hes. habet Νίδιες, exponens itidem παίδων αἰδοῖα.
Νίζω, t.2, c.1061, d.
Νικαῖος, ib.a.
Νικάδιος, ib.c.
Νικάσιφος, t.2, c.1059, c.
Νίκαμα, t.2, c.1058, g.
Νικατήριον, ib.a.
Νικατὴς, t.2, c.1058, g.
Νικηφόρος, t.2, c.1060, b
Νικομηδὶς, Nicomedis: oneraria nauis genus à loco denominatum, vt tradit Bayf.
Νῖκος, t.2, c.1060, b.
Νίκων, à ludæis in obsidione Hierosolymitana nominata sunt ἡ μαχίμη Ρωμαίων ἐλάτη, ἀπὸ τῦ νικᾶν πάντα, vt Iosephus tradit lib.2. vbi etiam dicit, τῦ νίκωνος τὸν πύργον ἐνδόντος, quum murus nicoms cederet. Alioqui νίκων est etiam nomen propr.
Νίμμα, t.2, c.1060, f
Νὶν, apud poetas significat αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ. Ipsum, Ipsam, Ipsum: vt μὶν. Eurip. Oreste, ἐγὼ γὰρ ἔκτεινα, ego ipsam seruaui. Et rursum, Ὅς σε φονεῦσαι μητρὸς ἠνάγκασα, qui ipsum occidere matrem coegi. Ibidem, vbi dicit, Πυλάδη σ' ἀδελφὸς λέκτρον, ὦ σπέρμ' ἔπεμψε, Δόξιός σ' ὁ Φοῖβος τὸν βίοτον εὐδαίμονα μολεῖν: schol. non ad Pyladem tantùm, sed & ad sororem sponsam referri νὶν posse existimat, & exponi αὐτὴν: vt Soph. quoque pro αὐτὸν vsurpasse dicitur.
Νιπὸς, Hesych. αἰδοῖος, Scultus, Vecors. Pro quo νιπίλος etiam & νιπασὶς dici tradit.
Νίπτον, idem vocari ait τὸ καθάλλιον ὕπτιον.
Νιπλὴρ, t.2, c.1060, f.
Νίπλορ, ib.g.
Νίπλομαι, ib.e
Νίπλον, ib.e
Νίπρος, siue Νίπμος, Achæis est φθὶρ, Pediculus. Hes.
Νίπορ, idem affert pro μέγα, Magnum.
Νιτσομαι, t.2, c.1054, e
Νιτσέειν, siue Νιτάειν, vide suprà in Βάπτειν.
Νίτρον, ου, τὸ, Nitrum: succus concretus sali finitimus: isque vel natiuus vel factitius. natiui tam id quod effoditur, quàm id quod in speluncis colligitur, αἰφριτὴς dicitur, quòd molle sit ac spumæ simile. Quod extra terram reperitur sua sponte ex ea efflorescens, ἄλμη σκληρὰ appellant. Factitii verò varia sunt genera, de quibus præter alios Gorræum consule. INDE Νιτρώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Nitrosus, Nitri naturam imitans. item Nitri saporem referens.
Νίφα, pro νιφάδα, t.1, c.1062, a.
Νιφαρὸς, ib.e.
Νιφὰς, t.1, c.1061, h
Νιφάτης, propr. t.2, c.1062, b.
Νιφοβλήτης, ib.c
Νιφοβλητὴς, ib.
Νιφόβλης, ib.d.
Νιφόβολος, ib.
Νιφόεις, ib.g.
Νιφοκτύπης, ib.e
Νίφομα, t.2, c.1061, c.
Νιφοστιβὴς, t.2, c.1062, c
Νιφὼν, t.2, c.1061, e.
Νιφὼς, t.2, c.1061, b
¶ Νόα, Laconibus πηγὴ, Fons, teste Hes.
Νοαρὸν, idem affert pro σοφὸν χόντως, Sapienter.
Νοερὸς, t.2, c.1070, g.
Νοερῶς, ib.h
Νόη, Mente agito, &c. t.2, c.1071, a.
&c. ib.
Νοέω, Prudens sum, &c. ib.
Νοέω, Video, &c. ib.e
Νόημα, ib.g.
Νόημων, t.2, c.1071, e
Νόησις, ib.f.
Νόημον, τὸ, Iubst. t.2, c.1074, d
Νοητὴς, ib.
Νοητὸς, ib.d.
Νόθα, t.2, c.1676, b
Νόθα, ib.
Νοθαγενὴς, ib.c.
Νόθα, ib.
Νοθεύομαι, ib.e.
Νόθευσις, ib.
Νόθευε, ib.d.
Νοθοβλάστης, t.2, c.1676, b.
Νόθος, Spurius, t.2, c.1675, b.
Νόθος, metaphoricè ibid. e.
Νόθος, pro ξένος, ib.f.
Νόθος, t.2, c.1676, b
Νόθον, vt βέλτιον, non νόθιον, diminutiuè à νοῦς dici tradit Phrynichus. Vitur Aristoph. in Equit. dicens, Ἐγὼ μὲν οὖν, ὅστις ὦν καὶ πάσαις Βουλήμασίν καὶ γνώμασι καὶ νοθίοις. vbi schol. exponit ἐννοήμασιν, vt sit Cogitatiunculatum.
Νομαλέον, perperam apud Poll. scriptum pro μειμίλεον.
Νομαδίεος, seu Νομαδίου, t.2, c.1010, c
Νομαδὴς, propr. ib.a.
Νομαδίτης, ib.b
Νομαδίτης, ib.c.
Νομαδικὸς, ib.b
Νόμαιον, t.2, c.1028, b.a.
Νομαῖος, t.2, c.1019, h
Νομαίφρια, affertur pro Cœtus virorum pastoritius.
Νομαλέον, Hesychio autore est σκῦλος βασιλέως.
Νομαρχὸς, t.2, c.1019, d.
Νομαρχία, ib.
Νόμας, t.2, c.1010, a
Νομὰς, Pastor, &c. t.2, c.1019, e.
Νομὰς, Tributor, ib.f
Νομαδικὸς, οὐ, ὁ, Pastoralis.
Νομάδιον, t.2, c.1019, g
Νομὴ, ἧς, ἡ, Distributio: idem quod νέμησις. seu Partitio, Diuisio. Aristoteles Polit. 5, δύο ἀδελφῶν οἷς τὰς πατρῴων νομὰς διενείμαντο. vbi quam νομὰν πατρῴων vocat, Poll. appellat νέμησιν οὐσίας πατρῴας, paternorum bonorum distributionem seu partitionem. Et Plut. Lycurgo, νομὴ τῶν ἱππέων κατ' ὁλκάμους, equitum distributio seu diuisio in vlamos. Item Herodian. dicit χρημάτων νομάς. Pecuniæ distributiones: lib.8, νομὰς χρημάτων μεγαλοφρόνως αὐτοῖς ἐπαγγείλας. Vbi νομαὶ χρημάτων sunt quod Latini vocant Donatiuum & Congiarium. Dicit idem & simpliciter νομὰς, sine genitiuo χρημάτων pro eodem. lib.7, τοῖς δὲ στρατιώταις ὑπέσχετο δώσειν χρήματα, οὐκ οὐδὲν ἔφη, τῷ δήμῳ νομὰς ἐπάγειν, militibus donatiuum & populo congiarium. lib.6, νομὰς τε καὶ δοσεις μείζονας ὑπέσχετο. lib.3, νομὰς μεγαλοφρόνως δώσειν. lib.5, δοὺς τὰς σωτηρίας τῷ δήμῳ νομάς. Rursùm l.3, τῷ δήμῳ φησὶν δεῖν τῶν νίκας μείζονας νομάς. Item Synes. epist. 18, χρυσὸν οἷς ὑμᾶς νομιῶ στρατιώτας κομίζοντα, ferentē ad vos aurum quod distribuatur militibus donatiuū. Ex Pand. verò affertur pro Possessionis portion ea quæ sorte alicui tributa est. | Νομαὶ dicuntur etiam Præfecturæ prouinciarum, Regiunculæ Plinio. quæ & νομοὶ, vt docui pag. 1019, c. | Νομὴ significat etiam Pastus. Homer. in Batrachomyom. Ἁμ ἑλίου γὰρ ἴδασι νομὴν βατράχοισι Κραναῶν. Xenophon ἐξάγειν τοὺς νομάς. Pastum seu pabulatum educere. Plut. Ἀντιφῶν δ' οὐκ ἔστι, δῆλον ὅτι τὰς νομὰς ἵππων καὶ τὰς κομιδάς. Item νομὴν ποιεῖσθαι affertur pro Pascitur. Significat etiam ipsam actionem pascendi seu depascendi. vt νομὴ πυρὸς in incendio. Polyb. lib.1, τὰς τῶν πόλεμος βίας φυσικὰς, τὴν νομὴν τοῦ πυρὸς ἀπορίᾳ σιτοδείας γενέσθαι καὶ φθορὰν πολλῶν. vorat enim & depascitur ignis obuia quæque vbi inualuerit. Item apud medicos νομαὶ dicuntur vlcerum, pro τὰ νεμόμενα ἕλκη, Vlcera depascentia carnem, seu Quæ pascendo serpunt. Dioscor. φθεῖρ νομαῖς τοῖς ἐν αἰδοίοις. Sic Plut. De superst. νομαὶ σκωλήκων θηριώδεις. Plinius etiam dicit, Nomas sistit, omniáque quæ serpunt.
Νομῆες, Pastores: Ionicè pro νομῆς à νομεύς.

Νομίματα, Hesychio ὁ καθάρματα.
Νομίζω, l ege sancio, &c. t. 2, c. 1030, a. e. Νομίζω, Existimo, &c. c. 1017. β. b
Νομικὴ [τέχνη], t. 2, c. 1030, a. 2. Νομικὸς, t. 2, c. 1019, a. g
Νομικῶς, ibid.
Νόμιμον, τὸ, substantivum, t. 2, c. 1030, a. c
Νόμιμος, ib. a. 2. Νομιμως, ib. c
Νόμιος, Pastoralis. vt νόμιον μέλος, Pastorale carmen. παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ παρὰ τοῖς ἰταλιώταις, inquit schol. Apollonii, Argon. lib. 1, de pastore oues reducente, ὁ δὲ τ' εἶσι πάμπαν ἐπ' ἔλλοχον ἠδὲ καὶ ἀμελίζεσθαι νόμιον μέλος. Sic Greg. νόμιον ἐμμέλειαν μέλος. Athen. lib. 14, νόμιον μέλος certum quod dam carmen pastorale fuisse ait, ab Eriphanide Menalcæ amasia compositum: Suidas generaliter τὸ ἐν τῷ νομῷ ἀδόμενον, quod inter pascendum cantatur. Item τεμία κωμικὰ affertur pro Claua pastoralis. Apollo autem νόμιος dictus putatur non tam vt Pastoralis, quàm vt Iustus & secundum leges iudicans: apud Apollon. Argon. lib. 4, — νομίου καθ' ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Sanè Hesych. & Suid. νόμιον afferunt pro δίκαιον, Iustum.
Νόμιος, ωτος, ἡ, Ψῆφος actio τῶν νομίων. Thuc. lib. 5, pag. 295, ὅσα τοῖς θεοῖς τὰ θεῖα νομίσασιν, Extra iusta dijs fieri solita: vt apud Aristot. τὰ νομιζόμενα πᾶσιν ὡσεὶς τοὺς θεοὺς, pro Iusta dijs facere, Debitũ cultum & religionem dijs præstare.
Νόμισμα, t. 2, c. 1017, β. c.
Νομισματοπώλης, t. 2, c. 1017, β. f. Νομισματοπωλικὸν, ib.
Νομιστὸν, Existimandum.
Νομιστὸς, t. 2, c. 1027, β. g. Νομογράφος, t. 2, c. 1023, d
Νομοδιδάκτης, ib. f. Νομοδιδάσκαλος, ib. c
Νομοθεσία, t. 2, c. 1014, c. Νομοθέτειρα, ib. c
Νομοθέτης, t. 2, c. 1023, h. Νομοθέτημα, t. 2, c. 1014, d
Νομοθέτης, t. 2, c. 1023, f. Νομοθέτης, t. 2, c. 1024, d
Νομοθετικὴ [τέχνη], t. 2, c. 1023, g. Νομοθετικὸς, ib.
Νομίσκιον, t. 2, c. 1014, e. Νομοφυλακεῖον, ib. f
Νομισμάτιον, ib. Νομοφύλαξ, ib.
Νόμος, Lex, t. 2, c. 1021. g. Νόμος, Consuetudo, &c. t. 2, c. 1021, f. Νόμος, Cantilena, &c. ib h
Νομὸς, t. 2, c. 1019, a. & t. 3, c. 977, e
Νομοφυλακεῖον, ib. Νομοφυλακῶν, ib.
Νομοφυλακία, ib. d. Νομοφύλακιον, ib. e
Νομοφύλαξ, t. 2, c. 1024, g
Νομωδὸς, οῦ, ὁ, ex Strab. pro Legum interpres.
Νοσηλεῦσις, t. 2, c. 1064. d. Νόσος, t. 2, c. 1063, a
Νοσοφυλακὶς, t. 2, c. 1064. d. Νοσσεύω, t. 2, c. 1086, e
Νοσσιὰς, ib.
Νόσσιξ, perperam quidam cod. habent pro νόσσιξ.
Νοσσὸς, t. 2, c. 1086, d. Νοσσὸς, ib.
Νοσσὼ, t. 2, c. 1084, c. Νοσσιὰς, t. 2, c. 1086, a
Νοσσὰς, ib. Νοσσεύω, t. 2, c. 1085, b
Νοσσεύματα, ib. g. Νόσσια, ib. a
Νοσσιὰς, ib. d. Νοσσιὰς, ib. e
Νοσσιὰς, ib. d. Νοσσιὰς, ib. e
Νοσσὸς, t. 2, c. 1086, c
Νοσσὰ, perperam in quibusdam cod. pro νοσσὸ.
Νοσσεύω, t. 2, c. 1086, f. Νόσσιος, ib. e
Νοσσογραμματικὴ, sub. τέχνη, t. 2, c. 1083, a
Νοσσοκομεῖον, ib. c. Νοσσοκομία, ib. b
Νοσσοκομία, ib. c. Νοσσοκόμος, ib. b
Νοσσοκομοῦμαι, ib. c. Νοσσοτρόφιον, ib. e
Νοσσοτρὸς, ib. d. Νόσσος, t. 2, c. 1081, f
Νοσσοτροφία, t. 2, c. 1083, e. Νοσσεύω, t. 2, c. 1084, g
Νόσσιξ, Νοσσεύω, Νόσσια, Νοσσὰς, in sequ. Νοσσὸς.
Νοσσὸς, οῦ, ὁ, per syncopen pro νοσσεὸς dicitur, Pullus. VIDE Νοσσοτροφεῖν in Epigr. Pullos auium alere. IDEM Νόσσιξ, Νόσσιον, & Νοσσὰς, diminutiuè idem quod νοσσὸς, Pullus. Dioscor. lib. 2, cap. 53, ὁ ζωμὸς τῶν νοσσῶν, ius è pullo gallinaceo. Dauid psalmo 83, σπουδαῖον εὗρεν ἑαυτῇ οἰκίαν, καὶ στρουθὸς νοσσιὰν ἑαυτῇ οὗ θήσει τὰ νοσσία ἑαυτῆς, & turtur inuenit sibi nidũ in quo collocet pullos suos. Νοσσὸς verò metaph. in Epigr. pro puella. Nota verò ET Νοσσιὰ in præced. loco positũ pro νοσσιὰ, Nidus, Domicilium in quo auis pullos suos collocat. Ita ETIAM Νοσσεύω pro νοσσεύω dicitur, Nidulor, Nidificco. Pass. νοσσεύομαι dicũtur pulli pro In nidis generari. vt ex Herodot. lib. 1 affertur, νοσσευόμενα ὀρνίθων ἡρῷα ἐν πᾶσι pro Genera auium quæ genitæ fuissent in templo.

Νοσσοφόρος, vide in præced. Νοσσὸς.
Νόστιος, t. 2, c. 1087, a. Νόστιμος, t. 2, c. 1088, b
Νόστος, Reditus, &c. t. 2, c. 1087, c. Νόστος, Dulcedo, &c. ib. f
Νόστος, propr. ib. h
Νόστος, t. 2, c. 1090, a. Νοσφίδιον, t. 2, c. 1091, a
Νοσφίδιον, ib.
Νοσφίζω, Separo, t. 2, c. 1090. b. Νοσφίζομαι, Sum secretus, &c. ib. Νοσφίζω, seu Νοσφίζομαι, Primo, &c. ib. f
Νόσφιν, t. 2, c. 1090, a. Νοσφισμὸς, t. 2, c. 1091, a
Νοσσὰς, t. 2, c. 1084, a. Νοσσὰς, ib. b
Νοταρίας, ου, ὁ, Notarius: à Græcis recentioribus vsurpatur pro χαρτοφύλαξ siue ὑπομνηματογράφος ac inter hos à Basilio.
Νοτερὸς, t. 2, c. 1092, c. Νοτία, ib. b
Νοτερὸς, ib. c. Νοτία, t. 2, c. 1091, c. & 1093, e
Νοτιαῖος, t. 2, c. 1091, f. Νοτιδὸς, propr. t. 2, c. 1093, e
Νοτίζω, t. 2, c. 1091, g. & 1093, f
Νοτὸς, t. 2, c. 1091, c. Νότος, propr. t. 2, c. 1093, e
Νότος, t. 2, c. 1091, d. & 1093, b
Νοτὶς, t. 2, c. 1091, c. Νοτιὰς, ib. f
Νοτιὰς, t. 2, c. 1095, b. Νοτὸς, t. 2, c. 1092, d
Νουβυπικὸς, t. 2, c. 1070, e. Νουβυπικὸς, ib.
Νουθεσία, t. 2, c. 1070, c. Νουθέτημα, t. 2, c. 1069, g
Νουθέτημα, t. 2, c. 1070, c. Νουθέτης, ib.
Νουθέτης, ib. Νουθετέω, ib. d
Νουθετικὸς, ib. d. Νουθετικὸς, ib.
Νουθετοῦμαι, ib. b. Νουμηνία, t. 2, c. 910, f
Νουμηνιακὸς, t. 2, c. 911, a. Νουμήνιος ἀφὴ, ib.
Νόμμος, ου, ὁ, Nummus: vox nõ à Latinis solùm vsurpata, sed Doribus etiã qui in Sicilia & Italia habitarũt. Aristot. in Tarẽtinorum rep. scribit apud eos nomisma quoddam vocari νόμμον in quo Tarantis, Neptuni filij, impressam esse imaginem, inuehentis equo. Et rursum, Siculum talentum olim valuisse viginti quatuor nummis, postmodum duodecim. nummum autem valere tribus obolis. Quin & Epicharm. hac voce vsus comperitur, in Χείραις sic scribens, ἀπ' ἔμμος ταῦτα καὶ τὰν ἀρχὰν διρίσιος δὶ μοι καὶ νόμμος. Et rursum, κἀξ ἀνδρὸς φρεσὶ μεδέτω νόμμων μέγα κεκλεῖ. Poll.
Νοσσιχὴς, t. 2, c. 1069, f. Νοσσιχὴς, ib.
Νοσσιχὴτης, ib. e. Νοσσιχὴς, ib. f
Νοσσιχὴς, ib.
Νοῦς, Mens, &c. t. 2, c. 1063, c. Νοῦς, cum verb. ib. f Νοῦς, cum præpos. c. 1064, c. Νοῦς, Sententia, &c. c. 1064, a
Νοσσιλὶς, t. 2, c. 1086, b. Νοσσιχὶς, ib.
Νοσσὸς, ib. f. Νοσσοτρόφος, ib. g
Νοχαλὶς, Hesychio λόγχαις, χαλίκεσι: qui infra νοχλὶς.
Νοχλὶς, ίδος, ἡ, Secunda τῶν χολικῶν δίδυμα. Hippocr. Tœan. lib. 2, in ὀκτοκίῳ quodam ex galbano, τῶν δὲ νοχλίδων ἡ ἐκβαλοῦσα τὸ νοχλὶς. Ita quidam, qui tamen rectius per ω scribi posse opinantur.
¶ Νυ, vt τοιγαρνυν, apud poetas particula est expletiua. vt apud Hom. Odyss. ε, μή τι νύ τοι τόδε εἴρεται, neque res asseritur. & apud Hesiod. Erg. ἀχρεῖον νύ τοι ἔπλετ' ἄνακτι, tenet te multò fortior. Iidem poetæ dicunt ὅς νυ pro ὅς γε. Hesych. innuit poni pro δή.
Νυγὶς, t. 2, c. 1107, a. Νύγμα, ib. b
Νυγματώδης, ib. d. Νυγμὸς, ib. e
Νυγμὸς, ibid.
Νυδὸν, Hesychio ἄφαντον, Mutum: at Νυδὶς, eidem σκοτεινὴ, Tenebrosum.
Νυκτιπόλος, t. 2, c. 1101. d. Νυκτιλὶς, t. 2, c. 1103, f
Νυκτιλαμπὴς, t. 2, c. 1101, c
Νυκτιλαμπία, ibid. a. Νυκτιλαμπίας, ibid. Νυκτιλαμπὼν, ib. c
Νυκτιλὼψ, t. 2, c. 158, d. ob. & t. 2, c. 1101, d. & 1394, c
Νυκτιμανία, t. 2, c. 1101, d. Νυκτιμανὴς, ib. c
Νυκτιλεύω, ib. g. Νυκτιμαχέω, ib. f
Νυκτίλιος, ib. Νυκτιμαχία, ib. f
Νυκτερία, t. 2, c. 1104, d. Νυκτερίτης, ib. c
Νυκτερίτης, ib.
Νυκτερεύω, ib. c. Νυκτερὶς, ib. g
Νυκτερὶς, t. 2, c. 1103, f. Νυκτερὶς, t. 2, c. 1104, f
Νυκτερὶς, t. 2, c. 738, c. Νύκτιος, t. 2, c. 1103, f
Νυκτιχορία, t. 2, c. 1101, d. Νυκτιχορεῖον, ib. f.
Νυκτιχορεῖον, ib. f. Νυκτιχορεῖον, ib. d
Νυκτὶς, t. 2, c. 738, c. Νυκτὸβιος, t. 2, c. 1100, g

Digitized by Google

Νυκτικόραξ,ib.
Νυκτιλαμπής,ib.
Νυκτιλοφῆ,t.2,c.1102,e.
Νυκτιμήδη,ib.
Νυκτιος,t.2,c.1103,f.
Νυκτιπλάνος,ib.d.
Νυκτιφοβής,ib.
Νυκτιφοβία,ib.
Νυκτιχαρία,ib.
Νυκτιχαρίς,αι,οι,ib.
Νυκτιχαρῶ,ib.
Νυκτιπροβῶν,ib.f.
Νυκτιπτερία,ib.
Νυκτὶς,aduerbialiter pro Noctu,t.2,c.1090,g
Νυκτιφυλακιῶν,t.2,c.1100,g.
Νυκτερίδες,αἱ,t.2,c.1051,f.
Νυκτιχαίτης,Hesychio ναυάρχης,ἀφὸς: alijs νυξ.
Νυμφα,t.2,c.1093,f.
Νυμφαγωγῶ,ib.f.
Νύμφαι,t.2,c.1094,b.
Νυμφαία,t.2,c.1099,b.
Νυμφαῖον,propr.ib.d.
Νυμφαῖτης,ib.e.
Νυμφας,ib.
Νυμφαῖος,ib.
Νυμφεῖα,τὰ,substantiuum,t.2,c.1098,d.
Νυμφεῖος,t.2,c.1099,c.
Νυμφεύομαι,ib.
Νυμφευτὴ,ib.
Νυμφεύτρια,ib.
Νυμφίον,Hesychio νυμφῶν ἰωνὸς: pro quo Suid.habet νυμφαῖον,Nympharum templum.
Νύμφη,Sponsa,&c.t.2,c.1092,f.
Νυμφηδόν,ib.e.
Νυμφιαῖος,t.2,c.1095,g.
Νυμφίδιος,propr.ib.
Νυμφικῶς,ib.e
Νυμφίος,Sponsus,t.2,c.1098,e.
Νυμφίς,t.2,c.1097,f.
Νυμφοκόμος,t.2,c.1095,a.
Νυμφολήπτος,ib.
Νυμφοστόλος,ib.a.
Νυμφοστολῶ,ib.c
Νυμφοστόλος,ib.a.
Νυῶ,t.2,c.1677,a.
Νᾶ,cum ἄλφα & μάλα,ib.d.
Νᾶ,cum articulo τὴ præfixo,ib.e.
Νᾶ,cum τὴ,ib.g.
Νὴ,Hodie,t.2,c.1678,c.
Νῦν,pro Tunc,ib.d.
Νῦν,habens vtrinque τὴ,ib.e.
Νῦν ἀρτι,t.2,c.1679,a.
Νῦν δὴ,t.2,c.1678,e.
Νυνδὴ,ib.f.
Νυνὶ,t.2,c.1677,d.
Νυνὶ,Atticum,t.2,c.1679,e.g.
Νῦν κ' ὁπι,ibid.a.
Νυνμηνὶ,t.2,c.1680,c.
Νῦν φημὶ,ib.
Νῦν φῶτα,t.2,c.1678,g.
Νῦν φῶτα,t.2,c.1679,a.
Νῦν τήμερον,ib.
Νυν,particula expletiua,t.2,c.1680,d
Νύννον,& Νύννος,dici tradunt ὅτι παῖς παιδίοις τὰς καταβαυκαλουμένους,teste Hesych. Forsan est cantilena illa qua dum pueros in cunis agitant crebrò accinunt nutrices, vt hodieque.
Νύξ,t.2,c.1099,f
Νυὸς,οῦ,ἡ,Nurus:filii vxor,seu fratris vxor. Hector apud Hom. Iliad.9. Helenam vocat νυὸν αἰδοίην ἀίχμητὴν: quoniam Græci pro ea ceu pro fratris communis vxore recuperanda pugnabant. Et Iliad χ, Ἑλκόμενός τε νυοῖς ὀλοὸς κύνεσσι γένηται Ἀχαιῶν.
Νυρία,t.2,c.1107,b.
Νύρα,ib.
Νῦσος,Claudus.Syracusanorum dialecto.Ita enim Nonn. Dionysiacôn lib.9, Νῦσος ὅτι γλαυκὴν Συρακοσσίδι χῶλος ἀκούει.
Νύσσα,ης,ἡ,dicitur ὁ καμπτὴρ,Meta:ἀπὸ τῶ ἐλάβοντας κατ' αὐτὸν,νύσσειν τοὺς ἵππους, quia solent calcaribus incitare equos quum ad metam aspirant vt citatiore cursu eam assequantur. vt & Greg.in Natalem Domini dicit, κέντρον τοῖς ἵπποις τὸ τέλος: sed metaphor. pro σπεῦδε ὅτι τὸ φερτάτιμον,propera ad propositum tibi scopum. Vtitur Hom.vocabulo hoc Iliad.ψ aliquoties:vt v.331, v.338,v.758.
Νύσσα,t.2,c.1107,a.
Νυσσμὸς,t.2,c.1108,c.
Νυσσητὴς,ib.d.
Νυσσητικὸς,ib.
Νυσσαίος,t.2,c.1108,e. t.3,c.106,a.ob.
Νυσσολογέομαι,t.2,c.1108,e
Νυσσολωπᾶι,Hesychio νυσσίζουσι. Suprà νυκτιλωπᾶς.
Νυστὼ,t.2,c.1106,f.
Νύχα,t.2,c.1105,a
Νυχεία,t.2,c.1106,e
Νυχθημα,ατος,τὸ,Lucubratio:seu Vigiliæ. Eurip.Supplic. πρὸ νυχθημάτων χαίρεις;
Νυχθὼς,t.2,c.1106,e.
Νυχοβόρος,t.2,c.1105,a
Νυχθήμερον,t.2,c.1102,h.
Νύχιος,t.2,c.1105,a
Νύχιος,ib.
Νυὼ,t.2,c.1107,b
¶ Νώ,vel Νὼ,t.2,c.1076,b
Νώγαλα,Νωγαλεύματα,Νωγαλίσματα,à poetis,præsertim comicis,appellata fuerunt edulia suauia & delicata,non famis sedandæ sed voluptatis percipiendæ gratia elegantius apparata:cuiusmodi erant λάχανα κυπτὰ & σφεκτὰ ὀψάρια,& alia huiusmodi σφέτερα ἡδύσματα,necnon bellaria exquisitiora. Istiusmodi edulium genus Græci alio nomine χαύματα siue χαυμάτια,Latini Scitamenta & lenocinia coquorum appellant. Ararôs apud Athen.lib.2,τὰ κομψὰ πάντα νωγαλεύματα. Antiphanes ibidem,Βοῦς,ἰκὰς,φοίνικας,ὕπερα νωγαλα. Ita enim legit Eustathius:trisyllabos minimum,non pĕtasyllabos νωγαλεύματα,vt Athenæi codices habent,repugnante lege metri. Tertium νωγαλίσματα, apud Poll.extat,l.6, cap.9: eiúsque verbo primitiuo vsus est Antiphanes, dicês,Θεαῖνος οὐκοῦν τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑπαζόμεθα μέρος Καὶ νωγαλίζειν.solebant enim quum compotationes producebantur,apponere eiusmodi scitamenta:quæ inter potandum comedere, DICITVR Νωγαλεύειν ET Νωγαλίζειν. Eust.ex Athen.affert & pass.νωγάλισαι, sed non exponit,nec integrum locum citat. Apud Suid. ET Νωγαλίσαι legitur,sed & ipsum sine expositione: tantùm subiungit,apud Athen. reperiri,apud quem & verbũ νωγαλεύειν,& verbale νωγάλευμα,necnõ νώγαλα.
Νωδιάω,t.2,c.1080,d.
Νωδὸς,ib.
Νώδυνος,t.2,c.1186,e.
Νώδυνος,ib.d
Νωθία,siue Νωθεία,vide in sequ.Νωθὴς.
Νωθὴς,ἐος,ὁ καὶ ἡ,Tardus,Segnis,Piger: interdum & Hebes,Stupidus. vt ab Hesychio quoque exponitur non solum βραδὺς,sed etiam ἀμβλὺς & ἄλογος. verùm metaphorica hæc significatio est,illa propria & etymo conuenientes.volunt enim ei inesse σύνεσιν τῆς ἀκοῆς.ideóque recte tribuitur asino apud Hom.Iliad.λ,ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραι ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας Νωθὴς,ὃ δὲ πολλὰ μᾶλ' ἐν σπείρῃ ἀγάρμοις ἰάχει.nã & Latinis Tardus asellus dicitur,& Lentè gradiens asellus. Sic Lucian.χωλὸς καὶ τὰ γόνατα νωθὴς,Tarda ac lente gradientia habens genua: de sene. In Epigramm.νωθὴς ὕδωρ, de aqua lentiùs fluente. At νωθὴς ὁδὸς,de longo itinere dicitur.quia lassos & pigros reddit. Inde SVBST. Νωθία,ας,ἡ & Ionicè Νωθίη, Tarditas,Pigritia,Segnities. Inde & COMPOS. Νωθυπορος,de quo t.2,c.1541,b. Apud Hesych. reperio & Νωθηπὼ,expositum τὸν μικρὸν σκώπτειν δυνάμενον. Dicitur ETIAM Νωθὴς pro νωθὴς significans item Tardus, Segnis,Piger,tam in incessu quàm in agendo. Vnde COMPOS. Νωθοκαρδίος,de quo t.2, c.97,a. Inde & SVBST. Νωθρότης,τητος, ET Νωθρία,ας,ἡ,Tarditas,Segnities,Pigritia,vt νωθία. Suidas per diphthongum SCRIBIT Νωθρεία,quod est verbale VERBI Νωθρεύω, significãtis Tardus & piger sum. Apud Poll.quoque νωθρεία scriptum habetur,qui verbum eius νωθρεύεσθαι ex Hyperide affert,sed non approbat. Afferunt verò & aliud VERBVM, Νωθρεῶ videlicet,itidem expositum Segnis sum,Torpeo.
Νωθρὸς,Νώθρος,Νωθρεία,Νωθρεύεσθαι,Νωθρία,Νωθρεῶ,Νωθροκαρδίος,Νωθρὸς,Νωθρότης,vide in præced.Νωθὴς.
Νῶϊ,t.2,c.1076,a.
Νῶϊν,ib.b
Νώϊπρος,t.2,c.1077,b
Νῶκαρ,Hesychio νύκτωρ, νωθία,Dormitatio,Segnities

& torpor. Itidem schol.Nicandri esse dicit νάρκη, quasi ἀπὸ τοῦ ναίρειν, Veternum, Soporem, Somnum profundum. Vtitur autem eo vocabulo Nicander Ther.v. 189, Ὑπνηλὸν δ' ἔθηκε νάρκη ἀγλαβὲς πλεύτειν. | Ab Hesychio νάρκη exponitur etiam καχεξία ὑπνώδης. | Suid. cum Etymologo adiectiuè etiam exponit ὁ δυσκίνητος, quanquam Etymol.substantiuè potius ἡ δυσκινησία καὶ ἀναισθησία ἐπιπολαίου ἐγρηγόρσεως, deriuans ex priuatiua particula νη & verbo σκαίρω.

Νωλεμέως, t.1,c.672,c. Νωλεμὲς, ib.

Νῶμα, Ionica contractione pro νόημα dicitur. vnde ab Hesychio quoque exponitur per νόημα & ἐνθύμημα, Cogitatum. Idem νώμασι esse dicit etiam ὅπλοις ἢ ὑποζυγίοις ἢ γεωργείοις: ab aliis exponi βρίμασι.

Νωμάω, ῶ, Mouco, Agito, Verso: interdum & Vibro. Homer.Iliad.γ, Σκῆπτρον ἣ οὔτ' ἐνὶ οἴκῳ ἐῦ ναιετάουσι νώμα. Iliad.ε, Ἄρης δ' ἐκ πολέμοιο πολύσκυτος ἔγχεϊ νώμα. Iliad.ν, Οὐδ' ἔθ' ὑπὲκ δηΐοιο, οὐδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμᾶσθαι βάλεν Ἀζαλίωι. Iliad.ο, de Hectore, λαιψηρὰ πόδας καὶ χεῖρας ἐνώμα. pro quo alibi dicit μάρμαρα πάλλων. Sic Iliad.κ, χερσὶν ἐνώμα δόρυ Φθιηλόφῳ. Idem Homer.dicit etiam Αἰεὶ ἐν στήθεσι νόον πολυπενθέα νωμῶν, Odyss.ν. Et κέρδεα νωμᾶν, Od.υ, v. 257, pro Animo versans. Neutraliter etiam exponitur Versor. vt Epigr.lib.2, κέγχρῳ ἐνὶ αὐλίζεται νωμῶν. | Significat etiam Distribuo, Druido, vt νέμω, è quo & deriuatum est, vt ἔννομος ex ἔνεμος, εὐνομία ex εὔνεμος. Iliad.ι, Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαξίμους δεπάεσσι. vbi Hesych. quoque exponit διεμέτρησε: afferens & νωμᾶς pro διοικεῖς, & νωμᾶσθαι pro κυβερνᾶσθαι. Inde VERBALE Νώμησις, ως, ἡ, Motus, Agitatio: κίνησις, Suidæ.

Νῶν, t.1,c.1076,c. Νωνυμνὶ, t.2,c.1318,f

Νωνυμνὶ, ibid.e

Νώμυνε, Hesychio μέγας, πολὺς, πανὺ: praeterea ἀσφαλὴς, & κατάπτης, ὀχυρός. Νωρὶ, idem affere pro ὠκέως.

Νώρυψ, ab aliis exponitur λαμπρὸς, Splendidus: ab aliis ἐξ ὑγιοῦς, ὑπηχὴς, Argutus, Sonorus. Priorem expositionem Plut. sequitur, νώρυσι exponēs διαυγῆ καὶ λαμπρὸν, quoniam quem vno in loco νώρυσι χαλκὸν dicit, alibi αἴθοπα χαλκὸν nominat Homerus.

Νῶσε, Hesychio ἤμβλυνε, ἠμαύρωσε.

Νωσιχαλὲς, eidem ἀμελὲς, ἀκόσμητον: qui & νωχελὴς.

Νῶτα, in plur. t.2,c.1109,b. Νωτηγενὴς, ib.f

Νωτίζω, t.2,c.1110,a. Νωτὶς, ib.d

Νωτοφόρος, ib.c. Νωτοφόρεια, ib.a

Νωτίζω, ib.c. Νῶτος, ib.d

Νωτιχαθὴς, t.2,c.1109,c. Νωτοφόρος, ib.

Νῶτος, ib a. Νωτοφόρος, ib.f

Νωχαιὴν, Hesychio ἀφανῆ, Obscurum.

Νωχελὴς, eidem est τοῦ ῥᾳθυμοῦ: qui & νωχελὴς.

Νωχελίζω, t.2,c.111,c. Νωχέλεια, ib.

Νωχελὴν, Ionicè pro νωχέλεια dicitur.

Νωχελὴς, t.2,c.111,d. Νωχελὴν, ib.

Νωχελίζω, ib.e

Νῶχμα, Hesychio ὄνειδος, Probrum.

Νωψὶ, eidem est ἀδύνατος τὴν ὄψιν, Qui visu est imbecillo. pro quo suprà μωψὶ, idem fere & μώψ.

Ξ

Nota decimæquartæ apud Græcos literæ, quam ξ vocant ξῦ. Ea affinis est πσ. modò enim in κ mutatur, modò κ in ipsam, vt patet ex ὅκ & ὅξ. Affinis est etiam πσ. Attici enim σ in eam vertunt. ξωὶ dicentes pro σωὶ. Ionesverò ea vtuntur pro gemino σ, δίξὺς & τεξὶς dicentes pro δισσὸς & τρισσὸς: necnon κρῆξις pro κρησὶς, ac similia. Est etiam numeralis nota, significàs sexaginta, hoc modo ξ'. acuti autem accẽtus apice præfixa, sexaginta millia denotat, ξ.

Ξαίνω, Carmino, &c. t.2,c.1111,a. Ξαίνω, Cædo, &c. ib.b.

Ξαίνομαι, t.2,c.1113,a. Ξανὸς, t.2,c.1114,c

Ξανθὸς, Hesychio teste est animal simile bouí apud Atlanticum mare.

Ξάνθος, t.2,c.1114,d

Ξανθὶς, t.2,c.1115,f. & t.3,c.632,d.ob. | Ξανθὶς, est & piscis apud Athen.lib.8.

Ξανθίζω, t.2,c.1115,d. Ξανθίσμα, ib.e

Ξανθικὰ, τὰ, ibid.g. Ξανθὶς, ib.

Ξανθὸν, ib.f. Ξανθόφλοια, ib.e

Ξανθοχροΐας, ib.b. Ξανθοφθὴς, t.1,c.1586,d. & t.2, c.1115,b

Ξανθοκαλάμης, t.2,c.1115,c.

Ξανθοκόμας, t.2,c.318,h. & 1115,c

Ξανθόκομος, t.2,c 318,h. Ξανθὸς, t.2,c.1114,d

Ξανθύνεται Fieri ξανθὸν, Flauescere.

Ξαῦνος, t.2,c.1113,e. Ξαυσμὸς, ib.d

Ξαυστὸς, ib.e. Ξάυσμα, ib.d

¶ Ξείδω, t.2,c.1119,b

Ξεναπάτης, Ionice pro ξεναπάτης, Hospitum deceptor, seu Peregrinorum deceptor: apud Eurip.

Ξεῖνε, Ionicè itidem pro ξένε, Hospita, Peregrina.

Ξεινίη, ῆ, t.2,c.1124,h. Ξεινίζω, t.2,c.1117,c

Ξεινὸς, t.2,c.1125,h. Ξεινὸς, t.2,c.1126,e

Ξείνος, τὸ, subst.t.2,c.1124,h. Ξείνος, ib.f

Ξενοδοκέω, Hospites seu peregrinos recipio. Herodotus cum accus.etiam dixit ξενοδοκέειν ἀνθρώπους, pro Peregrinos homines hospitio excipere, seu Hospitalè esse erga homines peregrinos. Itémque ξενοδόκος, est Exceptor peregrinorum, Qui peregrinos hospitio recipit, Hospitalis, vt apud Hom.Odyss.ι, Deus κοίρανος ξενοδόκος μνηστήρσι. | Ξενοδοκῶν Simonides vsurpauit etiam pro μαντεύων, dicens ξενοδόκων Τελμισσῶν. Itémque Pindarus ξενοδόκον pro ὑπομάντιν, canens, ξενοδόκον δ' ἔπεσεν χρυσὸς ὁ πάλαι λάμπων. Ita Etymolog.

Ξενοδόκος, t.2,c.1118,a. Vide & ξενοδόκιον.

Ξενοκτασία, Hospitem vel hospites occido. Peregrinum vel peregrinos interficio.

Ξένος, t.2,c.1115,g. Ξενοσσὼν, t.2,c.1113,g

Ξενοῦσθαι, Hesychio sunt ξενίζεσθαι: de quo infrà.

Ξενοῦσθαι, t.2,c.1124,b

Ξενὸς, Hesychio est ἀθύμως καὶ πτοίως: pro quo apud Doctor. ξυεὶς.

Ξεσμὸς ἵππων, Equorum incitatio & procursatio equestris. Ita quidam ex Arriani Expedit. Alex. sed perperam, scribendum enim ἐξελασμός.

Ξεναγία, t.2,c.1112,g. Ξεναγὶς, Dux externorum militum, &c. c.1113,g

Ξεναγὸς, Ductor hospitum, &c. t.2,c.1111,g. Ξεναγὶς, ib.

Ξεναγέω, t.2,c.1112,g. Ξεναγρὸς, ib.

Ξεναλίζω, Suidæ est τὸ συναθροίζω. Propriè est ξένας ἁλίζω, id est συναθροίζω καὶ συνάγω.

Ξεναπάτης, t.2,c.1113,d. Ξεναπάτια, ib.

Ξενδίω, t.2,c.1117,c. Ξένη, sub. γῆ, t.2,c.1116,h

Ξενελασία, t.2,c.1113,e. Ξενελατὴς, ib.d

Ξενία, t.2,c.1115,g. Ξενίζω, t.2,c.1117,c

Ξενίζομαι, ib. Ξενικὸς, t.2,c.1116,e

Ξενικὸς, ib.g. Ξένιος, τὸ, subst.t.2,c.1114,h

Ξένος, t.2,c.1686,b.ob. & t.2,c.1114,f

Ξένος, t.2,c.1118,e. Ξενοφορὶς, ib.c

Ξενοφὴ, ib.g. Ξενοφὼν, ib.

Ξενοφυὲς, ib. Ξενοδοκεῖον, t.2,c.1118,b

Ξενοδικὸς, ib.a. Ξενοδοχέω, ib.b

Ξενοδοχέω, ib. Ξενοδόχια, ib.a

Ξενοδόκος, ibid.

Ξενοκτόνος, Metagenes vsurpauit ὅτι τὸ πανοῦργος λαβὼν, ἐστὶν Suidæ

Ξενοκτονία, t.2,c.1118,c. Ξενοκτονία, ib.b

Ξενοκτόνος, ibid.

Ξενοκτασία πάντων, affertur pro Alienæ vesicæ error.

Ξενολογία, t.2,c.1118,d. Ξενολόγος, ib.c

Ξενολογὸν, ib.d. Ξενολογὶς, ib.c

Ξενομανία, ib.d. Ξενομανία, ib.d

Ξενοπάθεια, ib.e. Ξενοπάθεια, t.2,c.1310,e

Ξένος, Peregrinus, &c. t.2,c.1115,g. Ξένος, Peregrinus hospitio exceptus, &c. c.1117,b. Ξένος, Qui peregrinum excipit, &c. ib.f

Ξυάκανθος,t.2,c.1118,f.
Ξυάφριον,t.2,c.1118,g.
Ξυάφυος,ib.
Ξυαφορεύω,t.2,c.1118,h.
Ξυαφορία,t.2,c.1119,a.
Ξυάω,t.2,c.1124,b.
Ξυήρης,t.2,c.1124,f.& 1127,a.
Ξίνος,t.2,c.1123,b
Ξυρᾶν,Euomere.v.l.perperam pro ἐξυρᾶν.
Ξερός,t.2,c.1145,c.
Ξίσμα,ib.b.
Ξυσμός,ib.
Ξίστης,ου,ὁ,Sextarius : menſura liquidis atque aridis communis,duas heminas capiens apud Romanos,ſeu vncias menſurales viginti. Atticus verò ξίστης Romano minor erat,capiens duas cotylas,ſiue libram & ſemiſſem, hoc eſt vncias decem & octo. Ac quia ſextarius duodecim cyathos continebat,quemadmodum as & libra duodecim vncias,antiqui,præſertim poetæ, ſextarium, tanquam libram,in vncias partiebantur, iiſdémque nominibus appellabant. Itaque ſicut in ponderibus ſextans duas vncias ſignificabat, ita quum de poculis ſermo erat, ſextans duos cyathos, quadrans tres cyathos,triens quatuor cyathos,& quincũx quinque cyathos, vt in multis locis apud Martialem legitur. Eſt autem ξίστης vocabulum : Latino Sextarii nomine deprauatum,teſte Galeno,& Philoxeno apud Etymologum. neque enim nomen hoc neque menſura apud veteſtiores Atticos ſcriptores inuenitur,ſed vnà cum imperio Rom.& vox & menſura in Græciam venit. vnde vſus eius tantùm apud Andromachum,Heram,Aſclepiadem,Critonem,Dioſcoridem,ac nonnullos alios,qui dum res Romanæ florerent, de medicamentis libros ſcripſerunt,frequẽs eſt. Nota eius compendiaria fuit ξ' vel ξ.
Ξιστίς,t.2,c.1129,c.
Ξίστρις,Cnidiis κρίθινα ἐξάστιχα.teſte Heſ.
Ξίστρον,t.2,c.1129,c
Ξύγμα,τος,Pons:v.l.perperam pro ζύγμα.
Ξίφη,t.2, c.1118,h
¶ Ξίφιος,Suidæ καπηλὶς,Truncus:qui & ὀβελίσκος.
Ξηγέα,t.2,c.1143,a
Ξηραίνειν,t.2,c.1144,c. & t.3,c.1117,d.ob.
Ξηγελοψίας,t.2,c.319,g.
Ξηγαλοειδία,ib.h.
Ξηγαθύμως,t.2,c.1144,a.
Ξηκεστὸν,Siccandum.
Ξηγέομαι,t.2,c.1145,c.
Ξηγασία,t.2,c.1144,g.
Ξήγγυα,ex Heſ.atfertur pro Fluuii perennes.apud quem tamen ξύγγυα ſcriptum,ſed in ſerie τῶ ξῶ.
Ξηγὸν φάρμακον,t.2,c.1144,c.
Ξηροβοσκὸς,ib.
Ξηρόκαρπος,ib.
Ξηρόκαλλος,ib.
Ξηρόμυρον,ib.e.
Ξηροτεμικὸς,t.2,c.1143,f
Ξηροτυρία,ib.g.
Ξηρόφαγος,t.2,c.1144,a.
Ξηρόφθαλμος,t.2,c.1144,c.
Ξηροφθορὸς,t.2,c.1143,h.& t.3,c.1118,b.ob.
Ξηροφαγῶ,t.2,c.1144,a.
Ξηρόφθαλμος,ib.
¶ Ξίμυραι,Æolibus ſiccæ,Mala Punica.Heſ.
Ξίφις, herba quædam eſt apud Theophr.Hiſt.plant.lib.9, cap.9. Apud Dioſc. ξυρὶς,lib.4,cap.11: apud Plin. item Xyris,lib.21,cap.10.
Ξίφαι,Heſychio τὰ ἐν ταῖς γυναιξὶ ἕρπητα ſiue σπίλωσις.
Ξιφίδιον,t.2,c.1147,c.
Ξιφηφορέω,ib.e.
Ξιφηφόρος,ib.d.
Ξιφίδιον,ib.b.
Ξιφίον,t.2,c.1147,c.
Ξίφισμα,ib.b.
Ξιφιστὴρ,ib.c.
Ξιφιστὶ,ib.
Ξιφοειδὴς,ib.
Ξιφοειδὲς,t.2,c.1123,g
Ξιφοειδία,ib.
Ξιφοειδὴς,ib.
Ξιφοειδὲς,t.2,c.1118,g.
Ξιφοειδία,ib.
Ξιφοειδὴς,ib.
Ξιφοειδία,t.2,c.1118,h.
Ξιφοειδὲς,t.2,c.1118,h
Ξιφοειδὲς,t.2,c.1127,b
Ξιφοειδὲς,propr.t.2,c.1117,b
Ξιφοειδὲς,t.2,c.1123,h
Ξιφοειδὲς,t.2,c.1145,c.
Ξιφοειδὲς,t.2,c.1129,c
Ξιφοειδὲς,ib.
Ξιφοειδὲς,ib.
Ξιφοειδὲς,t.2,c.1146,f
Ξιφηφορεία,ib.f
Ξιφίας,t.2,c.1147,d
Ξιφίζω,t.2,c.1148,a
Ξιφίας,t.2,c.1148,a
Ξιφισμὸς,ib.
Ξιφικὸς,ib.
Ξιφοφόρημον,t.2,c.1146,a
Ξιφοειδὲς,ib.
Ξιφικτεύω,ib.
Ξιφικτὸς,ib.
Ξιφομάχαιρα,ib.
Ξιφος,t.2,c.817,g. & c.1145,d
Ξιφωλιὰς,t.2,c.1146,g.
Ξιφωλὸς,ib.h
¶ Ξουσγλύφος,t.2,c.1130,e
Ξόανον,ib.b.
Ξοανοτεία,ib.e
Ξοὸς,ib.b.
Ξοὸς,ib.
Ξουθὸς,ὁ,ἡ,idem quod ξανθὸς,Flauus: item πυῤῥὸς,Rufus, teſte Heſych. A quibuſdam exponitur etiam ταχὺς,Celer. Vtroque modo accipi poteſt ξουθαὶ μέλισσαι in Epigr, Et τῆς ξουθῆς δειλότατον κτενίδος, apud Athen.lib.9. Sic in Epigr.rurſum,Ξουθὸν ἐκ πτερύγων κόλυ κρεκοντα μέλισσαν.nimirum & pro Flauus ſeu Rufus,& pro Celer,ξουθὸς hic accipi poteſt. At apud Athen.l.13,ξουθαῖσιν αἰόλοις φορεύμασιν tantùm expoſueris Celeribus, Pernicibus. Quomodo accipi poteſt & quod ex Epigr. affertur ξουθαὶ μαρμάρων,& ξουθαὶ λαλάγημα. quod tamen poſterius quidam interpr.Arguté. At Ξοῦθος,nom.propr.
¶ Ξυάλη,t.2,c.1135,d
Ξυγγὴς, Attice pro συγγὴς dicitur : & Ξυγγίνομαι pro συγγίνομαι.
Ξυγκαταβάσιος,t.1,c.804,h
Ξυγγνώμων,Atticè pro συγγνώμων: sic Ξυγκλυδὴς pro σύγκλυδις.
Ξυγκομιδὴ,t.2,c.327,c
Ξυγκροτέω,Atticè pro συγκροτέω.
Ξυγχωρὶς, Ionicè pro συγχωρεία apud Hippocr. ἀπὸ ἐπιτηδειότητος, Conceſſio,Indulgentia.
Σύζυγοι,Atticè pro σύζυγοι,Qui eiuſdem ſunt iugi : quod apud πεζοὺς πτωκοὺς ἐπὶ τῷ βάθει dicitur. Poll.
Ξυήλη,t.2,c.1135,c.
Ξυὴρ,ib.
Ξυλαδίη,t.2,c.1141,b.
Ξυλαρίον,t.2,c.1141,b.
Ξυλαία,t.2,c.1141,f.
Ξυλάζ,ib.f.
Ξυλήιον,ib.
Ξυλεῖον,t.2,c.1141,c
Ξυλείτης,ibid.b. & t.1,c.1577,f.ob.
Ξυλία,t.2,c.1141,g.
Ξυλαιὸς,ib.b.
Ξυλισμὸς,t.2,c.1142,a.
Ξυλίτης,t.2,c.1141,b
Ξυλίτιον,alicubi reperitur pro ξυλήιον ſeu ξυλώριον.
Ξυλαμβάνω, Atticè & Ionicè pro συλλαμβάνω: itémque Ξυλληπτὸν pro συλληπτὸν. Sic Ξυλλαβὴ & Ξύλληψις pro συλλαβὴ & σύλληψις.
Ξυλλογὸς,t.2,c.612,c.
Ξυλοκοπὶς,ib.e.
Ξυλοκίστη,ib.f.
Ξυλόκρανα,ib.g.
Ξυλοκοπέω,t.2,c.1139,a.
Ξυλοκεύτης,t.2,c.1138,g.
Ξυλολυχοῦχος,ib.
Ξυλομαχέω,ib.
Ξύλον,Lignũ,&c.t.2,c.1137,c. & t.1,c.1900,a.ob. Ξύλον, Fruticis nomen,&c.e.1138,d
Ξυλοτόμος,t.2,c.1139,c.
Ξυλουργὸς,ib.
Ξυλουργικὴ,τὸ,ſubſtant.t.2,c.1139,h
Ξυλουργικὸς,ib.
Ξυλοῦδος,t.2,c.1141,b.
Ξυλοφθόρος,ib.
Ξυλοφορία,ib.f.
Ξυλοφόρος,ibid.e
Ξυλοφόρητος,Lignis ſeptus ſeu circumſeptus.
Ξυλοχαρπὴ,t.2,c.1139,f.
Ξυλόω,t.2,c.1141,b.
Ξυλωδὴς,t.2,c.1140,f.
Ξυμβαίνω,Atticè & Ionicè pro συμβαίνω dicitur. Sic Ξυμβάλλω pro συμβάλλω: Ξυμβασικὸν pro συμβατικὸν: Ξυμβασὶς pro συμβάσεως: Ξυμβατικὸς pro συμβατικὸς: Ξύμβολος pro σύμβολος, quod ab Heſychio exponitur οἰωνισμὸς Omen. Ξυμβουλευτικὸς pro συμβουλευτικὸς, & ſimilia.
Ξύμη,t.2,c.1131,d
Ξύμμαχος, Atticè & Ionicè pro σύμμαχος dicitur. Sic Ξυμφωνὴς,pro συμφωνὴς,Conſonus: Ξύμπας pro συμ-

σπας: Συμπίδω pro συμπίδω: Συμπιδίζω pro συμπιδίζω: Συμπίνω pro συμπίνω: Συμπιπάς pro συμπιπάς: Συμφορέομαι, pro συμφορέομαι: Σύμφημι pro σύμφημι: Σύμφορος pro σύμφορος: Σύμφυτος pro σύμφυτος: Συμφυχάδης pro συμφυχάδης, vnà exules: Σύμφυτος pro σύμφυτος.

Σύν, t. 3. c. 1134, e. Συνάγκια, t. 1, c. 38. f

Συναφές, Hesd. dicti scribit τὰ συμβιβάσεις γαμήλια, vxorem. quæ & ξυναῖος.

Συναίμιος, Atticè pro συναίμιος dicitur Sic Συναίνος pro συναίνος. Συναλίζεσθαι pro συναλίζεσθαι: Συναμφότερος pro συναμφότερος: Συναφὲς pro συναφὲς, Conjux, Frater vel soror: Συναχθέω pro συναχθέω: Συναυλία pro συναυλία: Συνδέω pro συνδέω, Conjux: Συνέδρος pro συνέδρος, Vigintiviri simul, apud Hom. Odyss. ξ. Συνέπτη pro συνέπτη, à συνίημι: Συνεπιλαμβάνομαι pro συνεπιλαμβάνομαι: Συνεργὸς pro συνεργὸς: Συνὲς pro συνὲς, à συνίημι: Συνίστωρ pro συνίστωρ: Συνιστορίας pro συνιστορίας, à συνίημι: Συντὲς pro συντὲς: Συντυχὲ pro συντυχὲ, & similia.

Συνῶ, & Συνῆσιν, vide in Συνὲς.

Συνήγορος, Atticè pro συνήγορος, Patronus, Aduocatus: apud Aristoph. Vesp.

Συνὶς, in Συνὲς.

Συνῆκα, Atticè & Ionicè pro συνῆκα, à συνίημι. Ita Συνήκας pro συνῆκας dicitur: Συνῆκε pro συνῆκε, & similia.

Συνῆκα, vide paulò pòst in Συνίς.

Συνήμων. Atticè pro συνήμων, Confessor, Eadem sede residens: συνέδρος, σύγκαθήμενος. Sic Συνήμια pro συνήμια dicitur: Συνήσειν pro συνήσειν, à συνίημι.

Συνίζω, vide in ξυνίς. Σύνιον, t. 1, c. 1672, g

Σύνιδι, Atticè & Ionicè pro σύνιδα, Simul: ita à συνίημι. Ita Συνίσμη pro συνίσμη: Συνίστωρ pro συνίστωρ: Συνοῦσι pro συνοῦσι, à σύνειμι: Συντέρειος pro συντέρειος: Συνοδία & Συνοδες pro συνοδία & συνοδὸς: Συνουσία pro συνουσία: Συνομαίμων pro συνομαίμων.

Συνὸς, Communis: idem quod κοινός. Hom. Iliad. ω, ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι πέλοιτο. Et apud tragicos ξυνὸν δόρυ, Communis seu socia hasta. Rursum apud Hom. Iliad. ε, Συνὸς ἐνυαλίοιο, cómunis Mars est: pro anceps & ἀμφοτερόστομος. vnde subiungit, καί τε μάχην ἐκόρεσσε. Inde ADVERB. Συνῶ, Communiter. κοινῶ. apud Apollon. Argon. lib. 1. Est inde & nomen ADJECT. Συνέϊος, idem ac Συνὲς significans hoc est Communis Hom. Iliad. α, Οὐδέ πω ἴσ μὲν ξυνὸν ἐμῆς κεφαλῆς ἀπαλὰς. id est ἀπαλὰς κοινὰς, sub. χεῖρας. ET Συνιωτὸς, ὁ καὶ ῑ, pro eodem apud Nonnum. Hesiod. verò κακῶν ξυνωτὸς ἔργων, pro Participes malorum operum, Socius malefactorum. Quin ET Συνάζης hinc derivatum videtur, vt sit Communem cum aliquo vitam degens, Conuictor. Hesychio συμπότης, Compotor. Sed idem exp. etiam συνῆλιξ, Coætaneus, æqualis. Est præterea inde VERB. Συνίω, ὦ, significans Contingo, Confocio. Frequenter hoc verbo Nonn. vtitur. vt, πάντες ἐπὶ ξυνεσσομένῳ, pro Hoc emnes cõmuni ore dixistis, seu Vno eodemque. Et Υἱὸν καὶ ἅλοχον ἐπὶ μίαν ξυνέσσατο μοῖραν, Communi filium & patrem honore sociate. Rursum, Εἰ μή τοι πάντες ἑταῖροι ξυνέσσεται ἠμενοί, Si me communi omnes & fido amore prosequuti essus. Item pro Communico, apud eundem, μίαν ἀμφιέπειν ξυνέσσατο φωνὴν. Affertur ET Συνίζω pro ξυνίζω. vt sit Hospitium communico.

Συνοσοστικὸς, Atticè & Ionicè pro συνωσικὸς dicitur: item que Συνοχὴ pro συνοχὴ & similia.

Συνοῦσα, vide in præced. ξυνὸς.

Συντέλεια, Atticè & Ionicè pro συντέλεια dicitur. Ita Συπίνω pro συπίνω: Συστηχία pro συστηχία: Συνωτὸς pro συνωτὸς: Συνοχεύομαι pro συνοχεύομαι: Συνοεὶς pro συνοεὶς, & similia.

Συνὲς, t. 1, c. 1135, c.	Σύομαι, t. 1, c. 1131, g
Συσκίμαι, t. 2, c. 1136, f.	Συσσίω, lib. d
Συσίω, lib.	Συσσὼς, lib. g,
Συσσώμους, lib.	Σύφαξ, lib.
Συσσώμους, t. 2, c. 1137, d.	Σύφειν, lib. e

Συσφιδίαδαι, Hesych. Atticis esse ait ἀξιωματικῶν ἀνδρῶν, & πολεμικῶν.

Σύσφιξα, t. 2, c. 1136, b.	Συσφίγκτης, lib.
Συσσίμη, lib.	Σύσις, t. 2, c. 1135, e
Συσσίμη, t. 2, c. 1136, f.	Σύσκιος, t. 2, c. 1131, d
Σύσσος, lib.	Σύσσημα, t. 1, c. 1131, f
Συσσήμων, t. 3, c. 1132, c.	Σύσσημος, lib. d
Συσσιτὸς, lib. c.	Συστασιάζω, t. 3, c. 794, c

Συστασιάζω, ibid.

Συστάδην μάχη, Atticè pro συστάδὸν μάχη, Pugna stataria, Pugna quæ fit collato pede seu communis.

Σύστασις ἐμπλοκὴ, t. 1, c. 988, b. ob. Hesych. quoque ξυστὰς ἐμπλοκὰς rectius ait exponi τοὺς εἰς ἓν καὶ μὴ εἰς πολλοὺς συνεστηκότας ἀμπλακίας quam τὰς τοιαύτας.

Σύστασις, Atticè & Ionicè pro στάσις dicitur.

Σύστασις, t. 3, c. 1132, e.	Σύστασιον, lib.
Συστατὸς, t. 2, c. 1134, d	
Συσσὶς, Strigil. &c. t. 1, c. 1133, a.	Συσσὶς, Vestis genus, &c. lib. b. Συσσὶς, ibid. e
Συσσίδιος, t. 2, c. 1134, a	
Σύσσιον, Hastile, &c. t. 2, c. 1133, g.	Σύσσιον, Locus exercitus, &c. c. 1134, b.
Συσσὶς, Rasus, &c. t. 2, c. 1133, g.	Συσσὶς, Locus exercitus, &c. t. 1, c. 1134, b
Συσσίμωσις, t. 2, c. 978, a. ob.	Συσσίτιος, t. 2, c. 1134, a
Σύσσκα, t. 2, c. 1132, g.	Σύσσκιος, t. 2, c. 1133, a
Συσσολόφους, lib.	Σύσσκος, lib. e
Σύσσκα, t. 2, c. 1131, a.	Σύσσκα, t. 1, c. 1131, h

O

O Decimaquinta Græcorum litera, quæ ὁ μικρὸν dicitur, rotunda qua geminata fit ω, vt ex hac eius figura veteri appareat οο. atq; adeò ω μέγα dicitur quoniam ex duobus paruis conflatum est. Veteres eam vocarunt etiam ου, vt οὐ nominarunt ὦ, sed metri causa in carmine. vt in argumento τῆς Ἰλιάδος, Οὐ, Κρονίδη καὶ πάντες Ποσειδάων καὶ Ἥρη. Doricè vertitur in ε. dicunt enim Ἀτρέως pro Ἀτρέως. Æolicè in υ. vt qui ὄνυμα & ὀνυμαίνω dicant pro ὄνομα & ὀνομαίνω. Est & numeralis nota, significans Septuaginta, hoc modo, ο'. at acuti accentus nota præfixum septuaginta millia denotat, sic, ,ο.

O, articulus, &c. t. 2, c. 1149, a.	O, pro Filius, &c. c. 1150, h.
O, cum aduerb. &c. c. 1151, a.	Ὁ μή, Ὁ δὴ, ibid. c. Ὁ αὖ τε, ibid. e
Ὅ, Quod: ex masculino ὅς, Qui, t. 2, c. 1502, b.	Ἃ δὲ μὴ, ἃ δὴ, t. 1. c. xvi. e
Ὅα Ouina pellis, t. 2, c. 1152, a.	Ὅα, Serbus, t. 2, c. 1153, a. Ὅα, vi, Serba, ib. b

Ὅαρ, idem quod ἄκοιτις, Vxor, Coniux. ἔξοχα τὸ ἐμοὶ ἀκοίτιδι γάμῳ, vt tradit Etymol. vt ὅαρ per metathesin dictum sit pro ἄορ. verùm ἄορις Hesych. autore non solùm γυναῖκες dicuntur, sed etiam tripodes quidam. vt & apud Hom. Odyss. ρ, vbi dicit Αἰνείαν ἀναεῖραι, καὶ ἀορὶ θεῖναι λέβητος, hoc ἀορὶ interpretantur non modò τῷ ἐπὶ ἀγκίστρου κρεμαμένῳ ὅπλῳ χαλκέου, verùm etiam τρίποδι τῷ ἐπὶ τρισὶ ἐχοντι ξύλοις ἀνακειμένῳ. dicuntur, tripodes habentes auriculas è quibus tolli & suspendi queant. Rursum tamen idem Hesych. ἄορας masculinum accepit tradit & pro ξίφη, enses: quum ἄορ significans ensem, neutrius potius generis sit, vt docui t. 1. c. 48. d. Ὅαρας idem Hesych. non γαμέτας tantum exponit, sed γάμους etiam, Nuptias: ἔξοχα τὸ ἐμοὶ ἀκοίτιδι γάμῳ. vt ἀκοίτης, socians enim & copulant coniuges. VERBVM ET Ὅαρω dicitur pro ἄειρω, hoc est γαμέω, teste eodem lexicographo, subiungente hunc locum Hom. ex Iliad. α, Ἀλλ' εἰ μὲν μαντεύῃ ἐὺ εἰδὼς ὃν τινα συνέρεω, Idem καὶ ὅαρω exponi ait etiam παιδὶ σῷ τε ἀρτιθαλεῖ, Lubus venereis: (vt ἄκρατος γάμος, nuptiæ) necnon Sermones. item μῦθος, λόγος, βουλεύματα, Confabulationes, Colloquia, Consilia. Quemadmodum epigramma lib. 40 legimus

legimus, Τί πάθομεν ψυχαὶ ἰθύνων ὀάρους. Inde VERB. Ὀαρίζω, Confabulor, Colloquor. Hom.Il.ζ. Σπέψασθ' ὁπότε χρόνος ἐστὶ ὀαρίζειν γυναικί. Et Il.χ. Τῷ ὀαριζέμεναι ἀπὸ παρθένιος κεῖθι τ Παρθένιος κεῖθι τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιν, vt virgo & iuuenis inter se confabulantur. Hinc VERBALE Ὀαρισμός, οῦ, ὁ, Confabulatio, Colloquiū. Hesiod. Erg. φιλεῖ δὲ τ κἠπίσταμα βάζειν, ἠδὲ καὶ ἐσθλὰ θ', αἰμυλίους πλόκους, καὶ ψυχρὰς τ' ὀαρισμούς. ET Ὀαριστὴς οῦ, ὁ, Confabulator. Hom.Od.τ, ἔνθα τ Μίνως Ἐννέωρος βασιλεύει, Διὸς μεγάλου ὀαριστής. id est συνουσιαστὴς τῶ Διὸς ἢ λόγοις, quoniā ὄαροι sunt οἱ λόγοι, inquit Plato in Minoe: vbi eum scribit φοιτᾶν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Διὸς, ac ibi cum eo colloquutū. HINC NON Ὀαριστύς, ύος, ἡ, idem cum ὀαρισμὸς significans, hoc est Confabulatio, Colloquium, & peculiariter quale est maris cum fœmina secretius. Hom.Il ξ, Ἐκ δ' ἔπεσε μὲν φιλότης, ἔπεσε δ' ὀαριστύς. Idē dicit πολέμου ὀαριστύς pro Conuersatio & cōmercium cum bello: Il.ρ, ὃ κάπυσσαν, Ἡφαίστου ἥ γε πολέμου ὀαριστύς, ita enim cum bello conuersari datur. Hesychio verò ὀαριστὴς est non solùm ὁμιλία, sed etiam παλαιστικὴ δίψησις & ἀθλητική. Apud eundem Hes. reperio & Ὀαριστικὸν, expositum μαχίμου. pugnam: sed suspectum mihi est.

Ὀαρίζω, Ὀαρισμός, Ὀαριστὴς, Ὀαριστύς, in Ὄαρ.

Ὠαρίων, ωνος, ὁ, à Pindaro dicitur ὁ Ὠρίων, Orion.

Ὄαρι, vide paulo antè in Ὄαρ.

¶ Ὄβδην, aduerbium μεταπτικὸν, ex præt. perf. ὤμμαι, vt σπέδην ab ἴσκω, inquit Etymologus, subiungens hoc hemistichiū, — μοῦνον γὰρ ἔπειτα ἐς ὄβδην. vbi ἐλθὼν ἐς ὄβδην est Venire in conspectum, seu Visum ire, Videre.

Ὀβελία ῥαφὴ, t.3, c.662, c. Ὀβελίας, t.1, c.712, h
Ὀβελιαφόρος, ib. Ὀβελίζω, t.1, c.713, b
Ὀβελισκολύχνιον, ib.d. Ὀβελισκολύχνος, ib.
Ὀβελίσκος, ib.c. Ὀβελισμὸς, ib. Ὀβελιστὴς, t.1, c.712, f

Ὀβολιαῖα Ἡράκλεια ex Aristot. Hist. anim. lib. 4, affertur, videturque significare Obolares.

Ὀβολιμαῖος, t.1, c.713, g
Ὀβολιστικὸς, ή, ὸν, ex Aristot. Polit. Lr pro Ars fœneratoria.
Ὀβολὸς, t.1, c.713, d. Ὀβολοστατέω, ib.g
Ὀβολοστάτης, ib. Ὀβολοστατικὸς, ib. Ὀβολοστὴς, ib.

Ὄβελα & Ὀβέλαλα sunt qui dicant esse λύσσης καὶ λύσσαι σκυμνία, Leonum & luporū catulos, teste Eust. Idem alibi scribit erinaceorum & similium animantiū catulos ὄβελα & ὀβέλαλα nominari. vt & Hes. ὀβελάλους generaliter exp. τοὺς τῶν θηρίων ὀπισθίους. Poll. habet ὠβέλαλα.

Ὀβέλαλα, t.1, c.794, d
Ὀβελμώγης, Validos artus habens. ceti epitheton apud Oppianum. Ὀβελμοστὴρ, t.1, c.794, c
Ὀβελμοστόμος, ib.d. Ὀβελμοστηρὶς, ib. & t.3, c.93, e
Ὀβελμοστήρη, t.1, c.794, d. & t.3, c.93, d
Ὀβελμόστηρες, t.1, c.794, d. & t.3, c.93, e
Ὀβελμόστομος, t.1, c.794, d. & t.3, c.93, d
Ὄβελμος, t.1, c.794, a. & t.2, c.1191 b. ob t.

Ὀβρυζον χρυσὸν, Aurum obryzum: id est purum ex crebra coctione. Ita schol. Thuc. p.53, χρυσὸν ἀπύρωτον exp. πολλάκις ἐψήσαντες οὔπω ἠφανισμένον ἰόρυζον.

¶ Ὀγάστωρ, Hesych. ἀμοιχώτωρ, Vterinus, Eodē vtero editus.

Ὀγδοάδιος, Ὀγδοὰς, Ὀγδόατος, Ὀγδοηκοντάετης, Ὀγδοηκοντούτης, Ὀγδοηκοστὸς, vide in sequ. Ὄγδοος.

Ὄγδοος, ου, ὁ, Octauus: pro quo poetæ dicunt Ὀγδόατος. vt Hesiod. ὀγδόατον τ' ἐπάκτη. Prosæ scriptores ὄγδοον vsurpant. vt Thuc ὄγδοον ἔτος, Octauus annus: & Plut. ὀγδοος μὴν, octauus mensis, pro octobri. Dicunt etiam ὀγδόη pro ὀγδόη ἡμέρα, Octauus dies, seu Octaua dies. UNDE Ὀγδοῖος παῖς apud Plut. Infans octo dierum.

ET Ὀγδοὰς, άδος, ἡ, Numerus octonarius, Ogdoas apud Plut. in Thes. & apud Greg. Inde ET Ὀγδοήκοντα, Octoginta. UNDE Ὀγδοηκοντάετης, ET Ὀγδοηκοντούτης, Qui octoginta annorū est, Octogenarius. t.1, c.1194, b. ET Ὀγδοηκοστὸς, Octogesimus seu Octuagesimus, apud Thuc. Dicitur ET TIAM Ὀγδωκοστὸν pro ὀγδοηκοστὸν, Octoginta: quo vtitur Hom.Il.β.

Ὀγε, t.1, c.1155, a. Ὀγε, ibid.
Ὄγκαιον, t.2, c.1159, a
Ὀγκάομαι, Rudo: asini propriū. βρεμῶμαι. UNDE Ὀγκηθμὸς, dicitur ὁ βρυάμενος τῶ ὄνου, quasi Ruditus. ET Ὀγκητὴς, οῦ, ὁ, in Epigr. dicitur ὁ ὄνος quasi Ruditor.

Ὄγκη, t.2, c.1158, h. Ὀγκηθμὸς, vide in Ὀγκάομαι.
Ὀγκηρὸς, t.2, c.1158, b. Ὀγκητὴς, vide in Ὀγκάομαι.
Ὀγκία, t.2, c.1159, a. Ὄγκιος, b b
Ὄγκιον, ib a. Ὀγκιον, ibid.
Ὄγκος, ib c. Ὀγκολογία, t.2, c.1157, f
Ὀγκόομαι, t.2, c.1158 c. Ὀγκοστάσιον, t.2, c.1157, f
Ὄγκος, Tumor, &c. t.2, c.1156, e. Ὄγκος, Fastus, &c. c.1157, c
Ὀγκόω, t.2, c.1158, c. Ὀγκωμοσία, ib.f
Ὀγκώδης, ib.h. Ὀγκωμύδη, ib.
Ὀγκώδης, ib.b. Ὄγκωσις, ib.d. Ὀγκωτὸς, ib.

Ὄγμος, Eustathio est ὁ αἰρόμενος λὶς πόνος, Locus aratus: & ἡ ὀπωρινὴ ἢ καλακάθη φυτεία, Plantæ ordine & per sulcos positæ. Homerus ὄγμον vocat πλὴν πρώτου τῶ ἀρότου, sulcū aratri scissione factū: Il.ε, de aratoribus arantibus, οἱ δὲ σφι ζεύγεσιν αἰὲν ὄγμους. Sic & schol. Theocr. ὄγμον vocari scribit πλὴν αὐλακα: à Theocr. verò ita vocari πλὴν κατ' ἀδὴν τάξιν ἐστερημένῳ, quū in Ἐργατίναις dicit, Οὔπω τιν ὄγμον ἄλλον ὁρῶ διπλασίως τ σπιρίης. quāquam ibi etiā pro sulco accipi queat. Nicād. pro vsu vsurpauit, in Ther. v.571, παλαιστὴν ὄγμον ἰσαίνων. ibi enim schol. exp. ὀδὸν, propriè ὄγμον significare scribēs πλὴν τάξιν, πλὴν ὁπωρινὴν φυτουργίας τ δίνδρων, καὶ τ ἐν τάξει φύτευμα. Inde VERB. Ὀγμεύω, Sulcū duco. At Soph. in Philoct. p.381, φορβῆς χάριν τίθεσθον ὀγμεύσασ πρὸ pro ὀρύξασ παρέντες, inquit schol.

Ὄγχη, t.2, c.1631, c. ¶ Ὀδὰξ, t.2, c.1183, d
Ὀδάξειος, b.c. Ὀδαξεύω, t.1, c.1081, d
Ὀδακτὸς, t.2, c.1181, f. Ὀδαξὴ, t.1, c.1080, f
Ὀδάξημα, t.1, c.1081, a. Ὀδαξία, t.1, c.1080, h
Ὀδαξησμὸς, t.1, c.1081, c. Ὀδαξισμὸς, ib.a. Ὀδαξιστὴς, ib.c
Ὀδάξημα, Mordicor. Dioscor. lib.6, c.1, ὅσων τινες ἰοῦσιν ὑπὸ τῶν ἀδήκτων ὀδάξονται. Sic apud Hippocr. reperio ὀδάξονται. estque hinc aor.1 ὠδάξασθαι. Hesych. meminit & actiuæ vocis, afferens ὀδάξει pro τῖς ὀδόντας δάκνει, Dentibus mordet.

Ὀδάω, t.2, c.1182, h. Ὀδὴ, t.2, c.1155, c
Ὁδῇ, t.4, c.762, a. obit. Ὀδία, t.2, c.1181, g
Ὀδιλὸς, Dorice pro ὀβελὸς apud Nicandr. Obolus. vt in Ther. v.93, ὀδιλοῦ δὲ οἱ ἄμπυξ ἀλύει. Sic & apud Aristoph.
Ὄδιος, t.2, c.1183, c. Ὀδόβυτος, t.2, c.1181, g
Ὀδὸβιον, b f. Ὀδόη, t.2, c.1182, h
Ὀδὰξ, t.1, c.1502, c. Ὀδυγία, t.2, c.1163, f. Ὀδυγία, ib.g
Ὀδυγμὸς, affertur pro Pruritus: sed ἁμαρτάνει.
Ὀδυγὴς, t.2, c.1163, f. Ὀδὶ pro Ὀδὲ, t.2, c.1156, d
Ὀδίος, t.2, c.1181, c. Ὀδλος, ib.d
Ὀδίτης, b.e. Ὀδὸμὴ, t.2, c.1196, d
Ὀδὸμενος, ib.h. Ὀδὸμενος, b.
Ὀδὸμαῖος, ib. Ὀδοιπορία, t.2, c.1163, b
Ὀδοιπορέω, ib. Ὀδοιπορικὸν, t.2, c.1163, b
Ὀδοιπόρος, ib a. Ὀδοκρατέω, ib.b
Ὀδοντιάω, b. Ὀδοντηρὸν, b.c
Ὀδοντεία, b. Ὀδοντικὸς, ib.e
Ὀδοντελὸν, ib. Ὀδοντίζω, ib. b
Ὀδοντογλυφία, t.1, c.1079, c. Ὀδοντογλύφος, ib.d
Ὀδοντολογία, ib. Ὀδοντολογία, ib.
Ὀδοντόομαι, t.2, c.1080, e. Ὀδοντόω, ib.
Ὀδοντώδης, ib. Ὀδοντοφυὲς, ib.f
Ὀδοντογλυφὶς, t.1, c.1079, a. Ὀδοντογλυφὸν, ib.
Ὀδοντοειδὴς, ib. Ὀδοντομάχος, ib.
Ὀδοντόξυσις, ib.b. Ὀδοντοφόλμια, ib.
Ὀδοντοφόρος, ib. Ὀδοντοφυὲς, ib.c
Ὀδοντοφυὴς, ib.b. Ὀδοντοφυὲς, ib.
Ὀδοντωτὸς, t.2, c.1080, d. Ὀδοντωτὸν, ib.
Ὀδοντωτὸς, ib. Ὀδοπιτέω, t.2, c.1161, g
Ὀδοπίτης, t.2, c.1161, c. Ὀδοπιτικὸς, ib.d
Ὀδοπλία, t.2, c.1163, g. Ὀδοπλὶς, t.1, c.1161, f
Ὀδοπλοῦμαι, t.2, c.1161, b
Ὁδὸς, Via, &c. t.2, c.1159, c. Ὀδὸς, Insidiæ, c.1161, b. Ὀδὸς, Iter, &c. ib.d. Ὀδὸς pro Οὐδὸς, t.2, c.1183, d
Ὀδοστατέω, t.2, c.1162, h. Ὀδοστατὸν, ib. Ὀδοστροκία, ib.
Ὀδοῦμαι, t.2, c.1181, b. Ὀδούρης, t.2, c.1163, g
Ὀδὺς, ος, ib. Ὀδὺρος, ib.h. Ὀδοὺς, t.1, c.1078, f
Ὀδοφύλαξ, t.2, c.1163, a. Ὀδὼν, t.2, c.1181, h

Ὀδύζομαι, vide paulò pòst in Ὀδύσσομαι.
Ὀδωσμὸς, t.2, c.1187, c. Ὀδωσὸν, ib.b
Ὀδὼν, t.2, c.1184, h. Ὀδωτὴς, t.2, c.1187, a
Ὀδωτὴς, ib.b. Ὀδωτόπτης, t.4, c.71, g. ob.
Ὀδυπόπτης, t.2, c.1185, f. Ὀδωλύσιμος, t.2, c.1187, g

Ο'δωίομαι,ib.c.
Ο'δωίω,ib.
Ὄδυρμα,t.1,c.1189,b.
Ο'δύρομαι,ib.
Ο'δύρομαι,t.1,c.1188,c.
Ο'δυρμός,t.1,c.1189,b
Ο'δυσπικῶς,ibid.c
Ο'δύσσω,Irascor, Succenseo. verbum in cæteris temporibus inusitatum, vltatissimũ in aor.1 medio apud poetas. Hesiod. Theogon. πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ Βεσσάμενος. Sic Hom.Od.τ,ὠδύσατο γὰρ ἀπὸ Ζεὺς ἢ καὶ ἄλλος. Et Od.α, τίπτε σ' ἐπὶ μέγα ὠδύσατο Ζεύς; Sunt qui thema faciant ὀδύζομαι: ego sequutus sum Eust.
Ο'δωδή,t.1,c.1192,f.
Ο'δωδή,t.1,c.1196,c
Ο'δωδές,ib.
Ο'δών,t.1,c.1079,2
¶ Οἰά, Hesychio μηλωτή, Pellis ouina: quæ & ἴα ac ἀΐα.
Οἶες, eidem sunt καῶδες, Pelles lanatæ, Vellera.
Οἴγη etiam affert pro μηλωταῖ, βάτραι.
¶ Οἶζα, Pelles onagrorum: τὰ δέρματα τῶν ὀναγρῶν, Suid.
Οἴαγια,t.1,c.1197,b.
Οἰαγενές,ib.d
Οἰαγενές,ib.e.
Οἰάδια,t.1,c.1191,2
Οἰβύω,ib.
Οἶδη,t.1,c.1197,b
Οἴζυσα,t.4,c.773,2.
Οἰζύσῃσι,t.1,c.1197,2
Οἰζύσαι,si propr.ib.f.
Οἰζύς,propr.ib.
Οἶζυς,ib.e.
Οἰζύος,t.1,c.1191,e
Οἶες,t.1,c.1189,g.
Οἰζυρός,t.1,c.1197,e
Οἰζῦσαι,t.1,c.1191,f.
Οἴζυες,t.1,c.1393,2
Οἶνος,Oleo,&c.t.1,c.1192,f.
Οἴμαδες,ib.c.& 1197,2
¶ Οἶν,t.1,c.1253,2
¶ Οἶνη,t.1,c.1506,b.
Οἰνάδι ib.c
Οἰνοῦν,ib.d.
Οἰνῶν,ib.
Οἶν, Hesychio φροντίς, λόγος, Cura, Ratio. VNDE Οἰνῶ & Οἰνύω, Curo, Rationem habeo. Hes. enim οἰνύει affert pro φροντίζει: & οἰνῶν pro φροντίζων. NECNON Οἶνημαι dicitur pro Curo, Rationem habeo: φροντίζω, διαπραγματεύομαι, διαπονοῦμαι πονοῦμαι. Hom.Il.α, σέθεν σ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Οὐδ' ἄρα μοι κοτέοντος. Et Il.ο, ὁ σ' ἀφραδίῃς οὐκ ἀλεγίζει Οὐδ' οἶνται. Suid. & alt. ἐνῶ affert, itidẽ pro διαπραγματεύομαι. Meminit & Eust. exponẽs κινῶ, Moueo: & pass. οἶνμαι μετακινοῦμαι, Moueor.
Οἶνη,t.1,c.1506,f
Οἰνία, Hesychio ἅμαξα ἡμιονική, Currus seu rheda mularis. quæ & ἀπήνη.
Οἶνλες, plantæ sunt (vt ὄγχοι & καλάμοι) quas οἰνηστῆρες observant. vbi enim ex nascuntur, aquas ibi esse colligunt. Geopon.l.2,c.3. Vide & Vitruu. ea de re lib.8,c.1.
Οἴμματα, Æoles dicunt pro ὄμματα, Oculi. Hesych.
Οἰνίος, Alienigena, Externus, Peregrinus: ἀλλογενής, ξένος. vt οἰνείοισι γυναιξί apud Apollon. in Argon. Vitur Plato quoque hac voce, in Epist. πολιτείας οὐ ἐπιτήδειαι πόλεσιν οὐχ οἵας τ' ἐμοὶ καταστῆσαι περαὶ ἐπαίνων αἰδοῦς, οὐπ ἄλλων δεηθεὶς οἰνείων οὔτ' ἀδίκων φίλων.
Οἴνμαι, vide paulo antè in Οἶν.
Οἴνη, ης, ἡ, Linteum: λινοῦν ὕφασμα. Hom.Il.γ, λίνῳ ἐν καλλιρόῃ ὀθόνῃ. Il.ο, Τῶν σ' αἱ μὲν λιπαὶ ὀθόναι ἔχον, οἱ δ' ἀνέμοισιν Εἴατ' ἐύστρεπτοι. Et Luc. οἰήσειν μεγέθει τοῦ πανδαμάτορα ὀθόνῃ ἐπιδύντες. Velum etiam nauticum ὀθόνη dicitur, linteum & ipsum. Luc. ὁ λῖνος ὑμπετᾶσι τῇ ὀθόνῃ. INDE Οἰνοπώλης, ου, ὁ, Qui linteos pannos conficit, Linteo. Dioscor. lib.5,c.151, de morochtho lapide, ᾧ καὶ οἱ ὀθονοπῶλαι πρὸς λεύκανσιν τῶν ἱματίων χρῶνται. pro quo Gal. dicit. ᾧ χρῶνται οἱ σκυτοτόμοι καὶ ὀθονεῖς. Inde & DIMIN. Οἰνόνιον, ου, τὸ, Pãniculus lineus, Linteolũ. Theophr. Hist.pl.lib.7,c.3, ὥσπερ γὰρ τὸ σπέρμα τὸ τῶν σκόλυμων ἁθρόον, ἂν διασπασῇς εἰς ὀθόνιον. Pro quibus Plin.lib.19.c.7, ita certè porrum & apium serunt in lacinnis colligatũ. Apud medicos ὀθόνιον modò ponitur pro panniculo lineo, seu fascia linea, ad obligandã vulnera aut alia: modò pro linteolo quo medicamentum excipitur.
Οἴννα, Orhonna: herbæ & succi nomen, de quo multa Dioscor. lib.2,c.211, & Paul. Ægin. lib.7. Plin. lib.17,c.11, Othonne in Syria nascitur, similis eruæ, perforatis crebrò foliis, flore croci: quare quidam anemonẽ vocauerunt. Succus eius oculorum medicamentis conuenit.
Οἰνωνιός, vide paulo antè in Οἰνη.
Οἰνῶν, Hesychio ἄγων, Agere, Ducere.
Οἶξ,t.1,c.1586,d
Οἶνος, pro ὁμόφρων dicitur, vt ὄστεγος pro ὁμόστεγος. vnde & ab Hesychio exponitur ὁμόφρων, σύμφρων.

A Οἶος, Cretẽsibus est πᾶς, Mõs: Hesychio autore. VNDE Οἰούεις, eidem Il βαχὺ, τραχύδες, Asperum, Praeruptum: item δασὺ, ὑλῶδες, Syluosum, Arbonbus & arbustis hirtum. Infrà ὑλῆεν.
Οἶφ, vide paulo suprà in Οἶν.
Ο Σῶς, Hesych. πᾶς, Celeriter, Cito.
¶ Οἱ, articul. præpos. masc. gen. plur. num. redditur per Qui. vt οἱ ἀμφὶ τὸν λόγον, Qui versantur circa literas. Literati. οἱ ἐν ἀξιώσει. Qui cum potestate sunt, Magistratus: qui & οἱ ἐν ἀξιώσεσι, & τῶν πρώτων. Et οἱ θεοσκόοι ἱερεῖον, Sacerdotes qui auguria obseruãt, Augures, Auspices. Et οἱ ἐν ὥρᾳ, Qui in ætatis vigore sunt. οἱ νοσεόμενοι ἐχόμενοι, Qui morbis correpti sunt, apud Plat. Sic οἱ ἐξ ἔθνης, Qui e peregrino sunt territorio. οἱ ἐγγύς, Qui prope sunt, Propinqui, τῶν αἵματι, Qui eiusdẽ sanguinis sunt, Consanguinei. At οἱ enclitică vide paulo post in Οἵ.
Οἱ, Qui: plur. articuli post positum οἵ, Qui.
Οἱ, aduerb. Quò, vel Vbi, t.1, c.1506, b. Est δ' ἑτέῳ pron. datiui casus, ex genit. οὗ, Sibi. Hom Il.π, ἴδμεν Οἱ κεν ἔπειτα πολὺ φίλτερος ἔμμεν Ἀχαιοῖς. Hesiod. Erg. Ὃς κακὰ τεύχει κείνῳ δ' αὖτε κακὰ τεύχει, sibi ipsi mala machinatur qui alteri mala struit. Vtuntur eo & prosæ scriptores, sed ἀττικιστί. Xen. Pæd. 1, ἐκεῖνο δὲν μάλιστα πάντων ἐπιθυμοῦσι. Plato epist. 7, τὸ εἰδέναι οἱ καλὸν ἦν, Nõ putans sibi honestũ esse. Andocid. Ἡγοῦμαι οἱ ἀδύνατον, esse tibi mancipiũ. Greg. Ἐμοὶ γὰρ οἱ συμπεφυκὼς καὶ συνανατραφεὶς. Ponitur & pro αὐτῷ, Ipsi, Et. Hom. Il. α. ὣς ἔφατ' Ὀλύμπιος. Et Il.ε, ἀλλ' ἐκ τοι καὶ ἔπειτα Τρῶας φάβε, Οὐδ' ἄρα, eique ipsi. Paulan. ἐφαίνετο οἱ, videbatur ei.
B Οἴ, interiectio seu ὀδύρτικὸν ἄκλιτον ἐστὶ τὸ δηλωτικὸν ἀθυμίαν ἢ φιλοῦμένων, ægre ferentium, ἀλγηδόνα & tormentũ. vt apud Latinos Hei & Heu. Soph. Aiace, οἴμοι φίλοι, hei mihi amici. Eurip. οἴ ἐγὼ μάτην, Hei mihi misera. seu O me miserã. In Epigr. cũ accusatiuo οἴμοι δύστην, O me miseram. Sed frequentius cũ dativo dicitur οἴμοι, Heu mihi. Apud Synes. ex Eur. p. Bellerophi Οἴμοι τί πονῶ; Ἰτέον τι καὶ πρὸς θεῶν. Itẽ cũ nomin. casu, Ariphr. οἴμοι πάλαι, Heu mihi misero, seu O me miserũ. Addit etiam genitiuum huic οἴμοι, subaudito ὕμνα vel tale particula. Aristoph. οἴμοι τῶν κακῶν, heu mihi malorum. Idem in Nub. οἴμοι κακοδαίμων τῆς ψυχῆς ἐγὼ, vbi ὁ miserum me ob cæcutiẽtem & maxillam. Idem, οἴμοι τῆς ἐμῆς γνώμης, vbi non ὅτι ἐκλεκτὸν positum, sed potius ὅτι θαυμαστῶς, vt & quũ dicit in Nub. αὖ μοι τῶν ὀδόντων, Heu mihi quam lædor. Pro eodẽ dicitur ὦ vt ὤμοι μοι πάλαι apud Homerum, Hei mihi. Eust. ex Suida adiecerat οἵ, dicens esse κατηφοῦς τὸν ὠὶ: solere autem ὀδυρόμενοι ἐπιφωνεῖν τὸ οἵ. Et emendatũ habet & manuscriptus eius codex, non ut vulgata.
C Οἷα, t.1, c.1251, g. & 1151, h. Οἷσ, aduerb. t.1.c.454.d
Οἰαδόν, Solum, Solummodo: ab οἷος, vt μοναδόν à μόνος. Nicand. Ther. Χωσὶν δ' αἰλίφατον ἢ ὑπὸ σύμφατα πάντα χθόνα.
Οἰάκιον, t.3,c.454,d
Οἰακίς, Οἰακίζω, Οἰακισμα, Οἰακιστὴς, Οἰακιστήριον, vide in sequente οἰαξ.
Οἰαξ, ακος, ὁ, Gubernaculum. Temo nauis. Clauus nauis. vt & Vitruu. docet, libro 10, c. 8, Nauis onerariæ maximæ gubernator ansam gubernaculi tenẽs, quod οἰαξ à Græcis appellatur. Plut. De deo Socr. ὁρῶσι τὸν κυβερνήτην οἰαξὶ μεγάλοις σφαιρικοῖς ἐλαύνοντα. Idẽ in lib. An seni capess. resp. παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἄλλοις πολλοῖς. Poll. non solùm totũ πηδάλιον vocari οἴακα scribit, sed etiã τὸ ἄκρον τῶν πηδαλίων, summam gubernaculi partẽ, id est ansam gubernaculi. sed crebrius de ipso gubernaculo dicitur, vetum in antè citatis locis, tũ in metaphorico hoc Theodoriti Eccles. hist. lib. 2, ὡς τὸν ἀνεμχόον οἴακα καὶ χεῖρα τὴν οἰακίζουσαν. INDE Οἰακοστόμος, ου, ὁ, qui gubernaculo manu versat, Gubernator. Metaphor. Æschyl. Τίς σῶν ἀκάμας ἕξει οἰακοστόμος, pro Quis est qui non cessitatẽ vertere pro arbitrio queat, vt gubernator suũ gubernaculũ. Et VERB. Οἰακοστομέω, ῶ, Gubernaculo manu verso, Clauũ teneo rego. Suida ex Soph. Derivatũ inde & aliud VERBVM, Οἰακίζω, significãs dicẽ Guberno, Rego. Δ Συρ. propriè quidẽ nauem regit phoricè verò & alia. Herodot. ἰθύνειν οἴακα χρεὼν λαμῶν σωτῆρον τιμπίζοντας, regentes eas loris cui

Ariſtot. Ethic. lib. 10, cap. 1, διὸ παιδεύεται τις ὑπὸ τοιούτου οἰακίζοντος ἡδονῇ καὶ λύπῃ. Hinc VERBALE Οἴακισμα, ατος, τό, Gubernatio: vel quaſi dicas Gubernamentum. Diog. Laert. αἴκιζε, ὃ ἐς οἰάκισμα φέρει παιδεύειν. ET Οἰακιστὴς, Gubernator: κυβερνήτης, Suidæ. IONICE Οἰηξ dicitur pro οἰαξ, Gubernaculũ. Hom. οἴηκας vocauit κρίκους τοὺς σωλῆνας τοὺς ζυγοὺς, annulos qui iugum tenent: ſeu κρίκους δι' ὧν ἐπείρονται αἱ τῶν ἡμιόνων οἰακίζουσαι ἡνίαι, annulos per quos trancturtur mulos regentes habenæ, teſte Euſt. qui οἴακας itidem vocari ſcribit non ſolùm τὰ πηδάλια, gubernacula, verùm etiam annulos per quos tranctuntur lora in quibus gubernaculũ verſari à gubernatore queat, atque adeò ſuo tempore nautas οἰάκια appellaſſe ξυλήρια τινα δι' ὧν ὑφίεσαν τὰς σχοινίδας τὰ πηδάλια. Porrò locus Homeri cuius mentio facta eſt, exat Il. ω, vbi dicit, ζυγὸν ἡμίονον δοῦ οἰήκεσσιν ἀρηρώς. Inde VERB. Οἰηκίζω, idem quod οἰακίζω, Guberno, Rego: apud Herodot. lib. 1. Dicitur ETIAM Οἰήιον pro οἰηξ ſeu οἰάκιον, Gubernaculum, teſte Euſt. Vtitur autem eo Hom. Il. τ, de gubernatoribus dicens, ἴσχον οἰήια πάντων. Apud Heſych. legitur & Οἰήια, expoſitum οἴακας, Gubernacula: ſed mendi ſuſpectum.

Οἴαπερ, t. 3, c. 454, d

Οἴαροι, Suidæ χωλῆνες, Vxores: quæ & ἄαροι.

Οἷα π, idem ſignificat quod οἷάπερ, nimirum Qualiter, Quemadmodum: vel Tanquam, vt, οἷά π δυσπεῖς, Tanquam priuatus, Vt qui eſſet priuatus. Legitur apud Hom. etiam & Heſiod.

Οἰάπιον κρέας, t. 2, c. 1153, h. Οἰάπερ, propr. t. 2, c. 1251, h

Οἰάπης, t. 2. c. 1251, h. & 1261, c. obit.

Οἰάω, Solus ſeu ſolitarius ſum: ab οἶος. Heſych. enim οἰῶτα affert pro μοναζοντα.

Οἰγνυμαι, t. 2, c. 1197, g. Οἰγνύω, ib.

Οἰγω, ib. Οἶδα, t. 1, c. 1111, b

Οἰδαίνομαι, t. 2, c. 1100, f. Οἰδαίνω, ib.

Οἰδακίας, t. 2, c. 1101, b. Οἰδαλόμαι, t. 2, c. 1200, f

Οἰδάλω, ibid.

Οἰδάνας, Suidæ ſunt οἱ λεχρίδες σπάνιας, & πάντα τὰ μὴ πίονα ἀκροδρυα. Οἰδάω, t. 2, c. 1198, f

Οἰδὼ, Hi, οὖσι: ab οἶδι, Hic. Hom. Od. ξ.

Οἰδέω, t. 2, c. 1198, f. Οἴδημα, t. 2, c. 1199, a

Οἰδηματώδης, ib. h. Οἰδήσας, t. 2, c. 1200, a

Οἰδιπόδειος, ib. b. Οἰδιπόδης, ib.

Οἰδίπας, ib. Οἰδίπων pro Οἰδίπους, ib.

Οἰδίπους, ib. Οἴδμα, t. 2, c. 1201, b

Οἶδμα, t. 2, c. 1199, h. Οἶδνον, t. 2, c. 1201, d

Οἶδος, t. 2, c. 1200, b

Οἷαι, Ionicè & poeticè pro οἷον, Putas. Item Suſpicaris. Hom. Il. ι, Δαιμονίη αἰεὶ μὲν ὀΐεαι.

Οἰάμενος, Vnam ſolùm veſtem habens, Apollon. Rhod. qui & οἰχάμενον infrà.

Οἰήν, ſ. δορκὰς, t. 2, c. 1254, a. Οἰείν, ſ. δορκὰς, t. 2, c. 1253, b

Οἰένας, ib. Οἰέτω, imperſ. t. 2, c. 1259, g

Οἰέτης, t. 2, c. 1194, b

Οἰζὺς, ύος, ἡ, Ærũna, Miſeria. κακοπάθεια, ταλαιπωρία. Hom. Od. ρ. ἐμοὶ δὲ δὴ μετὰ πάντ' ὀΐζυι. Odyſſ. ν, ἔμελλον ἐπ ξυνὸν ἔσσεσθαι ὀΐζυῖ Πολλῇ, τῇ μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων. Il. ι, πάντ' τ' ἐχέμεν καὶ ὀΐζυν Νωλεμέως. Sic Odyſſ. ξ, ὀΐζυὶ δ' ὐλῳ ἔχεσθαι, πάρος ἧβαι ἐκβῆναι. Idem Hom. Od. λ, ἀλλά μοι τὴν Ζεὺς ἐξεπέρασεν πάσαν ὀΐζυν. Et Od. δ, Ἐκφυγέειν μέγα πῆμα καὶ ὀΐζυν ς. Itẽ Heſiod. πάσσατο καμάτου καὶ ὀΐζυος. Inde ADIECT. Οἰζυρὸς. Ærumnoſus, Calamitoſus, Miſer. Hom. Il. ρ, Οὐ μὲν γάρ τι πω ὧδε ὀϊζυρώτερον ἄλλο. Il. υ, ὡς τε πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ ἄπτολις. Heſiod. Erg. ὀϊζυρὴ δὲ καὶ ἀμφὶ. Rurſum Hom. ὀϊζυροὶ νύκτες dicit: & ὀϊζυρὸς πόλεμος. Il. γ, πάσσασθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο. Eſt inde & VERB. Οἰζύω, ſignificàs Ærumnas & miſerias perpetior: κακοπαθῶ, ταλαιπωρῶ. Homer. Odyſſ. ϕ, ὅσσα τ' αὖτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησα. Et Iliad. γ, Ἀλλ' αἰεὶ τῶδε πάντα ὀΐζυε καὶ ἐμόγησε. Apud Heſ. legitur etiam Οἰζύσω, expoſitum itidem μοχθῶ, πάσχω: ſed haud ſcio an perperam pro οἰζύσει.

Οἶη, t. 2, c. 1251, g. & 1253, a. & t. 3, c. 454, h

Οἰήθην, t. 2, c. 1251, h. Οἰήθομαι, Putare: ab οἴομαι.

Οἰήιον, Οἰήκας, Οἰηκίζω, Οἰηξ, in Οἰαξ.

Οἴημα, t. 2, c. 1161, a. Οἰημάπας, ib. b

Οἰημάτιον, ib. Οἰηπόρ, t. 2, c. 1161, c

Οἴλας, Heſ. τὰ ἐσθήματα τὰ ἐκ τριχῶν δέρματα, Pelles ouinas: quæ & οἴαι.

Οἶλα, t. 1, c. 1115, f. Οἰλαδὶ, t. 2, c. 1119, c

Οἰλαδίς, ib. d. Οἰλαλίς, ib.

Οἰλανὸς, ib. b. Οἰλάρεον, ib.

Οἰλιακὸς, Suidæ idem quod οἰλιῶς.

Οἰλιᾶσι, Heſychio & Suidæ eſt ἐκβαλλόμεναι, Eiici ſeu Eiectum eſſe. Videtur tamen ſignificare potius Domo eiicere, οἴκου ἐξέλαι.

Οἰλιῶν, τὸ, ſubſtant. t. 2, c. 1231, f

Οἰκαγορεύω, t. 2, c. 1232, c. Οἰκαγορία, ib.

Οἰκεῖος, Domeſticus, &c. t. 2, c. 1230, h. Οἰκεῖος, oppoſ. externo, &c. c. 1231, f. Οἰκεῖος, Aptus, c. 1232, c

Οἰκείτης, t. 2, c. 1232, h. Οἰκειοῦμαι, t. 2, c. 1233, c

Οἰκείως, ib. a. Οἰκείωμα, ib. g

Οἰκείως, t. 2, c. 1232, f. Οἰκείωσις, t. 2, c. 1233, g

Οἰκειώτης, t. 2, c. 1221, c. Οἰκεῖτης, t. 2, c. 1210, c

Οἰκετεία, t. 2, c. 1210, d. Οἰκετικὸν, τὸ, subſt. ib. d

Οἰκετικὸς, ib. c. Οἰκέτης, t. 2, c. 1219, f

Οἰκέω, t. 2, c. 1220, c. Οἰκέω, t. 2, c. 1211, a

Οἰκῆα, τὰ, ſubſt. t. 2, c. 1234, d. Οἰκηΐδιος, ib. e

Οἰκῆες, ib. d. Οἴκημα, t. 2, c. 1221, g

Οἰκήματον, t. 2, c. 1222, c. Οἰκήσιμος, ib. e

Οἰκήσας, ib. d. Οἰκητέον, ib. f

Οἰκητὴς, ib. g. Οἰκητικὸς, ib.

Οἰκητήρια, τὰ, t. 2, c. 1213, b. Οἰκήτης, t. 2, c. 1212, h

Οἰκήτωρ, t. 2, c. 1223, a. Οἰκία, t. 2, c. 1218, e

Οἰκιακὸς, ib. e. Suprà οἰκητικὸς.

Οἰκίδιον, t. 2, c. 1219, a. Οἰκίδιος, ib. b

Οἰκίζω, t. 2, c. 1227, a. Οἰκίτης, t. 2, c. 1210, c

Οἰκικὸς, c. 2, c. 1228, c. Οἰκιον, ib. f

Οἴκιος, t. 2, c. 1227, d. Οἰκιουχία, t. 2, c. 1219, a

Οἰκιστὴς, t. 2, c. 1218, g. Οἰκιωμὸς, t. 2, c. 1227, d

Οἰκιστὶς, ib. Οἰκιστὸς, ib. f

Οἴκειον, Heſ. exp. non ſolùm οἶκον, Domicilium: ſed etiam ἐλεεινὸν, Miſerabilem. ac ſi eſſet ab οἰκτὸς. verùm id parum conſentaneum eſt.

Οἰκοβλὴς, t. 2, c. 1201, f. Οἰκοβλῆτις, ib. h

Οἰκοδέσποινα, t. 2, c. 1205, g. Οἰκοδεσποινα, t. 2, c. 1203, c

Οἰκοδεσπόνιον, ib. b. Οἰκοδεσπότης, t. 2, c. 1202, h

Οἰκοδεσποτικὸς, t. 2, c. 1203, a. Οἰκοδεσπότης, ib. c

Οἰκοδομία, ib. f. Οἰκοδομὴ, t. 2, c. 1204, c

Οἰκοδόμημα, ib. Οἰκοδόμησις, ib. f

Οἰκοδομητικὸς, ib. Οἰκοδομία, t. 2, c. 1203, e

Οἰκοδομικὴ, ſub. τέχνη, ib. e. Οἰκοδομικὸς, ib. d.

Οἰκοδόμος, ib. Οἰκοδόμος, ib. c

Οἰκοδομοῦμαι, ib. g. Οἰκοθὲν, t. 2, c. 1219, e

Οἰκοῖ, ib. d. Οἰκόκλωπες, t. 2, c. 1205, g

Οἰκοῖ, t. 2, c. 1219, d. Οἰκονομία, t. 2, c. 1205, g

Οἰκόνδε, t. 2, c. 1219, e. Οἰκονόμιον, t. 2, c. 1205, g

Οἰκονομέω, t. 2, c. 1208, e. Οἰκονομία, t. 2, c. 1206, g

Οἰκονομικὸς, t. 2, c. 1208, c. Οἰκονομικὸς, t. 2, c. 1206, e

Οἰκονομικὸς, ib. Οἰκονόμος, t. 2, c. 1205, h

Οἰκόπεδον, t. 2, c. 1209, b. Οἰκοπώλης, ib. d

Οἰκοπρέπεια, τὰ, ibid. & 1213, b

Οἶκος, Domus, &c. t. 2, c. 1201, f. Οἶκος, Familia, &c. c. 1201, d

Οἰκοσπορὰ, t. 2, c. 1209, g. Οἰκόσιτος, ib. d

Οἰκοσπορικὸν, ib. g. Οἰκοτρεφὴς, ib. e

Οἰκοτρίβειον, t. 2, c. 1210, a. Οἰκοτρίβης, t. 2, c. 1209, h

Οἰκότριβες, ib. Οἰκουβάλιον, t. 2, c. 1210, h

Οἰκουδία, t. 2, c. 1221, c. Οἰκουδικὴ, adverb. ib. e

Οἰκουδικὸς, ib. d. Οἰκουρία, t. 2, c. 1211, a

Οἰκούρημα, ib. b. Οἰκουρία, t. 2, c. 1210, g

Οἰκουρικὸς, t. 2, c. 1211, a. Οἰκουρὸν, ib. c

Οἰκουρὸς, t. 2, c. 1210, d. Οἰκοῦσος, ib.

Οἰκοφθορέω, ib. c. Οἰκοφθορία, ib. b

Οἰκοφθόρος, ib. Οἰκοφυλακέω, ib. d

Οἰκοφυλάκιον, τὸ, ib. Οἰκοφύλαξ, ib.

Οἰκτίρημα, t. 2, c. 1235, h. Οἴκτιρμα, t. 2, c. 1236, a

Οἰκτίρομαι, t. 2, c. 1235, h. Οἰκτίρω, ib. g

Οἰκτίζομαι, ib. c. Οἰκτίζω, ib. b

Οἰκτικὸς, ib. Οἰκτιρμὸς, t. 2, c. 1236, a

Οἰκτίρμων, ib. Οἰκτιρμὸς, t. 2, c. 1235, e

Οἴκτος, t. 2, c. 1236, e. Οἰκτὸς, ib.

Οἰκίτης,t.1,c.1136,c.
Οἰκίτωρ,t.1,c.1136,f.
Οἰκοδεζέω,ib.g.
Οἰκοδομία,t.1,c.634,f.& 1136,f
Οἰκοδος,t.1,c.1136,c.
Οἰκοδρομέω,ib.f.
Οἰκεῖος,idem quod ἰσικὸς, sed hoc magis Atticum eſt. Significat autem Similis. Herodot. οἰκὼς μάλιστα τὸν πόδες, corporis habitu quàm ſimillimus. Idem εἰκὸς, vt ἰσικὸς, vocat Probabilia, Veriſimilia, Conſentanea.
Οἰκοφθορία,c.1,c.1215,h.
Οἰκοφθορίας,ib.
Οἶμα,t.1,c.1160,a
Οἰμάω ſiue Οἰμάω,t.1,c.1139,e
Οἶμα, Via,&c.t.1,c.1136,g.
Οἴμη,ἡ δὲ,&c.c.1137,d
Οἴμημα,t.1,c.1139,g.
Οἰμωγή,
Οἶμος, Via,&c.t.1,c.1136,g.
Οἶμος, Virga,&c.c.1137,b
Οἰμώζω, Ploro, Eiulo: verbum factũ ἀπὸ τοῦ οἴμοι λέγω, vt αἰάζω deriuatũ ἀπὸ τοῦ αἰ αἰ λέγω. Hom. Il.ε, Ὣς ἔφατ' οἰμώξας δ' ἐπιπτε, ἑῷ πατρὶ μενεπτόλεμος Χερσὶ κατ' ὀφθαλμῶν: his verbis immediatè ſubiungens, ὀλοφύρεσθαι δ' ἐπος ἤνδανε indicánſque οἰμώζειν & ὀλοφύρεσθαι eſſe ſynonyma. Et Il.χ, Ὣς ἔφατ' οἰμώξας δ' ἐλεεινὰ πατρὸς. Sophocles cũ accuſatiuo pro Defleo, Deploro, Eiulatu & lamentis proſequor: ὅστις τι κ' εἰ βλάπτοιτο μὴ πᾶσιν, ἡμῖν τ' αὖ οἰμώξεται. At quum aliquis alicui οἰμωγὴν λέγει, imprecatur ei vt pœnas luat, quia fletus & eiulatio pœnas conſequitur. Ariſtoph. Pluto, Ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σε, pro quo mox eodem ſignif. καίειν ἔγωγε σε λέγω. Paulo poſt, οἰμώξει μακρά, Pœnas dabis, & non leues. Sic Plutarch. Artox. οἰμωξεσθαι μέντοι φάσκων ὃς αὖ ἐμὲ φοβεσαίμην τοὺς χεῖρας. Et apud Xenoph. Hellen. 2, Theramenes Satyro dicenti ſibi ὅτι οἰμώξεται εἰ μὴ σωπήσει, per interrogationem reſpondet, Ἂν δὲ σωπῶ, οὐκ ἄρα οἰμώξομαι; Quòd ſi taceam, an pœnas non dabo? Sic Diogenes in epiſtola quadam ad Græcos, Διεῤῥήγνυσι τὰς καλουμένας Ἕλληνας οἰμώζειν. licet ibi & in propria ſignificatione accipi queat, vtpote oppoſitum τῷ χαίρειν. INDE Οἰμωκτὸς, Deplorandus, Lamentabilis, Lacrymabilis apud Ariſtoph. ET Οἰμωκτί, Cum ploratu & eiulatu. Eſt inde ETIAM Οἰμωγή, Ploratus, Eiulatus. Homer. Iliad.δ, & ὃ, Ἔνθα σ' ἐμὶ οἰμωγὴ τε καὶ ἀχνύμενον πόσις αὐτῷ Οὐκ ἀπὸ σεῖο τε καὶ ὀλωλόσιν. Iliad.χ, ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κακτυπὸν ἔχευτο καὶ οἰμωγὴ κατ' ἄστυ. Xenoph. Hellen.1, οἰμωγὴ ὁπὸ Πυραιῶς ἤδη ἦν μακρῶν τειχῶν πρὸς ἄστυ ἥκειν. Herodian.libro 7, πολλὴ δὲ οἰμωγὴ κατὰ τὴν πόλιν γυναικῶν τε καὶ παιδίων. Et Synef.in Epiſt. ἐπὶ ἀλγεσμα σκυθρωπὸν, αἰάζων οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλολυγαὶ, παῖδων ὀλοφυρμοί. Vbi quidam οἰμωγὰς volunt eſſe Gemitus: & ὀλολυγὰς, Viulatus. Apud Heſ. legitur & Οἰμωξία, expoſitum τὸ οἰμώζειν.
Οἶνα, Heſychio Folia vitis, Pampini. quæ & οἶναρα.
Οἰναγρέτης,c.1,c.1141,g.
Οἰναγρος,ib.
Οἰναῖος, propr.t.1,c.1148,d.
Οἰναῖος,ib.f
Οἰναῖος,ib.
Οἰναῖος,t.1,c.1149,b
Οἰναῖος,ib.d.
Οἰναῖος,ib.e
Οἰναείζω,ib.
Οἰναεῖος,t.1,c.1149,e.
Οἰναεύς,ib.d
Οἴναρος,ib.e.
Οἰναρός,t.1,c.1148,a.& 1149,f
Οἰναχὴς,t.1,c.1142,g.
Οἰναῖος,t.1,c.1147,e
Οἰνάλιον,t.1,c.1142,g.
Οἰνδίεμαι,t.1,c.1148,a
Οἶνη,ib.c.
Οἶνη, propr.ib.d
Οἰνηΐς,t.1,c.1145,b.
Οἰνηίς,t.1,c.1141,h
Οἰνηΐτια,τὰ,t.1,c.1147,g.
Οἰνηΐτης,t.1,c.1148,b
Οἰνίας,ib.
Οἰνηΐτια,τὰ,t.1,c.1147,f
Οἰνίζω,ib.c.
Οἶνης,t.1,c.1146,b
Οἰνίτας,ib.e.
Οἰνήτια,τὰ,ib.1,c.1147,e
Οἰνήρια,ib.g.
Οἰνήτιες, propr.t.1,c.1148,e
Οἰνοβαρέω,t.1,c.1140,b.
Οἰνοβαρὴς,ib.
Οἰνοβαρὴς,ib.c.
Οἰνόγαια,ib.
Οἰνοδρόη,ib.d.
Οἰνοχοεῖον,ib.
Οἰνόη,t.1,c.1146,b.
Οἰνόη, propr.t.1,c.1148,e
Οἰνοθήρας,t.1,c.1140,d.
Οἰνοθήρης,ib.
Οἰνοθήρας,ib.e.
Οἰνοθήρεις,ib.f
Οἰνοκαύλακες,ib.g.
Οἰνόκλειτος,ib.
Οἰνόμαος,ib.
Οἰνόμαος,ib.h
Οἰνομάστωρ,t.1,c.1141,a.
Οἰνοπάδης,t.1,c.1141,b.
Οἰνοπάδης,adject.ib.b.
Οἰνοπίδης,t.1,c.1143,a.
Οἰνοπίδης,ib.
Οἰνοπίων,ib.d.
Οἰνοπίων,ib.
Οἰνοπλέω,ib.d.
Οἰνοπλία,ib.
Οἰνοπώλης,ib.
Οἰνοπώλιον,ib.
Οἰνοπωλίς,ib.
Οἰνοπωλέω,ibid. & t.3,c.303,d
Οἰνοπώλης,t.1,c.1141,d.& t.3,c.303,d
Οἰνοπώλης,t.1,c.1141,e.
Οἰνοπωλίον,t.1,c.1141,f.
Οἰνοπωλίς,ib.
Οἰνοπώλιον,ib.
Οἰνοπώλης,ib.
Οἰνοπώλης,t.1,c.1141,f.
Οἰνοπώλης,t.3,c.1116,a
Οἰνοπώμα,t.1,c.1146,f.
Οἰνοπῶν, propr.ib.e
Οἰνοπώνης, propr.ib.
Οἰνοπώνης,ib.
Οἰνοπῶν,ib.d.
Οἰνοπῶνα,ib.c
Οἰνοφλυγέω,ib.g
Οἰνόφλυξ,ib.h
Οἰνόφλυξ,ib.g.
Οἰνοφόρος,ib.h
Οἰνοφύλαξ,t.1,c.1142,a.
Οἰνοφύλαξ, propr.ib.
Οἰνοφύλαξ,ib.
Οἰνοφύλαξ,ib.b
Οἰνόχαρμα,t.1,c.1143,f
Οἰνοχέω,ib.e
Οἰνοχεία,t.1,c.1142,f.
Οἰνοχόη,ib.c.
Οἰνοχόη,ib.b
Οἰνόχαρμα,ib.d.
Οἰνοχόος,ib.a
Οἰνοχοεῖμαι,ib.d.
Οἰνοχοΐς,ib.f
Οἶνος,t.1,c.1143,d.
Οἰνόω,t.1,c.1146,f
Οἰνωπίς, propr.t.1,c.1148,e.
Οἰνωπίς,ib.
Οἰνώδης,t.1,c.1145,g.
Οἰνών, propr.t.1,c.1148,e
Οἰνών,t.1,c.1146,c.
Οἰνωπίς,t.1,c.1143,c
Οἰνωπὸς,t.1,c.1147,a.
Οἰνωπὸς,t.1,c.1149,f
Οἰόβιος,t.1,c.738,c.
Οἰόβιος,t.1,c.781,d
Οἰόγαμος,t.1,c.815,a.
Οἰόζωνος,t.1,c.1411,f
Οἰόθι,t.3,c.455,a.
Οἰόθι,ib.
Οἰόμαι,ſeu Οἴομαι,t.1,c.1159,b
Οἷόν, aduerb.t.3,c.454,b.
Οἷόν, Poſſibile,t.3,c.451,c
Οἷόν, aduerb.t.3,c.454,h.
Οἰονεί,ib.d
Οἰούμενος, affertur pro Solus paſcens, In ſolitudine paſcit.
Οἷον τι,t.3,c.451,g.
Οἰονόμον,t.1,c.1150,c
Οἰονόμος, Vnum ſolummodo habens talare, ſeu calcũ.
Οἰονόμος,t.1,c.1150,b
Οἰονός, interdum ſignificat, Qui circa oues verſatur. vt ſcholiaſt. Apollonii Argon.lib.2. οἰονίαν expon. ἐν τῇ ἐρήμῳ πολλὴν. Interdum Solitarius, Qui ſolus in locis ſolis & ſolitudine verſatur. Dicitur etiã de loco aliquo, vel eo quo oues verſari ſolent, vel eo in quo non niſi ſolus verſari queas. Defertus. Homer. Iliad. τ, τὸ δὲ κρατερὸν ἐφέπουσι Σατυροι ὠμοφάγοι οἰονόλοι. Iliad.ω, ὑπὲρ οἰονόλον. INDE Οἰονόλων, Solitarium eſſe, Solum alicubi verſari: vel In locis ſolis verſari, In ſolitudine degere. in Epigramm.
Οἷος, Qualis, &c.t.3,c.451,e. Οἷος δ' ἔπην & Οἷος δ' ἔπην t.3, c.454,a. Οἷος δ' ἔπη τ' ἐσσὶ & Οἷος δ' ἔπη τ' ἐσσὶ,ib. Οἷος ὁ, pro οἷος, t.4, c.820, g. Οἷος ὦ, ib. b. Οἷος ὦν, t.3,c.454,a. Οἷος ὢν,ib.
Οἷος, pro Solus, &c.t.3,c.454,g
Οἷος,t.1,c.1151,g.
Οἰοφόνος,t.1,c.1150,b
Οἰοχώνιον,ibidem.
Οἰόω, ὦ, idem quod μονόω, Solum reddo, Deſolo, Deſtruo, Viduo. Vtitur hoc verbo. Homer.Il.ι, ἔασον, Τρῶάς τ' οἰῶσαι καὶ Ἀχαιοὺς φύλοπις αἰνή. Vbi ſchol. exp. οἰώσαι ἐρήμους ποιῆσαι, χηρεύειν ποιῆσαι.
Οἶπε,t.1,c.1507,a.
Οἰπώτης,t.1,c.1150,b
Οἷς, ſiue Οἶς,t.1,c.1149,g
Οἷς, Quibus: à nom. ὅς. Accipitur etiam pro οὗ ἕνεκα, Ob quæ, Propter quæ. Aphthon. ἀνυχθεὶς ἀδικεῖσθαι τοῖσδε, καὶ τοῖς ἐξ ἧς ἐδηλήθημεν ἑπόμενος χαμαιζήλῳ μὲν ὀδῷ τὸ πρῶτον κατολίσθησε εἰς ὃ μὴν πτῶμα. Item pro Quatenus. vt ὅ, ſeu Eo quòd, ἀφ' οὗ. Idem in lege de machin. οὐκ ἔστι πᾶσι τὸ χαρίεν ἀπὸ σοφισμάτων ἐξεῦρεν, ἀπὸ τοῦ τὸ πρῶτον ἀφ' οὗ δὲ ἐλάχιστα οὐκ ἀξίωμα γέγραφε σοφισμάτων τὸν αὐτὸν.
Οἶσα,t.1,c.1111,e.
Οἰσάμη,t.4,c.81,b
Οἶσμα, Gaza dicitur vertiſſe Elatio.
Οἶσον, Funis. χαλὸν, Heſych. Propriè εἶσα eſſe dicuntur Funes nautici, Retinacula nauium. Lycophron εἶσα

cauit,Ionicè,vt annotat ſchol.eius. Alioqui οἶσον eſt etiam aor.1 imp.modi,Ferat them.οἴω.

Οἰσάκαρον & Οἰσός,vide infrà in Οἰσύα.

Οἰσυφάγος,t.4,c.3,h

Οἴσανα, & Οἰσανέτη,Heſychio ἡ κάθαρσις τῆ πρεσβύτου, ſeu ῥύπος τῆ πρεσβύτου.

Οἰσυη,t.2,c.1151,f. Οἰσύπη,t.2,c.1150,c
Οἰστὸς,t.2,c.1161,b. Οἰστύμα,ib.f
Οἰστρήρ,ib. Οἰστύω,ib.e
Οἶστρος,t.2,c.1503,d. Οἰστρώδης,t.2,c.1161,e
Οἰστρώκη,ib.
Οἰστὸς,Tolerabilis,&c.ib.b. Οἰστὸς,Sagitta,&c.ib.d
Οἰστύχος,ib.c. Οἰστρόω,t.2,c.1155,b
Οἰστρώω,ib. Οἰστρος,ib.
Οἰστρηλασία,t.2,c.1154,g. Οἰστρηλατέω, & Οἰστρηλατέομαι, ibid.
Οἴστρημα,t.2,c.1155,d Οἴστρος,ib.
Οἰστροζεκτέω,t.2,c.1154,e. Οἰστροδίνητος,ib.
Οἰστρομανὴς,t.2,c.1155,a. Οἰστροπλὴξ,t.2,c.1154,f
Οἴστρος,t.2,c.1154,a
Οἰστρόω,t.2,c.1155,c. Οἰστρῶμαι,ib.d
Οἰστρώδης,ibid.a

Οἰσύα, ας, ἡ, Euſtathio & Suidæ eſt ἰτιμαστρώδης φυτὸν, idem ac ἰτέα, Planta è vitilium ſeu vimenum genere,Salix. de cuius generibus & vſu hæc Plin.lib.16,c.37, Et in proceritatem magnâ emittunt iugis vincarum pertícas, pariuntque baltheo corticis vincula: & aliæ virgas ſequacis ad vincturas lentitiæ. aliæ prætenues, viminibus texendis ſpectabili ſubtilitate: rurſus aliæ firmiores,corbibus ac plurimæ agricolarum ſupellectili: candidiores,ablato cortice,leuique tractatu,vilioribus vaſis quàm vt è corio fiant. A Poll.eſſe dicitur λύγος: quæ eſt Salix viminalis Plinii: hoc eſt ferè virgas ſequacis ad vincturas lentitiæ. VNDE Οἰσυπόλος, eodem Poll. teſte, dicitur ὁ τὰς οἰσύας πλέκων, Qui ſalices contexit. ET Οἰσυηρὸς apud Eupolin,Qui vaſa & inſtrumenta è ſalice texit. Inde ET Οἰσύϊνος, Confectus è ſalice, Salignus: ſeu vimineus. vimen enim eſt ſalix viminalis. Hom.Od.ι,de rate Vlyſſis,Φράξε δέ μιν ῥίπαι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι, virgis ſalignis,ἰκριόδεσι τῆσι ἔπηξε. Itidem apud Poll.οἰσύϊνα σκεύη:apud Euſt. οἰσύϊνοι κάφοι: apud Suidam οἰσύϊνοι χαρίεν ὅπλα. Fuerunt & arma quædam οἰσύϊνα. Thuc. apud Suid.καὶ γὰρ ἐξέπλησαν ἀσπίδων φαύλως καὶ οἰσυΐναις ταῖς πολλαῖς. Et Eunapius ibidē, de Parthis, οἰσυΐνας ἀσπίδας ἔχοντες καὶ κράνη οἰσύϊνα κηλοῦσι πᾶσι πάντως τοξεύμασι. Affertur & Οἰσὺς,ύος,ὁ,pro fœminino οἰσύα: ſed ſine vllo teſtimonio. Alioqui & Οἶσος ſiue Οἰσὸς dicitur ἡ οἰσύα teſte Euſtathio, apud quē properiſpomenos ſcriptum eſt: oxytonos apud Theophr. Hiſt.plant.lib.6,c.2, vbi de eneoro dicit, γλίχεται δὲ σφόδρα. διὸ καὶ χώνται σφὸς τὸ κατὰ δύσιν καὶ σφενδαμνέαις, οὐσαῖ τῆ οἰσῷ. Vtroque modo apud Heſychium,ſcribēdum,οἰσοί,γλῆνες χαλκοῦ. Et rurſum, πλέγμασι ἴσις λεπτοῖσιν οἰσοῦ χαλκωμάτοιο. Inde COMPOS. Οἰσοκάρυον, Fructus ſeu granum ſalicis. Euſt.p.834,de λύγος loquens,φυτὸν ἰτιμαστρῶδες καὶ ἀκαλὸν,ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν.ἐξ οὗ ἡ οἰσόκαρυον, τὸ κατὰ πᾶσαν ἀγγείωσιν.

Οἰσύϊνος,Οἰσυπόλος,Οἰσυουργὸς,in Οἰσύα.

Οἰσυάτιον,t.2,c.1151,f. Οἰσύπη,t.2,c.1150,e
Οἰσυηρὸς,t.2,c.1151,d. Οἰσυηΐς,ib.e
Οἰσυπος,t.2,c.1150,c. Οἰσυπώδης,t.2,c.1151,e
Οἰσύς,vide in Οἰσύα. Οἰσὸς,t.2,c.977,d
Οἰσοτροφία,ib. Οἶστις,t.2,c.1503,d

Οἶτος,ου,ὁ, Ærumna, Calamitas: κακοπάθεια. Item Exitium. quemadmodum ab Heſychio quoque exponitur & πόνος ac κακοπάθεια, Labor, Ærumna, Mala, Miſeria: & μόρος,ὄλεθρος, Infelix fatum, Fatalia mala, Interitus. Hom. Od.α,Τὼ νῦν οἱ νέμεσις,Δαναῶν κακὸν οἷον ἀπεῖδεν. Et Il.ω, Ὅς μοι καλὰ πολλὰ δόσαν θεοὶ ἠδὲ καὶ ἔργα. Il.θ, Οἵ κε δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσωσιν ὅλεθρον). Od.γ, πολλοὶ δ' ἀνέρες πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον Μνώοντος ξὺν δόλον γλαυκώπιδος ἀθεμιστοεργοῦς.

Οἰφᾶν,Heſychio ἐγκύμονα,Intre.Dicitur etiam Οἰφᾶν pro eodem.vt apud Athen.l.13,ὅτινες γὰρ ἄρτι χαλᾶς οἰφᾶς.Euſt. barytonos habet Οἴφειν & οἰφεῦσι, exponi dicens σφάλλειν & σφάλλεσι:indeque deriuans οἰφολὰς cum ſynonymo φαλάρας. Sed periſpomenos potius dicendum videtur οἰφῶν ſiue οἰφᾶν: vt & ſchol.Theocr. aic οἰφῶν eſſe τὸ σωτικώτερον, velut in prouerbio, ὄφρα χαλὸς οἰφεῖ. indéque apud Theocritū eſſe φαλάρα ſignificās φαλακρωσασά: & apud Alexandrinos οἰφοῦν hinc nominari τὸν κάρηνον οἰφαίνειν: necnon οἰφωλὸς χωνὶ. Hæc ille. Sed pro iſto οἰφωλὸς reponēdum οἰφολὸς ex Heſychio, exponente καταφυὴς,μάχλος,παχύπεδος, Prona in venerem,Libidinoſa, Virum appetens. niſi paroxytonos potius ſcribendum οἰφόλης, vt in maſc.gen. οἰφόλης,apud Euſt. quod magis probo: quum itidem κουφόλης dicatur à κούφω,& μαιόλης à μαίω ſiue μαίομαι. Sed miror cur idem Heſ.quum οἰφολὸς exponat καταφυὴς, μάχλος,παχύπεδος, οἰφόλης contrà eſſe velit ὁ μὴ καταφυὴς ἐφὸς γυναῖκα,ἀνὴρ ἰσχνός, Non pronus in mulieres ſed cōtinens. parum enim hoc veriſimile videtur.quare Euſtathio potius aſſentior.

Οἰχμή,Heſychio δούλη,Serua,Ancilla.

Οἰχνέω,t.2,c.1158,c. Οἰχνίον,ib.
Οἰχνεία,t.2,c.1156,a. Οἰχνεύω,ib.h
Οἰχνῶν,Heſychio οἰκουρὸς,Cuſtos domus.
Οἴω,Fero,&c.t.2,c.1161,h. Οἴω,ſeu εἶμι, Puto,&c.t.2,c.1158,f. Οἰὼ,t.2,c.1159,a.
Οἰωὴ,affertur pro Impetus: ſed ἀμαρτήσας. potius id ἰωὴ dicereture.
Οἰωνίζομαι,t.2,c.1163,h. Οἰωνιστὴ,ſ.ὀπτέον,ib.
Οἰωνιστὴς,ib. Οἰωνισμὸς,t.2,c.1164,b.
Οἰωνιστήριον,ib.d. Οἰωνιστὶς,ib.
Οἰωνιστικὴ,ſ.ὀπτέον,ibid.e. Οἰωνιστὸς,ib.d.
Οἰωνόβροτος,t.2,c.1163,d. Οἰωνόκτης,ib.e
Οἰωνομαντία,ib. Οἰωνομαντικὴ,ſ.ὀπτέον,ib.f.
Οἰωνόμαντις,ib.e. Οἰωνοπόλος,ib.f
Οἰωνὶς, Auis,&c.t.2,c.1162,g. Οἰωνὶς, Augurium,&c. t.2,c.1163,a.
Οἰωνοσκοπέω,t.2,c.1163,g. Οἰωνοσκοπία,ib.
Οἰωνοσκοπικὴ,ſ.ὀπτέον,ib. Οἰωνοσκοπὸς,ib.f.
Οἰωνοσκοπέω,ib. Οἰωνοσκοπέομαι,ib.g.
Οἶος,t.3,c.454,g
Οἰοστὸς χιτὼν,Heſychio ὁ ἀπὸ ἐρίων, Tunica è pellibus ouium,vt μυοστὸς χιτὼν ex pellibus murium.
¶ Οἰάλλω,t.2,c.108,h. Οἶαι,t.2,c.1503,a
Οἶκα,Doricè pro ὅπου dicitur, Quando: vt πίκα pro πότε. Theocr. Ὦ πόλος ἆκ' ἐγὼ τὰς μακεδὰς ὁδὶ βαπτῶντι.
Οἴκαδος,Heſ.πρὸς τὸν βορέαν ἄνεμον.
Οἶκαν,idem Heſ.ὀφθαλμὸν,Oculum.
Οἰκάλλω,idem ἀκλάσω καὶ ὅτι τῆ κάμπῃ καθίζωμαι, Flexis genibus ſidere.
Οἰκαλδία,t.2,c.1165,d. Οἰκαλδίας,ib.e
Οἰκαλδίαω,ib.f. Οἰκαλδὴν,ib.d
Οἰκαλίζω,t.2,c.1164,f. Οἰκαλὶξ,t.2,c.1165,c.& t.1,c.1893,d
Οἴκαλος,t.2,c.1165,c. Οἴκλασμα,ib.b
Οἰκαλὶς,ib.c. Οἰκτέω,t.2,c.1167,c.
Οἰκτίσμαι,ib.h. Οἰκτίω,ib.c
Οἰκτηρία,ib. Οἰκτηρὸς,ib.a
Οἰκτηῶς,ib.
Οἰκτιστὸν, Pigrandum,Reformidandum.Plato.
Οἰκτία,t.2,c.1167,c.
Οἶκτος,t.2,c.1165,h. Οἶκτος,propr.t.2,c.1166,e
Οἰκτώδης,ib.h
Οἰκόθεν, Vnde:Ionicè pro ὁπόθεν.
Οἰκοῖος,Qualis:Ionicè itidem pro ὁποῖος.
Οἰκόσος,pro ὁπόσος,t.3,c.494,c
Οἰκότε,Ionicè itidem pro ὁπότε,Quando.
Οἶον,itidem pro ὅπου, Vbi:vel Poſtquam.
Οἰκρία,ab Etymologo & lexico meo veteri eſſe dicitur πᾶσα,deriuarique ἀπὸ τοῦ ἄκρας, quæ ſunt ὀξύτατοι, Eminentiæ, montium videlicet aut rupium. Eius exemplum hoc afferunt ex Hom. δ' ἀκρίας λιπαρὰς ἐπιβήσεται. Verùm iis non aſſentior,dicóque ſcribendum ἄκριας,à nominatiuo ἄκρις,idem ſignificante quod ἄκρις, Summū cacumen. præſertim quū quædam exemplaria habeāt ἄκριας pro illo ἀκρίας,Odyſſ.ι,v.399. illúdque ἄκριας reperiatur & alibi. vt Odyſſ.π,σκοπιὴ ἔζετο τὴ' ἄκριας λιπαρὰς ἐπιβήσεται. Et Odyſſ.κ, Πὴ δ' αὖτ' ὦδίνων δ' ἄκριες ἔχαι οἶος; Rurſum apud eos legitur oxytonos Οἰκρὶς, vt &

apud Galen. in Lexico Hippocratico, exponentem ὀξυκεφαλίας, eminentia seu prominentia oblongior. sed rectius manuscriptus codex habet paroxytonon ὀξύκρις ex quo ὄκρις COMPOS. Ὀκριοδὴς, quo Hippocr. vtitur in libro De articulis, sic scribens, πίσσα γὰρ τοῦτο δύναται μάλιστα ἰῆσαι· ἢν δὲ ὀκριοδέϊον τὸ γόνυ τυγχάνῃ, similisq; sit ὄκρῃ, hoc est prominentiæ oblongiori. Ex eodem DERIV. Ὀκρώεις, εντος, ὁ, significans itidem Prominentias oblongas habens: Eustathio ὄκρας καὶ ὀξύτητας, habens acutas eminentias. vt apud Hom. Iliad. Υ, βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι. Et Odyss. ι. Μαρμαρέῃ ὀκριόεντι βαλών. Alii id ὀκριόεντι interpretantur βραχεῖ, Aspero: dicentes ὄκρον itidem esse βραχὺ λίθον, lapidem asperum. Certè VERB. Ὀκριάζω exponitur itidem βραχυλογοῦμαι, Asperari seu Exasperari: apud Hom. Odyss. σ, de Iro & Vlysse contendentibus, ἓξ οἱ μὲν σφὼ πρῶτα διεκρίνοντο ὀιστῷ λαιὸν Οὐλιάδεω ὅτε ξυνὸν τοῦ ὑμιλεῖν ὀκριόωντο. vbi Hesych. itidem exp. βραχυλογοῦντο, ὠργίζοντο: metaphoram esse dicens ἀπὸ τῆς ἄκρας πολλὰ ἐχόντων λίθων. Affert idem ET Ὀκριάζω pro βραχυλογοῦμαι. Sed notandum, hoc ὀκριάζω quidem, & Ὀκρὶς, (quod ab eo propriè esse dicitur βραχὺς λίθος, Lapis asper, Saxum asperum) & ὀκριόεντι, scripta esse per ι in secũda à principio syllaba: ὀκρύοεντα autem & ὀκρυόεντα per υ. Cuius scripturæ Eustath. quoque, Etymolog. & lex. meum vetus meminere, sed ei aliud etymon tribuentes, ὀκρυόεις nimirum deriuatum volentes ἀπὸ τῆς κρύος, pleonasmo τοῦ κατ' ἀρχὴν ὁ, ideóque exponentes ῥιγηδὸς, φρικώδης, φρικτὸς, Rigidus, Horrendus: apud Homer. Il. ζ, in oratione Helenæ ad Hectorem, Δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυόεντος. vt Paris ἀνὴρ ὀκρυόεις dicatur quoniam eius cauſa multæ pugnantium animæ τῷ κρυερῷ ἤδει demiſſæ fuerunt, ideóque Horrendus & fugitandus.

Ὀκριάζω & Ὀκριάομαι, vide in præced. Ὀκρὶς.

Ὀκρὶς, quibusdam eſt ἄγριος κριὸς, Aries ſyluaticus: forſan ἀπὸ τῆς ἄκρας βαίνοντα, aliis κλίμαξ, Scala, vtpote qua vtamur ad conſcendenda loca præcipita & edita. Sed propriè ita nominatur τὸ λόγιον ἐφ' ᾧ οἱ βαγῳδοὶ ὀκριάζουσι: ſeu, vt alii volunt, κιλλίβας σκαλὰς ἐφ' ὧν ἵστανται οἱ ὑποκριταὶ καὶ τὸ ὀκρίον μετώπου ἔλαττον. Ita Heſych. In poſteriore ſignificatione Plato in Sympoſ. ἰδὼν τὸν σὸν αἰσθρὸν καὶ μακρολογεσιώλου, καὶ ἀβαίνοντος ἐπὶ τὸ ὀκρίδιον μετὰ τῶν ὑποκριτῶν, aſcendentis pulpitum cum hiſtrionibus. Pictores etiam ὀκρίδιον vtebantur. nam vt Poll. tradit lib. 7. cap. 28. de inſtrumento pictorum, ligneum illud σκεπτὸν ἐφ' ᾧ αἱ πίνακες ἐρείδονται ὅταν γράφωσι, nominatur ὀκρίδιον & κιλλίβας. Ὀκρίδιον Heſychio ſunt præterea ἐμβάται. At Ὀκρίδιον eſſe dicit χῆμα πυίχυ.

Ὀκριοδὴς, Ὀκρίοις, Ὄκρις, Ὀκρὶς, Ὀκρυόεις, Ὀκρυόεντα, vide paulo ante in Ὀκρεία.

Ὀκτάδωρος, Qui octo bucellarum ſeu turundarum eſt. Heſiod. Erg. Ἄρτοι δικτύπιος περὶ πρῶτον ὀκτάδωρος.

Ὀκτάδιον, Heſychio καλαθίσκος ὀφθαλμικός.

Ὀκταίδρος, t. 1, c. 1085, h.
Ὀκταέτης, t. 1, c. 1194, c.
Ὀκταήμερος, t. 1, c. 1463, c.
Ὀκταχοίνικος, t. 4, c. 522, a.
Ὀκτακόσιοι, ibid. a
Ὀκτακτήριος, t. 2, c. 285, b.
Ὀκταμηνιαῖος, t. 2, c. 919, b.
Ὀκτάπηχυς, t. 3, c. 285, c.
Ὀκταπλάσιος, t. 3, c. 514, f.
Ὀκταπλόος, t. 1, c. 1263, h.
Ὀκτάπυλος, t. 1, c. 1808, f.
Ὀκτὼ, Octo. Plut. τὸ ὀκτὼ ἀριθμὸς κύβος ἀπὸ δυεῖν τῶν πρώτων ἐστί. Dicunt etiam ὀκτὼ ἀριθμὸς, Numerus octonarius.
Ὀκτωβρεῖος, recentiores Græci dicunt pro Latino Octobres: & Plut. εἰδὲς ὀκτωβρείας pro Idibus octobribus.
Ὀκτωκαιδέκατος, Octodecim, Duodeuiginti. VNDE Ὀκτωκαιδέκαπηχυς, Qui octodecim cubitorum eſt. Diodor. ὀκτωκαιδεκαπήχεις δοκοί. ET Ὀκτωκαιδεκαέτης, Octodecim annos natus. Demoſth. σωιζεῖν γὰρ μοι ὀκτωκαιδέκατον γέγονε. Deriuatum inde & ordinale NOMEN Ὀκτωκαιδέκατος, Decimusoctauus ſeu Octauusdecimus.
Ὀκτώκις, t. 3, c. 511, g.
Ὀκτώκις, t. 3, c. 511, g.
Ὀκτώπηχυς, t. 3, c. 285, c
Ὀκχέω, t. 2, c. 1581, a
Ὀκχήμα, ib. b.
Ὄκχη, ib.
Ὄκχη, ib.
Ὄκως, Ionicè pro ὅπως dicitur. Herodot.
Ὀκωχάδιον, Hel. ὄκχη, σωρίχη, Habere, Continere.
¶ Ὀλαὶ & Ὀλαδὸν, idem affert pro ὀκχαὶ.
Ὀλαὶ, ai, t. 2, c. 1187, e.
Ὄλαι, ib. f
Ὀλαμὸς, & Ὄλαμος, ἀπὸ τοῦ ὀλὰς dicitur ὁ σπυρὸς, ὁ τοῦ ὀλὰς βαίνων. Lex. meum vet. & Etym. Meminit & Heſych. Ὀλαμὸς afferens pro ὁ τοῦ ὀλὰς βαίνων: & Ὀλαστὴ ac Ὀλαστὶ pro σπυρηδὸν.
Ὀλάργυρος, Totus argenteus, Qui ex ſolido argento eſt. Athen. τραπέζια ὁλάργυρα δώδεκα καὶ χίλια.
Ὀλδαχεῖν, pleonaſmo τοῦ β pro ὁλάχειν, dicitur, τὸ τοῦ ὁλὰς ἔχει, hoc eſt κατανοῶ ὡς ὦ ἀπειθῆσαι τοῦ οὐλαί. Ita lexicum meum vet. in Διῤῥεῖν: ſerie autem ſua habet Ὀλαχεῖν & Ὀλδαχεῖν, remittens ad prædictum Διῤῥεῖν. Heſ. Ὀλδαχεῖν affert pro κατανοῶ, ex Dinolocho.
Ὀλιζάζω, t. 1, c. 1169, c
Ὀλιζάζω, ib. d
Ὀλιζιγκέτιον, ib. c
Ὀλιεδαίμων, t. 1, c. 897, c. & t. 2, c. 1169, c
Ὀλιζηρὸς, t. 2, c. 1169. c.
Ὀλίζων, ib. a
Ὀλιοδοντισμὸς, t. 2, c. 1168, g.
Ὀλιοδοντισμὸς, ib. b.
Ὀλιοδόντης, ib. f.
Ὀλίζος, ibid. e
Ὀλιοφόρος, ib. g.
Ὀλίθρος, t. 2, c. 1174, f
Ὄλιθρος, Perditio, &c. t. 2, c. 173, h.
Ὄλιθρος, de homine dicitum, c. 1174, b
Ὀλικὴς, t. 2, c. 1178, f.
Ὀλικρανεῖς, t. 4. c. 774. f.
Ὀλικρανῶ, ib. e.
Ὀλίκω, t. 2, c. 1178, e
Ὀλικμὰς, ib. d.
Ὀλιρὸς, t. 2, c. 1187, g
Ὀλιστάνω, t. 2, c. 1173, f.
Ὀλισθάνω, ib.
Ὀλισθηρὸς, ib.
Ὀλισθρεύτειρα, affertur pro ὀλίκρανις: ſed ἁμαρτάνει.
Ὀλίσθων, t. 2, c. 1178, d.
Ὄλισθος, t. 2, c. 1512, h
Ὀλισθὼν, ib.
Ὀλίτης, t. 2, c. 1173, g.
Ὀλίσθος, ib. a. Inde Ionicum ὀλίσθιος pro ὄλεθρος, Perditus: pud Hom. Iliad. π, de Hectore, Ἀχαιοὺς ὀλίσθιον ἦμαρ ἐτεύξειν. licet alii eſſe velint hoc loco pleonaſmum τοῦ ι, & deriuent à them. ὀλίσθω. At ὀλίσθιος, Heſ. affert pro ὀδυνηρὸς, Dolore affectus.
Ὀλιτάνης, ου, t. 2, c. 1173, g
Ὀλίσθαξ, Heſychio ὀλισθὴν, Labi, Lapſare: afferenti inde ὀλίσθια pro ὀλισθηρὰ, λίθοι, ὀλισθαλίς, Lubricum.
Ὀλίγαμος, t. 1, c. 264, a
Ὀλίγα, t. 2, c. 1171, d.
Ὀλιγάμους, t. 1, c. 160, h.
Ὀλιγάνδρεια, t. 2, c. 1171, d
Ὀλιγανδρία, t. 1, c. 437, a.
Ὀλιγανδρία, ib. b
Ὀλιγανθρωπία, t. 1, c. 454, c.
Ὀλιγοεντία, t. 2, c. 1171, h
Ὀλιγάρκεια, t. 1, c. 539, f.
Ὀλιγαρκὴς, ib.
Ὀλιγαρχία, t. 1, c. 225, f. & 539, f
Ὀλιγαρχικὸς, t. 1, c. 160, e
Ὀλιγαρχία, t. 1, c. 225, f.
Ὀλιγαρχικὸς, ib. d
Ὀλιγαρχία, ib. c.
Ὀλιγαυλοξ, t. 2, c. 1171, h.
Ὀλιγαχθὴς, t. 2, c. 1171, d
Ὀλιγαχθὴς, ib.
Ὀλιγεπαὶν, t. 2, c. 1171, g
Ὀλιγεπαὶν, ib.
Ὀλιγεπὴς, t. 2, c. 1173, a
Ὀλιγήδια, ib. c. Dicitur vt μίσωνδια. cui & συνωμοσία.
Ὀλίγηκοος, ib. b
Ὀλίγηκοος, t. 2, c. 1171, c.
Ὀλίγηκοος, ib. b
Ὀλιγόμικτος, t. 1, c. 160, h.
Ὀλιγόμικτος, ib. b
Ὀλιγογάμιον, t. 2, c. 1171, c.
Ὀλιγογάμιος, t. 2, c. 1171, c
Ὀλιγογάμιστος, t. 1, c. 1892, c. & t. 2, c. 1171, c
Ὀλιγοδενδρία, t. 1, c. 916, f
Ὀλιγόδενδρος, t. 1, c. 842, a.
Ὀλιγοδία, ibid.
Ὀλιγοδία, ibid.
Ὀλιγοδιατος, t. 1, c. 983, c.
Ὀλιγοδράνης, ibid.
Ὀλιγοδράνης, ibid.
Ὀλιγοδρανία, t. 1, c. 1049, d
Ὀλιγοδρανία, ib.
Ὀλιγοεπὴς, t. 1, c. 1194, c
Ὀλιγόζωος, t. 1, c. 1191, h
Ὀλιγοκαλαμος, ib.
Ὀλιγοκαλαμος, ib.
Ὀλιγοκαλαμος, t. 1, c. 93, c
Ὀλιγομάδες, t. 2, c. 945, c
Ὀλιγομυῖα, ib.
Ὀλιγομυῖα, ib.
Ὀλιγοπαίων, t. 2, c. 1171, g
Ὀλιγόπους, t. 3, c. 140, g
Ὀλιγόπωμα, t. 3, c. 301, e
Ὀλιγόπωμον, ib.
Ὀλιγόπωρος, t. 3, c. 639, h
Ὀλιγοστὸς χρόνος, ὁ
Ὀλίγος, Paucus, &c. t. 2, c. 1169, c.
Ὀλίγος, Parvus, t. 2, c. 1171, c
Ὀλιγοστίον, t. 3, c. 795, b.
Ὀλιγοστία, ib.

Ολιγέντης,ib. Ολιγόπρωμος,t.3,c.930,g
Ολιγόπτυχος, t.3,c.983,f. Ολιγος,t.2,c.1272,c.
Ολιγόχρωτος,t.3,c.1103,f. Ολιγότης,t.2,c.1272,b
Ολιγοτοκία,t.3,c.1535,b. Ολιγουρια,ib.
Ολιγοῦρος,ib. Ολιγόστεγος,t.2,c.1587,b

Ολιγοῦρος, Qui pauco cibo seu nutrimento contentus est. Item parum nutrimenti in cibo præbens.

Ολίγου,aduerb.t.2,c.1272,a

Ολιγύδρως, Parum aquæ habens; Parum aquosus. Item Pauca aqua contentus, Cui pauca aqua sufficit. Quo modo Theophr. Hist.plant. lib.6,c.7, dicit ὀλιγύδρωτος ὁ ἴρτυμος.huic opponitur φιλύδρος.

Ολιγωριλία, Amicorum paucitas, vel inopia. Ab Aristot. Rhet.lib.2, ἀφιλία & ὀλιγωριλία numerantur inter mala fortunæ.Oppos. πολυφιλία.

Ολιγόφορος οἶνος, Vinũ quod paucam aquam fert, eam ob rem dictum aqueum. apud schol. Aristoph. Oppositum huic πολύφορος οἶνος.

Ολιγόφρων,t.4,c.201,d. Ολιγόψυχος,t.4,c.249,e
Ολιγοχοΐα,t.4,c.473,b.g. Ολιγόχους,t.4,c.473,a
Ολίγοχος,t.4,c.473,h. Ολιγοχυς,ib.a
Ολιγοχορδία, Chordarum seu fidium paucitas; cui oppositum πολυχορδία,apud Athen.
Ολιγοχώνιος,t.4,c.645,b. Ολιγοψυχέω,t.4,c.756,h
Ολιγόψυχος,ib.g. Ολιγόω,t.2,c.1272,e
Ολιγωρέω, t.4,c.797,d. Ολιγωρητὴς,ib.e
Ολιγωρία,ib.b. Ολίγωρος,t.4,c.796,h
Ολιγώρως,t.4,c.797,a. Ολιζόπους,t.2,c.1272,g
Ολιζόω,ib.h. Ολίζυμμα,ib.
Ολίζων,ib.e. Ολκὰς,propr.ib.f
Ολκάδιος,propr.ib.g. Ολκὰς,t.2,c.1283,a
Ολκὰς, ib.
Ολκὰν, Argilis est ὀλίγη, Pauca vel Parua. Hes.
Ολκὰς,pro ὀλίγος,t.2,c.1272,d
Ολκάτρον, affertur pro Olus atrum, Petroselinum: sed ἁμαρτύρως.

Ὄλκιος, ου, ὁ, dicitur σκύτινον αἰδοῖον, Penis coriaceus: quo improbæ tribades pruriensem libidinem fallunt. Aristoph.apud Suid.οὐκ ἔδει γὰρ ὄλκιον ἐκπαλάκτιλον, ὃς αὐτὰμῶν σκυτίνη ἐ'ὄπτευεία.

Ολκιδίζων, affertur pro Labens: sed ἁμαρτύρως.
Ολκιδιάω, t.2, c.1681,d.& t.1,c.568,c.ob.
Ολκιδίω,t.2,c.1681,b. Ολκίδιος,t.2,c.1681,c
Ολκίδιτεσσι,ib. Ολκίδιτικα,t.2,c.1681,d
Ολκιδικὸς,ib. Ολκιδρὸς οἷς πόδες, t.2,c.1681,a
Ολκίδιτος,t.2,c.1681,d. Ολκιδυγραμμῖτι,t.2,c.1681,e
Ὄλκιδος,t.2,c.1681,a. Ολκὰδιον,t.2,c.1193,f
Ολκάζω, ib.d. Ολκεία,t.2,c.1191,f
Ολκεῖον, t.2,c.1193,b, & d. Ολκεῖος,t.2,c.1191,e
Ολκὰς,t.2,c.1193,d. Ολκεῖον,ib.b
Ολκὰς,ib.d. Ολκὰω,ib.
Ολκὴ, Tractio, &c. t.2,c.1191,a. Ολκὴ, δύναμις,&c.ib.b. Ολκὴ, Drachma,&c.ibid.d
Ολκήιος,ib.g. Ολκήιον,t.2,c.1193,a
Ολκήρης,ib. Ὄλκιμος,t.2,c.1191,f
Ολκίον,t.2,c.1193,b. Ὄλκιον,ib.c
Ολκὸς, Tractus, &c.t.2,c.1191,h. Ολκὸς, Aquæ ductus, &c.t.2,c.1192,b. Ολκὸς, Lorum,&c.ib.c. Ολκὸς, Araneus, &c.ib.e. Ολκὸς,adiect.ib.g
Ὁλκύω,t.2,c.1272,h. Ὄλκυμαι,t.2,c.1273,a. Ὄλκυμι, t.2,c.1272,h
Ὄλκω.t.2,c.1273,a
Ολμειὸς,Ολμὲς,Ολμίσκος,Ολμωτὸς,in Ὄλμος.

Ὄλμος,ου,ὁ,Mortarium:idque ex ligno lapideue oblongo & terete, forma cylindri.vnde Hom.Il.λ dicit, Ὄλμοι δ' ὡς ἴστοῦ κωλήδαδυ δι' ἀμφὶς ἄν. Hesyh. quoque esse dicit lapidem teretem in quo herbas & alia tundunt cõterunt que.Sed erant & ξύλινοι ὄλμοι, vt Hesiod. docet, in Erg.iubens Ὄλμον μὲν τετιδὲ ἓν πίμεναι, ὕπερον δὲ πέτυκον, mortarium cædere tripedaneum, pistillum verò tricubitalem. Hes.ipsum etiam cylindrum siue volgiolũ nominari ὄλμον tradit: forsan à formæ similitudine. Est & πετρίνη ὑδρία, teste eodem. Id Athen.lib. 11,dicit fuisse κυρκίνη ἢ τοῦ σίτου ὑδρία. ὕδρις ὡς τυγχάνειν: ex Menesthene afferens ὄλμον χρυσοῦν. Sed & τὸν πεπλὸν τῆ Ἀθήνητος dictum fuisse ὄλμον,autor schol. Aristoph.Alibi partem esse tripodis scribit. ait enim πλὴν Πυθίου ὅτι τρίποδος καθημένου χρησμῳδοῦν: vocari autem partem illam in qua sedet, ὄλμον. Inde proverb. ἐπ' ὄλμῳ ἀναίσιον vsurpatum ab iis qui se quippiam diuinatione cognitum ire minabãtur: quoniam qui holmis indormissent, repentè diuinandi spiritum concipiebant. quamobrem & ὀλμιον Sophocles Apollinem cognominauit, quòd in ὄλμου sciscitantibus responsa daret, Autor Zenobius. Præterea ὄλμον appellari τὸ ὑπὸ τῆ ὑποδοχῆ ἐκατέρωθι κοῖλον,annotat Hesychius: Poll. verò ὄλμον & βάκτρα nominari τὸ κάτω καμπὴν τῶν ἰσχίων σῶμα, totum illud quod à ceruice est vsque ad coxendicem. id est truncum corporis, τὸ κορμὸν τοῦ σώματος. Cæterùm vt redeam ad superius ὄλμος, quo significatur mortarium seu pila culinaris, est inde COMPOS. Ολμοτὸς,ὕ,ὁ, Qui conficit mortaria seu pilas culinarias, Aristot.Polit.lib.3,c.1, ὄλμους δὲ πὼς ὑπὸ τῶν ὀλμοποιῶν πεποιῆσθαι. Derivatum inde ET Ολμὶς, significans itidem lapidem rereti figura in quo tundũt legumina & huiusmodi alia, teste schol. Aristoph.& Suida. In v.l. ETIAM Ὀλμὶς affertur pro Lapis orbicularis in quo legumina cæduntur & alia quædãm sed ἀμαρτύρως. Item inde est DIMIN. Ὁλμίσκος, Mortariolum. Poll.ὀλμίσκους vocari scribit τοὺς τῶν μύλων καλάστους,cauitates dentium molarium.

Ολοιαφέω,t.1,c.865,f. Ολοδάκτυλος,t.1,c.931,g
Ὀλοιγὸς,Maleficus:κακοῦργος,Hesychio.
Ολοίχανος,perperam in quibusdam cod pro ὀλόχανος.
Ολοϊτεῖον, Hesych.esse dicit οἶδος θαλάσσιον.Mentio τοῦ ὀλοϊτείων apud Aristot.Hist.anim.lib 4,vbi ea dicit parum à spongiis differre. Plin. lib.9, c.47, Multis eadem natura quæ frutici, vt holothuriis, pulmonibus, stellis.

Ολοιφύσης,t.2,c.1279,f. Ολοφυτὴς,ib.g
Ολοιφύω,ib.e. Ολοῦς,t.2,c.1278, g
Ολοὸς,ib.f. Ολοῦσσα, Hes.affert pro ὀλοφύσις & ὀλοφύσεις.
Ὄλοσσος,eidem Hes.ὁ λάκκος.
Ολοσίδηρος,t.3,c.1668,e. Ολοσαρκώμφων,τὸ,t.2,c.81,e
Ολοσαρκία,ib. Ολοσάρκωμα,ib.
Ολοσάρκωσις,ib. Ολόσαυστα,t.2,c.178,b
Ολοσαυσία,ib.e. Ολοσαυτὰω,ib.
Ολοσαύτωμα,ib.f. Ολοσαύτωσις,ib.g
Ολοσηρεία,t.2,c.146,g. Ολοσήρεος,t.2,c.147,a
Ολόσηρος,t.2,c.146,d. Ολόστομος,t.2,c.285,b
Ολόστυρος, in Ponto vocant τὸν χαμαιπίτυν, teste Dioscor. lib.3,cap.175.
Ολοσχοίνος, Galeno in Lex.Hippocr.est βοτάνη τις ἀγρία λεπτοκαύλος, olus quoddã syluestre. Legitur apud Hippocr. Γυναικείων lib.1.

Ολολυγὴ, Ολολυγμὸς, Ολολυγὼν, in sequ. Ολολύζω.

Ολολύζω, Vlulo: Cum alto clamore ploro & eiulo,Hom. Od.δ, ἐξ οὗπερ δὴ ὀλόλυξε Et Od.γ, αἱ μὴ ὀλόλυξαι Θυέστης πυκινὸν κατὰ οἶκον ἐόντα. Veuntur & prosæ scriptores.Demosth.ponit pro Alta voce clamare, Vociferari cum quodam vlulatu:Pro cor. καὶ γὰρ οἵτινες αὐτὸν φθεγξάμενον μὲν ὕστερα μέγα, ὀλολύζειν δ' οὐκ ἐπέτρεψαν.Nonn. verò & ipse ὀλόλυξε vsurpasse dicitur pro Alto clamore loquutus est. Porrò ab ὀλολύζω sunt VERBALIA Ολολυὴ ET Ολολυγὼν, Vlulatus, Eiulatus alto cum clamore.Hom.Il.ζ, Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσιν Ἀθηναίων χύσις ἀντίον. Thuc.lib.2. γυναικῶν τε καὶ οἰκετῶν αἷμα ἐπὶ τῷ εἰσιόντι κραυγῇ καὶ ὀλολυγῇ χωρεῖν. vociferantibus & vlulantibus. Sic Synes.epist.67,& 57, ἵνα ἄκουσε σκυθρωπὸν, αἰθρίῃ οἰμωγαῖς,γυναικῶν ὀλολυγαῖς, παίδων ὀλοφυρμοῖς. Posteriore ὀλολυγμὸς vtitur Anaxandrides apud Athen. lib 6:sed paulò aliter.Ibi enim dicens Athenienses esse derisores, inter alia subiungit,λαμπρὸς τις Χαιρεφῶν, ὀλολυγμὸς ὑπὸ δείπνου πρὸς τοῦ Δημοκράτους, ζωμὸς κατεσκέμμενος. ITEM Ολολυγὼν,ὠνος,ὁ, Vlulatus & peculiariter is quem mares ranæ edunt quum fœminas ad coitum vocant. Plut.De solert.anim.οἱ δὲ βάτραχοι τοῦ περὶ τὰς ὀχείας αἰσχάλωνα χρόνου, τοῦ λειμῶνος πεπλήσθη ὀλολυγμοῦ, φωνὴν ἐροτικὴν καὶ γαμήλιον οὖσαν. Sic Aristot.Hist. anim. l. 4, c. 9, περὶ τοῦ ὀλολυγῶνα δὲ τοῦ χαμαιρφῦν ἐν τῇ

ὕδατα οἱ βάτραχοι οἱ ἄρρενες πιόσιν, ὅταν αὐξηθῇ τὰ θ' Ἁλιάσιν ὡς τὸν ὄχλον. At Plin.lib.11, cap.37, Mares tum vocantur ololygones.ſtato id tempore euenit, cientibus ad coitum fœminas. tum ſiquidem inferiore labro demiſſo, ad libramentum modicæ aquæ receptæ in fauces, palpitante ibi lingua vlulatus efficitur. Ὀλολυγών eſt etiam auis quædam loca ſola amans & βύζουσα τὰ ὠσχόφορα, vt Theon apud Aratum annotauit. Cicero acredulam vertit, Feſtus Auienus vlulã, vt videbis t.3,c.1675,g. Sed addit Theon,quoſdam velle eſſe ζῷόν τι μικτόν.

Ὁλομελής,ές,ὁ καὶ ἡ,Qui integris membris eſt,Omnibus ſuis membris conſtans. Athen.lib.12, αἰσθόμενος ἐγίνετο ὁλομελὴ βοωμένων. Ibidem,ἔκαγε ἀπ' ὀρέων τὴν ἱστορουμένην ὁλομελῆ κρέα χοιρίων τε καὶ πίνων καὶ θαλαττίων ζώων, αἰδοίοις ἐπιπλεκόμενα μόνα.

Ὁλοὸν γεάδον quidam ex recentioribus per iocum dixit τὸν ὅλον ὀδοῦντα πικρίας γέμοντα,teſte Euſt.Malam quæ tota ſimo ſiue amarore plena eſt.hoc eſt os conuicia-toris maledicum & ſpurcum. At ὅλωθρος aliud eſt.

Ὁλός, Sulcus.Heſychio enim ὅλκας ſunt αὔλακας.

Ὁλοσίδηρος,t.3,c.1668,f. Ὁλοὸς,t.2,c.1278,d

Ὁλοπόρφυρος,t.4,c.101,d

Ὁλοπορφυρος, Totus purpureus,Totus ex purpura. Xen. Pæd.8,παιδὶ ὁλοπόρφυρα. Vide & λευκοπόρφυρος.

Ὁλόπτιρις,t.1,c.1716,d

Ὀλόπτειν, Vellere,Decorticare. Callim.Hymno in Dianã, Σπῆλος οἱ μεγάλου λασίης ὑφάσσατο χαίτης, Ὅλοφος δὲ βίην. vbi ſchol.exp.non ſolùm ἀπόπλας, ſed etiam ἐλαφρὸς: quod minus quadrat, potius conuenit huic loco Nicandri in Ther. Καὶ χλοερῇ παρθῆκας ἀπαὶ μέσῃ ἔπορον ὁλόφοις.vt ſit non tantùm Auellens,ſed etiam Decorticãs.vt ſchol.quoque exp.λεπίσας:addens etiam κόψας. Heſ.ſane ὁλόπλειν exp.λεπίζειν,τίλλειν,ψιλοῦν.

Ὁλόπυρος,t.3,c.640,a. Ὁλορίζοι,t.3,c.709,g.

Ὁλόρριζος,ib. Ὅλος,t.2,c.1280,a

Ὅλος, pro ὅλως,t.2,c.1287,g

Ὁλοσαλακάλαμος,t.1,c.14,f

Ὁλόσαρδις,Heſ.ὅλαι καὶ ἀσύφωμαι καὶ καπνώδεις.

Ὁλόσιτον,t.2,c.1512,g. Ὁλοσίτιος,ib.

Ὁλοσίμωτος,t.1,c.1744,a. Ὁλοφύκτας,t.3,c.1190,g

Ὁλοσφυρόκαπος,ib.f. Ὁλόφωνος,ib.g

Ὁλοχυτὸς,t.2,c.1280,g. Ὁλοχελὴς,t.2,c.1281,a

Ὁλοχρώτης,t.3,c.1103,b

Ὀλόχυς,vt μαχὸς,volunt eſſe pediculos pomorum. Vtitur eo vocabulo Nicand.in Ther.v.870, canens, Σίδης τ' ὑποκλέπτουσι ἐπημύστους ὀλόχυας, ἵνα κλυκὺ πῖδ' ἐξ ἐπρόθυτον αὖθι. vbi ſchol.ὀλόχυας αὐχμώδεις σίδης exp. ἰσοῦ πρασχίλεις.

Ὁλόπης,t.2,c.1282,g Ὁλόπτις,t.2,c.1282,g

Ὁλόσχος,Heſychio ἀθεμιτοῦς λίθους:qui & ὀλισθηρός.

Ὁλοσυδὰς,idem dicit eſſe λίθος κοίλης.

Ὁλοσφυρη,eidem eſt πίλημα:quod & ὁλόπλειν.

Ὁλοφανὴς,t.4,c.173,f. Ὁλοφυγδὸς,t.4,c.174,a

Ὁλοφυγδὸν,t.4,c.173,f. Ὁλοφυὴς,ib.h

Ὁλοφύζω,ib. Ὁλοφυὴς,t.4,c.173,b

Ὁλοφυρτὸς,t.4,c.173,g.

Ὁλόφυλος,Suidæ ὁ ὁλόκληρος,Integer.

Ὁλοφυρμὸς,t.1,c.1684,b. Ὁλοφυρμὸς,Naenia,b.e

Ὁλοφύρομαι, t.1, c.1683, b. Ὁλοφύρεται, cum accuſ. Deploro,ib.e

Ὁλόφυρσις,t.1,c.1684,b. Ὁλοφυρτὸς,t.1,c.1684,e

Ὁλόφυτος,t.4,c.173,h.

Ὁλόφυτον,ν,τὸ,vocari dicitur Sinapi Perſicum.

Ὀλοφώϊος,Heſychio πολύπονος,πανώλεθρος,πικρὸς,Multa expertus,Verſutus,Improbus: afferenti & ὀλοφώια pro δίκαια,ὀλέθρια,ex Hom.Od.ω,Παῖσι δὲ πικρὸν ὀλοφώϊα πᾶσι χαρεῖσα. vbi non male interpretetis Verſutas, Improbos aſtus. Sic Od.κ, Παῖσι δὲ πικρὸν ὀλοφώϊα δῶκε Κίρκη, Vafra,Improba. Apud Nicandrũ initio Theriacæ, Ῥεῖα κε πὶ μερόπεσσι πάις τ' ὀλοφώια θυμὸν Ἐμπάζοι φρονέουσι, ſchol.exp.ὀλούσια φάσκει πᾶσι ἀνδράσι, Perniciosa viros, Exitialia: ſed nil vetat pro Verſuta etiam & improba accipere.

Ὁλόχαλκος,t.4,c.630,d. Ὁλοχύτας,t.4,c.756,h

Ὅλπη, ἡ Ὅλπις,Heſychio λεκύθιον,Lecythus, Ampulla olearia, Vas olearium. Nicand. Ther. Ἅλλα δ' ὑπὸ βουσὶ, ἢ αὐτίκα γῆρα λιπόντες. Theocr. Idyll.2, Καὶ μὰν ἐπιδεῖται Δωρὶς δὰ πολλὰς ὅλπας. hîc enim ſchol. ἰσχνὸν interpr.λήκυθον. Itidemque ὅλπιδος pro λήκυθος accepit idẽ Theocr. Idyll. 18, ἀρχώτιας ἀξύπτιδ' ἐλαίφατ Ἀλείσθαι. ¶ Ὅλπαι vocarunt etiam χαλκοῦς ἀμφορέας χόαν ἔχοντας,aptos ὡς τὸν τῶν ἰχθύων,teſte Athen.lib.11.vbi ſimul affert hoc ioris teſtimonium, ἐν ζαλίσκαις πλεκτοῖς ἀφυσσητὰς ὅλπας οὔσας ὑπὸ ὑδρίαν καμάζοντα. Sic ὅλπις etiam Heſychio eſt ὑδρία.

Ὁλυμπιὰς,t.2,c.1278,d. Ὀλυμπιὰς,t.2,c.1688,d

Ὀλυμπιάδες,ib. Ὀλυμπιὰς,ib.

Ὀλυμπία,ib.b,& f. Ὀλύμπια δίσματα,t.2,c.1687,g

Ὀλυμπία τὰ, Olympiaca certamina,t.2,c.1689,g.

Ὀλύμπια,Πύθια,Νέμεα,Ἴσθμια,t.2,c.1690,c. Ὀλύμπια τίκτειν,ib.d. Ὀλύμπια,aduerb.ib.c. Ὀλύμπια,t.2, c.1688,d.

Ὀλυμπιὰς,de olympico certamine dicitur,ib.c. Ὀλυμπιὰς,ἐν ᾗ Ἄλεξ.ος ἀγωνίζετο,ib.f

Ὀλυμπιάδες,t.2,c.1687,g

Ὀλυμπιὰς,t.2,c.1688,d.ibid.f.& 1689,b

Ὀλυμπιάδιος,t.2,c.1688,b,& f. & 1689,b

Ὀλυμπιακὸς,t.2,c.1688.f.& 1689,c

Ὀλυμπίας, Ventus,t.2,c.1688,a ib.c. Ὀλυμπιὰς,ἡ ἐν ἔτεσι,t.2,c.1688,f & 1690,d. Ὀλυμπιὰς,Quatuor annorum ſpatium, t. 2, c. 1690,c. Ὀλυμπιὰς,Alexandri magni mater,ib.g

Ὀλυμπιάσιν,t.2,c.1788,d.ib.f. Ὀλυμπιὰς,t.2,c.1689,b

Ὀλυμπίειον,t.2, c.1688, c

Ὀλυμπιεῖος,t.2,c.1688,b.& 1689,f

Ὀλυμπιοῖ,t.2,c.1686 b

Ὀλυμπιοῖ,Mylii,ſiue Ὀλύμπιος,t.2,c.1687,e

Ὀλύμπιον,t.2,c.1686,e

Ὀλύμπιος, adiectiuè, t.2,c.1687,g. Ὀλύμπιος, ædificii nomen,t.2,c.1688,c

Ὀλυμπιονίκης,t.2,c.ib.f.& 1690,h

Ὀλύμπιος, t.2,c.1687,f. Ὀλύμπιος, nomen proprium, ib.h. Ὀλύμπιος,Pericles dictus,ib. Ὀλύμπιος,tertii nomen,t 2,c.1688,a. Ὀλύμπιος,pro Zephyro,ib.

Ὄλυμπος,In Olympum ſeu cœlum.

Ὄλυμπος,pro diuerſa ſignificatione,accentu diuerſo notatur, t.2, c.1687, b. Ὄλυμπος, Theſſaliæ mons,t.2, c.1685,a. Ὄλυμπος,Myſiæ mons,ib.c. Ὄλυμπος,aliorum etiam montium nomen, ib. f. Ὄλυμπος, appellationis,t.2,c.1686.d. Ὄλυμπος, proprium nomen tibicinis.t.2,c.1687,d

Ὄλωθος,ν,ὁ,Groſſus.hoc eſt Ficus immatura,τὸ ἀπὸ συκῆς μέγιον σῦκον,Heſychio. Theophr.συμβαίνει δὲν τοῖς ἐπὶ ῥοῦν καὶ τοῖς ὀλωθοῖς.Galen.Simpl.lib.8,τὰ δὲ ἀπὸ τῶν συκῶν σύκα δριμείας ὅτι καὶ ἐξαφρογενεῖς δυνάμεως ἐστὶ πλήρωμα τοῖς ὀλωθοῖς. Democritus Geopon.lib.10.ἐὰν ἡλὸς ᾖ περὶ τὸ κεφαλὴ τοῦ ὄλωθος, σύκα, τὸ αὐτὸ ἀβρεστοῦ καὶ πάσῃ μίξει ἐλαίᾳ, δύνηται καὶ ὀλωθοῦς. Palladius, Vt ficus citò matures, ſucco capræ lorigonis cum oleo & pipere mixto unge poma, quando groſſi incipiunt ſubrubere. Dioſcor.lib.1.c.186,τοὺς ὀλωθοὺς ὑπό τινων ὀνομάζεσθαι σύκινα:quum Theophraſtus & Galenus manifeſtè inter eos diſtinguant. Ibidem ἐξαίρουσι τοὺς ὀλωθοὺς, vt coctæ groſſi & crudæ groſſi apud Plin.13, c.7. Notandum porrò, Theophraſtum ὀλωθὸν accepere etiam pro ficuum genere quod vel penitus non matureſcat, vel ſaltem ad perfectam maturitatẽ non perueniat.ita enim ille, De cauſ.plant.lib.5, cap.4,καὶ ἐξαίρουσι τοὺς ὀλωθοὺς, σωτηρίους τῶν δ' ἀχόρτων, τῶν παίδων μὴ μιχθῶσι, aliquatenus matureſcunt, non penitus. & quidam ita vt etiam edules ſint.Nam paulò pòst ſubiungit,οἱ δὲ ὀλωθοὶ ἐνίοτε καὶ μὴ ἐξαλλαξάμενοι μέτα, ἀλλὰ ἐξ ἀρχῆς φύουσι, οἱ δὲ καὶ τῆς λάβωσι ὀλωθοὺς φύσαντα τὰ ἐπιδόμενα ἔπειτα δὲ φύσαντα καὶ σύκα καὶ ὀλωθοὺς μέτα καὶ ἄνευ τοῦ ἐξαλλαγῆναι ἀ καὶ ἐδώδιμοι. Sic apud Latinos groſſi quidam penitus non matureſcunt, quidam aliquam maturitatem conſequuntur. Plin.lib.13,c.7,de ficu Ægypti. Fructus quaternos fundit: cortex & germinat: ſed groſſus eius non matureſcit niſi inciſura emiſſo lacte. Idem lib.14, c.18, Deprehenſas in his hyeme groſſos. Eruſmodi groſſos nunquã matureſcentes, appellat etiã aborſus

lib.16,c.15,In ficis mirabiles sunt & abortus, qui nunquam maturescunt. Cæterùm quos Theophrastus ὀλωφῆτας vocat, eum grossos intelligere, patet ex hoc Theophrasti loco quem Athen. affert ex φυτικῆς ἱστορίας libro 2, ἔστι καὶ ἄλλο γένος συκῆς ἐν τῇ Ἐπιδαύρῳ καὶ ἐν Κιλικίᾳ καὶ Κύπρῳ, ὀλωφόρον· ὃ τὸ μὲν σῦκον ἐμφορεῖται φέρει τῷ φύλλῳ, τὸν δὲ ὄλωφον ἐξίσταται. eum enim sic interpretatur, lib.16,cap.16, Insigne proditur in quodam genere Ciliciæ,Cypri,Helladis,ficus sub folio, grossos verò post folium nasci. Quo in loco,vt & in præcedēte,nota COMPOS. Ὀλωφορέω, Ferens grossos seu abortus. At VERBO Ὀλωφορεῖν, significāte Grossos seu abortus ferre, vtitur idem Hist.plant.lib.3, c.8, συκῇ καὶ τὰ ἱερὰ τὰ φερόμενα πάντα, καὶ ἃ πρὸς ἄρχ τῷ συκῶν ὀλωφορεῖσθαι. Est verò & aliud ab ὄλωφος VERBVM, Ὀλωπάζειν videlicet, vt ἐλαιάζειν ab ἔλαιον. Id, sicut idem ἐριπάζειν,exponitur Caprificare,apud Theophrastum De caus.plant.lib.2, cap.13, τὸ δὲ ὅτι τῷ φοινίκων συμβαίνει, οὐ ζωτικὸν μόν, (ἴσως γὰρ ἐλαιάζειν ἔοικε) ἔχει δέ τινα ὁμοιότητα πάντως. διὸ καλοῦσιν ὀλωπάζειν αὐτούς. Cuius loci expositio petenda ex fine libri 2 Hist.plant. Ibi enim scribit, quod auxilium ficubus est à caprificis, id esse palmis fœminis à masculis. nam ὅτου αὐτὸ τὸ ἄρρεν, κατατίλλουσι τῷ σπάθῃ τὸ ἄνθος, ἵνα ὡς οὖν ἴχλ, τὸ πνεῦμα καὶ τὸ αὖρος καὶ τὸ κινούμενον καταπίνουσι τὰ θήλεα τοὺς ἕλικας. καὶ τῶν σύκων, ἅμα πεπέψι ἀπὸ ἄνθους καὶ οἷον ἐμβάλλουσι τὸ καρπόν. idque ex similitudine τῷ ἐλαιάζειν φασὶν dici ὀλωπάζειν.

Ὀλωφορέω & Ὀλωφορεῖσθαι, vide in præced. Ὄλωφος.

Ὄλωψ, Hesychio τὸ ἀπὸ τεττίγων καὶ ἀπὸ καπνοῦ, Ramentum, Purgamentum.

Ὄλυρα, ας, ἡ, Hesychio autore species est seminis mediæ inter frumentum & hordeum naturæ. Addit, quosdam eandem esse velle cum τῷ ζέᾳ siue ζειᾷ. Cum iis Galenus facit, ζειὰς apud Hippocr. exponens ὀλύρας. Necnon Dioscor.lib.2, cap.113, scribit πλὴν ὀλύρας esse οὐ τῷ αὐτῷ χρῆσθαι τῇ ζειᾷ, itidemque κρίνουσι, & κρίμνου δέ αὐτῆς χείρω ἐστὶν, sed ἀναφορικὰ καὶ ποσότητι. Et Herodor.libro 2, pag.65, de Ægyptiis loquēs, ἀπὸ ὀλυρίων ποιοῦνται σιτία, πεῖα ζέας μαγεῖρον καλοῦσι: indicant & ipse zeam cum olyra esse eandem.Sic Homer.etiam, vt Odyss.η dicit, Καὶ τοὶ μὲν κατέδοντο τὸ ἐπήτριτον καὶ τὸν, Παρ δ' ἔβαλον ζειὰς, αἰθὶ δὲ καὶ ἀλφὶ τὸ μᾶζαν. ita Iliad.θ, ζείη τοι δὲ καὶ ἀλφὶ ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας. Plin.verò diuersam à zea facit, & arincā Latinè appellari dicit. Ægypto autem (inquit, lib.18, cap.8) ac Syriæ, Ciliciæque & Asiæ & Græciæ peculiares zea, olyra,tiphe.Et cap.10, Ex arinca dulcissimus panis:ipsa spissior quàm far,& maior spica,eadē & ponderosior. Exeritur in Græcia difficulter: ob id iumentis dari ab Homero dicta.

Ὀλοΐδης,t.2,c.1187,g. Ὀλοΐτις,t.2,c.1178,g
Ὄλος,t.2,c.1282,g
¶ Ὁμαδ,t.2,c.1301,f. Ὁμαδόω,ib.a
Ὁμαδίω,ib. Ὁμαδὸν,aduerb.ib.
Ὁμαδὸς,t.2,c.1300,f. Ὁμαιμοτέκνια,t.2,c.161,d
Ὁμαιμος,ib.a. Ὁμαιμοσύνη,ib.e
Ὁμαίμων,ib.d. Ὁμαίχμια,t.2,c.1355,e
Ὁμαιχμία,ib.d. Ὁμαίχμιος,ib.
Ὁμαλῆ, Hesych.ὁμοῦ, Vnà,Simul.
Ὁμαλὴς,t.2,c.1187,h. Ὁμαλίζω,t.2,c.1189,f
Ὁμαλίζω,absol.positum,&c.c.1190,a
Ὁμαλισμὸς,t.2,c.1190,a. Ὁμαλὸν,τὸ,subst.t.2,c.1188,b
Ὁμαλὸς,t.2,c.1187,h. Ὁμαλότης,t.2,c.1189,f
Ὁμαλοῦν,ib. Ὁμαλῶς,ib.c
Ὁμαρεῖ, Hesych.ὁμοῦ συμφώνως.
Ὁμαρξαι, idem Hes. exponit ἅπτεσθαι: quod potius ὁμάρξαι dicitur.
Ὁμαρτῆ, idem quod ὁμοῦ, Simul, Vnà: vel ὁμοῦ καὶ ὁμοπόνως, aut ὁμοῦ καὶ ἀκολούθως: de iis quæ serie quadam continua se sequuntur. Homer.Iliad.ε, τοὶ δὲ μάκιστος ὁμαρτῆ Μολπῆ τ' ἰυγμῷ τ' ἦσαν ἰόντες ἴπποι. Iliad.ι,καὶ τοὶ μὲν ὁμαρτῆ δούρατα μακρὰ Ἐκ χειρῶν ἔθεσαν. Eust.annotat, Aristarchum oxytonos scripsisse ὁμαρτή, volētem esse ἀντικαταλήξιον EX Ὁμαρτίδιον, significante itidem ὁμοῦ, Vnà,Simul,seu Vna serie. Hoc autem ὁμαρτίδιον derivatum videri queat ex VERBO Ὁμαρτεῖν, significāte sequor,Eo vnà cum. Homer.Iliad.ω, Ἐνθυκίνε ὁ τοὶ ἅμα πάντες ἕποντο ὁμηγερέες. Heliod.Erg.2, Ὅστ' ἄρτι θαλάσσης ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ. Apud Homerū rursum ὁμαρτεῖν legitur, per syncopen pro ὁμαρτεσεῖν, Insequuti sunt. Il.ρ, Τὼ δ' ἐν ὁμαρτήσαντε· ὁ μὲν, ὅτε τ' ἐξύσατο ἵππους, ὁ δ', ἅτε δὴ νήπιος ἦεν. Vana enim eorum opinio est qui aduerbium esse existimarunt illud ὁμαρτεῖν pro ὁμαρτήδην: rectius sentit Eustath. quem ideo sequutus sum. Compos.ἐφομαρτεῖν habes sua serie.

Ὁμαῦς,t.2,c.1300,f. Ὁμαυσις,t.2,c.590,h
Ὁμαυλος,t.2,c.611,d. Ὁμβεύω,t.2,c.1191,d
Ὁμβευμα,ib.e. Ὁμβευσις,ib.
Ὁμβευτὴς,ib. Ὁμβεία,ib.h
Ὁμβελίας,& Ὁμβείνια, poetæ vocant τὰ τῶν θηρίων σκύλακα, omnium ferarum catulos, autore Polluce. Eust. habet Ὀβελίας & Ὄβελα.
Ὁμβελίζω,t.2,c.1191,e. Ὁμβείνια,vide in Ὁμβελίας.
Ὁμβελμιστὴς,Suidæ ὁ μεγάλα ἔργα πράττων, Magna & arduā facinora edens.
Ὁμβελοπάτρη,t.3,c.93,d. Ὁμβεμόπατρις,ib.
Ὄμβεμος,t.1.c.794,a.& t.2,c.1191,b
Ὁμβελὸς,t.2,c.1191,e. Ὄμβελος,ib.g
Ὁμβραβεύω,t.2,c.1190,f. Ὁμβρολυσία,ib.
Ὄμβρος,t.2,c.1190,c. Ὁμβροφόρος,ib.f
Ὁμβρῶν,t.2,c.1191,a
Ὁμβρώδης,affertor pro Imbre dilutus.
Ὁμόδημος,Suidæ ὁμόφυλος,Qui eiusdem gentis est.
Ὁμόιατος, Hes. ὁπτηνιούσιν: quod potius ὁμόρατος.
Ὁμόιατος, idem affert pro ὁμόσει, luraē: alii per fut. rectius exponunt lurabit.ὁμόσει: afferentes itidem ὁμῶ pro lurabis ex Greg.Naz. dicitur enim ὁμοῦμαι in prima petsi
Ὁ μὲν,t.4,c.762,a.ob. Ὁμόσπορος,t.1,c.1176,h
Ὁμοδιαίτης,t.1,c.1304,g. Ὁμοδιαίτως,ib.h
Ὁμόδυτος,ib.g. Ὁμοηλίης,t.1,c.25,d
Ὁμοήγυρις,ιως,ἡ, Cœtus, Multitudo hominum eōdē congregatorum.Hom.Il.υ, Δ↓ ἰὼν οὐλυμπόνδε πᾶν μετ' ὁμήγυριν ἄλλων. Inde VERB. Ὁμηγυρίσασθαι, Congregare,In eundem locum cogere.συναθροίσασθαι,ὁμοῦ συναγαγεῖν.Hom.Od.π, σοὶ πάντα ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς Εἰς ἀγορήν. Apud Hesych.reperio ET Ὁμηγύσαι expositum itidem συναξαι.Cogere, Congregare.
Ὁμήθης,t.1,c.1099,e. Ὁμηλικία,t.1,c.1453,d
Ὁμηλιξ,ib. Ὁμηλις,t.1,c.1179,e
Ὅμηρα,t.2,c.1192,f. Ὁμηρεία,ib.g
Ὁμηρεῖδαι,t.2,c.1194,g. Ὁμήρειος,ib.f
Ὁμηρόβιμα,t.2,c.1191,h. Ὁμηρόβιος,ib.g
Ὁμηρεία,t.2,c.1193,c. Ὁμηρείδης,t.2,c.1194,f
Ὁμηρεύεται,Hesych.ψεύδεται,Mentiri.
Ὁμηρίζω,t.2,c.1294,h. Ὁμηρικόπαις,ib.e
Ὁμηρικὸς,ib.d. Ὁμηρικῶς,ib.e
Ὁμηρικώτερος,ib. Ὁμηρίτης,ib.h
Ὁμηροκιθάρα,ης,t.2,c.1193,f.& 1194,b
Ὁμηροκίθαρις,ι,t.2,c.1193,f
Ὁμηρομαντεῖον,t.2,c.808,a.& 1194,b
Ὅμηρος,ὁ,subst.t.2,c.1191,d. Ὅμηρος,ib.e
Ὁμηρος.propr.t.2,c.1193,d
Ὁμήρτης,Hesychio ἀκόλουθος,συνήγορος,Assecla, Patronus forsan pro ὁμαρτητής.
Ὁμήρη,idem exp.ἀκολουθήσεις,ἕψεσθαι.
Ὁμηρίδης,t.2,c.1306,c. Ὁμηρίω,t.2,c.1308,e
Ὁμηρίδης,t.2,c.1307,c. Ὁμήρημα,t.2,c.1309,f
Ὁμηριστὴς,ib.f. Ὁμηριστικὸς,ib.g
Ὁμηρία,t.2,c.1307,d. Ὁμηρὶς,t.2,c.1308,c
Ὅμηρος,t.2,c.1306,e
Ὁμιχέω,ῶ,Meio seu Mingo, Vrinam facio, Lotium reddo. Hesiod. Erg.2, Μηδ' αὐτ' ἠελίου πρὸς μέσσον ὁμιχεῖν. INDE Ὁμίχματα, Hesychio οὐρήματα, Vrinæ excretiones, Mictus. Sed notandum,apud eum hæc ἀκόλουθα scripta esse.
Ὁμίχλη, ης, ἡ, & Ionicè Ὁμίχλη, Nebula: Aristoteli De mundo ἀτμώδης αὐαθυμίασις ης, ἄχρους ὑδατος, αὔρας μὲν πυκνότερος, ὑετοῦ δὲ ἀραιότερος,expiratio quædam vaporosa,aquæ nequaquam genitrix,vt aere crassior,ita nube rarior. quo ferè modo & Galenus definit suprà in Ἀχλύς. Hom.Il.γ, Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νέφος καταχεύεται ὁμίχλη. Il.ρ, Αἰνέια δ' οὐκέτι κῆρ μὲν ἐπίδεται καὶ ἀκούει ὁμίχλῃ. Me-

taphoricè Athen. libro 9, ὁμὴ σμὴ μυκτῆρ ἐκ δυοῖν λαβόν, ὁμώνυμος, καλάμου, σύριγγος: subiungens, παιδὶ δὲ μιᾷ ὁμιχλὶ καπήχει πάντα ἐγκαθῶν αὐλάμενος: suffitum appellans ὁμίχλην. Alia metaph. Aristoph. Equit. ὁ δὲ δῆμος ὑπὸ τῆ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης, ἃ ταυτυρχὶς μὴ καθορᾶ σου, bellicis turbis & reip. caligine. INDE Ὁμιχλώδης, Nebulosus, vel etiam Caliginosus. Plutarch. Sympos. 8, ταῖς αἰωμάλοις γύπεσι, δι' ὁμιχλοειδὲς καὶ διεχόμενος ἀέρος ἐπιφερόμενοις τὸ αἰθέριον καὶ καθαρὸν ὁμαλῶς. Idem in Artox. ἐμβαλεῖν εἰς χάος τραχὺ πᾶν καὶ ὁμιχλῶδη.

Ὁμιχλώδης, in præced. Ὁμίχλη. Ὄμμα, in Ὀμιχλῶν. B

Ὄμμα, Visum, &c. t. 2, c. 1379, a. Ὄμμα, Oculus, ib. b

Ὀμμάτιος τρόπος, dixit quidam, quoniam ὀκ τῶ ὁρᾶν χάριτας τὸ ὁρᾶν. Hesych.

Ὀμματίδιον, t. 2, c. 1379, d. Ὀμμάτιον, ib.

Ὀμματίον, ib. c. Ὄμνυμι, t. 2, c. 1295, a

Ὄμνυον, ib. Ὁμοαχμία, t. 1, c. 255, e

Ὁμοαρίθμιος, Qui eiusdem numeri est.

Ὁμοβίοτος, t. 1, c. 741, c. Ὁμοβλαστής, t. 2, c. 746, b

Ὁμοβώμιος, t. 2, c. 809, b. Ὁμογάλαξης, t. 1, c. 812, b

Ὁμογάλακτος, ibid.

Ὁμόγαμβροι, Qui simul generi sunt, hoc est Vnius eiusdemque soceri socrusve generi, Qui duxerunt sorores. Poll.

Ὁμογάστριος, t. 2, c. 819, c. Ὁμόγαστρος, ibid.

Ὁμογάμια, t. 2, c. 834, f. Ὁμογήρως, ib. e

Ὁμογήρως, ib. f. Ὁμογνώς, t. 2, c. 83, h

Ὁμογλωσσία, t. 2, c. 856, c. Ὁμόγλωσσος, ib.

Ὁμογνώς, t. 2, c. 834, f. Ὁμογνωμοσύνη, t. 2, c. 1846, g

Ὁμογνώμων, ib. Ὁμόγνια, t. 2, c. 841, a

Ὁμόγονος, ib. Ὁμογραμμος, t. 2, c. 878, a D

Ὁμοδίαφος, t. 2, c. 938, c. Ὁμοδόμητος, t. 2, c. 941, g

Ὁμοδόμιος, t. 2, c. 971, g. Ὁμοδόμος, ib.

Ὁμοδοτικὸς, t. 2, c. 983, c. Ὁμοδοξία, t. 2, c. 1035, e

Ὁμοδόξια, ib. & 1037, c. Ὁμόδοξος, ib.

Ὁμοδρεπὴς, t. 2, c. 1042, f. Ὁμόδουλος, t. 2, c. 1044, c

Ὁμοδρομέω, Simul curro: vel Concurro. Plut. De muſ. ὁμοδρομεῖ δεῖ πλὴν ἡ ἀοιδὴ καὶ πλὴν ὀξύτητι καὶ βραδύτητι τῆς μιμητικῆς μορίων.

Ὁμοδυὴς, t. 2, c. 1100, f. Ὁμοεδὴς, t. 2, c. 1106, a

Ὁμοέτριος, Poll. ex Solone affert, sed durum esse ait. Videtur autem τὸ ὁμοέτριος significare Vnis isdémque septis contineri, Contubernium.

Ὁμόζηλος, t. 2, c. 1402, d

Ὁμόζυγος, & Ὁμόζυξ, Coniux, Qui sub eodem iugo est. Vnde VERB. Ὁμοζυγεῖν, & NOMEN Ὁμοζυγία, Sub eodem iugo esse, Vnum idémque iugum.

Ὁμόζυξ, t. 2, c. 1393, e. Ὁμοήθης, t. 2, c. 1099, e

Ὁμοῆρι, t. 2, c. 1302, c. Ὁμοθὴς, t. 2, c. 1533, a

Ὁμόθεος αὐδὴ, Vox vnum idémque loquens, Cõcors vox.

Ὁμοθυμαδὸν, t. 2, c. 1605, c. Ὁμοθυμία, ib.

Ὁμοθύμιος, ib. Ὁμοιάζω, t. 2, c. 1306, b

Ὁμοῖδς, ibid. c

Ὁμοιαρχῶς, Similiter incipiens: ex schol. Hermog.

Ὁμοιβὸς, & Ὁμοιβὸς, Simili victus ratione vtens.

Ὁμοιβλαστεῖν, Similiter germinare, Germinis ratione conuenire.

Ὁμοιγάμια, t. 2, c. 834, h. Ὁμοιγὴς, ib.

Ὁμοιοδίης, t. 2, c. 1106, a. Ὁμοιοδοξ, t. 2, c. 1586, d

Ὁμοιοκαπνία, t. 2, c. 79, a. Ὁμοίκαρπος, ib.

Ὁμοίκριθος, affertur pro Hordeo simili.

Ὁμοιολογία, t. 2, c. 634, f. Ὁμοιομέρεια, t. 2, c. 852, a

Ὁμοιομερὴς, t. 2, c. 851, g. Ὁμοιον, τὸ, subst. t. 2, c. 1303, e

Ὁμοιοπάθεια, t. 3, c. 74, h. Ὁμοιοπαθὴς, t. 3, c. 75, a

Ὁμοιοπαθὴς, t. 3, c. 74, g. Ὁμοιοπαθὴς, ib. h

Ὁμοιοσχεμοσύνη, t. 2, c. 1404, b

Ὁμοιοτρόπως, ib. Ὁμοιοτρόπως, adv. t. 2, c. 1716, d

Ὁμοιοτρόπος, ib. Ὁμοιότροπος, t. 3, c. 312, b

Ὁμοιότυπος, t. 3, c. 640, a. Ὁμοιος, siue Ὁμοῖος, t. 2, c. 1301, d

Ὁμοιόσιτος, t. 3, c. 766, a

Ὁμοιόσιτος, Eodem cultu seu habitu vtens.

Ὁμοιόσπορος, t. 3, c. 1045, h

Ὁμοιοσχηματικὸς, Similis & eiusdem constructionis.

Ὁμοιοσχημοσύνη, t. 2, c. 1331, c. Ὁμοιόσχιμον, ib.

Ὁμοιόσχος, t. 3, c. 1275, g. Ὁμοιόσχος, ib.

Ὁμοιοτάλαντος, t. 3, c. 1388, d. Ὁμοιότροπος, t. 2, c. 1304, e

Ὁμοιότης, ib. Ὁμοιοτροπία, t. 3, c. 1639, a

Ὁμοιοτροπία, ib. b. Ὁμοιότυπος, t. 3, c. 1638, h

Ὁμοιότυπος, t. 3, c. 1639, a. Ὁμοιόφωνος, t. 2, c. 1304, g

Ὁμοιόω, ib. f. Ὁμοίωμα, t. 2, c. 1305, b

Ὁμοίωμα πρὸς, ib. c. Ὁμοίως, t. 2, c. 1304, d

Ὁμοίως, t. 2, c. 1305, c. Ὁμοιωτὴς, ib. d

Ὁμοκαπνὸς, t. 2, c. 65, d. Ὁμόκαπνος, ib.

Ὁμοκλάω, t. 2, c. 112, b. Ὁμοκλέω, ib.

Ὁμοκλὴ, ibid. a

Ὁμοκλὴς, Hesychio ὁμώνυμος, Qui eodem nomine vocatur, Cognominis. vt Plaut. Illa mea cognominis fuit.

Ὁμοκλήτωρ, t. 2, c. 112, d

Ὁμόκλητος, Hes. ἡ μετὰ κλίσεως καὶ εὐλόγου μετὰ ἐπέρου.

Ὁμοκλινὲς, Simul accumbentes. Nonn.

Ὁμόκλινος, t. 2, c. 608, c

Ὁμολιβὸς, apud Hes. λαχὼς, νιφὰς, ὀβρίσμασι. Sed dubium scribendum ὁ μολοβὸς, vt suprà.

Ὁμολεχὲς, pati. t. 2, c. 636, a

Ὁμολογεῖν, Consentio, & c. t. 2, c. 635, d. Ὁμολογῶ, Confiteor, & c. ibid. g

Ὁμολογητὴς, t. 2, c. 636, c. Ὁμολόγημα, ib. e C

Ὁμολογία, Consensus, & c. t. 2, c. 635, a. Ὁμολογία, Confessio, & c. ibid. d

Ὁμόλογος, t. 2, c. 634, g. Ὁμολογουμένως, t. 2, c. 636, d

Ὁμολογὸς, t. 2, c. 634, h. Ὁμολογῶ, t. 2, c. 730, h

Ὁμωνύμως, cognomentũ Iouis apud Thebanos: apud quos. & Ὁμολωΐδες πύλαι. Vide Suid.

Ὁμομαστιγίας, t. 2, c. 808, d. Ὁμομάστιος, t. 2, c. 816, b

Ὁμομάτωρ, ib.

Ὁμὸν, Helychio idem quod ὅμοιον, Simile: in exemplum afferenti, Ἡμῖν ἐμπορίαν ὁμόν. Vide & ὁμὸς. D

Ὁμόστερος, t. 2, c. 1014, a

Ὁμοσύδελφος, Suidæ ἀδελφὸς γένους, Frater vterinus siu germanus. Synonymum ὁμογάστωρ seu ὁμογάστριος.

Ὁμοσία, Concordiæ templum: apud Dionem.

Ὁμοσίδιον, t. 2, c. 1069, a. & t. 2, c. 1846, h. obiit.

Ὁμοσπονδὶς, t. 2, c. 1069, a. Ὁμόσπορος, t. 2, c. 1068, h

Ὁμόσπορος, ib. Ὁμόσσος, ib.

Ὁμόσσως, t. 2, c. 1132, f. Ὁμοταγὴς, t. 3, c. 166, h

Ὁμοτάφιος, t. 3, c. 753, a. Ὁμοταφὴς, t. 3, c. 74, g

Ὁμοτραφὴς, ibid. h E

Ὁμοτράπεζος, & Ὁμοτρόπους seu Ὁμοτρόπις, Poll. dictus fuisse scribit παρὰ διδύμοις, vtpote pueros vno eodemque partu editos. Sic Hesych. scribit ὁμότροφοι κύνες Κυνηγοὶ dici vel ἐμοῦ παιδευθέντα, vel ἐμοῦ παιδόντα: quorum sunt διδύμοι.

Ὁμοτραπεζία, t. 3, c. 91, d. Ὁμοτράπεζος, ib.

Ὁμοτραφὴς, ib. c. Ὁμοτροπία, t. 3, c. 359, b

Ὁμοτρόπως, t. 3, c. 358, g. Ὁμότροπος, t. 3, c. 369, g

Ὁμότροπος, ib. Ὁμότροπος, ib.

Ὁμότροπος, t. 3, c. 472, g. Ὁμοτρόφιος, t. 2, c. 1716, d

Ὁμοτρόπως, t. 3, c. 472, g. & 479, c

Ὁμοτρόπους, Eodem casu: quod & ὁμοτρόπως.

Ὁμοιβὸν, Hesychio ἀκολουθὸν, ὁδοιπορὸν. quod & ὁμοιβὸς.

Ὁμόγνιμος, t. 2, c. 394, b. Ὁμογνωσία, ib.

Ὁμοφὼν, t. 2, c. 1466, c

Ὁμοφέτας, Helychio ὁμὸς ὁ τοῦ διηγεμόνος γένους. Pro quo suprà ὁμοφέτης col. 386, b

Ὁμόφλοξ, t. 2, c. 394, b. Ὁμοφὼς, t. 2, c. 1466, c

Ὁμοφυὴς, Sub eodem recto habitans, Contubernalis. Antiphon, ὅτε μὲν ὁμόφυὴς ἦν τοῦτο τοῦ ἀνδρὸς.

Ὁμόφρων, t. 3, c. 681, c

Ὁμόφωνος, Vno eodemque ore dictus, Concors, Nonn.

Ὁμόφων, t. 3, c. 683, a. Ὁμόφυλος, t. 3, c. 694, f

Ὁμόφυλος, t. 3, c. 681, h. Ὁμόφυος, ib.

Ὁμοφυὴς Eosdem habens ὑμένας. Hippocr. De anatom. ἀρτηρία ἐξ ἑκατέρου σκληρὸν τοῦ ἐγκεφάλου ὑμένος ἐπὶ τὸν πλατὺν ὑμένα τὸν ὑπὸ τῷ κρανίῳ ἀπιοῦσα. Ibidem vtitur substantiuo Ὁμοφυὴς cens, τὰ δὲ ὑμένα μοναχοῦ μὲν ἐχέτω τὰ ἄλλα ἕκαστα μηδὲν διαφερέτω δὲ τῶν ἄλλων. Vbi quidam interpr. V E nitatem.

Ὁμὸς, t. 2, c. 1300, b. Vide & ὁμὸν. Ὁμὸν, t. 2, c. 1301, f

Ὁμοδυὴς, Iidem præditus viribus, Æque validus.

Ὁμωνύμως in Στρατ. Ὁμωνυμία, t. 3, c. 793, c

Ὁμώνυμος, ib. Ὁμωνυμὸς, t. 3, c. 857, d

Ὁμοκλινίως,t.3,c.853,g. Ὁμοκλινία,ib.f
Ὁμόκλινος,ib. Ὁμοκλινόω,ib.g
Ὁμοκαρδος,t.3,c.940,d. Ὁμόκαρπος,t.3,c.934,f
Ὁμόσκηνοι, Sub eodem tecto habitantes, Contubernales. Gregor. ὁμόσκηνοι, ὁμοδίαιτοι.
Ὁμοσκιάω,t.3,c.984,d. Ὁμοσκιόω,ib.
Ὁμόσκιος,t.3,c.985,f. Ὁμόσκιος,ib.
Ὁμόσκολος,t.3,c.996,b
Ὁμόσπορος, Eodem amore prosequens: seu Concors in amore, ex Nonn.
Ὁμόστεγος,t.3,c.1191,d
Ὁμοσχήμων, vt ὁμοιόσχημων, Vniformis.
Ὁμοταγής, Qui eiusdem sunt ordinis. εἰ ὁ τῆς αὐτῆς τάγματος. Chrysost. De sacerdotio, & Dionys. Areop. ADVERB. Ὁμοταγῶς, Eodem ordine, Eadem serie.
Ὁμοταχής,t.3,c.1276,a
Ὁμοτελής, Qui idem tributum pendunt.
Ὁμοτίμως,t.3,c.1424,h. Ὁμοτιμία,t.3,c.1434,d
Ὁμότιμος,ibid.c
Ὁμοτικὰ ὁρκώματα, Aduerbia iurandi apud gramm.
Ὁμοτιμία,t.3,c.1557,a. Ὁμότιμος,t.3,c.1556,g
Ὁμοτίμως,t.3,c.1557,a
Ὁμότροφος, Eadem vsus nutrice. Poll. ex Dinarcho.
Ὁμότοιχος, Communem habens parietem. vt ὁμότοιχος οἰκία apud Isæum, Domus pariete intergerino vel intermedio discreta, atque ita parietem illum habens communem.
Ὁμότονος,t.3,c.1181,a. Ὁμοτονία,ib.e
Ὁμοτραπεζος,t.3,c.120,f
Ὁμοτρεχοι, Qui vno eodémque pilo prædicti sunt.
Ὁμοτροπος,t.3,c.1639,b. Ὁμοτροπος,t.3,c.1646,b
Ὁμοτροχάω,t.3,c.1656,f. Ὁμοτρόχιος,t.2,c.1301,b
Ὁμοῦμαι, Iurabo: ab ὁμόω. Hom.Il.φ,ὑμὲ δ' ἐγὼ καὶ πάλ' ὀμοῦμαι. Hesiod.Erg. ὅτι μ' ὄμοσε ὁμόσσαι Item ὁμεῖ, Iurabis, apud Aristoph. Attice pro ὀμῇ.
Ὁμύνω,t.3,c.1752,c. Ὁμωνυμία,t.1,c.1800,d
Ὁμοῦσα, Hesychio σωίδακις ἱφῖν, μᾶλλον ἔχουσα καὶ σωτηρίαν. pro quo supra ἀνόσα. col.386,b.
Ὁμουρέω,t.2,c.1475,h. Ὁμούριος,ib.
Ὁμουρος,ib. Ὁμοῦσιος,t.1,c.1131,f
Ὁμωσιότης,ib. Ὁμοῦσιος,t.1,c.1301,e
Ὁμόφλοιος,t.4,c.176,c. Ὁμοφοιός,t.4,c.185,d
Ὁμοφόλιος, Contubernalis. v.l. perperam pro ὁμορόφιος.
Ὁμοφρονέω, Vnanimis, Concors, Idem sentiens. Nonn.
Ὁμοφρόνημων,t.4,c.68,c.d. Ὁμοφρονία,t.4,c.115,g
Ὁμοφροσύνη,t.4,c.101,c. Ὁμοφυής,ib.
Ὁμοφυής,t.4,c.273,b. Ὁμοφυΐα,ib.c
Ὁμοφυλος,t.4,c.143,g. Ὁμοφωνία,t.4,c.308,e
Ὁμοφωνία,t.4,c.304,g. Ὁμόφωνος,ib.f
Ὁμόφωνος,ib.g. Ὁμοχοΐς,t.4,c.545,e
Ὁμόχροια,t.4,c.630,f. Ὁμοχρόως,t.4,c.644,c
Ὁμόχρους,ib.d.
Ὁμόχρως,t.3,c.441.e.ob.t.4,c.630,f
Ὁμοψαφος,t.4,c.725,a. Ὁμοψυχος,t.4,c.757,a
Ὁμόψυχος,ib. Ὁμόω,t.1,c.1195,a
Ὁμόω,t.1,c.1300,e
Ὄμπαι, Hesychio ὄμματα πυροῦ ἢ μέλιτι δεδυμένα. At Ὄμπα, eidem sunt ταπεινὰ προσφάγια.
Ὄμπνη, eidem est ὄψον, δόλιχος ἡδύσμασι. Cibus, Beatitas, seu Beata rerum copia. Sunt qui ὄμπνας esse velint fruges melle imbutas, diis sacrificari solitas. Vnde apud Callimachum esse,—ὃν δὲ θεοῖς φλογὶ καιόμενον ὄμπνας. Alii simpliciter cereales fructus nominatos ὄμπνας tradunt, vt quorum vsus sit nobis causa τῆ ἀμπνοῆ & viuendi. quãobrem & pro frumento hanc vocem vsurpauit Lycophrõ. Nicander πολυωπίας ὄμπνας fauos appellat: in Alexiph. v.450, de apibus, ἀμφὶ καὶ ἔγχει Μινυάδαι Διὸς πολυωπίας ὠπασαν ὄμπνας. Ita vt ὄμπνας vocare possimus & fruges cereales & alia quibus alimur quæque nobis τῆ ἀμπνοῆ causa sunt. INDE Ὄμπνιον & Ὄμπνιος, NECNON Ὀμπνεύω, dicitur τὸ ἀναπνεῖν ἡμῖν διδόν, Quod nobis respirandi & viuendi causa est, Almus: καρποφόρον. vt ὀμπνία Δημήτηρ, Alma Ceres. Et ὄμπνιος λειμών, seu ὄμπνιος λειμών, Ager segete & Cerealibus frugibus plenus. Hesych. ὄμπνιον λειμῶνα dicit scribit τὸν πρὸς πυελίνου ἢ Δημητρείου καρποῦ: vt Suidas quoq; ὄμπνιον λειμῶνα, τὸν σῖτον, καὶ τοὺς Δημητριακοὺς καρποὺς, Cereales fructus: quoniã ὁ Δημήτηρ vocatur ὀμπνία. Sic ὄμπνιον ὕδωρ apud Suid. & ὀμπνιὸν ὕδωρ apud Hesych. quod exponunt Θέρμον, Almum. Suidas & ὀμπναῖον ὕδωρ dici scribit πρὸς Θέρμον. Et Sophocl. ὄμπνιον νέφος vocauit quòd fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ. Ex Nonno affertur & ὄμπνιος σπόρος pro Semen cereale. Præterea apud Hesych. legitur COMPOS. Ὀμπνοτύχιρ, expositum πλουσίοχειρ, πλούσιος, Larga manu dans, Abundus. NECNON Ὀμπνῶ δαπάνῃ pro πολλῇ, Larga, Liberali.
Ὄμφα, eodé autore Laconibus est ὀσμή, Odor. At ὀμφά, Dorice pro ὀμφή.
Ὀμφακη,t.1,c.1314,e. Ὀμφακίας,ib.c
Ὀμφακιζομαι,ib.g. Ὀμφάκινος,ib.b
Ὀμφακον,ib.d. Ὀμφακὶς,ib.f
Ὀμφακίτης,ib.c. Ὀμφακίτης,ib.
Ὀμφακοκαρπος,t.1,c.1311.g. Ὀμφακόμηλι,t.2,c.1314,a
Ὀμφακοπρᾶξ,t.1,c.523,f. Ὀμφακώδης,t.2,c.1314,b
Ὀμφαλοπτωσία,t.2,c.1312,g. Ὀμφαλότμητος,ib.
Ὀμφάλιον,t.2,c.1313,f. Ὀμφαλίτης,ib.
Ὀμφαλίτης,ib.d. Ὀμφαλόκαρπος,t.2,c.1312,f
Ὀμφαλος,t.2,c.1311,f. Ὀμφαλοῦσία,t.2,c.1312,g
Ὀμφαλοτόμος,ib. Ὀμφαλώδης,t.2,c.1313,c
Ὀμφαλωτὸς,ib.f. Ὀμφαξ,ib.g
Ὀμφὴ, dicitur φάτις θεία, καλδὴ θεία, Diuina vox, Responsum à deo datum consulenti: quasi ἡ τὸ ὂν φαίνουσα, Aperiens id quod est, Veritatem prodens. Homer.Il.β, Ἔχετε δὴ ἔπος· θεὸν δέ μοι ἀμφέχυτ' ὀμφή. Accipitur & pro sono simpliciter seu αὐδὴ. Eurip. Med. πῶς αὖ τὸς ὄψιν τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι, μοῦσαν τ' ἀοίδιμον δέξαιτ' ὀμφάς; Sic Nonn. ἐνικάδιον ὀμφὴν, vocem sub pectore latentem, dixit pro mente & cogitatione. INDE Ὀμφητὴς, ἥρος, ὁ, Fatidicus, Vates. Tryphiodor. in Excidio Troiæ, — Ἑλένου ματαιόφρονος ὀμφητῆρος.
Ὀμφαίνει, Hesychio αὔξει, σεμνύνει, ὠφελήσει τιμᾷ, Augere, Honoratiorem & augustiorem reddere.
Ὀμφαλάξ,t.1,c.623,f. Ὀμφαλόω,t.2,c.1333,f
Ὀμφαλία,ib. Ὀμφάλιος,ib.c
Ὀμφάλιος,ib.e
Ὀμφηρὴς,t.1,c.1153,f. Dicitur & ὀμφηρὸς pro eodem.
Ὅμως,t.1,c.1301,b. At ὅμως, Tamen. Plerunque ei annectitur δὲ. Demosth. Pro cor. τὸ δ' ἄπιστον οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὅμως δ' ἐρήσεται τις καὶ ἐγώ. Plato in Apolog. Socr. αἰσχύνομαι ἐκεῖ ὑμῖν εἶναι παλαιὸς, ὅμως δ' ἴσως. Sic etiam initio periodi idem in Tim. ἐπὶ δ' ὅμως οὐδὲν ἧττον καταφανὲς ἐστιν, Attamen illud perspici & intelligi potest, Cic. interpr. Vbi etiam nota postpositum esse, præmisso δέ. Dicitur etiam ὅμως δ' ὁμῶς, μᾶλλον ὅμως μᾶλλον, itidẽ pro Tamẽ seu Attamen. Affertur & ὅμως καὶ pro Tamẽtsi: ὅμως μὲν, pro Cæterum tamẽ: & αὖτ' ὅμως pro Atqui, ex Gazæ Gramm. lib. 4.
Ὁμωχέται θεοὶ, Hesychio sunt οἱ συμμετέχοντες τῆς αὐτῆς σπονδῆς, Eatũdem libationum participes: seu ὁμαβώμιοι καὶ ὁμόσκηνοι, Qui eodem templo eadémque ara honorantur. Legitur apud Thuc. lib. 4, p. 153, in oratione Bœotici κήρυκος ad Athenienses, ὑμᾶς τε τοῦ θεοῦ καὶ ἡμᾶς τοὺς Βοιωτοὺς ὁπλιτεύσαντας τοὺς ὁμωχέτας θεοὺς καὶ τὸν Ἀπόλλω. Vbi schol. itidem exp. συμμετέχοντας τῆς αὐτῆς ναοῦ ἢ τῆς αὐτῆς ἱερᾶς. vt sit, Apollinem Delphicũ & cæteros deos quos eodem templo itidémque sacris honorãt Bœotii.
¶ Ὅς,t.1,c.1131,e. At ὅς, Quem, vide in Ος.
Ὀναίχα,t.2,c.1340,g. Ὀναχεύς,t.2,c.1341,a
Ὀναχόβοτα,ib.
Ὀναχος,t.2,c.1340,g. & t.3,c.877,f. obit.
Ὀναχός,t.2,c.1341,a. Ὀναρ,t.2,c.1319,a
Ὀνασαι,t.2,c.1317,e. Ὀναρ,t.2,c.1314,g
Ὀνάσειον,t.2,c.1341,b
Ὀνασῶ, Iuuabit: Dorice pro ὀνήσει, ab ὀνίνημι.
Ὀνασπὰς,t.2,c.1318,e
Ὀνάω, Iuuo: non usitatum thema est ex quo ὀνίνημι sua tempora mutuatur, suam etiam habet originem.
Ὄνασα,t.2,c.1319,c. Ὀνεία, ſ. δεξα,t.2,c.1341,e
Ὀνειαρ,t.2,c.1319,b. Ὀνειδεία,t.2,c.1321,e
Ὀνειδεῖος,ib.d. Ὀνειδεία,ib.e
Ὀνειδίζομαι,ib.g. Ὀνειδίζω,ib.f

Οἰνείδης,t.2,c.1321,f.
Οἰνείδιον,t.2,c.1322,a.
Οἰνειδισμός,ib.
Οἰνείδιστος,ib.
Οἰνείδιος,ib.
Οἰνεύς,Probrum,&c.t.2,c.1320,e.
Οἰνεύς,In bonâ parte,c.1321,b
Οἰνέω,t.2,c.1342,a.
Οἰνος,t.2,c.1319,c.& 1341,h.
Οἰνείρης,t.2,c.1316,f.
Οἰνηρεχίτης,ib.
Οἰνηρολεχία,ib.h.
Οἰνηρολεχίς,ib.
Οἰνηρόπαστος,t.2,c.1316,2.
Οἰνηρόπλοος,ibid.a
Οἰνηρός,t.2,c.1315,b.& t.3,c.197,g.& 1752.g.ob.
Οἰνηροστόμος,t.2,c.136,d.
Οἰνηρωμὶς,ib.b.
Οἰνηρωδέω,t.2,c.1316,f.
Οἴθυια,t.2,c.1341,c.
Οἴκια,t.2,c.1317,d.
Οἰκίας,t.2,c.1319,c.
Οἰκλασία,t.2,c.1342,b.
Οἰκνέω,Ιήνuo,&c.t.2,c.1317,c.
Οἰκοδώρος,t.2,c.1318,c.
Οἰκονόμος,propr.ib.
Οἰκοφόρος,ib.d.
Οἰκτικός,ib.e.
Οἶκτος,Quo frui queas,&c.t.2,c.1318,d.
Οἰκτρός,t.2,c.1318,d.
Οἶνος,Hesychio κόπρος κτηνῶν,Stercus seu fimus iumentorũ:& βόλιτον,Fimus boũ. Ita sanè Hom.Il.ψ. Τὸ μὲν βοῶν κέχυτ' οἶνος κεκασμένος ἐρμὶνι. Ibidem, οἶνον βοὸς πολὺν π εσιμ. π μῆσε π. Pro quo οἶνον βοὸς Suid. habet οἶνος βοείος, fœm.genere. Apud eundẽ legitur VERB. Οἰνολιδοῦν, cum his verbis, πὸ οἶνον συμμιγνύουσι ἀντὶ σπλιδοῦ. vnde coniiciunt nonnulli οἰνολιδῶ esse Stercore bourno inquino, Fimo iumentorũ aspergo. AT Οἰνολιδῶ longè aliam habet significationem, significãs nimirum Exquisitè apparo, Exquisitè condio, Exquisitioribus fcitamentis & lenociniis apparo. Athento comicus apud Athen.lib.14. Μετὰ ταῦτα χαρίεν πς οἰνολιδῶν Πρᾶξιππος ἐκλελεκται ἡδυ ψχόν. Dicitur pro eodem & Οἰνολίσαι. Alexis apud eundem Athen.libro 7, ἀλλὰ ταῦ μὴν πυθέσθαι, πῶ πέρυσι' αὐτὸν σπουμῶν, σταῖσιν Μεκρὶν ἐξηρμίξαι, σφεσπάσας κἀδύμασιν Αττικὸς χλωρεῖς οἰνολίσας. si tamen non οἰνοβλίσας potius scribendum est. SIC Οἰνολίσεις,& Μοιολίσεις, Polluce teste vocabantur αἱ πρὸς τὰς τράπεζας σκευασίαι, Exquisitiores ciborum apparatus & lenocinia cõquorum.

Οἰνάνθη,t.2,c.1342,a.
Οἰνάνθια,ib.a.
Οἰνάνθις,t.2,c.1341,h.
Οἰνάνημι,ib.c.
Οἶνις,t.2,c.1342,a.
Οἰνίσσω,t.2,c.1319,a.
Οἰνοβαπτὴν,t.2,c.1339,e.
Οἰνοβαπτὴς,ib.f.
Οἰνοβαρυχὴς,ib.g.
Οἰνοδίζουσι,Hesychio ἀγνοοῦσι,Incogniti.
Οἰνοθήρας t.2,c.1340,g.
Οἰνοκάνδης,Suidæ οἰνολάπης,κίσραβος ἀπὸ τῆς, Agaso. Poll.Doricum esse vocabulum annotat, itidem exponens. Apud Hesy. το εο οἰνοκάνδης & οἰνοκάνδας.
Οἰνοκαχλὴν,t.2,c.1340,f.
Οἰνοκόπος,ib.a.
Οἰνοκολὰν,t.2,c.1340,b.
Οἰνοκόλος,ib.a.
Οἰνομελόμαι,t.2,c.1324,h.
Οἰνομῆτιν,t.2,c.1323,d.
Οἶνομαι,t.2,c.319,h.
Οἰνομακάδιον,t.2,c.1323,e
Οἰνομακάπνη,t.2,c.1718.& 1323,e
Οἰνομάκλυστος,t.2,c.1323,f.
Οἰνομανία,t.2,c.1325,d.
Οἰνομαόν,ib.d
Οἰνομάος,ib.b
Οἰνομάος,ib.
Οἰνομαστὴς,ib.
Οἰνομαστὴς,ib.
Οἰνόμαστος,ib.b
Οἰνόμαστος,ib.
Οἰνόμαστος,propr.ib.
Οἰνόμαστος,ib.
Οἰνόμαστος,ib.d
Οἰνόμαστος,ib.b
Οἰνόμαστος,ib.
Οἰνόμαστος,ib.e
Οἰνόμαστος,ib.
Οἰνόμαστος,ib.b
Οἰνόμαστος,ibid.a
Οἰνόμαστος,t.2,c.1315,b.& t.3,c.197,g.& 1752.g.ob.
Οἰνόμαστος,t.2,c.136,d.
Οἰνόμαστος,ib.b.
Οἰνόμαστος,t.2,c.1317,c.
Οἰνόμαστος,t.2,c.1318,c.
Οἰνόμαστος,propr.ib.
Οἰνόμαστος,ib.d.
Οἰνόμαστος,ib.e.
Οἰνόμαστος,t.2,c.1318,d.
Οἰνόμαστος,ib.d
Οἰνόμαστος,ib.
Οἰνόμαστος,ib.
Οἰνόμαστος,ib.

Ὀξύγαλα,t.1,c.1350,h. Ὀξυγαλάκτινος,t.2,c.1351,b
Ὀξύγαρον,ibid.c
Ὀξύγγιον, ω, τό, Græci recentiores dixere pro Latino Axungia. hoc est adipe seu pingui suillo quo rotarum axes vnctæ fuerunt. Perperam enim Hermol.Barb.ab ἐξύς deriuatum putauit,interpretans modò Pisca,modò Fex.aceti.Dioſc.lib.3,c.104,de aparine, αἱ ἀκρόκλωνοι ἐξυγγίῳ λείῳ ἀλοιφῇ χρισάμεναι.
Ὀξυγλυκύς,t.1,c.844,d. Ὀξυγλύκιος,ib.b
Ὀξυγλυκίς,t.1,c.851,d. Ὀξυγλυκυς,ib.c
Ὀξυγλῶσσος,t.2,c.1351,c. Ὀξυγόνιος,ib.
Ὀξυδερκεία,t.1,c.944,g. Ὀξυδερκίς,ib.f
Ὀξυδερκία,ib.g. Ὀξυδερκίς,ib.f
Ὀξυδερκία,ib.g. Ὀξυδερκικός,ib.
Ὀξυδορκία,ib.h. Ὀξυδορκικός,ib.g
Ὀξυδορκία,ib.h. Ὀξυδορκικος,ib.g
Ὀξυθυμος,t.2.c.1351,d. Ὀξύζωος,t.2,c.1358,g
Ὀξυν,idem ac ἐξύν,Ionicè t.1,c.1356,f
Ὀξυπεία,t.1,c.189,b. Ὀξυπικος,ib.
Ὀξύπυρος,t.1,c.1481,e. Ὀξύπυρος,t.2,c.1553,g
Ὀξυθυμία,t.1,c.1606,b. Ὀξυθυμία,t.1,c.1605,f
Ὀξυθύμια,τα,ib.g. Ὀξυθυμικος,t.1,c.1606,b
Ὀξυθυμος,t.1,c.1405,c. Ὀξύϊνος,t.2,c.1356,g
Ὀξυκαιρίος,t.2,c.98,a. Ὀξυκαίριος,t.2,c.69,d
Ὀξυκάρδιος,t.2,c.1351,d. Ὀξυκαρδία,t.2,c.1541,c
Ὀξυκίνησις,t.2,c.217,f. Ὀξυκοία,t.2,c.1351,c
Ὀξύκορος,ib.d. Ὀξυκρατον,ib.e
Ὀξυλαβέα,ib.f. Ὀξυλαβία,t.2,c.585,g
Ὀξυλαβὶς,ib.
Ὀξυλαβὼς,t.2,c.1351,f.& t.3,c.621,e.ob.
Ὀξυλάλος,t.2,c.551,f. Ὀξυλάπαθον,t.2,c.600,d
Ὀξυλίπυος,t.2,c.1351,g. Ὀξυλιπὴς,ib.
Ὀξυλοβῶ,t.2,c.1350,f
Ὀξυλον,Hesychio ἰσχνὸν,λεπτὸν ξύλον: vt ὀξυχόος,ὀξυσκελὴς.
Ὀξύμελα,t.2,c.1352,a
Ὀξύμελι,Oxymeli, seu Oxymel:potionis genus ex aceto, aqua marina & melle,vt fusius docet Dioſcor. libro 5, cap.22. Sic Plin.lib.14,cap.17, Acetum melle temperabatur: oxymel hoc vocarunt. Interpretes Dioſcoridis Acetũ mulsum vertere, Plinii imitatione quiὑδρόμελι aquam mulsam nominat.
Ὀξυμελεμος,t.2,c.856,c. Ὀξυμυρσίνη,t.2,c.1352,b
Ὀξύμορος,ib.d. Ὀξύμορος,ib.
Ὀξυόπα αἰχεα,t.1,c.1355,g. Ὀξυώπιμα,t.2,c.1354,g
Ὀξυώπιν,ib.f. Ὀξυωπις,t.2,c.1355,g
Ὀξυοργιμώτης,οί,t.2,c.1351,g
Ὀξυπαθῶς,Acuto & vehemente animi affectu: Suidæ αἴαν ἐξεπαθῶς, hoc in loco, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐξυπαθῶς ἄγειν ὅτι πᾶς ἐναλίγκιος ὑπὸ Χωρὶς παρασπασμένοις αὐτῆς.
Ὀξύπικρος,t.3,c.149,f
Ὀξυπόδρις,Hesychio ἐξύπικρον, Acidũ cum amarore: vel Vehementer amarum.
Ὀξυπόειον,t.3,c.174,d. Ὀξύπορος,ib.b
Ὀξύπορος,t.3,c.581,b. Ὀξύπυκνος,t.3,c.599,f
Ὀξυρεγμία,t.1,c.1247,g & t.2,c.1352,e
Ὀξυρεγμιάω,t.1,c.1247,h.& t.2,c.1352,g
Ὀξυρεγμιώδης,ib. Ὀξυρεκας,t.2,c.1357,a
Ὀξυρόδινον,t.3,c.720,c. Ὀξυρόπυς,t.3,c.678,d
Ὀξύρρη,t.3,c.698,g. Ὀξύρρις,ib.
Ὀξυρρόδινον,t.3,c.720,c. Ὀξύρροπος,t.3,c.678,c
Ὀξυρύγχος,t.2,c.1352,h. Ὀξύρυγχος,ib.
Ὀξυρυγχος,propr.c.1353,a. Ὀξυρυγχος,ib.b
Ὀξύς,Acutus,&c.t.2,c.1347,d. Ὀξύς,Acer, &c. ibid.f. & t.3,c.1117,d.ob. Ὀξύς,Celer,&c.c.1349,c. Ὀξύς,Lumbus,&c.c.1350,b
Ὀξύς φθογγος,t.3,c.1193,e.ob
Ὀξυστομος, Qui acuto ore seu rostro est. vt Aristoph.Auibus ὀξυστόμους ἰμπέδας dixit, quoniam acutis suis rostris mordent.schol.tamen maluit exponere ὀξὺ ἐδόντας.
Ὀξυφορος,t.3,c.1103,e
Ὀξυπτὴς,t.2,c.1353,c.& t.3,c.1285,a
Ὀξύπτης,t.2,c.1354,b
Ὀξυπτικον φαρμακον,t.3,c.1535,b
Ὀξυπτὸς,ib. Ὀξυπτόω,t.3,c.1282,f
Ὀξυπτῶν,t.2,c.1353,c. Ὀξύπτωσις,t.3,c.1282,e
Ὀξύπυρος,t.2,c.1353,c. Ὀξυπυρος,ib.

A Ὀξύφυλλος,Qui acutis est foliis,Acutã habens folia.
Ὀξυφωνία,t.4,c.304,g. Ὀξύφωνος,ib.
Ὀξυχαῦ,t.4,c.441,f. Ὀξυχειρία,ib.g
Ὀξυχελία,t.4,c 555,b. Ὀξύχελος,ib.
Ὀξυωπίστερος,t.2,c.1395,c. Ὀξυωπία,ib.d
Ὀξύωπος,ib.b. Ὀξυωπὶς,ib.
Ὀξυωπία,ib.d. Ὀξυωπας,ib.
Ὀξυωπος,t.2,c.1356,d. Ὀξαίδης,t.2,c.1357,f
Ὀξωλὶς,t.2,c.1359,b
¶ Ὅου,t.2,c.1253,c
B Ὅου, Ionice pro οὗ dicitur,Cuius: ab ὅς, Qui.Hom.Iliad.C, ὅου κλέος οὐ πω ὄλεσσε.
¶ Ὅπα,Doricè pro ὅπου, Vbi, in Epigr. Significat etiam Quomodo, Prout. vt apud Thuc. ὅπα δοκῇ, quomodo videatur. Aἰὸπα,Vocem,accul.est à nom.ὁψ.
Ὁπαδίω,t.2,c.1360,d. Ὁπαδὸς,ib.a
Ὁπάζομαι,t.2,c.1359,d. Ὁπάζω,ib.c
Ὁπαία,t.2,c.1361,a. Ὁπαῖος,τὸ,subst.ib.b
Ὁπαῖος,t.3,c.913,f. Ὁπαων,t.2,c.1360,f
Ὁπᾶ,Quod,&c.t.2,c.1501,d. Ὁπᾶ pro ὁπᾶ,ib.e
C Ὁπᾶ η,ib b. Ὁπαδιάζ,t.2,c.1583,g,& 1695,f
Ὁπαθύομαι,t.2,c.1698,e
Ὁπαδὸς,t.2,c.1361,a. Ὁπαδὸω,t.2,c.1383,b
Ὁπαονες,οἱ,t.2,c.1360,g. Ὁπὶ,t.2,c.1361,e
Ὁπι, Vbi:interdum cum αὖ,interdum cum τοῦ Plato lib. 1 De rep.πῆχ αὖ καὶ δεινὸν ὅπι τοῦ τῆς πόλεως ἐμφύεται, Vbi, Vbinam. Sequente τοῦ significat etiam Vbicunque: & coniunctim scribitur ὁπιτοῦ. Plutarch.in Pericle, πάντας παῖ Ἑλλήνας τοῖς ὅπιτοῦ καταικοῦντας Εὐρώπης ἢ Ἀσίας. Dicunt etiã ἐὰν ὅπι, Est vbi, non soluꝰ pro Alicubi,sed etiam pro Aliquando.Herodian.lib.6, D οὐ γὰρ αἰεὶ ἄρχειν Ῥωμαίων ἐπέφυκεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ πολλάκις ὑπὸ ἄλλων ἐὰν ὅπι καὶ ἡσσηθέντες. Et aliquanto antè, πᾶν τὸ πλῆθος ἦλθεν ἐπὶ ἀρῶν, ἐὰν ὅπι καὶ χωμάτων, ἵνα καλλίστη βασάνῳ ἀφίζηται. In quo posteriore loco Politianus etiam vertit Nonnunquam. ¶ Significat etiam Quò. Hom. Odyss. ξ, Πέμπε δ' ὅπιπερ κραδίη θυμός τε κελεύει, quò ire iubet: poeticè ibi geminato π propter metrum. Sequente αἱ ponitur interdum pro Quocunque, Quencunque in locum. Plato in Apolog. Socr. ὅπι ἂν ἴω, λέγοντος ἐμοῦ ἀκροασονται οἱ νέοι,Quocunque venero. seu Quocunque iero. ¶ Significat etiam Quà,Qua via. E Xen. Pæd.7, πάντες δὲ ᾤοντο οἱ Λυδοὶ κἂν σὲ πιεῖν ὅπι δύναιντο ἕκαστος.Item sequente πῃ, Quanam, Quanã via. Plato,ἀπορῶν ὅπι πῃ δύσοιτο, incertus quanam potissimùm effugeret. Sequente αἱ redditur etiam Quacunque, Quacunque via. Plato De rep.lib.2, ἀλλ' ὅπῃ αἱ λόγος ὡς ἐπ' ἀκμῆς φέρει, ταύτῃ ἰτέον. ¶ Significat etiam Qua ratione,Quomodo,seu Proutidque vel sequente αἱ vel omisso.Thuc.lib.6,pag 219, πειθόμενοι ὅπῃ οἱ πατέρες μᾶλλον καὶ τὰ ἄλλα τῆς οἰκείας F Plato in Apolog. Socr. ὑμῖν δὲ ταῦτα πρέπει καὶ ἐμοὶ καὶ ὑμῖν αὐτοῖς ὅπῃ μέλλει ἄμεινον ἔσεσθαι τῷ θεῷ καὶ ὑμῖν , prout mihi & vobis vtile futurum est.Cum αἱ, Thuc.lib.5,pag.172, ταῦτα μεταθέσθαι ὅπῃ αἱ δοκῇ ἑκάστοις. Et lib.8, pag.283, ἀρχὴν ὅπῃ αἱ ἄριστα γένοιτο. Accipitur etiam pro Quomodocunque,Proutcunque. vt quum dicitur ὅπῃ τύχῃ pro Quomodocunque fors tulerit,id est Fortuitò. Plato in Tim.καὶ ἐνθάδε ζῶμεν,ἀπολαύσεσθαι μέν ὅπῃ τύχῃ προσῆκεν.Sed in hac significat plerũque ei amuleti loloet αἱ,ἄν τυχῃ, ἄν,ἔν. Plato epist.7, ὅπῃ πῃ γίγνεται, quomodocunq; factum est.Idem lib.2 De rep.δεῖ αὖ τις ἐν ἐκείνοις ἑαυτοῦ χείρων πολὺν ὅπῃ σοῦ; quoquo pacto se deteriorem facere. Repertur etiam ὁπωσοῦν positum pro Aliquid, seu Aliquid quæcunque tandem ratio ineatur. Plato in Apolog.Socr.ἐγὼ γὰρ ἀνδρες Ἀθηναῖοι,οὐ χεὶ πολὺν ὑμὰς ὃν διελεγόμην ὁπωσοῦν ἔχοντα ἔφη). Ficin.vertit, Qui aliquibus autoritatis esse videmini. Dicũt etiam ἐὰν ὅπῃ pro Aliqua ratione, Aliquo modo, Aliquatenus, Quodammodo, Quadantenus. Herodian. lib.6, ἰδίᾳ ὑποπτεύειν καὶ διαβαλεῖν ἐὰν ὅπῃ τῶν ἀρχόντων αὐτῷ.
H Ὁπαδόω,t.2,c.1360,f. Ὁπαδίω,ib.d
Ὁπαδὸς,ib.f. Ὁπαδὸς,ib.d
Ὁπαλίσκω,t.1,c.1450,b. Ὁπαλὴ,t.1,c.1470,f.& g
Ὁπαπον,vide in Ὁπα. Ὁπὴ,α,τὸ,t.2,c.1361,g
Ὁπηδέω,τὸ,t.2,c.1361,h. Ὁπηδὸς,ib.g

Ὀπυιαῖῶ, vide in Ὄπυ.
Ὀπυίω, t.2, c.1379.d
Ὀπυίζω, t.2, c.1376, c
Ὀπίζομαι, t.2, c.1361, b.
Ὀπῆι pro ὅπαδι, t.2, c.1363, f
Ὀπῆι pro ὅπαδι, ibid.
Ὀπιμαρτῖνον, ου, τό, Voce datum responſum. v.l.
Ὄπιν, t.2, c.1376, g.
Ὀπιπεύω, ib.a.
Ὄπις, t.2, c.1360, g.
Ὄπαδι, ib.
Ὀπιδιαρ, ib. g.
Ὀπιδίως, ib.h.
Ὀπιδίχαρσος ib.b.
Ὀπιδδάμιος, t.1, c.941.a. & t.2, c.1364, h
Ὀπιδεκαρπος, t.2, c.79, b.
Ὀπιδεκατεύς, t.2, c.122, c
Ὀπιδυάμις, t.2, c.328, h. & 1365, b
Ὀπιδυαμις, ib.
Ὀπιδεκάφωνος, t.2, c.509, f.
Ὀπιδίπορες, ib.c.
Ὀπιδορμέω, ib.
Ὀπιδρεπτίδιον, ib. e. & t.3, c.1177, d
Ὀπίδοτον, Heſychio πλαδτόν, ἴσως, Poſtremum.
Ὀπιδτάλα, t.2, c.1365, e.
Ὀπιδτατικός, t.2, c.1366, a. & t.3, c.1281, g
Ὀπιδτατικῶς, t.2, c.1366, a. & t.3, c.1281, h
Ὀπιδτατικῶς, t.2, c.1366, a
Ὄπιδτος, t.2, c.1365, e. & t.3, c.1281, f
Ὀπιδουρεῖα, πᾶ, t.3, c.605, c. obit.
Ὀπιδυγιαπός, t.2, c.1366, d & 1547, g
Ὀπιδφάλακρος, t.2, c.1366, b
Ὀπιθοφανὴς, ib.c.
Ὀπιθοφυλακέω, ib.
Ὀπιθοφύλαξ, ib.
Ὀπισμός, ib.c.
Ὀπίσω, t.2, c.1362, e
Ὀπίσω ἴθι, Heſychio εἰς τὸ ὄπιθεν: quod & ὀπίσω ἴθι.
Ὀπίστας, t.2, c.1366, h.
Ὀπίστιος, ib.
Ὀπίσω, t.2, c.1362, e
Ὀπτοδόλα, apud Athen. perperam pro ὀπιδόλα.
Ὀπίων, t.2, c.1383. c
Ὅπλα, ων, Arma, &c. t.2, c.1367, a.
Ὅπλα, Inſtrumenta fabrilia, &c. ib. h
Ὀπλέεια, ᾶ, t.2, c.1370, f.
Ὀπλίον, ib. g
Ὀπλή, ῆς, ἡ, Vngula: Vnguis quadrupedum. Heſiod. ὑφ' ἁρμασι βοὸς ὁπλῆι. Itidem de vngula equi apud Xenophontem: de vngula porci apud Ariſtoph. de vngula agni apud Gregorium. Ὀπαί, Heſychio ſunt etiam πυξίδες, Pyxides. Ατ Ὀπίας idem à Locenſibus dictos fuiſſe ſcribit παῖς ἡ παῖς ἐν οἷς σωκλαίοντες ἀεθμοῦσι τὰ ἀφλέκτα καὶ τὰ βλάπτοντα: forſan ab vngula-
Ὀπὸς vestigium.
Ὀπώζομαι, t.2, c.1370, h.
Ὀπωζω, ib.
Ὀπωπεύς, t.2, c.1371, c.
Ὀπωπεύω, ib.d
Ὀπωπή, ib.
Ὀπωπηγενὴς, t.2, c.1372, g
Ὀπωπεύω, t.2, c.1373, a.
Ὀπωπης, t.2, c.1371, c
Ὀπωπικὸς, ib.g
Ὀπωπίς, ib.f.
Ὀπωπόμαω, ib.
Ὀπωπόμος, ib.
Ὀπωπακας, ib.g
Ὀπωπάλης, ib.
Ὀπωφάκη, t.2, c.1368, c
Ὀπωμαι, t.2, c.1370, f.
Ὀπωμαρτέω, t.2, c.1368, e
Ὀπωμαχέω, ib.e.
Ὀπωμαχία, ib.
Ὀπωμαχὸς, ib.d.
Ὀπωπεύς, t.2, c.1367, a
Ὀπωπεύς, t.2, c.1368, f.
Ὀπωπεύς, ib.e
Ὀπωπεύω, ib.f.
Ὀπωπεία, ib.
Ὀπωπης, t.2, c.1373, b.
Ὀπωπήρες, ib.
Ὀπωφορέω, t.2, c.1368, g.
Ὀπωφόρος, ib.h
Ὀπιδὸς, t.2, c.1361, d.
Ὀπβάλπημι, t.2, c.1375, e
Ὁπόθεν, Cuias: indefinité. interrogativum enim eſt πόθεν. Annexo αὖ vel ὦν ſignificat Cuiaſcunque: quo ſignific. dicitur etiam ὁπόθεν αὖ ἑλλὰς. Plato in Phædro, ῥᾳδίως σὺ Λίγυπίους τε καὶ ὁπόθεν αὖ ἄλλους λόγους ποιεῖς.
Ὀπόθι, Vnde, apud Xenoph. & alios. Poetæ metri gratia dicunt Ὀπόθεν, vt Hom. Od. ξ. Ατ ὁπόθι ὁπόθι, Vndecunque, Vndelibet.

A Ὅπου, Vbi. Annexo αὖ, vel ποτὲ, ſignificat non ſolùm Vbi, Vbinam, ſed etiam Vbicunque. Illo ſignificatu apud Suidam, ἀπαγγέλλει ὅπου τοῦ τῆς Χαρικλῦς ἀνδρὸς ὁ Hoc, in Axiocho, ἐκεῖθεν τε καὶ ἄνευ ὅπου τοῦ τάφου. | Significat etiam Quò. Ariſtophan. ὅπου χωρεῖς αὖ ἀνδὸς, quò ierit ignorans. Idem in Nub. Ἀλλ' ὅπου χωρεῖς, vade quò velis. Plutarch. ῥᾳδίαν τὴν περὶ ὅπου βουλὴν. Et cum αὖ, Soph. οἷμαι καλῶς ἔπου ἂν αὖ δύνω, quò poſſum. Significat aliquì Quocunque, annexo τοῦ. Herodot. ὅπου αὖ ἐκαστοι, quocunque proficiſcitur. Xenoph. Pæd. 5, ὅπου γὰρ αὖ πορεύωμεθα, καταλῆψ τις χωρεῖ. Et Pæd. 7, ἀπιόντων ὅπου αὖ αὐτῶν ἑλλας. Dicitur etiam ὁπουηχὸ pro Quocunque, ſeu Quocunque ſors tulerit. Xenoph. Pæd. 8, οὐχ ὅπου ἐτύχει ἐκάστοι ἐπορεύοντο. Quin & ὅπ. ſimpliciter ponitur pro Quocunque, vel Siquo. Demoſth. Pro cor. καὶ παρῆμεν αὐτοῖς, καὶ ὅπου πυθοίμεθα, Et apud vos ſemper & ſiquo mitteret. vel Quocunque mitteret. Ατ ὅπου φρονεῖτε, Quamlongiſſimè, apud Eurip.
Ὀπῶα, aduerb. t.3, c.451, a. Ὀπωδὸν, aduerb. ib.c
Ὀπῶς, t.3, c.450, g. Ὀπωσδή, t.3, c.451, b. Ὀπωσδήποτε, ib.c. Ὀπωσδήποτ' ἔωδ, ibid.c. Ὀπωσδήπω ἔωδ, ib.
Ὀπῶς ἔωδ pro Ὀπῶς, t.4, c.810, g. Ὀπῶς δὴ pro ὁπῶς δὴ vel ὁπῶς ſimpliciter, ibid. h. Ὀπῶς ἄν, t.3, c. 451, c. Ὀπωσοῦν, ib.
Ὀπωσὰπαξ, t.3, c.451, b. Ὀπωσὰπαξ, t.2, c.1375, h
Ὀπωσάρπασον, ib.g. Ὀπωσαρπάμην, t.2, c.1376, a
Ὀπωσπαμμαν, ibid.
Ὀπωσπαξ, t.2, c.1368, f. ob. & t.2, c.1376, a
Ὀπωσπλῆν, Renauigare: ſi non mentiuntur v.l. id enim D tius dicitur ὁπωσπλῆν.
Ὀπῶς, c.2, c.1373, d. Ὀπωσπως, t.3, c.494, b
Ὀπωσπωσοῦν, ib. Ὀπωσπλασιος, ib.
Ὀπωσπλασιοῦν, ib. Ὀπωσχὴ, ib.
Ὀπωσοῦν, ib.a. Ὀπότε, t.3, c.493, e
Ὀπουδήποτον, ib.f. Ὀπουδεποτὲ, ib.
Ὀπουδεποτὲ, ib. Ὀπουδεπω, t.3, c.494, e
Ὀπουδήπου, ib. Ὀπουδέπου, ib.
Ὀπτου, siue Ὀπτ' αὖ, vide in sequ. ὁπτ.
Ὀπτε, Quando: indefinité. interrogativum enim eſt πότε. Plato cum indic. conſtruxit, Polit. & Xenoph. Hellen. 6, pag 357. Sic Homer. Iliad. α, Ὀπτε μὲν ἐν Ὀλύμπῳ ἀγάλλεαι ἀστεροπητὴς. Cum optativo, Plato in Epiſt. 7, ὁπότ' ὀπτε χρείη Παλαμήδη. Idem ſequente δ, in Tim. ὁπότ' δὲ σώματα ἐμφυόμενα λύοιτο, quum autem corpora infuſa eſſent, Cic. interp. pag. 3: nisi Lex Cicer. Annectitur ei & αὖ. Luc. πρὸ αἰῶνος πότε ὁπτ' αὖ ἡμᾶς ἐπιζητήσῃ, quum diu cogant. Diutiſm enim quidam coiicere habent: alii coniunctim ὁπότε, quod frequentius eſt. Notandum verò, ὁπότε & ὁπτε reddi non ſolùm Quando, Quum, ſed etiam interdum Vbi, Quandoquidem, Quoniam. quam ſignif. & Quando habet apud Latinos. Ατ ὁπότου, Quandocunque.
Ὀπτου, Vbi: indefinité. reſpondet enim πότου interrogativo. vt apud Ariſtophanem interroganti, Ἀπ' ἐλευθερίων τοῦτ' ἔστι; reſpondetur per interrogationem eiſdem ὁπότου δῆτ' οὐκ ἐλευθέρων; vbi ſit rogat hic eſt. Xenoph. Pæd. 2, ἐμοὶ δ' ἔσται ὅπου ἐπιτηδεύσω, Atqui πόθεν ἔσται δῆτα μοι ἐπιτηδεύειν, ſi interroget vbi tum. Sic Hom. Odyſſ. γ, ἔρεω τοῦτο ὅπου νύ τοι ἔπλετο χάρμα. Annectuntur ei & particulæ, τε καὶ, & tunc ſignificat Vbicunque, Quocunque in loco, Quacunque in parte. Ariſtot. dicit etiam ὅπου δ' ἂν τύχῃ σώματος, Quacunque corporis in parte, Qualibet corporis parte: vt dicitur etiam ὁπουοῦν, Vbicunque terrarũ: addito genitiuo. Syncopatum ποτοῦ ἂν. Dicitur etiam Ὅπου δ' ἂν, & Ὅπου δ' ἔτυχε, & Ὅπου δὴ αὖ, neconiunctis ἂν, ſiue ἔτυχεν, pro Vbicunque, Vbiliber, Vbivis. Xenoph. ὁπουοῦν καὶ ὁ ὁπουοῦν ἀφικόμενος. Sic ὁπουδήποτε, ὁπουοῦν ὅπου τυγχάνοι, Sicubicunque ſunt in toto orbe vel Sicubi. Dicitur etiam ὁπουμόλις, ὁπου δή, non ſolùm pro Alicubi, ſeu Alibi, ſed etiam pro Quandoque, Interdũ, Plut. De def. orac. Αἰμιλιανὸν τε γὰρ ἰατρὸν καὶ πολίτην, ὁπουμόλις ἐπιδημοῦντα, ὁπου δ' ἐξ ἀπροόπτου καὶ καθεύδοντες ἰδεῖν in Camillo, ἀπαντῶσι τοῖς ἀσπασμοῖς ὁπουμόλις ἀφιεμένοις ὁπου δὲ ἐξ ἀπροόπτου καὶ ἐν ἀγορᾷ ἐλήφθησαν. Præterea ſicut Latinũ Vbi ponitur interdũ

pro Quandoquidem, Quum, ita etiam ὅπου. Plut. Rom. ὅλως ἅπαντ' ἴσῃ, ὅπου καὶ Μετωνίου κόμην χρυσῷ δακτυλίῳ. Et annexo γε, Luc. in Prometh. ὅπου γε, οἱ καὶ τὸ πῦρ ὑφηλόμενος κατακόμισε εἰς τὴν γῆν, οὐ μεγα ὑμᾶς νίκησω. In hac eadē signif. ponitur etiam in principio periodi sequente δὲ vel γὰρ, & in redditione ὅπου. Ifocr. in sua περὶ εἰρήνης oratione, ὅπου γὰρ ἀκούσεις μηδὲν πώποτε φαῦλον, οὐς ἀγαθὰ μὲν πολλὰ πεπόνθασι, κακὸν δὲ οὐδὲν ἐφόβηθ' ἁπάντων τυγχάνοντες, οὐ δίκην παρ' ἡμῶν λαμβάνειν. Et Demoſth. ὅπου δὲ καὶ τὸ λόγου τιμωρίαν ἴσχυον λαμβάνειν, ὅπου τὴν ἔργῳ παρεσκευασμένην τὴν πόλιν ὑπηρχίεσαν τοῖς πολεμίοις, οὐ μεγάλας αἰτίας ὑπέσχοντο; | Ὅπου ſignificat etiam Quò, vel ὅπῃ. Ariſtot. De mundo, πάντα κινεῖ ὅπου βούλεται, omnia mouet quò vult. Xen. Pæd. 3, ἁπλοῦν ὑπομένουσι ὅπου ἂν βούλωμαι, eunt quocunque velim. Ὅπου ἂν pro Quocunque ponitur. Xen. βαδίζοντα ὅπου ἂν βούλωμαι, euntem quocunque velim.

Ὁπόθεν, aduerb. t. 3, c. 501, c
Ὁπόθεν, aduerb. t. 3. c. 500, c
Ὁπόθι, ib. a. Ὁπόθι αὖ, t. 3 c. 501, c. Ὁπόθι δὴ τὸν, ibid. Ὁπόθι σφῶϊ, ib. Ὁπόθισφῶϊ, ib.
Ὁπόθι περ, ibid e. Ὁπόθι τε, ib. d.
Ὁπόθι τοι, ib. f
Ὁπόθι pro ὅμματα, t. 2, c. 1379. d
Ὁπός, poetice pro ὅπα dicitur, quod vide.
Ὁπόσε, t. 1, c. 1463, e. Ὁπόσε, aduerb. t. 3. c. 451, a
Ὁπόσοι, t. 3, c. 450, g
Ὁπόσπερ, poetice pro ὁπόσ, Quò, vel Quocunque. Homer. Od. ξ, οὐδὲ τί ἄλλο Ἥπειρος ἀδίαντος ἐπιτρέπεται, ὁππόσ' ἐπίληθ. niſi malis accipere pro ὅπου, Quacunque loca.
Ὁππόσος, t. 3, c. 493, e
Ὁππότε, poetice geminato π metri cauſa pro ὁπότε dicitur, id eſt, Quando, Quum, Quandoquidem. Apollon. verò Rhod. ὁππότε μή, Quando non, pro Si non.
Ὁππότερος, t. 3, c. 500, a. Ὁππως pro ὅπως, t. 3, c. 656, c
Ὁπαλίσκος, t. 1, c. 1377, g. Ὀπάων, t. 2, c. 378, b
Ὀπάων, ib. a. Ὀπάωνα, ib. c
Ὀπάων, t. 2, c. 1382, h. Ὀπάων, t. 1, c. 13-8, b
Ὀπάσσαι, t. 2, c. 1382, f. Ὀπασσε, t. 1, c. 13-8, d
Ὀπάσω, t. 2, c. 1382, f. Ὀπάσσαι, t. 1, c. 1377, e
Ὀπάσσω, t. 2, c. 1378, c. Ὀπάσσε, t. 2, c. 1382, g
Ὀπάσω, t. 2, c. 1377, d. Ὀπάσω, Videndum.
Ὀπάω, t. 2, c. 1382, h. Ὀπηδός, t. 2, c. 1377, g
Ὀπήν, t. 2, c. 1382, f
Ὀπήνη, πῆ, t. 2, c. 43, f. ob. & 1382, f
Ὀπήνωρ, t. 2, c. 1377, g
Ὀπήνωρ, ibid. f. & t. 3. c. 227, f. obit.
Ὀπίζειν, Torrendum. Ὀπίκα, πῆ, ſubſt. t. 2. c. 1382, b
Ὀπίνη, t. 2, c. 1382, g. Ὀπίνασε, t. 2, c. 1383, d
Ὀπίνη ib. Ὀπινιάσας, ib. c
Ὀπίονες, οἱ, ib. Ὀπίσσω, t. 2, c. 13-8, f. 1416, h
Ὀπίς, Aſſus, &c. t. 2, c. 1378, d. Ὀπίς, Qui videtur, &c. t. 2, c. 1383, b
Ὀπίσσω, t. 2, c. 1378, e. Ὀπίω, ib. f
Ὀπυίω, Ineo & quidem legitimè. vnde exponitur etiam Vxorem habeo, Conjugem habeo, Habeo in matrimonio. Homer. Iliad. ζ, Πάτερ δέ τι φίλτερος ὧδε μαχήσατ' Ὀπυίων, ἠμὲν ἄκοιτις, πρὸς δ' υἱὸς φίλος ἠδὲ γονῆες, duo iam vxorati. Iliad. τ, Δεῦρο δὲ δὴ Ἀτρεΐδαν δυγατρῶν εἶδος ἀρίστην ὀπυίειν. Sic Heſiod. Theog. δῶκε θυγατέρα δυγατέρα ὀπυίειν. Dedit filiam ſuam meuncam, ſeu Dedit habendam in matrimonio, Dedit vxorem. Idem, τῷ γὰρ ὀπυίει παῖδα, Eius enim filiam inis, ſeu Habes in matrimonio. Sic Homer. Iliad. ν, Πρεσβυτάτῳ δὲ θυγατρῶν Ἰφθίμην δῶκε. Idem Odyſſ. β, αἵ κέν τινες ὧδε θυγατέρα ὀπυίειν. Paſſ. ὀπυίομαι, Ineor, vel In matrimonio habeor. Homer. Iliad. θ, Τόν ῥ' οὐκ Αἰσυμνῆτα ὀπυιομένη τέκε μήτηρ. Legitur & in proſa. Ariſtot. Ethic. 7, cap. 5 ἴσως μὲν γὰρ οὐκ ἀγαθὸν τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ὀπυίειν, οὐδὲ τὴν ἀκρατῆ γυναῖκα ἐπιτρέπειν, οὐδὲ οὕτως ἄνδρα ἀκρατῆ, ὡς ἐκεῖνον οὐδὲ τὰς γυναῖκας ἐπ' οὐκ ἐπιεικῶν, ἀλλ' ἐπιεικοῦσι. Itidem ex Plutar. Solone afferitur ὀπυίειν ὑπὸ τῷ ἀνδρὶ pro A viro initur, Virum patitur, Virum admittit.

Ὀπώδης, t. 2, c. 1376, b. Ὀπωρα, t. 2, c. 1378, g
Ὀπωρη, t. 2, c. 1383, f. Ὀπωρηος, οἱ, t. 2, c. 13-8, g
Ὀπώρη, Autumnus, &c. t. 2, c. 1414, a. Ὀπώρη, Fructus autumnales, &c. ibid. e
Ὀπωρινός, ibidem.
Ὀπωρίτης, Ionicè pro ὀπωρινός, t. 2, c. 1416, f
Ὀπωρίζομαι, ib. Ὀπωρίζω, ib. d
Ὀπωρικός, t. 2, c. 1415, c. Ὀπωρικός, t. 2, c. 1416, c
Ὀπωρικός, t. 2, c. 1415, b. Ὀπωρικώτερος, t. 2, c. 1416, g
Ὀπωρινός, t. 2, c. 1416, d. Ὀπωροφύλαξ, t. 2, c. 1414, h
Ὀπωροφορία, ib. Ὀπωροφυλάκιον, t. 2, c. 1415, a
Ὀπωροφυλαξ, ib. Ὀπωρώνης, ib.
Ὅπως, Quomodo, &c. t. 3, c. 653, a. Ὅπως, Vt, t. Quomodo, &c. t. 3, c. 654, d. Ὅπως, cum ellipſi, &c. t. 3. c. 655, f. Ὅπως, Velut, &c. t. 3, c. 656, b. Ὅπως, pro Quam, &c. ib. c. Ὅπως, Vt. t. ἵνα, ib. d. Ὅπως, pro ὅτι, ib. f.
Ὅπως ἄν, t. 3, c. 653, d. Ὅπως δή, ib. f. Ὅπως δήποτε, ibid. g. Ὅπως δὴ ποτὲ, ibid. Ὅπως οὖν, ib. b. Ὅπως οὖν, c. 654, c. Ὅπως ποτὲ, ibid. b
¶ Ὁρᾶμα, t. 2, c. 1418, a. & t. 3, c. 1751. g
Ὁρᾶμος, Frons, Ramulus. κλάδος, Icholiaſtæ Nicandri in hoc loco Theriacōn v. 91, Ἐδώδιμον ἄβροτον κυμωτὸν ἑρᾶμος. Itidem apud Suid ex Epigram. Εὐθαλέῃ δὲ χλοάουσα πλατάνῳ βοῦλος ἑρᾶμῳ θυλάκου ἀκαίρου πᾶσιν ἐδώδιμος ἔσσεται. Ὁραί, Montana. Heſych. annotat ἑρεῖα quoſdam interpretari πρὸς ὄρος: alios πρὸς γαλακτώδη, deriuantes ἔρδω τὸ ὁρῶ ſiue ὀρῶν. Eidem ἑρεαὶ ſunt ὑλώδεις τόποι, Loca ſyluoſa.
Ὁρεάς, t. 2, c. 1418, b. Ὀρεκτής, ib. g
Ὀρεκτικὸς, ib. Ὀρεκτὸς, ib. c
Ὀρέω, Video, &c. t. 1, c. 1416, g. Ὀρέω, tranſlatum, t. 2, c. 1417, e
Ὀργάζομαι, t. 2, c. 1430, b. Ὀργάζω, ib.
Ὀργαίνω, t. 2, c. 1427, c
Ὀργαίνω dicitur a Ἀργάω, quæ & ἐργάνη, καὶ ἀργὴ ἔργον. Heſ.
Ὀργανικὸς, t. 1, c. 1238, g. Ὀργανικῶς, t. 1, c. 1239, a
Ὀργανον, t. 1, c. 1238, b
Ὀργανοποιικὴ, ſ. πτχνη, t. 2, c. 928, d. obir.
Ὀργανοποιία, t. 1, c. 1238, g. Ὀργανοποιὸς, ib.
Ὀργάς, t. 1, c. 1239, a. Ὀργάω, t. 2, c. 1418, d
Ὀργάς, t. 2, c. 1431, f. Ὀργεών, ib. e
Ὀργεῶνες, οἱ, ibid. f
Ὀργή, pro πάθος, t. 2, c. 1430, e. Ὀργή Ira, &c. t. 2, c. 1414, f.
Ὀργή, Ingenium, &c. c. 1415. g
Ὄργια, ων, t. 2, c. 1430, g. Ὀργιάζω, t. 2, c. 1431, b
Ὀργιασμὸς, ib. f. Ὀργιαστὴς, ib.
Ὀργιαστὴς, ib. g. Ὀργιαστὸν, ib. e
Ὀργίζομαι, t. 2, c. 1426, f. Ὀργίζω, ib. e. & 1430, f
Ὀργίλος, t. 2, c. 1426, c. Ὀργιλότης, ib. c
Ὀργίλως, ibidem.
Ὀργισθῆν, Iraſcendum. Demoſth. ὀργίσθη πᾶσι.
Ὀργιστὴς, t. 2, c. 1426, h. Ὀργυιὰ, t. 2, c. 1435, f
Ὀργυιαῖος, t. 2, c. 1436, c. Ὀργυιόω, t. 2, c. 1419, g
Ὀργυιὰ, t. 2, c. 1436, c. Ὀργυόω, t. 2, c. 1419, g
Ὀρδίνιον, ichol. Nicandri eſſe dicit κυμωτὸν λαχανῶδες ſiue herbam quandam ex olerum genere, in Ther. v. 841, Κίκημά τ' ὀρδινίοιο πεφυβρυίς.
Ὀρθίγδιον, t. 2, c. 1434, c. Ὀρθιον, t. 2, c. 1433, g
Ὀρθιος, t. 2, c. 1433, f. Ὀρθιωμα, t. 2, c. 1432, g
Ὀρίγομαι, Porrigor, &c. t. 2, c. 1433, c. Ὀρίγομαι, Capio, &c. ibid. g. Ὀρίγω, t. 2, c. 1431. g
Ὀρμὰς, t. 2, c. 1463, d. Ὀρμαθιὰς, t. 2, c. 1459, c
Ὀρμβατιὸν, ib. d. Ὀρμεύτης, ib. c
Ὀρμβατομέτης, t. 1, c. 1460, h. Ὀρμιαῖος, t. 2, c. 1459, d
Ὀρμιαῖος, ib. e. Ὀρμίσκος, t. 2, c. 1460, b
Ὀρμιδρόμος, ib. Ὄρμος, propr. t. 2, c. 1463, e
Ὀρμικόμος, t. 2, c. 1464, c. Ὀρμὸς, ib. f
Ὀρμοκλίδης, t. 2, c. 1460, b. Ὀρμόμος, ib.
Ὀρμομαὶ, ib. c. Ὀρμὸς, t. 2, c. 1461, f
Ὀρμοπος, t. 2, c. 1460, c. Ὀρμοσίμας, t. 2, c. 1463, a
Ὀρμοσίμος, ib. Ὄρμος t. 2, c. 1461, g
Ὄρμος, t. 2, c. 1467, a. Ὀρμοχαὴς, t. 2, c. 1463, d
Ὀρμοπλαγὴς, t. 2, c. 1460, c. Ὀρμπλαῶ, ib. d
Ὀρμοπλαία, ib. Ὀρνὶς, t. 2, c. 1463, e
Ὀρνιθοτιν, t. 2, c. 1460, e. Ὀρνιθοτὸς, ib.
Ὀρνιθων, t. 2, c. 1463, e. Ὀρνιθοτὸς, t. 2, c. 1460, a
Ὀρνιχαλκος, ib. Ὀρνιχὴ, t. 2, c. 1435, f

Ὀρεκτικός, t.3,c.1434,g.
Ὀρεξις, t.3,c.1434,c.
Ὀρεστης, t.3,c.1490,b
Ὀρεσταδῶ, t.3,c.1458,g.& 1464,f
Ὀρεσ ἀλιτην, t.3,c.1458,h.
Ὀρεστιάς, t.3,c.1459,a
Ὀρεσταίλεον μαλάβρου, ex Nonno affertur pro Domus in montibus sitæ.sed metrum pro eo requirit vel ὀρεσταίλεον vel ἐρεσταίλεον.
Ὀρεσβάτης, t.3,c.1461,c.
Ὀρεσικτης, ib.f.
Ὀρεσιμος, ib f.
Ὀρεσκῶος, affertur pro Versor in montibus.
Ὀρεσσίος, t.3,c.1461,c.
Ὀρεστασλος, ib.c.
Ὀρεστας, propr.t.3,c.1463,e.
Ὀρεστης, ib.
Ὀρεστιάς, ib.f.
Ὀρεστοφι, t.3,c.1458,c.
Ὀρεύω, t.3,c.1499,f.
Ὀρέω, t.3,c.1490,b. At Ὀρέω, Ionicè pro ἔρχομαι dicitur. vnde ἐρέω & ἐρέων apud Herodot.
Ὀρεωκομος, t.3,c.1464,c.
Ὀρεωπόλος, ibid.
Ὄρεων, & Ὀρέες, vide inter Anomala.
Ὀρημαι, Hesychio ὁρᾶ. Video.
Ὀρήνυμι, idem affert pro τὰς αἰμασιὰς, Sepis.
Ὀρηχαρείσκω, t.3,c.1445,d
Ὀρηχης, ex Lycophr. affertur pro Externus, Hospes, ξένος.
Ὀρηχόρων, Aristoph. schol. accipit pro τὸ αἰδοῖον, in hoc loco Concion. αἰσχ' ὦ μαῖ' ἱκετεύομαι καλὸν τὸ ὀρηχόρων. Alioqui est nomen proprium.
Ὀρηχόρος, Hesychio χοιρίδιον μικρὸν, Porcellus paruus, Nefrens. pro quo infrà ὀρθαγορείσκος.
Ὀρθαί, αἱ, t.3,c.1437,c. At Ὀρθαί, vide in Ὀρθω.
Ὀρθανίς, vnus ex Priapeis dæmonibus, habens & ipse arrectum penem, vt tradit Hesych. Apud Athen. scriptum ὀρθάνης, lib.10, in loco quodam Platonis comici, Βολῶν ἀφ' ὀρθάντα τετμημένα, Κοπτοπλὼ δὲ καὶ θεσμοφόρια δυοῖν Μύρτον πικάπισε χιεὶ θεσπεσιμόρῳ. Vbi itidem vocantur δαίμονες quorum hic mentio. mentio ibidem & πανυστάτης ὠοχόος.
Ὀρθαῦ, Hesychio αἰ ὀρθαῦ. Doricum est pro ὀρθαῖ.
Ὀρθαῖος, t.2,c.1444,d.
Ὀρθᾶ, aduerb.t.2,c.1437,c.
Ὄρθια, aduerb.ib.e.
Ὀρθιάζω, t.2,c.1444,a.
Ὀρθίασμα, ib.b.
Ὄρθιος, t.2,c.1443,d.
Ὀρθοβατέω, t.1,c.638,b.
Ὀρθόβολος, t.1,c.1916,c.
Ὀρθοχαρία, t.1,c.865,g.
Ὀρθοχάρμης, t.1,c.891,g
Ὀρθοδοξαστῶς, Opinione recta, non aberrante. Ammon. apud Aristot. ὥσπερ μὴ ὀρθοδοξαστῶς εἰδέναι τῶν χρὴ, οὕτως οὐκ εἰδότα πικῶς.
Ὀρθοδοξία, ib.
Ὀρθόδοξος, ib.e.
Ὀρθόθρονος, ib.c.
Ὀρθοίτια, t.1,c.1111,f.
Ὀρθοκάρη, t.2,c.1437,d.
Ὀρθοκαυλος, t.2,c.93,e.
Ὀρθόκερως, t.2,c.1437,f.
Ὀρθοκιων, t.2,c.1437,g.
Ὀρθολόφος, t.2,c.1445,b.
Ὀρθόνιος, t.2,c.1069,b
Ὀρθοπαγέω, t.2,c.1478,b.& t.3,c.605,c
Ὀρθοπλὴξ ἵππος, Equus qui se erigit & calcibus ferit. Suidæ itidem ὀρθὸς ἐπαμύνων καὶ πλήττων. Affert ex Aristoph. Anagyro.
Ὀρθοπλόω, t.3,c.511,h.
Ὀρθόπους, t.3,c.511,h.
Ὀρθοπυγέω, t.2,c.1478,b.& t.3,c.605,b
Ὀρθοτύλιον, ib.
Ὀρθὸς, t.2,c.1436,d.
Ὀρθοστάδη, t.1,c.1736,c.
Ὀρθοστάδιος, ib.
Ὀρθοστάς, ib.2.g
Ὀρθοστάτιμος, t.1,c.1464,e
Ὀρθόστομος, t.1,c.1737,a.
Ὀρθοστόμος, t.1,c.1736,a.
Ὀρθοστρόφιος, t.2,c.1441,h.
Ὀρθοτομος, ib.
Ὀρθοτονέω, t.3,c.1183,d.
Ὀρθότριχες, Qui pilos surrectos habent, Quibus pili recti. seu arrecti sunt: quæ affectio HIRSVTVM Ὀρθοτρίχα. Virg. dicit Arrectæque horrore comæ.
Ὀρθόφυλλος, t.2,c.1438,c.
Ὀρθόφυτος, t.2,c.1453,h
Ὀρθόφρων, Hesychio est αἰσιοπαθὴς φρένας ἔχων, μετέωρος, Qui erecto animo est.
Ὀρθραμόμαι, t.4,c.273,e.
Ὀρθρεία, ibid.d
Ὀρθρεχαίτης, t.4,c.124.d.ob.& 363,e
Ὀρθρέω, t.2,c.1438,c
Ὀρθρεχρείσκων γαλεώτευσεν, t.2,c.1445,c
Ὀρθρεύομαι, t.2,c.1446,a.
Ὀρθρία, ib.g.
Ὀρθρικὸς, t.2,c.1445,e.
Ὄρθρος, ib.e.
Ὀρθραβοκις, ibid.a
Ὀρθρογόη, t.1,c.859,b.& t.2,c.1445,a
Ὀρθρολάλος, t.2,c.1445,a.
Ὀρθὸς, t.2,c.1437,h.
Ὀρθώνιος, ib.
Ὄρεια, t.1,c.1467,a.
Ὀρειβάμων, ib.
Ὀρειγάτης οἶνος, ib.2.
Ὀρείγαιος, ibid.e
Ὀρεγάσσω, Hesychio est δέομαι, αἰτέω, Deprecor, Appetere. pro quo infrà ἐρεχάσσω. Idem ἐρεγγυᾶν affert pro παρεγγυᾶν, Tutarum. Exponitur ἐρεγάσσω, etiam Pugnare, Decertare: apud Hesiod. Ἀσπ. Καὶ τ' ἀναΐξαι τὸν ὀρεχόμενοι περ ἰόντες, Ἐγχείῃσι θ' ἑλέσθαι καὶ ἐν ἀσπίδι ἀλλήλων. Potis etiam reddere, Se petebant seu impetebant, Alter alterum ferire cupiebat.
Ὀρεθρομία, t.2,c.1461,a
Ὀρεθρόμος, t.2,c.1460,b.& 1461,a
Ὀρείζω, t.2,c.1468,g
Ὀρεικάλιον, Hes. δεσμωτήριον, Carcerem: alii ἐρεχθὲς, ἀπὸ σκοτεινοῦ aut σκότους. Infrà Ὀρκαίη.
Ὀρείκανον, t.2,c.1460,h.
Ὀρεκὰς, t.2,c.1466,f.
Ὀρεκανίδιν, Hesychio est τὸ αἰκισμόν, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀκανθίζειν, Arrectum consistere in digitos, vt Virg. loquitur. Infrà ὀρκανίδιον ex eodem.
Ὀρεκανίδες, t.2,c.1460,b.& 1461,a
Ὀρεκάδες, Hesychio τὰ αἰσχύνεσθαι, Superiora.
Ὀρεκάδιον, idem apud Æthiopes esse dicit panem, & semen sesamo affimile quo cocto vescantur. addit. illos velle ὄρυζαν, oryzam. Poll. quoque scribe ἐρεκάδιον esse δρᾶγμα apud Æthiopes, nimirum τὸ ἐξ ἐρεκάδων γινόμενον. esse autem ἐρεκάδιον, σπέρμα ἐδώδιμον, ἴσον σησάμῳ. Perperam itaque ἐρεκίδιν scriptum est apud Athen. lib.3. vbi itidem esse dicit δρᾶγμα τὸ ἐξ ἐρεκίδος γινόμενον, vel τὸ δὲ τῶ ἐρεκίδι γεγονὸς ἄπυρον σπέρμα. Sophoclem σπέρμα. meminisse autem huius ἐρεκίδου δρᾶγματος Sophoclem in Triptolemo.
Ὀρειάς, Hesychio αἰκλάδες, ἀμπέλου, Vites arbustiuæ.
Ὀρείαι, t.2,c.1491,d.
Ὀρειος, t.2,c.1499,c.
Ὀρειος, t.2,c.1497,d.& 1541,g
Ὀρειτης, αἱ, Teredines montanæ: quas è niue generari scribit Strabo. v.l. Forsan scribendum Θειτης.
Ὀρείπαλτος, t.2,c.1461,b.
Ὀρειπεμα, t.2,c.1469,f.
Ὀρειτης, t.2,c.1470,a.
Ὀρειφοιτις, t.2,c.1461,b.
Ὀρειφοτος, ου, ὁ, Nutriens seu alens in montibus.
Ὀρείχαλκος, t.1,c.1460,g
Ὀρεχάσσω, Hes. μάχομαι, ὀδυσσομαῖ. pro quo suprà ἐρεχάσσω.
Ὀρεχλα, Hesychio ἐρινύς, Furia, Erinnys. Infrà ὄρκος.
Ὀρκαθος, idem esse dicit τὸ ὦν τὸ σῶμα γέγκιον.
Ὀρκαίη, t.1,c.1141,c. Hesychio ἐρκαίη est σκοτεινὸν, δεσμωτήριον: aliis φρεγκὸς, aliis σκοτεινὸν, quibusdam κρυπτὸν teste eodē. Suprà ἐρεκαίη. Pro ἴρκος, φρεγκὸς, Septua-

Ὀρθοστάτης, t.1,c.1734,f
Ὀρθόστης, t.1,c.1438,b
Ὀρθοστόμιον, t.3,c.1394,d
Ὀρθοτομος, ib.
Ὀρθότριχες, ib.
Ὀρθότροχος, Qui pilos surrectos habent, Quibus pili recti. seu arrecti sunt: quæ affectio HIRSVTVM Ὀρθοτρίχα. Virg. dicit Arrectæque horrore comæ.
Ὀρθότονος, t.2,c.1453,h
Ὀρθοφυὲς, Hesychio est αἰσιοπαθὲς φρένας ἔχον, μετέωρον, Qui erecto animo est.
Ὀρθρεύω, t.2,c.1445,h
Ὀρθρίζω, t.2,c.1446,h
Ὀρθρινὸς, t.2,c.1446,a
Ὀρθροβατέω, ib.h
Ὀρθροβάτης, ib.h
Ὄρθρος, t.2,c.1444,d
Ὀρθυαία, t.2,c.1439,a
Ὀρθύνω, ib.
Ὀρκαχὲς, t.2,c.1460,h
Ὀρκαχίζω, ib.b
Ὀρκαχος, t.2,c.1459,d
Ὀρκανίδιον, ibid.
Ὀρκανὸς, t.2,c.1464,g
Ὀρκανὸς, t.2,c.1461,a
Ὀρκανίς, t.2,c.1461,a
Ὀρκανὸν, Hes. δεσμωτήριον, Carcerem: alii φρεγκὸν, ἀπὸ σκοτεινοῦ aut σκότους. Infrà Ὀρκαίη.
Ὀρκεὺς, t.2,c.1464,g
Ὀρκεύς, t.2,c.1461,a
Ὀρκεύτης, t.2,c.1461,a
Ὀρκανίδιν, Hesychio est τὸ αἰκισμόν, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀκανθίζειν, Arrectum consistere in digitos, vt Virg. loquitur. Infrà ὀρκανίδιον ex eodem.
Ὀρκανίδες, t.2,c.1460,b.& 1461,a
Ὀρκάδες, Hesychio τὰ αἰσχύνεσθαι, Superiora.
Ὀρκάδιον, idem apud Æthiopes esse dicit panem, & semen sesamo affimile quo cocto vescantur. addit. illos velle ὄρυζαν, oryzam. Poll. quoque scribe ἐρεκάδιον esse δρᾶγμα apud Æthiopes, nimirum τὸ ἐξ ἐρεκάδων γινόμενον. esse autem ἐρεκάδιον, σπέρμα ἐδώδιμον, ἴσον σησάμῳ. Perperam itaque ἐρεκίδιν scriptum est apud Athen. lib.3. vbi itidem esse dicit δρᾶγμα τὸ ἐξ ἐρεκίδος γινόμενον, vel τὸ δὲ τῶ ἐρεκίδι γεγονὸς ἄπυρον σπέρμα. Sophoclem σπέρμα. meminisse autem huius ἐρεκίδου δρᾶγματος Sophoclem in Triptolemo.
Ὀρκάνη, t.2,c.1491,d.
Ὀρκανὸς, t.2,c.1466,g
Ὀρκανὸς, t.2,c.1461,b.
Ὀρκανὸς, ib.g
Ὀρκανὸς, ib.b
Ὀρκανὸς, ib.
Ὀρκανὸς, ib.
Ὀρκανὸς, t.2,c.1460,g
Ὀρκανὸς, t.2,c.1460,h
Ὀρκανὸς, t.2,c.1460,h
Ὀρκανὸς, t.2,c.1460,h

accepit ſchol. Theocr. quum μαίδρας eſſe dicit τὰ περὶ τὴν ὀρχάτην ἑρκίον, ſeptum quo clauduntur oues. Pro ſagena & rete apud Æſchyl. ὃν ἐνέβα ὄτη Θεὸς accipiũt, vbi dicit περὶ πέπλοις ἑρκάνη πυκάζῃς. ibi enim & ſcholiaſt. expon. τῇ ἡφαίστου δικτύῳ, περιβολῇ. Harpocration quoque annotat, Lycurgum oratione 1 in Lycophr. videri ἑρκάνην dixiſſe τὴν ἀγκύλην, hoc eſt τὸ ἀγέρωχον καὶ πλὴν αἵματος.

Ὁρκα τὸν θεόν, Suid. χλευάσαι δ' ὅρκον, Qui iuſiurandum fallit, ſeu Qui iureiurando fallit, vt Lyſander.

Ὄρκη, Vas olearium aut vinarium, Capſa pigmentorum muliebrium, Arca. v. l. At Ὄρκα, Heſychio ὄψις.

Ὁρκα, t. 1, c. 1675, a. ob. Ὁρκίζω, t. 2, c. 1244, f

Ὁρκιναν, Heſychio ὄρκον πιεῖν, ὀμόσαι, iurat.

Ὄρκιον, t. 2, c. 1245, b. Ὄρκιος, ib. a

Ὁρκομόσις, t. 2, c. 1244, g

Ὄρκυμα, Hel. θερίσμα, Septum: quod & ἑρκάνη.

Ὄρκος, t. 1, c. 1143, c. | Heſychio ὄρκοι ſunt etiam διαμοί, περιχάδες.

Ὄρκος, t. 1, c. 1143 g. Ὁρκόω, t. 1, c. 1144, e

Ὁρκύνης, Ariſtotelis Hiſt. anim. lib. 5, cap. 10, piſces ſunt qui in pelago pariunt. Heſych. habet Ὄρκυνος, non Ὁρκύς, dicens & ipſe piſcis genus eſſe: Ælianus ὄρκυνος, libro 1, cap. 41, cetaceum piſcem eſſe ſcribens. Sic Plin. ſub finem libri 31, Orcynus pelamidum generis maximus eſt, neq; redit in Mæotin, ſimilis tritoni, vetuſtate melior. Apud Athenæũ, vt apud Heſychium, δελφὶς ſcriptum ὄρκυνος. apud quem lib. 7, Soſtratus dicit τὸν πελαμίδα γενόμενον δύνειν vocari θυνίδα, τὸν δὲ μείζονα, ὄρκυνον: ἐμβαλλόντως ἢ αὐξανομένων γίνεσθαι κῆτος. Sic ibidem Archeſtratus, Θυννίου ἀλιπερήφρου κεφαλὴ μέγας, ὃν καλέουσι Ὄρκυνον, ἄλλοι δ' αὖ κῆτος.

Ὁρκωμοσία, t. 1, c. 1243, h. Ὁρκωμόσιον, ib. g

Ὁρκωμοσία, ib. Ὁρκωμότης, ib.

Ὁρκωμοτικὸς, ib. Ὁρκωτὴ, t. 1, c. 1244, f

Ὁρμαθὸς, οῦ, ὁ, Ordo, Series, Catena, ſeu Series catenata. vt ὁρμαθοὶ μανῶν, Ordines carminum, Ariſtoph. Et ὁρμαθοὶ κριθαρίδων, Series panum clibano incoctorum, apud eundem in Pluto. Sic Xen. Pæd. 6, πολλοὺς ὁρμαθοὺς πεποιῆσθαι τῶν αἰκιζομένων, Multos ordines, Multas ſeries. Et in prouerb. ὁρμαθὸς κακῶν, Catenata malorum ſeries, vt Ouid. dicit catenatos labores: apud Suidam, πολλῶν ὁρμαθὸν κακῶν σωρεύσας, ἔχρυσε τὸ τοῦ Τηλεφίου μαστιγίδιον. Affertur & VERB. Ὁρμαθίζω pro In modum catenæ connecto. | Heſychio ὁρμαθὸς eſt non ſolùm σχοῖνος, & χορὸς, ſed etiam φωλεὸς, Latibulum, Luſtrum.

Ὁρμαίνω, Tendo, Eo, ex ὁρμάω. Eurip.

Ὁρμαίνω, t. 1, c. 1454. a

Ὁρμάω, t. 2, c. 1449, c. & c. 1495, a. obit.

Ὁρμεαὶ, Heſychio ὁρμαὶ, Impetus. Aliud eſt ὁρμαί.

Ὁρμιδιάδης, propr. t. 2, c. 1490, d

Ὁρμίδιον, propr. ib. Ὁρμίδιες, ib. f

Ὄρμιδος, ib. c. Plin. lib. 20, cap. 10, Syluestrẽ aſparagum aliqui corrudam, aliqui Libycum vocant, Attici ormenum. Ita enim reponendum pro orminium.

Ὄρμιδος, propr. ib. d

Ὁρμιδοτὴς, Heſychio ἁλιεὺς, Piſcator: ab ὁρμιά.

Ὁρμίσω, t. 2, c. 1146, c

Ὁρμὴ, Impetus, &c. t. 2, c. 1446, b. Ὁρμὴ, Conatus, &c. ib. h Ὁρμὴ, Appetitus, &c. c. 1447, c. Ὁρμὴ, Studium, &c. c. 1449. a Ὁρμημα, t. 2, c. 1450, g

Ὁρμητέον, t. 2, c. 1451, d. Ὁρμητικὸς, ib. b

Ὁρμητικῶς, ib. c. & t. 3, c. 760, b. obit.

Ὁρμιὰ, Heſychio χορδὴ λεπτὴ, Tenuis funiculus: propriè is quo piſcatores è ſeta equina cõtexto piſces venãtur, Linea piſcatoria. VNDE Ὁρμιζόλος dicitur piſcator in Epigr. quoniam τὴν ὁρμιὰν in aquam iacit ad capiendos piſces. Dicitur idem & ὁρμιδοτὴς, teſte Heſ.

Ὁρμίζημαι, t. 1, c. 1147, d. Ὁρμίζω, ib. c

Ὁρμιζόλος, vide paulo antè in Ὁρμιά.

Ὄρμινον, Horminum: herba porro ſimilis, autore Dioſcor. libro 3, cap. 145. Heſych. eſſe dicit genus leguminis: Theophr. verò frugum generi annumerat. Vtriuſque meminit Plinius: illius, lib. 23, cap. vlt. Horminum ſemine cumino ſimile eſt, cætero porro, dodrãtali altitudine. duorum generum, alteri ſemen nigrius & oblongum, alteri candidius & rotũdum. Illius, lib. 18 meminit, cap. 7, Æſtiua (inquiens) frugum genera ſunt quæ æſtate ante Vergiliarum exortum ſeruntur, vt milium, panicum, ſeſama horminum: ex Theophr. Hiſt. plant. lib. 8, cap. 1. Et cap. 10, Eiuſdem (cum eryſimo) naturæ & horminum à Græcis dictum, ſed cymino ſimile: ſeritur cum ſeſama. hoc & irione nullum animal veſcitur virentibus. INDE Ὁρμινώδης λίθος, Hormino ſimilis gemma. Plin. lib. 37, cap. 10, Horminodes, ex argumento viriditatis in candida gemma vel nigra, & aliquando pallida, ambiente circulo aurei coloris appellatur.

Ὄρμινας, Heſ. μυρμήκας, Formicas.

Ὁρμὴς, ῆος, ἡ, Ipſa actio τῆ ὁρμίζειν ſeu ὁρμίζεσθαι, Quies in ſtatione nauium. Ælian. ἀέκαστον ὑμῖν ὁρμίζεσθαι τὴν πλοῦτον ὅρμον.

Ὁρμίσκος, t. 1. c. 1145, e

Ὄρμος, Monile, &c. t. 1, c. 1145, b. Ὄρμος, Saltationis genus, &c. ib. c. Ὄρμος, Statio nauium, &c. ib. c. | At ὁρμοὶ, Heſychio ἱμάντες ὑποδημάτων, Corrigiæ ſeu lora calceamentorum. t. 1, c. 1143, d

Ὁρμώμαι, t. 2, c. 1450, a. Ὁρπακίων, t. 2, c. 1457, g

Ὁρνεαὶ, αἱ, propr. ib. h. Ὁρνεαὶ, propr. t. 2, c. 1458, a

Ὁρνεαὶ, αἱ, propr. t. 2, c. 1457, h. Ὁρνεα, ib. e

Ὁρνεοπέμπα, πι, ib. h. Ὁρνεοπολεῖον, ib. f

Ὁρνεοπώλης, ib. Ὁρνεοπωλία, ib.

Ὁρνεοσκόμος, ib. Ὁρνεών, ib. g

Ὁρνιθηρευτικὴ, ib. f. Ὁρνιθώνης, ib. g

Ὄρνιξ, barytonos ὁ ιξ, Nox: at ὀρνὶξ oxytonos, adiectiuè dicitur pro σκοτινὸς, Tenebroſa. Varin. Sed videndum ne ſcribendum ſit ὄρφνη.

Ὀρνιθαγχάδης, ου, ὁ, Auceps: qui & ὀρνιθοθήρας.

Ὀρνιθεία, t. 2, c. 1457, a. Ὀρνιθία, ib. d

Ὀρνίθειος, t. 2, c. 1456, c. Ὀρνίθιος, ib. f

Ὀρνιθεύομαι, t. 2, c. 1457, d. Ὀρνιθευτὴς, ib.

Ὀρνιθεύω, ibid.

Ὀρνιθιακὰ, πι, ſubſt. t. 2, c. 1456 f

Ὀρνιθιακὸς, ib. Ὀρνιθιὰς, ib.

Ὀρνίθιον, t. 2, c. 1457, a. Ὀρνιθόγαλον, t. 2, c. 1455, b

Ὀρνιθογενία, ib. c. Ὀρνιθογόνος, ib.

Ὀρνιθοκαθαρτὴς, t. 2, c. 1456, a. Ὀρνιθοκέρας, t. 2, c. 1455, d

Ὀρνιθοκόμος, ib. c. Ὀρνιθοκομέω, ib. d

Ὀρνιθοκομικὴ, ſ. ὀρνιθοτροφία, ib. Ὀρνιθοκάπηλος, ib.

Ὀρνιθολεως, ib. c. Ὀρνιθομανὴς, ib. f

Ὀρνιθοπώλιον, ib. c. Ὀρνιθολέτωρ, ib.

Ὀρνιθομαντεῖα, ib. f Ὀρνιθομαντεῖον, ib.

Ὀρνιθομαντεύομαι, ib. Ὀρνιθομαντὶς, ib. g

Ὀρνιθοπάγη, ib. Ὀρνιθοπώλης, ib.

Ὀρνιθοπώλιον, ib. Ὀρνιθοσκόπος, ib.

Ὀρνιθοσφαγεῖον, ib. Ὀρνιθοφορία, ib.

Ὀρνιθοφαγᾶς, ib. h. Ὀρνιθοφύης, ib.

Ὀρνιθόω, t. 2, c. 1457, c. Ὀρνιθώδης, t. 2, c. 1456, d

Ὀρνιθῶν, t. 2, c. 1457, b. Ὄρνιξ, t. 2, c. 1455, b

Ὄρνις, Auis, &c. t. 1, c. 1454, c. Ὄρνις, Augurium, &c. ib. e. Ὄρνις, de gallinaceo genere, ib. g

Ὀρνὸς, vide in Ὄρνυ. Ὄρνυμι, t. 2, c. 1493, c

Ὀρνύω, pro ὄρνυμι dicitur. Ὀροβαΐζω, in Ὀρόβος.

Ὀροβαΐτης, t. 2, c. 1458, e

Ὄροβος, ου, ὁ, Eruum: legumen de quo Dioſcor. lib. 2, cap. 131, & Theophr. Hiſtor. plant. lib. 2, cap. 5. At cur Tralliani τὸν ὄροβον vocent καθαρτέον, eóque vtantur maximè φακῆς καὶ καθαίρουσι καὶ τὰς καθάρσεις, docet Plutarch. in Græcanicis quæſt. INDE Ὀροβαΐζω dicitur cauliculus quidam, quoniam eruo adnaſcens ipſum πνίγῃ, ἀφανίζει δ' ἀφελαμβάνων, vt docet idẽ Dioſc. lib. 3, cap. 178, & Theophr. De cauſ. plant. lib. 5, c. 21. Inde Plin. lib. 18, c. 17, Eſt herba quæ cicer enecat & eruum, circũligando ſe. vocatur orobanche. Nicandro ὀροβαΐχης dicitur, in Ther. verſ. 869, Σοὶ καὶ ἀκαυλοβίλας χαίτη μαλὶς τ' ὀροβαΐχαι. vbi ſchol. annotat ὀροβαΐχας ſignificare etiam τὰς σκνιπὰς ἀσπίδας, vites cotiaceas. Ab ὄροβος deriu. ETIAM Ὀρόβινος, Confectus ex eruo, vt ὀρόβινον ἄλθυρον, apud Dioſcoridẽ lib. 2, cap. 131. ET

Ὀρόβιος A C Ὀροβῖνος, Eruo similis, Erui speciē imitās. vt ὀροβίας ἱρίζιν δες apud Galen. Simpl. medic. libro 6. Et ὀροβίας λιθίασις, de quo t.3, c.1391, a. Et ὀροβῖνος χρυσοκόλλα, lutea & in globulos formari solita. de qua Plin. lib.33, cap.5. ITEM Ὀροβιαῖος, Qui erui magnitudine est, Erui magnitudinem æquans. vt ὀροβιαῖα κατάπτια, apud Dioſc. lib.4, cap.155, de elaterio. ET Ὀρόβιον, ου, π, Paruum eruum, seu Erui granulum.

Ὀρόγκια, t.2, c.1458, g. Ὀρογκία, ib.f

Ὀρόγυια, Etymologus deriuatum ait ex medio participio αἴρω, facta ὄρη καὶ σύναλῆ: sed quid sit non exponit. Forsan ὀρόγυιον quasi ὀρόγυιαν dictam esse indicare vult.

Ὀρόδαμνος, Surculus, Ramusculus: θάλλος. Hesychio κλάδος, ὀρμός. Dicitur ETIAM Ὀρόδαμνις pro eodem. Theocr. Idyll. 7, Τοὶ δὲ παὶ σκιερᾶς ὀροδάμνιον αἰθαλίωνος Τέτριγας λαλαχοῦντος ἐχεν πόθον: qui apud Hom. Δενδρέων ὀροδάμνους ὕπο λεπτάλεους ἐτάμοντο. Ὀρόδαμνος, Hesychio est etiam πτόμος.

Ὀροδίτης, eidem H. est θόρυς: qui & ὀρόθια.

Ὀροθωνιάδης, t.2.c.1458, e. Ὀροθωνία, t.2, c.1466, b

Ὀρθία, ας, ib. Ὀρθίας, ib.

Ὀρθιβώνιος, t.2, c.1493, g. Ὀρθιοπίτης, t.2, c.1461, f

Ὀρθιοπίτης, ib.g. Ὀρθμαι, t.2, c.1499, a

Ὀρθόδρυος, t.2, c.1490, c

Ὀρθρον, τὸ, subst. t.2, c.1466, b. Ab ὀρὼ, οῦ, τὸ, Prelum, vas agricolarum, vt quidem annotant v.l.

Ὀρόθυον, Orobitum: herbæ nomen apud Galen. lib.9 θυ ἧς πίνας, quæ ictericis in balneo luridum colorem detrahit, vt origanum Dioscoridis.

Ὄρθυρι, t.2, c.1490, b. Ὀρθυρίδιον, t.2, c.1458, f

Ὀρθύγιον, t.2, c.1478, d. Ὄρος, t.2, c.1458, a

Ὄρος pro ὄρθος, t.2, c.1477, e. Ὀρὸς, t.2, c.1476, b

Ὄρος, t.2, c.1465, a. Ὀροσάλιον, t.2, c.1459, a

Ὀροσμίζες, t.3, c.954, a

Ὀροῦβα, siue Ὀρουβαῖ, t.2, c.1494, g

Ὀρουείτω, ib. h. Ὀρουμα, ib.c

Ὀρούω, ibid. a. Ὀροφή, t.1, c.1153, c

Ὀροφορίος, ib.f. Ὀροφίας, t.1, c.1254, a

Ὀροφυσῆς, Montes obiens seu pererrans. Hesych.

Ὄροφος, t.1, c.1153, c. Ὀροφόω, t.1, c.1254, b

Ὀρόφωμα, ib. Ὀρόφωσις, ib.

Ὀρόχθος, t.2, c.1458, g. Ὀρόω, t.2, c.1476, g

Ὀρόων, Hesychio ἰδὼν, pro quo Ὀρόω, ἰδὼν, scribendum.

Ὄρσαι, eidem est ἐγεῖραι, Origanum herba.

Ὀρσάμαρις, t.2, c.1476, c. Ὀρσιτύγιον, t.2, c.1477, g

Ὀρσιτυγιακὸς, t.2, c.1478, a. Ὄρσις, t.2, c.1476, d

Ὄρσις, t.2, c.1477, b. Ὄρσιον, t.2, c.1476, g

Ὀρσόδιον, t.2, c.1478, c. Ὀρσοδίους, t.2, c.1479, b

Ὀρσόδυς, t.2, c.1476, f. & 1478, c

Ὀρσοδία, t.2, c.1479, a. Ὀρσοδάκτη, t.2, c.1491, a

Ὀρσοίσκα, t.2, c.1491, d. Ὄρσι, t.1, c.1490, b

Ὀρσιωσὶς, ib.g. Ὀρσιτύπης, ib.

Ὀρσίλοχος, propr. t.2. c.1491, d.

Ὀρσιπίης, t.2, c.1490, h. Ὀρσίπις, ib.

Ὄρσιτος, propr. t.2, c.1491, c

Ὀρσὸς, apud Cretenses est saltationis quidam modus, teste Athen. lib.14: forsan sic dictus ἀπὸ πόρσεως.

Ὄρσι, t.2, c.1490, b. Ὀρσιδάκτη, t.2, c.1491, a

Ὀρσοδύσα, & Ὀρσεδύη, t.1, c.1615, c & t.2, c.1457, d. & 1491, a

Ὀρσόλοπες, in lex. meo vet. & apud Etymol. sine expos. At Ὀρσολοφῆται Hes. ex Æschylo affert pro ἠγκαλισμένοι πρὸς πόλεμον, Bellis infestatur, Turbatur.

Ὀρσορία, t.2, c.1491, d. Ὀρσορίκα, ib.

Ὄρσος, Agnus ferotinus. Hesychio enim ὀρσοὶ sunt ἢ ἀρνῶν οἱ ὀψὲ γεννώμενοι.

Ὀρσόφρα, t.2, c.1491, d

Ὄρσω, Æolicè pro ὀρθῶ dicitur, à them. ὄρσω. Hesych. vetò & præsentis temporis thema facit, asserens ὀρσάω pro διεγείρω, præterea ὄρσω pro πέμπω, Audeo.

Ὀρτάω, Festum agito, Ferior: Ionicè pro ἑορτάζω.

Ὄρτηλις, Pullastra vel Gallina. ὄρνις. Nicād. Alexiph. v.191, αἰόλον ἀλίλικα πᾶσιν βοτοῖς Ὀρτηλὶς αἰχμητὴς ἐνδυκὴς ἀνὴρ πανοῦ Ἐλέσθαι. loquens de gallina iuuēca quæ iam intrà pullastris solet & oua parere. MASCVL. Ὀρτήλιχος, siue Ὀρτηλιχὶς, dicitur & de pullo adhuc implumi, & de pullastro grandiore, & de gallinaceo maturæ ætatis. Primo modo, apud Theocr. Idyll.15, Οὐχ ὁσσάτ' ὀρτήλιχοι μινυρὸν ποτὶ κέντρον ἰδοῦσι Σκυτάλαν ἄρσενα μαθόντ' ἀκαλαύκητον πιτύων. Secundo, Nicand. βοτοδίκτης τέκνα ὀρτηλίχεα, pullum iuuencum. Tertio, Aristoph. in Acharn. ὀρτήκων ἢ ὀρτηλίχων. Ibi enim schol. annotat Bœotica dialecto πᾶς ἀλεκτρύονας vocari ὀρτηλίχας: quēadmodū apud Athen. quoq; lib.14, Stratus Thebanos dicit κρυπτικῶς καὶ παῖδα τὸν ἀλεκτρύονα nominātes ὀρτήλιχον, σκαπτὸν, τὸ ἰατόν, φαίφραν, πῶλον ἵππου, & similia alia. Nicander pullastrā etiam seu gallinam appellauit ὀρτηλίχην, in Alexiph. ὀρτηλίχην ἀκμαλέην ὠάλιξε μιαίνειν appellans ὀρτηλίχην ὠάλτια, gallinarum partum, τόκον, ουῦ. Hesychio verò ὀρτήλιχες sunt non solùm μόνον πτηνὰ τὰ ἐκκεκαυμένα, & οἱ ἀλεκτρυόνες, sed etiam κρίκοι.

Ab Ὀρτηλὶς, quatenus pro pullo seu pullastra sumitur, est VERB. Ὀρτηλίζω, dici solitum ὅτι τὰ ὀρτήλιχα ἀκμαζόμενα ὀρτάζειν, de pullis qui incipiunt alas quatere & volatum tentare, teste schol. Aristoph. qui paulo pòst subiungit, ὀρτηλίζειν significare τὸ ἀκμάζειν τὰ πτερὰ τῶν παιδίων, quasi ὀρτάειν τὰ ὦα εἰς πτῆσιν: nimirum à them. ὄρτω deriuans ὄρτις & verbum ὀρτῶ, unde ὀρτάω & pleonasmo τὸ ἀλ ὀρτηλίζω. Sed hoc parum est consentaneum, prior expositio vero propior. nimirum ὀρτηλίζειν & ἀκμαλίζειν esse Ionicè explicare ad volatum alas more implumium aptum, & metaphoricè Ionicè μετωνομάσθαι ἐς μέγα φρονεῖν. vt apud Aristoph. in Equit. Τυπὶς ὀπτὰ χρέωντα τὸν ὁσουμένης, Δικαιοπολίδι κἀρτυσιάς.

Ὄρτι, t.1, c.1206, e. Hesych. Δρεπὰς habet ὀρτὰ.

Ὄρτις, Cyprius βωμὸς, Ara, teste Hesychio. Infrà ὄρθιος.

Ὀρτυγοκοπία, Ὀρτυγοκόπτης, Ὀρτυγμέτρα, Ὀρτυγοτάλαι, Ὀρτυγοτρόφιον, vide in seq. Ὄρτυξ.

Ὄρτυξ, υγος, ὁ, Coturnix. Xen. εἰ ἡ ὄρτυγος καὶ αἱ πέρδικες ἐκ τῆς ἠπείρου φωνὴν ἐφιᾶσιν. Præterea ὄρτυξ à quibusdā nominatur ὁ τριτοβοῦρος, herba ἀγχούσα, teste Theophr. Hist. plant. lib.7, cap.10, & Plin. lib.21, cap.17. INDE Ὀρτυγικὸν ET Ὀρτυγοστάσιον, dicitur ludus quidam in quo τὸν ὄρτυγα ἐκπέμπουσι τῷ ἀκοντίῳ, vt fusius docet Poll. lib. 9. Ad eum ludum allusit Eupolis quum in Ταξιάρχοις dixit, αἰόλημα πᾶσι μᾶζαν ὡς τὸν ὄρτυγα. Qui ludebāt istum ludū, dicebantur Ὀρτυγοκόποι, teste eodem Poll. ibidem. vbi & Ὀρτυγμὸς ὄνομα, Vocabula propria τῆς ὀρτυγομετρίας, vt sunt ἀναπαδήσαι, ὑπαλίζειν, παροξύνειν, ἐπὶ ὄρτυγα. Præterea ex ὄρτυξ COMPOS. Ὀρτυγομανία, ας, ἡ, Infanus coturnicum amor. apud Athen. lib.11. ET Ὀρτυγομήτρα, ας, ἡ, Coturnicū matrix: Hesychio ὄρτυξ ὑποκορίζως. Plin. lib.10, cap.23, de coturnicibus migrantibus, Aura vehi volunt propter pondus corporum virēsque parum. aquilone ergo maximè volāt ortygometra duce. Vide

& Ariſtot. Hiſt.anim. lib.8,cap.12. ΜΕΣΣΩΝ Ὀρτυγοπώλης,ου,ὁ,Coturnicum venditor,apud Poll. ΕΤ Ὀρτυγοτροφῶν,ου,τὸ, Vbi coturnices aluntur,ſiue cohors ſit ſiue cauea. Ariſtot. Probl. ΕΤ Ὀρτυγοφόρος apud Poll.Qui coturnicem ſeu coturnices geſtat.

Ὀρίαν Epicharmus vocat τὴν χορδὴν, & quidem crebrius, vt Vlpianus docet apud Athen. initio libri 9. Quare in eiuſdem Epicharmi loco qui ibidem paulo ante citatur,Ὄνια,τοῦ ἴου,κωλεοὶ σποδιλων: non dubitarim reponere ὀρίνας vel ὀρύνα pro iſto ὄνια. Heſychio ὀρύνα eſt χορδὴ ἐφθὴ,Inteſtinum coctum.

Ὀνιβάδες,t.1,c.1458,e. Ὀρυγή,t.2,c.1480,e

Ὄρυγμα,t.2,c.1479, h

Ὀρυγμαδὸς, tralpolitis literis pro ὁρυμαγδὸς, Heſychio eſt ψόφος κτύπος,Strepitus,Fragor: item παραχωδυσμὸς,Tumultus. Apud eundem & Ὀρυγμαδὶς, ἐκ βοῆς.

Ὀρυγμὸς,affertur pro Fremitus,Tumultus:ſed ἁμαρτόντως.

Ὄρυες,Oryes animalia Africæ apud Herodot. lib.4. Forſan ſcribendum ὄρυγες,ab ὀρυξ,quod vide.

Ὄρυζα,Oryza:ex genere τῶν σιτικῶν, frumentaceorum, ſeu frugum, vt olyra Dioſc.lib.2,c.117. Dicitur etiam Ὄρυζον. Theophr.Hiſt plant.lib.4,c.5,καλεῖται δὲ κατ' ἐνίους τὸ καλούμενον ὄρυζον, ἐξ οὗ τὴν πτίσανα. τὸν δὲ ὅμοιον τῇ ζειᾷ, καὶ ἐκφυόμενον ἐν χέρσῳ, ὕστερον δὲ τῶν ἄλλων σπερμάτων ὥσπερ τὰς αἴρας. Vide & Plin.lib.18,cap.7.

Ὀρυκτὸν,t.2,c.897,d.ob. Ὀρυκτὸν,Fodiendum.

Ὀρυκτὸς,t.2,c.1480,c. Ὀρυκτὸς,ib.

Ὀρυμαγδὸς, οῦ, ὁ, Strepitus, Fragor. Hom.Iliad.ε, de Scamandro, ὁππότε ῥοὸν ἔπλητο μεγάλου ὀρυμαγδοῦ. Il.ρ, Ἕως μὲν πεδίον τε καὶ ὕδωρ αἴχμητον Ἀζηχὲς ὀρυμαγδὸς ἐπῆεν ἐρεχθόντων. Et Il.π, Τῶν δ' ὡς τε δρυμοῦ ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὀρώρει Οὔρεος ἐν βύσσῃ· ἑκάθεν δέ τε γίγνετ' ἀκουή. Vbi quem ὀρυμαγδὸν dicit,mox δοῦπον appellat. Itidem alibi ſæpe tum idem Hom.tum Heſiod. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώει. Ruſſum Homer.Odyſſ.ι,de Cyclope faſcem lignorum ante antrum deiciente, Ἕκαθεν δ' ἀπὸ βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἴαλλεν.

Ὄρυμος, ſiue Ὀρυμὸς,Heſychio βωμός. Suprà ὄρμος.

Ὀρυμυχῖ, eidem Hſt ἐρυμίζει,Grunnit.

Ὀρυξ,t.2,c.1480,b. Ὄρυξις,t.1,c.1479,h

Ὀρυομαι,Fremo.βοᾶσθαι.Heſ ὀρυηται exp.ὀλακτῇ.

Ὀρύσσω,t.2,c.1479,c. Ὀρύττω,ib.

Ὀρυχὴ,t.2,c.1480,d. Ὀρφανεύω,t.1,c.1694,a

Ὀρφανὴ,t.2,c.1691,b. Ὀρφανία,t.2,c.1691,b

Ὀρφανίζω,ib.c.& d. Ὀρφανικὸς,ib.a

Ὀρφανικὸς,idem quod ὄρφανος,ibid.b

Ὀρφανισὸς,t.2,c.1693,a.

Ὀρφανὸς,t.2, c.1691,a.& 1693,a. Ὀρφανὸς, nouè vſurpatum,ib.b. Ὀρφανὸς, generalius, ib.c. Ὀρφανὸς, metaphoricè,ib.

Ὀρφανοτροφεῖον,t.2,c.1691,d

Ὀρφανοτροφεῖον,t.2,c.1692,a. Ὀρφανοτρόφος,t.2,c.1691,c

Ὀρφανοτροφικὸς,t.3,c.1380,d

Ὀρφὶν,Heſychio καλάμην μελίνης,Culmi panici.

Ὀρφνη,ης,ἡ, & Ὄρφνα Dorice, Tenebræ, Obſcuritas.σκοτία. Ariſtoph. Ran.ὦ νυκτὸς καλαυροφαὴς ὄρφνα. ΙΝDΕ Ὀρφναῖος, ΕΤ Ὀρφνίης, ΕΤ Ὄρφνιος, ΕΤ Ὀρφνώδης, Tenebroſus,Obſcurus:ſeu Niger, Ater. Hom.Il.κ & Od.ι, Νὺξ δ' ὀρφναίη. Fœm.Ὀρφναία,ſiue Ὀρφναίη,accipitur etiam ſubſtantiuè pro ὄρφνη, vt σελωναία pro σελήνη. Euripid. Supplic. ἐν σκιᾶσιν δ' ὀρφναίας,Per tenebras,ſeu Per tenebras nocturnas,Per noctem.Sic Apollon.Argon.lib.2,Ὀρφναίῃ πελάσσῃ. Secundū Ὀρφνίης apud Heſych.legitur, afferétem ὀρφνῆν pro μέλαν,ſummè, nec non ὀρφαίην. Quartū ὀρφνώδης, apud Hippocr.Progn. ὀρφνώδεές τε ὥσπερ τὴν ὄρφνα μᾶν φαίνεσθαι. quod Galen. exp. μέλανες,Nigrum:Erot.σκοτινὸν,Tenebricoſum. ΙΤΕΜ ΕΤ Ὀρφνὶς affertur pro Tenebroſus,Obſcurus,Niger, Ater. Sed tertium ὀρφνὸς, ΥΤ ΕΤ Ὄρφνος, de colore plerunque dicitur,pro Ater,Pullus. Plato in Tim. ὀρφνὸν χρῶμα fieri dicit ὅταν λάμπῃ καὶ ἰούσῃ καὶ μέλανι (ex quibus fit χρῶμα ἀλουργὲς) μεμιγμένῃ καυθείσῃ πυρί, μέλαν αὐτὸ ἀποκρᾶθῇ μέλανι.Et Poll.τὰ μέλανα ἱμάτια dicta fuiſſe ὄρφνια tradit. At paroxytonon Ὀρφνίον ΕΤ Ὀρφνὶς, Heſychio eſt μέλαν ἱμάτιον,Pulla ſeu atra veſtis.quæ & ὄρφνιον ſeu ὀρφνὶν ἱμάτιον.

Ὀρφναία, Ὀρφναῖος, Ὄρφνιος, Ὀρφνίη, Ὀρφνὶς, Ὀρφνὸς, Ὀρφνώδης,vide in præced. Ὄρφνη.

Ὀρφοτροφοῦντες, Nutricii & altores orphanorū:Heſychio δεδιττημένοι ὀρφανῶν: afferenti ita idem Ὀρφοτρόφια pro δεδιττήματα,ſ. ὀρφανῶν.

Ὀρφὸς,ſiue Ὀρφὼς Atticè,Orphus: piſcis eſt apud Ariſtot Hiſt.anim.lib 5,cap.10, & lib.8,cap.12, & Athen. lib.7. vbi ex Dorione tradit τινὲς ὀρφῶ à nonnullis vocari ὀρφακῖνον. Ibidem Archeſtr. dicit, Γλαυκὸν ὀρφῶ ἰσάλιον ἠδὲ κάλλιον. Et Ariſtoph. Veſp. Ἢν μὴ ὠνῆταί τις ὀρφὼς, μεμβρακὰς δὲ μὴ ἁλῷ. Plin. orphum rubentem ex Ouidii Halieut. memorat.

Ὀρχάμη,Polluci δάπεδα διάδρομοι ὑψηλοὶ γῆς,Terra arboribus ſylueſtribus denſa,Arboretum,Arbuſta.

Ὄρχαμος,t.1,c.562,b

Ὀρχὰς, Heſychio φθέγγος, αἰμασιὰ, Septum, Sepes: item εἶδος ἐλαίας,Species oleæ,forſan teſticularis,ὀρχίτης.

Ὄρχανος,ου,ὁ,dicitur ἡ ὀπίσω χώρα φυτῶν,vt ὄγμος, Plantæ ordine poſitæ, Plãtarum ordines. vt in vinetis & hortis. Hom.Od. ν, Ἕκαθεν δ' αὐλῆς μεγάλης ὄρχατος ἄγχι θύρῃσιν Τηλέμαχος. Sunt qui ab ὄρχομαι deriuent,quoniam δ' αὐτῷ ὄζοι ὀρχηδὸν: alii ἀπὸ τῆς ἀρχῆς.Infrà ὄρχος pro eodē.

Ὄρχαν, Galeno in lexico Hipp. ὄρχεις, Scrotum: vbi χῆ & Ὄρχεις.

Ὀρχήδιον,t.2,c.1489,c. Ὀρχόμαι,t.2,c.1482,g

Ὀρχὸν,t.2,c.1483,f

Ὀρχηδὸν, Heſ.καθηδόνιτιδέμοι; Lex.Hippocr. Apud Suid. ὀρχηδόνως,ſed perperam, ſcriptum eſt.

Ὀρχηθμὸς,t.2,c.1483,h. Ὀρχημα,ib.g

Ὀρχηστὴς,ib.h. Ὀρχηστικὸς,ib.ſ

Ὀρχηστὸς,t.2 c.1484,h. Ὀρχηστὶς,ib.c

Ὀρχηστὸς, b.f. Ὀρχηστοδιδάσκαλος,ib.e

Ὀρχήστρα,t.2,c.1485,a. Ὀρχήστρια,ib.

Ὀρχήστριον,ib.c. Ὀρχηστρὶς,t.2,c.1484,h

Ὀρχητὴς,t.2,c.1485,c. Ὀρχίδιον,t.2,c.1489,e

Ὀρχὴλος,Orchilus:auis quæ & σκαλοψὰξ dicitur,teſte Heſ. Noctuæ inimicam eſſe tradit Ariſtot. Hiſt.anim.lib 9, cap.1. Schol. Ariſtoph. dicit eſſe paruam auem & libidinoſam, dictam ἀπὸ τῆς ὄρχεως: id quod & comicus ipſe innuit.

Ὀρχηστοδιδίζειν,Heſychio ἐστὶ τὸ καπηλεύειν ἀπὸ τῶν παιδίων,vt pædicones.

Ὀρχὶς,t.2,c.1488,f. Ὀρχὶς,ib.

Ὄρχις,t.2,c.1487,f. Ὄρχις,t.2,c.1488,e

Ὀρχίαι,Heſychio φραγμοὶ,καλαμῶνες,Septa,Arũdineta. Item φάραγγες,σπήλυγξ,Specus.

Ὄρχος,ου,ὁ,idem quod ὄχλος, hoc eſt φυτῶν ὀρχὸς φυτία,Plantæ ordine poſitæ,Plantarum ordo: itē κῆπος, Hortus, teſte Heſychio. Itidem ὄρχοι pro ὀρχὸς ἀμπέλων accipiunt apud Hom.Od.ν, Ἔνθα δὲ κοιμήσαντο θεαὶ σὺν δίῳ Ὀδυσῆϊ ὄρχου Ῥωπήϊα πρόσσω, ἐπιστάμεναι γαμέεσθαι. Et apud Heſiod. Ἀλλ' ὁρίοισιν βαῖνε μεγάλου κατὰ ὄρχου Βεβλωθμένου φύλλοισι καὶ ἀργύρῃσι ἰλίκεσσι. Sic Theophraſt. Hiſt. plant.lib.4, cap.5, φυτεύονται δὲ οἱ μὲν πολλοὶ αὐτῶν κατ' ὄρχους· διὸ καὶ πρόσθεν ἀριθμῶν ἄμπελοι φαίνονται, Per ordines,Ordinatim.Et quod Cic. De ſenect. dicit, Mei ſunt ordines.Gaza vertit,ἐμοί εἰσιν οἱ ὄρχοι. Schol. Theocr. ἀπὸ τοῦ ὀρύσσειν derivatum vult quaſi ὄρυχος, ideóque eſſe dicit βόθρον εἰς ὃν ἀνάπτεται τὸ φυτὸν ἐκεῖς μοχλίαν,Foueam in quam imponitur planta vt pullulet.

Ὀρχοπαίω,t.2,c.1488,g. Ὀρχοπαία,ib.

Ὀρχοπαῖσμα,ib. Ὀρχὼ,t.2,c.1489,f

Ὀρωγὴ,t.2,c.1458,g. Ὀρωδέω,t.2,c.1478,h

Ὀρωδία,t.2,c.1479,a. Ὀρώμαι,t.2,c.1417,e

Ὀρώρεα,t.2,c.1489,g. Ὀρωρυγιδίης,t.2,c.1479,h

Ὀρώρυχα,ib. Ὀρώρω,t.2,c.1491,c

¶ Ὅς,Qui,t.2,c.1502,a. Ὅς,Quis,t.2,c.1514,g. Ὅς,Hic vel Ille,t.2,c.1515,b.Sic ἥ pro Hæc ſeu Iſta. Hom.Iliad.ρ, ἥ γὰρ πολέμου ἀκωκή, Hæc enim cum bello conſuetudo eſt, Tale eſt commercũ belli. Ὅς,Suus,t.1, c.1068,f. Ὅς γε,t.2,c.1501,d. Ὅς δὴ,t.4,c.761,a.obiit. Ὅς δὴ,t.2,c.1502,c. Ὅς δὲ γε,ib. Ὅς κε,ſeu Ὅς κεν,ib.h. Ὅς μὲν,t.4,c.761,a.ob. Ὅς περ & Ὅς πέρτω,t.2,c.1501,d.e. Ὅς περ,ib.h. Ὅς τε,ib.d. Ὅς τι,ſeu Ὅς τι,ib.f

Ὅσε,aduerb.t.3,c.496,c. Ὁσάκις,t.3,c.497,g

Ὁσάκις,ib. Ὁσαπλασίως,ib.

Ο σάπων, t.3, c.497, h.
Ο σαχεῦν, ib.
Ο σαχεῦς, ib.
Ο σέδω, t.2, c.1193, g.
Ο σμιάω, t.2, c.1458, h. & t.3, c.495, h
Ο σία, subst. t.2, c.1518, a.
Ο σία, plur. ib.c
Ο σίη, subst. ibid.a.
Ὅσιος, Sanctus, &c. t.2, c.1515, c.
Ὅσιος, oppositum πιάσιος, c.1516, c
Ο σίτης, t.2, c.1517, b.
Ο σίως, t.2, c.1517, a.
Ο σιωτής, t.2, c.1519, a.
Ο σκάπτω, Hesychio αἰασκαπτῶ, Refodio. Sed forsan scribendum ὀσκάλλω.
Ὄσκη, t.2, c.1502, b.
Ο σμάομαι, t.2, c.1195, c.
Ο σμή, t.2, c.1194, b.
Ο σμηρός, ib.
Ο σμίλη, ib. c.
Ο σμυλίδιον, ib. c.
Ο σμύλος, ib. c.
Ο σμώδης, ib. b.
Ο σμωθῆς, t.3, c.495, h.
Ὄσον, aduerb. t.3, c.496, c.
Ὅσον οὐ δέπω, Ὅσον οὐκ, Ὅσον οὔπω, ib. c. & e. Dicitur etiam ὅσον πλεῖστον, Quantum plurimum. Xenoph. ἐγὼ δ' ἥδιον ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον ἥδομαι ἐθέων. Sic Cels. Cibus dandus & frequentior & quantus plenissimus potest concoqui. Cic. in Epist. Si huic commendationi meæ tantum tribueris quantum cui plurimum. Item ὅσον τάχιστα, Quàm celerrimè. pro quo & ὅσον τάχος ἔχει, t.4, c.821, c. Pro eodem dicitur ὅσον τάχος: vt & ὅσον ὀξύς, Quàm validissimè, Quàm fortissimè, apud Apollon. lib.2, & Theocr. idyll.1. Ὅσσον, aduerb. c.3, c.496, f
Ὅσος t.3, c.494, d. Ὅ, ὅπερ, t.2, c.1502, d
Ὁ σπρόω, ib. Ὅ σπρη, ib. g
Ὅσπριον, ου, τό, Legumen. Galen. De aliment. facult. libro 1. ἕτερα vocari scribit ὁπόσα πρὸ Δημητρείων σπέρματα ἦν ἐν ἀγρῷ οἱ γεωργοὶ, vt κυάμους, πισούς, ἐρεβίνθους, φακοὺς, θέρμους, ὑσίζαν, ἐρύσους, λαθύρους, ἀσκήνους, ὠχρούς, φασήλους, φασηλίτας. Eadem & χέδροπα nominantur. Theophr. Histor. plant. lib.8, cap.1, τὰ δὲ, χέδροπα, ἅ τε κύαμος, ἐρέβινθος, πισὸς, καὶ ὅλως τὰ ἕτερα σπέρματα, καρποῦ μόρια. INDE Ὁ σπριώνης, Leguminum emptor, seu Cui commissum est munus comparandorum leguminum: quod munus DICITVR Ὁ σπριωνία, iurisconsultis Latinis Olpratura. Arcad. l. vlt. De mun. & hon. Et emporia & olpratura apud Alexandrinos patrimonii munus existimatur. Item HINC Ὁσπρεῖον dicitur herba quæ legumina leonis in modum suffocat, Orobanche. Sotiõ Geopon. lib.2, ἑσπρεῖον, ὃ τινες ὀροβάγχην καλοῦσι. ET Ὁ σπριώδης, vt χεδροπώδης, Legumini similis, Qui è legumini est genere. Athen. lib.9.
Ὁσπριώδης, Ὁσπριώνης, Ὁσπριωνία, Ὁσπρεῖον, in Ὅσπριον.
Ὄσσα, t.2, c.1695, a. Ὄσσα, Fama, ib. Ὄσσα, Omen, ib.d.
Ὄσσα, Mons, ibid.e
Ὀσσάκις, t.3, c.497, h.
Ὀσσάκις, t.3, c.497, b.
Ὀσσεῖα, t.2, c.1698, d.
Ὀσσόμαι, t.2, c.1697, h.
Ὀσσάχις, t.3, c 497, h.
Ὄσσομαι, t.2, c.1695, c. & 1697, a
Ὄσσος, t.2, c.1697, c.
Ὀσυπηρὸν, Hesychio ῥυπαρὸν: quod potius οἰσυπηρὸν.
Ὄσυπος, t.2, c.1697, b.
Ὀσφαλὴς, Helychio ἀκλινὴς, ἀκλαγκτικὸς.
Ὀσφαὶς, Attice pro ἀσφαλὴς dicitur, vt ὀσφὶς pro ἀσφὶς, teste Athen. lib.3. Est autem ἀσφαὴς, cancrorum genus: ἀσφὶς autem, Vua passa. Idem & Hes. tradit, sed apud eũ proparoxytonos scripeum ὄσφεις, oxytonos apud Athen. & Etymol.
Ὀσφεῖον, t.2, c.1523, b.
Ὄσφη, siue Ὀσφύη, t.2, c.1502, c.
Ὀσφραντικὸς, t.2, c.1522, a.
Ὄσφρα, siue Ὀσφρᾶν, t.2, c.1522, d. & 1632, a
Ὄσφρησις, t.2, c.1521, g.
Ὄσφρος, t.2, c.1503, a.

Ὀσφρᾶν, ib.g
Ὀσφρᾶς, ib.
Ὄσφρησις, t.3, c.496, a
Ὀσφρητικὸς, ib.c. Ὀσφρητὴς, ib.
Ὀσφρόμενος, t.2, c.1504, a. Ὀσφρᾶσθαι, ib.c. Ὀσφρῆ, ib. Ὀσφρῆ, b.d. Ὄσφρης, t.2, c.1513, b
Ὀσφραγὴ, γῆς, ἡ, Scintilla seu Flamma crispa. λαμπηδὼν Apollon. Argon. lib.1. καὶ δί οἱ ἴαχε Ὀσφραγὶς μαλερὸν πῦρ ὡς ἰάλλετο. Alias significat βίσηχος, Cirrus, Cincinnus. Call. in Cer. ἀπ' ὀσφραγὶς αἰὲν ἄλοπα μέλια ἰchor Apoll. & Etymol. Lolignum etiam & sepiarum βίσηχος, borborumque ἴλαις, nominantur ὀσφραγίς. Cf. Nicand. Alexiph. Ὡς δὲ τὰ ῥυπόεντα μάλ' ἐκλύσσοντα ψάκας Τλῶδες ἐμφορέῃ. Theophr. Histor. plant. l. 3, cap. vltimo, de rhu coriariorum. αὐτῆς λέγουσι βίσηχος τὰ χόμια ἀπολεχθέντας, ὅταν λάχνας ἔχῃ ὥσπερ τριχώδη κόσμον. Ita etiam reponendum pro ἐσυγίας in vulg. edit. Apud Hesych. habetur ὀσφαλὴς, expositum eidem πολλαχοῦ βίσηχος, ἰλαῖς & πῶν τὸ τῶν βορβόρων γένος.
Ὀσφὺς, t.2, c.1521, h.
Ὀσφαλὴς, t.2, c.1522, b.
Ὀσφαλὴς, ib.b.
Ὀσφαλῶ, ib.b.
Ὀσφαῦ, t.2, c.1522, d.
Ὀσφραίνεις, t.2, c.1525, c.
Ὀσφραίζω, t.2, c.1516, c.
Ὀσφραίνω, ib.b.
Ὀσφραὶς, ib. Ὀσφραιόμυς, t.2, c.1516, d Ὀσφραίνης, ib.d.
Ὀσφραίνης, ib.e.
Ὀσφραίνω, t.2, c.1523, c.
Ὀσφραίνομαι, t.2, c.1526, a.
Ὀσφραίνω, t.2, c.1526, a.
Ὀσφρασία, t.2, c.1526, b.
Ὀσφρᾶσθαι, ib.g.
Ὀσφρητὴς, ib.g.
Ὀσφρῶ, t.2, c.1516, b.
Ὀσφρῶδης, t.2, c.1527, f
Ὀσφραίνω, Helychio πάντες οἱ ὦ αἱ διεσταλμένοι, Affinis mutationes. alius est ὀσφαίνω.
Ὀστεῖτης λίθος, Lapis ostrites, apud Orpheum: forsan idem qui Plinio & aliis ὀστρίτης.
Ὄστρεον, t.2, c.1527, g
Ὄστρεος, ου, ὁ, Ostrys: arbor quæ & ὀστρία dicitur à nonnullis, autore Theophr. Hist. plant. lib.3, cap.10, vbi probè eam describit. Inde Plin. lib.13, cap.21, Gignit arborem ostryo, quam & oltryan vocant, solitariam crassas aquosa, similem fraxino cortice & ramis, folio pari, paulo tamè longioribus crassioribusque, ac rugosis incisuris, quæ per tota discurrunt: femine hordeo simili & colore: materia dura atque firma. qua in domum illata difficiles partus fieri produnt, mortesque matrum.
Ὀστρεώδης, t.2, c.1523, a. Ὀστρεόδιον, t.2, c.1694, c
Ὀστρακόδερμα, t.2, c.1693, b. Ὀστρακόδερμα, t.2, c.1694, c
Ὀστρακίτης, t.2, c.1693, d. Ὀστρακώδη, t.2, c.1694, b
Ὀστρακώδης, t.2, c.1693, c. & 1694, b
Ὀστρακώδης, t.2, c.1693, c. Ὀστρεῶδες, ib.c
Ὀστρακώδης, t.2, c.1694, c. Ὀστρέως, ib.d
Ὄστρυον, ib.c. & d. Ὀστρακὰς, ib.c. & e
Ὀστρακίτης, ib.c. & d. Ὀστρόκινος, t.2 c.1693, d
Ὀστρύς, ύος, ἡ, dicitur Dorsi ea pars qua cingitur, tortis spinæ partium crassissimis maximisque vertebris compacta. quæ quinque numero sunt, inter dorsum & os sacrum media: iisque adiacent musculi qui ἰσχία dicuntur siue ψόαι. Apollodorus, teste Suida, dedam tale quasi ὀστρυᾶ, quòd ea pars ossea sit & excauata: Aristoteles verò inde nomen habere scribit quòd ἐν ᾧ ὀστέῳ ὀστρύει ἐμβλάστημα. Latini huius nominis penuria laborare ferunt, & lumborum appellationem vsurpare in ea parte designãda. Hesych. verò ὀστρύα esse vult τὸ ἀφ' ὀσφύος ἄχρι τοῦ ἰσχίου τόπου, partem illam prope latera inanem, quam Latini ilia appellant, Græci κενεῶνα & λαγόνας.
Ὀχέα, t.2, c.977, f.
Ὄχεα, t.2, c 977, c.
Ὄχη, t.2, c.976, g.
Ὄχος, t.2, c.976, f.
Ὀχεῖος, ibid.a
Ὄχεα, t.2, c.1489, f
Ὄχε ς, ib.
Ὄχευμα, t.2, c.977, g
Ὀχευμάτιον, t.2, c.977, b
¶ Ὅτου, siue ὅτ' αὖ. Quando. Quum. construitur cum indicatiuo, optatiuo & subiunctiuo. Ponitur & pro Quandoquidem. Quoniam, vt etiam Quãdo & Quum apud Latinos. Aristot. De mundo, καὶ μάλιστα ὅταν τις τὰς ἄκρας τῆς ὑπερβολῆς, præsertim quum ignita natura omnium naturarum sit celerrima. Sic & Thuc. lib.2.

Ὀ'π,aduerb.t.2 c.1511,a. Ὀ'π,ib. Ὀ'τ,Quoniã, &c. ib.c.
Ὀ'πε,t.2,c.1504,e. Ὀ πόσον pro ὅπως,ib. h
Ὀ'πηωῦ,t.2.c.1511,b. Ὀ'πόν,t.2,c.1504,f
Ὀ'πῃ pro ὅπῃ,ib g
Ὀ'π,t.2,c.1512,f. Ὀ'π ἀλλά, t.2, c.1513,h. Ὀ'π γὰ μὰ,t.2, c.1513,h. Ὀ'π δ' ἐ',ib. Ὀ'π μὰ, t.2,c.1514,a. Ὀ'π τί δῆ,ibid.c. Ὀ'π τίνων, ibid.
Ὀ',π,t.2,c.1503,a.& d. Ὀ,π αὖ, t.2,c.1503,h.
Ὀ πή,t.2,c.1514,e. Ὀ'πτη,ib.
Ὀ'πτα pro ὀπτᾶν,t.2,c.1504,d. Ὀ'πτας pro ὀψὲ πας,ibid.e
Ὀ'πωῦ, Quiduis, Quidlibet: ſeu Quiduis, Quodlibet, Quodcunque: ab ὅς πτοωῦ. μηδ' ὁ πωῦ,& οὐδ' ὁπωῦ, Nihil prorſus,Ne tantillum quidem.
Ὀ'πῆς,t.2,c.1554,d. Ὀ'πῆς pro ὅσπερ,t.2,c.1504,d
Ὀ'ταλις,ου,ὁ, Ærumna, Labor, Miſeria: μόχθος,κακοπαθεια, Heſychio & Suidæ. INDE Ὀταλῶν ET Ὀταλύω, Ærumnas & labores patior ac ſuſtineo: πονῶ, κακοπαθῶ, Heſychio. Ponũtur etiam pro Patior,Suſtineo,Perfero,vt ὠφέλω. Apud Suid.ex Epigr. Ἐκ δίκης ὀτάλλουσιν αἰεὶ πόνοι. Et rurſum, Τάλας ἐφοίτων, μόχθοι δὲ μ' ὠτάλυνε. Sic Apollon. Argon.lib.2,κατωὴ κακὰ πολλὰ βαρὺω ὀτάλυσα. Vbi ſchol.itidem exp.ὑπομένουσι, Suſtinent,Perferunt,Tolerant. A verbo ὀτάλλω eſt VERBALE Ὀτάλμα, ατος,τὸ, Ærumna, Miſeria. idem ac ὄτλος. ET Ὀτάλμων,ονος,ὁ, Ærumnoſus,Miſer. Vtriuſque meminit Heſychius, afferens nimirum ὀτάλυμα τῶν pro κακοπαθημάτων:& ὀτάλμων pro ἀθλίως.
Ὀπὸς,Strepitus,Tumultus:θόρυβος,Heſychio: aliis πάταγος,ἦχος. Heſiod.ὄπποτε δ' ἀκάνθης ὄρωμι: vt apud Hom. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀπηδει. Inde VERBA Ὀπτάω,ῶ,Strepo,Tumultuor: θορυβῶ, Heſych. Aliquando geminato τ hæc efferuntur. Reperitur enim & ὀπτὸς, itidem pro Strepitus, Sonus. Soph.Aiace, pag.67, οὐπ βαθυκῶν κολίων πλῆτ, οὐπ γαλκῶν αὐλῶν ὀπτὸν. Et apud Luc. De ſcrib. hiſt. ὄπτος ἰὼ καὶ κέλευς. Sic Ὀπτάω pro ὀπτάω,Strepito,Perſono. Æſchyl. Prom.p 37, ὑπὸ δὲ πορόπλακτος ὀπτᾶται ἀχὴ πέδοθεν νόμων. Idem apud Athen. lib.11, ὁ δὲ χαλκοδίνητος κοτύλαις ὀπτᾶται: appellans χαλκοδίνητος κοτύλας,τὰ κυμβαλα.
Ὀ'πως pro εἰς πω,t.2,c.1504,h
Ὀ'πτυζεν,Heſychio λέγειν,βοᾶν,Dicere, Flere.
Ὀ'πυ,t.2,c.1504,e. Ὀπυδή,t.2,c.1505,a
Ὀ'πυδήπη,ib. Ὀ'πυπτάω,ib.
Ὀ'πρα,Heſychio ἡ τῦ ἀλεκτρυόνος οὐρά,Gallinacei cauda.
Ὀ'πραλέος,t.2,c.1518,g. Ὀ'πτηρός,ib.
Ὀ'πτεμαχος,t.2,c.1586,d. Ὀ'πτιμηφάγος,t.3,c.1676,g
Ὀ'πτωτάω,t.2,c.1528,b. Ὀ'πτωτὰς,propr.ib.d
Ὀ'πτωτὴρ, ib.c. Ὀ'πτωτὶς,ib.
Ὀ'πτωάω,t.2,c.1527,g. Ὀ'βα,t.2,c.1698,a
Ὀ'βὶς,t.2,c.1511,f. Ὀ'βὶσκος,t.2,c.1698,d
Ὀ'βὸς,t.2,c.1504,e. Ὀ'βολομαι,t.2.c.1698,a
Ὀ'βὸς,t.2,c.1514,e. Ὀ,βὶς,t.2,c.1503,e
Ὀ,βὸν,ibid.g
Ὀβ.βίσκος,& Ὀβολὸς,vide paulo antè in Ὀπὸς.
Ὀβομαι,t.2,c.1698,e
Ὀβοπῦ,Heſychio βοωνῶδες ὀδύρλημα,vt Hei,Heu,Ah. Legitur apud Æſchyl.& Luc.
Ὅτῳ pro ὥπτε, t.2,c.1504,g. Ὀτωδή,t.2,c.1505,a
Ὀτωδήπη,ib. Ὅτων pro ὥπτιον,t.2,c.1504,h
Ὀτωυσῶ,t.2,c.1505,a
¶ Οὐ,t.2, c.1518, h. Οὖ, c.1535,d. Οὐ γὰ,t.2,c.1530,g.& 1535,a. Οὐ γὰ ἀλλὰ, t.2, c.1532, a. Οὐ γὰ αὖ,ib.b. Οὐ γὰ αὖ πη,ib.c. Οὐ γὰ αὖ που,ib. Οὐ γὰ δή,ib.& 1535,b. Οὐ γὰ δήπου,t.2,c.1531,f. Οὐ γὰ ὅπως, ib.d. Οὐ γὰ ουῦ, ib.e. Οὐ γάρ που,ib. Οὐ γαρτοι ἀλλὰ, ib.a. Οὐ δήπου, vel οὐδήπου,t.2,c.1507,h.& 1535 c. Οὐ δῆτα,t.2,c.1531,f. Οὐ μὰ, ib.h. Οὐ μαὶ,t.2,c.1533,g.& 1626,h. Οὐ μὰ δὴ, t.2,c.1532,b. Οὐ μὰ ουῦ,ib.c. Οὐ μὰ τὸν γα,ib.g. Οὐ μὰ πως,ib. Οὐ μὰ πῦ,ib. Οὐ μὰ πῦ γα,ib. Οὐ μὰ, t.2,c.1533,b. Οὐ μὰ πη,ib.d. Οὐ μὰν, ib.e. Οὐ μὰν ἀλλὰ,ib.h. Οὐ μὰν ἀλλὰ γα,ib. Οὐ μὰν ἀλλὰ καὶ, t.2, c.1534,b. Οὐ μὰν γα,t.2. c.1533,c. Οὐ μὰν οὐδὲ, t.2, c. 1534,c. Οὐ μὰν οὖν, ibid. Οὐ μὰν που,ibid.f. Οὔ φημι,t.4,c.52,c
Οὖ,Sui,t.1,c.1069,b. Οὖ,Cuius,in Οὗς,t.2,c.1502,a. Οὖ, Vbi,Quò,t.2,c.1507,c
Οὐα,ά,t.1,c.1253,b. Οὖα,πᾶ,ib.
Οὐαὶ,Væinteriectio dolentis vel dolorem denuntiantis apud Bibliorum interpretes & noui Teſtam. ſcriptores. At nomen Οὐαὶ Heſychio φυλαί.
Οὐας,t.2,c.1550,c. Οὐάπης,t.2,c.1554,e
Οὐάπος,ibidem.
Οὐβῶν, Heſychio λιμὸς: vel potius μεγάλος λιμὸς. quæ & βούβρωσις & βουλιμία.
Οὐγκια,ας,ἡ,afferetur pro Vncia. ſed frequentius Οὐγγία ſcriptum reperitur, voce à Latinis tralata. Continet autem ἡ οὐγγία,vt Dioſc.tradit in lib. De pond.& menſ. drachmas octo,ſcripula viginti quatuor: quemadmodum Heſ. quoque ſcribit τὴν δραχμὴν εἶναι τὸ γδοον τῆς οὐγγίας, octauam vnciæ partem. Similiter & Galen. περὶ ζ' ἡμιν libro 6 ὅτι τὸ παθμικὸν οὐγγίαν ὀκτὼ δραχμὰς ἔλαβον. Et lib.5,e.uſdem operis, ἐλάμβανον γὰ αἱ τῶν οὐγγιαῖ παλαιαὶ αἱ ὑπὸ τοῖς καθ' ἡμᾶς μέτροις, ὀκτὼ καὶ ἡμίσεως οὐγγίας παθμικὰς αἵτινες ξ δραχμὰς χωροῦσι, τὰς μὲν οὐγγίας η δραχμὰς δεχομένης. Hanc vnciæ diuiſionem Romani in octo octauas appellarunt: quidam etiam in octo drachmas,vt Balbus ad Celſum De agrimenſoria. Nõnulli ſeptem drachmarum eſſe vnciam dixere, alii ſeptem & dimidiæ,vt teſtatur Galen. περὶ ζ' ἡμιν libro 5, his verbis, ἡ οὐγγία οἱ πλεῖστοι μὲν ὀκτὼ ἡμισείας δραχμὰς τῇ φασιν,ἔλαττον δέ ζ μόνον,ὑπερ οἱ ἡ. Qui ſeptẽ drachmarũ vnciã conſtituẽre,procul dubio drachmæ vocabulo intellexere denarium: itémque qui ſeptem cum dimidia,quòd animaduertiſſent drachmam denario eſſe leniorem, eos ſequuti ſunt veterinariæ artis medici, quamuis non plane quantum interſit, examinarint: ſcribente & Galeno περὶ κ' πόπως libro 8, medicos ſuo tempore aperte δραχμὴν appellaſſe quod Romani denarium. Compendiaria τῆς οὐγγίας nota eſt ſ.
Οὐδαῖος,t.2,c.1184,g
Οὐδαλα, Sordes & purgamenta quæ è pauimento euerruntur, Exuerræ, Feſto: τὰ ὑπόπτερα καὶ λύματα, ἃ ἐξαίρουσι τὴν οἰκίαν. Ita Calliſtratus apud Hom. ſcripſit pro οὐδ' ἄλα, in hoc verſu Od.ρ, Οὐ σύγ' αὖ ἐξοῖσιν ἐῷ ὀπάσσαι τὴν ἐπὶ ἄλα δόμε. ſed altera ſcriptura melior,Ne micam quidẽ ſalis.
Οὐδαμᾶ,t.2,c.1538.f. Οὐδαμᾶν,ib.e
Οὐδαμὶ ἔστρον,t.2,c.1539,b. Οὐδαμὸς,ib.a
Οὐδαμόθι,t.2,c.1538,c. Οὐδαμόθι,ib.d
Οὐδαμοὶ,οἱ,ib.c. Οὐδαμοῖς,ib.b
Οὐδαμόσι,ib.d. Οὐδαμοῦ,ib.c
Οὐδαμῶς,ib.f. Οὐδὰς,t.2,c.1184,d
Οὐδὲ, t.2,c.1536,g. & 1537,f. Οὐδὲ αὖ ὑποῦ ἡδομαι, t.2, c. 1537,h. Οὐδὲ τὸ ὑπὲρ πεῖν,t.2,c.1538,a. Οὐδὲ αὖ ὅς,pro οὐδὲις αὖ, vt μηδὲ αὖ ὅς pro μηδὲις αὖ, Ne vnus quidem, Nullus:apud Ariſtoph cũ optatiuo. Οὐδὲ ἀρχῶ, Nequaquam,Neutiquam:voce ἀρχῶ aduerbialiter poſita pro ὅλως,παντελῶς, Plane,Prorſus. Fauſt Bœot. εἰ μὴ οὐδὲ ἀρχῶ ἀπέκτειναν τοὺς νεκρούς, Plane non tollebant mortuos niſi malis Ne incepere quidem tollere mortuos. Et Herodot. Erat. εἰ γε ἀρχῶ μὴ ἔλαβον, ſiquidem omnino non accepi. Οὐδὲ γὰ,t.2,c.1537,e. Οὐδὲ δὴ,ib. Οὐδὲ ὅς, Ne vnus quidem, Nullus: pro οὐδὲις. Οὐδὲ ὅπη ἡδομαι, t.2,c.1537,h. Οὐδὲ μὰ, pro ſimplici οὐδὲ ſeu οὐ μάλα, Soph.Aiace, Ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα σε μὴ παυσει' ἴδη πάλαι, Sed ne nunc quidem te præſentem videbit. Οὐδέ μὰν,t.2, c.1537,f. Οὐδὲ μὰ πω. Neque vnquam. Plato epiſt.7, οὐκ οἶδ' ὅπως γε τῶν αὐτῶν δεῖ συγγράμμα, οὐδὲ μά πω ἡδομαι, neque vnquã erit. Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, pro πολλῷ δεῖ, Longè abeſt,Multum abeſt. Demoſth. De malè obita legat. οὐ γὰ ζητῶ αὐτ' ὀκείαν χάριν οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, Multum abeſt vt ita res habeat. Alia ſimilia exempla vide apud Bud. pag 939. Nonnunquam reperitur in medio periodi παρενθετικῶς poſitum. Demoſth.in Leptin. σκέψασθε δὲ τί ἦν ἔσχε τὰ πολλοῦ ἄξια πάντα οὗτοι λέγειν, χρῆσθαι φαίνονται γὰ οὐδὲ πολλοῦ δεῖ τῆς ἡλικιωτικῆς ἀξίοις αἰσχύνης, pro φαίνονται γὰ οὐκ ἄξιοι τῆς μαλιστα αἰσχύνης, Longè enim abfuturum eſt vt digniim videatur quamobrem tanta ignominia ingrati animi ſolicipiatur à vobis. Οὐδέ πω,t.2,c.1508,h. Οὐδὲ τὸ πω,t.2,c.1509,a. Οὐδ' ὀλίγου δεῖ, pro πολλοῦ δεῖ, Multum abeſt, Longè abeſt. vt ſit Ne paruo quidem interuallo abeſt, pro maximo. Demoſth.de perperam geſta legat. οὐδὲ γὰ πω χρόνος ἐστὶν ἐ'

ἀδίκημα ἢ τοιοῦτόν τι παρειλόμην καὶ ὑμῶν. οὐδὲ ἐλήρουν δῆτ. A Pro eodem dicitur οὐδὲ πολλοῦ δεῖ. B.p.940. Οὐδ' ὑποστοῦ,t.3,c.654,a. Οὐδ' ὑποστοῦν, ib. Οὐδ' ὅσιον, pro οὐκ ὅσιον, seu ἀνόσιον, Impium, Nefarium. Demosth. πῶς οὐ δεινὰ ποιῶ μᾶλλον ἢ οὐδ' ὅσια; Οὐδ' ὅσιον, siue Οὐδ' ὁσίαν, Ne rahetillum quidem: apud Apollon. Rhod. & in Epigr. Οὐδ' ὁτῳοῦν, Nihil quicquam, Demosth. Οὐδ' εἰ μή, pro simplici οὐδέ. Matth. 24, οὐκ οὐ μὴ γένηται ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ' οὐ μὴ γένηται, Neque erit. vel Neque vnquà erit. vehementior enim hîc est triplicata negatio. Sic apud Synes. οὐ γὰρ μόνον κατέχουσι τῶν παρόντων. οὐδ' οὐ μὸ ὀθίσωσι τὸν αἰτιῶνται τῶν ἄλλων φωτῶν. Οὐδ' ὑφ' ἑτέρου, pro ὑπ' οὐδενός, A nullo. Οὐδ' ὡς, t.4,c.800,g

Οὐδάν, apud Aristoph. pro οὐδέν, seu οὐδέν, Nihil: in Pluto.

Οὐδείς, t.1, c.1159.c. Οὐδεὶς ὅστις, & Οὐδεὶς ὁστισοῦν, ib.

Οὐδειμία, ibid.

Οὐδέν, ib. & t.2,c.1529,g. Οὐδὲν αὐλοῦσιν, ex Aristoph. affertur pro Negantur. Οὐδὲν ὄργυα, pro Nullius vsus. Οὐδὲν ὄντων ἀλλ' ἢ, pro Tantumnon, Propemodũ. Οὐδὲν ἧττον, & Οὐδὲν ἧσσον, t.1,c.1159,f. Οὐδὲν μᾶλλον, ib. Sceptici autem in suis ἐποχαῖς dicebant οὐδὲν μᾶλλον quum significare volebant se non magis in hanc quàm in illam partem inclinare. Sext. empiricus in Pyrrhoniis hypotypos. Οὐδὲν μᾶλλον ἔλεγον οἱ ἀγωγιῶται τῶν τοιούτων ὑπαρχειν αὐτοῖς ἀληθῆ καὶ βεβαίαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ φαινόμενον ἑκάστῳ οὐδὲν μᾶλλον οὕτω ἢ κατα. vel οὐ μᾶλλον δὲ ὑφεστῶσα ἢ οὐκ ἔστι. & οὐδὲν μᾶλλον ἔστι ἢ οὐκ ἔστι. pro quo dicebant etiam οὐδὲν ἐείζω. Οὐδὲν ὅλον, Nihil verae, Nihil impedit. Demosth. in Mid. οὐδὲν γὰρ ὅλον κωλύει αὐτὸ τὸ νόμου. Sic Aristoph. Ἀλλ' οὐδὲν ὅλον ἔστ' ἀκούειν ἡδύ τῶν. Et Greg. οὐδὲν δὲ οἶον καὶ ὕδωρ πιεῖν τῷ λίαν μεγάλῳ ἀφίημι. Οὐδὲν ὀνῶν, Nihil quidquam. Οὐδὲν πρᾶγμα, Nihil est incommodi. Οὐδέν τι, t.2,c.1509,a. Οὐδέν τι μᾶλλον, Non magis, seu Nihilo magis. vt apud Xen. interroganti, πολεμήσωσιν μεγαλοίως; respondet Socrates, οὐ μὰ Δί' οὐδέν τι μᾶλλον ἢ καὶ γεωργοὺς ἀνούμενοι ὁκ παιδίον καὶ παιδίζειν. Et rursum, τῶν οὖν οὐδὲν τι μᾶλλον ὀπτησείουσι χαίμωνα. Apud Eurip. in Hecuba positum dicitur pro οὐδαμῶς, Nequaquam. Οὐδέν τι pro οὐ seu οὐδαμῶς, Non, Neutiquam. Idem Xen. οὐδέν τι χαλεπῶν πρᾶγμα ἐπιτάττεις, Rem haudquaquam difficilem flagitas.

Οὐδένεια, t.1,c.1159,h. Οὐδένεις, in Οὐδείς.

Οὐδενέστερος, t.4,c.797,c. Οὐδένιος, t.1,c.1159,h

Οὐδένυσα, t.2,c.1508,h. Οὐδένω, t.2,c.1510,f

Οὐδένων, t.2,c.1512,a. Οὐδένων, t.2,c.1508,g

Οὐδενώνων, ib.& 1512,b. Οὐδένωρος, t.1,c.1289,b

Οὐδενώντι, ib.d. Οὐδένωσι, ib.c

Οὐδένωσι, ib. Οὐδέν, t.2,c.1184,f

Οὐδένω, t.2,c.1183,c. Οὐδένζω, t.2,c.1184,f

Οὐδέπω, siue οὐδ' ἔπω, Nequaquam, Neutiquam, Nullo modo.

Οὐδές, t.2,c.1183,f. Οὐδές, t.2,c.1184,d

Οὐδενῶν, Nihil quicquam. Dioscor. ἐξ αἵματος ἔχει οὐδενῶν. Ex Demosth. verò affertur ἐκεῖς ἴσ οὐδενῶν pro Ad nullum. Aduerbialiter etiam οὐδενῶν exponitur Nequaquam, Nullo modo.

Οὐθμία, pro ὑδρία, est mensura quædam, Attici metretæ dimidium capiens. Hesych. Sed susp. ea scriptura.

Οὖθ', t.2,c.1537,b

Οὖθαρ, ατος, τό, Vber, Mamma: sed in beluis proprié. Herodor. in Melp. τὰς φολίδας τὰ πίσσωθεν φυομένας τῶν ἵππων, καὶ τὰ οὖθαρ καὶ τὰ αἰδοῖα, & vber demitti. Sic Hom. Οὖθαρ τε βρεφοχῶντα, vbera intumescebant lacte. Apud Telecliden verò comicum, Ὡς οὖν ἥδιστ' ἐσθίουσιν οὖθαρ φέρων. In cibis autem τὸ οὖθαρ habebatur excellens & delicatum. Plut. De conseru. valet. βρέχεται πίσσῃ καὶ πλυτοῖς μὲν λιπαλοῦσιν παρίντες, ἢ οὖθαρ τε καὶ μυκτῆρες ἵππων, ἢ Σαμίων πλακοῦντες, ἢ χίνες ὦ Αἰγινῆται. Latini id nó Vber solùm, sed Sumẽ etiã appellãt. Metaphoricè verò οὖθαρ ἀρούρης dicitur pro Vbertas & feracitas soli. Hom. Il. 4, Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαϊκὸν, οὖθαρ ἀρούρης. Id imitatus Virg. dixit, Terra antiqua, potens armis atque vbere glebæ. Et Cæsar Vopiscus apud Varronem De re rust. lib. 1, cap. 7, campos roseæ Italiæ dicit esse sumen in quo relicta pertica postridie non appareat propter herbam.

Οὐδικ, t.1,c.1160,a. Οὐδίκωτο, b

Οὐδήκοος, t.1,c.1289,b. Οὐδλόω, t.2,c.1531,g

Οὐδλόωτο, ib.

Οὐγγία, Vncia: planta quædam Ægyptiaca, teste Theophr. Hist. plant. lib. 1, cap. 2, & De caus. plãt. lib. 4, cap. 6. Sed in hoc posteriore loco scriptum est οὐγκία: Ὄγκια apud Plin. lib. 21, cap. 15. Apud Hes. quoque οὔγκια, οὐγκίου οὐγκία.

Οὐκ, t.2,c.1528,h. Οὐκ, t.2,c.1535,f. Ἀτοὐκ, seu οὐκ, Attica synaliphe dicitur pro ὁ οὐκ. Soph. Ἀτοὐκ ἐπὶ βαθείαν μοῖραν γνώμης. Οὐκ ἔμπαν pro οὐκ ἔστιν, Nequaquam. Οὐκ αὖ, t.2,c.1535,a. Οὐκ αὖ δι οὐδαμῶς αὖ, Nequaqui. Οὐκ αὖτε, itidem pro Minimè. Οὐκ ἔστιν ᾧ ὅτῳ, Non est in quo, pro In nullo. Demosth. οὐκ ἔστ' ἐν ὅτῳ ἄλλῳ μᾶλλον ἐγὼ πίστευσα. Οὐκ ἔστ' ὅπου, Non est vbi. pro Nullibi, Nusquam. Οὐκ ἔστ' ὅπως, seu οὐκ ἔστιν ὅπως, Non est quomodo, pro Nullo modo, Nequaqui. At οὐκ ἔστ' ὅπως οὐ, Non est quin, seu Fieri non potest quin. Οὐκ ἔστιν ὅστις, Non est qui, seu Nullus, Nemo. itidémque οὐκ ἔστ' ὅτι, Non est quod, Nihil. Οὐκ ἔστ' ὅτε, Non est quando, Nunquam. Οὐκ ἐρεῖ ταῦτα, pro Dixit se non facturum, Negauit se facturum. Attice. Οὐκ ἔχω ὅπως, Non habeo quomodo, Nescio quomodo. Plato οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ. Οὐκ ἔκαι, Ionicè pro οὐχ ἥκιστα, Non in postremis, In primis, Præcipuè. Herodot. ᾔδεσαν καὶ οὐκ ἔκαι Ἀχαιοὶ, cùm aliorum tum verò maximè Achæi. Οὐκ ἐῶ βουλόμην ταῦτα, Atticè pro οὐκ ἐθέλω, Nolebam, Cõsilio nõ placebat apud Xen. Id imitatus Tacitus dixit in Vita Agricolæ, Vt bellum quibusque inuitis aut volentibus erat. Sic idem Xen. Hell. 5, ὡς ἤθελεν Ἀγησίλαος ἀχθεσθῆναι ἕκαστον, Agesilaus hæc non grauabatur. Et Paed. 4, ὅτῳ ἥκιστα μὲ ἀχθεσθῆναι ἐπὶ ἐξέσται. Si quis vestrum ire non gravetur. Οὐκ οἶμαι præcedente negatione pro simplici ponitur. Thuc. lib. 6, ἐγὼ εἰ μή τι καὶ ἄλλῃ ὄψει, οὐκ ἂν οἶμαι. Quòd si nihil istorum verum sit, vt ego suspicor. seu Vt existimo verum non esse.

Οὐκέτ, t.1,c.1190,h. & t.2,c.1529,c

Οὐκί, t.2,c. 535,h

Οὔκουν, t.2,c.1532,c. & 1536,c. Οὐκοῦν, Nónne, &c. t.2,c. 1536,a. Οὐκοῦν, Atqui, &c. ibid.c. Οὐκοῦν ἀλλὰ

Οὐλαί, εἰς, t.2,c.1287,a. Οὐλαμηφόρος, t.2,c.1286,b

Οὐλαμός, t.2,c.1285,h. Οὐλαξ, ib.

Οὔλαφος, Hesychio τεκρός, Mortuus, Defunctus. ΥΠΟΙ

Οὐλαφοποιῶ, eidem τεκροτριῶ, Defunctos effert.

Οὐλε, t.2,c.1283,c. Οὐλέω, ib.f

Οὐλή, ib.c. Οὔλιμος, t.2,c.1279,c

Οὔλιος, ib.b.& 1283,c. Οὐλοβόρος, t.2,c.1279,a

Οὐλοέθης, t.2,c.1286,h. Οὐλόθριξ, ib.

Οὐλομηνίς, t.2,c.1278,f. Οὐλόπολις, t.1,c.1286,a.& e

Οὐλόσυμος, t.2,c.1279,b. Οὐλοσυσία, t.2,c.1285,b

Οὐλοσύτιος, t.2,c.1287,c

Οὐλοτρίχιος, Qui crispo capite est, id est crispi capilli qui & οὐλόθριξ dicitur & πεκτοκόμης.

Οὐλομελίς, t.2,c.1283,b. Οὐλομελία, ib.

Οὐλόπδους, t.2,c.1279,c. Οὔλον, t.2,c.1284,h

Οὐλοός, t.2,c.1278,g

Οὖλος pro ὅλος, ib.h. Οὖλος pro ὅλος, t.2,c.1283,a. Οὖλος, Tener, &c. c.1284,g. Οὖλος, Crispus, &c. c.1284,d

Οὐλότης, t.2,c.1285,g. Οὐλοτριχία, t.1,c.1586,a

Οὐλότριχος, idem ac οὐλόθριξ, Qui crispi pili seu capilli est. vnde compar. οὐλοτρίχωτερος apud Aristot. Histor. anim. lib. 5, Qui crispiore pilo est. Pro eodẽ inuenit compos. dicitur πεκτόκομος.

Οὐλοφόιον, t.1,c.1942,f

Οὐλόφυλλος, Qui crispo folio est. vt οὐλόφυλλος ῥάφανος, Brassica quæ crispo folio est, Bratica crispa.

Οὐλοχαίτης, t.2,c.1287,d. Οὐλοχάϊτα, ib.

Οὐλόχαιτα, ιτι, ib. Οὐλοχήτα, ατος, ib.

Οὐλοῶν, t.2,c.1284,d

Οὔλυμπος, poeticè pro Ὄλυμπος, metri causa. Et Οὔλυμπόνδε pro Ὀλυμπόνδε seu εἰς Ὄλυμπον, In Olympum seu cælum. Hom. Il. 8, Οὐλυμπόνδε βεβάκει.

Οὔλως, t.2,c.1283,d. Οὐλαί, t.2,c.1286,d

Οὐμβών & Οὐμβωνία, t.2,c.1532,c

Οὐμός, t.1, c.1077, b
Οὖν, abundat fæpenumero, t.4, c.819, h. Aliàs ſignificat Igitur, Ideò, Itaque. Item Tandem tamen, præcedẽte ὦ. Plut. Galba, χαλεπῶς μὲν ἡ ἡλικία, ἔπεισε δ' οὖν πολὺ σχεδόν τι αὐτοκράτορα τὸν Γάλβαν ποιῆσαι. Expoſitur etiam Certè, Quidem, Vtique, vt χρεών.
Οὖνεκα, t. 1, c.1204, e. Οὐνεκεν, ib.b
Οὔνομα, c.2, c.1322, f. INDE Ουνομαζω, pro ὀνομάζω, Nomino, Appello, Recenſeo. Ex quo VERBALE Ούνομαστος pro ὀνομαστός, Clarum nomen habens, Celeber, Nobilis ſeu Nobilitatus.
Οὖρ, t.2, c.1253, c. Οὖρᾶν, t.1, c.1502, d. & 1507, d
Οὖρία, Dianæ epitheton παρὰ τὸ οὐρίζειν αὐτὴν τὰς πατούσας, quod parturientium rationem & curam habeat. Etymol.
Οὐρανοπετὴς, t.3, c.1339, h. Οὖρᾶσι, t.2, c.1506, g
Οὐρανὸς, t.2, c.1512, c. Οὖρανὸν, ib.a Οὐρανὸν, t.2, c.1509, a.
Οὔπας, ſeu Οὔπαν, Nequaquam.
Οὐρεσ, t.2, c.1539, d. & t.3, c.1393, f. obit.
Οὐρεσ, πι. t.2, c.1475, d. & 1499, d
Οὐρεσιάω, t.2, c.1540, b. Οὐρεσιὰς, ib.a
Οὐρεσίαν, ib.b. Οὐρεσιὰς, t.2, c.1539, g. & 1545, g
Οὐραία pro ὑρεσ, t.2, c.1541, f. Ουρανιν, ib.
Οὐρανὸς, ib.d. Οὐρανὸν, t.2, c.1548, h
Οὐρανία, propr. t.2, c.1544, c. Οὐρανίαι, πι, ib.e
Ουρανιαζειν, ib.d. Ουρανιαι, ib.f
Ουρανιδαι, ib.g. Ουρανιζομαι, t.2, c.1545, d
Ουρανιος, t.2, c.1544, a. Οὐρανίτας, ib.h
Οὐρανιων, ib.g. Ουρανοβαμων, t.2, c.1541, e
Οὐρανογνώμων, ib. Οὐρανοδρομος, ib.
Οὐρανὸς, t.2, c.1545, c. Οὐρανόθεν, ib.
Ουρανοθι φερη, ib. Ουρανολίχας, t.1, c.1541, e
Ουρανομήκης, ib.f. Ουρανοπτης, ib.g
Ουρανοπαλαιγὸς, ib.h. Οὐρανόπολις, t.2, c.1543, a
Οὐρανόρροος, ib.c. Οὐρανὸς, t.2, c.1541, h
Ουρανοσ, t.2, c.1545, d. Ουρανοτόπος, t.2, c.1543, a
Ουρανοτρεπτωρ, ib.b. Ουρανοφαντεω, ib.
Ουρανοφοιτις, ib.c. Ουρανοφορον, ib.
Ουρανοφύτιδης, ib. Ουρανοχαρμαται, ib.
Οὐρεξ, t.3, c.1422, c. Ουρεχος, t.2, c.1545, g
Οὔριος, t.2, c.1463, h. Ουριομαι, t.1, c.1547, d
Ουριοφοιτας, t.1, c.1463, g. Ουριπορος, ib.g
Ουριτροφος, ib. Οὐρὸς, t.2, c.1464, g. & 1499, f
Ουριων, ex Herodot. lib.1 affertur pro Ventorum. Ionicũ igitur etiam pro οὖρων, vt πυνιων pro πύπων.
Ουρὶ, t.2, c.1539, g. Ουρυδρομος, t.2, c.1545, f
Οὐρήρα, t.2, c.1548, a. Οὐρήτιον, t.2, c.1547, d
Οὔρημα, ib.e. Ουρηρὸς, ib.c
Οὔρησις, ib.f. Οὐρητὴρ, ib.h
Οὐρητάω, t.2, c.1548, b. Οὐρητικὸς, t.2, c.1547, f
Οὐρητὴς, t.2, c.1548, a. Ουρια, f. πτοιᾶ, t.2, c.1496, b
Οὐρὶξ, de aue quadam, t.2, c.1497, c
Οὐρια, πι, t.2, c.1475, g. Οὐριαλὴν, t.2, c.1496, f
Ουριαχος, idem ac σαυρωτὴρ, Ferrum quo ima haſtilis pars præfixa eſt. quaſi οὐρᾷ τῷ δόρατι. Homer. Il.η, ουριαχον πλαμμίζων Ἔγχος.
Οὐριζω, t.2, c.1476, a, & 1497, g
Οὐριὸν ὠὸν, t.2, c.1496, f. Οὐριοδρομάω, t.2, c.1497, d
Οὐριοδρόμος, ib. Οὐριον, t.2, c.1499, c
Οὔριον ὠὸν, t.2, c.1496, f. & g. Οὔριος, t.2, c.1495, g & 1541, g
Οὔριομα, t.2, c.1476, a. Ουριοπτιλος, t.2, c.1463, g
Ουριὸω, t.2, c.1497, h. Ουριοδοχη, t.2, c.1545, g
Ουριοδόχος, ib.f. Οὖρον, ib.d. Ουρεπυγιον, t.2, c.1478, b
Ουρὶς, Serum lactis, &c. t.2, c.1477, a. Ουρὶς, Alucus, &c. t.2, c.1493, f. Οὖρος, Cuſtos, &c. ib.g. Οὖρις, Vrina, &c. t.2, c.1545, f. Οὖρος, Vetus ſecundus, &c. t.2, c.1495, b. Οὖρος pro ὄρος, t.2, c.1463, f. & 1475, c
Ουρομμιον, t.2, c.1539, g. Ουρον, t.2, c.1491, h
Ουρὸω, t.2, c.1497, f. Ουρὸωτις πυρετὸς, t.2, c.1541, f
Οὖς, t.2, c.1549, b
Οὖσα, Exiſtens: fœm. participii ὤν, ab εἰμὶ vt δικῶν οὐκ οὔσων, quum eſt iuſtitium. Et οὔσα πόλις apud Demoſth. Vrbs quæ adhuc ſtat, nec euerſa eſt. Atqui οὔσα ἀρχὴ apud Plat. Principatus qui reuera principatus eſt, Verus principatus. vt contrà apud Soph. οὐκ οὖσα, Falſa. ἡμὶ οὔσα

A ſeu οὐκ οὖσα δίκη, Iudicium nullum, ſeu irritum. vnde τὸν μὴ οὖσαν αὐτοῖς ἀγῶνα, Iudicium quod irritum factum eſt, reſortiri. At οὔσα, πι, vide in Οὖσαι.
Οὐσία, t.1, c.1131, f. Οὐσιαι, Bona. &c. c.1132, f. Οὐσία, pro κτῆμα, ibid. g. Οὐσιαρχία, t.1, c.1132
Οὐσίδιον, diminutiuè pro οὐσία, Subſtantia. Bona, quaſi ſubſtantiolam dicas. Nicom. apud Athen. lib.12, Οὐσίδιον γὰρ καταλιπὼν μικρὸν τῷ παιδὶ, Οὐτω σωφρόνως ἐγύμνασε καὶ ἐκόλασε. Ετ μικροὶ ὀλίγοις, ὡσαύτως οὐσίοις καὶ μικροῖς ῥήμασιν.
Οὐσιακὸς, t.1, c.1132, a. Οὐσιοῦν, ib.b
Οὐσιώδης, ib.a. Οὐσιωδῶς, ib.b. Οὐσίωσις, ibid.c
Οὖσον, Funis nauticus apud Lycophronem, teſte Etym. Sic Heſych. οὖσα exp. χορδὴ, πλοῖα. Supra οὖσα.
Οὐστὰς, t.2, c.1503, d. Οὔστα pro ὕστον, t.2, c.1554, h
Οὐστίζομαι, ib.g. Οὐστίζω, ib.
Οὐστίδιαι, t.2, c.1555, a. Οὐστίμβοι, ib.
Οὐστίνω, ib.b. Οὐστὸν, t.2, c.1554, e
Οὔτ, t.2, c.1536, g. Οὔτ μὴν, t.2, c.1537, f. Οὔτ' ἂν, pro οὔτε, t.4, c.840, b. Οὐτ ἐστὸν, t.2, c.1508, g. Οὔτ ν, ex Hom. pro οὐδεμιᾶς. Οὔτι, t.2, c.1502, f
Οὔτας, Attica ſynaliphe pro οὐδὲ τὰς, apud Herodot.
Οὔτημι, t.2, c.1555, a. Οὔτασις, t.2, c.1554, g. Οὐτάσιμος, ib.
Οὔτι, pro Non, t.2, c.1539, c. Οὔτι γε affertur pro Nedum. Οὔτι μὴν δὴ, Neutiquam tamen. Ita enim Cic. apud Plat. in Tim. οὔτι μὴν δὴ λυθησόμεθά γε, νῦν δὲ τὴν ἕξιν ἅπασαν μοῖραν, vertit, Neutiquam tamen diſſoluemur, neque vos vlla mortis fata periment.
Οὐτιδανὸς, t.2, c.1539, c. Οὔτιδες, ib.b
Οὔτιος, t.2, c.1503, c. Οὐτιοσωὶ, Cuiuſcunq; ab ὁτιοσοῦν.
Οὔτιτου, t.2, c.1508, a. & 1539, c
Οὐτιτωθάζω, t.2, c.1509, b. Οὐτὶς, t.2, c.1554, d
Οὔτις, t.2, c.1539, b. Οὐτιτωθασμὸς, t.2, c.1555, b
Οὔτι, t.2, c.1539, c. Οὔτιοῦν, ib.c
Οὔτις, t.2, c.1555, f. Οὐτιτὶ, t.2, c.1558, f
Οὔτιος, t.2, c.1557, g. Οὔτιος, ibid.
Οὐτιοσὶ, t.2, c.1558, g. Οὐ φημι, t.4, c.52, c
Οὐχὶ, t.2, c.1518, h. Οὐχ ἅλις, t.2, c.1535, g. Οὐχ ἥκιστα, t.2, c.1529, c. Οὐχ ἧττον, Nihilominus. Thuc. Οὐχ ἥ, Nõ modò non, Non ſolùm non. Phalar. in Epiſt. οὐχ ἥ δὲ αἰθουσῶν τοι πατρῴων τῶν πυραμίδας ἐξωθεῖσα κατὰ βάθος, ἀλλ' ὑδὶ ἄνω τοῦ διαστήματος. Sic Polyb. οὐχ' ἥ δὲ ἀφεῖλεν διαφυγεῖν αὐτοὺς φίλους, ἀλλὰ καὶ δι' ἑαυτῶν ἐσῴζετο. Οὐχ ὅπως, t.3, c.656, h. Οὐχ ὅπου, Nedum in fine ſententiæ. Ariſtid. in Panath. μᾶλλα καὶ φασὶν συμβουλὴν δοῦναι τῷ Θεμιστοκλεῖ, ἵνα ἐκ Φαλήρου, οὐχ ὅπου λαμπρὸν, nedũ eam obſcuro nomine fuiſſe. ¶ Item, Non ſolùm, Non modò. Ariſtot. Polit. 8, οὐχ ὅτι δεῖ παῖσαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἡδονὴν. Thuc. οὐχ ὅπως ἐκίνησαν, non ſolùm non propulſarunt. Οὐχ ὅτι, itidem Nõ ſolùm, Non modò: ſequente ἀλλὰ καὶ. Theophr. οὐχ ὅτι ἀντέφυ αὖ, ἀλλὰ καὶ ὀκταξίσιρας ἐπίπεσεν. Xenoph. οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κῦρος ὠφέλησε, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ, non modò ſolus Cyro, ſed etiam amici eius. Ariſtot. Polit. lib.7, c.12, οὐχ ὅτι πόλιν μόνον ἐβελτίωσεν, ἀλλὰ καὶ πάντων ὅτιμελέστερον. Quibus in locis nota etiam addita eſſe μᾶλλον & μᾶλλον poſt οὐχ ὅτι. Interdum οὐχ ὅτι, vt οὐχ ἥ, ponitur pro Nõ modò non, Non tantùm non. Ariſtot. Magn. moral. lib.2, οὐχ ὅτι χεῖρον ποιεῖ τὸν μεγαλόψυχον ἀφαιρούμενον τιμὰς, ἀλλὰ βελτίω, non ſolùm non deteriorem reddet, ſed etiam meliorẽ. Athen. οὐχ ὅτι ἡμῶν πλὰ φροντίζουσι ποιεῖ, ἀλλ' ὑδὲ ἀλλήλων. Alioqui οὐχ ὅτι in propria ſignificatione ſonat Non quòd, Non quia. Οὐχ' ὅπως, t.2, c.1535, g. Οὐχ ὡς ſignificat proprie Non vt: velut apud Demoſth. οὐχ ὡς ἐδεῖ, Non vt oportebat. Aliàs & pro Nedum vſurpatur, vt οὐχ ὅσον, in fine ſententiæ. Athen. lib.11, Παρμενίδ. ἡμῖν γὰρ καὶ ἐλλῆν ἱκανὸς λόγους πρὸ τῶν Πλάτωνος Σωκράτους μάλις ἡλικίαν συγχωρεῖ, οὐχ ὡς ἡ πυκνὴ ἐπιπῆ πάχυσι λόγοις.
Οὐχὶ, t.2, c.1528, h. & 1535, g
¶ Οφειλάω, t.2, c.1568, c. Οφειλέτης, t.2, c.1561, b
Οφειλέτης, t.2, c.1560, h. Οφειλέτις, t.2, c.1561, a
Οφειλὴ, t.2, c.1560, g. Οφείλημα, ib.
Οφείλομαι, t.2, c.1559, d. Οφείλων, t.2, c.1560, b
Οφειλόντως, ib. Οφείλως, t.2, c.1559, a
Οφείλωμες, t.2, c.1564, d. Οφείλομαι, t.2, c.1563, d
Οφελος, ib.f. Οφέλλω, ib.d
Οφελμα, t.2, c.1564, c. Οφελος, t.2, c.1560, f
Οφελος, ib.g. & 1564, e. Οφέλημος, t.2, c.1564, d

Ὀφθαρθίνη,t.2,c.1564,e. Ὀφθαλμός,ib.
Ὀφθαλμοφανὴς,t.2,c.1567,b. Ὀφθαλμία,t.2,c.1412,c
Ὀφθαλμιᾶν,ib.h. Ὀφθαλμιάω,ib.f
Ὀφθαλμιστήριον,ib.b. Ὀφθαλμοζώμια,t.2,c.413,d
Ὀφθαλμικός,t.2,c.1411,g. Ὀφθαλμῖτις,t.2,c.1383,c.ob.
Ὀφθαλμοβλάβης,t.2,c.1409,d
Ὀφθαλμοειδής,ευ, affertur pro Oculos appetens.
Ὀφθαλμοδουλεία,t.2,c.1409,d
Ὀφθαλμός,Oculus,&c.t.2,c.1407,b. Ὀφθαλμοὶ de exploratoribus dictum, c.1408,d. Ὀφθαλμὸς, ad animum translatum,ib.g. Ὀφθαλμοὶ,in vitibus,c.1409,b
Ὀφθαλμοφυὴς,t.2,c.1409,c. Ὀφθαλμοφανὴς,ib.f
Ὀφθαλμωδίη,t.2,c.1411,g. Ὀφικκεῖ,τά,t.2,c.1567,h
Ὄφις,ib. Ὀφίασις,t.2,c.1568,a
Ὀφιγμὸς,t.2,c.1566,g
Ὀφιγόνοι,Hesych.teste dicebantur olim qui nunc ὀφίωνες.
Ὀφιδιὸν, Hesych.χαλινὸν,ἱμάντειον ἱππικόν.
Ὀφίδιον,t.2,c.1568 c. Ὀφίωνες,ib.
Ὀφιοβόρος,t.2,c.1566,c
Ὀφιοχθὴς,t.2,c. 817,g.& t.2,c.1566,f
Ὀφιοδήκτης,t.2,c.1566,g. Ὀφιοειδὴς,ib.
Ὀφιομανὴς,t.2,c.1567,f. Ὀφιομανὲς,ib.
Ὀφιοπτύην,t.2,c.1566,h. Ὀφιομαχὴς,t.2,c.1567,a
Ὀφιομάχος,t.2,c.1566,h. Ὀφιόπους,t.2,c.1567,g
Ὀφιόπους,ib.a. Ὀφιοσκόροδον,ibid.
Ὄφις, Herodor.vocat ἰδίᾳ τὸν πόντιον τὸν ὄφιν.Hesych.
Ὀφιοσταφυλον,t.2,c.1567,c. Ὀφίωσις,ib.d
Ὀφιοῦσα,ib.f. Ὀφιοχὲς,ib.e
Ὀφιοχὲς,ib. Ὀφιοφάγος,ib.d
Ὄφις,t.2,c.1566,c. Ὀφὶς λίθος,t.2,c.1568,b
Ὀφρύδιον,t.2,c.1567,f. Ὀφρυαῖον,t.2,c.1563,d
Ὀφρύον,t.2,c.1561,f. Ὀφρῦς,ib.f
Ὀφρυόεις,t.2,c.1563,a. Ὀφρυσταίνιον,ib.c
Ὀφρύσταινα,ib. Ὀφρυὶ,ib.d
Ὄφρυς,t.2,c.1561,f
Ὀφρὺς,Hesychio ὠθὶς,ἀρότρου, Vomer, Aratrum.
Ὄφρα,eidem est ἵνα,ὅπως, Vt,Quò. Homer.Odyss.χ,καλέσω δ' Ὀδυσῆα Διόκλειαν, Ὄφρα ἑκὼν ὅπισω νέηται πατρὸς ἐμοῖο δόμονδε. Et mox Telemachus ad Eurycleam, Ἔρχεο, κικλήσκειν με πατρὶ ἐμοὶς, ὄφρα νοήσω. Od.ξ, ὄφρ' ἐπικούρῳ Ὀτρυντὴν ἐπέεσσιν, vt audiat quomodo sit rediturus. Sic alibi, Ὄφρα ἴδῃς, vt videas. Item cum indicatiuo, ex Apollonio Rhod. ὄφρα πεχύσσω, vt sepelirem. ‖Significat etiam Donec,Quoad,Quoadusque. Vsque dum.ἵως,μέχρι. Hom. Odyss.ξ,Οἳ μ' ἄγαν πιέσασκον ἴσαν φρένας ὄφρ' ἱκόμεσθα Φοινίκην,quoad Phœniciam venimus. Od.π, Νηχόμενος τοῦ λάστια διέπλαζεν, ὄφρα μιν ἄγχι Ἠμαθόεν ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ. Necnõ ὄφρα τοῦ repetitur pro Vsque ad.Apollon.Argon.lib.2,ὄφρ' αὐτῆς τοῦ εἶμα Θεμιστόνος. Item Interea dum.Hom.in Ἐπεσι.Λίσσομαί σ' αὖ μητ' ἔμεναι ἔνι Τελεμάχοιο Λίας Ὄφρ' Ἀχιλλεὺς μίμνῃ. Et Iliad. ι,ὄφρα δ' ὑπὲρ μὲν Ἀχαιῶν πολέμιζε, Οὐκ ἐθέλεσκε μάχῃσι μίγην πίχεος ὀρούσας· Ἕκτορ. Vbi & in præced.signif accipi potest. ‖Ab Hesychio exponitur præterea ἐπεί, Si. Respondet et πρὶν:poeticum vtrunque.
Ὀρύα,t.2,c.1569,g. Ὀρυκτὸς,τὸ,c.1570,a
Ὀρυαίω,ib. Ὀρυκτοσκόπος,t.2,c.1569,c
Ὀρυάων,t.1,c.1570,b. Ὀρυὶς λαμπὰς,t.2,c.1569,g
Ὀρύκτης,ib.c. Ὀρυὶς,ib.e
Ὀρυκτομία,t.2,c.1570,c. Ὀρυσσόμενος,t.2,c.1569,b
Ὀρυὶς,t.2,c.1568,d. Ὀρυσσὸς,t.2,c.1569,e
¶ Ὄχα,t.1,c.1342,b. Ὄχανον,t.1,c.1367,f
Ὀχάδαι,vt ὀχῆδαι,exponitur Vehi.Vide Hesych.
Ὀχία,t.1,c.1573,d. Ὀχεῖα,τὰ,ib.f
Ὀχεῖον,ib.& 1581,h. Ὀχεῖος,t.2,c.1573,h
Ὀχέομαι,t.2,c.1579,g
Ὀχεσι,pro ὄχεσι,Curribus, Vehiculis:Il δ,158.
Ὀχεπία,t.2,c.1571,g. Ὀχέτευμα,ib.
Ὀχετεία,ib.f. Ὀχετηγὸν,ib.
Ὀχετηγία,ib. Ὀχετηγὸς,ib.
Ὀχέτης,ib. Ὀχετὰς,t.2,c.1581,h
Ὀχετόκρουνος,t.2,c.1571,c. Ὀχεὺς,ib.& 1579,d.obiit.
Ὀχθάζω,t.2,c.1573,a. Ὀχθάομαι,t.2,c.1572,g
Ὀχλάζ,t.1,c.1368,c. Ὀχλικὸς,t.2,c.1573,b
Ὀχλικὸς,ib.c. Ὀχλικὸς,ib.b
Ὀχλέω,t.2,c.1575,f. ob.& t.2,c.1572,e
a Ὀχλέω,t.2,c.1579,d. Ὀχὴ, t.1,c.1368,f
Ὀχλὸς, ib.d. Ὀχημα,t.2,c.1580,e
Ὄχμος,ibid.d
Ὀχὰς,idem quod ὀχὴν Hesychio.
Ὀχθέω, idem H. innuit esse τὸ ἐπὶ πᾶσι μεγαλύνεσθαι, idque præ dolore: deriuans ab ὄχθη.
Ὀχθίον,t.1,c.1369,g. Ὀχθη,ib.c
Ὀχθηρὸς,ib.f. Ὀχθηρὸς,t.2,c.1370,a
Ὀχθίζω,ibid.c
Ὀχθὸς, Limbus, Fimbria. Hesych. enim scribe solitos olim fuisse σπειρώματα περὶ τὰς περὶ τὰς χεῖρας, quæ ὀχθοὶ vocarent.Esse autem τὰ περιφερῆ λεπτὰ. Lexicu mei vetus & Suid.habent ὄχθος. Inde, dicentes ab Attica vocari περιμανικὸν λῶμα, Fimbriam seu limbum vestis muliebris. Apud Etym.scriptum est Ὀχθὸς, per ὦ in secunda syllaba:quod & ipsum docet esse Atticum.
b Ὀχθος,t.1,c.1369,c. Ὀχθωδὴς,in Ὀχθὸς.
Ὀχθώδης,t.1,c.1369,g. Ὀχλαγωγία,t.1,c.1573,d
Ὀχλαγωγὸς,ib.e. Ὀχλαγωγὸς,ib.d
Ὀχλεῖον,t.2,c.1576,b. Ὀχλεὺς,t.2,c.1577,b
c Ὀχλεῖον,ib. Ὀχλία,t.2,c.1576,b
Ὀχληρὸς,ib.a. Ὀχληρὸς,ib.b
Ὀχμὸς,ib d. Ὀχλόομαι,t.2,c.1577,f
Ὀχλίζω,ib.d. Ὀχλικὸς,t.2,c.1573,g
Ὀχλοειδὴς,t.2,c.1577,e
Ὀχλοκρατέω,t.1,c.969,g.ob.& t.2,c.1575,b
Ὀχλοκρατία,ib. Ὀχλοκρατὸς,ib.
Ὀχλοκρατικὸς,t.2,c.1575,c. Ὀχλοκρατῶν,ib.
Ὀχλοποιῶν,ibid.
Ὄχλος, Turba,&c.t.2,c.1574,c. Ὄχλος, Molestia,&c.ibi
b Ὀχλοτικὸς,t.2,c.1575,d. Ὀχλύσμα,t.2,c.1576,b
Ὀχλώδης,τὸ,subst.t.2,c.1575,h
Ὀχμὶδες,ib.g. Ὄχμη,t.1,c.1367,d
Ὀχμίζω,ibid.
Ὄχμος, apud Etymol. legitur & in lex. meo ver. sed sine expositione. Sunt qui interpr. Fibula.
Ὄχνη,t.2,c.1627,c
Ὄχνα ἀμπέλου ex Herodoto affertur pro Amenta seu habenæ clypeorum.sed scribendum ὄχεα.
Ὀχὴς,t.1,c.1368,e Ὀχὴς,Currus,&c.t.1,c.1376,c
1 Ὀχὴς,Hesychio ὀχεύμενος,φερόμενος,Vector. Ad Ὀχεσι idem expon.βαίνων.
Ὀχηϊόωσα,t.1,c.1373,g. Ὀχηϊόωσα,t.1,c.1374,d
Ὀχμὸς,t.1,c.1373,g. Ὄχμος,ib.
Ὄχνη,ib. Ὄχνωμα,ib.
Ὀχνὸς,ibid.
¶ Ὀψ, Vox, &c.t.2, c.1581,b. & 1695,f. Ὀψ, Oculus,&c. t.2,c.1581,a
Ὄψαιον,ib.b. Ὀψάλμιον,t.2,c.1591,e
Ὀψαρεῖον,ib.d. Ὀψαρτὺς,t.2,c.1584,h
2 Ὀψαρτυσία,t.2,c.1589,e. Ὀψαρτυτὴς,ib.c
Ὀψαρτυτὴς,ib. Ὀψαρτυτὸν,ib.e
Ὄψη,t.2,c.1585,g. Ὄψιος,t.2,c.1585,f
Ὄψιον,t.2,c.1581,b.& t.3,c.462,c.ob.
Ὄψιον,t.2,c.1585,e. Ὄψιμον,t.2,c.1591,e
Ὄψι,t.2,c.1584,e. Ὄψια,sub ἄρα,t.2,c.1585,c
Ὄψιαίτερον,aduerb.ib.b. Ὄψιαίτερος,ib.
Ὄψιαίτερον,aduerb.ib. Ὄψιαθὲς,t.2,c.1584,e
Ὀψιβλαπτὸν,t.2,c.746,c.& t.2,c.1584,f
Ὀψιβλαπὴς,t.2,c.746,b.& t.2,c.1584,e
o Ὀψιβλαπὴς,ib. Ὀψιγαμίον,t.2,c.814,h
Ὄψιγαμος,t.2,c.1584,f. Ὄψιγαμὸς,ib g
Ὀψιγενὲς,n,sul ft.ibid.
Ὄψιγονον,t.2,c.841,b.& t.2,c.1584,g
Ὄψιγονος,t.2,c.841,a.& t.2,c.1584,g
Ὀψίκομος,t.2,c.1585,b. Ὀψίζω,ib.f
Ὀψιμαρτὸν,t.2,c.791,c. Ὀψιμαρτία,ib.
Ὄψιμαστος,ib.b. Ὀψιμελὴς,t.2,c.111,b
Ὄψιμαθὴς,t.2,c.787,e. Ὄψιμαθὲς,ib.f
Ὀψιμαθὴς,ib.d. Ὀψιμαθὲς,ib.e
Ὄψιμος,t.2,c.1584,h. Ὄψιμος t.2,c.1585,a
Ὄψιος,t.2,c.1584,h. Ὄψιος,t.2,c.1585,c
Ὄψιος,ib.b. Ὄψιος,ib.e
Ὄψιπτος,t.2,c.1584,h
Ὄψις,Visus,&c.t.2,c.1379,f. Ὄψις, Facies,&c.c.1380,b
Ὀψιμύθιον,t.2,c.1585,h. Ὀψιμυρίωνος,t.2,c.933,g

Ὄψιος

Ὀψιπορος,t.3,c.931,g.
Ὀψιπυος,t.3,c.1394,c.
Ὀψοφαγις,Serò apparens.
Ὀψοφαγος,t.2,c.1587,a.
Ὀψοφαγος,t.2,c.1588,d
Ὀψοφαγος,t.2,c.1585,h
Ὀψοφαγος,ib.b
Ὀψοφαγος,ib.
Ὀψοφαγος,ib.c
Ὀψοφαγος,ib.
Ὀψοφαγος,ib.d
Ὀψ-,t.2,c.1585,h.
Ὀψοφαγος,t.2,c.1587,c
Ὀψόφαγος,ib.
Ὀψοφαγος,t.2,c.1588,a
Ὀψοφαγος,ib.b.
Ὀψοφαγος,t.2,c.1587,g
Ὀψοφαγος,ib.
Ὀψοφαγος,ib.f
Ὀψοφαγος,t.2,c.1588,c.
Ὀψοφαγος,ib.
Ὀψοφαγια,ib.
Ὀψοφαγος,ib.

Ὀψωνις,ibid.
Ὀψυς,Hesychio μοχθηρὸς,Malus,Improbus.
Ὀψοφαγια,t.2,c.1588,g.
Ὀψοφαγια,ib.
Ὀψοφαγιστης,ib.f.
Ὀψοφαγος,t.2,c.1591,b
Ὀψοφαγια,ib.c.
Ὀψοφαγος,t.2,c.1589,b
Ὀψος,t.2,c.1591,c.
Ὀψοφαγος,t.2,c.1589,g
Ὀψοφαγος,ib.f.
Ὀψοφαγιστης,ib.h
Ὀψοφαγια,t.2,c.1590,b.
Ὀψοφαγιστης,ib.f
Ὀψοφαγιζομαι,ib.
Ὀψοφαγισμος,ib.g
Ὀψοφαγος,ib.c.
Ὀψοφαγιστης,ib.g
Ὀψωρη,Hesych.χυσωκῶν,Vxorū: ἀφ' ἧς τὸ ὀψωρίαν. pro quo supra ὀψαν.

Π

Π Nota decimæsextæ apud Græcos literæ,quam vocant πῖ. Affinis ea est πῶ, in eámq; mutatur sæpenumero,vt quum ἱππῶ dicitur pro ἵππῳ,& ἱστορεω pro ἱστορέω. Est etiam numeralis nota,significans octoginta,hoc modo,π΄. Acuti verò accentus apice præfixum π,denotat octoginta millia,hoc modo, ϖ. Masusculum etiam Π numeralis nota est, eum numerum cuius initialis litera est notans, nimirum πέντε, Quinque. Et reperiuntur interdum etiam aliæ numerales literæ eius ventri inclusæ,quas quinquies efferendas indicat. vt [Α] significat πεντάκις ἑκατόν, id est πεντακοσιοι, quinquaginta : [Μ], πεντάκις ἑκατόν , id est πεντακόσια, Quingenta : [Χ], πεντακισχίλια, Quinque millia: [Μ], πεντάκις μύριοι,id est Quinquaginta millia : quemadmodū fusius docui in Appendice De numeris.

Πᾶ pro πῆ,t.2,c.1510,c
Πᾶα pro πᾶσα,Herodian.gramm. apud Etymologū. Meminit & Eustath.
Παγαγάλια,quod in v.l.habetur,est Latinum vocab.Græcis literis scriptum.
Παγαναί,t.3,c.266,h.
Παγαί,t.3,c.267,b
Παγασαῖαι,propr.ib.c.
Παγασαῖος,ib.
Παγγέλοιος,ου,ὁ & ἡ,Omnino ridiculus,apud Luc.
Παγγενέτης,t.1,c.819,b.
Παγκρατής,t.1,c.834,h
Παγκρατίς,ibid.
Παγκρατίς,ibid.
Παγκαδία, festum apud Rhodios celebrari solitū quando vineæ putabantur.Ita v.l.sed absque autoris nomine.Fortasse rectius παγκαδία.
Παγγλωσσία,t.1,c.856,d.
Παγγώνιος,t.1,c.891,h
Παγίς,t.3,c.161,g
Παγίδες,Pedis talus, v.l.ἁμαρτύρους.
Παγκρατίς,t.3,c.267,a.
Παγκρατίς,ib.
Παγκρατίδες,ib.b.
Παγη,t.3,c.265,d
Παγλῶσαι, (infinit. aoristi 2 ἐπάγλω, à πάγνυμαι) Concretum esse.
Παγλώς,Puluis ex itinere aut cursu.Ita v.l. sed verba Hesychii sunt,ὁ ἐξ ὁδοιπορίας καὶ διαμοδ κονιορτός.
Παγκρὶς πολιός,Barba cana,ex interpr. Gazæ lib.7 Histor. pl.Theophr.cap.7.Sed pro παγκρὶς reponitur πώγων.
Παγκράδιον,t.3,c.265,f.
Πάγκος,t.3,c.267,c
Παγκρίτης,ατος,ὁ,Solidus.Vide πάγκος.
Παγκοον,t.3,c.267,d.
Παγκός,t.3,c.265,e
Παγκόσιος,t.3,c.267,d.
Παγκόσμιον,ib.
Παγκόσμιος,ib.c.
Παγκαίως,t.4,c.325,f
Παγκακος,ib.
Παγκακῶς,ib.
Παγκαλος,t.2,c.37,f.
Παγκαλῶς,ib.g
Παγκαρπια,t.2,c.79,e.
Παγκάρπιος,ib.d
Παγκάρπος,ib.c
Παγκάλιον, vocabulum à Budæo fictum ex πᾶς & Καλὸς, ad formam τῶ Παγκόινον & Παγκοινίλιον. Vide prior.annot. in Pand.
Παγκλαυστος,ου,ὁ & ἡ,Omnino lamentabilis.At in v.l. redditur & actiuè,Semper lugens.
Παγκληρία,t.2,c.247,b.
Παγκρατής,t.2,c.408,c.
Παγκρατία,t.2,c.413,a
Παγκρατίζω,t.2,c.409,g.
Παγκρατιστὴς,ib.h
Παγκρατιστὴς,t.2,c.410,c.
Παγκρατιστῶς,ib.
Παγκράτιον,t.2,c.408,c

Π

Παγκρατία,t.2,c.1611,d.obit.t.2,c.417, d
Παγκρυφος,ου,ὁ & ἡ,Omnino occultus.
Παγκακτεία,t.3,c.166,c
Πάγος,Collis,&c.t.3,c.265,f. Πάγος,Glacies,&c.c.166,a
Πάγουρος,t.3,c.166,d & 611,e.ob.
Παγχαλέπης,t.4,c.374,c. Παγχαλκὸς,in Παγχαλκὸς.
Πάγχαλκος,t.4,c.381,e. Πάγχρυσος,t.4,c.601,b
Παγχρύσος,t.4,c.657,c. Παγχρυσος,t.4,c.656,c
Πάγχυ,aduerb.poet.Omnino, Penitus. Hom. Il.τ, Ἦ τοὶ ἀκὴν πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς. Od. ι, — πάγχυ λιλαιόμεθ' αὖτ' ἐλθέμεν.
Παγχάδος,t.3,c.267,a
Παγχὼ Doricè pro πηγὼν,Fontium:à πηγὴ pro πηγή.
Πάδος, Padus, Lat.qui Græcè Ἠριδανὸς, Eridanus. Suidas & alii. Plut.Sympos.lib.5, καὶ τὴν Γαλατῶν οἱ οἰκοῦντες περὶ τὸν Πάδον οἶνον πίνουσιν.
Παθαίνομαι, Afficior vehementer & concitor, & ita quidem vt etiam affectus,qui πάθη dicuntur, commoueā. Luc.ἀλλὰ γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ φόνου καὶ φαρμάκων ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθαίνετο, Mirum in modum affectus est & exarsit inter disceptandum, & ita vt πάθος concitaret. In v.l. redditur Affectus cōmoueo, Indignor, Afficior.Hesych. exp.διατεθῆναι.
Παθαίνομαι,Afficior morbis animi,vt vertit Bud. in hoc Synesii loco, καὶ ἵνα μὴ τὰς ἀλγηδόνας δυσαίμους, ὁμολογῶ τῆς χειρὸς,ἀλλ' ὅτι τῆς φύσεως, ἣ μανίαν ἔδωκε παθαίνεσθαι.
Πάθη,t.3,c.70,d
Πάθημα,Quod quis patitur,&c.t.3,c.65,e. Πάθημα,Morbus,&c.ibid.d
Παθημάτιος, pro παθήματος,t.3,c.66,a
Παθητικὸς,ib.c. Παθητικῶς,ib.f
Παθητὸς,ibid.a
Παθογνωμικὸν, vocatur quod propriè affectionis speciem significat. Propriè quidem de signo dicitur, impropriè de symptomate,& quatenus tantùm morbi naturam indicare potest.Hæc Gorr.inter alia. In v.l.παθογνωμικὸν σημεῖον, Signū quod vnà cum morbo inuadit, nec ab eo separari potest : vt in pleuritide difficultas anhelitus & febris.ex Gal.De diff.morb.
Παθολογικὴ, pars medicinæ,t.1,c.249,g
Παθοποιία, Affectuum commotio: schema quo vel odium vel iracundiam vel misericordiam commouemus, inquit Iul.Rufinianus.
Πάθος,Quod quis passus est,&c.t.3,c.66,g. Πάθος,Morbus corporis, &c. c.67,b. Πάθος, Morbus animi, &c. c.68,a. Πάθος, apud rhetores,c.69,h
Παθὼν π, siue π παθὼν,t.3,c.63,a
Παῖ,non solùm est nominat. nominis παῖς, sed ponitur etiam pro πᾶς,vt quidem.ann.v.l.
Παιὰν,ᾶνος,ὁ, hymnus in laudem Apollinis (necnon Dianæ, secundum alios) qui canebatur ad amoliendum & propulsandum aliquod malum,siue morbi (ac præsertim pestis) siue belli.Sed & parta victoria,aut in prælii congressu,canebatur: à verbo παίω, quasi παιαίνω. Thuc. scholiast. annotat, ante bellum quidem, Marti, post bellum autem Apollini pæana cani solitū. Atque illum pæana quidam ἐπάλιον appellatū perhibent.Xen. Hellen.7, ἱδόντες πανταχοῦ τὴν ἐξ Ἀσωποῦ, καὶ ἀνευδὲς καὶ

παιδὸς, ὡς ὑμεῖς γεγηράκατε, ὦ πολῖται. Lib.1, eiusdē operis, ἐκ τῆς ἡμετέρας παιδὸς. Plut.in Romulo, ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἐκείνου. Idem in Lycurgo, ἐξῆρχεν ὑμνῳδὸς παιδικοῦ μέλους. Idem de pæane qui ante congressum canitur. Generalius autem παιὰν de hymno qui canebatur & alii cuilibet deo, adeò vt dis quoque inferis tribueretur. Xenoph. Hellen.4, ὕμνησαν τὸν θεὸν τὸν Ποτνιᾶ παιᾶνα. Quinetiam plurali numero Παιᾶνες generaliter cantilenæ, & hymni deorum, necnon ὕμνημα, & ᾠδὴ, vt Hes. exp. Apud eundem Παιᾶνες sunt οἱ τοῖς παιᾶσιν ᾄδοντες.

Παιᾶνες dicitur & ipse Apollo, vt testatur inter alios Macrob. Interdum verò quicunque medetur, seu remedium affert. Eutip. καί μοι θεῶν παιᾶνες ἐλθοῦ.

Παιὰν, metricus pes, qui est duplex. nam aut à longa oritur, quam tres breues consequuntur: aut à breuibus deinceps tribus, extrema producta atque longa: vt scribit Cic. ex Aristotele. Vide meum lexicon quod Ciceronianū inscripsi. ILLINC EST Παιανίζω, Pæanem seu pæanas cano. Xen. ὡς σὺν ἀφυήτῳ αὐλήσει, καὶ ἐπαιάνιζον καὶ ἐπῇδον. Verbale Παιανισμὸς, ὁ, Pæanis seu pæanum cantatio.

Παιανιδὴς, Qui est è tribu Pæanienſi: vt Demosthenes παιανιδὴς. Vide Suidam.

Παῖγμα,t.3,c.11,b.
Παιγνία,t.3,c.10,h.
Παιγνίμων,ib.
Παιγνιώδης,ιδ,subst.t.3,c.21,a.
Παιγνιώδης,ib.
Παιγνιώδως,ib.
Παιδαγωγέω,t.3,c.11,a.
Παιδαγωγία,ib.d.
Παιδαγωγικὸς,ib.
Παιδάριον, in v.l. redditur Puellulus, sicut & παιδίον. At Hesych.non παιδάριον sed παιδάρικον exp. μαγείαιρα. quod παιδάρικον magis etiam suspectum est.
Παιδάριον, t.3,c.15,d.
Παιδεία,t.3,c.17,c.
Παιδεύεσθαι,t.3,c.22,e.
Παιδεύτρια,ib.e.
Παιδεύτης,οι,t.3,c.34,e.obit.
Παιδεύω,t.3,c.17,b.
Παιδεύτεον, Docere oportet, seu instituere.
Παιδευτέον,t.3,c.18,f.
Παιδευτὴς, ib.g.
Παιδευτὴς,ib.
Παιδεύω,t.3,c.14,e
Παιδιὰ, Ludus, &c.t.3,c.19,c
Παίδια, neutr.plur.num.vide in παιδίον.
Παιδικὰ, τὰ,t.3,c.14,g.
Παιδικὸς,ib.g.
Παιδίον,ib.b.
Παιδιονῖτις,ib.e.
Παιδίσκος,ib.g.
Παιδίσκος,t.3,c.16,c.
Παιδοβασία,ib.c.
Παιδοβάτης,t.3,c.15,b.
Παιδοκόμος,ib.c.
Παιδοκτόνος,ib.
Παιδολεσία,ib.
Παιδολογία,t.3,c.8,d.
Παιδομανὴς,ib.f.
Παιδοτροφία,ib.g.
Παιδοτρόφος, ου, ὁ, (ea forma dictum qua παρθενοτρόφος) Puerorum deceptor, Pædico. Alexis apud Athen. libro 13. παιδοτρόφος ὄντες, καὶ τῶν μείζω ἐζηλωκότες τὸν ἀρχαῖον ἡμῶν τῆς σοφίας Ζεύξιππα τὸν Φοίνικα· ὃς οὐδέποτε γυναικὶ ὡχέτευσεν, παιδικοῖς δ' ἀεί. Vide Hesych.
Παιδοτριβικὸς,t.3,c.9,b.
Παιδοτριβικὸς,ib.
Παιδοτριβία,t.3,c.8,h.
Παιδοτριβικὸς,t.3,c.9,a.
Παιδοτρίβης,ib.b.
Παιδοτρίβης,ib.
Παιδοτρίβιον,ib.c
Παιδοτροφεῖον,ib.
Παιδοτροφία,ib.
Παιδοτροφικὸς,ib.
Παιδοτροφικὸς,ib.f
Παιδοτροφικὸς,t.3,c.10,b
Παιδοφθορία,ib.
Παιδοφθορικὸς,ib.b.
Παιδοφόνος,ib.
Παιδοφονία,ib.d.
Παίζω,t.3,c.19.h.
Παίζω,t.3,c.21,b
Παῖον, Tutum, Firmum. Hesych.
Παιόνιος male in v.l. pro παιώνιος, quod vide. Sic mendose & Παιονικὸς, pro Παιωνικὸς & Παιωνικὸς. At Dauno est Pannonia: sicut Παίονες, Pannonii, habēs notum. Παίων.
Παιπάλαι, Loca prærupta, Loca salebrosa. ἀμφὶ παιπάλαις ὀρέων. schol. Aristoph.in Nub. Vide Παιπαλόεις.
Παιπάλᾶν, Circumspicere, Scrutari ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐλάν. Hes.
Παιπάλη, ης, ἡ, Farina tenuissima, Quod in farina est tenuissimum, Flos farinæ. Redditur & Flos polentæ, Pollen. Affertur & παιπάλη ἀλφίτων, ex Gal. ἀπὸ πυρῶν, lib.2. Et μετὰ παιπάλης ἀλφίτου, ex Diolcoride. vbi quidam interpr. Cum polenta, Plinium sequuti: sed magis probatur, Cū tenuissimo farinæ polline, sequendo Marcellū.
Παιπάλη vocatur etiam nix minutissima eadem.
Παιπάλη metaph. pro valde astuto & versuto, seu astuto, apud Aristoph. & quasi dicas eo cuius subtilis est astutia, seu versutia: in Nubibus, Ἀγχίφρων τις, κρόμμυον, παιπάλη.
Παιπάλημα, ατος, τὸ, idem quod παιπάλη, Farina tenuissima, &c. Ac ficut παιπάλη metaph. ponitur, sic quoque παιπάλημα pro versutissimo & astutissimo, & qui prę versutia nouas subinde vias elaborandi excogitat. Demosth. Æschinem vocauit παιπάλημα, velut hominē acrimonia & subtilitate ingenii quotidie malis meditantem mala quibus aliis noceret, sibi prodesse, vt annot.v.l. In quibus Luc.de perditissimo & spurcissimo homine vsus esse traditur, scribens ὁ παιπάλημα καὶ κακοδαίμων. Vide Suidam. Meminit huius vocis & Bud.in Cōm. Erasmus itē in prouerb. Cercopū cornu. In v.l. annot. παιπάλημα esse etiam inæqualitatē summorum montiū, teste Etym. sed hunc ipsemet cōsule. In eadem est Παιπάλημος, Asper, Rudis. Vide Παιπαλόεις.
Παιπάλη, Concutio. In v.l. additur etiā Exploro, Indago: sed significationes duorum verborū, videlicet Παιπάλαν & Παιπαλᾶν, perperam in vnam commiscent: vt ex Hesychio cognosces.
Παιπαλόεις, ιόεσσα, ὁ, Præruptus, Salebrosus, Asper. Σκοπὸν παιπαλόεντα, Od.ε. vbi exp. τραχύν. Sic παιπαλόεντος apud eundem Hes. exp. τραχέος. Sed παιπαλόεντα ὄρεα exponitur etiam Puluerulenta, & velut παιπάλῃ λευκὰ. Vide Eustath. Sciendum est porrò autore Herodiano scholiorum in hunc versum Od.ε. ἴσον δὲ σημαίνει τὸ παιπαλόεντα αὐτὰ θεῖν, annotare, παιπαλόεντα esse ἀπὸ τοῦ παιπάλλειν cum λ, non cum ι, vt v.l.habent: illorum alioqui & illā scripturā. Illud potrò παιπαλόεντα quosdam & σκαλὰ exponere testatur Hesych.
Παιπαλόεις, Inanis gloria, v.l. sine vllo testimonio.
Παῖς, Puer, &c.t.3,c.5,a. Παῖς, Seruus, &c.c.6,c. Παῖς, filius, &c.c.7,a Παῖς,t.3,c.5,a
Παιπάλωμα, Quod circunquaque scissum est, in v.l. Hes. παιπαλώματα exp. σχεδάσματα.
Πάϊσμα, Ingressus. v.l.ex scholiaste Homeri qui exp. πάϊσμα, ἀπὸ τοῦ πάϊσαι. Postquā enim παίσαι esse dixit ὁρμῆσαι, addidit, πάϊσμα γὰρ ἡ ἀπὸ τοῦ πάϊσαι βασις: si modò ipse ea scripsit.
Παίσκω, verbs quædam inter Parīū & Lampsacum, quæ & Αἰπαίσκω dicta fuit. Est Παίσκος & fluuij nomē. Vide Eust.

Παιτὸς,t.3,c.20,f

Παφάσσω,quaſi παντὶ τῷ φῶτ' ἀΐσσω, Oculos circunquaque verto,Oculos quoquouerſum circumduco.Suidas vult eſſe φανερῶ,id eſt Manifeſto. Vnde redditur & Illuſtro.Sed addit idē lexicographus, ὁράω. Alii verò non ſimpliciter ὁράω exp. ſed ὁράω ὡς ὑποκοριστὸς ὁράω à φῶς,vnde fit φάσσω,deinde παφάσσω & παφάσσω Hom.Il. β,Σκῶ τὴ παφάσσουσα Διὸτ κλυτὰ τέκνα Ἀχαιῶν Οἶμον ἰέναι. Vbi quidā interpr.Emicās. In v.l.redditur non ſolùm Impetū facto,(in qua interpretatione reſpicitur ad illud ὁράω) ſed etiā Volito,Feſtino.Vide Euſt.& Etym.

Παίω,t.3,c.21,f

Παιών,ῶνος,ὁ,& Παιάν, idem quod παιάς, de quo dictum fuit ſuprà.Plato epiſt.7,ἰφίστου λίθῳ ἀσκεῖ πίπτω,παιῶν' ἀπαλεξήσοντος βάρβαρον καὶ πλημμύρα. Eſt etiā Apollinis epithetū,ſicut παιάν.Pauſan.ὁ ζβοιωτὸς, Ἡσιόδειος, ἢ Δήλιος,καὶ Ἀπόλλωνα ὅτι παιῶνος. Interdū & de medico dicitur.Ariſtoph.in Pluto,Ἀσκληπιοῦ παιῶνος ἀνδρὸς τοιχίον. Eſt quoque metrici pedis nomē,de quo in Παιὰς dictū fuit. Ac in v.l. dicitur eſſe metri genus,perpetā, & ſcribitur Παίων paroxytonē: quam ſcripturā conſtat huic nomini conuenire quum ſignificat Pannonē, id eſt,eum qui eſt ex Pannonia. Illud autem Παιὼν eſt potius poeticum,quo medicus etiā ſignificatur. Vnde & παιὼν μόλυ adiectiuē apud Nōnū, Salutari, Saluti-fero.In Epigrām.παιωνίη χεὶρ,medica manus.In iiſdem παιῶνα βουλὴν legimus. Hinc Παιωνίη, Ars medica, vel Medicina,Medicatio.ἰάτρεια. Inuenitur etiā Παιονὶς ἠὼς ex Epigr. pro παιών. Cæterùm hoc Παιὼν eſt etiam nomen proprium eius qui medicus deorum eſt,alius ab Apolline,ſecundū Heſiodū. Vide Euſtath.

Παιωνία,herba Pæonia: quam & γαλακτίδιον vocat Theophr.lib.9 Hiſt.plant.cap.9, vt ann. v.l. in quibus additur eſſe & feſtum Apollini ſacrum: ſed non ſine errore.Potius enim παιώνια hoc in ſignificato ſcribendum fuerit,accentu in antepen. Παιωνία eſt etiā antidoti nomen,necnon catapotii: de quibus lege Gorr. ſed ſcribentem & hic in herbæ nomine παιονία per ο. quū tamen hæc ſcriptura potius conueniat illi ſignificationi qua dicitur de Pannonia. Meminit & Ἀλκαῖος Παιωνίας Pauſanias: ſcribēs, πρῶτον δὲ τῇ βωμοῦ μοίρᾳ, Ἀφροδίτης ἢ Παιανίας ἢ Γαστοῦς, ἢ Ἀλκαῖος ὅτι Παιωνίας.

Eſt item Παιωνία fœmininum à Παιώνιος: quod vide.

Παιώνιος,ω,ὁ & ἡ, Ad medicinam valens. Ad medendum idoneus, Medicatorius, Medicator. In Anthol.epigr. χρυσὸς ἔρωτος ἀπὶ παιώνιος , Aurum ad medendum amori valet, Aurum eſt amoris remediū.Item παιωνίη χεὶρ, medicatoria manus ſeu medicatrix. Sic παιωνίαις χερσὶν apud Ariſtoph. Apud Heſych.legimus Παιώνια, φάρμακα ἰατρικά, ἢ ἄλγεα παύοντα. ἰτῆ Παιώνιον, ἰατικὸν, θεραπευτικὸν. necnon Παιώνιος, Διόνυσος.

Παιωνίζω, idem quod παιανίζω, ſuprà. Thucyd.lib.2, ἐπαιωνίζον τὸ θεῖον πλέονες ὡς γινόμενον. Hinc Παιωνισμὸς, idem quod παιανισμός.

Παιωνισμὸς vide in præcedente Παιωνίζω.

Πάκος.Theophr.ait in Syria naſci χαλβάνιον, id eſt galbanum,ὃ τὴ πάκου καλουμένου,id eſt ex paco dicto. Sic Gaza, lib.9,c.7,Hiſt.pl.vbi tamen ὃ τὴ πάκος legitur.v.l.

Παλαὶ, pro πάλαι,t.3,c.263,d.& 271,a

Παλαὶ, πᾶ,t.3,c.271,a. Παλαὶς,ib.f

Παλὰς,ib.a. Παλὰν,ib.b

Παλαιτωλὸς,οῦ,ὁ,Pactolus:aurifer ille fluuius Lydiæ.

Πάλαιτος,ωτος,ὁ,t.3,c.271,e

Παλάθη,ης,ἡ,Maſſa ficorū & pinguiū caricarū,quas in morem laterum figurantes, vt diu illæſæ permaneant,calcant atque compingunt:Hieron.in caput 1 Oſeæ. Meminit & in cap.6 Ezech. Apud Lucianum παλάθη καρύων,necnon παλάθη καρυῶν legitur:καὶ παλάθιον ὑπὸ γλυκέος ἐστὶ παλάθη. Item,ὀνόμαζε γὰρ ἀυτὸ παλάθης τῶν καρυῶν. Apud Eſaiā παλάθη σύκων. Gaza παλάθας vertit offas,vbi Theophr. ex prunis nucleo dēpto cōfici παλάθας ſcribit: Hiſt.pl.lib.4,c.3. Et quod Plin.dicit, Purgatum enim tundunt, ſeruantque eius offas; Theophr.παλάθας vocauerat. Apud Dioſc. de bdellio, ἀφρῶδεις παλάθαι, Plinius explicat Et in offas conuolutum hadrobolonive ann.v.l.

Παλαίδες,ἰδῶν,ἡ,idē quod παλάθη, proximè præcedēs Strabo.ἐκπιέζουσι πρὸς ἀναβάσεις μετρίους παλαίδας.

Παλαιδίδης, cuius neutrum Παλαιδίδες vide paulo antè in Παλάθη. Πάλαι,t.3,c.22,f

Παλαιὰ,ſub.βάβτον,t.3,c.23,h

Παλαιάζω,Iamdudum,v.l ἀμαρτύρους.

Παλαιγενὴς,ἐος,ὁ & ἡ,q.d.Olim genitus. vnde ponitur pro priſco ſeu veruſto. vt apud Apollon. in principio Argon. Ἀρχέλαος ὁ Φῶκος, παλαιγενὴς ἐὼν φυᾷ Μηνέως. Item pro annoſo ſeu ſene,ex Ariſtoph. affertur, χαῖρ' ὦ φρεσβῦτα παλαιγενές. Additūrq; legi & παλαιχθὴς in vocatiuo apud eundem. Videtur autem ludendo adiectū eſſe hoc vocabulū poſt φρεσβῦτα. Ab Heſychio παλαιχθὴς exponitur παλαιότατος.

Παλαιγὴς, Anciquus, Grandis natu. Ex v.l.ſunt hæc,erroris ſuſpicione non carentia.

Παλαίγονος,vide paulo pòſt in Παλαίγονος.

Παλαίγονος,ου,ὁ & ἡ, A longo tempore attenuatus & recondītus.ὁ ὑπὸ πολλοῦ χρόνου λεπτυνθείς.

Παλαιμάων,ονος,ὁ,c.816,c

Παλαίμων,ονος,ὁ, Palæmō:deus marinus,filius Leucotheæ: prius Melicerta, à Latinis Portumnus dictus. At verò παλαιμονίη ex Pindaro in Pythis affertur pro Contendere:χαίτα θεσπεσίη παλαιμονίη κεκαδμένη.

Παλαίγονος,ου,ὁ, Priſcus.vt παλαιγόνων Κυκεώνων, in Epigramm.Dicitur etiam παλαίγονος eadem ſignif.

Παλαιόλιτος, ab Heſychio exponitur παλαιοπρεπὴς, & ἀρχαῖος.

Παλαιόλιθος,t.3,c.15,e. Παλαιὸς,t.3,c.23,b

Παλαιόπετρα,t.3,c.24,b. Παλαιοῦμαι,ib.

Παλαιουργόδικος, Veteramentarius.v.l.

Παλαιοπαγὴς,t.3,c.858,a. Παλαιόφυλλα,t.3,c.25,g

Παλαιοφοινικῶν,ibid.

Παλαιστῆρες,vide Παλαιστῆρες in Παλαιστὴ.

Παλαιστὴ,ῆς,ἡ,Meſura quatuor digitorum,ſeu quaternùm digitorum. Vocatam παλαιστὴν Etymol. tradit quaſi παλασσὴ,nimirum ἄνθρ τὸ πᾶλαι σωσχὴ τὸ ἴσον, id eſt, παλαιὸν πιὸν τοὺς δακτύλους. Fuit verò DICTA Παλαιστὴς quoq;,ſi Polluci & poſt eum Euſtathio credimus. Sed apud illum habemus tantùm Παλαιστὴς,per ι. & hoc παλαιστὴς. Ita enim legitur, τὸ δ' αὖτε idem videlicet quod δεχμὴ,ſeu δακτυλοδέχμη: quibus ſignificari ait σπιθαμὴν τοὺς πλατεῖς δακτύλους) καὶ παλαιστὴς ἡλικὴς, & παλαιστὴς ἀφανικὸς. Sed ſuſpicor eum reliquiſſe ſcriptum, καὶ παλαιστὴ παλαιστὴ ἡλικὴς,&c. Euſtath.certè contrà huius παλαιστὴς mentionem nullam facit, ſed cæterorū duorum duntaxat:ſcribens δᾶρον eſſe tertiam partem σπιθαμῆς, quæ tertia pars vocetur etiam παλαιστὴ fœm. genere.& παλαιστὸς maſculino.his enim ſignificari δῶρον τρεῖς δακτύλους. Quibus conſentanea ſunt quæ alibi tradit,σπιθαμὴν eſſe δῶρον δώδεκα δακτύλων: afferēs etiam vocabuli huius etymum , ἄνθρ τὸ σπᾶν σπιθαμὴν τοὺς δακτύλους,id eſt ὁλκὴν. Cæterùm vt ad παλαιστὴν reuertar,ſciendū eſt,pro eo quod legimus apud Plin. Quaternùm digitorum magnitudine, habere autorē Geoponicōn,παλαιστιαῖα μεγέθη, ſubiungēntem τοῦτό τὸ δώδεκαδακτυλιαῖον τοῖς ἴσοις. Vno verbo redditur Palmus.ſiquidem Hieronymus παλαιστὴν, palmum , vt σπιθαμὴν, palmam,appellari tradit. Annotant tamen quidā Plinium hanc VOCEM Σπιθαμὴ vertiſſe dodrantē, id eſt,quantum eſt ſpatii inter expaſſos ſummum pollicē & extremū minimū digitum. Sed & lib.21,c.7, (inquiunt)palmum alto caule ait quod Dioſcorides dicit κυλὸν σπιθαμιαῖον,id eſt dodrantalem. & de anthyllide lib.21,c.29. Addūt denique Græcos vnum pro altero vſurpare. Aetius enim,quum cap.21,libri 13,dicit viperā eſſe magnitudine cubiti, longiſſimam autem παλαιστὴν ἔχειν,loco σπιθαμῆς poſuit παλαιστὴν. aliquoi minus ſcripſiſſet.Nam cubitus valet ſeſquipedem, id eſt palmos ſex. Rurſum Dioſcorides libro 3.cap.94,chamædryn θαμνίσκου σπιθαμιαίου vocat: Hermolaus Barbarus vertit fruticem quatuor digitorum altitudine. non malè: quoniam eorū quæ plurimùm vſu veniunt, rationem habuit. Reliqui interpretes Plinium ſequuntur, qui σπιθαμιαῖα dodrantem reddidit. Lib.enim 21,cap.17,ornithogalum, & libro 27, capite 13, thlaſpi dicit eſſe

Αἴγλη παμφαείοισι δι' ἀθέρος οὐρανὸν ἶκε. Il. ε, κλυτὰ τεύχε παμφαίνοντα. Sic Il.ε, πόρκε Αἴθε παμφαίνοντε. Et alibi, κλυτὰ παμφαίνοντα. Vbi παμφαίνοντα dixit Ionica dialyſi pro παμφαῶντα, metri cauſa. A

Παμφαλάω, Attonitus & veluti numine afflatus aſpicio vel circumſpicio. Apollonii enim ſchol. παμφαλᾶν eſſe dicit τὸ μετὰ πλήξεως καὶ ἐκπλαγμοῦ ἐπιβλέπειν: in qua ſignificatione verbum hoc vſurpaſſe Hipponactem & Anacreontem. Dicere verò & Euryciũ Παίονα παμφαλόωντα δινέεται πόδεσσι. Nec admittendum Irenzũ qui ἀμφαίνοντας ſcribit, & interpretatur κινήσεις. nam nec poetã ita ſcripſiſſe, nec alĩũ quẽpiã eo verbo ſic vſum eſſe. Hæc ille. Apollonius compoſito ὀλιγοπαμφαλᾶν vtitur, itidem pro Stupidum attonitúmque circumſpicere: Argon. lib. 2, Μαινομένῃ δὲ ἔοικε, τὴ πρῶτον ἐπιβᾶσιν ἰδωσι, Πάμπαν ὀλιγοπαμφαλόωσι ἐοικώς. Etym. derivatum vult ἀπὸ τοῦ πάμφαλον οὐδὲ κέφαλον ἄμυδις. B

Παμφαλύξεις, Heſychio πρίμα, Trenſit. Suprà βαμβαλύξεις.

Παμφαύσιν, & Παμφαύσιον, vide in Παμφαίνω.

Παμφεγγὴς, Totus lucidus, Illuſtris, Fulgidus.

Πάμφθογγος, Omniſonus, Omnis generis ſonos reddens. Heſych. C

Πάμφι, idem affert pro παντάπασι, Omnino.

Παμφλεκτὸς, Omnia comburens ſeu inflammans, Soph. Sic apud Athen. lib. 8, πυρὶ παμφλέκτῳ σβεσθέντα.

Πάμφορβος, t. 4, c. 79, e

Παμφόρος, ος, ον καὶ η, Omnia ferens, Omnium ferax. in qua ſignific. Omni ſeros terræ vultus dixit Ouidius, pro Omnis generis fructus ferentes: παντοῖα φέροντας, Suidæ. Xen. Hellen. 3, χώραν παμφορωτάτην καὶ ἀρίστην οἴνου. Idẽ πτερίδιον vocat παμφορώτατον κτῆμα. In Epigr. verò legitur, ὦ ἄμπελε παμφόρε. D

Πάμφυλος, Omnis generis gentes habens, Ex omni gentium genere mixtus. Dicitur etiam πάμφυλον ἔθνος, Gens ſeu populus ex omni alio populorum gentiúmque genere mixtus. Ariſtoph. metaph. παμφύλων θηρῶν, Omnis generis ferarum.

Πάμφυρος, ος, ον καὶ η, Mixtus ex omnibus.

Πάμφωνος, in Epigr. Omnis generis voces reddens.

Παμψηφεί, Omnium calculis, Omnium ſuffragiis. E

Παμψύχει ὑπὸ χεῖμα αἰάζων, dicit Sophocl. in Electra, p. 118, de Amphiarao. Schol. exponi poſſe annotat vel παντὶ ψυχῷ αἰάζων, vel ὅλῃ πνοῇ τῷ ἑαυτῷ ψυχῷ αἰάζων, ideóque ἀθάνατος.

Πᾶ, Omne, Quidquid: à πᾶς. Sophocl. Γίγνεται μήτ' ἀπὸ πᾶ θαῦ πεχωλιόν. Aphthon. πᾶ δὲ τὸ κρατεῖ, Omne quod excellit, Quidquid excellit. Et πᾶ ὅ, τι ἄλλο, Quidquid aliud, Omne aliud. Et πᾶ ὁτιοῦν, Omne quodcunq; ſit, Quodvis, Quodlibet: vel Quiduis, Quidlibet. Et πᾶ μᾶλλον, Quouis magis, Omnium maximè, apud Luc. Necnon præmiſſo articulo, τὸ πᾶ ἄξις dicitur pro Quauis re dignus: cui opponitur οὐδὲν ἄξιος. Nonnunquam ei genitiuus ſubſtantiui alicuius additur. Demoſth. πᾶς πᾶ μοχθηρίας, In omne improbitatis genus. Thuc. ὧν πάντα ἐφ' ἑκάστοις ἦσαν, Omni triſtitiæ genere exanimati erant. id eſt Prorſus exanimati erant, In totũ exanimati erant. Præpoſitionibus etiam iungitur. Dicitur enim κᾰτ' πᾶ, & κᾰτ' πάντα, pro Per omnia, Omnino. Galen. ad Glauc. lib. 1, ἔστι γὰρ τὰ δρεπτὰ κίνησις ὠφελεῖ κᾰτ' πᾶ ἄκρατον τῇ φλεγματώδει. Plato in Tim. κᾰτ' πάντα τέλειος, Ex omni parte abſolutiſſimus. Itidem ὅλῃ πάντῃ dicitur pro Per omnia, In totum, Per totum, Omni ex parte. Ex Aphthon. affertur ὅλῃ πάντῃ pro Penitus, Prorſus, Omnino: quo ſignif. & εἰς πάντα dicitur. vt apud Plat. De leg. εἰς πάντα ἀκοντες, Omnino nolentes. Affertur & ἐκ πάντος pro Ex toto: & μᾶλλον πάντως ex Plut. Numa pro Ad ſummũ. τὸ πᾶ, aduerbialiter nõnunquam poſitum reperitur pro κᾰτ' πᾶ, Per omnia, Omni ex parte, In totum, Omnino, Penitus: quod & ὅλῃ πάντῃ dicitur, & εἰς πάντα, necnon πάντῃ καὶ ὅλως. Xen. Pæd. 1, τὸ πᾶ ὅλῃ ἐφίεσθαι ἐν πάντι ἔργῳ σφόδρα ἀδυμίας, omnino in omni negotio alacritas animi deiectioni præſtat. Cui adde hoc Thuc. εἰς πᾶ ὅλῃ, Prorſus aduerſarius. Itẽ pro Perpetuò, Semper. Luc. de Vulcano, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶ βιοῦντα, perpetuò in fumo viuẽtem. Alioqui τὸ πᾶ ſubſtantiuè ponitur pro Summa rerum, ſeu Vniuerſa rerum ſumma: item Vniuerſum, Vniuerſitas, Vniuerſitas rerum. quas ſignif. expoſui t. 3, c. 49, c. F

¶ Πᾶ, ſignificat etiam totum, Integrum. vt πᾶ. Apollon. Rhod. σεῖο ἕκαστα πάσσε.

Παῖ, αἰός, ὁ, Pan: paſtorum numen. Fingitur fuiſſe ſemicaper ſeu capripes, & hirci modo libidinoſus. Vnde πᾶν dixere πᾶς ἀποδέζασθαι σφέδρα τὸ σπουδαῖον, teſte Heſych. Iracundus etiã atque ἐξύβριος. vt Theocritus teſtatur Idyll. 1 de eo canens, ἀπὸ γὰρ πτερὸς, Καὶ τόδε δῆμιδες χαὶ ἀπὸ ῥῖνα κάθηται. quamobrem caprarum ibi dicit non licere paſtoribus τὸ μεσημβρινὸν σκιρτᾶν Panis metu, quia ἀπ' ἄκρας Ταῦτα κινεῖται σήματα. Si fortè irritetur, terrores hominibus immittit ſubitos & quorum cauſa ignoratur, tumultúſque repentinos, qui πάνικοι ab ipſo denominantur. Ita igitur Herodot. lib. 7, dicit πανικὸν φόβον exercitum Xerxis inuaſiſſe. Et Diod. Sicul. πανικοῦ θορύβου συμπεσόντος. Et Ioſeph. ὡς πανικὸν δέος ἅμα καταλαβὸν. Et apud Plutarch. Epaminondæ duce οὐδὲν πανικὸν δεῖμα ὀφθῆναι εἰς τὸ στρατόπεδον. Item Cic. ad Attic. De Venetidio πανικὸν puto. Et alibi, vanum certé. ſcripſiſſes enim. Liuius id lymphaticum pauorem vocare videtur, lib. 10, Victorem equitatum velut lymphaticus pauor diſſipat. Item à Παῖ DERIV. Πάνες. Æſchylus enim Καλλιστῖ dixit Πανὶς βίους, καὶ Πανὶς, Heſ. reſte. vt qui amat βίους & montes. Idem Heſych. affert Παῖν δείμασι pro μανικοῖς δείμασι, ob panicos & lymphaticos furores. Derivatũ inde & DIMIN. Παΐσκος, ου, ὁ, Paruulus Pan. Paniſci, dæmones ſylueſtres & montani, vt Fauni. Cic. Si nymphæ dex ſunt, ergo & paniſci & ſatyri. Sunt qui πανίσκους interpretantur affectas Panis: & præterea Panicos, perſonas theatricas à Pane dictas. Quin & Παῖνα ſiue Πάϊνα Euſt. derivatum vult ἀπὸ τοῦ Παῖα, vt qui perhibetur καταχεῖσθαι τῆς ὑφαντικῆς.

Παιαβεὺς, Omnibus modis mollis.

Παιαγαθὸς, Omnino bonus: ſeu Omnium optimus. Plato epiſt. 8. Apud Poll. & παιαγαθ, fœm. gen.

Παιαγὴς, t. 1, c. 126, e. Παιάγιος, t. 1, c. 127, b

Παιαγὸς, t. 1, c. 126, e. Παιαγισία, ib.

Παίαγος, t. 1, c. 128, d

Παιάκα, apud Plut. ex Hom. pro Reti ſeu Vermiculo: De ſolert. anim. κίτινος τῇ ξ συλλαβῇ σύριγμα σβεννύμενος διὸ καὶ δικτύων τὰ ῥήγια ὀρθῶς Ὅμηρος παιάκα φησίν. Sed ſcribendum eſt παιαχα, vt apud Hom. legitur Il. 9, ἀμφὶ δὲ λίνα ἁλίπλοα παιαχθεν. Vbi ſicut λίνα παιαχθεν dicitur, ita δίκτυον παίαχθον, rete omnia trahens & capiens, Latinis Verticulum, à verrẽdo. Athen. lib. 7 ἐλθὼν τὰ ἄλλων παιάκων δικτύου ὄφεως: ad Homericum locum & ipſe reſpiciens. Alioqui & ſubſtantiuè παιάχη dicitur. Idem Athen. eodem libro. ὡς ἐφ' ὧν τὸν παιάχην τὸν ἀπὸ τῶν καλαμίνων πλινθίων ἐρίζης.

Παιαχὴς, t. 1, c. 51, c

Παίαχθον, t. 1, c. 51, g. Vide & Παιάκα.

Παιαίχυπνος, Omnino inſomnis. vt παιάχυπνος μείρομαι, in Epigrammate.

Παιαιγὴς, Omnino non confectus, Adhuc prorſus incoctus & crudus. πάντως αἰκαταίγαστος ſeu ἀῤῥαπτος. Nicid. Alexiph. Εὖτ' ἂν ὑπ' ὀφθαλμοῖς χαὶ παιαιγὴς ἔσῃ. Schol. ibi exponit etiam ἀῤῥαῖνον, vt ſignificet & Prorſus inefficax. Terminatio tamen hanc ſignif. non videtur admittere.

Παιάθεμος, Omnino iniuſtus, Sceleratiſſimus. Oppianus dicit σκύμνοι παιάθεμοι ἐρεπτάζειν ὄϊν ἀλαλητόν.

Παναθήναια, τὰ, Panathenæa: feſtum & ſacra Athenis olim ab Erichthonio Vulcani filio inſtituta, poſtea à Theſeo renouata. Is enim, vt in vita ipſius Plutarch. refert, poſtquam Atticæ incolas εἰς ἓν ἄστυ συῳκισεν, ἐκ πολλῶν ἴσα δῆμον ἀπέφηνε πάντας ἐκ τοῦ ἐξεῖναι ὅτου καὶ βούλοιτο μεταβαίνειν, καὶ λύειν τὰ κοινὰ πάντων συμφέροντα, καταλύσας τὰ πρυτανεῖα καὶ βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχάς, ἐν δὲ ἑνὶ τῷ νῦν ἄστει κοινὸν πρυτανεῖον καὶ βουλευτήριον τὸν αὐτὸν τόπον ἐποίησε, καὶ τὰ Ἀθήναια συνεκάλουν, καὶ τὰ Ἀθήναια Συνοίκια ἐπίκλην ἔσχε. id enim feſtum & ea ſacra communiter celebrabant illi Atticæ incolæ, qui ex diuerſis oppidis municipiſque in vnam vrbem vnámque ciuitatẽ à Theſeo fuerant coacti. Antè verò nominata fuiſſe Ἀθήναια, ſtter

tradidit Atticorum lib.3. id eſt Mineruæ ſacra, Minervalia, vt quæ in honorem Mineruæ agitarentur: Παναθήναια autem, ὅτι πᾶν τὸ πλῆθος τῶν Ἀθηναίων εἰκότως εἰς τὰ Διονύσια ἄγειν σπουδάζουσιν, vt iam dictum eſt: Suida quoque cum ſchol. Ariſtoph. ſcribente fuiſſe ἑορτὴν ὅτι πᾶσι κοινὴ Θησεῖ γενομένη συνοικισμοῦ. eum enim συναγαγεῖν πάντας εἰς ἄστυ. Porro duplicia fuere παναθήναια: alia annua, alia quinquennalia, annuis celebriora: quamobrem & μεγάλα παναθήναια vocabantur. vt apud Iſocr. μικρὰν ὑπὲρ τῶν μεγάλων Παναθηναίων. Item in argumento orationis Demoſth. in Mid. annotatur, Παναθήναια fuiſſe μικρὰ καὶ μεγάλα. quorum hæc quidem ſolita fuiſſe πενταετηρίδα, at τὰ μικρὰ κατ' ἐνιαυτόν. Ibidem ſubiungitur, ὅτι τὰς μεγάλους confueuiſſe ἄγειν γυμνικά τινα, καὶ ἱππικὸν ἀγῶνα ἐκ τῶν φυλῶν ἕκαστον γυμνασάρχην, λαμβάνοντα χρήματα εἰς τροφὰς τῶν ὁπλιτεύοντος τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ δοκιμάζοντας τοὺς ἱππέας τοὺς τῆς ἑαυτῶν φυλῆς. Inde igitur eſt quod Xen. in Symp. dicit, ὧν γὰ Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν πόμπῃ. Et Demoſth. Procor. ἀναγορεύσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι. Eum qui his ludis victiſſet, præmium aſportaſſe ferunt olei amphoram & coronam oleaginam plexã. Sunt qui Quinquatria ſeu Quinquatrus interpretentur, vt quæ & ipſa in Mineruæ honorem agitarentur. videntur tamen ea Romæ fuiſſe anniuerſaria. Vide Faſtos Ouidii. Porro ἀπὸ τῶν παναθηναίων DICITVR Παναθηναϊκός, Panathenaicus. vt πομπὴ Παναθηναϊκὴ πεμπτὰ apud Thuc. Pompa Panathenaïs ducta vel duci ſolita. Et τὰ Παναθηναϊκὰ ποτήρια, Pocula quibus Panathenæorũ feſto vtebãtur. quorum quæ maxima erant, erãt δίχοα, & his maiora, vt eſt apud Athen. lib 11 Item λόγοι Παναθηναϊκοὶ extant, Iſocratis & Ariſtidis, habiti eo feſto.

Παναθλίος, t.1,c.1121,e

Παναγλαὲς, Omnino lucidus ſplendidiſque. Eurip.

Παναγλὸς, apud Heſych. παγκακοῦργος, Omnino improbus & maleficus: ſed ſuſpectum.

Παναγὴς quoque ſignificat ὅλος λαμπρός, Totus lucidus ſplendidiſque. vt παναγῆ κρήδεμνα. Helych.

Παναίολος, t.1,c.179,f

Παναίριτος, affertur pro Eximius: ſed ἐμαρτύρητος.

Παναμώς, t.1,c.136,b. Παναμῶτας, ib.

Παναπτόλιν, Vniuerſum Ætoliæ concilium. Bud. Pand.

Παναχαρπὶς, Omnino infrugifer & ſterilis. Nicand. Ther. μυελίνης παναχαρπία θἀμνων.

Παναχαία vel Παναχαΐα, t.1,c.268,b. & t.3,c.1723,c. ob.

Παναχὲς, t.1,c.268,c. Παναχὲν, ib.f

Παναχεστὸς, t.2,c.191,g. Παναχὸς, t.1,c.268,a

Παναχὶς, ib.f. Παναχὶς, ib.

Παναχὶς, apud Callim. dicitur apis eſſe epitheton, vt quæ omnia florum faſtigia peruoliret.

Παναχὲς, Heſychio eſt ἑρπύλλος, Origanum herba: item locus quidam Atticæ. vnde forſan Nicand. παναχὲιον κονίλιν nominauit: licet alii vocatum velint quaſi παντὸς κακοῦ, à vi omnium medicatrice.

Παναλάσιος, t.2,c.694,d. Παναληθὴς, t.1,c.313,c

Παναλκὴς, t.1,c.330,g

Πανάμωρος, Dorice pro πανήμωρος. Sophocl. Trachin. p.354.

Πανάμωμος, t.2,c.1661,e. Πανάϊνος, t.1,c.472,b

Παναξ, t.1,c.268,c. & f

Πανοίδιμος, Decantatiſſimus, Celeberrimus.

Πανάπαλος, Tenerrimus. Hom. Od.τ, Ἀνδρὶ δίμας εἰκῶς πάνυ ὀπιδώπεϊ μάλιστ' Παναπάλῳ, οἵτ' ἠίθεοι τανύφυλλοι ἐπηβῶσιν.

Παναπήμων, t.3,c.180,c

Παναπὴς, Omnis prorſus mutilationis & læſionis expers. Callim. hymno in Cererem, Ὡς παῖδας, ὡς ἡφαιστὰ παναπρέας ἑξόμας αἰεί.

Πανάτυμος, Omnino infortunatus, Infeliciſſimus. Priamus Iliad. ω, de filiis ſuis fortiſſ. interfectis, ὦ μοι ἐγὼ πανάτυμος.

Παναίτιος, t.3,c.617,a. Παναργύρος, t.1,c.533,b

Παναίσιος, t.3,c.5,g. Παναρκὴς, t.1,c.539,g

Παναρμώιον, t.1,c.584,e. Παναρμόιος, ib.d

Παναώνιος, t.3,c.778,g

Πανασινθὴς, Omnino illæſus, Saluus & incolumis. Heſ.

Παναφτιὴς, t.1,c.1879,f

Παναφτιῶς, vel Παναφτιάως, ibid.g

Παναγὴς, t.1,c.601,e. Παναφὴλιξ, t.1,c.1453,b

Παναφὴς, Omnino ineuitabilis. Epigr.

Παναχαὼ, Omnes Achiui, Vniuerſi Græci. Homer. Od.ξ, Τῷ κέν οἱ τύμβου μέγ' ὀνῆσαι παναχαιοί. Eodem libro, ἀειδῆς παναχαιὸν. Inde Παναχαὶς γῆ, Vniuerſa ſeu tota Achaia, Tota Græcia.

Παναίωλος, t.4,c.791,e. Παναίωρος, t.4,c.796,c

Παιδαμία, t.1,c.900,c

Παιδακτὴς, ου, ὁ, Omnia mordicans. Mordax. Plutarch. in Catone.

Παιδακτὸς, t.1,c.908,a. Παιδακμάτωρ, ib.e

Παιδακτοὶ, Heſychio παιδία. χαίροντες ἐν ταῖς παλαίστραις. At παίδακες, Dorice pro παῖδες, Soph. Ajace.

Παίδια, Suida autore feſtũ quoddam Athenis fuit poſt Bacchanalia agitari ſolitum. Meminit & Heſych. Infrà Παῖδα.

Παΐδειλος, Omnium timidiſſimus vel miſerrimus.

Παιδίνος, t.1,c.924,a. Παιδίκτης, t.1,c.955,c

Παιδεραστὴς, Improbus, Veteratorius: à Pandeleto quodam pſephiſmatum ſcriptore ἐξαίνετο ὅτι πανοῦργος, vt qui è pauperum deceptione diteſceret. Ariſtoph. Nub. φέρων γ' ὑπόχυτις, Τήλεφος εἶτ' Μυσὸς φάσκων, οὐ παιδὶ γάμους πρώτον παιδεραστίας: alludens ad Euripidis Telephum qui ab eo fingitur πρῶτος ἐρᾶν καὶ φοιτᾶν.

Παιδίξις, Omnibus modis ſeu in omnibus dexter, Dexterrimus.

Παιδόπτης, ου, ὁ, ἡ, Omnia videns ſeu intuens. Laſc.

Παιδοχὲς, t.1,c.954,g

Παίδυλος, Omnibus manifeſtus, Manifeſtiſſimus.

Παιδῦμαρ, Toto die, pro παντὸς ἡμαρ. Apollon. Argon. lib.2, ξυνύσσε δ' ἄασσε Θεὸς Παιδύμαρ φορέοντι. Infrà παντὸς ἡμαρ & παντήμαρ.

Παιδήμια, t.1,c.972,b. Παιδήμια, ib.e

Παιδήμιος, t.1,c.977,f. Παιδήμιον, t.1,c.972,c

Παιδήιος, t.1,c.971,g. Παιδίης, t.1,c.1015,a

Παιδίνος, t.1,c.1010,c. Παιδίνος, ib.

Παιδοκῶν, t.1,c.959,f. Παιδοκὶς, ib.e

Παιδοκίων, ib.g. Παιδοκιότροφα, ib.e

Παιδοκλῶν, ib.f. Παιδόκια, ib.

Παιδοκίον, ib.d. Παιδόκιος, ib.

Παιδοκὴς, ib. Παιδοκία, t.1,c.543,f

Παιδοῦλος, t.1,c.1044,d

Παιδοῦσα, siue Παιδουσὶς, Heſychio eſt muſicum inſtrumentum: Παιδουσὸς autem, ὁ μετὰ χειρὸς ὄρθιος αὐτὸ, qui ipſum tractat, ſeu qui eo ludit. Pollux παιδοῦσαν Aſſyrios nominaſſe ſcribit inſtrumentum muſicum τρίχορδον, tribus intentum chordis. Pythagoras qui De rubro mari ſcripſit, dicit τοὺς Τρωγλοδύτας καταπαιδεύειν πλοῖα παιδοῦσαν ὑπὸ τῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ φυσώδους διαφορᾶς, teſte Athen. lib.4. Ibidem dicitur τὸ καλαμεῖον παιδόρου μίμημα. mittit Protagoridas lib.2 ἀφεῖ δὲ ὅτι διόρυγα παιγνίων: Porrò iſto inſtrumento ludere DICITVR Παιδουσίζειν, Pandurizare. Lampridio in Heliogabalo. VNDE Παιδουσιστὴς, ὁ, ὁ, Panduriſta, Qui pandura ludit. Athen. lib.4. καβάλλιται καὶ παιδουσιστὰὶ καὶ σαμβυκιστάὶ. | Suidæ παιδοῦσα eſt etiam μάχαιρα κρουσίπους, forſan ἁρπὴ ἢ ἁρπίδιον.

Παιδουσίζω. Παιδουσὶς, Παιδουσιστὴς, Παιδοῦρος, vide in præced. Παιδοῦσα.

Παιδοχεῖον, Diuerſorium: quod & παιδοκεῖον.

Παιδοχὴς, t.1,c.959,c. Παιδοχὲς, ib.

Παιδοχὲς, ibid.d

Παιδυὰν, ex Ep. gr. affertur pro Occaſus. Sonat potius Vniuerſalis ſeu totalis occaſus, quo videlicet aſtrum ſidusve aliquod prorſus occidit & occultitur. Meminit & Proclus apud Heſiod.

Παιδύεσα, t.1,c.1001,c Παιείλας, t.1,c.1122,f

Παιῆα, τὰ, affertur pro Lupercalia. At Παίηα, Heſychio ἱκετήρια μέρη. de quo vide & in Παιάς.

Παιήτης, eidem Heſ. eſt ἀναιδὴς, Impudens.

Παιλάδηρος, Prorſus liber, Liberrimus. in Epigr.

Παιήλιος, Omnes Græci, Vniuerſi Græci. πάντες οἱ Ἕλληνες. Homer. Iliad. ζ, Ἐγχείῃ δ' ἐνίκησε πανήλιος, ſupra omnes Græcos. Heſiod. Erg. βέλτιστοι δὲ πανήλιοι φαίνεσθαι. Sic apud Athen. lib.10, Αἱ πανήλιοι ἀγορὰι, ſcilicet τῶν ἰχθύων. Apud eundem libro 13, Phryne meretrix τὴν

τῆ Ἐλλανίων πανηγύρει καὶ τῆ τῶν Ποσειδανίων ὡ ὅλως πᾶ A
πανηλλίων πάντων λόγο πλῆθη ἑορτάσαι ὀίεται τῆ παλαίσ
τρα. Poetæ dicunt πανάγυρις pro eodem. A T Παντιμε
τος, ου, ὁ, affertur pro Omnium Græcorum præſes.

Πάντιμος, ὁ, Panemus, à Bœotiis dicitur ὁ μεγιστάνων, teſte Plut. in Camillo. Apud Demoſth. verò πάντιμος à Corinthiis vocari dicitur qui ab Athenienſibus βουδρομὸς nominatur, vt videbis in Λῶις. Ruſinus Iulium interpretatus eſſe perhibetur. vt Suid. quoque Romanorũ Iulium à Macedonibus πάντιμον vocari ſcribit.

Παντξελλεί, affertur pro Omnino alienum. Heſych. exp. B
ὡ πάνυ ἀλλοτρίως.

Παντπόκενος, t. 3, c. 827, c

Παντπόκιμος, Déſiſſimus. Oppianus De ven. lib. 3, Ἐαντείῳ ζειρῷ παντπόκιμα χλαμύδιο, denſiſſimè fundente ac ſpargente.

Παύηρος, Omnino defertus. Syneſ. epiſt. 4, ὡ ἱκανὰ πᾶ πανήμερ.

Παυΐτας, t. 1, c. 1277, a. Παυπάτιμος, t. 1, c. 1284, b

Παυδαίμων, Omni ex parte beatus, Felicitſſimus. Luc.

Παυθυμίας, t. 4, c. 58, f C

Παυθύρωι, Cratinus dixit pro πάννυχος, Pernox, teſte Poll. nam ἀγρύπνη vocatur ἡ νύξ, nox.

Παύιφθος, t. 2, c. 1378, a. Παύιφος, ib.

Παυηγυρίζω, Παυηγυρικὸς, Παυηγυρικῶς, in ſeq. Παύηγυρ.

Παύηγυρις, ιος, ἡ, Publicus cœtus ſeu conventus, Publica celebritas. vt quum die feſto, ludis ſolennibus aut celebri mercatu, tota aliqua gens vnum in locum conuenit, velut in Græcia ludis Olympicis, Iſthmiacis, Pythicis, Nemeacis: feſto item ſacrorum Eleuſiniorum, Panathenæorum & ſimilium. Apud Demoſth. Pro cor. in pſephiſmate Byzantiorum, ἐς πᾶς ὧν τὰ Ἐπιδαύρια παυηγύ D
ρεις, Γάδιρα καὶ Νίμεα καὶ Ὀλύμπια καὶ Πύθια. Itidem Νίμεα Athenæus, & Demoſthenes Δύσεια, appellant παυηγύρεις. Apud eundem Athen. libro 10, Alexis dicit Ἀπολλώνιός τις χρόνον ἡμᾶς ἄγει παῖς ζῶν τις, ὃς ἀφ' οἷς παυηγύρ
εις ἄγει ἀφύσεις. quo ferè modo & apud Cic. Tuſc. quæſt. lib. 1, Pythagoras reſpondet ſimilem ſibi videri vitam hominum ac mercatum eum qui haberetur maximo ludorum apparatu totius Græciæ celebritate. Vbi nota παύηγυρις reddi mercatum qui habetur maximo ludorum apparatu totius alicuius gentis celebritate. vt E
apud Greg. quoque ἀνὴρ παντελῶς παύηγυρις, καὶ πλατεῖαν πᾶν ἀφορμασίαν ὀφείλοντ, miſerum eſt præterriſſe celebrem mercatum & poſtea negotiationem requirere. Sic rurſum Cic. ad Attic. lib. 1, epiſt. 9, Erat in eo ipſo loco illo die nundinatũ παυηγύρεις. Pompas etiã, ſpectacula aut conuiuia quæ publicè à regibus principibúſve exhibentur, παυηγύρεις nominant. Athen. lib. 5, de Antiocho, ἀγχίνου δ' ἐπιπόπτου τὰς παυηγύρεις πᾶν παρ F
πίτων ἐπιπολάζοντ. Herodian. lib. 3. Σωσίας τε καὶ ἑορτὰς ἄγειν τε καὶ παυηγύρεις τῷ Δίῳ παρέχ. Et apud Xen. Pæd. 6. pag. 89. Cyro hoſtium bona epulanti cum militibus, & quasi feſtum agitanti, οἱ δοκεῖ ἥδιον πᾶν παυηγυρ, diſſoluere feſtum illum celebremque cœtum ac publicum epulum. Sicut verò dicitur ἥδιον παύηγυρ, ita contrà σωφρόν, & σωφρονῶ: necnon ἄγειν & σωπλεῖν. Iſocr. Paneg. πολλὰς ἐπιθυμίας ἔχ πᾶς παυηγύ
ρεις σωφρονοῦν. Herodianus libro 5, παυηγύρης τε πανδήμοις σωπρέπει. Philo in Vita Moſ. lib. 2, ἀεὶ πᾶ ἐπὶ ἑορτὴ ἢ παύηγυρις ἄγεται τῷ Θεῷ. Herodian. lib. 8, πάν G
τῶν σὺν τῷ παυηγύρει καὶ ταῖς ἄλλαις ἡδοναῖς. Gregor. in Athanaſ. ἵνα τῇ παυηγύρει τὰ νίκης ἐπιπολάσῃ. Athen. l. 14, de Pelaſgis Peloria ſiue Saturnalia agitantibus, οὗτος φιλεῖ πᾶν Θεῶν παύηγυρ σωπλεῖν· ὧτ καὶ πᾶς ξένους ἅπαντας ὑπὸ τῷ ἴσων ἀφίεσθαι νόμων. Notandũ etiam in præced. locis quibus cum nominibus copuletur. Philo dicit ἑορτὴ καὶ παυηγύρεις: Herodian. ἄλσος καὶ παυηγύ
ρεις: item ἄλσος καὶ παυηγύρεις: Greg. πομπῆς καὶ παυηγύ H
ρεις: Plut. δυσὶ καὶ παυηγύρεις. Epitheta etiam ſua habet. Thuc. lib. 1, ὁ παυηγύρεις πᾶς νεαῖς. Greg. in Macab. encom. παυηγύρεις πανσεμνὰς καὶ μυσίσεις. Idem, πᾶς ἑτησίας ἑαυτῆς πομπᾶς πομπῆς καὶ παυηγύρεις. Luc. πάνδουσι πηνεῖς πᾶν παυηγύρει. Syneſ. ὁ παυηγύρει σεμνῷ. ‖ Heſychio παυήγυρις eſt non ſolùm ἑορτὴ, ἄλσος, Feſtũ, Spectacula, ſed etiam ἔπαινος, Laus, Encomium. Sed intelligendum id de laude encomióve alic
eo conuentu celebrique cœtu, id eſt
tato: pro παυηγυρικὸς λόγος. Tales ſunt Pro
δρεις παυηγύρεις apud Athen. lib. 4. Port
εις COMPOS. Παυηγυρίαρχος, ου, ὁ, Qui præſ
γύρει. Cui commiſſa eſt cura τῶ σωμάτ καὶ σωπλῶ παυηγύρεις πα. Plut. Symp. 5, παυηγυριαρχεῖν μᾶλλ ἢ πανσαπάρχου δοκεῖν. Derivatum inde E T Παυηγυρικὸς, ὴ, ὸν, Panegyricus, Panegyri proprius, Panegyri conueniens, Qualis in παυηγύρει eſt: ideóque Celeuſma Feſtus; item Theatralis, Pompaticus, Splendidus. παυηγυρικὴ ἡδονὴ apud Plutar. in Romulo. & παυηγυρικώτερος apud eũdem, in Camillo, καὶ μᾶλλ ἂν εἰπεν παυηγυρικῶ καὶ πανσελήνοις. Sic idem in Conſol. ad ux. οὐ λῶ ἀβρὸν καὶ πολυτελῆς παυηγυρικῆς οὐδ' ἀφελῆ. Apud eundem παυηγυρικὰ θεάματα, res theatrales & panegyricæ. hoc eſt conuenientes panegyribus & theatris. Sunt etiam λόγοι παυηγυρικοί, pertinentes ad genus orationis demonſtratiuum, laudem nimirũ perſonamue alicuius in panegyri aliqua & cœtu celebri denotantes. qualis eſt Plinii iunioris nouum conſulatum meruti Panegyricus Traiano dictus. Plut. ὅταν οἱ παυηγυρικοὶ καὶ πανηγυρικοὶ οἷς τὸν ἐπαινέμεν ἔθος καὶ πᾶς ἀγῶν μαθόντων. Quintil. lib. 1, cap. 10. In iis actionibus quæ in aliqua fine dubio veritate verſantur, ſed ſunt ad popularem aptæ delectationem, quales legimus panegyricos. Pertinent interdum & ad genus orationis deliberatiuum. Cic. De orat. Laudationum, hiſtorum, & talium fuſionum qualem Iſocrates fecit panegyrũ. Itidem dicunt rhetores παυηγυρικὸν λόγον ἰδίων. Datur etiam παυηγυρικὴ ἔχλος pro turba promiſcua qualis eſt in panegyricis celebritatibus. Iſocr. Panath. ὁ πᾶς ὄχλος πᾶς παυηγυρικοῖς, ὧν οἷς πολλοὶ τῷ πᾶς καλοῦσι δ' ἀκροαμένων. Metaphor. verò & catachreſticè Plutarch. Symp. 4, τὸ ὦπας ταμιεῖον εἶναι τῶν παυηγυρικῶν: quod ex multis diuerſiſque mixtum & conflatum ſit, vt παυηγυρεις ex omnigena hominum colluuie. Ex hoc παυηγυρικὸς eſt A D V E R B. Παυηγυρικῶς, Panegyrici, Pompoſe, Splendidè. Greg. μὴ παυηγυρικῶς, ἀλλ' ἁπλῶς ποιήσῃς. Polyb. παυηγυρικώτερον εἰπεῖν τε καὶ φρονῆσαι Διονυ
ſ. 5, παυηγυρικῶ. μᾶλλον ὑφ' ἡμῶν ἀναγνωσθῆν. Plut. Camillo, πᾶς ἐφεῖς ἄλλοτε παυηγυρικῶς κατακλίσεσι. Præterea à παυηγυρις deriu. V E R B. Παυηγυρίζω, ſignificãs quod παύηγυρ ἄγω ſiue σωπῶ, Feſtum panegyrin agito, Feſtum ludóſve panegyricos celebro, Ferior. Philo in Vita Moſ. lib. 3. ἡμᾶς ἀνάγκη πᾶν παυηγυρίζειν. Herodian. lib. 1, οἱ Ἕλληνες πᾶν παυηγυρίζουσιν. Et rurſum, ὁ Δῖος μετὰ τῶν ἑαυτῷ παυηγυρίζει Gregor. τὰ λαμπρὰ τῷ φωτὸ νικᾶ, ἐ παυηγυρικεῖ. Pollux παυηγυρικεῖν eſſe dicit τὸ παυηγυρικοὺς λόγους ἐπιδείκν, πανδήμους λόγους εἰπεῖν, Panegyricos recitare, Panegyrica oratione habere. Greg. tranſitiue quoque vſurpauit pro Panegyrice oratione laudare, in celebri cœtu prædicare, dicens παυηγυρίσαντα τὸ Δῖον. Inde V E R B A L E Παυηγυρισμὸς, οῦ, ὁ, Feſti panegyrici celebritas, Panegyrica pompa vel oſtentatio. Plut. in lib. An ſenex gerenda reſp. τῆς φιλοδοξίας πολιτικὰς μὲν τῷ λόγου μόνον καὶ πᾶς ἀγορὰς ἐπίδειξιν ἀπολαυούσης παυηγυρισμοῦ καὶ θέατρα. E T Παυηγυριστὴς, ὁ, ὁ, Qui panegyrin agit, Qui panegyricum feſtum ludóſve celebrat. Luc. in Herodoto, ἀκουσμένου οὐχ ὑφ' ἑνὸς μὰ Δία κωμῳδ, ἀλλ' ὑπὸ πάν
πολλῶν, ὅτε ἐκεῖσε ἐς τὸν παυηγυρισμὸν: de Herodoto qui hiſtoriam ſuam in Panathenæorum panegyri recitauit. Et mox, ὅτ' οὖν ἐς παυηγυρισμὸν οὐ συρετὸς (l. πολὺς) ἦκε, ἀλλ' ἐπὶ μάλιστ φιλολογ... Præterea hinc eſt verbum COMPOS. Συμπαυηγυρίζω, Vnà panegyrin agito, Vnà feſtum ludóſve panegyricos celebro. Exponitur etiam Concelebro, vt παυηγυρίζω eſt Celebro.

Παυηγυρικὸς & Παυηγυριστὴς, vide in præc. παύηγυρις.

Παυήλιος ἡμέρα. Dies quam totam ſereuat ſol. Ælian.

Παυήμαρ, t. 1, c. 1466, g. Παυημέριος, t. 1, c. 1465, a

Παυήμιον, ib. Παύημος, t. 1, c. 1465, a

Παυήμορος, ον, ὁ, affertur pro Inepſ, ineptus. Quod ſi mendo caret, Ionice ſeu poetice pro πανάημορος poſitum eſt.

Παυήνης. Omnibus placens. Heſych. enim παυήνη exponit πάνυ ἀρέσκοντα. Eidẽ παυήνης eſt non ſolum πάνυ ἀ

σκευ,ſed etiam παμμίχανον,ποικίλον.

Παυσείας,idem affert pro κατ' ἐπάνω ἡμισυ μέρος.

Παύθειον,Pantheū: Suida autore.Romæ fuit τοῦτο κοινὸν πάντων τῶν θεῶν, Templum omnibus dis commune. Dion lib 53.παύθειον ſcribit nominatum ex eo videri quòd in ſimulacris Martis & Veneris multas deûm imagines acciperet:vel potius quòd forma conuexa faſtigiatum, cæli ſimilitudinem oſtenderet. vt & Ammianus Marcell. Pantheon velut regionem teretem ſpecioſa celſitudine fornicatum. Plin. id Ioui vltori ab Agrippa factum autor eſt,itémque Dion loco citato. Bonifacius B verò ſummus pontifex à Phoca imperatore acceptum dono in templum Omnium ſanctorum conuertit.

Παυθαλής,t.1,c.1517,b. Παυθαλτιέρα,ib.

Παυθέα,t.1.c 1554 h

Παυθήρα,Vniuerſa ſeu tota captura.πᾶσα ἡ θήρα. Vlpian. De actionempt.& vendit. l.Emptorem.Veluti quum futurum iactum retis emimus à piſcatore, aut indaginem plagis poſitis à venatore,vel pantheram ab aucupe.nam etiamſi nihil capit, nihilominus emptor pretium præſtare neceſſe habebit.

Παυθηρεύω,t.1, c.1518,g. At παυθηρεύσασθαι Ariſtoph. dicit pro παυδαιτῶν θηρίον δέκεσθαι, vt ſchol.expon. Solum omnium ferarum capax, ſeu In quo omnis generis animalia verſantur.

Παυθοινεῖ,t.1,c.1571,a. Παυθοινίαν,ib.b

Παυθοινία,ib.a. Παυθοινος,ib.

Παυθρᾶς,t.1,c.1579,f. Παυθυμία,t.1,c.1580,b

Παυθύλλειον,ib. Παυθυμάδην,t.1,c.1605,d

Παυθυνις,t.1,c.1621,c

Παῖα & Παῖαν,in Παῖς. Παῖας,in Παῖ.

Παίλαος,t.1,c.1694,c

Παίλαρις,Omnino lætus & hilaris.Nonn.παίλαρον ἦμαρ.

Παίμαρος,ex Epigr.affertur pro Gratiſſimus.

Παῖαι,Heſychio αἰσχεῖα,αἰσχεῖα,λύπαι καθαραί. vt πᾶσης etiam exp.ὁ λύκος πάντα καὶ καθαρός,necnon ὁ μέλας καθαρός. vt ſit Vnicolor, Vnius eiuſdémque in totum coloris, vel Meræ albus vel Meræ niger. Vide & Παί. At Παῖα,τό,in Παῖς.

Παίπος,vide ſuprà in Παί.

Παιώνιον,ου,τό,Panionium: fanum à duodecim Ioniæ ciuitatibus extructum & denominatum,vt Herodot.tradit lib.1,pag.38.qui itidem pag.45 dicit, ὑπαχαιῶν δὲ Ἰώνων, καὶ συλλογαίων οὐδὲν ἔασσον ἐς τὸ Παιώνιον. Affertur & Παιωνιον συνέδριον pro Conuentus duodecim oppidorum Ioniæ,Commune Ioniæ concilium: ex eodem Herodoto. Vide Bud. Annot.in Pand.

Παίωνα,t.2,c.1106,a. Παιωνίζω,ib.c

Παιώνιος,ib.a. Παιώνιος,t.2,c.1105,g

Παιωνίς,t.2,c.1105,a. Παιωνικός,ib.c

Παιωνιστής,ib.d. Παιώνιον,aduerb.ib.a

Παίονες,t.2,c.1105,g. Παιόδυσις,t.2,c.1189,d

Παοικί,Cum tota domo,Cum tota familia. σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ. Apud Suidã παοικὶ ſcriptum ſimpliciter,vt & Act. Apoſt.cap.16,ἠγαλλιάσατο παοικὶ πεπιστευκὼς τῷ θεῷ,exultauit quòd cum tota domo credidiſſet Deo. Eodem ſignificatu dicitur Παοικία,& Ionicè Παοικίη.Herodot. παοικίῃ μιν ἐφείλατο, eum cum tota domo adeptus eſt. vel Cum tota familia,aut Cum tota re familiari.Et turſum,τὸν γὰρ παοικίῃ αὐτῇ γυναικί ξυνέπαθε, cum vniuerſa familia & vxore me lequi ſeu comitari. Necnon Παοικεσία dicitur pro Cum vniuerſa familia Gregor.in Maccab.encomio,de matre ſeptem illorum filiorum, ἡμῖν δὲ τῶν ἐμπεπτώκοσι πᾶσιν ὁμοίως, παοικεσία τε καὶ ἀνωδυνίᾳ. Pro eo apud Thuc.ſcriptum eſt παοικία. vt lib.2,pag. 54,de Athenienſibus,παοικίαι ἐξῳκισμέναι τε καὶ εὐπορίαι ἐν ταῖς ἀρχαῖς, οὐ ῥᾳδίως ταῖς μεταναστάσεις ἐπιοῦσι, quum cũ tota familia fuiſſent & habitatlent in agris, ægrè demigrabãt.Et lib.3 ὑμᾶς δὲ οὐ πρὸς τῇ ἐλλωτικῇ παοικεσίᾳ δεῖ Θηβαίοις ἐξαλεῖψαι, cum vniuerſis familiis & penatibus delere.niſi malis Cum vniuerſis habitationibus habitatoribuſque. Item παοικεσίᾳ ἀπολύσαι qui cũ tota domo ſeu familia perit.

Παοικεσία,Παοικεσία,Παοικι, Παοικία, Παοικίη,Παόικος, vide in præced.Παοικί.

Παράλιος,t.1,c.1269,d. Παραλήρια,t.1,c.1174,f

Παράλιφος,ib.d. Παραμαῦς,t.2,c.1304,a

Παράμωνος,ibid. Παραμφᾶς,t.2,c.1635,d

Παρανία,t.1,c.1363,g. Παρανλος,ib.f

Παράνθης,t.1,c.1379,d.ob.& c.1381,d

Παράνθια,t.1,c.1381,c

Παράνθια,Quæ omnia videt:Suid.

Παρασπί,Omni impetu,Totis viribus.

Παρασπασις,t.1,c.1146,b. Παράσπασος,ib.

Παρείς,t.4,c.14,g. Meſſapii verò παῖς dicunt pro λύκος, Panis:& πλῆ πλησμονῆς, Plenitudinem ſeu repletionem, Παῖαι:& Παῖα,τὰ πλήσματα.Athen.lib.3.

Παρίασμα, Suidæ ἐκ τῶν Φιλοπάτορος μίξις,Omnis generis legumina mixta: Heſychio σπονδὲς,συμμιγὴς πανδὲς. quæ ſignificatio metaphorica erit. Apud vtrunq; proparoxytonum ſcriptum eſt:quidam cenſent παροξυτόνων.

Παπαλάς,eidem H.eſt ἐξωλὴς:vel potius ὁ πάντως ἐξώλης.

Παπαφύσσομαι,t.1,c.1133.d. Παπαφυβόσαι,ib.

Παπαφάω,ib.c. Παπαφήμα,ib.d

Παπαφία,ib.c. Παπῦρος,ib.b

Παπούρης,ibid.c

Παπαῖος,Heſychio πάππος οὐεός,Omnino ſecundus.

Παπάφιον,t.2,c.1380,h

Παπαχία,ab Etymol. & lex.meo vet.exponitur παπαΐας, denariq; dicitur à ἑκάς,teſte Seleuco. Ariſtoph.ſchol. παΐζω eſſe dicit τὸ ἅπαξ: & inde παπαΐσαι τῷ παπαΐᾳ, omnibus armis munitum eſſe.

Παπαίλιος,t.1,c.1183,g.& t.3,c.1393,d.& 1399,h.ob.

Παπαίλιος μέλας,t.1,c.919,f

Παπαῖτις,t.3,c.779,d. Παπάπους,t.3,c.815,c

Παπεμικρος,Omnino paruus,Minutulus.Poll.

Παπέρος,t.3,c.899,b. Παπαιρημία,t.3,c.951,a

Παπύρα,t.3,c.1076,b. Παιρραπᾶ,ib.a

Παιρραπᾶ,ib.b. Παπαῖδι,t.3,c.760,c

Παπαῖδι,ib.c. A quibuſdam exponitur παπλῶς,ab aliis παπραπᾶ,ſed rectius πάσῃ τῇ ὁρμῇ,Feſtinantiſſimè. Homer.Il.β,Θωρήξαι ἰκέλῳ καὶ παμφανόωντε Ἀχαιοῖς Παπαῖδι: Παπαῖ, apud Poll. ſynonymum τῷ παίδημι & παπαῖδι: ſed dicit eſſe ὑπερμάκρου.

Παίσυρτος,affertur pro πάντα σύρων,Omnia trahens: ex Sophocl.nimirum Electra,pag.119, vbi ſcholiaſt. quoque παισύρτῳ πλῶ δηῶν τ' ἀχέων,expon.τῷ πάντα σύροντι τὰ κακά,& τῷ μετὰ πάσης ὁρμῆς τῶν κακῶν ἀπομιμήσει.

Παῖτα,pro πάντως,t.3,c.47,b. Παπᾶ,t.3,c.52,b

Παπαίδουσα, apud Theophr. Hiſt.plant.lib.6,cap.4, legitur in numero eorum quæ τῶν ἐκ τῶν ἀκανθῶν ἐχεῖα φύλλα, vt ſunt ὄνωνις & πεύκολος, ac ſimilia. Gaza omiſit, procul dubio quòd ſuſpectum iudicaret, vt ſanè ſuſpectum eſt.

Παπάθλος,Omnium certaminum peritus vel expertus.

Παπαίλαια,t.3,c.1231,f. Παπαπαῖ,t.3,c.53,b

Παπαπαῖ,ibidem.

Παπαρκὴς,Omnibus ſufficiens.ſeu Omnes iuuans.Heſ.

Παπαρχὰς,ου,ὁ, Omnibus imperans, Omnium dominus. Ariſtoph.

Παπάσκιος,t.3,c.867,h. Παπαχᾶ,t.3,c.53,g

Παπαχᾶν,t.3,c.54,a. Παπαχεῖ,ib.

Παπαχόν,ib. Παπαχοῦ,t.3,c.53,h

Παπίλεια,t.3,c.51,c. Παπίλειος,ib.d

Παπίλεως,ib. Παπίλης,ib.b. Παπίλως,ib.d.

Παπιπάσκοπος dicitur τὰ πάντα σκοπῶν à Gregor.orat.1,quòd omnia inſpiciat & moderetur.

Παπτάλια,t.3,c.1427,c. Παπτᾶ,t.3,c.51,g

Παπτᾶμαρ,t.1,c.1466,g

Παπτᾶ,τό,ex Demoſth.affertur pro feſto Athenis: perperam.ſcribendum enim παπτᾶ ſiue παπτᾶα.

Παπτᾶμων χάρις,Honoratiſſimum munus.Sophocl.

Παπτᾶν, & Ionicè Παπτέω,Heſychio & Suidæ τὸν πάντα, Cuius,Omnibus Philo De mundo,πάντων δῆλον. Herodot.δῆλον δὲ ἐποίεον παντέσι. Scribitur diuiſim etiam πάντα τὸν & πάντα τὸν.

Παπτλαμῶν,t.3,c.1230,c. Παπτλάμων,ib.

Παπτελᾶς, t.1,c.894,d. Παπτελατὴς,t.1,c.1872,f

Παπτελάτης,ib.d. Παπτελατῶς,ib.h

Παπτελύταμος,t.1,c.1057,f. Παπτῆν,t.3,c.53,f

Παπτῆν,ib. Παπτὴς,t.3,c.54,b

Παπτραπεία,t.2,c.411,g. Παπτραπευτὴς,ib.

Παντοκράτωρ,t.1,c.411,g. Παντολέθωρ,t.1,c.1173,h. Παίπαμος,t.3,c.1583,h.

Παντολογχίτης,t.4,c.645,c

Παντολογχίτης,t.2,c.557,g

Παντολοιμός, vala medicorum ſupellectilis,teſte Poll. lib.10,cap.10, afferente ex Antiphanis τραγωιδία, Καταπλάσματ' ἐκ μυρεψικῶν ἰατῆρ, τὸ χαλκεῖ παντολοιμὸν ἐξέλιπε.

Παντομιγὴς, Ex omnibus mixtum: Suidæ παντοδὴς, in exēplum afferenti, εἴ που τι χωρὶς παντομιγὲς τι καὶ ὅλκαιον ἐπάρχει, ὁ διαπὸς ἅλως σωρηδὸν καταγρεῖας πλαδαμῆς. vbi παντομιγὲς χωρὶς eſt in quo omnis generis plantæ fructuſque ſunt veluti mixti.

Παντόμιμος,t.1,c.941,d.

Παντόπλας,t.2,c.138,c

Παντοπώλης,ib.

Παντοπωλεῖον,t.3,c.641,d

Παντοπωλία,ib.

Παντοπώλιον,t.3,c.51,c

Παντοπώλης,t.3,c.1573,d

Παντοπώλιος,t.3,c.1583,h

Παντοφόρος,t.3,c.1646,c.

Παντόφορος,t.3,c.1646,c.

Παντὼς,t.3,c.533,b

Παίπαλος,t.3,c.1535,d.

Παίπαλος,t.3,c.51,d

Παίω, Omnino,&c.t.3,c.555,c. Παΐω, Valde,&c. c.56,c.

Παιὼν, præced.articulo,c.57,a

Παιὼν,t.3,c.1728,f. Παιωνίμαχος,t.1,c.1360,f

Παιωνοφόρος,t.3,c.513,f.& 1748,a

Παίωνα, Heſychio τροφός, Nutrix. Item κεφάλισμα, ſeu περίζωμα ἢ περὶ τοῖχας κεφαλαμβάιον, ligamen ſeu faſcia qua crines reuincunt.

Παίωνα, aduerb.t.3,c.51,f

Παίωνος,t.3,c.513,f.& 1764,h

Παίων,t.3,c.56,g. Παίονι,ib.

Παιωνίδιος,t.3,c.1174,e. Παιώνιλθρος,b.d

Παιωνίδρως,ib.e. Παιώνια,ib.g

Παιώνιος,ib.f. Παιωνία,ib.g

Παιωνιστὶ, Perſpicue. Ex Epigr.

Παῖξ, Heſychio ἐπίδημα δούλων.

Παξαμαδᾶς, Suidæ ὁ δὶς πυρὸς ἕψας, Panis ignem bis experti, Bis coctus panis: quale eſt Buccellatum apud Amian.Marcell. Sed addit Suidas, eſſe vocabulum Romanum. Παξαμὰς autem, nomen proprium apud eundem Suid.& Athen.

Παξαμὰς,ib.h

Πάομαι,t.3,c.113,e.

Παπᾷ, t.1,c.631, h.obit. Heſych. dicit eſſe aduerb. χθαμαλωτέρ.

Παπᾷ παπᾷς,t.1,c.631, h. Πάππας,t.3,c.31,h

Παπαῖ,t.3,c.33,c.& 35,a

Παπαῖ, apud Ariſtoph. vox eſt imitans crepitantē alnum.in Nub.ὡς ἐμοὶ βοᾶτε τὼ γοιδίω παπαῖ καὶ δυὰ κράμβη, Δ' ἐρίσμα ἐμοὶ τε παπαῖ, κἄπειτ' ἐπὶ τῇ παπαῖ τε παπαῖ. Quibus ſubiungit, quum χέζει, κομιδῇ βροντᾷ παπαπαπαῖ.

Πάππας t.3,c 31,g. Παππαμύς,t.3,c.34,b

Παππαπαππᾶς,t.3,c 35,d. Παππας,t.3,c.34,b

Παππίδιον,ib. Παππίζω,ib.c

Παππὶς,t 3,c.35,c

Πάππος, Auus,t.3,c.34,h. Πάππος, Pappus, Lanugo, t.3, c.35,g. Πάππος, Menti barba, vel prima barbæ productio,t.2,c.800,d.& t.3,c.640,f

Παππωσιμαντεῖον,t.3,c.36,a.& 930,f

Παππυλιάζω,t.3,c.34,c. Παππύδιον ἀπίδιον, t.3,c.36,a

Παππωμικὸν,t.3,c.35,d. Παππωμικῶς,ibid.

Παππῶος,ibid.c

Πάπταινω, Circumſpicio, Oculis luſtro vel veſtigo. Περιβλέπω, περισκοπῶ, Heſychio. Hom.Od.ρ, ὁ δὲ πάπτηνε κατὰ δῶμα, περισκοπῶν. Il.χ, Ἕστη παπτήνας· ἐπὶ πίσυρε. Il.ρ, Τρῶας δὲ παπτήνας. Item ſequente ἴσον φάγῳ. Il.ψ, Παπτῆνα δὲ ἕκαστος ἵππον φάγῳ αἰσιμὰ δάσσῃ. Præmittit ei interdū πάντη, interdū πάντοσε. vt Iliad.ψ, πάντη δ' ἱππῆες Τρωσὶν ἀμυνδὶς παπτήνασι περίσσωσιν. Odyſſ.ρ, ἕκαστε δὲ μοῖραν Παύτη παπτήνασα φορεῖν ἐπιειδέα πᾶσιν. Cum παντοῖος,ll.ρ, Παύτοι παπτήναν ὠὴν, τ' αἰσὶς.ll.ν, Παύτοι παπτήναν μάχης χρέα χαλκῷ ἰσώμ. Præmittit ei & ἀμφί.vt Il.σ & ε, ἀμφὶ δὲ δοιὼ ῥαπτὰ ἀμφὶ ἑ παπτήνας. Item Oculis veſtigo, Circumſpectās quæro. Il.σ, Παπτήναν ἑρὸν Μαχάονα. Iliad.ρ, Παπτήναν Αἴαντα μέγαν. Interdum ſimpliciter ponitur pro Specto,vel Reſpecto,Oculos conuerto, Intueor, ſequente præpoſ. μετὰ, εἰς aut πρός. Heſiod.Erg. Μνῆσαι πατρὸς ἐμοῦ τε μετ' ἀνέρας, Reſpectans æquales, Oculos conuertens ad æquales. Plutar. Themiſt. παπτήνας πρὸς τὸν Ἰσθμὸν, ad Iſthmum ſpecto. Lucian. παπτήνας εἰς ἅπαντας, Omnes intuitus.

Πάπυρος,ου, ὁ vel ἡ. Papyrus ſeu Papyrum: planta naſcens in paluſtribus Ægypti,aut quieſcentibus Nilaquæ, vbi euagatæ ſtagnant. ex eius libro texunt vela tegetesq; necnon & veſtem, etiam ſtragulam, ac funes, teſte Theophr.Hiſt.plant. lib.4,cap.9. & Plin. lib.13, cap.11. Præparantur ex eo & chartæ, diuiſo acutis præſertim, ſed quàm latiſſimas, philuras, inquit Plin.ibidem, qui & cap.ſeq.docet fuſius quomodo chartæ fiant. Quin & edule eſt papyrum crudum coctumve aut aſſum, nam men vt ſuccus deuoretur tantūmodo. Non tantum verò planta πάπυρος nominatur, ſed etiam ἡ βύβλος, liber eius,ex quo τὰ βυβλία. vt in Epigr. λεπτὰ τὰ πάπυρα Σκίῃ καὶ κεδρῷ σφιγγόμενα πτύχα. Necnon ἡ χάρτης qui inde conficitur, πάπυρου nomine ipſe citatur,apud Latinos item papyrus vel papyrum.

Παρ, poetica apocope pro παρὰ dicitur,ac,vt ipſum,conſtruitur vel cum genit. vel cum dattiuo, vel cum accuſ. Hom.Il.β, Παρ' Διὸς, Ab Ioue, Ex Ioue. Et alibi, παρ' Διΐ, apud ipſum verò. Et in Odyſſ. παρ' Μενελάῳ ἔμμεν, Ad Menelaum abiit.Il.β, Παρ' ποταμοῖο, Ad fluuium.

Παρὰ, præpoſ.cum genitiuo,&c.t.3,c.36,b. Παρὰ, cum dattiuo,&c.c.37,b. Παρὰ, cum accuſ. Ad,&c.ibid. Παρὰ, Per,&c.ib.f. Παρὰ, Præter, &c.c.38,ib. Παρὰ, Propter,&c.ib.f. Παρὰ, Præ, &c.c.39,f. Παρὰ, Pro,&c.c.40,c. Παρὰ, cum accuſ.de tempore dicto, c.41,a. Παρὰ μικρὸν, ſiue ὀλίγου,t.3,c.44,g. Παρὰ μικρὸν,t.3,c.41,c. Παρὰ πολὺ, c.43,d Παρὰ πολὺν, ſi ue ὀλίγων,ib.e

Παράγε,t.1,c.1135,c

Παραβαίνομαι,t.1,c.650,e. Παραβαίνω,ib.d

Παραβακχεῖ, affertur pro Furore correptus,Debacchat.

Παραβαλάμιος,t.1,c.693,c. Παραβαλάμιος,t.1,c.694,a

Παραβάλλομαι,t.1,c.691,g. Παραβάλλω,ib.

Παραβάσις,t.1,c.650,f. Παραβάσιμος,t.1,c.650,d

Παραβάτης,t.1,c.650,h. Παραβατικὸς,ib.g

Παραβαΐζω,t.1,c.734,b

Παραβαΐζω, Suidæ eſt ὑβρίζω.

Παραβλαστάνω,t.1,c.744,d. Παραβλάστημα,ib.c

Παραβλάστη,ib.d. Παραβλαστικὸς,ib.c

Παραβλάστης, ib.d. Παραβλαστὸς,ib e

Παράβλημα,t.1,c.751,f. Παραβλύω,ib.e

Παραβλωθρίς,ib.f. Παραβλωθρίσκω,t.1,c.693,d

Παραβλωθρὶς, ib.e. Παραβλωθρὶς,ib.d

Παραβλώψ,t.1,c.751,g & t.2,c.1394,c

Παραβλώψ,t.1,c.758,g. Παραβυθίζω,t.1,c.760,b

Παραβύθιος,t.1,c.761,d. Παραβύθιον,t.1,c.693,b

Παραβύω,ib.f. Παραβύστιος,ib.h

Παραβύλιον, tempore Pollucis, Παραβύλιον ab Antiocho, dicti fuit τὸ βραχὺ βασίλειον ὑπὸ τῷ ἱματίῳ, ſpecula quæ in prouocatione ad aliud iudicium ab appellatore deponitur. Poll.

Παραβύλιος,t.1,c.694,b. Παραβύλιος,ib.e

Παραβύστιος,ibid.d

Παραγκωνίζω, exponitur Perperam cōſolo. Vitur hoc verbo Paul.in epiſt.ad Philipp.cap.2, μὴ κατ' ἐριθείαν ἢ κενοδοξίαν, ἀλλὰ τῇ ταπεινοφροσύνῃ ἀλλήλους ἡγούμενοι ὑπερέχοντας ἑαυτῶν, pro Non habita ratione.

Παραγκωνίζω,t.1,c.785,d

Παραγράφω, Inculco, Intercio,& quidem intra ſeu præter alia, Luc.in Lexiph. ξυμίαν τινὰ αὐτῷ παραγράφω καὶ παλιμφημῶ μικρὰ αἰσχρὰ ἔπη. Sic idem ruſticus, τὸν ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς παραγράφοντα ἑαυτὸν ἀνθρώποις. Et inter comedendū ἀκούοντα τῶν ἀκουόντων qui bucceas inculcat ori. Idē Luc. παρὰ δὲ τὸν ἀκόρεστον τοῦτον τὸν ἀμφοτέρας παραγράφοντα γαστέρα, compoſite hoc ceras in alteram tantum buccam infercit. Quo ſignificat Eubul.com. dicit, ἢν ἀφέλωσι τοὺς ἄρτους τοὺς παραγράφοντας γαστέρα. Rurſum ex Luc.affertur ἀφανὲς παραγράφοντος οἰκίαν, pro Ingreſſus in cœlum ſonat tamen potius Introiſus, ſeu Qui ſe intruſit. Hinc Παραγράφημα, quod dicitur id quod aliis inſeritur, inculcatur, intruditur

vt, τὰ ὑπὸ τῶν φορτίων ἐμβύσματα, ea quæ magnis farcinis inferciuntur: ἐμβλήματα. SIC Παχύσυρος κλίνη Heſychio autore dicitur μικρὰ κλινίδιον ἐμπεφορημένον τῇ μαζάῃ, quoniam maiori lecto velut inculcatur. Meminit etiam Poll. quoque, ſcribens præter τὰ γαμικὰ κλίνια fuiſſe καὶ ἑτέρας ἐμβύσεις, ἃ καὶ αὐτὰ ἐρωτικὰ ὑπὸ τῶν δημοτῶν, ὑπὸ τῶν παίδων μὴ ἀχθομένων, autorē citans Hyperidem. Meminerunt iidem & δικαστηρίου πρὸς ἐμβύσεσιν, ὑφ' οἷς οἱ ἔδικα ἐδίκαζον. Itémque Harpocration ac Suidas, qui & τῆς ἐμβύσεως κλίνης mentionem faciunt, vocatam nimirum fuiſſe & κλίνην παρὰ ἐμβύσεσιν ὑπὸ τῶν νυμφικῶν δωματίων: videri autem hæc dici metaphoricè, ὑπὸ τῶν φορτίων ἐμβυσμάτων, quod eſt ἐμπληρωμάτων. Pauſanias in Atticis pag. 10, τὸ ἐμβύσεσθαι & τὸ περίεργον numerat inter ignobiliora Athenienſium δικαστήρια, addēs, τὸ ἐμβύσεσθαι fuiſſe ἐς ἀφανῆ πόλεως in obſcuro vrbis loco, & in id cōuenire ſolitos εἰς ἰσχάδας, ob res minimas. vnde factum fortaſſis vt ἐμβύσεσθαι exponatur etiā ἀπὸ κρυφῆς ἀπὸ κεκρυμμένου, λαθραίως, Occultum. Latēs. quomodo Syneſ. vſurpauit, De inſomn. ἐν παχείαις γῆς ἢ πελάγους ἐμβύσεσι φύσαι τι καὶ σῆψαι, In occulto terræ marisve loco, In terræ marisve latebris. Propriè verò in conuiuio ἐμβύσεσθαι ſedere vel ἐκ ἐμβύσεως, dicitur is qui aliis conuiuis velut inculcatur à conuiuatore, aut qui ſuperueniens ſeipſum intruſit, vt οἱ ἔμβυσοι & οἱ γελωτοποιοί, interdum etiam familiares. Plut. Sympoſ. lib. 2, probl. 2, ὁ Λαμπρίας ὁκ ἐμβύσου καθήμενος. Timoth. comicus apud Athen. lib. 6, Εἰς ἐπιδεῖπνον δ' ἔλθοντός μου, καὶ μὴ ἐμβύσεως τοῦ ἥκοντος Χαιρεφῶντος: de Chærephōte paraſito. Et aliquāto poſt quidam paraſitus ὑπὸ κλίνης ἐφ' ἑαυτῷ τὸ παιδίον καθήμενος nominatur ἐμβύσιος, ὅθεν ἢ δι' ἐμβυσίων ὁμοῦ: πυκνοῦσθαι κλασικὸν παρεμπεσὸν εἰς τὰς ὁμιλίας.

Παεκβώμιος, t. 1, c. 801, a. Παεκγελία, t. 1, c. 13. a
Παεκγέλμαι, t. 1, c. 22, f. Παεκγελμίδιον, ib.
Παεκγέλλω, Denuntio, &c. t. 1, c. 21, g. b. Παεκγέλλω, pro Accerſo amicos & ambio, t. 1, c. 2, c. d. Παεκγέλλω, pro Significando iubeo, ibid. b. Παεκγέλλω, cum dativo, ib. c. Παεκγέλλω, cum præpoſitione, ib. d
Παεκγέλμα, t. 1, c. 22, f
Παεκγελματικὸς, ib g. Παραγγελματικὸς, ib.
Παεκγέλος, t. 1, c. 13. a. Παραγγελτικὸς, t. 1, c. 22, h
Παραβλητὸς, Genita ſeu nata præter alia.
Παραγδὼν, t. 1, c. 850, b. Παραγόραμα, t. 1, c. 848, c
Παραγεγὼς, ib. b
Παραγίγνομαι & Παραγίνομαι, t. 1, c. 831, b
Παραγιγνώσκω, t. 1, c. 1857, d
Παραγὶς, ίδος, ἡ, affertur pro Dies ſacra: ſed ἁμαρτύρως.
Παραδειλίζομαι, t. 1, c. 44 g. & 45, d
Παραδιάλειμμα, t. 1, c. 43 g. Παραδιαιτίζομαι, t. 1, c. 43, f
Παραδοσάζειν, Alexis dicit quod Cratinus παροψωνῆν, Opſonia coemere. nam ἀγοραστὴς dicitur ὁ παρ' ἄλλου ὠνούμενος, ὀψώνης, Opſonator, Qui opſonia emit. Athen. lib. 4.
Παραδοῦναι, Heſych. ἀρνῆσαι, Negationem.
Παεκχάραγμα, t. 1, c. 874, c. Παραχαραγματίζω, t. 1, c. 875, a
Παραχαραγματισμὸς, t. 1, c. 874, c
Παραχάπους & Παραγγάπους, Suid. γόητας, ξένους, Spurios, Peregrinos, perperam videlicet inſcriptos.
Παραχαρὴ, t. 1, c. 875, a. Παραχαρὴς, ib. c
Παραχάραγμα, t. 1, c. 874, b. Παεκχαρὴς, t. 1, c. 875, c
Παραχάραξις, t. 1, c. 874, b. Παραχωμῶνος, t. 1, c. 888, c
Παεκχέω, Produco, Profero, t. 1, c. 80, f. Παεκχέω, Deduco, ib. Παεκχέω, Promoueo, ibid. h. Παεκχέω, Fallo, Peruerto, t. 1, c. 81, a. Παεκχέω, Militare verbum, Promoueo ordines, ib. d. Παεκχέω, τὸ ἀπαντᾶν, ib. Παεκχέω, Tranſeo, Prætereo, ib. c. Παεκχέομαι, ib. a, & c
Παραχωρὴ, t. 1, c. 81, g. & t. 2, c. 579, b. ob.
Παραχώριον, ου, τὸ, Vectigal, Portorium, ſeu Portorium circumuectionis. Polyb. ἀξιοῦντες καταλύσαι αὐτοὺς τὸ παραχώριον. Poll. quoque τέλος ὀνομα eſſe dicit, addens, non ſolùm ſuo tempore communem vſum ita vſurpaſſe, ſed Philippidem etiam in συνηκτικοῦ ſua, ὅτου δὲς παραχώριον αὖ ἐκφέρεις, εἰς σὲ ἐξέρχομαι. INDE Παραχωριάζειν, Portorium exigere. Vectigal poſcere. Polyb. ἵνα ἕκαστοι αὐτοὺς λήσωνται τοῦ παραχωριάζειν, Deſiſtere eos coegerunt ab exigendo portorio, Portorii ius ipſis ademerunt. Et rurſum, ἐπιβάντες δέ τισι πλοίοις παραχωριάζειν, Nauigantes vectigal poſcere, ſeu vectigales habere.

Παραχωρὴς, t. 1, c. 81, a
Παραχωρίζειν, Anguloſum eſſe, Angulum facere: vel Ad anguli figuram accedere. vt Theophr. Hiſt. plant. lib. 1, cap. 16, ſcribit folia differre τῆς χώρας. quædam enim eſſe στρογγύλα, rotunda, vt piri: quædam ὁμοιόστομα, oblongiora, vt mali: quædā εἰς ὀξὺ ἀπολῆγοντα καὶ παραχωρίζοντα, vt ſmilacis. Vnde Plin. l. 16, c. 31, Circinata piro, mucronata malo, anguloſa hederæ. Dicit autē Hederæ ſynecdochicῶς, quoniam ſmilax eſt ſpecies hederæ: reſpiciens ſimul & præcedentia Theophr. verba. Dixerat enim paulo antè, κιττοῦ τὸ φύλλον τέσσαρας ἔχειν γωνίας· στρογγύλον δὲ τὸ ἀκρωτήριον: paulo antè γωνιὰς vocans quæ hìc ἐγγωνίους. Itaque lib. 3, cap. vlt. vbi τῆς σμίλακος τὸ φύλλον dicitur eſſe κιττοῦ, μικρὸν, ἀγκύλον, reponendum videtur ἐγγώνιον: licet & apud Plin. lib. 16, cap. 35, ſmilax legatur folio hederaceo, paruo, non anguloſo. præſertim quum cap. 13 eiuſdem libri, hæc Theophraſti, lib. 1, cap. 16, τῆς δὲ λεύκης καὶ τῆς καλουμένου κρήτης τὰ φύλλα τέτταρα μέν, στρογγύλα, πελαιότερα δὲ, γωνιοειδῆ· τῆς δὲ κιττοῦ αἰσθάνεται, τέτταρας μὲν ὄντας, ἐγγωνίους, ὀπισθίους δέ, στρογγύλους, ſic interpretetur, Populo albæ, vt crotoni, folia in iuuenta circinatæ rotunditatis ſunt, veruſtiora in angulos exeuntiē contrario hederæ anguloſa rotundantur. Notandum porrò, quaſdam Theophr. edit. in illo ſuprà citato loco perperam ſcriptum habere παραχωρίζοντα pro παραχωρίζοντα, quod legitur in poſteriore edit. Ald.

Παραλαχεῖν, t. 1, c. 908, d. Παεκλήμμα, t. 1, c. 930, d
Παραλημματίζω, ib. g
Παραλημματικὸς, ὴ, ὸν, Exemplaris, Exemplis conſtans. vt ἐμβλήματικὸς συμποσιασμὸς, & ἐμβλήματικὸν δεῖπνον apud Hermog.
Παραλημπτικὸς, ὴ, ὸν, Traductio, qua nimirum aliquis ἐμβλήματίζεται & exemplo ſtatuitur cæteris.
Παραλημπτὸς, t. 1, c. 930, g
Παραλιαίνω, ib. c. Παραλιαίνω, ib.
Παραλιαίνω, t. 1, c. 936, e
Παραδείσος, ου, ὁ, Hortus, Viridarium: ſeu Ager conſeptus ac diligenter conſitus omnis generis plantis. Quod enim Xenoph. dicit in Œcon. τὸν δὲ Σάρδεσι παράδεισον ἐπιμελῶς πεφυτευμένον, id Cicero, Conſeptum agrum ac diligenter conſitum oſtendiſſe. Sic Plut. Sympoſ. 5, Ἀλέξανδρον καλέσαντος Ἑλληνικὰ δεῖπνα τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἐμβλεπόντων παραδείσων Κράτων. Et in Artox. ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως κατὰ βασιλικὸν παράδεισον ἔχοντα θηρίων καὶ καρπῶν ἡμέρων παντοδαπὸν ὑφ' ἁπαλῆς ἀέρι καὶ ψυχρῷ χωρίῳ, κρίνος ὕπνος ἐπὶ σπηλαίῳ τῆς τραπέζης ὑπὸ τῷ παραδείσῳ ξυλίζεται, τὰ δὲ θηρία κύκλῳ πάντα μάλα κατηφῆ φαίνεται. Vbi indicat paradiſos propriè fuiſſe agros clauſos & exquiſitis arboribus plantiſque conſitos ad delectationem principum. Clauſi ii erant, & in ipſis alebantur ferę; quarum venatu ſe delectarent. vnde redditur etiā, Septum ferarum, Viuarium. Gell. lib. 2, c. 19, Viuaria quæ nunc dicuntur, ſeptā quædam loca in quibus ferę viuæ paſcuntur. Et mox, Viuaria autem quæ nunc vulgus dicit, ſunt quos παράδεισους Græci appellant. Xen. Hellen 4, παράδεισος μεστὸς θηρίων καὶ ἡμέρων. Et aliquanto antè, καὶ θῆρες, αἱ μὲν, ὡς ἀποπειρασόμενος παράδεισος, αἱ δὲ καὶ ἀκαπνιαίους πάνυ, καὶ κυναλώπεκας. Sic Pæd. 1, ἀκμαῖα ἡμερώδη ἥμερα τὰ ὡς παράδεισον. Talis fuit etiā paradiſus ille in quo Deus Adamum collocarat, & arboribus plantiſque omnigenis conſitus & refertus omne genus animantibus. Poll. dicit eſſe vocabulū barbaricum à Græcis vſurpatum vt multa alia Perſica.

Παραδιάχομαι, t. 1, c. 958, f
Παραδολόω, affertur pro Subindico, Repræſento.
Παραδοξόζυγος, t. 1, c. 1396, a. Παραδοξόζυκτος, ib. b
Παραδιατιθέναι, Conniuere alicui, Verſari apud aliquem: Suidæ παρ' ἑτέρου τι ἐγκρυβδην.
Παραδοξασία, t. 2, c. 1001, d
Παραδοξαστὴ, ib. Παραδοξασία, t. 3, c. 1337, f
Παραδοξαστέω, ib. Παραδίδυμος, t. 1, c. 998, c
Παραδιηγέομαι, οῦμαι, Obiter narro exponóque. Plutar. in

Vita Hom.σωτήμιος ἐν ἄλλοις τόποις Παρεμβάσεις λέγεται. Idem, Ἀ Παρεμβάσεις δὲ καὶ παῖδες τῆς πόρπης ἐμφερεῖς αὐτῇ.

VNDE Παρεκδιήγησις, Narratio quæ fit obiter atque in tranſcurſu. Quintil.lib 9,ſub finem cap.2, de figuris ſententiarum,Inueni qui aggregent iis ὑφαιρέσεις, ἀπαγορεύσεις, Παρεκδιηγήσεις.

Παρεκδίκα,affertur pro Iniquitas:forſan ex Heſ. apud quē legitur Παρεκδίκη, Παρὰ τὸ δίκαιον. ſed pro eo non dubito quin reponendum ſit Παρὰ δίκην, vt Suid.habet.

Παρεκδικεῖν,Perperam adminiſtrare, ſeu malè. Syneſ.in Andronicum,ὃς οὐδὲ δικεῖν ἐμοὶ δοκεῖ παρεκδικεῖν ἀξιῶν. B Et alibi,μὴ Παρεκδικεῖν μηδ' ἀγνωμονεῖν.

Παρεκδικμά,affertur pro εἰς δέκα ὑποβαίνων.

Παραδεξάζω,t.1,c.1038,a.
Παραδεξολογία,ib.
Παρεκδέκτης,ib.
Παρεκδεκτικός,ib.f.
Παρεκδεξάμενος,ib.
Παρεκδεχόμενος,ibid.f
Παραδεξολογία,t.1,c.1035,g
Παραδέξολογος,ib.
Παραδεξοποιία,ib.h
Παραδεξοποιός,ib.
Παραδέξως,t.1,c.1036,a
Παραδοσίων,in Παραδοσίαν. Παραδόσιμος,t.1,c.998,h

Παρεκδόσεις,ibid.f

Παραδότεος, Tradendus:vel Prodendus. Thuc. Παραδότεα C αὐτοῖς τοῖς Ἀθηναίοις οὐκ ἦν, Athenienſibus prodendi non ſunt.

Παραδοχή,Acceptio,Receptio:Suid.in Εἰσδοχή.

Παραδραμεῖν,t.1,c.911,b. Παράδρασις,t.1,c.1049,c
Παραδρομάς,t.3,c.1663,b. Παραδρομή,ib.c
Παραδρομίδες,t.3,c.1664,f. Παραδρομίς,t.3,c.1663,e

Παρεκδρομος,ibid.

Παραδυναστεύω,t.1,c.1059,f.& 1800,h.ob.
Παραδύομαι,t.1,c.1064,e. Παρεκδυσις,ib.f
Παραδύω,ib.e. Παραδυσίου,t.1,c.998,h
Παραείδω,t.1,c.218,d. Παραειρόμαι,t.1,c 219,e
Παραζάω,t.1,c.1389,e. Παραζεύγνυμι,t.1,c.1396,g
Παραζεύγνυμι,ib. Παραζεύω,t.1,c.1404,b
Παρεζυγος,t.1,c.1396,g. Παραζώννη,t.1,c.1412,f
Παραζωσίδιον,ib.g. Παραζώστειρα,ib.f
Παραζώνυμι,ib. Παραζώστρις,ib.
Παραθαλασσίδιος,t.1,c.1490,d
Παραθαλάσσιος,ib. Παραθαλασσίδιος,ib.
Παραθαλάττιος,ib. Παραθάλπω,t.1,c.1497,a
Παραθαρρύνω,t.1,c.1506,b. Παραθαρσύνω,ib.
Παραθαυμάζω,t.1,c.1508,f. Παρεκθέμα,t.3,c.1507,b
Παραθείζω,t.1,c.1549,f. Παραθερμαίνω,t.1,c.1548,a
Παρεκθέρμως,t.1,c.1545,h. Παρεκθέσις,t.3,c.1507,c
Παραθέω,t.1,c.1550,g. Παραθεωρία,t.1,c.1511,a
Παραθήγω,t.1,c.1553,g. Παραθήκη,t.3,c.1507,c

Παρεκθήκις,Exacuiu,Incitatio,Inſtigatio.

Παραθήγω,t.1,c.1560,c

Παρεκθήκης dicitur ἡ Παρὰ τὰς θραύσεις ὁδός, quæ & πάροδος, autore Poll.At Heſ.innuit eſſe κώπην τινά.

Παραθνάω,quidam ex Statio interpr.Affrango.Suid.verò Παραθνάσσοντες neutraliter παλαιστρωτῶς, ἀδωματῶς.

Παραθρέξας,Qui prætercurrit,in Epigr.à Παρατρέχω.

Παραθυγκίζω,t.1,c.1590,e. Παραθείζω,t.1,c.1549,h

Παραί, poetica eclaſi pro Παρὰ dicitur. Homer. παραὶ πόντῳ ἀκτῇ τε θινὶ τε.Idem Iliad.β, παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην, iuxta Bœbeidem paludem ſeu Ad.

Παραίβαια,t.1,c.650,h

Παραίβατης,ου,ὁ,poetica eclaſi pro Παραβάτης dicitur. Eſt autem Παραίβατης Is qui præter aurigam currum conſcendit & ex eo pugnat.Homer.Il.ψ, Ἀντὶ δ' ἄρ' ἐς δίφροιο παραίβατα ἴσιον ἔχοντε, currus cóſcenderunt propugnatores & aurigæ.Nam & Porphyr.in Hom.quæſt.annotat, Ἀλλ' ὅτι τοὺς ἡνιόχους τοὺς μὲν μαχητὰς, ἃ poeta vocari Παραίβατας ἱππικωτέρως autem,τοὺς τοὺς ἴδιους ὄχεσι.Et Dionyſ.Halicarn. in fine libri 7, certamina priſcorum Latinorum cum Græcis comparans, ὅταν (inquit) πόλις αἱ ἐπὶ ἱππίων ἁμίλλας καθιστᾶσι, λέγω δὲ τὰς ἐπὶ τεθρίππων αἱ πανοχωμέναι (ἐν αἷς οἱ πολῖται μὲν παραιβάται, Λακεδαίμονος δὲ ἁπλοῦν) τὸν σταδίαιον ἀγῶνα δρόμον αὐτοῖ ἐφ' ἑκάτερα. Eodem modo Euripides hoc vocabulo vtitur, in Supplicibus, πολλῶν γ' ἔχων Τυφῶν' ὑπηνῆ μαιμάσσοντα χαίτῃ Πέρσαι δὲ διπλόαυτοι ἀλκαῖον ὄχος, Παραιβάτης ἑστῶτες μαχίμου δορός. Χ' οἱ μὲν ἀνδρὸς δίφρον ἐκβὰς, εἰ δ' ἐγὼ Πάλλας ἐς ἄλλον ἀνδρὸς ἐς παραιβάτας. Apollonius ſimpliciter pro aſſeſſore aurigæ vſurpauit, fœminino gene- re, Argon.lib.1,Καὶ τὸν μὲν ἐφέστορα Πάλλας ἔπεσσι, τὸν δὲ παραίβατιν Ἥβης ἀμφιπόλευε Ἰτυνίμη. Plutarchus Παραίβατου vocabulum aliter etiam vſurpat,ita nimirum appellans pedítem qui equiti permiſtus, ſeu interuenit equitis vicem ſuppleret: in Paulo Æmilio, pag. 475, de Perſeo, ἵνα μὲν τὸ αὐτοῦ διπλοῦν Βασίλειον, μικρὸν μὲν ἱππεῖς, μείζονι δὲ Παραίβατα. Hunc enim ſenſum eſſe eius loci,ex Liu.patet,qui de hac eadem re lib.44, Veniebant (inquit) x millia equitum, par numerus peditum, & ipſorum iungentium curſum equis, & in micem prolapſorum equitum vacuos capientium equos. Sunt qui velites equeſtres nominari poſſe exiſtimeut, quòd ii equitatui immiſceri ſolerent à Romanis.

Παραίβασις ἀπραγμοσύνης, A ſemita ſeu extra callem digreſſum.Oppian.Cyneg.lib.1.

Παραιγιαλίτης,t.1,c.375,g

Παραίθημα, Heſychio τὸ ἀπὸ τῆς μικρᾶς λεπτότητος Παρὰ τὸ ἴναρ,id eſt ὅτι τὸ καρπὸν Sed ſuſpecta hæc.

Παραίθω,t.1,c.151,f. Παραίτησις,t.1,c.169,g
Παραιτητής,t.1,c.170,c. Παραιτητικός,ib.
Παραιτητῶς,ib. Παραιτίον,t.1,c.169,d

Παραιτίθημαι,t.1,c.171,f

Παραιτύται, Heſych.ὀλίγῳ ἀφαιροῦται.

Παραιόλιξαι, quidam dixit ἀπὸ τοῦ ἀπατῆσαι,ab ἀλώπεκος ſignificante Varius, Verſutus:vel potius à vafra & doloſa Æolum gente.Euſt. Vide Αἰολίζω in Αἴολος.

Παραίπεμμα,Heſychio Παραπομπή, Deliratio ſeu Delirium: ionicè vel poeticè pro Παράπεμμα.

Παραιρέομαι,t.1,c.199,a. Παραιρεσις,ib.b
Παραιρέω,t.1,c.198,g. Παραίρημα,t.1,c.199,c
Παραιρόμαι,t.1,c.232,g. Παραίσιμος,t.1,c.218,a
Παραίσιος,t.1,c.216,h. Παραίσιος,t.1,c.235,c
Παραιτέομαι,t.1,c.243,d. Παραίτησις,t.1,c.245,g
Παραιτητής,t.1,c.246,b. Παραιτητὴς,ib.
Παραιτὸς,t.1,c.251,a. Παραιφασίφυξις,t.4,c.61,e
Παραιφασία,ib.f.& g. Παραίφασις,ib.f
Παραιφάσιος,t.4,c.66,c

Παραιφάσσω, Heſychio πάσσω, Παραπλέκω: necnon πλέκω. Παραιφάλιμμα,idem Παραγώμασι: ſed ſuſpectum.

Παραιφρίομαι,t.1,c.218,b. Παραιφρίων,ib.
Παραιωρίομαι,ib.d

Παρακαθέζομαι,t.1,c.1081,b.& 1384,e
Παρακαθητικός,t.1,c.1348,c. Παρακάθημαι,t.1,c.1354,e
Παρακαθίζομαι & Παρακαθίω,t.1,c.1091,b
Παρακαθῖται,t.1,c.1667,f. Παρακαθίστημι,t.1,c.1774,b
Παρακαθίσται,t.1,c.181,b. Παρακαθίσεως,t.1,c.13,f
Παρεκκάθισος,t.1,c.12,f. Παρακαθίων,ib.g
Παρακαθίω,t.1,c.181,b
Παρακαλέω, Euoco, &c.t.1,c.15,g. Παρακαλῶ, Oro, &c. t.1,c.16,a. Παρακαλῶ, Oro,&c.ib.c.& t.1,c.1904,c.f.ob.

Παρακαλεύομαι,ibid. d

Παρακάλυμμα,t.1,c.45,a. Παρακαλύδημα,t.1,c.44,f

Παρακαλύπτω,ibid.

Παρακαλύζω, Aliquantum ſpinoſus ſeu aculeatus ſum. Theophr.Hiſt.plant.lib.1,cap.16,de foliorum differentiis, τὰ δὲ καὶ Παρακαλύζοντα καὶ ὁ ἄκανθος καὶ ὁ πρῖνος: cuiuſmodi eſſe dicit cùm aliorum tum τὸ κόκκυ, τὸν δάφνην καὶ ἐλαίαν. Reponendum enim ita eſſe pro Παρακαλύζοντα,hæc ſequentia oſtendunt,καλοῦσι δέ τινα καὶ ἄκανθον καὶ τὸν πρῖνον καὶ τὸν ἕλικα,καὶ ὅσα τοιαῦτα. Sic Plin.lib.16,cap.24, Aculeata aquifolio & ilicum generi:pungentia pino,piceæ,abieti, larici, cedro. Alibi Theophr. ἐπακαλύζον dicit. vt lib.3, cap.16, ὁ δὲ φοῖνιξ ἔχει ἐπακαλύζον.

Παρακαταβάλλω,t.1,c 689,e. Παρακατάβλημα,ib.g
Παρακατάθεσις,t.3,c.1503,f. Παρακατάθετος,t.1,c.1500,e
Παρακατακλίνομαι,t.2,c.167,e. Παρακατακλίνω,t.2,c.156,g
Παρακαταλλόμαι,t.2,c.157,c
Παρακατακλίζομαι,Cubo apud.vnde Παρακατάκλιτος, quod Heſ.exp. Παρακατάκλιτον. Idé poeticè παρακάλλιτον infra.
Παρακαταλογὰς ὁ παρὰ τοὺς ὠιδοὺς ex Ariſtot. Probl. affertur pro Immutatio & varietas in cantando.ſed ſuſp.
Παρακατασκάγνυμι,Depango iuxta,Defigo apud.
Παρακαταστυόμαι,t.1,c.575,g
Παρακατάστασις,affertur pro Παρακαταθήκη,Depoſitum.
Παρακατάχησις,t.1,c.1348,c. Παρακατάχημα,t.3,c.1502,h

Παρακα-

Παρακαθέημι,t.3,c.1502,h. Παρακαθέζομαι,t.4,c.617,d
Παρακαπτικὸς,Ionicè pro παρακλητικὸς, Tenax.
Παρακατέχω t.1,c.1348.b
Παρακατηγόρημα, vox eſt dialectica. Scribit Ammonius, ſi quid ὀνόματος κατηγορηθῇ ὑπάρχειν τινῖ,id à Stoicis nominari κατηγόρημα & συμβεβηκὸς μὲν τινος, vt Σωκράτης φιλοσοφεῖ. at ſi πρώτως,appellari παρασυμβεβηκὸς, ὡς εἶναι παρασυμβεβηκὸς τῷ συμβεβηκότι, καὶ ὃ οὐδὲ παρακατηγόρημα. vt, Σωκράτει μαθητὴς.
Παρακάτημι,t.3,c.1503.c. Παρακατικίζω,t.2,c.1230,e
Παρακαπυρόω,t.2,c.1481,e
Παρακαπύω, Affuo vel Conſuo. Item Paro. vt apud Ariſtoph.in Pluto,Ἡμῖν δ' ἑτοίμως πάνθ' παρακαπύεται,ſchol. exp.παρασκευάζεται, Parabat.
Παρακαυλίζω,t.2,c.95,d
Παράκειμαι, Adiaceo,&c.t.2,c.167,f. Παρακεῖσθαι, Accubare,&c.ib.h. Παρέκειμαι, Apponor,&c.c.168,b
Παρακελευσματικὸς,t.2,c.218,f. Παρακελεύομαι,t.2,c.115,g
Παρακέλευσις,t.2.c.116,d. Παρακέλευσμα,ib.c
Παρακελευστικὸς,ib. Παρακελευτικὸς,ib.e
Παρακελεύω,ib.d. Παρακέλομαι,ib.c
Παρακερτομίζω,t.2,c.110,e. Παρακερτόμιος,t.2,c.110,f
Παρακέρτομος,ib. Παρακεφαλίζω,t.2,c.146,b
Παρακεφαλὴ, φύσις & σύστασις, dicuntur τὸ ἐκατέρωθεν τῆ μαζῆ ὀστοῦν ὁ τῶν κνήμων φησὶ, καὶ καλεῖσθαι, μικρὰ ὀστάρια,teſte Poll. Parua illa oſſa quæ ab vtroq; latere clunium ſunt.hoc eſt,oſſis maioris quo crus ſuſtinetur.
Παρακεφαλυγιτικὸς,t.2,c.213,e. Παρακεφαλυγικὸς,ib.
Παρακεφαλύζω,t.2.c.211,h
Παρακεκινῶ, Perperam moueo,&c.t.2,c.218, f. Παρακεκινῆσθαι, Peruerto,&c.c.219,a.
Παρακέκυμα,ib. Παρακεκυτικὸς,ib.
Παρακεκυτικῶς,ib. Παρακεκύω, Admiſceo.
Παρακλαυσίθυρον carmẽ dicebatur quod amatũ tãtumnõ flentes ad amaſiarum fores canebãt. ſeu flebile carmẽ quod amaſii ad amaſiarum fores cantabant.Plut.Erotico. ὅτι θύραι κλίνει τὸ παρακλαυσίθυρον, αἰσθάνῃ τὸ σύνθημα.
Παρακλείω,affertur pro Includo:necnon pro Excludo.
Παρακλεῖσθαι,t.2,c.239,c. Παρακλεισις,t.1,c.147,a
Παράκλησις,t.2,c.26,c. Παρακλητὴς,t.2,c.27,a
Παρακλητικὸς,ib. Παράκλησις,t.2.c.26,g
Παρακλίνω,t.2,c.27,a. Παρακλιδὸν,t.2,c.257,g
Παρακλίτως,ib.f. Παρακλίνω,ib.c. Παρακλίσις,ibid.g
Παράκλυτος,Infamis,Famoſus:oppoſ.τῷ κλυτὸς.
Παρακλύω.vt παρακούω,Non audio,Non pareo: in Epigr. cum genitiuo.
Παρακμάζω,t.1,c.276,f. Παράκμασις,t.1,c.277,c
Παρακμαστικὸς,ib. Παρακμὴ,t.1,c.276,d
Παρακτίμων,t.2,c.285,f. Παρακτίζω,t.2,c.280,a
Παρακωδᾶν,Deſipere,Delirare:παράφρων, παράφρονῆν. πᾶ καὶ κεῖν dicitur τὸ κεῖν.Suid.& Heſ.
Παρακὴ,t.1,c.292,d. Παρακεκμαῶσαι,ib.a
Παρακεκμηκὼς,ib. Παρακεκμήκτης,ib.
Παρακεντῶ,t.2,c.293,d. Παρακέντης,ib.c
Παρακεντία,ib.d. Παράκεντος,ib.c
Παράκεντος,ib.d. Παρακεντέω,t.2,c.308,b
Παρακέκμηκα,ib. Παρακολουθητικὸς,ib.c
Παρακολουθέω,t.1,c.281,g
Παρακολουθησις,ιως,ἡ, Sequela.Gell.libro 6,cap.1,Non per naturam,ſed per ſequelas quaſdam neceſſarias facta dicit: quod ipſe appellat παρακολούθησιν: de Chryſippo. cap.ſequ.Conſequentias vocat has Sequelas.
Παρακομιδὴ,t.2,c.325,h. Παρακομίζομαι,ib.f
Παρακομίζω,ib.& t.3,c.207,c.ob.
Παράκομοι vocabant comici τοὺς κωμῳδοὺς, autore Polluce.hoc eſt Comantes,Comatos,ſeu Comatulos.
Παρακοπάω,t.1,c.271,c. Παρακοπὴ,t.2,c.356,c
Παρακοπῆναι,ibid.g
Παρακοπῶ, Perperam cudo,t.2,c.355,e. Παρακόπω, Fraudo,&c.ib.g. Παρακόπω, neutral.&c.c.356,a
Παρακορὼν,t.2,c.372,c
Παρακόσμως,Indecorè,Indecenter. Ioſeph.μεθυσθεὶς δὲ εἰς ὕπνον καταφέρεται,καὶ γεγυμνωμένος παρακόσμως ἵσταται
Παρακούφως,t.1,c.91,c
Παράκρουσις,apud Heſ.ἀπάτη:quod potius παράκρουσις.
Παράκρουσμα,t.1,c.292,c. Παρακρούω,t.1,c.290,g
Παρακρατῶ,affertur pro Contineo,Retineo,Firmor.
Παρακρεμαννυμι,t.2,c.420,e. Παρακρεμαννύω,ib.
Παρακρεμάω,ib. Παρέκρεμμος,t.2,c.421,f
Παρέκρης,Suidæ ὁ λήρων. Παρακρίνω,t.1,c.436,d
Παρακρόασις,ιως, ἡ, Inobedientia, Contumacia: ἀπείθεια. Ioſeph.παρακρόασις ζημίαν φέρει. AT Παρακρουστὴς ex Cyrillo affertur pro eo qui audita aliter interpretatur quàm dicta ſunt,& falſo defert.Ita vt παρακροᾶσθαι,ſynonymum verbi παρακούειν, ſit & Perperã audire, Malè auribus percipere, ſeu ſiniſtrè:& Non audire,Non obedire.
Παρακροκίζω,t.2,c.444,e. Παρακροπίω,t.2,c.457,g
Παρέκρουσις,t.2,c.451,c. Παρακρουσιχάλκεος,ib.h
Παρακρουστικὸς,ib.g. Παρέκρουστος,ib.
Παρακρούω, Repello,&c.t.2,c 450,c. Παρακρούομαι,ibid.
Παρακρούω, Decipio,&c.ibid.g
Παρακτῖος,Littoralis,vt παράκτιος,in Epigr.
Παράκτομαι,t.2,c.470,d. Παρέκτης,t.1,c.81,f
Παράκτιδες,t.1,c.96,d. Παρακτικὸς,t.1,c.81,f.
Παρέκτος,t 1,c.96,d
Παρακτῶσαι, pro Introducere affertur ex Herodoto.
Παρακυλίχω,t.1,c.57,e. Παρακύπτω,t.2,c.507,h
Παρέκυψις,t.2,c.508,e
Παρακωμᾳδεῖν,Obiter perſtringere & taxare:ſeu Aliquomodo taxare & perſtringere, idq; comico more. Baſil. in epiſt.ad Diodor.Πλατὺ δὲ τὸ ἰδιωτικὸν τοῦ λόγου ὑμῶν μὴ τοῖς δόγμασι μαχέσθαι, ὁμοῦ δὲ καὶ παρακωμῳδεῖν τὸ σφοδρὸν. Ita enim accipiendum eſſe, ſequentia hæc verba docẽt, Θρασυνόμενον μὴ τοῖς θρασὺ καὶ ἰσχυρὸν ἐβαδίλων. Ὑστερον δὲ τὸ κοῦφον τῆς ὕβρεως καὶ χαῦνον· καὶ Προπαίζον τὸ ἀλαζονικὸν καὶ ὑφορώμενον.
Παρέκφρων, Aliquantum ſurdus, Surdaſter. at apud Athen.lib.10,Οὐ μὴν τί γε παρέκφρων ὁ τυραννὶς ἴσως λαλῆσαι, pro Quod ægrè & penè ſurda aure audiatur.
Παρακχὴ,apud Thucyd.pro παροχὴ, vt αἰακχὴ pro αἰσχὴ,itemque ἐξακχὴ & κατακχὴ. Suid.
Παραλαλάω,t.1,c.550,c. Παραλαμζάω,t.2,c.578,c
Παραλάμπω,t.2,c.590.c. Παρέλαμψις,ib.
Παραλαφύσσω,t.2,c.699,c. Παραλέγομαι,t.2,c.611,f
Παραλέγω,ib. Παραλεπτὸν,t.1,c.671,a
Παραλειπτικὸς,in Παραλείπω. Παραλείφω,t.1,c.318,e
Παρέλκυσις,t.2.c.671,b. Παραλευσίμους,t.2,c.758,d
Παραλέχομαι,affertur pro Cubo apud Concumbo: deduciturque inde aor.1 παρελέξατο.Sed id à παραλέγομαι potius deriuandum eſt,cum luſt.
Παραλήγω,t.2,c.691,g. Παραλησίον,t.2,c.702,c
Παρέλκυσις,ib.a. Παρέλκυσις,t.2,c.578,h
Παραλία,t.1,c.370,b. Παραλία,t.1,c.369,g
Παραλιάζω,t.2,c.709,e. Παρέλκυσις,t.2,c.704,c
Παραλιμπάνω, Prætermitto:idem quod παραλείπω.
Παράλιος,t.1,c.369,f. Eſt & παράλιος πθύμαλος, Paralius tichymalus, ſic dictus quoniã φύεται ὡς παραλασσούσης τόπος,quoniã prouenit in locis mari vicinis,teſte Dioſcor.lib.4, cap.165. Alio nomine σύμαλις dicitur & μίκων,teſte eodẽ,necnõ Plinio. Meminit & Theophr. Hiſt.plant.lib.9,cap.2.
Παραλίσκω, Capio:vnde infrà παλεῖς.
Παραλιτῶ, Offendo, Pecco ſeu delinquo in. Ex Apollon. Rhod.παρήλιτες ἡμῖν, Deos offendiſti: lib.2 Argon. Ἦ ῥα θεοὺς ὀλοὸν παρὰ πὶν ἁμαρτεῖν.
Παραλίτης, Heſychio ὁ ἀπὸ τῆς παράλου, quæ erat nauis facra.Itidem Poll.dicit nautarum quoſdam fuiſſe παράλους ſiue παράλιτας, quoſdam Σαλαμινίους, dictos nimirũ à paralo & Salaminia nauibus.ſed perperam apud eum ſcriptum eſt παράλατας.
Παραλαχὴ,t.1,c.356,f. Παρέλκυσμα,ib.
Παρέλκυστος,Mutabilis. Παραλαξὶς,t.1,c.356,g
Παρέλκυσις,ib.f. Παραλάττομαι,ib.e
Παραλάττω t.1,c.355,g. Παραλλήλια,t.1,c.364,f
Παραλληλίζω,ib.g. Παραλληλισμὸς,ib.
Παραλληλόγραμμον,ib.e. Παρέλκυσις,t.1,c.363,e
Παραλλήλως,t.1,c.364,d. Παραλογισμα,t.2,c.638,f
Παραλογίζομαι,t.2,c 649,d. Παραλογισμὸς,ib.f
Παραλογιστὴς,ib. Παραλογιστικὸς,ib.g. Παραλογιστὶς,ib.
Παρέλκυσις,τὸ,ſubſtant.t.2,c.638,c
Παρέλκυσις,t.2,c.637,h. Παραλόγως,t.2,c.638,e

παιᾶνας. ὡς ἰδίως γεγραμμένης, ἐπιπωλῶν. Lib.1, eiusdē operis, ἑκάστῳ μὲν παιᾶνα. Plut.in Romulo, ἕκαστοι παιᾶνες ἐξῆρχον. Idem in Lycurgo, ἐξῆρχεν ἐμέλετεν παιᾶνος: de pæane qui ante congressum canitur. Generalius autem παιᾶν de hymno qui canebatur & alii cuilibet deo, adeò vt dijs quoque inferis tribueretur. Xenoph. Hellen.4, ὕμνουν τὸν θεὸν τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα. Quinetiam plurali numero Παιᾶνες generaliter cantilenæ, & hymni deorum, necnon ἀθηναίων, & κώμων, vt Hes. exp. Apud eundem Παιᾶνες sunt οἱ ὑπὲρ τῶν παιᾶνας ᾀδόντες.

Παιὰν dicitur & ipse Apollo, vt testatur inter alios Macrob. Interdum verò quicunque medetur, seu remedium affert. Eurip. καί μοι γένοιτο παιὰν ὁ θεός.

Παιὰν, metricus pes, qui est duplex. nam aut à longa oritur, quam tres breues consequuntur: aut à breuibus deinceps tribus, extrema producta atque lõga: vt scribit Cic. ex Aristotele. Vide meum lexicon quod Ciceronianũ inscripsi. ILLINC EST Παιανίζω, Paanem seu pæanas cano. Xen. ὡς δ' ἀφῆσαν αἱ βάσεις, καὶ ἐπαίανιζον καὶ ἐπαιάνιζον. Verbale Παιανισμός, οῦ, Pæanis seu pæanum cantatio.

Παιανιεύς, Qui est è tribu Pæaniensi: vt Demosthenes παιανιεύς. Vide Suidam.

Παῖγμα,t.3,c.21,b.	Παιγνίμων,ib.
Παιγνία,t.3,c.10,h.	Παιγνιμώνιος,t.3,c.21,a
Παιγνίμων,ib.	Παίγνιος,t.3,c.10,f
Παιγνιοδίδης,ου,subst.t.3,c.21,a.	Παιγνοιδίας,ib.
Παιγνιοδίδης,ib.	Παιδαγωγεῖον,t.3,c.11,f
Παιδαγωγήμασι,t.3,c.11,a.	Παιδαγωγέω,t.3,c.11,f
Παιδαγωγία,ib.d.	Παιδαγωγία,ib.e
Παιδαγωγικὸς,ib.	Παιδαγωγὸς,t.3,c.10,e

Παιδάριον,ου,τὸ, in v.l. redditur Puellulus, sicut & παιδίον. At Hesych.non παιδάριον sed παιδάρημα exp. μειράκιον quod παιδάριον magis etiam suspectum est.

Παιδαρίων,t.3,c.15,d.	Παιδεμπόριος,ib.g
Παιδεία,t.3,c.17,c.	Παιδεραστὴς,t.3,c.14,d
Παιδιεργασία,t.3,c.12,e.	Παιδιεραστὴς,ib.d
Παιδιεραστία,ib.e.	Παιδίσκος,ib.f
Παῖδες,οι,t.3,c.34,e.obit.	Παιδὸβιασμα,t.3,c.18,c
Παιδοβιασμὸς,t.3,c.17,b.	Παιδοβιασὸς,t.3,c.18,d
Παιδοδιδάσκειν, Docere oportet, seu instituere.	Παιδοδιδὰς,ib.
Παιδοδιδασκεῖν,t.3,c.18,f.	Παιδοδιδασκὰς,ib.
Παιδοδιδασκὰς, ib.g.	Παιδοδίδος,t.3,c.16,d
Παιδοδιδὰς,ib.	Παιδεία, Puericia,ib.
Παιδόβιος,t.3,c.14,e	
Παιδεῖς, Ludus, &c.t.3,c.19,c	
Παιδία, neutr.plur.num.vide in παιδίον.	
Παιδικὰ, τὰ,t.3,c.14,g.	Παιδικὸς,ib.e
Παιδικὰς,ib.g.	Παιδιόθεν,t.3,c.15,d
Παιδίον,ib.b.	Παιδιπαίσιον,t.3,c.16,c
Παιδιτευτὴν,ib.a.	Παιδίσκη,t.3,c.15,h
Παιδίσκος,ib.g.	Παιδίσκος,ib.d.& 19,g
Παιδὸς,t.3,c.16,c.	Παιδίσκους,t.3,c.8,b
Παιδοτρόφια,ib.c.	Παιδοτρόφος,ib.b
Παιδοῦσθαι,t.3,c.15,b.	Παιδοτριβικὸν,t.3,c.8,d
Παιδοτρίβης,ib.c.	Παιδοτριβικὴ,ib.d
Παιδοτρίβης,ib.	Παιδοτριβικὸς,t.3,c.21,h
Παιδοτριβικὴ,ib.	Παιδοτρίβης,ib.
Παιδοτροφία,t.3,c.8,d.	Παιδοτροφὴς,ib.e
Παιδοτρόφος,ib.f.	Παιδοτρόφος,ib.
Παιδοτροφία,ib.g.	Παιδοτρόφος,ib.f

Παιδοτρίπτης,ου,ὁ, (ea forma dictum qua παραγωγίπτης) Puerorum deceptor, Pædico. Alexis apud Athen. libro 13, παιδοτρίπται ὄντες, καὶ τῶν μὲν ἐξαπατῶντες τὰς ἐχούσας ὑπὸ τῆς στέγης Ἑλένην τὴν Θεσπιάδα· ὡς ὠδίνουσι γυναικὶ ἐχθίστως, παιδικοῖς δ' ἀεί. Vide Hesych.

Παιδοποιὸς,t.3,c.9,b.	Παιδοποιτικὸν, ἔθνος,ib.b
Παιδοποιΐα,t.3,c.8,h.	Παιδοποιὸς,ib.
Παιδοποιΐαι,t.3,c.9,a.	Παιδοποιὸς,ib.
Παιδοπρίπες,ib.b.	Παιδοπρίπης,ib.c

Παιδοποιΐαι, Liberorum procreatio.in v.l.

Παιδοτόκος, ου, ἡ, Puerpera, Quæ peperit. Item παιδοτόκος βίος, Vita pueros pariens seu producens, Vita coniugalis seu coniugialis, quæ liberorum est procreatrix. vulg.lex.

Παιδοτοκεῖον,t.3,c.9,h.	Παιδοτοκεῖον,ib.

Παιδοτοκεῖον,ib.c.	Παιδοτοκία,ib.g
Παιδοτοκὸς,ib.f.	Παιδοτοκὸς,ib.
Παιδοτόκος,ib.c.	Παιδοτόκος,t.3,c.10,b

Παιδοτοκία,ibid.

Παιδοτοκία, ας, ἡ, Liberorum procreatio, v.l. ex Plat. De leg. Præcedere autem debet Παιδοποιὸς, Liberorũ procreator.

Παιδοτόκος,t.3,c.10,b

Παιδοῦσα, Prægnans.v.l.ex Callim. Suidas vult scribi vel παιδίουσα, vel παιδόουσα.

Παιδοφθορία,t.3,c.10,c.	Παιδοφθορία,ib.
Παιδοφθόρος,ib.b.	Παιδοφθορὸς,ib.c
Παιδοφιλὲς,ib.	Παιδόφιλος,ib.
Παιδοφοινία,ib.d.	Παιδόφοινος,ib.
Παίζω,t.3,c.19 h.	Παιήσομαι,t.3,c.21,h

Παιήων & reliqua vide in Παιὰν, paulo ꝓst.

Παίκτης,t.3,c.11,b

Παῖον, Tutum, Firmum. Hesych.

Παιόνιος malè in v.l.pro παιώνιος, quod vide. Sic παιὼν herba & Παιονὶς, pro Παιωνία & Παιωνὶς. At Παονία per o est Pannonia: sicut Παίονες, Pannonii, habẽs nom. sing. Παίων.

Παιπάλη, Loca prærupta, Loca salebrosa. ὑψηλὰ exponit schol. Aristoph.in Nub. Vide Παιπαλόεις.

Παιπαλᾶν, Circumspicere, Scrutari σκοπεῖν, ἐξετάζειν. Hes.

Παιπάλη, ης, ἡ, Farina tenuissima, Quod in farina est tenuissimum, Flos farinæ. Redditur & Flos polentæ, Polenta. Affertur & παιπάλη ἀλφίτων, ex Gal. ᾗ ἄπτας, lib.2. Et μετὰ παιπάλης ἀλφίτου, ex Dioscoride. vbi quidam interpr. Cum polenta, Plinium sequuti: sed magis probatur, Cũ tenuissimo farinæ polline, sequendo Marcellũ.

Παιπάλη vocatur etiam nix minutissima cadens.

Παιπάλη metaph.pro valde astuto & versuto, seu vafro, apud Aristoph. & quasi dicas eo cuius subtilis est astutia, seu versutia: in Nubibus, Ἀλλὰ ξηρὸν εὔτριμμα, κρόκαλον, παιπάλη.

Παιπάλημα, ατος, τὸ, idem quod παιπάλη, Farina tenuissima, &c. Ac sicut παιπάλη metaph. ponitur, sic quoque παιπάλημα pro versutissimo & astutissimo, & qui prz versutia nouas subinde vias elabendi excogitat. Demosth. Æschinem vocauit παιπάλημα, velut hominẽ acrimonia & subtilitate ingenii quotidie multa meditantem mala quibus aliis noceret, sibi prodesset. vt annot.v.l. In quibus Luc.de perditissimo & spurcissimo homine vsus esse traditur, scribens ὁ παιπάλημα καὶ ῥυπαρὸς. Vide Suidam. Meminit huius vocis & Bud. in Cõm. Erasmus itẽ in proverb. Cercopũ cœtus. In v.l. annot. παιπάλημα esse etiam inæqualitatẽ summorum montiũ, teste Etym. sed hunc ipsemet cõsule. In isdem est Παιπάλημος, Asper, Rudis. Vide Παιπαλόεις.

Παιπάλλω, Concutio. In v.l. additur etiã Exploro, Indago sed significationes duorum verborũ, videlicet Παιπαλᾶν & Παιπαλᾶσθαι, perperam in vnam commiscent: vt ex Hesychio cognosces.

Παιπαλόεις, εσσα, ὁ, Præruptus, Salebrosus, Asper. Σάμη παιπαλόεσσα, Od.ι. vbi exp. τραχεῖα. Sic παιπαλόεντος apud eundem Hes. exp. βραχέος. Sed παιπαλόεσσα ἰδία exponitur etiam Puluerulenta, & velut παιπάλῃ λεπτὴ οὖσα. Vide Eustath. Sciendum est porrò autore breuium scholiorum in hunc versum Od.ι. Ἴσως δὲ καὶ παιπαλόεσσα ἡ παιπαλόεσσα αὐτὴ δύο, annotare, παιπαλόεσσα esse βραχεῖα. Vnde (inquit) ἐν τῇ συνηθείᾳ appellamus παιπαλόεσσαν eum qui est τραχὺς, non autem ἀπαιδῆ. Vbi obserua scribi παιπάλοεσσα cum ο, non cum ω, vt v.l.habent: asserentia alioqui & illã scripturã. Illud porrò παιπαλόεσσα quosdam & σκαλὰ exponere testatur Hesych.

Παιπαλόεσσα, Inanis gloria, v.l.sine vllo testimonio.

Παῖς, Puer, &c.t.3,c.5,a. Παῖς, Seruus, &c.c.6,c. Παῖς, filius, &c.c.7,a Παῖς,t.3,c.5,a

Παισιγλωσσία, Quod circunquaque scissum est, in v.l. Hes. παισιγλώσσια exp. σχισμάτια.

Παίσιμα, Ingressus.v.l.ex scholiaste Homeri qui exp. πόδια. Postquã enim ἐπαίσαμεν esse dixit ἐφορμῶντες, addidit, παίσιμα γὰρ ἐν ἅλμασι βάσεις· si modò ipse ita scripsit.

Παίσσω, vrbs quædam inter Parũ & Lampsacum, quæ & Ἀπαισὸς dicta fuit. Est Παίσσος & fluuius nomẽ. Vide Eust.

Παιπάς, t.3,c.10,f

Παιφάσσω, quasi παντὶ τῷ φῶτι ἄλλοσε, Oculos circunquaque verto, Oculos quoquouersum circumduco. Suidas vult esse φανερωτικὸν, id est Manifesto. Vnde redditur & Illustro. Sed addit idē lexicographus, ὁμοῦ. Alii verò non simpliciter ὁμοῦ exp. sed ὁμοῦ φῶς ἢ φωτοειδῶς ὁμοῦ ἀφῶ. vnde fit φάος, deinde παφάσσω & παμφαάω Hom. Il. β, Σοὶ τῷ παμφαάουσα δίστομα λαὸν Ἀχαιὸν Ὀβριμοεργὸς ἔπαιρε. Vbi quidā interpr. Emicās. In v.l. redditur non solùm Impetū facio, (in qua interpretatione respicitur ad illud ὁμοῦ) sed etiā Volito, Festino. Vide Eust. & Etym. b

Παίς, t.3,c.21,f

Παιών, ῶνος, ὁ, & Παίων, idem quod παιάν, de quo dictum fuit suprà. Plato epist. 7, ἱκέτευσα δὴ θεοὺς πάντας, παιῶνά τε καὶ ἀπόλλω ἐπιφανῆναι βαρβάρου καὶ πολεμίου. Est etiā Apollinis epitheton, licut παιάν. Pausan. ὁ Βοιωτὸς, Ἡσιόδου, καὶ Διὸς, καὶ Ἀπόλλωνος ὅτι παιῶνες. Interdū & de medico dicitur. Aristoph. in Pluto, Ἀπὸ τοιοῦδε παιῶνος ἀνδρὸς τυχεῖν. Est quoque metrici pedis nomē, de quo in Παιάν dictū fuit. At in v.l. dicitur esse metri genus, perperā, & scribitur Παιὼν paroxytonē: quam scripturā constat huic nomini conuenire quum significat Pannonē, id est, eum qui est ex Pannonia. Illud autem Παιὼν est potius poeticum, quo medicus etiā significatur. Vnde & παιῶνι μοίρᾳ adiectiuē apud Nōnū, Salutari, Salutifero. In Epigrām. παιωνία χείρ, medica manus. In iisdem παιώνια βουλὴ legimus. Hinc Παιωνική, Ars medica, vel Medicina, Medicatio, ἰατρεία. Inuenitur etiā Παιωνὶς σοφίη ex Epigr. pro παιών. Cæterùm hoc Παιὼν est etiam nomen proprium eius qui medicus deorum est, alius ab Apolline, secundū Hesiodū. Vide Eustath. c d

Παιωνία, herba Pæonia: quam & γαλακτίδα vocat Theophr. lib.9 Hist. plant. cap.9, vt ann. v.l. in quibus additur esse & festum Apollini sacrum: sed non sine errore. Potius enim παιώνια hoc in significato scribendum fuerit, accentu in antepen. Παιωνία est etiā antidoti nomen, necnon catapotii: de quibus lege Goer. sed scribentem & hic in herbæ nomine παιονία per ο. quū tamen hæc scriptura potius conueniat illi significationi qua dicitur de Pannonia. Meminit & Ἀθηναῖος e

Παιωνίας Pausanias: scribēs, πλησίον δὲ τῆς βουλῆς ἐστὶν, Ἀφροδίτης καὶ Παιωνίας καὶ Ἰασοῦς, καὶ Ἀλκηστιδος ὅτι Παιωνίας.

Est item Παιωνία fœmininum à Παιώνιος: quod vide.

Παιώνιος, ου, ὁ & ἡ, Ad medicinam valens. Ad medendum idoneus, Medicatorius, Medicator. In Anthol. epigr. χρυσὸς ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος, Aurum ad medendum amori valet, Aurum est amoris remedium. Item παιωνία χεὶρ, medicatoria manus seu medicatrix. Sic παιωνίαις χερσὶν apud Aristoph. Apud Hesych. legimus Παιώνια, φάρμακα ἰατρικὰ, ἢ ὕδατα πίειν. itē Παιώνιον, ἴαμα, θεραπείαν. necnon Παιώνιος, Διόνυσος. f

Παιωνίζω, idem quod παιανίζω, suprà. Thucyd. lib.2, ἐπαιώνιζόν τε πᾶσα πλείονες ὡς ἐπικρατήσαντες. Hinc Παιωνισμὸς, idem quod παιανισμός.

Παιωνισμὸς vide in præcedente Παιωνίζω.

Πάκυς. Theophr. ait in Syria nasci χαλβάνιον, id est galbanum, ἐκ τοῦ παχέος καλουμένου, id est ex paco dicto. Sic Gaza, lib.9, c.7, Hist. pl. vbi tamen ἐκ τοῦ πάκυος legitur. v.l.

Παλαὶ, pro πάλαι, t.3,c.163,d. & 271,a

Παλαὶ, πῆ, t.3,c.271,a. Παλαὶς, ib.f

Παλὰς, ib.a. Παλάτια, ib.b

Παλτωλὸς, οῦ, ὁ, Pactolus: aurifer ille fluuius Lydiæ. g

Παλτωλὸς, ωνος, ὁ, t.3,c.271,c

Παλάθη, ης, ἡ, Massa ficorū & pinguiū caricarū, quas in morem laterum figurantes, vt diu illæsæ permaneant, calcant atque compingunt: Hieron. in caput 1 Oseæ. Meminit & in cap.6 Ezech. Apud Lucianum παλάθη καρυῶν, necnon παλάθη καρυκῶν legitur: καὶ παλάθια ἐκεῖνα οὗτος καὶ φοίνικος ἐπλήσατο. item, ὑποσπᾶται καὶ ἔστιν παλάθας τῶν καρυκῶν. Apud Elatā παλάθη σύκων. Gaza παλάθας vertit offas, vbi Theophr. ex prunis nucleo dépto cōtusi fieri παλάθας scribit: Hist. pl. lib.4, c.3. Et quod Plin. dicit, Purgatum enim tunduntur, seruántque eius offas; Theophr. παλάθας vocauerat. Apud Dioscor. de bdellio, ἀφροβόλων παλαθώδης, Plinius explicat Et in offas conuolutum hadrobolon: vt ann. v.l. h

Παλαθώδης, ἰδος, ἡ, idē quod παλάθη, proximè præcedēs Strabo. ἐκπιεζοῦσι τοὺς βότρυας μεταξὺ παλαθώδεσι.

Παλαθώδης, cuius neutrum Παλαθῶδες vide paulo antè in Παλάθη. Παλαὶ, t.3,c.22,f

Παλαιὰ, sub. διήθησις, t.3,c.23,h

Παλαιάζω, Iamdudum. v.l. ἀμαρτύρους.

Παλαιγενὴς, ους, ὁ & ἡ, q.d. Olim genitus. vnde ponitur pro prisco seu vetusto. vt apud Apollon. in principio Argon. Ἀρχόμενος σέο Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. Item pro annoso seu sene, ex Aristoph. affertur, χαῖρε ὦ φρεσβύτα παλαιγενὲς. Additurq; legi & παλαιγλὼς in vocatiuo apud eundem. Videtur autem ludendo adiectū esse hoc vocabulū post φρεσβύτα. Ab Hesychio παλαιγλὼς exponitur φρεσβύτα.

Παλαιγόνος, Anciquus, Grandis natu. Ex v.l. sunt hæc, erroris suspicione non carentia.

Παλαίγονος, vide paulo pòst in Παλαιγένους.

Παλαίδυτος, ου, ὁ & ἡ, A longo tempore afferuatus & reconditus. ὁ ὑπὸ πολοῦ χρόνου δεδυκώς.

Παλαιμάτης, t.3,c.816,c

Παλαίμων, ονος, ὁ, Palæmō: deus marinus, filius Leucotheæ: prius Melicerta, à Latinis Portumnus dictus. At verò παλαιμονεῖν ex Pindaro in Pythiis affertur pro Contendere: χαίτα σφετέρα περὶ παλαιμονῆ κυνῆ. c

Παλαίμονος, ου, ὁ, Priscus. vt παλαιμόνιον Κικέρωνος, in Epigramm. Dicitur etiam παλαίγονος eadem signif.

Παλαιόπτης, ab Hesychio exponitur παλαιοπραγήμων, & δραστήριος.

Παλαιόφραττι, t.3,c.15,c. Παλαιὸς, t.3,c.23,b

Παλαιόπτης, t.3,c.23,b. Παλαιοῦμαι, ib.

Παλαιοσυγγράφος, Veteramentarius. v.l.

Παλαιστικὸς, t.3,c.858,a. Πάλαισμα, t.3,c.15,g

Παλαισμοσύνη, ibid.

Παλαιστὸς, vide Παλαιστιαῖος in Παλαιστή.

Παλαιστὴ, ῆς, ἡ, Mesura quatuor digitorum, seu quaternùm digitorum. Vocatam παλαιστὴν Etymol. tradit quasi παλαιστὴ, nimirum ἅτε τῆς πάλης σωματικῆς τὸ ὄφελος, id est, παλαιστὴν τιθεῖσι τοὺς δακτύλους. Fuit verò DICTA Παλαιστὴ quoq; si Polluci & post eum Eustathio credimus. Sed apud illum habemus tantùm Παλαιστὴς, per ι. & hoc παλαιστης. Ita enim legitur, τὸ δ' αὖτε (idem videlicet quod δεχαὶ, seu δεκαπαλαίστη: quibus significari ait τετραπαλαίστας τοὺς παχεῖς δακτύλους) καὶ παλαιστὴς ἡλικίας, ἢ παλαιστὴς ἀριθμοῦ. Sed suspicor eum reliquisse scriptum, καὶ παλαιστὴ παλαιστὴς ἡλικίας, &c. Eustath. certè contrà huius παλαιστὴς mentionem nullam facit, sed cæterorū duorum duntaxat: scribens δῶρον esse tertiam partem σπιθαμῆς, quæ tertia pars vocetur etiam παλαιστὴ fœm. genere. & παλαιστὴς masculino. his enim significari δίχωμα πρὸς δακτύλους. Quibus consentanea sunt quæ alibi tradit, σπιθαμὴν esse δίχωμα δακτύλων: afferēs etiam vocabuli huius etymum, ἅτε τῆς χαμαὶ σπιθαμῆς ἐσθιούσης τοὺς δακτύλους, id est ἐκπιπτούσης. Cæterùm vt ad παλαιστὴν reuertar, sciendū est, pro eo quod legimus apud Plin. Quaternùm digitorum magnitudine, habere autorē Geoponicēn, παλαιστιαῖα μῆκη, subiungētem τύπῳ παραδακτυλιαίους τὰς ῥίζας. Vno verbo redditur Palmus. siquidem Hieronymus παλαιστὴν, palmum, vt σπιθαμὴν, palmam, appellari tradit. Annotant tamen quidā Plinium hanc VOCEM Σπιθαμὴ vetuisse dodrantē, id est, quantum est spatii inter expassos summum pollicē & extremū minimū digitum. Sed & lib.21, c.7, (inquiunt) palmum alco caule ait quod Dioscorides dicit καυλὸν σπιθαμαῖον, id est dodrantalem. & de anthyllide lib.21, c.19. Addūt denique Græcos vnum pro altero vsurpare. Aetius enim, quum cap.21, libri 13, dicit viperā esse magnitudine cubiti, longissimam autem παλαιστὴν ῥ.ὠν. loco σπιθαμῶν posuit παλαιστὴν. alioqui minus scripsisset. Nam cubitus valet sesquipedem, id est palmos sex. Rursum Dioscorides libro 3, cap. 94, chamædryn θαμαίπιτυν σπιθαμαῖον vocat: Hermolaus Barbarus vertit fruticem quatuor digitorum altitudine. non malè: quoniam eorū quæ plurimùm vsu veniunt, rationem habuit. Reliqui interpretes Plinium sequuntur, qui σπιθαμὴν dodrantem reddidit. Lib. enim 11, cap. 17, ornithogalum, & libro 17, capite 13, thlaspi dicit esse d e

caule semipedali: quem σπιθαμαῖον Dioscorides dixerat. Et lib.15,cap.8,radicem longæ aristolochiæ dixit esse longam quatuor digitorum longitudine, quâ Dioscorides σπιθαμιαίαν. Alioqui ramulos σπιθαμαίους in tithymalo heliosc opio, lib 26,cap.8: & in elatine, lib.27, cap.9, vertit, Semipedali altitudine, & semipedales. Denique & hoc ab iisdem annotatur, Plinio, quū palmū dicit, fere dodrantē intelligere: vt lib 20,c.21: in oreoselino, lib.21,c.8: in thrysocome, lib.24,cap.15, & in aliis pluribus locis. Esse alioqui duplicem palmū minorem, digitorū quatuor, (qui non solūm παλαιστὴ sive παλαιστὴ sed etiā δῶτον & δέχμη, & διαστολοδίχμια dicatur) & maiorē, duodecim digitorū, à Græcis σπιθαμὴ vocatum. Hæc sunt quæ ab illis annotātur. Quæ quū ita sint, sunt qui σπιθαμὴν esse velint palmū magnū. Esse autē σπιθαμὴν appellatā hanc mensurā, ἀφ' ἧς πλεῖστοι τοὺς δακτύλους, id est, quòd diducātur digiti. Sed quāuis hæc ab iis dicantur, sciēdum est Plinium pro σπιθαμῇ nō palmum magnum, sed simpliciter palmum dixisse, cùm alibi, tum vbi de anthemide scribit, Genera anthemidis tria tantùm flore distant, palmum non excedentia: ex hoc Dioscoridis loco, ἕνιοι οὐδὲ πεῖα, οὐδὲν μέτον ἐξαίρουσι, σπιθαμῆς. Alicubi verò σπιθαμαῖον vna voce palmeum interpretatur: veluti quum scribit, Orchis herba, sive Serapias, foliis porri, caule palmeo: ex his Dioscoridis verbis, ὄρχις, ἡ περσκάλις ὕπερ καλεῖται, φύλλα ἔχει ὁμοίως πράσῳ, καυλὸν σπιθαμαῖον. In vulg. lex. σπιθαμαῖος redditur Qui palmæ aut semipedis habet longitudinem, Palmaris, Vnius palmi, magni aut parui, altitudine: item Dodrantalis. Vide & Marcellum in Dioscoridem. Cæterūm non solūm Παλαιστιαῖος sed etiam Παλαιστὴς in v.l. legi sciendum est sed ex librarii alicuius errore ortum mihi videri.

Παλαιστὴ τῆς χειρός, vide in Παλαιστή.

Παλαιστὴς, l.3,c.25,g. Vide & cum proximè præcedenti nomine Παλαιστή.

Παλαιστιαῖος, vide cū proximè præcedēti nomine Παλαιστή.

Παλαιστὶς, l.3,c.25,g

Παλαιστίνη, Palæstina, Syriæ pars.

Παλαιστὶς vide in Παλαιστή, paulo antè.

Παλαιστὴν, in v.l. affertur, tanquam idem significans quod παλαιστὴ sive παλαιστὶς. Additurque in exemplum hic locus ex cap. 15 Exodi, ποιήσεις στεφάνιον παλαιστὴν κύκλῳ, facies coronam quatuor digitis per circuitum. Sed quū nominatiui παλαιστὴ in superioribus (vbi de παλαιστῇ dictum fuit) nulla mentio facta fuerit, contrà verò παλαιστὴν ex Hesychio & Eustathio habueris, cur nō inde potius genitiuū παλαιστῆ deducesti Nisi fortè apud eosdem Bibl. Græc. interpretes παλαιστὴν inueniatur.

Παλαιστικὸν, Locus vbi palæstra exercetur. v.l.

Παλαίστρα, l.3,c.16,a. Παλαιστρικὸς, l.b.f

Παλαιστρίτης, l.b. d. Παλαίτατος, l.3,c.14,a

Παλαίτατος, ibid.

Παλαίφατος, ου, ὁ & ἡ, Iam olim dictus seu celebratus, vnde redditur Priscus, seu Antiquus. παλαίφατα χρήματα, Antiqua oracula, Homer. Od.τ. Legimus & ἔπεα παλαίφατα, in Epigramm.

Παλαίφατος est & nomen viri proprium, qui multa volumina περὶ ἀνέμων scriptisse fertur. Extāt verò & Παλαίφατου sive huius sive alius quædā de fabulis poeticis.

Παλαίχθων, ονος, ὁ & ἡ, Antiquam terram habens. vt παλαίχθων δῆμος ab Æschylo vocatur Athenensis populus, quòd ex omni hominum memoria eiusdem terræ seu regionis esset incola: vtpote qui alio nomine dictus sit αὐτόχθων. Fortassis autem παλαίχθων reddi etiam possit Antiquus terræ possessor, seu priscus.

Παλαμᾶν, l.3,c.25,e

Παλαμᾶν, Struleus. μωρός, Hesych.

Παλαμαῖος, l.3,c.14,c

Παλαμίζω, Iniuria seu contumelia afficio. Et Παλαμισμὸς, Iniuria, Contumelia, Illusio. V. Lex Etymologo: apud quem tamen nondum inuenire potui.

Παλαμῖνος, Bellicosus, vel Ad bellū apeus, aut ad vīus bellicos. πολεμιστήριος, Hesych.

Παλαμήδιον, l.3,c.31,a. Παλάμη, l.3,c.31,e

Παλαμὶς, ίδος, ἡ, Amaria, piscis. Vulg. lex. ex Gaza apud Aristotelem.

Παλαμόομαι, pro παλαμῶμαι, Compono fraudes. v.l. sed significatio nominis παλαμοῦμαι differt.

Παλαμοῦμαι, l.3,c.72,c. Παλαστὴν, l.3,c.30,g

Παλαστὴν, vide in Παλαστὴ quod proxime sequitur.

Παλαστὴ, à scholiaste Homeri (id est ab autore breuium scholiorum) exponitur ἀπὸ τῆς χειρός. Siquidem istū Homeri versum, Od.α, Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη, annotat, εἰ legatur παλαστήσασα, significaturum, τὸ παλαστῆ, ὅ ἐστι τὸ ἀπὸ τῆς χειρός, πέμψασα. At Eustath. scribit παλαστῇ, cum α. In v.l. tradūtur pocs & pro παλαστὴ, quod palmum declarat.

Παλαχὴ, Sors. Alia significata vide apud Hes. qui habet etiam Παλαχὴν quod exp. ὁπὸ ἥμισυ, & ὁπὸ παλαιοῦ.

Παλεύειν, Allicere, Allictendo fallere. Bud. vertit, Allicere, Fallere per allectores: ducta videlicet metaphora à columba illice quæ παλεύουσα vocatur. hæc enim exercata, deinde rete imposita, subsultans ea terra allicat. Gaza apud Aristot. παλεύτριας vertit Allectrices, sive Allectatrices, vt quædā editiones habent. Legimus autē apud hunc Anim. lib. 9, c. 7, ἀποδυομαί ξύων τὸν ἑαυτοῦ πτερολοιβίαν ὑπὸ τῆς παλεύσεως προϊόντα αὐτοῦ. Idē, τὰ μικρὰ ὀρνίθια ὑπὸ τῆς μητρὸς παλεύεται. Hinc παλεύειν redditur etiam Perrahere in rete, Inlaqueō allicere. Vide Eras. in prouerb. Sedēs columbi, ἵδρυμα πελειάς, pro quo ἵδρυμα tamen non malè suspicari videtur debere reponi ἵμασιν. Aristoph. in Auibus, ἐγὼ γοῦν παίζω παλεύειν δελεάσματα τοῖς ὄρνισιν. Plut. in Sylla metaphorice vtitur, similque metaphoricæ significationis rationem ostendit, quum scribit, Σύλλας ἤ τοὺς ὑπὸ σπουδαίους, οὓς αὐτὸς ἐβιάσατο ὀργὴν, παρεκάλουν τοὺς δὲ πολίτας παλεύοντες, ἀπέκτεινον εἰς τὸ φρούριον ἄγοντες. At verò Παλεύτης ex Hesychio exponitur, Qui tendit retia vnde allectas illis irretiat. Redditur & vno verbo Illex.

Παλεύτης & Παλευτικὴ, vide in præced. Παλεύω.

Παλὴ, l.3,c.14,c

Παλησίτες, Gigantes, pro παλαιγόνες. Etymol.

Παλιμμάσιον, Pulticula, Pulmentarium, Pollux. v. Lex Aristoph. cum hac expos. Græc. ῥίμμα ὁπὸ πτισάνης. Hesych. exp. τὸ ἀπλῶς ἔδεσμα.

Πάλλα, Arcus, Funda. Hes. Infrà πάλη.

Πάλλι pro πάλιν, apud poetas, Rursum.

Παλλάκας, affertur tanquam idem significans quod Παλλακὶς quod vide.

Παλλακὶς, vt ab Hesychio exponitur, significatione conuenit cum παλλάκης, quod vide.

Παλιγγλώσσα, l.1,c.818,g. Παλιγλῶσσος, l.1,c.817,h

Παλίγλωσσος, l.1,c.856,d. Παλίγνωμος, l.1,c.55,b

Παλιδεκαπολις, l.2,c.66,d. Παλίδλασις, l.2,c.223,c

Παλίδωσία, ας, ἡ, Simultas. Affertur & pro offensione, ex Hippocrate De locis, ὑπὸ πάσης τῆς παλιδωσίης ταμγκ.

Παλίδωτος, ου, ὁ, Qui simultatem cum aliquo gerit, Quicui est infestus. Aristoph. μὴ ἦμεν παλίδωτοι τῶν ἀνδρῶν ἡμῖν. Quæ Bud. vertit, Ne per iram mutes consilia de iuuandis nobis. Vide schol. Redditur & Iracundus.

Παλίδωτος, Per simultatem, Animo infenso, & simultatem gerente. Redditur & Iracundē. Herodot. παλίδωτος συμφέρεται.

Παλίγγλωσσος, idem cum παλίγλωσσος: quod vide.

Παλίγξεινος, l.4,c.685,e. Παλίγξενος, ib.

Παλιδόξης, l.1,c.1028,c

Παλίδρομος, idem cum παλίνδρομος: quod vide.

Παλίζειν, Pila ludere. Hesych. σφαιρίζειν.

Παλαιμεγίων, l.1,c.637,f. Παλαιμεγία, ib. Παλίμηγις, ib.g

Παλίμυθος, Resolutus, Rescissus. Nonnus.

Παλαιμεγίων, l.2,c.637,f. Παλαιμεγία, ib.

Παλιμβακχεῖος, Palimbacchius, qui & Antibacchius pes metricus, ex prima & secunda longis, tertia brem. Fab. lib.9, cap 4.

Παλίμβιος, l.1,c.738,d. Παλιμβιοτὴς, l.1,c.746,c

Παλίμβιος, ib. Παλιμβιοτία, l.1,c.668,d

Παλίμβολος, ibid.c

Παλιμπαγδὶς, v.l. exp. Tergiuersando: at Hesych. παλίμπαγδις, ὁπὸ τοῦ πίσω αἰσχρῶς βλέπειν.

Παλίμπαις, l.3,c.14,b. Παλιμπαὶς, adverb. l.3,c.35,b

Παλιμπαὶς, ib. Παλιμπαὶς, l.3,c.16,c

Παλίμπωτα,t.3,c.319,g.& 331,a. Παλιμπλάζομαι,t.3,c.338,e
Παλίμπυς,t.3,c.511,h. Παλίμφαγος,t.3,c.241,b
Παλιμφθορίτης,t.1,c.999,g. Παλίμφθορος,t.3,c.643,b
Παλίμφημος,t.4,c.60,g. Παλιμφυής,t.4,c.273,e
Παλίμψαιστος,t.4,c.685,c.& 690,a
Παλίμψηστος,t.4,c.685,b. Παλίμψυχος,t.4 c.757,a
Πάλμ,t.3,c.27,d.& c.566,g.obit.
Παλμάγγελος,Nuntius qui poſtquam nuntiauit quod iuſſus eſt,ad eum à quo miſſus eſt redit.Vide Heſ.
Παλμάχρυς,t.1,c.25,c. Παλμαιρος,t.1,c.185,g
Παλμαυξής,t.1,c.1376,g. Παλμαυτόμολος,t.2,c.965,d
Παλινδίκιον,t.1,c.1010,c. Παλινδίκια,ib.b
Παλίνδικος,ib.a. Παλινδίκης,t.1,c.1010,c
Παλινδινία,t.1,c.1019,g
Παλινδρεία & Παλινδρεία,t.1,c.947,h
Παλινδρομάω,t.1,c.1050,d. Παλινδρομία,ib.
Παλίνδρομος,ib. Παλίνδωος,t.1,c.1388,c
Παλίνξιτος,t.4,c.685,f. Παλίνοιος,ib.
Παλινοδία,t.1,c.1175,e. Παλινοδός,t.2,c.1381,e
Παλινόμβρος,t.2,c.1491,d. Παλίνορος,ib.
Παλίνοστος,ib. Παλινοστέω,t.1,c.1089,b
Παλινόστιμος,ib. Παλίνορος,ib.c
Παλίνουρος,t.2,c.1548,g. Παλίντιτος,t.3,c.868,d
Παλίντης,t.3,c.1570,d. Παλιντικία,t.3,c.1535,c
Παλίντορος,t.3,c.1283,c
Παλινσειδῆ, Heſych.exp.κακιστρεχῆ.At v.l.habent παλιντρεχῆ καὶ πανοῦργα,ex Sophocle.
Παλιπαλαίω,t.3,c.1610,c
Παλιπάτης,t.3,c.1617,d. Παλιπροπαλαίω,t.3,c.1610,c
Παλιπωδίω,t.1,c.219,c. Παλπωδία,ib.d
Παλίουρος,Paliurus,Spinoſus frutex.vt Virgil.quoque teſtatus eſt,canens,— & ſpinis ſurgit paliurus acutis. Vide Theophr.& Dioſc.
Παλιρρόθιος,t.3,c.695,f. Παλίρροια,t.3,c.683,a
Παλίρροος,ib. Παλίρρους,ib.
Παλίρρυτος,ου,ὁ & ἡ, Retro ſeu retrorſum tractus, Retractus, Vel Qui retro trahitur.ἐκ τοῦ πίσω ἑλκόμενος,Heſ.
Παλίσκιος,t.3,c.868,d. Παλισυπέω,t.3,c.760,b
Παλίσσυτος,ibidem.
Παλίφημος,pro Παλίμφημος,quod vide.
Παλίφλοος,t.4,c.685,b. Παλιώξις,t.1,c.1018,c
Παλμα,t.3,c.29,c. Παλμάδιον,propr.ib.d
Παλμακεύομαι & Παλμακία, vide in nomine proximè ſequente Παλμακή.
Παλμακή,ῆς,ἡ, vel Παλμακίς,ίδος,ἡ, Pallace, ſiue Pallaca, Concubina. At Pellex differre exiſtimatur. Odyſſ.ξ, — ἐμὲ δ' ὠΐετο πᾶσι μετ' ἀνδράσι Παλμακὶς εἶναι. Apud Plutarchum & Παλμακὴ & Παλμακίς. Prima ſignificatione puellam ſiue iuuenculam declarare exiſtimatur,& ex παλμὰξ fieri. Hinc eſt verb.Παλλακεύομαι,Sum pallaca,Sum concubina. Syneſ. epiſt.3, καὶ αὐτὴ πάλαι μὲν ἐπαλλακεύετο γαμετὴν δὲ αὖθις. Sic apud Plutarch.τῷ Φαβίῳ παλλακεύειν. Ab Herodoto poni pro In concubinatum accipere, quidam annot. Verbale Παλλακία,Concubinatus. Demoſth. ταῖς μὲν ἑταίραις εἰς ὃ τι βούλεσθε χρῆσθε, ταῖς δὲ παλλακαῖς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας. Vbi complectitur domeſtica miniſteria quibus παλλακαὶ funguntur.
Παλλάκιον,ου,τὸ,ex παλλὰξ,per diminutionem.vnde & Heſych.exp.μειρακιον, Adoleſcentulus.At vulg.lex. interpr.etiam Scortillum.
Παλλακὶς eidem lexicographo eſt ἰσώμορος,Amaſius.
Παλλαντιας,pro epithero Palladis,v.l.ex Epigr.
Παλλάντιον,Palatium. Vide Plut.in Romulo.
Παλλαξ,t.3,c.15,f.& 29,e. Παλλαξ,propr.t.2,c.29,c
Πάλλας,ibidem. Παλλάσιος,t.2,c.689,a
Παλλὴξ,idem quod παλλὰξ, Adoleſcens.
Παλλήμορος,t.3,c.29,b. Πάλλος,t.3,c.28,f
Πάλλα,t.3,c.29,c
Παλλαὶς adiect. vt παλλαὶ οἰώνισμα, vide Παλλοσκόπος paulo póſt. Παλλὰς,t.3,c.29,c
Παλλοσκόπος,ου,ὁ,Qui παλλὰς contemplatur,& ex eo diuinat.Sic παλλαὶ οἰώνισμα, Augurium quod inde capitur.Vide Suidam. Πάλος,t.3,c.30,g
Παλτεία,Siligo,Simila.σεμίδαλις,Suid.
Πάλτη,t.3,c.29,b. Παλτὴ,τὸ,ſubſt.t.3,c.30,b

Παλτὴς,ibid.a
Παλτόω,Aſpergo,Conſpergo.Hom.Od.ξ,Καὶ τὰ μὲν ὀπὸ τυρεῖ βάλε,παλτοῖς ἁλφίτου ἀκτῇ. Sed & ἁλφιτα παλτοῖσιν apud eundem poetam ſignificat quoddam ὄπτημα. Redditur etiam Miſceo, & Humecto. Item Albefacio, λευκαίνω.quod ſignificatum & huic Oppiani loco quadrare poteſt, χιὼ δ' ὅτε πάντα παλτοῖ, ſed reddi etiã poteſt Nix omnia conſpergit. Vide Euſtath.& Etym. necnon Heſychium.
Παμβασὶς & Πάμβαξ,t.1,c.1899,e
Παμβασιλία,t.1,c.716,a. Παμβασίλεια,t.1,c.714,g
Παμβασιλεύς,ib.d
Πάμβορος,ου,ὁ & ἡ.Omnituorus.παμφάγος.
Παμβώτης,t.1,c.781,c. Παμμα,t.3,c.112,g
Παμμάκαρ,t.2,c.773,a. Παμμάχοι,t.2,c.813,a
Πάμμαχοι,t.2,c.410,b.ob. Παμμαχος,t.2,c.613,a
Παμμεγα,Omnino magnum, Valde magnum.
Παμμεγέθης,t.2,c.836,b
Παμμεγιστος,Omnino maximus,Omnib⁹ modis maxim⁹,
Παμμιδίων,ωνος,ὁ,poetice,Omnibus regnans,Omniũ regnator ſeu rector, Omnibus imperans, Omnipotens. Sic Παμμιδίουσα,ſ.g.
Παμμιλίοι,dat.plur.Heſ.exp.ἐμμιλίοι & γλυκυμοῖς: at παμμιλίοις ὕμνοις ex Maccab.lib.3, affertur pro Hymnis ex omni carminum genere.
Πάμμιξος,t.2,c.900,e
Παμμίκης,ους,ὁ & ἡ,Omnino longus, Valde longus. Ex Plat.De leg.affertur pro prolixo.
Πάμμιλως,t.2,c.918,c
Παμμήτωρ,ορος,ὁ & ἡ,Omnium excogitator. πάντων πηχέτης,Heſych.id eſt,Omnium artifex.
Παμμίτυρ,t.2,c.826,c. Παμμίχαιος,t.2,c.927,f
Παμμίαρος,Omnino ſceleſtus,Sceleſtiſſimus. Recenſetur à Polluce.
Παμμιγὴς,ίς,ὁ & ἡ, Ex omni genere miſtus. vt παμμιγὴς ὄχλος,Athen. Ex omni hominum genere miſta turba, Miſcellanea turba.Nam παμμιγὴς redditur etiã Miſcellaneus,item Confuſaneus,item Confuſanea atque miſcellanea miſtura conſtans,ex Gellio.
Πάμμικρος,ου,ὁ,Omnino paruus,Puſillus.
Παμπαιδί,Cum omnibus liberis.ex Dione.
Παμπάλαιος,t.3,c.24,b. Πάμπαν,t.3,c.50,g
Παμπάνδιον,Omnino, Funditus,Nihil faciendo reliquum. In vſu eſt apud poetas cùm alios, tum tragicos.Soph. in Aiace,pag.54,— ἀλλ' ἐν θεσπυχοῖ Φάει καλύψω πᾶσὸ παμπάνδιον.vbi ſchol.exp.παντελῶς & ὁλοσχερῶς. Apud Nic.ſchol.exp.παμπαχεῖ,ἢ καθολικῶς.
Παμπαίσια,ας,ἡ, Vniuerſalis poſſeſſio aut vniuerſa.ſiue vniuerſorum bonorũ poſſeſſio. Æſchyl.in ἑπτὰ ὑπὸ Θήβας, κτημάτων παμπαισίαν dixit. Vſus eſt Ariſtoph. in Concion. αἱρεῖν πλὴν παμπαισίας.
Παμπανδὶ,t.3,c.380,a. Παμπανδὶς,ib.
Πάμπανδος,ib. Παμπανθὶς,t.3,c.379,g
Παμπαύσιος,t.3,c.401,c. Παμπέπλος,t.3,c.443,c
Πάμπλας,t.3,c.482,h
Παμπόνηρος,Omnino improbus,Improbiſſimus, Peruerſiſſimus.
Πάμπον,Semper.
Παμπρασία,Omnium rerum venditio, ſeu rerum omnis generis.Dicitur ὅτι πᾶν πάντα πωλοῦσι:necnon ita vocatur ἡ πρᾶσις πᾶν ὅτιπερ ἂν quæ fit per præconem.Poll.
Πάμπρωτα,aduerb.t.3,c.566,b. Παμπρωτι,aduerb.ib.
Παμφαγος,t.3,c.566,b
Παμφυλία,Pamylia:ſacra quædã Ægyptiaca denominata à Pamyle,Oſiridis nutrice. Plut.in lib. De Iſide & Oſiride,p.633, Παμφύλιον λέγεται βοῆσαι τὸν Σάτυρον, ἐγχειρίσαντος αὐτῷ τὸ Κρόνου καὶ πᾶν τὸ Παμφύλιον ἐφεῖναι αὐτῷ (turſan ſcribendum αὐτῇ) πλεῖστα, φαιδρότητος ἐπιφῆναι.
Παμφάγος,t.4,c.4,b. Παμφαὴς,t.4,c.7,c
Παμφαίνω,quidam interpr.Omnia colluſtro, πάντα φαίνω ſed neutraliter potius exponendum Colluceo, Fulgeo, vel Totus fulgeo.vt Heſ.quoq; παμφαίνει exp.λάμπει, στίλβει, αἰθράπτει.Heſiod.Erg.1,de auro, ὃς πάντ' ἐπιδέρκεται ἰδὼν καὶ πάντα παφαίνει ὀπτήρ.Ἀκουστέον, Hom. cũ datiuo,Il.7,Τῷ χαλκῷ παμφαίνων ὡς τ' αἰθέρι νὺξ ἐφόρητο. Pro eodẽ dicitur Παμφαάω, Hom. Il.ζ, ἀπὸ χαλκὸς παμφάωσε

Λίγλη παμφαίνουσ' ἀδῖνες οὐρανοὶ ἶκε. Il. σ, κλυτὰ τεύχεα παμφαίνοντα. Sic Il.ε, πύκα Λίλιπ παμφαίνοντα. Et alibi, ἔλιπ παμφαίνοντα. Vbi παμφαίνοντα dixit Ionica diæresi pro παμφαῶντα, metri causa.

Παμφαλάω, Attonitus & veluti numine afflatus aspicio vel circumspicio. Apollonii enim schol. παμφαλᾶν esse dicit τὸ μετὰ πτοίσεως καὶ ἀσυνταξίας ἐπιβλέπειν: in qua significatione verbum hoc vsurpasse Hipponactem & Anacreontem. Dicere verò & Eurycium Παίσιον παμφαλόωντος διώξαντα σύβαντα. Nec admittendum Irenæũ qui ἀμφαίνοντος scribit, & interpretatur κτύπους. nam nec poetã ita scripsisse, nec aliũ quẽpiã eo verbo sic vsum esse. Hæc ille. Apollonius composito ἐπιπαμφαλᾶν vtitur, itidem pro Stupidum attonitúmque circumspicere: Argon.lib.2, Μώνυχι δ' ἐν ἕνα ἕκαστον ἐπιξύσας ἐλώσῃ, Πάντ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ. Etym. deriuatum vult ἀφὸ τοῦ φάναι ὦδὴ κάκιον ἀλλήλοις.

Παμφαλύζει, Hesychio τρέμει, Tremit. Suprà βαμβαλύζει.

Παμφανάω, & Παμφαύω, vide in Παμφαίνω.

Παμφεγγὴς, Torus lucidus, Illustris, Fulgidus.

Πάμφθογγος, Omnisonus, Omnis generis sonos reddens. Hesych.

Πάμφι, idem affert pro παντὶ τρόπῳ, Omnino.

Πάμφλεκτος, Omnia comburens seu inflammans, Soph. Sic apud Athen.lib.8, πυρὶ παμφλέκτῳ ἐξαίθοντα.

Πάμφορβις, ι.4, c.79, c

Πάμφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnia ferens, Omnium ferax. in qua significe. Omniferos terræ vultus dixit Ouidius, pro Omnis generis fructus ferentes: παντοῖα φέροντας, Suidæ. Xen. Hellen. 3, χώραν παμφορωτάτην καὶ ἀρίστην οὖσαν. Idẽ πανφόρου vocat παμφορώτατον κτῆμα. In Epigr. verò legitur, ὦ ἀμαξὶ παμφόρῳ.

Πάμφυλος, Omnis generis gentes habens, Ex omni gentium genere mixtus. Dicitur etiam πάμφυλον ἔθνος, Gens seu populus ex omni alio populorum gentiúmque genere mixtus. Aristoph. metaph. παμφύλων ἡδονῶν, Omnis generis ferarum.

Πάμφυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mixtus ex omnibus.

Πάμφωνος, in Epigr. Omnis generis voces reddens.

Παμψηφεί, Omnium calculis, Omnium suffragiis.

Παμψύχοις ὑπὸ γαῖαν αἰάζων, dicit Sophocl. in Electra, p.118, de Amphiarao. Schol. exponi posse annotat vel πνεῦν ψυχὴν αἰάζων, vel ἅμα πάντας τὸν ἑαυτῶν ψυχικὸν οὐζόν, idcóque αἰάζων.

Πᾶ, Omne, Quiduis: à πᾶς. Sophocl. Γένοιτο μήτ' αἰ πᾶ ἡδὺ πνεῦμ' ἐμόν. Aphthon. πᾶ ὅτι τε κρατεῖ, Omne quod excellit, Quidquid excellit. Et πᾶ ὅ, τι ἄλλο, Quidquid aliud, Omne aliud. Et πᾶ ὁτιοῦν, Omne quodcunq; sit, Quodvis, Quodlibet: vel Quiduis, Quidlibet. Et πᾶς μᾶλλον, Quouis magis, Omnium maximè, apud Luc. Necnon præmisso articulo, τὸ πᾶς ἄξιος dicitur pro Quauis re dignus: cui opponitur οὐδενὸς ἄξιος. Nonnunquam ei genitiuus substantiui alicuius additur. Demosth. εἰς πᾶν μοχθηρίας, In omne improbitatis genus. Thuc. ὡς πᾶσι τὰ ἀδύμως ἦσαν, Omni tristitiæ genere exanimati erant. id est Prorsus exanimati erant, In totũ exanimati erant. Præpositionibus etiam iungitur. Dicitur enim κατὰ πᾶν, & κατὰ πάντα, pro Per omnia, Omnino. Galen. ad Glauc. lib.1, ὅπερ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀρτηριῶν κατὰ πᾶν ὑπὸ κατὰ πᾶν ἐξομοιοῦται τῇ θλιβομένῃ. Plato in Tim. κατὰ πάντα τέλειος, Ex omni parte absolutissimus. Itidem διὰ παντὸς dicitur pro Per omnia, In totum, Per totum, Omni ex parte. Ex Aphthon. affertur ὅτι παντὶ pro Penitus, Prorsus, Omnino: quo signif. & εἰς πάντα dicitur. vt apud Plat. De leg. εἰς πάντα ἄκοντας, Omnino nolentes. Affertur & ἐκ παντὸς pro Ex toto: & μέχρι παντὸς ex Plut. Numa pro Ad summũ. πάντῃ, aduerbialiter nõnunquam positum reperitur pro κατὰ πᾶν, Per omnia, Omni ex parte, In totum, Omnino, Penitus: quod & διὰ παντὸς dicitur, & εἰς πάντα, necnon παντὶ καὶ ὅλῳ. Xen. Pæd. 1, τὸ πᾶν διαφέρει ὡς παντὶ ἔργῳ ἐνεστῶσα ἀδυμία, omnino in omni negotio alacritas animi deiectioni præstat. Cui adde hoc Thuc. εἰς πᾶν διαφόρους, Prorsus aduersarius. Ité pro Perpetuò, Semper. Luc. de Vulcano, καὶ ὁ καπνὸς πᾶν διαθεῖ, perpetuò in fumo viuẽtem. Alioqui τὸ πᾶν substantiuè ponitur pro Summa rerum, seu Vniuersa rerum summa: item Vniuersum, Vniuersitas, Vniuersitas rerum. quas signif. exposuit. 3, c.49, c. | Πᾶν, significat etiam totum, Integrum. vt πᾶν. Apollon. Rhod. πρὸς ὕμασι πᾶσιν.

Παῦ, αὺς, ὁ, Pan: pastorum numen. Fingitur fuisse semicaper seu capripes, & hirci modo libidinosus. Vnde παῦς dixere παῦς ἀπὸ τοῦ ἅζεσθαι τὰ σπέρματα ἀφὸ τοῦ σαυνίας, teste Hesych. Iracundus etiã atque ἐξύβριστος. vt Theocritus testatur Idyll. 1 de eo canens, ὦ Πὰν Πὰν, εἴτε σὺ γ' ὀρεσκῴοις ἐπὶ σκοπιαῖς, Εἴτε νιφοκλύστοις ἐπὶ Μαινάλοις χειμαδίοις. quamobrem capraninis ibi dicit non licere pastoribus τὸ μεσαμβρινὸν σκέμμα Panis metu, quia αὐτ' ἄκρας. Talia ὀκνηρὰς ἀμαυρώσεις. si fortè irritetur, terrores hominibus immittit subitos & quorum causa ignoratur, tumultusque repentinos, qui πανικοὶ ab ipso denominantur. Ita igitur Herodot. lib.7, dicit πανικῷ φόβῳ exercitum Xerxis inuasisse. Et Diod. Sicul. πανικῷ δείματι συνεχόμενον. Et Ioseph. ὡς πανικὸν δείματι καταχθέντας. Et apud Plutarch. Epaminonda duce οὐδὲν πανικὸν δεῖσαι τοὺς ἐναντίους τῷ φρονήματι. Item Cic. ad Attic. De Ventidio πανικὸν puto. Et alibi, πανικὸν certé. scripsisses enim. Liuius id lymphaticum pauorem vocare videtur, lib.10, Victorem equitatum velut lymphaticus pauor dissipat. Item à Παῦ DERIV. Παῖνες. Æschylus enim Καλλιστὼ dixit Παῖνες βύσσαι, id Παῖες, Hes. teste. vt qui amat βύσσας & monet. Idem Hesych. affert Παῖνα δείματα pro μανικὰ δείματα, ob panicos & lymphaticos furores. Deriuatũ inde & DIMIN. Παΐσκος, ου, ὁ, Paruulus Pan. Panisci, dæmones syluestres & montani, vt Fauni. Cic. Si nymphæ dex sunt, ergo & panisci & satyri. Sunt qui παΐσκους interpretentur asseclas Panis: & præterea Panicos, personas theatricas à Pane dictas. Quin & Παΐσιν siue Πάϊσιν Eust. deriuatum vult ἀφὸ τοῦ Παΐα, vt qui perhibentur καταπλῆξαι τοὺς ὑφαιτικούς.

Παϊαβ: ος, Omnino delicatus, Omnibus modis mollis.

Παϊαγαθὸς, Omnino bonus: seu Omnium optimus. Plato epist. 8. Apud Poll. & παϊαγαθίη, fœm. gen.

Παϊαγὲς, t.1, c.126, c. Παϊάγιος, t.1, c.117, b

Παϊαγὸς, t.1, c.126, c. Παϊαγωγία, ib.

Παϊάγους, t.1, c.128, d

Παϊάχα, apud Plut ex Hom. pro Rete seu Verriculo: De solert. anim. χίτωνας τῇ παχείᾳ συνεπλεξαμένους διὰ τῆς δικτύου τὴν ὕλην ὡσὰς Ὅμηρος παϊάχα καλεῖται. Sed scribendum est παϊαχοι, vt apud Hom. legitur ill., ἀμφὶ λίνοιο ἀλείσι παϊαχοι. Vbi sicut λίνου παϊαχοι dicitur, ita δίκτυον παϊάχα, rete omnia trahens & capiens, Latinis Verriculum, à verrẽdo. Athen. lib.1 ἐπὶ τοῦ ἄλωσιν παϊάχου δικτύου ἔφασαν ad Homericum locum & ipse respiciens. Alioqui & substantiuè παϊάχη dicitur. Idem Athen. eodem libro. ὧν καὶ ὁ παϊάχη τοῦ ἀπὸ τοῦ καθαίρειν μάλιστα τὰς ὁρμάς.

Παϊαχεὶς, t.1, c.51, c

Παϊάχειος, t.1, c.52, g. Vide & Παϊάχα.

Παϊάχνιος, Omnino insomnis. vt παϊάχνιος μέλος, in Epigramm.

Παϊαιγὴς, Omnino non confectus, Adhuc prorsus incoctus & crudus. παϊτας ἀκατεργάστους seu σφόδρα πέπτους, Nicãd. Alexiph. Εἰσὶ δὲ ὑπ' ἐκ φάρυγος χύσεις παϊαιγεῖς ὄγκου. Schol. ibi exponit etiam ἀχρὴ, vt significet & Prorsus inefficax. Terminato tamen hanc signif. non videtur admittere.

Παϊάθεμις, Omnino iniustus, Sceleratissimus. Oppianus dicit σύμπαν παϊάθεμιν ἐρεπτάγχιον λαὸν.

Παναθήναια, τὰ, Panathenæa: festum & sacra Athenis olim ab Erichthonio Vulcani filio instituta, posteà à Theseo renouata. Is enim, vt in vita ipsius Plutarch. refert, postquam Atticæ incolas εἰς ἓν ἄστυ συῴκισεν, ἐκ πολλῶν ὄντα δῆμον ἀπόρων καὶ ἀσθενῶν ὑπὸ τοῦ καὶ δυσκόλους ποιεῖν πρὸς τὴν κοινὴν πολιτείαν, κατέλυσε τὰ μὲν ἄλλα δικαστήρια καὶ βουλευτήρια καὶ ἀρχάς, ἓν δὲ ἱερομηνίαν ἄγειν καὶ βουλεύεσθαι τὰ κοινὰ πρὸς τὰ Ἀθήνας συνοικήσαντα, καὶ πανήγυριν ἐποίησε τὰ Παναθήναια. id enim festum & ea sacra communiter celebrabant illi Atticæ incolæ, qui ex diuersis oppidis municipiisque in vnam vrbem vnámque ciuitatẽ à Theseo fuerant coacti. Antè verò nominata fuisse Ἀθήναια, Ἀθηναῖα

tradidit Atticorum lib.4. id est Mineruæ sacra, Minervalia, vt quæ in honorem Mineruæ agitarentur: Παναθήναια autem, ἀφ' οὗ πᾶν πλῆθος τῶν Ἀθηναίων εἰκαίρως εἰς τὸν Ἀθηνῶν ἄστυ συνῴκισεν, vt iam dictum est: Suida quoque cum schol. Aristoph. scribente fuisse ἑορτὴν ὅτε πᾶν ἔθνος Θησεὺς γενόμενον συνῴκισεν· eum enim πανδημεὶ πᾶς ὁ δῆμος εἰς ἄστυ. Porro duplicia fuere παναθήναια: alia annua, alia quinquennalia, annus celebriora: quamobrem & μεγάλα παναθήναια vocabantur. vt apud Isocr. μικρὰν ὡς πρὸς μεγάλων παναθηναίων. Item in argumento orationis Demosth. in Mid. annotatur, Παναθήναια fuisse μικρὰ καὶ μεγάλα. quorum hæc quidem soluta fuisse πλείους καθ' πεντετηρίδα, at τὰ μικρὰ καθ' ἑκαστηρίδα. Ibidem subiungitur, ὡς τὰς μεγάλας confuesse fieri γυμνικά τινα, καὶ ἀεὶ βραβεῖα τὰ ἐκ τῶν φυλῶν ἕκαστα γυμνασιαρχεῖν, λαμβάνοντα χρήματα εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς ὁδοποιΐας τῶν ἱερείων, καὶ ἄλλα τινὰ τοιαῦτα τῶν φυλῶν τῶν ἑαυτῶν φυλῆς. Inde igitur est quod Xen. in Symp. dicit, ὥσπερ τὰ Παναθήναια τὰ μεγάλα ἐν τάξει. Et Demosth. Procor. διαγωνίσασθαι Παναθήναια τὰ μεγάλα ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι. Eum qui his ludis victitet, præmium asportasse ferunt olei amphoram & coronam oleaginam plexã. Sunt qui Quinquarria seu Quinquatrus interpretentur, vt quæ & ipsa in Mineruæ honorem agitarentur. videntur tamen ea Romæ fuisse anniuersaria. Vide Festos Ouidii. Porro ἆθλα τὰ παναθήναια DICITVR Παναθηναϊκὰ, Panathenaicus. vt πομπὴ Παναθηναϊκὴ πεμπὴ apud Thuc. Pompa Panathenæis ducta vel duci solita. Et ποτήρια Παναθηναϊκὰ ποτήρια, Pocula quibus Panathenæorũ festo vtebãtur. quorum quæ maxima erant, erãt δίχοα, & his maiora, vt est apud Athen. lib 11 Item λόγοι παναθηναϊκοὶ extant, Isocratis & Aristidis, habiti eo festo.

Παναθλιος, t.1, c.112, e

Παναγλαὴς, Omnino lucidus splendidusque. Eurip.

Παναγυλος, apud Hesych. παγκακοῦργος, Omnino improbus & maleficus: sed suspectum.

Παιανὶς quoque significat ὅλως λαμπρὸς, Totus lucidus splendidusque. vt παιανὶ ἡμέρα. Hesych.

Παναίολος, t.1, c.179, f

Παναίριτος, affertur pro Eximius: sed ἁμαρτυρος.

Παναιχὴς, t.1, c.236, b. Παναχεὺς, ib.

Παναιτωλὶς, Vniuersum Ætoliæ concilium. Bud. Pand.

Πανακαρπὴς, Omnino infrugifer & sterilis. Nicand. Ther. μυρίκης πανακαρπίη θάμνου.

Παναλκὶς vel Παλκὶς, t.1, c.168, b. & t.3, c.1713, c. ob.

Παναχὶς, t.1, c.168, c. Παναχὲς, ib. f

Παναχαιεχτὸς, t.1, c.192, g. Παναχαϊκὸς, t.1, c.168, a

Παναχὶς, ib. f. Παναχὶτης, ib.

Παναχὶς, apud Callim. dicitur apis esse epitheton, vt quæ omnia florum fastigia pervoliter.

Παίαχτις, Hesychio est ἀνίσχανος, Organum herba: item locus quidam Atticæ. vnde forsan Nicand. πανάκτιον κνίδιλον nominauit: licet alii vocarint velint quasi πανάκεστον, à vi omnium medicatrice.

Παναλάσιος, t.2, c.694, d. Παναληθὴς, t.1, c.313, e

Παναλκὴς, t.1, c.330, g

Πανάμερος, Dorice pro πανήμερος. Sophocl. Trachin. p.314.

Παναίμωνες, t.2, c.1661, e. Παναῖνος, t.1, c.472, b

Παναξ, t.1, c.168, c. & f

Πανοίδιμος, Decantatissimus, Celeberrimus.

Πανάπλως, Tenerrimus. Hom. Od. ν, Ἀνδρὶ δίμας εἰκῶς νέῳ ὀπιδώπεϊ μάλιστα Πανάπλῳ, οἵτε τ' ἀίκατον παῖδες ἔασι.

Παναπήμων, t.3, c.280, e

Παναπὴς, Omnis prorsus mutilationis & læsionis expers. Callim. hymno in Cererem, Ὡς πόδες, ὡς κεφαλαὶ παναπήριαι ὄξεμα αἴης.

Πανάστυμος, Omnino infortunatus, Infelicissimus. Priamus Iliad. ω, de filiis suis fortiss. interfectis, Δύ' μοι ἐγὼ πανάστυμος.

Παναίτιος, t.3, c.617, a. Παναίρυρος, t.1, c.533, b

Παναίσιος, t.3, c.651, g. Παναρκὴς, t.1, c.539, g

Παναρμόνιον, t.1, c.584, e. Παναρμόνιος, ib. d

Πανάσσης, t.3, c.778, g

Πανασσυθὴς, Omnino illæsus, Saluus & incolumis. Hes.

Παναφρικὴς, t.1, c.1879, f

Παναφρικῶς, vel Παναφρικίως, ibid. g

Παναγὴς, t.1, c.601, e. Παναφὴλιξ, t.1, c.1453, b

Πανάχαιτος, Omnino ineuitabilis. Epigr.

Πανάχαιοι, Omnes Achiui, Vniuersi Græci. Homer. Od. ξ, Τῷ κεν ἀνὶ τύμβῳ μέγ' ὀνείατα πανάχαιοι. Eodem libro, ἀείσῃς πανάχαιον. Inde Πανάχαις γῆ, Vniuersa seu tota Achaia, Tota Græcia.

Παναίσιος, t.4, c.791, e. Παναίσιος, t.4, c.796, c

Παιδικία, t.1, c.900, c

Παιδακτὴς, ου, ὁ, Omnia mordicans. Mordax. Plutarch. in Catone.

Παιδακοντὴς, t.1, c.908, a. Παιδαμάτωρ, ib. e

Παιδάκιναι, Hesychio παιδίσκαι χιτῶνες ἢ τὰς τυμπάνας. At παίδακες, Dorice pro παῖδες, Soph. Ajace.

Παιδία, Suida autore festũ quoddam Athenis fuit post Bacchanalia agitari solitum. Meminit & Hesych. Infrà Παῖδα.

Παίδιλλος, Omnium timidissimus vel miserrimus.

Παιδίνος, t.1, c.925, a. Παιδίσκη, t.1, c.955, c

Παιδιλίτης, Improbus, Veteratorius: à Pandeleto quodam psephismatum scriptore ἄξιόν ἐστιν ὀνόματος, vt qui è pauperum deceptione ditesceret. Aristoph. Nub. ὃς πρῶτα γ' ἐπῴχετο, Τηλέφου εἶδος Μυσὸς φαίνων, ὁπότε πρὸς γῆμον πρῶτον παιδιλίτης: alludens ad Euripidis Telephum qui ab eo fingitur πτωχεύειν καὶ ψευδεσθαι.

Παιδίξις, Omnibus modis seu in omnibus dexter, Dexterrimus.

Παιδόπτης, ου, ὁ, Omnia videns seu intuens. Lasc.

Παιδοχὴ, t.1, c.954, g

Παίδιος, Omnibus manifestus, Manifestissimus.

Παιδύμερ, Toto die, pro παντὸς ἡμέρας. Apollon. Argon. lib. 2. ξεῖνοι δ' ἄασεν Θυίου Παιδύμερ φρένας ἄλλον. Infrà παντὸς μέρους & παντὸς ἡμέρας.

Παιδήμιος, t.1, c.972, b. Παιδήμια, ib. e

Παιδήμων, t.1, c.977, f. Παιδήμων, t.1, c.972, e

Παιδήμιος, t.1, c.977, g. Παιδίζω, t.1, c.1015, a

Παιδίνας, t.1, c.1010, c. Παιδίνας, ib.

Παιδονῶν, t.1, c.959, f. Παιδουκὸς, ib. e

Παιδουκὸς, ib. g. Παιδουκόφρια, ib. e

Παιδουκῶν, ib. f. Παιδικὰ, ib.

Παιδοκίων, ib. d. Παιδικὸς, ib.

Παιδοξὴ, ib. Παιδοσία, t.2, c.543, f

Παιδεύλος, t.1, c.1044, d

Παιδοῦσα, siue Παιδευὲς, Hesychio est musicum instrumentum: Παιδευὲς autem, ὁ μετὰ χαλκίδος αὐτὸ, qui ipsum tractat, seu qui eo ludit. Pollux παιδοῦσαι Assyrios nominasse scribit instrumentum musicum τρίχορδον, tribus intentum chordis. Pythagoras qui De rubro mari scripsit, dicit πρὸς Τρωγλοδύτας κατασκάζειν πλοῖα παιδοῦσας ὁπὸ τῆς τοῦ θαλάσσης φυσικῆς διαφορᾶς, teste Athen. lib. 4. Ibidem dicitur τὸ καλαμάβου παιδόσου μίμημα Protagoridas lib. 2 φησὶ δὲ ὅτι διάφορα παιγνώματα. Porrò isto instrumento ludere DICITVR Παιδευζειν, Pandurizare. Lampridio in Heliogabalo. VNDE Παιδευζὴς, οῦ, ὁ, Pandurista, Qui pandura ludit. Athen. lib. 4. καβάλλαι καὶ παιδευζεῖαι καὶ σαμβυκεῖαι. | Suntque παιδοῦσαι etiam μάχαιραι κρουσίπεπλοι, forsan ἆρα τὰ ὀκτάδιρα.

Παιδουεζὼ. Παιδουεὶς, Παιδουεὶτης, Παίδουρος, vide in præced. Παιδοῦσα.

Παιδόχειον, Diuersorium: quod & παιδοκεῖον.

Παιδόχεια, t.1, c.959, e. Παιδοχὶς, ib.

Παιδόχος, ibid. d

Παιδυσμὸς, ex Ep gr. affertur pro Occasus. Sonat potius Vniuersalis seu totalis occasus, quo videlicet astrum fidusve aliquod prorsus occidit & occultur. Meminit & Procl. apud Hesiod.

Παιδύσσα, t.1, c.1002, e Παιείπολος, t.1, c.1112, f

Παιῆνα, τὰ, affertur pro Lupercalia. At Παιῆνα, Hesychio ἐλαφρὰ μάγειρα. de quo vide & in Παιές.

Παιείπολος, eidem Hes. est αἰσχρὸς, Impudens.

Παιπαλόεις, Prorsus liber, Liberrimus. in Epigr.

Παιπάλοιος, Omnes Græci, Vniuersi Græci. πάντες οἱ Ἕλληνες. Homer. Iliad 6, Ἐγχείᾃ δ' ἐνίκησε παιπάλοιος περ ἐόντα. supra omnes Græcos. Hesiod. Erg. Βεβρίθει δὲ παιπάλοιος θαλάσσα. Sic apud Athen. lib. 10, Αἴτια παιπάλοιον ἀγορεύει, θηλαίη περ ἐοῦσα. Apud eundem libro 13, Phryne meretrix τῇ

τῶν Ἑλλήνων πανήγυρι καὶ τῷ τῶν Περσῶν ἀγῶνι τῶν μυριάδων πάντων ἀπηλλάγη θαυμάτων οὐδέν τῷ παλαίσει. Poetæ dicunt πανάγυρις pro eodem. A

Πάνημος, ου, ὁ, affertur pro Omnium Græcorum præsule.

Πάνημος, ου, ὁ, Panemus, à Bœotiis dicitur ὁ μανιώδης, teste Plut. in Camillo. Apud Demosth. verò πάνημος à Corinthiis vocari dicitur qui ab Atheniensibus βουβρωμὸς nominatur, vt videbis in Ἀδώς. Rufinus Iulium interpretatus esse perhibetur. vt Suid. quoque Romanorũ Iulium à Macedonibus πάνημον vocari scribit. B

Παντάξαμος, affertur pro Omnino alienum. Hesych. exp. ὁ πᾶσιν ἀλλότριος.

Παντιπάσσατος, t. 3, c. 827, c

Παντιπάσσιμος, Dẽsissimus. Oppianus De ven. lib. 3, Ἐκπιέειν ξηρὸν παντιπάσσιμα χάλκιθον, densissimè fundente ac spargente.

Παντίρημος, Omnino desertus. Synes. epist. 4, ὡς ἐρημῆ πῃ παντὶ μᾶλλον.

Παντίσκος, t. 3, c. 1277, a. Παντίπωλος, t. 1, c. 1284, b

Πανδαίμων, Omni ex parte beatus, Felicissimus. Luc. C

Πάνδημος, t. 4, c. 38, f

Πανδίφρων, Crattinus dixit pro πάννυχος, Pernox, teste Poll. nam ἀμφίφρων vocatur ἡ νύξ, nox.

Πάνδιος, t. 1, c. 1378, 2. Πάνδιος. ib.

Πανηγελίζω, Πανηγελικός, Πανηγελικῶς, in seq. Πανήγυρις.

Πανήγυρις, ιως, ἡ, Publicus cœtus seu conuentus, Publica celebritas. vt quum die festo, ludis solennibus aut celebri mercatu, tota aliqua gens vnum in locum conuenit, velut in Græcia ludis Olympicis, Isthmiacis, Pythicis, Nemeæis: festo item sacrorum Eleusiniorum, Panathenæorum & similium. Apud Demosth. Pro cor. in plephismate Byzantiorum, ὡς παῖς ὢν τὴν Ἑλλάδ' πανηγύρεις, Ὀλυμπίαν καὶ Νίμεαν καὶ Ὀλύμπια καὶ Πύθια. Itidem Nimea Athenæus, & Demosthenes Διόσωπα, appellant πανήγυριν. Apud eundem Athen. libro 10, Alexis dicit Ἀνθρώπους τυγχάνειν ἅπαντας ἀεὶ τοῖς ζῶσι, νῷ δὲ εἰς πανήγυριν τινα ἀφῖχθαι. quo ferè modo & apud Cic. Tusc. quæst. lib. 1, Pythagoras respondet similem sibi videri vitam hominum ac mercatum eum qui haberetur maximo ludorum apparatu totius Græciæ celebritate. Vbi nota πανήγυριν reddi mercatum qui habetur maximo ludorum apparatu totius alicuius gentis celebritate. vt apud Greg. quoque δεινὸν ταῖς ἀληθῶς πανήγυρεσι, καὶ πανηγύρεσι τοῖς ἀγῶσι τοῖς ἐπὶ τοῖς ἀθλητῶν, miserum est præterisse celebrem mercatum & postea negotiationem requirere. Sic rursum Cic. ad Attic. lib. 1, epist. 9, Erat in eo ipso loco illo die nundinatũ πανήγυρις. Pompas etiã, spectacula aut conuiuia quæ publice à regibus principibúsve exhibentur, πανηγύρεις nominant. Athen. lib. 5, de Antiocho, ἀγόμενά τε πάσαις ταῖς πανηγύρεσι τοῖς ταμίαις ὑπὸ τῶν ὑπηκόων. Herodian. lib. 3, Σωτὰς τε καὶ ἑορτὰς, Ἥλιά τε καὶ πανηγύρεις τοῦ δήμου παρέχῃ. Et apud Xen. Pæd. 6 pag. 89, Cyro hostium bona epulanti cum militibus, & quasi festum agitanti, οἱ δοκεῖ ἄξιον εἶναι τῶν πανηγύρεων, diffoluere festum illum celebremque cœtum ac publicum epulum. Sicut verò dicitur ἄξιον πανήγυρεως, ita contrà σκαιὸς, & συγκοπῶν: necnon ἄγειν & σκοπεῖν. Isocr. Paneg. πολλοὺς ἐποίησαν τοῦ τὰς πανηγύρεις σκαιοτέρους. Herodianus libro 5, πανήγυρίν τε τοσήνδε καὶ σκοπιάν. Philo in Vita Mos. lib. 2, αἷς καὶ ὅπως ἑορτὴν ἄγωσι πανηγύρεις ἄγειν τῷ Φάρῳ. Herodian. lib. 8, πάντων ἀεὶ τῶν πανηγύρεων καὶ τῆς ἡλικίας. Gregor. in Athanas. ἅτε τὰ πανηγύρεων εἰκὸς ἀκριβοῦσθαι. Athen. l. 14, de Pelasgis Peloria siue Saturnalia agitantibus, οὕτως φιλεῖσθαι τὴν ἀναπήγυσιν σωτηλὸν ὥστε καὶ τοὺς ξένους ἅπαντας δεῖν τῶν ἰδίων ἀφελομένους. Notandũ etiam in præced. locis quibus cum nominibus copuletur. Philo dicit ἑορτὴ καὶ πανήγυρις: Herodian. Ἥλιά τε καὶ πανηγύρεις: item Ἡλῷα καὶ πανήγυρις: Greg. πομπαῖς καὶ πανηγύρεσι: Plut. Σωτῆρια καὶ πανήγυρεις. Epithera etiam sua habet. Thuc. lib. 1, ἐν πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς. Greg. in Maccab. encom. πανηγύρεις πανσεμνὰς καὶ μυστικὰς. Idem, τοὺς ἑτησίους ἐκείνους ἡμῶν πομποὺς καὶ πανηγύρεις. Luc. πάνδουσι πάντας τὴν πανήγυριν. Synes. ἐν πανηγύρει σεμνῇ. | Hesychio πανήγυρις est non solùm ἑορτὴ, Ἀγὼν, Festũ, Spectacula, sed etiam ἔπαινος, Laus, Encomium. Sed intelligendum id de laude encomióve alicuius in publico conuentu celebrique cœtu, id est πανηγύρει, decantato: pro πανηγυρικῷ λόγῳ. Tales sunt Protagoridæ τὰ δι' ἐρωτήσεως πανηγύρεις apud Athen. lib. 4. Porrò à πανήγυρις COMPOS. Πανηγυρίαρχος, ου, ὁ, Qui præest panegyri. Cui commissa est cura τῶν σωμάτων καὶ σκευῶν τοῦ πανηγυρικοῦ τινος. Plut. Symp. 5, πανηγυριάρχου μᾶλλον ἢ συμποσιάρχου δοκοῦντος. Derivatum inde A Πανηγυρικός, ὴ, όν, Panegyricus, Panegyri proprius, Panegyri conueniens, Qualis in πανηγύρει est: ideoque Celeris, Festus, item Theatralis, Pompaticus, Splendidus, vt πανηγυρικὰ ἄθλα apud Plutar. in Romulo. & πανηγυρικὸς ἀγὼν apud eũdem, in Camillo, καὶ μάλιστα τοῦτο πανηγυρικῶς καταπλήξαντος. Sic idem in Consol. ad Ux. οὐδὲ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς πανηγυρικοῖς θεᾶς ἐπιδεικνυμένης πολυπλασίως πανηγυρικὰς οἶδ' ἔγωγε. Apud eundem πανηγυρικὰ θεάματα, res theatrales & panegyricæ. hoc est conuenientes panegyribus & theatris. Sunt etiam λόγοι πανηγυρικοὶ, pertinentes ad genus orationis demonstratiuum, laudem nimirũ personæ aut rei alicuius in panegyri aliqua & cœtu celebri decantantes, qualis est Plinii iunioris nouum consulatum inituri Panegyricus Traiano dictus. Plut. ἴσως δὲ τὰ πανηγυρικὰ καὶ καταπληκτικὰ τοῖς ἀκούουσιν ὄγκοις καὶ τοῖς λόγοις μᾶλλον ἁρμόττει. Quintil. lib. 2, cap. 10, Ioquitur actionibus quæ in aliqua tũ dubio veritate versantur, tũ tantùm ad populárem aptæ delectationem, quales legimus panegyricos. Pertinent interdum & ad genus orationis deliberatiuum. Cic. De orat. Laudationum, historiarum, & talium fruitionum qualem Isocrates fecit panegyricũ. Itidem dicunt rhetores πανηγυρικὸν λόγον ἰδίαν. Dicitur etiam πανηγυρικὸς ὄχλος pro turba promiscua qualis est in panegyricis celebritatibus. Isocr. Panath. ἐκ τοῦ ὄχλου τοῦ πανηγυρικοῦ, ἐν οἷς τοῦτ' ἂν εἴη τις καταγνοὺς τῆς ἀκροάσεως. Metaphor. verò & catachrestice Plutarch. Symp. 4, τὸ αὐτὸς πάμμιγα σῶμα καὶ πανηγυρικὸν: quod ex multis diuersisque mixtum & conflatum sit, vt πανήγυρις ex omnigena hominum colluuie. Ex hoc πανηγυρικὸς est ADVERB. Πανηγυρικῶς, Panegyrice, Pompose, Splendide. Greg. μὴ πανηγυρικῶς, ἀλλ' ἰδίᾳ τινὶ σπουδῇ. Polyb. πανηγυρικώτατον ἀγῶνα τῶν καθ' ἡμᾶς ἀνέγραψε. Athen. l. 5, πανηγυρικῶς μᾶλλον ἢ φρονίμως ἀναστρεφόμενοι. Plut. Camillo, πλὴν ἐκεῖ Μάρκου πανηγυρικῶς καταπλήξαντος. Præterea à πανήγυρις deriu. VERB Πανηγυρίζω, ἰσ significãs quod πανήγυριν ἄγω siue σωτῆρίαν, Festum panegyrin agito, Festum ludosve panegyricos celebro, Ferior. Philo in Vita Mos. lib. 3, ἡσυχίαν ἄγοντες καὶ πανηγυρίζοντες. Herodian. lib. 1, οἱ ἐπιχώριοι πᾶσαν πανήγυριν ἑορτάζουσιν. Et rursum, ἡ δῆμος μετὰ τῶν ἐπιτηδείων πανηγυρίζει. Gregor. τὰ λαμπρὰ τῆς ἐκείνου πανηγυρίσεως. Poëtæ πανηγυρίσιον esse dicit ὃ πανηγυρικὸς λόγος ἐπαινεῖται, πανηγυρικοὺς λόγους αἰνεῖ, Panegyricos recitare, Panegyricas orationes habere. Greg. transitiue quoque vsurpat pro Panegyrica oratione laudare, In celebri cœtu prædicare, dicens πανηγυρίσασθαι τὸν δῆμον. Inde VERBALE Πανηγυρισμός, οῦ, ὁ, Festi panegyrici celebratio, Panegyrica pompa vel ostentatio. Plut. in lib. An seni gerenda resp. τὰς θριαμβικὰς πομπὰς καὶ τὰ λεγόμενα ἐπὶ ταῖς ἀφίξεσιν ἐπιλαμπρύνεσθαι πανηγυρισμοὺς καὶ ἑορτάς. A Πανηγυριστὴς, οῦ, ὁ, Qui panegyrin agitat, Qui panegyricum festum ludosve celebrat. Luc. in Herodoto, ἀκαπνοχοΐδης οὐκ ὑπ' ἴσης μὲν Διὸς κύρμης, ἀλλ' ὑπὲρ πόλεως, ὅθεν ἐκεῖνος ὢν τῆς πανηγύρεως: de Herodoto qui historiam suam in Panathenæorum panegyri recitauit. Et mox, εἰ δὲ καὶ πανηγυριστὴς οὐ σοφιστὴς ἦν (Lysias) ἀλλὰ τῆς ἀθλητικῆς ἐμάνη φιλοθεαμοσύνης. Præterea hinc est verbum COMPOS. Συμπανηγυρίζω, Vnà panegyrin agito, Vnà festum ludosve panegyricos celebro. Exponitur etiam Concelebro, vt πανηγυρίζω est Celebro.

Πανηγυρικός & Πανήγυρις, vide in præc. πανήγυρις.

Πανήλιος ἡμέρα, Dies quam totam sereni fol. Arist.

Πανήμαρ, t. 1, c. 1466, g. Πανήμερος, t. 1, c. 1465, a

Πανήμερος, ib. Παννήμερος, t. 1, c. 14 [illegible]

Παννύχιος, ου, ὁ, affertur pro Inops, ἀνόητος. Quod si [illegible] caret, Ionice seu poetice pro πανάωρος positum est.

Πάνοπτος, Omnibus placens. Hesych. enim πάνοπτα exponit πάντων ἀρέσκοντα. Itidem πάνοψ est non solùm πάντων ἀρέσκων.

εκω, ſed etiam παμμάχεον, πολίεον.

Παγκείως, idem affert pro κοῖ' πάντα ὁμοιοτρόπως.

Πάνθειον, Pantheū: Suida autore. Romæ fuit ναὸς κοινὸς πάντων τῶν θεῶν, Templum omnibus dis commune. Dion lib 53, πάνθειον ſcribit nominatum ex eo videri quòd in ſimulacris Martis & Veneris multas deûm imagines acciperet: vel potius quòd forma conuexa fallo gigatum, cæli ſimilitudinem oſtenderet. vt & Ammianus Marcell. Pantheon velut regionem teretem ſpecioſa celſitudine formicatum. Plin. id Ioui victori ab Agrippa factum autor eſt, itémque Dion loco citato. Bonifacius B vero ſummus pontifex à Phoca imperatore acceptum dono in templum Omnium ſanctorum conuertit.

Παυθαλής, t.1, c.1517, b. Παυθαλτιᾶσα, ib.

Παυθής, t.1, c. 1554. b

Παυθήσα, Vniuerſa ſeu tota captura. πᾶσα ἡ θήρα. Vlpian. De action. empt. & vendit. l. Emptorem. Veluti quum ſuerunt tactum retis eminus a piſcatore, aut indaginem plagis poſitis à venatore, vel pantheram ab aucupe. nam etiamſi nihil capit, nihilominus emptor pretium præſtare neceſſe habebit.

Παυθηρατ, t.1, c.51, g. At πανθηρατ δίκτυον Ariſtoph. dicit pro παντοδαπὸν θηρίων δίκτυον, vt ſchol. expon. Solum omnium ferarum capax, ſeu In quo omnis generis animalia verſantur.

Παυθοινᾶ, t.1, c.1571, a. Παυθοινέω, ib.b

Παυθοίνη, ib.a. Παυθοῖνος, ib.

Παυθρεύς, t.1, c.1579, f. Παυθρύλιον, t.1, c.1580, b.

Παυθρύλιος, ib. Παυθυμάδη, t.1, c.1605, d

Παύθυρος, t.1, c.1621, c

Παῦια & Παύιον, ſ. Παύος. Παυιὰς, in Παῦ.

Παυίλαος, t.1, c.1694, c

Παυίλαρος, Omnino lætus & hilaris. Nonn. παυίλαρον ἄγαμαι.

Παυίμερος, ex Epigr. affertur pro Gratiſſimus.

Παῦον, Heſychio αὐτόχρωμα, ὁμόχρωμα, ἁβαφῆ καθαρά. vt πάντες etiam exp. ἁπλοῦς παντὶ καὶ καθαρὸς, necnon ὁ μόνας καθαρὸς. vt ſic Vnicolor, Vnius eiuſdémque in totum coloris, vel Meré albus vel Meré niger. Vide & Παῦ. At Παῦια, τὰ, in Παῦος.

Παῦος, vide ſuprà in Παῦ.

Παυώνιον, ου, τὸ, Panionium: fanum à duodecim Ioniæ ciuitatibus extructum & denominatum, vt Herodot. tradit lib. 1. pag. 38. qui itidem pag. 45 dicit, ἐκτίσαντο δὲ Ἴωνες, καὶ συλλογεόμενοι οἰκέουσι πάντες τὸ Παυώνιον. Affertur & Παυιώνιον συνέδριον pro Conuentus duodecim oppidorum Ioniæ, Commune Ioniæ concilium: t ex eodem Herodoto. Vide Bud. Annot. in Pand.

Παύυχα, t.2, c.1106, a. Παυυχίζω, ib.c

Παυύχιος, ib.a. Παυυχίως, t.2, c.1105, g

Παυυχὲς, t.2, c.1106, a. Παυυχρεώς, ib.c

Παυυχὶ, ib.d. Παύυχον, aduerb. ib.a

Παύυχος, t.2, c.1105, g. Παυόδυνος, t.2, c.1189, d

Παυοικὶ, Cum tota domo, Cum tota familia. σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ. Apud Suidã παυοικὶ ſcriptum ſimpliciter vt & Act. Apoſt. cap. 16, ἠγαλλιάσατο πεπιστευκὼς τῷ θεῷ, exultauit quòd cum tota domo credidiſſet Deo. Eodem ſignificatu dicitur Παυοικία, & Ionicè Παυοικιὴ. Herodot. παυοικίῃ μιν ἐδέξαντο, eum cum tota domo adepius eſt. vel Cum tota familia, aut Cum tota re familiari. Et turſum, τὸν χρὴ παυοικίῃ αὐτῇ γαμαρὴ ξυνοικέειν, cum vniuerſa familia & vxore me ſequi ſeu comitari. Necnon Παυοικία dicitur pro Cum vniuerſa familia Gregor. in Maccab. encomio, de matre ſeptem illorum filiorum, ἡμῶν δὲ τῶν ἐμπεπλεγμένων τοῖσιν ὁμοίοις, παυοικίαν τε καὶ φιλοτεκνίαν. Pro eo apud Thuc. ſcriptum eſt παυοικεσία, vt lib. 2. pag. 54, de Athenienſibus, παυοικεσίᾳ γὰρ δὴ ἐνῳκισμένοι τε καὶ ἐπιόντος τοῦ πολέμου, οὐ ῥᾳδίως τὰς μεταναστάσεις ἐποιοῦντο, quum cũ tota familia fuiſſent & habitarent in agris, ægrè demigrabãt. Et lib. 3 ὑμᾶς δὲ ὅτι παντὶ τῷ ἐπιλοίπῳ παυοικεσίᾳ δεῖ θνῄσκειν ἐκελεύσαμεν, cum vniuerſis familiis & penatibus delere. nili malis Cum vniuerſis habitationibus habitatoribuſque. Item παύοικος ὄλεθρος qui cũ tota domo ſeu familia perit.

Παυοικία, Παυοικεσία, Παύοικος, Παυοικὶς, Παύοικος, vide in præced. Παυοικί.

Παυόλβιος, t.1, c.1269, d. Παυολεθρία, t.1, c.1274, f

Παυόλεθρος, ib.d. Παυομαῖος, t.1, c.1303, a

Παυόμιος, ibid. Παυομφαῖος, t.1, c.1635. d

Παυοπλία, t.1, c.1363, g. Παυόπλιος, ib.f

Παυόπτης, t.1, c.1379, d. ob. & c.1381, d

Παύοπτος, t.1, c.1381, e

Παυοπρεπὲς, Quæ omnia videt: Suid.

Παυορμὶ, Omni impetu, Totis viribus.

Παυορμητὶ, t.1, c.1146, b. Παυόρμιος, ib.

Παυὸς, t.4, c.14, g. Meſſapii verò παυὸς dicunt pro λοῦτρα, Panis: & πλῆσιν, Plenitudinem ſeu repletionem, Παύειν: & Παύια, τὰ πλύσματα. Athen. lib. 3.

Παυσπερμία, Suidæ ἡ ἐκ παντοίων μῖξις, Omnis generis legumina mixta: Heſychio σπερμάτων, συμμιγὴς πλῆθος. quæ ſignificatio metaphorica erit. Apud vtrumq; proparoxytonos ſcriptum eſt: quidam cenſent παροξυτόνως.

Παυσυδὴς, eidem Heſ. eſt ὁλοσυδὴς: vel potius ὁ παντὸς ὀξύτατος.

Παυουργεύομαι, t.1, c.1133. d. Παυουργόομαι, ib.

Παυουργὸς, ib.c. Παυουργὸς, ib.d

Παυουργία, ib.c. Παυόψυχος, ib.b

Παυόψυχος, ibid.c

Παυοφεὸς, Heſychio πάντα σύνεδρος, Omnino ſecundus.

Παυόψιον, t.2, c.1380, h

Παυοχία, ab Etymol. & lex. meo vet. exponitur παυοπλία, derivariq; dicitur à πάνος, teſte Seleuco. Ariſtoph. ſchol. παύειν eſſe dicit τὸ ὅπλοις: & inde παυοχίαν τὴν παυοπλίαν, omnibus armis munitum eſſe.

Παυσίλυπος, t.1, c.1183, g. & t.3, c.1393, d. & 1399, h. ob.

Παυσίλυπος μέλιττα, t.2, c.919, f

Παυσθενὴς, t.3, c.779, d. Παύσθενος, t.3, c.815, c

Παυσμικρὸς, Omnino parvus, Minutulus. Poll.

Παυσοφὸς, t.3, c.899, b. Παυσωφρία, t.3, c.937, a

Παυσπαρὶ, t.3, c.1076, b. Παυσπαρᾶ, ib.a

Παυσπαρᾶ, ib.b. Παυσπουδὶ, t.3, c.760, c

Παυσπουδὶ, ib.c. A quibuſdam exponitur παντελῶς, ab aliis παυσπαρᾶ, ſed rectius πάσῃ τῇ ὁρμῇ, Feſtinantiſſimè. Homer. Il. β, Θωρήξαι ἐπὶλοὺ καὶ παυσπουδὶ κομίσσαι Ἀχαιοὺς παυσπουδί: Παυσπουδὶ, apud Poll. ſynonymum τῷ παυδημὶ & παυσπουδεί: ſed dicit eſſe ὑποφαῦλον.

Παύσυρτος, affertur pro πάντα σύρων, Omnia trahens: ex Sophocl. nimirum Electra, pag. 119, vbi ſcholiaſt. quoque παυσύρτῳ πολλῷ δυοῖν τ' ἀχέοιν, expon. τῷ πάντα σύροντι τὴν κακὴ, & τῷ μετὰ πάσης ὁρμῆς τὴν κακὴν οἰκουμένῃ.

Παύτα, pro πάντως, t.3, c.47, b. Παυτᾶ, t.3, c.52, b

Παυτάδυσα, apud Theophr. Hiſt. plant. lib. 6, cap. 4, legitur in numero eorum quæ ἐκβλαστάνει ἐχίοις φύλλοις, vt ſunt ὀνωνὶς & πεδιάλος, ac ſimilia. Gaza omiſit; procul dubio quòd ſuſpectum iudicaret, vt ſanè ſuſpectum eſt.

Παύτεθλος, Omnium certaminum peritus vel expertus.

Παυτελαμία, t.3, c.1231, f. Παυτὶ παυὶ, t.3, c.53, b

Παυτὶπαυσι, ibidem.

Παυτρικὶς, Omnibus ſufficiens, ſeu Omnes iuuans. Heſ.

Παυτρυγὰς, ου, ὁ, Omnibus imperans, Omnium dominus. Ariſtoph.

Παυτόπολις, t.3, c.867, h. Παυτοχᾶ, t.3, c.53, g

Παυτοχὴ, t.3, c.54, a. Παυτοχεῖ, ib.

Παυτοχὴ, ib. Παυτοχεῖ, t.3, c.53, h

Παυτολεία, t.3, c.51, e. Παυτόλεος, ib.d

Παυτολὲς, ib. Παυτολὴς, ib.b. Παυτολᾶς, ib.d.

Παυτοπίστως dicitur τὰ πάντων πιστὰ à Gregor. orat. 2, quòd omnia inſpiciat & moderetur.

Παυτοχία, t.3, c.1427, c. Παυτὸς, t.3, c.51, g

Παυτῶμαρ, t.1, c.1466, g

Παύτια, τὰ, ex Demoſth. affertur pro feſto Athenis: perperam. ſcribendum enim παυδῆμ ſiue παύδια.

Παύτιμον χέρας, Honoratiſſimum munus. Sophocl.

Παυτῶ, & Ionicè Παυτέω, Heſychio & Suidæ παντὶ πάντι, Cuiuis, Omnibus Philo De mundo, παυτέῳ δῆλον. Herodot. δῆλα δὲ ἐποίευν παυτέῳ. Scribitur diuiſim etiam παντὶ τῷ & παντὶ τῳ.

Παυτλαμῶν, t.3, c.1230, c. Παυτλάμων, ib.

Παυτοδαπὸς, t.1, c.894, d. Παυτοδαπὸς, t.1, c.1872, f

Παυτοδαπὸς, ib.d. Παυτοδαπᾶς, ib.h

Παυτοδύναμος, t.1, c.1057, f. Παύτῳ, t.3, c.53, f

Παύτῳ, ib. Παυτὶς, t.3, c.54, b

Παυτοχραπεία, t.1, c.411, g. Παυτοχραπευτὴς, ib.

Παιωκράτης,t.2,c.411,g.
Παιωλίων,t.2,c.1273,h.
Παίωλος,t.3,c.1583,h.
Παιωνεῖδις, vala medicorum ſupellectilis,teſte Poll. lib.10,cap.10, afferente ex Antiphanis τραυματία, Καπηλεῖα καὶ λήκυθοι καὶ λαμπρὸν ἰατρῶν, οἷ χαλκοῖς παντοίοις ἐχρῶντο.
Παιπαλή, Ex omnibus mixtum:Suidæ παλυνδία, in exēplum afferenti, εἴ που τι χοεῖον παμμιγὲς καὶ ὕδατος ἀπάρχοι, ὁ δεκτικὸς ὕδως σωτήριος κατηγορεῖται πολεμίων. vbi παιπαλὴ χοεῖον eſt in quo omnis generis plantæ fructuſque ſunt veluti mixti.
Παιπάλη,t.2,c.941,d.
Παιπάλη,b.
Παιπαλόεις,ib.
Παίπαλος,t.3,c.53,e.
Παίπαν,t.3,c.53,f.
Παιπάσις,t.3,c.1535,d.
Παιπάσσω,t.3,c.1646,c.
Παιπάσσω,t.3,c.1646,c.
Παιπᾶς,t.3,c.53,b
Παιπαλέος,t.2,c.1381,e
Παιπαλόεσσα,t.3,c.641,d
Παιπαλοιὰ,ib.
Παιπάσσω,t.3,c.51,e
Παιπαλὴς,t.3,c.1373,d
Παιπάλοιο,t.3,c.1583,h
Παιπαλὴν,t.1,c.959,f
Παίπας,t.3,c.52,d
Παίω, Ominno,&c.t.3,c.555,c. Παΐω, Valde,&c. c.56,c.
Παῦ, præced. articulo,c.57,a
Παίωνα,t.3,c.1728,f. Παιωνίοχος,t.1,c.1360,f
Παιωφόντης,t.3,c.513,f.& 1748,a
Παίωνα, Heſychio ἔφοδος, Nutrix. Item αἰώδισμα,ſeu μηρία ἢ παῖ πείχας αἰαλαμβάνουσι, ligamen ſeu faſcia qua crines reuinciunt.
Παιώνιον,aduerb.t.3,c.51,f
Παιωνίως,t.3,c.51,e.f.& 1764,h
Παίων,t.3,c.56,g.
Παιωνιάδια,t.3,c.1274,e.
Παιωνιάδιος,ib.e.
Παιώνιος,ib.f.
Παίωνα,ib.
Παιωνιὰς,ib.g
Παιωνία,ib.g
Παιωνίτατα, Perſpicua. Ex Epigr.
Παξ, Heſychio ὑπόδημα δυσθέτον.
Παξαμᾶς, Suidæ ὁ δίτυρος ἄρτος, Panis ignem bis experTus,Bis coctus panis: quale eſt Buccellatum apud Amian.Marcell. Sed addit Suidas,eſſe vocabulum Romanum. Παξάμους autem, nomen proprium apud eundem Suid.& Athen.
Πάομαι,t.3,c.112,e.
Παπαῖ, t.1,c.632, h.obit.
Παπαῖ παπαῖ,t.1,c.632,h.
Παπαῖζω,t.3,c.33,c.& 35,a
Παπαῖ, apud Ariſtoph. vox eſt imitans crepitantē alTum.in Nub.ὡς δ' ἐγὼ βοτὴν ἐζωμάδην παπαῖ καὶ δεινὰ κράζω, δ' ἐρέμας ἀφεῖσι παπαῖ· ἐπαχὲ παπαπαπαῖ. Quibus ſubiungit, quum χέζει,κομιδῇ ἢ βροτᾶν παπαπαπαῖ.
Παίπαλος,t.3,c.31,b.
Παπαπαπαῖ,t.3,c.35,d.
Παπαΐδιον,ib.
Παπαῖς,t.3,c.35,c
Παίπαλος, Auus,t.3,c.34,h. Πάππος, Pappus, Lanugo,t.3,c.35,g. Παῖπαλος, Menti barba, vel prima barbæ productio,t.2,c.800,d.& t.3,c.640,f
Παπαιρωμένα,τὰ,t.3,c.36,a.& 930,f
Παπαϊλίζω,t.3,c.34,c.
Παπαπυμαῖς,t.3,c.35,d.
Παππώδης,ibid.c
Παπαῖνω,ibid.
Παπαῖος,t.3,c.34,b
Παπαῖζω,ib.c
Παπαῖνω, Circumſpicio, Oculis luſtro vel veſtigo. ἐμβλέπω, ἐφίστημι, Heſychio. Hom.Od.ο, ὁ δὲ παπαίνας ἐλθὲ δίφρου. Il.χ, ἔστη παπαίνας· ὄβδὸ πίληξι. Il.ρ, Τρῶας δ' παπαίνας. Item ſequente ἐπὶ φύγῃ. Il.π, Παίπαν δὲ ἵππους ἐπὶ φύγῃ αἴνυτο δῆθεν. Præmittit ei interdū πάππη, interdū παίπαν. vt Iliad ψ, παίπαν δ' μοῦσαν Τρώεσσι καὶ Ἀργείοισι παπαίνων εἰσορόων. Odyſſ μ, ἔπαμον δὲ μοῦσαν Παίπαν παπαίνουσαι· ὀϊστοὶ δὲ πρόσθεν ἔπιπτον. Cum πάππη, Il.ρ, Παίπαν παπαίνων ὑπ' αἰτὴς. Il.τ, Παίπαν παπαίνων μήτις χέρα χαλκῷ ἐπαμύσσῃ. Præmittit τι & ἀμφὶ i. vt Il.ρ & ο, αἰπαίνων δουρὶ φαεσὶ Ἀμφὶ παπαίνας. Item Oculis veſtigo, Circumſpectās quæro. Il.ρ, Παπαίνων ἥρωα Μαχάονα. Iliad.ρ, Παπαίνων Αἴαντα μάχαν. Interdum ſimpliciter ponitur pro Specto,vel Reſpecto,Oculos converto, Intueor, ſequente præpoſ. μετὰ, εἰς aut πρός. Heſiod. Erg. Μηδὲ παπαίνειν μεθ' ἑμὸν ἦτορ, Reſpectans æquales, Oculos convertens ad æquales. Plutar.Themiſt. παπαίνων πρὸς τὸν Ἰσθμὸν, ad Iſthmum ſpecto. Lucian. παπαίνας εἰς ἅπαντας, Omnes intuitus.
Πάπυρος,ου, ὁ vel ἡ. Papyrus ſeu Papyrum: planta naſcens in paluſtribus Ægypti,aut quieſcentibus Nilitaquis, vbi euagatæ ſtagnant. ex eius libro texunt vela tegeteſq; necnon & veſtem, etiam ſtragulam, ac funes, teſte Theophr.Hiſt.plant. lib.4,cap.9, & Plin.lib.13, cap.11. Præparantur ex eo & charitæ, diuiſo acuto præteneres, ſed quam latiſſimas,philuras, inquit Plin.ibidem, qui & cap.ſeq.docet fuſius quomodo charitæ fiant. Quin & edule eſt papyrum crudum coctumve aut aſſum, nam men vt ſuccus deuoretur tantùmodo. Non tantum verò planta πάπυρος nominatur, ſed etiam βύβλος,liber eius, ex quo τὰ βιβλία. vt in Epigr. λαμπρὸν τὸ χεῖμα πάντα Σχίον καὶ λευκὸς σπογγιόφιλος πάπυρος. Necnon αὐτὸς ὁ χάρτης qui inde conficitur, παπύρου nomine appellatur,apud Latinos item papyrus vel papyrum.
Παρ, poetica apocope pro παρά dicitur,a,; vt ipſum,conſtruitur vel cum genit. vel cum datiuo, vel cum accuſ. Hom.Il.β, Παρ' Διὸς, Ab Ioue,Ex Ioue.Et alibi,παρ' ἄλσι, apud ipſum verò. Et in Odyſſ. παρ' Μενελάῳ, Ad Menelaum abiit.Il.β, Παρ' ποταμοῖο, Ad fluuium.
Παρὰ, præpoſ.cum genitiuo,&c.t.3,c.36,b. Παρὰ, cum datiuo,&c.c.37,b. Παρὰ, cum accuſ. Ad,&c.ibid.d. Παρὰ, Per,&c.ib.f. Παρὰ, Præter, &c.c.38,h. Παρὰ, Propter,&c.ib f. Παρὰ, Præ, &c.c.39,f. Παρὰ, Pro,&c.c.40,e. Παρὰ, cum accuſ.de tempore dicto, c.41,a. Παρὰ μικρὸν, ſine ἐξαπινίως,t.3,c.44,g. Παρὰ μικὺ,t.3,c.41,c. Παρὰ πολὺ, c.43,d Παρὰ πόδα, ſiue ἐξαπόδου,ib.e
Παρά,t.1,c.1235,c
Παραβαίσιμα,t.1,c 650,e. Παραβαίνω,b.d
Παραβαχεύω,affertur pro Furore correptus.Debacchor.
Παραβαλάπιγες,t.1,c.693,c. Παραβαλλόμενος,t.1,c.1180
Παραβαλόμενα,t.1,c 691,g. Παραβάλλω,ib.
Παραβάσις,t.1,c.650,f. Παραβάσιμα,t.1,c 654,d
Παραβάτης,t.1,c.650,h. Παραβατικὸς,ib.g
Παραβαΐζομαι,t.1,c.734,h
Παραβλώσκω, Suidæ eſt ἐξαβλώσκω.
Παραβλαπὲς,t.1,c.744,d. Παραβλαστάνω,t.1,c.747,b
Παραβλάστη,ib.d. Παραβλάστημα,ib.c
Παραβλάστης,ib.d. Παραβλαστὶς,ib e
Παραβλῆμα,t.1,c.752,f. Παραβλήτης,ib.e
Παραβλῆτις,ib.f. Παραβλήτας,t.1,c 693,d
Παραβλῆμα,ib.e. Παραβολαὶ,ib.d
Παραβλῆτες,ib. Παραβολίζω,t.1,c.736,b
Παραβλώψ,t.1,c.754,g & t.2,c.1394,c
Παραβαίνω,t.1,c.758,g. Παραβαθήκη,t.1,c.760,b
Παραβαθὼς,t.2,c.761,d. Παραβολαδὸν,t.1,c.693,b
Παραβολὴ,ib.f. Παραβόλιον,ib.h
Παραβόλιον, tempore Pollucis, Παραβολὴ ab Ariſtotele, dictū fuit τὸ ἐξαπαβαλλόμενον ὅπλον ἢ ἱμάτιον, ſpectacula quæ in prouocatione ad aliud iudicium ab appellatore deponitur.Poll.
Παραβόλως,t.1,c.694,b. Παραβόλως,ib.e
Παραβορὰς, ibid.d
Παραβυσσόω, exponitur Perperam cōſulo. Vtitur hoc verbo Paul.in epiſt.ad Philipp.cap.2, μὴ κατ' ἐριθείαν τὸ ἔργον, ἀλλ' ἐβουλόμην τὸ ἔργον, pro Non habita ratione.
Παραβρόβδιον,t.1,c.785,d
Παραβύω, Inculco, Infercio,& quidem intra ſeu præter ria, Luc.in Lexiph. ζημίαν ἢν ἐμὲ ἀφελοῦσι παραβύσαι καὶ παραχῶσαι μεγάλῃ αἰσχύνῃ τὸ. Sic idem ruclus, παραβύσαι τὸν πρωκτὸν. Et inter comedendū ἐξαβύσαι τὸ στόμα. ſis qui bucceas inculcat ori. Idē Luc. παρὰ δὲ τὰ ἐπιτάγματα τὸν γαστέρα ἐμπεπλῆσθαι καὶ παραβύσαι τὸ στόμα. ceas in alteram tantùm buccam inferet. Quo ſignificat Eubul.com. dicit, Νῦν ἐξαβύσας πλείονα πλῆσον· τὸ στόμα· τοῦτο γὰρ ἐμὲ παραβύσας. Rurſum ex Luc.affertur ἐξαβύσασθαι τὸν γαστέρα. Rurſum ex Luc.affertur ἐξαβύσασθαι τὸν γαστέρα. ἐπὶ, pro Ingreſſus in cælum ſonat tamen potius Inſus, ſeu Qui ſe intruſit. Hinc Παραβύσματα, σπλάγχνα dicitur id quod alius inferatur, inculcatur, intruditur

νε, τὰ ὑπὸ τῆς φορᾶς παραβύομενα, ea quæ magnis farcinis inferciuntur: παραπύματα. SIC Παράβυστος κλίνη Hesychio autore dicitur μικρὰ κλινίδιον παραπιθέμενον τῇ μεγάλῃ, quoniam maiori lecto velut inculcatur. Meminit etus Poll. quoque, ſcribens præter τὴν γαμικὴν κλίνην fuiſſe καὶ ἑτέραν παράβυστον, ἣ καὶ αὐτὴ ἐπιτήδειον ἦν τῷ δεσπότῃ, ὑπὸ τὴν τοῦ παιδὸς μὴ ἀφικέσθαι, autorē citans Hyperidem. Meminerunt iidem & διαστρώματος παρὰ παράβυστον, ἐν ᾧ οἱ ἐδίδυκα ἐκάθευδον. Itémque Harpocration ac Suidas, qui & τῆς παραβύστου κλίνης mentionem faciunt, vocatam nimirum fuiſſe & κλίνην παρὰ παράβυστον ὑπὸ τῆς γυναικὸς δυομένην: videri autem hæc dici metaphoricè, ὅτι πρὸς τὰς φορτικὰς παραβυόμεθα, quod eſt παραπυρώματα. Pauſanias in Atticis pag. 10, τὸ παράβυστον & τὸ περίττωμα numerat inter ignobiliora Athenienſium διατρίβεα, addēs, τὸ παράβυστον fuiſſe ἐν ἀφανεῖ τόπῳ in obſcuro vrbis loco, & in id cōuenire ſolitos ἐπ' ἀκρασίᾳ, ob res minimas. vnde factum fortaſſis vt παράβυστον exponatur etiā ἀπόκρυφον ἀπόκεκρυμμένον, λαθραῖον, Occultum. Latēs. quomodo Syneſ. vſurpauit, De inſomn. εἰς τὰ παράπαν τῆς παλαίας ἐν παραβύστῳ φύσεως κεκρυμμένα, In occulto terræ marisve loco, In terræ marisve latebris. Propriè verò in conuiuio παράβυστος ſedere vel ἐκ παραβύστου, dicitur is qui aliis conuiuis velut inculcatur à conuiuatore, aut qui ſuperueniens ſeipſum intrudit, vt οἱ παράσιτοι & οἱ γελωτοποιοί, interdum etiam familiares. Plut. Sympoſ. lib. 2, probl. 2, ὁ Λαμπρίας ὁ παράβυστος καθήμενος. Timoth. comicus apud Athen. lib. 6, Εἰς ἑπτὰ λέγειν σ' ἔδει τοὺς ἐφεξῆς μόνη, Κοὐ μὴ παράβυστος τοῦ γάμου Χαιρεφῶν: de Chærephōte paraſito. Et aliquāto pòſt quidam paraſitus ὑπὸ κλίνην ἐκ πόδων τῶν παιδίων καθήμενος nominatur παράβυστος, ἀφ' οὗ δὴ καὶ παραβύστιον ἐκάλουν τὸ χαμαικοίτιον κλινάριον παρεμπίπτον εἰς τὰς ὁμιλίας.

Παραβύω, t. 1, c. 801, a. Παραγγελία, t. 1, c. 23. a

Παραγγέλλομαι, t. 1, c. 22, f. Παραγγελλόμενος, ib.

Παραγγέλλω, Denuntio, &c. t. 1, c. 21, g. b. Παραγγέλλω, pro Accerſo amicos & ambio, t. 1, c. 2, c. d. Παραγγέλλω, pro Significando iubeo, ibid. b. Παραγγέλλω, cum datiuo, ib. c. Παραγγέλλω, cum præpoſitione, ib. d

Παραγγελμα, t. 1, c. 22, f

Παραγγελματικὸς, ib g. Παραγγελματικῶς, ib.

Παραγγελτικὸς, t. 1, c. 23. a. Παραγγελτικὸς, t. 1, c. 21, h

Παραγένετο, Genita ſeu nata præter alia.

Παραγένω, t. 1, c. 850, b. Παραγώρημα, t. 1, c. 848, c

Παραγωγέω, ib. b

Παραγωγὴ & Παραγώγιμος, t. 1, c. 831, b

Παραγωγὴ, t. 1, c. 1857, d

Παραγὼς, ίδος, ἡ, affertur pro Dies ſacra: ſed ἁμαρτύρως.

Παρασαλίζομαι, t. 1, c. 44 g. & 45, d

Παρασάλισμα, t. 1, c. 44 g. Παρασκευάζομαι, t. 1, c. 43, f

Παραψοφέω, Alexis dicit quod Cratinus παραψοφῶν, Opſonia coemere. nam ἀψοφᾶς dicitur ὁ πρὸς ἀγορὰν ὀψώνιος, ὀψώνης, Opſonator, Qui opſonia emit. Athen. lib. 4.

Παρὰ φύσιν, Heſych. ἀφύσως, Negationem.

Παρεγγράφω, t. 1, c. 874, c. Παρεγγραφίζω, t. 1, c. 875. a

Παρεγγραφὴς, t. 1, c. 874. c

Παρεγγράπτους & Παρεγγράπους, Suid. νόθους, ξένους, Spurios, Peregrinos, perperam videlicet inſcriptos.

Παρεγγραφὴ, t. 1, c. 875, a. Παρεγγραφὴς, ib. c

Παρεγγράφομαι, t. 1, c. 874, b. Παρεγγραφὴς, t. 1, c. 875, c

Παρεγγράφω, t. 1, c. 874, b. Παρεγχωμίον, t. 1, c. 888, c

Παρέγω, Produco, Profero, t. 1, c. 80, f. Παρέγω, Deduco, ib. Παρέγω, Promoueo, ibid. h. Παρέγω, Fallo, Peruerto, t. 1, c. 81, a. Παρέγω, Militare verbum, Promoueo ordines, ib. d. Παρέγω, τὴν ἀπάγω, ib. Παρέγω, Tranſeo, Prætereo, ib. c. Παρέγομαι, ib. a, & e

Παρεγγὴ, t. 1, c. 81, g. & t. 1, c. 579, b. ob.

Παρεγγύη, ου, τὸ, Vectigal, Portorium, ſeu Portorium circumuectionis. Polyb. ἀξιοῦντες καταλύσαι αὐτοὺς τὴν παρεγγύην. Poll. quoque τέλος ὄνομα eſſe dicit, addens, non ſolùm ſuo tempore communem vſum ita vſurpaſſe, ſed Philippidem etiam in συγκατασκευῇ ſua, ὅτου δὴ παρεγγύην αὐ ἀφεῖρες, εἰς ἐμὲ ἔξεμαι. INDE Παρεγγυάζειν, Portorium exigere. Vectigal poſcere. Polyb. λύσαι κελεύσας αὐτοὺς ἀπέχειν τοῦ παρεγγυάζειν, Deſiſtere eos coegerunt ab exigendo portorio, Portorii ius ipſis ademerunt. Et rurſum, ἐπιβάντων δὲ τῶν πλοίων παρεγγυάζειν, Nauigantes vectigal poſcere, ſeu vectigales habere.

Παρεγγύος, t. 1, c. 81, a

Παρεγωνίζειν, Angulosum eſſe, Angulum facere: vel Ad anguli figuram accedere. vt Theophr. Hiſt. plant. lib. 1, cap. 16, ſcribit folia differre πῆς χύμασι. quædam enim eſſe στρογγύλα, rotunda, vt pirinquædam σφαιρικὰ, oblongiora, vt mali: quædā εἰς ὀξὺ ἀπολήγοντα καὶ παρεγωνίζοντα, vt ſmilacis. Vnde Plin. l. 16, c. 31, Circinata piro, mucronata malo, angulosa hederæ. Dicit autē Hederæ ſynecdochicῶς, quoniam ſmilax eſt ſpecies hederæ: reſpiciens ſimul & præcedentia Theophr. verba. Dixerat enim paulo antè, κισσοῦ τὰ φύλλα τέτταρα μάλιστα ἔστιν, eſſe ἰσοπλατῆ· τριβωτήρια δὲ, στρογγύλα: paulo antè γνησίους vocans quæ hl. ἰσοπλατῆ. Itaque lib. 3, cap. vltimo, vbi τῆς σμίλακος τὰ φύλλα dicitur eſſe κισσοειδῆ, μικρὰ, εὐμεγέθη, reponendum videtur ἰσοπλατῆ: licet & apud Plin. lib. 16, cap. 35, ſmilax legatur folio hederaceo, paruo, non angulosō. præſertim quum cap. 13 eiuſdem libri, hæc Theophraſti, lib. 1, cap. 16, τῆς δὲ λείπης καὶ τῆς καλουμένου κρίτης τὰ φύλλα τέτταρα μάλιστα, στρογγύλα, πλατύτερα δὲ γνησίως τῶν δὲ κισσοῦ εἴκοσι μάλιστα, ἰσοπλατῆ, τριβωτήρια δ', στρογγύλα, ſic interpretetur, Populo albæ, vt crotoni, folia in iuuenta circinatæ rotunditatis ſunt, vetuſtiora in angulos exeuntiē contrario hederæ angulosa rotundantur. Notandum porrò, quaſdam Theophr. editiones illo ſuprà citato loco perperam ſcriptum habere παρεγγύζοντα pro παρεγγίζοντα, quod legitur in poſteriore edit. Ald.

Παραδακρύω, t. 1, c. 908, d. Παράδειγμα, t. 1, c. 930, d

Παραδειγματίζω, ib. g

Παραδειγματικὸς, ή, ὸ, Exemplaris, Exemplis conſtans. vt παραδειγματικὸς συλλογισμὸς, & παραδειγματικὸν ἐπίμημα apud Hermog.

Παραδειγματισμὸς, οῦ, ὁ, Traductio, qua nimirum aliquis παραδειγματίζεται & exemplo ſtatuitur cæteris.

Παραδειγματώδης, t. 1, c. 930, g

Παράδεισος, ib. c. Παραδείσιος, ib.

Παραδείσιος, t. 1, c. 936, e

Παράδεισος, ου, ὁ, Hortus, Viridarium: ſeu Ager conſeptus ac diligenter conſitus omnis generis plantis. Quod enim Xenoph. dicit in Œcon. τὸν δὲ Σάρδεων παράδεισον περιπλανώμενον, id Cicero, Conſeptum agrum ac diligenter conſitum oſtendiſſe. Sic Plut. Sympoſ. 3, Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως τὰ Ἑλληνικὰ δένδρα τῶν ἐν Βαβυλῶνι παραδείσων ἐμβαλεῖν κέλευσον. Et in Artox. ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως κατὰ βασιλικὸν παράδεισος ἦν πολλὰ μὲν ἀγαθῶν καὶ κεκοσμημένος ἄλσεσι καὶ δένδρεσι παντοδαποῖς ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἀδύνατον καὶ φυτῶν γένεσιν ἔχοντος, κύριος ὢν ἐπὶ τρυφῇ τῆς ἡμέρας ἐν τῷ παραδείσῳ ξυλίνῳ πύργῳ, τὰ δένδρα κάθηται, μίαν πύλην μόνην κτησάμενος τοῦ φοβεῖσθαι. Vbi indicat paradiſos propriè fuiſſe agros clauſos & exquiſitis arboribus plantiſque conſitos ad delectationem principum. Clauſi ii erant, & in ipſis alebantur feræ, quarum venatu ſe delectarent. vnde redditur etiā, Septum ferarum, Viuarium. Gell. lib. 2, c. 19, Viuaria quæ nunc dicuntur, ſepta quædam loca in quibus feræ viuæ paſcuntur. Et mox, Viuaria autem quæ nunc vulgus dicit, ſunt quos παραδείσους Græci appellant. Xen. Hellen 4, παραδείσους μεστοὺς δένδρων καὶ θηρίων. Et aliquanto antè, καὶ ἦσαν αἱ μὲν, ὡς ἀπεστιγμένους παραδείσους, αἱ δὲ καὶ ἀκαπνιδαλμένους πάνυ, σφόδρα. Sic Pæd. 1, ἀφικνεῖσθαι ἐμοὶ δοκεῖ εἰς τὸν τοῦ παραδείσου. Talis fuit etiā paradiſus ille in quo Deus Adamum collocarat, & arboribus plantiſque omnigenis conſitus & refertus omne genus animantibus. Poll. dicit eſſe vocabulū barbaricum à Græcis vſurpatum vt multa alia Perſica.

Παραδέχομαι, t. 1, c. 958, f

Παραδέω, affertur pro Subindico, Repræſento.

Παραδεξιόνιος, t. 1, c. 1396, a. Παραδεξιώτης, ib. b

Παραδιατρίβω, Conuiuere alicui, Verſari apud aliquem: Suidæ παρ' ἑτέρου παρασιτεῖσθαι.

Παραδεξιόω, t. 1, c. 343, f. Παραδεξιόω, t. 3, c. 1001, d

Παραδεξιωτὴς, ib. Παραδεξιωτικὸς, t. 3, c. 1337, f

Παραδεξιωτικὸς, ib. Παραδίδωμι, t. 1, c. 998, c

Παραδιηγέομαι, οῦμαι, Obiter narro exponóque. Plutarch. in

Vita Hom. σωτήριος ὁ ἄλλοις τοῖς θεοῖς ὑπηρέτης. Idem, A θεοῖς ὑπηρέτης δὲ καὶ τοῖς ὅπλοις τῆς νεότητος ἁμαρτίας ἀπῆλ.

VNDE Παρεδήγησις, Narratio quæ fit obiter atque in transcursu. Quintil. lib 9, sub finem cap. 2, de figuris sententiarum, Inueni qui aggregent iis ἐξηπλωσεις, ἀπαρεμβολους, θεοδιηγησεις.

Παρεδικα, affertur pro Iniquitas: forsan ex Hes. apud quē legitur Παρεδίκη, θεοῦ τὴν δίκην. sed pro eo non dubito quin reponendum sit θεοῦ δίκαι, vt Suid. habet.

Παρεδικαῖν, Perperam administrare, seu malè. Synes. in Andronicum, ὃς νῦν δικαῖν ἡμᾶς ἀλλὰ θεοδικαῖν ἀξιοῖ. B Et alibi, μὴ θεοδικαῖν μηδ' ἁμαρτάνειν.

Παραδεικνῦ, affertur pro εἰς δεῖξιν ἐπιφέρειν.

Παραδεξάζω, t.1, c.1038, a.	Παραδεξολογία, t.1, c.1035, g
Παραδ. ξολογία, ib.	Παραδ' ξολόγος, ib.
Παραδ' ξολογος, ib.	Παραδ' ξοποιῶ, ib. h
Παραδ' ξος, ib.	Παραδ' ξοποιὸς, ib.
Παραδ' ξοποιία, ib.	Παραδέξως, t.1, c.1036, a
Παραδ' ξος, ib. f.	
Παραδοσία, in Παράδοσις.	Παράδομος, t.1, c.998, h
Παραδ' οσος, ib. f	

Παραδ' οσος, Tradendus: vel Prodendus. Thuc. θεοδ' οσία αὐτοῖς τῶν Λακωνικῶν νεῶν ἦσι, Athenienſibus prodendi non ſunt. C

Παραδ' οχὴ, Acceptio, Receptio: Suid. in Εἰσδοχή.

Παραδραδῶν, t.1, c.911, b.	Παράδρομα, ib. c
Παράδρομα, t.3, c.1663, b.	Παραδρομὴς, t.3, c.1663, e
Παραδρομὴ δὲς, t.3, c.1664, f.	
Παραδ' υσμος, ibid.	
Παραδ' ωσεως, t.1, c.1059, f. & 1800, h. ob.	
Παραδύομαι, t.1, c.1064, c.	Παρεδύσης, ib. f
Παραδύω, ib. e.	Παραδυσίη, t.2, c.998, h
Παραείδω, t.1, c.118, d.	Παραιρέθμια, t.1, c.219, e
Παραζάω, t.1, c.1389, c.	Παραβίγνομι, t.1, c.1396, g
Παραζάγνυω, ib.	Παραζηλόω, t.1, c.1404, b
Παρεζύγης, t.1, c.1396, g.	Παραζωὴ, t.1, c.1412, f
Παραζωίδιον, ib. g.	Παραζώνιον, ib. f
Παραζώνυμι, ib.	Παραζωστὴς, ib.
Παραθαλασσίδιος, t.1, c.1490, d	
Παραθαλάσσιος, ib.	Παραθαλασσίδιος, ib.
Παραθαλάττιος, ib.	Παραθάλπω, t.1, c.1497, a
Παραθαρρύνω, t.2, c.1506, b.	Παραθαρσύνω, ib.
Παραθέσμιος, t.1, c.1508, f.	Παρεθήκη, t.3, c.1507, b
Παραθέω, t.1, c.1549, f.	Παραθρομαίνω, t.1, c.1548, a
Παρεθρόνος, t.1, c.1545, h.	Παρεθῶνες, t.3, c.1507, c
Παραθύω, t.1, c.1550, g.	Παραθωρία, t.1, c.1511, a
Παραθύρη, t.1, c.1553, g.	Παρεθῆκε, t.3, c.1507, e

Παρεθῆξις, Exacutio, Incitatio, Inſtigatio.

Παραθύρη, t.1, c.1560, c

Παρεθῶνες dicitur ἡ θεοῦ τῆς ὑφαίτης εἶδος, quæ & πέριδος, autore Poll. Ar Heſinnuit eſſe κίνησιν τινά.

Παραθραύω, quidam ex Statio interpr. Affrango. Suid. verò θεοθραύστης neutraliter παλαιστροῦντες, ἀδιωκτοῦντες.

Παραθρέξας, Qui prætercurrit, in Epigr. à θεοτρέχω.

Παραθρυγνίζω, t.1, c.1590, e. Παραθρίζω, t.1, c.1549, h

Παραὶ, poetica eſtaſi pro θεοῦ dicitur. Homer. παραὶ τοῦ κατέπεσε δῶμος. Idem Iliad. β, παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην, iuxta Bœbeidem paludem ſeu Ad.

Παραίβασία, t.1, c.650, h

Παραίβατης, ου, ὁ, poetica eſtaſi pro θεοβάτης dicitur. Eſt autem θεοβάτης Is qui præter aurigam currum conſcendit & ex eo pugnat. Homer. Il. ψ, Ἀντὶ ἐοῦ ἐν ὀχέεσσι παραίβατον ἵππον ἐλάσσας, currus cóſcenderunt propugnatores & aurigæ. Nam & Porphyr. in Hom. quæſt. annotat, Ἐπεὶ ὅτι τοὺς ἡνιόχους μόνους μαχομένους, ὑπὸ ποιητοῦ παραίβατας ἵππους. ἡνιόχους autem, τοὺς τοὺς ἵππους ἔχοντας. Et Dionyſ. Halicarn. in fine libri 7, certamina priſcorum Latinorum cum Græcis comparans, ὅτου (inquit) πλὴν οἱ περὶ ἱππίων ἄμιλλαι λαζόντων, ἔστιν ὅτε ὑπὸ ἡνιόχων τῶν παραβάτας) τὸν ἐπιβάτου ἀμιλλῶνται ἑκάτεροι αὐτοὶ καθ' ἑαυτούς. Eodem modo Euripides hoc vocabulo vtitur, in Supplicibus, παιδὸς δ' ὄχον Τετραόρου κατέσχεν ἀντύγων μέσας· Πέραν δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους, Παραιβάτας ἔστησαν εἰς μάχην δορός. Χ' οἱ μὲν ἀνδρῶν δίκαια χερσὶ, εἰ δ' ἔσωσαν Πῶλους ἐς ἀλκὴν αὖθις ἐς παραίβατας. Apollonius ſimpliciter pro aſſeſſore aurigæ vſurpauit, fœminino genere, Argon. lib. 1, Καὶ τὸν μὲν θεσπιδὴς Πελοπηϊὰς, πάϊς ἔτι Ἡνιοχοῦ δὲ οἱ ἔσκε παραίβατις Ἰτυμόνεια. Plutarchus θεοβάτου vocabulum aliter etiam vſurpat, ita nimirum appellans peditem qui equiti permiſtus, ſe interente equitis vicem ſupplet: in Paulo Æmilio, pag. 475, de Perſeo, ὅταν μὲν ὁ αὐτὸς διώκῃν βούληται, μετὰ μὲν ἱππέως μένει δὲ θεοβάτου. Hunc enim ſenſum eſſe eius loci, ex Liu. patet, qui de hac eadem re lib. 44, Veniebant (inquit) x millia equitum, par numerus peditum, & ipſorum iungentium curſum equis, & in vicem prolapſorum equitum vacuos capientium equos. Sunt qui velites equeſtres nominari poſſe exiſtimant, quòd ii equitatui immiſceri ſolerent à Romanis.

Παραίβατος ἀστραγάλου, A ſemita ſeu extra callem digreſſum. Oppian. Cyneg. lib. 1.

Παραιγιαλίτης, t.1, c.375, g

Παραίθματα, Heſychio τὰ ἀπὸ τῆς μήτρας ἀκρωτήρια θεοῦ ὠάρια, id eſt ὅτι τὰ καρπὸν Sed ſuſpecta hæc.

Παραίθω, t.1, c.151, f.	Παραίτης, t.1, c.169, g
Παραίτης, t.1, c.170, c.	Παραιτικὸς, ib.
Παραιτικῶς, ib.	Παραίτιος, t.1, c.169, d

Παραιτίθεμαι, t.1, c.172, f

Παραίτιται, Heſych. ὀλίγῳ ἀφαιροῦνται.

Παραιλίξαι, quidam dixit τὸ ἀπατῆσαι, ab ἄϊλις ſignificante Varium, Verſutus: vel potius à vafra & doloſa Æolum gente. Euſt. Vide Αἰναίζω in Αἶνος.

Παραίπαμα, Heſychio θεοφορητὸν, Deliratio ſeu Delirium: Ioniceè vel poeticè pro θεοβάπτισμα.

Παραίσιμος, t.1, c.199, a.	Παραίτιος, ib. b
Παραίσιος, t.1, c.198, g.	Παραίτημα, t.1, c.199, c
Παραιτιάομαι, t.1, c.232, g.	Παραίτιμος, t.1, c.128, a
Παραίτιος, t.1, c.216, h.	Παραίτιος, t.1, c.235, c
Παραιτόμαι, t.1, c.143, d.	Παραίτιος, t.1, c.245, g
Παραιτὴς, t.1, c.146, b.	Παραιτὴς, ib.
Παραιτὸς, t.1, c.251, a.	Παραιφαμένος, t.4, c.61, c
Παραιφάσια, ib. f. & g.	Παραίφασος, ib. f
Παραιφάτιος, t.4, c.66, c	

Παραιφάτιος, Heſychio πάνσοφος, θεοφορητὸς necnon πίων. Παραιφάτιμα, idem θεοφορήματα: ſed ſuſpectum.

Παραιφόμενος, t.1, c.218, b. Παραιφόρια, ib.

Παραιφόρημα, ib. d

Παρακαθέζομαι, t.1, c.1081, b. & 1384, c

Παρακαθεκτὸς, t.1, c.1348, c. Παρακάθημαι, t.1, c.1384, c

Παρακαθέζομαι & Παρακαθέζω, t.1, c.1091, b

Παρακαθίημι, t.1, c.1667, f. Παρακαθῆμαι, t.1, c.1774, b

Παρακαθέτας, t.2, c.181, b. Παρακαθέτος, t.2, c.13, f

Παρεκάθητος, t.2, c.21, f. Παρακαθίστος, ib. g

Παρακαθίω, t.1, c.181, b

Παρακαλία, Euoco, &c. t.2, c.25, g. Παρακαλὴ, Honor, &c. c.26, a. Παρακαλῶ, Oro, &c. ib. c. & t.1, c.1904, c. f. ob.

Παρακαλούμαι, ibid. d

Παρακαλύμματα, t.2, c.45, a. Παρακαλύπτομαι, t.1, c.44, f

Παρακαλύπτω, ibid.

Παρακαλῶ, Aliquantum ſpinoſus ſeu aculeatus ſum. Theophr. Hiſt. plant. lib. 1, cap. 16, de foliorum differentiis, τὰ δὲ καὶ θεοκαλῶται καὶ ὀξὺ τὸ φύλλον καὶ ὑπόκεν καὶ ὑπόλευκον: cuiuſmodi eſſe dicit cùm aliorum tum πίτυος, τῆς δὲ καὶ παλαίου. Reponendum enim hæc pro θεοκαλῶται. hæc ſequentia oſtendunt, καλὸν δὲ τὸ φύλλον καὶ τὸ τῆς πεύκης καὶ πίτυος καὶ ἐλάτης, ὑπόλευκον καὶ ὀξύ. Sic Plin. lib. 16, cap. 24, Aculeata aquifolio & ilicum generi: pungentia pino, picea, abieti, larici, cedro. Alibi Theophr. ὑπακαλῶν dicit. vt lib. 3, cap. 16, ὁ δὲ σχῖνος φύλλον ἔχει ὑπακαλῶν.

Παρακαταβάλλω, t.1, c 689, e. Παρακαταβολὴ, ib. g

Παρακαταβύω, t.1, c. 1503, f. Παρακαταδύνω, t.1, c.1502

Παρακαταίνομαι, t.2, c.167, e. Παρακαταίνω, t.2, c.256, g

Παρακαταλύομαι, t.2, c.257, c

Παρακαταλύσιμος, Cubo apud. vnde θεοκαταλύτειν, quod Heſ. exp. θεοκατάκλιτον. Idē poeticè παρακαλύτειν infra

Παρακαλύψω ὁ τῆς αἰδοῦς ex Ariſtot. Probl. affertur pro Immutatio & varietas in cantando. ſed ſuſp.

Παρακαπάγνυμι, Depango iuxta, Defigo apud.

Παρακαπρυτόμαι, t.1, c.575, g

Παρακατάθεσις, affertur pro θεοκαταβολὴ, Depoſitum.

Παρακατήχησις, t.1, c.1348, c. Παρακατῆκμαι, t.3, c.1503,

Παραχαλάσημι, t.3, c.1502, h. Παραχαλάω, t.4, c.617, d
Παρακαπνος, Ionicè pro παραλλακτος, Tenax.
Παραπάσσω t.1, c.1348 b
Παραπτωμα, vox eſt dialectica. Scribit Ammonius, ſi quid ὀνόματος κατηγορικὸν κλῖσιν ποιῇ, id à Stoicis nominari κατηγόρημα & συμβεβηκὸς: vt Σωκράτης περιπατεῖ. at ſi πτῶσιν, appellari παρασυμβεβηκὸς, vt τοῦ Σωκράτους περιπατοῦντος. vt, Σωκράτει μαινομένῳ.
Παραχαράσσω, t.3, c.1503, e. Παραχαπίζω, t.2, c.1230, e
Παραχαπυσῶ, t.2, c.1481, e
Παραχαύω, Affuo vel Conſuo. Item Paro. vt apud Ariſtoph. in Pluto, Ἡμῶν δ' ἑκάστου παῖδα παραχαύνει, ſchol. exp. παρασκευάζει, Parabat.
Παραχαυλίζω, t.2, c.95, d
Παρακεῖμαι, Adiaceo, &c. t.2, c.167, f. Παρακεῖσθαι, Accubare, &c. ib.h. Παρακεῖμαι, Apponor, &c. c.168, b
Παρακελεύω, t.2, c.118, f. Παρακέλευσμα, t.2, c.115, g
Παρακέλευστος, t.2, c.116, d. Παρακέλευσμα, ib.c
Παρακέλευστος, ib. Παρακελεύστως, ib.e
Παρακελεύστως, ib.d. Παρακελεύω, ib.c
Παρακεντίζω, t.2, c.110, c. Παρακεντάω, t.2, c.110, f
Παρακέντησις, ib. Παρακεραΐζω, t.2, c.146, b
Παρακλησις, φύσει & θέσει, dicuntur τὸ ἐκπεφωνῆσθαι τῷ μαίζοντος ὅτου· ὁ τὸν κύνα μέλλων ἐρεθίζειν καλοῦσι μικρὰ ὀπίσεια, teſte Poll. Parua illa oſſa quæ ab viroq; latere ſunt, hoc eſt, oſſis maioris quo crus ſuſtinetur.
Παρακινδυνεύσας, t.2, c.213, e. Παρακινδυνικῶς, ib.
Παρακινδυνεύω, t.2, c.212, h
Παρακινέω, Perperam moueo, &c. t.2, c.218, f. Παρακινεῖ, Peruerto, &c. c.219, a.
Παρακίνημα, ib. Παρακινητικὸς, ib.
Παρακινητικῶς, ib. Παρακλαίω, Admiſceo.
Παρακλαυσίθυρον carmẽ dicebatur quod amatiꝰ tãrumnõ flentes ad amaſiarum fores canebat. ſeu flebile carmẽ quod amaſii ad amaſiarum fores cantabant. Plut. Erotico. ὅτι δυοῖν ἀείσαι τὸ παρακλαυσίθυρον, αἰσθῆ τὸ αἰσχρόν.
Παρακλείω, affertur pro Includo: necnon pro Excludo.
Παρακλεῖσθαι, t.2, c.239, c. Παρακλεισις, t.2, c.247, a
Παράκλησις, t.2, c.26, c. Παρακλητος, t.2, c.27, a
Παρακλητικῶς, ib. Παράκλιδον, t.2, c.27, a. Παρακλίνω, t.2, c.257, g
Παρακλίτωρ, ib.f. Παρακλίνω, ib.c. Παρακλίσις, ibid.g
Παρακλυτος, Infamis, Famoſus: oppoſ. τῷ κλυτὸς.
Παρακλύω, vt παρακούω, Non audio, Non pareo: in Epigr. cum genitiuo.
Παρακμάζω, t.1, c.376, f. Παρακμασις, t.1, c.377, c
Παρακμαστικὸς, ib. Παρακμὴ, t.1, c.376, d
Παρακνήμιον, t.2, c.285, f. Παρακνίζω, t.2, c.280, a
Παρακωδᾶν, Delipere, Delirare: παρακωδᾶσθαι, παραφρονεῖν. nã καδᾶν & καδὰν dicitur τὸ κοπτῆν. Suid. & Hel.
Παρακοή, t.1, c.292, d. Παρακοιμάομαι, ib.a
Παρακοιμητὴς, ib. Παρακοιμήτης, ib.
Παρακοπὴ, t.2, c.293, d. Παρακοπὴς, ib.c
Παρακοπία, ib.d. Παρακοπος, ib.c
Παρακοπὸς, ib.d. Παρακολαΐω, t.2, c.308, b
Παράκολλημα, ib. Παρακολλητικὸς, ib.c
Παρακολουθέω, t.1, c.281, g
Παρακολουθησις, ιως, ἡ, Sequela. Gell. libro 6, cap.1, Non per naturam, ſed per ſequelas quaſdam neceſſarias facta dicit: quod ipſe appellat παρακολούθησιν: de Chryſippo. cap. ſequ. Conſequentias vocat has Sequelas.
Παρακομιδὴ, t.2, c.3:5, b. Παρακομίζομαι, ib.f
Παρακομίζω, ib. & t.3, c.207, e. ob.
Παράκομοι vocabant comici τοὺς κωμῳδοὺς, autore Polluce. hoc eſt Comaſtes, Comatos, ſeu Comatulos.
Παρακοπάω, t.1, c.271, c. Παρακοπὴ, t.2, c.356, e
Παρακοπίκος, ibid.g
Παρακοπῶ, Perperam cudo, t.2, c.355, e. Παρακόπω, Fraudo, &c. ib.g. Παρακόπω, neutral. &c. c.356, a
Παρακορέω, t.2, c.372, e
Παράκορμος, Indecorè, Indecenter. Ioſeph. μεθυσθεὶς δὲ εἰς ὕπνον καταβέβηκε, καὶ γυμνωθεὶς παράκορμος ἔκειτο.
Παρακυβάρης, t.1, c.91, e
Παρακεισις, apud Hel. ἀπάτη: quod potius παράκρουσις.
Παρακεύασμα, t.1, c.291, c. Παρακεύω, t.1, c.290, g
Παρακρατῶ, affertur pro Contineo, Retineo, Firmor.
Παρακρεμαστὸν, t.1, c.420, e. Παρακρεμαστύω, ib.
Παρακρεμάω, ib. Παρακέκρεμος, t.2, c.421, f
Παρακρος, Suidæ ὀλίγον. Παρακρίνω, t.2, c.436, d
Παρακρόασις, ιως, ἡ, Inobedientia, Contumacia: ἀπείθεια. Ioſeph. παρακρόασις ζημίαν φέρει. A T Παρακροατὴς ex Cyrillo affertur pro eo qui audita aliter interpretatur quàm dicta ſunt, & falſo defert. Ita vt παρακροᾶσθαι, ſynonymum verbi παρακούειν, ſit & Perperã audire, Malè auribus percipere, ſeu ſiniſtrè: & Non audire, Non obedire.
Παρακρούω, t.1, c.444, e. Παρακρούσμα, t.2, c.457, g
Παρακρουσις, t.2, c.451, c. Παρακρουσιχάρης, ib.h
Παρακρουστὴς, ib.g. Παρακρουστὸν, ib.
Παρακρύπτω, Repello, &c. t.2, c.450, e. Παρακρύομαι, ibid.
Παρακρύω, Decipio, &c. ibid.g
Παράκτιος, Littoralis, vt παράκτιος, in Epigr.
Παράκτισμα, t.1, c.470, d. Παράκτης, t.1, c.81, f
Παράκτιος, t.1, c.96, d. Παράκτιος, t.1, c.81, f.
Παράκτος, t.1, c.96, d
Παρακτῶσθαι, pro Introducere affertur ex Herodoto.
Παρακυλίχη, t.1, c.57, e. Παρακόπω, t.2, c.507, h
Παράκυψις, t.1, c.508, e
Παρακωμῳδεῖν, Obiter perſtringere & taxare: ſeu Aliquomodo taxare & perſtringere, idq; comico more. Baſil. in epiſt. ad Diodor. Πάντα δὲ τὰ ἐξωτικὰ τῷ λόγου ὁμοῦ μὲν τῷ δίκτυον μαχόμενον καὶ παρακωμῳδεῖ τὸ φαῦλον. Ita enim accipiendum eſſe, ſequentia hæc verba docẽt. Θαυμαστὸν γὰρ μὴ ἅπασι καὶ ἐπαμῦναι δεδόσθαι. Ὑπὲρ ἀμφοῖν δὲ τὸ κοινὸν τῆς δίκης καὶ χαῖρε· καὶ Πρωταγόρου τὸ ἀλαζονικὸν καὶ ὑπέρογκον.
Παρακωφὸς, Aliquantum ſurdus, Surdaſter, at apud Athen. lib. 10, Οὐ μὴν τί γε παρακωφὸν ὁ τυραννὶς ἔοικε λαλεῖσθαι, pro Quod ægrè & penè ſurda aure audiatur.
Παλαιοχα, apud Thucyd. pro παροχὴ, vt αἰακοχὴ pro αἰτιοχὴ, itemque δίκαιοχὴ & κατακοχὴ. Suid.
Παραλαλέω, t.2, c.550, c. Παραλαμβάνω, t.2, c.578, c
Παραλαμπὴς, t.2, c.590, c. Παραλαμψις, ib.
Παραλαφάω, t.2, c.699, c. Παραλείρομαι, t.2, c.671, f
Παραλείχω, ib. Παραλειπτὸν, t.2, c.671, a
Παραλειπτὸς, in Paſcalitis. Παραλείφω, t.1, c.318, e
Παραλεψις, t.2, c.671, b. Παραλευφὴς, t.2, c.758, d
Παραλίχομαι, affertur pro Cubo apud, Concumbo: deducitur inde aor.a παλιξαι. Sed id à παραλείχομαι potius deriuandum eſt, cum ſuſt.
Παραλήγω, t.2, c.692, g. Παραλοιδία, t.2, c.702, c
Παραλήθης, ib.a. Παραλήψις, t.2, c.578, h
Παραλία, t.1, c.370, b. Παραλία, t.1, c.369, g
Παραλίζω, t.2, c.709, c. Παραλιμνες, t.2, c.704, c
Παραλιπαίνω, Præterimitto: idem quod παραλείπω.
Παραλὸς, t.1, c.369, f. Eſt & παραλὸς θυμαλὸς, Paralius tichymalus, ſic dictus quoniã φύεται ὁ παραθαλασσίοις τόποις, quoniã prouenit in locis mari vicinis, teſte Dioſcor. lib.4, cap.165. Alio nomine κυπαρίσσιας dicitur & μίκων, teſte eodẽ, necnõ Plinio. Meminit & Theophr. Hiſt. plant. lib.9, cap.2.
Παραλίσκω, Capio: vnde infrà παρέλοις.
Παραλιτὸν, Offendo, Pecco ſeu delinquo in. Ex Apollon. Rhod. παρλιτὸς πὺξ ἑοῦ, Deos offendiſti: lib.2 Argon. Ἦ ῥα θεοὺς ὀλοὸν παρλιτὸς ἀφραδίῃσι.
Παραλίτης, Heſychio ὁ ἀπὸ τῆς παραλίου, quæ erat nauis ſacra. Idem Poll. dicit nautarum quoſdam fuiſſe παράλους ſiue παράλιτας, quoſdam Σαλαμινίους, dictos nimirũ à paralo & Salaminia nauibus. ſed perperam apud eum ſcriptum eſt παρεπῆται.
Παραλλαγὴ, t.1, c.356, f. Παράλλαγμα, ib.
Παράλλακτος, Mutabilis. Παραλλάξ, t.1, c.356, g
Παράλλαξις, ib.f. Παραλλάττομαι, ib.e
Παραλλάττω t.1, c.355, g. Παραλληλία, t.1, c.364, f
Παραλληλίζω, ib.g. Παραλληλισμὸς, ib.
Παραλληλόγραμμον, ib.e. Παράλληλος, t.1, c.363, e
Παραλλήλως, t.1, c.364, d. Παραλογισμὸς, t.2, c.638, f
Παραλογίζομαι, t.2, c.649, d. Παραλογισμὸς, ib.f
Παραλογιστὴς, ib. Παραλογιστικὸς, ib.g. Παραλογιστὸς, ib.
Παράλογον, τὸ, ſubſtant. t.2, c.638, c
Παράλογος, t.2, c.637, h. Παραλόγως, t.2, c.638, e

Παραλος,t.1,c.369,f.& 370,c
Παραλουργὶς,t.1,c.369,a. Παραλουργὸς,t.2,c.368,h
Παραλουργὸς,ibid.
Παραλυὶς,Hesychio Παραπληξὶς,παράλυσις.
Παραλῦσαι,t.2,c.725,f. Παραλυσω,ib.
Παραλφία,t.2,c.717,c
Παραλπιος, Alpium accola, Ad Alpes habitans. Plut.
Παραλτιος, Alpium accola, Ad Alpes habitans. Plut.
Παραλυγίζω,Obtorqueo:vel Aliquãtum torqueo: modo nimirum virilium,seu virilis,παρὰ λύγου. Theophr. Hist.pl. lib.5,c.2,τὰ δὲ Βαβυλωνία (ἢ & ὑπερβορία) ἢ ὡς ἔφην ἡμεῖς, (ἐπ. δίυδρα siue ficta) ἴσως ὑστέρα καὶ παραλυγίζει μικρὸν ἀπὸ βορρᾶ. Ita enim reponendum esse pro Παραλλὰ, haec sequētia ostendunt, ὥστε τὴν παρεγραμμένην αὐτῇ τοῦ μίσυος, quidam Παραλλὰ repositerunt, sed inepte.
Παραλυπέω,t.2,c.741,c. Παραλυσις,t.2,c.759,a
Παραλυτικὸς,ibid.c
Παραλύω, Resoluo, &c.t.2,c.758,d. Παραλύομαι,ib. Παραλύω, Dimoueo, &c.ib.e. Παραλύω, Eximo, &c. b.g. Παραλύω, Aperio, &c.c.759,a
Παραλύματα, Hesychio sunt τὰ ἔξωθεν, & τὰ ἔξωθεν ἡμῶν (quae uox suspecta est) σκεπάσματα ἀπὸ λύμα. sonat quasi τὰ βραχίμενα τῆς λύμης.
Παραμαρτεῖν, Aberro. unde Παραμαρτὼν eidem Hesych. ἀποτυχών.
Παραμασπεία,t.2,c.796,a. Παραμασπὶς,t.2,c.799,h
Παραμβόω, vel Παραμιβόω,t.1,c.393,c
Παραμείνω,t.2,c.862,g. Παραμιβόομαι,ib.h
Παραμίβλωσις,t.2,c.859,e
Παραμμημαι, affertur pro Memoro, Mentionem facio.
Παραμφὼ,t.2,c.880,a
Παραμοῦνε, Dorice pro παραμοῖον dicitur.
Παραμπὶ,t.3,c.1746,g.ob. Παραμπὸς,t.2,c.890,g
Παραμυθέω,t.2,c.905,d
Παραμύσω, Hesychio Παραλλάξαι, ὀφθῆναι.
Παραμυθὶα,t.2,c.912,c. Παραμυθία,t.2,c.1644,f
Παραμυθεῖα,ib. Παραμυθὸς,t.2,c.1645,a
Παραμίγνυμι,t.2,c.935,c. Παραμιγνυμι,ib.
Παραμιγνὺω,ibid.
Παραμικρὸν, seu Παρὰ μικρὸν, Propemodum, Penè, Parum absunt quin. Chrysost. De sacerdotio, Παραμικρὸν πλανηθεὶς οὐδὲν ἧττον ἢ εἰ καὶ τὸ αὐτοῦ σκεπασία ἦλθεν τὸ διὰ πάντων ὀφθαλμοῦ. Isocr. Παραμικρὸν ἐδέησε λιπεῖν ἀκμῆς. Ex Luc. οὐ Παραμικρὸν ἀπιστότερος pro Non paulo minus abiurdum. Et ex Aristide, παραμικρὸν εἰκῇ Παραμικρὸν οἴκοι, pro Non modicè, sed multùm & vehementer.
Παραμίλλιος, affertur pro Citra certamen victor.
Παραμίμνω,t.2,c.883,b
Παραμιξολυδίζειν, redditur Ad mixolydium tonum alludere, apud Plut. De musica, ἐκινδύνευε τὸ ὀθνεῖον παρεισάγειν τοῖς πάλαι παρειλημμένοις καὶ οἰκείοις χρῆσθαι καὶ τοῖς αὐτοῖς χορδαῖς, καὶ Παραμιξολυδίζειν ὀθνεῖα χειρίσασθαι. Alii interpr. Transcendere mixolydium cantum.
Παραμίσγω,t.2,c.935,d. Παραμονὴ,t.2,c.880,e
Παραμονὴς,ib. Παράμονος,ib.d
Παραμυκάομαι, & Παραμυκάω, vide in λύμη: suprà,c.390, c.Suid.etiam meminit.
Παραμυθέομαι,t.2,c.984,g. Παραμυθητὶς,t.2,c.985,d
Παραμυθητὸς,ib. Παραμυθία,ib.g
Παραμύθιον,t.2,c.986,b. Παράμωνος,t.4,c.101,c
Παραναγιάσαι,t.1,c.1850,c. Παρανατεῖνω,t.2,c.991,g
Παρανάλωσαι,t.1,c.433,a. Παρανάλωμα,ib.b
Παρανασπὶς, A resurrectione aberrare. ex Gaza De mens.
Παρανατὶλλω,t.3,c.1366,h. Παρανατὸλλω,ib.g
Παρανόμημα,t.2,c.1054,d. Παρανυστάζω,t.2,c.1047,f
Παρανέχω. Altrinsecus attollo seu eleuo. vt παρανέχω. Exponitur etiam Emineo.
Παρανέω,t.2,c.1051,f.& 1055,f
Παρανίπτω,t.2,c.1056,c
Παρανίπτω,t.2,c.1033,b.& t.3,c.1746,g.ob.
Παρανύχημα,t.2,c.1053,b. Παρανύω,t.2,c.1055,f
Παρανύω,t.1,c.447,g. Παρανύσω,t.1,c.1361,g
Παρανύω,t.2,c.1079,d. Παρανύσα,ib.
Παρανομέω,t.2,c.1019,a.c. Παρανόμημα,ib.f
Παρανομία,t.2,c.1018,a.b. Παράνομος,ib.b
Παρανόμως,ib. Παρανστα,t.1,c.458,g
Παραίτης,ib.e. Παραυκτρέω,t.2,c.1104,c

A Παραυμφὶος,t.2,c.1098,h. Παρανύφιος,t.2,c.1099,b
Παραύμφος,t.2,c.1097,d.& 1099,a. eiusdem t.c.1581,c.ob.
Παραυτέω,t.2,c.1108,a
Παραξενος, Peregrinus, seu Aliquantũ peregrinus. Exponitur etiam Ignobilis, Illegitimus: sed tunc exemplo.
Παραξὶω,t.2,c.1131,a
Παραξὶου, affertur pro Indigne. sed diuisim potius scribendum παρ' ἀξίαν.
Παραξυρὶς,t.2,c.1147,a
Παραξύστης, vide Επιξύστης,t.1,c.97,c
B Παράξυσμα,t.2,c.1135,b
Παραξύω, à quibusdam vocatur ὑπεραγγελὶ, quod est ὑπαλείφω καὶ ἀπαλύνω τὰς τοῦ πώγωνος ὀφρὺς καὶ παρειάς, vt tradit Schol. Aristoph. Dictũ igitur ex eo quòd serunt lateribus in structura radendis.
Παραξύω,t.2,c.1135,b
Παραόρος. Hesychio προφήτης: pro παρήορος.
Παρὰορς, Macedonibus dicitur ὁ ἀὴρ, Aquila, teste eodem.
Παραπαγὲς, eidem est μειδιάλεως δῆρις.
Παραπαλαχγὼν,t.3,c.12,d
C Παραπαιόντες. Delirientes, Deliré. Hesych.
Παράπαιος, eidem est Παραλὴξ, Desipiens, Debrus: à παραπαίω. Item παραλήρης.
Παραπαίω,t.3,c.22,c. Παράπαν,t.3,c.50,c
Παραπαντὼν. Occurro, Obuio.
Παραπαῦσω t.3,c.60,b
Παραπὲω, siue Παραπαφῶ,t.1,c.18-8,f
Παραπὴγω,t.3,c.137,c. Παραπηγὼν,t.3,c.157,h
Παραπηδὼσαι,ibid.
Παραπλάω, ὦ, Circumdolo, vel Dedolo. Gregor. Naz.
D Παραπὸμπω, Praetermitto, &c.t.3,c.105,h. Παραπομπὴ, Deduco, &c.c.106,d. Παραπὸμπω, Adducho, &c.ib.g
Παραπολυλφὸς, Hesych. παραπολαφὸς.
Παραπὸτατα,t.3,c.254,f. Παραπτὼσω,ib.
Παραπὸλος,t.3,c.255,f. Παραπτυσμὸς,t.3,c.155,f
Παραπτὼμαι,t.1,c.724,c. Παράπτωμα,t.3,c.253,g
Παραπτὼμαι,t.1,c.1724,c. Παραπτωμα,t.3,c.269,b
Παραπτυσμὸς,t.3,c.268,g. Παραπτὼσω,t.3,c.275,f
Παραπτύχὴ,t.3,c.285,c. Παραπτυχὴ,ib.
Παραπικραίνω,t.3,c.293,g. Παραπικρασμὸς,ib.b
E Παραπὶπτω,t.3,c.319,c
Παραπλαγὴς, Aliquãtum obliquus, Paulum obliquus. At Παραπλαγίασμος, Hesychio παραπλάγιος, Obliquans.
Παραπλάζω,t.3,c.338,f
Παραπλασίονα πλειόνων, pro Multo plures hostibus.
Παραπλάσματα, τὰ,t.3,c.351,a.
Παραπλησίως,t.3,c.351,h
Παραπλάσω,ib. Παραπλὴσω,ib.
Παραπλὴς, οῦς, ἐναὴς, Plenus: vel Pene plenus.
F Παραπλὴν,t.3,c.361,b. Παραπλήσιος,t.3,c.367,f
Παράπλους,ib. Παραπλὼ,t.3,c.373,c
Παραπνεῦμα,t.3,c.395,h
Παραπὸν, Hesychio ὁ πλοῦτος.
Παραπλυτὴς,t.3,c.395,f. Παραπλὼξ,ib.
Παραπὴξια,ib.g. Παραπλησιασμὸς,t.3,c.385,b.δ
Παραπνεύμονα,ib. Παραπλησιασμὸς,t.3,c.376,a.b
Παραπλάσσω,t.3,c.191,h. Παραπλὼσσω,t.3,c.191,c
Παραπλὴσω,t.3,c.395,f. Παραπλὼσω,ib.
Παραπλήσιασμὸς,t.3,c.361,d. Παραπλὼσσω,t.3,c.373,b
Παραπλησίως, Hesych. παραπλὼσιον, Praesentibus.
G Παραπλους,t.3,c.373,c. Παραπλους,ib.
Παραπλὼω. Iuniores idem quod Παραπλὼ. Praeternauigo, Non praetereuehor. vnde Παραπλὼσαι ἔφασαν & παραπλὼσαι Παραπλὼσας. At Παραπλὼσι apud Hes. Παραπλὼσαι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πλοῖα.
Παραπὸλας,t.3,c.504,a
Παραπὸλω,t.3,c.515,g.
Παραπὸλλυμαι. Altrinsecus me exuo. Budaccipit pro ἀποδύομαι, in hoc loco Plat. ἀσκὸν κενὸν λαβόντα καὶ ἀποδύσαντα τὸ δέρμα ἴσον τοῦ πλαίσιος, οἷόνπερ ἂν ἄλλης δορᾶς χωρὶς ὠίου ἀσκὸς, αὐτὸς μὲν αὐτὸ διαπλώσαντα τὸ ὕδωρ, ἀποδυόμενος
H Παραπὶμα,t.3,c.438,h. Παραπὶπτω,t.3,c.457,h. Παραπὶπτω,ib.a
Παραπὶπτης,ib.c. Παραπλαὼν,t.2,c.605,d. Παραπλὰσμα,t.2,c.1227,f
Παραπλυμὸς,ib. Παραπλὸς,t.3,c.483,g

Παρατέμνια, t.3,c.201,2. Παρατμητὸ, t.3,c.107,2
Παρατμητὸς, ibid.c
Παρατόπιον σῆμα, in Epigr. Ad mare situm seu positum.
Παρατοδόυναι, t.3,c.183,2
Παρατποταμιος, Qui ad fluuiũ est, Ad fluuiũ situs. vt Παρατποταμιη πόλις apud Herodot. Παρατποταμία ὄχθη exponitur Fluminea ripa. Homines Παρατποταμιοι dicuntur Flumẽ accolẽtes, Fluminis accolæ, Amnicolæ Ouidio.
Παρατρέπω, t.3,c.535,b. Παρατρεπτέω, ib.
Παρατροφία, t.3,c.544,f. Παρατροφίδιον, ib.d
Παρατροφίδιος, ib. Παρατροφὸς, t.3,c.535,c
Παρατυμία, t.3,c.554,f Παρατυμίον, ib.
Παρατυπτέω, Hes. ὑποδιαλέγεσθαι, ὑποπτεύειν, Cogitare.
Παραυλάω, t.3,c.582,f
Παραϋλῶν, Præteruolare: à παρίπτημι.
Παραΰομαι, Obiter & in transcursu tango. Item Perperam tango quũ tangendũ non sit, Aberrante manu attingo. In Hippiatr. παρίκαυσον, φυλασσόμενος μὴ παραΰσῃς τὸ πάτος. Exponitur etiam Demulcendo decipio.
Παραΰλημα, t.3,c.319,g. Παραΰλωσις, ib.h
Παραυξὶς ἐμέλωμος καλὴ, legitur apud Poll.lib.10, ex Crate: nescit subiungit ex Platone comico, καλὴν ἀμφίκολλι τυξίαν. vt inde cõiicere sit Παραυξὶς καλὴν esse vel eandem ac τὴν τυξίαν, Buxeã, vel Buxeæ assimilẽ.
Παραυμάζω, t.3,c.646,d
Παραυπὸς, ex Cyrillo affertur pro Cui supplicatur: ab αἰτίαμα.
Παραφθονῶ, t.1,c.568,f. Παραφθόνημα, ib.
Παραφθονὴς, ib.g
Παραφθορὰς, Rigeo, seu Aliquantum rigeo: in Epigr.
Παραφθύμαω, ώ, pro Adnumero, ex Epist. Phalar.
Παραφθρίω, Abiicio, Proiicio: in Epigr.
Παράφορος, t.1,c.565,a. Παραφράκτης, t.1,c.517,g
Παραφράττω, t.3,c.669,f. Παραφρίον, t.3,c.690,b
Παραφρύγιον, vel Παραφρυγίον, t.1,c.527,g
Παραφύτης, Qui verbis fleti potest: Παραφυτὸς. Hom.Il.1, de priscis heroibus, ὅτι κὲ τὸν ὀλίγα φίλος ἦεν, ὡσεὶ καὶ τὸν πάλαι Παραφυτὸν τ' ἔπεισιν, muneribus verbisq; flecti poterant. Item Adhortatorius, Monitorius. παραφυτὸς, vt exponitur in hoc loco Hom. Il.1, Ἐκπαίμαχος ἐστὶ Παραφύτου πυθέσθαι. Suid. id exponit παραγορικὸς λόγος, Παραμυθητικὸς, Ὑποθηκὴς: item συμβούλος. vt & Hesych.
Παραφύτω, seu Παραφύπτω, Abiicio, Reiicio.
Παραφύρω, Præterfluxisse vel Præterfluere & elabi. vnde Παραφύρσις, Qui præterfluxit, Præterlapsus. Greg. Vide & Παραφύσιον, t.3,c.690,b. Infrà Παραφύδιος vnico ρ.
Παραφύσματα, Suidæ sunt δέρρεις, σκεπάσματα, Pelles, Tegumenta. Hesych. vnico ρ habet Παραφύματα, exponẽs itidem δέρρεις. Idem scribit Sophoclem in Polyxena dixisse Παράφυμα πόδες, tanquam κρημνώδεις πόδες ἀφ' ὧν ἀφασμάτων ἐκ τῶν ὄρεων ἐφέρετο κάλως. His addit, quosdam Παράφυμα exponere χοινίν ἐν ταῖς ναυσὶ, funem in nauibus. alios Ὑπόδημα, Calceamentum. Quidam interpr. Funis tractorius quo nauis adducitur remulco.
Παραφύω, t.1,c.572,c. Παραφύσμα, t.1,c.576,a
Παραφυσσω, t.1,c.572,c
Παραφυτζύω, Hesychio Παρασκευάζω, Apparari.
Παραφυτόω, t.1,c.575,g
Παραφυμα, vide paulo antè in Παραφύσμα.
Παραφυμὶς, Hesychio τὸ παρὰ τὸν ὦμον.
Παραφυόω, idem affert pro Παραπορεύομαι, Παραΐω: & Παραφὺς pro Παράπορος.
Παρασάγγας, siue Παρασάγγης, ου, ὁ, Parasanga: apud Persas est μέτρον ὁδοῦ περίπου τριάκοντα σταδίους ἔχον. autore Hesych. quemadmodũ Herodoto quoque ὁ Παρασάγγης διωρισται τριάκοντα σταδίοις. lib.2, p.57, & lib.5, p.193, vbi etiam dicit βοῆς καθμοὶ conficere Παρασάγγας πεντηκόντα καὶ ἑκατόν. Sic idem Herodot. lib.6, p.219, παρὰ χοίνικας σίτου μετρησας ἐκ Παρασάγγας, τὰς καλέουσι οἱ Πέρσαι τὰ τριήκοντα στάδια. Recte itaque Philelphus apud Xen. δυνάμενος ἀπὶ χεν vertit Distare sexaginta stadia. Prouerb. Athen. lib.3, πολλοῦ Παρασάγγας ὑπερβαλόμενος. Plin.lib.6, c.16, scribit Persas Ichœnos & parasangas alios alia mensura determinare. vnde apud autores esse diuersitatem.
Παρασαλεύω, t.3,c.740,d. Παρασαρὶς, ου, Verro.
Παρασάτης, Refercio. Παρασάτρος, t.3,c.754,f
Παρασείω, t.3,c.758,b. Παρασίσμα, t.3,c.774,d
Παρασημαίνω, ib.b. Παρασημαίνω, t.3,c.770,a
Παρασημάντωρ, ib. Παρασημάντωρ, ib.
Παράσημον, τὸ, subst. t.3,c.766,d
Παράσημος, Perperam signatus, &c. t.3,c.766,a. Παρέσημος, Insignis, &c. ib.c. Παρασίμως, ib.f
Παρασκὴ, t.3,c.238,f. Παρασκὴω, t.3,c.794,a
Παρασκὴς, t.3.c.793,b. Παρασκὴν, ib.
Παράσκηψις, subst. ib.c. Παράσκηπτος, adiect. ib.g
Παρασκωπὴω, t.3,c.798,c. Παρασκώπησις, ib.f
Παρασκάφω, t.3,c.801,g. Παρασκαφίζομαι, t.3,c.847,d
Παρασκάζω, t.3,c.846,b. Παρασκάσμα, t.3,c.847,g
Παρασκυαστὴς, ib. Παρασκυὴ, ib.
Παρασκίαινω, t.3,c.855,f. Παρασκίασις, ib.
Παρασκίασμα, τὸ, t.3,c.854,b. Παρασκίασις verò Poll. dicũt fuisse scribit οὐκ ἀεὶ παρὰ τὸν ὑποκριτὴν δίου παρὰ τὸν χορὸν τὸν ἐπὶ τῶν ὠιδῶν.
Παρασκίδνημι, t.3,c.856,h. Παρασκιδνὴω, t.3,c.863,d
Παρασκιμὴω, t.3,c.874,g. Παρασκιμὴω, t.3,c.888,g
Παρασοβέω, t.3,c.894,b. Παρασοβίζομαι, t.3,c.905,f
Παρασπὴς, t.3,c.912,c. Παρασπὴν, ib.c
Παρασπείω, t.3,c.937,a. Παρασπίζω, t.1,c.591,c
Παρασπὸς, ib. Παρασπὶδιον, t.3,c.940,f
Παρασπόδημα, ib.g. Παρασπόδησις, ib.
Παρασπονδὸς, ib.c. Παρασπόνδως, ib.f
Παρασταδὸν, t.1,c.1783,a. Παραστάθμιος, t.1,c.1741,c
Παραστάθμιος, ib.g. Παραστὰς, t.1,c.1781,e
Παρασταὶς, t.1,c.1780,a. Παραστὴν, t.1,c.1781,f
Παρασταὶς, t.1,c.1780,c. Παραστὴς, t.1,c.1781,f
Παραστὴς, t.1,c.1782,b. Παραστὴς, t.1,c.1781,c
Παραστὴω, t.1,c.1805,d. Παραστίχω, t.3,c.981,h
Παράστημα, t.3,c.1006,b. Παρέστημα, t.1,c.1783,a
Παράστης pro Παράστασις poni dicitur, quod est Alacritas, Θάρσημα. affertur ex Polyb. τῷ δ' ἡμετέρῳ τὸ παράστημα ἄφνω φοβησόντως, ἀθεμίστως οὔσα φέρει τὰς δόξας ἀπάντα, καὶ μετὰ Παράστης ἀσπάζεται, Alacriter salutabat: vel Cum fiducia. Ita quidam ego locum habeo suspectũ.
Παρασύω, t.3,c.1033,g. Παρασχίδιον, t.1,c.983,g
Παρασχὶς, ib. Παρασχόριον, t.3,c.1057,h
Παράσχοινος, t.1,c.1919,c
Παρασφραγὶς, t.3,c.1070,h. Alia signif. vide in Ὀξυπαθὴς.
Παρασφραπὸθίως, t.3,c.1065,f
Παρασχεσὴω, t.3,c.1098,f
Παρασωρεύω, t.3,c.1086,g. Παρασύρω, t.3,c.1117,e
Παρασυγγραφὴ, t.1,c.876,f. Παρασυμβαμα, t.1,c.651,f
Παρασυμπτωμα & σύμπτωμα ita differunt vt συμβαμα & Παρασυμβαμα, καταλὴμμα & Παρακατὴλημμα. Synonyma autem sunt σύμβαμα & συμπτωμα, Παράσυμβαμα & Παράσυμπτωμα. quæ sic declarat Chrysippus Stoicus apud Luc. in Vit. auct. ἰὼν ἁλῶ χοῖς ἂν, εἶτ' ἀκόντισταί χωλὸς τοῦ ἀκοντίσαντος λίθῳ, τραῦμα μὲν ἀφροῦς λέγει, ὃ πίνοντες ἄγχουσιν ἄκρατον σύμβαμα τῶν χοιρείων· τὸ τραῦμα δὲ, Παράσυμβαμα ἀκοντίσαι. vt Παράσυμβαμα & Παράσυμπτωμα sit id quod accidit præter τὸ σύμβαμα, quasi Secundarium accidens, seu id quod accidens comitatur.
Παρασυναγχὼ, t.1,c.57,e
Παρασυνάπτω, Continuo, Connecto: apud Hermog. Vel Connecto præter aliud. Vnde Συναπτὸς συνδεσμος apud gramm. quod exponitur Subcontinuatiua conjunctio.
Παρασυπὴσας, t.1,c.1673,f. Παρασυρὴς, t.3,c.1515,f
Παρεῖρα, & Χειαμοὶς quidam vocant τὰ ἐκατέρωθεν τῆς γλώττης καλύπτρια. Cauitates quæ ab vtraque linguæ parte sunt, autore Poll. At pro Παράσχοι ἵππου apud eũ reponendum Παράσχοι, vt vel sequentia docent. quum enim dixisset παρεῖρας & Παράσχους ἵππου nominari παρὰ ἑκατέροθεν, subiũgit, eosdem σιαλόφορα & σιραῖος nominari: nimirum Παρὰ τὴν σιρὰν.
Παρασύρω, t.3,c.1143,d. Παρασυρὴς, t.3,c.1157,d
Παρασφαλὴς, t.3,c.1176,c. Παρασφαλίζω, t.3,c.1175,a
Παρασφάλλω, t.3,c.1176,d. Παρασφίγγω, t.3,c.1183,e
Παρασφαγὴω, t.3,c.1188,a. Παρασχεδὸν, t.1,c.1365,f
Παρασχεδίζω, t.1,c.1366,g. Παρασχεδὸν, ibid.d
Παρασχίζω, Ionicè pro Παρασχίζω, à παρέχω. Hom. in Il.

Παραχαμαιζήλω,t.1,c.1330,b. Παραχίζω,t.3,c.1198,f
Παραχάν,t.1,c.1350,c. Παραχλίκης,t.3,c.1166,c
Παραχρεόω,t.3,c.1247,c. Παραχύσις,t.3,c.1196,g
Παραχύσω,t.3,c.1265,h. Παραχυσὶς,t.3,c.1196,g
Παραχυτὸς,t.3,c.1197,a. Παραχύτω,t.3,c.1251,d
Παραχύω,t.3,c.1295,d. Παραχρίζω,t.3,c.1361,f
Παραχύσμα,ibid.
Παραχτάομαι,q.d. Adfabrico, Admachinor. vt apud Homer. Od.ξ. Αἶλαί νύ τοι οὐ γεγαυῖῖα Φρασιτάων, pro Φρασιχείοισιν Φρὶ τῶν ἀλήθειαν, commentus fueris & affinxeris rei veritati.
Παραπλάγιος,t.3,c.1388,c. Παραπλωτίω,t.3,c.1386,h
Παραπίμπω,t.3,c.1403,b. Παραπλήσιος,t.3,c.1166,c
Παραπίνω,t.3,c.1464,f. Παραπίνημα,ib.h
Παράπτωσις,ib. Παραπτωτικὸς,t.3,c.1475,a
Παραπύκνωμα,t.3,c.1506,a. Παραπλῆμι,t.3,c.1505,d
Παραπλέω,t.3,c.1541,b. Παραπλμός,ib.c
Παραπλεία,ibid.d
Παρέπτλα,in Pandect. Lemmata & summulæ cuiq; titulo appositæ. Imp. De concept. Dig. Sed sufficiat per indices tantummodo & titulorum subtilitatem, quæ παρέπτλα nuncupantur, quædam admonitoria eius facere, nullo ex interpretatione eorum vitio oriundo.
Παραπλαίω,t.3,c.1586,c. Παρέπλωσε,t.3,c.1583,h
Παρέπτωκε,t.3,c.1197,d. Παρέπτωκε,t.3,c.1595,c
Παραπεῖπε quidam coniunctim scribũt pro Φρὰ ποσοῦτον, quod est in tantum, Vsqueadeo. Greg. Φρὰ ποσοῦτον ἀπέθανον τῇ Χερσῶνι. Thuc. Φρὰ ποσοῦτον ἦλθον κινδύνου, Eò periculi venerunt. At ex Luc. Φρὰ ποσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, pro Tantum abfuit vt effugeret.
Παραβαγάδης,t.3,c.1353,c. Παραβάγωδες,ib.f
Παραβρίπω,t.3,c.1610,c. Παραβρίφω,t.3,c.1650,a
Παραβρίχω,t.3,c.1662,h. Παρεμβρίω,t.3,c.1671,c
Παρεμβολὴ,t.3,c.1341,a. Παρεμβόω,t.3,c.1340,e
Παρεμπλημα,ib.h. Παρεμπλοκὴ,t.3,c.1341,a
Παρεμφὴς,t.3,c.1620,a. Παρεμφὴς,t.3,c.1630,g
Παρεμφὴς,t.3,c.1631,a
Παρεμφράζω,t.3,c.1656,d. & 1663,c
Παρεμφασις,t.3,c.1669,a. Παρεμφύζω,t.3,c.1675,h
Παρεμφυσᾶ, Suid. cũ datiuo cõstrui annotat, sed nõ exp.
Παρεμφύσημα,t.3,c.1346,f
Παρεμφωνία,t.3,c.1610,a. & 1630,c
Παρενγχείω,t.3,c.1447,g. Παρένθυμος,t.3,c.1691,c
Παρενθύω,t.3,c.1694,d. Παρένθυμικὸς,ib.
Παρενχὴ,t.3,c.1448,c. Παράφημι,t.1,c.609,g
Παρεπιζάω, Repræsento, seu Imaginè repræsento, παρεμφαίνω. Dionys. De situ orb. Ποσσφικὴς, κρεῖττον παρεπιζάνται κάρηνα, Τοιαῦτά μοι καὶ κρεῖττον ἐφημίξατο μίτηνα.
Παραυλίζω,t.1,c.611,c. Παραυλίομαι,t.1,c.617,e
Παραύλια, Hesychio τὰ Φρὸ τῶν αὐλῶν: aliis Vestibula.
Παράυλος,t.1,c.611,d. Παραυξάω,t.1,c.1377,b
Παραύξησις,ib. Παραυξω,ib. Παραυπὴν,t.1,c.603,c. & 605,g
Παραυπνα,t.1,c.605,f. Παραυπὴν,t.4,c.604,h
Παραυτοι, poeticè pro παρ' αὐτοῖς, Apud ipsum, Hesych.
Παραυχενίζω,t.1,c.608,e. Παραυχένις,ib.b
Παρεφαγὴν, Comedere, Circũrodere: vel Adedere, Arrodere. Metaph. Diog. Laert. in Aristippo Cyrenaico, ὁ δὲ Τίμων παρεφαγὼν ὡς θρυπτόμενον, rosit carpsit qui. Sic Terent. Eun. At ego pro isthoc hunc comedendũ & derridendũ vobis propino. Horat. in epist. ad Loll. Dẽte Theonino quum circũroditur. Et Serm. lib. 1, sat. 4, — absentẽ qui rodit amicum. Cic. In conuiuiis roduot, in circulis vellicant. Itidem & Φρατρώγω vsurpatur.
Παρεφαίρεσις, Ademptio.
Παρεφαίρω, Hippocrati est Φρὸ ψυχῆς μᾶλ καθίστω: vt ἔξαιρω, τὸ εἰς Σαλάτιν τῶν χεῖρα ἀψαῦ. vnde & τὰ κρυπτὰ τῶν τὰ χρὴ παυμαπῶν αἰδεῖν, NOMINANT Παραφαίπας. Ita Galen. in Lex. Hippocr. subiungens paulo pòst, hæc Δωρίως legẽda esse, nõ autẽ ψιλῶς vt ἀλλοφαίνω. nã ἐγκλίνειν istis vocabulum τῆς αἰτίας. Nõ malè igitur scriberetur Παραφάω, Παράφασις, Ἐπαφάω. nã & in medio spiritus discriminis causa poni solitos fuisse, ex Eustath. discimus.
Παράφασις, ωος, ἡ. Adhortatio, Admonitio, Suasio. Φρὰ φημι quod Hesych. exp. παραπῶ, συμβουλεύω. Itẽ Dolosa persuasio, Deceptio quæ fit persuadẽdo. pro quo infrà παράφασις, poetice. At Παράφασις, vide in Παραφάω præced.
Παρεφάσκω,t.4,c.66,c. Παρεφάω,t.4,c.61,h
Παρεφάυλος,t.3,c.45,c. Παρεφαῦλος,ib.d
Παρεφάω, Admota manu tãgo, Corrẽcto, vide Φρὰ φημι.
Παρεφέρνα bona apud iurisconsultos dicũtur παράφερνα, vt Hesych. exponit, hoc est Quæ spõsa præter profectitiã dotem secũ fert, seu præter dotẽ à parẽtibus pactã. vt sunt dotalia dona, quæque præter dotẽ largiuntur vel parẽtes vel propinqui. vt Scipio Africanus Allocio Hispano principi præter sponsam cũ dote donauit etiã τὰ λύφρα à parentibus acceptas: Super dotẽ (inquit) quæ acceptura à socero es, hæc tibi à me dotalia dona accedant. aurumq; tollere ac tibi habere iussit. Cic. Philipp. 2, His, quasi præter dotẽ quã in ciuilibus malis acceperũt, agrum Campanũ est largitus Antonius. Vipetiã l. 9. De iur. dot. Dotis autẽ causa (inquit) accipere debemus ea quæ in dotẽ dantur. Cæterùm si res dẽtur in ea quæ Græci Φρεφερνα dicunt, quæque Galli peculiũ appellant, videamus an statim efficiantur maritι. Vide & Επιμείλια.
Παρεφείρομαι,t.4,c.111,c. Παρεφίημι,t.4,c.110,e
Παρεφήμη,t.4,c.61,d. Παρεφῶνα,in Παρεφάω.
Παρεφθίνω,t.4,c.135,f. Παρεφθίνημα,t.4,c.138,d
Παραφθίκτικὸς,ib.f. Παρεφθίμα,ib.e
Παρεφθίω,t.4,c.143,a. Παρεφθεὶς,ib.b
Παρείημι, Transmitto, vel Dimitto. Aristot. Ethic. 8, πρῶτον μὲν οὖν τὰ ὑπερβολὰς τῶν Φρεφερνα οὐ χρὴ παρεῖναι τὰς περιουσίας.
Παρεφίωσις,t.4,c.161,b. Παρεφίεσι,t.4,c.111,e
Παρεφρία,t.4,c.112,b. Παρεφρόνω,t.3,c.1118,a.ob.
Παρέφρος,t.4,c.111,f. & 112,a. Παρεφρόνης,t.4,c.112,a
Παρεφοιτέω,t.4,c.127,c. Παρεφώνως,t.4,c.111,b
Παρεφόρημα, in Παραφέρω. Παρεφείλω,t.4,c.70,f
Παρεφρασις,t.4,c.71,a. Παραφρασις,ib.
Παραφράσσω, Obsepio, Obstruo. Herodian. l. 4, παραπάντας τοὺς ὁρόδους ἅπαντες ἦσαν λιθίνους. Sic lib. 8, τοῦτο γὰρ τὸ ἔθνος τῆς Ἰταλίας ὁδοὺς Φρεφέρξας ἦσαν τοῖς Ῥωμαίοις πολλὰ τὸ χάρακα καὶ τυλίδων ἀπείρων. Idem passiuè & significat. lib. 3, ὅθεν καὶ αὐτὸ παυμα περιῆφκται ὑπὸ τῆς Νικαίας ἀπὸ Nigro obstructum erat. VERBALE Παρεφράγμα significat Sepimentum muro aliue munimento additũ seu circundatum. Thuc. lib. 4. p. 158, κύκλῳ περὶ τὸ χάρακα τοῦτο ἐποίησαν διπλοῦν τὸ ξύλινον Φρεφράγμα.
Παραφείζω, Spumare. Nicand. Alexipharm. Θηρίου ἰὸν ἀφρείζοντα, Φρεφείζοντα χαλινοῖς: vt & Virg. Spumantes agri.
Παρεφρεύω,t.4,c.115,h. Παραφρύσσω,t.4,c.116,b
Παρεφρεία,ib.
Παραφρόμος,t.4,c.214,f. & 216,b
Παραφρουρὴ,t.4,c.101,e
Παραφυκατρόομαι,t.4,c.118,c
Παραφυκατρῶ,ib. Παρεφύρω,t.4,c.201,e
Παραφυαί,t.4,c.190,e. Παραφυλακή,t.4,c.140,g
Παραφυλακτίον,ib. Παραφυλακτρόνιφορος,ib.
Παραφυλάσσω,ib.c. Παραφυλάτω,ib.
Παραφύομαι,t.4,c.190,c. Παρεφύσω,ib.f
Παραφυὴ,ib.h. Παραφυτεύω,t.4,c.198,f
Παρεφυπὴς,t.4,c.190,g. Παραφύω,ib.b
Παραφωνία, affertur pro Acclamo: & Παραφώνησις pro Acclamatio. At Παραφωνία pro Vocis absurditate.
Παραχαλάω,t.4,c.368,g. Παραχαλασία,Cudo, ex Aphth.
Παραχάσκω,t.4,c.397,a. Παραχεφάπτω,t.4,c.396,h
Παραχάσσω,ib.f. Παραχιμαίζω,t.4,c.490,d
Παραχίσμασα,ib. Παραχόω,t.4,c.476,d
Παραχερδίων,t.4,c.566,b. Παραχερδίζω,t.4,c.565,h
Παραχέρδες,t.4,c.566,b. Παραχειμάζω,t.4,c.573,a
Παραχειρόημα,ib.b. Παραχάσσω,t.4,c.617,c
Παραχῆμα,t.4,c.605,d. Παρεχέτης,t.4,c.617,d
Παραχέω,t.4,c.635,d. Παραχωνεύω,ib.
Παρεχέσις,ib.c. Παραχέτης,t.4,c.501,d
Παραχέω,ib. Παραχώσιμος,t.4,c.677,a
Παραχώνω,t.4,c.676,c. Παραχώσημα,t.4,c.677,a
Παραχώστης,ib. Παραχαλίζω,t.4,c.698,d
Παρεχάλασις,ib. Παρεχάλωσε,t.4,c.697,d
Παρεχάνω,t.4,c.693,f. Παρεχάδισμος,t.4,c.716,a
Παρεχῆσιν ἡ ἐκ παιδίων, apud Poll. inter personas comicas. fuisse autẽ dicit discriminato capillo, sublimi-

Digitized by Google

seruisse meretricibus, succinctum tunica coccinea. Sed A
suspectum id vocabulum videri queat.

Παραψίχω, t.4, c.689, h. Παραψυχή, t.4, c.743, h
Παραψίχω, ib. g. Παρβολάδιον, t.1, c.693, h

Παρδακὶς, ὁδ, ὁ, Humidus, Humectus, Vuidus. ὑγρός. Aristoph. Pace, Οὐδὲ τυττακίζων. (ſ. οὖν, τ' ἔδει πιμπρὶ) ἐπιδὴ παρδακὶς τὸ χωρίον, quoniã agellus vuidus est, hodie glebas frangere non licet. Archiloch. etiã & Simonides ita hoc vocabulum vsurparunt, vt tradit schol. Apud Hes. paroxytonos παρδακὼν scriptũ est, à proparoxytono παρδάκης, expositum itidem ὑγρόν. Infrà παρδακίη. B

Παρδαλὴ, Παρδάλεως, Παρδαλιαγχὴς, Παρδάλιον, Παρδαλὶς, vide in Παρδος.

Παρδάλος, ου, ὁ, Pardalus: auis cinerei coloris, de qua Aristot. Hist. anim. lib. 9, cap. 23. Est & nomen propr. viri.

Παρδαλωτὸς, vide in Παρδος, vnà cum Παρδαλὶς.

Παρδιον, Pardium. Apud Aristot. Hist anim. lib. 2, c. 1, in edit. Aldina legitur, τὸ θηρίον τὸ παρδιον ὀνομαζόμενον. Pro quo Gaza habet Hippardium, reddens, Fera quæ ab equo Hippardium nominata est. nec malè fortità. nam, C
vt equus, dicitur ἀπὸ τῆς ὑπαρξεως ὅτι πλὴν ἀκρωμίου habere λευκὴν ἑκατέρωθεν χαίτην.

Παρδος, ου, ὁ, Pardus: fera quæ & πάνθηρ. Fœmina DICITVR Παρδαλὶς, ιδος, ἡ, Pardalis, seu Panthera. Plin. l. 8, c. 17, Quidam pantheras à pardis, qui mares sunt, candore solo discernunt. Ibidem, Pãthera (inquit) & tigris macularum varietate propè solæ bestiarum spectãtur. Ferunt odore eius mirè solicitari quadrupedes cũctas, sed capitis coruitate terreri. quamobrẽ occulato eo reliqua dulcedine inuitatas corripit. Pernicissima est & D
animositate leonẽ ferè æquans. vnde Hom. Il. φ. Οὔτ' ἂρ παρδάλεις πάσαι μάχοιντ', οὔτε λέοντες. Plura vide apud Aristot. Hist. anim. l. 9, c. 6: Ælianũ & Oppianũ De venat. lib. 4: necnõ Theophr. De caus. pl. lib. 6, c. 5. Porrò πάρδος & πάνθηρ sunt qui diuersa faciant animalia, vel saltẽ πάρδαλις & πάνθηρ. vt Xenoph. in Cyneg. λέοντες, παρδάλεις, λύκοι, πάνθηρες, ἄρκοι. Et Aristoteles τοὺς πάνθηρας dicit parere, quod pardis non conuenit: Hist. anim. lib. 6, c. 35, ὁ πάνθηρ ὑπὸ πορδ., ὡς φασὶ λύκοι. Vnde & Gaza nõ interpretatur vel Pardalin, vel Pantherã, sed lupum ca E
narium. Vicissim constat Latinũ Panthera esse ex Græco πάνθηρ. πάρδαλις verò à Plinio reddi Pãtheram, necnon Variam, ob macularum varietatẽ, lib. 8, c. 17. Sed vt veniam ad deriuata ex παρδαλὶς, compos. INDE Παρδαλιαγχὴς, Pantheras suffocãs seu strangulans: aconiti genus. Plin. lib. 18, c. 27, Pantheras perfricata carne aconito (venenum id est) barbari venantur. Occupat illico fauces earum angor. quare pardalianches id venenum appellauere quidam. At fera contra hæc excrementis hominis sibi medetur. Et lib. 27, c. 2, Tangũt carnes aconito, necántque gustatu earum pantheras. ob id F
quidam pardalianches appellauere. At illas statim liberari morte, excrementorũ hominis gustu, demonstratum. Sic Aristot. Hist. anim. lib. 9, c. 6, ἡ δὲ παρδαλὶς, ὅταν φάγῃ τὸ φάρμακον τὸ παρδαλιαγχὲς, ἐκπῖνει πλὴν τὸ ἀνθρώπου κόπρον. βοηθεῖ γὰρ αὐτῇ. Meminit & Dioscor. lib. 4, c. 77. Deriuatum inde ET Παρδάλειος, SIVE Παρδάλιος, Pantherinus. vt παρδαλέη δορὰ, Pantherina pellis. quæ & simpliciter παρδαλέη siue παρδαλῆ dicitur, subaudito subsstantiuo δορὰ: vt sit & in λεοντὴ, ἀρκτὴ, ὀνὴ, & simi- G
libus. Hom. Il. κ, Παρδαλέῃ μὲν πρῶτα κατὰ στῆθος βάλε φαρέτρην δῖος καλυψὼ. Pœsian. Il. γ, Παρδαλέῃ ἐλέῳ ὦμοιιν ἔχων, Pantherinã pellem, Pantheræ spolium. Et παρδάλειος λίθος, Lapis pantherinã pellem imitans maculorũ varietate. Plin. l. 37, c. 11, Sunt & à leonis pelle & pantheræ nominatæ, leontios, pardalios. At lib. 13, c. 15, quasdã mensas citreas scribit pantherinas vocari, vtpote in vertice varias. Apud Aristot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. est & παρδαλέων φάρμακον, quod in Armenia nasci scribit, & pãtheræ, si fortè cõspiciatur, lanæ illitũ obiicit: eam verò, si tetigerit, quæ- H
rere excremẽta hominis. Idem igitur est atq; τὸ παρδαλιαγχὲς ἀκόνιτον, de quo paulo antè hoc ipsum docui. NECNON Παρδαλώδης deriu. à παρδαλὶς, significans itidem Pantherinus, seu Ad pantherinam naturã accedens, Pãtheræ naturam imitãs. Athen. lib. 1, in sermone de vini meracioris potu, ὅθ' ὁ τὸ μαχμὸν, καὶ παρδαλώδης ἐπιστήσεται, ὅν γ' ὁ παρδαλώδης. Ita paulo antè dixerat, ἀπὸ τῆς κρᾶσεως καὶ πόσεως ἀκρατεστέρου τοῦ Διονύσου παρδαλιεῖ, καὶ παρδαλώδης ἔσται τὸ ἦθος βίαιος γιγνόμενος, καὶ ἄγριος, taurorum videlicet ritu & pantherarũ. Affertur ET Παρδαλωτὸς, pro Referens colorem pardalis, Pantheræ in modum varius & maculosus. A παρδὸς autẽ putãtur DENOMINATI Παρδίαι ὗες, quòd ipsi quoq; sint pardorum in modum maculosi, seu variis distincti maculis. Meminit autẽ eorũ Plut. De solert. anim. scribens eos ἀπὸ τῆς μείξεως μεταδοῦναι τῆς ἰδιότητος. Apud Aristot. verò lib. 5 Hist. anim. c. 11, & Athen. lib. 7, καπροὶ numerantur in genere τῶν ὑείων, non παρδίαι. vnde fortasse aliquis scripturam istam suspectã habere queat. Cæterùm ad παρδαλὶς vt redeam, vocatur ea ETIAM Πάρδαλις, mutato α in ο. Hom. Il. φ. Ἦτοι πάρδαλις ἣν βασσάρης ὀξὺ λέχοιο Λυδὴς θηροτῆρος ἀνωτέρω. Il. τ, Θώων παρδαλίων τε λύκων τ'. Et Oppian. De venat. lib. 4, παρδάλεων γένος ἄγριον. Idem lib. 3, Παρδάλεις δ' ὁλόεσσαι δίδυμα τέκος. Idẽ παρδαλὶς quoq; dicit, eodẽ lib. παρδαλίδεσσι δαφοινὰς Εἰς ἀλόχους πλάσσασα: de lupis. Vnde etiam patet, verum non esse discrimẽ quod Hes. facit inter πάρδαλιν & παρδάλιν, nimirũ πάρδαλιν dici τὴν ἀρρένα, marem: παρδάλιν autẽ, τὴν θήλειαν: illũ, ἀπὸ τοῦ ἐσθίειν τὰ, hunc, ἀπὸ τοῦ ἔδεσθαι τὰ.

Παρίαν, Ionicè pro παρὰν, Adsunt, à πάρειμι, in Epigr.

Παριάω, t.1, c.1073, d. Παριγγεγαμῖαι, t.1, c.872, g
Παριγγέω, t.1, c.887, d. Παριγγεγάτω, t.1, c.872, g
Παριγγεγὼς, ib. Παριγγεγάφω, ib. Παριγγυάομαι, t.1, c.886, c
Παριγγυάω, t.1, c.885, b. Παριγγυὰ, ib.
Παρίγγυς, t.1, c.887, a. Παμίσθημαι, t.1, c.1384, c

Παρίεμαι, Interiectus seu Interpositus sum, Interiaceo. παρίημι, παρίεμαι. Themist. in Phys. 6, ἄλλων ἀλλήλων ἐμμεσοῦντων, οὐδὲν γὰρ παρίεται κωλύον.

Παριζάνθεμαι, t.2, c.115, c. Παριζάμαλις, t.1, c.153, h
Παριζάλιος, t.2, c.254, f. Παριζάλιος, ib.
Παριζαλλόμαι, t.2, c.506, d. Παριζαίνω, t.4, c.455, e
Παριζαίρησις, ib. f. Παριζάχμα, t.4, c.499, a
Παριζάνω, ib. Παριδραθὴς, t.1, c.912, b
Παριδρᾶθον, t.1, c.1086, b. Παριδρία, ib.
Παριδρύομαι, t.1, c.1087, g. Πάριδρος, t.1, c.1085, h
Παρίζομαι, t.1, c.1082, d. & 1384, f

Παρὶ, Ades: interdũ redditur etiã Aduenisti: vt & apud Cic. Ex Africa iam adfuturi videntur, pro Aduẽturi: & apud poetas, Huc ades pro Veni huc. Sophocl. Aiace, Εἰ μὴ ξυνάψαι μᾶλλ' ἐναίσιον παρὶ. Et in Euang. ἔπαρε ἐφ' οὗ παρεῖ, pro παρῆν. Regulariter πάρεις dicitur. In imperatiuo etiam πάρει reperiri aiunt pro πάρεσο.

Παρειὰ, ᾶς, ἡ, Mala, Maxilla, Gena. γνάθος. Hom. Od. θ, Τῆς δ' ἐλεινοτάτω ἀχθὶ ῥέπουσιν παρειαί. Idem Iliad. γ, ὥχρεός τε μιν εἶλε παρειάς. Odyss. δ, Τέκτη, δάκρυ δ' ἐμὸν ἔβρεχε θερμὸν παρειάς. Et Odyss. ω, καὶ δὲ παρειῶν Δάκρυον ἧκε χαμαζε. Sic apud Xen. Pæd. 6, ἐλαύνεται δ' αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Rursum Hom. Od. α, Κύπτε παρειάων ῥεέθρων λιτομένη κρήδεμνα. vt & Plut. in Hellen. πλὴν ἐπεὶ παρειὰ παρειὰ ἐπιβαλοῦσα παρειαί. Rursum Homer. Odyss. β, Δρυψάμενοι δ' ὀυχάτας παρειάς. Et Iliad. λ, Τοῦ δὲ χαμαὶ ῥέε μὲν τ' ἀμφίρυτοι ἷες παρειαί. Vbi vt sunt ἀμφίρυτοι παρειαί, ita apud Lucianum, De luctu, φοινιττόμεναι παρειαί, cruentatæ malæ. Poetæ παρειαὶ tribuũt proris etiam nauium, ita nimirum appellantes αὐτῆς τὰ ἐκατέρωθεν, teste Polluce: vnde μιλτοπάρῃοι νῆες apud Hometũ. Item καπύχειον esse dicit Eust. quum παρειαὶ nominantur αἱ τῶν ἀλόγων ζώων γνάθοι. Affertur ET Παρεὰς, άδος, ἡ, pro Mala, Maxilla, Gena, σιαγὼν: sed sine exemplo. At Παρείας, ου, ὁ, dicitur serpens quidam, ὃς δάκνει τὸ ἐπίπαν τοὺς παρειάς: seu ὃς δάκνει τὸ περιπωμάδιον καὶ μικρὰς παρειὰς ἰχθ. Fertur is vel non mordere, vel si mordeat, morsũ non enecare, sed demorsam partem solùm inflãmare, nonnunquam & nihil afferre doloris. Vide Aet. Tetrab. lib. 4, serm. 1, cap. 31. Demosth. Pro cor. de Æschine, πυῤῥὰς τοὺς παρειὰς θαίβων, καὶ ὑπὸ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, καὶ βοῶν ἀνω, σταθοῦ. Aristophanes in Pluto, Ὀδὰξ ἐλαύνω σὰς παρειὰς ὠὼ ὤμοι. Ionicè pro παρειὰ DICITVR Παρὴ, teste Etymol. VNDE ET Παρὶον ET Παρὶς, forma diminutiua, significantia itidem, Mala, Maxilla, Gena, γνάθος. Apollon. Argon. libro 15 τῶν παρειὰ τ' ἀμφοτέρωθι Καὶ γένυς κύπτον. Et in Epigramm. πα-

ρία λόγια, de Venere. Rursum Apollon. Argon. lib. 2, πάρφων τι παρίλιας αἵματα φύσας. Priore & Hom. vtitur in eadem signif. Odyss. χ, παρειὰ τ' ἀμφοτέρωθεν Αἵματι καὶ πυὶ πᾶσα. Et Il. π, ἴλαφον Δαίφρονι, πᾶσι δὲ παρῖον αἷμα φανεῖ. Posteriore, Phrynichus apud Athen. lib. 13, κἀμοὶ δοκεῖ παρφυρίας παρίδα φῶς ἔχειν. Euripides paridas pro ore vsurpasse fertur. Παρεῖον verò adiectiuè etiã accipitur pro Maxillare. necuõ ita dicitur ὁ δεξιὸς ἵππου γνάθων κάμος, Ornamenta in maxillis equorũ, vt sunt bullæ æreæ vel aureæ, quod idem ἀμφάλιον, & vulgi sermone χαλινάριον τὸ ἐπὶ ταῖς γνάθοις. Hom. Il. λ, ἐλέφασ δ' ἵππισι μετὰ παρεῖον ἔμβαλε κόσμον. Cõpos. καλλιπάρηος, μελιπάρηος, χαλκοπάρηος, habes suo loco.

Παρεδρεύω, idem quod παρεδρεύομαι, Visu præterii, Neglexi.

Παρεικάζω, t. 1, c. 1122, e. Παρείκω, t. 1, c. 1124, c

Παρειμένως, Qui remisit. Greg. τῇ ὀργῇ παρειμένος τὰς χεῖρας ἐκ τῆς ἐλπίδος, Quum exercitus manus & spem remisisset, hoc est Manibus languidis & spe collapsus esset.

Παρεμπεμφάω, πω, t. 2, c. 578, d

Παρεμφερῶς, t. 1, c. 1669, c. Inde ADVERB. Παρεμφερῶς, Remisse, Languidè. Hesych. expon. non solùm ἀβελτερωδῶς, sed etiam καταφρονητικῶς, παρωσμένως, Contemptim, Negligenter.

Παρέμι, Adsum, &c. t. 1, c. 1134, d. Παρέρχομαι, motum ad locum signif. c. 1135, 2. Παρέρχομαι, seu Παρέρχω, Prodeo, &c. t. 1, c. 1140, c

Παρέσται, t. 1, c. 1754, b

Παρεσπᾶτο, t. 1, c. 1224, g & t. 4, c. 62, d. ob.

Παρεσχέθησαν, Hesych. ἐκώλυσαν, Prohibuerunt: à παρείρω vel παρέχω.

Παρεσύρω, t. 1, c. 1260, f. Παρεσπάγην, t. 1, c. 74, d

Παρεισακτὸς, ibid. e

Παρεισατον, Hesych. κράσπεδον, ἀκρωτήριον, Fimbria, Limbus, Promontorium. In priore signif. dicunt etiã Σύρατος.

Παρεισβάλλω, t. 1, c. 676, h

Παρεισδέχομαι, Præter alios intrò recipio seu admitto.

Παρεισδύω, t. 1, c. 1062, h. Παρεισδύομαι, ib.

Παρεισέδυσε, ib. Παρείσειμι, t. 1, c. 1138, g

Παρεισεισέλθας, Qui intulit seu introtulit præter. Act. Petri 1, ἀντὶ δὲ πάσης παρεισεισελθούσης γνώσεως. Omni collato studio.

Παρεισέρχομαι, t. 1, c. 1269, c

Παρεισχώρει, Suidæ παρεισέβαλλε, παρεισέρχετο.

Παρεκκλίνω, Obiter seu præter alia ingredior. Exponitur etiam simpliciter Ingredior & Incedo.

Παρεκτείνω, t. 3, c. 314, b. Παρεκτρέπω, t. 3, c. 688, e

Παρεκφέρω, t. 4, c. 101, e. Παρεκφέρομαι, t. 4, c. 141, h

Παρὲκ, poeticum aduerbium est, compositum ex παρὰ & ἐκ. Ac interdum quidem habet significationem τῆς παρὰ, vt apud Apollon. παρὲκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων, pro παραμείβων γόνυ γουνῷ, alternans genua, id est Progredies seu Incedens. Sic eodem libro παρὲκ βουλὴν pro παρὰ βουλὴν, Præter. Et apud Suid. παρὲκ νόον εἰς ἅλυσιν, pro παρ' ἐλπίδα, Præter spem. Interdum habet significationem τῆς ἐκ seu ἐκτὸς, Extra. Homer. Iliad. κ, Πολλὸν μ' ἄτιμον παρὲκ νόον ἤγαγε Ἕκτωρ. Sic Apollon. Argon. lib. 1, παρὲκ νόον Εὐρυσθῆος Ἕρκος ἔην. Itidem παρὲξ seu παρὲξ.

Παρεκβαίνω, t. 1, c. 645, c. Παρέκβασις, ib. d

Παρεκβατικὸς, ib. e. Παρεκβαπτὸς, ib.

Παρεκδραμεῖν, In latus excurrere. Plutarch.

Παρεκδύω, t. 1, c. 1063, b. Παρεκλίνω, t. 2, c. 255, a

Παρεκλύζω, t. 2, c. 610, e. Παρεκνέομαι, t. 2, c. 1054, e

Παρέκκοπος, afferetur pro αὐόπτης, cum hoc exemplo ex Hom. Iliad. κ, Πολλὸν μ' ἄτιμον παρέκκοπον ἤγαγε Ἕκτωρ. Sed aliud afferendum est ad id probandum. In Homerico enim isto loco diuisim scribendum παρὲκ νόον, vt & paraphrasis ostendit, exponens ἐξὸν τῆς νοός.

Παρεκπίπτω, t. 3, c. 315, c

Παρεκπυρώσεως, Interim ignescere. Ex Aristot. Meteorol.

Παρέκπτωμα, t. 3, c. 1291, f. Παρεκτείνω, t. 3, c. 1308, c

Παρέκτασις, figura grammatica est qua vox aliqua inserta vna syllaba extenditur & longior fit, vt quum ἀδελφὸς dicitur pro ἀδελφὸς, ἐπίτυμος pro ἔτυμος.

Παρεκτείνω, t. 3, c. 1291, c

Παρεκτὸν, Præbendum, Suppeditandum.

Παρεκτικὸς, Præbere seu suppeditare amans, Libenter suppeditans, Promptus ad suppeditandum. χορηγικὸς.

Παρεκτομὴ, Hesychio est ἔξαμηνον.

Παρεκτὸς, Foris, Forinsecus, Extrinsecus. Item Extra, Præter. Matth. 5, παρεκτὸς λόγου πορνείας, præterquam scortationis causa.

Παρεκτρέπω, t. 3, c. 1625, h

Παρεκτρέχω Attritu elido. Aristot. De cælo, lib. 2, loquens de stellis, οἱ δὲ πλανῆται οὐκ αὐτοῖς καὶ τὰ ζῶια παρεκτρυβομένοις τὸν ἀέρα ὑπὸ τῆς ἀκινησίας φανεῖ.

Παρεκφαίνομαι, Leuiter eluceo & appareo. Gregor. Naz. τοῦ καὶ μικρὸν ὑπὸ τῶν ἀβελτερωτέρων καὶ παρεκφαινόμενον.

Παρεκφέρομαι, t. 4, c. 103, f

Παρεκχυσις, Effusio humorum inter cutem. In Hippiat. συμβαίνει ποτὲ φαύλην παρέκχυσιν τοῦ ζωμοῦ καὶ ὑδατώδη. Sic in eodem opere, ὅταν τὸ ζῶον παρέκχυσιν ἐχῃ ὑδατώδη.

Παρελαύνω, t. 1, c. 1170, e. Παρ' ἐλάχιστον, t. 3, c. 41, f

Παρελίσσω, Arguo.

Παρελίσσω, Auferre à παραιρέω.

Παρελεύω, inusitatum thema est, à quo παρίημι & tempora mutuantur, nimirum futurum παρελεύσομαι, præt. med. παρελήλυθα, & aor. 2 παρῆλθον. Significat porro interdum Aduenio. Vnde apud Demosthenem παρελθὼν, Aduenies, Accedens, In medium progrediens. Ἐξ ἡμιόλιος. Cui adde quod ex Luc. affertur, παρελθεῖν τὴν οὐσίαν, pro Adire bona seu hæreditatem. Interdũ Venio in, seu Intro, Ingredior. Plutarch. παρελθὼν εἰς βουλὴν παρὰ Σύλλα, In senatum conuocatum ingressus. Et sequente εἰς cum suo nomine: idem in Camillo, ἐγὼ εἰς τὴν ἀκρόπολιν παρελθὼν, Nuntium in arcem ingredi. Et in Poplic. εἰς ἴδιον ἑνὸς παρελθὼν δωμάτιον χρυσᾶ, Intrare, Inferri. Idem rursum in Camillo, παρελθόντες εἰς τὸ Καπετώλιον, Clusium ingressi. Et alibi, παρελθόντες εἰς τὴν ἐλάττονα ἡμιόλιος ὑπὸ Κιμβρίων ἀνδρῶν, οἳ τὸ Σκυθικὸν εἶδος εἰς τοὺς Κίμβρους, Quum in eam venissent: cum armis videlicet. vt & in Theseo, εἰς τὸν Κωκυτὸν παρελθόν. Huc pertinet & ἵππον παρελθὼν, Interiora subire, seu penetrare, In interiora descendere, apud Diosc. Significat etiã Prætereo. vnde παρελθὼν sive παρελθὸς χρόνος, Tempus præteritum seu præterlapsum. καὶ ὁ παρελθὼν χρόνος, Ex præterito tempore, pro Antehac. Item Præterire latenter, fallendoque euadere. Hesiod. Theog. οἳ ἐπὶ Διὸς κεφαλῇσι νόον πύκα παρελθόν. Item Cursu præterire ac superare. Præuertere. Metaphor. Hom. Iliad. α, οὐ παρελεύσεαι, Nõ superabis. Et Plutarch. Camillo, παρελθὼν τὸ δέξιον τοῦ Κάμιλλου μεδύοντος. Est enim his in locis metaphora ἀπὸ τῶν δρομέων οἱ παρελθόντες νικᾶ, à cursu in quo vincit is qui alterũ præterit præuenitque.

Παρελκύσας, t. 1, c. 1195, b. Παρέλκωσις, t. 1, c. 1196, f

Παρελκυστὸς, ib. Παρελκύω, ib.

Παρέλκυσις, ib. Παρέλκυσις, t. 2, c. 670, b

Παρέλκω, t. 1, c. 1195, b. Παρέλκω, inusitatum thema à quo παρελεύσομαι mutuantur fut. & aor. 2. vnde παρελκὼν & παρελκύσας, Qui ademit. & παρέλκυσις, Ademtio, ac similia alia.

Παρεμβάλλω, t. 1, c. 681, d. Παρεμβολὴ, ib. f

Παρεμβόλια, ib. h. Παρεμβολὰς, ib. g

Παρεμβύω, t. 1, c. 799, c

Παρεμέμφατο, apud Hom. in Odyss. Ionicè poeticèque pro παρῆνει, Adesse. à πάρειμι.

Παρεμπάσσω, Præter alia inspergo. Dioscor. εἰ δὲ ψιμύθιον παρεμπασσόμενον αὐτῷ τὸ ὑγρόν.

Παρεμπίπτω, t. 3, c. 317, a. Παρεμπλασις, t. 3, c. 350, d

Παρεμπλάττω, ibid. c

Παρεμπλέκω, Interplico, (Statio) Implico. VNDE Παρεμπλοκὴ, Interplicatio: seu Interiectus, vt actus inter duo corpora, apud Themist.

Παρεμπολίζω, t. 3, c. 518, d. Παρεμπολὴ, ib.

Παρεμπολῶ, Insuper & præter alia emo seu comparo. Metaphor. Eurip. Med. Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς ἄλλο πρὸς ἄλλην πικρὰς παρεμπολᾶσθαί γ' ἀλλοίας πόσει, Alias sibi nuptias mercanti seu comparanti præter iam antè contractas.

Παρεμπτόρημα, t. 3, c. 186, b. & c. 736, e. ob.

Παρεμπτορεύομαι, t. 3, c. 180, b. Παρεμπύησις, t. 3, c. 317, c

Παρεμφαίνω, t. 4, c. 28, a. Παρεμφασις, ib. c

Παρέμφασις, ib. Παρεμφερὴς, t. 4, c. 104, c

Παρεμφέρω, ibid.

Παρεμφύομαι, Iuxta ſeu præter innaſcor. vnde παρεμφυὲν quod ex Luc. affertur pro Iuxta pullulauit.

Παρέν, Heſych. κῆ πλησίον. quod & diuiſim παρ' ἴν.

Παρεπάτη. idem affert pro Παρανήτη.

Παρεπείνυμαι, t.1, c.919, c

Παρεπίζω, Verſor ſeu Dego. διατρίβω.

Παρεπιδίδωμι, Remitto: à them. παρεπιδίδημι.

Παρεπιφέρω, Heſychio eſt παραφέρεσθαι, παραβαλεῖν. vt ſit Afferre, Apponere, Adiicere. Sequente ἀπὸ ſignificat etiã Auferre ſeu Tranſferre ab. vt Marci 14, παρένεγκε ἀπ' ἐμοῦ. Item neutraliter ponitur pro Præterire, Præterlabi. παρεπιφερόμενον ἡμέρᾳ apud Thucydidem.

Παρεπόω, t.1, c.1142, h

Παρεπιφέρω, affertur pro παρεπιπλέω, & Venit in animum.

Παρεπίφημος, t.3, c.1495, h. Παρεπίφθονος, t.3, c.1496, c

Παρεπιφθόνως, t.3, c.1495, f. Παρεπιπτωκώς, t.1, c.1641, b

Παρεπόμενος, ex Apollon. Rhod. pro Dixit admonendo.

Παρεπιχλόω, t.2, c.1576 h. Παρεπιχλάνω, t.2, c.1577, b

Παρεπιχλοῦμαι, t.1, c. 1577, a. Παρεπισκάβω, t.3, c.740, d

Παρέπτωξις, t.3, c.1264, f. Παρεπτώθω, ib.

Παρεπτύω, t.3, c.1495, f

Παρεπτρώγω, In os ingero, Deuoro, Deglutio. Apud Athen. lib.14, Παρεπτρωκὼς πυὸς ἐξεπέμφθη.

Παρέξ, Extrà, Foris. vt παρέξ. Pro quo & παρεξ ſcriptũ reperitur, paroxytonως. Homer. Odyſſ.1, κακὸν οὐδὲ μέγιστα κίνει ὅτε παρέξ. Heſiod. Aſp. ἀλλὰ παρὲξ ἴχε δίφρου ὠκέα, abhibe ſeu amoue currũ extra viam. Item pro Extra accipitur quum caſum ſuum habet. Cõſtruitur autem interdum quidem cum genitiuo. Heſiod. Aſp. καλὸν δὲ παρέξ ἰέναι. Hom. Il.κ, παρὲξ ὁδοῦ ἐὸν πεπύσθαι. Apollon. Argon. lib.2, παρὲξ ὀλίγον θανάσιμον Κυμασι καὶ ἰῷπαῖ αἰῶνα φέρον, Parum longe extra mortem, ſeu Parum longè à morte. Idem dicit ἴσαν παρὲξ ἴθυν, mittit extra ſe, ſeu ex ſe. Interdũ cum accuſ. Il.ι, πολλὸν ὑπαρὲξ ἄλα φῶτας ἔχουσι. Et Od.ε, Μή μα παρὲξ ἀγνῶτα, extra nauem. Heſych. παρὲξ exponit non ſolum ἀκῶς, ſed etiã χωρὶς, Seorſum, Sine. quemadmodum Extra quoque interdũ ſignificat Præter, Sine. In hac ſignif. accipi poteſt apud Hom. Iliad. ω, Πειρᾶ ἐμεῖο μᾶλλον ἀκούοντος, σὺ δέ μ' οὐκ ἐθέλεις, Ὄφρα μοι εἰδότι εἴδῃς παρὲξ Ἀχιλῆος ἰόντα: vtpote qui verear eum ſuadeam. Exponitur etiam Secundum, Poſt, non ſolùm Præter: ſed ſine exemplo. Schol. Heſiodi diſcrimen facit inter παρὲξ & παρέξ. nam barytonon παρὲξ ſignificare ait ἀκῶς, conſtruiq; cum genitiuo & cõmunis linguæ eſſe: oxytonon verò παρὲξ ſignificare nõ ſolùm ἀκῶς, ſed etiam τὸ πλησίον, Prope, ac cum accuſ. cõſtrui: vt παρὲξ ἄλα pro ἀκῶς πλησίον τῆς θαλάσσης. eſſéque hoc poeticum.

Παρεξάγω, t.1, c.76, e

Παρεξαμείβω, Prætereo, Præterueho. Apollon. Rhod.

Παρεξαυλίω, t.1, c.611, a

Παρέξειμι, affertur pro Prætereo, Præcurro. vnde παρεξίτις, quod exponitur Præterit: & παρεξίοιτ, Præterierit. Inde & particip. παρεξιών, Præteriens, Prætergrediens. Plut. in Camillo, de Gallis, ταῖς πόλεσι τῶν παρεξιόντων ἐβίων ὅσοι ἐπὶ Ῥάμην παρέβησαν, Vrbibus vicinis præteritis.

Παρεξειπεῖν, Præter propoſitum & rei veritatem dicere ſeu loqui. Heſych. enim παρεξειπεῖν exp. παρὰ τὴν ἀλήθειαν εἰπεῖν: deſumptum ex Hom. Od.ρ, vbi Menelaus Telemacho dicit, Ταῦτα δ' ἐμὲ εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἐθέλων γε Ἀλλὰ παρεξείποιμι παρασχεδόν, οὐδ' ἀπατήσω. Eodem ſignificatu παρεξερέω dicit. vt Od.ψ, initio, Τίπτε με λοιβόθεν πάλιν ἦλθες ἔχουσα Ταῦτα παρεξερέουσα; hæc contra rei veritatẽ dicens. alludit enim libi ab Eurycleа purabat Penelope, quæ cum cachinno conclaue aſcendebat Δεσποίνην ἐρέουσα φίλον πόσιν ἐγγὺς ἐόντα: ideóq; ſubiungit, ſi quæ alia hæc nuntiaret, malè ſe eam acceptam remiſſuram.

Παρεξεπίσσω, t.1, c.1248, c. Παρεξεπίσσων, ib.

Παρεξελαύνω, t.1, c.1170, c. Παρεξελᾶν, in Παρεξέρχομαι.

Παρεξέρω, in Παρεξειπεῖν. Παρεξέρχομαι, t.1, c.1169, g

Παρεξετάζω, t.1, c.1286, g. Παρεξεθυμώθην, t.1, c.1309, c

Παρεξήγησις, Obliqua & prava interpretatio. Greg. 11 c

Παρεξηγοῦμαι, Sinistrè & perperam ſeu prauè interpretor. Greg. παρεξηγούμενος τῷ ἀληθείᾳ. Idẽ παρεξηλάθην.

Παρέξις, vt καθέξις, Deinceps, Continua ſerie nec interrupta. Pauſan. in Eliac. lib.2, pag.144, Δωρεᾶν δὲ παρέξεις Ὀλυμπιάσιν Ἰάσιμον μὲν γενέσθαι ἐκ πυγμῆς Νεμείοις δὲ ἀπὸ δίσκου μιᾶς ἐς τὰ ὅπλα.

Παρεξηνυκλῆς, t.1, c.621, a

Παρεξίημι, Præmitto ſeu Dimitto, Prætereo ſino. Herodot. παρεξεῖσα ἡμέρας πέντε.

Παρεξίσταμι, idem fere quod ἐξίσταμι, De ſtatu ſuo dimoueo ſeu euomeo. Plut. Symp.4, μηδὲ αἰσχροῖς καὶ παρεξεστῶσι βόμβοις καὶ πολυχορδίαις τὴν διάνοιαν. Exponitur etiam Degenerare facio, Immuto, Corrumpo.

Παρεξοδεύω, t.4, c.769, g. Παρέοικα, t.1, c.1116, e

Παρέοικα, impers. ib. Παρεοικώς, ib. f

Παρεπ, vide in Παρεὼν paulo infrà.

Παρέπαιος, & Παρεπάφιος, dicuntur eſſe verba rhetoricorum apud Plat. in Phædro.

Παρεπιχαρῆ, figuræ nomen eſt apud ſchol. Ariſtoph. initio comment. in Nubes. Ibi enim παρεπιχαρῆ λέγω eſſe dicit quòd συνεκπλαγείσης καὶ καθυδὸν ὑποπιπτούσης, ἐξαπατᾶται δὲ ἁρμόσας καὶ ὧδε πως ὑφαλῶς πίστις τῷ ψεύδει. Sunt qui deſcriptionem interpretetur. Sic mox παρεπιχαρῆ λέγω eſſe dicit quòd comicus ἐμιμήσατο τὸ ἐθος τῶν καθ' ὑπόνοιαν πειστικῶν, dicens eum ὁπόταν σπόρας ἐγκεφαλίδας & ὠρίδιον.

Παρεπιδέδεικται, t.1, c.930, b. Παρεπιδημέω, t.1, c.974, g

Παρεπιδημία, t.1, c.975, a. Παρεπίδημος, t.1, c.974, g

Παρεπιπνέω, t.3, c.415, e. Παρεπισκοπῶ, t.3, c.830, c

Παρεπισπάω, t.3, c.1096, d. Παρεπισπᾶν, ib. e

Παρεπιψαύω, Leuiter attingo, Stringo. vt, παρεπιψαύει τὴν μέσον πόλιν κύκλος ὁ καλούμενος ζωδιακός.

Παρέπιμαι, t.1, c.1211, a. Παρεπιπλέω, t.1, c.1237, h

Παρέπιπρος, t.1, c.1231, b. Παρεπιπρόω, ib. c

Παρεπιμελώς, Mala ſeu peruerſa interpretatio. Bud. Sic VERB. Παρεπιμελῶς, Perperam & malè interpretor. In Pand. Synonyma his παρεξήγησις & παρεξηγοῦμαι.

Παρεπτύω, t.1, c.1259, g. Παρεπόρος, t.1, c.527, g

Παρεσκόω, t.1, c.1260, f. Παρεσχόμαι, t.1, c.1171, e

Παρεσσάω, Adedo, Arrodo. vnde παρεσσάτην apud Ariſtoph. quod exponitur παρεβιβρώσκετο.

Πάρεστος, t.1, c.1669, c

Παρεσταδάτην, Ionicè apud Herodot. pro παρεστηκότες ἦσαν. Inſtructi erant: à them. παρεσταδάζω.

Παρέσται, poetice pro παρέσται, Aderis, vel Dabitur: à παρειμι. In proſa pro eo dicitur παρέσῃ, per ſyncopẽ.

Παρεστὰς πλάς, Aſtare propius, Sophocl. Aiace: per ſyncopen pro παρεστάκασι. à them. παρέστημι.

Παρεσσίως, Ionice pro παρεσίως, ab eodem.

Παρέστι, impers. t.1, c.1135, c

Παρέστιος, idem quod ἑρκεῖος. Qui ad focum ſtat vel ſit. Eurip. Med. Κτανοῦσα τὸν σὸν καὶ σόν παρέστιον. id eſt παρὰ πῦρ ἑστῶτα ſeu θερμόν. Sophocl. Electra, pag.94, παρέστιος Σπίνδητ' ἀλιβὰς, ἔνθ' ὀλέσσον ὤλετον, ad focum vbi illũ occidit.

Παρέστιος, Prætermittendus, Tranſmittendus. Item Remittendus.

Παρίτης, t.1, c.1669, g

Παρετυμολογῶ ὄνομα dicitur Qui ad etymon eius alludit. vt Athen. libro 2 ſcribit Homerum τὸ οἶνον παρετυμολογῶν hoc hemiſtichio, οἰνόπλαι αἶψα πίνωσι. Et lib.7, apud eundẽ, Ariſtoteles παρετυμολογῶν Φαίμιος πώνημα, dicit eam nominatam παρὰ τὸ ἁμαίτας πίνειν παρὰ τὰς θρεπτήρας.

Παρευθίζομαι, t.1, c.1025, h

Παρευθίζων ὑπνίζει, dicuntur qui ἐν ταῖς ἰδίαις παρὰ τὴν ξηρὰν νήχονται, vt Athen. indicat initio libri 8, de exocœto pisce. tales eſſe dicit trochilum, cerylum, elorium.

Παρευθυκαμίνω, t.1, c.1033, b. Παρευθυκαμίνομαι, ib.

Παρευθυμαρῶ, t.1, c.1461, f

Παρευθύνειν, A recto curſu ſeu recta via auertere vel depellere. Soph. in Aiace pag.61, Χειρὸς παρευθυνώσης, pro ἀκατέχοντος, metaphora ab iis qui non ſinunt aliquos viam ſuam carpere, ſed eos παρεκκλίνοντι, teſte ſchol.

Παρεύθυ, Statim, Extemplo, Confeſtim: in Fab. Æſ.

Παρευθυμαρεῖν, Negligo, Facilè tranſmitto, Contemno. vnde παρευθυμαρήσαν, Heſychio καταφρόνησαν.

Παρευναίζομαι, t.1, c.1306, c. Παρευναίζω, ib.

Παρεύρεσις, t.1, c.1309, d

Παρεύρημα, Inuentum, Commentum. Pauſan.

Παρδιείσω, t.1,c.1309,d

Παρδιπλέω, ex Polyb. lib.5 affertur pro Rectè atque ordine apparare, vt qui apparituras faciunt. Sed mendosa, procul dubio scriptura, & forsan legēdum παρασκευάζειν.

Παρδιπρεπίζω, Apparo: Θεὰ παρδιπρεπίζει. Eurip.

Παρεφαλόμαι, t.1,c.503,c.

Παρέχω, t.1,c.1350,b.

Παρέχω, ibid.b

Παρεῶν, Ionicè pro παρὼν, Præsens fuero. Herodot.

Παρεών, Ionicè itidem pro παρών, Præsens: ambo à πάρειμι. vt ἐς τὸ παρεὸν, & ἐν τῷ παρεόντι. In præsens, In præsentia. Herodot. ἐς τὸ παρεὸν ἡμῖν εὖ ἔχει, bene nobiscum in præsens agitur. Idem, ὁ τῷ παρεόντι ἄχθος προσέχων. Ex eodem affertur παρεὼν τῷ πάθει pro Qui cladi adest.

Παρεὸν absolutè etiam nonnunquam ponitur pro παρεόντος, Quum adesset, hoc est Quum copia & potestas esset, Quum liceret. Herodot. παρεὸν τῆς ἐξόδου ἀφεῖναι. Item, παρεὸν ἀπτέσθαι μὴ αὐτὸν ἔλεῖν. Et rursum, παρεὸν αὐτῶν ἀπεχθέσθαι ἀπέστησε.

Παρεωσμένως, Despectus, Neglectus: à παροράω.

Παρεωσμένος, Reiectus: à παρωθέω, apud Luc.

Παρεὼς, vide suprà in Παρειά.

Παρηβάω, t.1,c.1447,b.

Παρηγμένως, Deductum, Deriuatum: à παράγω. Iul.Rufin. παραγωγὸν figuram esse dicit, quum videlicet ex suprà dicto verbo aliud deriuatur. vt, vitro Ipse grauis, grauiterque ad terram pondere vasto Concidit. Latinè deriuationem dici tradit.

Παρηγορέομαι, t.1,c.33,d.

Παρηγόρημα, ib.e.

Παρηγορία, ib.h.

Παρήγορος, t.1,c.33,g.

Παρηγορέω, ib.

Παρηγορικὸς, ib.f

Παρηγορικὸς, t.1,c.34,a

Παρηβάω, t.1,c.1433,g

Παρηορέομαι, t.1,c.119,e

Παρθέω, Transmitto seu transfundo per colum, Percolo. vnde pass. παρθούμενον apud Galen.

Παρῆκε, Aduenit: item Præteriit. à πάρειμι. Herodot.

Παρῆσι, & Παρῆς, vide suprà in Παρειά.

Παρῆκα, Prætermisi seu Transmisi, Dimisi. Item Permisi. à παρίημι. quod vide.

Παρηκμακὼς, t.1,c.176.h

Παρήκοος, idem ac ὁ ἀπειθὴς, ἀνυπήκοος, Inobediens.

Παρήκτης, Hesychio πάντα τὰ ἀφειδῶν ὅτι πανοῦ.

Παρήνεα, t.1,c.1691,d.

Παρῆλξ, ib.e.

Παρήλπης, in Παρελπίς.

Πάρημαι, t.1,c.1384,f.

Παρημελημένως, t.2,c.863,a.

Παρημελημένος, t.2,c.861,h

Παρήμερον, t.1,c.1461,b

Παρημοσύνη, Hesychio ἀκαμπία, Cura, Cultus. videtur tamen potius significare ἀμέλεια, vt μεθημοσύνη, à παρίημι, quod est Transmitto, Dimitto.

Παρηνωχλημένος, pro παρηνώχλησας, t.2,c.1577,a

Παρηορέω, t.1,c.110,e.

Παρήορος, ib.d

Παρήταφα, Decepi. Apollon. Argon. lib.2, Ἀπίθησεν παρήπαφε. Et Hom. Od.ξ, Θεός μ' ἤτοι παρέφη δαίμων, per tmesin.

Παρηρεία, Hesychio μωρία, Fatuitas: & Παρήρος, eidem μωρὸς, Fatuus. Sed procul dubio pro iis reponendum παραφρία & παράφορος, quæ vide.

Παρήρτημαι, t.1,c.572,c

Πάρησαν, Hes. affert pro χαύνωσιν, Laxationem, Remissionē: pro παῦσιν, à παρίημι. Exponitur etiam Permissio, συγχώρησις.

Παρηχέω, t.1,c.1485,c. & 1917,f.ob.

Παρηχήσας, t.1,c.1485,c.

Παρηχὴς, ib.

Παρθάδρυσι, t.3,c.1507,b

Παρθενία, Παρθενία, Παρθένειος, Παρθενεύομαι, Παρθένευσις, Παρθενίδιον, Παρθενικὸν, Παρθένια, Παρθενίας, Παρθενικὸς, Παρθένιον, Παρθένος, Παρθενοκάλεον, Παρθενοκομία, Παρθενοκρατία, Παρθενοκράτης, Παρθενοπάτης, vide in sequ.

Παρθένος, ου, ὁ, ἡ, Virgo. Hom. Iliad χ, ἀπὸ παρθένος ἰδυίης π. Hesiod. Erg. Παρθένον αἰδοίην ἐκάλεσσαν. Xenoph. Pæd. 4, ἵνα μὴ συγκατακοιμῶνται παρθένος γάμου ἥδιον ὥραίας. Vbi nota adiectiuè positum: sicut etiam apud Plutarch. Symp. 3, αἱ παρθένοι τῶν παιδίων ὀργῶσι μᾶλλον. Et Luc. in Herm. ἔχεις τὴν συγκάθεδρον ἀφεῖσαι, παρθένον οὖσαν, ἀπέφηνε. ponitur enim hic παρθένος & pro παῖς & pro ἄφθορος, pro iuuenca & incorrupta. Sic Philo in Vita Mos. μιμούμενοι τὰς παρθένους χαρίεσσας virgines gratias imitantes. Metaphor. verò Theophyl. epist. 17, ἡ παρθένος δίκη ἀπρόπτωτος, καὶ χωρὶς τῆς αἰδοῦς πάλιν οὐδέτερα. Metaphoricè item apud Aristoph. παρθένοι πόδες pro ὀξεῖς ἵπποι, ὠκύποδες, teste Eust. Triremes intactæ adhuc à mari, ab eo enim tactæ vitiantur & corrũpuntur. Hinc COMP. Παρθενοσμία, ας, ἡ, Virginum curatio. Gregor. Nazianz. ET Παρθενοτόκος, ου, ὁ, Virginis aut virginum occisor. Vnde SVBST. Παρθενοτόκια, ας, ἡ, Virginis aut virginũ occisio. item immolatio. vt & apud Virg. Sanguine placabant ventos & virgine cæsa. NECNON Παρθενοπόπτης, ου, ὁ, Virginum nimis auidus inspectator seu obseruator. ὁ ἐπιβλέπων καὶ ἀφειδέστερον τὰς παρθένους. vt qui earum aspectu pascit oculos, eisque intidiatur. Hom. Iliad. λ, ἤτοι ἀγλαὸν παρθενικήν. ET Παρθενοτρόφος, Virgines alere educaréque. Theano verò dixit, ὡς πρὸς παρθενοτρόφου δεῖ πως ἡμᾶς ψυχῆς, pro, Vt innutriri oportet animam quum adolescens adhuc & virgo est. Nisi malis, In virginitate educari. Demanata inde ETIAM Παρθένειος, SIVE Παρθένιος, ET Παρθενικὸς, Virgineus, Virginalis, Virginārius. hoc est Qui vel qualis virginum est, Virginum proprius. vt παρθένειοι ὕμνοι apud Euripid. παρθένιοι λίκνα, apud Suid. Et παρθένιοι αὐλοὶ apud Athen. lib.4, & 14: vbi & παιδικοὶ & αὐλοὶ siue πλῆκτοι. Apud eundem eodem libro 14, παρθένιοι ὀρχήσεις τῶν, in censu ἐξέλιπον. Et lib.14 παρθενικὰ χαμαίζηλα τρυφερὰ καὶ μαλακά. Apud eundem Anacreon dicit παρθένιον βλέπειν pro Virgineo ore esse: lib.13, τὸ δ' ἐπὶ παρθένιον βλέπειν, δίχα μοι. Dicitur etiam παρθένιος ἀνὴρ pro vir qui vxorem iuuenculam & virginem duxit. vt apud Plut. in Pomp. pag. 1103, in oratione Corneliæ ad Pompeium. Ἄνοχός σοι γεγάμηκα τῷ Πόπλιον ἐκ Παρθίας ἀγαγόντι τὸν παρθένιον οἶκον τοῦτον, ἀνδρεῖον, Publium qui me virginem adhuc duxit. Item παρθενικὴ κόρη, Virginea puella, pro παρθένος, virgo: apud Athen. lib.2, Μανέρως, παρθένιον παίδιον, ἀντὶ τοῦ παιδίον. Sed frequentius omisso substantiuo κόρη absolutè DICITVR Παρθενικὴ pro παρθένος, Virgo. Homer. Odyss. λ, Παρθενικὴ τ' ἀπάλαμνον ἔχουσα. Sic Hesiod. Erg. Παρθενικὴν δ' ἐν μεγάροις ἐπὶ νύμφῃ καὶ δίδαξεν. Et rursum, Καὶ δέκα παρθενικὰς στειλίχνους οὐ δέχεται: de boue. Neutrum Παρθένιον, siue Παρθένιον λέγας, promontorium Lydiæ est apud Nicandr. Apud eundem παρθένιον herbæ nomen est, in Ther. παρθένιον πυδρίπλοες ὀρεσσίμους. Ea alio nomine dicitur ἀγέρατον & ἄβλητον, vt tradit eius schol. Vide Dioscor. lib.3, cap.155, & lib.4, cap.191, de mercuriali seu linozostri: Theophr. Hist. plant. lib.7, cap.7: Plin. lib.21, cap.17, & lib.25, c.5. Idem Plin. lib.25, cap.7, scribit artemisiam ab Artemisia Mausoli vxore denominatam esse herbam quæ antea parthenis vocabatur. At παρθενὶς γῆ apud Nicandrum exponitur Samia terra, in Alexiph. vbi iubet accipere quatuor drachmas γαίης παρθενίης. Plut. num. παρθένια vocantur Signa virginitatis, a Bibliorum interpretibus. vt Deuteron. cap.22, de parentibus sponsæ repudiatæ, ἔξουσι τὰ παρθένια τῆς παιδὸς σὺν τῷ γαμουμένῳ. Et aliquanto pòst, ἐὰν δὲ μὴ εὑρεθῇ παρθένια τῇ παιδίσκῃ. AT Παρθενεῖα, τὰ, Status virginitatis, Virginitas: apud eosdem libro Iudicum cap.11, de filia Iephthæ mox immolanda, καταβήσομαι ὅτι τὰ ἔτη μου, καὶ αἱ συντρεῖδές μου. Et mox, ἐκλαύσωμεν ὅτι τὰ παρθενεῖα αὐτῆς. Euripides ista παρθένια vocat παρθένια κεφάλαια. in Alceste, Ὦ λίπουσ' ἐμὸν πόσιν ἐς Κερβέρειον ἐλθοῦσ' ἐς τὸν ἀίδαν. Aristoph. vero scholiast. παρθενεῖα esse dicit τὰς παρθένους ἀδούσας μέλη, carmina quæ in virgines cantantur, forsan nuptias & virginitatis vincula deposituras. Item ἀείσω παρθένιον ὕδην, cantilenas virgineas, id est à virginibus cantari solitas. Præterea à παρθένος est SVBST. Παρθενία, ας, ἡ, Virginitas, Status in quo virgines sunt. Παρθενία, ας, ἡ, Virginitas. Apollon. Argon. lib.1, Παρθενίη καὶ λέκτρα θεμιστεύεσκον. Herodian. lib.4, παίς τε Ἐσίας ἱερὸς ζώσης καθαρεύει ὡς ἂν φυλαττούσης τὴν παρθενίαν, vt quæ virginitatem non exstodissent. Dicitur ETIAM Παρθενεία cum di-

phthongo. vt apud Eurip. in Rhesο, — συγγόνους αἰδουμέ-
νη καὶ παρθενίαν. Sed est hoc παρθενία verbale VERBI Παρθενεύω seu Παρθενεύομαι, significantis τὸ παθνίας ἄγω. In virginitate ago. Maneo virgo & incorrupta, Virgineā vitam duco. vt apud Polyæn. lib. 8, νόμος ταῖς ἱστιαις αἱ παρθενεύειν. Et Herodian. lib. 5. itidem de Vestali sacerdote, ἀγεῦσιν τ ἐκ τῶν νόμων καλουμένης, ἢ μέχρι πέντε τῆ βουλῆ παρθενεύσῃ. pro quo παθνεύσῃ eodem libro dicit φυλάσσειν τὴν παθνίαν. Actiuo παρθενεύω Luc. trāsitiuè vsus est pro Virginem manere cogo, In virginitate custodio: in Tim. μὴν αὐτὴς ἐσεσάνθαι ἀκμαίαν ἢ καλῆς παρθένου, μήτ' ἄλλῳ ἐσβλέπειν ὀδόντι, ἀλλ' αὐτῇ ἢ τῷ πατρὶ καὶ πατρώνυμος παθνεύειν. HINC Παρθενεύεσθαι dicitur ipsa actio τῆ παρθενεύειν, quū aliqua custoditur virgo, aut aliquis sub habitu virgineo. vt quum Luc. De laltatione dicit bonū saltatorē debere in primis scire delaltare τὴν Δανάης παρθενεύεσθαι, necnon & Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθενεύεσθαι. notū enim est quomodo Acrisius Danaen in turri ahenea ἐπαρθενεύετο, & Thetis Achillem in Scyro, virginali eum habitu occultans inter filias Lycomedis, vt inter alios Philostr. docet.

Vt verò redeam ad nomina à Παρθένος deriuata, superioribus ADDE Παρθενίας. ου, ὁ, significans eum quem quis ἐκ τῆς δευτέρας τῶν παρθένων γάμου συνουσίας ἐπίπαστον, teste Polluce. hoc est Filius legitimo concubitu natus ex ea quæ quum duceretur, virgo putabatur, sed non erat: minus infamis quàm ὁ σκότιος, filius è furtiuo cum virgine coitu natus: quem Eubulus comicus per iocū appellat παρθένον αἰτίνυμα. Legitur porrò vocabulum τῆ παρθενίου apud Aristot. Polit. 5, cap. 7. Ibi enim dicit, in aristocratus seditiones oriri nonnunquam ὅταν ἐκ πλήθος τῆ προσημαινομένων, ὡς ὁμοίων κατ' ἀρετήν quomodo Lacedæmone τῆς λεγομένης παρθενίας, οἱ ὁμοίους ὄντας, conspiratse in cæteros: sed intidiarum compertos amandatos fuisse ad cōdendum Tarentum. Hesychius hosce παρθενίας vocat παρθενίους: scribēs, παρθενίους nominatos fuisse τοὺς ἐξ ἀρχῆς τῶν Μεσσηνιακῶν πολέμων αὐτοῖς ἡλικιώτας ὑπὸ Λακεδαιμονίων, filios Messeniaco bello ab ipsis ex ancillis susceptos. Ita appellari etiam τοὺς ἐξ εἰκῆ δοθεῖσαν λαβόντα ἡλικιώτας παῖδας, puetos ex innuptis clam susceptos: nimirum ὑπὸ τῆ δουλῆ ὄντα παρθένους τῆ καὶ ἡλικιωτικῆς αὐτοῖς. quomodo & Suidæ παρθένιοι sunt οἱ ἡλικιῶται παρθένων ὄντες τῆ γενάσθαι. Idem tamen paulo ante παρθένιον esse dixerat τὸ ἐκ παρθένου ἡλικιώτην, natum è virgine: παρθένιον verò τὸν ἐκ παρθένου ἐν δεκαετεῖ, τῆ ἡλικιώτην, natū ex ea quæ virgo adhuc videbatur. Adde & DIMIN. Παρθενισκάριον. ου, τὸ, Virguncula. Item τόπικὸν NOMEN Παρθενών, ῶνος, ὁ, significans Conclaue virginum, seu Locus in quo asseruantur virgines. Plut. Alex. οὐκ ἐν τραπέζῃ πολυτίμῳ. ἀλλ' ἐν ἱερῷ καὶ ἁγίᾳ συναλαβοῦσας παρθενῶνι, ἅπερ ἦν ἔχει ἡ ἀσία πλοῦτον ἐπίφορος διατηρεῖ: de Darii vxore & filiabus ab Alexandro captis. Athenis verò παρθενῶν ἑκατόμπεδος erat Palladis templū, nominabatur autem παρθενών, quoniam ædes erat Palladis ἀπαρθένου. Meminit Plut. Pericle & Paus. Attic. Suidas affert παρθενιῶνος & pro τῆ ἐκ παρθένων χοροῦ. Ionicè DICITVR Παρθηνών pro παρθενών, præsertim à poetis metri causā, vt in Epigramm. In isdem Epigr. LEGITVR Παρθος, metri itidem gratia συναλαμβάνων ἐκ τῆ παρθένος. QVIN ET Παρθη reperitur vsurpatum pro παρθένος. vt apud Suid. ex Epigr. Ἡ γὰρ ἐγὼ φόβμιγγος ὁ δ', αἰ κε, ἴσα τε παίσθης: cum ea nimirum choream agitaturus. cuiusmodi ὄρχησιν apud Luc. est ἐμβῶν καὶ παρθένων τὰ ἴδια χορεύοντων.

Παρθενοφορεῖν & Παρθενών, vide in præced. Παρθένος.

Παρθένται, poetica syncope pro παρθένωται dicitur, à παρθένημι.

Παρθη, vide in Παρθένος.

Παρθία, Παρθιάνες, Παρθικὸς, Παρθικὴ, in Πάρθοι.

Παρθικὸς, in Παρθένος.

Πάρθοι, οἱ, Parthi: populi Medis vicini, qui & Πάρθυαι & Παρθυαῖοι nominantur. Regio eorum dicitur Παρθία & Παρθυηνὴ item Παρθὶς χώρα seu Παρθυαία. Substantiuè verò Παρθὶς significat interdum Liber de rebus Parthicis, vel Parthica historia. vt apud Luc. De hist. scrib. Παρθικὸς τρόπος, sicut Ἀττικὸς. Ibidem Παρθικῶν νικῶν πολλῶν, Parthicarum victoriarum libri tot. Ibidem Demetrius quidam suos libros inscripsit Παρθικὰ, Parthicas victorias, seu Libros de Parthicis victoriis. Παρθικὸς ὄγκος, Parthicus succus: ex deterioribus laseris generibus. laudatissimus enim ὁ Κυρηναϊκὸς ὄγκος, & post eum ὁ Μηδικός. Præterea à Parthis est ADVERB. Παρθικὶ. Parthico more, vel Parthica lingua.

Παρθενοπαίδες, Polluci sunt νόμοι κιθαριστικοὶ quibus etiam accinebant tibia. Apollodorus apud Hesych. eas dicit τὰ παίδων ᾄσματα πρὸς τὴν ἰαμβικὴν, & solitas cani à citharœdis. Sunt qui dicant fuisse genus modulationis ad citharā, à pariambo, id est pyrrhichio, pede dictum.

Παρθενεύω, t. 1, c. 1640, f

Παρθενῶν, Oculo non attento prætermittere, Negligere. vnde apud Aristot. in Rhet. παρθενῶν τὴν ἀκοήν. Refertur ad παροράω.

Παρθένομαι, t. 1, c. 1094, c. Παρθενόω, ib.

Παρθένια, t. 1, c. 1669, c. Παρθένος, t. 1, c. 1651, a

Παρθένομαι & Παρθένω t. 1, c. 1091, e

Παρθένη, t. 1, c. 1668, h

Παρθένη, Hesych. παρθενεχόλωον.

Παρθενοπάπουσα, eidē est παρθενοβλέπουσα. hā ἰλαὶ sunt oculi.

Παρθένιν, t. 3, c. 335, a

Πάριος, ου, ὁ, Parius: Qui ex Paro insula est. Πάριος λίθος, seu Παρία λίθος, Parius lapis: ex marmoreo genere non ignobilis. Plin. lib. 36, cap. 5. Omnes autem tantùm candido marmore vsi sunt è Paro insula, quem lapidē cœpere lychniten appellare, quoniam ad lucernas in cuniculis cæderetur. In lib. Esther, cap. 1, legitur etiam, ὅτι σύλοις παρίοις: &, ὅτι λιθοστρώτου παρίου λίθου, pro παρίου. apud Paus. in Atticis etiam Πάριος λίθος, cum diphthongo. Ex Epigr. verò Πάριος affertur pro Pario marmore structus. ‖ Hes. πάριον exp. πᾶν, καὶ πᾶχος.

Παριστάζωμαι, t. 1, c. 1711, a. Παριστάνω, t. 1, c. 1710, e

Παριστᾶς, t. 1, c. 1708, d. Παρίσθαμαι, t. 1, c. 1714, a

Παρίσθημι, ibid.

Παρίσθμια, τὰ, Tonsillæ, hoc est Glandulæ faucium: quæ fauces nominātur ἰσθμοὶ, vtpote isthmi in modum inter os & gulam interiectæ. Dioscor. lib. 1, cap. 181, de mori succo, πρὸς ἕλκωμα καὶ παρίσθμια φλεγμαίνοντα, ad tonsillas inflammatas. Et cap. 184, de decocto ficus, πρὸς ἀφθονίαν καὶ παρίσθμια φλεγμονὰς ἁρμόζει, tonsillarum inflāmationibus. Quin & ipsas τὰ φλεγμονὰς τῆς τῶν ἐδωδίμων χοιρείων nominari παρίσθμια, autor Gal. comm. in Aphor. lib. 3. Synonymum αἰπάδες.

Πάρισον, t. 1, c. 1719, b. Πάρισος, ib.

Παρισόω, ibid. d

Παρίσταμαι, actiu. &c. t. 1, c. 1778, e. Παρίσταμαι, neutr. &c. ib. g. Παρίσταμαι, Accedo, &c. c. 1779, c. Παρίστημι, Animo obuersari, &c. ib. d. Παρίστημι, Animo confirmari, &c. ib. f. Παρίστημι, Consistere, &c. ib. g. Παρίστημι, Conari, &c. c. 1780, a

Παριστάω, t. 1. c. 1777, e. Παριστάω, ib.

Παρίστημι, Sisto prope, &c. t. 1, c. 1777, e. Παρίστημι, Inhibeo, &c. c. 1778, c. Παρίστημι, Cieo, &c. ib.

Παριστᾶν, Obiter ἱστᾶν. Cic. ad Attic. epist. 1, lib. 6, Hæc te volui παριστᾶν. sumus enim ambo bellè curiosi.

Παρισχαιμίδιον, t. 1, c. 1364. d. Παρισχαίνω, ib.

Παρισχίον, t. 1, c. 1363, b

Παρισώματα, Hesychio sunt ὁμοιωθῆ.

Παρίσσος, t. 1, c. 1719, d. Παρίσωσις, ib. e

Παρισωτὸς, οῦ, ὁ, Cui vis inest τῆ παρισοῦσθαι.

Παρισσία, t. 1, c. 1140, d. Παρίσσιον, ib.

Παρκαπάλιτεν, poeticè pro παρακαπαλίζειν, id est παρίεναι μάτην, Cubabat apud: à th. παρκαπαλίζομαι. Hes.

Παρκλίνω, t. 2, c. 257, f. Παρκύπτω, t. 2, c. 508, e

Παρμάμβλωκεν, poeticè pro παραμβλώσκειν. Significat etiā παραμβάσκειν: necnon πίπτειν, teste Hesych. Itidem pro παρίστασθαι accipit schol. in hac apud Apollon. gnome, lib. 4, ὡχὶ Τίτηνος ἐπιβουλὴν ὅλῳ περὶ σεῦ δί τις αἰεὶ Πικρὴ παρμάμβλωκεν ὑποκτασίησιν αἰῆν.

Παρνέω, t. 2, c. 880, e

Παρμη, Parma: Carthaginensibus est ἀσπὶς ἀλκιμώτερος, Suida autore, in exemplum afferente, τῆς πάρμης καὶ τῆς Λιβυστικῶν ἀσπίδων αἰσθάνεσθαι ὑμᾶς οἱ Ῥωμαῖοι. Fuit scuti genus breue: Ouid. cauum vocat, Stat. crudum.

Παρίονες, genus locuſtarum, vt ἀτίλλους. Ariſtoph. Auibus Ὅσον τὸ χῆμα παρίονι ἐοικέναι. Pauſanias ponit in numero volatilium maleficorum quæ ſegetes exeduntvt Ariſtoph. rurſum in Auibus, αὐτὴ γὰρ οἰκοῦσας οἱ παρίονες οὐ καταδοῦσι, Ἀλλὰ γλαυκῶν λοχος εἰς αὐτὰς καὶ κορυφαίων ὄπτερύγων. Sunt qui ex culicum genere, πλὴν κωνώπων, eſſe velint τοὺς παρίονας.

Παρμφίω, t.1,c.880,c.
Παροδία, Suidæ ἡ παρέλευσις.
Παροδ δύω, t.2,c.1181,d.
Παρόδιος, lb.g.
Παρόδιος, lb.
Παροίγω, t.2,c.1198.f
Παροιδαίνειν τὸ παροίδημα apud Poll. lib.1, de tonſillarum tumore ex inflammatione.
Παροίθε, ſiue Παροῖθεν, Ante, ἔμπροσθεν. Hom. Iliad.α, Καί ῥα παροῖθ' αὐτοῦ καθίζεν. Apollon. Argon. lib.1, Θῆκε παροίθε πόδων, poſuit ante pedes. Temporis etiam ſignificationem habet, Antè, Anteaſin qua ſignif. præmittitur ei interdum articulus τό, vt in Epigr. Sic τὸ πάρος.
Παροικάω, t.1,c.1216,b.
Παροίκησις, t.2,c.1216,b.
Παροικίζω, t.1,c.1230,e.
Παροικοδόμημα, lb.e.
Παροιμία, t.2,c.1237,c.
Παροιμιακός, lb.
Παροιμιώδης, lb.c.
Παροιμίω, lb.
Παροινικὰ ἄσματα affertur pro παροίνια, neſcio vnde.
Παροίνημα, t.2,c.1245,d.
Παροινιάω, t.2,c.1245,b.
Παρόϊνον, τό, ſubſt. t.2,c.1245,b
Παρόϊνος, t.2,c.1244,d.
Παροινοῦμαι, t.2,c.1245,c.
Παρόϊνος, Heſychio θεὸς, Manſuetus, Mitis. At παροῖναι, eidem ſunt ἡμερώμεναι, θεσπέσιαι: pro quo infrà παροίπαι.
Παροιχάω, t.2,c.1255,g.
Παροίμιος, Παροίπορος, Παροπίσω, in Πάρος.
Παροίχομαι, t.2,c.1258,g.
Παροκλάζω, t.2,c.1265,g.
Παρολίγον, t.3,c.43,d.
Παρολισθαίνω, lb.d, & f.
Πάρολκος, lb.c.
Παρομαρτέω, ῶ, idem quod παραπολουθέω, Comitor, Aſſector: interdum etiam Aſſequor. vnde συμπαρομαρτῶν apud Greg. Naz. idem propemodum ſignificans.
Παρομοιάζω, t.2,c.1306,c
Παρόμοιος, t.2,c.1304,a.
Παρομοίως, lb.
Παρομολογία, ας, ἡ, ſchema eſt apud rhetores: quum nimirum aliquot res aduerſario cõceduntur, deinde aliquid infertur quod aut maius ſit quàm ſuperiora, aut etiam omnia quæ poſuimus infirmet. Autor Rutil. Lupus, apud quem eius exempla vide ex Hyperide. Meminit & Quintil. lib.9, cap.3.
Παρον, t.1,c.1135,c.
Παρονομασία, lb.
Παροξίζω, t.2,c.1358,h.
Παροξυνικός, t.1, c.1356,a.
Πάροξυς, t.2,c.1353,f.
Παροξύτονος, t.3,c.1282,e
Παροπλίδια, Heſychio eſt ſpecies quædam πάρας, peræ: aſſerenti & Παροπλίδιον pro μικρὰ μάχαιρα, Gladiolus, Pugio. vt idem ſit quod παραξίφις.
Παροπλίζομαι, Exarmor. τὰ ἵππα παραπλύμαι. Plutar. in Cat. min. καλούμαι χθὲς τοὺς ἑμαυτῆ λογισμοὺς, καὶ παροπλίζομαι. Liu. dearmatum exercitum dicit.
Παρόπιος, Negligendus, Deſpiciendus.
Παρόπτησις, q.d. Adaſſatio, quum videlicet aliquid ad prunas torretur. Cæl. Aurel. Tard. paſſ. lib.1, cap.1, in remediis cephalææ, Erit igitur radendum caput: tum etiam παρόπτησις adhibenda erit ex carbonibus æquali vapore medentibus. Intelligunt hoc nomine euocationem ſudoris ad ignem vel prunas in Laconico, aut ad arenã feruefactam.
Παροπτίζομαι, t.1,c.1387,g.
Παρόραμα, t.2,c.1421,c
Παρόραπτος, lb.f
Παροραπτός, lb.f
Παροραχίζομαι, t.2,c.1417,b
Παρόρασμα, lb.
Παρόρασις, t.2,c.1461,c
Παρόρατος, t.2,c.1461,c
Παρορατός, t.2,c.1474,a
Παρορκῶ, Contra iuſiurandum agere, Iuramentum tranſgredi ſeu violare. idē ferè quod παρασπονδῶ. Appian. Ἀδίκως ἐπέσπασαν τοὺς Βαστέλους παρορκῆσαι.
Παρορμάω, t.2,c.1452,h.
Παρόρμησις, t.2,c.1453,a.
Παρορμητικῶς, lb.b.
Παρορχοῦμαι, t.2,c.1486,e
Πάρος, poeticum aduerbium eſt, idem ſignificans quod in proſa πρὸ & ἔμπροσθεν. Ac ſicut illa, modò loci ſignificationem habet. vt apud Eurip. σὺχ ὁμαίμων πάρος, Prodi ante ædes, ſeu foràs ex ædibus. Sæpius tẽporis ſignificationem habet. & quemadmodum dicitur Ante alium facere aliquid, pro Prius quàm alius, ita etiam πάρος τινος. Hom. Il. θ, Ἐνθ' οὔτις ἔφθαρ Δαναῶν, πάρος ἦε Τρώων, Ἔξαυτις Τυδείδεω πάρος χεῖρ' ἀλέσθαι ἵππους. ante Tydidem inhibere celeres Troum equos irruentes in claſſem Græcorum. Abſolutè etiam ponitur & ſine caſu. vt Il. ϟ, Ἰδομενῆϊ τ' ἔπαρος λαβρόφρονι: vbi videtur eſſe poſitum pro Ante alios, vel Ante tempus. Alias ſignificat Antea, Prius, Ante hoc vel illud tempus. Hom. Odyſſ. ζ, Νῦν δὲ σὲ μὲν πάρος ἄλλον, ἐπεὶ πάρος οὔ τιν' ἄνωγα. Iliad. α, αἶψά κε καὶνες ἅμ' ἠοῖ δύω, πάρος γε μὲν ἦν πολέμοιο. Odyſſ. κ, πάρος γ' ἐς ἴχνι' ὁμίλησε αἰεί. Item præmiſſo articulo τό. Od. α, ὡς τὸ πάρος περ, vt antea. Et Il. ϟ, καὶ τὸ πάρος περ ἐὼν ἀγαθός, vt antea. Quæ antè Eumeli erant. vbi etiam nota additum περ. Alioqui τὰ πάρος dicũtur Anteacta, Prætenta. Sophocl. Τὰ πάντα γὰρ τὰ τ' οὖν πάρος Τά τ' εἰς ἔπειτα σὺ παθοῦσα γέγεν. Sic τὸ σοὶ πόθεν, τὸ σόθεν. Aliquãdo cum infinitiuo conſtruitur, & ſignificat Priuſquam, Antequam: ὡς, πρὶν τὸ, σόθεν ἔ. Hom. Od. ϟ, οὐδέ κε οἵγε πάρος γε φόβοιο πάρος κατὰ πλῆξαι ἀπόπρο. Il. ε, Ἐς δ' ἀγορὴν ἴομεν πάρος δόρπου μεδέσθαι. Sic Od. α, πάρος ἰὼν γαῖαν ἱκέσθαι. Et Il. ζ, πάρος πάλιν ἶφθαι ἱκέσθαι. Pro eodem DICITVR Πάρουθ, ſiue Πάροιθε: hoc, ſequẽte vocali aut diphthõgo, illud, ſequente conſonante. Ac primum in loci ſignific. cum genitiuo, Od. ο, Μνησῆος δὲ πάροιθε Οὐρεῖος μεγάροιο Δύσκοιον πέρασεν, ante domum Vlyſſ. Deinde abſolutè & ſine caſu. Il. ϟ, τὸν δὲ γεγηθότες ἶπποι ἐπ' Ἀργείων, εἰ δύνατο αἶψα πάροιθε, qui ſecundi ſint & quamte eos. hoc eſt, Qui eos anteeant. Et Iliad. γ, Δῦνε μετ' ἀλλοδαποὺς φίλους πάροιθε, Ante conclaue egreſſa, ſeu Foras egreſſa. ita enim ſchol. accipit: ſed poteſt & ad ſequentia referri, nimirum ἐξιδυῖα ἐμεῖο, vt ſit, Sede ante ſeu coram me. Item in ſignif. temporis. Il. ϟ, Πάντα γὰρ ὑμῖν ἀείσω τὰ πάροιθεν ἐόντα ἰδυῖα, omnia enim nunc tibi præſtabo quæ antea promiſi. Notandum verò, hoc πάροιθε aſſumpſiſſe ι, vt etiam COMPAR. Παρώτερος, & SVPERL. Παρόϊτατος, quibus ſignificatur Prior & Primus. Apollon. Argon. lib.2, ὃς μοι ἑτοῖμα πάροιτα. Et lib. 1, Ἡ, ῥ' ἐβαν' ὅτε πρῶτα πάροιτα, primus. Affertur πάροιτος & pro Vetuſtior, Antiquior: & πάροιτατος pro Vetuſtiſſimus, Antiquiſſimus. Vſurpantur & in loci ſignificatione. vt apud eundem Apollon. Argon. lib. 4. Ἔστι δέ τις πρόμολος παροίτερος Ἰονίοιο Νήσου, ἵνα ante. Sicin curſu aliquis eſt παροίτερος. vt Iliad. ϟ, Ἄλλοι μὲν ἵππων παροίτεροι ἔμμεναι ἔασιν. vbi ſchol. quoque ex p. μᾶλλον ἔμπροσθεν, curſu anteeuntes. Itemque ADVERB. Παροίτερον. Longius progrediendo, Vlterius. Apollon. Argon. lib.2, Καὶ δὲ μακὴν πρόσθε παροίτερον ἐβήσαμεν, Vlterius hæc, Progrediẽdo vltra hæc. Sed pro eo quidam codices, manuſcripti etiam, habent πάροιτεν.
Παρ' ἴσον, t.3,c.44,c.& 495,a.
Παροτρυνέω, t.2,c.1528,f.
Παρουλὶς, t.2,c.1285,c.
Παρουσία, t.1,c.1135,b
Παροφθὶς, Neglectus, Cõtemptus: à παροφθίμαι. Demoſth.
Παροχέομαι, t.2,c.1581,a.
Παροχεύω, lb.b.
Παροχεύω, lb.
Παροχὴ, t.1,c.1350,d.
Παρόϊτος, lb.
Παρόϊτος, t.3,c.44,g.& 45,c
Παρόϊτος, lb.g
Παροχεθόμενος, t.2,c.1571,c
Παροχέθομαι, t.2,c.1574,a
Παροχέω, t.2,c.1581,a
Παροχίζω, t.2,c.1577,g

Παροχῶ, ibid.b.
Παροχος, t.1, c.1350, e. & 1581, b
Παρρεζασθαι, t.2, c.1593, a.
Παρρησια, ib.
Παρρησιαστης, ib.
Παρ ψ, ib.b.h.
Παρ ψ, ib.f
Παρ ψ, t.2, c.1592, a
Παρπηδοντες, οἱ, pro Παραπηδοντες, t.3, c.137, c
Παρρέω, Præterfluo: poet. fyncope pro παραρρέω.
Παρσίκκα, t.1, c.1152, f.
Παρσικάζω, ib.
Παρσικαζόμενος, ib.
Παρσικαστής, ib.
Παρσικαστῶς, t.1, c.1153, d
Παρπᾶν, poetica fyncope pro ἁρπάζειν, apud Hom. in Od. Sic παρπάζω pro ἁρπάζω, in Epigr. A ἁρπάσαι.
Παρυγραίνω, Aliquantum humecto, I enter humecto. Athen. παρυγραίνει δὲ καὶ κατιὼν ὁ ἥλιος ὅτι πλεῖν.
Παρυγρος, t.3, c.1728, e.
Παρυδατος, t.3, c.1783, f
Παρυδρος, t.3, c.1784, g
Παρυπαντάω, pro Adiuno, quod eſt Patrocinor, Adiuuo, affertur ex ſchol. Eurip.
Παρυπερχομαι, t.3, c.1746, g.
Παρυπερκάθημαι, ib. h.
Παρυπερκύπτω, t. 4, c. 704, e.
Παρυφαίνω, t.3, c.1763, f.
Παρυφαω, t.3, c.1763, f.
Παρυφης, ibid.h
Παρυφίσταμαι, Subſiſto vnà, &c. t.1, c.1800, h. Παρυφίσταμαι, Significor, &c. c.1801, b
Παρυφος, t.3, c.1766, g.
Παρφασις, ib.g.
Παρφισάζει, Heſychio βάπτεται: vt qui ſint εἰσιγμένοι.
Παρῶ, Prætermittam, Tranſmittam, Dimittam: à παρίημι. Plato De leg. παρῶμεν ἀρρήτους, Indictum prætermittamus, Silentio prætereamus.
Παρωδῶ, ib.
Παρωδία, t.1, c.119, g.
Παρωδιάς, ib.c
Παρωδός, ib.a.
Παρωθέω, t.4, c.770, a
Παρωθητικός, t.4, c.774, a.
Παρωθίσκω, t.4, c.773, h
Παρωλένος, t.4, c.774, g
Παρωλοφα, Heſychio τὰ ἀπὸ τῆς πίστεως μέρη.
Παρωνίς, t.4, c.777, f
Παρὼν & παὼν, t.1, c.1134, f. Παρὼν, Aduenticius, &c. c.1135, a. At Παὼν, ὄνος, ὁ, nauigii genus eſt, apud Suid. ὁ δὲ ἵππος, παρεπλεῖ πεπαῖδρος τοῦ Σιδητοῦ παῶνα ἔχει γὰρ Ροδίους ἐπὶ συμμαχίᾳ. Suidas rhema facit παρῶνα, perperam. dicendum enim οἱ παῶνες, oſtendit illud τοῦ παῶνας, necnon Latinum Parones, vnà cum cõpoſ. μονοπάρωνες.
Παρφίνος, & Παρωνίδη, vide in them. παρονία.
Παρωπιασμός, t.2, c.1317, d.
Παρωπυμίζω, t.b.c.
Παρωπυμος, ος, ſubſt. ib.c.
Παρώνυμος, t.2, c.1333, g.
Παρωνυχία, t.2, c.1345, h.
Παρώνυχος, ſpecies quædam coloris πυρρίζοντος in equis, teſte Heſychio: apud quem aliquanto antè oxytonos παρωνὺξ dici feruntur ἵπποι πρὸς τὴν χρόαν πυρρίζοντες. Meminit Ariſtot. in Hiſt. anim. lib. 9. Inde enim affertur, αἱ παρῶνες λεύκωμα ἵππου: additurque, eſſe eas coloris medij inter cinereum & rufum.
Παρώπαλα, idem Heſych ex libro περὶ ἱππογραφίας affert pro τὰ ἐφ' ἑκάστοις ἐφάλλια. Forſan παρώπαλα ferendum, & ἐφ' pro ἐπί, vt eadem ſint quæ παρωνίδες, hoc eſt τὰ ἐπὶ τοῖς ἵπποις ἐφάλλια ἐφαπτίδια ἀέρια παρειλκύσθαι: intelligo autem equorum pauidorum qui ſubitis vtilis exercetur.
Παρώπιος, eidem eſt ἡμιβλέπτης, Attonitus.
Παρωπίας, t.2, c.1307, h
Παρωπίας, t.2, c.1398, c. & 1552, f. ob.
Παρώπιον, t.2, c.1397, f. & c.1552, ob.
Παρωπίς, t.2, c.1397, h.
Παρωπίτης, ib.c.
Παρωρφίς, t.1, c.1553, g.
Παρώπιον, t.2, c.1552, f.
Παρώρθιον, t.2, c.1421, c.
Παρωχεύω, ib.
Πᾶς, pro πάντας, t.3, c.33, b.
Totus, t.3, c.49, a.
Πᾶς, ὅπως, c.48, c.
Πᾶσα δεῖ, t.3, c.113, c.
Πᾶσις, Heſychio κτῆσις, Poſſeſſio: ἀφὰ τῶν πάσασθαι.
Πασιφαὴς, Omnibus apparens. Nonn. de Lazaro.
Πάσιος, Heſychio πηλός, Lutum.

Πάσμα, t.3, c.58, f
Πασσα, Lacones pro παῖδες dicunt, teſte Heſychio.
Πασσάλη, eidem eſt πτυχὴ. Res vulgaris & minima. Addit, quoſdam exponere κύχρη, mihi minime: necnon ἄλφιτα καὶ ἄλευρα, farinam hordeaceam. Primæ expoſitionis meminit ſchol. Ariſtoph. in hoc Veſp. loco, Ὑπνωδοὶ ἐσθίουσι πυκνὸς ὢν δὲ πασσάλη: exponens nimirum βραχυτέλεσι καὶ πτυχαῖς. Alterius Suidas meminit, exponens πασσάλην τὸ ἀλεύρου, ἀλευρώδους, tenuiſſimæ farinæ particulæ, quæ ſuprà παιπάλην. Rurſum ſchol. Ariſtoph. addit, eſſe qui πασσάλην vocari dicant πᾶν Μαγνῆτιν τὸν. quæ expoſitio iſti loco nequaquam conuenit, nili pro minutiſſima eius particula accipiatur. conuenientior Suidæ interpretatio eſt, reddens, Tenuiſſimæ farinæ particulæ: & illa quæ exponit κύχρη, Milii granulum. mox enim dicit ὡς καπνίου κάτ' ἀλήθειαν: quod & ipſum à frugibus translatum eſt, ſignificans nimirum πλεῖστον πτυχὸς. Apud Galen. in Lex. Hippocr. legitur ETIAM Πάσσαλος, expoſitum κύχρος, Milium: VNDE Πασσαλίτης apud Hippocr. eſſe dicit κυχραλίτης, Milii molitor, Qui mihi grana mola frangit.
Πασσαλίζω, t.3, c.273, c.
Πασσαλίς, ib.
Πασσαλίσκος, ib.
Πασσαλίσκος, t.3, c.272, f.
Πασσαλίσκος, ib.c.
Πασσαλίσκος, ib.
Πασσαξ, ib.g.
Πασσαλεύω, ib.a
Πασσάλισκος, ib.
Πασσαλίσκος, ib.f
Πασσαλεῖος, t.3, c.273, c
Πασσαλόω, t.3, c.113, d
Πασσάω, Comedo. Heſ. enim πασσάσθαι exp. ἐσθίειν.
Πασσητός, t.3, c.272, d.
Πασσυδίη, t.3, c.760, c
Πασσυδίη, ibid.
Πασσυδίη, Heſych. ſcribit Æoles dicere pro πασσυδίην: ſubiungens hoc exemplum, τὸ πασσυδὶ ἡμῶν ἀπόλωλεν ὄχλος. Affert idem & Πασσυδεί, pro ἅθρόως, πασσυδί, Funditus, Cum tota domo ſeu familia. Videtur ea deriuata ἀφὰ τοῦ πάσασθαι συλλῆσαι, vt ſit Omnino & penitus trahendo exturpandoque.
Πάστα, t.3, c.57. d. & 270, h. Πάστον, t.3, c.111, d
Πάστα. Heſych. hoc edulium ex caſeo non ſalſo, ſimilagine & ſeſamo confectum. Alii eſſe volunt pulmentum ex leguminibus, mixtum farina, teſte eodem. Forſan παρὰ τὸ πασσάσθαι, quod farina conſpergeretur. Vide πάσσω.
Πασσάξ, Heſychio πασσαλός: pro quo ſuprà πάσσαξ.
Πασσάς, t.3, c.58, b. Heſychio πασσάδες ſunt ποικίλαι, & μεγαλοδιφθέριναι, à πάσσω ſignificante ποικίλλω. Variegare: item πασσάδια ἱδιώματα, à πάσσαξ quod eſt Edere: præterea πλάσματα καὶ συναλοιφάς.
Πασία, Spargendaautem Spargendum, Ariſtoph.
Πασιλη, Vltima anni dies: Πασίλη autem, τὸ ξύσμα τῶν Κέρατος, Ramenta corni ſeu pellium. Suid.
Πάσις, luſculum farina mixtum ſeu conſperſum. Poll. plurali πάσεις pro ζωμοῖς ἁλφίτων affert, ex Ariſtoph. φύσαις πάσεις, ζωμοῖς, χολαῖς. Simile quid πάσσα Heſychio.
Πασίφιλα, Heſychio σπλάγχνα, παιδάρια, κοιλία, Viſcera, Inteſtina ſeu interanea, Venter: forſan ἀφὰ τοῦ πάσασθαι.
Πασσω, t.3, c.57, h. Πασσώδιον, t.3, c.58, d
Πασσώδιον, ib. Πασσώδης, ib.c
Πασχα, Paſcha: quidam putarunt eſſe τὸ παθητὸν παθῶν ὄνομα, derivatum ἀφὰ τοῦ πάσχω, vt Gregor. etiam teſtatur. Sed ita luitur. ortum enim eſt ex Hebraico verbo paſah, quod eſt Tranſire. & ſignificat feſtum illud quod Iudæi celebrabant in memoriam eius diei quo mare rubrum deo duce tranſierant: ſeu in memoriam eius noctis qua angelus Domini præteritis Iudæorum ædibus in Ægyptiorum familis primigenia quæque peremerat. Erat autem cœna quæ celebrabatur ſecundi menſis die decimo quarto, veſperi. paterfamilias cum tota familia lumbis ſuccinctis & firmata manu ſcipione, tanquam iam iter ingreſſuri, ad menſam ſtabant, agnumque aſſum comedebant integrum cum pane non fermentato: δὶς πασχάδων qua de re Exodi 12, & Num. 9: necnon Reg. lib. 4 cap. 23. Meminerunt & Euangeliſtæ. Lucas cap. 22, ἤγγικεν ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, ἡ λεγομένη πάσχα. Ioann. 2. ἐγγὺς τὸ πάσχα.
Πασχαλεύς, apud Heſ. πανύπνιος: perperã pro πασχαλεύς quod eſt Qui omnia fabricati nouit.
Πασχητὰν, verſum eſt ἐφετμὴν, ſignificans Cupere πόθος

hoc est Cupere marē pati, Cupere muliebria pati, Muliebria appetere: de impurissimis illis pathicis & cinædis qui aduersæ veneris libidine pruriunt. Legitur id verbum apud Aristoph. & Athen. Sic apud Xiphil. in Heliogabalo, de ipso Heliogabalo & drauco ipsius, συνωσαμένους τι αὐτοῦ, καὶ ὅτι πλέον ἐκ τῆς γυμνάσεως, ἀπὸ ἡσύχου τοῦ φαλλοῦ ἔχειν αὐτὴν ἔνται, παθεῖν. Verbo autem πάσχειν in obscœna itē signif. Demosth. vtitur Pro cor. dicens τὰ ὑμέτερα vocatam esse ἐκ τοῦ ποιεῖν καὶ πάσχειν: nō minus libidinosam quàm sunt αἱ λαμίαι. Eò respexit Seneca Declam. 10, Ille Passieno, prima eius syllaba in Græcum mutata, obscœnum nomen imposuit: Paschienum videlicet appellans. Porro à verbo παθεῖν est VERBALE Παθητασμός, οὗ, ὁ, significans ipsam appetitionem coitus illius nefandi. Luc. in Gallo, ἐρᾷ τῆ Δία καταυχενίζων πρὰ καὶ παθητασμοῦ.

Πάσχω, Patior, &c. t. 3, c. 60, c. Πάσχω, cum aduerb. c. 61, a.
Πάσχω, de bonis dictum, ib. b. Πάσχω, reddi tum per Mihi accidit, c. 61, e. Πάσχω Facio, &c. c. 73, g. Πάσχω, Ægrotus, &c. c. 73, c. 61, d. Vide & παθητάν.
Παταγέω, t. 3, c. 84, d. Παταγή, ib. b
Παταγῆμα, ib. f. Παταγόρισμος, ib. d
Πάταγος, ib. a
Πάτηκοι, Phœnicibus sunt Simulacra deorum quæ in puppibus nauium statuunt, Hesych. autore. Herodot. pro eo habet Παταικοί: lib. 3, pag. 112, scribens Vulcani apud Memphitas simulacrum esse simillimum τῶν Φοινίκων παταικῶν, τοὺς οἱ Φοίνικες ἐν τῇσι πρῴρῃσι τῶν τριήρεων ἐφιδρύσασι. eos autem esse πυγμαίου ἀνδρὸς μίμημα.
Πάτινα, Hesychio πυθμένια. DIMIN. Πατίνια idem esse dicit ὀκτάπαλα λοπάδες, item ὀκτάπαλα καὶ φιαλοειδῆ πινάκια: quæ & Βατίνια per β à nonnullis appellari. Ambo leguntur apud Athen. lib. 4, in sermone de vasis culinariis: ex Eubuli Ione, Τρύβλια δὲ καὶ βατίνια καὶ κακκαβία, Καὶ λοπάδες καὶ πατίνια πυκνὰ περόνια. perperam tamen ibi diphthongo scriptum πατεῖνα & βατείνια. Pollux non πατίνιον solùm habet, SED ET Πατάνη, scribens πατάνιον esse ὀκτάπαλόν τι λοπάδιον quod πατάλιον dicitur, Patella. Affert & exempla vtriusque: fœminini, ex Nicocharis Lemniis: & ex συμφοιτῶν Sophronis πατάνια αὐτοπύτης. ac procul dubio tactum hinc est Latinum Patina: cuius diminut. Patella respondet diminutiuo πατάνιον. cuius hæc exempla ibidem Poll. citat, ex Euthydico Antiphanis, πολύπους πτερωθεὶς ἐν πατανίοισιν ἑψόμενος. & ex Eubulo, πικτὰ Σικελικὰ πατάνια. vbi nota dici πικτά, quoniā in eis πήγνυται τὸ ἐψόμενα. Infrà πάτταχεα pro iisdem.
Παπάξ, t. 3, c. 83, g
Παπαπῦ, Hes. παπαῖ παπαῖ
Παπάρα, ex Eust. affertur pro κίστη, κιβωτὸς, Arca, Cista.
Παπάσσω, Cum strepitu palpito, &c. t. 3, c. 82, g. Παπάσσω, Percutio, &c. c. 83, d
Πάπαχοι, Hesychio σκεῦος λοπαδίου ἐμφερές: quod & πάπανον siue πατάνη dicitur, & πατάνιον.
Παπίλια, recentiores Græci vocant quædam vasa culinaria, voce mutuata à Latinorum Patella. Meminit Poll. lib. 6, cap. 13. Ibi enim in censu μαγειρικῶν σκευῶν ab eo numerātur, κακάβη, πατάνιον, πάτανη, πατάνη: additurque, πατάνιον videri esse λοπάδιον ὀκτάπαλον quod tunc πατάλιον fuerit appellatum. Capite præced. vtitur vocabulo παπίλης, scribens τοὺς καλουμένους παπίλης nominatas esse λακαινίδας. Eustath. verò Παπίλια potoritis annumerat vasis, scribens pag. 219, Ex Homericis πατάλοις dici πινάκια ὀκτάπαλα ea quæ sunt πλατέα, Lata & ampla: qualia τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα παπίλια: ex quibus elegantem Alciphronem composuisse παπιλοχάρωνα. Itáque Παπίλιον fuerit etiam Patera: & Παπιλοχάρων, Qui gaudet pateris, Qui pateris potare amat.
Παπύσσειν τὴν κρέων, ex Herodoti libro 2 affertur pro Carnibus vesci untur. quo significatu suprà πασσάλευσι & πάσσεται. Vide & Παπίω.
Παπεΐζω, Patrem nomino, Patrem voco seu appello. πατέα καλῶ quod & παππάζω. Aristoph. Vesp. πάππα καὶ μὰ πατεῖζι, Desine, nec patris nomen ingemina. ad eū qui dicebat, ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη.

Παπείον, Paterculus: diminut. à πατήρ.
Παπυπαῖ, Hesychio ψηφῖδες quod & παλβυπαῖ.
Παπίω, t. 3, c. 79, b. Diuersas huic verbo signif. tribuit Hesych. afferens nimirum παπίειν pro καταπατεῖν, καταπροπεῖν, Calcant, Conculcant & proculcāt pedibus vt rem vilē & reiteculam. & παπῖν pro πρόϊδεσθαι. præterea παπίειν pro ἐγλύφειν: nisi fortè scribendum ἐγλύφειν. de qua signif. dictum est in Παπίειν.
Πάπημα, t. 3, c. 79, b
Πατίνιον, Hesychio πατητήριον, κοπὸν, Proculcatū seu conculcatum pedibus, Vulgare, Triuiale.
Πατήρ, Pater, &c. t. 3, c. 85, a. Πατήρ, pro Senex, &c. c. 86, c.
Πατήρ, metaph. pro quouis effectore vsurpatū, c. 88, b.
Πατέρες, οἱ, Maiores, &c. ib. f. Πατήρ, vnde dictū, c. 89, a
Πατάσσω, t. 3, c. 80, a. Πατάσσω, Hesych. χώνω.
Πατάσσωμαι, eidem H. στρώσασθαι οἴεται: quæ & sæp.
Πάτος, Calcata via, t. 3, c. 80, c. Πάτος, Puluis, &c. ib. c
Πατῶμαι, t. 3, c. 79, b. Πάτρα, t. 3, c. 97, b
Πατραδελφεός, t. 1, c. 939, c & t. 3, c. 91, a
Πατραλίας, vel Πατρακλίας, t. 1, c. 317, g. & t. 3, c. 91, c
Πατραλοίας, t. 1, c. 328, b
Πατρίμβατα, Hesychio ὑψηλοί, Alti, Celsi.
Πάτρη, t. 3, c. 97, b. Πάτρια, ib. c
Πατεῖα, ib. Πατριάζω, t. 3, c. 95, f. & b
Πατριαρχεῖν, t. 3, c. 90, g. Πατριάρχης, ib. c
Πατριάρχα, ib. h. Πατριάρχης, ib. g
Πατρίκιον, t. 3, c. 96, f. β. Πατρικός, t. 3, c. 101, c. β.
Πατρικός, t. 3, c. 95, c. α. Πατρικῶς, ib. i
Πάτριος, t. 3, c. 95 g. α. Πατρίς, ib.
Πατριώτης, t. 3, c. 96, f. Πατριωτικός, t. 3, c. 97, a
Πατροκτονία, t. 3, c. 93, g. Πατροκτονία: t. 3, c. 89, b
Πατροκτονία, ac. n, Patris occisio, Parricidium.
Πατροκτόνος, t. 3, c. 89, c. Πατροκτόνος, ib.
Πατρομάτωρ, t. 3, c. 91, f. Πατρομήτωρ, t. 3, c. 89, g
Πατρομικὴ, ib. Πατρόμοιος, ib. d
Πατρομοῦμαι, ib. g. Πατροπαράδοτος, t. 3, c. 90, a
Πατροπάτωρ, t. 2, c. 824, c. ob. & t. 3, c. 91, c
Πατρονόμος, t. 3, c. 96, c. Πατρονομία, t. 3, c. 90, b
Πατρῷος, t. 3, c. 93, g. Πατρῷνυμος, t. 3, c. 90, b
Πατρῷος, t. 3, c. 91, c. Πατρῷος, t. 3, c. 90, c
Πατρῷος, ib. Πατρῷος, ib. d
Πατρῴως, t. 3, c. 100, f. Πατρῴως, t. 3, c. 95, b a
Πατρῷος, t. 3, c. 94, b. Πάτρων, t. 3, c. 101, b
Πατρωνεία, ib. d. Πατρωνυμία, t. 3, c. 91, d
Πατρωνυμικὸς, ib. c. Πατρῷος, t. 3, c. 94, c
Πατρῷος, t. 3, c. 100, e. Πάτρως, ib. d
Παυλαγία, t. 3, c. 84, e. Παυλαγία, ib.
Παύλαγος, ib. Παυλαγία, t. 3, c. 273, a
Παυλαία ἔλαφος, t. 3, c. 272, g. Παυλαίαν, ib. f
Παυλαῖος, ib. Παῦλος, ib. d
Παῦλος, t. 3, c. 57, d. & 270, h
Παυσανίας, Hesych. ἡσυχάζουσα: à them. παύω.
Παῦλα, t. 3, c. 106, e
Παῦρος, t. 3, c. 105, d. Παῦλος, Hesychio θαύματος ἀκολασίας σύμβολον.
Παυῖ, mentis nomen apud Ægyptios, respondentis Latinorum Iunio, vt est in Lex. meo vet. Mentio eius in Epigramm. quoque, vbi decimus ordine ponitur, & diuinum παυῖ vocatur: lib. 1, p. 123, initio: Εἰκάσαι δὲ παυῖ φασγανολάς, ὅθεν ὀπάων. Sed sequendo rationem quæ ibi instituta est, respondet Romanorum Iulio: ad quod & versus illius sensus ostendit.
Παύομαι, t. 2, c. 104, a
Παῦρον, Hesychio μικρὸν, Paruum, seu Paucum, vt παῦρα. Sed addit quosdam exponere μίγα, μικρόν.
Παυσακίας, Παυσανίας, Παυσανίης, in sequ. Παῦσος.
Παῦρος, ου, ὁ, poeticum adiectiuum est, idem significans quod ὀλίγος in prosa. hoc est Paucus, Non multus. Homer. Il. C, παῦροι δ' ἐπίοντο λαοί. Et Iliad. γ, de Menelao, ὀλίγῃ ἐκ δίφρῳ ἀμφὶς ἐὼν ἀγορήσατο Πάϊρα μάλ', ἀμφὶ μάλα κήρυκε. erant enim Lacones sua natura βραχυλόγοι, breuiloqui & paciloqui, vnde etiam subiungit, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος. Vtitur etiam comparatiuo παυσότεροι, pauciores. vt, Iliad. ε, εἰδὲ δύναντο Παυσότεροι φῶτες ἅμα στρατὸν ὧδε κιόντα. Iliad. τ, μαχέσασθαι Παυσότεροι πελέονται. Et Il. Λ, Παυσότεροι λαοὶ ἀγαζηθ' ὑπὸ πύργον ἀμύνειν, Pauciorem populum. Minorem

Minorem populi numerum. Interdum ponitur pro Paruus, Breuis. Nicand. Ther. ἄλλοτε μὲν μείους Μαίωνι, ἄλλοτε παῦροι. Neutrum plurale παῦρα aduerbialiter ponitur interdum pro Paucies, Rarò, Non ſæpe, Nō multùm. Heſiod. Theogon. Παῦρα δὲ πολλῶν. Alioqui DICITVR Παυρέκης eo ſignificatu, vt ὀλιγήκης. Heſych. Pro παῦρος dicitur ETIAM Παυρίδιος, forma diminutiua, Pauculus, Pauxillus. Heſiod. Erg. Παυρίδιον ζώειεν ὅτι χρέος, ad pauxillum tempus. Ex eodem παῦρος COMPOS. Παυροεπής, Pauciloquus: Erinnæ epitheton in Epigr.

Παυσίπημος, t.3, c.106, b.
Παυσίπονος, t.2, c.65, a.
Παυσιπόλεμος, ib.g.
Παῦσις, ib.b.
Παυσῖρ, ib.
Παυσίφιλος, ib.c.
Παυσώδυνος, t.2, c.118 e, f.
Παύω, Finem impono, &c. t.3, c.101, f. Παύω, Finem facio, neutral. c.103, f. Παύομαι, Deſiſto, cum genit. &c. c.104, a. Παύομαι, cum particip. ib.g. Παύομαι, abſol. c.105, a
Παυσιπόνημος, t.3, c.105, d
Παυσίπονος, t.3, c.105, e
Παυσίφρων, t.3, c.106, a
Παυσῳνία, ib.d
Παυσώνιος, ib.d
Παφλάζω, t.4, c.163, a.b
Παφλασμός, ibid.c
Πάχαν, apud Heſych. παχὺν ἔχων: mendoſe.
Πάχης, eidem παχὺς, πλούσιος, Craſſi, Opulenti.
Πάχη, t.3, c.271, f.
Παχεῖα, ib.
Παχέως, t.3, c.112, c
Παχυδέρμος, t.1, c.947, d. & t.3, c.111, e
Παχυθρίξ, t.1, c.1586, f
Παχυκάλαμος, Craſſo aſſurgens culmo aut calamo.
Παχυκαυλος, t.2, c.93, f.
Παχυλὸς, ib.g.
Παχυμέρεια, t.2, c.851, d.
Παχυμερὴς, ib.
Παχυμερῶς, ib.
Παχυόμματος, t.3, c.111, f
Παχυόμματος, t.3, c.111, h
Παχυόσμος, ib.f.
Παχυπάς, ib.c.
Παχυπάχυς, t.3, c.112, b
Παχυπόρθμος, Craſſas habens virgas.
Παχυράβδος, Craſſas habens virgas.
Παχυρίζης, t.3, c.709, g
Παχύρρυγχος, Qui craſſo roſtro eſt, Craſſum habēs roſtrū. vt παχύρρυγχοι ὗες apud Alex. Aphrod.
Παχὺς, Craſſus, &c. t.3, c.110, e. Παχὺς, ad animum tranſlatum, c.111, b
Παχυσαρκία, c.3, c.1046, a.
Παχύσαρκος, ib.
Παχύσπερμος, ib.c.
Παχυσπερμία, ib.
Παχύσπερμος, t.3, c.111, e
Παχύσπορος, ib.t
Παχυστεχὴς, Qui craſſis ſunt pilis: à ſing. παχύθριξ.
Παχυστέχυος, t.1, c.1587, b.
Παχυφλοιος, t.4, c.1-6, d
Παχύφρων, Qui craſſa mente eſt & intelligentia non valet, Stupidus, Bardus. Vtitur Heſ. in prouerb. Βοὸς ἀφνειοῦ, ſynonymum ei addens ἀνόητος.
Παχύχηλος, t.4, c.408, b.
Παχύχυμος, t.4, c.510, e
Παχύχυμος, t.4, c.513, b
Παχὼν, Ægyptiaci menſis nomen, reſpōdentis Maio Romanorum, vt annotatum eſt in Lex. meo vet. In Epigr. verò pro Iulio ponitur, nonus numero, incipiendo à Septembri: eſtque ibi in eum hic verſus, Λεῖα δ' ἀπὸ Παχὼν ἑρπετὰ θυμὸν ἔχει.
Πάω, t.3, c.112, d.
Παῶτις, ὁ, ἡ, t.3, c.115, b
¶ Πέδαλον, pro πέδιλον, Planities, affertur ex Epigr.
Πέδα, Heſychio γῆ, Terra, Solū, vt πέδον. Doricè nōnunquam pro πέδη etiam vſurpatum reperitur.
Πεδάκα, Πεδάκαστον, Πεδάκχεσις, vide paulo pòſt in Πέδη.
Πεδάρσιος, t.3, c.114, c
Πεδάλα, Heſychio ποικίλα, Varia. Πεδαλοβόμβυξ autē, eidē eſt ματαιολόμβυξ & ματαιοπόμβυξ. quas ſignificationes tribuit etiam τῷ πεδαχθῆναι.
Πεδαμοίβεται, vide in Πεδίρχεται.
Πεδαῖος, Humilis, A terra ſeu ſolo vix aſſurgens. Nicand. vtitur pro Paruus, in Ther. dicens πεδαῖον ἑρπηκόα, & πεδαῖα σύρη, pro μικρά, teſte ſcholiaſt. qui alibi pro πεπαῖς accipi tradit: Heſychio itidem exponente πεδίος & πεπαῖς. Idem H. πεδαῖ' ὑπνῳ ex Ionis Agamemnone affert pro κώφῳ, leui: addens, quoſdā exponere βεβαίῳ, firmo. ſecundum quam ſignif. ex πέδη deriuatum dici poſſet.
Πεδάκρους, t.3, c.114, b
Πεδάνα, Heſychio τὰ ἀκίνητα καὶ φιλαπόδη πόρεια, cuiuſmodi ſuprà πατρία, Latinis Pateræ.
Πεδαχθῶται, idem exp. ἐμπέδωται καὶ πεφυτᾶ.
Πεδάω, vide paulo pòſt in Πέδη.
Πεδαωρικὸς ἵππος, Heſychio φρυαγμαῖος & μετεωρικὸς, Qui ſe à terra eleuat, & ſuperbè incedit.
Πεδάτης, t.3, c.117, c
Πεδίρχεται, & Ῥεδαμεῖται, ex Pindaro affertur pro Sequitur, Inſequitur: item Subit, Venit. Inde eſt Πέδιλα apud Heſych. quod exponit & μέλη & ἰκτύδια. Apud eundem H. legitur & Πεδίλαν, expoſitum itidem ἰκτύδιον, μετέρχεται: ſed ſuſpectum.
Πέδιθεν, idem affert pro ὕστερον, πάλιν, ὀπίσω: itidem πέδιν ex Lacones pro ὕστερον dicere tradens.
Πεδίαν, Ionicè pro πεδὸν, Compedum, à πέδη. Herodot.
Πέδη, ης, ἡ, Pedica, Compedes, Vinculū pedum: σφαγὰς δεσμοὺς, Heſychio. Hom. Il. ι, ἀμφὶ δ' ἄρα σφι πέδας ἑέλσατο χρυσείας Ἀρήτης, ἀλύτας. Plutar. Hellen. πέδας καμίζοντες ὅπῃ τις αἰχμαλώτους, compedes quibus captiuos ligarent: de Megarentibus Perinthiis bellum inferentibus. Eodem libro dicit τοὺς πέδαις τοὺς κρίκους, cōpedū annulos. Heſ. πέδας innuit eſſe etiam annulos quoſdā mali & gubernaculi in naue. Eodem teſte πέδη eſt ſpecies quædam ἱππασίας, vt apud Xen. quoq; De re equ. laudatur ἱππασία καλαμώδη πέδη, vtpote quæ aſſuefaciat equum ἐν ἀμφιτρόχοις τοῖς γαλεοῖς σφίγγεσθαι. Ibidem præfertur ἡ ἐπομένη πέδη τῷ κύκλῳ, ſi. A ſuperiore πέδη eſt VERB. Πεδάω, ᾶ, ſignificans, Pedicis vincio, Cōpedibus aſtringo. Hom. Il. ν, πέδησε δὲ φαίδιμα γοῦνα, quominus videlicet effugere poſſet. Metaphor Odyſſ. φ, de ſomno, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. Deus quoque & fatum abeo dicuntur aliquem πεδᾶσαι vt agat vel patiatur aliquid, pro Fatalibus vinculis conſtrinxiſſe, Neceſſitatis compedibus vinxiſſe, ſeu Fati compedibus adſtrictum cogere. vt initio Il. χ, Ἕκτορα δ' ἀσπὶ μάλα ἐλαφρῇ μοῖρ' ἐπέδησε. Odyſſ. σ, πέδησε δέ μιν Ἀθήνη Τηλεμάχου ὑπ' χερσὶ καὶ ἔγχεϊ δῖος ἁμιλλᾶσθαι. Interdum cum datiuo conſtruitur, & ſignificat Compedio, Illigo, Irretio. vt Odyſſ. ψ, Αὐτάρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεα κῆδε' ἔπεμψε καὶ ἄλλοις πέδασεν. Item cum genitiuo pro Impedio & Prohibeo. Od. ά, Οὔτε μ' ἀθανάτοισι πέδοις καὶ ἴδῃσι κιόντα. Vbi nota πέδοις Ionicè poſitum pro πέδῃς, & in præced. verſu πέδασσεν pro ἐπέδησεν. Ionicè itidem πείδω pro πείθω ponitur à Nicandro. Affertur ET Πεδίω pro Compedio, Ligo: itē Impedio, Detineo, ex Epigr. Quomodo & Nicandri ſchol. πεδίωσι exp. per πεδῶσι. Inde eſt VERBALE Πεδητὸς, ὸν, ὁ, quod ex Epigr. affertur pro Ligator. AT PAROXYT. Πεδῆτος paſſiuè ſignificat πεπεδημένος, Compedibus adſtrictus, Vinctus: teſte Heſ. etiā & Suida. Plut. De ſuperſtit. οἱ πεδήτας ἐπιλαμβάνοντες τὸν δεσμὸν οὗτος. At ὁ αἰσχρὸν cur dictus fuerit πεδῆτος in Samo, docet idem in Quæſtion. Græcan. Eandē ſignificationem habere videtur COMP. Πεδίχρεσις: quod Heſ. exp. μεταλλητὸς, μεταδιωκτὸς: intelligens, vt videtur, Reprehenſus ex fuga à perſequētibus. ſed exponit etiam μεταμέλητος & πτωτὸς: eaſdē ſignificationes tribuens nomini πέδαλος & participio πεδαλδόμενος. Præterea à πέδη DERIV. Πέδον, ſignificans τὸ πεδᾶν δεῦλον: vnde περιέδον dicitur ὁ πολλοὺς πεδᾶν καὶ χεῖρας δοῦλος. Euſt. Ità DIMIN. Πέδιον, ſignificās ὁ μικρὸς δεσμὸς, Paruum vinculum, Parua pedica, teſte Etym. qui ὡς παρεξωσθὲν ait, ad differentiam nominis πέδιον, deriuati à πέδος.
Πεδίορος, t.3, c.114, c
Πεδίτης, & Πεδίτης, vide in præced. πέδη.
Πεδιάδες Ἀθηναῖοι, t.1, c.370, b.
Πεδιάδης, t.3, c.117, b
Πεδιάς, ib.d.
Πεδίας, ib.
Πεδιάσιος, ib.c.
Πεδιάσιοι Ἀλωπεκῆθεν, t.1, c.370, a
Πεδιεὺς Ἀλωπεκῆθεν, ib.b
Πέδιλον, Talare, Calceus: ὑπόδημα. Hom. Il. ε, ὑπὸ δέσαντο καλὰ πέδιλα. Od. ι, ὑπὸ ποσὶν ἰδέσθαι καλὰ πέδιλα. Il. β, Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαρὰ ἰδέσθαι καλὰ πέδιλα. Sic Odyſſ. κη

πέδιλα Δανάμβως ὑπὸ ποδί. Et Odyſſ.ξ, ἀμφὶ πέδιλα δήσατο καλά. Heſiod. ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἕλετο καλὰ πέδιλα, alata talaria: vt & πέδιλα in Epigramm. Euſt. annotat olim cum diphthongo ſcriptum fuiſſe πείδιλον: quæ ſcriptura nō multum aliena eſt ab etymo quo dicitur denominatum πεζὸς ἢ πεζεπλοΐδης, ἢ πεδί. Heſ. nominatum vult quaſi πεδίλιον.

Πεδιάς, t.3,c.117,b

Πέδιοι, affertur pro Qui in locis planis & campeſtribus moranturꝛqui & πεδιᾶται.

Πεδίον, Campus, &c.t.3,c.116,c. Πεδίον, de pede dictum, ibid.h. At Πέδιον, vide in Πέδα.

Πεδεῖν, ib.

Πεδήρη, t.3,c.113,g.

Πεδίσιμος, Heſych. μενήσιος, Inquilinos: afferens itidem πεδίσιον χαλκὸν ex Æſchyli Ἐφεσίοις pro σιδήρεον.

Πέδον, t. 3,c.113,c.

Πεδονόμος, t 3.c.114,a.

Πεδοτρεφὴς, ib.

Πέδον, vide paulo ſuprà in Πέδν.

Πεζὰ, t.3,c.117,c.& 122,c.

Πεζαμοτικὸς, t.3,c.125,c.

Πεζέτηροι, οἱ, t.3,c.126,a.

Πεζόμαι, t.3,c.125,f.

Πεζόω, t.3,c.125,f.

Πεζῇ, aduerb. t.3,c.124,g.

Πεζικὸς, ib.d.

Πεζίτης, t.3,c.125,c

Πεζὸν σημαίνει, in hominibus ſunt πεζοὶ, ζῶν: in lignis, πλοῖα πεζὰ. Suid.

Πεζοσκαφέω, t.3,c.125,a.

Πεζολόγος, ib.

Πεζομαχία, ib.

Πεζονομικὴ, ſ. διατάξις, ib.b.

Πεζοπορέω, ibid.c

Πεζὸς, Pedes, &c.t.3,c.122,g. &c.c.123,g

Πεζόπορος, t.3,c.124,f.

Πεζοφόρος, ib.d.

Πεῖ, t.2,c.1510,f.

Πειθανολογία, affertur pro Perſuaſibilis & probabilis oratio. Infrà ſine diphthongo πιθανολογία.

Πειθανὸς, t.3,c.135,b.

Πειθαρχία, ib.

Πειθανὰς, t.1,c.611,f

Πειθὼ, Heſychio πιστικὴ, πίστις.

Πειθώμαι, t.3,c.134,h

Πειθώνως, t.3,c.135,a. Inde ADVERB. Πειθώνιος, Obſequenter, Morigerè.

Πείθω, Perſuadeo, t.3,c.126,d. Πείθω, Suadeo, c.128, a.

Πείθομαι, Perſuadeor, ibid.b. Πείθομαι, Pareo, c.129,a. De eius conſtructione vide & t.4,c.810,d

Πειθὼ, Suada, t.3,c.133,g. Πειθὼ, Obedientia, c.134,g. Πιθὼς quoque dici fertur pro eodem.

Πειθαμμός, t.3,c.147,a

Πειθὰς, ib. Heſych. πικρὸν adiectiuè etiam expon. πικρὸν, πικριδινὸν, Amarum.

Πείκω, t.3,c.146,h

Πειλὸς, Heſychio πικρὸν ἢ σκυθρωπόν. Sed forſan πῖλος ſcribendum, vt ſit pro πίλος ſicut ἅλη pro ἴλη.

Πεῖνα, t.3,c.149,b

Πεινάλεος, ib.f.

Πεινάειν, t.3,c.301,a

Πειπὸν, Heſychio χωρὶς, Sordidum: quod infrà πιπρόν.

Πειπάω, t.3,c.149,g.

Πείρη, ib.b.

Πειρημα, ib.

Πειρηνὰς, ibid.c

Πεῖρα, Conatus, &c.ib.c. Πεῖρα, Specimen, &c.ib.b

Πειρᾴζω, t.3,c.158,a

Πειραιὰς, Piræeus portus Atticæ, triginta quinque ſtadiis diſtans Athenis. Olim inſula fuit, vnde ei & nomen, ἀπὸ τῆς περαίας ἐκτὸς Munychiæ Dianæ fanum inædificauit Munychus, πρὸ ἄκρας κατὰ κορυφὴν, teſte Suida. Genit. habet Πειραιέως, apud Ariſtot. Rhet. 3. Datiuū πειραιεῖ, apud Xen. & Æſchinem. Accuſ. πειραιᾶ. Attici verò πειραιᾶς dicunt pro πειραιέας. Demoſth. Pro cor. πρὸς πύλαν τὴν πειραϊκὴν. Et πειραϊκὰ pro πειραϊκὰ. Idem Dem. in Mid. κατὰ πλοῦν εἰς πειραιᾶ. Xen. Hell. 5. ἐνέβησαν εἰς πειραιᾶ. Ariſtot. Polit. 5, οἱ ἐν πειραιᾷ οἰκοῦντες: quos eſſe dicit μᾶλλον δημοτικοὺς τῶν ἀστυγειτόνων. Ciceroverò ſe reprehendit quòd ſic protuliſſet, ac non potius vt Terẽ. In Piræum conuenimus. VNDE Πειραϊκὴ πύλη, Piraicæ portæ: portæ quædam Athenarum quibus in Piræum exibatur. Plut. Theſeo.

Πειραίνω, t.3,c.235,g.

Πεῖρας, ib.

Πειρασμὸς, t.3,c.158,f.

Πειρατὴς, ib.

Πειρατικὸν, pro Πειρατὴν, t.3,c.156,e

Πειρατία, t.3,c.160,b.

Πειρατεία, t.3,c.160,b.

Πειρατεύειν, t.3,c.160,b.

Πειρατικὸς, t.3,c.160,a

Πειράω, Conor, &c.t.3,c.154,c. Πειρῶ, Tento, &c.ib.g

Πειρώμενος, Qui perfecit: à πειράω pro ἐπείρα.

Πειρῶν, pro πειρασμὸν, t.3,c.154,f

Πειρατικὸν, t.3,c.156,g. Πειρατικὸν, ib.h

Πειρᾴζω, t.3,c.159,e

Πεισήρης, Heſychio πῶμα τι ἐπὶ τῷ ἁμάξῃ, ὃ τοῦτο ἐπιτιθέμενον τῷ ἁμάξῃ, nimirum ἐφ' ᾧ φέρεται τὰ φορτία. Sic Didymus apud Etymol. expon. πεῖσαι μὲν πολλοὶ πλάστην: Apion δὲ ἐπάνω τῆς ἁμάξης παράγεται τι σύνθετα πλεκτὰ καμαρωτὰ, vt ſit Storea è vimine quadrata, ut Crates quadrata quæ imponitur curru, & in qua ponuntur ea quæ vehuntur, Alueus curruũ. Hom. in accuſ πείσηρα dicit. vt Odyſſ. ο, Καὶ τὰ μὲν ἐς πείσηρα τιθεὶς Πεισίστρατος. Et Iliad. ψ, ἅμαξαν ἐΰδμητον ἰφθίμοιο γ' πείσηρα λύσαντες, πίσεσσι δὲ δῦμεν ἐπ' αὐτῆς. Etymol. verò & Πείσηρα in recto caſu: Πείσηρος, (inquiens) ὁ τὰ πεφορτωμένα λέγεται. Xenophon & Plutarch. κλίσεσιν ἁμαξικαῖς appellant.

Πείρομαι, t.3,c.160,a.

Πειρῶαν, Ionicè pro πειρῶσιν, Tentarent, Conarentur. Herodot.

Πειρῶμαι, Conor, &c.t.3, c.154,g. Πειρῶμαι, Periculum facio, &c.c.155,b

Πεῖσαι, t.3,c.133,d

Πεῖσαι, pro πίσαι dicitur, quod eſt πτίσαι, Potare, Potum præbere, Rigare: itémque πεῖσαι pro πεῖσις, hoc eſt πεῖσις, teſte Heſych. VNDE Πείσαι dicuntur οἱ ὑδρηροὶ καὶ ὑδατώδεις τόποι, ἕλη, λειμῶνες, Loca rigua & aquoſa, Prata. Iliad. υ, de nimphis, αἵ τ' ἄλσεα καλὰ πεφύκασι, Καὶ πηγαὶ ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα. Teſtis ſchol. & Heſych.

Πείσεσθαι, Paſſurum eſſe: refertur ad πάσχω.

Πεῖσις, pro πεῖσα, &c.t.3,c.133,d. Πεῖσις, pro πῖσις, ib.

Πεῖσμα, t.3,c.131,c

Πεισματικὸς, t.3,c.133,a. Πεισματικὸν, ib.b

Πείσομαι à πάσχω, t.3,c.65,b

Πεῖσος, Locus riguus & humectus, Pratum. vide πίσος.

Πειστέον, Obſequendum, Obediendum. Item Credendum. Plato De rep. lib.2, ὡς ἀμφοῖν ἐκ τούτοιν, quibus de rebus que credendum.

Πειστὴς, t.3,c.132,b

Πειστὸς, ib. Πειστὸς, ib

Πεισμὼν, Heſych. δοκίμιον, Explora: quod & πειρῶν.

Πειῶλος, ſignificat τὸν πίσιον, Catamithum, Pathicũ: quaſi δίῳ τινὸς ἀπολιμβάνων, ex πίος & ἅλος, Ionicè inſerto ι. Etymol. Meminit & Suid. Vide & πίος.

Ρέκομαι, t.3,c.147,b.

Ρεπτὸν, ib.

Πεπτὸς, ib.b

Πεπτὸν, ib.d

Πέπων, ib.b

Πελάγιος, Πελάσιος, Πελαγίζω, Πελάγιος, in ſequ. Πέλαγος, εος, τὸ, Pelagus, Altum, Æquor: τὸ πέλαγος τῆς θαλάσσης, quaſi πλάσγος, vt pote πλὰς τῆς γῆς ὤν. vt volit Etymologicus. vnde March. 18, πέλαγος ἡ θαλάσσης, mediũ & profundũ maris. Sic etiã alii autores vſurpãt. Hom. Od. γ, πέλαγος μεγα μαζόμενοι. Ioſeph. ad Demoſth. πέλαγος ἡδρασθαι. Sic Thuc. ἐς τὸ πέλαγος ὁρμᾶν. Et ἐκπεσεῖν ἐς τὸ πέλαγος. Et rurſum ἀποβῆναι ἐς τὸ πέλαγος. Item Luc. ὁ πελαγίφυγμος. Metaphor. verò Menander apud

Athen.l.12,Εἰς πέλαγος αὐτὴν ἐμβαλοῦσαν τὸ πραγμάτιον,pro Immensam multitudinē. I N D E Πελαγίος,Marinus: intelligēdo de alto mari. Aristot.Hist.anim.lib.8,c.19, ὅσα φύσει πελάγια ἢ αἰγιαλώδη, quæ sua natura altū amāt aut litora. Vbi nota aperte distingui inter πελάγιος & αἰγιαλώδης. Dicitur E T I A M Πελάγιος, sine diphthongo,& quidem frequentius,vt apud eundē Aristot. eiusdē operis lib.1, πελάγια ζῶα, Pelagia seu pelagica animantia.hoc est In alto degentia. Et πελάγιοι ἰχθύες,lib.6,c.17,Pelagii seu pelagici pisces, vt apud Colum.legimus Pelagici pisces, & Pelagii pisciū greges. Sic πελάγιον ὕδωρ,Pelagica aqua, Aqua ex alto petita:& apud Dioscor. lib.5, cap.15, Θαλάσσης πελαγίας καὶ ὑδατος ὀμβρίου, Aquæ marinæ ex alto petitæ. Et πελάγιος πνεύμων,Vētus ex alto spirans. Itē aliquis facit aliquid πελαγίως,pro In alto mari. vt apud Aristot. Hist anim. lib.5,πελάγιοι κύπτουσιν,In alto partum edunt.Et apud Poll.πελάγιοι ἁλιεύειν, Altum iam tenebamus:μεσόπορον ἁλιεύειν.Sic Thuc.lib.8,ἀπέρασαν ἀπὸ τῆς Χίου πελαγίως. Et aliquanto antē,ἐφαπτόμενοι πελαγίως. Quibus adde hoc Plut. De genio Socr. πελαγίως ἐπὶ καὶ ἔξω τῆς γῆς φερόμενος. Fœmin.πελαγία absolute positū significat πᾶν πελαγίαν μίλιον,teste Hesychio: Plinio verò autore,lib.9, c.37,Purpuræ nomine alio pelagiæ vocantur.qui cap. sequ.& pelagium dicit,de purpuræ quodā genere. At neutr.plur.πελάγια,Hes.exp. κρόταλα,Crepitacula: quæ & πλαταγαί. Dicitur E T I A M Πελαγιώς pro πελάγιος seu πέλαγος,vt apud Latinos quoque Pelagicus pro Pelagius.Plut.Symp.3,τοὺς πελαγιωτὰς ἵππους καὶ πολιήτας ἀσπάζεται,Pelagicos, Altum amātes. Apud Suidam reperio & Πελαγῶσης,λίμνη: sed id suspectū esse queat. Præterea inde deriu. V E R B. Πελαγίζω, significans idem quod πελάγιος πλέω, Altum teneo: Hesychio & Suidæ τὸ πέλαγος πλέω.afferūtque Suid.hoc exēplū,πελαγίζουσας ἢ τὰς ναῦς σωθῆναι τοὺς πλοῦς καθοδῆναι. Hes.πελαγίζειν exponit etiam ἀλαζονεύεσθαι καὶ φυσιοῦσθαι μεγάλα:necnon τοὺς ὀδόντας συρίττειν, vt πελάγια vocari dicit τὰ κρόταλα:forsan διὰ τὴν ἠχώδεις τῶν πελαγίων: vnde apud Latinos poetas Sonās pelagus, Sonora pelagi, Gemitus pelagi.

Πελαγὸς,poetica ellipsi pro πελαγὸς dicitur,teste Etym.

Πελαζομαι,t.3,c.190,b. Πελαίζω,t.3,c.189,d

Πελαίνω,t.3,c.191,c

Πέλαιτα,Hesychio ἰσχάδιον,(ἀπὸ τοῦ πελᾶν) & μᾶζα.

Πέλανος,ου,ὁ, dicitur πέμμα πλακουντῶδες ἐκ σησάμης εἰς θυσίας ὀπτώμενον,sicut ex Hesych. discimus.vt sit Libū quod placentæ in modum e farinæ polline fiebat,& sacrificiis adhibebatur. Aristoph.quoque sacrificiis adhibitum fuisse testatur his in Pluto verbis, Ἐπὶ δὲ βωμοῦ πόπανα καὶ θυμιάματα Καθαγισθῆν,πέλανος Ἡφαίστου φλογί: innuens τὸν πέλανον igni inici solitum, τὰ πόπανα autem & τὰ θυμιάματα imponi aræ. Itidē apud Eurip.in Hippol.δίδου πελάνους. Eust.πελανὸς fuisse dicit genus τινὸς πλατέων κυκλοτερῶν,quæ & σελινᾶια nominarentur: forsan à forma lunari. | Πέλανος dicitur etiam τὸ πεπηγὸς ἢ ἐξηραμμένον ὑπὸ δάκρυον, succus seu lacryma plantæ cōcreta & arendo indurata,vt gummi, thus,& similia,teste Suida. Spuma etiam cōcreta πέλανος nominatur:ὁ πεπηγὼς ἀφρὸς,teste eodē Suida & Hesychio: respiciētibus ad hunc locum Eurip. Orestæ, ὁπόταν δ' ἀμφιξύσῃ πέλανος ἁλὸς Σπόμασι ἀφρὸν πέλανον,ὄμματων τ' ἄπο.vbi tamen cum schol.potius exponemus πεπηγότα ῥεῦμα,quū subiūgat poeta ὄμματων τ' ἄπο:πελανὸς nomine accipiēs nō modò spumeas circū os cōcretas sordes,sed sordes etiam circum oculos concretas. Addicq; schol.esse qui πέλανον dici scribant παρὰ τὸ ὑγρὸν πεπηγέναι,Quoduis humidum concretū & arendo indurātū. Θέσει τὸ πελανεῖν, quosit est φυρᾶν. ex aquæ enim & farinæ mistura subactionēque massa fit, quæ postea coquendo induratur. Πέλανος significat etiam obolum. Nicand. Alexiph. —κιθρινέης πελανοῦ βαρὺς ἥμισυ πίσσης : πελανοῦ βαρὺς dicens pro ὁλκοῦ ὀλκὸν, vt scholiast. quoque exponit. Sic etiam πέλανος dicitur ὁ τῆς μαινὶ διδόμενος μισθὸς ὀβολὸς,obolus qui vati mercedis loco datur.Suid. Pro quo apud Hes.& πιδανός. Apud eūdem & neutro gen.Πελανὰ reperio, expositū itidē πόπανα,μαζήματα, & τὰ ἀπὸ τῆς ἁλοθρᾴσματα. Ide.n tradit Lacones Πέλανον dicere pro πέλανος, accipientes eo nomine τὸ τετράχαλκον, quatuor æreos.

Πελαργᾶν,Pythagoras vocabat νουθετῆν, autore Suida, id est Monere, Admonere, Commonefacere.

Πελαργιάδες,Πελαργικὸς,Πελαργὶς,in sequ.Πελαργός.

Πελαργὸς,οῦ,ὁ, Ciconia: quæ & Πελαγὸς dicitur, poetica ellipti τῆρ. alioquin id requirit etymō vocabuli. denominatur enim παρὰ τὸ πελὸν,quod est μέλας,& τὸ ἀργὸν, quod est λευκὸν,quoniam pēnas habet albas & nigras. Vide de aui hac Aristot. Hist.anim.lib.8,cap.3, Ælianū & Oppian.in Ixeut.necnon Plin.lib.10,cap.23. Hesychio autore πελαργὸς est etiā ἄγγος πυριάματων, testaceū seu fictile vas. Πελαργεῖς Attici vocarunt etiam τοὺς Πελασγούς, nimirum διὰ τὸ πλανᾶσθαι τοὺς καὶ δίκην ὀρνίων ὑποφυτεύειν ἐφ' οἷς ἔτυχε τόποις, autor Strabo lib.5. Ex superiore πελαργὸς C O M M. Πελαργοχρὼς,ῶτος, ὁ, Ciconiæ colorem habens.id est In quo & τὸ πελὸν & τὸ ἀργὸν χρῶμα vtrisque,& niger & albus color. vt πελαργοχρῶτες νῆες apud Lycophr. αἱ κοῖλαι πελαργοὶ κεχρωσμέναι, Eust. Deriu.inde E T Πελαργικὸς,ὴ,όν, Qui ciconiarū est, seu Qualis ciconiarum est,Ciconiarū proprius. quomodo πελαργικοὶ νόμοι,& πελαργικὴ ἔριδος ἀπαίτησις τοὺς γονεῖς.nam ciconiarum est parentes senio cōfectos nutrire,in volando etiam fessos iuuare portareque,vt testantur scriptores Historiæ naturalis,Aristot.& Plin. Inde Aristophanicus quoque Pisthetærus in Auibus dicit, Ἀλλ' ὅσοι πρὶν τῶν ὀρνίων νόμους Παραινεῖ τοῖς πρὶν πελαργοῖς κύδιστοι· Εἶτα ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἀπεπτημένος Παίστας ποιεῖ τοὺς πελαργιδέας θρέψαι, δεῖ τοὺς υἱοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν. Quo loco nota E T I A M Πελαργιδέας pro οἱ τοῦ πελαργοῦ παῖδες,Ciconiarū pulli à nom.sing. Πελαργιδεύς,vt αἰτιδεύς. A T Πελαργὶς,herba quædā nominatur, hienosis medens. Galen. περὶ κρ. τόπων libro 9,in curatione lienis,ἡ βοτανίσκη πολλὰ μεγεθύνει πελαργὶς πόλλα καὶ σίσυς δίδου.

Πέλας,t.3,c.189,a

Πελασγοὶ,οἱ,Pelasgi:gens Græciæ fuerunt erronea & ἀστατικὴ.Et Thessaliā enim tenuisse dicuntur, & Peloponnesum,& Lesbum: necnon Lariſsam. feruntur & Lemnū cōdidisse imbrúmque : pars eorum cum Tyrrheno nauigasse in Italiam: ortum autē duxisse à Pelasgo Arcade,patre Lycaonis.Quin & Atticam incoluerunt, sed ob iniurias quasdam inde ejecti fuerunt, vt fusius docet Herodot. sub finē libri 6. Idē ab Atticis dicti fuerūt Πελαργοὶ,quoniam erant πλανῆται,& δίκην ὀρνίων ἐπιφοιτῶντες ἐφ' οἷς ἔτυχε τόποις,teste Strabone lib.5. V N D E Πελαργικὸν τεῖχος Athenis in arce,à Tyrrhenicis Pelasgis conditum. Aristoph. Auib. Τίς δ' ἂν καθέξει τῆς πόλεως τὸ πελαργικόν; Dixisse enim πελαργικὸν pro Πελασγικὸν,ex Hesychio patet. Herodot. sub finem libri sexti innuit fuisse murum circū arcē ductum. eum enim locantibus Athenien sibus mercede extructū fuisse à Pelasgis qui tum sub Hymetto habitabant. At Πελασγικὸν Ἄργος,dictum volunt nonnulli Thessalicum, à Pelasgis qui Thessaliam incoluerunt. Sed rectius sentire videtur Euripides,qui in Archelao scribit,Danaū, quū Argos venisset,& rerū potitus esset,lege sanxisse vt Argiui a se transnominarētur Δαναοὶ,quū antea V O C A R E N T V R Πελασγιῶται,à regione Πελασγία.quomodo Stephanus quoque tradit Πελασγία dicta fuisse πᾶν τὸ Ἄργος χώραν,regionem Argiuam:vnde Πελασγιώτης & fœm.gen.Πελασγιῶτις appellari eius incolas. Herodot.verò dicit non solùm Πελασγιώτιδες γυναῖκες,sed etiam Πελασγίδες.

Πελασγὶς,t.3,c.190,g. Πελασία,ib.f

Πελάσιος,ib.c. Πελασικὸς,ib.f

Πελασις,ib.

Πελάχη,Hesychio βοῦλίτου ὀκτάπλεον: pro quo suprà πάλαχη & πάλαιον.Existimatur esse Catinus.

Πελάω,t.3,c.189,d

Πελάσαι, Hesychio οἱ τὰ ἀσυνδίετα ἔχοντες: qui potius πελάσσαι.

Πέλεθρα,Stercus,Merda: idem quod σκῶρ, teste Poll. lib.5

χχχ ii.

cap.14. Vetitur eo vocabulo Ariſtophanes, ſed oxyto- A
nos apud eum ſcripto, in Acharn. ὁ δὲ λίθον βαλὼν βου-
λόμενος ὀστέον πατάξαι τῷ χρεὶ πλεῖον ἀρᾶται κἀχεμβάλου.
Sed videri queat legendum ἀστέλεθον, vt in Concionan-
tibus. Ibi enim, dicente Praxagora, καπηλεῖ ἀστέλεθον
πεσόντος μοι: & reſpondente Blepyro, Μῶν ἀστελέθου κα-
τωτοῦμος; ſcholiaſtes ἀστέλεθον exponēs κόσκινον, alibi quo-
que comicum vſurpaſſe ait, ſubiungens ea ipſa verba,
ὀστράκου λαβοῦσα τῷ χρεὶ ἀστέλεθον ἀρᾶται κἀχεμβάλου, pro ſu-
periore πλεῖον poſito ἀστέλεθον. Reperitur verò ſcriptū
& Στέλεθος pro ἀστέλεθος. vt apud Achen.15. Ἐς δὲ Θάσον B
μὴ ἐλθόντα ματαιάζοντες ἐβαλλον Πολλεῖον ἀστέλεθον. Sed ea
ſcriptura putatur eſſe mendoſa.

Πελεθισμα, Heſychio eſt δρόμημα, Curſus: forſan Curſus
plethri menſuram æquans: NOM. Πέλεθρον, quod i-
dem eſt ac πλέθρον, hoc eſt μέτρον γῆς ſecundum quos-
dam continens μυρίους πόδας, ſecundum alios centum
ſtadia, vt tradit Heſ. Legitur id apud Homer. Iliad.φ,
Ἑπτὰ δ' ἐπ' ἐσχατιὴ πέλεθρα πίπτον.

Πέλεια, Πελειάς, Πελειοθρέμμων, Πέλεκις, in Πελός.
Πελεκᾶν, t.3, c.195, h. Πελεκαομαι, t.3, c.194, e C
Πελεκᾶς, t.3, c.195, h. Πελεκαω, t.3, c.194, d
Πελέκημα, ibid. e. & c.873, c. ob.
Πελεκητής, t.3, c.194, f. Πελεκητός, ib. g
Πελεκητός, ib. Πελεκίζω, t.3, c.195, c
Πελεκῶνος, ib. f. Πελεκκάω, t.3, c.194, d
Πέλεκκον, t.3, c.195, d. Πελεκκός, ib. e
Πελεκοειδής, t.3, c.194, a. Πελεκρα, t.3, c.195, f
Πελεκύζω, ib. d. Πελεκυμα, t.3, c.194, f
Πέλεκυς, t.3, c.193, d. Πελεκυσεως, t.3, c.195, e
Πελεκφόρος, t.3, c.194, a

Πελεμίζω, Moueo, Cómoueo, Quaſſo, Concutio. Hom. Il.
ν, καὶ οὐκέτι μᾶλλον πελέμιζε δόρυ χειρὶ παχείῃ. Ἔγχος. Il.ε, ὀβρίμου δ' ἐνέπαλτο χερὸς πελε-
μίχθη Ἔγχος. Hesiod. Theogon. Τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς τε
Ζεύξεται ἀμφὶ δὲ γαῖα Σμοδιλαίσι καὶ αἰζηοῖσι καὶ οὐρεσι δουρὶ
ὑπεθρον. Pegaſi δὲ ὑπ' ἀθανάτων μεγάλως πελεμίζετ' ὀλυμπος
Ὀρσυμβρίου ἄνακτος. Compoſito καταπελεμίζω Apollo-
nius vſus eſt pro καθαίρω, Incutio: Argon. lib. 2, καδ δὲ
βαρεῖαν Χεῖρ' ὀδὸν οἱ πελέμιζε. ſcholiaſt. enim ibi expon. E
κατεσκε.

Πελεὸς, apud Achæum in Phrixo videtur idē eſſe quod
πελειὸς apud Homerum. ſed ſignificare poteſt etiam τὸ
πέλας τοῦ ὁ Θεσσαλίας λιγυδρόμας, inquit Heſ. at quid πέλας
ſint, non exp.

Πέλεσαι, Ionicè pro ἔσεαι, Erat, à th. πέλω.

Πελεσπύρας, Heſychio συρίγματα ὑδάτων, Aquarum vor-
tices: quæ & δῖναι.

Πελιγνις, eidem eſt γέρων, Senex. pro quo infrà Πέλλας, &
Πέλληνες.

Πελία, Πελίας, Πελιάδη, Πελιάδες, Πελιάδου, in Πελός.

Πελλαὶ, ſpecies eſt poculi ligneĩ, hic nominata ἀφ' ἧς πέτε-
λεκκον, quòd ſecuri dolata & confecta ſit. Alii volunt
eſſe ξυλίνῳ λεκανίῳ, Catinum ligneum. Heſ. Apud A-
then. reperio Πελλικα in poculorū cenſu, lib. 11. Ibi enim
Calliſtratus πελίκας exponit κύλικας, calices: Crates verò
χόας quoſdā nominatos fuiſſe πελίκας ait: huiuſque ætymi
quando videlicet πελίκη nominabatur: poſtea verò ip-
ſum accepiſſe εἶδος χόης χάλκεον, quales fuiſſe τοὺς ἐν τῷ ἱερῷ
τῶν Ἀφροδισίων: taleſque fuiſſe vocatos ὄλπας, & ad in-
fundendum vinum aſſumi ſolitos. At Πελίνη, ης, ἡ
dicitur eſſe menſura Attica continens heminas octo.
Vide & Πέλυξ.

Πελλομαι, Πέλλος, Πελλιτός, Πελλωμα, in Πελός.

Πέλλα, ſiue Πέλλη, Ionicè, Athenæo teſte, lib. 11, eſt ἀγγεῖον
σκυφοειδὲς, πυθμένα ἔχον πλατύτερον, εἰς ὃ ἤμελγον τὰ γάλα,
Vas in quod lac emulgebant, ſimile ſcypho, fundo la-
tiore. Latini vas illud cui lac immulgetur, vocant Mul
ctrū ſeu Mulctrā, necnon Mulctrale: vt Virg. in Georg.
implebūt mulctralia vaccæ. Nō ſolùm verò immulge u
batur ei lac, ſed in ipſo etiā reponebatur. vt apud Ho-
mer. Il.π, ὡς ὅτ' ἂν μεγάλῃ Σθένελος ἐφορμήσας ἐφετμῇσιν ἀγείρῃ
πέλλας. Dicitur idē vas ETIAM Πελὶς. Hipponax,
ἐκ πελίδος πίονος ὠὸν ὡὸν ὠὸν πελίξ. Nicand. Alexiph.
Πελλὸν δὲ χρὼτα τὸν ἔσας τὸν ἀμέλξας, in canis mul-
ctris. Heſ. vocabulis his tribuit alias etiā ſignificā-
tiones. Nam πέλλα ab eo exponitur & λέβης. Lapis: Πελ-
λὶς verò, ſiue Πελλὰς, καλλαΐνη, Catinus. Aliquin Πέλλα
eſt etiam nomen vrbis Macedonicæ ex qua qui oriun-
dus eſt, nominatur Πελλαῖος, Pellæus. A paſtoritia ve-
rò πέλλα DICITVR Πελλητὶς, SIVE Πελλνὶς,
Is qui εἰς τὴν πέλλαν ſiue πελλίδα lac mulget. Prior vox,
apud Heſ. legitur, afferentem nimirum πελλητὶς pro
ἀμολγέα. Poſterior, apud eundē, afferentē videlicet τὰ
λαπάρας pro ἀμολγεῖς, necnō apud Athen. lib. 11, ubi enim
in ſermone de πέλλα paſtoria, ex Chiarchi γλώσσῃ re-
fert πελλητὶς à Theſſalis & Æolica gente vocari τὰ
ἀμολγέα: πέλλαν verò τὸ ποτήριον. Vbi notandus aliquoties
τῆς πέλλης vſus, pro vaſe nimirum potorio. vt Phœnix
quoq; Colophonius vocabulū τῆς πελλίδος poſuiſſe ex-
iſtimatur ὅτι φιάλης, quum de Thalete dixit, ὃς ἐν
τῶν ἐν ἀφροδίτης ἔων ἀγάλματι πελλίδα χρυσῆν. Hippo-
nax etiam πελλὸν pro potorio vaſe accepit, dicens, ὁ
δὲ τῆς πέλλης ἐπόσου, ἄλλοτ' ἄλλης, ἔλλοτ' ἄλλης ὀφθαλμός. Quum verò idem dicat, ὁκοίης πελλίδος πίονος. ὠὸν ὡὸν
ὡὸν πελίξ: non pro poculo accipit, ſed pro vaſe illo paſ-
toriali, vt ſatis clarè indicant verba illa ſequentia ὠὸν
ὡὸν ὡὸν πελίξ.

Πελμαὶς, & Ρελμαχεὶς ſiue Πελμαχεὶς, vide in Ρελμαὶς.

Πέλμαμα, vide in Πελός eodem.

Πελματης, in Πέλμα.

Πέλμας, & Ρέλμης, Heſ. σφριγώντας: pro quo ſuprà Ρελμὶς.

Πελμαται, eodem autore dicta fuerunt ὑπόδηματα quæ-
dā quæ φοροῦσιν οἱ δρομεῖς ἐφ' οἷς τὰ σφυρὰ, ἵνα μὴ ὄκνον παρέ-
χωσι, pro quo infrà πελματί.

Πελμὴν, in Ρέλμα. Πέλμις, in Ρέλμις.
Πελμήτιον, in Πέλμα. Πελμὶς, ibid.

Πέλμις, Heſychio κυνῆς, Galea, Caſſis: quæ & πίλος.

Ρέλμος, ſiue Πελμὸς, vide in Πελός paulo infra.

Πελματαὶ, Heſychio οἱ δισμοὶ οἱ ἐφ' οἷς τὰ σφυρὰ ἐν ταῖς ἀσκαρί-
αις τῶν δρομέων φορεῖται, εἰς τὸ μὴ σκάπτειν: pro
quo ſupra πελμαται. Apud eundem legitur Πέλμα,
& Πελμάτιμα, expoſita itidem δισμοῖς, Vincula.

Πέλμα, ατος, τὸ, Planta pedis: hoc eſt ima pedis pars qua ſo
lum terit: Latinis Solum dicitur: apud Cicer. Tuſc. 4,
ex epiſtola Anacharſidis, Mihi amictus eſt Scythicum
tegmen: calceamentum, ſolorum callū: cubile, terra. A-
lex. Aphr. οἱ χαμαιπελιζόμενοι τὰ πέλματα, γυμνὰ. Tribu-
tur πέλμα cæteris etiā animātibus, vt apud Herodian.
lib. 4, de camelis, μάλιστα ἔχουσι πέλμα τὸ πέλματι, &
propterea δύσπρωτοι τὴν calcēt muricēs & tribulos. Rur-
ſum Alex. Aphr. πέλματα tribuit digitis, imam eorum
partē ſic appellās qua vngui ſubiacet: τὸ μέρος (inquit)
καθ' ὃ τοῖς πέλμασι τῶν δακτύλων, ἐν τῷ ὑπὸ τὸ ὄνυχα μέ-
ρει τοῦ πέλματος ἐπιβαίνουσι. Alii interpr. Extremitates digi-
torum, τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, vt ibidē loquitur. Πέλ-
μα vocatur etiam Solea calceamenti. Polyb. τοὺς λεπτοὺς
εἰς τὸ πέλμα τῶν ὑποδημάτων ἐμβαλλομένους χαλκούς. Latet e-
tiam Solum hoc ſignif. dicūt. Plaut. Qui locum habeat
auro ſuppactum ſolum. Martial. lib. 9, in ſutorem, Den-
tibus antiquas ſolitus producere pelles, Et morderē la-
to putre vetuſque ſolum.

Πέλυμαι, Sum: idem quod actiuum πέλω, quod vide.

Πελὸς, οῦ, ὁ, Niger, aut Fuſcus. vt Sudas πελὸν χρῶμα eſſe
dicit τὸ μέλαν. Etymol. & Lex. meum vetus paroxyto-
nos habent πῖλοι, exponentes itidem μέλαν. poſtquam
enim πελαρὸν nominarum dixere ex eo quòd nigras
& albas habeat pennas, ſubiunguntur, πελοὶ γὰρ, τὰ μέλα-
να δηλοῖ, τὰ λευκά. pro quo πῖλοι, apud Suidam iterum
oxytonos πελοὶ, afferentem idipſum etymo. INDE
Πέλιος, α, ὁν, ſignificans itidem Niger, Fuſcus: Heſychio
teſte, πέλεια exponente μελαίνα. Dicitur etiam de ni-
grore iſto qualis eſt ſanguinis ſubter cutē collecti ex
ictu aut alio aliquo caſu: qui Latinis eſt Liuidus. Idē e-
nim Heſ. πελιδνὸς, ſiue πελιτνὸς, quod hāc ſignificationē
habere paulo infrà docebo, exponit per πέλιος. Idem à
Cois & Epiroris πελιὸν γαλεπὸν & πὰς φριδωτὰς appella-
ri πελείας tradit, Senes, Veteulas, Anus: afferens ali-
quanto poſt πελιὸς & πέλιος pro φριδωτὸς, γέρων.

ITEM Πέλεια Ε Ϋ Πελειὰς à nomine πέλος ſiue πελὸς, dicitur columbarum quædam ſpecies, propterea quòd nigricante eſt colore, vt Ariſtot. etiam docet. Is enim Hiſtor. anim. libro 5, cap. 13, quum diciſſet πελεινῶν πάνυ eſſe ἡδὺ, nimirum κίχλας, φάσσας, φάψας, πτέρυγας, ſubiúngit, φάσσαι & πελειάδα diuerſas eſſe. nam πάνυ πελειάδα eſſe ἐλαφρὰν, item πραχὺ πτερὸν & ἐρυθρόπτερον, necnon μέλαιναν φάσσαν autem, maiorem, & facilius πτηνὰ πάνυ: eámque ob rem non illam ſed hanc alí ſolere. Gaza Liuiam interpretatur: impoſito ei iſto nomine à colore liuido, qui voce πέλιος ſignificatur, vt paulo antè docui. Athenæus verò libro 9, Dores ſcribit πελειάδα dicere pro φάσσαι, vt Sophronem in Γυναικείοις. attamẽ rutius eſt exponere Columbam nigram, φάσσαι μέλαιναι, vt dicuntur ibidem λιθραὶ φάσσαι: & quidem agreſtiorem, quod & ex Ariſtot. patet & ex aliis. Vnde apud eundẽ Athen. libro 1, παγίδας καὶ πρίνας ὅτι τοῖς κίχλαις καὶ πελειάσι ἁρμόττει. non enim niſi ſyluaticis columbis tendi retia ſolent. Vocabulo πέλεια Homerus vtitur, tam pro nigra ſiue liuida columba quàm pro alba. Iliad. φ, ὥς τε πέλεια, Ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κατὰ πίονα ἐκπέτηται πέτρην. Et Odyſſ. ο, ὡς δὲ πέλεια τίλλεται, ἥ τε πάρεσχε χύτην ἐρεχθέϊ. Dicit etiam πρήων πέλεια, quod trepida & pauida ſit hæc auis. vt Odyſſ. ι, ἔχε δὲ πρήονα πέλεια. itémque apud Athenæum, libro 11, πρήων πελειὰς. Alioqui πρήων ſubſtantiue quoque pro columba poſitum reperitur. vt ibidem ex Mœrone, de Ioue, Τὸν μὲν ἄρα πρήονες ὑπὲρ ζαθέων πρόσω ἀπὸ πρηὺ, Ἀμβροσίῃσι φοιτῶσαι ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων: pro his Homeri Odyſſ. μ, πέλειαι Τηλόθεν, αἵ τ' ἀμβροσίῃ Διὶ πατρὶ φέρουσι. Πέλεια & Πελειάδες vocantur etiam αἱ πλειάδες, Pleiades Heliæ. Simmias, Αἰθέρος ὠκεῖαι σφαῖραι πέλειαι πτέρυγα. Lamprocles dithyrambopœus, αἵ τε πτεραὶς ἐμείμνυμα πελειάσιν ἀθρεῖ καλῶς. Sic aſtronomiæ autor cum alibi tum hoc loco, Χαμαὶ δύνουσι πελειάδες. Athen. libro 11. Heſychio verò πέλειαι ſunt etiam αἱ ἐν Δωδώνῃ γραῖαι μάντεις, Vates Dodonææ. Qua de re vide quæ Herodot. ſcribit libro 2, pag. 70. Vide & Soph. in Trachin. pag. 337.

Apud eundem Heſychium reperio voce ΣΥΝΘΕΤΟΝ. Πελειοθρέμμονα νῆσον: quod ſit natat Columbarum altricem ſeu nutricem inſulam. Ad πέλιος verò vt redeam, ſine diphthongo etiam ΣΚΡΙΒΙΤΥΡ Πέλιος, ſignificans & ipſum Niger aut Fuſcus. Heſych. & Suid. πέλιον exponunt non ſolùm μέλανα, Nigri: ſed etiam ὠχρὸν, χλωρὸν, Pallidi: quum potius πέλιον, vt πελιδνὸν, ſignificet τὸ μεταξὺ μελανίας καὶ ὠχρότητος, veluti μολυβδόχροον, quod plumbeo colore eſt, medium inter pallidum & nigrum: Latinis Liuidum. Et in hac ſignif. vſurpatur ferè ab omnibus. Ita igitur dicitur πέλλα πελιὸν χρῶμα, colore liuidus. & πελία σὰρξ, apud Alexandrum Aphr. Liuida caro. Itémq; VERB. Πελιοῦσθαι eſt Liuidum fieri, Liuore ſuggillari ſeu ſuffundi, Liueſcere. VNDE Πελίωμα, ατος, τὸ, Liuor, ſeu id quod liuore ſuffuſum eſt, Pars liuida. Dioſcor. libro 5, cap. 25, ἄριστα δὲ πελιώματα καὶ ὑποστόματα σὺν μέλιτι: de aloe, de qua Plinius libro 27, cap. 4, Inſignita ac liuida ea ſanantur illita cum melle. NECNON Πελία à Doricis ſubvocatur ἡ μέλαινα τῆς σάρκος ὀδηφαίνα. ἰώνικα δὲ ὑπὸ δερμάτων αἷμα μελαίνεται, teſte Corinntho, quod Liuorem itidem ſeu liuiditatem poſſis interpretari. Affert Etymol. ET Πελίας ὄνος, itidem pro aſino ſubnigro ſeu fuſco: quum alias Πελίας ſit nomen proprium. Apud Heſychium reperio ETIAM Πελιαστὸν, expoſitũ μολυβδῷ ὡσανεὶ καὶ τῷ χρόᾳ, Plumbum colore referens, Liuidum. Pro quo frequentius DICITVR Πελιδνὸς, SIVE Πελιτνὸς, quorum idem ille meminit, prius exponens Nigrorem plumbeum habens, & ὕφαιμος, Sanguine ſuffuſus, Suggillatus: poſterius, πέλιος, Liuidus. Poſterius rurſum πελιτνὸς ſcriptum per τ, apud Thucydidem legitur, vt apud Euſtath. annotat Æl. Dionyſius. Prius verò, hoc vſitatius eſt, atque adeò id apud Thucyd etiam habent vulgatæ editiones, libro 2, pag. 64, vbi peſte laborantibus τὸ ἔξωθεν σῶμα fuiſſe dicit ὑπερυθρον, πελιδνὸν, φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξωσμένοις. Sic apud Philoſtratum epiſt. 2, καταγραῦ δὲ καὶ χεῖρας τῷ φοίνικι, ὑφ' οὗ πελιδνὸν μοι τὸ σῶμα, μᾶλλον δὲ ὑπέρυθρον. Itidemque cùm apud alios medicos tum Galen. necnon apud Suidam, qui cum ſchol. Thucyd. πελιδνὸν eſſe dicit τὸ μεταξὺ μελανίας καὶ ὠχρότητος καὶ μαλακίας οἷονεὶ μολυβδῶδες. FOEMIN. Πελιδνὴ, ſubſtantiuè quoque vſurpatur PRO Πελιδνότης, ſeu πελίωμα, Liuiditas, Liuor, vt ſcholiaſt. Nicandri annotat. in hoc loco Alexipharm. Σαρκὶ δ' ὀδηχόωσι κοσμίτης ἕλκεα πελιδναί. Vbi nota etiam ſubſtantiuum illud πελιδνότης, ab adiectiuo πελιδνὸς deriuatum: à quo eſt & VERB. Πελιδνόω, ῶ, Liuidum reddo, Liuore fœdo, Suggillo: cuius paſſ. πελιδνοῦσθαι eſt Liuidum fieri, Liuore contrahere, Liueſcere. Vnde VERBALE Πελιδνώμα ατος, τὸ, idẽ ſignificans quod ſuprà πέλιώμα, Liuor, ſeu Pars liuida: apud ſchol. Theocr.

Pro πελὸς ſeu πέλος, reperitur ETIAM Πελὸς, ſiue Πέμος, duplici λ ſcriptum, ſignificans itidem Niger, ſeu Subniger, Fuſcus. Heſych. oxytonos ſcriptum habet πελὸν, exponens φαιὸν χρῶμα ἐμφαὲς τῆς πελιδνῆς: afferénſque itidem πελιὸν pro φαιὸν χρῶμα, addens tamen etiam κυάνεον, leuem. Paroxytonos ſcriptum apud Galenum in Lex. Hippocrateo, πέλια nimirum ex Hippocr. afferentem pro πέλια, ὑποκυάνεα, Liuida, Subfulua. Quibus addit, eum pro eodem dicere πελιδνά: Zenodotũ verò ἐν τοῖς ἐπιχωρίοις λέξεσι annotare Sicyonios πέλιον dicere τὸ κυάνεον, Fuluum. Itidem Erot. paroxytonos habet πέλιον, exponens ὑποφαιὸν, Subfuſcum: reprehendénſque eos qui πέλιον ſcribunt, vtpote ignorantes Sophoclem quoque hoc vocabulo vſum eſſe in Paſtoribus, & in Amphiarao, dicentem πέλιος βοῦς. Ita enim quædam eius exemplaria habent, alia ſimplici λ. Sic Etymol. Πέλλα vrbem Macedoniæ nominatam ſcribit quòd eam βοῦς οὖρε πέλλα τὸ χρῶμα, quòd eam ſi ſeuerint bos fuſco ſeu liuido præditus color: à quo boue denominata etiam fuit Βοῦττα & Βουττία, teſte Steph. Vtitur hoc vocabulo Theocr. quoq;, Idyll. 5 dicens, Ταὶ δ' ἦν ταὶ πέλλαι: quod ſcholiaſt. itidem exp. μέλαιναι, Nigram, Fuſcam. Item apud Ariſtot. Hiſtor. anim. libro 9, cap. 1, τῶν ἰρακίδων tria genera ſunt, nimirum ὁ πέλιος, ὁ λιθρὸς, & ὁ ἀστεῖος: id eſt ὁ πέλιος τὴν χρόαν, qui colore eſt ſubnigro ſeu fuſco aut liuido. Plin. Græcam vocem retinet, lib. 10, cap. 60.

Porrò ab hoc πέλιος idem Etymol. DICIT Πέλλιον βοιὸν ſcribit τὸν πέλιον χρῶμα ἔχοντα, qui fuſci ſeu liuidi coloris eſt. Ab eodem deriuatum eſt NOMEN Πελλαίης, Heſychio φαιὸς, Fuſcus: apud quem ET Πελλαιχὴν, ſiue Πελλαιχὸν, expoſitum πυρρὸν, Rufum. Præterea ſicut ex πέλιος eſt verbum πελιοῦσθαι, ex πελιδνὸς verbum πελιδνοῦσθαι, ita ex πέλιος verbum Πελλιοῦσθαι ſuperioribus ſynonymum, ſignificãs nimirum Liuidum fieri, Liueſcere. Vnde VERBALE Πέλλωμα, idem ac πελίωμα ſeu πελίδνωμα, Liuor, Pars corporis liuida. Legitur apud ſchol. Theocr. comment. in Idyll. 5. Ibi enim, ἡ τῶν σώματος (inquit) ὀδηφαίνα, ἰώνικα δὲ ὑπὸ δερμάτων αἷμα μελαίνεται, vocant πέλωμα ſiue πελίδνωμα. Ita enim repono pro πήναμα quod habent vulg. edit.

Πελτασταὶ, Πελτασικὸς, Πελτασταὶ, in ſequ. Πέλτη.

Πέλτη, ης, ἡ, Pelta: ſcutum breuius. Plutarch. Artox. πέλτη φασὶ τὴν ἀνωμάλῳ καὶ πλατεῖ τῷ πλαγίῳ σχήματι. Idem De fort. Alexand. Πελτασταῖς ἐπέβη πέλτη, ἣν ὁ λίθος ἔφυσε, pelta protexit & tutatus eſt Alexandrum. Athen. lib. 1, ex Xenoph. ἐν Περσικῷ ὡς χρὴ, καὶ κατέβαλε τοὺς πάππους ὠκαλίζει καὶ ἐλαύνεται, καὶ ἔδοξε πάντα τὰ ἐν ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὴν αὐλὸν ἔτυπεν, collisione peltarum plauſum excitans. Heſych. & Suidas dicunt eſſe ἀσπίδα quæ non habeat ἴτυν, eminentem in circumferentia veluti limbum, ſeu vmbonem: Suidas rurſum ἀσπίδιον πρόμηκες: Liuius peltam cetræ haud diſſimilem eſſe. Amazonum peltas hederæ folio ſimiles fuiſſe, autor Xenophon: Plinius, Indicæ ficus foliorum latitudinem peltæ effigiem Amazonicæ habuiſſe: Virgilius autem narrat Amazonidum lunatis agmina peltis: innuens lunæ ſemiplenæ formam habuiſſe. Ab Heſychio exponitur etiam δέρμα & ἀκόντιον: vt à Suida quoque λόγχη & καταπέλτης: ſed parum rectè, meo quidem iudicio. Ruſ-

sum apud Hesych. reperio πέλτης : quod esse dicit ἀσπίδιον ἔνθεν, & εἶδος πελέκου. Pro eo Suid. habet Πέλτη, A terminatione neutra, iisdem verbis exponens.

Πέλτλα nonnulli appellant etiam τὸν τοπάζιον καρχῆσιον, coracinum fluuiatilem, teste Athen.lib.3. Inde DIMIN. Πελτάριον, ου, τὸ, Paruula pelta seu cetra. ET Πελτικός, ὀν, ὁ, ἰδῆ significans quod COMPOS. Πελταφόρος, Qui peltam ad pugnam gestat, Peltatus, Peltasta: seu Cetratus. vt Liu. Belli Macedon. lib. 1, Nocte cetratos, quos πελτικοὺς vocant, loco oportuno inter bina castra in insidiis abdiderat. Vtroque vtitur Xenoph. B in Hellenicis: priore Hellen. 4, posteriore, Hellen. 2: opponens τοῖς πελτασταῖς τοὺς ὁπλίτας, vtpote serentarios & leuiter armatos. Sic apud Plat. ἀσκεδάστοις πελτασταῖς. Cæterum ex hoc πελτικὸς DERIV. Πελτικιάς, Ad peltastam pertinens. Apud Plat. De leg. πελτικαὶ, ſ. ὀρχήσεις, Peltastica scientia, hoc est dextrè sese protegendi pelta in conflictu cum aduersario. vt πελτικιάζειν etiam dicitur qui pelta sese tueri in pugna probè nouit. vnde aduerb. πελτικιάζοντα apud Xenoph. in Œcon. More C peritissimorum peltastarum.

Πελωτήρια, τ.3, c.510, h

Πέλυξ, hinc Πέλυς, Peluis. Poll. enim lib.10, cap.22, quod est de vasis in quibus abluuntur pedes & pocula, scribit πὶ λακανίδι à tragicis vocari πέλυν: Æoles autem πέλυκα vocare maximè πὶ ξυλίνῳ λακάνῃ, ligneam peluim, aut ligneum catinum: nimirum ἀπὸ τῆ πελεκήσεως. Pro eo Hesych. habet Πελικαὶ, vt suprà docui. Πέλυξ ponitur etiam pro πέλεκυς, Securis. Ierem. cap.23, οἱ λόγοι μου ὡς πέλυξ κόπτων πέτρας, Sermones seu verba mea vt securis incidens petram. Meminit huius D signif. Eustath. quoque. Affertur πέλυξ & pro Galea: pro quo apud Hes. πέλυξ.

Πελυτρα, τ.3, c.510, h

Πέλω, Sum: poeticè pro εἰμί. Homer. Il.1, κακῶς δ' ἀρᾷ οἱ πέλεται αὐτῷ, Ipsi autem malè est, ipsa autem inopiam patitur: de aui quæ pullis suis dat siquid inuenerit. Sic alibi πέλε & πέλεν pro Erat, ἦν. Exponitur etiam Fio. γίγνομαι. Vtitur iidem poetæ passiuo etiam pro actiuo: itidē pro Sum, εἰμί. vnde apud Apoll. Rhod. πελόων, Sit. E Item pro ἐπέλετο dicunt ἔπλετο, per syncopen. vt Odyss. θ, τὸ δέ κεν θεὸς ἦ πλέσσῃ, Η' κ' ὀπίσσ' ὤνησε σόον φίλον ἔπλετο θυμῷ, Vt animo eius gratum erit. Potitum enim imperf. (nisi aor. 2 malis) pro futuro. Accipitur & πέλομαι hoc pro γίγνομαι, Fio: & sequente ὀδὸν ponitur pro Accido vel Ingruo: ad verbū Fio suprà: nisi tmesin esse malis, & ὀδὸν πέλομαι dici vt ὀδὸν γίγνομαι. Homer. Od. ο, Νεῦσε δὲ συγχεῖ πλῆτην ἐπιλοῖσι βρετῆσι. Od. ρ, ἐπ' ἀφρῷ πέλονται.

Πέλωρ, ωρος, τὸ, Mōstrum: seu Monstrum immane ingens. Apollon. Argon. lib. 2, θῆρα τρέφεν αἰνὰ πέλωρα: de gigantibus. Homer. Iliad β, δεινὰ πέλωρα dicit pro δεινὸν πέλωρ, de dracone. vnde & Cic. ling. num vertit Mirabile monstrū. atque adeò paulo pòst pro eo idem Hom. dicit πῆμα μέγα. Idem Il. σ, Vulcanum vocat πέλωρ αὐτῆσι, magnum monstrum, seu immane: ob portentosam eius claudicatem deformitatémque. Adiectiuè etiam vsurpatur pro Monstrosus, Portētosus. Apollon. Rhod. Argon. lib. 2, Γαίης τε) ἔτικτε πέλωρ τέκος, Monstrosus partus, Portentosa proles. Iidem accipi potest in hoc apud Eustath. hemistichio, πέλωρ ἀδμῆτα εἰδώς. nam & ipse ibi masculinum esse dicit. Apud Athen. lib. 14, est & Ζεὺς πέλωρ, vbi dicit, Θύοντας Διὶ πέλωρι, πρασίζειν πλακοῦντας κομιῶντας σησαμίνας. sed diuersō quàm superiora significatu. πέλωρα enim louem vocarunt ibi Pelasgi: propterea quòd per Pelorum quendam ipsos monuisset Thessalica Tempe terræmotu fissa esse, & è stagnantibus aquis campos pulcherrimos apparuisse. Quamobrem etiam pòst occupata illa regione festum in eius honorem agitarunt, DICTVM Πελώρια, vt fusius ibi exponit Athenæus: qui etiam addit, hæc Pelasgorum πελώρια & Romanorum Saturnalia eadem propemodum esse. Pro πέλωρ significante Monstrosus, Portentosus, Insolens, dicitur ETIAM Πέλωρος. ET Πέλωρες. Homer. Il. μ, φοινίσσετο δρᾴκοντι φέρων ὀλοόφρονι πέλωρον. Sic Eurip. de Pythone serpente πέλωρον dicit: & quidam in Epigr. πέλωρες λέων. Sed hisce locis πέλωρες exponitur etiam Ingens, Immanis, ob monstrosam non solùm naturam aut formam, sed etiam magnitudinem: item Mirus & insolitæ magnitudinis aut formæ. Quo exponi modo potest etiam quū Hom. dicit Od. ο, ἀργαλέῳ χόλῳ πέλωρεν. Et Hesiod. Theogon. σπαραγῆσι χάσμα πέλωρον. & rursum, πέλωρον ἔμελλε δόμεν. nam & hic ingentem interpretantur. Interdum πέλωρος & πέλωρος simpliciter redditur Stupendus, Admirandus, Suspiciēdus, Mirus. Eo significare Hom. Iliad γ, vers. 227, dicit πέλωρον ἄνδρα, Virum admirandum: subiungēs mox, οὐδέ τι καλὸς, & quo utrumque quidem alii sunt μείζονες, verùm non ita καλοὶ neque γιγαντεῖ. Itidem in Epigram. Μῆμα τὸ Μαυσωλοῦ πέλωρον, numeratū enim id fuit inter septem miracula. Et ll., πύργα πέλωρα Σιδῶνα ἰδεῖν. adeò enim erant alta. Sic apud Aristoph. in Auibus ἄσκημα πέλωρον Scholiastes interpretatur Rem admirādæ vtilitatis, Rem mirum in modum vtilem. Genitiuus πέλωρου subſtantiuè etiam vsurpatus reperitur pro Monstri, Portenti, ὀκνῶ πέλωρον, Horrendi mōstri, Mirabilis monstri. Vbi si metaplasmus nō est pro πέλωρος, à nom. πέλωρ, thema statuemus πέλωρ quod idem significet ac πέλωρ substantiuum. Alias πέλωρον, Pelorum, dictū fuit vnum ex tribus Siciliæ promontoriis, quod nimirum in Italiam vergit. Strabo πελωρίδα ἄκρα, & πελωριάδα, appellat. Inde quidam nominatas existimant πελωρίδας ostreas: Athenæus verò ἀπὸ τῆ πελώρου, quod est monstrosum vel monstrosæ & insolitæ magnitudinis: quoniam sint μείζονες καὶ παχύμαλλοι. Plin. sub finem libri 11, pelorídas & chamæpelorídas in cancrorum genere ponit. Aristot. eas ἐκ ἄμμου γίνεσθαι autor est. Meminit Etymol. quoque, & eandem nominis rationem affert quam Athenæus, postquam enim ex Dionysio De Itu orbis attulit, ἰώτμήτατα πελωρίς, de Siciliæ promontorio, subiungit, πελωρίδα dici etiam speciem quādam ὀστρείου, παρὰ τὸ πέλωρον quod significat μέγα, quoniam videlicet sit μείζον τῶν χήμης ἢ τῆ ἄλλων ὁμοίων ὀστρίων. Quod verò attinet ad etymon τῆ πέλωρου seu πέλωρος, dictum volunt quasi πέλας ἔρους ἐν τῆ μεγέθει, quod magnitudine proximè ad montem accedat, hoc est Insolens & mirabilis magnitudinis, Admirandæ magnitudinis. vnde ab Hesychio quoque exponitur μεγαλοπρεπῆς & ὑπέρφυες.

Πελωρίδιον, idem Hes. affert pro σφενδόνης τύπος, Palam facit.

Πελωρεία, Πελωριάς, Πελωρίδες, Πελώριες, Πελωρίς, Πέλωρος, vide in præced. Πέλωρ.

Πέμμα, τ.3, c.219, d.
Πεμματοπυρὸς, ib.
Πεμπάζομαι, ib.b.
Πεμπάς, ib.a.
Πέμπασι, οἷς τ.3, c.209, c.
Πεμπάς, ib.b. & 218.a.
Πεμπτημόριον, τ.2, c.855, b. & τ.3, c.117, d
Πεμπτὸς, τ.3, c.197, b.
Πέμπτος, Mitto, &c. τ.3, c.196, d
Πεμπτόσελα, τ.3, c.216, h.
Πεμπτόσελος, τ.3, c.216, h
Πεμπτὼ, Hesychio δίκελλα, σφαχία: item βαδία.
Πεμπελα, Hesychio δίκελλα, σφαχία: item βαδία.
Πεμπελοχόδης, τ.3, c.109, g.
Πεμπὶς, τ.3, c.209, d.
Πεμφηδὼν, όνος, ὁ, Pemphredo: insectum σφηκώδες, è vespārum genere, maius formica, minus api, aligerum, albo nigróque colore varium. montes saltusque amat, & è fruticum floribus melleos succos carpit: inde in cauas quercus deuolat, vt tradit schol. Nicādri. Meminit verò eius Nicand. in Alexiph. vers. 183, canens ἀλλὰ καὶ, Πεμφηδὼν, σφῆκές τ' καὶ βεμβικες ἴσασι. Et in Ther. ἠλοὺς σφήκ, Πεμφηδὼν ἐλίγκη τι. Existimatur hoc insectū idem esse cum Aristotelis τυφηδόνι, vt quæ & ipsi cum bronibus non absimilis sit, sed varia, & latitudine similis apibus.
Πέμφιξ, τ.3, c.197, b.
Πεμφίγος, ib.c
Πενίσσης, τ.3, c.216, c
Πενίσσος, ib.c
Πένης, Seruus famulus: cuius opera cùm aliis in laboribus vtimur cum in colēda terra. Eurip. Phrixo, Λατρεύ-

πενίης οἶκος ἀρχαίων δήμων. Apud Theſſalos πένεσται dicti A ſeruntur οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι, ſed οἱ ἐξ᾽ ἀρχῆς πόλεμον ἡλωκότες, Serui bello capti, vt εἵλωτες apud Lacedæmonios, κλαρῶται apud Cretenſes. Archemachus Euboicorum libro tertio ſcribit Arnæx incolarum eos qui in Bœotiam migrare nolebant, ſed αὐτομολοῦντας, Theſſalis ſe in ſeruitutem dediſſe, eo pacto vt ab ipſis nec exigerentur è regione nec occiderentur, promiſiſſeque ſe ipſis agros culturos & τὰς σωματικὰς ὑποδείξεις. Itaque ἀπὸ τῆς τοιαύτης ὁμολογίας καταμιᾶναι tunc quidem dictos fuiſſe μενέσται, poſtea autē πένεσται: multos verò eorum ipſis dominis fuiſſe locupletiores. Eoſdem vocatos fuiſſe Θεσσαλικὰς, Theſſalorum famulos, à miniſterio ſeruitioque quod Theſſalis præſtabant, autor eſt Philocrates Theſſalicorum libro 2. Athen. lib. 6, Suid. & Harpocration. Dicit igitur Philoxenus Theſſalus apud Xen. Hellen. 6, Theſſalos facile poſſe naues αἰδεῶν πλεκτῶν, ποσύπας καὶ πισύπας ἐκτὰς πενήτας. Apud eundem Xen. Hellen. 3, quidam τοὺς πένητας ὠνεῖσθαι δεῖν τοὺς δεσπότας. Sic Ariſtoph. Veſp. Μόνος μάτην τὸν πένητα ξυνοῦν τὸν Θετταλῶν, Αὐτὸς πένης ὢν ἐλάβετ᾽ αὐλητὴς: pro δοῦλος, ἦσθ᾽. Ariſtoteles eos VOCAT Πενεστίας, Seruitia, Famulitia. vt Polit. lib. 2, cap. 3, vbi dicit τοὺς γεωργοὺς qui ἀπὸφορὰν φέρειν, ſi ſint ἐξ᾽ κτημάτων κύριοι, eſſe multo magis χαλεπὰς καὶ φρονήματος πλήρεις quàm τοὺς παρ᾽ ἡμῖν εἱλωτείας καὶ πενεστίας καὶ δουλείας. Et cap. 7, ἡ Θετταλῶν πενεστία πολλάκις ἐπέθετο τοῖς Θετταλοῖς ὁμοίως δὲ τοῖς Λακωσι καὶ οἱ εἵλωτες. ὡς ἀεὶ τοῖς ἐφεδρεύουσι τοῖς ἀτυχήμασι βλάπτουσι. Heſych. generaliter πένεσται exp. οἱ πρὸς πόνον γεγονότες τῷ γένει, ἐργάται πένητες: vt dici videatur de pauperioribus qui ditioribus mercede ſeruiunt in colendis agris aliiſve laboribus obeundis: cuiuſmodi & πένητες videntur certè denominati ἀπὸ τοῦ πονεῖν, quod eſt ἐργάζεσθαι ſimul & πονεῖν. Sunt tamen qui Theſſalicos πενέστας dicant fuiſſe ἔθνος τῶν ὑπηκόων τὸ ἔχον ἀπὸ Πένεσσου qui genus referret ad Theſſalum filium Herculis. quomodo ex Plat. De leg. affertur τὸ πενεστικὸν Θετταλῶν ἔθνος: attamen appellatiuè expoſitum, Seruilis apud Theſſalos turba.

Πενέω, t. 3, c. 216, a.	Πένης, ib.
Πένεσται, ib. c.	Πενητεύω, ib. d
Πενθαίνω, t. 3, c. 213, d.	Πενθαλέος, ib. c
Πενθάς, ib.	Πενθέω, ib.

Πενθερὸς, οῦ, ὁ, Socer, Is cuius filiam aliquis in matrimonio habet. volunt enim genero πενθερὸν eſſe patrem vxoris, nurui ἑκυρὸν patrem mariti. Ita igitur Bellerophontē Prœtus iubet τὸν πενθερὸν πίνακα δεῖξαι ᾧ πενθεῖ. & apud Plutarch. Romani vetantur πενθερὰ γαμεῖσθαι καὶ πενθερὰ νυμφοῦ λαβεῖν δῶρα. FOEMIN. Πενθερὰ, ᾶς, ἡ, Socrus, Vxoris mater.

Πενθέω, t. 3, c. 213, c.	Πενθιάδαι, ib. d
Πενθήμιμερος, t. 1, c. 1363, c.	Πένθημι, t. 3, c. 213, d

Πενθημιμερὴς cæſura apud metricos dicitur quum quintus in verſu ſemipes ἄρσιν faciens contra naturam producitur. vt, Omnia vincit amor: & nos cedamus amori. Et πενθημιμερὴς μέτρον dicitur in quo eiuſmodi ſunt cæſuræ: quas nonnulli vocant ſemiquinarias. Quintil. lib. 9, cap. 4. Et quod duobus pedibus & parte (i. conſtatus) πενθημιμερὴς à Græcis dicitur.

Πενθημιποδίον, ου, τὸ, Quinque ſemipedes, hoc eſt Duo pedes cum dimidio: vel Menſura duorum pedum cum ſemiſſe.

Πενθημιχοίνιξ, t. 4, c. 545, d.	Πενθὴς, t. 3, c. 212, h
Πενθήρεος, t. 3, c. 213, e.	Πενθητὴς, ib.
Πενθηκὼν, ib.	Πενθήτεια, ib.
Πενθικὸς, t. 3, c. 212, h.	Πενθικῶν, ib.
Πένθιμος, t. 3, c. 213, a.	Πένθος, t. 3, c. 211, d
Πενία, t. 3, c. 216, d.	Πενὶν, ib.
Πενιχαλὸς, ib. g.	Πενιχρὸς, ib. e
Πενιχρὸς, ib. g.	Πενιχρῶς, ib.

Πέννα, Heſychio πέρνα, Calx, Calcaneum.

Πένομαι, Facio, &c. t. 3, c. 218, a.	Πένομαι, Pauper ſum, &c. c. 215, g

Πενὸν, Heſychio μεμελανωμένον, Denigratum. Suprà πελὸν habuimus pro nigro & fuſco.

Πεντάγραμμος, t. 1, c. 878, a. & t. 3, c. 214, c	Πεντάγωνος, t. 3, c. 214, f.
Πενταδάκτυλος, t. 1, c. 932, e	Πεντάδαρχος, t. 3, c. 215, d.
Πεντάδαχες, ib.	Πεντάδικος, t. 3, c. 214, b.
Πεντάδικος, t. 3, c. 215, e	Πεντάδυμον, ib.
Πεντάδυος, ib.	Πεντάδραχμος, t. 1, c. 1047, d.
Πεντάδραχμον, ib.	Πεντάδωρος, ib.
Πεντάδωρος, t. 1, c. 1003, g	Πεντάεθλος, t. 1, c. 1110, h.

Ἀπὸ πενταέθλου, Victor quinqué certaminum, ſeu quinquertii: qui & πένταθλος.

Πεντάζηλος, t. 1, c. 1294, c.	Πεντατηρικὸς, t. 1, c. 1295, f
Πεντατηρὶς, ib.	Πεντάτηρος, ib.
Πεντατὴς, ſiue Πεντάτης, t. 1, c. 1294, c	
Πεντατία, ib.	Πεντάθλιον, t. 1, c. 111, b
Πένταθλον, t. 1, c. 1110, h.	Πεντάθλος, t. 1, c. 111, a
Πεντάϊος, t. 3, c. 217, h.	Πένταχμος, t. 3, c. 214, d
Πεντάκις, t. 3, c. 215, e	
Πεντακισμύριοι, ib. & t. 2, c. 991, a	
Πεντακοσιάμετρος, t. 4, c. 521, b	
Πεντακόσιοι, t. 3, c. 215, f. & t. 4, c. 521, a	
Πεντακλινὴς, t. 3, c. 214, f.	Πεντακόρυμβος, ib. g

Πεντακοσιαρχὸς, t. 3, c. 216, d. Idem DICITVR Πεντακοσίαρχος. Ælian. in Tacticis ſcribit τὸ δὲ σύνταγμα τὸ εἶναι ἀνδρῶν φιβ᾽, λόχων λβ᾽: & τὸν πενταρχούμενον dici πεντακοσιάρχειν: τοὺς δὲ πεντακοσιάρχους vocari χιλιάρχους ἀνδρῶν χιλίων κδ᾽, λόχων ξδ᾽. quia vna πεντακοσιαρχία facit viros 512, lochos 32.

Πεντακόσιος, t. 3, c. 215, g.	Πεντακοσιομέδιμνος, ib.
Πεντακοσιοστὸς, ib. h.	Πεντακυμία, t. 3, c. 214, f
Πεντάλαπτις, ibid. g	
Πεντάλβειον, ib. g.	Πεντάλβιος, ib.
Πεντάλβος, ib. h.	Πεντάμερος, ib.
Πεντάμιτος, ib.	Πεντάμιτος, t. 2, c. 898, f
Πεντάμωλος, t. 2, c. 918, d.	Πεντάμωρος, t. 2, c. 848, f
Πεντάπολις, ib.	Πεντάπολος, t. 2, c. 1191, h
Πεντάπλασιος, t. 3, c. 215, a.	Πεντάπτης, ib. & t. 4, c. 149, a
Πεντάπτιλον, ibid.	
Πεντάπτολις, t. 3, c. 215, a. & 256, d	
Πεντάπτυον, t. 4, c. 249, a	
Πεντάπυχυς, t. 3, c. 215, b. & 285, d	
Πεντασαλεύω, t. 1, c. 489, f.	Πεντασκάλμος, ib. e
Πεντάσκασιον, ib.	Πεντάσκολος, ὗς, t. 1, c. 488, f
Πεντάσπαστος, t. 3, c. 215, b.	Πεντασπορία, t. 3, c. 566, e
Πεντάσπορος, ib. b.	Πεντασχία, t. 3, c. 214, d
Πεντασχοῖνος, t. 3, c. 215, d.	Πεντατάτηρες, t. 1, c. 1804, b
Πεντατηχὲς, t. 3, c. 215, b. & 983, f	
Πεντατμὸς, t. 3, c. 215, b.	Πεντάχρους, ib. & c. 1203, f
Πεντατάλαντος, t. 3, c. 1234, h.	Πεντάτριχες, t. 3, c. 1427, c
Πεντεκαιδεκαετὴς, t. 4, c. 45, d.	Πεντέφυλλον, t. 4, c. 248, g
Πεντεφύλλος, ib.	Πεντέφωνος, t. 4, c. 304, a
Πέντηχα, t. 3, c. 215, f.	Πεντήχαλκον, t. 4, c. 382, f
Πεντηχὴ, t. 3, c. 215, f.	Πεντηχλινὴς, ib. c
Πεντηχέδεκες, ib. & t. 4, c. 565, c	
Πεντηχῶς, t. 3, c. 215, f.	Πέπτ, t. 3, c. 213, g
Πεπτηκαιδεκαετὴς, t. 2, c. 154, a	
Πεπτήγαμμος, t. 1, c. 878, a. & t. 3, c. 214, b	
Πεπτήδραχμον, t. 1, c. 1047, d.	Πεπτηκαίδικα, t. 3, c. 214, a
Πεπτηκαιδικαίτης, ib. b.	Πεπτηκαιδικαιτὸς, ib.
Πεπτηκαιδέκατος, ib. a	
Πεπτηκαιδέκατος, t. 1, c. 1150, d. & t. 3, c. 214, b	
Πεπτηκτὴς, t. 3, c. 214, d	Πεπτήκτιος, ib. c
Πεπτηχοὶ, t. 2, c. 731, a. & t. 3, c. 214, d	
Πεπτίμιος, t. 2, c. 918, d.	Πεπτυχὲς, t. 3, c. 226, f
Πεπτύσεγγος, t. 3, c. 1238, d.	Πεπτυχαλκος, t. 3, c. 1234, h
Πεπτυχελὸς, t. 1, c. 1295, f.	Πεπτυχὲς, ib.
Πεπτὺς, t. 1, c. 1294, c	

Πεντωλιζόμενος, Qui quincum vincitur, Quinquies victus. πεντωλίζειν enim & ἀπεντωλίζειν eſt Vincere, & propriè quidem quinquertio. Epigr. lib. 2, in Ἀγωνικὰς — πίτνα δ᾽ ἀπ᾽ ἄθλων Πρῶτος ἀπεντωλίζων πεντεπεταζόμενος.

Πεντηχαλκον, t. 4, c. 382, f.	Πεντηχυΐα, t. 3, c. 215, b
Πεντηκοντάδραχμος, t. 1, c. 1047, c	
Πεντηκοντακτὴς, t. 1, c. 1294, c.	Πεντηκοντασπία, ib. d
Πεντηκονταὴρ, t. 3, c. 216, e	Πεντηκοντάϊος, ib.
Πεντηκοντακαρίωνος, ib. a.	Πεντηκονταλαντία, t. 3, c. 1235, a
Πεντηκοντάλαντος, ib.	Πεντηκονταρχία, t. 3, c. 216, c
Πεντηκόνταρχος, ib. b.	Πεντηκονταπλασιάσιος, ib. a
Πεντηκοντάχορος, t. 4, c. 473, b.	Πεντηκοντάχους, ib.

Πεπικόπρος,t.3,c.216,a.
Πεπικοπίη,ib.d.
Πεπικοπτήγανος,t.2,c.1436,b
Πεπικόπους,t.1,c.1250,g.& t.3,c.216,a
Πεπικοπώτης,t.1,c.1294,c.
Πεπικοσθώμαι,ib.f.
Πεπικολογέω,ib.g.
Πεπικοσὶς,ib.e.
Πεπάρης,t.1,c.1250,d.& t.3,c.214,d.& 387,d.e.ob.
Πεπερικόν,t.1,c.1250,d.
Πεπίβολος,ib.e.
Πεπίροθον,t.3,c.214,e.
Πεπτυρωδες,t.2,c.1481,f.
Πεπίσκος,ib.
Πεπτικὸς,ib.e.
Πεπτικὸς,ib.g
Πεπτικὸς,ib.
Πεπτολεσὶς,t.3,c.214,d
Πεπτολὶς,t.2,c.1191,h
Πεπτώλοος,ib.
Πεπω,t.3,c.218,a
Πεξὶς,t.3,c.147,c
Πέος,τος,τὸ, Penis, Mentula, Veretrum: in Epigr. & apud Ariſtoph. τὸ πέος ἀποτρίβεται. VNDE Ποιδὸς, Qui tumido ſeu craſſo pene eſt: apud Euſtath. qui & πεωλὸς hinc dici ſcribit ὅτι παιδὸν. Ionicum autem πεωλὸς eſt pro πεσὼν.
Πεπαδὼς, Ionicè pro πεπαδμὸς, Paſſus: à πέρω.
Πεπαί, ω,t 3,c.231,b. Πεπαίτης,ib.
Πεπαίτης,ibid.a
Πεπαλαγίδης, Pollutus, Fœdatus: à πελάσσω.
Πεπαλαχθὶς,t.3,c.31,a. Πέπαμαι,t.3,c.112,c
Πεπάνη,ωσ.t à πεπαίνω: Heſychio πραΰνει, aliis μαλάξει.
Πέπανον,t.3,c.219,g. Πέπασος,t.3,c.231,h
Πέπασας,t.3,c.227,f.ob.& c.231,f
Πεπασμὸς,t.3,c.227,f.ob.& c.231,d
Πεπείραται,à πεπειράομαι, paſſ.t.3,c.156,b
Πεπειρᾶσθαι,à πεπειράομαι, paſſ.ib.c
Πέπερος,t.3,c.238,a
Πεπιεσμένος, Coctus: à πέσσω ſeu πέπτω.
Πεπερασμένος, Finitus, vel Concluſus: à περάω.
Πέπερι,εως,τὸ, Piper: arbor Indica, fructum ferens ſibi cognominem. is triplex eſt, πέπερι μακρὸν, λευκὸν, μέλαν: de quibus Dioſcor.lib.2,c.189. Sic Plin.lib.12, cap.7, de Indicis arboribus, Quæ piper gignũt, iuniperis noſtris ſimiles. ſemina à iunipero diſtant paruulis ſiliquis, quales in phaſeolis videmus. Hæ priuſquam dehiſcant decerptæ, toſtæque ſole, faciunt quod vocatur piper longum: paulatim verò dehiſcentes maturitate, oſtendunt candidum piper: quod deinde toſtum ſolibus, colore rugiſque mutatur. in nigrum videlicet. Inde apud Galen. ad Glauc. lib.1, ἡ διὰ τριῶν πεπέρεων, Medicamentum è triplici pipere confectum. Notandũ verò, dici genitiuo caſu non πεπέρεως ſolùm, ſed etiam πεπερίδος. Priore vtitur Athen lib.9, ὀσφρήσασα μετὰ πολλῦ πεπέρεως τὸ ὀσφρητικὸν χαῖμα πα. vt & ex Gal. iam habuimus πεπέρεων. Poſteriore, idẽ Athen. eodẽ libro, ſicia eſſe dicens πόα σπερμῶν εἰς λεπτὰ κατακεκόμμενα, καὶ μετὰ πεπερίδων συμπεπλεγμένα. Et Eubulus apud eũdem lib.2, Κόκκον λαβοῦσα Κνίδιον ἢ τῦ πεπερίδος. Poſſit tamẽ præcedens πεπερίδων detrimatum videri etiam à nominatiuo πεπερὶς, & πεπερίδες vocari grana piperis: vt καρύδες ſunt fructus cedri, δαφνίδες, baccæ lauri: deducendo à πέπερι quatenus pro ipſa arbore ponitur. Apud eundem Athen. reperio ET Πεπέριον, lib.3, quod diminutiui formam habet, & piperis granulum ſignificare videtur. Indidem DERIV. Πεπερίτης, Piper referens, guſtu videlicet. vnde piperitis dicitur ſiliquaſtrũ, quòd piperis ſaporem imitetur. Plin.lib.19,c.12, Panax piperis ſaporem reddit, & magis etiam ſiliquaſtrum, ob id piperitidis nomine accepto: libanotis odorem thuris, ſmyrnion myrrhæ. Et VERB. Πεπερίζω, Piper imitor ſeu refero, Ad piper accedo: vt πεπερίζων τῇ γεύσει, apud Dioſcor. lib.2, cap.190, de zingiberi: pro quo cap.ſequ.dicit, ὁμοίως τῇ γεύσει ὥσπερ τὸ πεπέρι: de hydropipere.
Πεπέρδαι, Coctum ſeu concoctum eſſe: à πέσσω.
Πέπτηκα,t.3,c.160,c
Πεπιασμένος, Suid. accipit pro μεμιασμένος, Pollutus, Inquinatus, Contaminatus: in hoc loco Ælian, φάσι δὲ αἱ περίλυπα καὶ αἰθρώπου τινὸς καὶ ἰχθύος. φιλοδῶν δὲ μᾶλλον τῆς πεπιασμένης καὶ κακόσμου. Videtur tamen ſignificare potius Pinguefactis, Pinguedine imbutis: à πίαρω.
Πεπιαμένος,t.3,c.301,a. Πεπιαπιμένος,t.3,c.342,c
Πεπιασμένος,t.3,c.346,f. Πέπτηκα,t.3,c.389,f
Πέπτηκα, Πεπτηὼς, Πεπτηὼς, ib.g
Πέπλησται, Repletus eſt, Plenus eſt: à πίμπλημι. Nonn.
Πεπλωμένος, pro πεπαλαιωμένος, ἰσχνὸς: per ſyncopen à πεπλωμένος: apud Hom. Od.μ. Ab eodem eſt πεπλωμένον apud eundem.
Πεπληροφορημένος, Plenißimè, Abundè. Bud.
Πέπλιον, Πέπλις, Πέπλος, vide in ſequ. Πέπλος.
Πέπλος, ου,ὁ, & Πέπλον, ου,τὸ, Heſychio autore dicitur Veſtis ſeu indumentum muliebre: & id quidem è ſubtili ſtamine, cæteris veſtibus ſuperinduci ſolitum, Homer. Od.ζ, Ζώσατό τε καὶ πέπλον ἐὺ κατὰ καλὸν ἔθηκε: de illa Alcinoi Nauſica. Iliad.ζ, de thalamo Hecubæ, Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδόνιαι: è quibus vnum Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασι (paulo antè χρείμασι dicit) καὶ μέγιστος, Θῆκεν Ἀθηναίης ὑπὸ γναμπτοῖσι πόδεσσιν ἔργον munere placaturus. Sic Iliad.s, Minerua πέπλον καπήσιον ἐλκὼν πατρὸς ἐν οἴκῳ. Et Venus ibidem ἄνθος obtendit πέπλοιο φαεινοῦ πύρωμα, vt ei ſit ἔργα ἑαυτῆς. Itémque apud Xenoph. Pæd.3, καθιππεύοντα ἐν πέπλοις καὶ ἀνθινοῖς ἱματίοις. Habebant & viri ſuos πέπλους Iliad. ω, Priamus è ſuis φορεσμοῖς duodecim ἄλλα ἐξέλε πέπλους, δώδεκα δ' ἀντίδικα χλαίνας, τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσσα δ' ὅθι τοῖς χιτῶνας: Achilli hæc muneri oblaturus. Et Od.ν, in ſedilibus Alcinoi affixis parieti ἐπὶ πέπλοι Λεπτοὶ ἔσκον βαθύκολπα, ἔργα γυναικῶν. Sic apud Xenoph. Pæd.3, Armenius Tigranes ἐξεπαίσατο τὸν Τιρίδατην, καὶ τὸν πέπλον κατέξεσε. Et Hyllus apud Sophocl. in Trachin. ad Deianiram de Hercule, Τὸν σὸν φίλον δύσνυμφε θηλάμων πέπλων. Vbi quem πέπλον dixit, mox appellat χιτῶνα, dicens, φᾶρος περὶ χροὶ χιτῶν' ἄπαν κατ' ἄρθρον: ſicut Deianira etiam de eodem, Χιτῶνα πολὺ ἐβαλόμην. Generalius etiam vocat στολὴν, amictum, dicens, Κόσμῳ τ' χαίρει καὶ στολῇ κεκμηκότι. vt & ſchol. ait curaſſe eum Trachine ſibi afferendam λαμπρὰν ἐσθῆτα, veſtem ſplendidam, vtpote ſignificaturo. Homerus πέπλους vocat etiam vela quibus currus & defunctorum cadauera integuntur. Iliad. de rhedis Lycaonis, ἀμφὶ δὲ πέπλοι Πέπτανται. Et ſub finem Il.ω, fratres & ſodales Hectoris oda ipſius χαίτας λαρίσσαν θῆκαν ἑκάστης, Παφλαγόνες πέπλοισι καλύπτρης μαλακῆσιν. Neutro autem πέπλον, cuius & Heſ. meminit, facit, vſi ſunt poſteri Homeri. vt Nonn. ἐπὶ χθόνι πέπλα βαλόντες. Et quidam in Epigramm. Χλωρὰ πέπλα. Latini quoque vtroque genere peplum dicunt, ſed frequentius neutro. Plaut. Nũquam ad cruciatum venimus quum infertur peplum. Virg. Crinibus Iliades paſſis, peplumque fluentẽ Alleuat. Vbi etiam nota illud Fluentem. ex eo enim intelligitur fuiſſe πέπλον promiſſum & fluxam, qualibus è lino ſubtiliſſimo aut ſerico hodieque vtuntur nonnullæ gentes, laxis itidem & fluentibus, Euſtath. quoque dicit fuiſſe ἀσύμπλεκτον ἀνθινὸν, anteriore parte ſiſſum, laxum, fibulas habens quibus ſtringeretur vbi opus foret. Athenis verò πέπλος peculiariter dictum fuit velum Panathenaicæ nauis, qui Athenienſes quinto quoque anno Mineruæ apparabãt, feſto nimirum Panathenæorum maiorum. Id vehebãt, feſto illo magna cum pompa circumferebatur: in eóque pictus erat Enceladus gigas à Minerua interemptus, nomina item eorum qui ſtrenuè fortiterque ſe in bellis geſſiſſent. vt ex Suida diſcimus. Ariſtot. verò πέπλον inſcripſit quoddam ſuum συγγραμμα in quo genealogias ducum, & nauium ſingularum ad Troiam numerum perſequitur, ſcriptis etiam in eos epigrammatis diſtichis, teſte Euſt. Denique πέπλος eſt frutex paruulus, folio ruræ, ſed latiore, coma rotunda, humi ſparſa: ſucco plenus, eámque ob rem & μίλτος ἀγροία ac σανὶς dictus, vt inter alia tradit Dioſcor. lib.4.c.168, & Plin.lib.27, cap.12. Meminit & Galen. in Lex. Hippocr. Huic peplo ſimilis eſt πέπλις, plena etiam ipſa candido ſucco, latè opaco frutice, fructu ſub foliis rotundo, vt peplos: foliis portulacæ ſatiuæ, quamobrem & ἀνδράχνη ἀγρία nominatur. Ab Hippocr. VOCATVR Πέπλιον, teſte Dioſcor. lib.4, cap.169, & Galeno in Lex. Hippocr. Sic Plin. lib.20, cap.20. Eſt & portulaca quam peplion vocant, non multum ſatiua efficacior.

At à πίπλος quatenus eſt ἀφ' ὁλόω, DERIV. Πέπλωμα, ατος, τ, idem ac ipſum primitiuum πέπλωμα, vel ſaltē ὕφασμα πεπλώτης. Sophocles tamē pro eodem vtrunque poſuit πέπλωμα appellans quod antè πέπλος & χιτὼν a nominarat, in Trachin. de velle Herculi ſacrificaturo ab Deianira miſſa, Θυήσκω καιρῷ καινὸν ὡς πέπλωμα π.

Πεπυλωμένος, pro Sapio, &c. t. 3, c. 418, c

Πεπυλώρος, ib. d. Πεπυλώσθαι, Fictē.

Πεπύλωται, t. 3, c. 129, e. Πεπύσθαι, ib. f

Πεπυσμένως, Heſych. πεπυσμένως· ἐπιτηδείως, ἀληθῶς: à them. πεπυθῶ fa. to ex præt. med. πέπυσμαι.

Πεπίθησις, ως, ἡ, Perſuaſio cum animi confiſione, Confidentia, Fiducia. Paul. Epiſt. ad Epheſ. cap. 3, ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παρρησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει, libertatē & aditum cum fiducia. Phrynichus negat hoc vocabulum eſſe Atticum. pro eo enim ab ipſis dici πεποίθησις vel πεποίθησι.

Πεποιθία, idem ac πεπίθησις, Fiducia. Heſych. πεποιθία· ἐκπίδα, προσδοκίαν.

Πεπιθήμων, affertur pro Confidentiſſimus: item pro Cui maxime fidimus: ſed ſine vllo teſtimonio.

Πεποιθότως, Confidenter, Cum fiducia. Hermog. Adverbium eſt ex participio πεποιθώς, Confiſus, Fretus. vt apud Homer. Il. λ, ἐπεσσύμενοι πεποιθότες. Ariſtoph. πείας ἔπειτ' ἐν ὑστάτοις πεποιθότες; Quibus armis aut quibus copus fidentes? vt apud Virg. Aſtur equo fidens & verſicoloribus armis.

Πεποίθω, t. 3, c. 130, a. Πεπιωμένος, t. 3, c. 450, e

Πέπονες, οἱ, t. 3, c. 783, d. ob.

Πεπονάτο, Ionicè pro ἐπεπόνητο. Apollon. vſurpauit pro ἑτοιμάζοντο, παρεσκευάζοντο, Parabant, Apparabant: Argon. 2, πεπονάτο δαῖτα γέροντι.

Πεπονθώς, t. 3, c. 221, b

Πέπυσμα, præt. med. à πάσχω, Paſſus ſum. ſeu Factum eſt mihi. vnde εὖ πεπυσμένος, Cui bene factum eſt, Qui beneficium accepit. Sic Plutarch Othone, οὐδὲν χρῆσθαι πεπυσμένος ἐκεῖνῳ τῷ πονηρῷ. Et Ariſteph. πέπυσμαι δεινὰ, Grauis mihi facta eſt iniuria, Atroci iniuria affectus ſum. Dicitur etiam πέπυσμαι pro Affectus ſum animo. Philoſtr. πέπυσμαί τι πρὸς τι, quodam in te animi affectu moueor. Item aliquid πεπύσθαι πρός τι dicitur pro Eodem modo affectum eſſe ſeu affici, Idem ei accidere quod alicui: necnon Simile eſſe & conuenire aliquo modo. vt Ariſtot. Hiſtor. anim. lib. 1, cap. 1, πέπυσται ὁσαυῶς πρὸς ἄνθρωπον, καὶ οὐχ ὡς πρὸς ἰχθῦν, καὶ χεὶρ πρὸς χηλήν. ſimilitudinem enim & conuenientiam quādam habent inter ſe oſſa hominum & quadrupedum cum ſpinis piſciū, vngues hominum & auium & aliorum animantium cum vngulis quorundam quadrupedum, manus hominis cum forcipibus caneri & ſimilium. Præterea aliquis πέπυσται cui aliquid accidit. Xenoph. πέπυσται ἄμουσον δοκεῖ, Simile quid ei accidere videtur. Sic dicitur πεπύσθαι τῶν οἰκήσεως. Quibus in locis præt. πέπυσται ponitur pro præſ. πάσχει.

Πεπυσμένως, Bono animo, Cum affectu. Hermog. Ita v. l. Sed in priore ſignif. ſcribendum πεπυσθότως.

Πεπρᾶν, Heſ. δοῦναι. Dare: poetica anadiploſi pro πρᾶναι.

Πέπρωται, t. 3, c. 243, e

Πέπρωσι, pro Πεπρώται, t. 3, c. 60, d

Πεπτάμαι, Volaui: à poetis vſurpatur pro præſenti πέπταμαι. Apollon. ἐφαίη δ' ἅλλος ὅτι φορέοι πεπτηυῖας. Sic πεπτάτην, Ionicè pro πεπτάμην, Volabam, πέπτατο: apud Homer. Il. β. Et in pluſquamp. πεπτήκει pro imperf. πέπτατο, Volabat. Heſiod. Δαναὸς δὲ πεπτήκει.

Πεπραγα, à πράσσω, t. 3, c. 534, a

Πέπραμαι, t. 3, c. 240, c

Πεπραγμένα, Ionicè pro πεπραγμένα, Factum eſſe: à πρήσσω. Herodot.

Πέπραμαι, t. 3, c. 233, f. Πεπραμένος, ib. g

Πέπρασται, abſol. ib. f. Πέπραμαι, t. 3, c. 252, d

Πέπτηκα, à πτήσσω, t. 3, c. 585, f. Πεπτώς, ib.

Πεπτώς, t. 3, c. 228, c. Πεπτός, ib. g

Πέπτω, t. 3, c. 226, g. Πεπτωκα, t. 3, c. 310, f

Πεπυκασμένος, t. 3, c. 621, g. Πέπυκα, t. 3, c. 301, g

Πέπυσι, t. 3, c. 230, b

Περ particula eſt ex earum numero quæ annecti aliis orationis partibus ſolent, ſignificationem habens ἐμφατικήν. ponitur enim pro Quanquam, Quamuis, Tametſi, Licet. Hom. Odyſſ. γ, Μέντορ μνήσαι τοῦτο τελείμεθα κεἰσόμεθά περ. In hac ſignif. dicitur etiam καίπερ. ſolēntque poetæ hoc καὶ per tmeſin interdum à περ diuellere. vt Homer. Il. α, Χρυσῷ σφωΐτερόν γε θεὰ ἐπιειμένον ἔπλετο δῶρον. Καί μιν ἔπειτα περ θυμῷ κεχολωμένον. Sic Odyſſ. ο, οἱ δ' ἐκ ἰδύσαντο καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου Χαιρεμόν. niſi περ hic malis pro πέρι accipere: quo modo ipſum ab Æolibus vſurpari tradit Hellanicus apud Euſtath. Reſpondet interdum hæc particula Latinæ Cunque. vt apud Eurip. ὅπου περ ἔσῃ, Vbicunque ſis. Sæpius vacat ſeu abundat. vt quum Homer. dicit οὐκ ὀλίγον περ pro οὐκ ὀλίγον, Non parum. & Ariſtoph. ὅπου περ pro ὅπου, Vbi. Vide & t. 2. c. 1678, g

Πέρα, t. 3, c. 235, g. Περαίσκω, t. 3, c. 239, e

Περαίας, t. 3, c. 237, a. Περαιτομαι, t. 3, c. 233, c

Περαιόω, ib. Περαιώτης, t. 3, c. 237, a

Περαιόομαι, ib. b. Περᾶς, t. 3, c. 236, h

Περαιῶ, t. 3, c. 237, b. Περαίτερος, t. 3, c. 236, g

Περαιτέρω, ib. Πέρασμα, t. 3, c. 238, d

Πέρην, t. 3, c. 236, b. Περασμός, t. 3, c. 233, g

Πέρης, t. 3, c. 232, b. Περατικός, t. 3, c. 238, e

Πέρασος, ib. Περατῶδες, t. 3, c. 232, e

Περάτη, t. 3, c. 236, f. Περάτης, t. 3, c. 238, g

Περᾶτις, ib. f. Περάτων, t. 3, c. 232, f

Περάω, Tranſeo, &c. t. 3, c. 237, c. Περάω, Vendo, &c. t. 3, c. 239, h

Περγαμηναὶ, Suidæ αἱ μεμβράναι, αἱ δέρρεις, Membranæ, Pelles. Fuerunt autem membranæ ſeu pelles literarum monumentis excipiendis ac diutius conſeruandis aptæ, inuentæ poſt vſum chartarum. In palmarum enim foliis primo ſcripturarum, deinde quarundam arborum libris. poſtea publica monumenta plumbeis voluminibus, mox & priuata linteis cōfici cœpta, aut ceris. pugillarium enim vſum fuiſſe etiam ante Troiana tempora, inuenimus apud Homerum. deinde in Ægypto ex papyro chartæ præparari cœptæ, diuiſo acu in prætenues, ſed quàm latiſſimas, philuras. Mox æmulatione circa bibliothecas Ptolemæi & Eumenis, ſupprimente chartas Ptolemæo, membranæ Pergami repertæ. Autor Plin. lib. 13, cap. 11. Herodotus antiquiorem etiā membranarū vſum fuiſſe teſtatur. nam pag. 194. lib. 5, dicit Iones olim ἐκ παλαιῶν βίβλων vſos fuiſſe διφθέραις αἰγείαις τὰ πολλὰ καὶ οἰίναις: vnde & παρὰ βίβλους ab ipſis vocaras fuiſſe διφθέρας. quin & ſua ætate multos barbarorum ἐκ παλαιῶν διφθέραις χρᾶσθαι ſolitos.

Περγάμιον, Heſ. & Suidas δίπλωμα.

Πέργαμον, eodem Suida teſte, vocant Iones τὸ πᾶν: alii verò πᾶσα τὴν ὑψηλὰ eo nomine accipiunt. Heſychio Πέργαμος eſt ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἰλίου, Arx Illi, Arx Troiæ: pro quo apūd Latinos poetas Pergama. vt Virg. Troiā incenſam & prolapſa videntem Pergama. Iidem Pergama dicunt pro Ilio, ſynecdochicē. Virgil. Pergama dum peteret. Vnde apud eoſdem Arces Pergameæ, Ruinæ Pergameæ. Gens Pergamea, pro Troiana. Alioqui Πέργαμος eſt ciuitas Aſiæ: Latinis Pergamus & Pergamum. Vnde Περγαμηνός, Pergamenus. Et ſuprà hinc Περγαμηναὶ, ſ. δέρρεις ſiue διφθέραι, Pergamenæ pelles: in quibus ſcripturarum fuit. ac Pergamena fictilia, apud Plin.

Περγάς, Heſychio φασιανός.

Περδίκαλος, idem eſſe dicit auiculam ſyluestrē albam. pro quo infra ἀστερόπουλος apud eundem.

Περδίκη, t. 3, c. 243, e

Περδίκια, ἀχεύματα. σίτια, ψίθια, ſunt ὀπτήσιμα παμμικτὰ, αἰπόλικα καὶ βουκολικὰ, quibus vtuntur quū διώκουσι, vt tradit ſchol. Theocr.

Περδικιδεύς, Περδίκιον, & Περδικοθρεῖον, in ſequ. Πέρδιξ.

Πέρδιξ, ικος, ὁ & ἡ, Perdix: auis ſatis notaride qua vide Ariſtot. Hiſtor. anim. lib. 9, cap. 8. Plin. lib. 10, cap. 33: necnon Athen. lib. 9. Maſcul. οἱ πέρδικες paſſim legitur: fœmin. αἱ πέρδικες apud Ariſtot. Hiſtor. anim. lib. 6, cap. 1: vbi de fœmineo ſexu dicitur. INDE Περδικοθρεῖον, ου, τὸ, Locus vbi aluntur perdices. apud Poll. Et DI-

μιν. Περδίκιον,ου,τὸ, Paruus perdix. Athen.lib.14,π- A εκφέρετο περδίκια καὶ χλωΐα σέλιν.Idem lib.8, ex Philippo comico, Ἀλεκτρυόνιον,φασίλιον, περδίκιον. Aliàs περδίκιον eſt etiã herbæ nomen,quæ & ἐλξὶν dicitur,Latinis itidem Perdicium,Celſo Herba muralis, Scribonio Herba vrceolatis:vulgo Parietaria.Nomen ei dedit perdix auis,id maximè eruens,vt tradit Plin.lib.21, cap.17: & ante eum Theophr.Hiſt.plant.lib.9,c.11. Idem Plin.eiuſdem libri cap.30, Parthenium (inquit) Celſus apud nos perdicium & muralium vocat. ITEM Περδικιὰς,ωος,ὁ, Pullus perdicis. Vide infrà in Περιστερός.

Πέρδομαι,r.3,c.143,d. Πέρδω,ib.

Πέρειμι, affertur pro Circumeo. item pro Supero, Superſtes ſum.ſed ſcribendum pro eo εἴρειμι.

Πέρθω,r.3,c.237,e. Πέρίω,ib.

Περθὼν,Ionicè pro πράσσων:à them.πράω.

Περιτέλεον,r.3,c.238,g. Περιτὴς,ib.

Πέρθαι,pro Περιπράθαι:à Πέρθω,r.3,c.244,b

Πέρθομαι,r.3,c.244,a. Πέρθω,r.3,c.243,h

Περὶ,cũ genit.r.3,c.245,c. Περὶ, cum dat.c.246,c. Περὶ, cum accuſ. Circa,&c. c.247,b. Περὶ, Circiter,&c. B c.249,d. Πέρι,r.3,c.245,f

Περιαγαπάζομαι,r.1,c.63,d. Περιαγαπάω,ib.

Περιαγγέλλομαι,r.1,c.23,e. Περιαγγέλλω,ib.d

Περιαγείρω, Circumquaque congrego: ſeu vndiquaque. Paſſ.Περιαγείρομαι, ſignificat etiam A confluentium multitudine circundor. Plato Politic.lib.5,in fine,ὥσπερ οἱ ὑπερόριοι περιαγειρόμενοι ἀθλητάς.

Περιαγὴς,participi.r.1,c.94,h

Περιαγὴς,ibid.

Περιαγκαμψὰς, Heſ.καμπὰς. ſed forſitã ſcribẽdum καμψὰς.vt περιαγκάμψας poeticè dictum ſit pro περιακαμψὰς,à them.περιακάμπω. D

Περιαγκωνίζω, affertur pro Manus poſt tergum vincio. ſed ſine exemplo. Apud Suid.περιαγκώνισμα legitur, ſine expoſitione & ipſum.

Περιαγορᾶιος,Heſychio περιαγορήτης & περιαγόρος: Suidæ itidem λάλος.vt ſit Qui circa forum verſatur,Circumforaneus,Rabula,Loquutuleius.

Περιάγυμι & Περιαγνύω,r.1,c.94,g

Περιαγχω,r.1,c.57,d

Περιάγω,Circumago,r.1,c.82,c. Περιάγω,Luſtro,ib.d. Περιάγω,Perduco,ib.e. Περιάγω,Redigo,ibid.h. Περιαγόμαι,ib.e

Περιαγωγὴ,r.1,c.82,h. Περιαγωγὶς,r.1,c.83,a

Περιαδὴς, Heſychio ſunt περίφρων & περίνους. Pro poſterioris ſignif. videtur dicendum potius περιαὴς ſeu περιαής,ab ἄημι.

Περιάδημα,r.1,c.118,d. Περιάδω,ibid.

Περιαθέω,r.1,c.136,g. Περιαθροίσω,ib.

Περιαιρῶ,Heſ.περιαμβαίνει, περιῇρει. Alioquin περιαίρυμαι idem eſt quod περιαίρεμαι,Detraho,Demo.

Περιαίρεμαι,r.1,c.199,d. Περιαίρεσις,ib.f

Περιαιρῶ,ibid. Περιαίρεσις,ib.d

Περιαίρεσις,r.1,c.199,g. Περιαιρὼν,ib.d

Περιακοντίζω,iaculis vndique ferio.

Περιάκτης,r.1,c.83,c. Περιαλγὴς,r.1,c.316,a

Περιαλγὴς,r.1,c.315,h. Περιαλείφομαι,r.1,c.318,c

Περιαλείφω,ib. Περιαλίπτομαι,ibid.

Περίαλμα,aduerb.r.1,c.345,a

Περιαμίκαυλος,ib.c.& r.1,c.93,f

Περίαλος,r.1,c.345,a

Περίαλος,Heſychio & Suidæ τοῖχος,Coxa.

Περιαλουργὴς,r.1,c.369,a

Περιαμάω,Circumcirca meto ſeu demeto.vnde περιαμαστὸς,quod Heſ.ſimpliciter exp.θερισμός.

Περιαμμα,r.1,c.498,g. Περιαμπίσχω,r.1,c.1331,d

Περιαμπίσχω,r.1,c.1368,d

Περιαμύνω, Protego & defendo à circumſtantibus periculis. Plut. Alcib. τῶν δὲ Σικελῶν πεζὸν μὲν ὀλίγον ἐπεχείρουν περιαμύνειν,οὐ παρελαύνειν ἰδόντες,ἀλλὰ παρίσπιν καὶ περιέμενον. E

Περιαμύσσω,ſiue Περιαμύττω, Circumſcarifico, Circumcerca laucio. Metaphor. in Axiocho, δίος τις μικίλος περιαμύττων τὸν τοιοῦτον, Saucians,Lacerans.

Περιαμφίεννυμι,ſeu Περιαμφιένυμι,Circumveſtio.

Περιαμφίδας,Eupolis nominauit τοὺς τὸ δεῖνος ἐν τῷ δεῖνος περιαγορᾶς,teſte Poll.lib.6,cap.13.

Περιαμφιδρόμιος,r.1,c.1164,a. Περιαμφιζώω,r.1,c.448,f

Περιαμφιτάσσω,r.1,c.469,c. Περιαμφιτρόχιδιον,ib.

Περιανδὶς,Heſychio & Suidæ eſt τὸ ἐγγύαλον ὠόν.apud hũc oxytonos ſcriptum eſt.

Περιανθέομαι,r.1,c.498,e. Περιάπτω,r.1,c.499,a

Περιάπτω,r.1,c.498,c. Περιαργυρόω,r.1,c.534,b

Περιαρμίζω,r.1,c.583,b. Περιαρόω,r.1,c.543,d

Περιαρπάω,vt περιαίρω,Circùm appendo ſeu alligo.

Περιασμὸς,τοῦ,ὁ,ἀπὸ περιάδω,ſonat q.d.Circumcentus,vel Circumſonantia. Plut.De aud. φωνὴν ὑμμελίαν καὶ περίμελον καὶ περιάσμου ἐμφάνειαν.

Περιασπάω,r.1,c.595,b

Περιαυγάζω,idem quod περιαυγάω ſeu περιλάμπω, Splendore luceque circumfundo, Circumquaque illumino, Colluſtro.Heliodor.initio Fabuloſæ Hiſtor.ἡλίου τὸν χαλινὸν περιαυγάζοντος τὰς ἀκτῖνας.

Περιαυγὴς,r.1,c.601,c. Περίαυγος,ib.

Περιαυγὴς διέρομαι,r.1,c.1440,c

Περιαυτολογῶ,Heſychio μεγαλορρονῶ, itémque Suidæ ἐν αὐτῷ μέγα φρονῶ.quod & περιαυτὸν διέρεται Suid.exp.eodem ἐν αὐτῷ τῇ λέξει ἐαυτὸν αἴρεται. Vide & Περιαυτολογίαν.

Περιαυτολογῶν,De ſe loqui,Ipſum ſe prædicare & iactare, vt ſolent homines glorioſi. VNDE Περιαυτολογία, Sui ipſius prædicatio & laudatio. Plut.in Cicer. ὁ Κικέρων ἐν τοῖς λόγοις ἁπτόμενος τῆς περιαυτολογίας,αἰσχύνεται καταγνῶναι φωνῆς δίξαν. Idem in lib. De laude propria, τοὺς στρατοῦντας ἐν τῇ αὐτοῦ πάτρᾳ πολίτας ἀπογράφειν, τὴν ἀνάδειξιν τῆς περιαυτολογίας ἀφαιρούμενος. Et rurſum,τὸ ἐν ἀλωτείαις ὑπάτους εἰς μέσον ἄγειν φόβου καὶ ζηλοτυπίας ἔξω ψυχρὸν ἐμποιεῖ περιαυτολογίαν. Ibidem ἡ περιαυτολογία dicitur habere μεγάλην ἐμπειρίαν τοῦ φιλεῖν. Odioſa vtplurimum & inimicunda eſt hæc περιαυτολογία & laus propriaferri tamẽ poteſt vbi moderata eſt. vt apud Virg. Sum pius Æneas fama ſuper æthera notus. Sic Achilles Homericus Il.ρ, Οὐχ ἑκὰς εἰς ἁλὸς ἐλθὼν πολλὸν ἐπ᾽ ἀτρύγετον πόντον ἐπ᾽ ἰχθυόεντα δόμηται, Ἐξ ἀφνειοῦ πατρὸς ἐὼν ἐπὶ δ᾽ ὄλβιος εἶμι. Nam ἐὼν ἐπὶ δ᾽ ὄλβιος ἐκ πατρὸς ἔχω περιαυτολογίας.

Περιαυχὴς,r.1,c.608,b. Περιβάδιλω,r.1,c.651,b

Περιβαίνω,r.1,c.641,b.ob.& c.651,b

Περιβάλλομαι,r.1,c.695,b. Περιβάλλω,r.1,c.694,h

Περιβάρεα,Heſychio ſunt ὑποδήματα, genus calceamentorum. pro quo apud Suid.ſcriptum περίβαια: minus rectè, vt opinor. NAM ET Ptolemæides auctores fuiſſe φῶτες ὑποδημάτων γυναικείων, genus calceamenti muliebre,teſte cùm Heſych.tum Suida, in exemplum afferente ex Theopompo comico, ὑπὸ σὺ λαβὼν τὰ περβαείδας. Meminit Poll.quoque τῶν περβαείδων dicens fuiſſe calceamentum ancillarum maximè. Inaccenſ nim Cephiſodorum Trophonii, περιβαλλόμενοι δ᾽ ἱμάτια ἐφ᾽ οἷς τὰ χειρίδια ἔχουσι ἔνιοι αὐτῶν. Καὶ ἐφ᾽ οἷς τὰ περβάρεα ἔχω περβαείδας.

Περιβάσιον,r.1,c.740,h. Περιβλαστὸς,r.1,c.715,h

Περιβάτιον,ib.g. Περιβλῆμα,r.1,c.695,g

Περιβλητικὸς,ib.h. Περιβλύζω,r.1,c.756,c

Περιβόσκω,r.1,c.758,g. Περιβότης,ib.

Περιβρύτης,r.1,c.759,a

Περιβόθριον, ὁ, Scrobem ſeu foueam duco circum.Circumfodio. Theophr.De cauſ.plant. lib.5, cap.8, ἐὰν περὶ τὰς πίτυς χαλεπαίνῃς ὅταν περιβοθρύσῃς ἢ χώσῃς πολὺ λίθρα. Columella hoc vocat Circumfodere & Ablaqueare.

Περιβόλαιον,r.1,c.696,c. Περιβολὴ,ib.a

Περιβόλας,ibid.d

Περιβομβέομαι & Περιβομβίω,r.1,c.761,g

Περιβοσκήσομαι,r.1,c.781,d

Περιβόσιος,affertur pro Montoſus ſeu Montuoſus.

Περιβρεχέτιον,r.1,c.788,b

Περιβρέμομαι,Circumfremit.Dionyſ.De ſitu orb.

Περιβρόμιος,r.1,c.789,a. Περιβρύχημα,r.1,c.795,a

Περιβρύχιος,r.1,c.783,h. Περιβρωτὸς,ib.

Περιβώμιος,r.1,c.801,a

Περιγάνοτος,Ionicè pro περίβωτος,Decantatus, Celebris. vt περίγανοτος γλῶς in Epigr.

Περιγαρύω, ὁ, Lætitia & voluptate circumfundo, Exhilaro.vt Theophyl. epiſt. 52, περιγαυροῦσι τῷ οἴνῳ τὰς ψυχὰς καὶ ἀνακόπτουσι: ita nimirum vt magis magiſque vinum appetant quò magis ipſum biberint.

Περίλυπος, t.1, c.808, a.
Περιμηθής, t.1, c.850, f
Περιμηκάομαι, Consenesco, Inueterasco.
Περιμίγνυμαι, vel Περιμίσγομαι, t.1, c.831, e
Περιγλαγής, Lacte plenus, vel succo lacteo. Hesych. enim περιγλαγὲς affert pro περίπλεων γάλακτος: item περιγλαγίας pro γιγαλακτοφόρους: desumptum ex Hom. Iliad. Ψ, vbi dicit, ὡς ὅτε μῆλα Σατθμοῦ ἐξερύσωσιν περιγλαγέας καὶ πίλας. Sed Eust. rectius expon. περιστὰς πληθούσας γλαγοῦς, id est γάλακτος. quum subiungat etiam poeta, Ζεφύρου ἐπιφερομένου ὅτι πυκνὰς ἄγγεα δύνει.
Περιγλωσσάομαι, ὦμαι, Oculorum pupillis lustro, Circumspicio. vnde apud Theocr. περιγλωσσώμενος ἔσσις, de leone omnia colluſtrante oculis.
Περιγλύφω, t.1, c.851, g.
Περιγλωσσος, t.1, c.856, d
Περιγλωσσος, t.1, c.857, b.
Περιγραμμάω, t.2, c.55, e
Περίζηκα, ας, ἡ, instrumentum fabrile, denominatum ἀπὸ τῆς περιξήσεως, id est ἀφαιρέσεως seu ξήσεως καὶ ξέσεως τῶν ξύλων οἷς ὅπλα τυγχάνει περιαγόμενον, καὶ οὕτως ἀκριβοῦσι ἁρμοσθέντα ἰσότητα. veluti quum dicitur ὁ περίζηκας πλάγιος pro ἴσος παντὸς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀφαιρεθὲν ἀφ' ἑκατέρου μέρους περίζηκι. Ita Eust. Latini circinum vocant, Graeci alio nomine διαβήτην.
Περιζήκιος, t.1, c.875, g.
Περιζήκιον, ibid. e
Περιζωσίδαι, Hes. & Suid. περιφορίαι, Circumferentias.
Περιὴ ἀρδάπιον, Deuorare, Laniando absumere: καταδῦναι, Hesychio: afferenti itidem περιὴ ἀρδάπιδα pro καταδῦσαι. Sic & Suid.
Περιθρόμια, Circumcursi: interdum & Ambeo. à περιθρέμω. pro quo vsurpatur περιτρέχω.
Περιθύρια, t.1, c.922, b.
Περιθύρις, t.1, c.921, h.
Περιθύριον, t.1, c.920, f
Περιθυρίσθαι, reperitur scriptum pro περιθυρίσσθαι: itémque περιθύρισσος pro περιθύριος: & περιθύρισται pro περιθύρισται. Significat autem περιθυρίσσθαι idem quod περιφρίσσω, περιφρίσσομαι.
Περιθύριος, Hesychio est περίφοβος. seu valdè δεινός. At περιθύριον idem esse dicit περιφοβώ. pro quo infrà περίθυρος.
Περιθύριον, t.1, c.935, a
Περιθύριον, nominatur ἡ σύμπασα τῆς αὐχένος περιαγωγή, teste Poll. hoc est Totus ceruicis flexus atque circumactio. Hesychio est ἡ καταπάτησις τῆς περιφερείας τοῦ τραχήλου.
Περιθύξια, t.1, c.961, f.
Περιθύραιον, t.1, c.948, f.
Περιθύρις, ib. f.
Περιθύριος, perperam apud Plut. scriptũ pro περιθύραιος.
Περιθυτικὸς, Hesychio est περιστῶς ποιητικὸν.
Περιθύω, t.1, c.964, f.
Περιθύλος, Hesychio περιφανὴς, Conspicuus: item Perspicuus: At pro περιθύλιον quod apud Suid. legitur, & exponitur περιφανὲς, Hesych. habet περιθύριον, Platonis codices περίθυρον.
Περιθύομαι, idem quod ἀποδάλλομαι, Depono, seu Depositio pignore certo, Ex pacto certo: seu Paciscor. vt apud Suidam, φίλῳ περὶ τῆς κεφαλῆς περιθύεται. quod exp. περὶ τῆς κεφαλῆς συνθήκην ποιεῖται. Sic ex Aristoph. affert, Αἴ λῆς, περιθοῦναί μοι περὶ ξυμπάσῃ οἰκίᾳ, pro, εἰ βούλει, ποιήσωμαι συνθήκας περὶ ἁπάσῃ μετὰ θύμου πεπειρᾶσθαι. quomodo schol. quoque exponit. Itidémque apud eũdem comicum in Nub. περιθοῦναί μοι ἐμοὶ Εἰ μὴ πεπραμένος ἔσθ', ἡμιτάλαντον, itidem exponũt συνθοῦναι, συνθήκας ποιῆσαι: malim ego Depone, (vt apud Virg. De grege non ausim quidquam deponere tecum) seu Depositio pignore certa, Ex pacto certa. Notãda porrò hìc cõstructio est περιθοῦναί μοι εἰ μὴ, pro περιθοῦναί μοι περὶ τοῦ εἰ μὴ. Homer. quoq; in hac signif. vtitur verbo isto, sed omisso περὶ cum genitiuo solo construit. vt Iliad. ψ, Διὸς γάρ τοι ἐγὼ εἰμὶ φερέσπονδος περιθώμενος εἰ λέβητος. id est συνθήκας ποιούμενος, Pacisamur, seu Ex pacto certemus. Et Odyss. ψ, Ἀλλ' ἔπιον αὐτὰρ ἐγὼ μάλα περιθύσομαι αὐτὸς, Λίνου σ' ἐξαπάφω, πρὶν καί σ' οἰκόνδε ἱκέσθαι, id est περὶ ἐμοῦ aut κατ' ἐμαυτοῦ τὴν συνθήκας ποιήσομαι, Ita de me tecum paciscar, Hoc pacto me obstringam. Sic VERBALE Περίδοσις Hesych. exp. συνθήκην & συνθήκης λύσιν, Pactum, Depositionem pignoris & certationem ex pacto.
Περιθρίγω, t.1, c.1141, f.
Περιθρίσσομαι, t.1, c.1010, e
Περιθρίσσω, ib.
Περιθρίσσος, t.1, c.1019, g
Περιθρίπτης, t.1, c.1020, f.
Περιθρίπτης, ib. g
Περιθρίτος, t.1, c.1021, c. Suprà περιθρίτος.
Περιθρόος, in Περιθρόομαι.
Περιθρόομαι, t.1, c.1046, b.
Περιθρωσσω, ib. g.
Περιθρωσσομαι, t.3, c.1663, h
Περιθρομάδες, t.3, c.1664, f.
Περιθρόμος, ib. a
Περιθρύφη, Hesych. περιξύειν: à θρύφω seu θρύπτω. Inde pass. περιθρύφθη, apud Hom. Il. ψ, Ἀγκῶνας περιθρύφθη, σὺν δὲ ῥινὰς περιέρρηξε, Circumcirca laceratus ac sauciatus est.
Περιθρώσσος, t.3, c.1793, c
Περιθύω, Circumuestio, Induo. vnde pass. περιθύεται, quod Hes. exp. περιβάλλεται, κρύπτεται: itē εἰσδύεται. Habet & contrariam significationem hoc verbum, vt idem testatur, περιθύσαι exponens ἀποδῦσαι. Itidem verò & Poll. tradit Hyperidem περιθῦσαι dixisse quod alii ἀποδῦσαι & περιελκύσαι, Sophocles ἀπολωτίσαι, Exuere, Detractis vestimentis spoliare. Sic apud Suid. περιθύσας τὸν ἱματιόν, ὡς καὶ τὸ σκύλα τῷ Διὸς βασιλεῦσαι.
Περιθώμαθα, in Περιθύομαι. Περιθύσασθαι, ib.
Περιθῦσαι, t.1, c.1078, f
Περιθύλω, Supramodum volo. Hes. περιθύλει, exp. ἡδέσθη: nempe περιθύλησε, ἡδέσθη.
Περιθύδω, Negligo, vt περιορῶ. Vnde οὐ περιθύδει, Non neglexit, Non passus est. Interdum enim περιθύδω exponitur etiam Pati, Sinere. vt quum dicitur περιθύδει χρῆσθαι: apud Herodot. lib. 4, pag. 163, ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπωθέεται, ἀλλὰ περιθύδει χρῆσθαι: videlicet τῷ Σκύθῃ qui ipsi ἐπιχειμάζει.
Περιθύλεω, t.1, c.1116, f.
Περιθύλημα, ib.
Περιθυλημένως, Hesychio περιεκτικῶς: à περιλαμβάνω.
Περιθύλησις, t.1, c.1116, g.
Περιθύλωσις, t.1, c.1188, f
Περιθυλῶς, t.1, c.1380, h
Περίειμι, Superior sum, &c. t.1, c.1135, d. Περίειμι, Circumeo, &c. c.1140, d
Περιείργω, Circumquaque arceo & prohibeo, ingressu videlicet aut egressu. Thucyd. lib. 2, χωρίον ᾧ ἔτυχεν ὄρυγμα μέγα περεῖργον, καὶ οὐκ ἐῶν ἔξοδος. vbi schol. exp. περιελεῖν πᾶς ἐμβαίνας, circùm claudens & exitu prohibens ingressos.
Περιείρω, Circùm annecto seu appendo.
Περιεκτικὸς, t.1, c.1353, f.
Περιεκπωτήριον, ib.
Περιελαύνω, t.1, c.1179, c.
Περιελίξις, t.1, c.1186, a
Περιελίσσω, t.1, c.1185, h.
Περιελίσσομαι, t.1, c.1186, a
Περιέλκω, t.1, c.1195, c
Περιέλλειπω, affertur pro Deficio, Inferior sum.
Περιέλω, inus. thema, à quo περιαιρέω mutuatur sua tempora. significat verò Detraho, Demolior: item Demolior.
Περιεμεκτὴν, vide infrà in Περιμεκτὴν.
Περιεναυπίζεσθαι, apud Hes. legitur, expositum ὡς ἑαυτοῦ ἐσθίεσθαι, ἀποδιδόναι ἑαυτῷ. sed ordo alphabeticus pro eo requirit περιεαυθαδίζεσθαι, vtpote interiecto inter περιεαυθαδίζεται & περιεαυπίζεται. vt fit, In sese prædicando immorari, sicut περιεαυτολογεῖν.
Περιεπίσσω, Circumferre: à περιεπίσσω seu περιφέρω.
Περιεπισσεύομαι τῷ ἔρως, affertur pro Incunte vere. pro quo dicitur & ἐπισσεύομαι.
Περιέρυμι, t.1, c.1380, g
Περιεῶσαι, Ionice pro περιεῦσαι, Superstites: à περίειμι.
Περιεπτέρωμένος, ους, ἡ, esse dicitur Quum retracto glandis nervo præputium adduci nequit. pro quò infrà περιεψίμωσις.
Περιεπάτει poeticè pro περιεπάλου: à περιεπάλομαι.
Περιέπομαι, Circumcirca sequor, seu Prosequor. Herodian. lib. 5. αὐτοῦ ἡ περιέποντο οἱ ἱππεῖς ἐλίσσοντες ἅρμα τοῦ θεοῦ, Ipsum circumtum sequebantur: de Heliogabalo deum suum curru deducente.
Περιέπω, significat itidem Prosequor & obeo: sed in alio significatu, nimirum Prosequendo & obeundo seu affectando tueor & protego. Curo, Foueo. vt Hes. quoque περιέπει expon. περιέχεται, θεραπεύει. Ita ex Plutar. Numa affertur περιέπειν τὴν πατρίδα pro Patrem fouēs. Et ex Xenoph. μάλα περιέπειν τὰ οἰκεῖα, pro Admodum fouebat & protegebat domum. Non male redditur etiam Colere, Reuerenter habere. vt apud Philonem

De mundo. πρὸ ἀληθείας τὰ φεύδη, aſſertorem ſuũ non colit & obſeruat. Et apud Syneſ. epiſt.99, οἰδεῖ γὰρ ἡμῶν τοὺς ἱερεῖς αἰεὶ τὴν ἀξίαν πρίνειν, καὶ μὴ λυπίους πλάδαι τὴν καλλιέρειαν τοῖς θύεσι ποιοῦντας. Colere, Obſeruãtia proſequi. Sic apud Plut. in Sympoſ. ſepe. ſap. φεύσασθαι αὐτὸν ὡς ἀνδρα καὶ φιλοσοφοῦντα: de Cleobulina pectente Anacharſidem. Quo loco nota φεύσασθαι & φιλοσοφοῦντα copulari, vt apud Herodian. φεύσασθαι καὶ αἰδῶ τιμὴν ἀποτίσειν, lib. 5, φεύσασθαι αὐτὸν ὡς καμάτῳ καὶ πόνῳ ἀποτίσειν, καὶ τιμὴν ἀποτίσειν. Dicitur etiã πρὸς πίστιν, vt Latinè Proſequi honoribus. Xenophõ in Symp. πῶς οὐκ ἂν εἰκότως αὐτὸν, ὅτε πρὸς τοῦτον σπουδὴν ποιοῖτο κρατεῖν, πᾶσαι ταῖς μαχίσαις αἱ τιμαὶ περίεισιν; Interdũ cum aduerbio iunctum repertitur pro Tracto, μετὰ χειζομαι. Herodot. εὖ περιεῖπε. Idem paſſ. voce & ſignif. περιέρθησαι πρηχύτατα, Aſpertimè tractati ſunt & acerbiſſimè mulctati. Media voce idem in act. ſignif. περιέφασαν οἱ πολεμίους, tractaturos vt inimicos. & rurſum, ἀπὸ πολεμίους περιέφασαν. Vbi quidam interpr. etiam Perſequuturos eſſe.

Περιεργάζομαι, t.1,c.1232,c

Περιεργία, affertur pro Curioſus ſum: ſed ſine exemplo.

Περιεργία, t.1,c.1232,c. Περίεργος, ib.c

Περίεργος, t.1,c.1241,f. Περιέργως, t.1,c.1232,d

Περιερέται, Helychio & Suidæ κωπηλάται, Remigans.

Περίεσμα, t.1,c.1144,d

Περίεχον, Heſychio φυλακή: item σκάβαλα.

Περιέρων αὐτὸν ἐξέσυρεν, Suid. ex Pherecratis Crapatallis affert pro ζητῶν, Quærens: deriuatum dicens ex ἔρρω quod eſt φέρομαι.

Περιέχεσθαι, t.1,c.1272,a. & t.4,c.548,c. ob.

Περιεχόμενος, t.3,c.818,c. Περιεχομένως, ib.d

Περιέχομος, t.1,c.1380,h

Περίεσται, Circumamictus eſt, Indutus eſt: à περιέννυμι ſeu περίειμι. à quo & περιέσσασθαι, Circumamicire & induere ſe. Heſiod. Τὼ περιεσσάσθην.

Περιεστικὸς, idem quod περίεστηκα, Circumſto. vnde περιεστικὸς ἐν apud Suid. quod itidẽ exp. περιεσθίοντας. Thema eſt factum ex περίεστηκα præterito medio verbi περίεσταμαι.

Περίστον, t.1,c.1783,f

Περιστιγμὴ, & Περιστιγμίον, ſunt σημεῖα quæ πὸς βιβλίοις ἐπιτιθέασιν, ſigna ſeu notæ quæ libris apponũtur. Vide de Diog. Laert. in Platone, p.113, meæ edit. Vbi etiam eſt διπλῆ περιστιγμὴ, & ἐξωλὸς περίστιγμος, & αἰτίσματα περιστιγμίου.

Περίσχατα, pro Extrema affertur cum hoc exemplo adſpoto, περίσχατα πεμφίου τῆ πυρὸς, Extrema iam vaſtante incendio. Sed viderint.

Περιτρὴς, Tractatus: vide in Περίεσμα.

Περιτχέομαι, t.1,c.1353,a. Περιτχὼν, ib.c

Περίτων, Qui ſupereſt, Superſtes: Ionicè pro περιὼν, à περίειμι.

Περιζέω, t.1,c.1398,h. Περιζέων, ib.

Περίζυγα, ἕν, dicuntur Lora quæ περιλαμβάνεται πλήκτρῳ, Catoni Lora ſubiugalia: aliis Lora iugalia. Xenoph. Pæd. 6, ἔχειν δὲ χρὴ ἡμᾶς τὰ μὲν πρόσω καὶ ἀφιέντας καὶ ἕλκοντας ἡμῶν αὐτῶν τὰ ζῶα, τὰ δὲ ὀπίσω καὶ ἐπιστρέφοντας καὶ ἀνέχοντας ἀγαθῶν, ἐὰν μόνον ἔχῃ περίζυγα. Citatur is locus à Suida quoque, ſed non exponitur.

Περίζυξ, Heſychio eſt ὑπόζυξ, ζυγὸς, Eidẽ ſubditus iugo.

Περίζωμα, t.1,c.1413,a. Περίζωμα πον, ib.b

Περιζώνυμι, t.1,c.1418,g. Περιζωτὸν, ib.

Περιζώσασθαι, t.1,c.1413,b. Περιχώματος, t.1,c.1428,e

Περιηγήματος, ib.f. Περιηγὴς, t.1,c.83,a

Περιηγὴς, t.1,c.1428,f. Περιηγητὴς, ib.g

Περιηγητικὰ, ib.h. Περιηγητικὸς, t.1,c.1429,a

Περιηγὴς, Heſychio ὁ περιπόρφυρος χιτὼν, Prætexta.

Περιηγούμενος, t.1,c.82,g. Περιηγέσμαι, t.1,c.1418,e

Περιηθέω, t.1,c.1449,d. Περιηθμα, ib.

Περιηκὴς, Acutus: vel Admodum acutus.

Περιηχέω, t.1,c.1691,e

Περίοδος, ου, ὁ, Circuitus: περίοδος, Heſych.

Περιμαχητὸν, eidem eſt ἀγαπητὸν, ἀγωνιαῖον, αἰτιῶδες, Ægre ferre, Moleſtè ferre, Grauiter ferre, Moleſtia & dolore affici ob, Grauari. Frequẽter hoc verbo vtitur Herodotus. vt lib.8, pag.515, οὐκοῦν μᾶλλόν γε ἐκπεφεύγοτων περιμάχητον, hi enim maximè omnium ægrè ferebant quòd hoſtis effugiſſet. Conſtruit etiã cum dativo, dicens περιμάχητος τῆ ὁδῷ, grauabatur ſtatione. Et περιμάχητον τῆ ἀπάτῃ, Ægrè ferens quòd deceptus eſſet, Indignans, Grauiter ferens. Sic dicit περιμάχητον τὸ πρᾶγμα ὑμῖν ἔσεσθαι τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐξελάσαι τῆς χώρης, τοῦτο γὰρ ἐμοὶ ἐστὶ μέλον τῷ ξείνῳ, τοῦτο γὰρ ἐμοὶ ἐστὶ περιμάχητον. Et alibi, περιμάχητον τὸ σωφρονῆν, Calamitatem moleſtè ferẽs. Suidas in priore loco ſcribit περιμάχητον, exponens itidem δυσπαθοῦντος. ſed ſcribendum eſſe περιμάχητος, patet ex ſimplici μάχητος, quod & apium ſignificat δυσχερῶν apud eundem Herodotum. Idem Suidas vt μάχητον, ita & περιμάχητον affert pro ἐξεργασμένον, cum hoc exemplo, οἱ δὲ Φωκαῆς περιμάχητον τὸν τεῖχος ἐποιεῦντο.

Περιμαχὼν, t.1,c.1485,f. Περιμάλλητος, t.1,c.1497,a

Περιπαμῦσις, t.1,c.1552,g. Περιπέφασις, t.1,c.1503,d

Περιθεῖον, τὸ, Sulphure, ſeu ſulphuris ſuffitu luſtratio. Περιθείωσις, Luſtratio quæ fit ſulphure. Pinyt. Cretylo, αἱ τῆς μανίας καὶ μανίας ἀπάλλαξις καθαρμοῦ ἀπὸ θείου καὶ λουτροῦ. Et ſæpe generali vocabulo dicit καθαρσὶς & καθαρμὸς.

Περιθέρμος, t.1,c.1546,a. Περίθεσις, t.3,c.1508,c

Περίθησις, t.1,c.1511,a

Περιθραύω, Confringo, Frangendo comminuo. Heſych.

Περιθρέπτειν, t.3,c.1663,h. Περιθρυλλούμενος, t.1,c.1581,

Περιθυμιάω, τὸ, Circummunio θυμιάω, hoc eſt lotio aut ſuffitu. Item Circumſepio. Plut. Mario, Μασσαλιῶται περιθυμιῶσι τὰς εἰσβολὰς τῶν αἰμάτων.

Περιθύξ, t.1,c.1586,f. Περιθωμίδιον, t.3,c.1633,a

Περιθρυλλούμενος, t.1,c.1580,g. Περιθύμιος, t.1,c.626,b

Περιθύμιος, ibid.

Περιθωΰσσω. Circa ianuam verſari: Heſychio περὶ τὰς θύρας ἑστάναι, In foribus ſtare.

Περιοπτικὸς, t.1,c.1634,c

Περιόραν, Circumſpicere. vt φεύγοντα τὸν Ἴσοκ. Fuga. φεύγοντες αὐτὸν βοηθοῦσιν. Et Thuc. lib.4, φεύγοντα ναῦν, retum euentum ſpeculari. Item Negligere: retinere Sinere: ſequente accuſ. cum participio. Herodot. lib.9, φεύγοντα διάφορα ἴσχειν τοὺς, niſi eos diffugere ſinerent. Et, φεύγοντα ἡμᾶς διαφθείρειν, Ne finaris nos perire. Et in Chione, de Arione, φεύγοντα αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἔδαφος ἐλθεῖν, Sinere ire. Et ἀπὸ φεύγοντα ἐπὶ τὸν ἑωυτοῦ οἶκον, Sinere ire. Et ἀπὸ φεύγοντα ἐπὶ τὸν ἑωυτοῦ οἶκον, Sinere ire. Et ἀπὸ φεύγεται etiam ad φέρω exeo.

Περιόσ μόμαι, poetice pro φεύγω, facta ſyncope enim Cõgenetiuus iunctũ ſignificat Scire ſupra, Scire plus quam. Hom. Il.1, Οὐδέ τι πω φέρτερόν γε δόμεν θεὸς ἀνθρώποισι, Τὰ πάντα κατὰ βουλὴν ἐπιδεύεται περιόσ μόμαι ἄλλων.

Περιόσσομαι, t.3,c.1793 c. Περιόσσομαι, ibid.

Περίειμι, Circumeo, Peragrare, Luſtrare. vt περίειμι τὰ Ἰσθμία, Plut. Numa. Sequente εἰς ſignificat Peruenire ſeu Deuenire. Herodot. ὡμολόγεε ἑωυτὸν ἐλθεῖν ἐς Ἀθήνας περιελθόντα. Eſt à verbo φέρω, compoſito ex εἶμι quod eſt Eo, Vado.

Περιόζομαι, t.1,c.1091,e

Περιπάσσω, Circumequito, Obequito. Polyb. περιεστάσης καὶ ἐπιθώμενος τῷ τείχει τὰς πλευράς.

Περιπέτημι, t.1,c.1714,a

Περίπαται ὦρας, Heſ. affert pro περίεχε τὰ ὦρας. Infrà περίεστα hoc ſignif. dicitur.

Περίσταμαι, Circunſto, &c. t.1,c.1783,e. Περίστημι, Recognor, &c. ib.g. Περίστασις, Vito, &c. c.1784,c

Περίστημι, Statuo circum, &c. t.1,c.1783,b. Περίστημι, Rediigo, &c. ibid.d

Περίσχω, t.1,c.1373,c

Περίστασις, Circumſtatus, Peruſtus. Irẽ Ardẽs. Vide Περίστασις, t.2,c.5,d. Περιστάσιον, t.1,c.458,d

Περιστάσιμα, t.2,c.5,c. & t.4,c.687,d. ob.

Περιστάσιμα, t.1,c.1384,d. Περιστάσιμα, ib.c

Περιστάζω, t.1,c.1091,d

Περιστάσις, Circumſtellin, Obſeſſio.

Περιστέλλομαι, t.2,c.181,b. Περιστέφω, ibid.

Περιστάσιος, t.4,c.328,c

Περιστολὴ ἱματος, Circumuolutio. Ex Plutarcho.

Περιστόμιος, t.1,c.39,h. Περιστόμιος, t.3,c.404,

Περιστόμιος, t.3,c.39,g. Περιστόμιος, t.3,c.412,

Περιστολὴ, Atticè pro περιστολὴ, ὁδὸς, apud Attic.

Περιστολὴ, Tegumentum: apud Plat. De leg.

Περικαμπή, t.2,c.54,c. Περικάμπιλος, ib.
Περικαπίσαι, pro περικαπῆναι, t.3,c.318,g
Περικαρδίον, t.2,c.98,c. Περικαρπία, t.2,c.76,c
Περικαρπιαῖος, τος, t.1,c.81,b
Περικάρπιος, t.2,c.76,a. & 81,a
Περικάρπιος, t.2,c.81,a. Περικαρσιμός, t.2,c.85,b
Περικατάγνυμι, t.1,c.94,g
Περικαταλαμβάσιμος, t.2,c.574,h
Περικαταλαμβάω, ib. Περικατάληπτος, t.2,c.575,b
Περικατάληψις, ib. Περικατατίνω, t.3,c.318,g
Περικαταῤῥήγνυμαι, & Περικαταῤῥήγνυμι, t.1,c.527,g
Περικαταῤῥέφω, t.3,c.1098,b
Περικάτημαι, Ionicè pro περικάθημαι, Circumsideo, Obsideo. Item Sedeo circum. Herodot. περικατίζοντα τὴν τραπέζην, Sedentes circũ mensam. Accumbentes mensæ.
Περικαῶς, Ardenter, seu Admodum ardẽter. Apud Suid. περικαῶς τῇ χωμαϊκῇ ἔχων, Ardenter deperiens mulierẽ.
Περικίναμαι, Circumiaceo, &c. t.2, c.168,b. Περικίνημαι, Circumdor, &c. ibid.e. Περικινεῖ, impersonè pro Superest, &c. ibid.g
Περικιόω, t.2,c.1103,g. Περικιτρωθείς, ib.
Περικιχλήμιος, t.2,c.357,c. Περικλαλαία, t.2,c.155,c
Περικλάδεμαι, t.2,c.184,f
Περικλα. Hesychio περιστὼς ξηρὰ, περικλαυθία, Peratida, Ambitus: item περιχυθία, Circumquaque fissa. Epitheton est lignorũ apud Hom. Od. ε, περὶ δ' ὑλὰ κατέκλασε δῖα θάλασσα Λύκα πάλαι περίκλαστα νέῳ κλασθείσα χαλάσῃ.
Περικλάσσαι, Circum spargor. in Epigr. cum dativo.
Περικλαυστός, à Thebanis dictus fuit ὁ Διόνυσος, Bacchus, quoniam Cadmea regia fulmine tacta ipsum infantem adhuc κισσὸς περίκλυστος κίσσαις φυεὶς ἱκάλυψεν ὕπνος μὴ αὐθημερὸν δόμοις θάψαι. Schol. Eurip. in Phœniss. ex Musæo.
Περικίονες, Circumcirca columnas habẽtes. vt περίσκιος. Scribit enim Poll. lib.1, τὸν περίκλωτον πῖνον dici posse περικίονα, quoniam κύλος nominatur etiam κίων.
Περικλασις, t.2,c.224,d. Περικλάω, ib.
Περικλάτης, t.2,c.270,b. Περικλείομαι, t.2,c.234,b
Περικλεκὲς, ib. Περικλείω, ib.
Περικλήζω, t.2,c.255,f
Περικλίνουσι, ex Herodoto affertur pro Circumcludẽtes: Ionica dialysi factum ex περικλείουσι.
Περικλεπὴς, t.2,c.246,b. Περικλινὴς, t.2,c.241,c
Περικλύζεσθαι, t.2,c.267,a. Περικλύζω, ib.
Περικλύμβιοι, t.2,c.268,f. Περικλυσμὸς, t.2,c.267,b
Περικλυτὸς, t.2,c.269,b. Περικλώζω, t.2,c.218,d
Περικναθὴς, t.2,c.273,g. Περικνημὶς, t.2,c.286,a
Περικνίζω, t.2,c.280,b. Περικομίζομαι, t.2,c.326,a
Περικομίζω, ib. Περικεκμία, t.2,c.357,d
Περικομὲς, t.2,c.329,a. Περικαμπὴς, t.2,c.270,h
Περικεμψὸς, t.2,c.331,a. Περικοπὴ, c.2,c.357,g
Περικόπτω, t.2,c.356,g. Περικουρὸς, t.2,c.101,g
Περικύρημα, ib.
Περικρανὶς χιτὼν, apud anatomicos, teste Rufo Ephesio, dicitur ὁ ὑπὸ τὴν δίρματα τὸ κρανίον, tunica seu membrana quæ cuti caluariam ambienti subiecta est. Sic περικρανίων πίλων apud Plutarchum in Numa legimus, Pileorum caluariam ambiẽtium, seu Qui caluariæ circumponuntur.
Περικράσις, t.2,c.72,a. Περικρατὴς, t.2,c.410,e
Περικρατὴς, ib.d. Περικρημνὸς, t.2,c.421,f
Περικρυνὸς, t.2,c.452,a
Περικτείνω, Circùm occido. Hom. Il. λ, πολλοὶ δὲ περικτάμενοι καὶ ἅμοι, occidebantur circa ipsum.
Περικτίται, Circumuicini, Qui circumcirca habitant, Finitimi. Hom. Od. λ, Τὼ πάντες μνώοντο περικτίται. Sic Apollon. Argon. 2, πλὼ δ' ἅμοι περικτίται ἠγερέθοντο.
Περικτίονες, & Ἀμφικτίονες, dicuntur itidem οἱ περίοικοῦντες seu οἱ περίοικοι, Circumuicini. Hom. Il. ε, ὑμῶν δ' αὖ νῦν Τίνται ἀϊόντων περικτιόνων ἐπέεσσιν. Et Il. ρ, Κέκλυτε μυρία φῦλα περικτίόνων ἀνθρώπων. Idem Od. β, quum dixisset, Ἄλλος ἀϊδδόπη περικτίονας ἀνθρώπους, subiungit, Οἳ περιναιετάουσι, exponẽs illud περικτίονας. id quod & alibi facit.
Περικτυπὼ, t.3,c.1697,d. Περικυκλίσμαι, t.2,c.505,d
Περικυκλόω, ibid.
Περικυλίω, Circùm, Circumcirca. Ex Reg. lib.4, cap.2.
Περικυκλωσις, t.2,c.5-5,d. Περικυλινδέω, t.2,c.495,c

Περικυλίω, Circumuoluo, seu Circũuoluto, Volutim circumago. Aristoph. initio Pacis, Οὐκοῦν (ἐπειδὰ ὁ κάνθαρος) ἀπάξω, περικυλίσας τὴν κόπρον. Ita enim scribendum esse pro περικυλίσας, ex schol. etiã patet, exponente περιστρέψας, περιελίξας. alioqui περικυκλήσας ponendum fuisset, à them. περικυλίω: quod diuersam ab hoc signif. habet.
Περικωδωνίσαι, Hesych. περιβομβῆσαι, Tintinnabulis circumsonare
Περικωτίω, ῶ, Circumcirca illino. Aristoph. Vesp. Τὸν ἀσὶ γοῦν ἔχων ὁκτὼ τῆς λεκάνης ταμβαδίῳ περικωτᾷ. Id est, διὰ κολακείαν τὸ ὑπόδημα τῷ ἡμῶν τῷ δικαστῇ ἀπὸ ἅλὸς καὶ ἁλείφει, inquit schol. qui metaphoram esse dicit à vasis. proprie enim περικωτᾶσθαι esse τὸ πισσῶσαι τὸ μέσημα, Pice oblinere seu picare vasa fictilia. Hesych. quoq; περικωτᾶσθαι exp. ἀσφαλίσαι & περιπισσῶσαι, Laconicũ esse verbum annotans.
Περιλαιχάζω, Suid. περιχαλάω καὶ περιλακτίζω. A T Περιλακτισμὸς pro Sacrificium ex cane, v. l. perperam. scribendum enim περισκυλακισμὸς, de quo infra.
Περιλαλέω, t.2,c.550,e. Περιλαλίω, ib.
Περίλαλος, t.2,c.551,f. Περιλαμβάω, t.2,c.579,c
Περιλαμπὴς, t.2,c.590,h. Περιλάμπης, propr. c.591,a
Περιλάμπομαι, t.2,c.590,f. Περιλάμπω, ib.e
Περιλαμψις, ibid.h
Περιλεγὴς, Hesychio est περιττόμυλος. vt λεγωδὴς.
Περιλέγλι, teste Polluce, Hermippus comicus vocauit τὸ περιλαλεῖν τὰ λόγω, Circumloqui, Verborũ circuitionibus vti: veluti περιττὰ λέγλι, Superflua & futilia loqui, vt solẽt loquaculi seu loquutuleii. Quomodo & VERBALE Περίλεξις à schol. Aristoph. exponitur περίφρασις, περιττολογία, in hoc Nubium loco, σύφραστα τρόπαια, μεγάλα καὶ κἀθράσει δήγεις, Αἰ γνώμῃ καὶ δίκῃ λέξει ἐγὼ ὑμῖν παρέχειν, Καὶ πραπίσιν καὶ περίλεξιν. vt sit Circumloquutio, Copia dicendi & latius interpretandi, seu Futilis loquacitas, Superuacanea dictio. Hesychio quoque περιλέγλι est τὰ περιττὰ φεγγία.
Περίλεπμα, t.2,c.671,e. Περιλεπτεμαι, ib.d
Περιλεπτω, ib. Περιλείχω, t.2,c.673,a
Περίλεξις, in Περιλέγω. Περιλεπίζω, t.2,c.678,d
Περιλεπτὸς, ibid.a
Περιλεχὴς, ἐδὼς, Hesychio περιλάλητος, & περιττὸς.
Περίλεβος, t.2,c.689,b. Περιλημμα, t.2,c.579,e
Περιλεπτὸς, ib.f. Περιλεπὴς, ib.d, & e
Περιλεψις, ib.e. Περιλιμπάζω, t.2,c.704,e
Περιλιπαρόμαι, t.2,c.671,f. Περιλιπαρόμφως, ib.
Περιλιτὸς, t.2,c.671,c. Περιλιχμάζω, t.2,c.673,e
Περιλιχμάομαι, ib. Περιλιχμάω, ib.
Περιλίχμησις, ib. Περίλιτος, t.2,c.671,e
Περίλος, unico λ, τὸ αἰδοῖον dicitur: genuino, proprium nomen est. Suid.
Περιλοῦσι, t.2,c.725,f. Περίλυπος, t.2,c.740,b
Περιλωπίζω, t.2,c.681,g. Περιμαίομαι, t.2,c.770,c
Περιμαὴς, t.2,c.769,f. Περιμαίω, t.2,c.805,b
Περιμάχητος, t.2,c.816,g. Περιμβάω, t.2,c.880,f
Περιμέρμερος, t.2,c.856,d. Περιμερὶς, t.2,c.905,f
Περίμηκος, t.2,c.900,c. Περιμήκης, t.2,c.912,f
Περιμήκης, ib.e. Περιμητὴς, t.2,c.829,b
Περίμητος, ib. Περιμηχανάομαι, t.2,c.9:9,g
Περίνα, & Περίνεον, Hesychio est τὸ αἰδοῖον: deriuanti inde τὸ περαίνεσθαι. Idem περίανος.
Περιναιετάομαι, t.2,c.997,a. Περιναιτάω, ib.
Περιναὶτης, t.2,c.996,f
Περίνεος, t.1,c.1743,f. Ab Hesychio exponitur τὸ αἰδοῖον: ab aliis ὁ καυλὸς, & τὸ σὺν δίδυμων δέρμα, id est ὁ σάκος. Suprà περίνα.
Περιπεπλάφως, ex Hermog. assertur pro βαθέως, Altè, Profundé.
Περίπετον, in Περίνα.
Περίπετος, t.2,c.1006,g. Περιπέφελος, t.2,c.1051,c
Περίπηφες, Pinguis circa renes, Cui renes pingui obducti sunt. Aristot. Histor. animal. libro 3, cap. 17, περίπηφες ὃ γίνεται τὰ στατὼν μᾶλλον, καὶ μάλιστα τῶν ζώων περίσπανιον γὰρ ἀπαντᾶσθαι τὰ νεφρὰ παντὶ αἰπὺ καλυφθέντων. Vt & paulo ante dixerat, τὰ δὲ παλαγχνα περὶ τοὺς νεφροὺς μάλιστα πίονα γίνεται τῶν ζώων. Vnde Plinius lib.11, c.38, Animalia in renibus pinguissima: oues quidẽ leuiter

circum eos concreto pingui. Rursum Aristot. ibidem, γίνεται δὲ πέριττωσις ἐξ ἀβοσίας.

Περιτείνω, t.2,c.1051,g. & 1055,g
Περίτασις, t.2,c.1006,f. Περίτεμα, t.2,c.1051,g
Περιτέμνω, t.2,c.1055,g. Περιτόμαχα, t.2,c.1053,h
Περιτέταται, ib.f. Περιτόχεμαι, ib.c
Περιτίθω, t.2,c.1055,g
Περιτίομαι, in Epigr. Circumeo. Suprà περείσομαι.
Περιτοίω, t.2,c.1079,d. Περίτοια, ib.
Περιτρέμω, affertur pro Præda, Annona: quod infrà περιτρομή. At περιτρομαία, apud Hesych. περιφερές.
Περιτρίβω, t.2,c.1089,c. Περίτριξ, t.3,c.249,f.
Περιτρίχω, Circùm carpo: vel Concerpo, Discerpo.
Περιτρόχαιος, t.2,c.1145,c. Περιτρύφημα, t.2,c.1135,c
Περιτρυφάω, t.2,c.1137,b. Περιτρυφίω, ib.
Περιτρύω, t.2,c.1135,c. Περιοδεία, t.2,c.1181,g
Περιόδευσις, ib. Περιοδευτὴς, ib.f
Περιοδευτικὸς, ib. Περιοδεύω, ib.d
Περιοδίζω, t.2,c.1178,c. Περιοδικὸς, ib.a
Περιοδικῶς, ib.c. Περίοδος, t.2,c.1176,g
Περιοδυνάομαι, t.2,c.1187,d. Περιοδυνάω, ib.
Περιοδυνῶν, pro Dolorum, seu Interesorum & acrium dolorum, legitur apud Dioscor. libri 7 initio: περιοδυνῶν ἢ ἄλγηδόνων ἀπαλλάσσεσθαι δι' ὑπνων. Sed perperam scribendum enim περιωδυνιῶν, à nom. περιωδυνία.
Περίοιδα, Probè noui. Item Supra alios noui. vt apud Homer. in Od. ἄλλων περίοιδε δίκας. Sic suprà περίδμεναι.
Περιοικέω, t.2,c.1216,b
Περιοίκημα, affertur pro Ædificiũ vicinum. sed ἁμαρτύρως.
Περιοικία, t.2,c.1216,b. Περιοίκιον, t.2,c.1211,c
Περιοικὶς, t.2,c.1216,f. Περιοικοδομία, t.2,c.1205,a
Περίοικος, t.2,c.1212,c. & 1216,d
Περιοιχέω, t.2,c.1158, f. Περιολισθάνω, t.2,c.1682,e
Περιολισθαίνω, ib.d. Περιολίσθησις, t.2,c.1684,a
Περιολκὴ, pro Distractio, Impeditio, ex Ios. Antiqu. Iud.
Περιὸν, Quod superat seu supereſt, Quod superstes est. vt apud Ilocr. τὸ περιὸν τῆ στρατιᾶ, Superstes exercitꝰ pars, Reliquiæ exercitus. Item Quod est supra seu vltra. vt τὰ περιόντα τῆ κλήρου, Quæ sunt extra sortem, Quæ sortem excedunt. Item Abundans, Quod est supra id quod requiritur. vt ἐκ τῆ περιόντος, Ex abundanti: quod & ἐκ τῆ περιβάλλοντος dicitur. Præterea τὰ περιόντα dicuntur Quæ suppetunt, Opes & copiæ. vt in Epist. Phalar. ἐκ τῆ περιόντων, Ex rerum mearum copia. Itidem περιόντα κτήματα & περιόντα χρήματα dicuntur Quæ suppetunt: alias παρόντα.
Περιοπλίζω, t.2,c.1347, d
Περιοπτέον, Circumspiciendum, Dispiciendum, & Considerandum. Thuc. περιοπτέον σφίσι. id est περισκεπτέον. Significat etiam Negligendum, Despiciendum. vt περιοπτέον Ἕλλασι apud Herodot.
Περιοράομαι, t.2,c.1387,g. Περίοπτος, t.2,c.1388,a
Περιορύσσω, Circunspicio, &c. t.2,c.1421,f. Περιορύσσω, Sino per neglectum. &c. c.1422,b
Περιορχὴς, t.2,c.1426,c
Περιόρχης, Hesych. περιορχήσιτος καὶ παρορμιδίους.
Περιόσθριον, t.2,c.1445,d.
Περιορίζω, t.2,c.1474,a. Περιορισμὸς, ib.c
Περιορισὸς, ib.c. Περιορμίσω, t.2,c.1482,f
Περιορύσσω, t.2,c.1482,f
Περιπεμίζω, t.2,c.1147,g. Περίσσιος, t.2,c.1522,h
Περισσεύω, t.2,c.1486,e. Περισσία, Incolumitas, &c. c.1136,a
Περισσία, t.2,c.1135,f. Περισσιάζω, Suppetunt mihi opes & copiæ. VNDE Περισσιασμὸς, ὁ, Possessio opum & copiarũ. Hesych. περισσιασμοῦ expon. πλήθους, Multitudinis, Copiæ. Suidæ verò περισσιασμὸς est non solùm πλῆθος, sed etiam ὑπαρξις φυσικὴ. Affertur ET Περισσιαστικὸς pro Affluẽs, ex Hermog.
Περισύστος, t.2,c.1135,h. Περισχέω, t.2,c.1581,f
Περισχίω, ib. Περίσχος, t.2,c.1581,g. Περίσχω, t.2,c.1354,a
Περίσχος, t.2,c.1581,g. Περισσῶς, t.3,c.75,b
Περισσῶς, ib.
Περιπαλαχθῆναι, Hesychio est περιπλακῆναι.
Περιπαμφαίνων, Circumfulgens. Dionys. De situ orb.
Περιπασμὸς, affertur pro Absolutus: sed ἁμαρτύρως.
Περιπεπαίνω, Circumspecto, Oculis lustro. περιπεπᾶναι. Arat.

A Πολλάκις ὁκ τῶν πλαγίων περιπαίσαιτο.
Περιπαμὸς, t.3,c.161,f. Περιπαίω, t.3,c.80,g
Περιπατητικοὶ, οἱ, t.3,c.81,d. Περιπατητικὸς, ib.e
Περιπατητικῶς, ibid.g
Περίπατος, Ambulatio, &c. t.3,c.81,b. Περίπατος, Disputatio philosophica, &c. ibid.d.
Περιπάττω, Circumquaque spargo: vel Conspergo, Perspergo.
Περιπέζια, τὰ, t.3,c.112,d. Περιπέζιος, ὁ, ib.
Περιπεζίδης, αἱ, ib. Περιπέζης, ib.e
Περιπέρω, t.3,c.161,e
Περιπλὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, affertur pro Liuidus: à πλὴξ.
Περιπλῶ, seu Περιπλοῦμαι, idem quod in prosa περίειμι & περείλομαι, Supero, Superstes sum vel maneo. Ac ἵστλαο pro ἐπίλω dicunt per syncopen, ita etiam Apollon. in Argon. περίστλαο pro περιπίλου, quod est περιλήψου, Superasti. Itidem particip. περιστλόμενος ab ἀπόστλω poetis vsurpatur pro περιπλώμενος potius quam pro περιπλεύμενος, vt quibusdam placet. In eóque περιστῆναι est ad verbum In orbem fieri, hoc est In orbem ãtcum suum redire, In orbem suum revolui: vel potius in punctum illud ex quo orbis duci cœpit. Dicunt igitur περιστλομένου ἐνιαυτοῦ, quod Latini Vertente anno seu voluente: item Olim voluentibus annis pro περιστλομένων ἐνιαυτῶν. Sic Maro, redit agricolis labor actus in orbem, Atque in se sua per vestigia volitur annus. Et rursum, Interea magnum sol circumuoluitur annũ. Homer. Odyss. λ, Χαῖρε γυναῖ φιλότητι, περιστλομένου ἐνιαυτοῦ Τέξῃς ἀγλαὰ τέκνα. pro quo alibi περιτελλομένου ἐνιαυτοῦ.
Περιπίμπρημι, t.3,c.107,f. Περιπόημα, t.3,c.118,b
Περιπίπλαμαι, t.3,c.254,c. Περίπλεξις, in Περιπλέω.
Περιπλάζω, t.3,c.254,b. Περιπλανάω, ib.
Περίπλεμα, ib.c. Περιπλανὴς, ib.e
Περίπλεια, t.3,c.325,d. Περιπλὴς, ib.b
Περίπλημα, t.1,c.1724,c. Περιπλήσσω, in Περιπλέω.
Περιπλήσσω, Hesychio περικρούω, Allido.
Περίπλοκος, idem affert pro πετρώδης ὀξύκορυς. vt sit Vndique habens eminentes petras seu rupes.
Περιπλόω, Atticè pro περιπλέω, idem significat quod περικαλύπτω, Intego & inuoluo, Contego: metaphorà pamificibus qui pastam crassiorem speciosa forma circumquaque conspergunt, atque ita coctam reddunt vendibiliorẽ. Aristophanes in Pluto, Οἱ μᾶζαν ἐπιτιθέντων πολὺ μοχθηροτέραν. Sic apud Suidam, ἡμιπόλιον μαγειρεῖόν τι Ρωμαϊκὸν, καὶ ἐν τοῦτο περικαλύμματα λεπτοτάτου ἐπιτιθέντες, καὶ οὕτω τὸ παρασκεύασμα. Plato sequente ait, libro 10 De leg. λόγοις δὲ ζητεῖν δεῖ πως οὐ τὸ πιθανὸν ἐπιτιμᾶν, σπουδὴν ἐπιθέντα τοῖς λόγοις. Ab Aristoph. homo etiam dicitur se περιπλέειν re aliqua, qua nimirum vitium aliquod suum velat & occultat. In Thesmophor. Ὅσαι ὑπ' ἐμαυτὰς περιπλέουσι κομμώτρια, Comis apposititiis suorum etiniam turpitudinem relant, seu Coma appositicia sibi lenocinantur. Ab eodem περιπεφλῆσθαι vsurpatur pro Delinitus, Circumuentus, Deceptus: in Vesp. αὐτὸς ἔρχεται αὐτὸν σαυτοῦ, σύτας τῆ φυσεῖος περιπεφλῆς. Scholiast. enim ibi exp. ἀπατηθεὶς. Inde VERBALE Περίπλεως, quod Hesych. expon. περιπεπλυμένος.
Περιπνικὴς, t.3,c.160,a. Περιπνοὴς, in Περιπνέω.
Περιπραγμόνως, t.4,c.177,b. Περιπνευμα, t.3,c.269,c
Περιπυχόμενα, t.3,c.285,f
Περιπίμελὴς, Pinguedine obductus, Pinguis: περιπίμελὴς Pollux.
Περιπίμπρημι, Concremo.
Περιπίπτω, t.3,c.320,a
B Περιπίσματα, τὰ, Vinacei seu Vinacea: vel etiam Fraces. hoc est Ea quæ vino oleóq; expresso supersunt: quæ vuis brisam vocat Columella. Scribit schol. Aristoph. σίφωλα proprie dici τὰ ἀπόπιτα τῆ ἐλαίου: ἀπόπιτα autem, τὰ ὁκ τῆ σταφυλῆ ἀποπιεζόμενα: sed reperimus hæc vicissim etiam vsurpata, σίφωλα nimirum ἀπὸ τῆ

εἰς φυλῶν, φεριτίσματα verò ὅλη πλὴ ἐλαῶν. Apud álios vo A cabuli huius nulla mentio.

Περιπαλαίομαι, t.3,c.343,g.
Περιπαλαίω, ib.
Περιπαλαίσας, ib.
Περιπαλαίω, ib.
Περιπαλαίω, t.3,c.352,b
Περιπαλίγδην, t.3,c.363,c
Περιπάλιγμαι, ib.
Περιπάλιγμα, ib.
Περιπαλίς, t.3,c.365,b.
Περιπαλίσσω, t.3,c 486, e
Περιπάλλομαι, t.3,c.363,b.
Περιπάλλω, ib.
Περιπάλλομαι, t.3,c.373,d
Περιπάτειξις, ib.f.
Περιπάτιον, aduerb. t.3, c.366,b
Περίπατος, ib.
Περιπαφλαγμονία, t.3,c.417,d B
Περιπαφλαγονίας, ib.e.
Περιπάφλιον, t.3,c.373,d
Περιπάφλιος, t.3,c.366,b.
Περιπαφλῶ, t.3,c.378,f
Περιπλάξ, Hesychio φερεπλάγδην, φερεβάδην. exponit etiam per particip. φερεπλαγές. Sed quum exponat φερεβάδην, non dubito scribere Περιπλάξ, per ι in vltima syllaba. est enim aduerbium ex VERBO Περιπλάσσω, cuius particip. præter. φερεπεπλαγμένον Eust. expon. φερεβεβηκώς. Vide πλάσσω.
Περιπλεκή, t.3,c.363,f.
Περιπλέμβος, in Περιπλέω.
Περίπλους, ib.
Περίπλυμα νίτρου, Lixiuium: q.d. Perluuium cineris. E cinere enim loto seu perfuso aqua feruida, fit lixiuium seu lixiua.
Περιπλώω, t.3,c.404,g.
Περίπλωσις, ib.
Περιπλέω, t.3,c.375,b.
Περιπνέω, t.3,c.415,h
Περιπνευμονία, t.3,c.416,h.
Περιπνευμονικός, t.3,c.417,b
Περιπνέω, t.3,c.415,h.
Περιπνεύμων, t.3,c.512,b
Περιπνεύμων, ibid. D
Περιπόθητος, Valdè desideratus, seu Admodũ desiderabilis.
Περιποιέω, t.3,c.438,c.
Περιποίησις, ib.g
Περιποιητικός, t.3,c.439,a.
Περιπολάρχης, t.3,c.473,c.
Περιπολάρχος, ib.
Περιπολεύω, t.3,c.464,a.
Περιπόλιον, t.3,c.466,d
Περιπόλιος, ib.
Περιπολῶ, t.3,c.473,b.
Περιπολῶ, t.3,c.483,b.
Περίπολος, t.3,c.466,f
Περιπόνηρος, Admodum improbus, Improbissimus, Improbitate nobilitatus. Aristoph. Acharn. ὁ φερεπόνηρος Ἀρτέμων. E
Περιπορφύομαι, t.3,c.183,c.
Περιπορφύρεος, t.3,c.489,g
Περιπτύσσομαι ὤμοις, Circumuolito: φερεπτύσσομαι. Sophocl.
Περίπυον, t.3,c.249,e.
Περιπωλέω, t.3,c.249,e
Περιρρηγνύμενος, Circumfusus. Homer. Iliad. ξ, Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὧδε θεαὶ θεὸν ὧρες οὐδὲ γυναικὸς Θυμὸν ἐνὶ στήθεσι φερεπερχθέος ἐδάμασσαν.
Περιρρήτωρ, t.1,c.1716,e.
Περιρρύομαι, Circumplico, Circumcirca obuoluo. Dioscor. lib.5, initio, οἱ πλὴ ὁρτύγων πεσσοὶ ἔδεσι καὶ θερμότητι φερεπερρυηκόσι τὸ πλατὺ τοῦ πέπλου πέπων: pro Applicati, pannis videlicet circum eos volutis. Item Circundo, Circumfundo. vt φερεπέρυσται χέρας: plicando videlicet seu complicando. Significat etiam Circumplector, Complector, Amplector. Plutarchus Coriolano, de Cominio, φερεπέπλεξεν αὐτὸν καὶ κατησπάσατο. Sic φερεπέπλεκται καὶ φερελαβεῖν apud Chrysost. De sacerd. Itẽ pro Circumplecti quod est Circumuenire, Circundare. Plutarchus in Fabio, ὅταν οἱ πολέμιοι περιπλέξωσι τὰς φάλαγγας, ἐξίους ἑκατέρωθεν ὑπερφέρειν τοὺς ἐναντίους, καὶ φερεπέπλεκται, ὅπισθεν συγκλείοντας. pro quo alibi κυκλοῦσθαι & φερεκυκλοῦσθαι. Inde VERBALE Περιπλοκή, ῆς, ἡ, Circumplexus, Complexus. Apud Athenæum, libro ξ, Ἀπόλλωνα, πέπλοις μὲ ὥλισαν φερεπλοκαῖς, Pepli mihi circũfusi, Pepli quibus obuoluta sum. ET Περίπλοκος, ος, ον, Circumuolutus, Circumfusus, Circundatus, plicando videlicet. Sophocl. Aiace, ἀλλ' ἐν φερεπλόκοις Φαρέσι καλυφθεὶς κεῖσο. Idem in eadem tragœdia dicit κρύπτω φασγάνῳ φερεπλοκὴς, de Aiace, itidem pro Circumfusus, Indutus.
Περιπλοκή, & Περίπλοκος, vide in præced. Περιπλόω.
Περίπλωμα, t.3,c.320,h.
Περίπλωσις, ib.
Περίπνοια πίσσης, t.3,c.321,a. & 153,d. obit.
Περίπνους, t.3,c.617,a.
Περιπομπεύω, ib.f.
Περιπομπή, t.3,c.646,d
Περιπορφύρω, t.3,c.691,f
Περιρρακίς, propriè dicuntur οἱ ἀπὸ πλ' φοινίκων κλάδοι, Palmarum termites. Nicander verò & aliis plãtis tribuit, vt in Ther. de thymbra, ἣν καθ' ὕλην Οἵας θ' ἑρπύλλοιο φερεῤῥακὶς αἰόλλει, Ramulos, Sarculos. Ita schol.
Περιῤῥαισις, t.3,c.691,g.
Περιῤῥαιστήριον, ib.
Περιῤῥαπίζω, ib.c
Περιῤῥίζειν, Hesychio est πλ ὅλη πῆς καθαρσίους θύειν.
Περιῤῥίνω, t.3,c.690,d
Περιῤῥόγνυμι, vel Περιῤῥογνύω, t.1,c.527,g.
Περιῤῥώξ, t.3,c.694,b. Περιῤῥῶξαι, t.1,c.527,g
Περιῤῥώσσω, seu Περιῤῥώσσω, t.3,c.608,g
Περίῤῥους, t.3,c.690,g
Περιῤῥυδής, Hesychio est φερικυκλοφόρητος. Pro quo scribendum potius φερεῤῥιδής, vtpote quod factum existimetur ex φερεῤῥώσσω quasi φερεῤῥωγώς. Sin exponas φερεῤῥυὴς tum nonnullis, ferri illa per υ scriptura potest. Vide t.3,c.694,b
Περιῤῥύπλω, t.3,c.730,a. Περίῤῥυπος, t.3,c.690,g
Περιῤῥωγμαι, t.1,c.517,h
Περιῤῥωξ, Præruptus, Circumcirca abruptus.
Περισαίνω, t.3,c.761,b. Περισαλπίζομαι, t.3,c.741,a
Περίσαμος, t.3,c.766,g. Περίσαξις, t.3,c.746,h
Περισαρκίζω, Carnem scalpello circino. VNDE Περισαρκισμός, Circinatio carnis quæ scalpello fit. Dioscor. lib.7, initio, φερεσαρκισμὸς δὲ καὶ ὀπτὴ πλευσίπυρα καθάρσεως βοηθοῦσιν, Circinatio carnis & sectio scarificatione potentius opitulantur.
Περισαρόω, t.3,c.746,g
Περισείρια, Hesychio τὰ πλάγια τῆς γλώσσης: quæ suprà explicuimus.
Περισείω, Circumcirca quatio seu quassio, Concutio.
Περίσεμος, Grauis admodum & magnificus. Ex Aristoph.
Περίσσεμος, t.3,c.766,g. Περισσεύω, t.3,c.777,a
Περισσεύς, t.3,c.779,d
Περισκαλόω, Circũcirca variego: ἀπὸ σκαλῶσι quod Hes. exp. πεποίκασι. Vtitur hoc verbo Græci Bibliorũ interpretes in Exodo, λίθους πεπερισκαλωμένους καὶ φερεσκαλωμένους χρυσίῳ καὶ γεγλυμμένους. quod exponitur Astrictos & inclusos auro ac scalptos. E
Περισκάπτω, t.3,c.802,g. Περισκάπω, t.3,c.808,g
Περισκαρίζω, t.3,c.803,c. Περισκελῆς, t.3,c.810,c
Περισκελής, t.3,c.814,g. & c.810,c
Περισκελίδες, αἱ, t.3,c.821,d. Περισκέλιον, t.3,c.810,d
Περισκελίς, ib. Περισκεπάζω, t.3,c.833,e
Περισκεπής, ib.a. Περισκέπομαι, t.3,c.828,c
Περισκέπτω, ib.d. Περισκέπω, t.3,c.833,a
Περισκεπῶ, t.3,c.863,e. Περισκεύω, t.3,c.871,e
Περίσκεψις, t.3,c.868,f. Περισκόπησις, t.3,c.830,d
Περισκοπέω, t.3,c.830,d. Περισκοπίω, ib. F
Περισκυδίζω, vide paulo pòst in Περισκυπίζω.
Περισκυλακισμός, οῦ, ὁ, Lustratio seu expiatio quæ fit τῇ σκυλάκων φερεμαζῃ. Scribit enim Plut. in Probl. Rom. pag. 499. & 500, quosdam Græcorum etiam ad suam vsque ætatem πῷ κυνὶ vsos fuisse σφαγίῳ φρὸς πὰς καθάρσεις: & Hecatæ μετὰ πῶν ἄλλων καθαρσίων solita ἀφίστασθαι σκυλάκια, ac πὰς ἀγυιαμοῦ δεομένους consuesse φερεμάσσειν σκυλακίοις: cuiusmodi τῷ καθαρμοῦ χάριν vocatum fuisse περισκυλακισμόν.
Περισκυπίζοντας, Suid. affert pro ὀνδρεμαπίζοντας, Excoriãtis. Quæ scriptura, licet in manuscripto etiam cod. habeatur, suspecta tamen mihi est, putóq; scribendũ potius φερεσκυδίζοντας: cuius verbi paulo antè meminit, φερεσκυδίσαι propriè esse dicens πλὸν πεμῶν τὸ ὀπὶ πλῶ κεφαλῶ δέρμα σὺν πῆς θριξί, vt ὑποσκυδίσαι suprà, p.509, g. vt sit Scythico moré radere, hoc est Cutem cum crinibus imputare. Idem Suid. φερεσκυδισμὸς expon. etiam ἀναρίξασις. G
Περισμάω, t.3,c.889,b. Περισμήχω, t.3,c.890,b
Περισμήχω, t.3,c.891,f. Περισσεύω, t.3,c.894,b
Περισσεύζομαι, Sophistícè circũuenio. Aristoph. cũ accus.
Περισσεύω, Palpro & terram calcibus pulso.
Περισσασμός, t.3,c.923,b. Περισσάω, t.3,c.921,f
Περισσεγείω, t.3,c.917,a. Περισσοτόκος, t.3,c.943,f
Περισσύρχω, ib.e. Περισσυδάσσω, t.3,c.951,g
Περισσυδής, t.3,c.948,b. Περισσύω, t.3,c.762,b H

Περιαγάπις, t.3, c.251, b.
Περιαθύμα, ib.a.
Περιαθύω, ib.e
Περιαιόρος, t.2, c.781, c. & t.3, c.251, b
Περιαλάκτυλος, t.3, c.251, b.
Περιαμπώνα, ib.
Περιαμπώνας, t.3, c.251, c.
Περιαπολογία, t.2, c.638, f. & t.3, c.251, c
Περιαπόγος, t.3, c.251, c.
Περιαυδής, apud Hesych. περιφυδής: sed suspectum.
Περιαυέ, aduerb. t.3, c.251, b.
Περιαφής, t.3, c.149, b.
Περιαφήρας, ib.
Περιαφῶς, ib.d.
Περιβάζω, t.3, c.965, e.
Περιβάλλω, t.3, c.1006, c.
Περιβόμαι, t.3, c.1012, h.
Περιστερά, ᾶς, ἡ, Columba: auis nota, de qua Aristot. Hist. anim. lib. 5, c. 13, Plin. lib. 10, c. 34, & Athen. lib. 9. ὀπταίνας cã de mare dicitur quàm de fœmina. quamobrẽ apud Luc. in Solœcista Socrates ὁ λιπὼ Μόψω quẽdam dicentẽ ὁ ἀετιὸς, veluti Atticum, deridet. ita enim dicendum fore & ὁ φάψ pro ἡ φάψ. Attamen & Athen. libro 9, Atticos ἀετιὸν dicere scribit: vt Alexidem, Ὁ λιβυκὸς Ἀφροδίτης χὠ νεμὶ ἀετιός. Aristot. discriminandi sexus causa masculi gen. vtitur, dicens, ὁ ἀρσενόπους ἀετὸς καλεῖται, μικρὸς· οἱ δ' ἡμῶν αἰεὶ τὸν πάντας ἐχόντων. vt & Latini interdũ columbum dicunt de mare: alioquin & ipsi in genere columbas vocantes vtrumque sexum. Compos. Η Ι Ν C Περιστροειδής, ίος, ὁ καὶ ἡ, Qui è columbino genere est, Qui sub columbarum genere comprehenditur. Athen. lib. 9, ἐκπαίζουσι δ' οἱ ἰδιῶται καὶ τὴν περιστροειδῆ γλῶτ. Aristot. Hist. anim. l. 5, c. 17, τῶν περιστροειδῶν plura genera esse tradit. maximam horum esse φάψ, deinde νιάδα, περιστερὰν, πιτάλδα, minimam τριγόνα.
Ε Τ Περιστρωθρών, ῶνος, τὸ, Locus alendis columbis destinatus, Locus in quo columbæ aluntur. Legitur hoc vocabulum apud Varronem De re rustica, lib. 3, cap. 7. Ibi enim Merula, in villam intrò inuolantibus columbis, Axio dicit, Si vnquam περιστρωθρῶνα constituisses, has tuas esse putares, quanuis feræ essent. Ibidẽ Ε Τ Περιστερῶν vocatur τὸ περιστρωθρῶνα. Nam quum dixisset duo genera columbarum in περιστρωθρῶνα esse solere, vnum agreste, alterum clementius: subiungit, Ex his duabus stirpibus fit miscellum tertium genus fructus causa, atque incedunt in locum vnum, quod alii vocant περιστερῶνα, alii περιστρωθρῶνα. in quo vno sæpe vel quinque millia sunt inclusæ. Ibidẽ Columbarium distinguitur à περιστρωθρῶνι seu περιστερῶνι, vt pars à toto. Περιστερὼν (inquit) fit vt testudo, magna camera tectus, vno ostio angusto, fenestris punicanis aut latioribus, reticulatis vtrinque, vt locus omnis sit illustris, nèue serpens aliúdve quid animal maleficum introire queat. Intrinsecus quàm leuissimo marmorato toti parietes ac cameræ oblinuntur, & extrinsecus circum fenestras singulis paribus columbaria fiunt rotunda in ordine crebra. Alioqui περιστερὼν herba quædam dicitur, tracto nomine ἀπὸ τῆς περιστερᾶς ἰδίως ὀνομασθεῖσα ἀπ' αὐτῆς, vt tradit Dioscor. lib. 4, cap. 60, latius eam ibi describens, ac capite sequente docens ἐκτὸς quoque βοτάνην à nonnullis περιστερῶνα vocari. Apud Plinium, non peristereon solùm dicitur, sed etiam peristereos, περιστέως. Priore modò, lib. 27, cap. 4. Folia similia verbenacæ, quæ & peristereon cognominatur. posteriore, lib. 25, cap. 9, Nulla tamen Romanæ nobilitatis plus habet quàm hiera botane. aliqui peristereon, nostri verbenacam vocant. Hæc est quam legatos ferre ad hostes indicauimus. hac Iouis mensa verritur, domus purgantur lustrãturque. Et cap. sequ. Peristereos vocatur, caule alto, foliato, cacumine in alios caules se spargens, columbis admodum familiaris: vnde & nomen. Denique à περιστερὰ sunt Η Μ Ι Ν. Περιστέδιον, Ε Τ Περιστείδιον, ου, τὸ, Columbula, Paruula columba. Quorum posteriore vtitur Athen. libro 14, περὶ κρεῶν καὶ ὀρνίθων καὶ περιστεδίων. Priore, Alexandrides ibidem, Περιστέδιον δὲ σίκαρον καὶ τρυφᾶ. Et Phrynich. Περιστέδιον δ' αὐτὸ Η λέβης σημαίνει. Quidam περιστεύδιον interpr. Pullus columbinus, Pipio & περιστευδὶς dicitur. Eustathio enim teste, περιστιδὶς, χλωιδὶς, χλιδιδὶς, τερπιδὶς, ἀηδιδὶς, dicuntur οἱ περιστερῶν καὶ ἀηδόνων & sequentium νεοττοί. At περιστέρια Hesychio sunt etiam κατακλαστικὰ.
Περιστέριος, Περιστερεών, Περιστεωδὴς, Περιστερίδιον, Περιστροειδὴς, Περιστρωθρῶνιον, in præced. Περιστερὼν.
Περιστέριον, τὸ, subst. t.3, c.1011, f
Περιστέριος, ib.
Περιστερεών, t.3, c.1030, h.
Περιστερὼν, ibid.
Περιστέφω, ibid.
Περιστέφιον, τὸ, substant. t.3, c.1031, g
Περιστέφιος, ibid.
Περιστίγω, idem quod περιστέφω, Circumsto. vnde particip. περιστίζων, quod exponitur etiam Circumpositus.
Περίστια, Ister in Atticis vocari scribit τὰ καθάρσια: Ε Τ Περιστιαρχος, τοὺς τὰ ἱερὰ καθαίροντας. Sic scholiast. Aristoph. etiam tradit τὸν τῆς καθάρσεως ἀρχιερέα τῶν ἀκαλανθίων, vocatum fuisse περιστιαρχον. nam περιστία fuit dicta τὰ καθάρσια. Suid. περιστιαρχος exponit τὸν περιστιάρχην τὸν ἱστιοῦχον καὶ τὸν ὀκαλανθίων καὶ τὸν πλοῦν, dennis in ista. Itidem exp. & Hesych. Vtitur autem hoc compos. Aristoph. in Concionant.
Περιστίς, t.3, c.978, b.
Περιστίζω, ib.
Περιστάλλω, t.3, c.1007, f
Περιστάλλιον, t.3, c.1007, a
Περιστᾶν, t.3, c.1006, h.
Περιστασμὸς, t.3, c.1046, d
Περίστασις, ib.
Περιστατίζω, ib.
Περιστατικὸς, t.3, c.1031, g
Περιστίζω, ib.
Περιστάλλω, t.3, c.1007, f
Περιστάλλιον, t.3, c.1007, a
Περιστᾶν, t.3, c.1006, h.
Περιστασμὸς, t.3, c.1046, d
Περίστασις, ib.
Περιστατίζω, ib.
Περιστάλλω, Distringere circumcirca: Hesychio ἀζύσαι, nam συλλαγὴς (inquit) dicitur ἡ ξύρα.
Περιστελλόμαι, t.3, c.988, f.
Περιστελλὸς, t.3, c.985, f.
Περιστᾶν, t.3, c.1006, h.
Περίστασις, ib.
Περιστατίζω, ib.
Περιστατικὸς, t.3, c.1031, g
Περιστίζω, ib.
Περιστάλλω, t.3, c.1007, f
Περιστάλλιον, t.3, c.1007, a
Περιστᾶν, t.3, c.1006, h.
Περιστασμὸς, t.3, c.1046, d
Περίστασις, ib.
Περιστατίζω, ib.
Περίστιος, Atticis dicitur ὁ ἀρίστους πόνους, qui & ἀριστοπόνος dicitur Poll. libro 1: Locus septus columnis: Peristylium Vitruuio. Itidem Hesych. expon. & Suid. Sed idem Suidas etiam magis propriè τοὺς ἐχομένους, Circa quod pœticus & ambulacra sunt, & ea columnis in orbem cincta. Scribitur etiam περίστιον, & eo quidem modo apud Suidam.
Περισφάλλω, Circumfulguro. v.l. perperam pro περισφαίρω.
Περισφαιρίδιον, t.3, c.1065, h
Περισφαίρω, t.3, c.1098, g.
Περισφοιβάσσω, t.3, c.1062, f.
Περισφοιβάσσω, ib.
Περισφοιβάω, ib.
Περισφοιβάω, t.3, c.1098, g
Περισφοιβάσσω, t.3, c.1062, f.
Περισφοιβάσσω, ib.
Περισφοιβάω, ib.
Περισφοιβάω, t.3, c.1098, g
Περισύλλω, t.1, c.1809, a
Περίσυλλος, τὸ, substant. t.1, c.1781, f. ob. & c.1808, g
Περίσυλος, t.1, c.1808, g
Περίσσιον, idem quod περίσσιον suprà. Etymologus annotat hoc cum ι, sequendo characterem nominum in ιος. Quæ enim significante τὸ ει fieri primum περίσσειον, inde περίσσιον, ὀκτώσει τὸ ειος ω & subscripto ι.
Πέρσυ, perperam in quibusdam cod. scribitur pro πέρυσι.
Περσωλαία, t.3, c.1133, d.
Περσφαίνω, Hesychio sunt τὸ ὑπολαμβάνω καὶ μεγαλύνω καὶ φαντάσσω ἄξιον, ὑπολαμβάνω: afferenti itidem Περσφαίνειν pro περιφρονεῖν & περιβάσσειν.
Περισφίγγω, t.3, c.1181, g.
Περισφίγγω, t.3, c.1183, f.
Περίσφυρον, ibid. b
Περισχαδὸν, Hes. innuit dici ψίαθον ἢ ἄλλο τι περιπλεκόμενον, Stoream aut fiscellam cui inuoluuntur caricæ.

Περιχαλὴς, eidem est δυσχερὴς, Difficile.
Περιχαὸ παιδὸς, idem exp. φροντὶς πάϊσαι, ἐπιμέλεσθαι, Curam gere, Protege, Defende. Est à them. περίχαο.
Περιχαρὴς, t.3, c.1198, g. Περιχαρίζω, ib.
Περιχαριζω, t.3, c.1204, g. Περιχαρίζω, t.3, c.1214, b
Περιχαυδάω, t.3, c.897, d
Περιχαύρως, Admodum tẽperans. περιχαύρως σώφρων Æschyl.
Περιχαυω, Circumcido, Puto. Hesiod. οἶνας περιχαύειν, Vites putare. Pass. περιχάυομαι, Circũcidor, Putor: vel Amputor, Præcidor. Item Amputatur mihi, Præciditur mihi. vt περιχαύεται γάρ μοι πλοῖα.
Περίχαυς, t.3, c.1197, f. Περιχαυδάω, t.3, c.1502, f
Περιχάω, t.3, c.1197, e. Περιχαίζω, t.3, c.1361, g
Περιχαῖσμος, ib.h. Περιχάισμα, ib.g
Περιχαισμὸς, ib.h. Περιχαὴς, t.3, c.1357, f
Περιχάλω, t.3, c.1369, d. Περιχαῦμα, t.3, c.1403, c
Περιχαὺς, t.3, c.1197, g. Περιχαυτὴν, t.3, c.1415, b
Περιχεάω, t.3, c.1437, f. Περιχεῦμα, ib.g
Περιχεύω, t.3, c.1458, c
Περιχεῦσαι, Terebrum. τρύπανον. v.l. perperã pro περιχεῦσαι.
Περιχήμα, t.3, c.1508, c. Περιχῆμα, t.3, c.1507, g
Περιχηλὸω, t.3, c.1541, e
Περίχιος, à Macedonibus dicitur mensis ille qui ab Ægyptiis Mechir, à Romanis Februarius appellatur, in acerrimũ hyemis tempus incidẽs, inquit Hieron. cõment. in Zachar. cap. 2. Idem Suid. tradit, & alii.
Περιχραίω, t.3, c.1319, b. Περιχράω, ib.
Περιχτὸν, Vehementer honoro & colo.
Περιχυμὴ, t.3, c.1403, f. Περιχυμὴ, ib.e
Περιχυμὸς, ib.g. Περιχυσις, t.3, c.1197, g
Περιχυσὶς, ib. Περιχυτὸς, ib.
Περιχῦσαι, Sagittis vndique configo. Aristoph.
Περιχυτὸς, t.3, c.1316, g
Περιῳδὴ, Circũrodat: vel Comedat. à περιῴδω. Aristoph.
Περιῳδαγχαλὶς, t.3, c.1599, a. Περιῳδὴμα, t.3, c.1672, d
Περιῳδὴσω, t.3, c.1631, a. Περιῳδὴσω, t.3, c.1650, b
Περιῳδὶω, t.3, c.1663, f. Περιῳδὸς, t.3, c.1319, b
Περιῳδὸς, t.3, c.1341, c. Περιῳδὸω, ib.a
Περιῳδὸωμα, ib.b. Περιῳδόω, t.3, c.1673, b
Περιῳδὸως, t.3, c.1672, d. Περιῳδὸως, ib.
Περιῳδὸσδὸω, t.3, c.1631, f. Περιῳδὸσω, ib.
Περιῳδὸσω, t.3, c.1620, b. Περιῳδὸς, t.3, c.1631, e
Περιῳδὸς, ib.f. Περιῳδὸσως, ib.g
Περιῳχαλὸς, t.3, c.1655, e. Περιῳχὰω, t.3, c.1656, e
Περιῳχὸς, t.3, c.1663, g. Περιπρωσὸς, t.3, c.1346, f
Περιῳδὸμα, t.3, c.25?, a. Περιῳδὸω, t.3, c.251, e
Περιῳδοδάκτυλος, t.1, c.931, d. & t.3, c.251, b
Περιῳδοιπὸς, idem qui περιῳδὸς.
Περιῳδολογία, t.2, c.638, f. & t.3, c.251, c
Περιῳδολογὸς, t.3, c.251, c. Περιῳδὸν, ib.b
Περιῳδὸς, Eximius, &c. t.3, c.249, h. Περιῳδὸς, Nimius, &c. c.250, d
Περιῳδὸπὸς, t.3, c.251, e. Περιῳδωμα, t.3, c.252, a
Περιῳδωματικὸς, ib. Περιῳδὸς, t.3, c.251, d
Περιῳδωπὸς, t.3, c.252, a. Περιπυχάω, t.3, c.1448, e
Περιπυμὸς, t.3, c.1685, h. Περιπυματικὸω, t.3, c.1696, f
Περιπυχὸω, t.3, c.1426, b. Περιυδεὶζω, t.3, c.1721, b
Περιφαλία. Hesychio περιπὴ Δωριεῦσι πλευρὰ τῆς φαλῆς.
Περιφάημαι, t.4, c.31, e. Περιφαίνω, ib.g
Περιφανὴς, ib.f. Περιφαπὴς, ib.e
Περιφαὼς, ib.f
Περιφέγγεα, ας, ἡ, Circumfusus splendor, Circumfusa lux.
Περιφείδομαι, Parco, vt περιφείδετο ζωῆς, in Epigr. Parcæ vitæ. Sic apud Apollon.
Περιφείρεια, t.4, c.113, g. Περιφερὴς, ib.e
Περιφερέχαμος, ib.f. Περιφέρομαι, t.4, c.112, g
Περιφέρω, ib.c. Περιφερὼς, t.4, c.113, f
Περιφθὰω, t.4, c.133, b. Περιφημὶς, t.4, c.60, g
Περιφημὶς, Hesychio ὁ κομψὸς. Sed hoc potius est illius cognomẽtum ex eo quòd clauum gestaret. Vide Plutarch. Thes.
Περιφθίμενος, t.4, c.143, c. Περιφίμωσις, t.4, c.162, b
Περιφλεγὴς, t.4, c.169, f. Περιφλιγὼ, ib. Περιφλιγὼς, ib.
Περιφλὺω, t.4, c.177, a. Περιφλὺω, ib.b
Περιφλοιδὼω, t.4, c.174, g. Περιφλοὶζω, t.4, c.176, h
Περιφλυὴς, affertur pro Delibratus, Decorticatus.
Περιφλοὶσμὸς, t.4, c.177, a. Περιφλὸὼ, t.4, c.173, b. c
Περιφοβὼω, t.4, c.74, a. Περιφόβος, ib.
Περιφορτὼω, t.4, c.183, b. Περιφορτὸς, ib.
Περιφρεὰ, t.4, c.113, c. Περιφρία, ib.e
Περιφρητὸς, ibid.
Περιφρεχμα, ατος, τὸ, Septum quo aliquid circundatur. vt περιφρεχμα ξύλινον, Septum ligneum quo locus aliquis circummunitus est. Sic in curru περιφρεχμα dicitur septum illud quod corio vel pãno obducitur. Poll. enim lib 1, de partibus currus, πρῶτον nominari scribit τὸ ὑπερέχον ἄντυξ περιφρεχμα ὁ σανὶς ἐὼν ἢ βλαμβανόμενον. Affertur & τὸ Περιφρεχμὸς, οῦ, ὁ, pro Sepes, Septum.
Περιφρὰδὴς, Scate, Perite: seu Ritè πάνυ ἐμπείρως καὶ ἐπιτηδείως. Hom. Od. ξ. Πάντα τὰ περιφρὰδὴς.
Περιφρὰζομαι, t.4, c.71, c. Περιφρὰζω, ib.a
Περιφρακτὴς, t.4, c.191, e. Περιφρακτὸς, ib.
Περιφρὰσσω, t.4, c.71, b. Περιφρακτὼω, t.4, c.191, e
Περιφρασσὸς, t.4, c.71, c. Περιφρασὸς, t.4, c.191, f
Περιφρεσὼω, ibid.
Περιφρεσὼω, affertur pro Perhorresco.
Περιφρονὼω, t.4, c.116, c. Περιφρὸνησις, t.4, c.117, c
Περιφρουρὼω, ῶ, Custodia cingo. Item simpliciter Cingo, tãquã videlicet custodia aut præsidio. Thuc. lib.3, πὸλιν ὑπὸ περιφρουρὼσαι. Sic Philo in Vita Mos. lib. 3, πὸσης ὀχυρὸτητος καὶ περιφρουρὸσεως ἐρυμνὸτερα. quod Turn. interpr. Duplici septus vallo.
Περιφρὼν, t.4, c.201, f. Περιφὼς, t.4, c.191, c
Περιφυὴς, ib.a. Περιφὺσημα, t.4, c.190, h
Περιφὺσις, t.4, c.291, a. Περιφὺσις, ib.
Περιφωνὼω, ῶ, affertur pro Circumsono, Resono.
Περιφωνὸς, t.4, c.312, f. Περιφωνὸζω, t.4, c.39, g
Περιχαὶνω, t.4, c.334, a. Περιχαὼω, t.4, c.346, g
Περιχαλκὼω, ῶ, Ære obduco. Περιχαλκὼω, t.4, c.400, e
Περιχαλκὼτης, t.4, c.397, c. Περιχαλκὼτικὸς, ib.
Περιχαλκὼσμα, t.4, c.400, e. Περιχαλκὸς, t.4, c.397, b
Περιχαλκὼω, ib.a. Περιχαρὴς, t.4, c.347, a
Περιχαμὴς, t.4, c.346, g
Περιχαὸω, Suid. περιπὼω χαραῖ: distinguens à περιχάρης.
Περιχαὼω, t.4, c.335, b. Περιχειλὸω, t.4, c.515, d
Περιχειλὸω, t.4, c.408, e
Περιχειρὶς, οῦς, ἡ, Ornamentum quod manui circũponitur. Polyb. libro 2, de Gallis, περιχείρια καὶ μανιάκας. Paulò pòst dicit, ὧν ἡ ὄδὶ χρυσοῦν ψέλιον ἐφόρουν περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον.
Περιχεὶμα, t.4, c.476, f. Περιχεύω, ib.
Περιχὼω, ib.e. Περιχηλὸω, t.4, c.515, d
Περιχλαὶζεται, Hes. περιλαύεται & καλωπὶζεται, χλευὰζει videlicet: Suidas item περιβλέπεται.
Περιχορεύω, Salto seu tripudio circum. Apud Hesych. περιχορεῦσι, expotitum ὠρχοῦντο & σκιρτῶσιν ὀρχὴσει. Apud eundem Περιχὸραι, περιχορεῖαι.
Περιχρημάτως, Admodum pecuniosus, Prædives. Plutar. ὀνηδὸξοι τῇ γνώμῃ καὶ περιχρήματοι γαμεῖν.
Περιχρὶσας, t.4, c. 626, e. Περιχρὶσμα, ib.h
Περιχρὶσας, ib.f. Περιχρὶω, ib.e
Περιχρυσὸς, t.4, c.656, c. Περιχρυσὸω, t.4, c.659, e
Περιχυμα, t.4, c.501, g. Περιχυσις, ib.
Περιχὸω, ibid f
Περιχώννυμι, Circumaggero. Gaza περιχωννὺω χὼν vertit Accumulare terram.
Περιχωρὶω, t.4, c.677, c. Περιχώρησις, ib.d
Περιχωρὸς, t.4, c.665, a
Περιχωσαν, apud Hom. per syncopen pro περιχολὼσαν, hoc est περιωργὶσθη, Admodum succẽsunt seu iratus est.
Περιψαὶω, t.4, c.687, a. Περιψημα, ib.b
Περιψὴφος, Calculator, Ratiocinator, vt Suidas innuit, scribens, Λογισμὸς, ὁ μαθηματικὸς, καὶ περιψὴφου.
Περιψὰλὶον, t.4, c.708, d. Περιψὸαω, t.4, c.737, d
Περιψὺχὸς, t.4, c.744, c. Περιψὺξις, ib.a
Περιψὺχω, ibid.
Περιῳάγασα, Hesychio ὀπὶσωσρα: aliis αἱ πρυμναὶ αἱ περιπλεκόμεναι ταῖς ἀμάξαις, teste eodem. Sunt qui dicta existiment quasi περιοχάγασα.
Περιωδὶνφωσις, t.2, c.1182, f. Περιωδὶνω, t.1, c.110, d
Περιωδυνάω, t.2, c.1187, d. Περιωδυνία, t.2, c.1186, g
Περιώδυνος, ὁ, ἡ, subst. ib.f

Περιόδωνος,t.2,c.1186,f.
Περιοικαλος,t.1,c.37,g.
Περιοίνιος,t.1,c.1135,f
Περιόνιμος, Cuius nomen nobilitatum eſt & famigeratum,Nobilis,Celeber.Clarus. Appian. Bell.ciuil.lib.2, de Catilina,μεγάλη τε δόξῃ καὶ ἡλίου λαμπρότητι περιόνυμος.Sic ὁ περιώνυμος ἐν Ἱεροσολύμοις ναός.
Περιοπὴ,t.2,c.1388,b.& 1395,f
Περιοπή ομαι,t.2,c.1388,c. Περιόπιος,t.2,c.1417,f
Περιοπάλιτος, apud Heracl. ex Platone legi dicitur pro ὁ περὶ τὰ οὖτα λαμπρός,Circum aures hirſutus.
Περιοπὶς,t.2.c.1553,b
Περιόρθιμι,Neglectum eſſe:à them.περιόρθημαι.
Περπάζω,Περπάτιον,Πέρκα,Περκὶς,Περκόπλειρος,Περκὶς,vide in ſequ.Πέρκος.
Πέρκος, ET Περκὶς,Niger:item Nigris diſtinctus maculis,Varius. Frequentiori in vſu eſt poſterius περκὶς, ex priore σέρκος derivatum,& ab Heſychio exponitur non ſolùm μέλας & ποικίλος, ſed etiam γλαυκὸς, Glaucus, Cælius: à Suida μέλανι καπνίσκῳ. Homerus μορφνὸς & σφυρὸς pro eodem accipit:Iliad.ω,Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκα,πελειάοτατον πτηνῶν,Μορφνὸν δ'ἠρητῆρ', ὃν καὶ σφυρὸν καλέουσι: appellans μορφνὸν ſeu περκὸν αἰετὸν Heſychio autore τὸν μελανὸν ἢ ποικίλον,Nigrum aut Varium. Sed videtur exponendum potius Varium, Nigris diſtinctum maculis: quum Ariſtot. manifeſtum diſcrimen conſtituat inter τὸν μορφνὸν αἰετὸν & τὸν μέλανα.Nam hiſtoriæ anim. lib.9,cap.32,quum dixiſſet quoddam aquilarum genus vocari πλαγιον, à nonnullis cognominari πυθιρόπους & μορφνὸν, cuius mentionem fieri ab Homero in profectione Priami ad Achillem:ſubiungit,eſſe aliud genus μέλαν τὸν χρόαν,quod μελαιναετὸν appellari & λαγωφόνον. Plin.quoque diſtinguit inter melænaeton & percnõ: nihilominus tamen & percnon eſſe nigram prodens. Aquilarum (inquit,lib.10,cap.3) ſex genera: melænaetos à Græcis dicta,eadémque valeria, minima magnitudine,viribus præcipua,colore nigricans. Secũdi generis pygargus,albicante cauda,tertii morphnos, quã Homer.& percnon vocat, aliqui & plancũ & anatariã, ſecunda magnitudine & vi. Phemonoe eam aquilarum nigerrimam eſſe prodidit, prominentiore cauda. Hæc ille inter alia.vnde intelligis πρκνὸν rectè exponi Niger,Ater, vel etiam Nigerrimus. Ab eodem rurſum Ariſtot. & Plinio commemoratur ETIAM Περκνόπτερος αἰετὸς, vulturina ſpecie, alis minimis, reliqua magnitudine antecellens,ſed imbellis & degener, vt quem verberet corniſalio nomine dictus ὀρτυγοκάρπος & γυπαίετος,quòd montes ac nemora amet, & vulturina ſit ſpecie. Vocatur autẽ πρκνόπτερος ,quoniã alas habet πρκνὰς,hoc eſt nigris diſtinctas maculis. Rurſum ab Ariſtot.memorantur etiam σφυρὶ ἠγκυρὶς,lib.9, cap.36:procul dubio & his nomine impoſito à nigris maculis quibus ſunt inſigniti.Quomodo & piſces quidam DICITVR Πέρκη SIVE Περκὶς,quòd nigris maculis ſit varius: eam ob rem αὐθιόχους dictus à Matrone apud Athen.lib.4, nigris maculis ceu floſculis variegatum corpus habens.Meminit eius Ariſtot.cùm alibi tum Hiſt.anim.lib.8,cap.15, & Plin. lib.9, cap.16: vbi tradunt eam hybernis mentibus iacere ſpeluncis conditam. Dioſcor. ſexatilibus piſcibus annumerat, lib.2, cap.35, dicens ζωμὸς ὁ ἀπὸ ἰουλίδων καὶ πρκίδων καὶ τῶν ἄλλων περκῶν.Plin.verò inter percam & percidem diſtinguere videtur, vt qui percidẽ in oſtreorum numero ponat: Pectunculi, (inquit) purpuræ, percides, pinna,pinnotheræ,rhina. Præterea a σφυρὸς eſt VERBVM Περκάζω,ſignificans Fio πρκνὸς,hoc eſt Nigreſco, ſeu Nigris diſtingui maculis incipio: μελαίνομαι, αἰόλλομαι. Ac ſicut αἰόλλεσθαι dicuntur vuæ quum pingi incipiunt & nigreſcere, ita etiam πρκάζειν. Heſiod. Aſp.ὄτ' ἄμφακες αἰόλλονται.Hom.Odyſſ.υ,πάρος δέ τ' ὄμφακες εἶσιν, Ἀλλ' ἤδη αἰόλλονται ὑπαὶ δ' ὀπωρινὰ ἕρχει. Proſæ etiam ſcriptores ita hoc verbũ vſurpant de vuis.Theophr.ὅταν ἄρξῃ πρκάζειν σταφυλή. Idem De cauſ.plant.lib.3, cap.22,ὅταν ἄρχωνται πρκάζειν οἱ βότρυες.Sic Dioſcor.λαβὼν ὄμφακας μέλλο πρκάζειν.Et Plutarch.Symp.3,ὄμφαξ πρκάζουσα σταφυλικός. Actiuè etiam accipitur hoc verbum aliquando pro Vario. vt Heſych.quoque πρκάζειν expon.non ſolùm μελαίνειν,ſed etiam ποικίλειν. Dioſcor.lib.5,cap.2,de vite agreſti,οἱ πρκάζοντα τὰ φύλλα,ἄχρι οὗ αὐθεντικὸς ἄβλ τὸν καρπὸν εἰσέλθῃ. Vbi quidam interpr. Maturat, πρκάζει: minus rectè, quum πρκάζειν initium tantùm ſit τοῦ πρκάζεσθαι,vt ſatis clarè patet ex hoc loco Theophr.De cauſ.plant.lib.3,cap.22, πλὴν ὑπαίνιττόν τι τοῦ σταφυλικοῦ καιροῦ ὅταν ἄρχωνται πρκάζειν οἱ βότρυες,μᾶλλον ἄχρι οὗ πρκασθῶσι. Eſt à σφυρὸς & aliud VERBVM, Περκάζειν videlicet, ſignificans & ipſum ὄψιν ποικίλλεσθαι, Variari, Varium fieri,teſte Heſ Item VERBALE Περκάσματα, quod idem ſignificare ait τὸ ὅλῳ τῷ σφυρῷ παραπλήσιον. Denique a σφυρὸς eſt COMPOS. Ἐπιπρκὴς, quod eſt, Accedẽs ad πρκνὸν χρῶμα, Aliquantum πρκνός. hoc eſt Nigricãs,ſubniger,vel Nigris maculis aliquantum diſtinctus. Xenio Cyneg.de duplici σφυρὸς canum genere,γίγνονται δὲ μεγάλοι,ὀπίπρκοι,καὶ τὸ λευκὸν τοῦ μέλανος ἔχοντα. Vbi quidam ſcribunt ὀπίπυρκοι,quod idem eſt.
Πέρνα,ης,ἡ,Perna, Peraſoe hoc eſt ſuillum crus ſale macerratum & infumatum. Athen. lib.14. πανδοκεῖα καὶ ταβέρνας ᾠήσατο,μὸν σφύρας καλοῦσι. Sic Strabo lib.3, de Cantabris,παρ' οἷς σφύρας ἁλίσκεσθαι σωφρονιστὰς,τοὺς Κανταβρικοὺς ἀνάμους, φησὶν οὐ μικρὰς τῆς αὐθαιρεσίας παρέχοντας. Appellantur pernæ & concharum generis, circa Pontias inſulas frequentiſſimæ. ſtant velut ſullo crate ligo in arena defixæ: hianteſque qua limpitudo eſt, pedali non minus ſpatio, cibum venantur. Plin.ſub finem libri 32.
Πέρναμαι,t.3,c.242,a
Πέρνας.Heſychio eſt φύλλαξ, Lactuca.
Περνὰς,t.3,c.242,a. Περνάσκη,ib.b
Περνὰω,t.3,c.242,h. Πέρπημι,t.3,c.140,a.& 242,a
Πέρνης,& αἰσίας, ab Ariſtot. numerantur in genere τῶν ἐρέβινθον,accipitrũ:Hiſt.anim. lib.9,cap.32. Paulo poſt σφῦρα καὶ πτίζα, itidem in accipitrum genere.Vnde ſunt qui pro eodem accipiant σφύριον & σφυρὶς ἰχθύς. Gazæ ille Pernix eſt,hic, Perca.
Πέρνιξ,ικος,ὁ,dicitur ὀρόβου τὸ καλὸν καλλιὸν,vt refert Athen.lib.2,ex Theophr.Sed Theophr.codices τὸ πτίζ habent,verùm πέρνιξ. Nam Hiſtor.plant.lib.8,cap.4, ſcribit πῶν καλάμων ἄλλος κάλλιστος τῆς ῥίζης ὁ φακὸς καὶ ὁ ἐρεβίνθου,hos nominari κάλαμος, eſſéque ἰδιότυπος, & διαφέρειν τῶν ἄλλων:verùm αἰφνίδιος καὶ ἔτερον καλὸν εἶδος, quæ vocari πέρνικα.Itémque Plin.lib.21,cap.16,de cacto,Huius in terra ſerpunt caules a radice emiſſi, quos vocãt cactos,nec faſtidiũt in cibis inueteratos quoque. vnũ caulem rectum habent,quem vocant pternica, cuiũs ſuauitatis,ſed vetuſtatis impatientem. Dicti porro & πέρνιξ & πέρνικα poſſe videtur,vt Heſych.& πέρνικα vox de Æginæ promontorio dici tradit.
Περνὸς, apud Varinum ὁ κυανοχαίτης αἰετὸς:ſed perperã pro πρκνὸς vel πέρκος,vt vel ex etymo patet quod ſubiungit,ὁ πελιοπτὸς χρώτων καὶ κάδων.
Περόαται,t.1,c.1811,a.ob. Περοπάσματα,t.3,c.161,b
Περοπατεῖς,ib.c. Περοπάω,ib.b
Περόπη,t.3,c.161,f.& c.1668,a.ob.
Περόπης,ὁ,t.3,c.161,b. Περοπηεὶς,ib.c
Περόχμα,Heſychio τὰ ῥάκια,Panni laceri & detriti.
Περόω,t.3,c.238,d
Πέρπερος,ου,ὁ, dici putatur quaſi πέρφερος, à verbo περιφέρω: ideóque redditur Leuis, Temerarius,Præceps & qui à quouis vento circumagatur: item Vanus, Inanis. A Suida exponitur non generaliter ſolùm φορτικὸς & μανδὸς ἀσχημόνως πεσών,ſed ſpeculiter etiã κάλως. Leuis quasi:(vt ab Etymologo quoque γλάφυρος,Nugator,vel Nugax) necnon ὁ μετὰ βλακείας ὑπερήφανος: quæ poſtrema expoſitio affertur ab Heſychio etiã. Receptiores ſunt prima & poſtrema:eædémq; tribuũtur & VERBO Περπερεύεσθαι.Apud Paulum enim epiſt.ad Corinth. cap.13, vbi dicit, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται,οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, Chryſoſtomus illud περπερεύεται exp. σεμνύνεται,καὶ περπίῳ opponens τὸ βαρὺ καὶ βεβαίωμα dicãnſque περπερεύεσθαι itidem ſignificare non rectè Temerarium & præcipitem eſſe, ſed etiam Leue & inconſtantem eſſe. Alii interpretantur Fucata

vt & Clemens Alexandrinus, Pædagogi ſui libro 3, initio, καλαμίζεται. nam περσεῖσθαι dici τὸ καλαμπηρὸν, περσίσσης καὶ ἀχρειότητος ἕνεκα ὄμφακα. Itémque Baſilius ὁ πὶς κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ὅρους, quum quæſiuiſſet quid ſit τὸ περπερεύεσθαι, reſpondet, παῦ ὁ μὲ δὴ χρείας ἀλλὰ δὴ καλαπερὸν περδικαμβάνειν, περπερίας ἕνεκα καταγελᾶν. Ita vt περπερεύεσθαι ſit non modò Temerarium & præcipitem eſſe, ſeu Leuem & inſtabilẽ eſſe, ſed etiam Superfluo & inutili corporis ornatu gaudere. Heſych. & Etymol. eodem ferè modo illud περπερεύεται exponunt καταπίπτει μετὰ βλακείας: hic etiam ματαιοῦται. Vetus interpres οὐ περπερεύεται vertit, Non agit perperam: innuens recentiores Græcos vocẽ hãc à Latinis eſſe mutuatos. Apud eos enim & aduerbium Perperam, & adiectiuum Perpetus, & ſubſtant. Perperitudo in vſu ſunt: dicentes nimirum Perperã pro Malè, Non rectè, Siniſtrè: Perperus autem pro Inſulſus, Indoctus, Rudis, Stultus: & Perperitudo pro Inſultitas, Ruditas, Stultitia, teſte Nonio. Vnde apud Actũ, Perperos populares. item, Ductibiliſtæ nimia veſtra aut perperitudine.

Πέρραμος, Heſychio eſt βασιλεύς, Rex. Etym. verò Æolicè dici ſcribit pro Πείραμος, vt κέπρία pro κατρία.

Περβήλακτον, idem Heſ. pro σεσιδήρωται dici tradit.

Περβίχαν, eidem eſt ὑπερίχαν: quum ſonet potius σεβίχαν.

Περει, vſurpatum pro φερε σι affert idem Heſ.

Περείαι, t. 2, c. 1631, g.

Περεΐνη, ib.

Περεΐνη, ib. h

Περεΐπολις, t. 3, c. 244. c

Περεύς, t. 2, c. 1631, c. Eſt etiam nomen piſcis in mari rubro naſcentis, teſte Ælian. Heſych. φῶκαν vocat.

Περιφαρα, Περιφόνια, Περτρέπη, t. 3, c. 244, d. c

Πέρσης, ου, ὁ, Heſychio eſt καλλιπαῖδ βάλου ὄνομα, nomen ia D ctus teſſerarii. Alioqui eſt nomen proprium. item nomen ἐθνικόν. nam οἱ Πέρσαι gẽs ſunt denominata à Perſa filio Medeæ, teſte Stephano. Ita igitur Xenoph. Hellen. 7 dicit, ὁ Πέρσης ὁ φέρων τὸ χάλλιστα. Et Plut. Μεγάβυζος ὁ Πέρσης. Dicitur etiã ὁ Πέρσης pro ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς, Perſarũ rex. vt in epiſt. Philippi apud Demoſth. ἐφ' ὃν Πέρσην ἐστράτευσε κἀπολέλυκα. Et rurſum, ἐπαίρεται τὸν Πέρσην ὅτι πὶς Ἕλλησιν. Inde ΡΟSSESS. Περσικὸς, ὴ, ὸν, Perſicus, Qui vel qualis Perſarũ eſt, Perſis proprius E & vſitat⁹. vt Περσικὸς ἵππος, Περσικὴ στολὴ τῶν Περσικὴ σκηνὴ, Περσικὸν ἔνδυμα, Περσικὸν ἀβείλημα, Περσικὴ στολὴ, Περσικὴ ζώνη: ſic Περσικὰ δῶρα, Περσικὰ σιτία: & Περσικὴ διαίτης, Περσικὴ φωνὴ, Περσικὰ ὀνόματα. Ab eadẽ gẽte denominata ſunt Περσικὰ κάρυα, Perſicæ nuces: quæ & βασιλικὰ κάρυα, Regiæ nuces, Latinis Iuglandes: apud Dioſcorid. lib. 1, cap. 179. Ibidem, cap. 165, memorantur & Περσικὰ μῆλα, Mala Perſicaide quibus vide t. 2, c. 1631, c. At Περσικὸς ὄρνις Ariſtophani Pauo dicitur, qui & Μηδικὸς ὄρνις: vtpote è Perſarum Medorumque regione aduectus in Græciam & hæc loca citeriora. Fœmin. Περσικὴ, & neutr. Περσικὸν, ſubſtantiuè etiam vſurpantur interdum. Dicunt enim Περσικαὶ pro Περσικαὶ δαπίδες, Perſica tapeta. Athen. lib. 5, ψιλαὶ δὲ Περσικαὶ τῶν αἰὰ μίσων ἦσαν τῶν τοῦ χώρου ἐκάλυπτον. Item Περσικαὶ pro Περσικαὶ κρηπῖδες, Perſicæ crepidæ, Perſici calcei. vt apud Ariſtoph. in Nub. pulici in ceram liquefactã immerſo & refrigerato ἐξέλυσαν Περσικαί: quas Socrates ὑποδήματα, αἰσιμήται τὸ χαλκίον. Stephanus dicit eſſe εἴδος ὑποδήματος ἁπλοῦ, & videri eſſe γυναικεῖον. Necnõ G ſing. num. Περσικὴ pro Περσικὴ μηλέα, Malus Perſica, apud ſchol. Ariſtoph. Sic neutro gen. Περσικὸν dicitur pro Περσικὸν μῆλον, vt apud Latinos quoq; Perſicũ pro Perſicũ malũ. Plurali num. Περσικὰ dicũtur interdũ Libri de rebus Perſicis. vt apud Athen. ὁ τὰ Περσικὰ συγγράψας: item Δίνων ὁ τὰς Περσικὰς, & Κτησίας ὁ τὰς Περσικὰς. Interdum Res contra Perſas geſtæ: vt apud Plutarch. μετὰ τὰ Περσικά. Et apud Plat. πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἐτῶν, Decem annis ante bellum cum Perſis geſtum. A Perſarum gente eſt & aliud poſſeſſiuum, ſed fœminini tantùm generis, ΝΙΜΙRVM Περσὶς, ίδος, idem valens quod Περσικὴ. Callim. Μηδὶ μαχῆν χοίνῳ Περσίδι τὴν σφίσι. Ac ſicut Περσικὴ abſolutè interdum ponitur & ſubſtantiuè, ita etiam hoc Περσὶς. Dicitur enim Περσὶς pro Περσὶς χώρα, ſeu Περσικὴ χώρα. Pauſan. Attic. αἰνίσσεται πρὸς ἐς τὴν Περσίδα. Sic Virg. — pharetratæ vicinia Perſidis. Et Plin. Ipſa Perſis in luxum diues. Item Περσὶς pro Περσὶς γυνὴ. Xenoph. Pæd. 8, τῶν Περσῶν καὶ Περσίδων. Sic Plutarch. ἀνὴρ ἢ Περσὶς εἶπεν. Et Περσὶς pro Περσικὴ χλαῖνα, Perſica læna. vt apud Ariſtoph. Veſp. Οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ καυνάκην: quum paulo antè dixiſſet, Τὰνδὶ δὲ χλαῖναι αἱ λαβοῦ τοιβωνικαί. Pro Περσικὴ, ſ. μαλία, reperitur ΕΤΙΑΜ Περσὶς, apud Theophr. & Athen. ſed crebrius Περσία, ex quo Ionicũ Περσὶη apud Nicandrũ. Præterea à Perſis eſt VERB. Περσίζω, Perſas imitor. vt Περσίζειν τῇ φωνῇ dicitur qui Perſice loquitur. Alioqui Περσίζειν ſignificat etiã Perſis fauere, Cum Perſis facere, Perſarum partes ſequi vt Μηδίζειν, Λακωνίζειν, Ἀθηναίζειν, & ſimilia. Inde ADVERB. Περσιστὶ, Perſarum imitatione, Perſarum more ſeu ritu, Perſicè. Item Perſicè pro Perſica lingua, Perſico ſermone. Plut. Artox. Περσιστὶ πολλὰς ἀστεϊσμοὺς ἐξέπεσε πυιχρούς. Denique inde ſunt COMPOS. Περσολοιμὸς, Perſequutor & profligator Perſarum, in Epigr. ET Περσοκτόνος, Occiſor Perſarum. Plut. μετὰ Μιλτιάδου τὸν Μαραθῶνι, μετὰ τὸν Περσοκτόνον Θεμιστοκλέους. Περσὶς, Περσίζω, Περσικὴ, Περσικὸς, Περσικὴ, Περσικὸν, Περσικὸς, vide in præced. Πέρσης.

Πέρσιον, ου, τὸ, Perſium: planta Ægyptiaca, ſterileſcens ſi alibi exportetur, vt eſt apud Theophr. Hiſtor. plant. lib. 2, cap. 3. Apud Athen. lib. 14, paroxytonos περσίον ſcriptũ, ex Poſidonio, φέρει δὲ καὶ τὸ περσίον ἐν Δεκελείᾳ.

Πέρσης, t. 3, c. 244. c

Περσὶς, Περσοὶ, Περσοπόλις, Περσικὸς, in Πέρσης.

Πέρσης, Heſychio eſt piſcis quidam in rubro mari proueniens. pro quo apud Ælian. Περσὴς dicit enim cognominem eſſe Perſeo Iouis filio.

Πέρσυ, Anno præterito, ſeu Anno proximè elapſo, Anno ſuperiore. vt ὁ πέρσυ σῖτος, Frumentum anni ſuperioris. & αἱ πέρσυ πρεσβεῖαι, Legationes anni ſuperioris, apud Demoſth. Sic etiã aliquis aliquid facit πέρσυ. Philoſtr. in Heroic. εἶδον αὐτὸν πέρσυ, vidi ipſum anno ſuperiore. Demoſth. πέρσυ ὑπάρχων, Quum anno ſuperiore eſſet in vrbe. Item Synel. epiſt. 72, τὸν οὔπω πέρσυ ἐμβιὸν τοῦ προσχώματος. Et epiſt. 66, πέρσυ οὔπω γεγραμμένῳ τῷ καταλόγου, qui anno ſuperiore nondum eram in hoc numero. Et πρωπέρσυ, Ante annum ſuperiorem, Ante annum proximè elapſum, ſeu Anno ab hinc tertio. Accipitur πέρσυ latius etiam pro Antehac, Ante hoc tempus: vt Heſych. quoque in genere dicit ſignificare πρότερον τοῦ χρόνου. Xen. Hellen. 3, ἐγὼ μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρσυ, itidẽ nunc ſumus qui ante hoc tẽpus. Sunt qui pro Nuper etiam vſurpari dicant: nullam tamen iſtius ſignificationis afferentes exemplum. INDE Περσύνιος, Qui anni ſuperioris eſt. vt οἱ περσύνιοι ἄρχοντες apud Plat. in Epiſt. Qui anno proximè exacto magiſtratũ geſſerũt. Sic οἱ περσύνιοι ἡγεμόνες apud Ariſtot. Hiſtor. anim. lib. 9, Duces anni ſuperioris. Et ὁ περσύνιος καρπὸς, Fructus anni proximè elapſi. Theophr. Hiſtor. plant. lib. 3, cap. 12, de fructu iuniperi, διαμένει δ' ἐπ' ἐνιαυτὸν· ὥστ' ὅταν ἄλλος ἐκφυῇ, ὁ πέρσυ ἐξέπεσε πίπτει. Et mox de ipſa iunipero, ὡς ἔνιοί φασιν Ἀρκαδίας λέγοντες, ὅταν ἅμα καρπὸς ᾖ, τὸ μὲν πέρσυ πίπτει, οὔπω πέπανε· καὶ τὸν ὑπερσύνιον, ὃν πέπανε καὶ ἐδώδιμον· καὶ σχεδὸν τὸν νέον ὑποφαίνει. Itidem Ariſtot. Hiſtor. anim. lib. 5, dicit, ὁπόταν τὸ περσύνιον κυμαίνῃ, pro Ex fœtu anni ſuperioris. Περσύνις dicitur etiam ὁ ἔρηβος ὢν, teſte Poll. vt qui proximè exactos puertitiæ annos exceſſerit. Perperam pro eo apud Heſych. ſcriptum Περσύνις, omiſſo ῠ.

Πέρω, affertur pro Tranſeo. item pro Penetro & Tranſigo: ſed perperam pro πείρω. At περῶ, interdum eſt fut. verbi πέρω, interdum verbi περάω, Atticè pro περάσω, vt ἐλῶ pro ἐλάσω.

Περωδυΐα pro φερωδυΐα habent manuſcripti etiam Platonis codices: ſed perperam.

Περώνη, Heſychio eſt μάχη, Magnum: quod & φερώνη.

Περωνης, t. 3, c. 162, b

Πεσεῖν, Ionica dialyſi pro πεσεῖν, Cecidiſſe, Cadere, Caſurũ eſſe: vt & πεσεῖν) pro πεσοῦνται, Cadent: ab inuſ. them. πεσέω, pro quo dicitur πίπτω. Ab eo eſt VERBALE Πέσημα, ατος, τὸ, idem ſignificans quod πτῶμα, Ca-

sus,Lapsus.Soph.Aiace,Πρὸς πᾶσι ὅλοιο θανασίμῳ πτώ- A
ματι, Ab hoc interemptus est mortifero casu. Idi-
psum etiam quod cecidit vel cadit,πτῶμα dicitur. Eu-
rip. Phœniss. de Cadmo, ὦ πεφραγμένοις μόχλοις ἀδάμαντο
πτῶμα δίκης. vbi schol. ἀδάμαντος πτῶμα exp. τὸ μὴ δύνασθαι
ζῶν γνῶναι δικαστὴν σῶμα,nimis generaliter πτῶμα reddens
per σῶμα, quum sit πτῶσις σῶμα, seu τὸ πεπτωκὸς σῶμα:
quomodo & νεκρῶν πτώματα dicuntur mortuorum ca-
dauera.hoc est corpora quæ in cõflictu seu pugna ce-
cidere.quæ & πτώματα. Poetæ in his interdum B ge-
minant,vt mox docebo.

Πίσυρα,poeticè pro πέντε,Ceciderit:à πτάω seu πίπτω.

Πίσσα,Hesychio πικρὸν,Amarum:(quod & ἰχθυώδες) ità
καλεῖται, δίμμα, Pellis,seu Pellis lanata, Vellus : quod &
πίσκος & πῖσος.

Πίσσις,t.3,c.147,h

Πίσσω, à Cyprijs pro χωρίον, ab Æolensibus pro πόλις v-
surpari, innuit Hes.cui est etiam ὄρος.

Πίστος,t.3,c.328,d. Πίστα,τά,t.3,c.317,f

Πίστυ,Hes.dicit tradit pro πίσσα,seu πίττα. exponit etiam
πηχῶδες τῇ βλωσίᾳ. quod erit à verbo πίστω seu πίπτω. C
nam & ipsum facere futurum πίστω pro πίπτω,ex eodē
Hes. patet qui Arcades πίστυα dicere tradit pro πίπτουσι:
afferens itidem πίστω pro πίπτω ὁρᾶν.

Πιστύλῳ, pro πιστῷ metri causa dicitur: hoc autem,Do-
ricè pro πιστῷ à πιστόω seu πίστω. Interdū & pro πιστῷ.

Πιστυδικεῖος,t.3,c.318,g. Πιστυδικὸς,ib.

Πιστυδικὸς,ib.h. Πιστυδίκου,ib.e

Πίστυμα,poeticè metri gratia dicitur pro πίσσωμα,quod est
πῶμα,πῶμις. Hesych.

Πιστικὸς,t.3,c.328,c. Πιστομέλιον,ib. D

Πίστος,t.3,c.317,c

Πίσυρες, Æolicè pro πίσσαρες, Quatuor:& πίσυρσι pro πί-
σσαρσι,teste Hes.qui & πίσυρσι pro eodem dici testatur.

Πίσσω,t.3,c.217,a. Πίσσω,t.3,c.252,c

Πέτασι,Vites suspensæ,vt αἱ διὰ δένδρων ἀναδεδεμέναι. Hesych.

Πέπλον,t.3,c.256,g. Πέπλα,τά,t.3,c.255,h

Πεπλαν,t.3,c.256,c. Πεπλίδες ὕες,ib.b

Πεπλίζω,ib.a. Πεπλησμός,ib.

Πέπλιγξ,ib.b. Πέπλιγξ,ib.

Πέπλαι,οἱ,ib. Πέπλλον,t.3,c.255,c

Πέπλον,ib.b. Πεπλοῦσθαι,t.3,c.256,g

Πεπλοῦχος,t.3,c.155,g. Πεπλωτὶς,t.3,c.256,a

Πέπημα,t.1,c.1723,f. Πεπόημαι,t.1,c.252,c

Πεπανῶν,ib. Πέπεμμα,t.1,c.1725,f

Πεπαίτης,t.3,c.254,g. Πέπεσμα,t.3,c.252,f

Πέπασος,t.3,c.254,c. Πεπεσσάδες,t.3,c.255,a

Πεπεσῶν,ονος,ὁ, Petaso, Perna. Vide φύρα. Vocabulū hoc
Latini cum Græcis commune habent:inter quos Mar
tial. Nam mihi cum vetulo sit petasone nihil. Et Iu-
uenal. diminutiuè, —siccus petasunculus & vas Pe-
lamidum.

Πέτσυρον,ου,τὸ, Pertica,tignum aut asser super quo gallinæ
dormiunt. vel etiam Crates è virgis plexa super qua
gallinæ cubant. quæ & κρεμάθρα (quòd pensilis sit:) &
παρὰ τοῖς dicitur. Poll. generaliter πέτσυρον exp. οὗ πᾶς ὀρνι-
θίδιος ὄρνιθος ἐγκαθεύδειν συμβέβηκε : ac si de gallinario
etiam diceretur. In hac generali significatione galli-
naceus apud Vabrium ὁ πέτσυρος κλαγγὸς βοᾷ. Pro gal-
linario verò, aut saltem crate asseribusve pẽtilibus,Ni-
cãd.accepit in Ther.Nam quum dixisset,Ἰκτῖνες, ἢν ὀρ-
νιν καπνιδίοιο ὄλεθρον Μαίεται,ἐξ ὕπνου καταπαλτὸν πε-
τσύρων: subiungit, Ἐνθα λίχνος πυκνοῖσι τανύσσεται ἐν ῥάβδοισι, καὶ ἀ-
φαυρὸς Τίτυρος ὑπὸ σκιερῇσιν ὕπνῳ πεδύρσεσι δήρεται. ‖ He-
sychio πέτσυρον est quoque ἔδος πηγίδος. Scribitur E
TIAM Πέπυρον, per ῠ in secunda syllaba : cuius idem
Hes.meminit. Hoc verò πέπυρον esse dicit non solùm
σανίδα ἐφ' ἧς αἱ ὄρνιθες κοιμῶνται, sed etiam πᾶν τὸ ἐμφερὲς
τούτῳ,necnon πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ,& quidem λε-
πτόν. Ita scriptum legitur apud Theocr. quoque Idyll.
13, Οὐκ ὑπὸ πέπυρ' ἐρεπλὸν μυκᾶται πᾶς κάπρος ὀρθὸν Σεσαμβρὸς ἃ
πέλεκυς μὴ ἔσσυται ἐς δαλοὺς πεπύρους. vbi nota πᾶς πεπύρους tri-
bui epitheto αἰ δαλοὺς, quoniam prope caminos ple-
runque eiusmodi asseres seu crates suspẽdi solent, atq;
ita fumosæ reddi. Schol. πέπυρον ibi expon. σανίδιον λε-
πτὸν καὶ πυκνόν, addens, multos eo vti solere etiam eis
πρὸς ὀρθρεῖς, αἱ καλοῦνται. Sicut verò πέτσυρον dixi Hesychio esse etiam ἔδος πηγίδος,ita πέπυρον etiam nõnul-
li esse dicunt asserem cum laqueis, auibus tẽsum vt in
eum inuolantes laqueis se intricent. Hesych.esse dicit
ὄρνεων πάντων:sed quodnam aut qualenā, non exponens.
Forsan illud est à quo denominantur Petauristæ : de q
eo intelligẽdum videtur quod Lucil.ait,Sicuti mecha-
nici quum alto exiluere petauro. Ælius Stilo apud Fe-
stum Petauristas appellatos vult ex eo quod in aere ex-
litent. Ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι ἀέρα πέπαυρα. Itémque Nonius Pe-
tauristas à veteribus dictos tradit qui saltibus vel fide
nis leuioribus mouerentur: & hanc proprietatem à
Græca nominatione descendisse, ἀπὸ τοῦ πέπαυρα. Ego
minus longè petitum etymon sequens, puto πέπαυρον
dictum esse ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι ἀέρα, ἵνα πτάειν, πτηνεῖν:
(quemadmodum & schol. Theocr. esse dicit πτάλιον
πτηνόν, & Hes. τὸ μετάρσιον κἀείρεσθαι) & hinc Πεταυρί-
ζειν, & Hes. τὸ μετάρσιον κἀείρεσθαι. Qui alto petau-
dicti Alto exilire petauro:& Πεταυρεσταί, Qui alto petau-
ro exiliunt. hoc est ex machina alto loco suspensa, ea
vt ferè ex ipso aere deuolare videantur. quales hodie
sunt qui è turribus aeriis deuolant, & per funes ex
sublimibus tensos ambulant, funambuli ex eo nun-
pati. Iuuenalis & Manilius innuunt fuisse machinam
alto loco suspensam ex qua in aerem excurrentes u-
sitatæ erũtque petauristæ, & inde in terram deuolarent.
Ita enim ille,Satyra 14, An magis obliciant animos
iactata petauro Corpora, quique solet rectum descen-
dere funem? Hic verò lib.vlt. Corpora quæ vibrò li-
liunt excussa petauro. Petauristæ autem vocabulum
legitur cùm apud alios tum apud Varr. De vita pop.
Rom.lib.2,Nec minus (inquit) alio in genere sunt in-
di velitis Galli,Germani petauristæ.

Πέπαυρον,t.3,c.256,g. Πέπαυρα,t.3,c.251,c

Πέπειρος quidam scribunt per ει diphthongum in penul-
tima,& sic legitur apud Suid.quoque in vulg.edit. Sed
pro eo vet.cod.habet πεπαίριος, itemque Hes.& Eusta-
liique proba exemplaria.

Πεπλωμός,t.1,c.1724,a. Πεπτὸς,ib.

Πεπλεκὶς, Hesychio est καμπύλον, Inflexum, Curuum.

Πέπυρον,in Πέτσυρον. E

Πέπλαι,οἱ,t.3,c.256,c. Πέπλων,ib.d

Πεπλωὸς,t.1,c.1724,b. Πέπημαι,t.1,c.1724,f

Πέπρα,t.3,c.257,a. Πεπρᾶσις,t.3,c.258,b

Πεπράκης,ibid.e

Πεπρεσλαιον,t.1,c.1167,d.& t.3,c.257,f

Πεπρεμβατα,t.3,c.257,g. Πέπρος,ib.a

Πέπρωσται,t.3,c.258,f. Πέπρωκε,ib.d

Πέπρωκε,ib.c. Πεπρώσιον,ib.

Πέπρωτος,ib. Πεπρωτὸς,t.3,c.257,c

Πεπροβολικὸς,t.1,c.668,f. Πεπροβολίδες,ib.e.& t.3,c.257,d

Πεπρόσθιον,t.3,c.258,f. Πεπρωσθαι,t.3,c.257,d

Πεπρωμένη,ib.c. Πεπρὸς,t.3,c.256,g

Πεπρωμένης οἶκος,t.3,c.257,f. Πεπρωτόλαον,ib.e

Πεπρωνὶς,ib.f.& t.4,c.273,f. Πεπρῶσα,t.3,c.258,f

Πεπρώσιον,ib.a. Πέπρωμαι,ib.f

Πεπρώτερος,t.1,c.1153,g.& t.3,c.257,g

Πεπτὸς,t.3,c.329,b. Πεπτικὸς,ib.e

Πεπτόνιος,t.3,c.328,g. Πεπτόνιος,ib.

Πεπτωκὼς,ib.h. Πεπτῶν,ib.e

Πεπτὸς,t.3,c.327,c. Πέπων,ib.a

Πέπτω,t.3,c.310,c. Πέπων,t.3,c.616,b

Πέπτω,ib.a. Πέπτωμαι,t.3,c.614,d.& 616,e

Πέπλεως σκάφος, apud Eurip. Dorice pro πέπλου, Nauis
scapha è pice.

Πέπλαξμος,ib. Πεπλιδωτὸς,ib.

Πεπλαλιμος,t.3,c.260,b. Πεπλιδώτης,ib.b

Πεπλεκτὸς,ib.a.

Πέπλος,t.3,c.258,g.& c.333,d.ob.& t.4,c.391,b.ob.

Πέπλος οὐρὰ,t.3,c.159,c. Πέπλος,ib.

Πεπόνιον,t.3,c.1589,c. Πέπος,t.3,c.615,g

Πέπονα,t.3,c.216,a. Πεπτικὸς,ib.

Πέπων,ib. Πεπαμμα,t.4,c.13,a

Πέπαντα,ib.e.& 72,f. Πεπαγμένος,t.4,c.13,f

Πεπαίνω,t.4,c.13,a. Πεπαίνω,t.4,c.513,c

Πεπασμένος,t.4,c.13,a.d.& 51,e.& 71,f

Πεπαρμένος,t.4,c.13,c. Πέπαρται,t.4,c.74,e

Πεπερμένος,t.4,c.76,e. Πέρνα,t.4,c.136

Περίσσαι, t.4, c.113, e. Περίστα, ib.
Περίσσμαι, t.4, c.71, f
Περίλιπ πιδῶδαι, Alexis comicus vſurpat pro λελεπτῶσθαι, Emaciatum eſſe, Redditum eſſe macrum: à Philippide quodam qui à comicis σκώπτεται εἰς τὸ ἰχθύπεπα. vt ſuſius docet Athen. lib. 13. vbi tamē ſcriptū περιλιπποῦδ.
Περισμβώνς, t.4, c.76, e
Περιοιδίαι, à φλοίζω, Decorticatum eſſe, Corticem amiſiſſe: vnde particip. περιοιδὴς, Heſychio ὁ τὸν φλοιὸν ἀποβαλών. Idem περιοιδίται exp. φλυκταινοῦσθαι: ni forſan ſcribendum potius περιυδίται, à φλύζω.
Πέρσαι, eidem eſt κτεῖναι, Occidere, Interficere. Frequens vſus eſt aor. 2 indicatiui: cæterorū temporum aut nullus aut rarus ſaltem. Hom. Il. κ, ὃν ἐπέρσομεν ἡμεῖς. id eſt ἀπολοῦμεν, φονεύσομεν, Interfecimus. Il. ω, Πάτροκλον τὸν ἕπεφνες. Euſt. vult hoc πέφνω factū eſſe ex φένω, ex quo φόνος: facta primùm ſyncope, deinde anadiploſi. ΑΥ Περφνὴς, pro Mòrte dignus, neſcio vnde afferatur.
Περλασμβώνς, t.4, c.163, a. Περσεχωβώνς, t.4, c.189, a
Περσεκλὲ, t.4, c.67, b. Περσεκλέσται, ib.g
Περσεκλὲ, ib.b. Περσεκλέων, ib.c
Περσεκλόμβώνς, ib.g. Περσεκλόων, ib.c
Περσεκλόω, ib. Περσελόω, t.4, c.224, f
Περσεκα, t.4, c.223, h. Περσοπικὸς, t.4, c.210, b
Περσοπομβώνς, t.4, c.219, c. Πέφυα, t.4, c.167, c
Φεύγα, t.4, c.131, b. Πεφύγω, ib.
Πεφυσιώνς, t.4, c.128, e. Πεφύγω, t.4, c.131, b. & 267, e
Πεφύζα, t.4, c.133, g
Πεφυκα, t.4, c.164, g. & 265, b Πεφύκω, ib.
Πεφυκὸς, t.4, c.167, b.
Πεφυλαξμβώνς, t.2, c.584, e. ob. & t.4, c.134, a. & 235, b
Πεφυλαξμβώνς, t.4, c.235, b. Πεφυρμβώνς, t.4, c.254, a
Πεφυὼς, t.4, c.267, e
Πεφωσμβώνς, Etym. καυσμβώνς: à φώζω, vt κιχωσμβώνς à χῶ-ζω. Apud Hippocr. πεφωσμένη κριθὴ, Hordeum toſtum: pro quo & πεφυγμένη ſcribitur, à them. φύγνυμι.
Πέψις, t.3, c.227, e
¶ Πῆ, t.2, c.1510, b. Πηαίζω, t.3, c.277, c
Πηαζόμαι, ib. e. Πηαῖος, ib.b
Πήγανον, ου, τὸ, Ruta: herba ita nominata ἀπὸ τῆς δυνάμεως, vt quæ propter ſuam θερμότητα πήγνυσι τὸ αἷμα, atque adeo & ταῖς κυούσαις inimica eſt, vt teſtatur Plut. Sympoſ. 3. Itidem Nicandri ſchol. dictam tradit ἀπὸ τοῦ πήγνυσθαι τὸ γονιμὸν. eſſe enim ὀλιγαιμίαν τῆς σωτηρίας. quāobrem & πὶς μυιοφόνος ea vti. Duorum generum eſt τὸ πήγανον alterum ἥμερον, alterum ἄγριον. de quibus Dioſcor. lib. 3, cap. 51 & 53: Plin. lib. 19, cap. 8, & lib. 20, cap. 13. ΙΝΔΕ Πηγανώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Rutaceus, hoc eſt Ad rutam proximè accedens, Rutæ ſimilis. ΕΤ Πηγάνιον, ου, τὸ, Rutula: herbæ genus apud Theophr. Hiſt. plant. lib. 1. Item ΥΕΡΒ. Πηγανίζειν, Rutam imitari, Rutā referre: apud Dioſcor. lib. 3.
Πηγὰς, t.3, c.164, f
Πηγασος, ου, ὁ, Pegaſus: alatus Perſei equus, ita dictus ὅτι ἀφ' ὑδάτων τοῦ πηγαίου Τεύτου, vt Heſiod. in Theog. trādit. Habuit & Bellerophontes eiuſmodi equum algerum, vnde Luc. in Somn. dicit, ὄχημα ὑπεπτέρων ἱππων τὸ πηγάσου ἐποπτῶν. Plin. lib. 8, cap. 21, Sphingas Æthiopia generat, multáque alia monſtro ſimilia: pennatos equos & cornibus armatos, quos pegaſos vocant. At cap. 49, lib. 10, Pegaſos equino capite volucres, & gryphas aurita aduncitate roſtri, fabuloſos reor: illos, in Scythia, hos, in Æthiopia: quemadmodum Plato quoque apud Athen. l. 5, τοὺς γοργόνας & τοὺς πηγάσους numerat inter τοὺς τῆς φύσεως παραλογίας. ΙΝΔΕ Πηγάσειος πτέρον apud Ariſtoph. Pace, pro eo quod Eurip. dicit πηγάσου πτέρου, hoc eſt πτερωτὸς πηγασος, Alæ pegaſi pro Alatus Pegaſus. ΕΤ Πηγασὶς κρήνη in Epigr. quæ aliis dicitur ἱπποκρήνη, & Perſio Fons caballinus: ex eo tracto nomine quòd extiterit è terra Pegaſi pede pulſata. Itidem Latini poetæ dicūt Pegaſidas vndas eius fontis: à quo & Pegaſides nymphæ ac muſæ: & Pegaſeium melos apud Perſium: fluens ex labris fonte caballino prolutis. vt verò πηγάσου πτέρου dicitur, ita Pegáſeus volatus.
Πηγασίμαλλος, t.3, c.164, d. Πηγατὸς, ib.g
Πηγὴ, t.3, c.276, f. Πηγάδιον, t.3, c.277, b
Πῆγμα, t.3, c.161, g. Πηγματώδης, t.3, c.161, b
Πήγνυμαι, t.3, c.160, g. Πήγνυμι, ib.c
Πηγνυω, ibid.
Πηγόδρυος, t.1, c.795, e. & t.3, c.177, b
Πηγὸς, t.3, c.164, b. Πῆγος, ib.d
Πηγυλὶς, ibid. g
Πηδάλιον, ου, τὸ, Gubernaculum, Temo ſeu clauus nauis: Homer. Od. ε, Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον τανύσας ἔσχε ἰδυίῃσι. Et mox, Τηθύσσω δ' οὔρω πίτνα ἴσια δῖος Ὀδυσσεύς· Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνήσσι. Legitur & in proſa: & interdum pro eo vſurpatur οἴαξ. Heſiod. videtur accepiſſe etiam pro temone aratri, ſeu ſtiua, quoniam ea aratrū vt gubernaculo nauis regitur: in Erg. v. 45, Αἶψα κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ κατέθηκε, Ἔργα βοῶν δ' ἐπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν. Ita tamen vt nil vetet & hic pro gubernaculo nauis accipere: præſertim quum eiuſdem operis parte ſecunda, verſ. 247, itidem dicat, Πηδάλιον δ' ἀνεμὸς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι, Αὐτὸς δ' ὡραῖος μίμνειν πλόον. Metaphor. & prouerbialiter dicitur, ἐρίτιμον χεὶ σοφὸν ἠμὲν ἐοῦσαν, φρὶν πηδάλιος ὀπτὴρ εἰρῆν. Item, ὁ δῖος οὐκ ἔχει πηδάλια. Inde ΣΟΜΡΟΣ. Πηδαλιουχεῖν. Gubernaculum tenere, Gubernacula nauis in manu habere. Sedere ad clauum nauis. hoc eſt, Gubernare: Suidæ κυβερνᾶν. Apud Heſych. paſſ. πηδαλιοχούμενοι pro κυβερνώμενοι. ΕΤ Πηδαλιοῦχος, ου, ὁ, Qui clauum tenet, Gubernator. Deriuatum inde ΕΤ Πηδαλιώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Gubernaculi ſpeciem gerens, Gubernaculi effigiem imitans, Gubernaculo ſimilis. ΕΤ Πηδαλιωτὴς, οῦ, ὁ, quod ex Ariſtot. καταγορίας afferūr pro Clauatus. Apud Heſych. reperio ΕΤΙΑΜ Πῆδαι expoſitum πηδάλιον, Gubernaculum. Ex quo forſitan illud πηδάλιον deriuatum eſt. Πῆδας autem aliter exponit, nimirum τὸ πλατὺ τῆς κώπης, latiorem remi partem, palmulam remi: quæ & πλάτη dicitur. Sed addit, quoſdam velle eſſe ξύλον οὗτινι χρῆς πρὸς τὴν τῆς κώπης κατασκευὴν, lignum conficiendis remis aptum. eóſque in Homerico illo loco Iliad. ι, μείων δ' ἰθαχὴ φήγινος ἄξων βεβροιθώς, pro φήγινος ſcribere πήδινος. Quomodo Euſtath. quoque ibi annotat veteres pro φήγινος ſcribere πήδινος, dicentes πῆδας eſſe ſpeciem ligni: ΥΝΔΕ ΕΤ Πηδὶς dicatur ἡ πλάτη, vtpote ὁπὸ πιούσου ξύλου σκευαζῆσα. Ita vt πῆδις idem ſit quod φηγὸς, Fagus: vnde πήδινος, Faginus: & πηδὶς, Palmula fagínea, vel Remus è fago confectus. quoniam id ligni genus appoſitiſſimum eſt ad conficiendum iſtud nauis inſtrumentum. Legitur autē illud oxytonon πηδὸς apud Hom. Odyſſ. ν, ſub finem. Ibi enim Alcinous dicit, Εἰδῆτε δὲ καὶ αὐτὸς ὅσοι φερέμεν ἄνδρες Νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦρι ἀναρρήδην ἅλα πηδῷ. Videbis quàm præſtantes ſint in pulſando palmula mari. Vbi Euſt. annotat, τὸ πηδὸν ſignificare hoc loco τὸ κώπιον, Remum: vt Suid. etiam exponit: Heſychius autem τὸ πλατὺ τῆς κώπης, Latiorem remi partem, Palmulā. His addit Euſt. ex iſto πηδὸν fieri τὸ πηδάλιον, pleonaſmo ſyllabæ ἄλ. Notandum verò eum illo loco thema ſtatuere τὸ πηδὸν, & exponere κώπην: ſuprà autē, ὁ πηδὸς, & reddere τὴν πλάτην: malim ego Heſychianum πῆδον, præſertim quum id ab eo exponatur nec κώπη, nec πλάτη, ſed πηδάλιον.
Πηδάσος, t.3, c.275, g. Πηδάω, t.3, c.273, c
Πήδημα, ib.g. Πήδησις, ib.
Πηδητὴς, ibid. h
Πήδιος, Πῆδον, Πηδὸν, Πηδὸς, vide ſuprà in Πηδάλιον.
Πηδυλὶς πέτρα, t.3, c.176, a. Πηδύω, ib.
Πήθω, inuſ. thema, à quo πήσω fut. 1 & aor. 2 mutuatur, nimirum πατῶ & ἐπάτον.
Πηκτὴ, ſubſt. t.3, c.262, f. & c.558, f. ob.
Πηκτὰς, t.3, c.263, f. Πηκτὶς, ib.g
Πηκτὸν, t.3, c.269, h
Πηκτὸν χαλκαυγὲς, t.3, c.965, h. ob.
Πηκτὺς, t.3, c.262, c
Πηλάγρετες, οἱ, propr. t.3, c.178, d
Πῆλαι, Vibrare, Concutere: κραδάναι, σεῖσαι: à πάλλω.
Πηλασμὸς, Suidæ ἐμπαιγμὸς, Illuſio, Irriſio: Lexico meo veteri ὕβρις, Iniuria, Contumelia, ſeu Petulans & contumelioſa iniuria. Additúrque in iſto meo lexico, necnon apud Etymologum, πεποῖῆσθαι hanc λέξιν ἀπὸ τῆς πῆ

πηλίκων ὕβρεως, facta ἀφαίρεσις ex πηλικιώτης. Sed esse qui A dicant, veteres, quum volebant ἐμπαίζειν ἀλλήλοις τινὰ, πηλὸν χέειν τῇ φορέσαντι αὐτῷ: ita vt à πηλὸς sit primùm πήλαξ, inde verbum πηλακίζω, & hinc verbale πηλακισμός. Hæc illi. Posterius etymon videtur esse non absurdum. vt πήλαξ & πηλακίσαι & πηλακισμὸς dicantur propriè de luti illitione aspersioné ve quæ fit petulanter & per contumeliam, generaliter verò de quauis iniuria insolente, contumelia, probro, illusione. quomodo & cóp. ΣΥΝΠΗΛΑΚΙΖΕΙΝ est Iniuria & contumelia afficere, Probro afficere, Irridere læderéque petulanter. B Apud Suid. quoque πήλαξ legitur, sed expositū ῥάχας: quo vocabulo nescio quid sibi velit. sunt qui & ipsum significare velint Cōtumelia, Probrum. Apud Hesych. verò Πήλαξ, ῥάχας.

Πηλαμὼς, t.3, c.279, d. Πηλαμὼς, ib.f

Πηλείδης, Πήλιος, Πήλειον, vide in Πηλεύς.

Πηλεύς, ῆος, ὁ, Peleus: ranæ nomen apud Hom. in Batrachomyom. ΣΧΕΤΙ ΤΟ ΠΗΛΟΥ, VT ΠΗΛΟΥΣΘΑΙ & ΠΗΛΟΒΑΤΗΣ. Alioquin est nomē proprium viri, qui filius Æaci, frater Telamonis fuit, pater Achillis: qui Achilles ab eo patronymicus VOCATVR Πηλείδης, ET Πηλείων, C Pelides, Pelei filius. vt Iliad. ο, ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι. Iliad. υ, Πηλείωνι δαμεὶς. Iliad. ψ, πεδίοιο Πηλείωνα. Pro Πηλείδης dicitur etiam Πηλιάδης: ex quo ionica dialysi poetæ RECEPERVNT Πηλιάδης. vt Hom. initio Iliadis, μῆνιν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Sic PRO Πηλεῖος DICVNT Πήλιος, ex quo Latinum Peleus. Legitur etiam in Epigr. Πηλεῖοι δόρυ, Peleia hasta: quæ ET Πηλιὰς, siue Πηλιὰς μελίη dicitur, Pelias fraxinus. hoc est Fraxinea Pelei hasta. Eam Achilli donauit Peleus, Pe- D leo Chiron, cæsam in monte Pelio: ita vt denominata dici queat tam à Pelio monte è quo petita fuit, quàm à Peleo qui eam gestauit & postea Achilli donauit. Testis Homerus Il. π. de Patroclo Achillis arma induente canens, Ἔγχος δ' οὐχ ἅλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο, Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐτάζεσκε μάχεσθαι Ἀχαιῶν Πήλιον, ἀλλά μιν οἷος ἐπίστατο πάλλειν Ἀχιλλεὺς Πηλιάδα μελίην, τὴν περὶ φίλῳ πατρὶ Χείρων, Πήλιον ὄρεος. Vbi etiam alludit ad verbum πήλαι. Ab Ouidio quoq; Pelias hasta nominatur. Hesychius abusiuè de quauis hasta dici tradit E πηλιάς, propriè autem de Achillis.

Πηλητόθι, οἱ; propr. t.3, c.278, e

Πηληϊάδης, in Πηλεύς.

Πηλητίσματα, Hesychio στεγάσματα. quæ & πηγίσματα.

Πήλης, ητος, ἡ, Galea, Cassis. Hom. Odyss. ε, Στρῶν' ἔχον πόλλα τε καὶ ἀμοιβαῖα ἑ δῦνε δέρηται. Idē dicit πήληκα φαεινὴν. Il. τ. & Γ φαίνοντο πήληκα. Il. τ. Apud Hes. per ι in posteriore syllaba scriptum πήλιξ, exponentem itidem φορεσταλαία, & deriuantem ΣΧΕΤΙ ΤΟ πῆλαι, quod est κρεμάσαι, F εἶσθαι. ad quod etymon Hom. quoque alludere videtur, vt qui dicat Iliad. ο, ἀμφὶ δὲ πήληξ Σμερδαλέον κροτάφοισι πάσατο μαρμαρέοισι Ἐπ' ὀρθὰς.

Πηληϊάδης, & Πηλιὰς, vide in Πηλεύς.

Πηλησιάδης, Hesychio idem quod πηλιδώδης, Limidus.

Πηλίας, t.1, c.1449, h. Πηλιώτης, ib.b

Πηλιολαχὶς, t.3, c.279, b. Πήλιτες, ib.a

Πηλοβάτης, αι, t.3, c.278, e

Πηλοβάτης, Qui per lutum graditur, Luti calcator, seu cœni. Apud Hom. in Batrachom. est nomen ranæ. G

Πηλόεις, t.3, c.278, c. Πηλοδρομέω, ib.e

Πηλόδαμος, ib. Πηλοδόμος, ib.

Πηλοπαπὶς, ib. Πηλοπαπίδις, αι, ib.

Πηλοπαλάθος, ib.f. Πηλοπατέω, ib.

Πηλοπηπτικὸς, ib. Πηλοπτὶς, ib. & 295, e

Πηλὸς, t.3, c.277, f. Πηλουργὸς, t.3, c.278, h

Πηλουχὰς, propr. t.3, c.279, d

Πηλούσιον, propr. ib. Πηλούσιος, propr. ib.

Πηλουσιώτης, ib.c. Πηλοφορέω, t.3, c.278, β

Πηλοφόρος, ib. Πηλόχμης, ib.

Πηλὸω, t.3, c.279, b. Πηλυγίης, t.1, c.818, a H

Πηλυὶς, Etymologo & lexico meo veteri est ἡ ὀπὴ τῆ κρούσῃ πῆξις, in exemplum afferentibus, Πηλυὶς ἀκρώδης αἰκαπνέουσα μυχοῖο Σωυτὴς ἀγλαΐσματι αἰεὶ ἀθρὴ ὑφ' ἑστίῃ πήλεται: deriuantibusque ex πάω, ex quo primùm fit πηλὶς, inde πηλυὶς. Sed rectius pro eo scriptum habent Apollonii editiones πηγυλὶς. ex eo enim locus it defumpeus est. Significat Glaciale frigus.

Πήλυξ, Hesychio ῥαχὶς. Fissura. pro quo apud Suid. Πῆλαξ, ῥάχας. Apud Poll. verò πήλυξ non solùm ἡ τῆς φορεσταλαίας λόφος, Galeæ crista seu conus: verùm etiam ipsam τὴν φορεσταλαίην. pro quorum priore est apud Hom. πήλαξ, vtrobique per η: & non pro cono galeæ sed ipsa galea, vt quam ponat ΣΧΕΤΙ ΚΡΑΤΟΥΣΑΝ, tribuens ei & ἐπικάμου epitheton.

Πήλυσμα ἰχθύων ex Aristot. Histor. anim. lib. 4, affertur pro Lotura piscium, sed perperam. scribendum enim πλύσμα, à πλύω.

Πηλυσὶς, t.3, c.279, a. Πήλωσις, ib.b

Πῆμα, ib.f. Πημαίνομαι, t.3, c.280, h

Πημαίνω, ib.f. Πημανὲς, t.3, c.281, b

Πημονὴ, ib.c. Πημονὴ, ἡ, ib.d

Πῆμος, pro πηΐκα, Quando: Doricé.

Πήνα, Hesychio ἁμάξιον, Rheda, Vehiculum mulue.

Πήνειον, in Πηνεύς. Πήνελοψ, t.4, c.281, e

Πήνιον, in Πήνης. Πήνικα, t.4, c.78, h

Πηνίζω, in Πήνης.

Πηνίκα, Quando. ἀπὸ. Aristoph. Auibus, πηΐκ' ἂν ἀπόλοιτο; quandonam periit Vbi etiam nota vocula ἄνευ posita esse παρελκύστως. Idem comicus dicit etiam πηΐκα δὴ τῆς ἡμέρας pro Quodnam diei tempus est, seu quænā horat Sic apud Suidā, πηΐκα δείπνων ἐστίν. Πηνικίζω, ib.

Πήνιον, t.4, c.78, h.

Πήνισμα, t.4, c.79, a

Πήνιον, & Πήνισμα, in sequ. Πηνός.

Πηνός, Hesychio ὕφασμα, Textum seu Tela. Existimarat dictum ΣΧΕΤΙ ΤΟ πηνᾶσθαι. vepote qui perhibeatur inuentor fuisse τῆς ὑφαντικῆς, artis texendi. alii tamen deducentibus à verbo πένω, quod est κόπτω. Affertur ET Pe- I nis pro Textum, Tela, Pannus: πῆμα: sed sine exemplo. videtur potius pro fusorum quodam genere accipi. Epigr. lib. 6, pag. 474, vbi Teletilla τὴν ἐπὶ μακρὸν ἀνατείνουσαν ἄτρακτον dedicat κανίδα, Τὸν τε καταβρίθοντα πολυπλόκου ἄρκεα πηνὸν, Κλωστῆρα τροφίμης δύσμορον ἠπιόδειρας. Καὶ νέας ἐν φιλίῃσι φίλαις ἀλακάτοις καλαθίσκον, Στήμονος ἀσπαστὴ καὶ πλυνὸς ἐπλήτης. Sanè nomen hinc DERIV. Πήνιον, ου, τὸ, i. fusus esse dicitur ἄτρακτος ἐν ᾧ (Hesych. dicit οἷς) εἰλοῦνται κλωστῆρες, fusus super quo voluitur trama: innuens de certo fuso dici, & diuersum esse à τῷ δικτυωτῷ seu σφονδυλοειδεῖ ἀτράκτῳ, quo stamen è colo deducitur. circumagi verò solere τῷ πνίγει, patet ex epitheto ὀκριόεντι, quod ei tribuunt ΣΧΕΤΙ ΤΟ ὄγκον. affert enim idem ex Epigr. καὶ τὸ ὀκριόεν Παλλὰς ἐν eodem Epigrammate. Nicarete τὸν φορτικὸν Ἄλωνα τὸν ἐπὶ τῆς ἁλωῆς πνίγει καὶ καθ' ἑαυτὸν Νίκη τὸ πολὺ μετὰ σταφυλῆς, ἐνεστὼς τὸ καλάθιον, τὸ πνίγειον, καὶ τὸ σωὸν αὐτοῦ λήθουσα κάλυκα. Apud Hometum exponitur εἴλημα κρίους, Iliad. ζ, vbi dicit, καλὸν γυναικὸς ἔντε δὲ μάλα χεῖρε πόνοιο Ἴλιον ἔχλυσον παρὰ μητέρι. Eust. ibi annotat τὸ μὲν colo vel eundem esse cum τῷ πνίγει, ἢ σταμνωτὸν ἔστι τὸ πνίγειον, vel αἰπόλιον εἶδος τῷ πνίγει καὶ τῷ κρίκῳ. Vetus cod. manuscr. habet παρὰ μίτου, non παρὰ μίτρην. quam scripturam sequendo, satis liquet poni pro stamine seu filo quod è colo deducitur deuoluiturque fuso. vt Eustath. quoque dicit τὸ ξηλωτήριον ὀλκατικὸν πῶμα τῆς πυκνότητος recipiens pro instrumento ὀλκατικῷ. Poll. quoque νῆμα ponit inter τὰ καθ' ἑστιῶσιν ὀνόματα, vnà cum ἄτρακτος, ἀτρακίζω, σφόνδυλος, κλωστὴρ. atque sunt qui eum synonymum posuisse existimēt πηνίῳ & ἀτράκτῳ, interpretantes Glomus. Quinetiam quædam quæ ἀπὸ τῆς πλακοῦντος, nominabantur πηΐδια, ex eo quòd τῷ πηνίῳ essent aliquo modo similia, colore alba, vt Poll. tradit, & Hesychius apud quem Hes. legitur ET Πήνιοι cum diphthongo. Itémque in Lex. meo vetere, expositū itidem Fusus. Πήνιον est etiam insectum quoddam nascēs ex eo quod κάμπαι (erucarum) genere quæ καμπίσκαι τὸ πρῶτον ἐσθίουσι τὸ στέμφυλον καμπάδος ὑπολειπόμενον, vt tradit Aristoteles Histor. animal. libro 5, cap. 19. Aristoph. Schol. inst. & Suid. esse dicunt animal ex genere ἐκ γένους seu simile κάνθωνι, scribente & Speusippo ἐν ὁμοίῳ libro 12, πήνιον, ὁμοῖος κάνθωνι. Vtitur autem hoc vocabulo Aristoph. Vespis, dicens, Κἀπειδὰν οὑξαῦθις πηνίον ἐμὸν

ιδίω. A πῖος seu πίων derivn. & VERB. Πιλέω, significans Stamina è colu deduco & deuoluo fusi circumactu. vnde πιλίσασθαι, quod Poll. lib. 7 affert ex Philylio. Est inde & VERBALE Πίλισμα, ατος, τό, Stamen seu filum è colu deductum deuolutumque fuso, Filum, Licium. Aristoph. Ran. αἱ δ' ὑπορροαὶ εἰλίσιν δεκτύλιος φάλαγγες ἰσόνημα πιλίσματα, καὶ κερκίδες ἀοιδοὶ μελέτας: appellans ἰσόνημα πιλίσματα, Fila è colu deducta seu deuoluta fuso, Stamina, Licia, quæ super malo textorio extenta sunt: metaphoricè aranearum fila sic extenta. Schol. maluit interpr. ὑφάσματα, Texta, Telas. In Epigr. etiam pro Fila seu Stamina ponitur, libro 6, pag. 422. Μίδια ναῦ ἀπαθῆ πτηνοῖς πιλήμασι κρύου.

Πῆξις, t. 3, c. 262, b

Πηός, t. 3, c. 113, a. INDE Πηοσύνη, ης, ἡ, Affinitas: συγγαμβρία. ex Apollon.

Πήρα, ας, & Ionicè Πήη, ης, ἡ, Pera, Saccus: καύνακες, θύλακος. & plerunque qualem mēdici gestant, vt Minerua apud Hom. Odyss. ρ, Vlyssi mendico αἰμύλον ὠμοισιν αἰσυλον βάλετο πτερὸν Πυρὸς ἀπὸ καλιῆς. Et aliquanto pòst eidem πήρη δίδοσαι, πλῆσον δ' ἄρα πήρην Σίτου καὶ κρειῶν. Sic apud Plut. in Græcanic. quæst. κατακλᾶσθαι ῥάκια καὶ πήρας, καὶ φορεῖσθαι ὧν. Apud Athen. lib. 10, Crates cynicus Demetrium Phalereum ἐπιρράπτα σοὶ τὴν πήρα φίλ' ὦνερ. Ibidem discrimen fit inter πήρας & ασυρίδας. nam ὁ πήρα, inquit Diphilus, φέρος κρῆας αὖ, ἀλλ' οὐ ζωμόν. — Ἐς ασυρίδα μάζας ἐμβαλὼν, ἀλλ' ἢ φακῶν. Prouerbialiter etiā dicitur πήρᾳ τοῦ ἔχειν οὐ πίμπλαται, Mendici pera nō expletur: eo quòd mendici sint inexplebiles, & quanto plura acceperint, tanto plura flagitent. Inde DIMIN. Πηρίδιον, ου, τό, Perula. Συλλίδιον, κωνίδιον. Aristoph. Nub. ἐκ πηριδίου γάμας πρόσχημ' ἀνδρὶ λαμπρίνεις. Et COMP. Περόδησις ἱμὰς in Epigr. Lorum quo pera ligata est, seu Lorum per quo stringitur aut alligatur. qualis est apud Hom. σφέρος ἀορτήρ.

Πήων & Πηρίδιον, vide in præced. Πήρα.

Πηλήϊος, Doricè pro Πηλεῖος dicitur: hoc autem ἀφ' οὗ ἥκειν, Ionica epenthesi τοῦ ι. Etymol.

Πηλίκ, dicitur ὁ ὄρχις, Testiculus: quasi σπηλίς, ἀφ' οὗ τὸ σπέρμα ἀθροίζεται ἀπὸ τῆς πίσσης. vt tradit Etymologus. A Suida esse dicitur τὸ αἰδοῖον. Genit. facit πηλίκος.

Πηρίδησις, in Πήρα.

Πηρομηλής, t. 2, c. 872, g. & t. 3, c. 181, g

Πηρὸς, t. 3, c. 281, d. Πῆρος, ib. e

Πηρόω, t. 3, c. 282, c. Πηρόω, ib.

Πήρωμα, t. 3, c. 283, a. Πήρωσις, ib. b

Πήσομαι, à πήδω, inusit. t. 3, c. 65, b

Πιαίνω, t. 3, c. 260, c. Πιαίνω, ib.

Πιτύα, t. 3, c. 270, c. Πιχάνης, t. 3, c. 286, f

Πιχαίνος, t. 2, c. 285, g. Πιχαλός, t. 3, c. 286, a

Πιχίης, t. 3, c. 285, h. Πιχάνω, ib. f

Πῆχυς, Cubitus, &c. t. 3, c. 283, d. Πῆχυς, Norma architect. c. 284, d

¶ Πιάζω, t. 3, c. 289, a. Πιάω, ib. b

Πιαίνω, Πιαλέος, Πίαλος, Πίαρ, vide in Πίων.

Πιαρῆ συγγαῖ, Hes. βολωπαρῆ ὄμμα: acsi esset παμφαῆ.

Πίγγαλος, eidem est σιπύος ille qui χαλκεὺς dicitur.

Πιγγαπάπιον, idem H. ex Ameria pro γλαυκὸν, Glaucum.

Πιδακάεις, t. 3, c. 276, f. Πιδακόεις, ib.

Πίδαξ, ib. d. Πιδήεις, ib. c

Πιδύεις, ib. b. Πιδύτασα, ib.

Πιδύομαι, ib. a. Πίδυξ, ib. b

Πιδύτης, propr. ib. Πιδύω, ib. a

Πίειν, t. 3, c. 301, d. Πιέζειν, t. 3, c. 287, d

Πιέζω, t. 3, c. 286, g. & t. 4, c. 231, c. ob.

Πίειρα, Pinguis: vide infrà in Πίων.

Πιερία, ας, ἡ, Pieria: mōs Bœotiæ & Macedoniæ, facer Musis. vnde ET Πιερίδες, Pierides, nominantur à poetis, vtpote Pieriā incolentes. Eāsq; Hesiodus initio suorū ἔργων DEVOCAT Πιερίηθεν, Ex Pieria. Ab eodem monte apud Herodot. est Πιερικὸν πίσσα, Pierica pix: hoc est quam fundunt Piericæ arbores. Ex Epigr. verò affertur & Πιερικὸ σάλαγξ.

Πίεται, Bibe: Lucæ cap. 17. vt φάγεται, Ede, Comede. à πίομαι & φάγομαι contra regulam. Sed id πίομαι habet futuri etiam signif. Vnde πιέσθω, Bibetis.

Πίειρα, t. 3, c. 287, g. Πίσσα, ib. f

Πιεσμή, ib. h. Πιεστήριον, ib.

Πιεσὸς, ib. g. Πίεσμα, t. 3, c. 288, a

Πίεσις, in Πίων infrà. Πιέλαι, ib.

Πίειρα, t. 3, c. 301, d. Πίτυλος, t. 3, c. 290, e

Πίτυλος, ib. h. Πίτυλον, t. 3, c. 291, d

Πιτυολογία, t. 3, c. 235, c. Πιτυολογία, ib.

Πιτυλὸς, ib. b. Πιτυτὸς, ib. g

Πιτυοεργὸς, ib. e. Πιτυῶδης, ib. g

Πίτυρον, t. 3, c. 290, h

Πιφαυσκὼν, affertur pro Parere imperio: quod potius πιφαρσκὼν.

Πιθανὸς, t. 3, c. 290, b. & 606, g

Πιθανολὸς, t. 3, c. 290, c. Πίθηκος, ib. a

Πιθάζ, ib. Πιθέω, t. 3, c. 130, d

Πίθηξ, t. 3, c. 290, e

Πίθηκαλώπηξ, q. d. Simivulpa: animal apud Ælian. Vide t. 1, c. 309, g

Πιθήκιος, Πιθηκίζω, Πιθηκιώδης, Πιθηκοειδὴς, Πίθηκος, Πιθηκοσαγέω, vide in sequ. Πίθηξ.

Πίθηξ, ET Πίθηκος, Suidæ ἡ μιμώ, Imitatrix hominis simia: dicta, vt quidem ipse vult, ἀφ' οὗ τὰ πίθια ἡμᾶς: malim ego ἀφ' οὗ τὰ πίθια ὁρῶμεν. nam, Plutarcho etiā teste, ὁ πίθηκος μιμεῖται τὰ ἀνθρώπου διὰ χειρῶν, ἁλίσκεται συγκυπτόμενος καὶ συνορχούμενος. Prouerbia γλίων πίθηκος οὐχ ἁλίσκεται, nisi mala χόρτου, & πίθηκος ὁ πορφύρα, vide apud Suid. INDE Πιθηκοειδὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Simiæ similis, Simiæ speciem gerens. Vel Qui de simiarum genere est, pro πιθηκώδης. vt apud Aristot. ἀφὶ τὸ πιθηκοειδῶν, de simiarum genere, Gaza interpr. ET Πιθηκοφαγία, ᾶς, Simias comedo, Simiis vescor. Deriuatū inde ET Πιθήκιος, ου, ὁ, q. d. Simiaceus. Greg. πιθήκιον βλέπειν, Simiaceum tueri? Simiæ vultum exhibere spectantibus: οἱ μὲν καὶ λίαν αἰσχρὸν ἐστὶν ὅταν μὲ πιθήκιον βλέπει. NECNON Πιθηκίζειν & Υποπιθήκιζειν, Simiam imitari, Simiā agere: hoc est Adulari. seu Dolosis adulationibus vti. Aristoph. Vesp. Ταῦτα ἰδὼν, ὑπὸ μικρὸν ὑπεθήκισα, Aliquantum simiam egi, & dolosè adulari cœpi. VNDE Πιθηκισμὸς, οῦ, ὁ, Imitatio simiæ. seu Imitatio adulatoria, Adulatio dolosa: qua nimirum simiæ modo imitando adulamur & capimus aliquem. vnde exponitur & μίμημα, & δόκημα & ἀπάτη. Aristoph. Equit. ἐκ τῶν πιθηκισμῶν μὲ ἀπαλαιοῖς. Dicitur ETIAM Πίθηκος pro πίθηξ siue πίθηκος. Pind. καλὸς πιθήκων ἀφὶ παιδὶ αἰεί, Apud pueros simia semper pulchra. | Πίθηξ, teste Suida, ἀφὶ ὃν est non solùm ἡ μιμώ, sed etiam ὁ βραχὺς ἀνθρωπίσκος, Paruulus (seu brevis staturæ) homuncio, Pumilio.

Πιθήσας, t. 3, c. 130, c. Πίθι, t. 3, c. 301, d

Πίθηται, t. 3, c. 290, f. Πίθηται κωμῶντες, t. 3, c. 189, h

Πίθηκος, t. 3, c. 290, f. Πίθηκος, ib. g

Πιθήκια, τὰ, ib. d. Πιθηκία, ἡ, ib.

Πιθηκία, ib. e. Πιθηκίσκος, ib. b

Πιθηκίσκος, ib. a

Πίθος, t. 2, c. XII, b. ob. & t. 3, c. 289, c

Πιθοῦ, Pare: Πιθοῦμαι, Pareo: aor. 2 & fut. 2 med. à πίθομαι.

Πιθώδης, t. 3, c. 290, f. Πίθων, in Πίθηξ.

Πίθων, Qui persuasit: πίσυνος: à them. πίθω. Aristoph.

Πίειαρ, Hippocr. vocat τὸ βούτυρον, Butyrum, teste Galen in Lex. Hippocr. Vtitur autem eo vocabulo cùm alibi tum Γεωπ. lib. 1, πιέαρ ἢ χλοῦον ἄλειφα.

Πικὶς, dialecto quadam pro πικρὶς dicitur, teste Hesych.

Πικραίνομαι, t. 3, c. 293, f. Πικραίνω, ib.

Πικρία, t. 3, c. 292, e. Πικρίδος σῦκα, t. 3, c. 293, d

Πικρίζω, ib. e. Πικρὶς, ib. b

Πικρόγαμος, t. 1, c. 815, b

Πικρὸς, t. 3, c. 291, d. & c. 117, d. ob.

Πικρότης, t. 3, c. 291, d. Πικρόχολος, t. 4, c. 555, b

Πικρύνομαι, t. 3, c. 293, e. Πικρόω, ib.

Πικρῶς, t. 3, c. 292, c

Πίκω, pro πίνω dicitur. vnde apud Hes. Πίκων, ξαίνων: & Πίκασμα, κτένισμα. Sic ἵλη pro εἵλη, & similia.

Πιλάδιον, t. 3, c. 296, a. Πιλαμίς, ib.

Πιλέω, t. 3, c. 295, a. & 296, f. Πίλημα, t. 3, c. 295, b. & 296, g

Πίλνημι, t. 3, c. 297, c. Πιλνημένα πτερὰ, t. 3, c. 295, b

Πιλητὸς, t. 3, c. 297, f. Πιλητικὸς, ib.

Πιλαπίς,ib.c.
Πίλαπος,t.3,c.296,d.
Πιλάσκος,t.3,c.296,b.
Πιλάω,ῶ, idem quod πλάω, vnde & factum eſt,teſtibus grammaticis.hoc eſt,Appropinquare facio, Propè accedere cogo, Admoueo. Terræ aliquis aliquid πιλᾶ quum facit vt in eam ſe inclinet ſeu cadat, quū id deiicit & proſternit, velut apud Heſiod. Erg.2, de Borea, Πελλὰς ὃ δρυῒ νιφόεσσαν ἐλάσσας πιλᾶι πανσυδίηι, Ἐμπίπτων. Dicitur etiam πίλημι:vnde paſſ.πιλάομαι, ſignificans πλαζόμαι. Heſiod. Theog.χαῖρε καὶ οὐρανίης δύσεις ὑπὸ νύκτα Πίλνατι, Appropinquabat,Se admouebat,& veluti concurrebat. Hom.Il. τ,de noxa, ſeu ate, τῆς μὲν θ' ἁπαλοὶ πόδες. οὐ γὰρ ἐπ' οὐδέι πίλναται,ἀλλ' ἄρα γε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει, Non deſcendit in terram,Non tangit terram pedibus: ſed ſuper hominum capitibus graditur.

Πιλοπώλης,ib.
Πιλοπωλία,ib.c.
Πιλοπωλικός,ib.a.
Πίλος,ib.a.& 295,a.& g.& 296,b
Πῖλος,t.3,c.294,h.
Πιλοφόρος,ib.c.
Πίλωμα,t.3,c.296,c.
Πίλωσις,ib.f.
Πιλωτέος,ib.f.
Πιλωτικός,ib.
Πιλωτός,t.3,c.295,a.
Πιλωτός,ib.d
Πίμελη,ης,ἡ,idem quod πίαρ ſeu λίπος, Pinguedo ſeu Pinguc.Differunt inter ſe πιμελὴ & σίαρ.nam, autore Ariſtot.Hiſt.anim.lib.3,cap.17,τὸ σίαρ, eſt θρομβῶδες πιῶν, καὶ πήγνυται ψυχόμενον:ἡ πιμελὴ autem , χυτὸν ἡ ἄπηκτον. Ũmiſque οἱ ζωμοὶ οἱ ἀπὸ τούτων οὐ πήγνυνται, velut ſuis: at οἱ ἀπὸ σίαρ ἐχόντων πήγνυνται,vt ouis & capræ. Præterea ἡ πιμελὴ γίνεται μᾶλλον ἐν ὑέρμασι καὶ σαρκίοις, τὸ σίαρ verò non niſi ὅταν πίλλη ἀπὸ σαρκῶν. Plin.hoc adipem, illud pingue vocat , iſtum Ariſtotelis locum ſic interpretans Hiſtor.natur.lib.11,cap.37, Concretus adeps , & quum refrixit,fragilis, ſemperque in fine carnis:contrà pingue inter carnem cutemque,ſucco liquidum. Idem tamen & πιμελὴν pro adipe accipit,σίαρ autem pro ſeuo ſeu ſebo.Nam quod Ariſtot.ibidem dicit,τὰ ἀμφόδοντα habere πιμελὴν,at τὰ μὴ ἀμφόδοντα , σίαρ: idem eodem & ipſe loco ſic reddit , Cornigera vna parte dentata, ſeuo pingueſcunt:cætera,adipe. ΙΝΔΕ Πιμελής, ΕΣ ΕΤ Πιμελώδης,ους,ὁ καὶ ἡ, Pinguis, Adipoſus , Obeſus. hoc eſt Plenus pingui ſeu adipe. Prius ,apud Heſych. legitur,exponentem ἀπαρής,ἀνάφαφος:(quomodo & apud Luc.ὑγρὸς πιμελὴς)poſterius apud Ariſtot. loco paulo antè citato.ibi enim dicit τὸ ἀπάγχειν τὸ ὕπαρ in quibuſdam animantibus fieri πιμελώδες, Pingue & adipoſum fieri,Pingueſcere. Ibidem οἱ ὑγιαίνοντες τῶν πιμελωδῶν ζώων ſunt λιπαροί, velut ſuis & piſcis. Ibidem τὸ ὄστρακον τῶν μὲν πιμελωδῶν, πιμελῶδες· τῶν δὲ στεατώδων στεατῶδες. Ibidem rurſum ἀχρώτερα ὅσα τῶν πιμελωδῶν, καὶ ἀρίστα καὶ ἥδιστα: vt apud Plin. loco citato, Steriliores cuncta pinguia, & in maribus & in fœminis. Item πιμελώδης dicitur Quod ſpeciem gerit τῆς πιμελῆς , Simile pinguedini, Ad pingue proximè accedens. Ariſtot.ibidem, τὰ τῶν ἰχθύων σίαρ πιμελῶδες, καὶ οὐ πήγνυται· quamobrem & oleum ex eo fit liquefacto.

Πιμελής,& Πιμελώδης,vide in præced.Πιμελή.
Πιμπάμαι,t.3.c.381,c.
Πιμπάω,ib.
Πίμπλημι,ib.a.
Πίμπλημι pro Πίμπλαδι,ib.b
Πιμπρημι,t.3,c.548,h
Πιμπρήμι,t.3,c.548,g
Πίν,in Epigr. interrupto verbo τὸ πίνειν vſurpari dicitur ab iis qui genio indulgẽt.Autor quidam incertus lib.2, in grammaticos, Οἷς οὐ σκῶμμα λέγει,οὐ πίνειν ἐθέλει , Quibus non gratum eſt nec dicteria iacere nec bibere.

Πίνα,t.3,c.300,c.
Πιναξίδιον,ib.d
Πιναξίδιος,ib.g.
Πιτάκιον,t.3,c.298,g
Πινακίς,t.3,c.299,c.
Πινακικὸν,ib.f
Πινακικός,ib.
Πινακοθήκη,t.3,c.298,c
Πινακοπώλης,ib.g.
Πινακωτός,t.3,c.299,g
Πίναξ,t.3,c.298,b.& c.346,b. ob.
Πιναξοὶ, οἱ, propr. t.3, c.301,a
Πινάριον,t.3,c.300,h.
Πινάριος,ib.
Πινάω,t.3,c.301,b.
Πίννα,siue Πίννη,ης,ἡ, Pinna:genus conchæ ſeu oſtrei ſem per comitem ſociumque in comparando cibo habens cancellum vel ſquillam , qui VOCATVR Πινοφύλαξ ET Πινοφύλαξ, Obſeruator & cuſtos pinnæ: quoniam ſemper eam affectans, hiantémque obſeruans, ſi piſciculi in ipſam ingreſſi ſint, leui morſu docet comprimendam eſſe concham,capiendámque prædam in retia iam illapſam. Teſtes autores Hiſtoriæ animalũ. Athen.lib.3,ἡ μὲν οὖν πίννη ἱστορεῖται ὅτι ὁ ἐν αὐτῇ καρκίνος μικρός·καὶ ἡ πίννα ἀφυλακτοτάτη τῶν ὀστρέων, καὶ χαίνουσα τὸ στόμα ἐπιτηδείως ἐμβάλλει ὁ ἐν αὐτῇ καρκίνος, ὅταν ἐσιὼν θῇ τι, δάκνει κατὰ μικρὸν ὡς ἂν σημαίνων τῇ πίννῃ, ἀνέχεται καὶ ὕπνος τὴν πίννην ἁλισκομένην, καταδύεται καὶτὴ. Meminit & Ariſtot. Hiſt.anim.lib.5,cap.15. Ibi enim ſcribit πίννας ὀρύττεσθαι ἐν τῇ βυθοροδίσει, ἔχειν δὲ ἐν αὐτῇ καρκίνους φύεσθαι ἐν τῇ ὀστρακοδέρμῳ τινὰ ἐκ παιδίων καὶ ἀφυλάκτους ἁλίσκεσθαι. non mutare verò locum, ſed in eodem καρκίνων autem, primùm ἐν τῇ κατὰ τὴν ἰσημερινὴν ἀνατολὴν, αὐξανόμενον δὲ μετὰ δύσιν πάλιν εἰς ἀπόκρυφον ἀνατολὴν, Sic Plin.lib 9,cap.42,Concharum genera à patria ſua. nafcitur in limoſis,ſubrecta ſemper, nec vnquam ſine comite, quem pinnoteren vocant , alii pinnophylacem.Is eſt ſquilla parua,alibi cancer,dapis affectator. Pandit ſe pinna, luminibus orbum corpus intus minutis piſcibus præbens. Aſſultant illi protinus, & vbi licentia audacia creuit,implent eam. Hoc tempus ſpecularus index,morſu leui ſignificat. Illa,ore compreſſo, quidquid inclufit, exanimat , partemque ſocio mittit. Et Cic.De nat.deor.lib.2, Pinna verò, (ſic enim Græcè dicitur) duabus grandibus patula conchis , ſit parua ſquilla quaſi ſocietatem coit comparandi cibi. Rurſum Plin.lib.9,c.31, de cancris, Pinnoteres autem vocatur minimus ex omni genere. Hunc ſolertius eſt inanium oſtrearum teſtis ſe condere, &,quum acciderit , migrare in capaciores. Notandum porro, apud Ariſtot.& Ælian. ſcribi etiam πινοθήρας, per θ, ſed perperã.nam & Suid.dicit πινοτήρων vocari τὰς πίννης φύλακας:& Cic. De fin. lib.3, eum qui eſſet cuſtos pinnæ concha , πινοτήρων nominari quòd eam cuſtodiat. Πινοφύλαξ nominatur etiam animalculi quoddam in ſpongiarum cubilibus araneo ſimile, quod ſuperiorem pinnoteren imitetur. Ariſtot.Hiſtor. anim. lib.5,cap.16. Metaphor.Soph. Amphiar. Ὁ πινοφύλαξ τῇδε μαντικῷ χρεών. Sic Ariſtoph. Veſpis, Ὁ πινοφύλαξ εἰσῆλθε τῷ ἡμίονος Ὁ σμικρόπους. Heſych. πινα etiam ſcribit, vnico ν:ſchol. verò Soph.inter hæc diſcrimen facit, ut docui t.3,c.300,c

Πινοθήρας, Πινοτήρης, Πινοφύλαξ, in præced.Πίνα.
Πίνος,t.3,c.300,f.
Πίνος,ib.c
Πίνος,t.3,c.299,g.
Πίνος,t.3,c.301,a
Πινοσαλπίς,t.3,c.300,f.
Πινοσαλπίτης,ib.
Πινύσκω,ib.
Πινυτὴ,ib.
Πινυτὴ,subſt.t.3,c.419,a.
Πινυτὴς,t.3,c.419,a
Πινυτὴς,t.3,c.418,g.
Πινυτὸς,t.3,c.419,a
Πινυτοφρων,t.4,c.201,f.
Πίνω,t.3,c.301,b
Πίνω,t.3,c.418,c.
Πινωδία,ib.
Πινώδης,t.3,c.300,g.
Πίομαι,t.3,c.301,d
Πίον,Πίος,Πίοτης,Πιότης, vide in Πίων infrà.
Πιοῦμαι,t.3,c.301,d
Πιπάλη, nonnullis eſt ἡ χαλκῆς σιδήρου, teſte Heſ. quæ ſupra πίτυλος.
Πιπάλων,eodem teſte pro πίνων dicitur,id eſt πράσσων
Πίπαρ,idem τὸ ἀκρόδρυον πέπονι.
Πιπίζω,in Πίπτω.
Πίπλα,pro Πίμπλαδι,t.3,c.381,b
Πίπτω,idem quod ποτίζω, Potum præbeo. Item Potando,hoc eſt Potandum præbeo,ſeu Potu do. vt Cels. dicit,Medicamentum quod potui datur.Hippocr. μᾶλλον ἐλατήρια διδόναι , καὶ ὄρεξιν καὶ γέλωτα ἐς τὸν οἶνον πίπτειν. Idem De loc.in hom. ἡμιμοιρικὰ ἐφάμαξαν ἐπὶ τοῦτο ἐξηπιμαίνων.Ex eodem in κάμνων habes duos locos, in quorum altero dicit πίπτειν , in altero δ πίνειν. At Luc.in Lexiph. πιπίσκειν μὲ πονηρὸ π

μάχη, vt dicitur πίνειν οἶνον & φαγεῖν ἄρτον, Atticè. Futurũ A
ι mutuatur ab inuſ. them. πίω, vnde & ipſum deriuatũ
eſt. Pind. Iſthm 6, πίσσα περὶ Δίρκας ἀγρὸν ὕδωρ.

Πίτλαμμι, t.3,c.381,b

Πίπας, Pipus: auis. Ariſtot. Hiſtor. anim. lib.9, cap.21, dicit τὸν ἔποπα (auis & hæc eſt) habere σκέλη βραχέα τῷ πίπωνι παρόμοια. Vbi Gaza, Crure breui ſimiliter vt pipo eſt: legens forſitan πίπωνι, à nomin. Πιπώ, cuius Heſych. meminit, dicens eſſe ὄρνιν πολεμικὴν, ſecundum quoſdam ἐποψίδιον, Ardeam.

Πίπποι, Auium pulli, Pipiones. Athen. lib.9, καὶ πιππῶνα ὄρνιθον, οἱ πίπποι καλοῦσι. INDE Πιππίζω, Auium B
pullos voce imitor, Pipio. Ariſtoph. ſcholiaſt. dicit hãc λέξιν πιππίζουσι κ᾽ μίμησιν τῆς τῶν ὀρνίθων φωνῆς: dicente Ariſtoph. in Auibus, Ἰοὺ ἰοὺ τῶν ὀρνίθων, ἰοὺ ἰοὺ τῶν πτερύγων. Ὁλα πιππίζουσι καὶ πρόχοιδ᾽ ἁμαξοκραγάς. Sed notandum eſt, ſcholiaſt. Ariſtoph. & Suidam, necnõ textum Ariſtophanis, ſcriptum habere πιππίζουσι gemino π, Heſychium verò vnico. quam ſcripturam eſſe meliorem, vel ex eo patet quòd ſubiungit, accipi id verbum & pro πτύζειν. C
in hac enim ſignific. vnico π ſcribendum eſt vt πτύσκειν, vtpote à πτύω deriuatum anadiploſi duarum literarum initialium. Atque ita malim & πίπτει pro πίπτουσι: præſertim quum apud Latinos quoque ſcribatur Pipiones & Pipire, vnico p. quæ à Græco originem traxiſſe, extra controuerſiam eſt.

Πίππαξ, ακος, ὁ, Pipra: auis inimica τῷ χλωρεῖ, vt eſt apud Ariſtot. Hiſt. anim. lib.9, c.1. Gaza ibi habet Pipo, πτερὸν. non malè forſan. nam ἡ πίπτω ab Heſ. eſſe dicitur ὄρνιν πολεμικὴν, auis pugnax.

Πιππάσκω, t.3,c.140,b.	Πιππόω, t.3,c.549,b
Πίπτημι, t.3,c.548,g.	Πιππύσκω, t.3,c.140,b
Πίπτω, t.3,c.310,e.	Πιπτώ, in Πίπας & Πίππαξ.

Πιρρὸς, ex Dioſc. affertur pro Fuluus: qui rectus κιρρὸς.

Πίσα, t.3,c.301,f.	Πίσαι, in Πισήεσσα.

Πισαῖα, Heſychio πηλώδη. At Πισαῖοι, ἀφεστῶτες.

Πίσα, ης, t.3,c.301,f

Πισμός, Heſychio πιεσμὸς, πίσσα, λιμὸς: à them. πίσσω.

Πίσος, υ, τὸ, Piſum: legumen quod & πίσον dicitur, forſitã à verbo πίσσω, à quo & πισσάτη ſiue πισσάτη. Ita Euſt. Apud Galen. De alim. facult. lib.1, gemino σ & oxytonon πισσὸς, itidem in cenſu τῆς ὀσπρείου, vna cũ ſimilibus leguminibus, ἐρεβίνθοις, ὀρόβοις, ὠχροῖς, θέρμοις. Ibidẽ de ciceribus, οἱ δ᾽ ἔχοντες ἢ αὐτὸν τῆς κυάμου ἢ τῶν πισσῶν θρέψαν. E
INDE Πίσσινος ἄρτος, Pulmentũ è piſis confectũ. Antiphanes apud Athen. lib.9, ἕψουσ᾽ ἔτνος αὐτῆς πίσσινον. Itidẽ ex Ariſtoph. & Epigr. ἔτνος πίσσινον affertur, dicitúrque ſecunda in eo ſyllaba corripi: ſed perperam exponitur Faba piſina, à loco. At πῖσος, vnde πίσσα, Locus humectus & riguus, Pratum: pro quo ſupra πῆσος. à πίσσω, quod eſt πήσσω. apud Suid. καὶ ἀγελαῖα πίσσα χαίρει Βόσκῃ. Sic apud Hom. πίσσα πεπιτνα. F

Πισσόεσσα, t.3,c.330,c.	Πίσσα, t.3,c.329,c
Πισσηλιφὴς, t.1,c.310,b. & t.3,c.330,c	
Πισσήεσσα, t.3,c.330,c.	Πισσάσφαλτος, ib.d
Πισσήλαιον, ib.f.	Πισσὴς, t.3,c.331,b
Πισσὸς, ib.c.	Πισσίζω, ib.e
Πισσίτης, ib.c.	Πισσοειδὴς, t.3,c.329,h
Πισσοκαυτία, ib.h.	Πισσόκηρος, t.3,c.330,a
Πισσοπώλιον, ib.b.	Πισσοπωλεῖον, ib.
Πισσοχάνης, ib.	Πισσοφόρος, ib.c
Πισσῶν, t.3,c.331,c.	Πίσσυρτος, t.3,c.1417,h

Πίσσω, Æolicè à πίπτω, vt ὄσσω ab ὄπτω, teſte Etymol.

Πισσώδης, t.3,c.331,a

Πίσταια, Piſtacia: nuculæ ſunt ſtrobilis pineiſq; nucib. ſimiles, intus viridi nucleo. de quibus Dioſc. l.1, c.178, & Plin. lib.23, c.8, dicẽs eoſdẽ vſus & effectus habere quos pineæ nuclei. Idẽ l.13, c.5, In nucũ genere piſtacia nota. Nicand. Ther. Πίστα᾽ ἀκηρασίῃσιν ἀμυσσαλέῃσιν πίφαυ. H

Πιστάνης, ου, t.3,c.145,a.	Πιστωτὴς, t.3,c.143,d

Πιστεύω, Fidem habeo, &c. t.3,c.141,f. Πιστόομαι, ibid. h. Πιστόω, Nitor, &c. c.142,c. Πιστόω, Concredo, &c. ib.g

Πιστὸς in Γεωμὸς, & Πίσσα. Heſychio eſt λιμὸς, affetenti & Πισήεσσαν pro πισσήεσσαν. I

Πιστὰς, t.3,c.141,a.	Πίστος, ib.c

Πίστις, Fides, &c. t.3,c.137,f. Πίστις, pro Argumento, &c. c. 138,c. Πίστις, pro Iuramento, &c. ibid.f. Πίστις, pro Fiducia, &c. c.139,a

Πιστολοχία, t.2,c.733,g.	Πιστὸν, τὸ, ſubſt. t.3,c.144,d

Πιστὸς, Fide dignus, &c. t.3,c.144,a. Πιστὸς, Fretus, &c. ib.h.

Πιστὸς, Fidus, &c. c.145,a.	Πιστὸς, Potabilis, &c. t.3,c.301,f
Πιστὸς, t.3,c.145,g.	Πιστὸω, ib.

Πιστοῦμαι, ibid.h

Πίστρα, idem ac πιστέρνα, à πιστέκω ſeu πίω quod eſt πιπίσκω, teſte Etymol. & Suida. hoc eſt Canalis in quo adaquantur pecora: dictus πιστὸν etiam & πιστέρνιον, quoniam ibi πιστεύονται τὰ θρέμματα. Apud Euripid. in Cycl. interpr. Alueum.

Πίστρις, Piſtris: genus nauigii apud Polyb. Sic Liu. Piſtris terno remorum ordine agebatur. Et Virgil. Velocem Mneſteus agit acri remige piſtrin. Scribitur & φίστρις, inuerſis literis.

Πίστωμα, t.3,c.146,f.	Πιστὼς, t.3,c.145,f
Πίστωσις, t.3,c.146,f.	Πιστωτὴς, ib.

Πισσυγγοι, à comicis quibuſdam dicuntur οἱ περὶ τὰ ὑποδήματα ῥάπται, Calceamentorum ſutores, Cerdones: & Πισσύγγια, eorum ἐργαστήρια, officinæ. Poll. lib.7, cap.21, de ſcutariis. Meminit & Heſychius, πισύγγων afferẽs pro σκυτέων & πισσύγγιον pro σκυτῖον, Sutrina. Apud Hephæſt. πισσυγγοι ὑποδήτωνες. Idem ſutores dicuntur & πισσοῦλαι: & ſutrinæ eorum πισσοῦλα: ſi non mentiuntur Heſych. cod. in quibus legitur Πισσυγεῖον, σκυτῖον: Πισσούλη, σκυτοτόμιον.

Πίσσωμος, t.3,c.133,f.	Πίσσυρις, t.3,c.1417,g
Πίσσω, à Πίπτω, t.3,c.301,e.	Πίσσωμαι, ib.

Πισσὰς, ex Epigrãm. affertur pro Turma, Cohors. Apud Heſych. legitur Πισσάτης στρατὸς. quo modo dici ſcribit τὸν τῶν Ἑλλήνων, Græcanicum exercitum: nimirum vel διὰ μέσου, vel propter Menelaum Piſatem, cuius gratia expeditio iſta ſuſcepta erat. Πισσῶν verò fuiſſe tribum quandam. Itidẽ exponẽdum Πισσάτης λαὸς videtur: quem dicit αὐτοκλήζεσθαι, οὐκ ὄντα τῆς ἀληθείας. At Πισσάτη ἀγορὴ, exp. γυμνικὴ, ἢ Πισσάτου ἀγοράδιον. Stephano Πισσὼν eſt vrbs Æolidis: cuius ciuis Πισσαῖος: & regio Πισσὶς, vt Πισσὶς ὕλη. D

Πίσσωμα, Heſych. dici ſcribit παρὰ ξένοις πρωσεῖς. apocope igitur erit, & πίσσωμα factum ex ὀπτίσωμα.

Πίσσων, t.3,c.334,h

Πίτιον, Pitio: ex Theophr. Hiſt. plant. lib.7, cap.13, affertur pro bulbi quodam genere. Vbi tamen & vulg. edit. & Gaza habent ὀπτίων. Apud Plin. verò, lib.19, ſub finem cap.5, Pythion pro hoc legitur.

Πίτνας, Πιτνῶν, Πίτνα, t.3, c.333,g.e,f. Participium illud πιτνὰς eſt à them. πίτνημι, vt ἱστὰς ab ἵστημι. à quo πίτνημι deriuari poteſt & præt. imperf. πίτνα. vt poſitũ ſit pro ὄπτην, ſicut ἔκτα pro ἔκτην, & ἐπλὰ pro ἐπλὴν, formatumque non ex verbo in μι, ſed ex ipſo eius themate, quod eſt πιτνάω. Significat porrò hoc πίτνημι ſiue πτάω, Extẽdo, teſte Heſ. & Euſt. quorum ille πίτνας exp. ἐκπίνων: hic verò, πίτνα interpr. κατεπτάνυσι, Explicabat, Expandebat. ſicut in Epigr. etiã πίτναν reperitur pro Expandite, Extendite. Verùm & πίτνῃ Heſ. exp. non ſolùm πίπλει, ſed etiam ἐκπίνει, Extendit. E

Πίτνα, t.3,c.329,c

Πιτνάκιον, t.3,c.332,g. & eiuſdem t.c.601,c.ob.

Πιτνάσφαλτος, t.3,c.330,c

Πιτνόω, affertur pro Pico, Pice oblinor ſed ſine exemplo. F

Πιτνοειδὴς, t.3,c.319,h.	Πιτνοκαυτία, ib.
Πιτνοπώλιον, t.3,c.330,b.	Πιτνόω, t.3,c.331,c
Πιτνώδης, ib.a.	Πιτνώσις, t.3,c.332,a
Πιτνωτὴς, ib.c.	Πιτνὼς, ib. Πιτνὰς, t.3,c.270,f

Πιτυΐν, Suidæ ἀπὸ μικροῦ, Vtriculus: pro quo apud Heſych. Πιτυδίαν ſcriptum eſt. At πιτυΐν εἰμὶ, idẽ Suid. dici ſcribit prouerbialiter de iis qui crebris & proſpe- G
ritatibus vtuntur & infortuniis à Pitana vrbe, quæ à Perſis in ſeruitutem redacta, ab Eretrienſibus libertate ſtrenuè ferunt. Eraſm. habet Pitana ſum: cum vulg. tamen edit. conſentit etiam manuſcr. cod.

Πιτυάτης, propr. t.3,c.270,h.	Πιτυδίαν, in Πιτυΐν.
Πιτυὰς, t.3,c.270,g.	Πιτυδὲς, propr. ib.h
Πιτυΐνη, t.3,c.334,h.	Πιτυΐνος, ib.g

Πτολις,t.3,c.335,a.
Πτυκαίμηδης,t.3,c.333,g
Πτυλάω,Πτυλία,Πτυλίζω,Πτύλισμα,in sequ.Πτυλος.
Πτυλος,ου,ὁ, dictum putatur quasi πυτίλος, à πύθω, significaréq; πτύω. Propriè sanè esse dicitur Son' seu stre pitus aquæ remo percussæ.vt Hes.quoq; πτύλοις exp. ῥοθοις ὑδατων,paulo pòst πτυλον à nauticis dici scribens τὸ ὠθεῖν κλύσμα ἁλὸς, quū sese inhorrantes vno consensu remos impel'unt,eóque remorum impulsu sonitum in aqua ciēt. Ipsum etiam remigium πτύλος nominatur,& ipsi remi:sicut Galen.quoque in Lex. Hippocr.scribit,Hippocr.πτύλους vsurpasse pro εἰρεσίαις vel κώπαις. Eurip. Troad.πικὰς γε πτύλας ἀνὴρ πάρα. Item, Ταρσοῦ κατ᾽ ἀκτὴν πτύλαι ἁλίρροθοι. Et Æschyl.in trag.quæ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inscribitur, Ἐρέσσετ᾽ ἐμφὶ κραῖ πίμπλαντ᾽ χεροῖν Πτύλους:metaphoricè. vt enim remorum,ita etiā χερῶν πτύλους dicitur,pro κρούσεις seu κρίσεις.vt & Hes.πτύλοις dicit vocari σαγηνοφόρα τὰς χεῖρας ὅταν πυκνὰς ὑπερίπτα:& Pollux, πλοῖα σαγηνικὰ τὰ χειρῶν σαυαγωγεῖα, πυκνὰς εἰς πλῆθος ὑπερριπτούσων. Rursum Hes.πτύλους ab aliptis nominari παρὰ τὸ ἀλείφω ἢ παρὰ τὰς πλαγὰς τῶν χειρῶν: metaphora itidem à nautico remorum πτύλων. Idem Hes. πτύλοις exponit etiam καπηφορᾶς ὑδάτων: quomodo & δακρύων πτύλους à schol.Eurip. exponitur ῥοθοὶ & πλημμύρημα,in fine Hippolyti,vbi chorus dicit,κοινὸν πολὺ ἄχος πᾶσι πολίταις ἤλυθ᾽ ἀϊδίοις, πολλῶν δακρύων ἵεμαι πτύλους. Ac σαίρω πτύλους, idem in Alcestide, Τοῦ γὰρ σκάφους πρὸ καὶ ξυναιρέτης φρενῶν Μίθρημιν σὺ πτύλους ἐμπεσὼν σαίρουσ᾽ itidē pro καπηφορεῖ.vt sit Vinū largius è scypho infusum orti. Scholiastæ Aristoph.& Suidæ πτύλους est nō solùm τὰ καπηφόλια τῆς κώπης,sed etiam ὁ ἀτυπητὸς, ὁ φωτοσοσμὸς. INDE Πτυλάδιον, ET Πτυλίζειν dicitur Ciere πτύλους. Quorum primum apud Aristoph. Vesp. πολλὰ μὲν ὦ γᾶ, πολλὰ δ᾽ ἐφ᾽ ὑγρᾷ πτυλάδεσσι. Alterū,apud schol. & apud Suid. οἱ δὲ τὰ ἰχθύων χρίσει ἰδίᾳ ὡς καλάμβοις πτυλίζουσιν. Dicitur πτυλίζειν esse etiam Gesticulari & crebro motu ciere manus. Galen. ὑγιεινῶν libro 2, τὸ πτυλίζειν numerat inter τὰ γυμνάσια,vt & τὸ ἀστραγαλίζειν. Dicit autem πτυλίζειν esse ἐπιθεῖναι ἐπ᾽ ἄκρων τῶν ποδῶν βάσεως αἰωρίνας τὸ χεῖρε, κἀπὸ πέρα, πάλιν μέν, ἐπίσω φέρων, πάλιν δὲ, φέρων, quum quis summis pedum digitis insistens protendit manus, celeri motu vnam retro, alteram ante se agitans. VNDE Πτύλισμα dicitur eiusmodi manuum φορὰ, apud Iuuenal.Sat.11, Qui Lacedæmonium pityllsmate lubricat orbem. Apud Hesych. legitur ET Πτυλαίας, τὰς καπηφορὰς τῶν ποχῶν, vt & πτύλους mox expon.τὰς καπηφορὰς τῶν ποχῶν & τῶν ὑδάτων.

Πτυαίη,t.3,c.334,g.
Πτυάστατα,ib.
Πτυκαίμηδης,ib.f.
Πτυοστηθὴς,t.3,c.333,g.
Πτυοῖς,propr.ib.
Πτυοῦσα,propr.ib.
Πτυόεις ἀκρη,t.3,c.336,a.
Πτυοειδὴς ἰλαὶας,ib.f.
Πτυοειδὴς ἀκρη,ib.a.
Πτυρον,ibid.d
Πτυροῦσθαι, Furfuribus seu porrigine infestari, quæ πτυελασις dicitur. Hippocr. Prorrhet.1,λεπὶς δὲ καὶ πτερωδέστατα ἡ ψωρά.
Πτυρώδης,t.3,c.335,g.
Πτὼξ ἀγρία,t.3,c.258,g.ob.
Πτυώδης,t.3,c.334,c.
Πυαίσκω,t.4,c.66,c.
Πυαίσκω,ibid.e
Πύγξ,Hesychio κορυδαλὶς, Galerita, Alauda: quæ eidem & πτελὶς est. A pud Aristot.verò πυγξ dicitur esse auis aquatica,à Gaza itidem Pipbex nominata.
Πυραύσκων,t.4,c.66,g
Πίων,ιπσ.thema est,a quo πίνω & πιαίσκω deriuata sunt & tempora quædam sua mutuantur, hoc, fut.1 πίσω, & aor.1 ἔπισα:illud,fut.2 πιῶ,& aor.2 ἔπιον. Ab eodem sunt etiam verbalia illa, πιστὸς,πιτὴρ,πιστέον,πῶμα, & siqua his sunt similia.
Πίων,ωος,ὁ,ἡ,Pinguis, Obesus: idem quod πιμελὴς seu πιμελόδης. Ac primùm de animante dicitur vt illa,quod nimirum est ἀστραφὴς & bene habitum, seu σῶμα, leginatum. Aristot.Histor.anim. libro 3,cap.17, πάντα τὰ ζῶια τὰ μὲν, ἐξ σαρκὸς ἐστὶ πίονος, τὰ δὲ ἀφρώδους ὑγροῦ. Ibidem dicit τὰ πίονα γίνεσθαι πίονα ἐξ τῶν χορτίων καὶ ὅσα τοιαῦτα τροφὴν: τῆς δὲ τροφῆς τὸ λεπτὸν esse semper ἀφιστάμενον καὶ σφίγγεσθαι πίονες ὧν. Item de homine dicitur: vt apud Aristophanem, πίονες καὶ παχύσαρκοι. Necnon de parte aliqua animantis. Aristot. enim dicit τὰς τροφὰς τῶν ζώιων esse πίονας. Itémque Hom. Πίονα μηρὸν ἔκατι βοὸς, Iliad.λ. Quin & ἄνδρα quædam πίονα dicūtur,vt quæ πίονα ὑπὸ δακρύων καὶ ῥιπίδων. Plutarch.Symp.3 probl. 6. Transfertur verò & ad alia. Hom.enim in Odyss. dicit πίονας ἀγροὺς,pro Vberes,Opimos:vt Latini quoque pingue solum dicitur quod est εὔγειον & Γεραιὸν. Et Iliad.β,ὠμοὶ πίονι μηῷ,pro Opimo,Opulento. Compar.& superl.gradum irregulares habet.Nam DICITVR Πιότερος ET Πιότατος,Pinguior, Pinguissimus. Hesiod.Erg. Τῶνος πίονα πυροὺς τ᾽ αἶψα καὶ οἶνος ἄμοτος.Et Aristot. in Problem. διὰ τί τὰ ὑφὲν τῶν καλίων πίονα. Vtitur idem & cōpar.πιοτερος non semel, teste Bud. in Epigramm. πίονα πᾶς ζέφυρος,pro Ex omnibus ventis maximè reddens πίονας. est enim leniter pluuius,tepidus, ac terram aperit, afflatúque suo nutricium exeret, eam ob rem dictus satorum pater. eo flare incipiente primus fit conceptus. hoc maritantur virentia è terra, necnon equæ in Hispania. hic genuinis est spiritus mundi,à fouendo dictus Fauonius,vt quidam existimauere. Neutro genere τὸ πῖον substantiuè dicitur, sicut Pingue apud Latinos, pro Id quod pingue est,Res pinguis. Dicitúrque τὸ πῖον & τὸ λιπαρὸν differre alterum ab altero. nam πῖον vocari in quo est plus συσκοῦ quàm ὑγροῦ,plus solidi quàm humidi. veluti adipe animantium,suum, piscium & timidum. λιπαρὸν verò,in quo magis dominatur humidum,vtin olei & oleaceis.at τὸ σταπῶδες solidum prorsus est,& frigore glaciatur, vt seuum seu sebum. Aliaqui sat frequens SVNT Πῖος,τος,τὸ, ET Πίσης,ητος,ὁ,quibus respondet Latinum Pinguedo seu Pinguitudo: synonymum est πιμελὴ. Posteriore vsus est Aristot. histor. anim. lib.3,cap 17, dicens, ὅσα δὲ μὴ ἔχει πλησίον τὸν πόντον, σπάνιόν ἐστι πίονα καὶ παχέα καὶ ὅσα τοιαῦτα, διὰ τὴν ψυχρότητα. Et Theophr. Histor.plant. libro 9, ἅπαντα δὲ ὅσα ξύλινα, καὶ χαλεπὰ ἴσα πυκνὰ καὶ ἔχει καὶ λίπος. Itidemque in 6 De caus. pag.216,edit. Ald. Posterioris verò non afferuntur quidem exempla, sed plurima reperiuntur deriuata. Inde enim SVNT Παῖδες, ET Παῖες, ET Παιλαῖος, eandem cum πῖον seu πιμελὴς & πιμελόδης habentia significationem, quibus declarantur Pinguis. Primi,hoc affertur exemplū, παῖδες γῆς Pinguis terra & vber. Secundi, hoc legitur in Epigr. Φασὶ τὸ πίαστα καὶ λιθώσιμον ἄλσος, Pinguia. Tertium exeminit Hesych.παλαῖον exponens λιπαρὸν, Pingue, Opimum. Pro quo Παλαίον reperitur ET IAM Παλαῖ apud Hippocr. Γυναικ. lib.1, τῆς παλαιοῦ δαλὸς πυκνῆς, ex pingui ligna quæ sit quàm pinguissima. Apud Hesych.oxytonum Παλὰι, expositum φαλιδὸν, Albidum, Aliquātùm album:forsan quoniam omnes propemodum pinguedines & adipes albo sunt colore. Apud eundem lexicographum reperio ETIAM Πίειρα ET Πάρα,exposita itidem λιπαρὰ, λιθώσιμα, πίονα, Pinguia,Opima,Opulenta. EIDEM Παιγὰ dicitur pro παλαία, πιμελὴς, πίων, sermonis generis. Hippocr. περὶ φύσιος παιδίου, de arbore tenera, ὁ δὲ ἐν τῷ ἀντῷ πίονα δύναμιν οὐδὲ παχύτητα ἐς καρπὸν ξυλώδεα οὐ τοιοῦτον ὄν, vis pinguis & crassa quæ ipsi ad fructum conferre possit. Sic Theophr. πίονες χῶροι καὶ γαθὲ, Terra pinguis & bona, Histor.plant.lib.8, cap. Et Homero Od.τ, Creta est γαῖα καλὴ καὶ πίειρα: ditis itidē πίονες ἀρόυρες Il.ε. Idē Il.τ dicit δαιτὶ λιπαρῇ κρέα πίονα,Opimo epulo. ITEM Πῖαρ dicitur pro πῖος seu πίων, Pingue, Pinguedo. Hom.Il.λ, de canibus & ceteris qui noctu leonē arcēt, Οἵτ᾽ μιν νὺξ εἶσιν ἐοῦσ᾽ ἐπὶ σῆματα πάντα ἀνδρῶν, Βοὸς pingue seu adipē. In Epigr. pro cremore ponitur. is.n. est pinguior ladis pars. Hoc

πῖαρ Homerus adiectiuè etiam vſurpauit pro πῖον ſeu λιπαρὸν, Pingue. Odyſſ. ι, μᾶλα καὶ βαθὺ λίπος ἀμφὶς ἔχουσι. ἐπὶ μᾶλα πῖαρ ἐπ' οὐδας. pro πῖον καὶ δύγλον, vt alibi dicit πίειρα ἀρόσσαι, & πίειρα γῆ, de ſolo lætо ac vbere. Denique à ſuprà poſ. eſt VERB. Παίω, Pinguefacio, Pinguem & obeſum reddo. Ariſtot. Hiſtor. anim. lib. 8, cap. 6. οἱ παίοντες τὰς ὗς. Ibidem ſaginanda θέλιμον βρῦμα παίονται. Pinguefiunt, Obeſantur. Ibidem ſus παίονται κριθῇς, κάγχρυσι, σύκοις, ἀκώλοις, ἀλφίτοις, pinguefit & ſaginatur. Ibidem neutraliter eadem ſus παίονται ὑπὸ βαλάνου πάμπαν, Pingueſcit, Pinguis & obeſa fit. nam πάχος ὀδὸν διδοῦσιν εἰς παχύτητα. Et lib. 3, cap. 17, παίονται παῖα πρεσβύτερα μᾶλλον ἢ νεώτερα ὄντα: vt contrà apud Plinium, Seneſcût celerius præpinguia. Metaphor. Xenophanes Colophon. apud Athen. lib. 10, Οὐχὶ παίει ἔλπις μυχοὺς πλείους, Pinguefaciunt, Opimant, Pingues & opimos reddunt: de pugilum & athletarũ genere, quod taxat veluti ἄχρηστον καὶ ἀλιτηρὸν. Aor. 1 act. eſt πῖαῦαι: cuius imper. πιαύτω apud Heſych. legitur, expoſ. λιπαινέτω. Præt. perf. paſſ. πέπιασμαι, vnde particip. πεπασμένος. Ab eodem eſt VERBALE Παιτήριον, Pinguefactoriũ, id quod pinguem reddit & obeſat. Hippocr. De loc. in hom. βρῶσις καὶ λουτρὸν καὶ παιτήριος. Eſt & aliud VERBVM, Πιάνω videlicet, idem quod παίνω ſignificans, nimirum Pinguefacio, Pinguem & obeſum reddo, Habitiorẽ reddo. Eius aor. 1 act. πῖᾶναι Heſ. exp. αὔξῆσαι ὑγιεινῶς. ¶ Ad παλίος verò vt redeam, Etymol. & Lex. meum vetus ab alia etiam origine ipſum deducunt, nimirum ἀπὸ τοῦ πίων, exponentes καὶ ὑγιὴς, λιβάδας ἔχων, Vuidus, Latices habẽs. Suidas pro Siticuloſus accepiſſe exiſtimatur quum ſcribit, παλίους ὄφεις, ὡς διψαλέους. Ego verò iſta verba ὡς διψαλέους, minimè pro expoſitione habenda cenſeo, verum ita intelligenda, παλέες dici vt διψαλέες: ideóque παλίους ὄφεις interpretor Pinguibus anguibus: ex quibus medicos vtplurimùm πῖνα θηριακὴν conficere ait.

¶ Πλαγαὶ, Dores πλὰν πλαγίων, Plagam, Ictum. Heſ. Sic apud Suid. στέρνων πλαγαὶ, planctus pectoris: de Electra quæ θρηνοῦσα τὸ στέρνον ἔτυπτε. quod & κοπὴς: hoc, à κόπτω, illud, à πλήσσω, verbis ſynonymis.

Πλάγαι, idem H. dici ſcribit πὰς συμπεπλεγμένας πέτρας, Symplegades: quæ & πλαγκταί. Vide t. 3, c. 337, f

Πλαγγὼν, apud Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 9, c. 31, aquilæ ſpecies eſt, ſecunda magnitudine & vi, quam dicit ὀξυκαλῶδες ἐπιθορόντα & μορφνόν. Pro eo Plin. habet Plãcus, πλάγγος: lib. 10, c. 3, Tertii generis morphnos, quam Homerus percnon vocat, aliqui & plancum & anatariam, ſecunda magnitudine & vi: huicque vita circa lacus.

Πλάγγη, t. 3, c. 337, c

Πλαγγὼν, Heſychio eſt κηρινόν τι κοσμούμενον, Icũcula cerea, Puppa cerea: tracto nomine ἀπὸ τοῦ κοσμεῖσθαι πλάσμα, vt in ſynonymo δαγὼς ſiue δαγὶς monui. Sed exponit etiam σφαῖρα, καλαθὶς, & κικύφαλος. Apud Suid. τὰ μιρεψικὰ θηρεύματα ἀπὸ τῶν πόδας σημαίνεσθαι καὶ λέγεσθαι κρόκης καὶ σημάντρων καὶ πλαγγόνων ἑαυτῶν. AT Πλαγγόνιον, Heſych. fuiſſe dicit μύσον τι apud Athenienſes. cuius Poll. quoq; meminit, ſcribẽs denominatũ eſſe ἀπὸ τῶν Πλαγγόνος: intelligens, vt opinor, Plãgonem meretricẽ Mileſiã, quam Athen. lib. 13, ὀξυβόαν fuiſſe tradit.

Πλάγια, Πλαγιάζω, Πλαγιασμὸς, in Πλάγιος.

Πλαγιαυλίζω, t. 1, c. 621, c. Πλαγίαυλος, ib.

Πλαγιόκαρπος, t. 2, c. 79, c

Πλαγίοκαρπος, ex Theophr. affertur pro Obliquè fructũ ferens atque à lateribus.

Πλαγιόπαυλες, t. 2, c. 93, f

Πλάγιος, ου, ὁ vel ἡ, Obliquus, In latus verſus, Tranſuerſus: oppoſ. τῷ ὀρθὸς ſiue ὄρθιος. Theophr. De cauſ. plant. lib. 3, cap. 7, πάντες ὁμόφυτα τὰ μὲν πλάγιος, τὰ δ' ὀρθίας. Plato, ἢ ὅ γε ἔφατο καθ' ἡμῶν τὸν μὲν αἰσχίστην μὲν, τὸν δὲ πλάγιον ἐξελάλυθε, obliquũ ſeu tranſuerſum deturbauimus. Vbi vt aliquis aliquem πλάγιον ἐκβάλλει, ſic etiam ἄγλ. Plut. De virt. mor. ἀγλ δὲ οὐκ ἀνύπνους οὐδὲ πυθομένους, ἀνὰ πλαγίας καὶ αἰσπίνουσαν, tranſuerſam & renitẽtem. vt & aliquanto pòſt dicit τὸν ἀκρατῆ εἶναι πλάγιον, vtpote ὅταν περιφέρειν γλιχόμενον καὶ διωθεῖσθαι τὸ πάθος. Aliquis etiã ſeipſum ἀφ' ἑαυτοῦ διδόναι πλάγιον φέρεσθαι, dat ſeſe tranſuerſum rapiendum. vt apud eundem Plut. De aud. poem. μὴ παντὶ λόγῳ πλάγιον ὡς τὸ πνεῦμα ἀφιέντες ἑαυτοὺς ἰέναι. Et Symp. 7, οὐδὲ πλαγίους ἀφιέντες ἑαυτοὺς ὡς τὸ ῥεῦμα τοῦ λόγου φέρεσθαι. Sicut verò dicitur πλάγιος πάφος, ſeu πλαγία, ita etiam πλαγία φαλαγξ, Acies obl. qua oppoſita τῷ ὀρθίᾳ. de quibus in libello περὶ τάξεως παλαιᾶς, pag. 79. a. At πλαγία ὕβρις, Daniel. 1, exponitur Poſticũ. Dicunt etiam ἐκ τοῦ πλαγίου, Ex obliquo, A latere. Et εἰς τὸ πλάγιον, ſiue εἰς τὰ πλαγία, In latus. Et κατὰ τὸ πλάγιον, ſiue κατὰ πλαγία, Ad latus. Inde ADVERB. Πλαγίως, Oblique: Heſychio μὴ φανερῶς, αἰνιγματωδῶς, Nõ apertè, Obſcurè, Ænigmaticè: itẽ δολίως, Doloſe. vt & πλάγιοι eidem ſunt δόλιοι, Doloſi, Subdoli, Non aperti. Itẽ VERB. Πλαγιόω, ET Πλαγιάζω, Obliquo, In obliquũ ſeu latus Flecto, In tranſuerſum flecto. Ambo leguntur apud Poll. lib. 1. Ibi enim ex Xen. tradit, equitẽ, ὅταν ὑπολαμβάνῃ τὸν ἵππον, debere εἰς ὕπτια πλαγιοῦν τὸν ἵππον, εἰς ἅπερ ἀν' αὐτὸν πλαγιάζῃ. alioqui facilè euentuũ vt & ipſe & equus corruant. Et paulo antè, ταῖς δὲ φορβάσι καὶ ταῖς ὁδοῖς καὶ ὁδοῦ μὴ αὐτὰ πιέζειν, ἀλλὰ τὸν ἵππον πλαγιάζειν. Idem ſub finem lib. 4, πλαγιάζειν dicit eſſe πλαίσιμα ὦμα, vt κλιμακίζειν, σχίζειν, ἀγκωνίζειν, αἴρειν, & ſimilia. Πλαγιάζειν affertur etia pro Oblique enunciare. Heſychio πλαγιάσαι eſt πλανῆσαι, ἀπατῆσαι, In errorem impellere, Decipere: forſitan obliquis vtendo verbis & loquendo πλαγίως. Inde eſt VERBALE Πλαγιασμὸς, Obliquatio, apud Hermog.

Πλαγιοσύμπτωτος, ου, ὁ, Cum obliquo conſtructum: vox eſt grammaticorum, apud quos itidem πλάγιον πτῶσις.

Πλαγιοφύλακες, Qui obliqua ſeu latera aciei cuſtodiunt. Ælian. in Tacticis, ὅτι δὲ τῆς δεξιᾶς καὶ ἀνοιμένου χωρίου πρὸ καλουμένους πλαγιοφύλακας τάττουσι.

Πλαγιόω, vide in Πλάγιος. Πλαγίως, ib.

Πλάγιος, in Πλάγγος, Πλαγκτὴρ, t. 3, c. 337, f.

Πλάγκτος, ibidem f. Πλαγκτοσύνη, t. 3, c. 338, b

Πλάγξω, a πλάζω, t. 3, c. 337, c. Πλαγξὴν, & Πλαγξήνις, ib. d.

Πλάζομαι, ibid. c Πλάζω, t. 3, c. 336, b.

Πλαδ' ἀεὶν, apud Suidam in manuſcr. cod. expoſitum πλεονασμοῦν, πλεμμύειν: item πλαζειν.

Πλαδαρὸς, Πλαδαρώδης, Πλαδὸς, Πλαδύνω, in ſequ. Πλάδνη

Πλάδη, ſiue Πλαδὸς, Humor ſuperfluus, Humiditas ſuperuacua. Galen. enim ſcribit Hippocratem πλαδὸν nominare ſolere τὰς ἀφειδεῖς ὑγρότητας, ἅτε λευκὰς καὶ τῶν σώμασιν ὑγρὰς, ἔτι καὶ ταχυπόρους οὔσας, veluti puris, τὸ πύον. Vtitur verò hoc vocabulo Hippocr. cùm alibi tum Epidem. 1, ἰδιώτης πᾶσι παίπλην, πυλὺς ὁ πλάδος. Et in lib. De gland. οὔτω πλάδει οὐκ ἔστι τῷ σώματι. Et rurſum De victu in morb. acũt. πλάδει ἐν τῇ ὦμῷ καιλίῃ ἐμπίπτει. Vtitur & Dioſcor. libro 1, cap. 21, de agallocho, σημεῖον πλάδει καὶ ἀπύῳ παρηρῆσθαι, itidem pro Humiditatem quæ naturæ modum excedit. ſeu Humida ſtomachi vitia, vt Ruell. interpr. INDE Πλαδώδης, ET Πλαδώδεις, In quo multus ineſt πλάδος, Humiditate nimia abundãs, & quæ naturæ modum excedat: aliis Vliginoſus, Vdus. Hippocr. Γυναικ. l. 1, ὑγρὸν ἕξις ἔσυται ἢ δριμεῖαν, ἢ πίνυτον ἢ τὸ σῶμα πλαδωδέστερον ἢ ἔτι ἢ αὐαλέον, præhumidum. vt & πλαδὸν ſignificat τὸ ὑπερβάλλον ὑγρὸν apud ſchol. Nicandri. ITEM Πλαδαρὸς, ὸν, ὁ, ſignificãs & ipſum Præhumidus, Vuidus ſeu Vdus, Nimio humore abundãs. vt πλαδαρὸς σῶμα apud medicos, & πλαδαρὰ οὖλα. Hic enim τὸ πλαδαρὸν ſignificatur Superfluo humore madẽs, vel Nimio humore flaccẽſcẽs aut diffluens. vt πλαδαρὰ etiam ſæpè dicitur quæ nimio humore vitiata eſt & veluti fluida, apud Dioſc. lib. 2, c. 137. apud quem πλαδαρὰ οὖλα, lib. 5, c. 7, redditur nõ ſolum Diffluentes humore gingiuæ, ſed etiã Humida gingiuarum vitia. Et σῶμα πλαδὸν ſiue πλαδαρὸν dici ſcribit ſcholiaſt. Nicandri τὸ ὑγρὸν καὶ μὴ αἱματῶδες, quòd nimirum πλουμῆρον τῷ δακτύλῳ ὑπείδωσι τε καὶ κοιλαίνεται, πάλιν δὲ ἄνευ ἀναδίδωσι καὶ ἐμφύζει τὸ κοίλωμα. veluti quum cutis aqua aut pure diſtenta eſt: Hippocrate etiam πλαδὸν vocante non ſolùm vbi aquoſus humor, ſed etiam vbi craſſior, veluti puris, redundat. apud quem & πλαδαρὰ ὑγρώματα ſunt Vuida & aquea: De victu in morb. acut. τὰ ὑγρώματα

δὲ παλαιρώπεσσι καὶ ξυμπαιδίοισα ὄκ. Idem παλαιρώπιον substantiuè dicit pro Paulo maiorem παλαιρώπιπα: paulo pòst, ὀπίσου μὲν τι τοῦ κάτω μέρει παλαιρώπιον καὶ ξύσμα ὑμοιεῖ: si tamen ita scripsisse putandus sit, & non potius παλαιρώπιπα. Exponitur παλαιὸς etiam Laxus, Mollis, Flaccidus. vt in Epigr. lib. 4, Γέροντα παλαιρὸν ἀμφιδίπα κόμης. A Suida sanè pro χαῦνον καὶ ὑγρὸν accipitur in hoc Polybii loco, τὰ μὲν ἄλλα καλῶς ἔχει αὐτοῦ πρὸς τὴν χρείαν, τὸ δὲ δόρυ παλαιρὸν εἶ). Non incommode cum Flaccidus reddideris etiam Fluidus aut Fluens. INDE Παλαίρωμα, ατος, τὸ, Flacciditas ex nimio humore: vel Vligo, Mador, Nimia humiditas. vt idem sit quod παλαιὸς seu τὸ παλαιρόν. A παλαιὸς derivatum etiam VERB. Παλαίω, ῶ, significans Sum παλαιρὸς, Εἰμὶ μοι παλαιὸς, Nimio & superfluo humore madeo, Naturæ modum excedente humore prægnans sum. quomodo παλαίοντα οὖλα aliqui interpr. Humore prægnantes gingiuæ: alii Madidæ pituita gingiuæ. Dioscor. παλαίοντα & μυδῶντα eodē significatu dicit: lib. 1, cap. 153, de cytinis, τὸ ἀφέψημα αὐτῶν οὖλων παλαίοντα διῄκνυσι: & cap. 141, de oleo sylvestris oliuæ, διῄκνυσμα οὖλοις μυδῶσι: vtrisque vim sanandi tribuens. Eadem verò οὖλα etiam παλαιρὰ appellat. Ità vt παλαιὸς σκιάχου dicitur, & παλαιὸς σκιάχος, ita etiam παλαιὸν σκιάχος. velut apud Suid. ex Damascio, οὐ γὰρ ἐπ' ἐρίγωνον ὄρθης, παλαιὸν αὐτῷ τὸ σκιάχου. quod ipse expon. ὑγρὸν καὶ ἀσθενὲς ὄντος: non malè: quum & Dioscor. coniunctim dicat σκιάχου παλαίου καὶ σίνηος. Poetæ Ionica dialysi pro παλαιὸν DICUNT Παλαέον, tribuentes rebus non tantùm solidis pro δίυγρος, Vliginosus, Madens, Madidus: sed fluidis etiam seu liquidis pro ὑγρὸς, Humidus, Humens. Apollon. Argon. lib. 2, παλαίοντα δὴ νηχύτοιο δρόσοιο. Nicand. Ther. vers. 708, Οὐρὸν ἀπηθήσας παλαέοντ' ἀμυγδαλιὴ μακίνῃ. Idem pustulas dicit in cute παλαῖ, versu 141, φλύκταινας ἀμφαιὰ Ὅσα πνευμόνιον χροὸς παλαέωσιν ὑπάδην, Madent. cutis enim humore seu pure ibi collecto, madet & veluti prægnans est, vt vuidum solum scatentibus aquis. Apud Suidam reperio ETIAM Παλάδας, ET Παλαδώσης, quæ eadem esse vult ac παλαιρώματα.

Παλάδες, Παλαδίων, Παλαδώδης, in præced. παλαδὸν.

Παλάζω, ε. 3, c. 191, c. & 337, c. Παλάζομαι, c. 337, c

Παλάθη, apud Plut. in Apophth. legitur. Ibi enim Agesilaus moriens τοῖς φίλοις ἐπέλευσε μηδεμίαν παλάθην μηδὲ μνημεῖα ποιήσασθαι· τοὺς εἰκόνας οὕτω προσαγορεύων. vt quidē habent vulgatæ editiones. Sed rectius ver. cod. παλασσὰς. quod & aliquātò pòst legitur, in Apophthegmatis Laconicis. Ibi enim quum Græci Asiatici decreuissent in celebrioribus vrbibus εἰκόνας αὐτοῦ αὐτοῦ, rescripsit, Ἐμοῦ μηδείμια εἰκὼν ἔσω μηδὲ χαλκὴ μηδὲ πλαστὴ. Ita vt πλαστὴ sit πλαστὴ εἰκὼν in illo loco superiore: & μνημεῖα, εἰκὼν χαλκῆ: & recusarit Agesilaus tā fictas quàm pictas sui imagines. Itidē verò & in Vita ipsius Plutarch. dicit τὰς μεγάλας εἰκόνας non haberi, quoniam ἀποθνήσκουσι καὶ μὴ πλαστὰ μένη μνημεῖα· καὶ τὰ ποιήσασθαι τὸ σώματος εἰκόνα. Sed & ibi alia habetur lectio in veter. codicibus: nimirum πλαστὰν & μιμητὰν, pro πλαστὴν & μιμητὰ. vnde conici potest, duplicē antiquos libros scripturam habuisse: quosdam oxytonos πλαστὰ & μιμητὰ, adiectiuè: quosdam perispomenos πλαστᾶ & μιμητᾶ, Dorico more, ex nominatiuis subſtantiuis πλαστὰς & μιμητὰς. Vtraque ferri lectio potest: prior tamen videtur magis consentanea.

Παλάθιον, Hesych. κύκλον ἐφ' οὗ πλάσσουσι ἄρτους καὶ πλακοῦντας, Orbem seu discum super quo panes fingunt formántque. Poll. properoxytonos scriptum habet, libro 6: ἔνθα δὲ ἐπαλάθουσι οἱ ἄρτοι, παλάθιον· ὁμοίως δὲ καὶ δι' οὗ ἐπαλάθουν. Itémque libro 10, vbi & τὰ ἀρτοπήκτου, ὧν οἱ πρὸς ἀρτὰς ὀπτῶσιν, ita nominatum fuisse innuit. At Παλάθιον, nomen propr. apud Aristoph. Ran. inter personas fabulæ.

Παλάθισα ex Eurip. affertur pro παλασθῆσα, Admota.

Παλάθος. Doricè pro πλάθος. Hesych.

Παλάθω, ε. 3, c. 191, c

Παλαῖον, ου, τὸ, vt πλαθίον. dicitur esse πυραίγωνον χῶμα, Figura quadrangula, à scholiaste Thucyd. πυραίγωνος σχηματισμὸς τάξις, à Suida & Hesychio. Ælianus verò figuram non simpliciter quadrāgulam esse tradit, sed quadrangulam longiorē quàm latiorem. Ex eo enim Budæus vocari docet ὅταν ἐκ πλαγίων πλάσσῃ τις ὀρθογωνίαν, οὐκ ἐν πυραγώνῳ, ἀλλ' ἐν ἑτερομήκει σχήματι. Dicit igitur Thucyd. τὸ τεῖχος τὸ σφέτερον ἐν πυραγώνῳ ἐποιοῦντο ἐν παλαίῳ. Itémque Herodotus. Xenophon verò & παλαιὸν ἰσόπλευρον dicit, Anabas. lib. 3, pag. 183, addens eam taxin esse minimè numerosam. Τὸ παλαιὸν ἰσόπλευρον idem esse ac πλινθίον, diuersum à πλαισίῳ simplici, ostendit autor libri qui περὶ τάξεων πολεμικῶν inscriptus est. παλαιὸν enim nominari ait, ὅταν ἴσας ἔχωσι τὰς πλευρὰς ἑξαπλῆσαι τὰς ἑπτὰ καὶ εἴκοσι χιλιάδας (vt Ælianus etiam rursum in Tacticis, πλαίσιον dici ἐκ πάντων τῶν πλευρῶν ἰσοπλεύρων, τὴν τάξιν ταύτην καὶ πλινθίον καὶ μέσον πυραγώνιον) πλινθίον verò appellari ὅταν ἐκ πυραγώνου σχήματα ἓξ ἀπὸ τῶν ἑξῆς quod à Xenophonte Gryllo F. παλαιὸν ἰσόπλευρον vocitari non negant tamen παλαιὸν σχῆμα esse πυραίγωνον, sed tantùm dicens esse ἐπιμήκης. Quomodo & Aphthonius apud scholiast. Aristophan. τὸ σχῆμα φαλαγγὸς πυραγωνοῦ μορφὴν ἐπιμήκους, pro πυραγώνου ἐπιμήκους. Nec verò σχῆμα tantùm figuram istam habentis nominatur παλαῖον, seu πλινθίον etiam, seu ξυλικὸν ἱστὸν σχῆμα πυραγώνιον, hoc est, non de agmine tantùm quadrato, & quidem ἐπιμήκει, dicitur, verùm etiam de pegmate seu compage lignorum, eandem figuram imitante. Aristoph. in Ranis, Καὶ τὰ παλαῖα ξύμπαντα πλινθίοισι χ. Plutarchus in Alexand. ὑφ' ὑμῶν ἐνίκησε καὶ ἐφυλάττετο παλαιὸν πυραγώνιον. Idem in Solone, de legibus ab eo latis, καὶ πυραμίδων τὰς ξυλίνους ἄξονας, ἐν παλαιοῖς ἐξαίρετα τρίγωνα. Hesychio est non solùm ξύλων πῆγμα seu πῆμα, sed etiam πλαξ.

Παλαιὰ, ε. 3, c. 344, h

Παλαία, ε. 3, c. 338, g.

Παλαίζ in Παλαὶς.

Παλαῖς, ε. 3, c. 345, c. & c. 11. 8, b. ob.

Παλαίσης, ε. 3, c. 345, d.

Παλαίος, propr. ib. h.

Παλαιοπωλεῖον, ib. a.

Παλαιοπώλης, ε. 3, c. 346, b

Παλαιὸς, ε. 3, c. 345, d. Παλαιὸς, propr. ib. g

Παλαιοῦσσα, propr. ε. 3, c. 338, h

Παλαιὼν, ε. 3, c. 344, h

Παλαιὸς, (Dorice pro πλακτὸς.) Hesychio τὸ ἀλευρώδες πλακτόν.

Παλαιὸς, eadem quæ ἀβρόφωνος, πλαδαρόφωνος: pro quo supra restitui πλοσλαπὸς.

Παλαιὸς, ε. 3, c. 314, h. Παλαίσμα, ε. 3, c. 341, k

Παλαίσω, ib. i. Παλαίσμα, ε. 3, c. 341, e

Παλαῖτ, ε. 3, c. 339, c

Παλαίτμα, proprie eodem apud Sophocl.

Παλαῖτς, ε. 3, c. 339, f. Παλαιτσίδρας, ε. 2, c. 108, h

Παλαίτρας, ε. 3, c. 342, f. Παλαῖτς, ib.

Παλαιτικὸς, ε. 3, c. 343, a. Παλαῖτς, ib.

Παλαιτὴς, ib. h

Παλαὶς, Hesychio Aureum sponsæ diadema. At Palæis eodem teste dictum fuit κυνίδιον ἐξ αἰθέρος, Panarbe-norum festo fieri solitum.

Παλαίσβιος, ε. 3, c. 341, f. Παλαίσβιος, ε. 2, c. 175, f

Παλαὶς, Epico, &c. ε. 3, c. 340, c. Παλαὶς, pro Παλαὶ, ib. b

Παλαύσω, ε. 3, c. 343, h. Παλαξὶ, ε. 3, c. 344, a

Παλασαζὰ, Multiplico: si non mentiuntur v. l.

Παλάσσ, ε. 3, c. 347, c. Παλάσμα, ε. 3, c. 346, g

Παλασμὰς, ε. 3, c. 347, b. Παλασμὰς δὴς, ib.

Παλαστὴς, affertur pro Latitudo: sed perperam opinor pro σφαιρομέτρης.

Παλάσσω, ε. 3, c. 346, b. Παλασσόω, ε. 3, c. 348, b

Παλάστρα, ε. 3, c. 347, d. Παλαστὴς, ib. c

Παλαστὸς, ib. d.

Παλάστρη, ης, ἡ, Lanx è iugo seu librili suspensa cui pondus imponitur: Hesychio & Suidæ τὸ ζυγοῦ τὸ αἰώρημα, Suidæ & scholiastæ Aristophan. τὸ κατώτερον τοῦ ζυγοῦ μέρος ὡς ἐπιπολῆς τοῦ ζυγοῦ. Bacchus apud Aristoph. Ran. ad Æschylum & Euripidem de poeseos gloria certantes, Γνώσεσθον πρὸς τὴν παλάστρην· quum pa-

lo antè dixiſſet, ὅτι τὸν σεσημότ ὃ ἀγαλλῶ βούλομαι. Τὸ ὃ βαρὺ τῶν βασιλικῶν ἦθος ἐμήνυσεν. Huic Ariſtophanis loco ſimilis iſte apud Suidam, ἅμα τοῖς ἧττον πλουτίζουσι ὑπερπλήσαι τοὺς πέντας τὰ χρήματα. Apud Plut. verò De fort. Roman. Camillus τὴν Ῥώμην αὐτὴν ἀπόρθητον χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ὑπὸ ζηλοῦ καὶ τῆς πλάστιγγος καθῆλεν. Metaphor. Philo in Vita M. libro 3, ἐπαμφοτερίζων τὴν γνώμην, καὶ ὡς εἶπε ὅτι πλάστιγγος ἀκριβέστερον, & velut in lance invicem pronus. Metaphor. itidem Athen. lib. 1, Homerum dicit εἰς τὴν αὐτὴν πλάστιγγα τιθέναι τὴν μαχίαν, pro Æquiparare. Πλαστιγξ. Heſychio eſt etiam τὸ φῶς τῆς καταβοῦς πυκνὸν, Suidæ τὸ κοῖλον τῆ καβδοῦ. de quo vide in Καβδος. Rurſus Heſychio eſt μέρος τῆ αὐλοῦ, & τὸ σύριγγος τὸ ζύγωμα: necnon μάστιξ. At DIMIN. Πλαστιγγιον redditur Ferula chirurgica, in Hippiatr. καὶ πάλιν δίδωμι καταβρέχων ὀξελαίῳ καθ' ἡμέραν καὶ φοινικῆς τὸ πλαστίγγιον μετὰ ὀπὸς ἡμέρας. Infrà πλαστιγξ in hac ſignificatione.

Πλαστικὸς, t. 3, c. 348, a
Πλαστηρόφορος, t. 1, c. 865, g & t. 3, c. 347, d
Πλασπλάλος, t. 2, c. 551, l. & t. 3, c. 347, e
Πλασσάλοχος, t. 3, c. 347, e
Πλαστὸν, τὸ, ſ. φάρμακον, t. 3, c. 351, f
Πλαστὸς, t. 3, c. 347, d.
Πλαστουργέω, ib. f.
Πλαστουργὸς, ib. e.
Πλάστης, t. 3, c. 355, c.
Πλαστὴ, ib. b.
Πλαστηρίζω, ib.
Πλαστηρίον, ib. h.
Πλάστας, t. 1, c. 538, d. ob.
Πλαστάζει, Πλαστάσαι, Πλαστάζητ, t. 2, c. 1689, a
Πλαστμοὶ, t. 3, c. 354, g.
Πλαστικιστὴ, ὁ, ib. g.
Πλάστιος, ib. c.
Πλαστικὸν, ib.
Πλαστάσσω, t. 3, c. 356, a.
Πλαστὸν, absolutè poſitum, t. 3, c. 352, g
Πλαστιάζω, t. 3, c. 353, h.
Πλαστικασμὸς, t. 3, c. 353, h.
Πλαστὸς, ib. a.
Πλάστις, t. 3, c. 191, e.
Πλαστὸν, pro πλατὺν, t. 3, c. 192, g.
Πλαστὸν, Patua πλάστις, t. 3, c. 355, f
Πλαστικὸς, t. 1, c. 1835, d. e. ob. & t. 3, c. 354, f
Πλαστικὸς, t. 3, c. 354, f.
Πλατύμμα, t. 3, c. 355, f.
Πλατυάσδοσις, t. 3, c. 354, c.
Πλατυγάστωρ, ib.
Πλατύγλωσσος, t. 1, c. 856, e.
Πλατύκαρφος, t. 2, c. 85, b.
Πλατύκαρπος, t. 2, c. 118, a.
Πλατυωπὸς, t. 1, c. 1110, b.
Πλατυπέρφυρα ἱμάτια, Veſtes lato purpuræ clauo prætextæ, Veſtes latum è purpura limbum habentes. Poll. Eadem πλατύσημα.
Πλατύπις, t. 3, c. 513, e.
Πλατύρυγχος, ſiue Πλατύῤῥυγχος, Qui lato roſtro eſt.
Πλατὺς, t. 3, c. 352, d.
Πλάτυσμα, t. 3, c. 353, b.
Πλατυσμάω, t. 3, c. 354, b.
Πλατύπρωρ, t. 3, c. 355, a.
Πλατύφυλλος, t. 4, c. 249, f.
Πλατυώνυχος, t. 2, c. 1345, g
Πλάτων, Heſychio eſt χαλκομαλάκτου τι ὃ τὸν ὄρυγα αὐτολοῦσιν ἐπὶ μᾶλλον σωμάτωσιν. Alias nomen proprium eſt comici cuiuſdam, & philoſophi à quo nomen poſſeſſi. Πλατωνικὸς, Platonicus: & fœm. gen Πλατωνὶς μοῦσα, pro Πλατωνικὴ μοῦσα, Platonica Muſa in Epigr. Et verb. Πλατωνίζειν, Platonem imitari, ſeu ſequi.
Πλάω, t. 3, c. 191, e
Πλεῖαι, Plures: pro πλέονες. Homer. Iliad. β, Τόσσοι ἐγὼ φημὶ πλεῖαι ἔμμεναι ἢ Ἀχαιῶν Τρῶες, plures Troianis. Sic πλεῖες pro πλέονες.
Πλεγὶς, t. 3, c. 1038, b.
Πλαίγδην, t. 3, c. 359, a
Πλάϊγμα, t. 3, c. 357, h.
Πλαιγμάτιον, t. 3, c. 358, b
Πλαίγματον, ib. a.
Πλαίθρον, ου, τὸ, Iugerum: pro quo & πλάθρον dicunt poetæ. Plut. Camillo, ἑκατὸν ἔκτη μοίρα πλέθρων πενταπλείονα πλείοσι χρῆσθαι τοῖς πένησι: pro eo quod Liu. Dec. 1, lib. 5, Tulit hic legem ne quis plus quingenta iugera agri poſſideret. Apud agrimenſores iugerum vnũ pedes CCXL, & in latitudine pedes CXX, faciunt, terram modiorum IIII. Suidas verò πλέθρον eſſe dicit ſtadii ſextam partẽ, hoc eſt LXVIII cubitorum, ſeu C pedum. INDE
Πλεθριαῖος, ω, ὁ, Plethrum ſeu iugerum æquãs, Qui plethri magnitudine eſt. vt πλεθριαῖον ἑδώλιον apud Suidã. Eodem S. teſte Xenophõ in agro Babylonio dicit πλεθριαίους φοίνικας φυτεῦσαι.
Πλειαρὲν, Æolicè pro πλεῖον. Æoles enim ε in α vertunt, πίνω etiam dicentes pro πίνω. Etym. & lex. meum vet.
Πλειὰς, άδος, ἡ, Pleias: tidus eſt quod Latini Vergilias vocãt. Proclus πλειάδα nominari ſcribit ſtellarum tergore tauri ſitas, numero ſex: Plin. verò in cauda tauri eas collocat, & ſeptem eſſe ſcribit: lib. 2, c. 41. qui numerus receptior eſt. vnde & poetarum illa πλειὰς apud Lycophr. ſchol. ſeptemplex eſt, hoc eſt ſeptem poetas inſigniores qui vno tempore floruerunt, cõtinens, nimirum Theocritũ, Bucolicorum autorẽ, Aratũ qui Phænomena ſcripſit, Apollonĩ, qui Argonautica, Æantidem, Philicum, Homerum iuniorem, tragicũ, & Lycophronẽ. Quidã τὰς πλειάδας vocarunt etiã πλειάδες, ὁμωνύμως τοῖς πλείοσι ἀστράσι, vt ſuprà ex Athen. docui. quem conſule lib 9, ſi plura requiras. A poetis eadem πλειάδες dicuntur ATTICE Πλειάδες, Ionicè reſoluta diphthõgo. Hom. Il. ε, Πλειάδας θ' ὑάδας τε, τὸν ὀϊόν Ὠρίωνος. Heſiod. Erg. 2, Πλειάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομένων. De hoc pleiadum ſeu vergiliarum ſidere vide & Gell. lib. 13, cap. 9.
Πλείη, Ionicè pro πλέα, Plena: à πλέος.
Πλεῖθι, Ionicè pro πλεῦ, Nauiga: à πλέω.
Πλεῖν, Atticè pro πλέον dicitur, Plus, Amplius. Ariſtoph. Nub. τὸν πλεῖν ἡμιωβέλιον ὃς ἄξιον κατέπιον. Idem in Pluto, πλεῖν ἢ μίαν, vt alibi etiam πλεῖν ἢ δύο ἢ τρία, & πλεῖν ἢ τριάκοντα.
Πλεῖον, t. 3, c. 484, c. Πλεῖος, t. 3, c. 365, b. Πλειότερος, ib. e
Πλείους, pro πλείονες, t. 3, c. 484, e
Πλεῖστα, t. 3, c. 486, b.
Πλειστάκις, ib.
Πλειστάχθη, ib.
Πλειστηριάζω, ib. Πλειστηριασμὸς, ib. g. Πλειστηριάζομαι, ib. h
Πλειστόλεκτος, unico a, t. 1, c. 668, g
Πλειστολεόω, ib. f.
Πλειστολεὶς, ib.
Πλειστόλοιδα, ib. f
Πλειστόλοιδος, ib.
Πλειστὰ κεῖα, Suidæ ἢ πλείστη δίκτυος.
Πλειστόμβροτος, t. 3, c. 700, c.
Πλεῖστος, t. 3, c. 485, g.
Πλειστοτόκος, ibid. f
Πλείω, t. 3, c. 484, g. Attica contractione pro πλείονα dicitur. vt apud Plat. in Apolog. Socr. ἐπὶ γεγονὼς πλείω ἢ ἑβδομήκοντα. Dicitur etiam τὸ πλείω, & ὡς τὸ πλείω pro ὅτι τὸ πλεῖστον, Plerunque. ‖ Πλείω dicitur Ionicè etiã pro πλέω, Nauigo, apud poetas. Hom. Odyſſ. ε, Νυκτὸς ὁμῶς πλείων.
Πλειὼν, t. 3, c. 484, b. Πλειὼν verò oxytonos dicitur ὁ ἐνιαυτὸς, à Pleiadibus, vt quæ ſua reuolutione ipſum τὸν ἑαυτοῦ compleant, teſte Theone apud Aratũ. Schol. Heſiodi, Ioannes Tzetzes, τὸν χρόνον vocari πλειῶνα autor eſt, etiam ipſe vel à pleiadibus, quippe quòd ex ortu & occaſu earum compleatur, vel ἀπὸ τοῦ πάντα πληροῦν, vel ἀπὸ τοῦ ὁπὸ πολλῶν συνίστασθαι καὶ εἰς πολλὰ διαιρεῖσθαι, vt ſunt anni tempora, menſes, dies, noctes, horæ, minuta. Vtitur verò hoc vocabulo Heſiod. Ergon parte ſecunda. Ibi enim quum dixiſſet, αἰτὰρ ἐπὴν δὴ Πλειάδες θ' ὑάδες τε τὸν ὀϊόν Ὠρίωνος δύωσιν, τὸν ἔπειτ' ἄρότου μεμνημένος εἶναι Ὡραίου, ſubiungit, πλειὼν δὲ τ' ἐχθὲς ἁρμὸς ἔην: monens vel tempus eſſe obſeruandum accommodum ad eam rem, vel, ſi iſta obſeruentur & ſuo tẽpore fiant, annum fore proſperũ. vt & Proclus exp. ὁ ἐνιαυτὸς ἔλαχε δόμοδος ἔσαι.
Πλείος, t. 3, c. 359, c
Πλειόω, ib. d.
Πλειπαίη, t. 3, c. 358, g
Πλειπαίην, t. 3, c. 359, a.
Πλειμαπάων, t. 3, c. 358, d

Πλακικὴ, ſ. πίχυ, t.3,c.358,g.
Πλακὶς, ib.c.
Πλάκτα, idem quod βλάκτα, Mucus: μυξα. VNDE Πλακτερὸς, Mucoſus, μυξώδης. Galen. Lex Hippocr.
Πλάομαι, t.3,c.368,g.
Πλαοπαίζομαι, t.3,c.485,b.
Πλαοπακὶς, ib.
Πλαοπασμὸς, ibid.d
Πλαοπασίου καὶ πλοῦ διαγωγὴ πτισσάνης, Largiore ptiſana vtendum. Galen. ad Glauc. lib.2.
Πλαοπαστὶς, t.3,c.485,h.
Πλαοπακτία, Plus habeo, &c. t.1,c.1325,a.
Πλαοπάτημα, t.2,c.1326,a.
Πλαοπακτικὸς, ib.
Πλαοπακτίστατος, ib.
Πλαόντως, affertur pro Nimis. Sonat potius Pluſculum.
Πλαὶς, t.3,c.365,b. & c.384,f. ob.
Πλάσμα, t.3,c.417,g.
Πλασμονικὸς, ib.
Πλάσμος, ib.
Πλασμοειδὴς, ib.c.
Πλεῖν, pro Πλέον, t.3,c.484,g
Πλείονες, Pluſculū: Ionicè pro πλείονες, vt πλεῖν pro πλέον.
Πλεγεὶ, t.3,c.366,c.
Πλεμπτὸς, t.3,c.368,b.
Πλευρονδὴς, t.3,c.367,a.
Πλευρόθεν, ib.h.
Πλευρὸν, t.3,c.366,g.
Πλεῦσις, ib.g.
Πλεύσιον, Nauigandum.
Πλεύσιος, à πλέω, ib.c
Πλεῖος, Heſychio σπανιὸς, ſeu περιττὸν σπανιός.
Πλέω, t.3,c.368,c. Πλέω, eſt etiam nomen, contractum ex πλέοα, Plura. Heſiod. Ἀλλὰ πλέω λοίσθια. At πλεῖν, cum ι ſubſcripto, Atticè poſitum pro πλεῖον, Pleni. Sophocl. οἱ πίνειν πλεῖν πλεῖν.
Πλέων, t.3,c.484,b.
Πλήγανον, Heſychio βακτηρία, Baculus: aptus nimirum ad percutiendum. Ἢ ἐκ τοῦ πλήσσειν ſeu πλήττειν.
Πλαγὰς, eidem eſt δρέπανον, Falx. At πλαγάδες Apollonius dixit pro συμπλαγάδες, Concurrentes & mutuo cōcurſu ferientes ſeſe petræ. quas συνδρομάδας etiam appellat, & συνδρομα πετρέων. Argonauticōn lib.2, ὡς δ' ὅτε μάστιγι Πλαγὰν ἰλύος ἄχεϊ ῥόος. Vide & Πλάγαι.
Πλαγαῖον, Heſychio πολιὸν, Antiquum, Vetus.
Πλαγὶς, Percuſſus, ſeu Percuſſus: part. aor.2 paſſ. à them. πλάσσω ſeu πλήσσω.
Πλαδρὸς, t.1,c.817,h
Πλαγὴ, Plaga, &c. t.3,c.391,d. Πλαγὴ, quî differat à βλάβη, t.3,c.391,b. Πλαγὴ, apud philoſophos quid, ibid. d.
Πλαγὴ, pro Clade, ib.f. & 1343,b
Πλάγη, pro ἐπλάγη: aor.2 paſſ. à them. πλάσσω.
Πλάγιμα, t.3,c.390,b
Πλάγιος, idem quod πλάσιος, vnde & deriuatum eſt, vt πλάγιον à πλάσσω. hinc paſſ. πλαγιωθὲν pro πλάσιον.
Πλάγιον, pro ἐπλάγησαν, t.3,c.381,d
Πλάγιος, t.3,c.375,e. Πλάγιος, t.3,c.378,f
Πλάθρον, Heſychio κλῆθρον: item εἶδος μέτρου. quod potius πλέθρον.
Πλαδυσμὸς, t.3,c.380,f. Πλαδυσμὸς, ib.g
Πλαδυσμὸς, ib.h. Πλαθάνη, ib.f
Πλαθυσμὸς, ib.e. Πλαθὺς, ib.d
Πλαθυσμὸς, t.3,c.381,a. Πλαθύω, t.3,c.380,e
Πλάθω, t.3,c.375,e. Πλαθωρέω, t.3,c.377,d
Πλαθωρέομαι, t.3,c.378,a. Πλαθωρίαι, ib.
Πλαθώδης, t.3,c.377,g. Πλαθωδικὸς, t.3,c.377,h
Πλαϊάδες, dicuntur αἱ πλειάδες, ἀπὸ τῆς μετ' ἐξ αὐτῆς Πλαϊόνης, autore Heſychio. Ionicam verò hanc dialyſin habent. dicuntur enim Πλαϊὰς pro Πλειὰς, & Πλαϊόνη pro Πλειόνη, à πλείων. de quibus vide ſchol. Heſiodi. Vide & Πλειάς.
Πλακτὸς, t.3,c.390,e
Πλακτίζομαι, ib.g. Πλακτικὸς, ib.f
Πλακτὸς, ib. Πλάξ, t.3,c.391,a
Πλακοῦς, ib.c. Πλᾶμα, t.3,c.381,d
Πλαμὰ Διὸς, pro Πλακοῦς, ibid.

Πλακτὸν, ſ. κατακωῦ, ib.e
Πλάνα, t.3,c.357,a
VNDE Πλανερὸς, Mucoſus, μυξώδης. Galen. Lex Hippocr.
Πλάνες, t.3,c.484,c
Πλανοπάζω, t.3,c.484,g
Πλανόπασμα, t.3,c.485,g
Πλανὸν ἀγγεῖον πλοῦτος διαγωγὴ πτισσάνης, Largiore ptiſana vtendum. Galen. ad Glauc. lib.2.
Πλανόπαστος, t.3,c.484,g
Πλανοπάτημα, t.2,c.1326,a.
Πλανοπακτικὸς, ib.b
Πλανοπακτικὸς, ib.c
Πλανοπάξ, ib.
Πλανόπαξις, ib.
Πλαόντως, affertur pro Nimis. Sonat potius Pluſculum.
Πλαὶς, t.3,c.365,b. & c.384,f. ob.
Πλάσμα, t.3,c.417,g.
Πλασμονικὸς, ib.d
Πλασμονικὸς, ib.e
Πλάσμος, ib.g
Πλασμοειδὴς, ib.c.
Πλεῖν, pro Πλέον, t.3,c.484,g
Πλείονες, Pluſculū: Ionicè pro πλείονες, vt πλεῖν pro πλέον.
Πλεγεὶ, t.3,c.366,c.
Πλεμπτὸς, t.3,c.368,b.
Πλευρονδὴς, t.3,c.367,a.
Πλευρόθεν, ib.h.
Πλευρὸν, t.3,c.366,g.
Πλεῦσις, ib.g.
Πλεύσιον, Nauigandum.
Πλεύσιος, à πλέω, ib.c
Πλεῖος, Heſychio σπανιὸς, ſeu περιττὸν σπανιός.
Πλέω, t.3,c.368,c. Πλέω, eſt etiam nomen, contractum ex πλέοα, Plura. Heſiod. Ἀλλὰ πλέω λοίσθια. At πλεῖν, cum ι ſubſcripto, Atticè poſitum pro πλέον, Pleni. Sophocl. οἱ πίνειν πλεῖν πλεῖν.
Πλέων, t.3,c.484,b.
Πλήγανον, Heſychio βακτηρία, Baculus: aptus nimirum ad percutiendum. Ἢ ἐκ τοῦ πλήσσειν ſeu πλήττειν.
Πλαγὰς, eidem eſt δρέπανον, Falx. At πλαγάδες Apollonius dixit pro συμπλαγάδες, Concurrentes & mutuo cōcurſu ferientes ſeſe petræ. quas συνδρομάδας etiam appellat, & συνδρομα πετρέων. Argonauticōn lib.2, ὡς δ' ὅτε μάστιγι Πλαγὰν ἰλύος ἄχεϊ ῥόος. Vide & Πλάγαι.
Πλαγαῖον, Heſychio πολιὸν, Antiquum, Vetus.
Πλαγὶς, Percuſſus, ſeu Percuſſus: part. aor.2 paſſ. à them. πλάσσω ſeu πλήσσω.
Πλαδρὸς, t.1,c.817,h
Πλαγὴ, Plaga, &c. t.3,c.391,d. Πλαγὴ, quî differat à βλάβη, t.3,c.391,b. Πλαγὴ, apud philoſophos quid, ibid. d.
Πλαγὴ, pro Clade, ib.f. & 1343,b
Πλάγη, pro ἐπλάγη: aor.2 paſſ. à them. πλάσσω.
Πλάγιμα, t.3,c.390,b
Πλάγιος, idem quod πλάσιος, vnde & deriuatum eſt, vt πλάγιον à πλάσσω. hinc paſſ. πλαγιωθὲν pro πλάσιον.
Πλάγιον, pro ἐπλάγησαν, t.3,c.381,d
Πλάγιος, t.3,c.375,e. Πλάγιος, t.3,c.378,f
Πλάθρον, Heſychio κλῆθρον: item εἶδος μέτρου. quod potius πλέθρον.
Πλαδυσμὸς, t.3,c.380,f. Πλαδυσμὸς, ib.g
Πλαδυσμὸς, ib.h. Πλαθάνη, ib.f
Πλαθυσμὸς, ib.e. Πλαθὺς, ib.d
Πλαθυσμὸς, t.3,c.381,a. Πλαθύω, t.3,c.380,e
Πλάθω, t.3,c.375,e. Πλαθωρέω, t.3,c.377,d
Πλαθωρέομαι, t.3,c.378,a. Πλαθωρίαι, ib.
Πλαθώδης, t.3,c.377,g. Πλαθωδικὸς, t.3,c.377,h
Πλαϊάδες, dicuntur αἱ πλειάδες, ἀπὸ τῆς μετ' ἐξ αὐτῆς Πλαϊόνης, autore Heſychio. Ionicam verò hanc dialyſin habent. dicuntur enim Πλαϊὰς pro Πλειὰς, & Πλαϊόνη pro Πλειόνη, à πλείων. de quibus vide ſchol. Heſiodi. Vide & Πλειάς.
Πλακτὸς, t.3,c.390,e
Πλακτίζομαι, ib.g. Πλακτικὸς, ib.f
Πλακτὸς, ib. Πλάξ, t.3,c.391,a
Πλακοῦς, ib.c. Πλᾶμα, t.3,c.381,d
Πλαμὰ Διὸς, pro Πλακοῦς, ibid.

Πλαμαρὸς, t.3,c.383,c. Πλάμη, t.3,c.381,f
Πλᾶμις, t.3,c.381,d. Πλαμμάλεια, t.3,c.388,h
Πλαμμαλέος, t.3,c.389,b. Πλαμμάλεια, ib.e
Πλαμμαλὴς, t.3,c.388,c
Πλαμμάλωσις, ως, ἡ, Delictum: vel potius Delicti admiſſio.
Πλαμμελὴ, Ionice pro πλημμέλεια dicitur.
Πλαμμελὴς, t.3,c.388,g. Πλάμμη, t.3,c.381,f
Πλαμμύσσω, t.3,c.383,c. Πλαμμυρὶς, ib.a
Πλαμμύρω, t.3,c.384,c.a. Πλαμμυρὶς, ib.
Πλαμμυρὶς, ib.c.a. Πλαμμύρω, ib.
Πλαμὸς, t.3,c.383,b. Πλαμοειδὴς, ib.d
Πλᾶμος, ibid. Vide & πλήμμυρα.
Πλαμυχὴν, t.3,c.382,g. Πλαμώσσω, t.3,c.383,c
Πλάνη, Præterquam, &c. t.3,c.386,c. Πλάνη, cum ιῶτα, t.3,c.387,b. Πλάνη, Veruntamen, &c. ib.f. Pro Etiam. vt apud Ariſtot. πλάνη οὐχ ἑκούσιος, etſi non ſimiliter. Πλάνη, Itaque, &c. c.388,a. Πλάνη, ſequ. partic. ἀπὸ, t.3,c.387,f. Πλάνη ἀὐ, 385,h. Πλάνη τοι, ibid.c. Πλάνη τοι, & πλάνη τοί μὰ, ibid. & 388,b. Πλάνη ἴσθι, b. Πλάνη ἴστω, ex Demoſth. affertur pro εἰ μὰ ἴστω, Nifi vt. Πλάνη καθέστω, 386,d. Πλάνη χρή, ib.f. Πλάνη μὰ, et Ariſtoph. pro Modò nō. Πλάνη ὄσον, 386,d. Πλάνη, ib.
Πλάνη δία, t.1,c.1175,c. Πλάνη, & Πλάνη, t.3,c.381,d
Πλάνη θείς, t.3,c.403,a. Πλάνη δίους, Heſ. Διὸς
Πλάξ, t.3,c.390,b. Πλάξ, πτος, ib.
Πλάσις, t.3,c.384,f.a. Πλάσις φορείσθαι, t.3,c.385,e.a
Πλάσις φορέω, ib.d. Πλάσις φορεία, t.3,c.384,h.a
Πλάσσω, t.3,c.386,b.a. Πλάσσω μα, t.3,c.387,a.a
Πλάσσω, t.3,c.384,a.β. Πλάσσω, ib.g β
Πλάσσω κὸς, t.3,c.385,a.β
Πλάτεια, Ionicè pro πλάτεια: à πίμπλημι seu πλήθω.
Πλάτεια, pro πλάτεος, t.3,c.192,g
Πλατάζω, ib.h. Πλατάγη, aduerb. ib.
Πλατάγησις, t.3,c.191,b
Πλατάγιστος, t.3,c.191,h. Πλατίστος, ib.
Πλατάγιστος, t.3,c.191,h.
Πλατάγη, aduerb. t.3,c.192,g
Πλατάγιστος, t.3,c.191,h. Πλατίστος, ib.
Πλατάγη, aduerb. t.3,c.192,b
Πλατάγιστος, t.3,c.191,h. Πλατίστος, aduerb. t.3,c.192,g
Πλατάγιστος, t.3,c.191,h. Πλατίστος, t.3,c.192,c
Πλατάγιστος, t.3,c.191,g. Πλατύχορος, t.4,c.664,b
Πλατάγιστος, t.3,c.376,h. Πλατάνιστος, t.3,c.377,a
Πλατάγιστος, t.3,c.376,g. & t.4,c.7,d
Πλατάγημα, t.3,c.376,a. Πλάτεμνος, ib.b
Πλατάγιος, ib. Πλατέμνη, ib.d
Πλάτανος, Heſ. Διὸς, pro quo infrà rectius πλάτανος.
Πλατάγη, t.3,c.389,f
Πλατάζω, perperam quidam codices habent pro πλατάζω.
Πλατάγιστος, Hippocr. vocat τὰς ἐφεδρικὰς, ἃς πλάτανας, vt tradit Gal. in Lex. Hippocr. Suprà πλατάγιστος pro eodem.
Πλατάγιστος, t.3,c.191,g. Πλατάνιστος, Heſychio ἄκανθος.
Πλατάγιστος, t.3,c.191,g. Πλάτων, pro ἔπλατεν, t.3,c.381,d
Πλατάγιστος, Acarnanes dicunt τὸ πλατάνιστον, teſte Heſ. qui aliquanto antè πλατάνιστον quoque attulerat pro πλατάνιστος, Veteri, Vetuſto.
Πλατάγιστος, t.3,c.1343,b. Πλατάγω, t.3,c.389,f
Πλατάγιστος, in Platone. Πλατάγη & Πλατάγημα, ib.
Πλατάγιστος, t.3,c.397,b.h. Πλατάγιστος, t.3,c.398,b
Πλατάγιστος, t.3,c.397,g. Πλατάγιστος, ib.
Πλατάγιστος, ib.e. Πλατάγιστος, ib.d
Πλατάγιστος, t.3,c.396,f. Πλατάγιστος, ib.g
Πλατάγιστος, t.3,c.397,c. Πλατάγιστος, t.3,c.1118,b.
Πλατάγιστος, t.3,c.396,b. Πλατάγιστος, ib.e
Πλατάγιστος, ib. Πλατάγιστος, ib.f
Πλατάγιστος, ib. Πλατάγιστος, ib.
Πλατάγιστος, t.b.e. Πλατάγιστος, ib.
Πλατάγιστος, t.3,c.397,d. Πλατάγιστος, t.3,c.396,f
Πλατάγιστος, t.3,c.397,b. Πλατάγιστος, ib.e
Πλάτεξ, in ſequ. Πλάτεσσι.
Πλάτεσσι, ſiue Πλάτεσσι, Gradior: Euſtathio βημάτων, ὠθεῖσθαι ἐπὶ τὰ πλάτη: Heſychio ἐξίστασθαι, aſſerentibus nimirum πλάξασθαι pro ἐξίστασθαι ſeu ἐξιστάναι (necnon pro κλάσασθαι) & πλάσσειν pro διίστανον. Quidam interpr. Greſſus glomero & Tollutim incedo: quod poſtremo

nimis strictum est. Vtitur autem verbo hoc Homerus, & quidem in pass. voce, Odyss ζ, de mulabus, Αἱ δ' ὅτε δὴ μάλ' πρώτον, ὃ σφι ἔπλετο πῆμα ποδοῖιν. INDE Πλίγμα, ET Πλίξ, Gradus, Pedis. Vtriusque meminit Eustathius, amboque significare ait βῆμα. quomodo Aristoph. quoque scholiastes, & ex eo Suidas, Πλίξ δέ, (inquit) τὸ βῆμα· καὶ Πλίγματα, τὰ πηδήματα. Eodē scholiast. & Suida testibus, πλίξ dicebatur etiam τὸ ὑπὸ τῆς χειρὸς εἰς τὸ πλησίον διάστημα: item τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ὑπαυῶ. Pro quo posteriore dicitur ETIAM Πλίγξ ET Πλιγξ. Nam schol. Hom. in loco illo suprà citato, πλίγξ esse dicit τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα, cutem quæ pudendis subest, videlicet inter vtrūque femur. Posterioris meminit Galen. apud Hippocr. comment. 2 εἰς τὸ περὶ ἀρμῶν, scribens Πλιγκάδα significare τὸ μεταξὺ τῶν δύο σκελῶν χωρίον: & comment. 4 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων, ita nominari ab Hippocr. solere ἅπαν τὸ μεταξὺ τῶν βουβώνων ἑκατέρου σκέλους: eumque in hac πλιγκάδι τὸ μέσον appellare θῆλυν, ὅπερ ὑπὸ τῆς ἐκφύσεως καθήκει μέχρι τῶν ἴσχιων: in eadem verò & veticæ collum sirum esse. Meminit Poll. quoque, lib. 2 scribens, τὸ μεταξὺ τοὐπισθίου καὶ ἐμπροσθίου μηροῦ vocari πλιγκάδας. Vbi nota eum πλησιοπτώτως dicere πλιγκάδας, quum Galen. cum Hippocr. singulari tantùm numero vtatur. Hippocrate, inquam, in nominato iam antè περὶ ἀρμῶν libro, ὅπως αἱ δύο βουβῶνες καὶ τὸ ἀνάμεσον τὸ κατ' αὐτὼ πλιγκάδα καλεομένην φερέτωσαν. & in libro De articul. ἐπὴν δὲ ὁ μηρὸς ἔξω τῶν πλιγκάδα καλεομένων κυλίσηται καὶ ἀποπέσῃ χαίτας. In istorum locorum priore annotat Galenus, esse qui πλιγκάδα scribant, per γ, non per χ. Meminerunt idem, Galenus, Pollux, schol. Aristophanis ac Suidas, compositorum etiam ex hoc πλίσσειν. Scribit enim Galenus, inde esse ἐκπλίχθαι & ἐξαπλίχθαι apud Hippocratem. Et schol. Aristoph. ἀπλίσσειν ita apud Aristoph. esse ἀπλίξαι pro ἀπίεσχνῶ: & ἀμφιπλίξ apud Sophocl. in Triptolemo pro ἀμφελίσσω. Sic Pollux, poetas πλίσσειν dicere τὸ ἐξαβαίνειν: indeque ἀμφιπλίξ, τὸ ἀμφελίσσω: quo Sophoclem abusum esse ὅτῳ δράκοντε, dicentem, δαμὸν ἀμφιπλίξ εἰλαφόν, pro ἀμφελίσσει. Indidem dixisse Strattin, τὰ συγκείμενα Περὶ τῶν λεπτῶν ἁπάντων ἀμφιπλιγκάδα, pro ἐξαχόντα τὰ σκέλη. Sed notandum est, in omnibus his à πλίσσειν derivatis Pollucis codices pro γ habere κ, nimirum πλικάδας, ἀμφικλίξ, ἀμφικλιγκάδα: itémq; Hippocratis codices πλικάδα pro πλιγκάδα: Galeni etiam exemplaria in priore loco πληκάδα, πλικάδα, ἐξαπλῆχθαι, ἐκπλῆχθαι: necnon Hesychii sua serie πλίσσειν. Ac forsitan Eust. quum scribit πεσόντος πρόχνυ καὶ ὑπαπίζειν Αἰολικῶς dici πλίσσειν, innuere vult πλίσσειν Æolicè dici pro πλίσσειν, quod sit Pedibus pulsare terram. hoc est Ita intento cursu gradi vt pedibus terram pulsando sonitum excites, quemadmodū apud Maronem equus currens velocius Quadrupedante putrem sonitu quatit vngula campum.

Πλιγκάδ, & Πλίγξ, vide in præced. πλίσσω.

Πλοχμός, siue πλοκμός, per syncopen pro πλόκαμος dici creditur.

Πλαστίκη θάλασσα, r. 3, c. 374, b.
Πλαστὸν, r. 3, c. 375, d.
Πλόκαμον, τὸ, subst. ib. b.
Πλοκαμώδης, r. 3, c. 361, d.
Πλοκὰς, ib.
Πλόκιμος, r. 3, c. 360, d.
Πλόκιος, ib. g.
Πλοκμός, r. 3, c. 361, g.
Πλοκὴ, r. 3, c. 359, c
Πλόκιον, ib. f
Πλόκος, ib. f
Πλόμβον, Hesychio ῥυπόδυτον, ζωνὴν, δῆλον: per syncopen procul dubio pro πλόκαμον, à πλέκω.

Πλόμος, herba quæ & φλόμος, Latinis Verbascum. Aristot. Histor. anim. lib. 8, cap. 10, scribit τοὺς ἰχθῦς ὑποδύνειν τὸν πλόμον: quamobrem cæteros piscatores τοὺς ὑπὸ τοῖς ποταμοῖς καὶ λίμναις ἡσθέντας πλομίζοντας, Phœnices autem etiam τοὺς ὑπὸ τὴν θάλατταν, hoc est Verbasco inescantes seu inficiētes, vt Gaza interpretatur. Plin. lib. 25, c. 8, scribit Campaniæ piscatores aristolochiæ radicē eamquæ rotunda est, venenum terræ vocare, & coram se contusam immista calce in mare sparsisse: quo facto adnolasse pisces cupiditate mira, statimque exanimatos fluitasse. Apud eundem, vt & in Geoponicis, inter τὰ διαπάσματα nulla mentio τῆς φλόμου siue τοῦ πλόμου. vnde suspicari quis posset Aristotel. locum mendo nō carere.

Πλόος, r. 3, c. 368, h.
Πλοῦς, r. 3, c. 368, h.
Πλουσιάζω, ib.
Πλουσιακὸς, ib. d.
Πλουσιάω, ib. d.
Πλούσιος, ib. a
Πλουσιωνύμως, ib. c. Vide & ἀνωνυμισμός.
Πλουτοκαδμία, r. 3, c. 398, h
Πλούταξις, r. 3, c. 399, f.
Πλουτέω, r. 3, c. 399, h.
Πλουτικὸς, r. 3, c. 399, g.
Πλουτίζω, ib.
Πλουτοδότειρα, r. 3, c. 398, f.
Πλουτοδότης, ib. c.
Πλουτοποιὸς, ib. g.
Πλουτωνίους, ib. g.
Πλόχανον, Suidæ πλόγμα ᾧ ὁ ἵππος καθαίρεται: forsan ὑπὸ τοῦ πλέκθαι.
Πλοχμὸς, r. 3, c. 361, f.
Πλωϊσιον, ionicè pro ἔπλωον, Leubant, r. 3, c. 401, e
Πλωϊσσα, ib. f.
Πλωΐσμαι, r. 3, c. 401, f.
Πλωὸς, ib. d.
Πλωτὸν, r. 3, c. 402, d
Πλωτὸς, ib. c. & f.
Πλωτόρια, τὰ, ib. f
Πλωτόριος, ib.
Πλωτικὸς, ib.
Πλωτὸς, ib. e
Πλωτὸν ἦρ, ib.
Πλωτὸν ὕδωρ, ib. g.
Πλώω, r. 3, c. 401, e
Πλύσαι, αἱ, r. 3, c. 403, g.
Πλυσμὸς, ib.
Πλυτὴρ, r. 3, c. 402, d.
Πλυτὸς, r. 3, c. 403, e.
Πλῶ, r. 3, c. 381, a. Contractum est ex πλάω, eóque significante vel Appropinquo, factóque per syncopen ex πλάω: vel Impleo, ex quo πίπλημι & πλήθω. contractum etiam ex πλέω, quod est Navigo. vnde participiū πλῶν, Navigans.
Πλωὰς, r. 3, c. 374, f.
Πλωΐδες ἠφίλαι, r. 3, c. 374, f
Πλωΐζομαι, r. 3, c. 375, c.
Πλωϊμος, r. 3, c. 374, a.
Πλῶμα, r. 3, c. 375, b.
Πλώσιμος, ib. c.
Πλῶται, ib.
Πλωτὴρ, ib. c.
Πλωτὸς, ib. c.
Πλώω, r. 3, c. 373, h
Πνέω, r. 3, c. 405, a
Πνεῦμα, Flamen, &c. r. 3, c. 405, g. Πνεῦμα, Spiritus animatus, c. 406, b. Πνεύματα, Spiritus vitalis, &c. ib. g
Πνευματηφορὸς, r. 3, c. 407, d.
Πνευματικὸς, r. 3, c. 407, g.
Πνεύματον, ib.
Πνευματοπαίχας, ib.
Πνευματοπνίγω, ib. c.
Πνευματοφορούμαι, ib. d.
Πνευματόω, ib.
Πνευμάτωσις, r. 3, c. 408, h. & r. 4, c. 162, b. ob.
Πνευματωτικὸς, r. 3, c. 408, h.
Πνευμοτυπικαὶ, αἱ, r. 3, c. 417, c.
Πνευμωνίας, ib.
Πνευμωνὶς πῆχυς, r. 3, c. 417, c.
Πνοὴ, r. 3, c. 409, d.
Πνευστικὸς, ib.
Πνέομαι, r. 3, c. 405, b.
Πνιγαλίων, r. 3, c. 421, c.
Πνιγία, ib. b.
Πνιγεὺς, ib.
Πνιγὴς χῆ, r. 3, c. 421, d.
Πνίγομαι, ib. c.
Πνιγὸς, ib. b.
Πνιγώδης, r. 3, c. 420, c.
Πνιξ, ib. g.
Πνοὴ, r. 3, c. 410, a
Πνοὴ, r. 3, c. 399, a
Πνοιαίσομαι, r. 3, c. 401, e
Πνοιανὰς, ib. c
Πνοιὰς ἄρρες, ib. b
Πνοὴ καρδίας, r. 3, c. 398, b
Πνοὴ πνευμονικὴ, r. 3, c. 399, b
Πνοὴ ψυχικὴ, r. 3, c. 399, b
Πνοιὴ, r. 3, c. 399, g
Πνοιὴ, ib. d
Πνοιὴ ἀρτηριακὴ, r. 3, c. 399, g
Πνοιὴ ἀρτηριώδης, ib.
Πνοιὴ ἀρτηριωδεστάτη, ib.
Πνοιὴ ἀρτηριώδης, ib. c.
Πνοιὴ ἀρτηριώδης ἀνάπαλιν, r. 3, c. 407, b.
Πνοιὴ ἀρτηριώδης ἐπὶ τὸ πολὺ, ib. d
Πνοιὴ ἀρτηριώδης ἐπὶ τὸ σπανιώτερον, ib. c.
Πνοιὴ ἀρτηριώδης ἐπὶ τὸ σπανιώτερον ἀνάπαλιν, ib. d.
Πνοιὴ ἀρτηριώδης ἐπὶ τὸ σπανιώτερον ἀνάπαλιν ἐπὶ τὸ πολὺ, ib. d.
Πνοιὴ ἀρτηριώδης ἐπὶ τὸ σπανιώτερον ἐπὶ τὸ πολὺ, ib. d.
Πνοιὴ ἀρτηριώδης ἐπὶ τὸ σπανιώτερον ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνάπαλιν, ib. d.
Πνοιὴ ἀρτηριώδης ἐπὶ τὸ σπανιώτερον ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνάπαλιν ἐπὶ τὸ πολὺ, ib. d.
Πνοιὴ ἀρτηριώδης ἐπὶ τὸ σπανιώτερον ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνάπαλιν ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνάπαλιν, ib. d.
Πνοιὴ ἀρτηριώδης ἐπὶ τὸ σπανιώτερον ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνάπαλιν ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνάπαλιν ἐπὶ τὸ πολὺ, ib. d.
Πνοιὴ ἀρτηριώδης ἐπὶ τὸ σπανιώτερον ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνάπαλιν ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνάπαλιν ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνάπαλιν, ib. d.

Πνεύμων,ι.3,c.410,c.
Πνέος,ib.c.
Πνίμεα,ι.3,c.418,c.
Πνύξ, Athenis erat locus prope arcem in quo olim ἐκκλησίαζον: isque καὶ πλησίον, ὡς οὐκ εἰς ἄκρον τὸν λυκαβηττὸν χωσαντες, sed κατ' αὐτὸ παλαιὰ ἀκρόπολις, teste Polluce. vt & Aristoph. schol. scribit πύκνα Athenis fuisse locū vbi olim ἐκκλησίαζον, seu vbi olim ἡ ἐκκλησία συνεκρότει, hoc est, vbi olim concio habebatur. Id ex ipso Aristoph. patet, qui initio Acharn. dicit, πρῶ σύσσηρε εἰς ἐκκλησίαν ἐωθινὸς, ἔρημος ἡ πνὺξ αὐτη. Populum verò solitū ibi conuenire, ex Demosth. discimus, apud quem Pro corona in χαρᾷ quadam est, ἐπεὶ μὴν ἡ βουλὴ στρατοῦ, ὃν τῇ βουλευτηρίῳ αὐτοκρατεῖ δὲ ἡ πόλις, ὃν πυκνὶ ὃν τῇ ἐκκλησίᾳ. πᾶ πολλαχοῦ hic pro δῆμος positum esse, ex Æschine patet, apud quē ὁ ῥητωρ δεῖπνος καλεῖται ὃν τῇ δήμῳ ὃν πυκνὶ τῆς ἐκκλησίας αἰσχυνόμενον τὸν ὑπὸ τοῦ δήμου στρατεύεσθαι, in pnyce quum populi cōcio est. pro quo ibidem dicit ὃν τῇ ἐκκλησίᾳ, & μὴ ἔξω τῆς ἐκκλησίας, In concione, Non extra concionem. Itidémque apud Aristoph. in Equit. allantopola dicente, Καὶ μὲν πονήρως αὐτὰ μᾶλ' ἐκκλησάτην, ὦ δῆμε, ἐν οἷς ὃν τῇ πνυκὶ τοῦτον τοῦ δεῖνα τοῦ Εὐρυπτόλεμον subiungēteq; Cleone, Καὶ καὶ δίκαιον δῆτα, πολλὰ μὲν ὃν τῇ πνυκὶ: respondet populus, Οὐκ αὖ καθῆμαι ὧδε ἄλλως χαίρων: manifestè indicans se eo loco concionem habere solere. ideóque addit, Λαὶ ἐς τὸ φρόνιμόν χἠῶ παρὼν ἐς τὴν πνύκα. Eam etiam ob rem ὁ δῆμος ab Aristoph. vocatur πνυκίτης, quasi πολίτης τῆς πνυκὸς, aut frequentator pnycis: in Equit. ὧν τὸν δῆμον τὸν τῶν Δήμων πνυκίτην. Sed notandum, eo loco scriptū esse πνυκίτης, vt apud Demosth. quoque πυκνὶ, transpositione: non malè: quum schol. etiam Aristoph. eam scripturam agnoscat. Is enim in hoc Equitum loco, Τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχὰς ἔσχ', Καὶ τὰς ἀγορὰς, καὶ τὴν λιμένων, καὶ τὰς πυκνὸς, quum πυκνὸς expositisset ἐκκλησίας, subiungit, μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὸ ἐν χοίροις pro πυκνὸς à πνὺξ. Hæcque scriptura cū etymo conuenit quod idem schol. affert, nimirum πύκνα nominatum fuisse eum locum ἀπὸ τῆ πυκνοῦσθαι ὀκεῖ τοὺς ἐκκλησιάζοντας, vel ἀπὸ τῆ πυκνοῦσθαι τοὺς καθέδρους. Ad πνυκίτης verò vt redeam, scribit Poll. τὸν τῷ δήμου θόρυβον à comicis πυκνίτην dici, hoc est tumultum & strepitum quem populus in pnyce coiens excitat.

Πνύτα,ι.3,c.417,g
Πνυτὸς, Hesychio ἔμφρων, σώφρων: qui & πνυτός.
Πνύω,ι.3,c.417,g
¶ Πόα,ας,ἡ, Herba: tertia τῆς φυτῆς species. prima enim secundum Theophr. est τῶν δενδρωδῶν, secunda τῶν φρυγανικῶν, tertia τῶν ποωδῶν, quarta τῶν σπωδῶν: de quo τῶν ποωδῶν genere tractat lib. 7 Hist. plantarum, in eo numerās τὰ λαχανα etiam. Idem eiusdem libri cap 9, scribit quorundam φυτῶν radices esse σπερμοειδεῖς, veluti τὰς τῆ σίτου ἢ τὰς τῆς πόας τῆς πολίης. Et Pausan. Attic. αἱ δρὸν ἐξαιρέσιμα πόας ἐς αὐθρώστιον ἴασιν εἰδέναι. pro quo alii βοτάνας. Compos. HINC Πολλογεῖν, Herbas legere: quod & βοτανολογεῖν. ET Πορφάγος, ου, ὁ, Herbam comedens, Herba vescens. vt πορφάγοι ἵπποι: Suidæ τὸ τὰς βοτάνας ἐσθίον. Apud Ælianum verò πορφάγος est animal quoddam Indicum, lib. 16, cap. 11. Ab adiectiuo πορφάγος est nomen SVBST. Γορφαγία, ας. ἡ, Herbæ comestio, seu Victus ex herba. ET Ποιοτρόφος, Herbarum altrix seu nutrix: nisi malis Herbis quas producit nutriens: apud Oppian. De venat. lib. 3. φύζαν μὲν ποιοτρόφος αἶα. Deriuatum inde ET Ποώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Herbosus. id est Herbis abundans. Item Herbeus seu Herbidus, Herbæ similis. vt enim dicitur Herbei oculi, & Herbidus color, ita etiam ποώδης χροιά. Plur. in libello quem ὠδὴ ἀλιευτικὴ scripsit, πᾶς ὄψις ἀπὸ τῆ ἄγαν λαμπρῶν πορφυρομένας ἀποστρέφοντες, τοῖς αὐθηρὰς καὶ ποώδεσι χροιᾶς παρηχρώμεν. Dicuntur & ποώδη φυτὰ, Herbaceæ plantæ, Ad herbarum genus prope accedentes: vt sunt τὰ λάχανα & similia. de quibus Theophr. Histor. plant. libro 7, quem sic orditur, ἐπιβλητέον δὲ τοῖς εἰρημένοις περὶ τῶν ποωδῶν εἴπωμεν. Et DIMIN. Ποίδιον, ου, τὸ, Herbula, Parvula herba: βοτάνιον. Est inde & VERB. Ποίζειν, significans Herbas legere. In re rustica est Herbas inutiles è segete euellere: quod Latinis Runcare dicitur, Græcis synonymo verbo βοτανίζειν. Dicit enim Theophr. De caus. plant. lib. 3, cap. 25, τὰ σπαρτὰ ζιζάνια πολλὰς καὶ πολλὰ καὶ βοτανίζειν, ἂν πολὺς πας ἀκριβασθῆς: paulo antè eodē propè signif. dicens πῶς αἰσχυνθήσω τοὺς λιθους. Hinc VERBALE Ποασμός, οῦ, ὁ, Noxiarum herbarum euulsio seu extirpatio. Theophr. ibidem, ἀσκοὺς, σπάνις καὶ ποασμὸς. Latinis Runcatio dicitur. ET Ποαστρία, ας, ἡ, Quæ noxias herbas vellit & extirpat, Runcatrix: vt apud Pollucē χωσὶν ποαστρίαις. Vide & σκαφὶς. ITEM Ποάστρον, ου, τὸ, quod idem Poll. suo tempore dictum fuisse χερνιπτον scribit, Falx qua secatur herba, qualis apud scriptores rei rusticæ est Fœnisecа.

Ionicè pro πόα DICITVR Ποίη. Hom. Il. ξ, Τῶν ἡ ὑπὸ χθὼν δῖα φύει ποθὴν πίειν, recens germinatem seu viretum herbam. Apud Herodotum verò & alios Ionas πίη est non solùm Herba, πόα, sed etiam Qualis, πίη, ex adiect. masc. πῖος. INDE Πουηφαγίη, apud eundem Herodot. Qui herbas comedunt, Herbis victitantes. ET Ποιήεις, εσσα, ἐν, Herbosus, Herbidus, Herbis consitus: βοτανώδης seu πολυβότανος, βοτανηρὸς. Hom. Il. β, in catalogo nauium, πολύπυρ' Ἀλίαρτον. Ilias, ἠδὲ ποιήεσσαν: & mox, ἀλίζωνοι βαθύλειμοι. ET Ποώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, itidem Herbosus, Herbidus vel Herbaceus, vt ποώδης.

Ποιζω, Ποίζειον, Ποιασμὸς, Ποίαστρα, Ποίαστρον, in præced. Πόα.
Ποδαβρός, ι.3,c.506,g.
Ποδάγρα, ι.1,c.53,g. & c.3,c.506,g. & ι.4,c.430,b.ob.
Ποδαγρικὸς, ι.3,c.507,c
Ποδαγρικὸς, ι.3,c.53,g & ι.3,c.506,h
Ποδαγρικὸς, ι.1,c.53,g
Ποδαγρικὸς, c.3,c.507,c.
Ποδαγρικὸς, ι.3,c.507,a.
Ποδάκτη, Polluci ὁ ὠὸν τῆ πίξω δεσμὸς, Vinculum in arca.
Ποδακτὴρ, Ποδακτὴρες, ib.d
Ποδαλγὴς, ι.3,c.507,c.
Ποδαλγὶς, ib.c.
Ποδαλγὶς, b.
Ποδαλγὶς, ib.
Ποδαλγὶς, propr. ι.3,c.508,d
Ποδανιπτὴρ, ι.3,c.506,f
Ποδανιπτὴρ, ib. & ι.4,c.424,a.ob.
Ποδανιπτὴρ, ι.3,c.506,g.
Ποδανιπτὴρ, ι.1,c.287,a.
Ποδανιπτὴρ, ib.
Ποδανιπτὴρ, c.3,c.507,f.
Ποδανιπτὴρ, ib.
Ποδάνιπτρα, ibid.
Ποδάνιπτρον, ι.1,c.519,f. & ι.3,c.507,f
Ποδάνιπτρον, ι.3,c.516,b
Ποδάνιπτρος, ι.1,c.539,h. & ι.3,c.507,g
Ποδάνιπτρος, ι.3,c.507,g.
Ποδάνιπτρον, ι.3,c.516,c
Πόδας, vide Ποὺς.
Ποδάνιπτρον, ι.3,c.516,f
Ποδηγέτης, ου, ι.3,c.507,h
Ποδηγέτης, c.3,c.508,c.
Ποδηγήτης, ib.
Ποδηγέω, ib.a.
Ποδηγὲς, ib.b
Ποδηγὸς, ι.3,c.507,g.
Ποδιαῖος, ι.3,c.508,c
Ποδιαῖος, ι.1,c.427,g. & ι.3,c.508,d
Ποδιαῖος, ι.3,c.508,e.
Πόδια, τὰ, ι.3,c.516,d
Ποδιαῖος, ι.3,c.516,a
Ποδίζειν, ι.3,c.517,c.
Ποδίκρατος, ι.3,c.506,f
Ποδίζω, ι.3,c.517,b.
Ποδιστὴς, ι.3,c.517,b
Ποδίον, ι.3,c.516,b.
Ποδιστὴς, αι. ib.c
Ποδοῖν, poeticè pro ποδῶν. Hesiod. ἅλεα ποδοῖν, trahebat pedibus. Est dual. nom. à sing. πούς.
Ποδοκάκη, ι.3,c.506,a.
Ποδοκάκη, ib.c
Ποδόκρανα, ib.d.
Ποδοκνήμη, ib.
Ποδόνιπτρον, ib.
Ποδόνιπτρον, ι.3,c.509,a
Ποδορίκης, ι.3,c.508,g.
Ποδοσφαῖρα, ι.3,c.506,d.
Ποδοσφαιρικὸς, ι.3,c.506,f.
Ποδοσφαιρικὸς, ι.3,c.508,g
Ποδόσχαλος, ι.3,c.506,f.
Ποδόσχαλος, ι.3,c.509,a
Ποδοῦν, ι.3,c.515,h.
Ποδοῦν, ib.
Ποδοῦσθαι, ib.
Ποδοῦσθαι, ib.
Ποδουκίστης, ib.
Ποδουκιστὴς, ib.
Ποδοῦσσα, ι.3,c.509,b.
Ποδοῦσσα, ι.3,c.508,h
Ποδούχος, ib.
Ποδούχος, ib.
Ποδὼκης, ι.3,c.515,g
Πόεσθαι, in Πόα.
Ποέω, Atticè pro ποιέω dicitur, quod est Facio. vnde ποῶ Fac, pro ποίει. Frequens eius vsus apud Aristoph.
Ποηλογία, Ποηφαγία, Ποηφάγος, vide in Πόα.
Ποθαιὼν, ι.3,c.423.b
Ποθεινὸς, Ionice pro ἐπόθει, Desiderabat: à πόθεω.
Ποθεινὸς, ι.3,c.422,c.
Ποθεινὸς, ib.

Ποθὴς, Potus, Bibendo hauſtus: à πίνω. vnde neutr. πῶθ̣ι.
Πόθι, t.2, c.1506, d. Ποθί, ib.e
Ποθιός, t.3, c.412, e. Ποθίω, ib.f
Ποθί, t.3, c.423, d. Πόθημα, ib.b
Ποθέομαι, ib. Πόθημι, ib.
Ποθέω, ex Epigr. affertur pro Potare.
Πόθησις, t.3, c.423, b. Πόθητις, ib.c
Πόθι, t.2, c.1506, f. Πόθι, ib.g
Ποθόλιπες, t.3, c.412, d
Ποθολὶς, Heſychio ἡ πόα ἡ ὑποζυγίων, Habena iumentorum. Doricè forſitan pro φορβολὶς, quoniam ea φορβάδια τὰ ὑποζύγια, attrahuntur. B
Ποθορῆι, Dorice item pro φορεῖται, Aſpicere, in Epigr.
Πόθος, t.1, c.1936, a. c. & t.3, c.421, h
Ποῖ, t.2, c.1507, a. Ποῖ, ib.b
Ποιά, pro πόα dicitur, vt ὁσία pro ῥοία, ψολὰ pro ψόλα, χειμὰ pro χόα. nam πόας ἃ λήγοντα ῥηλοκαὶ ταὶ πρὸ τοῦ θαλλεῖσθαι, ſolent παρεκτείνεσθαι τὴν τῇ οἱ διφθόγγῳ, ἐκτείνεσθαι, vt tradunt Etymol. & Lex. meum vetus: oxytonos itidem ſcribentes ποθολία πόαι apud Homerum. Euſtath. verò huius in accentu diuerſitatis nullam facit mentionẽ, paroxytonos vt πόα, ita etiam πόα ſcribens, additque, quod ad ſignificationem attinet, πόα cõmuniter dici τὸν χλοῶδη ἀρτιτόμους ἢ καιρομένην χόρτον: at κατ' ἐξοχὴν ita nominari τὸν χλοῶδη πόρον. vnde & veteres πόα interpretatos eſſe τὸν δημητριακὸν καρπόν. Itaque quum Hom. dicit Od.σ, κυκλοτερὲς πόας, de bobus, intelligendum eſſe non ſolùm χόρτον, ſed etiam καρπὸς δήμητρος, vt quibus πιαίνονται οἱ βόες ὑπὸ γεωμοῖς. & ab hac πόα poetarũ quendam τὸν ἐνιαυτὸν nominaſſe πόαν. Cuius poſterioris ſignificationis meminerunt Etym. quoque & Lex. meũ C vetus, ſcribẽtes πόαι dici τὸν ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῶν πόων, quoniam ſemel tantùm in anno ἡ πόα φύεται. velut à Callimacho, Αἴγυπτος ἅπαξ καρπὸν ἐν ἑνὶ καίρεται πόᾳ, nouem circiter annos. Meminit & ſchol. Theocriti, ſcribens itidem πόαν ſiue ποιὰν dici τὸν βοτάνην, & κατ' ἐξοχὴν τὸν πυρόν: vnde πόαν vocari τὸν ἐνιαυτὸν. Igitur πόα ſiue ποιὰ prima ſignificatione denotabit Herbam vel Cereales fruges ſecunda, Annum, eo modo quo apud Latinos Meſſis & τὸν ἀμητὸν ſignificat & τὸν ἐνιαυτὸν, propterea quòd ſingulis annis ſingulæ meſſes fiant. Porrò à πόα ſiue ποιὰ, quod eſt Herba vel Cerealis frux, D COMPOS. Ποιλογέω, ῶ, ſignificans Herbam ſeu cereales fruges lego: apud Theocr. Idyll. 3. ἁ περὶν ποιλογέουσα: quod ſchol. expon. καὶ αὐλὴν συλλέγουσα, χορτολογοῦσα: nimis ſtrictè. | Ποιὰ ab Heſychio exponitur nõ ſolùm βοτανώδης ὕλη, item φυσοὶ καὶ κριθαὶ, ſed etiam πόπανος: ab Etymologo autem & Lex. meo vet. ἡ πόπανος φωνή. Notandumque πόαι ab illo oxytonos ſcribi, πόᾳ autem paroxytonos, & hoc πόη eſſe dici non ſolùm πόαι, hoc eſt τὴν τῆς γῆς αὐτόματος βλαστάνουσαν φυτείαν, ſed poni etiam ἰδιωτικῶς pro ποία, qualis: Ionicè verunque. E
Ποιαωψία, t.2, c 476, d
Ποιέω, Facio, &c. t.3, c.423, f. Ποιέω, cum infinit, c.424, c.
Ποιέω, cum ὡς ſeu ὅπως, &c. ib.h. Ποιέω, cum accuſat. c.425, c. Ποιῶ, cum duobus accuſat. c.427, b. Ποιῶ, cum præpoſ. ibid. g. Ποιῶ cum aduerb. c.429, a. Ποιῶ, pro Colloco, &c. ib.e. Ποιῶ, pro Efficax ſum, &c. c. 430, b. Ποιῶ, Facio carmina, &c. ib.d. Ποιῶ, pro Induco, &c. ib.g. Ποιῶ, pro Fingo, &c. c.431, a. Ποιῶ, pro ἱκετεύομαι, ib.b. Ποιῶ, & ποιοῦμαι, vbi promiſcuũ vſum habeant, ibid. c. Ποιοῦμαι, paſſ. c.432, c. Ποιῆσαι γραπτὸν δέτ, t.3, c.1064, d
Ποίη, t.3, c.608, c. Ποίη ſiue πόα, pro herba, vide in πόα & ποιά.
Ποιήεις, in Πόα. Ποίημα, t.3, c.432, g
Ποιημάτιον, t.3, c.433, b. Ποίησις, ib.
Ποιητὴς, ib.f. Ποιητὴς, ib.
Ποιητικὸς, t.3, c.434, c. Ποιητὴς, ib.g
Ποιήτεια, ib.c. Ποιητικωτῶς, in Πόα. F
Ποικάζουσι, Heſychio σκεπάζουσι, quòd & πυκάζουσι.
Ποικιλείμων, t.3, c.443, b. Ποικιλόθριξ, t.3, c.442, e
Ποικιλὸς, t.3, c.444, c. Ποικίλη πόα, t.3, c.441, g
Ποικιλία, t.3, c.443, d. Ποικίλης, ib.e
Ποικίλλω, ib. Ποίκιλμα, ib.h

Ποικιλόζωλος, t.3, c.442, c. Ποικιλόχαιτος, ib.d
Ποικιλόθριξ, ib.e. Ποικιλοθύμων, ib.f
Ποικιλόθρος, ib. Ποικιλοκαυλὸς, t.2, c.93, g
Ποικιλομήτης, t.2, c.1645, e. & t.3, c.442, g
Ποικιλόμητις, t.3, c.442, g. Ποικιλομίτρατος, ib.
Ποικιλόμορφος, t.2, c.971, d. Ποικιλόμυθος, t.3, c.442, h
Ποικιλόπωπος, t.2, c.1110, e. t.3, c.442, b
Ποικίλος, t.3, c.441, a. Ποικιλόστικτος, t.3, c.1021, f
Ποικιλόστολος, t.3, c.443, a. Ποικιλόστικτος, ib.
Ποικιλόφωλος, t.3, c.443, b. Ποικιλόφρων, t.4, c.201, g
Ποίκιλος, t.3, c.444, a. Ποικιλτὴς, ib.a
Ποικιλτικὸς, ib.b. Ποικιλτὴς, ib.c
Ποικιλωδὸς, t.3, c.443, b. Ποικίλως, ib.d
Ποικιλὸς λόγος, Suid. ἐ ποικιλὸς, in manuſcripto etiam exemplari: ſed ſcribendum potius ψυκτικὸς.
Ποιμαίνω, t.3, c.447, h. Ποιμαίνω, t.3, c.445, e
Ποιμανδὲς, ib.f. Ποιμανθίω, ib.
Ποιμανίδιον, τὸ, ſubſt. ib.e. Ποιμανικὸς, ib.d
Ποιμανίτωρ, ib.e. Ποιμανίωρ, ib.
Ποιμενικὸς, ib.c. Ποιμενικὸς, ib.b
Ποιμενὶς, t.3, c.444, c
Ποιμὴν, t.3, c.445, f. Ῥοιμὴν, ib.g
Ποιμνίος, ib. Ποιμνίον, ib.h
Ποιπάζω, t.3, c.447, h. Ποιπαῖς, ib.f
Ποιπαλίζω, ib.h. Ποιπατὴρ, t.3, c.448, a
Ποιπάω, t.3, c.447, h. Ποιπὴ, t.3, c.446, a
Ποιπάλαπα, ib.g. Ποιπνατίω, ib.
Ποιπάλαπις, ib. Ποίπημα, t.3, c.448, a
Ποιπτὴρ, ib. Ποιπτὴρ, ib.
Ποίπυσε t.3, c.447, f. Ποιπάματα, t.3, c.448, a
Ποίρομαι, t.3, c.450, e. Ποιρεσχίω, in Ποά.
Ποῖς, t.3, c.449, b. Ποὶς, ibid. b. | Subſtantiuè etiam accipitur ποὶς, propriéque ſignificat τὸν πυρὸν, triticum, vt eſt apud ſcholiaſt. Theocr. qui tamen paulo antè id de ποία dixerat.
Ποὶς πς, t.3, c.449, f. Ποιὸτης, t.3, c.450, d
Ποικαίνω, Attice interdum pro ποιήσω, Faciam: à ποίω.
Ποιὼ, t.3, c.450, e
Ποιπνύω, Opus facio, & quidem ſedulò, Satago: σπεύδω. vt Od.γ, Neſtore iubente filios ſuos ex agro bouem adducere, δμωαὶ δὲ ταῦρον ἐκ πεδίοιο βοείην ἦγον ἐϋκραίρην· χερσὶ δὲ ταῦρον ἔλασσε χαλκῷ ἐπιφραδέως ἀφὶ δ' ἀγλαὸν ἐξέμεν ὕδωρ: vix ea fatus erat, ἀμφὶ δὲ δμῶες ἔπιπνον ἐπ' ἀλλήλοισι, opus inuinctum actutum faciebant. Et Il. ρ, ἀμφὶ δὲ Ἡφαίστου ἀμφίπνεον ἀμφὶς ἅπαντες ἀθάνατοι ποιπνύοντα. Sic Il. α, Ὡς ἴδον Ἥφαιστον δι' δώματα ποιπνύοντα. Et Il. υ, Euryclea ancillis, Ἀγχίθεν, αἱ δ' ἄρα δῶμα κορύσσατο ποιπνύουσαι. Ῥίγασαι τὴ, Satagentes, ſeu Studioſe & feſtinanter opus facientes. Exponitur ποιπνύω etiam Miniſtro: ὑπηρετῶ, θεραπεύω, ab Heſychio. quomodo accipi poteſt in hoc loco Il. ad. a, de Achille, τοῦ δὲ δι' ὦτα: Ἥρη Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, ἑζέσθην Ἄτην, Ποιπνύοντ' ἀρίστου. vt ſit, Aſtantes miniſtrabant cibum capienti. INDE Ποιπνὸς, Miniſter, Famulus: θεράπων Heſychio, afferẽ H ET Ποιπνύσιον pro σπουδαίως, Diligentibus, Sedulis, Aſſiduis: qui Homero ſunt ἐπηετανοί. Apud eũdem Heſ. legitur ETIAM Ποιπνύει, expoſitum itidẽ ὑπουργεῖ, θεραπεύει, Miniſtrat, Subſeruit: ſed haud ſcio an mendoſe pro ποιπνύει. Etymol. hoc ποιπνύειν deriuatum vult ex πνύω, quod eſt πέω, ac proprie eſſe τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ θυμάτων ποιεῖν. quoniam qui properanter & anxiè opus faciunt, πνευστιῶσι.
Ποιελίνιος, ſignificat interdum τὸ σύγκλειστον τοῦ διδύμου, Scrotum: interdum τὸ ἄκρον τῆς αἰδοίου ἐξ οὗ αἱ σπερμάτων γίνονται, vt annotat ſchol. Nicandri, qui Nicander in poſteriore ſignif. vſurpauit in Ther. verſ. 586, dicens, Ἠέ καὶ ἐξ ἐλάφοιο πεμὼν ποιείνιον θηραίου, vt pater ex epitheto θηραίου ſignificante αὐτομάτους. Et pro ſcroto igitur ponitur & pro pene ſeu mentula. Etym, & Lex. meum vet. pro eo habent πειλὸν, per ει in priore ſyllaba, exponentes ὄχεις, dictumque tradentes quaſi πιειλὸν, παρὰ τὸ πιέζεσθαι αἰ αὐτῷ τὰ νεῦρα. Sed in lexico illo ſcribitur etiam πνεὶς pro πειλὸν. I
Ποιφάγος, dicitur eſſe animal quoddam apud Ælianum: ſed perperam. πομφάγος enim ſcribendum eſt.
Ποιφύγδιον, & Ποίφυμα, in ſequ. Ποιφύσαω.
Ποιφύσαω, F. ξω, Spiro, Flatum emitto. Nicãd. Ther. v. 180,

de aſpide, λαφαρὸς δ' αἰὲ πίμπλαται αὐχὴν Κήρινθι πιφύσῃ A συρίσσης. id eſt φυσᾶται. Sic Euphorion, ζιφύου μαχὰ πιφύσσης, pro πνέοντος. Ponitur etiam ὅτι τῷ ὀκρυβῆτ, veluti apud Sophronẽ Mimis, παιδικὰ πιφύξεις. Hæc ſchol. Nicandri, cui aſſentitur & Heſychius, vt qui πιφύσσειν eſſe tradat non ſolùm τὸ πνεῖν, ſed etiam τὸ φοβεῖν ſiue ὀκροῦν, Terrere, Exterrefacere. Verùm propriè eſſe volunt Terrere flatu vehementer emiſſo, vt idem rurſum Nicandri ſcholiaſtes ADVERB. Πιφύγδην exp. φυσητικῶς καὶ μεθ' ὁρμῆς ὀκροῦντ, in hoc loco Ther. ὦ δὲ καλοῦσι Γλῶσσαι πιφύγδην τύμπανα δύσφρας ὄγμους. vbi interpretari queas Terrifico cum flatu. VERBALE Πίφυσμα, quidam eſſe dicunt vehementem ſpiritus emiſſionem, ſeu ſtlopum: Heſych. verò χῦμα ὀχετοῦ. Meminit eius Suid. quoq; ſed non exponit: meminit & verbi πιφύσσειν, interpretans ipſum σφοδρῶς καὶ μετὰ ἤχου τινὸς πολὺ ὀκρύπτειν, Vehementer & cum ſonitu quodam flatum emittere. cuius hoc exemplum ſubiũgit ex Epigr. vbi delphin ait, Οὐδ' ὅσσε σταφυλοῖο τὸ νεὸς θρασκαλέα χείλη Πιφύσσει πίμα, πεπάδρος ὡσπερ μᾶς. Idem πιφύξαι exp. etiam φυγεῖν, Fugere.

Πεσώδης, in Πέα.
Πεσσεύω, t. 3, c. 148, g.
Πεσσός, ib.
Πεσσόω, ib. h.
Πέσσος, ib. a.
Πολεῖς, pro Πολοί, ib.
Πολεμαρχεῖος, ib. f.
Πολίμαρχος, ib. d.
Πολεμιόομαι, t. 3, c. 461, g.
Πολεμιδόκης, t. 3, c. 457, c.
Πολεμικῶς, t. 3, c. 462, b.
Ρολεμικὸν, ib. a
Πολεμία, ιη, ſub. χώρα, t. 3, c. 459, c
Πολεμίζω, t. 3, c. 460, b.
Πολεμικὸς, ib. f.
Πολεμιστὴς, t. 3, c. 460, d.
Πολεμιστήριος, ib. f.
Πολεμόω, t. 3, c. 459, d.
Πολεμόομαι, pro πόλεμον, t. 3, c. 456, b
Πολεμόομαι, t. 3, c. 459, c.
Πολεμοστοιδ, ib.
Πολεμοφορέω, t. 3, c. 457, c.
Πολίμων, propr. t. 3, c. 463, c.
Πολεμωνίτης, propr. ib.
Πολεσσεμαι, t. 3, c. 463, h.
Πολδέω, ib. h.
Πόλεις, Ionicè pro πόλεις, Vrbes: à πόλις.
Πολια, ſubſt. t. 3, c. 468, b.
Πολιαρχέω, t. 3, c. 469, h.
Πολιάς, t. 3, c. 473, d.
Πολιεῖον, ib.
Πολιδὲς, propr. ib. c.
Πολλὴ, ſubſt. t. 3, c. 468, b.
Πολίπης, t. 3, c. 474, b.
Πολιοκρόταφος, t. 2, c. 460, f.
Πολιὸν, ib.
Πολιορκητὴς, ib. c
Πολιορκητικὰ, τὰ, t. 2, c. 928, d. ob.
Πολιορκητικὸς, t. 3, c. 470, c.
Πολὶς, t. 3, c. 468, b.
Πολιοῦμαι, ib.
Πολιόω, t. 3, c. 469, a.
Πόλις, propr. t. 3, c. 473, c.
Πολισμα πολ, t. 3, c. 474, a.
Πολιστὴς, t. 3, c. 474, a
Πολιτάρχης, Magiſter ciuium, ſeu Præfectus vrbis. Act. a- poſt. c. 17, ἐνεὸν τὴ Γασσια ὅτι πὸς πολιτάρχας.
Ρολιτία, t. 3, c. 476, f.
Ρολιτυόμαι, t. 3, c. 470, g.
Ρολιτυω, t. 3, c. 475, f.
Ρολίτης, t. 3, c. 474, b.
Πολιτίζω, t. 3, c. 475, c.
Πολιτικὸς, t. 3, c. 475, d.
Πολιτικῶς, t. 3, c. 475, c.
Πολιτχαφέω, t. 1, c. 865, h. & t. 3, c. 474, c
Ρόκα, t. 2, c. 1512, c
Ποκάζειον, ib.
Πόκη, ib. e
Ποκιδὸς, ib. f
Πολὶς, pro Πολοί, t. 3, c. 480, g
Πολεμαδίκης, t. 3, c. 457, c
Πολεμαρχία, ib.
Πολίμαιος, t. 3, c. 458, g
Πολεμιάω, ib. a
Πολεμικὸς, t. 3, c. 458, g
Πολεμικὸν, ib.
Πολεμικὸς, t. 3, c. 458, b
Πολίμιος, ib. h
Πολεμιστὴν, ib.
Πολεμικὸς, ib. e
Πολεμόκλειος, t. 2, c. 1653, h
Πολεμοῦσι, pro πολεμοῦσι, t. 3, c. 457, b
Πόλεμος, t. 3, c. 456, a
Πολεμόω, t. 3, c. 459, e
Πολεμώνιον, ib.
Πολὶς, pro Πολοῦ, t. 3, c. 480, g
Πολίσκιον, ib. g
Πολίον, ib. f
Πολιτεία, ib.
Πολιτικὸς, ib.
Πολιτικὸν, ib.
Πολιτικὸς, ib.
Πολιτικὸς, ib. h
Πολιτικὸς, ib. f
Πολιτικὸς, ib. d
Πολιτικὸς, ib. g
Πολιτικὸς, t. 3, c. 471, a
Πολιτικὸς, ib. d
Πολίτιον, τὸ, t. 3, c. 469, b
Πολιτρικὸν, t. 3, c. 470, a
Πολιτρικὸς, ib. d
Πολιτὴς, t. 3, c. 469, a
Πολιτῦχος, t. 3, c. 470, b
Πόλις, ib. c
Πόλισμα, ib. g
Πολισσοῦχος, t. 3, c. 471, a
Πολιτεύω, t. 3, c. 474, g
Πολιτεία, ib.
Πολιτεύομαι, t. 3, c. 477, c
Πολιτικὸς, t. 3, c. 477, g
Πολιτικὴ, t. 3, c. 477, b
Πολίτης, propr. t. 3, c. 473, c
Πολιτικὸς, t. 3, c. 474, g
Πολίτης, t. 3, c. 474, d
Πολιτχαφέομαι, t. 3, c. 474, c
Πολιτικεύω, t. 3, c. 474, f.
Πολιτικὸς, ib.
Πολιτικὸς, ib.
Πολιτικὸς, ib.
Πολιχεῖος, propr. ib.
Πολιχὴ, propr. ib.
Πολιχίτης, propr. ib.
Πολιὼσις, ib.
Πολλαχόσε dici poteſt ὁ πολλὰ ὠνούμενος, Multa emẽs ſeu Emax: vt Pherecr. dicit πολλαχόσε παῖδα, inquit Pollux, qui tamen hoc nomen ait eſſe φαῦλον.
Πολλάκις, t. 3, c. 483, c.
Πολλαπλάσα, aduerb. ib. g.
Πολλαπλασιασμὸς, t. 3, c. 484, a
Πολλαπλασίων, t. 3, c. 483, c
Πολλαπλασίω, idem quod πολλαπλασίζω, Multiplico. VNDE Πολλαπλασιωσις, ως, ἡ, Multiplicatio: id quod πολλαπλασιασμὸς. Ariſtot. Polit. lib. 5, cap. 8, τὸν τῶν ὑπηρετῶν καὶ τὸν πολλαπλασίωσιν.
Πολλαπλασίων, t. 3, c. 483, c.
Πολλαπλασίωσις, in Πολλαπλασίω.
Πολλαπλάσιος, ους, t. 3, c. 483, g
Πολλασμὸς, Multa ſignificans: ET Πολλασίμως, Multa ſignificando: ex Gaza Gramm. lib. 2.
Πόλλαχθι, t. 3, c. 483, d.
Πολλαχῆ, ib.
Πολλαχεῖ, Heſychio καλῶς: forſan ex Latino Pulchrum.
Πολλαχῶς, t. 3, c. 483, d.
Πολλαπλασία, pro Multo plura, ex Herodoto affertur.
Πολλοὶ, pro πολὺ, aduerb. t. 3, c. 483, a
Πολλὸς, t. 3, c. 479, c
Πολυετηρίδειος, t. 2, c. 854, f. & t. 3, c. 484, b
Πολυετηρίδειος, t. 2, c. 854, c. Πολυετὴς, t. 3, c. 484, a
Πολυετῶς, ibid.
Πολλοῦ, pro πολλοῦ χρόνου, Ex longo iam tempore, iamdiu. Ariſtoph. θρασὺς εἶ πολλοῦ. Idem addito ſubſtantiuo χρόνου, in Pluto, Πολλοῦ γ' αὐτὸς οὐχ ἱκανὸς χρόνος. At malo δεῖ, Multum abeſt: interdum & Minimè. Plato De leg. lib. 7, ζημίαν τὸς μὴ πολλοῦ χρόνου, ὁ πολλοῦ δεῖ, an minimè?
Πολλοῦ, aduerb. t. 3, c. 481, c. Πόλος, t. 3, c. 464, a
Πολτὸς, οῦ, ὁ, Puls, Pulmentum. Plut. Symp. 8, αἱ γαλαῦχωΐδες εἰς τὰ βαλανεῖα πολτὸν χύτρας οὐ φέρουσι, μετὰ τῶν παίδων ἐσθίουσιν. Idem Symp. 4 dicit, χρῆσθαι αὐτῇ πολτοῦ μᾶλλον. Apud Dioſcor. non paroxytonos tantùm ſed oxytonos etiam ſcriptum legitur. vt lib. 2, c. 111, ἀπὸ τῶν κριθῶν ὁ πολτὸς γίνεται. Et cap. 118, de milio, ἀφεψόμενοι ὁ πολτὸς σκεύασθαι. Ego paroxytonon magis probo, quia id Heſ. quoque habeat. INDE Πολτοποιὸς, ὁ, Pulticõficio. Paſſiuè πολτοποιεῖσθαι dicitur id ex quo pulsſeu pulmentum conficitur. Dioſcor. lib. 2, cap. 118, de farina fabæ Ægyptiæ, καὶ πολτοποιοῦσιν δὲ ἐξ ὕδατος. Et DIMIN. Πολτάριον, ου, τὸ, Pulticula. Dioſcor. libro 2, cap. 114, de atheta, ἐπὶ δὲ ῥέγματος ὥσπερ πολτάριον ἐψεῖν παιδίοις ἀφίδιον.
Πολτὸς, Ecymologo ξυλόκαφον, per antiphraſin à πίνω, quod eſt αἰσθάνομαι. Plutum ſignificare videtur. Alias Πόλτυς eſt & nomen proprium regis Thracici.
Πολὺ, aduerb. t. 3, c. 481, a. Πολυάγκυρος, t. 1, c. 47, d
Πολυαχὴς, Qui multam cepit prædam. ex Epigr.
Πολυαθλος, Qui multa vicit certamina.
Πολυαίματος, In quo multus eſt ſanguis, Sanguine abundans. Plut. Symp. 5, πολυαίματι πάππῳ.
Πολυαιμία, ib.
Πολυαιμόω, t. 1, c. 161, a. Πολυαιμος, t. 1, c. 167, d
Πολυαίμων, ib. Πολυάκαθος, t. 1, c. 161, a
Πολυαιξὴς, t. 1, c. 233, f. Πολυάκριτος, t. 1, c. 378, c
Πολυαλφὴς, t. 1, c. 312, f. Πολυαναγνωσία, Multa lectio. Athen. lib. 14, λέξιν ἐποιήσατο πολυαναγνωσίας δίκην εἰδυῖαν Διὸς.
Πολυανδρεῖον, t. 1, c. 422, c. Πολυανδρία, t. 3, c. 437, b
Πολυάνδριον, ib. c. Πολυάνδριος, ib. b
Πολυάνδρος, ib. Πολυανθὴς, t. 1, c. 444, g
Πολυανθρωπία, t. 1, c. 454, c. Πολυανθρωπὸς, ib.
Πολυάνορος, t. 1, c. 437, g. Πολυάνυμος, t. 1, c. 433, b
Πολυάρητος, t. 1, c. 510, f. Πολυαρκτικὸς, t. 1, c. 533, b
Πολυαρκὴς, ib. Πολυαρκὴς, ib. g
Πολυαρμόνιος, t. 1, c. 584, c
Πολυαρμοστία, ib.
Πολυαρμοστὴς, ib.
Πολιχία, propr. t. 3, c. 473, f
Πολιχὴ, ib.
Πολιχνίτης, ib.
Πολιὼσις, t. 3, c. 469, a
Πολλάκις, aduerb. t. 3, c. 483, b
Πολλαπλάσιος, ib. h
Πολλαπλασιάζω, ib. h

Πολυάρπης, quidam ſcribũt pro Πολυαίπης: male, nec enim geminatione hic opus eſt quum a longum ſit.
Πολύαρος, t.1, c.548, b. Πολυαρχία, t.1, c.560, a
Πολυαρχος, t.1, c.559, b. Πολυάρχος, ib.
Πολυαρωγία, t.3, c.1208, h
Πολυαυλαξ Multos habẽs ſulcos: ideoque Spatioſus, Amplus, Larus. apud Suid. πεδίον πολυαυλακες. quod & ipſe exp. μεγάλου, πλατέος.
Πολυαυξης, t.1, c.1376, g. Πολυάχητος, t.1, c.1486, h
Πολυάχυος, Multum habens aceruum, Aceroſus.
Πολυβενθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Multum altus ſeu profundus. πολὺ βάθος ἔχων. Hom. Il. α, πολυβενθέα λίμνην.
Πολυβλαστὴς, t.1, c.746, e. Πολυβλαστία, ib.d
Πολυβοια, Dea, ſecundum quoſdam Diana, ſecundũ alios Proſerpina, autore Heſych.
Πόλυβος, t.1, c.778, e
Πολυβοτειρα, Multos paſcens ſeu alens. Terræ epitheton, vt Alma. Apud Suid. & Heſych.
Πολυβοτης, t.1, c.781, c
Πολυβράχεϊ ἁλματι, Heſych. πολλῷ διαφέροντι πάλλοντι.
Πολύβουλος, t.1, c.778, f. Πολυβουτης, t.1, c.778, d
Πολύγαλος, t.1, c.790, a. Πολυγάλαχος, t.1, c.812, b
Πολύγαλον, autore Dioſcor. lib. 4. cap 142, ἡμιῶν eſt ex eo denominatum quòd γάλα δοκεῖ πλεῖον ποιῶν. Plinius Polygalam vocat, tradens & ipſe eam potam lactis abundantiam facere.
Πολυγαμία, t.1, c.815, b. Πολύγαμος, ib.
Πολυγηθὴς, t.1, c.850, f. Πολύγλωσσος, t.1, c.852, a
Πολυγλήνιος, Multas pupillas, hoc eſt multos oculos, habens. Epigramm. πολύγληνοι βουκόλοι Ἀχαιῶν, de Argo. id eſt πολυόμματον. Suid.
Πολύγλωσσος, t.1, c.856, e. Πολυγνώμων, t.1, c.1847, b
Πολυγνωτος, t.1, c.1835, c
Πολυγομφος, Multos habens clauos, ſeu Multis clauis compactus. vt πολύγομφος κιὼν apud Heſiod.
Πολυγόνατος, t.1, c.1891, c. Πολυγόνατος, ib.
Πολυγονία, t.1, c.843, c. Πολυγονοτόκος, ib.
Πολύγονος, ib.b. Πολυγονος, ib.
Πολυγράμματος, t.1, c.861, f. Πολυγραμμος, t.1, c.878, b
Πολυγραω, Hippocr. dixit pro πολυφαγῶ, Multum comedenti, Voraci. à verb. γράω quod eſt Comedo. vt apud Callim. Καὶ γὰρ ἐγὼν αἰζηὸν ἐγραον κλιμάκια. id eſt καπήλευον. Galen. in Lex. Hippocr.
Πολυγυμνασος, t.1, c.888, h. Πολυγυμνος, t.1, c.890, g
Πολυγυνος, t.1, c.892, h
Πολυγωνοειδὴς, Multanguli ſpeciem gerens, Multangulo ſimilis.
Πολύδαιρος, t.1, c.892, h. Πολυδαίδαλος, t.1, c.899, d
Πολυδακρυς, t.1, c.907, d. Πολύδακτος, ib.c
Πολυδακρυτος, t.1, c.908, b. Πολυδακτυλος, t.1, c.932, d
Πολυδαμεις, t.1, c.909, b. Πολυδάπανος, t.1, c.911, e
Πολυδαπανήτης, ib. Πολυδαπανητος, ib.
Πολυδιψὰς, t.1, c.948, h. Πολυδίψιος, t.1, c.943, d
Πολύδιψος, ib.c. Πολυδιψος, t.1, c.945, a
Πολύδομος, t.1, c.963, a
Πολυδυταία φωνὴ, Heſych. πολλὴ ἐσωθεν. At Πολυδύτης ου, ὁ, nomen proprium, Latinis Pollux.
Πολυδώνα, Heſ. πολύβουλον. nam δῶνος, Conſilium.
Πολυδωρία, t.1, c.1010, c. Πολυδώρης, t.1, c.1016, e
Πολυδρυλία, t.1, c.1044, d. Πολύδρυος, ib.
Πολύδρυον, t.3, c.473, f. Πολυδρυος, t.1, c.1054, b
Πολυδυναμα, Multa potentia ſeu vis. Bud. Sic Plaut. Multipotens, pro πολυδύναμος.
Πολυδωρεία, t.1, c.1002, e. Πολύδωρος, ib.d
Πολύδωρος, Multa dote beatus, Bene dotatus. πολύφορος, Heſych.
Πολύεδρος, t.1, c.1089, h
Πολυειδήμων, Multa ſciens, Multiſcius.
Πολυειδὴς, t.1, c.1106, a. INDE Πολυειδία, Multæ ſpecies: Suidæ ποικιλία, Varietas, Diuerſitas.
Πολυείδως, t.1, c.1105, e. Πολυειδῶς, t.1, c.1106, a
Πολυέλαιος, t.1, c.1177, a. Πολυέλαιος, t.1, c.1185, b
Πολύετης, Qui multorum annorum eſt, Multennis: Suidæ πολυχρόνιος.
Πολυετία, ſeu Πολυέτια, Multa verba, Multiloquium.
Πολυέραστος, ου, ὁ vel ἡ, Qui vel quæ a multis amatur, Multis amabilis. Apud Poll. ὅτι πολυωδίνου, vt ἀξιέρατος & ἐπέρατος. Actiuè etiam exponitur Multos ſeu multas amans, Multorum ſeu multarum amoribus implicitus: ſed nullũ eius ſignif. affertur exemplum.
Πολυεργὴς, ex Epigr. pro Laborioſus. Affertur ET Πολυεργος pro Operoſus, Semper aliquid agẽs. vt φίλεργος.
Πολυετὴς, t.1, c.1294, d. Πολυετης, ib.
Πολυετία, ib. Πολύδικος, t.1, c.1310, h
Πολύιθος, t.1, c.1378, a. Πολύζηλος, t.1, c.1402, d
Πολυζήλωτος, t.1, c.1404, a. Πολύζυγος, t.1, c.1394, a
Πολυήκοος, Qui multa audiuit vel audit. Plato De leg.
Πολυήμερος, t.1, c.1463, a. Πολυήρατος, t.1, c.1125, e
Πολυηρος, Heſ. πολυαίρυος, πλούσιος, Diues agri, Locuples.
Πολυηχὴς, t.1, c.1482, d
Πολυθαμβὴς, Multùm ſeu vehementer ſtupefactus. Nonn.
Πολυθαμβὴς, t.1, c.1503, d
Πολυθέατος, Qui multa ſpectauit. Plato in Phædro. Bud.
Πολυθέα, t.1, c.1533, b. Πολυθὴς, ib.a.
Πολυθέατος, ib.b. Πολυθεμὴς, t.1, c.1546, a
Πολυθήτης, Heſychio πολυεράστης, πολύοπτος. Schol. Callim. innuit per ſyncopen poſitum pro πολυπόθητος, vt qui πολυθήτη exp. πολυπόθητον, Multum deſiderate & exoptate, Hymno in Cererem, πάντι πολυθήτη πεπίων.
Πολύθηρος, Habens multas feras, Feris abundans. Euripid. Phœniſ. πολυθήρατον ναίων Ἄρτεμιδος.
Πολυθυρος, Multum impetuoſus, Multo ſeu vehemente inuadens impetu. Oppian. De venat. lib.2, Νωλεμὲς ἱμείρουσι, γάμου δ' ἐπὶ ἴγνιε ἕπονται. Οὐ τόσ' ἀϊσσουσι πόθῳ πολύθυμοι ἀκοῖται, ſalacem mariti impetum.
Πολυθρέμματος, Abundans pecore, Diues pecoris: vel Multa aleus pecora. Ioſeph. in Antiqu. Iud. ITEM Πολυθρέμμων pro eodem, ſed apud poetas. Latini dicunt Pecoroſus. vt Propert. Pecoroſa palatia. Græci ſpeciatim etiã πολύαρις & πολύρρηνος, ab agnorũ multitudine.
Πολύθριλλος, t.1, c.1582, h. Πολυθριξ, t.1, c.1586, f
Πολύθρους, Multa habens θρόνα ſeu φάρμακα. Item Multa medendi vi præditus, Multum habens virium medicarum, Multis medens. Ita enim accipiẽdum quod Nicand. in Ther. dicit, πολύθρονα φύλλα κυνίζης: itidemque apud eum ſcribendum videtur πανάκεων τε κονίλῳ pro πανάκεσσιν, vt ſit Omnibus malis medens, Omnia ſanans. niſi fortè metri cauſa inſertum τε eſt, vt quoſdam opinari ſcribit ſchol. Locus eſt Ther. v. 616. Sed annotat loco ſuperiore ſcholiaſtes, quoſdam ſcribere πολυχόα, hoc eſt πολλὰ χοὰν ἔχοντα, χοάδη, Lanuginoſa, vt cotoneum.
Πολυθρους, t.1, c.1579, c. Πολυθρώνητος, t.1, c.1580, e
Πολύθυρος, Multas habens fores ſeu ianuas, Multis portis peruius. Pluc. De fort. πολυθύρους αὐλὰς ἐξευλαλόμβους.
Πολύθυτος, t.1, c.1621, d
Πολύϊδρις, Qui multa ſcit, Multa callens: ſeu Multa expertus, πολύπειρος, vt exponitur in hoc loco Odyſſ. ε, Ἠϊθέῃ πολύϊδρις ἐμοὶ ὡς δόμεν πάντα ἔοικε: qualis inuitio Odyſſeæ Vlyſſes qui πολλὰ ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω. Idem Hom. Odyſſ. ψ dicit, χαλεπὸν σε γυναῖκα — Δήμητερ ἔρυσαι μᾶλλα πάρ πολύϊδριν ἐοῦσαν. INDE Πολυϊδρία, ET Πολυίδρεια, Multa ſcientia, Multarum rerum cognitio: ſeu Multa ſcire & cognita habere. Hom. Ὀγυγίῃ, ἵν' ἔνι νύμφη πολυϊδρείη νύκτας τε καὶ ἤματα ἔσκεν ἰοῦσα. Suidæ πολυϊδρία eſt πολυπειρία, Multarũ rerum peritia ſeu experientia.
Πολυΐνος, Multas habens fibras ſeu venas: ab ἶς ſiue ἴς.
Πολυΐππος, Multos habens equos, Equis abundans. Dionyſ. περιηγ.
Πολυΐστωρ, t.1, c.1113, e
Πολυκαγὴς, Multum habens ariditatis, Peraridus. Sitis epitheton eſt apud Hom. vt quæ potu egentes exiccet & arefaciat. Il. λ, Τὼ δ' ἐπὶ σὺν πίστοτ' ἀρίζηλω πολυκαγέε δίψῃ. Alibi ξύλα καίρια dicit de lignis aridis.
Πολυκαισαρεία, Cæſarum multitudo, ſeu Multi Cæſares. Apud Plut. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκαισαρεία: alluſione ad Homericum illud, Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω.
Πολυκάλαμος, t.2, c.14, f
Πολυκαμπὴς, Multos habens flexus, Flexuoſus.
Πολυκαρπία, c.2, c.79, g. Πολύκαρπος, ib.

Πολύκαυλος, t.2, c.933.g
Πολύκενος, In quo multum vacui seu inanis est. Ouid. itidem Multicauus dicit, Varro Multicauatus. Plutarch. Sympos.8, ait τὸν χαλκὸν esse δύρωτον καὶ λάλον, vt qui sit πολύκενος καὶ ὄγκου πλαρρός.
Πολυκήδεια, t.2, c.1446.g. Πολυκηδὴς, ib.
Πολύκηρως, t.2, c.128.b
Πολύκιστος, idem ac πολυκέντητος. Hom.Il.γ, πολύκιστον ἱμάσθλην vocat cingulum Veneris, vtpote acu pictum & variũ. πολύρραφον καὶ ποικίλον. quæ enim acu pinguntur, sæpius ea & punguntur.
Πολυκίφαλος, t.2, c.154.c. Πολυκλεὶς, t.2, c.185.g
Πολυκλήτος, t.2, c.217.g. Πολυκλαὶς, t.2, c.225.d
Πολύκλαδος, ibid.c
Πολύκλαυστος, Multum ploratus seu defletus. vt πολυδάκρυτος. Aratus Eridanũ vocat πολύκλαυτον ποταμὸν, amnem. Quẽ lacrymis mœstæ Phaethótis sæpe sorores Sparsêrunt, Cic. interpr. Dicitur etiã πολύκλαυστος pro eodẽ.
Πολύκλειτος, Multum clausus. Phocyl.
Πολυκλεὴς, t.2, c.270, f. Πολύκλαστος, ib.
Πολυκλὴς, t.2, c.235, c. Πολυκλάϊτος, t.2, c.271.b
Πολύκληρος, Cui multa obuenit hæreditas. Hom.Od.ξ.
Πολύκλητος, t.2, c.17, c. Πολύκλωστος, t.2, c.265, g
Πολύκλωνος, Multos habens ramos, Ramosus, vel Surculosus.
Πολύκμητος, t.2, c.50, a. Πολύκτητος, t.2, c.186, f
Πολύκναιστος, t.2, c.282, c. Πολυκοίλιος, t.2, c.289, g
Πολύκναμος, t.2, c.297, a. Πολυκοιρανίη, t.2, c.300, g
Πολυκοίρανος, ib.h. Πολύκολπος, t.2, c.315, f
Πολυκόλυμβα μέλη τῶν βατράχων Aristoph. Ran. dicit Quæ ranæ canunt sæpius πολυμόδους.
Πολύκομος, t.2, c.329, b
Πολύκομπος, Iactabundus: seu Multum sese iactitans.
Πολυκρατία, Multorum potestas: vel Multa potestas.
Πολύκρατον, Galenus apud Hippocr. esse dicit τὸ κρατοῦν γε ὄνομα ζόφου. Sed quidam cod. πολύκρατον habent.
Πολύκρημνος, Multa habens præcipitia: Hesychio διάβατος, ὀρεινός.
Πολύκριμνος, Multum ferens hordei, Hordei ferax. Etym.
Πολύκροτος, t.2, c.455.d. Πολυκτημοσύνη, t.3, c.468.d
Πολυκτήμων, ib.c. Πολύκτιτος, t.2, c.469.a
Πολυκτίτος, t.2, c.472.c. Πολυκυδία, t.2, c.488.d
Πολυκυλίνδητος, t.2, c.494.h
Πολυκύμαντος, apud Athen. legitur, lib.7, de thynno, φαλλὸν δὲ ὁ ἰχθὺς καλεῖ πολυκύμαντος ὤν: pro πολυκυμάντος, vt opinor. Multo conceptu fœtus. nã præcedit paulo antè, ἴσως μὲν αὐ ἴχνι μητρὰ τὰ κύματα.
Πολυκύμων, t.2, c.491.g. Πολυκύμων, ib.f
Πολύκωπος, t.2, c.532, f. Πολύκωπος, t.2, c.537.e
Πολυλαῖος, Multos habens segetum campos, Diues agricolæ. nam λαῖα sunt τὰ σπαρέντα χωρία. Hom. Iliad.ι, ὅς ῥ' ἐν Παιονίῃ Νάϊ πολυκτήμονι, πολυλαίῃς. Sunt etiã qui exponant Diues pecoris prædando abacti, Diues ex prædis. quod λεία siue λεῖα dicatur Præda, ἀπὸ τοῦ λαφύσσειν, ὁ ἐστὶ πολέμου. Sed illa expositio magis est consentanea.
Πολυλαῖος, t.2, c.718, d. Πολύλαπις, ib.
Πολύλαπις, ib.c
Πολύλοβος, Multos habens λοβοὺς, hoc est, folliculos, Qui multis folliculis siliquatur, folliculis inquam quibus semina sunt inclusa. Theophr. Hist. plant. lib.8, cap.4. πολύλοβον δὲ καὶ τὸ πέπων καὶ ἡ σίκυα, καὶ πᾶσα τὰ τοιαῦτα.
Πολυλογίη, t.2, c.639, a. Πολυλογία, ib.
Πολυλόγος, t.2, c.638, g. Πολύλογος, t.2, c.680, a
Πολυλόγως, t.3, c.639, a. Πολύλοτος, t.2, c.680, a
Πολυμαθία, t.2, c.787, g. Πολυμαθὴς, ib.f
Πολυμαθία, ib.g. Πολυμαθὴς, ib.
Πολυμάχαλος, Multas habens alas. πολυμάχαλος ἀρτὶς, apud Theophr. Histor. plant. lib.3, cap.9, exponitur Quercus corpore sinuoso. nam μαχάλαι in arboribus cauæ quidam sinus sunt.
Πολυμαθὴς, affertur pro Multum ebrius.
Πολυμεμφὴς, t.2, c.875.d
Πολυμέρεια, Partium multitudo: seu Plures partes.
Πολυμερὴς, t.2, c.852, b. Πολυμέμφιμος, t.2, c.856, d
Πολυμέρμερον, Hesych. πολυμέμφιμον. Πολυμερὴς, t.2, c.852, c
Πολύμηλος, t.2, c.1642, b. Πολυμήστης, t.2, c.1646, d
Πολύμητις, ibid.
Πολυμήχανος, t.2, c.927, c. INDE Πολυμηχανία, ας, ὁ, Multorum machinatrix molitrixque solerta: seu Variæ machinæ, Varia molimina. Hom.Od.δ, Καὶ εἶπας κατέπληξε δόλοις πολυμηχανίῃσι.
Πολυμηχὴς, t.2, c.934, c. Πολυμηχία, ib.
Πολύμηδος, t.2, c.945, f. Πολυμηχανικὸς, t.3, c.444, c.
Πολύμητις, t.2, c.951, f. Πολυμήτωρ, t.2, c.955, c
Πολυμνία, Multis ambita, Cuius multi sunt aut fuerunt μνηστῆρες, proci. Hom.Od.ξ, Οἵτινες τὴν πάλαι ἦσαν πολυμνίην ἰωὴν ἄκαμα. At Πολύμνηστος, Polymnestus, poetæ nomen proprium est, à quo Πολυμνήστεια μέλη apud Aristoph. Polymnestea carmina, hoc est A Polymnesto cõdita.
Πολύμνιτος, affertur pro Multum decantatus. pro quo πολύμνητος potius diceretur.
Πολυμία, epitheticõs dicitur ἡ θάλασσα, mare, ἀφ' οὗ καὶ φυκίον ἔχειν. nam μύον dicitur τὸ φῦκος, alga. Hesych. Idẽ dicit esse nomen proprium, forsan vnius ex Multis, quæ & Πολύμνια.
Πολύμορφος, t.2, c.971, c. Πολυμοχθὸς, t.2, c.979.g
Πολύμυθος, t.2, c.983, f
Πολυπάμων, dicitur à quibusdam τὸ πολυπλόκαμον, Plangon, vt est in Append. Dioscor. Habet enim multas fibras veluti neruos, præsertim rumor.
Πολυπειθὴς, ex Thuc. affertur pro Longè vinco.
Πολυπειρία, t.2, c.1069, c. Πολυπειρὸς, ib.b
Πολυπειρὸς, ibid.
Πόλυπειρα, Hesychio ἄλφιτα, Farinæ.
Πολυπέκτεος, t.2, c.1110, f. Πολυπέκτην, propr. ib.g
Πολυπέκτεος, ibid.f
Πολυπειδία, Multæ viæ: vel Multa via, Multum itineris.
Πολυπειζία, t.2, c.1192, b. Πολυπόρος, ib.
Πολυπειρία, t.2, c.1245, f. Πολυπόσιος, ib.
Πολυπόλεος, t.2, c.1269, a. Πολυπίμπλαμαι, t.2, c.1379, d
Πολυπότος, t.2, c.1376, b. Πολυπίνδος, t.2, c.1382, f
Πολυπόρος, t.2, c.1244, c. Πολυπίρφης, t.2, c.1389.g
Πολυπορία, t.2, c.1295, a. Πολυπορμος, ib.
Πολυπόσιος, t.2, c.1513, a
Πολυχαλία, Turbæ multitudo, Multa turba, hominũ videlicet. Iob c.31, οὐ γὰρ διεφθάρην πολυχαλίαν πάνυ ἢ μὴ ἐξεχρῆσεν ὀνείδιστον αὐτήν.
Πολύχαλος, t.2, c.1575, f. Πολυχαλὸς πλὴν, ib.g
Πολύχορος, t.4, c.473, h. Πολυχθία, t.2, c.1591, b
Πολύχρος, ib. Πολυχθὼν, t.3, c.15, c
Πολυπαιδία, t.3, c.14, c
Πολυπάλαιστος, Multum versutus, Admodum vafer, Magnus veterator. nam παλαιὸν & παλαιὰ dicuntur ἐπὶ τῶν παυρίων. Hom.Od.ο, Φοίνικας πολυπάλαιστ' ἀφικόμην.
Πολύπαις, t.3, c.14, c. Πολυπάμων, t.3, c.1119.g
Πολυπιερία, t.3, c.153, h. Πολυπίνης, ib.
Πολυπινὴς, t.3, c.211.g. Πολυπινὴς, t.3, c.616, c
Πολυπήμων, t.3, c.198, f. ob. & c.280, f
Πολυπίδαξ, ib. Πολυπίδαξ, t.3, c.276, f.
Πολύπικρος, Cui multum amaroris inest, Multùm amarus
Πολύπιτυς, t.3, c.141, a. Πολύπλαγκτος, t.3, c.598.b
Πολυπλανὴς, t.3, c.341, c. Πολύπλανος, ib.b
Πολυπλάσια σῖτα, ex Epigr. affertur pro Multo plura bis. Apud Suidam legitur & ADVERB. Πολυπλασίως in expositione τῶν Ἐπὶ πολλῷ: accipit autem pro Multiplicater. quod & πολυπλασίως dicitur. Itidem affertur VERB. Πολυπλασιάζω pro πολυπλασίζω, Multiplico. Sed rara hæc esse existimo.
Πολύπλεκτος, Qui multorum iugerum est. Eurip. Alcest.
Πολύπλεκτος, Multum implexus, vt πολυπλοκία. Nonn.
Πολυπλάθεια, t.3, c.280, c. Πολυπλάθεια, ib.
Πολυπλαθὴς, ib. Πολυπλαθὴς, ib.
Πολύπλανος, t.3, c.360, c. Πολυπλάνος, ib.d
Πολυπλεθία, t.3, c.512, d. Πολυπλέθρη, t.3, c.513.a
Πολυπλέθρη, t.3, c.512, h. Πολυπλέθριος εἶνος, t.3, c.513.a
Πολυπλεκέδης, ib.b. Πολυπλόκιος, t.3, c.423.d
Πολυποίκιλος, Admodum varius, Multum variegatus: de textura aut pictura. Item Admodum varius pro Multifarius, Multimodus, Multiformis, vt loquuntur Gellius, Liuius, Columella. Paul. ad Ephes. cap.3, πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ, Multiformis illa Dei sapientia. seu Multifaria

faria, Multimoda. Apud Suidam legitur superl. πολυπαιδέστατος.

Πολύπολις χώρα, Regio multas habens vrbes. apud Poll.

Πολύπους, ε. 3, c. 220, a. Πολυπόως, ib. b

Πολύπρος, ε. 3, c. 174, f. Πολυποία, ε. 3, c. 302, d

Πολυπότης, Qui multum bibit, Multibibus Plauto: Bibax, Magnus potor. Plut. Symp. 4, ἀσώματοι ἐπίχαρι, ᾗ τὴν πλακοῦν πολυπότην. Paulo pòst dicit τὸν πλακοῦντα φιλοπαίγμονα, iuuent bibaci & luiuum amanti. Affertur ET Πολύποτης ex Aristot. pro potioni indulgens, Bibulus, Bibax.

Πολύπους, ε. 3, c. 511, c. Πολυπραγμάτως, ε. 3, c. 532, c

Πολυπραγμοσύνη, ib. a. Πολυπραγμοσύνη, ib.

Πολυπραγμων, ε. 3, c. 531, h

Πολύστημος, Multos habens stipites seu truncos.

Πολυσφάξ, Multas habens oues, Diues ouium & pecoris. vnde πολυσφαξπάτης, Oulum copia beatissimus, Pecoris ditissimus: seu magis ad verbũ, Plurimas possidens oues.

Πολύσπορος, ε. 1, c. 1716, f. Πολυσπόρτης, ε. 3, c. 590, c

Πολυσπόρτης, ib. Πολύσπυχος, ε. 3, c. 594, a

Πολύσταφυς, ε. 3, c. 371, d. Πολύστυρος, ε. 3, c. 635, h

Πολύστυρος, ε. 3, c. 640 a

Πολυτρίχων, Multum barbæ habẽs: Multibarbus Apuleio.

Πολυράγας, Multas habens rupturas. Item Multis partibus erumpens, vel Multo suo impetu rumpens obuia quæque, Violentus. nam schol. Nicandri in hoc hemistichio Ther. v. 59, πυκινὸν πολυράγεος κῦδος, istud πολυράγους significare ait vel τὸν πολλὰς ῥῆξιν ἔχοντα, vel τὸν βίαιον καὶ πάσας ῥῆξαι τὰ ἐμπόδια. Πολυράγεος, ε. 3, c. 667, g. Πολύρραφος, ib. f

Πολύρριν, sive Πολύρριωνα, Multos habens agnos, vt πολύαρνα: & synecdochicè Diues pecoris, πολυβούκολος. Hom. Il. ι, Εὐ οἱ αὖθις ναίουσι πολύρριωνες, πολυδένδρεον. Et Odyss. λ, de Pelia, ἐν ἱερῷ χώρῳ Ἰαωλκοῦ Νιὴν πολύρριωνα. Itidem Hesych. πολύρριωνα affert pro πολύαρνος: & πολύρρηνι pro πολυαρίῳ, seu πολλὰ ῥῆνα ἔχοντι.

Πολύρρυπος, eidem H. est πολύρρυτος, Multum dictus.

Πολυρρυσία, ε. 3, c. 709, h. Πολυρρύσιος, ib. g

Πολυρρόδης, ε. 3, c. 720, a. Πολύρροδος, ib.

Πολυρρόθιος, Multis agitatus fluctibus. Metaph. Aratus, ἐπεικτίεσσι πολυρρόθοις αἰθρώτοις. quod Cicero interpr. Commiserans hominum miserandos vndique casus.

Πολύρρυθμος, ε. 3, c. 694, c. Πολύρρυζος, ε. 3, c. 721, g

Πολύρρυπος, ε. 3, c. 684, g. Πολύς, ε 3, c. 479, c

Πολύσαπρος, Multum σαπρός, hoc est putris seu marcidus.

Πολυσαρκία, ε. 3, c. 743, d. Πολύσαρκος, ib.

Πολυσήμαντος, ε. 3, c. 771, h. Πολυσημος, ε. 3, c. 767, a

Πολύσημος, ε. 2, c. x, g

Πολύσιτος, Frumento abundans. VNDE Πολυσιτία, Frumenti abundantia seu copia. Xen. Hell. 5, πολυσιτοτέρα γεγενῆσθαι τὴν πολυσιτίαν ὑπάρχειν.

Πολύσκαρθμος, ε. 3, c. 801, e

Πολύσκιος, Multum habens vmbræ, Vmbrosus, Opacus.

Πολυσμαράγιος, Hes. πολυήχης, Multũ sonãtis: vel Streperi.

Πολυσπαθής, ε. 3, c. 909, a. Πολύσπειρος, ε. 3, c. 916, e

Πολυσπορής, ε. 3, c. 931, e. Πολυσπερμία, ε. 3, c. 931, e

Πολύσπερμος, ib. b

Πολύσπλαγχνος, Multũ in visceribus habens misericordiæ.

Πολυσπορος, ε. 3, c. 933, h. Πολυστεγής, ε. 3, c. 965, b

Πολυστεπῆ, ib.

Πολυσταφυλος, Multas habens vuas, Vuis abundans. Il. β.

Πολυστεγής, Multa habens tecta: vel Multum tectus.

Πολύστιος, Multos habens calculos, Lapillis abundãs. Nic. Alex. τὴν κῦμα πολυστίου πέτρου ἀμφὶς ἑλοῦσαι πολυψήφου θαλάσσης. nam στίαι vocantur αἱ ψῆφοι τῆς θαλάσσης, Calculi littorei maris. vt ibi annotat schol. De fluuio etiam dicitur. Callim. hymno in Iouem, ὑπὲρ Κρᾶθιν τε πολύστιόν τε Μετώπιον: itidẽ pro πολύψηφον, de Metopa Arcadiæ fluuio. Scribitur etiã στεῖα sine diphthongo: vnde πολύστειος.

Πολυστάλαχος, ε. 3, c. 991, e. Πολυστερής, ε. 3, c. 1011, h

Πολύστιος, in Πολύστιος.

Πολύστομος, Multum calcatus: Hesychio πολυστρώτος. IDEM Πολυστιβος, cuius Nic. schol. meminit, annotans in hoc hemistichio Theriac. v. 798, πολυῤῥοίζοιο θαλάσσης, pro isto πολυῤῥοίζοιο scribi etiã πολυφλοίσβοιο à nõnullis, hoc est πολυλόφου: ab aliis πολυστίβοιο, hoc est πολυπάτου, Multum calcatæ seu permeatæ.

Πολυστηχία, ε. 3, c. 983, f

Πολύστιχος, ib. Πολύστιχος, ε. 3, c. 985, g

Πολύστολος, Multam seu magnam habens classem.

Πολύστομος, ε. 3, c. 1046, e. Πολύστιος, ε. 3, c. 1012, c

Πολύστροβος, ET Πολύστροφος, (poeticè metri causa inserto υ) Multum strepens, Admodum streperus. vel Turbulẽtus, Multis agitatus fluctibus. nam στροβεῖσθαι est κινεῖσθαι, συρίττειν, ἐκλέγειν. Nicand. Ther. πολυστρεφέος ἐνὶ Νάπαις. Et initio Alexiph. ἄγχι πολυστρόβοιο θαλάσσης. In quorũ locorum priore schol. exp. πολλαχοῦ ἴσχυσιν ἔχοντα, Vorticosum: ᾧ στρέβος dicatur ἡ περὶ ὑδάτων συστροφή. in posteriore πολυπερίσχυτον: ἐνθα τὸ στρέβειν τὰς τροπάς, quod est περιάγειν. Sed & ibi quidam exp. πολυῤῥόῳ, πολλαχοῦ στροφὰς ἔχοντος: & propter fluxus ac refluxus, & quoniam à ventis modò huc modò illuc agitatur. Affertur & πολύστροβος πλοκὴ pro Perplexitas.

Πολύστροφος, ε. 3, c. 1081, h. Πολύστυλος, ε. 1, c. 1809, b

Πολυστυφίτης, ε. 1, c. 965, a

Πολυστύφελον, Hesychio πολυφλοίσβου, Habẽtis multũ corticis, Corticosi.

Πολυσφόνδυλος, Multas habẽs vertebras vel ternodia. Luc.

Πολυσφραγίστος, ε. 3, c. 1187, c. Πολυχαΐδης, ε. 3, c. 1196, g

Πολυσχεμάτιστος, ε. 3, c. 1215, c. Πολυπλαστος, ε. 3, c. 1235, a

Πολυτακτέω, ε. 3, c. 1538, g. Πολυτακία, ib. f

Πολύτακος, ib. Πολυτάλαντα, ε. 3, c. 1385, d

Πολυτάλαντα, Ionicè pro πολυτάλαντα dicitur: quod vide.

Πολυτάλας, ε. 3, c. 1385, b. Πολυτλῆς, ib. d,

Πολυτάρης, ε. 3, c. 1285, b. Πολυτάρχης, ε. 3, c. 1434, d

Πολυτεμαχίζω, ε. 3, c. 1565, b. Πολυτέμαχος, ib. a

Πολύτεμος, ε. 3, c. 1557, a. Πολύτλας, ε. 3, c. 1118, d

Πολυτλήμων, ε. 3, c. 1230, c. Πολύτλητος, ε. 3, c. 1229, h

Πολυτρήτη, ε. 3, c. 1535, d. Πολυτρία, ib. e. Πολυτρής, ib. d

Πολυτρήτων, ε. 3, c. 1674, f. Πολύτρητος, ε. 3, c. 1318, d

Πολυτρόπιμματα, & Τελμματα, vocant τὰ ἀνθρώπου ἐπὶ κακοτροπίᾳ καὶ μὴ ἁπλοῦ, tradit schol. Aristoph. ἀπὸ τοῦ τρίβεσθαι, ᾧ in vestibus veluti attriti sint, vt ferrũ longo vsu. Vnde & ἀδιατρίμματος ἀγρὸς apud eundem comicum, de eo qui πατρῴαν οὐ λαχὼν. Suprà πολυτρόπους.

Itidem de multum versuto, de magno veteratore, de homine admodum vafro & astuto.

Πολυτρόχος, ε. 1, c. 1587, c. Πολυτρωπία, ε. 3, c. 1639, g

Πολύτροπος, ib. b. Πολυτρώπης, ib. g

Πολυτροφία, ε. 3, c. 1646, d. Πολύτροφος, ib. c

Πολυτρόχαλος, ε. 3, c. 1655, e. Πολυτρόφια, ε. 3, c. 1784, g

Πολυτρόφος, ib.

Πολυτύλος, In quo multæ sunt materiæ, E multis materiis constans.

Πολυυμνος, pro Hymnis abundans, ex Aristoph.

Πολυφαγία, ε. 4, c. 4, c. Πολυφάγος, ib.

Πολύφαμος, ε. 4, c. 61, a. Πολυφαημίας, ε. 4, c. 43, e

Πολυφανία, ε. 4, c. 53, d. Πολύφαπις, ε. 4, c. 54, b

Πολυφεγγής, ε. 4, c. 75, h

Πολυφερνος, Cui multa dos obtigit, Bene dotata.

Πολύφημος, ε. 4, c. 90, h. Πολύφθογγος, ε 4, c. 137, d

Πολυφθορος, ε. 4, c. 140, c. Πολυφιλία, ε. 4, c. 153, f

Πολύφιλος, ib. e

Πολυφλοίσβος, Multo strepitu resonans: aut Turbulentus. Exponitur. n. & πολύχους & πολυπερίσχυτος. Hom. Il. α, πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. pro quo Nic. πολυῤῥοίζοιο θαλάσσης.

Πολύφορβος, ε. 4, c. 79, d. Πολυφόρβη γῆ, ib.

Πολυφορέω, Multum fero, Ferax seu fertilis sum. VNDE Πολυφορία, Feracitas, Fertilitas.

Πολυφόρος ε. 3, c. 486, f. Πολύφορτος ε. 4, c. 115, f

Πολυφραδής, Multi consilii & prudentiæ, Valde consultus. Hesiod. ἀντίον πολυφραδέστατ' ἀλωήν.

Πολυφράδμων, ε. 4, c. 68, c

Πολυφρόντης, Accuratus admodũ. Ex Epigr. pro Prudens.

Πολυφροσύνη, ε. 4, c. 101, g. Πολύφρων, ib.

Πολυφυής, ε. 4, c. 174, b. Πολύφυλλος, ε. 4, c. 249, f

Πολυφωνία, ε. 4, c. 304, h. Πολύφωνος, ib. g

Πολύχαλκος, ε. 4, c. 381, f

Πολυχαρδής, Multum capiens, Valde capax à χαρδάνω.

Πολύχειρ, ε. 4, c. 442, a. Πολυχειρία, ib. b

Πολυχεύω, ε. 4, c. 518, b

Πολυχόω,ῶ,ῶσ πολύχους, Multo cum fœnore ſemẽ mihi commiſſum refundo. Et metaph.pro Fructuoſum aut fœcundum eſſe.Ariſtot.De gener.an.l.4,κ᾽ ὁ φύσις ἡ δύναται πολυχοῦν ἅπαν ὥστε ἐπαμφοτερίζειν. Oppoſ.ὀλιγοχοῦν.

Πολυχοος,t.4,c.473,d

Πολυχορδος,t.4,c.565,d. INDE Πολυχορδία,Chordarum ſeu fidium multitudo.Athen.l.8,de Stratonico,πολυχορδίαν εἰς τὸν ψαλτὸν κατέπεσεν ὁ τοῦτον ἐξελοιδορήσας.

Πολυχρημάτος,t.4,c.604,d. Πολυχρήματος,ib.

Πολυχρημοσύνη,ib.e. Πολυχρημων,ib.

Πολυχρηστος,t.4,c.601,b

Πολυχρηστα,affertur pro Numeroſus vſus:ſed ſine exẽplo.

Πολυχρια,t.4,c.630,f. Πολυχρονίως,t.4,c.645,d

Πολυχρονιος,ib.c. Πολυχρους,t.4,c.630,f

Πολυχρυσος,t.4,c.656,c

Πολυχρώματος,Multos habẽs colores,Multis præditus coloribus:Multicolor Plinio. πολύχρους. Extat apud Plat.

Πολυχυλος,t.4,c.510,c. Πολυχυτος,t.4,c.495,f.

Πολυχωρος,t.4,c.665,b. Πολυψηφία,t.4,c.725,c

Πολυψηφις,t.4,c.733,f. Πολύψηφος,t.4,c.725,b

Πολυωδυνος,t.2,c.1187,a. Πολυωνυμία,t.1,c.1334,f

Πολυωνυμος,ib. Πολυώνυχος,t.1,c.1345,g

Πολωπες,Heſychio πολυώμματοι,Multoculum : ité πολλὰς ὤπας ἔχοι,Multa habens foramina.quod & πολύωπ. Apud Hom.oxytonos, Od.χ, πολλὸς ἐκπεδὸν ἦλθε παλαίσας Δικτύῳ ἐξέφυσα πολυωπῷ vbi ſcholiaſtes idem exp.πολλὰς ὀπὰς ἔχοντα, Multa habenti foramina.

Πολυωρέω,t.4,c.797,f. Πολυωρητικὸς,t.4,c.798,b

Πολυωρία,ib.

Πολυωτος,Multas habens aures, Multis auribus præditus.

Πολυωφελης,t.2,c.1565,g

Πόλφοι,vocabantur μειρύμασι ὀκτὼ ταῖς ἀπὸ τῶν ἐσχάτων ὀνύχων λαμβανόμενοι,à quibus etiamnũ apud quoſdã nominatur πολφοφάκη,inquit Poll l.6,c.9,ſubiũgẽs hæc Ariſtoph.verba, πόλφος δ᾽ οὐκ ἔλαθον ὑμᾶς βουλευσάμενος. Apud Athen.verò l.4,& 13,βουλοφάκη ſcriptũ pro iſto πολφοφάκη : apud Poll.autem in loco Ariſtoph.oxytonos πολφούς,vt βουλούς.quæ ſcriptura melior eſt. Erotian.pag.42, πολφοὺς exponit βουλοὺς:aliis eſſe dicens βρωματα τῶν πολιτῶν.

Πόμα,t.3,c.302,a. Πομπαγωγὸς,t.3,c.198,c

Πομπαῖος,ib.f. Πομπεία,t.3,c.200,c. Πομπεῖον,ib.g

Πομπεὺς,ib.d. Πομπιστὴς,ib.

Πομπεύω,t.3,c.199,g. Πομπεῖος,t.3,c.200,d

Πομπη,Miſſio,&c.t.3,c.197,c. Πομπὴ,Pompa,&c.ib.g

Πομπηραῖος,Heſ.θεοπέμπτου. Πομπὴς οἱ,t.3,c.200,d

Ῥομπημων,t.3,c.198,c. Πομπικὸς,ib. Ῥομπίλος,t.3,c.199,b

Πόμπιμος,t.3,c.198,d. Πομπιστὴ,ſubſt.t.3,c.199,a

Πομπος,t.3,c.198,g. Πομποσταῖος,t.3,c.996,b

Πομπυσματων,Heſ.συρισμῶν: quod & πομπυσμῶν dicitur.

Πομπυσσόω, idem quod ὀπτανίσσειν : quod & πομπυζόω.

Πομφαγωγεῖ,t.3,c.198,c. Πομφαλῆτας,t.3,c.211,c

Πομφίλος,t.3,c.199,g. Πομφολυγία,t.3,c.211,b

Πομφολυγηρὸς,ib.a. Πομφολυγόω,ib.c

Πομφολυγοπέφλασμα,t.3,c.210,h. Πομφολυγόω,t.3,c.211,b

Πομφολυγοῦμαι,ib. Πομφολυγώδης,ib.a

Πομφολυξ,t.3,c.210,c. Πομφὸς,ib.

Πονβύλιος,Doricè pro πονύλιος,à πόνημαι.Etymol.

Πονεω,abſol.poſitũ,t.2,c.220,g. Ῥονεῦμαι,ib. Πονίω cũ accuſ.c.221,a. Πονίω,cũ præpoſ.ib.d. Πονίω,Viribus frangor,&c.ib.e. Πονίω,Ægroto,&c.ib.h.

Πονηθὶν,ν,ib.a. Πόνημα,t.3,c.221,a

Πονηθύμα,t.3,c.225,g. Πονηρεύω,ib. Ῥονηρεύμαι,ib.

Πονηρεία,ib.c. Πονηροκαρδῶμαι,ib.a

Πονηρολογία,t.3,c.639,a. Πονηρολογίαι,t.3,c.225,b

Πονηρόπολις,ib.

Πονηρὸς, Improbus, &c.t.3,c.214,a. Πόνηρος,Laboriouſus,&c.ib.g. Ῥονῆρος,pro eodem,ib.

Πονηροφιλος,t.3,c.215,b.& t.4,c.598,h.ob.

Πονηρῶς,t.3,c.225,d. Πονήρως,ib.

Πονθία,t.3,c.222,b. Πονηπὸς,ib.

Πόνος,t.3,c.218,d. Πονία,ſubſt.t.3,c.488,e

Πονπας,ib. Πονπίζω,ib.f

Πονπας,ib,b. Ῥονπεῖ,εἰ,ib.e. Πόνπος,ib.d

Πονπύρεχος,t.2,c.790,a. & t.3,c.487,d

Πονπὴν,t.3,c.488,f. Πονπμὸν,t.3,c.487,d

Πονπηρεύω,ib.c. Πονπηρία,ib.

Πονπήρος,ib.d. Πονπονιδὴν,ib.e

Πόντος,ib.a. Πονπὴρ,t.3,c.488,f

Πονπὼ,ib. Πονπχείριδες,t.3,c.487,f

Πονπώτηρες,t.3,c.214,d. Ποξ,t.3,c.248,d

Ποσ᾽,Atticè pro ποτ᾽,Fac,à ποιέω. Ariſtoph.

Πόσπα,Suidæ ſunt πλακοῦντα πατὶα καὶ λεπτὰ καὶ σύμμετρα,placentæ latæ,tenues & orbiculares. Earum vſus in ſacrificiis erat,vt docet Ariſtoph.in Pluto, dicens, Ἐπὶ δ᾽ βωμῷ πόσπατα καὶ φοθύματα καθαιρῶν.Et Luc.De ſacrificus,ἐ δὲ τις λιβανωτὸν ἢ πόσπατα θύσειεν. Suidas autore ὅτι πάλαι παιδίων ἐθυον βοῶν,quem vocabãt παιδὸν βοῶν.qua de re & in Βοῦς ſuprà. Dicuntur autem πόσπατα ἀπὸ τοῦ πάσσειν, vt quæ ſint πεμματα ἡμῶν. SIC Παιδὸς ἐκφυσίαι dicuntur πέμματα ἐξ ὑφαρπῆς,apud Suid.ex Epigramm.μαλακῶν ἀμβροσίη πόσπα τ᾽ ἀκήρατα παιδός.

Ποπίζει,vpupæ dicuntur,vt χελιδὼν ψιθυρίζει. Poll.5, c.13,de auium vocibus.at πυππύζει aliud eſt.

Πόπι, Dryopum lingua dicuntur οἱ δαίμονες ,teſte Plut. De aud poematis.quomodo Apion quoque ὦ πόπον ponit ὦ δαίμονες,apud Heſychiũ,qui id dicit eſſe ἐπιφώνημα θαυμαστικὸν, æquiualens τῷ πάπαι,Papæ. Interpretabimur igitur ὦ πόπι, vel O dii immortales,ſeu Proh deúm atque hominum fidem: vel Papæ. vtlla, εἶ πόπι,ἦ μάλα πόλλ᾽ Ἀχαιοῖς γάμεν ἀκαιτ. Idé Hom.dicit etiã ὤπατ᾽ sequẽte voce πάπαι.Od.α,εἶ πόπι,ἦ δὴ τοῦτο βουλὴ αἰπήσειεν . Et Il.χ, εἶ πόπι μάλα δὴ μοι θανάτοιο ἐκάλεσσεν.

Ποππύζω, Sibilo, hoc eſt , Labris compreſſis acutiorem quendam oris ſonum edo:ſcholiaſtæ Theocriti λεπτὸν φωνὴν πω,in hoc loco Idyllii 5, — σὺ δ᾽ ἔπεα δόκει Συβίζην Ἔκτορα συρίσσας ἢ τὸ σὺν ἀμὸν σὺν Κυρήνᾳ δόμῳ καλάμᾳ κόλιν ποππύζειν ἔχοντι; vt ſit Culmo ſibilare,ſeu Stridenti miſerum ſtipula deperdere carmen, cum Virgilio,qui locum iſtũ ſic vertit,Eclog.3.— nec vnquam tibi fiſtula cera iuncta fuit : non tum tuus indocte ſolebas Stridenti miſerum ſtipula deperdere carmen Ariſtoph.quoque pro Sibilo vſurpauit,in Plut.ubi enim Æſculapius ποππύζει vt dracones ex ædyto prodeant. hoc eſt συρίζει, ſibilo nimirum eos euocans. Itémque apud Athen.lib.9, quidam alio eminus conſpecto ποππύζει,ſibilat : πέρδει κἀπὸν ἐποππύσας. Equiſones etiam ποππύζειν dicuntur quum ſibilis equum demulcent.Plinius l.35,cap.10, Quum pingeret poppyzonta retinentem equum. INDE Ποππυσμα ET Ποππυσμὸς, Sibilus. Plut.Sympoſ.7,probl.8, de paſtoribus, ποππυσμοῖς ἁμαλίσκει ἡ συρίγξ τὴν σκίμβιν ἐγείρουσα καὶ καταβαίζουσα τὰ θρέμματα.Xenoph.De re equ.τὸ ποππυσμῷ μὲν σκεδάννυσθαι κλυσμῷ δ᾽ ἐγείρεσθαι τὸν ἵππον. Et apud Plin.l.18,cap.1, Fulgetra poppyſmis adorare conſenſus gentium eſt. Applaudebat etiã ποππυσμοῖς. Plut. De laude propr.οὐ γὰρ ὧδε δημαγωγοῖς οὐδὲ σοφισταῖς ὁ ζηλωτὴς ἵππαις, οὐδὲ κρότοις ποππυσμοῖς αἰτιῶνται.Iuuen.Sat.6, Præbebit vati crebrũ poppyſma roganti. Heſychio ποππύσματα eam ob rẽ ſunt κολακεύματα, Adulationes, Blanditiones: (quoniã & in demulcendo & in applaudendo ποππυσμοὶ fiunt) Suidæ ſpecialius κολακεῖαι εἰς ἡδονὰς ἀκούσας ἐπαινοῦσι. Dicitur verò ET Ποππυλιάζω pro ποππύζω. Theocr.Idyll 5,καὶ αὐτὸ ποποπο

Περδὼ,t.3,c.243,c.
Περεῖον,ib.a.& 181,c.
Περθίεμαι,ib.b.
Περθίσμος,ib.c.
Περθυτός,ib.
Περθὼ,t.3,c.179,g.
Περθόμαι,ib.g.
Περθτός,ib.
Περθόμειον,t.3,c.186,g.
Περθμεύς,ib.c.
Περθμεύω,ib.b.
Περθμεῖον,t.3,c.186,h.
Περθμικός,t.3,c.188,f.
Περθμὸς,t.3,c.187,b.
Πόρθος,pro πόρθησις dicitur,quod eſt κλάσις,θλασις.Heſych.
Περία,ῆ,t.3,c.161,d.
Περιάς,propr.t.3,c.165,f.
Περίζωμα,ib.b.
Πόριον,ib.a.
Πόρις,Vitulus,Iuuencus:& Vitula,Iuuẽca:pro πόρτις.Meminit Suidas,afferẽs πόρις. exponẽnſq; ῥιπίδιος, μόσχος. Vtitur autem Hom.in Odyſſ.dicens,ἄζωλοι πόριες οἷσι ἄγελαίης.
Πόρισμα,t.3,c.177,c.
Πορίστης,ib.f.
Πόρκας,Heſychius ἰλάφους ἢ πτῶσις. pro quo infrà φόρκας.
Πόρκης,ου,ὁ,Suidæ ὁ ἀκάτιλος τῆς ὑποδεκαπόδος ὁ περικρυόμενος αὐτῷ πρὸς τὸ ξύλον, Annulus ille quo cuſpis haſtili infixa retinetur ne excidat:ſeu Annulus cuius circumplexu ferrum haſtæ cum ligno coerceatur:Euſtathio itidem κρίκωμα σωληνοειδὲς τῷ ξύλου καὶ τῆς αἰχμῆς. qui dictum putat ἀπὸ τοῦ περκάζειν, quòd Homer.eum dicat περκάζειν: Iliad.θ,ἔγχεϊ ἐν ἐνδικάπυρον, πύρωσε δὲ λάμπε δουρὸς Αἴχμὴ χαλκῆς,περὶ δὲ χρύσεος ἦεν πόρκης. Apud Heſych.verò Πορκὶς,ἀκατύλιος: mendoſe,vt ſuſpicor.
Πόρκος,ου,ὁ,eſt piſcatorium πλέγμα χοινίου, teſte Suida,qui hæc ſubiungit exempla. Ex Diphilo, ἅπαν πλέκειν κάλυβι τὸν πόρκον πυκνοπόρους.Et ex Plat.Soph.κύρτος καὶ δίκτυα καὶ ἄγκιστρα καὶ πόρκος,ἢ τι τοιοῦτον,ἐὰν ἄλλο τι πλὴν ἢ ἰχθῦς δι' ὧν προσαγορεύει.Quo in loco notandum ait,manifeſtò diſtingui non à δικτύῳ ſolùm,ſed & à κύρτῳ. vt & apud Plut.Symp.8, οὐδεμοῦ καθῆκας ἄγκιστρον, οὐδὲ πόρκον οὐδὲ δίκτυον. Dicitur eſſe retis genꝰ quod circulariter ſpargitur & in orbem funditur, Funda dictũ à Virgilio, in Georgicis, Atque alius latum funda iam verberat amnem. Suid.ita nominatũ vult ἀπὸ τῆς περκάζειν, vtpote quod περικαμπτόμενος καὶ ἀμπίσχων τὸν τιρύνθιον ἰχθύν. itémq; Etymologus, ex quo Suidas iſta deſumpſit. Sed addit Etym.in vniuerſum ita nominari πᾶν ὃ κυκλοῖ καὶ περιέχει. Habentur eadem & in Lex.meo vet. in quo, ſicut & apud Etymologum,ſubiungitur ſuperioribus hoc etiam exemplum, ex Antiph. Εἰσδὺς μόνος εἰς πόρκον,ὃν ἔξω πάλιν Οὐ ῥᾳδίως ἔξεμι τῶν αὐτῶν ἴσον. Ex quo colligitur non idem eſſe cum funda Virgiliana,ſed πλέγμα quoddam è vitili rotundum, ore anguſto,per quod ingrediuntur piſces: ideóque à Plat.nominari ἰρκὸς,carcerem. INDE Πορκὰς,άους,ὁ,Qui πόρκῳ piſcatur. Archeſtr.apud Athen.l.7, de ſalpis, Ἀστὴ βόας πορκῆς ἀλιζωστὶ καλέουσι.
Πορτεῖον,t.3,c.243,b.
Περιβυεμαι,ib.
Πορτίδιον,ib.h.
Πορτοβοσκεῖον,ib.e.
Πορτοβοσκία,ib.d.
Πορτοχέρος,ib.f.
Πορτομανὴς,ib.g.
Πορτοπλάγης,ib.g.
Πόρος,Tranſitus,&c.t.3,c.163,e.
Πόρος,Mearus,&c.c.164,b.
Πόρος,Ratio aliquid efficiendi,&c.c.165,a.
Πόρος,propr.ib.f.
Πορπαίζω,t.3,c.162,h.
Πόρπαξ,ib.f.
Πόρπη,ib.e.
Πόρπημα,t.3,c.163,a.
Πόρρω,t.3,c.550,f.
Πορεία,t.3,c.180,h
Πόρθμια,t.3,c.180,e
Πορθμὶς,ib.a
Πορθμῖον,ib.f
Πορθμὸς,ib.g
Πορθὼ,t.3,c.144,e
Πόρθησις,t.3,c.245,a
Πορθμεία,t.3,c.187,c
Πορθμία,t.3,c.188,a
Πορθμεύς,t.3,c.186,d
Πορθμεύομαι,ib.
Πορθμία,t.3,c.187,c
Πορθμὸς,t.3,c.186,g
Πορθμὸς,t.3,c.187,b.
Πόρθος,pro πόρθησις dicitur,quod eſt κλάσις,θλασις.Heſych.
Πορεία,ῆ,t.3,c.161,d.
Πορεία,ᾶ,t.3,c.180,a
Πόρισμα,t.3,c.175,c
Πόριος,propr.t.3,c.165,f
Πόρις,Vitulus,Iuuencus:& Vitula,Iuuẽca:pro πόρτις.Meminit Suidas,afferẽs πόρις. exponẽnſq; ῥιπίδιος, μόσχος. Vtitur autem Hom.in Odyſſ.dicens,ἄζωλοι πόριες οἷσι ἄγελαίης.
Πόρισμα,t.3,c.177,c.
Πορισμὸς,ib.d
Πορίστης,t.3,c.178,a.
Πόρκας,Heſychius ἰλάφους ἢ πτῶσις. pro quo infrà φόρκας.
Πόρκης,ου,ὁ,Suidæ ὁ ἀκάτιλος τῆς ὑποδεκαπόδος ὁ περικρυόμενος αὐτῷ πρὸς τὸ ξύλον, Annulus ille quo cuſpis haſtili infixa retinetur ne excidat:ſeu Annulus cuius circumplexu ferrum haſtæ cum ligno coerceatur:Euſtathio itidem κρίκωμα σωληνοειδὲς τῷ ξύλου καὶ τῆς αἰχμῆς. qui dictum putat ἀπὸ τοῦ περκάζειν, quòd Homer.eum dicat περκάζειν: Iliad.θ,ἔγχεϊ ἐν ἐνδικάπυρον, πύρωσε δὲ λάμπε δουρὸς Αἴχμὴ χαλκῆς,περὶ δὲ χρύσεος ἦεν πόρκης. Apud Heſych.verò Πορκὶς,ἀκατύλιος: mendoſe,vt ſuſpicor.
Πόρκος,ου,ὁ,eſt piſcatorium πλέγμα χοινίου, teſte Suida,qui hæc ſubiungit exempla. Ex Diphilo, ἅπαν πλέκειν κάλυβι τὸν πόρκον πυκνοπόρους.Et ex Plat.Soph.κύρτος καὶ δίκτυα καὶ ἄγκιστρα καὶ πόρκος,ἢ τι τοιοῦτον,ἐὰν ἄλλο τι πλὴν ἢ ἰχθῦς δι' ὧν προσαγορεύει.Quo in loco notandum ait,manifeſtò diſtingui non à δικτύῳ ſolùm,ſed & à κύρτῳ. vt & apud Plut.Symp.8, οὐδεμοῦ καθῆκας ἄγκιστρον, οὐδὲ πόρκον οὐδὲ δίκτυον. Dicitur eſſe retis genꝰ quod circulariter ſpargitur & in orbem funditur, Funda dictũ à Virgilio, in Georgicis, Atque alius latum funda iam verberat amnem. Suid.ita nominatũ vult ἀπὸ τῆς περκάζειν, vtpote quod περικαμπτόμενος καὶ ἀμπίσχων τὸν τιρύνθιον ἰχθύν. itémq; Etymologus, ex quo Suidas iſta deſumpſit. Sed addit Etym.in vniuerſum ita nominari πᾶν ὃ κυκλοῖ καὶ περιέχει. Habentur eadem & in Lex.meo vet. in quo, ſicut & apud Etymologum,ſubiungitur ſuperioribus hoc etiam exemplum, ex Antiph. Εἰσδὺς μόνος εἰς πόρκον,ὃν ἔξω πάλιν Οὐ ῥᾳδίως ἔξεμι τῶν αὐτῶν ἴσον. Ex quo colligitur non idem eſſe cum funda Virgiliana,ſed πλέγμα quoddam è vitili rotundum, ore anguſto,per quod ingrediuntur piſces: ideóque à Plat.nominari ἰρκὸς,carcerem. INDE Πορκὰς,άους,ὁ,Qui πόρκῳ piſcatur. Archeſtr.apud Athen.l.7, de ſalpis, Ἀστὴ βόας πορκῆς ἀλιζωστὶ καλέουσι.
Πορτεῖον,t.3,c.243,b.
Περιβυεμαι,ib.
Πορτίδιον,ib.h.
Πορτοβοσκεῖον,ib.e.
Πορτοβοσκία,ib.d.
Πορτοχέρος,ib.f.
Πορτομανὴς,ib.g.
Πορτοπλάγης,ib.g.
Πόρος,Tranſitus,&c.t.3,c.163,e.
Πόρος,Mearus,&c.c.164,b.
Πόρος,Ratio aliquid efficiendi,&c.c.165,a.
Πόρος,propr.ib.f.
Πορπαίζω,t.3,c.162,h.
Πόρπαξ,ib.f.
Πόρπη,ib.e.
Πόρπημα,t.3,c.163,a.
Πόρρω,t.3,c.550,f.
Πορρώτατα,ib.a.
Πορρώτατω,t.3,c.561,h.
Πορρωτέρας,ib.
Πορσαίνω,t.3,c.179,a.
Πόρσιος,t.3,c.561,c.
Πόρσω,t.3,c.561,c.
Πορτίζειν,Πορτίκιον,Πόρτιξ,in ſequ.Πόρτις.
Πόρτις, Vitulus,Vitula: aut Iuuencus, Iuuenca: Heſychio παιδὸς ζώου,μόσχος,δάμαλις. Hom.Il.ι, ἐξ αὐχένα ἄξει Πόρτιος ἠὲ βοός. Pro eodẽ πόρις dicitur, vt ſuprà docui,διὸ καὶ τινες παρὰ τὸ πορεύεσθαι καὶ βαίνειν. Dicitur ET Πόρτιξ pro πόρτις. Homer.Il.ρ, Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοῦ βαῖν' ὡς τε περὶ πόρτιδι μήτηρ Πρωτοτόκῳ κεκυρεῖ. Vnde DIMIN.Πορτίκιον, Paruus vitulus,Iuuenculus:ſeu Parua vitula,Iuuencula:Heſychio μοσχίον. Affert idem & VERB.Πορτίζει, quod exponit δαμαλίζεται,Vitulatur.
Πορτίς,idem exp.παγίδα,Laqueum, Tendiculam.
Πορφαίζω,in v.l.Stimulo bouesſed ἀμαρτύρως.
Πορφυρᾶς,t.3,c.489,a.
Πορφύρειος,t.3,c.490,d.
Πορφυρὰς,ib.d.
Πορφυρδικὸς,ib.
Πορφυρεῖον,t.3,c.491,f.
Πορφύρειον,t.3,c.490,e.
Πορφυρὶς,propr.ib.g.
Πορφυρῖτης,t.3,c.491,a.
Πορφυρόβαπτος,t.3,c.489,c.
Πορφυροειδὴς,ib.
Πορφυρόεσσα,ib.
Πορφυρόκαλλος,t.2,c.93,h. & t.3,c.489,c
Πορφυρομυχὶς,t.3,c.489,c.
Πορφυροῦς,t.3,c.490,a.
Πορφυρῶσα,propr.ib.
Πορφύρων,ib.
Πόρων,t.3,c.178,h.
Ποσακάσιος,t.3,c.492,h.
Ποσαπὸς,t.3,c.493,a.
Ποσαχῶς,ib.
Πόσι,Quò,Quem in locum: πῇ; Hom.Od.ι,Σπῆϊ μεί,ἀμφίπολοι. πόσι φεύγετε; Odyſſ.κ, Δ' ἄλλοι,πόσι ἴμεν; τί κακῶν ἰμείρετε δύντες;
Ποσιδάων, Ποσιδάωνος, Ποσιδέϊον, Ποσιδεὺς, Ποσιδεώνιος, Ποσιδήϊος, vide in ſequ.Ποσειδῶν.
Ποσειδῶν,ᾶνος,ὁ,Neptunus: deus maris,aliquantum tamẽ & in terram imperii habens,vt patet ex epithetis ἀπόσκιμος, ἀποσκίβων,ἀλιλίχθων,ex eo ipſi tributis quòd terram moueat & cõcutiat ſuo tridente. Idem Ariſtoph. docet in Nub.vocans eum μεγαλοσθενῆ σεισίγαιε, πάμπαν, γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσσης ἄγχιστ' μοχλεύτατ'. Apud eũdem comicum eſt non ſolùm θαλασσίας Ποσειδῶν, ſiue Πόντιος Ποσειδῶν,ſed etiam ἵππιος Ποσειδῶν, Equeſtris Neptunus,qui Latinis Conſus dicitur. vt & apud Pauſ.in Atticis,Ποσειδῶνι τῷ ἵππιον δέρμα φέροντι ὅτι γίγαντα Πολυβώτην. Apud Athen.lib.8,ſacrificatur Ποσειδῶνι ἐνάλιῳ:apud Plut.in Symp.5,Ποσειδῶνι φυταλμίῳ. Notandum porrò,in accuſ.pro Ποσειδῶνα dici Ποσειδῆ,Attica apocope,apud Ariſtoph.& Xenophontem.in vocatiuo & Ποσειδῶν & Πόσειδον. INDE Ποσειδώνιον, Templum Neptuni, vt Ἀπολλώνιον, Templum ſeu fanũ Apollinis:apud Euſt. (Apud Suid.cum diphthongo vtrobique Ποσειδήϊον,pro quo Doricè Ποσειδάϊον dici tradit) At plur.Ποσειδώνια dicũtur Sacra in honorem Neptuni,Latinis Neptunalia. Athen.l.13, τὰ ἅγια Ποσειδώνια πανηγύρει. quemadmodũ & apud Plut.Romani Ποσειδῶνι τῷ ἵππιῳ ἑορτὴν ἄγουσι. At Ποσειδωνία,ſiue Ποσειδωνιάς, dicta olim fuit Troœzen vrbs, vtpote Neptuno ſacra. vnde Ποσειδωνιάτης,de eius vrbis ciue. Quin & menſis quidã Atticus fuit DICTVS Ποσειδεών, ꝙ Neptuno ſacer eſſet,in eóque ſacra ipſi fierent. In eodem ἀγωνίζονται μάγειροι ἐν ἀθήναις τῶν μαγείρων ἀγῶνες, imitatione Neptuni & Mineruæ de Attica contendentium. Harpocration dicit eum eſſe ordine ſextum: at verò Suidas ſeptimum fuiſſe indicat, vt qui Latinorum Decembri eum reſpondere dicat. rectè. nam in eum incidiſſe ſolſtitium hyberum, ex Plut.diſcimus, qui Ianuario ineunti (ideóque & exeunti Decẽbri) cõparat,

in Cæsare, χειμῶνος ὡς ἔτυχε ὄντος, ἐπεμβάλλου Γενναρίου μηνός, (ἔστι δὲ αὕτη Ποσειδεὼν Ἀθηναίοις) ἐφ' ἣν εἰς πολλὰς ἡμέρας. INDE Ποσειδωνὶς ὁρνὶς dicitur ἡ ἀλκυών, quòd in istum mensem fœtura eius incidat: vt Plin. quoque testatur circa brumam (ἰ. περὶ χειμερινὰς τροπάς) alcyonum fœturæ sterni mare, septem diebus antè, & totidem post. Præterea à Ποσειδῶν DERIV. Ποσειδῆος, Neptunius, hoc est Neptunia proles, Neptuni filius. ET Ποσειδία, apud Hesych. ἑορτὴ Ποσειδῶνι πλουμβίῳ. Idem Ποσειδὼν dicitur ETIAM Ποσειδέων, Doricè. vt Od. α, Ποσειδέων ἀνοσίχθων. & Od. γ, Ποσειδέων ἀλαπαδνὰ κακὰ τεύχων. VNDE Ποσειδανίη ἔγχος in Epigr. Neptunia hasta. IONICE Ποσειδέων dicitur ab Herodoto lib. 4: apud quem itidem lib. 1, Ποσειδέων Ἑλικώνιος, & libro 7, Ποσειδέωνι σώτηρι. SED ET Ποσιδὼν dicitur, sine Ποσειδέων, sine diphthongo per simplex ι, teste Etymol. VNDE Ποσιδήϊος, Neptunius, Neptunia proles. ET Ποσιδήϊον, Neptuni templum, apud Herodot. quod & Ποσιδήϊον τοῦ appellat.

Ποσειδωνία, Ποσειδωνίη, Ποσειδωνιὰς, Ποσειδωνιάτης, Ποσειδωνίτης, vide in præced. Ποσειδῶν.

Πόδη, ης, ἡ, dicitur τὸ δέρμα τὸ βαλανοῦν δίπλωμα, Pellis qua glãs pudendi virilis integitur: cuius τὸ ἀκρον vocatur ἀκροποδών, Præputium, autore Polluce. Ita Dioscor. l. 4, c. 157, dicit τὸ ἐλλοπὸς τῆς ποδὸς ὀπτηθὲν. quod Ruell interpr. Præputii iacturam refarcit. malim ego, Curtam colis pellem. Itémque paulo antè dixerat, χρησιμεύει δὲ ἐπὶ τῶν ἀγόντων δέρμα μὴ ἐκτετμημένης λεπιδέρμου, valet ad inducendam glandi pellem in iis qui natura, non circuncisione, curti sunt. Alioqui & pro ipso pene accipitur, Aristoph. τυγχάνω μεγάλην, πόδην μικράν. Xen. Paed. ς, τὴν γυναῖκα ὑπὸ τῆς βρεσμάτων καὶ τῶν ποδῶν, παῖδα αὐτῶν κυοῦσαν καὶ ἀηδόνος δεῖσθαι φῇ. SIC ET Πόδιον ex Aristoph. affertur pro Mentula, dicente, Νὴ τὸν Ἀφροδίτην γὰρ ὀζῶν ποδίου. Ibi n. Suid. exp. αἰδοίου, afferens & hunc locum, Λέων σκληρὸν ἔκμαγμα σου, Τετ' ἄλλ' ἀπεξάπουσα τῷ ποδίῳ τῷ σῷ φοβεῖσθαι, ὃς φῶ πλάσαι σφυδρόν. ET Πόδων dicitur qui magno seu crasso pene est, aut crasso præputio. Luc. Lexiph. αἰσχυνθεὶς καὶ βλιμάζων τὰ λῶν παιδία καὶ ποδωνία αἰδοῦσι. Sic Aristoph. Pace, Εἶτ' μειῶ πόδων, ὡς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ἄδεις; Vbi schol. annotat, pueros ita nominari solitos fuisse κατ' ἐπανόρθωσιν. AT Ποδία, ας, ἡ, dicitur tuberculum paruulum in palpebris super pilorum locum nascens, quod à similitudine hordei κριθὴ etiam nominatur. Nam ita Gal. libro περὶ τῶν 4 dicit, φύεις τοὺς ὀνομαζομένους κριθὰς, οἷς ποδίας καλοῦσι. Et sub finem eiusdem libri, φύεις κριθὰς, οἷς καὶ ποδίας καλοῦσι. Forsitan autè ita nominatur tuberculum istud quòd τῷ ἀκροποδίῳ non absimile sit, quod & ipsum ab hordei grano non multũ differt.

Ποδία, Πόδιος, Πόδιον, vide in præced. Πόδη.

Ποσειδέων, Ποσειδίνος, Ποσειδῶν, in Ποσειδῶν.

Πόσμος, Potabilis: pro quo & ποτιμος.

Ποσπιτρίδες αἱ, dicuntur esse venæ in calcaneo.

Πόσις, ιος, ἡ, Potio, seu Potus, l. 3, c. 302, b. AT Πόσις, ὁ, significat Maritus: itidem ὁ πρὸς τὸ πίνειν, quoniam vt τὸ ὕδωρ τῇ γῇ μεγίστην ἐστὶ τροφὴ, ita vir mulieri nutrix, prolis. Homerus Iliad. γ, Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, ὅς οἱ μάλα πόσις ἦεν. Od. θ, Ὡς ἥ γε πόσιν ὃν κλαίουσ' φίλον ἦτορ ἀμύρεται. Odyssex λ, Κουρίδιον τεὸν ἄνδρα κατακτείνασα πόσιν φίλον. Sic Odyss. υ, Ζεὺς πόσις Ἥρης. Pro eodẽ in Epigr. metri causa vsurpatum REPERITVR Πόσις. Est & nomen proprium historici apud Athen.

Πόσος, Quot, &c. l. 3, c. 492, e

Πόσος, Quantus, &c. ibid. a. Ποσὸς, Aliquantus, &c. c. 493, b.

Ποσότης, ib. d. Ποσπαναρ, l. 3, c. 492, f

Ποστὸς, ib. g. Ποστιμέσιον, ib.

Ποστιμέσιος, l. 2, c. 854, f. Πόσος, l. 3, c. 492, g

Ποστὸς l. 3, c. 493, c

Ποστρυχίδω, apud Hesychium ποσσοφυλίζειν: Doricè pro ποσσαγχυλῶ, à themate πόσσαγχυμι: hi tamẽ mendosum non est.

Ποστρύω, Doricè itidem pro ποσσάγω. vnde ποστρυτὸς, Adesdũ.

Ποστρυτίδης, l. 1, c. 87, a. Ποστρυτίδιος, ib.

Ποστρίνος, Recens: ad verbum Recèns & iam modò dictus, ἐγγὺς καὶ σωτὴρ φαὸς, vt ποσσήφατος: idem significantibus φάος & ἄως, vt tradit Eustathius. Hesych. ποτάνιον exponit non solùm νέον, ποσσήφατον, sed etiã ξυστηγὺς: pro quo apud Suidam ξένιον, in manifest. etiam codice: nescio quam rectè. Affertur & Ποστρὶ pro Recenter, sed ἁμαρτύρως.

Ποστραδὸν, Ποστραπτήρ, Ποστράμος, Ποστραμυλίων, Ποστραλὸς, vide in sequ. Ποστρόμος.

Ποστρόμος, οῦ, ὁ, Fluuius, Flumen: ὕδωρ τὸ ποτὸν ἔχον, hoc est, τὸ ποτὸν ἔχον, & potabilis sit, hoc est potabilem quam habeat, non falsam, vt mare. Homerus tamen & Oceanũ vocat ποτα μόν. vt Odyss. α, Μίστω δ' ἐν μεγάλοις ποτα μοῖσι βοὴν ἀγαθὸν μέθεπε, Πρῶτα μὲν Ὠκεανὸς, ὃν οὔποτε λήγει ποτα μός. Sic Odyss. λ, sub finem, Τῶν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποτα μὸν ἔρχεται ὄμβρος. Et initio Od. μ, Αὐτὰρ ἐπεὶ ποτα μὸν ἔλιπε ῥοον Ὠκεανοῖο Νηῦς. Vbi ποτα μὸν Ὠκεανὸν doctores accipiunt τὸν ἔξω Ὠκεανὸν, Exteriorem seu vlteriorem Oceanum. quidam etiam fluuium qui in exteriorem Oceanum defert. quum subiungat poeta, Κατὰ δ' ἴκετο πείρατα γαίης Βίρτπρεια. At quũ ll. ξ dicit, ποτα μοῖο ῥοῇσι ὠκεανοῖο, de toto Oceano intelligit. nam vt ibi subiungit, ἐκ δ' ἔβαλε πάντα πάτακτα, ita alibi dicit, Ὠκεανὸν Νύμφας τε γεγάασι πάτακτα, vt & Maro, Pater Oceanus. Alioqui ποτα μοὺς appellare solet flumina quæ ex Oceano orta in eundem remeant. vt Iliad. φ, βαθυρρείτεω μάχεσθαι δίῳ Ὠκεανοῖο, Ἐξ οὗπερ πάντες ποτα μοὶ καὶ πᾶσαι θάλασσαι, Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ ῥέουσι. Idem epitheticè dicit ὑγρὸν ποτα μὸν: & ποτα μὸς εὐρὺς ἀρχυρόδινος, & ποτα μὸς ἐλαφρὸς ἀρχυρόδινος, & Εὐρὺ ῥέων ποτα μὸς, & ἐς ποτα μὸν ἀλμυρὸν ποτα μοῖο καὶ ἁλμυρὸν ῥεέθρα. Hesychio ποτα μὸς est ἀκεανὸς, & ὁ ὑγρὸς, & ὁ σωματοειδὴς ἀήρ: necnon δὲ τὸ ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Compos. HINC Ποτα μήτιος, Fluuio vicinus, Amnicola: herbæ nomen, de qua vide l. 1, c. 810, d. ET Ποτα μοδίφης, Suidæ ὁ πρὸς αἰῶνα ποτα μοῦ, Qui semper flumen traiicit. ET Ποτα μοφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui à fluuio auferitur seu rapitur. Apocal. 12, ἔβαλεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὕδωρ ὡς ποτα μὸν, ἵνα αὐτὸν ποτα μοφόρητον ποιήσῃ. ET Ποτα μόχθης γῆ, Terra operta limo arenáve à fluuio deuecta. ITEM Ποτα μοπόρος, Fluuium traiiciens: ὁ πρὸς τὸν ποτα μὸν, apud Oppianum. Deriuatum indidem & ADIECT. Ποτα μὸς, Fluuialis. vt ποτα μὸν ὕδωρ, Aqua fluuialis, Aquæ flumine petita. Et ποτα μοὶ ἰχθῦς, Pisces fluuiales, ἢ οἱ ἐν τοῖς ποτα μοῖς βιοτεύοντες Athenæo qui itidem dicit ποτα μὸς ἀντὶ τοῦ πλατύς. Sic ποτα μὸς ἵππος, Equus fluuialis: qui & ἱππο ποτα μὸς. Necnon ποτα μὰ πλοῖα, Fluuiales naues, Nauigia quorum in fluminibus vsus est. Plinius dicit etiam Amnica insula. Denique à ποτα μὸς est ADVERB. Ποτα μηδὸν, In modum fluminis, Fluminis in morem, More fluuii: dicitur ποτα μηδὸ, Hesych. & Suid.

Ποτανὸς, l. 1, c. 1714, g. Ποτάομαι, ib. f

Ποτανὸς, l. 1, c. 1873, a. Ποτὴ, l. 2, c. 1511, g

Ποτὴ, ib.

Ποτήομαι, F. ποτάομαι, idem quod ποτάομαι, Volo. Apoll. Arg. 2, δι' ἠέρα ποτηθεὶς). Sic Hesiod. Theog. ποτήεντα χοὴν ἀπὸ χειρὸς, volabant è manu.

Ποτήον, Bibendum à πίνω.

Ποτήρης, l. 3, c. 500, g. Ποτήρτος, aduerb. ib.

Ποτήρης, ib. f. Ποτήρυθρος, ib. h

Ποτήρους, ib. Ποτήρωσις, l. 3, c. 501, a

Ποτὴς, l. 1, c. 1714, e. Ποτὴσις, l. 3, c. 303, b

Ποτιδὼς, l. 1, c. 1714, f. Ποτὶδρομος, l. 3, c. 304, c

Ποτιμεγαλύβδης, ib. Ποτιδέγμαι, ib. a

Ποτιμεμφορὲς, ib. c. Ποτὶς, l. 3, c. 303, g

Ποτὸς, ib. d. Ποτὸς, l. 1, c. 1714, f

Ποτὶ, l. 3, c. 572, c. Ποτὰόμαι, l. 1, c. 499, c

Ποτὰδὶ, Aspice: Doricè pro ποσσὶ.

Ποτὰδὶ μετος, l. 1, c. 958, g

Ποτὰδὶ μετον, Dorice pro ποσσὶ μετον, Aspicit. Hesych.

Ποτὰδοπος, l. 1, c. 1042, f. Ποτὰω, l. 3, c. 304, c

Ποτὰζομαι, ib. c. Ποτὰπαδίος, l. 1, c. 98, b

Ποτὰς, l. 3, c. 303, c. Ποτὰχρεως, l. 2, c. 712, a

Πόταμος, l. 3, c. 303, c

Ποτὰτομαι, Doricè pro ποσσὶ χομαι, hoc est ποσσὶ χομαι, Aduenio, Accedo. H. Od. ι, Οἵη δ' ἐς Ὀλυμπὸν ποτὰτο

ται, ὡς ἐπὶ Θήβας, quæ Orchomenum veniũt. ſeu Quæ Orchomenum afferuntur, alii exp. etiam ἀνάκτορα.

Ποτίσημα, t.2,c.1700,c. Ποτίσυσημα, t.3,c.595,h

Πότις, t.3,c.303,g. Πότισμα, t.3,c.304,h

Ποτισματοπώλης, ibid.

Ποτισμὸς, exponitur itidem Potio, vt πότισμα. Sonat potius Præbitio potionis, ſeu Adaquatio aut Irrigatio.

Ποτίστης, t.3,c.303,g. Ποτιστήριον, t.3,c.305,a

Ποτίστρα, ibid.

Ποτοφόρος, Doricè pro φορτοφόρος, Affero.

Ποτραπὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, affertur pro Loquax: ſed ἁμαρτύρως.

Πότμος, ου, ὁ, vt μόρος, Sors, Fatum: eo modo quo dicitur Sors mea, Fatum meũ, pro Caſus ſeu fortuna fatali ſorte mihi obuenientes, & ſpecialius interdum Interitus, Mors. Hom. Il. π, Ψυχὴ δ' ἐκ ῥινῶν πταμένη ἀΐδόσδε βεβήκει, Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦ' ἄνδροτῆτα καὶ ἥβην. Il. σ, Λύπησε δὲ τὸν ἑταῖρον μάλ' ἐκ περὶ πότμον ἑταῖρος. Odyſſ. ξ, ὡς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ὑπαυδῆσαι.

Πότια, Ῥότια, Ποτιάδες, Ποτιάζω, Ποτίασις, Ποτιάω, in ſequ. Πότνιος.

Πότνιος, α, ὁ, Venerandus, Honorandus, Auguſtus: σεβαστὸς, σεβάσμιος, ἔντιμος. Maſculini tatus vſus eſt, vel propemodũ nullus, creberrimus fœminini apud poetas. Dicit enim Hom. πότνια Ἥρη, Il. ο: πότνια Ἄστρη, Iliad. φ: πότνια μητερ, Od. ο. Et Heſiod. in Georg. πότνια πυθώ. Rurſum Hom. vocãdi caſu, Πότνια θεά, μή μοι πάρα χώεο, Od. ε. vt & apud tragicos legimus ὦ πότνια χθών. Idem poetæ DICVNT Πότνια pro πότνια, metri cauſa facta ſyncope. Hom. Od. υ, Ἄρτεμι πότνια θεά, σύ τέ μοι Διὸς. Sic in Epigr. πότνια χαιμαικῶν. Heſychio πότνια eſt nõ ſolùm σεβασὶ, ὕπνος, ſed etiã καλὴ. (quomodo & πότνια χθὼν affert pro καλὴ χθών) necnõ δέσποινα. quod optime conuenit tum quũ fœminis tribuitur. nam quum dicitur πότνια θεά, & πότνια Ἥρη, aptiſſimè expones Domina dea, Domina luno, ſeu Veneranda domina dea, Veneranda domina luno. ſicut hodiéq; fœminas honoratiores aut matresfamilias honoris cauſa dominas appellamus. INDE Ποτνιάω, ET Ποτνιάζω, Oro & obſecro πότνιον ſiue πότνιαν appellans, Obſecro & imploro appellando πότνιον ſeu πότνιαν. Quomodo Vlyſſes ποτνιᾶ ſiue ποτνιάζει Odyſſ. ε, vbi dicit, Πότνια θεὰ μή μοι πάρα χώεο, Quæſo veneranda dea ne hanc ob rem mihi ſucceuſeas. Generaliter accipitur pro Oro, Obſecro, Obteſtor: ſeu Suppliciter & cum lacrymis oro. vt Heſychius quoque ποτνιᾶσθαι exponit non ſolùm δεῆσθαι, δέεσθαι, λοῦσθαι, ſed etiam μετ' οἰμωγῆς ἱκετεύειν. quod Latinis eſt Imploro. Plutarch. De garrul. φασὶ τοὺς ἑαυτῆς ἀνδρὶ, λιπαρῶς διαμᾶν πυθέσθαι τὸ λεγόμενον. ὁ δὲ καὶ καταφρονῶν ἀφεὶς αὐτὴν ἐχώρησεν, καὶ δάκρυα ποτνιωμένης αὐτῆς, Obſecrantis & obteſtantis. Philo cum accuſ. in Vita Moſ. libro 1, ἅμα καὶ τὴν θεὸν ποτνιώμενος, ἵνα ἐξ ἀμηχάνων ῥύσηται συμφορῶν. Interdum ponitur & pro Suppliciter deprecor. Plut. Cæſ. Ἔτι ὄναρ ἡ Καλπουρνία θαυμάζει καταῤῥηγνύμενον, ἐδόκει ποτνιᾶσθαι καὶ δακρύειν. Sic Lucian. in Macrob. de Iſocrate. Nonnunquam Ægrè ferò, Indignor: γοητιάζω, & Quæritor: Heſych. διαῤῥᾷ. Rarior vſus actiuæ vocis, cuius tamen Heſych. meminit, ποτνιᾷ afferens pro ἱκετεύει, δέεται. Meminit idem & poſterioris verbi ποτνιάζω ſeu ποτνιάζομαι, nimirum ποτνιάζου exponens δύχου, δέεσθαι. Sed actiuo ποτνιάζει tribuit & aliam longè diuerſam ſignificationem, vt qui eſſe dicat παιδικοῦ χῆδος. nam ποτνιὰ vocari πὺ δακτύλιον, Podicem. A ποτνιάζομαι ſeu ποτνιῶμαι ſignificante Obſecro, Suppliciter oro & obteſtor, Imploro, eſt VERBALE Ποτνίασις, Supplex obteſtatio, Imploratio, Precatio cum lacrymis. Poll. eſſe dicit vocabulum τραχὺ. AT Ποτνιάδες, αἱ, Heſychio ſunt αἱ Βάκχαι, quæ & μαινάδες & λυσσάδες.

Ποτόμεν, Heſ. φορεῖν: quod & ποτόδαι, Doricè.

Ποτὸν, τὸ, ſubſt. t.3,c.301,h. Πότης, ibid.e

Ποτὸς, ibid.g

Ποτόσδω, Doricè pro φορεῖν, Oleo ſeu Redoleo.

Ποτῦται, & Πότυται, itidẽ Dores τὸ φορεῖσθαι dicunt. Euſt.

Ποῦ, t.2,c.1507,d. Πεῦ, ibid.e. Ποῦ τι, ibid.

Πουλυβότειρα, t.1,c.780,h. Πουλυγάλακτος, t.1,c.812,b

Πουλυείλικτος, t.1,c.1185,b

Πουλυέτιος, Qui multorum annorum eſt, Annoſus. Nõn.

Πουλυκάρηνος, t.2,c.69,d

Πουλυμάλαθρος αὐλὴ, Nonno Aula amplo atrio prædita.

Πουλυμιγὴς, E multis mixtus: ſeu Permixtus, Confuſus. Epigramm.

Πουλυόδους, Multos habens dentes, Nonn.

Πουλυπότης, Multum bibens, Multibibus, in Epigr.

Πουλὺς, pro πολὺς, t.3,c.479,d

Πουλυπὸς, t.3,c.1285,b. Ποὺς, t.3,c.501,g & 508,f

Ποῦ τι, t.2,c.1507,c. Ποῦ, pro ποῖ, t.3,c.432,e

Ποὺς, in Pea.

¶ Πρᾶγμα, t.3,c.529,c. Πρήγματα, τὰ, pro πολιτία, c. 530,a. Πρήγματα, Lites, &c. ib.f

Πραγματία, t.3,c.533,c. Πραγματιάδης, ib.g

Πραγματεύομαι, Efficere conor, &c. ib.a. Πραγματεύομαι, Efficior, &c. ibid.d

Πραγματὴς, ib.h. Πραγματικὸς, ib.g

Πραγματικὸς, ib. Πραγματεύω, ib.d

Πραγματεῖ, οἱ, t.3,c.532,h. Πραγματικὸς, ib.f

Πραγματικῶς, ib. Πραγμάτιον, t.3,c.530,h

Πραγματόδωρος, t.3,c.531,a. Πραγματολογέω, ib.

Πραγματομαθὴς, ib. Πραγματόδης, t.3,c.533,a

Πραγοπόσης, Hermolao teſte vile vinum erat vt vappa. Meminit & Heſychius, ſimpliciter dicens eſſe οἶνον πραᾶ.

Πρᾶγος, t.3,c.534,a. Πρᾶδα, t.3,c.519,b

Πρᾶεος, ib.c. Πρᾶϊς, t.3,c.239,h

Πρᾶϊῶ, ἀφ' ἧω, t.3,c.244,a

Πραμνία μῖλα, t.2,c.1633,a. Vide & Πτελέκεια.

Πρακτὶς, Agendus, Faciendus.

Πρακτὴρ, t.3,c.518,h. Πράκτης, t.3,c.671,h

Πρακτὸς, t.3,c.518,d. Πρακτῶς, ib.h

Πρακτὴς, t.3,c.527,c. Πρακτωρ, t.3,c.519,a

Πράλιξ, Heſychio ὁ λίαν ἄχρηστος.

Πράμνιος, ſiue Πράμνιος οἶνος, Semo autore dicitur à Pramnia in Icaro inſula rupe, vicina mõti excelſo: vt Didymus vult, à Pramnia vite. Alii quaſi φθαρμὸν dictum opinantur, eſſe dicentes τὸν ἐκ φθαρμοῦ ὀπωρίδιον: alii denominatum φθαῖ τὸ φθείρειν volunt, vtpote φθαίνοντα τὸν ὑμὸν καὶ φθοποιὸς ποιοῦντα τὰς πέντας. A nonnullis & φαρμακίτου vocari, teſtatur idem rurſum Semus. Vnde Homer. Iliad. λ, πίνων Οἴνον φθαμενέων. Et Od. κ, Οἶνον φθαμενέων ὀπάων. Eundem eſſe πραμνὸν tradit Athen. lib. 1, necnõ αὐστηρὸν καὶ σκληρὸν. Vnde Ariſtoph. dicit τὸν Ἀθηναίων δῆμον οὐκ ἂν πιεῖν ἥδιστ' ἄκρατον οἴνου σκληροῦ καὶ αὐστηροῦ, οὐκ ἐφθαμενίοις σκληροῖσιν οἵοις σπωγγιὰ τὰ ὀφρῦ πιεῖ καὶ πίνων κοιλιᾷ, ἀλλ' αὐθεμέρῳ καὶ πίνοντι παραχρῆμα. Itidẽ verò & Gal. apud Hippocr. eſſe dicit vinũ nigrum & auſterum. At Dioſc. lib. 5, cap. 9, ὁ ἐκ τῆς Λεσβιδυλίας φαυλῆς γλυκέος, γαλεὸς, καλυπτὸς Κρητικὸς, ἢ φεσγιτὸς, ἢ φθαμενίου. Vbi nota ſine diphthongo ſcribi. vt & in hoc iambo Ariſtophanis, Οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω φθαμενίου, Οὐ Χίου, οὐ Θάσιον. per diphthongũ verò apud Homerum. Meminit & Plin. lib. 14, cap. 5: Et pramnio, (inquiens) quod idem Homerus celebrauit, etiam nunc honos durat. naſcitur Smyrnæ. AT Πράμνιον dicitur τὸ τῆς φθαμενίης ἀμπέλου κλῆμα, Palmes pramniæ vitis, teſte Poll. Apud Heſychium & Πράμνιον, expoſitum non modò ἄμπελος, ſed etiam ἕλικα, Ligo, Bidens.

Πραὶ, Doricè pro φορεῖν dicitur. Vtitur eo Theocr.

Πραϊὸς, t.3,c.550,a. Πραΐζω, ib.e

Πραὸς, ib.d. Πρᾶξιδίκη, t.2,c.526,c

Πρᾶξιππος, ib. Πρᾶξις, t.3,c.515,d

Πρᾶος, t.3,c.519,a. Πρᾶος, t.3,c.518,f

Πρᾰόω, aduerb. t.3,c.519,a. Πρᾰότης, ib.

Πρᾶπίδες, Præcordia. Hom. Il. λ & ω, βάλε δουρὶ Ἧπαρ ὑπὸ πρᾶπίδων. Et Il. ω, Καιρὸς δὲ πρᾶπίδων ἦλθ' ἧμαρ ἦλθ' ἀπὸ γύων. Et Il. χ, ἣ κε μιν αὐτὸν ἀπὸ πρᾶπίδων ἕλῃσι ἄχος ἦλθε. Dicũt etiam εὐφρένα πρᾶπίδα, pro Sapienti pectore, Gnara doctáque mente, Solerti induſtria. quoniam mẽtis ſedes ſunt præcordia ſeu pectus. Il. α, Ἦ ἐμὸς οἶνος οἷσιν ἐνὶ πρᾶπίδεσσι. Il. σ, ὧν ἔνι σοὶ ἐνὶ πρᾶπίδεσσι. Itidẽ Heſiod. accepit pro mente ſeu ſolertia: quum in Theog. dixit, μετὰ δὲ πρᾶπίδας, πεῖρ' ἐδάη νόημα.

Πρᾶσὰ, ἀς, ἡ, Area ſeu areola in horto, h.e. Quadrata in horto loci cõſiti figura. vt ſchol. Hom. πρᾶσαι εἶδε διαα. III.

εἰς τὰς ἐν φυτοῖς πεφυκυίας χάρακας ἀφ' ἃς τὰ πράσια. solent A enim hortos in quadratas areas & veluti laterculos diuidere hortulani, & singulas singulis seminibus conserere. Hom. Odyss. ν, de horto Alcinoi, Ἔνθα δ' ἀκοσμητὶ φυτὰ πρέπει ὄρχον Παντὸς πρόμαν ἐπέτηον χαρίεντα. Et Dioscor. lib. 4, c. 17, de lagopode herba, φύεται ἐν πράσοις, nascitur in hortorum areis. Plin. in Segetibus nasci scribit segetes forsan appellans τὰ ἐν τοῖς ἀρχαῖς πράσοις. nam & ipsi in quadam veluti πράσια distincti sunt. Marci c. 6, multitudo illa Christum sequēs ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαί, ἀνὰ ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, discubuerunt per areas, partim centeni, partim quinquageni. Πρασιαί, siue Πράσιαι, est etiam Laconiæ locus, cuius incola Πρασιάτης dicitur.

Πρασίζω, in Πράσον. Πρασίον, ου, τό, Cura deorū. v. l.

Πρασίτης, ου, ὁ, c. 3, c. 240, f

Πρασίτης, Ρ. Πράσιος, Πράσινος, vide in Πράσον.

Πράσιος, ου, ὁ, c. 3, c. 240, d

Πρασίτης, Πρασοειδὴς, Πρασοειδὴς, Πρασόχρους, in Πράσον.

Πράσον, ου, τό, Porrum: olus satis notum. Apud Athen. lib. 13, τὰ πράσα ἔκαινε δηδιέναι μᾶλ' ἡμῶν. Eodem libro, τὰ πράσα πεπόνθασι Τολύπας, ἔσθων καὶ γαθύς. Apud eundem libro 14, πράσον θαλάττιον, Porrum marinum. apud Dioscor. πράσον κεφαλωτόν, Porrum capitatum, lib. 4, c. 179. cui opposit. τὸ κεφαλωτὸν πράσον, porrum sectiuū. | Πράσον dicitur etiam algæ species quædam. nam, teste Theophr. Histor. plant. lib 4, cap. 7, τὰ φύκια vnum genus καπύφυλλον est, herbido colore, quod πράσον vocant, nōnulli ζωστῆρα. Nominis ratio est quòd radicem habeat oblongam & crassam qualem τὰ κρεμμυοειδῆ & τὸ κεφαλωτὸν πράσον, coloréque sit viridi vt porrum. Sic Plin. lib. 13, cap. 25, Phycos quod folia lata colore viridi gignit, quidā πράσον vocant, alii zostera. Meminit & Hesych. ΕΝΔΕ Πρασοειδὴς, Porro similis, Porri speciem gerens. Plin. lib. 37, cap. 8, de topazio, Duo eius genera faciunt, præsidem atque chrysopteron simile chrysoprasio. ΕΤ Πρασόκουρος, ου, ὁ, Falx qua porrum decondent. ἁρπάσαι ὥς τε πράσου κόμας, in Epigr. ΑΤ Πρασοσμυρὶς, Hesychio est ζῶν χλωρὸν κόμην τὸ ἐπὶ τῆς κάπης λάχανα, & in primis τὸ πράσον. vnde & nomen. Sic Theophr. Histor. plant. lib. 7, cap. 5, καὶ ὁ τῆ θριδακίνῃ καὶ ὁ τῆς πράσους καὶ ὁ ἄλλος πόαν ἃ πρασοσμυρίδες. Idem philosophus ibidem docet quomodo capienda sint ista animalcula, itémq; Diophanes Geoponicōn libro 12, & Pallad. lib. 1, cap. 35. Meminit τῆς πρασοσμυρίδος Aristot. quoque Hist. anim. lib. 5, cap. 19, scribens eas ὁκ ἐπὶ τὰ πράσα nasci, & habere πόδας. Gaza hìc blattas vertit, apud Theophr. porricidas. quod magis probant: quōniblattæ sint potius αἰόλεαι. Notandum verò, apud Theophr. scriptum esse πρασοσμυρίδες, itémque apud Hesychium: sed perperam, vt vel alphabetica apud hunc sortes ostendit. Apud eundem H. reperio ΕΤ Πρασοτόμιον, expositum ἁρπάσαι ὥς τε πράσου κόμας, Falcem qua porros decondent seu incidunt: alio nomine πρασόκουρον dictam. Præterea à πράσον DERIV. Πράσινος, ΕΤ Πράσεος, Porraceus, Porrum referēs, Porro similis, Qualis porri est. vt πράσινον χρῶμα, Color porraceus, Color qualis porri est, hoc est viridis. Plato in Tim. πράσινον χρῶμα dicit, scribens ipsum fieri πυρὶ καὶ ὑγρῷ κεκραμένῳ μίλανι. Itidem dicitur πράσινος λίθος, Lapis porraceus, seu Prasius lapis, vt Plinius maluit, qui & ipse eum in viridantium genere ponit, violioris esse ipsum turbæ dicens. A Theophr. DICITVR Πράσιος in libello περὶ λίθων, itidem ex eo quòd porrum colore referat. Item πράσιον vocatur origani genus non dissimile hyssopo: & genus heraclii alterum, foliis exilioribus, mollius, sampfucho non dissimile. Autor Plin. lib. 20, cap. 17. Sed est & alia herba πράσιον nomine dicta, Latinis Marrubium, vt idem eiusdem libri capite 22 docet, his verbis, Marrubiū plerique inter primas herbas commendauere, quod Græci prasion vocant, alii linostrophon, nonnulli philopæda. Huius meminit Dioscor. lib. 3, c. 119: superioris, capite 35, eiusdem libri, scribens πολιόφυλλον πρασίζειν à quibusdam vocari πράσιον. Idem eodem libro, cap. 117, πολυκαμπτὸν appellari tradit πράσιον μίλαν, quòd folia habeat similia τῷ πράσῳ, sed maiora & subrotunda. Sic Plin. lib. 27, initio cap. 8, Balloten alio nomine melamprasion Græci vocant. Sed subiungit, Folius maioribus quàm porri: hallucinatus, vt quidē volunt nonnulli. At Nicol. myrepsus πράσιον vocat æruginem etiam perhibetur, vt quæ & ipsa porri colorem viridem imitetur. Ad πράσινος verò vt redeā, vtuntur eo Latini quoque. Prasinus enim color apud Plin. legitur, apud Martial. Prasina syntheſis, apud Plautum Prasina vestimenta. DICITVR Πρασοειδὴς etiam pro πράσινος seu πράσιος. vt πρασοειδὲς χολὴ, Porraceus bilis, Bilis quæ porri colorē viriditate imitatur. Galen. eam πρασοειδῆ vocat, vt Hippocr. πρασοειδὲς ἔγχυμα. apud quem itidem legimus, ὅτι τὸ ὑμενῶδες πρασοειδές. Denique à πράσον est VERB. Πρασόω, significans Porrum imitor, Porrum refero: seu Porraceus sum, Prasinus sum. Dioscor. lib. 3, cap. 94, σμυρίζω, καὶ πρασόω, myrrhæ simulum, nō porri. Sic lib. 4, cap. 155, de elaterio. Forsitan & πρασιαὶ hinc dictæ dici queat. vt πρασιαὶ in hortis proprie sint areolæ quadratæ in quibus porros & alia huiusmodi olera serunt.

Πράσσω, siue Πράττω, Facio, Ago, t. 3, c. 510, a. Πρᾶσσω, Administro, &c. ib. f. Πρᾴσσω, Transigo, &c. c. 511, d. Πράσσω, cum aduerb. c. 511, b. Πράσσω, Exigo, &c. c. 514, g. Πρᾶσσωμαι, siue Πράττομαι, c. 515, a. Πρᾶσω, pro Vendo, &c. t. 3, c. 240, d

Πρασπορία, t. 1, c. 541, f. Πρατὴρ, t. 3, c. 240, f

Πρατὴρ, ib. g. Πρατήριον, ib.

Πρατὴς, t. 3, c. 241, a

Πρᾶτος, Doricè pro πρῶτος, Primus, apud Theocr. & alios.

Πρατὸς, t. 3, c. 241, a

Πράττω, Atticè pro πράσσω dicitur: quod vide t. 3, c. 510, a

Πρεμνήρης, t. 3, c. 519, d. Πρέμνιος, ib. e

Πρεμνίτης, ib. f. Πρεσβεῖον, ib. e

Πρεσβεύω, ib. d. Πρεσβεῖος, ib.

Πρεσβὺς, ib. b. Πρεσβύτης, ib. c

Πρέσις, t. 3, c. 240, b. Πρέσις, t. 3, c. 519, a

Πρεσκάκια, & Πρεσκάκια, apud Galenum legitur pro Latino Præcocia. Nam libro De alment. facult. secundo, loquutus de Perticis, dicit τὰ πρεσκάκια καλούμενα ἐκ μείονος τῆς Ἀρμενιακῆς. Siqui verò fugiant appellationem τῆς πρεσκακίου, eos veraque hæc (& Armeniaca videlicet & præcocia) vocare Ἀρμενιακὰ μῆλα, seu Ἀρμένια, tetrasyllabos. Et sub finem libri Simplic. septimi, nullo De malo Armenia, scribit ἔστιν ὀλιγίστης τιμῆς ὀπώρα. nam omnes & τὰ καρπὰ & τὰ δίφυρα vocat αὐγκκκκκ. Rectius pro eo Dioscor. cod. habent Περσικὰ, lib. 1, cap. 165, vbi dicit minora Persica, quæ Ἀλβουκὰ vocantur, à Romanis πρεσκάκια appellari. hoc est Præcocia. vt Plin. lib. 15, cap. 12, Post autumnum maturescunt Persica, æstate præcocia, intra XXX annotineri. Martial. Præcoqua nominat: lib. 13, Vita minutis fueramus præcoqua ramis, Nunc in adepeam Persica chara sumus.

Πρεμνοειδὴς, t. 3, c. 537, e. Πρεμνίζομαι, ib.

Πρεμνίζω, ib. d. Πρέμνον, ib.

Πρέμνον, t. 3, c. 536, h. Πρέμνος, t. 3, c. 537, a

Πρεμνώδης, ib. d. Πρέσι, imperf. ib. f

Πρεσὶς, t. 3, c. 541, g. Πρέσον, pro ἔρεσον, ib.

Πρέσσω, π, subit. t. 3, c. 558, a. Πρεσσώτης, ib.

Πρεσσῶπος, t. 3, c. 542, g. Πρέσσω, t. 3, c. 537, f

Πρεσσὼν, t. 3, c. 540, f

Πρέσβα, pro Πρέσβαινα, t. 3, c. 541, b

Πρεσβεία, Legatio, &c. t. 3, c. 543, c. Πρεσβεία, Deprecatio, ibid. c. Πρεσβεία, Honos augustior, &c. t. 3, c. 547, a.

Πρέσβαινα, Vetula, &c. t. 3, c. 545, a

Πρεσβεῖον, t. 3, c. 547, b. Πρεσβεύω, t. 3, c. 541, b

Πρεσβεὺς, t. 2, c. 197, d. ob. Πρεσβύλλιον, t. 3, c. 547, a

Πρεσβύλλιον, t. 3, c. 541, h. Πρεσβύς, t. 3, c. 547, d

Πρεσβύνομαι, t. 1, c. 5, d. ob. & t. 3, c. 543, f

Πρεσβύτης, t. 3, c. 543, f

Πρεσβύω, Legationem ago, &c. t. 3, c. 542, c. Πρεσβύω, Senior sum, &c. ib. Πρεσβύω, Honore afficio, &c. ibi.

Πρεσβῶν, ῶ, t. 3, c. 547, d. Πρεσβῶν, ib.

Πρέσβυς, t. 3, c. 541, b. Πρεσβυτεροῦμαι, t. 2, c. 818, a

Πρεσβυτερὶς, t. 1, c. 817, b. Πρέσβυς, t. 3, c. 544, b

Πρεσβύτατος, t.3, c.541, h.
Πρεσβυτέριον, ib.f.
Πρεσβυτέρου, ib.f.
Πρεσβυτέρως, ib.f.
Πρεσβυτικὸς, ib.b.
Πρεσβυτικῶς, ib.c
Πρεσβῦτις, ibid.b
Πρηΰμηλος, compositum ex ἵλαος & μῆλος, ideóque redditur & εὔνεως & ἥμερος. hoc est, non solùm Beneuolus, sed etiam Benignus, Mitis, Placidus. seu ἵλαος, μείλιος. VNDE Πρηΰμηλα, Beneuolus & propensus animus. Eurip. Oreste, Ἥκω λαβοῦσα πρηΰμηλα, Venio accepta deorum beneuolentia & animo propitio. hoc est Placatis & reconciliatis dijs, Dijs mihi redditis propitijs.
Πρῆγμα, t.3, c.535, b
Πρηγορέων, Hesychio ἀναχορήτης, siue ἀμαιμάκης.
Πρηγορεῶν, codem teste dicitur τὸ ὀρίων ὁ φάλλος, vbi nimirum φερουμένων τὰ ἐπὶ στόμα quæ comederunt. Sic Poll. lib. 2, de stomacho siue œsophago, qui cibi & potus est vehiculum, ὃ ὅριον ὅμοιόν τι πυτίνῃ φέρεται, ὃ πρηγορεῶνα καλοῦσι, ὕθεν καὶ ἀναβροιζεται ἡ ὀδύνη. Ita igitur Aristoph. Auib. dicit, ἐκ δὲ τοῦ Δεσπότου, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν, mittemus vobis vesicas illas gutturis eminentes in quibus cibum sumptum præcolligimus.
Πρηΐζω, t.3, c.540, a
Πρῆθμα, dicitur ἡ πολύπους ἁφαλή, vel πλακοῦς, vt alij volunt, Hesych.
Πρηΐθω, t.3, c.239, g. & 547, e
Πρηΐον, Hesychio ἔσπερον, Prius.
Πρηκτὴρ, t.3, c.529, a. & 536, c
Πρημαίνειν, Spirare, Flare: seu Vehementer & furenti impetu spirare. λάβρως φυσᾶν καὶ μαίνεσθαι: ἔστι τὸ φυσᾶν, quod est φυσᾶσθαι, vt annotat schol. Aristoph. & Suid. in hoc Nubium Aristophanicarum loco, Πλοκάμους θ' ἱκανοπτιφάλα τροφὸ πρημαίνουσα πνοαῖς.
Πρημάδες, & Πρῆμναι, thynnacei generis species sunt. Hesych. Apud Suidam Πρίναι, εἶδος ἰχθύος.
Πρίνη, Hesychio ταῦρος, Taurus. At pro πρίνης, quod apud Suid. in manuscr. etiam cod. legitur, exponiturque εἰ φερεπυθμένης τόπου τῆς ὀρίων, scribendum φρικῶνος, vt vel ex exemplo patet quod ibi affertur.
Πρίνιδες, t.3, c.549, h.
Πρίνιζω, ib.h.
Πρῖξις, t.3, c.536, b.
Πρῖον, à Πρίαμαι, t.3, c.239, g.
Πρῖσμα, ib.f.
Πρίσσω, t.3, c.239, e. & c.521, b. & 535, f
Πρηστὴρ, t.3, c.547, g.
Πρηστὴς, ib.
Πρηστῶας, Hes. πὰς ὀυναιους ἄρνας, Agnos anniculos. Meminit Eustath. etiam, sed simpliciter tantùm scribens πρηστῶας & ὑπερπρηστῶας de agnis vel hœdis dictum ætatis significationē habere, vt in prouerbio isto, Ἀηδὼν ὑπερπρηστῶος ἐρυθρὸν πέρι κέκτη.
Πρηστέλιον, t.3, c.240, a
Πρήσσω, Ionicè pro φέρω, vt πρήσσω pro φέρω. Dicitúrque vt φέρω ἄμεινον, ita & πρήσσω ἄμεινον, pro Melius mecum agitur.
Πρηΰγελως, t.1, c.822, g. & t.3, c.519, h
Πρηΰνομος, t.3, c.520, a.
Πρηΰνω, ib.
Πρηΰς, t.3, c.519, f
Πρηϋτέων, t.3, c.520, a
Πρῆων, apud Hesych. τὸ ὑψηλότερον, Eminens. Sed forsan scribendum Πρηών, quo significatur ἡ τῆ ὄρους ἀκρωρεῖα, Eminentia montis, hoc est Cacumen, Culmen, Vertex. seu ὁ φερεπυθμὴν τοῦ ὄρους τόπος, Prominens in monte locus. Hesiod. Asp. αἱ ῥα μάλ' ἐκ μεγάλου πίσεα πρηῶνος ὁροῦσα. Et in Epigr. ἔσσυο πρηῶνι Μαλέης, de Gargaro. Dicitur & Πρηὼν pro isto πρηών.
Πείσμαι, t.3, c.550, e.
Πριαμίδης, ib.
Πείαμος, propr. ib.e.
Πείσης, & IONICE Πείτης, Priapus: Veneris & Liberi patris filius, hortorū & vineārū custos, in quibus simulacrū eius statuebatur rubrum & erecto veretro, vt ex Epigrāmatum scriptoribus liquet. Athen. lib. 1, Bacchum cognomēto πρίαπον à Lampsacenis coli ait.

Ab Atriano verò in Bithyniacis ὁ Πείσης εἰς ἅπαντα ἀλλαχοῦ καλεῖται, ἀλλὰ πανταχοῦ, teste Eust. qui etiam addit, vocari eum ab ipso Πείσῃ, per ῑ. Sed & membrū virile, & quidem intentum. πείσεα nominari interdum tam à Latinis quàm Græcis, sciendum est. VNDE Πεισήνιος, Priapiscus, lignum quoddam in Hippocratis βάθρῳ penis in modum teres & arrectum. ET Πεισηνωτὸς μοῦσα apud Gal. in Isagoge, Linamentū in veretri arrecti figuram formatū. NECNON Πεισημὸς, eodem Gal. autore, dicitur stabilis pudendi in longitudinem ac orbem tumefacti tensio citra rei veneræ appetentiam. In qua dolores quales in tetano esse solent, mouet Aetius scribit, quòd inflatum distentúmque pudendum cōuulsionis modo afficiatur. Satyriasin etiam istam tentiginē appellarunt, quòd satyri quoq; arrecto semper veretro fuisse perhibeātur.
Πείσης, & Πείσσης, vide in præced. Πείσης.
Πείζομαι, t.3, c.553, d.
Πείρημι, t.3, c.551, c
Πείρης, ητος, ὁ, affertur pro Miles pedes: qui infrà Πρόμος.
Πεμμαδίαι, Primadiæ: pisces qui sese in cœno abscondūt, teste Aristot. Hist. anim. l. 8, c. 15. Gaza primadas vocat.
Πεμπηκίεις, Πεμπολοκάεις, Πεμπτοπάεις, voces Latinæ sunt, pro Primicerii, Primolocarii, Primopilarii: de quibus apud Suid. quoque mentio. Sunt autem Primicerii quasi antesignani dignitatis alicuius, quòd in tabula cerata primi notarentur: Primolocarii & Primopilarii, qui primi loci sunt & primi pili.
Πειὶ, t.3, c.551, h. Πειὶ αὖ, t.3, c.553, a. Πειὶ δὴ, ibid. b.
Πειὶ ἤ, siue Πειὴ, ib.c. Πειὶ μὲ, ib.b. Πειὶ ὅτι, ib.d
Πειὴ, t.3, c.553, c. Πειλίδιον & Πείλινος, in Πεῖλος.
Πεῖλος, ου, ἡ, Ilex, teste Hesychio etiam in voce Ἁλιξ. arbor magna est vel ἀρίς, quemadmodū prolixè docet Theophr. Histor. plant. lib. 3, cap. 16. quē confer cum Dioscor. lib. 4, cap 48. Granum fert βαφικὸν, & fructum quē ἀκύλους vocant. Vide Plin. lib. 16, cap. 6, & lib. 24, cap. 4. Quod verò attinet ad priorem huius vocabuli syllabam, sciendum est produci eam ab Hesiodo, Theocr. & Aristophane, corripi verò in Epigr. INDE Πειλεώδης dicitur Ilici similis, pro πεισεώδης. vt πειλεώδης φύλλον, Folium simile folio ilicis, Folium quale ilicis est, Folium in modum ilicis. ET Πείλινος, α, ὁ, Ilíceus, Ilígneus seu Ilignus, hoc est Ex ilice confectus. vt πείλινος χόος apud Hesiod. Erg. Sic Athen. lib. 15. πείλινοι ἀθῆναι ξύλου. Et Aristoph. πείλινοι αἰθαλίαις, in Acharn. Apud eundem extat DIMIN. Πειλίδιον, Parua ilex.
Πειλεωδὴς, t.3, c.554, h. Πειλεωδῶς, ib.
Πειλεοῦδαι, t.3, c.555, a. Πειλεώδης, ib.
Πειλώπιος, ὠ, ib.b. Πειλωπὸς, ib.a
Πείσου, imper. à πείθω, t.3, c.551, e
Πείσω, Emo, &c. t.3, c.551, e. Πείσω, Serro, &c. t.3, c.553, g
Πείσης, ib. Πείσμα, ib.f
Πεισὴρ, t.3, c.554, b. Πεισηνωτὸς αἰχμὴ, ib.
Πείσης, Qui serta aliquid secat, t.3, c.553, h. Πείσης, maris animal. &c. t.3, c.548, d
Πεισὸς, t.3, c.554, a. Πεισὸς, ib.b
Πείσω, t.3, c.553, d. Πείσομαι, ib.
Πείσω, imper. à πείσομαι, t.3, c.554, c. Πείσομαι, subiūct. ib.
Πείσωμα, t.3, c.553, g
Πείσων, Serra, t.3, c.554, g. Πείσων, Captiosi cuiusdam argumenti genus, ib.h. Πείσων, particip. pro ἀγορεύων, t.3, c.551, e
Πρὸ, Ante, &c. t.3, c.555, b. Πρὸ, de tēpore dictū, &c. ib.h.
Πρὶ, pro ὑπὲρ, &c. c.556, d. Πρὸ χειρῶν, t.4, c.413, b
Προαγγελῶ, t.1, c.23, e. Προαγγελμα, ib.
Προάγγελος, ib.f. Προάγγελος, ib.e
Προαγνίζω, Prius purifico seu lustro.
Προαγορεύω, t.1, c.28, b. Προαγορευτὴς, ib.
Προαγόρευσις, t.1, c.30, g
Προαγορευτικὴ, s. ἐπιστήμη, Ars diuinandi & prædicendi.
Προαγορεύω, t.1, c.30, e
Προάγω, Deduco, Perduco, &c. t.1, c.83, f. Προάγομαι, ib.
Προάγω, Impello, t.1, c.84, b. Προάγω, Produco, ibid. c.
Προάγω, Educo, cum accus. & genitiuo, ib.d. Προάγω neutr. Præeo, &c. ib. Προάγω, Progredior, ib.e. Προάγω, milit. vocab. ib.f. Προάγω, Præcello, ib.g

Προαγορία, t.1,c.85,f.
Προαγορεύω, ib.
Προαγορία, ib.g.
Προαγορὰς, ib.c.
Προαγκίζομαι, t.1,c.105,g.
Προαγωνιστὴς, ib.
Προαθύρους, Hesychio σεσπαίζοντας: nisi potius σεσπαίζοντας scribendum. nam in illa significatione dicendum foret σεσαθύρους, vt infrà.
Προαίρεμα, Propositum, Institutum, quod & σεσαίρισις. Bud.
Προαιρέομαι, t.1,c.199,h.
Προαιρετὸν, Præ alio capessendum eligendúmque, Præferendum.
Προαιρετὸς, t.1,c.204,d.
Προαιρὶς, t.1,c.199,g.
Προαισθάνομαι, t.1,c.131,g.
Προαιτέομαι, t.1,c.154,c
Προαϊδιος, Qui fuit ante omne æuum, seu ante sæcula, Ipsa æternitate prior. Apud Greg.Naz.
Προακούω, Prius seu prior audio, Antè audio & cognosco, Præsentio. vnde participium præt.med σεσακηκοὼς, Qui priores audierunt, Qui præsenserunt vel præsenserant.
Προαπιὼν, Hesychio σεσβαίνων, Progrediens, Procedens: ab ea τῆ σεσαὼν significatione qua ponitur pro Præeo & procedo.
Προαλείφω, Prius vngo, Ante inungo.
Προαλὴς, Hesychio σεσπὴς, σεσχερὴς: afferenti itidem σεσαλεχάτην pro σεσπεχτὴν, σεσχερεχάτην. Forsan est à σεσάλομαι. vt ut Qui promptè, interdum & præcipitanter, ad aliquid aggrediendũ prosilit. Affert idem σεσαλὴς & pro καταφορᾶ, καταβατὸς: desumptum ex Hom.ll.φ, vbi dicit, τὸ δὲ τ' ὦκα κατεκύλισε κελαφίζει Χώρῳ ἐν σεσαλῆ, in loco declui.
Προαλίζω, Antè congrego & in vnum cogo. Ioseph. ἐ δὴ πᾶς μελούσης συμφορᾶς ὑμῶν σεσαλίσας, ὡς αρέσας τοῖς δράσουσιν αὐτάς. Id Suid.etiam exponit σεσαθροίσας, Præcolligentes.
Προαλίσκομαι, Prius capior, Ante capior. Plutar. De aud. poem. σεσαλισκόμενον ὑπὸ δόξης καὶ ἀπάτης.
Πρεαλοιόω, ῶ, Prius altero, Ante immuto.
Προάλομαι, Prosilio. Apud Suid. καὶ σεσαλόμενος τῆς πλησίον, μετεχώρησεν εἰς Νεαπολῖτ. id est σεσπηδήσας.
Προαμείβομαι, Reſponſione præoccupo. Hesych. σεσαμοίβατο· ἐφθασε exp. σεσαλλαξάμενος, παρελθών.
Προαμυντὴς, eidem est ἐρχάτης σεσηγεμὼν.
Προαμύω, t.1,c.405,g
Προαναβαίνω, Prius vel prior conscendo.
Προαναβάλλομαι, Præludo. Isocr. in Panathen. ἃ μὲν οὖν ἐβουλήθην καὶ σεσὶ ὑμῶν καὶ σεσὶ τῶν ἄλλων, ὡς ἐν χερσὶ τῶ λόγου, σεσαναβαλέσθαι, ταῦτα ἐδὴ, quæ præludii loco præfari volui. Idem σεσαναπροῦδον.
Προαναγόμαι, Prior soluo, aut abscedo. Thuc.l.8,p.167.
Προαναθρώσκω, Hesychius σεσαβλαστάνω.
Προαναθρώσκω, eidẽ Hesych. & Suidæ σεσπηδᾶν, Prosilire.
Προαναιρῶ, Prius occidere, Prius tollere è medio. Isocr. Panath. ἵνα μή με σεσαναίρωσι τῆγῆς.
Προαναπτέω, t.2,c.217,h.
Προαναρίθμω, t.2,c.431,f.
Προαναλίσκω, Prius consumo, Antè absumo. Herodian.l. 6, ἵνα πᾶσα σεσαναλωθῇ φιλοτιμίας, omni ambitione pridem consumpta.
Προαναπίπτω, Prius concido, Antè collabor seu corruo. Philo in vita Mos.l.1, ὡς ὁ βραχὺ αὐτοῦ τὸ σῶμα τῆ ἀπορρύσει, ἀπὸ καὶ τῆς ψυχῆς σεσαναπίπτειν.
Προαναπτέω, t.3,c.412,c
Προαναπτίζω, Antè seu prior ἀναπτίζω. Demosth. in Mid.
Προαναστενάζομαι, t.3,c.840,b
Προαναστέλλω. Antè cohibeo & reprimo. Plutarch. ἐλπίσι δὲ φίλοις ὡσπερ εἴαξι σεσαναστέλλων τὸ θρασυνόμενον αὐτοῦ: in Pericle.
Προαναπτόω, Antè attollo: aliis Prætendo. Vtitur eo verbo Hesych. in exponendo σεσαναχεῖ.
Προαναστόλωσις, t.3,c.1366,h
Προαναφώνησις, Exclamatio quæ ante rem aliquam fit. In

A vl. exponitur Prædictio.
Προαναχώρησις, Recessio seu discessus qui ante fit: vel Prior recessio, Prior discessus.
Προανέχω, Prior attollo seu eleuo. vnde σεσανοχὴ, quod Hes. & Suid. exp. σεσαναπὴν. Exponitur & neutraliter Promineo.
Προανθῶ, Ante alia floreo, Flore præuenio, Præfloreo. vt Plin. Præflorent talia & prægerminant.
Προανίστημι, t.1,c.1713,e
Προανίσταμαι, Prior exurgo, Ante alios surgo vel exurgo, B Surgendo alios præuenio seu præuerto. Apud Pollucem ex Strattide comico, Τί ὅτι οὐχὶ καὶ σεσανίστασαι
Προαντάω, t.1,c.472,g.
Προαπαντὴσις, ib.
Προαπέδω, t.1,c.1123,f.
Προαπέρκω, Prior animum despondi. Isocrates epist. ad Philipp. ἐγὼ μὲν σεσαπέρκω, τὰ δὲ, σεσὶ ὧν ἐπεμελοῦ εἴλησθε.
Προαπέρχομαι, Prior abeo seu discedo, Ante alios abeo. C Item Prior decedo, Prior excedo ex hac vita. Greg.a Maccab.encom. de matre septem illorum filiorum, ἃ δὲ ὠπάρων δίδυσι τοῖς παισὶ ταυτὸ ἐπαλλάσσει τῆς σεσαπελεύσεως.
Προαπηγέομαι, Prius enarro & exponoIonicè pro σεσαγέομαι, apud Herodot.
Προαπίδων, Hesychius φρεσὶ, βραχίοσι: quod crebrius σεσπίδων dicitur trisyllabos.
Προαπόβρεχω, Prius irrigo & humecto. Galen.ad Glauc. libro 1.
Προαπτύω, t.1,c.1570,a. D
Προαπόλλυμαι, t.2,c.1277,f.
Προαπίμπω, Antè dimitto: alius Præmitto.
Προαπόπτω, Antè decido, Prædeciduus sum. Vide in Πρόπτωσις, vnà cum verbali Προαπόπτωσις.
Προαπρίω, t.3,c.1721,c.
Προαπορέω, Prius defluo vel effluo.
Προαπομόχω, Antè detergo. vnde participium σεσαπομοχθὶς.
Προαπτίλλω, t.3,c.1000,e
Προαπτίμπω, idem quod σεσαπτίλλω, Præcido. E
Προαπφαιτῶ, t.4,c.187,f.
Προαριθμὴσις, Prænumeratio. Gregor.
Πρόαρυς, Atticis dicitur κρατὴρ ξύλινος τὶς ἐν ᾧ οἶνον μίσγουσιν, crater lignens in quo vinum miscetur. Athen.l.11, ex Pamphilo.
Προαρπαγὴ, Præreptio.
Προαρπάζω, t.1,c.547,c
Προαρτᾶ, Hesychio σεσαρμόζει, σεσπένει.
Προαύξω τὴν οἰκίαν, Prior iniuriam facio, Iniuriæ auctor sum. In epist. Phalar.
Προαυτέω, Antè exerceo. Aphthon. F
Πρόαυμα, ατος, τὸ, Præcentio, vt Cic. & Gell. hoc est Cithæ præludiũ, seu preludiũ, Cithæ præambulũ, Id quod cithœ præmittitur. quod in tibiatũ inflatione σεσαύλημα & σεσαύλιον dicitur, in citharæ pulsatione σεσαύλημα & σεσαυλίσκημα. Theocriti Schol. σεσαύλημα esse dicit illud quod idyllio 1 aliquoties repetitur à canente Thyrside, Ἄρχε βουκολικᾶς μοίσας φιλομαίχετε μοῦσα.
Προαυτίζω, t.1,c.591,f
Προαυτὴρ, & Προαυτὴς, ibid.
Προάστιον, ου, τὸ, Suburbium, seu Suburbanum. Xenoph. Hellen.3, τὰ σεσάστια καὶ τὰ γυμνάσια καλὰ ὑπάρχοντα. Sic Herodian.l.8, τὰ σεσάστια καὶ ἃ τῆ πόλει ἐδωδὰ, ὑπὸ τῆ Μαξιμίνου σφαγῆ κατεσκεύαστο. Idem Herod. libro 2, ἐν τοῖς σεσαστίοις καὶ τὰ σεσάστια. Luc. in Hermot. ἀμφὶ τὰ σεσάστια καὶ σεσὶ τὰς πύλας. Rursum Herodianus lib.3, ἐν τοῖς σεσαστίοις κειμένοις, In quodam suburbio, seu suburbano. At Philo in vita Mos. libro 1, ἐν τοῖς αὐτοκτόνοις τῶν ὑπερμεγέθων καὶ σεσαύστοις χώροις, suburbanis regionis: metaphoricè. Reperitur et Προαύστιον sine diphthongo, metri causa, apud Soph. & in Epigr. Apud Hesych. verò non σεσαύστιον solùm, sed & Προαύστιον, ambo expolita σεσὶ τὸ πλῆθος.
Προαφαλίζω, t.3,c.1175,a.
Προαύλιον, ib. & 625,a.
Προαυξάνω, t.1,c.1377,b.
Προαυλία, t.1,c.625,f
Πρόαυλιον, t.1,c.625,a
Προαυξὴς, ibid.

Προαύξω,ib.
Προαφαιρέω,Antè adimo seu aufero:aliis Præcerpo.
Προαφηγέομαι,Antè enarro,Prius expono. Synes.epist.66, ὑπὲρ οὗ πυθόμενος,προαφηγήσασθαι βούλομαι,prius enarrare volo de quo te interrogabo.
Προαφικνέομαι,Prior perueniо,Antè peruenio. Thuc.l.8, p.295.προαφιγμένες δὲ αὐτοὶ ἐπὶ τὸν Θρασύβουλον. Affertur προαφῖκτο & pro Prius abierat.
Προαφίκνημι,t.1,c.1755,a
Πρόβα,Prodi, vel Progredere: pro προβᾶθι,à προβαίνω:apud Eurip.& Aristoph.
Προβάδην,t.1,c.651,c. Προβαίνω,ib.c
Προβάλεσι,Ionicè pro προβαλεῖ, apud Homerum & alios poetas.
Προβάλλομαι,t.1,c.697,c. Προβάλλω,t.1,c.696,f
Πρόβαλος,Hesychio ἀσπὶς,Clypeus vel Scutum:quoniam ipsum προβάλλονται οἱ μαχόμενοι,obiiciunt. At φρέαρ ἄλλως generalius,vt προβάλλω propugnaculum.
Πρόβαν,poetico metaplasmo pro προβᾶσι,Quibus.Hes.
Προβαναι,t.1,c.651,e.& 657,g.Προβασια,t.1,c.658,c
Προβασιος,ib. Προβατάς,ib.
Προβατδυσμος,ib.d. Προβατυπης,ib.c
Προβατυπικὸς,ib.d. Προβατωμα,ib.
Προβατος,ib.b. Προβατων,ib.a
Προβατοκαπηλος,ib.b. Προβατος,t.1,c.657,g
Προβατοπωλικὸς,t.1,c.658,b. Προβατοπώλης ib.c
Προβιοσιωδια,τὰ,Vita anteacta. Synes.ep 81.110,ποίαν τοῖς προβιοσιώδεσιν αὐτοῦ. Herodian.l.2,αἰσχύνῃ τὴν προβιοσιώδειαν αὐτοῦ καὶ προπεφασμένων νομισμάτων. Sic Plutar. De hib.instit.τὴν δόξαν τὴν προβιοσιώδειαν ἀσχύνῃ, gloriam vitæ anteactæ. Actiui autem προβίωσις seu προβίωμα nulla reperi exempla.
Προβ.βουλα,in Προβουλέω.
Προβεβουλευμένον,t.1,c.771,f. Πρόβημα,t.1,c.651,f
Προβιάζομαι,t.1,c.735,a. Προβιάζω,t.1,c.656,d
Προβιβάσαι,Hesychio προβαίνων,Progrediens.
Προβιβάω,t.1,c.654,c
Προβιβρώσκω,Ante comedo.Vnde προβιβρωθὴς,Antè comesus,In cibo præsumptus.
Προβλασφω,t.1,c 747,g. Προβλάστημα,ib.
Προβλασος,t.1,c.746,d. Προβλάστω,t.1,c.752,b
Προβλημα,t.1,c.698,b. Προβλητατίδης,ib.e
Προβλὴς,ib. Προβλητικὸς,ib.f
Προβλητὸς,ib.
Προβλωσκειν,Hesychio προμολεῖσθαι,Prodire seu Exire.Homerus Odyss.τ, Δμῳαὶ δ' οὐκ ἔσαν ἔξω προβλωσκέμεν. Od.φ, μή τι θύρηζε προβλώσκειν. Exponitur etiã Protuberare.
Προβοάω,t.1,c.759,a
Προβοηθῶ τῇ πόλει,Ciuitati antè auxilio eo.
Προβολαιον,t.1,c.699,c. Προβόλαιος,ib.
Προβολάς,ib.f. Προβολη,t.1,c.698,f
Προβόλιον,t.1,c.669 f. Πρόβολος,ib d
Προβοσκὶς,t.1,c.781,a. Προβουλάμια,t.1,c.771,g
Προβουλεύω,ib.e. Προβουλιον,t.1,c.767,a
Πρόβουλος,t.1,c.771,d. Προβραχεῖς,t.1,c.790,e
Προβρεχω,ib. Προβρωδὶς,in Προβιβρώσκω.
Προβυσαι τὸν λύχνον,dicunt τὸ μυκᾶσθαι,reste Poliuce,Emũgere lychnum ardentem & ellychnium promouere. Vtitur eo verbo Aristoph.bis in vno eodémque loco. in Vesp.enim choro dicente,Κἄφος χαμᾶθεν σὺ τῶν λαῶν, τὸν λύχνον προβύσαι,respondent pueri,Οὐκ ἀλλὰ τῶνδί μοί γε τῶν δακῶν τὸν λύχνον προβύσαι: significantes non festuca sibi opus esse in promouẽdo ellychnio,quum digito id commodè facere queant. Vnde chorus rursum, Τί δ' ἀμαθὼν τῷ δακτύλῳ τὸν θυαλίδ' ὠθεῖς; clarè docẽs τὸν μυκᾶσθαι τὸν λύχνον esse τὸν τὴν θυαλίδα ὠθεῖσθαι, ellychnium digito aut festuca propellere: vt schol.quoque exponit εἰς τὸ ἐμπροσθεν καλεῖν τὸ ἐλυχνίον. Eo sensu Virgilius, Et producit acu stupas humore carentes. Thema est προβύω,non προβυσσω,vt quidam putarunt.
Προγαμέτια,t.1,c.815,b. Προγαστρίδιον,t.1,c.819,c
Προγάστωρ,ib.
Προγεγηθυμβίος,& Προγεγηθὼς,Qui antè fuit:à προγήθομαι.
Προγηθέλως,t.1,c.836,f. Προγηθοσυνος,t.1,c.844,d.& 845,a
Προγηθύστης,t.1,c.832,d. Προγηθύστερος,ib.
Προγηθύω,ib. Προγηθυντὴρ,ib.
Προγυμναζω,t.1,c.849,f. Προγυμναι,t.1,c.850,b
Προγυμνὸς,ib.c
Προγύνομαι,vel Προγίνομαι,t.1,c.831,b
Προγυπάσω,t.1,c.1857,g. Προγυπάσμαι,t.1,c.1858,b
Προγλωσὶς,t.1,c.857,b
Προηδοῦμαι,Hesychio προελθῖν,Progredi.
Πρόηγησις,t.1,c.1858,b Προηγὸς,ib.c
Προηγωτικὸς,ib.d. Προήνη,t.1,c.842,f
Προηγητικὸς,ib.e. Πρόηνος,ib.c
Προηγοῦν,Etymologo & Lexmeo vet.πῖπος ἀ ὦ ἀγκίρτης • Θρύ. pro quo suprà προηγοῦν, & infrà προηγορίαν.
Πρόηχαμμα,t.1,c.876,b. Προηχὴν,ib.c
Προηχάω,t.1,c.875,b. Προηχμαζω,t.1,c.889,b
Προηχμασμα,ib. Προηχμαστὴς,ib.
Προθακὶς,t.1,c.894,d. Προθαλῶαι,ib.
Προθαπτίζω,t.1,c.910,g
Προθάσυν,Hesych.προμεμαθηκυῖα δαίω seu δαίω.
Προθέλυδυ,t.1,c.910,f
Προθέλυος,exponitur Antemeridianus, apud Theocr. in Herc.leonicida,Idyll 25.ἐνέγκατε προθέλυος ἴσχυν εἰς ἐμέ, Βιζοικὼς κρεῶν.Malim ego,Ante vesperã, Antequam veiperaſceret.
Προθικνέομαι, seu Προθικνέω,t.1,c.931,a
Προθυμητὴς,idẽ esse videtur qui διακελευστὴς siue διακελεύστης, Hesych.Qui in theatro personas populo ostẽdit. Apud Suidam, ἔχαιρε δὲ μιμοις καὶ προθύμοις καὶ καθόλου τοῖς θαυματοποιοῖς.
Προθυμιάτιον,t.1,c.910,b. Προθυτέω,t.1,c.936,f
Προθύκτωρ,ορος,ὁ,ex Herodoto affertur pro Præiector.
Προθύξατης,Ionicè pro προθύξαστης.Hesych.
Προθύω,t.1,c.953,f. Πρόθυλος,t.1,c.968,e
Προθυλόω,ib.g. Προθύλωσις,ib.e
Προθῳβέω,t.1,c.644,d. Προθῳβέω,t.1,c.676,d
Προθῳγιασω,t.1,c.1852,h
Προθῳγιον,ex Plut.pro Aquæductus longior.
Προθῶλος,t.3,c.1491,e
Προθωράτιον,Præparatio per diætã:seu Diætæ præmissio.
Προθωρεύομαι,t.2,c.1077,a
Προθωρυλλάσσω,pro Prænuntiare,Præmonere, affertur ex Iosephi Antiqu.Iud. Thema est προθώρυλλω.
Προθωσσω, Prior traduco & carpo. Aristot.Rhet.3, ὅστερον ὁ φεὺς παῖδα ἁπαρτᾶι λύπτα ἢ προθωσσόμενα. Hesych.vero προθώσσεις exp.φθάσας παῖ σωθῆναι,Transgressus pacta.
Προθῶσσω,ῶ,Prius cribro, Prius per cribrum transmitto,seu Incerniculo præpurgo. Vide suprà in Ἀνακριθωσω.
Προθῳθήρω,t.4,c.141,g. Προθῳχὶς,t.4,c.615,g
Προθῳχωρίω,ῶ, Prior diffideo,Prior me ab amicitia alicuius separo, Prior discio me. Aristot.Rhet.1.καὶ ὡς αἱ ἐγκλήσεις ὦσι,ἢ προθῳχωρήκασι, quibus crimina intulerint,& à quibus se dissociarint priores quum antè coniuncti essent & amici.
Προθῳδάσω,t.1,c.987,g. Προθῳδαμὸς,t.1,c.999,a
Προθῳγεγωμβίωσε,t.1,c.1853,a
Προθῳξιοχμαι,Prior pertranseo.vnde particip.προθῳξελθὼν, Qui priores pertransiere,vel percurrêre.
Προθῳπαζόμαι,t.1,c.1235,f
Προθῳρθύνω,ῶ,Antè perscrutor & peruestigo.
Πρόθῳσις,Diffidere iam cœperatã προθῳσσομαι.
Προθῳφρονῶ,Prius discernovel Antè discutio.
Προθῳσσομαι,Antè enarro & expono, Præuarro,vt Terẽt.
Προθῳσσος,t.1,c.1426,c. Προθῳσσω,t.1,c.1757,e
Προθῳχαζω,t.1,c.1013,g. Προθῳχασία,ib.
Προθῳκιον,t.1,c.1010,c. Προθῳκια ib.d
Προθῳκος,ib.c. Προθῳρῆμος,t.1,c.1441,b
Προθῳυλίζω, Antè percolo,Antè per colum transmissum purgo.Dioscor.lib.1,cap.94, δὺ μὴ τὸ προθῳυλίζον πᾶν ῥητίνην πίνοντας.
Προθῳξις,t.1,c.1018,c. Προθῳάζω,t.1,c.1038,d
Προθῳκιόμαι,t.1,c.1031,c. Προθῳκὶς,t.1,c.1038,c
Προθῳμόομαι,affertur pro Antè construor,Præstruor.
Προθῳμία,t.1,c.941,c. Πρόθῳμος,ib.a
Προθῳσία,t.1,c.999,c. Προθῳστικὸς,ib.f
Πρόθῳσις,ib.c. Προθῳτὴς,ib.f

Προδυτικῶς,ib.g.
Πρόδυτις,ib.
Προδρίμως,t.3,c.1665,b.
Πρόδρομος,ib.b.
Προδρομώτατον,t.1,c.941,c.
Προεγκαίδω,Antè ineffe:Hefychio προϋπαρχω.
Πρόεγμα,t.1,c.1367,c.
Προεδρεύω,t.1,c.1078,f.
Προεδρεία,ib.d.
Προεδρία,ib.b.
Προεδρὸς,t.1,c.1078,f
Προείργω,Prohibeo, Abarceo:vel Prior arceo.
Προείκω,t.1,c.1654,b
Προείκως,affertur pro Longè extenſa:ſed ἁμαρτύρως.
Προείλω,t.1,c.1097,c
Προειδέω,ſiue Προείδω,Præuideo,Prior video.vnde aoriſt. 2 προεῖδον,Qui præuidit,Qui prior vidit.Hom.Odyſſeæ ν,Μή πως μοι προεῖδον ἢ καὶ θεὸς ἄλλος ἔειπε. Item Præuideo,quod eſt Prouideo,Proſpicio, Video & cognoſco antequam fiat. Vnde προεῖδῆν apud Æſchinẽ, Præuideatis,Proſpiciatis. Inde & præt.med. προεῖδη, præuideram. Plutarch.De deo Socr.ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ καιρὸν . καὶ γὰρ προεῖδον καὶ προεώρων ὑμῖν πάλαι Ἰσσικοῦντος μελλοντα.Sic προεῖδεια eſt Præuidiſſe, Prædicognouiſſe, Præſentiſſe,προεμαθησεται: & Προειδὼς, Qui præuidit & prædicognouit, Præcius ſeu præſciens, προεμαθων. Apud Thucydidem legitur etiam προεῖδόμενος αὐτῇ,pro προσπίπτοντος ἡμῶν αὐτῇ, Proſpecto nobis,libro 4,p.142. Quomodo ex Demoſth.quoque προεῖδετο affertur pro Præuiderunt, Prouiderunt, Proſpexerunt.
Προεικάζω,Coniectura præſentio.Ariſtot.Rhet.1,περὶ ῥήμ- B ματα ἀναμιμνήσκοντες,καὶ τὰ μέλλοντα προεικάζοντες.
Προείλετο,Maluit & elegit præ: προαιρεομαι.
Προειλημμένος,Qui præcepit ſeu præoccupauit: à th.προλαμβάνω.
Προειμένος,t.1,c.1671,d. Πρόειμι,t.1,c.1140,c
Προεῖπαι,Dimittere ſeu Negligere:à προίημι. Herodot.
Προεισῆλθον,t.1,c.1224,g. Προεισ pro προσ, t.3,c.581,a
Προεισάγω,Prior induco,ſeu Ante introduco. Ariſtot.Polit.7,cap.17,de Theodoro hiſtrione,οὐδεὶς πώποτε παρῆλθε, ἵνα τῶν προεισαγομένων δι᾽ Ἀλέξανδρος κωμῳδῶν ἢ καὶ πλακοῦντας καλῶν μόνος. Bud.
Προεισπίπτω, Prior incido. vnde particip.προεισπεσὼν, quod Heſych.exp.προεισελθὼν.
Προεῖχεν, Præerat, Autor erat. à them προέχω.
Προεισφέρω, Prior infero . ſeu Ante infero. Vnde προεισενεγκόντ apud Gregor.Nazianz. Iis qui antè contulerunt in medium.
Προεκβάλλω,Antè eiicio.Exponitur & Prius ejicio. Προεκβάδην, t.1,c.995,c. Προεκβάσις,t.3,c.1494,b
Προεκκλίνω, Prior excurro,Ante alios excurro.
Προεκπηδάω,Profilio:vel Antè profilio.Syneſ.De inſomn. τὸν προεκπηδήσαντα προσέμαξε εἰδωλον ὑμετέρων.
Προεκκομίζω,t.2,c.325,a
Προεκτρίβω,Nitro prius perfrico.Dioſc.l.5,c.1,διὸ δεῖ προεκτρίβειν τὸν τόπον. Sic l.4,c.138,de xanthio,προεκτρίβουσι τὸν τόπον πλὴν καλῶς.
Προεκπίνω,t.3,c.104,h
Προεκπίνω, Præebibo,Prius ebibo. Bud.ex Athenæo lib. 5. προεκπίνειν δ᾽ ἀλλήλους οὐκ ὠφελεῖ ἡμᾶς, (τοῦτο γὰρ προεκπιεῖν δόξει) ἀλλὰ μᾶλλον τὸν σκύφον.
Προεκτήκω,t.3,c.315,f
Προεκτῆκομαι, Prius contabeſco.
Προεκτίθημι, t.3,c.1494,b
Προεκτίνω, Prius partu edo ſeu excludo.
Προεκφοβέω,ῶ,Antè terrefacio. VNDE Προεκφόβησις, Prius incuſſus metus.
Προελαύνω,t.1,c.1170,g. Προέλευσις,t.1,c.1273,a
Πρόελος,pro Soli expoſitus, Apricus, affertur ex Etymol. Sed perperam apud eum ita ſcriptum eſt pro προήλιος,

Προελπίζω, Antè ſpero.
Προελυθῶ, Inuolucro præmunire. Athen.libro 1,de Pithyllo qui cognomento πίτης dictus fuit,οὗτος ἐβούλετο μόνον ὑμένιον φορεῖν,εἶτα καὶ προελυτρῶτο τὸν γνώμονα ὑπὲρ τοῦ ἀπολεῖσθαι. Ita enim legẽdum cenient quidam pro προελυθῶ.
Προεμβάλλω,t.1,c.681,h. Προεμβολὴ,t.1,c.680,c
Προεμβολὴ,ib. Προεμβολὸς,ib.
Προεὶρ,Doricè pro προῆκεν,à them.προίημι.
Προεμπίπλω,t.3,c.317,f. Προεναρχόμαι,t.1,c.358,c
Προενεγκὼν, Qui protulit: à them.προφέρω ſeu προενεγκὼν & Προενήνοχε, Protulit,in Epigr.
Προεν Prædico:verbum poeticũ,vt & ἐνίστα.Heſych.
Προενοίκησις, Prior habitatio ſeu inhabitatio. Theodulus dicit,ᾗ πάλαι ποθ᾽ Φαίακων προενοίκησιν τῆς Κερκύρας,pro Vt Phæaces qui priores Corcyram habitarunt. Reperitur & VERB. Προενοικεῖν,ῶ, Prius ſeu antè habito.Syneſ.epiſt.67, ὧν ἐπιεικέστατον, καὶ ἐμοὶ προενοικεῖν.
Προεντυγχάνω , Prius incido. vt προεμπίπτω. Synes.epiſt. 108,ὡς σαφῶς ἡμῶν προεντυχόντος. Idem epiſt.9, ὅσα οἱ προεντυγχάνοντες pro Qui antè accedũt,ad veniunt videlicet. At epiſt.88, ὡς οὐκ ἄξιον ἦν τὴν βίβλον προεντυχεῖν.Φ non oporteret alium librum antè legere.
Προεντρέπω,Hefychio ἐμπροσθεν, Ante oculos.
Προενέχομαι πολλοῖς ἁμαρτήμασι, Multis peccatis antè implicatum teneri : ex Maccab.l.1,c.8.
Προεξάγω,t.1,c.76,f. Προεξαίνω,Prior proreo.
Προεξαίσθημα,t.1,c.1749,d
Προεξασθενῶ, Viribus antè deficio:vnde προεξασθένησις,Viribus iam antè defectus ac debilitatio.
Προεξείδη,ex Herodoto affertur pro Præcidi.
Προεξερπύω,t.1,c.1248,c. Προεξέρπω,t.1,c.1140,b
Προεξελαύνω, Antè alios equo erumpere ſeu prorumpere.
Προεξενικὸς,t.1,c 1763,b
Προεξετάζω,Antè examino,vel Prius perpendo.
Προεξίσταμαι,t.1,c.1763,b
Προεξοδεύω, Prior egredior:aliis Præeo.
Προεξορμάω,t.2,c.1451,d
Προεπὼν. Quæ antè ſunt, vel facta fuerunt. exponitur enim προεγνωσμένα,apud Hom.Il.α, vbi Calchas dicitur nouiſſe πάντα τὰ τ᾽ ἐόντα τὰ τ᾽ ἐσσόμενα πρό τ᾽ ἐόντα.
Προεπαινῶ,t.1,c.1206,f. Προεπαινέω,t.1,c.168,b
Προεπαινετὸς,t.3,c.756,c. Προεπεξεργάζομαι,t.1,c.1136,b
Προεπεξεργασία,ib. Προεπίσκοπος,t.1,c.687,b
Προεπιβουλεύω,& Προεπιβουλεύομαι,t.1,c.771,c
Προεπιζεύξις,t.1,c.1396,d. Προεπιλογίζομαι,t.2,c.493,c
Προεπιπλήσσω,t.3,c.395,b. Προεπιστάμαι,ib.
Προεπίσταμαι, Præſcio, Iam ante ſcio & exploratũ habeo. Xen.Pæd.4,προεπίσταμαι δὲ τῶν.
Προεπιχειρέω,t.4,c.458,d. Προεργάζομαι,t.1,c.1132,a
Προερίσσω,t.1,c.1248,c. Προερμηνεύω,t.1,c.1132,e
Προεσθιόμαι,ib. Προεργία,t.1,c.1149,f
Προεῤῥήθη,t.1,c.1155,e. Προεσθίω,t.1,c.1160,f
Προείρημαι,t.1,c.1172,f. Προετοῖμος,t.1,c.1149,f
Προετρωπῶ,t.1,c.1906,f. Προετοιμάζω,t.1,c.1910,f
Πρότασις,t.1,c.1671,d. Προτάσσω,t.1,c.1788,b & c
Πρόϊτος, Annum præuerrens ſeu præueniens.
Προΐτος,Dimittendus, Prodendus. Plut.Galba, φιλίαν Φ φιλίας,Prodenda amicitia.
Προϊτικὸς,t.1,c.1671,d. Προϊτικῶς,ib.c
Προϊτιμάζω,Præparo. Προϊτορεύω,idem.
Προΐχομαι τὸ λαῷ, Pro populo oro.Greg.Naz.
Προοφείλω,Viatico ante inſtruo. Philo in vita Moſis. ἔχων παρ᾽ ἑαυτῷ τὰ τῆς πράξεως ὄργανα, πάντα τὰ χρῆσιμα τῆς βακτηρίας,ὡς ἐφοδιαζόμενον, quo tanquam viatico antè inſtructus erat.
Προοχῆς,vt ἐξοχὴ,Eximii,Excellentes:Hefychio ἐπιφανεῖς, κρατιστοι.
Προΐχω,Ante me teneo,&c.t.1,c.1354,f. Προΐχω,Promineo,&c.ib.g. Προΐχομαι,t.1,c.1355,a
Προΐψω,Antè coquo,ſeu Præcoquo,vt Plin. ΑΤ Προψῶ.Hefychio προεψήσει.
Προηγέομαι,t.1,c.1419,g. Προηγόμαι,ib.a
Προηγητὴρ,ib.g. Προηγητὴς,ib.

Προγηπὸς,ib. Προγήμια, t.1,c.84,g

Προγήρειον, Suidæ est ὁ λιγερόφωνος χαγαρεών, ὁ λαιμός, Gurgulio, Guttur seu Gula. Propriè verò ita vocari scribit τὸν ἐξόπισθεν τοῦ ὀστέου ὀπὸν ὃν προσαγορεύομεν ἡμεῖς βρόγχον: videlicet à verbo προσαγορεύειν. Sic paulo ante προγηρεῶνας esse dixerat τοὺς βούγγους siue φάρυγγας τοῦ ἵππου, propriè τοὺς λιγερόφωνους προλοβους, quoniam ibi συμπίπτει καὶ προσαγορεύεται ὁ αὐτοῖς τὸ σῖτα. Dici verò & ὅπη ἀνθρώπου ita τὸν βρόγχον: in vtrisque κατὰ τὸ ἀγορεύειν ἢ ἀδολεσχεῖν ὁπὴ τοῦ στόματος. Dicitur pro eodem προγηρεών, vt suprà videbis. AT Πρηγορος, pro Princeps, nescio vnde afferant v.l. Potius enim significaret τὸν προσαγορεύοντα.

Προγηρύμενος, t.1,c.1419,2. Προηγουμένως, ib.c

Προϊδεῖν, in Προειδω. Προϊδόμαι. Antè lætor.

Προικὶς, Præacutus: ἢ τὸ ἔμπροσθεν προπεπτωκὸς, Hesych.

Προικὸς, t.1,c.1691, e

Προιπλίζω, Ante insolo. AT Προίλων, Antè captus sum, vel prædamnatus à th. προαλίσκομαι.

Προισσὸς, t.1,c.542,f

Προϊδιάομαι, Prouideo, seu Præuideo. vnde προϊδιάμβος, Hesychio est προορῶν.

Προϊλιποθυμέω, t.1,c.1180,h

Προϊλισμένος ἐλκεῖσθαι dicitur qui radicitus euellitur & funditus exturpatur, vt προῤῥιζος. Homer. Iliad.x, Πολλας δὲ καρήατα προϊλισμένα ἐλκεν χαμαι. Idem Iliad.ι, ὡς ἀπρὸ Calydonio, Πολλὰ δ' ἔγε προϊλισμένα χαμαὶ βάλε δένδρια μακρά· Αὐτὰρ ῥίζησι καὶ αὖτις ἀνῆκε μάλιστα. Sic Aristoph. Equit. ἐροῦσι τοὺς δῆμον καὶ τοὺς πολίτας καὶ τοὺς ἐχθροὺς προϊλισμένους. Verum & alia expositio hisce locis datur, nimirum προϊλισμένους accipiens pro πυκνοὺς, ἐπάλλήλους, ἄλλους ἐπ' ἄλλοις, Densos, Alium super alium: quemadmodum in hoc loco Homeri, Δεξάμενος δὲν δουρὶ σάκος σάκεϊ προϊλισμένῳ. Ea tamen non vbique quadrat, vt sanè huic Aristoph. loco non conuenit, in Pace, προϊλισμένον μ' ὦ πρυτάνεις ἀπώλεσας. Ibi enim exponendū Funditus, Penitus. Supra ἠλιμένως quoque Hesych. exposuit ὅλως ἐκ ῥιζῶν, Totum radicitus: innuens deriuatum ἅλς τὸ ἁλός, vt ἠμάλιστ. nam πυκνὰ ἅλυμνοι exponit πεπυκνωμένοις ἔχει, πυκνὰ ἄντυχον.

Πρόθημα, Edictum publice tabula aliqua propositum: Suidæ προγραφὴ, in hoc loco de Valentiniano, ἔθηκε προθήματα ἵνα εἴ τις κλέπτοι ἅλας ἀπὸ Σαλουσίου τοῦ ἐπάρχου, προσέλθῃ τῷ βασιλεῖ.

Προθερμαίνω, Præcalfacio, Prius calefacio. Alex. Aphrod.

Προθεραπεύω, Prius curo vel excolo. Exponitur & Præparo. ITEMQVE Προθεραπεία ex Hermog. affertur pro προκατασκευὴ, Præparatio.

Πρόθησις, t.3,c.1509,h. Προθεμία, t.3,c.1527,a

Προθεμιεῖς, t.3,c.1506,g. Προθεραπεύω, t.1,c.1537,a

Πρόθητος, t.3,c.1510,d. Προθία, t.1,c.1551,b

Προθιωτεῖον, t.1,c.1512,b. Προθιωτεία, ib.c

Προθήβης, Qui primos pubertatis annos attigit, Nunc primium pubescens: Hesychio ἀρτίως ἀκμάζων. Sed scribendum potius προθήβης, vt Il.ϑ, Παῖδας, προθύβας πολιοκροτάφους τε γενέσθαι.

Προθηλοτριδεύω, perperam apud Dioscoridem scriptum pro προθηλάω.

Προθησαυρίζω, t.3,c.1480,a. Προθύπτω, t.1,c.1570,e

Πρόθορον, idem quod προπηδήσας seu προεκθορὸν, Prosiliēs. Hom. Il.4, & Apoll. Arg. lib.2.

Προθύελλα, t.1,c.1630,c. Πρόθυμα, t.1,c.1622,b

Προθυμιόμαι, t.1,c.1606,g

Προθυμητέον, Annitendum seu Enitendum. Plato Tim. προθυμητέον εἶπεῖν.

Πρόθυμα, t.1,c.1606,f. Πρόθυμος, ib.c

Προθυμως, ib.c. Προθυρεὺς, t.1,c.1616,c

Πρόθυρον, t.1,c.1615,f. Πρόθυρα, t.1,c.1622,a

Πρόϊ, pro προΐ dicitur, Tempori, Maturè. VNDE Πρόϊμος ET Πρῖος, significantia Maturus, Tempestiuus, vt προΐμος & πρῶϊος. vel etiam Præmaturus, Statū tempus præuenies. Vtriusque meminit Hesychius, afferens nimirū πρῖμον σῦκον pro πρωϊμαῖον: & πρῖαι ἄμπελοι pro αἱ πρωΐτατα γεννῶσαι. Suid. affert & SVPERL. Προϊαίτατος pro πάνυ πρώϊμος. Omnū primus seu Maturrimus. QVIN ET Πρόϊζα pro προΐζα dicitur, eidem Hesychio πρόϊνα, Nuper, Nō ita multo antè tempore, Non ita pridem.

Προϊαίτατος, in Προΐ.

Προϊαλλω, t.1,c.1678,f. Προϊάπτω, t.1,c.1679,a

Προϊδεῖν, & Προϊδεῖν, vide in Προειδω.

Προϊημαι, t.1,c.1670,c. Προΐσσω, t.1,c.1653,e

Προΐζα, in Προΐ.

Προΐζω, apud Suid. in manuscr. cod. τὸ καθηγιάσω: pro quo vulg. eius edit. habent Προΐζω, τὸ καταγιάσμαι.

Προϊλλω, in Προϊάλλω. Προϊημι, t.1,c.1670,a

Προΐκα, Προΐκιος, Προικίδιον, Προΐκιος, in Προίξω.

Προϊκίσμαι, Aduenio, Accedo. Hesych. enim προϊκίζεται exponit ἐφικίζεται, & Etymol. ac lex. meum vetus προΐ in hoc compositō pro πρός accipi tradunt. VNDE Πτίλιππος dicitur ὁ προσαίτης siue ματαίπους, Mendicus: vt qui nos accedat petitum stipem: Eustathio ὁ προϊσταμένος τὸν ἵππον τῷ καβῷ. Innuit ad Hom. etiam, apud quem subulcus Vlyssi mendicanti dicit Il.ρ, Τλίμαχός τοι ξεῖνε δίδοι πάρ καὶ οἱ ἄλλοι Δαῖζεν μᾶλα πάντα ἐπουρίσσοντα μενοῖνας. Λίσσου δ' οὐκ ἀγαθὸν μετὰ δαῖτα προϊκίσσεσθαι. Vbi vt mendicus iubetur pudorem deponere, ita Od.ρ dicitur, Ζεῖς τις θαρσαλέος καὶ αἰδοῦς ἰσάσι προϊκίσσεται: subintelligiturque itidem, Ἐξεστι πάντων τἀρίστων. Suidas προϊκίσσεται vocari scribit τοὺς γόητας quoque & τοὺς βωμολόχους, Præstigiatores & scurras. forsan quòd tales plerunque sint medici. ITIDEM Προΐκης ab Hes. exponitur non solum πλωχὸς, Mendicus, sed etiam μωρὸς, φορτικὸς, Fatuus aut Molio, Improbus.

Προϊκτινησας, in Πρόϊξ. Προϊκτὸς & Προΐκτης, in Προϊκτίσμαι.

Προϊκτῶς, in Προΐστω. Πρόϊμος, in Προΐ.

Πρόϊξ siue Προΐξ, in Προΐστω. Πρόϊσις, in Προΐ.

Προϊππάζω, Equito ante, Equo præcedo seu præeo. Plut. Camillo, προϊππάζων τῷ ἅρματι. Et in Poplicola, πολὺ προϊππάζων τοὺς ἄλλους. In eodem Poplic. idem dicit τοῖς προϊππάζουσιμένοις pro Equitibus qui præierant, seu Qui præierant equites.

Προΐσσω, pro προΐξω, t.3,c.581,a. Apud Hesych. adiæretos προΐσης, itidem expositum πρόϊξης.

Προϊστόμιον. Præcisum, apud Demosth. Vide Anomala.

Προΐστω, siue Προΐστωμαι, ab ἵστω significāte προτείνω χεῖρα, est Porrecta manu do, Porrecta dextra præbeo. VNDE Προΐξ, & per synæresin Προΐξ, dicitur τὸ δῶρον, Donū, vt quod protensa seu porrecta manu detur: alius tamen τὸ προΐκα denominatā volētibus πρὸς τὸ προικίζεσθαι εἰς ἐπίδοσιν χρήσεως. Homerus sanè προΐκα vocat δῶρα quod datur τῷ προΐκτῃ siue προϊκτικῷ, mendico qui stipis accipiendæ gratia aliquem accedit. Apud eum enim Od.ρ, Οὐδεὶς δ' ὁ προΐκτης, quum ei omnes dedissent, peramq; ei pane & carnibus implessēt, ἔμμορε δ' Αὐτὸς ἐπ' ἐδωδῆσιν προΐκτης γένετο Ἀχαιῶν, gustare dona Achærorū. adeóque Antinoum adit, & rogat sibi liberalius quàm cæteri panem det, vt qui bonus esse vir videatur & cæteris regalior. Itémque Odyss. ι, initio, Alcinous Vlyssi peregrino virtutem à Phæacibus contribuendum donum censet, quòd ἀγαθὸν εἶναι ἐοικὸς χαρίσασθαι, vnum largiri donum seu munus. Posteri autem Homeri προΐκα peculiariter nominant τὸ γαμήλιον δῶρον, & quidem id quod pater filiæ dat quum eam elocat, Latinis Dos dictum. Etiam hoc Etymol. dictum vult πρὸς τὸ προδίδοσθαι εἰς τὸν τοῦ γαμβροῦ οἶκον, vel πρὸς τὸ προικίσθαι εἰς τὸν τοῦ γαμβροῦ οἶκον, retentis superioribus etymologiis. Demosth. in Nearam, ὁπόσα καλὰ ἔχει, ἅπερ τοῖς ἀποπεμπομένοις γυναῖκα, ἀποδίδοσθαι πρὸς προῖκα, dotem reddere. Et in Onet. ἀποδώσειν αὐτὸν πρὸς προῖκα οὐ δεδωκότα, dotem non dedisse. Itidem Plut. in Erot. πρὸς προῖκα τοῦ ἔρωτος ὑφάπτειν; quanam dote sibi parauit & deminxit. VNDE Προικῷος, ου, ὁ, Dotalis. ET Προίκιος, ου, ὁ, pro eodem. vt προίκια δῶρα, Dotalia munera seu Donatalia: quæ & προίκια absolutè. Theophyl. epist. 75, πρὸς σωφροσύνην αἰσχύνῃμαι, (à meretricia nimirum consuetudine ad coniugalem conuersus) καὶ προικίσαι τὸν γάμον ὑπὲρ ἐμοῦ. προίδεσθαι γὰρ πάντα ἐταιρικὴν, χαλκώματα, dotalibus muneribus nuptias emam. nam & à maritis dotari vxores solebant: quæ dona peculiariter φερνὴ dicebantur. Deriuatum inde & DIMINVT. Προικίδιον, ου, τὸ, Doticula, Exigua dos. Plut. Erotico, αἰδοῖα γύναια προικιδίοις ἐφελκόμενα, μετὰ χρημάτων εἰς οἰκουμένην

χαὶ λιγυσμοὺς ἐμβάλωσιν αἰολοδείρους, ζυγομαχεῖσθαι ἐσ-
μάραγδος ἀδὲ χαρίεις ἔχεται. Iidem Homeri posteri AC-
CVSAT. Προικα, vt δωρεὰν, aduerbialiter etiam vsurparunt
pro Gratis, Gratuitò, Sine mercede: idque tam in car-
mine quàm in prosa. Plato Polit.1, ἐπεὶ σοφίαν ἐργάζε-
ται: quum paulo antè dixisset, ἐὰν μὲ μισθὸν αὐτῇ σοφι-
γάσηται. Sic Athen.lib.13, οἱ μὲν αὐτῇ ζωσθῆναι ἐθέλουσι
δωρεὰ δὲ σοφίαν διαβῆναι πλοῦν κωμῳδοῦσι. Et Aristoph.
σοφίαν διδόναι, Gratis dare. Item aliquis accipit vel
habet aliquid σοφίαν, Gratis, Sine mercedis pensita-
tione. Xenoph. μικρὰ μέντοι παρ' ἐκείνου σοφίαν λαβόντες. B
Leonidas Epigr.lib.2, Πρόικα δ' ἔχει πολλὰ ἐξ ἀλλοδ. Go-
σίλω. VNDE Πρόικος, Gratuitus, Qui fit ἀμισθί, vt
σίλω. σοφίκιος χάρις in Epigr. Gratia gratuita.

Προίκαμαι, Prætendo, &c.c.1,c.1787,f. Προίκαμαι, Præ-
ficio, &c.ibid.g. Προίκαμαι, Sto antè, &c.c.1788,a.
Προίκαμαι, Tutor, &c.ibid.c. Προίκαμαι, Prosto, &c.
ib.c. Προίκαμαι, Antecello, &c.ib. Προίκαμαι,
Obsto, &c.ibid.f. Προίκαμι, t.1,c.1787,e

Προίκτορίω, Antè memoro, Prius commemoro. A T
Προίκτωρ, Præscius. Hesychius σοφίκτορες exp. μαρτυροῦντες: C
itémque Suid.

Προλοχῶ, t.1,c.1363,c
Προίχεδίω, Ante vestigo. Aliis Præco. Hesych. verò σοῖ-
χεδίων exponit σοφικεδίων, Colenti tamen mendum non
subest ei scripturæ.

Προίων, t.1,c.1140,c. Προλυξίς, t.1,c.1018,c
Πρίκα, Hesych. ἀθρόως, ἐξαίφνης, Statim, Continuò, Repen-
tè, Subitò. Ita Herodot. σφέα τι φέρκε αὐτὸν ὑπαλύσιος:
Suida hic exponente ἀθρόως, ἀθρόχθημα, itémque Gal. a-
pud Hippocr.

Προκαθίστημι, Hesychio σοφιστήσιμι, Infrà Προκαλίστημι.
Προκαθαίρω, Prærpurgo, Antè purgo. Synes.ep.44, πῶς ὃν ὑ
σοφικαθαίρω μαντικὴν ἀμουσοδίδακτον. Ibidem σοφικαθαίρω
τιν dicit pro Si prius te purgaris.

Προκαθήρια, t.1,c.1085,g. Προκαθίζομαι, t.1,c.1081,b
Προκαθεύδω, Prædormio. hoc est Prius dormio. Aristoph.
Vesp. σοφικαθεύδει σοφὸν παῖν.

Προκαθηγέομαι, Præeo, Duco. Ducem viz me præbeo.
Προκάθημαι, t.1, c.1384,d. Προκαθίζομαι, t.1,c.1091,d
Προκαθίζω, ib. Προκαθίστημι, t.1,c.1775,a
Προκαλέσθαι, Euocare, t.1,c.17,d. Προκαλέσθαι, Prouo-
care, &c.ib.e. Προκαλέσθαι, Optione prouocare, &c.
ib.g. Προκαλέσθαι, Hortari, &c.c.18,a.

Προκαλίστερον, Hesychio est ἐπιμόπτερον, Promptius. Suprà
σοφικαδ.

Προκαλίζομαι, t.2,c.30,b. Προκαλυδίω, t.2,c.496,e
Προκαλινδοῦμαι, ib. Προκάλυμμα, t.2,c.45,g
Προκαλύπτομαι, ib.e. Προκάλυψις, ib.g
Προκάμνω, t.1,c.49,a. Προκάμπυλος, t.2,c.53,f
Προκάρδιος, t.1,c.98,f. Προκαρίνος, t.2,c.69,d
Προκάρπιον, t.1,c.75,h. & 76,d, alia significatione.
Προκατάγειον, t.1,c.649,d. Προκατασκεύασμα, t.1,c.690,c
Προκατάγω, t.1,c.649,d. Προκατάβλημα, ib.
Προκατβάλλω, ib.a. Προκατβολὴ, ib.b. Προκατβρίχω, t.1,c.750,e
Προκατηγέλιω, & Προκατηγέλασμα, t.1,c.21,f
Προκατηγορέω, t.1,c.1855,g. Προκατήγορος, t.1,c.1856,c
Προκατδικάζω, t.1,c.1013,g
Προκατδύω, seu Προκατδύνω, Antè demergo, seu Sub-
mergo.
Προκατθηγάδω, Hesychio σοφακαδάω, Antè exacui.
Προκατκεχύδω, t.4,c.617,a. Προκατασκεύασμα, t.1,c.156,h
Προκατκλίνω, ib. Προκατκλύζω, t.2,c.267,a
Προκατκρίνω, Prius cõdemno, Iudicio meo antè damno.
Προκατλαμβάνω, t.2,c.575,b. Προκατάληψις, ib.d
Προκατλούω, t.2,c.758,b. Προκαταπτόω, t.3,c.307,a
Προκατάρχματα, Libamina quæ ante hostiæ percussionẽ
& sacrificium fiebant, vt σφάγματα. seu Ea quibus rem
diuinam auspicabantur.
Προκαταρκτικὸς, t.1,c.555,a. Προκάταρξις, ib.
Προκαταρτίζω, Antè absoluo. Paul.ad Corinth.2,cap.9, ῖ-
να σοφικαταρτίσωσι τὴν σοφικαπγελμένην ὑμῖν εὐλογίαν ὑμῶν. B
Vbi vetus interpr. & Erasm. verterunt Præparent: non
satis plenè.
Προκατάχομαι, t.1,c.555,a. & 558,g
Προκαταχῶ, t.1,c.555,a. Προκαταπίπτομαι, t.3,c.818,b

Προκατασκάλλω, t.3,c.845,d & f. Προκατασκάω, ibe
Προκατάσσω, t.1,c.1775,b. Προκαταύνω, t.1,c.611,h
Προκατφεύγω, Prius cõfugio. Item Effugio, Fuga me in
tutum recipio antè. Thuc.l.3, ἢ ἅμα τοῖς ἀθληταῖς Καμιρεῖς
ἐβόλοντο σοφικατφεύγειν.
Προκατφυσάω, t.4,c.133,a. Προκατχέομαι, t.4,c.617,a
Προκατχέω, Prius oblino, Antè illino.
Προκατώδω, t.1,c.1078,f
Προκατηχέομαι, Prius conficio, vel præparo.
Προκατέχω, t.1,c.1348,c
Προκατηγορία, Antecedens accusatio. Thuc.
Προκατχέω, t.1,c.1485,c
Προκατόψιμος, Prius speculaturus & exploraturus id.
σοφικατόψομαι.
Πρόκαυμα χύτρας, Vstio ollarum loelis cap.1.
Πρόκειμαι, t.2,c.169,a. Προκεμήνιος, t.2,c.170,b
Προκιλλήτης, t.2,c.111,b
Προκλευσματικὸς, Pes metricus quatuor breuibus syl-
labis constans. Et σοφικλευσματικὰ μέτρα, cumma id
pedis genus habentia. forsan quòd ἐις πλεύσιμα ῥιπτεῖν
mitti soleant.
Προκλεῖσαι, Hesychio σοφικλεῖσαι, Antè iubere.
Προκίεμαι, Ionicè pro σοφίεμαι. vnde σοφίεται, Hesychio
σοφικείμενος ἐστι. Sic σοφίκεται, pro σοφικείμενός ἐστι, Propo-
natur vel Propositus sit.
Προκίφαλος, t.2,c.154,d
Προκοίδομαι τῇ αἰδοῖς, Viti curam gero. Plutar. Numa. Et
Philo in Vita Mos. l.1, σοφικοίδησε πάντα, Omnium cu-
ram gerentem, Omnibus prospicientem.
Προκοίδ μαχαιρεδίω, apud Galenum in Lex. Hippocr. φ
φλεβοτόμω. pro quo quidam cod. habent σοφικαιρε-
δίω forsan.
Προκοπάω, t.2,c.191,c. Προκορύδιος, t.2,c.203,a
Προκοσμέω, in Πρόκοσμα. Προκοσμίδιος, t.2,c.215,f
Προκοτέω, Antè moueo. Pro Promoueo afferunt ex Xen.
Προκλαίω, t.2,c.222,c. Πρόκλησις, t.2,c.28,d
Προκλινὴς, t.2,c.268,d. Προκλιτὴς, t.1,c.259,f
Πρόκλιτος, ib.
Πρόκλιτος, ὁ, ἡ, Primum inter accumbentes locum tenẽs.
Polluci ὁ τῆς εὐωχίας σοφηγεμών.
Προκλυζω, t.2,c.267,b. Προκλυτὴς, t.2,c.268,g
Προκείμενος, t.2,c.285,f. Προκείλιος, t.2,c.289,g
Προκοπίον, t.2,c.853,c. Προκοπία, ib.
Προκοπτον, ib. Πρόκοπτος, ib.
Προκοπτὸν, t.1,c.194,b Προκόπτειν, in Πρόκοπτος.
Προκολακεύω, Ante adulor & quasi Præblandior.
Προκόλπιος, t.2,c.315,f. Προκόλπιος, ib.
Προκομιδὴ, t.2,c.316,b. Προκομίζομαι, ib.a
Προκομίζω, ib.
Πρόκομον, Anterior coma, Antiæ seu Capronæ σοφίκα-
πείχες schol. Hom. Item Coma quæ alterius loco a-
ponitur siue circumponitur. vt Poll.l.2 scribit mulie-
& σοφικόμιον σοφώνιον dictum fuisse quiddam quod ei
ἐνδεὲς περιῆν ἔχοντες εἰς κόμης λόγον ἐσφέρειν, tam viri
quàm fœminæ.
Προκόνησος, vide in Πρίξ.
Προκόνδυλος, t.2,c.331,f. & c.332,f
Προκοπὴ, t.2,c.359,f. Προκοπὴς, t.2,c.360,a
Πρόκοπος, ib. Προκόπιος, t.2,c.358,c
Πρόκος, Hesychio πονηρὸς, Improbus: item ἀλλόφυλος, Fœnus.
pro quo suprà Πρακός.
Προκόσμημα, t.2,c.392,c. Προκόσμιος, t.2,c.391,a
Προκόπη, autore Poll. & Hesychio est πανὸς εἶδος, Species
tonsuræ: quum nimirum aliquis τὴν σοφὸν κομὴν, hoc
est quum antiæ seu capronæ aluntur, ἀπὸ τῆς ὠτείας
πείχες. ita enim Dores vocant τὴν κεφαλὴν, Caput. Quo-
dam verò σοφικόπας esse censent non πανοῦργον, sed αὐτὸν
τὸν ὑφ' τὸ μέτωπον πείχες, teste eodem Poll. vt Hesych.
quoque exponit & κεφαλῆς πείχωμα. Sed habet is non
Κεφῆς, verùm Κόπη, addẽs & ipse ita nominari τὴν ὑπὲρ
μέτωπον πείχες: & hinc κοπίας appellari ὑπὸ ἀλεκτρυόνων, gallina-
ceos, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν κεφαλὸν λόφον.
Πρόκριμα, t.2,c.436,f. Προκρίνω, ib.c
Πρόκρισις, ib.f. Προκριτὴς, Præferendus.
Πρόκριτος, t.2,c.436,g. Apud Hesych. oxytonus σοφικρι-
τὸν, expos. ἐκλεκτὸν, ἀπολελογημένον.

Πρέκρισται τῆς dicuntur αἱ ἐπάλληλοι, siue ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις, A Aliæ post alias seu super alias. vt quum continua ferè in procinctu stant. Homer. Il. ξ, Τοῦ μὲν πρεκρίσιας ἴρυσαν καὶ πᾶσιν ἀσπίσιν Ἥϊονῆς τόμα μακρόν. Et Herodot. ἄλλαι πρὸ ἄλλων πρεκρίσιας. Idem apud Suidam, προκρίσιας ἐμφανίσαντο ἐς πίστιν ὅτι πιστόταται εἰσί. At Agathocles Babylonius apud Athenæum lib. 1. de Pythagro Cyziceno tyrannicè patriæ imperanti, οἱ Κυζικηνοὶ ἐξεμισήσαντες ἐπ' αὐτὸν ἐβοήθησαν, πρέκρισαι φερόμενοι ὅτι τὸν κίνδυνον: metaphoricè à πρεκρίσιας nauibus. Hesychius πρεκρίσιας τοὺς esse dicit & τὰς ἐπαλλήλους, siue ἄλλας ἐπ' ἄλλας. & B τὰς κατ' ἀλλήλων τετιτωλκεμένας: Etym. & Suid. ἐξ ἡμιόλιαι συνεπλεμένας ἢ ἐξεσταμένας. q. d. πρεκρίσιας.

Πρεμβυτεῖν τῆς νεὼς, Poll. autore dicitur ὅτι τῷ πρῴρᾳ, de proreta, vt qui anteriorē nauis partem regat: sicut contrà ὑπερμβυτεῖν τῆς νεὼς, qui in puppi sedens eam gubernat.

Πρεμνηλὶς, apud Hesychium ἡ πρωμνήσεια, Pronuba: sed suspectum.

Πρεμνηστάσιμαι, t. 2, c. 495, c. INDE Πρεμνηστάσιμα, Antegressæ volutationes, apud Synes. De insomn.

Πρεμνολύομαι, t. 2, c. 494, c. Πρεμνόλυσις, ib. C

Πρεμνολύω, ib. Πρεμνομαία, t. 2, c. 491, c

Πρόκυμον, Hesychius πρόβυμον, Promptum, Alacrem.

Πρεμνοῦν canes dicuntur quum πρὶν λακτῆσαι περὶ τὸ θηρίον αἰσθηθῆναι, teste Polluce. hoc est, Quum latrant antequam feram inuenerint, Quum nondum inuenta fera in latratus erumpunt. SIC ET Πρόκωσις accipiendū videtur in Epigr. vbi grammatici vocantur πικροὶ Καλλιμάχου πρόκωσις. vt sit, Iniqui Callimachi reprehensores, qui nimirum prius in latratus & reprehensiones erumpunt quàm inuenerint in eo quod reprehensione D dignum sit. Quidam interpr. Emissarii canes: item Antecursores, πρόδρομοι. Hesychio verò πρεμνοῦν est ἐγχωρεῖν.

Πρεμνύω, t. 1, c. 508, c

Πρεμνών, Procyon, siue Antecanis: sidus ex eo appellatum quòd ante maiorem canē exoriatur, teste Hygino. Aratus in Phænom. ipsum dicit διδύμους ὑπὸ καλὰ φαίνειν. Ex quo Ruf. Auienus, — procyon geminorum subditus astro. Et Cic. — geminis est ille sub ipsis Antecanis, Graio procyon qui nomine fertur. A Vitruu. minusculus canis vocatur, scribente itidem, Geminos minusculus canis sequitur: lib. 9, c. 7. E

Πρόκνα, siue Πρεκνόνια ἄλφιτα, Pollux nominari ait τὰ ἐξ ἀφύκτων κριθῶν, ex hordeo non tosto. vt Galenus quoque in Lexico Hippocr. πρεκνόνια ἄλφιτα quoldam accipere scribit τὰ ὁκ τῆς ἀφύκτων κριθῶν μόνα, ipse exponens τὰ ὁκ τῆς νέων κριθῶν ἄλφιτα, farina ex hordeo recenti necdum in conos compositio. qua de re & in Κῶνος dictum fuit suprà, col. 1332, b. Apud Etymologum & in Lex. meo veteri quidam πρεκνόνια esse dicunt τὰς ἀφύκτους κριθάς, vel πυρεὶς μάλιτα κιχρεμένους ἐν τῷ πάλιν ὠπτημένους, quasi πυρεκνόνια: alii genus thymiamatum: vtri que minus aptè.

Πρόκωπος, t. 2, c. 538, c. Προλαβόντες, οἱ, t. 2, c. 579, h

Πρόλαλος, Præceps in loquendo: ὁ πρόλαλος ὁ τῆς λέξεως, Suidæ, hoc afferenti exemplum, καὶ τῶν καπηλεύσαντα τινὰ λόγον πρόλαλον τι καὶ ἐπὶ μὲν ὄντα. De eo dicitur Qui ante tempus loquitur, vel temere & antequam præmeditatus sit quid sit dicendum.

Προλαμβάνω, t. 2, c. 579, g. Προλάμπω, t. 2, c. 591, a

Πρόλαχος, t. 2, c. 545, h. Προλειαίνω, t. 2, c. 682, a

Προλείχω, t. 2, c. 620, f. Προλειπω, t. 2, c. 671, f

Προλειβόμοι, οἱ, t. 2, c. 621, a. Προλειπόμενος, t. 2, c. 684, f

Πρόλεσχος, idem quod πρόλαλος, Qui ante alios loquitur, Qui alios præuenit in sermone. Æschyl. in Supplic. p. 314, Καὶ μὴ πρόλεσχος μηδ' ἑρμηνεὺς ἐν λόγῳ γένῃ. Ita enim schol. ea verba exponit, μήτε πρότερον καταρχὴν τοῦ λόγου, μήτε ἀμεταβούλητα καὶ προλαβόντα: præmissa tamen & alia expositione. nam πρόλεσχος ἦν exposuerat etiam μὴ πολλὰ προεπιμαζῦ, Ne longo vtere exordio, Ne multa præfare. Πρόλημμα, t. 2, c. 579, h

Προλιλαίων, exponitur Torcular, apud Ieremiam cap. 5, vbi dicit, προλιλαίων ὤρυξα ἐν αὐτῷ, (Lxx ἀμπελῶνι) ἢ ὕμνησα τὸ ποιῆσαι παρυλίᾳ: quum Matth. cap. 21 pro eo dicat, λίνον ὤρυξεν ἐν αὐτῷ. Non tamen dici potest λίνον & προλήνιον idem significare: quum λίνος sonet Torcular, προλήνιον verò τὸ πρὸ τοῦ λίνου.

Προληπτικὸς, t. 2, c. 580, b. Πρόληψις, ib. a

Προλιμνάδες τῆς πατρίδος, affertur pro Stagna fluuiorum.

Προλιμναίνω, t. 2, c. 710, h

Πρόλοβος, ν, ὁ, idem ac πρόγειρον siue πρόγειρος. hoc est, Sinus ille in auium gutture prominens in quē primum cibos recentes ingerunt. Aristot. Hist. anim. lib. 2, cap. vlt. dicit esse δέρμα κοῖλον καὶ μέγα ὑπὸ τὸ ἱ ὅθεν πρόγειρος πέπονα ἀκριβῶς ἔχει: quum ante dixisset auium quasdam ἔχειν πρὸ τῆς κοιλίας πρόλοβον, vt gallinaceum, palumbem, columbam, perdicem: quasdam verò eius loco habere stomachum latum & amplum, cùmque ἢ δι' ὅλου τοῦ πρὸ τῆς κοιλίας τόπου. Nominis ratio esse videtur quod ἡ κοιλία sit λοβός quidam, Folliculus seu ventriculus: ὁ πρόλοβος autem, anterior λοβός. Pollux homini etiam tribui πρόλοβον docet: scribens nimirum τὸ ὀδωδὸν πρόλοβον τῆς γαστρὸς καὶ τὸν πρόχυλον, vocari γαστρικὸν & πρόχυλον. vt Suidas quoque πρόγειρον in homine interdum dici τὸν γαστρικὸν tradit. Sic Latini Ingluiem & auibus & homini tribuunt. Columella de gallinis, Si vacua non est ingluuies, eruditatem significat. Apuleius, Restis ad ingluuiem adstricta. Dicitúrque ingluuies ex eo quòd cibus deglutitus in eam primùm feratur. INDE Προλοβώδης, ες, ὁ, ἡ. Similis προλόβῳ seu ingluuiei, Προλόβιον seu ingluuiei speciem gerens. AT Προλόβιον in auricula dicitur τὸ πρόσχοι τοῦ λοβοῦ, prominula seu pendula τοῦ λοβοῦ pars.

Προλοχίζω, t. 2, c. 620, g. Πρόλοχος, ib. f

Προλοχίζω, t. 2, c. 731, c

Πρόλυται, Prolytæ seu Prolutæ, hoc est, Lytarū antecessores, Lytis in iuris prudētia prouectiores. In iuris enim studio qui quartum iam annum ei operam dedissent, tantósque in eo progressus fecissent, vt de eo respondere propè possent, & quæstiones soluere, λύται nominabantur. hoc est Solutores. at qui quintum, πρόλυται, quòd vt vno anno, ita etiam peritia in legum ænigmatis & nodis iuris soluendis anteirent τοὺς λύτας, quasi præsolutores diceres. Errant enim qui solutos hic intelligunt & quos vulgus licentiatos appellat, missione iā a præceptoribus accepta. nam eo significatu dicendū foret λυτοὶ & πρόλυτοι. Istos solutores, prudentum respōsis, & quæstionibus operam nauantes, luuenalis hoc versu propè expressisse videtur, Qui iuris nodos legúmque ænigmata soluat. Turn. Aduers. l. 8, cap. 19. Leguntur porrò vocabula ista in proœmio Pandectarum. Sed quia solitū est (inquit imperator) anni quarti studiosos Græco & consueto quodam vocabulo λύτας appellari: habeant quidem, si maluerint, hoc cognomen. Et aliquanto pòst, Vt ex triginta sex librorum recitatione fiant iuuenes perfecti, & ad omne opus legitimū instructi. Et mox, Quibus si bene se imbuerint, & in quinti anni (quo prolutæ nuncupātur) metas Cōstitutionum codicē tam legere quàm subtiliter intelligere studeant: nihil eis legitimæ scientiæ deerit.

Πρόμακρος, t. 2, c. 915, a. Προμαλακτέον, t. 2, c. 779, a

Προμαλακίω, t. 2, c. 781, g. Προμαλάττω, t. 2, c. 779, a

Πρόμηδος, plantæ species apud Eupolin & Hippocr. dicentem πρόμηδον φύλλα. Hesych. esse dicit μυρίνην vel ἄγνον.

G Προμάμμη, ης, ἡ, Proauia. Προμαντεύω, t. 2, c. 788, f

Προμαντία, t. 2, c. 790, g. Προμαντεύομαι, ib. f

Προμάντις, ib. g. Πρόμαπος, t. 2, c. 789, d

Προμαρτύρομαι, t. 2, c. 797, d. Προμάχεω, t. 2, c. 813, c

Προμαχεών, ib. Προμάχιζω, ib.

Προμαχόμαι, t. 2, c. 816, f. Πρόμαχος, t. 2, c. 813, a

Promachon, ib. c. Προμελετάω, t. 2, c. 866, a. Προμελέτησις, ib.

Προμήθιον, apud Nicandrum Punici mali genus, à Promētho quodam Cretensi dictum. Meminit & Hesych.

Προμεμνάω, t. 2, c. 856, f. Προμηρεύω, t. 2, c. 905, f

Προμίμνησις, ib. Προμίμησις, ib. g

Προμετωπίδιον, t. 2, c. 1400, c. Προμετωπίς, ib.

Προμήθεια, t. 2, c. 1629, c. Προμηθεύομαι, t. 2, c. 1630, c

Προμήθεσις, ib. e. Προμηθεύομαι, ib. c

Προμηθὲς, t. 2, c. 1628, f. Προμηθὴς, t. 2, c. 1629, d

Προμηθήτεια, t. 2, c. 1630, d. Προμηθία, ib. b

Προμηθικῶς,ib.a.
Προμηθὶς,ib.a.
Προμηλίνιος,t.2,c.913,c
Προμήτωρ,ορος,ὁ,Hesychio Pater matris, Auus maternus.
Προμιχλῶσαι,ex Hom.affertur pro μιχλώσαι,συνελθεῖν.
Προμνᾶσθαι,t.2,c.963,g
Προμνηστὶς,Ipta actio τῆ προμνᾶσθαι,conciliandi & ambiendi pro alio. Exponitur etiam Antecedens memoria.
Προμνηστύω,& Προμνηστυόμαι,t.2,c.964,a
Προμνηστὶκὸς,t.2,c.963,h
Προμνηστῖναι, Hesychio ἐπίσης πρὸ ἑτέρας, Alia ante aliam: addĕti,quosdam exponere ἕξῆς,καὶ οὐ διεσπασμένως ἀπαρέμφατον αἰολικὸν ἀντὶ εὐθείας. Ita Homerus vtitur. vt Odyſſeæ λ, Οὐκ ἐθέλω πίνειν αἷμα πάσας ἅμα κλαυτὸν, Ai δὲ προμνῆσται ἐπιπρὸ πίνειν αἷμα κλαυτὸν ἐλεύσεται, ἐσθλή τε κακή τε, non omnes ſimul ingredimur, ſed alter alterum præeat ſerie aliquanto ſpatio interrupta. opponit enim προμνήστους & αἰολῆς.nam loco ſuperiore dicit,Αἱ δ' ἅμ' ἅμα κλαυτὸν αἷμας ἐγερέσθων, ego autem non ſinebam omnes ſimul bibere, ſed nonniſi προμνήστας admittebam.Sic ſchol.exp.μὴ ἅμα πάντες προίωσι,ἀλλὰ καὶ ἐφεξῆς καὶ προβήσεσθαι ἀλλήλοις: innuens à verbo μάω derivatam eſſe vocem hanc,vt & Heſych.

Προμνήστις,t.2,c.963,h.
Προμνήστρια,ib.
Προμολεῖν,t.2,c.965,e
Πρόμολος,t.2,c.848,f.
Πρόμος,t.2,c.813,b
Προμολὴ,ib.
Προμυθία,t.2,c.983,b
Προμολοῦσα,t.2,c.976,c.

Προμωλαίνω,Labra protendo vel propendĕre iuno. Galenus enim apud Hippocratē προμωλαίνας exponit προπίπτας ἔξω τὰ χείλη.Idem προμωλαίνειν apud eundem exp. προπίπτειν,προέχειν τοῖς ὀδοῦσιν, Procidit, Prominet, labiorum nimirum modo quæ propendere ſinuntur.

Προμωλία, Hesychio θεὰ ἱδρυμένη ἐν τοῖς μύλοις. Sonat potius Dea cuius ſimulacrum ante molas ſtatui ſolebat. Alii eſſe dicunt deam quæ molis præſidebat. Apud Suidam eſt προμωλία: quod magis probo. Idem πρὸ προμύλιον θεὸν dicit ſolitam ἱδρύεσθαι ἐν τοῖς μύλοις,vt ὀδύνιον.

Προμυσσεῖν,ſiue Προμύσσειν τὸν λύχνον,eſt Emungere lychnū & ellychnium producere. Vide Πτοβυσσᾶν.

Προναΐα θεὰ,t.2,c.1080,f. Vide & ſequens Πρόναος.

Πρόναος, Ante templum ſitus,Protemplaris. Et πρόναον,ν,τὸ,ſubſt.τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, Templi veſtibulum: ſchol.Soph.p.148. Dicitur etiam Προναῖα pro πρόναος,vt Heſych.teſtatur, ſcribens προναῖαι θεαὶ πύλῃσι fuiſſe Delphis. Sed notandum eſt,pro iſto προναῖα ſcribi etiam πρόνοια,vt ex Harpocr.diſcimus. Is enim tradit apud Delphos fuiſſe Ἀθηνᾶν προναΐαν,ita nominatam διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρύσθαι: ſiue πρόνοιαν, ſic dictam quòd προνοήσασα ὅπως πίκει ὁ Λητώ. Addit his, eam ab Herodoto lib.8 προνοίαν nominari: himirum pag.300, vbi dicit καθῆσθαι τὸ ἱρὸν τῆς προνοίης,&, ὁ τῷ τεμένει τῆς προνοίης Ἀθηνᾶς. Valla προναίης legit, vertens Protemplaris.

Προναυμαχέω,t.2,c.1003,f

Προνέμομαι, Progredior,& propriè quidem paſcendo ſeu depaſcendo. Soph.El.p.139,ἵνα δ' ἐπὶ σοὶ προνέμηται τὸ δυσέλεγκτον αἷμα φυσῶν Λύκος.vbi ſchol.exp.προβιβάζεται. INDE Προνομὴ dicitur Progreſſio ſeu egreſſio pabuli cauſa: hoc eſt,quum pabulatum ſeu frumentatū excurrūt milites. Latinis Pabulatio,Frumentatio.Xen.Hell.2,de Agide,προνομὰς ποιήσεσθαι ὅθεν τῆς Δεκελείας. Idem Hell.2, προνομὰς ἢ ποιήσεσθαι,ἢ καμψάσαντες ξύλα ἢ ἐπάγειν.Sic Polyb.φυλακὰς ποιεῖν πρὸς χεῖσθαι ἢ προνομάς,cautius exire pabulatum. Et Plutar.Camillo,ὡς προνομὰς ἐποιοῦντο μόλις ἐπὶ σταδίους πέμπειν.Et rurſum,ἐκώλυσε προνομὰς,licuit Cæſar,Vt pabulatione & commeatu Romani prohibeantur. Accipitur & pro direptione quæ fit ὑπὸ τῶν προνομέων.vt Proverb Salom.c.11, ἕνεκα τίς προνομὴν, nihil malis hic intelligere non διαπαγῶν ſed ἁλωσιν,ſiue αἰχμαλωσίαν ἢ ὑπὸ προνομέων. quum videlicet aliquis capitur ab inimicis pabulatum egreſſis. Quin & pro pabulo vſurpatur. Plut.Fabio,πρὸς δὲ τὰ βοσκήματα προνομὰς ἐχόντων.ſeu Habentium quæ προνομέων diripi poſſunt. INDE Προνομεύω,idem ſignificans quod προνομὰς ποιῶ, Pabulatum excurro. Suidas exp.λαφύσσω ἢ αἰχμαλωτίζω, Prædor,ſeu Deprædor, Prædationibus infeſto,Captiuum abduco. Sane προνομεύεσθαι eſt Captiuum abduci ab iis qui pabulatum ſeu prædas actum egreſſi ſunt.vt Prouerb.Salom.c.11,ἐπὶ προνομεύοντας ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. INDE Προνομὴ, Deprædatio quæ fit à pabulatum egreſſis militibus:Suidæ ὁ σκυλεύσας. AT Προνομὴ dicitur elephāti promuſcis.ἢ προβοσκὶς τῆ ἐλέφαντος,teſte eodem Suida.

Προνοέω,t.2,c.1041,f

Πρόνως, Ionice pro πρόναος dicitur. Et τὸ πρόνων pro πρόναιον, Templi veſtibulum:apud Luc. Dicitur etiã Πρόντις,vt in Πρόναος docui.

Προνηστεύω, leiuno anté.pro quo Hipp.προνηστιάω dicit.

Προνικῶ, Anté vinco:ex Thucyd.

Προνοέω,& Προνοίομαι,t.2,c.1079,e

Προνοητὴς,t.2,c.1080,a. Προνοητὶς,ib.
Προνοητικῶς,ib. Πρόνοια,ib.b

Προοιμία,Προοιμίαι,Προοιμίδιον,Προοιμιάζομαι,in Πρόοιμος.

Προρρησία,ἡ, Prærogatiua,Priuilegium. Suid.προρρησίας exp.τιμὰς πλείονος. Eodem ſignif.Dicitur τὸ προρρηθὲν μέτρον. Heſych.enim προρρηθὲν dicit τὸ ἐκ τῆς ἀξιώσεως,& τὸ ὀφειλόμενον τῆ ἀξιώσει. Suid.quoque προρρήσεις exp.προτιμήσεις,ſubiungens hūc exemplum ſa locum,προρρηθὲν σαυτῷ τὸ προρρηθὲν ὑπ' ἀνακτόρων χαῖρε διπλοῦν. AT Προρρησις,idē exp.δεσμὸς,ἀγκύλη, hoc loco,ἡ δὲ καὶ ἐνταῦθα μᾶλλον καὶ προρρησις ἐστὶν ἡ ἀγκύλη.

Πρόνους,& per contract.Πρόνους, Prouidens,Prudens:unde compar.προνούστερος,Suidæ προμηθέστερος,προνοητικώτερος, in hoc loco Sophoclei Aiacis,p.8.Τοῦτο γὰρ ἐν πάσῃ τῆ προνούστερος, Ἢ δρᾶν ἀμείνων δίκτυ' ἢ τὸν τεχνίτην; Vbi ſchol. quoque exp.προνοίας μᾶλλον ἐχόμενος.

Προνοῦχος,t.2,c.1092,a. Προνοῦς,in Πρόνους.
Προνούστερος,ib. Προνοητὴς,t.2,c.1317,c
Προνώπιος,τὸ,ſubſt.ib.a. Προνώπιος,ib.c

Προνώπιος, Heſychio προπεπτώκως. Cui ſubiungit,προνωκώς,προπεπτωκώς,ὑπτιάσας, πρόχορος, Propendens, Præceps, Promptus, Paratus.quæ expoſitiones conueniunt potius nomini προνωπὴς ſeu προνώπιος. vnde προνωπιάω exp. & προνωπιόφρων, Propendens, Promptum à cura expoſitum.

Πρόξενος, Hinnulus:ἐλάφου ἔμβρυον Suidæ, indéque Euſtathio, qui tamen alibi eſſe dicit ſpeciem ἐλάφου aut δορκάδος. Homerus Odyſſ.ω,— αἰγάγρου τὸν μόλις ἀνδρὸς ἐπ' ἀγκοίνῃς ἰδὲ φῶτας ἰδὲ λαγωούς. Nicander Theriacis,σπουδαῖος παρὸν λαγωοῦ Ἢ προξένου ὑπόβλητον.vbi ſcholiaſtes exponit τὸν τέταρτον τῆς δορκάδος. Etymologus προξένους eſſe dicit ζῶα ὅμοια ἐλάφοις,τὸν λαγωὸν πλὴν: Dionyſium verò Athenienſem ὁ τοὺς Κελτοὺς γράψας,dicere τοὺς ἐλάφους προξένους. & HINC Προξένιον nomen,ex eo quòd ὁ αὐτὸς πλάσμα ἔλαφοι. Eadem inſula Ionice Προξεινος dicitur,& ex ea oriundus Προξεινίτης,pro Προξενίτης.

Προξενία,t.2,c.1121,f. Προξενητικὸς,t.2,c.1111,c
Προξενητικὸν,ib.d. Προξενήτρια,ib.
Προξενία,t.2,c.1121,e. Πρόξενος,t.2,c.1110,b
Προσαγὸς, Præuius,Dux viæ. Aliis Perductor,et Plutar.
Προσδεκτέος,t.2,c.1163,f. Προσδοκίμως,t.2,c.1116,d
Προσδοκοποιέομαι,ib.f. Προσδοκὴς,t.2,c.1178,c
Προσδοκος,t.1,c.1079,c. Προσδοκὸς,t.1,c.1080,d
Προσεδρεύω,t.2,c.1205,g. Προσεκτομὴ,t.2,c.1209,b
Προσεκτομὰς,t.2,c.1208,c
Προσεκτομικὸς,τὸ,ſubſtant.t.2,c.1109,b Προσμακρὰς,ib.
Προσεμαίζομαι,t.2,c.1239,b. Προσμάκρυνε,t.2,c.1278,e
Προσέμιον,t.2,c.1238,c. Προσμίμνω,t.2,c.1278,e
Προσεμπαλάω,t.2,c.1290,c
Προσέμπνυμι, siue Προσεμπνέω,t.2,c.1299,b
Προσεπιτίθημι, Ante confiteor, Prius confiteor. Philo De mundo,ζῶσι δὲ θεοὶ μολυβδίνῃσι, ἀλλ' οὐδὲν ἀδικοῦσιν ἀθάνατοι προσεπιτιθέντες, Hoc igitur iam confeſſo & poſito.
Προσεπιτίθεμαι,t.2,c.1299,c. Προσεπιδίκω,t.2,c.1321,d
Προσεπίτειον, Proſpiciendum.
Προσέπλεμαι,t.2,c.1388,c. Πρόσεπλος,t.2,c.1381,c. & 1388,f
Προσέρπω,t.2,c.1422,a. Προσέρπω,ib.b. Προσερπύζω
Προσερπύστης τὸ σῦκον. Herodot.Ionicè pro θεοπρόπος, Proſpicientes rei frumentariæ.
Προσεσμὸς,ib.b

Προορμάω, ſeu Προορμάομαι, Antè concitor.
Προορμίαω, t.1, c.1147, b. Προσρύθμιος, t.1, c.1481, f
Προυχθίζω, t.2, c.1486, f. Προυχθέομαι, ib.e
Πρόσυρα, Heſych. eſt τὰ ἐπὶ τοῖς πλοίοις ὑπὸ τὴν πρῷραν: quod & προσόρμους οἴνους ſiue προτρόπους, Latinis Vinum lixiuum.
Προφείλω, & Προφείλομαι, t.2, c.1561, c
Προυχθίω, & Προυχθίομαι, t.2, c.1574, b
Προχώ, t.1, c.1355, b. Προῳδίς, t.2, c.1388, e
Προπηγής, t.4, c.269, d. Προπλάκα, t.3, c.78, d
Προπαιδεία, t.3, c.19, b. Προπαιδεύματα, τά, ib.
Προπαιδεύω, & Προπαιδεύομαι, ibid.
Προπαίζω, Proludo.
Πρόπαις, Puerorũ productor: ὁ προαγωγὸς, μαστροπὸς, Heſ.
Πρόπαλαι, t.3, c.23, a. At Προπαλαῖ, Heſych. παλαιῶς.
Προπαπποῦς, t.3, c.35, g
Πρόπαππος, ib.c. Πρόπαρ, in Προπάροιθε.
Προσβαβάλλω, exponitur Aggero. Videtur ſonare potius Aggeris loco præſtruo.
Προσβαλανίς, t.1, c.579, b. Προσβαλανίζω, t.3, c.848, g
Προσβασκάω, ib.h
Προταρίγγυάω, ῶ, Antè ſpondeo ſeu promitto. Apud Suid. προταρίγγυηλε οἱ τὴν ὀπὸ βασιλέως. quod ipſe exp. προταραγγιλήν.
Προτάροιθε, ſiue Προπάροιθε, idẽ quod ſimplex πάροιθε ſiue παρόιθε, Antè. Hom. Od. ρ, Εἰ δή τ' ἐθέλοις, ὀΐομενον, ἴμεν ἐγὼ δὲ ἔπειτα προταρόιθε, Ego eo præ, Ego eo antè, ſeu Ego anteeo, Ego præeo. Heſiod. προταροιθε φυλάσσει, Ante cuſtodit, Ab anteriore parte, In fronte. Conſtruitur & cum genitiuo. Hom. Il. υ, Ἔκπεσε δ' προτάροιθε πόδων ἵππων ὠκειάων. Il. υ. Λυτὶς δ' προτάροιθε πόδων ἵππων. Et Il. γ, ἰὼν ἐς μέσον ἐλθὼν προταροιθε ὁμίλου. Heſiod. Erg. Τῆς δ' ἀφίτης ἰδρὼς πρὸ προταροιθε ἵησιν. Comparationi etiam ſeruit, vt Præ apud Latinos. Hom. Odyſſ. λ, οὐδὲ δὴ Ἀχιλλῆϊ Οὔτις ἀνὴρ προτάροιθε μακαρτατος, ὅστ' ἀρ' ἐπίσσω, Præ te nemo beatior, ſeu Ante te. Ponitur etiam pro Ante oculos, In conſpectu. Hom. Od. η, Οὐδ' ἐθέλω σοὶ ἔπειτα προταροιθε ἀδελφεὸν ἠὲ ἑταῖρον Χαλκῷ δηϊόωντι, ὁ δὴ ἐφθαμέησιν ὀρώρει. Dicitur ET Προταρ, per apocopen, vt volunt grammatici. Heſiod. ἐσπέρας ἔστιχε δόμον, ἐπὶ δὲ κλῆρον ἔλαχε προταρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων, Ante Heſperidas, In conſpectu Heſperidum.
Προταροξύτονος, t.3, c.181, e. Προταροξυτόω, t.2, c.1356, a
Πρόταρος, t.3, c.55, a
Πρόσταρος, idem quod προστῶον, Veſtibulum cubilis, Locus ante thalamum.
Προτάσχω, t.3, c.78, c. Προπαρειμένος, t.3, c.91, e
Προπάτωρ, t.2, c.824, c. ob. & t.3, c.91, d
Προπαγής, t.3, c.154, c. Προπαρά, t.3, c.157, h
Προπεσσόομαι, ibid.
Προπεπόμαι, Prior patiar, ſeu damnum accipiam: à themate προπάσχω.
Προπίμπραμαι, t.3, c.207, f. Πρόπυμνα, t.3, c.217, f
Προπυπτήριος, t.3, c.208, d. Προπίμπω, t.3, c.207, f
Προπαγής, t.3, c.269, d. Προπυπτόω, in Προπάσχω.
Προσβεχαράσσω, t.4, c.397, e. Προσβύνασω, t.3, c.161, e
Προπέρυσι, Ante annum ſuperiore, Tertio anno ante præſentem. VNDE Προπερυσινός, Qui eſt anni ante præſentem tertii. Vide Περυσι.
Προπαίζω, t.3, c.254, e. Προπαστυόω, ib.
Προπάτεια, t.3, c.327, a. Προπάτης, t.3, c.316, b
Προπατῶν, ib.g
Προπεφεδμένος, t.4, c.67, g. & c.71, c
Προπεγνω, t.3, c.269, c
Προπηλακίζω, Probro & ignominia afficio: à πηλακίζω. quorum etymon eſſe dicitur ὅτι τὸ πηλὸν ὑπεχεῦσαι τοῖς ὑποδήμασι τοῖς ἀπιοῦσι καὶ ὕβρει καταφορουμένοις, teſte Suida, qui ſubiungit, poſtmodum eoſdem ἀσβόλῃ illitos ſolitos, fuligine. Apud Demoſthenem coniunguntur ὑβρίζεσθαι & προπηλακίζεσθαι, necnon σκευακίζεσθαι & προπηλακίζεσθαι. In Midiam, ὑβρισμένα μὲν τὸ σῶμα καὶ προπηλακισμένα τὰ σώματα τῶν ἡμετέρων. Et Philipp. 3, ὡς ὑβρίζετο ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ προπηλακίζετο ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ τῶν Ἀθηναίων. Et in orat. ad epiſt. Philippi, ὅταν μέγας καταβοηθῶσι, τότε μάλιστα σκευακίζονται καὶ προπηλακίζονται ὑφ' ἡμῶν τῶν φευγόντων. Idẽ cũ datiuo inſtrumentali, in Midiam, οὐδὲ δ' ὡσαύτ' ἂν οὐδένα δι' ὑμᾶς ἅμα πάντας μὰ χεῖρ οὐδεὶς προπηλακίσαι. Et Plato De leg. προπηλακιστὶς λόγοις ἢ ἔργοις, Verbis aut factis contumelioſis læſus, Probris aut contumelioſa iniuria laceſſitus. Rem etiam aliquam προπηλακίζειν aliquis qui eam ludibrio habet, pérque contumeliam derideat. ſeu, qui ei probroſè contumelioſéque illudit. Demoſth. Pro corona, ὅτ' εἴπε τινὲς προπηλακίζειν, γελᾶν ἔχειν ἡγοῦμαι, ὅτ' οὐκ ἂν ἀφθόνως τραφεὶς, ὅτι ζῶν τοῦτο σημαίνει. INDE Προπηλακισις, ET Προπηλακισμὸς, Læſio quæ fit per contumeliam, vel Probroſa illuſio, Contumelioſa deriſio. Demoſth. Pro cor. οἷς ἀχαριστίαν καὶ προπηλακισμὸν ἄγει. Æſchines in Cteſiph. ὅτι τῆς τῶν δικαιοσύνης προπηλακισμός. Vbi redditur etiam Contumelia, Probrum, Opprobrium. Prius προπηλάκισις ex Plat. libro 1 De legibus affertur pro Vituperatio.
Προπίλωσις, Heſ. ἵλεως ὄντι καταφυγὴς, & ὅτι φεύγειν: quod & προφυλὰς, & quidem rectius.
Προπτύω, t.3, c.185, c. Προπτίνω, t.3, c.307, a
Πρόπτον, Vaticinium, Oraculum: Suidæ μάντευμα, qui inde ἔνθεον dici ait τὸ ὑπὸ θεοῦ μαντεύμα.
Προπροφεύγω, t.3, c.241, d. Προπτήσω, t.3, c.321, b
Προπτύω, affertur pro Accidens ſupplico: quod & προπτύσσω.
Προπύλαι, t.3, c.373, f. Πρόπυλος, ib.
Πρόπυλος, ib. Προπυλόω, t.3, c.405, a
Προπυλίζω, t.3, c.421, a. Προπύργιον, ib.b
Πρόπυλος, in Πρόπυλις.
Προπυλίζω, t.3, c.518, e. Προπυλεμὰς, ib.f
Προπυλὼν, t.3, c.515, c. Προπυλία, t.3, c.439, a
Προπυελμαι, t.3, c.439, a
Προπυλαμέω, t.3, c.463, a. Προπύλαιος, t.3, c.473, c
Προπυλόω, t.3, c.467, c. Προπυλέω, ib.b
Προπύλις, t.3, c.468, h, & 473, c. Πρόπυλις, t.3, c.472, g
Πρόπυλος, t.3, c.467, b. Πρόπυμα, t.3, c.307, f
Προπυτία, t.3, c.201, g. & c.208, f
Προπυτόω, t.3, c.201, e. Προπυτὶ, t.3, c.208, e
Προπυτία, ib.f. Προπύτιος, ib.
Προπυτὸς, ib.g
Προπονῶ, Antè frangi labore & fatigari, Prædelaſſari, vt Ouidius.
Προπορὼν, t.3, c.488, a. Προπρηθύομαι, t.3, c.183, c
Πρόπυς, υος, ὁ, pro πρῶπις dicitur, vt ὄφπυς pro ὄφρυς. Vnde προπυι in Epigr. Pedem ſeu imam partem montis.
Πρόπυλα, t.3, c.308, c
Προπωτίζω, Antè bibendũ præbeo, Antè in potione porrigo. Bud. exp. Potionem porrigo, in hoc ex Hippiatr. loco, ζώῃ συγκόψας καὶ μετὰ ὑδρομέλιτος, προπώσον. Et in hoc indidem deſumpto, ζώῃ ὑδρόπωτα ἡμέρας τρεῖς, προπώσον. VNDE Προπώτισμα, ατος, τὸ, in eodem Hippiatr. opere, Potio quæ antè præbetur. ET Προπωτισμὸς, apud Dioſc. Præbitio eiuſmodi potionis. Apud Dioſc. pro potione medicinali quæ datur ὑπὸ τῶν προπωλικῶν, teſte Bud. Apud Columellã Saluare & Saluatũ hoc ſignif. leguntur, ſeu Saluare & Saluatum, vt quidam cod. habent.
Πρόπους, t.3, c.513, d. Προποδίτης, t.3, c.141, d
Προποδάπης, ib. Προποδιστὴς, t.3, c.549, g
Προποσκαπίδω, t.1, c.135, b. Προποσκολόπομαι, t.2, c.495, e
Πρόπρυμνα, ex Æſchyl. τὰ ὅπλα ὅτι Θηβαῖς affertur pro Funditus, Prorſus, παντελῶς. Προπταίω, t.3, c.582, g
Προπτέρθια, Heſych. eſſe dicit λέξιν ὑπὸ τοῖς ἄξοσι φερομένων: ſed non exponit.
Πρόπτωσις, εως, ἡ, Prolapſio, ſeu Procidentia. quorum illud Ciceronis eſt, hoc Plinii. Ac vt is Sedis procidentia dicit, & Procidentia oculorum, ita Dioſc. πρόπτωσις δακτυλίου & πρόπτωσις ὀφθαλμῶν. veluti lib. 1, cap. 90, πρὸ τοῦ πρόπτωσις ὑστέρας καὶ δακτυλίου. Et cap. 102, τοιοῦτος πρὸς πνιγμὸς ὑστερικὰς καὶ πρόπτωσις, ad ſuffocationes & procidentias vuluæ. Et cap. 134, πρόπτωσις ὀφθαλμῶν καθίστησι. Porro πρόπτωσις ὀφθαλμοῦ eſt πρόπτωσις τῶν μαζοειδῶν χιτώνων, ὁπὸ βλεφάρων ἢ ῥήξεως τῶν περιεχόντων γινομένη, teſte Paulo Æginet. qui etiam ſubiũgit, eã, ſi parua adhuc ſit, ita vt muſcæ capiti ſimilis ſit, nominari μυιοκέφαλον: ſin aliquãtũ aucta μήκους magnitudinẽ ſimilitudinémq; accipiat, σταφύλωμα vocari: plurimùm verò auctam vt palpebras etiã excedat, μῆλον dici, quod ſi τυλωθῇ, & in callũ induretur, núcupari ὄλον. Celſ. l. 6,

Nonnunquam autem ingens inflammatio tanto impetu erumpit vt oculos sua sede propellat. προπῶσιν id, quoniam oculi procidant, Græci appellant. Sic Scrib. Larg. in Collyrio plittacino, Facis & ad vastum tumorem, quem, quia à loco interdum videtur propellere oculum, προπῶσιν vocant.

Πρόπωσις, Prociduus. vt προπῶσις est Procidentia. Apud Theophr. προπῶσις reponunt nonnulli, vbi vulg. edit. habent προπάσης, Hist. pl. l. 3. c. 6. πὶν κυΐσκει πὶ πτύσει ἅμοιν καὶ αἰόλησι τῇ ὡς προπῶσις ἐσιτῶς. Ego verò dico potius legendum esse προπῶσις, Decidentib' ante tempus, Defluentibus antequã matureſcãt. (q.d. Prædeciduis. nisi malis cum Gaza Præciduis) præsertim quum in eodem libro pro eodem dicat προπεπτώκοσι: cap. 8. πὶ ἐρινα πὶ προπεπτώκοτα. Et mox, ἐ πλίκα φέρει ἐ προπεπτώκοτα κυΐσκοι. At Prociduus Plinio aliud est, quum dicit Salix procidua, Sedes procidua, Oculus prociduus.

Προτυλωμαι, t. 3, c. 617, h. Προτύλαιον, τὸ, subſt. t. 3, c. 611, e
Προτυλαῖος, ib. Πρότυλον, τὸ, subſt. ib.
Πρότυλος, ib. Προπωδάκρυμα, t. 3, c. 617, g
Προπώγριον, t. 3, c. 641, d. Προπυλίς, t. 3, c. 641, g
Προπώλας, ib. f
Προπυα, Heſychio ἄκρατα, θύρημα: item σόχλιος, ὄπιμα, αἰσιμοδίκαι.
Ρροριω, t. 3, c. 690, g
Πρόρριον, Heſychio τὸ μεταξὺ τῆς σαρκὸς καὶ τῦ δέρματος, Intercus.
Προῤῥαίνω, Antè aſpergo ſeu conſpergo. Vnde participiũ προῤῥωϊτὸς. Προῤῥέω, t. 3, c. 690, g
Προῤῥωϊτὸς, Prædictus, Antè dictus: qui & προειρημένος.
Πρόῤῥησις, t. 2, c. 1155, e
Πρόῤῥητον, Prædicendum. ſeu Prius dicendum, Antè dicẽdum. Plato, προῤῥητέον τοῦτον. quod alii, De his pro æmium faciendum.
Προῤῥητὸς, t. 1, c. 1155, e. Πρόῤῥησις, ib.
Πρόῤῥιζα, aduerb. t. 3, c. 710, a. Προρριζὶ, aduerb. ib.
Πρόῤῥιζος, ib. Προρρωτὸς, t. 3, c. 714, d
Προς, cum genit. pro Ab, &c. t. 3, c. 568, f. Πρὸς, Ex, &c. c. 570, c. Πρὸς cũ gen. Θεῶν & ἀνθρώπων, &c. ib. d. Πρὸς cũ gen. obtestãtis, c. 571, d. Προς cũ dat. &c. c. 572, c. Πρὸς cum accuſ. pro Ad ſeu In, &c. ib. g. Πρὸς, Apud, &c. c. 3, c. 673, c. vbi etiam licet in ſequente columna, variè redditam hanc præpoſitionem vide.
Προσβάτου, Initium ſabbathi, ſeu Dies ſabbathum antegrediens: quæ in veteri eccleſia dicebatur Vigilia ſabbathi. Marci 15, ἐ ὀψίας ἤδη γενομένης, ἐπεὶ ἦν παρασκευή, ὅ ἐστι προσβάτου, quoniam erat præparatio ad feſtum azymorum. hoc eſt, Sabbathum antegrediens dies. ſeu Proſabbathum, vt vet. interpr. verſit.
Προσαγωγὶς, t. 1, c. 23, f. Προσαγωγεία, ib. g. Προσαγγέλω, ib. f
Προσαγηοχαν, Attice pro προσῆγαν, Adduxerũt: à προσάγω
Προσαγαλλίζομαι, t. 1, c. 44, g. Προσαγκὲς, t. 2, c. 1158, a
Προσαγλαΐζομαι, aſſertur pro Adornor ſed ſine exemplo.
Προσάγομαι, t. 1, c. 85, g. Προσαγορεύομαι, t. 1, c. 30, h
Προσάγορος, t. 1, c. 31, a. Προσαγορευτικὸς, ib.
Προσαγορεύω, t. 1, c. 30, g. Προσαγὴ, t. 1, c. 85, g
Προσαγωγὶς, t. 1, c. 80, g. Προσαγωγὴ, ib. d
Προσαγωγὶδες, t. 1, c. 87, a. Προσαγώγιον, ib. b
Προσαγωγὸς, t. 1, c 86, g. Προσαγωνιτὴς, Concertator.
Προσάδω, t. 1, c. 118, e
Προσαδύρω, Luuo cum, ſeu Colludo cum. Meminit Heſychius, προσαδύροντα afferens pro προσπαίζοντα.
Προσαδελζουσα πομπὴν φλόγα, idem affert pro πομπὸν πυρὸ φλόγα ἀπὸ πύρωσιν προσῆκον τῇ αἰτίᾳ, ex tragico quopiã.
Προσαίνω, Ante abblandior. vel abolandiẽdo antè demulceo. Heſychio προσαίνων eſt προσιλαίδορος, προσεκτρόμενος.
Προσαίρεμαι, t. 1, c. 205, a. Προσαίρω, t. 1, c. 215, a
Προσαιτῶ, t. 1, c. 147, a. Προσαιτὴς, ib. b
Προσαιτάομαι, t. 1, c. 254, d. Προσαιτέω, Inſuper acuo. Bud.
Προσαιτίζομαι, Inſuper iaculis concior.
Προσαιτέω, t. 1, c. 191, c. Προσακτέον, Adducendũ. Ariſtot.
Προσακτέλες, Heſychio οἱ τῆς μυλωνίδος προς τὴν τύμπανα μικροὶ πόδες: forſan quoniam ita τὸ ὄπτανον προσαγὴ καὶ προσέλκει
Προσαλάομαι, Allino ſeu Illino. Hom. Od. κ, ἢ ἦ δ' αὐτῇ Ἐρχομένη προσαλήφει ἐκὰς φαρμακα ἔλκη.
Προσαλτομαι, Inſuper capior: item inſuper condemnor. Ariſtoph. Acharn. οὐδ' ἢ ὑπ' αὐτῶν πτωχὸς σπάραλιτος ἁλῶναι, κἄπα προσαλτόμενος. vbi ſchol. quoque exp. καὶ ἐπὶ ὕβρεσι καταδικαζόμενος καὶ ζημιούμενος.
Προσαλομαι, Allio. at Προσμομαι, Præſilio. Ariſtot. De mundo.
Προσαμάω, & Προσαμάομαι, t. 1, c. 384, c
Προσαμμάω, vel Προσαμμώομαι, t. 1, c. 405, g
Προσαμφιασμαι, Inſuper induo me. vnde προσαμφιάσματα, quod Suid. itidem exp. προς οἷς ἔχεις ἱμάτιον.
Προσαναβαλλω, Inſuper furtum facio. Ariſtot. De mundo.
Προσαναβὴθι, Aſcende, ſeu Inſuper aſcende: à προσαναβαίνω.
Προσαναγκάζω, t. 1, c. 481, e. Προσαναγορεύω, t. 1, c. 29, c. & 31, b
Προσανειρω, & Προσανερύομαι, t. 1, c. 190, e
Προσανακεῖμαι, Deditus & addictus ſum: vel Deum me & veluti conſecraui. Areth. in Apocal. μωρὰ ἔχουσι ὅσα τῷ ὡς γνῶσι προσανακείμενα. quod & προσπέφυκεν.
Προσανακλαίομαι, t. 2, c. 112, c. Προσανακλάομαι, ib.
Προσανακλαμβάνω, t. 2, c. 562, b
Προσανάλισκω, Inſuper conſumo: vnde προσανάλωτα. Demonth. Pro cor. προσανάλωτας εἶς τὰ ἱππικὰ καὶ τὰς ἄλλας τελεὰς τελετὰς.
Προσανάλοχω, Præterea mecum reputo ac mẽte reuolno.
Προσανατέω, t. 2, c. 1031, d. Προσανατείνομαι, t. 3, c. 608, e
Προσανάπτω, Recumbo ſeu accumbo apud. Athen. 10, ἐν συμποσίῳ (i. in tympotio) ὧν μὲν προσανέκλιθη, ἃ δ' προσανέπεσε.
Προσαναπλήρω, Suppleo. vel Inſuper repleo aut complee.
Προσαναπύω, Repuco. vel Inſuper replico.
Προσαναρπτίζω, Inſuper exuſcito. Alii Denuò excito.
Προσαναπτίζω, t. 3, c. 10, 5, b
Προσαναπειλέομαι, Inſuper minitor, Minas addo: Suidas ἀπειλῆ, in hoc loco, πὶ μὴ ἀφεθῆναι, πὶ ἢ προσαπειλῆσαι.
Προσαναπλήμι, t. 3, c. 1484, f. Προσαναπλόω, t. 3, c. 1649, b
Προσαναχωννύω, t. 4, c. 635, b
Προσαναδραποδίζω, Inſuper in ſeruitutem redigo.
Προσανείρω, t. 2, c. 1359, b. Προσανίχω, t. 1, c. 436, f
Προσανὼν, ex Thuc. pro Aſcendebat: à them. προσανάω.
Προσανέχω, Heſychio προσκεῖσθαι, Hærere ſeu Adhærere.
Προσαίτης, t. 1, c. 458, e. Προσαιτηβολία, t. 1, c. 710, b
Προσαιτηπράκτωρ, t. 3, c. 237, b. Προσαιτάω, t. 1, c. 469, e
Προσαίτης, t. 1, c. 458, f
Προσαυξὼ, Heſychio προσαυξῶν, (Inſuper augens, Adaugens, Incrementa inſuper adaens) ἢ Δὼς ἢ τὸ αὔξειν, & Δὼ ſignificet αὔξειν.
Προσαπαίω, t. 1, c. 241, g
Προσάπαξ, Semel, apud Aphthon. pro ἅπαξ. vt σεῖσις pro σαῖς.
Προσαπειλὴ, Adiecta interminatio, Minæ additæ. Προσαπειλέω eſt Inſuper minitor, Minas addo. Heſych. tamen πειλὴν ſignificationem his tribuit: ſi meminerint exemplaria.
Προσαπεδίδομαι, t. 1, c. 1062, e
Προσαποδύομαι, aſſertur pro Annitor. ſed ſine exemplo.
Προσαπέχομαι, Inſuper diſcedo. Xenoph.
Προσαπέλλω, Inſuper amitto. Ariſtoph. Nub. Προσαπέλλεις δ' αὖτε τῆς διδύμοιν, præter duodecim libras amittes etiam iſtas pecunias.
Προσαπολίδωμι, Inſuper do, Addo. Item reddo. vnde
Προσαπόδοσις, ιως, ἡ, Redditio. Figura eſt oratoria. Rutilius Lupus id ſchema duobus modis fieri & tractari poſſe ſcribit. na ſententiis duabus aut pluribus propoſitis, ſua (inquit) cuique ratio vel poſterius redderetur, vel ſtatim ſub vnaquaque ſententia ſubiungetur. Et Aquila, Προσαπόδοσις, Redditio: nomen ex eo acceptum quòd eadem nomen in poſtrema parte membri, aut eadem orationis redditur vnde id membrum aut is ambitus cœpit. Vide & Quintil. l. 9, ſub finem cap. 3.
Προσαποδύομαι, t. 2, c. 1062, c. Προσαπόδυσις, t. 3, c. 1482, e
Προσαποκρίνομαι, Inſuper reſpondeo: ſeu Vltra interrogata reſpondeo. Plato Euthyd. ἆρ' οὐ προσαποκρινεῖται ὁ ἀποκρινόμενος, Reſpondet vltra interrogata, hoc eſt plura quàm interrogatus fuerit.
Προσαπόλυμι, t. 2, c. 1177, g. Προσαπολύω, ib. f
Προσαπράω, Inſuper emaneo. vel Vna abiens maneo.

Προσαποκλιδίζομαι, Insuper amolior, aut demolior.
Προσαποτρίω, t.3, c.1010, c. Προσαποτρίπω, ib.
Προσαποτίνω, Insuper seu vltra ad defectionem solicitare.
Προσαπορίφω, Insuper auerto. Προσαπτέον, Tangendũ, Attingendum. cum genit. apud Greg. Naz.
Προσαπτόμαι, t.1, c.504, d. Προσάπτω, t.1, c.499, b
Προσαράσσω, t.1, c.517, f. Προσαρδάω, t.1, c.535, d
Προσαρήρεται, t.1, c.564, f. Προσαρθρόομαι, t.1, c.570, a
Προσαρθρόω, ib. Προσαρθρωσις, ib.
Προσαρκέω, t.1, c.538, f. Πρόσαρμα, t.1, c.215, a
Προσαρμόζω, vel Προσαρμόττω, t.1, c.583, b
Πρόσαρσις, t.1, c.215, a. Προσαρτάομαι, t.1, c.571, d
Προσαρτάω, ib. Προσαρτησις, ib.
Προσάρω, Apro. Exponitur etiã Conuenio, vt προσαρμόζω.
Προσασιασταμένως, t.1, c.597, c. Προσασπαίρω, t.1, c.595, d
Προσαπαιόω, t.3, c.1554, a. Προσαυδάω, t.1, c.613, d
Προσαυλέω, t.1, c.625, c. Προσαυλίω, t.1, c.623, a
Προσαυλίζω, t.1, c.627, f. Προσαυξάνω, t.1, c.1377, c
Προσαύξησις, ib. Προσαύξω, ib. Προσαυτοχειρία, t.4, c.440, e
Προσαφαιρέω, ῶ, Insuper aufero, Demosth.
Προσαφηρέω, t.1, c.1379, a
Προσαφή, Attactus. Dioſc. l.4, de ſymphyto altero, τὰ φύλλα ἔχει χοιῶδ ὑπόπραχυ, καὶ πρὸς προσαφὴν κνησμὸν ἐμποιοῦντα, attactu prurirum facientia ſeu mouentia.
Προσαφίημι, t.1, c.1755, a
Προσαφόδευμα, affertur pro Proluuiem alui proiicio.
Προσβαίνω, t.1, c.651, f. Προσβάλλομαι, t.1, c.700, e
Προσβάλλω, t.1, c.699, h. Πρόσβασις, t.1, c.651, f
Προσβασταίνω, t.1, c.1885, e. Προσβατὸς, t.1, c.651, g
Προσβιαίζω, & Προσβιάζομαι, t.1, c.735, a
Προσβιβάζω, t.1, c.656, g. Προσβιβάω, t.1, c.654, f
Προσβλάπτω, t.1, c.751, b
Προσβλητὸς, Adiectus, seu Adiectitius. Ierem. c.10, ἀργύριον προσβλητὸν ἔστι, argentum adiectitium, & ἔργον πρόσβλ.
Προσβοηδρέω, t.1, c.761, d. Προσβολὴ, t.1, c.700, f
Προσβορος, t.1, c.764, d. Πρόσβορος, ib.
Προσβρίχω, Insuper irrigo seu madefacio.
Πρόσγλος, t.1, c.808, b. Προσγλύπτης, ib.
Προσγλύπτης, ib. Προσγλυφὶς, t.1, c.813, h
Προσγίγνομαι, vel Προσγίνομαι, t.1, c.832, e
Προσγράφω, t.1, c.876, c
Προσδαπανάω, ῶ, Insuper insumo seu absumo.
Πρόσδιγμα, apud Soph. in Trachin. Susceptio, ὑποδοχή: p. 353, Ἀλλ' οἶδα μὲν δὴ ἐκ τῆς ξένης ὁρᾶν Προσδίγματ', οἷα τὼ ὡς ἐσθλὰ μάλα φίλως.
Προσδιδυμίας, t.1, c 964, f. Προσδιὴς, t.1, c.918, g
Προσδιὴς, t.1, c.964, f. Προσδιῆ, t.1, c.918, f
Προσδίκνυμι, Insuper monſtro: aliis Commonſtro.
Προσδίομαι, Ionicè pro προσδέχομαι, Accipio: item Expecto.
Προσδεκτέον, Accipiendũ. Προσδεκτὸς, Acceptus, Gratus.
Προσδέομαι, t.1, c.918, g. Προσδερκομαι, t.1, c.945, d
Πρόσδετος, t.1, c.964, g. Προσδέχομαι, t.1, c.958, g
Προσδέω, t.1, c.964, f. Προσδιβάζομαι, t.1, c.676, d
Προσδιβάλλω, ib. Προσδιβάσις, t.3, c.1491, c
Προσδιαιρέομαι, t.1, c.194, d
Προσδιαιτάω, ῶ, Victito apud. VNDE Προσδίαιτος, Victus & conuersatio cum aliquo.
Προσδιαλύχομαι, t.2, c.619, g. Προσδιάλυξις, ib.
Προσδιανοέομαι, t.2, c.1077, a
Προσδιαπασσάλεύω εἰς σανίδα, Tabulæ traiecto paxillo affigo.
Προσδιαπλάττω, Insuper efficio & obtineo. Xen. Pæd. 8, ἀλλὰ γὰρ σοὶ ὦ Σάκα προσδιαπλάττομαι τὴν Κύρου.
Προσδιαπλήσσω, t.3, c.1002, b. Προσδιαπλόομαι, ib.
Προσδιαπλόω, ib. Προσδιαπολὺ, t.3, c.1003, a
Προσδιαστρέφω, Insuper distorqueo, Insuper peruerto & deprauo.
Προσδιατείνω, Insuper traduco & carpo. Aristoph.
Προσδιατρεβὴς, t.3, c.1338, b. Προσδιατρίβω, t.3, c.1337, h
Προσδιαφλίω, t.4, c.142, g. Προσδίδυμος, t.1, c.1000, a
Προσδιέρχομαι, Insuper percurro seu enarro. Vnde προσδιελθών.
Προσδιοδεύω, & Προσδιοδεύομαι, t.1, c.1473, c
Προσδιοδεμὸς, ib. Προσδοκάω, & Προσδοκάομαι, t.1, c.1038, e
Προσδόκημα, ib. g. Προσδοκία, ib. h. Ionicè Προσδοκίη pro eodem.
Προσδόκιμος, t.1, c.1039, b
Προσδόρπιος, t.1, c.1043, g. Προσδρέπομαι, t.3, c.1665, g
Προσδρομαλέω, t.1, c.311, d
Προσεάω, Insuper sino. aliis simpliciter Sino, Permitto.
Προσεγγίζω, t.1, c.887, d. Προσεγκέφω, t.1, c.872, h
Προσεγκυάομαι, t.1, c.886, c
Προσεγκαλέω, ῶ, Insuper accuſo seu incuſo.
Προσέγκειμαι, Incumbo. Προσεγχέω, Illino, in Epigr.
Προσεδρεύω, t.1, c.1086, f. Προσεδρία, ib. Πρόσεδρος, ib. c
Προσέδρων, t.1, c.1225, a. Προσεθίζω, t.1, c.1097, c
Πρόσει, Accedes, Adibis, apud Epictetum à προσειμι.
Προσειδέναι χάριν, Insuper gratiã habere, Plin Apol. Socr. At προσεῖδον, Aſpexi, necnon Vidi, apud Soph. Aiace.
Προσεικάζω, t.1, c.1121, c. Προσείκελος, ib. f
Προσειλέω, t.1, c.1126, g. Πρόσειλος, t.1, c.1181, a
Πρόσειμι, Insum, &c. t.1, c.1136, a. Πρόσειμι, Adeo, &c. c. 1140, h. Πρόσειμι apud Christianos, &c. c.1141, b.
Πρόσειμι, Quotannis redeo, ib. c. Προσειπῶν, t.1, c.1214, h
Προσείρηκε, Alloquut' est seu appellauit. Itẽ, Insuper dixit.
Προσείρω, t.1, c.1143, b. Προσεις προσείρω, Insuper exigo.
Προσείσιμος, t.1, c.1113, g
Προσείω, Antè concutio. Vide & Hesych.
Προσεκβαλλὶς γραμμὴ, Linea vlterius producta, apud geometras.
Προσεκθλίβω, Insuper exprimo.
Προσεκκαίω, Insuper exuro. vel Insuper accendo.
Προσεκπηδάω, ῶ, Insuper exilio seu prosilio.
Προσεκπυρόω, ῶ, Insuper accendo & inflammo.
Προσεκτέον, Attendendum. seu Attendendus animus. Attice Προσεκτία pro eodem.
Προσεκτικὸς, t.1, c.1352, b. Προσεκτικῶς, ib. c
Προσεκτίλλω, t.3, c.1541, a. Προσελαύνω, t.1, c.1170, g
Προσελεύσω, idem quod προσέρχομαι, sed minus vsitatum; nisi in futuris & cæteris inde formatis tẽporibus. Significat autem Aduenio. Itẽ Adeo, Accedo. vt in Epigr. προσελεύσομαί σοι. & apud Demosth. προσελθὼν τοῖς λοιποῖς. Sic προσεληλύθατε πρὸς ὄρη, Ad montẽ accessistis.
Προσελθὼν, t.1, c.1179, c
Προσελῶν, Arcadum dialecto dicitur τὸ ὑβρίζειν. Et forsitã inde ipſi Arcades Προσελῶνες vocati sunt, q̃ essent λοιδορητικοί. Ita Lex. meum ver. ex ὑπομνήματα Προμηθίως διεσκόπου: Etymol. verò ex ὑπομνήματα Προμηθίως διεσκόπου. sed perperã apud eum scriptum est Προυσιλῶν, & ipſa expositio deprauata à librariis. Apud Hesych. verò barytonos Προσίλει, προσπαικάζει. Sed superiorẽ scripturã S. confirmat, προσπαικάζω afferẽs pro προσπαικάζω.
Προσελωϊκὸς, t.1, c.1183, h
Προσελωϊδὶς νύμφαι, dicuntur αἱ Ἀρκαδικαὶ, ab Arcadibus προσελῶνες. Hesych.
Προσελῶνες, t.1, c.1183, h. Προσελκύω, t.1, c.1196, f
Προσελύω, ῶ, Insuper circumpositio inuoluero munio & intego. vt voluptarius ille Pithyllus apud Athen. l.1, dicitur ὑπερχλανίδα μέσην ὑμφίλλῳ φορεῖν, ἀλλὰ ἐ προσελυσθῶ τὴν χλανίδα πρὸς τὰς ἀπολαύσεις. Vbi tamen quidam, malunt προσελεύσω. sed iis non assentior.
Προσελώδης, Ad paludes situs: vel Palustris.
Προσεμβαίνω, Insuper ingredior. vel simpliciter Ingredior, Descendo in. Dioſc. l.5, c.19, de aqua marina, καὶ ἐ προσεμβαίνει τις εἰς θερμὸν αὐτὴν, ἀφιεῖ. Significat etiam Insilio, Insulto: vel potius Insuper insulto. Soph. Electra, Οὐδ' ἔστιν ὅστις σ' προσεμβιῶναί σε χρὴ, annon & insultare insuper mortuo te oportet?
Προσεμβάλλω, Insuper iniicio. vel Insuper irruo.
Προσεμπάσσω, seu Προσεμπάττω, Insuper inspergo. vnde participat. aor. 1 προσεμπάσας. Προσεμπεκράσθαι, t.3, c.293, g.
Προσεμφερὴς, t.4, c.104, c. & 110, a
Προσενεγκεῖν, Afferre. Vnde voce med. προσενεγκάμενος εἰς φῶς, Qui in lucẽ attulit, Plut. Lyc. At προσενεγκάμενος βρῶσιν, Qui cibũ ingessit, Qui cibũ sumpsit, apud Alex. Aphr. Probl. l.1. Sic προσενεγκάμενος κάπνισιν, apud Dioſc. l.6, c.1, & 31. Ibidẽ c.31, pass. voce & signif. φλοιὸς προσενεχθεὶς, Sumptus seu assumptus. Significat etiã Offerre. vnde προσήνεγκε, Obtulit, in ep. ad Hebr. c.11. Quomodo & προσενεχθὲν ἱερόθυτα potes exponere nõ solùm Allatum, sed etiam Oblatum. INDE ET Προσενεκτέον, Afferend um vel Offerendum.

Προεγείπω, t.1,c.1124,a.
Προεγκώμιον, ib.
Προεγκρίνω, t.1,c.1124,a.
Προεγκρίνω, & Προεγκρίμαι, t.3,c.1368,b
Προεγκύκλιος, t.3,c.1532,b
Προεγκώμια, Hesychio ἐμφανῆ. pro quo suprà προεγκώμια.
Προεκλεγίμαι, Insuper eximo seu deligo.
Προεκλαμπρύνω, t.1,c.389,a
Προεκτρέχομαι, Insuper conficio & absoluo. Demosth.
Πρόεκδος, t.1,c.1351,a.
Προεκκλησιάζω, t.1,c.1906,f.
Προεκπλαστέον, t.1,c.747,b
Προεκτρώγω, Insuper adgenero vel ingenero.
Προεκτυπόω, Insuper ostendo seu demonstro.
Προεκφαίνω, t.1,c.975,a
Προεκφέρω, Insuper addo seu adicio.
Προεκφεύγω, t.1,c.1037,g. Προεκφοιτάω, t.1,c.1407,c
Προεκπορίζω, Insuper acquirere. Aristot. Rhet.
Προεκπλαμβάνω, & Προεκπλαμβάνομαι, t.1,c.570,d
Προεκπλήσσω, t.2,c.620,d. Προεκπλήσσω, t.2,c.864,e
Προεκμαρτύρομαι, t.2,c.905,c
Προεκπονέω, Insuper excogito, Excogitatis adiicio.
Προεκπονέω, t.3,c.318,e
Προεκρώννυμι, Insuper corroboro, Vires superaddo.
Προεκπορίζω, Rem frumentariam adaugere. Polyb. οἱ Ῥωμαῖοι προεκπορίσαντες, ὡς εἰς, τὰ frumentaria adaucta.
Προεκπρίω, Insuper mando seu scribo. Thuc.
Προεκπροσκαλέομαι, t.3,c.1187,h. Προεκπτύω, t.3,c.1165,c
Προεκπρόσωπος, Insuper obiector. Aristoph.
Προεκτραγῳδῶ, Tragicè insuper amplifico: Suidæ scholiast. in hoc loco, διδοὺς καὶ πλατύτερον τὸ προπαροιμιαζόμενον, καὶ προεκτραγῳδήσαντες, καταπλήττονται τοὺς ἀκούοντας.
Προεκφύομαι, Insuper adnascor. Bud.
Προεκχειρῶ, Insuper admouere manus, seu aggredi.
Προεκχέω, t.4,c.475,e. Προεκχέομαι, t.1,c.1237,b
Προεκφοιτάω, t.1,c.1246,f
Προεκρύζω, Adructo: vel Cum ructu affio. Diodor. Sinop. apud Athenæum lib.6, de adulatoribus, οἳ ἐπεκρύζουσι Ῥαφανίδα καὶ σκόροδον καταφαγόντες καὶ ῥόπα αὐτὸν ἐφιᾶσι κελεύοντες. Et Hom. Il.o, v.620, τὸ κῦμα προεκρύζει πίτρα.
Προερέω, Alloquar vel Appellabo. vide t.1,c.1149,g
Προερώμαι, Insuper interrogo. προερωτῶ.
Προέρπω, t.1,c.1159,d. Προερρήθη, t.1,c.1155,f
Προέρχομαι, t.1,c.1273,a. Προερῶ, t.1,c.1149,g
Προεσκλησιάζω, t.3,c.816,f
Προέσται, Aderit, seu Insuper erit. Interdum etiam redditur Accedet, Addetur. Est à πρόειμι, per syncopen pro προέσται.
Προέσχε, Applicuit, Appulit: item Attendit: à πρόσχω.
Προεσπαίζω, & Προεσπαίζομαι, t.1,c.1281,a.
Προεσπίπτω, ib.b
Πρόετι, Adhuc, Insuper, Præterea. Ex Herodoto πρόσθεν τούτων, pro Præter hæc, Sub hæc.
Προευπαθέω, t.1,c.1312,d. Προευπορία, t.3,c.173,E
Προευρίσκω, t.1,c.1509,d. Προευφραίνω, t.3,c.1209,c
Προευχή, t.1,c.1311,d. Προεύχομαι, ib.c
Προεφορεύω, t.1,c.1309,d. Προέχομαι, t.1,c.1352,f
Πρόεχε, t.1,c.1332,c
Προέχω, Adhibeo, &c. t.1,c.1350,h. Προέχω, Auscultо, &c. c.1351,d. Προέχω, Applico, &c. ib.g. Προέχω, Permaneo, &c. ib. Προέχομαι, ib.h.
Προεχῶς, t.1,c.1352,f
Προεφία, Alloquiū, Hes. προεφοιτήσεις ἢ ὑποδέσεις παραμυθίας.
Προεφίω, t.1,c.1379,c
Προεφύω, Adaperui: à προσοίγω seu προσοίγνυμι.
Προεχθαίνω, t.1,c.1405,h. Πρόεχθος, t.1,c.1446,d
Προεχθρεύω, t.1,c.34,a. Προεχώρημα, ib.b
Προεχρεία, ας, ἡ, Alloquutio seu Alloquiū: vel Appellatio, Cōpellatio. Item Appellatio quod est Nomen veluti quum dicitur aliquid προεχρείαν ἔχειν ἀπό τινος, Appellationem habere ab aliquo, pro Denominatum esse ab aliquo. Apud Hermog. pro Nomen appellatiuum. Sic Quintil. lib.1, cap.7, Vocabulum an Appellatio dicenda sit προεχρεία, & subiicienda Nomini nécne, quia parui refert, liberum opinarum relinquo. Et paulo antè, Octo duntaxat partes orationis sequuti sunt Aristarchus & Palæmon, qui Vocabulum sine Appellationem Nomini subiecerunt, tanquam speciem eius. At ii qui aliud Nomen, aliud Vocabulum faciūt, nouem. Nihilominus fuerunt qui ipsum adhuc Vocabulum ab Appellatione diducerent: vt esset Vocabulum ab Appellatione diducerent: vt esset Vocabulum, corpus visu tactuque manifestum, domus, lectus. Appellatio, cui vel alterum deest vel vtrunque, vrbs, cælum, Deus, virtus.
Προεχωρέω, t.1,c.34,c. Προεχώρησις, ib.b
Προεχώρημα, t.1,c.1435,c
Πρόειμι, Adibat, Accedebat. Pro eodem Ionicè προίειμι. Aristophanes Pluto, ὁ δὲ πρὸς ἡμᾶς προεχώρει. Et in priuli προεχώρεον τῷ Σόλωνι, Solonē Adibant apud Plutarch. Solone. Ionica dialysi Herodot. προεῖναι φόρος, Tributum obuenit.
Προεικέλιος, Corpore similis es, Eurip. à προεικέλιος, à quo & tertia pers. προεικτέον.
Προείκαμεν, Admittuntur. aor.1 med. à προείκω.
Προείκω, t.1,c.1692,f. Προείκω, imperf. ib.d
Προεικότως, Conuenienter, seu Decenter. προεικότως. Thucydides, προεικότως τῇ πόλει ἐχόμενοι ἔωσι, Vt ciuitati conueniebat.
Προείκω, t.1,c.1691,c. Προείκω, t.1,c.1631,c
Προείλης, t.1,c.1456,e. Πρόειλος, ib.
Προείλεω, t.1,c.1680,e. Προείλυσις, t.1,c.1179,d
Πρόειλυσις, ib.
Πρόειμαι, Assideo: vel etiā Assisto. Exponitur & Obsideo.
Προεινάω, t.3,c.774,c. Προεινασμένος, ib.f
Προείνια, in Προείλυσις. Προείσασμος, t.1,c.427,h
Προείλυσις, Eustathio autore ab ἧς derivatum significat τὸ προεῖσθαι ὅτι, Bonum, Benignum. Hesychius προεῖσι exponit nō solùm ἀγαθοί, χρηστοί, Bonum: sed etiam ἥμεροι, ἥσυχοι, Lene, Mite, Placidum: item ἡδύ, lucundum, Suaue. Quomodo Plutarch. De mul. virt. προεῖσαι καὶ ἀπαλαὶ ἀποστροφαὶ ὀμμάτων ἢ τρυφολίων. Idem in Color. λεῖα καὶ προεῖσα ἀνθηρὰ καὶ ἁπαλά. Inde ADVERBIVM Προείσως, Benigne, Lenè. Inde ADVERBIVM Προείσως, Benigne, Lenè. Et SVBSTANT. Προείσια, Benignitas, Lenitas: ἀγαθότης, προεῖσις.
Προείπω, t.4,c.702,b. Προεκπεμφθείς, t.1,c.571,d
Προεῖπλοι, Ad auroram spectās, Orientalis. Plut. Themist. προεῖπλοι Λιμένες τινές.
Προεπάλλω, Insuper foueo: vel Applicatum foueo.
Πρόεδρα, t.3,c.557,b. Πρόεδρημα, t.3,c.1511,g
Πρόεδρα, t.3,c.557,b & g. Προέδρια, t.3,c.1511,a
Πρόεδρος, ib.c. Προέδρος, ib.e
Προέδρω, Accurro.
Πρόεδρε, Hesychio προέδρους: sed haud scio an sine mendo.
Προέθηκα, t.3,c.1512,c. Πρόεθμα, ib.g
Προεθυμαίνω, t.1,c.1560,c. Πρόειδος, t.3,c.553,c
Προειλέω, Insuper premo, vel Appremo. alias Attero.
Πρόειμι, Appone, Admoue, Adde: à προτίθημι. Aristoph.
Προειδῶ, Aspicere: à προείδω seu προεῖδον.
Προείκαμεν, t.1,c.1672,a. Προεῖκεν, t.1,c.1091,h
Προείκω, ib.c. Προείκαμεν, t.1,c.1672,a
Προείκτωρ, Qui supplex alicui ad genua procidit. Hesych.
Προείπω, t.3,c.786,c. Προεκπεσόντα, t.1,c.1702,f
Προείπημι, t.1,c.1714,a
Προείρων, Hesychio σωφρόνων: qui potius προείσων.
Προείσαμαι, Adsum, &c. t.1,c.1791,b. Προείσαμαι, Obsisto, &c. c.1790,h.
Προείσημι, Sisto, &c. ibid.f. Προείσημι, Affirmo, &c. ibid.g. Item Appendo & pondero vni cum alio. Apud Athen. l.6, μὴ προεῖσαι τῶν μετ' Τόκων: ad eos qui ὀφείλουσι προεῖσθαι κρίσεις.
Προεισφορέω, t.1,c.1115,a
Προείσχω, idem quod προσέχω, Adhibeo, Aduerto. Item

neutraliter Attendo, pro Attendo animum, Auſculto. Neutraliter etiã pro Appello, Applico: pro Appropinquo ac Peruento. vt apud Thuc. προσίχοντες ταῖς ἀκραις, Extremis appropinquãtes. Et apud Herodot. προσῆγον ἐς τὰ ἱστία, Appulſi ſunt, Peruenerunt. Paſſ. προσίχομαι, Adhæreo. Theophr. Hiſt. pl. l. 9, c. 4, προσίσχεσθαι τῷ λίβανῳ: de thure. Dioſc. l. 3, c. 93, προσιζόμενας τῇ κατωπίῃ βδέλλας.

Προστὶς, t. 1, c. 1141, f. Προσὼν, ib. c

Προσκαθίζομαι, t. 1, c. 1082, c. Προσκάθημαι, t. 1, c. 1384, e

Προσκαθίζω, & Προσκαθίζομαι, t. 1, c. 1091, d

Προσκαθίστημι, Inſuper conſtituo.

Προσκαθοπλίζω. Inſuper armo, Armis etiam inſtruo.

Πρόσκαιρος, t. 1, c. 11, g. Προσκαίρως, ib. h

Προσκαίω, Inſuper vro: vel Aduro. Apud Suid. ex Ariſtoph.

Προσκαταθέσθαι τῷ δι' ἡμᾶς μορφοῦσθαι καὶ βαπτισθῆναι, In contemplatione & commemoratione humanitatis à Chriſto ſuſceptæ dolore affici & macerari. B. ex Greg. orat. in Epiphania.

Προσκαλέω, t. 1, c. 19, c. Προσκαλοῦμαι, ib. d & e

Προσκαρτερέω, ῶ, Cum tolerantia & perſeuerãtia quadam infiſto ſeu incumbo, Aſſiduus & multus ſum aliqua in re. vt curatores operum non abſcedentes. Athen. προσκαρτεροῦσι τοῖς λέουσι. Themiſt. de canibus venaticis, οἷς αὐτῶν αἱ ἁφαὶ πόνος ἦν, προσκαρτεροῦσι ἐκείνῳ καὶ προσπαροῦσιν ἄχρις αὐ ἔλθοιεν, illius veſtigiis aſſiduò hærent, nec ab eo perſequendo deſiſtunt prius quàm ceperint. Sic Lucas Act. Apoſt. cap. 1, προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ. vt & Paulus ad Rom. cap. 12, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες, Inſtantes precibus, Aſſiduc perſeuerantérque precantes Deum. Homini etiam alicui προσκαρτερεῖν, cui nos aſſiduum comitẽ præſtamus, ab eius latere nõ diſcedentes. Demoſth. in Nexr. Ἑκατέρας τοῖν Νεαίρα προσκαρτούσας. Luc. Act. Apoſt. cap. 8, de Simone, ὡς προσκαρτέρησε τῷ Φιλίππῳ, A Philippi latere non diſcedebat, Philippi comes perſtabat: vt Ouid. Sola comes noſtræ perſtitit illa fugæ. Itidem Chriſtus Marci 3, diſcipulis ſuis dicit curẽt vt πλοιάριον προσκαρτερῇ αὐτῷ, Nauicula ſibi aſſidua comes ſit, ne videlicet à turba prematur. Bud. INDE Προσκαρτέρησις, ως, ἡ, Aſſidua & tolerãs aliqua in re perſeuerantia: quum videlicet nullæ ærumnæ nec labores nos à re aliqua auellere poſſunt.

Προσκαταβαίνω, t. 1, c. 649, d. Προσκατάβλημα, t. 1, c. 690, b

Προσκατακολουθέω, ῶ, Inſuper irrideo.

Προσκαταλλάττομαι, affertur pro Reconcilior.

Προσκαταλαλέω, & Προσκαταλαλέομαι, t. 2, c. 550, d

Προσκατάλεγομαι, Etiam ego allegor & aſcribor in catalogum. vnde προσκατάλεκτοι, Allecti. προσκρηδίοι.

Προσκαταλείπω, Inſuper relinquo. Apud Phil. De mũdo, τὰ προσκαταλειφθέντα τοῖς ὑπεβεισαν δυνοῖς, Reliquiæ quæ ſæuientibus malis ſuperſtites fuerunt.

Προσκατανέμω, Inſuper diſtribuo.

Προσκατασκάλλω, t. 3, c. 845, g

Προσκατασύρω, Inſuper detraho, in Epigr.

Προσκατατίθημι, t. 3, c. 1504, a. Προσκατάθω, t. 1, c. 1078, f

Προσκατεύχομαι, t. 1, c. 1312, c

Προσκατέχομαι, Detineor apud, vel Retineor in. Baſil. αἱ ψυχαὶ αἱ μὲν ὅτι πολὺ προσκατέχονται τῇ ζωῇ ταύτῃ.

Προσκατηγορέω, t. 1, c. 33, c

Προσκάτημαι, Ionice pro προσκάθημαι, Deſideo apud, Aſſideo. Ex Herodoto pro Obſideo: quod & προσκάθημαι.

Προσκατίμυμαι, t. 2, c. 1299, b. Προσκατίμυμι, ib.

Πρόσκειμαι, Adiaceo, &c. t. 2, c. 170, a. Πρόσκειμαι, Appono, &c. ib. b. Πρόσκειμαι, Incumbo, &c. ib. c.

Προσκλίνως, Inſtanter, Aſſidue. Bud.

Προσκλίνομαι, t. 3, c. 828, f. Προσκεφάλαιον, t. 2, c. 154, g

Προσκεφαλή, t. 2, c. 155, b. Προσκλινὴς, t. 2, c. 185, g

Προσκνίσσω, t. 3, c. 854, c. Προσκνίπω, t. 3, c. 863, c

Προσκηρυκεύομαι. Caduceatorem mitto ad.

Προσκρούω, t. 3, c. 874, g. Προσκρίτης, ib. h

Προσκρουσὶς, t. 2, c. 29, g

Προσκυνοῦίζομαι, Inſuper ominor ſeu auguror. Ioſephus apud Suidam, ἔοικα τι δὴ προσκυνοῦίζόμενος, καὶ τοῦτο ἐγὼ μάτην ἐμαυτῷ ἐπιτίθεμαι τὴν ἡλικίαν ὁρῶν. Id Suid. exponit ἐπ' ἀγαθῷ ὑπολαμβάνω.

Προσκλαίω, t. 3, c. 816, f. Προσκλαύω, t. 2, c. 249, h

Πρόσκλασις, t. 2, c. 29, f. Προσκλασὶς, ib.

Πρόσκλασις, t. 1, c. 30, a. Προσκλάσθρον, t. 2, c. 258, b

Προσκλάω, ib. a. Πρόσκλασις, ib.

Προσκλαστὴν, ib. b. Προσκλίζω, t. 1, c. 167, b

Πρόσκλασις, ib. c. Πρόσκλυσμα, ib.

Προσκνάω, t. 2, c. 276, d. Προσκυνίζομαι, t. 1, c. 283, e

Προσκολλάω, & Προσκολλάομαι, t. 1, c. 308. c

Προσκομιδὴ, t. 2, c. 326, c. Προσκομίζω, ib. b

Πρόσκομον, affertur pro Appoſititia coma: pro quo ſuprà ἐπίκομον.

Πρόσκομμα, t. 1, c. 360, c. Προσκοπὴ, t. 3, c. 830, d

Προσκοπὶ, t. 2, c. 360, f. Προσκόπτης, t. 3, c. 830, e

Πρόσκοπος, t. 3, c. 818, g. Προσκόπτομαι, t. 2, c. 360, c

Προσκύπτω, ib. b

Προσκορέτιον, ſeu Προσκορίον, t. 2, c. 108, f

Προσκορὴς, t. 1, c. 107, g. Πρόσκορος, ib.

Προσκορως, ib. Πρόσκρουσις, t. 2, c. 72, a

Προσκρίνω, Adiudico: apud Diogenem Laert. cum dat. & accuſ. teſte Budæo. Προσκρίνεσθαι, (inquit idem Budæus Comment. pag. 781) eſt Accreſcere, Agglutinari, Coagmentari, In idem corpus cogi & coagulari, vt cibus in alimentum concoctus. ET Πρόσκρισις, Accretio ſiue Accrementum, vt Plin. Exempla vtriuſque apud eum vide, ex Themiſt. l. 1 De anima.

Πρόσκρουμα, t. 1, c. 452, g

Προσκρούστιον, Heſychio προσφόρημα.

Πρόσκρουσις, t. 1, c. 452, h. Πρόσκρουσμα, ib. g

Προσκρούω, Pulſando affigo, &c. t. 1, c. 452, a. Προσκρόω, Offendo, &c. ib. b. Προσκρούω, Offendor, &c. ib. c.

Προσκυλίομαι, t. 2, c. 470, d. Προσκυλὶς, t. 2, c. 485, a

Προσκυλίω, t. 2, c. 494, c. Προσκυμαίνω, t. 2, c. 492, h

Προσκυνέω, t. 2, c. 489, b. Προσκύνημα, ib. d

Προσκυνητὴς, ib. Προσκυνητὸς, ib.

Προσκυνητὸς, ib. Προσκυνῶ, t. 2, c. 508, g

Προσκυρῆσαι, exponitur autoritas, apud Hippocr. in Παραγγελίαις, vbi dicit τεθνᾶσι ὑπὸ ἰητρικῆς φευγέμεν ἐστὶ προσκύρησαν ἀκέσιος. vt ſit Propter autoritatẽ artis medicæ. In libro περὶ ἀρχαιοσυνῆς accipitur ἀσκωλεύσας pro eodem. At verbum Προσκυρῆσαι Heſychio eſt προσιγγίσαι, Appropinquare, Accedere.

Προσκυρόω, t. 2, c. 513, a. INDE Προσκύρωσις, Confirmatio: aliis Addictio.

Πρόσκυσον, Suid. προσκύνησον, Adora.

Πρόσκωπος, t. 2, c. 537, e

Προσλαζομαι, ſeu Προσλάζομαι, Aſſumo. vnde Προσλάζόμενα, Heſychio προσλαμβανόμενα: & Προσλαζόμενα προσλαμβανόμενα.

Προσλαλέω, t. 2, c. 550, g. Προσλαμβανόμενα, τὰ, t. 1, c. 556, f

Προσλαμβάνω, t. 2, c. 580, b

Προσλέγω, Inſuper dico. Paſſ. προσλέγομαι apud Homerum legitur initio Odyſſeæ μ. vbi videlicet Circe Vlyſſem χειρὸς ἑλοῦσα φίλων ἑταίρων ἔσω π καὶ προσέλεκτο, καὶ ἐπέρεσσε ἕκαστα: pro προσεῖπεν, Affata eſt, Alloquuta eſt. vt quidem ſcholiaſtes vult. Apud Heſiodum verò Ergon. 1, vbi Πολλὰ μὲν ἐσθλὰ ἔπεστι καὶ ἐσλὸν ὁδῖτῃ προσλέξαι μίμνοντα, Χρεῖόν τοι κακὰ προσλέξαι θυμῷ, Moſchop. exp. ὑποτόπησον ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ, Proclus προσυπονοεῖν, προσεπιτίθεσθαι, Inſuper excogitat.

Προσλεύσσω, t. 2, c. 687, c. Πρόσλημμα, t. 1, c. 580, d

Προσληπτικὸς, ib. Πρόσληψις, ib. & 650. d. ob.

Προσλιπαίνω, t. 2, c. 715, g. Προσλιπαρέω, t. 2, c. 705, c

Προσλοφήσας, ib. d. Προσλοιδόρημαι, t. 2, c. 649, g

Προσλυμαίνομαι, Pernicie affero.

Προσμαιμάω, t. 2, c. 788, f. Προσμαιμάσσω, t. 2, c. 799, b

Προσμάσσω, ſeu Προσμάττω, Apprimo: aliis Agglutino.

Προσμαίχομαι, t. 2, c. 816, f. Προσμελδὸς, t. 2, c. 1609, a

Προσμελεῖν, Heſych. ἐπιμελεῖσθαι, Curam habe ſeu gere.

Προσμελῳδία, t. 2, c. 874, a. Προσμῦω, t. 2, c. 881, a

Προσμηρίον, t. 2, c. 905, h. Προσμίγνυμι, t. 2, c. 935, d

Προσμιγνύω, ib. Πρόσμιξις, t. 1, c. 935, g

Προσμίσγω, ib. f. Προσμοδρύομαι, t. 2, c. 947, f

Προσμοδρύω, ib. Προσμολεῖν, t. 2, c. 965, g

Προσμολὴ, t. 2, c. 881, a. Προσναυπηγέω, t. 2, c. 1004, b

Προστίμω, & Προστίμομαι, t. 3, c. 1021, e

Προελίω,t.1,c.1043,c.
Προενίω,ol,Insuper considero & mente agito.
Προενγκὴς,affertur pro In molem amplam distentus.
Προεσθίομαι,t.2,c.1179,d.
Πρόεσθος,t.2,c.1179,f.
Προεύχω,t.2,c.1194,b.
Προεφίεται,idem quod προεφιέται,à προεφίημι:apud Poll.
Προεφιάω,t.2,c.1134,a.
Προεφοδεύω,t.2,c.1105,f.
Πρόεψμα,apud Hippocratem De locis,est τὸ προεφθόμενον, Quod offertur,adhibetur,assumiturve.
Προεφίω,Afferendus: vel Offerendus aut Assumendus, Quem oportet προεφθέναι,ab inusitato themate προεφίω,à quo προεφθω mutuatur fut.1 & tēpora quæ inde formantur. vt apud Eurip. μὴ προεφίεσ χεῖρα,manū ne afferas,seu admoueas. Et voce med. προεφιοῦμαι,Sumā seu assumam in cibo.
Προεχίλω,t.1,c.109,d
Προελοφύρομαι,Insuper eiulo & in eiulatus prorumpo.
Προεμιλάω,t.2,c.1310,h.
Προεμιλία,ib.
Προεμένω,ib.
Προεμολογέω,ol,Insuper fateor vel spondeo.Iocr. simpliciter Fateor,Confiteor.Demosth.Pro cor.Δικαίως ἂν ἀδικοδικήσαιτε πάντα τοσοῦτον χθὲς μοι προεμολογήσαντος. Paul.voce & signif. Æschin.πολλὰ καὶ λίαν προεμολογησάμενος,confessa.
Προεμόργνυμαι,vel Προεμόργυμι,t.1,c.395,g
Προεμορέω,t.2,c.1466,c
Πρόειν,Quod adest:à πρόειμι. Et τὰ προόντα,Bona quæ supperunt,Bona quæ nobis peperimus. Πρόειν dicitur etiam τὸ περόν,Quod est præter seu vltra,Quod supereſt. Demosth.πεντακόσιαι δραχμαὶ καὶ τὸ περόν, Quódque integræ summæ supereſt. seu,Quod est vltra integram summam.
Προεπαίζω,& Προεπιπαίζομαι,t.2,c.1321,e
Προεπομαίζω,t.2,c.1328,b.
Προεπόμαι,t.2,c.1388,f.
Προεργάζομαι,t.2,c.1427,c.
Προερμάω,ol,Cum impetu & hostiliter accedo vel aduenio. Xenoph.Pædiæ τ,οἱ δὲ πολέμιοι προεκέκραγον τὸ σύνθημα, ὡς φασομένων τῶν διωγμοῦ ἐπὶ σφᾶς ἴόντων προερμᾶσθαι.
Προερμάω,t.1,c.1147,b.
Προερμίζω,ib.
Πρόερος,t.2,c.1466,e.
Προευδίζω,t.1,c.1184,f.
Προεύελος,t.1,c.1497,c.
Προεφείλω,t.2,c.1561,d.
Προεχή,t.1,c.1352,f.
Προεχίζομαι,ib.f.
Προέχθισμα,ib.f.
Προεψάομαι,t.2,c.1591,f.
Πρόεψις,t.2,c.1388,g.
Προερμίζομαι,ib.g
Προέρμισις,ib.h
Προερχόμαι,t.2,c.1486,g
Προευρέω,t.2,c.1498,c
Προεύρος,t.2,c.1475,f
Προεύφλω,t.2,c.1563,a
Προεχθέω,t.2,c.1370,a
Προεχθίζω,ib.c
Προεχθισμός,ib.
Προφλιαζ.t.3,c.78,f
Προπαίζω σε,locor tecum,Plato De leg.Sic Syne.Lepist. 44.μηδ' ὑπὸ σοῦ προπαίζεσθαι μὲ τοιούτοις σαυτοῦ,Nec me pateris tecum iocari.vel etiam Tibi illudere. vt apud Plutarchū De deo Socratis,oraculum dicitur προπαίζειν τοῖς Ἕλλησι,ὀλιγωρῶν παιδιᾶς,ἣν ἐμπεδοῦσιν περὶ ἀμαθίαν αὐτῶν. Faciebat enim eos, responsi de ara in Delo duplicanda sensum non capientes,ὅτι περὶ τὸν βωμὸν καταπεδᾶν γελοῖα πάσχειν. Idem vtitur aduerbio thetico Προπαισίον, Symp.7, problem.7, de tibiarum cantu & aliis instrumentis muticis loquens, εἰ γὰρ ἄλλοτ,μεμίκται δὲ πολὺ σοῦ πρὸς προπαισίον ὑπὸ τούτοις καὶ δεύτερος τοῦτο τῷ ἤθει πλὴν ψυχρόν.
Πρόπαισος,idem ac προπαίσιος ac παιπάλης, Recens. Nicander Ther.Εἰ δέ τι καὶ γλυκερὰς γαλίης ἢ μυσὶν λαλέουσιν Ἀσχαλόωσι προπαισον. Dicunt etiam ὁπροπαίσιον,vt ὀξὺ ἐπαυγάζει,pro Recens,vel Subitò,Repente: opponentes ipsi τὸ ἐκ πολλοῦ,Ex longo iam tempore. Aristot.Ethic. libro 9,cap.5,τὸ μὲν φίλους,μετὰ συνηθείας· τὸ δ' ὀξύθυμον,καὶ ὁπροπαίσιον. mox pro hoc ὁπροπαίσιον vtitur ADVERBIO Προπαίσιος,dicens nimirum,προπαίσιος ὀξύθυμος γίγνεται καὶ ὁπροπαλαίως τιγχάνει,Subitò,Repentino quodam animi motu.

Προπαλαίω,t.3,c.27,d.
Προπαλαμάομαι,t.1,c.875,d.
Προπαλαμάω,t.2,c.27,d.
Προπαλαμίζω,t.1,c.579,a
Προπαλαμίς,ib.
Προπαρασκευάζειν, pro Vnà apparare, affertur ex Demosthene.
Προπαρδεῖν, Oppedere: à themate προπαρδέω,apud Aristoph.
Προπαρέχω,Insuper præbeo:vel Insuper exhibeo.
Προπασαλεύω,t.3,c.273,b.
Προπάσχω,t.3,c.78,c.
Πρόπαυες,t.3,c.149,f.
Προπαύστης,ib.
Προπέμπω,t.3,c.209,b.
Προπεδίζομαι,t.1,c.696,c.
Προπεζικάω,t.1,c.696,c.Προπεζίκαμα,ib.d
Προπεζικίζειν, Superesse:apud Demosth.
Προπέρχομαι,Prius decedo,Præmoriot. Ita vulgat. sed perperam pro προπέπρχομαι.
Προπεσεῖν, in Προπίπτω.
Προπεφάτισμαι,t.3,c.162,c.
Προπέφυκα,t.4,c.291,c.
Προπέφυμα,t.3,c.269,c.
Προπέφυσι,ib.
Προπέφυσμαι,seu Προπέφυμαι,idem quod προπέφυμα.
Προπεχώρημα,t.3,c.285,f
Προπίζω,Propugno, Aduuo.v.l.perperam pro προπέμπω.
Προπίλαμαι, Appellor, Admoueor & propinquus fio προπελάζομαι. Hom.Od.τ, Τῶνος δ' ἐπίπονον προπέπαλτο ποδοῖν.
Προπεσσεύω,t.3,c.142,g.
Προπετύνω,t.3,c.323,f.
Προπελάζω,ib.
Προπελαστής,ib.c.
Προπελασις,pro προπέλασις,t.3,c.351,c
Προπελάω,ib.b.
Προπελεύω,t.3,c.386,b.β.
Προπέλω,ib.
Προπέτεια,t.3,c.415,d & h
Προπετίζω,t.3,c.439,b.
Προπέτομαι, Mihi assumo,&c. ibid. Προπέτομαι, Simulo,&c.ib.g.
Προπέτομα,t.3,c.440,b.
Προπετικὸς,ib.d.
Προπέτολες,t.3,c.467,d.
Προπεφθίω,t.3,c.180,b.
Προπεφλεμαίς,ib.g.
Προπορπὴς,ib.
Πρόπιλαισμα,t.3,c.582,b.
Προπιλήδιος, Qui aduolauit, apud Aristoph.à προπίλημα:vnde & προπίλαι, Aduolet,apud Xenoph.
Πρόπτυγμα,t.3,c.595,h.
Προπτύνασω,ib.
Πρόπυλαια, Vestibulum.v.Γperperam pro προπύλαια.
Προπωτάομαι, Insuper percontor.
Πραραίνω, Aspergo,Spargendo adicio. Alex.Aphrod. ἐπὶ τῶν προσραίνειν τῇ μήτρᾳ, acetum aspergere matrici. Vnde & Aristoph.
Πρόσεξις,t.1,c.519,c.
Προσείω, Affluo.
Προσεπίνυμος, Appellatus, Compellatus, Salutatus: apud Euripid.
Πρόσημα,t.1,c.1155,f.
Προσημος, Insuper dicendus. Item Appellandus,Compellandus,apud Plat.De leg.
Προσηνὴς, Compellatus,Salutatus. Apud Poll.l.5,c.2,ἡ προσηνὴς ἡμέρα,de ea in qua γάμοις ἀποκλῆσις: quam & προσηνίας dici innuit. id est,Diem in qua salutationes fiunt, Diem qua clientes salutant patronos. cui opponitur ἀπρόσηνες.
Πρόσεσα,aduerb.t.3,c.710,b.
Προσεσίος,ib.a.
Προσεσσόω,ib.
Προσεστυφόμενον τοῖς κύμασι, Hesych.affert pro κυματιζόμενον, Qui iactatur vndis,Fluctuantem.

Προσεστώς,t.1,c.879,b.
Προσεσφάλλω,t.3,c.273,b.
Προσεσφάλω,t.3,c.273,b
Προσεσφαλίζω,t.3,c.191,b
Προσεσφάλω,ib.
Προσεσφάω,t.3,c.273,b
Προσεσφίγγω,t.3,c.273,b
Προσεσφίγξω,ib.d
Προσεσχάμωμαι,t.1,c.696,c.Προσεσχάμωμαι,ib.d
Προσεσχίνθαι, Superesse:apud Demosth.
Προσεύχομαι,Prius decedo,Præmoriot. Ita vulgat. sed perperam pro προσπέπρχομαι.
Προσεφάτισμαι,t.3,c.162,c.
Προσεφύσημαι,t.3,c.154,c
Προσεφυσήθην,t.4,c.131,b
Προσεφύσημαι,ib.d
Προσεφύσησα,t.3,c.275,f
Προσεφυσήμην

Προρρυὴς, Qui affluxit. Sic Προρρυῆναι, Affluxiſſe, vel etiam Affluere: à them. προρρέω ſive προρρύω.

Προσαίνω, Abblandior ſeu Abblandiendo delecto. Æſchylus in Prometheo, εἰ τῶνδέ σοι προσαίνει σ' ἔτι, ſi quid horum tibi abblanditur atque arridet. Schol. exponit ἁρμόζει.

Προσαιπάω, t.3,c.774,f. Προσαιπεῖς, ib.h

Προσαίρω, Palpito ad. Plut. Othone, de Tigellino, homine impuriſſimo, αὐτῷ τε τὰς αἰσχίστας καὶ ἀρρήτους ὑπουργίας καὶ ἀκολασίας ἐπιτηδείους, αἷς τὸν προσαίροντα διὰ παντὸς αὐτὸ τὸ αἰδοῖον ἐπῆρτο θηλάζων.

Προσαυ, t.3,c.519,g. Προσαγμα, t.3,c.1167,d

Προσακτικὸς, ib.c.

Προσαμα, Heſychio κοιτὼν, Cubile: ſed ſuſpectum.

Προσαυάω, t.3,c.1308,d. Προσαυξις, t.3,c.1267,d

Προσαγκάω, ῶ, Annecto, Alligo, Affigo: à ἄγκη ſive ἄγκων quod eſt Vinculũ, Nexus, Laqueus. Lycophr. γόμφοις προσηπταρχαιομβρίῳ.

Προσας, t.1,c.1790,e. Προσαπὸ, t.1,c.1788,f

Προσατέω, t.3,c.1166,f. Προσατεία, t.1,c.1790,c

Προσατεύω, ib.a. Προσατης, ib.

Προσατικὸς, t.1,c.1789,b. Προσάτις, ib.d

Προσατὸς, t.1,c.1790,a. Προσατος, t.1,c.1789,g

Προστατέω, t.3,c.1166,f. Προσατεύω, t.1,c.1805,e

Προστέγιον, Tecti prominentia, Prominens tecti pars. Plutarch. Cæſare, μετὰ τῶν ἄλλων ἐπὶ τὸ προστέγιον τὸν δυνὸν ἐκάθιζεν.

Προστὴς, Additus. & Προστίθημι, Additum eſſe. à προστίθημι, quod eſt Appono, Addo.

Προστιμάομαι, affertur pro Inſto, Inſtanter poſco.

Προστιχίζω, t.3,c.1362,a

Προστελεωτὴς, exponitur Adultus. Eſt à προστελέω, ſignificante Ad perfectionem & conſummationẽ perduco.

Προστέλλω, t.3,c.1007,b. Προστεκμαίρομαι, t.3,c.1413,b

Προστερίζω, t.3,c.1011,f. Προστερίδιος, ib.

Προστερίζομαι, t.3,c.1012,a. Προστιθίδιος, t.3,c.1031,a

Προστὴς, t.3,c.1031,h. Προστυχὼν, t.3,c.1458,e

Προσθαζίτης, Heſychio προσθάσσω, Irrito vel Procedit.

Προσβασις, άδος, ἡ, Veſtigium impreſſum ab eo qui præit, vel καταβάσις inciſum. vt ſit in imperuiis rupibus. Apud Suid. κατοικεῖ δὲ σπηλαίῳ προσβάδος ἀπωτέρω ἔχοντι πρὸς τὴν πόλιν. Vbi tamen quidam pro cubili accipiendum putarunt.

Προσβάλλω, t.3,c.1511,b. Προσβλημα, t.3,c.1510,e

Προσβλάω, t.3,c.1542,b. Προσβλαω, t.3,c.1578,d

Προσβλημα, ib.e. Προσβολὴ, ib.a

Προσομία, t.3,c.1046,e. Προσομοὶ, ib.

Προσομὸς, ib. Προσπαραγωγίδιος, t.3,c.1353,e

Προσπρίπω, t.3,c.1633,c. Προσπρίχω, t.3,c.1665,f

Προσπρίβω, t.3,c.1341,c. Προσπτυξὶς, t.3,c.1342,a

Προσπτὼς, t.3,c.1634,a. Προσπτὼω, ib.e

Προσπτὼ, t.2,c.1633,d. Προσπτὼς, t.3,c.1617,d

Προσπτὼς, t.3,c.1634,f. Προσπτὼξ, t.3,c.1658,g

Προστυχαίνω, t.3,c.1448,f. Προσυνὸς, t.1,c.1809,b

Προστυπὸς, t.3,c.1692,d. Προτυπόω, t.3,c.1694,e

Προσυπὸς, t.3,c.1117,f. Προτύω, ib.

Προσυχὴς, t.3,c.1449,a

Πρόστοον, Suidæ τὸ ἔμπροσθεν τῆς στοᾶς, Locus qui ante porticum eſt, Porticus veſtibulum. Plato, ἐν τῷ προστῴῳ περιπατοῦντα. Idem, καθήμενον ἐν τῷ κατὰ τὴν προστῴαν ἐν θρόνῳ. Bud. Apud Heſych. vero legitur, Πρόστυ, κατῳκία: forſan pro προστῴῳ.

Προσυβείζω, t.3,c.1721,c

Προσυγγίνομαι, Ante congredior ſeu colloquor. Thuc. l.8, p.269. προσυγγίνεσθαι τῷ ξυμφορωτάτῳ Χίων παί.

Προσυλλέγω, Antè colligo, Præcolligo.

Πρόσυλος, Materiæ adhærens. Apud theologos de eo dicitur qui rebus materialibus & concretis potius adhæret quàm abſtractis hoc eſt rebus caducis & mundanis, quem carnalem vocant. Sic Bud. σὺ ὑλικὸς, (inquit) Materiæ adhærens affixuſque, hoc eſt, Non ſpiritualis. Vide & t.3,c.1740,h.

Προσυμμίσγοντες τὸ ὕδωρ, Antè commiſcentes aquam ſeu confluentem facientes.

Προσυνοικήσασα, Quæ antè cohabitauit & nupta fuit.

Προσυπόσομαι, Antè paciſcor, Prius conuenio.

A Προσυπακούω, Inſuper ſubaudio. Exponitur & Obaudio. Inde aduerbiũ thet. προσυπακουστὶ, Subaudiendum præterea.

Προσυπαντάω, ῶ, Venio in occurſum, Obuiam eo.

Προσυπαχθῆναι, Inſuper concedi ſeu dari, apud Demoſth.

Προσυπογράφω, Inſuper ſubſcribo: vel Vnà ſubſcribo. Bud.

Προσυπουγλίδαι, Heſych. ſimpliciter exp. ὑπηρετῆδαι.

Προσυφείζω, t.3,c.1137,c. Προσφαίνω, t.3,c.1769,d

Προσφάγμα, t.4,c.4,g. Προσφαγμα, t.3,c.1159,e

Προσφάγω, t.4,c.4,g

B Προσφαίνομαι, Apparco. VNDE Προσφανὴς, Apparens, Manifeſtus, Apertus. vt προσφανὲς ἔστι. Manifeſtum eſt, Liquet, apud Demoſthenem. ſi tamen non προσφαὲς ſcribendum, ſine ν. Heſych. προσφαῆ ex Theophraſti Metallico affert pro χρυσὸν σύρραν: ſi modò & hoc modo caret.

Προσφάδω, Heſychio προσφωνῶ, Alloquiꝛ à φάσκω.

Προσφατος, t.4,c.71,g. Inde ADVERB. πρόσφατως, Recens, Nuperrime. Nouiſſime.

Προσφαὼς, t.3,c.1159,e. Προσφενὶς, t.4,c.110,a

C Προσφέρω, t.4,c.111,c. Προσφόρημα, t.4,c.117,b

Προσφύγω, t.4,c.133,b. Προσφυμι, t.4,c.64,g

Προσφλύγμαι, t.4,c.138,f. Προσφλύκταινα, t.1,c.43,f. ob.

Προσφλυκτενίς, t.4,c.138,g. Προσφλύκτικος, ib.f

Προσφλυκτὸς, ib. Προσφλυξὶς, ib.

Προσφλύρμαι, t.4,c.141,d. Προσφλύω, t.4,c.151,g

Προσφιλιστὴς, t.4,c.154,b. Προσφιλὴς, t.4,c.153,f

Προσφιλοκαλῶ, t.2,c.38,g. Προσφιλοκαλῶ, t.2,c.1011,g

Προσφιλοτιμίζω, t.3,c.110,g

D Προσφιλοσοφίω, ῶ, Philoſophor ad, ſeu apud. Luc. Timone. ἀναλάβωμεν πῶς διοίσει ἐγκαλεῖν ἡμῖν χλιαῖνον, τὸ τρυφᾶν καὶ τῇ δίκῃ προσφιλοσοφεῖν. Nihil malis Philoſophans cum.

Προσφιλοτεχνέω, t.3,c.1435,a. Προσφιλὴς, t.4,c.154,b

Προσφορὰ, t.4,c.119,b. Προσφορὸς, ibid.g

Προσφόρως, ib.h

Προσφυγίζω, Antè inſignio, vel obſigno.

Προσφυξὶς, t.3,c.190,g. Προσφυὴς, t.4,c.192,a

Προσφῶναι, t.4,c.1291,g

Πρόσφυξ, t.4,c.133,c. & t.3,c.190,g. ob.

E Προσφυσμα, t.4,c.191,c. Προσφυὲς, ib.g

Προσφυὴς, t.4,c.191,b. Προσφυὼς, t.4,c.191,d

Προσφυὼς, t.4,c.192,b. Προσφωνία, t.4,c.308,f

Προσφώνημα, t.4,c.309,a. Προσφώνησις, ib.b

Προσχαμαιπέτεια, t.4,c.347,c. Προσχαίρω, ib.

Πρόσχειρος, Ad manum ſitus: pro πρόσχειρον. Athen. lib.4, ex marmodio Lepreate, de Phigalenſium epulo, πρόσχειρα δ' ἐκάστῳ δύο κρέα, Ad manum ſunt, ſeu Appoſita ſunt.

F Πρόσχυς, ſiue Πρόσχυος, Attendeꝛà προσχέω, ſeu προσίχω.

Προσχάω, t.4,c.477,g. Προχαμα, t.1,c.1355,b

Προχαμαιπορὶς, t.1,c.1330,b. Προχίζω, t.3,c.1198,g

Προχίσμα, ib.

Προχώμενος, Ante ſe habens ſeu tenens, Prætendens vel Obtendens. προβαλλόμενος, & quidem αὐτὴ ἀσπίδος, loco clypei. Apoll. Arg. 1, Ἄρκτον προχάμενος σκαιὴ ὄπιθεν. Refertur ad προσίχω.

Πρόχαρδος, t.4,c.565,d. Πρόχαρος, t.4,c.574,b

Προχέω, t.4,c.486,a. Προχάσμα, t.4,c.617,f

G Προχρίζω, Inſuper indigeo. Item, Inſuper peto, Inſuper flagito. Ex Herodoto προσχρῆσαι cum genitiuo conſtructum affertur nõ modò pro Poposcit, ſed etiam pro Delegit.

Πρόχυσις, t.4,c.503,f. Προχόω, ib.

Προχωμα, t.4,c.486,b. Προχώτυμα, ibid.a

Προχωτὸς, ibid.

Πρόχωρος, Concedo, t.4,c.677,c. Προχωρέω, Attribuor, t.4,c.6-8,a. Προχωρέω, Aſſentior, ibidem. Προχωρέω, Accommodo, ibid.b. Προχωρέω, Proficio, ibid.c.

H Προχώρησις, ibid.c. Πρόχωρος, t.4,c.665,c

Πρόχωσις, t.4,c.486,b. & c.508,h. ob.

Προψαίω, t.4,c.693,f. Προψιθύριμα, t.4,c.716,a

Προψηλαφάω, t.4,c.733,b

Προψιθυρίζω, q.d. Adſuſurro: vel Adſibilo. in Epigr.

Πρυτὴς, t.3,c.559,g. Πρωϊδὴς, t.2,c.1196,c

Προσῴδης,ib.
Προσῳδιακός,ib.
Προσῳδός,ib.c.
Προσῳδία,t.1,c.118,f
Προσῴδιον,ib.g
Πρόσωθεν,t.3,c.560,f
Προσῳδέω,t.4,c.770,f
Προσὼν,Qui adeſt.Item,Qui ſuppetit.à φέρειμι.
Προσωπαμαίη,t.1,c.1328,c
Προσωνυμία,pro Appellatio,Cognomen,ex Plut.Pericle.
Πρόσωπας,t.1,c.1400,g.
Προσωπεῖον,t.1,c.1404,h
Προσωπεῖδιον,t.1,c.1405,c
Προσωπεῖον,t.2,c.1402,b.
Προσωπεῖος,t.2,c.1404,f.
Προσώπιον,ib.h
Προσωπίον,propr.t.2,c.1405,d.Προσώπιος,ib.c
Προσωπὶς,t.1,c.1397,h.& 1404,b.& 1405,c.d
Προσωπικὸς,proprium,t.1,c.1405,d
Προσωπίτης,ib.c.
Προσωπολαπίθη,t.1,c.1401,c
Προσωπολάτης,ib.
Προσωπολαψία,ib.
Πρόσωπον,Facies,&c.t.1,c.1400,f. Πρόσωπον,Perſona, &c.c.1401,d. Πρόσωπον,Larua,&c.ib.h. Πρόσωπον,propr.c.1405,d.
Προσωποποιία,t.1,c.1402,d.
Προσωποποιὸς,ib.
Προσωποποιΐα,ib.f.
Πρόσωπος,ib.b
Προσωπούδια,t.1,c.1404,g.
Προσωπόω,aduerb.t.3,c.560,c
Προσώπατον,ib.d
Προσώπειος,ib.
Προσώπειρον,ib.d
Προσώπιος,ib.c.
Προσωπολείον,t.1,c.1566,b
Πρότανι,affertur pro Nuper,Nouiſſimé. pro quo ſuprà φρόνιμοι. Item ex Euripide φρόνιμον τάξιν pro Ante acies.
Προτάμιον,Recens:Heſychio φρόνιμον, Paulo anté.ſed idem φρόνιμον exp.etiam παλαιόν, Vetus, Priſcum, Quod longo antè tempore fuit.
Πρότακτὸν ἀρχεῖον,t.3,c.1169,f
Πρόταξις,t.3,c.1167,f.
Πρόταξις,t.3,c.1167,f.
Πρότασις,t.3,c.1193,d.& 1199,c.
Προτασσόμενον φρόνιμον,t.3,c.1193,f
Προτείνω,t.3,c.1167,c.
Προτείνω,t.3,c.1198,c.
Προτείχισμα,ib.
Προτελάντιον,t.3,c.1389,b.
Προτέλεσμα,t.3,c.1407,b.
Πρότερος,t.3,c.1199,h.
Προτίθης,ib.c.
Προτιμητὴς,ib.e.
Προτρέπω,ib,h.
Προτρεχὼς,t.3,c.563,g.
Πρότερος,t.3,c.562,f.
Πρότερος,t.3,c.563,c.
Προτιμάω,t.3,c.1409,g
Προτρεχάω,t.3,c.1251,b
Προτρέχω,t.3,c.1267,e
Προτρέχισμα,t.3,c.1277,g
Προτρέχω,t.3,c.1361,b
Προτρόπαιος,t.3,c.1574,h
Προτρέπω,t.3,c.1383,d
Προτρέπω,t.3,c.1403,g
Προτρέπω,t.3,c.1410,g
Προτρεπάδης,t.3,c.563,f
Προτρεψάω,ib.g
Προτρέμα,t.3,c.564,d
Πρόσω,aduerb.ib.b
Πρόσω ib.d
Προτρόω,t.3,c.562,e
Προτυπώσας Qui protendit ſeu extendit & porrexit: à th. φρόνιμον.
Προτυχισμα,t.3,c.1449,b
Προτυχολογία, Prius de arte diſſero: vel Prius artificioſè diſſero tradóve. Alexander Aphrod. in Topic. Ariſtot.libru̇ 8,ὡς φησὶ καὶ ὁ τῆς φρόνιμον προτυχολογίαν ποιησάμενος, οὕτως καὶ ὁ τὴν ὁδὸν διατυχολογήσας ποιῶν.
Πρότυλα, Proauia, Aui ſeu auiæ mater.
Προτύλαια,t.1,c.499,c
Προτύλη,t.3,c.572,c.
Προτυλόμαι,t.1,c.701,f
Προτύχημα,Ionicè ſeu Doricè pro φρόνιμον:itémque Προτύχημος pro φρόνιμος,Excipiens.Heſych.
Προτυσθῖν,idē Hεσυχίου. Sonat potius Aſpicere:Doricè pro φρόνιμον.
Προτυλάω,t.1,c.1116,g.
Προτυλᾶν,Lexico meo vetuſto eſt συλλαβεῖν,διώξαι,Prehendere,Perſequi.
Προτύμημα,t.3,c.1509,d.
Προτυμᾶν,t.3,c.1578,c.
Προτυμάω,t.3,c.1568,d.
Προτύμασις,t.3,c.1568,h.
Πρότυμος,t.3,c.1557,b.
Προτυμόρεως,t.3,c.1577,f.
Προτυχόμεθα, Doricè pro φρόνιμον, Amplectamur: Heſychio ἀσπαζόμεθα, Saluteamus. Dicitur & ποτιτυχόμεθα.
Πρότυμος,t.3,c.1403,g.
Προτυμία,ib.
Προτυμίζομαι,ib.d.
Προτυμία,t.3,c.1404,b
Προτυλμάω,t.3,c.1586,c
Προτυμῶ,t.3,c.1404,b
Πρόπινα,t.3,c.1300,c
Προπιέζω,ib. Vide & Ἀμπεδίνειν,vbi accipi videtur pro ἑλκύειν,Trahere.
Προπίνειν,t.3,c.1300,d.
Προπῶ,t.3,c.556,h.
Προτρέπω,t.3,c.1631,g.
Προτεμβᾶς,Heſychio ὀρθὸς ἢ ὀξύς,Acres,Acuti.
Πρόπτερα,t.3,c.1610,b.
Προπτύσσω,t.3,c.1633,a.
Προπτύω,t.3,c.1633,c.
Πρόπτερος,ib.a
Πρόπτερος οἶνος,t.4,c.501,a.obiter.
Προπυγμὴ,t.3,c.1678,b.
Προπύγμης,ib.c.& 1679,a.
Πρόπυλον,t.3,c.1691,d.
Προπύλαιον,t.3,c.1694,d
Προπρόβαιν, Procedebat: Attica ſynalœphe pro φρόνιμον. Sic Προπρόβαμεν,pro φρόνιμον,Proponebat. Προπρό, pro φρόνιμον,Procedit. Προπρόβαιεν, pro φρόνιμον, Procedebant vel Præcefferunt.
Προπυλεῖν,apud Heſych.φρόνιμον,ubi ἐλθεῖν:pro quo apud Etymol.Προπυλεῖν,& ſuprà Προπύλαια.
Προπρίδοσαν,apud Thucydidē Attica ſynaliphe pro φρόνιμον, Prodiderunt. Sic Προπρίδοσαν,pro φρόνιμον, apud Demoſthenem, itidem Prodiderunt. Προπρίδοκα,pro φρόνιμον,Prodidit. Προπρόμαιτο,pro φρόνιμον,Cupiebat. Προκαλῶν,pro φρόνιμον,Paulo anté. Προπρίδεβαν. Προπρόμαχεν,pro φρόνιμον, Propugnabant. Sic Προπρονδύνευεν,pro φρόνιμον,Periclitabatur pro, Periculum adibat pro.
Προυκεῖτο, pro φρόνιμον, Propoſitus erat. Προῆκαν,pro φρόνιμον, Propoſuerant, vel Antè poſuerant.
Προῦθηκεν,pro φρόνιμον, Propoſuit. Προῴχαμεν & Προυχάφη, pro φρόνιμον & φρόνιμον,ac ſimilia.
Προυλίαι, Heſychius πηλοῖς ὑπόπτοις.pro quo infrà φρόνιμον.
Προυλίαι,eidem ſunt οἱ μισθοῦ καμίζοντες τὰ ὠνητὰ ἐπὶ τὰς ἀγοράς. Baiuli:& οἱ μισθωτοί,Mercenarii. Ἰτέ δρομεῖς,πρόξοι,δρομῆρες,γοργοί,Curſores,Celeres,Agiles.Quemodo Suidæ quoque φρόνιμον eſt δρομαῖος,γοργός,hoc in loco,φασὶ δ' Ξενοκράτη,οὐκέτι μᾶλλον ἂν εἰπεῖν,ὡς ἐκείνους ῥωβοῦδεις πάντας καὶ φρόνιμον ὑπολάβοι καὶ τὰ παρόμοια: vt ſic Homines turbulentos & huc illuc curſitantes. Meminit Pollux quoque huius vocabuli, ſcribés ea vim à nouæ comœdiæ ſcriptoribus vocatos fuiſſe ἰσχνομῳδούς. Apud Euſtathiū ex Ælio Dionyſio Προυλίαι, οἱ καμίζοντες μισθοῦ τινα ἐκ ἀγορᾶς: ab ὄνος, quod eſt pecus. Ea ſcriptura,& id etymon,non diſplicent: qui vero ſine diphthongo in penultima ſcribunt,ἰσχνομῳδούς,ii non deteriùs videntur,ideóque exponunt τοὺς ἰσχνογνώμονας, tenues cenſores qui celeritate vincere & præuenire animos cupiunt. Ab Etymologo & Lex.meo vel alterum & aliud etymon. Προυλίαι (inquiunt) ſignificat & τὰ ὑβρίζοντα,& τὰ ἐπὶ μέρους ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ φέρειν τὰ ὠνούμενα ἐπὶ τὰς οἰκίας. Et quando quidem προβλαίαται ſignificat,eſt ex præp.φρόνιμον & nomine νῖνις,pleonaſmo τοῦ ν in altera autem ſignificatione, ex præpoſitione φρόνιμον & Bœotico verbo ὄνημι,facta ſimilitudine φρόνιμον in diphthongum ου.
Προυνοι, ων, ἡ, Prunus: arbor gummoſam lacrymam fundens, vt ceraſus, teſte Theophr.Hiſt.pl.lib.9,c.1. Dicitur & κεκυμηλία.
Προυνέπω, Attica ſynaliphe pro φρόνιμον, Prædico ſeu Edico, Denuntio, apud Eurip.
Προυνίαι, Heſychius βουνοί, Colles, Monticulos.
Προυνούστερος,apud Suid.φρόνιμος: ſed haud ſcio ànon mendoſè pro φρόνιμος,de quo ſuprà.
Προυξενῆς,Heſychio ξενίζων:quod & φρόνιμος,rectius.
Πρύταρχις,t.1,c.557,c. Πρυτάρχων,ib.
Πρυτάρχων,ib.a
Πρύτημι, Deducebat, Attica ſynaliphe pro φρόνιμον. Sic φρόνιμψαν pro φρόνιμψαν,Deduxerunt.
Προυφαίνομαι,t.1,c.1237,c. Προυφήνατο,ib.
Πρύτημι, Propinauit: Attica ſynaliphe pro φρόνιμον. Itémq; φρόνιμον pro φρόνιμον, Propinabat.
Προυπεκείμαι,t.1,c.1363,b. Προυπεβάλλετο,t.1,c.707,c
Προυπεκείμαι,t.1,c.1712,c. Προυπελαμβάνον,t.2,c.582,b

Προϋπίστασις, t.1, c.1801, d

Προυπισχνέομαι, siue Προϋποσχνοῦμαι, Prius substerno. vnde participip. præt. pass. προϋπισχνούμενος. A

Προϋπτεύω, t.3, c.1117, g. Προϋπτήμι, t.3, c.1514, a

Προῦπτος, t.2, c.1382, c. Πρύγιαίπιον, t.1, c.1118, a

Πρύγιος, t.1, c.1127, h. Πρυτανῆιν, in Πρυτανῆιν.

Πρυτίπτω, Attica synaliphe pro προϊστάμαι: à πρόϊπτω. sic Πρυπίηυσαι, pro προϊπτεύσαι, à προπτεύω. Πρύπταται, pro προίπται, Hortatus est: à προτρέπω. Πρυφαίνι, pro προϊφαίνι, Præmonstrabat: à προφαίνω. Πρυφαίνιπ, pro προϊφαίνιπ, Apparebat, Extabat: ab eodem. B

Πρυφασίσαντο, pro προϊφασίσαντο, Prætenderunt: à προφασίζω. Πρυφίλει, pro προϊφίλει, Prædebet: à προφιλάω, apud Eurip. Πρύφειλες, pro προϊφείλες, Prædebebas: ab eodem, apud Aristoph. Πρύφερον, pro προϊφερον, Præferebam: à προφέρω, & similia.

Προφίλως, t.2, c.1561, d. Προϋφιστικῶς, t.2, c.172, f

Προυφίσκω, t.1, c.1801, b. Πρύφυ, t.4, c.291, d

Πρυχέμην, Attica synaliphe apud Aristoph. pro προϊχόμην, Prætendebam, à προίχω. Sic Πρύχε, pro προϊχε: & Πρύχων, pro προϊχων, Extans, Eminens, Excellens. Et Πρυίχοντι, pro προϊχοντι, à προχέω. C

Προφαγεῖν, Prægustare, In cibo præsumere, Ante alia edere. Athen. l.3, ὑ προϊσασι τὴν οἰκίαν φρὶν φαγεῖν πίνειν. τὸν γὸ δεῖ προφαγόντας μεθὶν πάρχειν.

Προφαίνω, t.4, c.31, g. Προφανὴς, t.4, c.32, c

Πρόφαντος, ib.b. Προφανῶς, ib.d

Προφασίζομαι, in sequ. φάσις.

Πρόφασις, ιος, ἡ, Causa, Occasio: & ea quidem manifesta (seu aperta) & vera. vt Galen. apud Hippocr. pluribus locis annotat προφάσις ab eo vocari τὰς αἰτίας, eáque vt plurimùm φανερὰς καὶ ἀληθεῖς. velut in lib. De victu in morb. acut. διὰ σημείουτι τινὶ ξυμβῇ αὐτῷ προφάσει ἢ ἄλλῃ αἰτίῃ ἰσχυρῇ. Epidem. 1, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν ἀφανέων προφάσιων. Libro De fract. διὰ ταύτας τὰς προφάσιας. Et rursum, ὅτι τοῦτο τῇ προφάσιϊ. Pro quo Galenus dicit ὅτι ταύτας τὰς προφάσιας, has ob causas: itidem in Comment. in Epidem. lib. 3 scribens, ὡσίως μὲν αὐτὴ γίνεσθαι λέγει ὅτι μικρᾶς ἀφορμῆς, ἃς προφάσεις ὠνόμασεν. Sic Thucyd. & Philo, ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσιως, Nulla de causa. Atque adeò frequens est huius vocabuli in ista significatione E vsus apud Thucydidem. vt lib. 1, cap. 9. πρὸ ἀληθεστάτου μὲν προφάσει, ἀφανεστάτῳ δὲ λόγῳ. mox enim dicit, αἱ δ' ἐς προφερῆ λεγόμεναι αἰτίαι. Sic libro 3, προφάσις ἡ ὕστερον μεγίστη ἐπαρχὴ τῆς ἀποστάσιως. Et libro 1, καὶ ὅτι μεγάλη καὶ ὅτι βεβαία ὑμῖν προφάσει μὴ ἔξεστι, neq; magna neque leui partier de causa cessuri. Similiter Aristoph. Vesp. τίνα προφάσει ἔχων; Et aliquanto pòst, Οὔτ' ἔχων προφάσει οὐδεμίαν λέγειν ἀπραίπλει, neque causam vllam habes. | Vtplurimùm verò pro ficta causa accipitur: (vt Galenus quoque testatur ἐν τῇ σικελίᾳ F solere προφάσεις dici τὰς ψευδεῖς αἰτίας) vel saltem pro causa speciosa qua aliquis factum suum excusare conatur. Latini Prætextum dicunt & Colorem: item & Speciem & Obtentum, necnon Velamen seu Velamentũ. quod nimirum facto alicui obtenditur seu prætenditur aut prætextitur. Demosth. in Midiam, πρὸς δ' ἀφάσεις, πρὸς ἀνθρωπίνην καὶ μετρίαν σκῆψιν φανεῖται δεῖ πεφασμένον αὐτῷ; Aristot. Polit. 5, ὅσα προφάσιως χάριν ἐν ταῖς πολιτείαις συρίζονται φὸς τὸν δῆμον. Sic Xenoph. Pædiæ 2, οὐκ ἐπὶ τῷ προφάσει μετιέναι. Et aliquanto pòst, νῦν μὲν προφάσεις δεῖ ὡς τὸ παρικτέον σοι ὑμῖν γίγνεσθαι. Item aliquis dicitur προφάσει ζητεῖν, διώκειν, necnon ἔχειν, εἰπεῖν & προφασίζειν. Demosth. Pro corona, προφάσεις ζητεῖν δ' ἃς ἅπαντα προσκόμματα τοῖς συμφέρουσι. Idem in orat. ad Epist. Philippi, αἰτίας οὐκ οὔσας πλασάμενος, καὶ προφάσεις ἀδίκους ἐξευρών. Idem in Midiam, ὁ τὸν δεσπότην πατάξας πρῶτος ἔσχε προφάσεις, μέθην, ἔρωτα, ἄγνοιαν. Et rursum, πῶς ἔξεστιν εἰπεῖν προφάσει δικαίᾳ ἢ καλῇ; Æschin. φὸς τὰς κοινὰς προφάσεις ἃς οὗτοι προφασιοῦνται. Itidem dicitur προφάσει προϊέσθαι, προφάσει πιθεῖν, προφάσει χρῆσθαι. Herodot. προφάσει προκρίνοντες Παυσανίου ὕβριν, Prætendentes seu prætexentes iniuriosam Pausaniæ insolentiam. Herodian. libro 3, προφάσει πιεσθῆναι πρὸς Βαρσινίου φὸς Νίκωνα φιλίας. Et lib. 4, προφάσει πιεσθῆναι πρὸς τὸν ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ κατηγορίαν πίστιν. Demosth. Pro corona, κατὰ προφάσει ταύτην καταχρῆσθαι καὶ ψεύδεσι. Aliquanto pòst dicit, προφάσεις αἰτιᾶσθαι ἀληθῶν ψεύδεις μεταλλάττειν τοῖς πράγμασιν. Vbi nota etiam epitheta: dici nimirũ & ἀληθῆ πρόφασιν & ψευδῆ, vt suprà & δικαίαν & ἄδικον. Eodémque modo apud Herodianum legimus libro 5, καιρὸν δίκαιον καὶ πρόφασιν δικαίαν νομίζοντες τὴν Λίβυσσαν αὐτὸν τι καὶ πῶν μετιέναι. Et libro 4, πρόφασιν αὐτῷ δίκαιον ἐπενέγκασθαι, speciosum prætextũ. Sed plerunque, vt dictũ antè fuit, pro causa speciosa & fictitia dicitur sine adiectione. Quomodo & διὰ προφάσεως ac προφάσει dicunt pro Sub specie, Sub prætextu. Herodian. libro 7, διὰ προφάσεως τῆς περὶ τοὺς τραπέζας σωφροσύνης χρηματίας. Thucydides lib. 3, ἐπεμέλησε τῆς εἰκούσης προφάσεως. Itidè πρόφασει dicũt pro κατὰ πρόφασιν, Sub prætextu, Sub specie, seu in speciem. Thucyd. lib. 3, p. 119, πρόφασει δὴ λοιμικοῦ τινὸς φυσικῶν ξυμπεσόντων ἐξεληλυθέναι. Et l. 6, p. 208, πρόφασει μὲν, Αἰγεσταίων ξυμμαχίᾳ, τῇ δὲ ἀληθείᾳ, Σικελίας ὅλης ἐπιθυμίᾳ. Vbi nota προφάσει aperte vocari ψευδῆ siue πλασθεῖσαν αἰτίαν. Demosthenes etiam sic vtitur accusatiuo illo πρόφασιν: Pro corona, ἐξαπατῶν τοῦτο τὸ πλῆθος, πρόφασιν μὲν ὡς τὸν ὅπλα ἀφαιρούμενον ἐκ τοῦ Ἑλληςπόντου καὶ Λήμνου, βοηθοῦντα δὲ Σαυνιβέλαιτι. Sic ante hos Homerus Iliad. 7, ἐπὶ δὲ συὰ χεῖρε μιαίνας Πάτροκλον πρόφασιν, ὡς δὴ αὐτὸν κλυτὸ τεύξῃ. Ad quem locum Plut. allusit in lib. De laude propria, quum dixit μὴ δικαίῳ Πάτροκλον πρόφασιν, ὡς δὴ αὐτὸς δι' ἐκείνου ἐπαινεῖν, ne videamur in speciem laudare Patroclum, reuera autẽ nosmetipsos per illum. Sic Euripid. παῖδα σὸν δίον' Ἀχιλλέα, Ἀχιλλεῖ πρόφασιν ὡς γαμηλίῳ. | Exponitur πρόφασις non modò Causa, Prætextus, sed etiã Occasio, Ansa, ἀφορμὴ, vt suprà etiam dixi. Eo modo accipi potest in superiorum quoque locorum nonnullis, præcipuè verò in his quos subiungam. Aristot. Rhetor. lib. 1, Πρόφασιν δέ τινα μέγιστον ἡ πίστις: ex communi prouerbio, ad quod Menander etiam respexit hoc senario, Μικρὰ πρόφασις ὅτι τὸ σῶμ' ἔχει κακῶς, ad malè faciendum parua sufficit occasio. Sic Eurip. Iphig. Aul. Ἐπὶ βραχείᾳ προφάσει ἔδη μένει. Itidẽ aliquis πρόφασιν ζητῶ, περίεστι, λαμβάνειν. vt Demosth. Pro corona, πρόφασιν ζητῶν δι' ἃς ἅπαντα προσόμεθα τὰ συμφέροντα. Plato in Epist. πρόφασιν περίεσθαι, Occasionem excogitare. Demosth. πρόφασις ἐλλόγους εἰλήφεσαν. Synes. epist. 7, παμπόνηρος ἀνθρωπος προφάσιος εἰλικμένης, arrepta occasione. Et Herodian. libro 2, τοῦτο τῆς προφάσιως λαβόμενος, hac arrepta occasione. Et lib. 5, προφάσιος τινὸς εὐλόγως λαβέσθαι δύνασθαι εἰς τὸ ἀποσκήψασθαι τὸ λυπεῖν, leuissimam quamque eum tollendi è medio occasionẽ captabant. Ac sicut aliquis πρόφασιν λαμβάνει, ita alius πρόφασιν παρέχει, δίδωσι, ἐνδίδωσι, προβάλλεται. Synes. ep. 86, τῆς φορᾶς ἀπτόλεως τὰ ῥίζωσαι προφάσει, primæ congressionis & aditus ad re præbituram occasionem. Herodian. lib. 5, μικρὰ καὶ ἀνάλωτα πρόφασιν τοῖς στρατεύσασθαι ἐς ἐβδόμην τῆς τύχης παρεχούσης. Sic Demosth. dicit, πρόφασιν δίδωσι τὸ ζητεῖν, Aniam quærendi præbet. Idem Pro cor. πῶς ὁ προφάσεις τοῦτας ἐνδούς; Et rursum, οἷς δὴ ταῖς ἀφορμαῖς τοῦτας καὶ ταῖς προφάσεσι προβαλόμενοι αὐτοῖς, ἔπειτ' ἰοῦν. Præterea sicut aliquis πρόφασιν περίεσται & λαμβάνειν, ita etiam ἔχειν, & ea χρῆται. Aristot. Rhet. 1, πρὸς οὓς ἔχουσι πρόφασιν, in quos occasionem aliquam vacti sunt. (vel etiam In quos prætextum aliquem habent) Plut. Galba, τὰ μὲν φοβερὰ, προφάσεις ἔχοντα τὰ Νέρωνος ἐγκλήματα, Superioribus occasionem dederunt Neronis crimina. (vel etiã, Superioribus prætexuntur Neronis crimina) Xen. Pædiæ 3, ἔχει μὲν προφάσεις τὰ ἡμέτερα ἁμαρτήματα, ὥστε ἀπιστεῖν ὑμῖν, delicta nostra occasionem vobis præbuerunt diffidendi nobis. At πρόφασιν χρῆσθαι, apud Demosth. legitur. Sic etiam aliquis aliquid πρόφασει πιεῖν, ex quo occasionem arripit. Plato epist. 7, πρόφασει τῆς πρὸς ἐμὲ διαφορᾶς πιεσθεὶς, occasionem arripiens simultatis mecum gerendæ. Corpus verò πρόφασει ἔχειν dicitur quod ægrum est & caesarium, vt quidam medici loquuntur. Ilocr. in Ep. ἐν δὲ τῷ σωματίῳ οὐκ ἀκριβὴς ὢν, ἀλλ' ἔχων πρόφασιν, ὡς νομίζειν ἐμπεσεῖν αὐτὸν ποτὲ τὰ πλεῖστα τῶν σωμάτων.

Deriu. inde VERB. Προφασίζομαι, significans Προφάσεις λέγω, Προφάσεις πιεῖν, Προφάσει χρῶμαι, Fingo causas, Causificor, Causor: seu Tergiuersor causando & præ-

texendo aliquid. Thucyd.lib.6,pag.106, οὐκ ἴση χρῆσαι προφασίζασθαι, ἀλλ' ἀμύνειν. Construitur & cū accusatiuo,& tunc redditur Causor,Prætexo, Prætendo, Causæ loco affero. Demosth. Pro cor. ἃ νῦν ἐπὶ τοῖς λόγοις προφασίζεται οὐκ ἀληθῆ. Herodian.lib.1, διαῦτα πᾶσα προφασιζομένη τῷ μισεχθεῖν. Xenoph. οὐ πάντα μοι οὕτ' ἀχθεσθαι προφασίζεσθαι, οὔτε βαδίζειν ἐπείγουσιν. Sic Syn.epist.93. προφασίζεσθαι ἐμοὶ δὲν ἔτερον προφασίζεται. Dicunt etiam προφάσεις προφασίζεσθαι,pro προφάσεις λέγειν seu πλάττειν. Demosth. Pro cor. προφασίζεσθαι τοῖς καιροῖς προφάσεις ἃς οὗτοι προφασιοῦνται. Greg.in orat,De baptism. τί καὶ τὸ σκάνδαλον, καὶ προφασίζεται προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις. Cum infinitiuo etiā construitur. vt apud Demosth. ἀρρωστεῖν προφασίζεται, Valetudinem causatur,seu Excusat. Dicitur etiam προφασίζεσθαι ὑπέρ τινος,pro Excusare aliquid.Isocr. Paneg.de sophistarum exordiis in dicendo, προφασιζομένους ὑπὲρ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι, καὶ λέγοντας ὡς μόγις ἐξ ὑπογύου χάριν αὐτοῖς ἴσχειν δεῖν ἐπὶ τοῖς μὴ καλῶς εἰρημένοις, ὡς ὀλίγον χρόνον ἔσχον πρὸς ἅπαντα ἐξευρεῖν. In pass.etiam signif.vsurpatum reperitur. Thuc.lib.8,p.173, αἰσχυνόμενος τὸ ἐπὶ τῷ δικαίῳ τῶν ἐπιβούλων, ὡς οὐχ ἅπαξ ὅπλα κατασείσας τῆς αὐτῶν ἀρχῆς ἐκ τῆς Σάμου προφασθείς, ἀπολύσασθαι τῆς αἰτίας, ἀπὸ τοιούτου. id est Simulatum,Confictum. INDE Προφασιστής, οῦ, ὁ, Excusatorius, Quem prætendere seu quo nos excusare possumus aut solemus. vt προφασιστικὸς λόγος, Verbū quod facto alicui prætendimus. Deuteronomii cap.22,τὰ δὲ λάβῃ τις γυναῖκα καὶ συνοικήσῃ αὐτῇ, καὶ μισήσῃ αὐτὴν, καὶ ὀνειδίσῃ αὐτῇ προφασιστικοὺς λόγους, Verbū quod facto alicui prætendimus. Deuteronomii cap.22,τὰ δὲ λάβῃ τις γυναῖκα καὶ συνοικήσῃ αὐτῇ, καὶ μισήσῃ αὐτὴν, καὶ ὀνειδίσῃ αὐτῇ προφασιστικοὺς λόγους, causando nimirum eam non fuisse virginem quum duceret.

Πρόφασις, Hesychio est φεῦσμος. & προπλάσις: pro quo infrà Πρόφασμα.

Προφερίστατος,t.4,c.115,h. Προφερίστερος,ib.
Προφερίς,ib.g. Προφέρεμαι,ib.f
Προφέρω,t.4,c.114,h. Προφεύγω,t.4,c.133,d
Πρόφημι,t.4,c.63,a. Προφητία,t.4,c.64,f
Προφητεύω,ib.b. Προφητικός,ib.b
Προφητίζω,t.4,c.64,g.
Προφήτης,t.4,c.63,a
Προφητοφάντης, affertur pro Prophetarum præcursores: sed ἁμαρτύρως.
Προφθαίλιος,t.4,c.135,f. Προφθάνω,ib.
Πρόφθιμος, Præmortuus,seu Antè mortuus.In Epigr.
Προφυλάσσω,t.4,c.178,d. Προφυγή,t.4,c.116,c
Προφυσάομαι,ib.e. Προφυγικός,ib.d
Πρόφορος,ib. Προφυσάω,t.4,c.192,h
Πρὸ φόωσδε,ib.g. Προφυσήματα,t.4,c.192,f
Προφυσίζομαι,t.4,c.71,c. Προφυσήτης,t.4,c.201,h
Προφυσαω,t.4,c.192,f. Προφυσῶν,ib.
Προφυτεύω,t.4,c.101,h. Πρόφρων,ib.g
Προφυλακή,t.4,c.241,b. Προφυλακίς,ib.d
Προφυλακτικός,ib.e. Προφύλαξ,ib.b
Προφυλάττω,t.4,c.240,h. Προφυλάττω,ib.
Προφύσα, in metallis dicuntur τὰ σκέπτα χάλκεα ἐν ᾧ ἐν ταῖς φυσαῖς αὐλοῖ πλήθυμα, Præmunimina quibus follium fistulæ teguntur. Autor Hesych.
Πρόφυσις,t.4,c.192,d. Προφυτεύω,t.4,c.198,f
Προφύω,t.4,c.192,d
Προφώγυμα, Antè seu prius torreo. vnde aor.1 pass.προφωχθείς.
Προφωτίω,t.4,c.309,b
Προχαίζω, Hesych.προβαίνω: necnon ἀκαπτίζω.
Προχάσκη, eidem est σκῆλος, σέφανος, καλύπτρη. Ab Eust. quoque exponitur προφασις, derivanti à προχάσκειν significante idem quod προφασιστικῶς, seu προφασίζεσθαι.

Προχαίσκομα,t.4,c.397,f. Προχασκάζω,ib.c
Προχαείρομαι,t.4,c.361,c. Προχάσκω,ib.f
Προχασκεύασμα,ib.c. Προχελής,t.4,c.408,b
Προχαλίδομαι,ib. Πρόχειλος,ib.
Πρόχαλος,ib. Προχειμάζω,t.4,c.490,c
Προχάμασις,ib. Προχειρίζομαι,t.4,c.443,d
Προχειρίζω,ib.g. Προχειρος,t.4,c.442,h
Πρόχειρος,ib.c. Προχειροτονέω,t.4,c.439,f
Προχειροτονίζω,ib.h. Προχείρως,t.4,c.443,c
Πρόχυμα, Profusio: vel Idipsum quod profunditur.
Προχύω,t.4,c.476,g. Προχόω,ib.

Πρόχθες, Ante hesternum diem,Nudiustertius.
Προχθίνος, apud Hesych.παῖς ὁ ἐν τῷ ἁλλομένῳ σχοίνῳ sed suspectum.

Πρόχευ,t.1,c.1893,g. Προχέω,t.4,c.477,c
Προχεῖδην,ib.d Προχεῖδην,ib.e
Προχεῖς,ib. Πρόχεων,t.4,c.435,c
Πρόχους, siue Πρόχυς,t.4,c.477,a
Προχόω,t.4,c.485,h. Προχῶσις,t.4,c.617,a
Πρόχυμα,t.4,c.501,h. Πρόχυσις,t.4,c.501,c
Προχυτῆρος,t.4,c.503,f. Προχύτη τόπος,ib.e
Προχύτης,t.4,c.501,h. Πρόχυτος,ib.
Προχύω,ib.
Πρόχωμαι. Poll.lib.2,οἱ γλουνοὶ (inquit) vocantur & κῶλα & πύγαια: necnon προχῶναι apud Archippum comicū. Id est Clunes,Nates.

Προχώντυμα,t.4,c.485,h. Προχωνόω,ib.
Προχωρίαι,t.4,c.678,c. Προχωρημα,t.4,c.619,g
Προχωρος,t.4,c.502,h. Προχώρως,t.4,c.744,d
Προωδίτας,t.2,c.1181,a. Vide & in Ετωνίτας.
Προωδοπαιπαλίας,t.2,c.1161,g
Προώδων, Hesychio ὀδόντας ἔχων ἐκ ἐδόντας, Cui prominentes, seu Qui habet dentes prominentes.

Προωνίαι,t.4,c.770,c. Προώνιος,t.2,c.1178,c
Προωμοσία,t.2,c.1299,c. Προώνυμος,t.2,c.1314,g
Προώρεα, Hesych.τὰ φρῶτα πλάσματα.
Προώρεις,t.4,c.791,g. Πρόωρος,ib.b
Πρόωσις,t.4,c.770,c. Πρωοπίας,ib.f
Προωχυλίας,t.2,c.1574,b. Πρύανος, Hesychio est εἷς τῶν πρυλέων, eodem teste quibusdam sunt σύμμαχοι, Propugnatores: quibusdam πολῖται. Populi multitudo in vnum congregata: alijs πεζοὶ ὁπλῖται ἄφροι, Pedites conferti. Quæ posterior expositio receptior est. vnde manifestum idem lexicogr. πρυλέας exp. πεζοὺς ὁπλίτας, pedites: nempe παρὰ τὴν πρόμαχον, tracto nomine ἀπὸ τῆς πρώτης χειρὸς μάχης, quomodo Eust.quoq; ἀπὸ τῆς πρώτης distos tradit quasi πρυλέας. Sunt qui Gortyniorum dialecto id nomen dari τοῖς πεζοῖς ὁπλίταις dicant. Vtitur autem eo vocabulo Hom.Il.ε, κωπῆσι πεπαφάμενοι Χαονίδαι, ἔασιν πᾶσιν φρυλέτα' ἀραρώς. Et Il.λ, Αὐτὰρ ὁ φρυλέας σὺν τοῖς ἐπεκούρεεν ἱππεῦσι Τρώεσσι. Dicitur pro eodem ET Πρυλεῖς. Pollux. τῶν πεζῶν solùm,verùm etiā πυρρίχιον, Pyrrhicha quæ est saltatio armata, hoc est quam pedites armati saltant: vt apud Callim.hymno in louem, Οὗλα ἢ Κούρητες ἐπὶ φρύλιδι ὠρχήσαντο. AT Πρυλάδιος, Hesychius describit ὅτι πᾶς ὁπλίτης ἐν πολεμικῇ παρασκευῇ ἦν.

Πρύμαια,t.3,c.575,c. Πρυμαῖος,ib.e
Πρύμνη, Ionice pro πρύμα dicitur: de quo t.3,c.575,c
Πρύμνηθεν,ib.g. Πρυμνήσια,t.3,c.1396,b.
Πρυμνήσιος,t.3,c.575,e. Πρυμνήτης,ib.f
Πρυμνητικός,ib.g. Πρυμνόθι,ib.
Πρύμνος,ib.b. Πρυμνός,ib.a
Πρυμνόφιλα,ib.b. Πρυτανεία,t.3,c.577,b
Πρυτανεῖον,ib.e. Πρυτανεύς,ib.b
Πρυτανεύω,t.3,c.576,e. Πρυτανικός,t.3,c.578,a
Πρυτανικόν,ib. Πρυτανικὸς,t.3,c.576,d
Πρύτανις,t.3,c.575,g. Πρύτανις, propr.t.3,c.576,d
Πρώ, siue Πρῴ, pro πρωΐ,t.3,c.579,c
Πρῴ, vnde φρηπρῴ,t.1,c.548,g. Πρωΐζω,t.3,c.579,g
Πρῳζος,ib.f. Πρωΐαι,ib.g
Πρωΐβιος,t.1,c.1446,c. Πρωϊβιότης,ib.
Πρωΐδιστος,t.2,c.640,b. Πρωϊδύστερος,t.3,c.1761,f
Πρωΐ,t.3,c.578,a. Πρωΐ,ib.c
Πρωΐα,lub.ὥρα,ib. Πρωϊαίτατος & ἀδυερb.ib.d & f
Πρωϊαίτατος,ib.g. Πρωϊαίτερος, ἀδυερb.&c.ib.d & f
Πρωϊαίτερος,ib.f. Πρωϊαλθής,t.1,c.444,g
Πρωϊβλαστία,ib. Πρωϊβλαστος,ib.d
Πρωϊβλαστος,ib. Πρωϊβλαστος,ib.
Πρωϊζα, ἀδυερb.t.3,c.579,f. Πρωϊζος, ἀδυερb.ib.
Πρωϊζος,ib. Πρωΐην,ib.c
Πρωϊκαρπία,t.2,c.80,a. Πρωϊκαρπία,ib.
Πρωϊκαρπος,t.2,c.79,h. Πρωϊμος,t.3,c.578,h
Πρωϊνὸς,t.3,c.579,c. Πρωϊνὸς,ib.
Πρωϊνὸς, subst.t.3,c.578,d. Πρωϊνὸς,ib.c
Πρωϊπτης,ib.h. Πρωϊσπορία,t.3,c.534,a
Πρωϊσπορος,ib.

Πρωκτός, οῦ, ὁ, Anus, Podex, Nates. VNDE Πρωκτηρῦσι, Nates inſpicere, & quidem propriè adulterorum dum διορύσσοντα ῥαφάνῳ καὶ πλύνται. Solebat enim olim adulteris qui multæ perſoluendæ non eſſent, raphano podex tranſiri & velli ſeu depilari. Ariſtoph. Equit. Οὕτως οἱ δῆτα ταῦτα δῆτ' ἐδίδοσαν παρασκευῇ, Παῦσαί τι ζῷ κινυμβώσας. Vbi ſchol. exponit πρωκτηρῦσι ὀδυπηρῶσι τοὺς πρωκτοκυμβώνας, Catamithorũ nates inſpicere. Compoſ. Εὐρύπρωκτος, Λαικόπρωκτος, & ſimilia, habes ſua ſerie ſinguia.

Πρωκυβίαι, Heſychio παροιμίαι, ἢ ἀλεκτρυόνων: afferenti & Πρωκύβιον pro ὀδυνηρὸν ὅπερ τὸ σῶμα. vt vocabulis his ſignificetur Exolutus, Pronus in os ſeu Præceps.

Πρώ, Locus accliuis, Collis: item Vertex ſeu Cacumen montis. Hom. Iliad. ρ, Αἶψα δ' ἰφθίμω ὡς τε πρὸ ἰοχάρεω ὄρεος Τλίνες πολλὸν ὕδωρ ἀθρόον πίπτοντες πυκιναῖς. Dicitur ET Πρῴων. vnde plur. πρῷονες, Iliad. δ & π, Ἐκ τ' ἔφατον πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρῷονες ἄκροι Καὶ νάπαι, Summa cacumina. vt Heſych. quoque exp. ἰφθὶ ἄκρα, ὀκριώδης ἢ ὄρια τόπου. Suprà ὄρεων.

Προξ, ωκός, Gutta, Stillicidium: σταγών, σταλαγμός, Heſychio: exponenti & ψιχάς. Propriè de roris gutta dici traditur, ἀπὸ τῶν πρὸ πίπτοντων. Theocr. Idyll. 4, πρῶκας ἐπίζεται ὡς ἀπὸ τ' ἀκρὶς.

Πρώιος, in Πρωΐ.

Πρῷος, pro πρῴως, t. 3, c. 579, e. Πρῶρα, t. 3, c. 580, a
Πρωρεύω, t. 3, c. 581, e. Πρώρεθεν, ib.
Πρωρεύθω, ib. c. Πρωρεύτης, ib. b
Πρωρεύς, ib. c. Πρωρεύω, ib. d
Πρῶτα, τὰ, subſt. t. 3, c. 565, g. Πρῶτα, aduerb. & c. t. 3, c. 567, a
Πρωτανήϊον, t. 1, c. 104, c. Πρωτανήϊος, ib. a
Πρωτάρχας, ex Maccab. lib. 1, c. 10, affertur pro Militiæ princeps. Forſan dicitur de præfecto τῆς πρωτοπαρχίας.
Πρωτεῖον, t. 3, c. 568, b. Πρωτεύω, t. 3, c. 567, f
Πρωτηρότης, Qui primus aranit vel arat. Heſiod. Erg. Οὔτε κ' ὀψαρότης πρωτηρότα ἰσοφαρίζοι.
Πρώτιστα, aduerb. t. 3, c. 568, c. Πρώτιστος, ib.
Πρωτίαλος, Heſychio πρωτόπλους, Primùm mare expertus.
Πρωτιβαθρία, t. 1, c. 639, d. Πρωτίβαθρος, ib. c
Πρωτιβολία, t. 1, c. 668, h. Πρωτίβολος, ib. g
Πρωτίγαλα, t. 3, c. 608, a. c. Πρωτιγλυφίς, t. 1, c. 818, a
Πρωτιγλυφίς, ib. Πρωτιγλύφιμα, t. 1, c. 838, e
Πρωτιγλυφὶς, t. 1, c. 850, c
Πρωτιγράμμων, Qui eſt primæ ſententiæ, Qui primus ſententiam dicit, Princeps ſenatus. Ita enim Gell. libro 14, cap. 7, Primum rogari ſolitum qui princeps in ſenatũ lectus eſſet. Et Trebell. Pollio, Eum qui erat princeps, quum ſenatus ſententiam rogaſſet. Et rurſum, Conſularis primæ ſententiæ. Sic Tacit. lib. 3, Deſignatum dicendæ primo loco ſententiæ. Et Flau. Vopiſc. in Aurel. Tunc ſurrexit primæ ſententiæ Vlpius Syllanus, atque ita loquutus eſt. Et in Tacito, Tacitus, qui erat primæ ſententiæ conſularis. Idem in Probo, Qui primæ ſententiæ tunc erat. Sic Iul. Capitolinus in Gordianis, Qui primam ſententiam erat dicturus, ſic orſus eſt.
Πρωτήγονες, t. 1, c. 842, f. At Πρωτηγόνος, Primùm patiens, ſeu Primùm enixa.
Πρωτηλυσάϊκης, Qui primùm vxores ducunt. ex Heſych. quem vide.
Πρωτήλυξ, t. 1, c. 1393, e. Πρωτηλυσία, t. 1, c. 1571, b
Πρωτήφορος, t. 1, c. 1578, e. Πρωτήφορος, t. 1, c. 1579, c
Πρωτοκαθεδρία, Primus in conſeſſu aliquo locus, Prima cathedra & primum ſubſellium. vel Primus conſeſſus: vſurpãdo cõſeſſum pro ipſa cõſidendi actione. Matth. cap. 23, φιλοῦσι τὴν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, Amántque primos accubitus in cœnis, & primos conſeſſus in ſynagogis. ſeu, Amántque primi accumbere in cœnis, & primo loco ſedere in conuentibus.
Πρωτοκερεύς, Primi certus vide ſuprà in Πεμπτοκερεύς.
Πρωτοκλισία, Primus accubitus. in Πρωτοκαθεδρία.
Πρωτόκλιτος, t. 2, c. 1502, a. Πρωτόκλιτος, t. 3, c. 651, f
Πρωτοκτισία, t. 2, c. 639, b. Πρωτόκτιστος, ib.
Πρωτολοχία, t. 2, c. 713, a
Πρωτομφάλιον. Heſych. τὸ ἀσπίδος μέσον, Vmbilicus clypei.
Πρῶτον, aduerb. t. 3, c. 566, f. Πρωτότοκος, t. 3, c. 1006, g
Πρωτοπαγής, t. 3, c. 265, b. Πρωτοπαγὲς, ib. c
Πρωτοπάθεια, ας, ἡ, Affectus quo aliquid primùm afficitur, non per cõſenſum alterius, quæ συμπάθεια dicitur. Frequens vſus huius vocis apud Galen. cùm alibi tum libro 1 περὶ κρίσεως.
Πρωτοπείρος, Primùm experiens. Apud Suidam, τίνος ὢν κωμῳδεῖται ὡς πρωτοπείρους περὶ κρίσεως καὶ πολέμου ἔργων ἢ τινὰ γυναῖκας τοὺς ὅπλα πλέον θεραπεύοντας. Apud Athenæum verò l. 13, καινὰς ἐταίρας πρωτοπείρους τ' ἔχειν. Vide & Πρωτόπειρος.
Πρωτόπλαστος, Qui primus fictus formatuſque fuit, vt Adam.
Πρωτόπλους, t. 3, c. 369, g. Πρωτόπλους, ib.
Πρωτοπορεία, t. 3, c. 181, e
Πρωτόπους, dicitur ἡ ἐκ παρθενίας πρὶ γαμηλίῳ, teſte Poll. hoc eſt Quæ virgo alicui nupſit. ei enim primo nupta eſt, non alii antè. Eadem à Theopompo comico πρωτόπειρος dicitur, vtpote primùm experiens maritum. Teſtis idem Poll.
Πρωτοπραξία, Prima exactio, ſeu Quod primum exigitur. τὸ πρῶτον εἰσπραττόμενον ἐπὶ τῶν ὠνίων, Suid.
Πρωτόρρυτος ῥητίνη, Reſina quæ prima defluit ſeu defluxit: quæ & αὐτόρρυτος à ſponte fluxione dicitur. Galen. lib. 3 περὶ κράσεως. Vide & t. 2, c. 67, h.
Πρωτορίμῳ, apud Heſychium τῷ ἄκρῳ τῷ ῥωμῷ, Extremo temonis.
Πρῶτος, Primus, &c. t. 3, c. 564, f. Πρῶτος, Primarius, &c. c. 565, e. At Πρωτὶς, oxytonos, Fatalis, πρωτόμοιρος. Cyrill.
Πρωτοστάτης, t. 3, c. 934, b. Πρωτοστάτος, ib.
Πρωτοστατῶ, t. 3, c. 964, f. Πρωτοστατῶν, t. 1, c. 1736, e
Πρωτοστάτης, ib. c. Πρωτοστασία, t. 3, c. 1535, g
Πρωτοστατέω, ib. f. Πρωτοστείον, ib.
Πρωτοστασία, ib. g. Πρωτοστάτος, ib. e
Πρωτοστάς, ib. Πρωτοστατέω, t. 3, c. 1394, f
Πρωτοστάτος, ib. Πρωτοστύπος, t. 3, c. 1692, f
Πρωτουργὸς, Primas in opere aliquo partes obtinens, Primario efficiens. Plato De leg. lib. 10, πρωτουργοὶ κινήσεις καὶ δευτερουργοί. quod & ſimpliciter, Motiones primariæ & ſecundariæ.
Πρωτοφανὴς, Primò apparens, ex Nonno.
Πρωτόφυτος, Primò natum ſeu exortum Ex Apoll. l. 3.
Πρῶτος, t. 3, c. 567, c. Πρώων, in Πρώϊος.
¶ Πτὰς, Voles: ab πτάω, vt σὰς ab σάω.
Πταίρω, t. 3, c. 583, c. Πτάϊσμα, t. 3, c. 582, a
Πταίω, t. 3, c. 581, e
Πτακάλα, Polluce teſte eſt ψίαθος ἐν τοῖς ἀκανθίοις, quæ & κάντα vocatur, Storea qua acatia ſternuntur, ſeu quæ in acatiis ſubſternitur.
Πτακίς, t. 3, c. 586, d. Πτακισμός, ib.
Πτακτορεῖν, ib.
Πτάμενος, Volans: vt πέσσω: ambo aor. 2 ab πέτομαι.
Πταξ, t. 3, c. 586, d. Πτάρμικη, ſubſt. t. 3, c. 583, f
Πταρμικὸς, ib. d. Πταρμὸς, ib. c
Πτάρνυμαι, ib. g. Πτάρυμαι, ib.
Πτάρω, ib. c. Πτάω, t. 1, c. 1713, a
Πτι, poetica particula per ſyncopen facta ex ποτί. ac ſicut ποτὶ annecti aliis orationis partibus ſolet, ita & hoc πτί. nam πτίνα dicunt pro ποτίνα, Quidnam. Hom. Od. λ, — πτὶ δὲ μείζον οἱ φρεσὶ μήσεται ἔργον; Idem ſæpiſſimè eo vtitur pro Cur nam.
Πτελέα, ας, ἡ, Heſychio teſte eſt σῖς. Laconũ dialecto: necnon ſpecies arboris. Eã Latini Vimum vocant, aptiſſimam ædificiorum fundamẽtis. vt & Heſiod. canit δέφρης ἢ πτελέης ἰσταμένας eſſe ἀκαμάτους, omnium minimè obnoxios vermibus. Vide Diosc. l. 1, c. 112, & c. 183: Plin. l. 17, c. 16. Meminit & Hom. Il. φ, vocans eam ὄμφακα & μεγάλην. Affertur & Πτελὸς pro Vlmus: Heſych. verò Πτελεῖν eſſe dicit vrbem. Apud eundem Hel. legitur Πτελεάδες: necnon Πτελεῶδες: quod poſtremum ſignificat Vlmeum, Vlmo ſimile. Eſt aliqui à πτελέα ET Πτελέϊνος, Vlmeus, Ex vlmo confectus.
Πτελεόν, affertur pro Iugerum. quod & πτέλεθρον.
Πτελέϊνος, Πτελεὸς, Πτελεῶδες, in Πτελέα.
Πτερεύς, t. 1, c. 1715, g
Πτερὶς, pro πτέρις, Filix, affertur ex Theophr. Hiſtor. l. 5,

cap.8. manifestũ tamẽ ibi inter hæc discrimẽ ponitur.

Πτέρνης,t.1,c.1719,d. Πτίσις,t.1,c.1722,d. Πτοεῖς,ib.
Πτέρνα,t.3,c.584,a. Ionicè Πτέρνη,quod & Πέρνη,pro Πέρνα.
Πτερίζω,t.3,c.584,f. Πτέρυξ,ib. Πτερὸς,ib.e
Πτεριεμὲς,ib.g. Πτεριστὴρ,ib.h. Πτερωτὸς,ib.
Πτεροκοπέω,ib.d. Πτεροκόπος, propr.ib.e
Πτεροσφόκης,ib. Πτεροφόρος,t.1,c.1714,h
Πτερόεις,t.1,c.1717,c.
Πτερὸν,Ala,&c.t.1,c.1714,b. Πτερὸν,Penna,&c.ibid.c.
Πτερὸν,pro ipso animali,&c.ib.f.
Πτεροπάλης,t.1,c.1715,a. Πτερόρροια,ib.
Πτεροφόρια,ib. Πτεροδόκη,t.1,c.1718,c
Πτεροφόρος,t.1,c.1715,b. Πτεροφυέω,ib.d
Πτρέω,t.1,c.1717,e. Πτερυγίζω,t.1,c.1711,c
Πτερύγιον,ib.d. Πτερυγοειδὴς,t.1,c.1710,e. Πτερυγοφόρος,ib.f
Πτερυγώδης,ibid.e.& 721,a.& t.4,c.146,h.ob.
Πτερυγοειδὴς,t.1,c.1710,f. Πτερύγωμα,t.1,c.1711,b
Πτερυγωτὸς,ib.c
Πτερυλλίδων,apud Suidam τῶν ἀκρίδων,Locustarum: sed perperam pro πτερὰ πτερυλλίδων, vt vel etymon ostendit quod subiũgit, πτερὰ τὸ πέτασθαι ἔχειν πτερά. pater ex schol.Aristoph.etiam,ex quo ista desumpta sunt.
Πτέρυξ,t.1,c.1719,h. Πτέρυξις,ib.g
Πτερυσσόμαι,ib.e. Πτέρωμα,t.1,c.1718,c
Πτερωτὸς,ib.e. Πτερωτὸς,ib.f
Πτερωτὸς,ib. Πτῆσις,t.1,c.1712,h
Πτῆλον,asserturpro πτερὸν.perperam.scribendum.n.πτίλον.
Πτῆμα,t.1,c.1713,a. Πτῆν,ib.
Πτιλωτὸς,ib.b. Πτῆνες,ib.a
Πτίσσω,t.3,c.585,a. Πτισσὸς,t.1,c.1713,a
Πτίλλος,t.1,c.1723,d. Πτίλον,ib.c
Πτίλον,t.1,c.1722,f. Πτιλὸς,t.1,c.1713,d
Πτίλωσις,ib.a
Πτιλωτὸς,ibid.e. & t.3,c.196,c.obiter.
Πτοείη,t.3,c.592,a
Πτισμὸς,οῦ,ὁ, ET Πτιστὸν,οῦ,τὸ, in v.l.dicuntur esse species cantilenæ seu cantionis:procul dubio quam Athenæus libro 14 vocat πτισσυρῶν ᾠδὴν, cantionem earum quæ hordeum pinsunt. Alioqui Πτισμὸς sonat potius Pinsatio, Tusio: Πτιστὸν verò, Aptum pinsationi seu tusioni. vel Quo vtuntur οἱ πτίσσοντες, ad pinsationem.
Πτισσάνη,t.3,c.592,a. Πτίσσω,t.3,c.590,g
Πτιστὸν,in Πτισμός. Πτίττω, t.3,c.590,g
Πτύα,ib.a. Πτύσμα,t.3,c.588,e
Πτύω,ib.d. Πτύσσω,t.3,c.589,c
Πτοία,t.3,c.590,d. Sunt qui & πτοιὰ scribant oxytonως, quod erit à πτόα mutata accẽtus sede, vt πτοιὰ à πτόα, ῥοιὰ à ῥόα, χροιὰ à χρόα,& similia. sed Hesych. Suidas & Etymol.cum lex.meo vet.habent paroxytonως πτοία.
Πτοιαλέος,t.3,c.590,e. Πτοίαν,ib.f
Πτοίνος,ib.b. Πτοῖνος,ib.c
Πτοῖος,ib.d. Πτολίπορος,t.3,c.479,c
Πτολεμίζω,t.3,c.460,d. Πτόλις,t.3,c.458,a
Πτολίαρχος,t.3,c.479,a. Πτολίπορθος,ib.c
Πτολιπόρθιος,ib.b. Πτόλισμα,ib.c
Πτόλις,t.3,c.479,a.
Πτορθοκλαδὴς,t.1,c.161,d.& t.2,c.1437,ob.
Πτόρθος,ου,ὁ,Ramus:κλάδος,κλάδη&c.Item Ramulus,Surculus, Germen.nam & arbonbus tribuitur & herbis. Homer. Odyss.ζ, Ἐκ τυκτῆς σ' ὕλης πτόρθον κλάσα χειρὶ πέλασσον. Aristoph.Pluto,στιβάδας σ' αἰεὶ μὲν ἄρτων μαλακὰς πτόρθους. At πτόρθος μέγας in Epigr.de clava Herculis. Hesiod. πτόρθον vocat etiam ipsam emissionem τῶν πτόρθων,ramorum,frondium,germinum.seu ipsam germinationem & βλάστησιν.in Ergois l.2, Τῆμος ἀδηκοτέων πολέτας τρομέουσιν ἀπ' ὄρνυ Ὑλαφόμοι σ' ἔσχοντο χέες,πτόρθοισί τε λήγει.
Πτόρυμον,Hesychio τὸ χαῖρον,φρόνιμον,Velox,Prudens. ET Πτορυμὸς,φρονιμὸς,Cura.
Πτάρμος, Æolicè pro πταρμὸς,Sternutatio.v.l.
Πτυαλισμὸς,t.3,c.602,b. Πτύαλον,ib.a
Πτυαὶ,ib.c. Πτύελμα,t.3,c.593,a
Πτυγμάτιον,ib.b
Πτῦξ,γγὸς,ὁ, Ptynx:auis genus. Aristot.Hist.anim.lib.9, cap.11,scribit quosdam dicere πτῦ ὑβεῖδα esse eandẽ cũ τῷ πτυγγί.quem interdiu non conspici,quòd visu sit hebetiori, noctu autem venatum exire, & cum aquila pugnare.
Πτυαλίζω,t.3,c.602,b. Πτυαλισμὸς,ib.
Πτύαλον,ib.a
Πτυκτὸν,t.3,c.593,c. & c.601,e.obiter.
Πτυκτὸν,τὸ,subst.t.3,c.593,c. Πτυκτὶς,ib.b
Πτύξ,ib.c. Πτύξις,ib.b
Πτύξαχες, cancri epitheton, vt tradunt v.l.
Πτύον,ου,τὸ, Ventilabrum: pala lignea qua semina ex acervo sumentes ab vna areæ extremitate in alterum contra ventum iactant,vt ista ventulatione à pulvere & aceribus purgentur: λίκνον autem, Vannus.Hom.Il.υ, ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτύοιο μεγάλῳ κατ' ἀλωὴν θερσόμενα μελανόχροες ἠερίβωτοι Δηοῦς λικμητῆρι πελάσσῃ. Xen.τὸ πτύον ὑπὸ ἀνέμου διαλύεται.ventilo i instrumento secernit. Nota verò πτύοιο illud in llocum eo paragogicὼs positũ pro πτύου,vt πατρὶ pro πατρός.
Πτυρμὸς,t.3,c.590,g. Πτύρω,ib.f
Πτύσις,t.3,c.602,a. Πτύσμα,t.3,c.601,g
Πτύσσω,t.3,c.592,f. Πτυχὴ,t.3,c.593,e
Πτυχίον,t.3,c.594,c.& 601,c. Πτυχὴς,t.3,c.593,g
Πτυχώδης,t.3,c.594,c. Πτύω,t.3,c.601,f
Πτωκαίζω,t.3,c.587,a. Πτωκὰς,t.3,c.586,h
Πτῶμα,t.3,c.311,b. Πτωματίζω,ib.e
Πτωματὸς,ib.f
Πτῶξ,t.3,c.586,f. & c.547,a.obiter. Πτῶσις,t.3,c.311,f
Πτώσιμος,t.3,c.312,a. Πτωτικὸς,t.3,c.311,a
Πτώσσω,t.3,c.386,d.
Πτωτὸς,ib.
Πτωχαλαζὼν,t.1,c.307,a. & t.3,c.587,e
Πτωχεία,t.3,c.588,c. Πτωχεῖον,ib.d
Πτωχεύω,t.3,c.587,e. Πτωχεύων,ib.g
Πτωχίζω,ib. Πτωχικὸς,ib.f
Πτωχίστερος, ib.c. Πτωχοδοχεῖον,ib.d
Πτωχοπρεπὴς,ib. Πτωχὸς,ib.b
Πτωχόπους,ib.c. Πτωχοτροφεῖον,ib.e
Πτωχοτροφία,ib.d. Πτωχοτρόφος,ib.
¶ Πύελος,in Πύελος.
Πύαμος,t.2,c.475,h. Πυαιτία,ὰ,t.2,c.476,c
Πυαιτίαι,τὰ,ib.d. Πυαίτιον,ib.c
Πυαιτίαν,t.2,c.476,e. Πύαιτον,τὸ,subst.ib.g
Πυαίτιος,ib.f. Πύαιτον,seu Πύαιτος,ib.a
Πυαιτία,ib.d. Πύαρ,t.3,c.608,d
Πυκάριος,ib. Πυγαῖος,t.3,c.605,c
Πυγαλίαι,οἱ,ib.g
Πύγαργος,t.1,c.529,f. & t.3,c.603,g
Πύγελα,τὰ,propr.t.3,c.605,f. Πυγελὴ,propr.ib.g
Πύγελλα,τὰ,propr.ib.f. Πυγὴ,t.3,c.603,e
Πυγιδὸν,t.3,c.605,d. Πυγίδιον,ib.e
Πυγίζω,ib.f. Πύγισμα,ib.
Πυγισμὸς,ib.
Πυγμαιμαχίαι,t.3,c.596,g. Πυγμαῖος,ib.c
Πυγμαῖος,Iliad.lib.γ, ὅσσος πρόσθε πυγμὴ ἐστὶ καὶ ἀγκὼν τῆς χειρός. Ita apud Etymol. et in Lex.meo vet.
Πυγμαῖος,πηχυαῖος ἢ ὅσος πρόσθε πυγμή.
Πύγμαστος,Hesych. Ὁ πυγμὴν ἔχων,ὁ πυγμαῖος,qui & σφύραν habet.
Πυγμαχέω,t.3,c.597,c. Πυγμαχία,ib.
Πυγμάχος,ib.b. Πυγμὴ,t.3,c.596,e
Πυγολαμπὶς,t.3,c.603,e. Πυγολαμπὶς,ib.f
Πυγοστιαῖος,t.3,c.286,c. & c.596,c
Πυγόω,ζω,t.3,c.603,f. Πυγὼν,t.3,c.186,f
Πυγοστελὶς,t.3,c.603,f. Πυγοστελὲς,ib.
Πυγούσιος,t.3,c.286,a.obiter.& 596,c
Πυγὼν,t.3,c.186,c.& 596,b
Πυδαλίζειν, Hesychio τὸ μὴ αἰσχρῶς πυγὴν ἀπ' ἀλλήλων ποιεῖσθαι, χαλεπαίνειν.Etymol.quoque δοκεῖ τὸ ἄλλοθεν ponit tradit, Æolicè dictum pro πυδαλίζειν,vt ὄμμα pro ὄπμα. Sed idem & πυγαλίζειν dici innuit, ἀπὸ τῶν πυγμῶν.scripturæ præcedens expositio non conuenit, vt nec ea quam subiungit, nimirum λακτίζειν, Calcitrare, Calcem ferire. Inde ἀπυδαλίσεται μόγησε,apud Aristophanem Equit.vbi scholiast.eadem annotat quæ apud Etymologum leguntur.
Πύελος, proprie dicitur ὅταν ἓν ξύλον πολὺ ᾖ κοῖλον,vt Lexicum meum vet.& Etymol.tradit.Sed ita vocatur & alia πτυαὶ,seu ὀρύγματα in quib' homines

vel ſeſe vel alia lauant. Et in balneis αἱ σκάφαι ſeu ἐμβαπτήρια τοῦ λουτροῦ, hoc πύελον nomine dicuntur, teſte Heſychio & Suida: quemadmodum & à Polluce φύλης & ἀσάμινθος inter balneatoria vaſa numerantur. ſubiungitque is exempli loco hoc hemiſtichium ex Eupolidis Taxiarchis, ὥσπερ πύελον ἥκεις ἔχων. Latini Solium dicunt, & Alueum: Græci μάκτραν etiam & δίξαμβωλίαν. Non ſolùm verò de alueis illis ſeu ſoliis ligneis dicitur, verùm etiã de cauis ὀρύγμασιν in quibus ſe abluebant, qualia ex inciſis lapidibus fiunt in balneis.

A

Dioſcor. lib. 4, cap. 165, de characia tithymalo, ἐπ' ἄκρων δὲ τῶν καυλῶν κόμαι χαμαιπετῶν ῥαβδίων καὶ ἐπ' αὐτῶν ὑποκίτρια ὁμοια πυέλοις, ἐν οἷς ὁ καρπὸς φύεται. Ab horum balneatoriorum πύελον ſimilitudine Πύελος ET Πυελὶς in annulo dicitur ἵνα ὁ λίθος ἁρμόζηται, cauitas illa in quam gemma inſeritur, teſte Polluce. Sic Suid. πυελίδα à Lydia & Ariſtophane vocatum tradit id quod ſuo tẽpore σφραγιδοφυλάκιον nominabatur: & Heſych. exponit itidem σφραγιδοφυλακα, ἔνθα ὁ λίθος ἐν δακτυλίῳ. Cic. palam annuli dicit quæ & σφενδόνη. licet id potius ſit ipſa gẽma cum ſua πυελίδι. Apud anatomicos πύελος dicitur cauitas in cerebro membranoſa per quã veluti ductum & canalem, pituita defluens trãſcolatur in palatum & nares. Alii χοάνιον appellant, Herophilus λῳὸν, torcular. Significatur hoc vocabulo etiam θήκη, λάρναξ, Theca, Loculus, Arca. apud Suidã τὸ πύελον τὸ ἰσχὺν λεγόμενον τὸ καρυφαῖν τὸ Ἀττικῶν Πίφερ. Itémque Heſych. πύελοι & πύελα vocari indicat ἀρτοθήκαι, ἀλφιτοθήκαι, Arcam panariam aut farinariam: forſan & hanc ἀφὸ τοῦ πυεῖ, quod eſt τοῦ τυρεῖ. Notandum verò, in iſto apud Suidam loco fœminino genere dici τὸ πύελον: ſicut apud eundem legimus ἠρεμαίαις πύελον εἰς ἴλυν. Nec verò apud eum ſolùm, ſed & apud Athenæum libro 11, ἐν ταῖς χαμαικλείαις πύελοις, ἤγουν ταῖς σκαφίαις λέγουσι. Et libro 12, πύελοι ἐν αἷς καπηλεύουσιν ἐτυρεῖται: de balneatoriis πύελος. Maſculino verò genere ex Galeno πύελον μικρόν. Præter πυελὶς à πύελος deriu. ET Πυελὸν, quod Heſychio eſt πύελος χαλκῆ, Labrum ſeu ſolium æreum in quo ſe lauant.

B

C

ITEM Πυελώδης, Similis πύελῳ, Concauus in modum πύελου. Vtitur hoc vocabulo Ariſtoteles Hiſtor. animalium lib. 5, cap. 15, ſcribens ἐν οἷς μὲν οὖν οἷς πυελώδεσι ἐμφύεται καρκινίδια, in mitulis ſoliatis, vt Gaza vertit. Idem ibidem quod Ariſtoteles dicit, oſtrea quædam naſci ἐν οἷς πυελώδεσι τόποις, vertit In gurgite.

D

DICITVR Πύης etiam pro πύελος, vt ὕης pro ὗς. Meminit eius Heſychius, dicens eſſe & ἀσάμινθον, Solium ſeu alueum balneatorium: & λαφακα, Arcã. Πύελος Phrynichus Atticum eſſe dicit, πύης reiicit, & vti eo prohibet.

Πυτία, apud Ariſtotelem Hiſt. animalium lib. 3, cap. 10, Coagulum: πήγνυσι δὲ τὸ γάλα ὑπὸς τὸ συκῆς καὶ πυτία. Et cap. ſequenti, ἡ δὲ πυτία γάλα δεῖ. Infrà pro eo πυτία, triſyllabos: & apud Dioſcor. πτύα, literis vocalibus permutatis.

Πυΐω, t. 3, c. 610, a. Πύη, ib. Vide & Πύελος.
Πυθάδες, propr. t. 3, c. 607, g. Πυθαιδές, propr. ib.
Πυθαίτης, propr. ib. h
Πυθάκην, perperam apud Dioſcoridem ſcriptum legitur pro πτύαλον. sic Πυθαγάγκη perperam apud Cic. pro πτυαγάγκη.
Πυθαύλης, t. 1, c. 621, f. & t. 3, c. 606, g
Πυθεῖν, t. 3, c. 606, a. Πυθεῖον, propr. t. 3, c. 607, d
Πυθέσθαι, Audiſſe, Cognouiſſe, à πεύθομαι ſeu πύθομαι. à quo & Πύθω, Ionicè pro πυθοῦτο in aor. 2 med.
Πυθές, propr. t. 3, c. 607, g. Πυθῆος, propr. ib.
Πύθια, τά, ib. d. Πυθία, propr. ib. b
Πυθιάζειν, ib. h. Πυθιασταί, οί, propr. ib. d
Πυθιάς, ib. e. Πυθιῆς, οἱ, ib. c
Πυθικὸς, ib. f. Πύθιον, propr. ib. c
Πυθικὸν, propr. ib.
Πυθιονίκης, ibid. Pro eodem & Πυθιονίκης dicitur, vt Ὀλυμπιονίκης. Πύθιος, propr. t. 3, c. 607, a. d
Πυθμένες, & Πυθμένδε, vide in ſequ. Πυθμήν.
Πυθμήν, ένος, ὁ, Fundum, Ima pars. Athen. libro 11, πτίσσειν πυθμένα μὴ ἔχον, fundum non habens. Sic ibidem, de poculo, δύω ἢ τρεῖς πυθμένας ἔσαν. Et apud Luc. in Hermot. ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς καταφυτεῦσαι τὸ φιλοσοφίας ἄγαθον ὑπὸ τὴν πρύμναν αὐτῶν, in fundo doli ſub ipſa fæce. Tribuitur plantis etiam πυθμὴν, fundum ſeu ima pars, aut radix. quemadmodum Hom. ſchol. ἀφὸ τοῦ πυθμένα ἐλαίης exp. ἀφὸ τῆς ῥίζης, ad radicem. Eodem modo Dioſc. lib. 1, c. 133. Theophr. De caul. pl. l. 3. c. 18, πρὸς δὲ ἄμπελον ἄγαν δεῖ κύκλῳ σκάπτειν τὸν πυθμένα, Circa fundum ſeu imam partem & prope radicem. Gaza vertit, Circũ ſua cruta inſtituenda formandáque eſt. Nonnus verò in ſua paraphraſi Euangelica ὑπὸ πυθμένα συκῆς dicit pro eo quod Ioannes ὑποκάτω τῆς συκῆς, & pro eo quod ipſe paulo antè, ὑπὸ συκεδείῃ συκῆ, ſub ficu: ſed ita tamen vt intelligas Ad fundum & Ad imam ficus partẽ. Fruticibus etiam & aliis plantis tribuitur πυθμήν. Dioſc. l. 1, c. 133, de ſpina lonchitide, ῥάβδους ἔχουσα ὀβελίας περιπήχεις ἢ καὶ μείζους, πολλὰς ἀπὸ τοῦ πυθμένος, ſurculos à radice numeroſos habens. Ariſtot. De gener. anim. l. 1, c. 10, ἐξ ἑνὸς σπυροῦ εἷς πυθμήν, ex vno tritici grano vnum fundum naſcitur. Et alibi, ἐπὶ σταχυῖς ἐν πυθμὴν ἐστί, ſeptem ſpicæ in vno fundo. (pro quo alii, In vno culmo) Dioſcorides dicit etiã ἀφὸ τὸν πυθμένα ἡ ῥίζης, ad imã radicẽ. Ipſis quoq; fructibus tribuitur, nõ tãtùm plãtis. Dioſc. libro 1, cap. 171, de meſpilo, πυθμένα πλατὺν ἔχει, latum habet fundum. Sic pira etiam, poma, ſorba, & alia πυθμένας habent, alio nomine dictos ὀμφαλούς à ſimilitudine: Polluce etiam teſtante τὸν ἀφὸ τοῦ σίκυου πυθμένα ab Atticis ὀμφαλὸν nominari. id eſt vmbilicum. nam iſte πυθμὴν in imo pomo vmbilici figurã oſtẽdit, cauus nimirum, & floccos quoſdam habens, reliquias floris. Sunt & in numeris πυθμένες. Ariſtot. Polit. 5, c. 12, ὥσπερ ἐν τῷ ἑξάγωνι πυθμὴν πεμπάδι συζυγὴς δύο ἁρμονίας παρέχεται. Vbi itidem redditur Fundum, Radix. Inde eſt ADVERB. Πυθμενόθεν, Funditus, E fundo.

E

F

Πυθόθεν, t. 3, c. 607, a. Πυθοῖ, t. 3, c. 606, g
Πυθοίατο, Ionicè pro πυθοῦντο: à πεύθομαι ſeu πύθομαι.
Πυθολαβὴς, t. 3, c. 606, d. Πύθομαι, Audio, &c. t. 3, c. 614, d
Πυθόμενος, t. 2, c. 789, c. & t. 3, c. 606, c
Πυθόχρηστος, t. 3, c. 606, c. & t. 4, c. 587, e
Πυθὼ, t. 3, c. 605, g. Πυθὼ, propr. t. 3, c. 606, b
Πυθῶδε, ib. h. Πυθῶθεν, t. 3, c. 607, a
Πυθῶν, propr. t. 3, c. 606, b. Πυθὼν, itidem propr. ib. e
Πυθωνικὸς, ib. f. Πυθωνόθεν, t. 3, c. 607, a
Πυθῶς, propr. ib. Πύϊον, ib. h
Πύϊνα, t. 3, c. 598, b. Πυκάζω, ib. d. Πυκασμὸς, ib. g
Πυκαμίδες, t. 2, c. 1617, d. & t. 3, c. 601, a
Πυκιὰ, t. 3, c. 601, b. Πυκινὸς, t. 3, c. 600, f
Πυκινόφρων, t. 3, c. 601, a. Πυκινῶς, ib.
Πυκιὰ, aduerb. t. 3, c. 599, d
Πυκναίοις, Heſychius παλαιοῖς, Veteribus, Veruſtis.
Πυκνάκις, t. 3, c. 599, h. Πυκνὶ, & Πυκνίτης, in Πυξ.
Πυκνίβλαστος, t. 1, c. 746, c. Πυκνογόνατος, t. 3, c. 599, c
Πυκνοκίνδυνος, t. 2, c. 209, a. Πυκνόκωμον, τὸ, ſubſt. t. 3, c. 599, e
Πυκνόκομος, ib. Πυκνὸν, aduerb. ib. d
Πυκνόῤῥιζος, t. 3, c. 710, b. Πυκνόῤῥιξ, t. 1, c. 524, e
Πυκνὸς, t. 3, c. 598, h. Eſt etiam genitiuus habens literarum metatheſin pro πυκὸς, à πύξ, vt ſupra docui.
Πυκνόσπορος, t. 3, c. 743, d. Πυκνοστορεῖν, t. 1, c. 1809, c
Πυκνόστορος, ib. Πυκνοτύλος, t. 1, c. 1809, c
Πυκνότης, t. 3, c. 559, h. Πυκνοῦμαι, t. 3, c. 600, a
Πυκνόφθαλμος, t. 3, c. 599, e
Πυκνόφυλλος, Denta habens folia: ſeu Frondibus denſus.
Πυκνόω, t. 3, c. 600, a. Πύκνωμα, ib. e
Πυκνωδὴς, t. 3, c. 599, g. Πύκνωσις, t. 3, c. 600, c
Πυκνωτικὸς, τὸ, ib. e. Πυκταί, ſ. δέλτοι, t. 3, c. 598, a
Πυκτιλίζω, t. 3, c. 597, h. Πυκτῖον, ib. g. & 598, b
Πυκτόω, t. 3, c. 597, f. Πύκτης, ib. c
Πυκτίζειν, t. 3, c. 598, b. Πυκτικὸς, t. 3, c. 597, e
Πυκτίον, t. 3, c. 598, a. & 601, e. Πυκτὶς, t. 3, c. 598, b. & 601, e
Πυκτὸς, t. 3, c. 597, h. Πυκτοσύνη, ib. e
Πυλαγόραι, οἱ, t. 3, c. 612, g. Πυλαγορίαι, t. 3, c. 613, b
Πύλαι αἱ, propr. t. 3, c. 611, a. & c. 1009, f. obiter.
Πυλαία, propr. t. 3, c. 613, d. Πυλαϊκὴ χλαμὺς, ib. e
Πυλαΐδης, ib. d. Πυλαῖος, t. 3, c. 612, f

Πύλαιος, propr. ib. g.
Πυλαΐτης, propr. ib.
Πυλαρτης, t. 3, c. 611, c.
Πυλατης, itidem propr. ib.
Πυλαφορος, ib.
Πυλαων, t. 2, c. 613, g.
Πυλεμμης, t. 3, c. 614, c.
Πυλιγγες, Hesychio αἱ ὠτῶν ἐδρα πεζικῆς: item ἰουλοι, βόστρυχοι, κληροι.
Πυλις, t. 3, c. 613, h
Πυλοῖ, Hesychio θυρίδες necnon λέχη, ὀξυβοᾶς, ἰουλοῖ.
Πυλοκμῆς, t. 3, c. 614, c.
Πύλος, propr. ib.
Πυλουρός, t. 2, c. 1499, f. & t. 3, c. 611, f
Πυλοῦχος, t. 3, c. 612, b.
Πυλωλακτας, apud Hesych. κακῶν μυσῶν, Malorum plenos.
Πυλωμα, t. 3, c. 614, a.
Πυλωρίων, t. 3, c. 612, a.
Πυλωρός, ib. f
Πύματος, idem quod ἔσχατος, sed poeticum. hoc est Extremus, Vltimus, Postremus. Pro Extremus, apud Homerum Iliad. σ, — πυματον ὥτε μιν φαλαγγες. Sic apud Aratum, — πυματη δ' ὀπιπευε Εὐδοξου κεραος, extrema. Et rursum, πυματος ὀπ' ὀυτος, Extrema nocte. seu Nocte præcipiti, vt Cic. vertit. Pro Vltimus, Postremus, Homer. Iliad. ω, πυματοι πλειν δρομω ὠκεες ἱππου. Idem πυματον & πυματα aduerbialiter vsurpat pro Extremum, Vltimùm, Postremum: & quidem iuncta cũ synonymis ὑστατον & ὀπιτα. Odyss. υ, Μνησῃς πυματον τε καὶ ὑστατον ἠμαρ ἁπαντων Ἐν μεγαροις Οδυσῆος ἐναισιμα δαιτ' ἐρεεσθαι. Odyss. ψ, Ὑστατα και πυματα τεω φραδεειν ἐπιτειλω. Sic rursum Odyss. υ, Ης τ' ἐφ' μυσὶ πρωτ' ὑπερπτατο μητιαν ὑστατα και πυματα.
Πυνδαξ, ακος, ὁ Fundum: idem quod πυθμην, itidémque ἀπυνδακτος idem ac ἀπυθμενος. Fundo carens. Apud Aristot. verò in Problem. αμφορεως τὸ πυνδακα ἀφιλον Gaza vertit, Amphoræ detracto operculo: quum idem philosophus immediatè subiungat, ὅτε τὸ πυθμενος, manifestũ inter πυνδακα & πυθμενα facienς discrimẽ.
Πυνθανομαι, Audio, &c. t. 3, c. 614, d. Πυνθανομαι, Interrogo, &c. c. 615, c.
Πυνικοις, Hesych. ἰοις ἐφθοις ἐριβινθοις και φακοις: asserens & Ρωμαιους pro κυαμοις ἐφθοις: qui suprà πυμοι. Attamẽ πυτος ab eodem exponitur πρωκτος. At Πυνιταζειν, φθαρηναι.
Πυξ, pro πυγμη, t. 3, c 596, g. Πυξ, pro πυγη, t 3, c. 603, c
Πυξακανθα, t. 1, c 861, 2. ob. & t 3, c. 601, b
Πυξεων, t. 3, c. 601, c.
Πυξινος, ib. c.
Πυξις, ib. c.
Πυξος, ib.
Πυοειδης, t. 3, c. 628, f.
Πυοπιαω, ib. f.
Πυορροια, ib. g.
Πυόρροος, ib.
Πυός, ibid a. Πυὸς, ibid b. Πύος, τος, τι, pro πύον, Pus: vide in Ἐγκλυδαζομαι, ex Hippocr.
Πυπαιος, t. 3, c. 609, a. Πυπαω, ib. g
Πύπταξ, vox poppysmatis, vt Aristoph. schol. restatur, qui ὑποπτύπταζον exponit πύπταξ ἐπῳδουσι, subiungens, ὁπηνικα τοις παιδιοις λεγομεν: in hoc loco Equitum, Οι δ' ὑποπτύπτουσι ὑποπτυπταζόντα μαλακως. Est itaque πυπταζειν, Poppysmate demulcere, Poppysmate adulari: & Ὑποπυπταζειν, Supra modum demulcere poppysmate: quod Iuuenalis dixit Dare crebrum poppysma.
Πῦρ, t. 3, c 617, h.
Πυρα, ις, t. 3, c. 629, c.
Πυραχίτης καρκινος, ib. c.
Πυραιος, t 3, c. 628, d
Πυραμ, t. 1, c. 161, 2. & t. 3, c. 611, f
Πυραμις, t. 3, c. 630, d.
Πυραπιον, ib g.
Πυραστρια, t. 1, c. 822, b. & 827, d. Πυραυλις, t 3, c 617, e
Πυραμοειδης, t. 3, c. 639, c.
Πυραμος, t. 3, c. 639, d.
Πυραμοειδης, t. 3, c. 639, c.
Πυραμος, t. 3, c. 638, g.
Πυραον, t. 3, c. 611, d.
Πυραυλικα ὄργανα, ib. b.
Πυραυστης, ib. d.
Πυρεκφλεκτης, t. 3, c. 612, e.
Πυρηνοω, t. 3, c. 635, f.
Πυρηνιον, t. 3, c. 636, a.
Πυρηνομαθια, t. 3, c. 635, f.
Πυρητης ερευθος, t. 3, c. 635, h.
Πυρηνομα χεω, ib. d.
Πυρηνοῦχος, ib. e.
Πυρηφορος, ib. d.
Πυρηφορος, ib. d.
Πυρηφορος, ib.
Πυρηφορος, ib.
Πυρθιον, t. 3, c. 628, e. & c. 1057, e. obiter.
Πυρακρίδιας, t. 3, c. 612, f.
Πυρακτικος, t. 3, c. 635, a.
Πυρατωσις, ib. g.
Πυρίπνοι, ib.
Πυρίτιδιον, t. 3, c. 634, g.
Πυρπνοος, ib. e.
Πυρολιθικη χρεια, ib.
Πυρι, t. 3, c. 619, e
Πυρίου, t. 3, c. 628, g. & c. 1057, e. obiter.
Πυρμα, t. 3, c. 636, e
Πυρμηκες, t. 1, c. 428, a. & t. 3, c. 612, f
Πυρμοειδης, t. 3, c. 637, b. Πυρμοειδης, t. 3, c. 638, a
Πυρπορος, ib. f. Πυρμα, t. 3, c. 619, g
Πυρμαια, t. 3, c. 630, b. Πυρμαιν, ib. g
Πυρμαος, ib. c. Πυρμακης, ib. g
Πυρμαπελια, b. c. Πυρμακης, t. 3, c. 608, a. ob.
Πυρμαν, τὸ, substant. t. 3, c. 630, f Πυρμαω, ib. a
Πυρμαις κέφαλαι, ib. Πυρμαω, ib. a
Πυρμβιτης, t. 3, c. 619, g
Πυρμοις, t. 1, c. 738, d. & t. 3, c. 619, g
Πυρμυρμαξ, t. 3, c. 619, h. Πυρμυρμις, t. 3, c. 610, a
Πυρμυλιωνες, ib. b. Πυρμυρος, ib.
Πυρμυλων, t. 3, c. 617, d. Πυρμυφης, t. 3, c. 608, a
Πυρμυφος, t. 3, c. 610, b. Πυρμη, t. 3, c. 619, g
Πυρμικης, t. 3, c. 610, d. Πυρμινης, t. 3, c. 617, d
Πυρμαλαπης, t. 1, c. 1496, e. & t. 3, c. 610, d
Πυρίκαιος, t. 3, c. 610, e. Πυρμα, t. 3, c. 638, b
Πυρκαρόπωρος, t. 3, c. 610, f. Πυρκτυπος, ib.
Πυρλαμπης, ib. Πυρλάμπης, prop. ib.
Πυρλαμπης, ib. Πυρμαχης, ib. g
Πυρμων, t. 3, c. 638, a. Πυρμωνιδης, ib. b
Πυρμος, & Πυρμος, t. 3, c. 636, b. & 640, b
Πυρμωνιδης, t. 3, 638, c. Πυρον, t. 3, c. 618, h
Πυρπνοος, t. 3, c. 610, h. Πυρπνοος, ib.
Πυρραιαι, t. 3, c. 621, a. Πυρσιμαραγες, ib.
Πυρσαιπαρης, ib.
Πυρσαω, Ardeo: si non mentiuntur v. l.
Πυρσης, t. 3, c. 640, d. & 617, a. Πυρσης, t. 3, c. 640, d
Πυρσοφος, t. 3, c. 621, b. Πυρσφλεγμαι, ib.
Πυρσλιγις, ibid. c. & t. 4, c. 163, g
Πυρσφλεκτης, t. 3, c. 621, c. Πυρσχοος, ib. d
Πυρσωμαι, t. 3, c. 630, a. Πυρσαλις, t. 3, c. 613, b
Πυρσια, ib a. Πυρσοι, οι, ib. c
Πυρσα, t. 3, c. 640, c. Πυρσως, ib. d
Πυρσον, ib. Πυρσος, ib. b
Πυρσοβολος, t. 3, c. 619, c
Πυρσγλωσς, c. 1, c. 828, a. & t. 3, c. 619, c. & 618. e
Πυροαμαον, t. 3, c. 619, d. Πυροειδης, ib.
Πυροεις, t. 3, c. 626, g. Πυρολαμπης, t. 3, c. 619, d
Πυρομαντια, ib. e. Πυρόμαχος, ib. d
Πυρὸς, t. 3, c. 619, b. Πυροπόλιος, t. 3, c. 619, e
Πυροπλατιδας, affertur pro Igne vastari: quod & συμπλατιδας.
Πυροπυλαω, t. 3, c. 638, f. Πυροπύλης, ib.
Πυροφαγης, t. 3, c. 619, f
Πυρραγας, t. 1, c. 521, c. & t. 3, c. 619, e
Πυρὸς, t. 3, c. 638, d. Πυροπρασια, ib. f

Πυρσμης, t. 3, c. 639, d.
Πυρσμοειδης, t. 3, c. 639, c.
Πυρσμος, t. 3, c. 638, g.
Πυρσον, t. 3, c. 611, g
Πυρσωνις, t. 3, c. 611, g
Πυρσωτος, t. 3, c. 612, c
Πυρσωτης, t. 3, c. 611, h
Πυρτανεις, t. 3, c. 636, a
Πυρτανικον, ib.
Πυρτις, t. 3, c. 636, a
Πυρτικος, t. 3, c. 636, a
Πυρτοβαρος, ib. c
Πυρτος, ib. a
Πυρτοφορεω, ib.
Πυρτοω, t. 3, c. 636, b
Πυρτωμα, t. 3, c. 636, d
Ρυμβλαν, t. 3, c. 611, h
Πυρυφρα, t. 3, c. 617, c
Πυρφορος, ib.
Πυρφορος, ib.
Πυρφορος, ib.

Πυροφόρος, Ignifer, t.3,c.619,f
Πυροφόρος, Triticum ferens, &c. t.3,c.628,f
Πυρόχρως, t.3,c.619,g.
Πυρπαλαμάω, t.3,c.623,d.
Πυρπάλαμος, ib.
Πυρπαλαμῶ, ib.
Πύρπνους, ib.
Πυρπολέω, ib.e.
Πυρράγης, ib.
Πυρραλίς, t.3,c.617,e
Πυρριάδαι, οἱ, proprium, t.3,c.631,h
Πυρρίας, t.3,c.631,d.
Πυρρίζω, ib.e.
Πυρρίχη ὀρχησις, ib.g.
Πυρρίχιος πυς, ib.a.
Πυρριχίς, t.3,c.631,e.
Πυρρίχιμος, t.2,c.328,c. & t.3,c.631,a
Πυρπαλαμίξ, t.3,c.631,a.
Πυρρός, t.3,c.631,f.
Πυρότης, t.3,c.631,c
Πυρροσεχὲς, t.1,c.1587,c. & t.3,c.631,h
Πύρρυλλας, t.3,c.632,c.
Πυρσαίνω, t.3,c.633,d.
Πυρσεύομαι, ib.b.
Πυρσέω, ib.
Πυρσόω, ib.
Πυρσοπερσπλόκης, t.3,c.633,d.
Πυρσοπλῆται, οἱ, t.3,c.631,a.
Πυρσοπύλας λίθος, t.3,c.631,b.
Πυρσοφόρος, t.3,c.631,b.
Πυρφόρος, t.3,c.613,g.
Πυρώδης, t.3,c.626,g.
Πυρῶπις, t.3,c.622,g.
Πύρωπος, t.3,c.627,g.
Πυρωπὸς, ib.
Πῶ, t.2.c.1510,f.
Πυσμαπὸς, ib.f.
Πυπὰ, t.3,c.270,d
Πυπίζω, deriuatum à πύω, abiecto τ, vt Lex.meum vet.& Etym.tradunt. A Suida exponitur πάω, in manuscripto etiam codice: sed non dubito quin perperam id scriptum sit pro πύω, Spuo. Verùm significat potius Sputo, Crebrò spuo. INDE Πύπισμα, ατος, τὸ, Sputum, πύισμα.
Πυπίον, Hesychio πλεκτὸ λάχανος οἴνου: qui etiam subiungit, ὃ εἰς δεσμώτας solitos fuisse πλέκειν eiusmodi πυπίας & σαυρίδας. Suid.quoque dicit etiè πλέγμα ἀπὸ ξυλῶν, è furculis nexum vasculum, quod sua ætate φλασκίον siue φλασκίδιον dictum fuisse. vnde conuenire est etiè lagenam vitream vimineo πλέγματι obductam munitámque. Aliter Budæus accipit. NAM Πυπισπλόκον esse vult Qui vitilibus dolia religat, Vietorem. Sed aliena expositio videtur conuenientior. Deriuatum inde ET Πυπαῖος. Apud Suid. Dipetes quidam dicitur πυπαῖα ἔχειν πτερὰ, per iocum, quòd ἐκ πυπῶν πλοκῆς ditatus esset, & inde veluti alas quibus emergeret, sumpsisset. Hesychio πυπὰν est etiam αἰμὰς, necnon κτῆνος ὁ τὸν τυρὸν πιαίνων: pro quo posteriore πυπία potius dicitur.
Πύπισμα, in Πυπίζω.
Πυρώδης, t.3,c.609,g.
Πῶσις, ib.
¶ Πῶ, t.2,c.1508,b. & t.3,c.111,e
Πῶ, t.2,c.1508,b.
Πῶγων, t.3,c.640,e
Πωγωνίας, t.3,c.641,d.
Πωγωνιάτης, ib.e
Πωγωνίτης, ib.e.
Πωγωνοτροφέω, ib.b.
Πωγωνοτροφία, ib.
Πώεα, in Πῶυ.
Πωλαγέω, t.3,c.645,f
Πωλεία, t.3,c.646,a.
Πωλέομαι, t.3,c.467,c. & 641,f
Πωλέσκω, t.3,c.463,h. & c.467,g
Πωλήνης, t.3,c.645,g.
Πωλήνιος, ib.f.
Πωλὴ, t.3,c.642,b.
Πώλημα, t.3,c.641,h
Πώλης, t.3,c.642,c.
Πωλητήριον, t.3,c.642,a.
Πωλητὴς, ib.b.
Πωλία, t.3,c.646,a
Πωλικὸς, t.3,c.645,e.
Πώλιον, ib.f.
Πωλοδαμεῖον, ib.
Πωλοδάμνης, ib.a
Πῶλος, t.3,c.644,d.
Πωλοδρόος, t.3,c.645,b
Πώλυψ, idem ac πολύπους, Polypus: piscis, apud Athen.l.8, ὁ πώλυψ σωτηρικὸν ἀφροδισίοις, σπανὸς δὲ ὢν καὶ δύσπεπτος. Polluci Πώλυψ est etiam σκεῦος ῥητὸν ὑπὸ ἐμφυσήματος ξωδῶς ὑγρὰν ἀφιὸν, ὅπερ ἐκπίνουσι πρὸ ἀφροδισίων. quod idem πολύπους quoque, vt suprà docui.
Πῶμα, Operculum, t.3,c.646,b. Πῶμα, Poculum, ib.c. Πῶμα pro πῖμα, Potus, ib.& 301,a.
Πωμάζω, t.3,c.646,c.
Πωμαπὰς, t.3,c.646,e.
Πωρέω, t.3,c.647,g.
Πωρίτης, t.3,c.647,h.
Πώρινος, ib.
Πωρόμφαλος, ib.e
Πῶρος, Luctus, &c. t.3,c.646,g. Πῶρος, Callus, &c. t.3,c.647,h. Πῶρος, propr. c.648,d. Πωρὸς, Cæcus, &c. c.649,g.
Πωρόω, Durum reddo, &c. t.3,c.648,e. Πωρόω, Obcæco, &c. t.3,c.649,g
Πώρωμα, ib.a.
Πώρωσις, Concretio, &c. ib.b
Πώρωσις, Excæcatio, &c. ib.g
Πῶς, ib.h. Πως, t.3,c.651,b. Πῶς ἀΐ, t.3,c.650,c
Πῶς γάρ, ib.d. Πῶς δή; ib. Πῶς που; ib.
Πώσω, t.3,c.301,g. Πωτήματα, t.1,c.1724,f
Πῶϋ, t.3,c.113,c
Πώγξ, Mergus, seu Mergi species, πώγγες, (inquit Etym. & Lex.meum vetus) αἱ αὖθγαι, αἱ κληῖδες τῶν γες, ἃς καὶ πλωβολώνας καὶ πλωτὴρας καλοῦσι. Meminit Hesychius quoque, sed tantùm dicens esse ὄρνιν τινὰ apud Aristotelem in Histor.animalium. Notandúmque apud eum fine γ scriptum esse πώξ.

INDICIS IN THESAVRVM LINGUÆ Græcæ ab Henrico Stephano conſtructum,

PARS II.

P

P Apud Eretrienſes frequenti erat in vſu. eam enim non paucis vocibus contra morem aliorum inſerebant. Poetæ autem nonnullis vocabulis eam inſeruiſſe comperiuntur vt ſonum aſperiorem efficerent. Quinetiam in vocibus nonnullis quas cum poetis communes alii ſcriptores habent, aſcititium eſſe exiſtimatur: vt in εἶπος & ἀλάβαστον. Vide Euſtathiũ.

Ρα, particula παραπληρωματική, id eſt expletiua, quæ ex ἐρῶ facta videtur, per metatheſin. Quidam σωδίκως παραπληρωματικὸν appellarunt. Eſt autem ex encliticis: & redditur Certè, Vtique: vel tanquam omnino vacans, ideóque interpretationem non poſtulans, prætermittitur. Homer. Odyſſ. ζ, — αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα Παφίην ἐκίχανεν. Atque vt hic particulæ γε ſubiungitur, ſic alibi cuipiam alii. vt in principio Iliad β, voculæ μέν: & vtrique redditur Sanè. Dicitur etiam ὅς ῥα, vt ὅς γε, pro ὅς. Interdum accentum retinet, in nonnullis quidem certè exemplaribus: veluti poſt ἕως quum dicitur ἕως ῥά.

Ρᾳ, vel potius Ρᾴ, cum accentu & ι ſubſcripto, pro ῥᾴδιον, (id eſt Facilè) apud Sophoclem, teſte Euſtathio. Alii pro ῥᾳδίως etiam poni teſtantur, id eſt Facilè.

Ρᾶ, eſt apud medicos ῥίζιον τι, inquit Heſych. id eſt, parua quædam radix. Sed apud hunc lexicographum ſcriptum eſt ῥά, apud Dioſcoridem libro 3, cap. 2, ῥᾶ, cum circunflexo. Idem tradit vocari etiam Ρῆον & in iis quæ ſupra Boſphorum ſunt regionibus naſci. Eſſe autem radicem nigram, centaurio magno ſimilem, ſed minorem & magis ruſam: fungoſam, aliquantum lxuem, ſine odore. Latini Rha Pōticum ſeu Ponticam appellant. Nomen autem nacta eſt à fluuio Ponticæ regionis, cui nomen Rha, de quo Ammian. Marcell. libro 22, ita ſcribit, Tanais, qui inter Caucaſias oriens rupes, per ſinuoſos labitur circumflexus, Aſiámque ab Europa diſterminans, in ſtagnis Mæoticis delitеſcit. huic Rha vicinus eſt amnis, in cuius ſupercilijs vegetabilis quædam eiuſdem nominis gignitur radix, ad multiplices medelarum vſus proficiens. Plerique radicem hanc Rha eandem cum rhabarbaro eſſe putarunt: ſed alii longè diuerſam eſſe cenſent: quorum è numero eſt Matthiolus.

Ῥαβάσσειν, vel Ῥαβάσσειν, (vnde eſſe puto apud nos verbum Rammaſſer) Surſum ac deorſum ire. Vide Heſych. qui & aliter exponi tradit.

Ῥαβδία, t.3, c.661, h.
Ῥαβδίζεσθαι, t.3, c.663, a.
Ῥάβδιον, ib.b.
Ῥαβδονόμος, t.3, c.661, h.
Ῥαβδουχία, ib.
Ῥάβδος, Virga, &c. t.3, c.659, 2.
Ῥαβδὸς δίου, ib.g
Ῥαβδίζω, ib.
Ῥαβδοειδὴς, t.3, c.661, c
Ῥαβδουχέω, t.3, c.661, a
Ῥαβδοῦχος, t.3, c.661, g
Ῥάβδος, Virga viſcata, c.660, b. Ῥάβδος, Ramus, &c. ibid. c. Ῥάβδος, Haſtile, &c. Alias item ſignificationes vide col. illam ſequente.
Ῥάβδος idem quod ῥάβδος, t.3, c.661, e
Ῥαβδοφορία, t.3, c.661, b.
Ῥαβδῳδία, t.1, c.121, h.
Ῥάβδωσις, t.3, c.661, d.
Ῥαβδοφόρος, t.3, c.661, g
Ῥαβδῳδὸς, ib.b.
Ῥαβδωτὶς κίων, ib.f

Ῥάγα, Vigor, Vis, Impetus. αἰχμὴ, βία, ὁρμὴ, Heſych. Eſt etiam accuſatiuus à nom. ῥαξ.

Ῥαγάδης, t.1, c.521, b.
Ῥαγδαῖος, ib.e.
Ῥάγδιον, ib.e.
Ῥαγὶς, t.1, c.515, b. obit.
Ῥαγὶς, ib.
Ῥαγοειδὴς, ib.d.
Ῥαγολογία, t.1, c.523, f.
Ῥαγόω, t.1, c.521, e.
Ῥαγὰς, ib.a
Ῥαγδαίπης, ib.f
Ῥαγὶς, t.1, c.519, f
Ῥαγίζω, t.1, c.523, g
Ῥάγιον, ibid.
Ῥαγόεις, t.1, c.521, d
Ῥαγολόγος, ib.
Ῥαγώδης, t.1, c.523, g

Ῥαδάλεος, οσ, ὁ, Tener, Mollis, Delicatus. τρυφερός. Ab Heſychio exponitur non ſolùm ἁπαλὸς, ſed etiam ἀδῆφάγος. pro quo reponendum eſſe dico ἀδηφάγος, ex Etym.

Ῥάδαμνος, ου, ὁ, Germen, Ramus tener. Vide Heſych. Ex cap. 8 Iobi affertur, ῥαδάμνοι αὐτοῦ ἐξελεύσονται.

Ῥαδαὸν, idem quod ῥαδινὸν, teſte Heſychio. Ῥαδαΐζεται idem exp. σείεται, Concutitur, Quaſſatur.

Ῥάδιαι, Calceamenti quoddam genus, ſeu ſandalii, teſte Heſychio. Quidam ita dictum tradunt quòd facilè induerentur.

Ῥᾴδιγρος pro ῥᾴων, Facilior: ea forma qua αἰδοίτερος & αἰφνίτερος, atque alia.

Ῥαδίκαν vocatu fuit à Perſis oleũ, Herodoto teſte, lib. 6.

Ῥαδινὸς, Gracilis, Tenuis, vt ῥαδιναὶ σάρκες apud Xenoph. quibus opponuntur ea quæ ἐξηπατωμένα πρόσωπα. Apud Theocritum itidem, ῥαδιναὶ vocantem κωμῳδούσας, ſchol. ῥαδινὸν ſignificare ait τὸ ὀπίμακρος καὶ λεπτόν: quum alioqui ῥαδινὴ ῥίζα apud Nic. in Ther. exponatur ῥαδαμώδης, id eſt κλαδώδης.

Ῥαδινὸς, Agilis, Celer, Mobilis. Anacreõ enim ῥαδινοὺς πώλους appellaſſe fertur celeres equos. Apud Æſchyl. in Prom. αἴ τ' ὄσσων ῥαδιναὶ redditur Ab oculis mobilib⁹.

Ῥαδινὸς, Mollis. vt πόδας ῥαδινοὺς appellat Heſiodus pedes Veneris: τοῖσι μάλιστ' ὑπὸ ῥαδινοῖσιν αἴξετο. Huic autem ſignificationi affinis ea eſt qua ponitur pro imbecilli ſeu debili: vt in quodam loco quem Suidas aſſert, ῥαδινὴ & καρηβαρὴ inter ſe opponuntur.

Ῥαδινοὺς ἄκοντας Steſich. appellaſſe fertur ſtridula iacula. (ſicut ῥαδινὴ μάστιξ apud Hom. exponitur à quibuſdam ταχεῖα) Ibycus autem ῥαδινοὺς κίονας excelſas columnas. Sed videdũ quomodo omnes hæ ſignificationes huic etymo cõuenire poſſint, ἀπὸ τῆ ῥᾳδιουργίας δηλαδὴ.

Ῥάδιξ, ικος, ὁ, Ramus. Nic. in Theriacis, — ὀρεσσίφιτον βαθὺν ἔρνος Κόψαντες ῥάδικα πλουσίφυλλα κομοῦσι.

Ῥάδιος, t.3, c.663, b
Ῥαδιουργέω, t.3, c.664, c. item t.1, c.1607, d. obit.
Ῥαδιουργία, ib.b
Ῥάδιος, ib.g
Ῥαζω, ibid. & c.721, d
Ῥαθαγίων, t.3, c.693, e
Ῥαθαλόομαι, ib.
Ῥαθάμιγξ, ib.e
Ῥαθαυγίζω, ib.f
Ῥαθυμία, τὸ, ſubſt. t.1, c.1607, g
Ῥαθυμίων, t.1, c.1608, h
Ῥαθυμίζω, t.1, c.1609, d
Ῥάθυμος, ib.c
Ῥαθυμόπους, ib.
Ῥαία, Sanitas. ὑγίεια, Heſych.
Ῥαιὰν, Flagellum. μάστιξ.

Ῥᾶμος eſt Ἕλλην. Romani autem dicunt Γραικός, præfixo γ, vt inquit Heſych. Apud Euſtath. autem legimus ex Rhetorico lexico, barbarorum eſſe Ραικὸς ſine γ proferre, quum Sophocl. & Lycophr Γραικοὺς dixerint. Meminit & Etymolog. At verò Suidas ῥαικὸς exp. ὁ ὑγρός. Eundem vide in Γραικός.

Ῥαιβοειδὴς, t.3, c 694, e. Vide & in Ῥαιβὸς, quod proximè ſequitur.

Ῥαιβὸς, οσ, ὁ, Incuruus, Intortus, στρεβλὸς, καμπύλος. Sed ῥαιβὸς dicitur etiam qui nomine compoſito Ῥαιβοκνήμης appellatur, Cui crura ſunt introrſa ſeu obtorta introrſum. ῥαιβοὺς nominant (inquit Pollux) οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισοὺς autem οἷς τὰ κάτω τοῦ γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπεστραμμένα. In v.l. ῥαιβὸς redditur etiã, Qui pedibus eſt incuruis & in ſe contractis: & ῥαιβοσκελὴς, ex Epigr. Loripes. Sed ſecundum alios rectius Varus reddi poſſit. Inuenitur etiã Ῥαιβοειδὴς pro incuruo, apud Hippocr. Eſſe autem putatur ῥαιβὸς à verbo ῥαίω (ſignificãte φθείρω) & verbo βαίνω. Affertur tamẽ & aliud etymũ.

Ῥάπτω, t.3, c.691, f.
Ῥαπτὴρ, t.3, c.691, h
Ῥαπτὸς, ib.
Ῥαπτός, ib.
Ῥαπτοσύνη, ib.b
Ῥαπτὸς, t.3, c.691, h
Ῥάξ, t.1, c.518, a
Ῥᾶξ, aduerb. t.3, c.664, g
Ῥᾶξις, t.3, c.663, c
Ῥαπτὴρ, t.3, c.666, f.
Ῥαπτὸς, ib.
Ῥάπτος, ib.
Ῥαφάσσω, Caſtè viuo, Purus ſum, vulg. lex. ex Heſychio, qui ῥαφάσσει exp. ἀγνεύει.
Ῥάφη, t.3, c.666, c.
Ῥαφανίδωτος, ib.a.
Ῥάφιον, ib.c.
Ῥαφανηρὸς, ib.a.
Ῥαφάνη, ib.b.
Ῥάφος, t.1, c.522, f.
Ῥαχίτης, t.1, c.518, b.
Ῥάχεια, ib.
Ῥαχωλέη, ib.c.
Ῥάχωτος, ib.
Ῥαψῳδέω, t.1, c.522, e
Ῥαψῳδὸς, ib.f
Ῥαψοῤῥαπτάδης, ib.f
Ῥαχίδωτος, ib.
Ῥαχίσμα, ib.c
Ῥαψοφορέω, t.1, c.522, a
Ῥάχις, ib.
Ῥαψάδης, t.1, c.522, b
Ῥάχωμα, ib.d
Ῥάμμα, t.3, c.667, c

Ῥάμνος, ου, ἡ, Spina alba, aut cerualis: quam Galli burgam ſpinam appellant, inquit Gorr. Frutex eſt ramos ſerens rectos & aculeos in acutæ ſpinæ modum: fructum edit latum, candidum, tenuem folliculari ſpecie, verticillo ſimilem. In vulg. lex. annotatur, ῥάμνος à Theophraſto dici αἰσθάνεται: ſed id noſtro rhamno non conuenire. Additur ex Dioſcoride, valere ad veneficia. Perperam autem apud Ioſephum interpretem reddidiſſe Rubum.

Ῥαμνουσία, Nemeſis, quæ & à Latinis Rhamnuſia cognominatur. Sic autem appellata traditur à Rhamnunte vico Atticæ, in quo ſimulacrũ habebat à Phidia fabrefactum. Vide Heſych.

Ῥαμφὴ, Culter, Gladius κοπὶς, μάχαιρα, Heſych. Quod autem addit, ἢ τὸ ἄκρον ῥύγχος, ad ῥάμφα pertinere puto, pluralem τὰ ῥάμφη.

Ῥάμφος, Nauis quoddam genus.

Ῥάμφος, ους, τὸ, Roſtrum. Sed hoc ῥάμφος apud Homerum non extare tradit Euſtath.

Ῥαπίζω, vide in Ῥαπὶς.

Ῥαπὶς, ίδος, ἡ, Virga. vnde ab Homero Mercurius dicitur χρυσόῤῥαπις, Auream virgam habens. Sed apud Euſtathium ſcriptum eſt ῥάπις, accentu in priore. Sunteque ῥάπιδες ἐπιδήματα quoque, eidem. Heſych. habet ῥαπίδες, ſecundum quem ſunt ἐπιδήματα, & πρόνται. Hinc verbum Ῥαπίζω, Virga cædo, ſeu percutio. Vel, Baculo cædo, ſeu bacillo, aut etiam fuſte: latius videlicet extendendo nominis ῥαπὶς ſignificationem in hoc verbo. Plutarch. in Themiſtocle, ὦ Θεμιστόκλεις, οἱ τοῖς ἀγροῖς τοὺς σοὺς ἐξαιτιλμένους ῥαπίζουσι. Nai(ſ(εἶπεν ὁ Θεμιστοκλῆς) ἀλλὰ τοὺς ἀπολωλότας οὐ στεφανοῦσι. Intelligi autem ἐπὶ τῷ ῥαπίζειν quod ſit βακτηρίᾳ, proximè ſequentibus declaratur, ἐπιβρεμήσαντος δὲ τοῦ βακτηρίαν ὡς πατάξοντος. Sed in Apophthegm. idem commemorans, pro ῥαπίζειν dicit μαστιγοῦν: quum tamen ibidem ſubiungat ἐπιβρεμήσαντος τοῦ βακτηρίᾳ. Alioqui non mirum eſſet ῥαπίζειν dici & ὅτι τῷ μαστιγοῦσθαι, ex Herodoto in Polymnia, pag. 151, me.x editionis. At in vulg. lex. redditur Alapis percutio, Colaphis cædo, Colaphos incutio, &c. Manaſſe autem videtur hæc interpretatio partim ex Suidæ expoſitione, partim ex veteri Teſtamenti noui interprete, qui ῥαπίσματον apud Marcum vertit Alapis. Niſi potius & hic interpres, & alii qui idem de verbo ῥαπίζειν cenſuerunt, ad Matth. locum reſpexerunt, cap. 5, ὅστις σε ῥαπίσει ἐπὶ τὴν δεξιὰν σου σιαγόνα. Sed hinc minimè probari ſignificatio illa poteſt: quum itidẽ dici queat παπάξει ἐπὶ τὴν σιαγόνα. Adde quòd, ſi ῥαπίζειν eſſet Colaphos impingere, idem ſcriptor, cap. 26, poſt ἐπαίσσουσι αὐτῷ, non addidiſſet, οἱ δὲ ῥάπτουσιν. quod rectè videtur reddirum in poſtrema interpretatione, Bacillis cecidêrunt. Vetus interpres tamen, tanquam res ſimilis eſſet, ἐπαίσσουσι vertit Palmas in faciem eius dederunt. Repetto porro & apud Plutarchum in Rom. quæſt. πάντα ὅσα ῥάπτει, deinde καὶ ῥαπίζουσι. Hinc Ῥαπισμὸς, ὁ, Ictus qui virga vel baculo ſeu fuſte incutitur. In vulg. lex. Alapa, Colaphus. cui interpretationi (quam veteris interpretis Teſtamenti noui autoritate confirmari docui) patrocinantur & Suidas, vbi exponit hæc verba, ὅτι ῥάπτης. In iiſdem ex Phrynicho annotatur, non eſſe in vſu.

Ῥαπὶς, ίδος, ἡ, Ceres, ἡ Δημήτηρ, inquit Suidas: quem vide.

Ῥαφὶς, ίδος, ἡ, Infans: ex Ῥάφος ſignificante ventrem. Sed ſignificat hoc ῥάφος & robuſtum. Vide Etym. Heſ. & Suidam.

Ῥάφανος, ὁ, ἡ, Raphanus, à ῥαίζω, quod vide.

Ῥάφη, t.3, c.694, a
Ῥάφω, t.1, c.517, b.
Ῥᾶφυ, aduerb. t.3, c.665, b
Ῥᾶφις, ibid.
Ῥαφανηδὸν, ib.f
Ῥαφανηδόω, ibid.d
Ῥαφάνη, t.1, c.1607, c. & d. obit. & t.3, c.665, b
Ῥάφανος, t.3, c.694, a

Ῥαφανίδωτος, t.3, c.1540, b

Ῥαφανὶς, ίδος, ἡ, ſiue Ῥάφανος, (ſed illud Atticæ, hoc linguæ communis eſſe cenſetur) Rhaphanus, Radix ſeu Radicula. Pallad. in Auguſto, cap. 5, Radices formanino generis putantur quæ minus acres ſunt, & habẽt ſolã latitudinem, &c. Infrà autem rhaphanum vocat. At radicalem interpretatur Gaza, in Probl. Ariſtot. Sect. 9. quæſt. 6. quum tamen Radicula Plinio alia ſit herba, videlicet lanaria, Græcorum ἐριοφόρον. vt annot. v. l. Vbi & hæc addũtur: Ῥαφανίδες quinque genera aſſignat Theophr. Hiſt. pl. lib. 7, cap. 4. quem Plin. lib. 19, cap. 5, ad verbum expoſuit: ſed rhaphanos in napos cõuertit, errore manifeſto. Erroris cauſa fuit, quòd ibidem ῥάφανον (id eſt Atticis braſſicæ καὶ τῆς κράμβης) eria genera conſtituat philoſophus: Plinius verò per ῥάφανον intellexerit rhaphanum: duplicatóque errore braſſicam in rhaphanũ tranſformarit, ex vocum ignoratione. Hæc in nõnnullis legũntur, quorũ itidem fidem penes illa eſſe relinquo: vel potius illum quicũque illa ſcripſit. Hæc ſic habentur, Eſt & ῥαφανὶς ἀγρία Theophraſto, id eſt Armoracium Columellæ, ſiue Armoracia Plinio: quæ rapulo acria videtur dixiſſe Horatius. vulgò vocamus Reſon. Prodeſt præſertim ῥαφανὶς, diſtinctionis cauſa dicẽda Reſon, non Raue. hoc enim Rapa ſiue Rapũ, id eſt γογγυλὶς, ſiue γογγυλὶς Galeno, quæ quia eſt ventroſa, γαστρίας dixerunt: vt autor Athen. libro 9. Is tamen γογγυλίδα ἄγριον apud Theophraſtum, napum intelligit, qui βουνιὰς eſt Dioſcoridi: nobis vulgò Naueau vel Naueu. Apud ipſum Athenæum ῥαφανὶς à Speuſippo diſtingui videtur ab ea quæ ῥάφος ſiue ῥάφυς dicitur: id eſt rapa, ſiue rapum. Rurſum verò in Ῥάφανος annotatur, pro rhaphano ab Atticis dici ῥαφανὶς: at verò vocem ῥάφανος illis ſignificare κράμβην. à Gaza reddi radicem, apud Alexand. Aphrod. Problem. lib. 2, quæſt. 41: alibi rhaphanum: apud Theophraſtum autem non vno in loco, braſſicam. Sic & apud Ariſtotelem, qui teſtatur ipſemet ῥάφανον à quibuſdam appellari κράμβην, De mir. auſc. libro 5. Exiſtimatur porro hoc nomen habere ὅτι ῥᾳδίως φαίνεται: quia nimirum ſtatim à ſatu oritur. Pro ῥάφανος autem Ionice dici ῥίφανος teſtatur Ammonius, quem vide. Ῥάφανος, (inquit Gorræus) Radix ſiue Radicula. quo nomine ſylueſtris maximè intelligitur, quam Romani Armoracium vocant. At Ῥάφανος ἀγρία dicta eſt à quibuſdam herba quæ

alio nomine ἄπιος vocatur: vt Plinius autor eſt. Ῥάφυς autem (vt idem tradit) Napus, qui βουνιὰς dicitur. Scribitur & ῥάπυς. Hinc Ῥαφανηδὸν aduerb. In modū rhaphani. vt ῥαφανηδὸν κάταγμα, Fractura rhapham modo facta: quæ videlicet obliquè facta eſt, ſecundum craſſitiem oſſis, vt ſcribit Paulus Ægineta: eandem & σκυτικὸν & καυλικὸν κάταγμα vocari à quibuſdam ſcribens, ex ſimilitudine fractorum cucumerum & cauliculorum. Galenus tamē τὸ ῥαφανηδὲς diſtinguere ἀπὸ τοῦ καυλικοῦ videtur, lib.6 Meth.med. inquit Gorr. Ῥάφανος autem, non ῥάφανος, dici ab Ionibus, teſtatur Ammonius: quem vide. Ab eo qui Batrachomyomachiam ſcripſit, ῥαφανὶς nominatur.

Ῥαφανίτης, iridis cognomentum, à ſimilitudine radicis. Gorr.

Ῥαφανώδης ῥίζα, q. d. Rhaphani ſimilitudinem habēs radix. In vulg. lex. redditur Radix modo rhaphani conſtans, apud Theophr.

Ῥαφή, t.3,c.667,g.
Ῥαφὶ δέ, ib.f.
Ῥαφιδωτὸς, ib.
Ῥαφὶν, ib.
Ῥάφυς vide in Ῥαφανὶς.
Ῥαχαί, αἱ, ib.c
Ῥαχεσζω, ib.a.
Ῥαχία, t.3,c.663,d
Ῥαφιδοῦσσ, ib.g
Ῥαφιδῶδες, ib.
Ῥαφὶς, ib.e
Ῥαχαδίων, t.3,c.671,a
Ῥαχεαί, ib.
Ῥαχέων, ib.
Ῥαχια, t.1,c.521,g.& t.3,c.671,e
Ῥαχαῖος, οἱ, t.3,c.670,g
Ῥαχίζω, t.1,c.523,b.& t.3,c.670,g
Ῥαχὶς, t.1,c.523,a.& t.3,c.669,g
Ῥαχὼν, t.1,c.523,c.& t.3,c.670,g
Ῥαχὶς, ib.
Ῥαχὶς, t.1,c.523,b.& t.3,c.670,g
Ῥαχμαδὸς, t.1,c.521,b.obit.
Ῥάχος, ους, t.3,c.522,g.& 671,a
Ῥάχος, ι, t.3,c.522,g.& 671,b.
Ῥαψῳδέω, t.1,c.120,d
Ῥαψῳδία, ib.d
Ῥαψῳδὸς, ib.b
Ῥέαν, t.3,c.664,f
¶ Ῥέα, t.3,c.663,c.& 666,a
Ῥεγμὸς, t.1,c.525,b.
Ῥέγκω, t.3,c.672,c.
Ῥέγκω, ib.b
Ῥῆγμα, t.1,c 525,b.ob.
Ῥέγξις, t.3,c.672,c
Ῥῆγος, t.1,c.525,b.obit.
Ῥεγχωμαι, t.3,c.672,b
Ῥέγχω, ibidem.

Ῥέδιον, ου, τὸ, Parua rheda, q.d. Rhedula. ῥεδίον, ἁμάξιον, Heſych.

Ῥέδω pro ῥίζω, t.3,c.673,c.
Ῥέζω, t.3,c.672,d.
Ῥεθμαλίδαι, vide in Ῥῆθος.
Ῥεῖθρον, t.3,c.681,b.
Ῥεῖν pro ῥέειν, t.3,c 679,f
Ῥεινὼ, luno, apud Euphorionem, Etymol.
Ῥεῖνος, Cingulum. Heſych.
Ῥεκτέος, t.3,c.673,b.
Ῥεκτὸς, t.3,c.673,a.
Ῥεμβάζομαι, ib.
Ῥέμβει, t.3,c.674,d.
Ῥέμβεται, ib.a.
Ῥέμβος, t.3,c.674,d.
Ῥεμβὸς, t.3,c.673,h
Ῥέμβω, Funda. v.l. Vide Ῥεμβεῖν.
Ῥεμβωδὴς, t.3,c.674,c
Ῥέμφος, eſt τύμα vel ῥὶς, teſte Heſychio. Vide Ῥάμφος.
Ῥέξαι, t.1,c.525,a.
Ῥέος, t.3,c.681,a.
Ῥέμα, t.3,c.680,b.
Ῥέμαπίζομαι, ib.e
Ῥέμαπίζω, ib.e.
Ῥέμαπακόπους, ib.
Ῥέμαπεμὸς, ib.
Ῥεῦσις, ib.
Ῥευσταίος, t.3,c.681,a.
Ῥευστὸς, t.3,c.680,h.
Ῥέυτα, t.3,c.683,f.
Ῥιζοῦς, t.3,c.672,f.
Ῥέων, ib.g.
¶ Ῥηγὶς, t.1,c.525,a.
Ῥηγῖνα, vide in Ῥήγιον quod proximè ſequitur.
Ῥήγιον, ου, τὸ, Rhegium: vrbs in finibus Italiæ, propè Siciliam: dicta ἀπὸ τῆ ῥηγνύω, id eſt à fractura quæ contigit terræmotu. Vide Plinium. Eius ciues & incolæ, Ῥηγῖνοι, Rhegini. A quibuſdam verò & οἱ δίκλαι ſic appellati fuerunt. Vide Suidam & Heſychium.
Ῥῆγμα, t.1,c.520,c.
Ῥηγμὶν, t.1,c.524,g.
Ῥηγμοχασμὸς, t.1,c.520,c.
Ῥῆγνυμι, ib.
Ῥῆγος, t.1,c.525,a.
Ῥιδίος, t.3,c.665,f.
Ῥικτὸς, t.3,c.663,c.& 665,f.
Ῥίκτρος, ib.
Ῥικτὸς, t.1,c 520,g.
Ῥῖμα, t.1,c.1152,b.
Ῥιμαπὸν, ib.c.
Ῥίμαι, ib.c.
Ῥῖνες, ου, οἱ, Inſtrumentum quo panis in furnum immittitur. id eſt Pala, Catoni. Alii Infuſnibulum dixerunt. Athen. lib.3, ἐπειδὰν δ' ἐμβληθῇ εἰς τὸν φοῦρνον, ἐπικαίεται τῷ ἑτέρῳ χόνδρος πεφυκὼς τὸν ὀπτᾶσθαι ὁ ἄρτος. Hæc ex vulg.lex. in quibus additur, videri legendum ὑφαιστωτὴς & vocem ῥῖνες eſſe Latinam, remū videlicet: à cuius ſimilitudine pala ita vocata ſit: ac fortaſſe hoc ipſum ea voce aliquando ſignificatum fuiſſe. Sic eum μαγειρεῖα & φοῦρνος ibidem vſurpaſſe.
Ῥῖνες, ων, αἱ, Ouis. Vnde Πολύῤῥινος, ου, ὁ, Multas oues habēs: aut generalius, multa pecora. Hinc etiam Εὔῤῥινος, quod vide ſuo loco.
Ῥῖνες, Ouium aut agnorum pelles. Affertur ex Hippocrate.
Ῥηξιφυΐα, t.1,c.438,c.
Ῥηξικέλευθος, t.1,c.111,c
Ῥῆξις, Bacchus, in Epigramm. Qui animum eneruat & frangit.
Ῥῆξις, t.1,c.510,f.
Ῥηξίφλοιος, t.4,c.176,d
Ῥηξίφρων, t.4,c.102,a
Ῥῆσις, Tigella ſubſtructionibus fulturiſque accommodata: vt ſublicæ Cæſari, vel ſublicia Liuio, tibicines Virgilio & Iuuenali. Ita vulg.lex. ex hoc loco Diodori Siculi, ξύλα τὰ μεταλλευτικὰ ὑπορύσσας τὰ πίλα, καὶ τὰς ῥήσεις ἐμφορτίσας, καπίσκια φησὶ τὰ τύγκα. Additur vocari ἐπιχώματα à Ioſepho.
Ῥησίδιον, t.1,c.1152,f.
Ῥησίδιον, ib.
Ῥῆσις, ib.d.
Ῥῆσσω, ib.& c.525,a.
Ῥῆσις, α, ν, Dicendus, da, dum. Hermog. κρίνω τὸ ῥητὸν.
Ῥῆτηρ, t.1,c.1153,f.
Ῥητίνη, Reſina. Eſt lacryma ſeu humor liquidus & oleaginoſus, ex planta ſponte diffluens. Omnis quidem reſina ex ſua arbore manat liquida: eáque ῥητινύγρα à medicis appellatur: vel ἡ ἀπὸ τοῦ κεκριμένου ὑγρὰ (vt à Galeno lib.6 Meth. medendi) id eſt, laguncularis ſiue liquida ex doliis aut amphoris reſina: nimirum quòd in doliis atque amphoris afferretur. Vel etiam συγκριτὴ, quòd in alueis & doliis olim comportaretur. Attamen ea cocta in aqua, vel cremata ſine aqua in pru-

Ῥεμβεται, ib.a.
Ῥεμβεῖν, t.3,c.675,g
Ῥεμβὸς, t.3,c.674,d.
Ῥεμβὸς, ib.e
Ῥεμβω, t.3,c.673,h
Ῥέμβω, Funda. v.l. Vide Ῥεμβεῖν.
Ῥεμβωδὴς, t.3,c.674,c
Ῥέμφος, eſt τύμα vel ῥὶς, teſte Heſychio. Vide Ῥάμφος.
Ῥεοντα, τὰ, t.3,c.679,g
Ῥέος, t.3,c.681,a.
Ῥέπω, t.3,c.675,g
Ῥέυμα, t.3,c.680,b.
Ῥεῦμαπίζομαι, ib.f
Ῥεῦμαπίζω, ib.e.
Ῥεῦμαπὸς, ib.
Ῥεῦμαπὸν, ib.g
Ῥεῦσις, ib.
Ῥευστὸς, t.3,c.684,h
Ῥευστὸς, ib.
Ῥέφανος, vide in Ῥάφανος.
Ῥέω, t.3,c.679,a
Ῥέως, t.3,c.681,a
Ῥεὴ, t.1,c.521,a
Ῥηγῖνα, vide in Ῥήγιον quod proximè ſequitur.
Ῥήγιον, ου, τὸ, Rhegium: vrbs in finibus Italiæ, propè Siciliam: dicta ἀπὸ τῆ ῥηγνύω, id eſt à fractura quæ contigit terræmotu. Vide Plinium. Eius ciues & incolæ, Ῥηγῖνοι, Rhegini. A quibuſdam verò & οἱ δίκλαι ſic appellati fuerunt. Vide Suidam & Heſychium.
Ῥῆγμα, t.1,c.520,c.
Ῥηγμὶν, t.1,c.524,g.
Ῥηγμοχασμὸς, t.1,c.520,c.
Ῥῆγνυμι, ib.
Ῥῆγος, t.1,c.525,a.
Ῥιδίος, t.3,c.683,b.& 665,f
Ῥιδίον, aduerb. t.3,c.666,a
Ῥίκτρος, ib.
Ῥικτὸς, t.1,c 520,g.
Ῥικτὸς, ib.h
Ῥῖμα, t.1,c.1152,b.
Ῥιμαπὸς, ib.c
Ῥιμαπὸν, ibidem.
Ῥῖνες, ου, οἱ, Inſtrumentum quo panis in furnum immittitur. id eſt Pala, Catoni. Alii Infuſnibulum dixerunt. Athen. lib.3, ἐπειδὰν δ' ἐμβληθῇ εἰς τὸν φοῦρνον, ἐπικαίεται τῷ ἑτέρῳ χόνδρος πεφυκὼς τὸν ὀπτᾶσθαι ὁ ἄρτος. Hæc ex vulg.lex. in quibus additur, videri legendum ὑφαιστωτὴς & vocem ῥῖνες eſſe Latinam, remū videlicet: à cuius ſimilitudine pala ita vocata ſit: ac fortaſſe hoc ipſum ea voce aliquando ſignificatum fuiſſe. Sic eum μαγειρεῖα & φοῦρνος ibidem vſurpaſſe.
Ῥῖνες, ων, αἱ, Ouis. Vnde Πολύῤῥινος, ου, ὁ, Multas oues habēs: aut generalius, multa pecora. Hinc etiam Εὔῤῥινος, quod vide ſuo loco.
Ῥῖνες, Ouium aut agnorum pelles. Affertur ex Hippocrate.
Ῥηξιφυΐα, t.1,c.438,c.
Ῥηξικέλευθος, t.1,c.111,c
Ῥῆξις, Bacchus, in Epigramm. Qui animum eneruat & frangit.
Ῥῆξις, t.1,c.510,f.
Ῥηξίφλοιος, t.4,c.176,d
Ῥηξίφρων, t.4,c.102,a
Ῥῆσις, Tigella ſubſtructionibus fulturiſque accommodata: vt ſublicæ Cæſari, vel ſublicia Liuio, tibicines Virgilio & Iuuenali. Ita vulg.lex. ex hoc loco Diodori Siculi, ξύλα τὰ μεταλλευτικὰ ὑπορύσσας τὰ πίλα, καὶ τὰς ῥήσεις ἐμφορτίσας, καπίσκια φησὶ τὰ τύγκα. Additur vocari ἐπιχώματα à Ioſepho.
Ῥησίδιον, t.1,c.1152,f.
Ῥησίδιον, ib.
Ῥῆσις, ib.d.
Ῥῆσσω, ib.& c.525,a.
Ῥῆσις, α, ν, Dicendus, da, dum. Hermog. κρίνω τὸ ῥητὸν.
Ῥῆτηρ, t.1,c.1153,f.
Ῥητίνη, Reſina. Eſt lacryma ſeu humor liquidus & oleaginoſus, ex planta ſponte diffluens. Omnis quidem reſina ex ſua arbore manat liquida: eáque ῥητινύγρα à medicis appellatur: vel ἡ ἀπὸ τοῦ κεκριμένου ὑγρὰ (vt à Galeno lib.6 Meth. medendi) id eſt, laguncularis ſiue liquida ex doliis aut amphoris reſina: nimirum quòd in doliis atque amphoris afferretur. Vel etiam συγκριτὴ, quòd in alueis & doliis olim comportaretur. Attamen ea cocta in aqua, vel cremata ſine aqua in pru-

nis, ficca redditur & friabilis, vt docuit Dioſcorides: eáque eſt quam φρυκτὴν, hoc eſt fricta ſiue toſtam (non addito etiam reſinæ nomine) vel πεφρυγμένην, hoc eſt retorridam, vocant. Hæc Gorr. Ex Dioſcorid. lib.5, cap.10, affertur in vulg. lex. οἶνος ῥητίνην πεπυκὼς ἔχων, pro vino piceæ reſina condito, vino reſinato. Additur, hanc ῥητίνην φρυκτὴν in medicinis à ſeplaſiariis Colophoniam vocari: illam verò, τὴν ὑπὸ τῶν μεγαλέων ὑγιαί, à Palladio lib.3, cap.25, reſinam locularem nominari.

Ῥητινίζω, Reſinam refero. Redditur etiã Sum reſinaceus.

Ῥητίνιτης οἶνος, Reſinatum vinum, ex Dioſc. lib.5, cap.35. Ex eodem in Ῥητίνη habuiſti οἶνος ῥητίνην πεπυκὼς ἔχων.

Ῥητινώδης, ους, ὁ & ἡ, Reſinoſus. vt Columella medicamenta reſinoſa dixit.

Ῥητίνη, t.1,c.1153,b.
Ῥητινοβίω, ib.a.
Ῥητινώδης, ib.h.
Ῥητὸς, ib.a.
Ῥητρεύω, idem quod ῥητορεύω. vulg.lex.
Ῥητρη, Ionicè pro ῥήτρα.
Ῥητὼν, t.3,c.608,g. obit.
Ῥητῶς, t.1,c.1153,c.
Ῥηχὰς, ib.
Ῥηχὸς, ib.
Ῥητορεία, t.1,c.1154,b
Ῥητορικὸς, t.1,c.1153,g
Ῥητορικὸς, ib.
Ῥήτρα, t.1,c.1154,c
Ῥητοφύλακες, t.1,c.1154,d
Ῥητὼρ, t.1,c.1135,g
Ῥηχαδὰς, t.3,c.671,h
Ῥηχὲς, t.3,c.671,a
Ῥηχοῦδες, ib.

¶ Ῥιγεδανὸς, οῦ, ὁ, Horribilis, Horrorem incutiens. Ex Epigramm. Σπέρματα ῥιγεδανὴ πυκνὸς αἰπύνει. Apud Hom. ῥιγεδανὴ ἐλένη, quam omnes exhorrent. Vide Plutar. & Euſtath. de hac voce.

Ῥιγόω, ῶ, Horreo, Exhorreo. Homer. Iliad.7, ῥίγησεν δ' ὁ γέρων. Eiuſdem poematis lib.ω, Ῥιγήσειν τε ἰδόντε. Redditur etiam Obſtupeſco. At de ῥιγοῶντες ſignificante Algentes, vide in Ῥιγόω.

Ῥιγηλὸς, ὸν, ὁ, Horrendus, Horrificus. Heſiodus in Aſpide,
— ὀπίσω Ῥιγηλὴ, ταπάσσιν λαοῖς ὀδύνην ἀνθρώποις.
Ῥιγηλὸς, Qui ſtatim rigore ſeu frigore corripitur, Aſſioſus. Gallicè Frileux.

Ῥίγιον, comparatiui ſignificatione à ῥῖγος, Magis horrendum. Interdum verò Magis formidandum, item Acerbius, Triſtius. Homer. Iliad. α, — τὸ δὲ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται. Apud Heſiodum pro Deterius. nam ei opponitur ἄμεινον, vbi de bona & mala muliere loquitur. Superl. Ῥίγιστος, Maximè horrendus, &c. In vulg. lex. perperam ponitur ῥίγιος, cuius neutrum ſit ῥίγιον, poſitiui ſignificationem habens.

Ῥίγος, ους, ὸ & ἡ, adiectiuũ: vnde ῥίγεα πάθη, Rigores febriũ, Horrores, Cum tremore algores, ex Marcello apud Dioſcoridem.

Ῥίγος, vide in Ῥίγιον.

Ῥίγιον, Heſych. exp. ῥιγεδανόν: quod vide paulo antè.

Ῥῖγος, εος, τὸ, Rigor, Frigus vehemens. aut etiam ſimpliciter pro frigore. λιμῷ καὶ ῥίγει μεγάλῳ, Xenoph. Pæd. Ab eodem ῥῖγος & ψῦχος inter ſe opponuntur. Apud medicos, ἐπιβολὴ ῥίγους, Rigoris acceſſio & aggreſſio. Alexan. Aphrod. dicit in febre fieri primùm ἀφίξιν, deinde ἐπιπωλήσεις ῥίγεσι, poſtremò ῥῖγος. Ruell. apud Dioſcoridem ῥίγη ἀφιξιακὰ exp. Rigores febrium circuitu redeuntes: & χρόνια ῥίγη, diuturnos rigores.

Ῥιγοδόκος, ου, ὁ & ἡ, Perpetuò frigens ſeu algens. ὁ αἰὲι ῥιγῶν, Poll.

Ῥιγόω, ῶ, Rigeo, Frigeo, Algeo. Odyſſ.ξ, οὐκ ἐφάμην ῥιγήσειν ἔνδυμος. Xenoph. ῥιγοῦσι χλαμύσι. Idem, ῥιγώσαι καὶ μὴ αἰσχυνθῆναι. Lucian. De luctu, ἵνα μὴ ῥιγῶσι. Ibidem, τὸ μὴ ῥιγοῦν πολὺ κάλλιον τῷ αἰσθητικῷ ὕδατι. Vulg. lex. in verbo Ῥιγόω afferunt ex Dioſcoride ῥιγοῶντες, pro iis qui in febrium acceſſionibus cum tremore algent, vt Marc. vertit, ſeu (vno verbo) qui rigent, vt Ruellius. Sed ego à Ῥιγόω potius eſſe puto.

Ῥίζα, t.3,c.707,f.
Ῥιζίον, t.3,c.710,d.
Ῥίζιον, ibidem,d
Ῥιζοβολάω, t.1,c.669,a. & t.3,c.708,b
Ῥιζοβολὸς, t.1,c.668,h. & t.3,c.708,b
Ῥιζόγειον, t.3,c.710,d.
Ῥιζολογία, ib.
Ῥιζόπηχυς, t.3,c.1345,f. & t.3,c.709,a
Ῥιζοτομάσεις, t.3,c.708,e.
Ῥιζοτόμημα, ib.c.
Ῥιζοτόμος, ib.c.
Ῥιζόφλοιος, ib.
Ῥιζόφυσις, ib.
Ῥιζόφυτον, ib.
Ῥιζώδης, ib.c.
Ῥιζώνυξ, t.2,c.1345,c.
Ῥιζωνυχία, τὸ, t.2,c.1345,f.
Ῥιζώπυχος, ib.
Ῥὶν, t.3,c.696,a.
Ῥινάω, t.3,c.699,c.
Ῥινεψιχτίσματα, ib.g.
Ῥῖνες, αἱ, t.3,c.696,c.
Ῥῖνη, ib.c.
Ῥινηλάτης, t.3,c.697,g.
Ῥίνημα, t.3,c.711,d.
Ῥίνιον, t.3,c.699,d. & 711,f.
Ῥινοβάται, Rhinobati, Gazz. Piſces qui naſi potantes ſquatina & raia. v.l. ex Ariſtot. De gener. anim. libro, cap.5. In iiſdem eſt Ῥινόβατος, quod Gazam apud eruditi Ariſtot. lib.6, eiuſdẽ operis, Leuiratã exponere mallet.
Ῥινοβόλος, t.1,c.669,a. & t.3,c.696,h
Ῥινοδλῦς, t.3,c.669,f.
Ῥινοκάλυπτ, prop. t.3,c.697,a.
Ῥινοκαλυπτὸς, ib.c.
Ῥινοκόρακες, propr. ib.a.
Ῥινοτύλη, Portula, Poſticum. v.l. ex Polybio, ἐξ ἧς ποτε πύλης ἐξῆλθον ἅπαν. Idem de Philomene, ἅπας αἰτησάμενος παρὰ τοῦ ῥινοτύλου. Limus portulam appellat, de eodem loquens.
Ῥινόφυκτ ον, t.3,c.697,e.
Ῥινόφυσις, t.3,c.697,f.
Ῥινοφυσὼν, t.3,c.699,f.
Ῥινοφυὲς, ib.g.
Ῥινὸς, vide in Ῥίνω.
Ῥινοτρεῖς, dicitur à ἰχθυολῖς. Poll.
Ῥιξάχουσα, Locuſtæ quoddam genus longis cruribus. Dioſcor lib.2, cap.57. Vbi tamen ſunt qui legant ἀκρίδας. v.l.
Ῥίον, ου, τὸ, Montis cacumẽ: vt ῥίον οὐλύμποιο, Homero, dicitur in vno loco. vt Iliad.τ, Ἥρη δ' αἶψα κίεν λιπὼν ῥίον Οὐλύμποιο. Et eiuſdem poematis libro ψ, Στὰν δὲ μέσῳ ἐν ἅμματι ἐπὶ ῥίον οὐλύμποιο Διὸς ἀγοράων. Ῥίον, Promontorium. Thucyd. ὧν δὲ τὸ μὲν πρὸς ἕω λιον τοῖς Λἰτωλοῖς. Alibi, οἱ μὲν μὴ ἐκπλεῖν ἔφασαν πρὸ τοῦ ῥίου τὸ ὑπερχειμάζειν φανερόν.
Ῥιπὶς ὄφις, t.3,c.717,b
Ῥιπὶς, ſicut & Ῥιπὴ, eſt αἰθέριον συστροφὴ, teſte Suida. Vide Ῥιπή.
Ῥιπαύλης, t.2,c.14,e. obit.
Ῥιπὴ, t.3,c.714,g.
Ῥιπίζω, ib.b.
Ῥίπισμος, ib.d.
Ῥιπιστὴς, ib.
Ῥιπίσκαζομαι, t.3,c.714,e.
Ῥιπίσκω, ib.
Ῥιπὶς, ib.
Ῥῖπις, t.3,c.696,a
Ῥίπισμος, Riſcus, Ciſta pelle contecta, ex Donato. Vide Poll.
Ῥίπιον, Flabellum, Ventilabrum. ῥῖπον, Heſych.
Ῥιπὶς, t.3,c.712,f.
Ῥιπὶ, t.3,c.717,a
Ῥιπιῶδαι, Turpes corporis motus edere. πονηρὰ σχήματα. Heſych.
Ῥίπη, ης, ὁ, Ramus faliginus, Vimen flexile. Ariſtophan. in Pace, Κἰρδος ἔκαμψε καὶ δέδε ῥίπης πάνυ. qui verſus proverbialis eſt. Apud Herodotũ ῥιπὴ καμπύλη reddit Poleis contego. ſed hæc interpretatio improbatur. Citem Bud. exp. in hoc prouerbiali verſu, Θοὰς λύγους καὶ ὀδὲ ῥίπης πάνυ. Eraſm. autem Virgultum reddit in his prouerbialibus indẽ verbis, ὀδὲ ῥίπης πάνυ. Virgultum, Virgulto Ægeum tranſmittere. Vide prouerb. Virgultea ſcaphula Ægeũ tranſmittere. Vt autem ῥίπη, Cratis, ſic ῥίπις Crates reddit, vel Viminea crates: ut

dém que Ῥίπα à Ῥίπης,ιος,ή. Affertur tamẽ Ῥίπης,ν,ὁ,ex Dioſcoride,pro crate: ὅθεν καὶ ῥίπην ὀνομάζουσι. item, ὅτι τὴν ῥίπην ὀνομάζουσι: hæc,ex lib.5,cap 95:illa,ex lib.1,c.56, in v.l. Vbi redditur etiam Storea,& Matta ſcirpea.

Ῥιψαυχενέω,t.1,c.590 h. Ῥίψ,ιπος,t.3,c.712,f
Ῥιψαυχενίω,t.1,c.209,c. Ῥιψαύχενιος,ib.b
Ῥιψαύχενος,ib.c

Ῥοά,ᾶς,ἡ,vel Ῥοιά,Malus Punica,arbor: item Malũ Punicum,fructus:Granatum, Plinio. Plut. Artox. ῥοᾶ μίαν ἐκ τῆς μαλῆς. Apud eundem alibi legitur ῥοιά. Apud Dioſcor. ῥοὰ γλυκεῖα, Malum Punicum dulce:οἰνώδης,vinoſum,reſipiens vinum:ὀξεῖα,acidum.

Ῥοαί,t.3,c.683,c
Ῥοβδῶ,& Ῥοάω, Abſorbeo, Cum ſonitu ſpiro, Cum ſtrepitu proficio.v.l.ex Heſych.apud quem tamen diſtinctas horum verborum ſignificationes videbis.

Ῥοβιλος,Regulus auis,βασιλίσκος,ὄρνις,Heſych.
Ῥογάς,t.1,c.525,b
Ῥοιάω, Vigeo, Floreo.item Domo. Vide Heſych.
Ῥοιμα,Sartrix. αἰκίσμα,Heſ. Ῥοιμίον,t.3,c.671,d
Ῥοιμώς,οῦ,ὁ,Sonus quẽ quis ſupinus ſtertendo edit, Rhõchus.Gutturis ſtridorem vertit Cælius Aurelianus,lib. 1,cap.10.vt v.l.annotant.

Ῥοιζηδόν,t.1,c.513,e
Ῥοιός, Horreum. Siculorum vocem eſſe, qua vſus ſit Epicharmus, teſtatur Pollux. In v.l.magno errore ſcriptũ eſt Hordeum pro Horreũ. Simul autem diſcimus ex Polluce Σπεῖσαι Menãdrum appellaſſe, quæ Epicharmus vocarat ῥοιούς. Heſychio autem ſunt Σπεῖσαι ὧραι.

Ῥοιγχαλάω,t.3,c.671,d. Ῥοῖος,ib.
Ῥοδακίνια,t.2,c.1631,e. Ῥόδαμνος,Germẽ,Ramꝰ.Heſ.
Ῥόδαξ,t.3,c.721,c
Ῥοδαρὸν τὸ σῶμα τῆς, Coloris bonitas in corpore habitiore & bene cẽperato, ſpeciosum quid & roſeum præ ſe ferens.vt in delicatis pueris ingenuiſque,molliter educatis,apparet.Ita v.l.in quib' affertur exIoſeph.De antiq. vbi loquitur de Pſeudoalexandro, qui facile agnitus eſt, ὅτι αὐτοπυρίᾳ ὑπερέχων, καὶ οὐκ ἔχει τὸ ῥοδαρὸν τοῦ σώματος ὑπὸ ὕδρωτος καὶ ἡλιώσεως σωτῆρος χρόμενον. Sed ibi corrupte ῥωδαρὸν pro ῥοδαρὸν legi tradunt.

Ῥοδῖτις,ſubſt.t.3,c.710,c. Ῥόδιος,ib.b
Ῥόδιος,ib.a. Ῥόδη ſeu Ῥοδῆ,t.3,c.721,a
Ῥοδία ῥίζα,t.3,c.710,d
Ῥοδιανὴ κόλλα, Rhodiacum glutinum. Dioſc.lib.3, cap.101. in v.l.perperam Ῥοδιακὴ κόλλα,duplici errore.

Ῥοδίζω,t.3,c.721,c. Ῥοδίνος,t.3,c.710,c
Ῥόδιον μύρον,ib.d. Ῥοδίς,t.3,c.721,c
Ῥοδίτης οἶνος,t.3,c.710,f
Ῥοδοδάκτυλος,t.1,c.932,c.t.3,c.491,g.& ibid.c.718,e
Ῥοδοδάφνη,t.3,c.719,a
Ῥοδόδενδρον,t.1,c.943,d.& t.3,c.719,b
Ῥοδοειδὴς,t.3,c.719,b. Ῥοδόεις,t.3,c.710,a
Ῥοδόμελι,t.3,c.719,b. Ῥοδόμηλον,ib.e
Ῥόδον,t.3,c.718,c. Ῥοδοπάχυς,t.3,c.719,f
Ῥοδόπνους,ib. Ῥοδόσταγμα,ib.
Ῥοδοστακτὸν,ib. Ῥοδοφόρος,ib.g
Ῥοδοχρους,ib. Ῥοδόχρως,ib.
Ῥοδωνία λεπίς,t.3,c.710,h. Ῥόδων,t.3,c.711,b
Ῥοδωνία,t.3,c.710,h. Ῥοδωνιά,t.3,c.721,a
Ῥοδῶνις,t.3,c.719,h. Ῥοδώνιος,ib.g
Ῥόζω, Latro. Propriè enim de canibus dicitur, ſed metaphoricè de hominibus,pro eo quod eſt Sterto.Suid.

Ῥοή,t.3,c.681,d. Ῥοῖον,t.3,c.694,e
Ῥοπαλίζω,t.3,c.696,a. Ῥόπαλον,t.3,c.695,c
Ῥόπαλος,ib.e.
Ῥοπαπυγίζω,vide in Ῥαπαπυγίζω.
Ῥόπος,t.3,c.694,d
Ῥοιὰ vide in Ῥοά. At Ῥοία, Volutabrum equorũ,v.l.ex Heſ.
Ῥοιὰς,t.3,c.685,c. Ῥοιδέως,t.3,c.721,e
Ῥοιβδμὸς,ib.h. Ῥοῖβδος,ib.d
Ῥοιβὸς vide in Ῥοιός. Ῥοιδ μὸς,t.3,c.721,h
Ῥοιζέομαι,ib.a. Ῥοιζέως,t.3,c.721,h
Ῥοιζηδὰ,t.3,c.712,c. Ῥοιζηδόν,ib.
Ῥοίζημα,ib.b. Ῥοίζος,t.3,c.721,d
Ῥοιζῶ,t.3,c.694,d. Ῥοιζώδης,t.3,c.721,h

A Ῥοικὸν, Incuruus, Inflexus. Apud Theocr. ῥοικὸν λαγόβολον exponitur καμπύλον. Ex eodem affertur, — ῥοικαὶ δ' ἴχνεα ἀγκελαίῳ Διξηρᾷ κεκυώαι. vbi redditur Clauam incuruam,vel nodoſam. Apud Hippocr. ῥοικὸς, Qui naturaliter eſt cruribus incuruis, ῥαιβὸς alio nomine. Et ῥοικὰ apud eundem, τὰ καμπύλα, Curua & retorta:vt annotat Gorr. Sic & apud Gal. vbi ſcribitur, καμπυλώματα δὲ πολύρραφα αἱμορρόου εἶναι ῥοβοειδέα ἔοικεν, reponendum cenſetur ῥοικοειδέα.Sed poſsit fortaſſe ſeruari ß in illa voce, modò ι addas, ſcribens ῥοιβοειδέα. nam vt ῥοικὸς Ionicum,ita ῥοιβὸς Æolicum,quidam tradiderunt: aliis tamen ῥοβὸς ſcribentibus.

Ῥοϊκὸς,οῦ,ὁ, Qui fluxione laborat, ſeu profluuio. Mulieres ῥοϊκαὶ quarum vuluæ rheumatiſmo, id eſt fluxione,laborant. Dioſcorid. δίδοται ὑπὸ τοῦ κοιλιακοῦς καὶ ῥοϊκοῦς γυναιξίν.

Ῥόκκαι, Corymbi aurei, ornatus gratia ſacrorum ſtolis annexi,ob mali Punici ſimilitudinem ita dicti. Exodi cap.28,ῥόκκας χρυσοῦς καὶ κώδωνας. Ita in v.l. in quibus tamen præfixum eſt ῥόκκαι, ſine σ, pro malis Punicis.

C Ῥόκτης οἶνος, Rhoites vinum,id eſt ἐκ ῥοῶν confectũ,ex malis Punicis.Dioſcor.lib.5,cap.26.

Ῥομβάω,ῶ, Circumago vel voluo in modum rhombi. Exponitur & σφενδονῶ à Suida.

Ῥομβητὴς, Verſatilis in modum rhombi, Qui circumagitur in modum rhombi. At v.l.habent, Ῥομβήτης, Motus in modum rhombi.

Ῥομβοειδέστατα,t.3,c.674,c. Ῥομβοειδὴς,t.3,c.675,d
Ῥόμβος,t.3,c.674,h. Ῥομβώδης,t.3,c.675,d
Ῥομβωτὸς,ib. Ῥόμμα,t.3,c.713,e

D Ῥόμυξ, Vermis ligna exedens.A quibuſdam redditur Teredo,item Coſſus.

Ῥομφάζω, Baiulo, βαστάζω, Heſych.
Ῥομφαία,ας,ἡ, Telum quoddã Thracicæ nationis: eſtque hoc vocabulo vſus Ennius: Gell.lib.10,cap.25. Redditur etiam Framea,Iaculum longum. Dicitur & de enſe. Vide Heſych.

Ῥομφεῖς, Lora quibus conſuuntur calcei.
Ῥόος,t.3,c.681,d. Ῥοπαλίζω vide in Ῥόπαλον.
Ῥοπαλισμὸς vide in Ῥόπαλον. Ῥοπαλοειδὴς vide in Ῥόπαλον.

E Ῥόπαλον,ου,τὸ, Clava. Geſtamen Herculis apud Græcos, ῥόπαλον, vt clava apud Latinos.Hom.Od.ι, Cyclopi tribuit ῥόπαλον χλωρὸν, ἐλαΐνεον. Xen.Hellen.7, ὑπηρέτουν δὲ καὶ τῷ Ἀρκάδων στρατῷ, ῥόπαλα ἔχοντες, οἷς Θηβαῖοι ὕστερον. Ab Heſychio ῥόπαλον exponitur etiam βακτηρία & ῥάβδος. In Anthol.epigr. de membro virili dicitur ῥόπαλον.

Hinc Ῥοπαλοειδὴς, Clauæ ſimilis. Itẽ verbum Ῥοπαλίζω, Clava percutio.vel Verſo tãquam clauam. A quo Ῥοπαλισμὸς, Percuſsio quæ fit clava. Dicitur & de tentigine ſeu ſatyriaſi. Vide t.3,c.1306,b

Ῥοπὴ,t.3,c.676,e. Ῥοπὸς,t.3,c.713,e

F Ῥόπτρον, ν,τὸ, alicubi eſt idem quod ῥόπαλον, id eſt Clava: vel incuruum lignum. Redditur & Fuſtis. Sunt & qui pro enſe poni tradant. Eurip. δίκης ῥόπτρον metaphoricè dixit, ἵππιον αὐτὸν δίκης ῥόπτρον, de diuina vltione loquens.Et quemadmodum ῥόπαλον, ita etiam ῥόπτρον de membro virili metaphoricè dicitur. Sed prior eſt fortaſſis ea ſignificatio qua de marculo ſeu manu ferrea, vel annulo oſtii dicitur: aut, ſi mauis,de eo quod Heſ. ὅθεν καὶ τὸν δήμιον & κόπιν appellat. Solitum autem κρούεσθαι hoc ῥόπτρον ex Plutar.diſcimus,in lib.quem περὶ πολυπρ. inſcripſit, ἀλλὰ καὶ μὴν οἵ γε δικασταὶ, πάλαι δὴ ῥόπτρα κρουόμενα σφᾶς παῖς δύναιτ' ἂν. Et apud Athenæũ quædam dicitur ἐχεδανὲς τῷ ῥόπτρον τῷ δικαστῶν τῷ ἰσχνῷ. Polluci ῥόπτρον (vt quidem vulg.lex.ann.) eſt etiam Paxillus in maioribus laqueis aut retibus venaticis, qui incuruis & inflexis lignis inſeritur. τὸ δὲ κατακεντούμενον τῆς παγίδος, καὶ συναμβαῖνον, inquit Heſych. Vide etiam Euſtathium.

Ῥοῦς ex ῥόος,t.3,c.681,e. Ῥοῦς,ῥοὸς,ib.g

G Ῥοῦσος, Color qualis eſt rubricæ Sinopicæ, vt quidam tradunt. In v.l. Rufleus ſiue Ruffatus, Coccinus color & flammeus. vel, qualis eſt rubricæ Sinopicæ. Nam ab interprete Homeri Odyſſ. lib.1, μίλτος exponitur ῥυσσὸς πηλός. Dioſcorid.lib.4, cap.de antirrhino, καρπὸν δὲ

ρίνει μόχθου μὴν ὅμοιον, ῥοδίνου ἰδίου. Sic Paulus Ægineta, A ῥοδίνου ἄνθος ἔχουσιν dixit anagallidē, cui flos puniceus. Et apud Constantinum, Geopon. lib. 11, capite de violis, ἐκ τῶν πορφύρας, καὶ τῶν ἄλλα τινὰ τῶν χρισίζοντα καὶ τὰ ῥοδοειδοῦντα. His additur, aurigatorum factiones (quæ studia aduersaria Plinius dicit) insignes quatuor apud antiquos fuisse: vt & Cassiodorus tradit: Prasinam, Russatam, Albatam & Venetam. quas sic designat Xiphil. in Nerone, τῇ λευκῇ, τῇ πυρρᾷ σκιᾷ χρωμένους ἐφεξῆς καὶ ὑστέροις. Hinc illud Iuuenalis, Parte alia solum russati pone Lacertæ. Et Plin. lib. 7, c. 53, Felice russato auriga elato, &c. Hæc ex v.l. quæ etiam ad Vitruuii interpr. lib. 5, cap. 2, remittunt.

Ῥοφάω, t. 3, c. 723, a. Ῥοφέω, ib.
Ῥόφημα, ib. b. Ῥόφησις, ib. Ῥοφητός, ib. c. Ῥόφω, ib. d.
Ῥοχθέω, ῶ, Strepitum seu stridorem edo. De maris fluctu propriè dici existimatur, & ex eius imitatione per ὀνοματοποιΐαν esse factum. Hom. Odyss. ε, Ῥοχθεῖ δὲ μάλα κῦμα περὶ ξυρὸν ἀκτήν.
Ῥόω, Moueo, Quatio. vnde esse traditur ἐπῤῥώσατο.
Ῥοωδής, t. 3, c. 683, b
Ῥοιών, ῶνος, ὁ, Malis Punicis consitus locus, apud Zachar. c
Ῥυάδες, αἱ, t. 3, c. 683, d. Ῥύαμα, Custodia, v.l.
Ῥυαξ, t. 3, c. 685, a. Ῥυαί, ib. c
Ῥυάχης, vt Hesych. exponit, est θηρυβώδης, vel ὁ ῥύην ἔχων. Pro θηρύβῳ significatione habes Ῥυαχὴς infrà ex Suid.
Ῥυβδέω, t. 3, c. 684, h. Ῥυζᾶν vide in Ῥυζός.
Ῥυζομαχεῖν, Rostro pugnare. At v.l. Cum rostro pugnare.
Ῥυγχος, ους, τό, Rostrum, Rictus. Propriè de porco dici tradit Athen. lib. 3, ᾠρεῖος λέγεται ῥύγχος ὅτι ᾠδὶ συῶν. Sed latius extenditur, adeò vt de auibus interdum dicatur: quibus alioqui conuenit potius ῥάμφος. Legimus enim apud eundem Athen. lib. 14, ῥύγχος δὲ ἐξύπνου καὶ μᾶζον ἢ ὄρνις ἔχει. Homini etiam tribuitur, sed per irrisionem, (veluti quum dicimus Le grain de homine) Epigr. lib. 2, in quendam valde deformem, Ῥύγχος ἔχων ποῦτον Ὀλυμπικέ. Diminut. Ῥυγχίον. q.d. Rostellum, apud Athenæum.

Ῥυδάω, t. 3, c. 684, g. Ῥυδᾶν, ib.
Ῥυεύς, t. 3, c. 683, f. Ῥυεύω, ib. e
Ῥυζόω, t. 3, c. 694, d. Ῥύημα, t. 3, c. 685, d
Ῥύημι, t. 3, c. 684, b. Ῥυλλᾶται, t. 3, c. 683, f
Ῥυπάω, ib. e Ῥυπαίνεται, t. 3, c. 685, e
Ῥυπαρία, t. 3, c. 685, e. Ῥυπαρίη, ib. Ῥυπαρὸς, ib. e.
Ῥυθμίζω, t. 3, c. 716, c. Ῥυθμικὸς, ib. d
Ῥυθμοποιία, t. 3, c. 715, e. Ῥυθμοποιὸς, ibid. e
Ῥυθμὸς, Numerus, &c. t. 3, c. 713, e. Ῥυθμὸς, Modulus, Gradus, &c. 724, c. Ῥυθμὸς, apud medic. c. 714, g. Ῥυθμὸς, versus mensura. &c. c. 725, d
Ῥῦμα, Tractus, &c. t. 1, c. 1161, d. Ῥῦμα, Tutamen, &c. c. 1166, b
Ῥυμβίον, t. 3, c. 675, f
Ῥυμβοτᾶν, Hesych. exp. διαστρέφειν, Dissergere.
Ῥύμβος, t. 3, c. 675, f. Ῥύμβος, propr. ib.
Ῥυμβοῦν, t. 3, c. 675, g
Ῥύμη, Vicus, &c. t. 1, c. 1163, e. Ῥύμη, Tutamẽ, &c. c. 1166, b. Ῥύμη, Impetus, &c. t. 3, c. 684, h.
Ῥύμηξ, Torrens, Hesych. Ῥύμμα, t. 3, c. 719, f
Ῥυμὸς, t. 1, c. 1163, g. Ῥυμοτομέω, ib. f
Ῥυμοτομία, ib. Ῥυμουλκέω, t. 1, c. 1161, f
Ῥύομαι, t. 1, c. 1165, f. Ῥύπα, t. 3, c. 767, h
Ῥύπαιον, pro Ætoliæ monte, ex Nicandro affertur, nisi υ in ι mutandum est.
Ῥυπαπαῖ, Nautica acclamatio, apud Aristoph. in Ranis & Vespis. Hesych. habet ῥυπαπαῖαι.
Ῥυπαίνω, t. 3, c. 719, a. Ῥυπεία, t. 3, c. 718, e
Ῥυπαρὸς, ib. c. Ῥύπασμα, t. 3, c. 719, b
Ῥυπάω, t. 3, c. 718, e
Ῥυπαχάρης, t. 1, c. 866, a. t. 3, c. 718, a
Ῥυπεὸς, t. 3, c. 718, b. Ῥυπαρόδουλος, ib. a
Ῥύπτω, t. 3, c. 717, h. Ῥύπτω, ib. c
Ῥυπτώμαι, t. 3, c. 718, c. Ῥυπόω, ib.
Ῥυπὴρ, t. 3, c. 719, f. Ῥυπαρὸς, ib. c
Ῥύπωμα, ibid. & 1117, d. obit.
Ῥύσιον, t. 3, c. 719, c. Ῥυπόδης, t. 3, c. 718, b
Ῥυπὶ, t. 1, c. 1164, d. Ῥυπὶ, ibid.

Ῥυπόω, t. 1, c. 1166, d
Ῥύσμον, ω, τὸ, Ruta, ex Nican. in Alexiph. Ἡ πόα γ' ὑπὸ πάσης ῥυσίμου ὀνομάζεται πόλεως. Dicitur & ῥύτη.
Ῥύσσω, t. 1, c. 1161, g. & 1166, c. Ῥυσσωτὸς, t. 1, c. 1166, c
Ῥῦσις, t. 1, c. 1166, b. t. 3, c. 684, c
Ῥύσταμαι, t. 1, c. 1166, g. Ῥύστειρα, ibid.
Ῥυστικὸς, t. 1, c. 1163, c. Ῥυστὶς, t. 1, c. 1164, c
Ῥυστιὸω, ib. d. Ῥυστιωτὴς, ib. e. Ῥυστικαλέω, ib. Ῥύστειρα, ib. f
Ῥυστικαρπὸς, ib. d. Ῥυστὸς, ib. e. Ῥυστὸς, ib. d. Ῥυστὸς, b.
Ῥύστρον, ib. e. Ῥυστρωμα, t. 1, c. 1163, d
Ῥυτιζίστρα, ib. Ῥυτίζω, ib. c. Ῥυτιστὸς, ib. d.
Ῥυτὸς, t. 1, c. 1166, f Ῥυτὶ, t. 1, c. 1163, b.
Ῥυτὶ, vide in Ῥύτη. Ῥυτογόλας, t. 1, c. 1163, b
Ῥυτιάω, Fœdo, Conuitior, Maledictis lacero, Latino. Ita v.l. ἀμῤῥύτορας.
Ῥύτη, Ruta. ex quo Latino factum putatur illud Cæsium. Ῥύτη quoque habet Hesych.
Ῥυτὴρ, t. 1, c. 1161, h. & 1166, e. Ῥυτηρόφλοιος, t. 1, c. 1164, b
Ῥυτηδὸν, ib. Ῥυτηδὸν, ib. Ῥυτηδὸν, ib. c. Ῥυτὶς, ib.
Ῥυτὶ, τὸ, subst. t. 3, c. 684, e. Ῥυτὸς, t. 1, c. 1163, t. 3, c. 684, c
Ῥύτον, t. 1, c. 1166, f
Ῥύτιον, Abstergo, pro ῥύπτω. v.l.
Ῥύτωρ, t. 1, c. 1163, a. & 1166, e
Ῥυφὸν, Incuruum. Æolicum vocabulum esse traditur.
Ῥυχαχὴς, Tumultus. Ex Aristoph. affert Suid, quem vide.
Ῥύψις, ιος, ἡ, Abstersio, Purgatio.
Ῥῶ, t. 1, c. 1161, d. & 1165, f. t. 3, c. 683, f
Ῥῶ, t. 1, c. 1151, a
Ῥωὰ, pro ῥωιὰ. Item Costæ tenuiores molliorésque, ῥωὶ dicuntur. v.l.
Ῥωβικιστὴς, Qui vix potest pronuntiare ρ literam. v.l.
Ῥωγαλέος, t. 1, c. 523, h. Ῥωγαὶ, t. 1, c. 514, a
Ῥῶες, Pars magnæ domus. Ita v.l. quæ hanc interpretationem sumunt ex ista expositione, μεγάλου μέρους. Vide Eustath.
Ῥωγὰς, t. 1, c. 513, h. Ῥωγαλέος, t. 1, c. 510, c. ob.
Ῥωγμὴ, t. 1, c. 524, b. Ῥωγμὸς, ib. c
Ῥωδὸς, pro ῥοιδὸς, apud Plut. Ῥώδιος, t. 3, c. 734, d
Ῥῶθων, Naris. Sed in plurali potius quàm in singulari vsurpari puto. Pollux postquam dixit, Ἐπὶ δὲ μόνης τῆς Μυκήνης, ὥσπερ τῆς ἐν ἵππῳ, subiungit, καὶ Ῥῶθων. Diosc. παὶ ἐν ταῖς ῥώθωνι ἀμυδρίαις καὶ συνδρόμοις ἀκαθάρτοις. Item, εἰς τοὺς ῥώθωνας ἐγχυθεῖσι. quibus in locis aliique passim omnes interpretes vertunt Nares. Ῥῶθων autem redditur etiã Nasus. At in v.l. dicitur ῥῶθων esse pars guttoris. quæ interpretatio iam inde ab iis quæ prima prodierunt, manauit: sed ἀμαρτύρως.
Ῥῶμα, t. 3, c. 731, e. Ῥωμαΐζω, ib. d
Ῥωμαϊκὸς, ib. c. Ῥωμαϊκῶς, ib. d
Ῥωμαῖος, ib. c. Ῥωμαϊστὶ, ib.
Ῥωμαλέος, ib. d. Ῥωμαλεότης, ib. e
Ῥωμαλεόομαι, ib. Ῥωμαλέως, ib.
Ῥωμαὶς propr. ib. d. Ῥώμη, t. 3, c. 731, e
Ῥώμη propr. c. 3, c. 731, a.
Ῥώνιξις, Fluuialis nauigii genus. Hesych.
Ῥώνιος, Dignus. Item Diues. Hesych.
Ῥώντυμαι, t. 3, c. 733, f Ῥώνυμι, ib. Ῥωνύω, ib.
Ῥωὶς, t. 1, c. 524, d. Ῥώσμαι, t. 3, c. 730, a
Ῥωπαὶ, αἱ, t. 3, c. 736, a. Ῥώπαξ, ib.
Ῥῶπες, vide in Ῥώψ. Ῥωπεύω, t. 3, c. 736, e
Ῥωπῖον, t. 3, c. 735, f. Ῥωπόπωλιν, vide in Ῥωπόπωλος.
Ῥώπια, τὰ, t. 3, c. 736, a. Ῥωπίζω, ib. c. Ῥωπὸς, ib. d
Ῥωπηφάγοι, οἱ, ib. Ῥωπόβολος, ib.
Ῥωπωλεῖον, ib. c. Ῥωπώλης, ib. b. Ῥώπων, ib. a
Ῥωρὸς, Vehemens. Vide Hesych.
Ῥῶς, t. 3, c. 731, f. Ῥωτὴρ, t. 3, c. 666, f
Ῥωτίζειν, ν. τὸ, Ad roborandum valēs. Suid. exp. τὸ ἐρωτᾶν. Vide & Hes. de hac voce ῥωτίζειν. Sed idem Ῥωτίζειν voce illa παροιμιώδη exponit, non absque meadi suspicione.
Ῥωτὸς, t. 3, c. 731, f. Ῥωτίζω, t. 1, c. IX, c
Ῥωτικὸς, ib. b. Ῥωτικισμὸς, ib. c
Ῥωχμὴ, t. 1, c. 524, c. Ῥωχμὸς, ib.
Ῥώψω, Dentibus fremo. Ῥώψ, t. 3, c. 735, d
Ῥῶων, t. 3, c. 730, a

Σ, Attici mutabant in ξ, in præpositione σύν, & eius cõpositis. Meminerit igitur lector, verba eiusmodi quæ apud Atticos scriptores inueniet à litera ξ initium habentia, hic in σ esse quærenda. vt Ξωτὴς in Σωτὴς, Ξύμμαχος in Σύμμαχος, Ξωαγωνίζομαι in Συναγωνίζομαι, Ξυλλέγω in Συλλέγω, &c. A

Σ, iidem vertebant in τ, dicentes Τῶτλον pro Σῶτλον, &c. sic Θάλαττα pro Θάλασσα, &c. Non indifferẽter tamen apud quoslibet Atticos scriptores hanc mutationem inueniri, docebunt meæ animaduersiones in aliorum scripta de dialectis. B

Σά, pro σύ, t.2, c.1505, b

Σᾶ, contractum ex σάα, pro σῶα, t.3, c.1114, c

Σαβάζειν, Bacchari, Bacchantes imitari, Clamare Euœ. Ἀναζεῖν, βακχεύειν. Hesych. Σαβάζειν esse nonnunquam pertultare, sed indecoro & motu & gestu, quo petaurista, Bacchæ in tripudiis, & Dionysiæ saltatrices (Italis baladinæ) commouentur, quum lumbos extollunt ac vibrant: tradit Brod. sed exemplum non afferens. Id autem tradit in istos versus lib.3 Epigr. Ἐνθάδε τὴς πρωτοτύπους μαλακοῦ ῥήθος, ὀνθάδε κεῖται Τρύφερον, σαβαζιῶν αἴθημα σαλμακίδων. dicens σαβαζιῶν esse Dionysiacarũ, quæ thyadum instar παροινῶν atque debacchari consueuerunt. Suidas dicit significari τὸ παιρῶν, id est meretricum. At hanc τῆ Σαβαζίῳ significationem non sequitur Σαβαχὶς apud Hesych. Chios enim σαβαιὼν ait vocare τὸν σαπρόν, id est putridum. Hippocrates autem pro purulento vsurpasse traditur, De morb. lib.1. Extat & aduerb. Σαβακῶς apud Hesych. quod significare ait Austerè, Aspere, Acerbé. C

Σαβαζίος, t.1, c.1299, a. Σαβαζεῖ vide in Σαβάζειν.

Σαβαιος vide in Σαβάζειν. Σαβακῶς vide in Σαβάζειν.

Σάβανον, οὖ, τὸ, Pannus asperior deliccandis detergendisque à balneo corporibus accommodus, apud Aetium, Serm.12, cap.11, & Trallianum, atque Nicolaum Myrepsum. Marc Empiricus cap.5, Crassio sabano diligenter deliccabis. Vtitur & Palladius. Hæc ex v.l. quæ & Σάγανον idem esse tradunt. At Hesych. non habet illam vocem, sed hanc duntaxat: σαγανα exponẽs σκεπάσματα & σκεδάσεις. D

Σαβάπος, pro Σαβάζιος, quod vide.

Σαβασμός, t.1, c.1299, a

Σαβῆρος, Hesychio est δακτύλιος: at Σαίβηδον eidem sunt κοπωτὴς. Vide & Σαίβηδις apud eundem, de quodã tonsuræ seu rasuræ forma, seu de pudendo muliebri.

Σαβοῖ, t.1, c.1298, c. & 1299, a. Σαβοὶ, t.1, c.1299, a

Σαβὸς vel Σαβὶς, vide in Σαβὶς, t.1, c.1299, a. Vide & Suidã, necnon Hesychium.

Σαβυδὸς vide in Σαβῆρος. Σάγανον vide in Σάβανον. E

Σαγάπηνον, Sagapenum. Succus est ferulaceæ fruticis, nascentis in Media. Laudatur transluciduin foris, colore tuso, & quum frangitur, intus candido: odore medio inter laserpitii succum & galbanũ: gustu acre. Officinæ interpolato nomine Serapinũ appellant. Gor. In v.l. traditur esse succum herbæ cuiusdam ferulam referentis nascentis in Media: & alios legere Σαβαπηνον. Fieri autem Sagapenum, ab imo caule vulnerata ferula, teste Dioscor. lib 3. cap. 91. Eundem cap. 95, eiusdem libri, docere, Σαγάπηνον esse ὀπὸν, id est liquorem, herbæ ferulaceæ quæ in India nascitur. Plinium autem facere plantam in Italia nascentem. F

Σάγαρις, ιος, ἡ, Securis quoddam genus, quod Amazonũ gestamen erat. Xenoph. ἀνάβ. lib.4. ἔχοντα πέλεκυν Φρύγιον καὶ φαρέτραν, ᾗ σάγαρι οἵαπερ αἱ Ἀμαζόνες ἔχουσιν. A quibusdam redditur Securis, vel Bipennis, sequẽdo Grabusdam redditur Securis, vel Bipennis, sequẽdo Grammaticum per vocem πέλεκις. Verùm Hesych. eam expositionem per vocem πέλεκις. Verùm Hesych. non πέλεκαν sed πελέκιον exponit, & quidem addens μονόστομον. Quod autem Suidas vult σάγαρις posse exponi κοπίδα, sicut & πέλεκαν, in eo planè ab illo dissentio. Et quod in vulg.lex. scriptum est, σάγαρις à Xenophõte vocari etiam κοπίδα & μάχαιραν, id falsum est. Nam κοπίδα quidem & μάχαιραν de vno eodémque ὄπλῳ genere dicit, at σάγαρις de alio: vt fusè docet quidã meorum in illum scriptorem annotationũ locus. Quòd autem tradit idem Suidas dici etiam σάγαρις absque σ, affértque illum ipsum Xenophontis locum quem modò ex ἀνάβ. lib.4. protuli: sciendum est eius rei fidem mihi ex iis quæ viderim in exemplaribus minimè fieri. habent enim omnia σάγαρις, nõ σαγαρις. Extat porro is locus pag.194, meæ editionis: vbi certè nihil inter se exemplaria scripta de hac voce discrepant, nisi quòd σαγγαρις habent quædam. Quum tamen hæc ita sint, vulg.lex. illud σάγαρις apud Xenophontem legi tradũt. atque ita bis in paucis lineis falso Xenophontis testimonio se niti dicunt. Sed talia in illo opere tam frequenter occurrũt, vt mirari nemo debeat. Additur verò, & apud Herodotum extare scripturam illam σάγαρις: quod ego nihilomagis verum esse puto. Quod autẽ ad illos Xenoph. codices attinet quos σαγγαρις habere dixi, sciendum est, apud Herodotum itidem σαγάρεις legi in Aldina editione, in fine libri primi: vbi de Massagetis scribit, καὶ πέλεκυς τε καὶ ἀγχοφόρια σαγάρεις τε μίζονες ἔχει. Ego tamen in mea editione σαγάρεις scribere malui, ex plurium codicum autoritate. Item σάγαρις λιποψυχίας, de phlebotomo quo venæ secãtur, in v.l. ex Suida, quem ex Anthol. epigrammatum verba hæc sumpsisse arbitror. G

Σάγαρις, vel potius Σαγγάριος, Phrygiæ fluuius.

Σαγγαρις est etiam proprium nomẽ filii Medi, vt annot. v.l. ex Etymologo. sed apud eum inuenio Σαγαρίδης τὸν υἱὸν Μήδου, non Σαγγαρίδης.

Σαγγαρις pro σάγαρις inuenim scriptum, docui paulo ante in Σάγαρις. H

Σάγη, t.3, c.747, b

Σαγηνεῖον, Σαγηνευτὴρ, &c. vide in Σαγήνη.

Σαγήνη, ης, ἡ, Sagena: Latinè Verriculum, seu Euerriculum: à quibusdam redditur & Nassa. Hesych. ait fuisse πλέγμα πρὸς καλάμου ad capiendos pisces. Plutar. Sympos. lib. 8, καθάπερ βόλοι ἰχθύων, παίπαλοι καὶ φαὶ Πυθαγόρειοι λέγουσιν ἀφῆται κλήθρου πλοκὴν σαγήνης. Sic apud Matth. cap. 13, dicitur regnum cælorum simile esse σαγήνῃ βληθείσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ. Sunt qui σαγήνην velint esse proprie sinum retis in quem capti pisces deueniunt. Vide & tom 3, c.378, g I

Hinc Σαγηνεύειν, Sagena includo, Sagena irretio. Euerriculare quidam interpr. Philo De vita Mos. lib.1, καθάπερ βόλοι ἰχθύων, παίπαλοι ὄντες κύκλῳ σαγηνεύουσι πάντα. Sed latius etiam extenditur, de eo qui alio etiã modo irretit. vt apud Lucianũ dicitur de Vulcano Martẽ & Venerem irretiente. Quinetiam σαγηνεύειν aliquam vrbem, aut etiam regionem, legimus, cùm apud Herodotum, tum apud Platonem, De leg. lib.3, pag.219, σαγηνεύσαντι πᾶσαν τὴν Ἑλληνικὴν οἱ τραπῶσιν τὴ Δαίδαλος. Apud Herodianũ redditur Indagine cingere. Œcum. in Acta de Apostolis metaphoricè vsurpauit homines ad fidem Christianam conuertentibus. K

Hinc Σαγηνία, Actio illa includendi sagena, seu irretiendi: vel vno verbo Verriculatio, Euerriculatio: si σαγηνεύειν verti possit Verriculare vel Euerriculare. Redditur etiam Piscatus, quoniam exponitur ἁλιεία à Suida.

Σαγηνεύς, έως, ὁ, & Σαγηνευτὴρ, ῆρος, ὁ, & Σαγηνευτὴς, οῦ, ὁ, Qui sagena vtitur, Verriculator, vel Euerriculator. Et generaliter Piscator: in Epigramm. Ἀγχιάλῳ Πείρῃ σαγηνευτῆρες ἵκοντο. L

Item Σαγηνοβόλος, Qui sagenam iacit: sicut dicitur iaci rete. Capitur generaliter pro piscatore, sicut & præcedentia.

Σαγηνοδέτης, Sagenæ alligatus. σαγηνοδέτην ἄμμα, in Epigramm.

Σαγηφορεῖν, t.3, c.746, d.

Σαγὶς, Pera, Saccus. πήρα, Hesych. M

Σάγμα, t.3, c.746, a. Σαγμάτια, τὰ, ibid.b

Σαγὸς, t.3, c.746, d

Σάγουρον, Verriculum, Rete, in v.l. Vide Hes.

Σαθίειον, ου, τὸ, Sathirium: animal quadrupes, ex mari victum quærens. v.l. ex Aristot. Anim. lib.8, cap.5. N

Σαθνὸω, Foueo. V.l. in huius vocabuli expositione ἁθρόω

INDICIS IN THESAVRVM LINGUÆ Græcæ ab Henrico Stephano conſtructum,

PARS II.

P

P Apud Eretrienſes frequenti erat in vſu. eam enim non paucis vocibus contra morem aliorum inſerebant. Poetæ autem nonnullis vocabulis eam inſeruiſſe comperiuntur vt ſonum aſperiorem efficerent. Quinetiam in vocibus nonnullis quas cum poetis communes alii ſcriptores habent, aſcititium eſſe exiſtimatur: vt in εἶρος & ἀλαβαστρον. Vide Euſtathiũ.

Ῥα, particula παραπληρωματική, id eſt expletiua, quæ ex ἄρ facta videtur, per metathelin. Quidam συνδετικὸν παραπληρωματικόν appellarunt. Eſt autem ex encliticis: & redditur Certè, Vtique: vel tanquam omnino vacans, ideóque interpretationem non poſtulans, prætermittitur. Homer. Odyſſ. ζ, — αἶψα γὰρ ῥα Παφιηγενὴς ἐλεήσει. Atque vt hic particulæ γε ſubiungitur, ſic alibi cuipiam alii. vt in principio Iliad β, vocularum μὲν: & vtrique redditur Ni. Dicitur etiam ὅς ῥα, vt ὅς γε, pro ὅς. Interdum accentum retinet, in nonnullis quidem certè exemplaribus: veluti poſt ἦ quum dicitur ἦ ῥά.

Ῥᾶ, vel potius Ῥᾰ, cum accentu & ι ſubſcripto, pro ῥᾴδιον, (id eſt Facilè) apud Sophoclem, teſte Euſtathio. Alii pro ῥᾳδίως etiam poni teſtantur, id eſt Facilé.

Ῥᾶ, eſt apud medicos ῥίζωμα, inquit Heſych. id eſt, parua quædam radix. Sed apud hunc lexicographum ſcriptum eſt ῥᾶ, apud Dioſcoridem libro 3. cap. 1, ῥᾶ, cum circunflexo. Idem tradit vocari etiam Ῥῆον, & in iis quæ ſupra Boſphorum ſunt regionibus naſci. Eſſe autem radicem nigram, centaurio magno ſimilem, ſed minorem & magis rufam: fungoſam, aliquantum lxuem, ſine odore. Latini Rha Põticum ſeu Ponticam appellant. Nomen autem nacta eſt à fluuio Ponticæ regionis, cui nomen Rha, de quo Ammian. Marcell. libro 22, ita ſcribit, Tanais, qui inter Caucaſias oriens rupes, per ſinuoſos labitur circumflexus, Aliámque ab Europa diſterminans, in ſtagnis Mæoticis delitеſcit. huic Rha vicinus eſt amnis, in cuius ſupercilijs vegetabilis quædam eiuſdem nominis gignitur radix, ad multiplices medelarum vſus proficiens. Plerique radicem hanc Rha eandem cum rhabarbaro eſſe putarunt: ſed alii longè diuerſam eſſe cenſent: quorum è numero eſt Matthiolus.

Ῥαβάζειν, vel Ῥαβάσσειν, (vnde eſſe puto apud nos verbum Rammaſſer) Surſum ac deorſum ire. Vide Heſych. qui & aliter exponi tradit.

Ῥαβδία, t.3, c.662, h.	Ῥαβδίδιον, ib.g
Ῥαβδίζομαι, t.3, c.663, a.	Ῥαβδίζω, ib.
Ῥαβδίον, ib.b.	Ῥαβδοειδὴς, t.3, c.662, c
Ῥαβδονόμος, t.3, c.661, h.	Ῥαβδουχέω, t.3, c.662, a
Ῥαβδουχία, ib.	Ῥαβδοῦχος, t.3, c.661, g
Ῥάβδος, Virga, &c. t.3, c.659, a.	Ῥάβδος, Virga viſcata, c.660, b. Ῥάβδος, Ramus, &c. ibid. c. Ῥάβδος, Haſtile, &c. Alias item ſignificationes vide col. illam ſequente. Ῥᾶβδος idem quod ῥάβδος, t.3, c.661, e
Ῥαβδοφορία, t.3, c.662, b.	Ῥαβδοφόρος, t.3, c.661, g
Ῥαβδωδία, t.1, c.121, h.	Ῥαβδωδὴς, ib.
Ῥάβδωσις, t.3, c.661, d.	Ῥαβδωτὴ κόνις, ib.f

Ῥάγα, Vigor, Vis, Impetus. αἰχμὴ, βία, ὁρμὴ, Heſych. Eſt etiam accuſatiuus à nom. ῥαξ.

Ῥαγάδης, t.1, c.521, b.	Ῥαγὰς, ib.a
Ῥαγδαῖος, ib.e.	Ῥαγδαιότης, ib.f
Ῥάγδην, ib.e.	Ῥαγὶς, t.1, c.519, f
Ῥαγὶς, t.1, c.525, b. obit.	Ῥαγίζω, t.1, c.523, g
Ῥαγμὸς, ib.	Ῥάγιον, ibid.
Ῥαγοειδὴς, ib.d.	Ῥαγὸς, t.1, c.521, d
Ῥαγολογία, t.1, c.523, f.	Ῥαγολόγος, ib.
Ῥαγόω, t.1, c.521, c.	Ῥαγῶδης, t.1, c.523, g

Ῥαδιὰς, ὁ, ἡ, Tener, Mollis, Delicatus. τρυφερός. Ab Heſychio exponitur non ſolùm ἁπαλὸς, ſed etiam ἀδρόσαρκος. pro quo reponendum eſſe dico ἀδρόσαρκος, ex Etym.

Ῥάδαμνος, ου, ὁ, Germen, Ramus tener. Vide Heſych. Ex cap. 8 Iobi affertur, ῥαδάμνος ἀπὸ ξηλοβίστου.

Ῥαδαὶὸν, idem quod ῥαδινὸν, teſte Heſychio. Ῥαδαΐζεται idem exp. πάσσεται, Concutitur, Quaſſatur.

Ῥαδία, Calceamenti quoddam genus, ſeu ſandalii, teſte Heſychio. Quidam ita dictum tradunt quòd facilè induerentur.

Ῥᾴδιστος pro ῥᾷον, Facilior: ea forma qua αἰδοιέστερος & αἰσχιέστερος, atque alia.

Ῥάδινον vocatu fuit à Perſis oleũ, Herodoto teſte, lib. 6.

Ῥαδινὸς, Gracilis, Tenuis, vt ῥαδινὰ σώματα apud Xenoph. quibus opponuntur ea quæ ὀβριαπαίστερα τοῦ σίτου. Apud Theocritum itidem, ῥαδιναὶ vocantem κωμῳδοῦσας. ſchol. ῥαδινὸν ſignificare ait τὸ ὀπίσω καὶ λεπτὸν: quum alioqui ῥαδινὴ ῥίζα apud Nic. in Ther. exponatur ῥαδαμώδης, id eſt κλαδώδης.

Ῥαδινὸς, Agilis, Celer, Mobilis. Anacreõ enim ῥαδινοὺς πώλους appellaſſe fertur celeres equos. Apud Æſchyl. in Prom. ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν redditur Ab oculis mobilib⁹.

Ῥᾳδινὸς, Mollis. vt πόδας ῥᾳδινοὺς appellat Heſiodus pedes Veneris: τὴν ποθὲν ἐκ ῥᾳδινῶν ἀέξει. Huic autem ſignificationi affinis ea eſt qua ponitur pro imbecilli ſeu debili: vt in quodam loco quem Suidas affert, ῥᾳδινὸν & καρηβαρὲς inter ſe opponuntur.

Ῥαδινοὺς ἄκοντας Steſich. appellaſſe fertur ſtridula iacula. (ſicut ῥαδινὴ μάστιξ apud Hom. exponitur à quibuſdam λιγυρὰ) Ibycus autem ῥαδινοὺς κίονας excelſas columnas. Sed videdũ quomodo omnes hæ ſignificationes huic etymo cõuenire poſſint, ἀπὸ τῆ ῥᾴω dicẽdo.

Ῥάδιξ, ιγος, ὁ, Ramus. Nic. in Theriacis, — ὀρεσσίνοιο βατῆος Κόψαντες ῥάδιγα πλυσιχρόος κτένοιο.

Ῥάδιος, t.3, c.663, b	
Ῥαδιουργέω, t.3, c.664, c. item t.1, c.1607, d. obit.	
Ῥαδιουργία, ib.b	
Ῥαδιουργὸς, t.3, c.663, h.	Ῥάδιος, ib.g
Ῥᾴζομαι, t.3, c.694, a.	Ῥᾴζω, ibid. & c.712, d
Ῥᾴζω Latro, &c. c.694, c.	Ῥαθαγία, t.3, c.693, e
Ῥαθαγὸς, ib.d.	Ῥαθαλίομαι, ib.
Ῥαθαμὸς, ib.g.	Ῥαθάμιγξ, ib.c
Ῥαθαμίζω, ib.d.	Ῥαθαπυγίζω, ib.f
Ῥαθαναβάθροι, οἱ, ib.d.	Ῥάθυμα, τὰ, ſubſt. t.1, c.1607, g
Ῥαθυμέομαι, t.1, c.1609, b.	Ῥαθυμέω, t.1, c.1608, h
Ῥαθυμία, ib.e.	Ῥαθυμίζω, t.1, c.1609, d
Ῥαθυμοποιὸς, t.1, c.1607, h.	Ῥάθυμος, ib.c
Ῥαθυμόπορος, t.1, c.1608, d.	Ῥαθυμοπόρως, ib.
Ῥαθύμως, ibid. c.	Ῥαία, Sanitas. ὑγεία, Heſych.
Ῥαίζω, t.3, c.664, b.	Ῥαιστὴν, Flagellum. μάστιξ.

Ῥαῖκος eſt Ἑλλην. Romani autem dicunt Γραικὸς, præfixo γ, vt inquit Heſych. Apud Euſtath. autem legimus ex Rhetorico lexico, barbarorum eſſe Ῥαικὸς ſine γ proferre, quum Sophocl. & Lycophr. Γραικοὺς dixerint. Meminit & Etymolog. At verò Suidas ῥαικὸς exp. ὁ ἰσημέρινος. Eundem vide in Γραικός.

Ῥαιβιδὴς, t.3, c.694, e. Vide & in Ῥαιβὸς, quod proximè ſequitur.

Ῥαιβὸς, οῦ, ὁ, Incuruus, Intortus, στριβλὸς, καμπύλος. Sed ῥαιβὸς dicitur etiam qui nomine compoſito Ῥαιβοσκελὴς appellatur, Cui crura ſunt intorta ſeu obtorta introrſum. ῥαιβοὺς nominant (inquit Pollux) οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισοὺς autem οἷς τὰ αὐτὰ πρὸς τὰ γόνατα εἰς τὸ ἔξω ἀνεσπασται. In v.l. ῥαιβὸς redditur etiã, Qui pedibus eſt incuruis & in ſe contractis: & ῥαιβοσκελὴς, ex Epigr. Loripes. Sed ſecundum alios rectius Varus reddi poſſit. Inuenitur etiã Ῥαιβιδὴς pro incuruo, apud Hippocr. Eſſe autem putatur ῥαιβὸς à verbo ῥαίω (ſignificãte φθείρω) & verbo βαίνω. Affertur tamẽ & aliud etymũ.

Ῥαίνω, t.3, c.691, f.
Ῥαιστήριος, ib.e.
Ῥαίτη, aduerb. t.3, c.665, f.
Ῥαιτὴρ, t.3, c.666, f.
Ῥάκης, ib.
Ῥάϊτις, ib.
Ῥαιφάσσω, Caſtè viuo, Purus ſum, vulg. lex. ex Heſychio, qui ῥαιφάσαι exp. καθᾶραι.
Ῥάκος, t.3, c.666, c.
Ῥακάζω, t.1, c.522, e
Ῥακάδης, ib.a.
Ῥακίδες, ib.f
Ῥάκιον, ib.e.
Ῥακοσυρραπάδης, ib.f
Ῥακοδύτης, ib.a.
Ῥακόδυτος, ib.
Ῥακόεις, ib.b.
Ῥακόομαι, ib.c
Ῥάκος, t.1, c.521, f.
Ῥακοφορέω, t.1, c.521, a
Ῥακτήεις, t.1, c.518, b.
Ῥάκτης, ib.
Ῥάκτεια, ib.
Ῥακώδης, t.1, c.522, b
Ῥακωλέον, ib.c.
Ῥάκωμα, ib.d
Ῥάκωσις, ib.
Ῥάμμα, t.3, c.667, c
Ῥάμνος, ου, ἡ, Spina alba, aut cerualis: quam Galli burgam ſpinam appellant, inquit Gorr. Frutex eſt ramos ſerens rectos & aculeos in acutæ ſpinæ modum: fructum edit latum, candidum, tenuem folliculari ſpecie, verticillo ſimilem. In vulg. lex. annotatur, ῥάμνον à Theophraſto dici αἰείφυλλον: ſed id noſtro rhamno non conuenire. Additur ex Dioſcoride, valere ad veneficia. Perperam autem apud Ioſephum interpretem reddidiſſe Rubum.
Ῥαμνουσία, Nemeſis, quæ & à Latinis Rhamnuſia cognominatur. Sic autem appellata traditur à Rhamnunte vico Atticæ, in quo ſimulacrũ habebat à Phidia fabrefactum. Vide Heſych.
Ῥαμφή, Culter, Gladius κοπὶς, μάχαιρα, Heſych. Quod autem addit, ἢ τὸ ἀπὸ ὀρτύων ῥύγχη, ad ῥάμφα pertinere puto, pluralem τὰ ῥάμφος.
Ῥάμφις. Nauis quoddam genus.
Ῥάμφος, ους, τὸ, Roſtrum. Sed hoc ῥάμφος apud Homerum non extare tradit Euſtath.
Ῥαπὴρ, t.3, c.691, h
Ῥαΐς, t.3, c.602, a.
Ῥαΐνομα, ib.b
Ῥαπίζω, t.3, c.691, a.
Ῥαπὶς, t.3, c.691, h
Ῥ'αποδμός, ib.
Ῥάξ, t.1, c.513, c.
Ῥάξ, t.1, c.518, a
Ῥᾶξις, ib.b.
Ῥᾶσαι, aduerb. t.3, c.664, g
Ῥάσιος, ib.
Ῥᾶς, t.3, c.663, c
Ῥάσπερο, t.3, c.664, g
Ῥαπτάωλος, idem eſſe cenſetur quod ῥαπιδαύλης, de quo dictum fuit t.1, c.611, g. Ῥαπτὴ teſte Heſychio eſt καλάμη. additque, καὶ πᾶς ὁ αὐτῷ αὐλοποιῶν, ῥαπτάλιος. pro quo reponitur ῥαπτάωλος. In vulg. lex. ῥαπτάωλος, Stipulam inflãs. In iiſdem eſt Ῥαπαύλης pro Ῥαπιδαύλης, vt habet Euſtath.
Ῥαπίζω, vide in Ῥαπὶς.
Ῥαπὶς, ίδος, ἡ, Virga. vnde ab Homero Mercurius dicitur χρυσόῤῥαπις, Aurea virgam habens. Sed apud Euſtathium ſcriptum eſt ῥάπις, accentu in priore. Sùntque ῥαπίδες ὑποδήματα quoque, eidem. Heſych. habet ῥαπίδες, ſecundum quem ſunt ὑποδήματα, & πέδαι. Hinc verbum Ῥαπίζω, Virga cædo, ſeu percutio. Vel, Baculo cædo, ſeu bacillo, aut etiam fuſte: latius videlicet extendendo nominis ῥαπὶς ſignificationem in hoc verbo. Plutarch. in Themiſtocle, ὦ Θεμιστόκλεις, ὁ τὰς ἀγρὶας τὰς ἐξεπεπαιδευμένους ῥαπίζων. Ναὶ (ἔφην ὁ Θεμιστοκλῆς) ἀλλὰ τὰς ἀπολειφθείσας οὐ σφριγώσας. Intelligi autem ἐπὶ τῷ ῥαπίζειν quod ſit βακτηρία, proximè ſequentibus declaratur, ὑποζυμίου δὲ τοῦ βακτηρίαν ὡς πατάξοντος. Sed in Apophthegm. idem commemorans, pro ῥαπίζειν dicit μαστιγοῦν: quum tamen ibidem ſubiungat ὑποζυμίου τοῦ βακτηρίαν. Alioqui non mirum eſſet ῥαπίζειν dici & ὅτι τύπτουσιν, ex Herodoto in Polymnia, pag. 154, mex editionis. At in vulg. lex. redditur Alapis percutio, Colaphis cædo, Colaphos incutio, &c. Manaſſe autem videtur hæc interpretatio partim ex Suidæ expoſitione, partim ex veteri Teſtamenti noui interprete, qui ῥαπίσματα apud Marcum vertit Alapis. Niſi potius & hic interpres, & alii qui idem de verbo ῥαπίζειν cenſuerunt, ad Matth. locum reſpexerunt, cap. 5, ὅστις σε ῥαπίσει ὅτι τὴν δεξιάν σου σιαγόνα. Sed hinc minimè probari ſignificatio illa poteſt: quum itidẽ dici queat παπτάξει ὅτι τὴν σιαγόνα. Adde quòd, ſi ῥαπίζειν eſſet Colaphos impingere, idem ſcriptor, cap. 26, poſt εἰκαίσματα addidiſſet, εἰ δὲ ἐῤῥάπισαν. quod reſtè videtur redditum in poſtrema interpretatione, Bacillis cecidêrunt. Vetus interpres tamen, tanquam res ſimilis eſſet, ἐῤῥάπισαν vertit Palmas in faciem eius dederunt. Repetoporro & apud Plutarchum in Rom. quæſt. πῶς ὅτι κύρβις, deinde καὶ ῥαπίζεται. Hinc Ῥάπισμα, ατος, τὸ, Ictus qui virga vel baculo ſeu fuſte incutitur. In vulg. lex. Alapa, Colaphus. cui interpretationi (quam veteris interpretis Teſtamenti noui autoritate confirmari docui) patrocinatur & Suidas, vbi exponit hæc verba, ὅτι κύρβις. In iiſdem ex Phrynicho annotatur, non eſſe in vſu.
Ῥαπὰ, ᾶ, t.3, c.667, e
Ῥαπαύλης, t.1, c.611, g.
Ῥάπις, ibid.
Ῥάπτω, ibid.a
Ῥάπυς, vide in Ῥάφυς.
Ῥαρίας, άδος, ἡ, Ceres, ἡ Δημήτηρ, inquit Suidas: quam vide.
Ῥαρίον, Infans: ex Ῥάρος ſignificante ventrem. Sed ſignificat hoc ῥάρος & robuſtum. Vide Etym. Heſ. & Suidam.
Ῥάσμα, t.3, c.694, a
Ῥάσσω, t.1, c.517, h.
Ῥᾶσσα, aduerb. t.3, c.665, b
Ῥᾶστος, ibid.
Ῥαστώνη, ibid.d
Ῥαστὴν, t.1, c.1607, c. & d. obit. & t.3, c.665, b
Ῥαστωρ, t.3, c.694, a
Ῥαφανέλαιον, Rhaphaninũ oleum, ex rhaphani ſemine. ῥαφανίνου ἔλαιον. Ex Dioſcor. lib.1, cap.46.
Ῥαφάνη, vide paulo pòſt in Ῥαφανὶς.
Ῥαφανηδὸν, vide in Ῥαφανὶς: item t.3, c.1137, c
Ῥαφανιδοῦσθαι, t.3, c.1540, b
Ῥαφανὶς, ίδος, ἡ, ſiue Ῥάφανος, (ſed illud Atticæ, hoc linguæ communis eſſe cenſetur) Rhaphanus, Radix ſeu Radicula. Pallad. in Auguſto, cap.5, Radices fœminini generis putantur quæ minus acres ſunt, & habẽt folia latiora, &c. Infrà autem rhaphanum vocat. At radiculum interpretatur Gaza, in Probl. Ariſtot. Sect.9. quæſt. 6. quum tamen Radicula Plinio alia ſit herba, videlicet lanaria, Græcorum ἐριοφόρα. vt annot. v. l. Vbi & hæc addũtur: Ῥαφανίδες quinque genera aſſignat Theophr. Hiſt. pl. lib.7, cap.4. quem Plin. lib.19, cap.5, ad verbum expoſuit: ſed rhaphanos in napos cõuertit, errore manifeſto. Erroris cauſa fuit, quòd ibidem ῥάφανον (id eſt Atticis braſſicæ καὶ τῆς κράμβης) eria genera conſtituat philoſophus: Plinius verò per ῥάφανον intellexerit rhaphanum: duplicatóque errore braſſicam in rhaphanũ tranſformarit, ex vocum ignoratione. Hæc in iiſdẽ illis leguntur, quorũ itidem fidem penes illa eſſe velim: vel potius illum quicũque illa ſcripſit. His adiicitur, Eſt & ῥαφανὶς ἄγρια. Theophraſto, id eſt Armoracium Columellæ, ſiue Armoracia Plinio: quæ rapula acria vidétur dixiſſe Horatius. vulgò vocamus Reſon. Propriéq; ῥαφανὶς, diſtinctionis cauſa dicẽda Reſon, non Raue. hoc enim Rapa ſiue Rapũ, id eſt γογγυλὶς Galeno. quæ quia eſt ventroſa, γαστρία dixerunt: vt autor Athen. libro 9. Is tamen γογγυλίδα ἄγριον apud Theophraſtum, napum intelligit, qui βουνιὰς eſt Dioſcoridi: nobis vulgò Naueau vel Nauet. Apud ipſum Athenæum ῥαφανὶς à Speuſippo diſtingui videtur ab ea quæ ῥάφυς ſiue ῥάπυς dicitur: id eſt rapa, ſiue rapum. Rurſum verò in Ῥάφανος annotatur, pro rhaphano ab Atticis dici ῥαφανὶς: at verò vocem ῥάφανος illis ſignificare κράμβην. à Gaza reddi radicem, apud Alexan. Aphrod. Problem. lib.2, quæſt.42: alibi rhaphanum: apud Theophraſtum autem non vno in loco, braſſicam. Sic & apud Ariſtotelem, qui teſtatur ipſemet ῥάφανον à quibuſdam appellari κράμβην. De nat. anim. libro 5. Exiſtimatur porro hoc nomen habere ὀφὸ τὸ ῥᾴδιως φαίνεσθαι: quia nimirum ſtatim à ſatu oritur. Pro ῥάφανος autem Ionice dici ῥάφανος teſtatur Ammonius, quem vide. Ῥάφανος, (inquit Gorræus) Radix ſiue Radicula. quo nomine ſylueſtris maximè intelligitur, quam Romani Armoracium vocant. At Ῥάφανος ἄγρια dicta eſt à quibuſdam herba quæ

alio nomine ἄπιος vocatur: vt Plinius autor eſt. Ῥάφις autem (vt idem tradit) Napus, qui βουνιὰς dicitur. Scribitur & ῥάπυς. Hinc Ῥαφανηδὸν aduerb. In modũ thaphani. vt ῥαφανηδὸν κάταγμα, Fractura rhaphani modo facta: quæ videlicet obliquè facta eſt, ſecundum craſſitiem oſſis, vt ſcribit Paulus Ægineta: eandem & σκινδὸν & καυληδὸν κάταγμα vocari à quibuſdam ſcribens, ex ſimilitudine fractorum cucumerum & cauliculorum. Galenus tamẽ τὸ ῥαφανηδὸν diſtinguere ἀπὸ τοῦ καυληδὸν videtur, lib. 6 Meth. med. inquit Gorr. Ῥάφανος autem, non ῥάφανος, dici ab Ionibus, teſtatur Ammonius: quem vide. Ab eo qui Batrachomyomachiam ſcripſit, ῥαφάνη nominatur.

Ῥαφανίτης, iridis cognomentum, à ſimilitudine radicis. Gorr.

Ῥαφανίδος ῥίζα, q. d. Rhaphani ſimilitudinem habẽs radix. In vulg. lex. redditur Radix modo rhaphani conſtans, apud Theophr.

Ῥαφή, t.3,c.667,g. Ῥαφίς, t.3,c.668,d
Ῥαφὶ δέ, ib.f. Ῥαφὶ δύπις, ib.g
Ῥαφιδωτός, ib. Ῥαφὶ δίων, ib.
Ῥαφων, ib. Ῥαφὶς, ib.c
Ῥάφις vide in Ῥαφανὶς. Ῥαχάδλιον, t.3,c.671,a
Ῥαχαί, αἱ, ib.c Ῥάχις, αι, ib.
Ῥαχιτείζω, ib.a. Ῥαχῶν, ib.
Ῥαχία, t.1,c.522,g. & t.3,c.671,c
Ῥαχιτοί, οἱ, t.3,c.670,g
Ῥαχίζω, t.1,c.513,b. & t.3,c.670,g
Ῥαχὶς, t.1,c.523,a. & t.3,c.669,g
Ῥαχιτὴ, t.1,c.523,c. & t.3,c.670,g
Ῥαχιτὶς, ib.
Ῥαχίτης, t.1,c.523,b. & t.3,c.670,g
Ῥαχμαδὶς, t.1,c.511,b. obit. Ῥάχος, ους, t.3,c.522,g. & 671,a
Ῥάχος, υ, t.3,c.522,g. & 671,b. Ῥαψῳδία, t.1,c.110,d
Ῥαψῳδημα, t.1,c.121,b. Ῥαψῳδία, ib.d
Ῥαψῳδὸς, ib.b. Ῥάων, t.3,c.664,f
Ῥάως, ib.g. ¶ Ῥία, t.3,c.663,c. & 666,a
Ῥιγμὸς, t.1,c.515,b. Ῥιγιστὴ, ib. obiter.
Ῥίγιστος, t.3,c.671,c. Ῥιγῶν, ib.b
Ῥίγμα, t.1,c 515,b.ob. Ῥίγξις, t.3,c.672,c
Ῥῖγος, t.1,c.515,b.obit. Ῥιζάκμαι, t.3,c.672,b
Ῥιγῶν, ibidem.
Ῥάδιον, ου, τὸ, Parua rheda, q.d. Rhedula. ῥάδιον, ἁμάξιον, Heſych.
Ῥίδω pro ῥίζω, t.3,c.673,e. Ῥίθιον, t.3,c 681,a
Ῥίζω, t.3,c.672,d. Ῥίθη vide in Ῥίθος.
Ῥιθμαλίδαι, vide in Ῥίθος.
Ῥίθος, ους, τὸ, Membrum, Quæuis pars corporis. vnde plur. ῥίθια, ῥίθη. Homer. Iliad. non vno in loco, Ψυχὴ δ' ἐκ ῥινῶν πταμένη ἀίδόσδε βεβήκει. Idem Iliad. χ — ῥινῶν δ' ἐκ σωμάτ' ἔλυτο. Sed interdum peculiariter de facie dicitur. vt apud Apollon. Argon. 2, — αὐτὰρ ἀϊαχόμενοι ῥίθων ἐπὶ πικρὸν βαφῆς Χεῖρας, ſcholiaſt. ait ſignificare τὰ ἐσθήματα: quamuis alioqui ῥίθος dicatur ἅπαν μέλος. In Moſchi Megara (quæ perperam Theocrito adſcribitur) — τὸ πρὶν δὲ τὸ πυκνὸν ἐρύθρὸς Σωζετ' ἐπὶ ῥίθεσσι, quidam ῥίθεσσι eſſe volunt dictum pro genis aut labris. Itidemque ῥίθος pro genis in alio Soph. loco, in Antigona, περίαλλ' ἐφρίσσει ὑπὸ αἱματηρὸν ῥίθος αἰχμὴν, Nebula ſupercilia inſidens (id eſt triſtitia & mœror) genas purpureas decolorat. Quidam eam ſignificationem qua peculiariter pro facie ponitur, ab Æolibus manaſſe putant. Vide Euſtathium & Heſych. A Suida affertur & Ῥοθμαλίδαι de iis qui ſunt molli & delicata cute.

Ῥῖα pro ῥία, t.3,c.666,a. Ῥία autẽ pro Ῥία, Rhea, dea. Ionicè Ῥέη, in Epigramm. At Ῥέω pro ῥέω, fluat.

Ῥῖπτον, t.3,c.681,b. Ῥῖπτος, t.3,c.680,b
Ῥέω pro ῥέω, t.3,c 679,f
Ῥεώ, luno, apud Euphorionem, Etymol.
Ῥεκὸς, Cingulum. Heſych. Ῥικτὸν, t.3,c.672,h
Ῥικτὸς, t.3,c.673,b. Ῥίκτης, t.3,c.672,h
Ῥικτὸς, t.3,c.673,a. Ῥεμβάζω, t.3,c.675,c
Ῥεμβασμὸς, ib. Ῥεμβὸν, ib.
Ῥέμβη, t.3,c.674,d. Ῥεμβοειδὴς, ib.e

Ῥέμβομαι, ib.a. Ῥεμβοτὰν, t.3,c.675,g
Ῥεμβὸς, t.3,c.674,d. Ῥεμβὸς, ib.c
Ῥεμβὸν, t.3,c.673,h
Ῥεμβὼν, Funda. v.l. Vide Ῥεμβοτὰν.
Ῥεμβώδης, t.3,c.674,e
Ῥέμφος, eſt τῦμα vel ῥὶς, teſte Heſychio. Vide Ῥάμφος.
Ῥεξαι, t.1,c.515,a. Ῥεοντα, τὰ, t.3,c.679,g
Ῥέος, t.3,c.681,a. Ῥέπω, t.3,c.675,g
Ῥεῦμα, t.3,c.680,b. Ῥευμαπίζομαι, ib.f
Ῥεύμαπίζω, ib.e. Ῥεύμαπις, ib.
Ῥευμαπώπτης, ib. Ῥεύμαπον, ib.g
Ῥευμαπομὸς, ib. Ῥεῦσις, ib.
Ῥευσιλέης, t.3,c.681,a. Ῥευστὸς, t.3,c.684,h
Ῥευτὸς, t.3,c.680,h. Ῥευστὸς, ib.
Ῥεύτη, t.3,c.683,f. Ῥέφανος, vide in Ῥάφανος.
Ῥιχθεὶς, t.3,c.671,f. Ῥέω, t.3,c.679,a
Ῥέων, ib.g. Ῥέως, t.3,c.681,a
¶ Ῥηγὰς, t.1,c.515,a. Ῥηγὴ, t.1,c.521,a
Ῥηγῖνοι, vide in Ῥήγιον quod proximè ſequitur.
Ῥήγιον, ου, τὸ, Rhegium: vrbs in finibus Italiæ, propè Siciliam: dicta ἀπὸ τῆ ῥηγνῦσθαι, id eſt à fractura quæ contigit terræmotu. Vide Plinium. Eius ciues & incolæ, Ῥηγῖνοι, Rhegini. A quibuſdam verò & οἱ διὰ κει ſic appellati fuerunt. Vide Suidam & Heſychium.
Ῥῆγμα, t.1,c.520,c. Ῥηγματίας, ib.e
Ῥηγμὶν, t.1,c.524,g. Ῥηγμὸς, t.1,c.515,a
Ῥηγμοχασμὸς, t.1,c.520,e. Ῥήγνυμαι, t.1,c.519,f
Ῥήγνυμι, ib. Ῥηγνυω, ib.
Ῥῆγος, t.1,c.515,a. Ῥῖδιος, t.3,c.683,b. & 665,f
Ῥιδίως, t.3,c.665,f. Ῥῖσσαδυερb. t.3,c.666,a
Ῥῖσσος, t.3,c.663,c. & 665,f. Ῥῖτορος, ib.
Ῥῆκτὸς, t.1,c 520,g. Ῥητικὸς, ib.h
Ῥῆμα, t.1,c.1152,b. Ῥηματικὸς, ib.c
Ῥήματον, ib.c. Ῥηματικὸν, ibidem.
Ῥῆμος, ου, ὁ, Inſtrumentum quo panis in furnum immittitur. id eſt Pala, Catoni. Alii Infurnibulum dixerunt. Athen. lib. 3, ἐπιδὰν δ' ἐμβληθῆ εἰς τὸν φοῦρνον, ὑποπιέσωσι τῷ ῥήμῳ χόνδρος πρὸς τῷ ὀπῇ τοῦ ἄρτου. Hæc ex vulg. lex. in quibus additur, videri legendum ὑποπιέσωσι: & vocem ῥῆμος eſſe Latinam, remũ videlicet: à cuius ſimilitudine pala ita vocata ſit: ac fortaſſe hoc ipſum ea voce aliquando ſignificatum fuiſſe. Sic eum μαγειρεῖα & φοῦρνος ibidem vlurpaſſe.
Ῥῖλος, ου, ὁ, Ouis. Vnde Πολύῤῥηνος, ου, ὁ, Multas oues habẽs: aut generalius, multa pecora. Hinc etiam Εὔῤῥηνος, quod vide ſuo loco.
Ῥῖνες, ων, αἱ, Ouium aut agnorum pelles. Affertur ex Hippocrate.
Ῥηξιωρεία, t.1,c.438,e. Ῥηξίωρ, ib.
Ῥηξιλόβος, t.2,c.811,c
Ῥηξήνωρ, Bacchus, in Epigramm. Qui animum eneruat & frangit.
Ῥῆξις, t.1,c.510,f. Ῥηξίφλοιος, t.4,c.176,d
Ῥηξίφρων, t.4,c.101,a
Ῥῆσσι, Tigella ſubſtructionibus fulturiſque accommodata: vt ſublicæ Cæſari, vel ſublicia Liuio, tibicines Virgilio & Iuuenali. Ita vulg. lex. ex hoc loco Diodori Siculi, ἔδει τὴν μὲν πλατεῖαν ὑποῤύξας τὸ πέδον, καὶ τὰς τῶν ῥησσῶν ἐμπήξας, καπέδαια στῆσαι τύργους. Additur vocari στεγασμα à Ioſepho.
Ῥησίδιον, t.1,c.1152,f. Ῥησίαρχος, ib.
Ῥησίδιον, ib. Ῥησιακὸς, ib.
Ῥῆσις, ib.d. Ῥῆσσομαι, t.1,c.519,e
Ῥῆσσω, ib. & c.525,a. Ῥητέον, dicendum eſt.
Ῥητὸς, ὴ, ὸν, Dicendus, da, dum. Hermog. κρίνω τῇ ῥητῇ.
Ῥητὴρ, t.1,c.1153,f.
Ῥητίνη, Reſina. Eſt lacryma ſeu humor liquidus & oleaginoſus, ex planta ſponte diffluens. Omnis quidem reſina ex ſua arbore manat liquida: eáque ῥητίνη ὑγρὰ à medicis appellatur: vel ἡ ἀπὸ τῆ κεχυμένου ὑγρὰ (vt à Galeno lib. 6 Meth. medendi) id eſt, laguncularis ſiue liquida ex doliis aut amphoris reſina: nimirum quòd in doliis atque amphoris aſſeretur. Vel etiam συγκεχυμένη, quòd in alueis & doliis olim comportaretur. Attamen ea cocta in aqua, vel cremata ſine aqua in pru-

nis, ſicca redditur & friabilis, vt docuit Dioſcorides: eáque eſt quam φρυκτὴν, hoc eſt friſtam ſiue toſtam (non addito etiam reſinæ nomine) vel πεφρυγμένην, hoc eſt retorridam, vocant. Hæc Gorr. Ex Dioſcorid. lib.5, cap.10, affertur in vulg. lex. οἶνος ῥητίνην πιτυΐνην ἔχων, pro vino piceæ reſina condito, vino reſinato. Additur, hanc ῥητίνην φρυκτὴν in medicinis à ſophiſtis Cotophoniam vocari: illam verò, ἣν οἱ νεώτεροι ὑγρὰν, à Palladio lib.3, cap.25, reſinam locularem nominari.

A

Ῥητινίζω, Reſinam refero. Redditur etiã Sum reſinaceus.

Ῥητίνης οἶνος, Reſinatum vinum, ex Dioſc. lib.5, cap.35.

Ex eodem in Ῥητίνη habuiſti οἶνος ῥητίνην πιτυΐνην ἔχων.

B

Ῥητινώδης, ους, ὁ & ἡ, Reſinoſus. vt Columella medicamenta reſinoſa dixit.

Ῥητίνη, t.1, c.1153, b.
Ῥητρεύω, ib.a.
Ῥητρεύω, ib.h.
Ῥητρεύς, ib.a.
Ῥητρεύω, idem quod ῥητρεύω. vulg.lex.
Ῥητρη, Ionicè pro ῥήτρα.
Ῥητίνη, t.3, c.608, g. obit.
Ῥητὸς, t.1, c.1153, c.
Ῥηχη, ib.
Ῥηχὲς, ib.
Ῥητρεία, t.1, c.1154, b
Ῥητρικὴ, t.1, c.1153, g
Ῥητρικῶς, ib.
Ῥήτρα, t.1, c.1154, c
Ῥηϑυλλάκης, t.1, c.1154, d
Ῥητὸν, t.1, c.1153, g
Ῥηχαδὴς, t.3, c.671, h
Ῥηχὲς, t.3, c.672, a
Ῥηχώδης, ib.

C

¶ Ῥιγηδὴς, οῦ, ὁ, Horribilis, Horrorem incutiens. Ex Epigramm. Σπέρμα τι ῥιγηδὲν πτηνὸς αἰπόλος. Apud Hom. ῥιγηδὴν Ἑλένην, quam omnes exhorrent. Vide Plutar. & Euſtath. de hac voce.

Ῥιγέω, ῶ, Horreo, Exhorreo. Homer. Iliad. γ, ῥίγησε δ' ὁ γέρων. Eiuſdem poematis lib. ω, Ῥιγεσίν τε ἴδωσι. Redditur etiam Obſtupeſco. At de ῥιγοῶντες ſignificante Algentes, vide in Ῥιγόω.

Ῥιγηλὸς, οῦ, ὁ, Horrendus, Horrificus. Heſiodus in Aſpide,

— αἶψα δὲ Ῥιγηλοὶ, τανύπεπλοι λαδρόθυγοι δοτῆρες.

Ῥιγηλὸς, Qui ſtatim rigore ſeu frigore corripitur, Alſioſus. Gallicè *Frileux*.

Ῥίγιον, comparatiui ſignificatione à ῥῖγος, Magis horrendum. Interdum verò Magis formidandum, item Acerbius, Triſtius. Homer. Iliad. α, — τὸ δέ τι καὶ ῥίγιον ἔσκε. Apud Heſiodum pro Deterius. nam ei opponitur ἄμεινον, vbi de bona & mala muliere loquitur. Superl. Ῥίγιστος, Maximè horrendus, &c. In vulg. lex. perperam ponitur ῥῖγος, cuius neutrum ſit ῥίγιον, poſitiui ſignificationem habens.

Ῥῖγος, ους, ὁ & ἡ, adiectiuũ: vnde ῥῖγα πυρὸς, Rigores febriũ, Horrores, Cum tremore algores, ex Marcello apud Dioſcoridem.

Ῥίγιος, vide in Ῥίγιον.

Ῥίγιον, Heſych. exp. ῥιγηδικόν: quod vide paulo antè.

Ῥῖγος, ους, τὸ, Rigor, Frigus vehemens. aut etiam ſimpliciter pro frigore. λιμῷ καὶ ῥίγει μαχόμενος, Xenoph. Pæd. Ab eodem ῥῖγος & ψῦχος inter ſe opponuntur. Apud medicos, ἐπιβολὴ ῥίγους, Rigoris acceſſio & aggreſſio. Alexan. Aphrod. dicit in febre fieri primùm σφίξιν, deinde ἐπιπολάσιον θέρμην, poſtremò ῥῖγος. Ruell. apud Dioſcoridem ῥῖγη σφοδρὰ exp. Rigores febrium circuitu redeuntes: & χρόνια ῥῖγη, diuturnos rigores.

Ῥιγοδόνης, ους, ὁ & ἡ, Perpetuò frigens ſeu algens. ὁ καὶ ῥιγῶν, Poll.

Ῥιγόω, ῶ, Rigeo, Frigeo, Algeo. Odyſſ. ξ, οὐκ ἐράμην ῥιγεδανὸν ὧδε ἰόντες. Xenoph. ῥιγοῦσι χιτῶνες. Idem, ῥιγήσειεν καὶ αἰχμητήσειεν. Lucian. De luctu, ἵνα μὴ ῥιγῶσι. Ibidem, τὸ μὴ ῥιγοῦν πολὺ κάλλιον τῷ ἀμπεχόνης ἐνδεῖν. Vulg. lex. in verbo Ῥιγόω afferunt ex Dioſcoride ῥιγοῶντες, pro iis qui in febrium acceſſionibus cum tremore algent, vt Marc. vertit, ſeu (vno verbo) qui rigent, vt Ruellius. Sed ego à Ῥιγόω potius eſſe puto.

Ῥίζα, t.3, c.707, f.
Ῥιζάριον, t.3, c.710, d.
Ῥιζίον, ibidem, d
Ῥιζοβολέω, t.1, c.669, a. & t.3, c.708, b
Ῥιζοβολὴ, t.1, c 668, h. & t.3, c.708, b
Ῥιζόδην, t.3, c.710, d.
Ῥιζολογία, ib.
Ῥιζόνχος, t.3, c.1345, f. & t.3, c.709, a
Ῥιζοτμήματα, t.3, c.708, e.
Ῥιζοτμία, ib.c.
Ῥιζοτόμος, ib.c.
Ῥιζόφλοιος, ib.
Ῥιζοφυὴς, ib.
Ῥιζόφυτα, ib.
Ῥιζώδης, ib.c.
Ῥιζώνη, t.1, c.1345, e.
Ῥιζωτυχία, τά, t.1, c.1345, f.
Ῥιζώρυχος, ib.
Ῥίνη, t.3, c.696, a.
Ῥινάω, t.3, c.699, c.
Ῥινεψιὰ, ib.g.
Ῥίνης, αἱ, t.3, c.696, c.
Ῥίνη, ib.c.
Ῥινηλάτης, t.3, c.697, g.
Ῥίνημα, t.3, c.711, d.
Ῥινίον, t.3, c.699, d. & 711, f.
Ῥινοβάται, Rhinobati, Gazz. Piſces qui naſci ponuntur ſquatina & raia. v.l. ex Ariſtot. De gener. anim. libro 1, cap.5. In iiſdem eſt Ῥινόβατος, quod Gazam apud eundẽ Ariſtot. lib.6, eiuſdẽ operis, Leuiraiã exponere mãet.

C

Ῥινοκόλουρος, t.1, c.669, a. & t.3, c.696, h
Ῥινοπλύσης, t.3, c.669, f.
Ῥινοπλύστρα, prop. t.3, c.697, a.
Ῥινοτομία, ib.c.
Ῥινοτόμος, propr. ib.a.
Ῥινόχυρα, Portula, Poſticum. v.l. ex Polybio, ἐξ ἧς ἐκπυλῶν ἐξέλαθον ἵππ. Idem de Philomene, ἐξῆλθε κατὰ τὴν ῥινόχυρα. Liuius portulam appellat, de eodem loquens.

D

Ῥινόφακος, t.3, c.697, e.
Ῥινόφαξ, t.3, c.697, f.
Ῥινοτμία, t.3, c.699, f.
Ῥινοτόμος, ib.g.
Ῥινᾶς, vide in Ῥίνω.
Ῥινοτμία, dicitur ἡ ἰφυλλὶς. Poll.
Ῥιξαχόη, Locuſtæ quoddam genus longis cruribus, Dioſcor lib.2, cap.57. Vbi tamen ſunt qui legunt ἀκρίδος. v.l.

Ῥίον, ου, τὸ, Montis cacumẽ: vt ῥίον οὐλύμπου, Homero, nõ vno in loco. vt Iliad. τ, Ἦρη δ' αἶψα κίεν κορυφὴν ἀπὸ ῥίον Ὀλύμπου. Et eiuſdem poematis libro ψ, Στεφθεὶς μὲν πρῶτα τέμε φίλον ἐν ῥίον οὐλύμπου Δημήτερι. E

Ῥίον, Promontorium. Thucyd. ὧν δὲ τὸ μὲν ἥμισυ φέρει πρὸς Ἀκτὴν καὶ Σκιώνης. Alibi, οἱ μὲν μὴ ἀκριβῶς ἔχουσι τὸν τόπον, τὸ τοῦ ἀφροδισίου φασὶν εἶναι.

Ῥιπὴ ἀρῶν, t.3, c.717, b
Ῥιπὶς, ſicut & Ῥιπὴ, eſt αἴθριον ὀσφρητὴριον, teſte Suida. Vide Ῥιπή.

Ῥιπιδεύς, t.1, c.14, c. obit.
Ῥιπὴ, t.3, c.714, g.
Ῥιπίζω, ib.b.
Ῥίπισις, ib.d.
Ῥιπιστὴς, ib.
Ῥιπιδίσκιον, t.3, c.714, e.
Ῥιπιδίσκω, ib.
Ῥιπίδιον, t.3, c.711, h.
Ῥῖς, t.3, c.696, a
Ῥίσκος, Riſcus. Ciſta pelle contecta. ex Donato. Vide Poll.
Ῥίπτω, Flabellum, Ventilabrum. πίνον, Heſych.
Ῥιπὴ, t.3, c.717, a
Ῥιπὶς, t.3, c.712, f.
Ῥιχνώδης, Turpes corporis motus edere. κινδύνους αἰσχυνηρούς. Heſych.

F

Ῥίψ, ῥιπὸς, ὁ, Ramus ſaliginus, Vimen flexile. Ariſtoph. in Pace, Κέρδους ἕκατι κἀν ὀδὸν ῥιπὸς τρέπει. qui verſus proverbialis eſt. Apud Herodotũ ῥιπὶ καταστρέφω redditur Proleis contego. ſed hæc interpretatio improbatur. Cuiusdam Bud. exp. in hoc prouerbiali verſu, Θοὰς ἅλωσιν ἐν ὀδὸν ῥιπὸς πάτους. Eraſm. autem Virgultum reddit in his prouerbialibus itidẽ verbis, ὀδὸν ῥιπὸς τὸν Αἰγέως ἔβαινον, Virgulto Ægeum tranſmittere. Vide proverb. Virgultea ſcaphula Ægeũ tranſmittere. Ve autem ῥιπὶ, Cratis, ſic ῥιπὸς Crates redditur, vel Viminea crates: ut-

G

dém que Ῥίπη à Ῥίπος,ους,τό. Affertur tamẽ Ῥίπος,υ,ὁ,ex Dioſcoride,pro crate: ὀπτὴις ῥίπου ὀν καλέμου. item, ὀπτὴ τὸ ῥίπου ὀπτηθίαμ: hæc,ex lib.5,cap 95:illa,ex lib.1,c.56, in v.l. Vbi redditur etiam Storea,& Matta ſcirpea.

Ῥίπλα πας,t.1,c.590 h. Ῥῖψις,t.3,c.712,f
Ῥιφοκινδυνέω,t.2,c.109,c. Ῥιφοκινδυνος,ib.b
Ῥιφοκινδυνος,ib.c
Ῥοά,ᾶς,ἡ,vel Ῥοιά,Malus Punica,arbor: item Malũ Punicum,fructus:Granatum, Plinio. Plut. Arrox. ῥοὰ μία ὑπὲρ μυρίας. Apud eundem alibi legitur ῥοιά. Apud Dioſcor.ῥοὰ γλυκεῖα, Malum Punicum dulce:οἰνώδης,vinoſum,reſipiens vinum:ὀξεῖα,acidum.
Ῥοαί,t.3,c.683,c
Ῥοβδέω,& Ῥοφέω,Abſorbeo,Cum ſonitu ſpiro,Cum ſtrepitu proficio.v.l.ex Heſych.apud quem tamen diſtinctas horum verborum ſignificationes videbis.
Ῥοβδιλος,Regulus auis,βασιλίσκος,ὄρνις,Heſych.
Ῥογάς,t.1,c.515,b
Ῥοιάω,Vigeo,Floreo.item Domo. Vide Heſych.
Ῥοιάς,Sartrix.ἀκίσφρις,Heſ. Ῥοιτίσιον,t.3,c.671.d
Ῥοῖμος,εδ,ὁ,Sonus quẽ quis ſupinus ſtertendo edit, Rhõchus.Gutturis ſtridorem vertit Cælius Aurelianus,lib. 2,cap.10.vt v.l.annotant.
Ῥοιζοειδὴς,t.1,c.513,e
Ῥοῖς, Horreum. Siculorum vocem eſſe, qua vſus ſit Epicharmus, teſtatur Pollux. In v.l.magno errore ſcriptũ eſt Hordeum pro Horreũ. Simul autem diſcimus ex Polluce Σιπύλια Menädrum appellaſſe, quæ Epicharmus vocarit ῥοῖρις. Heſychio autem ſunt Σιπυωλοῦκες.
Ῥογχάζω,t.3,c.672,d. Ῥοῖσος,ib.
Ῥοδακινία,t.2,c.1632,e. Ῥόδαμνος,Germẽ,Ramꝰ.Heſ.
Ῥόδαξ,t.3,c.721,c
Ῥοδαρὸν τὸ σῶμα πᾶς, Coloris bonitas in corpore habitiore & bene cõperato, ſpecioſum quid & roſeum præ ſe ferens.vt in delicatis pueris ingenuiſque,molliter educatis,apparet.Ita v.l.in quib' affertur exIoſeph.De antiq. vbi loquitur de Pſeudoalexandro, qui facilè agnitus eſt, ὅπερ αὐτοῦ πυγμὴ ἐπιπρόσχαρτος, καὶ οὐκ ἴσχε τὸ ῥοδαρὸν τῆ σώματος ὑπὸ ἕδρας καὶ ἡμιφθίτους σωτηρχόλφου. Sed ibi corrupte ῥοιδαρὸν pro ῥοδαρὸν legi tradunt.
Ῥόδεια,ſubſt.t.3,c.710,c. Ῥόδιος,ib.b
Ῥόδειος,ib.a. Ῥόδη ſeu Ῥοδῆ,t.3,c.721,a
Ῥόδια ῥίζα,t.3,c.710,d
Ῥόδιον κόλλα,Rhodiacum glutinum. Dioſc.lib.3, cap.101. In v.l.perperam Ῥόδιαι κόλλα,duplici errore.
Ῥοδίζω,t.3,c.721,c. Ῥόδινος,t.3,c.710,c
Ῥόδιον μύρον,ib.d. Ῥοδίς,t.3,c.721,c
Ῥοδίτης οἶνος,t.3,c.710,f
Ῥοδοδάκτυλος,t.1,c.932,e.t.3,c.491,g.& ibid.c.718,e
Ῥοδοδάφνη,t.3,c.719,a
Ῥοδοδένδρον,t.1,c.943,d.& t.3,c.719,b
Ῥοδοειδὴς,t.3,c.719,b. Ῥοδόεις,t.3,c.710,a
Ῥοδόμελι,t.3,c.719,b. Ῥοδόμελον,ib.e
Ῥόδον,t.3,c.718,c. Ῥοδοπάχυς,t.3,c.719,f
Ῥοδόπους,ib. Ῥοδόσταγμα,ib.
Ῥοδόστακτον,ib. Ῥοδόφορος,ib.g
Ῥοδόχειος,ib. Ῥοδόχειτος,ib.
Ῥοδωνία λοπαὶ,t.3,c.710,h. Ῥοδῶν,t.3,c.721,b
Ῥοδωνία,t.3,c.710,h. Ῥοδωνία,t.3,c.721,a
Ῥοδῶνις,t.3,c.719,h. Ῥοδωνὸς,ib.g
Ῥάζω,Latro. Propriè enim de canibus dicitur, ſed metaphoricè de hominibus,pro eo quod eſt Sterto.Suid.
Ῥοὴ,t.3,c.681,d. Ῥόθιον,t.3,c.694,e
Ῥοθιάζω,t.3,c.696,a. Ῥόθιον,t.3,c.695,c
Ῥόθιος,ib.e.
Ῥοθοπυγίζω,vide in Ῥαθαπυγίζω.
Ῥόθος,t.3,c.694,d
Ῥοιά vide in Ῥοά.At Ῥοία, Voluterabrum equorũ,v.l.ex Heſ.
Ῥοιακὸς,t.3,c.685,c. Ῥοιβδέω,t.3,c.721,e
Ῥοιβδμός,ib.b. Ῥοιβδος,ib.d
Ῥοιβὲς vide in Ῥοικός. Ῥοιδμός,t.3,c.721,h
Ῥοιζοῦσα,ib.a. Ῥοιζέω,t.3,c.721,h
Ῥοιζηδὸν,t.3,c.721,c. Ῥοιζηδὸν,ib.
Ῥοίζημα,ib.b. Ῥοῖζος,t.3,c.721,d
Ῥοιζῶδης,t.3,c.721,h

A Ῥοικὸς,Incuruus,Inflexus. Apud Theocr. ῥοικὸν λαγόβολον exponitur καμπύλον. Ex eodem affertur, — ῥοικαὶ δ' ἐχεν αἰχμὰ πελέκεα Διξήπορα κορυφαῖα. vbi redditur Clauam incuruam,vel nodoſam. Apud Hippocr.ῥοικὸς,Qui naturaliter eſt cruribus incuruis, ῥαιβὸς alio nomine. Et ῥοικὰ apud eundem, τὰ καμπύλα, Curua & retorta:vt annotat Gorr. Sic & apud Gal. vbi ſcribitur, καμπυλώτατα δὲ πάντων αἰθροίπου οἷον ῥοβοειδία ϛ πν, reponendum: cenſetur ῥοικοειδία. Sed poſsit fortaſſe ſeruari β in illa voce, modò addas, ſcribens ῥοιβοειδία. nam vt ῥοικὸς Ionicum,ita ῥοιβὸς Æolicum,quidam tradiderunt: aliis tamen ῥοιβὸς ſcribentibus. B

Ῥοικὸς,οῦ,ὁ, Qui fluxione laborat, ſeu profluuio. Mulieres ῥοικαὶ quarum vuluæ rheumatiſmo, id eſt fluxione,laborant. Dioſcorid. δίδοται δὲ ποτῷ κοιλιακῆς καὶ ῥοικῆς χωματίζειν.

Ῥόκκοι, Corymbi aurei, ornatus gratia ſacrorum ſtolis annexi,ob mali Punici ſimilitudinem ita dicti. Exodi cap.28,ῥόκκους χρυσοῦς καὶ κώδωνας. Ita in v.l. in quibus tamen præfixum eſt ῥόκκοι, ſine ε, pro malis Punicis.

C Ῥοῖτης οἶνος,Rhoites vinum,id eſt ἐκ ῥοῶν confectũ,ex malis Punicis.Dioſcor.lib.5,cap.26.

Ῥομβόω,ῶ,Circumago vel voluo in modum rhombi. Exponitur & σφενδονῶ à Suida.

Ῥομβητὸς, Verſatilis in modum rhombi, Qui circumagitur in modum rhombi. At v.l.habent, Ῥομβίτης,Motus in modum rhombi.

Ῥομβοειδίζειν,t.3,c.674,c. Ῥομβοειδὴς,t.3,c.675,d
Ῥόμβος,t.3,c.674,b. Ῥομβώδης,t.3,c.675,d
Ῥομβωτὸς,ib. Ῥόμμα,t.3,c.713,e

D Ῥόμυξ,Vermis ligna exedens.A quibuſdam redditur Teredo,item Coſſus.

Ῥομφάζω,Baiulo,βαστάζω,Heſych.

Ῥομφαία,ας,ἡ,Telum quoddã Thracicæ nationis: eſtque hoc vocabulo vſus Ennius: Gell.lib.10,cap.25. Redditur etiam Framea,Iaculum longum. Dicitur & de enſe. Vide Heſych.

Ῥόμφεις,Lora quibus conſuuntur calcei.

Ῥόος,t.3,c.681,d. Ῥοπαλίζω vide in Ῥόπαλον.

Ῥοπαλισμὸς vide in Ῥόπαλον. Ῥοπαλοειδὴς vide in Ῥόπαλον.

E Ῥόπαλον,ου,τὸ, Claua.Geſtamen Herculis apud Græcos,ῥόπαλον,vt claua apud Latinos.Hom.Od.ι,Cyclopi tribuit ῥόπαλον χλωρὸν,ἐλαΐνεον. Xen.Hellen.7,ἐπηκολούθουν δὲ καὶ τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖται, ῥόπαλα ἔχοντες, οἷς Θηβαῖοι ὕσπις. Ab Heſychio ῥόπαλον exponitur etiam βακτηρία & ῥάβδος. In Anthol.epigr. de membro virili dicitur ῥόπαλον.

Hinc Ῥοπαλοειδὴς, Clauæ ſimilis. Itẽ verbum Ῥοπαλίζω,Claua percutio,vel Verſo tãquam clauam. A quo Ῥοπαλισμὸς, Percuſsio quæ fit claua.Dicitur & de tentigine ſeu ſatyriaſi. Vide t.3,c.1306,b

Ῥοπὴ,t.3,c.676,c. Ῥοπὸς,t.3,c.723,c

F Ῥόπτρον, υ, τὸ, alicubi eſt idem quod ῥόπαλον, id eſt Claua: vel incuruum lignum. Redditur & Fuſtis. Sunt & qui pro enſe poni tradant. Eurip. δίκης ῥόπτρον metaphoricè dixit, ἔπαισεν αὐτὸν δίκης ῥόπτρον, de diuina vltione loquens.Et quemadmodum ῥόπαλον, ita etiam ῥόπτρον de membro virili metaphoricè dicitur. Sed prior eſt fortaſſis ea ſignificatio qua de marculo ſeu manu ferrea, vel annulo oſtii dicitur: aut, ſi mauis, de eo quod Heſ. ὀπίσσωτον τῆς θύρας & κρίκον appellat. Solitum autem κρούεσθαι hoc ῥόπτρον ex Plutar.diſcimus,in lib.quem περὶ πολυπρ. inſcripſit, ἀλλὰ νῦν μὴ οἷον ξυνωρὰν, πέλας δὲ ῥόπτρα κρουόμενα φωνὴς παῖς θύρας. Et apud Athenæũ quædam dicitur ἔχεσθαι τῆ ῥόπτρου τῆ ξυρῶν τῆ ἱππεί. Polluci ῥόπτρον (vt quidem vulg.lex.ann.) eſt etiam Paxillus in maioribus laqueis aut retibus venaticis, qui incuruis & inflexis lignis inſeritur. τὰ ἀπὸ καμπύλου πῆς παγίδος, καὶ συλλαμβάνον, inquit Heſych. Vide etiam Euſtathium.

Ῥοῦς ex ῥόος,t.3,c.681,e. Ῥοῦς,ῥοὸς,ib.g

G Ῥοῦσος, Color qualis eſt rubricæ Sinopicæ, vt quidam tradant. In v.l. Rufleus ſiue Ruffatus, Coccinus color & flammeus. vel, qualis eſt rubricæ Sinopicæ. Nam ab interprete Homeri Odyſſ. lib.1, μίλτος exponitur ῥουσὸς πηλός. Dioſcorid.lib.4, cap.de antirrhino, καρπὸν δὲ

φέρει μόρου μὲν ὅμοιον, ῥοὰς δὲ ἰδίας. Sic Paulus Ægineta, A ῥοὰς αὖ ἔχουσα dixit anagallidē, cui flos puniceus. Et apud Constantinum, Geopon. lib. 11, capite de violis, ἃ καὶ πορφύρια, καὶ τὰ ἄλλα ταῦτα καὶ τὰ ῥοδοειδῆ καὶ ἰοειδῆ καὶ τὰ. His additur, aurigatorum factiones (quæ studia aduersaria Plinius dicit) insignes quatuor apud antiquos fuisse: vt & Cassiodorus tradit: Prasinam, Russatam, Albatam & Venetam. quas sic designat Xiphil. in Nerone, τὴν λευκὴν, τὴν καὶ πυῤῥᾶν καλουμένην χρωμάτους ἕνεκα καὶ οὐσίας. Hinc illud Iuuenalis, Parte alia solum russati pone Lacertæ. Et Plin. lib. 7, c. 53, Felice russato auriga elato, &c. Hæc ex v.l. quæ etiam ad Vitruuii interpr. lib. 5, cap. 2, remittunt.

Ῥοφέω, t. 3, c. 723, a. Ῥοφέω, ib.
Ῥόφημα, ib. b. Ῥόφησις, ib. Ῥοφητός, ib. c. Ῥόφω, ib. d.
Ῥοχθέω, ῶ, Strepitum seu stridorem edo. De maris fluctu propriè dici existimatur, & ex eius imitatione per ὀνοματοποιΐαν esse factum. Hom. Odyss. 4, Ῥοχθεῖ δὲ μέγα κῦμα περὶ ξηρὸν ἀείρων.
Ῥόω, Moueo, Quatio. vnde esse traditur ἐπῤῥώσατο.
Ῥοωδής, t. 3, c. 683, b
Ῥοιόν, οῦ, ὁ, Malis Punicis consitus locus, apud Zachar.
Ῥυάδες, αἱ, t. 3, c. 683, d. Ῥυαμα, Custodia, v.l.
Ῥυαξ, t. 3, c. 685, a. Ῥυας, ib. c
Ῥυάχετος, vt Hesych. exponit, ἐστὶ δημόσιος, vel ὁ ῥέων ὀχετός. Pro γηρύειν significatione habes Ῥυχέτης infrà ex Suid.
Ῥυβδέω, t. 3, c. 684, h. Ῥυζάω vide in Ῥυζάς.
Ῥυζομαχέω, Rostro pugnare. At v.l. Cum rostro pugnare.
Ῥυγχος, τος, τό, Rostrum, Rictus. Propriè de porco dici tradit Athen. lib. 3, κυρίως λέγεται ῥύγχος ὅση τοῦ συός. Sed latius extenditur, adeò vt de auibus interdum dicatur: quibus alioqui conuenit potius ῥάμφος. Legimus enim apud eundem Athen. lib. 14, ῥύγχος δὲ ἐξαίρων καὶ μείζων ἢ ὄρνις ἔχει. Homini etiam tribuitur, sed per irrisionem. (veluti quum dicimus Le grain de homine) Epigr. lib. 2, in quendam valde deformem, Ῥύγχος ἔχων τοῦτον Ὀλυμπικά. Diminut. Ῥυγχίον. q.d. Rostellum, apud Athenæum.

Ῥυδάν, t. 3, c. 684, g. Ῥυδὴν, ib.
Ῥυεῖς, t. 3, c. 683, f. Ῥυέω, ib. c
Ῥυζάω, t. 3, c. 694, d. Ῥύημα, t. 3, c. 685, d
Ῥύημι, t. 3, c. 684, b. Ῥυλλᾶται, t. 3, c. 683, f
Ῥύησις, ib. c Ῥυπίστικα, t. 3, c. 685, c
Ῥυπαρία, t. 3, c. 685, c. Ῥυπαρὸν, ib. Ῥυπαρὸς, ib. c.
Ῥυθμίζω, t. 3, c. 716, c. Ῥυθμικὸς, ib. d
Ῥυθμικῶς, t. 3, c. 715, c. Ῥυθμικὸς, ibid. e
Ῥυθμὸς, Numerus, &c. t. 3, c. 723, c. Ῥυθμὸς, Modulus, Gradus, &c. 714, c. Ῥυθμὸς, apud medic. c. 714, g. Ῥυθμὸς, versus mensura, &c. c. 715, d
Ῥῦμα, Tractus, &c. t. 1, c. 1161, d. Ῥύμα, Tutamen, &c. c. 1166, b
Ῥυμβεῖν, t. 3, c. 675, f
Ῥυμβοῦσθαι, Hesych. exp. διασπαρίζειν, Dispergere.
Ῥύμβος, t. 3, c. 675, f. Ῥύμβος, propr. ib.
Ῥυμβῶν, t. 3, c. 675, g
Ῥύμη, Vicus, &c. t. 1, c. 1163, e. Ῥύμη, Tutamē, &c. c. 1166, b.
Ῥύμη, Impetus, &c. t. 3, c. 684, h.
Ῥύμυγξ, Torrens, Hesych. Ῥύμμα, t. 3, c. 719, f
Ῥυμὸς, t. 1, c. 1163, g. Ῥυμοτομέω, ib. f
Ῥυμοτομία, ib. Ῥυμουλκέω, t. 1, c. 1161, f
Ῥύομαι, t. 1, c. 1165, f. Ῥύπα, t. 3, c. 767, h
Ῥύπιον, pro Ætoliæ monte, ex Nicandro affertur. nisi υ in ι mutandum est.
Ῥυπαπαῖ, Nautica acclamatio, apud Aristoph. in Ranis & Vespis. Hesych. habet ῥυπαπαῖαι.
Ῥυπαίνω, t. 3, c. 729, a. Ῥυπεία, t. 3, c. 718, e
Ῥυπαρὸς, ib. c. Ῥύπασμα, t. 3, c. 719, b
Ῥυπάω, t. 3, c. 718, e
Ῥυπεροφαὴς, t. 1, c. 866, a. t. 3, c. 718, a
Ῥυπόδυλος, ib. a
Ῥυπόεις, t. 3, c. 718, b. Ῥύπος, ib. c
Ῥύπτω, t. 3, c. 717, h. Ῥυπόω, ib.
Ῥυπώδημα, t. 3, c. 718, c. Ῥυπώλης, ib. c
Ῥυπὼν, t. 3, c. 719, f.
Ῥύσθημαι, ibid. & 1117, d. obit.
Ῥύσιον, t. 3, c. 719, c. Ῥυπώδης, t. 3, c. 718, b
Ῥυσὸς, t. 1, c. 1164, d. Ῥυσὶ, ibid.

Ῥυσιάζω, t. 1, c. 1166, d
Ῥύσμιον, ου, τὸ, Ruta, ex Nican. in Alexiph. Ἡ δὲ γ' ὠμὴ ῥυσμίῳ ὁμοιοῦται κόλαις. Dicitur & ῥύτη.
Ῥύσσω, t. 1, c. 1161, g. & 1166, c. Ῥυσὶν, t. 1, c. 1166, c
Ῥύσις, t. 1, c. 1166, b. t. 3, c. 684, c
Ῥυσκάμαι, t. 1, c. 1166, g. Ῥύσκω, ibid.
Ῥυσμὸς, t. 1, c. 1163, c. Ῥυσὸς, t. 1, c. 1164, c
Ῥυσόω, ib. d. Ῥυσσόω, ib. e. Ῥυσταλέος, ib. Ῥύσσω, ib. f
Ῥυσταφίς, ib. d. Ῥυστὴς, ib. c. Ῥυστὸς, ib. d. Ῥυστὸς, ib.
Ῥύσχασμα, ib. Ῥυσχαίνω, t. 1, c. 1164, d
Ῥυτιζόεσσα, ib. Ῥυτίζω, ib. c. Ῥυτιστὸς, ib. d.
Ῥυτὸς, t. 1, c. 1166, f Ῥυτὶ, t. 1, c. 1163, b.
Ῥυτὸν, vide in Ῥύτη. Ῥυτοτραγάλης, t. 1, c. 1165, b
Ῥυτιάω, Fœdo, Conuitior, Maledictis lacero, Iniuria. Ita v.l. ἐμῤῥυτόρους.
Ῥύτη, Ruta. ex quo Latino factum putatur illud Crucium. Ῥύτα quoque habet Hesych.
Ῥυτὴρ, t. 1, c. 1161, h. & 1166, e. Ῥυτηρίδιον, t. 1, c. 1164, b
Ῥυτιδόω, ib. Ῥυτιδώδης, ib. Ῥυτιδωτὸς, ib. c. Ῥυτὸς, ib.
Ῥυτὸν, τὸ, Iubst. t. 3, c. 684, e. Ῥυτὸς, t. 1, c. 1163, a. t. 3, c. 684, e
Ῥυτὸς, t. 1, c. 1166, f
Ῥυτὸν, Abstergo, pro ῥύπτω. v.l.
Ῥύτωρ, t. 1, c. 1163, a. & 1166, e
Ῥυφὸν, Incuruum. Æolicum vocabulum esse traditur.
Ῥυχάχετος, Tumultus. Ex Aristoph. affert Suidas, quem vide.
Ῥύψις, τως, ἡ, Abstersio, Purgatio.
Ῥυῶν, t. 1, c. 1161, d. & 1165, f. t. 3, c. 683, f
Ῥῶ, t. 1, c. 1152, a
Ῥωά, pro ῥυά. Item Costæ tenuiores molliorésque, ῥωὶ dicuntur. v.l.
Ῥωβιπάτρος, Qui vix potest pronuntiare ρ literam. v.l.
Ῥωγαλέος, t. 1, c. 523, b. Ῥωγὰς, t. 1, c. 514, a
Ῥῶγας, Pars magnæ domus. Ita v.l. quæ hanc interpretationem sumunt ex ista expositione, μεγάλου μέρος. Vide Eustath.
Ῥωγὰς, t. 1, c. 523, b. Ῥωγμάτιας, t. 1, c. 530, c, 561.
Ῥωγμὴ, t. 1, c. 524, b. Ῥωγὰς, ib. c
Ῥώδης, pro ῥοώδης, apud Plut. Ῥώδιον, t. 3, c. 734, d
Ῥώθων, Naris. Sed in plurali potius quàm in singulari vsurpari puto. Pollux postquam dixit, Ῥὶς καὶ Μυκτὴρ καὶ Μυκτῆρες, τοῦτο τῆς ἰσχύος, subiungit, καὶ Ῥώθωνες. Diosc. παῖε τὸν ἐν τοῖς ῥώθωσιν ἀγκυλίδας καὶ σπινδῆρας ἐκπλήσσων. Idem, εἰς τοὺς ῥώθωνας ἐγχεῖν. quibus in locis aliisque passim omnes interpretes vertunt Nares. Ῥώθων autē redditur etiā Nasus. At in v.l. dicitur ῥώθων esse pars gutturis, quæ interpretatio iam inde ab iis quæ prima prodierunt, manauit: sed ἐμαρτύρητος.
Ῥωμαΐζω, t. 3, c. 732, e. Ῥωμαΐζων, ib. d
Ῥωμαϊκὸς, ib. c. Ῥωμαϊκῶς, ib. d
Ῥωμαϊστὶ, ib.
Ῥωμαλέος, ib. c. Ῥωμαλεότης, ib. e
Ῥωμαλέος, ib. d. Ῥωμαλεόω, ib.
Ῥωμαλεύομαι, ib. Ῥώμη, t. 3, c. 731, e
Ῥωμαϊὸς propr. ib. d.
Ῥώμη propr. t. 3, c. 731, a.
Ῥώνιξις, Fluuialis naugii genus. Hesych.
Ῥώνιος, Dignus. Item Dies. Hesych.
Ῥωννυμαι, t. 3, c. 733, f Ῥώννυμι, ib. Ῥωνιὸν, ib.
Ῥώξ, t. 1, c. 514, d. Ῥώομαι, t. 3, c. 730, a
Ῥωπαὶ, αἱ, t. 3, c. 736, a. Ῥώπαξ, ib.
Ῥῶπες, vide in Ῥώψ. Ῥώπειον, t. 3, c. 736, c
Ῥωπικὸν, ib. Ῥωπίζω, ib. e. Ῥωπικὸς, ib. d
Ῥώπια, τὰ, t. 3, c. 736, a. Ῥωπικῶς, ib.
Ῥωπογράφοι, οἱ, ib. Ῥωπολάνης, ib. b. Ῥῶπος, ib. a
Ῥωπολιὸν, ib. c.
Ῥωρὶς, Vehement. Vide Hesych.
Ῥῶσις, t. 3, c. 732, f. Ῥωστὴν, t. 3, c. 666, f
Ῥωσικὸν, ν. τὸ. Ad roborandum valēs. Suid. exp. πανακρατικὸν. Vide & Hes. de hac voce ῥωσικὸν. Sed idem Ῥωσικὸν voce illa παρομαρτοῦσαν exponit, non absque manifesta di suspicione.
Ῥωστὴς, t. 3, c. 732, f. Ῥωστιάζω, t. 1, c. 1x, c
Ῥωστιάζω, ib. b. Ῥωστικὸς, ib. c
Ῥωχμὴ, t. 1, c. 524, c. Ῥώχμος, ib.
Ῥώχω, Dentibus fremo. Ῥωψὶ, t. 3, c. 735, d
Ῥωὼ, t. 3, c. 730, a

Attici mutabant in ξ, in præpositione συὼ, & eius cõ- A
Σ, politis. Meminerit igitur lector, verba eiusmodi quæ apud Atticos scriptores inueniet à litera ξ initium habentia, hìc in σ esse quærenda. vt Ξωτὴς in Σωτὴς, Ξύμμαχος in Σύμμαχος. Ξωαγωνίζομαι in Συναγωνίζομαι, Ξυλλέγω in Συλλέγω, &c.

Σ, idem vertebant in τ, dicentes Τῶτλον pro Σῶτλον, &c. sic Θάλαττα pro Θάλασσα, &c. Non indifferẽter tamen apud quoslibet Atticos scriptores hanc mutationem B inueniri, docebunt meæ animaduersiones in aliorum scripta de dialectis.

Σὰ, pro πνὰ, t.2, c.1505, b

Σᾶ, contractum ex σάα, pro σῶα, t.3, c.1214, c

Σαβάζειν, Bacchari, Bacchantes imitari, Clamare Euoe. διάζειν, βακχεύειν. Hesych. Σαβάζειν esse nonnunquam persultare, sed indecoro & motu & gestu, quo petauristæ, Bacchæ in tripudiis, & Dionysiæ saltatriculæ (Italis baladinæ) commouentur, quum lumbos extollunt ac vibrant: tradit Brod. sed exemplum non afferens. Id C autem tradit in istos versus lib.3 Epigr. Ἐνθαδὶ τῆς φρυγίης μαλακοὶ ἰάθης, ὀνθαδὶ καὶπὰ Τρῳγίου, σαβαζῶν αἴθημα σαλμακίδων. dicens σαβαζῶν esse Dionysiacarũ, quæ thyadum instar πανυστὶ atque debacchari consueuerunt. Suidas dicit significari ὑπορρῶν, id est meretricum. At hanc τῆ Σαβάζει significationem non sequitur Σαβαὶς apud Hesych. Chios enim σαβαὶν ait vocare τὸν σαθρὸν, id est putridum. Hippocrates autem pro purulento vsurpasse traditur, De morb. lib.1. Extat & ad- D uerb. Σαβακῶς apud Hesych. quod significare ait Austere, Aspere, Acerbé.

Σαβάζιος, t.1, c.1199, a. Σαβάζει vide in Σαβάζειν.

Σαβάκης vide in Σαβάζειν. Σαβακῶς vide in Σαβάζειν.

Σάβανον, οὐ, τὸ, Pannus asperior deliccandis detergendisque à balneo corporibus accommodus, apud Aetium, Serm.11, cap.11, & Trallianum, atque Nicolaum Myrepsum. Marc Empiricus cap.5, Crasso sabano diligenter deliccabis. Vtitur & Palladius. Hæc ex v.l. quæ & Σάραπιν idem esse tradunt. At Hesych. non habet illam vocem, sed hanc duntaxat: σαράπια exponẽs σπυρίδια E & φορεῖα σπυρίδων.

Σαβάκις, pro Σαβάζιος, quod vide.

Σαβακμώς, t.1, c.1199, a

Σαβῆρος, Hesychio est διαττύλιος: at Σαίβηρος eidem sunt κωνωπες. Vide & Σάβηρις apud eundem, de quodã tonsuræ seu rasuræ forma, seu de pudendo muliebri.

Σαβοῖ, t.1, c.1198, c. & 1199, a. Σαβοὶ, t.1, c.1199, a

Σαβος vel Σαβος, vide in Σαβοῖ, t.1, c.1199, a. Vide & Suidã, necnon Hesychium.

Σαβυῖδος vide in Σαβῆρος. Σάγανον vide in Σαβανὸν. F

Σαγάπηνον, Sagapenum. Succus est ferulaceæ fruticis, nascentis in Media. Laudatur translucidum foris, colore rufo, & quum frangitur, intus candido: odore medio inter laserpitii succum & galbanũ: gustu acre. Officinæ interpolato nomine Serapinũ appellant. Gor. In v.l. traditur esse succum herbæ cuiusdam ferulam referentis nascentis in Media: & alios legere Σαβαπηνον. Fieri autem Sagapenum, ab imo caule vulnerata ferula, teste Dioscor. lib 3, cap. 91. Eundem cap. 95, eiusdem libri, docere, Σαγάπηνον esse ὀπὸν, id est liquorem, herbæ ferulaceæ quæ in India nascitur. Plinium autem facere plantam in Italia nascentem. G

Σάγαρις, ιος, ἡ. Securis quoddam genus, quod Amazonũ gestamen erat. Xenoph. ἀνάβ. lib. 4. ἔχοντα πέλεκον Περσικὸν καὶ φαρέτρας, ἃς σάγαρα ὀνομάζουσιν αἱ Ἀμαζόνες ἔχουσιν. A quibusdam redditur Securis, vel Bipennis, sequẽdo Græcam expositionem per vocem πέλεκυς. Verùm Hesych. non πέλεκυν sed πελέκιον exponit, & quidem addens μονόστομον. Quod autem Suidas vult σάγαρις posse exponi κοπίδα, sicut & πέλεκυν, in eo planè ab illo dissentio. H Et quod in vulg.lex. scriptum est, σάγαρι à Xenophõte vocari etiam κοπίδα & μάχαιραν, id falsum est. Nam κοπίδα quidem & μάχαιραν de vno eodémque ὅπλον genere dicit, at σάγαρι de alio: vt fusè docet quidã meorum in illum scriptorem annotationũ locus. Quòd autem tradit idem Suidas dici etiam σάγαρι absque ς, affértque illum ipsum Xenophontis locum quem modò ex ἀνάβ. lib. 4, protuli: sciendum est eius rei fidem mihi ex iis quæ viderim in exemplaribus minimè fieri. habent enim omnia σάγαρι, nõ σάγαρις. Extat porro is locus pag.194, meæ editionis: vbi certè nihil inter se exemplaria scripta de hac voce discrepant, nisi quòd σάγγαρι habent quædam. Quum tamen hæc ita sint, vulg. lex. illud σάγαρι apud Xenophontem legi tradũt, atque ita bis in paucis lineis falso Xenophontis testimonio se niti dicunt. Sed talia in illo opere tam frequenter occurrũt, vt mirari nemo debeat. Additur verò, & apud Herodotum extare scripturam illam σάγαρις: quod ego nihilomagis verum esse puto. Quod autẽ ad illos Xenoph. codices attinet quos σάγγαρι habere dixi, sciendum est, apud Herodotum itidem σαγάρεις legi in Aldina editione, in fine libri primi: vbi de Massagetis scribit, καὶ πέλεκυς τε καὶ αἰχμοφόροι σαγάρεις τοιζόντες ἔχουσι. Ego tamen in mea editione σαγάρεις scribere malui, ex plurium codicum autoritate. Item σάγαρις λυσιφλεβὸς, de phlebotomo quo venæ secãtur, in v.l. ex Suida, quem ex Anthol. epigrammatum verba hæc sumpsisse arbitror.

Σάγαρις, vel potius Σαγγάριος, Phrygiæ fluuius.

Σάγγαρις est etiam proprium nomẽ filii Medi, vt annot. v.l. ex Etymologo. sed apud eum inuenio Σαγαρίδες τῆς γῆς Μήδου, non Σαγγαρίδες.

Σάγγαρις pro σάγαρις inueniri scriptum, docui paulo ante in Σάγαρις.

Σάγη, t.3, c.747, b

Σαγηνεύω, Σαγηνευτὴρ, &c. vide in Σαγήνη.

Σαγήνη, ης, ἡ, Sagena: Latinè Verriculum, seu Euerriculum: à quibusdam redditur & Nassa. Hesych. ait fuisse πλέγμα τι ὰπὸ καλάμων ad capiendos pisces. Plutar. Sympos. lib. 8, καίτοι βόλοι ἰχθύων σφίσιν ἐπιπολάζουσι πολλοὶ φασὶ Πυθαγόραν, ἔνθα ἀφῆναι κελεύσαι τὴν σαγήνην. Sic apud Matth. cap. 13, dicitur regnum cælorum simile esse σαγήνη βληθείσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ. Sunt qui σαγήνην velint esse proprie sinum retis in quem capti pisces deueniunt. Vide & tomi 3, c.372, g

Hinc Σαγηνεύω, Sagena includo, Sagena irretio. Euerriculare quidam interpr. Philo De vita Mos. lib.1, καθάπερ βόλον ἰχθύων, πάντας ὁμοῦ κυκλῳ σαγηνεύσας ὁλκαῖος. Sed latius etiam extenditur, de eo qui alio etiã modo irretit. vt apud Lucianũ dicitur de Vulcano Martẽ & Venerem irretiente. Quinetiam σαγηνεύειν aliquam vrbem, aut etiam regionem, legimus, cùm apud Herodotum, tum apud Platonem, De leg. lib.3, pag.219, σαγηνευσαντι πᾶσαν τὴν Ἑλληνικὴν οἱ τραπόντες τὸ δίκαιον. Apud Herodianũ redditur Indagine cingere. Œcum. in Acta de Apostolis metaphoricè vsurpauit homines ad fidem Christianam conuertentibus.

Hinc Σαγηνεία, Actio illa includendi sagena, seu irretiendi: vel vno verbo Verriculatio, Euerriculatio: si σαγηνεύειν verti possit Verriculare vel Euerriculare. Redditur etiam Piscatus, quoniam exponitur ἁλιεία à Suida.

Σαγηνεύς, έως, ὁ, & Σαγηνευτὴρ, ῆρος, ὁ, & Σαγηνευτὴς, οῦ, ὁ, Qui sagena vtitur, Verriculator, vel Euerriculator. Et generaliter Piscator: in Epigramm. Δίγαλλοι Περίπλου σαγηνευτῆρες ἵδρυσαν.

Item Σαγηνοβόλος, Qui sagenam iacit: sicut dicitur iaci rete. Capitur generaliter pro piscatore, sicut & præcedentia.

Σαγηνοδέδης, Sagenæ alligatus. σαγηνοδέδημα ἄμμα, in Epigramm.

Σαγηφορῶν, t.3, c.746, d.

Σαγὶς, Pera, Saccus. πήρα, Hesych.

Σάγμα, t.3, c.746, a. Σαγμάριον, τὸ, ibid. b

Σαγος, t.3, c.746, d

Σαγουρος, Verriculum, Rete, in v.l. Vide Hes.

Σαθιεύς, οῦ, ὁ, Sachetum: animal quadrupes, ex mari victum quærens. v.l. ex Aristot. Anim. lib.8, cap.5.

Σαθύω, Foueo. V.l. in huius vocabuli expositione ῥάλλω

pro γλαπτω perperam ſcriptum habent.

Σαβρεξ, ακος, ὁ, Pediculus. φθειρ, Heſych.

Σαθρὸς, ῶ, ὁ, Marcidus, Flaccidus, Putris. Apud Lucianum, τῖχος σαθρὸν, Murus putris & ruinoſus: non autem Murus vetuſtate iam collapſus, vt habent v.l. Dicitur etiã aliquis ὑπὸ τῦ χρόνου σαθρὸς, ab eodem, Vietus. Vel, Marcidus annis, magis ad verbum: vt Ouidius dixit Marcere ab annis. Ex Plut. autem Galba affertur σαθροὶ de iis quibus animus iam eſt exulceratus: πρὸς δὲ ἑκάτερον διέφθειρεν, ὅτι σαθροὶ ὄντες καὶ διαμφίβολοι τὴν φρόνησιν. Interdum σαθρὸς reddi etiam poteſt Debilis, Fragilis: item Futilis, Friuolus. vt σαθροὶ λόγοι apud Eurip. pro mendaciis. Sic apud Gregor. σαθρὰ δόγματα. Demoſth. Pro cor. dicit natura eſſe σαθρὸν quicquid contra æquum factum ſit. Legitur & σαθρὰ ἔργα πράγματα apud eum.

Σαθρόω, ῶ, Marcidum ſeu flaccidum reddo, vel, Debilito. pro qua ſignif. affertur ex Iudic. cap. 10. Paſſ. autem Σαθρῶδαι eſt Marceſcere, Flacceſcere. vt Bud. interpr. in illo Chryſiloco, in epiſt. ad Roman. caput 6, εὐ γὰρ ὅτι αὐτὸ σῶμα ὑπὸ χρόνου σαθρολυμένου ἰδεῖν, ὡς ψυχὴν ὑπὸ ἁμαρτημάτων πολλῶν σαθρουμένην καὶ καταπίπτουσαν. Apud eundem σαθροῦσθαι vertit Conquaſſari, Concuti, Labaſcere: in comm. in epiſt. ad Epheſ. cap. 5, σπίλον ἢ ῥυτίδα, κέκτηται ἡ ἐκκλησία: de eccleſiaſtico corpore loquens.

Σαιδάρος, t. 3, c. 761, b. Σαιτουείς, t. 2, c. 1541, c

Σαίπωρος, t. 2, c. 1541, b. & t. 3, c. 762, a

Σαίρω, t. 3, 761, d

Σαίρω, Scopis purgo, Verro. vt σαίρειν τὸ δῶμα, apud Euripidem. (quam ſignificationem dicitur & Σαρόω, ὁ) Apud Sophoclem, σάραντες, qui abtterſerunt. Hinc autem eſt Σίσηρα, teſte etiam Euſtathio, (quum alioqui à themate Σήρω quidam deduci putent) quod præſentis ſignificationem habet: & ſonat, Sum ore aperto ſeu hianti. Exiſtimatúrque dici propriè de canibus, qui diducto rictu, ita vt conſpiciantur dentes, minitantur. vt Ariſtoph. dicit canes πλειοψήφους ἐπ' ἀλλήλοιν καὶ σιπρόπους, in Pace. Vnde σιπαίνας alicubi redditur atque adeò reddendum videtur Rictus: vt apparet etiam ex Suida in Σισύρνιον. Bud. vertit etiam Indignabundè & acerbè ridere: additque, Vt iurgantes faciunt. Sed Σιπρίναι aliquando dicitur de iis qui ore ſunt hianti & dentibus renudatis, ita vt ridere videantur, etiamſi non rideant. vnde frequenter de ſimulato riſu: ſed interdum & de vero: vt apud Plutarch. in Apophth. γελῶν καὶ σιπρῶν. Videtur certè σιπρίναι eſſe quod Latini Renidere dicunt. Vide Heſych. & Suidam. Affertur autem & Σισαρὼς partic. pro σιπρὸς. vnde fœmin. σισαρᾶ apud Heſiodum, — ἡ δ' ἄπληστος σισαρὰ βίβρωσκε. vbi redditur Hiãs.

Σαιτάδιον, Organi muſici genus. Heſych.

Σαίτανδρος, Pudendum muliebre. Affertur ex Ariſtoph.

Σακέλλα & Σακέλλιον, Saccus, Sacculus, Marſupium. Vide Heſych. & Suidam, qui & Σακκιάριος hinc eſſe tradit.

Σακκαπόλος, t. 3, c. 29, c. Σακκαπόλος, ib.

Σακκοφόρος vide in Σάκος. Σακκεύω, Depeculor. v.l.

Σακίτης, t. 3, c. 763, c. Σακκιλίζειν vide in Σακκίζειν.

Σακκίας vide in Σακκίζειν.

Σακκίζειν & Σακκιλίζειν, Per ſaccum excolare, Liquorem per ſaccum excolando tranſmittere. Quidam Sacellare dixerunt, ex quibus ſunt Gaza & Hermolaus: vt annot. v.l. vbi exponitur etiam Vinum ſaccis perfuſum corrigere. Affertúrque ex Theophr. De cauſ. plant. lib. 6, ὅτι δὲ τοιοῦτον χυμὸν ὁ ἐφίσταται πρὸς τῷ σακκιζομένῳ, &c. de myrto. Id eſt, Habet enim talem humorem qui vino, quum ſacellatur, reſidet atque innatat. Plinium autẽ dixiſſe Caſtrare vina, & ſacco vires frangere. Et ſcribendum eſſe apud Pollucem, σακκίας ὃ (videlicet οἶνος) ὁ διὰ λιμβάρου, id eſt σάκκος Eupolidi: vinum per ſaccum tranſmiſſum. at verò οἶνος ἀδιύλιστος, vinum cum ſuis fæcibus, καὶ μὴ σεσακκισμένος, nõ ſaccatum. vt Scribonius Largus falernum non ſaccatum probat. Sed adiiciũt, σακκίζειν ſiue σακκιλίζειν, dici nõ ſolùm quũ liquor per ſaccum excolando tranſmittitur, vt ex turbido liquidior puriórque fiat: (qua ratione dixiſſe Martialẽ, Epigr. lib. 12, — vt liquidum potet Alauda merum, Turbida ſollicito tranſmittere cæcuba ſacco) verumetiam vt ſacco additis peregrinis ſaporibus, quod excolatur, faculteatem eorum retineat: vt Plinius de aniſo, Saccis quoque additur & cum amaris nucibus vina commendat. Vide Conſtant. Geopon. lib. 7, cap. vltimo.

Σακκίζειν etiam dicuntur ſacculati fures. nam Heſ. exp. τὸ σακκιδῶσαι, ἤγουν κλοπὴν τῶν σακκῶν.

Σακκίον, ου, τὸ, Sacculus. Poll.

Σακκιφαντης, in vulg. lex. perperam pro σακχοφαντης, quod vide.

Σάκκος, t. 3, c. 746, d

Σάκος, ους, τὸ, Scutum, Clypeus. ἀσπὶς carmini cum proſa cõmune eſt· σάκος autẽ eſt potius poeticũ. Apud Græcis poetis tribuitur σάκος, (interdum ἀσπὶς) vt à Latinis clypeus. Homer. Iliad. ρ, Αἴας δ' ἐγγύθι πὰλ σάκος ἔσχε πόδι πύργος. Solet autem corripere α in hac voce Homerus: at ex Heſiodo affertur non ſolùm cum α corripeo, vt Χερσὶ γε μὲν σάκος ἦεν: ſed etiam producto, vt· ἕξ δὲ μάγα σάκος ἔσκε. Hinc Σακεσφόρος, Scutifer: epithetum eiuſdem heroïs, apud Hom. vt ab Ouidio dicitur dominus clypei ſeptemplicis.

Σάκτας, t. 3, c. 746, d. Σακτὴρ, ib.

Σακτὸς, ibidem.

Σάκχαρ, vel Σάκχαρι, τὸ, Saccharum. Eſt mel in arundinibus concretum, candidum, & ſalis modo dentibus fragile. Concreti mellis genus eſſe Dioſcorides tradit. Colligitur autem in arundinibus: vnde à quibuſdã mel καλάμινον, id eſt arundinaceum, appellatur. Hæc Gerard. Et paulo pòſt, Dentibus autem ſubiectum, ſalis modo friatur: atque tam multa habet ſali ſimilia, vt à veteribus ſal Indicus dictus ſit, quòd maximè in Indis proueniret. Gal. De ſimpl. facult. lib. 7, καὶ τὸ σάκχαρι δὲ καλούμενον, ὅπερ ἐξ Ἰνδίας τε καὶ τῆς Ἀραβικῆς ἔρχεται πωλούμενον. De eo Lucanus lib. 3, Quique bibunt tenera calices ab arundine ſucos. Strabo lib. 11, ἔστι δὲ καὶ μέλι ἐν τοῖς καλάμοις, ὃν πιοῦσιν μᾶλλον ἢ μιθύουσιν. Sic Arrian. appellat mel καλάμινον, id eſt arundineum: addens, Quod dicitur σάκχαρι. Dioſcor. lib. 2, in Indis ſeu Felicique Arabia inueniri putat concretione ſimilitudinis, idque etiam in arundinibus. Obid à Paulo Ægineta ἅλας Ἰνδικὸς dicitur, id eſt ſal Indicum. v.l.

Σακχοφαντης, ου, ὁ, Saccorum textor, Qui ſaccos texit. In v.l. ſcriptum eſt Σακκιφαντης perperam, exponiturque Qui ſaccos conficit, Qui ſaccariam facit. Affertúrque ex Demoſth. oratione in Olympiodorum: & tamen in illa ipſa ſcripturam illam non hanc cum alæ editiones habent tum Aldina. cuius vide pag. 158, tom. poſt.

Σάλα, t. 3, c. 738, c

Σαλαγῆν, Stuprare. Legitur in quodam verſu apud Lucianum. Exponitur & πεσσεύειν. ſed Heſych. σαλαγῆν habet, non σαλαγᾶ.

Σαλαγὴ, Clamor. Heſych.

Σαλαΐζειν, Lamentari, Plangere. θρηνῶν, Suid. κλαίειν, Rel. qui & Σαλαΐς exponit κωκυτὸς, id eſt Eiulatus, Ploratus.

Σαλακὼν, ωνος, ὁ, Qui quum pauper ſit, diues haberi vult: ſiue, diuitis ſpeciem præ ſe fert: aut diuitem ſe eſſe ſimulat, Qui in paupertate opulentiam ſimulat. vt Suid. totidem verbis exponit, ὁ ἀφεστηκὼς πάντας τῶν πένης εἶναι. Heſych. autem exponit, ὁ πλουτεῖν ἀλαζονευόμενος: quibus verbis no dubiũ eſt quin declarare voluerit quod vno potius verbo dicitur cõiunctim, πλουτακαλεῖν, de ea qui ſe iactat vti diuitem, quamuis pauper ſit. In v.l. redditur Oſtentator pecunioſus, (qualem facete deſcribit auctor Rhet. ad Her. lib. 4) ſicut σαλακωνεία, Oſtẽtatio pecunioſa. Sed videndum eſt quomodo dici poſſit Oſtẽtator pecunioſus pro oſtentatore pecuniarum: itadémque Oſtentatio pecunioſa pro oſtentatione pecuniarum. Adde quòd ſi Oſtentare, proprie ſonat, Oſtendere ſubinde, ſeu frequenter, quæri poterit quomodo pecunias oſtentaturus ſit qui nullas habet. At ſimulare diuitias vel pauperrimus poteſt. Potius igitur verbo Simulare aut verbali Simulator vtendum hic fuerit, donec etiam Oſtentare & Oſtentator pro duobus illis accipi probetur. Eraſmus certe in nonnullis πλουτακαλεῖν expoſitione, parum & ipſe hæc conſiderauit, quem alioqui ſi non verbo Simulare, at verbo laſſare potius vſurum fuiſſe puto. Idem porrò Heſych. tradit Theo-

phraſtum voluiſſe σαλάκωνα vocari τὸν ἀκπαιῶντα ὅπου μὴ δεῖ. id eſt, eum qui ſumptuoſus in iis rebus eſſet vbi non oporteret. Atque ita putatur accepiſſe Ariſtot. Rhetor. lib. 2, vbi diuitum mores deſcribens, ait eos σαλακώνας eſſe & σαλίους. Sed ipſe Ariſtot. ſcribit, σαλάκωνες δὲ καὶ σάλακες (ſunt videlicet οἱ πλούσιοι, id eſt diuites) ἐξ οὗ τὸ παίτας πλουτίνας ἐξαπείδων οὕτως τὸ ἐρώμενον καὶ διαμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν. Ariſtoph. autem enarrator, Σαλάκωνα quendam mollem & luxui deditum fuiſſe tradit, Autolyci patrem. vnde ἐξασαλακώσεις exponit apud illum poetã, ἀβρυνθῆναι & ἐξαβρύνθη. Quin- b etiam σαλακωνιδίσαι exponit τὸ σαλίσαι τὴν ψυχήν.

Hinc Σαλακωνία, vel Σαλακωνεία, (illud quidem tanquam immediatè à Σαλάκων, hoc verò tanquam à Σαλακωνίζομαι) Simulatio diuitiarum in paupertate, lactantia in paupertate, ἡ ὠμὴ πτωχεία ἀλαζονεία, Heſych. ſicut σαλάκων expoſuit ὁ πλούσιος ἀλαζών. Item, ſequendo ſecundam expoſitionem quæ data fuit nomini σαλάκων ex Theophraſto, σαλακωνία eſt Pecuniarum profuſio in ea quæ illa minimè digna ſunt: adeò vt propter eam ſplendidus & magnificus aliquis dici non poſ- c ſit. Tertiam denique nominis σαλάκων expoſitionem ſi ſequamur, σαλακωνία ſiue σαλακωνεία fuerit Mollities qualis eſt hominum luxui deditorum, aut eorũ qui delicias facere dicuntur. Apud Alciphr. Menander Glyceræ ſcribens, τρυφᾶς & σαλακωνίας copulat: οἶδα γὰρ ἐμοῦ σὲ σπουδὴς ἀδούσης· ἂς, οἶ μὴ φιλοῦσιν με, τρυφᾶς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασι, delicias & mollitiem. Obſerua autem hic σαλακωνίας cum ι ſolo, non cum ει. A σαλάκων certè ſcriptura hæc magis rationi conſentanea eſt: at verò tanquam à σαλακωνδίω ſeu σαλακωνδίομαι potius, altera. Exponitur porrò itidẽ Σαλακωνδίειν, d necnon Σαλακωνίζειν, Delicias facere, atque mollitie diffluere: necnon Ceuere: pro τὸ σπουδὴν αἴρεσθαι καὶ πίνειν, & σαλακωνεύεσθαι. Sequendo autem reliquas duas interpretationes quæ præcedentibus nominibus datæ fuerunt, redditur etiam Opes iactare in paupertate: item Sumptus facere vbi nõ decet, Sũptuoſum eſſe temerè, vana magnificẽtiæ affectatione. Dicitur & Διασαλακωνίζειν: quod tibi exhibebit hic index, ſi ſuo loco quæras. Vide etiam Ariſtoph. ſchol. Suidam & Heſychium.

Σαλαμανδρα, ας, ἡ. Animal lacerti figura, ſtellatum, nunquam niſi magnis imbribus proueniens, & ſerenitate deficiens. Huic tantus rigor vt ignem tactum extinguat, non alio modo quàm glacies, inquit Plin. Theophraſt. de ſignis pluuiæ loquens, σαῦρος ἡ καλουμένη σαλαμανδρα. Quum autem Plin. dicat animal eſſe lacerti figura, alii lacerti genus eſſe tradunt: vt certè & illud ipſum σαῦρος nomine hoc reddi ſolet. Vide Ariſtot. Ælianum, Dioſcoridem. Quod porrò tradit Plin. ignem à Salamandra extingui, quanuis ab Ariſtotele quoque ſcriptum ſit, necnon ab aliis, falſum eſſe exiſtimatur. Hinc adiectiuum Σαλαμανδρους, ου, ὁ & ἡ, vt σαλαμανδρου δέλτος δέλτος αἰὲν ἀπτοχθὸς, apud Nic.

Σαλαμβὼ, ὡς, ἡ, Feneſtra: quoniam σάλος βαίνει δι' αὐτῆς. Vide Heſych. necnon Etymol. σαλάμβας exponentem ταῖς ῥυείσας. Sed apud eũdem Σαλάμβη repone pro Σαλάμβας, vbi quandam δαίμονα eſſe dicit. Apud Heſych. eſt etiam Σαλαμβὼ, quod Veneris apud Babylonios nomen eſſe tradit.

Σάλαξ, Metallicorum inceruiculum. v.l. ex Poll.

Σαλάω, ῶ, Quatio, vulg. lex.

Σάλγαμα, Quæcunque in vaſis cõdita ſeruantur ad vſum noſtrum. v.l. ex Cælio Rhod.

Σαλδίω & Σαλδίομαι, ſ. 3, c. 739, b

Σάλη, ſ. 3, c. 738, c. Σάλος, Salum, &c. ſ. 3, c. 737, a

Σάλος, Iactatio, &c. ib. b.

Σαλοῦσθαι, Curioſè incedere & accuratè, vt molliculi ſolent. σαλακωνδίειν. v.l.

Σάλπη, Salpa. Piſcis genus qui bos etiam dicitur. Gaza apud Ariſtot. vocem Græcam retinet. Vide Euſtath. a

Σάλπη dictus eſt & quidam poeta qui παίγνια ſcripſit: necnon mulier quædam Leſbia, quæ itidem παιγνίων librum edidit. Vide Euſtath.

Σαλπιγγαυλεϊχαπτάδαι, οἱ, ſ. 3, c. 740, c

Σαλπίγγιον, ſ. 3, c. 740, g. Σαλπιγκτὴς, ſ. 3, c. 741, b

Σάλπιγξ, ſ. 3, c. 740, e. Σαλπίζομαι, ib. h

Σαλπίζω, ib. g. Σαλπικτὴς, ſ. 3, c. 741, c

Σάλπισμα, ib. b. Σαλπιστὴς, ib. c

Σάλυς, ſ. 3, c. 738, e. Σαλῶς, ib. c

Σάμαινα, Genus quoddam nauis, habentis ὑὸς σφυρηλατὸν, teſte Heſychio. Quidam tradunt fuiſſe nauigii genus bireme, rotundum & concauum, atque in ventris ſimilitudinem formatum, vt mare percurrere & celeriter conuerti poſſet: à Polycrate Samiorum tyranno primo inuentore nomen habens, autore Plutarcho. Vide Bayſium. Alii numiſma hoc nomine intelligunt. v.l. ex Cælio Rhod.

Σαμαϊτίδια, Sigillari. Heſych. ex Epicharmo. Doricum eſt pro σημαϊτίδια.

Σαμανία, Ornamenta quædam muliebria. v.l. ex Heſych. qui eſſe dicit κοσμητικὸν εἶδος.

Σάμαξ, Buromus iuncus, aut Gramen, Crates, Sporta. Pol luci σάμαξ, ῥᾶϐδ καλάμου. Columella canneas tegetes vocat, id eſt σάμακας. Vnde & Tegeticulæ Varroni. Ita v.l.

Σάμβαλα, Calceamenta quædam. σανδάλια, Heſ.

Σαμβύκη, Inſtrumentum muſicum, necnon inſtrumentum ad vrbium oppugnationem aptum: teſte Heſychio. In v.l. dicitur eſſe triangulum inſtrumentum muſicum, quod ex inæqualibus longitudine ſicut & craſſitudine neruis efficitur, vt ſcribit Porphyrio. Eſſe itẽ inſtrumentum πολιορκητικὸν, id eſt oppugnandis vrbibus idoneum. Apud Polyb. libro 8, machina in bello nauali.

Σαμβυκίστρια, Quæ ludit inſtrumento muſico quod ſambuca vocatur. V.l. tamẽ σαμβυκίστριαι exponunt Mimæ. At in iis quæ prima prodierunt habetur Σαμβυκιστρίς.

Σαμφόρας, ſ. 2, c. v 1, d. Σαμψοῦχος vide in Σάμψυχον.

Σαμψύχιζω, vide in Σάμψυχον. Σαμψύχιος, vide ibidem.

Σάμψυχον, Sampſuchum. Eſt herba ramoſa, perpetuò virens, per terram repens, foliis eius calaminthæ quæ tenui folio conſtat, & ἀσπλήφυλλος appellatur: hirſutis & rotundis & odoris: radice retorrida, ſummo ceſpite leniter hærente, multifida: quam Dioſcorides ait a Romanis maioranam dici. An verò idem ſit ſampſuchum cum amaraco, plerique dubitant. Hæc inter alia Gorr. qui ex Dioſcoride & Plinio, Siculis amaracum idem eſſe quod ſampſuchum, teſtatur: ſed Galenũ, Aetium & Paulum aliter ſentire videri dicit. Hinc Σαμψύχινος adiectiuũ: vt σαμψύχινον μύρον, Sampſuchinũ vnguentum. Item verbum Σαμψυχίζω, Sampſuchi odorem repræſento, Sum odore ſampſuchi. Apud Heſych. legitur etiam Σαμψοῦχος, qui marathum ab aliis vocari tradit.

Σανδάλιον & Σανδάλιος, (quorũ illud magis vſitatum) Sandalium: Calceamentum muliebre, teſte Heſychio. Sed apud eum pro βαυλαίπια, (quo nomine vocari eadem tradit) arbitror vel potius perſuaſus ſum reponẽdum eſſe βλαυτία. pro eodem enim hæc duo poni, apertè do cui in Βλαυτίον. Quum autem σανδάλιον proprie ſit calceamentum muliebre, (vt quum Hercules dicitur παίζειν τῷ σανδαλίῳ vel σανδάλῳ ab Omphale, apud Lucianum) tribuitur tamen & viris: vt cuidam claudo σανδάλιον & βλαυτίον tribui vides in Βλαυτίον. Sic in Act. Apoſt. cap. 12, angelus Petro dicit, ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου. Significat & ἰατρικὸν ὑπόδημα, teſte Heſychio.

Σανδαλοθήκη, Sandalorum theca, ſeu ſandaliorum. Quam vocem ex Menandro Pollux affert.

Σανδαράκη vide in Ἐρυθράκη, quod idem eſſe exiſtimatur.

Σανδαράχη, Sandaracha. Eſt ſuccus concretus, terreuſque, & quodammodo vſtus: in metallis ferè iiſdem in quibus & τὸ ἀρρενικὸν, hoc eſt auripigmentum, prouenies. Plinius in auratiis & argẽtariis metallis inueniri ſcribit. Hæc Gorr. apud quem plura vide. Sandarachæ eſt maximè αἰθρὸν χρῶμα, id eſt floridus color: ideóque αἰθρὸν ſandaracham expoſuit Heſych. vt annot. in v.l. In iiſdem hæc adduntur: Duplex eſt ſandaracha: vna, foſſitia, colore cinnabaris, quam arſenicon rubrum vocant: altera, factitia: id eſt ceruſſa in fornace cremata, ſandyx. Vide Dioſcor. lib. 5, cap. 111. Vitruuius (inquit Gorr.) id quod fit ex ceruſſa in fictile cõiecta, ac ſuper carbonibus, quoad colorem rubrum duxerit, cremata,

ſandaracham ob ſimilitudinem coloris nominat: ſed ipſum Dioſcorides σανδύκα ſcribit appellari. Affertur & σανδαρακη per η, ex Ariſtot. De Animal. lib. 8, cap. 24. Apud Heſych. σανδαλαρέχη perperam legitur, quod ait eſſe χρώματος εἶδος. A

Σανδαραχίζειν, Sandaracham colore imitari, ſeu ſandarachæ colorem. Ex Dioſcor. lib. 5, cap. 113.

Σανδαράχινον χρῶμα, Sandarachæ color.

Σανίδιξ, ικος, ἡ, Ceruſſa vſta, donec tuſa & ſimilis ſandarachæ euaſerit. Sandaracham Vitruuius appellat, vt modò dictum fuit. Exiſtimatur autem hoc nomen ei tribuiſſe à coloris rubri & ardentis ſimilitudine. Dicitur etiã συανικόν. Aetius, χαλκάνθου δέ ἐστι καθαρὸν ἡμιμόλιον εἰς τὸ καλούμενον συανικὸν μεταβάλλεται: quod (inquit) medici σανίδυκα nominant. Vide Plin. & Vopiſcum in Aureliano, vbi ſandycis Indicæ fit mentio: quo loco purpuriſſum interpretatur Brodæus. vulg. lex. Eſt etiã collyrii nomen. B

Σανίδες, vide in Σανίς. Σανίδιον, vide in Σανίς.

Σανιδώδης, Σανίδωμα, Σανιδῶσαι, vide in Σανίς.

Σανίς, ίδος, ἡ, Tabula, Aſſer. De tabula ſeu aſſere nauis, cùm apud alios, tum apud Lucianum. Sic Epigr. lib. 1, pag. 74, meæ editionis, Κλεαδίνης περὶ τοὺς ἐν ὕδατι δίκην ἔθηκεν Διανεῖ γὰρ μούνης μεμελαμμένος σανίδος. Pro libro affertur ex Euripide in Alceſtide. Item plur. num. σανίδες Tabulæ iudicum, necnon Tabulæ in quibus leges ſcribebantur, itẽ quibus inſcribebantur debitores aut prænaricatores, aut etiam multæ debitorum, Album in quo Athenis maleficorum crimina deſcribebantur. Ita v. l. vbi & σανίδες ex Homero affertur pro valuis. C

Hinc Σανιδώδης, Tabulæ ſeu aſſeri ſimilis. Item vetbum Σανιδόω, ῶ, Tego tabulis, Tabulo, Contabulo. vnde paſſ. Σανιδοῦσθαι, cuius participium σανιδωμένος, Tabulis ſtratus, Tabulatus, Contabulatus. vt πλοῖα σανιδωμένα, Tabulata, Naues tabulatis munitæ, &c.

Σάνιπα, Nutrix. Heſych.

Σανίσιδες, medicis ſunt Quibus ſcapulæ inſtar alarũ proiuberant: quibus propterea anguſtus in modum tabulæ ac depreſſus eſt thorax: vnde illis nomen, paratis tabem incurrere. Eoſdem & πτερυγοειδεῖς nominant. Hæc in v. L ex Gal. lib. 2 De temper. Videtur autem legendũ potius eſſe σανιδοειδεῖς. D

Σαῖνας & Σαΐνος, Fatuus, Stultus, apud Cratinum. Nõnulli à quodam fatuo ſeu ſtulto qui dicebatur Σαῖνας, alii à σαίνω, alii aliũde deduxerunt: vt te docebit Euſtathius. Hinc Sanniones apud Latinos comicos.

Σαινίον, Penis. Vide Heſych. item vocem Σαυίον.

Σαίω, Seruet, in Epigr. à Σάω. At Σαΐω, à Σαίω, ῶ, Seruat, itẽ Auxiliatur. βοηθῶ, Heſych.

Σάϊς, t. 3, c. 1217, f. & 1224, c

Σαοσίμβροτος, ου, ὁ & ἡ, Seruans homines.

Σαοφρονία, ας, idem quod σωφροσύνη.

Σαοφροσύνη, t. 4, c. 203, e. Σαόφρων, t. 4, c. 202, b

Σαόω, t. 3, c. 1224, c

Σάπιρ & Σαπιείτης, vide in Σάπφειρος.

Σαπίς, Putrefactus, Qui computruit: à σήπομαι.

Σαπίρδης, Saperda, piſcis: quod Archeſtratus apud Athenæum opſonium Ponticum appellat. vt apud Perſium legimus, — ſaperdam aduecho Ponto. Vocat autem hunc piſcem idem Archeſtratus φαῦλον & ἀκριβὲς ἔδεσμα. Coracinum alio nomine fuiſſe dictum, idem Athen. teſtatur. Gaza apud Ariſtot. vocem Græcam relinquit. Apud Laertium autem in Diogene interpres σαπίρδιον vertit pernam, vt ann. v. l. In iſdem dicitur & per iota ſcribi in fine cum artic. fœminino: ſed nullo id teſtimonio probatur.

Σαπίρδιον, cognominabatur vna Phryne, altera, Κλαυσιγέλως. Athen. lib. 13.

Σαφηνία, t. 3, c. 777, c. Σαφηνίας, ib. d

Σαφηνίζω, ib. Σαφηνισμός, t. 2, c. 185, c

Σαφηνής, t. 3, c. 777, b. Σαφήνης, ib. c

Σάπφειρος, Sapphirus, gemma: quam Dionyſ. in poemate de ſitu orbis χρυσῆν & κυανῆν ſimul appellauit, hoc verſu, Χρυσείης κυανῆς τε καλὸν πλάκα σαπφείρου. Vide Dioſcoridem. Affertur ex Gregor. Naz. ὑπὲρ λίθου σαπφείρου αἰχμαλώτης.

Σάπφειρος ab Etymologo dicitur εἶδος, (hoc enim reponendum eſt pro vocabulo ὄνομα) vnde σαπφειρος nomen acceperit. Sic Σαπιείτης λίθος pro ſapphiro ex Apollonii ſcholaſte affertur.

Σαπφείρεος, t. 2, c. v 1, e

Σάπων & Σαπώνιον, ου, τὸ, Sapo. Gallorum inuẽtum eſſe tradit Plinius, rutilandis capillis. Fit ex ſeuo & cinere, optimus fagino & carpineo: duobus modis, ſpiſſus & liquidus. Sed alii deinde varia adiecerunt, pro ſuo quiſque arbitrio. Σάπων eſt ῥευστικὴ δυνάμεως, inquit Paul. Ægineta. Illa autem altera appellatio, diminutiui nominis formam habẽs, apud Theocriti ſcholaſtem extat, ſcribentem σμίλαξ eſſe καθαίρω: vnde σμίλακα eſſe τὸ σαπώνιον. E

Σαραβάρα, Tibialia apud Perſas, quæ ex cocco tinctis braccarum locum habebant, & feminalibus (μηρίοις vocant) alligabantur: geſtamen illuſtrium virorum & ſatraparum. Sic Eudoxium autorem Græcum ejus ponere tradunt vulg. lex. Heſych. ait eſſe τὰ ἀπὸ τοῦ ὑποδήματος ἐκδύματα: ſed pro κνημῖδας reponendum eſſe puto κνήμας.

Σάραβος, Pudendum muliebre, Suid. & Heſych. Affertur & Σίραβον neutro genere pro eodem. Σάραβον autem à Platone dictus eſt κάνθαρος, teſte Polluce. Platonẽ autem comicum ab eo intelligi arbitror. Vide Athen.

Σαραῖνος. Perſica quædam tunica. Vide Poll. Ab Heſychio Σαραμις appellatur: quod vocabulum & apud Athenæum extat.

Σάραγγος, Miniſter, qui publicas porticus verrebat. Heſ.

Σαραμις, vide in Σαραῖνος.

Σάραπις, Perſica tunica: vide in Σαραῖνος, paulo ante. Fuit & deus quidam Ægyptiorum dictus Sarapis. Quamea Platonis cognomentum fuiſſe perhibetur. F

Σίραμις & Σιραμις, vide t. 3, c. 513, e. & 514, f

Σαργάνη, Sporta. Paul. 2 ad Corinth. cap. 11, in fine, τὸν ἐν σαργάνῃ ἐν ὀφρύῃ ἐκκαιδεκάπηχυ ὄφιν τὸν νῆχον. Gregor. ὀφρὺς ὄφεως ὕλης αἱρήμενος. Alia de hac voce lege apud Heſych. Suidam, & Etym. & Euſtathium. Sunt qui eam ciſtam & cratẽ interpretentur. Σαργάνη autem ἐκ ἰσχνῶν, teſte Heſychio.

Σαργῖνος, vide in Σάργος, quod proximè ſequitur. 2

Σάργος, vel Σαργός, piſcis eſſe traditur è mugilum genere. Gaza apud Ariſtot. Græca voce itidem Sargum appellat, lib. 5, cap. 11. Σαργῖνοι autem piſces ſunt gregales, vt v. l. annotant.

Σαρδίζειν, vide in Σαρδάνιος.

Σαρδιαφάμμος, Morio, γελωτοποιός, Heſ.

Σαρδάνιος γέλως, vel Σαρδόνιος γέλως, Riſus fictus, aut amarulentus, aut etiam inſanus, inquit Eraſm. in prouerbio Riſus Sardonius. apud quẽ & de eius origine multa leges ex Græcis grammaticis petita. Homer. Odyſſ, μείδησε δὲ Σαρδάνιον μάλα πῶς. Sed apud Homerum poſteros σαρδάνιον potius habemus, aut σαρδόνιον cum ω. Plato De rep. lib. 1, ſcribit Thraſymachum, quem amarulentum & arrogantem vbique facit, Sardonice riſiſſe: inquit Eraſmus, ſubiungens hæc illius loco verba, καὶ ὃς ἀκούσας αὐτὰ ἔχεσκε μάλα σαρδάνιον γελάσας ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐφ' ἑαυτοῦ πρώτοις Σικελικοῖς. Sic autem & Bud. accipit hic pro Amarulentè ridere. Legimus & σαρδόνιον, in poemate Dionyſii de ſitu orbis. Vt porro σαρδάνιος γέλως litera ω à quibuſdam ſcribitur, ſic etiam σαρδάνιον πόα, quæ & σαρδόα, Sardonia herba: quæ non aliud eſt quàm alterum ranunculi genus, copioſiſſimè in Sardinia, guſtus acerrimi: cuius eſu mentem adimi, autores quamplurimi ſunt, atque ita contorquere ora vt riſus imaginem referãt: qui Sardonius ob id dictus eſt, & abiit in prouerbium. Inter venena recenſetur à Dioſcoride, lib. 6. Hæc Gorr. Σαρδόνιον in v. l. Sardonia herba, quæ eſt ranunculi ſpecies: ſceleſtata herba ab Apuleio dicitur. Additurque ex Dioſcoride aliud ipſum quod modò commemoratum de herba illa fuit: eam in cibo potuiſſe ſumptam, mẽtis alienationem, & cum labiorum contractione eas conuulſiones facere vt riſus ſpeciem præbeat. à quo euẽtu nanctus eſſe prouerbium, Sardonius riſus. Vt autem σαρδάνιον dicit Homerus cum α in ſecũda quoque, ita & veterum Sap- G

σάζειν inuenitur pro σαρδόνιον γελᾶν, Sardonium ridere. A
Inuenitur & Σαρδιανὸς γέλως, vt dicetur in nomine Σαρδώ. Apud ſchol. Lycophr. extat & σαρδὸς γέλως.

Σαρδὶς, genit. σαρδίδων, datiuus σαρδίσι, Lydiæ vrbs: Cræſi olim regia, teſte etiam Flacco. Lydorum metropolin vocat Plutarch. in Rom. quæſt. Genit. σαρδίων & datiuus σαρδίσι cùm apud alios, tum Xenophontem extát. Nominatiuus autem paſſim eſt Σάρδις. Habet tamen Steph. Σαρδὶς cum ι ſolo. Vide Etymol. & Thucydidis ſcholiaſtem, cui certè neminem aſſenſurum puto. Inuenitur & Σάρδις, & quidem apud poetas præſertim. B
Steph. porrò à Σαρδὶς ait πολίτας dici Σαρδιανούς: nomẽ autem κτητικὸν eſſe Σαρδιανικός. Vide Σαρδώ.

Σαρδίνοι vide in Σάρδος.

Σαρδιανοὶ βάλανοι, vide in Βάλανος.

Σαρδιανικὸν βάμμα, ſiue Σαρδινικὸν, Sardianica tinctura, vel potius Sardonica, Tinctura rubra aut punicea. Vide ſchol. Ariſtophan. & Suidam. Vide & nomen Σαρδὼ infrà.

Σαρδιανὸς, Qui eſt è Sardibus. Vide in Σάρδις necnon in Σαρδώ. Σαρδιανοὶ ὧνιοι, Sardiani vænales: à Sardibus C
vrbe Lydiæ. Vide Eraſm. in Adagiis.

Σαρδὶς vide in Σαρδὶς. Σαρδινικὸς vide in Σαρδώ.

Σαρδίνοι iidem ſunt qui & Sardiani, ſi quidem vera ſunt quæ ab Etymologo ſcribuntur. Apud Euſtath. autẽ σαρδῖνοι ſunt quidam piſces: quorum & Athenæũ meminiſſe puto.

Σαρδὶος λίθος, qui & Σαρδίτης, Sardius lapis, Sarda Plinio, σαρδὼ Luciano. Vulgò *Cornaline*. Sardibus primùm reperta traditur, & inde nomen accepiſſe. v.l. Affertur & Σάρδιον ex cap. 21 Exodi. Apud Platonem quoque legimus σαρδία, in Phædone, pag. 59, λιθία τῶν ἀγαπωμένων σαρδία τε καὶ ἰάσπιδας. Heſychio autem Σάρδιον eſt D
illa herba Sardonia, de qua dictum fuit in vocabulo Σαρδώνιος.

Σαρδὶς, vide ſuprà in Σάρδις.

Σαρδόω vide in Σαρδώ.

Σαρδύνες, Retis partes quædã, Heſych. Oræ retis, vt quidam ex Poll. interpretantur. Vtitur Xenophon, cuius librum intelligit Heſych. quum dicit ὁ κυνηγετικός: verùm σαρδόνιον non σαρδόνιον habes p. 574, in fine. Porrò quum alii σαρδόνες ſcribant, σάρδονες proparoxytonè a- E
pud illum lexicographum legimus.

Σαρδονικὸν λῖνον, Sardonicum linum, dicitur à Græcis Colchium. v.l. ex Herodoto.

Σαρδόνυξ, υχος, ὁ, Sardonyx, Lapis ita dictus à candore in ſarda, hoc eſt onyche velut adnato, aut carnibus vngue hominis impoſito: & vtroque tranſlucido. Ita v.l. Plinii autem verba ſunt lib. 37, cap. 6, Sardonyches olim (vt ex nomine ipſo apparet) intelligebantur, candore in ſarda, hoc eſt, velut carnibus vngue hominis impoſito, & vtroque tranſlucido. Inuenitur etiam F
Σαρδώνυξ per ω: vt apud Baſilium, σαρδωνυχας καὶ ἰάσπιδας. Sic & apud Aretham. Sed non dubium eſt quin σαρδόνυξ per ο ſcribi debeat: vt etiam corripi à poetis ſyllabam illam videmus.

Σαρδὼ, (quod declinatur vt Σαπφὼ) & Σαρδὼν, όνος, ἡ, Inſula maxima, in mari Liguſtico: Latinè Sardinia. Σαρδὼ τ' ἀμφιπόλει, καὶ ἀπείρεσιν εἰν ἁλὶ Κύπρος, canit Dionyſ. Alexandr. in ſuo poemate de ſitu orbis. Ab huius autem inſulæ nomine facta ſunt Σαρδόνιος & Σαρδωνικὸς & Σαρδῷος, quod poſtremum vſurpans Virgilius Sar- G
doas herbas dixit. Hinc ſuprà Σαρδόνιος γέλως, vel potius Σαρδόνιος per ο, in media: Homero Σαρδάνιος. At Σαρδιανὸς quanuis à Σάρδις eſſe dictum ſit, affert tamen Eraſm. ex Plutarcho & σαρδιανὸς γέλως: ſcribente, ὥσπερ ὅταν τῆς ψυχῆς σαρδιανὸς γέλως. Verùm ego minimè dubito quin σαρδιανὸς pro σαρδόνιος, metatheſi literarũ, ſcriptum à negligente librario fuerit. Eraſmus tamen admittere videtur: à quo alioqui hæc annotantur, A
Σαρδὼ ſiue Σαρδὼν inſula, cui quondam nomen fuerat H
Ichnuſæ, deducitur Sardonius, Sardous, & Sardonicus. A Sardos Illyriæ ciuitate proficiſcitur Σαρδιαῖοι: vnde, ſicuti reor, mutato η in α, Σαρδάνιοι. A Sardis Lydiæ oppido Sardianus & Sardianicus. Hæc ille. Adiungi autẽ poſſit his & Σαρδαῖος ex Suida, de eo qui eſt ἀπὸ πόλεως Σαρδέων. Idem habet etiam aduerbium Σαρδόθεν, quod itidẽ exponit ἀπὸ τῆς Σαρδέων πόλεως. Si autem σαρδόνιος γέλως defendere oporteat, nõ video quomodo melius quàm ex σάρδιος γέλως, quod Lycophronis ſcholiaſtes habet, defendi poſſit. Imò verò & βάμμα Σαρδιανικὸν, quod apud Ariſtoph. legimus in Acharnenſ. ſcripturæ illi nõ nimis patrocinabitur: quum de tinctura huius inſulæ quæ Σαρδὼ vocatur, poetam loqui ſatis conſtet: atque adeò vocetur etiam Σαρδόνιον βάμμα, vt videre eſt apud Suidam. Sed ne hoc quidem omittendum eſt, Σαρδινικὸν in ipſius poetæ textu legi, quum ſcholiaſtes habeat Σαρδιανικόν. Aldina autẽ editio in textu habet σαρδονικόν.

Σαρδὼν ſuperioribus addendum eſt, ex Heſychio. Σαρδὼν (inquit) magna inſula iuxta Africam, quæ etiam Σαρδὼν dicitur.

Σαρδὼν vide in Σαρδώ. Σαρδὼν vide in Σαρδώ.

Σαρδωνία πόα vide in Σαρδώ.

Σαρδῷος vide in Σαρδώ.

Σάρι, Sari: plantæ cuiuſdam nomen in Ægypto, v.l. ex Theophr. Hiſt. plant. lib. 4, capite 9. Ibidem annotatur, Σάρια dici quædam exeuntia ex illa planta quæ ſari vocatur.

Σάρια vide in Σάρι, quod proximè præcedit.

Σαρίσσα, ης, ἡ, Sariſſa: Macedonica haſta, vel Macedonicũ venabulum, vt alii interpr. cum Gaza, apud Theophr. Hiſt. pl. lib. 3, capite 11. Seruatũr & Latini vocem iſtam: atque adeò Ouidius Macedoniam aut Macedonicam ſariſſam, Lucanus Pellæas ſariſſas dixit. Hinc Σαρισσοφόρος, Qui ſariſſam portat.

Σαρισσοφόρος, vide in Σάρισσα, quod proximè præcedit.

Σαρκάζω, Carnes detraho, &c. c. 3, c. 745, b. Σαρκάζω, Irrideo &c. ibidem, d

Σαρκασμὸς, c. 3, c. 745. e

Σαρκασμῶς, Cum ſarcaſmo, Per ſarcaſmũ. Bud. vertit, Salſe & amarulenté.

Σαρκίδιον, c. 3, c. 745, f.	Σαρκικὸς, c. 3, c. 743, g
Σαρκίον, ib.	Σάρκινος, ib.
Σαρκίον, c. 3, c. 745, f.	Σαρκοβόρος, c. 3, c. 742, d
Σαρκοειδὴς, ib. e.	Σαρκοβλάσματα, c. 1, c. 1561, f
Σαρκοκήλη, c. 3, c. 742, d.	Σαρκοκήλη, ib. f
Σαρκολαβὶς, ib. g.	Σαρκολάβος, ib.
Σαρκοχίζω, ib. h.	Σαρκοφορία, ib. h
Σαρκοφαγία, c. 3, c. 743, a.	Σαρκοφάγος, ib.
Σαρκοφόρος, ib. b.	Σαρκύδυλος, ib. & c. 4, c. 149, g
Σαρκώδης, c. 3, c. 744, a.	Σαρκωδὴς, c. 3, c. 742, e. & 744, d
Σάρκωμα, c. 3, c. 744, b.	Σάρκωσις, ib. c

Σαρκωτικὸς, ibidem.

Σάρμα, Hiatus, χάσμα, Etymol. in Σαρύδηνος. At Suidas σάρμαται aliter exponit. Eidémque Σαρμὸς cumulũ terræ & alia ſignificat.

Σαρξ, c. 3, c. 741, e

Σαξιφράγον, apud Dioſcor. & Σαξίφαγος apud Trall. Saxifragum ſiue Saxifragia. Vox enim illa è Latino mutuò ſumpta eſt. quæ verò ſit, controuerſum. Alii empetron eſſe volunt, alii rutam muriam: alii nouam plantam comminiſcuntur. Conſtat Plinii auctoritate, adiãtum nigrum, quòd calculos frãgat, ſaxifragum appellatum eſſe. v.l.

Σάρος vel Σαρὶς, Verriculum, Scopæ: à verbo σαίρω. Vide ſchol. Ariſtoph. & Heſychium. Σάρος Suidæ eſt etiam fluuii nomen.

Σαροῦμαι, vide in Σαίρω.

Σαρόω, ῶ, ſicut & σαίρω, Verro, Scopis purgo. Luc. cap. 15, σαρῶ τὸν οἶκον. Paſſ. Σαροῦμαι. vnde σαπροσώμους οἴκους, Matth. 12. Sic Greg. καὶ δὴ σαπροσώμου καὶ κεκοσμημένου τοῦ οἴκου τοῦ νῦν ὄντος. Idem metaphoricè dixit σαρώσεις, addẽs καὶ κοσμήσεις: vbi ſcribit, πᾶς ἐκωφὴν ψυχὴν τῇ ἐπιγινώσει σαρώσεις καὶ κοσμήσεις. Hinc Σαρωμα & Σαρωσις, Sordes ſeu quiſquiliæ verrendo collectæ. vt Galli (præſertimque Pariſini) σαρωῦ *Balieur*, ſordes autẽ verrendo collectas appellant *Balieures*. At Σάρωθρον, ſunt ipſæ ſcopæ, vt *balai*, ſiue *balay*, vt alii pronuntiant.

Σαρούμενος, Fluctuans, Quod fluctibus agitatur, Etymol. ex Lycophr.

Σάρπη, Arca, (non Area, vt in v.l.) Domus ligneæ, Bithy-

nis.Hesych.

Σαρίφιλον, al, Desipio, μωραίνω.Hesych.

Σάρωθρον, vide in Σαρόω.

Σάρωμα & Σάρωσις, vide in Σαρόω.

Σάρων, ωνος, ὁ, Libidinosus. Vel, Pudendum muliebre, secundum quosdam.Item Venatorium tete. Est Σάρων & nauticus deus, à quo nomen inditum Saronico mari, vt scribit Aristides in Themistocle. Pausanias scribit σάρωνα Æthiopiæ maritimæ regioni imperasse. Hinc & apud Græcos prouerbium illud de hominibus arti nauticæ plurimum deditis, Σάρωνος ναυπλεύτερος. Vide Erasm.in prouerbio,Sarone magis nauncus.

Σαρωνίδαι, de Gallis sacerdotibus,id est Druydis, ex Diodoro Siculo affertur.

Σαρωνίδες, Arbores cauæ,vel potius peculiariter Quercus cauæ,vt exp.Etymol.in Σαρούμβρος. Apud Callimachũ tamen,initio hymni in louem, Ἦ πολλαὶ ἐρινεῶδες σαρωνίδες ὑχλὲς Ἴαων Ἤπειρον, schol .exponit simpliciter δρῦς. addens, ἀφ' ἡ σαίρῃσι καὶ σωτηραμμένον τὸ φλοιὸν ἰχλύ. Sed rectius quercus hiantes & fissas interpretabimur, meo quidem iudicio.

Σαρωνὶς θάλασσα, & Σαρωνικὸς κόλπος, Saronicum mare. Vide Dionys.De situ orbis, & Eustathii in illum cõment. Vide & Etymologũ, qui à Sarone quodã venatore, in illud præcipitato,ita vocatum tradit, ex Euphorione.

Σατάϊος, t.1,c.1195,a

Σατρείδης & Σατριδίης, Capitis ornatus fœmineus.

Σατῆς, t.1,c.1195,a. Σατὴς, ibid.

Σᾶτις, t.3,c.795,g. Σατὸς, ib.h

Σάτον, Frumenti mensura: σατὸν μέτρον, Hesych. Legimus apud Matth.cap.13,v.33, ἀλεύρου σάτα τρία. Sic & apud Lucam,capite itidem 13. Annotatur autem ex Hieronymo, σάτα Hebræam aut Syram esse vocem, significantem mensuræ genus quæ capit sesquimodiũ, iuxta morem prouinciæ Palæstinæ. cuiusmodi esse & hæc nomina,Cabus & Batus.

Σατὴς, t. 1,c.1195,a

Σάτρα, Sepia. Hesych. Sed aut aliter scripsit, aut suo loco positum non est apud eum hoc vocabulum.Apud Herodotum Σάτραι est gentis nomen.

Σατραπία vide in Σατράπης.

Σατραπεύω vide in Σατράπης.

Σατραπὶς vide in Σατράπης.

Σατράπης, ου, ὁ, Satrapa, Prouinciæ præfectus,seu præses. Persicum est vocabulum. Isocr. in epist. ad Phil. οἱ κατὰ τὴν Δαρείου σατράπαι καλοῦνται. Idem in Panegyr. Ὑδρεύου οἱ καταδεέστεροι αὐτῶν ὅτι θαλάττης, οἷς καλοῦσι σατράπας. Extat & apud Xenophontem hoc vocabulum cùm alibi,tum Pæd.8, vbi de Persarum rege loquens, scribit eum,quum Babylone esset,decreuisse mittere satrapas ὅπου τὰ καταμεμφθέντα εἴη. Aristot. De mundo, τὸν σύμπαντα διέχειν τὰς Ἀσίας διοικήσεσιν ὑφ' ἓν κράτος, καὶ σατράπας καὶ βασιλῆς, δούλους τοῦ μεγάλου βασιλέως. Plutar.in Alex.ἀφεῖναι αὐτὸν ἀρχειν ὧν ἐβασίλευεν, σατράπην καλούμενον. Gell.lib.10,cap.18, Mausolus autem fuit (vt M. Tullius ait)rex terræ Cariæ, vt quidam Græcarum historiarũ scriptores dicunt,prouinciæ Græcæ præfectus : quem σατράπην Græci vocant. Hinc Σατραπεύω, Sum satrapa,Sum præfectus, vel præses. Plut.in Themist.σατραπεύειν τῆς ἄνω Φρυγίας. Item Σατραπεία, & Ionicè Σατραπηΐη, Præfectura, aut etiam Prouincia quæ est sub præfecto qui dicitur satrapa.Herodot.lib.3,qui Thalia inscribitur, Darium Hystaspis filium, qui post magorum cædem hinnitu equi ad regnum Persicum assumptus est, in viginti satrapias Persarum regnum distribuisse dicit, & præfectos vnicuique dedisse, & tributa stata fixáque indidisse : ea lege dicta vt qui argentum tributi nomine penderent,talenti Babylonii ponderet: qui aurum, Euboici afferrent. Hæc Bud.initio libri 4 De asse.Idem Herodot.lib.1,pag.49,meæ editionis, de Babylonia regione loquens, eius ἀρχὴν à Persis σατραπηΐην vocari tradit. Affertur ex Curtio quoque Satrapea. A nomine Σατράπης fit & adiectiuum Σατραπικὸς,Satrapicus, Ad satrapam seu satrapas pertinens, aut Satrapis conueniens. Plutarch. Sympos.lib.1, σατραπικὸν ἡμῖν αἰτῇ φιλοσοφῆσαι συμπόσιον.

Σάτρα, Tegmen capitis fœminarum, Quiddam quo mulieres caput operiebant. κάλυμμα κεφαλῆς γυναικείας, Hesych.

Σάτυρα, t.3,c.745,f. Σατύρα vide in Σάτυρος.

Σατυρεία vide in Σάτυρος. Σατυρειακὸν vide in Σάτυρος.

Σατυρείας vide in Σάτυρος. Σατυρείασις vide in Σάτυρος.

Σατυρίζω vide in Σάτυρος. Σατυρικὸς vide in Σάτυρος.

Σατύριον vide in Σάτυρος.

Σατυρισμὸς vide in Σάτυρος, vna cum nomine Σατυρίασις.

Σατυρίτης vide in Σάτυρος. Σατυρώδης vide in Σάτυρος.

Σάτυρος, Satyrus, Etymol. deriuat à nomine σάτη, quod penem significat : quoniam libidinosi sunt satyri. Sic Hes. σατύρους exponit κατωφερῆ. Hinc Σατυρικὸς, Satyricus,Satyro seu satyris conueniens.vnde σατυρικὴ ὄρχησις, Saltatio satyrica,Saltatio qualis est satyrorum. Et σατυρικὴ ποίησις, Satyrica poesis,Satyris conuenies. id est satyrorum dicacitati. (Nam σατυρικὸς redditur etiam Dicax,Mordax:nimirum more satyrorum assertúrque ex Plutarcho, in Pericle, & in Galba, αὐτὸν σατυρικοὶ τοὺς βίους. vbi tamen ad dicacitatem solum respici,dicere non possumus) Aristot. De poetica, τὸ δὲ τρόπον τινὰ πατρικώτερον ἰχνηλατοῦντες, ἤθη τὰ σατυρικὰ ῥᾳδίως ἐποίησαν) τῷ πάντων. Illud autẽ Σατυρικὸς exponunt Satyros imitans, seu satyrorum mores, Ad satyrorum mores accedens. In vulg. lex. affertur pro hilpido, ex Luciano. A nomine Σάτυρος sunt etiam verba,Σατυρίζω & Σατυριάω, al, Prurio ad venerem instar satyri. Sed σατυρίζω exponitur etiã Attrigo. Hinc Σατυρίασις & Σατυρισμὸς de pruritu illo dicuntur : sed peculiariter ita vocatur pudendi palpitatio, inflammatoriæ cuidam vasorum spermaticorum affectioni cum tensione superueniens. Sic quidem Paulus definit, discernens σατυρίασιν ab eo quod φριασμὸς dicitur: quæ nec Gal.nec Aetius distinxerunt : sed hic quidem duas priapismi differentias constituit, vnam, quæ solam habeat pudendi tentiginem : alterã verò,cui præter tentiginem dolor etiam insit, & inflammatio & conuulsio. Hæc autem est quam σατυρίασιν Paulus appellat : cuique alia omnia symptomata tribuit quæ & tali priapismo Aetius assignat : resolutionem, commissionem, ventris inflationem, frigidos sudores, & ab his subitum interitum. Vterque etiam non viris modò sed & mulieribus σατυρίασιν accidere prodidit:quod rectè de priapismo dici non potest : quoniam remigine mulierem laborare, ridiculum sit dicere. Hæc Gorr. inter alia. Additque ex Aretæo, Galeno & Aeno, σατυρίασιν dictum fuisse à quibusdam & eum morbum qui elephantiasis appellatur, propter vultus timiditatẽ,summámque libidinem. Illud porrò Σατυρίασις est etiam tumor aliquantum prominens, sine ingenera tũ adenum post aures. v.l.ex Galeno, σατυρισμὸς, ὃν φασί τινες ὧν παρωμίδες ὄγκοι πρὸ αἰδοίων. ἔστι δὲ καὶ αἰδοίων ὀγκὸς ἄνευ πόνου. Est & Σατυρίας morbi nomen,qui facit hominis adeò mutat vt iam non homo sed satyrus videatur,inquit Bud.ex Aristot. De generat. anim.lib.4. pag 340. Affertur & σατυρικὸς χορὸς in v.l.pro Satyrico choro. Ibidem & Σατυρία, ας, ἡ, Eruleum genus ex herba. Ibidẽ Σατύριον, herba apud Dioscor.ad venerem incitans : quam cynoforchin quoque vocitant. Item nomen animalis amphibii, apud Aristot. sicut & σαθήριον. At verò Σατυριακὸν nomen est cuiusdam antidoti:quæ describitur à Paulo lib.7,cap.11.

Σαυρὸς, Aridus, Syracus. In vulg.lex.annotatur,Hesychio pro eo habere σαυρὸν:sed falsò.nam vt σαυρὸν exponit ξηρὸν:ita Σαυρὸν ei est Tenerum,Molle:eodémque modo Σαυρόπωλις exponit ἁβρόπωλις. Sed alia quoque significata assignat nomini Σαυρὸν, quæ apud eũ vide.

Σαυρὸς vide in Σαυρὸς.

Σαυλοστροφεῖται, τὸ σαλεύεσθαι τὴν στροφὴν: vide in Σαλάσσω.

Σαυλὸς, Delicatus,Mollis,&c. vide Hesych. Hinc verò Σαυλοῦσθαι, Deliciari,&c. Apud Eurip. in Cyclope quædam interp. Tripudiare.

Σαυνίον, Iaculum barbaricum,Hesych.In v.l. σαυνίοις, Mollibus lapidibus.

Σαυρὸς, Mollis, Tener.

Σαῦρα, ας, ἡ, (vel Σαύρα, vt alii scribũt) & Σαῦρος, Lacerta. Lacertus

Lacertus. Theocr. idyllio 1, Σαῦρά τοι τέψατ', ποτὶ καλὸν ἀ
ἄμερον ἰσᾶν. Idem idyllio 7, Λίνκα δὲ καὶ σαῦρος ὑφ' ἁμαι-
σιᾶν καθεύδει. Vtrobique autē ſchol. ait eſſe quæ κοπὼς
dicitur χλωροσαῦρα. Vide Σαλαμανδρα. Interdū verò
Σαῦρα vel Σαῦρος potius nomen eſt piſcis, quem Gaza
vertit itidem Lacertum apud Ariſtot. Mentio eius fit
ab Æliano quoque & Athen. lib. 7. Hinc Σαυρισδὺς,
Lacertæ figuram habens, ſeu formam, Lacertæ ſimilis.

Σαυρία, Corruptio ſegetum. Item Iaculum, Venabulū, vt
ann. v. l. remittentia ad Theocr. in Pharmac. Additurq;
Σαυρίζω pro Deſtruo ſegetes, item Iaculor, Ferio. B

Σαυρίδιον, Naſturtiū. Sic dicitur ab Hippocrate herba cui
nomen eſt καρδαμίς: vt teſtantur Erotianus & Galenus.

Σαυρισδὺς vide in Σαῦρα. Σαῦρος vide in Σαῦρα.

Σαυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, Cuſpis in imo ferro haſtæ tranſuerſa, qua
haſta appenditur. Ita Bud. interpretatur. In vulg. lex. dicitur eſſe Cuſpis haſtæ poſterior, (vt prior ὀπίσθιος
dicitur) Ferramentum concauum, mucronatum,
cui inſeritur extrema haſtæ pars. Ab Heſychio expo-
nitur, τὸ ἔχαλον σιδήριον ἢ δόρατος. Hom. Il. 1, — ἔγχεϊ δὲ στιβα-
ρὸν Ὀδυσσεὺς ἐλάσασκε vbi ab Euſtathio σαυρωτὴρ di-
citur eſſe σιδήριον κοῖλον, ᾧ ἄκρῳ ὀξὺ, ᾧ ὑποτιθέμενον τὸ ὀπίσω
ἄκρον ἢ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ ἱστᾶναι καὶ πανύμφορον πρὸς χεῖρας: ſed
adiungit, πρὸς σκολιὸν, ὕστερον σαυρόν. vt σαυρωτὴρ dictum ſit
quaſi σαυρωτὴρ. Veteres autem breuius ſcribere de hu-
ius vocabuli ſignificatione ait: à quibus σαυρωτὴρ eſſe
dicitur τὸ ὑπὸ τὴν ἑτέρῳ ἄκρῳ τῷ δόρατος ἔχαλον ὑποθὲν σιδήρι-
ον. Ab Homero dicitur & αἰείλαχος. Legimus apud He-
rodotum de quibuſdam qui ὅπλῃ τοῖς δόρασι loco σαυρω-
τῆρσι haberent ῥοπὰς χαλκέας. Vſum porrò σαυρωτήρων
præcipuū ex hoc Polybii loco cognoſcere poſſumus, D
καὶ ὅτι αὐτῷ σαυρωτήρων τὰ δόρατα καθαπτόμενοι, μιᾷ τῇ
βάβδῳ τῆς ὑποθοιναίδος ἐχόμενοι πληγὴν εἶπα κλασθῆναι, λοιπὸν ἐπ'
αὐτοῖς ἄφοβοι καὶ μάτην.

Σαυρασμὸς, ὁ, Aridæ linguæ & hærentis affectio, Lin-
guæ hæſitatio, Bud. ex Gaza apud Ariſtot. Probl. ſect.
27: vbi de excandeſcentibus loquens, ſcribit, ἐπὶ τὸ πο-
χὺ ἔρχον πίνειν καὶ ὁ σαυρασμὸς καὶ ἡ πιοῦσα γίνεται διὰ τὴν
αἴσθησιν τὸ πάθημα ἅμα καὶ θερμόν.

Σαυτῆ, Σαυτῇ, Σαυτὴν vide in Σεαυτῆ.

Σάφα, t. 3, c. 747, c.	Σαφίσασθαι, aduerb. lib. d
Σαφίστερον, aduerb. lib.	Σαφίων, lib.
Σαφλώνια, lib. g.	Σαφλωνῶς, lib.
Σαφλωνὸς, lib.	Σαφλωνίζω, t. 3, c. 748, a
Σαφλωνισμὸς, lib.	Σαφλωνὸς, t. 3, c. 747, g
Σαφὴς, lib. a.	Σαφήτερον, lib. f
Σαφίζω, t. 3, c. 1224, h.	Σαφὼς, t. 3, c. 747, d
Σαω, t. 3, c. 1224, h. & 1225, a.	Σαως, t. 3, c. 1225, a
Σαωζω, t. 3, c. 1224, g.	Σαωτηρος, lib. d
Σαωτὴρ, t. 3, c. 1225, a	
Σαωτηρία, idem quod σωτηρία, Salus. Heſych.	
¶ Σβέννυμι, t. 3, c. 748, a.	Σβεννὺς, lib.
Σβέσις, lib. c.	Σβεστὴρ, lib. d
Σβεστήριος, lib.	Σβέστικος, lib.

¶ Σὶ, t. 3, c. 1121 d

Σιαυτῆ, Tuipſius: σιαυτῇ, Tibi ipſi: σιαυτὸν, Teipſum. Dici-
tur pro iiſdem, σαυτῆ, σαυτῇ, σαυτὸν. Talis autem eſt hu-
ius pronominis reciproci vſus in ſecūda perſona, qua-
lis ἑαυτῆ in prima. Σιβάζομαι, t. 3, c. 750, b

Σιβάζω idem quod σιβάζομαι: ſed minus vſitatum.

Σίβας, t. 3, c. 749, g.	Σίβασις, t. 3, c. 750, c
Σίβασμα, lib. d.	Σιβασμαζω, lib. g
Σιβάσμιον, ὁ, ſubſt. lib.	Σιβάσμιος, lib. c
Σιβασμίτης, lib.	Σιβασμὸς, lib. c
Σιβασὴ, t. 3, c. 751, a.	Σιβασὶς, t. 3, c. 750, g

Σιβίνιον, Id corticoſum quod in ſumma palmula enaſci-
tur: vt v. l. exponūt ex Heſychio. Addunt que, hac voce
vſum eſſe Archigenem apud Galenum πρὸς τὸ πους, lib. 1.
Dici autem & ἐλάτιον, necnon σπάθιον, in palma, id eſt
θηλυκάλυμμα, fructus palmæ florētis adhuc inuolucrū,
atque ἀμφίτεμα, Galeno, De ſimpl. lib. 8, necnon Dioſc.

Σεβίζω, Veneror. Idem quod σιβάζω.

Σίζομαι pro Σίζω, t. 3, c. 749, b. Σιζομαι, paſſiuè, ib. f.

Σίζω, t. 3, c. 749, b

Σιὶς, Tui à σὺ, nominat. inuſitato. v. l.

Σίηι, t. 3, c. 1121, f

Σηλὶς, Patella in qua frigitur aliquid, Sartago: φρυγανὶς ſine
φρύγανον. Dicitur & Σιτων. v. l. ex Polluce.

Σιλλικὸς, t. 1, c. 1921, g.	Σιλιτὸς, lib. h
Σῖλο, t. 3, c. 1121, f.	Σίλομαι, Quatior. vide Σίλω.
Σίλ, ηρὸς, Sol, teſte Suida.	Σιλὴ, t. 3, c. 754, a
Σιλὴδιον, t. 3, c. 755, c.	Σιλιᾶτις, t. 3, c. 754, h
Σίλιμνος οἶνος, t. 3, c. 755, a.	Σιλὶς, ib.
Σιλφάρος, t. 3, c. 754, d	

Σιλφιὸν & Σιλφὸν vide in Σίλφιον.

Σιρὴν, ῆνος, ἡ, Siren. vnde adiectiuū Σιρηνιάζων: vt σιρηνιάζων
μέλος, Sirenum cantus. Σιρηνὸν eſt etiam inſectum api
non diſſimile: de quo Ariſtot. & Plin. De hoc eſt ver-
ſus prouerbialis apud Heſychium, Σιρὴν μὲν φίλει ἀγγεῖ-
λαι, ξῆτον δὲ μᾶλλον. vide Eraſmum.

Σιρηφόρος, t. 3, c. 754, d.	Σιριάσις vide in Σίριος.
Σιριᾶν vide in Σίριος.	Σίριον vide in Σίριος.

Σίριος, ν, ὁ, Sirius, Stella quæ à Latinis canicula dicitur:
Græce & κύων & ὠρίων. Annotatúrq; ex Proclo, hāc
ſtellam eodem quo totum ſignum nomine, canē vo-
cari. Quidā tamen hoc nomen illi cōmunicare nolunt,
quoniam ὑπὸ τὸ ἡλίου τῷ κυνὸς κύων dicitur tradunt, ex Arato. C
Ab Heſiodo in Erg. vocatur σίριος ἀστὴρ: & aliis in locis
eiuſdem poematis σίριος, ſine adiectione, ἐπὶ καύματος καὶ
ξηρότητα σίριος ἄζει. Item, ὅταν μέσος σίριος ἄζῃ. Accipi-
tur & pro ſole, vt quidam gramm. tradūt atque adeò in
his Heſiodi locis ita quidam accipiunt. Eſſe autē puta-
tur σίριος à verbo Σίρω, vel Σιρόω, vel Σιραίνω. Vnum-
quodque enim horum trium ſignificare traditur De-
ſicco, Arefacio. Alii dicunt vocari σίριον quòd ca-
nes στόματα cogat, id eſt eſſe ore hiāti. Intellige autem,
præ vehementiſſima ſiti. Aſtra quoque omnia di-
cta ſunt σίρια ab Ibyco, teſte Suida. Habet Etymol.
& nominatiuum σίριον. Exiſtimatúrque hæc appellatio
eſſe à verbo σιρᾶν, ſignificāte λάμπειν, ἀγαπᾶσθαι. Alioqui
verbū Σιριάω, ῶ, dicitur potius de iis qui laborant mor
bo quem στίριον medici appellant: ſignificantes inflā-
mationē cerebri & membranarum: quam cōſequuntur
ſincipitis & oculorum cauitas, febris ardens, pallor, to-
tius corporis ſiccitas & inappetentia: inquit Gorr. Σιρι-
άσεις in v. l. eſſe traditur capitis inflammatio ex vehe-
menti ſolis ardore atque æſtu: qua præcipuè infeſtan-
tur pueri. quod & καῦμα ab Aphrodiſeo vocari. Plinīū E
appellare ardores capitis: & lib. 31, cap. 10, ſiriaſes infan
tium: lib. 22, cap. 21, infantium diſtillationes: lib. 30, cap.
10, aduſtiones infantium: & lib. 22, cap. 2, infantium v-
ſtulationes. Plautum verò ſiriaſin appellaſſe ſolſtitia-
lem morbum in Trinummo. Sic igitur & Σιριάω, ῶ,
Illa capitis inflammatione laboro quæ ſiriaſis appel-
latur. Alexand. Aphrod. Probl. 98, lib. 1, σιριᾶν dicit in-
fantes: quos à vulgo dici καῦμα ἔχειν, id eſt correptos
eſſe æſtu. Quanuis autem σιριᾶν poſtponam nomini
σιρίασις, hoc tamen verbalis locum obtinere ſciendum F
eſt. Dicūtur porrò σιριᾶν & equi, vel σιριᾶν πὶς πόδας,
in Hippiatria, (ſicut σιρᾶν in illis dicitur eſſe ῥῶμα εἰς
πὶς πόδας) idque eſſe quod Latini ſuffraginem appella-
rint. Ideóque σιριᾶν redditur Suffraginis vel ſuffragi-
num vitio laborare, Suffraginoſum eſſe. Verùm in
illa altera ſignificatione inuenitur ſcriptum Σειριᾶν, &
Σιρίασις, cum ι in prima quoque: idque tanquam à no-
mine σιρὸς: ſignificante ſcrobem ſeu foueam in qua
condita frumenta aſſeruantur. vt videlicet huic morbo G
nomē à ſincipitis cauitate ſit inditum. Sequitur autem
hanc à σιρὸς deriuationē & Aetius. Scriptura verò hæc
σειριᾶν, cum ι in prima, extat & apud Dioſcoridem, vbi
σειριῶν παιδίων Ruell. interpr. Infantium diſtillationi-
bus quas ſiriaſes vocant: Marcellus, Capitis ardoribus
in infantia.

Σίριος οἶνος, t. 3, c. 755, b,	Σιριὰς, ib.
Σιρομασὴς, t. 3, c. 754, c.	Σιροφόρος, t. 3, c. 755, a

Σιρωμα, Opobalſami fæx atque ſedimentū. v. l. ex Aetio.

Σιτανραιος, t. 3, c. 755, b.	Σιτανχένια, t. 1, c. 616, b

Σῖτος, t. 3, c. 755, g

Σιτανχὴν, t. 1, c. 1205, g. & t. 4, c. 519, d

Σῖτομα, t. 3, c. 755, f.	Σιτομανίας, ib.
Σιτομὸς, ib.	Σιτοτυγὶς, t. 2, c. 1541, c
Σιτοῦχα, ib.	Σιτὸς, t. 3, c. 755, h

Σάγειον, t.3,c.756,a.
Σάϊον, t.3,c.755,c.
Σελαγίζω, t.1,c.1183,a.
Σελαγία, ib.
Σέλας, t.1,c.1182,f.
Σελάχιον, t.1,c.1183,a.
Σέλαχος, ib.a.
Σελάων, t.1,c.1182,h.
Σέλινον vide in Σελής.
Σελαχία, t.1,c.1182,h
Σελαία, ib.e
Σελασαγα, ib.
Σελασφόρος, ib.g
Σελαχωδὴς, ib.d
Σελαχώδη, ib.d
Σέλαχη vide in Λάπαχις.

A

Σελήνη, t.3,c.756,a.
Σελήνη, t.3,c.755,c.
Σελαγίζω, t.1,c.1183,a.
Σελαγία, ib.
Σέλας, t.1,c.1182,f.
Σελάχιον, t.1,c.1183,a.
Σέλαχος, ib.a.
Σελάων, t.1,c.1182,h.

Σελήνη, ἡ, Poculi genus à Seleuco rege nomen habens. Cognominatæ sunt & quædam triremes σελήνιδες. Vide Bayf. Σελήνις est etiã auis locustis vescẽs: cuius meminit Oppian. in Ixeuticis, Plin. lib. 10, cap. 27. Basil. quoque in Ethicis huius ita meminit, auarum compellans, πῶ σελήνιδα τὸ ὄρνεον ἐπ' ἀμφοτέρα τὴν αἰθρίαν ἀκίρτητον ἔχ ὁ κύριος τὴν ὅλην ἐμηχανήσατο· σὺ δὲ ὅτι βλακὴ πᾶν πολὺ ἀκόρεστον σαυτῆ πῶ ψυχῶ κατασκεύασας. Dictum fuit σελήνις & quoddam calceamentum muliebre, teste Hes.

B

Σελήνη, ἡ, Apium. Quidam ita dictum tradunt ἀπὸ τοῦ ἐλαι φύεσθαι, seu φύειν. (pro quo φύειν magno errore ἐλίειν scriptum est in vulg. lex. Alioqui scribendum potius fuisset ἐξ ἕλους ἐλίεσθαι, vt apud Etymologum) vnde Homerus ἑλεόθρεπτον σέλινον vocauit, in palustri loco proueniens. Ab hoc sunt prouerbia quædam quæ apud Erasmum vide: & potissimùm hæc duo, Apio est opus: & Ne inter apia quidè sunt. Σέλινον esse nostrũ vulgare petroselinum, Gorr. putat, nostrúmque apium vulgare esse Dioscoridis & Galeni ἱππόσελινον: quod paludapium nominatur. Hinc Σελινίτης οἶνος, Selinites vinum, id est ex apio cõpositum: cuius descriptio extat apud Dioscor. necnon apud Constantin. Cæs. Geopon. lib. 8, cap. 29. Σέλινον ἄγριον, Apium agreste, Herba quæ & βατράχιον, id est ranunculus. v.l. ex Dioscor. A σέλινον est etiam Σελινοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, Apii figurã habens, Apio similis. Hoc autem nomine vocatur species brassicæ, quæ & Σελινοῦσία dicitur: vt Gorr. annotat. Σελινῖτης autem appellatus fuit ὁ χαμαίκισσος à quibusdam, vt idẽ tradit ex Dioscoride. ‖ Σέλινον dictum fuit & pudendum muliebre. Hes.

C

Σελινοειδὴς vide in Σέλινον. Σελινοῦσία vide in Σέλινον.

Σελὶς, ίδος, ἡ, Spatium inter lineas, vt ann. v.l. ex Suida. Sed pro pagina ponitur: itidémque Σελίδιον forma diminutiua pro pagella, apud Polyb. lib. 5, teste Bud. Ab eodẽ affertur ex Hesychio, σελίδας esse τὰ μεταξὺ διαφέροντα τῶν διαστημάτων τῆς νεώς, sicut in libris σελίδες dicuntur τὰ μεταξὺ τῶν διαγραφῶν. Affert etiã hũc pẽt. ex Plut. in Homero, Διοσκὼ ἡμιθέων κεφαλὰς φαίνεσθαι σελίδας: vbi pro libris accipi existimat. De altera autem significatione (qua dicitur esse spatiũ inter tabulata nauis, alio nomine σίλμα) lege & Eustathium. At Σελίδωμα quod v.l. exponunt, Tabula lata, formam verbalis habet à σελιδόω: cuius tamen nullum exemplum affertur.

D

Σελίζειν, Diuitias simulare in paupertate, (vt sit idẽ cum σκληρωτίζειν) à Sello quodam, qui quum pauper esset, diues haberi studebat. Exponitur σελίζειν & generalius verbo ἀλαζονεύεσθαι. Necnõ σελὶς dici putatur generaliter ὁ ἀλαζὼν, qui & σκληρὸς. Vide Suidam, & Scholiastẽ Aristoph. necnon Hesych. qui habet & σελιζιάσαι quod exponit etiam ψευδίζεσθαι.

Σελὶς vide in Σελίζειν.

Σέλμα vide in Σελὶς.

Σελμαπάϊος ποταμὸς, Lutulenti fluuii, Gaza ex Aristot. De gener. anim. lib. 2. Ita vulg. lex. sed ego non dubito quin pro σελμαπάϊον reponendum sit πελμαπάϊον.

Σελμὶς, ίδος, ἡ, Funiculus piscatorius. Vide Hesych.

Σελμὶς, Simila, Similago. Est farina ex tritico cõmuni

E

factæ: ex qua confectus panis, σιμιδάλιτης dictus est, cui secũdum inter panes bonitatis locum assignat Gal. De alim. lib. 2. Primũ enim tribuit τὸ σιλιγίτην, hoc est siligineo: vt qui ex purissimi optimiq; tritici farina, quæ σίλιγις dicitur, cõficiatur. Ex quo apparet quid discriminis sit inter similaginẽ & siliginem. Hoc enim nomine optimũ triticum vel eius farinã, illo autẽ paulo deterius & cõmune veteres designabant: in quo quod purissimũ est, pollen dicebatur: vt flos in siligine: quẽadmodũ annotauit Plin. lib. 18, cap. 10. Hæc Gorr. In v.l. autẽ malè σιμίδαλις exponitur Siligo, deinde Simila & Similago. quum Siligo sit σίλιγις, vt modò dictum fuit: ex qua confectus panis dicitur σιλιγίτης à Paulo Ægineta, lib. 1. Inuenitur & σίλιγις, itidémque σιλιγίτης: sed altera scriptura melior est.

F

Σιμαιθρίον, t.3,c.753,c.
Σιμαιθρεία, ib.
Σιμαίθιον, οἰ, t.1,c.1533,b. & t.3,c.751,h
Σιμαλογισμὸς, t.2,c.639,c.
Σιμαλόγημα, t.2,c.639,d. & t.3,c.752,c
Σιμαλογία, t.2,c.639,b. & t.3,c.752,a
Σιμαλίζειν, ib.
Σιμαμυλίων, ib.
Σιμαυσπίων, t.3,c.752,d.
Σιμαφρίτια, t.3,c.540,f. & 752,e
Σιμαφρίτης, ib.
Σιμαφροσυνίων, t.2,c.1404,c. & t.3,c.752,f
Σιμαφροσυνία, ib.
Σιμὸς, Venerabilis, &c. t.3,c.751,c. ibidem f
Σιμὸν, ib.d.
Σίμωμα, ib.d.
Σίο, t.3,c.1121,e.
Σιὸ, Dii, Doricè. Sic Σιὼ affertur pro Gemmis, Castore & Polluce. Sed rectius Σιὶ & Σιὼ scribitur. Vide Σίωμα.
Σιπύδιον, t.3,c.751,c.
Σιπυδικὸς, ib.b.

Σιμαιθρίον, t.3,c.751,g
Σιμαιθρίος, ib.f
Σιμαλογία, t.3,c.751,b
Σιμαφρίτης, t.3,c.751,e
Σιμαφροσύνη, t.3,c.751,g
Σιμάρατος, t.3,c.751,c
Σιμαφροσύνη, t.3,c.751,f
Σιμαφροσύνη, ib.
Σιμὸς, Gram, &c.
Σιμότης, t.3,c.751,a
Σιμωσόμαι, ib.c. Σιμώσομαι
Σιμῶς, t.3,c.751,h
Σιὸν, t.3,c.1111,f
Σιπύδιος, ib.
Σιπύδις, ib.

Σισαπὶς, ίδος, ἡ, Herba quam & ὄρχιν & πέρχιν appellari scribit Paulus, lib. 4, c. 25. Aetius verò lib. 2, in descriptione emplastri ἐξ ἴσου σισαπίδος, duo nomina simul cõiunxit, σισαπίδα πέρχιν appellans. Gorr. Quidã porrò codices σισαπίδα habẽt, cũ α in prima quoq; syllaba.

G

Σίελος, ὁ, Intybi genus, siue cichorii. Columella lib. 2, cap. 14, docet ansibus ferendũ esse genus intybi quod Græci σίελον appellant. Lege Dioscor. qui & accul. neutr. habet.

Σιελφιον, vel Σίελφον, Absinthium marinũ, quod est secunda absinthii species. Vide Dioscor.

Σίελος χαὶς, Anus quæ in virginitate consenuit. Metaphora sumpta est à syluestri locusta, quam vocant χοὶ σιέλου & μαντιν. Suid.

Σίφος, Insecti genus formicæ simile, Culex, secundum quosdam. Ab hoc animalculo est prouerbium, ἐκ τοῦ μύρμηκος καὶ σίφος χολή. de quo Erasmum lege.

H

Σισαρὼς vide in Σάρον.

Σίσαλι, ων, τὸ, & Σίσαλις, ἡ, Herba est cuius multæ proueniũt solo differentiæ statuuntur. Σίσαλι Massiliense, folio fœniculi, vmbella anethi. Est & Æthiopicum, necnon Peloponnesiacum, & Creticum. Lege Dioscor. Dixit σίσαλιν fœm. genere Aristoteles, Hist. lib. 9. cap. 5, καὶ ὅλη τὴν σίσαλιν ἡ πρίχουσα, καὶ φαγοῦσα, οὐκέτι ἐγχυτὰ ἐσθίει τὰ πέπλα πάλιν.

Σισυρὸς τὸ, à σαίρω, Rictus, Minax oris habitus, vt est cani ringentis. v.l. ex Gal.
Σισυμβρίας, t.3,c.771,b
Σισυμβρίας, t.3,c.760,h.
Σισυμβριώδης, t.3,c.785,a
Σισυφιώδης, Commentitius. Item Callidus, Versutus, in v.l. absque exemplo. At pro Edoctus, Peritus, legitur apud Hesiodum, ναυπλίης σισυφιώδεος. Vide Σοφίζομαι.
Σισυφισμὸς, t.3,c.903,c.
Σισυφοπολία, t.4,c.204,b.
Σίσυρα, t.3,c.1191,c.
Σισυφοπολίας, ib.h
Σεῦ, t.3,c.1121,f.
Σεῦμα, ib.a.
Σέωμαι, t.3,c.758,e.
Σεύω vide in Σεῖ, suprà.
Σιωπὴ pro σιωπῇ, & σιωπὴν pro σιωπὴν, Ionicè. Alii scribunt σιωπῇ & σιωπὴν, quadrisyllabe.
¶ Σήγερον, Stragulum. v.l. Σηγὼν, t.3,c.760,g

Σηκαΐζω,t.3,c.763,e.
Σηκικόρος,ib.
Σηκίλας,ib.
Σηκίτης,ib.c.
Σηκολάϊα,οί,ib.b.
Σηκόω,t.3,c.763,f.
Σήκωμα,ib.f.
Σηκαυρός,ib.b
Σηκίζω,ib.c
Σηκίς,ib.d
Σηκοκόρος,ib.a
Σηκός,t.3,c.761,c
Σηκώλη,ib.d
Σηκωτήρ,ib.g

A

Σήλια, Parua dolia. Item Vasa in quibus fit panis, teste Hesychio. In vulg. lex. est etiam Σηλία quod dicunt poni pro πηλία.

Σῆμα,t.3,c.764,d.
Σημαία,ib.c.
Σημαίνομαι,t.3,c.771,c.
Σημαιοφόρος,t.3,c.767,f.
Σήμαντρον,t.3,c.771,d.
Σημαντικώτατα,ib.
Σήμας ὧν,ib.
Σημασία,ib.d.
Σημάτιον,ib.b.
Σημειοχαφίαι,ibidem.
Σημαντήρ,t.3,c.767,b
Σημαντικός,ib.g
Σημαντικὸς τῆς γῆς,ib.e
Σημαντήριον,ib.
Σημαντοφόρος,ib.
Σημαντικός,ib.
Σημειόομαι,t.3,c.769,d.
Σημείον,ib.
Σημειοφόρος,ib.b.
Σημειώδης,ib.
Σημειωτικός,ib.f.
Σημειωτικός,ib.

B

Σημεῖον, Nota, &c. t.3,c.767,g. Σημεῖον, Vexillum, &c. c.768,d. Σημεῖον, Ostentū, &c. ib.e. Σημεῖον, Punctū, &c. ib.h. Σημεῖον, Sigillum, &c. c.769,a

C

Σημεῖον poetice idem quod σημεῖον.

Σημικίνθιον vide in Σμικίνθιον.

Σήμουρος,t.2,c.1541,c.
Σηπεδονώδης,t.3,c.776,g
Σηπεδών,ib.e.
Σηπεδών,ib.h

D

Σηπία,ας,ἡ, Sepia. Dicitur etiam Σηπιάς: cuius genitiuus σηπιάδος extat apud Nic. in Alexiph. Diminutiuum Σηπίδιον,ου,τὸ, Sepiola, ex Aristot. Anim. lib.5.

Σηπεδών,t.3,c.776,a.
Σηπίδες,ib.
Σήπιον,t.3,c.775,b

Σήραγξ,αγγος,ἡ: & frequentius in plurali σήραγγες,αἱ, Rimæ terræ & fissuræ: γῆς χάσματα, à verbo σαίρειν. Vide Eustathium. In v.l. σήραγξ redditur etiam non solùm Hiatus terræ, & Locus altus ac præruptus, sed etiã Antrum, Specus. Affertur insuper σήραγγες ex Aristot. De anim. l.5, pro Rimæ, Cauernæ, & Fauces, Gaza interpr. Ex Dioscoride autem, lib.4, cap.167, σήραγγας ἔχων λεπτάς, pro Fistulas habens tenues, Ruellio interprete: aut Tenues habens discurrentes venas, vt Marc. vertit. Hinc Σηραγγώδης, Rimosus, Cauernosus.

E

Σῆρες,οἱ, Seres, populus: vel Vermiculi qui nent sericum. Nam Pausanias Seres populum à sere vermiculo dictũ censet: Seruius autẽ apud Seres vermiculos esse prodit qui Seres dicantur. Cui assentitur Suidas, & complures alii. At Plinius cum Ammiano Marcellino Seres esse dixit populos syluarum lanificio nobiles. Hæc ex v.l. vbi & hi loci afferũtur: ex Virg. Georg. 2, Velleráque vt foliis depectant tenuia Seres. Ex Claudiano, Stamine quod molli tondẽt de stipite Seres. Seneca, Quæ fila ramis vltimis Seres legunt. Hinc Σηρικός, adiectiuũ: vt σηρικὴ ἐσθής, serica vestis. Luc. De salt. Sic Dion, Τὰ βύσσινα αἰτῶσι τὰ ἄνθη σηρικὴν μανδύαν ἀνδρα χθίζων. Idem σηρικὸν ὕφασμα dicit: σηρικὸν ὕφασμα, χιτὼς βαρβαρικὸς ἦγον. Legitur & σηρικὸν νῆμα apud Arrianũ in Periplo maris rubri. Dicitur interdum & σηρικὸν sine adiectione. Sic σηρικὰ apud Strab. lib.15, ζειαῖται δὲ καὶ τὰ σηρικά, ὁκ πολὺ ἐλαιῶν ξαμαιρήπης βύσσου.

F

Σής,σῆς,ὁ, Tinea, Vermiculus vestibus præsertim noxius. Theophr. Histor. lib.1, cap.16, de polio, πῶν δὲ καὶ σητὸς πολὺ σῆτας ὑπὸ τῆς ἰσχάτοις ἀγαθόν. Vide & locum qui allatus fuit ex Chrys. t.3, c.1345, b. Hinc Σηπόομαι, A tineis pertusus, seu derosus. vt βιβλαρίσια σηπόομα, à tineis pertusa. At vulg. lex. in Βυβλαρίσια, tradunt Lascarin voluisse intelligi papyrum pertusam instar trabeæ quæ tundit glebas segetis & frumentorum. Sed quum summa Lascaris doctrina nonnisi ima sit, non bona fide eius interpretationem referri credendum est.

G

Σησάμη, siue Σήσαμον, Sesama vel Sesamum. Frumenti Indici genus. Vide Dioscoridem & Plinium. Hinc Σησαμοειδής, herba duorum generum: vna, σησαμοειδὴς μείζων, altera, σησαμοειδὴς μικρὸν appellatur. Vide Dioscor. Σησαμοειδὴς vocatum fuit & semen ellebori nigri, apud Anticyrenses: vt scribit Dioscorides. Verùm Theophrastus ipsum elleborum ab iis sic vocatum fuisse prodidit, quòd sesamæ similitudinem haberet. Gorr. Item Σησαμοειδῆ ὀστᾶ, Ossa sesamis similia, Officula oblonga & plana intra manuum pedúmque articulos posita: sic dicta à sesami seminis similitudine. Σησαμοειδὲς quoque est Sesamo simile. Σησαμίτης ἄρτος, vel Σησαμίνης sine adiectione, Panis ex sesamo factus, apud Athenæũ. Item Σησαμὶς vel Σησαμίνη herba, quæ & σησαμοειδὴς. Vide Dioscor. Item Σησάμινος adiect. vnde Σησάμινον ἔλαιον, Ex sesamo factum oleum. At substant. Σησάμινον, ου, τὸ, vel Σησαμὶς, Placenta ex sesamo & melle atque oleo. Affertur ex Hippocr. & Athenæo. Dicitur etiam Σησαμοῦς, οῦντος, ὁ, pro illa placenta. At σησαμῆ ab hoc differt, teste schol. Aristophan. in Pace: vbi ait σησαμοῦν fuisse quam ipsi vocarent σησαμίδα.

H

Σῆν Ionicè pro σῆς, Tuis. vt σῆν ἴχνε φρονεῖν, tua condita mente teneto.

Σῆπος,t.3,c.760,h.
Σηπεδὼν πυροί,t.3,c.795,g.
Σηπεδὼν,t.3,c.795,g.
Σῆπες & Σάπες,t.3,c.795,g
Σῆπες à σὴς vide in Σὴς.

Σῆπορον,t.3,c.756,b.& 761,a
Σηπεδὼν,t.3,c.761,a
Σηπεδώδης,t.3,c.796,b

Σηπιβρωθὲς, A tinea adesus, vel comestus. In epist. Iacobi apostoli, ἱμάτια σητόβρωτα.

Σηπόομαι vide in Σής.

Σηπύδειος, Papilio. Vide Hesych.

Σήρ,t.3,c.775,e.
¶ Σηραφὸς,t.3,c.779,c.
Σηρίτες,propr.ib.e
Σήριος,t.3,c.777,c.
Σηρόω,t.3,c.779,e
Σῆρον,t.3,c.777,d.
Σῆρον,equi nomen,t.1,c.1900,e

Σῆρες,propr.ib.f
Σήριος,propr.ib.
Σηρόω,t.3,c.779,e
Σηρῶδες,propr.t.3,c.779,f

Σήρινον, Medium pectoris. vulg. lex. Sed perperã hoc scriptum est in v.l. pro σηθώνιον.

D

¶ Σιαγόνια vide Σιαγών.

Σιαγὼν,ονος,ἡ, Mala, Maxilla. quidam ita dictam putarunt quia σίνεται σθενούμενον. Athen. libro 10, ὑπὸ κυπάσσων τὰς σιαγόνας ἐδίων. Dicitur & de boue apud eundem, εἰς σιαγόνος βοείας. Item de equo apud Xenophontem. Σιαγόνια itidé pro maxillis, ex Deut. capite 18, affertur.

Σιαλεσθρὶς, auis nomen, apud Callimachum.

Σιαλίζω vide in Σίαλον.

Σιαλὶς, ίδος, ἡ, pro saliua.

Σιαλόχος vide in Σίαλον.

Σιαλὶς, ίδος, ἡ, pro saliua.

Σίαλος, ου, ὁ, Porcus saginatus, & quidem grandis, aut saltem grandiusculus. Homer. Odyss. ξ, ἰαπετφίων σιάλων. Alibi autẽ σὺς σιάλοιο ῥάχιν πηλαῖαν ἀλοιφῇ, itidémq; σίας σιάλους dicit. Item Σίαλος, Axungia, ex Hippocr. libro 4 De victus ratione in morb. acutis. Affertur & Σιαλώδης pro pingui & opimo. Apud Hesychium autem est Σιαλοῦται, quod exponit πρίαται. At Σιαλοῦσθαι idem esse ait ποικίλλειν: quod significat Variegare. Extat etiam Σίαλωμα apud eundẽ lexicogr. qui ait esse partem ὅπλου quod Suidas vocant. In vulg. lex. esse traditur Circulus scuti: Lascarin autem apud Polybium interpretari Munimen. Locus Polybii est hic, ἔχει δὲ θυρεὸς σιδηροῦν σίαλωμα, δι' οὗ καὶ καθαρὰς τὰς μαχαίρας ἀσφαλίζεται.

E

Σιβαία & Σίββα, Pera. Hesych.

Σιβδὰ, Punicum malum, Malum granatum. Hinc Σιββία idem quod Σισία. hoc autem vide in Σίδη.

Σιβίλιον,t.3,c.1147,e

Σίβυλλα,ης,ἡ, Sibylla, Vates, Vaticinatrix. Existimatur autẽ factum hoc nomẽ ex σὸς significante, Æolum lingua: vel Dorum. (quod verius esse credo, quum Lacones inquarent τὰ τῶ σώ. at Στὶς, quod itidem affertur pro Σὺς

F

mendosum puto)idem quod ψιός:& ex nomine βουλή, quo significatur cõsilium. vt sit σίβυλλα quasi σεῦ βουλή, ab enuntiandis dei seu deorũ consiliis. Vide Suidam & Lactãtium. Quidam autẽ volunt primò fuisse hoc cuiusdam mulieris vatis proprij nomen: quod postea ceteris,quæ itidẽ vates essent,datum fuerit. Hinc Σιβύλλειος adiect. vt σιβύλλειοι βίβλοι, Plut. Fabio, Sibyllini libri. Sed interdũ ὁ τῆς σιβύλλειον sine adiectione dicit. vt in Publicola,ὁρῶ τ' σιβύλλειον ἐκπεφρικὸς τὴν ψῦχήν. Sic in Rom.quæst. φασὶ τὸν χρῆσαι ὁ τῆς σιβύλλης. Ab eodẽ nomine est & Σιβυλλιστής,quod Bud.apud Plut.interpretatur Fatidicos:exponens etiã χρησμολόγους. Itẽ verba Σιβυλλαίειν & Σιβυλλᾶν,quæ v.l.exp.Vaticinari,Reddere oracula. Item More senum delirare. Afferturque ex Aristoph.Equitibus,ὁ δ' γέρων σιβυλλᾷ. Et additur, eum morbũ in ouibus λῆρον, in pueris μαίεσθαι vocari, teste Aetio.Sed σιβυλλᾶν à σιβυλλαίειν separãdum potius est: quod σιβυλλᾶν exponitur χρεμπτῶν ἐφ' ὧν καὶ ἐπτυόμεθα, ἰτẽ μαντικῶς ἐχειν,& χρησμοὺς φαντάζεσθαι.

Σιβυλλίνη,t.3,c.1147,c.

Σιβυλλιστής,ib.f

Σίγα,t.3,c.780,f. At σίγα imperat. ex σίγαε contractum, habes col.quæ illam præcedit,in fine.

Σιγαλόεις,ib.f

Σιγαλόεσσα,t.3,c.779,f

Σιγαλοῖ,οἱ,ib.g.

Σιγάπης,t.3,c.780,g.

Σιγή,ib.c

Σιγῆ,aduerb.ib.c.

Σιγηλός,ib.d

Σίγηλος,ib.c. Σιγηλὰς,ib. Σιγημοσύνη,ib.f. Σιγήμων,ib.

Σιγῶν pro Σιγᾷς,t.3,c.779,h. Σίγηρος,t.3,c.780,d

Σιγηρὸς,ibidem.

Σίγυας vide in Σαίγυας,siue Σαίγας.

Σίγλαι,Inaures,ὠτόκια,Hesych.(Polluci σίγλαι, sed exemplaris vitio,vt opinor) At verò Σιγλὰ in v.l.traditur significare quas vulgò vocamus cifras, notas videlicet compendiarias. Iustinianum enim scribere ita vocari, in Pand.Græcis. Plutarchũ in Cat. appellauisse σημεῖα τὰ μικρὰς καὶ βραχεῖα τὰς πολλὰ γράμματα δηλοῦντα ἐχούσας. Artémque ipsam ab Augustino notoriam vel notariam dici, & ab Apuleio quoque. Eorum meminisse Martialem lib.14: & Tranquillum in Iul.Cæsare, & in Tito.item Senecam epist.91,necnon Pædianum: insuper Dionẽ lib.55 demque & Ciceronem epist. ad Att. 13.Affertur autem & locus ex Constit.Græca,αἱ τῆς ἐπικαιρίας τὰς πόλεις καὶ ἐν τῷ ἐπὶ σημείοις πάνυ ἐν τῇ χαρτῇ γεγράφθαι, ἅπερ σίγλας καλοῦσιν. Sed hic scribunt σίγλαι, quum suprà σίγλαι scriptum sit,vt modò admonui.

Σίγμα & Σίγματα,t.2,c.x.d

Σιγμαπηδὴς,t.2,c.x.e,& t.3,c.283,e,obit.

Σιγμοειδὴς,ibidem. Σιγμὸς,t.1,c.x.b

Σίγυος οἶνος,Signinum vinum.v.&ex Dioscor.

Σίγυννον,ου,τὸ,vel Σίγυνον, laculum quod totum est è ferro.Vide Eust.

Σιγυνία,t.3,c.1147,g. Σίγυνος,ib.

Σιδαιεὺς,t.3,c.783,b. Σιδαρόπολις,ib.

Σιδαροπόλος,ib. Σίδαρος,ib.a

Σίδη,Punica malus.vt σίδης καρπὸν legimus apud Nic. Alexiph. Sed & ipsum malum Punicum vocatur σίδη ab Hippocrate.vt in lib.2,De morb.mul. ῥοιῶν δὲ σίδης σιτοειδὴς τὴν χυλόν. Et De nat.mul. σίδης ὀπωρίτης ὀκχνώδεσσι. paulo pòst autem dicit χυλὸν γαλακτώδεα. Hinc Σιδίνης. vt σίδου καρπὸν apud Nic. pro σίδης καρπὸν.in Alexiph. Ἡ καὶ τὸν σιδίτην ἀστριβέχθω καλούμενα Καρπὸν. de cortice seu putamine mali Punici: qui cortex dicitur & malicorium. Vocatur etiam Σίδιον à Græcis.

Σίδη traditur præterea esse nomẽ vrbis Pamphyliæ, necnõ Bœotiæ. Lege Ptol.Strab.Steph.& de Sida Bœotiæ lege historiam quam refert Athen.lib.14.

Σιδηρᾶς,t.3,c.782,h. Σιδήρειος,ib.c

Σιδήρεος,ib.a. Σιδηρίδης,ib.h

Σιδηρίδιον,ib.g. Σιδηρικὴ ἰσχὺς,ib.c

Σιδηρικὸς,ib. Σιδήριον,ib.f

Σιδηρίτης,ib.c. Σιδηρῖτις,ib.

Σιδηροβάλος,t.1,c.669,a. Σιδηροβελὴς,t.3,c.781,d

Σιδηροδρεπὴς,t.3,c.781,c. Σιδηροδίκτυλος,t.1,c.932,c

Σιδηροείδεσμος,t.1,c.963,a.& t.3,c.781,e

Σιδηροειδὴς,t.3,c.781,e

Σιδηρομὴς,t.2,c.49,c.& t.3,c.781,f

Σίδηρος,τὸ,t.3,c.781,d. Σιδηρουλκὸς,ib.f

Σίδηρος,ib.b. Σιδηροῦς,ib.f

Σιδηρότμητος,ib. Σιδηροῦχος,ib.

Σιδηρουργία,t.3,c.781,a. Σιδηρουργὸς,ib.

Σιδηρῦς,ib. Σιδηροφερὴς,t.3,c.781,g

Σιδηροφόρος,ib. Σιδηροφυὴς,ib.h

Σιδηροφορτὸς,ib. Σιδηρῶδες,t.3,c.783,a

Σιδήτης vide in Σίδη.

Σίδιον,ου,τὸ,Cortex seu putamen mali punici,vt dictũ fuit in Σίδη. Lat.Malicorium. Aristophan. καὶ τῷ σιδίῳ βεβαπτισμένοις. Ex Dioscoride σιδίου χυλὸς nomen unum. χυλὸς pro eodem afferuntur,ex lib.1, capitis & libro 2,cap.11. Hinc Σιδιώδης, ους,ὁ & ἡ. Qui colore malicorii,Qui colorem malicorii repræsentat. Ad pallorem autem refertur. Sic Gal. apud Hippoc. σιδιώδεις ἐκφάσεις ὑπὸ ἰκτέρου. Affertur & σιδίνης pro χρωτὸς,in v.l. σαμφυτρίνης.

Σιελίζειν & Σιελισμὸς vide in Σίαλος.

Σίελος, sicut & σιαλος supra, Saliua. Dicitur etiam λίπα. Hinc Σιελίζειν, Plinio Saliuare, seu Saliuam aut humorem lentorem emittere. Ita v.l. quæ & σιαλίζειν de re afferunt ex Tralliano. item,τὸ πάσχειν τι σιελίσεως καὶ καταῤῥύσεως,ex eodẽ. Vnde Σιελισμὸς,ὁ,hypoma, quum saliua plus æquo in os influit: apud Gal.lib. 8 περὶ κ' πυρ,cap.4: item apud Æ gin.lib.3,cap.37. Ab hoc nomine σιελὰς dicta sunt & Σιελισμὰς ἱππικοὶ, id est frænа seu fræni: quia saliuam & spumam equi excitant,dum ipsa mandunt: vnde spumantia frena apud Maronem. Ita vulg.lex.in quibus addetur ex Geopon.libro,hæc Apsyrti,de pullo equino,τὸν χαλινὸν οὐκ ἐπὶ τὰ πρῶτα κρίνομεν ἐτῶν, ἵνα ῥᾳδίως σιαλίζῃ τε καὶ μὴ δυσκόλως τὸν λάρυγγα βλάπτῃ ὁ τῆς σιελισμοῦ ῥοῦς,ne frænorum lenamina frequentius reformidet. quod præceptum est apud Virgil. Georg.3,— & stabulo frænos audite sonantes.Huius rei meminit & Varro lib.2,cap.7.

Σίζω,t.2,c.x,h

Σικὰ,t.3,c.783,f & 1130,b Σικᾶν,784,a.

Σικιδεὺς,t.3,c.785,f. Σικινεύη,ib.e

Σικινικὸν,ib. Σίκινος,ib.

Σικιννικὸν,ib.d. Σίκιος,ib.b

Σικιὸς,ib. Σικὶς,ib.d

Σικυὼν,propr.t.3,c.784,c Σικυωνία,ib.b

Σικυώνιος,ib.a. Σικυωνιακὸς,ib.d

Σικυωνία,propr,ib. Σικυώνιος,ib.b

Σικυωνικὸς,ib.

Σιχαίνομαι,Irrideor.σιχαίνομος, ab Hesychio exponitur σκωπτόμενος.

Σιχαίνομαι,idem esse traditur,sed à Phrynicho rebus barbarum.

Σιχνὸν,Molestum, Iniucundum. Sic Σιχαίνω, Tædeo, Molestia.in v.l.Suidas habet τὰ σιχνὰ,quod exponit ἀηδές. Sic etiã Σιχὸς ab Hesychio dicitur esse ἀηδὲς: sed præfigitur alia expositio,videlicet ὁ μικρὸς ἄνθρωπος: pro quibus μικρὸς ἄνθρωπος reponitur μικρόψυχος. Illa autem expositio per ἀηδὲς,non malè conuenit cum hoc Athenæi loco,lib.6, ὁ ἰκτῖνος,ὁ δύσκολος καὶ σιχὸς. vnde exponitur Morosus. Sed vicissim cũ altera illa expositione, ubi legatur μικρόψυχος,conuenire videntur quæ Suidas de hoc rursus vocabuli significatione scribit:dicens esse τὸν σίφνον καὶ ἀηδῆ& afferens ex Plut.locum in quo σιχνὸς & ἀηδὴς copulantur. Sed exponit item σκυθρωπὸς. Quinetiam sequitur apud eundem illa explicatio ὁ μικρὸς ἄνθρωπος. At verò ὁ Σιχαὶς Polluci est calceamẽti genus,ἐπὶ σμίλι similedictum ὅτι τῷ σιαίνειν τὸ πέδιλον. quam Hesychio Σιχαὶ sint κρασπεδαὶ,id est fimbriæ.

Σιλβη, Edulium quoddam delicatum ex hordeo, sesamo & papauere.Hes.

Σιλληνὸς,t.1,c.1921,f

Σίλλυγος & Σιλλυρὸς vide in Σιμίδαλις.

Σιμαίνω,t.1,c.1921,a

Σιμωνιακὸν, Arbores in quadam Ægypti parte, ex quarum fructu fit vnguentum. Vide Herodotũ in Euterpe,pag. 78,meæ editionis: & memineris eius quod à Dioscoride scribitur, nimirum sibi (quod Herodotus fruticem esse ait) vocari à quibusdam σίσυμβρα κυπρία.

Σιμοειδὴς,t.1,c.1922,d. Σιμοκάρης,ib.

Σιλοὶ,t.1,c.1911,a. Σίλος,ib.

Σίλουρος,ου,ὁ, Piſcis, qui ſic dictus putatur quia σὺν πλεῖ ὑ-
ραν: abiecto videlicet ε. Ab eo eſt prouerbiũ, Silurus pu
tris: quod vide apud Eraſm. vide itẽ Athen. & Ælianũ.

Σίλυβον, Spina lata. v. Lex Dioſc.

Σίλφη, Blatta, Bud. ex Dioſc. Traditur ab Ariſtotele eſſe inſecti genus quod ſenectutem exuit.

Σίλφιον, ν, τὸ, Laſerpitium. Frutex eſt cui radix craſſa atque multa, caulis annuus, altitudine & craſſitudine quaſi ferulæ: folium ſimile apio, quod ineunte vere proſilit, deciduumque eſt: ſemen latũ, foliaceũ. Succus duplex, vnus e ſcapo, alter è radicẽ, vilior ac putreſcẽs. Pellucidior putiorque à radice manat: omniũ ſuccorum præſtantiſſimus: vt qui meruerit ſimpliciter ὁ σίλφιος appellari κατ' ἐξοχήν: Latinè laſer vocatur. Succus Cyrenaicus dicitur quod optimus ex oppido Cyrenarum afferretur. Gorr. Legitur Σιλφώδης φύσις in v. l. quod exponitur Laſerpitii folũ. Sed à Σίλφιον videtur dicendũ σιλφώδης: & ſignificare Silphii ſimilitudinem habens.

Σίμαι, Citharæ partes ſummæ. Vide Heſych. At σιμαὶ vide in Σίμβλον.

Σιμβλεῖον, Σιμβλὶς πέτρα, Σιμβλίδες, Σίμβλιον μέλι, vide in Σίμβλον.

Σίμβλον, vel Σίμβλος, vel Σίμβλα, Alueare, Capſa vbi mellificant apes. In v. l. Alueus apum, ſiue Aluus, ex Varrone. Apoll. Arg. 1, — ὣς δ' ὁπὸ σίμβλῳ Βομβήδων κλονέοντο. Dici putarunt quidà σίμβλον quaſi σιμβολον: videlicet vbi αἱ σιμαὶ τὸ κήμασιν συμβάλλουσι. eſſe enim epithetũ apum σιμαί. Apud Heſiodum ἐπιμηρίας σίμβλους legimus in Theog. Ab hoc Σίμβλον ſiue Σίμβλος deducendũ eſſet Σίμβλιον apud Dioſcor. vbi σίμβλιον μέλι dicit, lib. 2, cap. 104 ſed legendum exiſtimatur ὑβλαῖον pro σίμβλιον. Apud Apollonium autẽ Σιμβλὶς πέτρα, Specus vbi ſunt aluearia. At verò Σιμβλίδες affertur pro apibus. item Σιμβλεύω pro Apes aluearibus condo.

Σίμη a Polluce refertur inter σχήματα tragicæ ſaltationis. v. l. At Σιμαὶ fœminà σιμός.

Σιμικίνιον, vel potius Σημικίνιον, ſequendo alios codices, Sudarium, iuxta Suidæ expoſitionem. dicit enim eſſe φακιόλιον ἢ σουδάριον. Sed videmus hæc diſtingui Act. apoſt. cap. 19, v. 12, ὥστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἀποφέρεσθαι ἀπὸ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ σουδάρια ἢ σημικίνθια. Ex iis autẽ exemplaribus antiquis quæ ad Teſtamẽti noui editionẽ vndique cõquiſieuerat pater meus, vnum hæc margini adſcripta de vocabulis illis habebat, σίμφ: πρὸς λαιτσοῦ εἶναι πλεῖον τὸ μὲν σουδάριον ὅτι τὰς κεφαλὰς ἀποβάλλεται, τὸ δὲ σημικίνθιον ὅτι τὰς χεῖρας καθαίρουσι, οἷον πίτυρα ἔθος τοῖς ὑγιαίνουσι τὸ φέρεσθαι μεθ' ἱδρῶτα, δάκρυα, πτύελον, ἢ τὰ ὅμοια. Hæc autem ſequẽdo, non dubiũ eſt quin σουδάριον quidẽ ſit quod nos Coeffe chef appellamus, σημικίνθιον quod Mouchoir dicimus: vt annotauit etiã vltimæ interpretationis Teſtamẽti noui autor. Quod porro nos Mouchoir, Itali Faciolero vocãt. quod etiam conuenit cum illo Suidæ vocabulo φακιόλιον. Credibile eſt ramẽ veram ſemicinctii apud Latinos ſignificationem fuiſſe eam quam idem interpres affert, pro eo quod vulgo dicimus va deuantier: quòd anteriorem partem corporis à cingulo ad pedes præcingat. Atq; ita melius prima ſyllaba per η ſcriberetur, vt η ſit pro ε Latino.

Σιμαιοσύπαρος, t.3,c.785,a.
Σίμαιος, ib.h.
Σιμώδης, ib.b.
Σίμαινα, ib.c.
Σιπάμορος, ib.
Σιπαμοσία, ib.
Σίπαπι, ib.e.
Σπαπισμός, ib.
Σιπαὶ, ib.
Σίμος, t.3,c.784,d
Σῖμος, propr. t.3,c.785,a
Σιμόω, ib.
Σιπαμοσύμπαπι, τὸ, t.3,c.787,b
Σιπαμορίον, ib.c
Σιπάμορος, ib.a
Σιπαπίζω, ib.g
Σιπαρὸς, t.3,c.786,f
Σιπαδεμπυδιπάπι, t.3,c.787,d

Σινδονίτης vide in Σινδών.

Σινδών, όνος, ἡ, Sindon, Amictus ex lino, Linteum tenue. Herodor. lib. 2, p. 78, meæ edit. οἱ δὲ χώπαπι, λιῶ μὲν ὦ ἱμα πίῳ ἐλὲξ ἄνδρες δύδ' ἢ σινδόνι, δέῳ πύπῳ δέκπιοι δέῳ δὲ τῇ δι πάτῃ οὐδὲ πιρώπαι ἀρχήν. Apud eundẽ σινδονες βυσσινης alicubi legitur. Gal. μὴ χυμοὺς κομίζεσθε, ἀλλ' ὁπλισμένους σινδόνα μὲν ψυχικὴν, ἢ ἔπεσι ὁπλισμα. Qui locus nõ male conuenit cum illo Marci, c. 14, περιβεβλημένους σινδόνα ὅπὶ χυμοῦ. Exiſtimatur autẽ dicta σινδὼν quòd primùm in Sidone vrbe fieri cœperit. A Martiale dicta eſt Tyria propter vicinitatem vrbium Sidonis & Tyri. Item σινδὼν ἰσίου, apud Alciphr. ἐκ τῶ ἰσίου σινδόνα ὑφαίνεσθαι.

Σινίζω, Cribro: & Σινατήριον, Cribrum. Heſych. σινάσαι exponit non ſolùm κοσκινῶσαι, ſed etiam σῆσαι.

Σίνομαι, t.3,c.787,d.
Σίνις, propr. ib.g.
Σινόδους, t.1,c.1079,b. & t.3,c.786,b
Σίνομαι, t.3,c.785,f.
Σῖνος, t.3,c.786,c.
Σινπὶς, propr. ib.a.
Σίνπις, οἱ, propr. ib.h.
Σίνπω, ib.b.
Σινόδους, t.1,c.1079,h. & t.3,c.786,b
Σίνομαι, t.3,c.787,c
Σινόω, ib.f
Σίνπις, t.3,c.785,g
Σίνπιοι, οἱ, propr. t.3,c.786,a
Σίνπω, t.3,c.785,f

Σινώπη nomen propriũ fœminæ, necnon vrbis. Vide Etymologum: & huius libri tom. 2, c. 1395, e. Hinc Σινωπίζειν, Laſciuire, more Sinopes, ſcortis: cuius celebris erat laſciuia. Vel à Sinopenſiũ moribus eſt tractum. Eſt etiã adiectiuum Σινωπικὸς, ab vrbe Sinope. Vnde Σινωπικὴ μίλτος, Sinopicũ minium, apud Dioſc. Plinius & Sinopicum minium & Sinopidem appellat. Meminit Strabo, necnon Theophr. De lapid. ſed corruptè apud eum legi, ὠπικὴν pro Σινωπικὴν, annotatur. Vide Μίλτος.

Σῖξις, t.1,c.x 1,b

Σίον, ου, τὸ, Sium, ſiue Laver: herba aquatica foliis oluſatri, quibuſdam ὕδωρ ἀναγαλλὶς, Aquatica anagallis. v. l. ex Dioſcor.

Σὶς, vide in Σιὰ, & in Σίβυπα.

Σίπαλος, Impurus, item Deformis. vide Heſych.

Σίππη, apud Ariſtot. De animal. lib. 9, cap. 16, corruptè legi exiſtimatur pro σίπη, vel potius σίβη.

Σιπὺη, Arca. Propriè autẽ Arca panaria ſic dici exiſtimatur quaſi σιπβὶη, quia ὁ αὐτῇ τὰ σῖα ἐμβάλλεται. Exponitur etiam Arca aut vas ad aſſeruãdam farinam: vt apud Ariſtophan. in Pluto dicitur eſſe plena ἀλφιτῶν ἀληθῶν. Hinc ὁμοσίπυοι à Charõda apud Ariſtotelem dicti ſunt coniuges, quaſi compenuarii, id eſt ex vno penu victitantes, & ex arca vna panaria: Polit. lib. 2, non procul à principio. Affertur & Σιπὶς, ίδος, ἡ, pro σιπὺη: item pro pyxide. Σίραιον, t.3,c.755,a

Σιβύλλιον, Placentæ genus quæ Veneri apponebatur. Heſ.

Σιειανὸς vide in Σιελανὸς. Σίελος οἴλος, t.3,c.755,b

Σιελαῦ vide in Σιελαῦ. Σιηρμάπης vide in Σιρσμάπης.

Σιρὸς, Scrobs in qua condita frumenta aſſeruantur. Alii ſcribunt Σειρὸς. Inuenitur ſcriptum & Σιρὸς, apud Simplicium, Comm. in lib. 2 φυσ. ακρ. vbi ſcribit, ἐν γὰ ἀρίσῃ πὶς καὶ τῇ φυπῦσῃ χαίεσι καὶ τῇ ἡμαλίῃ καπαβαλὴν, ἐν ὕδαρ βιρὸν, καὶ διοχπῦσαι, ἢ σιρὸν ἢ πάφρον πιῆσαι. Ab illo σιρὸς quidam σείραιον nomen accepiſſe putant: qua de re dictum eſt in Σειράσης: vbi habes & Σειρὸς.

Σισάριον, Ornamẽtum muliebre aureum, in modum torquis. v. l. ex Heſ.

Σίσαρον, υ, τὸ, Siſer: olus cuius radix veſca. Eſt autem ſiſer vnum erraticum, alterum domeſticum. v. l. ex Dioſcor. Σισαρὰ vel Σίσαρον dicitur à quibuſdam ἡ ἐρίκη. Gorr.

Σισμὸς, οῦ, ὁ, Stridor, qualis fit ex ferro candẽte in aquam immiſſo. Vide Σίζω.

Σισύμβριον, Siſymbrium: herba eſt mentæ hortenſi ſimilis, odoratior, latiore folio. Quidam ſerpyllum ſylueſtre vocant. Alterum eius genus eſt quod alii cardaminam, alii ſion appellant. Vide Dioſcor. Σισύμβρα dixit Nic. in Theriacis, Καὶ μιλὼ καὶ σισύμβρα πόλυ μαλλίγμαπα τυίσας.

Σίσωιον, ου, τὸ, Haſta. δόρυ, Heſych. Dicitur alioqui potius σάγιον, aut σίγμα, necnon σδεῖν.

Σισύρα, ας, ἡ, Veſtis barbarica ex pellibus caprinis, Rheno, ſeu Sagum pelliceum. Ponitur etiam pro craſſo & vili ſtragulo. Ariſtoph. Nub. ὦ πόπο σισύρας ἑξακαρδυλημένος. vbi Bud. exp. Toralibus craſſis. Afferique & ex Hippiatria, ἵππε παραδώσεις σισύρας ἐξ ἐρίου. vbi reddit itidem Toralibus villoſis. A Valla autem apud Herodotum ait exponi rhenonem. Quidam & Penulam interpretati ſunt. Hinc Σισυροφόρος, Qui σισύραν geſtat, Rhenone aut penula indutus. Inuenitur etiam Σισύρνα,

necnon Σίσυς. Differentiam autem horum non magnam pete ex Hesychio & schol. Aristophan. Habet porrò & Σίσυρνα Hesych. Ab illo σισυρνα est Σισυρνιδῶται, Tegmine seu operculo spisso induti: de canoris dictum à Lycophr. in Alexan. Legitur & σισυρώδης apud Hesychium. Schol. Theocriti σισυρίσκια suo tempore dicta tradit quæ veteres σισύρας appellabant. In v.l. est etiam Σίσυμμα, & exponitur, πόκη χρυσίδων ῥακίδων ἀμπεχόνιον, id est Ex flocculis lanæ concinnatum amiculum: vel, Ex assutis pannis reticula, Lacera penula. Sed illa expositio Græca hanc interpretationē admittere non videtur.

Σίσυμβρον, ου, ὁ, Semen exiguum in Syria, apio simile. Vide Dioscor. Hippocrati Σίσυμβρον dicitur quod alii Σίσυμ. Est autem herba quaternis constans ramulis, semen habens apio simile, nigrum, longum, ferventis naturæ. Quidam mentham aquaticam appellant, alii balsamitam. Gorr.

Σίτα, t.3,c.788,f.
Σιτα γρόγια, ib.
Σιτανίας, t.3,c.795,b.
Σιτάνις, t.3,c.795,b.
Σιτάριον, t.2,c.1639,f.& t.3,c.795,a
Σιτάριον, t.3,c.791,d.
Σιτάρχειν, ib.c.
Σιτάρχης, ib.d
Σιτάρχια, t.3,c.207,e.ob.& c.791,e
Σίταρχος, t.3,c.791,d.
Σιτάσκημα, ib.h.
Σιτεύειν, ib.
Σιτηγέειν, t.3,c.791,c.
Σιτηγός, ib.c.
Σιτήσιον, ib.f.
Σίτησις, t.3,c.797,a.c.
Σιτίζω, t.3,c.797,c.
Σίτιον, t.3,c.796,b.
Σιτίς, ibid.d
Σιτγρόγιον, t.3,c.791,b
Σιδηρογόος, ib.
Σιτοδείον, t.2,c.1639,c
Σιτοδοῦς, t.3,c.796,b
Σιτοδρία, ib.b
Σιτοδρόμια, ib.
Σιτοδρομος, ib.d
Σιτόμαι, t.3,c.796,f
Σιτοπώλης, t.3,c.797,b
Σιτός, t.3,c.796,f
Σιτοφόρος, ib.a
Σιτοφυλακέω, ib.g
Σιτοφύλακες, t.3,c.794,f
Σιτώα, τά, t.3,c.796,b
Σιτώδης, t.3,c.794,f
Σιτωμός, t.3,c.797,c

Σιτλαι, Inaures, Polluci, Doricum esse dicenti. At suprà σίτλαι pro hoc significato habuisti, ex Hesychio: quam scripturam series alphabetica in ea servata confirmat. adeò vt potius suspecta sit exemplarium Pollucis fides. Apud Trallianum autem σίτλας interpr. vertit Situlas: sed. v.l. de situlis intelligendum esse tradunt quibus aqua in balneum affunditur iis qui lavantur.

Σιτοβόλιον, t.3,c.789,a.
Σιτοδία, ib.b.
Σιτοδύκη, ib.
Σιτοδυκία, ib.
Σιτοδύκης, ib.c.
Σιτοδύκος, ibid.c
Σιτοκόπος, t.2,c.66,d.& t.3,c.789,d
Σιτολογεῖον, t.2,c.264,c.
Σιτολογίον, ib.f.
Σιτολόγος, ib.
Σιτομέτρης, ib.f.
Σιτομετρικῶς, t.3,c.790,a.
Σιτόμορος, t.3,c.790,a.
Σιτοπάτειος, ib.
Σιτοπώλιον, ib.c.
Σιτοπωλία, ib.f.
Σιτοποιός, ib.c
Σιτοποιΐα, ib.e
Σιτοπώλης, ib.
Σίτος, Frumentum, &c. t.3,c.787,h. Σῖτος, Panis, &c. c. 788,b. Σῖτος, Pro quouis cibo, &c. ibid. d. Σιτὸς, Esculentus, &c. c. 789,a
Σιτοσταλαι, t.3,c.790,g.
Σιτοφόρος, ib.
Σιτοφύλακες, οἱ, ib.
Σιτοφυλακεῖον, t.3,c.791,a
Σιτόχους, ib.
Σίτλα, t.2,c.x 1.c
Σίτλαι & Σίτλας vide in Ψιλαὶ.
Σίτλη, t.2,c.x 1,d
Σίττα, Auis quædam. Secundum quosdam ea est quæ alio nomine δρυοκολάπτης, teste Hesychio. Gaza apud Aristot. Sitta vertit, Græcum nomen seruans.
Σιττύβα, Vestis pellicea. Vide Hesych. qui exp. etiam μαστίχειον.
Σίττυβος, Vasis genus quoddam. Secundum quosdam idē quod λοπάς, vel κάλλαβος. Vide Eustath.

A Σιτὼ, t.3,c.795,a.
Σιτὼν, t.3,c.795,a.
Σιτῶνα, ib.b.
Σιτωνία, ib.h.
Σιτώδης, t.3,c.794,g
Σιτωνία, t.3,c.791,a
Σιτωνίας, t.3,c.791,g
Σιτωνιακὸς, t.3,c.791,a

Σιφλὸς, Deformis. secundum quosdam factum ex σίμλος per syncopen. Item Mutilus, vel Oblæsus: necnon Debilis, Inualidus. Apud Apollon. Arg. lib. 1, — χωλόν μὲ Ἡφαίστου, Τοιοῦτος ἦλθ' ἐμὸς πόδας σφλός. vbi schol. exp. κακοπαθὴς: addens, εἰ δὲ τὸ κακοπαθὲς καὶ δύσμορον ἀπέδωκε. Sic autem Hesych. exponit præterea μισητὸν, & δύσμορον: quinetiam κακὸν. Ab eodem Σιφλὸς exponitur μισητὸς: sed scribendum est σφλὸς accētu in priore, pro hoc significato: vt etiam habet Suidas & schol. Apollonii. Lycii, teste Eustathio, ita vrebantur voce σφὶς, vt τὸ παρῆκα dicerent esse σφλὸν καὶ σφῖς. Ab illo porrò Σιφλὸς est Σιφλόομαι, de quo dictum fuit. Est item verbū Σιφλόω, οῶ, Debilito, Inualidum reddo: aut enarrigo-miniam affero. Vide Eust. & Hesych. At verò Σιφλόω redditur Explodo, Exibilo: vt cum eo cōcentu nostrum Siffler.

C Σιφλὸς, Talpa, Lycophroni teste Etymologo: qui tamen non affirmat.

Σιφωνίζω, t.2,c.v 1 1,g
Σιφὼς, Vacuus, κενὸς, Hes. Vide Σίφων apud eundem.
Σίφων, Tubus & canalis, vt in salientibus. Latine etiam siphon & Siphunculus. Item Σίφων, Instrumētum ex quo emittitur aqua in incendiis, ex Hesychio. Ad hunc modum similitudinem fiebat κλυστὴρ, medicorum instrumentum. vnde σίφων pro κλυστὴρ ponitur à Paulo, lib. 6, cap. 59, vbi corruptè scriptum συμφωνον. Memmius & Gal. Meth. lib. 5. Hæc ex v.l. vbi & ista addūtur, Σίφων, ὁ ἀβαβύπτης, de quo suprà. Item, Instrumentum quo vtuntur in deplendis dolijs, quum vinum diffunditur: quod Latini transfusare dicunt, id est μετοχεύειν. Alex. Aphr. Probl. lib. 2, τὸν σίφωνα ὁπόταν ἐκκενοῦσι, ἵνα μὴ τὸν οἶνον, vinum per fistulam exugendo attrahimus. Idem est & vas quo continetur triticum. Item, Vermis similis formicæ: & culex Meleagro, in Epigramm. lib. 7. Denique Σίφων dictus est & homo impurus ac libidinosus. Vide de Σίφωνες & t 1, c.918,e, obiter. Hinc verbum Σιφωνίζειν apud Poll. ex Aristoph. proprie de lupulis pro Elicere, Extrahere. Aristoph. tamen dixit σφενδονᾶν τὸν οἶνον. v.l.

Σιφώνιον, Herba quæ & βρῶμος dicitur, id est Auena. v.l. ex Dioscor. lib. 4, cap. 130.
Σιὼ, duali numero, Dii. Sic Lacedæmonii geminos, id est τοὺς Διοσκούρους, vocabant, Castorem & Pollucem. τὼ σιὼ, Per Geminos: apud Plut. in Apophth. Lacon. Vide Σοὶς in Σίβυλλα.

Σιωπάω, t.3,c.797,c.
Σιωπῇ, aduerb. t.3,c.799,a.
B Σιωπηρὸς, ib.
¶ Σκαίζω, ib.
Σκαμβοπῆν, ib.c.
Σκαμβός, ib.e.
Σκαμβοσκέλης, t.3,c.800,e.
Σκαμβόφθαλμος, ib.c.
Σκαμμωνία, t.3,c.800,d.
Σκαμὼν, ib.d.
Σκαλαθρβία, ib.
C Σκαλαθρμάτια, ib.c.
Σκάλαγξ, t.3,c.808,c.
Σκάλαθρον, ib.
Σκάλαθρον, t.3,c.804,h.
Σκαλὰς, t.3,c.805,a.
Σκαληνὸς, ὸν, ὸς, vt σκαληνὸν τρίγωνον, Scalenum triangulū cuius tria latera inter se sunt inæqualia, inque Euclides. Martianus definit σκαληνὸν, Quod omnes tres lineas inter se inæquales habet. Hermol. σκαληνὸν alium-bi vertit scalarium. Quidam dictum putant à scala.
Σκαλὶς, Fructus cacti. vulg. lex. ex Theophr. Hist. plant. lib. 6, cap. 4.
Σκαλίζω, t.3,c.805,f.
Σκάλινος, ib.f.
Σκαλινόεις, ib.g.
Σκάλμη, Thracicus gladius. Vide Poll. qui ex Sopho-

Σκαὶ, t.3,c.798,g
Σκαιανὸς, ib.c
Σκαιὸς, ib.d
Σκαιαὶ πύλαι, t.3,c.800,b
Σκαιοβατία, ib.
Σκαιὸς, t.3,c.799,f
Σκαιότης, ib.
Σκαίρω, t.3,c.801,c
Σκαιωσία, ib.
Σκαλαθρβία, t.3,c.806,d
Σκαλαθρμα, ib.
Σκαλαθρώ, ib.a
Σκαλαφάω, t.3,c.805,a
Σκαλεία, ib.c
Σκαλεύμα, ib.
Σκαλεύω, t.3,c.804,f

affert.

Σκαλμος, qui Latitidem Scalmus. Hinc etiam eſt vox Interſcalmium.

Σκάλοψ, t.3, c.806, a.

Σκάλωμα, τος, τό, Gradus inſtar ſcalæ, vt vulg. exp. At Bud. gradũ ſcalæ vocari à Polybio tradit σκάλωμα & κλίμα.

Σκαλπέλλιον, t.3, c.806, d.

Σκάλοψ, t.3, c.804, d

Σκαμβάλυξ, t.3, c.800, g.

Σκαμβείζοντες, οἱ, ib.

Σκαμβὸς, ib.e.

Σκάμμα, t.3, c.806, g

Σκαμμαίδις, Scorta. Heſych.

Σκαμμωνία, vel Σκαμωνία, Scamonea, vel Scammonium, Plinio. Sic apud Nic. Σκαμμώνιον. Idẽ, δάκρυ παιδάλιον καμμωνίας dixit ſcammonii lacrymam, id eſt δακρύδιον Tralliano. v.l. Σκαμμώνιον dicta fuit à quibuſdam & thapſia, vt tradit Dioſcorides: quòd ea perinde atque ſcammonio corpora purgarentur. Hinc Σκαμμωνίτης οἶνος, Ex ſcammonia factum vinum, Dioſc.

Σκαμνα, Scamna, apud Iſoc. vnde Σκαμνία, apud eundem, vulg. lex.

Σκανδαληθρίζω, t.3, c.802, b.

Σκανδαληθρὸς, ib.

Σκανδαληθρὸν, t.3, c.801, g.

Σκανδαλίζομαι, ib.e

Σκανδαλίζω, ib.

Σκανδάλιθρον, t.3, c.801, b

Σκανδάλιον, t.3, c.800, g.

Σκανδάλος, t 3, c.801, c

Σκανδία, Galeæ quoddam genus: eſt & verbis nomen.

Σκανδὶξ, ικος, ὁ, inter olera ſylueſtria cenſetur à Græcis: Gal. ſimilẽ gingidio facit. Eurip. σκανδικοπώλης dictus quòd eius mater σκανδὶκας venditrix eſſet. Metrocles cynici abluentis σκανδίκας meminit Diog. Laert. in Ariſtippo.

Σκανδικὸς, t.3, c.801, c

Σκαπτίζω, vel potius Σκιπτίζω, Medio digito naſum ferio. Hæc ſcriptura apud Heſych. & Euſtathium, illa apud Pollucem extat. Sed Heſych. affert & Σκαρίζειν. Expoſitionem autem autoritate Didymi confirmat.

Σκαπανὲς, t.3, c.807, e.

Σκαπανὴν, ib.d

Σκαπανῆτης, ib.f.

Σκαπανῆον, t.3, c.859, f

Σκαπίρδα, Ludi genus, in quo per foramen trabis erectæ & depactæ ſolo, traiectus erat funiculus. eo vnus auerſus circundabatur, & alter ponè ſtans capútque funiculi retinens, ita vi protrahebat, donec ad ſummum trabis eueheret ſocium atque ſuſpenderet: in quo conſiſtebat victoria. Hoc σκαπίρδαν ἅλμην vocat Pollux. Heſych. quoque eius meminit, aitque omne difficile σκαπέρδαν dici. ſic enim ibi ſcriptum. Et Σκαπερδύνειν, conuitiari. vulg. lex.

Σκάπτος, t.3, c.807, f.

Σκαπτὴς, t.3, c.808, c

Σκάπος, Ramus: & Ventus quidam. Heſych.

Σκαπτὴν ὕλην, t.3, c.807, d.

Σκάπτιον, ib.

Σκαπτόμαι, t.3, c.806, d.

Σκαπτὸν, t.3, c.859, d

Σκαπτὸς, t.3, c.807, c.

Σκάπτω, t.3, c.806, e

Σκαραβὸς, Fullo. Item Inſectum quoddam Plinio, v.l.

Σκαρδαμυκτάω, t.3, c.803, g.

Σκαρδαμυκτὰ, ib.f

Σκαρδαμυκτικὸς, ib.

Σκαρδαμυκτῶδες, ib.d

Σκαρθμὸς, t.3, c.801, d.

Σκαρίζω, ib.g

Σκαρὶς, t.3, c.803, a.c.

Σκαρισμὸς, t.3, c.801, h

Σκαριφάομαι, ἄσομαι, vide in Σκάριφος.

Σκαριφᾶν vide in Σκάριφος.

Σκαριφισμὸς vide in Σκάριφος.

Σκάριφος, vel Σκάριφον, Stylus, vel Penicillus. A ſcholiaſte Ariſtoph. σκάριφος eſſe dicitur κάρφος & φρύγανον, (iuxta quam expoſitionem redditur, Stipula, Feſtuca: item Sarmentum) ſed additur, μᾶλλον δὲ γραφίς. At Heſych. exponit ζύσις & γραφίς. Quinetiam idem in verbo Σκαριφᾶσθαι, poſtquam expoſuit ξύσις & σκάλλειν & χάραγμα, addit, Vnde & ὁ σκάριφος. Sed mirum videri poſſit quòd σκάριφος à verbo deduci velit, quum potius verbum ab eo eſſe veriſimile ſit. Verùm & Ariſtoph. enarrator de verbo σκαριφήσασθαι loquutus, Fortaſſe, inquit, eſt hinc τὸν τῆ συνηθείᾳ σκάριφος. Hoc autem verbum Σκαριφήσασθαι vſurpari ait ὅτι τὸ ὀβριστικωτέρως τὸ πολλῶν, καὶ μὴ κατὰ πάνυ ἀκριβεστέραν σκαφὴν. Idem Σκαριφᾶσθαι antea dixerat eſſe τὸ τοὺς ζωγράφους ὑποτυπώσασθαι πρότερον τοῖς γραφομένοις. Hinc Σκαριφᾶσθαι in v.l. redditur, Leuiter & vmbris tantùm imaginem delineare, Primis lineamentis rudius aliquid deformare. Σκαριφήσασθαι, Perfunctoriè quidpiam agere, neque admodum exactè. Sed additur, Scarificare, Per ſuperficiem ſcindere. Et Σκαρίφημα verbale. Plur. σκαριφήματα, Lineamenta prima. Ibidem, Σκαριφησμὸς, οὗ, ὁ, Delineatio prima picturæ, & σκιαγραφία quædam. Vnde pro re aliqua perfunctoriè & parum accuratè facta ponitur. Ariſtoph. Ranis, σμικρὰ λόγοις καὶ σκαριφησμοῖς λέγων. Sciendum eſt porrò ab Heſychio nomen illud σκάριφος exponi etiam μίμησις ἀκριβὴς πάνυ. cui expoſitioni conuenire non poſſunt illæ quæ verbis inde deriuatis tribuuntur expoſitiones.

Σκάρος, t.3, c.803, c.

Σκάρπη, t.3, c.801, f

Σκάρπη, ibidem.

Σκατὸν, οὗ, τό, Stercus, Merda. Vnde Σκατοφάγος, Merdiuorus: Æſculapii epitheton, apud Ariſtoph. in Pluto. Affertur & Σκατὸς, maſc. genere.

Σκαῦρος, Qui extantes talos habet, Scaurus: vt apud Horatium, Balbutit ſcaurum prauis fultu malè talis. Apſyrtus in Hippiatria, ἵππος ἰσχὺν μὲν σκαύρους πόδας ἔχων μαλὶ παπηνὰς.

Σκαφεία, t.3, c.807, f.

Σκαφεῖα, τὰ, t.3, c.810, g

Σκαφεῖδιον, t.3, c.808, a.

Σκαφεῖον, t.3, c.807, g. & 811, a

Σκαφὲς, t.3, c.807, g. & 810, d.

Σκαφεύς, t.3, c 807, f.

Σκαφεύω, t.3, c.807, f. & 811, g

Σκαφὴ, t.3, c.808, c. & 809, b.

Σκαφὴ, t.3, c.807, f

Σκαφὴς, t.3, c.808, c.

Σκαφηφορεῖον, t.3, c.810, d

Σκαφηφόρος, ib.c.

Σκαφίδιον, t.3, c.808, a. & 811, f

Σκαφίον, t.3, c.808, a. & 810, f.

Σκαφὶς, t.3, c.811, c

Σκαφίτης, ib.g.

Σκαφίτης, t.3, c.808, c

Σκαφοειδὴς, t.3, c.810, d.

Σκαφολουτρίον, ib.e

Σκάφος, t 3, c.808, d. & 811, g.

Σκαφώλης, ου, ὁ, Vulpes. Heſ.

Σκιδάζω, t.3, c.811, b

Σκιδανάμενος, ib.d.

Σκιδανάμενος, ib.

Σκίδασις, ib.e.

Σκιδασμὸς, ib.

Σκιδαστὸς, ib.

Σκιδάω, ibid. a.b

Σκιδρὸς, ὰ, ὸν, Exactus, Exquiſitus. Vnde aduerb. Σκιδρᾶ, Exactè: apud Æſchylum in Prometheo, πάντα φευξεταί σαμαι σκιδρᾶ τὰ μέλοντα. Apud Hippocratem σκιδρὸν exquiſitũ ſignificat. vt σκιδρὰ δίαιτα, exquiſita & optima victus ratio: cui opponitur φαύλη, vt annotat Gal. comm. in librum περὶ ἀγμῶν.

Σκιερὸς, t.3, c.871, e.

Σκιερὸς propr. ib.

Σκιερὸς, ib.g.

Σκιεραφῶν, ib.

Σκιερὸν, ib.

Σκιερὸς, οἱ, propr. t.3, c.874, b.

Σκιρόμαντις, Qui è loco editiore templi auguria captat, vt quidam exp. Sed vide Heſych.

Σκῖρον, t.3, c.873, c.

Σκῖρος, ib.a

Σκίρων, Ventus à Scironiis ſaxis ſpirans, quæ Sciron latro inhabitabat. Dicuntur autẽ hæ Σκιρωνίδες πέτραι, Euripidi. At Heſych. habet Σκιρὼν, ἀρχὴ τῆς λίγνης: vbi reponendum puto ἀρχὴς. Additque, δοκεῖ δὲ καὶ τὴν σκιρωνίδων πέτρων καταπονῶν. Suidas habet Σκίρων pro Latronis illius nomine: item Σκιρωνίδης patronymicum. Et Σκιρωνὶς πέτρα, quod exponit ἡ τραχεῖα. Sed adiicit, καὶ ἀφορεῖται. Ex Æſchine affertur σκίρων cũ ι ſolo, pro vento qui & Caurus appellatur: in epiſt. λαμπρῶς σοὶ δόξαι σκίρωνι πρὸς μέσην ἡμέραν κατηχθῆναι. Sic etiam Σκίρων pro latronis ſeu prædonis illius nomine quẽ Theſeus interfecit iuxta agrum Megarenſem, è petra deiiciens. Vide Plut. in Theſeo.

Σκιλλαὶ, αἱ, t.3, c.811, c.

Σκιλλαῖ, ib.d

Σκιλλιτίδιον, t.3, c.815, f.

Σκιλλιτὶς, ib.d

Σκιλλοπίρβη, t.3, c.819, f.

Σκιλλιτώδης, t.3, c.815, e

Σκιλλιφρὶς, ib.b.

Σκιλλίων, ib.c

Σκιλλίδιον, t.3, c.811, e.

Σκιλλὶς, ib.f

Σκιμπίων, t.3, c.815, d.

Σκιμπόμαι, t.3, c.814, c

Σκιμπὶς, t.3, c.815, b.

Σκιμπώδης, οἱ, ib.

Σκίλλων, t.3, c.814, c.

Σκίλος, t.3, c.818, h

Σκιλοπόβη, t.3, c.819, e.

Σκιλοῦμαι, t.3, c.815, c

Σκιλύβριον, t.3, c.811, e.

Σκίμμα, t.3, c.811, d

Σκιμμὸς, ibid. e

Σκίπα, pro Σκιπάσματα, τὰ, t.3, c.833, c

Σκιπάζω, ib.a.

Σκίπωνες, ib. e

Σκιπαρνίδιον, Σκιπαρνίζω, Σκιπαρνισμὸς, vide in Σκίπαρνον.

Σκίπαρνον, Aſcia ſiue Dolabra: fabrile inſtrumentum quo materies dolatur. à πέλεκυς diſtinguit Heſychius: tamen ſcribit eſſe πέλεκυν, ſed addit, ἀμφίκοπον, ideóque

bipennem quidã interpr. Homeri locus extat Odyſſ.t, Δοῦπει μὲν οἱ πέλεκυς μέγας: deinde, δῦκε δ' ἐπὶτε σκέπαρνον ἐὺξοον. Lucianus, ὥσπερ σκέπαρνον τῷ πέκτι καὶ ῥύπτειν. Plut. lib.2 De carnium eſu, ὑ πλαμῶν δίκην πρὸς ἓν σκέπαρνος ἢ ἴσον λιθοχοῦς πέφυκε. Σκέπαρνον eſt etiã vinculi ſimplicis genus,apud Hippocr. Eſt autẽ breuis circuitus,qui rectus incipiens, ad latus attrahitur & inflectitur,deſinitque in ſimilitudinem τῦ σκεπάρνου. nanque à recta linea parum recedens curuatur.vnde hoc nomen accepit.Gorr.ex Galeno. Sed Gal.habet Σκέπαρνος pro ſignificatione vinculi. Ab illo Σκέπαρνον primam ſignificationem habente eſt & aduerbium Σκεπαρνιδόν, Aſciæ modo & formatvt ſplenũ iubet fieri Hippocr. Galenus exponit σχεδὸν καταπλατύνας. Additque, καὶ γὰρ ὁ σκέπαρνος αὐτὸς ὀξύδερμος ἀπὸ τῆς πλατύνσεως σύνομα ἔσχε σκέπαρνον ἀπὸ τοῦ. At verò dithyrambici vellus pecoris appellarunt σκέπαρνον, quaſi σκέπων τὴν ἀρχα.

Σκέπας,t.3,c.833,c.
Σκεπασμὸς,ib.d.
Σκεπαστὸς,ib.d.
Σκεπάστρα,ib.d.
Σκεπάω,ib.a.
Σκεπτὸς,ib.f
Σκεπτέον,t.3,c.813,a.
Σκέπτομαι,t.3,c.811,f.
Σκεπτολίων,t.1,c.669,b.
Σκέρβολος,ib.
Σκεδαγγεία,ib.
Σκεδάζεμαι,t.3,c.837,g.
Σκεδάεσσι,ib.c.
Σκεδίασμα,ib.
Σκεδνὴ,ib.f.
Σκεδνήριος,ib.
Σκεδνοπίκμα,ib.e.
Σκεδνοπώλιδ,ib.d.
Σκεδνοφορῆσι,t.3,c.835,b.
Σκεδνοφόρος,ib.
Σκεδνοφορικὸς,ib.
Σκεδνοφορίτης,ib.
Σκεδυφλακτέω,t.3,c.835,c.
Σκεδυφύλαξ,ib.c.
Σκεδωρίαι,ſiue Σκεδωρίσματα, Vaſa cuſtodio,&c. t.3,c.836,a.
Σκεδωροῦμαι,Struo,in malam partem,ib.
Σκεδώρημα,t.3,c.837,a.
Σκεδωρὸς,ib.
Σκέλαι,à Σκέλλω,non Σκέλλω,t.3,c.804,c
Σκέλημα,t.3,c.816,g.
Σκέμψις,ιος,ἡ, Actio ipſa incumbendi ſeu ingruendi. vt apud Hippocratem de humore dicitur in partem aliquam incumbente ſeu ingruente. Quidam decubitum interpr.
Σκεπαὶ,αἱ,propr.t.3,c.854,f.
Σκεπάδιος,ib.c.
Σκεπάω,ib.a.
Σκέπασμα,t.3,c.855,d.
Σκεπάσιδρον,t.3,c.855,a.
Σκεπάστος,ib.d.
Σκεπεβατέω,t.1,c.638,b.& t.3,c.851,g
Σκεπεβατήσιμος,t.3,c.851,h.
Σκεπεχαφικὸς,ib.b.
Σκεπεωδὸς,t.3,c.1181,b.
Σκεπεωγία,ib.b.
Σκεπεωτέω,t.3,c.853,a.
Σκεπεωτὸς,ib.
Σκεπορράφος,ib.c.
Σκεπουλὰξ,t.3,c.853,d.
Σκεπύδριον,ib.a.
Σκεπωτὸς,ib.b.
Σκεπτέον,ib.
Σκέπτιον,t.3,c.859,e.
Σκεπτοῦχος,t.3,c.859,b.
Σκεπτοφόρος,t.3,c.859,d
Σκέπτω, Nitor, &c.t.3,c.857,b. Σκέπτομαι, Prætexo, &c. ib.d. Σκέπτομαι, Fingo, &c. ib.e. Σκέπτω, Cado in, Iruo, ibid.f
Σκέπτων,t.3,c.859,c.
Σκεπτὸς,t.3,c.865,b
Σκέπτω,propr.t.3,c.858,a.
Σκεπτὼς,propr.c.858,a.
Σκεπχαφίον,t.1,c.866,d.
Σκεπχαφικὸς,ib.
Σκεπάσμοι,t.3,c.870,d.
Σκεπαδὲς,t.3,c.870,c.
Σκεπαδίσκη,t.3,c.870,d.
Σκεπαδίσκος,t.3,c.870,c.
Σκεπαδόφορος,ib.
Σκεπάζω,t.3,c.870,g
Σκεπάδες,t.3,c.870,e.
Σκεπαμαχέω,t.3,c.866,c.d
Σκεπάσμαι,paſſiua vox eſt τῦ Σκεπάω,quod vide.
Σκεπαστὸς,οί,propr.t.3,c.866,e
Σκεπασὸς,ib.
Σκεπὰς,ib.
Σκεπεγραφίον,t.3,c.866,h.
Σκεπεζαφία,ib.
Σκεπεζοφία,t.3,c.867,a.
Σκεπαγέω,t.1,c.601,g.& t.3,c.867,e
Σκεπάω,t.3,c.870,f
Σκεπὸς,(pro quo & Σκίγγος ſcriptũ inuenitur) crocodilus eſt terreſtris:alius in Ægypto,alius in India,alius in rubro mari naſcens. Vide Dioſcor. lib.2,cap.71.Interpr. quidam Scingus,quidam Scincus ſcribunt.
Σκεδαρὸς,Exilis.σκεδαρὸν,ὀφιῶδες,Heſych.
Σκεδάσαμαι,t.3,c.813,c
Σκεδάννυμι,ib.
Σκεδάω,ib.
Σκεδαὸς,redditur Adumbratim,ex Lucretio.
Σκεδὴ,t.3,c.865,d.
Σκεδικὸς, Piſcis qui & Trachurus. Heſych.Ait vel habent Σκεδαὶς & Σκεδαρὸς.
Σκεδὰς,ἀδος,ἡ,Scilla ſiue Squilla: herba bulbum magnũ habens. Vide Σχῖνος. Hinc Σκιλλιτικὸν ὄξος, Scillinum acetum,vel Scillinũ, apud Dioſc. Apud quem & Σκιλλιτικὸς οἶνος, Scillinum vinũ, quòd ſcilla herba cõmixti commiſceatur. Eſt etiam Σκιλλιτικὸν ἔλαιον, Scillinum oleum. Ab illo nomine eſt & aliud nomẽ, Σκιλλίδιος, Scillaceus, Ad ſcillæ figuram accrens,ex Dioſcor. Affertur autemex Theophr.lib.6,cap.8.De cauſ.plant. Καὶ αἱ ἡ σκίλλα καὶ ἴσον σκιλλῖτις, ſcillæ cæteraque eiuſmodi:vel,cætera quæ eiuſdem ſunt generis.
Σκιμαλίζειν, Digitum infamem (medium videlicet) porrigere atque oſtendere,cæteris cõpreſſis. quod in ſummo contemptu fiebat, & per ignominiam. Sic apud Laertium narratur Diogenes Demoſthenem non audice porrecto, ſed medio digito commonſtraſſe.quo effœminatam eius mollitiem notauit. Hæc ex vulgi. vbi etiam affertur ex Ariſtophan.in Pace.Ὁ δὲ δραπετοπυγὸς οὐχ ὁρᾷς ὡς ἄλλος, Καὶ τὸ δακτύλιον ἐξ ἐναντίας. Vbi ſchol. dicit eſſe, τὸ μέσον δάκτυλον σκιμαλίζειν τε μέγα καὶ πάχος ἐρύθεσθαι. vel poni pro καταδακτυλίσει. Hoc autem verbo eadem tradunt ſignificari Podicem fodicare: vnde καταδακτυλισμὸς pro libidinoſo & impuro vſurpari.Quod autem ad priorem expoſitionem attinet, exiſtimatur in ea peccatum σκιμαλισμὸν pro καταδακτυλίσει accepiſſe,ſeu καταδακτύλισιν. Verum in iſdem ſcholiaſtes, καταδακτυλίσει ſignificare illud pro quo σκιμαλίζειν poni dictum modò fuit.(atque adeò Heſychius σκιμαλισμὸν non alio verbo exponit quàm hoc καταδακτυλισμῷ) Affertúrque ex eodem comico in Achar.(ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς ἡμᾶς ὁ σκιμαλισμὸς, σκιμαλίσω, exponitúrque, Irridẽdo atque infamem:vel, Vt infames notem. Sic Medium notare ſtẽdere vnguem ex Iuuenale, Digitum porrigere medium,ex Martiale affertur. Ex eodem,Oſtendit digitum, ſed impudicum.Et ex Perſio,Infami digito. Verum Σκιμαλίζειν quidam putarunt prima ſignificatione eſſe Medio digito tentare an gallinæ oua concepturæ ſint: quod emiſſo videlicet eo in podicem. Adeoque dicitur etiam eſſe,Digito medio podicem fodicare. Vide ſchol. Ariſtoph.& Suidam.
Σκιμβαίζω,t.3,c.864,g.
Σκιμβόλος,Fatuus.σκίμβος,Heſych.
Σκιμβὸς,t.3,c.864,g Σκιμπίζω,ib.
Σκιμπίων,Scipio. Vel potius Paruus ſcipio. Vide Σκιμπίδιον,t.3,c.864,f. Σκίμπος,ib.h

Σκίμπους,t.3,c.864,c. Σκιμπόω,ib.a
Σκίμπους,t.3,c.865,f. Σκίμπτω,ib.h
Σκίμπτων,t.3,c.864,a
Σκίναξ, κος,ὁ, Agilis, Cui agilitas ineſt ad ſubſiliendum aptа.σκίναξ dicitur ὅτι πήλαγχυν, inquit Heſych. Hoc autem verum eſſe comperitur apud Nicandrum: quippe qui in Alexiph. leporem appellet σκίναξα δρησσικα.
Σκίναρ redditur Fœtus,item Fœtura. Extat autem & hoc apud Nicandrum in Theriacis, — καὶ πτελέου δίχα πίσσης, Μή τι ἰσοσκελὲς παρὰ σκίναρ ὠκὺς ἀΐξας. Vbi ſchol. eſſe ait τὸ ἔμβρυον, vel τὸ σῶμα καὶ σκύμνος τῆς γαλῆς. Vult autem B hoc σκίναρ eſſe ἀφῃρῆσθαι τὸ σκιρτᾶν.
Σκινδάλαμος,t.3,c.1199,b. Σκινδαλμός,ib.
Σκινδαλαμοφαγᾶς,ib.d
Σκινθεύειν, necnon Σκανδεύειν affertur pro Σκαλθεύειν, de quo ſuprà. Extat autem Σκινθεύειν apud ſchol. Ariſtoph. & Euſtathium, necnõ Heſychium. Idẽ habet & Σκίνδαρος, (quod vulgò exponitur Talitrum) item Σκίνδαρι, necnon Σκινδάλεις: item verba Σκινδαλμίζειν & Σκινδαπᾶν: quorum expoſitiones apud eum vide.
Σκινδαψὸς, Genus plantæ ſimilis hederæ apud Nyſam, in India: vt ex Apollonii ſchol. annotatur. Fuit etiam inſtrumentum muſicum tetrachordon, quo mulieres præcipuè vſæ traduntur: eiuſque chordæ ex aurichalco pluma feriri ſolitæ. Vide Athen. & Euſtathium.
Σκινδύομαι, Calcitro, ex Suida & Heſychio.
Σκίνδυι & κολυμβηταί, Homines nantes ſeſéque ſubmergentes: vt Gaza vertit apud Theophr. Hiſt. 4, cap. 7. At Plinius, Naufragi & vrinantes, lib. 13, cap. 25. v. l.
Σκινὶς, t 3,c.870,f. Σκιοχαφέω,t.3,c.867,c
Σκιοχαφία,ib. Σκιοχαφος,ib.
Σκιοειδὴς,ib. Σκιὸν pro σκιὸν, t.3, c.869,a
Σκιόεις,ib. Σκιόπους,t.3,c.867,d
Σκιόπους,ib.e. Σκιομαχία,ib.
Σκιόπολις,οἱ,propr.ib. Σκιοῤῥία,ib.
Σκίουρος,ib. Σκιόω,t.3,c.870,f
Σκιπίων,t.3,c.864,d. Σκιρίδιον,ib.c
Σκίπων,ibidem.
Σκίπωνος, idem quod σκίπων. Item Radius. v. l.
Σκίρα, τὰ,t.3,c.871,g. Σκιρρίδιον,propr.t.3,c.872,d
Σκιρὰς,propr.ib.c. Σκιρροφία,t.3,c.873,d
Σκιρροφῶν,t.3,c.871,f. Σκιρροφώτης,ib.
Σκιροφόριον,ib. Σκιρρόω,ib.e
Σκιρφὰς,t.3,c.874,c. Σκιρφὰς,ib.
Σκιρτᾶς,propr.ib.b. Σκιρτὰς,ib.
Σκῖροι,οἱ,propr.ib.c. Σκίρον,t.3,c.871,g. & 872,e
Σκίρος, Marmoris fragmentum ſiue fruſtulum, quod excidit dum illud ſcalpitur. Inde σκιρὸς pro ſcrupo ſumitur: & ſcruporum luſus σκιρρία vocatur. v. l. Vide Σκίρον & Σκιῤῥὸς apud Heſych. Vide item t.3,c.873,c
Σκίρος, propr. t.3,c.872,c. Σκίρος apud medicos, c.873,d. F
Σκίρος, aliud itidem, propr. c.874,a.
Σκιροφόρια,τὰ,t.3,c.872,b. Σκιροφόρος,ib.g
Σκιροφορικὸν,ib.b
Σκιρόω, Valde ſordeo. Vide Ἐπισκιρῶσθαι & Σκιῤῥωδῶσαι, t. 3,c.871,h. & 873,a
Σκιῤῥὰς,t.3,c.873,b
Σκιῤῥὰς γῆ ex ſchol. Ariſtoph. vide Σκιῤῥὰς.
Σκιῤῥὰς,propr.t.3,c.872,d. Σκιῤῥὸν,ib.d. & h
Σκιῤῥὸς,t.3,c.873,b. & d. Σκιῤῥοφορεῖον,t.3,c.871,d
Σκιῤῥόω,t.3,c.873,g. Σκιῤῥωδὴς,ib. G
Σκιῤῥώμα,ib.h. Σκιρτάω,t.3,c.874,c
Σκίρτημα,ib.c. Σκίρτησις,ib.
Σκιρτητικὸς,ib. Σκιρτὶς,ib.
Σκιῤῥωδὴς,ib.f. Σκιῤῥωδῶσαι,t.3,c.873,a
Σκίρωμα,ib.h. & 874,a. Σκίρων vide in Σκίρον.
Σκίτταλοι, Viles homines & improbi. Suid. ex Ariſtoph. Vide & huius ſchol.
Σκιφίον, Corbis è palmeis virgis contexta. Heſych. dicit eſſe πλέγμα τι ἐκ φοίνικος.
Σκίφος, Enſis. Item Penis. Necnon pro σκιρρὸς. Heſych. & H Suidas.
Σκιώδης,t.3,c.869,a. Σκλῆ,t.3,c.815,g
Σκλῆμα,t.3,c.816,g. Σκλῆρα,t.3,c.815,g
Σκληαγωγέω,t.3,c.817,h. Σκληαγωγία,ib.

A Σκληραύχεω,t.1,c.607,f. & t.3,c.818,a
Σκληρέα,t.3,c.818,c. Σκληρίγκες,t.3,c.817,f
Σκληρόθρομος,t.1,c.947,e. Σκληροδέρμιος,t.3,c.817,g
Σκληροθρὶξ,t.1,c.1586,g. Σκληροκαρδία,t.1,c.98,b
Σκληροκάρδιος,ib.b. Σκληρόκηρος,t.1,c.193,g
Σκληροκοίλης,t.2,c.289,g. Σκληρόκικκος,t.3,c.817,g
Σκληροκοιτώνης,ib. Σκληρὸς,t.3,c.816,h
Σκληρόκρανος,t.3,c.817,h. Σκληρόσαρκος,t.1,c.1525,a
Σκληροσώμαλος,t.3,c.1215,d. Σκληροτὴρ,t.3,c.818,c
Σκληροτὴς,ib.a.
B Σκληροφθάλμιος,ου,ὁ & ἡ,t.3,c.1598,h
Σκληροφυεῖς,t.1,c.1587,d. Σκληροφθαλμία,t.1,c.1421,d
Σκληρόφθαλμος,ib. Σκληρωτικὸς,t.3,c.818,c
Σκληρωτὸν,ib.d. Σκλήρωμα,ib.c
Σκληρῶς,ib.a. Σκληρὸς,t.3,c.816,g
Σκληρὸς,οῦ,ὁ, Auarus, Sordidus. Aut Valde auarus, Valde ſordidus. Quidam ab animalculo quod σκίνιν vocant, dictum eſſe σκληρὸν tradunt. Vide Σκιρὸς.
Σκληροφάγος, vide in Σκίνψ.
Σκληρὸς,οῦ,ὁ, Viſu hebes, ſeu Qui eſt viſu hebeti, Cæcutiẽs. C ὁ ἀμαυρὸν βλέπων, inquit Heſych. addens, Atticos Σκιρὸς (accentu in priore) vocare τὸν σκότος: id eſt tenebras. At verò à Polluce ſcriptum eſt σκληρὸς, non σκιρὸς, pro hac ipſa ſignificatione, ex Simonide: ſi modò eius Pollucis exemplaribus fides hìc tribuenda eſt.
Σκνὶψ, Vermiculus erodens ligna, culici ſimilis. Secũdum alios autem eſt culicis genus. Vide Κνίψ.
Σκνίφης, Calumniator, Loquax. Heſ. Atticum eſſe ait.
Σκνὶρ, Validum. Significat & alia varia, ſi Heſychio creditur: quem vide.
D Σκόλια & Σκόλιον vide in Σκολιὸς.
Σκολιαίνω & Σκολιάζω & Σκολιδῶν vide in Σκολιὸς.
Σκολιότης, Σκολιόφρων, Σκολιόω, οῦ, vide in Σκολιὸς.
Σκολιὸς, οῦ, ὁ, Tortuoſus, Intortus, Obliquus, Inflexus. Metaphoricè etiam σκολιαὶ δίκαι & σκολιοὶ μῦθοι dicũtur ab Heſiodo. Sic Pindarus σκολιαὶ ἀπάται dixit. Heſiodus vocauit etiam hominẽ σκολιὸν, initio Ergων, Ῥεῖα δὲ τ' ἴδοιτο σκολιὸν. vbi quidam interpr. Prauum, alii Verſutũ. Tzetzes exp. τὸν πονηρὸν τὸ ἔργον δι' ὑπουργίαν. Sed rectè reddemus Prauum, ſeruata eadem metaphora, propter verbum ἴδοιτο. Hinc Σκολιῶς aduerb. Tortuosè, Intortè, Obliquè. Item Praué. Et cõpoſ. Σκολιόφρων, Qui praua cogitat, vel Qui eſt praua mẽte. Item Σκολιότης, ητος, ἡ, q. d. Tortuoſitas, Curuitas. Item Prauitas. Et verbum Σκολιόω, ῶ. Intorqueo, Tortuoſum reddo. Hinc Σκολίωμα & Σκολίωσις. Ex Strabone affertur σκολίωμα pro anfractu. Σκολίωσις autem non ſolùm ipſam actionẽ intorquendi ſeu reddendi tortuoſum, ſignificat, ſed & ipſam tortuoſitatem, ſi ita vocare liceat. Medicis verò eſt etiam morbi nomen. Σκολίωσις (inquit Gorr.) Obſtipitas, in latus diſtortio: eſt ſpinæ vitium, quũ eius vertebræ loco mouentur & in latus inclinant. Sunt autem alia eiuſdem vitia, κύφωσις, λόρδωσις, & σῖμις: de quibus vide ſuis locis. Has porrò omnes diſtortionis differentias Hippocrates ὑβρίσματος nomine comprehendit: vt annotat Galenus Comm. 3 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Aliquando verò & per σκολίωσιν Hippocrates omnem ſpinæ depravationem ſignificat: vt ὁ τὴν ὀσφὺν ἐπὶ θάτερα: quum ſcribit ſpinam σκολιαίνεσθαι: quod Gal. Comment. 1, interpretatur Quouis modo peruerti. Obſerua autem hìc & verbum Σκολιαίνω: cuius actiua vox Σκολιαίνειν fuerit itidem Tortuoſum reddere, &c. Sed & Σκολιάζω legitur apud Græcos Bibl. interpretes, in Salom. prouerbiis: ὁ δὲ σκολιάζων τρίβους αὐτοῦ ὀδοὺς ἀπραγμάτους. Vbi quidam interpr. Qui obliquat.

Σκόλιον autem accentu in primam retracto, Carmen ſeu canticum quoddam conuiuale. quod dictum putatur (ſed nonnullis refragãtibus) ex eo quòd à primo cœptum, non à proximo, ſed flexuoſo circuitu vltro citróque excipieretur. Ariſtoph. in Veſpis, οὕτω τὸ λέγειν σκόλιον. Apud eundem inuenitur & σκολιὰ accentu in fine, ſed perperam. Vide Athen. Heſych. Suidam & Euſtathium.
Σκόλυς, Villus, Lanugo. Athen. ἀποξύρειν τὸν σκόλυν dixit quod Heſych. de puberibus, ἀποξυρᾶσθαι τὸ μαλθακόν. Apud Poll. ſcriptum eſt σκόλυς, id eſt πλοχμὸς vel σειρὰ

τειχῶν. Dictum videtur ἀπὸ τῆ σκολιοῦ seu σκολιάω v.l. Apud Hesych. autē est Σκίλις, item apud Eustath. cuius expositionem vide.

Σκολομαχαίριον, ου, τό, Ferramentum chirurgicum ad paxilli figuram accedens, vt ratio nominis loquitur: cuius in excidēdis radicitus verrucis formicisque vsus erat. Ita v.l.

Σκολόπαξ, Gallinago auis, quæ in arbore nunquam sedet: Aristot. Anim. lib. 9, cap. 8. Aliàs legitur Λάσκολόπαξ. Hesych. habet Σκολόπαξ: verùm ab eo dicitur duntaxat esse ὄρνις πικός. Traditur σκολόπαξ esse etiam nomen piscis parui, qui est corpore rotundo, rubescēte erythrini modo, squamis asperis: habéque quasi promuscidē elephantis, & in dorsi extremo exertum surculum siue aculeum, serratum inferiore parte.

Σκολοπενδρίς, t. 3, c. 875, f.
Σκολοπένδριον, t. 3, c. 877, a.
Σκολοπία, ib. a.
Σκολοπίζω, ib.
Σκολοπισμός, ib. g.
Σκολοπώνυμος, ib. g.
Σκολόπενδρος, t. 3, c. 876, a
Σκολοπίνδριον, t. 3, c. 876, b
Σκολοπίζομαι, t. 3, c. 875, h
Σκολοποειδής, ib. e
Σκολοπωδής, ib. f
Σκόλοψ, ib. a.

Σκολυβριον, ου, τό, Scabellum. Vide in Σκίλυβρος, quod proxime sequitur.

Σκίλυβρος, Humilis. Σκολύβρων enim Hesych. exponit πενήτων: esse dicens ἀπὸ σκολυβρῶν δίφρων. vbi σκολυβρίων pro σκολύβρων reponendum videri posset, sequēdo quæ apud eum proximè præcedunt. nam Σκολύβρια sunt illi ξύλινα διφρία, & ὑποπόδιον. Sed potius vtrunque dici putandum est: nimirum & σκίλυβρος & diminutiua forma σκολυβρίων. At Suidas σκόλυβρον esse ait τὸ σκυτικὸν καὶ αὐλίσκον.

Σκόλυμος, Cardui species. Hesiod. Erg. Ἥμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ. Sed ita vocatur etiam herba quæ alio nomine κυνάγλωσσον. Vide Dioscoridē & Plinium. Hinc Σκολυμῶδης φύλλον, Folium carduo simile, vt Gaza vertit apud Theophr.

Σκολυπᾶν, Euello, Lacero. Vide Hesych.

Σκίλυφρος, Tetricus. Apud Hes. Σκολύφρον, item Σκιλύβρον: quæ vide. Vide item Σκαληφρὸς & Σκιληφρὸς, t. 3, c. 815, c

Σκιμβεζίδης, vide in Σκίμβρος.

Σκομβεζῶ, Murmuro. γογγύζω, Hesych. & Suid. Dicitur etiam de lasciuum quendam ludum exercentibus: vt iidem testantur.

Σκόμβρος, ου, ὁ, Scombrus, marinus piscis. Aristoph. schol. paruis thunnis assimilat, id est cordylis siue pelamidibus. Vide Plin. Sunt qui velint esse quem vulgò vocamus Macquereau, aliis reclamantibus. Inuenitur & Σκομβεζίδης de quibusdam piscibus. Habet autem hæc vox formam diminutiui à Σκόμβρος.

Σκοπᾶς, Homuncio, Nanus, Pumilio. vt exp. v.l. afferentia hunc Athenæi locum, lib. 11, de Sybaritis, ὅπου καὶ ἐλέγοντο δὲ παρ' αὐτοῖς, ὅτε τὰ τρυφὰ, ἀνθρωπάρια μικρὰ, καὶ τοὺς σκοπαῖους, ὡς φησιν ὁ Τίμαιος, τοὺς ἀπὸ τῶν καλυμμένων ἁμαξῶν. Hermolaum quoque ita accepisse testatur Bud. nimirum pro homuncionibus: sed quum iam dixisset ἀνθρωπάρια μικρὰ, cur addiderit καὶ τοὺς σκοπαίους, meritò quæri potest.

Σκοπάρχης, t. 3, c. 813, g.
Σκόπελος, t. 3, c. 832, b.
Σκοπέω, t. 3, c. 818, g.
Σκόπησις, t. 3, c. 819, c.
Σκοπαίζω, ib. d.
Σκοπή, ib. a.
Σκόπιμος, t. 3, c. 831, b.
Σκοπωρός, ib.
Σκόπαρχος, ib.
Σκοπέλιος, t. 3, c. 819, d
Σκοπή, t. 3, c. 823, h
Σκοπιά, t. 3, c. 814, a
Σκοπάω, ib. c.
Σκοπώνης, ib. c
Σκοπιρίομαι, t. 3, c. 814, b

Σκοπός, Speculator, &c. t. 3, c. 823, c

Σκοπός, Scopus, &c. t. 3, c. 830, c

Σκορακίζω, t. 1, c. 381, a. Σκορακισμός, t. 1, c. 381, b

Σκορδιάομαι, ᾶμαι, Pandiculor, Extendo membra cum oscitatione. Nam Pollux σκορδιᾶσθαι exponit μετὰ χάσμου ἀποτείνειν ἑαυτόν: sic Galenus, τὸ ἐξαπίνης, καὶ μετὰ χάσμου μετὰ χάσμης. Eodem modo Aristoph. scholiastes esse dicit μετὰ χάσμης τὸ μάλα ἀνιέναι: sed addit, hoc fieri ab iis qui e somno surgunt. Idem alibi dictum esse tradit ἀπὸ τῆ σκορίδων, id est ab allis: quoniam ex nimio eorum esu cietur vomitus, & propter acrimoniā pandiculatio corporis. Vtitur autē ipse poeta aliquot in locis. vt in Acharn. Σπίνα, κίχλια, σκορδιάσμασι, πρόσμασι. Idē in Vespis, εἰ δ' ἔστ' ἐκεῖ τὸν σκορδιάσαντα, χάσκει οὐκ ἐν κύτει. Vbi idem schol. exponit, χασμᾶται καὶ ἐξαπίνης ὑπὸ τῆς ἀσυμίας. Bud. vertit, Oscitat, item Æstuat, Hæret. Conuenit autem ille locus cum isto, vbi σκορδιᾶσθαι & διαφορεῖν coniungit: in Ranis, τὸ σκορδινᾶν καὶ διαφορεῖν. Hinc Σκορδίνημα, ατος, τό, Pandiculatio. Affertur & Σκορδισμὸς pro eodem, tanquam ab alio verbo.

Σκόρδιστον vide Σκόρδον post Σκόρδον.

Σκόρδον, Σκορδεσίδης, Σκορδόσφαγον, vide post Σκόμβρος.

Σκορδύλαι, Fœtus thynnorum in Pōto, ex Aristot. Anim. lib. 6. In vulg. lex. additur Σκορδύλος pro eo pisce quē cordylā vocat Plinius: additurque, esse paruā thunnū.

Σκορόδαλμον vide in Σκόροδον.

Σκοροδίζω vide in Σκόροδον. Σκορόδιστον vide in Σκόμβρος.

Σκόροδον, ου, τό, Allium. Aristoph. in Pluto. ἐμβαλὼν περὶ δύο κεφαλὰς τρεῖς Τιμίων. Xenophon in Symposiorū δὲ μαχίμου ὁρμωμένου καλὸς ἔχει κρόμμυον ὑποθυμίδιον· ἀφ' ἑνὸς πυὸς ἀλεκτρυόνας σκορόδοις ἀπαντας ἐμπλήσας. Vbi obserua κρόμμυον & σκορόδου simul fieri mentionem. Sic apud Plutar. σκόροδα καὶ κρόμμυα, in lib. De sapienda vtil. ex inimicis. Hinc compos. Σκορόδαλμα, Mutua in qua inest allium. Aristoph. in Equitibus, ἀπὸ τῶν Παφλαγόνων μὴ λάβητε τι σκορόδαλμα. vbi schol. exponit, τι πικρὸν τῶ σκορόδου καὶ τῆς ἅλμης, τι μιπτὸ τῆς ἅλμης τεμάχια τοῦ σκορόδου, ἢ τι δριμύτης. Item verbum Σκορόδιζω, Allio pasco. Vnde partic. passiuū ἐσκορόδισμένος, Allio pastus, Qui allia comedit. Σκορόδιζω redditur etiā, Ante pugnam gallinaceos allio præmunio: sequēdo nimirum quod modò ex Xenophōte attuli, ὡς ἐπὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σπείσαντες συμβάλλουσι. Qui locus hic Aristophanis exponit, in Equitibus, εἰ ἄμπωτ' ὁ πάνυ σκοροδισμένος μάχη. Apud eundem legitur ἐδήδυσμαι in eadem comœdia, φάσκων φαγὼν μ' ἐσκορόδισας. id est, allio me cibasti, seu alliato, vt quidam interpr. Sed controuersus est Plauti locus ex quo participium aliud pro hac significatione affertur: at verò Alliatus pro σκορδισμένος, controuersia caret. Cæterùm in illo Aristoph. loco existimatur ἐσκορόδισας dictum ἀπὸ γνώμης pro Ad lacrymas coegisti. A σκόροδον est etiam verbū Σκορδοῶ, quod Hesych. exp. συκοφαντῶ. Item nomen Σκορδών, ῶνος, ὁ, Allietum, Hesych. Affertur autem & nomen compos. Σκορδομάκης ex Aristophane, pro Alliatis, Qui habet allii naturam. Sed quum σκορδίσαι φῶμεν habeamus in loco qui affertur, (sunt enim hæc illius verba, σκορδόμαθε φῶμεν ἔχει) eam significationem habere per se non potest illud compositum: atque adeò sonat potius σκορδομακτὸς, Ex allio additatus, vel allio incatus, accipiendo passiue hoc participium.

Σκορόδιον, ου, τό, Allii caulis, aut ipsum allium. Aristoph. in Pluto, — ἀπόμασσε σὺ τὸ κλῶν' ἐν ἄλλοις ἐν, Λίπα σκορόδοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκατόν. vbi vide Scholiastem: nec Suidam, qui & φύλλα σκορόδου exponit. In lex. primus Græcol. exponitur Purgamenta allii.

Σκόροδον quoque pro Σκόροδον inuenitur cùm alibi tū apud Dioscoridem. vnde est Σκορδοειδὴς, apud eundem, Allii speciem gerens, Allio similis. Item Σκορδόσφαγον, sicut & Σκορδόσφακον, Herba quæ gustu & odore porrum & allium refert. Est item Σκόρδιστον herba quæ allii odorem refert.

Σκορπίδιον vide in Σκόροδον.
Σκορπίομαι, t. 3, c. 878, b.
Σκορπιάζω, ib. b.
Σκορπίζω, t. 3, c. 878, b.
Σκορπιόπλακος, ib.
Σκορπίουρος, ib. g.
Σκορπιὼν & Σκορπιοῦμαι, t. 3, c. 878, a
Σκορπὶς, t. 3, c 877, c.
Σκορπίνη λίθος, ib. a.
Σκοπίζω, t. 3, c. 881, d.
Σκοπασμὸς, t. 3, c. 881, d.
Σκοτδίω, t. 3, c. 880, b.
Σκοπὰ, ἡ, subst. t. 3, c. 879, h.
Σκοπὰς, ib. a.
Σκοπὸς, t. 3, c. 879, f.
Σκόρπαινα, t. 3, c. 877, c
Σκορπαίνω, ib. a
Σκορπίδιον, t. 3, c. 877, g
Σκορπιοειδὴς, t. 3, c. 877, f
Σκορπίος, ib. b
Σκορπίουρος, ib.
Σκοπιὸν, ib. b
Σκοπασμὸς, t. 3, c. 878, c
Σκορπιοειδὲς, t. 3, c. 877, b
Σκοπὸς, t. 3, c. 879, d
Σκοπιὸς, t. 3, c. 879, e
Σκότιν, t. 3, c. 881, a
Σκοπάω, t. 3, c. 880, b
Σκοπὸς, t. 3, c. 880, b
Σκοπίζω, ib. h
Σκοῦδαι τινὲς ἐξ, ib. a

Σκοδδίνη, propr. t.1, c.1021, g.
Σκοδδινία, ib.
Σκοδδινίας, ib.
Σκοπέλινος, ib.
Σκοπιβόρος, ib.b.
Σκοδομάδης, ib.c.
Σκοπελία, ib.
Σκοπελίνος, ib.
Σκόπας, t.3, c.878, e.
Σκοπάδης, t.3, c.879, d.
Σκοπιμαπικός, ib.e.
Σκοδδινία, ib.d
Σκοδδινίας, ib.
Σκοπίνος, t.3, c.879, d
Σκοπίμαρα, ib.a
Σκοπελίνη, ib.b
Σκοδομώνος τύξ, ib.
Σκοπίων, t.3, c.880, b
Σκόπιμος, t.3, c.880, c
Σκόπωνος, ib.g

Σκυαρπάζω, Turbo. v.l.

Σκυβαλίζομαι, Σκυβαλικόν, Σκυβαλισμός, vide in Σκύβαλον. B

Σκύβαλον, ου, τό, Stercus, Fimus. Alexãd. Probl. ſect.1, de ſenibus tremulis loquens, διὰ τοῦτο τὸν λόγον τῆς ἀσθενείας τῶν διωκόμενων, ἀφορμὴν τοῦ ἐξιέναι σκύβαλον καὶ οὖρον. vbi ἐξιέναι σκύβαλον redditur Cacant. Idē ſignif. apud Suid. hoc in loco, κλυσῆρα φορεσίμβροτος, ὑπεξάγων τὸν ἑαυτοῦ γαστρὸς τὰ σκύβαλα. Idem σκύβαλον quaſi κυνίβαλον dictum eſſe tradit: atque ita diceretur propriè de eo quod canibus proiectum eſt. Quidam volunt eſſe Stercus durius & quaſi in nucleos diuiſum. Apud Paulum epiſt. ad Philipp. cap.3. σκύβαλα vetus quoque interpres vertit Stercora: καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι, ἵνα Χριστὸν κερδήσω. quod Greg. de Cypriano itidem dixit, πάντα γὰρ ἡγησάμενος σκύβαλα, ἵνα τὸν Χριστὸν κερδήσῃ. Interdum verò σκύβαλον de re qualibet vili & quæ abiicitur. vnde Chariſ. vertit Quiſquiliæ. Denique Σκύβαλον, Reiicula quæque, Frumenti purgamentum, (quod acus Latinis dicitur) Reliquiæ, Putamen, Ramentum, in v.l. Quibus addit, Excrementum & Retrimentum. Apud Dioſcoridem autem σκύβαλον eſt Fæx & craſſamentum quod ἐν ὕθμῷ remanet, id eſt in colo. vt lib.5, cap.77, τὸ σκύβαλον παῦ ὠν τῷ ὀθονίῳ μένῃ, Omne craſſamentum in linteo remanebit, Ruellio interprete: at Marcellus vertit, Quod inutile & durum. Hinc Σκυβαλώδης, ους, ὁ & ἡ, Fæculẽtus. vt σκύβαλον pro fæce & craſſamento poni dictum modò fuit. τὸ σκυβαλῶδες à Budæo redditur etiam Retrimentitium: item Fæx: apud Dionyſ. Areop. in ſcholio, καὶ τὸ σκυβαλῶδες καὶ πᾶν τῆς ὕλης μέρος καὶ γαῶδες. Ab illo nomine Σκύβαλον eſt etiam Σκυβάλιος adiectiuũ: vt σκυβαλικὸν ἀργύριον Timocreõti poetæ, apud Plutar. in Themiſtocle, Argentum excrementiuum & vile quod videlicet ex terræ ſordibus conflatur. vulg. lex. Item verbum Σκυβαλίζω, Reiicio tanquam σκύβαλον, Habeo loco σκυβάλου. Vnde redditur generaliter Vilipendo, Contemno, Aſpernor: item Reiicio. Indémque Σκυβαλίζομαι, Vilipendor, &c. Huius verbale eſt Σκυβαλισμός, οῦ, ὁ, Reiectio alicuius rei quam vilipẽdimus: at Σκυβάλισμα, eſt ea ipſa res quam reiicimus ſeu abiicimus. vt σκυβάλισμα τραπέζης apud Phocylidẽ, Μηδ' ἄλλου σῶμα δαπὸς ἔδυς σκυβάλισμα τραπέζης.

Σκυβεύτης οἶος, t.4, c.501, a.
Σκυδ μαγος, t.3, c.881, b.
Σκύδρος, Contritum, Ira, Triſtitia. v.l.
Σκύζα, t.3, c.881, a.
Σκύζομαι, ib.f.
Σκύθαι, t.3, c.1589, c.ob.
Σκύθαινα, Ancilla ὑπηρέτις, Suidæ, ex Ariſtophane.
Σκύθομαι, t.3, c.881, c
Σκύθης, ου, ὁ, Scytha, Qui eſt è Scythia. Accipitur autem & pro ferro: (teſte Stephano) vnde ἀκονασκύθιον eſt τὸ σιδηρον παρ' ἡμῖν πρίων. Sic affertur ex Theognide, Δίμ' ἄγε δὴ σκυθικὸν κῦρε κέμβω, ὑπόπαυε δὲ κῶμον. Hinc eſt nomen poſſeſſiuum Σκυθικός: Fœmin. Σκυθική, vt Σκυθικὴ ῥίζα, Scythica radix: quæ & γλυκεῖα ῥίζα dicitur, necnon ἀθυγλυκεῖα à Theophr. Hiſtor. lib.9, cap.13. ab Hippocrate γλυκεῖμη, & à Dioſcoride cõpoſita voce γλυκεόῤῥιζα, lib.3, cap.7. v.l. Item Σκυθικαί, (ſicut Περσικαί) Calceamenti quoddam genus, Stephano & Suidæ: apud Heſychium autem Σκυθικά: ſed illud Σκυθικαί reponendum puto, quum Περσικαί eadem forma dicantur quædam ὑποδήματα. Inde & nomen compoſ. Σκυθοτοξότης, Scythicus ſagittarius, vel Qui in arte ſagittaria Scythas imitatur. Item verbũ Σκυθοπίνειν, Scythicè potare, Scytharum potationes intemperantes imitari. At verò Σκυθὶς dicitur mulier quæ eſt è Scythia, cùm apud alios tum apud Lucianum. Inueniuntur autem

A & verba Σκυθίζειν, Ἐπισκυθίζειν. ſed in hoc compoſito de illo ſimplici ſimul dictum fuit. Denique à Σκύθης eſt etiam Σκύθος quod pro ſcypho ponitur. Vide Athen.

Σκυθικός, Σκυθίς, Σκυθίζω, Σκυθοπίθη, Σκυθοτοξότης, Σκύθος, vide in Σκύθης.

Σκυθρακίζω, t.3, c.881, h.
Σκυθρός, ib.c.
Σκυθρωπασμός, ib.h.
Σκυθρωπῶς, ib.e.
Σκυλαδιφᾶς, t.3, c.1134, a.
Σκυθράκιον, ib.
Σκυθρωπάζω, ib.f
Σκυθρωπός, ib.c
Σκῦλα, t.1, c.602, d. obiit.
Σκυλαδιφᾶς, ib.

Σκυλαία, ibid. b.

Σκυλακεία, Σκυλακεύειν, Σκυλάκευμα, Σκυλάκιον, Σκυλακώδης, vide in Σκύλαξ.

Σκύλαξ, ακος, ὁ (& interdum ἡ) Catulus: propriè de catulo canis. vnde etiam quidam σκύλαξ quaſi χύλαξ dictum voluerunt, ἀπὸ τῆ ὀπὸ χῶν τῶν ὑλακῶν. Interdum verò de illo etiam qui eam ætatem exceſſit. Xenoph. Pæd. 1, ὥσπερ σκύλακα ἡμεροῦν, καὶ ἀκλαίζοντα ὁπόταν πλησιάζειν ἡμῖν. Plut. quoque in lib. περὶ πλουτ. σκυλακας de venaticis canibus dicit. Niſi potius vtrobique catulos ſeu catellos intelligamus, & pro canibus in carmine dentaxat vſurpari dicamus. Hoc quidem certè conſtat, ſignificare etiam generaliter quemuis catulum: ſicut & σκύλακα ἵππου apud Lucianũ legimus. & quoniam tam latè patet, Herodotus addidit itidem genitiuum κυνός: ſcribens, σκύλακι κυνὸς σκύμνοι λέοντος συμβαλεῖν Καμβύσῃ. Apud Nic. in Theriacis, σκύλακας γαλέης.

Σκύλαξ pro piſce, item pro catena ferrea. v.l. ex Polluce. Itẽ χρῆμα ἀφροδισιακόν, Heſych. Eſt & homen proprium cuiuſdam ſcriptoris apud Ariſtotelem.

Σκυλακώδης, ους, ὁ & ἡ, Conueniens σκύλακι. Xen. in Pædia τὸ σκυλακῶδες metaphoricè dixit de puero habente aliquid in quo σκυλάκων naturam imitaretur. At in v.l. σκυλακεύδης redditur Inuerecundus, item Caninus. Item τὸ σκυλακῶδες, Frõs inuerecunda, Impudentia. Additúrque, Xenoph. in Pædia pro blanditiis vſurpaſſe.

Σκυλακεύειν, Canes admittere (accipiendo verbum Admittere in ea ſignif. quam ſequuntur nomina Admiſſura & Admiſſarius) apud Xenoph. in Cynegetico, σκυλακεύειν δὲ παῖ κυνὸς, ὑπαινίττει τῆ τῶν τῆ χιμαῖρος, &c. Poll. exponit παῖ κυνὸς ὑμπλάσαι καὶ ὀχεύσαι. ſed apud eum malè quidam librarii σκυλεύειν pro σκυλακεύειν ſcripſerunt. Interdum verò pro Alere ſeu educare poni poteſt, de canibus itidem dictum: ſicut Σκυλακεία non tantùm σκυλάκων γένεσιν ſed αἴσθησιν etiam declarat. Vnde exponitur non ſolùm Canum admiſſura, ſed etiam Canum ſeu catulorum nutricatus ſiue educatio. A Budæo redditur Catullitio, item Admiſſio. Et quemadmodum σκύλακας generaliter vſurpari de catulis dictum eſt, ita hoc verbum interdum generale eſt. vnde paſſ. participium σκυλακευμένους legimus apud Strabonem, de Romulo & Remo, qui à lupa lactabantur: ἐκπέμπειν δὲ, ὑπὸ νυκτὸς ἐσκυλευμένους σκυλακευομένους. Verbale Σκυλάκευμα, de eo quod fuit ἐσκυλακευμένον. vnde pro catulo ponitur. vt, Ἔρρε κακὸν σκυλάκευμα, metaphoricè.

Σκυλάκιον, ου, τό, diminut. forma, itidem Catulus, vel potius Paruus catulus. Xenoph. σκυλάκια & σκυμνία de catulis leporum dixit. Gaza autem apud Ariſtot. vertit Catellus.

Σκύλια, Caniculæ, piſces: ex Ariſtot. Anim. lib.6, & ex Æliano. Videri autem poſſet eſſe diminutiuũ à Σκύλλος, ſi duplici λ ſcriberetur. quod σκύλλος canem ſignificat, teſte Heſychio. ſed dicit τὸν κύνα, non τὴν κύνα. Hinc Σκυλλοπρόσωπος, Faciem canis habens, Impudens. Sic etiam Σκύλλα monſtrum illud marinum, à poetis celebratum, hinc dictum fuerit forſaſſe, quoniam σκύλλοις eſt circundatum. At verò Σκύλλαρος apud Ariſtot. Hiſtor. lib.4, cap.4, redditur Squilla parua: dicitúrque ab eo λαμβάνεσθαι ἐν ταῖς κόγχαις. Quare huc pertinere non videtur.

Σκυλάω, t.3, c.1134, b.
Σκυλβάω, ib.c
Σκυλῶσαι, vide in Σκύλλομαι poſt Σκύλλω.
Σκυλήτεια, t.3, c.1134, a.
Σκύλλα
Σκύλλομαι, ib.d
Σκύλια vide in Σκύλαξ.

Σκύλα & Σκύλαρις vide in Σκύλαξ.

Σκύλλω & Σκυλοσφόντης vide in Σκύλαξ.

Σκύλλω, Vexo, Molestus sum, Molestiam exhibeo, Negotium facesso. Item Fatigo. Herodianus, σκύλας δὲ καὶ ὑβρίσας. Apud eundem est Fatigare: vbi scribit, σκυλῆ ἱππέων ὀλίγους περιστησάμενα καὶ πάντα τὸν στρατὸν σκύλλη. At verò apud Marcum & Lucam (quos eodem verbo in eadem re narranda vsos esse obseruãdum est, hûc cap. 8, illum capite 5) σκύλλειν τὸν διδάσκαλον, reddi potest vel Vexare, vel Fatigare. Vtitur idem Lucas & passiua voce Σκύλλομαι, in imperatiuo, capite 7, Κύριε μὴ σκύλλου, vbi aptius redditur verbo Fatigari, quàm Vexari: licet non magno discrimine. Perinde est certè acti dicerentur, Ne hunc laborem suscipe. Non dubito autem quin ad hunc locum respiciendo, dictum sit σκυλλῶσί με, pro Vsque ad me fatigari, Veniendi ad me laborem suscipere. Affertur porrò ex Agabari epistola, apud Euseb. De præp. euang. lib. 1. Hinc Σκυλμός, ὁ, Vexatio. At Σκυλματα κόμης in Epigr. Laniatus comæ.

Σκυλμαίνω idem quod σκυδμαίνω.

Σκύλματα vide in Σκύλλω.

Σκυλμός vide in Σκύλλω.

Σκυλοδίψης, ες, ὁ, c. 1134, a.

Σκυλοδρέψης, ib.

Σκύλον, ε, ὁ, c. 1133, f.

Σκυλοφόρος, ε, ὁ, c. 1134. b

Σκυμαλίζειν vide in Σκιμαλίζειν: quæ scriptura magis recepta est.

Σκυμβύω, Σκυμνίον, vide in Σκύμνος.

Σκύμνος, ου, ὁ, Catulus leonis, proprie. Eurip. in Hecuba, Σκύμνον γάρ μ' ὥστ' ἐκπρέπειαν, Μοχθοῦσαν ἐλαίαις ἕστ' ἐψιλ χείρος αἵρπαγας Σαῖς ἀπὸ. (ita enim legẽdum est, potius quàm iungenda præpositio nomini sequenti, καμόντων) vbi σκύμνον de catulo leonis intelligit: & quidem de fœmina. Addi solet alioqui genitiuus λεοντος vel λεαίνης: quanuis propriè de leonis catulo dici existimetur. Aristoph. Ranis, Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. Soph. in Aiace itidem σκύμνον λεαίνης dixit. Vsus est hoc vocabulo Lucretius, lib. 5, At catuli pantherarum, scymnique leonum. Leonum ἔγγονα vocantur σκύμνοι, (inquit Pollux) ἄρκτων autem, ἄρκτυλοι: at ἐλάφων, πτόρθοι. Hesychius σκύμνους esse tradit ὀκγόνους leonum, aliorúmque animalium. Sed quum primo loco dicat leonum, videri potest intellexisse, de illis prima & propria significatione dicti. Homer. Il. σ, — ὡς τε λὶς ἠυκόμοιο Ἢ ῥα θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἄρπασεν ἀνὴρ Ὑλης ἐν πυκινῇς. Vbi schol. breuium autor annotat, hoc nomen de catulis leonis poni quum ὀξυνῆται: at de catulis aliorum animalium βαρυνῶνται. Sed hanc accentus differentiam obseruari non comperi. Legimus enim apud Aristot. Hist. lib. 6, ὅπως μὴ ἁρπάζῃ τὰ θηλέων σκύμνους. vbi redditur Fœtus. item σκύμνοι λύκων apud Plut. in Lycurgo: apud Dioscoridem de catulis vituli marini, lib. 2, cap 88. Legimus denique & apud alios seruato eodem accentu. Hinc verbum Σκυμνοῦσθαι, Catulos parere. quod & de piscibus dixit Aristot. in Hist. anim. Σκυμνεύειν autem dicitur de alente suum catulum siue suos catulos. σκυμνεύειν πτηνούς, Alo hinnulos, qui mei sunt catuli, seu pulli. Diminut. Σκυμνίον, Paruus catulus. Item simpliciter pro catulo, ex Aristot. Hist. lib 9. Ex Xenoph. de catulo leporis.

Σκυμνοῦσθαι vide in Σκύμνος, quod proximè præcedit.

Σκύνσαι pro σκίμψαι scribi perperam dictũ est, t. 3, c. 863, h

Σκυνίζω, Calcitro, Hesych. Σκυνίων vide in Ἐπισκυνίων.

Σκυρεία δίκη vide in Σκῦρος.

Σκυρεῖδαι affertur pro Κυρεῖδαι: quod vide.

Σκύρεον vide in Σκύρος.

Σκύρος, υ, ὁ, Frustula quæ ex marmore exiliunt dum inciditur. Redditur etiam Scrupus, item Salebra. Vide t. 3, c. 1161, g. vbi & Ἐπισκυρος. Ab eodem est Σκυρώδης, quod redditur Petricosus. Apud Hesych. est etiam Σκυρωτῶν, quod exponit λιθωδῶν. Vnde est Σκυρωτὸς: cuius fœm. extat apud eundem Hesychium, qui Σκυρωτὴ ὁδὸς exponit ἡ λιθοκροῦς.

Σκῦρος est etiam nomen insulæ vnius ex Cycladibus, item nomen vrbis. Ab insula existimatur esse dicta Σκυρεία δίκη: quod vide apud Poll. Hesych. & Suidam. Vide item Σκυρεία ἄχη apud Eustath. Est præterea

Σκύρεον, herba quæ alio nomine erythrodanum. Affertur autem & Σκύρεα plur. num. ex Nicandro pro eadem, in Theriacis, Σπεύσειν τ' ἐπὶ σκύρεα τ' ἐλθεῖν, τά τ' ἄκεα πολὺ βούτιον, Ἧμος ὅτε σκιρόεσσα βίης καυλὸς φαγόωσι.

Σκυτάλη, ε, ὁ, c. 884, a.

Σκυτάλιον, ε, ὁ, c. 885, b.

Σκύτταλον, ε, ὁ, c. 885, b.

Σκυτταλῶσι ὄχεα, ib. d.

Σκυτὶς, ib.

Σκυτίζω, Lacero, Dilanio. σκυτίζειν, Hes.

Σκυτικὴ, sub. τέχνη, ε, ὁ, c. 885, g

Σκυτικὸς, ib.

Σκύτινος, ib.

Σκυτοβραχίων, ib. e

Σκυτοδέψης, ib.

Σκυτοδιψέω, ib.

Σκυτοδιψικὸς, ib.

Σκύτος, ib. a

Σκυτοπρεπὴς, ib.

Σκυτοπρεπὲς, ib. f.

Σκυτοπρεπὴς, ib. e.

Σκυτοτόμος, ib. d

Σκυτοφάγος, ib. h

Σκύφος, υ, ὁ, & εος, τὸ, Scyphus. τύπος σκύφου ἐκπωματίου, historic. Polit. lib. 7. Plutarch. in Alexandro, ἴβηλι πορεύεται ἐπ' αὐτόν. Apud Homerũ neutro genere, Odyss. ξ, ἔνθα πανημέριος δόλιος σκύφος. Vide Eust. Σκύφος quali ἀπὸ τοῦ σκάπτειν dictum videri posse, docet Athen.

Σκωλεκίζω, ε, ὁ, c. 886, b. & c. 1167, d. obit.

Σκωληκιάω, ε, ὁ, c. 885, h.

Σκωληκίων, ε, ὁ, c. 885, h.

Σκωληκοειδὴς, ib. f.

Σκωληκοπαθὲω, ib.

Σκωληκοτόκος, ib. f.

Σκωληκωδὴς, ε, ὁ, c. 885, g.

Σκωληκίζω, ε, ὁ, c. 886, a

Σκωληκιβρωτὸς, ib. e

Σκωληκοπάθεια, ib. f

Σκωληκότης, ib. g

Σκωλήκιον, ε, ὁ, c. 886, c

Σκώληξ, ib. d

Σκωληκοβάτης, Animalculum frumento noxium, teste Hesychio, quem vide. Vermiculus est, secundum quosdã. Σκωληκοβατίζειν tamen tanquam ab alia origine, affertur ex Epicharmo de iis qui ligneo pedi innituntur claudi, vel qui grallatoria pertica incedunt, à Plauto grallatores dicti.

Σκῶλον, ε, ὁ, c. 801, c.

Σκῶλος, ib.

Σκωλοῦ ponitur pro σκῶλος tradunt v. l.

Σκωλύπτομαι, Volutor, Obliquo tractu moueor. vulgo lex. ex Nic.

Σκωμμάτιον, ε, ὁ, c. 887, d.

Σκωπτάριον, οι, ε, ὁ, c. 888, a.

Σκωπτὰς, ε, ὁ, c. 888, a.

Σκωπτικὸς, ib. c.

Σκώπτω. ε, ὁ, c. 886, d

Σκώμμα, ε, ὁ, c. 886, g

Σκωπτόμενος, ε, ὁ, c. 887, h

Σκώπτης, ib.

Σκωπτόλογος, ib.

Σκῶρ, σκατὸς, τὸ, Stercus, Oletum, Merda. μιαρὸν σκῶρ ἐσθίειν, Aristoph. Hinc esse videtur & Σκωρομίδης, pro trulla, seu scaphio, aut lasano: aut denique vas in quo ventris onus deponitur. Aristoph. in Concion. ἵνα μοι ῥᾴθυμα σκωρομίδες κυμωδικά. vbi à scholiaste annotatur, αἱμὶς etiã ὡς ὠὸν οὐρεῖν, σκωρομὶς autem, ὡς ὑπὸ πάππον.

Σκωρομιδὴς, vide Σκωριμιδὴς post Σκωρία.

Σκωρία, ας, ἡ, Scoria, Fax metalli, aut quasi fex, sordes metalli. Redditur etiam Retrimentum, item Recrementum, ex Celso: item Stercus, ex Scribonio Largo, dicente ferri stercus. Apud Dioscoridem τὸ μόλυβδου καὶ χαλκοῦ σκωρία, sic μολύβδου & χαλκοῦ legitur: exponiturque & Recrementum & Excrementum. Pollux οἱ τὸν μόλυβδον σκωρίας γῆς loquens, eius καθαρμα dictum tradit σκωρίας. Hinc Σκωριμιδὴς, (q.d. Recrementosus) Recrementi similis. At in v. l. Σκωρομιδὴς.

Σκῶψ, ε, ὁ, c. 887, c.

Σκῶψις, ib. d

¶ Σμαραγδίζω vide in Σμάραγδος.

Σμαράγδινος vide in Σμάραγδος.

Σμάραγδος, ου, ἡ, Smaragdus. In v. l. annotatur dici & masculino genere: sed fœminini duntaxat affertur exemplum, ex Suida, de smaragdo Polycratis Samii, τῆς σμαράγδου τῆς ἐμβληθείσης εἰς τὴ πίλαγος δίνας. Vide Σμαράγδου. A nomine Σμάραγδος est adiectiuum Σμαράγδινος, ου, ὁ & ἡ, Smaragdinus, Ex smaragdo factus. Item σμαράγδινος λίθος Apocal. 4. pro smaragdo. Ab eodem est & verbum Σμαραγδίζω, Smaragdum colore refero, Smaragdi colorem refero, seu imitor. Sic dicitur σμαραγδίζειν à Basilio & ab Aretha.

Σμαραγέω, ῶ, & Σμαραγίζω, Resono, Strepitum edo, Fragorem

fragorem,aut ſtridorem.Strido.Hom.Iliad.β,de mari, — σμαραγὶ δ' ἠπείρῳ. Apud Heſiodũ autem,de terra, — γαῖα φρίσσεις ἐσμαραγίζει.

Σμαράττω pro μαράττω,Luceo,Splendeo. Vnde σμάραγδος eſſe dictum putatur:vt μάραγδος(nam & hoc inuenitur) à μαράττω.

Σμαρίς,ίδος,ἡ, Puſillus quidam piſcis. Aliqui mænidas eſſe putant. Gaza apud Ariſtot.vertit Cerrum piſcẽ ex mænarum genere.v.l.

Σμαώ,τ.3,c.888,g. Σμαραλαίος,τ.2,c.858,e

Σμαρδαίος,ib. Σμάω,τ.3,c.888,g

Σμῆγμα,τ.3,c.889,d. Σμηκτικός,ib.g Σμηκτίς,ibid.

Σμηλαίω,ῶ,Loquor,Vocem edo. Vide Σμιλακτίω,ῶ.

Σμήλη,τ.3,c.889,b. Σμῆμα,τ.3,c.888,h

Σμηνίον,Σμηνώδινες,Σμηνοκόμος,vide in Σμῆνος.

Σμῆνος,ους,τὸ,Examen apum.σμῆνος,ταμοῦς,& αἰγισμοὺς,proẽdẽ Ariſtoteli. Plut.De vit.irac.τῆς σμῆνος ἢ σφηκιὰ πάμπολυ ἐπίκτησιν. Meraph.autẽ dixit Ariſtides,τὰ τῶν ἀπιστικῶν σμήνη διαπτύλλαι. Metaphoricè itidem dicitur de quauis multitudine:vt σμῆνος γελώντων apud Ariſtophanem: & ἀριστῆς σμῆνος,item ἡδονὴν σμῆνος, apud Platonem.Ex eodem in Cratylo affertur & σμῆνος σοφίας. Σμῆνος interdum eſt Alueare,ſeu Alueus,Apiarium. Ariſtot.ὅταν ἢ κρίμνωται ἐξ ἀλλήλων ὁ τῆς σμίλακος,σημαίνει τὰν ὅτι ἀπολείψει τὸ σμῆνος. Eodemque modo & alibi vtitur.Heſiod.in Theog.— ὁ σμῆνος ἐστὶ καταπρήθουσι μέλισσαι Κηρίῳ βόσκουσι.id eſt,in alueariibus. vbi tamen ſchol. ὁ τὸ ἀθροίζον χηρίον intelligi ait. Affertur σμῆνος & pro ſermonis ſuauitate, ſeu loquendi dulcedine, ex Ariſtophane in Nubibus,μάλα γὰρ ἡδὺ πνέουσι σμῆνος αἱ ῥήσεις.

Σμηνοδόκος,Qui excipit apum examina.v.l.ex Epigr. Additurque,poſſe ibi & proprium nomen eſſe.

Σμηνοκόμος, Apiarius, Qui apum ſeu examinum curam gerit.

Σμηνουργεῖσθαι dicuntur apes quum fœtificant,& ſua examina ponunt.Strabo de apibus loquens, ὡς ἴδιόν ἐστι σμηνουργεῖσθαι. Affertur & ex Columella pro huius vocabuli expoſitione,lib.11,cap.14, Ab exortu vergiliarum ad ſolſtitium examinant aluet.

Σμήνιον,ου,τὸ, diminutiua forma, idem tamen ſignificat quod σμῆνος,nimirum alueare:apud Dioſcoridem,lib. 2,cap.109,vbi ſcribit πολὺ φερόμενον inueniri ὡς ἴδιον σμῆνος ἢ σμήνιον,vbi interpretũ alius Aluearium,alius Alueorum,alius Apiariorum vertit,eodem ſignificatu.

Σμῆξις,τ.3,c.889,f. Σμικία,τ.3,c.927,c

Σμηρίγξ,Capillus,Crinis.v.l.Plur.σμηρίγγες habent Poll. & Heſych.quos vide.Eſt & σμήριγξ apud Heſych.qui ait eſſe herbam,& ſpinæ quoddam genus. Vide & Μήριγξ apud eundem: vnde hic reponendum puto Σμήριγξ,cum γ.

Σμήριγθος,vide in Μήριγθος,quod idem ſignificat. Sed eſt Σμηρίγθος & auis quædam,teſte Heſychio.

Σμήχω,τ.3,c.889,b. Σμικρολογέομαι,τ.2,c.938,a

Σμικρολογία,τ.2,c.937,h. Σμικρολόγος,ib.f

Σμικρολογῶς,ib.h. Σμικρομερής,ib.f

Σμικροπρεπῶς,τ.2,c.938,c.& τ.3,c.540,d

Σμικροψυχία,ib. Σμικρὸς,τ.2,c.936,c

Σμικρότης,τ.2,c.938,c. Σμικρύνω,ib.f

Σμικρῶς, ib.e

Σμιλακτίω,ῶ,Vocem edo. Σμιλακτῶ,φωνῶ ἀποπλῶ,Heſ. Et tamen idem habet Σμηλακτῶ,quod exponit φωνῶ.

Σμίλαξ, ακος,ἡ, (quæ & Σμίλος Theophraſto & Nicãdro) Taxus: arbor abietis magnitudine, & foliorum eius figura: in Italia & Gallia Narbonenſi, Hiſpaniæ contermina,naſcens. Fertur autem eſſe venenata,& ipſa etiã vmbra eos qui ſub ea dormiant,necare. Plut.Symp.l.3, ἱστορεῖται γὰρ ὅτι καὶ σκιὰ σμίλακος ἀποκτίνει τοὺς ὑπ' αὐτὴν καθεύδοντας,ὅταν ὀργᾶ μάλιστα πρὸς πλεῖστον. Vide Theophraſtum,necnon Dioſc. (à quo σίμαλος etiam vocari fertur,vt σύμιος à Paulo Ægineta.à Galeno πίξος,ſequendo Latinam appellationem)vide item Plinium.Quinetiam Σμίλαξ apud Dioſc.legitur, per υ: ſed perperam pro Σμίλαξ. Verùm pro hoc Σμιλαξ inuenitur etiã Μίλαξ,abſque σ.quã ſcripturã videbis & infrà. Nicand. σμίλαξ ἑλατίδα in Alex.appellauit, Μηδὲ δὴ σμίλακα σὺ κακὴν ἑλατίδα μείρῃς. Oribaſius,φανέται πολυκλαύτιος δὲ πόρος. vbi ſchol.ἑλατίδα vocari tradit quòd τῇ ἐλάτῃ, (id eſt abieti) folia habeat ſimilia : vt modò dictũ fuit. Idem ex Theophraſto quoque hanc appellationem affert,apud quem tamen ὁ μίλος legitur in vulg.exẽpl, Hanc autem ſcripturam habebis & infrà ex Polluce.

Σμίλαξ, Arbor à taxo diuerſa, quæ eſt folio ilicis. Theophr.Hiſt.pl.l.3,c.16,οἱ δὲ περὶ Ἀρκαδίαν δένδρον πολύφυλλα καλοῦσιν,ὃ ὅτι ὁμοιοῦται τῷ πρίνῳ· τὸ δὲ φύλλον εὐκατασκεύαστον ἔχει,καὶ ἀπαλόφυλλα. Plin.l.16,c.6,Ilicis duo genera.ex iis in Italia folio nõ multum ab oleis diſtant ſmilaces à quibuſdam Græcis dictæ,in prouinciis aquifoliæ.De eadem intellexiſſe exiſtimatur Gal.l.6,c.3,περὶ ζωμῶν, quum ſmilacis decoctum inter gurgulionis remedia numerat.

Σμίλαξ,Frutex hortẽſis,cuius ſemen à nonnullis λοβία vocatur.folia habet ederæ,molliora tamen,tenues caules, & capreolos vicinis fruticibus circumuoluros: qui tantùm adoleſcunt vt topiarias ſcenas repræſentare videantur. Siliquas fœnigræci profert,longiores & toroſiores, in quibus ſemina renum ſimilia, ſed inæquali colore,recluduntur,quæ quadam ex parte fulueſcunt. Siliqua cocta cum ſemine in oleribus aſparagi modo eſtur.Vrinam ciet,& tumultuoſa ſomnia facit. Gorr. Σμίλαξ κηπαία,(vt ann.v.l.) Smilax hortenſis . cuius fructus λοβία vocant Græci: δολίχους appellat Theophr.Hiſt.l.8,c.3,& Gal.De alim.l.1. Alii phaſeolos intelligunt,i.φασήλους Dioſcoridi: quẽ legito l.2,c.176, & cap.177. Apud Pollucẽ,μίλαι,ἅπερ ἐν τῇ μιλακῇ κλῶδος. quod intellige de ſmilace Cilicia,vel læui.Obſerua autem hic quoque & μίλαι & μίλακες,abſque σ.

Σμίλαξ eſt etiam herba,cuius duæ ſunt ſpecies.eſt enim σμίλαξ τραχεῖα,i.aſpera:& σμίλαξ λεία, id eſt læuis. Smilax aſpera putatur à quibuſdam eſſe quæ & hedera Cilicia: ſmilax læuis,conuoluulus maior.nam minor, eſt helxine,μικρότερος Dioſcoridi.v.l.Gorr.autẽ annotat Galenũ & Paulum Æg.plantã hanc,cuius duo ſunt genera, maluiſſe appellare μίλακα ad differentiam.

Σμίλθυμα,τ.3,c.890,c. Σμιλθύω,ib.

Σμίλη,ib.b. Σμιλίστρι,ib.e

Σμίλιξ,Ligo,δίκελλα, Σμῖλος,vide in Σμίλαξ.

Σμίνθα,Mus domeſticus. Σμίνθος etiam murem ſignificare tradunt ſcholiaſtæ Homeri,ſed χθονὸς γλῶσσαν. quidam Cretenſe vocabulum eſſe putant. Hinc autem Σμινθεὺς Apollo cognominatus fertur:quum alii à Σμίνθος,quod eſt loci in Troade nomen,ita vocatum putẽt. A quibuſdã & Σμίνθη ſcribitur pro vrbe Troadis. Nec ſolùm Σμινθεύς, ſed etiam Σμινθιος cognominatus fuit. Vide Euſtath.necnon breuium ſchol.autorem.

Σμινθάς,Σμινθη,Σμινθιος,Σμίνθος,vide in Σμίνθα.

Σμιγδουρες, Caudam mouens, Adblandiens.v.l. Sed vereor ne σμιγδουρος apud Heſychiũ ex σαιγδουρος malè detortum ſit.

Σμιγερὸς,τ.3,c.891,c. Σμιγερῶς,ib.d

Σμίγω,ib.b. ¶ Σιβαρθύομαι, τ.3,c.893,e

Σιβαρηπιεύς,ib. Σιβαρολέφαρος,ib.c

Σιβαρὸς,τ.3,c.892,h. Σιβαρῶς,τ.3,c.893,d

Σοβαὸς,τ.3,c.892,g. Σοβέω,τ.3, c.891,h

Σόβη,τ.3,c.892,c. Σόβει,οἱ,ib.f

Σόγχος,vide in Σόγχος. Σογχώδης,vide in Σομφώδης.

Σόγχος,Sonchus,Cucurbita.quam Apuleius lactucam leporinam vocat.v.l.ex Dioſc. Additur, eſſe etiam olus agreſte,in cibis expetitum : apud Theophr.Σόγχος: ſed Heſych.habet Σίγχος,qui tradit eſſe λάχανον ἄγριον. Vide & Σομφός. Σογχώδης,vide in Σομφώδης.

Σοΐ,τ.3,c.1121,g

Σοίβης,Loquax,Arrogans,Calumniator.Heſych.

Σοῖο,τ.3,c.1123,f. Σολεύς,propr.τ.3,c.894,d

Σόλιος,propr.ib. Σόλοι,οἱ,propr.ib.c. Σολοικία,τ.3,c.895,b

Σολοικίζω,ib.c. Σολοικισμός,ib.f

Σολοικιστὴς,τ.3,c.896,h. Σόλοικοι,οἱ,τ.3,c.894,e

Σολοικοφανὴς,τ.3,c.895,a. Σολοίπιππος χαλκὸς,τ.3,c.894,c

Σολοιτύπος,ib. Σόλος,propr.ib.c

Σομφὸς,ὀῆ,ὸν,Inanis & fungoſus,velut ſpongia. Vnde redditur etiam Spongioſus à Budæo. De mammis mulierum loquens Ariſtot.hoc vocabulo vſus eſt. Apud

Hippocr. verò φλέγματα σαμφὰ, redditur Loquitur obscurè, quoniam in coloribus quidam τὸ φαιὸν appellãt σαμφύ: quod videlicet est inter album & nigrum. At Σαμφὶς siue Σάμφος, substant. est Cucurbita syluestris. Plinius lib. 20, cap. 3, Cucurbita sylueſtris quoque inuenitur, σαμφος à Græcis appellata: inanis, (vnde & nomen) digitali crassitudine: non nisi in saxis nascens. Sic apud Marcellum Empir. vbi legitur Cucurbitæ radix, quam Græci sonchon, existimatur reponendum Somphon. Ab illo autem adiectiuo Σαμφὸς est aliud adiectiuum σαμφώδης, idem significãs: nisi diminutionem quandã significationis inesse alicubi dicamus. Inuenitur autem Σογχώδης apud Theophr. pro hac significatione. nam σογχώδης ῥίζα redditur à Gaza apud eum, Radix inanis & fungosa. Pro quo σογχώδης est etiã σαγκώδης, in v.l. Quanuis autẽ σαγχώδης rectius scribi videatur, tamen & ipsum suspectum esse potest, ne pro σαμφώδης scriptum sit. Est porrò ab illo Σαμφὸς & substantiuum Σαμφότης, Inanitas, Fungositas, ex Plinio.

Σαμφότης, Inanitas, Fungositas, ex Plinio.

Σαπρὸς, Solœcismus qui committitur in Græco sermone, seu barbarismus. Nam Hesych. dicit esse τὸ μὴ κατὰ τὴν ἀρχαίαν διάλεκτον Ἑλληνίζειν.

Σαπρότης, t. 3, c. 896, h.

Σαρδίνη, t. 3, c. 896, g.

Σαρδόνυξ, t. 1, c. 753, e. & t. 3, c. 893, d

Σαρκάζειν, t. 1, c. 897, c. & t. 3, c. 896, c

Σαρκασμὸς, t. 3, c. 896, c.

Σαρκαστὴς, ib.

Σαρκώδης, ib. f.

Σαρκωτὸς, ib. b

Σίρτης, Syllogismi species. v.l. perperam pro σορείτης vel potius σωρείτης.

Σαρὼνις, Abies vetusta. Sed vereor ne σαρωνὶς pro σαρωνὶς scriptum sit apud Hesychium.

Σάς, t. 3, c. 1113, c

Σάσις, Dioptra, geometricum instrumentum. Item, Stadii spatium, seu interstitium. Hes.

Σαῦλ, t. 3, c. 1111, e. & 1115, d

Σαυλίζω, Subula transfigo, seu perforo. nam Σαῦλα ex Latino sermone petitum fuit pro Subula. cuius diminutiuum est Σαυβλίον, quo exponitur nomen σάπων.

Σαῦρος, animalis cuiusdam nomen apud Ælianũ & Oppianum De ven. l. 2. v.l.

Σαυδάριον, ου, τὸ, Sudariũ, apud Lucam & Ioann. euãgelistas. Vide Σιμικίνθιον. Pollux ait καταφρονούμενον in comœdia esse quod suo tempore σουδάριον vocabant.

Σαῦδι, t. 3, c. 1115, d.

Σαῦσαι, vide in Σαῦσαι.

Σαῦσαι, ibid.

Σῶσαν, Lilium. λείριον, seu κρίνον, lingua Phœnicũ, seu Phrygum. Etym. Hinc vrbs Σῶσα, Persarum regia, ob amœnitatem, λέγεται ἀπὸ τοῦ εὐφραίνειν κρίνον: vt tradunt Athen. & Etymol. Sed hic affert & aliud etymum: vt videlicet ita dicta sit ὅτι τὸ ἐπιτήδειον τῷ, à nomine Συσὶα significante Syris equum. At verò Σῶσινος adiectiuum esse ab illo Σῶσον constat. Vnde Σῶσινον μύρον, Vnguentũ ex liliis confectum. Vocatur & Σῶσινον χύσμα, à Dioscor. Lilinũ Latini appellauerunt. Meminit huius vnguenti & Athen. Affertur autem σώσινον & pro oleo ex liliis confecto.

Σάω, t. 3, c. 758, g.

Σαφίζω, & Σαφίζομαι, ib. f.

Σαφισματικὸς, ib. h.

Σαφιστία, t. 3, c. 905, c.

Σαφιστὴς, t. 3, c. 905, c.

Σαφιστὶ, vide in Σαφιστία: quæ scriptura melior est.

Σαφιστικῶς, t. 3, c. 905, d.

Σαφιστικὸς, t. 3, c. 905, a.

Σαφιστικωτάτη, ib. a.

Σαφοκλείς, t. 3, c. 898, g.

Σαφὴς, t. 3, c. 897, g.

Σαφία, t. 3, c. 902, b

Σάφισμα, t. 3, c. 903, e

Σαφισμὸς, t. 3, c. 904, a

Σαφιστὴρ, t. 3, c. 904, a

Σαφιστὴς, t. 3, c. 904, a

Σαφιστὶ vide in Σαφιστία.

Σαφιστικὸς, ib. b

Σαφίσκιον, ib. d

Σαφωλὰς, propr. ib. h

Σαφὼν, t. 3, c. 901, f.

Σαφὼς, ib. a

Σαωτὴρ, q. d. Seruator seu sospitator nautarum. Nomen est fluui iuxta Heracleam tutissimos habentis & placidissimos portus, vnde illi hoc nomen. Vide schol. Apoll. lib. 1.

Σαὼς, t. 3, c. 758, f. & 1115, d.

¶ Σαυδὴξ, t. 3, c. 914, c.

Σαυδίτης, t. 1, c. 1803, c.

Σαυδὼν, ib. a.

Σαυδωνίζω, ib. d.

Σαυζω, t. 3, c. 914, d

Σαυὴς, vide in Σαυὴς, quæ scriptura rectior est.

Σαυήλαι, t. 3, c. 707, f.

Σαυήλαιον, ib. b

Σαυήλιον, ib. c

Σαυήν, t. 3, c. 905, f

Σαυθμὸς, t. 3, c. 906, h

Σαυῆνις, ib. g

Σαυῆναι ἕλαφοι, ib. i

Σαυῆνος, t. 3, c. 906, h

Σαυῆτις, ib. a

Σαυθρομίδης, ib. h

Σαυῖδι, t. 3, c. 908, h.

Σαυῖδιον, t. 3, c. 908, f.

Σαυίζω, ib. b.

Σαυΐη, t. 3, c. 907, g.

Σαυὶς, t. 3, c. 907, g.

Σαυδομάλη, t. 3, c. 906, e.

Σαυδομὸς, ib. f

Σαυίρω, vide in Α σαυίρω, quod eadem significatione dicitur, videlicet pro Palpito, &c. Epigrãm. lib. 6, Θωλεὶς ἀσαύρου τὸ χειρώνιον. Interdum σαυρω est Animum esse, teste Hesychio.

Σαυλάβρος, t. 3, c. 805, a

Σαυλασία, vide in Σαύλαξ.

Σαυλαξ, ακος, ὁ, Talpa. Vide Α σαύλαξ, quod idem significat. Hinc (vt opinor) est Σαυλασία pro cæcitate propter cæcitatem ασαύλακος, id est talpæ. Sed Σαυλακος dicitur etiam de quodam genere equorum, teste Hesychio. Item herba quædã apud Theophr. Hist. plant. lib. 1, c. 11, vocatur Σαύλαξ.

Σαυλίβριον, t. 3, c. 805, a

Σαυλὶς, Nouacula. Item pro ψαλὶς, v.l.

Σαυλίωτες, Plutei seu musculi bellici, vt v.l. exponunt ex Suida. quem vide. Additur, esse quæ vocamus Cuneos.

Σαυλιάσμαι, Laceror, Turbor. Hes.

Σαυακὶν, Olus quod vulgò vocamus Spinum, ab Archestrato Adriopolitano sic vocatur. Asparagus est Arabs, & denticulatum olus Plinii matriplexque Hispanensis, Hermolai, v.l.

Σαὺν, idem cum σαυὶς: quod vide.

Σαυΐα, t. 3, c. 910, a.

Σαυΐζω, ib. f.

Σαυὶς, t. 3, c. 909, c.

Σαυὶς, ib. d.

Σαυΐων, t. 3, c. 910, a.

Σαυὸς, ib. e.

Σαυάστης, t. 3, c. 794, b

Σαυσαμὶς, t. 3, c. 906. g. ob. & 909, h. & t. 4, c. 149. g

Σαυσύρος, t. 3, c. 909, h.

Σαφέσχαμα, t. 3, c. 911, c.

Σαφεσχαμὶς, ib. f.

Σαφεσχανὸν, ib. c.

Σαφαρίζω, t. 3, c. 913, d.

Σαφάρτιν, ib. a.

Σαφαγαίσμαι, ib. g.

Σαφαγάσσας, t. 3, c. 912, f.

Σαφαγάω, t. 3, c. 911, c.

Σαφάγη, ib. f.

Σαφάρτης, ιτος, ὁ, Satus, Seminatus. Partic. verbi Σαφείρω.

Σαφίζειν, de piscibus dicitur. vide Etymol. in Σαφαρτὴς.

Σαφεχὶν, Corbis, Sportula. v.l. ex Polluce.

Σαυὶνη, t. 3, c. 911, c.

Σαφαρὸς, t. 3, c. 911, b.

Σαφὴς, propr. ib. c.

Σαφηνὶδη, ib.

Σαφηνεὶς, ib. e.

Σαφηνὶς, ib.

Σαφὴνη, t. 3, c. 914, a.

Σαφηνὶς, t. 3, c. 912, g.

Σαφὴς, propr. t. 3, c. 915, a.

Σαφὲς, t. 3, c. 916, d.

Σαφεσμὸς, ib.

Σαφεσσὸς, t. 3, c. 917, b.

Σαφαρτὶνιος, t. 3, c. 468, g & 911, c

Σαφὴς, t. 3, c. 915, b

Σαφηνὶν, ib. d

Σαφαγὴς, ib.

Σαφαγὶς, ib. d

Σαφαγὶα, ib. g

Σαφαγὶς, ib. e

Σαφαγὶνις, t. 3, c. 915, a

Σαφαγοὶνης, t. 3, c. 915, a

Σαφὴς, t. 3, c. 914, a

Σαφὲς, t. 3, c. 917, d

Σαφεσματικὸς, ib.

Σαφεσμὸς, ib. f.

Σαφεσσὸς, t. 3, c. 917, b.

Σαφὶγγιος, Spatangus: echinorum species, apud Aristot. Hist. anim. lib. 4, & apud Athenæum lib. 3, nõ solùm ex Aristotele, sed etiam ex Sophrone & Aristophane. Ve

rùm ex hoc affert accuſatiuum Σπαράγγω: cuius declinatio conuenit cum plurali Σπαράγγα, quem legimus apud Heſychium: à quo dicuntur eſſe οἱ μεγάλοι ἰχθύες οἱ θαλάσσιοι.

Σπαραλέος, t.3,c.909,c. Σπαράλη, ib.b
Σπαράλημα, ib.c. Σπαράλης, t.3,c.907,f
Σπαραλῶδες, t.3,c.909,c
Σπάρτιος, ου, ὁ & ἡ, Coriaceus, Pelliceus, Ex pellibus factus. δερμάτιος, Heſ. Eſt autem à Σπάρτις, quo itidem ſignificatur Corium ſeu pellis, eodem teſte.
Σπαρτίλη, t.3,c.1541,b
Σπάρτις, vide in Σπάρτιος. Σπάω, t.3,c.915,g
Σπᾶμα, Funis. χοινίον, Heſych. Alioqui mirum videri poſſit hæc mutatio ex σπῆμα in σπᾶμα.
Σπᾶο, imper.modi, Sequere. vide inter verba quorũ themata annotantur.
Σπεῖον, item Σπεῖος, vide in Σπέος.
Σπίεχα, t.3,c.915,f. Σπιφαίη, t.3,c.917,b
Σπίεχμα, t.3,c.916,g
Σπιέχομαι, vide in Σπιέχω.
Σπιεχθής, t.1,c.616,d. Σπιέχω, t.3,c.916,f
Σπιμάδεσ, ib. Σπίνημα, ib.g
Σπῖνω, t.3,c.917,d. Σπιροπώλης, ib.h
Σπιροπώλης ἀγορᾶ, t.3,c.928,a
Σπιρόω, ib. Σπίρω, ib.b
Σπιτώδης, t.3,c.916,c
Σπίτνημι, & Σπῖτνι, pro ἴστανται pertinẽt ad Σπίνδω & Σπίνδομαι.
Σπῖτος, Libatio. Sed σπονδὴ frequentius eſt.
Σπίτνημα, t.3,c.359,d
Σπιτνιατήρ, vox Latina, ſed vnam literam mutatam habens. dicitur enim Spiculator, à ſpiculo. Vtitur Marcus, cap.6.
Σπίτνος, Stercus, Fimus. Ariſtoph.ſchol. Dicitur & πίτνος.
Σπίτνος, Veſtimentum muliebre, vt inquit Suidas: addens etiam ἡμιθωράκιον. At Heſych. datiuum pluralem σπίτνοις (vbi obſerua duplex τ) exponit σπολάδας.
Σπίτνος, ου, τὸ, Armilla, Æolicè, pro φέλλιον, v.l.
Σπιτνόν ex Athenæo affertur pro σπονδεῖον: quod vide.
Σπίνδω, Libo, &c.t.3,c.937,b. Σπίνδω, Paciſcor, &c. ibid.d. Σπίνδομαι, ib.e
Σπίομαι, Sequor. v.l. abſque exemplo. Inuenitur autem imper. σπίου apud Hom. ex σπέω factus.
Σπίος, ιος, τὸ, Specus, Spelunca, Antrum. Dicitur & σπεῖος, per epentheſin literæ ι. Item σπῆος: ſed hoc aliud etiã ſignificat, teſte Heſychio. Aſſertur autem & datiuus σπῖϊ ex Heliodoro: ſed rectius σπῆϊ.
Σπίεχδες, t.3,c.931,d. Σπίγδω, t.3,c.942,h
Σπίργουλος, Auicula quædam ſylueſtris, ſeu agreſtis. Heſ.
Σπίργος pro σπίσθια, Heſ. & Etymol.
Σπίρμα, t.3,c.928,f. Σπιρμαίνω, t.3,c.931,c
Σπερμάτας σκυὶς, t.3,c.931,f. Σπερματίζω, t.3,c.931,a
Σπερματικὸς, t.3,c.931,d. Σπερμάτιον, ib.g
Σπερματικὸς, ib.f. Σπερματικὸς φλεψ, ib.g
Σπερματοκὸς, t.3,c.931,b. Σπερματολόγος, t.3,c.919,d
Σπερματῶν, t.3,c.931,g. Σπερματώδης, ib.c
Σπερμεῖον, t.3,c.931,c. Σπερμιβολέω, t.3,c.919,d
Σπερμολογία, t.3,c.930,a. Σπερμολόγος, t.3,c.919,d
Σπερμοτόμος, t.3,c.930,c. Σπερμοφορέω, ib.
Σπερμοφόρος, ib. Σπερμοφόω, ib.d
Σπερμοφυὴς, ib. Σπερὸς, Curuus, v.l.
Σπερμαίνω, Semino. Item, Iraſcor, Minor, Perſequor. Heſ.
Σπερχνὸς, t.3,c.943,g. Σπέρχω, ib.
Σπέρχμαι, t.3,c.942,d. Σπερχναγέλλω, t.3,c.943,a
Σπέρχω, t.3,c.942,d. Σπεύδαλέω, t.3,c.944,f
Σπεύδω, ib.a. Σπεύσιμοι, vide in Σπευσίμοι.
Σπευσίμοι, vide in Σπευσίμοι. Σπευστὴς, t.3,c.944,g
Σπεῖ vide in Σπέος.
Σπελάδιον, Σπελαιώδης, vide in Σπήλαιον.
Σπήλαιον, Spelæum, Specus, Spelunca. Lucian. ἐπιτρέπω δὲ τῷ σπηλαίῳ τὰ περὶ τοὺς ἐς Πὰν σπήλαιον. Dicitur etiam Σπήλυγξ, fœm.gen. & quidem magis poeticè. (ſicut & σπέος poeticum magis eſt quàm σπήλαιον) vt apud Apollon. Arg.2, Κῶλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπελάδεσσι πρηχίαι Κλοζώνης ἀλις ἔιδον ἰβόμβιον. id eſt, αἱ κοιλάδες αἱ ὑπὸ τὰ πέτρας. Apud Oppianum autem legitur & σπίλυγγες, itidémque σπίλυγγι, cum ι in ſecunda ſyllaba: ſed alteram lectionem meliorem exiſtimo. Hinc Σπηλαιώδης, Speluncæ formam habens, In modum ſpelũcæ factus. vt σπηλαιώδες ὑπόστεγον. At verò Σπηλάδιον à Pollucе affertur ex Theopompo pro parua ſpelunca.

Σπήλωπες, Lapides prægrandes itineribus proiecti pontis loco in hyeme. A Latinis Pondera & Pontes dicuntur. Horat. epiſt.6, lib.1, — & cogat trans pondera dextram Porrigere. Virg.Georg.4, de apibus, — & grãdia comice ſaxa, Pontibus vt crebris poſſint conſiſtere. Ita v.l. in quibus affertur etiam ex Heſychio, Σπήλωπες οἱ ἐφ' ὕδατος τῇ βάσει λίθοι. ſed hæc verba aliam potius expoſitionem poſcere videntur. Illud autem vocabulũ Pondera in illo Horatii loco ſecus accipiendum puto, & quidem ſimplicius: nimirũ trãs pondera quæ vel curribus vehuntur, vel à baiulis portantur.

Σπηδὴς, t.3,c.951,c
Σπηδὸν, ib.d. Σπηδὸν, ib.
Σπηδὸν, ib. Σπηδὸν, ib.
Σπῆλα, τὰ, t.3,c.953,g. Σπῆλη, ib.
Σπήλιας, ib. Σπήλιον, t.3,c.954,a
Σπήλιτης, t.3,c.953,h. Σπήλιω, t.3,c.952,b
Σπηλαμαῖος, t.3,c.953,d. Σπηλαμὸν, t.3,c.952,f
Σπηλαμαῖος, t.3,c.953,g. Σπηλαμώδης, ib.d
Σπηλὰς, t.3,c.955,b
Σπηλόω, ῶ, affertur pro ſignificatione τοῦ σπηλῶ: quod vide.
Σπῆλυ, t.3,c.954,g. Σπήλυν, ib.
Σπῆλυς, ib.b. Σπηλυῦμαι, t.3,c.955,a
Σπήλυος, ib. Σπήλυσμα, ib.
Σπήλυσις, ib.b. Σπῆνα, t.3,c.954,b
Σπίνδικες, Auis inter raras & peregrinas, apud Ariſtori. Dicitur inauſpicata & incendiaria à Plinio.
Σπινθηρίγγιος, Scintillæ. Scribitur & Σπινθηρίγγις.
Σπινθὴρ, ῆρος, ὁ, Scintilla. Hom.Il.ο, de ſtella loquens, — τῷ δ' ἢ πολλοὶ ἅμα σπινθῆρες ἴσαν. Ariſtoph. in Pluto, Εἰ γὰρ αὐτὸν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ. Luc. De ſacrif. σπινθῆρων αἰθέριον, οἷα δὴ καμινευτοῦ. Additur interdum genitiuus πυρός. vt apud Theophyl. in epiſt. ὡς εἰ σπινθὴρ ἐπὶ ξηρᾶς ὕλης πυρὸς πεσὼν. Interdũ verò metaphoricè ponitur σπινθὴρ, ſicut Scintilla Latinè, & Igniculus. Sic in plurali σπινθῆρες, Igniculi. Hinc Σπινθηρώδης, ίσος, ὁ & ἡ Scintillæ ſimilis, Qui ſcintillas emittere videtur, ſeu ſcintillare. Item verbum Σπινθηρίζω, Scintillo.
Σπινθὶς, t.3,c.954,b. Σπίνος, ib.a
Σπαλαχθία, t.3,c.956,d.& 1397,e.ob.
Σπαλαχίζομαι, t.3,c.957,a. Σπαλαχιὰς, t.3,c.956,d
Σπαλαγχὶς, ib. Σπαλαγχισμὸς, t.3,c.957,b
Σπαλάχνη, t.3,c.955,d. Σπαλαγχνώδης, t.3,c.956,a
Σπαλαγχνώδης, t.3,c.955,h. Σπαλαγχνῶδες, t.3,c.956,a
Σπαλαγχνοτόμος, ib. Σπαλακὸς, t.3,c.359,d
Σπαλὰς, οδ, ὁ, Cinis, pro σποδὸς. Genitiuus σπαλὸς extat apud Nicandrum. Apud Heſych. autem Σπαλὸς.
Σπαλὸς, t.3,c.957,c. Σπαλωσία, t.3,c.958,g
Σπαλωτὸς, t.3,c.957,h. Σπαλώσιον, t.3,c.958,b
Σπαλώπης φλεψ, ib. Σπαλωσιδέπτιος, t.3,c.957,e
Σπαλωώδης, ib.g. Σπαγὰς, t.3,c.959,c
Σπαγγιὰ, ib. Σπαγγίζομαι, ib.e
Σπαγγίζω, ib.d. Σπαγγίον, ib.c
Σπάγγισμα, ib.e. Σπαγγίτης λίθος, ib.d
Σπαγγοθήκας, ib.a. Σπαγγοκαλυμβίτης, ib.b
Σπαγγὸς, ib. Σπαγγοτόμος, ib.
Σπαγγώδης, ib.c. Σπαδίων, t.3,c.961,c
Σπαδιοκαύσεις, t.2,c.543,f. Σπαδιοκαύσεως, t.3,c.960,g
Σπαδικὰ, ib. Σπαδικὴ κολύσεις, t.3,c.961,a
Σπαδικὰς, t.3,c.960,h. Σπαδίζω, t.3,c.961,b
Σπάδιον, t.3,c.960,d. Σπάδιος, ib.
Σπαδῖτις ἄρτος, t.3,c.961,a. Σπαδονικὸς, t.3,c.959,h

Σπαδώμενος, Qui vritur. Pro φαγεδαίνων ex Lycophrone affertur: ſed legẽdum potius arbitror σπαδούμενος, à Σπαδόομαι, οῦμαι. Heſych. tamen σπαδώμενος exponit τυπτόμενος: addens, καὶ τὸ ἔμπια.

Σπαδὸς, t.3,c.959,f. Σπαδώμενος, vide in Σπαδώμενος.
Σπάλας, άδος, ἡ, Coriacea veſtis, ſeu pellicea. Sophocl. in Aiace Locro, apud Suidam. καπηλικοῦ χιτῶνος σπαλάς. Xen. καὶ σπαλὰς αἰπὺ δώσεσθαι. Ariſtoph. in Auibus, Συμβάτα

σπολάδα καὶ χιτῶν ἔχεις. At σπολαὶ Λιβύσσης malè videtur afferri tanquam huc pertinens.

Σπολή, ῆς, ἡ, Stola. Vt σπολῆται Hesych. exp. σπαλῆται. Hinc autem fuerit fortasis σπόλας quod affert Pollux ex interpretatione Sophoclis, Σπολὰς Λιβύσσης, παρὰ λιπαρὸν δέρος. nisi Λίβυσσα pro Λιβύσσης legamus. Apud Suidam quidem est Λίβυσσα, sed σ proximè sequenti vocabulo adnexum. Legitur enim σπολὰς λιπαρὸν. videnturque duo loci apud eum in vnum confusi esse: qui separari poterunt, legendo bis σπολαί.

Σπόλια, Lanæ quæ ex ouium cruribus euelluntur. Hes.

Σπόμαι, Sequor, vulg. lex. Apud Hesychium, σπόμενος, μαπλάσιος.

Σποδάζομαι, Propitium reddo.

Σποδή, ῆς, ἡ 3, c. 938, d.
Σποδιακός, t. 3, c. 941, d.
Σποδίας, ib. c.
Σποδή, t. 3, c. 938, c.
Σποδίζω, Percutio, Vro. Ita vulg. lex. sed pro Percutere fortasse Σποδεῖν scribendum potius fuerit, (nam Suid. σποδεῖν exp. τυπτεῖν: itidemque σποδούμενος Hesych. τυπτόμενος) σποδίζειν autem pro Vrere.
Σποδιάς, οἱ, t. 3, c. 941, c.
Σποδίτης, ib.
Σποδοειδὴς, ib. d.
Σποδυλη, t. 3, c. 963, c.
Σποδυλιάς, ib.
Σποδυλὴ, ib. a.
Σποδὸς, t. 3, c. 934, c.
Σποδοειδὴς, t. 3, c. 935, a.
Σποδή, Nisus ad parendum. vulg. lex. Hesych. ἐρεθισμὸς εἰς τὸ πεσεῖν.
Σποδὸς, t. 3, c. 934, d
Σποδοῦ χωρὸς, t. 3, c. 180, g. obit.
Σποδύτης, t. 3, c. 934, d.
Σπορὰς, ibidem.
Σποθυγὴς, Coma hispida & squalida. v. l. Sed Hesych. exponit αἱ συμπεφορημέναι μετὰ ῥύπου τρίχες. At Σποδύζαι vide in Σπυρὰς.
Σπόεμος, t. 3, c. 934, c.
Σποδάζομαι, t. 3, c. 950, g.
Σποδαλογία, t. 3, c. 948, g.
Σποδαῖος, t. 3, c. 949, a.
Σποδαρχέω, ib.
Σποδαρχία, ib.
Σποδαρχέω, ib.
Σπόδασμα, t. 3, c. 951, d.
Σποδασὸς, ib.
Σποδὴ, Festinatio, &c. t. 3, c. 945, d.
Σποδὴ, ib. g.
Σποδὴ, aduerb. c. 947, b
Σποδιγλωσσος, t. 1, c. 813, b. & t. 3, c. 947, d
Σποδοὶ, Ministri publici Athenienses reip. à Spusino quodam, qui primus eos instituit, dicti. Iidem inueniuntur vocati & σπόεμοι, ab accelerandi studio fortasse. Ita vulg. lex. sed perperam Σποδοὶ scribunt pro Σποεμοὶ: vt habemus apud Suidam in voce Τοξότης. qui Σποδοὶ τὸ ἔθος αὐτοῖς. Fortasis autem illud Σποδοὶ pro Σποεμοὶ scriptum fuerit: sed Σποεμοὶ vnde inuectum sit, vix conici potest.
Σπόδασμα, t. 3, c. 951, c
Σπόεγδος, ου, ὁ & ἡ, & Σπόεγδος, ου, ὁ & ἡ, & Σπυεγὶς, ίδος, ἡ, Caprarum stercus, Caprinus fimus. Apud Dioscoridem, σπόεγδος μία, Stercoris caprini vna pilula: ab aliis, Vna bacca, (sic autem ex Palladio affertur Bacca caprina) & Vnus globulus. Sed apud eundem additur αἰγὸς vel αἰγῶν interdum: dicturque αἰγὸς σπόεγδος, vel αἰγῶν σπυεγδοι. Additur autem fortasse genitiuus, quia de omnibus quoque stercore vsurpatur, vt quidam tradunt. atque adeò apud Hesychium legimus, Σπυεγδοι, τὰ φοβάσια καὶ αἰγῶν κόπροι. Pollux tamen caprarum dicit esse, non addens & ouium. Habemusque apud eum, Σπυεγίδα Σπυεγδίων, Σπυεγδοι, Σπυίδανα. Apud Hesych. est etiam Σποδύγγια, talem signif. habens.
Σπυδίζειν, Indignari. Vide Hesych.
Σπυελίσιον, vide in Σπυελὶς.

A Σπυελὶς, ίδος, ἡ, Sporta, Corbis. Redditur & Fiscella. Comicus quidam apud Athenæum lib. 10, Εἰς σπυελὶς μείζας ἐμβαλὰς, οὐκ οὐ φακῆν. Matth. 15, ἐκ τῶν σπυελίδων plenas reliquis ciborum legimus: sic & apud Marcum. Act. autem apost. cap 9 dicitur Paulus fuisse demissus διὰ σπυελίδος. Vocabant porrò ἀπὸ σπυελίδος δεῖπνον quum quis cœnam suam sportæ seu corbi impositam ferebat ad eum quocum cœnaturus erat. Vide Athen. libro 8. Apud Arrianum in Epicteto legitur enim σπυελίον διενεγκεῖν.

Σπυελίδιον autem diminut. Sportula, Corbula. Vitur Aristoph. in Acharn. Δός μοι σπυελίδιον ἡμιπλεῖον λυχνῶν. vbi vide schol. Dicitur ibidem & πίτος. Quæ etiam Σπυείχιον Hesych. ait esse πλεκτὸν ἀγγεῖον. Verùm quod attinet ad illud σπυελὶς, sciendum est ab eodem lexicographo exponi τὸ πρὸς πυρὸν ἀγγεῖον. quæ expositio conuenit cum iis quæ apud Etymologum habemus de nominis huius derivatione à πυρὸς: vnde factum sit σπυελὶς quasi πυελὶς. Sed magno errore ibi Herodoti nomen pro Herodiani nomine ponitur, dicentis Syracusanos σπυελὶς vocare quos alii πυελὶς. Vnde etiam apud Hesych. σπυελὶς & πυρὸς pro σπυρὶς & πυρὸν reponendum esse existimo.

¶ Σπυβαλοκόμης, t. 2, c. 328, c
Σπυρὶς, ίδος, ἡ, Capsa seu arca panaria. καρδόπης, Hes.
Σπυρμα, t. 3, c. 964, b
Σπυρὶτις, t. 3, c. 964, h. Σπυρίτιον, t. 3, c. 965, a
Σπυριτοπάλαιστος, t. 3, c. 964, h
Σπυρὶς, Calidum, Aridum, Hesych.
Σπυρὸν, t. 3, c. 964, g
Σπυδαῖος, t. 1, c. 1736, b. Σπύδιον, t. 1, c. 1736, g
Σπυδίζω, τὸ σπυρίζω, v. l.
Σπυδιαῖος, t. 1, c. 1737, f. & 1803, f
Σπυδιαρχὴς, t. 1, c. 1803, f. Σπυδίας, ib.
Σπυδὶς, ib. Σπυδίζω, ib.
Σπυδιοδρομέω, ib. e. Σπυδιοδρομικὸς, ib.
Σπύδιον, τὸ, Substant. t. 1, c. 1737, c. & 1803, a
Σπυδίος, t. 1, c. 1737, b. & 1803, a Σπυδιεμὸς, t. 1, c. 1801, f
Σπυδίος θόρυξ, t. 1, c. 1737, d. Σπυδιρὸς, t. 1, c. 1737, d
Σπυζω, t 3, c. 963, h. Σπυθρὸς, t. 1, c. 1738, a
Σπυθαῖος, t. 1, c. 1732, b. Σπυθμὸς, t. 1, c. 1740, a
B Σπυθμωτὴς, ib. Σπυθμὰ, t. 1, c. 1740, a
Σπυθμάομαι, t 1, c. 1742, f. Σπυθμάω, ib.
Σπυθμίον, t. 1, c 1740, d. Σπυθμὸν, t. 1, c. 1740, g
Σπυθμὸς, t. 1, c. 1743, a. Σπυθμὶς, t. 1, c. 1804, d
Σπυθμίζω, t. 1, c. 1741, e. Σπυθμιον, ib.
Σπυθμοδὸτης, t. 1, c. 1740, b. Σπυθμιόομαι, t. 1, c. 1743, a
Σπυθμὸς, Stabulum, &c. t. 1, c. 1738, d. Σπυλὰς, Statio, &c. ibid. f. Σπύθμαι, Mansiones, &c. c. 1739, c. Σπυλὸς, postis, &c. ibid. e. Σπυθμὸς, Statera, &c. ib. Σπύλος, Pondus, &c. ibid. f
C Σπυθμοῦχος, t. 1, c. 1740, c. Σπυθμὸν, t. 2, c. 1191, a. obit.
Σπυμὴν, Sumen, Abdomen. v. l. Vide Hesych.
Σπυρὸν, Aridum, Calidum. Item ἄκρατον. Hesych.
Σπυὶς, ιδος, ἡ, vel Σπυὶς, Farina tritacea aqua subacta. Marcell. annotat σπυὶς Græcis esse macerata aqua farinam, manibusque subactam, antequam fermentescat in panificio. Sic & alii tradunt esse farinam madefactam, & recentiorem, quippe quæ fermenti acorem nondum contraxerit: vt sit quam vocamus pastam. Sed debuit obseruari quod ab Hesychio additur, πυροῦ. non enim dicit generaliter, ἄλευρον, sed adiungit πυροῦ. Atque adeò quidam σπυὶς propriè esse ex tritico, vt μᾶζα ex ordeo, tradiderunt. vnde Gaza σπυὶς massam triticeam, vt μᾶζα massam ordeaceam vertit. Herodot. libro 2. pagina 65, mex editionis, de Ægyptiis loquens, σπυρὸν τοῦτο σπυὶν ποιεῦνται δι' ἀκάνθων τῶν χερεῖ. Vbi obiter etiam scribendum σπυὶς cum circumflexo. Apud Dioscoridem libro 5. cap. σπυλίτης redditur, Circumlinentes crusta pistorio opere in modum panificii confecta. Apud Aristotelem Probl. additur genitiuus πυροῦ, quanuis propriè τὸ πυροῦ intelligatur. sequendo ea quæ modo dicta sunt) & redditur Tritacea massa. Interdum σπυὶς ponitur pro adipe seu pinguedine, sicut σπαρ: vt Galenus annotat. A nomine Σπυὶς sunt adiectiua Σπυϊκὸς, &c.

ά & ή, & Σπάτης, ου, ὁ & ἡ, Conſtans ex illa farina, Confectus ex illa farina ita ſubacta. Aut, Plurimum σπάτης admixtum habens. quæ interpretatio priori illi potiſſimùm conuenit. At Σπατίη affertur pro ſubſtantiuo ſignificante placentam ex ea farina confectam, admixtis & quibuſdam aliis. Sic etiam Σπατίτης apud Athenæum, libro 14, (ſub. πλακοῦς) eſt πλακοῦς ὑγρὸν εἰς πάχος ὀπτὴ χόνδρος, ſed μᾶλλον ὀπτοβαλλομένου, καὶ σησάμης καὶ τυροῦ. Apud Heſychium, Σπατία quoque eſt quoddam πέμμα.

Σταφίδα, Σταφίη, Σταφίτης, Σταφιδίας, vide in Στάφις.

Σπακτός, t.3,c.964,g. Σπακτός, ib.

Σπακτός, ibid.b

Σπάκω, Sto. Ita in v.l. ſed potius Σπάσκω ſcribendum eſt, vnde σπάσει apud Homerum.

Σπαλαγμίας, t.3,c.965,g. Σπαλαγμὸς, ib.f

Σπαλάζω, ib.e. Σπαλακόδης, t.3,c.966,d

Σπαλακτικός, t.3,c.965,g. Σπαλακτός, t.3,c.966,a

Σπαλακτὸς, t.3,c.963,h. Σπαλάσσω, ib.f

Σπαλάω, t.3,c.965,e

Σπάλη Heſych. exp. πεμμάτων κτλ. vbi ſuſpecta codicum eſt fides.

Σπαλίζομαι, idem Heſ. exp. ὅτι τῆς σάλης ᾗ ἔστιν ἴσπια. Videtur autem deeſſe genitiuus poſt ὅτι: vt dicatur ἴσπια ᾗ ἔστιν σάλης, non autem iungatur σάλης cum ὅτι.

Σπαλίξ, κος, Paxillus qui varus Latinè dicitur. Sed pluralis potius in vſu eſt, ſicut & vocis Græcæ. Sunt igitur σπάλικες Vari, aut etiam Cerui, Paxilli ſeu furculæ quibus attolluntur ſuſtentaturque retia. Plutarch. in Pelopida, σπαλικας ἢ ῥοδωπας καὶ σάλικας ἔχοντες. Dicuntur etiam Σχαλίδες & Σχαλιδώματα. Xen. in Cyneg. παγοῦσι δὲ ταῖς σχαλίσι ὑπίαις, ὅπως αὖ ὑπαγόμεναι πιόωσι σωπίην.

Σπαλυρὸς τάφος ex Epigr. affertur pro ſepulcro in quo extructa erat columna.

Σπαπὼς, t.3,c.994,e. Σπαμὶν, t.1,c.1804,b

Σπαμάειον, Σπαμεῖον, vide in Σπάμος.

Σπάμος, ου, ὁ vel ἡ, Vrna, Hydria. Ab Heſychio exponitur ὑδρία, & κάλπη, necnon καλαθὸς. Inuenitur & pro vrna cui imponebantur ſuffragia. Reddetur & Amphora. nam Pollux Σπάμιον, ſicut & Σπαμεῖον, item Σπαμάειον, inter vinaria vaſa numerat. Quibus & Σπαμίσκος, formam itidem diminutiuam habens, addi oportet. Huius autem vſus exempla apud eum vide. Legimus & apud Plat. epiſt. victima, πέμπω δὲ καὶ οἴνου γλυκέος δώδεκα σπαμία. Fuiſſe porro vaſa fictilia ex hoc etiam Ariſtophan. loco coniicitur, in Pluto, ἀτὰρ δὶ ὥρας, σπάμου κεφαλὴν καπαγὼς. vbi obſeruandum, etiam genere maſculino vſurpari: quum & ſcholiaſtes obſeruatione dignum id exiſtimauerit, tanquã videlicet magis recepto fœminino. Admonétque, κεφαλὴν in quibuſdam codicibus legi pro illo σπάμου. (Sic Demoſth. σπαμίου & κεφάλην pro eodem ponit) In genere autem fœminino vſurpatum σπάμον habemus apud Athenæum. Affertur alioqui & ex capite 16 Exod. κλίβι σπάμον χρυσῆν ἕνα. Varronem quoque hac voce vſum eſſe, ſed pro Stamnum malè Stagnum ſcriptum fuiſſe, quidam annotarunt. Inuenitur item Σπαμίδιον apud Heſych. ſed rectius ſcribi puto Σπαμίσκον.

Σπᾶ pro ἔσπα, Steterunt, apud Hom.

Σπανὶς, ιδος, ἡ, Infelix. δύσπους, Heſych.

Σπανὶς pro σαπὶς, Vua paſſa. vulg. lex.

Σπασὶν, Vadimonium. Ab Heſychio exponitur ἐγγύη & ὑποθήκη.

Σπάσις, t.1,c.1734,f. Σπασπάζω, t.1,c.1802,c

Σπασασμὸς, ib.d. Σπασασις, ib.e

Σπασαστικὸς, ib. Σπασαστικῶς, ib.

Σπάσμα, t.1,c.1735,e

Σπάσμος, Stabilis, &c. t.1, c.1734, h. Σπάσμος, Quietus, &c. c.1735,b. Σπάσμος, Tardus, &c. ib.e

Σπάσις, Status, &c. t.1,c.1733,d. Σπάσις, Status, pro Quies, &c. ibid.f. Σπάσις, pro Mora, &c. ib.d.g. Σπάσις, pro Loco, &c. c.1734,a. Σπάσις, vocabulum rhetorũ, &c. ibid.b. Σπάσις, Conſtitutio, &c. ib.e. Σπάσις, Factio, Seditio, t.1,c.1801,e

Σπασμὼδης, t.1,c.1801,g. Σπασμωπία, t.1,c.1802,b

Σπασμώπης, t.1,c.1801,g. Σπασμωπικὸς, t.1,c.1802,a

Σπάσσω, Sto. Vnde Σπάσσα apud Homerum, Stabat: pro ἔστησε.

Σπαπύω, Foueo, Calfacio. Ita enim ſcribitur apud Heſych. hoc verbum, ſicut & cum θ, Σπαθύω.

Σπαπῶμαι, αἱ, Tubercula: dicta ἀπὸ τῆ σταζῆς, quia pingue quiddam in his eſt collectum ſub cute. Ita v.l. ſine vllo teſtimonio: at ego vel Σπάπωμα vel pluraliter Σπαπώματα ſcribendum puto.

Σπαπὴρ, t.1,c.1803,g. Σπαπηρίδιος, t.1,c.1804,b

Σπαπηρὸς, t.1,c.1736,g. Σπαπίζω, ib.

Σπαπικὴ, ibid.f

Σπαπιὸς, ibid. & t.3,c.994,e. obit.

Σπαπικῶς, t.1,c.1736,g. Σπαπὶς, t.1,c.1735,f

Σφαιρεῖδον, t.1,c.1804,h. Σφαιροειδὴς, ib.g

Σφαιροειδῶς, ib.h. Σφαιὶς, ib.d

Σφαιροτύπος, ib.g. Σφαιρωτὸς, ib.h

Σφαίρωσις, ib. Σφάιρωμα, t.1,c.1805,a

Σφαιρωσις, ib.b. Σφαιρωτὴς, ib.

Σφαιδόω, t.3,c.966,f. Σφαιδαλὶς, ib.

Σφαὶς, ib.e. Σφαυλὴ, t.3,c.967,b

Σφαύλη, ib.g. Σφαυληδία, t.3,c.968,a

Σφαυλίζω, ib.e. Σφαυλίτης, ib.

Σφαύλος, ib.g. Σφαυλὶς, ibid.b

Σφαυλοβολεῖν, ib.a. Σφαυλοβόλος, ib.

Σφαυλόδιφρος, ib.b. Σφαυλοδρόμοι, οἱ, ib.

Σφαυλοφόρος, ib. Σφαύλωμα, ib.

Σφαχὴν, Trutina, ῥοπὴ, dicta παρὰ τὸ σφάω. Vnde prouerb. Δικαιότερος σφαχὴς, Suid. Exiſtimatur autẽ eſſe vocabulum Doricum.

Σφαχορὸς, t.3,c.969,f. Σφαχοβολέω, ib.b

Σφαχολογέω, ib.c. Σφαχολογία, ib.

Σφαχολόγος, ib. Σφαχώδημα, ib.f

Σφαχωσίφαιος, ib.d. Σφάχυς, t.3,c.968,h

Σφαχώδης, t.3,c.969,f

¶ Σφαρ, Sebum, &c. t.3,c.970,a. Σφὰρ, Fermentum, &c. ibidem, f

Σφάσσω, t.3,c.971,c. Σφατὸω, ib.

Σφατώδης, ib.b. Σφάτωμα, ib.d

Σφαῖζω, t.3,c.976,d. Σφαγεὺ, τὸ, t.3,c.974,f

Σφαγίκως, t.3,c.975,a. Σφαγίμως, t.3,c.973,c

Σφαγεῖς, ib.

Σφαγεῖον, t.3,c.513,f. & 974,g

Σφαγὸς, t.3,c.974,c. Σφαγώματα, τὰ, t.3,c.975,a

Σφαγὼς, t.3,c.974,g. Σφιδρὸς, t.3,c.973,d

Σφάγεσμα, t.3,c.976,e. Σφαγὶς, ib.f

Σφαγεῖς διηλίεσι, ib.f. Σφαγεῖον, ib.

Σφαγάρχος, t.3,c.973,e. Σφαγὴ, t.3,c.971,g

Σφαγὴ, vel potius Σφαγὶς, Meretrix, Poll. ſi mendo carent eius exemplaria.

Σφαγὶς, t.3,c.975,a. Σφαγεωνὶς, ib.d

Σφαγίων, ib.e. Σφάγωσις, ib.f

Σφαγωπὸς, ib.g. Σφάγιμα, t.3,c.971,d

Σφάγος, t.3,c.973,c. Σφαγὸς, t.3,c.971,e

Σφιβδὸς, t.3,c.977,f. Στειβὼ, ib.c

Στειλάδω pro Fallere, t.3,c.994,d

Στελεὰ, ᾶς, ἡ, vel Στελεὸν, οῦ, τὸ, Securis manubriũ. (Sed στελεὰ magis propriè, Securis foramẽ in quod immittitur lignũ) Homer. Odyſſ. 6, Δῶτε μοὶ οἱ πέλεκυν μέγαν & quibuſdam interiectis, — αὐτὰρ ἐν ἄκρῳ Στελεὸν ἀσκελέως ἐλάσσατον, δῦ δ' ἀφαρεῖς. Vide Euſtath. & Heſych. apud quem eſt Στελέη. affertur & maſcul. Στελεὸς, item Στελεὸς, in vulg. lex. Erat autem apud Etymologum hoc poſterius. At quod in iſdẽ vulg. lex. Στελεὸς dicitur. eſſe inſtrumẽtum coquinarium, non dubium eſt quin ab aliquo id profectum ſit cuius memoria στελὸς cum ἐλὸς confundebat. Eadem porrò & Στελεὸν ibi habent neutro genere pro ſecuris manubrio.

Στειμαύχων, t.1,c.607,f. & t.3,c.1011,b

Στείνομαι, t.3,c.1011,c. & 1013,g

Στενόπους, t.3,c.1074,g. & 1011,b

Στεῖος, t.3,c.1011,a. Στεῖος, t.3,c.1011,c

Στεῖτις, ib.e. Στείω pro Στέω, t.3,c.1013,g

Στειτωμα, t.3,c.1011,e. Στειτωτὸς, ib.b

Σπιθίς,t.3,c.977,e
Σπῖρα,ας,ἡ,Sterilis,Quæ non parit. Ab Homero de vacca etiam dicitur,Odyſſ.υ,βοῦν σπῖραν μεσσηγὺς ἀγόρου καὶ πώεος ἄλφι. Sic & alibi. De mulierе autem Græci Bibliorũ interpretes vſi ſunt apud Eſaiam,addentes ἡ οὐ τικτοῦσα. Ita enim ſcriptum eſt capite 54,(affertúrque locus & à Paulo,ad Gal.capite 4) Εὐφράνθητι σπῖρα ἡ οὐ τίκτουσα· ῥῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα. Vbi verba hæc ἡ οὐ τίκτουσα, quæ idem valent quod σπῖρα, vehementiam addere videntur. Apud Eurip.in Andromache Σπῖρος fœm. genere pro σπῖρα. Hinc autem eſt verbum Σπιρωθῆναι, quod ex Chry..De ſacerd.affertur pro Sterilitatem pati. Item Liberis priuari.(ſed hãc poſteriorem interpretationem non admitto) Itidemque Σπίρωσις, Sterilitas, apud Baſil.

Σπῖρα Carina nauis. Homer. Iliad.β,— ἀμφὶ δ' ἅλὸς σπῖρα περφύρεον μεγάλ' ἴαχε πηοῖς ἰούσης. Vbi vide breuium ſcholiorum autorem, necnon Euſtathium. Heſych.σπῖραι eſſe ait τὸ ὀξὺ καὶ τὴν πρῷραν ξύλον καθ' ὃν τέμνει. Dicitur autem & Σπίρωμα pro carina,& quidem eodem Heſychio teſte.

Σπῖρα dicitur etiam de coma certo quodam modo intorta,ſeu de cincinnis. Vide Poll.

Σπιερδὸς à σπιρὸν fieri tradit Etymol. per pleonaſmum literæ ε. Σπιελῆς Heſychio ſunt δῆμος φυλῆς τῆς Πανδιονίδος.

Σπίερον, Veſtis tenuis ac tranſlucens.v.l.

Σπίρος vide in Σπῖρα.

Σπιρωθῆναι, item Σπίρωμα & Σπίρωσις, vide in Σπῖρα.

Σπιρρός,t.3,c 979,h. Σπίχω,t.3,c.981,d.

Σπιῶ poeticè ex σπιάω factum: quod σπιάω eſt pro σπῶ, in contunctiuo, Stem.

Σπλαγχνοπολικωδος,t.3,c.1038,c. Σπλαδεπώλης,ib.e
Σπλαγχνόω,ib. Σπλάγις,ib.c
Σπλάγις,ib.d. Σπλάγωμα,ib.e
Σπλαγνερον,ib.f. Σπλαγχνοπολικωδος,ib.b
Σπλαγχνοπώλης,ib.d. Σπλαγχνίζω,ib.
Σπλαγχὶς,ib. Σπλαγχνοπώλης,ib.

Σπλὴς ſiue Σπλῆν vide in Σπλαία.

Σπληνόφορος,ου,ὁ, Plantago anguſtifolia. Inter ψυχώδη, id eſt ſpicata,numeratur à Theophr.Hiſt.lib.7,cap.10.Ita v.l.quæ etiam tradunt lanceleotam à vulgo appellari. Lege Plin.lib.21,cap.17.

Σπλιχάδης,t.3,c.992,f. Σπλιχόκαρπος,ib.c
Σπλίχες,ib.b. Σπλιχόω,ib.f
Σπλιχωδὴς,ib.e

Σπλίχον, in v.l. pro ſignificatione nominis σπλίχες: ſed ablque exemplo. & perperam illi σπλίχον datur genitiuus in ου, in iisdem: quod etiam ſuſpectum magis nomen illud reddit.

Σπλὶς,ίδος,ἡ, Arbori innaſcens quiddam:vt viſcum & hyphear.v.l.ex Theophr. De cauſ.lib.1. Vide Marcellum apud Dioſcor.

Σπίλλω, Mitto, &c. t.3,c.992,g. Σπίλωμα,ibid. Σπίλος, Initruo,&c.t.3,c.993,d. Σπίλος,Orno,&c.ib.g. Σπιλῶ,Contraho,&c.c.994,a

Σπίλμα,Corona.σπίρος,σπιμα,Heſych.

Σπιλμονίαι, Faſciæ quibus canum latera præmuniuntur. Xen.in Cyneg. καυῶν δὲ κόσμος δέρμα, ἱμάντες, σπιλμονίαι. Apud Heſych.eſt Σπιλμόνια,quod exp.ζώματα.

Σπιμβάζω,Conuitior,Irrideo.Heſych.

Σπίμβω,Contumelia ſeu Iniuria afficio. Itẽ Perpetuò moueo. Vide Euſtath.

Σπίμμα,t.3,c.1023,a

Σπιμφυλίδες vide in Σπίμφυλος.

Σπιμφυλος,ου,ὁ: cuius pluralis σπίμφυλα magis eſt in vſu. Sunt autem σπίμφυλα, Vinacei ſeu Vinacea. Redditur & Briſa ex Colum. itẽ Floces, ex Nonio. Gal.expon. τὰ στερεὰ λειψανα τῆς σταφυλῆς. Apud Hippocr. σπίμφυλα γλυκέα : apud Gal .σπίμφυλα ξηρά. Apud Dioſcor. σπίμφυλον λιπβυγμα τοδαλίπιον.

Σπίμφυλα, Fraces, de oliuarum expreſſarum reliquis & retrimentis. Ariſtoph. in Nebulis,Βρύων μελίττης,καὶ σπερμάτων,καὶ σπίμφυλος. Vbi ſchol.de oleis proprie dici ait. Athen.quoque ab Atticis σπίμφυλα vocatas eſſe tradit τὰς πιεσθείσας ἐλαίας : at βούπα,quæ ab aliis appellabantur σπίμφυλα. Androcles apud Ariſtot.Rhet. lib.2,legem lege egere dicit, vt οἱ ἰχθύες ἀλλήλους, & τὰ σπίμφυλα ἐλαίου. At Σπιμφυλίδες ſunt oliuæ nigræ, ſicut πιεσθεῖς ſunt αἱ φαῦλαι, vt teſtatur Athen.lib.1.

Σπίμφυλος verò eſt Lora, quam alio nomine Attici διυπεζίαν appellant.

Σπίμφω,Moueo. Vnde Ἀσπμφὸς poeticè, Immotus, Immobilis, Firmus & ſtabilis.

Σπιὰς,ἡ,propr.t.3,c.611,a. Σπίαγμα,t.3,c.1013,b
Σπιαγμὸς,ib. Σπιάζω,ib.a
Σπιακτὸς,ib.b. Σπιακτὸς,ib.
Σπιαχάω,t.3,c.1011,b. Σπιαχάω,t.3,c.1013,f
Σπιαχίζω,ib. Σπιαχόω,ib.e
Σπιὸεις,t.3,c.1011,g. Σπιεδωκεξ,t.1,c.163,e
Σπιομώνυπι τείχει,t.3,c.1011,f
Σπιολεχὴν,t.3,c.1009,f. Σπιολίγως,ib.
Σπιολιχία,ib. Σπιολογῶ,t.2,c.633,d

Σπιομαι, Suſpiro, Triſtor, Iraſcor. v.l. fortaſſe pro Σπένμαι, quod apud Heſych.extat.

Σπιτόπελμος,t.3,c.186,g. Σπιτόπορος,t.3,c.174,f
Σπιτὸς,t.3,c.1010,d. Σπυὸς,t.3,c.1009,c
Σπιὸσημα,t.3,c.1703,c.ob. Σπιὸσης,t.3,c.1010,e

Σπιοφυλλος,συ,ὁ & ἡ, Anguſta folia habens. Cui opponitur πλατύφυλλος. Vnde ſubſtat. Σπιοφυλία, Anguſtia foliorũ.

Σπιοχωρία,t.3,c.1009,g.& t.4,c.665,d
Σπιοχωρία,t.3,c.1010,a.& t.4,c.665,d
Σπιοχωρος,ib. Σπιὸω,t.3,c.1010,f
Σπιυγρὸς,ib.g. Σπιυχεχωρία,ib.
Σπιυχόω,ib. Σπιὼω,t.3,c.1011,f
Σπιωμα,ib.e. Σπιωπὶς,t.3,c.1010,c

Σπομὲν poeticè pro σπῶμεν, Stemus. Σπτὸς,ib.

Σπτὸς,ib.

Σπτὸς,ib.

Σπφαίπας,ib. Σπφαιπᾶς,t.3,c.1028,g
Σπφαίπης,t.3,c.1028,g Σπφαίων,ib.b
Σπφαιοπλοκίων,t.3,c.1026,c. Σπφαιοπλόκος,ib.
Σπφαιοπώλης,ib.d. Σπφαιοπώλης,ib.
Σπφαιόπωλις,ib. Σπῶφος,t.3,c.1024,g
Σπφαιοφορίων,t.3,c.1026,d. Σπφαιοφορεῖα,ib.e
Σπφαιοφόρος,ib.d. Σπφαιῶν,t.3,c.1029,c
Σπφαιωτικὸς,t.3,c.1030,f. Σπφαιωτικὸς μυρέψης,ib.
Σπφαίωμα,ib.b. Σπφαιωμάτιον,ib.d
Σπφαίωσις,ib. Σπφαιωτικὸς,ib.e
Σπφίγξ,t.3,c.1022,h. Σπφηκλάκης,ib.e
Σπίφος,ib.d. Σπφηφόρος,ib.e
Σπίφω,ib.b. Σπφὼν,t.3,c.1023,a
Σπῆ pro ἴσηται σπῇ in coniunctiuo modo.
Σπήλιον,t.1,c.1736,g
Σπῆφιν dat.poeticus pro σπήων vel σπῆσι, à σπῆος.
Σπῆθιον, ου, τὸ, Medium pectoris. q.d. Pectuſculum. v.l. ex Poll. Sed in iſidem eſt Σπηθίδιον pro pectuſculo.
Σπηθικὸς τόπος, Pectoris locus. q.d. Pectoralis locus. v.l.
Σπηδονισμὸς,t.3,c.1031,f. Σπηδονίσματον,ib.e
Σπηδονιδὴς,ib.f. Σπῆδος,ib.a
Σπῆν pro σπᾶν apud Homerum : ab ἵσπημι.
Σπηλη,t.1,c.1805,f. Σπηλίδιον,t.1,c.1807,g
Σπηλὶς,ib. Σπηλίτωμα,t.1,c.1806,b. obit.
Σπηλίτωσις,t.1,c.1806,b.obit. & c.1807,e
Σπηλιτικὸς,t.1,c.1807,e. Σπηλιτῶν,ib.a
Σπηλίτης,t.1,c.1806,f
Σπηλοχαφέω,t.1,c.866,d. & 1806,c
Σπηλοχαφία,ibid.
Σπηλοειδὴς,t.1,c.1808,c. & t.3,c.183,f.obit.
Σπηλοειτικὸν,t.1,c.1806,c
Σπηλόω,ibid. Σπηλοῦσθαι,ibid.
Σπῆμα,t.1,c.1743,e. Σπημονητικὸς,t.1,c.1744,a
Σπημονίαι,ib.b. Σπημονίζομαι,ib.c
Σπημόνιον,ib.b. Σπημόνιος,ib.a
Σπημονώδης,ib.b. Σπῆμων,t.1,c.1743,f
Σπηνῶσαι,t.1,c.1731,f
Σπηνιῶσαι, Conuitiis inceſſere. nam Σπηνία feſtum erat Athenis, in quo ſe mutuò ſcõmatis & conuitiis perſtringebant. Vide Heſych. in Σπηνιῶσαι & in Σπηνία.
Σπῆος,t.3,c.971,e. Σπηέγμα,t.1,c.1810,e
Σπηεγμὶς,ib.g. Σπηέγξ,ib.h
Σπηείζομαι,ib.c. Σπηίζω,ib.b
Σπήϊξ,ιγγος, Furca. v.l. ex Plutarcho. vide Σπηέγξ.
Σπήναδα,t.1,c.1731,g. Σπῆσις,t.1,c.1744,d
Σπηόφυλλον, ου, τὸ, Telephium, herba. Heſych.
Σπήτη, ης, ἡ, Fœmina, Mulier, apud Theocr. Sic autem initio Iliad. quidam ἠΐ σπήτῃσι diuiſim legentes, σπήτῃσι exponebant γυναῖκα. Vide Euſtath. Apud Heſ. eſt Σπῆτα.
Σπητώδης,t.3,c.971,c
Σπία & Σπίον, Lapillus, Calculus. Apollonii ſchol. in hunc locum lib.1,— ἐκπὸς ἀπηρείσιος πίλε ἰηοῦ Σπίων, ſcribit sic à Sicyonijs vocari τὰ ψήφους. vnde eſt πολυσπίους. Sic apud Hippocratem Σπίον eſt ψῆφος, ſeu λίθος, vt exp. Gal. addens, sic γὰρ αἱ ψῆφοι τῇ παλαίᾳ ψηφίδι. vnde Σπιῶδες dici τὸ σκληρὸν. Apud Heſych. perperam Σπαὶ: vbi additur & Σπαΐ. & ſignificare etiã συνοχεῖον καὶ λιθωτὸν. Σπάζειν tamen apud eundem cum ι, λίθοις βάλλειν.
Σπαίζω vide in Σπία. Σπβαδίσιον,t.3,c.980,f
Σπβαδεκπτικὸν,ib. Σπβαδεπτικὸν,ib.
Σπβαίζω,t.3,c.979,a. Σπβαρὸς,ib.d
Σπβαρῶς,ib.f. Σπβαῖς,t.3,c.980,a
Σπβδὸς, Verbero, Fugitiuus. Heſych.
Σπβδία,t.3,c.979,b. Σπβδὶς,t.3,c.978,g
Σπβδυτὴς,ib. Σπβδύω,ib.e
Σπβέω,ib.d. Σπίβη,t.3,c.979,b
Σπβήνης,ib.d. Σπίβι vide in Σπῖμμι.
Σπβία,t.3,c.979,a. Σπβιᾶν,ib.d
Σπβίζω,ib.a. Σπβὸς,ib.b.c.& 1331,f
Σπβρὸς, Stolidus. v.l. Σπβύς,t.3,c.978,b
Σπέω,t.3,c.977,f. Σπηνὴ,t.3,c.1035,a
Σπῖμα,t.3,c.1032,h. Σπημαῖος,t.3,c.1034,d
Σπημαπφορίων,t.3,c.1033,c. Σπημασίας,ib.
Σπημαπίζω,ib.h. Σπημὼ,ib.h
Σπηφὴν,t.3,c.1035,a
Σπδαῖος, Verberatus, Cauteriatus. Ita v. l. ex Suidæ loco non ſatis attentè animaduerſo. Apud eum enim eſt Σπιδαῖος, deinde τριόμφος, πυπλόμφος. ſed quum πυπλόμφος expoſitio ſit præcedentis τριόμφος: is contrà qui σπδαῖος ita ibi expoſuit, illorum vtroque exponi putauit hoc σπδαῖος.
Σπίζω,t.3,c.1031,d
Σπδεὺς, Viator. ὁδίτης, Heſ. Sed reponendum eſt πβδεύς: ſicut & πβδὸς alibi habet.
Σπκπίον,t.3,c.1034,d. Σπκπὶς,ib.e
Σπίλβη,t.3,c.1036,c. Σπλεκδὸν,ib.g
Σπλβηδὼν,ib. Σπλβοπιῶν,ib.
Σπλβόω,ib.
Σπλβὸς, Fulgidus, Lucidus. σπλπὸς, λαμπρὸς, Suid.
Σπλεῶδες, idé quod Σπίλωμα: vtiturque ambobus Dioſcorides. apud quem legimus lib.1, cap 33, in fine, de oleo Sicyonio, χρῶνται δὲ αὐτῷ αἱ γυναῖκες ὅπως πῦ σπιβεσερῳ. Quæ Ruell. vertit, Fœminæ ad commendandum facici nitorem eo vtuntur: Marcellus, Ad nitorem vultus: Hermolaus, Ad curis nitorem in facie. Sed non dubiũ eſt quin σπλβωδὲς ſcribendum ſit in nominatiuo, genere neutro, & per ω, atque ita ſcripſi t.3,c.1037,b
Σπίλεω,t.3,c.1035,h. Σπίλεωμα,t.3,c.1037,a
Σπίλβων pro planeta, &c.t.3,c.1036,d
Σπλβωπὶδὴς,ib.e. Σπλεωσις,t.3,c.1037,b
Σπλβωδὲς,ibid.
Σπίλη, Numulus, Minutum quoddam numiſma. Vnde ὀυδὲ σπίλου dicit Ariſtoph. ſignificare volens Tantillum, aduerbium. Vide eius ſchol. item Pollucem.
Σπίλος, Aries, Dux gregis. Vide Heſych. Idem κπίλος.
Σπλπὸς,t.3,c.1037,c. Σπλπώτης,ib.d
Σπίλπω,ibid.
Σπίλπων propr. ibid. Vide & in Σπίπαρις.
Σπῖμμι,τὸ, (vel Σπίμμις,ἡ.) Stibium. Lapis eſt metallicus, colore nonnihil ſimilis lapidi plumbario, ſed magis nitens & candidus. Accedit autem & colore & nitore ad argenti ſpumam. Quamobrem propter ſimilitudinem à Plinio Spumæ lapis candentis dicitur. Diuiditur in marem & in fœminam. Horridior (inquit Plinius) eſt mas, ſcabriórque, & minus ponderoſus, minuſque radians, & arenoſior: fœmina contrà nitet, friabilis, fiſſuriſque dehiſcens. quod genus Dioſcorides manifeſtò ſcribit στίβι appellari. Eſt autem σπῖμμι tam ſimile plumbo, vt ſi paulo magis concremetur, in plumbum vertatur. Vſtum autem antiquitus formabatur in paſtillos: quibus quia fortaſſe Hippocratis tẽpore erat quadrata teſſerarum figura, ipſe στίβι πετράγωνον appellat. Gorr. Σπῖμμι, Genus metalli, quo fuſores vtuntur ad facilius liquanda metalla, & mulieres ad denigranda ſupercilia. Optimum (inquit Dioſcor.) quod ſplendidiſſimum & cincindelarũ modo emicat. id eſt, λαμπυρίζον. Hoc & στίβι & πλατυόφθαλμον, & à Plinio, lib.6, cap. 33, Spumæ candidæ & nitentis lapis dicitur. Vulgò vocant Antimonium. v.l. Additur, dici etiam Σπῖμμις ab Ione poeta: in hoc eius verſu, apud Pollucem, Καὶ πλὴν μέλαινα σῖμμις ἐμμαδοχαίτη. valet enim ὡσὲι τὸ ὑπογράμματα γυναικῶν καὶ ὀφρύμματα. quia intrito ſtibio mulieres ciliis ſuperciliſque lineamenta adumbrata depingunt. Vocabulum ὑπόγραμμα vſurpauit Pollux, lib.5. Et Heſych. ὑπογράμματα exp. σῖμμίσματα ὀφθαλμῶν, oculorum pigmenta & fucum. Obſerua porro hoc verbale à verbo Σπιμμίζομαι, quod redditur Stibio ſupercilia fuco, Stibio vtor ad pigmentum oculorum.
Σπῖξ,t.3,c.982,a. Σπῖον vide in Σπία.
Σπίονι, Oliuæ oſſiculum, Samia Columellæ. v.l.
Σπιπὶς,t.3,c.977,g
Σπῖφος,ους,τὸ, Turma, Caterua, Globus militum. Xenoph. Pæd. lib.1, οἱ δὲ πελέμιοι ὡς ἱππέων πολλῶν ὄντες, ὀλίγους ἐποιοῦντο τοὺς σπίφους. Idem alibi dixit σῖφος ἱππέων: ſcribens, οὐχ ὁρᾷς ὅσον τὸ σῖφος τῶν ἱππέων ἐστὶ συμπαγμένον; Ibidem πάξιν eadem ſignif. dicit. Vt autem hîc σῖφος ἱππέων, ſic σῖφος ἀσπιδῶν apud Thuc. legitur. Affertur & σῖφος cum circunflexo, ex Ariſtophane: dicẽte metaphoricè, σῖφος βυρσοπωλῶν τεταγῶν. Vide vocab. militaria.
Σπφὸς,t.3,c.979,g. Σπχαδῖτις οἶνος,t.3,c.988,b
Σπχαδικὸν ὄξος, Stichadicum acetum, id eſt, ex ſtichadis

herbæ ſucco confectum. Dioſcor. lib. 5, cap. 45, vbi Marcellus Stœchadicum, per œ, & Stœchas. v. l. Vide & t. 3, c. 988, b

Σπχαωδὴς, t. 3, c. 983, a.
Σπχαίω, t. 3, c. 984, c.
Σπχάρης, ib. a.
Σπχίζω, ib. c.
Σπχοι, οί, t. 3, c. 988, g.
Σπχομαῖα, ib.
Σπχπτὶς, ib.
Σπχουρίω, t. 3, c. 983, a.
Σπχώδης, t. 1, c. 111. a. & t. 3, c. 983, a
Σπῶδες vide in Σπα.
Σταιγγίζω, ib. f.
Σταλίγισμα, t. 3, c. 1038, g
Σπβάζω vide in Σπίβος, quod proximè ſequitur.
Σπίβις, Conuitium, Opprobrium. Vnde eſt Σπβάζω, Conuitior, Opprobria in aliquem iacto. Vtrunque habet Heſych.
Σπά, ᾶς, ή, Porticus. Proprie tamen ἀβεστὸν eſt μέρος, ſi Polluci credimus: ſcribenti πὶ ἀβείσυλον πύον vocari σπεάνια, ab Atticis autem σβεῖσαι. & addenti, σπᾶ ἢ καλεῖ (ita enim ſcribendum cenſeo pro καλεῖ) πὶ μέρος αὐτῆ. ſiquidem σπᾶ vocatur πὶ πλεῖον. Sed vſum his non aſſentiri fatetur: adiungens, ἡ μέντοι χρῆσις καὶ ὅλη πὶ ὠνεσία ἥπλωται. Xenoph. Hellen. 5, initio, ὡς δὲ ἡ μὲν βουλὴ ἑκάστη ὡς τὰ αὑτῆς ἐπεμέλετο σπᾶς, ὅπῃ πὶ τοὺς ἱππέας καὶ πὶ τὴν Καλλιρρόην ἡσυχοφορεῖτο. Variæ autem porticus varia cognomina habebant. vt legimus πλὴ μακρᾶς σπᾶς apud Demoſth. Erat & ἡ σπᾶ πρὸς Ἑρμῶν, cuius meminit Æſchines in Cteſiph. Erat & ἡ ποικίλη, cuius ab eodem ſit mētio. Et quidam comicus apud Athen. lib. 3, πὶ ὰς τὰς ποικίλης σπᾶς λογάεια dixit, philoſophos irridens. Erat & σπᾶ βασίλειος, Athenis, porticus regia, in dextra Ceramici parte, in qua rex ſedere ſolebat, cuius magiſtratus (βασίλειος ἄρχων dictus) erat annuus. Hæc ex Pauſ. afferuntur: apud quem plura vide ἐβεῖ πῶν: lege item Harpocr. necnon Pollucem. Cæterùm Stoici philoſophi dicebantur ἀπὸ τῆς σπᾶς φιλόσοφοι: ſed plerunque non addito hoc nomine φιλόσοφοι. Alioqui vna etiam voce σπαῖοι vocabantur: mutatione literæ ε in ω. Per contemptum dicti fuerunt & Σπάκαι: quo vtitur quidam comicus apud Athenæum.

Σπαί dicebantur etiam loca in quibus frumentum recondebatur. πὶ παμεῖα ὰ ὅῖς ὁ ὅπως, σπαὶ λέγουσι, inquit ſchol. Ariſtoph. in quendam eius locum in Concion.

Σπιβαδίνδαι, t. 3, c. 980, g.
Σπιβαὶ, t. 3, c. 980, g.
Σπιβὴ, t. 3, c. 980, g.
Σπιχάειον, t. 3, c. 988, b.
Σπιχιακὸς, t. 3, c. 989, e.
Σπιχῖον, t. 3, c. 988, h.
Σπιχοειδὲς, ib. d.
Σπιχοειδῶς, t. 3, c. 989, c.
Σπιχωμάτιος, ib.
Σπιχωτὴς, ib.
Σοιχαδὸν, ib.
Σπιχομὸς, ib.
Σπιχομῶδες, t. 3, c. 985, a.
Σπλαγχνὸς, t. 3, c. 995, h.
Σπλας, t. 3, c. 997, h.
Σπλιδωδὴς, t. 3, c. 997, g.
Σπλίζω, t. 3, c. 998, a.
Σπλὶς, ib. d.
Σπλισμὸς, ib. b.
Σπλμὸς, ib. b.
Σπλοκρσὶς, ib. h.

Σπβάζω, t. 3, c. 981, c
Σπβασία, t. 3, c. 981, d
Σπβευτὴς, t. 3, c. 981, d
Σπιχὰς, ib. a
Σπιχιακῶς, ib.
Σπιχίω, t. 3, c. 989, e
Σπιχοειδὲς, t. 3, c. 988, e
Σπιχίωμα, ib. f
Σπιχίωσις, ib. f
Σπιχὼ, t. 3, c. 988, c
Σπιχίζω, ib. f
Σπιχι, οί, ib. g
Σπιχὸς, t. 3, c. 984, d
Σπλάρχης, ib.
Σπλὴ, t. 3, c 996, e
Σπλιδώδης, ib. g
Σπλίν, t. 3, c. 997, c
Σπλισμα, t. 3, c. 998, a
Σπλιτὴς, ib. c
Σπλοκρατὴς, t. 3, c. 995, g
Σπίλος, ib. c

Σπμα cum epithetis, &c. t. 3, c. 1039. a. Σπμα cum verbis iunctum, &c. ibid. e. Σπμα cum præpoſit. c. 1040.

Σπμακάκη, t. 3, c. 1042, f.
Σπμάρχης, ib. g.
Σπματουργὸς, t. 3, c. 1042, f.
Σπμαχικὸς, t. 3, c. 1054, f.
Σπμάχος, t. 3, c. 1052, f.
Σπμβος, ib.
Σπμων, ib. e.

Σπμαλγία, ib.
Σπματος, t. 3, c. 1046, h
Σπματόω, ib. g
Σπμαχικῶς, t. 3, c. 1055, d
Σπμβάζω, t. 3, c. 1056, e
Σπμας, t 3, c. 1047, d
Σπμὶς, ib. g

A Σπμοδίκης, t. 3, c. 1041, f.
Σπμος, t. 3, c. 1055, d.
Σπμώλμαγμα, t. 3, c. 1055, e.
Σπμώλματα, πὶ, ib.
Σπμφάζω, t. 3, c. 1056, f.
Σπμφακτικὸς, ib. g.
Σπμφος, ib. e.
Σπμῶδης, t. 3, c. 1047, d
Σπμασας, t. 3, c. 1049, f
Σπαχάω, t. 3, c. 1011, c. & 1013, g
Σπαχὲ, t. 3, c. 1012, d.
B Σπάχες, ib. e.
Σβάσις, t. 3, c. 1011, h.
Σπύξ, t. 1, c. 1345, f.
Σπργὴ, t. 3, c. 1015, c.
Σβρίπυμι, t. 3, c. 1058, a.
Σβρδὰς, t. 3, c. 1057, d
Σπὴν vide in Σπρδυγξ.
Σπρδυγξ, Cuſpis haſtæ, Spiculum haſtæ. item Ferrum quo præfixa eſt ſagitta. Pro priapo in Epigr. Ibidē ἀνὴρ διὰ κόρυμβα de cornibus cerui. q. d. bicornem ramum, vide ἀσπρδυγξ κερωΐν. Item Σπρδυγγες, Capilli cum ſordibus implicati, apud Poll. v. l.

Σπὴν apud Heſych. idem quod σπρδυγξ, in illa prima ſignificatione.

Σπρη, Zona. Heſych. & Suid.
Σπύρνυμι, t. 3, c. 1058, a
Σβρχάζω, Pecora ſtabulis ſeu ſeptis includo. Ita Heſych. apud quē eſt etiam futurum σπρχάσω, expoſitum ſimpliciter συγκλείσω.

C Σβῦχος, ου, ὁ, Varus. v. l.
Σβχαὶ, t. 3, c. 991, c.
Σβχατὴς, t. 3, c. 991, a.
Σβχατιὰς, ib. b.
Σπραβᾶς, t. 2, c. 330, c. & t. 3, c. 1103, h
Σπραβύλος, t. 3, c. 1103, g.
Σπραβίζω, t. 1, c. 1919, g. obit. & t. 3, c. 1103, f
Σπραβισμὸς, t. 3, c. 1103, e.
Σπραβὼς, ib. f.
Σπραγγάλη, t. 3, c. 1107, d
Σπραγγαλία, ib.
Σπραγγαλὶς, ib.

D Σπραβᾶς, lib. c.
Σπραγγαλία, ib. f
Σπραγγαλιὰς, ib.
Σπραγγαλιώδης, ib.
Σπραγγαλόω. ibid. h
Σπραγγαλωτὴς, a diect. vt σπραγγαλωτὴ μάστιξ, Lorum nodoſum quo cædebantur ſerui. Ita v. l. exponunt in hoc Suidæ loco, ὁ δὲ ἐπιέλθων αὐτὸν μαστιγώσει τῷ σπραγγαλωτῇ μάστιγι.
Σπραγγεῖον, t. 3, c. 1063, e.
Σπραγγίας, t. 3, c. 1063, f.
Σπραγγὶς, t. 3, c. 1107, a
Σπραγγουρία, t. 2, c. 1547, a. & t. 3, c. 1063, c
Σπραγγουρικὸς, ib.
Σπραγὸς, t. 3, c. 1107, a

E Σπραγγιὰς, ib. f
Σπραγγίζω, ib. d. & 1107, d
Σπραγξ, t. 3, c. 1063, g
Σπραμβολαιμᾶς, Eſſe criſpis capillis. v. l. At Heſych. habet σπραβαλαιμᾶς, exponens εὐπλοκάμους.
Σπραπὸν, idem cum ἀσπραπὸν. quod vide.
Σπραπίομαι, t. 3, c. 1071, c.
Σβαπάρχης, ib. a. b.
Σπραπαρχεῖ, t. 3, c. 1063, h.
Σπράτθμα, t. 3, c. 1071, d.
Σβατθίσμαι, t. 3, c. 1071, g.
Σπράτθιος, ib.

F Σπραπίζω, idem cum ἀσπραπίζω. quod vide.
Σβαπάχω, t. 3, c. 1066, a
Σπραπάχια, ib. a
Σβαπία, t. 3, c. 1071, a
Σπρατθμαπικὸς, ib. f
Σβατθίσμος, t. 3, c. 1071, f
Σπρατθικὸς, ib. g

G Σβατθὼν, t. 3, c. 1071, d.
Σβαπηλῖον, t. 3, c. 1068, g
Σβαπηλίσμαι, t. 3, c. 1069, f.
Σβαπηλίω, t. 3, c. 1068, h.
Σβαπήλισμα, t. 3, c. 1050, a
Σβαπηλικὰ, ib. e.
Σπραπηλικὴ, t. 3, c. 1067, a
Σβαπηλίω, ib. d.
Σπραπηλικὴ, t. 3, c. 1068, a
Σβαπηλικὸς, t. 3, c. 1067, e.
Σβαπηλικῶς, t. 3, c. 1068, b
Σβαπηλὸν, ib. e.
Σβαπηλὶς, ib. c
Σβαπηλὸς, t. 3, c. 1066, b
Σπραπὸς τῆ ἱερῆ, ib. e.
Σπραπεία, t. 3, c. 1073, f
Σβαπλασία, t. 3, c. 1071, b.
Σπραπλασία, ib.

H Σβαπλαῖος, ib. c.
Σβαπὴ, t. 3, c. 1075, d
Σβαπὸς, ib. a.
Σβαπὶς, ib. c
Σβαπωπὸς, t. 3, c. 1076, b. d.
Σβαπωπικὸς, ib. f
Σβαπωπικῶς, t. 3, c. 1077, c
Σπρατικὸν, t. 2, c. 197, f. & t. 3, c. 1064, b
Σπραπλοΐα, t. 3, c. 1064, c.
Σπραπλοΐα, ib.

Σπαν καζίζειν,t.3,c.1063,g.
Σπαθοπλάκες,ib.
Σπαπτικία,t.3,c.1065,b.
Σπαθοπλάω,t.3,c.1064,h.
Σπαπτικὸν καταλαβεῖν,ibid.e.
Σπαπτικὸν πιεῖν,ib.d.
Σπαπὶς ἰνίτης,ib.
Σπαπίζει,ib.b.
Σπαπίδες,t.3,c.1075,d.
Σπιβλὰς,t.3,c.1102,h.
Σπιβλάω,ib.e.
Σπίμμα,t.3,c.1079,a.
Σπιθαμὴ,t.3,c.1080,d.
Σπιθίδες,t.3,c.1079,e.
Σπιθὸς μοῦς,t.2,c.978,2.obit.
Σπιθοφόρος,t.3,c.1080,a
Σπιθίζω pro σφίγω, Torqueo, Verto.
Σπιθυρίδων,ίους,ή, Stranguria. Nic.in Alexiph. Σπιθυρίδων ὡς δίδυμοι δακαζόμενος καμάτοις.
Σπιθύζομαι, quasi σπαγθύομαι, Paulatim & veluti χθ σφάξαι (id est guttatim) deficio, seu tabesco, aut cõsumor. Nic.in Alexiph. Τῷ καὶ σπιθυζομένῳ τῶν αἰσθήσεων ὁκ καμάτου πιθὸς μόλις. vbi schol.exp. ὀλιγοψυχοῦντι, σπινθηρίζοντι, item χθ σπαγγα ἀπολιμπάνοντι. Quarum expositionum illæ duæ priores minimè mihi placent: at vltima eandem tribuit huic verbo deriuationem quam & Eustath. in hunc locum Hom. Iliad.ε, Βέλπτων ἢ ἀπολείπειν ἴσα χέοντι τὴ βιᾶναι. Ἢ δηλῆ σπιθύζειν ὁ αἰτῆ διιεῖσθαι. Vox autem actiua Σπιθύζω redditur etiam Dolore afficio, item Expugno, ex Hesychio. apud quem vide & alias expositiones huius vocis actiuæ, simúlque ea quæ de passiua scribit.
Σπίφαιον, Ascia, Securis. αξίνη καὶ πέλεκυς, Hesych.
Σπιφάσκω,t.3,c.1081,a.
Σπιφοδιοπανουργία vide in Σπιφοδιοπανουργία.
Σπίφομαι,t.3,c.1078,b.
Σπιφόω,ib.
Σπιφόωσις,t.3,c.1080,c.
Σπιφίμαλλος,t.3,c.1079,d.& 1084,d
Σπιφὸς,t.3,c.1079,d.
Σπιφοδιοπανουργία,ib.& t.3,c.1079,e
Σπιφὶς vide in Σβιφὶς.
Σπιφὶς,ίος,ὁ & ἡ, Asper: item Acutus. Affert & alias expositiones Hesych. sed cum hac qua dicit σπιφὶς inter alia significare βαχὺ, conuenit illud quod paulo post addit, σπιφὶς βοᾶς, esse τὸ σκληρόν. Itidémque de voce vsurpari videmus in nomine compositio Σπιφιφώνης apud Pollucem duobus in locis. Quinetiam apud Etymologum legimus Σπιφὶσι esse, iuxta Nicostrati sententiam, τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλος τῇ αἰκῇ φθόγγου. quum alioqui velint alii σπιφὶσι esse τὸ ὀξὺ καὶ διαπεπαλιμμένον. Sed pro διαπεπαλιμμένον, rectius scriptum iri puto διαπεπαλιφὸν. quod alioqui & apud Hesychium depravatum habemus in διαπαγιμφὸν. Ibi enim post ὀξὺ scriptum est διαπαγιμφὸν, cui subiungitur σπιφὶσι. Sed tribuuntur & aliæ significationes nomini σπιφὶς, quas apud eundem vide. Interdũ verò Σπιφὶσις aduerbialiter ponitur pro Aspere, Horrendè seu Horribiliter. vt Epigr.lib.3, Σβαρὶς ἀὴ φωνδοσι παρ' ἄκαπ. Sic Apoll.Arg.2, — σπιφὶς ὃ σφεν ευφαὴ βρίμει αἰκῇ. Atque ita ponitur aduerbialiter vt Immane pro Immaniter.

At Σβιφὶς, ίος, τὸ, paroxytonè, dici existimatur de fastu & deliciis. Hanc certè posteriorem significationem illi dant interpretes, Apocal.cap.18, circa principium. Atque hinc Σπιφισάω, ῶ, quod verbum eodẽ eiusdem libri capite habetur: redditurque ibi σπιφισᾶν itidem In deliciis esse, seu viuere: item Luxuriari, necnon Lasciuire. ad quam significationem pertinent & quæ in composito Καταπιφισάω habes. Sed vide præterea Hesychium de hoc verbo Σπιφισᾶ.
Σπιφισάοντος vide in Σβιφὶς.
Σπιφιλίζ, pro Ne tantillum quidem, Ne nauci quidẽ: v.l.ex Aristoph.in Acharn.
Σπίβος, Exilis seu tenuis vox auis. Ex schol. Aristoph. in Acharn.
Σπιγμὸς,οῦ,ὁ, Stridor.ex Aristot.Hist.an.4.

Σπείξ, Strix auis. Exponitur σύριγξ ὄρνις: item Κιχλὶς: quod vide.
Σπείξ, Striatura: vt v.l.scribunt in nomine Γάβδους. vbi duas esse in striatura partes tradunt Latinis distinctas nominibus. Esse enim partem cauam, canaliculi instar: vnde & canaliculatam columnam vocari, atque hunc columnarum canaliculum esse quod à Græcis σπιξ dicitur: teste Vitruuio, lib.10, cap.15, Canaliculi, qui Græcè σπιξ dicitur, longitudo. Sed & aliã lectionem ibi inueniri sciendum est, nimirum σύριγξ.
Σβαλαμεῖον,t.3,c.1106,c.
Σβαλίσκος,ib.
Σβαλὸς,t.3,c.1105,b.
Σβιλαίω,t.3,c.1106,b.
Σβιλίτης,ib.
Σβίλος,t.3,c.1105,b.
Σβιλὸς,t.3,c.1105,a
Σβηλαίω,t.3,c.1109,c.
Σβηλὴ συπήεσσα,t.3,c.1118,a.
Σβηλίζω,t.3,c.1109,c.
Σβηλόω,t.3,c.1109,c.
Σβηλὸς,ib.a.
Σβηλόω,ib.
Σβήνως,t.3,c.1108,h.
Σβιμεῖν,t.3,c.1100,c
Σβὶς, Vibex, Tuber. vulg.lex. At Hesychii expositio minus est generalis. dicit enim esse ἔπαρμα πονηρὸν ἐν κεφαλῇ.
Σβὶς ab eodem Hesychio exponitur δίνις.
Σβιβῆν,t.3,c.1106,h.
Σβιβίλεν,t.3,c.1107,a.
Σβιβὸς,ib.c.
Σβιβώδης,t.3,c.1106,g.
Σβυλία μῆλα,t.2,c.1635,c.
Σβυλίης,t.3,c.1111,d.
Σβυλίζω,t.3,c.1111,g
Σβυλοκάμηλος pro σφυδοκάμηλος perperam scribi existimatur.
Σβυλὸν,t.3,c.1111,f.
Σβυλὸς,ib.d.
Σβυλοκάμηλος,ib.e
Σβυλοκάμηλος,t.3,c.1110,h
Σβυλοκέφαλος,t.3,c.1111,b.
Σβυλοπᾶς,t.1,c.1941,a
Σβυλὸς,t.3,c.1110,c.& 1111,g
Σβυὶ,t.3,c.1110,b.
Σβφαδὶς vide in Σβραδὶς.
Σβραγὶς,t.3,c.1081,h.& c.1084,e
Σβραλίγξ,t.3,c.1085,g.
Σβραλὶς,t.3,c.1086,a.
Σβραὸν,t.3,c.1086,b.
Σβρεδὸς,ib.g.
Σβρὴ,t.3,c.1081,a.
Σβρὸν,t.3,c.1085,a.
Σβρολογία,t.3,c.1081,h.
Σβρὸς,t.3,c.1084,e. & 1085,e
Σβυμαργὸς,οῦ,ὁ, Furiosè in venerem concitus. Ita redditur sequendo hanc expositionem, ὁ μανικῶς ἐπιθυμῶν τῆς τῶ ἀφροδίσια. quam Gal.ex Dioscoride affert, in suo vocum Hippocr.lexico.
Σβύμαξ, Est in torculari lignum quo premuntur vuæ. Vide Hesych.
Σβυρὶς,t.3,c.1117,d. & 1118,d
Σβυρώτης,t.3,c.1119,a
Σπύχος, Pendula racemi, vt quidem redditur à Gaza, in isto Theophrasti loco, De caus.plant.lib.3,cap.21, συμβαίνει τὸ ὡ τούτῳ τὸ σπύχον αὔξεσθαι, διὰ τὸ μίσσον σωτεσθαι τὰς ῥόγας. Interpretans autem Gaza pendulam racemi, volunt pẽdiculum vuæ, seu racemi petiolũ ex quo dependent acini (quod μίσσον Græci dicunt) significare. Sed legendum est hoc loco βοσπύχον pro σπύχον. id est cirrus, siue cincinnus, qui in vite ἕλιξ, & clauicula à Cicerone dicitur, à Varrone capreolus. id est, cauliculus, inquit, viteus, intortus vt cincinnus. Hæc ex v.l.
Σπύχος,ου,ὁ, Solanum, herba multorum generum. Vide Dioscor. lib.4. Cælius Aurelianus σπύχον vocat vuam lupinam, Chron.lib.1, & 2.vt ann. v.l. Dicitur & Σπύχον genere neutro: Dioscor.lib.4, ἔστι δὲ καὶ ἕτερον σπύχον, &c.

Στρᾶ, t.3,c.1058,d
Στρωβίλος, affertur pro στρόβιλος: sed mendi suspecta hæc scriptura est.
Στρωγεὺς, Apollinaris minor. v.l.
Στρῶμα, t.3,c.1058,f. Στρωματόδ, t.3,c.1059,g
Στρωματίζω, Insternoreæ significatione qua iumentum insternere dicimus. Hes. στρωματίζειν exp. ὑποστόρνυειν.
Στρωματίτης, t.3,c.1059,g. Στρωματόδεσμος, ib.d
Στρωματόδεσμος, ib.f. Στρωματοφυλαξ, ib.g
Στρωμνὴ, t.3,c.1060,f. Στρόφιγγιμα, t.3,c.1058,c
Στρογγύλος, ib.e. Στρογγύλω, ib.c
Στρόβος, t.3,c.1061,a. Στρομβ, ib.
Στρόμβος, ib.d. Στρόμβος, ib.e
Στρωφαλὶς, t.3,c.1086,a. Στρωφάω, ib.e
Στυβαραὶ χῶνοι, Cruſtæ auri. v.l.
Στυγαίωρ, t.1,c.437,g. Στυγερὸς, t.3,c.1113,b
Στυγερόπης, ib.g. Στυγερόφρων, ib.f
Στυγεροφθὸς, ib.f. Στυγεῶς, ib.g
Στυγία, t 3,c.1112,b. Στύγημα, ib.e
Στυγνὸς, t.3,c.1113,f. Στυγνὸς, t.3,c.1112,e
Στύγιος, t.3,c.1114,g. Στυγνάζω, ib.a
Στυγνὸς, t.3,c.1113,g. Στυγνότης, t.3,c.1114,a
Στυγνόφθαλμος, t.1,c.941,h
Στυγνόφθαλμος, t.1,c.941,b. & t.3,c.1112,e
Στύγος, t.3,c.1113,b. Στύξ, t.3,c.1112,b
Στυδᾶν, Incitari, v.l. Vide Στυφαλ.
Στυλὶς, t.1,c.1810,a
Στυλίσκος, ibid.b.& t.3,c.397,d. obit.
Στυλίτης, t.1,c.1810,a. Στυλοβάτης, t.1,c.1808,b
Στυλοειδὴς, ib.c.& t.3,c.283,f.& 391,c. obit.
Στύλος, Columna, t.1, c.1807,g. Στύλος, pro graphio, & c.c.1808,a
Στύμμα, t.3,c.1115,c. Στυμὸς, Durus. Hes.
Στύμος, Truncus. στέλεχος, κορμὸς, Hesych.
Στυμφαλὶς vide in Στυμφαλος.
Στυμφαλὶς, ῐ̆δος, ὁ & ἡ, Arcadiæ ciuitas, & fons. Verùm & proprius ciuitatis nomine non solùm fœminino sed masculino etiam genere effertur. Hinc autem vocata est Στυμφαλὶς λίμνη, id est palus. Et ab hac dictæ sunt aues Στυμφαλίδες, de quibus lege poetas & historicos.
Στυξ, t.3,c.1114,c
Στύομαι, Tristitia afficior, seu mœrore. Aristoph. Acharn. κἀγὼ καθεύδω, βούλομαι, καὶ σύομαι, καὶ σκοδδιῶ. vbi exponitur συγκλάω, & ab aliis ἀλγῶ.
Στυπάζω, t.3,c.1119,c. Στύπη, ib.g
Στύπαξ, t 3,c.1119,c. Στυπτὸν, ib.a
Στυπτὸν, ib.b.g. Στυπτηλύφος, t.3,c.1110,b
Στύπτιον, ib.f. Στυπτικὸς, ib.e
Στύπος, t.3,c.1119,g. Στυπτῶδες, ib.b
Στύπτραξ, ib. Στύπτων, ib.a.& g
Στυπτηριοπώλης, ib.d. Στυπτηρία, t.3,c.1117,g
Στυπτηριοπώλης, ib.
Στυπτηρὶς χαλκῖτις, t.3,c.1118,c
Στυπτηροειδὴς, ib. Στυπτικὸς, t.3,c.1116,c
Στυφακίζω vide in Στύφαξ. Στυφακίτις vide in Στύφαξ.
Στυφακίτις vide in Στυφαξ.
Στύφαξ, ακος, ὁ, Cuspis teli, seu hastæ. Sed existimatur esse potius hastæ ima cuspis, qua eam solo defigimus. vt sit idē quod σαυρωτήρ. Legimus tamē apud Athen. ἔστω δὲ μηλοφόρει τὸ δορυφόρημα, ὅθεν τὸ συεχκὸν μῆλα χρυσᾶ ἔχοντες. Vide Poll. Hesych. & Suidam. Inuenitur & Στυφακίον, diminutiua forma. Thucyd. lib.2, συεχκίῳ ἀκοντίου αἰτὶ βαλκείου χρυσᾶ μήλου ἐς τὸν μοχλὸν. id est, Hastili, seu potius σαυρωτῆρι: quod est ferrum transuersum in posteriori parte ferri hastæ, vt inquit Bud. qui tamen alibi huic vocabulo aliam significationem tribuere videtur. Quidam interpr. Spiculo iaculi. Hesych. vult σύεκα esse non solùm σαυρωτῆρα τὸ δόρατος, sed etiā λόγχαν.
Στύφαξ (fœm. gen.) Arbor Syriæ, quæ malo Cydoniæ fertur esse similis. Cuius etiam lacryma στύφαξ vocatur. Storacem appellant officinæ. Ex ea fiunt suffitus. vnde Hesych. dicit esse λίνδρον, itē θυμίαμα. Lege Dioscor. Aristot. Theophr. Gal. Plinium. Hinc est Στυφακόω, adiect. vnde Στυφακωτὸν μύρον, Ex styrace confectum vnguentum: apud Dioscor. Item Στυφακίζω, Styracem refero, apud eundem Dioscor. Sed ab altera σύεκα significatione deductum, est συβίζω, vt exp. Hes.
Στυφελίζω, t.3,c.1110,c. Στυφελισμὸς, ib.g
Στυφελὸς, ib.c. Στυφλὸς, t.3,c.1111,a
Στυφίες, t.3,c.1116,a
Στυφοκόμης, (vel Στυφόκομης, vt apud schol. Aristoph.) dicitur de gallinaceo pugnaci, item de cornuto, teste Hesychio. Apud Aristoph. legitur, ὅτι τοὺς ἐπὶ στυφοκόμαις in Auibus, — καὶ γὰρ ἦσαν ὄρτυγες ὑπὸ στυφοκόμαις καφαλίαις πεπληγμένοι. Ita enim legendum est, ex Suida etiam autoritate, non πεπληγμένοι. item ὄρτυγος πόλεμος. Vide & huius poetæ enarratorem. item Pollucem, apud quem est συμφοκόμης.
Στυφὸς, t.3,c.1116,f. Στυφὸς, ib.e
Στυφρὸς, t.3,c.1111,b. Στύφω, t.3,c.1114,g
Στυψὶς, t.3,c.1116,b. Στυῶσις vide in Σαι.
Στυμμὶς, ιος, ἡ, Trabs lignea, Hesych.
Στυμμεδὼν, t.3,c.1055,d. Στυμωλία, t.3,c.1056,b
Στυμωλόφθαλμος ex Athen. affertur pro loquitur conuitiis, seu blateronibus.
Στυμωλία, t.3,c.1056,a. Στυμώλιος, t.3,c.1055,h
Στυμωλιοσυλλεκτάδης, ib. Στυμώλιμαι, t.3,c.1056,c
Στυμώλιος, ib. Στυμώλιμα, ib.d
Στυμώλος, t.3,c.1055,g
¶ Συ, t.3,c.1121,c. Συάγχειος, t.3,c.1145,g
Συαγχειὰς, ib. Συάγχιος, ib.f
Συαγχὸς, ib.c. Συαγχὶς, ib.g
Συαγχὶς pro σαγὴν, scribi κατ' αἰολισμὸν, testatur Athen. libro 3.
Σύαινα, t.3,c.1146,f
Συαινία, Conuitium, item Confertio manuum. v.l. ex Hes.
Συαὶς, t.3,c.1146,f. Συβαλικὰς, t.3,c.1147,b
Σύβαξ, ibidem.
Συβαρίζειν, Συβαριστὴς, Συβαριστικὸς, Συβαριὴς, vide in Σύβαρις.
Σύβαρις, ιος, & ῐ̆δος, ἡ, Sybaris, Vrbs Calabriæ, vel generalius, Italiæ, sequendo Stephanum: (quæ postea dicta fuit Thurion) delicijs & luxui mirum in modum dedita: inde factū est vt in prouerbium Sybaritarum abierit. Quinetiam hoc ipsum vocabulum Σύβαρις de summo & exquisitissimo luxu prouerbium vsurpatum à Philostrato inuenitur. velut: ὑβρὶς δὲ ἀπὸ Σύβαριδος μετῆλθεν. item, αὐτόφωτος Σύβαρις ἡμέρωσε τὸν κατάπληκτον. Est Σύβαρις fluuius etiam nomen: item alius Themistoclis, Plut. in Themist.
Hinc Συβαρίτης, ου, ὁ, Sybarita. Qui est è Sybari. Vt Συβαριτῶν τράπεζα, Sybaritarū mensæ, seu Sybaritica mensa: de mensis non lautissimis solùm sed luxui refertis. Hinc fit vt etiā συβαρίτης exponatur τρυφητὴς ab Hesychio. Fœm. Συβαρῖτις, Quæ est è Sybari. Sed Συβαριστὴς dictæ etiam fuerunt à quibusdam breues fabulæ & compendiariæ, vt testatur Antiphan. enarrator.
Συβαριστικὸς adiectiuum illi subiungendum est, significans Sybariticus. (vt quum dicitur Συβαριστικὸς τρόπος, Sybaritica fabula: item Συβαριστικὴ τράπεζα, eadem significatione qua Συβαριτῶν τράπεζα paulo antè habuisti) interdum de eo dicitur qui est mollis & delicatus, atq; adeò luxui deditus. Συβαριὴς, Hesychio. Quæ etiam aliquid Συβαριστικὸν dici possit in quo summus sit luxus. Suidas habet non solùm Συβαριστικὸν, sed etiā Συβαριστῆς, quod exponit τρυφερὸς. item λαμπρὸς, πολυτελὴς. Ab eodem illo nomine Σύβαρις est tadum verbum Συβαρίζειν, quod sonat quasi quis dicat Sybaritizare: pro Delicijs & luxui mirum in modum indulgere, Mollitie luxúque diffluere: imitando videlicet Sybaritarum mollitiem atque luxum.
Συβας, t.3,c.1147,b. Συβίαν, b.e
Συβίνη, ib.d. Συβώνιος, t.3,c.1145,h
Συβωνία, t.3,c.1146,a. Συβωνὶς, t.3,c.1151,f
Συβώτης, t.3,c.1146,c. Συβωτικὸς, ib.
Συβωτεία, ib. Συγγαλαξῶ, t.1,c.812,c
Σύγαμβοι, Mariti duarum sororum. Dicuntur & συγαμβρεῖς, necnon συγκαδίσκοι, teste Polluce.
Συγγαμος, t.1,c.815,c. Συγγενικολογία, t.1,c.836,c
Συγγλυκα, t.1,c.815,b. Συγγλυς, t.1,c.834,h
Συγγλυπος, Colloquium, Congressus. v.l. Sed Hesych. ha-

bet tantùm plur. συγχώσεις, quod exponit σωωσίας.
Συγχωτὸς, τ.1, c.835, b. Συγχώις, ib.c
Συγχωτάω, τ.1, c.839, d. Συγχωτήτωρ, ib.
Συγγεωργός, ό, ή, Socius in agro colendo, seu in cultura agri. Aristoph. Pluto.
Συζηράσκω, τ.1, c.848, c
Συζηρος, ου, ὁ & ή, q.d. Sociam senectutem habens. Affertur in v.l. ex Epigr. pro Consenescens.
Συζιγεομαι vel Συζιόομαι, τ.1, c.832, f
Συζιγώσκομαι, τ.1, c.1859, b. & 1860, b
Συζιγώσκω, Etiam dē sum sententiæ, τ.1, c.1838, c. Συζιγώσκω, Conscius sum, ibid. g. Συζιγώσκω, Ignosco, τ.1, c.1859, f
Συζυγία, Ignoscentia, Venia, τ.1, c.1860, h. Συζυγία, Indulgentia, τ.1, c.1863, d. Συζυγία, Deprecatio in iudicio, ibid. f
Συζυγιαν, τ.1, c.1864, b. Συζυγιασικὸς, ib.c
Συζυγιαστικῶς, ib.f. Συζυγιάων, τ.1, c.1863, g
Συζυγιὰς, τ.1, c.1860, e. Σύζυγος, τ.1, c.842, f
Συγγεγαμα, τ.1, c.876, e. Συγγεφὰς, ib.f
Συγγεγεν, ib.e. Συγγράφομαι, ib.d
Συγγεγέφω, ib. Συζυμαζω, τ.1, c.889, c
Συζυμασία, ib. Συζυμαστὴς, ib.
Σύγε, Tu quidem. Vel simpliciter Tu: vt ἔγωγε redditur etiam simpliciter Ego. Aristoph. Nubibus, ἀλλὰ σύγε. Existimatur autem potius scribendū συγε coniunctim, quàm σύ γε vt in ἔγωγε videmus cohærere istā particulam, retracto etiā accentu in primā, ea de causa.
Συκαθαγίζω, τ.1, c.115, d. Συκαθαιρέω, τ.1, c.198, f
Συκαθαρμοζω, τ.1, c.581, h. Συκαθείργω, τ.1, c.1085, g
Συκαθιργυμι, τ.1, c.1241, b. Συκαθιργω, ib.
Συκαθιλεῖν, à Συκαθαιρέω, quod vide.
Συκαθὴς, τ.1, c.1668, a
Συκαθύδω, Condormio, Vnà dormio.
Συκαθυψω, τ.1, c.1379, c. Συκαθῶ, ib.
Συκαθημαι, Simul sedeo. Συκαθημένοι, Simul sedētes. Redditur & Considentes.
Συκαθιδρύω, τ.1, c.1094, c
Συκαθιερόω ῶ, Vnà consecro, seu dedico.
Συκαθίζω, Simul sedeo, aut Simul sedere facio.
Συκαθὴμι, τ.1, c.1668, a. Συκαθὴμι, τ.1, c.1775, b
Συκαιω, Simul vro, seu comburo.
Συκακοπαθέω, ῶ, Simul mala patior, Simul malis afficior, Simul affligor. Vide Κακοπαθέω.
Συκακουργέω, ῶ, Simul cum alio malitiosè aliquid facio. Dicitur autem peculiariter Συκακουργεῖν (ūcut & συμπαίζειν) de iis qui colludunt. Libanius, ἐκεῖνοι αὖτε ἐσόντα καὶ συκακουργοῦντα. Et res per colusionem actoris & rei transacta, Συκακούργημα dicitur. ex quo genere est prænaticatio, id est καθύρισις. Sic etiam Συκακουργία est quæ collusio à iurisconsultis dicitur. Bud.
Συκακουχοῦμαι, τ.1, c.1326, f. Συκαλέω, τ.1, c.19, g
Συκαλινδεῖσθαι, Simul volutari.
Συκαλλωέω, τ.1, c.40, e. Συκάλυμμα, τ.1, c.46, a
Συκαλύπτομαι, τ.1, c.45, h. Συκαλύπτω, ib.
Συκάλυψις, τ.1, c.46, a. Συκάμινος, τ.1, c.49, b
Συκαμπαὶ, Iunctūræ. Digitos etiā interpret. Gaza, apud Aristot. Hist. anim. 3, vt v. l. annotant.
Συκάμπτω, τ.1, c.54, f. Συκαμψις, ib.
Συκαρπεύεσθαι, de frumentis dicitur quum radices agūt. Pollux, τὸ μὲν ῥιζοῦσθαι τὸν σῖτον, συκαρπεύεσθαι ἐλέγον. Pherecrates, ἵνα τὰ λεῖα συκαρπεύσῃ. Vide simplex Καρπεύεσθαι.
Συκασκέω, τ.1, c.86, c. Σύκασος, ib.
Συκαταβαίνω, τ.1, c.649, e. Συκατάβασις, ib.f
Συκαταβατικῶς, ib.g. Συκαταβατικώτερον, ib.
Συκαταβιόω, τ.1, c.740, g
Συκατατηκέσκω, Vnà senesco. At Consenesco accipitur etiam pro simplici Senesco.
Συκαταζάω, τ.1, c.80, d. Συκαταδαρθὴν, τ.1, c.912, a
Συκαταδουλόω, τ.1, c.1045, c
Συκαταδύομαι, Vnà demergor. Vide Καταδύομαι.
Συκαταζύγνυμι, τ.1, c.1396, f
Συκαταζῶ, τ.1, 1389, b. Συκαταθαλπω, τ.1, c.1501, c
Συκαταθὴσις, τ.3, c.1504, d. Συκαταίνησις, τ.1, c.169, d
Συκαταιτέω, ib.c. Συκαίτιος, ib.
Συκαπαχαίω, Vnà vro, seu comburo.

Συκαπακλόω, τ.1, c.134, a
Συκαπακλίνομαι, τ.1, c.157, a. Συκαπακλίνω, ib.
Συκαπακτὰς, τ.1, c.471, g
Συκαπαλέω, τ.1, c.611, f. Συκαπαλύω, τ.1, c.758, c
Συκαπανθίνειν, Annuere, Assentiri, Consentire. Polyb. συκαπανθίνειν τοῖς λεγομένοις.
Συκαπαριθμοῦμαι, Simul enumero, pro συκαπαριθμῶ. Ex Aristot. in Præd.
Συκαπαρίω, τ.3, c.689, g. Συκαπασκιρτάζω, τ.3, c.845, g
Συκαπασκιρτέω, τ.3, c.856, g. Συκαπασκίρτω, τ.3, c.863, d
Συκαπασσω, ῶ, Pariter auello, Pariter conuello.
Συκαπασις, Conflictus, Dimicatio. vt πρὶν ὁκ᾽ ἂν συκαβασίοιεν ἀλλήλοις, Polyb.
Συκαπαζάω, τ.3, c.1265, e
Συκαπαὴμι, & Συκαπάλλομαι, item Συκαπάλσις, vide tom. 3, c.1504, a.b.c.d
Συκαπαφαγεῖν, Simul comedere, Simul deuorare.
Συκαπαφιρομαι, τ.4, c.110, b
Συκαπαφλίζω, τ.4, c.169, f. Συκαβαφηφόρομαι, τ.4, c.731, g
Συκαπιραζόμαι, τ.1, c.1137, a
Συκαπέρχομαι, Simul redeo, Vnà reuertor.
Συκαπεύγμα, Votum vnà cum alio conceptum. vel, Res quam quis vnà cum alio aut aliis vouit. Exponitur tamen simpliciter Res votiua.
Συκαπηγορίω, τ.1, c.33, c. Συκαπηγόρημα, ib.
Συκαπηγορημακὸς, ib.d. Συκαπηγορημακῶς, ib.
Συκαπιὼν, όντος, ὁ, Qui vnà reuersus est, aut descendit. Ex Demosth. affertur in præsenti significatione, Vnà descendens.
Συκαπουίζω, τ.2, c.1130, c. Συκαπουίω, τ.2, c.1481, e
Συκαιως, Exustio, vacante præpos.
Σύγκειμαι, Coniaceo, & c.1, c.170, h. Συγκεῖσθαι dictum de quo inter aliquos conuenit, & c.c.171, b
Συκεκμήρις, τὸ, τ.2, c.171, c. Συκεκαμμήρις, τ.1, c.54, f
Συκεκαρδυλισμῆρις videtur esse idem quod ἐγκαρδυλισμῆρις, à nomine Καρδύλη: quod vide. Hesychius tamen συκεκαρδυλισμῆρια exp. συμπροισμῆρια.
Συκεκροτημῆρις, τ.2, c.458, g
Συκεκροτημῆρις, Magno cum applausu, & q.d. Plausibiliter. Ita v.l. sed vide participium Συκεκροτημῆρις.
Συκεκτάω, τ.2, c.120, h. Συκεκεχύνυμι, τ.2, c.140, c
Συκεκεκτάω, ib. Συκεκεκτὴς, ib.d
Συκεκέω, ib.c. Συκεκαλαιόω, τ.2, c.158, e
Συκεκαλαίωσις, ib.f. Συκεκυλῆσις, τ.4, c.503, g
Συκεκλῖσαι, τ.2, c.181, b. Συκεκλύομαι, τ.2, c.188, e
Συκεκλόω, ib. Συκεκλωδίω, τ.2, c.213, h
Συκείνησις, τ.2, c.219, b. Συγκεῖν, ib.
Συκερεόω, τ.2, c.141, g. Συκλάω, τ.2, c.224, d
Συκλεισις, τ.2, c.234, c. Σύκλεισμα, ib.d
Συγκλεισμὸς, ib.c. Σύκλεισις, ib.d
Συκλείω, ib.b. Συκλεῖπης, τ.2, c.237, f
Συκλεῖζω, τ.2, c.235, f. Συκληρικὸς, τ.2, c.241, c
Συκληροτόμος, τ.2, c.241, a. Σύκληρος, τ.2, c.247, a
Συκληροῦσθαι, τ.2, c.250, b. Συκληρόω, ib.
Συκλήρωσις, τ.2, c.250, d. Συκλησία, τ.2, c.29, g
Συγκλητικὸς, τ.2, c.30, b. Σύκλητος, τ.2, c.29, h
Συκλισίαι, Conuexitates, vulg. lex.
Συκλίνομαι, τ.2, c.258, b. Συκλίνω, ib.c
Σύκλιτος, idem apud Poll. cum συκλίτης, quod vide.
Συκλίτης, τ.2, c.258, c. Συκλονεῖσθαι, τ.2, c.264, e
Συκλοτόω, ib.d. Συκλόπης, ib.
Συκλύζομαι, τ.2, c.267, c. Συκλύζω, ib.
Σύκλυς, τ.2, c.30, b. Σύκλυσμα, τ.2, c.267, d
Συκλύω, Consentio. ex Soph. in Aiace.
Συκλώθω, τ.2, c.273, g. Συκοιμάομαι, τ.2, c.291, a
Συκοίμημα, ib. Συκοίμησις, ib.
Συκοινωνὸς, ού, ὁ & ή, Particeps, Consors. idem cum Κοινωνὸς, quod vide.
Συκοίπος, τ.2, c.293, f. Σύκοιτος, ib.
Συκολάζω, Simul punio. Συκολάω, τ.2, c.308, d
Συκολλησις, ib.e. Συκολλητὴς, ib.
Σύκολλος, τ.2, c.306, c. Συκόλλωψ, ib.
Συκολυμβάω, τ.2, c.318, d. Συκομδὴν, τ.2, c.317, c
Συκομίζομαι, τ.2, c.316, d. Συκομίζω, ib.c
Συκομιστέα, ib.f
Συκομιστὴς, ib.f.g. & τ.3, c.336, b. obiter.

Συγκαμμύπτω,t.1,c.361,f.
Συγκαταθαμβῶ,t.2,c.340,b.
Συγκατθλίβω,t.1,c.362,f.
Συγκαταμύω,t.1,c.361,f
Συγκαταπίνω,t.1,c.361,a
Συγκαρυβαντᾶν,Simul insanire, Corybãtum more,Simul insaniendo Corybantas imitari.
Συγκατανεύω,Simul annuo, Vna annuo. Vtitur Plinius.
Συγκατασκάπτω,Simul effodio, Vna effodio. Vtitur Plinius.
Συγκατατίθημι,Simul assentior, Vna assentior. Vtitur Plinius.
Συγκατατρίβω,Simul contero, Vna contero. Vtitur Plinius.
Συγκατεργάζομαι,Simul operor, Vna operor. Vtitur Plinius.
Συγκατεσθίω,Simul comedo, Vna comedo. Vtitur Plinius.
Συγκατεσκευάζω,Simul instruo, Vna instruo. Vtitur Plinius.
Συγκατεσκευασμένος,Simul instructus, Vna instructus. Vtitur Plinius.
Συγκατεσκευασμένως,Simul instructè, Vna instructè. Vtitur Plinius.
Συγκατεσκευή,Simul instructio, Vna instructio. Vtitur Plinius.
Συγκατεσκευῶ,Simul instruo, Vna instruo. Vtitur Plinius.
Συγκατεσκευωρημένος,Simul instructus, Vna instructus. Vtitur Plinius.
Συγκατεσκευωρημένως,Simul instructè, Vna instructè. Vtitur Plinius.
Συγκατεσκευωρία,Simul instructio, Vna instructio. Vtitur Plinius.
Συγκατεσκευωρῶ,Simul instruo, Vna instruo

Συμμιγισικῶς,ib. Σύμμιγος,t.1,c.611,b
Συμμιγνύω,& Συμμίγνυμαι,t.2,c.715,f
Συμμιξία,t.2,c.731,a. Συμμιξίλογος,ib.f
Συμμιχεμείς,ib. Συμμισθία,t.2,c.741,c
Συμμισγος,t.2,c.760,a. Συμμυω,t.2,c.759,f
Συμορ,t.3,c.1131,d. Συμπαγία,ib.e
Συμβαίνω,t.1,c.651,g. Συμβαχβύω,t.1,c.632,d
Συμβάλλω,t.1,c.701,g
Συμβαλλωτὰ texta, quasi ἀπὸ τῦ συμβάλλειν. Hermol.in cap. 48.libri 8 Plinii, Dicebantur verò & vndones quidam Cilicii: forteque ab vndis,quales modò videmus in iis textis quæ taquam ἀπὸ τῦ συμβάλλειν, symballota, id est συμβαλλωτὰ,omnes appellamus: ceu origine ab illo vestium genere accepta, de quibus paulo antè Plinius ita scribit,Lanæ & per se coactæ vestem faciunt.Erit enim συμβαλλωτὸν quasi σύμβλητον: id est, coacti per se velleris implexu ponus quàm textu conditum. Hæc ille:ex quibus cognoscimus non tanquam Græcũ vocabulum afferri hoc συμβαλλωτά, sed tanquam linguæ vulgaris:etiamsi à Græco verbo συμβάλλειν deductum posse videri dicat.
Σύμβαμα,t.1,c.651,f. Συμβαὶ,ib.e
Συμβασείω,t.1,c.653,a. Συμβασιλεύω,t.1,c.715,g
Συμβασις,t.1,c.651,h
Συμβασταζω,Simul porto,Simul fero. In v.l.Confero:itẽ Comparo,ex Iobi cap.18.
Συμβατήριος,t.1,c.655,b. Συμβατικὸς,ib.a
Συμβατικῶς,ib. Συμβιβασὸς,t.1,c.652,e. Συμβιβαστὸς,ib.f
Συμβιβάζω,& Συμβιβάζομαι,t.1,c.715,b
Συμβιβάζω,t.1,c.656,h. Συμβίβασις,t.1,c.657,d
Συμβιβασμὸς,ib. Συμβιβαστὸς,ib.
Συμβιβάω,t.1,c.654,f. Σύμβιος,t.1,c.738,d
Συμβιόω,t.1,c.740,h
Συμβίωσις,εως,ἡ, Conuictus. Inter illos qui simul viuunt, & contubernales sunt,dicitur esse συμβίωσις: atque adeò redditur etiam Contubernium, item Vitæ consuetudo. Plutarch.de marito & vxore dixit,in Pericle,εἶτα τῆς συμβιώσεως οὐκ ὤσης αὐτῷ ἡρεμοῦς. Vsus est Cicero ad Atticum,l.13,Intelligis profectò in quo maximè posita sit συμβίωσις. Cæterùm redditur etiam Conuictio,ex Cic.ollio,epist.ad Tironem: sed in eo loco alii cod.habent Coniunctio:quod nó minus aptũ videtur.
Συμβιωτὴς,οῦ,ὁ, Conuictor, Contubernalis. Cic.ad Dolabellam, Sed tamen suauissimum συμβιωτὴν nostrum præstabo integellum. Plutarch.Mæcenatem συμβιωτὴν τῦ Σεβαστῦ(id est Augusti)appellat. Laert.in Zenone Citiæo,ὡς ὑπὸ ὀλοχέρου μοιχὸν τῆς συμβιωτῆς καταληφθέντα,&c.Interdum verò compotorem interpretari possumus, veluti quum de paralito dicitur: vt apud Athenæum. In v.l.annotatur Eupolin apud Pollucem pro contubernali dixisse etiã συμβίωτον.sed συμβιωτὸν non συμβίωτον, scribendũ esse constat. Ibidem annotatur scribi etiam Συμβιοτὴς per ο, idque rectius: quod planè falsum est.
Συμβλητὸς,t.1,c.746,c. Σύμβλημα,t.1,c.703,a
Σύμβλησις,ib.
Συμβλητικὸς,οῦ,ὁ, Qui συμβάλλεσθαι potest,id est conferre. συμβλητικὸν δὲ ὡς φασὶ πόαι, Facit ad visionem, Gaza.
Συμβλητὸς,t.1,c.703,a. Συμβολὴτια,t.1,c.760,c
Συμβολήω,t.1,c.761,d. Συμβολὸς,t.1,c.760,a
Συμβολαιοχαφος,t.1,c.706,b.Συμβόλαιον,t.1,c.705,g
Συμβόλαιος,t.1,c.706,a. Συμβολαπάω,t.1,c.705,g
Συμβολὰς,ίδος,ὁ, Piscatorium instrumentum circa quod retia texunt.Sed apud Hesych.est Συμβ.υλὰς:quæ scriptura minus recta esse videtur.
Συμβολεύω,t.1,c.705,f. Συμβολὴ,t.1,c.703,b
Συμβολικὸς,t.1,c.704,g. Συμβολικῶς,ib.h
Συμβολοκοπέω,t.1,c.705,g. Σύμβολον,t.1,c.703,f
Σύμβολος,t.1,c.705,c. Σύμβυπος,t.1,c.781,c
Συμβύλλωμα,t.1,c.771,e. Συμβυλλώσιμα,ib.d
Συμβυλὰς, vide in Συμβολὰς.
Συμβύλωσις,t.1,c.771,e. Συμβουλευτικὸς,ib.f
Συμβουλευτικῶς,ib. Συμβουλεύω,ib.c
Συμβουλὴ,ib.a. Συμβουλία,ib.
Συμβούλιον,ib,c. Σύμβουλος,ib.b
Σύμβωμος,t.1,c.801,a. Συμμαθητὴς,t.2,c.789,a

Συμμαθητεύω,ib.a. Συμμαλάσσω,t.2,c.779,a
Συμμαλάττω,t.2,c.788,f. Συμμάντωρ,t.2,c.754,d
Συμμαρτυρέω,t.2,c.799,b. Συμμαρτυρομαι,ib.
Συμμαχέω,t.2,c.814,b. Συμμαχία,t.2,c.813,f
Συμμαχικὸν,τὸ,sub.t.2,c.814,a Συμμαχικὸς,ib.
Συμμαχὶς,t.2,c.813,c. Συμμάχομαι,t.2,c.814,b. & 816,f
Συμμαχος,t.2,c.813,c. Συμμαχοῦμαι,t.2,c.814,b
Συμμετία,t.2,c.881,c. Συμμίσω,ib.b
Συμμετρίζομαι,t.2,c.853,f. Σύμμετρος,ib.
Συμμεταβάλλω,t.1,c.691,g. Συμμεταβολὴ,t.1,c.150,h
Συμμεταμείβω,& Vnà cõmuto, vel Simul commuto. Vide de Μεταμείβω.
Συμμεταίρω,t.4,c.110,c. Συμμεταχειρίζομαι,t.4,c.454,a
Συμμετάρχομαι,t.1,c.1171,c
Συμμετέχω, Vnà cum aliis particeps sum, seu participo. Sic Συμμέτοχος,Qui vnà cum aliis est particeps,Qui est ex illis qui sunt participes. Paulus autem ad Ephes.c.5, dixit,μὴ οὖν γίνεσθε συμμέτοχοι αὐτῶν,(de iis loquẽs quos ἀπειθείας appellat) vbi redditur Consortes eorum: à veteri autem interprete Participes.
Συμμετρέω,& Συμμετρέομαι,t.2,c.905,h
Συμμέτρησις,t.2,c.906,b
Συμμετρία, Commensus,&c.t.2,c.901,a. Συμμετρία, Vestis muliebris,&c.ib.f. Σύμμετρος, t.2,c.900,c
Συμμέτρως, Moderatè, Modicè. Reddi etiam potest Intra modum.Ex Eurip.affertur pro Satis. Redditur item Congruenter,Conuenienter.
Σύμμηρος, Qui est contractis femoribus: cui opponitur ὑβριζικῶς. Bud.ex Hippiatria.
Συμμίστωρ,Consiliarius. Apoll.Rhod.
Συμμαντεύομαι,εύσομαι, Vnà consilium ineo.Redditur etiam Do consilium.
Συμμιγὴς,t.2,c.936,b. Σύμμιγμα,ib.a
Συμμίγνυμι,t.2,c.935,g. Συμμιγνύω,ib.
Συμμιξις,t.2,c.936,b. Συμμιξία,ib.a
Συμμίσγω,(idem quod συμμίγνυμι seu συμμιγνύω)Commisceo. Herodot.neutraliter, συμμίσγεσθαι ὑμῖν μαχεσάμενοι, vobiscum pugnam conseramus. Apud Hesychium de miscentibus seu commiscentibus corpora. exponit enim ὁμιλεῖν,itẽ συνουσιάζειν. vbi ὁμιλεῖν aliò etiã pertinere potest. Passiuum Συμμίσγομαι apud Homerũ Il. β,Πύλιοισι συμμίσγεται.
Συμμισοπονηρία,t.2,c.950,c.
Συμμορία,ας,ἡ,Decuria, apud Athenienses, vt Bud.interpretatur apud Demosth. & Xenophontem: cuius hũc locum affert,de Atheniensium ducibus loquentis,καταλιπὼν τρεῖς ταῖς ἴσαις τὰς τῆς αὐτῆς ξυμμορίας. In v.l. redditur Curia,item Tribus, necnon Munerum societas,Ibidem hæc adduntur: Συμμορίαι,(teste Vlp.in Olynth.2,& Harpocr.) decuriæ sunt munera obeuntiũ. nam ex decem tribubus Athenis delecti erant mille ducenti ditissimi, qui cõferrent pecunias quoties resp. egebat, & armarent atque instruerent viginti classes. Distributi autem erãt in ũngulas sexageni: vocabantq; συμμορίας sexaginta illos.Ex his omnibus locupletissimi trecenti eligebantur, qui in primis pecuniam conferrent præ aliis. Hæc sunt quæ ibi ex Vlp.& Harpocr.afferuntur: quæ tamen exactius ab his traduntur. Subiungitur ex Demosth.in Aphobum,οὐχ ἅπαντα τὰ χρήματα ἀφῆκε παρ' ἡμῶν δίκαιον εἰς τὰς συμμορίας ἀναλίσκειν, ἀλλὰ μόνοι οἱ πλούσιοι ἐν τῷ τότε τὴν πόλιν διενέμοντο. Additur, posse dici Latinè decurias vel classes: affertúrq; ex Columella, Separandi sunt aratores à vinitoribus, vinitores ab aratoribꝰ, iiq; à mediastinis. Classes etiã non maiores q̃ denũ hominum faciundæ,quas decurias appellauerũt antiqui,& maximè probauerũt, q̃ is numeri modus in opere cõmodissimè custoditur.Ex Demosthene,συμμορίαι εἰσὶ:item ἡγεμόνες τῶν συμμοριῶν. Apud Synel.in metaph. ἔστι δὲ τὰ τῶν συμμορίας ἄρχων τὰ τῶν ἑκατοντάρχων. Hinc est Συμμορίτης, apud Poll. Qui est eiusdẽ decuriæ. Itẽ copol.Συμμορεύων,Qui præest τῇ συμμορίᾳ, vel τοῖς συμμορίαις. A Poll.exponitur ὁ ἄρχων συμμορεῶν. At verò Σύμμορος in v.l.ex Thuc.affertur, & redditur Socius,ex Vallæ interpr,sed mendi nõ immeritò suspecta vox illa fuerit,vbicunque in hac signif.legitur. Effertq; magis rationi consentaneum scribere σύμμοιρος.

Συμμορίαρχίς, vide in Συμμορία.
Συμμορίτης, vide in Συμμορία.
Σύμμορος, vide in Συμμορία.
Σύμμορος, t.2,c.971,f
Συμμορφόω, & Συμμορφόομαι, t.2,c.978,b
Συμμολόγος, Tacens, Hesych. Ab eodem Συμμολγ exponitur σωπῶν: quod itidem sonat Tacens.
Συμμύσης, t.1,c.1654,d. Συμμύω, t.2,c.1651,c
Συμπάθια, Consensus in affectu, &c. t.3,c.76,b. Συμπάθεια, Condolescentia, &c. c.77,d
Συμπαθῶ, ib. Συμπαθὴς, t.3,c.75,c
Συμπαθὼς, ib.h. Συμπαγγέλια, t.3,c.11,f
Συμπαῤῥέω, t.3,c.19,c. Συμπαίζω, t.3,c.21,d
Συμπαίκτωρ, ib.e. Συμπαίστης, ib.d
Συμπαίρω, ib. Συμπαίστωρ, ib.
Συμπαιωνίζω, Simul pæanem cito. Polyb. τῶν πανταχόθεν συμπαιωνίζοντες, Simul clamore tollentes, lætum pæana canendo: vt fiebat in victoria. Vide Παιανίζω & Παιανίζω.
Συμπαλαιω, Colluctor. Vide Παλαίω.
Συμπανηγυρίζω, vide in Πανηγυρίζω.
Συμπανηγυρίω, ῶ, Colludo & contechnor. συζαπατῶ. v.l.
Συμπαραγγελμοντης, ex Dionys. Halic. pro competitoribus. Vide Παραγγέλλω.
Συμπαραγίνομαι, t.1,c.831,e. Συμπαραγράφω, t.1,c.1551,a
Συμπαραινῶ, t.1,c.170,d
Συμπαραθέω, & Συμπαραθέομαι, t.1,c.1091,c
Συμπαραλῶ, t.1,c.27,d. Συμπαραλήθω, t.1,c.281,c
Συμπαραμβαίνω, t.1,c.5-9,b
Συμπαραμείγνυμι, vel Συμπαραμείγω, Commisceo, vt exponitur in v. Lapud Aristophanem in Pluto: tanquã vacante præpos.
Συμπαραπέμπω, t.3,c.207,c
Συμπαραπίνω, Simul adnauigo.
Συμπαραπόλλυμαι, Simul pereo. Demosth. ἅλλως μὲν συμπαραπολλυμαι ἡδὺς ὑπὸς.
Συμπαραπαίζω, t.3,c.848,h.
Συμπαρατείνω, t.1,c.1781,f. Συμπαρατείνω, ib.e
Συμπαρατείω, Simul extendo, seu protrudo, aut prorogo.
Συμπαρατρέφω, Simul nutrio. Xenoph. καὶ κοινὰ ὑπάρχοντα τῆς ὥρας παρέχουσα, ἁμὰ ὥρια συμπαρατρέφουσα.
Συμπαραφορέομαι, t.4,c.112,c
Συμπαραφρύω, pro παραφρύω, quod vide.
Συμπαρόμαι, t.1,c.1135,a.d. Συμπαρίκτωρ, t.3,c.1191,f
Συμπαρεκτείνω, & Συμπαρεκτείνομαι, ib.
Συμπαρίημαι, t.1,c.1221,a
Συμπαρίζω, Vnà præbeo. Xenoph. κύτις τῶν ἱππικῶν τὴν ἀσφάλειαν συμπαρίχουσι.
Συμπαρὼν pro συμπαρών, Qui simul adest.
Συμπαρὼν, Vnà accedebat: ab illo συμπάρειμι quod est σὺν τῷ εἶμι.
Συμπαρίμαι, (à Συμπάρειμι) vt συμπαρίμην ἀυτῷ, Vnà cum eo aderam, ex Prouerb. c.8.
Συμπαρίπαμαι, & Συμπαρίπτημι, t.1,c.1714,a
Συμπάροικος, ου, ὁ, pro Contubernalis, ex Polluce.
Συμπαρομαρτέω, ῶ, Comitor, Assector. Luc. in Gallo, ὡς μὰ καταχύσαιμι αὐτὸν, ὃν πανταχοῦ τῷ πλούτῳ συμπαρομαρτῶ. Xen. ἐμοὶ δὲ etiam (id est odores) dixit συμπαρομαρτεῖν τοῖς σώμασιν.
Συμπάρων, οντος, ὁ, Vnà præsens: vel potius simpliciter Præsens. Sed θεοῦ συμπαρόντος ex Luciano affertur pro eo quod dicitur Instinctu diuino. Item συμπάροντες exponitur etiam Fautores.
Σύμπας, t.3,c.55,a. Συμπάσσαλεύω, t.3,c.60,b
Συμπάσσω, ib. Συμπάσχω, t.3,c.78,g
Συμπαταγέω, t.3,c.84,g
Συμπατέω, & Συμπατέομαι, t.3,c.81,g
Συμπατρώτης, t.3,c.97,b
Συμπείθω, & Συμπείθομαι, t.3,c.137,c
Συμπείρω, & Συμπείρομαι, t.3,c.161,f
Συμπέλασα, t.3,c.209,b
Συμπέπαρμαι, Transfixum esse. à Συμπείρομαι.
Συμπεπλεγμένος, à Συμπλέκομαι, οῦμαι. vt συμπεπλεγμένος τὼ πόδε, apud Lucianum, Pedibus reuinctus.

Συμπεπλεγὼς, t.3,c.169,c
Συμπεπλεγμένος, particip. à verbo συμπλέκομαι, quod vide.
Συμπεπλικὼς, ότος, ὁ, Concoquendi facultate prædita. Redditur etiam Concoquens.
Συμπέπλω, t.3,c.119,d
Συμπεπλωκὼς, partic. à Συμπέπλω. Soph. κακῶς συμπεπλωκώς, Qui in mala incidit, Malis circũuentus. Vide Συμπέπλω.
Συμπεφαίνω, & Συμπεφάνσομαι, t.3,c.134,c
Συμπέφασμα, t.1,c.660,d.ob. & t.3,c.134,f
Συμπεφασματικὸς, t.3,c.134,f
Συμπελάζω, & Συμπελάζομαι, t.1,c.83,c
Συμπελαζητὸς, ib. Συμπελεφάω, t.3,c.1099,c
Συμπελεκητὸν, Vnà circumpono. Reddunt & Circundo.
Συμπελεφάω, t.4,c.113,g. Συμπελεφάομαι, ib.b
Συμπελεφόρομαι, t.4,c.143,c. Συμπέλεφος, t.4,c.113,f
Συμπέλεκος, t.4,c.191,f. Συμπέπω, t.3,c.119,d
Συμπεφυκέναι, t.4,c.191,e. Συμπεφυκὼς, ib.
Συμπεφυὼς, ib.f. Συμπέχυμαι, t.3,c.269,c
Συμπέχυμαι, ib.f. Συμπέχυνω, ib.e
Συμπήγνυμι, t.3,c.170,b. Σύμπηξις, ib.a
Συμπήσσω, t.3,c.169,c. Συμπήσω, ib.g
Συμπίαίνω, t.3,c.189,a. Συμπαλαίω, t.3,c.197,g
Συμπίζω, t.3,c.198,a. Συμπάλλω, ib.b
Συμπλόω, ib.a. Συμπίνω, t.3,c.308,d
Συμπεφορέσθω, t.3,c.241,g. Συμπίπτω, t.3,c.311,g
Συμπίπτω, ῶ, Accido, Euenio, Contingo. Ἐυτρεπὴς ἁπάντων ὡς ἅπαντα συμπίπτειν.
Συμπλάσσω, t.3,c.351,d. Συμπλάω, ib.
Συμπλέονες, vel Συμπλείονες, Simul plures, Copium simul collecti, non figillatim: apud Aristot. Ea forma dicitur qua σύμπαντες, item σωάμφω, & σωάμφοτεροι, Duo simul, Tres simul, Bini, Terni.
Συμπλεκὴς, t.3,c.364,f. Συμπλέκομαι, t.3,c.363,g
Συμπλικτὸς, t.3,c.364,f. Συμπλικτὸς, ib.
Συμπλέκω, t.3,c.363,g
Σύμπλεξις, Implicatio. Vide Συμπλέκω.
Συμπλέω, t.3,c.373,g. Συμπλεωδὶς, t.3,c.396,a & 466,d
Συμπλήθω, t.3,c.396,b. Συμπλήθω, t.3,c.384,a
Συμπλήθω, ib. Συμπλήμη, t.3,c.386,b.a
Συμπλήθω, ib.b.β. Συμπλήρωμα, ib.
Συμπλήρωσις, ib. Συμπληρωτὴς, ib.c.β
Συμπλήσω, t.3,c.396,a. Συμπλήθω, & Συμπλήμμι, b.
Σύμπλοια, t.3,c.373,g. Συμπλοὶς, ib.h
Συμπλοὴ, t.3,c.364,g. Σύμπλους, t.3,c.373,g
Σύμπλους, ib. Συμπλυδωνὶς, t.3,c.416,b. Συμπνέω, ib.
Συμπνίγω, & Συμπνίγομαι, t.3,c.421,g
Σύμπνοια, t.3,c.416,c. Σύμπνους, ib.b
Σύμπνους, ib. Συμποδὴς, t.3,c.508,b
Συμποδίζω, Impedio, Compedibus implico. Ita Ilicquero, Irretio. Pro Implicare compedibus, apud Aristophanem Ran. Apud Plat. pass. Συμποδίζειν metaphoricè, in Gorgia, ἐκ ταύτης γὰρ αὖ τῆς ὁμολογίας αὐτὸς ὑπ' ἐμοῦ συμποδίσεται ἐν τοῖς λόγοις, ἐπιτρέψεται, οἶμαι δὲ, ἀφ' ὧν ἂν εἴπῃ. Adeò illaqueatus est tuis argumentis vt hiscere non audeat, vel tacitè, vt Bud. exp. Apud eundem Plat. in Theæteto, ὁρᾷς θαυμαστὰς ἡμῖν πολυπείρους σοφίας, συμποδίζειν ὑπ' ἀνοί.
Συμπολεμέω, t.3,c.463,d. Συμπολιμῶ, t.3,c.460,b
Συμπολίζω, t.3,c.474,b. Συμπολιτεύω, t.3,c.478,f
Συμπολιτεύομαι, ib. Συμπολίτης, t.3,c.474,c
Συμπομπεύω, t.3,c.201,g. Συμπονέω, t.3,c.123,b
Συμπορεύομαι, t.3,c.183,g. Συμπορεύω, t.3,c.178,g
Συμποσίαρχος, ib.h. Συμποσιάζω, t.3,c.308,c
Συμποσίζω, t.3,c.309,g. Συμποσιακὸς, ib.f
Συμποσιάρχω, ib. Συμποσιάρχης, t.3,c.308,g
Συμποσιαρχία, ib.e. Συμποσιάρχω, ib.c
Συμποσίας, t.3,c.309,g. Συμπότου, t.3,c.308,f
Συμπότης, t.3,c.309,h. Συμπότης, t.3,c.310,a
Συμπότις, ib. Συμπότια, ib.
Συμπραγματεύομαι, Vnà cũ alio seu aliis negotiũ quodpiam procuro, Vnà operam nauo. Apud Plut. in Lycurgo, συμπραγματευσόμενος τὰ θεῖα τοῖς νόμοις, Qui vna operam nauaret legibus: seu latoni legum.
Συμπραγίτωρ, t.3,c.535,f. Συμπραξὶς, ib.
Συμπράγω, ib.c. Συμπραξὶς, t.3,c.141,b
Συμπραγῶδω, t.3,c.535,c. Συμπραπίδωνις, t.3,c.544,g
Συμπραπίδω, ib. Συμπρεσβὺς, t.3,c.542,c

Συμφορεβύπρης, t.3.c.541,g. Συμπρίκτωρ,t.3,c.536,f
Συμφρίατω,ib.
Συμφρίαμαι,Coemo,Aristot.Pol.
Συμφοβυμοῦμαι,t.1,c.1067,b
Συμφοίτω,Simul procedo,Simul progredior.Syn.epist. ad Heliod. ἐμοὶ μὲν συμφοίτω τοῖς ἐνιαυτοῖς καὶ ὁ τῆ φίλῃ συμφοίτης, Vnà cum annis fit & amoris progressus. At συμφοίτω pro Congredior accipi viz credibile est: quam tamen interpretationem illi tribuunt vulg.lex.
Συμφοιτηβόλω,Sum ductor ad prandium.v.l. Sed videndum quomodo hæc cum iis quæ de φοιτομιῶ dicta sunt,conuenire possint.
Συμφοιτίμπω,t.3,c.109,a. Συμφοίτη,t.1,c.1136,c
Συμφρύτωρ,Collega eius qui πρύτανις appellatur. ea forma qua dicitur συμβουλεύτης.
Συμπυκτικός,t.3,c.596.b. Σύμπυξις,ib.a
Συμπύκτω,ib. Σύμπωμα,t.3,c.321,c
Συμπωματικός,ib.g. Σύμπωσις,ib.h
Συμτυκάζω,Contego, Operio. A cuius passiuo Συμτυκάζομαι,est particip. Συμπτυκασμένος, Contectus, apud Diodorum Siculum, δύο τινὲς αὐλαῖες συνοῦσαι καὶ συμπτυκασμένης δίτροπον ὄψιν.
Συμτυπίω,t.3,c.649,c. Συμφάγη,t.4,c.5,a
Συμφαθῆ,t.4,c.65.b
Συμφανὴς,ἐος,ὁ & ἡ,Manifestus, Apertus.
Σύμφασις,t.4,c.14,a
Συμφέρει,Confert, Expedit, Vtile est: cum infinitiuo, vt συμφέρει αὐτῷ πλεῖν, Plato De rep.l.1. Dicitur etiam τὸ συμφέρει μοι.vel, τὸ συμφέρον ἐμοὶ ἔστω. Verùm tunc nō ponitur itidem impersonaliter: sed reducitur ad Συμφέρω:quod vide.
Συμφέρομαι,t.4,c.110,c. Συμφέρω,ib.d
Συμφερόντως,ib.c. Συμφερτός,t.4,c.111,b
Συμφερτόθης,in v.l.exponitur ἀγύρτης: quum potius idē esse videatur cum συμφερτός, vbicunque reperiatur.
Συμφέρω,t.4,c.110,b.
Συμφεύγω, Vnà fugio.
Συμφήμω,t.4,c.64,g. Συμφήτωρ,t.4,c.65,b
Σύμφθαρσις,in v.l.redditur Colluuio: additúrque,pro eodem dici & Συμφθορά. Sed hæc expositio non sequitur significationem simplicitū φθόρας & φθορᾶς:quæ vide.
Συμφθέγγομαι,Colloquor:vt dicitur συναλάλ.
Συμφθίνω,t.4,c.147,b. Συμφιλοδοξέω,t.1,c.1037,d
Συμφιλολογέω,t.2,c.640,d. Συμφιλοσοφέω,t.3,c.901,h
Συμφοιτάω,ῶ, Vnà ventito. Sed peculiariter dicitur de iis qui vnà ventitāt ad scholā,(vnde συμφοιτήσωντες apud Pollucem, οἱ συμπαιδευόμενοι) ideóque redditur, Sum condiscipulus. Itidémque nomen Συμφοιτητὴς exponitur Condiscipulus:affertúrque ex Pnal.epist.
Συμφορά,t.4,c.111,d. Συμφορέω,t.4,c.122,d
Συμφόρημα,ib.f. Συμφόρησις,ib.g
Συμφορητὴς,ib.
Συμφόρτος,Collatus, Mixtus. Ita v.l. quoniam Hesychius Συμφορτὸς habet, quod exponit συμπεφορημένης,& συμμικτὸν.
Σύμφορος,t.4,c.122,a. Συμφόρως, ib.b
Συμφορτίδμων,t.4,c.68,c.d. & 71,e
Συμφορτίζομαι,t.4,c.71,d. Συμφορτόω,t.4,c.192,g
Συμφορτόω,ib. Συμφορτώσιμος,t.4,c.217,d
Συμφρόνησις,t.4,c.218,d. Συμφρονιστὴς,t.4,c.102,b
Συμφρύγω,t.4,c.115,h. Σύμφρων,t.4,c.202,b
Σύμφυτος,t.4,c.193,b. Συμφυτὸς,ib.c
Συμφυλακίτης,t.4,c.137,e
Συμφυλαττω, Vnà custodio, Vnà conseruo. Xen. πολὺ οἰκίαν συμφυλάττειν,facultates vnà conseruare.
Συμφυλίτης,t.4,c.244,g. Σύμφυλος,ib.b
Συμφύομαι,t.4,c.191,i. Συμφύρδην,t.4,c.254,f
Σύμφυρτος,ib.c. Συμφύρω,ib.
Συμφυσάω,t.4,c.262,f. Σύμφυσις,t.4,c.193,e
Συμφυσίμβρα schol. Aristoph.exponit κατασκευαζόμενα,vt v.l.annotant.
Συμφυτεύω,t.4,c.298,g. Συμφυτὸς,t.4,c.294,c
Σύμφυτος,ib.b. Σύμφυτος,t.4,c.293,g
Συμφύω,t.4,c.292,d. Συμφυὴς,t.4,c.293,c
Συμφωνέω,t.4,c.309,c. Συμφώνησις,ib.h
Συμφωνία,t.4,c.305,b. Σύμφωνος,t.4,c.304,h
Συμφώνως,t.4,c.305,a. Σύμψαυσις,t.4,c.693,f
Συμψαύω,ib. Συμψάω,t.4,c.687,c
Σύμψηφος,t.4,c.725,c
Συμψηφίζω,Computo,v.l.Sed videndum annon accipiatur & pro σύμψηφος εἰμί.
Συμψήχω,t.4,c.689,h. Συμψυχρίζω,t.4,c.705,d
Συμψυχία,t.4,c.757,a. Σύμψυχος,ib.a
Σαὼ,t.3,c.1134,c. Σαὼ absolutè,c.1136,a. Σαὼ superaccuū,c.1135,f. Σαὼ subauditū,ib.g. Σὺν in composit. c.1136,a. Σὺν ἐμοὶ αὐτῷ,t.2,c.1135,a.b.c.d. Σὺν τέμω,ib. c. Σὺν τοῖ χείρε,ib.f. Σῦν,cum circumflexo,Suem: à nominatiuo Σῦς.
Συναγαπάστης,t.1,c.3,g. Συναγαπητὸν,ib.
Συνάγγελος,Qui vnà mittitur nuntius.
Συναγείρω,t.1,c.15,g. Συναγελάζω,t.1,c.37,a
Συναγελάζομαι,ib.a. Συναγελασμὸς,ib.
Συναγελαστικὸς,ib.b
Συναγήοχα,Comportauerat,Collegerat:vnde infinit.Συναγηοχέναι à verbo Συνάγω,vt ex Ἄγω est Ἀγήοχα: quod vide inter anomala.
Συνάγκεια,t.1,c.38,c. Σύναγμα,t.1,c.88,e
Συναγόρμαι,t.1,c.87,b.c.
Συναγρὶς, Piscis nomen. Vide Aristot.& Athen.
Συναγρεύω,t.1,c.31,b. Συναγρέυμα,t.1,c.25,c.g
Συναδχὴ,t.1,c.57,d. Συναδχὲς,ib.f
Συναγὼ,t.1,c.87,b.c.& t.3,c.169,h.ob.& 1117,d.ob.
Συναγωγὴ,t.1,c.88,b. Συναγωγὴ,t.1,c.87,g
Συναγώγιμος,t.1,c.88,c. Συναγώγιον,ib.b
Συναγωγὸς,ib.a. Συναγωνιάω,t.1,c.107,c
Συναγωνίζομαι,t.1,c.105,h. Συναγωνιστὴς,t.1,c.106,a
Συναδέλφιος,t.1,c.939,c. Συναδικέω,t.1,c.1007,c
Συνάδω,t.1,c.118,h
Συναθλὸς, Certaminis socius, Certaminis adiutor.
Συναθλέω,οῦ, Simul certo, Sum particeps certaminis,siue socius,aut adiutor. Ex Chrysost. De sacerdot.
Συναθροίζω,t.1,c.139,a. Συναθροισμὸς,ib.b. Συναθροισμὸς,ib.
Συναΐδω, Simul, Vno impetu. Vide Suidam.
Συναΐδης,t.1,c.113,f
Συναικλίαι, Conuiuia.q.d.Concœnationes. Vide Ἴκλιαι.
Συναίκτω, Simul irruebāt. Hesiodus, Καί τι συναίκτω οἵτε ζωοὶ ἠδὲ θέοντες.
Σύναιμος,t.1,c.161,a. Συναίμων,ib.d
Συναίνεσις,t.1,c.170,e. Συναινέτης, ib.
Συναίνω,ib.d. Σύναινος,ib.e
Συναιρέμαι,t.1,c.205,h. Συναίρεσις, t.1,c.206,c
Συναιρέω,t.1,c.205,c. & c.318,g.ob.
Συναίρω,& Συναίρομαι,t.1,c.115,c
Συναιδάνομαι, t.1,c.232,h. Συναίδησις,t.1,c.233,a
Συναίσσω,t.1,c.1355,c. Συναίστωρ,subst.t.1,c.151,c
Συναῖτος,ib.b. Συναιχμάλωτος,t.1,c.255,c
Σύναιχμος,ib.
Συναιωρὴς affertur pro simplici αἰώρης: ab αἰωρέω,quod vide.
Συναιμάζω,t.1,c.277,d. Συναλαλάζω,t.2,c.304,c
Συναλαλοῦσα,t.1,c.282,f. Συναλυθία,ib.h
Συναλύθης,ib.
Συναλύω, Simul audio.
Συναμφαπάζομαι,t.2,c.136,b. Συναπὴρ,t.1,c.88,f
Συναπτέον,ib.g. Συναπτὸς,ib.
Συναλγέω,t.1,c.316,d
Συναλγηδὼν, ex Euripide affertur in vulg.lex.pro Comploratores. Sed hoc voce ista non posse significari,apparet ex simplici ἀλγηδὼν : cuius significationes suo loco vide. Potius tamen scriptum aliter esse apud Euripidem credibile est.
Συναλείφομαι,t.1,c.319,c
Συναλείφω,t.1,c.318,f. Συναληθεύω,t.1,c.324,c
Συναλίζω,t.1,c.325,c. Συναλίζομαι,ib.d. & 373,f
Συναλιὼν,ρεν.t.1,c.310,b. Συναλκὴς,t.1,c.357,f
Συναλλαγὴ,ib.b. Συνάλλαγμα,ib.c
Συναλλαγματικὸς,ib.e. Συναλλαγματικῶς,ib.
Συναλλακτὴς,ib. Συναλλακτικὸς,ib.f
Συναλλάξις,ib.c. Συναλλάττω,ib.a
Συναλλάσσομαι,ib.b. Συναλοάω,t.1,c.327,a.ob.
Συναλοιάω,t.1,c.328,b. Συναλοιφὴ,t.1,c.319,a

Συάμα, q.d. Simul vná. Ponitur pro ἅμα.
Συαμαρτάνω, Simul erro, Vna erro. apud Phal.
Συαμμα, t.1, c.500, d
Συαμπαρίω, Congredior, Vnà eo. Item Succurro laboranti. Ita vulg.lex. sed absque vllo testimonio: adeò vt hæc non immeritò suspecta sint. præsertimque quum sequatur Συαμπορος pro coambulone seu comite, ex Nonno: pro quo reponendum esse constat συνεμπορος.
Συαμφόω, Vnà traho, (vt iumenta trahunt plaustrum) in trahendo adiuuo. Aristot. Hist. animalium libro 6, de mulo Atheniensi loquens, ὃς καὶ ἀφειμένῳ πόνῳ ἄλλῳ συναμφόειν, καὶ ἀμφοδιάρχῃ, παρώξυνε τὰ ζῷα φέρειν πίρνον. de quo loquens Plinius dixit, Senecta cedentia iumenta comitatu nisuque exhortaretur. Plut. in Catone maiore, idem commemorans, dixit, ζεῦξαι αἰσχυνόμενον τὰ ἅμαξας ὑποζύγιος εἰς ἀκρόπολιν συμφόρτοις, καὶ συνηλῶναι, καθάπερ ἐγκαθυδρίῳ καὶ συνέλκοντι. Quidam συναμφόω interpr. Vnà funem helcium traho. vide Ἀμφόειν in Ἄμφω, siue Ἀμφόω.
Συναμυειν, Vna opitulari. Eurip.
Συναμφότερος, t.1, c.410, f.
Συαμαρτία, t.3, c.787, d.
Συνάμων, ος, ib.
Συναναβαίνω, Simul ascendo.
Συαναβλαστάω, t.1, c.746, f
Συαναγκάζω, & Συναναγκάζομαι, t.1, c.421, e
Συαναγομόω, t.1, c.688, b.
Συαναδίδομαι, t.1, c.990, d
Συαναζέω, Conferuefacio, ex Dioscor. l.1, c.33. Pro eodem vero affertur & συζέω, ex lib.2, c.94.
Συαναζέω, t.1, c.1398, e
Συαναιρέω, & Συαναιρέομαι, t.1, c.190, f
Συανάκειμαι, Simul accumbo, vel discumbo. Legitur apud Matth & Marcum.
Συαναπαράνομαι, t.2, c.138, f.
Συανακιρνάμαι, t.1, c.141, g
Συαναλίσκω, Vnà sumptum facio. Xenoph. Οἰκον. lib.2, de vero amico loquens, συμβοηθεῖ, τὰ μὲν συναναλίσκων, τὰ δὲ συμφορήσων.
Συαναμίγνυμι, t.2, c.934, e
Συανάμιξις, εως, ἡ, Commixtio.
Συαναπαύομαι, t.3, c.108, e
Συαναπείθω, Simul suadeo, vel hortor.
Συαναπέμπω, Simul transmitto. Ita v.l. non sequendo significationem τῶν ἀναπέμπειν quod vide.
Συαναπλέκομαι, Simul implicor.
Συαναρπάζω, Simul rapio vel corripio, trahendo sursum. Redditur etiam, Simul rapio sursum, & traho.
Συαναρχος, t.1, c.551, a.
Συανασπάω, t.1, c.591, e
Συανασυρφω, t.3, c.1089, a.
Συανασυρφη, ib.b
Συαναπλώομαι, Coorior, Simul orior, seu exorior.
Συαναπτέω, t.3, c.1332, h
Συαναφύρω, Simul subueho, vel eueho. Greg. συναφύρειν ἑαυτὸν τῷ κόσμῳ.
Συαναφλέγω, Simul vro, Concremo.
Συαναφύω, t.4, c.254, c.
Συαναχωννυμι, t.4, c.634, h.
Συαναχώσις, t.4, c.635, a
Συανειρω, t.1, c.1241, d.
Συανάλωμα, t.1, c.1193, h
Συανθέω, t.1, c.1447, f
Συανθέω, ῶ, Simul floreo, Vnà floreo.
Συανθρωπεύω, & Συανθρωπεύομαι, t.1, c.456, c
Συανθρωπία, t.1, c.454, d.
Συανθρωπίζω, t.1, c.456, f
Συανιάομαι, ῶμαι, Simul contristor, Simul mœrore afficior.
Συανίστημι, t.1, c.1713, e.
Συαναίτημα, t.1, c.1751, c
Συανατάω, & Συανατάομαι, t.1, c.460, f
Συανατάω, ib.
Συανάτημα, ib.g
Συαναπάζω, t.1, c.463, d.
Συαναπλαμβάνομαι, ib.g
Συαναπλήρωσις, t.2, c.564, a.
Συανάτημαι, t.1, c.461, b
Συαξις, t.1, c 88, f
Συαορεω, ῶ, Comitor, Sum comes. Pindarus, γαλκάσπιδες οἱ συναορεῖς, à nomine Συάορος, quod comitem significat. Propriè tamen de vxore dici existimatur. Nec solùm de vxore, sed etiã de marito dicitur. Vide Hesych. & Eustathium.
Συαπαγω, & Συαπάγομαι, t.1, c.71, g
Συαπαίρω, Simul abeo, Simul migro.
Συαπαντίζω, t.1, c.461, c
Συαπαρτίω, & Συαπαρτίομαι, t.1, c.574, a
Συαπας, idem cum Σύμπας: quod vide.
Συαπαυγαζομαι, t.1, c.601, b
Συαπελαυνω, Vnà expello.
Συαποεργάζομαι, Vnà cum alio vel aliis efficio, seu conficio, simul efficio, In re aliqua efficienda iuuo. In v.l. exponitur, In re conficienda meam operam accommodo, Actioni subseruio. vt fabularum actores improuisæ συναποεργάζεσθαι dicuntur quum gestu, habitu, totaque actione, rem quæ geritur, ita refert & imitatione repræsentant, vt hæc subiecta oculis apparere, nec narrari sed fieri videatur. Aristot. in poetica, ἀνάγκη μοῦσις συναποδίδοναι, καὶ τῇ λέξει συναποφαίνειν, ἢ μᾶλλον τῷ ἐμμέτρῳ πλήθουσι. vbi tamen interpres τὰ λόγῳ συναποφαίνειν vertit, Eloquutione construere. Ibidem, ἐν δὲ δυνατὸν καὶ τοῖς σχήμασι συναποφαίνειν πολλά. Affertur verò Συναποφαίνομαι ex eodem & pulcra significat. Rhet. 1, ἀνάγκη καὶ τοῖς συναποφαινομένοις, σχῆμα τι εἶναι ἡ ἕδρα καὶ ὅλως τὸ ὑποκριτικὸν ἐλεύθερον εἶναι. Sed alia significatione conuenire forsitan potest.
Συαποθνήσκω, t.1, c.1246, d
Συαπτειν, Simul detexit. Vide Ἀφίημι.
Συναπτησμός, Perfectus, Consummatus: à Συναπτίζομαι. Ab Hesychio & Suida exponitur πανοπλία.
Συαπιεναι, Simul abeunt, seu discedunt.
Συαπισαδαι, Simul deficere, seu rebellare: pro συναφεσθαι apud Herodotum.
Συαποβάλλω, Simul abiicio. vel Simul amitto.
Συαποχαίρομαι, in v.l. redditur, Mittor ad suffragia magistratus gratia. Vide Ἀποχαίρομαι.
Συαποδημέω, t.1, c.973, b. Συαποδημος, ib.
Συαποδράω, Vnà fugere. Aristoph.
Συαποδύονται, Simul exuuntur, Simul se exuunt, vel vestem exuunt.
Συαποθήκη, t.1, c.1570, a
Συαποκαθαίρω, Simul purgo.
Συαποκλύζω, Simul abluo.
Συαποκρίνομαι, Simul respondeo. In v.l. Collado.
Συαπολαμβάνω, Simul recipio.
Συαπολαύω, t.2, c.589, b. Συαπολαυσις, t.1, c.405, e
Συαπολείπω, Simul derelinquo, Simul destituo.
Συαπόλλυμαι, Simul pereo.
Συαπολογέομαι, οῦμαι, Patrocinor, apud Æschinem.
Συαπομαραίνω, t.2, c.792, g
Συαπονύω, Simul innuo, Simul nuto. Affertur ex Thuc.
Συαποσπάω, t.1, c.1555, b
Συαποσπάω, t.3, c.1555, g
Συαποσπάς, ib.
Συαπόστασις, t.1, c.500, f.
Συαπόστημα, ib.c
Συαπώλεις, ib.
Συαπόστημι, ib.c
Συαπωλέω, t.4, c.767, g
Συαπολιτ, Simul periit. Vide Συαπόλλυμαι.
Συαφαρὰ phalanx, apud Luc. exponitur συμμαχία. Vide Συαφορὰ.
Συαφορὰ phalanx, apud Luc. exponitur συμμαχία. Vide Συαφορὰ.
Συαφαται, t.1, c.517, f.
Συαφείσα, t.1, c.578, h
Συαφήγω, t.1, c.515, a.
Συαφέκεα, t.1, c.564, c
Συαφήγεται, t.1, c.517, g.
Συαφρισσεται, t.1, c.564, c
Σύαφος, t.1, c.568, g.
Συαφηκώς, t.1, c.570, a
Συαφόρωσις, ib.b.
Συαίρεμαι, t.1, c.566 d
Συαίρεσις, Compransor, Qui simul prandet: ex Xenoph. Sic Συαφιπάω, ῶ, Simul prandeo. Est etiam Menandri fabula inscripta Συαιρεσιῶται, apud Pollucem & Athen.
Συαρμολογέω, t.1, c.580, a
Συαρμόζω, t.1, c.583, c.
Συαρμοστής, t.1, c 583, d.
Συαρμόττω, ib.c
Συαρπάζω, t.1, c.547, c
Σύαρσις, ab Hesychio exponitur συναυξις & ἁρμονία.
Συαρτάω, & Συαρτάομαι, t.1, c.572, e
Συαρτάω, ib.
Συαρτήσω, ib.
Συαρτήσω, t.1, c.573, h
Συαρχαιοπαίζω, t.1, c.559, f.
Συαρχία, t.1, c.561, e
Σύαρχος, ib.
Συαρχος, ib.
Συαρωγός, Auxiliator, in Il pigr.
Συαισιος, Continentia, in vulg.lex. Quæ significatio habetur & in primis lexicis: sed nullum eius affertur exemplum. At verò Συαισιον, futurum verbi Συαισιάω, Erotianus apud Hippocratem exponit συναρμόσει.

Συναπαλέω,t.1,c.591,a. Συναπαίρω,t.1,c.591,f
Συναπορμίς,ib.g. Συναπορος,ib.h
Συναρπάζω,t.1,c.595,d. Συναρμάω,t.1,c.515,e
Συναχθῶ,ib.d
Συναυχῶ, Vnà fortunam aduersam pati, Vnà infortunatum esse.
Συναυγάω,t.1,c.601,f. Συναυλέω,t.1,c.611,e
Συναυλία t.1,c.611,g.& 615,a. Συναυλίζω,t.1,c.618,a
Συναυλίζομαι,t.1,c.617,f. Συναυλος,t.1,c.611,g
Συναυξάνω,& Συναυξάομαι,t.1,c.1377,c
Συναυξω,ib. Συναύρομαι,t.1,c.500,f
Συναφή,ib. Συναφής,ib.h
Συναφίσταμαι,t.1,c.1755,b. Συναφύτω,ib.b
Συναχθομαι,t.1,c.617,a. Σύναψις,t.1,c.500,e
Συνδεῖλῶ,t.1,c.901,e
Συνδειπνῶν, Coepulones, Cõuiuæ. vt ἄνδρες συνδειπνῶν, apud Athen.lib.8.
Συνδειπνω,t.1,c.906,e. Συνδειπνίον,t.1,c.108,d
Συνδεσμάω t.1,c.911,f
Συνδιαίνω, Duplico, Conduplico. nam pass. Συνδιαίνεται Gal.exponit συνδιπλοῦται. Sed pro συνδιαίνεται legitur etiam συνδιαίρεται.
Συνδιδυμίας, particip. præt. verbi Συνδίδυμαι, quod vide.
Συνδιδοξασμένος, vide in Συνδοξάζομαι.
Συνδιέπτω,t.1,c.936,f. Συνδίκτυον,t.1,c.935,b
Συνδικτυος,ib.f
Συνδίομαι, Colligor, Vnà ligor seu vincior: vt Συνδίω est Colligo. vnde Συνδιόδμενος, Colligatus, Annexus. At Συνδίομαι (ex Δίομαι significante Precor) signif. Vnà precor, seu oro. Plato in Epist. μετὰ τῶν Θεοδότου ξ Ἐυφράνορ συνδιόμεθα σου μὴ πολὺν χρόνον.
Συνδίων,t.1,c.965,a. Συνδιαμβίω,t.1,c.963,c
Συνδιαμύω,t.1,c.964,g. Συνδιαμώτης,ib.h
Συνδιατονία,t.1,c.953,a. Συνδίτης,t.1,c.965,b
Σύνδειπνος,ib.a. Συνδίω,t.1,c.964,g
Συνδιωκαχρόνιος,t.1,c.970,h. Συνδιωκητικός,t.1,c.977,c
Συνδιωκτυπάω,ib. Vna cudendo seu fabricor
Συνδιαβάζω, Vna traduco. Vide Διαβιβάζω.
Συνδιαγλωσσάω,t.1,c.1853,a. Συνδιάγω,t.1,c.73,c
Συνδιαιρέω,t.1,c.194,c. Συνδιαπομπεύω,t.1,c.985,b
Συνδιαιτητής,ib.c. Συνδιαιωνίζω,t.1,c.158,f
Συνδιαμετρέω,t.2,c.390,e
Συνδιαλλάττω, Concilio, Reconcilio.
Συνδιαμνημονεύω, Recordor. v.l.
Συνδιαφθείρω,t.3,c.234,d
Συνδιαπορῶ, Simul quæstionem habeo, Simul in quæstionem voco.
Συνδιαστρέφω,t.3,c.534,g. Συνδιατρίβω,t.3,c.170,h
Συνδιαστέλλομαι,t.3,c.855,f. Συνδιατανάττω,t.3,c.647,f
Συνδιατρέχομαι,t.3,c.1614,b. Συνδιατρέβω,t.3,c.1338,b
Συνδιαφέρω,t.4,c.99,e. Συνδιαφθείρω,t.4,c.142,g
Συνδιδάω,t.1,c.1000,a
Συνδιηθῶ,ῶ, Simul percolo, Simul transmitto per colum.
Συνδιημαίθυσις,t.1,c.1466,b. Συνδιημερεύω,ib.
Συνδικαίζω,t.1,c.1014,a. Συνδίκαιος,t.1,c.1011,a
Συνδίκη,t.1,c.1010,e. Συνδίκια,ib.h
Συνδικος,ib.f
Συνδιοκλῶ, Colludo disco, Ludo disco cum alio, seu aliis.
Συνδοκέω,t.2,c.1031,c. Συνδουπέω,t.1,c.1031,g
Συνδοξάζομαι, vnde συνδεδοξασμένος, ab ea nominis δόξα significatione qua ponitur pro sententia seu opinione: apud Aristotelem Polit 5,cap.9. συνδεδοξασμένον μοι ὑπὸ πάντων τῶν πολιτευομένων, Simul omnium sententiis approbata leges.
Συνδρέπω t.1,c.1038,b. Σύνδρεπτος,t.1,c.1041,g
Σύνδρομος,t.2,c.1044,d. Συνδρομεῖν,t.3,c.1665,h
Συνδραίω,t.1,c.1049,c. Συνδρόμησις,t.3,c.1665,h
Σύνδρομα plur. pro concursu affertur ex Apoll. Rhodio, Argon.2,— ἦν ὃ φυγὼν Συνδρομα πόρσας. Vide Συνδρομαδὸς πόρπας,t.3,c.1666,d.
Συνδρομαδὸς,t.3,c.396,b.ob.t.& 1666,d
Συνδρομὴ,t.3,c.153,f.obiter. & 1666,a
Σύνδρομος,t.3,c.1666,d
Συνδυάζω,& Συνδυάζομαι,t.1,c.1065,d
Συνδυασμὸς,ib.f. Συνδυαστὸς,t.2,c.1066,a
Συνδυαστέω,t.2,c.1800,h.obiter.

A Σύνδυο,t.1,c.1065,c
Συνεαξα. Confregi: nam ab ἄγω est ἔαξα: vnde συνέαξα, præpositione assumpta. Hom. Odyss. ξ,— τὰς ξυνέαξεν ἅπαντας.
Συνεγγίζω,t.1,c.887,d. Σύνεγγυς,ib.b
Συνεγκλω, Simul excito. At pro Simul leuo, ex Phocylide affertur.
Συνεγκωμάζω,t.1,c.1859,a. Συνεγκωμιάζω,t.1,c.1860,d
Συνεδρα,t.1,c.1086,g. Συνεδρεύω,t.1,c.1087,b
Συνεδρία,ib.a. Συνεδριάζω,ib.c
B Συνεδριάομαι,ib.h. Συνέδριον,ib.a
Σύνεδρος,t.1,c.1086,g
Συνειδὼς, Simul vigilans, vt dicitur συνεύδω, & συνέγορος.
Συνειλέω,t.1,c.1141,h. Συνειλέω,t.1,c.1095,h
Συνείρω,t.1,c.1097,c. Συνειρμός,ib.d
Συνειδέω.οἶ, Mihi cum conscius. Sed hoc præsens parum est vsitatum: at tempora quorum frequens est vsus, vide t.1,c.1111,g.
Συνειδὼς,t.1,c.1118,a. Συνειδὸς,t.1,c.1111,h
Συνειδὼς,ib. Συνειλίω,t.1,c.1116,g
C Συνειλοχώς, Collegisse, à Συλλέγω, quod vide. Participium Συνειλοχὼς, Qui collegit. vt συνειλοχὼς νέκυας ἐκαπὸ, apud Plut. in Romulo.
Συνειμαρμένα, Fato connexa, Fato consequentia & comitantia. Confatalia Ciceroni Plut. τῶν εἱμαρμένα φερόντων ἐξ ἀϊδίου πάντα ἀπτόντως συνειμαρμένα.
Συνειμι, Vnà sum, &c. t.1,c.1136,c. Σύνειμι, copulatum cũ rebus inanimatis, ib.f. Σύνειμι, Coeo, &c. t.1,c.1141,g
Συνειπὼν,t.1,c.1115,a. Συνείρω,t.1,c.1143,c
D Συνειπεῖν, Patrocinatus sum. Et Συνειπὼν, Patrocinatus, Demosth.
Συνειρμός,t.1,c.1143,e
Συνειμι, Contrahebar, in Epigr.
Συνειρω,t.1,c.1143,h. Συνειρω, sine casu, &c. ib.c. Συνείρομαι, ib.d. Συνείρω, neutral. &c. ib.
Συνίημι. Qui intellexit seu animaduertit: à Συνίημι.
Συνιεσπάω,t.1,c.74 f. Συνιστάνω,ib.
Συνιεσβαίνω,t.1,c.644,f. Συνιεβάλλω,t.1,c.677,a
Συνιεσπέχομαι,t.1,c.1169,d
E Συνιστάγεια, vide Συνιεσπέω.
Συνιόσομαι, futurum tanquam à Συνίδομαι. vt εἴσομαι dicitur tanquam ab Εἴδομαι. Est autem συνιόσομαι Mihi conscius ero. Xenophon Hellen 2, συνίσταν ἐκεῖνοι ταυτὴ τῆς νίκης αἰτιώτατοι ὤν. Est & aliud fut. eiusdem signif. Συνεδήσω.
Συνιεσπίπτω,t.3,c.314,c. Συνιεσπίπω,t.3,c.436,a
Συνιεσπωβίομαι,t.3,c.181,d. Συνιεσφέρω,t.4,c.101,f
Συνιεσφέρω,ib.
Συνιεβάλλω, Vnà eiicio.
F Συνεκδέχομαι, vide in Συνεκδέχω.
Συνεκδημος,t.1,c.993,c. Συνεκδύομαι t.1,c.995,f
Συνεκδέχω, figura grammatica, quam & Latini synecdochen appellarunt. Fabius libro 8 capite 6, de hac loquens, Hæc variare sermonem potest: vt ex vno plures intelligamus, parte totum, specie genus: præcedentibus sequentia, vel contrà. Omnia liberiora poetis quàm oratoribus. nam prosa vt mucronem pro gladio, & tectum pro domo recipiet: ita non puppim pro naui, nec aberem pro rabellis. Et rursus vt pro gladio ferrum, ita non pro equo quadrupedem. Maximè autem in orando valebit numerorum illa libertas. Nam & Liuius sæpe sic dicit, Romanus prælio victor: quum Romanos vicisse significat. Et contra Cicero ad Brutum, Populo, inquit, imposuimus, & oratores visi sumus: quum de se tantùm loqueretur. Vide plura ibidem. Hinc Συνεκδοχικὸς, Synecdochen habens. Gaza synecdochicam constructionem esse vult quum dicitur ἀπὸ πλοῦ καλεῖν. Inuenitur & aduerbium Συνεκδοχικῶς, Synecdochicè, Per synecdochen. Schol. Apollonii Rhodii, συνεκδοχικῶς πᾶσαν ὁ Ἀπολλώνιος Ῥόδιος δύσιν αἰτῆς χώρας καὶ τῆς γῆς. Quidam Συνεκδοχὴ interpr. Comprehensio, itidemque Συνεκδοχικῶς, Comprehensim: sed Συνεκδέχομαι (vnde est συνεκδοχὴ) sonat potius Vnà excipio, seu recipio.
Συνεκδύομαι, Vnà vel simul exuo, Vnà depono. Plut.

Συνεκθηλύνω, t.1, c.1547, h
Συνεκθλίβω, Vnà effœmino.
Συνεκλαπάζω, t.3, c.14, d. Συνεκλαπάω, t.1, c.662, a
Συνεκλείπω, Simul deficio.
Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, 1 Petri, cap. vlt. in fine, Vnà electa ecclesia, vel Vobiscum electa. Redditur etiam, Eiusdem electionis consors.
Συνεκπέμπω, t. 3, c.205, a
Συνεκτίθω, Ad consummationem concoquo. vt Bud. videtur velle exponere apud Theophr. Significare etiam potest, Ad concoctionem perduco, vel adiuuo.
Συνεκτίνω, t.3, c.306, a. Συνεκτινάω, t.3, c.315, f
Συνεκλύω, Simul enauigo, Simul soluo.
Συνεκπηδάω, t.3, c.385, f.b
Συνεκπνέω, Simul expiro, Simul animam efflo. Eurip. Iphigen. Taurica.
Συνεκπολεμόω, t 3, c.460, a
Συνεκπορίζω, Simul subministro.
Συνεκπορία, t.3, c.306, a
Συνεκπλέω, ῶ, Ad consummationem confero: vt Bud. vertit apud Theophr.
Συνεκπλὴν ἄρτον, t.1, c.151, e.ob. Συνεκπλὴς, t.1, c.1356, e
Συνεκπλῶς, Comprehensim, Summatim.
Συνεκπνέω, t.3, c.1531, h. Συνεκπνὼς, t.1, c.1357, b
Συνεκπτύω, t.3, c.1573, c. Συνεκπτύω, t.3, c.1571, g
Συνεκπω, t.3, c.1571, g. Συνεκτρέφω, t.3, c.1649, e
Συνεκτείνω, Simul extero.
Συνεκχυμοῶ, Coeffundere. hoc est, Naturam effundentẽ & vacuationes molientem adiuuare & incitare: apud Hippocr. Epid. lib. 6. Ita Gorr. At v.l. exp. Succis miscere: quoniam Galen. in Lex. Hippocr. vocum, ait esse συμμιγνύει χρὶ καὶ παρεκτείνει τοῖς ὑγιεινοῖς χυμοῖς.
Συνελαύνω, t.1, c.1171, a
Συνελευθερόω, Vnà in libertatem assero.
Συνέλευσις, Conuentus, Concursus.
Συνελεύω, tanquam à Συνελεύω. pro quo dicitur Συνέρχομαι: quod vide.
Συνέλιξις, t.1, c.1186, b. Συνελίττω, & Συνελίττομαι, ib.
Συνελκύω, t.1, c.1196, g. Συνέλκω, t.1, c.1195, d
Συνελῶ, t.1, c.205, f
Συνεμπάσσω, Simul inspergo.
Συνεμπίπτω, Simul incido, Incurro.
Συνέμπορος, t.3, c.184, d. Συνεμφαίνω, t.4, c.18, d
Συνεπιθυμία, t.1, c 929, d. ob.
Συνεπιάω, ῶ, Vnà verso. Ita vulg. lex. quæ non sequuntur significationem ipsius verbi Ἐπιάω, seu Ἐπιάζω: quod vide.
Συνεπιδύω, t.1, c.997, b
Συνεπιδύω, Simul induo.
Συνεπίκω, idem quod συμφέρω. nam ἐπίκω poeticè vsurpatur pro φέρω. Apud Hesiodum, — πᾶσι δ' οἱ ἀπηβόλιστος ἐπὶ κλιτὺς ἐπὶ δὲ συνεπίκται, Collis ei occurrit, in quem defertur.
Συνεπίκω, t.1, c.1159, c
Συνέρισις, Contentio quæ simul fit. Aut potius vacat præpositio συν.
Συνέρπης, Hesych. exponit συναγός.
Συνεξάγω, t.1, c.76, f
Συνεξαιρίζω, & Συνεξαιρίζομαι, t.1, c.153, g
Συνεξαμαρτάω, & Συνεξαμαρτάνομαι, t.1, c.162, e
Συνεξαιρέω, t.1, c.197, a. Συνεξαμαρτάω, t.1, c.389, a
Συνεξανίσταμαι, t.1, c.1749, e
Συνεξανοίγω, Simul aperio.
Συνεξανύω, Simul perficio, seu conficio, Vnà conficio,
Συνεξαπατάω, ῶ, Simul decipio, Demosth.
Συνεξατμίζω, t.1, c.618, f
Συνεξαυαίνω, Simul arefacio, Simul exicco.
Συνεξελαύνω, Simul expello.
Συνεξέρχομαι, Simul exeo, Vnà exeo.
Συνεξετάζω, & Συνεξετάζομαι, t.1, c.1186, h
Συνεξθυείσκω, t.1, c.1309, c. Συνεξύω, ῶ, Cozquo.
Συνεξομοιόω, t.2, c.1305, h. Συνεξομόω, t.2, c.1452, d
Συνεξουρέω, ῶ, Simul emitto meiendo. In v.l. Vnà reddo vrinam, ex Alex. Aphrod.
Συνεπαίρω, t.1, c.1106, g. Συνεπαρὴς, ib.
Συνεπεχθὴς, t.1, c.1359, b

Συνεπείγομαι, Vnà mecum duco. At verò Συνεπείγω redditur Colligo, Constringo, Adduco, in v.l.
Συνεπείδω, t.1, c.118, c. Συνεπαγὼν, t.1, c.169, a
Συνεπαγὼν, ib. Συνεπαίρω, t.1, c.113, g
Συνεπαγδόπομαι, t.1, c.131, f. Συνεπαφάομαι, t.1, c.154, a
Συνεπαφρίδω, t.1, c.1246, d
Συνέπεια, Contextus verborum. Dicitur à grammaticis aliquod vocabulum esse ἐν τῇ συνεπείᾳ, quum in fine sententiæ non ponitur. Quidam ex eam & ἐπομαι, non ex ἕπω, deductum putarunt.
Συνεπείδω, t.1, c.1246, c. Συνεπεβδύω, t.1, c.1303, e
Συνεπεθημμένως, t.4, c.60, c. Συνεπιχέω, t.1, c.1414, a
Συνεπιβάλλω, & Συνεπιβάλλομαι, t.1, c.687, c
Συνεπιβλαπτέω, Vnà lædi, ex Aristot. Pol.
Συνεπιβωλεύω, Vnà insidior.
Συνεπιχαρὴς, t.1, c.873, f. Συνεπιχαίρω, ib.
Συνεπιθρώσκω, t.1, c.1583, f
Συνεπιθυμέω, ῶ, Vnà cupio. Et Συνεπιθυμητὴς, apud Plutarchum exstat. Habetur & apud Poll.
Συνεπικλάω, ῶ, Confringo.
Συνεπικουρέω, t.2, c.392, a
Συνεπικουρέω, ῶ, Vnà succurro, Vnà opitulor. Xenophon Hierone, συνιδόντα δ' ὅτι ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἀγαθῶν, συνεπικουρεῖ δ' αὐτῷ τὰ στρατόπεδα ὁρῶν.
Συνεπικυρέω, t.2, c.399, d. Συνεπικρεμάω, t.1, c.401, d
Συνεπικροτέω, ῶ, Simul applaudo.
Συνεπικρύπτω, Simul occulto.
Συνεπικτάω, t.1, c.507, g. Συνεπικρεμὴς, t.2, c.513, a
Συνεπιλαμβάνω, t.2, c.570, f. Συνεπιλαμβάνομαι, ibi.
Συνεπιμαρτυρέω, t.1, c.798, h. Συνεπιμελέομαι, t.1, c.864, e
Συνεπιμύω, t.2, c.1042, c. Συνεπιπτύω, t.3, c.1154, g
Συνεπισπάσθημαι, t.3, c.817, e
Συνεπισπάω, ῶ, Vnà attraho. In vulg. lex. redditur Corripio, Conuello.
Συνεπισπάομαι, ῶμαι, Simul vel vnà attraho, Simul allicio. Vel simpliciter pro ἕλκομαι, Attraho, Allicio. vt exp. Bud. afferens ex Aristot. Problem. ἀκμὴ ὁ ἐχθὲς πλεῖον συνεπισπᾶται τὴν ἀίξιν. Et ex Xenoph. Pæd. lib. 2, ἢ δ' ἀρετὴ φῶς ὑρῶν ἄγουσα, οὐ πολὺ ἔτι δεῖ τὴν ψυχὴν εἰκῆ ξυνεπισπᾶσθαι, non magnopere pulcri animi ad sibi ascisendos homines primotes ipsa & qualibet illecebra.
Συνεπισπεύδω, Vnà accelero. Apud Suid. ἡ ἀκολουθία τῆς πίστεως συνεπισπεύδουσι τοὺς ἀμαθεῖς.
Συνεπισσείλφος, Sequens. Plato epist. 7, ἕνεκα δὴ μόνου τοῦ πλείω ξυνεπισσείλφους.
Συνεπίσταμαι, Sũ conscius, Scio. Gorgias, πῶς γὰρ ἂν ἐπιτίθεσθαι ἔτι μοι συνεπίστασθαι τοῖς πεπραγμένοις, Quomodo apud eos securus essem qui me perfidissimum opus perpetrasse nossent? Sic Lucian. συνεπίστασαί τι πεπραχέναι. Ita dicitur vt συνοῖδα.
Συνεπιστένω, Congemisco, Condoleo.
Συνεπιστρέφω, t.3, c.1096, c. Συνεπιχέω, t.1, c.1811, e
Συνεπιτρέχω, Vnà accelero: vt συνεπισπεύδω.
Συνεπιτρίω, t.3, c.1194, b
Συνεπιτρέω, ῶ, Ad consummationẽ confero. vt συνεκτίθω.
Συνεπιτρέω, t.3, c.1366, h. Συνεπιτρέφω, t.3, c.1900, g
Συνεπιφαίνομαι, Simul appareo, vel exorior. Attv.l. redditur Sententiam dico cum aliis. quod potius est συναφίσταμαι.
Συνεπιφέρω, Vnà infero, Simul infero.
Συνεπιφλαγίζω, t.4, c.731, f. Συνεπιφορὰ, t.1, c.1111, a
Συνεπιφλέω, t.2, c.1387, a. Συνεπιφόλασσος, t.2, c.1184, f
Συνεπιφορεύω, t.2, c.1498, a. Συνεπιφορὴ, t.3, c.596, a
Συνεπιφορέω, t.1, c.1897, a. Συνεπιφορέομαι, t.2, c.1898, a
Συνεπιχέω, t.1, c.1216, b. Συνεπιχέομαι, t.2, c.1137, b
Συνεπιχάσκω, ib. h. Συνεπιχέω, t.1, c.1131, f
Συνεπὸν ἄρτον, t.1, c.151, f
Συνεπὸς, t.1, c.1131, f. & 1901, c.ob. Συνέπω, t.1, c.1141, e
Συνέρδω, Simul facio, Simul operam do. Apud Soph. pro Adiuuo. quam significationem habet idem verbum συμπράττω nonnunquam.
Συνερείδω, & Συνερείδομαι, t.1, c. 1246, f
Συνερεπὴς, ib. Συνερετὸς, t.1, c.1148, c
Συνερετμόω, ῶ, Simul remigro.
Συνερίζω, Contendo. φιλονικῶ.
Συνέρχης, t.1, c.1901, b

Συπεμπόμαι,& Συπεμπῶ,t.1,c.1247,c

Συπερκπὸς, à verbo συωίρειν, vt quidem vult ſchol. Ariſtoph. qui in hoc loco Equitum, Συπερκπὸς γὰρ ὅτι καὶ σφαιρικὸς, ſcribit, συπερκπὸς eſſe ὁ συωίρειν τοὺς λόγους καὶ συμπλέκειν δυνάμενος ἁπλῶς. Ideóque interpr. quidã, Facilè orationes connectens & componens. Sed aptior afferri potuit interpretatio ſumpta ex ſignificatione verbi συωίρειν, (ſi modò hinc deduci putandum eſt) quod vide.

Συπότοξις,t.1,c.1241,g

Συπέρομαι, Interrogo. συωρωτῶ, Heſych.

Συώρος, Coniunx. vulg. lex.

Συπέρχομαι,t.1,c.1173,d. Συπέρχομαι, de vnico homine,&c.c.1174,a.

Συπερῶ,t.1,c.1149,g. Συπερωτάω,t.1,c.1906,g

Συώς, Intellige. à Συνίημι.

Συπίδω,t.1,c.1672,e

Συπεδέω, Vnà comedo, Vnà veſcor, Simul cibum capio.

Συώσις, ſiue ξύσις, Coitio,&c.t.1,c.1671,g. Σύνεσις, Intelligentia, &c. ibid. h. Σύνεσις, Conſcientia,&c. c.1673,c.

Συπεσθιασμὸς,& Συωπεσθιασμὸς,t.3,c.849,c.d.& h

Συπεπλυμμένος, Contectus, Coopertus. συγκεκαλυμμένος, Heſych.

Συπίεσμαι,t.1,c.1221,a. Συπεπλῆσθαι,t.3,c.1008,a

Συπεσταύρωμαι, Simul crucifixus eſt. à Συσταυρόομαι, οὦμαι.

Συπεστώς, τι,t.1,c.1795,b. Συπεστως,t.1,c.1793,d

Συπέστηκα,t.1,c.1277,f

Συπέστη, Conuiuium, v.l. ex Herodoto.

Συπέστος,t.1,c.1277,a

Συπαιρόομαι. Sodalitatem ineo cum aliquo. Ex Bud. affertur συωταιρούμενος σοι pro Sodalis tuus.

Συπτὴς,t.1,c.1673,g. Συπτὼ,t.1,c.1674,f

Συπτὸς,t.1,c.1673,g. Συπτὸν,t.1,c.1674,c

Συυδενέω,t.1,c.1031,a

Συνδίδω, Condormio, Vnà dormio, Vnà cubo. Vtitur Euripides.

Συνδυτέω,t.1,c.1305,f. Συνδυτὴς,t.1,c.1304,h

Συνδυτὴς,t.1,c.1305,f. Συνδύτης,t.1,c.1304,h

Σύνδυτος,ib. Συνδυτηρίων,t.3,c.173,h

Συνδυπροδίδωμι,t.3,c.174,b

Συνδυείσω, Vna inuento.

Συνδυφαίνομαι,t.4,c.199,h. Συνδύχομαι,t.1,c.1312,e

Συνδωχίομαι,οὦμαι, Vnà epulor.

Συπεφάλομαι,t.1,c.503,b

Συπεφίλεω,& Συπεφίλωμαι,t.1,c.1194,e

Συπεφθείρω,t.1,c.1446,b. Συπέφθαρκα,t.1,c.1445,g

Συπέφυσμαι,t.1,c.1767,d. Συπέφυκα,ib.c

Συπεφύγασιν, Toſti ſunt, Arefacti ſunt. Redditur etiam Aruerunt.

Συπέχεια,t.1,c.1358,b. Συπεχὲς,t.1,c.1357,h.

Συπεχέως,ib. Συπεχὲς,ib.b.c

Συπεχθαίρω, Simul odio proſequor: in Epigr.

Συπεχίλω,t.1,c.1358,c. Συπεχμάλωτος,t.1,c.155,c

Συπέχω,t.1,c.1355,f. Συπίχω, pro ἔχω, &c.c.1356,d. Συπέχομαι,ib.b.c. Συπεχὲς,t.1,c.1357,h

Συπηλία, ab Heſychio eſſe dicitur συμπλοκὴ τέχνη vel συνωμοσία. Ex hoc autem nomine deductum verbum συωμοσιάζω, exponitur συμπαίζω, (id eſt Colludo, Simul ludo) à Suida: afferente hunc verſum ex Epigr. Ἐξότε μοι πίνοντι συωμοσιάζουσα Χαρικλώ.

Συπίλω,t.1,c.1359,d. Συπηβολία, t.1,c.706,b

Συπηγέω,ῶ, Συπηγεία, Συπηγεικὸς, vide in Συπήγορος.

Συπήγορος,ου,ὁ & ἡ, Aduocatus, Patronus: ex eo ita dictus ᾧ veluti loquatur cũ eo cuius cauſam defendit & tuetur. vt docui in Συναγορεύω. Æſch. in Cteſiph. ἐγὼ δ' ὦ τοῖς παῖ τούτου πάσας παρέξομαι συωήγορος τοῖς νόμοις τοῖς ὑμετέροις. Fuiſſe autem συωήγορον & à parte accuſatoris, ex eodem patet, ſcribente, μὴ ἐξεῖναι μήτε τῷ κατηγόρῳ συωηγόρους παρέχεσθαι. Sed & magiſtratus quidam appellationem συωηγόρων habebat. erant autem decem, κληρωτοί. Meminit Ariſtot. & Harpocr. Hinc Συπηγορεία, Patrocinium, Defenſio cauſæ. Syneſ. μᾶλλον δ' ἐμοῦ καταδίκην πεισόμενοι συωηγορείας ἐν χαλέπαις. Et adiect. Συπηγορικὸς, Pertinens ad συωηγορίαν. At verò τὸ συωηγορικὸν ſubſtãt. Patrocinii merces, drachma videlicet. Ariſtoph. Veſp. Λύπης δ' ὀφείλω τὸ συωηγορικὸν, δραχμὴν, καὐ ὕστερ' ἦλθ'. Item verbũ Συπηγορέω, ῶ, Patrocinor, Patrocinio meo defendo, Cauſam ago, ſeu defendo, Adſum alicui. Vtitur Demoſth. cum datiuo: itidémque vtuntur alii. Sed inuenitur etiam Συπηγορῶ τινὶ περί τινος, apud Ariſtot. in Rhet. Interdum Συπηγορῶ eſt Aſſentior, Aſtipulor, apud ipſum etiam Demoſthenem. Sic Sophocl. in Trachin. Συπηγορῶ σιγῶντι τῷ κατηγόρῳ. Hic enim συωηγορῶ non dubito quin ſit Aſſentiris, Aſtipularis: non autem Patrocinaris. Legitur autem & interrogativè hic verſus. Afferitur & paſſ. Συπηγορεῦμαι, pro Defendor patrocinio.

Συπιδὴς, Conſcius eram: vide Σύνοιδα.

Συπίδομαι,t.1,c.1435,c. Συπηδύτης,t.1,c.1433,g

Συπηδυμφόρος,ib. Συπήθεια,t.1,c.1099,f

Συπὴθης,ib.c. Συπήθως,ib.g

Συπῆκα, Intellexi à Συνίημι.

Συπήκω, Defino. Ariſtot. ὥσπερ ἡ ὀξυφώνις ἔχει χονδρώδεις, οἷς ὀξὺ συωκοῦσας, In acutum deſinentes, Mucronata ſpecie. Redditur etiam, In acutum compreſſa ſpecie. In v. Leſt etiam συώκει expoſitum Conducit.

Συπήκης,t.1,c.289,c. Συπλὲξ,t.1,c.1453,f

Σύπηλυς,t.1,c.1179,c. Συπηλυσία,ib.

Συπημέρευσις,t.1,c.1466,c. Συπημερευτὴς,ib.

Συπημερεύω,ib.

Συπημερούμενος, Qui commanſuefit, Qui vnà manſuefit.

Συπημίνη,t.3,c.1746,f. Συπημοσύνη,t.1,c.1674,g

Συπίνων,ibid.f

Συπιώσεται, Profuit. vt συωίσεται ποιήσαι, Ei profuit feciſſe. Apud Herodot. non rarò & pro Euenit, Contigit, cũ infinitiuo: ἔδοξε οἱ συωίσεται γῆν ἀρῶσαι.

Συπόρος,t.1,c.120,g. Συπορτεμῶν,t.1,c.1149,a

Συπορφίον,t.1,c.1153,b. Συπορφὶς,ib.

Συπρὶς, Heſych. exp. σύσκιον. Sed videndum ne pro συωρὶς reponi debeat συωρφίς.

Συπέρομος,t.1,c.566,c. Σύπορος,t.1,c.120,g

Συσῆσω, Intelligam: à Συνίημι.

Συπηχέω,t.1,c.1485,g. Σύηχος,t.1,c.1488,b

Συηχαλάω,t.1,c.1497,a. Συηχαλάω,t.1,c.1502,c

Συηλαίομαι,t.1,c.1508,g. Συηλαὶς,ib.

Συηλάπεια,ib. Συηλία,t.1,c.1533,c

Συηλέω,t.1,c.2095,h. Σύηλμα,t.3,c.1514,b

Σύηλο, vide in Συπήλμαι.

Συηλείζω,t.1,c.1549,f. Συηλμαίνω,t.1,c.1548,a

Συηλία,t.3,c.1514,h. Συηλὶς,ib.c

Συηλίον,t.3,c.1515,a. Συηλὶς,ib.

Συηλικὸς,ib. Σύηλος,ib.b

Συηλὸς,ib.c. Συηλία,t.1,c.1551,b

Συηλία,t.3,c.1517,f. Συηλιαφύλαξ,t.3,c.1518,e

Σύηλμα,t.3,c.1515,g.& 1518,d

Συηλματῶσι τέφραι,t.3,c.1517,e. Συηλματικὸς,ib.d

Συηλματικῶς χάσκειν,ib.c. Συηλρότης,t.1,c.1555,g

Σύηλος,t.1,c.1556,d

Συθιασώτης, Conſors τοῦ θιάσου. Et plur. συθιασῶται, qui & θιασῶται. Redditur autem & Sodales. Apud Ariſtophanem autem in Pluto, iocoſe. δύο συνιόντε ξυθιασώτα τῷ λαβεῖν, Conſortes delirii. Vide Θιασώτης.

Συθλάω, ῶ, Confringo, Contundo.

Συθλίβω,t.1,c.1562,f. Συθλίπτω,t.1,c.1570,e

Συήθεως,t.1,c.1571,c. Σύηθεος,ib.b

Συηθολεῖν, pro ἠθολεῖν: quod vide t.1,c.1571,b

Συθρύω, Confringo.

Συιθρίωσις,t.1,c.1583,a. Σύιθρους,t.1,c.1578,e

Σύιθρους, ια,ὁ & ν. Conſonus. vt συιθροῦς ἠχὼ, echo conſona: quippe quæ ſonantibus ſonum ſimilem affonat.

Συιθυμέω,t.1,c.1594,e. Συνθυμέω,t.1,c.1611,g

Συνθυμόω,ib. Συνθύω,t.1,c.1622,b

Συνιδεῖν, Perſpicere, Cõſiderare. Vide Συνοράω,t.2,c.1173,b

Συνιδρόω, ῶ, Conſudo, Vnà ſudo.

Συνίειν, pro συωίειν,t.1,c.1671,g

Συνίεται, (à Σύνειμι, quod eſt ex εἶμι) Conuenire, Congredi. vt συοίτιον, Congrediebantur. t.1,c.1141,h. Apud Heſiodum συοιέμεν pro illo συοίεται, ſignificante Congredi: ἤτοι συοιέμεν. Afferrt & συοίεται ὡς πρὸ χθὼ ex Ariſtot. Probl. pro Corruere in terram. At Συνίεται, Intelligere, à Συνίημι.

Συνηρανιστής, Qui vnà sacra facit, Collega sacrorum. Affertur ex Dinarcho, in v.l. vbi perperàm legitur συνερανιστής.

Συνίζανω, t.1, c.1092, a. Συνίζησις, ib.b

Συνίζω, t.1, c.1091, f

Συνίημι, Committo, &c. t.1, c.1671, c. Συνίημι, Audio, &c. ibid.

Συνίκημι, t.1, c.1113, e. Συνικμαζόομαι, t.1, c.1681, f

Συνικμάζω, ib.

Συνιόντων, Congrediebantur. (vt Συνίεναι est Congredi) vide t.1, c.1141, h.

Συνίστημι, t.1, c.1212, f

Συνίσταμαι, Consto, &c. t.1, c.1791, f. Συνίσαμαι, Coeo, &c. c.1793, a. Συνίσαμαι, Consisto, &c. ibid.d. Συνέσταμαί σοι, Sto à te, &c. ibid.e. Συνίσταμαι, Commendor, &c. ibid.

Συνίστημι, Constituo, &c. t.1, c.1791, b. Συνίστημι, Astruo, &c. ibid.d. Συνίστημι, Conflo, &c. ib.f. Συνίστημι, Commendo, &c. c.1791, b. Συνίστημι, Notum facio, &c. ib.d. Συνίστημι, Testificor, &c. b.e.

Συνιστέω, Conscius sum συνοίδα, Hes.

Συνίστωρ, Conscius, Testis. Thucyd. lib.1, Θεοὶ ἴσον χλιὸ πλιὼ Πλαταιέα ἔχοντι, καὶ ἄνοντες, ξυνίστορες ἐσί. Redditur & Consors. Vide Hely chium.

Συνισχεί́ω, t.1, c.1814, f. Συνισχύω, t.1, c.1812, h

Συνίσχω, idem quod συνίχω, Cohibeo, &c.

Συνιών, t.1, c.1141, h.

Συνιὼν pro συνιείς, Intelligens, vnde ἔξω συνιῶν apud Græcos Bibl. interpr. vide t.1, c.1672, g.

Σύνναος, t.2, c.996, d. Συννάιω, ib.d.

Συνναυμαχέω, t.2, c.1003, f. Συννεάζω, t.1, c.1035, e

Συνιέμαι, Compascor, Vnà pascor. Arist. De hist. an. lib. 6, ὅλως δὲ τὰ ἄχια πάντα ἅπαξ οὐ συνίεται τοῖς ἡμέροις οὐδὲ τοῖς ἀγρίοις ἐν ὀχθίνῃ. Hunc autem συνίεμαι opponit τῷ ἐκκρίνεσθαι in iis quæ proximè sequuntur. Subjungit enim, Ἀλλ' ἐκκρίνεται ὅταν εἰς πλείω ἔλθωσιν. Atque vt συνίεσθαι dicuntur animalia, ita & Συνιέναι τὴν. Est enim Συνιέμενος Qui isdem pascuis vtitur, „Qui in agro compascuo isdem pabulis vtitur. Apud Aristoph. de aut: quum tamen de equo potius dicatur, tauro, aut alio animali talibus pascuis vtente. Apud Aristot. de tauro lib.6, ὁ δὲ ταῦρος, ὅταν ἀφῇς τῆς ὀχείας ἤδη χαίρεται συνιέμενος, καὶ μαχὴν τοῖς ἄλλοις. Sed metaphoricè de hominibus quoque vsurpatur qui vnà educati fuerunt aut educantur, aut saltem qui sunt contubernales, vel socios. Apud Plut. in Lycurgo, συνιέμενοι παῖδες. Greg. loquês de se & Basilio, distractis, quũ ille Athenis discesset, οὐδὲν γὰρ ὧν τυγχάνω τοῖς ἐκεῖσε συνιέμενος, Ἀθηναίων καὶ ἄλλων πεπαιδευμένων. Idem de Basil. o, tanquam de equo, loquens, vtendo comparatione Homerica, ita scribit, ἀλλ' ἐδαμάσαντο μετὰ τοῖς Ἀθήναις χρόνῳ οὐ συχνῷ, ποιῆ τὸν Ὅμηρικὸν ἔπος ὁ ποιητὴς καὶ δαμασθὲν μᾶζαν ἅμα καὶ κάπην τῶν αὐτῶν καὶ πεδίον, ὥσπερ τὸν σύντροφον ἑταῖρον. In Epigr. συνιέμενος Ἀθήνῃσιν Ἀθηναίῳ. Apud Plat. in Timæo. συνιέμενον ἄστρον dicitur esse alicui, quod conuenientem cum eo naturam habet, vt quidam interpretantur. Cic. vertit, Astrum quo cum aptum fuerit. Ab eodem Plat. συνιέμενοι vocantur Qui sunt eiusdem ordinis, Gregales: vt pedes pediti, eques equiti, vt Bud. tradit. Apud Eurip. cum genit. συνιέμενοι θαλάσσης Σκαμανδρὶς πίτνει. At Gal. apud Hippocratem συνιέμενα exponit τὰ συνεχῆ, vt v.l. annotant.

Συνιζήσεως, εως, ἡ, Siccorum & durorum ossium σύμφυσις, nervorum interventu. Nervus autem intelligere oportet, non veros, (quoniam nulla ossa, eorum interventu, opinor, coalescunt) sed tendones, ligamenta, & alia nervosa membranosáque corpora. Gorr.

Συνίζησις, t.1, c.1043, f. Συνιζάω, ib.c

Συνιζήσιμος, t.1, c.1049, b. Συνιζήσιος, ib.c

Συνιζητέος, ib.a. Συνιζητέω, ib.d

Συνιζήσω, t.1, c.1357, h. Συνιζήσως, ib.

Συνιλέω, t.1, c.1055, h. Συνιλέω, ib.

Συνιέναι, ab ἵημι, (q.d. Mecum ipse intelligo) Mecum cogito, seu repuro, Apud me æstimo, Mente reuoluo, Animaduerto, Considero, Perpendo, Meditor. Cuius verbi significationem apud Platonem haberi, testatur Bud. qui etiam tradit sonare quasi quis dicat Mecum ipse intelligo. Idem ex Synesio affert, συνιέναι ἡμῶν ἐν ἀκηράτῳ, τὸ ἐφ' ἡμῖν ἐν καθ' ἡμᾶς τὸν νοῦν λαβεῖν, vbi vertit, Considerantibus, Cogitantibus & intentis. Apud Plut. autem, οἱ δὲ συνιέντες, ὡς ἀνάγκη λαβεῖν, τὰ apud Ex æstimata & perpensa. Alicuoi verò Συνιέναι est Intelligo. vt apud Plat. in Epinomide, τὰ ἡδέα ἅπαντα ῥᾴδιον συνιέναι. Inuenitur & passiua vox Συνιέμαι pro actiua συνιέναι in secundo Alcibiade, φασὶ γὰρ αὐτὸν ἀκούειν, καὶ ἐν χλιὸ βλέπειν, ὡς τὰ συνιέμενα.

Συνιεμός, ἡ, Cogitatio eius qui secum aliquid reputat, vel Cogitatio intus condita, vt vertit Budæus: venit in isto Luciani loco, καὶ ὅτι συνιεμὸς ὑμῖν ἐκλήθην. Ex eiusdé B. epist. prioribus affertur in v.l. τὰ συνιεμὸς καλούμενα pro Mentis compos factus sum. Ἐν ἐμοὶ συνιεμοῖς ἔχω, pro Mecum cõsidero, (quod ibidem affertur sine autoris nomine) magis cum illo Lucian. loco conuenit. Accipitur autem συνιέναι & pro Intelligentia (sicut συνιεμὸς pro Intelligo) à Platone in Epinomide.

Συνιεμοσθενῶ, t.1, c.1014, e

Σύνιομος, vide in Συνιόμαι.

Συννους, Cogitabundus, Meditabundus: quales sunt homines tristes, aut graues, aut etiam seueri. Isocrates tamen τὸν σύννουν distinguens ἀπὸ τοῦ σκυθρωποῦ, scribit τὸν σύννουν videri αὐθαδιᾶν· τὸν δὲ σκυθρωπὸν ἀηδῆ· verba sunt in oratione ad Demonicum, εἰ μὲν τοῦ μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύννουν, δεῖ σκοπεῖν μὴ χαλεπὸν ἄρχειν τῶν φρονίμων εἶ δ' ὄχλος. Gregor. autẽ τὸν σύννουν appellat τὸν γελαστήν. Inuenitur & Græca expositio τὸν σύννουν, qua dicitur esse ὁ τυπτὸς, καὶ ἀεὶ τὰ συμβάντα, καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἐξ ἐναντίας φέρων. Sed vulg. l. huius expositionis partes ita distinguunt non solùm Cunes prætergredientia, σύννους exponunt non solùm Cuius animus non vagatur: sed etiam Qui secum est, Qui est apud se, Ad se rediens, Mentis compos.

Συνοδεύω, t.2, c.1181, g. Συνοδία, t.1, c.1182, f

Συνοδεύω, ib.b. Συνοδεύομαι, t.2, c.913, f.

Συνέδριον, t.2, c.1180, g. Συνοδικός, ib.

Συνοδοιπόρος, t.2, c.1163, f. Συνοδονικός, t.1, c.1080, a

Συνοδονίτης, ib.

Σύνοδος, lubst. t.1, c.1180, b. Σύνοδος, adiect. & c.ib.f

Συνοδός, t.1, c.1079 h. & 1080, a. & t.3, c.786, b

Συνοίζω, t.2, c.1194, b. Σύνοιδα, t.1, c.1111, g

Συνοικέω, t.2, c.1200, e. Συνοικεσία, t.1, c.1234, c

Συνοικίζω, ib.b. Συνοικισμός, ib.c

Συνοικίσιος, t.2, c.1226, h. Συνοικτίρω, t.1, c.1217, d

Συνοικος, t.2, c.1226, d. Συνοίκημα, ib.g

Συνοίκους, ib. Συνοικία, t.2, c.1217, d

Συνοικία, τὰ, Iubstant. t.2, c.1218, a

Συνοικίζω, t.2, c.1230, c. Συνοικισμὸς, ib.g

Συνοικοδομέω, t.2, c.1205, f. Σύνοικος, t.1, c.1217, b

Συνοικουμένη γῆ, Terra non vasta aut deserta, sed frequentia habitatorum culta. aut simpliciter, Terra habitata. vt Bud. exponit in isto Xenophontis loco, καὶ ἐν ᾗ ἂν ἀνθρώπων συνοικουμένῃ καὶ ἀρχόντων συνοικουμένων καὶ νόμων χρωμένων, ἐνταῦθα ἐστὶν ἡ ἀρετὴ ἐπιδείκνυσθαι καὶ ἐν τῇ ἐρήμῃ καὶ ἐν τῇ συνοικουμένῃ ἐπιστήμονι τῶν χρειῶν, δίκαιος εἶναι.

Συνοικτίρω, t.2, c.1235, f. Συνοικτίρω, t.2, c.1235, g.

Συνοίκων, t.2, c.1211, e.

Συνοίμωξις, ib.d. Συνοίμωγμα, t.2, c.1181, f

Συνοίσει, futurum verbi Συμφέρω, significantis Cõfert, Prodest, Vtile est. Apud Sophoclem autem in Aiace, Αἰαῖ, τίς ἄν ποτ' ὠφὼ δαὶ ἐπώνυμον Τεύκῳ ξυνοίσῃ ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς exponitur Quadraturum esse, Conuenturum esse. q.d. Fore vt eòdem tenderet. At pass. Συνοίσομαι, Congrediar: apud Hesiodum sequente etiam infinitiuo πολεμίζειν. Ex Herodoto autem affertur cum dativo, συνοισόμενος μαχαίρῃ κακαῖ, Occursorus magno malo. Ex eodem pro alia significatione affertur. ἤμελλον συνοίσεσθαι αὐτῇς redditur, Cum ipsis melius actũ iri. Apud Aristophanem verò in Nub. ὅτι τὰ βέλτιστα τοῖσιν ἔργοισιν ξυνοίσεται, Res in respublica vultatis vertetur.

Συνοιστὶς, t.4, c.111, c.ob. Συνολολύζω, t.1, c.1165, g

Συνοιχνέω, t.1, c.1358, g. Συνολολύζω, t.2, c.1195, d

Σύνολον, t.2, c.1181, e

Συνολοφύρομαι, Vnà lamentor, seu lugeo, aut gemo.

Συνομαίμων, ονος, ὁ, Frater, apud Euripidem. Et ἡ Συνομαί-

μων,Soror.
Συνομαρτῶ,Sequor,Comitor.συνακολουθῶ, Heſych.
Συνομιλέω,τ.2,c.1311,e. Συνόμιλος,ib.
Συνόμνυμι,τ.2,c.1289,d. Συνομνύω,ib.
Συνομοπαθῶ, τ.3,c.76,a
Συνομολογέω,ῶ,Simul ſentio, Aſſentior: vel Fateor,Confiteor.quũ dicitur συνωμολογῆσθαι. Xenoph.σὺ δέ μοι δοκεῖς οὔπω συνωμολογηκέναι.Ex eodem,ἵνα εἰδῶμεν ὅσα συνωμολογοῦμεν,quæ inter nos conuenĩũt,vt vertit Bud. cuius ſunt & præcedẽtes interpretationes.Tale eſt,ταῦτα συνωμολογοῦμεν,De his inter nos cõuenit,De his cõſentimus. Apud Platonẽ De rep. ξυνωμολογηται μὲν καὶ ταῦτα, Hæc confeſſus eſt,ſeu conceſſit,Non negauit hæc.ex eodẽ, συνωμολογῶ σοι τὰ ὑπὸ σοῦ τάττα, Conſentio tuis iuſſis,ſeu tuo imperio. Item paſſ.voce,ſed actiua ſignif.συνωμολογούμενα ταῦτα,De his conſentimus,apud Plat. At paſſ. ſignificatione apud Xen.Pæd.l.5,ταῦτα συνωμολογεῖτο,De his ita conueniebat.

Συνωμολογῶ cum infinitiuo.Xenoph.συνωμολόγησας δασμον εἶναι, Conueniſti te daturum tributum, (Niſi potius dicendum eſt, Conuenit inter nos te daturum tributum) Pactus es. Sic ex Platone epiſt.7, affertur, συνωμολογησάμεθα ἀμφότεροι pro Pacti ſumus, Inter nos conuenit,vel Inter nos pacto conuenit.

Συνόμωρος,idem quod ὅμορος,Conterminus,Contiguus. Vnde Συνομορέω,ῶ,Conterminus ſum.

Συνομοσία,τ.2,c.1299,g. Συνοξαίω,τ.2,c.1356,e
Σωοξις,τ.2,c.1353,g. Σωοποιδὸς,τ.2,c.1360,c
Σωοπος,τ.2,c.1359,f.ob. Σωοποιικὸς,τ.2,c.1389,c
Συνόσημαι,ib.a. Συνόσπλος,ib.d
Σύνοσπορος,ib.e. Συνοχεύω,τ.2,c.1413,a
Συνορίω,τ.2,c.1466,f. Συνοχία,ib.
Συνοχλιόμενοι, Cupientes. Suidas συνοχλιόμενοι exponit ὀπιθυμοῦντες,& ὑπακτέον ὧδε: ſubiungens hunc locum, εἰ δὲ, τὰ πλείονες καὶ ἐφέσει συνοχλιόμενοι, ἐφοῦσιν ὅπι Παμφυλίας.
Συνοχλίζω,τ.2,c.1475,a. Συνοχλόω,τ.2,c.1493,b
Συνορμίζω,τ.1,c.1148,a. Σύνορος,τ.2,c.1466,f
Συνο-ύω,τ.2,c.1494 g. Συνορφόω,τ.1,c.1254,c
Συνυλάω,τ.2,c.1184,f. Συνύλωσις,ib.
Συνυλωτικὸς,ibid.g
Συνουσία,τ.1,c.1136,h. Συνουσία,pro οὐσία,c.1137,c
Συνυπάζω,τ.1,c.1137,c. Συνυπασμὸς,ib.d
Συνυπαστὴς,ib. Συνυπαστικὸς,ib.
Συνυπαστῶ,τ.1,c.1132,c. Συνυφυόομαι,τ.2,c.1570,f
Σύνυφος,τ.2,c.1569,d.& 1571,a. Συνυφώσμα,τ.2,c.1571,b
Συνυχω,& Συνυχόομαι,τ.2,c.1581,g
Συνοχὴ,τ.1,c.1358,d. Συνυχθὲν,ib.h
Συνοχμὸς,τ.1,c.1359,b. Συνοχὴ,ib.
Συνοχόω,ib.a. Συνοχωτὸς,ib.
Συνοψὶς,τ.2,c.1389,b
Συνταγὴ,ῆς,ἡ,Ordinatio. In v.l.Signum,Præceptum.
Σύνταγμα,τ.3,c.1168,c. Συνταγματάρχης,ib.d
Συνταγματικὸς,ib. Συνταγτὴς,ib.g
Συνταγτικὸς,ib. Συνταλαιπωρέω,τ.3,c.647,g
Συντάμνω,τ.3,c.1409,g. Σύνταξις,τ.3,c.1168,e
Συντάραξις,τ.3,c.1247,c. Συντεράσκω,ib.
Σύνταρρος,τ.3,c.1312,g. Σύντασις,τ.3,c.1301,b
Συντάττω,τ.3,c.1167,g. Συντατὸν,τ.3,c.1301,d
Συντατικὸς,ib. Συντατῶ,τ.3,c.1167,g
Σύντατος,τ.1,c.1501,b. Συντάχύω,τ.3,c.1275,c
Συντείνω,τ.3,c.1300,c. Συντηκζω,τ.3,c.1361,c
Συντεκμαίρομαι,Coniicio, Coniecturam facio. Suid.συντεκμηράμενος exp. συμβαλὼν & καταστοχασάμενος: afferens ex Eunapio, τὸν παίπαλον βίον αὐτοῦ συντεκμηράμενος ὁκ τῆς ἀναρχῶν ἐκβολῆς αὐτὸν συμζόλων τι καὶ σημείων.
Συντεκτονεῖον,τ.3,c.1538,a
Συντεκταίνομαι,Contabricor,Vnà molior,vel ſtruo,aut cõpono. Vel pro ſimplici τεκταίνομαι. Affertur ex Apoll. Rhodio.
Συντέλεια,τ.3,c.1373,c. Συντελεστὴς,τ.3,c.1384,c
Συντελεσία,ib.d. Συντελεῖον,τ.3,c.1383,c
Συντελὴς,τ.3,c.1373,d
Συντελὴς,οῦς,ὁ,Valens ad reddendum aliquid perfectum. συντελικὰ τῆς τέχνης,ex Hermog. Affertur ex eodem,συντελικὸς τῆς ἕξεως,pro Efficax ſeu conferens ad efficiendum tropum.

Συντήκω,τ.3,c.1404,c. Συντήκομαι,τ.3,c.1415,a
Συντηκτικὸς,τ.3,c.1167,g. Συντηκτικῶς,τ.3,c.1300,f
Συντηξις,τ.3,c.1449,f. Συντηκάζω,τ.3,c.1438,e
Σύντηκος,τ.3,c.1434,c
Σύντημα,q.d.Colliquamentum,Id quod à corpore detetitur liqueſcendo,vel quod ex incremento externitur reſolutione præter naturam. Ita v.l.quæ afferunt ex Ariſtotele De gener.lib.1, λέγω δ' ἀφέλημα,τὸ τῆς ἕξεως ὑπόλειμμα· σύντημα δ',τὸ ἀπὸ τοῦ ὅλου τῷ αὐξήματος ὑπὸ τῆς θερμῆς φύσει ἀναλύσιμον. Item ex Probl.eiusdem,οἱ μὲν κατάντες,ἀφ' ὧν τὸ κάτω ἢ πλὼ κίνησιν συντήματος ἤρμοσε πλήρεις εἰσί.
Συντηκτικὸς,τ.3,c.1459,f. Συντήκω,ib.a
Συντηκτὸς,τ.3,c.1465,a. Συντηκτὸς,ib.
Συντηρητικὸς,ib.b. Συντήρια,ib.
Συντήριος,ib. Συντήκω,τ.3,c.1513,c
Συντήκω,τ.3,c.1512,h. Συντηκτὸς,τ.3,c.1569,a
Συντηκτὸς,ib.b
Συντηκτῶν, Hippocrati l.1 De morb.acutis,eſt συμφερόντων & χρηστῶν, teſte Galeno. vt ann.v.l.
Συντηκτὸς,τ.3,c 1543,b. Συντηρέω,τ.3,c.1319,c
Συντηκτὸς,τ.3,c.1405,c. Συντηκτὴς,ib.d
Συντηκτὸς,τ.3,c.1404,g. Συντήκως,τ.3,c.1405,a
Σύντηκτος,τ.3,c.1301,b. Συντηκτὸς,ib.c
Σύντηκτον,ib.b. Σύντηκτος,τ.3,c.1301,c
Συντηκτὸς,τ.3,c.1302,b. Συντηκτὸς,τ.3,c.110,f
Συντηκτὸς,τ.3,c.1319,c
Συντηκτὸς, Simul tres, Terni, Hom.Od.1,Σύντηκτος αἰνύμενος. Vide Συμπλοκτος.
Συντηκτὸς,τ.3,c.1650,c. Συντηκτὸς,τ.3,c.1665,h
Σύντηκτος,τ.3,c.1319,c. Συντηκτὸς,τ.3,c.1342,g
Συντηκτὸς,ib.a. Σύντημμα,ib.d
Συντηκτὸς,ib. Σύντηκτὸς,ib.f
Συντηκτὸς,τ.3,c.1650,f. Συντηκτὸς,ib.e
Σύντηκτος,ib.c. Συντηκτὸς,τ.3,c.1656,e
Συντηκτὸς,ib.c. Συντηκτὸς,τ.3,c.1449,c
Συντηκτὸς,τ.3,c.1698,e. Συντηκτὸς,τ.3,c.1701,b
Συντηκτὸς,τ.3,c.1449,f
Συντηκτὸς, Coaceruo, Cumulo, Accumulo. συντηκτὸς,Hel. Sed ſuſpectum eſt illud συντηκτὸς.
Συντηκτὸς à grammaticis Græcis dicitur pro ὑπακούω, ſicut à Latinis Subaudio.quum videlicet dicunt ſe ſubaudire aliquid vocabulũ quod extrinſecus aſſumunt. At in v.l. exponentibus Vnà ſubaudio & intelligo,affertur ex Phal.epiſt.διαῦτα χαίρω τι κῇ πλὼ τύχλω σοφιζόμενος,ὡς μᾶλλον ἡδῆναι τοῖς ἐχθροῖς ἀκουσάντας ἢ λυπῆσθαι τοῖς φίλοις μὴ συνυπακούσαντας.
Συνυπαρχος (q.d.Compræfectus)Collega eius qui eſt ὕπαρχος.quod vocabulum vide ſuo loco.
Συνυπάρχω,τ.2,c.557,d. Συνυπαθύω,τ.3,c.1748,a
Συνύπνος,ib.
Συνυποκρίνομαι,Simul ſimulo. Vide Υποκρίνομαι.
Συνυπουργέω,ῶ,Vnà ſubſeruio,Vnà operam confero. Vtitur Paulus 2 ad Cor.cap.1.
Συνυποχωρέω,ῶ,Vnà retrocedo,&c.ſequendo ſignificationes τῆ ὑποχωρῶ: quod vide.
Συνυφαίνω,τ.3,c.1769,e. Συνύφασις,ib.f
Συνυφάω,τ.3,c.1767,e. Συνυφὴ,ib.
Συνυφὴς,ib.f. Συνυφίσμαι,τ.1,c.1801,d
Συνυφόω,τ.3,c.1771,e. Συνωδία,τ.1,c.119,a
Συνωδὸς,ib. Συνωδέω,τ.4,c.770,g
Συνόφησις,τ.4,c.771,a
Συνωμία,vel Συνωμίασις. Scapularum contractio, qua interſcapilium,id eſt ſcapularum diſcrimen & intercapedo confunditur:quod morbo fit,aut caſu ſeu prolapſione. Ita v.l.vbi perperam συωμοίασις ſcriptum eſt. De equis legitur in Hippiatria, ἵππαστρυόν ὑπὸ τῆς ἵππου συωμίαν καλοῦσι πλὼ τῆς ἀμφοτέρων ὤμων ἀκολιὸν ἢ παρεγχωλύ. Aptyrtus ibidem vtitur vocabulo συωμίασις. Budæus συωμίαν eſſe dicit compagem humerorum vel armorum:hoc eſt,qua humeri committuntur, Vide t.4,c.777,g.
Συνωμοσία,τ.2,c.1199,g. Συνωμότης,ib.h
Συνωμοτὸν,τὸ,ſubſt.τ 2,c.1300,a. Συνωμοτὴς,ib.b
Συνωτίομαι,τ.4,c.784,b

Digitized by Google

Συνωμμένα, t.1, c.1335, f.
Συνώνυμος, t.1, c.1334, h.
Συνωμοσία, ib.e
Συνωμοσιώτης, t.1, c.1335, g
Συνώνυμος, ib.d
Συνωθῆσαι, & Συνώσθη, vide t.1, c.1389, a
Συνωιδεῖσις, vide in Συνωιδεῖς.
Συνωκεβάσμαι, vide in Συνωκεῖσ.

Συνωκεῖς, ίδος, ὁ, vel Συνωεῖς, Atticè, Biiuges equi, Par equorum aut mulorum currum trahentium: quos & coniuges quidam vocari posse existimant. Dicitur autem συνωεῖς à verbo συνάπτω, Eustathio etiam teste, (ideóq; συνωεῖς appellari quasi συναγεῖς dicendū fuerit: vt σωρὸς inde deduci videmus) qui συζυγίαν ἵππων esse tradidit. Hesych. quoque συζυγίαν esse ait: sed hanc expositionem apud eum præcedit alia qua dicit esse ἅρμα ἐκ δύο ἵππων. Ego tamen non dubito quin priore & propria significatione illam ἵππων συζυγίαν declaret. quod etiam Suidas tradit: qui postquam συνωεῖς exposuit συζυγίαν & δυάς, addit, κυρίως δ' ἵππους δύο συνεζευγμένους sicut κλὴς est ὁ ὅπου ἑνὸς ἵππου ἐχούσης, καὶ αὐτὸς ὁ μόνος ἵππος. Sed plerunque alterum illud significat, videlicet ἅρμα ἐκ δύο ἵππων (quo etiam modo ab Hesychio exponi dixi) currum quem biiuges equi trahunt. quem fortasse biugum vocare possimus, eo modo quo Virgilius quadriiugum currum dixit. Bigas vno verbo nominare licebit: qua forma trigas etiam & quadrigas Latini dicunt. Quidā interpr. & Carpentum. Plutarch. in septem sap. Symposio, τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἑκάστῳ συνωεῖς ἑκατὸν κεκομισμένῳ θεσπίζειν. Inuenitur item nonnunquam ἅρμα ἢ συνωεῖς: vt apud Athenæum, καὶ δίχ' ἅρματα καὶ συνωεῖδες πυκτικά. Interdū verò dicitur συνωεῖς πῶλοι, vel συνωεῖς πωλικά. Luc. in Timone, τετράκις ἀρίστου ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ πλέω ἅρματα καὶ ξυνωρίδι πωλικῇ. Pausan. Eliacōn lib. 1, συνωρίδων δὲ ὕστερα καὶ πῶλοι ξυνωρίδα πῶλοι κέλητι. Ideo autem adiectio hæc ponitur quòd hoc nomine significētur etiam bigæ mulares, non solùm equestres: vt apud eundem Pausaniam legimus, ἐπὶ μὲν δὴ αὐτῶν τῷ πῶλε συνωρίδα, ἡμίονος αἵπερ ἵππων ἔχουσι.

Συνωεῖς dictum est propriè significare biiuges equos, seu par equorum aut mulorum. qua in significatione redditur etiam iugum: (vt videlicet dicitur iugū boum) atque ita Bud. interpretatur, afferens ex Athenæo, συνωεῖδες ὄιων καὶ προβάτων καὶ ὑποζυγίων. Quod autē ad metaphoricam significationem attinet, idem annotat Platonem in Phædro συνωεῖδα in homine constituisse. Et Gregorii ξυνωρίδα vocasse par amicorū, indissolubili vinculo coniunctum, hoc est ζῴων φιλικῶν. Et Synesium πρὸ συνωεῖδα τῶν ἀδελφῶν appellasse concordiam amicorum. Vide Comment. p. 821.

A Συνωεῖς autem significante bigas, est Συνωεικτὴς significans bigarum aurigam, seu agitatorem, apud Lucianum, siue aurigam in prælio qui ξυνωρίδα regit, teste Budæo. Quidam bigarium interpr. vt trigarium dixit Plinius. Ab eodem illo nomine Συνωεῖς est Συνωεκτίθεμαι, quod significat Bigis vehor. Dicitur autem & Ξυνωεκτίθεμαι, vt ξυνωεῖς Atticè pro συνωεῖς. Aristoph. initio Nubium, — ὁ δ' ἅρμασιν ἔχων, ἱππικίζεται τε καὶ ξυνωεκτίθεται. vbi schol. exponit, τὸν μὲν ὅτι κέλητος, τὸν δ' ὅτι ξυνωρίδος ἅρματος ὀχούμενος. αἴτιον δὲ κατὰ βακχυλίδην. At v. lexica perperam scriptum habent Συνωεκτίθεμαι, itidémque peruersè interpretantur, Sursum & deorsum vehor: nullum huius significationis testimonium afferentia. sed non dubium est quin ex illis scholiastæ verbis penta sit, malè intellectis. Affertur etiā Σύνωνος, quod redditur Consonus, Cognatus. quoniam Hesych. συνωνεῖ exponit σύμφωνοι, & ὁμολογοῦμενοι: item συγγενῆ.

Σύνωνος, vide in Συνωεῖς.
Σύνωσις, t.4, c.771, a.
Συνωσθῆ, t.2, c.1389, a.
Συνωχάδην, t.1, c.1358, h.
Συοβοτεῖν, ib.
Συοκτασία, ib.
Συοθήρας, ib.
Συοφόρβιον, ib.
Συοφορβός, ib.
Συπαλίπης, Maleficus, κακοῦργος, Hesych.
Σύραι, vel Συρίαι, Lacernæ quædam seu lænæ trassenæ. Συρίαι Hesych. esse ait τὰς χλαίνας: vel ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, vel quoniam in Cappadocia fiunt. hos autem esse Syros. Vide Pollucem: ex quo affertur & σύραι ἱμάτια. In v. l. σύραι exponitur Paruæ vtéſque lacernæ, ex Aristoph. scholiaste. (qui tamē habet σαυρίαι, non σύραι) Afferturque ex Dione, Hist. l. 37, ἅτε δὴ θεοῖς πατρίοις τε καὶ συραῖς ἀκαδεμαϊκῇσι κεκραμένοις.
Συρβᾶν, vide in Σύρβη.
Σύρβη, Tumultus. Ab Hesychio dicitur esse etiam κλαυθμὸν. In v. lex. scribitur esse & vòx qua subulci sues retuntur. quod tamen ex Suidæ verbis non certo colligi posse videtur. Apud quem legitur & Συρβίων χειρὶ, necnon Συρβὶν χειρὶ, prouerbialiter dicta, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς χειρὸς. Sed repone συρβιῶν χειρὶς. Illud autem σύρβη ἐστὶ πᾶσα χειρὸς, aut etiam κλαυθμὸς: vt ex illo & Hesychio intelligas. Habent autem v. l. & Συρβᾶν, quod interpr. Tumultuari, Incompositum esse. Sed apud Hes. inuenio Σύρβα, μανὰ ῥητίνη. Apud eundem, Σύρβις, ἡ ἐν τοῖς μανιακοῖς.
Σύργαρος, t.3, c.1145, c.
Συρίμβολος, t.1, c.680, g
Συρίδιον, t.3, c.1141, a
Συρίζειν, vide in Σύριγξ. Est etiam herba apibus grata, vt annotatur ex Aristot. Hist. anim. lib. 9, cap. 40. Est & nomen vnius ex Cycladibus, vt v. l. tradunt. At Συρικὸς λίθος, Syracusius lapis, qui etiam Ἰωνικὸς λίθος, necnō Τυρόλιθος.
Συριγμὸς, t.1, c.46, g. ob.
Συρίγματα, ib.h
Συριγμόβολος, t.1, c.680, f
Συριγμῶδες, t.3, c.1138, f
Σύριγξ, t.3, c.1137, c
Συρίζειν, ib.a,
Συρικτὴς, t.1, c.818, b
Συρικτὸς, t.3, c.1137, b
Συρίσκος, vel Τρίσκος, Vas quoddam ex vimine aliave materia contextum, in quod ficus imponebant. Vide Hesych.
Συρισμὸς, t.3, c.1137, c.
Συρκὴς, Grus mas. γεράνου ἄρρην, Hesych.
Συρμαία, t.3, c.1139, f
Συρμαία dicta est à quibusdam rhaphanus quòd concitando, vomitui esset idonea. Similiter & cibi quoddā genus, quod veteres ex adipe & melle concinnabant. Est & potio è sale & aqua mistis, apta ventri purgādo. Hæc Gorr. à quo etiā Συρμαῖοις a veteribus appellata traditur modica vacuatio, siue per vomitum siue per alui deiectionem fieret, vt annotat. Gal. commen. 2 εἰς τὸ περὶ ἀφόρων. Paulum autem ait exponere Vomitum qui fit ieiunis ante cibum. Schol. Aristoph. in hūc Pacis locum, Πόαν βασίζων αὐτὸ ταῖς Αἰγυπτίαις. Ἐν γοῦν τοῖς περὶ θεσσαλίας συρμαῖα μυρρίνη, annotat, quosdam velle συρμαῖα esse luccum herbæ qua Ægyptii vtantur ἐφ' ἡδονῇ. Esse porro genus rhaphani, ex Diodoro, Iulio Polluce, necnon ex Plinio confirmatur: quū tamen apud Herodot. ἁ συρμαῖα καὶ πράσιμα reddatur, in apio & capite. (vt videlicet Hes. Συρμαῖα esse ait λάχανα τὰ ἀποτιθέμενα.) Ex eodem alioqui affertur etiam, συρμαῖα διαδυσικὰ τῶν κοιλίων. Quinetiam Συρμαΐζειν ex eo affertur de purgantibus ventrem. Habetur & Συρμαμὸς, necnon Σερμασμὸς, in v. l. quæ mendosè scribi videntur.
Συρμαῖος, t.3, c.1139, h.
Συρμαῖος, ib.
Συρμαῖος, vide in Συρμαία.
Συρμαστὴρ, Lignorum venditor. ξυλοπώλης. Hes.
Συρμὸς, t.3, c.1140, a.
Συρτὸν, Herba quædā apio similis. v. l. Hesych. συρτὸν esse ait λάχανόν τι σπαλιφοῖσικες.
Σύρτις, Striges, aues inauspicatæ. Vide Festū in Striges
Συρτοπήδιξ, Auis quædam apud Ælianum.
Συρφακτὶς, t.1, c.528, b
Συρφετιουργεῖν, Vnà facinus moliri, vel patrare.
Συρφετὸς, Adulterinus, Mixtus. Vide Hesychium.
Συρίσκος, t.3, c.693, c.
Συρίσκω, t.3, c.669, g.
Σύρριζος, t.3, c.691, a.
Συρρίγνυμαι, t.1, c.518, a
Σύρριξ, t.1, c.519, c
Συρρίσσω, t.1, c.519, d
Συρρὶς, t.3, c.690, h

Συρρήγνυμι, vel Συρρηγνύω, t.1, c.518, b
Σύρριξις, ib.b.
Σύρροη, t.3, c.695, a. Σύρροια, t.3, c.691, a.
Σύρρυς, ib.
Συρρυὴς, Qui confluxit, seu confluit. tanquam à Συρρύημι, pro quo dicitur potius Συρρέω.
Συρσὴ, t.3, c.1140, b. Σύρτις, ib.c
Σύρτις, ib. Συρτὸς, ib.h
Συρφαξ, t.3, c.1144, g. Συρφετὸς, ib.c
Συρφετώδης, ib.f
Συρφὴ, vide in Σύρφος.
Σύρφος, idem cum σίρφος, quod vide. Σύρφος ἢ Σίρφος, (inquit Hesych.) ἥκιστον μικρὸν, οἱονεὶ ἰμάτιον. At Σύρφη eidem sunt φύγανα.
Σύρω, t.3, c.1139, b. Σῦς, t.3, c.1144, h
Σύσκια, Hesych. esse ait τὰ συστίνεα.
Συσκάπτω, Simul fodio. Vide Σκάπτω.
Συσκεδάζω, t.3, c.813, c. Συσκεπάζω, t.3, c.833, c
Συσκευάζω, t.3, c.849, c. Συσκευάζομαι, ib.a
Συσκευασία, ib.h. Συσκευαστὴς, t.3, c.850, a
Συσκευὴ, ib.
Συσκιάω, & Συσκιάομαι, t.3, c.836, h
Συσκιάω, t.3, c.855, g. Συσκιάω, ib.
Συσκιὰς, t.3, c.853, h. Συσκιάδιον, ib.
Σύσκιος, ib.g. Συσκιάζω, t.3, c.871, e
Συσκίασις, Obumbratio.
Συσκιασμὸς, idem quod συσκίασις. Redditur & Vmbraculum.
Συσκιὴς, t.3, c.868, g. Συσκοπέω, t.3, c.881, c
Συσπάζω, t.3, c.924, c. Συσπαράττω, t.3, c.911, g
Συσπασὴς, t.3, c.924, b. Συσπειρὰω, ib.c
Συσπαστὴς, ib.b. Συσπάω, ib.a
Συσπειρόω, t.3, c.917, a. Συσπένδω, t.3, c.942, c
Συσπουδάζω σοι, Studeo tibi, A te sto: ex Aristophane. Possit alioqui significare etiam, Operam tecum ad rē quampiam nauo.
Συσταρὶς, t.3, c.743, c. Συσταρικὸν, t.3, c.744, c
Συσταρχὴς, ib.f. Συστασιὰρχης, t.3, c.758, d
Συστεὼν, ib. Συστεμαίνω, t.3, c.775, a
Συστημὼν, τὸ, substant. t.3, c.767, a.
Συστὴμων, ib. Συστήνω, t.3, c.777, b
Συστὴσω, t.3, c.794, d. Συστὰς, ib.c
Συστὴτον, ib. Συστατικὸν, t.3, c.790, c
Συστὰς, t.3, c.794, b
Συστοὸς, Vnà seruo, seu cõseruo. Pro Conseruo ex Eurip. affertur, & Platone De leg.
Συστρατιώτης, t.3, c.1214, c. Σύστροφος, t.3, c.1153, g
Συστρεβλόω, t.3, c.897, d. Συστάδὴν ἄμπλαι, t.1, c.1795, e
Συστάδὸν, ib.f. Συστάδὸν, ib.
Συστάθμια, Ponderis æqualitas.
Σύσταθμος, t.1, c.1741, c. Συστατικὸς, t.3, c.1008, b
Συστατὸς, t.1, c.1802, h
Σύστασις, Constitutio, &c. t.1, c.1793, g. Σύστασις, Coagmentatio, &c. ibid.h. Σύστασις, Astructio, &c. c.1794, c. Σύστασις, Apparatus bellicus, &c. ib. Σύστασις, Coitio, &c. ibid.d. Σύστασις, Commendatio, &c. ibid.f.
Συστατὼτης, t.1, c.1802, a. Συστάτης, t.1, c.1795, a
Συστὰτης, ib. Συστατικὸς, t.1, c.1794, g
Συσταυρὸω, t.1, c.1805, c. Συστηκάω, t.3, c.977, c
Συστὴλω, t.3, c.1007, c. Συστηλάω, t.3, c.1013, d
Σύστιος, t.3, c.1010, c. Συστιοχωρὶω, ib.a
Σύστημα, Coagmentatio, &c. t.1, c.1895, f. Σύστημα, Cœtus, &c. ibid.
Συστηματικὸς, t.1, c.1796, d. Συστυχὼ, t.3, c.987, a
Συστυχία, t.3, c.986, b. & g. Σύστυχος, t.3, c.985, g
Συστυχὼς, t.3, c.986, g. Συσυλὴ, t.3, c.1008, b
Συσυλάω, t.3, c.998, c. Σύσυμος, t.3, c.1046, f
Συσυμὸω, t.3, c.1050, g. Συσφαδὸω, t.3, c.1074, g
Συσφαγάω, t.3, c.1071, a. Συσφαστὴς, t.3, c.1066, h
Συσφαπὼτης, t.3, c.1076, d. Συσφιγμα, t.3, c.1101, b
Συσφιγματίαι, ib.c. Συσφιγτὴρες, ib.d
Συσφίφω, t.3, c.1099, c. Συσφιφομαὶ, t.3, c.1100, b
Συσφογγυλίζω, t.3, c.1109, d. Συσφογγὸω, ib.
Συσφορὰ, t.3, c.1101, d. Σύσυλος, t.1, c.1809, a

Συσσίρω, t.3, c.1144, a. Συσφαιρίζω, t.3, c.1164, c
Συσφαιστὴς, ib. Συσφαιρὸω, t.3, c.1163, e
Συσφιγὴρ, t.3, c.1183, f. Συσφηματίζω, t.1, c.1330, c
Συσχελίζω, t.3, c.1211, c. Συσχελασὴς, ib.
Συσχαὶς, t.3, c.1147, h.
Σύφαρ dicitur Exuuium anguis & cicadæ: quod & λιβηὶς & γῆρυς. Necnõ τὸ ὀστῶδὲς τῦ χαλαζης προφῶλὶς, Hesychio, Pellicula rugosa quæ lacti superstat, alio nomine χαῦς dicta. Item rugosa & exucca senum pellis σύφαρ dicitur. Callim. Νεὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἰμὸν. Ab Hesychio exponitur præterea γῆρυς τὸ ὑπὸ τῦ πνὸς, necnon σῦκον τὸ ῥυτιδωμένον, ficus corrugata. Lycophron ita vocauit τὸ λίαν γεγηρακὸς, teste Etymol. qui esse dicit non simpliciter τὸ γῆρυς, sed ἐφ' ἱκάνης ἡλικίας τὸ καταῤῥακωμένον, rugosam pellem decrepitorum. Vide & t.2, c.1131, d.
Συφειὸν, t.3, c.1148, a. Συφὸς, t.3, c.1147, h
Συφιὸν, t.3, c.1148, a Συφορβία, t.3, c.1146, d
Συφορβιὸν, ib. Συφορβὸς, ib.
Συφὸς, t.3, c.1148, b
Συχὰ, Συχάζω, Συχάσις, Συχὸν, vide in Συχὸς.
Συχὸς, ὸν, ὸ, Frequens, Creber. Apud Platonem autem συχὸν πλὶχιον, Oppidulum in quo est frequentia. Qualē significationem habere videtur & apud Suidam, vbi dicitur, οἰκίας οὐκ ὤσης μοναρικὰς, ἀλλὰ συχὰς. Apud eundem legimus ἡ κατὰ πόλας συχὴ ἀνοὸχωρησὶς καὶ ἡ κατ' ἀγορὰν, vbi reddere possumus Multam. Interdum enim συχὸς reddi potest vel Multus, vel Copiosus. vt οὐσία συχὴ apud Aristoph. Pluto, Ὅστις δ' ἀνόητος, οὐσίαν τ' ἔχει συχὴν. Tale est συχὸς χρυσὸς apud Suidam. Frequenter autem de tempore vsurpatur. Plato in Phædone, ἐπειδὴ Σωκράτης συχὸν χρὸνον ἔσχεν. Demosth. ἐφεστηκὸτων ἤδη συχῦ χρὸνῦ ὄντος. Est autem συχὸς χρὸνος idem quod πολὺς χρὸνος, Multum tempus, vel multum temporis: aut Longum tempus. Vtitur & Plut. in Sympos. sept. sap. ἔπειτα δὲ μετὰ συχὸν χρὸνον. Sic apud eundē in Theseo. Tale est συχὸν τὸν βὶον apud Platonem. quod redditur Bona pars vitæ: in Epist. ἀφ' ἡμῶν μὲν σχεδὸν ὕπνῳ καὶ οὐ κακῶν συχὸν ἀφῃρημένοις τὸν βὶον. Nõnunquam aduerbialiter ponitur συχὸν, pro πολὺ: vt apud Xenophontem, ἀπέχει ἀφεστηκὸτα συχὸν ἀπ' ἀλλήλων, Multum distantia. Sic vsurpatur & συχῆ. vt συχῆ βελτίων apud Plat. idem quod πολλῷ βελτίων, Multo melior. Alicubi verò συχὸς significat potius Densus, Confertus. At in plurali numero συχοὶ, Multi. Plato De rep. lib.6, συχοὶ τῶν πόλεων ἀφ' ἡμῶν ἀφῃρέθησαν. Plut. συχὰ τὰ δημὸσια χρήματα ἀπώλετο καὶ διέφθειρε. Tale est συχὰ κακοπαθὶα. Aristot. De mundo, φοβοῦνται συχοὺς αἰγιαλοὺς σεισμὸς. Suidas συχὰς exponit σωρὸς. Aduerbialiter autē ponitur interdū hoc Συχὰ, pro Frequenter, Sæpe, Assiduè. In qua significatione dicitur alioqui Συχνὰς. Quinetiam Συχνὰς pro eodem inuenitur: ea forma qua πολλὰκις. Ab illo nomine est etiā verbum Συχνάζω, quod in v.l. redditur Denso, Stipo, Frequento. à Suida autem exponitur φωλεάζω.
Συχνὸς, vide in Συχὸς.
Συὼν, t.3, c.759, d. Συωδὴς, t.3, c.1146, e
¶ Σφάγανον, ν. τὸ, Ensis, (alio nomine φάσγανον) à verbo σφάττω. vnde σφάγανον per metathesin, vt v.l. ex Gaza annotant. Verùm deducendo à σφάω, metathesis non in σφάγανον, sed in φάσγανον esset. Affertur autem & aliud etymum, sed nominis φάσγανον: nimirum à φάος significante φονὸν.
Σφαγὶον, t.3, c.1158, e. Σφαγὶς, ib.b
Σφαγὴ, t.3, c.1157, a. Σφαγὶα, ib.h
Σφαγιάζομαι, ib. Σφαγὶας, t.3, c.1158, c
Σφαγιδὸν, t.3, c.1157, e. Σφαγὶς, t.3, c.1158, d
Σφάγιον, t.3, c.1157, f. Σφαγὶς, ib.d
Σφαγὶτης, ib.f. Σφαγὶτης, ib.
Σφαγὶτις ἄκρα, t.3, c.1158, d. Σφάγιον, t.3, c.1164, d.e.f.g
Σφαγεὺς, ib. Σφαδάζω, t.3, c.1155, f
Σφαδαστὴς, t.3, c.1156, f. Σφαδασμὸς, ib.d
Σφάζω, t.3, c.1156, f. Σφαῖρα, t.3, c.1160, c
Σφαιρηδὸν, t.3, c.1161, g. Σφαιρίδιον, ib.
Σφαιρίζω, t.3, c.1163, e. Σφαιρικὴ, t.3, c.1164, b
Σφαιρικὸς, t.3, c.1161, c. Σφαιρικῶς, ib.
Σφαῖριον, ib.c. Σφαίρισις, t.3, c.1163, f

Σφαιριστήριον,ib.g.
Σφαιριστικὸς,t.3,c.1164,a
Σφαιριστικὸς,ib.
Σφαιρίτης,t.3,c.1162,d.
Σφαιρίτης,ib.
Σφαιροειδὴς,t.3,c.1161,d.
Σφαιροειδῶς,ib.e
Σφαιρομαχέω, ib.
Σφαιρομαχία,ib.
Σφαιροποιητικὸν,t.3,c.1161,b.
Σφαιρόω,ib.h
Σφαίρωμα,t.3,c.1163,c.
Σφαιρωτὴρ,ib.d
Σφαιρωτὸς,ib.
Σφακελίας,t.3,c.1167,f
Σφακελίζω,t.3,c.1166,b.
Σφακελισμὸς,t.3,c.1167,a.b.c.d
Σφακελισμὸς,ib.g.
Σφάκελος,t.3,c.1165,a
Σφάκος,t.3,c.1164,d.
Σφακτηρία,t.3,c.1158,d
Σφακτηριακὸς,ib.c.
Σφακτὸς,t.3,c.1156,h.
Σφάκτρια,t.3,c.1157,a
Σφακωδὴς,t.3,c.1165,a
Σφαλιοτομικὸς,t.2,c.1052,g. & t.3,c.1171,c
Σφαλιρὸς,t.3,c.1171,a.
Σφαλιρῶς,ib.e
Σφάλμασι,t.3,c.1169,b
Σφαλμὸς, vel Σφαλὸς, Cippus, Lignum quo fontium pedes vinciuntur. Ita vulg.lex.ex Polluce & Hesychio: quos vide.
Σφάλλω,t.3,c.1168,c.
Σφάλμα,t.3,c.1170,d
Σφαλμὸς,ib.g.
Σφαραγὸς, vide in Σφάραγος.
Σφαραγὼν, vide in Σφάραγος.
Σφάραγος, Guttur, Fauces. Interdum verò Sonus qui gutture emittitur. Vel potius illo vocabulo propriè sonus hic gutturis significatur, & ex eo ipsum gutur nomen id accepit: si sequamur quod Eustathius ex quibusdam veteribus refert. apud quem habetur duntaxat σφάραγος, quum apud Hesychium sit σφάραγξ. Hinc Σφαραγόω, & Σφαραγίζω, Gutture sonum edo. Interdum verò generalius de alio quoque sono. vt Homerus, passiua voce vtens, de oculo Cyclopis qui vrebatur, dixit, Odyss.ι, Γλαύκης καιόμενος, σφαραγεῦντο δὲ οἱ πυρὶ ῥίζαι, vbi Eustath. expositiones veterum affert, ἐπὶ τόνου, & καπνοῦσθαι, necnon ἐπαφρίζεσθαι. addens, τοῦδωρ κατὰ πᾶν ἦχος. vnde ἐξασφάραγος à Pindaro vsurpari ὅδωρ πολὺ ἀναβλύζον. Paulo pòst addit, verbo illo significari quendã βεβαμβασμὸν. Sed in hoc qui ibi sequitur loco, de ouibus quibus vbera lacte distenta erant, Θήλειαι δ' ἐμέμηκον αἰμάλεαι τι σφέας σπουδῇ. Οὔθατα γὰρ σφαραγῶντα, simpliciter βέβαμβασμένα significare tradit. Bud. exponit, Lacte distenta dolore oues afficiebant. Alterius autem verbi exemplum apud Hesiodum extat, Σὺν δ' ἀπὸ μὲν ἐνόησε πίειν δ' ἅμα σφαραγίζον. Vbi ἐσφαραγίζον quidã interpr. Crebant. sed intelligendum est id fieri cum strepitu. Apud Hesychium legitur σφαραγῶ, quod exponit σφαραγίζω. sed vtrunque mendosum esse videtur, ac reponi debere σφαραγῶ & σφαραγίζω. Itidemque vbi ἐσφαραγίζον exponit ἐδέησεν & μετὰ ψόφου ἦχεῖν, reponendum esse ἐσφαραγίζον.
Σφὰς,t.1,c.1070,d.
Σφάττω,t.3,c.1156,g
Σφεὶ,t.1,c.1070,c.
Σφέας,ib.d
Σφείς,ib.a.
Σφεῖς,ib.
Σφέων,ibid.b
Σφῆλαι, vide in Φῆλαι.
Σφῆλας, Scabellum. Item Lignum cauũ. vt schol.Nic. tradit, in hunc versum, Ἢ σφῆλα ἢ ὅλμῳ κεκαπὼς, ἢ ῥοιγάδι πίτρα.
Σφῆλαμα, Flos ilicis arboris, vel lentisci. Hesychius scribit esse τὸ ἄνθος τῆς σφίνου.
Σφίνδαμνος, Acer, arbor. Affertur & Σφίνδαμνον genere neutro ex Theophr. Hinc Σφινδάμνινος, Acernus. Et generaliter Durus, Firmus, Solidus.
Σφινδίζειν verbum est quod à Luciano reprehenditur, vt v.l.annotant.
Σφινδοναία,t.3,c.1177,g.
Σφινδόνη,ib.
Σφινδὼν,t.1,c.501,c.ob.& t.3,c.1176,g
Σφινδωνᾶν,t.3,c.1177,f.
Σφινδωνίτης,ib.e
Σφινδωνίζω,t.3,c.1178,d.
Σφινδωνίτης,t.3,c.1177,e
Σφινδωνοειδὴς,ib.b.
Σφίνος,t.1,c.1070,f
Σφηνὼν,ὠνος,ὁ, Rete rotundum, vulg.lex. Sed σφαιρὼν rectius scriberetur.
Σφιπτίζω,t.1,c.1071,a,
Σφιπτικὸς,ib.e
Σφίπτος,t.1,c.1070,g.& t.3,c.1113,g
Σφίων,t.1,c.1070,a.
Σφιτικὸν,ib.f.
Σφιτικὸς,ib.g.
Σφιτικῶς,t.3,c.1180,c.
Σφιτικῶς,ib.
Σφιτὸς,t.3,c.1181,a.
Σφιτόω,ib.b
Σφιτώδης,t.3,c.1180,g.
Σφιτώτης,t.3,c.1181,c.
Σφῶλα pro ἑσπερία, à Σφάλλω.
Σφῶλας,t.3,c.1176,e.
Σφῶλας,ib.f
Σφῶν,t.3,c.1178,f.
Σφωΐδειον,t.3,c.1179,a
Σφωϊκὸς,ib.b
Σφωϊνὸς,t.2,c.978,b.ob. & t.3,c.1179,a
Σφωϊνώδης,t.3,c.1178,f.
Σφωϊνωτὸν,ib.h
Σφωϊὸω,t.3,c.1179,b.
Σφωϊωσις,ib.g
Σφῶξ,t.3,c.1180,b.& 1181,h
Σφῶτες, Qui est è tribu quæ vocatur Σφῶτις. Interdũ verò Σφῶτες dicitur Acer. vt ἔξω σφῶτες, Aristoph.in Pluto, de aceto acri vel potius acerrimo. metaphorã ἀπὸ τῆς Σφωτίδος, qui πικρὸς erant καὶ σφοδρὸς. Videtius scholiastem.
Σφὼ,t.1,c.1070,c.
Σφώγιον,t.3,c.1117,d.ob.
Σφωδρία,t.3,c.1183,h.
Σφώδρια,ib.a
Σφηγατὴρ,ib.b.
Σφήξ,t.3,c.1184,a
Σφίκτης, Cinædus & mollis. Hes.
Σφίκας, Auis quædam. v.l.
Σφὶν,t.1,c.1070,d.
Σφὶν,ib.b
Σφόδρα, vide in Σφοδρὸς.
Σφοδρὸς, ὁν, ὁ, Vehemens, Qui impetu fertur, Validus, Vegetus. Hesychius σφοδρὸν exponit δυνατὸν, ἢ ἐξισοβαρὲς: necnon σπουδαῖον, χαλεπὸν. Interdum de homine dicitur. vt apud Demosth. Pro corona, ὁ πανταχοῦ σφοδρὸς εἶ περὶ τὴν πολιτευόμενον καὶ τὸν ῥήτορα δῆλος; Femin. Σφοδρὰ, itidem Vehemens, &c. At verò Σφοδρὰ adverbium est significans Vehementer, Impetuosè. Aristoph.in Pluto, — ἐᾶτ' εἰπεῖν μοι, Σὺ τῶν δίκαια ἐστὶν ταῦτ' σφόδρα; Apud Plat. De rep.lib.1, ἢ οὐ μέγα ἁμαρτάνεις ὡς σφόδρα. Apud eundem in Epist. cum μάλα copulatur, καὶ μάλα σφόδρ' αὐτοῦ δεήσεται. Ex eodem affertur σφόδρα μεγάλως pro Quæ passim dicuntur. Interdum cum articulo ὁ σφόδρα (ea forma qua dicitur ὁ μὲν) pro vehementi seu vehementissimo. Aristot. De hist. animalium lib.8, τὰ δὲ κέντρα αὐτῶν φασὶ καὶ τὸν τοῦ σφόδρα ψύχειν καὶ ἐν ταῖς σφόδρα κύνεσι. Interdum Σφόδρα vel Σφόδρα γε respondenti affirmativè adhibetur, hoc μάλα & πάνυ, & Latinè Admodum, Maxime. Ex Xenophonte autem affertur & geminatum, interiecto τοῦ adverbio μάλα. vbi scribit, τοιοῦτόν γε ἔστιν, ὦ σφόδρα γε μάλα σφόδρα. Est & aliud adverbium, Σφοδρότερον, Vehementer. in comparatiuo gradu Σφοδρότατον, Vehementius: sicut nominis Σφοδρὸς comparatiuus est Σφοδρίστερος, Vehementior. Est & nomen Σφοδρότης, Vehementia. Item verbum Σφοδρύνω, Vehementiorem seu vehementiorem reddo, seu validum. Itidemque pass. Σφοδρύνομαι, Vehemens reddor, seu vehementior, Incrementum accipio. Alex. Aphrod. Probl. lib.1, ἐξαπίνης γυμνὰ μᾶλλον αἰσθάνεται σφοδρύνεται. Sed Σφοδρύνω apud eundem neutraliter etiam positum extat pro σφοδρύνομαι, Vehementior reddor, Vires accipio: lib.1, ὁ ἀνὴρ ὅταν ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ χαλκοῦ ἐξαίφνης ἐξαγάγῃς ἐξαπίνης ἐξεγείρεται· ἐὰν δὲ ἐπικαλύψῃς τὸ σκεῦος χαλκοῦν ὄντα, μᾶλλον ἰσχυρὸς, καὶ μᾶλλον σφοδρύνεται καὶ σφοδρότερος. Nisi forte σφοδρότερα cum scripsisse putandum sit. Afferetur porro & compositũ Σφοδράκαμος, pro Valde laborans, in v.l.
Σφοδρύνω, vide in Σφοδρὸς.
Σφοδρῶς, vide in Σφοδρὸς.
Σφονδύλη,t.3,c.963,c.
Σφονδύλιον,ib.
Σφονδύλιος,ib.b.
Σφονδύλιον,ib.
Σφονδυλοδίτης,ib.a.
Σφονδύλος,t.3,c.961,g
Σφὸς,t.1,c.1070,f.
Σφοτγίδιον χαλκοκαυκιδιον, ibid.a
Σφοτγιδιοφυλακιον,ib.b.
Σφοτγίζω,ib.d
Σφοτγίον,ib.a.
Σφοτγίς,t.3,c.1184,b
Σφοτγισμα,t.3,c.1187,b.
Σφοτγίσις,t.3,c.1185,d
Σφοτγὶς,t.3,c.1188,b
Σφοῦς, Minæ, Iræ, Hesych.

Σφεγγάς, vide in Σφεγγάω.

Σφεγγάω, ῶ, Turgeo ea propriè significatione qua turgere mammæ dicuntur quæ lactis copia sunt distentæ. Pro hac autem significatione affertur ex Polluce, ὕδατι σφεγγόμενα. atque ita σφεγγᾶν fuerit idem quod σφαραγεῖσθαι apud Homerum, vbi dicit, ὕδατι γὰρ σφαραγεῖται. Hesych. σφεγγᾶ exponit ἀδεπίπτατα, item ἀδεπτέτηται, vt quidem vulg. editiones habent: sed reponendum est ἀδεπίπτατα & ἀδεπτέτηται. Alioqui σφεγγᾶν dicitur qui est corpore bene habito, qui est vegetus: vt qui in flore sunt ætatis. Ideóq; de iuuenibus sæpe vsurpatur. Sic Herodian. lib. 3, dixit νεανίας σφεγγῶντας, id est, Adolescentes adhuc in ipso ætatis feruore, vt Polit. vertit, Bud. autem, Iuuenes ætate florentissima, & feruidos, ac corpore valentes. Tale est σφεγγόντες τῆς ἡλικίας, quod hic apud Gregorium De homine, interpretatur, Florẽte ætate & gestiente, Glisc ente ætate. Sic in isto loco quem Suidas affert, παίζοντες καὶ τῷ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας σφεγγῶντες τὸ σῶμα. Similiter autem de athletis vsurpatur. vt apud Platonem De leg. pag. 199, τὰ σώματα πολὺ μᾶλλον σφεγγῶντες. Hesychius cum aliis modis exponit verbum istud σφεγγᾶν, tum verbo ἀσπαστῶν. hoc autẽ cum σφεγγᾶν copulatum alicubi inuenitur. vt apud Aristoph. Nubibus, ἀσπαστὸν καὶ σφεγγᾶ. Chrysost. autem σφεγγᾶσθαι & ἀσπαστῶν coniunxit, in lib. De sacerdotio, τῷ ἀγαλλιᾶν τῇ χειρὶ σφεγγᾶσθαι καὶ ἀσπαστὰ φθέγγεσθαι. Itidem Greg. Naz. σφεγγᾶν & σφαδᾶν simul posuit. vbi quidam interpr. Vegetus & bene curata cute. Vt autem aliquis σφεγγᾶν dicitur τὸ σῶμα, vel τὸ σῶμα, (quod nomen sæpe etiam omittitur) ita σφεγγᾶν ipsum σῶμα nonnunquam. vt apud Euripidem, σφεγγῶσι σώμασι. Sic in hoc loco quem Suidas affert, ὡς ἡ ἀκμὴ, ὡς ἂν σφεγγᾶ τὸ σῶμά σου. Aliquis apud eundem dicit σφεγγᾶν τὸ πάλαιον. Ponitur etiam pro Lasciuio, vt pecudes stabulis emissæ. quod Polit. Vitulare vertit, vt v. l. annotant. vbi affertur etiam σφεγγᾶν & πληθωρᾶν pro Vigens in afferendis probabilibus rationibus. Apud Greg. autem in carmine σφεγγῶντα ὄμματα Bud. ait esse elatos oculos & libidinosos. Apud Æschylum verò θυμός, id est animus, dicitur σφεγγᾶν, in Prometheo, pag. 17, meæ edit. vbi schol. exp. παίζειν & αὐξάνεσθαι. Quidam interpr. Turgentem animum. Vide locum illum Æschyli cum Cicer. interpretatione, pag. 117, Ciceroniani lexici.

Σφυγμα, τ. 3, c. 1189, e. Σφυγματώδης, ib.
Σφυγμή, ib. b. Σφυγμικός, ib.
Σφυγμός, τ. 3, c. 1188, e. Σφυγμώδης, τ. 3, c. 1189, d
Σφυγμωδέως, ib. e. Σφυδρά, τ. 3, c. 1191, h
Σφυδᾶν, Validus, Robustus, Durus, Hesych.
Σφίγγω, τ. 3, c. 1188, b. Σφῦξις, τ. 3, c. 1189, g
Σφυραινα, τ. 3, c. 1190, h. Σφύρα, ib. c
Σφυρεκ, ib. d
Σφυρὰ affertur pro πυρά: quod vide suprà.
Σφυρήλατος, τ. 3, c. 1190, e. Σφυρήματα, τ. 3. c. 1192, g
Σφυρίον, τ. 3, c. 1190, g. Σφυρίον, τ. 3, c. 1192, e
Σφυρὶς φλίψ, ib. e Σφυροκόπος, τ. 3, c. 1190, e
Σφυρὸν, τ. 3, c. 1191, e. Σφυρὸν, τ. 3, c. 1192, f
Σφύρωσις, ib. g. Σφυρωτὴρ ὑποδήματος, ib. h
Σφῶ, τ. 1, c. 1069, f. & τ. 3, c. 1122, f
Σφῶϊ, τ. 1, c. 1069, f. & τ. 3, c. 1122, e
Σφῶϊ, τ. 3, c. 1122, e
Σφῶϊν, τ. 1, c. 1069, g & τ. 3, c. 1122, g
Σφωΐτερος, τ. 1, c. 1069, g. & τ. 3, c. 1123, g
Σφῶϊν, τ. 1, c. 1069, g. & τ. 3, c. 1122, h
Σφῶν, τ. 1, c. 1070, a
¶ Σχαδαυὶ vide in Σχαδών.
Σχαδίζω vide in Σχαλιδίζω.

Σχαδών, animal quoddam pennis & pedibus carens. Itẽ, lactus quidam talorum: & fauus fucorum. Et in plurali numero σχάδονες, apum soboles, ex interpretatione Gazæ apud Aristot. Hist. anim. lib. 5. vnde σχαδόνων ἐυείδεις apud eundem, l. 9, Cellæ sobolariæ. Sic Polluci σχάδονες sunt τὰ ἔγγονα μελισσῶν. Sic autem & Σχαδόσι in v. l. Faui fucorum, Soboles apum.

Σχαίζω, τ. 3, c. 1193, c
Σχαλίδες vide in Σπάλαις, quod idem valere existimatur.

A Hinc Σχαλιδῶσαι, Erigere σχαλίδας, Plagas erigere, & furcis fulcire, apud Xenoph. Atque hinc est verbale Σχαλίδωμα, & Ἀποσχαλίδωμα, quod vide vnà cum Ἀποσχαλιδῶ in hoc Indice. Sed Σχαλίζειν affertur etiã pro Lactare: quod Hesych. exponit θηλάσαι. Verùm reponendum esse Σχαδίσαι, cum ex sequente ibi vocabulo αἰγάδων, tum ex Etymologo apparet.

Σχάζω, τ. 3, c. 1194, b. Σχασμεία, ib. c
Σχασμεῖον, ib. c. Σχάω, τ. 3, c. 1193, a
Σχεδιάζειν, τ. 1, c. 1367, a. Σχίδη, τ. 1, c. 1366, g
B Σχεδίω, τ. 1, c. 1265, g. Σχοῖνος, τ. 1, c. 1366, a
Σχεθίζω, ib. b. Σχιδιασμα, ib. c
Σχέδιος, ib. a. Σχεδὸν, τ. 1, c. 1365, f
Σχεδὸν, ib. e
Σχετλιάζειν, Patiens, Laborioſus. Hesychius exp. πολύμοχθος & καρτερικός.
Σχέω, τ. 1, c. 1318, d. & 1365, a
Σχιλίδες, Laterum carnes. Aristoph. in Equit. ἀλλ' ἁλιδὰς ἐδωδίμους ὑποσπῶμαι μάττυλα. vbi schol. ait esse βοὸς πλευρὰ, ἢ ἁπλῶς τὰ πλευρικά. vt apud Æschylum. Vide Hesych. Reperitur & Σκιλίδες.
C Σχιδύλη, Instrumentum quoddam fabrile. vnde Σχιδυλάκαι & Ἐσχιδυλῶσθαι apud Hesych. quem vide.
Σχινέω, ῶ, Macero.
Σχέσφος, Conuitium, Hes.
Σχερία, Phæacum insula, seu regio. Sed νῦν Κέρκυρα prius ita vocabatur. Hes.
Σχερὸς, Litus, Hesych.
Σχίς, ab Ἔχω.
Σχίνος, τ. 1, c. 1331, d. Σχινικὸς, ib. g
D Σχινικῶς, ib. h
Σχετλιάζω, Σχετλιασμὸς, Σχετλιαστικὸς, vide in Σχέτλιος.

Σχέτλιος, ία, ον, Miser, Miserabilis, Infelix, Infortunatus. Item Asper, Saeuus: necnon Scelestus. vt apud nos Miserable vtranque significationem habet, nimirum & miserabilis & sceleſti. Apud Homerum sæpe de scelesto, vel sæuo, seu crudeli, aut intractabili. Iliad. β, Σχέτλιος, ὃς ὄρνιν μὲν μοι ὑπέρσχῃ καὶ κατίδωσιν &c. Alibi Σχέτλιοι ἐστὲ θεοί. Sed alia etiam apud eum significat. dicitur enim de eo qui est acer & audax, item qui est laborum patiens. Et secundum varias significationes variè deducitur. vna autem ex derivationibus est παρὰ τὸ σχεδὸν καὶ τλῆναι. vide Eustathium. Legimus autem & σχέτλια ἔργα apud eundem poetam, Odyss. ξ, Οὐ μὰν σχέτλια ἔργα θοὴ μάστειρα φιλήσει, facta scelesta: aut etiam simpliciter iniusta, vt quidam interpr. In soluta etiam oratione dicitur aliquid esse σχέτλιον pro Indignum, Atrox, aut etiam Miserum, seu Miserabile. vt δεινὰ καὶ σχέτλια πάσχω, apud Demosth. Sic Aristoph. Pluto, Οὐ γὰρ σχέτλια τυγχάνω πεπονθὼς; Nónne miserè tractatus sum? Nónne atrocem iniuriam accepi? Synes. σχέτλιόν ἐστι συγχωρῆσαι τοῖς πολλοῖς. Hinc aduerbium Σχετλίως, Miserè, Miserabiliter, aut Sceleratè. Apud Isocratem ὠμῶς & σχετλίως copulata inueniuntur. Item verbum Σχετλιάζω, Dico esse σχέτλιον, Conqueror tanquam σχέτλια πεπονθώς, Quiritor, Lamentor. Æschin. in Ctesiph. πολλὰ δέησιν ποιουμένου καὶ σχετλιάζοντος ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις ἐμοῦ. Aristoph. οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν. Lucian. δεινὰ πάσχει καὶ σχετλιάζων. Alicubi redditur etiam Exclamo miserabiliter. Cum accusa. apud Plutarch. in Camillo, ὦ τῶν σχετλιάζοντας, Hæc cum lamentatione & quiritatione dicentes. At in vulg. lex. Hæc miserantes, id est, Dignis miseratione suasionibus agitantes. Hinc Σχετλιασμὸς, Quiritatio, Lamentatio, apud Thucydidem. Item Σχετλιαστὴς, vt φασὶ à grammaticis dicitur esse φωνὴ σχετλιαστικὴ, id est conueniens τῷ σχετλιάζοντι, seu σχετλιασμὸν indicans.

Σχέω, τ. 1, c. 1315, a
Σχῆμα, τ. 1, c. 1317, a. & τ. 2, c. 1484, b. ob.
H Σχήματα saltantium, τ. 1, c. 1328, c
Σχηματίζω, ib. Σχηματίζομαι, ib. g
Σχήματον, ib. f. Σχηματὸς, τ. 1, c. 1319, e
Σχηματοποιός, ib. b
Σχηματοποίημα, τ. 1, c. 1318, d. & τ. 2, c. 1487, a. ob.
Σχηματοποιία, τ. 1, c. 1328, f. Σχῆνος, τ. 1, c. 1331, d

Σχεπεία,ib.
Σχιδάκανδη,ib.b.
Σχιδακτυπος,t.3,c.513,g.
Σχιδακῆ,ib.
Σχιδός,ib.d.
Σχίζα,t.3,c.1197,g.
Σχιζοπλία,t.3,c.513,h.
Σχιζόπτερος,t.1,c.1716,d.g.ob.& t.3,c.1197,f
Σχιζω,t.3,c.1195,a.
Σχιναλμὶς,ib.a.
Σχιναλμος,t.3,c.1200,d.
Σχῖνος,ib.c.
Σχινοκέφαλος,ib.b.
Σχινοτρώκτης,t.3,c.1200,d.
Σχινώδης,ib.d.
Σχίσμα,t.3,c.1195,c.& 1198,c.
Σχισὰ,t.3,c.1196,c.
Σχισοχάλκα,t.3,c.1196,a.
Σχοινοβάτη,t.3,c.1201,d.
Σχοινίζω,t.3,c.1204,c.
Σχοινίτης,t.3,c.1203,g.
Σχοινοσυμβολος,ib.c.
Σχοινομὶς,ib.d.
Σχοινοβατέω,t.3,c.1202,a.
Σχοινοπλάκης,ib.
Σχοινοπλάνης,ib.e.
Σχινοσφόρος,t.3,c.1202,c.
Σχοινοτενὴς,ib.g.
Σχοινοφόρος,t.3,c.1203,a.
Σχοῖνος,t.3,c.1204,h.
Σχολὴ,t.3,c.1337,a.ob.
Σχολαιαστικὸς,ib.e.
Σχολαιόπνους,ib.e.
Σχολαιότης,ib.g.
Σχολαίτης,ib.d.
Σχολαίτικος,ib.
Σχολαίως,ib.e.
Σχολαστήριον,t.3,c.1211,c.
Σχολαστικὸς,ib.g.
Σχολάω,ib.
Σχολῆ,t.3,c.1206,h.
Σχολιὸς,t.3,c.1209,h.
Σχίδαξ,t.3,c.1197,a
Σχιδακοειδὴς,ib.d
Σχιδακὼδης,t.3,c.1197,a
Σχιδὸν,ib.e
Σχιδοτυχὴς,t.3,c.1196,f
Σχίζη,ib.
Σχιζόπους,ib.g.& 1197,f
Σχιστὸς,t.3,c.1197,f
Σχιστὰλαμος,t.3,c.1199,b
Σχιστὸλιπὴς,ib.
Σχιστίζομαι,ib.g
Σχιστὸς,ib.f
Σχίστος,t.3,c.1199,f
Σχιστροχὶξ,ib.c
Σχίσις,t.3,c.1194,c.& 1195,f
Σχισμὴ,t.3,c.1195,f
Σχίστη,t.3,c.1118,a.ob.
Σχιστὸς,t.3,c.1195,f
Σχοινία,t.3,c.1203,h
Σχοινάλος,ib.h
Σχοινίον,t.3,c.1204,a
Σχοίνισμα,ib.e
Σχοινίων,ib.g
Σχοινοβατικὸς,ib.b
Σχοινοπλάστης,ib.c
Σχοῖνος,t.3,c.1200,h
Σχοινοτικὸς,ib.
Σχοινοφιλινδὴς,ib.
Σχοινώδης,ib.g
Σχολαίζω,t.3,c.1210,c
Σχολαῖος,t.3,c.1209,c
Σχολαιότης,ib.d
Σχολαιότατος,ib.d
Σχολαιότατος,ib.f
Σχολαίτερος,ib.f
Σχολαίτερος,ib.d
Σχολαρχὴς,t.3,c.1207,d
Σχολαστικὸς,ib.f
Σχολαῖτερος,t.3,c.1210,b
Σχολὴ,t.3,c.1804,h
Σχολιαστὴς,t.3,c.1210,a
Σχολὴν,ib.

¶ Σῷ,Seruo.Item Cribro.σήτῳ.
Σῷ,Salui,à σῴζω,pro σῶσαι,apud Thuc.
Σῷ,Tuo,à Σός.
Σωΐς,aues quædam apud Oppian.in Ixeut.
Σωίτια,t.3,c.1218,a.
Σωίζω,ib.b.
Σωιλον,ib.b.
Σωλὴς,ib.a.
Σωλὴν,ὴνος,ὁ, Canalis, Tubus, Sipho, Fistula, velut in aquæductu. Plutarch.in libro qui περὶ φιλοπλουτίας inscribitur,ὥσπερ οἱ μεγάλοι σωλῆνες οὐδὲν ἀναλαμβάνουσιν εἰς ἑαυτοὺς,ἀλλ' ἕκαστος εἰς ἕτερον ἐξ ἑαυτοῦ μεθίησι. Apud chirurgos autem σωλὴν,(qui & σωλὴν μηχανικὸς in v.l.) Instrumentum rotundum,oblõgum, cauum,in quod crus aut femur fractum coniicitur & continetur. Simile quidem est glossocomo,sed figura differt:vt scribit Gal.comm.1 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. quo loco Hippocrates de eius vsu multa differt. Quinetiam ab anatomicis ad canalis fictilis similitudinem σωλὴν dicitur medium foramen quo omnes ceruicis vertebræ perfunt,& spinæ medulla à cerebro descendit. id quod alio quoque nomine ἀγχὼν σπονδύλης vocatur.Gorr. Vide Poll. Σωλῆνες apud Aristot.& Athen.pisces teretis generis,quorum conchæ tubuli modo oblongæ.Quidam vngues seu dactylos interpr.ex Plinio:qui non solùm αὐλοὶ & δίναξ sed & ὀνυχες appellari malunt. Hinc Σωληνοθήκης, Qui piscatur hos pisces qui nunc vocantur. Dicitur & Σωληνοτὴς. afferturque ex Athenæo vtrunque. Ab illo autem Σωλὴν significante canalem seu tubum, aut siphonem, est Σωληνὶς, In modum canalis factus. Ab eodem illo est Σωληνάριον siue Σωληνίσκος, Canaliculus, Tubulus,Siphunculus. Vide & t.1,c.46,g.

Σῶμα,t.3,c.851,f.obiter. & 1211,d
Σῶμα,t.3,c.1218,b
Σωματικὴ,t.1,c.588,e.& t.3,c.1214,g
Σωματικὸς,t.1,c.588,f.& t.3,c.1215,g
Σωματικῶς,t.3,c.1216,e.
Σωματομερὴς,ib.
Σωματικῶς, ib.d
Σωμάτιον,ib.d & f.
Σωματοκάτυλος,ib.f.
Σωματοφόρος,t.3,c.1214,d.
Σωματῶδες,t.3,c.1216,f.
Σωματώδης,ib.g
Σωμάτιον,ib.d
Σωματομερὴς,t.4,c.113,d
Σωματοποιὸς,ib.
Σωματοφύλαξ,ib.e
Σωματῶδης,ib.a
Σώμαι,Impetu feror, Prorumpo. Hesych.σώμενος ἐρχόμενος & ἤρχετο. Idem Σῶμαι ait Dorides τὸ δὲ quod ἔρπω.
Σῶς vel σῶος,t.3,c.1217,g.
Σωσικὸς,ib.f.
Σωσιπατὴς,ib.d.
Σωσίβιμα,ib.c.
Σωσίβιος,ib.
Σωσιβίων,ib.a.
Σωσὶς,t.3,c.1117,d.
Σωσιτὴς,ib.
Σωσιτικὸς,ib.b.
Σωσίτροπος,t.3,c.1220,c.
Σώστλος,ib.e.
Σωτηρα,t.3,c.1226,d.
Σωτὴρ,t.3,c.1220,d.& 1226,c.
Σωτίος,t.3,c.1220,d.
Σωτικὸς,t.3,c.1459,f.
Σωτηριακὸς,t.3,c.1221,f.
Σωτηρία,t.3,c.1221,d.
Σωτηρίος,ib.b.
Σωτρίβιμα,ib.d.e.
Σωφρονέω,t.4,c.103,e.
Σωφρονίζω,t.4,c.104,f.
Σωφρονικὸς,ib.f.
Σωφρονισμὸς,ib.
Σωφρονιστήριον,ib.
Σωφρονιστὴς,ib.c.
Σωφρόνως,t.4,c.201,f.
Σωφρων,t.3,c.1217,f. & t.4,c.202,b
Σώχω,Tero,τείβω,κνῶ, ex Nicandri scholiasta,item Herodoto,in v.l.
Σωὼ,t.3,c.1218,a.& 1226,e
Σωμασὶς,t.3,c.837,g
Σωρεία,ib.c
Σωρὶς pro σωρὶς,ib.
Σωρίδιας,ib.
Σωρδίω,ib.b
Σωρὸς,t.3,c.836,h
Σωσίβιος,t.3,c.1210,c
Σωσιλᾶς,ib.
Σωσίπατρα,ib.c
Σωσφαῖρος,ib.
Σωστικὸς,ib.d
Σωτηριάσματα,ib.
Σωτήρια,t.3,c.1221,a
Σωτήριασμα,t.3,c.1226,d
Σωτὴρ,t.2,c.1220,e
Σωτηριώδης,ib.
Σωτηρὶς,ib.f
Σάτηρα,t.3,c.1226,f
Σάτηρ,ib.c
Σωτρεων,t.4,c.205,d
Σωφρονικὸς,ib.d
Σωφρόνισμα,t.4,c.105,a
Σωφρονιστὴς,ib.c
Σωφρονιστὴς,ib.b
Σωφρονιστὴς,t.4,c.204,c
Σωφρονιστὴς,t.4,c.123,a

A

T

T Litera in quibuſdam vocabulis pro ϲ ponitur, Atticorum more, (quibuſdam tamen ab Atticis hanc ſcripturæ mutationem ortam eſſe negantibus) vel potius duplex τ pro duplici ϲ. vt in θάλαττα, in πίττα, in Θετταλία: pro θάλαϲϲα, πίϲϲα, Θεϲϲαλία. Quinetiam in fronte quarundam vocum locum literæ illius ϲ occupauit: vt in τἠμερον pro ϲήμερον. Sic in τοῦτλον. hoc enim ex ϲοῦτλον factum eſſe exiſtimatur.

B τ quibuſdam vocibus ſeu primæ quarundam vocum ſyllabæ inſeritur, ſubiuncta literæ π. veluti in πτόλις & πτόλιϲμος: quæ nihil aliud valent quàm πόλις & πόλεμος. Sunt autem apud poetas duntaxat in vſu illa nomina aſcititiam habentes hanc literam τ. quæ aſſumitur ab illis vt ſyllaba vltima vocis proximè præcedentis produci poſſit. Inuenitur tamen hæc ſcriptura & vbi huiuſmodi productione minimè opus eſt. Cæterùm hanc literæ τ parentheſin quidam Cyprijs cũ Atticis communem eſſe tradiderunt: quum Attico ϲ ſermoni adſcribatur interpoſitio literæ τ quæ in αὐτυ aliiſque nonnullis verbis ſpectatur.

Τὰ, t.2,c.1154,e. Τᾶ pro τῆ, t.1,c.xv,h

Ταβᾶται. Lignea quædam pocula. Athen.lib.11.

Ταβαρίτης dictus eſt ἄρτος quidam, id eſt panis: qui erat πλατυγραφὴς. Inter diuerſa panis genera commemoratur ab Athenæo, l.3, ex Sofipatro.

Ταβελλιὼν, Tabellio, Scriba ciuitatis. ὁ παρὰ τῆς πόλεως γράφων ϲυμβόλαια, Suid. apud quem plura vide. Eſſe autem ex lingua Latina petitum, manifeſtum eſt: ſicut & Gallicum *Tabellion*.

Ταβερνεῖον, Caupona, vel potius Cauponula. Habet enim formam diminutiuam. A Suida exponitur καπηλεῖον & πανδοχεῖον. Eſſe autem a Latino vocabulo Taberna factum & hoc ταβερνεῖον, patet. Nos itidem voce Latina vtentes, vocamus *Tauerne*.

Τάβλα, Tabula in qua luditur teſſeris, in Anthol. Epigr. Nos quoque vocem Latinã Tabula de menſa quidẽ primùm vſurpauimus, appellantes *Table*: peculiariter verò de illa tabula, cum aliqua immutatione dicentes C *Tablier*. Affertur porrò & Ταβλίζειν, pro Teſſeris ludere in tabula. quod facere prohibetur epiſcopi quadam Iuſtiniani conſtitutione, vt annot. vulg. lex. vbi & Ταβλιϲτὴς, ex Suida.

Ταγᾶϲς, t.3,c.1261,d

Τάγη, ηϲ, ἡ, Rancor. Alex. Aphrod. Problem. libro 2, περὶ ἐλαιωδῆ παλαιούμενα πτύγλιν ὑπομένει. Sic Ταγὴς, Rancidus, Qui rancorem contraxit, vt oleum ταγὲν. de quo Conſtant. Geopon. lib. 9, cap. 22. Hinc & verbum Ταγγίζω, Rancesco, Rancidus fio. vt κάρυα ταγγίϲαντα Aetio.

Ταγγίζω & Ταγγὸς, vide in præced. Τάγη.

Ταγεία, t.3,c.1161,d. Ταγεύω, ib.c

Τάγη, ib.d. Ταγλινίας, ib.c

Ταγλινίζω, ib.d. Ταγλινὶς, ib.

Ταγλινὸς, ib.b. Τάγλινον, ib.

Ταγλινοσπόριον, t.3,c.1460,e. & 1461,b

Τάγλος, Parcus, φειδωλός. In vulg. lex. exponitur & aliter, confundendo hoc cum Ταγὸς. quorum vtrunq; vide D apud Heſychium.

Τάγμα, t.3,c.1254,g. Ταγματάρχας, t.3,c.1255,a

Ταγματικὸς, ib. Ταγὸς, t.3,c.1261,c

Ταΐζω, t.3,c.1306,c

Ταὶ artic. præpoſ. fœmin. poeticè pro αἱ. vt ταὶ δὲ γυναῖκες, pro αἱ δὲ, Apollon. Sic ταὶ πειϲαὶ, pro αἱ πειϲαὶ, in Epigr. Dicitur & ταὶ ϳο, vt pro ὁ dicitur ὅ ϳο.

Ταικὸς, t.3,c.1457,f. Ταικρίω, t.3,c.1457,c

Ταικρὰς, ib. Ταικρὸς, ib.c

Ταικτὰς, t.3,c.1260,h. Ταικτικῶς, t.3,c.1161,b

Ταικτὶς, t.3,c.1158,f

Ταικῶνες vel Τάκωνες, Paſtilli ex adipe conciſo minutatim, adiectis & aliis. Vide Heſych. & Pollucem.

Τάλα, Magnum, μέγα, Heſych.

Ταλαιεργὸς, t.3,c.1230,f. Ταλαίμοχθος, t.3,c.1231,a

Τάλαιρα, ib.f. Ταλαιπιέϲτερος, ib.a

T

Ταλαιπωρία, & Ταλαιπωρέομαι, t.3,c.647,b

Ταλαιπώρημα, ib.c. Ταλαιπωρία, ib.b

Ταλαίπωρος, t.3,c.646,g. & 1231,b

Ταλαιπώρως, t.3,c.647,a. Ταλαίφρων, t.3,c.1231,b

Ταλαϲαρδὴς, t.2,c.98,c. & t.3,c.1230,g

Τάλας, t.3,c.1231,f. Τἠγαρίζω, t.3,c.1233,c

Ταλαυρὶς, t.3,c.1235,c. Ταλαύρινος, t.3,c.1231,g

Ταλαυρίω, t.3,c.1235,c. Ταλαύρος, t.3,c.1231,g

Ταλαυρῶδες, t.3,c.1235,c. Ταλαυρὼψ, ib.c

Ταλαυρίζω, t.3,c.1236,c. Τάλαυτα, t.3,c.1233,f

Τάλαυτος, ib.c. Ταλαυτίω, t.3,c.1236,c

Ταλαίτωϲις, ib.d. Ταλαὸς, t.3,c.1231,d

Ταλαπεδᾶς, t.3,c.1230,g

Ταλαπιέζω, t.3,c.154,b. & 1230,h

Ταλαπιθὴς, t.3,c.211,g. & 1230,h

Ταλάϱεια, t.3,c.1237,d. Ταλαϱείτης, ib.f

Τάλαρος, ib.c. Τάλας, t.3,c.1231,c

Ταλαϲίης, t.3,c.1237,c. Ταλαϲία, t.3,c.1236,f

Ταλάϲιον, ib.

Ταλάϲιος, ibid. & 1237,c. Ταλαυργία, t.3,c.1237,b

Ταλαυργία, ib.a. Ταλαυργικὸς, ib.

Ταλαυργὸς, t.3,c.1236,h. Τάλαυϲ, t.3,c.1231,c

Ταλαυφρων, ib.b. Ταλαύφρονες, ib.d

Ταλάφρων, ib.a. Ταλάω, t.3,c.1237,a

Τάλεαι, Olearum rami. in v.l. Vide in Θαλλὶϲ, t.1,c.1493,d.

Ταλικὶς, Impudens. ἀναιδὴς, Heſych.

Τάλιος, t.3,c.1238,b. Τάλις, t.3,c.1237,g

Ταμὰ, t.1,c.1077,b. Ταμάλιον, t.2,c.777,c

Ταμία, t.3,c.1240,c. & 1241,c

Ταμίαι, t.3,c.1241,c. Ταμίας, ib.a

Ταμεῖον, ib. Ταμιάχων, t.3,c.1409,c

Ταμία, t.3,c.1239,b. Ταμίας, t.3,c.1238,c

Ταμικὸν, t.3,c.1240,c. Ταμιεῖον, ib.f

Ταμιεῖον, ib.e. Ταμιευτὴς, ib.b

Ταμιεύω, t.3,c.1239,c. Ταμίη, ib.b

Ταμίης, t.3,c.1238,c. Ταμιεῖχος, t.3,c.1240,g

Ταμιὼ, t.3,c.1239,b

Ταναάχη, Vas æreum in quo condiebant carnes, Heſych. Eſt & vrbis nomen.

Ταναὴς, t.2,c.269,f. Ταναηΐνης, t.3,c.1308,c

Ταναϊκὴς, t.1,c.270,b

Ταιαπὰ pro τὰ ἀναπὰ, vt ταιαπὰ ζώντων, quæ his ſunt contraria. Xen. Vide Εἰαπὸς.

Ταναὸδιρος, t.1,c.948,d. Ταναὸς, t.3,c.1308,e

Ταναύπης, t.3,c.513,h. Ταναυπὶς, t.3,c.1308,e

Ταναφορὸν pro τὸ αἰαφορὸν, quod vide. At in vulg. lex. perperam ταναφορὸν, quali litera τ vna eſſet ex literis ipſius vocabuli.

Ταναχαλὰς, t.3,c.1308,f. Ταναῦαι, ib.

Ταναιὰς, t.2,c.607,b

Ταναλίζω, pro Tremo, apud Dores, teſte Heſychio. Inuenitur & Ταπαλίζω.

Ταναφάνια in v.l. perperam pro πανφάνια, id eſt πᾶ αἰφάνια. Vide Αἰφάνιον.

Ταναία, t.3,c.1308,g

Ταναιϲτυρος in v.lex. perperam pro πανύϲτυρος: quod vide, t.3,c.1191,c.

Ταναφυλλος, in iiſdem lex. perperam itidẽ, pro πανύφυλλος, quod vide t.4,c.249,g.

Ταναΐδρυτος, Tremorem efficiens. Heſych.

Ταπαλάπται δάκρυα, t.3,c.1231,d

Ταπαλὸς, ib.b. Ταπαλίδης, ib.a

Ταπαλίζω, ib.b. Ταπαλὸς, t.3,c.1231,g

Ταπαλὸω, t.3,c.1231,b. Ταπύγλωϲϲος, t.1,c.856,f

Ταπυγλώχη, t.3,c.1307,h. Ταπυήνης, t.1,c.169,g

Ταπύδριξ, t.1,c.1586,g. Ταπύμαι, t.3,c.1307,g

Ταπυμώνης, t.3,c.1308,a

Ταπῶ pro ταῶ, Nunc. Vide Νῶ.

Ταπύπαλος, t.3,c.1308,a. Ταπύπαλυρος, t.3,c.367,g

Ταπυπλαγκτὸς, t.3,c.1308,b. Ταπυπὶς, t.3,c.513,h

Ταπυπτερος, t.3,c.1308,b. Ταπυπίδης, t.1,c.1716,g

Ταπυπίνυξ, t.1,c.1710,f. Ταπύρρυλος, t.3,c.710,b

Ταπυπίρης, t.1,c.1716,g. Ταπυπόπλης, t.3,c.1308,b

Ταινιά,t.3,c.1307,h
Ταινιδιον,t.3,c.1308,c.
Ταινιον,t.3,c.1278,h. & 1306,c. & 1307,d
Ταξαμενη,t.3,c.1152,f.
Ταξεωτης,ib.
Ταξιαρχης,t.3,c.1256,f.
Ταξιαρχος,t.3,c.1256,f.
Ταξιδιωτης,t.3,c.1258,f
Ταξος, Taxus, arbor. Vide Σμίλαξ.
Ταπεινολογια,t.3,c.1242,f.
Ταπινος,t.3,c.1241,d. & 1244,d.
Ταπινότης,t.3,c.1243,b.
Ταπινοφροσυνη,ib.g.
Ταπινόω,t.3,c.1243,c.
Ταπιω,ώς,ib.a.
Τάπιος,t.3,c.1696,a.
Τάπι pro τι ὄθι. vt τάπι ζώπις ἀρώ, Aristoph. in Pluto.
Ταπις,t.3,c.1243,a
Ταπεσῶτα, aduerbium,t.3,c.566,g
Ταραξίεις, Timendus. v.l. sed perperā scriptum esse videtur pro ταρβαλέος, aut certè ταρβαρίος, quod habet Hes.
Ταραχμός,t.3,c.1245,c.
Ταραχτικός,ib.
Ταραχτικός,ib.
Ταραξίας,ib.d.
Ταραξιπτερος,ib.
Τάραξις,t.3,c.1412,d.ob. & t.3,c.1245,c
Ταραξιωτ.t.3,c.1244,c
Ταραξιωτικός in v.l. perperam pro ταραχτικός.
Ταραχή,t.3,c.1244,c.
Τάραχος,t.3,c.1246,f.
Ταραχοδώκος,ib.g.
Ταρβαρίος,ib.
Ταρβη,b.e.
Ταρβος,ib.d.
Ταργανω, Turbo. ταράσσω, Hesych. Eidem Ταργάνα sunt πλοκαὶ & σωρὸς: necnon πάλαι. Apud eundem est & Τάργανον: quod vide. Affertur & ex Etymologo. Vt autem Ταργάνα dicitur significare πλοκάς, sic Ταργανόομαι exponitur Implicor, Torqueor.
Τάεια,t.3,c.795.b.
Ταειχέμπορος,t.3,c.1250,a.
Ταειχοῦντις,ib.
Ταειχόω,t.3,c.1250,g.
Ταειχ[illegible],c.1249,c.
Ταειχοπώλης,t.3,c.1249,h.
Ταρμοσυ[illegible] v.l. timor: sed fortasse perperam pro ταρβοσυνη quanuis apud Hesychium extet Ταρμυξαδες expositum φοβηθῆναι.
Ταρνός, Mutilus. Ab Hesychio exponitur κολοβὸς & κολοβόουρος.
Ταρρεύς,t.3,c.1313,a.
Ταρρόω,t.3,c.1313,a.
Ταρσίωμα,t.3,c.1313,b.
Ταρσις,ib.g.
Ταρσόω,t.3,c.1313,a.
Ταρσωμα,t.3,c.1313,b.
Ταρτος,ib.d.
Ταρσία, vide in Ταρσὸς.
Ταρσὸς,t.3,c.1311,a
Ταρσώδης,t.3,c.1312,b
Ταρσὸς,t.3,c.1312,b
Ταρσὸς,t.3,c.1312,a
Ταρσωδῶς,t.3,c.1312,h
Ταρσεύω,t.3,c.1248,g
Ταρσόω,ib.f
Ταρσὸς, ὁ & ἡ, & Ταρσεῖς, necnon Ταρσοί, Frequens, Creber, Densus. Hesiod. Theogonia, — πρὶν φάεα ἦ' ἐλυρώσιτο Ταρσεῖς. Apud Homerum autem legitur Ταρσεία aduerbialiter, Crebrò, Frequenter. Idémque habet & nomen Ταρσὸς. Affertur etiam & Ταρσὸς pro eadem significatione. At verò Ταρσὸς, εος, τὸ, Densitas. apud Homerum de densitate syluæ, seu de loco syluæ in quo densa est. vt Iliad. ι, — βαθείης ἔρχατον ὕλης. Hinc vrbs Ταρσὸς dicta putatur. Vide Steph.
Ταρχαῖον pro τὸ ἀρχαῖον, quod vide.
Ταχαίνω, & Ταρχαίνω, vide in Ταρχία.
Ταρχεία, Interiæ, iusta, Parentalia. Item Ταρχαὶ, pro eodē, apud Homeri scholiastē: vt videbis mox in Ταρχύω. Apud Hesychium est etiam Ταρχαίνει & Ταρχαίνει: qui illud exponit ἀναίρει: at Ταρχαίνει (nam πυρσαίνει errore librarii scriptum esse pro πάρχαινε, ostēdit & ipsa series alphabetica) esse dicit πήγνυς & κάδις. Verbum verò illud Ταρχύω, significans Exequias facio, Funus curo, Sepelio, apud Hom. legitur non vno in loco. vt Iliad. π, Τὸν δ' ἐγὼ οὐκέτι φημὶ ἰδὼν ἐπιτάλαντον ἀνιήσειν, Ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸν ταρχύσω καὶ κήδεσιν ἐν πολέμοιο Ἕλκεσιν ἐν τεύχεσι: vbi scholiastes (id est autor breuium scholiorum) Ταρχύσω exponit Θάψω: addens, ταρχεύειν esse τὸ ἀποτεφρῶσαι τοὺς νεκροὺς ἐκ παλαιᾶς, ἀπὸ τῆς ἔκφορᾶς. intellige autem, ita vocari ἀπὸ τῆς ἔκφορᾶς. perinde est enim acti dicerēt, ἀπὸ τῆς πυρᾶς ἀποτεφρῶσαι. Sic enim & Eust. verbū Ταρχύσω exponit ἀποτεφρώσω μετὰ σωμάτος θερμοῦ. Pro qua demonstratione facere potest Ταρχαὶ, quod Hesychius exponit νεκροὶ. Affertur & Ταρχύω pro Ταρχεύω, vnde ἀταρχήτος, Insepultus.
Ταρχεύω, vide in Ταρχία.
Ταρχὴ, Ταρχήματα, vide in Ταρχία.
Ταρχύω, vide in Ταρχία.
Τάς, pro τῆς, t.1,c.xv,h. Τάσις,t.3,c.1279,a
Ταστω,t.3,c.125.c
Ταπα, vel, Ταπᾶ, est vox χλευασμοῦ indicans: sicut ἀλαπαπᾶ. quod vide.
Τάπη,t.2,c.1502,g. Ταπλοῦστια,t.3,c.1388,f
Τᾶπις,t.1,c.12,f,a
Ταπθίον, idem quod πτθίον, Hesych. sed apud eum eo in loco ponitur vbi series alphabetica aliam scripturam poscit, videlicet πτπίον.
Τάπιω,t.3,c.1252,c
Ταπυρας, Phānanus. Vide Athen.
Ταυλαν pro tabula, vulg. lex. ex Epigramm. Suprà Τάβλα. Eadem habent & Ταυλίζω, quod remittunt ad Ταβλίζω. Ibidem & Ταύλαμα, cuius pluralem ταύλαματα scholiastes Aristophanis significare ait τὰ ἐξ ὧν σκεύη δημάτων ἐξέχοντα ξύλα, ἢ τὰ καγκελλία. In eōdem est & Ταυλιστίας de quodam pisce, ex Athenæo. Sed perperam, opinor, pro αὐλιστίας.
Ταυλίζω, Ταύλαμα, vide in Ταύλαν.
Ταυλιστίας, vide in Ταύλαν.
Ταυρεία,t.3,c.1272,a.
Ταυρίη,ib.a.
Ταυρίας,ib.h.
Ταυελα,ib.a.
Ταυελδιον,ib.b.
Ταύελος,ib.a.
Ταῦρεη,ib.
Ταυροκαλλοῦδης,ib.e.
Ταυροκτόνος, & Ταυρόκτονος,ibid.f
Ταυρόμορφος,ib.
Ταυροπόλα,ib.
Ταυροπόλος,t.3,c.1270,g.
Ταῦρος,t.3,c.1269,g.
Ταυροφαγος,ib.b.
Ταυροφόνος,ib.c.
Ταυρόω,t.3,c.1272,d.
Ταυρώδης,t.3,c.1271,g.
Ταῦτα, pro διὰ ταῦτα,t.2,c.1557,c
Ταυτη, aduerb.t.2,c.1556,f.
Ταυτή,ib.
Ταυτὶ, & Ταυτὶ, ibid.a.
Ταυτολογία,t.1,c.639,f.
Ταυτολογικῶς,ib.f.
Ταυτομολέω,t.2,c.965,c.
Ταφάλ,t.1,c.1500,g
Ταφαι,ibid.e. & t.3,c.1540,a
Ταφιὸς,t.1,c.1500,c.
Ταφιος,ib.
Ταφον, Stupefacti sunt, a Θαφῶ, quod vide. Sic Ταφος, Stupor.
Τάφος,t.1,c.1500,g. & 1552,b. & t.3,c.765,a.ob. & 1540,a
Ταφρια,t.1,c.1502,c
Ταφρίας,t.1,c.1502,c.
Τάφρος,ib.d.
Ταχαί,t.3,c.1274,f.
Ταχεία,ib.f.
Ταχέως,t.3,c.1274,a.
Ταχέως,ib.d
Ταχὺς,t.1,c.1551,f
Τάχος,t.3,c.1275,g
Ταχυος,t.3,c.1276,b
Ταχύτης,t.3,c.547,a.

Ταχίνης,t.3,c.1276,c. Ταχινὸς,ib.b
Ταχιον,t.3,c.1274,c. Ταχισα,ib.
τῷ Ταχίῳ,t.3,c.1273,c. Ταχιστος,ib.d
Ταχίων,ib. Ταχος,t.3,c.1275,c
Ταχυ,t.3,c.1274,a. Ταχυβάμων,t.1,c.638,c
Ταχυβατης,t.1,c.637,h. Ταχυδακτος,t.1,c.746,e
Ταχυβυλος,t.1,c.768,f. Ταχυγαμος,t.3,c.1273,c
Ταχυγρεως,t.1,c.1891,c. & t.3,c.1273,f
Ταχυκαφος,t.1,c.866,d. Ταχυδακρυς,t.1,c.907,c
Ταχυδιτης,t.1,c.1019,g. Ταχυδρομεω,t.3,c.1273,f
Ταχυδρομος,ib. Ταχυεργος,ib.
Ταχυεργια,ib.g. Ταχυθανατος,t.1,c.1568,d
Ταχυμαθης,t.2,c.787,g
Ταχυμήδων, t.2,c.922,d.& t.3,c.1273,g
Ταχυπους,t.3,c.1273,g. Ταχυπτωτιον,t.3,c.1272,h
Ταχωδια,t.2,c.1069,d. Ταχυρος,ib.
Ταχύτης,ib. Ταχυως,t.3,c.1276,c
Ταχυω,t.3,c.1275,a. Ταχυπιδης,t.2,c.131,d
Ταχυπους,t.1,c.1723,g. Ταχυπλοια,t.3,c.1274,a
Ταχυπους,t.2,c.1391,e. Ταχύπτερος,t.3,c.1274,a
Ταχυπους,t.3,c.514,a. Ταχύπυλος,t.3,c.645,c
Ταχύς,t.3,c.1272,g. Ταχυπρωρος,t.3,c.1273,c
Ταχύπτερος,ib. Ταχυπωλος,ib.
Ταχύπους,ib.b. Ταχυπους,t.3,c.1275,a
Ταχυπους,ib. Ταχυπους, t.3,c.1535,h
Ταχυχειρ,t.4,c.442,b. Ταχυχειρια,ib.
Ταων,t.3,c.1278,h. Τᾶων pro τῶν,t.2,c.1153,e

¶ Τε, pro σὲ,t.3,c.1122,d

Τε particula copulatiua enclitica, eum vsum in fine vocabulorum præstas quem vocula Que apud Latinos. éstque vsitata apud vtrosque scriptores. Hom.Il.α, Καὶ θέμιν ἀγορήνδε· τὸς Χρυσηΐδα εἰσεβίβασκε, Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἰφι ἀνάσσων, Σμινθεύ. Alicubi duo verba ponũtur quorum vtrunq; adiunctã habet hanc voculã. vt Αυσόμβρώς τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπάνευθεν ἄπυια. Inuenitur & dentior huius particulæ adiunctio cum nominib⁹. vt initio Bœotiæ, Ἀρισταίος τε Προθοήνωρ τε, Κλονίος τε. & vno versu interiecto, Σχεδίος τε Σαῦλός τε, πολυκτεάνω τ' Ἐπιστρόφω. Sæpe etiã τε sequente ἠ, (vbi vacare dici potest τε) vt Ἀτρεΐδαί τε ἠδ' ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί. sic Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν ἠδὲ θεὸς Ἀχιλλεύς. Et in copulatione verborum. vt Il.ω, Αὐτάρ τε ζωὸν ἠδὲ φάος πελάσειν. Sic autem & in soluta oratione dicitur ζῶν τε ἠδὲ ἐχόμενον, καλός τε ἠγαθὸς Xen. ἐπιστήσω τοῦτό τε ἠδὴ τοῦτο. Sed vsum huius vocabuli ipsemet ex quolibet scriptore discere poteris. In v.l.annotatur, τε apud Thuc.inueniri positum post tertiam vocem:item τε bis in eodẽ membro apud eundem.Legitur τε & sequente δὲ. vt ἅμα τε δὲ apud Demosth.

Particula hæc τε frequenter etiam otiosa est,nõ solùm quũ præcedit τε & sequitur ἠ, interiectis quibusdã, (vt in versu illo, Ἀζηΐδης τε αἶαξ αἰόλος ἠδὲ θοὸς Ἀχιλλεύς, & in sequentibus locis) sed etiam quum dicitur δέ τε, vel καί τε. pro ὅ vel καί. Eodem in loco vtrunque pleonasmum huius particulæ habemus, Il.χ, Λαμπετίης μὲν ὅγ' ὄϊς καλὸν δέ τε σῆμα τέτυκται, Καί τε φέρει πολλὴν πυρετὸν δυσλοιὸν βροτοῖσιν. Sic Iliad.ε, Ξάνθῳ ἐνὶ δαλίῳ, καί τε κτεάτεσσι κέκασται. Possumus autem dicere, esse has duas particulas positas ὀκ ἐθελλίλιν. Vacat alioqui particula hæc τε & cum aliis particulis: veluti quum dicitur ῥά τε pro ῥά: & ὅτε pro ὅτε: & πέ τε pro πές. vt Il.α, initio, Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; (vbi non solùm τε, sed ἄρ quoque vacare dici potest. A pud eundem poetam legimus Iliad.ρ, Αἴας δ' ἐμοὶ Μενοιτιάδης τε πάτροκλος δουλοσύνης καλύψας, Εἰσιν ἐῶν πες τε λίην ἐθέλοντε μάχεσθαι, Σὺν ῥά τε νῶϊ ἄγοντε σιωπῇ τόσσον τε ὕλην δῄουσιν ἐπασσύτεροι· ὁ δέ τε σφίσι βλεμεαίνει, Παῖς δὲ τ' ὀπηδεύων κατὰ ἴχνιον ἔστιχε νωΐ καλύψων. qui locus habet multa pleonasmi particulæ huius exempla nam in vnoquoque primorum versuũ redundat, sicut ὄ in vltimo. In soluta etiam oratione abundat hæc particula in ἐφ' ᾧτε, & aliis. Dicitur quidem & in οἷόν τε abundare & in ὥστε: sed considerandum est, οἷόν τε adiuncta hac particula aliud quidpiã significare quàm οἷ. at ὡς inuenitur alicubi idem valens quod ὥστε.

Τίγγεδαι,t.3,c.1276,f. Τίγγα,ib.d
Τέγεος,t.3,c.1277,g. Τέγη,ib.f
Τεγεατης,t.3,c.1276,c. Τέγος,t.3,c.1277,c
Τεθραλαεμβίος,t.1,c.1490,b
Τεθρίππιος,π,substant.t.1,c.1505,c
Τειλασιαι,t.1,c.1095,f. Τείλια,πὸ,t.2,c.650.d.ob.
Τείναι,t.1,c.1564,d
Τειπιὼς,ib.c. Τειτιὼς,ib.
Τειρηκα,ib.b. Τειρξομαι,ib.
Τειρισπομαι,ib. Τειρεσιβιάδης,t.1,c.1582,d
Τειρεσιβιάδης,ib. Τειρισσοβόας,t.1,c.1708,g
Τειρισσοβόας,t.1,c.637,h. & 1708,g
Τειρισσῆς,t.1,c.1708,c. Τειρισσοφείω,ib.h
Τειρισσοφος,ib. Τειρυμμιος,t.1,c.1592,c
Τειρυμμιος,ib. Τεῖς,t.3,c.1122,c
Τεισαμενὸς,& Τεισαμενίδης,t.3,c.1304,c
Τεκεν,t.3,c.1277,h. Τεκεω,t.3,c.1308,h
Τεκεσιβάλεης,t.3,c.1357,b. Τεκεσπαλης,ib.
Τεκεω,t.3,c.1358,c. Τεκήρης,t.3,c.1357,c & d
Τεκήω,t.3,c.1358,c & d. Τεκμηρ,t.3,c.1357,h
Τεκμορ,ib.g. Τεκμημα,t.3,c.1358,h
Τεκμωὸς,t.3,c.1359,a. Τεκμης,ib.b
Τεκμαφαω,t.3,c.1356,d. Τεκμοδομέω,ib.e
Τεκμοδομία,ib. Τεκμόδομος,ib.
Τεκμολυτης,t.3,c.1357,c. Τεκμμαχέω,t.3,c.1356,f
Τεκμομαχης,ib.e. Τεκμομαχη,ib.g
Τεκμομαχος,ib.e. Τεκμουσία,t.3,c.1357,a
Τεκμουσιὸς,t.3,c.1355,b. Τέκνος,t.3,c.1355,h
Τεκμουλαείω,t.3,c.1357,a. Τεκνοφύλαξ,ib.
Τεκμω,t.3,c.1358,b. Τεκμμα,ib.b
Τεὸς pro πεὸς, quod vide.
Τεκμαίρομαι,t.3,c.1363,a
Τεκμαίρω,t.3,c.1364,b. Τέκμαρ,t.3,c.1361,d
Τεκμαρσις,t.3,c.1364,c. Τεκμήριον,ib.g
Τεκμηλεύω,t.3,c.1365,a. Τεκμηλεώδης,t.3,c.1365,h
Τεκμωρω,t.3,c.1364,c. Τεκμωρ,t.3,c.1361,e
Τεκνα,πὸ,t.3,c.34,c.ob. Τεκνιὸν,t.2,c.1538,h
Τεκνογονία,ib.g. Τεκνοκτονία,ib.b.
Τεκνολέτηρα,t.3,c.1538,c. Τεκνον,t.3,c.1537,e
Τεκνοποιέω,ib h. Τεκνοποιία,ib.
Τεκνοποιὸς,ib.g.
Τεκνοσοφία,t.3,c.1538,b. Τεκνοσοφίω,ib.
Τεκνοσοφία,ib. Τεκνο[illegible]t.3,c.1539,b
Τεκνοφάγος,ib. Τεκνο[illegible]ib.
Τεκνοω,ib.a. Τεκνωσις,ib.c
Τεκος,t.3,c.1537,b
Τεκοῦσα, Quæ peperit, ab ὑπτιόω τεκεῖν, Mater.
Τεκταινω,t.3,c.1428,h. Τεκτοναρχος,ib.a
Τεκτονεῖον,ib.h. Τεκτονία,ib.g
Τεκτονικὴ,ib.f. Τεκτονὶς,ib.
Τεκτονοχὴς,ib.b. Τεκτοσυνη,ib.g
Τέκτων,t.3,c.1427,c. Τεκω,t.3,c.1531,c

Τέκνωσις, in v.l. Filiorum procreatio. Sed puto perperam esse scriptum pro πίνωσις. quod non debet reddi Filiorum procreatio: sed generalius. Liberorũ procreatio.

Τελαίειν, Cura dignari, In pretio habere. v.l. Apud Hesychium Τίλα est κατοδή: & τελαίεται, ζημιοῦται. At Τελδαίειν, ἀμοιβὴς ἀξιοῦν. perperã igitur illud τελαίειν pro hoc τελδαίειν scriptum est.

Τελαμὼν, ὠνος, ὁ, Fascia. Frequenter autem τελαμῶνες vocantur illæ fasciæ seu lintea concerpta quibus vulnera seu oblæa membra obligantur. Afferturque pro hoc significato ex Euripide in Phœnissis. Herodotus, οἱ δὲ Πέρσαι ἐκεῖ πλέονι ἐπίστεον, ἐμύρμηκί τε ἐοικότες τὰ ἕλκεα καὶ σπόδον βοανῆς τελαμῶσι κατειλίσσοντες. Sic legimus Epigr.lib.2 περὶ τῶ ὀπαδιαστοῦ qui quos furabatur τελαμῶνας ἀπὸ τῶν ἑλκέων, mittebat chirurgo ad obligandã vulnera.

Τελαμὼν, Lorũ ensis: necnon id ex quo pendet scutum. Balteũ scuti dixit Valla. Seruius enim docet balteum Virgilio esse etiam à quo arma dependent.

Τελαμωνιον, Hesychio κύνδυλος, & οἱ περὶ τὰς τελαμῶνας. Vel μάχαιρα, ἀλκτήρ. At Τελαμωνία affertur ex Polluce pro eo quod τελαμωνίας Xen. appellat: nimirum baltea coriacea quibus armantur canes aduersus feras.

Etc. ili.

Τελέω poeticè, Sum. Vnde πολίσσεται, Eram, in Epigr. A pro ἐπόλεσσον. Affertur autem & pass. Τελεῦμαι, non pro Sum duntaxat, sed & pro Fio, Orior, ex Phocylide, ὁπόσοι ὄρεϊ πολίσσονται, sunt dii.

Τελεσηγόρια, t.1, c.842, f

Τελεσήγορος, ibid. & t.3, c.1374, g

Τέλεσι, t.3, c.1376, d.

Τελεσπόρος, t.3, c.1375, h.

Τελεσφόρος, t.3, c.984, a.

Τελεσφορέω, t.3, c.1535, h.

Τελεστικός, ib.

Τελεῖσι, t.3, c.1377, a.

Τελείωσις, t.3, c.1376, d.

Τελεταῖος, t.3, c.1374, g

Τελεσκάρπιος, t.2, c.80, c

Τέλεσος, t.3, c.1373, g

Τελεστὴς, t.3, c.1375, c

Τελεστηρία, ib.

Τελεστὸν, t.3, c.1375, d

Τελεστὸς, t.3, c.1374, f

Τελεστὸς, ib. c

Τελετᾶν, Euacuare: à Telenico quodam paupere. Vide Suidam, apud quem & Τελετίκειος ἦχος. At Hesychius scribit, si mendo eius exempl. carent) πολιτικὸν esse τὸ μὴ κατὰ πόδα. Etymologus autem eadem habet quæ & apud Suidam leguntur: nisi quòd apud illum est πολιτικὸν cum ι, in penultima quoque.

Τελιόχροα, t.1, c.842, f.

Τελεσκάρπιον, t.2, c.80, c.

Τέλεος, t.3, c.1373, g.

Τελεσμὸς, t.3, c.1379, g.

Τελεσπυρήμα, ib.

Τελεσπυρὸς, t.3, c.1379, h.

Τελεσταῖος, t.1, c.815, c. & t.3, c.1379, g

Τελεσταῖχος, t.1, c.842, g. & t.3, c.1379, h

Τελεσταμερὴς, t.1, c.843, c. & t.3, c.1379, h

Τελεσφορεῖον, t.3, c.1380, d.

Τελεστὴς, ib.

Τελεσφορέω, t.3, c.1386, b.

Τελεσπόρχης, t.3, c.1381, b.

Τελετὴ, t.3, c.1380, h.

Τελεσπυρὸς, ib.

Τελεύταια, t.3, c.1388, f.

Τελεύταιος, ib. f.

Τελεύτη, t.3, c.1387, f.

Τελεσφόρος, t.3, c.1385, h

Τελεύταια, ib. c

Τελευταῖος, ib. e

Τελευτάω, ib. g

Τελευτὴν, t.3, c.1389, d

Τελέφιον ἔλαιον. Vide Τελαίφιον.

Τελέω, t.3, c.1377, d.

Τελείωσις, t.3, c.1376, d.

Τελείωσις, t.3, c.1374, f

Τελεῖσις, t.3, c.1377, c

Τελείωσις, t.3, c.1373, g

Τελεσίδικος pro Completus, Absolutus, affertur ex Deuteron. cap. 23, οὐκ ἔσται τελεσίδικος ἐκεῖ πᾶσιν ἀνθρώποις κατὰ ἡμέραν Ιεριχώ. Hesychius exponit πληρώμασι & πλεονάσμασι.

Τελλὶν, Piscis quem Athenæus esse putat illum qui à Latinis mytulus seu mutulus vocabatur. sed quidam ab Athenæo dissentientes annotant mytulos Plinio esse quos Aristot. μύας, Dioscorides μύακας appellat: atque hunc de piscibus qui πάλιν dicuntur, seorsum agere. quorum & Paulus Æginera meminerit, nec non Aetius. Addúntque, Plinium pro tellinis pectunculos accepisse videri, tribuentem his quæ Dioscorides tellinis.

Τελὶς, Totum, Ordo, Pars. ὅλον, τάξις, μέρος, Hesych.

Τέλμα, ατος, τὸ, Lama, Lacuna. Vel, Locus cœnosus, seu paluſtris. Aristoph. Amb. ὄμβρεσι ὕδωρ, αἱ ἔχετ' ἐν τοῖς πέλμασιν. Hinc Τελματώδης, Cœnosus, item Paluſtris. τελματῶδες ὕδωρ, Aristot. Meteorol. l. 2, Aqua quæ est ἐν τοῖς πέλμασι. Apud eundem τελματώδεις βάτραχοι, vbi Gaza vertit lutarias ranas. Affertur & Τελματώδης pro paluſtri, in v.l. Ibidem est etiam Τελματώδης pro lutoso & fæculento. quod tamen reddi potius debet vt πελματώδης. Inde est etiam verbum Τελματόω, quod Bud. interpr. In lamam lutescere & exiccari, in isto Strabonis loco, libro vlt. pag. 346, ὅτι τὸ τοῖς χείλεσι καὶ λίμναις τελματοῦται ἀξὶ τῶν τοῦ πλοίου αἰσθήσεων.

Τελος, t.3, c.1366, b. Τέλας, t.3, c.1369, g

Τέλος, Finis, Extremitas: πέρας, καὶ τὰ ἄκρα, inquit Hesychius. Homerus Iliad. σ, Οἱ δ' ἅμα πρὸς τέλος ἦλθον ἀρούρης. Ibidem, ἐπεὶ μετὰ τοῖσι βαθὺν πλόον ἤλασαν ἄνδρες. Illud autem πλόον ἀρούρης habemus rursum Iliad. ρ, — πόνοι δέ τε πλόον ἀρούρης. vbi Eustathius scribit πλόον esse vel simpliciter τὸ πλοῦς, vel τὸ κατ' ὀλίγον πλοῦς. & fieri ex nomine πλοῦς per metathesin, adiectione etiam literæ ν. Sic autem Galenus apud Hippocratem πλόον exponit πλοῦς καὶ ἔχετον. Quidam verò πλόον apud Homerum exposuerunt profunditatem seu ipsum fundũ.

Τελχὶς pro βασκανὸς & γόης (quæ vocabula suis locis vide) ab Hesychio poni existimatur: vnde redditur Fascinator. Quidam παλχῖνας esse dixerunt δαίμονας κακοποιοὺς ὅτι κακῶς θελγόντας καὶ ἀπατῶντας: dictos quasi θελγῖνας. Vide Eustath. necnon Etymologum: apud quem est etiam Τελχινώδης, quod exponit τραχηλώδης. Item verbum Τελχτηρίει, quod exp. αἰνιττόμενος. Apud Hesych. autem est Τελχετηρίει, quod exp. σκληροτραχηλίσας. quod παλχηρίσας non apud Erymologũ tantum sed & apud Suidam fortasse reponendum fuerit.

Τέλων, t.3, c.1386, d.

Τελωνεῖον, ib. c.

Τελωνέω, ib. f.

Τελωνία, ib. c.

Τελώνιον, ib. e

Τελωνάρχης, ib.

Τελωνεῖον, ib.

Τελώνης, ib. c

Τελωνικὸς, ib. d

Τέλωρ, Hesych. exponit πολέμιον, item μαχητὴν & μάχιμον. Sic Τελωρεῖος illi est πολέμιος, μάχιμος.

Τεμαχίζω, t.3, c.1406, c.

Τεμάχισις, ib. c.

Τέμαχος, t.3, c.1405, h.

Τεμβρὶς, ib.

Τεμβρισμὸς, ib.

Τεμβρίτης, ib.

Τεμβρωδὴς, ib. h

Τεμάχιον, ib. a

Τεμαχτὴς ἰχθύς, ib. b

Τεμάχισμα, t.3, c.1407, c

Τεμβρίζω, ib. a

Τεμβρίτης, ib. b

Τέμβρος, t.3, c.1406, c

Τέμμα, Coronamentum, pro στέμμα. nam Hesych. πέμματα exp. στεφανώματα.

Τεμμαχίον, t.3, c.1406, b

Τέμμαν, Hesych. exp. πόδιν & πηδὸν.

Τέμνω, t.3, c.1389, h.

Τενθία, t.3, c.1410, c

Τενθεύω, Voraciter edo. v.l. Vide Τετήνω.

Τένθω, t.3, c.1409, b.

Τενθὼν, ib.

Τενθία, t.3, c.1410, b

Τέτηξ, ib.

Τενθρηδὼν, vide in Τενθρίων.

Τενθρίων, ος, ὁ, Insectum aculeatum, vespæ simile, melissicans. Apud Nicandrum, vtentẽ hac voce in Alexipharm. scholiastes ait esse ζῷον μελισσῶδες, quod à nonnullis dicatur βόμβιξ. Apud Hesychium (ficus & apud Aristotelem) est Τενθρηδὼν: dicitque à nonnullis appellari ἀχὶς μέλισσαν. Quidam putarunt τενθρηδὼν dictum quasi πενθηδὼν, nimirum διὰ τὸν πενθεῖν: quòd lignimone delectetur. Ab hoc autem nomine est Τενθρίνιον apud Aristotelem, de illius animalis fauo: vel de loco vbi fœtum edit. Hesych. πενθρίνιον exp. κηρίον, & Τενθρηδὼν, πολὺ καὶ κατὰ κηρίον καὶ ὄφιν.

Τένω, t.3, c.1409, h

Τέντος, Corona oleagina lana implicita, Hesych.

Τέντων, t.3, c.1304, d.

Τέτις, t.3, c.1123, f.

Τέξις, t.3, c.1531, f

Τεξίζω, t.3, c.1513, e

Τέο pro τῷ significante πόθεν. Hom. Iliad. β, Ἀφρεῖδαι πλὴν αὖτ' ὀνομάσω. Sic πεμάχεσι, pro μαχηταῖς, Quoniã.

Τεόφιν, Epigr. lib. 7. Quandiu.

Τεραμίδιον, v.l. ex Hippocrate afferunt pro Tremere: sed falsò. apud eum enim legitur πυρεμιῶντες.

Τέρεμνος, t.3, c.1310, c.

Τερεμνὸς, ib. a.

Τερεὸς, t.3, c.1410, g.

Τερεσία, t.3, c.1413, a.

Τερετίνθ, ib. g.

Τερετρὸν, ib.

Τερετίζω, t.3, c.1411, a.

Τερατολογέω, t.3, c.1411, f.

Τερατολογίας, ib. h.

Τερατοσκοπία, t.3, c.1411, b.

Τερατοσκόπος, t.3, c.1414, h.

Τερατοσύνη, ib.

Τεραΐζω, ib. b.

Τεραΐζημα, ib. c.

Τεραπεύημα, ib. d.

Τερατεύομαι, ib. d.

Τερατεύομαι, ib. e

Τερατὼδης, ib.

Τερατώδης, ib.

Τερατώδης, ib.

Τερατωπὸς, ib. c

Τερέβινθος, ου, ἡ, Terebinthus arbor, apud Theophrastum Hist. pl. libro 3. Vnde Τερεβίνθινος adiectiuũ. vt πυρῆνες οἶνος, Terebinthinum vinum, id est, ex baccis terebinthi confectum, Dioscor. libro 5. Item Τερεβίνθινον λάδιον, Terebinthinum oleum, quod ex terebintho fit

sina, ab eodem. Et verbum Τερεβινθίζω, Similis A sum resinæ terebinthinæ. vt περιζυθίζων λίθος, Lapis terebinthinæ resinæ colorem referens, apud eundē. Fertur autem esse genus taspidis.

Τίρανα, t.3,c.1309,f.
Τερατοπαῖς, ib.
Τερατόπρως, ib.g.
Τερατοσκόπαμος, ib.f
Τερέτεται, t.3,c.1313,d.
Τέρθρον, ib.c
Τέρδυσις, ib.d.
Τερέω, ib.c
Τερηδονίζομαι, t.3,c.1314,a.
Τερηδών, t.3,c.1313,d
Τέρλω, t.3,c.1309,e
Τερθρεία, Τέρθρημα. Τερθρεύω, vide in Τερθρεύς.
Τερθρεύς, έως, ὁ, Præstigiator, Incantator, Impostor. Vnde Τερθρεύω, vel Τερθρεύομαι, Præstigiis illudo, Incãto, Impostoris vtor. Ex Plutarcho autem affertur πρθρεύμασι pro Argutantes, Argutiolis contendentes. At Bud. πρθρεύεσθαι apud eum in opusculo περὶ τῆ ἀκούειν exponit Inaniter sese iactare in oratione. Hinc Τερθρεία & Τέρθρημα, Præstigiæ, Incantatio, Incantamentum. Dicitur & de iis qui argutantur in verbis, & nimium curiosa subtilitate vtuntur. Additurque frequẽ ter genitiuus λόγων: vt apud Laertium, διαλεκτικοὶ ὃλέ- C γοντας ἔστι περὶ τινὰ τῶν λόγων πρθρείας καὶ περιβόητα. Otus dicit significare λεπτολογίαν καὶ ἄκαιρον φλυαρίαν, vt v.l. annotant. Vide Hes.& Suidam, necnon Eustath.
Τέρθρον, ου, τὸ, Artemo. Item Funis quo vtrinque velũ trahitur. Propriè, Antennæ summum extremúmve iugum. Vnde qui ad extremos veli funes tendunt rudẽtes, πέρθροι dicuntur. Hippocr. metaphoricè dixit γυναικεῖον lib.1, ἐπὶ τὸν ὠθεῖδα τὸ πέρθρον ἢ τῶ πώλου, pro Summum morbi, vbi videlicet in præcipiti stat, præsénsq; remedium postulat. Τέρθρον autem Pollux, τὸ τῶν D παρωτίδων μέχρι κλειδῶν μέρος, pars pertendens ad iugula. Τερθρωτὴρ verò locus est in prora, vnde in mare prospicit proreta. Hæc ex v.lex. Non πέρθρον autẽ sed πρθρον legitur apud Hesychium: quem vide. Vide item Suidam, iuxta quẽ πέρθρον dicitur χωνὸν πρὸς τῆς πλοίας λεπτόν.
Τερθρωτὴρ, vide in Τέρθρον.
Τέρμα, t.3,c.1413,c. Τέρμα τῆ ὄρους, t.1,c.1462,d.ob.
Τερμαΐζω, t.3,c.1413,g. Τερμαῖς, t.3,c.1414,c
Τέρμινθα, vide in Τέρμινθος.
Τέρμινθος, arbor eadem quæ πρίβινθος, suprà Terebinthus, vt ann.v.l.ex Theophr.& Dioſc. Poll.autẽ πρμίνθου καρπὸν ait à quibusdam πρίβινθον dici. Hinc adiect. Τερμινθινος. vnde πρμινθίνη ῥητίνη, seu πρμίνθινος, (vt suprà πρεβίνθινος) Resina terebinthina: Τερμινθὶς Nicándro, in Alexiph.

Τέρμινθος est etiam aliud φυτὸν Hesychio: quẽ vide.

Τέρμινθος, Phymatis species (inquit Oribasius) supra quod pustula nigra eminet: qua rupta infernè similis desquamato apparet: eo autem dissecto pus inuenitur. Dioscorides Alexãdrinus scriptis prodidit, terminthum esse cutis excrescentiam, rotundam, ex nigro viridem, terebinthi fructui similem. Galenus autẽ Comment. 4 in librum 6 τῶν ἐπιδ. literis mandauit, terminthorũ nomẽ nigras quasdam pustulas in cruribus maximè orientes significare, à figuræ, coloris magnitudinisq; similitudine, quam cum terminthorum fructu habent, deriuatum. Gorr.

Τερμίσης, t.3,c.1414,b. Τέρμιος, ib.c
Τέρμις, ib.a. Τερμάτιος, ib.g
Τέρμων, ib.f
Τερπικέραυνος, t.2,c.142,f. & t.3,c.1415,g
Τερπίσαπες, t.3,c.1416,d. Τερπνός, ib.c
Τερπνότης, ib.d. Τέρπω, t.3,c.1415,a
Τερπωλή, t.3,c.1416,c. Τερσαίνω, t.3,c.1310,g
Τερσία, t.3,c.1310,g.& 1312,g. Τερσύφρος, t.3,c.1310,f
Τέρσω, ib. Τερυνης, t.3,c.1309,d
Τερες, ib. Τερύσκω, ib.c
Τερψίμβροτος, t.3,c.700,c. Τερψιόης, t.3,c.1415,g
Τέρψις, t.3,c.1416,b. Τερψιχόρη, t.3,c.1415,g
Τερψίχορος, ib.
Τέσω, Contero, Domo. v.l.
Τέσπρα, t.3,c.1416,g. Τεταρακόντα, t.3,c.1417,d
Τεταρακαιπάτης, t.1,c.1250,d.& t.3,c.1417,e
Τεταρακαιπαιτὴς, t.1,c.1194,e. & t.3,c.1417,d
Τεταρακαιπαικτὸν, ib.e
Τεταρακαιπάκις, ib.f. Τεταρακαιπήχεις, ib.
Τεταρακαιπηχυαῖος, ib. Τεταρακαιτήρυγες, ib.
Τεταρακαιτοῦτος, t.1,c.1194,e.& t.3,c.1417,d
Τεταρακαισᾶρος, t.3,c.1417,f. Τεταρακοστὸς, ib.e
Τεταρακὶς, t.3,c.1416,g
Τεταρεσκαίδεκα, t.1,c.937,a.& t.3,c.1417,c
Τεταρεσκαιδέκατος, t.3,c.1417,c
Τέταρες, ib.g. Τεταρέκοντα, ib.
Τεταρχεῖον, Paruum. Vide Τεταρχεῖον.
Τεταρχεῖον, t.3,c.1252,e. Τεταρχεῖος, t.3,c.1254,f
Τεταρχεῖος, ib. Τεταρχεῖν, t.3,c.1306,f
Τεταρικὸς, ib.a. Τεταρικοειδὴς, ib.b
Τεταυέθριξ, t.1,c.1586,g.& t.3,c.1306,c
Τέτανος, t.3,c.1305 b. Τέτανος, ib.d
Τετανικὸς, t.3,c.1306,c. Τετανώδεον, ibid.d
Τετάνωμα, ib.
Τεταραχμένως, Perturbatè, Confusè, Inordinatè.
Τετερπόμενος, Oblectatus, per reduplicationem, à Τέρπομαι, quod vide.
Τετερπίλω, t.3,c.1422,b. Τετερπίλω, ib.& 1609,g
Τετερτάῖος, t.3,c.1421,b. Τετερτη Λαχανικὴ, ib.f
Τετερτημόριον, t.2,c.855,a. & t.3,c.1421,f
Τεταρτημόριος, t.2,c.855,a. & t.3,c.1421,g
Τέτανος, t.1,c.1421,e. Τετάρτως, t.3,c.1421,b
Τετελεσμένος, t.3,c.1377,f. Τέτμα, t.3,c.1455,f
Τετηκὼς, t.3,c.1581,b. Τέτηκος, ib.
Τέτλα, t.3,c.1218,c. Τέτλαθι, ib.a
Τετλαίνω, ib. Τετλαμόνω, ib.c
Τετλάμονες, ib. Τετλαμόνιος, ib.
Τετληκὼς, ib. Τετληκὼς, ib.
Τέτμηκα, t.3,c.1407,d. Τέτμημαι, ib.
Τέτμω, Inuenio, Offendo, Nanciscor. Hom.Il.η, Ἐξ δ' ὅγε Νέστορ' ἔτετμα. Apud Hesiodum autem cum genitiuo, in Theog. Ὃς δέ κε πότμον ἀταρπιτοῦ χραίσμῃς, qui grauẽ natiuitatem fortitus fuerit.
Τέτρατος, t.3,c.1314,b. Τέτρατος, t.3,c.1417,g
Τετόκως, t.3,c.1314,g. Τετοκὼς, ib.f
Τετραβόμιον, t.1,c.538,c. Τετραβόλους, t.1,c.778,h
Τετραβλώχην, t.3,c.1418,a. Τετραγάμματος, t.1,c.862,f
Τετράγυος, ν, ὁ & ἡ, Qui est quatuor iugerum seu laterũ quatuor. Hom.Odyss.η, Ἕπεσθαι δ' ἀνὴρ μάλα ὄρχατος ἄγχι δυοκὼν Τέτραγυος. id est, cuius vnumquodq; latus est πλέθρων, (inquit Eustath.) à nomine γύη seu γύης, quo significatur certum quoddam μέτρον γῆς. Apud eundem poetam eiusdem poematis lib.6, legitur & substantiuè πλέθρον. Vide etiam t.1,c.880,c.
Τετραγενηθὲν, t.3,c.1352,h. Τετραγωνία, t.1,c.893,b
Τετραγωνίζω, ib. Τετραγωνισμὸς, ib.
Τετράγωνον, ib.
Τετραγωνοφόπης, ibid. & t.2,c.1404,d
Τετράγωνος, t.1,c.892,h. Τετραδακτυλαῖος, t.1,c.931,f
Τετραδάκτυλος, ib.e. Τετραδ' αρχία, t.3,c.1410,d
Τετραδ' αρχεδμαι, ib. Τετραδῖον, ib.
Τετράδιον, ib. Τετραδὶτης, ib.f
Τετράδραχμον, t.1,c.1047,f. Τετράδραχμος, ib.e
Τετραδυμες, t.3,c.1418,b. Τετράδυον, t.3,c.1410,d
Τετράδωρος, t.1,c.1003,g. Τετραέλικτος, t.1,c.1185,c
Τετραέλιξ, ib. Τετραετὴς, t.3,c.1418,b
Τετράενος, ib. Τετραετηρικὸς, t.1,c.1295,f
Τετραετηρὶς, ib. Τετράετηρος, ib.
Τετραετὴς, t.1,c.1194,e. Τετραετία, ib.
Τετράζοος, t.2,c.1191,b. Τετράζυξ, t.1,c.1393,e
Τετράζων, Fræni genus. v.l.
Τέτραημαρος, t.1,c.1463,b. Τετραήλυμος, t.3,c.1418,c
Τέτραθυρος, t.1,c.1615,d. Τετράϊτος, t.3,c.1317,b
Τετράκιον, idem quod θρίδαξ, Lactuca: apud Athenæum ex Hipponacte.
Τετρακις, t.1,c.1421,c
Τετρακισχίλιοι, ibid. & t.4,c.511,a
Τετρακισμύριοι, t.2,c.991,a. & t.3,c.1421,c
Τετρακολος, t.3,c.1418,d. Τετρακορυμβος, t.2,c.386,d
Τετρακοσιοι, t.3,c.1420,g. Τετρακοσιοστὸς, ib.h
Τετρακτυλος, t.3,c.1418,c. Τετρακτὺς, t.3,c.1420,h
Τετράκυκλος, t.3,c.1418,d
Τετράκωλος, t.2,c.517,a. & t.3,c.1418,d

Τετράκωμος, t.3,c.1418,d
Τετρακλίξ, herba quædam apud Theophr.
Τετρακτηρία, t.3,c.1418, e.
Τετραμετρία, t.3,c.1418,f
Τετραμίτρης, ib.
Τετράμοιρος, t.2,c.898,f. & t.3,c.1418,f
Τετράμοιρον, n, substant. t.2,c.918,d
Τετράμοιρος, ib.
Τετραμοιρία, t.2,c.848,g. & t.3,c.1418,g
Τέτραξ, t.3,c.1422,b.
Τετραορος, ib.b.
Τετραπαλαι, t.3,c.2312.
Τετράπηχυς, t.3,c.2853,d.
Τετραπλάσιος, ib.d.
Τετράπλουρος, t.3,c.367,g.
Τετραπλόος, ib.
Τετραπόδη, t.3,c.5142.
Τετραπόδιζω, t.3,c.514,2.
Τετραπόδισι, ib.
Τετράπορος, t.3,c.1741,g.
Τετράπους, ib.a
Τετράπτερος, t.1,c.1716, h. & t.3,c.1418,h
Τετραπτερυλλίδες, t.3,c.1418,h
Τετράπυλος, t.1,c.1723,2.
Τετράρυμος, t.1,c.1163,a. Scribitur etiam τετράρρυμος.
Τετραρχέω, t.3,c.1419,c.
Τέταρχος, ib.d
Τέταρχα, ib.
Τετραρχία, t.3,c.1418,f.
Τετρασπίεια, ib.
Τετράστιχος, t.3,c.987,c.
Τετράστιχος, ib.
Τετρασύλλαβος, t.2,c.581,2.
Τετράτρυφος, t.1,c.1593,b.
Τετράφαλος, ib.
Τετράφορος, t.3,c.1419,b
Τετράφυλος, ibid.c. & t.4,c.244,c
Τέτραφυος, t.3,c.1419,c.
Τέτραχα, t.3,c.1421,c
Τέτραχα, b.
Τετράχηλ, ib.
Τετράχοιν, ib.c.
Τετραχοινικός, t.1,c.545,f. & t.3,c.1419,c
Τετραχόρδιον, t.4,c.565,c.
Τετράχορδος, t.4,c.565,e.
Τετράχους, t.3,c.1746,f.ob.
Τετράων, t.3,c.1422,b.
Τετράχως, t.3,c.1421,c
Τετράορος, t.3,c.1420,2
Τετράωρος, t.1,c.1552,d
Τετράωτος, t.1,c.1602,h
Τετρήμαινον, t.3,c.1673,c.
Τετρήνη, t.3,c.1419,c
Τετρήρης, t.1,c.1150,d. & t.3,c.1419,c. & 387,d.ob.
Τέτρηχα, t.3,c.1602,f.
Τετρίγωνος, t.2,c.1436,c
Τετρυφής, vide paulo antè in Τέρμφης.
Τετυφάλεια, Galea. σκεπαρνάλεια, Hes. quæ & τρυφάλεια.
Τετραβολαῖος, t.3,c.1419,f.
Τετραβολαῖος, ib.
Τετράβολον, ib.
Τέτρωρον, t.3,c.1420,2.
Τετρώρορος, t.1,c.1253,g.
Τέτλα, t.3,c.34,d.
Τετλαμηκότα, t.3,c.1417,d.
Τετλαμόνιος, ib.g
Τετλαμονίης πτόλεμος χιλιοστός, ibid.
Τετλαμονίη, t.3,c.215,d
Τετλαμονιάδης, t.3,c.1417,d
Τέτλαρες, t.3,c.1416,g
Τετληκυῖα, t.2,c.824,c. & t.3,c.1423,2
Τετληότα, t.3,c.1423,b.
Τετληοφόρος, ib.
Τέτλιξ, t.3,c.1422,d.
Τετυγμένος, t.3,c.1423,c.
Τετυκτός, ib.
Τεῦ, t.2,c.1152,c. & t.3,c.1221,g
Τεῦθις, ίδος, ὁ, Explorator. ὁ κατάσκοπος, vt exp. Suidas.
Τευθίς, ίδος, ἡ, piscis de sepiarum genere, aut certè multa habens sepiæ similia, Loligo. Aristot. αἱ δὲ τευθίδες γένεσιν ἅμα συμπαλιγγενεσίαν. Dicitur etiam Τεῦθις

A existimatúrque τεῦθις esse loligo maior, at τευθὶς minor. Fuisse τευθὶς pisciculum vilem scribunt schol. Aristoph. & Suidas: quem vide.

Τευθὶς apud Plutarchum redditur Gladioli, pisces, in Apophth. de Eretriensibus habentibus μαχαίρας, vt αἱ τευθίδες, at καρδίαν non habentibus. Quod dictum ab eo refertur & in Themistocle. Vide Eralm. in proverbio, Teuthidum more.

Τευθὶς, Placetæ quoddam genus apud Athenæum. πέμμα παντοπωλικὸν exp. Hesych.

Τευθὶς, Arcadiæ civitas, Stephano teste. In v. Lscribitur esse & nomen ducis in Aulide qui Palamedem vulneratsse fertur.

B Τευθρηδών, t.3,c.1414,h. Τεύκριον, ib.
Τεύκρις, t.3,c.1425,2. Τεῦκρος, t.3,c.1424,g
Τευκτήρ, ib. Τευκτικός, t.3,c.1441,f
Τευκτικός, t.3,c.1425,2

Τεύμαμαι, εσμαι, Struo, Fabricor. Etymol. τεύμασθαι exp. παρασκευάσασθαι & ἐπιχειρῆσαι: & à Τεύμασσος nomine cuiusdam montis derivatum illud verbum tradit. Hæc & Τεύμησσα ἁλώσεις inquit. Meminit autem huius & Τεύμησσα ἁλώσεως Pollux. Apud Hesychium quoque est Τεύμασσα, sed exp. non solùm τειχίζει, verùm etiam ἁρμόττει. Invenitur autem & Τεύτα apud hunc lexicogr. expositum τειχᾶται. Habet idem & Τευτίζει, idémque apud Etymol. legitur & Suidam quos sequèdo, redditur Struere, Moliri, Satagere, Studium in aliquam rem conferre. Exponunt verò & πραττόμενα: itidémque Τεύτεσθαι πραγμάτια. Vide plura apud illos, & simul quædam exempla.

C Τεύξις, t.3,c.1442,e

D Τευτίζω, & Τεύτεσθαι, vide in Τεύμαμαι.

Τεῦτλον, Beta: olus quoddam quod vulgò nomen retinet Latinum: tametsi & Porea à multis nostrorũ dicitur. Eius duo genera Græci faciunt: vnam nigram, alteram candidam vocant. hanc autem præferunt appellántque Siculã: quæ nunc extrita litera ferè omnibus nostri seculi medicis Sicla nuncupatur. Gorr. Dicitur etiam Τεῦτλον & Τευτλίς. Existimatur autem esse τ pro σ in hoc nomine, Attica consuetudine. Hinc Τευτλοφάκη, Edulium quoddam ex beta & lente mistis. Meminerunt Dioscor. & Oribasius.

E Τευχεστήρος, t.3,c.1427,c. Τεύχεσι, ib.d
Τεύχης χεῖος, ib.e. Τεύχες, t.3,c.1425,e
Τεύχω, t.3,c.1423,d. Τέφρα, t.3,c.1454,h
Τέφρη, ib. Τεφρίζω, t.3,c.1455,d
Τεφρικά, ib.c. Τέφρον, ib.
Τεφρὶς, ib.b. Τέφρων, ib.d
Τεφρώδης, ib.c. Τέφρωσις, ib.d
Τέχανος, t.3,c.1435,c. Τεχαλίζω, t.3,c.1437,g
Τέχασμα, t.3,c.1438,c. Τέχασις, ib.d
F Τέχασις, ib. Τέχασις, ib.e
Τεχάω, t.3,c.1436,f. Τέχη, t.3,c.1419,b
Τεχίδριον, t.3,c.1436,f. Τέχνασις, t.3,c.1435,a
Τέχνεσσιν, ib.c. Τέχνημα, t.3,c.1437,b
Τέχνημον, ib.c. Τεχνικὸς, b.
Τεχνίζομαι, t.3,c.1438,c. Τέχνιος, t.3,c.1435,c
Τεχνικῶς, ib g. Τεχνίτης, t.3,c.1435,c
Τέχνιτεύω, ib.d. Τεχνίτις, t.3,c.1437,c
Τέχνος, t.3,c.1436,c. Τεχνολογία, t.3,c.1431,a
Τεχνοχαφὴς, t.3,c.1430,f. Τεχνολογικὸς, ib.g
G Τεχνολογία, t.3,c.1430,h. Τεχνασμα, t.3,c.1436,e
Τεχνοπαίγιον, t.3,c.1431,c. Τεχνύσημα, ib.d
Τεχνοργέω, t.3,c.1431,c. Τεχνόφρων, t.3,c.1436,e
Τεχόω, t.3,c.1438,c. Τέως pro τῶς, t.2,c.1153,c
Τέως, t.2,c.1152,f. Τέως, Antea, ib.c. Τέως
Tandiu, t.4,c.831,b.
Interea, ib.d.
¶ Τῆ, t.3,c.1306,g. Τῆ, aduerb. t.2,c.1154. & 1510.g
Τήβεννα, & Τήβεννος, v, ὁ. Toga, vestis Romana: quæ ita d
H Ea fuit à quodã Tebẽno Arcade: ac primum Τήβεννα appellata fuit, denominando illam ab inuentore: inde corrupta voce Τήβεννος, vt tradit Suidas: quæ chlamydem vocat, vbi de illo Tebenno loquitur. Hesych. scribit fuisse εἶδος ἐσθῆτος καὶ Ῥωμαϊκὸν. Fuit autem vsus τηβέννῳ in bello quoque, ex Plut. pate

Coriolano. Apud Polybium, πίβωνα λαμπρὰν, de toga candidatoria: ἀξίου πίβωνα αὐτῷ λαμπρὰν δοῦναι ὑπαιθρίαν· οὗτος γὰρ ὅτι οὐκ ἀρχὴν μετὰ παρρησίας. Erat & πίβωνες ἀστικοὶ, vt videre est apud Plutarch.in Romulo. Dionys.Halicarn. πίβωνας de trabeis quoque dixit, πίβωνας καὶ καλύμματα πράσινα. Fuisse autē πίβωνα vsum non apud Romanos solùm, sed & apud alios, ex Athen.etiā discimus, vel potius Polybio apud Athenæum scribente de Antiocho, καὶ πίβωνα βασιλικὸν ἀντὶ ἱματίου ἐνδύνας, πίβωνα αἰολαβῆ φοινικοῦν καὶ πίλον ἀγορικὸν ἐπιθέμενος. Alibi de eodem, καὶ χρυσοῦν πίβωνα φορῶν μόνος ἐφοιτᾶτο. Sic Etymologo πίβωνα est ἱμάτιον seu χλαμὺς ὑφαντὸν πύργοις. Hinc est Πιβωνοφόρος, Togam gestans, Togatus, aut etiam Trabeatus. Adiectiua etiam duo, Πιβώνιος & Πιβωνικός. illud habuisti ex Suida: hoc extat apud Strabonem: vbi Πιβωνικὴ ἐσθὴς ab eo appellatur Togatus cultus: id est, qualis togatorum est cultus. Sed legitur πιβωνικὸς vnicon: itidemque & πίβωνος simplici n scriptum alicubi inuenitur. Apud Pollucem autem est & Τίβαννα, sed de alio vestimenti genere, πλὴν δὲ ὁπωμαζομένων πιβαννῶν (inquit ὁ Κατεβάτης, ὃν Ἄργη φορεῖν φασί.

Τηγανίζω, t.3,c.1460,h. Τηγανισμός,ib.
Τηγανιστὸς,ib. Τηγανιτὶς ἀρτὸς,ib.g
Τήγανον,ib.c. Τηγανοσφόριον,ib.e
Τῆδε,aduerb.t.2,c.1155,g. Τῆδες,t.1,c.1195,a
Τῆδι pro τῆδε,t.2,c.1556,e. Τῆδαι,αἱ,t.3,c.34,c.ob.
Τηθαλλοδὴς,t.3,c.1468,d.& 1469,b.e
Τηθαλλωδὴς,ib.f. Τηθάλης,t.3,c.1468,d
Τηθή,t.3,c.1468,a.& 1469,d.
Τηθίδιον,t.3,c.1466,d. Τηθία,t.3,c 1469,d
Τηθίβιος,ib. Τηθὶς,t.3,c.1468,a
Τῆθος,t.3,c.1469,g
Τηθωνπιεχ, in v.l.duplici errore, pro πλακόεντα, quod vide t.3,c.1467,a.
Τηθυὸν,t.3,c.1470,c. Τηθὺς,t.3,c.1469,e
Τηκεδὼν,t.3,c.1456,c, Τηκεδὼν,ib.
Τηκέλφος,t.2,c.708,c. Τηκτὸς,t.3,c.1456,a
Τηκτὸς,ib. Τηκὼν, t.3,c 1455,e
Τηλαυγαίω,t.1,c.601,f. Τηλαυγὴμα,ib.
Τηλαυγὴς,ib. Τηλαύγιος,ib.
Τηλαυγῶς,ib. Τῆλε,t.3,c.1461,e
Τηλεβοὰς,ib.g. Τηλεβόλος,t.1,c.669,b
Τηλέγονος,t.3,c.1461,h. Τηλεδαπὸς,ib.f
Τηλεθάω,t.1,c.1495,d. Τηλεθὼν,ib.e
Τηλεκρατὴς,t.2,c.17,f. Τηλεκλεπὴς,t.2,c.270,f
Τηλέκλητος,t.2,c.17,f. Τηλεκλητὸς,ib.
Τήλεκλος,t.3,c.1461,g. Τηλέκλυτος,t.2,c.269,b
Τηλεμάχος,t.3,c.1461,f. Τηλεπόρος,ib.h
Τηλεπυλὸς,ib. Τηλέσκοπος,t.3,c.825,c
Τηλεσκόπος,ib. Τηλεφανὴς,t.4,c.18,e
Τηλεφεὸς,adiectiuum, vt Τηλεφεοῦ ἄλσος: vide in Τήλεφος.
Τηλέφιον, Portulaca agrestis, quam Romani vocabāt illecebram. Gal.in lexico vocum Hippocr.
Τήλεφος, Telephus: Herculis filius (secundum quosdam) de quo multa apud poetas. Ab eo dicta sunt τηλέφεια ἕλκη, siue τραύματα, quæ alio nomine κακοήθη appellātur. Τηλέφειον ἕλκος, (inquit Gorr.) Telephium vlcus, vocatur id quod malignum est, inueteratum, & quod vix cicatricem recipit. Sic dictum est à Telepho, qui in tali vlcere consenuisse fertur. Idem verò etiam Χειρωνιον appellatur. In v.l. habetur & Τειλέφια ἕλκη, duplici errore, pro Τηλέφεια.
Τηλεφυλλὸν, Papaueris folium. Vide Theocriti schol.& Pollucem.
Τηλία, & Σηλία, (hoc linguæ communis, illud Atticæ esse existimatur) Vas tale quale Latinis Situla, secundum quosdam. Hesychio est ὃν ἡ ὕδρια θέτουσι τὴ ἄλθουσα, id est, in qua pinsitur farina siue subigitur. Erat & σκεῦος ἄλευρα σωτὸν, intra quod venalis farina exponebatur in foro: quinetiam tabula lata, cui pistores panes superponebant vt siccarentur. Vide scholiastem Aristoph.necnon Suidam: à quo dicitur etiam esse καρδόπος: existimátque τηλία dici quasi σηλία. Est etiam arca, qualis est arca frumentaria. sicut Pitholaus dicebat Sestum esse τηλίαν τῆ Πορμίωνος. vt vulg.lex.annotāt ex Aristotele Rhet.lib.3. Apud eundem Hist.animalium l.6, ὥστε ἐψηφίσατο μὴ ἀπολαύειν αὐτὸν τοῖς σπουδαίοις ἀπὸ τῆς τηλίας: (de illo Atheniensi mulo cuius facta fuit mentio in verbo Σωαμφορέα) quæ Plinius vertit, Decretum fecere quo caueretur ne frumentarii negotiatores ab incerniculis eum arcerent. Τηλία est etiam orbis seu ambitus cribri, apud Aristoph.in Pluto. Item Funiarii operculum, v.l.ex codē comico. In iisdem annotatur dici τηλία de coturnicum ludu, (in isto Synesii loco, epist.ad fratrem, ἐκ παιδὸς ὁ τηλίας ἐν κύβοις καὶ κατηλείαις καλινδῆται.) quoniam illi qui coturnices alebant ἐφοδιάζουσι τοὺς ὀρτυγομάχας, eas in τηλία committebat. Afferuntque ex Æschine in Timarchum, διημιφίεσθαι ἐν τῷ κυβείῳ, οὗ ἡ τηλία πέπηγε, καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλειν, καὶ κυβεύειν. At Bud.pro alio ludi genere accepisse videtur.

Τηλαυγὴς,t.1,c.1450,d. Τηλίας,ib.b
Τηλαυγῶς,ib.d. Τηλικοῦτος,ib.
Τηλικουτὶ,ib. Τηλικουτοπαὶς,t.3,c.1462,f
Τῆλις, ιος, ἡ, (affertur & τήλιδος) Fœnugræcum. Frugem siliciam & ilicula Romanos appellasse magis quam fœnugræcum, ex Varrone & Plinio annotatur. Quinetiam siliquam quidam interpr.ex Columella. Hinc Τήλινος adiectiuum. vt τηλίνου ἀλεύρου. Fœnugræci farina. τηλίνου μύρου, ex fœnugræco confectum vnguentū, apud Dioic.

Τηλίκα,t.3,c.1461,e. Τηλίθιος,t.3,c.1463,a
Τηλίθιος,ib. Τηλίκοτης,t.3,c.1462,a
Τηλίκοτος,ib.h. Τηλικὸς,ib.f
Τηλικὸς,t.2,c.1475,f. Τηλικότης,t.3,c.1462,b
Τηλυγὴς, ib. Τηλύθριος,ib.e
Τηλωπὸς,ib.a. Τημαλία,t.2,c.864,h
Τημαλίομαι,ib.g. Τημαλὶς, ib.h
Τημαλιπὸς, idem qui & ὀτημαλιπὸς. Hesych.
Τημαλὶς,t.2,c.864,h. Τημαλὸς,ib.f
Τήμερον,t.1,c.1464,c. Τῆμες,t.1,c.1468,d
Τημοσὶ,ib. Τημοῦτος,ib.
Τίαντι,t.1,c.1165,a. Τίαντι,t.1.c.1165,h
Τιαντομὸς,t.3,c.1304,a. Τιαντομασὶς,ib.d
Τίαντικα,t.1,c.1470,g. Τιαντικαδὶ,ib.
Τιαντικαῦτα,ib. Τίαντος,t.1,c.1165,h
Τιὼς pro ἐκεῖνος, &c.ibid.g. Τίὼς, proprium nomen,ibid.h.
Τίαντι,t.1.c.1164,a. Τιβέμαλις,t.2,c.872,g
Τῖβις,t.3,c.1456,a. Τιβτὼ,t.3,c.1463,b
Τιβεὸς,t.3,c.153,c.obiter. & 1463,h
Τιβτιον,t.3,c.1464,b. Τιβτικὸς,ib.c
Τιβχυσος,t.4,c.656,d, Τῖτα,t.1,c.1795,a
Τῖτις,ibid. & t.3,c.795,g
Τιτη, Penuria, Inopia, Priuatio. Hesych. Idem χῖτις.
Τιτὶς,t.3,c.795,h
Τιτομὸς, Verus. Hesych. Idem ἐτήτυμος.
Τιτὸς,ὁ,ἡ, Inanis. Hom.Od.ε,— σὺ δ' ἔπειτα τιτὸν ἐόντ' ἔλθῃς, Inane iter confeceris, Frustra iueris.
¶ Τί, t.3,c.1543,g. & 1545,a. Τὶ,t.3,c.1548,d
Τιάρα, Capitis gestamen apud Persas. Herodot.in Thalia, pag.105, meæ editionis, de Persis loquens, & rationem afferens ob quam capita minimè firma habent, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀρχῆς, πίλους πάσας τε φορέοντας. Quum autem hìc dicat πίλους πάσας τε φορέοντας, tanquam hæc separans, alibi contrà tiaras genus pileorum facit, dicens, πάσας καλουμένους πίλους: in Polymnia, p.257, Περσικὰ μὲν ὦν ἐστὶ τὰ τοιαῦτα μέλη· ἔχει μὲν τῶν καρδιῶν ἔχει πάσας καλουμένους πίλους, ἀσπιδίσκας. vbi obseruandum etiam est tiaras in bello quoque gestari solitas. Tiaram soli reges gestabant ὀρθὴν, vt ex Xenophonte & aliis discimus. Apud eundem legimus Pæd.libro 8, de Cyro, ὀρθὴν εἶχον τὴν τιάραν. Et paulo pòst, εἶχε δὲ καὶ βασιλικὴν στολὴν τὴν περσικὴν, τὴν τιάραν. Vide Hes.& Etym. Hinc Τιαροειδὴς, Tiaræ similis. Tiaræ formam habens. Item Τιαροφόρος, Tiarā gestans. Sed peculiariter reges Persarum vel potius quosdam reges barbaros dictos fuisse παροφόρους, quidam annotant.

Τίαρες verò, teste Hesychio, est λόφος ἢ σκεπαρνώδης.
Τίβαννα, vide suprà in Τπβιννα.
Τιβίλλω, Tripus: dictus πίβλω quasi σκάζει, quoniam ἐπὶ ω

πεδὸν βαίνων πάππα, vt Etymol. tradit. Affertur autem ex Lycophrone.

Τιβία, Suidæ ὄλη τι Φρυγία.

Τιγιλλαρι, pro Cinnabari, Attica dialecto, teste Eustathio.

Τίγρις, Tigris, fluuius Persicus tat Τίγρις, ιδος, vel ιος, ὁ, Tigris, fera. Τίγρις est etiam πόλεμος μάχης, teste Hesych.

Τιάσκω, f.3, c.1549, d.
Τίβ, f.3, c.1546, e.
Τιλιάν, f.3, c.1581, c.
Τιμβῶν, f.3, c.1581, c
Τιμβάζω & Τιμβώζω, Mel conficio, Mellifico. Homerus Odyss. ρ, Ἐν δ' κρατῆρὶ τ καὶ ἀμφορῆσι ἔασιν Ἀϊσυητ, ἵνα δ' ἔπειτα πιμβωσιμι μάλιστα. vbi existimatur significare Mel conficiunt, vel Apicolas educantiex tilia & βόσκω. Alioqui πιμβάζω seu πιμβάζω alias etiam expositiones admittit. Vide Etym. Hesychium, & Eustathium.

Τίμβις, Calidus, vel Feruidus. Apud Nican Alexiph. πυρὶ μέλαν ὕδωρ exponitur ζεμαῖς. Suid. in Epigr. πῦρ λάϊνον λοετῆσι exp. χλιαροῖς, necnon ζεμαῖς.

Τιτύμη, f.3, c.1571, g. & 1572, g. Τιτύω, ib.
Τίτω, f.3, c.1571, g. h.
Τιτᾶς, f.3, c.1546, d.
Τίς, f.3, c.1536, f.
Τιτφόνη, ib.c.
Τιτύφω, f.3, c.1278, h. & 1306, g. & 1579, h
Τιτώδης, f.3, c.1580, c.
Τιτυὶς, f.3, c.1581, a.
Τιτυομαχία, ib.
Τίτυος, ου, ὁ, Calx. Luc. in opusculo περὶ τῶ ἀποπίνειν inscripto, πίτυου καταχύσαντα. ὡς δ' ὁ ζῆλος ἐπῆρξε δὲ λίθος. Idem in lib. De luct. scribenda, circa finem, ἰκάνει μὲν λίθος καὶ πίτυος καὶ ὅσα ἐπιχαλᾷ τ' ἐπιχεῖται ἢ πίτυος ἢ ἄσπαλιὸς, ἐπιχαλᾷ δ' ὕστερον τὸ τῶν βασιλικῶν. Ex Gal. affertur πίτυος ἀκαπνότερος, de calce viua. Interdum vero πίτυος pro gypso potius quàm pro calce poni existimatur. vt in hoc Heliodi loco in Scuto Herculis, Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ πίτυϊ λευκῷ τ' ἐλίφατο Ἥλιος ἦ ὑπολαμπὴς εἶεν. vbi πίτυος significare γύψου tradit schol. quum alioqui significet τὸν ἄσβεστον. Suidas (quem vide) masculino etiam genere, sed raro, vtitur parti. tradit. Hinc Τιτυωδόμος (pro πιτυοδόμος, à verbo πιτύω, Calce oblitus vel gypsator, Gypsatus, apud Hesych. Pro eodem affertur & Τιτυόπους: sed apud Hesychium legitur πιτυόπους χρῶα γυψοῦν, ἢ λευκόχρως.

Τιτυοῦδης, f.3, c.1580, h
Τίμξ, Honoratus, vel δυνάστης, aut etiam βασιλεύς Hes.
Τιτύω affertur in vulg. lex. pro Priuo. sed potius πιτύω scribendum. quanuis & apud Hesychiũ legatur πιτύω, quod exponit σφετερίζω.

Τιτλώ, Regina. Apud Hesych. πιτλώ, βασιλεῖ. vbi reponendum est πιτλώ, aut βασιλίδι pro βασιλεῖ. Alibi inuenimus πιτλώ apud eum extat, itidem expositum βασιλεῖ. At verò Τιτλωὶς, ίδος, ἡ, apud Nicand. in Theriacis (vbi scribit, τὸν ἢ χαλκοζώνοιο κόρην Τιτλωὶς αἴπυ Σαοτιν ὁὸν καὶ ἔμμορε πᾶσιμιτον) est ἡ Ἄρτεμις, (id est Diana) vtpote Cœi Titanis & Latonæ filia, vt ann. scholiastes.

Τιτθία, f.3, c.1467, f.
Τίτθη, ib.
Τιτθίον, ib.h.
Τιτθύω, ib.
Τιτθίς, ib.
Τιτθίς, ib.e
Τιτθός, ib.g

Τιτύζω dicitur de voce quam edunt aues, vel potius pulli earum. ἀπαλὸς μὲν πιτύζουσι οἱ πτεροὶ, καπνιζόμενοι δὲ τιτύζουσι, inquit Eustathius ex veterum sententia. Existimatur autem ab hoc verbo derivatum esse vocabulum πιτώ, quod de quadam auicula dicitur, aut generaliter quãuis auiculam significat.

Τιτώς, Hornus, ὁ πίτυος. Ita v.l. ex Polluce: sed potius scribendum fuerit πιτύος.

Τίτω, vide suprà in Τιτύζω.

Τιτύω, Honoro. πιμῶ, Hes.

Τίτλος, Titulus: ex qua voce Latina facta est illa persyncopẽ. Legitur autem c. 19 Euangelii Ioannis. Sed Hesych. πίτλον esse dicit πλυχὸν ὀπτόχαμμα ἱχθ.

Τιμάω, f.3, c.1561, d.
Τιμόδης, ib.
Τιμωλῆς, ib.
Τιμοκρατία, f.3, c.1578, h
Τιμοκρατικὴ πολιτεία, f.3, c.1579, a
Τιμοκρατικὸς, ib.
Τιμόλαος, ib.
Τιμόπολις, f.3, c.1552, a.
Τιμοφανὴς, f.3, c.1564, b.
Τιμῶν τὰ μακρὰ, ib.d.
Τιμόφημος, f.3, c.1577, b.
Τιμορητὴς, ib.c.
Τιμορητικὸς, ib.
Τιμορὶς, f.3, c.1573, g.
Τίναγμα, f.3, c.1542, c.
Τιναγτικὸν ξ, ib.f.
Τινάσσω, ib.d.
Τιμοκράτης, f.3, c.1564, b
Τιμοκλῆς, ib.
Τιμοκράτης, ib.
Τιμοκρέων, f.3, c.1564, b
Τιμαλέων, ib.
Τιμοῦχος, ib.d
Τιμοῦχος, ib.
Τιμορέω, f.3, c.1573, g
Τιμορὸς, ib.
Τιμορητὴς, ib.
Τιμωρέω, f.3, c.1574, b
Τὶν, f.3, c.1111, c
Τινάγμιος, ib.
Τινάσσω, ib.c
Τινάσσω, f.3, c.1571, c

Τίνω, ib.
Τιὸς, f.3, c.1583, a
Τιὴ, ib.
Τιτὶ δὲ, f.3, c.1546, e

Τιθηνὸς, f.3, c.1466, a.
Τιθηνὸν, f.3, c.1465, f.
Τιθηνὸς, ib.c.
Τιθηνητὴς, ib.
Τίθηνος, ib.c.
Τίθημα, ib.e. & 1473, e.
Τιθὼν, ib.
Τιθὴς, f.3, c.1466, b.
Τιθηνέω, f.3, c.1466, f.
Τιθήμιμα, ib.h.
Τίθηπτρα, f.3, c.1467, a.
Τίθημίδης, ib.e.
Τίθης, ibid.b
Τιθηνὸς, ib.
Τιθηνητὸς, ib.
Τιθηνέω, ib.e
Τιθηνοδότης, f.3, c.1466, a
Τιθηνοδοῦσα, f.3, c.1465, f
Τίθη, f.3, c.1470, d
Τίθητρα, f.3, c.1466, c
Τίθεσις, f.3, c.1470, d. & 1494, f
Τίθημι, f.3, c.1470, c
Τιθήμιμι, ib.d
Τιθήνη, f.3, c.1466, h
Τιθηνὸς, ib.d

Τίθυμαλος, Tithymalus, herba, cuius septẽ genera traduntur. Τιθύμαλος masculus, qui χαμαιπίτυς & ἀμυγδαλοειδὴς dicitur, caules habet supra cubiti altitudinem, ramos, lacteo succo atque acri madentes. Vide Dioscor. Martinam lactucam esse quam Græci vocent πιθύμαλον, scribit Columella libro 6. eodémque nomine appellat Celsus, lib. 5. Scribitur etiam πιθύμαλλος duplici λ: sed perperam. Inuenitur & Τιθυμαλὶς, sed potius de eo tithymali genere quod & πιθύλλος πιθύμαλος vocatur, necnon μάκων. Nicander autem θυμαλίδας pro πιθυμαλίδας dixisse existimatur: vocãs ἀγλαομὶας a lactis copia, in Theriacis.

Τιτθὸς, f.3, c.1531, f.
Τίλα, f.3, c.1541, e.
Τιλία, ib.f.
Τιλὰ, f.3, c.1541, f.
Τίλλων, f.3, c.1540, b.
Τιλμάτιον, ib.
Τίλος, f.3, c.1541, f.
Τίλτον, ib.f.
Τίλτις μαντὶς, f.2, c.978, a.ob.
Τίλφη apud Lucianum pro σίλφη, id est blatta: τοῖς μωσὶ δίφθερας ἐσθίουσι, καὶ τοῖς πάφοις οἰκίοις. vbi indoctum ridet libros multos ementem.

Τίκτω, ib.b
Τιλάω, ib.g
Τίλτω, f.3, c.1540, g
Τίλλω, f.3, c.1539, d
Τίλμα, ib.c
Τιλμὸς, ib.d
Τίλτος, f.3, c.1540, d
Τίλτις, ib.e

Τίλων, f.3, c.1540, b.
Τιμαδία, f.3, c.1561, f.
Τιμαλφὴς, ib.a.
Τιμάορος, f.3, c.1573, g.
Τιμάω, f.3, c.1561, g. & 1578, a. & 1579, a
Τιμὴ, f.3, c.1550, d. & 1573, d. & 1578, g
Τιμηδὶς, Hesych. exponit ὀλιγοβὶς.
Τιμήεις, f.3, c.1561, a
Τίμημα, f.3, c.1573, d. & 1578, b. & 1579, b
Τιμῆτα, f.3, c.1561, a.
Τιμηλιάων, f.3, c.1551, g.
Τίμησις, f.3, c.1564, a.
Τίμησις, f.3, c.1573, b. & 1578, b. & 1579, g
Τίμητὴ, f.3, c.1564, c. & 1567, b
Τίμητος, f.3, c.1564, c.
Τιμητὴς, f.3, c.1564, c.
Τιμητὸς, f.3, c.1564, c
Τιμητόλεως, f.3, c.643, a. & 1561, e
Τίμιος, f.3, c.1561, b.
Τιμιλλίων, f.3, c.1551, g. & 1561, f
Τιμῦρχος duplici mendo scriptum est in v.l. pro πιμύχος, quod habes f.3, c.1552, d.

Τιμάχης, f.3, c.1564, b
Τιμόκλεια, ib.
Τιμοκράτης, ib.
Τιμοκρέων, f.3, c.1564, b
Τιμαλέων, ib.
Τιμοῦχος, ib.d
Τιμοῦχος, ib.
Τιμορέω, f.3, c.1573, g
Τιμορὸς, ib.
Τιμωρέω, ib.
Τιμωρητὴς, ib.
Τιμωρέω, f.3, c.1574, b
Τὶν, f.3, c.1111, c
Τινάγμιος, ib.
Τινάσσω, ib.c
Τινάσσω, f.3, c.1571, c

Τιμὴ, f.3, c.1549, e
Τίς, f.3, c.1546, c
Τιὸς, f.3, c.1570, b
Τισιφόνη, ib.
Τίτανος, ib.h
Τιτανικὸς, ib.h
Τιτανομαχία, f.3, c.1580, g

Τιτραίνω,t.3,c.1317,a. Τιτρεύω,ib.
Τιτρημι,ib. Τιτρώσκω,t.3,c.1342,c
Τιτύζειν, de hirundinibus, vel de perdicibus,secundum alios. Meminerunt Euſtath.& Heſychius.Apud Athenæum Τιτυβίζειν,gemino τ in ſecunda, de perdicibus. Affertur & Τιτυζειν in v.l.tanquam idem valens.
Τιτυκώνες, Tityi interfectrix: Dianæ epitheton.
Τιτυρίδες, Fiſtula paſtoralis ex ſtipula. vulg.lex.ex Heſychio:quem vide.
Τιτυρσοί, Saltatores quidam,quorum ſaltatio turpes motus & geſticulationes habebat:vt quidam annotant ex Appiano,in Libyca hiſtoria ſcribente, καὶ χορὸς ἦν αὐτοῖς ἐπὶ τοῖς πομπείοις, ὃς μιμήματα τῆς Τυρρηνικῆς πομπῆς. Bud.autem,qui & ipſe ad Appianum remittit,& πομπείοις & τυρρηνικῆς ſcribit . Quidam πομπεῖας interpr. Fiſtulatores.
Τίτυρος,ου,ὁ, Satyrus,Calamus.vel Auis.Ita Heſych.
Τιτυς,in v.l.pro πίτυς, de quo dictum fuit ſupra in Τπίζω.
Τιτύσκω,vel Τιτύσκομαι. Dirigo ad ſcopum,Collimo. Vel, In ſcopū intentus ſum, in vulg.lex. Bud.exponit,Intentiſſimè dirigo,vt certum ictum inferam: item Collimo.Homer.Iliad β,Τοὺς ἐπιτυξέμεν καρηκομόωντας Ἀχαιούς,Ἰῶν ἢ πτυοκόλπῳ λαΐτμα τ' ἴβαλοιμι. Quinetiam paſſiua ſignificatione dicitur aliquid πτύσκεσθαι. vt Ἐγχείη δ' αὐτοῦ πτύσκετο, in eum dirigebatur, vel potius, directa deferebatur.
Τιτυσκω & Τιτυσκομαι ponuntur etiam pro ἐπιμαίζω. Item Τιτύσκομαι φρεσὶν apud Hom.ſequente infinitiuo, eodē fere modo quo dicitur Latinè Paro hoc facere. Vide Euſtath.Heſych.& Suidam.
Τίφη,Frumenti genus. Heſychius πύρα exponit αἱ ὀλύραι: ſed diuerſum ab olyra eſſe, ex Plinio patet, ſcribente lib.18,cap.8,Ciliciæ & Aſiæ ac Græciæ peculiares,zea, olyra,tiphe. Vide & cap.10. Vide item Theophraſtū, Hiſt.lib.8,cap.1.item lib.4 De cauſis. necnon Ariſtot. Hiſt.lib.8. Cæterùm quod de pabulo equorum loquens Hom.Il.ζ,ſcripſit,Τῶν μὲν πεπόνται μελίφρονα πυρὸν ἐδωδήν, inſignes grammatici cum Galeno per πύρον explicant, vt v.l.annotant.
Τίφη ὦδὴ pro πίπτε ὦδὴ, t.3,c.1546,e
Τίφια,ὄντα, Aues paluſtres, Heſych. Vide Τῖρος quod proximè ſequitur.
Τίφιον,herba ex coronario genere,vt annotatur ex Theophraſto Hiſt.l.7,c.12.
Τῖρος,εος,τό, Salus, Vliginoſus locus. Apollon. Argon.l.2, κὴν πατὰ βόσκετο τῖρος.vbi τῖρος à ſchol.exponitur καὶ ὑγρὸς καὶ ἑλώδης τόπος. Ab Heſychio autem τῖρος non ἑλώδης τόπος ſed ἕλος exponitur. Perperam autem apud Suidam (exponentem ὁ καθυγρὸς τόπος) ſcriptum eſt τῖρις,acuto accentu: quum in illo Apollonii loco produci illam ſyllabam videamus. Ab hoc τῖρος non dubito quin ſit illud πῖρα.ideóque nomen ὄρια coniunxi apud Heſychium cum πῖρα. vt πῖρα per ſe non ſignificet ὄρια,ſed ὄρια πῖρα ſint τὰ ἐν τοῖς ἕλεσι χειόδρομα.
Τίω,t.3,c.1549,c.& 1569,e
¶ Τλᾶθι,t.3,c.1228,a. Τλάθυμος,ib.
Τλαιλαι,ib.a. Τλαιπαθής,t.3,c.1229,c
Τλαίμων,t.3,c.1230,c. Τλαύ,t.3,c.1228,c
Τλασίφρων,ib.d. Τλάω,t.3,c.1227,c
Τλεγγίς,quæ & τλαγγίς, τὸ παρ' ἡμῖν κτένιον,inquit Suidas.
Τλῆ,t.3,c.1228,a. Τλῆθι,ib.
Τληθυμος,ib.d. Τλημαθίη,t.3,c.1229,a
Τλημαθίην,ib.b. Τλῆμι,t.3,c.1227,c
Τλήμων,t.3,c.1230,a Τληπαθίη,t.3,c.1229,c
Τληπαθίη,ib.a. Τληπαθής,ib.b
Τληπάλεμος,ib.c. Τληπτολέμος,ib.d
Τληπόνεος,ib.e. Τλῆσος,ib.
Τλῆτι,t.3,c.1228,a. Τλητικός,t.3,c.1229,b
Τλητικῶς,ib. Τλητός,ib.e
¶ Τμαίξω,t.3,c.1408,e
Τμαίω,t.3,c.1391,b. & c.1407,d
Τμήγεις,t.3,c.1408,e. Τμῆγος,ib.f
Τμήγω,ib.e. Τμηδήν,ib.c
Τμῆμα,t.3,c.1407,e. Τμῆσις,ib.
Τμήσσω,t.3,c.1408,d. Τμητήρ,t.3,c.1407,f
Τμητός,ib. Τμητικός,ib.

Τμητικῶς,t.3,c.1408,a. Τμητός,ib.
¶ Τό,t.2,c.1154,d. Τοῖε,t.2,c.1155,b
Τόδι,ib.c. Τὸ δέ π,t.3,c.1549,b
Τοδί pro πόδι,t.2,c.1556,d. Τὸ μέν π,t.3,c.1549,b
Το π,ib. Τόνε,t.2,c.1506,e
Τόθι,ib.g. Τοῖ articulus,t.2,c.1153,b.c
Τοῖ,pronomen,t.3,c.1121,g
Τοι, particula eſt quæ interdum aduerbiis vel coniunctionibus adnectitur ornatus tantùm gratia: eſtque tum παραπληρωματική. veluti quum dicitur πάνυ τοι,αὖτε τοι,χαίρε τοι,δή τοι. Sed & ita his addita inuenitur, vt cohæreat, dicaturque vna voce πάνυτοι, αὖτοτοι, χαίροτοι, δήτοι. Præſertim autem cum γε ita ſcribitur. Inuenitur etiam Τοιγάρτοι, vbi particula iſta τοι & præponitur & poſtponitur. Alias quoq; locis adhibetur,vbi cohærere non ſolet: vt ἐξῆ τοι τῦτο, & ἔστι τοι apud Xenophontem,item μή τοι apud Sycetium. Rurſum apud Xenoph.σαφρόνως τοῖδε,vel τοῖδε, vt quidam ſcribunt. Sed particulæ γε ſubiuncta iſta vocula τοι vacare non cenſetur. ſiquidem γέ τοι ſonat interdum Quidem certè,interdum Verò:vt docet Bud Comment.pag 904 & 905. Quinetiā aliis vocabulis ſubiuncta pro Quidem ſeu Equidem poni exiſtimatur. vt apud Xenophontē, ἐγώ τοι σὲ μὲν δίκαιον ἡγοῦμαι. Sic οἶδά τοι apud Ariſtoph. Noui equidem. Apud eundem,σύ τοι σὲ λέγω,te quidem,te inquam appello. Sic autem & Τοιγάρ alicubi exponitur Equidem. vt apud Homerum Iliad.α, Τοιγὰρ ἔγωγε ἐρέω σοὶ δὲ σωθήτω,Dicam equidem. Quidam etiam interpr.Ego verò dicam. Sæpe alioqui pro Itaque.Igitur. vt apud Sophoclem in Aiace, Τοιγὰρ ἔλεγτον εἰσόμεσθα μᾶλλον θεοῖς ἔπειτα. At ſolutæ orationi magis conuenit Τοιγαροῦν vel Τοιγάρτοι.Sed Τοιγάρτοι potius in orationis principio poni exiſtimatur: at Τοιγαροῦν non præponi duntaxat, ſed & poſtponi nōnunquam. vt apud Lucianum,ἐρωτηθεὶς τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πολλῶν. Sed inuenitur & Τοιγάρτοι poſtpoſitum.
Iungitur τοι & cum καί, dicitúrque Καίτοι (ſicut & Καίτοιγε) pro Quanuis, Quanquam. Demoſth.καίτοι τί γε αἰσχρὸν ὁμοίως. Iſocr.ad Philippum, ἀλλ' ἐγώ γοι δέομαι προσέχειν σοι τὸν νοῦν ἐπιλέγοντι, οὐ μὴν ἵνα χάριν ὀφλισκάνωμεν. καίτοι ἐμοὶ πολλοῦ πεποίηται αἱ σαὶ συμβουλαὶ τιμᾶσθαι, ἀλλ' ὅπως τῶν πολεμίων ἄρξεις. Tametſi in primis hoc optarem,magni omnino id penderem, à te gratiam ex oratione mea inire,vt vertit Budæus.Idem annotat poni & pro Quanquam particula non aduerſatiua ſed figurata. Item pro Equidem. vt apud Plutarchum in Cæſare, καίτοι ἐγὼ λόγον τινὰ κατάπτυστον τῆς τύχης, Et quidem ſermonem quendam diſſeminatum ad vulgus. Idem tradiderat paulo antè poni pro Atqui, necnon pro At: item pro Verùm,Sed:& ſeruire ἐξαπίνης. Interdum verò poni pro Itaque,Proinde. Harum autem ſignificationum exempla vide apud eum Comment.pag.917,& 918. Ibidem habes & Καίτοιγε pro Quanquam, item pro Et quidem. Particulæ τοι adiungitur interdum & particula νυν: dicitúrque Τοινυν,aliquando quidem eadem ſignificatione qua καίτοι, quod proximè præcedit: nimirum pro Atqui, At.vt apud Demoſthenem, ὑμῶν τοίνυν οὐδὲ εἷς οὐδὲν ὧν ἴδιᾳ τινὶ δοίη, πᾶσι δ' ἀφέλητο πάλαι, Atqui nullus veſtrūm auferret.Idem,σὺ τοίνυν τοιοῦτος ὑπάρχεις, At tu talis inuentus es.Aliquando etiam ſonat Et quidem,aliquādo Proinde: quæ ſignificationes & particulæ καίτοι datæ fuerunt. Habet & alios vſus, quos vide apud Budæum Comment.pag.917. Falſum eſt autē quod in vulg.lex.annotatur, nimirum τοίνυν poni etiam pro Non ergo: item pro Atqui non. Neque enim τοίνυν id ſignificare, niſi præfixa particula negatiua, poteſt. Facta tuit aliqua huius vocis τοίνυν mentio ſuprà quoque,t.2,c.1680,e.
Illi vocuiæ τι præfigitur interdum ἤ:fitque ex ambabus ἥτι: de quo dictum eſt t.1,c.1419,f.
Τοιαυτα χωρὶς,t.3,c.500,c.ob. Τοιαῦτα,t.3,c.455,f
Τοιαυτ pro διαῦτα,t.3,c.456,a
Τοιγάρ,vide in Τοι.
Τοιγε,t.2,c.1680,d
Τοιγαροῦν,vide in Τοι.

Τοιαῦτα vide in Τοι.
Τοιβεῖον, Quatio, Concutio. τρίω, Hesych.
Τοίνυν, vide in Τοι.
Τοῖ pro τῷ, t.2, c.1151, 2.
Τοῖες, ib.b.
Τοιήδε τε, ib.e.
Τοιοῦτο, ib.
Τοιουτοι, pro eodem ib.h.
Τοιουτοι pro eodem, ibid.h
Τοιοῦτρομος, ὁ, ἡ & ὁ, Huiusmodi, Talis. Thucyd. εἰκὸς ὅμοιον τοιοῦτρομον ἐγίγνεσθαι. Plato De leg. lib.5. καθάπερ ὅσα περὶ φάρμακα ἰατρικὰ ἐγίγνετο, vt medicamenta huiusmodi. Philo De mundo, ἀέρα γεωῦ καὶ χαλκὸν καὶ πᾶν τοιοῦτρομον εἶδος.
Τοῖς, Gall. aux, t.2, c.1153, g.
Τοίχαρχος, t.3, c.1582, c.
Τοιχεμαχέω, ib.
Τοιχερύκτης, t.3, c.1581, a.
Τοιχόω, t.3, c.1582, c.
Τοιχουχέω, ib.b.
Τοιχωρυχία, ib.b.
Τοιος, Taliter, Tali modo.
Τόκε, Doricè pro τότε, Tunc.
Τοκαθολου pro Τὸ καθόλου, t.2, c.1281, d
Τοκαίρια pro καίρια, quod vide t.2, c.1593, b.
Τοκαίς, t.3, c.1532, c
Τοκαταρχὰς pro τὸ κατ' ἀρχάς, quod vide in Ἀρχή.
Τοκτὶς, t.3, c.1532, f.
Τοκῖνες, ib.
Τοκισμός, ib.
Τοκογλυφῶν, t.3, c.1533, f.
Τόκος, t.3, c.1532, g.
Τόλμα, t.3, c.1582, g.
Τολμᾶν, t.3, c.1585, d.
Τόλμημα, t.3, c.1585, d.
Τολμηρῶς, ib.c.
Τολμητὸς, ib.
Τολμίας, t.3, c.1586, d.
Τολοιπὸν pro τὸ λοιπὸν, Posthac, Deinceps. Soph. Ἐλαιὰ τὸ σῆμα τῆς ἐμῆς ἕδρας ἔτι. Vide Λοιπὸς.
Τολόπες, Ministri publici quorum opera vtebatur magistratus. Ita v.l. quæ remittunt ad vocem Στυσίπους: sed vt Στυσίπους scribunt pro Στιβάπους, quod apud Suidam legitur, ita etiam πολέπους perperam scribere puto, pro πέζους quod apud eum habetur in illo vocabulo. Itidē tamē πολεταὶ, non πέζεται, scribunt & in illa voce Στυσίπους. Nec verò apud Suidam tantùm, sed & apud Hesychium πέζεται inuenitur, exponentem, οἱ δημόσιοι ὑπηρέται.
Τόλυξ, Pudendum. αἰδοῖον, Hesych.
Τολυπεύμα, t.3, c.1587, d.
Τολυπεύω, ib.a.
Τόμα, t.2, c.1396, e.
Τομαῖος, t.3, c.1395, g
Τομάω, ibid.h. & t.4, c.47, b. obiter.
Τομεῖον, t.3, c.1396, d.
Τομεὺς, ib.e
Τομεύω, ib.a
Τομὴ, t.2, c.222, h. obiter. & t.3, c.1395, d
Τομηδὸν perperam in v.l. pro τὸ μηδέν.
Τομίας, t.3, c.1396, g.
Τόμιος, t.3, c.1397, b.
Τόμος, ib.
Τομίσκος, ib.
Τόμος, t.3, c.1395, a. & 1396, e
Τόμυρος, Vates. Vide Eustath. & Hesychium.
Τομωτὸς, t.3, c.1395, a.
Τοναῖα, t.3, c.1283, f.
Τοναίεον, ib.h
Τονθορύζω, (necnon Τυθορίζω apud Hesych.) Murmuro, vel Summissa voce murmuro. Item Musso, Summisse loquor. Apud Aristoph. in Ranis seruus qui vapulauit dicitur τυθορίζειν. Hinc est Τυπτόμενος τονθορύζω, Submurmuro. Huius pariter & illius exemplum habes apud Suidam in Τονθορύζω. Apud Lucianum ὑποτονθορύζειν cum accusatiuo, ἅμα καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνου ὑποτονθορύσας. vt si dicas Latinè Submurmurare aliquid, pro

Proferre tenui murmure, seu exiguo murmure, vt legitur apud Nasonem, Tenui murmure dicere, necnon exiguo murmure. Hinc Τονθορυσμὸς, ὁ, Murmur, in vulg.l. Apud Hesychium autem est Τονθρὺς, quod exponit φωνὴ.
Τονιαῖος, t.3, c.1283, g.
Τονικὸς, t.3, c.1183, g.
Τονοω, t.3, c.1184, a.
Τοξάζομαι, t.3, c.1590, b.
Τοξάστρια, t.3, c.1391, b.
Τοξότης, ib.b.
Τοξεμα, t.3, c.1588, g.
Τοξικὸς, ib.
Τοξικὸς, ib.d.
Τοξοδάμας, b.
Τοξοειδὴς, ib.
Τοξοποιὸς, t.3, c.1588, f.
Τοξοσύνη, t.3, c.1589, a.
Τοξότης, ib.d.
Τοπάζιος, t.3, c.1597, e.
Τοπάζιον, ib.e.
Τοπᾶλι pro πάλι, quod vide.
Τοπᾶρχα pro πάρχα, t.3, c.50, f
Τοπαραυτίκα pro παραυτίκα.
Τοπαρὸν pro πάροιθε.
Τοπαρχὰς, t.3, c.1593, e.
Τοπᾶσα, t.3, c.1598, a.
Τοπηρεία, t.3, c.1593, e.
Τοπικὰ, t.3, c.1596, g.
Τοπικῶς, ib.b.
Τοπλέον, & Τοπλέον, pro Τὸ πλεῖον & Τὸ πλέον, quæ suis locis vide.
Τοπυκαφία, t.3, c.1593, a.
Τοπυκλεία, ib.b.
Τοπυρκαχεῖα, t.3, c.1593, c.
Τοπυργικὴ, t.3, c.1593, d.
Τοπυρὸν, t.3, c.553, e
Τοπρωῒ pro πρωῒ, Mane, ex Reg. cap.1.
Τοπρῶτον aduerb. t.3, c.566, g
Τοπῶ ex Τοπίω factum, vide t.3, c.1597, f
Τορβύλος, Querulus, μεμψίμοιρος, Hesych.
Τόρχος, Cycnus, apud Lycophronem. Dicitur & de vulture. Vide Suidam & Hesych.
Τορδύλιον, siue Τόρδυλον, herba, quæ & Seseli Cretense vocatur. Apud Paulum Æginetam scribitur γόρδυλον. Alii quidam legunt χόρτυλον. Vocatur etiam Τορδύλιον sicut à Plinio Tordylion & Tordyle dicitur. Vide Dioscor.
Τορεία, t.3, c.1315, f.
Τορεὺς, ib.e.
Τορθρὶς, ib.
Τορθρὶς, ib.e.
Τορόω, t.3, c.1314, a
Τόρμη, vel Τόρμος, Modiolus rotæ in quem axis inseritur, qui etiam πάλμη & χεὶν vocatur. Alia de illa voce Τόρμη vide apud Eust. & Hesych.
Τορμὶς, Domina, Hesych.
Τόρμος vide in Τόρμη
Τορνεία, t.3, c.1316, f.
Τορνδοπαιδόλυρογλυφοί, ibid.e
Τορνευτήριον, ib.f.
Τορνεύω, ib.c.
Τορνόω, t.3, c.1316, b.
Τορὸς, t.3, c.1314, d.
Τορνωτὸς, t.3, c.1318, b.
Τορὸς, t.3, c.1314, e.
Τοσαῖος, t.3, c.498, f.
Τοσαυτοπλασίως, t.3, c.500, c.
Τοσαυτονὶ χρόνος, ib.
Τοσαυτοχρόνος, ib.
Τοσενδὲ, ib.d.
Τοσοῦτο, ib.
Τοσοῦτος, ib.
Τοσουτοσὶ aduerb. ib.c.
Τόσσος pro τόσος, ibid.a
Τοσσοῦτος pro Τοσοῦτος, t.3, c.500, b
Τοσχοινίζω, t.3, c.1284, a
Τόσως, t.3, c.1379, b
Τοσωσὶ, ib.b
Τοξύβαμα, ib.h
Τοξύβαμος, ib.a
Τοξύβαμος, t.3, c.1590, d
Τοξύγαι Σκυθικὸς, t.3, c.1589, e
Τοξεῖαι, ib.f
Τοξοβόλος, t.3, c.1588, g
Τοξοδάμας, ib.
Τοξότης, t.3, c.1587, c
Τοξοτικὸς, ib.
Τοξότης, ib.
Τοξοφόρος, t.3, c.1588, f
Τοπάζιος, ib.
Τοπαζίων, t.3, c.1596, h
Τοπαλαὶ, t.3, c.1597, b
Τοπαλὶ, t.3, c.1597, f
Τοπαλὶ, t.3, c.1598, b
Τοπικὸς, ib.e
Τοπίον, t.3, c.1598, a
Τόπος, ib.
Τοπὸ aduerb. t.3, c.481, f
Τόπος, t.3, c.1591, b
Τοφεὶν, t.3, c.551, b
Τόφλημα, ib.b
Τοφλὸς, ib.c
Τοφλότης, ib.d
Τοφλὸω, ib.b
Τόφλημα, ib.d
Τοφλότης, ib.e
Τοφλὸω, ib.e
Τόφλημα, ib.d
Τοφλὸω, ib.e

Τόσῳ,aduerb.t.3,c.498,c. Τό,π,t.2,c.1501,g.
Τόσ,t.2,c.1513,c. Τοσ,ib.e
Τοσλιπαῖος,t.3,c.1388,e
Τοσλιπαῖτε pro Τοσπαῖτε, quod vide.
Τοσί in v.l. ex Aristoph. pro τοσί.
Τοῦ,Gall.de,t.2,c.1551,f. Τοῦ pro ζοῦτος,t.2,c.1552,a. Τοῦ pro τίνος,& τῦ pro τινός,ib.
Τοὔδαφος pro τὸ ἔδαφος.
Τούμὸν,t.2,c.1077,b. Τοῦμπαλιν,t.3,c.18,e
Τοὺμφοδιτ,t.3,c.558,f. Τοωίαπιον,t.2,c.464,f
Τοωῖκα,t.2,c.1204,c. Τοωῖκιτ,ib.h
Τοωῦμα,t.2,c.1322,f. Τοωῖπῦπτ,t.2,c.1203,g
Τούπίτιμπίον,t.3,c.217,e. Τεῦπῦτ t.3,c.1363,c
Τούπίτον,ib.b. Τοῦπος,pro τὸ ἔπος.
Τούπλαῖῦτ,t.2,c.1378,c. Τοῦργον,pro τὸ ἔργον.
Τοὺς,Gall.les t.2,c.1554,a.
Τουτὶ & Τουτὶνες,t.2,c.1557,f
Τουτος pro ζοῦτος,Doricè,in v.l.
Τουτσὶ, t.2,c.1557,f. Τουτὶ,t.2,c.1558,g
Τοῦτ,t.2,c.1555,g,h.& 1557,a
Τοῦτ μὴ,aduerb.t.2,c.1557,e.
Τουτοσὶ,t.2,c.1558,g. Τοῦτον,t.2,c.1555,f
Τουτὶ,t.2,c.1558,g. Τουτου,t.2,c.1555,f
Τουτὶ,t.2,c.1558,f. Τουτοσὶ,ib.g
Τούτῳ,t.2,c.1555,f. Τουτὶ,t.2,c.1558,f
Τουτὶ,ib.g. Τοὐφαεῖτ,t.2,c.1592,d
Τύφον,t.2,c.1586,h
¶ Τεαβᾶος,apud Suidam pro τραβέα, quod Latinum est nomen. Dionys.Ἁλικαρν.libro 2,πυβέντας ἐμετεπεμπόμην ἀδετηρεύτους,φοπιπαπέρους,ἃς καλοῦσι τραβέας.
Τεαβέτης, ὁ κύων, inquit Suidas. At v.l.habent Τεαβέλης, sine autoris nomine.
Τεαγαται,t.3,c.1354,c
Τεαγακαυθῶ,t.2,c.261,b.& t.3,c.1349,c
Τεαγαλίζω,t.3,c.1346,c. Τεαγάλις,t.3,c.1345,e
Τεαγαῖος,t.3,c.1355,b. Τεαγάν,t.3,c.1354,a
Τεαγᾶν,t.3,c.1344,e. Τεαγᾶτος,t.3,c.1354,d
Τεάγλαφος,ib.a. Τεαγᾶλαφος,t.3,c.1349,c
Τεάγνος,t.3,c.1354,a. Τεαγῦ,ib.b
Τεάγημα,t.3,c.1345,h. Τεαγημαπίζομαι,t.3,c.1346,b
Τεαγημαπτικός,ib.c. Τεαγηφόρος,t.3,c.1354,b
Τεαγίζω,ib.c. Τεαγικῶδομαι,t.3,c.1352,f
Τεαγικὰ,ib.e. Τεαγικὸς,t.3,c.1351,g
Τεαγικῶς,t.3,c.1352,f. Τεάγιον,t.3,c.1354,d
Τεαγισμὸς,ib.c. Τεαγικὸς,t.3,c.1355,a
Τεαγοβόμων,t.3,c.1348,g. Τεαγοκόμος,ib.
Τεαγομάχαλος,ib.h. Τεαγοπώγων,t.3,c.1349,a
Τεαγοπώγων,ib. Τεαγοτραγίτης οἶνος,ib.f
Τεαγοτράγιον,ib.d. Τεαγοτράγος,ib.
Τεάγος,t.3,c.1347,f. Τεαγοσκελὴς,t.3,c.1349,b
Τεαγωδάεται,t.3,c.1351,c. Τεαγωδέω,t.3,c.1352,g
Τεαγωδία,t.3,c.1350,f. Τεαγωδὸς,t.3,c.1351,f.
Τεαγωδιοχάρος,ib.d
Τεαγωδοδιδάσκαλος,ib. Τεαγωδοδιδασκαλος,ib.c,
Τεαγῳδὸς,t.3,c.1349,f Τεαγῳδοποιὸς,ib.c
Τεαμπος κηρὸς apud Aetium, Cera quæ tractando inalbuit. Item Τεαμπίζω pro λευκαίνω. vulg.lex. ex Phauorino. Ibidem Τεάπεμμα, Emplastrum quod equorum scapulis imponitur:ex Apsyrto.
Τεάπλες & Τεαπλοῦ,vide apud Hesych.
Τεαπεζα vel Τεαπις,Podex.Aristoph.αὐδὲς μεμίνημαι πώποτε τῆς ἀφεδρῶνος τραπεζης. Dicta est τράπις secundum quosdã & ea linea quæ medium ferorum diuidit in duas partes.Meminerunt Poll.& Hesych.necnon Suid.& schol. Aristoph.
Τεάπις,vide in Τεάπεζα.
Τεάπτης, Nauicula qua traiicitur. Nicandri schol.propriè nauiculam barbaricam significare ait:cuius significati meminit & Hesychius.
Τεαπίω,t.3,c.1320,c. Τεαπὶς,t.3,c.1319,g
Τεαπὸς,ib.c. Τεαπεω,ib.h
Τεαπὰς,ib.g. Τεαπεζοπικὸς,t.3,c.1320,d
Τεαπίζα,t.3,c.117,h. Τεαπεζοπικὸς,t.3,c.1213,a
Τεαπεζὰς,t.3,c.1210,h. Τεαπεζία,t.3,c.1211,b
Τεαπεζίας,ib.c. Τεαπεζιον,ib.d
Τεαπεζίτης,ib.c Τεαπεζιτικὸς,t.3,c.119,h
Τεαπεζικὸς,t.3,c.119,h Τεαπεζιλαικὸς,ib.
Τεαπεζικὸς,ib.g. Τεαπεζοποιὸς,t.3,c.120,c
Τεαπεζικὸς,ib.h. Τεαπεζόω,t.3,c.1211,c
Τεαπεζοφόρος,ib. Τεαπεζωμα,ib.
Τεαπῆν,vide in Τεαπέω.
Τεαπιλίζομαι,t.3,c.1619,c. Τεαπιλίω,t.3,c.1640,f
Τεαπιλὸς,ib.
Τεαπίω,ῶ,Calco vuas in lacu.Hesiodus,οἵη μὲν ἐτράπετο. Et Hom. Ἄλωας δὲ τραπείτην. B
Τεάπηξ,Hasta,Hesych.
Τεαπητὴς, Vuarum calcator. At Τεαπητὸς,Mustum,Trapetum.v.l.τραπητὸς,ὁ οἶνος,Hesych.
Τεάπημα,t.3,c.1615,h
Τραφὶς,Asper.τραχὺς,Hesych.
Τεαπὰ, Locus vbi siccantur ficus. Dicitur & de vase cui ficus & alii fructus imponuntur. Vide Poll.& Hesych.apud quem repone πρεαίτιον pro πρεαίτιον.
Τραυλίω,Τραυλισμὸς,vide in Τραυλὸς.
Τραυλὸς,ὸν,ὁ, Balbus, Blæsus. Alcibiades narratur fuisse τραυλὸς, vtpote ρ pro λ pronuntians.vnde irridetur ab Aristophane. Plut. De prud.animal. ἡμεῖς μὲν τὸ ἁβρὸν καὶ τὸ ἁπαλὸν καὶ τὸ τραυλὸν οὐδὲν ἂν ὠφελήσειε. Et ζαυλὴ fœmina, Calliæ apud Pollucem,Τραυλὴ μὲν ἦτον, ἀλλ' αἰσχυνομένη. Ab eo nomine adiectiuo est substantiuum Τραυλότης,Balbuties. Ab eodem est & verbum Τραυλίζω,Balbutio,Balbè loquor, Balbus fum,aut blæsus.Aristoph.οὐτ' Ἀλκιβιάδης ὢν τυγχάνει με τραυλότης, Ὀλίγης,Θείωλις τὼν κεφαλὼν πόλλας ἔχει. Apud eundem cũ accus.in Nubibus,αἰδοῖ μέμοι σου τοῦτο ζαυλίζοντος. Affertur & passiua vox Τραυλίζομαι, sed absque exemplo. Hinc autem est Τραυλισμὸς,Balbuties: idem quod ζαυλότης. C D
Τραῦμα,t.3,c.1343,a. Τραυματίας,ib.d
Τραυματίζω,ib. Τραυματικὸς,ib.c
Τραυξατα,Quæ ex iumentorum præsepi decidunt,& eorum reliquiæ. Item Spinosa ligna & arida, Suidas ex Pherecrate. At Hesychius Τραύσματα habet,quod exp. ξυρὸν παῦ,ἢ φρύγανα.
Τραυω,t.3,c.1343,a
Τεαφαλὶς,Coagulum.Caseus recens.Hesychius habet etiam τραφαλίδα,sicut & ζραλίδα. E
Τεαφερὸς,ὸν,ὁ,Aridus,Siccus.Sæpe autem ζαφερὴν dicitur à poetis terra seu continens:sicut ὑγρὴ,de mari. Hom.Il. ξ,— εἰ μὲ οἴσειεν ὀπὶ τραφερὴν ἠὲ καὶ ὑγρήν. Sic Epigr.l.2, Εἰ ζαφερὴς πάσης ἀλτόμενος κίονος ὀδύσσῃς. Ibidem,Κελεφὼν,τραφερὴς ἄγχου Ἰωνίης,Ioniæ quæ est in continente. Ex Apoll. Arg.2, κίλλθδς τραφερὴ, iter quod fit per cõtinentẽ.sic κίλλθδς ὑγρὴ ibidem,quod fit per mare. De huius autem nominis deriuatione lege Eust.
Τεάφηξ,Pars nauis vbi scalmi ponuntur. Plura Etymol. & Suid. F
Τεαχεῖα,t.3,c.1601,a.& 1602,b. Τεαχεὺς,t.3,c.1602,d
Τεαχέως,t.3,c.1601,c. Τεαχεῶτης,t.3,c.1602,c
Τεαχήλα,t.3,c.1598,f. Τεαχήλια,t.3,c.1599,a
Τεαχηλιάω,ib.c. Τεαχηλίζω,ib.d
Τεαχηλισμὸς,t.3,c.1600,b. Τεαχηλοκοπία,t.3,c.1598,g
Τεαχηλος,ib.c. Τεαχηλὼς,t.3,c.1602,d
Τεαχῆν,ib.c. Τεαχηρατῆς,ib.
Τεαχὶς,ib. Τεαχὶς,ib.
Τεαχυδίρμων,t.3,c.1601,b. Τεαχυπὰς,ib.f G
Τεαχυὰω,ib.& t.4,c.319,b.ob.Τεαχύφρακες,t.3,c.1601,c
Τεαχυτης,ib. Τεαχὺς,t.3,c.1600,f
Τεαχυσμα,t.3,c.1601,g. Τεαχυσμὸς,ib.
Τεαχύτατα,ib.c. Τεαχύτερ,ib. Τεαχύτης,ib.e
Τεαχύφλοιος,ib.b. Τεαχωδὴς,ib.g
Τεαχωμα,t.3,c.1126,c.ob.& 1601,g
Τεαχωματικὸν κακοήθες,t.3,c.1602,a
Τεαχὼν,ib.b. Τεάχων,ib.
Τεαχωπὸς χώρα,ib. Τεάω,t.3,c.1317,a H
Τρεῖς,t.3,c.1603,a. Τρέμω,t.3,c.1671,g
Τρεμώδης,Tremulus,in v.lex. Sed perperam fortasse pro Ζεμώδης.
Τρίπεμμα,t.3,c.1613,e
Τριπλοῦν,t.3,c.1616,a. Τριπὸς,ib.
Τριπύτης,ib.

Τρίπα, t.3,c.1612,g.
Τρίφος, t.3,c.1643,c.
Τριχάϊπτος, t.1,c.935,g. & 1912,c.ob.
Τρίχος, Truncus, Ramus, Planta, Germen. Hesych.
Τρίχω, t.3,c.1653,a.
Τρηχαλέος, Petrusus. διφθέρας, Hesych.
Τρηχύς, t.3,c.1674,g.
Τρημαστής, Aleator, vt dictum est t.3,c.1317,d, ex Hesychio. Sed quum Τρημαΐζω verbum apud Pollucem extet, significans ludere alea: merito quis suspicetur τρημαστάς, reponi debere apud Hesychium pro τρεμαστάς. Pollucis autem exemplar τρεμαΐπτω habet, duplici mutatione. sed quod ad priorem attinet litteræ n in ι, ea ex ipsomet refelli potest. Dicit autem esse Doricum nomen, sicut & verbum.
Τρημαΐπτης, t.3,c.1317,d.
Τρικαλαισμός, t.3,c.1319,d.
Τρίπους, t.3,c.1674,d.
Τρίπς, ib.f.
Τρηχύς, ib.
Τρηχύ, ib.
Τρηχῶ & Τρήχω, t.3,c.1602,f
Τρία, t.3,c.1603,a.
Τρίαινα, t.3,c.1605,h.
Τριαινίον, ib.
Τριακάς, t.3,c.1606,f.
Τριακαταμήμερος, t.1,c.495,b. & t.3,c.1606,e.
Τριακαταμήμερος, t.3,c.1606,e.
Τριακοντάπηχυς, t.1,c.1194,e.
Τριακοντάπους, t.3,c.1606,f.
Τριακοντάμοιρος, ib.
Τριακοντάπηχυς, t.3,c.285,c.
Τριακοντάετία, t.3,c.1603,b.
Τριακόντορος, ib.g.
Τριακοντόρυος, ib.
Τριακοσιόγυος, t.2,c.1481,f.
Τριακοσιόπους, t.3,c.1606,f.
Τριάξ, t.3,c.1606,g.
Τριάς, t.3,c.1607,a.
Τριάσιον, ib.c.
Τριβαδικὴ ἀσύλλαβα, t.3,c.1331,e
Τριβακή, t.3,c.1330,e.
Τριβακός, t.3,c.1330,e.
Τριβακός, ib.d.
Τρίβαλλοι vel Τριβαλλοί, Sycophantæ, aut Mensarum affectatores. Vide Hesych. & Aristoph. enarratorem.
Τριβαλός, t.3,c.1330,h.
Τρίβαξ, t.3,c.1330,g.
Τριβέας, t.1,c.711,b.
Τριβώλιον, t.3,c.1330,d
Τρεβάτη, ἡ πρώτη τῶν ἐν τῷ ἱππικῷ ἀγῶνι ἀμαξῶν, Hesych.
Τρεβάτιον, t.3,c.1330,f.
Τρεβέλλιον, t.3,c.1330,f.
Τρεβέλλιος, t.3,c.1330,f.
Τρεβέλλιος, ib.f.
Τρεβέλλιος, ib.g.
Τρεβέλλιος, ib.h.
Τρεβέλλιος, ib.
Τρεβέλλιος, ib.
Τρεβέλλιος, ib

Τειτθήτης,t.3,c.1613,b.
Τειτθίδιον,ib.
Τειτθιάζω,ib.d.
Τειτθιάων,ib.
Τειτθικὸς,t.3,c.1613,b.
Τειτθὸς,ib.e.
Τειτθύδιον,ib.d.
Τειτθίδιον,propr.ib.
Τειτθίδιος,ib.
Τειτθίδιος,propr.ib.
Τειτθίδιος,ib.
Τειτίλιον,t.3,c.1613,b.
Τειτόνιος,t.3,c.1111,c.
Τειτὼ,ib.b.
Τειτωφόντης,t.2,c.1402,a. & 1404,d
Τειτών,t.3,c.1327,g.
Τειτῶνες,ib.g.
Τειτῶνη,t.3,c.594,b.
Τειχαίζων,ib.c.
Τειχαλεκτρίς,ib.
Τειχάντριαι,ib.d.
Τειχασίδης,ib.
Τειχέσκιμψις,ib.
Τειχήρη νόσημα,ib.
Τειχεσπαὶ,t.1,c.1105,d.& t.3,c.1611,e
Τειχίλιος,t.1,c.1184,a.& t.3,c.1605,b
Τειχιξώλης,t.3,c.1611,e
Τειχιδδαίμων,t.1,c.897,d.& t.3,c.1611,e
Τειχίοπτον, vide in Τρυίοπτον.
Τειχοδίκια,t.3,c.1611,e.
Τειχοδικαίτης,ib.
Τειχοδικαλλιος,ib.
Τειχοδικαστὴς,ib.f
Τειχοδικαστὴς,ib.
Τειχοδικήρης,t.1,c.1150,d.& t.3,c.1611,f
Τειχοδικήργος,t.2,c.1436,c
Τειχοκαθαίρων,t.3,c.1611,f.
Τειχοκατάβυστος,ib.g
Τειχοκατέχτης,ib.
Τειχοκληδὼν,ib.
Τειχολὶς,t.3,c.810,f.
Τείχολιπὴς,t.2,c.715,f.
Τειχομαχαῖος,t.2,c.773,d.
Τειχομαχαίτης,t.2,c.773,g.
Τειχομὸς,t.3,c.1675,b
Τειχομύλιον,t.2,c.991,a.
Τειχοπίζυρος,t.3,c.1611,h
Τειχοπάλβιος,t.2,c.1169,d.
Τειχοπάτμος,t.3,c.953,c
Τειχοφάλιον,t.3,c.1612,b.
Τειχοφάτης,ib.
Τειχοφθὼ,ib f.
Τριαΐσω,ib.e.
Τριαῖος,ib.d
Τριαίσιον,t.3,c.1605,c.
Τείαιχος,t.3,c.974,b.
Τριαιχεὶ,t.3,c.987,g.
Τρίαιχες,ib.
Τριαυλαβία,t.3,c.1605,c
Τριαυλαζες,t.2,c.581,a. & t.3,c.1605,c
Τριαυπίσατος, t.1,c.1800,d.& t.2,c.1402,a.ob.
Τριεχάλιον,t.4,c.511,h.
Τριεσμαῖος,t.3,c.1215,h
Τείσαμος,ib.
Τριπαχρηστὴς,ib.c.
Τριπαῖος, ib.
Τριπαῖος,ib.
Τριπαῖος,ib.c
Τριπαλοφοὺς πυρὸς,ib.e.
Τριπάλαιπος,t.3,c.1235,b
Τριπάνιος,t.3,c.1612,c
Τείπαπος,t.3,c.568,e.ob.& 1608,g
Τριπηγόνη,t.1,c.841,d.
Τριπηγονες,ib.
Τριπία,t.3,c.568,d.ob.& 1610,c.
Τριπὶς,t.3,c.1610,f
Τριπόω,ib.e.
Τείπη,t.3,c.1609,b
Τριπημόριον,t.2,c.854,g.& t.3,c.1609,b
Τριπημορὶς,t.2,c.854,h.& t.3,c.1609,b
Τριπηχυία,t.1,c.828,b. & t.2,c.919,a.ob. & t.3,c.1610,a
Τριπηχὺς,t.1,c.828,b.
Τριπικέλυβον,t.3,c.1609,g
Τριπικέλυβον, in vulg.lex.perperam pro τετρακέλυβον. Remittunt autem ad κέλυβον: quod itidem malè pro καλαύβοι ſcribunt: quum in eo ipſo Ariſtoph.loco què ibi afferunt, ſit καλαύβοι, non κελαύβοι
Τριπιλωὶς,t.2,c.919,a.
Τείπη,t.3,c.1610,d.
Τριπλάτιον,ib.
Τρίπλες,t.3,c.1608,g.
Τριπλόη,ib.d.
Τριπλόα,t.3,c.1608,d.
Τριπλὶς,ib.g.
Τριπὸς,t.3,c.1607,h
Τριπὸ, Æolibus eſt κεφαλὴ, vt vult ſcholiaſtes Ariſtophanis. vnde epithetum τετρηχήνα quidam deriuatum putant. Alii ad aliam dialectum pertinere nomen illud τριπὸ exiſtimant. Vide Heſychium: cui τριπὸ alia etiam ſignificat.
Τείπος,t.3,c.1610,d
Τριφάλεια idem quod τριφάλαινα: quæ ſcripturæ magis recepta eſt.
Τριφάσιος,t.4,c.53,d.
Τριφοίνικος,t.4,c.1743,a.
Τείφυμος,ib.
Τριφοὺν,t.4,c.1743,b
Τείχα,t.3,c.1610,g.
Τριχαΐξ,t.1,c.1333,h.
Τείχαπον,t.1,c.1586,a.
Τριχαί,t.1,c.1588,f.
Τριχὰ,t.3,c.1610,g.
Τριχαία,t.1,c.1587,f.
Τριχαικὸς,t.1,c.1588,d.& t.3,c.683,d.ob.
Τριχαίνα,t.1,c.1588,c.
Τρίχαιον,t.1,c.1587,d.
Τρίχιον,t.1,c.1588,c.
Τριχισμὸς,ib.f.
Τριχῆς τυπὴ εἶα,t.3,c.1118,a.
Τριχαβρὰς,ib.b.
Τριχαιδὲς,ib.
Τριχθὰ,t.3,c.1611,a.
Τριχαίμας,t.1,c.1585,d.
Τριχολάβιον,ib.
Τριχολογέω,ib.
Τριχομανὶς,ib.
Τείχορος,t.4,c.565,e.
Τριχορρύτω,t.1,c.1585,f.
Τριχοτρώκτης,ib.e.
Τείχουλος,t.2,c.1586,f.
Τριχοφυία,t.1,c.1585,f.
Τριχόφυλον,ib.g.
Τριχόω,t.1,c.1587,e.
Τριχοὺς, τὸ, ſubſt.t.1,c.1587,c.
Τείχωμα,ib.f. & t.2,c.317,e.ob.
Τριχωμάτιον,t.1,c.1587,g.
Τείχωσις,t.1,c.1587,g.
Τριημερία,t.3,c.1317,f.
Τειψιχὼς,ib.f.
Τειωβολιμαῖος, t.3,c.1604,h
Τειωβολὸν,t.1,c.713,f.& t.3,c.1605,a
Τειώλαξ, Certamen curſus virginum, Heſych.
Τειωτυμία,t.2,c.1335,g.
Τειώτυμος,ib.
Τειώτης, t.3,c.1605,f
Τειωτὴς, Monile, in v.l.ſed perperam pro Τειώτης, ſi quidem Etymologum ſequimur.
Τειώφρας,t.3,c.1605,f.
Τειώτης,ib.
Τρεμίζω, vnde Ἔμαξε in v.l.Intremuit.
Τρομβώδης, Turbinatus, in v.lex. Sed vereor ne perperam ſcriptum ſit pro στρομβώδης.
Τρομαρὲς,t.3,c.1672,f.
Τρέμης,t.3,c.1673,a.
Τρομὸς,t.3,c.1672,a.
Τρόνις, Stuppa, Stamen, Fuſum. Vide Heſych. apud quem eſt & Τρόνα.
Τρόπα, Luſus puerilis genus, qualis eſt noſtratium puerorum, quum de nucibus ex certo interuallo in foſſulam conijciendis certant. quod Pariſiis vocãt *Iouer à la foſſette*. nam *foſſette* eſt foſſula. Sed ἀστραγάλοις aut ἀκάλοις aut βαλαΐνοις id faciebant Græci pueri, vt ex Pollvce diſcimus: apud quem certè terminatio hæc ſuſpecta eſt. Apud Heſychium autem legitur Τρόπα, expoſitum, κεντρεῖα, & σύμβολα γίκης: ſed non dubito quin reponi debeat Ἔστραμα.
Τροπαί,t.3,c.1617,f.
Τροπαῖοι,t.3,c.1618,a.
Τροπαῖος,t.3,c.1617,d.
Τροπαὐχος,t.3,c.1618,h.
Τροπαιοφορεῖς,ib.
Τροπαιοφορὸς,ib.d.
Τροπαλὶς, Aſperum. τραχὺ, Heſych.
Τροπαῶν,t.3,c.1619,e.
Τροπὶς,t.3,c.1616,d.
Τροπὴ,ib.
Τροπία,ib.e
Τρόπιον,ib.
Τροπαιοκήχω,t.3,c.1619,a
Τροπαιοφορεία,ib.g
Τροπαλίζω,t.3,c.1619,c
Τροπαλὶς,t.3,c.1640,b
Τρόπαλις,t.3,c.1640,b
Τροπίς,t.3,c.1610,d
Τρόπαλις,t.3,c.1640,b
Τροπάζω,t.3,c.1619,c

Τροπίας οἶνος, ib.
Τροπίζω, ib.f.
Τροπικῶς, ib.b.
Τροπολογίω, t.2,c.1637,f.
Τρόπις, t.3,c.1620,f. & 1635,b
Τροπὶς, t.3,c.1639,g.
Τροπὸν, t.3,c.1620,c.& 1640,a
Τροποφορέω, t.3,c.1637,g
Τροποφορία, t.3,c.1637,g
Τροπωτὴρ, t.3,c.1640,a.& t.2,c.538,a.ob.& t.3,c.286,a
Τροφαλὶς, t.3,c.1648,d.
Τροφαλὶς, ib.g
Τροφεῖς, ib.b
Τροφεῖον, ib.c.
Τροφεύω, ib.
Τροφὴ, t.3,c.1646,f.
Τροφὴ, t.3,c.1643,a
Τροφὶμ, ib.f
Τρόφις, ib.e
Τροφίς, ib.d.
Τροφίας, t.3,c.1647,d.
Τροφίμος, ib.e.
Τροφοδοσία, t.3,c.1642,h.
Τροφὶς, t.3,c.1647,h
Τροφωδὸς, t.3,c.1648,a
Τροφὶς, t.3,c.1646,d.
Τροχαϊκὸς, t.3,c.1654,e
Τροχάζω, t.3,c.1656,a.
Τροχαίτερον, t.3,c.1669,c
Τροχαλιώδης, ib.d
Τροχαλὶς, ib.b.
Τροχαλία, ib.
Τροχαλὸς, t.3,c.1654,f. & c.1669,b
Τροχαῖος, t.3,c.1656,a.
Τροχαντὴρ, t.3,c.1670,f.
Τροχαῖος, t.3,c.1655,g
Τρόχασις, t.3,c.1669,b.
Τροχαλάτης, ib.
Τροχαλατῶ, t.3,c.1668,d.
Τροχαλία, t.3,c.1669,g
Τροχαλάτης, ib.b.
Τροχαλὶον, ib.g
Τροχιλικὴ, ib.f.
Τροχία, ib.
Τροχὰ, t.3,c.1670,b.
Τροχίζω, t.3,c.1670,c
Τροχίσκ, t.3,c.1655,g.
Τροχαλία, t.3,c.1655,h
Τροχιλία, t.3,c.1669,e.
Τροχίλιον, t.3,c.1655,a
Τροχίλος, t.3,c.1670,a.
Τροχίλος, ib.
Τροχίσκος, t.3,c.1670,c.
Τροχαντὴς, t.3,c.1668,a.
Τροχὸς, ib.
Τροχαντὶς, t.3,c.1668,b.
Τροχὸς, t.3,c.1667,c
Τροχοπιάω, ib.
Τροχὸς, t.3,c.1654,a.
Τρωάω, t.3,c.1342,b
Τροχόω, t.3,c.1656,b.

Τρύβλιον, aut Τρυβλίον, v. πί, Catinus, Patella. De vase in quod cibi imponuntur, apud Lucianum in Timone, ἀκριβῶς τὸ τρυβλίον τοῦ λιχανοῦ ἀποσμήχων. Athenæus fuisse dicit ἀγγεῖος κεφαλωτὸν, ὃ τὸ ἐχόμενον ὡς ἔπεσι ὑφιέμενον βαπτόμενος. In v.l. redditur etiam Patella, Ollula, Acetabulum. item Culeus. sed affertur tantùm hic Aristophanis locus in Pluto, — ὁ Ζεὺς βούλεται Εἰς ταυτὶ ὑμᾶς ξυγκυκίσαι τρυβλίον Εἰς τὸ βαραθρον ἐμβαλεῖν. Eadem redditum fustle & Trulla à quibusdam testantur.

Τρυγαβόλιον, t.3,c.1676,f.
Τρυγὰω, t.3,c.1355,d. & 1677,c
Τρυγὰς, t.3,c.1676,f.
Τρυγάρης, t.3,c.1682,a
Τρυγὰς, t.3,c.1679,a.
Τρυγὼ, t.3,c.16 6,f
Τρύγη, ib.d.
Τρυγὼν, t.3,c.1677,g
Τρυγητὴς, ib.
Τρυγητὴς, t.3,c.1678,d
Τρυγητὴς, ib.f.
Τρυγηφάγος, t.3,c.1676,g
Τρυγηφαγὶς, t.3,c.1682,a.
Τρυγία, t.3,c.1682,c
Τρυγία, ib.b.
Τρυγὶας, ib.a
Τρυγὼδης, ib.c.
Τρυγὼν, t.3,c.1680,c
Τρυγοδαίμονες, ib.f.
Τρυγοπάτης, ib.e
Τρύγος, ib.g.
Τρυγοκομφία, ib.f.
Τρυγοπάτης, ib.e
Τρυγοφάλαινα, ib.c.
Τρυγὼν, t.3,c.1676,a
Τρυγὼν, t.3,c.1324,e
Τρυγωδία, t.3,c.1681,d
Τρυγωδὸς, t.3,c.1682,a.
Τρυγὼν, t.3,c.1676,a
Τρυγωδὸς, ib.f.
Τρυμὰ, t.3,c.1320,f. & 1322,a
Τρυζω, t.3,c.16 5,c.
Τρυμαλιὰ, t.3,c.1320,g.
Τρυμὴ, ib.f.& 1322,a
Τρυξ, t.3,c.1676,d. & 1679,f.
Τρυπὰ, t.3,c.1320,h
Τρυπανὸν, t.3,c.1321,d.
Τρυπανὸω, ib.b
Τρυπάω, ib.a
Τρυπανὸν, ib.d.
Τρυπημα, ib.c
Τρυπηλὴ, ib.e.
Τρυπητὸν, t.3,c.1322,e
Τρυπητὸς, ib.d.
Τρυπητὸν, ib.c
Τρυσβίος, ib.b.
Τρυσπανὶς, ib.c
Τρυσπανὶς, ib.d.
Τρυσὸς, ib.b.
Τρυσὸς, t.3,c.1323,c
Τρυσμὸς, t.3,c.1675,g.
Τρυσὼν, t.3,c.1323,c
Τρυσωνὶς, t.3,c.1325,b.
Τρυσωνὶς, t.3,c.1324,g
Τρυσωνίσκη, t.3,c.1325,a
Τρυσωνίσκη & Τρυσωνὶς, perperam in v.l. pro Τελωνίσκη & Τελωνὶς, quæ vide suo loco.

A Τρυφαλὶα, pro Galea, sæpe apud Homerum. sic autem dicta traditur quod τρεῖς φολεὰς haberet, (id est tres conos) positos v pro ι. li.2,— φαεινὴ τρυφάλεια. ll.3,ἰχλὶς τρυφαλείας. Legitur & Τρυφάλη apud Hesychium.
Τρυφαλὶς, t.3,c.1648,d.
Τρυφερὸς, t.1,c.1595,b
Τρυφερὸν, ib.
Τρυφερὸν, ib.d.
Τρυφερὸς, t.1,c.1595,a
Τρυφὴ, t.1,c.1594,f.
Τρυφηλὸς, t.1,c.1595,a
Τρύφημα, ib.c.
Τρυφηλὸς, ib.
B Τρυφὸς, t.1,c.1593,a.
Τρυχάρες, t.3,c.1314,e
Τρυχὴρ, ib.f
Τρυχὴς, ib.
Τρυχὼ, ib.a
Τρυχὸς (tradunt quidam idem esse cum τρύχη: quod vide suo loco. At verò τρυχὴ quod apud Theocritū exponitur μαλακὸν, tanquam videlicet ἰσοῦται τρύχη. Est autem Τρυχὸς & Τρύχη (ve addit scholiastes) olentis quidam genus. ἢ κοινῶς λεγόμενον ἀγριομαντζουκα, inquiunt, addiq; dici τρυχὸς, sed Theocritum metri causa ita dixisse.
C Τρύχης, t.3,c.1324,c.
Τρυχὼν, t.3,c.1320,e.& 1321,f
Τρυχὼ, ib.c.
Τρυω, t.3,c.1320,e.& 1321,
Τρυωλία, ων, τὰ, Bellaria: ita dicta ἀπὸ τῆ τρυγὰ. Aristophanes Pluto, ἐχθὲς μὲν τρυωλία ἦν ὑμῖν παρατεθειμένα λαπτ', ὅτι δοῦναι ἐπαναγκάζειν χαλεπὸν. A Pollucis τρυωλία numeratur lib.6, μυρτίδες, μακτρία, τρυωλία Hesychius Τρυωλία Laconicum esse tradit. Addit Τρυωλεῖον δέρμα, παῖς μαλακὸν ἄμ. Affertur in
Τρωγάλιος, in v.l. pro Equulus.
D Τρώγλη, t.3,c.1346,h.
Τρωγλαὶ, t.3,c.1347
Τρωγλοδυτὼ, ib.b.
Τρωγλοδύτης, ib.b.
Τρωγλοδύτης, ib.c
Τρωγλοδυτικὸς, ib.d
Τρωγλοδύτης, ib.b.
Τρωγὼν, t.3,c.1344,c
Τραίζειν, Hesych. exp. ψιθυρίζειν & συμπαίζειν.
Τρωκτὴς, t.3,c.1345,c
Τρωκτὴς, ib.d
Τρωμὰ, t.3,c.1342,g.
Τρωμαπίζω, ib.h
Τρωμὴ, ib.
Τρωξὶς, t.3,c.1345,b
Τροξαλὶδες, t.3,c.1345,b.
Τροξάπα, ib,a
E Τρωξάρτης, t.1,c.225,i. & t.3,c.1345,c
Τρωξὶς, ib.
Τρωξὶμος, t.3,c.1344,e.
Τρωπὰω, ib.f
Τρωπάσκω, t.3,c.1619,g.
Τρωπὼν, t.3,c.1620,c.
Τρωπὼν, t.3,c.1345,g.
Τρωσὼν, t.3,c.1343,
Τρωχαδὸς, t.3,c.1656,f.
Τρωὼν, t.3,c.1343,
¶ Τυ, t.3,c.1121,c
Τυβαεὶς à Doribus vocabatur extremum quid. est extremus missus) teste Poll. nimirum
Τυβχάνω, t.3,c.1438,f.
Τυκὰν, t.3,c.1
F Τυκίζω, t.3,c.1415,h.
Τυκὶν, ib.
Τυκὸς, ib.f.
Τυκὼν, t.3,c.1424,c.
Τύλας, t.3,c.16
Τυλαὶ, Turdorum genus, quod & ἰλλὰς vocatur Hesych. & Ιλλαὶ, t.1,c.1925,a
Τυλᾶν, t.3,c.1683,h.
Τύλη, ib.d
Τυλία, ib.h
Τύλιμες, Crumena pellicea, v. l. ex Epig
Τυλιὰω, t.3,c.1684,b.
Τυλοειδὴς, t.
Τυλὸς, ib.d.
Τυλὼν, ib.g
Τυλοειδὴς, t.
G Τυλοφαὴτης, t.3,c.1683,g.
Τύλωμα, t.3,c.1683,a
Τυλωσὶς, t.3,c.1126,c.ob. & 1683,b
Τυλωτὰ παλαια, t.3,c.1683,a
Τυμβαὶς, t.3,c.1686,a.
Τυμβὶς, t.3,c.1686,c.
Τυμβὶς
Τυμβὶς
Τυμβὺω, ib.b.
Τυμβὺω
Τυμβὶτης, ib.
Τύμβος
Τυμβοχαλκὼω, ib.h.
Τυμβοχὼω, ib.h.
Τυμβοχὼω
H Τυμβοχὼν, ib.
Τυμβωρυχὸς, ib.c.
Τυμμὴ, t.3,c.1687,a.
Τυμπανὶζω, t.3,c.1696,b.
Τυμπανὶστρια, ib.
Τυμπανιστρὶς, t.3,c.1696,a.
Τυμπα
Τυμπα
Τυμπα

Τυμπανίσκος ὄδηγος, t.3,c.1782,b
Τύμπανον, t.3,c.1695,f. Τύμπανος, ib.
Τυμπανοφορήσομαι, t.3,c.1696,a
Τυμφόκιον apud comicos εἰ ὀρτυγομήτρα. Vide Poll. Suprà τυμφοκίνη.
Τυών, t.3,c.1121,d
Τυώς, vel potius Τυώνης, (est tamē Τυωνὶς apud Hesychium) Paruus. τυώνη (inquit schol. Aristophanis) τὸ μικρόν. At Hesychius Τυωνὶς & μικρὸς & παιδικῶς exponit. Sed Τυωνόδης frequentius est vel potius Τυωνιστί, terminatione Attica: sicut & censetur Atticum hoc vocabulum. Μηνὸν (inquit Eustathius) καθὰ τὸ τυννοῦτον, οὕτω καὶ αὐτὸ δηλοῖ παρ' Ἀττικοῖς τὸ μικρόν. Sæpe vtitur Aristophanes hoc vocabulo, cum illa terminatione Attica: apud quem interpretātur & Paruū seu Paruulum, & Tantillum. In Acharn. Ὁ δ' αἶσα ὁ λέξων, οὐπώ τυννοῦτον, vbi schol. annotat τυννοῦτα dici ostendendo minimum digitum. Idem scholiastes in hunc versum Nubium, Σκέψαι δ' εἴ σου γ' ἐστὶ γαστρίδιον τυννουτὶ οἷα πέπρδας, (sed τυννουτὶ hic vnico ν scriptum est, in Aldino quoque exemplari) annotat, σωκρατικῶς δὶ πρὸς δακτύλους ἐρεῖ. τυννοῦτον τὸ μικρόν. Apud eundem in Nubibus legimus παιδάριον ὡς τυννουτί. vbi scribit, Εὐθὺς γὰρ τὸ παιδάριον ὡς τυννουτί, ἐκπαθὲς ἔνδον εἶπας. Et in Ranis, ἐν πλοιαρίῳ τυννουτὶ legimus, Ἐν πλοιαρίῳ τυννουτὶ σ' αἴρων γέρων Ναυτης δίψιχος, δὺ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών. Vbi rursum schol. annotat, σωκρατικῶς πρὸς δακτύλους φησί: sed addit, καὶ κωμικῶς τὸν παλαμαῖον. Quibus adiungit, αἰπὺ τὸ μικρόν. Obserua autem in his quoque duobus locis posterioribus scribi gemino ν. quam scripturam sequendam esse censeo, vtpote Eustathii quoque & Suidæ testimonio nitentē. Quinetiam Hesychius habet Τυνὸς duplici ν, vti dixi. Cui addendum est & Τυνοῦν, ex eodem, quod exponit itidem τὸ μικρόν. Nisi fortè pro Τυνοῦν hoc τυννοῦν perperam scriptum fuit.

Τυντλὸν Hes. ait esse πηλόν. i. lutū. Vnde Τυντλίζειν cùm alia significat apud eum, tum verò ὀδηγεῖσθαι πηλοῦ. Est & Τυντλώδης apud Suidam pro πηλώδης. Apud Hesychium autem Τυφλώδους perperam scriptum esse videtur pro τυντλώδους: & in expositione ὑλώδους perperā pro ἰλυώδεις. Vide & Παρδαλεύς.

Τύξις, t.3,c.1415,c.
Τύπανον, t.3,c.1695,e.
Τυπανὸς, t.3,c.1687,e.
Τυπη, t.3,c.1687,a.
Τυπιάς, ib.f.
Τυπικῶς, ib.
Τύπις, t.3,c.1689,b.
Τυπλέω, t.3,c.1686,f
Τυπλὸν, ib.c.
Τυπωδὴς, t.3,c.1692,f.
Τύπωμα, t.3,c.1693,b
Τυπαζω, t.3,c.1687,d
Τυπὶς, ib.d
Τυπίω, ib.d.& 1696,f
Τύπις, ib.d
Τυπικὸς, t.3,c.1692,h
Τυπὶς, t.3,c.1695,e
Τυπόω, t.3,c.1693,a
Τύπλωμα, ib.e
Τυπωδὴς, ib.g

Τύπωσις, Informatio, Deformatio, Expressio. Et Τυπωτὸς, Informatus, Deformatus, Expressus, Effictus. Lycophron, πῆμα θηλυ τυπωτὸν.

Τυραννεῖον, t.3,c.1699,g
Τυραννεύομαι, t.3,c.1700,a.
Τυραννία, t.3,c.1700,b.
Τυραννίζω, t.3,c.1700,g.
Τυραννικῶς, t.3,c.1699,b.
Τυραννὶς, ib.c.
Τυραννοκτονία, t.3,c.1698,c.
Τυραννοκτόνος, ib.b.
Τύραννος, t.3,c.1697,e
Τυραννὸω, t.3,c.1699,h
Τυραννώδης, ib.f
Τυραννόω, ib.
Τυραννὶς, t.3,c.1698,f
Τυραννίων, ib.h
Τυραννικὸς, t.3,c.1700,g
Τυραννοκτονία, ib.
Τυραννοκτόνος, ib.d

Τυράω, & Τυρβάζομαι, vide in Τύρβη.

Τύρβη ης, ἡ, (necnon Σύρβη, teste Eustathio: ex quo fortasse illud factum est, quum tamen aliqui τύρβη à τυρὸς deriuent) Turba ea significatione qua dicitur turba hominum. Lucianus, ἐσθῆτες μὲν συντεθεῖσαι ἐς ὄχλου τὴν τύρβη. Interdum etiam pro Turba, significante tale quid quale sonat & Tumultus, (qua tamen in significatione dicitur potius Turbæ numero plurali) vt apud Polybium, ἀμιξίας καὶ θορύβου καὶ τῆς λεγομένης τύρβης πᾶσιν ἐπιπεσούσης. Lucianus, ὁρᾷ ποικίλην τύρβην καὶ μεστὸν ἀεκαχῆς τὸν βίον. Budæus tamen hīc dita hominum multitudine accipit: eadem tione à Xenophonte vsurpari tradens. τύρβη exponitur etiam ἀπὸ ἀωσίας. quæ ex non potest quin suspecta sit. Ab h Τύρβη deriuatum est verbum Τυρβάζω, Tu Tumultum excito, Tumultuor. Dicit Τυρβάζομαι, passiua voce: cuius vsum hab Lucam in fine capitis 10, μεμψιμοιρῶ καὶ τυρβ λά. Quæ vetus interpres reddidit, Solicita e erga plurima: Erasmus, Solicita es & tumul multa: Theod. Beza, Solicita es & fatagis d go dixerim τυρβάζεσθαι ἀεὶ πολλὰ, esse, Tu se fatigare circa multa. Inuenitur au accusatiuo κακὰ, in hoc Sophoclis loco, (Plutarch. in libello, πῶς δεῖ πατρὸς ἀκούειν ὃ χωλαίνας οὐκ ἐρεῖ Λέγε Σύες ἀσφαλῶς πα κακά. vbi dixerim, παῦσα τυρβάζει κακὰ, esse T excitat quæuis mala. vel Tumultu suo exci Aristophanem in Vespis, Τὸν πολὺν οὖν ἐφ' ἑ σῆς βαδίζων, scholiastes τυρβάσεις exp. ἐκταρ tiam in quodam Equitum loco αἰαπτυβ λιν exponit αἰαπτοιξας: additque, τυρβάσ prìè τὸν πολὺν ἐκσῆξαι. Sed hoc nescio qu rum esse possit, nisi & τύρβη de luto vs mus. Inuenitur & nomen Τυρβασία, lucem & Hesychium consule.

Τυρεία, t.3,c.1702,f.
Τυρβάω, ib.d.
Τυρεῖς, Ambitus muri. Hesych.
Τυρεβόλιον, t.3,c.1701,a.
Τυρόεις, ib.f.
Τυρεκτικὸς, ib.
Τυρεκτὴς, ibid.b. & t.1,c.274,d. obiter.
Τυρεκμαῖος, t.3,c.1701,b.
Τυρεκόκκιον, ib.d.
Τυρεπωλέω, ib.e.
Τυρεῖς, t.3,c.1701,g.
Τυρὸω, ib.h
Τυρβασία, ib.
Τυρβάω, ib.d.
Τυρεβόλιον, ib.
Τυρόεις, ib.
Τυρεκτικὸς, ib.
Τυρεκμαῖος, ib.e
Τυρεκόκκιον, ib.
Τυρεπωλέω, ib.e
Τυρὶς, t.3,c.1700,g
Τυροφορῶν, ib.e

Τύρος, ους, ὁ, Turris, ea præsertim quæ est in m vult Galenus apud Hippocratem. Est etia τὸ πῖλος, vt vult Suidas, Xenophontis locu quem apud eum vide. Hesychio est et gnaculum. Bud. à Philostrato pro munie ambitu vrbis poni tradit. Item Τύρος, κοδομηδὸν, Suid.

Τύρω, affertur ab eo qui argumentum scripsi tyranni Sophoclei, tanquam ex eo deriuat νος. Dictus est τύραννος (inquit) ἢ τὸ ἐτυρ ρον τοῖς λαοῖς, καὶ αἰνίας ὀδηρέων. Quæ si sequ esse dicemus Vexare, Molestia afficere: a dem quod τύρειν. Sed exemplum vsus hui desidero. Subiungit autem, καὶ τυρδίων δλο αὐτὸν. Quæ verba aliud etymum illi nomi Sed & aliud illi dari, suo dictum loco fuit.

Τυρώδης, t.3,c.1701,f.
Τυτθὸς, ὸν, ὁ, Paruus, Paruulus, Pusillus. Iliad. ὀλίγα, Adhuc paruulum, Adhuc puerulum, fantem. Atque adeò inuenitur etiam quasi quod sit, adhuc ὑποπάθιον. Siquidem deriuari existimatur, mutatione literæ nitur τυτθὸς & pro τυτθὸν. Vide Eustathiu δὲν, Paruum. Homerus Iliad. α, — τεῦ ἢ οὐδ πωτε, Ne minimum quidem me honorau lo quidem honore me affecit.

Τυτὼ, Noctua, Hesych.
Τυφαίνης, t.3,c.1709,d.
Τυφεῖν, t.3,c.1705,b.
Τυφεδὼν, t.3,c.1705,h
Τύφη, vide in Τίφη.
Τυφήρης, t.3,c.1706,h
Τύφλη, Piscis quidam apud Athen. lib.7.
Τυφλίττω, t.3,c.1703,g.
Τυφλὸω, ib.
Τυφὼν, ib.
Τυφλίττω, ib.

Τυφλοπαίσμαι,οῦμαι,in v.l. Cæcum simulo. Affertúrque ex Etymologo, τυφλὸν πλάσμα. Sed errori qui apud Etymologū est,error additur. nam Τυφλοπαίτιμα (pro quo reponendum est τυφλοπλαστίμα)Etymol.non exp. τυφλὸν πλάσιεται,sed τυφλὸς πλάσιεται.

Τυφλοπλασία,ib.
Τυφλοπλαστία,t.3,c.1703,d.
Τυφλός,t.1,3,c.1702,f.
Τυφλότης,ib.h.
Τυφλοῦθις,ib.c.
Τυφλοῦσθαι,ib.
Τυφλόσωμα,t.3,c.1703,d
Τυφλόω,ib.
Τυφλώδης,t.3,c.1703,g.
Τυφλωμαία,t.3,c.1706,g
Τυφλωσις,t.3,c.1704,c
Τυφλωττία,t.3,c.1703,e
Τυφλῶττον,t.1,2,c.1394,c. & t.3,c.1703,f
Τυφοειδέως,t.1,c.846,c. & t.3,c.1706,e
Τυφομανία,t.3,c.1706,f.
Τυφος,ib.b
Τῦφος,ib.
Τυφοῦσθαι,t.3,c.1707,d
Τύφω,t.3,c.1704,d.
Τυφώδης,t.3,c.1707,c.
Τυφωμανία,t.3,c.1706,f.
Τυφωνία,t.3,c.1709,d.
Τυφὼς,t.3,c.1708,b.
Τυχαῖος,t.3,c.1454,e.
Τυχη,t.3,c.1450,a.
Τυχηρὸς,ib.g.
Τυχικὸς,t.3,c.1454,h.
Τυχίος,t.3,c.1425,h.
Τυχὸν,t.3,c.1441,b.
Τυχοσκοπία,t.3,c.1707,g
Τυχοσκοπικὸς,ib.h
Τυχοσκοπίς,t.3,c.1706,h
Τυχοσκοπῶ,t.3,c.1707,a
Τυχοσκοπῶν,t.3,c.1707,b
Τυχοσκόπως,ib.c
Τυχόω,t.3,c.1708,b
Τυχωνικὸς,ib.c
Τυχαῖος,t.3,c.1450,a
Τυχὸν,t.3,c.1438,f
Τυχηρὸς,t.3,c.1454,f
Τυχίζω t.3,c.1425,h
Τυχικῶς,ib.g
Τυχικὸς,t.3,c.1426,c
Τυχόπους,ib.

A Τύχος,t.3,c.1425,f. Τύχω,t.3,c.1424,c
ὁ Τυχὼν,t.3,c.1440,g
Τυφλὰν, Aurium lordes,Hesych. Dicitur alioqui κυφλὰν hac in significatione.
¶ Τῶ, primitiuum verbi Ταζω, t.3,c.1306,g.
Τῷ,attic.t.2,c.1152,c. Τῷ pro τοῦτο,ib.d. Τῷ pro τῷ, Τῶ pro τῷ,ibid.e. Τῷ, eo quòd,&c.t.2,c.1503,b.
Τῷδὲ, Sic,&c.ib.d. Τῷμῳ, Hoc modo, &c.ib.d.
Τὼ, artic.dualis,masculini generis:qui & nonnullis fœminis nominibus iungitur.veluti quum dicitur τὼ χείρε, item τὼ πόλει,apud Plat. Sic etiam τὼ ἡμέρα ex Xenoph.affertur.
B Τωθάζω, Dicteris incesso, Irrideo, Mordeo opprobriis. Redditur etiam Conuitiis incesso. Aristoph. Vesp, — ἢ αὖτὸν τωθάζω τεταιτῶς. Aristot.Rhet.ὁ τωθάζων τῷ τωθάσαι. Hinc Τωθασμὸς,Irrisio:Τωθαστὴς,Irrisor. Τωθαστικὸς, Irrisorius. Quinetiam Τωθαστικῶς,Irrisorie, Cum irrisione, apud Laertium in Speusippo, τὸ δὲ Διογένους φῶς αὐτὸν χέσαν τωθαστικῶς φησι, τῷ ἐκ τῆς μαθήσεως σου δοκεῖ τὸν φιλοσοφίαν καταμαλῆν.
C Τῶι, Gall.des,t.2,c.1153,c
Τωσὶ pro τῶνδε: vt dicitur ὁσὶ pro ὅδε.
Τώχαῦν pro τὸ ἀρχαῖον.
Τῶτι,t.2,c.1509,d.Sed rectius scribitur τῷτι,vel τῷ τι disiunctim.

Υ

Υ

Υ Vna ex vocalibus est,à cuius figura os quoddam ad radicem linguæ situm vocatur ὑοειδὲς,à quibusdam & ὑλειδὲς. Quæ vocabula suis locis vide.
Υ ab Æolibus ponitur pro ο:dicentibus ὄνυμα pro ὄνομα.vnde est ὀνυμαίνω.
Υ Υ apud Aristophanem,ad exprimendum sonum quē quis olfaciēs edit, spiritum naribus attrahendo. Nam in Pluto, carnes suillas olfaciens sycophanta, dicit, — ἔνδον ὄζει, ὦ μιαρώτατον Πολὺ χρῆμα τυμὶ χοῖν καὶ κρεῶν ὀπτημάτων:subiungens,ὑ ὑ. ὑ ὑ. ὑ ὑ. ὑ ὑ. ὑ. Cui Carion respondet,Καταδάκνει σ' ὀσφραίνομαί τι; Sed scholiastes aliā quoque expositionem affert: vt nimirum sit ὀσφρήμα ἀντὶ τοῦ ὄσμα ἐστίν.

Υάγχης,t.3,c.1151,g.
Υαρα,t.3,c.1153,d.
Υαχίζω,t.3,c.1773,f.
Υαχιθίζω,ib.e.
Υαχιθίσις,ib.
Υαχιθόκωμον,ib.d.
Υαχιθοώδης,t.3,c.1711,b.
Υάλιος,ib.
Υαλίζω,ib.g.
Υαλικτὶς,ib.d.
Υάλινος,t.3,c.1711,e.
Υάλος,ib.g.
Υαλουργεῖον,ib.
Υαλοῦς,ib.f.
Υαλώδης,ib.f.
Υάδις,t.3,c.1773,f
Υανὶς,ib.e
Υαχιθία,t.3,c.1711,c
Υαχιθοειδαφὴς,ib.b
Υαχιθὶς,ib.c
Υάχιτος,t.3,c.1710,a
Υαλὴς,t.3,c.1712,f
Υάλη,ib.c
Υάλιτος,ib.
Υαλῖτις,ib.f
Υάλωμα,t.3,c.1712,d
Υαλοπέτης,ib.e
Υαλουργὸς,ib.
Υαλὼν,ib.h
Υάλωμα,ib.h

Υαῖος, Aspectu terribilis. Vide alias expos.apud Hesych. qui habet etiam Υαίνων. Est & Υαία apud eundem,expositum τύφθη,μαίνη,ὕβρεις, ἀγριοχία.

Υαπις,t.3,c.1153,c.
Υαίπους,ib.
Υαῖς,t.3,c.1152,d.
Υαπὶς,ib.
Υαῖπους,ib.
Υαῖς,t.3,c.1153,b
Υαπὶ,ib.c
¶ Υβαίζω,vide in Υβωμα.
ΥΒαλλω, Doricè pro Υπερβάλλω.
Υβεις & Υβλεὶς,item Υβὶς,vide in Υβωμα.
Υβελίζω,t.3,c.1715,c.
Υβελοπαλὶς,ib.
Υβελὸς,t.3,c.1715,e
Υβελὸς,t.3,c.1713,b.
Υβελισμὸς,ib.d
Υβεσμα,t.3,c.1717,c.
Υβεστὴς,ib.e
Υβεστὴρ,ib.
Υβεστικὸς,t.3,c.1718,f
Υβεστικὰ,t.3,c.1719,a.
Υβεστικῶς,ib.d
Υβεστικῶς,ib.h.

D Υβεστόλιγος,t.1,c.1011,b. & t.3,c.1718,c
Υβεστόπους,t.3,c.1718,d. Υβεστὴρ,ib.c
Υβεστρία,t.3,c.1717,c
Υβωμα, Curuamen. Vox generalis est apud Hippocratē, significans omnem vertebrarum euersionem præter naturam,vt scribit Gorr.ex Galeno. At in v.l.dicitur esse Gibbus vel Gibber: additúrque tamen ex Galeno, itidem esse quamuis spinæ verticulorum conuersionem mutationémve præter naturam. Ibidē Υβωσις, Affectus spinæ dorsi incuruatæ & formicatæ, quo gibberes siue gibbosi fiunt. Cui opponitur κύφωσις.Quidam autem κύφωσιν esse in corpore aduerso dixerunt,ὑβωσιν cernicis,dorsi κύρτωσιν, vtribidem annotatur. Sunt porro illa Υβωμα & Υβωσις tanquā verbalia ab Υβόω,ὑβῶ, quod est à nomine Υβὶς,quo significatur Curuus, Inflexus. Item Gibbosus, Cui spina incuruata est & formicata. Apud Theocritum in idyllio quod ἐπιτύμβιον inscriptum est, habetur hic versus, Μὴ βαῖνε κείνου τυμβήματος ὑβὶς ἔστω. vbi schol.annotat ὑβὶς esse à nomine κυφὸς, abiectione literæ κ, & mutatione literæ φ in β. At verò Υβὶς paroxytone substant.de tubere in cameli dorso, ex Gaza apud Aristotelem. Pro adiectiuo autem ὑβὸς affertur etiam Υβὶς,& Υβλεὶς:sed ex his duobus alterum dumtaxat habet Hesych.qui ὑβὸν εἶναι esse dicit τὸ κυρτὸν, καμπύλον, ῥάμφος.additque,οἱ δὲ ὕβους, κυρτὰς, ὑβερεῖς. Inuenitur & verbum Τβαζω,de incuruatione.Sed Suidas ὑβαῖον exponit ὑπαῖθρον.quoniam qui vomunt, κάτω τὴν βίαν κατατείνουσιν.

E Υγιὰ,t.3,c.1723,a.
Υγιαίνω,t.3,c.1724,a.
Υγιᾶς,ib.c.
Υγιεινὸς,t.3,c.1723,e.
Υγιεινὸς,t.3,c.1725,f.
Υγιόω,t.3,c.1725,c.
Υγιωπὸς,ib.a
Υγρὰ,t.3,c.1726,d. & t.4,c.226,h.ob.
Υγραίνω,t.3,c.1728,h.
Υγρασία,ib.
Υγρὸς,t.3,c.1716,d.
Υγρόβιος,t.1,c.738,d.
Υγρομανὴς,t.3,c.1717,f.
Υγρομιλὸς,t.2,c.289,h.
Υγρόμυρον,ib.h.
Υγιάζω,t.3,c.1725,d
Υγιασμὸς,t.3,c.1725,c
Υγίεια,t.3,c.1722,c
Υγιεινὸς,t.3,c.1724,a
Υγιὴς,t.3,c.1721,d
Υγιὼς,t.3,c.1721,b
Υγρασμὸς,t.3,c.1729,a
Υγρομασσὼν,t.3,c.1728,c
Υγρόβατος,t.3,c.1727,f
Υγροσφαλὴς,t.2,c.154,f
Υγροσφαλὴς,ib.g
Υγρομανὴς,t.3,c.1727,g
τὸ Υγρὸν,t.3,c.1716,b

Υγίνως,t.1,c.1936,f.
Υγιεμέω,t.3,c.1741,h.
Υγιὴς,t.3,c.1715,g.
Υγιοφθαλμοὶ,t.1,c.1936,f
Υγιόωσις,t.3,c.1743,e.
Υγιόωσις,ib.g.
Υγιότροχλος,ib.a.
Υγιυσία,ib.c.
Υγιφθαλμὸς,ib.
Υγκοφθογγος,t.3,c.1718,b. & t.4,c.137,d
Υγκοφωνὶξ,t.3,c.1718,c.
Υγκὼς,ib.f
Υγυλὸν,t.3,c.1715,f
¶ Υδαλέος,t.3,c.1789,g.
Υδαλὶς,ib.
Υδαλὸς,ib.b.
Υδαρὰ,t.3,c.1790,e
Υδαρὸς,ib.c.
Υδαρὼ,ib.d
Υδ᾽ας,t.3,c.1774,d.
Υδατίω,t.3,c.1789,g
Υδατηρὸς,t.3,c.1788,e.
Υδατὶς,t.3,c.1789,b
Υδατος,ib.
Υδατὸς,ib.d.
Υδατοπὸνς,t.3,c.1788,g
Υδατὸπις,t.3,c.1789,a.
Υδατοσεβὲς μιον,t.3,c.1788,c
Υδατπλευσὸς,ib.
Υδατπροφέω,ib.
Υδατσοφὶς,ib.d
Υδατχλοος, ibid.e
Υδατόχελα δίχωνήματα,ibid.
Υδατόχεια ὠσία,ib.
Υδατὼδὴς,t.3,c.1788,f
Υδατωδὲς,t.3,c.1788,f
Υδατρο ὕδατ, ab ὕδως, pro quo dicitur ὕδωρ.
Υδεύω,t.3,c.1729,d.
Υδιεμὸς,t.3,c.1790,g
Υδιεμέω,ib.f.
Υδιεμὸς,ib.
Υδιερὸς,ib e.
Υδιώδης,ib.f
Υδίω,t.3,c.1729,c.
Υδνὸν, Nutrire. Vide Heſychium.
Υδνὸς,t.3,c.1729,d.
Υδνὸν,t.2,c.1201,e
Υδνόφυλλος,ib.f.
Υδὸς,t.3,c.1776,d
Υδρα,t.3,c.1787,e
Υδραγωγὶον,t.3,c.1780,d. Scribitur etiam Υδραγώγιον.
Υδραγωγία,ib.
Υδραγωγὸς,ib.c
Υδραίνω,t.3,c.1786,e.
Υδραῖος,t.3,c.1788,e
Υδρακὴς,t.3,c.1786,a
Υδραργυρος,t.1,c.533,b.& t.3,c.1780,d
Υδρατμὸς,t.3,c.1788,c.
Υδραυλαξ,t.3,c.1780,g
Υδραυλὶς,t.3,c.1781,c.
Υδραυλικὸν ὄργανον,t.3,c.1780,h
Υδραυλὸς,ib.
Υδρεῖα,t.3,c.1786,h
Υδρεῖον,t.3,c.1787,c.
Υδρελαιον,t.3,c.1781,c
Υδρεπιρρικὰς,ib.d.
Υδρὸμα,t.3,c.1787,d
Υδρὸνσις,t.3,c.1786,h.
Υδρὸνω,ib.f
Υδρὸν,t.3,c.1787,e
Υδρὸπης,t.3,c.1781,d
Υδρὶον,t.3,c.1787,d.
Υδρὶλὸς,t.3,c.1785,g
Υδροαλὸαι,t.3,c.1786,e.
Υδροχοεῖς,t.3,c.1780,c
Υδροχὸος,ib.
Υδρὶα,t.3,c.1786,b
Υδριαδὶς νίμφαι,ib.d.
Υδριαφόρος,ib.
Υδρὶον,ib.a.
Υδρὶσκη,ib.d
Υδροβατὴς,t.3,c.1776,e.
Υδρογαῖον,ib.
Υδρ γεγιον, in v.l. perperam pro υδραγώγιον.
Υδρόδοκος,t.3,c.1776,e.
Υδρωδὴς,ib.f
Υδρόεις,t.3,c.1785,g.
Υδροθὴκη,t.3,c.1776,f
Υδροκιγκαλον,ib.
Υδροκλὶκὸς,ib.d
Υδρολαπαθον,t.2,c.620,d. & t.3,c.1777,d
Υδρομαντὶα,t.3,c.1777,d.
Υδρομαστὶς,ib.
Υδρομαστυπὸς,ib.e.
Υδρομαστυπὶκὴ,ib.
Υδρομὶδευσα,ib.
Υδρομὶλη,ib.
Υδρομὶλι,ib.g
Υδρομὶλιον,t.2,c.988,e. & t.3,c.1777,g
Υδρομὶλος,t.3,c.1777,g.
Υδρομαλον,t.3,c.1781,d
Υδρομαὸμα,t.3,c.1777,h.
Υδροπαγὲς,ib.g
Υδροπτὴς,t.3,c.1782,f.
Υδροπὸσια,t.3,c.1778,a.
Υδροπὸτης,ib.
Υδροῤῥοὰ,ib.c.
Υδροῤῥοὶα,ib.c
Υδρος,t.3,c.1787,e. & t.4,c.464,e.ob.
Υδροσκοπέω & Υδροσκοπὲομαι,t.3,c.1778,f
Υδροσκὸπιον,ib.
Υδροσκὸπος,ib.e.
Υδροσταλτικὸν,ib.
Υδροστατὲω,ib.
Υδροστὸμιον,ib.
Υδροτὸκος,ib.h

A Υδροφαγία,t.3,c.1785,g.
Υδροφαγικὸν,ib.
Υδροφοβέω,ib.e.
Υδροφοβὸς,ib.b.
Υδροφορεῖα,ib.g.
Υδροχοΐα,ib.h.
Υδροχοὴ,t.3,c.1779,g.
Υδροχυτὴς,t.3,c.1780,c.
Υδρόω,ib.c.
Υδρωπιάω,t.3,c.1782,e.
B Υδρωπικὸς,ib.f.
Υδρωπὸς,t.3,c.1781,e.
Υδρωψ, aïd σαρκα, ibid.f.
Υδρωψ λθικὸς λειμαπαι, ibid.d.
Υδρωψ σαρκίτης, ib.
Υδρωψ ὑποσαρκίδιος, ib.
Υδω,t.3,c.1729,c
Υδωρ,t.3,c.1774,d. & t.4,c.164,d.ob.
¶ Υε, vox quædam minitantis. Vide Suidam.
Υειὸς,t.3,c.1152,c.
Υειὸς,ib.b
Υειὼ, Delirare, Deſipere, Heſych.
Υειὼς,t.3,c.1713,b.
C Υειὼς,ib.b.
Υειὸς,t.3,c.1711,e.
Υειουργὶον,ib.
Υειοῦχος,ib.
Υειὼς,ib.b.
Υεπὼ,t.3,c.1774,d.
Υεπὸς,ib.a
Υεπὸτης,t.3,c.1773,h.
Υεπὸς,ib.f
Υεπὼσις,t.3,c.1774,d.
Υεπὼτης,ib.b
Υὲς,ib.c.
¶ Υη,ibid.
Υηὸς,ib.
Υὶωνία,t.3,c.1153,h
Υὶωνὸς,ib.
D Υὶωνία,t.3,c.1146,h, obiter, & 1153,c
Υὶωνὸς,t.3,c.1153,g.
Υὶωνος, t.3,c.1154,a
Υὸς,t.3,c.1151,d. & 1774,b.c
¶ Υθλὴς & Υθλὸω, vide in Υθλος.
Υθλος,ὴ,ὸ, Loquacitas eius qui nugatur, Nugæ. Demoſthenes ὕθλον & φλυαρίαν coniunxit alicubi. Apud Platonem plur. ὕθλοι: De republ. lib.1, ὡς ἐγὼ οὐκ ἀποδέξομαι τοὺς ὕθλους τούτους λέγων. Hinc Υθλὸω, ῶ, Nugor. φλυαρῶ.
¶ Υἱὰς,t.3,c.1794,g.
E Υἱὰς,t.3,c.1734,g.
Υἱὸς,t.3,c.1734,g.
Υἱοθεσὶς, ibid.
Υἱὸς t.3,c.8,a. obiter. & 1734,g
Υἱὸς,t.3,c.1734,e
Υἷα,t.3,c.1734,g.
Υἷος,ib.
Υἷς,t.3,c.1734,g
Υἱωδὴς,t.3,c.1735,d.
¶ Υἰόησις,t.3,c.1735,a.
Υἰόπαις,ib.
F Υἷὸς,t.3,c.1734,c.
Υἷὸς,t.3,c.1735,c.
¶ Υἱωδία,ib.d
Υἷωνες,ib.e.
Υἷωνὸς,ib.e.
Υἷὸς,ib.f
Υἷωνὸς,ib.d
Υἰδεὺς,t.3,c.1735,f
Υἰδὴ,ibid.g
Υἰδιον,ibid.d.& 1152,d.ſed ab ῑ.
Υἰδὸς,t.3,c.1735,g
G Υἰδοῦς,ibid.
Υκὼ(ſed ab ῡ)Grunnio:& Υσμὸς,Grunnitus.
Υκὸς,t.3,c.1152,c.ſed ab ῡ.
Υὶς,t.3,c.1735,h.
¶ Υκαλὸν,Sanum, ὑγιὲς, Heſych.
Υκης,ου,ὸ, ſiue Υκὴς & Υκὴν, apud Athenæum, Piſcis quē Callimachus ἰχθὺν ἰχθὼ dixit. Zenodotus aut Cyrenæos τὸν ὕκαν vocare ἰχθύιον. v. lex. Sic apud Heſychium Υκες, ἰχθύες.
¶ Υλαγμὸς,t.3,c.1776,d.
Υλαγμὸς,ib.
Υλαγωγὲω,t.3,c.1740,c.
Υλαγωγία,ib.
H Υλαγωγὸς,ib.
Υλαζομαι,t.3,c.1741,g
Υλακὴ,t.3,c.1737,a
Υλακὸμορος,ib.b.
Υλακὸω,ib.
Υλακτὴω,t.3,c.1736,e.
Υλακτικὸς,ib.
Υλαυξ,t.3,c.1741,g.
Υλαυρὸς,ib.

Υλάω, t.3,c.1736,b.
Υλη, t.3,c.1737,c.
Υλαβάτης, t.3,c.1738,g
Υλακτης, t.2,c.293,f. & t.3,c.1738,g
Υλημα, t.3,c.1741,d.
Υλαπαγος, t.3,c.1739,a
Υλαρις, ib.
Υλατομος, t.3,c.1739,a.
Υλαορὸς, t.3,c.1740,f.
Υλαιος, t.3,c.1741,c
Υλαιὸς, t.3,c.1741,a
Υλαματίας, t.3,c.1738,h
Υλαρὸς, t.3,c.1740,f
Υλης μαΐτηρ, t.3,c.1739,f
Υλαγορος, ib. & 1740,b
Υλαορος, ib.c
Υλίαι, Prætegmina coriorum. v. lex. Extat apud Hesychiũ duobus in locis.
Υλιβατης, t.3,c.1738,g
Υλιξ, Lancea. ὑλιγες, λόγχαι, Hesych.
Υλιζω, t.3,c.1742,a.
Υλαργὸς, t.3,c.1739,b. 1741,c.
Υλιτης, t.3,c.1742,a.
Υλίφιον, ib.
Υλοβατης, t.3,c.1741,d.
Υλίης, t.3,c.1741,a.
Υλομανέω, ib.c.
Υλομήτρα, ib.f.
Υλοπία, t.3,c.1739,h.
Υλοπωλ, t.3,c.1740,a.
Υλυργία, t.3,c.1740,c.
Υλοφάγος, ib.b.
Υλοφόρος, ib.
Υλωρος, t.3,c.1740,d
Υλὸς, t.3,c.1741,f
Υλὸς, t.3,c.1741,f
Υλοσκεον, ib.b
Υλὸω, t.3,c.1736,d
Υλοχωΐς, t.3,c.1739,b
Υλοκομὸς, t.3,c.1739,b
Υλομανὴς, ib.
Υλοπαὼς, t.3,c.1740,a
Υλοπαὼς, ib.g
Υλοτομος, t.3,c.1739,f
Υλυργὸς, ib.
Υλοφόριον, ib.
Υλώδης, t.3,c.1745,b
¶ Υμα, t.3,c.1773,e
Υμα poetice, idem quod ὑμᾶς ex, Vestra. Vide Υμὸς.
Υμᾶς, t.3,c.1123,d.
Υμαδαπὸς, t.1,c.1871,b. & t.3,c.1124,a
Υμὲς, t.3,c.1123,b.
Υμεῖς, ib.a
Υμεῖον, ib.b
Υμὴν, Sterilis. στεῖρα, ἄγονος, Suid.
Υμεναῖος, t.3,c.1733,f
Υμεναῖος, t.3,c.1734,c.
Υμήνιος, t.3,c.1733,f
Υμεναιος, adiectiuum. vt ὑμήνιος βακχος, vulg. lex. ex Epigramm. Bacchus nuptialis: quia in nuptiis potationi indulgetur.
Υμὴρος, ib.
Υμηροειδὴς, ib.b.
Υμηροστραφὴς, ib.d.
Υμὰς, t.3,c.1123,b.
Υμέων, ib.b.
Υμῖν, ib.c.
Υμμας, ib.e.
Υμμες, t.3,c.1123,b.
Υμμιν vel ὔμμι, ib.d.
Υμνεω, t.3,c.1731,a.
Υμνοπαλαῖος, t.3,c.1730,d.
Υμνος, t.3,c.1732,a.
Υμνὸς, ib.
Υμοσκάφος, t.3,c.866,c. & t.3,c.1730,b
Υμοσκόπος, t.3,c.1730,b.
Υμολογίζω, ib.
Υμος, t.3,c.1729,c.
Υμωδία, ib.
Υμὸς, t.2,c.1306,c.
Υμὼν, t.3,c.1123,b
¶ Υνις, t.3,c.1154,c.
Υὴν, ib.
Υνὸς, ib.h
¶ Υο ὁσιὸς, t.3,c.1148,g
Υοβότης, t.1,c.781,c. & t.3,c.1148,h
Υονδὶς, t.2,c. v 111,c.
Υὸλὸς, t.3,c.1154,c.
Υὸς, t.3,c.1734,c.
Υοσκυαμεω, ib.d.
Υοσκυαμος, ib.c.
Υοσορβὲς, ibid.
¶ Υπαγελαω, t.1,c.13,h.
Υπαγω, Subigere, Subiugare, t.1,c.90,d.
ἄω, Suadere, ibid.
ibid.c.
Υπαγκαλὸς, t.1,c.44,c.
Υπαγομαι, Vide Υπαγω, paulo anté.
Υπαγκὴνια, t.1,c.43,c
Υπαγρὸς, ib.
Υπαγρὸς, ib.
Υπαγρεύω, ib.c
Υπαγρεία ab Hesychio exponitur συμβουλία. Eidem Υπαγρεύει καὶ βίαι ἐφέρεται.
Υπαγω, Subduco, Clam eximo, &c. t.1,c.89,b. Υπαγω, Subdo iugo, ib.c. Υπαγω, Subiicio, ibid.d. Υπαγω, Clàm impello, &c. ibid.e. Υπαγω, Vetero, Accuso, forense vocabulum, ib.g. Υπαγω, Neutrum, Retrocedo, t.1,c.90,b. Υπαγω, Progredior, ib.c.
Υπαγω pro ἡνυχως πίνω, ib.d.
Υπαγωγὴ, ib.g.
Υπαγωγὸς, ib.g.
Υπαγω, ib.e
Υπαδω, t.1,c.113,b
Υπαι poetice pro ὑπὸ, vt παρα pro ἀπὸ. Homer. Iliad β, — ὑπαι τε ῥεῖα τε πάντα ἑκάστῃ Ἴδης. Apud eundem ὑπαιθριον pro ὑπὸ πιθρὸ. Sed cum hoc casu abunde usum habet. Nam ὑπαι πληρὶ apud Anthophan. Acharn. schol. exp. μετα πληρὶ.
Υπαιζω, q.d. Sublamentor. Auferitur ex Epigr.
Υπαιθα, Ex obliquo, Coram, Rectà. Apollon. Argon. 2, — καπικλίνθη ὑπαιθα δὲ Κοίλη ὑπαιθα. m. Homer. Il. ξ, — ὑπαιθα λιασθὲ, In obliquum declinauit, huc in anteriorem partem. v. l. Sic autem & Græci exponunt ὑπαιθα, & εἰς ὄψιν φέρει.
Υπαιθριος, t.1,c.153,c
Υπαιθρος, idem quod ὑπαιθριος. vnde ὁ ὑπαιθρος, Luc. In locis quæ sunt sub dio, In locis subdialibus. apud Diocorídem. Item ὁ ὑπαιθρος, Sub dio, Xen. πλείστας ἡμέρας ἐν αὐλῇ καὶ ὑπαιθρος ἐκοιμᾶτο. Plut. ἐπὶ ὑπαιθρα Polybium pro castris diutiùs patet Budæus.
Υπαικαλὼ, t.1,c.42,a.
Υπαιπεδμαι, t.1,c.174,g
Υπαιρω, Elevo, Attollo. v.l.
Υπαίσσω, t.1,c.235,c.
Υπαιτιος, ib.a.
Υπακὴ, t.1,c.293,g.
Υπαλειμμα, t.1,c.319,c.
Υπαλειφὴρ, ib.f
Υπαλειφω, & Υπαλοιφομαι, ibid.d
Υπαλὸς, t.1,c.319,f
Υπαλλαγὴ, t.1,c.322,a.
Υπαλλαγὴ, t.1,c.358,a.
Υπαλλακτικὸς, ib.b.
Υπαλλαξις, ib.
Υπαμβλωσκω, q.d. Subobtundo. Vide Ἀμβλωσκω.
Υπαναβόλημα, in v.l. ex Phalar. epist. pro Cunctor.
Υπαναγωνίσκω pro ἀντιαγωνίσκω.
Υπαναδίπλωσις, Reduplicatio. Rectius Ἐπαναδίπλωσις.
Υπαναδύω, Sentim vel clam emergo. In v.l. Subeo.
Υπαναλίσκω, Sentim vel clam consumo.
Υπαναλὼ, idem quod ὑπαναλίσκω. sed hoc potius v. surpatur.
Υπανασπος, t.1,c.1751,c.
Υπαναχωὶς, t.4,c.673,c
Υπαναχωὶς, ib.f.
Υπανδρος, t.1,c.437,c
Υπανεμος, Remissè.
Υπανικω, t.1,c.457,c
Υπανιημι, ex ὑπὸ & ἀνίημι. Ex Gaza affertur ὑπανίημι pro ἀφίημι pro Remitto vocem, seu intermitto.
Υπανιημαι, t.1,c.1751,d. & 1749,a.ob.
Υπανοίγω, Subaperio.
Υπαπαω, & Υπαπτημαι, t.1,c.460,g
Υπαπτω, t.1,c.461,a.
Υπαπτης, ib.
Υπαπτάω, ib.c.
Υπαρβὴς, t.1,c.469,g.
Υπαπτη, ib.
Υπαπταζω, t.1,c.461,d
Υπαπτημαι, t.1,c.461,b
Υπαυω, t.1,c.471,h
Υπαπὶνη, in vulg. lex. redditur simpliciter Abire: quamtamen ibidem ὑπαπίνεω reddatur Paulatim abire. In iisdem est ὑπαπίνης, Dilcedentes. Hesychius
Υπαπὶν, quod exp ὑπεροχὴν.
Υπαπτρίχειν pro ὑπὸ πρίχειν, schol. Aristoph.
Υπαρ, t.3,c.1754,d.
Υπαργὸς, t.1,c.530,g.
Υπαρίθμησις, q.d. Subnumeratio, ex Greg. Naz.
Υπαρκτικὸς, t.1,c.556,h.
Υπαρξις, ib.c.
Υπαρπὶζω Ionicè apud Herodot. pro ἁρπάζω. vt παρὰ πὶ λογον, Sermonem inter, e lanc.
Υπαρχὴ, t.1,c.556,c.
Υπαρχω, t.1,c.555,c
Υπαρὸς, t.1,c.558,b
Υπαρχμαι, ib.d. & 559

Ὑπαρχος,t.1,c.562.f.
Ὑπαρωμαπίζω,t.1,c.586,e.
Ὑπασπίζω,ib.h.
Ὑπατία,t.3,c.1747,c.
Ὑπάτη,t.3,c.1746,d.
Ὑπατμίζω,t.1,c.618,g.
Ὑπαπης,t.3,c.1594,d.
Ὑπαυγὴς,t.1,c.601,g
Ὑπαυγάζω,Splendesco,in vulg.lex. Sed potius sonat q.d. Subiplendesco.
Ὑπαυλοδίζομαι,t.1,c.1440,e
Ὑπαυλίων,t.1,c.623,b.
Ὑπαυστηρὸς,t.1,c.610,e.
Ὑπαυχένιος,ib.
Ὑπαφρίστριος,t.4,c.198,f.
Ὑπηνὴς,t.1,c.883,g.
Ὑπό δ' ἔσσαν,Subuerti sunt. Hom.Il.α, Τὸν καὶ ὑπὸ δ' ἔσσαν μάκαρες θεοί. At verò ex Apoll.Arg.2, additur in v.l. Ὑπεδύσσαν pro Metuebant:sed locus non affertur.
Ὑπέδυτο,ab Ὑπεδύκομαι posito pro ὑποδύομαι. At Ὑπέδυτο & Ὑπέδυσε, ab hoc ὑποδύομαι.
Ὑπέδυν,ab Ὑπέδυμι.
Ὑπεζόσθαι,ab Ὑπεζωσμαι.
Ὑπεζωκὼς,tanquam ab Ὑπεζώω,vide in Ὑπεζώννυμι.
Ὑπεθόμεθα,t.2,c.1424,b. Ὑπεικάθω,ib.f
Ὑπεικω,ib.c
Ὑπείληφα, vide in Ὑπολαμβάνω.
Ὑπειμι, Subsum,&c.t.1,c.1137,d. Ὑπειμι,Subeo,&c. t.1,c.1142,a.
Ὑπεικὼς,t.1,c.1124,f. Ὑπεικῶν,t.1,c.1125.a
Ὑπείρ,poetice pro ὑπέρ, Super. vt Odyſſeæ ι,Οἷα τε πλείστῃς ὑπείρ ἅλα ἶσι τ' ἄλωσται.
Ὑπειρέλιος,t.1,c.371,d. Ὑπείροχος,t.1,c.1360,f
Ὑπειρων,Superior.v.l.
Ὑπὶς,apud Herodotum pro ὑφὶς,ab ὑφίημι.
Ὑπίσημι,t.1,c.1138.g
Ὑπισπλεῦσαι τῆς κληρονομίας,Additio hæreditatis.v.l.
Ὑπισχνέομαι,t.1,c.1169,c
Ὑπκβαλὼ pro παρεξέχομαι & ἐμπίπτω, v.l. ex Apollonio Rhodio.
Ὑπκδέχομαι,pro Expecto,in Epigr.
Ὑπκδιδράσκω, Subterfugio.
Ὑπκδραμεῖν, Effugere. vt ὑπεκδραμεῖν τὸ παρὸν ex Herodoto affertur pro Prætentes pœnas effugere.
Ὑπκδύω,t.1,c.1063,b. Ὑπκλὴς,t.2,c.1494,d
Ὑπκκαίω,t.2,c.180,d. Ὑπκκαυμα,ib.
Ὑπκκλέψαι, Clam exportatũ, Bud.ex Ariſtotele Œcon. lib.2, καὶ οὐκὶ ἀπεικρυμμένων ὧν αὐτὸς ἢ ὑπεκκλέψασά μὴ ἐαυτῇ ἔχει. Affertur autem ὑπεξέκειτο & pro Subductus erat.
Ὑπκλαπὶς,t.2,c.238,b. Ὑπκλέπω,ib.
Ὑπκλίνω,Subdeclino,Clàm declino.
Ὑπκνεμίζω,t.2,c.325,b. Ὑπκπέμπω,t.3,c.105,a
Ὑπκρρέω,Præcurro.
Ὑπκρροώδων,t.4,c.133,e
Ὑπεκχύσις,Suberumpens:ab ὑπεκχέομαι.
Ὑπκρέω,t.3,c.688,c. Ὑπκπλέω,t.3,c.1494,c
Ὑπκπλέω,ib. Ὑπκτρέπω,t.3,c.1626,a
Ὑπκφαίνομαι,Subluceo.
Ὑπκφεύω,t.4,c.103,g. Ὑπκφθέγγω,t.4,c.131,g
Ὑπκχαρέω,t.4,c.675,g. Ὑπλαίω,t.1,c.1167,f
Ὑπλασσείζω,t.1,c.1171,f
Ὑπλθων vide in Ὑπείκομαι.
Ὑπμφαίνω,t.4,c.28,d. Ὑπναπίομαι,t.1,c.466,a
Ὑπναπὶς,t.1,c.465,h. Ὑπναπως,t.1,c.466,a
Ὑπνδίδυμι,t.2,c.997,b
Ὑπὸ,ρῆ,idem quod ὑπερῆ,Infra,Subtus. Interdum cum genitiuo. vt Homerus Iliad.β, — πεδίον ὑπὸ ῥηγμῖνι ἔπηε,ſub pedibus.
Ὑποάζω,t.1,c.76,f. Ὑποξαίνομαι,t.1,c.197,a
Ὑποαίρεσις,ib.b. Ὑποξαίρω,ib.a
Ὑποαίρω,& Ὑποξαίρομαι,t.1,c.211,d
Ὑποαλτεύω,t.1,c.322,c. Ὑποξαλίζω,ib.g
Ὑποξανάζομαι,t.1,c.70,f. Ὑποξανδύομαι,t.1,1061,b
Ὑποξανδύομαι,ib. Ὑποξανίσταμαι,t.1,c.1749,c
Ὑποξαφύω,Clàm exhaurio:in v.l.ex Apoll.Rhod. vtente voce paſſiua, Argon.2,— πολλὰς δὲ πόρε ῥώτυμοι ἔασιν ὅπη ὑποξαφύονται.
Ὑποξελαύνω,t.1,c.1170,d. Ὑποξέλυσις,t.1,c.1179,b
Ὑποξέρυω,t.1,c.1260,d. Ὑποξέχομαι,t.1,c.1169,g
Ὑποξίσταμαι,t.1,c.1763,c. Ὑποξύσις,t.1,c.1133,g
Ὑποξυσπὶς,ib.h. Ὑποπικραίνω,t.2,c 399,d
Ὑποπιπράσκω,t.2,c.854,c
Ὑπὲρ,cũ gen. Super vel Supra,t.3,c.1742,c. Ὑπὲρ, Pro,ib.e. Ὑπὲρ,pro διὰ, Propter,ib.h. Ὑπὲρ,pro διὰ, Per,1743,b. Ὑπὲρ pro ἐκ, De,ibid. Ὑπὲρ, cum accuſ. Vltra, Trans,ibid.f. Ὑπὲρ, Præter,vel Contra,c 1744.a. Ὑπὲρ,pro ἀντὶ,ibid.b. Ὑπέρ iunctum aduerbiis,ib.c. Ὑπὲρ,à ſuo verbo per anaſtrophen diſiunctum. ibid.e. Ὑπὲρ in compoſit.ibid.f. Ὑπὲρ, pro πέρυσι, & πέρυσιν,c.1745,a.
Ὑπέραγαν,t.3,c.1744,d
Ὑπέρ αὖ,ib. Ὑπὲρ κλίας,ib.
Ὑπέρεα,t.3,c.1748,g. Ὑπερεγκαμα,t.1,c.8,f
Ὑπέραγαν,t.3,c.1744,d. Ὑπεραγανακτῶ,t.1,c.3,g
Ὑπεραγανάω,t.1,c.6,d
Ὑπεραγωνιος, vide Ὑπεράγω.
Ὑπεραγχοι, Superbus ὑπερήφανος,Heſych. Sed aliam ſcripturam illius vocabuli poſcit ea ſedes quam apud eũ iuxta ſeriem alphabeticam habet.
Ὑπεραγωνίω τινὸς,Loquor pro aliquo,id eſt, in defenſionem alicuius, Patrocinor alicui. Ariſtot. Œc.2, ἢ συναγαγὼν ἐκκλησίαν, τοιαῦτ' ἂν κοινωνίου γενόμενος ὑπὲρ ἑτέρου, hic enim aoriſtus thema illud mutuatur.
Ὑπεράγω, Exupero, Excello. Suidas ὑπεράγεται exponit ὑπερέχεται in quodam quem affert loco. Quæ expoſitio cõuenit & iſti Athenæi loco,ζῶα ὑπεράγοντα τῷ μεγέθει. Hinc aduerb.Ὑπεραγόντως,(q.d.Exuperanter) Supramodum.
Ὑπεραγωνίζομαι,cũ genit. vt ὑπεραγωνίζομαι τῆς πόλεως,Pugno pro ciuitate,vel Propugno.
Ὑπεραὴς,Deſuper flans.
Ὑπεραιμωσις, Nimia ſanguinis abundantia. Afferuntur ex Polluce κριθίασις & ὑπεραίμωσις de equi morbis.
Ὑπεραινὴς,Supramodum laudabilis.
Ὑπεραίρω,t.1,c.215,g. Ὑπεραίρομαι,t.1,c.116,c
Ὑπεραιτον,Quod eſt ὑπὲρ τὸν αἶτον. Vide Αἶτος.
Ὑπεραισχρὸς, Supramodum turpis, ſeu fœdus, apud Xenophontem.
Ὑπεραισχύνομαι,Supramodum verecundor.
Ὑπεραιωρέω,Superextendo,Super appẽdo.Apud Dioſc. ὑπεραιωρήματα redditur Super expaſſum.
Ὑπεραλμάζω,t.1,c.177,f. Ὑπέραλμος,ib.e
Ὑπεραναπίζω,t.1,c.173,d. Ὑπεραναπίζομαι,ib.e
Ὑπεράκρια,t.1,c.298,g. Ὑπερακριβὴς,t.1,c.303,f
Ὑπερακρίζω,t.1,c.299,a. Ὑπεραλγέω,t.1,c.316,a
Ὑπεραλγὴς,t.1,c.315,h. Ὑπεράλιος,t.1,c.371,d
Ὑπεράλμομαι,t.1,c.340,a. Ὑπεράλμυρος,ib.
Ὑπεραναίδομαι, Impudentia vincor, apud Ariſtoph.in Equitibus.
Ὑπεράπασις,t.1,c.1751,f. Ὑπεραπτέος,t.1,c.454,d
Ὑπεραπτομαι,t.1,c.1751,f. Ὑπεραυτάομαι,t.1,c.467,c
Ὑπεραπτὴς,ib.b. Ὑπεραίω,t.1,c.474,g
Ὑπερεάνωθεν,ib.h
Ὑπερεμπυήσκω,t.1,c.1570,b
Ὑπερεξέδημος, Qui eſt vltra numerum. q.d. Supernumerarius.
Ὑπερεράδιλω,t.1,c.1479,c
Ὑπερεξος, Qui principium omne excedit, Qui eſt ſupra quoduis principium: ſicut ὕπατος, Qui eſt ſupra omnem finem. Apud Dionyſ.Areopag.de Deo vtrunque dicitur.
Ὑπερεπὴς,Supramodum infirmus,vel imbecillus.
Ὑπερεπτος,Admodum anhelans.
Ὑπερεπτόω,t.1,c.591,a. Ὑπερεπτομὶς,ib.
Ὑπερεπτὴς,ib.
Ὑπερεχθαίνω,Admodum indecenter ſe gerere. In v.l. affertur ex Plutarcho pro Supramodum ineptire.
Ὑπερευκαίομαι,t.1,c.1377,d.
Ὑπερευκαίω,ib. Ὑπεραύξω,ib.
Ὑπεραυχέω,t.1,c.609,c

Υπερβαθμος,t.1,c.653,h.
Υπερβάλλω,t.1,c.707,f.
Υπερβασία,t.1,c.653,f.
Υπερβατος,ib.
Υπερβαφω,ib.d.
Υπερβάλλομαι,t.1,c.708,b
Υπερβατος,ib.
Υπερβιβαστος,ib.
Υπερβιος,ib.
Υπερβολαιος,ib.d
Υπερβολαιος,ib.a. & t.3,c.1746,f
Υπερβολη,t.1,c.708,c.
Υπερβολικος,ib.
Υπερβολος,ib.
Υπερβολικως,t.1,c.793,d
Υπερβολος,ib.a.
Υπερβολικως

Ὑπερωρίσας,t.2,c.128,b.
Ὑπερωρίσας,t.2,c.131,b
Ὑπερωδυνόω πως, Periclitor pro aliquo, siue Periculum subeo. Chrysost. ὑπὲρ ἐμοῦ γάρ τις ἢ ὑπερωδυνήσει ἢ ἀποθανεῖται.
Ὑπερωκαδέω, Supra modum auentior seu adulor.
Ὑπερωμπες,t.2,c.370,c.
Ὑπερωμπες,ib.
Ὑπερωπος,t.2,c.364,f.
Ὑπερωπος,t.2,c.362,f
Ὑπερωρος,t.2,c.108,a.
Ὑπερπρος,ib.
Ὑπερωρως,ib.
Ὑπερώσμως,t.2,c.391,a
Ὑπερπρεμαι,οῦμαι,t.2,c.420,e.
Ὑπερπρεμάω,ib.
Ὑπερυδάς,t.2,c.485,c.
Ὑπερυδάω,t.2,c.509,b
Ὑπερλαμπάδευ,t.2,c.591,b.
Ὑπέρλαμπρος,t.2,c.594,c
Ὑπερλαμπρυνομαι,t.2,c.595,f
Ὑπερλάμπω,t.2,c.591,b
Ὑπέρλεπτος,ου,ὁ & ἡ, Supra modum tenuis, Prætenuis.
Ὑπερλίας,t.3,c.1744,d
Ὑπερλυπέομαι,οῦμαι, Supra modum contristor, Sum mœstus supra modum.
Ὑπερμαζάω,t.2,c.806,g.
Ὑπερμαίνομαι,t.2,c.770,c
Ὑπέρμαχος,t.2,c.793,b.
Ὑπερμαχάω,t.2,c.814,d
Ὑπέρμαχος, Victrix. Ita in vulg.l.& quidem in primis etiam.
Ὑπερμαχόμαι,t.2,c.814,c.
Ὑπέρμαχος,ib.d
Ὑπερμαχέτης,t.2,c.836,g.
Ὑπερμαχήτης,t.2,c.837,a
Ὑπερμιδάομαι,t.2,c.1608,a.
Ὑπερμήδης,t.2,c.886,e
Ὑπερμήδης,ib.d
Ὑπέρμετρος,ου,ὁ & ἡ, Qui est vltra mensuram, Excedens mensuram. Vnde versus ὑπέρμετρος, Qui mensuram suã excedit, Qui longior est quàm esse debeat, abundante videlicet vna syllaba, quæ cum initio proximè sequentis iungitur: vt apud Virgil. Georg. libro 1, Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem, Et foliis vndam tepidi despumat aheni. Dicitur etiam ὑπερσκελὴς & μακροσκελὴς, a nomine σκέλος significante tibiam, siue crus. Hinc substantiuum Ὑπερμετρεία, de illo versus vitio. Sed & aliud vitium vocatur ὑπερμετρεία, quũ videlicet πλειάζει χρόνος. Eust. meminit.
Ὑπερμετρέω,t.2,c.1400,d.
Ὑπέρμηκες,t.2,c.911,h
Ὑπερμεγέθης,t.2,c.843,c.
Ὑπερμεγέθης,ib.
Ὑπερνεφής,ους,ὁ & ἡ, Qui est vltra nubes, Excedens nubes.
Ὑπερνεφόω,ῶ, Transfero classem. v.l. Vide Νεολαία.
Ὑπέρνεφος,t.2,c.1053,c.
Ὑπερνικάω,t.2,c.1059,h
Ὑπέρξενος,t.2,c.114.3,c.
Ὑπέρξενος,t.2,c.1157,h
Ὑπεροδίης, vide in Ὑπερος.
Ὑπεροικέομαι,t.2,c.1261,h.
Ὑπεροικίω,t.2,c.1217,a
Ὑπεροικοδομέω,t.2,c.1205,f.
Ὑπέροικος,t.2,c.1218,c
Ὑπεροίσομαι,t.2,c.1261,g
Ὑπεροισω, fut. verbi Ὑπερφέρω.
Ὑπερολβος,t.2,c.1269,a.
Ὑπερολβος,t.2,c.1390,c
Ὑπεροπλίζ,ib.
Ὑπεροπλία,t.2,c.1370,c
Ὑπερόπλιος,ib.
Ὑπεροπλισπας,ib.
Ὑπεροπλος,ib.
Ὑπεροπλία,ib.c.
Ὑπερπλία,ib.e
Ὑπερόπλος,ib.
Ὑπερπλα, aduerb. t.2,c.1390,c
Ὑπεροπλόω,t.2,c.1378,f.
Ὑπερόπτης,t.2,c.1389,g
Ὑπερόπτης,t.2,c.1378,f.
Ὑπεροπτικὸς,t.2,c.1390,a
Ὑπεροπτικῶς,ib.
Ὑπερόπτομαι,t.2,c.1389,e
Ὑπέρπαλος,t.2,c.1390,b.
Ὑπερόχεως,t.2,c.1413,h
Ὑπερφέρω,ib.c.
Ὑπερφία,t.2,c.1468,f
Ὑπερφίζω,t.2,c.1475,b.
Ὑπερφίος,t.2,c.1468,c
Ὑπέρφορος,ib.f.
Ὑπερφορος,t.2,c.1253,g
Ὑπερφορος, Superbus. Nam Hesych. ὑπερόφρως (si modò ita scripsit) exponit ὑπερήφανος.
Ὑπερφυάομαι,t.2,c.1423,g
Ὑπερος,ου,ὁ, Pistillum. Et ὑπὲρ τὸν ὕπερον, prouerbiũ apud Hesych. Vnde Ὑπεροειδὴς, Pistilli formam habens. Est Ὑπερος & nomen proprium.
Ὑπερφυέστερος,t.2,c.1543,h.
Ὑπερφρονέομαι,t.2,c.1571,b
Ὑπέρφρων,t.2,c.1569,c.
Ὑπερχή,t.2,c.1360,c
Ὑπέρχολος,ib.f.
Ὑπερχολή,t.2,c.1389,f
Ὑπερπαγὴς pro valde glaciato affertur ex Xenoph.
Ὑπερπαγῶ,t.2,c.75,c.
Ὑπερπαίω,t.2,c.22,e
Ὑπερπαφλάζω,t.4,c.163,c
Ὑπερπαχαίνω, Supra modum pinguefacio, seu crassum reddo, aut obesum. Vnde Ὑπερπαχαίνομαι, Supra modũ pinguesco, vel adipe ingraueſco.
Ὑπερπάπτω,t.3,c.109,b

Ὑπερφιάλως, Supra modum, Pluſquàm abundanter. Ita nomine Ὑπερφιάλος. Vnde Ὑπερφιαλόω & Ὑπερφιάλομαι, quorum ratus est vſus. Paulus pallium vocem vſurpauit cap.2.ad Corinth.epiſt.1, ὑπερφιαλόμαι τῇ χαρᾷ. vbi redditur Superabundo gaudio, item Vehementer exundo gaudio.
Ὑπερπιμπλημι,t.1,c.1714,c
Ὑπερπίθω, Supra modum concoquo.
Ὑπερπιδάω,t.3,c.275,f
Ὑπερπιμπλημι, Supra modum impleo.
Ὑπερπίπτω, Superincido, Illabor.
Ὑπερπλεονάζω,t.3,c.485,g
Ὑπερπλέω, Supernauigo.
Ὑπερπλήθομαι, pro θαυμάζω affertur ex scholiaste Aristophanis. sed perpera fortasse pro ὑπερπλήθομαι: quod tamen plus est quàm θαυμάζω.
Ὑπερπλουτος, Supra modum dives, Diuitiis modum excedens.
Ὑπερπλυτέω, Sum prædives. Vtitur Aristoph.
Ὑπέρπολλα, Permulta, Quamplurima. πάμπολλα. Vtitur Xenophon.
Ὑπερπονέω, & Ὑπερπονέομαι,t.3,c.113,h
Ὑπέρπονος,t.3,c.120,b.
Ὑπερσοβέομος,t.3,c.1527,f
Ὑπερπάομαι, idem quod ὑπερπάομαι, Superuolo. Apollon. Arg.2, πρὶς ὑπερπάλμοιο.
Ὑπέρπυρος,t.3,c.626,c.
Ὑπερπυρέω,t.3,c.632,d
Ὑπερπώρως. Vt ὑπερσάρκωσις vel ὑπερσάρκωμα est excrescentis carnis vitium: ita quũ id in ossibus euenit post fracturam sanatam, dicitur ὑπερπώρωσις. Ita v.l. ex Paulo Ægineta.
Ὑπερπυρκω,t.3,c.745,a.
Ὑπερσάρκωμα,ib.
Ὑπερσαρκώσις,ib.
Ὑπερσεμνύνομαι,t.3,c.754,a
Ὑπερσκελὴς,t.3,c.810,f
Ὑπέρσοφος, apud Aristophanem Sapiens supra quàm dici potest.
Ὑπερπαυδάζω,t.3,c.951,b
Ὑπερπεμπίζομαι, Pondere vinco, Prægrauo, Propendeo. Bud. ex Damasc. p.151.
Ὑπερστηκὼς,t.1,c.x 1,d
Ὑπερστοιχέω,t.3,c.1061,h.
Ὑπερστρωτέω,ib.
Ὑπερσχή,t.1,c.1365,e.
Ὑπερπίζομαι,t.3,c.1748,e
Ὑπερπίζω,ib.
Ὑπερπαλαιτάω,t.3,c.1135,e
Ὑπερπτος,t.3,c.1745,h.
Ὑπέρπυγος,t.3,c.1277,f
Ὑπερπίνω,t.3,c.1302,e.
Ὑπερπλαστος,t.3,c.1375,c
Ὑπερπλεος,ib.
Ὑπερπλής,t.3,c.1373,f
Ὑπερπλάω,t.3,c.1369,e.
Ὑπέρπνους,t.3,c.1303,a
Ὑπέρπρίω,t.3,c.1745,d.
Ὑπερπριάπος,ibid.
Ὑπέρπεια,ib.
Ὑπέρπος,t.3,c.1744,f
Ὑπέρπηχεος,t.3,c.1434,e.
Ὑπέρπτερος,t.3,c.1745,f
Ὑπερπλημαι,t.3,c.1518,g.
Ὑπερπλήμω,ib.
Ὑπερπμάω,t.3,c.1569,b.
Ὑπέρπμος,t.3,c.1557,b
Ὑπερπυίω, Exuberare fœtura. Eadem forma dicitur qua ὑπεκαρπέω.
Ὑπέρπυος,t.3,c.1303,a.
Ὑπερπραγίζω,t.3,c.1355,a
Ὑπερπρίχω,t.3,c.1666,e.
Ὑπέρυθρος,t.3,c.1784,h
Ὑπέρυθρος,t.1,c.1251,c.
Ὑπερυμπτος,t.3,c.1732,b
Ὑπερυπνίος,t.3,c.1765,e.
Ὑπερυφίω,t.3,c.1771,e
Ὑπερφαίνομαι,t.4,c.31,g
Ὑπερφαλαγγίω,ῶ. Verbum Ὑπερφαλαγγῶν & verbale Ὑπερφαλάγγησις dicuntur de phalange quæ vtrinque hostibus circumfusa aciem eorum coercet. Ita Bud. afferens ex Arriano, ὅπως τὸν ὑπερφαλαγγῶσι αὐτὸν ἔξω τῆς τάξεως ἔμενον. Vide Ὑπερκερῶ.
Ὑπερφερίσπας,t.4,c.113,b.
Ὑπερφερίσσως,ib.
Ὑπερφερὴς,ibid.
Ὑπερφέρω,t.4,c.122,h.
Ὑπερφέρομαι,t.4,c.113,a
Ὑπερφλεγόμαι,t.4,c.138,g.
Ὑπερφιάλος,t.4,c.152,a
Ὑπερφιάλως,ib.b.
Ὑπερφιλέω,t.4,160,f
Ὑπερφιλόπμος,t.3,c.1560,d.
Ὑπερφιλόπμος,ib.g
Ὑπέρφλεως,t.4,c.170,c
Ὑπερφλύζω, Efferuesco, Inundo, in v.l. Fortasse rectius, Efferuescendo exundo.
Ὑπερφοβέομαι,t.4,c.75,a
Ὑπερφρονίστως,t.4,c.198,f.
Ὑπερφρόνως,t.4,c.205,f
Ὑπερφρόνως,ibid.f.
Ὑπέρφρων,ib.e
Ὑπερφυὴς,t.4,c.74,d.
Ὑπερφυόμαι,t.4,c.163,a

Τρίπυ, t.3,c.1611,g.
Τρίφορς, t.3,c.1643,c.
Τρεχέδιπνος, t.1,c.935,g.& 1912,c.ob.
Τρίχες, Truncus, Ramus, Planta, Germen. Hesych.
Τρίχω, t.3,c.1653,a.
Τρηχαλέος, Pertusus. διάτρητος. Hesych.
Τρηχύς, t.3,c.1674,g.
Τρηματιστής, Aleator, vt dictum est t.3,c.1317,d, ex Hesychio. Sed quum Τρηματίζειν verbum apud Pollucem extet, significans ludere alea: merito quis suspicetur τρηματισαί, reponi debere apud Hesychium pro τρηματιστής. Pollucis autem exemplar σεσηματῶσθαι habet, duplici mutatione. sed quod ad priorem attinet literæ η in ι, ea ex ipsomet refelli potest. Dicit autem esse Doricum nomen, sicut & verbum.
Τρηματιστής, t.3,c.1317,d.
Τρηχαλιστικός, t.3,c.1319,d.
Τρηχυν, t.3,c.1674,d.
Τρῆτος, ib.f.
Τρηχεῖαι, ib.
Τρηχύς, ib.
Τρηχὺ & Τρήχυ, t.3,c.1602,f
Τρία, t.3,c.1603,a.
Τριακτήρ, t.3,c.1605,h.
Τριακτίων, ib.
Τριακάς, t.3,c.1606,f.
Τριακαδοκτώμματος, t.1,c.495,b.& t.3,c.1606,c
Τριακαδόμματος, t.3,c.1606,c.
Τριακοντάπηχυς, t.1,c.1194,c.
Τριακοντάπους, t.3,c.1606,f.
Τριακοντάμμματος, ib.
Τριακοντάπηχυς, t.3,c.1185,c
Τριακοντάπηχυς, t.3,c.1606,f.
Τριακοντάπηχυος, t.2,c.1481,f.
Τριακοσιοστεία, t.3,c.1603,b.
Τριακτήρος, ib.g.
Τριακτηρίδες, ib.
Τριακοσιοστός, t.3,c.1606,f.
Τριαξ, t.3,c.1606,g.
Τριας, t.3,c.1607,a.
Τριακοντόρος, ib.c.
Τριβαλλὶ ἀσπίλγξ, t.3,c.1331,c
Τριβακὴ, t.3,c.1330,c.
Τριβακὸς, t.3,c.1330,c.
Τριβακὸς, ib.d.
Τριβαλλοὶ vel Τριβαλλοὶ, Sycophantæ, aut Mensarum assectæ. Vide Hesych.& Aristoph.enarratorem.
Τριβαλὸς, t.3,c.1330,h.
Τριβαξ, t.3,c.1330,g.
Τριβαλὸς, t.1,c.712,b.
Τριβόλιον, t.3,c.1330,d
Τριβόλιον, Ricini, κρότωνος. v. lex. ex Homeri scholiaste in Odyss. librum π.
Τριβολοπράπλακα, compositum ἐκ τοῦ τριβόλου & τοῦ ἐκπράπλου, significans σκληρὸς καὶ ἀπαίδευτος apud Aristoph. cuius vide scholiastem, necnon Suidam. Quidam interpr. Dura, Incondita, Absurda.
Τριβολὸς, t.1,c.669,b.
Τριβόχος, t.3,c.1611,h.
Τριβων, t.3,c.1331,h.
Τριβωνίδιον, ib.e.
Τριβωνιον, ib.c.
Τριβωνοφορία, ib.f.
Τριγβακα, t.1,c.835,d.
Τριγίνων, t.1,c.846,c.
Τρίγγιος, ib.
Τρίγλη & Τρίγλη, idē cum Θρίγλη, quod vide t.1,c.1590,d Apud Suidam in Τρίγλη legimus τρίγλη & ψηφὶς. Eustath. habet & Τρίγγιον, qui ita scribit aut quod ψηγὸς deductum sit ἀπὸ τῆς τριχὸς, ἢ ἀπὸ τριχίας τριμμένου.
Τρίγλα, t.3,c.1611,e.
Τριγλίων, t.3,c.1603,b.
Τριγλὶς, ib.
Τριγλίφη, t.1,c.851,f.
Τριγλυφος, ib.e.
Τριγμὸς, t.3,c.1675,b.
Τρίτος, t.3,c.1671,d
Τρίφω, t.3,c.1642,c
Τριγωνία, ib.
Τριγωνίζω, t.1,c.894,b.
Τριδακτύλος, t.1,c.931,f.
Τριδραχμον, t.1,c.1047,f.
Τριδυμος, t.3,c.1603,d.
Τρίλιτρος, t.1,c.1185,c.
Τρίτος, ib.c.
Τριπτρικὸς, t.1,c.1195,g.
Τρίτρος, ib.g.
Τρίτρα, ib.
Τριζύξ, t.1,c.1393,f.
Τρικαρανος, t.3,c.1607,a
Τρικαθημερος, t.1,c.1463,d.& t.3,c.1606,g
Τρικαττα, t.3,c.1606,g.
Τρικάτταρος, ib.
Τρικαττος, t.3,c.1606,h.
Τρικαρις, ib.
Τρικαχοίνξ, ibid.& t.4,c.545,d
Τρικαρχαμα, t.1,c.1150,b.
Τρικαρχία, t.1,c.1150,a.
Τρικαρχος, t.1,c.1243,h
Τρικεφαλίδες, t.1,c.1150,c. & t.1,c.1181,c
Τρικυρτος, t.1,c.1149,b.
Τρικέφαλος, ib.d.
Τρικορυφος, ib.
Τρικλὴς, t.2,c.1533,c.
Τρικαλίδαι, t.3,c.1611,a.
Τρικαρίνος, t.1,c.63,d.
Τρικαφαλος, t.3,c.1603,g.
Τρικλινος, ib.
Τρικλινος, t.2,c.173,b.
Τρικλινος, Tripicem verticem habens, Trimetrus, v.d.ex Stephano in Παυδοσία. Sed apud ipsum Stephanum in hoc versu, Παυδοσία βαλάνη πολὺ πιν λαπτάλεσσι, pro τριπάλαι reponi debet τριπάλαι.
Τρικόλυβα, t.3,c.1609,h.
Τρικορδυλος, t.2,c.331,g.
Τρικαπίτης, t.2,c.330,h.
Τρικόρυτος, ib.k.
Τρίκραιρον, t.2,c.72,b.
Τρίκροος, t.2,c.455,c.
Τρικτία, ib.
Τρικυμία, t.2,c.491,h.
Τρικάλλιος, t.3,c.1604,a.
Τρικλινος, ib.
Τριμαπίνα, vide suprà in Τριμαπτής.
Τριμερὶς, t.2,c.850,c.
Τρίμερα, t.2,c.898,f.& t.3,c.1604,a
Τριμιλιαῖος, t.2,c.919,b.
Τρίμορφος, idem quod πρίσβατος, vt vult enarrator Nicandri in hunc Ther. locum, ὃ ἔστιν ἐκ τριῶν πολυμελῶν κεφαλῶν.
Τρίμυον, t.3,c.1604,c.
Τριμύτος, ib.b.
Τρίμμα, t.3,c.1316,f.
Τρίμμος, ib.c.
Τρίμυος, ib.c.
Τρίμορφος, t.2,c.971,f.
Τρικαρδὲς, ib.e
Τρικαρία, t.1,c.198,f.& t.3,c.1604,c
Τρίπαξ, t.3,c.1604,e.
Τρίξος, t.3,c.1608,g
Τριξάνης, t.2,c.1274,g.& t.3,c.1611,e
Τριοβολαῖος, t.3,c.1604,g.
Τριοβολον, ib.
Τριοδίτης, ib.b.
Τριόδους, t.2,c.1181,a.
Τριζὴς, t.2,c.1191,b.
Τριπους, ib.
Τριπόχος, t.2,c.1489,c.
Τριοφθάλμος, t.2,c.1411,f
Τριπία, Contrarius flatus. Etymol. Sed mendose scribi puto pro Θριπία: quod vide t.3,c.1617,c.
Τρίπους, t.3,c.14,c.
Τρίπαπποι, t.3,c.35,g
Τριπόδων, vide in Πόδων.
Τριπύλος, t.3,c.156,c.
Τριγχὲς, vide suprà in Τριγὲς.
Τρίσκαπτος, t.1,c.905,e
Τρίσκολος, t.1,c.1044,d
Τρίσπαρμος, ib.
Τρισβύτης, t.3,c.1611,a
Τρισμύσιον, t.3,c.1603,d
Τρισσόπους, t.1,c.1175,e
Τρισσὸς, ib.
Τρίστις, t.1,c.1194,f
Τριτύω, ib.
Τρίζω, t.3,c.1674,g
Τριτοπάτωρ, t.1,c.1463,g
Τριτοπάτορες, ib.h
Τριτοπάτωρ, t.2,c.1607,a
Τριτοπατορικὸς, t.1,c.146,b
Τριτοπάτορες, t.1,c.1603,i
Τριτοπάγχες, t.1,c.1149,h
Τριτοπάτορες, ib.
Τριτοπάτωρ, ib.
Τριτοπάτορες, t.1,c.71,b
Τρίτοπος, t.1,c.80,a
Τρίτολλον, t.1,c.119,d
Τριτολλος, t.1,c.1611,a
Τρίτολλος, t.3,c.1603,g
Τρίτος, t.3,c.1607,g
Τριτοφυὴς, t.2,c.1149,h
Τριτοφυὴς, ib.
Τριτοφυὴς, t.1

Τετραπήχυς,t.3,c.1613,b.
Τετραπλασιάζω,ib.d.
Τετραπλάσιον,ib.
Τετραπλασίων,ib.
Τετραπλοῦς,t.3,c.1605,b
Τετραπλῶς,t.1,c.488,f
Τετράπους,ib.e.
Τετράρης,t.3,c.514,g
Τετράστιον,ib.d.
Τετραστόϊκον,propr.ib.
Τετραστοϊκόν,ib.
Τετραστοϊκός,propr.ib.
Τετράστυπος,ib.
Τετράστυπος,t.3,c.413,d
Τετράτλαν,t.3,c.1612,b.
Τετράτολις,t.3,c.465,b
Τετράτυπος,t.3,c.221,c.
Τέτρυξ,t.3,c.514,f
Τέτρυξ,ib.b.
Τετρωρόπους,t.1,c.1402,a. & 1404,d
Τετρώρυξ,t.3,c.1317,g.
Τετυθνεῖον,t.3,c.1318,f
Τετυθνίς,ib.
Τετυθνῆς,ib.g.
Τετυπτυχες,t.3,c.594,b.
Τεῦς,t.3,c.1611,a
Τευθαία,ib.c.
Τευθαλίς,ib.
Τευθαλλίς,ib.
Τευθαλλίσιος,ib.
Τευθαλλίσιος,ib.
Τευθαλλίσιος,ib.d.
Τευθασίδης,ib.
Τευθιδόπιον σῶμα,ib.
Τευθίς,t.1,c.1105,d.& t.3,c.1611,e
Τευθίλιος,t.1,c.1184,a.& t.3,c.1605,b
Τευθιξώλης,t.3,c.1611,e
Τευθοδαίμων,t.1,c.897,d.& t.3,c.1611,e
Τευθρώπιον, vide in Τρυθρώπιον.
Τευκηδίκα,t.3,c.1611,e.
Τευκηδικαίτης,ib.
Τευκηδικαλλίων,ib.
Τευκηδικαίργυος,ib.f
Τευκηδίκαπις,ib.
Τευκηδικόπης,t.1,c.1150,d.& t.3,c.1611,f
Τευκηδιόργυος,t.1,c.1436,c
Τευκηδαίμων,t.3,c.1611,f.
Τευκηπάνυκις,ib.g
Τευκηπόκαπις,ib.
Τευκηπόκαπος,ib.
Τευκηπόκαπος,ib.
Τευκηπόκαπος

Τροπίας αἶνος, ib.
Τροπίζω, ib.f.
Τροπικῶς, ib.b.
Τροπολογία, t.2, c.1637, f.
Τρόπις, t.3, c.1620, f. & 1635, b
Τροπις, t.3, c.1639, g.
Τροπις, t.3, c.1620, e. & 1640, a
Τροπωτήρ, t.3, c.1640, a. & t.2, c.538, a. ob. & t.3, c.1286, a
Τροφαλίς, t.3, c.1648, d.
Τροφεῖον, ib.c.
Τροφίδιον, b.
Τροφή, t.3, c.1646, f.
Τριφι, ib.d.
Τριφίας, t.3, c.1647, d.
Τροφιμος, ib.c.
Τροφωδες, t.3, c.1641, b.
Τροφὶς, t.3, c.1646, d.
Τροχαζω, t.3, c.1656, a.
Τροχαῖος, ib.b.
Τροχαλία, ib.
Τροχαλὸς, t.3, c.1654, f. & c.1669, b
Τροχαντήρ, t.3, c.1670, f.
Τρόχηλος, t.3, c.1669, b.
Τροχηλατεω, t.3, c.1668, d.
Τροχηλατης, ib.b.
Τροχηλάτ, ib.f.
Τροχιὰ, t.3, c.1670, b.
Τροχίας, t.3, c.1655, g.
Τροχιλαία, t.3, c.1669, c.
Τροχίλειος, t.3, c.1670, a.
Τροχίλος, ib.
Τροχισκος, t.3, c.1670, c.
Τροχοειδὴς, t.3, c.1668, a.
Τροχοειδὴς, t.3, c.1668, b.
Τροχοπαιγνιον, ib.
Τροχὸς, t.3, c.1654, a.
Τροχόω, t.3, c.1656, b.
Τρυβλίον, apud Τρυβλιον, v. τό, Catinus, Paropsis. De vase in quod cibi imponuntur, apud Lucianum in Timone, ἀκριβῶς τὸ τρυβλίον τῷ λιχανῷ κόσμησον. Athenæus fuisse dicit ἄλος μεγαλοῦν, ὅθεν καὶ τὸν ἥλιον ἀσπίδα βασ. In v.l. redditur etiam Patella, Ollula, Acetabulum. item Culeus. sed affertur tantùm hic Aristophanis locus in Pluto,— ὁ Ζεὺς βούλεται Εἰς ἕνα τιμᾶς ξυγκυκῆσαι τρυβλίον Εἰς τὸ βαραθρον ἐμβαλεῖν. Eadem redditum fustle & Trulla à quibusdam testantur.
Τρυβλίον, t.3, c.1676, f.
Τρυκὶ, t.3, c.1676, f.
Τρυμὴς, t.3, c.1679, a.
Τρύγη, ib.d.
Τρυγητὴς, ib.
Τρυγητὸς, ib.f.
Τρυγηφαγος, t.3, c.1681, a.
Τρυγια, ib.b.
Τρυγιος, ib.c.
Τρυγοδαίμων, ib.f.
Τρύγων, ib.g.
Τρυγονομφία, ib.f.
Τρυγοφάλαινα, ib.c.
Τρυγχὴς, t.3, c.1324, e
Τρυγῶδης, t.3, c.1681, a.
Τρυγωδὸς, ib.f.
Τρυζω, t.3, c.1675, e.
Τρυμαλια, t.3, c.1320, g.
Τρύξ, t.3, c.1676, d. & 1679, f.
Τρυπαν, t.3, c.1321, d.
Τρύπανον, ib.d.
Τρυπάνη, ib.e.
Τρυπὰς, ib.d.
Τρυπβιος, ib.b.
Τρυπητὸν, ib.d.
Τρυς, ib.b.
Τρυσμὸς, t.3, c.1675, g.
Τρυτανεῖον, t.3, c.1345, b.
Τρυπάεται, t.3, c.1325, a
Τρυπαρχέω & Τρυπὴ, perperam in v.l. pro Τεταραχέω & Τεταρὴ, quæ vide suo loco.
Τρυφαλια, pro Galea, sæpe apud Homerum. sic autem dicta traditur quod τρεῖς φαλους haberet, (id est tres conos) posito υ pro ι. li.2, — φασιν οἱ τρυφαλια. li.3, ἐκ δὲ τρυφαλίας. Legitur & Τρυφάλα apud Hesychium.
Τρυφαλὶς, t.3, c.1648, d.
Τρυφερὸς, ib.
Τρυφερὸς, ib.d.
Τρυφη, t.1, c.1594, f.
Τρυφημα, ib.c.
Τρυφης, t.1, c.1593, a.
Τρυχερὸς, ib.
Τρυχερὸς, ib.
Τρυχεω, ib.a
Τρυχος traduntur quidam idem esse cum τριχὸς: quod vide suo loco. At verò τρυχα passim apud Theocritum exponitur μαλακὰ, tanquam videlicet ἴσα τῇ τριχὶ. Et aurè Τρυχος & Τρίχες (vt addit scholiastes) olim quodam genus. ἢ κοινῶς λεγόμενα αἰχμάλωτα, inquit, audiique dici τρυχες, sed Theocritum metri causa abiecisse ς.
Τρύχες, t.3, c.1314, c.
Τρυχὸς, ib.c.
Τρω, t.3, c.1325, b. & 1342, b
Τρωγαλεος, ωτερος, Bellaria: ita dicta ἀπὸ τῆ τρωγ. Aristophanes Pluto, Ἡδέως καὶ τρωγαλια ἰοὺς δικαίως Προβαλοντ', ἐπὶ ζωπυρα τὰ σαυτοῦ καὶ γελᾶν. A Pollucе inter τρωγαλια numeratur lib.6. μωρπὶς, μασπὰ, καρυὰ. Helychius Τρωγαλια Laconicum esse tradit. Addique, Τρωγαλιαι δέρμα, παὶ μαλακαὶ σάκ. Affertur item & Τρωγαλιος, in v.l. pro Iouli.
Τραγαλὴ, t.3, c.1346, b.
Τρωγλοδυτεω, ib.b.
Τρωγλοδυτης, ib.b.
Τρωγλοδυτης, ib.b.
Τρωζειν, Helych. exp. ψιθυρίζειν & σωσωτίζειν.
Τρωκτὴς, t.3, c.1345, c.
Τρωλμα, t.3, c.1342, g.
Τρωμα, ib.
Τρωξαλλὶς, t.3, c.1345, b.
Τρωξαρτὴς, t.1, c.1215, f. & t.3, c.1345, c
Τρωξιμος, t.3, c.1344, c.
Τρωσιασεω, t.3, c.1619, g.
Τρωσεω, t.3, c.1612, c.
Τρωσεω, t.3, c.1342, g.
Τρωσεω, t.3, c.1656, f.
¶ Τυ, t.3, c.1111, c
Τυβαεὺς à Doribus vocabatur extremum ἱστιοφόρμιον, (id est extremus missus) teste Poll. nimirum extima ἀῖξις.
Τυσχάνω, t.3, c.1438, f.
Τυτὶς, t.3, c.1414, d.
Τυτὸς, ib.f.
Τύτη, t.3, c.1424, c.
Τυλὰς, Turdorum genus, quod & ἴτιλος vocatur. Vide Eustath. & Ἰτιλὰς, t.2, c.1925, a
Τυλᾶτος, t.3, c.1683, h.
Τυλία, ib.h
Τύλιμος, Crumena pellices, v.l. ex Epigr.
Τυλίττω, t.3, c.1684, b.
Τύλος, ib.d.
Τυλοφαγὴς, t.3, c.1683, g.
Τύλωμα, t.3, c.1683, a
Τύλωσις, t.3, c.1116, c. ob. & 1683, b
Τυλωτὰ ῥοπαλα, t.3, c.1683, a
Τυμβὰς, t.3, c.1686, a.
Τυμβεία, t.3, c.1686, c.
Τυμβεύω, ib.b.
Τυμβίτης, ib.
Τυμβολογεω, ib.h.
Τυμβολογεω, ib.h.
Τυμβοχεία, ib.
Τυμβοχοεω, ib.c.
Τυμβοχοὸς, ib.c.
Τυμμα, t.3, c.1687, a.
Τυμπανίζω, t.3, c.1696, b.
Τυμπανιστὴς, ib.
Τυμπανιστὴς, t.3, c.1696, a.
Τυμπανον, t.3, c.1323, f
Τυμπος, t.3, c.1320, e. & 1321, b
Τυμπτὸς, ib.b.
Τυνος, t.3, c.1696, a.
Τυπαῖος, ib.a.
Τυπαῖος, ib.a. & 1781, b
Τυπαιὸς, ib.
Τυπαλὸς, ib.
Τυπαρὸς, ib.
Τυπεὺς, ib.
Τυπεὺς, ib.
Τυπεὺ

Τυμπανίας ὕδρωψ, t.3,c.1781,b
Τυμπανον, t.3,c.1695,f. Τύμπανος, ib.
Τυμπανοφορεῖσθαι, t.3,c.1696,a
Τυμφάκια apud comicos οἱ ὀρτυγομήτραι. Vide Poll. Suprà συμφακίνη.
Τυών, t.3,c.1121,d
Τυώς, vel potius Τυώνς, (est tamē Τυωὸς apud Hesychium) Paruus. τυών (inquit schol. Aristophanis) τὸ μικρόν. At Hesychius Τυωὸς & μικρὸς & πηλαιὸς exponit. Sed Τυωνὸς frequentius est vel potius Τυωνπαῖ, terminatione Attica: sicut & censetur Atticum hoc vocabulum. Μινυὸν (inquit Eustathius) καθὰ τὸ τυτθόν, οὕτω καὶ αὐτὸ δηλεῖ παρ' Ἀττικοῖς τὸ μικρόν. Sæpe vtitur Aristophanes hoc vocabulo, cum illa terminatione Attica: apud quem interpretatur & Paruū seu Paruulum, & Tantillum. In Acharn. Ὁ δ' αὖτε ὁ λέξων, οὐπω τυτωυπαῖ. vbi schol annotat τυτωυπαῖ dici ostendendo minimum digitum. Idem scholiastes in hunc versum Nubium, Σκέψαι δίκαιον γ' ὄντ' ἐμοῦ χαριέστερον τυτωυπαῖ εἶπε πάντας, (sed τυτωυπαῖ hic vnico υ scriptum est, in Aldino quoque exemplari) annotat, σωκαζόμενον δὲ τοὺς δεκαπόλεις ἐρεῖ. τυτον γὰρ τὸ μικρόν. Apud eundem in Nubibus legimus παιδάριον ὢν τυτωυπαῖ. vbi scribit, Σὺθὺς γάρ τοι παιδάριον ὢν τυτωυπαῖ, ἐκάλεσεν ἤδη εἰκῆ. Et in Ranis, ὁ πλοιαρίῳ τυτωυπαῖ legimus, Ἐν πλοιαρίῳ τυτωυπαῖ σ' αἴρων γέρων Ναύπης ἔλεξεν, οὐ δ' ὑβολοῦ μισθὸν λαβών. Vbi rursum schol. annotat, σωκάζων τοὺς δεκαπόλεις φησί: sed addit, καὶ κωλιάσας τὸν παλαιόν. Quibus adiungit, αὐτὸ τὸ μικρόν. Obserua autem in his quoque duobus locis posterioribus scribi gemino υ. quam scripturam sequendam esse censeo, vtpote Eustathii quoque & Suidæ testimonio nitentē. Quinetiam Hesychius habet Τυτὸς duplici υ, vti dixi. Cui addendum est & Τωτωῦ, ex eodem, quod exponit itidem τὸ μικρόν. Nisū fortè pro Τωτωῦν hoc τυτωῦ perperam scriptum fuit.
Τωτλὸν Hes. ait esse πηλόν. i. lutū. Vnde Τυτλάζειν cùm alia significat apud eum, tum verò ὑποβαίνειν πηλοῦ. Est & Τυτλώδης apud Suidam pro πηλώδης. Apud Hesychium autem Τυφλώδους perperam scriptum esse videtur pro τυτλώδους: & in expositione ὑλώδους perperā pro ἰλυώδους. Vide & Παρδαλεύς.

Τύξις, t.3,c.1425,c.
Τύπανον, t.3,c.1695,e.
Τυπτὸς, t.3,c.1687,c.
Τυπτω, t.3,c.1687,a.
Τυπίας, ib.f.
Τυπικῶς, ib.
Τύπις, t.3,c.1689,b.
Τυπίσω, t.3,c.1686,f
Τυπῶν, ib.c.
Τυπωδὴς, t.3,c.1692,f.
Τύπωμα, t.3,c.1693,b
Τυπαντήριον, t.3,c.1699,g
Τυραννεύομαι, t.3,c.1700,a.
Τυραννία, t.3,c.1700,b.
Τυρεκία, t.3,c.1699,b.
Τυρεκίζω, t.3,c.1700,g.
Τυρεκικῶς, t.3,c.1699,b.
Τυρεκὶς, ib.c.
Τυρεκτοκρατέω, t.3,c.1698,c.
Τυρεκτοκράτης, ib.b.
Τύρκιος, t.3,c.1697,e
Τυρβάζω, & Τυρβάζομαι, vide in Τύρβη.
Τύρβη ης, ἡ, (necnon Σύρβη, teste Eustathio: ex quo fortasse illud factum est, quum tamen aliqui τύρβη à τυρὸς deriuent) Turba: ea significatione qua dicitur turba hominum. Lucianus, φοβηθεὶς μὴ συμπεσεῖται ἐν ὄχλου τῇ τύρβῃ. Interdum etiam pro Turba, significante tale quid quale sonat & Tumultus, (qua tamen in significatione dicitur potius Turbæ numero plurali) vt apud Polybium, ἀμιξίας καὶ ξενύσιν καὶ τὰς λιγομένας τύρβας πᾶσιν ἐποιήσατο. Lucianus, ὁρᾷ ποικίλην τύρβην καὶ μισθὸν ὄχλου πολύν. Budæus tamen hic pro incondita hominum multitudine accipit: eadem significatione à Xenophonte vsurpari tradens. A Suida τύρβη exponitur etiam ἀπόλαυσις. quæ expositio fieri non potest quin suspecta sit. Ab hoc nomine Τύρβη deriuatum est verbum Τυρβάζω, Turbas excito, Tumultum excito, Tumultuor. Dicitur autem & Τυρβάζομαι, passiua voce: cuius vsum habemus apud Lucam in fine capitis 10, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά. Quæ vetus interpres reddidit, Solicita es & turbaris erga plurima: Erasmus, Solicita es & tumultuaris circa multa: Theod. Beza, Solicita es & fatagis de multis. Ego dixerim τυρβαζόμαι περὶ πολλά, esse, Tumultuando se fatigare circa multa. Inuenitur autem & cum accusatiuo κακὰ, in hoc Sophoclis loco, (quem affert Plutarch. in libello, πῶς δεῖ ποιημάτων ἀκούειν) Τυφλὸς γὰρ ὢν γωνίας οὐκ ἔρως Λέπας Συὸς προσοὐτῳ πάντα τυρβάζει κακά. vbi dixerim, πάντα τυρβάζει κακὰ, esse Tumultuādo excitat quæuis mala. vel Tumultu suo excitat. Apud Aristophanem in Vespis, Τὸν πλοῦν ὦ τᾶν ἀπάγχεις τυρβάσεις βαδίζων, scholiastes τυρβάσεις exp. ἀναστροφάς. Quinetiam in quodam Equitum loco αἰαπυβακὼς τὴν πόλιν exponit αἰαπυστροφάς: additque, τυρβάσει esse proprie τὸν πηλὸν ἀναστρέφειν. Sed hoc nescio quomodo verum esse possit, nisi & τύρβη de luto vsurpari dicamus. Inuenitur & nomen Τυρβασία, de quo Pollucem & Hesychium consule.

Τυρεία, t.3,c.1702,f.
Τυρβάω, ib.d.
Τυρεῖον, t.3,c.1701,h
Τυρὶς, Ambitus muri. Hesych.
Τυρισβολίον, t.3,c.1701,a.
Τυρός, ib.f.
Τυρουνὶς, ib.
Τυρουνὶς, ibid.b. & t.2,c.174,d.obiter.
Τυρικομεῖον, t.3,c.1701,b.
Τυροκομεῖον, ib.d.
Τυροπωλέω, ib.e.
Τυρὸς, t.3,c.1701,g
Τυρῶ, ib.h
Τύρσις, ἰος, ἡ, Turris, ea præsertim quæ est in mœnibus, vt vult Galenus apud Hippocratem. Est etiam φύβολος τῆ πίσσης, vt vult Suidas, Xenophontis locum afferens: quem apud eum vide. Hesychio est etiam Propugnaculum. Budæ à Philostrato pro munitionibus aut ambitu vrbis poni tradit. Item Τύρσις, ἡ ὑψηλὴ φιλοδομημάτων, Suid.
Τύρσις, affertur ab eo qui argumentum scripsit Œdipodis tyranni Sophoclei, tanquam ex eo deriuatum sit τύρσαι τοὺς. Dictus est τύρσεως (inquit) ἀπὸ τοῦ ὀνόματος, quasi τύρσεως τοὺς λαοὺς, καὶ αὐτὰς ὀπτῆσαι. Quæ si sequamur, τύρσαι esse dicemus Vexare, Molestia afficere: atque adeò idem quod τύρσω. Sed exemplum vsus huius verbi τύρσω desidero. Subiungit autem, καὶ τυρβάσαι δόλους ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Quæ verba aliud etymum illi nomini tribuunt. Sed & aliud illi dari, suo dictum loco fuit.
Τυρσὶς, t.3,c.1701,f.
Τυτθὸς, ἡ, ὁ, Paruus, Paruulus, Pusillus. Iliad. ζ, ἔτι τυτθὸν ἐόντα, Adhuc paruulum, Adhuc puerulum, aut etiā infantem. Atque adeò inuenitur etiam τυτθὸν βρέφος, quasi quod sit adhuc νεογνὸν θῆλυ. Siquidem ἀπὸ τοῦ τυτθοῦ deriuari existimatur, mutatione literæ τ in υ. Inuenitur τυτθὸς & pro τυτθόν. Vide Eustathium. Τυτθὸν, Paruum. Homerus Iliad. α, — καί μ' οὐδέ μι τυτθὸν ἔτισεν, Ne minimùm quidem me honorauit, Ne tantillo quidem honore me affecit.
Τυτὼ, Noctua, Hesych.
Τυφαόεις, t.3,c.1709,d.
Τυφεῖν, t.3,c.1705,b.
Τυφιδᾶν, t.3,c.1705,h
Τύφη, vide in Τίφη.
Τυφὴρ, t.3,c.1706,h
Τύφλη, Piscis quidam apud Athen. lib.7.
Τυφλίτας, t.3,c.1703,g.
Τυφλὸν, ib.
Τυφλὸς, ib.
Τυφλότης, ib.
Τυφλοῦν, ib.
Τυφλοῦσθαι, ib.
Τυφλόω, ib.
Τυφλώδης, ib.
Τυφλωθῆναι, ib.
Τυφλωθῆναι, ib.
Τυφλωθῆναι

Τυφλοπαίσμαι,οῦμαι,in v.l.Cæcum simulo. Affertúrque ex Etymologo, τυφλὸν παίζομαι. Sed errori qui apud Etymologū eſt,error additur. nam Τυφλοπαίσιμαι (pro quo reponendum eſt τυφλοπαίσιμαι)Etymol.non exp. τυφλὸν παίζεται,ſed τυφλὸς παίζεται.

Τυφλοπαίσιμαι,ib.
Τυφλοπαισία,t.3,c.1703,d.
Τυφλὸς,t.3,c.1702,f.
Τυφλότης,ib.h.
Τυφλώδης,ib.c.
Τυφλωθῆς,t.3,c.1703,g.
Τυφλωθῶ,t.3,c.1703,e
Τυφλῶ,t.2,c.1394,c. & t.3,c.1703,f
Τυφοκίρων,t.1,c.846,c. & t.3,c.1706,e
Τυφομανία,t.3,c.1706,f,
Τῦφος,ib.
Τύφω,t.3,c.1704,d.
Τυφώδης,t.3,c.1707,c.
Τυφομανίη,t.3,c.1706,f.
Τυφωνία,t.3,c.1709,d.
Τυφὼς,t.3,c.1708,b.
Τυχαῖος,t.3,c.1454,c.
Τυχὴ,t.3,c.1450,a.
Τυχηρὸς,ib.g.
Τυχικὸς,t.3,c.1454,h.
Τυχὸν,t.3,c.1425,h.
Τυχόν,t.3,c.1441,b.
Τυφοειδὴς,ib.b
Τυφὼν,t.3,c.1707,d
Τυφωνοκίρνης,t.3,c.1706,g
Τυχαδὸς,t.3,c.1708,b
Τυχαῖ,t.3,c.1708,b
Τυχαιτικὸς,ib.c
Τυχάζω,t.3,c.1450,a
Τυχὸν,t.3,c.1438,f
Τυχηρὸς,t.3,c.1454,f
Τυχίζω t.3,c.1425,h
Τυχικῶς,ib.g
Τυχικὸς,t.3,c.1426,c
Τυχόντως,ib.

A Τύχος,t.3,c.1425,f. Τύχω,t.3,c.1414,c
ὁ Τυχὼν,t.3,c.1440,g
Τυφλὸν, Aurium ſordes, Heſych. Dicitur alioqui κυψέλη hac in ſignificatione.

¶ Τὸ, primitiuum verbi Τάζω, t.3,c.1306,g.
Τῷ, artic.t.2,c.1151,c. Τῷ pro ζώντι,ib.d. Τῷ pro τῷ, Τῶ pro τοῖ,ibid.e. Τὼ, eo quod,&c.t.2,c.1509,b.
Τῷδε, Sic,&c.ib.d. Τῷτο, Hoc modo, &c.ib.d.
Τὼ, artic.dualis,maſculini generis:qui & nonnullis fœminis nominibus iungitur.veluti quum dicitur τὼ χείρε, item τὼ πόλει,apud Plat. Sic etiam τὼ ὑμᾶς ex Xenoph.affertur.

B Τωθάζω, Dicteriis inceſſo, Irrideo, Mordeo opprobriis. ¶ Redditur etiam Conuitiis inceſſo. Ariſtoph. Veſpis, — ἢ καὶν τωθάζω τυραννικῶς. Ariſtot.Rhet.2. ὑπὸξένου τωθάσαι. Hinc Τωθασμὸς, Irriſio: Τωθαστὴς, Irriſor. Τωθαστικὸς, Irriſorius. Quinctiam Τωθασικὸς, Imbecillè, Cum irriſione, apud Laertium in Speuſippo, τὴν Δίωνος φορὰν καὶν χάφων τωθασικῶς φησι, καὶ ὅτι τῶ μαθηματικῶ σου ὑπὸ τῶ φιλοσοφίας καταμαθών.

C Τὼ, Gall.des,t.2,c.1152,c
Τωὸν pro τοῦδε: vt dicitur ὁδὶ pro ὁδὴ.
Τωὐχῶν pro τοῦ ἀρχῶν.
Τῶν,t.2,c.1509,d.Sed rectius ſcribitur τῶν, vel τῶ diſiunctim.

Υ

Υ Vna ex vocalibus eſt,à cuius figura os quoddam ad radicem linguæ ſitum vocatur ὑοειδὲς, à quibuſdam & ὑβλοειδὲς. Quæ vocabula ſuis locis vide.

Υ ab Æolibus ponitur pro ο:dicentibus ὄνυμα pro ὄνομα. vnde eſt ὀνυμαίνω.

Υ Υ apud Ariſtophanem,ad exprimendum ſonum quē quis olfaciēs edit, ſpiritum naribus attrahendo. Nam in Pluto, carnes ſuillas olfaciens ſycophanta, dicit, — ὑΐδια δῆτ. ὦ μακαρία τῶ πολὺ χοῖμα τῶν χοιρείων καὶ κρεῶν ἀπηλφων: ſubiungens, ὑ ὑ. ὑ ὑ. ὑ ὑ. ὑ ὑ. Cui Carion respondet, Καταβλῶν ὑ ὑ ὑ ὑ ὑ ὑ ὑ ὑ ὑ. Sed ſcholiaſtes aliā quoque expoſitionem affert: vt nimirum ſit ὄπτημα ὑμᾶς ὑμᾶς.

Υάγχη,t.3,c.1151,g.
Υαῖα,t.3,c.1153,d.
Υαιζω,t.3,c.1773,f.
Υαιμβίζω,ib.e.
Υαιμβίτης,ib.
Υαιμβοκωμῶν,ib.d.
Υαιμβοκωμῳδὸς,t.3,c.1711,b.
Υάλινος,ib.
Υαλίζω,ib.g.
Υαλοειδὴς,ib.d.
Υαλος,t.3,c.1711,e.
Υαλὸς,ib.g.
Υαλυργεῖον,ib.
Υαλοῦς,ib.f.
Υαλώδης,ib.f.
Υάϊδὸς,t.3,c.1773,f
Υαῖος,ib.e
Υαιὼδια,t.3,c.1711,c
Υαιὼθιβαφὴς,ib.b
Υαιὼθης,ib.c
Υάκινθος,t.3,c.1710,a
Υάλης,t.3,c.1712,f
Υάλη,ib.c
Υάλιτος,ib.
Υάλιος, ib.f
Υάλωμα,t.3,c.1712,d
Υαλοπηγὸς,ib.e
Υαλουργὸς,ib.
Υαλὼν,ib.h
Υάλωμα,ib.h

Υάϊος, Aſpectu terribilis. Vide alias expoſ.apud Heſych. qui habet etiam Ταΐως. Eſt & Υαΐα apud eundem,expoſitum τύρβη,μαχὴ,ὕβρις, ἀγριωχία.

Υαῖος,t.3,c.1153,c.
Υαΐπος,ib.
Υαὶ,t.3,c.1152,d.
Υαῦν,ib.c
Υαΐα,ib.
Υαΐπος,ib.
Υαὶ,t.3,c.1153,b

¶ Υβαζω, vide in Υβωμα.
Υβαλλω, Doricè pro Υπερβάλλω.
Υβὶς & Υβαλὶς,item Υβὶς, vide in Υβωμα.

Υβείζω,t.3,c.1715,c.
Υβεις,t.3,c.1713,b.
Υβεισμα,t.3,c.1717,c.
Υβεισὶς,ib.
Υβεισκὴ,t.3,c.1719,a.
Υβεισκὼν,ib.h.
Υβεισμαΐος,ib.
Υβεὶς,t.3,c.1715,e
Υβεισμὸς,ib.d
Υβεισὶς,ib.e
Υβεισὶς,t.3,c.1718,f
Υβεισὶς,ib.d

D Υβεισλίχης,t.1,c.1011,b. & t.3,c.1718,c
Υβεισὶπους,t.3,c.1718,d. Υβεισὶπους,ib.e
Υβεισὶπους,t.3,c.1717,e
Υβωμα, Curuamen. Vox generalis eſt apud Hippocratē, ſignificans omnem vertebrarum euerſionem præter naturam,vt ſcribit Gorr.ex Galeno. At in v.l.dicitur eſſe Gibbus vel Gibber: additurque tamen ex Galeno, itidem eſſe quamuis ſpinæ verticulorum conuerſionem mutationémve præter naturam. Ibidē Υβωσις, Affectus ſpinæ dorſi incuruatæ & formicatæ, quo gibberes ſiue gibboſi fiunt. Cui opponitur κυφωσις. Quidam autem λορδωσιν eſſe in corpore aduerſo dixerunt,ὑβωσιν ceruicis,dorſi κύρτωσιν, vt ibidem annotatur. Sunt porro illa Υβωμα & Υβωσις tanquā vocabalia ab Υβόω. quod eſt à nomine Υβὶς,quo ſignificatur Curuus, Inflexus. Item Gibboſus, Cui ſpina incuruata eſt & formicata. Apud Theocritum in idyllio quod ὁδοιπόρος inſcriptum eſt, habetur hic verſus, Μὴ βαθὺν κάτου τυχίσματος ὑβὶ ἔρεισης. vbi ſcholiaſtes annotat Υβὶς eſſe à nomine κυφὶς, abiectione literæ κ, & mutatione literæ φ in β. At verò Υβὶς paroxytonè ſubſtant.de tubere in cameli dorſo, ex Gaza apud Ariſtotelem. Pro adiectiuo autem ὕβος affertur etiam Υβὶος,& Υβαλὶος:ſed ex his duobus alterum duntaxat habet Heſych.qui ὑβαλὸν eſſe dicit τὸ κυρτὸν, καμπύλον,γωνιῶδες.additque,εἰ δὲ ὕβος, κυρτὸς, ὑβεσὸς. Inuenitur & verbum Υβαζω,de incuruatione.Sed Suidas ὑβάζω ex ponit ἐμπίπτω.quoniam qui vomunt, κύπτουσι μᾶλλον ἐπὶ τὰ βάθη κατακλινόμενοι.

E

F

G Υγιὲς,t.3,c.1713,a.
Υγιαίνω,t.3,c.1714,a.
Υγιαντὸς,ib.e.
Υγιαντὸς,t.3,c.1723,e.
Υγιαστὸς,t.3,c.1725,f.
Υγιάω,t.2,c.1715,c.
Υγιωτὸς,ib.a
Υγκὰ,t.3,c.1716,d. & t.4,c.226,h.ob.
Υγκαίνω,t.3,c.1728,h.
Υγκινία,ib.
Υγκὴ,t.3,c.1716,d.
Υγκίβιος,t.1,c.738,d.
Υγκινάλη,t.3,c.1727,f.
Υγκινάλιος,t.1,c.289,h.
Υγκίμωρον,ib.h.
Υγκίζω,t.3,c.1725,d
Υγκισις,t.3,c.1725,c
Υγκισις,t.3,c.1722,c
Υγκιστὸς,t.3,c.1724,a
Υγκὶς,t.3,c.1721,d
Υγκὸς,t.3,c.1721,b

H Υγκασις,t.3,c.1729,a
Υγκεμπλαστρον,t.3,c.1728,c
Υγκεφάλινος,t.3,c.1727,f
Υγκεφαλὸς,t.2,c.154,f
Υγκεφαλοειδὴς,ib.g
Υγκεφαλὸς,t.3,c.1727,g
τὸ Υγκὸν,t.3,c.1726,b

Υχείως,t.1,c.1936,f.
Υχειωρέω,t.3,c.1743,h.
Υχὲς,t.3,c.1715,g.
Υχοπάτωρ,t.3,c.1727,h
Υχόπορος,ib.
Υχοσκοπεῖον,t.3,c.1743,e.
Υχοσκοπικὸς,ib.g.
Υχοτρόχηλος,ib.a.
Υχοφθαλμὸς,ib.
Υχοφθόγγος,t.3,c.1728,b. & t.4,c.137,d
Υχορροΐξ,t.3,c.1728,c.
Υχὼς,ib.f
Υψαλὸς,t.3,c.1725,f
¶ Υδαλέος,t.3,c.1789,g.
Υδαλὶς,ib.
Υδαρὸς,ib.c.
Υδατα,t.3,c.1774,d.
Υδατηρὸς,t.3,c.1788,e.
Υδατος,ib.
Υδατς,ib.d.
Υδατώδης,t.3,c.1789,a.
Υδατηλὸς,ib.
Υδατηρεῶν,ib.
Υδατχλους, ibid.e
Υδατχλα ἕδατα χώματα,ibid.
Υδατχρα ὠρα,ib.
Υδατώδης,t.3,c.1788,f
Υδρο ὕδατι,ab ὕδως,pro quo dicitur ὕδωρ.
Υδεῖα,t.3,c.1729,d.
Υδιεμὸς,t.3,c.1790,g
Υδιεμὸω,ib.f.
Υδιρὸς,ib.e.
Υδιρὸς,ib.d
Υδὶω,t.3,c.1729,c.
Υδνεῖν,Nutrire. Vide Hesychium.
Υδνὸς,t.3,c.1729,d.
Υδνὸφυλλον,ib.f.
Υδρα,t.3,c.1787,e
Υδραγωγεῖον,t.3,c.1780,d. Scribitur etiam Υδραγώγιον.
Υδραγωγὰ,ib.
Υδραγωγὸς,ib.c
Υδραὶνω,t.3,c.1786,e.
Υδρακὴς,t.3,c.1786,a
Υδραργυρος,t.1,c.543,b.& t.3,c.1780,d
Υδρατὸς,t.3,c.1788,c.
Υδραυλαξ,t.3,c.1780,g
Υδραυλὴς,t.3,c.1781,c.
Υδραυλικὸν ὄργανον,t.3,c.1780,h
Υδραυλὶς,ib.
Υδρεῖον,t.3,c.1787,c.
Υδρελαιον,t.3,c.1781,c
Υδριπροκλὴς,ib.d.
Υδρὸμα,t.3,c.1787,d
Υδρὸνω,ib.f
Υδρὸν,t.3,c.1787,e
Υδρηρὸς,t.3,c.1781,d
Υδρίτης,t.3,c.1787,d.
Υδρὸλὸς,t.3,c.1785,g
Υδρταλὸω,t.3,c.1786,e.
Υδρηχρὸς,t.3,c.1780,c
Υδρηχρὸς,ib.
Υδρὶα,t.3,c.1786,b
Υδριὰδες νύμφαι,ib.d.
Υδριαφόρος,ib.
Υδριον,ib.a.
Υδρισκη,ib.d
Υδροβαφὴς,t.3,c.1776,e.
Υδρογαιον,ib.
Υδρ γρίγιον,in v.l.perperam pro υδραγώγιον.
Υδροδακὸς,t.3,c.1776,e.
Υδροειδὴς,ib.f
Υδρος,t.3,c.1785,g.
Υδροκὴλη,t.3,c.1776,f
Υδροκηλικὸς,ib.
Υδροκηλικὸς,ib.d
Υδρολαπαθον,t.2,c.620,d. & t.3,c.1777,d
Υδρομαντεία,t.3,c.1777,d.
Υδρομαντις,ib.
Υδρομαστὺξ,ib.e.
Υδρομαστυκὴ,ib.
Υδρομέδουσα,ib.
Υδρομελι,ib.
Υδρομηλον,ib.g
Υδρομιλιον,t.2,c.988,e. & t.3,c.1777,g
Υδρομυλος,t.3,c.1777,g.
Υδρομφαλὸς,t.3,c.1781,d
Υδρονεφρωμα,t.3,c.1777,h.
Υδροπικὸς,ib.g
Υδροπτὸς,t.3,c.1782,f.
Υδροπισία,t.3,c.1778,a.
Υδροπὸης,ib.
Υδροποσία,ib.b
Υδροροδὶνη,ib.b
Υδρορρόια,ib.c
Υδρος,t.3,c.1787,c. & t.4,c.464,c.ob.
Υδροσκοπὼ & Υδροσκοπέομαι,t.3,c.1778,f
Υδροσκοπικὸν,ib.
Υδροσκόπος,ib.c.
Υδροσκοπὴ,ib.
Υδροσκοπὸν,ib.h
Υδροσὰρκη,ib.e
Υδροσὰρκης,ib.h

A Υδροφάγα,t.3,c.1785,g.
Υδροφαγικὸς,ib.
Υδροφοβέω,ib.e.
Υδροφοβὴς,ib.b.
Υδροφορεῖα,ib.g.
Υδροφορεῖα,ib.h.
Υδροχοὰς,t.3,c.1779,g.
Υδροχοεῖον,t.3,c.1780,c.
Υδρωα,ib.c.
Υδρωπιάω,t.3,c.1782,e.
B Υδρωπικὸς,ib.f.
Υδρωπὼς,t.3,c.1781,e. Υδρωψὶς,t.3,c.1782,d. Υδρωψ aïd σαρκα, ibid.f. Υδρωψ λευκοφλεγμαπικὸς,ibid.d. Υδρωψ σπλαγχνικὸς,ib. Υδρωψ ὑπογαστρικὸς,ib.
Υδω,t.3,c.1719,c
Υδωρ,t.3,c.1774,d. & t.4,c.164,d.ob.
¶ Υε, vox quædam mimicantis. Vide Suidam.
Υειὸς,t.3,c.1152,c. Υεὶς,ib.b
Υειλᾶν Delirare, Desipere, Hesych.
Υειλὸς,t.3,c.1713,b. Υειλὶς,ib.a
C Υειλίζω,ib.b. Υείλιος,b.
Υελὸς,t.3,c.1711,e. Υελεπίχρης,t.3,c.1713,a
Υελουργεῖον,ib. Υελουργὸς,ib.
Υελυῖς,ib.b. Υελωδὴς,ib.a
Υεπζω,t.3,c.1774,d. Υέπος,ib.a
Υεπμονὴς,t.3,c.1773,h. Υετὸς,ib.f
Υεπὼς,t.3,c.1774,d. Υετώδης,ib.b
Υδὲ,ib.c. ¶ Υη, ibid.
Υη,ib. Υϊωνὶα,t.3,c.1153,h
Υϊωδὲς,ib. Υϊωνὸς,t.3,c.1154,a
D Υϊωνὶα,t.3,c.1146,h,obiter.& 1153,e Υϊωνὸς,t.3,c.1153,g. Υϊωνος, t.3,c.1154,a
Υὶς,t.3,c.1152,d. & 1774,b.c
¶ Υθλὰς & Υθλεω, vide in Υθλος.
Υθλος,ὁ, Loquacitas eius qui nugatur, Nugæ. Demosthenes ὕθλον & φλυαρίαν coniunxit alicubi. Apud Platonem plur.ὕθλοι: De republ.lib.1, ὡς ἐγὼ οὐκ ἀπόδεξομαι τοὺς ὕθλους ὑμῶν τοὺς λόγους. Hinc Υθλὰω,ῶ,Nugor. φλυαρῶ.
¶ Υἱὰς,t.3,c.1794,g. Υἱαρχὶα,t.3,c.1735,d
B Υἱὰς,t.3,c.1734,g. Υἱὰω,ib.
Υἱὶς,t.3,c.1734,g. Υἱεδῆ,t.3,c.1735,g
Υἱεδὴς,ibid.
Υἱὲς t.3,c.8,a.obiter. & 1734,g
Υἱὴ,t.3,c.1734,e
Υἱὰς,t.3,c.1734,g. Υἱῆς,ib.
Υἱῆος,ib. Υἱὴς,t.3,c.1736,a
Υἱὶ,t.3,c.1734,g
Υἱικὸς,t.3,c.1735,d. Υἱὶς,t.3,c.1734,h
¶ Υἱόκτισα,t.3,c.1735,a. Υἱόκτιτος,ib.c
Υἱόκτιτος,ib. Υἱοποιὲω,ib.
B Υἱὸς,t.3,c.1734,c. Υἱὸς,ib.g
Υἱὸτης,t.3,c.1735,c. Υἱὸω,ib.d
¶ Υἱωδὶα,ib.d
Υἱωνεὺς,ib.e. Υἱώνη,ib.f
Υἱωνὸς,ib.e. Υἱωνὸς,ib.d
Υἰδεὺς,t.3,c.1735,f
Υἰδὴ,ibid.g
Υἰδιον,ibid.d.& 1153,d.sed ab ῑ.
Υἰδὸς,t.3,c.1735,g
C Υἰδυῖς,ibid.
Υἴκω(sed ab ῑ)Grunnio:& Υἰσμὸς,Grunnitus.
Υἰκὸς,t.3,c.1152,c.sed ab ῑ.
Υἶς,t.3,c.1735,h.
¶ Υἰαλὸν,Sanum.ὑγιὲς,Hesych.
Υκὴς,ὁ,ἡ, siue Υκκὸς & Υκκη,apud Athenæum,Pisces quẽ Callimachus ἰχθὺν ἰχθὺν dixit.Zenodotus aut Cyrenæos τὸν ὕκκην vocare ἰχθύδιον.v.lex. Sic apud Hesychium Υκὸς,ἰχθύδιον.
¶ Υλαγμὸς,t.3,c.1776,d. Υλακμὸς,ib.
D Υλαγωγὲω,t.3,c.1740,c. Υλαγωγὶα,ib.
Υλαγωγὸς,ib. Υλαζὸμαι,t.3,c.1741,g
Υλακὴς,ib.c. Υλακὴ,t.3,c.1737,a
Υλακομαρὴς,ib.b. Υλακὸω,ib.
Υλακτὼ,t.3,c.1736,e. Υλακτικὸς,ib.
Υλασμὰ,t.3,c.1741,g. Υλασμὸς,ib.

Υλάω,t.3,c.1736,b. Υλαὼς,t.3,c.1741,c
Υλη,t.3,c.1737,c. Υλαὼς,t.3,c.1741,a
Υλαβάτης,t.3,c.1738,g
Υλακτης,t.1,c.1933,f.& t.3,c.1738,g
Υλαμα,t.3,c.1741,d. Υλαμαίω,t.3,c.1738,h
Υλαμυρὸς,t.3,c.1739,a Υλαρὸς,t.3,c.1740,f
Υλαρὸς,ib. Υλὰς μήτηρ,t.3,c.1739,f
Υλακτμος,t.3,c.1739,a. Υλαφορος,ib.& 1740,b
Υλαωρὸς,t.3,c.1740,f. Υλαωρος,ib.c
Υλαι, Prælegmina coriorum.v.lex. Extat apud Hesychiũ duobus in locis.
Υλαβατα,t.3,c.1738,g
Υλαξ, Lancea.ὑλαγίς, λόγχη, Hesych.
Υλίζω,t.3,c.1741,a. Υλαὸς,t.3,c.1741,f
Υλαυρὸς,t.3,c.1739,b.1741,c. Υλὰς,t.3,c.1741,f
Υλαυρὸς,t.3,c.1741,a. Υλαφιζω,ib.b
Υλαφρὸν,ib. Υλαῖος,t.3,c.1736,d
Υλεβατης,t.3,c.1741,d. Υλεγμὸς,t.3,c.1739,b
Υλὴς,t.3,c.1741,a. Υλεμαὸς,t.3,c.1739,b
Υλεμαεω,ib.c. Υλεμαὸς,ib.
Υλεμήτης,ib.f. Υλεπμὸς,t.3,c.1740,a
Υλεπμὸς,t.3,c.1739,h. Υλεπμικὸς,ib.g
Υλεπμων,t.3,c.1740,a. Υλεπμὸς,t.3,c.1739,f
Υλεγμα,t.3,c.1740,c. Υλεγρὸς,ib.
Υλεφὰς,ib.b. Υλοφορὸν,ib.
Υλεφὸς,ib. Υλωὸς,t.3,c.1741,b
Υλαρὸς,t.3,c.1740.d
¶ Υμα,t.3,c.1773,e
Υμα poetice,idem quod ὑμέτερα, Vestra. Vide Υμὸς.
Υμεῖς,t.3,c.1123,d. Υμέας,ib.
Υμαδητὸς,t.1,c.1872,b.& t.3,c.1124,a Υμεῖς,ib.a
Υμέας,t.3,c.1123,b.
Υμεων,ib.b
Υμειλη, Sterilis.στέρφη, στεῖρα, Suid.
Υμεναίω,t.3,c.1734,c. Υμέναιος,t.3,c.1733,f
Υμεναιον,t.3,c.1734,c. Υμένιον,t.3,c.1733,f
Υμένιος,adiectiuum. vt ὑμένιος βακχος, vulg.lex.ex Epigramm.Bacchus nuptialis: quia in nuptiis potationi indulgetur.
Υμένιος,t.3,c.1733,c. Υμένις,ib.
Υμενοειδὴς,ib.b. Υμενοπτερις,ib.c
Υμενόστρατος,ib.d. Υμενοῦσσα,ib.e
Υμεὸς,t.3,c.1123,b. Υμερος,ib.h
Υμεων,ib.b. Υμιὴν,t.3,c.1131,d
Υμῆν,ib.c. Υμὶν,ib.& d.
Υμμα,ib.e. Υμμα,t.3,c.1122,f
Υμμας,t.3,c.1123,b. Υμμειον,ib.c
Υμμι vel ὔμμι,ib.d. Υμνοχορεσις,t.3,c.1730,e
Υμνεω,t.3,c.1732,a. Υμνὶω,t.3,c.1732,b
Υμνεπολέω,t.3,c.1730,d. Υμνεπολος,ib.
Υμνος,t.3,c.1732,a. Υμνητὴρ,ib.b
Υμνος,ib.
Υμνοχορεις,t.3,c.866,c. & t.3,c.1730,b
Υμνολογος,t.3,c.1730,b. Υμνολογὶα,ib.c
Υμνολογίζω,ib. Υμνοπλὰς,ib,
Υμνος,t.3,c.1729,c. Υμνῳδὶα,t.3,c.1730,f
Υμνῳδία,ib. Υμνῳδὸς,ib.e
Υμὸς,t.1,c.1306,c. Υμὸς,t.3,c.1124,a
Υμὼν,t.3,c.1123,b
¶ Υνις,t.3,c.1154,e. Υναὶς,ib.g
Υνὶς,ib. Υνὶς,ib.e
Υνος,ib.h
¶ Το ὑοικὸς,t.3,c.1148,g
Υοβάτης,t.1,c.781,c.& t.3,c.1148,h Υοειδὴς,t.3,c.1148,h
Υοειδὶς,t.2,c.v 112,e. Υομυσία,t.3,c.1149,a
Υὸλιος,t.3,c.1154,c. Υὸτερὶς,t.3,c.1149,b
Υὸς,t.3,c.1734,e. Υοτυλαμεὼν,ib.
Υοτυλαμεω,ib.d. Υοτυλαμὸς,ib.b
Υοτυλαμος,ib.c.
Υοτροφὶς,ibid.
¶ Υπαγγελω,t.1,c.23,h. Υπάγελος,t.1,c.90,d. Υπάγειν, Subigere, Subiugare, t.1,c.90,d.
Υπάγειν, Suadere, ibid. Υπάγεσθαι, Insurgere, sine casu, ibid.e.
Υπαγκαλὶς,t.1,c.44,e. Υπαγκὼνια,t.1,c.43,c
Υπαγομαι, vide Υπαγεσθαι, paulo anté.
A Υπαγορεύομαι,t.1,c.31,e. Υπαγόρευσις,ib.
Υπαγορεύω,ib.c
Υπαγωγὴ ab Hesychio exponitur συμβουλὶα. Eidem Υπάγορεύει καὶ βίαν ὑπάγεται.
Υπαγω, Subduco, Clam eximo, &c.t.1,c.89,b. Υπάγω, Subdo iugo,ib.c. Υπάγω, Subiicio,ibid.d. Υπαγω, Clàm impello, &c.ibid.e. Υπαγω, Vetero, Accuso, forense vocabulum,ib.g. Υπαγω, neutrum, Retrocedo,t.1,c.90,b. Υπαγω, Progredior,&c,ib.c.
Υπαγω pro ἀναχωρω ponitur,ib.d.
B Υπαγωγὴ,ib.g. Υπαγωγὴ,ib.e
Υπαγωγὸς,ib.g. Υπαδω,t.1,c.113,b
Υπαι poetice pro ὑπὸ, vt παρα pro ἀπὸ. Homer.Iliad.β, — ὑπαι ὑπαι πόδα πασσαλόφιν. Apud eundem ὑπαιφοιω pro ὑπὸ πηρ. Sed cum hoc casu alium vsum habet. Nam ὑπαι πίνω, apud Athenæum Acharn.schol.exp.μετα πίνω.
Υπαιζω,q.d.Sublamentor. Affertur ex Epigr.
Υπαιθα, ex obliquo, Coràm, Rectà. Apollon.Argon.1, — καπνὸν ἐκλιτὸν ὑπαιθα. Καὶ ὑπαιθα. m. Homer.Iliad.ξ, — ὑπαιθα λιασθὲν, In obliquum declinans, hinc in anteriorem partem.v.l. Sic autem & Græci exponunt ὡς πλαγιω, & εἰς ὄψιν φερόμενον.
Υπαιθριος,t.1,c.153,c
Υπαιθρος, idem quod ὑπαιθριος. vnde ὁ ὑπαιθρίτης, Luc.In locis quæ sunt sub dio, In locis habitabilibus. Apud Diolcoridem. Item ὁ ὑπαιθρος, Sub dio. Ξενοφῶν πλείστας φησὶ ξῦς εἶναι αὐθρώπους ὁ ὑπαιθρος. Plautus ὑπαιθρα Eurybium pro castris dixisse putat Budæus.
Υπαικαλω,t.2,c.42,a. Υπαιτὶημα,t.1,c.171,g
D Υπαιω, Ejecuo, Attollo.v.l. Υπαὶσσω,t.1,c.233,c. Υπαὶτιος,substant.t.1,c.151,b
Υπαιτιος,ib.a. Υπαιτιος,ib.b
Υπακοὴ,t.1,c.293,g. Υπακουω,t.1,c.293,e
Υπαλεγμα,t.1,c.319,e. Υπαλευρὶς,ib.
Υπαλευρὶς,ib.f
Υπαλειφω, & Υπαλείρομαι,ibid.d
Υπαλλὸμαι,t.1,c.322,a. Υπαλὸω,t.1,c.319,f
Υπαλμὸς,t.1,c.358,a. Υπαλμαω,ib.
Υπαλλαγὴς,ib.b. Υπαλ. Υω,t.1,c.357,h
E Υπαλλαγὴς,t.1,c.365,a. Υπαλὶξω,t.1,c.322,g
Υπαλὶξις,ib.
Υπαμβλὶνω,q.d.Subobtundo. Vide Ἀμβλὶνω.
Υπαναβάλλομαι,in v.l.ex Phalar.epist.pro Cunctor.
Υπαναγὼνως pro ἀφυπναγὼνως.
Υπαναδίπλωσις, Reduplicatio. Rectius Ἐπαναδίπλωσις.
Υπαναδὺω, Sensim vel clàm emergo.In v.l.Subeo.
Υπαναλίσκω, Sensim vel clàm consumo.
Υπαναλὼω, idem quod ὑπαναλίσκω. sed hoc potius vsurpatur.
F Υπαναπαυσις,t.1,c.175,e. Υπαναχωρὶω,t.4,c.673,e
Υπαναχώρησις,ib.f. Υπανδρος,t.1,c.457,c
Υπανεμὸς, Remissè.
Υπανὶσω,t.1,c.457,e
Υπανὶπτω,ex ὑπὸ & ἀνὶπτω. Ex Gaza affertur ὑπανὶπτω τὸ φωνω pro Remitto vocem, seu intermitto.
Υπανὶσταμαι,t.1,c.175,d.& 1749,a.ob.
Υπανὸιγω, Subaperio.
Υπαντὰω,& Υπαντὰομαι,t.1,c.460,g
O Υπαντιος,t.1,c.461,a. Υπαντὴ,ib.
Υπαντὸω,ib. Υπαντὰζω,t.1,c.461,d
Υπαντὸω,ib.c. Υπαντὴμαι,t.1,c.461,b
Υπαντὴς,t.1,c.469,g. Υπαυνος,t.1,c.471,b
Υπαπὶαι, in vulg.lex.redditur simpliciter Abire quum tamen ibidem ὑπαπιὼν reddatur Paulatim abiens. In eodem est ὑπαπτὶνες, Dilcedentes. Hesych.habet Υπαπτε, quod exp. ὑπόφειγε.
Υπαπτρὶχειν pro ἐπιπτρὶχειν, Schol.Aristoph.
B Υπαρ,t.3,c.1754,d. Υπαρὰω,t.1,c.517,b
Υπαρχὴς,t.1,c.530,g. Υπαρχος,t.1,c.533,e
Υπαρὶθμησις,q.d.Subnumeratio, ex Greg.Naz.
Υπαρκτος,t.1,c.556,h. Υπαρκτὸς,ib.g
Υπαρξις,ib.e. Υπαρος,t.1,c.538,b
Υπαρπὰζω Ionicè apud Herodot. pro ὑφαρπὰζω. vt ὑπαρπασὶνους τοὺς λόγους, Sermonem inrerclamans.
Υπαρχὴ,t.1,c.556,c. Υπαρχομαι,ib.d.& 559,a

Ὑπαρχος,t.1,c.561,f.
Ὑπαρωμαπζω,t.1,c.586,e.
Ὑπασπιζω,ib.h.
Ὑπασπις,ib.
Ὑπατια,t.3,c.1747,c.
Ὑπατος,t.3,c.1746,d.
Ὑπατμιζω,t.1,c.618,g.
Ὑπατμος,t.3,c.1594,d.
Ὑπαυγης,t.1,c.601,g
Ὑπαυγαζω,Splendeſco,in vulg.lex. Sed potius ſonat q.d. Subiplendeſco.
Ὑπαυθαδιζομαι,t.1,c.1440,e
Ὑπαυλιω,t.1,c.623,b.
Ὑπαυλος,t.1,c.625,b
Ὑπαυχενος,t.1,c.610,e.
Ὑπαυχενιος,t.1,c.608,c
Ὑπαυχενιος,ib.
Ὑπαυχην,ib.
Ὑπαφροπίτρος,t.4,c.198,f.
Ὑπαφρος,t.1,c.613,a
Ὑπηνυος,t.1,c.88,g.
Ὑπηνυος,ib.h
Ὑπὸ δ'ἐσσυμενοισι,Subuenienti ſunt. Hom.Il.ε, Τὸν καὶ ὑπὸ δ'ἐσσυμενον μάκαρες θεοί. At verò ex Apoll.Arg.1, additur in v.l. Ὑπὸδ'ἐδύσετο pro Meruebantiſed locus non affertur.
Ὑπὸδυσιν,ab Ὑπόδυομαι potito pro ὑποδύχομαι. At Ὑπόδυσιν & Ὑπόδυξε, ab hoc ὑποδύχομαι.
Ὑπὸδυν,ab Ὑπόδυμι.
Ὑπὸζωστα,ab Ὑποζώννυμι.
Ὑπὸζωνος,tanquam ab Ὑποζώννυμι, vide in Ὑποζώννυμι.
Ὑπὸθημιω,t.2,c.1424,b.
Ὑπὸθημα,ib.f
Ὑπὸικω,ib.c
Ὑπὸιπα,vide in Ὑπολαμβάνω.
Ὑπὸιμι, Subſum,&c.t.2,c.1137,d.
Ὑπὸιμι,Subeo,&c.t.1,c.1142,a.
Ὑπὸκλιος,t.1,c.1124,f.
Ὑπὸκτιτῶ,t.1,c.1225,a
Ὑπὲρ,poetice pro ὑπὸ, Super. vt Odyſſeæ ι,Οἷα πολυπῖδες ὑπὲρ ἁλὸς ἰχθυόωσαι.
Ὑπὲρβασις,t.1,c.372,d.
Ὑπὲρβολος,t.1,c.1360,f
Ὑπὲρειρω,Superior.v.l.
Ὑπὲρ,apud Herodotum pro ὑφ'ἑς,ab ὑφ'ἑμὲ.
Ὑπὲρθεμι,t.1,c.1128,g
Ὑπὲρθυσις τῆς κληρονομίας,Aditio hæreditatis.v.l.
Ὑπὲρκομαι,t.1,c.1269,c
Ὑπὲρβαλλω pro περιέχομαι & ἀμφίβαλλομαι, v.l. ex Apollonio Rhodio.
Ὑπὲρδέχομαι,pro Expecto,in Epigr.
Ὑπὲρδρασκω, Subterfugio.
Ὑπὲρδραμεῖν, Effugere. vt ὑπερδραμεῖν τὸ παρὸν ex Herodoto affertur pro Præſentes pœnas effugere.
Ὑπὲρδυω,t.1,c.1063,b.
Ὑπὲρεις,t.2,c.1494,d
Ὑπὲρεω,t.2,c.180,d.
Ὑπὲρεχυμα,ib.
Ὑπὲρειμαι, Claim exportatũ, Bud.ex Ariſtotele Œcon. lib.2, καὶ οὐκέτι ἀπεκρυμμένοι ἐν αὐτῆς ἢ ὑπερκείμενοι μᾶλλον ἑαυτῆς ὦσιν. Affertur autem ὑπερξίεται & pro Subductus erat.
Ὑπὲρκλασις,t.2,c.238,b.
Ὑπὲρκλινω,ib.
Ὑπὲρκλινω,Subdeclino,Clàm declino.
Ὑπὲρκομιζω,t.1,c.325,b.
Ὑπὲρπεμπω,t.3,c.205,a
Ὑπὲρδρομω,Præcurro.
Ὑπὲρδρυφω,t.4,c.133,e
Ὑπὲρεγις,Suberumpens,ab ὑπερκήκυμαι.
Ὑπὲρειω,t.3,c.688,c.
Ὑπὲρθημαι,t.3,c.1494,e
Ὑπὲρθημι,ib.
Ὑπὲρθρεπω,t.3,c.1616,a
Ὑπὲρθυομαι,Subluceo.
Ὑπὲρθρίω,t.4,c.103,g.
Ὑπὲρθυμος,t.4,c.131,g
Ὑπὲρχαρεω,t.4,c.675,g.
Ὑπὲρλαμπω,t.1,c.1167,f
Ὑπὲρλαφρίζω,t.1,c.1172,f
Ὑπὲρλθω, vide in Ὑπερχομαι.
Ὑπὲρμεφαω,t.4,c.28,d.
Ὑπὲρπαομαι,t.1,c.466,a
Ὑπὲρπας,t.1,c.465,h.
Ὑπὲρπαος,t.1,c.466,a
Ὑπὲρπεδομαι,t.1,c.997,b
Ὑπὲρπη,idem quod ὑπὸ, Infra, Subtus. Interdum cum genitiuo. vt Homerus Iliad.β, — ποδῶν ὑπερπη κονίη ἵστατο,ſub pedibus.
Ὑπὲρπτης,t.1,c.76,f.
Ὑπὲρπτης,ib.b.
Ὑπὲρπω,& Ὑπὲρπομαι,t.1,c.211,d
Ὑπὲρπαλαω,t.1,c.312,c.
Ὑπὲρπαστος,t.1,c.70,f.
Ὑπὲρπασδυομαι,ib.
Ὑπὲρπασδυομαι,t.1,c.1061,b
Ὑπὲρπαομαι,t.1,c.1749,e
Ὑπὲρφιω,Clàm exhurio:in v.l.ex Apoll.Rhod. vtente voce paſſiua, Argon.2,— πολὺς δὲ πόρος ὑγρὸν ὕδωρ ὑπερφέρονται.
Ὑπὲρξιλαω,t.1,c.1170,d.
Ὑπὲρξιλος,t.1,c.1179,b
Ὑπὲρξυω,t.1,c.1860,d.
Ὑπὲρχομαι,t.1,c.1169,g
Ὑπὲρξομαι,t.1,c.1763,c.
Ὑπὲρξυσις,t.1,c.1133,g
Ὑπὲρξυσις,ib.h.
Ὑπὲπυφρίω,t.1,c 3,9,d
Ὑπὲπιμοιρος,t.2,c.854,e
Ὑπὲρ,cũ gen. Super vel Supra,t.3,c.1742,c. Ὑπὲρ,Pro,ib.e. Ὑπὲρ,pro διὰ, Propter,ib.h. Ὑπὲρ,pro διὰ, Per,1743,b. Ὑπὲρ pro περὶ, De,ibid. Ὑπὲρ, cum accuſ. Vltra, Trans,ibid.f. Ὑπὲρ, Præter,vel Contra,c 1744,a. Ὑπὲρ,pro χωρὶς,ibid.b. Ὑπὲρ iunctum aduerbiis,ib.c. Ὑπὲρ,à ſuo verbo per anaſtrophen diſiunctum. ibid.e. Ὑπὲρ in compoſit.ibid.f. Ὑπὲρ, pro π' ἄνωθεν, & π' αὖθις.c.1745,a.
Ὑπὲρᾶγαν,t.3,c.1744,d
Ὑπὲρ αὖω,ib.
Ὑπὲρ λίαν,ib.
Ὑπὲρεχω,t.3,c.1748,g.
Ὑπὲρχαμαι,t.1,c.8,f
Ὑπὲρᾶγω,t.3,c.1744,d.
Ὑπὲραγαπᾶω,t.1,c.3,g
Ὑπὲρᾶγαπαω,t.1,c.6,d
Ὑπὲρᾶγαπος,vide Ὑπεράγω.
Ὑπὲρεγχος,Superbus ὑπερήφανος, Heſych. Sed aliam ſcripturam illius vocabuli poſcit ea ſedes quam apud eũ iuxta ſeriem alphabeticam habet.
Ὑπὲραγορεύω τινός,Loquor pro aliquo,id eſt, in defenſionem alicuius, Patrocinor alicui. Ariſtot. Œc.1, ἐὰν συναγαγὼν ἐκκλησίαν, πολλὰ τῶν κακῶν μέσος τοῦ δήμου ὑπερηγόρευσεν.hic enim aoriſtus ſchema aliud mutuatur.
Ὑπὲρᾶγω, Exupero, Excello. Suidas ὑπεράγουσα exponit ὑπερίσχουσα in quodam quem affert loco. Quæ expoſitio cõuenit & iſti Athenæi loco,ζῶα ὑπεράγοντα τῷ μεγέθει. Hinc aduerb.Ὑπεραγόντως,(q.d.Exuperanter) Supramodum.
Ὑπεραγωνίζομαι,cũ genit. vt ὑπεραγωνίζομαι τῆς πόλεως,Pugno pro ciuitate,vel Propugno.
Ὑπεραιος,Deſuper flans.
Ὑπεραιμοσυνη, Nimia ſanguinis abundantia. Afferuntur ex Polluce κρίσιμος & ὑπεραίμους de equi morbis.
Ὑπεραινετος,Supramodum laudabilis.
Ὑπεραιρω,t.1,c.215,g.
Ὑπεραιρομαι,t.1,c.216,c
Ὑπεραιτιος,Quod eſt ὑπὲρ τὸν αἴτιον. Vide Αἴτιος.
Ὑπεραισχρος, Supramodum turpis, ſeu fœdus, apud Xenophontem.
Ὑπεραισχύνομαι, Supramodum verecundor.
Ὑπεραιωρεω,ῶ,Superextendo,Super appẽdo. Apud Dioſc. ὑπεραιωρημένον redditur Super expaſſum.
Ὑπεραχμαίζω,t.1,c.177,f.
Ὑπεραχος,ib.e
Ὑπεραχθίζω,t.1,c.173,d.
Ὑπεραχθίζομαι,ib.e
Ὑπάκρια,t.1,c.198,g.
Ὑπακριβὶς,t.1,c.303,f
Ὑπακριβίζω,t.1,c.199,a.
Ὑπαλγέω,t.1,c.316,a
Ὑπαλγὴς,t.1,c.315,h.
Ὑπάλιος,t.1,c.372,d
Ὑπάλμομαι,t.1,c.340,a.
Ὑπαναιδόμαι, Impudentia vincor, apud Ariſtoph.in Equitibus.
Ὑπανασσω,t.1,c.1751,f.
Ὑπανδρωπος,t.1,c.454,d
Ὑπανιστημαι,t.1,c.1751,f.
Ὑπαντλόμαι,t.1,c.467,c
Ὑπαντλος,ib.b.
Ὑπαπαω,t.1,c.474,g
Ὑπιεράομαι,ib.h
Ὑπιεραπτάνω,t.1,c.1570,b
Ὑπιεράριθμος, Qui eſt vltra numerum. q.d. Supernumerarius.
Ὑπιεραρτάω,t.1,c.1479,e
Ὑπιεράρχιος, Qui principium omne excedit, Qui eſt ſupra quoduis principium: ſicut ὑπέρτατος, Qui eſt ſupra omnem finem. Apud Dionyſ.Areopag.de Deo vtrũque dicitur.
Ὑπιεραδὴς,Supramodum infirmus,vel imbecillus.
Ὑπιεραθμος,Admodum anhelans.
Ὑπιεραπτω,t.1,c.592,a.
Ὑπιεραπτομαι,ib.
Ὑπιεραπτος,ib.
Ὑπιεραχθομαι, Admodum indecenter ſe gerere. In v.l. affertur ex Plutarcho pro Supramodum ineptire.
Ὑπιραυχαίομαι,t.1,c.1377,d.
Ὑπιραυχαω,ib.
Ὑπιραυχω,ib.
Ὑπιαχω,t.1,c.609,c

Υπερβάλλω, l.1, c.653, h. Υπερβάλλομαι, l.1, c.708, b
Υπερβάλλω, l.1, c.707, f. Υπέρβασις, ib.
Υπερβασία, l.1, c.653, f. Υπερβατῶς, ib. g
Υπερβατὸς, ib.
Υπερβαλλομένως, l.1, c.708, b
Υπερβιετὴς, Extremus anni mensis apud Macedones & Asiæ populos. October Suidæ. Vnde pro comperendinatore ponitur & cūctatore. Ὑπερβιετὴς μὴν, exponitur October in Can. Apost. c. 38. v.l.
Υπερβιάζομαι, l.1, c.735, b
Υπερβιβάζω, l.1, c.657, e. Υπέρβασμὸς, ib.
Υπέρβιν, l.1, c.735, a. Υπέρβιος, ib.
Υπέρβιος, ib.
Υπερβίως, Valde violenter. ἄγαν βιαίως.
Υπερβλαστάνω, l.1, c.747, g. Υπερβλαστὸς, ib.
Υπερβλύζω, l.1, c.708, c. Υπέρβλυσις, ib. b
Υπερβολίζω, l.1, c.756, c. Υπέρβλυσις, ib. d
Υπερβολάδην, l.1, c.709, b
Υπερβολαῖος, ibid. a. & l.3, c.1746, f
Υπερβολὴ, l.1, c.708, c. Υπερβολία, l.1, c.709, b
Υπερβολικὸς, ib. a. Υπέρβολος, ib.
Υπερβολομαῖος, ib. b. Υπερβολοῦς, l.1, c.793, d
Υπερβύρτιος, l.1, c.764, c.
Υπερχάζομαι, l.1, c.1237, b
Υπερχαμία, Seræ nuptiæ. ὀψιγαμία, Suid.
Υπέρχειρος, l.1, c.808, c. Υπέρχυτος, l.1, c.847, h
Υπερχέω, Superpingo. quod verbum affertur ex Plinio, lib. 35, c. 11.
Υπέρχυσις & Υπέρχυτος, l.1, c.880, c
Υπέρδασυς, l.1, c.912, f. Υπερδὴς, l.1, c.912, b
Υπερδιαίτησις, l.1, c.910, b. Υπέρδικος, l.1, c.925, b
Υπερδιατίθημι, l.1, c.936, f
Υπερδικαπέλανος βλάβη, Damnū quod est plusquam decem talentorum.
Υπερδίξιος, l.1, c.961, f
Υπερδέω, Superligo.
Υπερδιϊστάμαι, l.3, c.1190, c
Υπερδίκαιος, l.1, c.1011, c. Υπέρδικος, ib.
Υπερδίπηχυς, l.3, c.285, a
Υπερδικῶν, Supra modū placere, Perplacere. v.l. ex Philostrato. ὑπὲρ μὲν ὑπερδικεῖ.
Υπερείδω, l.1, c.1246, g
Υπερείδω vide in Υπερερείδω.
Υπέρεισμα, l.1, c.1246, g. Υπερεισὸς, ib.
Υπερείκασα, l.1, c.1214, b
Υπερεκκρεμάω, Desuper appendo.
Υπερεκπαίω, l.3, c.204, a. Υπερεκπεσὼν, l.3, c.250, f
Υπερεκπίπτω, l.3, c.315, g. Υπερεκπίπτωσις, l.3, c.394, d
Υπερεκπλέω, & Υπερεκπλέομαι, ibid.
Υπερεκπλύνω, Superfluo. v.l.
Υπερέκπωσις, l.3, c.1291, g. Υπερεκπίνω, ib.
Υπερέκπω, l.3, c.1571, g
Υπερέκπωσις, Mulcta quæ dependitur, seu Pœna quæ penditur.
Υπερεκχέομαι, Effundor, Exundo.
Υπερέλασις, Transmissio, in v.l. Hesych. exponit ὑπέρβασις & ὑπερβολή.
Υπερέλαφρος, Perleuis, Valde leuis.
Υπερεμβάλλω, l.1, c.681, a
Υπερεμπίπλημι & Υπερεμπλήθω, Supra modum impleo. Apud Xenophontem Pæd. 1, δύσφορον τὸ ὑπερεμπεπλῆσθαι, Supra modum cibo impleri, vel se implere, aut replere. Quidam exp. Nimia repletio.
Υπερεράξος, l.1, c.1037, a
Υπερερείδω vide in Υπερέρω.
Υπερευπαιτέω, l.1, c.1641, c. Υπερευπρεπὴς, l.3, c.1446, d
Υπερευτρεπάω, l.1, c.1596, a. Υπερευτυχάω, l.3, c.1446, a. c
Υπερεξακόσιοι, Plusquā sexcēti. Sic Υπερεξακισχίλιοι, Plures lex millibus, v.l. ex Demosth. καὶ Νικίᾳ. Videndū autem ne potius disiungi debeat ὑπερ.
Υπερεπαινέω, l.1, c.169, a. Υπερενδυμέω, l.1, c.1611, c
Υπερεπὴς, Supervolasti, Luc. ab Υπερίπταμαι.
Υπερεπλάσθη, l.1, c.1910, f
Υπερεχθὴ, ab Υπερέχω: vt sol ὑπερέχθη γαίης, Hom. Super terram emicuit. v.l.
Υπέρθυ, Rectè supra quàm dici possit. Affertur & Υπέρθυε

A pro Egregiè.
Υπερθυμὸς, Nobilis supra quàm dici possit.
Υπερθυμέω, l.1, c.1030, g. Υπερθυμία, l.1, c.1033, b
Υπερθύμως, l.4, c.58, f. Υπερθύρωμα, l.1, c.1311, e
Υπερίχμα, l.1, c.1360, e
Υπερίχω, Teneo super, &c. l.1, c.1359, e. Υπίχω, Emineo, &c. ib. h.
Υπερῶιον, ου, ὁ, Tabula. v.l.
Υπερωκεάνιος, l.1, c.1423, g. Υπέρκυσις, l.1, c.1399, a
Υπέρκυτος, ib. Υπερκύω, l.1, c.1398, d
B Υπέρκυσις, l.1, c.1387, b
Υπερκύπτω, l.1, c.707, d
Υπερμεγεθὴς, idem quod ὑπεραγερθὴς, suprà.
Υπερμέγιος, l.1, c.1431, d. Υπερμεγὴς, ib.
Υπερμεγίστως, l.1, c.1431, g
Υπερμῆδα, & Υπερμήδομαι, l.1, c.1435, g
Υπερμιλιόνιος, l.1, c.1453, f. Υπερμυκὴς, ib.
Υπερμυχία, l.1, c.1464, b. Υπέρμυκος, l.1, c.1463, d
Υπερμόριος, Qui numero dimidiam partem excedunt. ὑπερημισεῖς αἰῶν, ex Herodoto lib. 1.
C Υπερνεφρίτις, l.1, c.438, f. Υπερνέφριον, ib.
Υπερπαίαζα, l.4, c.33, f. Υπερπαθάομαι, l.4, c.142
Υπερπαίω, l.4, c.33, g. Υπερπαία, ib. f
Υπερπάσσω, ib. a. Υπερπάσσιος, ib. f
Υπερπάτω, l.1, c.1486, a. Υπέρπη, l.3, c.1748, b
Υπέρπημα, l.3, c.1519, c.
Υπερπημαίζω, l.3, c.486, g. obiter.
Υπερπημαπεμὸς, l.3, c.1519, d. & 486, g. ob.
Υπέρπη, l.3, c.1748, b
Υπέρπιον, Quod est supra numen diminum, vel numinis voluntatem.
D Υπερπυρεμαίνομαι, Supra modum calefio, seu calefio, Effervesco.
Υπέρπυρος, l.3, c.1518, h. Υπερπύρωσις, l.3, c.1519, a
Υπερπυρὸς, ib. b
Υπερῤῥέω, & Υπερῤῥύομαι, l.1, c.1575, d
Υπερῤῥοίσω, l.1, c.1577, a. Υπέρῤῥυσις, l.1, c.1609, d
Υπερῤῥέω, l.1, c.1616, a. Υπέρῤῥυτος, ib.
Υπερβοάω, Vltra sono, Sonū edo qui est vltra sonos alios. id est, eos superat, in Anthol. Epigr.
E Υπερεικὼς, Plusquam sufficiens. In vulg. lex. Perquam sufficiens.
Υπέρεικον, vel Υπερεικὶς, Frutex ferulaceus, dodrantalis, rubeus: folio rutæ, flore albæ violæ, luteo, qui digitis tritus sanguineum succum remittit: ex quo αἱμάτιον cognominatur. Vulgò herbam sancti Ioannis appellant, inquit Gorr. Vide Dioscor. l.3.
Υπερεικὸς vide in Υπέρεικον.
Υπέρεικος, Nimium purgatus, Nimium euacuatus purgante pharmaco. Galen. enim apud Hippocratem ὑπέρεικος esse ait τὸν ὑπερκαθαιρόμενον αἴφνης. Affertur ex Theophrasto Hist. libro 9, cap. 4, de elatino, μᾶλλον μὲν οὖν ἐλατήριον αὐτὸν ποιοῦσι τῶν φαρμάκων, qui locus ita redditur, Aiunt inter medicamenta id vnum omnium hominem per superna vltra modum purgare. Galenus ait ὑπέρεικος dici etiam παρὰ τὸ ὑπείκειν. Est autē ὑπέρεικος eidem alibi ὑπερκαθαρτικός. Ἐξωθῶν, (vt testatur Poll.) καὶ διὰ καθάρσεως: vnde ἐξωμφερὴς qui & ὑπέρεικος. In vulg. lex. Υπέρεικος dicitur etiam effœtus propter nimium partum. Ibidem ὑπέρεικα autē ex Aristotele.
F
Υπερεικὼς, l.1, c.1142, a. Υπερείκω, l.1, c.1714, b
Υπερείσαρ, l.1, c.1113, f. Υπερείχομος, l.1, c.1813, f
Υπερεχὼν, l.1, c.1812, h. Υπερείχω, l.1, c.1361, f
Υπερείων, l.1, c.1142, a. Υπερκαθαίρω, l.1, c.5, f
Υπερκαθαίρω, ib. Υπερκαθαίω, l.4, c.38, f
Υπερκαλὴς, l.1, c.40, a. Υπέρκαλος, l.1, c.37, h
Υπερκαμὼν, l.1, c.49, b. Υπερκαρτία, l.1, c.80, b
G Υπέρκαρσις, ib. a. Υπερκαταμηνιάω, l.1, c.167, e
Υπερκαταλλάττω μέτρον, l.1, c.692, g
Υπέρκειμαι, Superiaceo, Superpositus sum. Ex Gregorio Naz. affertur pro Præsum, de metropoli, ἣν ποτὲ ὑπέρκειτο. Ex Gaza in præf. libri De senect. affertur ὑπερκείσθω in v.l. pro Differatur.
Υπερκεκασμὸς, l.1, c.131, b.
Υπερκεκὼς, ib. a

Υπέρκυρος,f.1,c.128,b.
Υπερμαδιδύσκιος, Periclitor pro aliquo, hinc Periculum iubeo. Chryſoſt. ὑπερμαδύσκω σε ὑπὲρ σοῦ ἀπολωλεκὼς τὸν ἀδελφόν.
Υπερμαιδεύω, Supra modum auentior ſeu adulor.
Υπερμαμπής,t.1,c.370,c. Υπερμάμπαξ,ib.
Υπερμαχος,t.2,c.364,f. Υπερμάχω,t.1,c.362,f
Υπερμαχος,t.2,c.108,a. Υπερμενος,ib.
Υπερμορος,ib. Υπερνεφελος,t.1,c.391,a
Υπερπεμπτεύω,t.2,c.420,c. Υπερπεμπάω,ib.
Υπερπετάζω,t.2,c.485,c. Υπερπίπτω,t.2,c.509,b
Υπερπλαμπάω,t.2,c.591,b. Υπέρπλαμπρος,t.2,c.594,c
Υπερπλαμπρυσμα,t.2,c.595,f
Υπερπλάμπω,t.2,c.591,b
Υπερπτερος,ου,ὁ & η, Supra modum tenuis, Prætenuis.
Υπερπτιος,t.3,c.1744,d
Υπερπτυσμα,ατος, Supra modum contriſtor, Sum mœſtus ſupra modum.
Υπερρωζαω,t.2,c.806,g. Υπερρωμαλεος,t.2,c.770,c
Υπερρωμαλος,t.1,c.793,b. Υπερρωχαω,t.2,c.814,d
Υπερρωχαι, Victricia. Ita in vulg.l.& quidem in primis etiam.
Υπερρωχαλεος,t.2,c.814,c. Υπερρωχος,ib.d
Υπερρωχθεις,t.2,c.836,g. Υπερρωχθος,t.2,c.837,a
Υπερσθενεομαι,t.2,c.1608,a. Υπερσθενος,t.2,c.886,e
Υπερσθης,ib.d
Υπέρσιος,ου,ὁ & η, Qui eſt vltra menſuram, Excedens menſuram. Vnde verſus ὑπέρσιος, Qui menſuram ſuã excedit, Qui longior eſt quàm eſſe debeat, abundante videlicet vna ſyllaba, quæ cum initio proximè ſequentis iungitur: vt apud Virgil. Georg. libro 1, Aut dulcis muſti Vulcano decoquit humorem, Et folijs vndam tepidi deſpumat aheni. Dicitur etiam ὑπερσιὰς & μακροστιχὶς, à nomine στίχος ſignificante tibiam, ſiue crus. Hinc ſubſtantiuum Υπερσιεία, de illo verſus vitio. Sed & aliud vitium vocatur ὑπερσιεία, quũ videlicet πλειονάζει χρόνος. Euſt. meminit.
Υπερσιεύω,t.2,c.1400,d. Υπέρσιος,t.2,c.911,h
Υπερσιος,t.2,c.843,c. Υπέρσιος,ib.
Υπερστεγης,ιος,ὁ & η, Qui eſt vltra nubes, Excedens nubes.
Υπερστελλω,ω, Transfero claſſem. v.l. Vide Νεωλκέω.
Υπέρτερμα,t.2,c.1053,c. Υπερτερικὸς,t.1,c.1059,h
Υπερξενος,t.2,c.1143,c. Υπέρογκος,t.2,c.1157,h
Υπερτερος, vide in Υπερος.
Υπεροιζομαι,t.2,c.1261,h. Υπεροικέω,t.2,c.1227,a
Υπεροικοδομεω,t.2,c.1225,f. Υπέροικος,t.2,c.1218,c
Υπεροιομαι,t.2,c.1261,g
Υπεροιω, fut. verbi Υπερφέρω.
Υπερολβος,t.2,c.1263,a. Υπεροπτὴς,t.2,c.1390,c
Υπεροπτὴς,ib. Υπεροπτία,t.2,c.1370,c
Υπερόπλιος,ib. Υπεροπτικὸς,ib.
Υπεροπτὴς,ib. Υπεροπτὼν,ib.f
Υπεροπτία,ib.c. Υπεροπτίζομαι,ib.e
Υπέροπτος,ib. Υπεροπτὶ, aduerb.t.2,c.1390,c
Υπεροπτάω,t.2,c.1378,f. Υπερόπτης,t.2,c.1389,g
Υπεροπτικὸς,t.2,c.1378,f. Υπεροπτικὸς,t.2,c.1390,a
Υπεροπτικῶς,ib. Υπεροπτὼν,t.2,c.1389,e
Υπέροπτος,t.2,c.1390,b. Υπερόχεως,t.2,c.1413,h
Υπερορᾶω,ib.c. Υπερορία,t.2,c.1468,f
Υπερορίζω,t.2,c.1475,b. Υπερορίσιος,t.2,c.1468,c
Υπέρορος,ib.f. Υπερορίστος,t.1,c.1253,g
Υπέρφορος, Superbus. Nam Heſych. ὑπερόφοριν (ſi modò ita ſcripſit) exponit ὑπερφανίαν.
Υπερφαίομαι,t.2,c.1413,g
Υπερος,ου,ὁ, Piſtillum. Et ὑπέρ ἐστι τοῦτο, prouerbiũ apud Heſych. Vnde Υπεροειδὴς, Piſtilli formam habens. Eſt Υπερος & nomen proprium.
Υπερφανικὸς,t.1,c.1543,h. Υπερφανόομαι,t.2,c.1571,b
Υπέρφευξις,t.2,c.1569,c. Υπερχὴς,t.1,c.1360,c
Υπέρχολος,ib.f. Υπερχύσια,t.2,c.1389,f
Υπερψυχος pro valde glaciato affertur ex Xenoph.
Υπεραλῶ,t.2,c.75,c. Υπεραίω,t.3,c.22,e
Υπεραφαλάω,t.4,c.163,c
Υπερπαχαίνω, Supra modum pinguefacio, ſeu craſſum reddo, aut obeſum. Vnde Υπερπαχαίνομαι, Supra modũ pinguefco, vel adipe ingraueſco.
Υπερπίμπω,t.3,c.109,b

A Υπερβιωτὴς, Supra modum, Pluſquam abundanter. à nomine Υπερβιωτὸς. Vnde Υπερβιωτίζω & Υπερβιωτίομαι, quorum ratus eſt vſus. Paulus paſſiuam vocem vſurpauit cap.2,ad Corinth.epiſt.2, ὑπερβιωτίομαι τῇ χαρᾷ. vbi redditur Superabundo gaudio, item Vehementer exundo gaudio.
Υπερτιμαω,t.1,c.1714,c
Υπερτίνω, Supra modum concoquo.
Υπερπαλάω,t.3,c.175,f
Υπερπιμπλημι, Supra modum impleo.
B Υπερπίνω, Superincido, Iliabor.
Υπερπλαταζω,t.3,c.485,g
Υπερπλέω, Supernauigo.
Υπερπλήσσομαι, pro θαυμάζω affertur ex ſcholiaſte Ariſtophanis. ſed perpera fortaſſe pro ὑπεκπλήσσομαι: quod tamen plus eſt quàm θαυμάζω.
Υπερπλουτος, Supra modum dues, Diuitiis modum excedens.
Υπερπλυνω,ὦ, Sum prædues. Vtitur Ariſtoph.
Υπέρπολλα, Permulta, Quamplurima. πάμπολλα. Vtitur
C Xenophon.
Υπερπονέω,& Υπερπονέομαι,t.3,c.1223,h
Υπέρπονος,t.3,c.1220,b. Υπερπρεσβύτερος,t.3,c.1527,f
Υπερπλάομαι, idem quod ὑπερπλέομαι, Superuolo. Apollon. Arg.2, πρὶς ὑπερπλάμενον.
Υπέρπυρος,t.3,c.626,e. Υπερπυρέω,t.3,c.631,d
Υπερπύρωσις. Vt ὑπερσάρκωσις vel ὑπερσαρκωμα eſt excreſcentis carnis vitium: ita quũ id in oſſibus euenit poſt fracturam ſanatam, dicitur ὑπερπύρωσις. Ita v.l. ex Paulo Ægineta.
D Υπερσαρκόω,t.3,c.745,a. Υπερσάρκωμα,ib.
Υπερσάρκωσις,ib. Υπερσημαίνομαι,t.3,c.754,a
Υπερσκελὴς,t.3,c.810,f
Υπερσοφὸς, apud Ariſtophanem Sapiens ſupra quàm dici poſſit.
Υπερσπουδάζω,t.3,c.952,b
Υπερσπρώζομαι, Pondere vinco, Prægrauo, Propendeo. Bud. ex Damaſc.p.151.
Υπερστρωννύω,t.1,c.x1,d
Υπερστρωτόομαι,t.3,c.1061,h. Υπερστρωτόω,ib.
E Υπερτείνω,t.1,c.1365,e. Υπερτείνομαι,t.3,c.1748,e
Υπερτείω,ib. Υπερτελέω τὰς,t.3,c.1235,e
Υπερτερος,t.3,c.1745,h. Υπέρτερος,t.3,c.1277,f
Υπερτίνω,t.3,c.1302,c. Υπερτέλειος,t.3,c.1375,c
Υπερτέλεις,ib. Υπερτέλης,t.3,c.1373,f
Υπερτέλω,t.3,c.1369,c. Υπέρτης,t.3,c.1303,a
Υπερτρία,t.3,c.1745,d. Υπερτρώτος,ibid.
Υπέρτρεια,ib. Υπέρτρος,t.3,c.1744,f
Υπέρτυχος,t.3,c.1434,e. Υπέρτυχος,t.3,c.1745,f
Υπερτύμια,t.3,c.1518,g. Υπέρτυμα,ib.
Υπέρτυμος,t.3,c.1569,b. Υπέρτυμος,t.3,c.1557,b
F Υπερτυῶ, Exuberare fœtura. Eadem forma dicitur qua ὑπερκαρπῶ.
Υπέρτυπος,t.3,c.1303,a. Υπερτραγίζω,t.3,c.1355,a
Υπερτρέχω,t.3,c.1666,e. Υπερυδρος,t.3,c.1784,h
Υπέρυδρος,t.1,c.1251,c. Υπερυμνητὴς,t.3,c.1732,b
Υπερυπνιος,t.3,c.1765,c. Υπερφίαλος,t.3,c.1771,e
Υπερφαίνομαι,t.4,c.31,g
Υπερφαλαγγίω,ὦ. Verbum Υπερφαλαγγῶν & verbale Υπερφαλαγγητὴς dicuntur de phalange quæ vtrinque hoſtibus circumfuſa aciem eorum coercet. Ita Bud. afferens ex Arriano, ὅπως τὸν ὑπερφαλαγγήσῃ αὐτὸν ἡ φάλαγξ ἡμῶν. Vide Υπεκφαλ.
Υπερφερὴς τῇ πυκνότητι,t.4,c.123,b. Υπερφερίστερος,ib.
Υπερφερὴς,ibid.
Υπερφέρω,t.4,c.122,h. Υπερφέρομαι,t.4,c.128,a
Υπερφλεγομαι,t.4,c.138,g. Υπερφίαλος,t.4,c.152,a
Υπερφιάλως,ib.b. Υπερφιλέω,t.4,160,f
Υπερφιλὴμης,t.3,c.1560,d. Υπερφιλοτίμως,ib.g
Υπέρφλεως,t.4,c.170,c
H Υπερφλύζω, Efferueſco, Inundo, in v.l. Fortaſſe rectius, Efferueſcendo exundo.
Υπερφοβέομαι,t.4,c.75,a
Υπερφορίστερος,t.4,c.198,f. Υπερφορέω,t.4,c.205,f
Υπερφόρως,ibid.f. Υπέρφορον,ib.e
Υπέρφυης,t.4,c.74,d. Υπερφυέομαι,t.4,c.263,a

Υπερφυὴς,t.4,c.175,d
Υπερφυῶς,d, Voce elatiore vtor.
Υπερχαίνω,t.4,c.347,d. Υπερχολὴς,t.4,c.408,b
Υπέρχολος,ib. Ὑπερχόω,t.4,c.478,c
Υπερχολὼδης,t.3,c.535,g. Υπερχολόω,t.4,c.558,c
Υπέρχολος, Supra modum iratus. Suidas ex Antiphōte affert ὑπέρχολος ϑυμώδης pro ὑπεραγανακτῶν.
Υπερχομαι,t.1,c.1174,e
Υπέρχων,ib. Υπερχοπίζω,t.4,c.647,d
Υπέρχυσις,t.4,c.644,b. Υπέρχυσις,t.4,c.504,f
Υπερχύω,ib. Ὑπερῳχυσις,t.4,c.747,a
Υπερῳα,ὡν, t.2,c.1153,e
Υπερωδυνία, Dolor vehementissimus, Dolor vehemens supra quàm dici possit. In vulg.lex.malè redditur Calamitas: affertúrque & Græca expositio λύπη, quæ vim illius vocabuli non assequitur.
Υπερῴη,t.2,c.1153,e
Υπερωκεσαν, Retrocesserũt. Exponitur & aliter, vt te docebit Eustath.
Υπερῳον,ὸν,t.2,c.1153,g. Υπερῷον,ὸν, subst.ib.
Υπερῳος,ib.f. Υπερωμα,t.4,c.777,h
Υπερῴη,t.3,c.1743,e
Υπερῷον,ὸν, subst.t.2,c.1152,d
Υπερῳος,ib. Υπέρωος,t.4,c.791,c
Υπερώτερος,t.1,c.1518,a. Υπερωτὶς,t.1,c.1908,a
Ὑπερως, ab Hesychio exponitur ὑπνώσας & ὑπόδυσις: videtur autem Ionicè dici pro ὕπνος.
Υπερωχλίσας, aduerb.factum ex verbo ὑπερωχλίσμαι. Redditur autem Remissè, Non contentè. Potest & aliter reddi, sequendo interpretationes verbi illius.
Υπερωχλίω,t.1,c.1361,c.& 1363,g
Υπηϑρὸς, Qui est sub dio, Serenus, Tranquillus. Ita v.lex. Vbi affertur ex Apollonio Rhodio ὑπηϑρὸς αἰϑὴρ, pro ἠμαλὲς, καὶ οὐ ϑραχεῖα οὐδὲ πετρώδης. Item ex Plutarcho in Themistocle, ὑπηϑρίου τῆς ϑαλάσσης, καὶ πολὺ ϑαλλούσης, Qua mare tranquillum est, crepido est eximia magnitudine. Sed hæc controuersia non carent.
Υπηϑρίως,t.1,c.1302,c. Υπηϑριος,ib.b
Υπήχημα,t.1,c.1361,c. Υπήχος,t.1,c.1360,g
Υπηωρίη, Grauida, & quidè partui propinqua: translatione sumpta à maturatione ficuum, subeuntibus in illas ex caprificis culicibus qui ψῆνες dicuntur. Ita v.l. ex Suid. & Erasmo in Adagiis.
Υπίβολον, Depositum ad vsuram, v.l.ex Suida.
Υπίειος,t.1,c.293,h
Υπίεντα φάρμακα, Medicamenta quæ aluum subducunt. Υπίεντα τὰ φλεγμα κενοῦντα, Purgationes pituitam elicientes, Gal.ad Glauconem lib.1. Υπίεντα τὰ τῆς ὀϑονικῶν, apud eundem, Aliquod ex iis quæ blandè purgant, Aliquod ex blandis medicamentis, quæ ventrem tantùm, intestina & primas venas sine vehementia expurgant, non autem ex toto corpore trahunt. v.l.
Υπίημος,t.1,c.4:8,c. Υπίτιμος,ib.a
Ὑπὶς, Barba: sed ea propriè quæ est circa labia. vnde à Gaza apud Aristotelem redditur Mustax. Plutarch.in Camillo, ἤλατο τῇ ϑύρᾳ, καὶ κατὰ τὸν ὑπτίου βαδίζων οὐ. Gregor.de philosophis, οἱ τὰ βαδίζειν ὑπτίως ἐλαύνοντες, ἢ τὸ κεφαλὴν ἀφεύσαντες ἡμῶν περιῴδειν. Ex Epigr.autem affertur ἄχρις ὑπτίων pro Malæ imberbes. Vide & t.3, c.640,c. Hinc est Ὑπιάτης, Iuuenis, vtpote cui ὑπὶς suboriri incipiat. Luc.De sacrif. αἰσπερ ἐπὶ ϑυσίαν ϑρεπτὸν μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ὡς αἰεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπτιάοντα. De ὑπὶς in lege Pollucem, & alios lexicographos.
Υπιὸς, Matutinus: quasi ὑπὸ πὼ καὶ. Vtitur Hom.
Υπνημα,t.1,c.556,d. Υπναιὰω,t.1,c.1149,b
Υπνιον,ib.a. Υπνιος,ib.d
Υπνίτημα,ib.e. Υπνίτης,ib.c
Υπνιτήριον,ib.b. Υπνιτὴς,ib.f
Υπνοπαὶς,ib. Υπνιτὴς,ib.d.& f
Υπνὸς,ib.c
Ὑπνον, Sumen, Abdomen, in vulg.lex. Vide Hesychiũ & Suidam.
Υπνόω,t.1,c.1486,a
Ὑπνὸς Ionicè pro ὑφὸς.
Ὑπνὸς Ionicè pro ὕπνος.

Υπνόω,t.1,c.1918,a. Υπνώεμα,t.1,c.1763,g
Υπνώεις,t.1,c.1364,c. Υπνωεμα,t.1,c.1363,f
Υπνωσαι, in significatione τῦ ὑπνῶσαι apud Hesych. Vide Ἐπνωσε. At verò ὑπνωσὲ pro ἀπλῶς apud Suidã, mendo carere non videtur.
Υποαλὲς,t.3,c.1753,c. Υποαλὲς,ib.d
Υποαὼ,ib. Υποὼς,ib.
Υποαλὲς,ib.c. Υποαυὶς,t.3,c.1754,a
Υποὶα,ib.c. Υποδύσις,t.3,c.1750,f
Υποδὺς,ib. Υποιμαχὼ,ib.
Υποιμὶς,ib.g. Υποὺς,t.3,c.1749,a
Υποφύσης,t.3,c.1750,g. Υποφὺσις,ib.
Υποὼς,t.3,c.1753,c. Υποὼδης,ib.b
Υποωπικὸς,ib.f. Υποωπιὰς,ib.g
Υποὼω,t.3,c.1754,b. Υποὼω,ib.b
Ὑπὸ,t.3,c.1755,a. Ὑπὸ, Propter, ibidem d. Ὑπὶ, Præ,&c.ibid.e. Ὑπὶ, Per,ibid. Ὑπὶ, Quum,ibid.g. Ὑπὶ, Penes, Apud, ibid.h. Ὑπὶ, Sub,ibid. Ὑπὸ cum dativo, Sub,c.1756,b. Ὑπὶ, Sub, vel In, vt dicitur Sub armis, vel In armis, ibid.c. Ὑπὸ, pro μετὰ, Cum, ibid. Ὑπὶ, Ad, &c.ibid.f. Ὑπὸ, interdũ participio redditur, ibid.g. Ὑπὶ, plerisque in locis Homeri dativum pro genitivo habet, ibid.h. Ὑπὸ, cum accusativo, Sub, c.1757,a.d. Ὑπὶ, in compos. interdum mutat posteriorem syllabam in consonantem, à qua simplex incipit, ibid.h.
Ὑπὸ χειρα,t.4,c.417,f
Ὑπόαυνος, Subrusticus. Plato comparativo ὑπαυνότερος vtitur, De rep.l.8, αἰσχυδίστερόν τε καὶ ἀπαιδευτότερον ἢ ὑπαυνότερον.
Ὑποβαλμὸς, à Suida exponitur ὑπόβαϑρος. At Hesychius habet, ὑποβάλλομαι, ὑποβάϑρου. Videtur autem aliter ex altero esse emendandus, reponendo hic ὑπόβαϑρον, sic ὑποβάϑρου: quod vide t.1,c.654,c.
Υποβαϑρα,t.1,c.654,c. Υποβαϑρον,ib.
Υποβαίνω,ib.a. Υποβαλλομαι,t.1,c.706,b
Υποβαλλω,ib.& 709,c. Υποβαπτιμὸν,t.1,c.654,b
Υποβασις,ib.
Υποβασὶς, Scabellum. Hesychius habet & ὑποβάσιν, Dorica terminatione.
Υποβδὶλλω,t.1,c.728,c. Υποβιβαζομὶνης,t.1,c.790,f
Υποβιαζω,t.1,c.735,b
Υποβιβάζω,& Υποβιβάζημα,t.1,c.657,f
Υποβιβασὶς,ib.
Υποβρυχιὼν βρὼματα, Edulia quæ libidinem prouocant, & pruritum veneris concitant. v.l.ex Menandro. Fortasse autem ex Polluce hæc sumpta sunt.
Υποβλαστὰω,t.1,c.747,h
Υποβλὴμα,t.1,c.751,h. Υποβλητικὸς,ib.
Υποβλὴτω,ib.d. Υποβλὴς,ib.g.
Υποβλὴδην,t.1,c.706,g. Υποβλημα,ib.f
Υποβλητὸς,ib.
Υποβλητὸς, q.d. Supposititicius. vt ὑποβλητὸς est suppositius.
Υποβολὰς,t.1,c.707,c. Υποβολὴ,t.1,c.706,b
Υποβολιμαῖος,t.1,c.707,b. Υποβολὸν,ib.d
Υποβολὸς,ib. Υποβρὶμιος,t.1,c.763,d
Υποβρὺχω,t.1,c.790,f. Υποβρὺχια,ib.g
Υποβρυχὶς,ib. Υποβρὺχιος,ib.
Υποβρομὸς q.d. Subuitrosus. vt ὑποβρομὸς τὸ ὀρμῶδες. Qui est odoris subuitroso, Putridiusculus odore, Graueolens odore, v.l.
Υποβρὼσκω,t.1,c.783,h. Υποχαλὰσω,t.1,c.803,e
Υποζώματα,ib. Υποχρὶμπτω,t.1,c.810,f
Υποχάσκων,t.1,c.819,g. Υποχὼς,t.1,c.808,c
Υποχὼς,t.1,c.809,g. Υποχλιμὰζω,t.1,c.844,d
Υποχρωματὼν,t.1,c.845,c. Υποχὼν,t.1,c.806,g
Υποχὼμα, Subnascor, Succresco.
Υπογλαυκὼς,t.1,c.858,e
Υπολιγὸς, Aliquantum lentus, vel viscosus: sequendo significationes nominis γλίσχος.
Υπογλουτὶς, ἴδος, ἡ. Nates sub clunibus sunt, id est quidam commune clunibus & femori, vt ait Aristoteles, qui nomẽ huius partis dicit esse ὑπογλουτὶδα. Ita Camus Gaza vertit Subatale, apud Aristot. De animal.lib.vt

annot.v.l.Addunt etiam, esse partem exteriorem cõmunem femoris & natis.

Ὑπογλυκαίνω, Subdulcem reddo, Efficio aliquantum dulcem.

Ὑπόγλυκυς, t.1,c.851,d. Ὑπογλωσσίς,t.1,c.857,c
Ὑπογλωττίδιον,t.1,c.856,f. Ὑπογλωττίον,ib.
Ὑπογναμπτῶ,t.2,c.55,e
Ὑπογνύθια,Manibus subiectis maxillæ.Vide Hesych
Ὑπογράπτης,t.1,c.1892,f. Ὑπόγραμμα,t.1,c.877,b
Ὑπογραμματεύς,t.1,c.863,d. Ὑπογραμματεύω,ib.
Ὑπογραμμός,t.1,c.878,c. Ὑπογραφεύς,t.1,c.877,c
Ὑπογραφή,ib.b. Ὑπογράφομαι,ib.a
Ὑπογράφω,t.1,c.876,f
Ὑπόγυιος,Qui est naso subadunco.
Ὑπόγυος,t.1,c.880,h. Scribitur & ὑπόγιος.
Ὑπογωνία,t.1,c.881,b. Ὑπόγωνος,ib.
Ὑπόδακτις,Saltatorum quoddam genus: sicut & χόπτις alii quidam.Vide Pollucem.
Ὑποδακτύω,t.1,c.906,c. Ὑποδακρύω,t.1,c.908,d
Ὑποδέγματα,t.1,c.909,b. Ὑποδεής,t.1,c.912,f
Ὑποδήματος,t.1,c.958,g.& 959,a. Ὑποδησία,t.1,c.919,a
Ὑπόδησις,ib.& 922,b. Ὑπόδημα,t.1,c.931,c
Ὑποδίδω,t.1,c.920,f. Ὑποδίνημα,t.1,c.931,b
Ὑποδιπλόω,t.1,c.920,b. Ὑποδρόμημα,t.1,c.944,b
Ὑποδυναζω,ib.a. Ὑποδύσις,t.1,c.959,b
Ὑποδύσις,ib.
Ὑπόδυσις,Susceptio. Verùm non solùm ὑποδοχή,sed etiã ἡ χορηγία ἐστὶν ὑποδοχὴ eo significatur.
Ὑποδύσιμα,t.1,c.919,a. Ὑποδύραμαι,t.1,c.948,g
Ὑποδυτὴς,ib. Ὑποδυτὴς,t.1,c.965,c
Ὑπόδυτμα,ib.d. Ὑποδυτομιδὴς,ib.
Ὑπόδυτος,ib. Ὑποδύχεσθαι,t.1,c.958,g
Ὑποδύω,t.1,c.965,b. Ὑπόδυμα,ib.c
Ὑποδυματορράφος,ib. Ὑπόδυσις,ib.
Ὑποδιαίρεσις,t.1,c.194,c. Ὑποδιαιρέω,ib.
Ὑποζώματις,t.1,c.343,f
Ὑποζωννὺς, (q.d.Subdistinctio) pro interpunctione,cùm apud alios grammaticos,tum apud Eust.
Ὑποδιδάσκαλος, Subpræceptor, Qui præceptori subest in docendi officio.
Ὑπόδιδωμι,Cedo.v.l.sine exemplo.
Ὑποδικάζω,t.1,c.1014,a. Ὑπόδικος,t.1,c.1011,d
Ὑποδικτικὸς,t.2,c.1224,d. Ὑποδιμαστίδιος,t.1,c.909,d
Ὑπόδιμος,t.1,c.910,a. Ὑποδιχάς,t.1,c.959,c
Ὑποδοχὴ,ib.b
Ὑπόδρα,aduerb.vel Ὑποδραξ,Torue, Toruis oculis.Apud Hom.Il.α,& alibi,Ὑποδρα ἰδὼν, Torue intuitus. Et nomen Ὑπόδρακ, apud Nicand.Qui toruus est,seu toruis oculis,aut etiam limis. Apud Suidã ponitur & adueibialiter. Legitur & nomen Ὑποδρασία, quod toruum aspectum significat. Sed ab Hesychio Ὑποδρασὶν exponitur Ὑποψία. Extat & Ὑποδρὸς apud Nonnum. vt Ὑποδρὸς λαὸς ὑπείρων,Toruus,Intensus,velSuspiciosus(vt quidam exp.) Quinetiã Suffugiens exp.v.lex. tãquam fit ab Ὑποδράω, etiusdẽ originis cum ἀποδράω.
Ὑποδράω,t.1,c.1048,b. Ὑποδρέμω,t.3,c.1666,f
Ὑποδρὸς, vide in Ὑπόδρα.
Ὑποδρόμιον,t.1,c.1048,b. Ὑποδρομὴ,ib.
Ὑποδρομὸς,t.1,c.1053,g. Ὑποδρομὸς, t.3,c.1667,c
Ὑποδρὸς,Insertio.Hom.Il.ζ,Οἷα τὸ τοῖς ἀγαθοῖσιν Ὑποδρώσα χόλους. Alibi,εἴ σφιν Ὑποδρώσω.
Ὑπόδυμα pro Ὑπόζωμα, ex Cælio Aureliano affertur in vulg. lex.
Ὑποδύομαι,Subeo,Subingredior.vt Ὑποδὺς δ' ἐς μέγα μίδων,apud Aristoph.Subiens tegulas. Itẽ in alia verbi subire significatione.vt πόνον Ὑποδύεσθαι apud Xen. Et Ὑποδύεσθαι τὸν Δία,Subire personam Iouis, Agere personam Iouis. Item Ὑποδύεσθαι ὀχῆμα, apud Aristot. Interdũ pro Subrepo,Clam ingredior,ὑπεισέρχομαι. Nonnunquã Ὑποδύεσθαι dicitur & de eo qui se insinuat in amicitiam alicuius. Bud.exp.Colere & obseruare obsequiosè:apud quem plura vide. Hesych. exp.δουλιᾶν. Activa autem vox Ὑποδύω (quæ minus est frequens)itidem pro Subeo,Subingredior.vt πόδα Ὑποδύ,& πόμπιμος Ὑπέδυ. Item pro Subeo(in altera illa signif.)vel Suscipio:vt πλοῦτον Ὑπέδυ. Apud Luc. autem Ὑποδὺς de vrinante dicitur, οὐκ οἶδ' ὅπως βέβιωκε Ὑποδύς, καθάπερ οἱ λαγῶοι. Est autem Ὑποδὺς ab Ὑποδῦμι. vnde est etiam Ὑπόδυτον apud Hom.quod exponitur Ὑποστόλιον. Dicitur etiam Ὑποδυόμενος quod præcedẽtium Ὑποδύω & Ὑποδύομαι significationes habet. Sed cum præpos.ἐς,apud Alex.Aphr.Ὑποδύεται ἐς τὴν Σάμον. Itẽ Ὑποδύεται πρὸς ἀνάγκας φιλοσοφίας, apud Chrys. De sacerd. vt suprà Ὑποδυόμενον expositum fuit Subire personam. Ex Herodoto affertur & pro Occulo. Ex eodem pro Induo subi:Ὑποδύντα χιτῶνας ἕξω ἐόντας. At qua significatione est nomen Ὑπόδυτος, de veste interiori seu subucula.τὸ ἔξω ὑποδύτου Ὑποκείμενον. Vide Eustathium & Hesychium. At verbale Ὑπόδυτος exponitur Refugium.

Ὑποδύσιμα pro Ὑποδύομαι: vnde Ὑποδύσιμον apud Hom.sed dicentem ἦμαρ ὑποδύσιμον pro ὑποξήλιον ἐς ἦμαρ, Odyss.ζ.

Ὑπόδυτος vide post Ὑποδύσιμα.

Ὑποδυσφορέω,ω,Subiascor,Subindignor. Plato Ep.9,λίχνος Ὑποδυσφορῶν τι.

Ὑποδυσφορικὸς,t.2,c.1195,b. Ὑποδύτης vide in Ὑποδύσιμα.

Ὑποδύω & Ὑποδύω vide in Ὑποδύσιμα.

Ὑποδώριος,q.d.Subdorius. Id est,Nõ omnino Dorius,sed ad Dorium accedens.vt δώριος τόνος in musica.Legitur apud Aristot.in Probl.& Plut.Vide Δώριος. Eadẽ præpositio iungitur & aduerbio Δωριστί: dicunturque Ὑποδωριστί,eãdẽ sign.habẽte præpositione.q.d.Subdoricè.

Ὑποείκω,t.1,c.1114,c. Ὑποειρὲς,t.1,c.1233,d

Ὑποζώς, Vestis quæ est subtus,Interula,Subucula. Hes. exponit χιτών.

Ὑποζάκορος ex Herodoto affertur pro Administer:sed potius fuerit interpretandum Administer ζακόρου.

Ὑποζύγιον,t.1,c.1397,f. Ὑποζυγίου,ib.
Ὑπόζυξις,ib.g. Ὑποζύσιος,ib.
Ὑποζυσιώδης,t.1,c.1398,a. Ὑποζώω,t.2,c.1194,a
Ὑπόζωμα,t.2,c.1413,c. Ὑποζώννυμι,ib.c
Ὑποθάλπω,t.1,c.1497,b. Ὑπόθημα,t.3,c.1521,b
Ὑπόθιαρ,Spatium quod est à digito qui λιχανὸς vocatur, vique ad minimum. Vide Poll.
Ὑποθερμαίνω,t.1,c.1548,a
Ὑπόθερμος,Subcalidus,Aliquantum calidus.
Ὑπόθεσις,t.3,c.1521,c. Ὑποθέσιον,t.3,c.1522,h
Ὑποθέτης,ib. Ὑποθετικὸς,t.3,c.1523,a. Ὑπόθετος,ib.
Ὑποθεωρῶ,Conspicere.v.l.ex Plut. Sed in hac interpretatione nulla præpositionis ratio habetur.
Ὑποθήγω,t.1,c.1553,g. Ὑποθήκη,t.3,c.1523,c
Ὑπόθημα,ib.g. Ὑποθημοσύνη,ib.
Ὑποθλίβω,Premo aliquantum, vel Leuiter premẽdo exprimo. At in v.l.Premo,Exprimo.
Ὑποθορυβέω,ῶ,Tumultuor.v.l.Rectius Subtumultuor.
Ὑποθρύπτομαι,t.1,c.1594,f. Ὑποθυμίασις,t.1,c.1617,c
Ὑποθυμιάω,ib. Ὑποθύμιος,ib.c
Ὑποθυμὶς,ib.c. Ὑποθυεὶς,t.1,c.1616,c
Ὑπόθυρον,ib.a. Ὑποθυμόω,t.1,c.1632,b
Ὑποιάχω,Subsono.v.l.
Ὑποίγνυμι,t.1,c.1198,f. Ὑποικίω,t.1,c.1217,a
Ὑποκαυτρίω,t.1,c.1211,c
Ὑποινος, Vinolentus.μέθυσος,Suid.
Ὑποίομαι,t.1,c.1261,h. Ὑποικὸς,t.1,c.1261,c
Ὑποκαβαίνω,t.1,c.5,f. Ὑποκάθαρσις,ib.
Ὑποκάθημαι,t.1,c.1384,f. Ὑποκάθημι,t.1,c.1775,c
Ὑποκαίω,t.1,c.181,c
Ὑποκαλύπτω,Subtrego,Subocculto.
Ὑποκαμπίω,t.1,c.54,f. Ὑποκαπίζω,t.1,c.68,d
Ὑποκαπνισμὸς,ib. Ὑποκάπτω,t.1,c.64,g
Ὑποκάρδιος,t.1,c.98,c. Ὑποκαρδίδιον,t.1,c.73,c
Ὑποκαρέω,ib. Ὑποκαρισμὸς,t.1,c.85,c
Ὑποκάσσομαι,t.1,c.83,g. Ὑποκάρω,ib.f
Ὑποκαταβαίνω,t.1,c.649,g. Ὑποκατακλίνομαι,t.1,c.157,h
Ὑποκατακλίνω,ib.a. Ὑποκατάκλισις,t.1,c.1775,c
Ὑποκάτοχος,Subtriste. Ὑποκαυτρύω,t.1,c.1481,c
Ὑποκαυτὸν,t.1,c.91,c. Ὑποκαύτων,ib.f
Ὑποκαυτύχος,t.1,c.1482,c. Ὑπόκαυμα,t.1,c.181,c
Ὑπόκαυσις,ib.& t.3,c.630,d.ob.
Ὑπόκαυστον,ib. Ὑποκείμενον,τὸ,t.1,c.171,a
Ὑποκείμενος,ὁ,Argumentum,&c.t.1,c.171,a

Υποκεῖσθαι, Subiacere, &c. t.2, c.171, f. positum esse, &c. c.172, c.

Υποκλαυσιμύρης, t.2, c.180, d

Υποκλαυσιτᾶς, t.2, c.219, c.

Υποκλύσμαι, (q.d. Subhortor,) Tacitè hortor.

Υπόκενος, Vacuus: vel potius q.d. Subter vacuus. Ὑπόκενος πόρος, ex Seneca Natur. quæst. lib. 6, redditur Subterraneus locus. item ἡ ὑπόκενωσις, Vacantis loci subterraneitas. Affertur ὑπόκενος & pro vano ex Hermog.

Υποκρυφίω, t.2, c.203, a. Υποκωφῶ, t.2, c.219, b

Υπόκωδιξ, Quod sub cistho ad radices nascitur, malo granato immaturo simile: vnde & à quibusdam κύστις vocatum fuit. Sunt tamen & qui hæc differre velint. Vide Dioscoridem, qui tria ὑποκωδίδες genera constituit. In v.l. est Υπόκυστις, annotaturque, scribi & Υπόκυστις, sed minus rectam esse hanc scripturam. Vide Κύστις.

Υποκλαίω, & Υποκλάομαι, t.2, c.139, c

Υποκλαίζω, t.2, c.171, c. Υποκλυσμαί, t.2, c.158, c

Υποκλίνω, ib. Υποκλυσμῶ, t.2, c.238, f

Υποκλύζω, Proluo, Repurgo. v.l. ex Epigr. Sonat tamen magis Subluo quàm Proluo.

Υποκυκλίω, t.2, c.286, h

Υποκύζω, & Υποκύζομαι, t.2, c.280, b

Υποκλαυτ, t.2, c.287, f. Υποκύκλος, t.2, c.288, c

Υποκλάβδης, t.2, c.314, f. Υποκυλίδιος, t.2, c.317, a

Υποκλαπος, t.2, c.316, a. Υποκυμαίνω, t.2, c.371, a

Υποκομψίας, t.2, c.331, a. Υποκυνέω, t.2, c.340, c

Υποκόπτω, t.3, c.337, c. Υποκυνῶ, ib. b

Υπόκριτος, t.2, c.364, f. Υποκωφῶ, t.2, c.361, g

Υποκολάζομαι, Blandis verbis appello, &c. t.2, c.377, f.

Υποκολάζομαι, Innuo, &c. c.378, e.

Υποκόλασμα, ibid. f

Υποκολασμός, ib. b. Υποκωλικὸς, t.2, c.379, a

Υποκολαστικῶς, ib. Υπόκωφος, t.2, c.398, d

Υποκρίνω, Leuem quendam sonum edere: qualis editur à cithara dum eius fides ad numeros concinnantur. Metaphorice autem dixit Pindarus in Olymp. πὶ καναχᾶσι δὲ χαρὰ μαλακὸν ὑποκρίνει. vbi exponitur συμφωνεῖ, ἡδέως ἀκούεται, &c: item ὑποκίνει.

Υποκρίνομαι, Simulo, &c. t.2, c.438, c. Υποκρίνομαι, Respondeo, &c. ib. c.

Υπόκρισις, ib. f. Υποκριτὴς, ib. g

Υποκριτικὸς, t.2, c.439, a. Υποκριτικῶς, ib.

Υποκρούω, Obturbo, &c. t.2, c.453, g. Υποκρούω, Significo, &c. c.454, a.

Υποκρούω, & Υποκρύπτομαι, t.2, c.467, a

Υπόκρυψις, ib. b

Υποκυβερνᾶν τὴν νεὼν & ὑποκυβερνᾶν dicitur ὅταν τὸ ὑποκείμενον, teste Poluce.

Υπόκυκλον, τὸ, subst. t.2, c.501, g. Υπόκυκλος, ib.

Υποκυμαίζειν, Subeffundi. in v.l.

Υποκύπτω, t.2, c.488, a. Υποκύπτω, t.2, c.509, b

Υπόκυρτος, t.2, c.511 c. Υποκωτομῶμαι, t.2, c.488, a

Υπόκωτος, vide in Υποκωδίς.

Υπόκυφος, Subincuruus, Aliquantum incuruus.

Υπόκωφος, t.2, c.488, a

Υπόκωφον, nomen tragœdiæ cuiusdam Varronis.

Υποκώλια, Internodia.

Υποκωμῳδέω, ai, Subirrideo more comico, Tacitè mordeo dicterio comico seu sommate.

Υπόκωφος, Aliquantum surdus, Surdaster. Item ὁ ἀκούων μὲν ὑπόκωφος, ἀκούει δὲ, teste Suida. Item Ψυχὴ ὑπόκωφος, Animus inert, Obtusum ingenium, in v.l.

Υπολὰς, vide in Υπολώς.

Υπολαλέω, t.2, c.550, g

Υπολαλῶ, Submurmuro, Mussito, Obloquor. Hesychius exp. ψιθυρίζω.

Υπολαμβάνω, Suscipio, &c. t.2, c.581, b. Υπολαμβάνω, Suspicor, &c. c.582, a.

Υπολαμπὴς, t.2, c.5 1, c. Υπολάμπω, ib. b

Υπολαπίζω, t.2, c.620, b. Υπολαυνῶ, t.2, c. 668, a

Υπολαφύσσω, t.2, c. 56, d. Υπολαμμα, t.2, c.671, a

Υπολοιπὴ Reliquio, &c. t.2, c. 671, a. Υπολοίπομαι, ib.

Υπόλοιπος, Decius, &c. c. 672, a.

Υπόλυσις, ib. Υπολυσσῶ, t.2, c. 682, g

Υπολυμαίνω, t.2, c.690, c. Υπόλυσις, t.2, c.68 , b

Υπόλημμα, t.2, c.581, c

Υπολήνιος, ον, ὁ, (q.d. Subtorcular) Vas quod ὑπὸ ληνὸν, id est torculari, subiacet. Marci cap. 12. initio, ὤρυξεν ὑπολήνιον, καὶ ᾠκοδόμησε πύργον. vbi interpr. Lacum, de vale in quod vuarũ liquor à torculari defluens excipitur. Sed apud Esaiam cap. 16, & Ioelem capite 3, exponitur Torcular: vt annotant vulg. lex.

Υπολαμπὴς, t.2, c.581, g

Υπόλαψις, Responsio, &c. t.2, c.581, d. Υπόλαψις, Suspicio, &c. ibid. e.

Υπολείω, t.2, c.1272, g. Υπόλεπτος, t.2, c.708, f

Υπολειμματόμαι, t.2, c.671, c

Υπολιπαρὸς, Subpinguis, Pinguiusculus.

Υπολισπὸς, t.2, c.672, b

Υπόλισσος, Nates graciles habens: & quem depygem vocat Flaccus. Item ὑπόλισσα, πυγμάχος, schol. Aristoph.

Υπολιβὸς, Lubricum. ὀλισθρὸν, Hesych.

Υπολιχμός, t.2, c.674, d. Υπολογίζομαι, t.2, c.651, b

Υπολογὸς, t.2, c.639, g. Υπολυπὴ, ἡ, lubst. t.2, c.672, b

Υπόλυσις, ib.

Υπολύδιος, q.d. Sublydius: eadem forma qua ὑπόλυσις quod vide.

Υπολύσμαι, t.4, c.760, b. Υπολύσις δίναξ, t.2, c.741, d

Υπολύω, t.2, c.760, a

Υπολὼς, Auricula quæ Latinis curruca dicitur: quam vermibus pasci ferunt. In eius nido ponit ova cuculus, illa autè excluſos pullos pro suis alit. Theophr. De caus. pl. l.1, c.14, οὐδὲ ἰὼ ἡλίου τὸ κόκκυγος τὸ μικρὸν ὑπολὼς. Vocatur etiam Υπολὰς & Επιλὰς.

Υπομαίζω, ἡ, subst. t.2, c.766, d. Υπομάζιος, ib. b

Υπομαλάττω, t.2, c.779, a. Υπομαργὸς, t.2, c.793, b

Υπομάδιος, idem quod ὑπομάζιος.

Υπομβρος, t.2, c.1191, d. Υπομελὴς, t.2, c.1610, a

Υπομέλας, Subniger, Nigricans. Vnde Υπομελαίζω, Fio subniger, Nigrico. Item Υπομελαίνω pro codem, apud Pausan. ἢ τὸ μὲν ὑπομελαίνει, τὸ δὲ ὑπου λευκόν.

Υπομελπομένος, t.2, c.881, b. Υπομίμνω, ib.

Υπομένω, t.2, c.881, c

Υπομειόω, Subdiuido. Vnde Υπομειωσὶς, Subdiuisio. Apud Hermog. ὑπομερισμὸς & ὑπόδιαιρσις pro eodem.

Υπομίμνω, t.2, c.912, h

Υπομιλίω, Sum colore in luteum vergente. Nam Υπομίλιος redditur Subluteus.

Υπομύγνυμι, t.2, c.936, c. Υπομυγόω, ib.

Υπομμύκημαι, t.2, c 961, d. Υπομυσσόω, ib. a

Υπομύσω, t.2, c.951, c. Υπομιδὼς, t.2, c.945, f

Υπόμαμαι, Clam ambio, &c. t.2, c.964, a

Υπομάω, t.2, c.961, a. Υπόμημα, ib. d

Υπομημαπίζω, t.2, c.962, a. Υπομημαπὶς, ib. b

Υπομημαπικὸς, ib. Υπομημαπικὸς, ib. b

Υπόμημα πρὸς, t.2, c.961, g. Υπόμοσις, t.2, c.961, c

Υπομυδόω, & Υπομυδόομαι, t.2, c. 64, a

Υπόμυστον, τὸ, subst. t.2, c.962, c. Υπόμυμμι, t.2, c.1300, b

Υπόμοιρος, t.2, c 882, c. Υπόμοιρος, ib. d

Υπόμοιρὸς, ib. Υπόμοχθέω, t.2, c 976, f

Υπόμοχθος, Subimprobus. Item Subinceptus, &c. sequendo significationes nominis ὑπόμοχθος.

Υπόμοχλος, t 2, c.1578, e. Υπόμωλος, t.2, c.985, d

Υπόμυσπος. Qualis est propemodũ vt μύσπος dici possit. cuius nominis significationes vide. Item Fœtidus, vel Subfœtidus. δυσώδης, καὶ ὀζηρὸς πρὸς τὴν ὄσφρησιν, Gal. apud Hippocr.

Υπονάω, t.2, c.1035, c. Υπονίω, t.2, c.1031, d

Υπονόμομαι, Depaicor, ex Epigr.

Υπονοσφίζω, t.2, c.1051, c. Υπονύω, ib. g

Υπονοσφὶς, t.2, c.1011, c. Υπονοσφίω, t.2, c.1061, d

Υπονοσφῶ, ib. b

Υπονοῶ, ai, Suspicor, Suspectum habeo. Aristoph. in Plut. ὑπονοῶ μὴ δεῦρο ἐμὲ ὑπονοήσων ἥκῃς. Thucydides lib. 7, ὑπονοήσαντες αὐτῶν τὰ ἐπιτήδεια. Apud eundem cum genit. quo rum personæ, ὑπονοήσαντες τοὺς λόγους. Interdum ὑπονοῶ Intelligo, (ea significatione qua dicitur, Hoc tibi intelligo,) in hunc lensum accipio. Plutarch. De mundo, ὑπονοῶ δὲ ὑπονοῶν τὸ σῶμα. Inde Υπόνοια, Suspicio.

Plutarch. De Soer. dæmonio, ὁ δὲ λόγος ὅτι πάνυ ἀληθείας ὀξυτέχνης τῇ ὑπονοίᾳ. Dicuntur etiam παρ' ὑπόνοιαν λέγεσθαι quæ aliter dicuntur quàm auditor expectabat. At verò δι' ὑπονοίας λέγεσθαι dicunt quod tropicè & figuratè dicitur. Nam ὑπόνοια est sensus reconditus, & in quo est allegoria. Vide Bud. Ab Hesychio ὑπόνοια exp. ὑπόκρισις & ὕφασις.

Υπομβίων vide in Υπόμους.

Υπομαι vide in Υπόνομος.

Υπομανδόν vide in Υπόμους.

Υπόνομοι ἔλικες, vide in Υπόμους.

Υπόνομος, ου, ὁ, Fossa subterranea & operta, Cuniculus, siue Cuniculi. Thucyd. libro 2, ὑπόνομοι δ' ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες. Xenoph. in Hell. ἐπαίσιον τιμώμενον ὑπονόμοις ἀφανισθῆναι τὸ ὕδωρ αὐτῶν. Latini Agere cuniculos dicunt. Apud Dioscoridem, ἕλικες ὑπόνομοι αἱ πρόδες. Apud eundem ὑπόνομοι ἕλικες, Cuniculosum vlcus, siue cuniculatim depascens: quod nimirum pluribus transuersisque itineribus sub cutē serpit. Interdum pro cloaca ponitur, vt apud Strabonem, καὶ ὑπονόμων τῶν δι' ὅλων ἀγομένων ὑπὸ τὸ ῥεῦμα τῆς πόλεως εἰς Τίβεριν. (Apud Hes. est etiā ὑπόνομαι, quod exp. λοφιαὶ & ἰσχάδες) Hinc aduerb. Υπομανδόν, Instar cuniculi seu cloacæ. Item verbum Υπομβίων, Dinarcho apud Suidam.

Υποσείω, t. 2, c. 1089, f. Υποσκαφής, ib. h

Υποσυρίζω, t. 2, c. 1092, b

Υπουργός, schol. Aristoph. ὁ παρασκευάζων τῇ γυμναστικῇ. quæ & δημιουργός.

Υποφάσω, t. 2, c. 1108, a. Υποχος, t. 2, c. 1115, d

Υποχρίζω, t. 2, c. 1118, c. Υποχώ, t. 2, c. 1131, a

Υπόχυρος, t. 2, c. 1137, c. Υπόχυσις, ib.

Υπόχυσις, ib. Υπόχυσις, ib.

Υπόχυλος, t. 2, c. 1140, f. Υπόχυτος, t. 2, c. 1137, e

Υπόχυρος, ib. Υπόχυσις, t. 2, c. 1353, g

Υποχύω, t. 2, c. 1135, c. Υποψαλλω, t. 4, c. 770, c

Υποψάω, Subinspergo. Vnde ὑπόψαυσις, Subinspersum. Ex Plut. affertur pro alia etiam significatione, verum ex loco qui suspectus est.

Υποψοφέω, Substrepo.

Υπόπαγον, Ventrem exonero. Datur enim illi significatio τῆ ἀποπατῶ.

Υπόπαχυς, Crassiusculus, Subpinguis.

Υποπιάω, t. 3, c. 150, c

Υποπλάδιος, Subfluuidus.

Υποπλήσσω, t. 3, c. 209, b. Υποπτῶσις, t. 3, c. 313, d. & 586, c

Υποπεπλεγμένος, Perfectio, Consummatio. πλήρωσις, Hesych.

Υποπροσκλάω, t. 2, c. 214, d

Υποπροκαλῶ, Propemodum προκαλῶ. quod verbum vide.

Υποπτος, t. 3, c. 258, a. Υποπτίζω, t. 3, c. 283, a

Υποπικρος, t. 3, c. 291, c

Υποπίμελος, Subpinguis.

Υποπιμπλαμαι, t. 3, c. 382, f. Υποπίμπλημι, ib. e

Υποπίμπρημι, t. 3, c. 549, d. Υποπίνω, t. 3, c. 310, d

Υποπίπτω, t. 3, c. 313, a. Υποπτύω, t. 3, c. 333, g

Υποπλακιος, t. 3, c. 344, f. Υποπλακος, ib.

Υποπλοος, t. 3, c. 366, c. Υποπλους, ib.

Υποπλέω, q. d. Subnauigo. Apud Lucam cap. 27 Act. Apost. cum accus. redditur etiā Sublegere: de cursu obliquo, ob ventum aduersum.

Υποπολιος, t. 3, c. 416, d. Υποπολίζω, t. 3, c. 518, e

Υποπόδιον, t. 3, c. 514, d. Υποπόδιος, ib. e

Υποποδισμος, t. 3, c. 518, f

Υποπτίω, & Υποπτίσσομαι, t. 3, c. 440, d

Υποποίπης, ib. g. Υποποιμαίνω, t. 3, c. 443, d

Υποπόλιος, t. 3, c. 468, h. Υποπολιτεύομαι, t. 3, c. 478, g

Υπόπορις, Vitulum habens vacca. Ab Heliodo dicitur & de muliere, ὑπόπορις ἔλεγος, quæ liberos habet.

Υποπορφυρίζω, t. 3, c. 491, h. Υποπόρφυρος, t. 3, c. 490, a

Υπόπους, t. 3, c. 514, d. Υποπραύνω, t. 3, c. 519, g

Υποπρεμνος, t. 3, c. 537, c. Υποπρίω, t. 3, c. 549, d

Υποπρεσβευτής, affertur pro significatione τῆ ὑποπρεσβεύοντος: quod vide.

Υποπρεσβις, t. 3, c. 581, b. Υποπτέρος, t. 2, c. 1717, a

Υποπτήσσομαι, t. 2, c. 1391, g. Υποπτήτης, t. 2, c. 1392, a

Υποπτάω, t. 2, c. 1391, f. Υποπτης, t. 2, c. 1390, g

Υποπτάω, t. 3, c. 586, b. Υπόπτομαι, t. 2, c. 1390, d

Υποπτη, η, subst. t. 2, c. 1391, b. Υποπτος, ib. a. Υποπτως, ib. c

Υπόπτωσις, Casus, Ruina. καταπτώσεις, Hesych. Item Submissio, qualis est eorum qui pœnitentia ducuntur: atque adeò pro ipsa quoque pœnitentia afferuntur ex canone 5, concilii Anticyrani. Apud Dionys. theologum autē Υπόπτωσις est Genu summissio & flexio.

Υπόπτυος, t. 3, c. 609, f. Υποπυρίζω, t. 3, c. 631, e

Υπόπυρρος, ib. b. Υποργίζομαι, t. 2, c. 1427, c

Υπόρνος, t. 2, c. 1462, e. Υπόρνια, η, subst. ib. f

Υποροέω, t. 3, c. 691, b

Υπόρριος, (eadem forma qua dicitur ὕπαρνις & ὑπόπαρνις) Ouis sub se habens agnum, Grauida ouis vel fœta, nam ῥῆνες dicuntur οἱ ἄρρενες, inquit schol. Aristoph.

Υπόρυζος, t. 3, c. 710, c

Υπόρριον, t. 3, c. 699, b. & 640, e. obiter.

Υπόρρινος, t. 3, c. 698, g. Υποῤῥίπτω, t. 3, c. 714, c

Υποῤῥίπτω, ib.

Υποῤῥόφιος, idem cum ὑποπορόφιος. quod vide.

Υπόῤῥους, Subfluxio.

Υποῤῥωδέω, t. 2, c. 1479, b. Υποῤῥώω, t. 2, c. 1482, f

Υποχέομαι, t. 2, c. 1486, g. Υποχύμα, τος, ib.

Υποχυματικός, t. 2, c. 1487, d

Υποσαπρος, Subputris. Ex parte σαπρός.

Υποσαίνω, Subblandior.

Υποσακκίζω, q. d. Subsaccellare, vel Subcolare. Itē pro Furari, à sacco videlicet crumenam significante: vt χρήματ' ὑποσακκίζων apud Herodot. Item ὑποσακκίζω ἀπ' ὁδοῦ, q. d. Furari ex itinere. Vide Eust.

Υποσαλος, t. 3, c. 739, a. Υποσαμίδιος, t. 3, c. 743, f

Υποσάρκιος, ib. e. Υποσαρκίς ὑδατώδης, t. 3, c. 1781, c

Υποσαρκόω, Carne subter repleo, Gal. ad Glauc.

Υποσεσμα, t. 3, c. 758, c. Υποσεσμος, ib.

Υποσείω, ib. Υποσύμαινα, t. 3, c. 759, d

Υποσημαίνω, t. 3, c. 775, a. Υποσμύω, t. 3, c. 770, a

Υποσμος, t. 3, c. 785, b. Υποσμόω, ib. f

Υποσωπάω, t. 3, c. 798, g. Υποσώπησις, ib.

Υποσπάζω, t. 3, c. 799, c. Υποσπάδων, t. 3, c. 805, e

Υποσπάω, t. 3, c. 808, h. Υποσπάω, t. 3, c. 809, a

Υποσπαλίζω, t. 3, c. 810, g. Υποσπάλισμα, t. 3, c. 811, c

Υποσπασμός, ib. Υποσπάζω, t. 3, c. 871, f

Υποσπάω, t. 3, c. 870, g. Υπόσπιος, t. 3, c. 868, h

Υποσφυχόω, t. 3, c. 891, g. Υποσφάλισις, t. 3, c. 895, b

Υποσφύρω, Subpalpito, apud Suidam.

Υποσφαδισμός, οῦ, ὁ, Incisio tribus diuisionibus supra frontem facta ad pericranium vsque. Hoc curationis seu χειρουργίας genere vtuntur medici in rheumatismis fluxionibusque oculorum. In fronte scalpello (quod σφενδόνη dicitur) tres diuisuræ fiunt rectis lineis & æquidistantibus: & cætera deinde subiecto scalpello, cui ὑποσφαδισμῷ nomē, volsellisque, quod est σκολοπισμαχαιρεῖον, administrantur. Ita v. Lex Ægineta. Vide & Actium.

Υποσφαίζω, & Υποσφαιζόμαι, t. 3, c. 911, a

Υποσφάω, t. 3, c. 924, c. Υποσφίγω, t. 3, c. 937, a

Υποσφενδίζω, t. 3, c. 961, c. Υπόσφυδος, t. 3, c. 940, g

Υπόστασις, t. 1, c. 1798, g. Υπόστασις, in Trinitate. pro ἰδιότης, &c. c. 1799, d. Υπόστασις, Præsentia animi, &c. ibid. e. Υπόστασις, Sedimētū, &c. f. Υπόστασις, Insidiæ, &c. ib. h. Υπόστασις, Statio militum, &c. c. 1800, a. Υπόστασις, pro αὐπόστασις, &c. ibid.

Υποστάτης, ib. b. Υποστατικός, ib. e. Υποστατῶς, ib.

Υποστατός, ib. b. Υποστατός, ib.

Υποσταχύω, Augeretur, Crescere in modū σταχύων.

Υποστέγος, t. 3, c. 974, c. Υποστέγω, t. 3, c. 972, f

Υποστίλβω, t. 3, c. 1008, d. Υποστιλάζω, t. 3, c. 1013, c

Υποστιος, t. 3, c. 1010, e. Υποστίω, t. 3, c. 1011, g

Υποστρίω, t. 3, c. 1010, d. Υποστρέφω, ib.

Υποστρίζω, t. 3, c. 1021, a. Υπόστρογος, t. 3, c. 1021, g

Υπόστημα, t. 1, c. 1743, f. & c. 1800, f

Υποστέγασμα, t. 1, c. 1811, f. Υποστεγάζω, ib.

Υποστήμη, t. 3, c. 1035, g. Υποστίζω, ib.

Υποστάτιον, ib. Υποστλάβω, t. 3, c. 1037, f

Υποστόμα, t. 3, c. 1009, b

Υποστόμια, Fræni ferramenta quæ mandit equus. vulg. ex Polluce.

Υποστραχίζω, t. 3, c. 1012, g

Υπερίτομη,t.3,c.1058,b.
Υπερτιω,ib.a.
Υπεραισμός,t.2,c.1516,f.
Υπεραιτης,t.3,c.1067,a.
Υπερηνορεος,t.3,c.1108,h.
Υπερηφος,ib.g.
Υπερθυμα,t.3,c.1063,a.
Υπερωιον,ib.
Υπερωιτιον,ib.
Υπεσνεωμαι,t.3,c.1117,f
Υπευγχυτος,Confuſé.συγχυτικῶς,Suid.
Υπευθυνος,t.3,c.1144,b.
Υπερφαλμα,t.3,c.1160,b.ob.
Υπερφερω,t.3,c.1159,f.
Υπερφυσικόμαι,t.3,c.1188,a.
Υπηχεω,t.1,c.1363,g.
Υπηχθαδιάζω,Qui in affulas ſcindi poteſt,Affulatim ſcif ſius.v l. Vide Σχιδαζ.
Υποχζω,t.3,c.1198 g.
Υποιμην,t.3,c.1269 d.
Υποκινεω,t.3,c.1409,g.
Υποκλαυδω,t.3,c.1247,d.
Υποκριτικός,ib.f.
Υποκυπτω,ib.
Υποκυω,t.3,c.1303,b.
Υποκωπος,b.d.
Υπολαυω,t.3,c.1384,d. & 1385,g
Υπολαος,t.3,c.1385,f.
Υπόπρορος,t.3,c.1455,c.
Υποπτημι,ib.e.
Υποπτυω,q.d. Subuello. In v.l. ὑποπτύλα ἢ βοτάνιλα affertur ex Theophr.Hiſt.pl.l.2,c.8,pro Subruncare herbam.
Υποπυαίνομαι,t.3,c.1578 f.& 1579,h
Υποπυαίνω,t.3,c.1563,c. & 1578,f.& 1579,h
Υποπύησις,t.3,c.1578,f.
Υποπτερνιος,t.3,c.1319,d.
Υποπτλαω,t.3,c.1130,f.
Υπορμος,t.3,c.1405,g.
Υπορνυμι,ib.
Υποπυρόζω,vide in Τορθορίζω.
Υποπτεύω,t.3,c.1597,c
Υποπτασμός,Coniectatio,Coniectura,Suſpicio.
Υποπτυω,t.3,c.1597,f
Υποραχίζω,q.d.Subbalbutio, Aliquantum balbutio: ex Luciani Timone,de ebrio.
Υποραχίσιον, (eadé forma qua dicitur ὑπωχέσιον) Colli pars infra ceruicem & intra ſcoptula aperta,id eſt ὠμοπλατας, quæ pars de nte in μετωπον. Translatè autem ὑποραχίσιον in contracturis ſcaporum columnæ vſurpatur, Vitruu.l.3,c.2,vbi de contracturis columnarum agit,Et earum ſeptem(inquit)in ſummo ſcapi hypotrachelio contrahãtur. Ibidem,Contracturæ autem in ſummis columnarum hypotrachelijs ita faciendæ videntur. Idem Vitr.l.4,c.1,balin ſcapi dixit. Interpres hypotrachelij nomine ſcapi partẽ intelligit, quæ ſub aſtragalo eſt.Ita v.l.in quibus annotatur etiã contracturas illas à noſtris architectis vocari *Retraites* vel *Raperiſſements*:hypotrachelium autem,*Gorgerin*.
Υποραχις,t.3,c.1621,c.
Υποραμμα,t.3,c.1672,e.
Υποραφω,t.3,c.1650,f.
Υποραιος,t.3,c.1621,e.
Υποτελεω,t.3,c.1342,g.
Υποτεμμάτιον,ib.a.
Υποτρομος,Subterritus,in muſica. Vide Capellam.
Υποφαινω,t.3,c.1673,c.
Υποφαυσκω,t.3,c.1634,g.
Υποφαυω,ib.g.
Υποφλαδιος,t.3,c.1655,e.
Υποφρίζω,t.3,c.1676,a.
Υποτυπτω,t.3,c.1694,e.
Υποτυπωσις,t.3,c.1694,h.
Υποτυφλος,t.3,c.1703,h.
Υποτυφω,t.3,c.1705,d.
Υπτιος,t.2,c.1284,g.& t.3,c.879,c.b.
Υπτιος,t.2,c.1284,c. Υπτιος,ib.b
Υπτια,Quæ montibus ſubiacent,ſiue ſubiecta ſunt.Hesych.tamen exp. ὑπὸ τὰ ὄρη.

A Υπτιος,t.3,c.1343,h. Υπτιος,t.1,c.1333,e.
Υπυγιον,ib. Υπυγνος,ib.
Υπυγια,ib.d. Υπυγρος,ib.
Υπαειρω,t.4,c.311,d. Υπαειτιος,t.1,c.1705,a
Υπαυσω,q.d. Subluceo. Υπαυστικος,item ὑπαυστικώς, ὶον, Prima luce: Ariſtot.Probl.
Υπερεω,t.4,c.123,c. Υπεφύγω,t.3,c.1331,e
Υπερνια,t.4,c.65,b. Υπερτένω,ib.g
Υπερνις,ib.c. Υπερνια,ib.g
B Υπερνικῶς,ib. Υπερνιος,t.4,c.66,a
Υπ,ηλαμος,t.2,c.1410,c. Υπερνεω,t.4,c.43,g
Υπηχέομαι,q.d.Subloquor. In vulg.Interloquor,Immurmuro.
Υπθυπτω,ῶ,Subinuideo,Aliquantum inuideo.Xen.
Υπερνικαω,t.4,c.182,g. Υπερνικαω,t.4,c.183,f
Υπερεκτης,t.4,c.124,b
Υπερεκτις, Qui animaduertit,vel ſubanimaduertit,exprimendo πρᾶξιν politionem. Vetitur Apoll.Rhod.
Υπερεμος, ſubhorrens, Qui horrore aliquantum tenetur.
C Υπερφρυξ, ſubphrygius. Et Υπερφρυγια,q.d.Subphrygia, mucorum ſunt: ſicut ὑπόδικος & ὑπόδικος, quæ vide.
Υπερνμαι,t.4,c.194 d. Υπερνις,ib.
Υπερνεω,t.4,c.311,a. Υπερνικος,ib.b
Υπεχζομαι,t.4,c.318,d. Υπεχαινω,t.4,c.334,b
Υπεχαινω,t.4,c.347,c. Υπεχαλασα,t.4,c.368,g
Υπεχαλασε,t.4,c.381,f. Υπεχαλασε,t.4,c.387,c
Υπεχεσπνι,t.4,c.345,h. Υπεχαλασα,t.4,c.435,b
Υπεχαινω,t.4,c.405,a. Υπεχνεια,t.4,c.445,f
Υπεχνεος,ib.c. Υπεχω,t.4,c.478,d
Υπεχις,Genus retis.v.l.
D Υπεχθόνιος,t.4,c.510,a Υπιχλαρος,t.4,c.541,d
Υπιχνεω,t.4,c.518,c.
Υποχειρίος,t.4,c.548,a
Υπόχλος,videtur dici qui ſubiratus eſt: vt contrà ὑπόχλος antea Supra modum iratus.Ex Poll.tamen affertur pro μελαγχολικός.
Υποχέσματα vel Υποχύσματα,in v.l.ſcriptum eſt,quaſi vtrunque in vſu ſit: quum tamẽ ὑπόχυσμα (vndecunque petitum ſit)ex errore natum eſſe conſtet.
E Υποχονδριος,t.4,c.562,f. Υπιχνεος,t.4,c.584,e
Υποχύσις,t.4,c.627,b. Υπιχνευς,t.4,c.636,d
Υποχυμα,t.4,c.504,g. Υπιχνις,ib.
Υποχυτὴρ,t.4,c.505,b. Υπιχνος,ib.
Υποχυω,t.4,c.504,g. Υποχρεια,t.4,c.681,g
Υποχωρημα,t.4,c.682,d. Υποχώρησις,ib.
Υπωμοτικα μέλη,ib.f. Υπωλισθηρος,t.4,c.702,g
Υπωλαεινω,t.4,c.699,g
Υπωλαιος, Subarenoſus, Arenam ſubtus habens.
Υπωρεκάζω,ſicut & ὑπωρέω,dixerũt,minuta & rotunda pocula ſignificantes,aut largiorem potum ἀπὸ σμικρῶν. Ita v.l.ex Poll.quem vide.
F Υπωρια,t.2,c.1390,d. Υπωρεζω,t.4,c.725,d
Υπώριος,t.2,c.1390,g
Υποφορεω,ῶ,Leuiter ſtrepo, Leuem quendam ſtreporum edo.
Υποψυχος,t.4,c.747,a. Υποφωζω,t.4,c.744,e
Υποφωνω,t.3,c.1590,b. Υπωζω,t.3,c.1765,f
Υπιαομαι,ib.h. Υπωμοσις,t.2,c.1766,b
Υπιος,t.3,c.1765,a. Υπωπτος,ib.f
G Υπωον,ib. Υπωπιος,ib.e
Υπωπιος, Supinius, Remiſſius.
Υπωβλος,t.1,c.713,f. Υπωχω,t.4,c.771,a
Υπωμια, q.d. Subhumeralis pars. Galenus ab Hippocrate ita vocari ait τὸ ὑπωμιδιον τὸ ἐπωμίδιον.
Υπωπια,t.2,c.1300,b. Υπωπιζω,t.2,c.1398,c
Υπωπιασμός,ib.d. Υπωπτος,ib.a
Υπωπις,ib.c. Υπώρεια,t.2,c.1462,c
Υπωρεια & Υπώρεος,t.2,c.1253,b
H Φ Υ Χ,t.3,c.1154,d
Φαπτιος vide in Υον.
Φαρ, Examen Φαεσι, Fauus.vnde Φαπτιος.Qui apum fauos eximit. Vide Hesych.
Φασις,Sportula.σπυρίς, Vimen. Ab eodẽ Φασιος dicitur & ἀγγεῖον πλεκτὸν cui ficus imponũtur. Hesych.exp.φασιος

Υστρια, Olitæ operculum, Hesych.
Υστρίς, Lutor, vel Fullo, πλυντής, Hesych.
Υτρχαι. Vasa fictilia quibus sallamenta imponuntur. habebant autem binas ansas. Sic exponit schol. Aristoph. in hunc Vesparum locum, — ὕσπιπ ὁ Δικαιόπολις Υτρχας, εἶπον, δέκα πίθους. Verùm Pollux aliter legit, nimirum ὑρχὰς οἴνου, dicens esse vocem Æolicam, quæ significet τὸ ἀγγεῖον πρὸς τὸ βίον κεχρῆσθαι. vbi pro βίον reponendum esse βίκον constat. Sed Υτρχὰ Hesychio est etiam ἐφ' ἧς τὰ φορτία φέρουσιν οἱ ἐμπῶται.

¶ Υς, t.3,c.1148,b
Υσγα vide in Υσγλον.
Υσγινοβαφὴς, vide in Υσγινον.
Υσγινον, ου, τὸ, secundum quosdam hyacinthus siue vaccinium: sed in vulgatis lex. reprehenduntur qui hyacinthum siue vaccinium esse dixerunt, aut etiam glastum: qui & ὑσγινοβαφῆ, id est hysgino tincta, coloris violacei esse censuerunt. Hysgini enim (quicquid illud fuerit) colore fuisse rubrũ, vt rubiæ, aut cocci, aut eius hyacinthi qui rubet. Afferturautẽ ex Nicandro, αἵματα δ' ὑσγίνου ἐρεύθεται, de aristolochia. Et ex Vitruuio lib. 7, cap. 14, Fiunt etiam purpurei colores infecta creta rubiæ radice & hysgino. Et ex Plinio, libro 35, c.6, de purpurissio, Hysgino maximè inficitur, rubiámque cogitur sorbere. Affertur & alius locus ex libro 9, cap. 41. Item hic ex l.21, cap.26, Hyacinthus (rubeus videlicet) in Gallia maximè prouenit. Hoc ibi pro cocco hysginum tingitur. additurque, ne ex hoc quidem loco colligi posse hysginum esse hyacinthum rubrum. Legitur porrò & Υσγα apud Suidam, dicentem esse quoddam herbæ genus. Et Υσγινοβαφὲς χρῶν eidem est ὁ ὑπὸ τῶν ὑσγῶν βεβαμμένος. Hesychius autem ὕσγινον esse ait βάμμα τι. At verò apud Suidam ὕσπινος pro ὕσγινον scriptum est.
Υσθὶς, partic. ab Υδω, quod vide t.3,c.1773,c.
Υσθρὸς, t.3,c.1149,e. Υσὸς, t.3,c.1774.d
Υσκα, Lignum quo ignis accenditur. Item σφάειον, Suid.
Υσκωλὰ, t.3,c.1150,a. Υσμὰ, t.3,c.1773,e
Υσπλίνης, t.3,c.1150,b. Υσπλιγὸς, ib.a
Υσπλὰς, t.3,c.1151,c. Υσπλὴξ, t.3,c.1150,b
Υσπλὶξ, ib. Υσπολέω, t.3,c.1151,f
Υσσακὸς, ib.d. Υσσάκιον, ib.f
Υσσὸς οὐῖς, Verutum, vt Lasc. apud Polybium vertit: alii Pilum reddunt. quæ interpretatio Budæo placuit, scribenti sic a Polybio & Plutarcho vsurpari: & afferenti ex hoc, in Mario, ἑξακοσίους ἐπὶ τοῖς ὑσσοῖς, pro Pila iaculari. Quinetiam in Pompeio eiusdem, ἐκβολὰς ὑσσῶν pilorum vel telorum iactum posse reddi censet. Sic alibi dixit, μέχρις οὗ ὑσσῶν βολῆς ἐσμὲν ἐγγύτατα. Item, μὴ φειδομένους ὑσσῶν, ὧν εἰώθασιν οἱ πράκται, παραδόντας ὅτι ταῖς ξιφουλκίαις. Apud eundem in Camillo legimus, αὐτὸς ὁ Κάμιλλος ὅτε τραπόμενοι ἐπίδειξε τοῖς ὑσσοῖς μαχητὰς ἤδη χειρὸς χεῖδας. vbi malè redditum à Lapo fuit Hastis. Quidam interpr. etiam Gesta, quasi hac Latina voce inde sumpta. præsertim quum Appianus ἐν τῷ Κελτικῷ scribat, τὰ δὲ δόρατα ἐκείνοις οὐκ ἰσοπαλῆ ἀκοντίοις ἃ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν ὑσσούς. Vbi obserua etiam ἀκοντίους de his dici, sicut ἐξακοντίζειν τοὺς ὑσσοὺς in vno ex locis Plutarchi habuisti.
Υσσωπὸς, ου, ὁ, vel Υσσωπος, ου, τὸ, Hyssopus, herba notissima. Hinc Υσσωπίτης οἶνος, Hyssopites vinum, quod conficitur ex contusis hyssopi foliis, apud Dioscoridem & Columellam.
Υσσωπον ὑγρὸν, (inquit Gorr.) Medicamenti nomen quod ex sordida lana præparatur, vt habetur apud Paulũ Æg. lib. 7, cap. 17. quo loco omnes codices ὑσσωπον habent, quum tamen οἴσυπον legendum videatur. Qui tamen error non illic tãtum admissus est, sed multis aliis locis apud autores tã Græcos quàm Latinos.
Υσσωτὸς, t.3,c.1150,d. Υστὶξ, ib.
Υστὰ, t.3,c.1764,f. Υστάτιον, t.3,c.1765,a
Υστατος, t.3,c.1764,h. Υστατος, ib.f
Υστὰτης, ib.e. Υστρα, πὶ, t.3,c.1759,g
Υστερα δεκάτη, b.h. Υστεραία, t.3,c.1760,g
Υστεραῖος, t.3,c.1761,a. Υστερόμαι, t.3,c.1762,h
Υστερέω, t.3,c.1761,h. Υστέρημα, t.3,c.1763,b
Υστέρησις, ib.c. Υστερητὴς, ib.d
Υστερίζω, t.3,c.1764,a
Υστερικὴ χωλικὴς, vel ὑστερικῶς πεπόνθαι, t.3,c.1760,e
Υστερικὸς, ib.c. Υστερόβουλος, t.3,c.1761,b
Υστερόβουλος, ib.a
Υστερολογία, t.1,c.828,c. & t.3,c.1761,b
Υστερολογία, t.2,c.640,b. & t.3,c.1761,f
Υστερολόγος, t.3,c.1761,c. Υστερόπους, ib.
Υστερον, aduerb. t.3,c.1759,b. Υστερος, πὶ, ib.g
Υστερος φέρτερος, t.2,c.640,b. & t.3,c.1761,f
Υστεροπότμος, t.3,c.1761,c. Υστερότης, ib.d
Υστερόφθαλμος, ib.f. Υστερος, t.3,c.1758,a
Υστερουργία, t.3,c.1761,e. Υστερόφωνος, ib.
Υστερία, t.3,c.1154,d. Υστραξ, t.3,c.1149,g
Υστριξ, ib.e. Υστρὶς, ib.h
Υστρος, Venter.
¶ Υδοις, t.3,c.1735,g
¶ Υφα, idem valet quod ὕφασμα, teste Suida.
Υφαιμος, t.1,c.161,c. Υφαίνω, t.3,c.1767,g
Υφαιρεσις, t.1,c.206,f. Υφαίρεσια, ib.g
Υφαιρέω, ib.e. Υφαλμος, t.1,c.374,c
Υφαλμίζω, ib. Υφαλμυρίζω, t.1,c.375,d
Υφάλμυρος, t.1,c.375,c. Υφαλὸς, t.1,c.371,c
Υφαμμος, t.1,c.398,a
Υφανδρον ἱμάτιον, Virilis toga, v.l. ex Polluce. Sed ὕφανδρον perperam pro alia voce scribi videtur. ipsius enim Pollucis locus est hic, τὸ δὲ ὕφανδρον ἱμάτιον, πεζικὸν χλαῖναι καὶ σισυρᾶ κλαπὶς ὥσαύτως τὸ ἀμφίμαλλον χιτὼν, ἀκεσώ, &c.
Υφαντίζω, t.1,c.1089,e. Υφαντὸς, t.3,c.1768,d
Υφαντὸς, ib.c. Υφαντικὴ, ib.
Υφαντικὸς, ib. Υφαντικῶς, ib.f
Υφαντὸς, ib. Υφαίνεια, ib.e
Υφάπτω, t.1,c.507,e. Υφαρπάζω, t.1,c.547,d
Υφὰς, t.3,c.1768,d. Υφασμα, ib.a
Υφάω, t.3,c.1766,c
Υφαρ, Viscus genus quod in abiete & larice nascitur. Theophrast. hyphear ilici etiam tribuit: quem vide.
Υφηδρύω, t.1,c.1087,c. Υφηδρία, ib.
Υφηλὸς, t.1,c.206,g. Υφηλὸς, t.1,c.1675,e
Υφηλόω, t.1,c.206,e. Υφήλωμα, t.1,c.1195,e
Υφήλωσις, ib.d. Υφηνιάζω, t.1,c.1159,g
Υφίημι, ib.d
Υφὶς, Remitte: ab ὑφίημι.
Υφὸς, t.1,c.1675,c
Υφεσμὸς, Impedimentum, v.l. Hesychius ὑφεσμοὺς exponit συμπλεσμούς.
Υφιστὰς, τὸ, t.1,c.1797,a
Υφιστὸς, Qui domi agit, Sub tecto versans. v.l.
Υφὼ, t.3,c.1766,c. Υφὼμενος, t.1,c.1430,d
Υφωτὴρ, ib.e. Υφωτὴς, ib.d
Υφηγέομαι, Præeo, &c. t.1,c.1429,g. Υφηγέομαι, Hortor, &c. c.1130,b.
Υφιωχέω, t.1,c.1469,g. Υφιώχος, ib.f
Υφιπτάμενος, t.1,c.206,e
Υφιπτάμενος, participium verbi ὑφίεμαι.
Υφίεμαι, Remitto, &c. t.1,c.1675,b. Υφίεμαι, Submitto, &c. ibid d.
Υφιζάνω, t.1,c.1091,d. Υφίζησις, ib.
Υφιζω, t.1,c.1091,f. Υφίημι, t.1,c.1675,a
Υφίσημι, t.1,c.1796,e
Υφίσταμαι, Supponor, &c. t.1,c.1797,a. Υφίσταμαι, Subeo, &c. ib.b. Υφίσταμαι, Sustineo, &c. ib.e. Υφίσταμαι, cum accus. &c. c.1798,a. Υφίσταμαι, Subsideo, &c. ib.e.
Υφόλμιον, ου, τὸ, Quod mortario supponitur, Quod sustinet mortarium. τὸ ὑπόθημα τῷ ὅλμῳ, vt Poll. exp. Nam ὅλμος est mortarium.
Υφόεσσα, t.1,c.1424,f
Υφοεσσὸς, ib. Υφοεσσω, ib.a
Υφορβὸς, t.3,c.1151,f. Υφορμίω, t.1,c.1147,b
Υφορμίζω, & Υφορμίζομαι, t.1,c.1148,a
Υφορμιον, t.1,c.1145,e
Υφορμος, t.1,c.1446,b. Υφορῶμαι, t.1,c.1424,a
Υφος, t.3,c.1766,d
Υφος pro κυφὸς, Gibbosus, Curuus.
Υφόω, t.3,c.1766,c. Υψηλὸς, t.3,c.1718,f
Υψηρὸς, t.3,c.1784,h

Τφωμαδὸν Suidas exponit ὁμοθυμαδὸν, id est Vnanimiter: docés aliam esse aduerbii ἐπιτομὴν significationé. Sed illud ὁμοθυμαδὸν suspectum est.

¶ Τχιος, Nox, ex Hesychio. Sed fortasse vox pro qua perperam scribi videtur ὀχιος, erat epitheti nominis τῆς: & aliqua expositio addita erat ab illo lexicographo.

¶ Τ↓αχαρτω, ἀφ' ἧς cut & Τ↓ηχεῖω Magnificè loquor.

Τ↓αχαρας, vel Τ↓αχήρης, idem cum υ↓ηχέας & υ↓ήχης: quæ vide.

Τ↓αιτυξ, t.1, c.470, d.
Τ↓αυχενίζω, ib.
Τ↓αυχέω, ibid. & t.3, c.1772, a
Τ↓αύχλη, t.1, c. 107, f
Τ↓ῆται, Numulariæ, Trapezitæ. Hesych.
Τ↓ηπίς, t.1, c.1152 b.
Τ↓ηχέας vel Τ↓ηχεῖς, t.1, c.35 f
Τ↓ηχεῖα, ib.g.
Τ↓ηχέος, ib.
Τ↓λαυχενία, t.1. c. 608, a. & t.3, c.1770, f
Τ↓λαύχην, ib.
Τ↓λαύχω, t.3, c.1770, d. & c.1771, c
Τ↓λοκαρδίας, t.3, c. 1770, c.
Τ↓λοκάρημος, ib.
Τ↓λοκόμος, ib.
Τ↓λοκος, b.a.
Τ↓λοφορέω, t.3, c.1770, e.
Τ↓λόφρων, ib.e.
Τ↓ώρης, t.1, c.438, g.
Τ↓ῶπες, t 3, c.1771, b.
Τ↓ῶς, t 3, c 1771, b.
Τ↓ωσάμων, ib.
Τ↓ῶσθος, t.1, c 637, h. & t.3, c.1771, c
Τ↓ωσθρασίης, t.1, c.788, c.
Τ↓ῶτης, ib.
Τ↓ωχεῖον, t.1, c.607, g
Τ↓ωχεῖς, t.1, c.880, c
Τ↓ωχρός, t.1, c.1394, a
Τ↓ωχρωμβλος, t.3, c. 530, c. & 1771, d
Τ↓ακαρίωνες, t.2, c.6, d.
Τ↓ακεσμός, t.2, c.117, d.
Τ↓ακρος, t.2, c.118, c.
Τ↓ακωμος, t.1, c.370, d.
Τ↓κρατῶν, t.3, c.1771, d.
Τ↓λοσοφος, t.2, c. v 111, c. & t.3, c.18, h
Τ↓λοσοφος, t.3, c.1771, d.
Τ↓μαθῶν, ib.
Τ↓μαλαγμα, ib.f.
Τ↓μαξ, ib.
Τ↓μπτος, t.3, c.1771, g.
Τ↓μπτος, t.1, c. 1733, h. & t.3, c.1771, g
Τ↓μπτος, t.3, c 3177, b. & 1771, g
Τ↓νδρος, t.3, c.1771, g.
Τ↓νδρος, t.3, c.1771, h.
Τ↓πολος, t.3, c.612, f.
Τ↓ποφθις, ib.
Τ↓πτος, t.3, c.997, c.
Τ↓πτος, t.1, c.1285, b.
Τ↓πτος, t.3 1772, b
Τ↓φαντος, t.3, c.1771, h. & t.4, c.7, d
Τ↓φαντος, t.3, c.1771, h
Τ↓φρίτης, ibid. h. & t.4, c 185, d
Τ↓χθης, t.3, c.1770, g.
Τ↓ωφος, t.1, c.157, a.
Τ↓ῶτης, t 3, c. 1771, a.
Τ↓φρων, ib. c.
Τ↓ωμα, ib. d.
¶ Τ↓ων, ib. f.
Τωδία, t.3, c.1152, a.

Τ↓ῶτες, t.1, c.1394, a
Τ↓ακαλύθος, t.1, c.111, c
Τ↓αιφανος, t.1, c.142, g
Τ↓ακωμος, ib.
Τ↓ακρατος, ib.
Τ↓αχος, ib.f
Τ↓μαλαθος, b.g
Τ↓πτος, t.1, c.1069, d
Τ↓πτωλος, t.3, c.586, e
Τ↓πτωλος, t.3, c.1502, e
Τ↓πτος, t.3, c.174, h
Τ↓πτος, ib.
Τ↓πτος, t.1, c.1771, b
Τ↓πτος, ib.c
Τ↓πτος, t.3, c.1771, b
Τ↓πτων, t.3, c.1385, a

Φ

Φαάθω à Φαίνομαι, quod vide.

Φαείνω & Φαεσφόρος, Splendidior, Splendidissimus. Hom. Od. ν. Εὖτ' ἂν ὑπὲρ γαίης ἀνιὼν φαεσφόρος ἠελίοιο. Comparatiuo vtitur Gregorius carminis, — τῆς οὔτι φαεσφορώτερον ἠελίοιο.

Φάβα, Magnus pauor. Item τὸ σπουδῆς ἄκαιρον. Ita Hesych. qui id intelligere videtur de vulgari legumine, Faba, quod appellaretur hoc nomine κατ' ἐξοχήν.

Φάβις, Falumbes, à nomine Φά↓, quod vide.

Φαιδιμόεις vide in Φά↓.

Φαίαται, t.4, c.2, a
Φαιαθῶναι, ab Hesych. & Suida exp. αἰκάλλονται.
Φαιδάμεις, t.4, c.3, b
Φαιδιμία, t.4, c.2, a.
Φαίδιμος, t 4, c.1, f.
Φάεμμα, ib.d
Φαεννός, b.c.
Φάεννα, ib.
Φαεσφορία, ib.
Φαεσφόρος, ib.
Φαήμεναι, fut. medium, Edam, t.4, c.1, d.
Φαήμεν, fut.
Φαίης, t.4, c.5, a
Φαίνω, t.4, c.1, b.
Φαίνω, Matiupsum. Suid. At Hesych. habet Φάγμα, quod exp. & μαστὸν & μαφόρτιον.
Φαῆς, t.4, c.1, c.
Φαῆσ, ib.f
Φαδαλέα, idem quod γαλέη, teste Hesychio. In vulg. lex. ea, Flecto.
Φάε, Lucebat, à Φάω, quod vide.
Φάος, Lumina: vel Oculi: à nominatiuo singulari Φάς.
Φαῦλος, t.4, c.8, d.
Φαύλως, ib.
Φαύσκω, ib.
Φαύω, t.4, c.7, f. g 8, c
Φαῶ, t.4, c.7, g.
Φαεινός, t.4, c.8, h
Φαεινός, t.4, c.9, c
Φαεσιμβρότης, t.3, c.700, f. & t.4, c.7, a. & 8, f
Φάσγανον, t.4, c.7, a
Φάλαν, Morbus quidam qui rubrum mare nauigantibus oritur. Hesych.
Φάζω, t.4, c.7, f ib.c. 68, b.ob.
Φαὼ vide in Φαείς.
Φαείμων, ονος, ὁ & ἡ, Illustris. vt φαείμων Ἕκτωρ apud Hom. Il. δ. Affertur & Φαιδίμων pro eodem. Ex Φαιδρὸς autem factum quidam putarunt.

Φ

Φαιδρωνὶς, vide in Φαιδρὸς.
Φαιδρὸς, ὸς, ὸν, Hilaris, Alacer. Xenophon Hellen. 6, πανυ καὶ φαιδρὸς ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις. Lucianus φαιδρὸν cum γεγηθότα copulat, id faciem exemplo Demosth. Dicitur etiã aliquis esse ὑπνῶν καὶ βαθέως φαιδρὸς. Apud Xenophontem huic φαιδρὸς opponitur σκυθρωπὸς. Interdum verò φαιδρὸς exponitur Splendidus, Luculentus.

Hinc Φαιδρῶς aduerbium, Hilariter, Alacriter. Item Φαιδρότης, τητος, ἡ, Hilaritas, Alacritas. Item Splendor. Item verbum Φαιδρόω, ῶ, Exhilaro, Alacrem reddo. Dicitur & Φαιδρωίω, pro eodem. Itidémque passiuũ Φαιδρωμαι redditur Alacer fio. Sed Φαιδρωσαι redditur etiam Splendidum reddo, seu nitidum, aut ornatiorem. Item Expurgo. Pollux, φαιδρωσαι δὲ καὶ ἀπογενέσθαι. Vide apud Æschylum, πολὺς ἀναγκαίων φαιδρωτὴς, lustrix. At verò Φαιδρωτὴς, Hesych. exponit πανήγυρις: quo vocabulo ædituus declaratur. Compos autem Φαιδρότης, Qui est hilari vultu. Male autem scribitur & cum ω Φαιδρωτὴς in v.l.

Φαιδρώτης vide in Φαιδρὸς.
Φαιδρωτὴς, Φαιδρωτὼ, &c. vide in Φαιδρὸς.
Φαιδρωτὴς vide in Φαιδρὸς.
Φαίκαμον, ου, τὸ, Ruta.
Φαίκασιον, ου, τὸ, Calceamenti genus. Hesychius rusticum calceamentum esse tradit, ideóque nonnulli φαίκασια interpretantur pernones. Appianus autem dicit fuisse calceamentum Ἀλεξανδρινὸν καὶ ἁπλοῦν Ἀφρικῶν, quo vtebatur Antonius dum esset cum Cleopatra. Sic & Plutarchus in Antonio, μετὰ τῆς γυναικὸς ἐν ἁπλοῖς καὶ φαικασίοις ὢν. Seneca De benef. lib. 7, Pythagoricis quibusdam a sutore phæcasia emerat, rem magnam, nõ pradam a fenestris nummis. Ex Suetonio autẽ affertur & Mulphæcasiati, pro Soleati.
Φαικὶς, Lenis. Reliqua vide apud Hesych.
Φαικὶς Laconum sermone ἡ αἰκμὴ, vt Sosibius apud

ſchol. Theocriti ſcribit.

Φαιρακίζω, t.4, c.78, g. Φαιρακισμός, ib.h

Φαιρακισμός, ib.

Φαινόλης vide in Φινόλης.

Φαινίνδα, Ludi quoddam genus πὸ φαιμειζόντων. Vide Athenæũ Pollucem, Suidam & Heſychium, necnon Euſtathium. Quidam putant ad hunc ludum pertinere quod à Martiale ſcribitur, Siue harpaſta manu pulueruleuta rapis.

Φαίνομαι, t.4, c.10, g. Φαινομηλὲς, t.2, c.1644, d

Φαινίμενες, ib. Φαινοφοσπτω, t.2, c.1404, e

Φαίνω, t.4, c.7, f.9, d. Φαίνων, t.4, c.9, g

Φαιλος, t.3, c.1167, h. Φαιλος, ib.g

Φακῆ, Lens, Lenticula. ſed potius Lens cocta, & ipſum etiam ex lente cocta pulmentum. φακῆς encomium Crates ſcripſiſſe fertur. Laertius in Diogene, ξύλαλε ἢ καὶ πυθλίου, θαπάλμους πὸ κύλιν ἀπὸ τῆς ζωμοῦ καὶ φακῆν ὑποδιχόμενον. Eſt etiam prouerbium ἐπὶ φακῆ μύσει, quod vide apud Eraſmum. A quibuſdam φακῆ exiſtimata fuit dicta quaſi φαεάκη, videlicet ἢ πὶ φάη καιόμενα.

Φακὸς autem dicitur lens cruda, adhibetúrque prouerbio & iſta appellatio, quo dicitur φακὸν κοπᾶν qui operam ludit. Φακὸς ἐ ἐλὶ πὶ πλωτὸν, Lens paluſtris. Vide Dioſcoridem. Φακὸς eſt etiam Vas lenticularis formæ, dictum itidem Lenticula. Apud Græcos Bibl. interpretes, Regum libro 1, cap.10, de vaſe habente oleum. Apud Ioſephum De antiquit. φακὸς ὠνόμας. Hanc autem huius nominis φακὸς ſignificationem ſequitur & deriuatum inde Φακωτὸς, adiectiuũ. de quo Gorræus ita ſcribit, Φακωτὸς, Lenticulatum, ſiue in lentis modum conformatum. vt apud Hippocratem φακωτὸν τυελιτήριον, vas in lenticulæ ſimilitudinem factum, quo adignem calente, vel aqua aut oleo calidis pleno forus ſiunt. Latinè Vaporarium lenticulatum dicere poſſis. Quanquam non ſolùm φακωτὰ fomenta fuiſſe dicta, ſed etiam φακὸς ſubſtantiue, id eſt (vt Cellus dixit) lenticulas, Galenus oſtendat in Gloſſis Hippocratis, his verbis, Λέγουι, πυρακωτοὺς καὶ τυελωτὰς καὶ φακοειδομαίζειν. Id eſt, Veres appellat tegulas, quas etiam lateres & lenticulas vocant. Niſi apud Galenum eo loco legendum ſit τυελὰς φακωτὰς, id eſt fomenta lenticulata. Dicitur φακωτὸν & de ſcalpri quodam genere, quod & φακοειδὲς Galenus appellat lib.6 Methodi medendi. Habet enim in imo lenticulæ ſpeciem. Vocatur autem φακωτὸς ὀλκὸς. Φακὸς porrò de alio etiam vaſe vſurpatur, eo nimirum in quo mortui cineres conduntur. In qua ſignificatione ex Iuſtino Martyre affertur, loquente de buſto Sibyllæ.

Φακὸς eſt etiam nigra quædam oculi macula. Apud Heſychium autem ſignificat & alia, vt apud eum videbis.

Φακοειδὲς ὑγρὸν, Cryſtallinus oculi humor. vt ſcribit Aetius lib.7, à figura. Eſt enim lenti ſimilis, rotũdus quidem, ſed oblongus. Idem autor eſt διπτοειδὲς etiam à quibuſdam vocari. Alioqui φακοειδὲς ſignificat etiam idem quod φακωτὸν.

Φακοπιτσάνη, Edulium ex lente & piſſana concinnatum ita tamen vt plus lentis quàm piſſanæ habeat: quòd hæc valde intumeſcat, illa autem minimũ. Coquitur eodem quo piſſana modo.

Φακωτὸς, Lenticulatus, Lenticulæ formam habens ſeu figuram: vide in Φακὸς.

Φάλα, Ornamentum quoddam galeæ, Suida teſte, dicente eſſe κόσμον τῆς περικεφαλαίας. Quæ expoſitio & apud Etymologum habetur, ſcribentem φαλὰ non φάλα. Ab Heſychio φάλα dicitur eſſε ἡ μικρὰ καμάρα: vbi non dubito quin καμάρα mendoſe ſcriptum ſit. In vulg.lex. φάλα dicitur eſſe Capitis ornamentum, ite Clauus in galea ſplendidus. Vide Φαλὸς.

Φαλαγαρχία & Φαλαγγάρχης vide in Φάλαγξ.

Φαλαγγίδιον vide in Φάλαγξ.

Φαλαγγιοδήκτης vide in Φαλάγγιον.

Φαλάγγιον, ου, τὸ, Araneï genus. Φαλάγγια ſunt in araneorum genere, à crurum longioribus internodiis, quæ Græci φάλαγγας dicunt, appellata. Vide Plinium, necnon Dioſc. Meminit & Xenophon.

Φαλάγγια ſunt etiam fulcimẽta quæ nauibus ſubſternuntur. Vide Euſtath.

Φαλάγγιον, Herba quædã quæ & Φαλαγγίτιον à Dioſcoride dicitur, item Φαλαγγίτις à Paulo Ægineta.

Φαλαγγίτης vide in Φαλαγγιον & in Φάλαγξ.

Φαλαγγιωτὸν vide in Φαλάγγιον.

Φαλαγγομάχας & Φαλαγγομαχῶ vide in Φάλαγξ.

Φάλαγξ, γγος, ὁ, Inſtrumentum bellicum. vulg.lex. ſed ſuſpectum eſt vocabulum φάλαγγος, quod apud Heſych. legitur, quum ſequantur expoſitiones per plur. numerum. ὅρμαι, & ὅχηματα πολεμικά.

Φαλαγγωμα, Pompa quædam quæ in Bacchanalibus celebrabatur. Heſych.

Φαλαγγώσα, Irritata, Efferata. πλημμελῶσα, ὑπεθυμῶσα, Heſych. Secundum quam ſignificationem à nomine φαλάγγιον, ſignificante araneum, deductum videri poſſet, niſi tamen φαλαγγιῶσα potius ſcribendum eſſet, hanc derivationem ſequendo.

Φαλάγγωσις. Oculi affectio eſt, (inquit Paulus Ægin.) quũ cilium intrò ſpectat, pilorum acie timul cum eo inuerſa. Hic enim pili oculum compungunt. Aetius verò ex Seuero ſcribit, φαλάγγωσιν dici palpebrarum χάλασιν, quum videlicet illæ relaxatæ aut earũ extremitas intrò vergit, vt pili inde non facile appareant, niſi quis diſtendat ac diſparet palpebras: ſcribitque, eam affectionem πίλωσιν etiam vocari, & differre ἀπὸ τῆς διπχιάσεως, quòd in hac noui & non naturales pili ſuccreſcat, in illa ſoli naturales ſint, qui inuerſũ negotium oculo faceſſunt. Paulus verò libro 6, videtur palpebrarũ relaxationem alium à phalangoſi affectum ſtatuere. Tamen Galenus ἐν τῇ αἱρέσεων definiẽs phalangoſin eſſe quum pilorum ſubnaſcentium duplex triplexve acies in inferiore aut ſuperiore palpebra prouenit, eãdem prorſus facit cum diſtichiaſi, manifeſto errore. Species enim πτερυγίασις ἡ φαλάγγωσις, vt & ἡ διπχίασις. Dicitur enim πτερυγίασις noxa oculi à pilis prouenies: ea autem contingit duobus modis, vel nouis pilis exorientibus, vel naturalibus pilis in bulbum (ſic enim eo loco Paulus vocat ipſum oculi globum, bulbi modo tunicatum & capillatum) conuerſis. vtroque enim modo contingit oculum pungi & malè habere. Dicitur hic affectus ἀπὸ τῆς πλησίον πτερυγὸς φάλαγγος, hoc eſt à pilorum acie. Hæc Gorr.

Φάλαγξ, αγγος, ἡ, Latinè etiam Phalanx: quo nomine poetæ præſertim vtuntur. Dicebatur autẽ φάλαγξ de acie certo quodam modo ordinata, cuius vſus erat apud Macedones. Erátque centum & viginti hominũ, vt quidam ſcribunt. Vt autem quidam tradunt ex Curtio, octo millia armatorum continebat: nullumque genus aciei apud Macedones validius erat. vnde & peditũ ſtabile agmen appellabant. Sed generaliter etiã pro quouis agmine ſeu quauis acie vſurpatur. ſic pluralis φάλαγξις cùm apud alios tum apud Homerum de agminibus. vt Iliad. λ, Ἀργεῖοι δ' ἐπέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγξας. Legitur & apud Demoſthenem, necnon apud Xenophontem hoc vocabulum. Sed ab hoc interdum φάλαγγος appellatione acies lõgior quàm altior ſignificatur, vt docet Bud. quem vide.

Φάλαγξ, Regula lances libræ ſuſpendens, Ariſtoteli in Mechan. quod etiam ζυγὸν, id eſt iugum, appellare videtur. Eſt enim linea perpendiculo incumbens. Bud.

Φάλαγξ, Araneus. Plato, ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι ὑφαίνειν τοῖς κτήσεσι ἀράχνιοις ἃ δὴ φάλαγξ ὑφαίνει.

Φάλαγγες, Internodia digitorũ. Sic dicũtur digitorũ oſſa terna, mutuò colligata, & ordine ſibi ſuccedentia, & velut in acie diſpoſita. Ac quãuis φάλαγξ agmẽ militum ſignificet, & nõ ſingulos milites, digitorũ tamen ſingula oſſa à medicis φάλαγγες appellantur: vt quum Galenus primam pollicis phalangem nominat: ſcribitque priorem ſemper phalangem ſubire in cauitatem ſitam in principio ſequẽtis phalangis. Ratione eadem etiam σησαμοειδὲς vocantur. Sunt etiam qui phalangis nomine metacarpii oſſa comprehendant, ordine etiam eodem, velut in acie, conſtituta, quo oſſa di-

gitorum. Hæc Gorr. In vulg.lex. annotatur φάλαγξ esse internodium in digitis, id est, digiti partem rigidam & quæ non flectitur, quæ inter duos articulorũ est nodos. vt τῶν δακτύλων καμπλὸν sit κυδιλας, at τὸ ἄκαμπτον, sit φάλαγξ. Primus autem ibi tribuitur huic significationi locus, quum tamen minime primus esse videatur.

Φάλαγξ, Ligna quibus naues in nauali fulciuntur, & in quibus resident, vt inquit Bud. In vulg.lex. φάλαγξ dicũtur itidem esse ligna rotunda, fusteſque teretes, quibus suppositis naues in mare deducuntur, aut ad littus subducuntur. Afferturque ex Apollonio Rhodio, Arg.libro 1, — σῆμα ἐπὶ Νηΐου ὀκριόφιν φάλαγξ. Vſi sunt autem & Latini hac voce in isto quoque significato.

A nomine Φάλαγξ, primam illam signific. habente, derivatur Φαλαγάρχης, Præfectus phalangis, siue Qui præest phalangi. Et Φαλαγγαρχία, Imperiũ quod habet is qui phalangi præest. Item aduerbium Φαλαγγηδόν, q.d. Per phalanges. Quidam interpr. Turmatim: recte quidem si φάλαγξ reddi possit Turma. Quinetiam composita Φαλαγγομάχος & Φαλαγγομαχέω inde sunt. Est autem Φαλαγγομάχος, Qui in phalange pugnat. siue aduersus phalangem. vt apud Xenophontem Præd.6, φαλαγγομαχεῖν quidam interpr. Phalange pugnare, seu in phalange: alii, Aduersus phalangem pugnare. Ex Epigr. affertur & Φαλαγγομαχεῖς, Pro Phalangibus pugnant. Inde est deductum & Φαλαγγικὸς, quod à Polybio ita dicitur vt legionarius, teſte Budæo. Sed Φαλαγγικὸς est etiam herba illa quæ alio nomine φαλαγγιον. A diminutiuo autem nomine Φαλαγγιον significante araneum, est ortum compositum Φαλαγγιόδηκτος, A phalangio morsus, apud Dioscoridem.

Φάλαινα, Cicindela, Lampyris, quæ noctu lucernis aduolat. vnde sic dicta existimatur ἀπὸ τοῦ εἰς φῶς ὀλισθαίνειν. Nicander in Theriacis, — φαλαίνης ὀφθαλμὸν ἐπὶ σβέσαι λύχνοις ἀκρητοχέας ἀπατηλὸς ἀσπασε παμφαώοντας. Vbi vide schol. A Lycophrone dicuntur & Φάλαι, per apocopen. Sed φάλαινα alicubi est etiam Balæna.

Φαλάκρα vide in Φαλακρός.

Φαλακρός, ὸν, ὁ. Caluus, vt in prouerbio φαλακρὸν πίλησις. Interdum additur accusatiuus τὴν κεφαλὴν: vt apud Lucianum, φαλακρὸς πίλει τὴν κεφαλὴν, πίλει δὲ ὄψιν ἱππόδαμον. Existimatur autem dici φαλακρὸς quasi ὁ τὴν ἄκρον ἔχων φαλόν, id est λαμπρόν. Hinc Φαλακρότης & Φαλακρὰ, Caluities. vt φαλακρὰς ἐγκωμιον, libellus Synesii. Sed φαλακραὶ sunt etiam loca nuda: nullo gramine vestita, quinetiam satis & fruticib⁹ nuda: qualia videlicet sunt quæ Latini Glabreta vocant. Lycophroni autem φαλακραὶ νῆες dictæ fuerunt naues ex arboribus in Phalacro Ioæ promontorio succisis factæ. Hinc & verbum Φαλακρόω, Caluum reddo, & Φαλακρόομαι, Caluus reddor, Caluus fio, Caluesco. Vnde sunt verbalia Φαλάκρωσις & Φαλακρωμα, significantia itidem Calutium. Affertur autem hoc verbale vnà cum verbo ex cap. 27 Ezechielis, φαλακρώσουσι ὅλη ἡ φαλακρώματα. At vero Φάλακρον, Ioæ promontorium est, vnde Φαλακραῖαι νῆσοι supra, ex Lycophrone.

Φαλακτίας, Accipitris genus. Hesych.

Φάλαξ, τος, ὁ, c.445.a

Φάλαρα, Phaleræ. Apud Eurip. de Ioris. Est etiã ἀσπαλιέως ὅπλα τὰ φθειροφάλαρα. Vide Hesych.

Φαλαρὶς, Auis quædam palustris. cuius & Columella meminit, nomen retinens. Dicitur & Φαλερὶς. Vide Athen. & schol. Aristoph.

Φαλαρίζω & Φαλαρίσις vide in Φαλαρὸς.

Φαλαρὶς vide in Φαλαρὸς.

Φαλαρὸς, ex φαλὸς factum secundum quosdam: vnde pro albo poni existimatur, id est, eo quòd spuma albicat. Atque hinc esse Φαλαρίζειν, Albescere spuma, Spumescere, apud Homerum: vbi tamen & aliter hoc verbum exponitur. Dicitur & Φαλαρὶς, necnon Φαλαρὸς pro φαλιπποις.

Φάλας vide in Φαλὸς.

Φαλαὶπις vide in Φαλὸς.

Φάλος, Splendidus, Albus. Exponitur etiam, Albos crines habens in fronte. Quidam φαλὸς pro βλαισὸς dictũ putarunt. Hinc Φαλαὶπις, Qui est albis pedibus.

Φαλάσθω, Deſipio, μαίνομαι, Hesych. Sed idem Φαλάσσω exponit ἀγαλλιῶμαι & ἀφρίζω.

Φαλὶς, Lignum quod carinæ affigitur clauis. vulg.lex. ex Polluce.

Φαλλικὸς, vide in Φαλὸς.

Φαλλοβατία, vide in Φαλὸς.

Φαλὸς, ὸν, ὁ, Penis ligneus, vel coriaceus, siue Lignũ oblongum in summo habens penem ligneum aut coriaceũ. Quidam interpr. Ficulneum veretrum, sequentes expositionem Græcam qua dicitur esse σῦκον ἀφανὲς: sed inspectum esse potest σῦκον ne pro σῦκον intelligent. Ab illo Φαλὸς est Φαλλοβατία, ὡ, Super phallum incedo, Phallo insideo: quod ex Luciano affertur. Inde Φαλλοφόροι, Phalli gestatores: de quibus lege Etymum in Chil. Pro actoribus quibusdam theatricis (quibus similes prope essent ἰθυφαλλοι) Budæus affert ex Athenæo, addens, Φαλλοφορεῖν videri esse idem quod σκωπτεῖν, id est Liberalia festa agere. Est huc referendum & Φαλλικὸς adiectiuũ: vt φαλλικὸν ἄσμα, carmen ad phallos pertinens, Carmen extemporaneum quod in honorem Bachi super phallis canebatur. Quidam apud Aristophanem in Acharn. ἄσμα τι φαλλικὸν, interpr. Cantabo fescenninos versus. Pollux ferrum etiam φαλλικὸν esse ὄχημα Διονύσου.

Φᾶλος, Conus galeæ, vt dictum est in voce Ταφίαις, in huc indice: necnon in Τηφαφαλος, t.3, c.141, b. Apud Suidam autem legitur φᾶλος, quod cap. ex σωματικοῖς. Vide & Helych.

Φαλὸς, (licet & φαλὶς suprà) Splendidus, Albus. Etymol. a φαω deducit φαλὸς & φαλα. Vide & Helych.

Φαλιὼν, Splendidum reddo, seu album a nomine φαλὸς.

Φαμα, t.4, c.61, a

Φαμαὶ, (quod inusitatum creditur) vnde ἐφαμὶν, & alii, vide t.4, c.51, d.

Φαράβρος, t.4, c.52, f.

Φαὶαι, t.4, c.52, h.

Φαλαιὸν, ib.

Φαλιὸς, ib.b.

Φαλιτεύω, ib.b.

Φαλιτεύω, t.4, c.10, g.

Φαλὸς, t.4, c.16, b.

Φαλὸς, t.4, c.14, g.

Φαλὸς, t.4, c.14, e.

Φαλτζῶ, ib.b.

Φαλτασιαστὴς, t.4, c.37, c.

Φαλτασιατῶ, ib.b.

Φαλτασιωδὴς, ib.b

Φαλτασμα, t.3, c.1752, g. ob. t.4, c.34, g

Φαλτασὶας, t.4, c.37, g.

Φαλτασὶς, ib.d

Φαὶ, Dorice pro φαεὶ, Dicunt.

Φαὸς, t.4, c.52, c.

Φαίνω, t.4, c.7, g

Φαὸς, t.4, c.5, f

Φαραγξ, αγγος, ὴ, Barathrum, Præceps locus, seu Præcipitium. Plutarchus, αἰνίξατο τὸ Μάρδιον εἰς τὰς φαραγγας. Apud Thucydidem quoque ib. quorundam videmus ες φαραγγας ἐξβαλοντας. Bud. in illo Plutarchi loco reddit Præcipitium: & ab eodem in simili loco præruptio in litore maris, tradit. Quo pertinet quæ in Antonio scribit, φιλοῦσι δὲ πάντες ἀνθρωποι μισεῖν καὶ φαραγγας αἰχιδνῶδεις. Redditur etiam Terræ cauitas, Hiatus, Fauces terræ. Item Valles, seu conuallis. sed Plutarchi φαραγγας ὁσας Κελτογενεσιν ἐπιφερομένους dicens φαραγγας ὁσας.

Hinc Φαραγγώδης, ες, ὁ & ἡ, vt φαραγγώδεις τόπους, Loca in quibus sunt terræ hiatus.

Φαρέτρα, Pharetra. Ionice φαρήτρη, vt καὶλὰ φαρήτρη Homerus dixit, — καὶλὰ δ' ὑπὲρ ὤμων φαρήτρη καλὰ τόξα. Κόπτει. Φαρήτρας, Pharetra, Pharetras gestans. Vnde Cupidines in Epigr. Ai Φαρητραι, ωνος, ἡ, idem quod φαρέτρα. Φαρέτρη, ὁ

Φαρεταιον, t.4, c.159, b.

Φαρυς, ὑος, ὴ, Rugæ. Vnde Φαρυώδης, Rugosus & cauus.

δύμφος, Qui rugatur ſeu corrugatur, Qui eſt fronte caperata.

Φαρκὴν, t.4,c.189,f

Φαρμάζω, Initio: item Curo. in v.l.

Φαρμακάω, t.4,c.47,b. Φαρμακεία, t.4,c.46,g

Φαρμακὰς, ib.f. Φαρμακεύσας, ib.g

Φαρμακδυτὴς, ib.h. Φαρμακδυτικὰ, t.4,c.411,e

Φαρμακδυτικὸς, t.4,c.47,a. Φαρμακδύτρια, t.4,c.46,h

Φαρμακδύω, ib.f. Φαρμακία, ib.g

Φαρμακὶς, ib.d. Φαρμακοπάπας, ib.

Φαρμακίτης, ib. Φαρμακίτης, t.4,c.45,f

Φάρμακον pro medicamento, t.4,c.41,b. Φάρμακον pro veneno, t.4,c.42,f. Φάρμακον pro flore, t.4,c.45,a. Φάρμακα pro pigmentis, c.44,d.

Φαρμακοποιὸς, t.4,c.45,b. Φαρμακοποσία, ib.

Φαρμακοποτέω, ib. Φαρμακοπωλέω, ib.

Φαρμακοπώλης, ib.

Φαρμακὸς, t.4,c.46,a. Φάρμακος, ib.c

Φαρμακοτρίβης, t.4,c.44,g. Φαρμακοτρίψ, ib.

Φαρμακωδὴς, t.4,c.45,g. Φαρμακῶν, t.4,c.44,g

Φαρμάκων, t.4,c.46,a

Φαρμάττω vel Φαρμάσσω, t.4,c.47,c. pro Tingo, ib.f

Φαρὸς, c.1,c.543,d. Φαρόω, ib.

Φαρὸς, ους, τὸ, Integumentum, Inuolucrum. Nicander in Theriacis, — τῆς ἢ ὑπὸ φαρὸς δεξαμένῃ ποταμοῖο πιέειν ὑδατοτ ῥιζαξις, delibratæ radicis integumentum & inuolucrum. vt vulg.lex.exp. Vbi affertur & pro velo ſeu velamine, ex Ioſepho De antiquit.Iud. λίνου φαρὸς. Exponitur ab Heſychio, πέπλος, κλάσμα, περίζωμα, ἀκροπτερὸν.

Φαρυγγίον, t.4,c.48,h. Φαρύγιον, ib.g

Φαρυγιάω, ib.h. Φαρυγγιδίων, ib.f

Φαρυγίζω, ib.e. Φαρυγικὸς, ib.f

Φαρυγκάριον, ib.g. Φαρυγκῶν, t.4,c.47,h

Φαρυγοειδὲς, t.4,c.48,f. Φαρυγξ, t.4,c.47,h

Φαρυξ, ib. Φάσσα, t.4,c.51,g

Φάσαξ, t.4,c.54,c. Φασγανον, t.4,c.72,a

Φασδὰν, t.4,c.52,e

Φασιανὸς, οὐ, ὁ, Phaſianus, auis. Affertur & Φασιανὸς ex Athenæo. Sic autem vocata eſt hæc auis à fluuio Colchidis, cui nomen Phaſis. Eſt verò & vrbs Scythiæ eodem nomine, vt teſtatur ſchol. Ariſtophanis in Acharn. In iſdem Ariſtoph. Acharn. φασιανὸς pro ſycophanta ἀπὸ τοῦ φαίνω, vt tradit idem ſchol.

Φάσμις, Conſpicuus. v.l. ex Etym.

Φασὶς, t.4,c.13,b.h. & 52,g. & 68,b.ob. Φᾶσις, Fluuius, vide in Φασιανὸς.

Φασκάδις, Aues quædam apud Athen.l.9.

Φάσκελος, Faſciculus, vel Sarcina veſtium. v.l.

Φασκωλὶον, Marſupium. Item Ciſta, Arca, Pera. Dicitur & Φάσκωλον. Vide Heſychium & Suidam. Inuenitur & Φασκωλὸς de ciſta ſeu capſa in quam reconduntur veſtes. Vide Poll. & Etymol.

Φάσκων, t.3,c.1164,e.f.g. Φάσκω, t.4,c.66,a

Φάσμα, t.4,c.13,g

Φάσσα, ης, ἡ, Palumbus. Vnde Φασσοφόνος, de quodam accipitris genere, Palumborum interfector.

Φάσσων, t.4,c.259,g

Φασσόπιον, ib.f. Φαπὶς, t.4,c.53,g

Φάτνη, t.4,c.54,b. Φατνίζω, ib.d

Φάτνη, ib.c

Φάτνη, ης, ἡ, Præſepe, Stabulum. Φάτνη tribuitur equis ab Homero & Xenophonte. apud Lucianum autem canis, κύων ὁ τῆ φάτνη κατακειμένη. quod prouerbialiter dicitur. Stellæ item quæ in cancro nubeculam referunt, vocantur φάτνη, id eſt præſepe: vt vulg.lex. annotant ex Proclo. In iiſdem Φάτναι & Φατνία, Locu lamenta dentium, quaſi præſepia & capſulæ in quibus collocantur. Φάτνια (inquit Gorr.) dicuntur oſſa dêtes continentia, vt ſcribit Galenus lib. De oſſibus. Rufus autem in partium hominis onomaſia dicit eſſe cauitates in quas dentes infixi ſunt: atque alio nomine ὀλμίσκους vocari. Verùm Galenus loco citato dicit dentes contineri ὑπὸ τῶν τῆς φάτνης βοθρίων. ſcribitque φάτνια oſſa eſſe dentes continentia: βόθρια verò, cauitates in quas dentes inſerti ſunt. Ex quo patet vel eaſdem vel valde affines eſſe iſtas voces.

Φατνώματα, Lacunaria ſiue Laquearia. Inde Φατνωματικὸς, Laqueatus. Ita vulg.lex. in quibus affertur ex Plutarcho in Lycurgo, τῆς οἰκίας τὴν καταστρωσιν πελεκητὴν καὶ φατνωματικὴν. In iiſdem Φατνωτὸς, Laqueatus, necnon Tabulatus. Sed Φατνώματα ex Athenæo afferunt & pro nauium foraminibus per quæ in adnauigantes miſſilia emittuntur.

Φάτνη, t.4,c.52,e. Φατὶς, t.4,c.53,g

Φατρεία, t.3,c.97,g

Φατρίον, τὸ, ſubſt. t.3,c.98,f. Φαυλία, t.4,c.50,h

Φαυλίζω, t.4,c.50,g. Φαυλισμὸς, ib.

Φαυλίστρια, ib.

Φαυλόβιος, Qui tenuiter victitat. In vulg.lexicis, Malè viuens.

Φαῦλος, t.4,c.49,a. Φαυλότης, t.4,c.50,f

Φαυοεργὸς, Malus artifex. κακὸς τεχίτης.

Φαυλος, t.4,c.50,d. Φαῦρος, t.4,c.51,d

Φαυσιγγες, Maculæ in tibiis ex igne contractæ. Vide Pollucem & Heſychium. Sed Pollux habet φαυσιγγες, quod vulg.lex. mendoſum eſſe tradunt: eandem tamen ſcripturam & Etymol. habet, & lex. meum vet.

Φαῦσις, t.4,c.40,a. Φαύσσω, ib.

Φαυσίπολος, Bacchi epitheton apud Lycophr. quòd cũ facibus celebrarentur eius myſteria.

Φαύω, t.4,c.7,g

Φάω, ibid.e.f. & c.13,d.& c.51,e.& 53,h.ob.& 71,e.

¶ Φέβομαι, t.4,c.73,a. Φέγγομαι, t.4,c.76,a

Φέγγος, t.4,c.75,f. Φέγγω, ib.h

Φεγγώδης, ib.

Φειδάλεος, & Φειδαλοφὸς, Parcus, Tenax. Sed hoc poſterius ſonat, Qui farinæ parcit. Afferuntur autem hæc ex Suida: apud quem tamen non eſt φειδάλοφος. ſed aduerbium Φειδαλφίτως, quod exponit προνομίως τὰ ἀλφίτων. At φείδαλος nullam apud eum expoſitionem habet: quod videndum ne ſit pro φείδυλος, quod apud Etymologum legitur.

Φειδίτας, t.4,c.78,a. Φειδίτιον, t.4,c.77,h

Φειδίτια, t.4,c.78,a. Φειδιτικὸς, ib.b

Φειδίτιον, t.4,c.77,h. Φείδομαι, t.4,c.76,a

Φειδύλιος, ib.e. Φειδυλίων, ib.

Φειδὲς, t.4,c.77,a

Φείδυλος, Parcus, apud Etymol. in Φειδυλίς.

Φειδὼ, t.4,c.76,f. Φειδυλὴ, t.4,c.77,a

φειδωλία, ib. Φειδωλὸς, ib.

φείδων, t.4,c.76,h. Φεισμὸν, ib.e

Φεισὸν, ib.f

Φίκλη, Fæcula, Fæx. vel potius Fæx vini cocta. vt Gal. exponit, vocem Romanam eſſe dicens, ἐν τῷ περὶ χυλῶν βιβλίῳ, ὃν Ῥωμαῖοι φίκλιν καλοῦσι. Apud Ægin. malè σίκλη.

Φιλαγρὼ, Deſipio, Nugor, Heſych.

Φιλάιαι, aues, quarũ meminit Oppianus. v.l.

Φιλαγγία erat quædam παίγνιον apud Rom. teſte Suida, quem vide.

Φιλαὶς, ἀίδος, ἡ, Id quo libri integuntur, teſte Suida.

Φιλάνιον vide in Φιλὰς.

Φιλὰς vide in Φιλὸς.

Φιλίνας vide in Φιλὸς.

Φιλόδρυς vide in Φιλὸς.

Φιλόπους vide in Φιλὸς.

Φιλὸς, οὐ, ὁ, Suber. κυφόπουν τὸ φιλὸς apud Strabonem prouerbialiter, vt Horat. dixit ſubere leuius. Luciano in Veris narrationibus ſunt Φιλόποδες, q.d. Suberipedes, id eſt, tantæ leuitatis homines vt per mare currentes non ſummergerentur. Eſt & verbum Φιλόω pro Fluitare ſuberis more. Heſychius φιλόων exponit ὀπτάνιον. Apud eundem Φιλίνας, Leuis, in modum ſuberis videlicet. At verò Φιλὰς exp. τὸ δυσχερὲς χωρίον. Fuit autem Φιλὰς Atticæ locus ſalebroſus, teſte Suida. qui alibi φιλεῖς ab Atticis vocatos tradit ζεῖς πετρώδεις τόπους. Hinc eſt etiam Φιλόδρυς, Arbor nomen habens ex ſuberis & quercus appellatione compoſitum. Vide Theophr. lib.1 Hiſt. pl.c.15, & lib 3.c.16. Verùm Φιλὸς alias etiam ſignif. habet apud Heſych. & Suidam, necnon ſchol. Ariſtoph.

Φιλάτης, & Φιλάτιος, vide in Φιλίας.
Φιλάκη, t.4,c.78,f.& t.1,c.1878,c.ob.
Φιλακία, t.4,c.78,f.
Φιλακιώτης, ib.f.
Φίλαξ, t.4,c.78,b.
Φιλάρια, ib.
Φιλίνη, ib.
Φιλάρυρος, t.1,c.884,a.
Φιλάσκος, t.4,c.83,d
Φιλέας, ib.
Φιλεταιρία, ib g.
Φιλεταιρικός, ib.h.
Φιλέτας, t.4,c.83,g.
Φιλήρης, t.4,c.87,a.
Φιλία, quæ & Φερσέφασσα, Proſerpina.
Φίλιος, t.4,c.86,f
Φίλιον, ου, τό, Plicatoria corbis. Vide Euſtath. & Heſych. apud quem male φίρμα ſcriptum eſt pro φίρτρα.
Φιλία, ῆς, ἡ, Dos. Dicitur & de iis quæ ſponſæ donat maritus. Pollux, λέγεις δ' οὐ φερνὴν καὶ φιλίαν, τίνα διοίσει ἄλληλα; Vtitur Homerus hoc vocabulo, apud quē vide Euſtathium. Hinc eſt verbum Φιλίζω apud Græcos Bibl. interpretes, Exodi cap. 22, φιλῶ φιλίαν αὐτῷ ἐπ' αὐτῷ εἰς γυναῖκα. vbi φιλῶ φιλίαν alind non eſt quàm Dotabit. Hinc etiam adiectiuum Φιλοφίλιος, quod vulg. lex. reddunt Dotalis, ex Hieronymo in caput 11 Danielis. Apud Etymol. legitur & Φίλιξ, expoſitum itidem φερνή.
Φίλιος, t.4,c.83,c.
Φιλίτας, t.1,c.1060,d.
Φίλιτος, t.4,c.86,e.
Φίλιτος, ib.c.
Φίλτις, t.4,c.86,g.
Φίλλα, t.4,c.81,e
Φίλλειον, t.3,c.244,d
Φίλλις, ib.h
Φίλλυρα, ib.h.& 872.ob.
Φίλλυρα, ib.h
Φίλλυρα, Tilia, c.81,e.
Φίλλυρα, Tilia, ib.
Φίλλυρα, Tilia, ib.
Φίλλυρα, Tilia, ib

verò adiectiuum Φθειρώδης, Aptus ad procreandos pediculos. Inde est etiam verbum Φθειριάω, Pediculis scateo, Morbo pediculari laboro. (At vulg.lex. habent Φθειριάζω: sed absque exemplo. quum à φθειρῶ sit participium φθειρῶν apud Laertium, φθειρῶν καὶ ἀκάμας) Hinc Φθειρίασις, Pediculares morbus, in quo pediculi aceruatim per cutem erumpunt. Affertur etiam verbum Φθειρίζομαι, pro Pediculos quæro, in vulg.lex.

Φθειριάζω, Φθειρίασις, vide in Φθείρ.
Φθειρίζομαι, vide in Φθείρ.
Φθειροκαμίδης, vide in Φθείρ.
Φθειρομαι, t.4,c.141,c
Φθειρόπους, vide in Φθείρ.
Φθειροτραγέω, ῶ, vide in Φθείρ.
Φθείρω, t.4,c.139,a
Φθειρώδης, vide in Φθείρ.
Φθιᾶσι, t.4,c.144,b. Φθῖται, t.4,c.138,h
Φθίρω, Æolice pro φθείρω.
Φθίω, t.4,c.138,g. Φθιόμαι, ib.
Φθιμένος, t.4,c.144,d. Φθίνα, t.4,c.147,a
Φθίνας, ib. Φθίνασμα, ib.
Φθίνομαι, t.4,c.145,c. Φθινύθω, ib.
Φθινοπωρινὸς, t.1,c.1416,a. Φθινοπωρὶς, ib.c
Φθινόπωρον, t.1,c.1415,g. Φθινύθω, t.4,c.147,c
Φθίνυμα, Pestifer.v.l.ex Aristoph.
Φθινύω, t.4,c.147,d. Φθίνω, t.4,c.143,g
Φθινώδης, t.4,c.146,g. Φθίνων, t.4,c.144,f
Φθίσις, t.4,c.146,d. Φθισίνωρ, t.4,c.145,d
Φθίσω, t.4,c.144,b. Φθισάω, t.4,c.146,c
Φθισικὸς, ib.
Φθισίμβροτος, t.3,c.700,f.& t.4,c.145,d
Φθίσις, t.4,c.145,d. Φθισικὸς, t.4,c.146,c
Φθιτὸς, ib.d. Φθίω, t.4,c.143,g
Φθογγάζομαι, t.4,c.137,e. Φθογγὴ, t.4,c.136,f
Φθογγίσις, t.4,c.137,d. Φθογγὺς, ib.e
Φθόγγοι, t.2,c.1796,c. Φθόγγος, t.4,c.136,f

Φθοες, Pastilli. ἐγχύσεις, Gal.apud Hippocratem. Legitur & Φθοΐσκοι apud eundem, περὶ χυμῶν. libro 1, καὶ πίνειν τοῖς φθοΐσκοις ὅσον δραχμαίους. At verò Φθοῖς per contractionem factum ex φθοΐς, est quoddam placentæ genus, ex caseo crebrato & siligine. Aristophanes in Pluto, Τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα ἢ τὰς ἰχάδας. Vbi obserua accusatiuum quoque pluralem φθοῖς. Genitiuus autem singularis à quibusdam affertur φθοῖς: quum tamen quidam dubitauerint an declinaretur. Dicitur & Φθοῖς, ίδος, ἡ. pro eodem: vnde φθῖς in illo Aristoph.loco exponitur φθοῖδας.

Φθόη, t.4,c.147,c
Φθοῖς, Φθῖς, & Φθοΐσκος, vide in Φθόης.
Φθονέομαι, t.4,c.151,f. Φθονεία, t.4,c.150,d
Φθονερὸς, ib.c. Φθονερῶς, ib.d
Φθονέω, ib. Φθόης, t.4,c.147,g
Φθορὰ, t.4,c.139,g. Φθορὰς, t.4,c.140,h
Φθορεμαῖος, t.4,c.141,a. Φθορεὺς, t.4,c.140,h
Φθοροποιὸς, ib.c. Φθοροποιὸς, ib.
Φθορὸς, ib.f

Φθύζω, Susurrum edo, sicut & ὀπτφθύζω. Exponitur & Spuo.

¶ Φι & Φιν, apud poetas syllabica adiectio cum datiuo: vt δίκτυφι χειρὶ apud Homerum pro δίκτυῳ. Sic ἵππῳφι pro ἵππῳ apud Hesiodum. Et cum datiuo participii, vt ἐμὶ νοῒ φαινομένῳφι apud Homerum. Sed affertur etiam ὕπνῳφι ex Hesiodo pro accusatiuo ὕπνον: vbi dicit, — ὃς τ' ἀέρα τε τὸν τ' ὕπνῳφι. Existimatur autem Ionica esse hæc adiectio.

Φιαλίω, t.4,c.152,a. Φιάλη, t.4,c.151,h
Φιαλὶς, t.4,c.152,a. Φιαλίσκη, ib.
Φιαρὸς, ὸν, ὁ, Lucidus, Splendidus, Splendorem quendam aqueum habens. Vide Suidam. Hinc & Φιαρώω, λαμπρύνω, Hesych. Apud Nic. ὀρνίθος φιαρὸς, Pinguis gallinæ.

Φιβαλὶς, Carica, Ficus arida. & Φιβάλιον, Ficus, Etymol. Est & Φιβαλὶς, Ficus quoddam genus apud Athenæum. apud Galenum autem in expos.vocum Hippocratis, Φιβάλιος. Hinc verò Φιβαλεῖς dicti sunt etiã homines graciles.

Φίβαλος, ου, ἡ, Fibula: ex quo illud factum est per syncopen. Hinc Φιβαλοῦσθαι, Infibulari, aut etiam Infibulare. Vide Hesychium.

Φιδίκιον, t.3,c.191,c. Φιδίτιον, t.4,c.78,a
Φιδίτιον, t.4,c.77,h. Φιδιτίζω, t.4,c.387,c.ob.
Φίλα pro φίλει apud Hom. vide in Φίλος.
Φιλαγρύπνης, t.1,c.839,a. Φιλαδελφία, t.1,c.939,c
Φιλάδελφος, ib. Φιλαθλία, t.1,c.1194,d
Φίλαθλος, Amans certaminum, aut etiam laborum.
Φιλαίματος, t.1,c.159,d. Φιλαίμων, t.1,c.161,c
Φιλαίτιος, t.4,c.154,h. Φιλαίτιος, ib.
Φιλαίτιος, subst. t.1,c.252,c. Φιλαίτιος, ib.
Φιλαχίζω, Etymol.exp. χαριτίζω: quod vide. In v.l. malè redditur Gratificari.
Φιλακόλαστος, Qui amat τὰ ἀκόλαστα, seu τὴν ἀκολασίαν.
Φιλακόλουθος, ου, ὁ & ἡ, Qui libenter sequitur, Qui lubenter est ἀκόλουθος, apud Aristoph.
Φιλάκρητος, ου, ὁ, Meri cupidus, in Epigr.
Φιλακριβέω, t.1,c.303,g
Φιλακροάμων, Audiendi cupidus, Qui acroamatis delectatur.
Φιλαλαζὼν, t.1,c.307,b. Φιλαλαζονία, t.1,c.320,a
Φιλαλήθεια, t.1,c.323,f. Φιλαλήθης, ib.
Φιλαλήθης, ib. Φιλαλκία, t.1,c.365,b
Φιλάλκαλος, ib. Φιλαναγνωσία, t.1,c.1850,a
Φιλαναγνώστης, ib. Φιλανδρία, t.1,c.432,e
Φιλανδρία, t.1,c.437,b. Φίλανδρος, ib.c
Φιλανθρωπεύομαι, t.1,c.455,a. Φιλανθρωπεύομαι, t.1,c.454,h
Φιλανθρωπία, ib.g. Φιλανθρωπία, ib.f
Φιλανθρωπικὸς, ib.g. Φιλάνθρωπος, ib.e
Φιλανθρωπότατος, ib. Φιλανθρωπότερος, ib.
Φιλανθρώπως, ib.g
Φιλαοιδὸς, οῦ, ὁ & ἡ, Amator cantorum seu poetarum: vel, Amator cantus. Est alicubi epitheton ἀηδόνος, id est lusciniæ. Item φιλαοιδὸς κισσὸς pro hedera poetarum amante, affertur ex Epigr.
Φιλαπχθήμων, t.1,c.1313,g
Φιλαπχθημοσύνη, ib.h. Φιλαπχθήμων, ib.
Φιλαπχθὴς, ib.h
Φιλάπλους, Simplicitatis amans. Item Φιλαπλοΐς pro eodem apud Lucianum.
Φιλαργυρία, t.1,c.533,c. Φιλαργυρία, ib.d
Φιλάργυρος, ib. Φιλαργυρώτατος, ib.
Φιλαρεσὴς, t.1,c.515,g. Φιλαρέσκως, t.1,c.553,c
Φιλαρχία, t.1,c.560,a. Φίλαρχος, ib.
Φίλαυλος, t.1,c.622,a
Φιλαυτία vide in Φίλαυτος.
Φίλαυτος, Amator sui ipsius, Nimius sui amator, Nimium seipsum amans, Qui nimis sibi placet. Aristot. Rhetor. libro 1, ἐπεὶ δὲ φίλαυτοι πάντες, καὶ τὸ αὐτῷ αἰσχρὸν ἰδίᾳ μὲν πᾶσιν ἧττον ἔσχε, λόγος. διὸ φιλαύτους ὡς ὄντως ὀνειδίζομεν. Est etiã φίλαυτος, ὁ αὐτῷ ἐπιτήδεια πάντα περιποιῶν ὁ τῆς χρηματιστικῆς. Vide Aristot.in Ethicis. Hinc Φιλαυτία, Amor sui ipsius, Amor nimius sui, Nimium sui amantem esse. Aristoteli Ethicorũ 9, duplex est, ἡ μὲν ἐπαινουμένη, ἡ δὲ ψεγομένη.
Φιλεγκώμων, t.2,c.21,f. Φιλεγκώμιος, t.2,c.536,e
Φιλειδήμων, Sciendi seu cognoscendi cupidus, Cognitionis seu scientiæ cupidus. Strabo homini vt proprium tribuit.
Φιλέλαιος, ου, ὁ & ἡ, Olei seu olearum amans.
Φιλελεύθερος, ου, ὁ & ἡ, Libertatis amans, Libertatis amator.
Φιλέλλην, ὁ & ἡ, Amans Græcorum, Studiosus Græcorũ.
Φιλέμπορος, t.3,c.184,d. Φιλενδυκτέω, t.1,c.929,c
Φιλέορτος, ου, ὁ & ἡ, Qui amat festa, seu dies festos.
Φιλεπιείκεια, Amor τοῦ ἐπιεικοῦς, Animus æqui bonique amans, Æqui bonique studium.
Φιλεπιτιμητὴς, t.3,c.1568,c. Φιλερασὴς, t.1,c.1115,h
Φιλερασία, ib.
Φιλέρασος, pro cupido amoris, affertur ex Epigr.
Φιλερασῶ, t.1,c.1115,h
Φιλεργία, t.1,c.1132,g. Φιλεργὸς, ib.
Φιλέριμος, t.1,c.1155,g. Φιλέσθιος, t.1,c.1901,d
Φίλεσις, t.1,c.1256,b. Φιλετπιεία, t.1,c.1180,b
Φιλετπίεσις, ib.

Φιλαπόδημος,ib.& t.4,c.155,b
Φιλαπόδημος,t.1,c.1280,b.
Φιλαπόδημος,ib.b.
Φιλαπόδημος,ib.e
Φιλάπτης,t.1,c.1198,h
Φιλαυτικὸς,Optatiuũ modum amans,Optatiuo gaudens. Vocabulum eſt grammaticorum.
Φιλαυτοσία,t.3,c.437,d.
Φιλάφετος,t.1,c.1314,d
Φιλίζηρος,ib.
Φιλίζηρος,ib.
Φιλίκη,t.4,c.158,a.
Φιλίκη,t.4,c.152,c
Φιλικλέω,t.1,c.1434,f.
Φιλικός,ib.c
Φιλικόσια,ib.f.
Φιλικοσία,t.1,c.1437,c
Φιλικόσιος,ib.
Φιλικοΐα,ας,ἡ,Amor audiendi,Studium audiendi,ſeu deſiderium.Iſocr.καταπαλαίσαι τὴν ὑπὸ τῆς βίας χρεῶν εἰς τὴν ἴδιαν φιλοκοΐαν.
Φιλικοΐα.
Φιλικοῖος,t.1,c.289,d.
Φιλικοῖος,ib.
Φιλικοῖος,t.1,c.1458,c
Φίλικμα,t.4,c.159,a.
Φίλικμα,ib.
Φιλίκτατος,t.1,c.1249,a
Φιλίκτα, Heſychio καταβεβυσμένη,id eſt Furacitas: at verò Φιλίκτα, (neutro genere,num.plurali) idem exp.φιλήτικα, & φορτικά.
Φίλικος,t.4,c.159,b.
Φιλικοῦχος,ib.
Φιλικοῦχος,t.1,c.1479,f
Φιλίκτης,t.4,c.159,c
Φιλικτίος,ib.d.
Φιλίκτης,ib.
Φιλικτικὸς,ib.b
Φιλίκτης,ib.
Φιλίκτις,t.4,c.156,d
Φιλικτὶς,ib.
Φιλικτὶς,ib.c
Φιλικτίζω,t.4,c.157,b.
Φιλίκτιξ,ib.
Φιλικτρῆτις,t.1,c.1639,d.
Φιλικτρῆτις,ib.
Φιλικὸς,t.4,c.157,c.
Φιλικὸς,ib.h
Φιλικώτατος,ib.g.
Φιλικώτερος,t.4,c.158,a
Φιλικώτερος,t.4,c.157,g
Φίλιος, vide in Φίλις.
Φίλιος,t.4,c.156,f.
Φιλίσσω,t.4,c.157,a
Φιλίστιον πατρὸς,t.1,c.1708,h
Φιλίστιος,ibid.
Φιλὶς,ίδος,ἡ,Canna.vnde Φίλιος, Qui eſt ex canna ſeu cannis.q.d.Canneus. Affertur autem ex Herodoto φιλὸν ὕδωρ,quod hinc eſſe putatur. At Heſychius φιλὶδα eſſe ait συρίγγα. Et Φίλιος ab Etymol.dicitur ſignificare idē quod φίλας. Eſt autem & nomen proprium.
Φιλίστωρ,t.1,c.1280,c.& t.4,c.155,b
Φιλίστωρ,t.4,c.155,a
Φιλίτιον,t.1,c.1115,a.
Φιλίτιος,t.4,c.155,a
Φιλίτια,t.4,c.78,b.
Φιλίτιος,ib.b
Φιλίτιος,t.4,c.157,a.
Φιλλυρία,ας,ἡ,Phillyra,mater Chironis centauri. At Φιλλυρία, arbor ligustro ſimilis. Vide Dioſc.
Φιλοβαρβάρος,t.1,c.720,h.
Φιλοβασίλειος,t.1,c.716,a
Φιλοβασιλεὺς,t.1,c.714,d
Φιλοβολίτης, Qui ſuper amicum ſe ceniicit, officii gratia vt qui ſui corporis iniectu febricitantis horrorem cohiber. Ita vulg.lex.quæ afferunt hunc Ariſtotelis locum, Problem.ſegmento 3, quæſtione 5, Ὅσοι ἐχυροὶ ἐπιπίπτουσι τοῖς ἀσθενέσιν ὡς φιλοβολίτας. quæ Gaza verſtit, Tremores vehementes adeò exceperunt vt homines prementes reiicerent. Sed vox iſta mihi ſuſpecta eſt.
Φιλογελοιαστὴς,t.1,c.813,d.
Φιλόγελοιος,ib.c
Φιλόγελως,t.1,c.813,g.
Φιλογεωργία,t.1,c.805,a
Φιλογεωργὸς,t.1,c.804,h.
Φιλογεωργὸς,t.1,c.852,d
Φιλογραμματεῖν,t.1,c.862,f.
Φιλογυμναστὴς,t.1,c.888,h
Φιλογυμναστία,ib.
Φιλογυμναστία,t.1,c.890,d
Φιλογυναῖος,ib.f.
Φιλογυναικία,ib.
Φιλόγυνος,ib.
Φιλογυνία,ib.
Φιλόδικος,ib.
Φιλοδικαιοσύνη,t.1,c.897,f
Φιλοδίκαιος,t.1,c.907,d.
Φιλοδίκαιος,t.1,c.936,g
Φιλοδίνιον,ib.a.
Φιλοδιοπομπία,t.1,c.963,f.
Φιλοδιοπομπία,ib.
Φιλόδοξος,ib.
Φιλόδοξος,t.1,c.972,c
Φιλοδοξοτέρα,t.1,c.976,d
Φιλοδοξότερος,ib.
Φιλοδοξία,t.1,c.1011,f
Φιλοδοξία,t.1,c.1016,c.
Φιλόδοξος,ib.
Φιλοδοξία,ib.
Φιλοδόξος,t.1,c.1036,a. & 1037,c
Φιλοδόξως,t.1,c.1037,c.
Φιλόδωρος,t.1,c.1044,c
Φιλοδωρεὰ,t.1,c.1002,f.
Φιλόδωρος,ib.c
Φιλόζεφυρος χαλάων, Zephyri amator ſi remitas,in Epigr.
Φιλοζωΐα,t.3,c.388,d.
Φιλόζωος,ib.c

A Φιλοζωΐ,ib.d
Φιλόθακος,ου,ὁ & ἡ,(à nomine θάκος)Qui ſedile amat,Qui lubenter ſedet.Vnde exponitur Sedentarius,Deſes,Iners.Heſych.exp.ἀργόν.
Φιλοθεάμων,t.1,c.1507,f.
Φιλόθεος,t.1,c.1533,d
Φιλόθεος,ib.c.
Φιλόθεος,t.1,c.1546,a
Φιλοθεωρὸς,idem cum φιλοθεάμων:quod vide t.1,c.1507,f
Φιλοθηρατὴς,t.1,c.1555,g
Φιλόθηρος,ου,ὁ & ἡ, Venationis amator,Venandi ſtudioſus, apud Poll.
B Φιλοθουκυδίδης, Amator Thucydidis,in Epigr.
Φιλοθρίαμβος,t.1,c.1583,a.
Φιλοθύτης,t.1,c.1610,f
Φιλοικείως, ου,ὁ & ἡ, Amator neceſſariorum,ſeu propinquorum.
Φιλοικοδόμος,ου,ὁ & ἡ, Qui ædificare amat, Qui amat οἰκοδόμους. Extat apud Xen.in Œconomico.
Φιλοικτίρμων,t.2,c.1136,b.
Φιλοίκτειρος,t.2,c.1135,a
Φιλοίκτειρος,ib.
Φιλοικτία,t.2,c.1145,g
Φιλοίκτειρος,ib.f.
Φιλοικτιρμοσύνη,t.2,c.1154,b
Φιλοίκτωρ,t.1,c.1113,f
C Φίλιμος, Amans coitus,Libidinoſus,à verbo οἶμαι. Apud Theocritum legitur vocativus φιλῖμε.
Φιλοκαίνιος,ου,ὁ & ἡ, Qui amat noua, Nouitatis amator.
Φιλοκαλέω,t.2,c.38,d.
Φιλοκαλία,ib.d.
Φιλοκαλία,ib.a
Φιλοκαλος,ib.c.
Φιλοκαλος,t.2,c.118,b
Φιλοκαπηλία,t.2,c.144,g.
Φιλοκαπηλία,ib.
Φιλοκαπηλὸς,ib.
Φιλοκαπηλὸς,ib.
Φιλοκαρπία,t.2,c.95,g.
Φιλοκαρπία,t.2,c.186,b
Φιλοκαρπος,t.2,c.106,d.
Φιλοκαρπος,t.2,c.209,d
Φιλοκαρπώτερος,t.2,c.286,d
D Φιλοκαφὸς,ου,ὁ & ἡ,ib.e.
Φιλοκαφὸς,ib.
Φιλοκαφία,t.2,c.270,d.
Φιλοκαφία,t.2,c.331,a
Φιλόκαφος,t.2,c.344,g.
Φιλοκαφία,t.2,c.470,e
Φιλόκαφος,t.2,c.390,h.
Φιλοκαφώτερος,ib.
Φιλοκτήμων,ονος,ὁ & ἡ, Qui ædificationem,Qui libenter ædificat:ſicut & φιλοικοδόμος. Affertur ex Nonno φιλοκτήτωρ pro eodem.
Φιλοκτήμων,t.2,c.468,d.
Φιλοκτήτωρ,t.2,c.510,d
Φιλοκτίστης,ου,ὁ, Qui ædificationem,Qui libenter ædificat:ſicut & φιλοικοδόμος. Affertur ex Nonno φιλοκτήτωρ pro eodem.
Φιλοκυβίστης,t.2,c.481,c.
E Φιλοκωθωνιστὴς,Qui καθωνιστὴν amat,ſeu κωθωνίζων.Bibax,Vinolentus,Ebrioſus. Nam de eo dicitur qui eſt non φίλοινος ſimpliciter,ſed μαχρὶ μέθης. Vide Athenæum lib.10.
Φιλόκωμος, Qui amat comiſſationes, Qui amat τὸν κῶμον ſeu τοὺς κώμους.Legitur in Epigr. At Φιλοκώμων,quod in v.l.exponitur Dicax, perperam ſcriptum eſt pro φιλοκώμων.
Φιλολογέω,t.2,c.640,d.
Φιλολογία,ib.
Φιλολόγος,ib.b.
Φιλολόγος,ib.d
Φιλολυσιτέλης,t.2,c.775,b
F Φιλολύσιτος,t.2,c.721,b.
Φιλολυσιτέλης,t.2,c.787,h
Φιλολυτος,t.1,c.740,c.
Φιλομαθὴς,ib.
Φιλομαθὴς,ή,subſt.ib.
Φιλομαθὴς,ib.g.
Φιλομαθὴς,ib.h
Φιλομαθὴς,ib.
Φιλομαθία,t.1,c.814,f
Φιλόμβροτος,t.1,c.1291,h.
Φιλομειδὴς,t.1,c.1607,e
Φιλομειρακίσκος,ὁ, Adoleſcentum amator. Dicitur de τῶν παιδεραστῶν.
Φιλομμειδὴς,t.2,c.875,d.
Φιλομμειδὴς,t.1,c.1608,c.
Φιλομμειδὴς,t.1,c.1608,c.
G Φιλόμουσος,t.2,c.1294,c
Φιλομουσία,ib.
Φιλομουσία,ib.
Φιλομουσος,t.2,c.948,c
Φιλομμειδὴς,t.1,c.1607,e
Φιλομμειδὴς,t.1,c.1608,c.
Φιλομμειδὴς,t.1,c.851,c
Φιλόμμειδος,ib.
Φιλόμμειδος,ib.b
Φιλομμειδὴς,t.2,c.980,d
Φιλόμμειδος,t.2,c.979,b.
Φιλόμμειδος,ή,subſt.ib.
Φιλομμειδὴς,t.1,c.98,f
Φιλόμμειδος,ib.
Φιλομμειδὴς,t.1,c.1011,d
Φιλομμειδὴς,ib.a
Φιλομμειδὴς,t.1,c.14,b
Φιλομμειδὴς,t.2,c.1661,a.
Φιλομμειδία,ib.c.
H Φιλομμειδὴς,ib.c.
Φιλοπάθεια,t.1,c.694,c
Φιλοπάρθενος,ου,ὁ & ἡ, Amator virginum.Item Virginitatis amatrix,ſeu ſtudioſa.
Φιλοπατρία, Amor patriæ. Ariſtoph.i. Veſpis, ἐξ οὗ φιλοπατρίας ἐρῶ σφαλῆναι. vbi ſcholiaſtes vult εἶδε ἐξ οὗ τῆς πατρίδος

τῆς πατρίδος ἡγούμενος, vel ὑπὲρ τῆ πατρίδι. Prius autē esse videtur adiectiuū Φιλόπατρις, ιδος, ὁ & ἡ, Patriæ amans, Patriæ amator. Item τὸ φιλόπατρι pro τὸ φιλοπατρίας.

Φιλοπάτωρ, t.3,c.913,g. Φιλοπενθὴς, t.3,c.223,h
Φιλοπενθὴς, t.3,c.616,c. Φιλοπενθία, ib.d
Φιλοπενθία, ib. Φιλόπενις, ib.
Φίλοπλος, t.2,c.1370,f. Φιλοπονέω, t.3,c.399,f
Φιλοπλουτία, ib. Φιλόπλουτος, ib.
Φιλοποιέω, ῶ, vel Φιλοποιέομαι, Amicum reddo seu beneuolum, Concilio. Liuius Pellicere dixit quod Polybius φιλοποιεῖσθαι.
Φιλοποιμαίνω, t.3,c.445,b
Φιλοποιὸς, οῦ, ὁ & ἡ, Amicos efficiens, Amicorum effector, seu effectrix. vt φιλοποιὸς πραγμάτεια apud Plutarchum. At Hesychius φιλοποιὸς exponit φιλοτιμός, nimirum vt sit non ὁ φίλους ποιῶν, sed ὁ φιλῶν τὸ ποιεῖν.
Φιλοπολέμιος, t.3,c.458,a. Φιλόπολις, t.3,c.473,a
Φιλοπολίτης, t.3,c.474,g. Φιλοπονέω, t.3,c.220,d
Φιλοπόνημα, ib.f. Φιλοπόνηρος, t.3,c.225,c
Φιλοπονία, t.3,c.220,d
Φιλόπτιος, t.1,c.1607,f. ob.& t.3,c.220,b
Φιλοπόνως, t.3,c.220,c. Φιλοπορία, t.3,c.301,e
Φιλοπόρος, t.3,c.303,c. Φιλοπραγμόστυπον, t.3,c.531,c
Φιλοπραγμόνως, ib.c. Φιλοπραγμοσύνη, ib.d
Φιλοπράγμων, ib. Φιλοπρεσβύτερος, t.1,c.34,e
Φιλοπρωτέω, Primatum obtinere amo, seu cupio, Primatū ambio. Epist. Ioannis 3, ὁ φιλοπρωτεύων αὐτῶν, Qui primatū inter eos obtinere cupit, Qui ambit primatū inter eos.
Φιλοπρωτος, ου, ὁ & ἡ, Qui primus esse amat. Vtitur Geoponicōn autor, vbi scribit de equo, ἐὰν ἐν τῇ συναγελασμῷ τῶν πώλων φιλόπρωτος ᾖ. pro his Varronis, Si cū gregalibus in pabulo contendit, in curtendo, aliāve quare, quò potior sit.
Φιλοπτόλεμος, t.3,c.458,a. Φιλόπυλος, t.3,c.587,f
Φιλόπυρος, ου, ὁ & ἡ, Amans tritici.
Φιλόπτυστος, t.3,c.617,b. Φιλοπωλικὸς, t.2,c.1416,g
Φιλόργυρος, t.2,c.1431,b
Φιλορήτωρ, Rhetoricæ studiosus. Possit autem & gemino ρ scribi.
Φιλορυδία, t.2,c.2456,b. Φίλορυς, ib.
Φιλορώξ, t.2,c.524,c. Φιλορχήμων, t.2,c.1483,g
Φίλος, t.2,c.1294,d. ob.& t.4,c.152,b
Φιλόσκοπος, t.3,c.832,h. Φιλόσοφος, t.3,c.869,a
Φιλοσκωμμόνως, t.3,c.887,c. Φιλοσκωμμοσύνη, ib.d
Φιλοσκώμμων, ib.c. Φιλοσοφιστὴς, t.3,c.888,b
Φιλοσκώπτης, ib. Φιλοσοφία, t.3,c.900,c
Φιλόσπερμα, t.3,c.901,d. Φιλοσοφία, t.3,c.900,b
Φιλοσοφικὸς, ib.c. Φιλοσοφομισθαστικὸς, ib.a
Φιλόσοφος, t.3,c.899,b. Φιλοστοργία, t.3,c.900,b
Φιλοστρατέω, t.3,c.1028,d. Φιλόστοργος, ib.
Φιλοστρατία, t.3,c.1016,a. Φιλοστοργία, t.3,c.1015,b
Φιλόστοργος, ib.d. Φιλοστοργὸς, ib.g
Φιλοστράτιστος, Militum amans. de imperatore dicitur.
Φιλόστροφος, t.3,c.1082,b. Φιλόστυπος, t.3,c.1129,g
Φιλοσυμμαχος, t.2,c.814,c
Φιλοσώφης, ες, ὁ & ἡ, in v.l. redditur Comis, affabilis: secundum quam interpr. sonabit ὁ φιλῶν τὸ σωφρονεῖν: sed possit etiam exponi ὁ φιλῶν τὸ σωφρονεῖν, seu τὸ σωφρονεῖσθαι.
Φιλοσωματέω, t.3,c.1215,c. Φιλοσωματία, ib.
Φιλοσώματος, ib.d. Φιλοτεχνος, t.3,c.1150,b
Φιλότεκνος, t.3,c.1538,g. Φιλοτεχνέω, t.3,c.1434,f
Φιλοτέχνημα, ib.h. Φιλοτέχνης, ib. Φιλοτεχνία, ib.f
Φιλοτεχνος, ib.e. Φιλοτέχνως, ib.
Φιλότης, t.4,c.155,c.& 1935,b.ob. Φιλοτησία, t.4,c.156,a
Φιλότησος, t.4,c.155,g
Φιλοτιμόομαι, t.1,c.1884,d. ob.& t.3,c.1559,a
Φιλοτίμημα, t.3,c.1560,b. Φιλοτιμία, t.3,c.1558,c
Φιλότιμος, t.3,c.1557,c. Φιλότιμος, ib.g
Φιλότμητος, t.3,c.1408,c
Φιλοτιμοῦμαι, Vehementer affectus in aliqua re: aliquādo in vitio, aliquādo secus. Bud ex Aristot. Vide Com. p.865.
Φιλοτραγήμων. Bellatiorum appetens. Athen.
Φιλοτρίβειν, Lubenter alere, Studiosum esse alendi. vt apud Plut. in Sympos. εἰ χρὴ τοῦ τὰς κύνας φιλοτρίβειν.
Φιλοτυραννος, t.3,c.1698,c. Φιλοφιλία, t.4,c.153,a
Φιλόφιλος, t.4,c.152,h. Φιλοφρόνημα, t.4,c.206,d
Φιλοφρονία, ib.b. Φιλοφρόνως, ib.g
Φιλοφρόνησις, ib. Φιλοφρονητικὸς, ib.
Φιλοφρόνως, ib.a. Φιλοφροσύνη, ib.b. Φιλόφρων, t.4,c.205,h
Φιλοχορδύτης, Chorearum ducendi studiosus, Chorearum amans. Aristoph.
Φιλοχρηματέω, t.4,c.604,g. Φιλοχρηματία, ib.
Φιλοχρήματος, ib.e. Φιλοχρηματος, ib.f
Φιλοχρηματέω, ib.h. Φιλοχρηματοσύνη, ib.g
Φιλοχρήματος, ib. Φιλόχριστος, t.4,c.601,b
Φιλόχριστος, t.4,c.615,d. Φιλόχρυσος, t.4,c.644,g
Φιλοχρυσία, t.4,c.656,e. Φιλόχρυσος, ib.
Φιλοχωρέω, t.4,c.665,f. Φιλοχωρεία, ib.e
Φιλόχωρος, ib. Φιλοψευδὴς, t.4,c.721,g
Φιλοψεύστης, t.4,c.714,g. Φιλόψογος, t.4,c.707,c
Φιλόψογος, t.4,c.711,e. Φίλοψος, t.1,c.1591,b
Φιλοψυχέω, t.4,c.767,b. Φιλοψυχία, ib.
Φιλόψυχος, ib. Φιλόψυχος, t.4,c.747,a
Φιλόω, ῶ, In amicitiam redigo, Concilio, Amo. v. lex. Sed quod ad tertiam interpretationem attinet, omnino falsa est: siquidem Amo est φιλέω, non φιλόω. At reliquæ duæ sunt potius verbi Φιλέω.
Φίλπης, t.4,c.154,c
Φιλπίον, Aristoph. in Acharn. Εὐεπίδου καλλιώπιον, ὦ φιλπίον, diminutiui forma dictum à Φίλπης, quo significatur Amicissimus, Charissimus.
Φίλπος, t.4,c.154,c. Φίλτρ, t.4,c.159,g
Φιλυδρία, t.3,c.1785,a. Φιλυδρία, ib.b
Φιλύδρος, ib.a. Φιλύδρος, ib.
Φιλύκη, Philyca: arbor semper virens, v.l. ex Theophr. Hist. pl. l.1,c.14,& lib.3,cap.4.
Φιλυπήκοος, Qui lubenter morem gerit.
Φίλυπνος, t.3,c.1752,d
Φιλυπτία, dicitur de natura quæ ad suspicandum prompta est.
Φιλωπία, t.4,c.154,h. Φιλώπης, ib.
Φιμωτὴρ, t.4,c.161,c. Φιμὸς, t.4,c.160,f
Φίμος, ib.b. Φιμόω, t.4,c.161,c.
Φιμώδης, ib.b. Φίμωσις, ib.f. Φὶν, t.3,c.1184,f
Φίνις, Oui fragus Latinè, teste Dioscoride libro 2. Vide Φοίνη.
Φιπτὰς, pro Φίλπης, ex Epicharmo, Doricè.
Φίπτης, Doricè pro Φίλπης, Auriga. Plud. in Olymp. ὦ φίπτης ἁλμαζόζω πάντως θέσις ἰωνίαν.
Φίξ, t.3,c.1184,e. Φίσα, t.1,c.x1,d
Φισαμαλιώδης, ib. Φισαμαλία, ib.
Φίσαρος, ib.
Φίτυμα, ατος, τὸ, Germen, Stirps, Proles. Pro eodem affertur & Φίτυ ex Aristophane in Pace. Inuenitur & Φίτυς, υος, pro patre. Sunt autem hæc à verbo Φιτύω, quod est Genero, Gigno, Procreo. sed de patre tantùm, vt vult Etymol.
Φλαβέω, t.4,c.163,d. Φλαίζω, t.4,c.161,h
Φλαυσία, Garrio, Ineptio, Deliro. Hesych. exponit φλαυρῶ & ληρῶ.
Φλασμὸς, t.4,c.163,a. Φλαῦρος, t.4,c.162,g
Φλαυεζω, t.4,c.51,a. Φλαῦρος, ib.
Φλαυροπρὸς, t.b.d. Φλαυρωπὸς, ib.
Φλαύρως, ib. Φλαυω, t.4,c.162,d
Φλεβάζω, t.4,c.170,b. Φλεβικὸς, t.4,c.175,f
Φλεβίον, ου, τὸ, Venula.
Φλεβοδιαδόσεις, t.4,c.175,c. Φλεβοῤῥαγία, ib.
Φλεβορράγιν, ib.d. Φλεβοτομέω, ib.e
Φλεβοτομία, ib.d. Φλεβότομον, ib.d.
Φλεβοτόμος, ib. Φλεβοτομικὸς, ib.c
Φλεβώδης, ib.f. Φλεγμαίνω, t.4,c.169,g
Φλεγμὸς, t.4,c.167,f. Φλέγμα, t.4,c.1642,a
Φλεγματέω, t.4,c.165,c. Φλεγματῶδες, t.4,c.167,b
Φλεγματικὸς, t.4,c.164,h. Φλεγματος, t.4,c.167,b
Φλεγμασία, t.4,c.164,g.
Φλεγματία, t.4,c.165,a
Φλεγματὶς, ib. Φλεγματικὸς, t.4,c.164,e
Φλεγματικὸς, ib. Φλεγματωδὴς, ib.
Φλεγμονὴ, t.4,c.166,a. Φλεγμονωδὴς, ib.h
Φλεγμὸς, t.4,c.164,e
Φλεγὸς, idem quod φλέγμα, Hesych.

Φλεγέα,t.4,c.167,c.
Φλεγυας,ib.c.
Φλεγυδές,ib.
Φλεγυρίς,ib.d.
Φλέγω,t.4.c.163,d.
Φλεδονίδιον,ib.
Φλεδόνιον,ib.
Φλεδών,ib.c.
Φλεξις,t.4,c.167,f.
Φλέω,ib.b.
Φλέων,t.4,c.169,g.
Φλιαδέων,ib.f.
Φλιασία,ib.f.
Φλιασίων,ib.h.
Φλῖος,ib.
Φλεγέα,ib.b
Φλεγυας,ib.
Φλεγυες,ib.
Φλεγύη,ib.c
Φλεδονία,t.4,c.170,e
Φλεδονίων,ib.
Φλεδονώδης,ib.
Φλείδων,ib.
Φλέδων,t.4,c.170,a
Φλεψ,t.4,c.175,a
Φλεών,t.4,c.170,a
Φλεωφόρος,ib.g
Φλεωφόρος,ib.
Φλεωφορίς,ib.g
Φλεωνίς,ib.

Φλιὰ,ᾶς,ἡ, Postis. Sed pluraliter frequentius Φλιαὶ, Postes, vt apud Iosephum de Samsone, τὰς πύλας αὐτῆς πηχθεὶς ἐξέκοψε μετὰ μοχλῶν, σὺν τῇ ἄλλῃ σκευῇ καὶ ταῖς ἐπὶ ταῖς φλιαῖς ἐξαρμόσας κατωμαδὸν, valuas cum ipsis postibus & repagulis, sine pessulis. In vulg. lex. φλιαί, Antepagmentum, Antæ. Quid autem Hippocrates sint φλιαὶ in suo Icammo, vide apud Gal. Quidam φλιαὶ dictum putarunt quasi θλιαὶ à θλίβω: quæ etymologia conuenit cum ea significatione qua dicitur esse Vestibulum.

Φλιάδιον,t.4,c.174,h.
Φλιδίσκιον,ib.g.
Φλιδίωμα,ib.e.
Φλίζηος,t.4,c.168,c.
Φλέγμαιον,ib.g.
Φλεγμίζω,ib.
Φλεγμώδης,ib.c.
Φλεγμός,t.4,c.168,c.
Φλεγμώδης,ib.
Φλεγμοδράσεις,t.4,c.168,b.
Φλεγολώδεις,ib.b.
Φλεγόω,ib.h.
Φλέγμα,t.4,c.169,a.
Φλειαρίον,t.4,c.177,b.
Φλειδώλιμος,ib.
Φλειγματίζω,ib.a.
Φλειορραγέω,ib.
Φλαῦς,t.4,c.175,g
Φλιάδιον,ib.d
Φλιδόεις,ib.f
Φλία,t.4,c.165,h
Φλεγμώδης,ib.
Φλεγμώδεια,ib.f
Φλέγμη,ib.c
Φλέγμον,t.4.c.169,b
Φλεγμασία,ib.f
Φλεγμώδης,t.4,c.169,b
Φλεγμώδης,ib.c
Φλεγματώδης,ib.c
Φλέγματος,t.4,c.168,h
Φλειδία,t.4,c.174,h
Φλοιζέω,t.4,c.176,f
Φλοιοκομικὸς,ib.
Φλοιορραγίς,ib.

Φλοῖσβος,ου,ὁ, Sonitus quem aqua edit, præsertim quum fluctus excitantur. vnde πολυφλοίσβοιο θαλάσσης Homero sæpe. Generalius etiam pro πᾶσα χλοὸς, δόμβος.

Φλοισσὶς,t.4,c.176,f.
Φλοιστὸς,ib.
Φλοισσὸς,t.4,c.176,c
Φλοιώδης,t.4,c.176,e
Φλοιμὸς,t.4,c.169,g
Φλοῖος,t.4,c.160,c.& 176,g.ob.

Φλοιμὶς,ίδος,ἡ, Verbasculum. v.l. In iisdem Φλόμις, Verbascum, herba qua pro ellychnio vtuntur: Lucernaria Marcello empirico. Apud Suidam Φλεμὶς, quæ & φλόμις, θρυμαλὶς. At verò Φλοιὸς, Herba quæ & ὄνειος, Dioscoridi. Φλοιὶδες autẽ, Squamæ, λεπίδες, Hesych.

Φλόμος, vide in Φλομὶς.
Φλοιὶδες, vide in Φλομὶς.
Φλοιὸς, vide in Φλομὶς.
Φλόνις, vide in Φλομὶς.
Φλοῦς,t.4,c.167,g.
Φλυάκαινα,t.4,c.174,c.
Φλυακογράφος,t.4,c.172,b.
Φλυαρία,ib.c.
Φλυαροχαφία,ib.c.
Φλυαροχαφὼ,ib.
Φλυαρολογία,ib.
Φλύαρος,ib b.
Φλυάκαινα,t.4,c.174,c.
Φλυδάω,ib.c.
Φλυζακώδης,t.4,c.172,d.
Φλύκταινα,ib.f.
Φλυκταινώδης,ib.c.
Φλυκτὶς,t.4,c.172,f.
Φλυσὸς,t.4,c.171,a.
Φλυσσὸς,ib.f
Φλύω, Nugor,t.4,c.169,h. & c.171,a. t.4,c.171,c.
Φλεγέα,ib.b
Φλεγυας,ib.
Φλεγυες,ib.
Φλεγύη,ib.c
Φλεδονία,t.4,c.170,e
Φλεδονίων,ib.
Φλεδονώδης,ib.
Φλείδων,ib.
Φλέδων,t.4,c.170,a
Φλεψ,t.4,c.175,a
Φλεών,t.4,c.170,a
Φλεωφόρος,ib.g
Φλεωφορίς,ib.
Φλεωνίς,ib.

Φλῶμις, vide in Φλομὶς.
Φλοιὶς,ίδος,ἡ,t.4,c.74,d
Φοβερίζω,ib.b.
Φοβερὸς,ib.a.
Φοβερῶς,ib.
Φοβέρρα,ib.
Φοβέω,ib.
Φοβητικὸς,t.4,c.74,b.
Φοβόδινος,t.4,c.73,e.
Φοβοῦμαι,t.4,c.178,b.
Φοβοποιὸς,ib.c
Φοβοποιὸς,ib.
Φοβὸς,t.4,c.178,a.
Φοβὸς,ib.a.
Φοβοῦμαι,ib.g.
Φοβόμαχος,ib.c.
Φοῖβη,t.4,c.177,c.d.
Φοιβὶς,ib.
Φοιβάζω,ib.
Φοιβαίδης,t.4,c.178,a.
Φοιβας,ib.a.
Φοιβᾶσθαι,ib.g.
Φοιβόμαχος,ib.c.
Φοῖβη,t.4,c.177,c.d.
Φοιβὶς,ib.
Φοιβάζω,ib.
Φοιβαβατικὸς,ἡ,ὸν, Phœbo dicata. v. lex. Fortasse mendosè pro φοιβαστικὸν. cuius tamen paulo alia est interpretatio. vt videnis t.4.c.178,d.

Φοιβεμπαίης,t.4,c.177,f.
Φοιβεμπαίσσω,ib.g.
Φοιβερὸς, idem quod φοινὸς, vel ἐφοβερὸς. Vide Hesych.
Φοινίκαζε,t.4,c.183,c.
Φοινικεὺς,t.4,c.180,h.
Φοινίκη,ib.
Φοινίκη,t.4,c.180,c.
Φοινικικὸς,t.4,c.180,b.
Φοινικοβαλανος,t.4,c.180,a.
Φοινικὸς,t.4,c.179,h.
Φοινικὶς,t.4,c.181,h.
Φοινικὶς,t.4,c.179,h.
Φοινικοβάλανος,ib.
Φοινικὸς,t.4,c.181,g.
Φοινικολέγης,t.4,c.181,e.
Φοινικοπτέρους,ib.
Φοινικόπτερος,t.3,c.1767,d
Φοινικόπτερος,t.2,c.1717,a.& t.4,c.181,g
Φοινικοφόρια,t.4,c.182,a.
Φοινικὸς,t.4,c.182,a.
Φοινίκουρος,ib.a.
Φοινικόφυτον,ib.c.
Φοῖνιξ,t.4,c.178,h.
Φοῖνιξ ἐλάτη,t.4,c.179,g.
Φοίνιος,t.4,c.71,e.
Φοινίσσω,t.4,c.183,c.
Φοινὶς,t.4,c.179,d.
Φοινικὶς,ib.
Φοινίσσω,t.4,c.183,f.
Φοίνιος,ib.g
Φοινὶς,t.2,c.1309,f.ob.& t.4,c.184,g
Φοῖνος,t.4,c.185,a.
Φοιὸς,t.4,c.186,c
Φοινὸς, Strabus, seu Strabo. Vtitur Homer. de Thersite, lib.β Iliad. Dictus putatur φοινὸς quasi φοινικῶδες· est πρόσωπον ἔλαιον.
Φόλκος,t.4,c.186,g.
Φολκώδης,ib.
Φολὶς, de certo canum genere dictum fuit. Vide Hesych. um.
Φολιόω, Inquino. Hesych. ramen φολιοῖν exp. non solùm μολυνεῖν, sed etiam καταπίμπλασθαι.
Φονάω,t.4,c.78,h.
Φονεὺς,ib.h.
Φονὴ,ib.c.
Φονὶς,ib.
Φονικὸς,ib.g.
Φονικτόνος,ib.
Φονὸς,ib.d.
Φοξὶς, Piscis quidam apud Aristot.
Φοξὸς, Cui caput est acutum & velut turbinarum: et Thersiti apud Homerum.
Φορὰ,t.2,c.1484,b.ob.& t.4,c.87,h
Φορβὰς,t.4,c.89,b.
Φορεῖν, poetice pro φέρειν, Ferre.
Φοιβὶς,ib.b
Φοιβὸς,ib.c
Φοιζέω,ib.d
Φοινικιαστὴς,t.4,c.181,d
Φοινικίαω,t.4,c.183,d
Φοινικὶς,t.4,c.181,a
Φοινικόω,t.4,c.181,b.& 181,f
Φοινικικὸς,ib.g
Φοινίκιος,t.4,c.180,g
Φοινικὶς,t.4,c.181,h
Φοινικοβαλανία,ib.f
Φοινικοδιφθέρας,t.4,c.181,e
Φοινικόεσσα,ib.
Φοινικόλεφις,ib.f
Φοινικοπτέρους,ib.
Φοινικ μύγχες,ib.
Φοινικουρὸς,t.4,c.181,b.
Φοινικὶς,ib.d
Φοινικὼν,t.4,c.183,c
Φοινὶξ,ib.
Φοινίξις,t.4,c.183,e
Φοινίσσω,t.4,c.183,g
Φοινίσσω,ib.
Φοινικὶς,t.4,c.183,a.
Φοινὶς,ib.
Φοίνιος,t.4,c.184,g

Φολιδωτὸς,t.4,c.187,a
Φολιδωτὸς,t.4,c.187,a
Φολὶς,ib.g
Φολὶς,ib.h
Φολὶς,ib.c
Φολιὰς,ib.e
Φολικὶς,ib.f
Φόλιος,ib.e
Φολικτόνιον,ib.
Φολὶς,ib.g
Φόλις,ib.b
Φολὶς,ib.
Φολὸς,ib.g

Φορεαλήγης, in v.l. perperam pro φορολόγης, quod vide.
Φορβαία, t.4, c.80, a. Φορβαί, t.4, c.79, e
Φορβίαν, t.4, c.80, a. Φορβαιά, t.4, c.79, g
Φορβή, ib.c. Φορβιά, t.4, c.80, a
Φόρβιον, ib.c. Φορβιαφόρος, t.4, c.89, e
Φορεῖον, ib.d. Φόρημα, t.4, c.90, b
Φόρεθρον, ib.d. Φορλός, t 4, c.89, e
Φορλίω, t.4, c.90, b. Φορίω, t.4, c.89, f
Φορνδόν, t.4, c.90, d. Φόρνμα, ib.b
Φορλῶαι, ib.a. Φορπίς, ib.c Φορπῶς, ib.
Φόρυγες, Tubera. quæ alio nomine ὕδνα. Hesych.
Φορμος, t.3, c.1117, h.
Φορκος, Vnoculus, Luscus. Hesychio enim μονόφθαλμος. At Φορκὸς eidem est λᾶλις, πολιὸς, μυσός. Etymologo autem Φόρκυς est portus, & nomen proprium. sicut Φόρκις eidem est δαίμων θαλάσσιος.
Φορμενδόν, t.4, c.188, d. Φορμηγετής, t.4, c.187, g
Φόρμηξ, ib.d. Φορμίζω, ib.f
Φορμίθιον, t.4, c.188, e. Φορμικτής, t.4, c.187, g
Φορμοκοπῶν, t.4, c.188, b. Φορμίον, ib.e
Φόρμιον, t.4, c.80, f. & c.188, e
Φορμὶς, t.4, c.188, e. Φορμίσιον, ib.g
Φορμισμος, ib. Φορμισκιον, ib.e
Φορμίσκος, ib. Φορμίων, ib.g
Φορμοκοπίω, ib.b. Φορμοράφιον, ib.
Φορμος, t.4, c.187, g. Φορμοσκηνον, t.4, c.188, c
Φορμοφόρος, t.4, c.124, g. & c.188, d
Φοροδαπῶν, t.3, c.1386, g. Φορολογοῦμαι, t.4, c.87, f
Φορολογίω, ib.e. Φορολογία, ib.
Φορολογικὸς, ib.f. Φορολόγος, ib.e
Φορὸς, ib.b. Φόρος, ib.d
Φορταγωγὸς, t.4, c.125, b. Φόρτος, ib.f
Φορτηγίω, ib.d. Φορτηγία, ib.
Φορτηγικὸν πλοῖον, ib.c. Φορτικὸς, ib.
Φορτηγὸς, ibid. Φορτίζω, t.4, c.116, c
Φορτηδόμαι, ib.d. Φορτικὸς, t.4, c.115, h
Φορτικώτερος, t.4, c.116, d. Φορτικῶς, ib.c
Φορτικώτερον, ib.d. Φορτὸν, t.4, c.115 g
Φορτὶς, ib.c. ob. & 126, e. Φορτοβαστακτὴς, t.4, c.124, g
Φόρτος, ib.e. Φορτοφόρος, ib.g
Φορυσσω, t.4, c.153, d
Φορὺς, Podex. δακτύλιος ὀπίσθιος, ἢ πρωκτός, ἕδρα, Hesych.
Φορυσσω, t.4, c.253, c. Φορυτὸς, t.4, c.316, b
Φορυτὸς, t.4, c.253, c. Φορύω, ib.b
Φῶκς, t.4, c 5, f. & 40, c. Φωκεὺς, t.4, c.40, g
¶ Φραγὶς, t.4, c.189, f
Φραγέλλιον, ου, τὸ, Flagellum. Ioann. cap 2, καὶ ποιήσας φραγέλλιον ἐκ χοινίων. Inuenitur etiam Φραξέλλιον. vt apud schol. Aristophanis. qui illum exponit λῶρος & φραγγέλλια. Sic apud Etymologum scriptum est Φραξέλλα, Flagello. Apud eundem Φραξέλλειος, & Φραγγέλλιος, Italiæ gens, vnde derivari potest.
Φράγμα, t.4, c 180. f. Φραγμὸς, t.4, c.190, b
Φραγνὶς, t 4, c.189 f. Φραγμὸς, t 4, c.192, h
Φραγνὸν, t.4, c.193, a. Φραδμὸν, t.4, c.69, b
Φραδεύω, ib. Φραδμὸς, ib.a
Φραδὴν, ib.b. Φραδὴς, t.4, c.68, f
Φραδμοσύνη, ib.e. Φραδμων, ib.b
Φραδὼς, ib.f. Φραξόμαι, t.4, c.67, f
Φραζω, ibid.a. & 69, a. & 66, h. obiter.
Φραιτήρ, t.4, c.190, d. Φραιτὴς, ib.c. & 192, e
Φραξάνδρης, t 4, c.189 f
Φράσις, ωσεως, ἡ, Eloquutio, Phrasis, corpus eloquentiæ Fabio. Item quod vulgò dicimus Eloquendi genus, cùm apud alios grammaticos, tum Eustath.
Φρασμὸν, t.4, c.68, b. Φρασσὸν, t.4, c.188, h
Φραστὴρ, ῆρος, ὁ Eloquutor, Indicator, Explicator. Xenoph. Pædiæ lib.5, καὶ ὁδῶν φραστὴρ καὶ ὑδάτων καὶ χιόνος. Vtitur & alibi. Sic Plutarch. καὶ αὐτὸν μὲν ἐπαινῶν τὸν τῆς χάριτος, φραστὴρ δὲ γενόμενος. Eodē tenore φραστὴρ est ὁ μέλλοντος, index, vt ann. v.l. Ibidem φραστῆρες, sentes septennes in pueris, ex schol. Aristoph.
Φραστὸς, Vt eloquendi valens. Vtitur Diog. Laert.
Φραστὸς, idem quod φράσιμος. Ἰτὲ πρὸς ἐκείνους, ἐπὶ τὰ βουλὰ, Hes.
Φραστὸς, ἡ, ὁ, ς.99, a. Φραστὸν, t.3, c.98, h
Ψραστὸν, t.3, c.99, a. Φραστέλλα, ib.g
Φραστία, t.3, c.97, g. Φραστιεύω, t.4, c.98, f
Φραστιαδὸς, ib. Φραστιάρχης, ib.e
Φραστιαστὴς, ib.h. Φραστικὸς, ib.f
Φραστίζω, ib. Φραστὸν, τὸ, subst. ib.
Φραστὸς, ib.e. Φράσσω, t.4, c.188, h
Φραστὸν, t.3, c.98, h. Φραύστας, t 4, c.193, d
Φράσσω, ib.a. Φραύσις, t.4, c.194, a
Φραύστια, t.4, c.193, f. Φραυστία, ib.g
Φραυστικὸς, ib.e. Φραύστιον, ib.f
Φραυστὴς, ib.h. Φραυστουργὸς, ib.b
Φραυστότροπα, ib.d. Φραυστὸς, ib.e
Φραυστουργὸς, ib.b. Φρᾶσαι, ib.
Φραυσταπατὼν, t.4, c.195, h. Φραυστάπτης, ib.g
Φραυστάργιος, t.4, c.196, a. Φραυτὴν, t.4, c.197, a
Φραυτὴρ, t.4, c.196, a. Φραυτὴς, t.4, c.197, g
Φραυτικὸν, ib.f. Φραυτίζω, ib.
Φραυτικὸς, ib. Φραυτὸς, ib.g
Φραυτὸς, ib.a. Φραυτίασις, ib.f
Φραυτικὸν, ib.c. Φραυτίζω, ib.
Φραυτικὸς, ib.d. Φραῦτις, ib.b
Φραυβλαβὲς, t.4, c.195, c. Φραυβλαβὴς, ib.b
Φραυβλαβὲς, ib.c. Φραυδὴς, ib.d
Φραυδλαγὲς, ib. Φραυτὴν, t.4, c.196, f
Φραυκλοπὸν, t.4, c.195, d. Φραυλαπὸς, ib.
Φραυέμμορος, ib. Φραυμμόρως, ib.e
Φραυστὴξ, ib. Φραυστὴν, ib.f
Φραυὸν, t.4, c.196, f. Φράυσος, t.4, c.197, a
Φραυσπηλὸν, ib. Φραυκτὸν, t.4, c.193, c
Φραυρύτης, ib.b. Φραυρύχω, ib.c
Φραυρύχης, ib.b. Φρὰν, t.4, c.194, b
Φρεαλὸς, t.3, c.100, a. Φρεαλέος, t.4, c.222, h
Φρεὰν, ib.c. Φρεὰς, t.4, c.213, a
Φρεὰς, ib. Φρεὰς, ib.b
Φρεὰσμὸς, ib. Φρεὰω, ib.a
Φρεασπὸς, t.4, c.222, e. Φρεὰς, t.4, c.214, d
Φρεασὸς, t.4, c.222, f. Φρεμαχὸς, t.4, c.215, d
Φρεμάσμαι, ib.c. Φρὲξ, t.4, c.221, e
Φρεξαγχὼν, t.4, c.214, d. Φρεξοφρὴς, ib.c
Φρεξολόφος, ib. Φρεὼν, t.4, c.223, b
Φρεῖδω, ib. Φρομαιζόμαι, t.2, c.1239, c
Φρεῖμος, ib. Φρόνημα, t.4, c.221, a
Φρονημαπὰς, t.4, c.213, g. Φρονημαπίζομαι, ib.h
Φρονημαπίω, t.4, c.214, a. Φρονημασμὸς, ib.
Φρονημαπὼδης, t.4, c.213, g
Φρόνιμος, t.1, c.1673, a. ob. & t.4, c.214, a
Φρόνιμος, t.4, c.214, d. Φρονιμὸς, ib.e
Φρονὶς, ib.c. Φροντίζω, t.4, c.219, b
Φροντὶς, t.4, c.118, d. Φροντὶς, t.4, c.219, a
Φρόντημα, t.4, c.220, b. Φροντιστήριον, ib.f
Φροντιστὴς, ib.c. Φροντιστὸς, ib.e
Φροντιστικῶς, ib.f. Φροντῶν, t.4, c.219, d
Φρουὰ, t.4, c.207, a
Φρουδὸς, ὼν, ὸν, (factum ex φορὲ ὁδοῦ, quasi φορέδος) Qui abiit, Qui disparuit, Qui euanuit, Euanidus. Redditur etiam Vanus, Irritus. Eurip. φρουδὸς ὢν οὐ φαίνεται. Idem, φρουδὸς ἐκ ταοῦ συβὼς. Idē, βέβαιον φρουδόν. Apud Aristophanem Ranis fœm. φρουδὴν, pro Abiit, seu Disparuit, de Empusa. In vno eodémque loco Nubium eiusdem sæpius repetitur, Καὶ πῶς ὅπ μου φρουδὰ τὰ χείματα, φρουδὰ χιονὰ, Φρουδὴν γ' ἡ ψυχὴ, φρουδὴ δ' ἐμέας. Καὶ φορὲς ζοὺς ἐπ ζῶσι πανοῖς, Φευραῖς ἀδῶν, Ὀλίγου φρουδὸς γενόμεναι. Sed postremo loco ludit in voce φρουδὸς, vt docet schol. quem vide. Apud Lucianū pro euanido non semel. Sæpe autem dicitur φρουδὰ ἐλπὶς, Spes vana, Spes irrita. Sic Greg. πὶ ἢ πὼ ἐλπίδων φρουδὰ. Dictum autem fuit obiter de hac voce & tomo 2, c.1256, f.
Φρουερὰ, t.2, c.1500, c
Φρουραρχὼν, t.2, c.1501, a. Φρουεράρχας, t.2, c.1508, h
Φρουρολόχος, ib. Φρουρεῖδας, t.2, c.1501, e
Φρουρὼν, ib.f. Φρούρημα, ib.g
Φρούρησις, ib.h. Φρούρων, ib.c. Φρουρὸς, t.2, c.1500, b
Φρουρὸς, t.2, c.1499, g. Φρύαγμα, t.4, c.225, a
Φρυαγμαπὰς, ib.b. Φρυακτὴς, ib. Φρυαπθμαι, t.4, c.224, f
Φρυαγίζομαι, t.4, c.229, c. Φρυγανικὰ, ib.b. Φρυγανιὸν, ib.e
Φρυγανισμὸς, ib.d. Φρυγανίστρια, ib. Φρυγανοσὰς, t.4, c.218, g
Φρυγανιὸν, ib.d. Φρυγανοφόρος, t.4, c.229, a

Φρυγανόδης,t.4,c.218,g.
Φρύγιος,1b.
Φρυγία,t.4,c.216,c.d.f.
Φρυγιακός,1b.d.
Φρυγιστί,1b.b.c.
Φρυγιστί,1b.c.
Φρυγών,1b.c.
Φρυκτοί,t.4,c.217,a.
Φρυκτωρίον,t.4,c.218,a.
Φρυκτωρίον,1b.h.
Φρυνή,t.4,c.229,g.
Φρυνίων,1b.
Φρυνωνδᾶς,1b.g.
Φρυνῶς,1b.c.
Φρυπτῶν,1b.
Φρυγιστί,t.4,c.226,a
Φρυγιστί,t.4,c.225,h
Φρυγίζω,1b.f
Φρυγανίζω,1b.c
Φρυγικός,1b.c & d
Φρυγικός,t.4,c.225,g
Φρυκτή,t.4,c.226,h
Φρυκτός,t.4,c.226,g
Φρυκτωρία,t.4,c.227,d
Φρυκτωρός,1b.d
Φρυνίσκος,1b.
Φρυνίσκιον,1b.h
Φρυνολόχος,1b.
Φρυσσω,t.4,c.225,c

Φρῶ contractum ex Φρέω: vnde Ex φρῶ, quod vide in Indice. Quidam ex ἐφρεώθην factum tradiderunt.

¶ Φύ,t.4,c.257,d.
Φυαδή,t.4,c.129,f.ob. & c.130,d
Φυαδίτις,t.4,c.130,h.
Φυαδίων,t.4,c.130,g.
Φυαδιῶν,1b.g.
Φυαίς,1b.d.
Φυγάθλον,t.4,c.176,d
Φύγελλα, τά, proprium,t.3,c.605,f
Φυγευτής,t.4,c.130,d.
Φυγοδίμους,t.1,c.941,b. & t.4,c.130,b
Φυγοδίκαι,t.1,c.1011,f.
Φυγονία,t.4,c.130,c
Φυγόπονος,t.1,c.1607,f.ob.& t.4,c.130,c
Φυγοπολεμος,t.4,c.130,c
Φυγοπόλεμος,t.3,c.458,b.& t.4,c.130,c
Φύζα,t.4,c.133,c.
Φυζαλέος,1b.
Φυζηλος,1b.
Φυγάδευσις,t.4,c.267,g
Φυγαδευτήριον,t.4,c.135,a
Φυγαδικός,1b.f
Φυγαδοποιία,1b.f
Φυζάω,t.4,c.133,b
Φυή,t.4,c.229,g
Φυή,idem cum φῦσα, quod vide.
Φυήμα,t.4,c.256,d.
Φυητήρ,1b b.
Φυσητήριον,1b.c
Φυσητήρ,t.4,c.256,d
Φυσητός,1b.
Φυσαλέος,t.4,c.157,a
Φυσητήριον,1b.c
Φυσητήρ,t.4,c.256,d
Φυσαλέος,t.1,c.1,a. & t.4,c.264,a
Φυσιγγοβάτης,t.1,c.56,c.& t.4,c.256,a
Φύσιγξ, γγος, ἡ, Vesicula seu pustula in manibus aut pedib. Vide Pollucem. In aliis dicitur φυσίγξ, velut vehicula turgida. Vide Galen.in Lex.vocab.Hippocratis,nec schol.Aristoph.necnon Suidam & Hesychium. Hinc est verbum Φυσιγγόομαι, proprie Inturgesco in vesicæ modum. Generalius etiam pro Inturgesco,Intumesco: vt dicitur de iratis. Hinc περιφυσιγγώσεις, Aristophani in Acharn. ἀδύνατος περιφυσιγγώσεις. Sed hic alludi ad Megarentium σοφισμὸν inquit scholiastes: quem vide.
Φυσίζοος,t.4,c.281,g
Φυσίλλος ἄρτος, siue ἀρτύσιος, Panis quoddam genus, apud Athen.lib.4.
Φυσικός,t.4,c.281,f
Φυσιογνωμονία,t.4,c.280,c
Φυσίκιος,t.4,c.281,c.
Φύσιμος,1b.
Φυσιογνωμονία,t.4,c.279,g.
Φυσιογνωμονικῶν,1b.g.
Φυσιόω,t.4,c.263,b.
Φυσιολογία,1b.a.
Φυσιολόγος,1b.a.
Φύσις,t.4,c.277,b.
Φυσίωσις,t.4,c.163,h.
Φύσκη,1b.
Φύσκιον,1b.
Φυσιγνωμονία,1b.h
Φυσιολογικός,t.4,c.291,f
Φυσιολογικός,1b.d
Φυσιόομαι,t.4,c.263,g
Φυσκή,t.4,c.259,c.& 263,f
Φυσκία,t.4,c.259,b
Φυσκίον,1b.
Φυσαίνειν, Fimbriæ. Βύσσινοι, Vel.
Φυσαλίδες,t.4,c.258,b.
Φυσαλα,t.4,c.257,a.
Φυσαιτηρ,t.4,c.257,c.
Φυσή,1b.c.
Φυσημάζω,1b.d.
Φυσηλία,t.4,c.259,g.
Φυσηλίδιον,1b.b.
Φυσήλιμος,1b.
Φυσητής,t.4,c.298,b.
Φυσίων,t.4,c.298,b.
Φύτδμα,1b.h.
Φυτδυτήριον,1b.
Φυτδύω,t.4,c.296,c.
Φυτικόμος,1b.b.
Φυτις,1b.f.
Φυτηρός,t.4,c.194,g.
Φυσίων,t.4,c.263,a
Φυσάω,t.4,c.255,c
Φυσα,t.4,c.259,c
Φυσή,1b.
Φυσώδης,t.4,c.258,d
Φυσαλίζω,t.4,c.296,c
Φυσαλίζω,1b.c
Φυσάλμος,1b.d
Φυτεία,t.4,c.299,a
Φυτεία,t.4,c.299,g
Φυτδυτήριον,1b.b
Φυτδυτήρ,1b.g
Φυτδυτήριον,1b.
Φυτεκμάς,t.4,c.295,c
Φυτικός,1b.c
Φυτάρι,t.4,c.299,b
Φυτεκμάς,t.4,c.295,c.

Φύλινος,1b.
Φυλίτης,1b.c.
Φυμαβολέω,t.1,c.669,f. & t.4,c.247,c
Φυμαβολία,1bid.
Φυμαβολος,t.1,c.669,f.& t.4,c.247,b
Φυμολογέω,t.4,c.247,g.
Φυμομαντεία,1b.
Φυμορροέω,t.4,c.247,h.
Φυμόσπορος,t.4,c.251,c.
Φυμοφορῶ,1b.
Φυλοκρινέω,1b.d.
Φυλοκτήμονες, t.4,c.242,f.
Φυλεκτημοσύνη,t.4,c.242,g.
Φυλακίς,t.4,c.240,c.
Φυματίας,t.4,c.277,a.
Φυματωδης,1b.
Φυῶδης,1b.
Φυξίλας,1b.c.
Φυξίμαλα,1b.f.
Φύξιος,1b.
Φύσημα,t.4,c.267,c.
Φύσκαος,1b.c.
Φυσόω,t.4,c.254,b.
Φυρμός,1b.
Φυς,t.4,c.265,a.
Φυσπλίς,t.4,c.258,f.
Φυσπλις,t.4,c.259,a.
Φυσπλμός,t.1,c.1,a. & t.4,c.264,b
Φυσαύλης,t.3,c.190,d.ob.
Φυσή,idem cum φῦσα, quod vide.
Φυσπλις,1b.h
Φυσαλίς,1b.
Φυσάω,t.4,c.155,c
Φυσαλος,t.4,c.157,a
Φυσητήριον,1b.c
Φυσητήρ,t.4,c.256,d
Φυσπλις,t.4,c.156,d
Φυσαλμός,t.1,c.1,a. & t.4,c.264,a
Φυσιγγοβάτης,t.1,c.56,c.& t.4,c.256,a
Φύσιγξ, γγος, ἡ, Vesicula seu pustula in manibus aut pedib. Vide Pollucem. In aliis dicitur φυσίγξ, velut vehicula turgida. Vide Galen.in Lex.vocab.Hippocratis,nec schol.Aristoph.necnon Suidam & Hesychium. Hinc est verbum Φυσιγγόομαι, proprie Inturgesco in vesicæ modum. Generalius etiam pro Inturgesco,Intumesco: vt dicitur de iratis. Hinc περιφυσιγγώσεις, Aristophani in Acharn. ἀδύνατος περιφυσιγγώσεις. Sed hic alludi ad Megarentium σοφισμὸν inquit scholiastes: quem vide.
Φυσίζοος,t.4,c.281,g
Φυσίλλος ἄρτος, siue ἀρτύσιος, Panis quoddam genus, apud Athen.lib.4.
Φυσικός,t.4,c.281,f
Φυσιογνωμονία,t.4,c.280,c
Φυσίκιος,t.4,c.281,c.
Φύσιμος,1b.
Φυσιογνωμονία,t.4,c.279,g.
Φυσιογνωμονικῶν,1b.g.
Φυσιόω,t.4,c.263,b.
Φυσιολογία,1b.a.
Φυσιολόγος,1b.a.
Φύσις,t.4,c.277,b.
Φυσίωσις,t.4,c.163,h.
Φύσκη,1b.
Φύσκιον,1b.
Φυσιγνωμονία,1b.h
Φυσιολογικός,t.4,c.291,f
Φυσιολογικός,1b.d
Φυσιόομαι,t.4,c.263,g
Φυσκή,t.4,c.259,c.& 263,f
Φυσκία,t.4,c.259,b
Φυσκίον,1b.
Φυσαίνειν, Fimbriæ. Βύσσινοι, Vel.
Φυσαλίδες,t.4,c.258,b.
Φυσαλα,t.4,c.257,a.
Φυσαιτηρ,t.4,c.257,c.
Φυσή,1b.c.
Φυσημάζω,1b.d.
Φυσηλία,t.4,c.259,g.
Φυσηλίδιον,1b.b.
Φυσήλιμος,1b.
Φυσητής,t.4,c.298,b.
Φυσίων,t.4,c.298,b.
Φύτδμα,1b.h.
Φυτδυτήριον,1b.
Φυτδύω,t.4,c.296,c.
Φυτικόμος,1b.b.
Φυτις,1b.f.
Φυτηρός,t.4,c.194,g.
Φυσίων,t.4,c.263,a
Φυσάω,t.4,c.255,c
Φυσα,t.4,c.259,c
Φυσή,1b.
Φυσώδης,t.4,c.258,d
Φυσαλίζω,t.4,c.296,c
Φυσαλίζω,1b.c
Φυσάλμος,1b.d
Φυτεία,t.4,c.299,a
Φυτεία,t.4,c.299,g
Φυτδυτήριον,1b.b
Φυτδυτήρ,1b.g
Φυτδυτήριον,1b.
Φυτεκμάς,t.4,c.295,c
Φυτικός,1b.c
Φυτάρι,t.4,c.299,b
Φυτεκμάς,t.4,c.295,c.

Φύλαξ,1b.
Φυλακή,t.4,c.238,b
Φυλακή,t.4,c.236,c.
Φυλακήσιος,1b.
Φυλάκια,t.4,c.238,c
Φυλακίδες πῆες,t.4,c.235,g
Φυλακίζω,t.4,c.237,c.
Φυλακίς,t.4,c.235,h.
Φυλακός,1b.
Φυλακτήρ,t.4,c.238,d.
Φυλακτέον,1b.
Φυλακτήριον,1b.h.
Φυλαξ,t.4,c.235,d.
Φυλαρχέω,t.4,c.242,h.
Φυλαρχία,1b.h.
Φυλασσομαι,t.4,c.234,a.b.
Φυλαττόμαι,t.4,c.234,a.b.
Φυλετεύω,t.4,c.245,a.
Φυλετικός,1b.h.
Φυλή,t.4,c.241,c.
Φυλλαδίς,t.4,c.248,c.
Φυλλάς,t.4,c.251,g.
Φυλλή,t.4,c.246,h.
Φυλλιάς,t.4,c.251,a.
Φυλλικός,1b.c.
Φυλάκη,t.4,c.238,b
Φυλακήτας,t.4,c.237,f
Φυλακτός,t.4,c.238,b
Φυλάκιστα,t.4,c.236,a
Φυλακός,1b.
Φυλακτήρ,1b.
Φυλακτήριον,1b.e
Φυλακτικός,t.4,c.239,a
Φυλαξίμος,t.4,c.236,b
Φυλαρχος,1b.g
Φυλαρχος,1b.g
Φυλασσω,t.4,c.231,c
Φυλαττω,t.4,c.231,c
Φυλετης,t.4,c.244,f
Φυλετης,t.4,c.245,a
Φυλακωδης,t.1,c.261,d
Φυλαρη,t.4,c.251,a
Φυλλας,t.4,c.252,b
Φυλλας,t.4,c.247,b
Φυλλαω,t.4,c.251,c
Φυλλίτης,1b.d
Φύλλον,t.4,c.151,a
Φυλλοβολέω,t.4,c.247,f.
Φυλλαστικός,1b.
Φυλλη,t.4,c.246,f
Φυλλοφορος,t.4,c.248,a
Φυλλοφόρος,t.4,c.248,a
Φυλλοχοέω,1b.
Φυλλωδης,t.4,c.251,e
Φολκωτεύω,1b.& 246,a
Φῦλον,t.4,c.245,b
Φῦμα,t.4,c.275,e
Φυμαστῶμα,1b.
Φῦμη,t.4,c.264,h
Φυξ,t.4,c.219,f
Φυξαλις,1b.
Φύξιμος,1b.c
Φυξις,1b.b
Φυσκαμα,t.4,c.255,a
Φυσκαω,t.4,c.253,a.& 254,f
Φυσμα,1b.a
Φυσος,t.4,c.251,f
Φῦσα,t.4,c.267,d
Φυσαλις,1b.h

Φυτιάμης,ib.b.
Φυτίας,t.4,c.195,c.
Φυτικός,t.4,c.195,c.
Φυτικῶς,ib.d.
Φυτόγραμμα,t.4,c.195,a.
Φυτουργικός,ib.
Φυτοφόρος,t.4,c.195,c.
Φύτυρ,ib.
Φυτώδιον,ib.f.
Φυτών,t.4,c.194,c
Φυτωρύχιον,ib.
Φυτωρυχικός,ib.
Φυτωρύχος,t.4,c.194,g
Φυτρα.t.4,c.199,a
Φυτώρευσις,t.4,c.197,g
Φύω,t.4,c.164,b

Φωάδης,Odoratus.vulg.lex.ex Gaza apud Theophr. Hiſt. lib.1. Sed mendi ſuſpectum eſt.arbitror enim perperā ſcriptum eſſe pro Ὠιδής.

¶ Φᾱ, contractum ex φάω,de quo dictum eſt t.4,c.75,c.Ponitur etiam pro φωνέω, item λέγω, necnon pro φημί.vt vult Euſtathius. Sed hoc de iis potius intelligendum eſt quæ ab eo ſunt deriuata. vt φάσκω ex eo deriuari dictum eſt tomo 1,col.619,c. Item Φᾶ, Dicam,in coniunctiuo. vnde φᾶν, Dicant, Ariſtoteli in Rhet. à Φημί. Affertur præterea φᾶ tanquā datiuus à φᾶς,pro φωτί,Luci,ex Euripide.

Φωγνύω & Φωγνυμι, Torreo,Vro. Ex Dioſcoride libro 1, cap.80,φώγνυται, Torretur, Adoletur. Apud Etymologum autem eſt Φωγύνιν,literis permutatis:quod exponit φυγάδι,ſicut & Suidas. Idem Etymologus in Φώζω ait Φώγλι eſſe Bithynorum. Eadem autem ſignificatio illi φώζω tribuitur: quod Euſtathius ex verbo φᾱ deriuatum videri ait,ſignificante ὑδὸς πυρώσεως.Atque hinc eſſe πυρωδίας ἰχθύας. (Inuenitur autem & φωχέας pro Toſtus apud Dioſcoridem) Necnon φᾶδις hinc deductum eſſe ait,qua voce apud comicū intelligi λοπαίσματα. Comicus autem ille eſt Ariſtophanes,apud quem legimus in Pluto, Σὺ γὰρ αἱ πείσας πᾶδιαι ἀγαθὸν πολὺ φῶδας ἐν βαλανείῳ; vbi ſcholiaſtes ait eſſe φλυκταίνας. In vulg.lexicis eſt Φᾶδες,ου,ὁ,Veſica,Bulla. Ibidem Φᾶδα vel Φᾶδις,Papulæ, Puſtulæ, Maculæ rubentes in cruribus,ex ignis propinquitate nimia inductæ. Sed hæc expoſitio nomini φωσφῆς propriè conuenit.

Φωγνω, vide in Φωγνύω.
Φᾶδις & Φᾶδες,vide in Φωγνύω.
Φώζω,vide in Φωγνύω.
Φωϊδις,vide in Φωγνύω.
Φωῖξ,ικος,ὁ,Auis.v.Lex Ariſtot.

Φώκαινα, Phocæna, Balæna, vel Turſio. vt Gaza vertit. Vide Plinium lib.9,cap.9. Idem eſſe exiſtimant quidam quod φώκη: ſed tamen hoc eſſe dicitur Virulus marinus.Vel potius φώκαι ſunt cete. Homerus Odyſſeæ ν, — περὶ δὲ φῶκαι ἁλὸς τέρεν ἐρσήεσσαι εὕδουσι. Vnde & Ariſtophanes in Veſpis dixit φώκας ἑαμεῖν. At verò Φωκὶς pro quodam genere pyri,affertur ex Theophr.De cauſ.pl.l.2.

Φώκη, vide in Φώκαινα.
Φωκὶς,vide in Φώκαινα.
Φωλαίζω,t.4,c.300,c.
Φωλαί,t.4,c.299,b.
Φωλαῖς,t.4,c.299,d.
Φωλεύω,ib.f.
Φωλευτής,ib.
Φωληθρεύω,ib.
Φωλία,t.4,c.300,c.
Φωλὶς,ib.a.
Φωτασία,ib.
Φωτεία,t.4,c.305,c.
Φωτίες,t.4,c.305,c.
Φώτινος,ib.g.
Φωτισμαχέω,t.4,c.302,c.
Φωχά,t.4,c.311,a.
Φώχασος,t.4,c.313,f.
Φωχέω,ib.a.
Φωχιαμός,t.4,c.314,c.
Φωχίον,ib.b.
Φωχίον,ib.b.
Φωψύς,t.4,c.316,a.
Φως,φωδὸς,ὁ,vide φᾶδις in Φωγνύω.
Φως,t.4,c.40,h
Φώσκω,t.4,c.39,b.
Φωσὴρ,t.4,c.40,a.
Φωσφόρος,t.4,c.38,c.
Φῶτα,t.4,c.38,d.
Φωταγωγία,ib.
Φωλευτής,ib.
Φωλευτός,ib.
Φωτεινός,ib.

Φωτιγξ, & diminutiua forma Φωτιγγίον, Fiſtulæ genus quoddam. Vide Euſtath.& Heſych.Sed huic φώτιγξ eſt etiam αὐγὴ,id eſt Fulgor,Splendor.

Φωτίζω.t.4,c.39,c
Φώτισμα,ib.f.
Φωτιστὴς,ib.
Φωτοδόκος,ib.
Φωταλγίας,ib.b.
Φωτιχυσία,ib.
Φωτὸς,ib.ob.
Φωχθὲς à φωγνυμαι, vide in Φωγνύω.
Φῶς,Lux.φάος,Heſych.Fuiſſe autem videtur alicui dialecto proprium,vt alia multa, de quibus non admonet.

Φωσφῆς,ib.
Φωσφορία,ib.a
Φωσφορικὸς,ib.b
Φωσφορικὸς,ib.
Φωτεσμὸς,t.4,c.38,c

X

X Litera, notæ loco aliquando ponebatur, vt dictum fuit in iis quæ tomo secundo huius libri præfixa fuerunt, col. v 11. vbi & de verbo Χ.ίζω, & de nomine Χιασις, necnon de aduerbio Χιστ: quæ inde facta fuerunt. Plato in Timæo, ἆρ χ σεσβαλών, καπικαμψαν sic vocat. pro quibus habet interpretatio Ciceronis, Quasi decussauit, deinde in orbem torsit.

X litera punctulis quatuor velut intercisa, ἀστεῖσμα signum erat. de qua nota lege Eustathium.

Χαά, vide in Χαίς.

Χάα, vide in Χαίς.

Χαβέρ, Incuruum, item Angustum. Nam Hesych. exponit καμπύλον & στεῖνον.

Χαδίειν, t 4, c.319, f.

Χαδῶ, ib.

Χοίζω, & χάζεμαι, t.4, c.317, a

Χαία, vide in χαίρις.

Χαίνω, t.4, c.319, f

Χαῖον, ου, τὸ, Pedum, Baculum pastorale, incuruum. καμπύλον βακτηρία. ἢ οἱ ποιμένες χοῦπα, inquit scholiastes Apollonii Rhodii. Callim. Παυσάμενοι πίλημα. καὶ ὁ χεὶ χαῖον ἔχουσι. Hinc Ἐρωίχαιον Alcman dixit, vt annotat idem scholiastes: apud quem plura vide in hunc versum Argon. l. 4. Ἀργῦρεον χαῖον πολλαμ ἐν πιχωσιν. Præcedit autem ποιμαίνοντ.

Χαίς, Probus. ἀγαθὸς, Hesych. Χαία autem pro ἀγαθὴ, Suidas ex Aristophane affert, dicente. χαῖα ἀφ' ἑστίας. Eudocia. Idem Χαὰ Lacedæmonios ait vocasse τὸ ἀγαθόν. At verò Χαὰ nomen verbis Peloponnesiacis Lepretum.

Χαῖρ, t.4, c.341, a.
Χαιρεκακία, t.4, c.341, c
Χαιρέκακος, ib.
Χαιρεπάζω, t 4, c.343, b
Χαιρέσυλλον, ib.a.
Χαιρεφάνης, ib.a.
Χαιρεφῶν, t.4, c.343, b.
Χαιρήμων, t.4, c.340, c.
Χαιρησίων, t.4, c.343, b.
Χαίτη, t.4, c 361, g.
Χαίτης, ib.f.
Χαλαβίω, ῶ, Tumultuor, Tumultum edo. In v.l. redditur etiam Trepido. sed Hesych. exp. θορυβῶν: item φοβῶν, non φοβεῖσθαι. Est autem φοβεῖν, Terrere.
Χαλαζα, t.4, c.364, b.
Χαλαζάω, t.4, c.365, f
Χαλαζίας λίθος, ib.c.
Χαλαζίω, ib.d
Χαλαζιον, t.4, c.364. d. & 365, d
Χαλαζοβολάω, t.4, c.364, g.
Χαλαζοειδὴς, ib.h.
Χαλαζοφύλαξ, ib.a.
Χαλαζώδης, ib.c.
Χαλάω, t.4, c 367, h.
Χαλ.δρα, Auis nomen apud Oppianum.
Χάλαρα, t 4, c.367, h.
Χαλαρὸς, t.4, c.367, c.
Χαλασις, ib.b.
Χαλασμὸς, ib.
Χαλασσα, ib.c.
Χαλάω, t.4, c.365, h
Χαλβάνη, Galbanum: succus è planta ferulacea. Hanc, vel potius huius lignum, quidam ματσίπιον vocarunt. vnde ματσίπιον μύρον, apud Dioscor, qui te plura de hac planta docebit. Ab illo substantiuo χαλβάνη est adiectiuum Χαλβανόεις, Galbaneus. Sed apud Nicandrum in Theriacis, ῥίζα χαλβανίσσα exponitur ῥίζα χαλβάνης.
Χαλβανηέμαι, t.4, c.375, d.
Χαλβανη, ib.f.
Χαλβάνης, t.4, c.374, h.
Χαλβάνιον, ib.b.
Χαλβανοπωλ-ως, ib.g.
Χαλβίδιον, ib.
Χαλβιστρατὸς, t.4, c.369, c.
Χαλεπὴ ἐστιν πόσις, ib.c.
Χαλεπαίνω, ib.
Χαλεπὸς, ib.
Χαλεπώτερος, t.4, c.370, d
Χαλεπῶς, t.4, c.374, d
Χάλη, t.4, c.370, c
Χαλήκαζε, ib.d
Χαλήκαζος, ib.
Χαλιάδες, t.4, c.371, c
Χαλιαίτου, ib.
Χαλιαρὸς, t.4, c.371, g.
Χαλιαστέον, t.4, c.371, a.
Χαλιβδος, ib.
Χαλιφρονία, t.4, c.369, b.
Χαλίφρων, t.4, c.369, f.
Χαλκᾶς, ib.
Χαλκάσπις, t.1, c.444, h. & t.4, c.379, g
Χαλκαυγὴς, ib.
Χαλκαυγὶς, t.1, c.591, a. & t.4, c.380, d
Χαλκαυγὴς, t.1, c.1373, c. & t.4, c.380, e
Χαλκεία, t.4, c.381, g.
Χαλκεῖα, ib.c.
Χαλκεῖος, t.4, c.383, c.
Χαλκεμβολὰς, ibid. f. & t.4, c.380, e
Χαλκεμβολὴς, t.4, c.380, c.
Χαλκεμπορικὸς, t.1, c.633, c. & t.4, c.383, a
Χαλκεκαρδὴς, t.4, c.383, b.
Χαλκεὺς, ib.
Χαλκὴ, t.4, c.385, b
Χαλκήπολος, in v.lex. perperam pro χαλκεπόλος: quod vide t.4, c.380, f.
Χαλκεπτήριον, t.4, c.385, f.
Χαλκεπτὴς, ib.c.
Χαλκεών, t.4, c.383, c.
Χαλκὴ, t.4, c.387, f.
Χαλκηδὼν, ib.g.
Χαλκηδονὶς, ib.
Χαλκηδονιος, t.4, c.386, a.
Χαλκηρὴς, ib.f.
Χαλκηρὸς, ib.b.
Χαλκηρὼς, ib.d.
Χαλκησῖνος πέτρος, ib.h.
Χαλκίασος, t.4, c.384, a.
Χαλκίτης, t.4, c.383, e.
Χαλκὶς, t.4, c.386, f.
Χαλκῖτις, t.4, c.384, b. & 387, f
Χαλκῖτις, t.4, c.384, b.
Χαλκοβατὴς, t.1, c.638, a. & t.4, c.377, d
Χαλκόβατος, t.4, c.377, d.
Χαλκοβοὴς, t.1, c.844, d. & t.4, c.377, e
Χαλκοβόης, t.1, c.844, b. & t.4, c.377, e
Χαλκογαμβρὸς, t.4, c.377, f.
Χαλκοδέτης, ib.g.
Χαλκοθήκη, ib.
Χαλκοκάκαβος, Æs combustum. v.l. ex Galeno, perperam pro χαλκὸς κεκαυμένος.
Χαλκοκηλὴς, t.4, c.377, h. 378, a.
Χαλκόκτυπος, ib.c
Χαλκολίβανον, ib.
Χαλκόλοφος, ib.
Χαλκομαρὴς, ib.
Χαλκοπέδιλος, ib.
Χαλκὸς, t.4, c.379, a
Χαλκοσφόρος, ib.b.
Χαλκοπώγων, ib.
Χαλκοσμαραγδὴς, t.4, c.383, c
Χαλκοσμὴς, t.4, c.379, c.
Χαλκοτύπος, t.3, c.1427, c. & t.4, c.377, d
Χαλκοτυπὼ, t.4, c.379, d.
Χαλκοτυπουργὸς, ib.
Χαλκουργεῖον, t.4, c.380, g.
Χαλκουργὴμα, ib.
Χαλκουργὸς, ib.f.
Χαλκοφαλαρος, t.4, c.379, g.
Χαλκοφὴς, t.4, c.384 c.
Χαλκοχίτων, t.4, c.379, g.
Χαλκοδοντοπαίδης, t.4, c.380, h
Χαλκώδους, ib.g.
Χάλκωμα, t.4, c.384 f.
Χαλκωρυχεῖον, t.4, c.381, a.
Χαμαδὴς, t.4, c.392, b.
Χαλκοτυπικὴ, ib.
Χαλκὶς, t.4, c.370, f
Χαλκιστὴς, ib.h
Χαλκὸς, t.4, c.368, b
Χαλκὸς, t.4, c.370, e
Χαλκοφανὴς, t.4, c.370, a
Χάλκη, t.4, c.387, f
Χαλκιδεὺς, t.4, c.385, f
Χαλκιλάτης, t.4, c.380, e
Χαλκιοθώμας, t.4, c.387, e
Χαλκιδίζω, ib.
Χαλκίδιον, t.4, c.381, g
Χαλκίζω, t.4, c.386, d
Χαλκίτης, ib.
Χαλκὸν, t.4, c.387, f
Χαλκωμὸς, ib.d
Χαλκοβαφὶς, t.4, c.377, e
Χαλκοχάρης, ib.
Χαλκοειδὲς, ib.
Χαλκοῦν ὄρος, t.1, c.1633, e
Χαλκοῦς, t.4, c.385, c. & t. 4, c.378, a.
Χαλκοῦς, t.1, c.385, c. & t. 4, c.375, g
Χαλκοῦς λιθος, ib.d
Χαλκοῦς, t.4, c.375, g
Χαλκοῦς λιθος, ib.d
Χαλκοῦς, t.4, c.384, e
Χαλκοῦς, ib.
Χαλκιδικὸν, ib.
Χαλκιδικὸς, t.4, c.380, h
Χαλκιδικὸς, t.4, c.467, g
Χαμαίζω, ib.c

Χαμαὶ,t.4,c.388,c.
Χαμαίβατος,ib.f.
Χαμαιβλια,t.4,c.389,c
Χαμαιζηλος,t.4,c.388,f
Χαμαιγλυκυμυριδίς,t.4,c.390,f.
Χαμαιδάφνη,t.4,c.388,g.
Χαμαιδρυς,ib.c.
Χαμαιθύτα,t.2,c.1305,b.
Χαμαίθυτη,ib.
Χαμαιθύτης,t.4,c.389,f.
Χαμαιζήμιτης,ib.f
Χαμαικαυλος,t.2,c.94,2. & t.4,c.389,f
Χαμαικέρατος,t.4,c.389,f
Χαμαικισσος,t.1,c.815,g.ob.& t.4,c.389,h
Χαμαικλινὴς,t.4,c.390,b.
Χαμαικοπία,ib.
Χαμαικυπαειρος,t.4,c.390,b
Χαμαιλεὼν,ib.f.
Χαμαιλέων,ib.c.
Χαμαιμυρσίνη,ib.g.
Χαμαιπιτεα,t.3,c.327,c
Χαμαιπίτης,ibid. & t.4,c.390,h
Χαμαιπίτης,t.3,c.327,c.
Χαμαιπόδιον,t.4,c.391,b.
Χαμαίπιτις,t.4,c.391,c.
Χαμαιρριπὴς,ib.
Χαμαιρρίπης,ib.
Χαμαιρροψ,& Χαμαίρροψ,t.4,c.389,d
Χαμαιστρωσία,t.3,c.1061,f.
Χαμαιτυχὴς,t.3,c.1197,a.
Χαμαιτράχω,t.4,c.390,f.
Χαμαιτυπιον,t.3,c.1688,a
Χαμαιτύπη,ibid. & t.4,c.391,f
Χαμαιτύπα,t.3,c.1688,b.
Χαμαιτύπης,t.3,c.1687,g
Χαμαλαια,t.4,c.391,e
Χαμαιπὴς,t.1,c.1159,b.& t.4,c.391,f
Χαμαιπὴς,t.4,c.391,f.
Χαμαιπὴξ,ib.g
Χαμαιπιτυς,ib.f.
Χαμβύτα,t.1,c.1304,h
Χαμβύτας,t.1,c.1305,a.
Χαμβυτὴν,ib.
Χαμβύτη,t.1,c.1304,b.
Χαμβύτης,t.1,c.1305,a
Χαμβυτια,ib.
Χαμβύτιον,ib.
Χαμηλὸς,ib.b.
Χαμηλὸς,t.4,c.391,b
Χαμὴπης,ib.
Χαμὴλη,ib.d
Χαμηκοπεω,ib.a.
Χαμηκοπος,ib.
Χαμηλὸς,t.1,c.1191,d.& t.4,c.391,g
Χαμηκοπος,t.4,c.392,a
Χανδάνω, poetice, Capio, id eſt Capax ſum: factũ ex Χάδω, ſeu Χαδῶ. de quibus dictum eſt t.4,c.319,f.
Χανδὸν,t.4,c.336,f
Χανῶ, à Χαινω, quod vide t.4,c.319,f.
Χανη,t.4,c.479,c.
Χάνης,ib.
Χανιαται,ib.f.
Χάος,t.4,c.335,b.
Χάος,ib.c.
Χαραγμα,t.4,c.392,h.
Χαραδίωσις,t.4,c.401,g.
Χαραδραθώσι,t.4,c.401,f.
Χαραδρὰς,ib.
Χαραδριὸς,ib.
Χαραδρόω,ib.e.
Χαραδρωδὴς,ib.c
Χαραδρώδης,t.4,c.399,c.
Χαραδρωδὴς,ib.d
Χαραδρωδὴς,ib.g
Χαραδρωδὴς,ib.f.
Χαραδρωδὴς,ib.g
Χαραδρωδία,ib.e.
Χαραδροὸς,ib.
Χαραδρόω,t.4,c.400,a.
Χαραδρὸς,t.4,c.393,c
Χαραδρεζω,t.4,c.394,c.
Χαραδρεὸς,ib.d
Χαραδρεὸς,t.4,c.395,c.
Χαραδρεὸς,ib.a
Χαραδρεωδὴς,ib.
Χαραδρὸς,ib.c
Χαραδρωμα,t.4,c.400,c.
Χαραδρὸς,t.4,c.397,g
Χαραμὸς,t.4,c.393,b.
Χαραπὸν,t.4,c.392,d
Χαραπὸω,ib.
Χαραδιὸς,t.4,c.351,h
Χαρειη,t.4,c.356,g.
Χαρείης,t.4,c.355,d
Χαρείτης,ib.c.
Χαρείη,ib & 356,g
Χαρειτὴζομαι,t.4,c.357,c.
Χαρειτὴζω,ib.g
Χαρειτισμὸς,t.4,c.258,a.
Χαρειτὼς,t.4,c.357,b.
Χαρειτὼς,t.4,c.353,b
Χαμαιὴκη,ib.e
Χαμαιβλια,t.4,c.389,e

A Χαρίεσσα,t.4,c.357,b.
Χαρίεσσαν,ib.d.
Χαριεσσέως,ib.d.
Χαριλαος,t.4,c.351,g.
Χαρισάμενος,t.4,c.360,a.
Χαρίσιον,ib.
Χαρισσεια,ib.g.
Χαρισια,t.4,c.361,b.
Χαρισβλίφαρον,t.4,c.353,b
Χαρισβλίφαρος,ibid.e. & t.4,c.353,b
B Χαριτογλωσσία,t.1,c.854,e. & t.4,c.353,b
Χαριτογλωσσέω,t.4,c.353,b.
Χαρμα,t.4,c.342,c.
Χαρμοσύνη,t.4,c.344,c.
Χαρμοσυνη,ib.
Χαροπὸς,t.4,c.344,g.
Χαροπὸς,t.4,c.345,g
Χαρὴσ, Gaudebunt, futurum verbi χαίρω. Legitur Apocalyps.cap.11. Eſt alioqui ſtatius futurum χαρησομαι quam χαίρω.
C Χαρτὸς,t.4,c.401,h.
Χαρτὸν,ib.d.
Χαρτιλὰς,ib.
Χαρτοφυλάκιον,t.4,c.402,c.
Χαρτοφύλαξ,ib.
Χαρύβδις, Charybdis: de qua & apud Latinos poetas ſatis multa leguntur. Dicta fuit, ſecundum quoſdam, ἀφ' ἧς χαροποὶ ῥέουσι ὀδμοὶ ὠμοῖσι πιεσθέντες.
Χαρὼν,t.1,c.x1,f.
Χαρωνῖται Plutarcho, qui Orcini Suetonio. Vtrunque vide, hunc in Auguſto, illum in Antonio.
D Χαρωνιον vel Χαρωνεῖον, necnon Χαρωνος θύρα, Porta per quam ad ſupplicium abducebantur qui damnati erant. Vide Pollucem. Item Χαρωνεῖα in vulg. lexicis, ex Laertio in Zenone & geographis, Barathra quædã & Plutonia fœdos odores exhalantia. Galenus, πολλάκις ἡ λύπη τῷ πάθημα μένει κατ' αὐτὸ εἰσπολὺ ὑβλαβὲς γίνεται, καθάπερ ὠ τοῖς χαρωνείοις ἐπιμαλοῦμεν χωρίοις. Quidam vocem Gallicam charongne hinc deductam eſſe putarunt.
Χαρωψ,t.4,c.344,h
E Χάσας,t.4,c.336,c.
Χασκάζω,t.4,c.344,c.
Χάσκω,ib.c.
Χάσμα,t.4,c.330,h.
Χασμαίας,ib.c.
Χάσμη,ib.d.
Χασμώδης,ib.e.
Χασμωδὴς,t.4,c.401,g.
Χατίνω,t.4,c.402,g.
Χατίζω,ib.g.
Χαυλιόδους,t.1,c.1080,b.
F Χαύλαξ,t.4,c.405,a.
Χαύνη,t.3,c.336,c.
Χαυνολόφος,ib.
Χαυνοπλατὴς,t.4,c.404,c.
Χαυνὸτης,t.4,c.404,d.
Χαυνῶδες,t.4,c.405,c.
Χαύνωσις,ib.g.
¶ Χέδροπαὶ,t.4,c.421,c.
Χέδροψ,ib.d.
G Χεζηπάω,ib.f.
Χεὰ,t.4,c.414,c.
Χειλίδων,t.4,c.513,g.
Χειλιὰς,ib.b.
Χεῖλος,t.4,c.406,b.
Χειλισμα,t.4,c.407,c.
Χειλόω,t.4,c.408,c. & c.526,a
Χείλωσις,t.4,c.408,d.
Χειλωτὴρ,ib.& 526,a.
H Χεῖμα,t.4,c.486,e.
Χειμαζομαι,ib.d.
Χειμαίνω,t.4,c.490,h.
Χειμαρος,ib f.
Χειμαῤῥους,ib.b.
Χειμασια,t.4,c.490,a.
Χειμασιος,t.4,c.490,a.
Χαμαιὴκη,ib.e
Χαμαιπὴς,ib.c
Χαριεσσης,ib.c
Χαρίσιμος,ib.c
Χαρίζομαι,t.4,c.358,d
Χαρις,t.4,c.347,d
Χαρισιον,t.4,c.361,a
Χάρισμα,t.4,c.360,d
Χαρισσιος,ib.f
Χαρισια,t.4,c.358,b
Χαρισσιος,t.4,c.353,b
Χαριτογλωσσία,t.4,c.353,b
Χαρμα,ib.e
Χαρμονη,ib.
Χαρμοσυνος,t.4,c.343,h
Χαροπὸς,ib.
Χαρπὴ,t.4,c.402,c
Χαρπὸν,ib.c
Χαρπὸς,t.4,c.344,c
Χαρπουλακιον,ib.
Χαρπούλαξ,ib.
Χαρύβδις,t.4,c.402,h.
Χασμὸς,t.4,c.336,c.
Χασκάζω,ib.g
Χασκωσία,ib.g
Χασμαίνω,t.4,c.331,f.
Χασμαπὸς,ib.b
Χάσμημα,ib.h
Χάσμημα,ib.f
Χασμωδία,ib.f
Χατίω,ib.e
Χατὶς,t.4,c.403,a
Χαυλιόδους,t.4,c.404,c
Χαυλιόζω,t.4,c.405,b
Χαυνολόφος,ib.
Χαυνοπὴς,ib.
Χαυνὸς,t.4,c.403,c
Χαυνόω,ib.c
Χαύνως,t.4,c.404,d
Χαύνως,t.4,c.405,c
Χειλοπόδης,ib.c.
Χειλαγκύλη,t.4,c.405,c
Χίζω,ib.c
Χειλάριον,t.4,c.408,d
Χείλιον,t.4,c.523,b
Χειλοπόω,t.4,c.407,b
Χειλὸς,t.4,c.515,g
Χειλοσόφιον,ib.b
Χειμὰ,t.4,c.491,b
Χειμάδιος,t.4,c.489,a
Χειμάζω,ib.b
Χειμαίνουσα,t.4,c.487,g
Χειμαῤῥους,ib.a
Χειμὰς,t.4,c.488,h
Χειμασίη,t.4,c.488,a
Χειμάω,t.4,c.491,a

Χειμαλλίδιον,t.4,c.492,f.
Χειμαλλόν,ib.c
Χειμαρέω,t.4,c.491,f.
Χειμαρρίζω,t.4,c.491,b
Χειμαρρικός,t.4,c.491,b.
Χειμάρρους,ib.
Χειμαρρώδης,ib.f.
Χειμάω,ib.a
Χειμερία,t.4,c.492,b
Χειμερινός,ib.b.
Χειμεριώτης,t.4,c.488,b
Χειμερόπωλος,ib.
Χειμέσιος,ib.
Χειμοστρίδιον,ib.
Χειμών,t.4,c.486,f
Χείρ, pro brachio, t.4,c.408,f. Pro manu,t.4,c. 409,d. Pro ſcriptura ſeu chirographo,t.4,c.418,f Pro elephanti proboſcide,t.4,c.419,a. Pro copiis militaribus,ibid.c. Pro emplaſtro quopiam,ib.f. Huius nominis χείρ obliqui caſus præpoſitionib⁹ iunguntur. Præpoſitioni ὑπό,t.4,c.411,g. Ἀπό,t.4,c.412, c. Διά,ibid.d. Ἐπί,t.4,c.413,a. Πρό,ibid.b. Κατά,ibid.& 418,c. Ἐν,t.4,c.413,d. Εἰς,t.4,c.416,d. Μετά,ib.d. Παρά,t.4,c.17,f. Ἀνά,t.4,c.418,b.
Χειραγωγία,t.4,c.431,a
Χειραγωγός,t.4,c.430,g
Χειραδία,ib.
Χειραπάλαι,ib.g
Χειρεγρέτης,t.4,c.431,c
Χειρεμπορία,t.4,c.460,g
Χειρηδόνες,t.4,c.458,h
Χειρεξίς,ib.g
Χειρεύς,t.4,c.458,d
Χειρεμπορίς,ib.& 450,a
Χειρεχία,t.4,c.430,b.
Χειρηγία,ib.
Χειρηγίς,t.4,c.460,e.
Χειραλγεῖον,t.4,c.431,d.
Χειρεσία,t.4,c.460,c.
Χειραψία,ib.
Χειρίδιον,t.4,c.459,c.
Χειρίζω,t.4,c.449,f.
Χείριος,t.4,c.445,g.
Χειρισμα,t.4,c.449,g.
Χειρίσοφος,t.4,c.425,g
Χειροβατέω,t.4,c.419,f
Χειροβαρής,ib.g.
Χειροβίωτος,ib.
Χειροβλήματα,ib.e.
Χειρόβολον,ib.
Χειροβρώς,t.4,c.420,e
Χειρογράφος,t.2,c.819,d. & t.4,c.419,g
Χειρογραφία,t.4,c.420,e.
Χειρογραφέω,ib.g.
Χειροδάκτης,ib.g.
Χειρόδικος,ib.g.
Χειροδίκης,t.4,c.420,h.
Χειροδρέπης,ib.c.
Χειροήθης,t.4,c.421,e. & 431,h
Χειρονήης,t.4,c.421,f.
Χειροθετέω,ib.b.
Χειροκαλαβίστος,ib.
Χειρόκμητος,ib.e.
Χειροκρατία,ib.h.
Χειροκρατικός,ib.g.
Χειρομάγειρος,ib.b.
Χειρομαγειρικός,ib.g.
Χειρομάκτης,ib.e.
Χειρομάχεις,ib.g.
Χειρομώλιον,ib.
Χείρων, vide in Χείρων.
Χειροναύτης,t.4,c.413,h.
Χειρονομέω,t.4,c.424,f.
Χειρονομία,ib.b.
Χειροπάλαι,ib.b.
Χειροπληθής,ib.
Χειρόπληκτος,ib.c.
Χειροπόνητος,ib.c.
Χειροπρεπής,t.4,c.460,f.
Χειροσκοπικός,ib.
Χειροφορός,ib.g
Χειροπρὶς & Χειρότερος, vide in Χείρων.
Χειροτεχνεῖον,t.4,c.426,c.
Χειροτέχνης,t.4,c.419,g. & c.425,g
Χειροτεχνία,t.4,c.426,c.
Χειροτεχνικῶς,ib.
Χειροτονία,ib.c.
Χειροτονία,ib.c.
Χειροτονέω,t.4,c.430,a.
Χειρουργεῖον,ib.a
Χειρουργία,t.4,c.432,a. & c.433,c & e
Χειρουργικός,t.4,c.432,b. & c.433,f
Χειρουργός,t.4,c.419,g.& c.431,g
Χειρουργῶ,t.4,c.431,c.
Χειρόχαλκος,t.4,c.430,a
Χειρόω,t.4,c.459,d.
Χειρότερος,ib.
Χείρων,ωνος,ὁ & ἡ,& poeticè Χειρίων etiam,Deterior,Peior. Thucyd.libro 6,καὶ χείρων αὐτὸν ἐξωθεῖ δοκεῖν ὑμῶν. Dicitur etiam χείρων τινὸς,pro χρείττων. Æſchin.χείρων τοῦ ψυχρολόγου. Xenoph.Pædiæ 5,οὐκ ἀνάγκη ἀπείρου χείρονα εἶναι γεωμέτρου. Vbi reddi etiam poteſt inferior. Sic ex Platone aſſertur,οὐδεὶς σου χείρων,pro Nulla in re inferior te, Nulla in re tibi cedens. Et ex Thucydide,χείρους τῶν πατέρων,de iis qui à patribus degenerarũt. Atque vt aliquis dicitur eſſe χείρων,ita etiam aliquid vocatur χείρων.vt χεῖρον σῶμα,& χείρων ψυχή. Apud Xenophontẽ ὅπως τὸ χεῖρον πρήσσωμεν, vt Latine dicitur In deterius, In peius. At verò cum infinitivo poſitum ſignificationem habere exiſtimatur.vt οὐ χεῖρον ἂν εἴη γυμνάζῃ, apud Plutarchum in Lycurgo. Quidam verò interpr. Non abs re fuerit.Sic,οὐ χεῖρον διοίσεται. Eodemque modo χείρους pro poſitiuo alicubi vſurpari à Thuc.putat ſcholiaſtes. Poeticè dicitur non ſolum Χείρων, ſed & Χερειότερος, quod apud Homerum redditur etiã Vilior. Præterea pluralis Χέρτες apud Homerum extat,Odyſſeæ ϛ,Οἷά τ᾽ ἐν ἀγκοίνῃσι βροτοῦ χέρτες. Vbi χέρτες exponitur etiam Abiectiores. Inuenitur & datiuus ſingul.χέρτι;item accuſatiuus χέρτα. At verò χέρτα cum ει,pro χρειττοτερα,Deteriora,apud eundem. Dicunt poetæ & Χειρότερος,Deterior. Heſiod.χεῖρα καὶ χειρότερον μαστιγόων. Quinetiam Χειρωνες afferrur pro eodem. Sed & alius comparatiuus in ων habetur apud Heſychium,videlicet Χωείων,quod exponit ἰσάνεμον & χείρων. Sic autem in ſuperlatiuo gradu dicitur Χείριστος,Deterrimus,Peſſimus,Vilißimus. At poeticè Χειρότατος pro eodem: ſicut Χειρότερος in comparatiuo gradu.

Χείρων propriè ὁ παῖς χειρὶ ἤδιων καὶ ἡλίκων, vt ſcribit Etymologus. Quidam verò à nomine χεὶρ iidem deriuantes, expoſuerunt ὁ ἡμῖν ἀεὶ χερσὶ παρεῖναι δυνάμενος.

Χείρων eſt etiam nomen vnius ex Centauris. à cuius nomine dictum eſt Χειρώνιος ἕλκος, ſeu πρᾶγμα, vel Χειρώνιον,Hulcus malignum,inueteratum, quod & magnum eſt, & oras habet duras, callofas, tumentes. Legitur apud Dioſcoridem & Alex.Aphrodiſ.Probl. libro 2,quæſt.92,ἡ μέλαινα χολὴ ποιεῖ τὸ χειρώνιον ἕλκος ἢ τὸ καρκινῶδες ἐν τῇ σπλῆνι. Dicitur autem Χειρώνιον ἕλκος quam Chirone medico opus habens. Appellatur & Τηλέφιον ἕλκος à Telepho. Dicta eſt Χειρώνιον & herba quæ alio nomine Cétaurium maius appellatur: necnon ea quæ Gentiana dicitur. Vide Dioſc.

Χειρωνακτικός,t.4,c.434,f
Χειρώναξ,t.4,c.419,g. & c.434,c
Χειρωνακτία,t.4,c.434,c. Χειρωνάξιον,ib.f
Χειρώνιον, vel Χειρωνιον, vide poſt Χείρων.
Χείρωνος,t.4,c.459,g. Χειρωνος,ib.b & g
Χείων,t.4,c.472,c. Χέλαι χειμῶνι,t.4,c.468,b
Χέλεσι,t.4,c.464,c. Χελιδόνες,t.4,c.465,d
Χελιδόνιος,t.4,c.461,g. Χελιδονίας,t.4,c.461,e
Χελιδονιδεῖς,ib.g. Χελιδονίζω,ib.
Χελιδόνιον,ib.b. Χελιδόνιος,t.4,c.461,h
Χελιδονίσμα,t.4,c.463,c. Χελιδονισμός,ib.
Χελιδονιαῖ,ib. Χελιδών,ib.
Χελιδών,t.4,c.461,a
Χελίζω,No,Naugo.v.l.
Χέλιστον,t.4,c.465,b. Χελιχελώνη,t.4,c.468,a
Χελιάρης,t.2,c.1357,f.
Χελιόσημα,t.4,c.464,g. Χελιών,t.4,c.465,c
Χελοιῖς,ib.d. Χελιδρος,t.4,c.464,b
Χελωναίζων,t.4,c.466,b. Χελώνη,t.4,c.465,c
Χελωνίδης,t.4,c.466,a. Χελωνίον,ib.
Χελωνοειδής,t.4,c.465,h. Χέλυνες,t.4,c.464,e
Χέλυς,t.4,c.463,d. Χελύσκιον,t.4,c.465,a
Χέλυσμα,ib.b. Χελυσμαι,t.4,c.464,g
Χελυτόμαι,ib. Χελώνη,t.4,c.465,d
Χέλυμα,t.4,c.515,c. Χέλων,t.4,c.467,f
Χελώνη,t.4,c.466,c. Χελωνίας,t.4,c.468,f
Χελώνιον,ib.c. Χελωνίς,ib.f
Χελωνίς,ib.d. Χελωνίτης,ib.f

Χιλωτροφάγος,t.4,c.467,g. Χίματλος,t.4,c.491,c
Χίνιον, Auricula quædam muria condiri ſolita. Item, Piſcis conditanei genus. Plerique χίννιον ſcribunt ex Athenæo.v.l. Vide Heſych.apud quē eſt itidem Χίννιον,duplici ν.
Χίομαι,t.4,c.471,g. Χίσκος,t.4,c.436,h
Χισσός,ib.f
Χίσσα & Χισσίτης, vide in Χίσσον.
Χίτνι,Χίτνα,Χίτνες, vide in Χίτραν.
Χιτωφορικός,t.4,c.434,h. Χίτμα,t.4,c.436,f
Χιτωνίδιον,ib.c. Χιτμαῖος,t.4,c.435,g
Χιτωνιον,t.4,c.436,f. Χιτμασφυδόνη,ib.
Χιτωνικός,ib.e. Χίτρα,t.4,c.437,e
Χίτρης,t.4,c.438,c. Χιτρίτης,t.4,c.437,d. & 435,g
Χιτωνικός,t.4,c.438,c. Χιτρῖνος,t.4,c.437,e
Χιτρίβιον,t.4,c.435,c. Χίτριβος,ib.
Χιτρίμμα,ib.b. Χιτρίπλωμα,t.4,c.434,h
Χιτρίπλωα,t.4,c.435,a. Χιτρὶς,ib.b
Χιτροβόλος,t.4,c.420,c. Χιτρουίνος,t.4,c.422,d
Χιτρόπωμον,t.4,c.435,c. Χιτρόπωκις,t.4,c.425,c
Χιτρῶν,t.4,c.459,d. Χιτρωτιάζω,t.4,c.469,h
Χιτρωτικός,ib.g. Χιτρωτικός,t.4,c.470,a
Χιτρώτικος,t.4,c.469,g. Χιτρωτοειδής,ib.f
Χιτῶνάριος,ib.d. Χιτὼς,t.4,c.409,b
Χίτρος,t.4,c.468,g. Χιτωνίσκος,t.4,c.470,c
Χιτωνία,ib.g. Χιτωδέω,ib.f
Χιτωνίς,ib.e. Χιτωδὴς,ib.f
Χιτωμαχέω,ib.b. Χιτωνίδιον,ib.e
Χιτωνοποιέω,t.4,c.469,h. Χιτωνικός,ib.d
Χίτσος,t.4,c.468,g. Χιτῶνος,t.4,c.470,h
Χίτυδρος,t.3,c.1787,g.& t.4,c.464,e.ob.
Χιτυδρίον,t.4,c.459,d. Χιτῶς,t.4,c.405,f
Χιτῶν,futurum à Χιτέω,Caco. Item Χιτῶδαι pro eodē, ex Ariſtophane.
Χιτόω,t.4,c.405,e. Χθῖμα,t.4,c.471,d
Χθίω,t.4,c.471,b. Χίω,ib. & 472,c
¶ Χῦ ab Heſychio exponitur ἡῆς,item κῆπεία. Fuerit autem fortaſſis in hac poſteriore ſignific. χῦ pro χῆπος.
Χηλαὶ,t.4,c.514,f
Χηλαφρὸς,ib.g. Χηλαῖς,t.4,c.516,b
Χηλβύμα,t.4,c.515,e. Χηλβύτης,ib.e.g
Χηλβύω,ib.d. Χηλὴ,t.4,c.513,g
Χηλιτὸς,t.4,c.515,d. Χηλὸς,ib.e.& 516,b
Χηλόω,t.4,c.515,b. Χήλωμα,ib.
Χηλώτης,t.4,c.516,b
Χημεία,à Suida exponitur,ἡ τῶ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ κατασκευή. Hinc autem eſſe exiſtimatur vocabulum Alchumia ſeu Alchymia,quod ex Iulio Firmico afferatur. Trāſiit autem & ad linguam noſtram, quæ appellat *Alquemie*, ſeu *Arquemie*.
Χημὴ,t.4,c.337,a. Χήμωσις,ib.b
Χλὼ,ib.e. Χλωαλωπίκως,t.4,c.338,d
Χλωαλωπὴξ,t.1,c.309,g.ob.& t.4,c.338,c
Χλώνιος,t.4,c.338,d. Χλωλοπὶς,ib.
Χλώνις,ib.e. Χλωίρωπις,ib.c
Χλωίαι,ib.h. Χλώπια,ib.
Χλωπάζω,ib.g. Χλωσίδης,ib.f
Χλωΐζω,ib.g. Χλωΐνη,ib.f
Χλώπις,ib.e. Χλωΐσκος,ib.
Χλωβοσια,t.4,c.337,g. Χλωβοσκεῖον,t.4,c.338,a
Χλωβοσκία,t.4,c.337,g. Χλωβοσκὸς,ib.
Χλωβοσία,ib.h
Χλωὶμωχον,t.2,c.1102,c.ob.& t.4,c.338,d
Χλωὸπις,t.4,c.338,d. Χλωὸθρεῖον,ib.b
Χλωυσία,t.4,c.339,a. Χλωυσρα,ib.
Χλωυσράμαι,ib.
Χὴρ, Echinus, Heſych.
Χῆσα,t.4,c.516,f. Χησαμβὺς,t.4,c.518,b
Χηραμὶς,ib.d. Χηραμοδύτης,ib.
Χηραμὸς,ib.b
Χήραν, Focus. Ab Heſychio exponitur ἐσχάρη.
Χηρία,t.4,c.518,a. Χήρβυτις,ib.
Χηρδία,t.4,c.517,f. Χηνὸς οἶκος,t.4,c.518,a
Χηρὶς,t.4,c.409,b. Χῆρος,t.4,c.516,d
Χηροσιὼν,ib.g. Χηρόω,ib.h

A Χήρωσις,t.4,c.517,b. Χηρωσὶ,ib.
Χηπία,t.4,c.403,d. Χήπιος,ib.c
Χηπδία,ib.d. Χηπίζω,ib.
Χῆπος,ib. Χῆπος,ib.
Χηπσιον,ib.c
¶ Χθαμαλοπήτης,t.4,c.510,h. Χθαμαλὸς,ib.g
Χθαμαλία,t.4,c.521,a
Χθὲς, Heri. Dicitur & ἐχθὲς: quod Atticum eſſe exiſtimatur. Dicitur itē prouerbialiter χθὲς ἢ σκορδία, vt Latinē Heri & nudiuſtertius. Xenoph.autem dixit χθὲς καὶ πρίτιν ἡμέρας. Hinc Χθεσινὸς, Heſternus. Interdum verò pro ἐσθλὸς, trāſlatione ſumpta à cibis pridie relictis. Inuenitur & Χθιζὸν pro Heri, in Epigrām. Homer.autem dixit Χθιζὰ, Iliad.β, Χθιζὰ πὴ σκορδὸς, ὅτ' ἐς Αὐλίδα &c. Vnde Χθιζὸς adiectiuum, Heſternus.Iliad.δ, χθιζὸς ἐὼν, Heſternus iuit, pro Heri iuit. Et apud Nonnum, χθιζὸν ἅμα νύκτα, Heſterno curriculo ſolis, ſeu Heſterna orbita: ſolis videlicet. At verò Χθιζοφωνὰν Heſychius exponit κακολογῶν. id eſt, Maledicus.
Χθεσινὸς & Χθιζοφωνᾶν, vide in Χθὲς.
Χθιζὸς, vide in Χθὲς.
Χθόνιος,t.3,c.879,c.ob.& t.4,c.520,b
Χθονιόπαις,t.4,c.518,g. Χθονόπλαστος,ib.
Χθονοτρὴς,ib. Χθὼν,ib.e
¶ Χιὰ, ſiue Χιὰς, Serpentis latibulum. At χῖαι Heſychio ſunt etiam calceamenta quædam virorum.
Χιάζω,t.2,c.v 11,d. Χιαζόμυες σίχος,ib.e
Χιάρος, apud Heſych.idem cum χιαρὸς: quod vide.
Χιασμὸς,t.2,c.v 11,g. Χιστὶ,t.2,c.v 111,a
Χιάσσω,ib. Χιλδὼν,t.4,c.525,e
Χιλὴ,t.4,c.513,e. Χίλια,t.4,c.521,a
Χίλιαι,ib.
Χιλιαρχέω,ib.f. Χιλιάρχης, ib.e
Χιλιαρχία,ib.f. Χιλίαρχος,ib.e
Χιλιὰς,t.4,c.522,f. Χιλιασταὶ,ib.h
Χιλιαστὺς,ib.f. Χιλιετὴς,t.4,c.511,g
Χιλιετὴς,ib. Χιλιετία,ib.g
Χιλίϊππος,ib.c. Χιλιοδύναμος,ib.
Χίλιοι,ib.a. Χιλιόκωμος,ib.d
B Χιλιόμβη,ib.g. Χιλιοναυς,ib.d
Χιλιοναυστὰς,ib.e. Χιλιοπαὺτης,ib.d
Χιλιοπάλαι,t.3,c.23,b. Χιλιοπλάσιος,t.4,c.522,d
Χιλιοσὸς,ib. Χιλιοστὺς,ib.
Χιλιοστὸλαπτος,t.4,c.521,c
Χιλίων,t.4,c.523,a. Χιλίωρος,t.4,c.521,b
Χιλὸς,t.4,c.523,c. Χιλὶς,ib.a
Χιλόω,t.4,c.514,g. Χιλωτὴρ,t.4,c.515,a
Χιμαδίος,t.4,c.492,g. Χιμαζω,ib.
Χίμαιρα,ib.h. Χιμαιροβάτης, t.4,c.493,f
C Χιμαιροφόνον θαῦμα,ibid.
Χίμαρα,ib.g. Χίμαρος,t.4,c.492,g
Χιμαὼν,ib. Χιμὴτη,ib.f
Χιμαιτιάω,ib.f. Χίμητλη,ib.c
Χίονες,t.4,c.529,g. Χιονίζω,t.4,c.530,a
Χιονόβατος,t.4,c.529,c. Χιονόβλητος,ib.
Χιονοβολία,ib.d. Χιονοβόλος,ib.
Χιονὸεις,ib.f. Χιονόκτυπος,ib.c
Χιονοτρόφος,ib. Χιονόχους,ib.
D Χιονὼν,ib.g. Χιονώδης,ib.f
Χιονωτὶς φύσις,t.4,c.530,a
Χίος, Chius, inſula & vrbs. At Χῖος, nomen ἐπιχὼν, Qui eſt è Chio. Sic Χῖος οἶνος, Chium vinum, apud Dioſcoridem: & Χία ναῦς, Chia nauis, apud Thucydidē. Sed Χίος eſt etiam tetrarum iactus, qui monadē tantùm valet. vt vulg.lex.afferunt ex Epigramm. χῖον ὁρᾶτις ἀστράγαλον.
Χιόων, Ningens, Niuem emittens. Heſiodus, ἀερὸς ἢ νέφεϊ σύμαιτ χιόωντι λιβέτην, ſpuma circum os ſtillas quaſi ningenti.v.l.
E Χίραι,t.4,c.460,f
Χιρελίος,ib.f. Χιρέμματα,t.3,c.754,d
Χιρὸς,t.4,c.460,c. Χιρόπους,ib.
Χίτων,t.4,c.516,c. Χιτωνάριον,t.4,c.518,c
Χιτώνιον,ibid.

Χπωπεκάειον,ib.g.
Χιών,t.4,c.519,a.
¶ Χλαίζω,ψοφῶ,Sibilo.item θρυλοῦμαι.v.l.ex Pindaro, cuius tamen locum non afferunt.
Χλαῖνα,t.4,c.531,d.
Χλαινάριον,ib.d.
Χλαμύς,t.4,c.534,g.
Χλαμυδοποιία,ib.e.
Χλαμυδοφορέω,ib.f.
Χλαμύς,t.4,c.533,h.
Χλανίδιον,ib.g.
Χλανιδουργία,ib.
Χλανίσκιον,ib.h.
Χλανίσκος,ib.h.
Χλαυξ,t.4,c.531,b.
Χλαυσία,ib.
Χλαυσιακός,t.4,c.531,a.
Χλαῦτα,t.4,c.530,c.
Χλαυτὸς,ib.
Χλιαίνω,t.4,c.531,c.
Χλιαρὸς,ib.f.
Χλίασμα,ib.e.
Χλιδαγωγὸς,ib.c.
Χλιδανὸς,ib.
Χλιδὴ,ib.a.
Χλιδόνας,t.4,c.536,c.
Χλιδῶ,t.4,c.535,d.
Χλιδωτόπους,t.4,c.536,c.
Χλωρὸν,t.4,c.531,h.
Χλόη,ib.
Χλοάζω,t.4,c.538,e.
Χλόασμα,t.4,c.538,e.
Χλοάω,t.4,c.538,b.
Χλοηδὴς,ib.h.
Χλοήρης,ib.f.
Χλοκομάω,ib.e.
Χλοηφορέω,ib.e.
Χλοιάω,t.4,c.539,c
Χλοιδέω,t.4,c.537,a.
Χλοὶς,t.4,c.539,c.
Χλοιώδης,ib.d.
Χλόος,t.4,c.539,d.
Χλυαζόμαι,t.4,c.539,c.
Χλύης,t.4,c.538,e.
Χλωαὶ,ib.
Χλωάδης,t.4,c.537,g.
Χλωραίνω,ib.b.
Χλώρασμα,t.4,c.542,c.
Χλωρεῶν,ib.b.
Χλωρὶς,t.4,c.542,a.
Χλωρίζω,ib.
Χλωρίτης,t.4,c.541,f.
Χλωρόκομος,ib.a.
Χλωροκαῦξ,t.4,c.541,b.
Χλωροφαγέω,ib.
¶ Χναῦμα,t.4,c.543,a.
Χναυστὴς,b.
Χνοάζω,t.4,c.544,a.
Χνόη,ib.c.
Χνόος,t.4,c.543,c
Χνοῦς,t.3,c.640,f.obiter.& t.4,c.543,c
Χνοώδης,t.4,c.543,g
¶ Χοα,t.4,c.481,g.
Χοαυδὼς,t.4,c.479,c.
Χόανος,t.4,c.478,d.
Χοεῖον,t.4,c.482,d.
Χοή,t.4,c.472,c.
Χοηφόρος,t.4,c.472,g
Χοῖ.datiuus à Χοῦς.Hesych.exp.χύματα.
Χοῖνιξ,t.4,c.482,c.
Χοινικὶς,ib.
Χοῖνιξ,t.4,c.544,f.
Χοιραδίδης,t.4,c.549,f.
Χοιρατὰ,ib.
Χοῖρος,ib.b.
Χοιρὸς,ib.e
Χίων,ib.c
Χλαμυδηφόρος,t.4,c.533,c
Χλαμύσματα,ib.
Χλαμύδιον,ib.f
Χλαμυδουργία,ib.
Χλαμύδωσις,ib.g
Χλανὶς,ib.
Χλανιδωτὸς,ib.f
Χλανὶς,ib.e
Χλανίσκος,ib.g
Χλιάζω,t.4,c.530,d
Χλιασμὸς,t.4,c.530,g
Χλιαστικὸς,ib.b
Χλιδάω,t.4,c.536,h
Χλιδὼς,ib.g
Χλιασμὸς,ib.e
Χλιαρίσας,ib.h
Χλιδαίνω,t.4,c.535,d
Χλιδανιστρωτὸς,ib.
Χλιδᾶσι,ib.d
Χλίδημα,ib.e
Χλιδὴς,ib.d
Χλιδῶσις,ib.h
Χλιδώσης,ib.b
Χλοιὸν,t.4,c.534,h
Χλόα,t.4,c.537,a
Χλοασμὸς,t.4,c.537,f
Χλοασμὸς,t.4,c.537,f
Χλοηδὼς,t.4,c.537,a
Χλοηρεφὴς,t.4,c.538,a
Χλόη,t.4,c.537,a
Χλοηρὸς,ib.g
Χλοηφορὸς,ib.
Χλοιδίσκιον,ib.
Χλοιοδόμος,ib.
Χλοιοκαρπὸς,t.2,c.80,b
Χλοοδόμος,t.4,c.538,e
Χλύσσιος,ib.b
Χλύσσιον,t.4,c.539,c
Χλοῦς,ib.e
Χλωρεζω,t.4,c.542,e
Χλωρεύω,t.4,c.537,f
Χλωραχίνη,ib.a
Χλωρὰς,t.4,c.541,g
Χλωρίασις,ib.f
Χλωρὶς,ib.b
Χλωρίσας,ib.g
Χλωρὸς,t.4,c.538,b.& 539,f
Χλωρὸς,ib.e
Χναυμάτιον,ib.b
Χναῦσι,t.4,c.542,g
Χνοῶν,ib.
Χνοῦς,ib.f
Χοαὶς,t.4,c.481,a
Χοανὶς,ib a
Χόανος,ib.
Χοάς,t.4,c.480,f
Χοῖρος,t.4,c.473,a
Χοιρὶς,t.4,c.549,g.
Χοιρίλος,ib.
Χοιρίλας,ib.
Χοιρὶν,t.4,c.548,d
Χοιρὶς,ib.b
Χοιροβοσκὸς,t.4,c.546,f.
Χοιροβοσκὸς,ib.
Χοιροπάτημος,t.4,c.547,a.
Χοιροπωλὰς,ib.
Χοιροστασίης,t.4,c.547,c.
Χοιροθρέπτης,ib.
Χολαγωγὸς,t.4,c.552,b.
Χολὰς,t.4,c.557,d.
Χολεδοχεῖον,t.4,c.556,f.
Χολεμεσὶς,ib.b.
Χολὴ,t.4,c.549,g.
Χοληγωγὸς,ib.f.
Χοληδόχος,ib.e.
Χολημία,t.4,c.552,f.
Χολὶς,t.4,c.557,e.
Χολοβαφὴς,t.4,c.551,g.
Χολὸς,t.4,c.555,d.
Χολοβόρος,ib.b.
Χόλος,t.4,c.558,c.
Χολοῦν,ib.
Χολωτὸς,t.4,c.559,f.
Χονδρεύω,t.4,c.563,d.
Χονδρίδες ἅρπες,ib.
Χονδρίτης,ib.f.
Χονδρίτης,ib.c
Χονδροκοπεῖον,t.4,c.562,c
Χονδρὸς,t.4,c.560,a.
Χονδρώδης,t.4,c.563,a.
Χὸς,t.4,c.480,f.
Χορηγὸς,ib.
Χορδαψὸς,t.4,c.564,c.
Χορδεμία,t.4,c.565,h.
Χορδὴ,t.4,c.563,f.
Χορδοπλία,ib.a.
Χορδοπλικὸς,ib.
Χορδοπλὰς,ib.b.
Χορδοῦν,t.4,c.565,c.
Χορδὰς,t.4,c.577,f.
Χορδὸς,t.4,c.574,e.g.
Χορδοῦσθαι,ib.f.
Χορδύλη ἀχίλλειος,t.4,c.576,a
Χορδύνη,t.4,c.575,a.
Χορηγὲω,t.4,c.571,c.
Χορηγία,t.3,c.207,e.ob. & t.4,c.570,a
Χορηγὸν,t.4,c.570,a.
Χοιρομβικὸν μέτρον,t.4,c.574,f
Χοιρίμβος,ib.
Χοιρισμὸς,t.4,c.577,f.
Χόιρος,t.4,c.574,e.
Χοροδιδὴς,ib.
Χοροδιδάσκαλος,t.4,c.567,g
Χορομανὴς,t.4,c.577,f.
Χοροστασία,t.4,c.568,g.
Χοροστατήσας,ib.b.
Χορτὴ,t.4,c.576,f.
Χορὸς,t.4,c.566,b.
Χοσσυφία,ib.c.
Χοστάτης,ib.d.
Χορτάζω,t.4,c.579,b.
Χορταβόαμον,ib.
Χορταῖος,ib.
Χορτασμὰ,ib.e.
Χορτασπὸς,t.4,c.578,f.
Χορτομανία,ib.g.
Χορτώδης,t.4,c.579,a.
Χοῦς,t.4,c.480,f.& 482,c.
¶ Χοῦς,t.4,c 585,b
Χοιρὶς,ib.
Χοιρὶν,t.4,c.548,d
Χοιρὸς,ib.b
Χοιροχρωματος,ib.g
Χοιρομαῖος,ib.h
Χοιρτιλέω,ib.b
Χοῖρος,t.4,c.546,c
Χοιροφαγὲς,ib.d
Χολαῖος,t.4,c.556,c
Χολαῖος,ib.h
Χολιερέω,t.4,c.557,d
Χολεροώδης,ib.
Χολαγωγὸς,t.4,c.551,g
Χολαγὸς,ib.
Χολαδὴς,t.4,c.556,c
Χολικὸς,t.4,c.556,c
Χόλιος,t.4,c.559,c
Χολόβαφος,ib.
Χολοβαφὸς,t.4,c.552,
Χολοτικὸς,ib.a
Χολεδόμαι,t.4,c.559,c
Χολωδὴς,t.4,c.555,f
Χονδραναισθὴς,t.4,c.562,e
Χονδρικὸς,ib.c
Χονδρίλη,ib.e
Χονδρίτης,ib.b
Χονδροπώτης,t.4,c.562,e
Χοιρὸς,t.4,c.479.c
Χοιρογρύλλιος,t.4,c.568,h
Χορδακὴς,ib.
Χορδεῖος,ib.
Χορδὸν,ib.f
Χορδολογίας,t.4,c.564,b
Χορδοπαικὴς,ib.
Χορδοπικὸς,ib.
Χορδοπικία,ib.c
Χοιρὰς,t.4,c.576,b
Χοιρὶν,t.4,c.576,c.f
Χόρδυλα,t.4,c.575,e
Χορεύτης,ib.
Χορηγὸν,t.4,c.570,e
Χορηγὸς,t.4,c.571,b
Χορηγὸς,t.4,c.569,a
Χορεικὸς,ib.d
Χορεῖος,t.4,c.576,f
Χορεύτικὸν,t.4,c.567,f
Χορολιδασκαλία,t.4,c.568,a
Χορὶ,t.4,c.574,a
Χοιρότης,ib.f
Χορολάτης,ib.
Χορτικὸς,t.4,c.568,c
Χόρτος ἱερὸς,t.4,c.568,f
Χορτοτὸν,ib.
Χορτοτὸς,ib.g
Χοταιβάμων,ib.a
Χορτὸν,ib.
Χορτὸν,ib.b
Χορταμὸς,ib.
Χορτοκόπος,ib.
Χόρτος,ib.b
Χορωδία,t.4,c.573,e
Χοὺς,t.4,c.483,e

n Χραίω,t.4,c.639.d. & c.640,g
Χραισμῶ,ὡς Opitulor, Opē fero, Auxilior. Quidam χραισμῶ dictum putarunt quasi χραισμέω. Est autem verbum poeticum, cuius & apud Homerum non infrequens est vsus. Iliad.π, Ἀ δεῖλ᾽, οὐδέ τι οἱ δόλιος θάνατος χραισμεῖ Ἀχιλῆος. Iliad.α, — ὣς οἱ οὔ τι δύνασθαι ἀχαιοὺς οὐδὲ

Χραισμῶν. In eodē libro, Μὴ νύ τι ἐ χραίσμῃ σκηπάρνιον. vbi pro aoristo secundo habetur ab Eustathio. Nonnunquam autem cum dat. & accus. ἄλκιφρον, est Propulsare. Inde Χραίσμη, Auxilium, Adiumentū, Remediū. Nicander Theriacis, Μηδέ σε γε χραίσμῃ πολίου λάθη, πὶ κίδρου. vbi exponitur βοήθεια. Sic Χραισμητῆρ, Adiutor, Nonno.

Χεάομαι, t.4,c.587,c.
Χεᾶσθαι, t.4,c.585,g
Χρεῖος, t.4,c.640,g.
Χρείω, ib.e
Χρεμετίζω, t.4,c.579,f. & c.585,a. & 639,d & e
Χρεμπτήρ, t.4,c.584,b.
Χρεία, t.4,c.610,a
Χρέη, t.4,c.621,c.
Χρεῖη, t.4,c.580,g.& 612,c
Χρεώ, t.4,c.613,b.
Χρείω, ib.d
Χρεωδής, t.4,c.612,c.
Χρεώ, t.4,c.581,a
Χρείος t.4,c.580,g
Χρεμπτῶ, vide in Χρεμετίζω.
Χρεμπτίζω, Hinnio, Hinnitum edo. Vnde Χρεμετισμὸς & Χρεμέτισμα, Hinnitus. Item Χρεμετιστής, q.d. Hinnibilis. vt equus dicitur esse animal χρεμετιστόν. Legitur item Χρεμετίω, ᾶ, pro eodem, necnon Χρεμπτῶ. Quinetiam ex Χρεμπτίζω fit Χρεμίζω per syncopen. vnde χρέμισμα apud Hesiodum.
Χρέμμα, vide in Χρεμέτισμα.
Χρεμπτόμαι, Screo, Excreo. Vnde Ἀναχρέμπτομαι & Ἀποχρεμπτόμαι, & Ἐγχρεμπτόμαι. Lucianus & his compotitis (sed potius primo & tertio) & interdum illo simplici vtitur. vt, χρεμψάμενος πατὶ, καὶ καταπτύσας μου. Idem, ὡς ἐμοὶ ἐχρεμπτόμην. Ex eodē affertur χρέμπτομαι ὑποπνευμόνιον pro Empyē spiro. At Χρεμπτῶ nullo exemplo confirmatur. In vulg. lex. exponitur Appropinquo: (quæ significatio est potius verbi χρέμπτω) item Incido, & Vngo. Hinc Χρέμψις, Screatus. Dicitur & Χρεμμα pro screatu, seu sputo. vtiturque isto verbali Diogenes Laertius. At verò Χρέμψ affertur ex Aristotele pro cuiusdā piscis nomine. Apud Suidam Χρεμμὺς est itidem piscis: apud Hesychium Χρεμύς. Apud eosdem vide & Χρεμψηλιᾶν.

Χρεσπολία, t.4,c.581,h.
Χρεσπολῶ t.4,c.583,f.
Χρέος, t.4,c.581,d
Χρέος, t.4,c.580,g.& 581,e.& 613,g
Χρεώ, t.4,c.613,e
Χρεωκοπῶ, t.4,c.583,e.
Χρεωκοπία, t.4,c.581,h
Χρεωκοπίδαι, t.4,c 581,b.
Χρεωκόπος, t.4,c.581,h
Χρεωλυτῶ, t.4,c 583,f.
Χρεών, t.4,c 581,g
Χρέος, t.4,c.580,g.
Χρεωστέω, t.4,c 585,a
Χρεωστῶ, ib.
Χρεωστής, t.4,c 584,g
Χρεωφειλέτης, t.4,c.583,g.
Χρεωφειλήμα, t.4,c.584,a
Χρή, t.4,c.619,g.
Χρὴ, t.4,c.585,c
Χρήζω, t.4,c.622,a.
Χρήζω, t.4,c.622,e
Χρεία, ib.g.
Χρεία, ib.
Χρήζω, ib e.
Χρείης, ib.
Χρήιστον ὕδατι, ibid.h
Χρῆμα, t.4,c.595,c. & c.601,a
Χρηματιστὴς, t.4,c 606,a.
Χρηματίζομαι, t.4,c.608,b
Χρηματίζω, t.4,c.606,a.
Χρήματος, t.4,c.609,c
Χρηματισμὸς, t.3,c.1751,g.ob.& t.4,c.609,a
Χρηματισμὸς, t.4,c.609,f.
Χρηματιστὴς, ib.d
Χρηματιστικὸς, ib.e.
Χρῆμαι, t.4,c.622,g.
Χρηστήριον, t.4,c.604,d
Χρῆναι, t.4,c.620.g.
Χρῆναι, t.4,c.621,a
Χρήσασθαι, t.4,c 579,g.
Χρῆσαι, t.4,c.585,g.
Χρησάμενος, t.4,c 579,h.
Χρησμῳδέω, t.4,c.596,c.
Χρησμὸς, t.4,c.595,g
Χρησμὸς, t.4,c.596,c.
Χρησμοπώλης, ib.b
Χρησμοπώλου, ib.
Χρησμὸς, t.4,c.595,e
Χρησμολογεῖον, t.4,c.586,f.
Χρησμολογεῖον, ib.
Χρησμολόγος, ib.
Χρησμολογία, ib.c
Χρησμολογῶ, ib.f.
Χρησμολογικὰ, ib.
Χρησμολόγος, ib.d.
Χρησμοσυνὴ, t.4,c.587,a.
Χρησμοσύνη, t.4,c.586,h
Χρησμῳδέω, ib.g.
Χρησμῳδία, t.4,c 586,g.
Χρησμῳδὸς, ib.
Χρηστάζομαι, t.4,c.601,c.
Χρηστὴν, t.4,c.587,b.
Χρηστήριον, ib.b.& 616,a.
Χρήστης, t.4,c.580,c. & c.587,a
Χρηστὸς, t.4,c.601,f.
Χρηστηρία, t.4,c.598,c.
Χρηστήριος, ib.
Χρηστὸς, ib.
Χρηστοκαρπὸς, ib.
Χρηστολόγος, ib.
Χρηστομυθέω, t.2,c.831,c. & t.4,c.598,g
Χρηστὸς, t.4,c 596,c.
Χρηστὸς, t.4,c.598,g.
Χρηστοφιλία, t.4,c.598,h.
Χρήτη, t.4,c.623,d.
Χρήθω, ib.
Χρῆσις, t.4,c.623,g
Χρήσιμος, ib.d.
Χρησιμώτατος, ib.b.
Χρήσιμος, ib.
Χρῆσος, t.4,c.595,e
Χρησοφύλακες, t.4,c.586,h
Χρησόω, t.4,c.585,g
Χρησφάτη, t.4,c.579,h.
Χρησφάτη, t.4,c.595,g
Χρησφάτη, t.4,c.596,c.
Χρησφατικὸς, ib.b
Χρησφατικὸς, ib.
Χρησφατικὸν, ib.d.
Χρησφατικῶς, ib.c.
Χρησφατικὰ, ib.
Χρησφατικὸς, ib.
Χρησφατικὸς, ib.d.
Χρησφατικὸν, ib.e
Χρησφατικὸς, ib.
Χρησφατικὸν, ib.d
Χρησφατικὸς, ib.f

Χρυσοκόλλητος,ib.g.
Χρυσοκόλλιος,ib.
Χρυσοκόμης,ib.h.
Χρυσοκομία,t.4,c.650,a
Χρυσοκόμιον,ib.b.
Χρυσοκόμης,t.4,c.649,h
Χρυσολαβὴς,t.4,c.650,c
Χρυσολάκανα in v.l.perperam pro χρυσολάκανα: quod vide t.4,c.655,b.
Χρυσολαμπὴς,t.4,c.650,c.
Χρυσολάχανον,ib.
Χρυσολιθος,ib.d.
Χρυσόλοφος,ib.
Χρυσομαλάκιον,ib.e
Χρυσομαλακτέον,ib.f.
Χρυσομαλαξία,ib.f.& 1638,f
Χρυσομηλον,t.2,c.1635,f. & t.4,c.650,g
Χρυσομήτης,t.4,c.650,g.
Χρυσομίτρης,ib.h.
Χρυσονώτης,t.4,c.650,h.
Χρυσοπάτρωσις,t.3,c.651,b.& 1767,c.
Χρυσοπηγὴς,ib.c.
Χρυσοπλύστης,t.4,c.651,d.
Χρυσοπρασία,ib.
Χρυσοπρασίνη,ib.
Χρυσοπράσινος,ib.d.
Χρυσοπρασὶς,t.4,c.651,a.
Χρυσορρήμων,ib.
Χρυσορρυτὴς,ib.d.
Χρυσοσπερμον,t.4,c.651,d.
Χρυσόσπορος,ib.
Χρυσοστέκτης,ib.g.
Χρυσοστύκτης,t.4,c.651,g.
Χρυσουργέω,t.4,c.655,c.
Χρυσοῦς,t.4,c.656,c.
Χρυσοφαὴς,t.4,c.7,d. & c.652,h
Χρυσοφάλαρος,t.4,c.655,a.
Χρυσοφόριον,t.4,c.653,b.
Χρυσοφόρειον,ib.
Χρύσορυξ,t.4,c.655,c.
Χρυσοχάλινος,ib.
Χρυσοχεῖον,ib.g.
Χρυσοχεῖος,ib.f.
Χρυσῶν,t.4,c.659,c.
Χρυσωματοφόρος,ib.
Χρυσώνυμος,ib.f.
Χρύσωσις,ib.
Χρύσωσις,t.4,c.659,d
Χρῶ, Vtere, a χράομαι.
Χρῶ, datiuus,t.4,c.657,c.& 638,b.
Χρωΐζω,t.4,c.631,f.
Χρώμα,t.4,c.632,c.
Χρωματίζω,t.4,c.634,d.
Χρωμάτιον,ib.
Χρωματοπλία,t.4,c.633,g
Χρωμὶς, pro pisce cuiuldam nomine, ex Aristotele afferunt: necnon Χωμις.
Χρὼς,t.4,c.635,f.
Χρωτίζω,t.4,c.631,g.
Χρώτυμα,t.4,c.632,c
¶ Χυδαῖος,t.4,c.496,c.
Χύδην,t.4,c.495,h
Χυλίζειν, Luter, vt exp.v.l. quæ afferũt ex c.7,l.3,Reg.
Χυλαίσεον,t.4,c.510,f.
Χυλισμα,ib.d.
Χυλὸς,t.2,c.1373,d.ob. & t.4,c.509,a
Χύλωσις,t.4,c.511,a.
Χυμὰλη & Χύμαθλον, in v.l.pro Χιματαλη & Χίματλον: quæ vide t.4,c.492,c.Ibidem & Χιμαθλη.
Χυμάτλη,t.4,c.492,f.
Χυσοκόλλιος,ib.
Χυσοκομία,t.4,c.650,a
Χυσοκόμης,t.4,c.649,h
Χυτὸν,t.4,c.494,c.
Χυτὸς,ib.
Χύτλαι,t.4,c.505,c.
Χυτὸς,t.4,c.495,a.
Χυτρᾶς,t.4,c.507,f.
Χυτρεὺς,t.4,c.507,f.
Χυτρὰς,ib.h.
Χυτρεῖον,t.4,c.508,b.
Χυτρειδὴς,ib.c.
Χύτρινος,ib.
Χύτρος,t.4,c.506,g.
Χυτρομὶς,ib.
Χυτρόπους,t.4,c.507,d
Χυτρόπωλις,t.4,c.507,e.
Χύω,t.4,c.493,g.
Χωλαίνω,ω, idem quod χωλεύω, teste Helychio. apud quem tamen prima syllaba scripta est per o, sed ita vt locus quem in alphabetica serie obtinet, alteram illam scripturam polcat.
Χωλαρὸν,t.4,c.660,c.
Χωλασμα,ib.
Χωλαῦχην,ib.d.
Χωλείτης,t.4,c.368,b.
Χωλὸς,t.4,c.659,c.
Χωλὸν,ib.f.
Χωλωνὸς,ib.
Χωμᾶσθαι,t.4,c.484,a.
Χωμᾶτον,ib.f.
Χωμία,t.4,c.480,d.
Χὼς, Gens Italica, ab Hercule nomen hoc fortita, quem Ægyptii vocabant Χὼν. Vide Etymol.
Χωσμα,t.4,c.480,b.
Χωσὶς,ib.c.
Χωσὸς,ib.b.
Χωσὸν,t.4,c.480,d.
Χωτὸν,ib.g.
Χώτιμα, vnde χωτίμασις,t.4,c.559,g.
Χωσις,t.4,c.661,c.
Χωσίφορον,t.4,c.669,f.
Χωρεῖν, Accedo,t.4,c.669,f.& 670,d. Χωρεῖν, Succedo, Cedo in hostem,t.4,c.670,e.
Χωρὶς, Separatim, Absque, Præter, Extra, Sine, Seorsum, Diuisim, Diuersim, Peculiariter, Priuatim, Singulariter, Singillatim, Diuersimode, Diuersitus, Diuersimodo, Diuersitim, Diuersitatim, Diuersitatis, Diuersitatibus, Diuersitatim, Diuersitatis, Diuersitatibus, Diuersitatim, Diuersitatis, Diuersitatibus

Ψ

Ψάγδας, Vnguenti genus quoddam, vt tradit Galenus in libello quem inscripsit περὶ ἑτοιμοκράτους ἁλωτικῆς ἐξαγωγῆς. Est certè hoc vocabulum ex eorum numero quæ ad hanc γλωσσὰν appellationem pertinent. Esse enim γλωσσηματικὸν manifestum est: & quidem sonus ipse barbarum quiddã habere videtur. Sed apud Hesychium duplex est huius vocis scriptura. Scribitur enim ψαδαξ, cui subiungitur, Ψαγδὴς μύρου τύπος. Quem locũ mendo nõ carere arbitror, omissa videlicet particula ἢ quã Hesych. inter diuersas scripturas interiiceret, quæcunque illæ essent. Haud scio autẽ an voces istas ex Ψακασὶν detortas esse suspicandum sit. Nam & μύρον quoddam dicitur ψακασὶν, nimirum quod alio nomine σταγὼν appellatum postea fuit: vt tradit Eustathius.

Ψαγῶν, Vas. ἀγγεῖον, vt tradit Hesych.

Ψάϊον, Obliquum, Incuruum. Vide Hesych. qui alibi ψοιὸς interpretatur itidem πλάγιος.

Ψαθαρὸς, & Ψαθυρὸς, Putris, Arenulentus: item Friabilis, Infirmus, Imbecillus. Ita v.l. quæ illam secundam interpretationem afferunt ex Gaza apud Aristotelem: apud quem tamen per θ scribi annotant. Sic certè & apud Hesychium ψαθαρὸν, non ψαδαρὸν legitur: qui exponit etiam per ψαθυρὸν, tanquam notius. Et de his quidem dictum fuit tomo 4, col. 701, 2. At verò Ψαδαρὸς & Ψαδυρὸς, suspecta sunt: quum in vulg. lexicis nullo testimonio hæc scriptura confirmetur. Atque adeò verisimile est Ψαδαρὸς pro Ψαθαρὸς, & Ψαδυρὸς pro Ψαθυρὸς prauè scriptum fuisse.

Ψαὶ δὲ, dicta fuit ἡ καταβασις, teste Hesychio.

Ψάλαν ab Hesychio exponitur κάπηλος.

Ψαλυρὸς, t. 4, c. 701, 2

Ψαθλὸν, pro ψηλαφᾶν, vide t. 4, c. 699, c. Sed Ψαθλὰν & Ψαπλὸν apud Eustathium legi scitendum est, tradentem ex Ælio Dionysio, dici ὅτι χορδὴν μισικὴν, pro ψαλαφᾶν & μαλάττειν.

Ψαθυρὸς, t. 4, c. 702, 2.
Ψαλία, t. 4, c. 701, h
Ψαθυερὸς, t. 4, c. 703, b.
Ψάθυμμα, ib.
Ψαθυρόομαι, t. 4, c. 702, f.
Ψαθυρὸς, ib. a
Ψαθυρότης, ib. f.
Ψαιδρὸς, t. 4, c. 703, c
Ψαίδαι, exponitur ab Hesychio ὑπηρέται.
Ψαικάζω, t. 4, c. 701, b.
Ψαικαλεῖ, ib.
Ψαικαλεύχες, ib.
Ψαικὰς, idem quod ψακὰς. hoc autem ψακὰς, idem quod ψιακὰς. Ab Hesychio ψαικὰς exponitur ψιακὰς & ῥακὰς.
Ψᾶμα, t. 4, c. 703, b
Ψαιυθίον, Falsum, Vanum, Vile, Nullius pretii. Hesych.
Ψαιυθὸν, Inutile, Nullius pretii. ἀχρεῖον, Hesych.
Ψαίνυμα, t. 4, c. 703, b.
Ψαῖρω, t. 4, c. 690, d
Ψᾶσμα, ib. & 703, b.
Ψαῖσις, t. 4, c. 690, a
Ψαίσω, ib.
Ψάω, ib.
Ψακαδὸν, t. 4, c. 700, g.
Ψακάζω, ib.
Ψάκαλον, t. 4, c. 701, b.
Ψακαλοῦχος, t. 4, c. 701, b
Ψακὰς, t. 4, c. 700, f
Ψακασὶν, t. 4, c. 701, a.
Item ψακασὶν μύρον, vide in Ψάγδας.
Ψάκιλον, t. 4, c. 701, b.
Ψάκιον, ib. a
Ψακτὴρ, t. 4, c. 689, b.
Ψάλαγμα, t. 4, c. 699, f
Ψαλακτὴς, ib.
Ψάλαστον, ib. c
Ψαλίδιον, t. 4, c. 698, b.
Ψαλιδωδὴς, ib.
Ψαλίδωμα, ib. c
Ψαλίζω, ib.
Ψαλία, Hesychio ῥίμματα, Ramenta.
Ψαλὶν, t. 4, c. 698, c
Ψαλὶς, t. 4, c. 697, c.
Ψάλις, ib.
Ψαλίσται, Hesychio est ἀμμᾶται.
Ψαλλαυθεσὶς, t. 4, c. 696, c.
Ψάλλω, t. 4, c. 694, c
Ψάλμα, t. 4, c. 695, a.
Ψαλμὸς, ib.
Ψάμαθος, ib. a.
Ψαμαθὼδες, ib. d.
Ψαμμαχοσχεγχὲς, ib. h.
Ψάμμακος, ib. c
Ψαμμακόσα, t. 1, c. 398, g
Ψαμμακόσιοι, ib. g
Ψάμμαν, Hesych. exponit ἄναφαμμαν.
Ψαμμαζώσσα, idem exponit ψωμίζωσα. Idem alibi ψιττακὰ ab Atticis dici scribit τὰ ψωμία.
Ψαμμίον, t. 1, c. 399, b.
Ψαμμὸς, ib.
Ψαμμῖτις, ib. a.
Ψαμμοδίτης, t. 1, c. 398, f
Ψαμμοκόσα, b. h.
Ψαμμοσαγάρα, t. 1, c. 399, a
Ψαμμοσσι, t. 1, c. 398, b.
Ψάμμος, ib. f
Ψαμμώδης, t. 1, c. 399, a.
Ψαμμώτις, ib.
Ψανσμὸς, Hesychio ναυσασμὸς, Nauseario seu Nausea.
Ψαὶς, eidem ψιδὶς.
Ψαρ. t. 4, c. 691, d. At Ψάεις, Hesychio πῆδις τῆς βάμμης.
Ψαργχοι, eidem Hes. sunt ψαροί.
Ψαρὸς, t. 4, c. 690, h.
Ψαρὸς, t. 4, c. 691, e
Ψαπίλλου, vide suprà in Ψαθίλλου siue Ψαθιλλοῦ. In v.l. Ψαθάμου scriptum est gemino etiam π: sed perperam.
Ψαυκροσθὲς, t. 4, c. 693, g.
Ψαυκρὸς, ib. f.
Ψαυσὶς, ib.
Ψάφα, t. 4, c. 703, c.
Ψαφαρία, t. 4, c. 703, e.
Ψαφαρὸς, ib. c.
Ψαφαρόχροις, t. 4, c. 703, e.
Ψαφιὶς, ib. c.
Ψάω, t. 4, c. 685, a. & 691, e
Ψεγμὸς, ib. f.
Ψεδνὸς, t. 4, c. 703, c
Ψεδυρὸς, Hesychio ψιθυρὸς, Susurrus, Murmurans.
Ψείδει, eidem est ἀντρίπτει, φροντίζει: pro quo infrà ψίφει.
Ψεκὰ, Hesych. ἀλώπεκες (quæ & ψοιὰ) & ψῆρα.
Ψεπίμασι, eidem sunt πυίγνια: forsan pro ἐψήμασι.
Ψεφῶ, idem quod φλίφω. Hesychius enim ψίφει affert pro φλίφει.
Ψῆσαι, eidem est ψωμῶσαι: quod infrà ψίσαι.
Ψιακάζω, t. 4, c. 701, c.
Ψιακάζω, ib.
Ψιακὰς, ib. c.
Ψιακὸς, t. 4, c. 711, a
Ψίακος, ib.
Ψιακὸς, ib.
Ψιακὼς, ib. b.
Ψιακὸς, ib.
Ψίλιον, t. 4, c. 699, d.
Ψιλιοφόρος, ib.
Ψιλίζω, t. 4, c. 712, c.
Ψίλιον, t. 4, c. 698, f
Ψιλιοφόρος, t. 4, c. 699, d.
Ψίλισμα, t. 4, c. 712, e
Ψιλισμὸς, ib.
Ψιλὸς, t. 4, c. 711, h
Ψιλώσις, t. 4, c. 712, b.
Ψίλωσις, t. 4, c. 712, g
Ψῖσαι, t. 4, c. 690, d.
Ψυδακύκλιος, t. 1, c. 153, h
Ψυδακύγχουσα, t. 4, c. 719, f
Ψυδακόλαφος, t. 1, c. 939, f. & t. 4, c. 719, g
Ψυδακιξανδρος, t. 4, c. 721, b.
Ψυδακλεὶς, ib. g
Ψυδάκλιος, ib.
Ψυδάκλμιον, ib. h
Ψυδάμαξις, t. 4, c. 719, h.
Ψυδαντπῆιος, t. 4, c. 721, b
Ψυδακτυμος, t. 3, c. 1000, a.
& t. 4, c. 719, h
Ψυδαργυρος, t. 1, c. 533, e.
Ψυδαπάφαξις, t. 4, c. 719, a
Ψυδαπέλμος, ib.
Ψυδαυτόμελος, ib. b
Ψυδίγγαφον, ib.
Ψυδίγγαφος, ib.
Ψυδίπυρα, ib. f.
Ψυδίπυρον, ib. g
Ψυδιπύγαφον, ib.
Ψυδιπύγαφος, ib.
Ψυδιπυγάμμιος, ib. h.
Ψυδρὸς, t. 4, c. 716, d
Ψυδρηρὸν, t. 4, c. 721, a.
Ψυδρηρεία, ib.
Ψυδρὸς, ib. h.
Ψυδρηκολὰς, ib. b
Ψυδρὸν, ib. c.
Ψυδρὶς, t. 4, c. 721, b
Ψυδὰς, t. 4, c. 716, a.
Ψυδροπόδιος, t. 4, c. 711, c
Ψυδιστιπόδιον, t. 1, c. 940, e.
Ψυδιστιπόδιον, ib. f
Ψυδίστιπος, t. 4, c. 716, d.
Ψυδίστιπος, ib.

Ψαδδαβίτης, t.4,c.717,d.
Ψαδδαβίτιος, ib.e
Ψαδδιχάφιον, ib.c.
Ψαδδιχάφιον, ib.
Ψαδδιχαφία, ib.d.
Ψαδδιχαφίαι, t.4,c.717,f.
Ψαδδιδίκαλος, t.4,c.717,f.
Ψαδδίκημον, ib.
Ψαδδίπυρος, t.1,c.1716,a.
Ψαδδίξ, t.4,c.717,g
Ψαδδόξος, t.1,c.1036,a.
Ψαδδίτιον, t.4,c.717,g
Ψαδδιφόρος, ib.g.
Ψαδδικαία, ib.h
Ψαδδικαία, ib.
Ψαδδικαίτιον, t.4,c.711,b
Ψαδδικαπάμωτος, t.4,c.718,a
Ψαδδικαπία, t.1,c.18,d. & t.4,c.718,c
Ψαδδικαπία, t.1,c.18,d. & t.4,c.718,b
Ψαδδικάπηλος, t.4,c.718,a.
Ψαδδικάπηλος, ib.e
Ψαδδικάστερος, ib.
Ψαδδικάστης, ib.f
Ψαδδολογία, ib.
Ψαδδολόγος, ib.f
Ψάδδομαι, t.4,c.713,h.
Ψαδδομαστίγωμα, ib.
Ψαδδόμαστιξ, ib.
Ψαδδομάφορος, t.1,c.794,d.
Ψαδδομαρτύριον, t.2,c.799,b
Ψαδδομαρτυρία, t.1,c.796,a.
Ψαδδομαρτύριον, ib.b
Ψαδδομαρτύριον, ib.
Ψαδδόμαφος, t.1,c.794,d
Ψαδδομωδία, t.4,c.718,f.
Ψαδδομωδία, ib.e
Ψαδδόναρδος, ib.f.
Ψαδδονάρης, t.4,c.721,b
Ψαδδόνδος, t.4,c.718,g.
Ψαδδονταρίδιον, ib.
Ψαδδοπρίστης, ib.
Ψαδδοπρίστης, ib.b
Ψαδδοπώλης, t.4,c.718,g.
Ψαδδόπωλις, ib.b
Ψαδδοσφάγος, ib.
Ψαδδόπυλαι, οι, proprium, t.3,c.611,b
Ψαδδόπυλα, ib.
Ψαδδοσυρία, t.4,c.719,c.
Ψαδδοσχοινίδιον, ib.
Ψαδδοσχοινίδιον, ib.
Ψαδδόσχοινος, t.4,c.721,d
Ψαδδόφιλον, t.1,c.1244,c. & t.4,c.721,d
Ψαδδόφιλος, ib.d
Ψαδδόφιλος, t.1,c.1244,d. & t.4,c.721,d
Ψαδδός, t.4,c.716,c.
Ψαδδοφιλίλωτον, t.4,c.719,d
Ψαδδοφωνίς, t.3,c.905,a.
Ψαδδόφωνος, t.4,c.719,c
Ψαδδοφωνία, ib.
Ψαδδόφωνος, ib.
Ψαδδίφραξ, ibid.f
Ψάδδραξ, t.4,c.18,f. & c.719,f
Ψαδδραξίλαιτης, t.4,c.721,b.
Ψαδδόχειρος, t.4,c.615,d
Ψαδδόχχος, t.4,c.719,f.
Ψαδδυμβολιμαῖος, t.4,c.721,d
Ψάδδω, t.4,c.712,f
Ψαδδώμας, t.2,c.1336,c. & t.4,c.721,e
Ψαδδώμας, t.2,c.1336,d.
Ψαδδῶς, t.4,c.716,d
Ψᾶνις, t.4,c.714,f
Ψανίτυξ, t.3,c.1112,f. & t.4,c.714,f
Ψᾶσμα, t.4,c.714,f.
Ψάσιον, ib.g
Ψάσις, ib.f
Ψαφαρός, Ψιφαί, Ψιφαιγάς, Ψιφλωίς, in Ψίφος.
Ψίφος, Suida autore κατάπυκνος dicitur, Tenebræ, Obſcuritas: Heſychio καπνός, Fumus. Idē H. adiectiuè etiam poni docet pro Tenebroſus, Obſcurus: afferēs videlicet ψίφαις pro σκοτειναῖς: & ψίφος τυκτὸς pro σκοτινῆς. Quam ſignificationem habent & DERIVATA Ψαφαρὸς ET Ψιφλωίς. Nam idem Heſych. ψαφαρὸν affert pro σκοτεινόν: (addens tamen & λυφερὸν) & Suidas ψιφλωίς pro σκοτινὸς, οὐκ ἐπιφανὴς, Obſcurus, Non illuſtris ſeu clarus: cum hoc exemplo, ἵνα δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ (ita enim reponendū iudico pro αὐτὸ) ψιφροῦ. Ex eodem ψίφος eſt EQUOS. Ψιφαιγάς, ſignificans Obſcuram lucem reddens. Meminit eius Heſychius, ψιφαιγὰς exponens σκοτεινὰς, Obſcuræ, Tenebroſæ. Apud eundem ET Ψίφας, σκότος, Tenebræ, Obſcuritas: pro quo ſuprà ψάφα.
Ψίφω, idem H. affert pro δίδωμι, ἀντλῶ, φορτίζω: necnon pro λυμῶ. Suprà idem ψίδιν pro ἀντλεῖν, φορτίζω.
Ψίω, t.4,c.700,e
¶ Ψῆγμα, t.4,c.688,d.
Ψηκτήρ, t.4,c.688,h.
Ψήκτρα, t.4,c.688,h.
Ψηκτὶς, ibid.
Ψηλαφάω, t.1,c.505,c. & t.4,c.693,h
Ψηλαφίω, t.1,c.505,d.
Ψηλάφημα, ib.
Ψηλάφησις, ib.
Ψηλαφητὸς, ib.c.
Ψηλαφίζω, t.1,c.505,d
Ψηλαφία, t.4,c.694,a.
Ψηλαφωδὴς, t.4,c.694,a
Ψηλαφίη, ib.c.
Ψήν, ψῆνος, i, dicitur σκωλήκιον ἐν τοῖς ἐρινοῖς γινόμενον, vermiculus in caprificis naſcens, teſte Ariſtotele Hiſt. animalium lib.5,cap.32. Idem tradit Theophraſtus De cauſ. plantarum lib.2,cap.12, rationem etiam addens cur in caprificis naſcantur, quia videlicet nequeant πεπαίνεσθαι πλησιχώρου τῆς καρπῆς. Hoſce vermiculos, ſeu culices ficarios, (vt Gaza vocat) vnà cum caprifici ramis ſubinde appendunt, vt in ficus immaturas ingredientes, crudum ſuccum earum abſumentes, ſoliſque radis ſimul aditum aperientes, ipſas maturent. vnde Theophraſtus ibidem dicit, οἱ ψῆνες οἱ ἐκ τῆς ἐρινοῦ τῆς ἡμερομαστιζούσης γενόμενοι, διορύττουσι τὸ ὄζειν τὰς συκίδας τὰ ἐν αὐτῇ καὶ ἐσθίουσιν. Metaphora hinc ſumpta ἐπιψηνισμὸν dicitur à ἐρυσίπελας, Furia, Turgentem habens vterum, vt ficus cui ſummiſſi ſunt ſui culices. Affertur verò & ſimplex Ψηνίζω pro Caprifico, ἐρεπάζω, hoc eſt Submiſſis culicibus ficum ad maturitatem perduco: vel ſimplicius Culices ficuos ſubdo. Aliàs ψηνίζω, Suida teſte, eſt ξύω, Radere (exponente etiam σβῶ) procul dubio ab ADIECTIVO Ψηνὸς, quod eidem eſt φαλακρὸς, Caluus: Heſych. ψηνὸς, ψιλὸς τρίχας, ἠβῶν ψιλὸς, Raros habens pilos, Pilis propemodum nudatus. vt ſit Reddo ψηνὸς ac depilem, Deglabro, ſeu Glabro. Idem verbum habet obſcœnam etiam ſignificationem, vt in prouerbiali iſto ſenario, Οὐδὶς καμάτῳ ἔσπερ οἱ ψηνίζοντας, pro αἰσχύνης, percidit. Namid & Syneſius indicat his verbis, in Calui tiei encomio, Οὐδὶς καμάτῳ ἔσπερ οἱ. οἱ δὲ ἀκριβολογούμενοι οὐκ ἂν φθάνειν τὸν ἀγῶνα τὸν τριμήνου συναγωνιστὴν τῷ ἔρωτι φήσειαν, εἰ δοῦναι ἀκόνην καὶ ψῆνα καὶ ὄνυχα, quum paulo antè dixiſſet, παρακαλῶ δὲ μηχανὴν τινὰ τῆς ξυρήσεως, τύμβου.
Ψῆξις, t.4,c.688,h. Ψὴν, t.4,c.691,d
Ψηρὸν, t.4,c.703,f
Ψῆττα, & Atticè Ψῆττη, piſcis è latorum genere. Athen. libro 7, ſcribit Atticos τοὺς βούγλωσσον nominare ψῆτταν. Archeſtratus tamen inter vtranque diſcrimen facit, quum canit, Εἶτα λαβὼν ψῆτταν μεγάλην καὶ τὸν ὑπὸ τρηχὺν βούγλωσσον. Idem Archeſtr. apud eundē Athen. Ψῆττά τε χερσαφυής. Apud Plinium eſt Pſetta, libro 9, cap.16, Vado maris excauato condi per hyemes torpedinem, pſettam ſoleamque tradunt. Quomodo Ariſtoteles quoque ſcribit τοὺς ψήττας ſele κατακρύπτειν, Hiſt. animalium lib.9,cap.37. Gaza ibi paſſerem interpretari maluit. Meminit Heſquoque, ſcribēs eſſe ἰχθῦν τὴν πλατῆν, à quibuſdam nominari σκόφαιναν, ab aliis βούγλωσσον. Archeſtratus tamen à bugloſſo, Plinius à ſolea diuerſam facit, vt iam docui.
Ψηττὸς, t.4,c.685,a. Ψῆττα, in Ψῆττα.
Ψηφιδοφόρος, t.4,c.733,c
Ψηφίζομαι, Decerno, t.4,c.716,c. Ψηφίζομαι, Sententiam fero, ib.f. Ψηφίζομαι, Suffragor, ib.g. Ψηφίζομαι, Condemno, ib.h. Ψηφίζομαι, Calculum in vrnam mitto, t.4,c.717,a.
Ψηφίζω, Calculo, t.4,c.715,f. Ψηφίζω, Decerno, t.4,c.716,a
Ψίφινος, t.4,c.715,d. Ψηφὶς, t.4,c.733,b
Ψηφιδωτὸς, t.4,c.717,a. Ψήφισμα, ib.b
Ψηφισματοδότης, ib.f. Ψηφιστὴς, t.4,c.716,c
Ψηφοδέτης, t.4,c.713,c. Ψηφοκλέπτης, ib.f
Ψηφολογία, ib.g. Ψηφολογικὸς, ib.
Ψηφολόγος, ib.f. Ψηφοπηγία, t.4,c.714,a
Ψηφοπώλης, t.4,c.783,b. Ψηφοπώλις, t.4,c.714,b
Ψῆφος, Lapillus, t.4,c.721,c. Ψῆφος, Calculus quo luditur, ib.d. Ψῆφος, Calculus quo computatur, ib.e. Ψῆφος, Calculus iudicialis, ibid. Ψῆφος, Suffragium & ſententia, ib.g.
Ψηφοφορία, t.4,c.714,c. Ψηφοφεία, ib.
Ψηφοφόρος, ib. Ψηφὼ, t.4,c.733,b
Ψηχὸς, t.4,c.703,f. Ψήχω, t.4,c.687,h
¶ Ψιὰ, Suidæ χαρὰ, Gaudium, Lætitia: Heſychio non ſolùm χαρὰ, ſed etiam γελοίασμα, παίγνιον. Sic VERB. Ψιᾶσθαι, idem Heſych. exp. παίζειν, Ludere. At ψίαι, eidem ſunt αἰσχύναι: quæ infrà ψίαι & ψίαν.
Ψιάζω, t.4,c.703,g. Ψιαθὶς, t.4,c.734,b
Ψιαθίον, ib.a. Ψιαθουργὸς, ib.
Ψίαθος, t.4,c.733,g. Ψιᾶσαι, in Ψιᾶσαι.
Ψιαὶξ, idem ac ψιαὶς ſiue ψιαῖς. Heſychius enim ψίαιξα exponit ψιαλίδα.
Ψιαρὸν, eidem Heſych. eſt δολερὸν, Odorarum, Fragrans.
Ψιᾶς, t.4,c.703,g

Ψιβδῶ, Hesychio ὑποπῶ, βδῖ, Sufflat, Pedit.
Ψιδες, eidē sunt ψιάδες, ψακάδες, Guttæ, seu Roris guttæ.
Ψιδύρους, eidem sunt ὀψιβόλους, ψίθυρους, Susurratores, Calumniatores, Obtrectatores. Pro eo apud Suidam, Ψιδωνες, per ω. Infrà Ψιθυρους pro eodem.
Ψίης, vide in Ψίης paulo pòst.
Ψίζω, t.4, c.708, d. ‖Ψιζυμῶν, Hesychio κλαίοντα, Flens, Plorans: pro quo apud Suid. Ψιθυμῶν.
Ψίης, Hesychio μακάριος, ἀδαίμων, Beatus, Fortunatus. Sed scribendum potius Ψίης, vt patet ex accus. ψίητα, quem idem H. & Suid. exp. μακάριον: necnon ex fœminino ψίητα, quod eidem Hes. est μακαρία, ἀδαίμων. facit enim ψίης in accus. ψίητα, vt χαείης χαείητα: & in fœmin. ψίητα, vt χαείης χαείητα.
Ψιλῶσαι, Hesychio & Suidæ ψέξαι, Reprehendere, Vituperare. à them. ψαίνω.
Ψῖσαι, eidem H. est ψωμίσαι, quod & ψίσαι.
Ψιθιὼ, idem H. ἀπώλειαν, Perniciem, Exitium.
Ψῖδία, eodem autore vitis species est & malorum quorundam. Meminit Nicand. in Alexiph. v. 181. vbi schol. quoque vitis speciem esse dicit, eam videlicet quæ & σεσαμία dicitur. Sic idem schol. aliquanto antè, Πεσάμους εἶπε, τοὺς ἀμπέλου σεσαμίας, οὓς καὶ ψίδιας πρὸς παλαιῶν. Inde psithium & melampsithium passum apud Plinium lib. 14, cap. 9. quæ suum saporem, non vini, referre dicit.
Ψῖδμαι, vide in Ψίζομαι.
Ψίδος, Conuinum. v. l. perperam pro ψύδος.

Ψίδυρ, t.4, c.703, h.	Ψιδύρεσι, t.4, c.704, b
Ψιδυρίζω, ib.	Ψιδύρισμα, ib. g
Ψιδυρισμὸς, t.4, c.705, a.	Ψιδυριστὴς, ib. b
Ψίδυρος, t.4, c.703, h.	Ψιλαγία, t.4, c.707, b
Ψιλαγὸς, ib.	

Ψίλακα, Hesychius ψιλὸν & λεῖον: item πῖρόν.
Ψιλαὶ, eidem est πέτρα, necnon κρήνιδες.

Ψιλὰξ, t.4, c.707, e.	Ψιλῆται, ib. d
Ψιλίζω, ib. e	

Ψιλὸν, Hesychio πῖρόν, μακρὸν, necnon ψίλιον. Sed addit, ἢ εἶδος αἴγους. Apud eundē Ψιλίους, πλαγίους, ὑπτίους, Obliquis, Supinis.

Ψιλογαφεῖον, t.4, c.706, f.	Ψιλόδακτις, t.4, c.707, a
Ψιλοθωρηστὴς, t.4, c.706, f	
Ψιλοθωρηστικὴ, t.2, c.206, e. & t.4, c.706, f	
Ψιλοπάρρης, t.4, c.706, g.	Ψιλοπόρος, ib. & t.2, c.105, h.
Ψιλόπουρος, t.4, c.706, h	
Ψιλομηχεία, t.2, c.902, a. & t.4, c.707, a	
Ψιλὸς, t.4, c.705, d.	Ψιλοπάππος, t.3, c.1244, c
Ψιλόπαππος, ib. b. & t.4, c.707, a	
Ψιλότης, t.4, c.707, d.	Ψιλόω, ib. e
Ψίλυρον, t.4, c.708, a.	Ψιλὰς, t.4, c.707, c
Ψίλωσις, ib. g.	Ψιλωτὴς, ib. h. Ψιλωτικὸς, ibid.

Ψίμαρον, Suidæ ἀδιάφθορον. Pro quo apud Hes. ψιμαρόν.
Ψίμμυθος, siue Ψίμυθος, Cerussa: genus coloris quo meretrices iam senescentes fucare faciem solent. Lucil. in Epigr. Οὐδὲ παρειαὶ μύδαι σὺ πεύσῃ. Μὴ ἴδῃσι τὸ σεσωπὸν ἄπαν ψίμυθῳ κατακαπτὸν. Ὥςτε σεσωπῶσι, κἀχὶ σεσωπῶσι, ἔχειν. Et mox, Οὐδὲ γὰρ πάντ' ἔδει παίρειν; οὐπω φόβος Καὶ ψίμυθος τὸν ἐπὶ τῶν Ἑκαβῶν Ἐλένην. Sic Macedon. Epigr. lib. 2, Τὰς ψιμύθου μὴ αἰσχύνεσθε παρειάς. Dicitur ET Ψιμύθιον, siue Ψιμύθιν, idq; in prosa frequentius, attamen & in carmine. Aristot. Ethic. 2, c. 6, πάντ' ἀγαθοῦ λόγου ἐστὶ ἄπαντα αὐτῆς τὰ αὐτὰ ἁμφίεσθαι δεῖ σε, καθάπερ οἱ χῖοι καὶ ψιμυθίῳ τὸν τῆς λευκότητος. Apud Athenæum libro 13, Συμβέβηκε δ' εἶναι μέλαιναν καπνῶσαν ψιμυθίῳ. Ibidem, — αἰσχυνόμενα ψιμυθίου. Vtitur Nicander quoque & Dioscor. quem vide lib. 5, cap. 95. INDE Ψιμυθιοφανὴς, Qui cerussa esse videtur, Cerussam repræsentans. Vtitur ea voce Dioscor. lib. 5, cap. 97, dicēs σκευάσαι μολίβδου optimam esse quæ sit ψιμυθιοφανὴς. Et VERB. Ψιμυθιόω, ῶ, Cerussa illino seu dealbo, Cerussa fuco. Plutar. Alcib. κοσμῶν τὸ σεσωπὸν ὡς αὐτὸ γυναικὸς, ὑποχρέουσαν καὶ ψιμυθιοῦσθαι. Reperitur & Ψιμυθίων & Ψιμυθιάω, per ι, sed ea scriptura minus probanda videtur.
Ψὶν, Hesychius αὐτὸς, Ipsis: (quod & σφὶν) itē αὐτὸν, Ipsum: pro quo & μὶν dicitur.
Ψινάδις, & Ψινάζω, in Ψιναί.
Ψίναδος, Hesychio αἰγὸς εἶδος, Capra syluatica.
Ψιναὶ ἄμπελος dicitur quæ & ῥυαὶ, Vitis cui fructus decidit seu defluit, Vitis quæ fructum amittere solet, vt docui tomo 3, col. 683, d. e. Sic Hesychio etiam ψινάδες sunt αἱ ῥυάδες ἄμπελοι: qui itidem VERB. Ψινάζει exponit ἀπορρεῖ: sed addēs, dici non solùm de fructu infirmiore, sed etiam de foliis. Theophrastus id ψίνασθαι vocat, vt videbis t. 3, c. 683, d.
Ψινδιᾶσθαι, Hesychio est κλαίειν, Flere, Plorare: quod & ψίζεσθαι siue Ψίθεσθαι. AT Ψίνδος, eidem est τέρψις, Delectatio, Oblectatio. Ψίνδεσθαι verò aliud est, vt docui in præced. ψιναί.
Ψινθὸν, eidem Hesych. est φαῦλον, Malū: itidémque Suidæ.
Ψὶξ, t.4, c.708, e
Ψῖττα, & Σῖττα, sunt βουκολικὰ ὀπτήσιμα quibus vtuntur οἱ περὶ δίωξιν τοῦ βοὸς, vt tradit scholiastes Theocriti. INDE Ψιττάζειν, quod Pausanias esse dicit τὸ μιμητικῶς φθέγγεσθαι, Pastoricium illud ψῖττα sonare, teste Eustathio. Meminit Hesychius quoque, scribens & ipse ψίττα (oxytonus eius codices habent ψιττὰ) esse μυθικὸν ὀπτήσιμα: & Ψιττάζειν, ψιττὰ ὀπτοποιεῖσθαι. Forsitan autem hoc Ψῖττα deriuatum est ex Ψίττειν, quod idem exponit τάχιον, ἅλλεσθαι, Citò, Velociter. vt sit vox pastoritia qua pecus ad celerius progrediendum incitant. Pro eodem infrà ψίττα. ‖Portò reperitur Ψίττα & pro ψίττα, quod genus est piscium latorum, passer secundum Gazam. extátque ea scriptura non apud Plinium modò, vt suprà docui, sed apud alios etiam. Nam apud Athenæum legitur DIMINVT. Ψιττάδιον: libro 3, ex Anaxandride, Καὶ ψιττάδιον μετὰ κυβιδαρείων. ET Ψιττακὸς affertur pro Passeris piscis effigiem repræsentans.
Ψιττάκη, Psittaca, Indica auis humanā vocē imitans, veluti quæ hominis more πλατύγλωττος sit, vt est apud Aristot. Hist. animalium lib. 8, cap. 11. Ab aliis DICTVM Ψιττακὸς, velut ab Athenæo lib. 9, & Plutar. in lib. De solert. anim. Itémque Psittacus à Latinis. Vocatur etiam Σιττακὸς: in Cretiana verò epitome legitur & Βίττακος, Indicorum initio. Cætera vide apud Ælianum, Oppianum & Plin.
Ψιττακία, est εἶδος ὑποδήματος γυναικείου, autore Hes.
Ψιττάκια, τὰ, à nonnullis vocantur ea quæ Syri πιτάκια, Posidonius βιττάκια, Nicander ἀκείως appellat φιτάκια, teste Eust. Itidem Geoponicōn Lib. 10 Damogeron ψιττάκια dicit quæ Diophanes πιτάκια.

Ψιττακὸς, in Ψιττάκη.	Ψίττιον, t.4, c.708, g
Ψιττοδὴς, in Ψίττα	Ψίττος, ibid.
Ψιφὶ, t.4, c.708, h.	Ψιχαίσπυξ, ib. f,
Ψίχλαια, ib. g.	Ψιχίον, ib.
Ψιχιὰς, ib.	Ψιχὼ, ib. e
Ψίω, t.4, c.703, f	
¶ Ψόα, t.4, c.700, a.	Ψοφερὸς, t.4, c.711, f
Ψόγος, ib.	Ψόγος, ib. c

Ψόθιον, Hesychio σκολιὸν, Tortum, Tortuosum, Obliquū. Idē Ψοθίας exp. ψευδεῖς: sed addens, à Laconibus ita dici τὸν σίμαχον. Suidas à Cretensibus πὶ ψιυδῆ vocari ψόθια tradit.
Ψοθίλλειν, Hesychio est ψοφεῖν, Strepere, Strepitum edere: forsan à ψοθὸς quod ei est θόρυβος. Idem idipsum ψοθὸν exponit etiam μέλαν, Nigrum: vnde erit Ψοθίον, quod eidem est αἰθαλῶδες. Apud eundem Ψοθὸς & Ψοθία pro ψώρα, ἀκαθαρσία: & Ψοθωτὸν, αὐχμηρὸν, Squalidū. Suid. quoque ψόθος pro ἀκαθαρσία affert ex Phrynicho. Dicitur & Ψαῦθος pro ψόθος.
Ψοιὰ, pro ψόα dicitur, vt χοιὰ pro χόα. Suid.
Ψοῖνις, Hesychio & Suidæ ὁ ἀλαζὼν, Iactator.
Ψοῖνος, eidē Suidæ κινδὸς, Cinis. quod idē ψόφος & ψίμμος.

Ψολόεις, t.4, c.734, d.	Ψολόεντες σκιπποὶ, t.3, c.858, b
Ψολοεσσία, t.4, c.734, c.	Ψολοεσσίας, ib. d
Ψόλος, ib. b.	Ψολόω, t.4, c.735, a

Ψόμμος, Hesych. ἀκάθαρσία, κάπνισις, quod & ψόφος & ψόλος.

Ψοφέω, t.4, c.736, f.	Ψόφημα, t.4, c.737, a
Ψοφητὸς, ib.	Ψοφοδὴς, t.4, c.736, c
Ψοφοδεὴς, ib. d.	Ψοφοδὴς, ib.
Ψοφομανὴς, ib. e.	Ψοφοποιὸς, ib.

Ψίφος,t.4,c.735,f.
¶Ψυα,t.4,c.700,a.
Ψυγμός,ib.b.
Ψύγω,ibid.a
Ψυδρὴ χέρσος,Hesychio est ἁλμυρὰ, ἀλίγη. quo ferè sensu & ψαδνή.
Ψύδρακες, & Ψυδράκια,dicuntur ἐξανθήματα quædam ἐλκώδη καὶ πυρώδη,sua sponte in summa cute erumpentia,teste Polluce, qui ea & φλυκταίνας & κόνδυλα dicit epitheticis, addens, vtplurimùm ea depasci collum & latera,nonnunquam manus & pedum vestigia. Paulus Ægin.esse dicit μικρὰς ὑποσχὰς φλυκταίνων ὁμοίας:alti pustulas albidas per summa scatentes:quas ab Hippocrate φλύκτας & φλυζάκια dici, ab aliis medicis φλυκταίνας siue φλυκτίδας. Meminit Dioscor.l.5.c.119,dicens ψυδράκια τὰ ὠφελῆ, Albidas capitis pustulas quæ psydracia nominantur.
Ψυδρὸς,t.4,c.721,b.
Ψυδρόω,t.4,c.721,a
Ψύθια, Hesych.ὀλιγοχρόνια: afferens & Ψύθιος pro ἁλμυρὰ,ἀλίγη.sed addens & ψευδεῖς.
Ψυθιστὴς, t.4,c.722,b.
Ψύθω,ib.
Ψυθῶντες,Hesychio ὀλιγόβιοι:qui suprà ψιδῶντες.
Ψυκτὴρ,t.4,c.738,c.
Ψυκτηρία,ib.f.
Ψυκτηρίδιον,ib.d.
Ψυκτικὸς,ib.g.
Ψύλα,Ψύλλιον,Ψυλλόβρωτος,in sequ.Ψύλλος.
Ψύλλος,ου,ὁ,& Ψύλα,ης,ἡ, Pulex: animalculum è succo carnis viuens & cortu generans πυὸς καλυμμάτιον ἑαυτῆς,vt & ὁ φθὶρ, pediculus, teste Aristot.Hist.anim.lib.5,cap.31. Masculinum Ψύλλος schol. Aristoph.communis linguæ esse dicit,(vtuntúrque eo interpretes Bibliorum,Reg. l.1,c.24) at fœminineum ψύλλα, Atticum. Sanè hoc frequentius illo est apud quosuis scriptores. ¶Nec verò hominem solùm infestant αἱ ψύλλαι, sed olera etiã. Theophr.Hist.plant.lib.7,cap.5, πεῖα δὲ γίνεται παῖς μὲ ῥαφείοις, ψύλλαις δὲ ἁπλῶς, καὶ πᾶσι. Sic Anatolius Geopon.lib.12,αἱ κράμβαι ὑπὸ τῶν ψυλλῶν μᾶλλον βλάπτονται. INDEQVE Ψυλλόβρωτα dicuntur quæ ab eiusmodi pulicibus adesa & corrosa sunt. Ibidem, γίνεται λαχανα ψυλλόβρωτα ἐκὶ τοῖς σπέρμασιν αὐτῶν ὑπὸ τῶν σκωλήκων ἐλίγον ὕμβρον μίξης. Sic Columella in suo Horto, Paruulus aut pulex irrepens dente lacessat. Vide & Pallad.lib.1,c.29: & Plin.lib.19,cap.10.vbi tamen peiperam Culices scriptum pro Pulices. ¶Ψύλλα dicitur etiam genus phalangii,nimirum μικρὸν καὶ ποικίλον καὶ ὀξὺ καὶ πηδητικὸν,teste Aristotele Hist.animal.lib.9,cap.39:vbi etiam addit esse simile τοῖς καλυμβίοις λύκοις. A superiore ψύλλα DICTVM Ψύλλος,ου,τὸ, Psyllium, propterea quòd semen ferat pulici simile, vt tradit Plinius libro 25,cap.11.sicut & Dioscor.lib.4,cap.70,habere ipsum scribit κεφάλια ὑφ' ἄκρου σωτικοειδῆ ὡς εἰς σπόριμα ψύλλης ὅμοιον,μέλαν,σκληρόν. NECNON VERB. Ψυλίζω, Pulico.hoc est Pulices venor. Verùm & Ψύλλακας dici τοὺς ψύλλας refert Hesychius. AT Ψύλλοι, Psylli, populi Libyæ qui & ipsi à serpentibus non lædantur, odore suo eos fugantes,& aliis qui læsi ab illis bestiis fuerint,venenum suctu extrahunt. Plinius lib.7,cap.2, Psyllorum corporibus ingenitum fuit virus exitiale serpentibus,vt cuius odore sopirent eas. Ibidem dicit esse gentem Africæ à Psyllo rege dictam. Vide & Cornelium Celsum lib.5,c.26. Inde Ψυλλικὸς χάρις, Præstigiator Psyllum agẽs,apud Hesych. Et Hieronymus Pammachium appellat ψυλλία φ Psylli in modũ venenis obtrectatorum occurreret.
Ψύλλων,ωνος,ὁ, Psylon:pisces in litoribus pariens,vt tradit Aristot.Hist.anim.l.6,c.14.Gaza fullonem vocat,legẽs forsitan φύλλων.
Ψύξις,t.4,c.738,e
Ψυχὴ γῆ, dicitur λυσσῶσα χέρσος, Terra inculta & horrida, seu squalida : ac Ψυχρὸς,ὁ ἀκαθαρτος,à Psyra seu Psyria, insula paruula & horrida. Hesych.
Ψύχα Hesychio autore dicitur ὅτι τὸ ζεχὸς ἀποφαμμῶν.
Ψυχαρὸν,eidem est σκαφίον, & φορύχνιον.
Ψοφώδης,t.4,c.736,f
Ψυχαῖον,t.4,c.740,c
Ψυχμὸς,t.4,c.738,d

A Ψυχὸν,idem Hesych.esse dicit πτύελον,Sputum : afferens & VERBVM Ψύχω pro πτύω, Spuit. A sono hæc fuisse arbitrantur.
Ψυχαγωγία,t.4,c.753,a.
Ψυχαγωγὸς,ibid.g
Ψυχαγωγῶ,t.4,c.744,h. & c.753,a
Ψυχαγωγὸς,t.4,c.753,c.
Ψυχαιμία,t.4,c.757,f.
Ψυχανὶς,t.4,c.745,b.
Ψυχάπαρος,t.4,c.753,d
B Ψυχὴ,Anima,t.4,c.747,g. f. Ψυχὴ, Homo,t.4,c.751,a.
Ψυχὴ,ib.c.
Ψυχία,t.4,c.740,d.
Ψυχικὸς,ib.
Ψυχικαὶ χῶραι,t.4,c.745,b
Ψυχοδιάκτης,t.1,c.901,c.& t.4,c.751,c
Ψυχοδότης,t.4,c.751,d.
Ψυχολάπης,t.4,c.751,d.
C Ψυχομαχέω,ib.e.
Ψυχοπαννὶς,ib.
Ψυχοπομπὸς,ib.f.
Ψυχορραγέω,t.4,c.751,h.
Ψυχορροφέω,ib.b.
Ψυχοσπασία,t.4,c.753,c.
Ψυχοτακὴς,ib.
Ψυχοτρόφος,ib.
Ψυχουλκούμενοι, t.4,c.751,c.
Ψυχόω,t.4,c.757,f.
D Ψυχρόμα,ib.e.
Ψυχρόλαπτος,t.4,c.746,g.
Ψυχρίζω,ib.e.
Ψυχρολοχία,t.2,c.740,h.
Ψυχρολόγος,ib.
Ψυχρολυπία,t.1,c.723,g.& t.4,c.746,d
Ψυχρομητρία,t.1,c.725,a.& t.4,c.746,d
Ψυχροποτικὸς,t.4,c.746,e.
Ψυχροποσία,ib.
Ψυχροπότης,ib.
E Ψυχρὸς,t.4,c.746,d.
Ψυχροφίβιος,t.4,c.746,f.
Ψύχω,Frigefacio,t.4,c.737,d.
Ψύχω, Flo,ibid.b.
Ψύχωσις,t.4,c.757,h.
Ψυχωφελὴς,ib.e
¶Ψῶ,cõtractum ex ψάω,significat vel κατακόπτω,κόπτω nuem reddo, In minutas partes concido : vel T vnde ψαίω:vel Vro,καίω: vnde ψωλὸς & ψιλὸς. F de in Ψάω. Vide verò & ψῶσαι.
F Ψώα, Fœtor.Odor teter:ἡ δυσωδία, Suidæ,in hoc h chio,ἄτακτον ὄζον ψώαν ποιοῦσαν. IDEM Y sychio enim ea est σαπρὰ δυσωδία, Fœtor putr marcidus. Apud eundem Ψωΐζος,itidem dyr expositum & ἀηδὲς ὀχετὸς,μίσητα,necnon μύσος, χμὸς. Ac vt ψωΐζος hoc ei est αὐχμηρὸς, I T μοι affert pro αὐχμηρὸν, Squalidum. D Ψῶλα,cuius Etymol.& Lex.meum vetus mem Ψῶλα, & Ψῶλαι, (inquiunt) ambo significant δύσω. vt, ἄτακτον ὄζον ψῶλαι ποιοῦσιν. Memini ψῶλα, Suidas quoque, hoc eius exemplum a Eupolidis Marica, ὃς ὑμένας τοῖς πραγματικοῖς λω ζων ὑπεμψέτι. sed dicens esse speciem morbi, πρὸς μετὰ δυσωδίας,pruritum seu prurigi fœtore coniunctam.
Ψωδαρίας,in præced.Ψῶα. Ψῶλα,ib.
Ψωθὸν,t.4,c.710,d
Ψῶλα,in Ψῶα. Ψῶλος,ibid.
G Ψωλὸς μυελὸς,ex Galeni lib.5 De locis affect.a Spinalis medulla,quæ & νωτιαῖος siue ῥαχίτης
H minatur. Sed scribendum Ψωλὸς μυελὸς,& dus ὁ ἐν τοῖς ψοΐοις.
Ψωλὸς,affertur pro Mentula:sed ἀμαρτάνων.
Ψωλοκοθὼς,Hesychio ὑδατὸς ἄξιος, Nullius pret
Ψωλὸς,t.4,c.735,a
Ψώμικες, Hesychio esse videntur Vermicul

frumenti depaſcentes.

Ψώμιγξ, eidem eſt σπύρωμα, aliis Linteolum quod carnes à culicibus tutatur intectum.

Ψωμίζω, t.4,c.709,d. Ψωμίον, ib.c
Ψωμισμα, t.4,c.710,a. Ψωμοῦ, t.4,c.709,d
Ψωμοκαπηλεῖον, t.2,c.56,g.ob & t.4,c.709.b
Ψωμοκόλαξ, t.1,c.56,g.obiter. & t.4,c.709,a
Ψωμοκόλακος, t.4,c.709,b. Ψωμολόχος, ib.
Ψωμοποιός, ib.c. Ψωμὸς, t.4,c.708,h
Ψώρα, t.4,c.758,a. Ψωραχιάσης, ib.g
Ψωρελέος, ib.h. Ψωρίασις, t.4,c.760,a
Ψωριάω, t.4,c.759,c. Ψωρικὸς, t.4,c.758,h
Ψωροπτελεῖ, t.4,c.760,c
Ψωρὸς, ibid.b.c. At Ψῶρος, Heſychio eſt παιδίσκης, Puellæ.
Ψωροφθαλμία, t.4,c.760,c. Ψωρώδης, t.4,c.758,h
Ψῶσαι, Heſychio θάλψαι, Fouere, Calefacere. Apud Suidã verò Ψῶσαι, θάλπουσαι, ex Herodoto. quomodo & Corinthus ſcribit Iones ψῶσαι dicere pro θάλπουσαι: apud quos & Ψᾶ eſſe ἀχρειωτὸν ἀποσκώμμα.
Ψωχὸς, t.4,c.710,f. Ψᾶχος, ib.
Ψωχῶ, ibid.

Ω

Ω, t.4,c.761,2.b. Ὦ t.4.c.763,d
Ὦ, verbum, t.4,c.761,b. Ὧ aduerbium, ibid.& 763,a. Ὦ βάλανοι, t.1,c.10,c. Ὦ γῆ, t.4,c.763,b.ob. Ὦ γῆ καὶ θεοί, ibid. Ὦ Ζεῦ, ibid. ob. Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, ibid. Ὦ Ζεῦ ξένιε θεοί, ibid. Ὦ λαοὶ, t.1,c.10,c. Ὦ νύμφαι, t.4,c.763,c. Ὦ πάτερ, ib. c. Ὦ πάτ, siue Ὦ πάτ, t.1,c.1182,c.
Ὧ, t.4,c.761,c
Ὧ, t.1,c.1508.b & t.4,c.761,c. Ὧ ἦ, t.4,c.761,f.
Ὧ μῆ, ib. Ὧν, t.1,c.1502,c
¶ Ὦα, t.1,c.1251,a. ὠὰ & Ὠᾶ, ib.c
Ὠά, ᾷ, t.1,c.1251,c. Ὠ ᾄδω, t.1,c.1554,e
Ὠάκεον, t.4,c.786,c. Ὠαὶ, t.1,c.1550,d
Ὠαπεθύσαμαι, Dores pro ἀκούσαμαι dicunt, vt eſt apud Suidam. Apud Heſychium legitur Ὠασαν, ἤκουσαν, ἀκούσομαι.
¶ Ὠβάζειν, Ὠ βάξαι, Ὠβάτης, in ſequ. Ὠβή.
Ὠβα, Argiui vocant πώλη, Oua, vt eſt apud Heſychium, apud quem & alia vide vnà cum compoſ. ὠβαγωγὸς.
Ὠβή, ῆς ἡ, Tribus, Pars populi in certas claſſes diſtincta: dialecto Laconica. Plutarchus enim in Lycurgo, p.78, quum inter alia adduxiſſet hæc ex rhetra quadam, φυλὰς φυλάξαντα, καὶ ὠβὰς ὠβάξαντα τριακοσίους ἀρχαγέταις καταστήσαντα, ὥρας δ' ὥρας ἀπλάζειν, ſubiungit, hoc loco φυλὰς φυλάξαι καὶ ὠβὰς ὠβάξαι eſſe διέχειν καὶ καταπεῖσαι πλῆθος εἰς μοίρας, diſpeſcere & diſtribuere populum in partes: quarum partium quaſdã, φυλαί, quaſdam, ὠβαὶ ibi nominari. Ab hoc ὠβὴ præter verbum ὠβάζειν eſt & NOMEN Ὠβάτης, cuius Heſych. memmit, ὠβάτας dici tradens ἓξ φυλέτας, Tribules ſeu contribules, Eiuſdem tribus homines. Apud eundem H. Ὠβὴ, πόλις Λακωνικῆς.
Ὠβεκατε, Heſychio eſt ὥμαρτο, Fato deſtinatum erat.
¶ Ὠγηΐδαι, Ὠγήϊος, Ὠγήνος, in Ὠγύη.
Ὠγη, Suida eſt ἐξαίφνης: Heſychio autem καίμα, & φάλαγγος πῆχαι ἢ πάχος.
Ὠγύη, eidem Heſ. eſt Ὠκεανὸς, Oceanus: ET Ὠγηΐδαι, eidem Ὠκεανίδαι, Oceanidæ, Oceani proles. Ὠγύγιον verò, idem eſſe dicit παλαιὸν, Vetus. Sic Suidæ etiam Ὠγήνιοι (necnon Ὠγηΐδαι) ſunt παλαιοὶ, Vetuſti, Priſci: ab Ogeno quodam, quem Ὠγήνιον dicit fuiſſe ἀρχαῖον θεὸν, antiquum deum. Oceanum verò antiquiſſimum eſſe Homerus docet, vocans eum θεῶν γένεσιν, deorum originem.
Ὠγμὸς, Heſychio φωνὴ μετὰ τῆ ὀσβενθήσεως ἅμα τὴ χειροτονίας. Deriuatum ab ὤζω, quod vide.
Ὤγνυον, Aperiebantur: ab ὄγνυμι quod eſt ἀνοίγω. At Ὤγνυ, Aperiebam, ab ὄγνυ.
Ὠγύγιος, Ogygius: pro antiquo ſeu vetuſto accipitur, ab Ogygo antiquiſſimo Thebanorum rege. Ita Ὠγυγίη Τύρος, Antiqua Tyrus, Dionyſ. De ſitu orbis. vt & Maro dicit Vrbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni. Et Ὠγύγια τυχὸ, apud Heſych. παλαιὰ. At Ὠγυγία, ἡ, nomen inſulæ Calypſûs apud Hom.
Ὠγυγὶς, Suidæ eſt λίμνη, Palus ſeu Lacus.
¶ Ὠδὶ δεχαμένω, Heſychio ὠνησάμενος, Emit.
Ὠδὶ δέξατο, idem affert pro ἐδίδαξεν, Docuit.
Ὦδ' δωκεν, idem exp. ἀπέδωκε, Reddidit.
Ὤδι, t.1,c.1156,a. Ὤδι autem, Oluit: præt. med. ab ὄζω. At Ὤδιε, Tumebat, ab οἰδέω, à quo & ὤδηκα, Tumui, ſiue Tumeo.
Ὠδῖνες, t.1,c.116,b. Ὠδὶν, t.1,c.115,g.
Ὠδυκὸς, t.1,c.1198,h
Ὠδὶ, t.1,c.1556,e.& t.3,c.651,g.obiter.
Ὠδικὸς, t.1,c.116,a. Ὠδικῶς, ib.
Ὠδὶν, t.1,c.1187,c. Ὠδινηρῶς, t.1,c.1188,a
Ὠδινολόων, t.1,c.1187,g. Ὠδίνημα, t.1,c.1188,e
Ὠδίνω, ib.a. Ὠδὶς, t.1,c.1187,c
Ὤδωδε, Oluit: metri cauſa pro ὄδωδε, ab ὄζω, in Epigr.
Ὠδὶς, t.1,c.115,h
Ὠδύνη, & Ὠδυσις, Heſychio ὀργὴ, μέμψις, Ira, Indignatio, Increpatio: ὦδαί τε ὀδυσσάσθην, quod eſt ὠργίσθην, ἀχθεσθην, μεμφθην. Sunt & qui ὠδύζεσθαι per ω ſcribant pro ὀδύζεσθαι.
Ὠδῶν, idem Heſych. οἴδων, Liminum. Doricum id eſt, vt μοῦσᾶν pro μουσῶν.
Ὤδωδε, Oluit ſeu Olet: pro ὄδωδε, ab ὄζω, apud eundem.
¶ Ὠέ, dicitur eſſe aduerbium dolentis.
Ὠέον, t.4,c.786,c
Ὠέπα, apud Heſychiũ πολίτας, Ciuis. ſed ſcribendum puto ὠΐτας: ex quo fit ὠΐται.
Ὤετο, Putabat: ab οἴομαι. Significat & Suſpicabatur.
¶ Ὤζειν, eſt τὸ ὦ λίγα, vt οἰμώζειν τὸ οἴμοι λίγα. hoc eſt Dicere ὁ, Exclamare cum admiratiua particula ὦ. Vtitur eo Æſchylus: ſed & Ariſtoph. in Veſpis, dicens, ὦ ναὶ οἱ θεαταί.
¶ Ὠή, dicitur eſſe aduerbium clamantis ſeu vocantis, apud Euripidem.
Ὠιήθην, Exiſtimaui, Putaui: aoriſt. 1 paſſ. verbi οἴομαι, ex inuſ. them. οἰέομαι mutuatus.
¶ Ὤϊκω, t.4,c.764,b. Ὤϊπνος, t.4,c.765,d
Ὠϊόλος, t.4,c.771,a. Ὠϊστὸς, ib.d. Ὤϊκω, t.4.c.764,c
¶ Ὤϊα, t.1,c.1153,f
Ὠΐαι, Heſychio μαλωτὰι, λίγνα, ἄκραι, ἴφθιμα, Pelles lanatæ, Fimbriæ, Extremæ oræ. qua & φαί.
Ὠΐγωνι, poeticè pro ὤγυιαι ſiue οἴγυιαι, ab οἴγνυμι quod eſt Aperio. Homerus Iliad. β, Πᾶσαι δ' οἰγύιαι πύλαι.
Ὠίδει, Heſych. ᾠδὴν, Cantum: quæ & ἀοιδή.
Ὠίδης, eidem eſt οἰδὸς, Limen.
Ὤϊετο, Putabat: ab οἴομαι. Ex Hom. Od. υ affertur pro Meditabatur, Animo moliebatur.
Ὠΐζει Heſychio ὄπιθεν ἥπται, Inſidet, Sedet ſuper.
Ὠϊζύες, idem affert pro θλαπτοῖαι: & Ὠϊζυρὸς pro μοχθηρὸς. Quæ frequentius ſcribuntur per ο μικρὸν.
Ὤϊξε, pro οἶξε ſiue ᾤξε: ab οἴγω. apud Hom.
Ὤϊον, t.4,c.786,c
Ὠϊόμενος, Putauit: ab οἴομαι, in Epigr. Ab eodem eſt ὠϊσάμην: & paſſ. ὠϊόθη, & ὤϊστο.
Ὤϊξε, Heſychio ὑπέλυσε: apud quem & Ὠϊκέχθαι, expoſitum itidem ὑπολύσαι, necnon ἄνοιξαι.
Ὠΐχετο, idem affert pro ἀπῆλθε.
Ὠκέα, t.4,c.771,c. Ὠκέα, ib.b
Ὠκαίνος, t.4,c.774,a. Ὠκαίνη, ib.

Ωκεανίτης,ib.
Ωκεανίτις,ib.
Ω ωος,t.4,c.773,c
Ωκιστ, siue Ωκεν, Habitabat:ab οἰκίω.
Ωκιλωτης, Hesychio φθονερός, Allapsi:quod potius ὀκνηλάτης per ω, vt pote ab ὀκνηρὸς.
Ωκιμος,t.4,c.772,f
Ωκλάς, Hesychio ἀνώνυμα, Inaures.
Ωκύμορος,t.4,c.773,c.
Ωκυμορώτερος,ib.b
Ωκυμορώτατος,t.4,c.773,b
Ωκυπόρος,t.4,c.772,f.
Ωκύπορος,ib.
Ωκύς,ib.a
Ωκυτόκια,t.4,c.772,b.
Ωκύτοκος,ib.
Ωλένη, Miserabatur:ab οἰκτείρω.
Ωλενος,t.1,c.371,d. & t.4,c.772,c
Ωλοβόλος,t.1,c.669,g
Ωλοβόας,t.4,c.772,c.
Ωλοβώτης,ib.
Ωλοθρεύτωρ,t.4,c.772,d.
Ωλοθρος,ib.
Ωλόθυρτον,ib.
Ωλομαι,t.4,c.773,a
Ωλόμελος,ib.
Ωλόω,t.4,c.772,c
Ωλοοιτρος,t.2,c.843,c.
Ωλοπτης,t.1,c.1713,h
Ωλοπτη,t.1,c.1714,a.
Ωλοποδης,t.3,c 514,h
Ωλοοπτος,t.4,c.772,d.
Ωλώπορος,t.3,c.1715,a
Ωλώπτης,t.3,c.514,c.
Ωλώπτορος,t.1,c.1717,b
Ωλωρον,t 3,c.683,b.
Ωλωρος,ib.
Ωμαρτον,ib.a
Ωμαστης,t.4,c.772,c.
Ωμαστικὸν,t.3,c.1536,a
Ωμαστικὸς,ib.
Ωμαστικὸς,ib.
Ωμαστὸς,ib.
Ωμάτερος,t.4,c.774,e
Ωμάτιον,ib.b
Ωμάτιος,ib.
Ωμάτιος,ib.
Ωμαφαγία,t.4,c.774,e
Ωμαφάγος,ib.b
Ωμβρος,t.1,c.623,f.
Ωμβρος,ib.
Ωμέλιον,ib.c.
Ωμέλιος,t.4,c.775,a.
Ωμηστὴς,t.4,c.775,b
Ωμηστικὸς,ib.e
Ωμηστικὸς,ib.
Ωμηστὸς,ib.b
Ωμηστύς,ib.
Ωμηστύς,ib.
Ωμηστύς,t.4,c.775,b
Ωμηστύω,ib.
Ωμηστύω,ib.
Ωμηστύω,t.4,c.775,c
Ωμηστύω,t.4,c.775,f
Ωμηστύω,t.4,c.775,f
Ωμηστύω,t.4,c.775,f

in Auibus,ſchol.τὸ ὠὼὼ dicit eſſe κίνημα τῆς ὑπερτάτης καταφωνήσεως: quemadmodum in Ranis rurſum Charon appellens dicit ὦ ὦτ, ὦ βραδυλε. Vbi nota ſcriptum eſſe diuiſim.

Ωσκύφιον,t.4,c.785,f.
Ὠσπάω,ib.g
Ὠσπάζω,ib.g
Ὠσπίς,ib.f
Ὡσσάριος,ib.g.
Ὠσφυλακίω,ib.h
¶ Ὠπάζεσθαι,Heſychio ὁρᾶν,σκοπῆν, Videre, Contemplari: ab ὤψ quod eſt Oculus.
Ὦβ,t.2,c.1506,b.
Ὠβ,pro χβ,t.2,c.1508,b
Ὠπιασάσθαι,apud Heſych.ὀψιάσθαι.quod & ὠπιάσασθαι.
Ὦπις,Doricè pro Οὖπις dicitur:quod vide.
Ὦπαι,Heſychio ἡ ὀπὴ χειρὸς πληγή, Ictus qui manu fit.
Ὠπισμένος,t.1,c.1371,a.
Ὠπισμένως,ib.
Ὦπλος,pro ὁ ἁπλοῦς dicitur.at ὡπλί pro ὦ ἁπλᾶ.
Ὦρα,t.1,c.1416,h
¶ Ὥρα,t.4,c.795,f.
Ὥρα,Tempus,t.4,c.786,d.& 787,b.
Ὥρα, Flos ætatis,t.4,c.787,g.
Ὥρα, Hora, ibid.f. & pro Die,ib.
Ὥρα, Pulchritudo,t.4,c.788,a.
Ὡραῖα,t.4,c.793,a.c.
Ὡραίζω,ib.f.
Ὡραιοπαλῶ,ib.d.
Ὡραιοπλῶ,ib.d.
Ὡραῖος,t.4,c.791,h.
Ὡραῖος,ib.
Ὡραιόω,ib.g
Ὡραιόω,t.4,c.798,e.
Ὡραιότης,t.4,c.793,e
Ὡραϊσμός,ib.g
Ὡραϊζω,ib.h
Ὠρεία,Heſychio χελιδόνων ὀροφή,Hirundinum tectum.
Ὡρεατικὰ,eidem eſt ἱμάς,Lorum.
Ὡρεατὸς,t.2,c.1542,e.
Ὡρεπλόκιον,t.4,c.788,c
Ὡρεπλόκος,t.4,c.795,c.
Ὡρεπλοκέχρος,t.3,c.1150,c
Ὠρήσιος,t.2,c.1430,e.
Ὥρησις,t.2,c.1429,h
Ὡρηφόρια,t.2,c.1430,b
Ὡρηΐζαται,Heſychio χαίρει:item ἐείζεται.pro quo poſteriore diceretur potius ὀργάζαται. Paulo antè & ὥρηται attulerat pro ὤειται,ἐχαίρει.
Ὡρηφορικὸς,t.2,c.1436,d.
Ὡρηφορικὸς,εἰς,t.2,c.1430,a
Ὦρια,Doricè pro Ionico οὖρια,hoc autè pro ὄρια,ab ὅρος.
Ὡριθγα,propr.t.2,c.1464,c
Ὡρεῖον,in Pandect.Græc.pro Latino Horreum: & Ὡρεακὸς,pro Horrearius. Suidas φιλῶς habet Ὠρεῖα, expo nens ταμιεῖον.
Ὡρίωμεν, Videbamus, Ionicè pro ἑωράωμεν:apud Herodotũ. Itémque ὥρεον pro εἶδον seu ὤφθην,a ὁράω.
Ὦρες,per contractionem pro ὄαρες siue ἄορες,Coniuges, Vxores.Hom.Il.1,ἀλλοῖσι κελεύεις Λαοῖσι μιχέμεν καὶ ἀμωήμεναι ὤρεσιν. Vbi Euſtath.quoque exp.γυναιξὶ συμζυγίαις αἰδρασι. At Ὦρες apud Heſych.πύργοι ὠχυρωμένοι,& κατοικίαι.
Ὡρίπολος Ἀπόλλων,in Epigramm. Temporum ſeu horarum dator.
Ὡραιλεσης,t.2,c.1464,c.
Ὡρεσίτροφος,ib.
Ὡρδίω,t.4,c.638,c.
Ὡρέω,ib.c
Ὡρέω,t.4,c.795,e
Ὡρεων,Ionicè pro ὡρῶν, Temporum, Horarum: ab ὥρα.
Ὦρη,t.4,c.786,c.
Ὥρημα,t.4,c.798,c
Ὡρήσω,ib.d
Ὡρητύς,Heſychio eſt πόρωσις: forſan ab ὥρη quod eſſe dicit πάθος.
Ὡρία,t.4,c.795,a.
Ὡριαίως,t.4,c.794,h
Ὡριαῖος,t.4,c.795,b.
Ὡριαίως,ib.
Ὡριγλῶς,t.2,c.1470,b
Ὡρίγνωτι,apud Hom.Od.ρ,per ſynaliphen pro ὦ ἐρίγνωτι.
Ὡρίζω,t.4,c.798,e
Ὡρίζεσθαι,t.4,c.788,e.
Ὡρίθγα,propr.t.2,c.1464,d.
Ὡρικὸς,t.4,c.794,c
Ὡρικῶς,ib.d.
Ὡρικὸς,ib.f
Ὡρικὸς,per ſynaliphen pro ὁ ἀρικὸς dicitur: at Ὡρικὸς pro ὦ ἀρικὸς.
Ὡρικὸς,t.4,c.795,a
Ὡρικώπια,apud Heſych.ὑφάκτυπα,ἐπιμορίδια:ſed metuo ne perperam pro Ὡρικῶπις, ὑφρικωπὶς ἐπιμορίδιος,vt eſt apud Suidam.
Ὥρμιος,per ſyncopen dici traditur pro ὠμόμιος, ab ὠμός. At ſcribendo Ὥρμιος tenui ſpiritu,erit ab ὅρμος.
Ὥρμοι,affertur pro Diuerticula:ſed ἁμαρτύρως.
Ὡροσκαφία,t.4,c.788,e.
Ὡροσκόπος,ib.d
Ὡροσκοπῶ,ib.e.
Ὡροσκοπικὸς,ib.f
Ὡρολογητὴς,ib.
Ὡρολόγιον,ib.g
Ὡρομαῖος,t.4,c.789,a.
Ὡρομαίως,t.4,c.788,h
Ὡρόμηρ,t.4,c.789,a.
Ὦρον,t.2,c.1490,b
Ὦρος,t.2,c.1489,g.
Ὦρος,t.2,c.1464,a
Ὦρος,t.4,c.795,b.
Ὡροσκοπῖον,t.4,c.789,c
Ὡροσκοπῶ,ib.d.
Ὡροσκοπία,ib.e
Ὡροσκόπος,ib.b.
Ὡροσκόπος,ib.
Ὡρόχαλος,t.2,c.1464,a
Ὦρσα,Excitauí.& Ὦρτο,Excitatus eſt.ab ὄρω.
Ὦρτις,Heſychio βωμὸς,Ara:forſan ab ὄρω.
Ὡρυγὴ,t.2,c.1480,c.& t.4,c.799,d
Ὡρυγμὸς,t.4,c.799,d.
Ὡρυδὸν,ib.
Ὡρυθμὸς,ib.c.
Ὡρύομαι,ib.a
Ὡρύω,ib.
Ὡρύωμα,ib.c
Ὡρφωσεν,t.2,c.1694,a
Ὡρχεῶντο,Ionicè pro ὠρχοῦντο,Saltabant:ab ὀρχέομαι.
Ὀρχίμος,per ſynaliphen & ſyncopè pro ὁ ἐφορχόμενος, Qui auſpicatur.
Ὡρώρει,Excitabatur,pro ὡρμᾶτο:ab ὄρω.
¶ Ὡς,Vt,Sicut, Tanquam,t.4,c.799,c. Ὡς,Perinde ac ſi, c.801,c. Ὡς,de proportione dictum,c.802,a. Ὡς, comparationi adhibitum,ib.c. Ὡς,Circiter,ib.d. Ὡς,Fermè,Ferè, Propemodum,ib. Ὡς,Vt, Poſtquã, ib.e. Ὡς,Vt.Quòd,c.803,c. Ὡς Ita vt,Adeo vt,t.4,c.804,a. Ὡς,Vtinã,ib.& 808,c. Ὡς,Quàm,ib.c. Ὡς, Quàm,Quantum,c.805,g. Ὡς,Quòd,c.806,c. Ὡς, Quòd,Atque,c.808,b. Ὡς,Nam,Enim, Quandoquidem,ib.c. Ὡς,Quare,Quamobrem,c.809,d. Ὡς,Alioquí,ib. Ὡς,pro ὡσὲι,Ad, cum accuſ.ib.f. Ὡς,ſubauditur interdum,ib.h.

Eaſdem τῶ Ὡς ſignificationes ex Tryphone repetitas habes c.801,b.& deinceps. 1,dicit eſſe ὡβολιαῖον,c. 3,eſſe ὑπόβολον,c. 4,παρομοιωτὴν,g. 5,ὑπομαστὴν,c.811,b. 6,βιβαιωτὴν,ib.b. 7,ὁμοιωτὴν,ib.c. 8, pro ὥστε,Sic,Ita,ib.e. 9,pro ὅμως, Tamen,ib.f. 10, pro ὅπως,Vt,c.812,c. 11,pro ὁμοίως,Similiter,ib.e. 12, pro ὅσον, Quantum,c.813,a. 13,pro τόσον, Tantùm,ſeu Tanto,ib.b. 14,pro ὡσαύτως,Eodem modo,ib.c. 15, pro ἕως,Donec,ib.e. 16,pro ἀλλὰ,Sed,ib.f. 17,pro ὅτι,ib.g. 18,pro ἐπὶ, Poſtquam,c.814,a. 19,pro οὖν, Vtinam,ib. 20,pro εἰ,ib.b. 21,διηγηματικὴν κεφάλαιον, narratiuum caput,ib.c. 22,pro καθάπερ, Vt,Quemadmodum,Quomodo,ib.e. 23,pro ἄλλως,Statim,ib.e. 24,pro ἀλλαμήν, Atqui,ib.f. 25,pro λίαν,ib.g. 26,pro ἵνα, Vt,c.815,a. 27,pro διὸ,Ideo, Eapropter,ibid. 28, pro ἐπὲι,Ad,ib.b. 29,pro γὰρ,Nam,ib.

Ὡς cum particulis diuerſis iungitur. ὡς ἀληθῶς,c. 805,d. ὡς ἀληθείως,ib.e. ὡς αὖ,c.816,a.& 817,b.d. ὡς αὖ δύναμαι,816,d. ὡς αὖ πάντως,ib.f. ὡς αὖ καὶ,ib.h. ὡς αὖ τύχει,c.817,b. ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν,t.4,c.803,f. Vide & Ἁπλῶς. ὡς ἁρπαγὴ,c.817,d. ὡς δ' αὕτως, vide in Ὡσαύτως. ὡς δ' ἔστιν, Quòd autem ita ſit, apertum eſt. Plato De rep.l.1. ὡς δῆτα,t.4,c.817,f. ὡς δυνατὸν,804,e.& 819,b. ὡς ἔοικεν,c.817,h. ὡς εἰκάσαι,ib. ὡς εἰκὸς, Vt verisimile eſt. vide Εἰκός. ὡς εἰπεῖν, Vt ita dicã:interdum & Propè dixerim. ὡς ἔχει, Ita vt eram:nonnunquam & Vt poteram. ὡς ἐμοὶ,t.4,c.818,a. ὡς ἐν μαλίστα,ib.b. ὡς ἐν τούτῳ,ib. ὡς ἕξει,ib. ὡς ἔοικα,ib.c. ὡς ἑσπέρα,ib. ὡς ἐπὶ πλέον λόγος,ib.d. ὡς ὅπι πολύ,ib. ὡς ὅπισω,ib.f. ὡς ὅτι τὸ πλεῖον,ib.d. ὡς ὅτι τὸ πλεῖστον,ib. ὡς ὅτι τὸ πολύ, ib. ὡς ἔπος εἰπεῖν, Vt ita dicam.vel, Vt vno verbo dicã. vide Ἔπος. ὡς κατ' οἶκον,t.4,c.818,g. ὡς χῦ,c.801,b. ὡς-κιν,c.818,h. ὡς μᾶλλον,ib. ὡς μὰ,c.803,g.& 819,a. ὡς οἷόν τε,c.819,a. ὡς ὀλίγου δεῖν,ib.b. ὡς ὄπα,c.804,g.& 819, b. ὡς οὐ,c.819,b. ὡς οὐδείς,ib.c. ὡς οὐδὲ οἷός τε ἦν,ib.d. ὡς οὐδὲν χεῖμα,ib. ὡς οὐκ ἄλλος,ib.c. ὡς οὐκ οἶός τε ἦν ἄλλος,ib.d. ὡς οὖν,ib.c. ὡς οὐχ ὑπάρχει,ib.c. ὡς ὄφελον,c. 821,b. ὡς πολλὰ ἔχοντες εἶχεν,ib. ὡς πόθεν,ib. ὡς πολλοῦ ib.c. ὡς σφὼ,c.805,c. ὡς τὰ πολλὰ,c.818,f. ὡς τὸ δύνατον,ib. ὡς τὸ πολύ,ib. ὡς τοῖχος,c.803,a.& 804,f. ὡς τύχος,c.811,c. ὡς τυχὸν εἶχεν,ib. Ὡς τὸ νῦν, Ad quidnãm ὡς τὸ νῦν,ib. ὡς τὸ σῶν,ib. ὡς τὸ πολὺ,c.818,f. ὡς τὸ φανερὸν ἐλθεῖν,c.811,c. ὡς τὸν τρόπον εἰπεῖν, ib.c. ὡς φιλεῖ,ib.

Ὡς,t.4,c.800,a.d.g. 801,c. 804,c. 806,a. 810,c.
Ὡς,t.4,c.801,d. Ὡς,t.2,c.1549,b

Ὥρεαι,t.4,c.811,g.
Ὡρεάτης,t.4,c.765,c.
Ὥρεγε,t.4,c.817,b.
Ὡρεί,t.4,c.811,b.
Ὧρεξ,t.4,c.765,c.
Ὥρεω, ſiue ὠρεῶν,t.4,c.818,h.
Ὥρεφ, Vt, Quò,t.4,c.813,d. 814,b.g.
Ὥρεφι, ὡρεφιῇ,ib.f. ὡρεφιῶν,c.815,a.
Ὥρη, t.4,c.815,d. ὥρη cum infinitiuo,ibid. ὥρη cum indicatiuo,c.816,b. ὡρη cum participio, ib.h. ὥρη, Quamobrem, Itaque,ib. ὡρη, Vt, Sicut,c.817,b.
Ὥρης,t.4,c.765,c.
Ὡρίαι,ib.
Ὡρίῳ,ib.d.
¶ Ὧρμ, in O ὦ.
Ὡρμαῖος,ib.
Ὡρμαυσίης,ib.
Ὡρμαγία,ib.
Ὡρμαγικός,ib.
Ὧρος,t.1,c.1501,f. & c.1506,b. & 1508,b
Ὡργχύτης,t.2,c.1551,f.
Ὡραφορος,t.2,c.1553,f.
Ὡσία,ib.c.
Ὡσις,t.2,c.1554,c.
Ὡσγλυφὶς,t.2,c.1550,c.
Ὡσεανὸς,ib.
Ὡσθλαδίας,t.2,c.1550,c.
Ὡσκαπω,ib.h.
Ὡσπασμὸς,t.2,c.1551,a.
Ὡσπερ,t.2,c.1281,c
Ὡσπερεὶ,t.2,c.1553,d
Ὡσπερὶ,t.2,c.1555,d
Ὡσπερὶς,ib.c
Ὡσπορίος,ib.f
Ὡσπὶς δακτυλος,t.2,c.1553,d
Ὡσπερὶς,ib.
Ὡσπερὶς,t.2,c.1553,c
Ὡσπαπαξὶς,ib.f
Ὡσὶς, ſiue ὠσὶς,t.2,c.1553,f
Ὡσὶς,t.2,c.1553,c
¶ Ὡσὶς, Ioniceè pro ὠσὶς dicitur, Ipſe. frequens apud Herodotum & Hippocr. At Ὡσὶς, eſſet pro ὁ ὠσὶς, Idē.
¶ Ὥφελον,t.2,c.1560,b.
Ὥφελμα,t.2,c.1565,d.
Ὡφελίαι,t.2,c.1564,f.
Ὡφελὶς,ib.d.
Ὡφέλιμος,ib.
Ὡφελὶς,ib.g.
Ὡφέλιμος,ib.h.
Ὥφελμα,t.2,c.1560,c.
Ὥφελον,t.2,c.1560,b
Ὤφθεν, Viſus ſum, Apparuit ὄπτομαι.
Ὤφλει & Ὤφλεκα, in Ὀφλω.
Ὤφλημα,t.2,c.1563,a
Ὠφρὶ, Heſychio ἐλαφρὸν, Leue, vel Agile.
Ὠφρυωμφίος,t.2,c.1570,c
Ὠφῶτα, apud Heſych. ἡ δεξιὰ, & βοηθὸν πν.
¶ Ὤχε, Aperui: præt. perf. ab οἴγω.
Ὤχεα,t.2,c.1157,a.
Ὤχεαινα,t.4,c.834,c.
Ὤχεὶς,t.4,c.833,c.
Ὤχειωσι,t.4,c.833,c.
Ὤχεμασις,ib.c.
Ὤχες,t.4,c.832,d.
Ὤχεω,t.4,c.834,d.
Ὤχεα, Abiit, vel Periit: pro ὤχετο, ἔστη ἢ ἦν, à themate χω, vt Lex. meum vet. & Etymol. tradunt.
¶ Ὤψ,t.1,c.1391,a.
Ὠψὲ, Heſychio τὸ ὀψιτελεια.
Ὤψινος, apud Suid. ὁ ὀψὲ τὸ ὄψε ἀριστῶν, ὁ μάγειρος: ex Epigramm. Ὤψινος Σπινθὴρ Ερμῆ τῷ ὑμνάδι τέχνης Θύκτη. Sed perperam pro ὀψίνος. Indem pro Ὤψιτις, quod in v.l. affertur pro Penuariæ cellæ ſepo nendum Ὀψῶτις.
¶ Ὠὸδης, pro ὠοειδὴς, Quo ſimilis, Qui ſpeciem gerens. Plinius dicit hoc ſenſu Quata ſpecies, & Perſ. Quantum aurum.

Ὠὸν,t.4,c.811,g.
Ὠὸπωλης,t.4,c.765,c.
Ὠὸς,ib.
Ὠὸς δὴ,ib.
Ὠὸσὶν,ib.
Ὠὸτης,t.4,c.765,c.
Ὠπαι,t.2,c.976,h
Ὠπὸμος,t.4,c.765,c
Ὠπὸς ἀὼ ὠὶ, ſiue ὠὸπωπὰ,c.
Ὠὸπωπὰ,ib.f
Ὠπτὸς,ib.
Ὠπτὸς,t.2,c.976,g
Ὠρχηστὴρ,t.2,c.977,b
Ὠρχηστὴς,ib.a
Ὠπὶγια,t.2,c.1551,a
Ὠπακυστὼω,ib.b
Ὠπαλὶω,ib.c
Ὠπαλιὼω,ib.

EX IIS QVI SEQVVNTVR LOCIS NONNVLLI IN ALIQVA tantùm exemplarium parte emendatione egent.

Tomo 1. col. 51. v. 59. Altera lectio, τὸ ἀγελαιοτὸν τῦ φρουὼπου, ponenda hic fuit. 567. 57. ſcribe πεφρῆσαι. & 63, πεφρήματα. 1034. 13. ὠπάρχει. 1044. 18. propriè d. 1049. 68. τῦ ὁ εἰς ι. ἀ δρ. 1050. 52. *dromadaire* 1051. 69. ἱρετῶὼ οι 1058. 59. ἀδύατον 1061. 24. *βὶ παράδοτον* 1118. v. vlt. ἀλαωτὸς 1155. 3. Interdictio 1157. 31. tanquam ſim. 1171. 34. δίκωπος & 44. ἱλαφρὸν μέγας 1176. 5. καπαλίσχειτο & 18. λόγυς 1177. 2. Ἀχαλὰς & 33. ἀνίσωτος & 37. ἱαλήκωσι & 39. ὠπτεκα. *nam in his tribus vocabulis quædam exempl. literam* ν *non ſatis conſpicuam habent. quod & in alijs acridit locis, de quibus ſimul te monitum velim: pariterq; de locis in quibus prima verſus (vulgò lineæ) littera deeſt in nonnullis tantùm exempl.* vt col. 554. in principio verſus tertij à fine, αρχὴ, pro Καρχὴ, *quod decidiſſet litera* Κ. *aut inſtrumento quo atramentū literis imponitur eſſet annulſa.* ſic c. 2180. 1. λιφαρτραχία pro ἱλαφραρχία. 1218. 59. δικτὰς 1219. 8. ὑπτιάδυσαι & 16 ἄλογοι. *nam in nonnullis exempl. littera* γ *& o non ſatis ſunt conſpicua.* 1220. 7. Ἀμφίπω 1383. 14. ſedere 1384. 2. παίμαι 1410. 65. Ἄδωὼ π 1435. 15. ἥδμαι 1439. 61. σμυὸς 1467. 63. βώωσα. & 68. δρίας v. pen. *medior.*

Tomo 1. col. 6. v. 54. καπρόμων 11. 67. ὠπυλχάονας 11. 33. ὑκαίρωω 14. 43. canens. 49. Δίαξ 17. 31. ὀφρωὸμβι 19. 47. πτραχαίων 33. 54. σωπτύχικα 39. 43. ἱκατιρώλη 46. ἐξαίρει 40. 36. κελλώτερφ 100. 17. δῦρ ὑλάτης. 68 καθμαίων 101. 42. ἱορτὰ 101. 2. Πανὶκιος 104. 14. *δολίης* 105. 69. ὄπιαρος 106. 22. φιλίπος 109. 22. κώμους 111. 57. αἴωγα 177. 17. ἄἵφωτα 178. 11. φίλων 181. 71. αἰπαλῶς 231. 18. ἱπαίωσιν 255. 14. ὑπτιανεῶν 267. 22. Πρίσκιανὸς 269. 66. ὑμεδαπὴ 277. 24. κτησιωνίῳ 304. 74. tundere 311. 17. σωμδίωσις & 66. ἱξωλαστίρους 313. 1. Κολακεδυπὸς & 30 ιλλει 60. 2. κει 314. 47. τῷ βάλασσαν 318. 36. Ἀριστοφάνης 417. 40. σκμῶν 419. 3. σκιὸν 422. 39. χρεσιαπομῶ 426. 22. Κυπρίους 28. αὐτῶν 428. 20. contemplabiles 433. 22. πωτὰ 439. 16. τοπώτροι 444. 44. πεσκριζῶν 455. 51. πτὶ 475. 37. κλῆρος & 46. βυλόπαι 476. 61. π λθαὶ 491. 67. τὸ μαπξῦ 507. 46. rimas 518. 1. ὑρίνες 531. 31. μωδοπὸς 542. 11. γλαυκὼπις 545. 4. ἀὶ ὡς 59. τῖπος 546. 75. ἀμαλὸν 554. 65. ἱλαμβάνου 559. 58. χρυσίπου 561. 22. ἀπιλημμένος 564. 6. σωματαλαμβάνεται 577. 58. Tropus 579. 30. πεσλαζῶν 603. 1. δύσι 614. 70. ἀπάσκαι 618. 10. τῷ βασιλῶ 623. 46. ἴρχεδαι 624. 1. ταί μοι 53. ἔπιδαι 626. 53. accipiuntur 635. 10. dantuus ὁμολογίᾳ 742. 76. δέἱλουσα 751. 58. δορίαι 758. 41. περιφόρυσι 760. 65. ὄπιδας ἀπαύρωσι πλ. 761. 76. ὀχετὸς 1032. 35. Νεὸς 1050. 70. Nubes excitans v. vlt. Γαῖαν ὠὼ 1083. 22. ſeu ab iis qui 1098. 11. à matre ſeparans 1096. 14. ad ſponſum. 1186. 3. σκιαὶς ἱλ. 1539. 39. velit 1541. 47. ὑραῖον, 1549. 42. φίλια & 72. πεπλῶς.

LOCI QVIDAM DE QVORVM EMENDATIONE
viſum eſt lectorem admonere.

Tomo 1,col.25, verſu 64, C.Σωκλ. Col.26,v.54, C.Δ'γορεν. C.76,v.37,ωσαχλι,à Plut. Col.96,v.70, Α'κτινδὸν, adu. C.112,v.44,αἰὲν C.113,v.54, Σωκλῆος, diuiſa diphthongo. itémque v.ſequ. C.124,v.2, piaculari cr. C.134,v.51,Α'ντιγλυπὴς,ſ. Et v.53,ἡ ἀντιπρώιος κ. C.164,v.32,Αἰμώνια ε. C.246,v.43,ὀργὴν C. 299,v.23,ψύξις. C.315,v.7, Α'λεξάνδρου, D. C.316, v.48, honorē, annotatione pr. C.346,v.72, ſiue Α'ντιλλάσσομαι,& ſ. C.368,v.43,rinum. C.369,v.6, ὠφελουργὸς κ. C.381,v.14,paulo anté. C.384,v.4, Demetete caudam ſ. C.411,v.68,Ε'πανήλωκα Dem. C.430, verſum primum expunge. C.434,v.59,Α'νδρίφιλ. C. 452,v.39, δίω. vnde tamen diceretur potius αὐθρωποδίτης.Non dubito igitur quin mendoſe ſcriptum ſit pro αὐθραποδιστής. Col 456,v.11,Α'νθρωποδίτης. Et v.44,abeo. C.459,v.30,pro δικάσπολις per ὕρ. C.471,v.10, Α'ὐτὸν cum ſp. Et v.25,legunt.Sæp. C.540,v.50,Α'κτύλου,v. C.541,v.10,οἷ καδί τ. C.606,v.19,cap.1,lib.13 C.614, v.68,ab ἄχλυμαι ded. C.680,v.56,Κειλίμβ. C.700, v.63,Cōtagio,κ. C.703,v.59,ἵκασιν σύμβολόν δέτι. C. 716,v.8, Α'μβλιωτ. Col.730,v.44, profanus.Orpheus ap. C.750,v.59,in fine epiſt.1,lib.1,- & pr. C.774,v. 68,χ' ἐπιθολεγ. C.783,v.52,Abedo. C.792,v.15,nodis conſt. C.799,v.23,idē quod βίω. C.841,Διπθογ. C.849,v.1,quæ cana eſt. C.850,v.46, verba illa, (per ſyncopen ex ἀμφιγυήεντα, pone v.48, poſt hæc, gauiſus ſum. C.852,v.29,Οξύγλυκυς,D. C.857,v.17,ὑμετέρω φ. C.878,v.22,& Γεμμιατ. C.939,v.38,VNDE Δικοξ. Et v.40,vide in Διωρὶς. C.950,v.antepen.δευτατπ σρ. C.980,v.10, οἰκειῶ δ'. C.996,v.33, vide in Ε'τεόπμον. C.1050,v.46,Curſoria,idē f. C.1092,v.40, Ὕρυμα,id. C.1105,v.1,α'ειδέλεος p. Et v.3,Α'σπέλιος C. 1111,v.62, ſyllabæ πι. C.1145,v.29, à quibuſdam ann. C.1149,v.10, Γελεον μ. C.1150,v.41,eum pro μελ. C. 1153,π ἴργον. C.1161,v.48,καπναρίζ. C.1167,v.2, Χλωρὸν ἑλ. C.1190,v.55, nuium p. C.1193,v.61, Α'νέλκομαι paſſ. C.1303,v.39,Κπλογήσομαι. C.1319,v.50,πάναπτ. C.1353,v.36,ἡμεῖς ὑπ. C.1354,v.19,illi in ſ. C. 1377,v.37, Paſſ.Υφαυξάσομαι, Et v.60,Εψῖν C.1381, v.24,ματίω,ῶ,M. Et v.31,ματίω,ῶ,B. C.1473, v.44,ἧπτιος ἤχει. C.1493,v.63,ἅλις. C.1517,v.43, ἐπυρέγγει Col.1536,v.17, Επθιάσης, SED Επθιασμὸς,Obt. C.1543,v.41, Α'πθεκαπία,& quæ ſequūtur, inſere verſui 26,inter ſcribit & ITEM Α'π. Col.1550,v.1, ἠλίοιο θ. C.1563,v.38, comminutio, vt exp. Col.1564,v.2, &c. ſed etiam l. C.1577,v.27,Pluto,κἀπὶ ἤθραίου,ς. Col. 1607,v.54,φυγόπνον C.1614,v.33,ὄπτης τ. Et v.penult. Αυθίεσμβος C.1622,v.30, θύεσι τ. Et v.52, μαστθύμ. C.1636,v.17,hoc ipſo θοείοσα C.1645,v.39, τι loco,in. C.1677,v.21,nis ſp. C.1686,v.6, Γκαπδέχ. C.1707,v. 51,opponens ἀφίπτος, ſicut μεισπεὶ ἀμεύσπις, D. C. 1708,v.40,interpretatur:ad diff. Col.1724,v.41, ET Καπαπάομαι, D. Et v.43, Παρακπάομαι, Adu. Et v. antepen.per ω in ſecunda t. C.1733,v.40, Status ſiue St. C.1744,v.4, ὁλοσίμοισι ὅλ. Et v.68, πασαχμίσει. C.1761,v.39, poſt hæc verba,ab hac re, expūge ſequētia. C.1762,v.8,paulo antè, ὀξ. Col.1806,v.22,infrà in Στυλεσιῆ. C.1807,v.62, ἐπιλοκαπμ. C.1809,v.63, quum verò ex l. C.1810,v.16, ὄρυσδ. C.1811,ver.5, καλούμθρον, μικρὰ ἑσέμεα,qu. Col.1812,ver.51,σωπισοχήσας cum π.

Tomo 2,col.26,v.31,Plut.q. Et v.71, ωδὲ ωδεσπ. C.31,v.59, ET Καλαθίσκος, ου,ὁ, d. C.49,v.48,αἰθροκμέσιν. C.50,v.23,dux Thracum. Et v.38, Heſiodus Theog. C.54,v.12, poſitum apud Ariſtotelē pro αἰ. C.57,v.58,quibus annot. C.61,v.59, καινὰ βιβλ. C. 68,v.20,καπνίσιν. C.70,v.19,capita habentia. Col. 94,v.71, Ε'κκαυλ. C.113,v.15,ſubiiciam.Odyſſ.θ,Δαεδ. C.121,v.65, Κυθημερίνη C.128,v.39,Κεφαλᾶς C.138, v.34, Α'κραίως,aduer. C.192,v.17, Trach. C.208,v. 16,rei periculum,aut C. Col.212,v.62,Idem δρακιδ.φ. C.215,v.49,Id quo put. Col.219,v.62,κραυγὴν Καλλίπης,app. C.256,v.56,At Καπάκλιπς apud H. Et v.57, τὸ καπακλίνεδαι q. Et v.60,depoſitum in lecto ſeu ſtrato . iuſſerat enim Cationem τὰ σρώματα ἀφίσειν quò poſſent deferre Plutum in ædem Æſculapii. Εγκ. C 264,v.68,ζει παίπα ζάνθρ. C.267,v.27,de Συγκλύζ. Col 276,v.12,Καπακῆσις,C. C.281,v.29,& κοιαπλοιχ. Col· 321,v.3,Budæus κομίζειν interpr. C.339,v.38,καθαρὸν π· ἀπ. C.347,v.52, Ariſtophanes Ran. Col.354,v.pe·· nult.ὄπιξίωσιν C.368, v.24,verè ſunt l. C.380,v.59, monedularū C.403,v.54,ἐκρατύνετο τ. C.439, v.25, Phrixus & Helle pont. C.447,v.35, Vnde ἐπιναχρ. Et v.38,actiua ἐπιναχρ. C.476,v.14, Cæterùm συαριφ. C.478,v.52,locis Cæruleus d. C.497,v.vlt.Κυλικεὶς, ET Κυλίκιν,v. C.508,v.48,Παρυπῶν, p. Et v. 65,ad aurémque eius ſe adm. C.517,v.65, ænigmaticè v. C.518,v.34,morſus.v.lex. C.524,v.57, quoqs ἠμκωδων. C.537,v.18,quaſi κάπη C.543,v.22,ὅπ λαβρ. C.545,v.47,λακπσμ. C.550,v.64, λῶν,id eſt εἰκέν.B. C.558,v.52,ἀναλαβὲν ἑαυτὴν ἐκ τῆς νόσου, v. C.563,v.1, habet & συναμβαί. Et v.55,Perceptiuus,Ad p. C. 564,v.6,verbi συναεπλαμβ. C.576,v 53, Camer. Int. C.602,v.7, verbum λαφύσσω,m. C.604,verſum vltimum expunge. C.605,v.46,κῶν,ουδὲν αὐπὸς αὐπος γεγ. Col.620,v.28,repetūtur. C.635,v.10,eū datiuus ὁμολ. C.645,verſum penultimum pone loco vltimi,& viciſſim. C.646,v.68, AT Α'λεγίζω,ab ἄλ. C.653,v.1,verba illa, ET Α'πάδης, cum ſequentibus, vſque ad, Apollon.Arg.pone verſu 6, poſt ὀρυάλωπς. C.675,v.67, χευσὴν C.680,v.9, tunicis inuolutum ſeu intectum. C.716,v.62, compoſitis nomen λιπ. C.725,v.11, Λοιθὸν dicitur pro λοιθορ:pl. C.764,v.5,afficio.Paſſ. C. 767,v.30, SED ET Μαθὸς eſt D. C.787,v.71, ſuperl. φιλομαθὲς. Col.792,v.11,proferā, commiſſus eſt. C. 795,v.72,verba illa, B.ex Pand.pone verſu vlt.poſt Teſtificationes. C.812,v.51, vix ſim exp. Col.870,v.93, τidem particip. Εὐμβρίων vſurp. C.895,v.26, factum) præcedente ωδῶπς, item præced.πρ. C.918,v.49, βίμιλωσ. C.926,v.54, μηχανὴς,m. C.949,v.8, μαπτὼ exp. C.950,v.5,λοιδορῶν θεὸς λόγοις ἠβαπλοῖς,τ. C.959, v.53, docui in Mr. C.966, v.19, Soli inu.c. C.982,v. 65, nam Fabulari & p. Col.986,v.68, Μυθιήσασε,ου,ὁ C.990,v.3,quæ rei iuc. Et v.33,illum paroxytonum ſ. C.1003,v.65, VNDE Ναυπηγία,ας,ἡ,N. C.1005,v.66, νικηφὸς. itidémque verſu ſequ. C.1013,v.43,clina ſeu lect. C.1016,v.18, ait pro δ'. C.1028,v.19, αὐπομεδμαι & Α'νομεδμαι. C.1035,v.27, Α'ναιδάζω, E T Εκπεδάζω, ET Επ. C.1042,v.41,Επιθύω,ſicut &τ. C.1065, v.33,tres illos verſus quorum initium eſt,Quæ ſequuntur,pone ante Α'γχίσης. Col.1069,v.8,τὸ ωδὲ τ. Et v. 27,πλιώσια d. C.1073,v.40,vbi αὐπὴν opp. Et v.69, fuiſſe ὅτι τὸ ἀφρ. C.1083,v.22,eo ſeu ab iis qu. Col. 1096,v.24, ad ſponſum d. Itidémque v.63. C.1108, v.45,Νυσπλωπάω,C. Itémque νυσπλωπᾶν, verſu ſequ. C.1110,v.15,dorſum habens,v. Et v.ſequ.ᾧ εἰ πανπὶς οὐὴ ὕρ. C.1122,v.66, quos Plautus & Cic.perduct. C.1153,v.2, autē eū Greg. C.1155,v.4, OTE, VEL Ο· γε,(vt q. C.1157,v.2,interſtitiis f. C.1173,v.38, ωδὲς π,ex L. Et v.ſequ. Demoſth.ἐφόδιον λαβὼν τ. Ibid.v. 42,Paſſ.Εφοδίζ. C.1175,v.1,κατὰ μέν. C.1183,v.41, τὸν καπ ἠρ. C.1191,v.25,verò, κνδόνες, furcæ q. Col. 1195,v.61,cum δύσομ. C.1197,v.24, αἰωγὴς π. Et v. 66, corporis hum. C.1202,v.60, Οἰκοφυὴς αἴλ. Col. 2205,v.5,πὸ ζωῆ. C.1248,v.46, ναὶ Οἰνωάπι αἴ. Et v. 48,Οἰνοαῖος. C.1257,v.antepen.habet καπηχουμ. C. 1274,v.51,Παιονικθρία per ο, ſicut πυόλ. Et v.65,lib.6,c. 36. C.1278,v.55,DICI Ὅλους,pl. C.1288,v.2, In quo prorſ. C.1290,v.55, ὁμβροβλυπῶ. C.1318,v.36, verba illa, Item nomen proprium,pone in ſequ.Οἴπωρ.poſt Heſych. C.1337,v.19,Pæd.7,de palmis,πιζ. C.1344, v.56,ETIAM Α'κρόνυξ.ſ. C.1362,v.18,πιός, eſt quod Latini dicunt P. C.1365,v.13,Οπιθόκαμπος,In t. Et v.

sequ. πεδόκαμε μάρ. C.1395,v.74, docet Eust. Col. 1460,v.13, Ξενοφῶντος p. Et v.20, ἐρανόμους αἴξ. C.1464, v.67, ἡμῶν. C.1478,v.18, Οἰδιποδεμυκᾶσι, S. C.1482,v.23, Κατωρυχέες λ. Col.1502,v.52, ἵνες θεσθεν πα. Et v.65, etiam notula t. C.1503,v.67, Ὅ, δι κ. C.1506,v.14, pro in Oᾶτη, ex Eust. Et v.22, μιᾶσφορεῦν ἴσμεν. C.1534, v.63, Plato lib.2 De rep. καὶ πᾶσ φ. Col.1553,v.63, Aristotelis Hist.anim. C.1558,v.69, ἐμοὶ τε, Hac. Aristoph. C.1562,v.23, ἐμέλαν.dix. C.1631,v.40, Κρατυλαΐδαι: it. C.1634,v.60, Κιτεία μαλία, aut c. C.1648,v.55, VERB. Μπέσαδαι cum acc. C.1676,v.16, Νόθως, Illeg.

Tomo 3,col.31,v.15,ll.7, Ἡ ῥ. C.33, v.2, esse Πέπας, ex q. Et v.20, maritum v. Ibid.v.39, Papas voc. C.79,v.17, Conculco. Herodian.lib.8, ῥ. C.85,v.3, datiuo. Sed contr. C.103,v.21, πάνω δύπου, f. C.155,v.57, ἐπιδὴ σφ. C.156,v.vlt. simplici πεφάσμαι Col.206,v. 7, Chryſ. in ep. C.159,v.9, lib.16, cap.30, Q. Col.281, v.10, ὑπὸ φωνῶν σι πνεμα. C.286,v.23, pugnum c. C. 296,v.46, πλωπὶ σφ. Col.311,v.70, Ariſtot. πλύσις n. C.358,v.1, Cincinnid. C.368,v.21, Pro quo med. voce Πλ. Col.386,v.45, ẽſtque addendum p. C.417,v.53, pulmonis nimirum vit. C.421,v.18, δι πτέγ. C.432, v.61, ſine ι, & n. C.448,v.22, lib.2 Epigr. Ex π. Col. 451,v.31, Ὁπόσ᾽ ἂν aut. Et v.57, ſequitur: vt & L. C. 474,v.53, λεπτοσ. C.481,v.63, ἐχθεσς πολύ, S. C.501, v.61, Ποῖς, g. C.507,v.29, ἀφθαρμῶσι. Col.508,v.9, Paſſ. Ποδήγ. Col.561,v.17, Theophraſtum, pro ſerò, vbi dicit π. Et v.50, copulentur & q. Col.590,v.20, ſtupido animo al. Col.596, v.40, quum ille verterit Crebrò, hic, vſus ſ. C.616,v.52, πνευματικὴ ἐρώτησις p. Et v.vlt. Qui fando non aud. Itidémque col.ſequ. auditione nõ accepit: ſeu; Qui non aud. Col.621,v.5, in πυρρίαις. C.625,v.34, exp. πυρμᾶς. C.617,v.42, πτυγὴν κ. C.619,v.42, ΠΤΡΑ, S. C.632,v.7, Ἐμπυρρος, R. C.633,v.23, ſiue purrich. C.634,v.vltimo, Non laborare febri: ſeu, Ea corporis conſtitutio quæ ſ. C. 642,v.7, πωλοπιᾷ et. Col.643,v.44, Item Ἐμπαλῶσι p. Itidémque verſu ſequ. ἡμιπλά. C.647,v.49, Fatigaunt. C.653,v.62, τὸ, ἢ ὅπως δὴ ἐρώτημα. vbi t. C.673,v.11, voce Ἐπιῤῥεῖ. C.678,v.1, hic ἰσῤῥοπα c. C.681,v. antepen. à duodecim ſiſt. C.697,v.58, Infuſio ſ. Col.714,v.3, poſt Camer. dele quæ ſequuntur, vſque ad, Afferuntur &. quæ verba habes v.11. C.740,v.61, Σαλπιγγολοῆχυπτίω. C.752, v.64, apud Philonem σιμιγορεῖν π & σιμήγορ. C.756,v.63, Ἀποσβύμβρος p. C.758,v.35, ἐμπίσωσι. C.782,v.15, κραδίη γε σδ. C.795,v.56, libro 4,c. C.819,v.51, alibi πέρωθεν add. C.883,v.24, idem cum β. C.1181,v.61, Σφηκιά, ᾶς, ἡ, Ex. C.1274, v.56, ὡς τάχα ex Eurip. C.1319,v.15, VNDE Πτελέπρ. C.1378,v.59, πλὴν σωπᾶξες, p. C.1418,v.43, dicuntur πίναρες λόγοι. Ibid.v.46, nimirum Διονυσίοις Λίαν. C. 1477,v.50, Θημών, ὧνος, ὁ, R. C.1484,v.25, πᾶν καπνιᾶδ. C.1505,v.20, dictum eſt, poſtponitur: & quod pòſt dictum eſt, antep. C.1547,v.19, quèque noſtr. C.1658, v.38, VERBO Ἐκθρίμ. Col.1659,v.31, ὀκαλῶν ὀφ. C.1676,v.43, Pro Vindemia etiam vſ. C.1703,v.50, mium τ. C.1714,v.6, ὑγιαινοῦς βαδ. Col.1735,v.53, Τίδ᾽ δ᾽, ἰὼς ὁ, id. C.1751,v.13, καβλιηγόν ὑπ. C.1756,v. 59, præpoſitione Ad: n. C.1757,v.43, ſub finẽ b. C. 1779,v.3, VNDE Ὑδροφαπικὴ, ſ. Col.1791,v.14, Ἕρμα, ᾶ, H. Et v.37, SIVE Ἰόν. Col.1793,v.47, ſciendum eſt, & ſcribi etiam πιδάλιμον.

Tomo 4,c.11,v.51, ipſi Arati poemati pr. C.18,v. 27, Παρμεφαν. Col.31,v.vltimo, ſubiunge hos duos verſus, Τ᾽ ἀφηρεμὴς, ἐος, ὁ & ἡ, q.d. Apparens & cõſpicuus ſupra alios, ſeu ſupra alia. Vnde & pro erecto atque arduo accip. C.33,v.63, tanquam ab ὑφηρεμὴς, ἐν. C.40, verſum vltimum expunge. Col.44,v.60, ET Φαρμακὸν, (inq. C.47,v.55, ἔεια, ν. C.50,v.35, λως ἴχα ὑπωπῆ. C.62,v.9, EST Ἐκφασις p. Et v.21, in ἀπὸ μα) Inu. Et v.25, πῦ ἀπηφανὸς. C.64,v.6, καπὶ ἔεια, f. C.66,v.13, φασκίπν, dicat, G. Col.67,v.28, idque ann. C.76,v.62, bi φείδομαι ſign. C.80,v.1, huius φείδομαι add. C.82,v.38, ἴδι δὲ Col.115,v.70, grad. COMPAR. Πρ. C.118,v.5, me tecum g. C.126,v.61, κἀκπαίσομαι pro ἀκπεράσομαι: v. C.137,v.30, vnicum, Vnã vocem hab. C.151,v.18, Virgilium, Liber pamp. uid. coll. vmbras. Id. C.174,v.15, ſed Depr. C.251, v.33, ἡ, piſcis; app. C.232,v.51, Γναπάδια φύλ. C.243, v.56, nomine φύλου. N. Col.246,v.16, cenſeo, καπαίχαίζειν ἀπειρήσις, ex ipſo Suida, necnon ex Lex. meo vet. C.296,v.31, VERO Φυσίμους, I. C.361,v.65, eiuſque πύπτ. eſſe C.477,v.35, ὁ θεὸς ὃν πτ. Col.508,v.43, Heſych. ἐγχυτῆς. C.510,v.57, ſuccus. Dioſc. lib. Col. 543,v.24, Χοιὸς, vt χλ. C.732, vltimos tres verſus expunge, eorúmque loco hæc repone, Μεμψιμοιρίζειν, Eiſm, Bud. Comment. p.168, ſignificare ſcribit, Q. C.798,v. vlt. nullum tamen exemplum affert, nec etiam expoſitionem. Col.805,v 69, alium particulæ Quàm vſ.

Tomo 5, vel, in Appendice tomi 4,col.8,v.42, φαγέμι. C.16,v.44, pro καπαβολὴ, καβολέσιον. C.18,v.42, Rectos & vocatiuos eod. C.23,v.41, Τυφὼς ἐναπεσιῶν πᾶ. C.96,v.24, Δίδιθι, imper.v. C.105,v.61, & εἰκάζω, perf. Col.118,v.72, verbi actiui ἐπαφᾶν: vnde & m. In indice, col.233,v.35, βάσσαις: & quidem rectius, vt infrà docebo. C.815,v.52, potius πᾶσα in h. C.961,v.55, idémque erat (niſi pinguius eſſet) q. Col. 937,v.66, πρηχεῖα ὕδατα Φύσετ. C.1015,v.28, l. Nonæ apud Gr. Col.1408, nomen Μακρὰ, & ſequens Μακρὰ δρομώσπαι, ponenda erant columna ſequ. ante Μακρὰ ων. Itidémque c.1414, Μάτια ponendum ante Μαῖος quod ſequ. col. habes. In poſteriore Indicis parte, c.108, v.vltimo, in nonnullis exemplaribus addendũ, ἕτω fit. Τερέβινθον autẽ dicitur Terebinthinate. Hæc inter ea quæ deprehẽdimus viſa ſunt annotatu digna: leuiora & cuiuis nota cõſultò omiſimus. Siqua autẽ inſuper grauia noſ fugerint, tu cãdide lector pro tuo iudicio emẽdabis, numeros etiã quoſdã corrigẽdi memor.

Regiſtrum primi tomi.

*.a.b.c.d.e.f.g.h.i.lz.l.m.n.o.p.q.r.ſt.u.x.y.z. aa.bb.cc.dd.ee.ff.gg.hh.ii.lzlz.ll.mm.nn.oo.pp.qq.rr.ſſ.tt.uu.xx. yy.zz. aaa.bbb.ccc.ddd.eee.fff.ggg.hhh.iii.lzlzlz.lll.mmm.nnn.ooo.ppp.qqq.rrr.ſſſ.ttt.vvv.xxx.yyy.zzz. aaaa.bbbb.cccc.dddd.eeee.ffff.gggg.hhhh.iiii.lzlzlzlz.llll.mmmm.nnnn.oooo.

Secundi tomi.

*.A.B.C.D.E.F.G.H.I.K L.M.N.O.P.Q.R.S.T.V.X.Y.Z. AA.BB.CC.DD.EE.FF.GG.HH.II.KK.LL.MM.NN. OO.PP.QQ.RR.SS.TT.VV.XX.YY.ZZ. AAA.BBB.CCC.DDD.EEE.FFF.GGG.HHH.III.KKK.LLL.MMM. NNN.OOO.PPP.QQQ.RRR.SSS.TTT.VVV.XXX.YYY.ZZZ. AAAA.BBBB.CCCC.DDDD.EEEE.FFFF. GGGG.

Tertii tomi.

Aa.Bb.Cc Dd.Ee.Ff.Gg.Hh.Ii.Klz.Ll.Mm.Nn.Oo.Pp.Qq.Rr.Sſ.Tt.Vu.Xx.Yy.Zz. AAa. BBb.CCc.DDd.EEe. FFf.GGg.HHh.Iı.KKlz.LLl.MMm.NNn.OOo.PPp.QQq.RRr.SSſ.TTt.VVu.XXx.YYy.ZZz. Aaa.Bbbb. Cccc.Dddd.Eeee.Ffff.Gggg.Hhhh.Iiii.Klzlzlz.Llll.Mmmm.Nnnn.Oooo.Pppp.Qqqq.Rrrr.Sſſſ.Tttt. Vvvv.Xxxx. Yyyy.Zzzz. AAaaa.BBbbb.CCccc.DDddd.EEeee.FFfff.GGggg.HHhhh.Iiii.KKlzlzlz.

Quarti tomi.

AAaa.BBbb.CCcc.DDdd.EEee.FFff.GGgg.HHhh.Iii.KKlzlz.LLl.MMmm.NNnn.OOoo.PPpp.QQqq.RRrr. SSſſ.TTtt.VVuu XXxx.YYyy.ZZzz. AAAaa. BBBbb. CCCcc. DDDdd. EEEee.FFFff.GGGgg.HHhhh.Iiii. KKKlzlz.LLLll.MMMmm.NNNnn.OOOoo.

Quinti tomi.

α.β.γ.δ.ε.ζ.η.θ.ι.κ.λ.μ.ν.ξ.ο.π.ρ.σ.τ.υ.φ.χ.ψ.ω. αα.ββ.γγ.δδ.εε.ζζ.ηη.θθ.ιι.κκ.λλ.μμ.νν.ξξ.οο.ππ.ρρ.σσ.ττ.υυ.φφ.χχ.ψψ.ωω. ααα. βββ.γγγ.δδδ.εεε.ζζζ.ηηη.θθθ.ιιι.κκκ.λλλ.μμμ.νιν.ξοο.πππ.ρρρ.σσσ.τττ.υυυ. φφφ. χχχ. ψψψ.ωωω. αααα. βββββ.γγγγ. Αααα.Βββββ.Γγγγ.Δδδδδ.Εεεε.Ζζζζ.Ηηηη.Θθθθ.Ιιιι.

Digitized by Google

Digitized by Google